Phong Nguyệt Lâu

CÀN KHÔN KIẾM THẦN

Tác giả: Trần Sơn

Thể loại: Kiếm Hiệp, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Ảnh Ngôn vốn là thiên tài, ngày nọ bỗng dưng trở thành phế sài, vì thế mọi người không bỏ lỡ cơ hội hùa nhau dìm hắn xuống đáy của xã hội không cho cơ hội ngoi lên. Huy hoàng chỉ dành cho kẻ có ý chí kiên cường chịu khổ được, Cảnh Ngôn từng bước đẫm máu leo lên đỉnh cao cô độc ấy. Một câu ngắn gọn: Hành trình nam chính đi từ map này tới map khác vả mặt mấy đứa phản diện. Nam chính tính cách điềm tĩnh, thích tu luyện, đi thám hiểm, không nhiều chuyện, mỗi tội tỏa đầy mùi 'phế sài' nên lắm kẻ ham đi lên tỏ ra ưu việt, dĩ nhiên kết quả là ra về với cái mặt sưng phù. Ps: Tên gốc là Càn Khôn Kiếm Thần, trên yy có 700c convert, không hiểu sao mình đăng ký với phần bản dịch thì cứ báo là truyện có rồi, bất đắc dĩ đành đổi tên Kiếm Thần Càn Khôn. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Kiếm Thần Càn Khôn (Bản Dịch)!

Mục lục

Chương 1 - Thiên Tài Cảnh Gia
Chương 2 - May Mắn Lớn
Chương 3 - Thương Khung Đệ Nhất Thần Công
Chương 4 - Trái Ngược
Chương 5 - Tình Đời Ấm Lạnh
Chương 6 - Kế Hoạch Kiếm Tiền
Chương 7 - Lưu Quang Kiếm
Chương 8 - Nhất Kích Tất Sát
Chương 9 - Tiên Tri Đáng Sợ
Chương 10 - Phong Ảnh Lang
Chương 11 - Cảnh Ngộn Mừng Như Điên
Chương 12 - Đột Phá Ngũ Trọng Thiên
Chương 13 - Thạch Bạn Hổ Chi Vương
Chương 14 - Nên Xuất Hiện
Chương 15 - Không Dám Tin
Chương 16 - Một Kiếm Đánh Bay
Chương 17 - Bán Tài Nguyên
Chương 18 - Ác Nhân
Chương 19 - Vương Hạc Ngạc Nhiên
Chương 20 - Thu Hoạch Lớn
Chương 21 - Đột Phá Lục Trọng Thiên
Chương 22 - Lại Trắc Nghiệm
Chương 23 - Tập Trung
Chương 24 - Chuyện Này Không Thể Nào
Chương 25 - Cảnh Ngộn Chiến Với Cảnh Lục Thành
Chương 26 - Hai Vị Trưởng Lão Giật Mình
Chương 27 - Đánh Bay
Chương 28 - Cảm Tạ Ngươi Rộng Rãi
Chương 29 - Sắp Xếp Cho Cảnh Ngộn
Chương 30 - Ta Không Thể
Chương 31 - Thay Đổi Thái Độ
Chương 32 - Rắc Rối Tìm Đến Cửa
Chương 33 - Hạ Chiến Thư
Chương 34 - Tiến Lên Thất Trọng Thiên
Chương 35 - Hù Chết Lão Phu

Chương 36 - Cửu Âm Quả
Chương 37 - Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến
Chương 38 - Bọn Họ Quá Yếu
Chương 39 - Vội Vã Tìm Chết
Chương 40 - Cảnh Ngôn Đặt Cược
Chương 41 - Bị Điên
Chương 42 - Công Tử Bột Số Một Đông Lâm thành
Chương 43 - Bỏ Vốn Lớn
Chương 44 - Bắt Đầu Đối Chiến
Chương 45 - Lý Thiên Phúc Chấn Động
Chương 46 - Uy Năng Cực Hạn
Chương 47 - Dung Hợp Võ Học
Chương 48 - Thắng
Chương 49 - Tài Khoản Kếch Xù
Chương 50 - Kỳ Trân Hiên
Chương 51 - Nghèo Mạt
Chương 52 - Ta Lấy Hết
Chương 53 - Nhân Vật Tiêu Điểm
Chương 54 - Cảnh Thiên Anh Chấn Động
Chương 55 - Hiệu Quả Kinh Người
Chương 56 - Đột Phá Bát Trọng Thiên
Chương 57 - Trảm Nguyệt Kiếm Pháp
Chương 58 - Linh Thạch Cực Phẩm
Chương 59 - Các Ngươi Mắt Mù?
Chương 60 - Ca Có Tiền Vậy Đấy
Chương 61 - Cửu Trọng Thiên Đến
Chương 62 - Cảnh Thần Tinh Gặp Nạn
Chương 63 - Cảnh Ngôn Đến
Chương 64 - Vấn Đề Bồi Thường
Chương 65 - Cái Gì
Chương 66 - Ta Có Cho Ngươi Nói Chuyện Sao?
Chương 67 - Khóc Không Ra Nước Mắt
Chương 68 - Đại Tái Cảnh Gia
Chương 69 - Cảnh Giới Của Cảnh Ngôn
Chương 70 - Chú Ý Và Lo Lắng
Chương 71 - Bị Mù Mắt
Chương 72 - Khiêu Chiến Lôi Chủ
Chương 73 - Khiêu khích đại trưởng lão
Chương 74 - Không Mặt Mũi Gặp Người
Chương 75 - Cho Cảnh Ngôn Một Bài Học

Chương 76 - Ngươi Không Thể Nào Là Đối Thủ Của Ta
Chương 77 - Nửa Bước Tiên Thiên
Chương 78 - Không Phải Đối Thủ
Chương 79 - Đánh Tơi Bời
Chương 80 - Cảnh Ngôn Hiểu Ra
Chương 81 - Loạn Chiến Tự Do
Chương 82 - Đệ Nhất Đại Tái
Chương 83 - Cảnh Ngôn Chiến Cảnh Thiên Long
Chương 84 - Tiền Cược Năm Vạn Linh Thạch
Chương 85 - Võ Học Cực Phẩm
Chương 86 - Lại Không Nhịn Được
Chương 87 - Cảnh Ngôn Thắng
Chương 88 - Tuyển Chọn Võ Học
Chương 89 - Thiên Không Chi Dực
Chương 90 - Chướng Ngại Thăng Cấp Tiên Thiên
Chương 91 - Dạ Kiêu
Chương 92 - Ám Sát
Chương 93 - Nguyên Nhân Chết Của Gia Gia
Chương 94 - Không Đội Trời Chung
Chương 95 - Nghi Thức Hoan Nghênh
Chương 96 - Bị Thất Vọng
Chương 97 - Cốt Lõi Vấn Đề
Chương 98 - Trước Khi Đàm Phán
Chương 99 - Không Để Vào Mắt
Chương 100 - Ra Oai Phủ Đầu
Chương 101 - Đàm Phán Tan Vỡ
Chương 102 - Một Kiếm Giết Chết
Chương 103 - Nhổ Tận Gốc
Chương 104 - Dọn Dẹp Tàn Cục
Chương 105 - Hắc Phong Trấn Biến Thiên
Chương 106 - Hắc Nha Tửu Quán
Chương 107 - Nhiệm Vụ Mạo Hiểm
Chương 108 - Nói Lời Xin Lỗi
Chương 109 - Cảnh Giới Của Ngươi Là …?
Chương 110 - Hầu Gia
Chương 111 - Giao Ra Võ Giả Áo Xanh
Chương 112 - Vinh Diệu Của Liệt Diễm
Chương 113 - không tên
Chương 114 - Cắt
Chương 115 - Ta Đúng Là Võ Đạo Cửu Trọng Thiên

Chương 116 - Tách Ra
Chương 117 - Đi Vào Tội Ác Hiệp Cốc
Chương 118 - Lưu Gia Gặp Nguy
Chương 119 - Phát Hiện Tử Huân Hoa
Chương 120 - Hung Hiểm
Chương 121 - Thành Công Phối Chế
Chương 122 - Thăng Tiên Thiên
Chương 123 - Lại Chiến Với Hỏa Vân Thú
Chương 124 - Đánh Chết Hỏa Vân Thú
Chương 125 - Hồn Tinh Màu Đỏ
Chương 126 - Nữ Võ Giả
Chương 127 - Nhan Sắc Khuynh Thành
Chương 128 - Đây Là Trứng Gì
Chương 129 - Hơi Thở Hoang Tàn
Chương 130 - Chém Giết
Chương 131 - Nhận Tội
Chương 132 - Phán Tử Hình Cho Ngươi
Chương 133 - Giết Cao Nham
Chương 134 - Chân Lý Kiếm Đạo
Chương 135 - Đi Vào Đoan Dương thành
Chương 136 - Giết Vào Ngụy gia.
Chương 137 - Ta Chính Là Cảnh Ngộn
Chương 138 - Gắt Gao Kình Chống
Chương 139 - Lửa Giận Ngập Trời
Chương 140 - Người Chết Thứ Nhất
Chương 141 - Kim Cương Lang Trảo
Chương 142 - Tru Sát Thiên Tài Ngụy gia
Chương 143 - Người Ngụy Gia Thứ Hai Chết
Chương 144 - Một Kích Tất Sát
Chương 145 - Kịch Chiến Với Người Mạnh Nhất Ngụy gia
Chương 146 - Nụ Cười Quái Đản
Chương 147 - Thủ Đoạn Khó Tin
Chương 148 - Đánh Chết Vượt Sức Tưởng Tượng
Chương 149 - Dừng Tay
Chương 150 - Thành Chủ Giáng Lâm
Chương 151 - Tiền Phong Đã Chết
Chương 152 - Món Pháp Khí Đó Không Tệ
Chương 153 - Dám Gây Sự Thì Diệt
Chương 154 - Không Thể Trêu Vào
Chương 155 - Lưu Đại Toàn Thành Trưởng Trấn

Chương 156 - Tên Khốn Ở Hắc Phong trấn
Chương 157 - Kẻ Đút Đầu Vào Chịu Chết
Chương 158 - Vệ Đội Đến
Chương 159 - Tình Thế Đảo Ngược
Chương 160 - Không Biết Lấy Gì Đền Ơn
Chương 161 - Người Chặn Cửa Cảnh gia
Chương 162 - Ngươi Là Ai?
Chương 163 - Dập Đầu Xin Lỗi
Chương 164 - Nhảy Lên Lôi Đài
Chương 165 - Vừa Tiện Vừa Ngu
Chương 166 - Đông Lại
Chương 167 - Muốn Chạy?
Chương 168 - Quỳ
Chương 169 - Đại Trưởng Lão Làm Khó Dễ
Chương 170 - Mù Mịt
Chương 171 - Đòi Cảnh Gia Giao Người
Chương 172 - Thành Chủ Bạch Tuyết Quan Tâm
Chương 173 - Càn Khôn Tiểu Thế Giới
Chương 174 - Đan Đạo
Chương 175 - Cảnh Ngộn Hưng Phấn
Chương 176 - Thẩm Phán
Chương 177 - Ăn Cây Táo, Rào Cây Sung
Chương 178 - Sự Sống Còn Của Cảnh Gia Chỉ Trong Một Ý Niệm
Chương 179 - Hận
Chương 180 - Hoắc Xuân Dương Trở Về
Chương 181 - Mọi Người Kinh Ngạc
Chương 182 - Danh Ngạch Của Cảnh Gia
Chương 183 - Cuộc Chiến Sống Chết
Chương 184 - Đặt Cược Chợ
Chương 185 - Chọc giận
Chương 186 - Hai Loại Bí Pháp
Chương 187 - Đánh Bại Tường Đồng Vách Sắt
Chương 188 - Triệu Chân Nghiêm Đã Chết
Chương 189 - Uy Chấn Đông Lâm Thành
Chương 190 - Không Cần Mặt
Chương 191 - Cắt Bỏ Thân Phận Đại Trưởng Lão
Chương 192 - Tiếp Nhận Chợ Khu Nam
Chương 193 - Tuyển Chỗ Đan Lâu
Chương 194 - Suy Nghĩ của Cảnh Ngộn

Chương 195 - Không Ăn Hiếp Kẻ Yếu
Chương 196 - Người Khó Giải Quyết
Chương 197 - Tham Lam Lớn
Chương 198 - Giao Dịch Danh Ngạch Lớn
Chương 199 - Lâu Chủ Hơi Thất Vọng
Chương 200 - Da Mặt Dày Đến Tận Trời
Chương 201 - Cảnh Ngộn Bá Đạo
Chương 202 - Tiểu Đan Vương Cảnh Ngộn
Chương 203 - Lòng Tham Không Đáy
Chương 204 - Hai Phần Lợi Nhuận
Chương 205 - Long Thần Vũ Trợn Tròn Mắt
Chương 206 - Tam Anh Mỗ Mỗ
Chương 207 - Đường Sống Hướng Chết
Chương 208 - Tín Niệm Biến Cường
Chương 209 - Thăng Cấp Tiên Thiên Trung Kỳ
Chương 210 - Đan Lâu Xây Xong
Chương 211 - Cảnh Thanh Nham Rung Động
Chương 212 - Phỏng Vấn Dược Tề Sư
Chương 213 - Khế Bán Thân
Chương 214 - Giành Nhau Tham Gia
Chương 215 - Rồng Có Nghịch Lân
Chương 216 - Thử Mở Hàng
Chương 217 - Bán Nóng Bỏng
Chương 218 - Ngạch Tiêu Thụ Kinh Người
Chương 219 - Đại Nhân Vật Khó Thể Tưởng Tượng
Chương 220 - Có Người Gây Chuyện
Chương 221 - Phải Cho Bọn Họ Một lẽ Công Bằng
Chương 222 - Nghiệm Chứng Dược Hiệu
Chương 223 - Ngươi Là Đệ Tử Của Cao Triệu Hải?
Chương 224 - Bồi Thường Khoản Tiền Lớn
Chương 225 - Sát Thủ Kim Bài
Chương 226 - Nữ Nhân Bí Ẩn
Chương 227 - Triệu Đương Nguyên Xoe Tròn Mắt
Chương 228 - Lại về Lam Khúc Quận Thành
Chương 229 - Chợ Lam Khúc
Chương 230 - Bia Đá Thiên Không Chi Dực Thứ Hai
Chương 231 - Sóng Gió Khu Quầy Hàng
Chương 232 - Thực Lực của Cảnh Ngộn
Chương 233 - Vấn Đề Vụ Tuyển
Chương 234 - Thần U Đan

Chương 235 - Đối Chọi
Chương 236 - Dấu Hiệu Trúng Độc
Chương 237 - Ta Có Cách Giải Độc
Chương 238 - Dựng Sào Thấy Bóng
Chương 239 - Thiên Mục Đan
Chương 240 - Muốn Giúp Cảnh Ngôn Đi Cửa Sau
Chương 241 - Tâm Tình Nôn Nóng
Chương 242 - Lòng Có Ý Xấu
Chương 243 - Thiên Mục Đan Thần Hiệu
Chương 244 - Cảnh Lạc Vũ Bị Đánh
Chương 245 - Trần Gia Lam Khúc
Chương 246 - Uy Năng Một Kiếm
Chương 247 - Bộ Dáng Buồn Cười
Chương 248 - Oanh Giết Cảnh Ngôn
Chương 249 - Mộ Liên Thiên Nhúng Tay
Chương 250 - Xử Trí Trần Nghiên
Chương 251 - Võ Học Không Phẩm Cấp
Chương 252 - Tốc Độ Khủng Bố
Chương 253 - Điên Cuồng Thăng Cấp.
Chương 254 - Trần Gia Tới Cửa Giải Thích
Chương 255 - Gặp Cảnh Thanh Trúc
Chương 256 - Cảnh Ngôn Quen Biết Phó Hội Trưởng
Chương 257 - Cao Triệu Hải Gây Khó Dễ
Chương 258 - Kỹ Xảo Ti Bỉ
Chương 259 - Không Nể Mặt Ngươi
Chương 260 - Người Gây Sự
Chương 261 - Tham Gia Vào Hiệp Hội Đan Sư
Chương 262 - Hứa Đông Ngậm Bồ Hòn
Chương 263 - Ích Lợi
Chương 264 - Con Chó Đó
Chương 265 - Tự Rước Lấy Nhục
Chương 266 - Mời Cảnh Ngôn Đến Nói Chuyện
Chương 267 - Từ Chối Thần Phong Học Viện Mời
Chương 268 - Lệnh Phong Sát
Chương 269 - Mộ Liên Thiên chủ trì
Chương 270 - Ta Hút!
Chương 271 - Phải Cướp Kim Lệnh Thông Quan
Chương 272 - Xông Địa Trận
Chương 273 - Cảnh Ngôn Đâu?
Chương 274 - Cướp Được Ngân Lệnh

Chương 275 - Nhìn Xem Có Ai Xông Thiên Trận Không
Chương 276 - Vào Thiên Trận
Chương 277 - Sát Khí
Chương 278 - Đột Phá Trong Trận
Chương 279 - Nghiền Áp
Chương 280 - Một Bóng Người Cuối Cùng
Chương 281 - Mộ Liên Thiên Đau Lòng
Chương 282 - Chỉ Mành Treo Chuông
Chương 283 - Gian Lận
Chương 284 - Chất Vấn
Chương 285 - Quyết Chiến Sinh Tử
Chương 286 - Chứng Minh Chính Mình
Chương 287 - Không Phục Thì Chiến
Chương 288 - Thư Linh Đến Xin Lỗi
Chương 289 - Báo Danh Đạo Nhất
Chương 290 - Không Tầm Thường
Chương 291 - Trực Tiếp Thăng Lên Đệ Tử Cao Đẳng
Chương 292 - Thanh Dương Viên
Chương 293 - Đánh Tiền Ba
Chương 294 - Tu Luyện Trì
Chương 295 - Làm Mọi Người Hâm Mộ
Chương 296 - Tôn Hiểu Đến
Chương 297 - Đã Cho Cơ Hội
Chương 298 - Giết Tiền Ba
Chương 299 - Hình Pháp Điện
Chương 300 - Khảo Hạch Đan Sư
Chương 301. Ô Miệt
Chương 302. Không Còn Mặt Mũi Nào
Chương 303. Một Bước Cuối Cùng
Chương 304. Thất Bại Hay Thành Công?
Chương 305. Phế Vật Ngu Xuẩn
Chương 306. Người Hình Pháp Điện Đến
Chương 307. Có Rắc Rối
Chương 308. Lưu Văn Cũng Không Ngăn Được
Chương 309. Hội Trưởng Ra Mặt
Chương 310. Điên Cuồng Tăng Tu Vi
Chương 311. Đổi Hồn Tinh
Chương 312. Năm Mươi Vạn Điểm
Chương 313. Thăng Cấp Tiên Thiên đỉnh
Chương 314. Trương Mẫn Đã Chết

Chương 315. Xảy Ra Chuyện Lớn
Chương 316. Muốn Tru Sát
Chương 317. Xem Ra Chết Chắc Rồi
Chương 318. Hóa Trang Lên Sân Khấu
Chương 319. Không Thể Trị Tội
Chương 320. Chiến Với Tiền Trấn
Chương 321. Lần Đầu Giao Phong Đạo Linh
Chương 322. Đánh Chết Tiền Trấn
Chương 323. Ngươi Dám Đụng Vào Người Của Ta?
Chương 324. Phó Chưởng Viện Che Chở Cảnh Ngôn
Chương 325. Mộc Tê Đã Chết
Chương 326. Sự Thật Khó Thể Chấp Nhận
Chương 327. Lên Thiên Thê
Chương 328. Leo Lên Siêu Nhanh
Chương 329. Thăng Cấp Nội Viện
Chương 330. Tâm Cảnh Biến Đổi
Chương 331. Ngươi Làm Cách Nào Trà Trộn Vào
Chương 332. Tham Gia Vào Đội
Chương 333. Kim Văn Linh Thú
Chương 334. Có Nguy Hiểm
Chương 335. Cảnh Ngôn Ra Tay
Chương 336. Hồn Tinh Kim Văn
Chương 337. Phân Phối Chiến Lợi Phẩm
Chương 338. Hơi Thở Đáng Sợ
Chương 339. Phương Nhược Vũ Muốn Gặp Cảnh Ngôn
Chương 340. Cảnh Ngôn Ngây Người
Chương 341. Không Ai Ngăn Được
Chương 342. Ta không Tin Ngươi
Chương 343. Hoàn Toàn Giải Quyết
Chương 344. Một Năm Sau
Chương 345. Cảnh Khó Của Đông Lâm Thành
Chương 346. Phản Đồ Của Cảnh Gia
Chương 347. Khai Giết
Chương 348. Không Chừa Người Sống
Chương 349. Kiếp Nạn Của Cảnh Gia
Chương 350. Lâm Nam La U Oán
Chương 351. Quyết Chiến Đến
Chương 352. Máu Chảy Thành Sông
Chương 353. Lữ Cầm Bất Đắc Dĩ
Chương 354. Trận Doanh Cảnh Gia Lớn Mạnh

Chương 355. Kẻ Đội Mũ
Chương 356. Đạo Linh Ra Ùn Ùn
Chương 357. Một Mình Chiến Với Bốn Đạo Linh
Chương 358. Sát Thủ Ám Dạ Gặp Bi Kịch Trước
Chương 359. Tiếp Theo Là Triệu Đương Nguyên Bi Kịch
Chương 360. Triệu Đương Nguyên Bạo
Chương 361. Tiếng Oán Than Dậy Khắp Đất Trời
Chương 362. Giải Cứu Lữ Cầm
Chương 363. Hy Vọng Trong Tuyệt Vọng
Chương 364. Mọi Chuyện Giải Quyết Xong
Chương 365. Đại Hội Luận Công Phát Thưởng
Chương 366. Lại Vào Tội Ác Hiệp Cốc
Chương 367. Kế Hoạch Chế Tạo Tiên Thiên
Chương 368. Hai Trăm Bình Dược Tề Thánh Linh
Chương 369. Trong Đại Hội
Chương 370. Ban Thưởng
Chương 371. Ban Thưởng Chói Mù Mắt
Chương 372. Một Chưởng Đập Chết
Chương 373. Cảnh Gia Sôi Trào
Chương 374. Đại Hội Kết Thúc
Chương 375. Cảnh Gia Tăng Vọt Tiên Thiên
Chương 376. Mới Vào Quận Vương Phủ
Chương 377. Đại Nhân Vật Đan Quốc
Chương 378. Bạch Tuyết bao che
Chương 379. Chẩn Đoán
Chương 380. Cảnh Ngôn Ra Tiếng
Chương 381. Ngại Gì Thử Xem?
Chương 382. Vận Dụng Càn Khôn Đan Đạo
Chương 383. Không Thể Tin Được
Chương 384. Cửu Dương Liên Thiên
Chương 385. Dùng Phổ La Đan
Chương 386. Cơ Nguyệt Bực Tức
Chương 387. Luyện Chế Thoải Mái
Chương 388. Tiếng Chất Vấn
Chương 389. Dùng Đan Dược
Chương 390. Không Cần Sĩ Diện
Chương 391. Chu Thiên Cảm Tạ
Chương 392. Đề Cử Cảnh Thiên Anh
Chương 393. Quận Vương Gặp Tộc Trưởng Văn Gia
Chương 394. Tiền Mất Tật Mang

Chương 395. Thuần Dương Linh Thể
Chương 396. Thành Chủ Mới Của Đông Lâm Thành
Chương 397. Đá Sập Trương Mẫn Phong
Chương 398. Đột Phá Đạo Linh Cảnh
Chương 399. Thành Công Thăng Cấp
Chương 400. Về Đạo Nhất Học Viện
Chương 401. Tính Toán Của Cảnh Ngôn
Chương 402. Đại Hội Hai Phong
Chương 403. Trước Hạ Một Phần
Chương 404. Lập Uy
Chương 405. Cảnh Ngôn Lên Đài Cao
Chương 406. Cảnh Ngôn Chiến Với Đặng Thanh
Chương 407. Đạo Linh Trẻ Tuổi Nhất
Chương 408. Ba Kiếm Chém Giết
Chương 409. Trương Gia
Chương 410. Muội Muội Của Trương Mẫn
Chương 411. Nhiều Đan Dược Vậy?
Chương 412. Cửu Trưởng Lão Giật Mình
Chương 413. Giám Định Dược Tề Thánh Linh
Chương 414. Bối Cảnh Lớn
Chương 415. Gặp Cao Phượng
Chương 416. Rắc Rối Của Cao Phượng
Chương 417. Đầu Óc Nước Vào
Chương 418. Mọi Người Tò Mò
Chương 419. Đàm Phán
Chương 420. Sát Ý Của Cảnh Ngôn
Chương 421. Ngươi Bị Mù Sao
Chương 422. Không Cần Lo Lắng
Chương 423. Bốn Trưởng Lão Xuất Động
Chương 424. Trao Đổi
Chương 425. Bốn Trưởng Lão Gục Ngã
Chương 426. Toàn Thành Xao Động
Chương 427. Người Trương gia Ngây Ngẩn
Chương 428. Giáng Lâm Tống Gia
Chương 429. Ngạo Thị Toàn Trường
Chương 430. Một Kiếm Ra Đầy Đất Tàn
Chương 431. Kiêng Kị
Chương 432. Thành Chủ Đến
Chương 433. Cách Giải Quyết
Chương 434. Uy Năng Khiến Người Sợ hãi

Chương 435. Khỏe Mạnh Lành Lặn
Chương 436. Viên Kế Hổ Giật Mình
Chương 437. Tra Cảnh Ngộn
Chương 438. Sợ Hết Hồn
Chương 439. Dược Tề Bị Đổi
Chương 440. Lá Gan Không Nhỏ
Chương 441. Thái Độ Của Thành Chủ
Chương 442. Cứu Tinh Đến
Chương 443. Phải Làm Cảnh Ngộn Vừa Lòng
Chương 444. Đạo Nguyên Quả
Chương 445. Thần Đạo Đan
Chương 446. Phán Đoán Sai Sót
Chương 447. Quy Cách Lễ Tang
Chương 448. Toàn Trường Mù Mắt
Chương 449. Lưu Gia Kinh Hãi
Chương 450. Tiếc Đứt Ruột
Chương 451. Vương Bài Ám Dạ
Chương 452. Đan Thần Cảnh Ngộn
Chương 453. Công Hiệu Nghịch Thiên
Chương 454. Quận Vương Giận
Chương 455. Lấy Chết Cảnh Báo
Chương 456. Đạo Linh cảnh hậu kỳ
Chương 457. Thực Lực Của Ân Tiên Sinh
Chương 458. Giao Chiến Với Đạo Sư Cảnh
Chương 459. Khổ Chiến
Chương 460. Biến Mất
Chương 461. Tiếp Tục Đột Phá
Chương 462. Tổng Quản Đến Hạo Phong Thành
Chương 463. Thăng Cấp Đỉnh
Chương 464. Tái Chiến Với Đạo Sư Cảnh
Chương 465. Hủy Thi Diệt Tích
Chương 466. Thu Hoạch Lớn
Chương 467. Cảnh Ngộn Tiên Sinh Nào?
Chương 468. Trước Khi Đi
Chương 469. Lại Đến Tống Gia
Chương 470. Cái Giá Phản Bội
Chương 471. Quả Quyết
Chương 472. Gia Tộc Phụ Thuộc
Chương 473. Bị Nghe Nhầm
Chương 474. Chứng Kiến

Chương 475. Hạo Phong Thành Rung Mạnh
Chương 476. Chết Tốt
Chương 477. Tin Chết
Chương 478. Văn Gia Mừng Như Điên
Chương 479. Trở Về
Chương 480. Kế Hoạch Diệt Văn
Chương 481. Sức Chiến Đấu Của Cảnh Ngộn
Chương 482. Càn Khôn Trận Đạo
Chương 483. Lần Đầu Bày Trận
Chương 484. Đại Công Cáo Thành
Chương 485. Không Thể Thấy Người Ta Tốt Hơn Mình
Chương 486. Tranh Biện
Chương 487. Diễn Trò Hề
Chương 488. Ngươi Còn Sống?
Chương 489. Chứng Minh Thực Lực
Chương 490. Van Xin Tha
Chương 491. Bóp Nát
Chương 492. Hành Động
Chương 493. Khai Chiến
Chương 494. Ngoan Cố Chống Lại
Chương 495. trận pháp sư
Chương 496. Tiểu Tử Ngộng Cuồng
Chương 497. Giải Trận
Chương 498. Tiến Công
Chương 499. Bất Tử Thánh Lệnh
Chương 500. Tỏ Ra Yếu Thế
Chương 501. Không Thích Hợp
Chương 502. Chém Chết Văn Lam
Chương 503. Uy Thế Đại Nhật Vẫn Thạch
Chương 504. Chiến Văn Hướng Thiên
Chương 505. Văn Hướng Thiên Bi Thảm
Chương 506. Diệt Văn Gia
Chương 507. Lừa Dối Cảnh Ngộn
Chương 508. Tiên Thiên Của Cảnh Gia Có Hơn Trăm
Chương 509. Danh Truyền Một Quận
Chương 510. Một Đám Dế Nhũi
Chương 511. Sợ Choáng Váng
Chương 512. Nơi Dừng Chân Mới
Chương 513. Giây Lát Ba Năm
Chương 514. Đại Hội Đan Linh

Chương 515. Kim Tước Thương Hội.
Chương 516. Phí Vào Cửa
Chương 517. Khinh Thường
Chương 518. Ưu Hải Thương Hội
Chương 519. Đan Sư Lục giai
Chương 520. Ban Trị Sự
Chương 521. Tỷ Thí Một Trận?
Chương 522. Thành Đan Bảy Khối
Chương 523. Giải thích
Chương 524. Canh Cánh Trong Lòng
Chương 525. Thanh Như May Mắn
Chương 526. Đại Hội Bắt Đầu
Chương 527. Biện Dược
Chương 528. Độ Khó Rất Lớn
Chương 529. Đã Đến Giờ
Chương 530. Điều Đó Không Thể Nào!
Chương 531. Số Sáu Mươi Sáu Là Ai?
Chương 532. Điểm Tối Đa
Chương 533. Hắn Tên Cảnh Ngộn
Chương 534. Mười Đề
Chương 535. Đoán Bậy
Chương 536. Phân Tích Tạo Hóa Đan
Chương 537. Bài Thi Của Số Sáu Mươi Sáu
Chương 538. Bài Thi Đề Thứ Mười
Chương 539. Phần Thứ Hai Được Điểm Tối Đa
Chương 540. Bị Đào Thải?
Chương 541. Số Sáu Mươi Sáu Phá Kỉ Lục
Chương 542. Đồn Đãi
Chương 543. Tình Huống Nào?
Chương 544. Tốc Độ Luyện Đan
Chương 545. Si Ngốc Ngây Dại
Chương 546. Cho Điểm
Chương 547. Đan Đạo Đệ Nhất Thế Gia
Chương 548. Điểm Của Cảnh Ngộn
Chương 549. Số Điểm Kinh Người
Chương 550. Lại Là Đệ Nhất!
Chương 551. Trận Chung Kết
Chương 552. Không Thích Hợp
Chương 553. Tiến Vào Top Ba
Chương 554. So Đấu Cuối Cùng

Chương 555. Nguyên Lực Của Vạn Lai
Chương 556. Luyện Chế Kết Thúc
Chương 557. Đan Dược Hoàn Mỹ Tái Hiện
Chương 558. Hiệu Dụng Của Long Hổ Đan
Chương 559. Đấu Giá Tại Chỗ
Chương 560. Giá Điên Cuồng
Chương 561. Lời Mời Từ Thánh Thành
Chương 562. Bia Đan Vương
Chương 563. Danh Chấn Đại Lục
Chương 564. Nôn Nóng Sốt Ruột
Chương 565. Hội Trưởng Vinh Dự
Chương 566. Đột Phá Đạo Sư cảnh
Chương 567. Bước Vào Đạo Sư Cảnh
Chương 568. Hội Giao Dịch
Chương 569. Yêu Nghiệt
Chương 570. Thuê Quầy Hàng
Chương 571. Mối Làm Ăn Đầu Tiên
Chương 572. Bích Ngọc Lâu
Chương 573. Đắc Tội
Chương 574. Muốn Làm Cảnh Ngộn
Chương 575. Mở To Mắt Nói Dối
Chương 576. Xung Đột
Chương 577. Giết!
Chương 578. Nhận Ra Cảnh Ngộn
Chương 579. Đạo Khí Lại Hiện
Chương 580. Đứa Trẻ Ngây Thơ
Chương 581. Lâu Chủ Bích Ngọc Lâu
Chương 582. Không Nể Tình
Chương 583. Đan Sư Thất Giai
Chương 584. Tưởng Ta Dễ Ăn Hiếp
Chương 585. Hồ Đông Hạc Chấn Động
Chương 586. Thu Mua Bích Ngọc Lâu
Chương 587. Quyết Định
Chương 588. Xảy Ra Chuyện
Chương 589. Lấy Được Bích Ngọc Lâu
Chương 590. Lâu Chủ Cảnh Ngộn
Chương 591. Liệt Diễm Thương Hội
Chương 592. Hai Người Giật Nảy Mình
Chương 593. Khách Khanh Lệnh
Chương 594. Người Của Cổ Gia Đến

Chương 595. Lòng Dạ Khó Lường
Chương 596. Về Đông Lâm
Chương 597. Đan Lâu Có Vấn Đề
Chương 598. Cảnh Khó Của Tô Tử Huyên
Chương 599. Uy Phong Thật Lớn
Chương 600. Chết Cho Ta!
Chương 601. Gia Tộc Biến
Chương 602. Tức Giận
Chương 603. Ơn Cứu Mạng
Chương 604. Đi Cảnh Gia
Chương 605. Đi Nghị Sự Đường
Chương 606. Tôn Tử Của Thất Trưởng Lão
Chương 607. Kiêu Căng
Chương 608. Một Chỉ Diệt Sát
Chương 609. Tự Tra Nội Bộ
Chương 610. Động Phủ Thượng Cổ
Chương 611. Cung Điện Động Phủ
Chương 612. Căn Phòng Kỳ Lạ
Chương 613. Mở Hòm
Chương 614. Thần Tinh
Chương 615. Tin Tức Của Phụ Thân
Chương 616. Sự Khủng Bố Của Ân Lão
Chương 617. Đạo Vương Cảnh Đỉnh
Chương 618. Giết Cổ Ngân Hà
Chương 619. Tử Vong Chi Cầu
Chương 620. Sinh Mệnh Thụ
Chương 621. Ảo Ảnh Kỳ Lạ
Chương 622. Lai Lịch Của Thiên Không Chi Dực
Chương 623. Trọn Bộ Thiên Không Chi Dực
Chương 624. Lên Đường Về
Chương 625. Cổ Ngân Hà Đâu?
Chương 626. Cầu Cứu
Chương 627. Bất Lực
Chương 628. Chạy
Chương 629. Điên Cuồng Vây Giết
Chương 630. Chém Giết Đạo Vương
Chương 631. Phong Tỏa Cuối Cùng
Chương 632. Đạo Hoàng Xông Tới
Chương 633. Chợ Thâm Uyên
Chương 634. Nguy Cơ Đến Gần

Chương 635. Tử Vong Thâm Uyên
Chương 636. Đường Cùng
Chương 637. Trong Tận Cùng Tìm Thấy Hy Vọng
Chương 638. Tử Vong Thần Điện
Chương 639. Sử Dụng Thần Tinh
Chương 640. Phụ Thân Của Cảnh Ngôn
Chương 641. Thăng Cấp Đạo Vương Cảnh
Chương 642. Uy Năng Pháp Tắc
Chương 643. Sau Bảy Năm
Chương 644. Vệ Sĩ Thần Điện
Chương 645. Tiến Bộ Trong Chiến Đấu
Chương 646. Đến
Chương 647. Khôi Lỗi Sinh Mệnh
Chương 648. Đạo Hoàng Trói Buộc
Chương 649. Cảnh Ngôn Đạo Hoàng
Chương 650. Nhẹ Nhàng Ngược Lão Lục
Chương 651. Phần Truyền Thừa Thứ Hai
Chương 652. Chọn Rời Đi
Chương 653. Ta Lại Trở Về
Chương 654. Tử Đệ Cảnh Gia Dễ Giết Sao?
Chương 655. Ta Chính Là Người Cảnh Gia
Chương 656. Cảnh Ngôn Không Chết
Chương 657. Cảnh Giới Gì?
Chương 658. Lấy Tiền Lời
Chương 659. Biến Đổi
Chương 660. Ngươi Rốt Cuộc Là Ai?
Chương 661. Giết Hắn
Chương 662. Không Vừa Lòng!
Chương 663. Tin Tức Truyền Ra
Chương 664. Tỏ Tình
Chương 665. Thân Phận Của Mẫu Thân
Chương 666. Ngươi Có Thể Nhìn Ra?
Chương 667. Đến Rồi Đừng Hòng Về
Chương 668. Đối Trận
Chương 669. Đạo Hoàng Chết
Chương 670. Hành Động Của Cổ Gia
Chương 671. Đại Trận Thủ Hộ
Chương 672. Uy Lực Đại Trận
Chương 673. Thôi Thôi
Chương 674. Tướng Công

Chương 675. Tiểu Đội Phong Hỏa
Chương 676. Cơ Hội Tốt
Chương 677. Cười Cợt
Chương 678. Đại Trận Khủng Bố
Chương 679. Toàn Quân Bị Diệt
Chương 680. Giận Điên Lên
Chương 681. Danh Chấn Đại Lục
Chương 682. Thánh Cung
Chương 683. Hiệp Nghị Của Bảy Thế Gia Lớn
Chương 684. Điện Chủ Thập Điện
Chương 685. Cuộc Họp Điện Chủ
Chương 686. Dựa Vào Cái Gì?
Chương 687. Cứng Rắn
Chương 688. Hồ Đồng Hạc Chống Lưng
Chương 689. Tìm Cảnh Ngôn Luyện Chế Giúp
Chương 690. Đại Đan Vương Cảnh Ngôn
Chương 691. Bắt Đầu Ngay
Chương 692. Nghi Vấn
Chương 693. Điện Chủ Câm Nín
Chương 694. Vượt Sức Tưởng Tượng
Chương 695. Thử Đan
Chương 696. Thất Điện Chủ Đột Phá
Chương 697. Uy Hiếp
Chương 698. Thực Lực Võ Đạo
Chương 699. Sách Lược
Chương 700. Tiếng Gào Ngừng Bặt
Chương 701. Thánh Chủ Cũng Không Xem hiểu
Chương 702. Điện Chủ Điện Thứ Mười
Chương 703. Mở Đạo Tràng
Chương 704. Thỉnh Cầu
Chương 705. Ta Có Thể
Chương 706. Mong Đợi
Chương 707. Vạn Thọ Đan
Chương 708. Diêm Siêu Hết Sức Rối Rắm
Chương 709. Lấy Đan
Chương 710. Hiệu Quả Của Vạn Thọ Đan
Chương 711. Không Tin Được
Chương 712. Huy Hoàng Đạo Tràng
Chương 713. Cường Giả Xuất Hiện Lớp Lớp
Chương 714. Tâm Tư Của Vạn Gia

Chương 715. Thay Đổi Thái Độ
Chương 716. Bổ Thiên Đan
Chương 717. Thần Đan Thành
Chương 718. Đạo Hoàng Cảnh Trung Kỳ
Chương 719. Món Quà Của Cảnh Ngôn
Chương 720. Lực Ảnh Hưởng
Chương 721. Quỷ Thủ Khuê Dương
Chương 722. Đại Hội Bắt Đầu
Chương 723. Đợt Khiêu Khích Đầu Tiên
Chương 724. Hạ Thấp
Chương 725. Luận Đan
Chương 726. Xách Giày Cũng Không Xứng
Chương 727. Độ A Đan
Chương 728. Chúc Mừng Ngươi Đáp Sai
Chương 729. Mất Mặt
Chương 730. Chật Vật Rời Đi
Chương 731. Khuê Dương Ra Mặt
Chương 732. Gài Bẫy
Chương 733. Tính Toán Của Khuê Dương
Chương 734. Pháp Tắc Giáng Lâm
Chương 735. Cảnh Ngôn Mở Lô
Chương 736. Tám Viên Hoàn Mỹ
Chương 737. Thu Vào Dưới Trướng
Chương 738. Cổ Vạn Toàn Giận Dữ
Chương 739. Đấu Giá Trao Đổi
Chương 740. Cạnh Tranh Kịch Liệt
Chương 741. Giá Cả Vượt Sức Tưởng Tượng
Chương 742. Đạo Hoàng Động Lòng
Chương 743. Hạn Chế Điều Kiện
Chương 744. Đồng Việt Bá Đạo
Chương 745. Tan Vỡ
Chương 746. Đánh Nhau
Chương 747. Muốn Đi?
Chương 748. Tru Sát
Chương 749. Thánh Chủ Kinh Ngạc
Chương 750. Mong Đợi Của Cổ Vạn Toàn
Chương 751. Đả Kích Nặng
Chương 752. Quan Hệ Sâu Thêm
Chương 753. Liên Minh Huy Hoàng
Chương 754. Lớn Mạnh

Chương 755. Đạo Hoàng Cảnh Đỉnh
Chương 756. Gây Sự
Chương 757. Lòng Có Ý Xấu
Chương 758. Cút Đi
Chương 759. Một Chọi Tám
Chương 760. Nhẹ Nhàng Nghiền Áp
Chương 761. Làm Mọi Người Phục Sát Đất
Chương 762. Giáng Lâm Đông Quan Quận Thành
Chương 763. Cứu Ngươi Ra Ngoài
Chương 764. Phụ Thân Giật Mình
Chương 765. Công Lao Lớn Bằng Trời
Chương 766. Tên Hề Cuồng Nhiệt
Chương 767. Sốt Ruột Đỏ Mắt
Chương 768. Phá Hủy
Chương 769. Về Mẫu Thân
Chương 770. Lai Lịch Của Phương Nhược Vũ
Chương 771. Thời Gian Thấm Thoắt
Chương 772. Kiếm Ý Đệ Tam Trọng
Chương 773. Tuyên Chiến
Chương 774. Gió Nổi Mây Phun
Chương 775. Vạn Thần Chi Chủ
Chương 776. Thuyết Phục
Chương 777. Binh chia tám đường
Chương 778. Phát Động
Chương 779. Tổn Thất
Chương 780. Tìm Đường Chết
Chương 781. Một Kiếm Một Người
Chương 782. Không Một Người Nào Chạy Thoát
Chương 783. Nói Cái Gì?
Chương 784. Phá Thành
Chương 785. Vương Đấu Với Vương
Chương 786. Kiếm Ý Đồ Sát
Chương 787. Kiếm Ý Đệ Tam Trọng Áp Súc
Chương 788. Phủ Ma
Chương 789. Hơi Thở Nguy Hiểm
Chương 790. Hung Hãn
Chương 791. Thuấn Di Sơ Hình
Chương 792. Thánh Quang Kiếm Pháp Lột Xác
Chương 793. Phủ Ma Chết
Chương 794. Lạc Thủy Lão Tổ

Chương 795. Từ Chối Và Vùng Vẫy
Chương 796. Vỡ Tan
Chương 797. Không Biết Sợ
Chương 798. Phá Rồi Lập
Chương 799. Thành Tựu Thánh Đạo
Chương 800. San Bằng
Chương 801. Thế Như Chẻ Tre
Chương 802. Thiên Không Thánh Điện
Chương 803. Hối Hận Muốn Chết
Chương 804. Người Thủ Hộ
Chương 805. Sáu Thế Gia Sợ Hãi
Chương 806. Hơi Thở Thần Thông
Chương 807. Cảnh Ngộ Đại Nhân Đến
Chương 808. Người Muốn Gặp
Chương 809. Người Xưa Ở Hắc Phong Trấn
Chương 810. Cảnh Còn Người Mất
Chương 811. Lưu Hiểu Nguyệt Gặp Rắc Rối
Chương 812. Xử Lý
Chương 813. Từ Gia Càn Rỡ
Chương 814. Ngươi Dám Đánh?
Chương 815. Yên Tĩnh
Chương 816. Bao Vây
Chương 817. Quận Vương Đến
Chương 818. Quận Vương Quỳ Lạy
Chương 819. Sự Việc
Chương 820. Cô Cô Của Cao Phượng
Chương 821. Tiệc Tối
Chương 822. Đến Từ Nơi Nhỏ
Chương 823. Trường Hợp Lớn
Chương 824. Kỳ Cục
Chương 825. Biệt Ly
Chương 826. Mới Gặp Chung tiên sinh
Chương 827. Lưu Sa Thần Vực
Chương 828. Nghê Thường Thần Môn
Chương 829. Tâm Chết Như Tro Tàn
Chương 830. Nghê Thường Thần Thành
Chương 831. Mua Cửa Hàng
Chương 832. Đi Đạn Phô Nhìn Xem
Chương 833. Truyền Trăm, Trăm Truyền Ngàn, Ngàn Truyền Vạn

Chương 834. Thử Thăm Dò Chi Tiết
Chương 835. Điên Cuồng Tích Lũy
Chương 836. Thánh Nữ Xuất Giá
Chương 837. Thánh Nữ Bạch Tuyết
Chương 838. Thất Vọng
Chương 839. Thần Huy Thảo
Chương 840. Ba Người Ngạc Nhiên Đến Ngây Người
Chương 841. Thần Niệm Giao Phong
Chương 842. Thánh Đạo Nhị Cảnh
Chương 843. Vô Cùng Xấu Xí
Chương 844. Ngươi Có Khỏe Không?
Chương 845. Nhảy Loi Choi
Chương 846. Trấn Áp Thánh Đạo Nhị Cảnh
Chương 847. Thải Hồng Thần Kiều
Chương 848. Thần Thông Kiếm Ý
Chương 849. Giết Từng Người Một
Chương 850. Không Ai Ngăn Cản Được
Chương 851. Dừng Ở Đây
Chương 852. Lại Tiến Một Bước
Chương 853. Lại Đi Tử Vong Thần Điện
Chương 854. Tỏa Hồn Đăng
Chương 855. Nơi Cứu Mạng
Chương 856. Lão Lục Lão Thất
Chương 857. Lão Tứ Lão Ngũ
Chương 858. Phần Truyền Thừa Thứ Ba
Chương 859. Hoa Mắt
Chương 860. Khí Phôi Kinh người
Chương 861. Gần Thần Khí
Chương 862. Tu Luyện
Chương 863. Thánh Đạo Tam Cảnh
Chương 864. Lại Xông Đệ Nhị Điện
Chương 865. Thần Thông Hư Vô
Chương 866. Mười Vạn Thần Tinh
Chương 867. Một Chiêu
Chương 868. Ma La Thì Quang Tháp
Chương 869. Khôi Lỗi Đi Theo
Chương 870. Giễu Cợt
Chương 871. Phi Vũ Thành Sở Gia
Chương 872. Gặp Lại Phương Nhược Vũ
Chương 873. Phương Nhược Vũ Rung Động

Chương 874. Chỗ Tụ Tập
Chương 875. Mẫu Tử Gặp Nhau
Chương 876. Không Đồng Ý
Chương 877. Dạy Dỗ Thay Ngươi
Chương 878. Nhân Tuyển Xuất Chiến
Chương 879. Thuộc Hạ Của Cảnh Ngôn
Chương 880. Lão Thất Ra Ngựa
Chương 881. Không Phục
Chương 882. Một Chỉ Chấn Toàn Trường
Chương 883. Cầu Xin Hỗ Trợ
Chương 884. Sĩ Diện
Chương 885. Không Thể Không Cúi Đầu
Chương 886. Trước Hạ Một Phần
Chương 887. Lòng Đầy Căm Hờn
Chương 888. Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan
Chương 889. Lão Lục Xuất Chiến
Chương 890. Đập Chết Tươi
Chương 891. Kế Hoạch Thứ Hai
Chương 892. Phục Kích
Chương 893. Mạch Khoáng Thần Tinh
Chương 894. Oanh Oanh Liệt Liệt
Chương 895. Các Ngươi Rốt Cuộc Là Ai?
Chương 896. Tru Sát Tất Cả
Chương 897. Trâu Đất Xuống Biển
Chương 898. Phá Hủy
Chương 899. Không Ai Sống Sót
Chương 900. Chạy Đến Hỗn Loạn Chi Địa
Chương 901. Mưa Gió Sắp Đến
Chương 902. Gia Nhập Sở gia?
Chương 903. Nực Cười
Chương 904. Sự Lựa Chọn Của Các Thế Lực
Chương 905. Thủ Đoạn Lôi Đình
Chương 906. Hối Hận Cũng Đã Muộn
Chương 907. Địa Điểm Đàm Phán
Chương 908. Nặm Đại Thế Lực Nhất Phẩm
Chương 909. Đều Có Toan Tính
Chương 910. Tan Vỡ
Chương 911. Cơ Thể Cứng Cỏi
Chương 912. Khống Chế Được
Chương 913. Hình Thái Thứ Hai

Chương 914. Nửa Bước Hư Thần
Chương 915. Sát Ý Của Cảnh Ngộn
Chương 916. Chiến Duẫn Thủy!
Chương 917. Bán Thần Chết
Chương 918. Ba Thế Lực Lớn Xong Rồi
Chương 919. Pháp Tắc Chi Tổ
Chương 920. Cảnh Tượng Đáng Sợ
Chương 921. Người Dò Đường
Chương 922. Cảnh Ngộn Tiến Vào
Chương 923. Đến Trận Doanh
Chương 924. Ngươi Nghĩ Quá Đơn Giản
Chương 925. Trái Tim Băng Giá
Chương 926. Các Ngươi Biết Duẫn Thủy Chứ?
Chương 927. Xuyên Qua
Chương 928. Tổn Thất Quá Lớn
Chương 929. Pháp Tắc Kết Tinh
Chương 930. Phiền Toái Lớn
Chương 931. Cứu Bọn Họ Một Lần
Chương 932. Tất Cả Đều Sững Sờ
Chương 933. Đánh Chết Hỏa Độc Hạt
Chương 934. Trở Ngại Cuối Cùng
Chương 935. Phá Trận
Chương 936. Nhìn Thấp Pháp Tắc Chi Tổ
Chương 937. Kinh Biến!
Chương 938. Đường Sống?
Chương 939. Theo Bản Tâm
Chương 940. Dưới Mặt Đất
Chương 941. Hỏa Chi Bản Nguyên
Chương 942. Câu Thông Căn Nguyên
Chương 943. Chuyển Hóa Thần Lực
Chương 944. Năng Lực Hư Thần
Chương 945. Sát Ý Tích Tụ
Chương 946. Giải Cứu
Chương 947. Thanh Trừ
Chương 948. Xác Nhận Vị Trí
Chương 949. Giết Âu Dương Lâm
Chương 950. Mục Đích Của Chung Tiên Sinh
Chương 951. Trên Vô Cực Hải
Chương 952. Giờ Chết Của Ngươi
Chương 953. Trận Chiến Động Trời

Chương 954. Thần Thông Kiếm Ý Lột Xác
Chương 955. Đánh Chết Chung Tiên Sinh
Chương 956. Lập Lại Trật Tự
Chương 957. Thiên Hạ Cộng Tôn
Chương 958. Vòng Xoáy Bí Ẩn
Chương 959. Chờ Bé Con Ra Đời
Chương 960. Sinh Đôi Rồng Phượng
Chương 961. Gây Họa
Chương 962. Tiểu Gia Giết
Chương 963. Cao Phượng Đến Nơi
Chương 964. Hối Hận Thắt Ruột
Chương 965. Đường Hầm Hư Không
Chương 966. Hỗn Độn Chi Khí
Chương 967. Rất Khoa Trương
Chương 968. Tuyển Chọn Lạc Cửu Thần Cung
Chương 969. Hỗn Loạn
Chương 970. Ba Ngàn Thần Vực
Chương 971. Một Trăm Sáu Mươi Tuổi?
Chương 972. Trưởng Lão Chú Ý
Chương 973. Thanh Mộc Ti
Chương 974. Ty Trưởng Kích Động
Chương 975. Manh Sơn Ngũ Hổ
Chương 976. Một Bàn Tay
Chương 977. Năm Tên Quái Thai Thần Kinh
Chương 978. Khu Hổ Thôn Lang
Chương 979. Sài Dương Muốn Khóc
Chương 980. Con Mồi
Chương 981. Bảng Thiên Hoa
Chương 982. Củng La Lôi Kéo
Chương 983. Coi Thường
Chương 984. Lực Lượng Thân Hòa Với Pháp Tắc
Chương 985. Điểm Tăng Vọt
Chương 986. Có Ý Tưởng Gì?
Chương 987. Tổng Ty Trưởng Dặn Dò
Chương 988. Kéo Cái Gì?
Chương 989. Bị Bẽ Mặt
Chương 990. Vận May Khá Tốt
Chương 991. Lê Nhạc Đắc Ý
Chương 992. Xem Không Hiểu
Chương 993. Khóc Không Ra Nước Mắt

Chương 994. Cuộc Chiến Giành Thứ Hạng
Chương 995. Củng La Mừng Rỡ
Chương 996. Vào Bốn Trăm Đầu
Chương 997. Đại Nhân Vật Giật Minh
Chương 998. Phần Thưởng Kinh Người
Chương 999. Khiêu Chiến
Chương 1000. Không Hứng Thú
Chương 1001. Thần Tuyền Điện
Chương 1002. Bốn Người Ngây Như Phỗng
Chương 1003. Hiệu Quả Kinh người
Chương 1004. Thử Thách Thăng Cấp
Chương 1005. Khôi Lỗi Máy Móc
Chương 1006. Quá Bạo lực
Chương 1007. Bị Chặn
Chương 1008. Thanh Mộc Ti Vùng Lên
Chương 1009. Phần Thưởng Mới
Chương 1010. Ánh Mắt Phải Phóng Ra Xa
Chương 1011. Kêu Hắn Biến Đi!
Chương 1012. Biến Đi Đào Khoáng
Chương 1013. Thủy Nguyệt Ti Khiêu Khích
Chương 1014. Hắn Chính Là Cảnh Ngộn
Chương 1015. Hư Thần Lục Tinh
Chương 1016. Cùng Lên Đi!
Chương 1017. Cá Cược
Chương 1018. Phát Uy
Chương 1019. Hãnh Diện
Chương 1020. Bốn Trăm Vạn
Chương 1021. Xếp Hạng bảng Thiên Hoa
Chương 1022. Tu Luyện Thần Tuyền Điện Một Năm
Chương 1023. Thăng Cấp Hư Thần Tahát Tinh
Chương 1024. Ngươi Nói Cái Gì?
Chương 1025. Đồng Hương
Chương 1026. Tiểu Đội Dược Nông
Chương 1027. Người Ti Tiện
Chương 1028. Ngu Không Ai Bằng
Chương 1029. Chết Chắc
Chương 1030. Tất Phương Buồn Bực
Chương 1031. Đâm Thủng Trời
Chương 1032. Ta Biết Nên Làm Sao
Chương 1033. Tình Huống Không Đúng

Chương 1034. Một Mảnh Tường Hòa
Chương 1035. Cảnh Giới Của Cảnh Ngộn Huynh Đệ
Chương 1036. Thiên Nguyên Bộ Lạc
Chương 1037. Nhiệt Tình
Chương 1038. Nghèo Khổ Khốn Khó
Chương 1039. Khinh Người Quá Đáng
Chương 1040. Ngọc Thụ Bộ Lạc Rất Mạnh sao?
Chương 1041. Diệt Giết
Chương 1042. Xóa Sổ Tiểu Đao bang
Chương 1043. Hơi Thú Vị
Chương 1044. Mặt Mũi Của Ngươi Rất Đáng Giá Sao?
Chương 1045. Tự Lấy Tử Đạo
Chương 1046. Ngọc Thụ Bộ Lạc Chấn Động
Chương 1047. Có Hành Động
Chương 1048. Xin Lỗi Nhận Lỗi
Chương 1049. Không Tiếc Vốn Gốc
Chương 1050. Mọi Việc Đã Xong
Chương 1051. Đơn Xin Bị Phủ Quyết
Chương 1052. Tranh Phong
Chương 1053. Kiêu ngạo
Chương 1054. Chiến Với Hư Thần Cửu Tinh
Chương 1055. Rung Động Mạnh
Chương 1056. Sắp Bi Kịch
Chương 1057. Toàn Trường Hóa Đá
Chương 1058. Thăng Cấp Đệ Tứ Cung
Chương 1059. Đổi
Chương 1060. Chọn Mua Lớn
Chương 1061. Nguyên Lực Thăng Cấp
Chương 1062. Nguyên Lực Tứ Giai
Chương 1063. Điên Cuồng Luyện Đan
Chương 1064. Điên Cuồng Tu Luyện
Chương 1065. Sức Chiến Đấu Sánh Bằng Chân Thần
Chương 1066. Thịt Mỡ
Chương 1067. Chất Chứa Thần Tinh Tứ Giai
Chương 1068. Đặt Lại Quy Định
Chương 1069. Hơi Ngậy Thơ
Chương 1070. Đạo Chân Thạch Nhũ
Chương 1071. Thăng Cấp Hư Thần Cửu Tinh
Chương 1072. Con Trai Của Tổng Ty Trưởng
Chương 1073. Điên Cuồng Tàn Sát

Chương 1074. Bỏ Đá Xuống Giết
Chương 1075. Cảnh Ngôn Xuất Quan
Chương 1076. Chiều Ý
Chương 1077. Chết Rồi Cũng Tốt
Chương 1078. Tin Tức Ngoài Ý Muốn
Chương 1079. Cướp Lại Mạch Khoáng
Chương 1080. Phế Vật
Chương 1081. Lời Nói Thầm Kín
Chương 1082. Hối Tiếc Không Kịp
Chương 1083. Tru Sát
Chương 1084. Xin Tội
Chương 1085. Khế Ước Thần Hồn
Chương 1086. Giết Gà Dọa Khỉ
Chương 1087. Thử Thách Đệ Ngũ Cung
Chương 1088. Thành Viên Trung Tâm
Chương 1089. Ba Đầu Sáu Tay
Chương 1090. Thử Thách Của Cảnh Ngôn
Chương 1091. Thăng Cấp Đệ Ngũ Cung
Chương 1092. Phế Hắn
Chương 1093. Người Kiếm Chuyện Tìm Đến
Chương 1094. Ngươi Là Một Con Chó
Chương 1095. Thần Thông Kiếm Ý Đệ Tam Cảnh
Chương 1096. Ăn Miếng Trả Miếng
Chương 1097. Đòi Người
Chương 1098. Tổng Ty Trưởng Gặp Cảnh Ngôn
Chương 1099. Ưu Ái Của Tổng Ty Trưởng

Chương 1 - Thiên Tài Cảnh Gia

- Đông Lâm thành, xem Cảnh gia, uy danh Cảnh gia chấn tứ phương!

- Cảnh gia cường, Cảnh gia vượng, thiên tài Cảnh gia danh truyền xa!

Một năm trước hai câu này khắp Đông Lâm thành ngay cả con nít ba tuổi cũng biết. Nguồn gốc hai câu đó là vì Cảnh gia ra một thiên tài Võ Đạo, Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn năm tuổi bước vào Võ Đạo, sáu tuổi trở thành võ giả cảnh giới Võ Đạo tam trọng thiên, tám tuổi thành võ giả Võ Đạo lục trọng thiên, mười hai tuổi thành võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên, mười bốn tuổi đột phá cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên trở thành cường giả cảnh giới Tiên Thiên.

Nên biết nguyên Đông Lâm thành số lượng cường giả cảnh giới Tiên Thiên không quá nhiều, dù trong mấy gia tộc lớn ở Đông Lâm thành thì số lượng cường giả cảnh giới Tiên Thiên chỉ khoảng mười người.

Một cường giả Tiên Thiên mười bốn tuổi xuất hiện tất nhiên làm chấn động nguyên Đông Lâm thành.

Lúc Cảnh Ngôn mười sáu tuổi thành công vào một trong ba học viện Lam Khúc quận, Thần Phong học viện học tập. Hắn là võ giả duy nhất trong vòng mười năm của Đông Lâm thành đậu vào ba học viện lớn.

Thuở ấy ánh sáng của Cảnh Ngôn chiếu rọi nguyên Đông Lâm thành, hắn là vinh diệu của Cảnh gia, mỗi tử đệ Cảnh gia

mỗi ngày nhắc. Tuy Cảnh Ngôn mới mười sáu tuổi nhưng đã là tấm gương của vô số võ giả trẻ tuổi ở Đông Lâm thành.

Nhưng một năm trước Cảnh Ngôn bị Thần Phong học viện đuổi học, buộc phải trở về gia tộc.

Vào Thần Phong học viện tu luyện thế nhưng bị bắt buộc đuổi đi, tình huống này không thường gặp, bởi vậy lúc truyền tin ra không chỉ Cảnh Ngôn bị võ giả Đông Lâm thành cười nhạo, Cảnh gia cũng bị người cười chê nói ra nói vào.

Lý do Cảnh Ngôn bị đuổi học là vì cảnh giới Võ Đạo rớt xuống.

Đúng vậy, Cảnh Ngôn vào Thần Phong học viện chưa đầy nửa năm, cảnh giới Võ Đạo chẳng những không tăng cao ngược lại rơi xuống, cảnh giới Tiên Thiên rơi xuống Võ Đạo cửu trọng thiên.

Đây mới chỉ là bắt đầu, một đoạn thời gian sau cứ cách một tháng là cảnh giới Võ Đạo của Cảnh Ngôn sẽ rớt một trọng, đến bây giờ hắn chỉ còn tu vi Võ Đạo tam trọng thiên tầm thường.

Lúc Cảnh Ngôn mới về gia tộc các cao tầng Cảnh gia còn chuyên môn mở họp nhiều lần, họ muốn tìm ra lý do Cảnh Ngôn bị rớt cảnh giới nhưng cuối cùng không thành công. Cảnh gia hao phí nhiều tài nguyên vẫn không cách nào ngăn cản Cảnh Ngôn rớt cảnh giới Võ Đạo, sau cùng đành bỏ mặc.

Giờ người Cảnh gia nhắc đến Cảnh Ngôn nhiều nhất là tiếng thở dài nặng nề.

Ngôi sao từng sáng nhất nay rơi vào kết cục chẳng ai thèm hỏi thăm.

Trong một biệt viện ở trạch viện Cảnh gia, đây là nơi Cảnh Ngôn ngụ lại.

Lúc trước khi Cảnh Ngôn còn chói mắt mỗi ngày có võ giả Cảnh gia đến bái phỏng tiểu viện này. Còn bây giờ biệt viện tĩnh lặng, không thấy một bóng chim.

Trong phòng, Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên giường.

Mới vận công một chu thiên Cảnh Ngôn chậm rãi mở mắt ra, khóe môi cong lên nụ cười khổ:

- Phù, vẫn là như vậy.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Mới tu luyện ra nguyên khí liền biến mất, không biết chỗ nào xảy ra vấn đề.

Cảnh Ngôn rất bất đắc dĩ, giờ mỗi lần hắn vận công tu luyện sẽ sinh ra nguyên khí nhưng chỉ vài giây sau khi kết thúc vận công là nguyên khí biến mất sạch như chưa từng có.

Võ giả vận công tu luyện tình huống bình thường là sinh ra nguyên khí, sau đó nguyên khí tích trữ trong người. Cùng với nguyên khí tích lũy càng nhiều cảnh giới Võ Đạo sẽ dần tăng cao, nhưng cơ thể của Cảnh Ngôn như cái lọ thủng đáy, không chứa nguyên khí được, mặc kệ tu luyện ra bao nhiêu nguyên khí đều chảy ra từ lỗ thủng.

Bản thân Cảnh Ngôn cũng không rõ lý do vì đâu, tình huống này xuất hiện lúc hắn vào Thần Phong học viện tháng thứ ba. Ban đầu Cảnh Ngôn không để bụng, nhưng trong vài tháng cảnh giới Tiên Thiên rớt xuống Võ Đạo cửu trọng thiên khiến hắn biết cơ thể mình bị gì rồi.

Người bình thường trải qua lên voi xuống chó kiểu này chắc đã mất tinh thần, nhưng Cảnh Ngôn thì không, hắn chưa từng có ý từ bỏ Võ Đạo. Dù cảnh giới không ngừng rơi xuống Cảnh Ngôn vẫn chăm chỉ tu luyện hàng ngày, dù mỗi ngày vất vả tu luyện ra nguyên khí chỉ giữ được mấy giây thì hắn vẫn không chểnh mảng ngày nào.

Cảnh Ngôn nhìn chân trời hoàng hôn:

- Không lẽ ta sẽ biến thành người thường sao? Không! Ta không tin! Ta nhất định sẽ vực dậy trở về đỉnh cao!

Cảnh Ngôn đứng lên giãn gân cốt sau đó lại ngồi xếp bằng vận công:

- Tu luyện tiếp thôi!

Thời gian như nước chảy lững lờ trôi, dần dần bóng đêm tán đi, tia ban mai chiếu xuống.

Suốt đêm Cảnh Ngôn vận chuyển công pháp sáu chu thiên, tu luyện ra nhiều nguyên khí.

Cảnh Ngôn vừa thu công vừa thầm nhủ:

- Đừng biến mất, đừng biến mất!

Cảnh Ngôn cảm nhận nguyên khí mới tu luyện ra đang xói mòn nhanh kinh người, lắc đầu nói:

- Ài, vẫn y như cũ.

Thật ra Cảnh Ngôn biết khả năng nguyên khí không tán là rất thấp, nhưng mỗi lần vận công xong hắn sẽ cho mình một lần hy vọng.

Hy vọng lặp đi lặp lại tan vỡ lại sinh ra, cứ thế vòng đi vòng lại.

Cảnh Ngôn đang định đứng lên ra sân giãn gân cốt bỗng động ý niệm:

- Hưm?

Cảnh Ngôn phát hiện một cảm giác khác lạ, lần này nguyên khí tan biến hơi khác với lúc trước.

Rất nhanh Cảnh Ngôn nhìn một chiếc nhẫn đeo trên ngón tay:

- Chuyện gì thế này?

Chiếc nhẫn này tên Càn Khôn Giới, hơn một năm trước gia gia để lại cho Cảnh Ngôn. Gia gia Cảnh Thiên khi còn sống từng là gia chủ Cảnh gia, vừa qua đời vào năm ngoái. Lúc Cảnh Thiên về trời Cảnh Ngôn ở bên cạnh lão, Cảnh Thiên tự tay đưa Càn Khôn Giới cho hắn, dặn dò hắn phải giữ gìn cẩn thận tuyệt đối không được làm rớt. Cảnh Thiên không nói chiếc nhẫn này có ý nghĩa gì nhưng Cảnh Ngôn cũng hiểu rằng Càn Khôn Giới vô cùng quan trọng.

Bởi vậy khi nhận lấy Càn Khôn Giới hắn chưa từng tháo khỏi ngón tay, khi ăn cơm hay đi ngủ đều đeo nó. Từ khi Càn Khôn Giới rơi vào tay Cảnh Ngôn chưa từng có biến đổi khác lạ gì.

Giờ phút này trên Càn Khôn Giới lấp lóe vầng sáng màu vàng sữa.

Vì chiếc nhẫn chưa từng có biến đổi như thế khiến Cảnh Ngôn hơi chau mày, nhìn Càn Khôn Giới chằm chằm. Cảnh Ngôn cảm nhận hơi ấm từ Càn Khôn Giới, ban đầu cảm giác ấm chỉ ở quanh bàn tay, vài giây sau lan khắp toàn thân hắn. Nhẫn tỏa vầng sáng màu vàng sữa chẳng những không có dấu hiệu biến mất ngược lại càng lúc càng chói lòa hơn.

Chương 2 - May Mắn Lớn

Lòng Cảnh Ngôn thít chặt:

- Chuyện gì xảy ra?

Cảnh Ngôn vội thúc giục nguyên khí muốn bảo vệ bản thân, tuy cảnh giới của hắn liên tục tụt xuống nhưng lúc này vẫn còn tu vi Võ Đạo tam trọng thiên, nguyên khí hơi có uy thế. Nhưng khi Cảnh Ngôn cố gắng muốn đưa nguyên khí ra ngoài người chợt phát ra ánh sáng vàng sữa nuốt luôn nguyên khí.

Phát hiện điều này làm Cảnh Ngôn hơi hoảng, con người sợ nhất thường là điều chưa biết.

Cảnh Ngôn không rõ ánh sáng vàng sữa bao bọc toàn thân mình là vật gì, tuy hơi kinh nhưng hắn vẫn giữ bình tĩnh, vì ánh sáng vàng sữa chưa làm gì tổn thương cơ thể hắn, trừ hấp thu nguyên khí mà hắn vận chuyển ra.

Bùm!

Đang lúc Cảnh Ngôn vắt óc suy nghĩ nên làm sao thì bỗng năng lượng đáng sợ đánh thẳng vào não hắn.

Chỉ khoảnh khắc bộ đồ của Cảnh Ngôn ướt nhẹp mồ hôi. Khi năng lượng đáng sợ tràn vào não Cảnh Ngôn làm hắn đau nhức nhói như sọ não bị xẻ đôi, cái đau đó đến từ sâu trong linh hồn, nhân loại bình thường không chịu nổi.

Cảnh Ngôn nghiến răng ken két, cắn môi rướm máu.

Nhưng cơn đau đến mau đi cũng nhanh, chưa đầy một giây đau đớn rút đi như thủy triều chẳng còn dấu vết.

Cảnh Ngôn nhìn quanh chăn phòng, Càn Khôn Giới tỏa vầng sáng vàng sữa cũng biến mất như chưa từng xuất hiện.

Cảnh Ngôn hoang mang không chắc điều vừa thấy vừa cảm nhận là sự thật:

- Không lẽ ta sinh ra ảo giác?

Cảnh Ngôn nảy ra nghi ngờ nhưng sau đó bị thứ nằm trong đầu hắn xóa tan.

Cảnh Ngôn trợn to mắt nói:

- Đây là cái gì? Tại sao chui vào trong óc ta?

Trong đầu Cảnh Ngôn có vật lạ, hình như là ký ức, hắn chắc chắn mảng ký ức này không phải của hắn nhưng hình như nó đã hòa làm một với ký ức vốn có. Cảnh Ngôn đang muốn xem rõ ký ức hơn bỗng hoảng hốt, giống như sự việc xảy ra từ thật lâu trước kia, ký ức mơ hồ.

Tuy không thấy tỉ mỉ mảng ký ức này, khá mơ hồ, nhưng Cảnh Ngôn mò ra một chút:

- Thương Khung Đệ Nhất Thần Công?

Trong một phần ký ức Cảnh Ngôn nhìn thấy rõ vài chữ này.

Bỗng một thanh âm vang lên sau lưng Cảnh Ngôn:

- Đúng vậy tiểu tử, năng lực lĩnh ngộ của ngươi không tệ, với cảnh giới hiện tại mà có thể ngộ ra một phần là giỏi.

Người Cảnh Ngôn run lên, mặt trắng bệch. Vì hắn không thể ngờ ngay trong phòng của mình có một người khác, hắn thậm chí không biết người này vào phòng vào lúc nào.

Cảnh Ngôn có thể chắc chắn một việc là cửa phòng và cửa sổ luôn đóng kín. Nay hắn bị rớt cảnh giới rất nhiều, nhưng nếu có người muốn vào phòng hắn thì phải mở cửa phòng

hoặc cửa sổ, khi cánh cửa bị mở ra chắc chắn hắn nhận biết ngay.

Vấn đề là người này đi vào bằng cách nào?

Vèo!

Cảnh Ngôn vụt xoay người, hít sâu cố gắng hết sức bình ổn nỗi lòng.

Cảnh Ngôn xoay người thấy một lão nhân tóc bạc cười tủm tỉm nhìn mình chằm chằm.

Cảnh Ngôn nhìn lão nhân tóc bạc, hỏi:

- Lão là ai?

Cảnh Ngôn không quen lão nhân này, trong trí nhớ của hắn hình như trong gia tộc cũng không có trưởng bối như vậy.

Cảnh Ngôn vừa hỏi vừa âm thầm điều tra thực lực của lão nhân tóc bạc, nhưng không được gì. Nghĩa là lão nhân tóc bạc hoặc là người thường hoặc cảnh giới đến trình độ rất cao làm Cảnh Ngôn không thể phát hiện ra.

Nên biết lúc trước Cảnh Ngôn từng bước vào cảnh giới Tiên Thiên, ngũ giác hơi bị mạnh, muốn đứng trước mặt mà khiến hắn không hề nhận ra thì tuyệt đối không phải võ giả bình thường làm được.

Lão nhân tóc bạc cười tủm tỉm nói:

- He he, đừng căng thẳng vậy tiểu tử, ta không có ác ý với ngươi. Ta tên Thiên Thủy, ngươi có thể gọi tên của ta hoặc tiền bối, lão nhân gia ta đây không quá chú trọng cách xưng hô. Còn về lai lịch của ta thì …

Thiên Thủy chỉ chiếc nhẫn trên ngón tay Cảnh Ngôn, vẻ mặt hớn hở từ tốn nói:

- Thật ra bây giờ ta chỉ còn lại một lũ hồn phách, hồn phách của ta luôn ở trong Càn Khôn Giới. Nói ra thì cũng nhờ tiểu tử nhà ngươi mở phong ấn Càn Khôn Giới, nếu không ta cũng chẳng biết còn mờ mịt tới khi nào. Ui chà, không khí bên ngoài tốt hơn, sau này lão nhân gia ta có thể thường ra ngoài hít thở rồi.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Ta mở ra phong ấn Càn Khôn Giới?

Nhớ lúc Cảnh Ngôn nhận Càn Khôn Giới từ tay gia gia Cảnh Thiên đã có cảm giác chiếc nhẫn không đơn giản, nhưng hắn không bao giờ ngờ sẽ là chiếc nhẫn bị phong ấn, nghe Thiên Thủy nói thì vì hắn mở phong ấn Càn Khôn Giới nên chiếc nhẫn mới tỏa vầng sáng vàng sữa.

Vậy tính ra …

Vật lạ trong óc hắn là Càn Khôn Giới đưa cho hắn.

Thiên Thủy nheo mắt nói:

- Đúng rồi, đúng là ngươi mở phong ấn của Càn Khôn Giới. Muốn mở phong ấn cần hấp thu một ít năng lượng, đoạn thời gian này ngươi liên tục rót nguyên khí vào Càn Khôn Giới cho đến hôm nay mới mở phong ấn ra.

Cảnh Ngôn vốn rất thông minh, liên tưởng ngay đến nguyên nhân mình bỗng nhiên bị rớt cảnh giới.

Cảnh Ngôn tức giận trừng Thiên Thủy:

- Cái gì!? Không lẽ ta liên tục rớt cảnh giới cũng bởi vì chiếc nhẫn này?

Nếu không phải chiếc nhẫn chết tiệt liên tục hấp thu nguyên khí thì sao hắn bị rớt cảnh giới, sao có thể bị Thần Phong học viện đuổi học? Hắn rơi vào cảnh khó khăn như hôm nay hóa ra đều tại chiếc nhẫn này.

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển, hắn hiểu rõ tất cả sự việc. Hắn bị rớt cảnh giới là từ khi nhận chiếc Càn Khôn Giới từ tay gia gia Cảnh Thiên, nhưng vì Cảnh Ngôn chưa từng nghi ngờ một chiếc nhẫn có thể hấp thu nguyên khí của mình nên lúc trước không liên tưởng.

Thiên Thủy chớp mắt nghịch ngợm nói:

- He he, tiểu tử, ngươi siêu may mắn nhưng đây cũng là số phận. Người bình thường không thể mở ra phong ấn của Càn Khôn Giới, phải hội đủ điều kiện cực kỳ phức tạp. Tạm không nói chuyện này, ngươi chỉ cần biết ngươi may mắn lớn

Cảnh Ngôn nín thở, trợn trắng mắt:

- May mắn lớn? Bây giờ ta chỉ còn tu vi Võ Đạo tam trọng thiên mà lão bảo là ta may mắn lớn!?

Chương 3 - Thương Khung Đệ Nhất Thần Công

Cảnh Ngôn mười bốn tuổi bước vào Tiên Thiên chi cảnh, mười sáu tuổi vào Thần Phong học viện một trong ba học việc lớn của Lam Khúc quận để tu luyện, hắn chói sáng biết bao.

Nay vì một chiếc nhẫn xui xẻo khiến cảnh giới không ngừng rớt xuống, hắn gần như thành phế vật! Nếu là người ý chí hơi lỏng chút trải qua chuyện như vậy đã sớm bị điên.

Lão già tên Thiên Thủy đứng trước mặt hắn lại bảo là hắn may mắn lớn.

Bà nội nó, may mắn lớn cái khỉ gì!?

Nếu không phải lão già thân phận bí ẩn thì Cảnh Ngôn rất muốn cho lão một đấm.

- Đương nhiên!

Thiên Thủy thấy mặt Cảnh Ngôn xanh mét, nhe răng cười nói:

- Tiểu tử đừng nóng, ngươi có biết lai lịch của Càn Khôn Giới không?

Cảnh Ngôn nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, không biết có nên tháo nó xuống không:

- Lai lịch của Càn Khôn Giới? Ta chỉ biết thứ này là di vật gia gia để lại cho ta, hơn nữa gia gia dặn dò ta phải giữ gìn cẩn thận.

Nghe cách Thiên Thủy nói chuyện thì phong ấn của Càn Khôn Giới đã mở, tức là nhẫn hấp thu đủ nguyên khí rồi, có lẽ

về sau nó không hấp thu nguyên khí trong người hắn nữa, vậy thì hắn có thể tu luyện lại cảnh giới.

Thiên Thủy híp mắt nói:

- Chiếc nhẫn đúng là gia gia của ngươi để lại cho ngươi, nhưng lai lịch nhẫn này không đơn giản như vậy.

Cảnh Ngôn không quá hứng thú tìm hiểu lai lịch chiếc nhẫn:

- Thế thì Càn Khôn giới chỉ này có lai lịch gì?

Hắn đã tìm ra nguyên nhân bị rớt cảnh giới, giờ điều Cảnh Ngôn muốn làm nhất là giành giật thời gian tu luyện. Nhưng lão nhân tên Thiên Thủy có chút bất phàm, có thể gửi một lũ thần hồn vào nhẫn thì chắc lúc còn sống là võ giả cực kỳ mạnh.

Thiên Thủy mỉm cười nói:

- Bốn ngàn năm trước chủ nhân chiếc nhẫn này là ta! Vào bốn ngàn năm trước, ta là đệ nhất cường giả của đại lục này!

Cảnh Ngôn nghe vậy con ngươi co rút kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Trong một chốc Cảnh Ngôn không phản ứng lại.

Thiên Thủy đứng trước mặt hắn đang nói bốn ngàn năm trước lão là cường giả số một của đại lục này? Đây là khái niệm gì?

Thiên Nguyên đại lục khổng lồ biết bao, Cảnh Ngôn chưa từng nghe có ai đi hết đại lục. Đừng nói nguyên đại lục, đến cả Lam Khúc quận không vài người đi trọn cả quận.

Nghe đâu trên Thiên Nguyên đại lục có chín mươi chín quận, Lam Khúc quận chỉ là quận rất bình thường. Nhưng cường giả số một Lam Khúc quận, thân phận này đủ khiến vô

số người kinh thán, ngưỡng mộ, nếu vậy cường giả số một đại lục mạnh cỡ nào?

Thiên Thủy nhìn Cảnh Ngôn, thổn thức hoài niệm quá khứ:

- Đương nhiên bốn ngàn năm trước ta là chủ nhân của chiếc nhẫn nhưng không phải người tạo ra nó. Sau khi ta sở hữu chiếc nhẫn này cũng được đến công pháp giấu trong nhẫn, tức là công pháp ngươi mới nãy tiếp xúc.

Cảnh Ngôn chớp chớp mắt:

- Thương Khung Đệ Nhất Thần Công?

Cảnh Ngôn tiếp xúc tin tức rất mơ hồ, chỉ có thể nhìn ít ỏi nội dung, vài chữ 'Thương Khung Đệ Nhất Thần Công' kẹp giữa các tin rải rác.

Thiên Thủy gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đây là một thần công rất nghịch thiên, ta không biết hoàn toàn lĩnh ngộ công pháp thì tu vi sẽ đến cảnh giới thế nào. Nhưng ta dám chắc một điều chỉ cần ngộ ra ba trọng đầu của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công là có thể bước lên đỉnh nguyên đại lục, vì năm xưa ta mới lĩnh ngộ ba trọng công pháp đã là đệ nhất cường giả đại lục.

Ánh mắt Thiên Thủy nghiêm túc nói:

- Ta mơ hồ cảm giác sau ba trọng công pháp còn có thêm ít nhất ba trọng hay càng nhiều nữa. Những chuyện này hiện giờ ngươi không cần biết, ngươi chỉ cần biết rằng ngươi đã có được loại công pháp này, tức là ngươi có tiềm lực trở thành đệ nhất cường giả đại lục.

Thiên Thủy cảm khái:

- Bốn ngàn năm qua sau ta thì ngươi là người đầu tiên mở phong ấn Càn Khôn Giới, chiếc nhẫn này lưu truyền đời đời,

không biết qua tay bao nhiêu người nhưng chưa có ai mở phong ấn được, bao gồm Cảnh Thiên gia gia của ngươi.

- Hả? Không đúng! Chẳng phải ngươi nói luôn ngủ say? Vậy làm sao ngươi biết gia gia của ta?

Cảnh Ngôn chợt nhớ vừa rồi Thiên Thủy bảo rằng hắn mở phong ấn chiếc nhẫn nên lão mới thức tỉnh.

Thiên Thủy trợn trắng mắt với Cảnh Ngôn:

- Buồn cười, tuy ta còn trong mê man nhưng không có nghĩa là không biết chuyện gì xảy ra bên ngoài. Khi ta ngủ say vẫn bị động cảm ứng bên ngoài. Tiểu tử, ta hơi mệt, giờ ngươi có được công pháp rồi hãy tranh thủ tu luyện thử đi, ta bảo đảm ngươi sẽ thích.

Nói rồi Thiên Thủy biến mất trước mặt Cảnh Ngôn.

Thiên Thủy chỉ còn một lũ thần hồn, lão không nói cho Cảnh Ngôn biết thần hồn từng giây từng phút tán loạn, nếu không nhờ Càn Khôn Giới dựng dục thì thần hồn của lão tan biến từ lâu. Càn Khôn Giới tuy có công hiệu nuôi dưỡng thần hồn nhưng nó chỉ giảm chậm tốc độ thần hồn tan biến, rồi sẽ có ngày lão hoàn toàn biến mất trong thiên địa.

Sau khi Thiên Thủy biến mất trước mắt, Cảnh Ngôn nhìn quanh căn phòng quả nhiên không thấy bóng dáng lão đâu. Cảnh Ngôn nhìn Càn Khôn Giới trong tay mình, hắn biết thần hồn của Thiên Thủy đã trở vào chiếc nhẫn.

Cảnh Ngôn không chắc lời Thiên Thủy nói có thật hay không, không hiểu sao hắn cảm thấy lão sẽ không lừa mình. Mà dù Thiên Thủy có lừa gạt thì hắn cũng không cách nào đánh trả lại. Nói chung trong Càn Khôn Giới thật sự ẩn giấu công pháp, bây giờ Cảnh Ngôn đã nhận công pháp đó.

Cảnh Ngôn trầm ngâm một lúc rồi bình tĩnh lại tinh thần, thử vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công mới có

được. Cảnh Ngôn lĩnh ngộ còn ít, sau khi cố gắng hắn miễn cưỡng có thể vận chuyển.

Bùm!

Mới vận chuyển thử làm Cảnh Ngôn giật nảy mình, vì hơi vận chuyển công pháp đã khiến nguyên khí trong người hắn dâng lên như nước sôi sùng sục, công pháp bình thường không thể làm được điều này.

Lúc trước Cảnh Ngôn tu luyện công pháp không tệ lắm nhưng so với Thương Khung Đệ Nhất Thần Công mà hắn mới có thì như rác rưởi.

Chỉ một phút Cảnh Ngôn đã cảm giác như lại chạm đến vách tường Võ Đạo tam trọng thiên, tức là hắn cách Võ Đạo tứ trọng thiên không xa.

Vận chuyển nửa canh giờ sau Cảnh Ngôn ngừng lại, hắn mở mắt ra, trong mắt lóe tia hưng phấn xen lẫn chút cảm khái.

Cảnh Ngôn hưng phấn vì loại công pháp này đúng là siêu mạnh, tu luyện công pháp này khiến hắn tiến bộ hù chết người. Cảm khái vì trên người hắn không có một khối linh thạch, nếu có chút linh thạch phỏng chừng trong vòng một ngày hắn sẽ quay về cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tuy mạnh mẽ nhưng không thể trống rỗng biến ra nguyên khí, Cảnh Ngôn cần có tài nguyên cung cấp nguyên khí.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu:

- Đi đâu tìm linh thạch đây?

Nếu gia gia còn sống Cảnh Ngôn có thể đi xin linh thạch, nhưng bây giờ …

Cảnh Ngôn tuy là tôn tử của tộc trưởng đời trước nhưng nay địa vị của hắn khá lúng túng trong tộc. Mấy ngày hôm

trước Cảnh Ngôn nghe có người đòi đuổi hắn ra khỏi trạch viện gia tộc, trong tình huống này hắn rất khó lấy tài nguyên tu luyện từ bảo khố gia tộc.

Chương 4 - Trái Ngược

Không chỉ có tài nguyên tu luyện như linh thạch, vũ khí lúc trước Cảnh Ngôn sử dụng cũng bị gia tộc bắt buộc lấy lại. Vì Cảnh Ngôn rớt cảnh giới quá dữ, gia tộc cho rằng hắn không cần sử dụng vũ khí tốt như vậy.

Cảnh Ngôn cau mày suy tư:

- Phải làm sao kiếm nhiều linh thạch đây? Ta muốn nhanh chóng tăng cao cảnh giới thì cần khá nhiều linh thạch. Ài, nhớ lúc trước ta hầu như không phải rầu vì tài nguyên, giờ muốn một khối linh thạch cũng khó.

Cảnh Ngôn cảm thán nhẹ lắc đầu, bỗng mắt hắn sáng rực lên:

- Phải rồi, mai là trắc nghiệm thực lực mỗi tháng một lần của gia tộc, tử đệ nào trắc nghiệm cũng sẽ được nhận chút tài nguyên. Ừm, ta cũng tham gia trắc nghiệm đi!

Mặc dù với tu vi Võ Đạo tam trọng thiên của hắn sẽ không được nhiều tài nguyên, nhưng chân muỗi nhỏ vẫn có thịt, không thể lãng phí.

Một đêm qua mau.

Ngày hôm sau, khoảng tám giờ Cảnh Ngôn đến diễn võ đường của gia tộc.

Lúc này trong diễn võ đường đã có mặt nhiều thành viên gia tộc. Mỗi tháng một lần trắc nghiệm thực lực, thành viên bình thường hễ có rảnh sẽ không bỏ qua, vì cảnh giới thấp đến đâu, dù chỉ có tu vi Võ Đạo nhất trọng thiên hễ tham gia trắc nghiệm sẽ được nhận linh thạch, vấn đề là nhiều hay ít.

Cảnh Ngôn vừa đến diễn võ đường liền hấp dẫn nhiều ánh mắt.

Một thời gian dài Cảnh Ngôn đã không đến diễn võ đường, nên hắn đột nhiên có mặt khiến nhiều người bất ngờ.

Trong đại sảnh rộ lên các tiếng bàn tán chui vào tai Cảnh Ngôn:

- Đó là Cảnh Ngôn mà?

- Sao Cảnh Ngôn đến đây? Không lẽ hắn cũng tham gia trắc nghiệm gia tộc?

- Trước kia hắn không cần tham gia trắc nghiệm, miễn hắn cần là có thể tùy ý lấy tài nguyên của gia tộc.

- Ha ha, bây giờ không thể so sánh với lúc trước. Lão tộc trưởng đã đi, hắn liên tục rớt cảnh giới chỉ còn tu vi Võ Đạo tam trọng thiên, còn không bằng chúng ta, đến tham gia trắc nghiệm cũng bình thường thôi. Nếu không tham gia trắc nghiệm thì hắn đi đâu kiếm linh thạch?

- Không biết tâm tình của hắn bây giờ thế nào, ngày xưa chúng ta chỉ có nước ngước nhìn hắn, còn giờ …

Cảnh Ngôn như không nghe thấy, hắn tùy ý tìm một góc chờ trắc nghiệm bắt đầu.

Lại chờ giây lát, một vị trưởng lão trong gia tộc đến, tay đặt một khối tinh thạch màu đen trước mặt.

Tinh thạch màu đen là công cụ trắc nghiệm cảnh giới Võ Đạo.

Trưởng lão phụ trách trắc nghiệm lần này là ngũ trưởng lão trong gia tộc, Cảnh Dụ Tường.

Ánh mắt trưởng lão chậm rãi quét qua toàn diễn võ đường:

- Giờ bắt đầu trắc nghiệm, ta đọc tên ai thì người đó lên trắc nghiệm cảnh giới.

Bỗng mắt trưởng lão hấp háy:

- Hưm?

Vì Cảnh Dụ Tường nhìn thấy Cảnh Ngôn, ánh mắt ngừng lại trên người hắn giây lát nhưng không nói gì, tiếp tục nhìn hướng khác.

Nếu là lúc trước trưởng lão này trông thấy Cảnh Ngôn sẽ cười tươi thân thiết chào hỏi, giờ thấy hắn mà làm như không thấy đủ biết địa vị của hắn tụt dốc đến mức nào.

- Cảnh Vinh, lại đây trắc nghiệm.

- Rõ!

Một thanh niên áo đen sải bước đi hướng tinh thạch màu đen.

Trưởng lão gật gù khích lệ thanh niên áo đen:

- Cảnh Vinh, cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên, không tệ, hãy cố gắng không ngừng tranh thủ sớm ngày đột phá cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên. Thưởng hai mươi khối linh thạch.

Trưởng lão vung tay lên đẩy đống nhỏ linh thạch tới trước mặt Cảnh Vinh.

Cảnh Vinh cười tươi cung kính cảm ơn:

- Đa tạ trưởng lão.

- Cảnh Đông Vũ, cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên, thưởng mười khối linh thạch.

- Cảnh Minh Hà, cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên, thưởng hai mươi khối linh thạch.

- …

Lần lượt tử đệ Cảnh gia trắc nghiệm xong, nhận thưởng linh thạch.

Một bóng dáng màu lam từ bên ngoài đi vào diễn võ đường.

Trắc nghiệm vẫn đang tiếp tục, nhưng người trẻ tuổi áo lam vừa đến liền hấp dẫn nhiều ánh mắt. Thanh niên áo lam tên Cảnh Xuyên Lăng.

Nhiều tử đệ trong đại sảnh thấy Cảnh Xuyên Lăng thì nhiệt tình chào hỏi:

- Xuyên Lăng ca!

- Xuyên Lăng ca khỏe!

- Chào Xuyên Lăng ca.

Cảnh Ngôn và Cảnh Xuyên Lăng khi vào diễn võ đường đều hấp dẫn nhiều ánh mắt, nhưng nhận đãi ngộ một trời một vực.

Cảnh Xuyên Lăng nhẹ gật đầu, chậm rãi bước tới trước trong một rừng chào hỏi.

Cảnh Xuyên Lăng chợt thấy Cảnh Ngôn, con ngươi co rút, sau đó khóe môi cong lên bước nhanh tới trước mặt Cảnh Ngôn:

- Ủa? Cảnh Ngôn ca?

Cảnh Xuyên Lăng nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn ca cũng đến tham gia trắc nghiệm thực lực?

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Xuyên Lăng, mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta đến trắc nghiệm một chút.

Trước kia Cảnh Ngôn và Cảnh Xuyên Lăng rất thân thiết, nhiều lúc gã đi theo bên cạnh. Khi đó nhiều người trong gia tộc lén bảo Cảnh Xuyên Lăng giỏi vuốt mông ngựa, nịnh hót Cảnh Ngôn. Đây là sự thật, Cảnh Xuyên Lăng được Cảnh Ngôn cho nhiều ích lợi.

Nhưng từ khi Cảnh Ngôn bị Thần Phong học viện bắt buộc đuổi về gia tộc thì Cảnh Xuyên Lăng hết nồng nhiệt, hắn trở về gia tộc lâu như vậy mà gã chỉ đến gặp một lần.

Cảnh Ngôn biết Cảnh Xuyên Lăng cố ý xa lánh mình.

Cảnh Xuyên Lăng hít sâu, gật đầu nói:

- Cảnh Ngôn ca là đệ nhất thiên tài của Cảnh gia chúng ta, tính nguyên Đông Lâm thành thì ca vẫn là đệ nhất thiên tài. Cảnh Ngôn ca đừng nản chí, ta tin tưởng ca nhất định sẽ trở lại Tiên Thiên!

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Hy vọng được vậy.

Ngũ trưởng lão kêu tên Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, lại đây trắc nghiệm.

Sau khi Cảnh Ngôn trắc nghiệm xong ngũ trưởng lão lớn tiếng báo ra cảnh giới của hắn:

- Cảnh giới Võ Đạo tam trọng thiên, Cảnh Ngôn, đây là hai khối linh thạch, cầm lấy đi, sử dụng cẩn thận.

Nói xong Cảnh Dụ Tường lấy hai khối linh thạch ra ném cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vừa kiểm tra xong trong đại sảnh rộ lên tiếng cười nhạo:

- Quả nhiên là cảnh giới Võ Đạo tam trọng thiên!

- Ha ha ha! Tu vi của Cảnh Ngôn bây giờ xem như xếp chót trong tử đệ gia tộc cùng tuổi.

- Thật tình, không hiểu sao hắn không biết ngượng đến trắc nghiệm thực lực, nếu là ta chắc chắn không có mặt mũi xuất hiện ở đây.

Nghe những lời chói tai, Cảnh Ngôn chỉ biết cười khổ cầm hai khối linh thạch yên lặng đi ra ngoài.

Xôn xao!

- Oa, cảnh giới Võ Đạo bát trọng thiên, Xuyên Lăng ca lại tiến bộ!

- Xuyên Lăng ca thật lợi hại, lần trước trắc nghiệm còn là Võ Đạo thất trọng thiên giờ đã là Võ Đạo bát trọng thiên. Theo ta thấy không lâu sau Xuyên Lăng ca sẽ đột phá đến cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên rồi bước vào Tiên Thiên cảnh.

- Xuyên Lăng ca ghê gớm thật!

Khi Cảnh Ngôn đi tới cửa chính diễn võ đường nghe sau lưng vỡ òa tiếng hoan hô.

Chương 5 - Tình Đời Ấm Lạnh

Trong tiếng chúc mừng vây quanh, Cảnh Xuyên Lăng mỉm cười nhìn hướng cửa chính thấy Cảnh Ngôn đi ra ngoài, gã bĩu môi. Chợt con ngươi gã co rút, khóe môi nhếch cao hơn.

Ngũ trưởng lão khích lệ:

- Cảnh Xuyên Lăng, ngươi giỏi lắm. Ta nhớ ba tháng trước ngươi mới bước vào cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên, chỉ ba tháng ngắn ngủi ngươi đã đến bát trọng thiên, giỏi lắm! Tiếp tục cố gắng đi, sớm ngày đến cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên!

Ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường đưa một cái túi cho Cảnh Xuyên Lăng, mắt tràn đầy yêu thích:

- Hai trăm khối linh thạch này là phần thưởng cho ngươi.

Cảnh Xuyên Lăng tùy tay nhận cái túi linh thạch căng phồng:

- Đa tạ ngũ trưởng lão.

Trước bao cặp mắt hâm mộ Cảnh Xuyên Lăng đi sang một góc phòng, gã không rời khỏi diễn võ đường ngay, đứng đây gã có thể tận tình hưởng thụ rất nhiều tử đệ gia tộc cung duy, gã thích cảm giác này.

Cảnh Ngôn đã ra khỏi diễn võ đường nhưng loáng thoáng nghe Cảnh Xuyên Lăng nhận phần thưởng gia tộc:

- Thưởng hai trăm khối linh thạch … còn ta chỉ có hai khối linh thạch.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Hai khối linh thạch chắc chắn không đủ cho ta bước vào cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên. Ài, chẳng thể nào ngờ Cảnh Ngôn ta đây có ngày túng quẫn vì thiếu linh thạch. Nếu sớm biết có ngày này lúc trước đã gom góp tích lũy chút linh thạch.

Cảnh Ngôn về chỗ ở, lại vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Mặc dù công pháp mạnh mẽ nhưng không có linh thạch, Cảnh Ngôn muốn đột phá cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên cần tốn nhiều thời gian.

Một canh giờ sau Cảnh Ngôn rời khỏi tiểu viện đến chỗ ở của Cảnh Xuyên Lăng.

Dọc đường Cảnh Ngôn gặp nhiều tử đệ Cảnh gia nhưng không mấy người chào hỏi hắn, đa số từ xa liếc hắn một cái, nở nụ cười khiến người lúng túng.

Cảnh Ngôn đi vào viện lạc của Cảnh Xuyên Lăng, thấy mấy tử đệ gia tộc đang ngồi trong sân.

Cảnh Xuyên Lăng thấy hắn ngay, lên tiếng chào:

- Cảnh Ngôn ca?

Cảnh Xuyên Lăng đứng dậy cười mời:

- Ha ha, mời Cảnh Ngôn ca ngồi.

- Không cần, ta lại đây là có chút chuyện muốn nói với ngươi.

Cảnh Ngôn nhìn những người có mặt, đều là nhóm tử đệ thiên tư khá tốt trong Cảnh gia, thực lực không tầm thường, kém nhất cũng là cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên.

Bọn họ thấy Cảnh Ngôn đến nhưng không ai đứng dậy chào. Nếu là trước kia tuyệt đối không như vậy, Cảnh Ngôn

vừa xuất hiện bọn họ sẽ đứng lên nghênh đón ngay. Bây giờ thì … Cảnh Ngôn chỉ biết cảm thán tình đời ấm lạnh.

Cảnh Xuyên Lăng hào sảng nói:

- Cảnh Ngôn ca có chuyện gì? Ca cứ nói đi, miễn ta có thể làm được.

Thấy thái độ của Cảnh Xuyên Lăng như thế, Cảnh Ngôn nhẹ gật đầu, hắn ngoắc gã:

- Xuyên Lăng, ngươi lại đây, chúng ta tán gẫu mấy câu.

Cảnh Xuyên Lăng cau mày, giây sau môi lại treo nụ cười bước tới bên cạnh Cảnh Ngôn.

- Xuyên Lăng, ta đang tu luyện thiếu chút linh thạch, ngươi có thể cho ta mượn một ít không?

Cảnh Ngôn đến tìm Cảnh Xuyên Lăng vì muốn mượn chút linh thạch. Cảnh Ngôn tìm Cảnh Xuyên Lăng vì có lý do, lúc trước Cảnh Xuyên Lăng mượn linh thạch của hắn nhiều đến mức hắn không nhớ, tóm lại ít nhất mấy ngàn. Cảnh Xuyên Lăng mượn linh thạch chưa bao giờ trả, bây giờ Cảnh Ngôn thiếu linh thạch lẽ tất nhiên đi tìm gã.

Cảnh Xuyên Lăng đồng ý ngay:

- Linh thạch hả? Dễ thôi.

Cảnh Xuyên Lăng rộng rãi đưa cho Cảnh Ngôn năm khối linh thạch:

- Cảnh Ngôn ca, năm khối linh thạch này, cầm đi.

Tính cách trầm ổn như Cảnh Ngôn trông thấy Cảnh Xuyên Lăng đưa năm khối linh thạch cũng không nhịn được biến sắc mặt.

Cảnh Xuyên Lăng đang cho ăn mày sao?

Cảnh Ngôn đặc biệt đến tìm gã vậy mà gã chỉ đưa năm khối linh thạch, gã hoàn toàn không hề muốn giúp hắn ngược lại làm hắn bẽ mặt.

Cảnh Ngôn hơi tái mặt nhưng lập tức trở về bình thường, hắn vươn tay nhận lấy năm khối linh thạch.

Trong lòng Cảnh Ngôn cực kỳ tức giận nhưng hắn không biểu hiện ra ngoài, sau khi nếm mùi từ đỉnh cao rớt xuống đáy cóc đã dạy cho hắn nhiều điều. Dù chỉ có năm khối linh thạch thì Cảnh Ngôn vẫn lấy, năm khối linh thạch trợ giúp rất lớn cho hắn. Cộng với hai khối linh thạch nhận lúc trắc nghiệm thì hắn có bảy khối linh thạch, đủ cho hắn trở lại cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên.

Cảnh Ngôn cất linh thạch, cười nói:

- Xuyên Lăng, ca ca đa tạ ngươi.

Mắt Cảnh Xuyên Lăng hấp háy nói:

- Cảnh Ngôn ca đừng ngại ít linh thạch, ca cũng biết bây giờ ta đã là cảnh giới Võ Đạo bát trọng thiên, tu luyện cần số lượng lớn linh thạch. Cảnh Ngôn ca cần giúp đỡ tất nhiên ta phải dốc hết sức, mặc dù ta cũng cần nhưng Cảnh Ngôn ca cần thì ta sẽ đưa cho ca dùng.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta hiểu tấm lòng của ngươi, thấy ngươi bận nên thôi ta không ở lâu, lần sau nói chuyện tiếp.

Cảnh Ngôn bỏ lại một câu rồi xoay người đi ra ngoài.

Cảnh Ngôn chưa đi xa, mấy người ngồi trong sân có kẻ nôn nóng lớn tiếng hỏi:

- Xuyên Lăng, Cảnh Ngôn đến tìm ngươi có chuyện gì?

Cảnh Xuyên Lăng xua tay nói:

- Không có chuyện gì lớn.

Một người cười nói:

- Ha ha, ta nghe rồi, hình như Cảnh Ngôn mượn linh thạch, chắc không phải ngươi đã cho mượn đi? Ngươi tuyệt đối đừng cho mượn, ta dám bảo đảm không lấy lại được.

Một giọng khác nói:

- Đúng rồi, Cảnh Ngôn không ngừng rớt cảnh giới, có nhiều linh thạch hơn nữa cũng không đủ hắn làm hỏng. Không chừng qua một thời gian hắn rớt xuống thành người thường, khi đó hắn đi đâu kiếm linh thạch trả ngươi?

Cảnh Xuyên Lăng nói:

- Các ngươi không nói sớm, ta đã cho hắn mượn rồi.

Cảnh Xuyên Lăng thở dài ra vẻ đau lòng năm khối linh thạch:

- Tiếc cho năm khối linh thạch của ta.

Một giọng nói the thé:

- Xuyên Lăng, ngươi thật là … Cảnh Ngôn dù gì từng là đệ nhất thiên tài của Cảnh gia chúng ta, hắn tìm ngươi một chuyến mà chỉ cho mượn năm linh thạch? Ngươi làm vậy khác nào khiến hắn bẽ mặt? Ta dám chắc hắn không nhận năm khối linh thạch của ngươi.

Giọng Cảnh Xuyên Lăng đắc ý nói:

- Vậy thì ngươi đoán sai rồi, hắn cầm ngay năm khối linh thạch. Chậc chậc, ta vốn tưởng hắn sẽ không nhận ý tốt của ta, ai ngờ. Ta hơi hối hận cho hắn mượn năm khối linh thạch, nếu sớm biết thì ta chỉ lấy ra một khối linh thạch.

Những người này biết Cảnh Ngôn chưa đi xa, bọn họ nói lớn tiếng cố ý để hắn nghe đối thoại, cũng chẳng quan hệ sẽ bị

hắn nghe thấy.

Cảnh Ngôn đã là thời quá khứ, dù đắc tội hắn thì có sao?

Cảnh Ngôn sải bước rời đi, gò má mát lạnh, hắn thầm mặc niệm tên từng người ở trong sân của Cảnh Xuyên Lăng.

Cảnh Ngôn nghiến răng:

- Chờ xem đi! Các ngươi sẽ hối hận hôm nay nhục nhã ta!

Nếu không phải biết nguyên nhân bị rớt cảnh giới thì Cảnh Ngôn đã không tự tin như vậy, giờ hắn gượng dậy, đi lên chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chương 6 - Kế Hoạch Kiếm Tiền

Trong phòng.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên giường, nhắm mắt.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển, nguyên khí hùng dũng chuyển động trong người Cảnh Ngôn. Trước mặt hắn đặt bảy khối linh thạch màu trắng ngà.

Vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chưa đầy một tách trà Cảnh Ngôn đã cảm giác nguyên khí hụt hẫng:

- Không đủ nguyên khí!

Nếu không có linh thạch thì lúc này Cảnh Ngôn phải ngừng lại, nhưng trước mặt hắn đặt linh thạch là để dùng cho lúc này.

Cảnh Ngôn nhanh nhẹn cầm một khối linh thạch, động ý niệm, linh thạch màu trắng ngà tỏa vầng sáng nhạt. Cùng lúc đó, nguyên khí ẩn chứa trong linh thạch bị cơ thể Cảnh Ngôn nhanh chóng hấp thu.

Có nguyên khí cung ứng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tăng tốc độ vận chuyển.

Nguyên khí trong linh thạch liên tục ùa vào người Cảnh Ngôn, trùng kích vách tường cảnh giới.

Đối với Cảnh Ngôn thì lúc trước hắn từng tu luyện Tiên Thiên cảnh, cực kỳ quen thuộc cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên dưới cảnh giới Tiên Thiên. Giờ có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, Cảnh Ngôn đột phá vù vù chẳng chút chướng ngại, miễn có đủ nguyên khí là hắn một hơi xông lên.

Thời gian chậm rãi trôi, sau một canh giờ Cảnh Ngôn bắt đầu hấp thu khối linh thạch thứ hai.

Hai canh giờ qua đi, Cảnh Ngôn hấp thu khối linh thạch thứ ba.

Sắc trời tối dần, đêm khuya đến.

Cảnh Ngôn chăm chỉ tu luyện, hắn yên lặng mà hết sức chăm chú cho tới khi bình minh lên.

Bùm!

Khi tia ban mai đầu tiên chiếu xuyên qua khung cửa sổ, người Cảnh Ngôn dâng lên lực lượng, lực lượng hình thành các vòng xoáy trong căn phòng thổi bay vạt áo hắn.

Qua khoảng hai, ba giây lực lượng quanh người Cảnh Ngôn dần yên tĩnh lại.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn mở mắt ra nhìn quét bốn phía, khóe môi hơi cong lên:

- Võ Đạo tứ trọng thiên, rốt cuộc cảnh giới có thể tăng lên lại rồi.

Lúc trước mặc cho Cảnh Ngôn chăm chỉ tu luyện đến đâu cũng ko ngăn được rớt cảnh giới, bây giờ cảm giác tăng cảnh giới đã trở lại, điều này khiến hắn vô cùng vui sướng. Nếu không phải đang trong trạch viện gia tộc Cảnh Ngôn rất muốn hú dài biểu đạt lồng ngực uất nghẹn bị gỡ bỏ.

Cảnh Ngôn nhìn bảy khối linh thạch đặt trước mặt còn có một khối:

- Đã dùng hết sáu khối linh thạch.

Sáu khối linh thạch đã dùng hết đều hóa thành bụi, may mắn Cảnh Xuyên Lăng cho Cảnh Ngôn mượn năm khối linh

thạch nếu không hắn chẳng biết đi đâu kiếm, vậy thì không thể nhanh chóng trở lại cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên.

Cảnh Ngôn động ý niệm cầm linh thạch cuối cùng tiếp tục hấp thu:

- Mới đột phá cảnh giới còn cần hơi củng cố.

Đương nhiên Cảnh Ngôn không hấp thu linh thạch để củng cố cũng được, dù sao hắn từng đến cảnh giới này, đã rất quen thuộc, hắn có thể dễ dàng khống chế nguyên khí tăng mạnh trong người. Nhưng củng cố cảnh giới có lợi lớn cho Cảnh Ngôn.

Sau khi đến Võ Đạo tứ trọng thiên tốc độ hấp thu nguyên khí trong linh thạch của Cảnh Ngôn tăng lên nhiều, ban đầu mất một canh giờ mới hấp thu hết nguyên khí trong một khối linh thạch, giờ chưa đầy nửa canh giờ linh thạch đã thành hạt bụi trong tay hắn.

Cảnh Ngôn mím môi:

- Đến cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên có thể sử dụng võ học hạ phẩm .

Lúc trước Cảnh Ngôn từng học vài loại võ học, có võ học hạ phẩm, võ học trung phẩm, cũng có võ học thượng phẩm.

Dù là võ học hạ phẩm cần võ giả có cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên, sau khi Cảnh Ngôn rớt xuống tam trọng thiên thì không cách nào sử dụng bất cứ loại võ học nào, vì nguyên khí không cung cấp đủ lực lượng võ học cho hắn thi triển.

- Thu Phong Lạc Diệp Kiếm!

Xoẹt!

Tuy Cảnh Ngôn không có vũ khí nhưng không ảnh hưởng hắn thi triển kiếm kỹ này.

- Hưm?

Khi Cảnh Ngôn thi triển Thu Phong Lạc Diệp Kiếm liền cảm giác Thương Khung Đệ Nhất Thần Công có cảm ứng, một số tin tức mơ hồ bị hắn lĩnh ngộ ngay.

Vài giây sau Cảnh Ngôn biến sắc mặt nói:

- Đây là … cô đọng lại Thu Phong Lạc Diệp Kiếm? Sao … sao … sao có thể? Thu Phong Lạc Diệp Kiếm tuy là võ học hạ phẩm nhưng đã được vô số võ giả tu luyện, sao nó có thể bị nhiều lỗ hổng vậy được?

Vì xem tin tức từ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thì Thu Phong Lạc Diệp Kiếm có mấy chục lỗ hổng, kết quả này quá kinh người.

Thu Phong Lạc Diệp Kiếm là võ học hạ phẩm, được nhiều võ giả tu luyện, bị các võ giả cải tiến. Nếu không phải rõ ràng thấy những lỗ hổng Cảnh Ngôn tuyệt đối không tin tưởng loại kiếm này có nhiều tỳ vết đến thế.

- Thử xem!

Mặc dù tìm thấy những tỳ vết, biết nên cải tiến, bù đắp lỗ hổng thế nào nhưng khi chưa biết uy năng Thu Phong Lạc Diệp Kiếm sau khi thay đổi Cảnh Ngôn không chắc mình cải tiến có lợi hay hại cho võ học.

Vèo!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Cảnh Ngôn chộp đại một cây gậy dài múa may trong phòng.

Dần dà Cảnh Ngôn chìm đắm trong võ học hạ phẩm Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, khi hắn ngưng lại trở về với hiện thực đã qua ba canh giờ.

Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Quá đáng sợ! Thật kinh người, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công rốt cuộc là công pháp gì?

Cảnh Ngôn nhỏ giọng kinh thán:

- Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, với uy lực hiện giờ của nó ta không biết sẽ mạnh đến mức nào nhưng ít nhất tăng mạnh gấp đôi.

Không chỉ có tăng mạnh uy lực võ học, khả năng nhìn thấu của Cảnh Ngôn cũng vô tình nâng cao nhiều. Lúc Cảnh Ngôn ở Tiên Thiên cảnh có nhiều chỗ thấy mơ hồ, giờ hắn nắm rõ. Nâng cao năng lực nhìn thấu ảnh hưởng ngũ giác của hắn, ở trong phòng hắn thậm chí cảm ứng dưới lớp đất trong sân có mấy con sâu.

Cảnh Ngôn bình tĩnh lại, mỉm cười:

- Đi, kiếm linh thạch!

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trước khi chưa trở về cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên Cảnh Ngôn đã lên kế hoạch kiếm linh thạch. Khi ở Võ Đạo tam trọng thiên hắn không thể sử dụng võ học nên không có cách nào. Cách hắn kiếm linh thạch điều kiện cơ bản là cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên, nay cải tiến Thu Phong Lạc Diệp Kiếm giúp tốc độ kiếm linh thạch của Cảnh Ngôn nhanh hơn nữa.

Phía tây Đông Lâm thành có dãy sơn mạch siêu khổng lồ, trong sơn mạch sống nhiều linh thú. Không chỉ có võ giả Đông Lâm thành đi vào sơn mạch săn bắt linh thú, hơn mười thành thị quanh Đông Lâm thành cũng có võ giả đi vào sơn mạch siêu khổng lồ này.

Săn bắt linh thú là con đường tốt nhất cho võ giả kiếm linh thạch.

Chương 7 - Lưu Quang Kiếm

Cách trạch viện Cảnh gia không xa có cái chợ, trong Đông Lâm thành người ta gọi chợ này là chợ phường Tố Tây khu, do Cảnh gia quản lý, thật ra thuộc sản nghiệp của Cảnh gia.

Đông Lâm thành có bốn chợ gồm chợ khu đông, chợ khu tây, chợ khu nam, chợ khu bắc. Bốn chợ nằm trong tay bốn gia tộc, nhiều võ giả gọi là tứ đại gia tộc Đông Lâm thành, Cảnh gia nằm trong tứ đại gia tộc.

Cảnh Ngôn rời khỏi trạch viện Cảnh gia nhanh chóng đi vào chợ, hắn cố gắng né chốn đông người, chuyên đi đường nhỏ nên không gây chú ý. Hơn nữa chợ đông đúc võ giả nhìn hoa cả mắt, dù là người Cảnh gia cần có ánh mắt rất sắc bén nếu muốn nhìn thoáng qua nhận ra Cảnh Ngôn ngay.

Cảnh Ngôn ngừng lại bên ngoài một tiệm vũ khí:

- Tiệm vũ khí Huy Hoàng!

Tên cửa tiệm nghe rất hào khí nhưng thật ra chẳng chút bắt mắt trong khu chợ, hơn nữa vị trí khá hẻo lánh, hầu như không có võ giả ghé đến.

Tiệm vũ khí buôn bán không được tốt lắm, Cảnh Ngôn đi vào tiệm không thấy một vị khách nào là biết.

Một nam nhân trung niên đứng sau quầy, mặt râu ria xồm xoàm trông thô kệch.

Cảnh Ngôn cười chào hỏi:

- Thần Tinh thúc thúc!

Cảnh Ngôn quen nam nhân trung niên này, hắn chẳng những quen mà còn vô cùng quen thuộc.

Nam nhân trung niên tên Cảnh Thần Tinh, cũng là người Cảnh gia. Cảnh Ngôn nhớ hồi mình còn nhỏ Cảnh Thần Tinh hay ôm hắn vào lòng, trí nhớ về phụ thân của hắn hơn một nửa là nghe Cảnh Thần Tinh kể. Cảnh Thần Tinh nói chơi rất thân với phụ thân của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không có nhiều ký ức về phụ thân, lúc hắn còn bé xíu phụ thân đã mất tích, gia tộc từng tìm kiếm rất lâu nhưng chẳng được manh mối gì. Sau khi phụ thân mất tích Cảnh Ngôn hầu như được Cảnh Thần Tinh chăm sóc đến lớn.

Cảnh Thần Tinh là một võ giả có thiên tư siêu cao, nhưng mấy năm trước bị thương rất nặng, tuy cuối cùng còn sống nhưng mất một chân. Từ đó Cảnh Thần Tinh mở tiệm vũ khí trong chợ, gã trở thành thợ rèn.

Cảnh Thần Tinh nhìn Cảnh Ngôn, cười toe toét hiển nhiên vui vẻ từ tận đáy lòng:

- Cảnh Ngôn, sao ngươi đến đây?

Nhìn biểu tình của Cảnh Thần Tinh làm lòng Cảnh Ngôn dâng lên cay đắng, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Vì sau khi hắn được đào móc ra thiên phú, hắn ở trong Cảnh gia như vầng trăng được đàn sao quay quanh, vô số người sum xoe hắn, Cảnh Ngôn ít đến thăm Cảnh Thần Tinh thúc thúc.

Giờ nhớ lại Cảnh Ngôn cảm thấy mình tệ quá, hắn buông tiếng thở dài, khóe mắt ươn ướt.

Cảnh Thần Tinh chống gậy vòng ra khỏi quầy:

- Tiểu tử mau lại đây cho thúc thúc xem, lại cao lên nhiều rồi.

Cảnh Thần Tinh biết Cảnh Ngôn liên tục rớt cảnh giới, từng là thiên tài hầu như thành phế vật. Nhưng thái độ của gã không vì Cảnh Ngôn lên voi xuống chó mà lạnh nhạt với hắn.

Cảnh Ngôn đến trước mặt Cảnh Thần Tinh:

- Thần Tinh thúc thúc, hình như cửa tiệm buôn bán không đắt khách lắm?

Cảnh Thần Tinh phẩy tay hờ hững nói:

- Ha ha, đúng là không quá tốt nhưng cũng đủ sống, không chết đói. Bộ dạng của ta thế này nếu đông khách quá cũng khó ứng đối.

Cảnh Thần Tinh dợm bước ra sau quầy:

- Cảnh Ngôn đến tìm ta có chuyện gì phải không? A, ngươi tu luyện cần linh thạch đúng không? Chờ chút, ta đi lấy một ít cho ngươi.

Thật ra Cảnh Thần Tinh không có nhiều linh thạch, từ sau khi bị thương nặng con đường Võ Đạo của gã gần như kết thúc rồi, nếu không gã cũng chẳng kinh doanh tiệm vũ khí bình thường này. Cửa tiệm không thể nào đem đến nhiều lợi nhuận cho Cảnh Thần Tinh, dù gã có linh thạch cũng sẽ không nhiều, toàn là tích lũy từ từ.

Cảnh Ngôn ngăn Cảnh Thần Tinh lại:

- Thần Tinh thúc thúc chờ đã.

Cảnh Thần Tinh khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói:

- Thần Tinh thúc thúc, đúng là ta có chuyện tìm thúc thúc nhưng không cần linh thạch. Ta định vào Hắc Thạch sơn mạch săn giết linh thú nên cần vũ khí. Vũ khí cũ của ta đã bị gia tộc lấy lại.

Cảnh Thần Tinh nghe Cảnh Ngôn nói xong kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Ngươi định vào Hắc Thạch sơn mạch?

Cảnh Thần Tinh lắc đầu, kiên quyết không cho:

- Không được, quá nguy hiểm! Cảnh Ngôn, nếu lúc cảnh giới Võ Đạo của ngươi chưa bị rơi xuống, ngươi vì muốn rèn luyện mà vào Hắc Thạch sơn mạch chắc chắn ta không ngăn cản. Nhưng bây giờ ngươi tuyệt đối không thể vào Hắc Thạch sơn mạch!

Vết thương của Cảnh Thần Tinh cũng là từ Hắc Thạch sơn mạch mang về.

Hắc Thạch sơn mạch là sơn mạch khổng lồ phía tây Đông Lâm thành, bên trong ẩn giấu nhiều linh thú siêu hung dữ, dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng không dám vào sâu.

Cảnh Ngôn rớt cảnh giới xuống Võ Đạo tam trọng thiên, Cảnh Thần Tinh không yên lòng để hắn vào sơn mạch săn giết linh thú.

Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Thần Tinh thúc thúc, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ta sẽ không lấy mạng nhỏ của mình đùa giỡn. Thúc thúc yên tâm, ta cùng lắm là hoạt động vòng ngoài sơn mạch, nếu gặp linh thú nào không thể chống lại chắc chắn ta sẽ né nó. Thúc thúc cũng không hy vọng ta cứ sa đọa đúng không? Bản thân ta không cam lòng!

Cảnh Thần Tinh nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, lắng nghe hắn giải thích xong gã trầm ngâm giây lát.

Cuối cùng Cảnh Thần Tinh chậm rãi gật đầu nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có chí khí như vậy ta rất mừng. Được rồi, ta sẽ cho ngươi vũ khí. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ lời mình nói, nhất định hết sức cẩn thận.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Biết.

Cảnh Thần Tinh mở hộp gỗ lấy ra một thanh trường kiếm màu đen:

- Cảnh Ngôn, lấy trường kiếm này đi.

Cảnh Ngôn nhìn thanh kiếm, nín thở.

Không phải vì thanh kiếm này tốt đến đâu mà vì nó từng là vũ khí tùy thân của Cảnh Thần Tinh. Thanh kiếm này có tên, tên của nó là Lưu Quang kiếm. Cảnh Ngôn biết ý nghĩa thanh kiếm này đối với Cảnh Thần Tinh, giờ gã giao kiếm cho hắn.

Cảnh Thần Tinh thấy Cảnh Ngôn đứng ngây ra nửa ngày, cao giọng quát:

- Nhận lấy!

Cảnh Ngôn không biết có nên nhận Lưu Quang kiếm không:

- Thần Tinh thúc thúc …

Cảnh Thần Tinh mỉm cười nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn, nó đã không có tác dụng gì với ta, nó nằm trong tay ngươi sẽ phát huy lớn hơn.

Cảnh Ngôn vươn hai tay nhận lấy Lưu Quang kiếm.

Lưu Quang kiếm, một vũ khí thượng phẩm, về phẩm chất đương nhiên không bằng vũ khí cực phẩm mà hắn từng có, nhưng Cảnh Ngôn bây giờ sử dụng vũ khí thượng phẩm cỡ này đã dư dả. Giá trị món vũ khí thượng phẩm cũng rất lớn.

Chương 8 - Nhất Kích Tất Sát

Bây giờ nguyên Cảnh gia sợ rằng không có người thứ hai chịu tặng món vũ khí thượng phẩm cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhận lấy Lưu Quang kiếm, biểu tình nghiêm túc khom người hướng Cảnh Thần Tinh:

- Đa tạ Thần Tinh thúc thúc.

Cảnh Thần Tinh vỗ vai Cảnh Ngôn, cười nói:

- Tiểu tử thối khách khí với ta làm gì?

Cảnh Ngôn từ biệt Cảnh Thần Tinh:

- Thần Tinh thúc thúc, ta đi đây.

Cảnh Thần Tinh thấm thía nói:

- Đi đi, nhớ kỹ, phải hết sức cẩn thận. Còn nữa, không có cửa khó nào không thể vượt qua. Ngươi nhìn thúc thúc đi, tuy tàn phế nhưng vẫn sống tốt đấy thôi. Con người cả đời không thể sống trong ánh mắt của người khác, quan trọng nhất là không để lời nói hay mắt của ai ảnh hưởng chính mình.

Cảnh Thần Tinh thật lòng lo cho Cảnh Ngôn, sợ hắn không chịu nổi châm biếm trào phúng. Trong lòng Cảnh Thần Tinh nghĩ Cảnh Ngôn đột nhiên muốn vào Hắc Thạch sơn mạch săn giết linh thú là vì bị những lời trào phúng bức ép. Cảnh Thần Tinh hiểu rõ thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn đi vào Hắc Thạch sơn mạch, săn bắt linh thú, dù chỉ là linh thú cấp thấp nhất cũng khó khăn rất nhiều. Nhưng Cảnh Thần Tinh không

cứng rắn không cho Cảnh Ngôn vào Hắc Thạch sơn mạch, hắn cần tự hiểu ra một số đạo lý.

Có nhiều đạo lý không phải nghe người ta nói liền hiểu, đôi khi phải tự nếm thử.

Rời khỏi tiệm vũ khí Huy Hoàng, Cảnh Ngôn đi chuẩn bị nhiều lương khô, lập tức rời khỏi Đông Lâm thành xuất phát đi Hắc Thạch sơn mạch.

Lúc chạng vạng Cảnh Ngôn bước chân vào Hắc Thạch sơn mạch.

Sơn mạch siêu khổng lồ nên dù có nhiều võ giả vào Hắc Thạch sơn mạch săn bắt linh thú cũng khó đụng mặt đồng hành.

Cảnh Ngôn lòng vòng ngoài rìa sơn mạch hơn nửa canh giờ không thấy bóng dáng võ giả khác.

Tất nhiên vòng ngoại ít có linh thú, hơn nửa canh giờ Cảnh Ngôn không thấy một con linh thú nào.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên nhánh thân cây lớn, vừa nghỉ ngơi vừa ăn lương khô, uống nước lạnh:

- Không gấp, ta mang lương khô đủ ăn một tháng, cứ từ từ. A?

Chợt mắt Cảnh Ngôn sáng rực, hắn lau nhanh khóe môi rồi đứng dậy giương mắt nhìn một hướng.

Cảnh Ngôn nheo mắt hít hà, khóe môi cong lên:

- Là Liêu Nha Lang? Rốt cuộc đến!

Cảnh Ngôn nhảy người xuống, hắn nín thở rón rén lao nhanh đi hướng kia.

Sau khi tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công ngũ giác của Cảnh Ngôn nhạy hơn nhiều, dù cách con Liêu Nha

Lang thật xa, hắn ngửi mùi đã đoán được hướng nào có con mồi.

Liêu Nha Lang không phát ra tiếng động gì, đổi lại võ giả khác, dù là võ giả Võ Đạo lục trọng thiên, thậm chí là Võ Đạo thất trọng thiên chưa chắc phát hiện dấu vết của Liêu Nha Lang giống như Cảnh Ngôn.

Rất nhanh Cảnh Ngôn trông thấy Liêu Nha Lang:

- Quả nhiên là Liêu Nha Lang.

Liêu Nha Lang là một loại linh thú nhất giai, thực lực không quá mạnh nhưng võ giả cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên bình thường muốn săn nó không dễ. Võ giả Võ Đạo tứ trọng thiên thường là vài người tổ đội vây giết linh thú nhất giai như Liêu Nha Lang.

Cảnh Ngôn trông thấy Liêu Nha Lang nhưng không lao lên tấn công nó ngay, vì Liêu Nha Lang có khứu giác rất nhạy, hắn lỗ mãng xông lên rất có thể nó sẽ chạy trốn. Tốc độ của Liêu Nha Lang siêu mau, với cảnh giới hiện giờ của Cảnh Ngôn sẽ rất vất vả đuổi bắt Liêu Nha Lang điên cuồng chạy trốn.

Cảnh Ngôn đang đợi cơ hội.

Qua mấy chục giây, Cảnh Ngôn chợt nhảy người lên:

- Là lúc này!

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí, tay cầm Lưu Quang kiếm nhanh như tia chớp xông hướng Liêu Nha Lang.

Liêu Nha Lang không quá to, nó có răng nanh lớn trông rất hung dữ.

Cảnh Ngôn chờ cơ hội là khoảnh khắc Liêu Nha Lang cúi đầu.

Cảnh Ngôn vừa nhích người Liêu Nha Lang liền có phản ứng, nó vụt ngẩng đầu. Nhưng từ cúi đầu đến ngước lên mất chút thời gian, một tích tắc đủ để Cảnh Ngôn áp sát trước mặt nó.

Liêu Nha Lang ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh biếc nhìn nhân loại lao đến gần.

Liêu Nha Lang phát hiện Cảnh Ngôn nhưng nó không chạy trốn, bốn vó đạp mạnh, há to mồm máu táp hắn:

- Grào!

Ở trong mắt Cảnh Ngôn tuy Liêu Nha Lang cực nhanh nhưng hắn có thể thấy rõ từng động tác của nó, Liêu Nha Lang còn chưa nhúc nhích đã bị hắn đoán trước.

Lúc này Cảnh Ngôn không rảnh thắc mắc tại sao mình thấy rõ động tác của Liêu Nha Lang, hắn bản năng thi triển kiếm kỹ:

- Thu Phong Lạc Diệp Kiếm!

Khoảnh khắc múa kiếm kỹ, Lưu Quang kiếm trong tay Cảnh Ngôn bản năng đâm vào ngực Liêu Nha Lang.

Phập!

Lưu Quang kiếm chính xác đâm trúng ngực Liêu Nha Lang.

Liêu Nha Lang co giật mạnh, tru lên thảm thiết:

- Hú!!!

Máu phun ra như suối từ ngực Liêu Nha Lang.

Cảnh Ngôn giật tay rút về Lưu Quang kiếm, Liêu Nha Lang té cái bịch xuống đất bốc lên bụi bặm.

Lỗ mũi Liêu Nha Lang chỉ có thở ra chứ không hít vào nổi nữa:

- Phù phù phù!

Cảnh Ngôn chờ giây lát đến khi Liêu Nha Lang chết hẳn, hắn cảm giác sự sống của nó đã trôi đi hết.

Cảnh Ngôn nhớ lại quá trình mình săn giết Liêu Nha Lang, cảm thấy khó tin:

- Chuyện gì xảy ra?

Tại sao?

Vì quá nhẹ nhàng.

Nói thật là Cảnh Ngôn không ngờ mình giết Liêu Nha Lang dễ như chơi đến thế. Lúc Cảnh Ngôn phát hiện Liêu Nha Lang đã chuẩn bị tâm lý sẽ chém giết một trận với nó. Mặc dù kiếm kỹ Thu Phong Lạc Diệp Kiếm của hắn tiến bộ mảng lớn, có vũ khí thượng phẩm Lưu Quang kiếm, nhưng Liêu Nha Lang dù gì là linh thú, sao có thể dễ giết nó như vậy?

Võ giả cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên bình thường dù là tiểu đội năm người cũng khó giết Liêu Nha Lang, ít nhất phải đánh nhau nửa tách trà. Cảnh Ngôn nhẹ nhàng đâm một kiếm mây bay nước chảy đơn giản giết Liêu Nha Lang linh thú nhất giai.

Cảnh Ngôn nhìn vết thương còn chảy máu trên người Liêu Nha Lang, nhẹ lắc đầu nói:

- Không lẽ ta may mắn trùng hợp đánh trúng tử huyệt của Liêu Nha Lang?

Để lại vết thương trên người Liêu Nha Lang không khó nhưng muốn giết nó thì cực kỳ khó khăn. Sức sống của linh thú siêu dẻo dai, dù là linh thú nhất giai chưa chắc có thể gây ra một vết thương đủ trí mạng cho Liêu Nha Lang.

Chương 9 - Tiên Tri Đáng Sợ

Thân thể đa số linh thú, không chỉ là loại cấp thấp, dù là linh thú cao cấp cũng sẽ có tử huyệt. Cảnh Ngôn biết, đa số võ giả cũngbiết điều này.

Nhưng biết là một chuyện, muốn thật sự tìm ra tử huyệt của linh thú và đánh trúng là điều vô cùng khó khăn. Vì người biết linh thú có tử huyệt, linh thú cũng tự biết, trong lúc chém giết linh thú sẽ cố gắng hết sức tránh cho bị đánh trúng tử huyệt.

Lần này Cảnh Ngôn và Liêu Nha Lang đánh nhau, Cảnh Ngôn một kích trực tiếp đánh chết nó hiển nhiên trúng ngay tử huyệt, nếu không nó chẳng chết dễ vậy. Điều này làm Cảnh Ngôn hoang mang khó hiểu.

Nhớ lúc trước Cảnh Ngôn còn ở cảnh giới Tiên Thiên muốn giết Liêu Nha Lang rất khó một kích trúng ngay tử huyệt. Đương nhiên hắn ở cảnh giới Tiên Thiên giết linh thú nhất giai dễ như chơi, vấn đề là hắn rất khó đánh trúng tử huyệt giết linh thú.

Mắt Cảnh Ngôn hấp háy:

- Xem ra ta rất may mắn.

Cảnh Ngôn khom người bắt tay vào công việc.

Thứ có giá trị nhất trên người Liêu Nha Lang là đôi răng nanh to sắc bén, theo giá thị trường của Đông Lâm thành thì cặp răng nanh giá cỡ năm khối linh thạch. Trừ nanh ra nguyên người Liêu Nha Lang giá chưa đủ một khối linh thạch.

Cắt răng nanh xuống bỏ vào bao da thú mang bên người, Cảnh Ngôn nhanh chóng rời đi. Cảnh Ngôn sẽ không mang theo xác Liêu Nha Lang, hắn định ở lại Hắc Thạch sơn mạch một thời gian, sẽ không chỉ giết một, hai con linh thú, nếu mang theo tất cả xác chết thì hắn mệt chết cũng khó làm được, cho nên đành lùi một bước mang đi thứ đáng giá nhất trên người linh thú.

Cảnh Ngôn cẩn thận loanh quanh vòng ngoài sơn mạch.

Một tách trà sau Cảnh Ngôn lại phát hiện tung tích Liêu Nha Lang, nhưng lần này không phải một con mà là hai con đi với nhau.

Nếu Cảnh Ngôn gặp hai con Liêu Nha Lang đi cùng nhau trước khi giết con Liêu Nha Lang đầu tiên, có lẽ hắn sẽ bỏ cuộc ngay. Chém giết với hai con Liêu Nha Lang là quá nguy hiểm, võ giả Võ Đạo ngũ trọng thiên còn không dám. Võ giả Võ Đạo lục trọng thiên phải đắn đo suy xét mới làm.

Võ giả cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên cơ thể rất yếu ớt, bị móng vuốt bén hay răng nhọn của Liêu Nha Lang cắn trúng chắc chắn bị thương.

Nhưng vì lúc trước giết Liêu Nha Lang quá dễ làm Cảnh Ngôn rục rịch muốn thử nữa, nếu không thành công hắn sẽ chạy trốn. Mặc dù tốc độ của Liêu Nha Lang rất nhanh nhưng Cảnh Ngôn cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên dốc hết sức chạy nhanh trong thời gian ngắn có thể cắt đuôi Liêu Nha Lang truy kích.

Cảnh Ngôn yên lặng chờ một lúc sau chợt mở mắt ra xông hướng hai con Liêu Nha Lang:

- Liêu Nha Lang, chết đi!

Hai con Liêu Nha Lang cùng lúc phát hiện nhân loại Cảnh Ngôn.

Đôi mắt xanh biếc của Liêu Nha Lang nhìn Cảnh Ngôn, gầm gừ:

- Grào!

- Grào!

Đuôi Liêu Nha Lang dựng đứng, cơ bắp toàn thân căng cứng lao lên táp Cảnh Ngôn.

Vèo!

Lưu Quang kiếm kéo bóng kiếm đen đâm vào Liêu Nha Lang bên trái, người Cảnh Ngôn gấp khúc.

Xoẹt!

Móng vuốt Liêu Nha Lang bên phải gần như xẹt qua eo Cảnh Ngôn.

Phập!

Lưu Quang kiếm đâm chính xác vào trước ngực Liêu Nha Lang bên phải, một kiếm xuyên qua.

Cảnh Ngôn không chút do dự rút tay thu Lưu Quang kiếm về kèm theo vòi máu đỏ.

Liêu Nha Lang ở phía sau thấy máu phun ra từ người đồng bạn, sau đó đồng bạn vĩnh viễn ngã xuống mặt đất, làm nó dựng đứng lông dài màu xám, bốn vó bấu mạnh mặt đất sau đó thoăn thoắt chạy trốn.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực, Lưu Quang kiếm đâm nhanh hướng Liêu Nha Lang chạy trốn:

- Muốn đi!?

Nếu có người ngoài ở đây sẽ cau mày, vì trường kiếm của Cảnh Ngôn đâm vào vị trí không nhắm ngay hướng Liêu Nha Lang lao đi, cảm giác chắc chắn sẽ đâm hụt.

- Hú!!!

Khoảnh khắc Liêu Nha Lang chạy trốn hú lên thảm thiết, ngực bị Lưu Quang kiếm xuyên thủng.

Chuyện gì thế này?

Nhìn động tác của Cảnh Ngôn thì không thể nào đâm trúng Liêu Nha Lang mới đúng, đừng nói ngay tử huyệt, lẽ ra kiếm không thể cắt trúng bất cứ phần nào trên người Liêu Nha Lang. Nhưng kết quả là kiếm đâm chính xác vào tử huyệt của Liêu Nha Lang.

Có ai ngờ sẽ là kết quả như vậy?

Mắt Cảnh Ngôn lấp lánh tia sáng:

- Quả nhiên lợi hại!

Cảnh Ngôn biết chuyện này là sao. Khi hắn vung kiếm liền cảm giác động tác tiếp theo của Liêu Nha Lang, giống như tiên tri, đoán trước chuyện chưa xảy ra.

Nắm giữ đường chạy trốn của Liêu Nha Lang, thấy rõ ràng động tác của Liêu Nha Lang tương đương với cầm trường kiếm chờ nó tự đụng vào.

Thoạt trông như Liêu Nha Lang tự sát.

Đương nhiên nếu sau khi Cảnh Ngôn đâm kiếm mà Liêu Nha Lang khựng lại thì chắc chắn sẽ đâm hụt. Tiếc rằng dù Liêu Nha Lang biết mình chết chắc cũng tuyệt đối không ngừng lại, bị lực lượng kéo đi tạo ra quán tính làm cơ thể nó khó thay đổi động tác.

Hai nhát kiếm gọn gàng giết hai con linh thú nhất giai Liêu Nha Lang.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Thương Khung Đệ Nhất Thần Công quá lợi hại, tu vi Võ Đạo tứ trọng thiên như ta mà giết linh thú nhất giai nhẹ nhàng như giết gà đồ chó.

Khi Cảnh Ngôn săn giết con Liêu Nha Lang đầu tiên còn chưa khẳng định, giờ hắn xác định đây là công lao của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công. Nếu nói liên tục giết ba con Liêu Nha Lang nhờ ăn may thì hắn quá may mắn. Lúc này Cảnh Ngôn dám chắc đây là Thương Khung Đệ Nhất Thần Công mang đến năng lực cho hắn, ngũ giác tăng lên đến mức độ siêu mạnh có thể dự đoán trước động tác tiếp theo của Liêu Nha Lang.

Cảnh Ngôn cắt răng nanh của hai con Liêu Nha Lang bỏ vào bao, nhanh chóng rời khỏi hiện trường nồng mùi máu.

Cảnh Ngôn mím môi, lòng tràn đầy động lực:

- Ba cặp răng nanh giá mười lăm khối linh thạch, mới chỉ qua một canh giờ!

Với tốc độ kiếm linh thạch kiểu này trong một tháng Cảnh Ngôn có thể kiếm đủ linh thạch để quay về cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên. Dù số lượng linh thạch không đủ khiến hắn trở lại Võ Đạo thất trọng thiên cũng dư sức về cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên.

Trong ánh hoàng hôn Cảnh Ngôn lặng lẽ như hồn ma lướt qua những hàng cây, quan sát mọi động tĩnh xung quanh.

Chương 10 - Phong Ảnh Lang

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt Cảnh Ngôn đã ở trong Hắc Thạch sơn mạch ba ngày.

Ba ngày này Cảnh Ngôn săn giết mười sáu con Liêu Nha Lang, ba con Song Đầu Xà, bảy con Xích Giác Hổ.

Đến nay Cảnh Ngôn săn giết linh thú toàn là linh thú nhất giai, nhưng kiếm được tài nguyên tổng giá trị đã hơn một trăm khối linh thạch.

Ba ngày kiếm được một trăm linh thạch, võ giả Võ Đạo thất trọng thiên, bát trọng thiên cũng không kiếm nhiều bằng Cảnh Ngôn.

Bao da thú trên lưng Cảnh Ngôn hơi phồng lên, cứ giữ tốc độ săn giết kiểu này thì nhiều nhất mười ngày nữa trong bao của hắn sẽ chật ních các loại tài nguyên.

Cảnh Ngôn vốn định ở trong Hắc Thạch sơn mạch một tháng, hắn không ngờ hiệu suất săn linh thú của mình cao đến vậy. Lúc trước Cảnh Ngôn nghĩ một tháng không đủ cho hắn săn giết được nhiều linh thú nhất giai như thế.

Cảnh Ngôn đang vào sâu trong Hắc Thạch sơn mạch mấy chục dặm, chỗ này còn tính là vòng ngoài sơn mạch nhưng linh thú hoạt động trong khu vực nhiều hơn lúc Cảnh Ngôn mới vào sơn mạch.

Cảnh Ngôn mới ngồi trên cây to ăn ít lương khô, uống nước chợt nghe thanh âm yếu ớt:

- Chiếp chiếp!

Cảnh Ngôn biến sắc mặt đứng bật dậy, căng thẳng xem xét xung quanh.

Thanh âm này không quá xa lạ với Cảnh Ngôn, vì biết là loài linh thú nào phát ra thanh âm đó nên hắn mới căng thẳng thần kinh.

Thanh âm lại vang lên, rõ ràng hơn nhiều:

- Chiếp chiếp, chiếp chiếp!

Cảnh Ngôn cau mày, giơ cao Lưu Quang kiếm.

- Là Phong Ảnh Lang! Sao có thể? Tại sao chỗ này sẽ xuất hiện Phong Ảnh Lang?

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, biểu tình nghiêm túc.

Phong Ảnh Lang là một loại linh thú nhị giai, rất hiếm thấy, Phong Ảnh Lang hoạt động ở ngoài rìa Hắc Thạch sơn mạch càng hiếm hoi. Cảnh Ngôn hoàn toàn không ngờ sẽ đụng phải Phong Ảnh Lang ở chỗ này.

Đụng phải Phong Ảnh Lang đừng nói võ giả cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên như Cảnh Ngôn, dù là võ giả cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên cũng sẽ căng thẳng thần kinh.

Trong Hắc Thạch sơn mạch có nhiều võ giả cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên đi một mình đã chết vì Phong Ảnh Lang.

Đặc điểm lớn nhất của Phong Ảnh Lang không phải công kích của nó mạnh cỡ nào, tính ra thì lực công kích của Phong Ảnh Lang có lẽ còn không bằng Liêu Nha Lang. Nhưng tốc độ của Phong Ảnh Lang mau hơn Liêu Nha Lang gấp mấy lần, cái tên Phong Ảnh Lang liên quan đến tốc độ của nó.

Một số võ giả đi một mình trong Hắc Thạch sơn mạch đụng phải Phong Ảnh Lang, còn chưa thấy hình dạng của nó đã tắt thở.

Đặc điểm của Phong Ảnh Lang trừ tốc độ siêu đẳng ra tiếng hót của nó rất lạ, người không biết còn tưởng là động vật nhỏ nào kêu. Cảnh Ngôn từng là cường giả Tiên Thiên nên dĩ nhiên đã gặp qua Phong Ảnh Lang.

Cảnh Ngôn nhẹ nhàng nhảy trên nhánh cây, giơ Lưu Quang kiếm trước mặt, hơi liếm môi.

Phong Ảnh Lang siêu nguy hiểm nhưng nếu giết nó thì thu lợi cũng to lớn. Da lông của Phong Ảnh Lang rất lạ, có thể chế tạo quần áo, võ giả mặc vào được cộng thêm tốc độ. Vì Phong Ảnh Lang hiếm hoi nên giá da lông cao kinh người.

Đa số linh thú tam giai giá không bằng Phong Ảnh Lang.

Hơn nữa Phong Ảnh Lang là linh thú cấp thấp mà có trí tuệ cao hiếm thấy. Phong Ảnh Lang dựa vào hơi thở của võ giả phán đoán ra thực lực của võ giả đó. Nếu võ giả thực lực hơi mạnh, Phong Ảnh Lang sẽ chạy trốn ngay, nó chuyên săn võ giả đi một mình mà thực lực yếu kém.

Hiển nhiên Cảnh Ngôn thành con mồi của Phong Ảnh Lang, nếu không hắn đã chẳng thể nghe thấy tiếng hót đặc biệt của nó.

Vèo!

Một luồng sóng khí ập đến, trong tầm mắt Cảnh Ngôn thấy một bóng xanh nhanh như tia chớp từ bên cạnh đánh tới.

Xoẹt!

Lưu Quang kiếm nhanh như tia chớp đâm ra kéo theo bóng kiếm.

- Chiếp chiếp chiếp chiếp!

Bóng xanh vụt qua biến mất trước mặt Cảnh Ngôn, vài cọng lông màu xanh từ không trung từ từ bay xuống. Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm lông xanh rơi.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Quá mau, đường kiếm của ta chỉ kịp tước rụng mấy cọng lông của Phong Ảnh Lang.

Cảnh Ngôn bình tĩnh hơn nhiều, vì năng lực cảm giác khiến hắn thấy rõ hình dáng Phong Ảnh Lang. Mới rồi bị Phong Ảnh Lang đánh lén Cảnh Ngôn đã thấy rõ mồn một Phong Ảnh Lang lao nhanh đến.

Nếu là võ giả cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên bình thường đối mặt đợt tấn công đó có lẽ đã chết, dù không chết cũng bị thương nặng, đừng mơ chống chọi qua đợt đánh lén thứ hai của Phong Ảnh Lang.

Cảnh Ngôn đứng dưới cây to không nhúc nhích, qua mấy chục giây hắn vẫn như pho tượng.

Sau đợt công kích đầu tiên súc sinh này không phát ra thanh âm gì nữa, nhưng Cảnh Ngôn không cảm giác Phong Ảnh Lang đã đi. Phong Ảnh Lang là loài linh thú rất ranh ma, nó bị Cảnh Ngôn một kiếm tước rụng dúm lông chắc chắn rất giận, sẽ không dễ dàng bỏ qua con mồi này. Có khả năng lớn nhất là Phong Ảnh Lang chờ cơ hội đợt công kích tiếp theo.

Cảnh Ngôn híp mắt thầm nghĩ:

- Súc sinh này có kiên nhẫn rất cao.

Cảnh Ngôn cảm giác Phong Ảnh Lang còn núp ở góc nào đó.

Cảnh Ngôn hơi hạ Lưu Quang kiếm xuống, toàn thân thả lỏng cơ bắp.

Cảnh Ngôn cố ý làm như vậy để dụ Phong Ảnh Lang chủ động công kích. Cảnh Ngôn biết nếu hắn cứ cảnh giác cao độ Phong Ảnh Lang sẽ luôn đợi, súc sinh này nổi tiếng về kiên nhẫn. Cảnh Ngôn nghe đồn từng có một võ giả cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên ở trong Hắc Thạch sơn mạch bị con Phong Ảnh Lang bám theo suốt ba ngày trời, lúc y sắp rời khỏi Hắc Thạch sơn mạch một phút lơ là cảnh giác, khoảnh khắc đó Phong Ảnh Lang lần thứ hai công kích, cuối cùng võ giả chết trong đợt đánh lén.

Cảnh Ngôn không muốn luôn bị con Phong Ảnh Lang bám theo suốt.

Khoảnh khắc Cảnh Ngôn thả lỏng người thì bóng xanh vụt qua:

- Chiếp chiếp!

Cảnh Ngôn mím môi đâm nhanh Lưu Quang kiếm:

- Súc sinh vẫn là súc sinh, trí tuệ cao nhưng không bằng nhân loại.

Kiếm quang màu đen kéo theo chuỗi tàn ảnh phát ra tiếng ma sát chói tai.

Lần này Cảnh Ngôn thấy rõ ràng hình dạng Phong Ảnh Lang.

Phong Ảnh Lang không có răng nanh to, thể hình bằng một phần ba Liêu Nha Lang. Cách tấn công chính của Phong Ảnh Lang là đôi vuốt bén, móng vuốt đen như mực phủ chất độc, võ giả bình thường bị móng vuốt cào trúng dù chỉ trầy miếng da cũng sẽ trúng độc khiến động tác chậm chạp, tinh thần uể oải.

Chương 11 - Cảnh Ngôn Mừng Như Điên

Khi kiếm quang màu đen quét hướng bóng xanh, Cảnh Ngôn lướt ngang một thước về bên trái.

Bóng kiếm quét qua hay thân thể lướt ngang đều là động tác tiên tri khiến người khác khó hiểu.

Phập!

Tiếng kiếm đâm vào thịt.

Phong Ảnh Lang hét lên thê lương:

- Chiếp!

Suối máu phun ra, đôi móng vuốt bén màu đen của Phong Ảnh Lang lướt qua ngực Cảnh Ngôn.

Tốc độ của Phong Ảnh Lang quá mau, nếu Cảnh Ngôn không có năng lực tiên tri trước tiên ứng đối thì trong đợt giao phong này không phải Phong Ảnh Lang bị thương, người chịu vết thương là hắn.

Cảnh Ngôn đâm trúng Phong Ảnh Lang rồi hít sâu một hơi, lắc đầu rướn người tới trước.

Mặc dù Cảnh Ngôn tiên tri trước nhưng vì giới hạn thực lực, nguyên khí hơi yếu nên một nhát kiếm chưa đủ tổn thương Phong Ảnh Lang.

Cảnh Ngôn mím môi:

- Nếu ta có cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên thì đường kiếm này đã khiến Phong Ảnh Lang mất khả năng hành động.

Muốn trốn?

Tất nhiên Cảnh Ngôn sẽ không để Phong Ảnh Lang chạy thoát nữa, hắn rướn người tới trước để đâm ra nhát kiếm thứ hai.

Nhát kiếm đầu chém trúng chân sau của Phong Ảnh Lang.

Đối với linh thú bình thường bị thương chân sau không phải vết thương nghiêm trọng gì. Nhưng Phong Ảnh Lang hoàn toàn ỷ vào tốc độ thì bị phế một chân sau sẽ làm giảm tốc độ rất nhiều.

Phong Ảnh Lang điên cuồng hét lên:

- Chiếp chiếp!

Bóng xanh lao nhanh đi một hướng.

Nhưng Phong Ảnh Lang không bao giờ ngờ rằng bóng kiếm quỷ dị đã dán sát cần cổ nó. Phong Ảnh Lang rất lợi hại, nó điều chỉnh tư thế rất khó khăn ngay giữa không trung né qua chỗ hiểm, thân thể của nó quá nhanh nhẹn.

Trường kiếm của Cảnh Ngôn tiếp tục để lại vết thương dài trên người Phong Ảnh Lang nhưng không thể giết nó.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Ta không tin!

Động tác của hắn chưa xong, một kích không thành công liền nối tiếp kích thứ hai.

Nếu là võ giả bình thường có lẽ cho rằng nhát kiếm thứ hai sẽ giết được Phong Ảnh Lang, vì vậy không thể kịp lúc hoàn thành kích thứ ba. Phong Ảnh Lang dù bị thương một chân tốc độ vẫn siêu khủng, võ giả cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên nếu không kịp lúc chém nhát kiếm thứ ba thì Phong Ảnh Lang sẽ chạy thoát. Cảnh Ngôn không là võ giả bình thường, dù hắn

ôm tự tin rất cao với nhát kiếm thứ hai nhưng không đặt hết hy vọng vào một đường kiếm.

Thấy đường kiếm thứ hai không giết Phong Ảnh Lang được Cảnh Ngôn liền đâm ra kiếm thứ ba với tốc độ không gì sánh bằng.

Dù tốc độ của Phong Ảnh Lang nghịch thiên đến đâu liên tục bị đâm ba kiếm cũng không có cơ hội chạy trốn nữa.

Bịch!

Lưu Quang kiếm rút về, Phong Ảnh Lang màu xanh cứng ngắc rớt xuống đất.

Lúc này Cảnh Ngôn mới thở phào:

- Rốt cuộc giết súc sinh này.

Cảnh Ngôn không bất cẩn đến gần Phong Ảnh Lang ngay, hắn đâm vào cổ Phong Ảnh Lang cắt đầu nó xuống. Vì Phong Ảnh Lang rất gian xảo, Cảnh Ngôn sợ nó giả chết chờ hắn đến gần nó đường cùng tấn công ngược lại. Chặt đầu Phong Ảnh Lang xuống thì không cần lo gì nữa.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, định lóc da Phong Ảnh Lang:

- Nên thu hoạch.

Đột nhiên thân thể Phong Ảnh Lang sinh ra biến đổi.

Cảnh Ngôn khựng người lại:

- Hưm?

Lưu Quang kiếm lấp lánh kiếm quang, chuẩn bị chiến đấu.

Giây sau Cảnh Ngôn từ vẻ mặt cảnh giác chuyển sang mừng như điên.

Cảnh Ngôn thấy một vầng sáng màu vàng chậm rãi bay lên từ người Phong Ảnh Lang. Vầng sáng dâng lên không tan biến trong không gian mà nhanh chóng ngưng tụ cuối cùng hình thành một quả cầu to cỡ nắm tay.

Cảnh Ngôn khó giữ vẻ bình tĩnh:

- Hồn tinh! Không ngờ là hồn tinh!

Cảnh Ngôn không bao giờ ngờ con Phong Ảnh Lang này dựng dục ra hồn tinh.

Cảnh Ngôn không xa lạ gì hồn tinh, trước kia từng gặp, thậm chí từng sở hữu. Vì từng có hồn tinh nên Cảnh Ngôn càng hiểu rõ hiệu dụng, giá trị của nó.

Hồn tinh là vật chất đặc biệt sinh ra trong người linh thú, chỉ số ít linh thú mới dựng dục ra được.

Nghe nói xác suất linh thú sinh ra hồn tinh là một phần vạn, tức là trong một vạn con linh thú mới có một con sinh ra hồn tinh, đủ thấy hiếm hoi.

Đương nhiên hồn tinh có khác biệt, gồm cấp thấp, trung cấp, cao cấp. Nhưng dù là hồn tinh cấp thấp cũng có giá trị khó thể đánh giá, tác dụng của hồn tinh đối với võ giả khó miêu tả bằng lời.

Nói đơn giản là Cảnh Ngôn được một viên hồn tinh trong Hắc Thạch sơn mạch, nếu bị võ giả khác ở trong sơn mạch này biết hắn sẽ bị truy sát vĩnh viễn, mãi khi nào hắn trốn vào gia tộc thì thôi. Dù Cảnh Ngôn an toàn về gia tộc chưa chắc giữ được hồn tinh, cao tầng sẽ bắt buộc hắn giao ra hồn tinh. Nếu là Cảnh Ngôn thiên tài số một Đông Lâm thành ngày xưa thì có lẽ gia tộc không bắt buộc hắn nộp hồn tinh.

Sức hấp dẫn của hồn tinh lớn như vậy đấy.

Cảnh Ngôn liên tục hít sâu vài hơi khó khăn bình ổn nỗi lòng kích động:

- Vận may của ta quá nghịch thiên.

Cảnh Ngôn trợn to mắt nhìn quanh xác định không có ai ở đây, nhanh như tia chớp thu hồn tinh màu vàng.

Sau đó Cảnh Ngôn lột da Phong Ảnh Lang, chặt xuống đôi chân trước đen thui, hắn mang đi da lông và chân trước.

Cảnh Ngôn rời khỏi hiện trường với tốc độ mau nhất, hắn không dám ở lại đây thêm giây nào.

Mãi khi rời xa chỗ đánh chết Phong Ảnh Lang mười dặm Cảnh Ngôn mới bình tĩnh lại, mắt áng như sao.

Cảnh Ngôn nhanh chóng nhớ lại quá trình đánh nhau với Phong Ảnh Lang, hấp thu kinh nghiệm trong đó. Nếu lần sau lại đụng phải Phong Ảnh Lang chắc chắn Cảnh Ngôn có thể giết nó dễ hơn nữa.

Một võ giả cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên đơn độc một mình giết Phong Ảnh Lang, nếu đồn ra ngoài tuyệt đối không ai tin, mọi người sẽ khịt mũi khinh thường cho rằng nhảm nhí, chuyện không thể nào.

Chỉ một mình Cảnh Ngôn làm được điều này, đổi lại võ giả trung cấp nào khác tuyệt đối không có năng lực tiên tri đáng sợ như hắn.

Cảnh Ngôn và Phong Ảnh Lang đánh nhau không quá lâu nhưng chỉ có hắn biết hung hiểm cỡ nào. Cảnh Ngôn biết hắn có thể giết Phong Ảnh Lang là nhờ tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, nếu không có công pháp này thì trận chiến hôm nay hắn chắc chắn chết vì Phong Ảnh Lang.

Chương 12 - Đột Phá Ngũ Trọng Thiên

Cảnh Ngôn rời khỏi hiện trường giết Phong Ảnh Lang chưa đầy một tách trà chợt có mấy bóng người từ rừng cây lao nhanh đến.

Vài người này thuộc tiểu đội săn bắn, bốn nam một nữ, có tổng cộng năm người.

Võ giả vóc dáng cao gầy nheo mắt nhìn quanh, mở miệng nói:

- Hình như nơi này vừa kết thúc đánh nhau.

Võ giả này ngửi được mùi máu thoang thoảng trong không khí.

Nữ nhân duy nhất trong đội con ngươi co rút nhìn Phong Ảnh Lang đã bị lột da:

- Chỗ đó có xác của linh thú!

Nam nhân mặc trường bào màu lam nhíu mày nói:

- Nếu linh thú đã bị giết thì chúng ta đừng chậm trễ thời gian, tiếp tục vào sâu đi.

Bọn họ không muốn lãng phí nhiều thời gian ở khu vực vòng ngoài này.

Người dẫn đầu đội vung tay lên:

- Đi!

Khi năm người dợm bước đi bỗng võ giả này biến sắc mặt, lại nhìn xác Phong Ảnh Lang.

Võ giả dẫn đầu nhận ra xác Phong Ảnh Lang đã nằm ngay đơ:

- Đây là Phong Ảnh Lang!

- Cái gì?!

- Phong Ảnh Lang?

- Không thể nào! Nơi này là khu vực ngoài rìa Hắc Thạch sơn mạch, sao Phong Ảnh Lang có thể xuất hiện?

Võ giả mập mạp xem xét xác Phong Ảnh Lang, mắt nóng cháy nói:

- Trời ạ, đúng là Phong Ảnh Lang thật, Kỳ ca nói đúng!

Võ giả mập kêu Kỳ ca là võ giả dẫn đầu đội tên Lâm Kỳ.

Năm người là tử đệ của Lâm gia Đông Lâm thành, bọn họ tổ thành tiểu đội săn bắn chuyên vào Hắc Thạch sơn mạch săn linh thú đổi lấy linh thạch.

Lâm gia là một trong tứ đại gia tộc Đông Lâm thành.

Thực lực của năm người đều không tệ, Lâm Kỳ dẫn đầu có cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên. Bốn người khác tu vi Võ Đạo ngũ trọng thiên. Tiểu đội thực lực như vậy miễn cẩn thận một chút thì có vào khu vực giữa Hắc Thạch sơn mạch cũng không sợ.

Lâm Kỳ quan sát bốn phía, nheo mắt chậm rãi nói:

- Xem dấu vết đánh nhau hình như không phải tiểu đội làm, chắc là độc hành giả.

- Độc hành giả?

Võ giả cao gầy xoe tròn mắt kinh kêu:

- Một mình giết Phong Ảnh Lang? Không lẽ là võ giả cao cấp?

Nếu không phải tiểu đội làm thì ít nhất phải là võ giả cao cấp mới có khả năng giết Phong Ảnh Lang.

Lâm Kỳ tiếc nuối lắc đầu nói:

- Khó nói! Đáng tiếc chúng ta đến muộn, chậc chậc, đó là Phong Ảnh Lang, giá trị ít nhất mấy trăm khối linh thạch.

Võ giả mập nghiến răng nói:

- Hừ! Không biết là tên khốn nào may mắn như thế, đụng phải Phong Ảnh Lang ngay khu vực ngoài cùng. Phải chi chúng ta đến nhanh hơn. Hừ, dù hắn có là võ giả cao cấp, chúng ta mà thấy được thì hắn đừng hòng độc chiếm Phong Ảnh Lang!

Lâm Kỳ vung tay:

- Thôi không nói nữa, người ta đã đi rồi, muốn đuổi theo cũng không kịp.

Năm người rất nhanh biến mất trong rừng cây.

Khu vực ngoài rìa Hắc Thạch sơn mạch, trên một vách đá.

Cảnh Ngôn chui ra từ hang động trên vách đá:

- Chọn chỗ này đi!

Cảnh Ngôn mất nhiều thời gian mới tìm được hang động này, hang không quá sâu, hắn đã kiểm tra kỹ xác định không có nhân loại hoặc linh thú sử dụng.

Cảnh Ngôn định ở lại đây, sử dụng hồn tinh mới có được. Giờ cảnh giới của hắn chỉ có Võ Đạo tứ trọng thiên, quá thấp, vô tình có được hồn tinh có thể giúp hắn trong thời gian ngắn ngủi lại tăng cảnh giới lên Võ Đạo ngũ trọng thiên.

Mặc dù xác định xung quanh không có nhân loại, linh thú nhưng Cảnh Ngôn vẫn đặt chút cạm bẫy đơn giản gần cửa hang. Tác dụng của các cạm bẫy không phải ngăn cản võ giả,

linh thú đi vào nhưng có thể báo động trước. Võ giả, linh thú nào đến gần thì Cảnh Ngôn ở trong hang sẽ phát hiện ra ngay, có thời gian chuẩn bị trước.

Ở nơi như Hắc Thạch sơn mạch phải chú ý cẩn thận, đặc biệt khi Cảnh Ngôn định tu luyện tăng cao cảnh giới càng cần hết sức cẩn trọng.

Làm xong công tác chuẩn bị, Cảnh Ngôn chọn đại một góc trong hang ngồi xuống.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm túc lấy ra hồn tinh tỏa ánh sáng màu vàng:

- Bắt đầu đi!

Hồn tinh này đương nhiên là loại cấp thấp, nhưng giá trị của nó đủ để làm nhiều võ giả điên cuồng.

Mắt Cảnh Ngôn bắn ra tia sáng khiếp người, tay cầm hồn tinh, cánh mũi phập phồng. Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, nguyên khí trong người chuyển động. Vầng sáng màu vàng trên hồn tinh chợt lấp lóe.

Nếu là võ giả cảnh giới siêu cao có thể nhìn bằng mắt thường thấy một số tia sáng vàng sữa tách ra khỏi hồn tinh bị hút vào người Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hấp thu năng lượng của hồn tinh, thoải mái suýt kêu thành tiếng:

- Sảng khoái, không uổng là hồn tinh!

Linh thạch chỉ như rác rưởi khi so với hồn tinh, dù là linh thú cực phẩm cũng kém xa hồn tinh cấp thấp.

- Quá lợi hại, rất ghê gớm! Tiếc rằng hồn tinh ít quá, nếu có thêm một ít hồn tinh thì không bao lâu ta sẽ trở về Tiên Thiên cảnh.

Hơi thở của Cảnh Ngôn dài lâu dày nặng, Cảnh Ngôn chỉ một thoáng nghĩ như vậy sau đó tập trung tinh thần hấp thu năng lượng trong hồn tinh.

Hấp thu năng lượng hồn tinh càng nhiều nguyên khí trong người Cảnh Ngôn càng dâng trào.

Thời gian chậm rãi trôi, Cảnh Ngôn không phát hiện đã qua bao lâu, nắng sớm ngày thứ hai chiếu vào cửa hang.

Có thể thấy quanh người Cảnh Ngôn nổi lên lớp sương mờ không ngừng dâng lên, sắc mặt hắn đỏ rực.

Bùm!

Nguyên khí trong người Cảnh Ngôn như mặt nước phẳng lặng bị cục đá to rơi vào gây xao động, tràn ngập sức sống.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, khóe môi cong lên:

- Ha ha ha! Cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên!

Cảnh Ngôn nhìn tia nắng bên ngoài:

- Ủa? Trời sáng rồi?

Cảnh Ngôn nhảy người đứng bật dậy:

- Một đêm đã qua, ha ha ha, trong một đêm ta từ Võ Đạo tứ trọng thiên đột phá đến cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên, sảng khoái!

Toàn thân Cảnh Ngôn dâng trào lực lượng khó tả, hắn cảm giác nguyên khí dồi dào hơn lúc ở cảnh giới tứ trọng thiên gấp mấy lần. Giờ mà gặp con Phong Ảnh Lang, nếu nó dám đánh lén Cảnh Ngôn thì hắn tự tin có thể cho nó một kích mất mạng.

Cảnh Ngôn cảm nhận sơ qua lực lượng tăng mạnh, hắn đưa mắt nhìn đoàn hồn tinh màu vàng trong tay. Hồn tinh chưa tan

biến nhưng nhỏ hơn rất nhiều, hiển nhiên năng lượng ẩn chứa trong đó đã bị Cảnh Ngôn hấp thu.

Cảnh Ngôn cẩn thận cất đi hồn tinh:

- Mới tăng một cảnh giới cần chút thời gian ổn định, không thể tham nhiều. Ưm, tạm thời không hấp thu năng lượng hồn tinh.

Cảnh Ngôn co chân lướt nhanh ra ngoài hang.

Chương 13 - Thạch Ban Hổ Chi Vương

Ngoài hang, Cảnh Ngôn nhìn lướt qua cạm bẫy đơn giản lắp đặt ngày hôm qua không có dấu hiệu bị phá hoại.

Cảnh Ngôn liếc hướng sâu trong sơn mạch:

- Từ sau khi ta vào Hắc Thạch sơn mạch mới có năm ngày, lương khô và nước còn dư nhiều, giờ quay về Đông Lâm thành thì hơi sớm. Ta mới thăng lên cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên, hay … vào sâu trong sơn mạch xem thử. Với thực lực bây giờ dù đụng phải linh thú tam giai chắc ta cũng có thể đánh chết.

Ban đầu đi vào Hắc Thạch sơn mạch Cảnh Ngôn định ở vòng ngoài săn bắt chút linh thú nhất giai đổi linh thạch. Nhưng vào Hắc Thạch sơn mạch, sau khi đánh nhau lần đầu với linh thú Liêu Nha Lang khiến Cảnh Ngôn nhận ra đã đánh giá thấp năng lực của mình. Với cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên đánh chết linh thú nhất giai Liêu Nha Lang hầu như không chút khó khăn.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công mạnh mẽ vượt dự đoán của Cảnh Ngôn, nhờ công pháp này hắn thậm chí giết linh thú nhị giai Phong Ảnh Lang làm nhiều võ giả nghe tái mặt. Hắn còn siêu may mắn kiếm được một hồn tinh khiến võ giả khao khát.

Nay Cảnh Ngôn đột phá đến cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên, thực lực mạnh hơn lúc ở tứ trọng thiên gấp mấy lần.

Nếu không đi săn giết linh thú tam giai thì Cảnh Ngôn thấy có lỗi với mình, với Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Cảnh Ngôn ngưng tụ nguyên khí:

- Đi!

Vèo!

Cảnh Ngôn như mũi tên rời dây cung lao vào sâu trong rừng rậm.

Bước vào Võ Đạo ngũ trọng thiên tốc độ của Cảnh Ngôn tăng lên mảng lớn, ngũ giác lại nâng cao nhiều.

Cảnh Ngôn lao nhanh nửa ngày sau đến khu vực giữa Hắc Thạch sơn mạch, ở đây gặp nhiều linh thú nhị giai, tam giai.

Linh thú nhất giai bình thường giá trị không hơn mười khối linh thạch, linh thú nhị giai giá lên đến mấy chục khối linh thạch. Một số linh thú nhị giai khá mạnh giá trị cao hơn năm mươi khối linh thạch. Còn linh thú nhị giai như Phong Ảnh Lang thì quá hiếm hoi, giá trị của nó vượt qua đa số linh thú tam giai.

Đa số linh thú tam giai giá cỡ một trăm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm một bóng xám cách trăm thước:

- A? Thạch Ban Hổ? Ha ha, gần đây ta siêu may mắn, mới đến khu vực chính giữa đã gặp phải một con Thạch Ban Hổ!

Bóng xám là linh thú tam giai Thạch Ban Hổ.

Thạch Ban Hổ có da lông màu nâu xám, buổi tối dù ngươi ở ngay bên cạnh cũng khó thấy Thạch Ban Hổ. Nhưng ban ngày rất dễ tìm ra Thạch Ban Hổ.

Đặc điểm của Thạch Ban Hổ là năng lực phòng ngự siêu mạnh, công kích rất xuất sắc. Thạch Ban Hổ không chỉ có vuốt

bén răng nhọn, cái đuôi của nó cũng siêu nguy hiểm. Võ giả Võ Đạo ngũ trọng thiên, lục trọng thiên bình thường không dám dùng thân thể hứng đón công kích từ đuôi Thạch Ban Hổ.

Đương nhiên Thạch Ban Hổ cũng có điểm yếu là không quá nhanh nhẹn, tốc độ bình thường. Bàn về nhanh nhẹn thì linh thú nhất giai Liêu Nha Lang hơn Thạch Ban Hổ.

Một số đội săn bắn phối hợp ăn ý, thực lực tổng thể hơi mạnh thích săn bắt linh thú giống Thạch Ban Hổ.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng lặng lẽ áp sát linh thú tam giai Thạch Ban Hổ:

- Lấy ngươi thử tay nghề vậy!

Xoẹt!

Kiếm quang đen xé gió rạch phá không gian.

Thạch Ban Hổ đã phát hiện Cảnh Ngôn, nó gầm lên, thân hình to lớn xông hướng hắn:

- Grào!

Một tách trà sau Thạch Ban Hổ mất sức sống, căm hờn rống một tiếng rồi ngã cái rầm xuống đất.

Cảnh Ngôn thở hổn hển:

- Hộc!

Cảnh Ngôn lóc da, cắt miếng thịt ngực Thạch Ban Hổ cất đi.

Săn giết Thạch Ban Hổ hầu như không gây chút áp lực cho Cảnh Ngôn, năng lực tiên tri của hắn quá mạnh. Phong Ảnh Lang còn chết vào tay Cảnh Ngôn mới tứ trọng thiên thì càng đừng nói tới Thạch Ban Hổ. Nhưng sức phòng ngự của Thạch Ban Hổ đúng là kinh người, Cảnh Ngôn liên tục đánh vào vị

trí yếu hại của nó gần một tách trà mới cuối cùng hạ gục Thạch Ban Hổ.

Đổi lại võ giả bình thường không biết giết tới khi nào, dù là tiểu đội săn bắn hợp sức vây giết Thạch Ban Hổ cũng rất khó khăn.

Cảnh Ngôn nhoẻn miệng cười:

- Một trăm linh thạch vào tay! Tiếp tục!

Cảnh Ngôn biến mất tại chỗ.

Thứ đáng giá nhất trên người Thạch Ban Hổ là da lông và một khối cơ bắp trước ngực, hai thứ này đáng giá khoảng một trăm linh thạch.

Chớp mắt lại qua gần mười ngày.

Trong mười ngày này Cảnh Ngôn đã săn giết khoảng hai mươi con linh thú nhị giai, tam giai, bọc da thú hắn mang trên người đầy hơn một nửa.

Hôm nay Cảnh Ngôn thay bộ trường bào màu xanh sạch sẽ, vứt trường bào xanh cũ đi.

Cảnh Ngôn vỗ cái bọc mang trên lưng:

- Nên về Đông Lâm thành thôi.

Chuyến đi Hắc Thạch sơn mạch này thu hoạch rất lớn, trước không nói khối hồn tinh, chỉ tính thứ đáng giá trên người linh thú nằm trong bọc da này đủ làm nhiều võ giả trung cấp, thậm chí võ giả cao cấp đỏ mắt.

Cái bọc đã sắp đầy, Cảnh Ngôn nên quay về sơ chế chúng nó đổi thành một đống linh thạch, sau đó tranh thủ thời gian sớm ngày thăng cấp Võ Đạo lục trọng thiên.

Cảnh Ngôn lắc người lao hướng Đông Lâm thành:

- Đi, về Đông Lâm thành!

Bỗng một tiếng gầm điếc tai từ xa truyền đến:

- Grào!

Tiếng rống cực kỳ bạo liệt, không khí dao động.

Cảnh Ngôn đang lao nhanh nghe tiếng gầm chợt khựng lại, mắt lóe tia sáng nhìn hướng phát ra thanh âm.

Mắt Cảnh Ngôn sáng như sao:

- Tiếng rống của Thạch Ban Hổ? Không đúng, đây không phải Thạch Ban Hổ bình thường! Chắc là Thạch Ban Hổ Chi Vương rồi.

Trong nhiều linh thú tam giai thì Thạch Ban Hổ khá đặc biệt, trong Thạch Ban Hổ sẽ xuất hiện một giống loài khác biệt, hơi giống Thạch Ban Hổ biến dị. Võ giả thường gọi loại Thạch Ban Hổ này là Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Từ tiếng gầm của Thạch Ban Hổ Chi Vương là Cảnh Ngôn đoán ra đại khái có kẻ săn bắt:

- Hình như có người đang chém giết Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Thực lực của Thạch Ban Hổ Chi Vương mạnh hơn xa Thạch Ban Hổ, gần bằng linh thú tứ giai. Giá trị của Thạch Ban Hổ Chi Vương tất nhiên cũng không giống bình thường, nó đắt giá ngang ngửa đa số linh thú tứ giai.

Thứ quý nhất trên người Thạch Ban Hổ Chi Vương nằm ở phần đầu mọc ra cái sừng nhỏ trong suốt, Thạch Ban Hổ bình thường không có sừng này.

Chương 14 - Nên Xuất Hiện

Rầm!

Răng rắc!

Một cái cây to thô cỡ eo người bị bóng xám đụng gãy.

Bóng xám gầm rống liên tục:

- Grào grừ!

Quanh nó có năm người nhanh chóng nhảy lên nhảy xuống.

Bóng xám là Thạch Ban Hổ Chi Vương, thân hình của nó to hơn Thạch Ban Hổ bình thường gấp đôi, toàn thân tràn ngập lực lượng sức bật. Móng vuốt nó bấu chỗ nào là để lại vết cào sâu, trên nham thạch cứng rắn cũng để lại mấy vệt sâu hoắm.

- Cái con to bự này thật khó giết!

- Nhưng giết được nó thì lần này chúng ta vào Hắc Thạch sơn mạch không uổng công.

- Ha ha ha! Không ngờ chuyến này chúng ta vào Hắc Thạch sơn mạch đụng phải Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Thủ lĩnh trầm giọng quát:

- Tất cả cẩn thận đừng chểnh mãng!

Năm võ giả vây giết Thạch Ban Hổ Chi Vương vừa cẩn thận tấn công nó vừa tán dóc, bọn họ biểu lộ hưng phấn vô cùng. Vì Thạch Ban Hổ Chi Vương giống như Phong Ảnh Lang đều hiếm hoi, khó gặp. Đội săn bắn bọn họ vào Hắc Thạch sơn mạch không phải một, hai lần nhưng đây là lần đầu tiên đụng tới Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Trong lúc cả đội dốc sức chém giết Thạch Ban Hổ Chi Vương thì một bóng áo xanh lặng lẽ xuất hiện đằng sau họ.

Bóng áo xanh tất nhiên là Cảnh Ngôn nghe tiếng tìm đến.

Cảnh Ngôn vốn định rời khỏi Hắc Thạch sơn mạch trở về Đông Lâm thành, nhưng trước khi đi hắn nghe tiếng rống của Thạch Ban Hổ Chi Vương nên chạy tới xem.

Cảnh Ngôn nhìn năm võ giả vây giết Thạch Ban Hổ Chi Vương, con ngươi co rút nhận ra thủ lĩnh của đội.

Mắt Cảnh Ngôn hấp háy:

- Lâm Kỳ? Xem ra là tử đệ Lâm gia tổ thành đội săn.

Lâm gia và Cảnh gia nằm trong tứ đại gia tộc Đông Lâm thành. Lâm Kỳ là tử đệ xuất sắc của Lâm gia, tuổi còn trẻ đã là võ giả cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên, Cảnh Ngôn biết mặt gã cũng bình thường. Cảnh Ngôn từng gặp Lâm Kỳ vài lần, nhưng khi đó hắn là nhân vật phong vân trong Đông Lâm thành, Lâm Kỳ không đáng lọt vào mắt hắn.

Trong tứ đại gia tộc Đông Lâm thành mối quan hệ của Lâm gia và Cảnh gia kém nhất, hai gia tộc tranh đấu gay gắt đã qua trăm năm. Vì không ai làm gì được ai nên ngoài sáng hai gia tộc không xảy ra đấu tranh chém giết quy mô lớn, ngầm mấy trận đấu nhỏ thường xuyên diễn ra.

Cảnh Ngôn thấy là tử đệ Lâm gia vây giết Thạch Ban Hổ Chi Vương thì nảy ý tưởng. Nếu là võ giả lạ mặt vây giết Thạch Ban Hổ Chi Vương có lẽ Cảnh Ngôn sẽ rời đi, nhưng gặp người Lâm gia, nếu bỏ đi thì thật không đúng phong cách của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không đi ra ngay.

Đám người Lâm Kỳ mới bắt đầu chém giết với Thạch Ban Hổ Chi Vương, năm người này muốn giết Thạch Ban Hổ Chi

Vương phải mất một thời gian lâu. Thạch Ban Hổ nổi tiếng về phòng ngự, năng lực phòng ngự của Thạch Ban Hổ Chi Vương càng kinh người. Dù Thạch Ban Hổ Chi Vương đứng yên cho năm người giết cũng phải mất một lúc lâu.

Trong khi đánh nhau Lâm Kỳ nhích người, quát to với một tử đệ Lâm gia phía bên trái:

- Lâm Hổ cẩn thận!

Lâm Kỳ dứt lời, Lâm Hổ mập mạp lăn lông lốc, thân hình tròn xoe như trái banh da lăn thoát khỏi vuốt bén của Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Lâm Hổ đứng dậy biểu tình cực kỳ khó xem, nếu Lâm Kỳ không ra tiếng nhắc kịp thì gã khó né thoát. Tưởng tượng bị móng vuốt của Thạch Ban Hổ Chi Vương cào trúng đã làm Lâm Hổ sợ.

Lâm Hổ nhìn trường sam rách vài chỗ lấm tấm vệt máu, gã hầu như né thoát nhưng vẫn bị Thạch Ban Hổ Chi Vương cào trúng, miệng vết thương hơi nhói. Lâm Hổ biết giờ không phải lúc băng bó vết thương, gã cắn răng lại xông lên.

Lâm Kỳ đảo tròng mắt trầm giọng nói:

- Mọi người cẩn thận chút, Thạch Ban Hổ Chi Vương không phải Thạch Ban Hổ, ta không hy vọng trong nhóm có người chết tại đây.

Lâm Hổ lại lao vào chiến cuộc cảm kích Lâm Kỳ:

- Đa tạ Kỳ ca!

Chiến đấu tiếp tục.

Năm người Lâm Kỳ liên tục để lại từng vết thương trên thân hình to lớn của Thạch Ban Hổ Chi Vương. Những vết thương này một, hai cái không đáng gì, nhưng số lượng nhiều khiến Thạch Ban Hổ Chi Vương khó chịu. Máu chảy ra từ vết

thương càng lúc càng nhiều dần ảnh hưởng độ nhanh nhẹn của nó.

Thạch Ban Hổ Chi Vương ngày càng táo bạo.

Năm người Lâm Kỳ không nhẹ nhàng gì. Trong năm người trừ Lâm Kỳ ra bốn người khác thân thể hoặc nhiều hoặc ít có vết thương, may mắn Thạch Ban Hổ không có độc, nếu không bốn người bị thương đã gục ngã.

Lâm Kỳ thấy không khí hơi nặng nề, bốn người khác tỏ ra mệt mỏi, gã lên tiếng cổ vũ:

- Mọi người cố gắng lên, hôm nay chúng ta nhất định giết chết con Thạch Ban Hổ Chi Vương này! Nó không chống chọi được lâu!

Mắt Lâm Kỳ sáng rực vẽ ảo tưởng:

- Giết Thạch Ban Hổ Chi Vương không chỉ kiếm được linh thạch, những trưởng bối trong gia tộc nếu biết là tiểu đội chúng ta săn giết Thạch Ban Hổ Chi Vương, các ngươi tưởng tượng xem bọn họ sẽ nghĩ sao?

Các thành viên nghe thế phấn khởi tinh thần, công kích sắc bén hơn.

Cảnh Ngôn ở đằng sau luôn xem cuộc chiến khóe môi cong lên.

- Cũng tới lúc ta nên xuất hiện, mấy tên này hiệu suất thật thấp.

Cảnh Ngôn híp mắt cất bước tới trước.

Cảnh Ngôn nhích người đám Lâm Kỳ liền phát hiện có võ giả đến gần, cùng đưa mắt nhìn.

- Ai?

- Chết tiệt!

Bọn họ đang vây giết Thạch Ban Hổ Chi Vương đương nhiên không hy vọng có người quấy rầy, thấy võ giả đến gần bọn họ mặc kệ mới lạ.

Thạch Ban Hổ Chi Vương tức giận gầm lên:

- Grào!

Có tiếng hét thảm:

- A!

Võ giả cao gầy bịt chặt bụng, mặt vặn vẹo liên tục thụt lùi, vũ khí rời tay rớt xuống đất.

Vì Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện làm võ giả cao gầy phân tâm, Thạch Ban Hổ Chi Vương thừa dịp đó tấn công, gã không thể né thoát. Thạch Ban Hổ Chi Vương để lại vết thương ghê rợn trên bụng võ giả cao gầy, máu chảy ồ ạt.

Bốn người khác thấy Lâm Đông Dương bị thương nặng căng thẳng nhìn, kinh kêu:

- Đông Đương!

Mặt Lâm Kỳ âm trầm nhỏ nước, thấy vết thương của Lâm Đông Dương thì thở phào một hơi. Vết thương của Lâm Đông Dương nhìn như nghiêm trọng thật ra chưa tổn thương nội tạng, băng bó kịp lúc sẽ không nguy hiểm mạng sống. Lâm Kỳ liếc hướng võ giả xuất hiện sau lưng họ, gã biết nếu không phải tại võ giả chết tiệt xuất hiện thì Lâm Đông Dương đã không bị thương.

Chương 15 - Không Dám Tin

Môi Cảnh Ngôn treo nụ cười.

Từ lúc Thạch Ban Hổ Chi Vương bùng nổ đến bị thương nặng Lâm Đông Dương tử đệ của Lâm gia, tất cả nằm trong dự đoán của Cảnh Ngôn, hắn chọn thời cơ lộ mặt vừa đúng.

Năm võ giả vây giết Thạch Ban Hổ Chi Vương đã có một người bị thương nặng, tuy kịp lúc dùng thuốc trị thương không nguy hiểm mạng sống nhưng đã mất sức chiến đấu. Năm người này rất ăn ý khi vây giết Thạch Ban Hổ Chi Vương, thiếu mất người nào đều sẽ ảnh hưởng kết quả cuối cùng.

Thực lực của Thạch Ban Hổ Chi Vương hầu như bằng linh thú tứ giai, đội săn bắn như Lâm Kỳ nếu không có độ ăn ý cao rất khó giết Thạch Ban Hổ Chi Vương. Mất một người gây ảnh hưởng rất lớn cho họ, cách tốt nhất là kiếm người mới bổ sung.

Lâm Kỳ thấy rõ mặt mũi Cảnh Ngôn, mắt lóe tia sáng nhận ra ngay là ai:

- Cảnh Ngôn?

Ngày xưa Cảnh Ngôn là nhân vật phong vân trong Đông Lâm thành, cả thành thị đa số võ giả biết mặt thiên tài này.

Lâm Kỳ thấy Cảnh Ngôn ý nghĩ đầu tiên là rất bất ngờ. Bởi vì Lâm Kỳ biết Cảnh Ngôn liên tục rớt cảnh giới, nay chỉ có tu vi Võ Đạo tam trọng thiên, tu vi như thế hoạt động trong Hắc Thạch sơn mạch tuyệt đối là tự sát. Huống chi nơi này không phải ngoài rìa Hắc Thạch sơn mạch mà là khu vực chính giữa.

Lâm Kỳ thấy Cảnh Ngôn lại quan sát kỹ xung quanh, gã không chắc hắn đi một mình hay không. Cảnh Ngôn xuất hiện ở đây rất có thể gần đó có đội săn của Cảnh gia.

Nhưng rất nhanh Lâm Kỳ xác định bên này chỉ có mình Cảnh Ngôn, gã thầm thở phào.

Thạch Ban Hổ Chi Vương không vì Cảnh Ngôn xuất hiện mà ngừng công kích, vì Lâm Đông Dương rút ra khiến bốn người Lâm Kỳ luống cuống đón đỡ công kích của Thạch Ban Hổ Chi Vương.

- Grào!

Lâm Kỳ gầm lên:

- Súc sinh!

Nguyên khí bạo động toàn thân, Lâm Kỳ cầm thanh trường đao tỏa khí lạnh cực kỳ hung tợn chém hướng Thạch Ban Hổ Chi Vương, lực lượng kinh người buộc Thạch Ban Hổ Chi Vương thụt lùi mấy bước.

Thực lực của Lâm Kỳ rất hung hãn, đội săn Lâm gia này nếu không có mặt Lâm Kỳ mà đụng phải Thạch Ban Hổ Chi Vương đã sớm nuốt hận chết tại đây.

Cảnh Ngôn không ra tay ngay, cười nói:

- Xem ra các ngươi cần ta hỗ trợ.

Nghe Cảnh Ngôn nói thế nhóm Lâm Kỳ hung tợn trừng lại. Nếu không phải Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện ảnh hưởng bọn họ thì Lâm Đông Dương không bị thương, không lâu sau họ sẽ đánh chết con Thạch Ban Hổ Chi Vương này.

Lâm Hổ bĩu môi châm chọc:

- Bằng vào tu vi Võ Đạo tam trọng thiên mà ngươi muốn hỗ trợ gì?

Nếu Cảnh Ngôn chưa rớt cảnh giới Lâm Hổ tuyệt đối không dám nói chuyện kiểu đó với hắn, bây giờ gã không thèm để hắn vào mắt.

Cảnh Ngôn cười cười, dường như không hề tức giận vì lời nói của Lâm Hổ:

- Ha ha, nếu không có ta hỗ trợ thì các ngươi khó thể giết con Thạch Ban Hổ Chi Vương này.

Lâm Kỳ nhìn Cảnh Ngôn, mắt lóe tia sáng hỏi:

- Điều kiện là gì?

Lâm Kỳ đang hỏi nếu Cảnh Ngôn giúp một tay muốn đổi lại ích lợi gì, gã không tin hắn sẽ vô tư giúp họ săn giết Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Thật ra thì nếu không phải lúc này bận tay Lâm Kỳ rất muốn giết Cảnh Ngôn. Bốn người miễn cưỡng ngăn cản Thạch Ban Hổ Chi Vương công kích, nếu một người đánh lẻ đi giết Cảnh Ngôn thì có lẽ nguyên nhóm chết tại đây.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta chỉ cần cái thịt sừng đó.

Trên trán Thạch Ban Hổ Chi Vương có cái thịt sừng gần trong suốt, đó là thứ quý nhất trên người nó.

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn, ngươi bị khùng à?

- Bằng vào ngươi mà đòi chia thịt sừng của Thạch Ban Hổ Chi Vương? Nằm mơ!

Lâm Hổ nghe Cảnh Ngôn nói giận điên lên:

- Cút ngay! Nếu còn ở đây thì chờ chúng ta giết Thạch Ban Hổ Chi Vương rồi sẽ giết ngươi!

Thịt sừng của Thạch Ban Hổ Chi Vương tuy nhỏ nhưng bàn về giá trị bằng một nửa so với nguyên con Thạch Ban Hổ

Chi Vương. Cảnh Ngôn là võ giả Võ Đạo tam trọng thiên mà mơ chia nửa giá trị Thạch Ban Hổ Chi Vương từ tay họ, bọn họ đồng ý mới lạ.

Cảnh Ngôn nheo mắt từ tốn nói:

- Ha, ta chẳng ép ai, nhưng nếu ta không ra tay thì cuối cùng có lẽ các ngươi chẳng lấy được gì.

Giờ phút này tình cảnh của bốn người Lâm Kỳ càng hung hiểm hơn, tùy thời có người bị thương nặng. Cảnh Ngôn không gấp nhưng bốn người Lâm Kỳ nóng ruột nóng gan.

Nếu Cảnh Ngôn không có mặt tại đây bọn họ có thể tập trung đối phó Thạch Ban Hổ Chi Vương có lẽ còn hy vọng. Nhưng Cảnh Ngôn đứng gần đó khiến cả nhóm không thể dồn hết sức tấn công Thạch Ban Hổ Chi Vương, bọn họ lo lắng hắn đột nhiên đánh lén.

Trong tình huống này dù Cảnh Ngôn chỉ là võ giả cảnh giới Võ Đạo tam trọng thiên cũng đem lại trí mạng cho cả nhóm.

Lâm Kỳ gật đầu đồng ý điều kiện của Cảnh Ngôn:

- Được rồi, theo ý ngươi đi!

Lâm Hổ nhìn Lâm Kỳ chằm chằm:

- Kỳ ca!

Hai người khác khó hiểu nhìn Lâm Kỳ.

Bọn họ không đồng ý quyết định này, cực khổ vất vả đánh tới bây giờ mắt thấy sắp thành công, ngay phút cuối vì Cảnh Ngôn xuất hiện mà phải chia một nửa Thạch Ban Hổ Chi Vương cho hắn sao?

Lâm Kỳ quát khẽ:

- Câm mồm hết cho ta!

Đáy mắt Lâm Kỳ lóe tia độc ác, gã đồng ý điều kiện của Cảnh Ngôn vì lý do riêng. Lâm Kỳ cho rằng bốn người không rảnh tay giết Cảnh Ngôn, để Thạch Ban Hổ Chi Vương giết hắn là được. Cảnh Ngôn là võ giả tu vi Võ Đạo tam trọng thiên bình thường, hắn tham gia chiến đấu chờ bọn họ dùng chút thủ đoạn chắc chắn hắn sẽ chết dưới vuốt nhọn của Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Sau khi Cảnh Ngôn chết bọn họ có thể tập trung vào việc đối phó Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Cảnh Ngôn cười cười nhìn Lâm Kỳ, hắn biết ý tưởng của gã nhưng không thèm so đo.

Cảnh Ngôn ngưng tụ nguyên khí, kiếm quang trong tay hắn hóa thành tàn ảnh:

- Chú ý, ta đến!

Cảnh Ngôn vọt nhanh tới trước đâm hướng Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Khóe mắt Lâm Kỳ liếc Cảnh Ngôn, cười lạnh thầm nghĩ:

- Tự tìm chết không trách được ta!

Cảnh Ngôn chết dưới móng vuốt của Thạch Ban Hổ Chi Vương thì dù sau đó Cảnh gia tìm xác của hắn cũng sẽ không liên tưởng đến nhóm Lâm Kỳ.

Xoẹt!

Lưu Quang kiếm nhanh đến tận cùng ma sát với không khí phát ra tiếng rít sắc nhọn.

Khi Cảnh Ngôn ra tay Thạch Ban Hổ Chi Vương liền xoay cái đầu to nhìn hắn chằm chằm, nó cảm nhận hắn mang đến uy hiếp khá lớn:

- Grào!

Tuy Thạch Ban Hổ Chi Vương cảm nhận uy hiếp nhưng thân thể của nó quá chậm chạp, lại bị bốn nhân loại kiềm chế khiến nó không thể né khỏi nhát kiếm của Cảnh Ngôn.

Phập phụt!

- Grào grào!

Trong tiếng gầm rống đau đớn căm hờn cổ của Thạch Ban Hổ Chi Vương bị Cảnh Ngôn đâm thủng một lỗ, máu tuôn như suối.

Lâm Kỳ tràn đầy kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn:

- Cái gì? Sao có thể như vậy?

Đám người Lâm Hổ không tin vào mắt mình, trợn to suýt rớt tròng mắt.

Chương 16 - Một Kiếm Đánh Bay

Đây là tu vi cảnh giới Võ Đạo tam trọng thiên sao?

Đám người Lâm Kỳ ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn, tạm dừng động tác tấn công Thạch Ban Hổ Chi Vương.

Tất nhiên Thạch Ban Hổ Chi Vương bị Cảnh Ngôn đâm trúng chỗ hiểm, dù có sức sống dồi dào cũng mất năng lực đánh trả.

Một kiếm đâm thủng cổ họng Thạch Ban Hổ Chi Vương xong Cảnh Ngôn lùi lại một bước né đòn đánh trả hụt hơi của nó, Lưu Quang kiếm lại đâm tới trước với thế sét đánh không kịp bưng tai chính xác đâm thủng cổ nó.

Thạch Ban Hổ Chi Vương điên cuồng rít gào, đôi mắt đỏ mờ dần:

- Grào!

Cảnh Ngôn đưa mắt nhìn nhóm Lâm Kỳ, cười nói:

- Giải quyết!

Cảnh Ngôn cảm khái thầm nghĩ:

- Làm công tác thêm nhát đao cuối là thoải mái nhất.

Cũng đúng, nếu trước đó không có năm võ giả Lâm gia nhóm Lâm Kỳ tiêu hao một nửa tinh khí thần của Thạch Ban Hổ Chi Vương, Cảnh Ngôn rất khó giết linh thú ngang ngửa tứ giai. Trước khi Cảnh Ngôn ra tay, nếu không nhờ nhóm Lâm Kỳ kiềm chế hắn khó dùng hai kiếm đâm trúng chỗ hiểm của Thạch Ban Hổ Chi Vương người đầy vết thương.

Thạch Ban Hổ Chi Vương sánh bằng linh thú tứ giai, tất nhiên siêu mạnh.

Cảnh Ngôn định cắt xuống thịt sừng nửa trong suốt trên trán Thạch Ban Hổ Chi Vương:

- Bây giờ ta sẽ lấy đi phần của mình.

Lâm Hổ trừng Cảnh Ngôn, trầm giọng quát:

- Không được!

Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện tùy tiện đâm Thạch Ban Hổ Chi Vương hai nhát kiếm, sau đó muốn lấy đi một nửa giá trị nguyên con Thạch Ban Hổ Chi Vương, bọn họ tuyệt đối không chấp nhận.

Cảnh Ngôn tạm dừng, nhìn hướng Lâm Kỳ:

- Như thế nào, các ngươi muốn đổi ý?

Lâm Kỳ đang phỏng đoán thực lực của Cảnh Ngôn, ngoài miệng bảo:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn lấy thịt sừng của Thạch Ban Hổ Chi Vương thì hơi tham lam.

Lâm Vũ Nhược lên tiếng:

- Đúng rồi, năm chúng ta giết nửa ngày trời, ngươi chỉ có một mình, theo kiểu chia của ngươi một mình ngươi lấy đi một nửa, năm chúng ta chia một nửa còn lại thì không công bằng!

Lâm Vũ Nhược là nữ tính duy nhất trong năm người Lâm gia.

Cảnh Ngôn nhướng mày lạnh lùng cười:

- Không công bằng? Trước khi ta giết chết Thạch Ban Hổ Chi Vương sao các ngươi không nói là không công bằng? Giờ Thạch Ban Hổ Chi Vương chết rồi các ngươi kêu la không công bằng, ha ha ha, thật ra các ngươi biết nếu không có ta ra

tay thì bốn người khó giết Thạch Ban Hổ Chi Vương này, rất có thể sẽ có người chết.

Cảnh Ngôn nhìn Lâm Kỳ chằm chằm:

- Lâm Kỳ, ngươi muốn lật lọng?

Trong năm người Lâm Kỳ mới là thủ lĩnh.

Lâm Kỳ lấy ra mười khối linh thạch:

- Cảnh Ngôn, nếu không tại ngươi đột nhiên xuất hiện ảnh hưởng chúng ta thì Đông Dương sẽ không bị thương. Nếu Đông Dương không bị thương chúng ta giết Thạch Ban Hổ Chi Vương chỉ còn là vấn đề về thời gian. Bây giờ ta không truy cứu trách nhiệm của ngươi, có mười khối linh thạch đây, cầm đi.

Trong lòng Lâm Kỳ rất muốn diệt Cảnh Ngôn ngay, lúc trước gã đồng ý điều kiện của hắn vì muốn nhờ vào Thạch Ban Hổ Chi Vương giết hắn. Lâm Kỳ không ngờ Cảnh Ngôn ra tay gọn gàng giết Thạch Ban Hổ Chi Vương, nhưng kêu gã thực hiện lời hứa với hắn chẳng khác nào cướp thịt mỡ bên miệng gã.

Giá trị một con Thạch Ban Hổ Chi Vương làm người ta thèm thuồng.

Cảnh Ngôn xì cười, châm chọc nhìn Lâm Kỳ:

- Mười khối linh thạch? Rộng rãi dữ.

Cảnh Ngôn trừng mắt:

- Hôm nay ta quyết lấy thịt sừng của Thạch Ban Hổ Chi Vương!

Lâm Hổ hét to một tiếng:

- Muốn thịt sừng của Thạch Ban Hổ Chi Vương hãy hỏi đao trong tay ta đồng ý không đã!

Nguyên khí toàn thân dâng trào, Lâm Hổ giơ cao trường đao xông hướng Cảnh Ngôn.

Khóe môi cong lên, Cảnh Ngôn lắc người:

- Không biết tự lượng sức mình!

Lâm Hổ tuy có tu vi Võ Đạo ngũ trọng thiên, về cảnh giới ngang bằng Cảnh Ngôn nhưng tính thực lực thì thua xa lắc. Cảnh Ngôn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, có năng lực tiên tri khiến người không theo kịp, hắn lại tinh luyện kiếm kỹ Thu Phong Lạc Diệp Kiếm. Đừng nói Lâm Hổ, một mình đối chiến với Lâm Kỳ cũng không làm Cảnh Ngôn ngán ngại.

Nếu không có tự tin đó Cảnh Ngôn đã chẳng lỗ mãng lộ mặt.

Đối phương muốn đánh thì đánh đi.

Cảnh Ngôn quét nhẹ Lưu Quang kiếm:

- Cút xéo!

Một luồng kiếm quang đáng sợ xé rách màn đao của Lâm Hổ.

Lâm Hổ tu luyện võ kỹ là một loại đao pháp hạ phẩm, loại võ kỹ này ở trong mắt Cảnh Ngôn có rất nhiều lỗ hổng, hắn tùy ý vung kiếm có thể lợi dụng lỗ hổng võ kỹ của đối phương trực tiếp đánh vào.

Kiếm quang chợt lóe, Lâm Hổ như chiếc lá bị gió to thổi.

- A!

Cùng với tiếng hét thảm, thân thể thịt mỡ lăn xa hơn mười thước.

Lâm Hổ bị đánh bay nhưng không nguy hiểm mạng sống:

- Không … không thể nào!

Cảnh Ngôn đã nương tay, nếu hắn giết Lâm Hổ thì hai bên sẽ đại chiến một trận. Mấy người khác không đem lại uy hiếp cho Cảnh Ngôn, nhưng Lâm Kỳ cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên thật khó gặm. Bởi vậy Cảnh Ngôn vung kiếm còn nương tình.

Thấy Lâm Hổ bị Cảnh Ngôn một kiếm đánh bay, mấy người Lâm gia biến sắc mặt, ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn.

Đám người Lâm Kỳ rủa thầm tin đồn không đáng tin:

- Đây tuyệt đối không phải Võ Đạo tam trọng thiên!

- Chết tiệt, quả nhiên lời đồn toàn nhảm nhí. Là thằng khốn nào nói cảnh giới của Cảnh Ngôn rớt xuống Võ Đạo tam trọng thiên!?

- Tổ cha nó!

Thoạt trông Cảnh Ngôn rớt nhiều bậc cảnh giới nhưng tuyệt đối không tới mức Võ Đạo tam trọng thiên. Một kiếm đánh bay Lâm Hổ Võ Đạo ngũ trọng thiên, dù là Võ Đạo lục trọng thiên cũng khó làm được điều này.

Lâm Kỳ suy tư nếu đổi lại là gã không có cách nào một kiếm hất bay Lâm Hổ.

Cảnh Ngôn cười lạnh liếc Lâm Hổ lồm cồm bò dậy:

- Một kiếm này là cho ngươi bài học, nếu còn mắt mù thì sẽ không nhẹ nhàng như vậy!

Cảnh Ngôn khom người cắt xuống thịt sừng của Thạch Ban Hổ Chi Vương, hắn cất thịt sừng sau đó chắp tay xoay người đi:

- Cáo từ!

Nhóm Lâm Hổ thấy Cảnh Ngôn rời đi thì cùng nhìn Lâm Kỳ, lao nhao kêu lên:

- Kỳ ca!

- Cứ để hắn đi vậy sao?

Không cam lòng!

Một con Thạch Ban Hổ Chi Vương giờ bị giảm một nửa giá trị.

Lâm Kỳ nhẹ lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn này rất mạnh, ít nhất là cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên. Nếu đánh nhau chưa chắc chúng ta làm gì được hắn.

Lâm Kỳ cũng không cam lòng, nhưng còn cách nào? Lâm Đông Dương bị thương, cần nhanh chóng đưa gã về gia tộc dưỡng thương. Dù Lâm Đông Dương đã dùng dược tề trị thương nhưng nếu chậm trễ quá lâu rất có thể sẽ ảnh hưởng tu luyện Võ Đạo về sau.

Chương 17 - Bán Tài Nguyên

Cảnh Ngôn cõng bao da thú căng phòng lao nhanh đi, chưa đầy một ngày đã rời khỏi Hắc Thạch sơn mạch quay về Đông Lâm thành.

Tiệm vũ khí Huy Hoàng.

Cảnh Ngôn đi vào tiệm, kêu lên:

- Thần Tinh thúc thúc!

Cảnh Thần Tinh chống gậy lao nhanh ra khỏi quầy:

- Cảnh Ngôn?

Cảnh Thần Tinh cười to bảo:

- Tiểu tử này, còn khỏe mạnh là tốt rồi!

Từ lúc Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành đi vào Hắc Thạch sơn mạch làm Cảnh Thần Tinh luôn lo lắng an toàn của hắn. Nửa tháng nay Cảnh Thần Tinh nhiều lần về trạch viện gia tộc hỏi Cảnh Ngôn về chưa, nhưng mãi không có tin tức của hắn.

Mới nãy khi Cảnh Ngôn chưa vào tiệm vũ khí, Cảnh Thần Tinh nghĩ có khi nào hắn gặp nguy hiểm gì, giờ nhìn hắn lành lặn đứng trước mặt làm gã thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh Thần Tinh đảo tròng mắt nhìn bao da thú sau lưng Cảnh Ngôn, cười ngoắc hắn lại gần:

- Tiểu tử thu hoạch nhiều đây, cho thúc thúc xem coi ngươi săn giết linh thú gì.

Cảnh Thần Tinh tưởng Cảnh Ngôn giết linh thú nhất giai gì đó mang xác về nên vẻ mặt thoải mái.

Một con linh thú nhất giai có giá từ năm khối linh thạch trở lên, trong nửa tháng có thu hoạch như vậy đã là giỏi.

Hắc Thạch sơn mạch là chỗ săn bắn nổi tiếng xa gần nhưng không phải mỗi võ giả đi vào đều có thu hoạch. Nhiều võ giả vào Hắc Thạch sơn mạch tay không trở về.

Cảnh Ngôn vung tay tháo bao đặt trước mặt Cảnh Thần Tinh:

- Thúc thúc nhớ đừng hết hồn.

Cảnh Thần Tinh nhẹ lắc đầu cười nói:

- Hết hồn? Tiểu tử này thật là.

Cảnh Thần Tinh tùy ý cởi gút buộc da thú ra.

Cảnh Thần Tinh rùng mình, mắt lộ tia kinh ngạc nói:

- A? Gì đây?

Trong bao không có xác linh thú mà là một đống tài nguyên đáng giá nhất trên người linh thú.

Cảnh Thần Tinh thở hổn hển giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- Trời … Cảnh Ngôn, ngươi săn giết bao nhiêu linh thú? Răng nanh Liêu Nha Lang nhiều thế? Cái … cái … này … là tai gấu, mật gấu của linh thú nhị giai Địa Mạch Hùng? Gì thế này? Ta không nhìn lầm? Còn có móng vuốt, thịt ngực của linh thú tam giai Thạch Ban Hổ?

Cảnh Thần Tinh là võ giả cao cấp, mặc dù đã bị phế một chân, thực lực giảm đi nhưng gã kiến thức rộng. Cảnh Thần Tinh vừa mở bao da thú ra nhanh chóng nhận rõ tài nguyên của các loại linh thú.

Cảnh Thần Tinh hít sâu đưa mắt nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, những linh thú này đều là một mình ngươi săn giết?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, nửa tháng nay ta luôn ở trong Hắc Thạch sơn mạch săn giết đám linh thú này.

Mắt Cảnh Thần Tinh nóng bỏng nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn … ngươi … chẳng phải cảnh giới đã rớt xuống tam trọng thiên? Sao có thể săn giết linh thú nhị giai, thậm chí có nhiều linh thú tam giai?

Cảnh Ngôn đáp:

- Thúc thúc, thật ra cảnh giới của ta đã phục hồi đến Võ Đạo ngũ trọng thiên, chắc không lâu sau sẽ về đến cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên. Nhưng ta đang thiếu linh thạch, muốn đổi những tài nguyên này thành linh thạch, nhờ thúc thúc giúp giùm.

Cảnh Ngôn tìm gặp Cảnh Thần Tinh ngay thứ nhất là để gã yên tâm, thứ hai là xử lý mấy tài nguyên này tốt nhất do gã ra mặt.

Đống tài nguyên này khá nhiều, nếu Cảnh Ngôn cầm đi bán có lẽ sẽ bị ép giá. Nếu không cần dùng gấp linh thú cùng lắm không bán, nhưng Cảnh Ngôn đang thiếu linh thạch, càng bán nhanh đống tài nguyên này càng tốt.

Cảnh Thần Tinh quen chủ quản Như Ý các chợ khu tây, có gã ra mặt bảo đảm giá hợp lý.

Như Ý các tuy nằm trong chợ khu tây, mà chợ khu tây là sản nghiệp của Cảnh gia, nhưng Như Ý các không thuộc về Cảnh gia. Các chủ của Như Ý các không phải người của Cảnh gia, Cảnh gia chỉ có cổ phần của Như Ý các, nhận chia hoa hồng.

Nếu Cảnh Ngôn cảnh giới Tiên Thiên ngày xưa đi Như Ý các bán ra tài nguyên chắc chắn Như Ý các không dám ép giá,

còn bây giờ Như Ý các chẳng cần nể nang hắn.

Cảnh Thần Tinh hưng phấn vỗ đùi đen đét:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói cảnh giới của ngươi đang phục hồi lại? Có thật không? Ha ha, tốt quá! Ta biết ngay mà, ta biết tiểu tử nhà ngươi sẽ lại tỏa ánh sáng chói mắt! Tốt, tốt lắm, chờ ngươi trở về cảnh giới Tiên Thiên, ta chống mắt xem mấy tên khốn kia còn dám nói nhăng cụi nữa không!

Cảnh Thần Tinh thật sự vô cùng vui vẻ, mừng cho Cảnh Ngôn. Cảnh Thần Tinh rất muốn thấy Cảnh Ngôn trở về đỉnh cao ngay, háo hức chờ xem những tên khốn nói xấu sau lưng hắn sẽ có biểu tình thế nào.

Cảnh Thần Tinh nghe Cảnh Ngôn nhờ vả liền hiểu ý:

- Ta biết rồi, ngươi muốn đến Như Ý các bán ra mấy thứ này phải không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

- Đi, chúng ta đi Như Ý các ngay bây giờ, ta tìm Vương Hạc chủ quản!

Cảnh Thần Tinh xách bao da thú lên kéo Cảnh Ngôn rời khỏi tiệm vũ khí Huy Hoàng đi hướng Như Ý các nằm ở khu vực trung tâm chợ.

Như Ý các là kiến trúc ba tầng quy mô hùng vĩ, tại đây mỗi ngày có nhiều vỗ giả giao dịch các loại tài nguyên.

Người đến người đi, nối liền không dứt.

Tầng một Như Ý các giao dịch tài nguyên lộn xộn, đều là vật giá trị không quá lớn. Tầng hai giao dịch nhiều tinh phẩm, có thể mua các loại võ học, vũ khí, nhiều tài nguyên quý giá. Vật phẩm tầng hai bình thường mỗi món giá trị ít nhất trên

mấy chục khối linh thạch. Nên người bình thường không có tư cách lên tầng hai Như Ý các, người có địa vị trong Đông Lâm thành mới được lên tầng thứ hai.

Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh đi vào Như Ý các rất nhanh tìm đến một hộ vệ.

Nơi như Như Ý các mặc dù người bình thường không dám gây rối nhưng không thể thiếu hộ vệ. Những hộ vệ giữ gìn giao dịch trong Như Ý các vận chuyển bình thường, nếu kẻ nào gây rối họ sẽ chạy ngay đến giải quyết.

Hộ vệ này biết mặt Cảnh Thần Tinh, Cảnh Ngôn, nghe hai người nói ra ý đồ, gã nể tình đưa hai người lên tầng hai Như Ý các.

Có điều Vương Hạc chủ quản Như Ý các thường ở tầng ba, hộ vệ bình thường không có quyền lực đưa người lên tầng thứ ba. Nên Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh muốn gặp Vương Hạc khá là khó khăn, hai người chờ ở tầng hai, hộ vệ đi lên tầng ba bẩm báo.

Hộ vệ khách sáo nói với Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh:

- Xin hai vị chờ giây lát, ta đi lên báo ngay.

Cảnh Thần Tinh đáp:

- Được!

Hộ vệ bước nhanh rời đi. Cảnh Ngôn và Cảnh Thần Tinh đứng chờ ở chỗ trống.

Trong khi chờ đợi Cảnh Thần Tinh và Cảnh Ngôn trò chuyện.

- Cảnh Ngôn đừng sốt ruột, không lâu đâu.

Chợt một giọng nói the thé chanh chua vang lên sau lưng hai người:

- Các … các … các ngươi …! Sao các ngươi đi lên!?

Chương 18 - Ác Nhân

Giọng nói như pháo nổ sau lưng Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh, hai người nhíu mày xoay người.

Cảnh Thần Tinh biến sắc mặt nói:

- Cảnh Ngọc Cầm?

Cảnh Ngọc Cầm, thành viên Cảnh gia, nhậm chức quản sự trong Như Ý các.

Hôm nay tâm tình của Cảnh Ngọc Cầm khá tệ, vì khoảng thời gian một tách trà trước vốn là nàng phụ trách bạn hàng lớn ai ngờ bị quản sự khác cướp trên tay, nàng không thể giành lại, quản sự kia chẳng thèm ngán ngại thân phận tử đệ Cảnh gia của nàng.

Làm quản sự trong Như Ý các cho Cảnh Ngọc Cầm thu lợi nhiều, nguồn lợi chủ yếu là trích phần trăm từ các cuộc giao dịch. Bị cướp hộ khách làm Cảnh Ngọc Cầm thiếu hộ khách nên tâm trạng của nàng rất khó chịu.

Cảnh Ngọc Cầm lườm Cảnh Thần Tinh và Cảnh Ngôn:

- Ta hỏi các ngươi, là ai cho các ngươi đi lên? Các ngươi có biết tầng thứ hai không được phép tùy tiện đi lên không? Các ngươi có lệnh khách quý không? Hừ, nếu không có thì mau xuống đi!

Cảnh Ngọc Cầm biết Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh, cũng vì biết nên nàng chẳng e ngại.

Cảnh Ngôn, một kẻ cảnh giới liên tục rớt xuống gần như thành phế vật. Cảnh Thần Tinh, một tên đã bị quên trong góc xó. Cảnh Ngọc Cầm không thèm để hai người vào mắt.

Mặc kệ trước kia Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh có địa vị cao tới đâu trong Cảnh gia thì bây giờ đã bị ra rìa.

Mặt Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh đen thui.

Cảnh Ngọc Cầm quá đanh đá, nói sao thì cùng là người của Cảnh gia, nàng dùng thái độ như vậy nhục nhã hai người thì thật quá đáng.

Lòng Cảnh Ngôn rực cháy lửa giận, lạnh lùng cười:

- Ha ha ha! Các chủ của Như Ý các không lẽ là Cảnh Ngọc Cầm ngươi?

Cảnh Ngọc Cầm nhục nhã hắn và Thần Tinh thúc thúc, Cảnh Ngôn còn nể nàng mới là lạ.

Cảnh Ngọc Cầm thấy vẻ mặt của Cảnh Ngôn thì trợn trắng mắt, biểu tình khoa trương nói:

- Ôi chao, là Cảnh Ngôn đây mà. Đệ nhất thiên tài của Cảnh gia, của Đông Lâm thành. Phải rồi, ngươi còn là tôn tử của tộc trưởng Cảnh gia chúng ta. Chậc chậc, uy phong lớn dữ. Nhưng Cảnh Ngôn này, ngươi nên hiểu rằng những vòng sáng rực rỡ đó đều là ngày xưa người có, còn bây giờ? Ngươi chẳng là khỉ khô gì!

Cảnh Ngọc Cầm chua ngoa mỉa mai:

- Hừ! Ta khuyên các ngươi biến mau lên, nếu còn không biết điều ta sẽ kêu hộ vệ ném các ngươi ra ngoài!

Giọng Cảnh Ngọc Cầm the thé chát chúa rất nhanh hấp dẫn các vị khách giao dịch tầng hai nhìn sang. Những khách nhân có địa vị khá cao trong Đông Lâm thành, không thiếu người quen mặt Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh. Thấy hai người khó xử, cả đám nhìn chằm chằm, có kịch hay không xem thì phí.

Cảnh Thần Tinh hít sâu cố đè nén tức giận trầm giọng nói:

- Cảnh Ngọc Cầm, ngươi đừng quá đáng! Chúng ta đến bán tài nguyên, nói sao cũng xem như khách nhân. Ngươi là chủ quản của Như Ý các, công tác của ngươi không lẽ là đuổi khách ra ngoài?

Mắt Cảnh Ngọc Cầm lấp lóe, nhếch mép hỏi:

- Bán tài nguyên? Các ngươi có tài nguyên gì?

Cảnh Ngọc Cầm không tin Cảnh Thần Tinh có thể bán ra tài nguyên gì, dù có tài nguyên cũng sẽ không quá nhiều. Nếu trước khi Cảnh Thần Tinh tàn phế có lẽ gã kiếm được nhiều tài nguyên, nhưng gã bây giờ phỏng chừng không có mấy chục khối linh thạch chứ đừng nói cái khác.

Cảnh Thần Tinh không muốn bị người xung quanh cười nhạo, cố gắng dịu giọng nói:

- Cảnh Ngôn săn giết được nhiều linh thú, được một ít tài nguyên, giờ muốn bán trong Như Ý các.

Cảnh Ngọc Cầm nghe vậy sửng sốt:

- Hả?

Sau đó Cảnh Ngọc Cầm cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Cảnh Ngọc Cầm nhìn Cảnh Ngôn, dáng vẻ như đang nghe trò cười lớn nhất thiên hạ:

- Cảnh Thần Tinh, ngươi nói Cảnh Ngôn săn giết được nhiều linh thú?

Người ngoài có lẽ chỉ nghe tin đồn, nghe nói Cảnh Ngôn rớt cảnh giới xuống Võ Đạo tam trọng thiên. Cảnh Ngọc Cầm là người Cảnh gia, nàng rất rõ ràng chuyện Cảnh Ngôn bị rớt cảnh giới. Cảnh Ngọc Cầm còn biết nửa tháng trước Cảnh Ngôn tham gia trắc nghiệm thực lực mỗi tháng một lần, khi đó

nhiều tử đệ Cảnh gia thấy tận mắt hắn chỉ có tu vi Võ Đạo tam trọng thiên.

Cảnh giới Võ Đạo tam trọng thiên muốn thi triển võ học hạ phẩm cấp thấp nhất còn khó, muốn giết linh thú?

Cảnh Thần Tinh bị nhũn não sao? Chân tàn phế, đầu cũng tàn phế, bảo là Cảnh Ngôn săn giết linh thú? Ha ha, chẳng khác nào mở to mắt nói bừa.

Lùi một vạn bước cứ cho là Cảnh Ngôn thật sự săn giết được linh thú thì cùng lắm là cùng tử đệ Cảnh gia thực lực cỡ như hắn, như vậy có thể săn giết được bao nhiêu linh thú?

Kiếm được chút tài nguyên trên người linh thú nhất giai mà muốn bán cho Như Ý các? Còn làm vẻ rầm rộ cố ý lên tầng hai?

Tầng một Như Ý các có quầy chuyên thu mua, bình thường không nhiều tài nguyên hoặc thứ không quá quý trọng thì giao dịch ở tầng một là được. Giờ Cảnh Thần Tinh dẫn Cảnh Ngôn lên tầng hai, nói không bị khùng không ai tin.

Cảnh Ngôn híp mắt trừng Cảnh Ngọc Cầm:

- Đúng là ta giết nhiều linh thú, ta đến Như Ý các bán ra tài nguyên vì Cảnh gia có cổ phần tại đây, ta suy nghĩ cho ích lợi gia tộc. Cảnh Ngọc Cầm, nếu ngươi cứ giữ thái độ như vậy có lẽ ta sẽ suy xét có nên đi mấy chợ khác bán số tài nguyên này không.

Cảnh Ngọc Cầm nghe thế cười đến tét mang tai:

- Ha ha ha ha ha ha!

Cảnh Ngọc Cầm xua tay:

- Đi đi, cút mau, ngươi muốn đi đâu thì đi, Như Ý các không thiếu chút tài nguyên của ngươi! Hộ vệ, hộ vệ!

Cảnh Ngọc Cầm nhìn quanh kiếm hộ vệ, nàng thật sự muốn cứng rắn đuổi Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Cảnh Ngọc Cầm, lời ngươi nói ra nhớ chịu trách nhiệm. Thúc thúc, chúng ta đi!

Có lẽ Như Ý các không thiếu tài nguyên của Cảnh Ngôn nhưng bọn họ vẫn cần có nó. Đống tài nguyên của hắn có xen lẫn Phong Ảnh Lang, Thạch Ban Hổ Chi Vương, mấy tài nguyên này vô cùng quý giá đối với cơ cấu thương nghiệp nào giống Như Ý các. Có thể nói trong Đông Lâm thành, ở chợ nào đều sẽ chú trọng tài nguyên trong tay Cảnh Ngôn.

Cảnh Thần Tinh ôm cục tức nói:

- Đi!

Chợt một bóng người bước nhanh từ bậc thang tầng ba xuống:

- Thần Tinh, sao ngươi đến đây?

Hộ vệ đưa hai người Cảnh Ngôn lên tầng hai cũng chạy theo sau.

Người này là Vương Hạc, chủ quản của Như Ý các, quen Cảnh Thần Tinh nhiều năm, quan hệ thân thiết. Vương Hạc từng đề nghị Cảnh Thần Tinh đến Như Ý các làm chức quản sự nhưng gã từ chối.

Vương Hạc nghe hộ vệ nói Cảnh Thần Tinh đến liền từ tầng ba chạy xuống, đủ biết gã thân thiết với Cảnh Thần Tinh.

Chương 19 - Vương Hạc Ngạc Nhiên

Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh vốn định rời khỏi Như Ý các nhưng nghe giọng Vương Hạc liền ngừng bước.

Cảnh Ngọc Cầm thấy Vương Hạc, sắc mặt hơi mất tự nhiên. nghe câu hỏi của Vương Hạc là biết chủ quản dường như quen với Cảnh Thần Tinh. Cảnh Ngọc Cầm cau mày nhìn Cảnh Thần Tinh, nếu nàng biết Cảnh Thần Tinh quen chủ quản Vương Hạc thì đã không nhục nhã hai người Cảnh Ngôn.

Nhưng Cảnh Ngọc Cầm không quá lo, vì dù Vương Hạc là chủ quản cũng không thể tùy ý xử trí nàng. Ít nhất trong tình huống Cảnh Ngọc Cầm không làm gì sai Vương Hạc không thể vô cớ cắt chức của nàng. Cảnh Ngọc Cầm cho rằng nàng đuổi Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh đi không có sai, vì Như Ý các có quy định người bình thường không được lên tầng hai. Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh có lẽ quá khứ huy hoàng nhưng bây giờ hai người chỉ là người thường.

Cảnh Thần Tinh chắp tay:

- Vương Hạc, ta đến tìm ngươi vì muốn bán chút tài nguyên.

Vương Hạc kinh ngạc hỏi:

- Bán tài nguyên?

Hộ vệ báo rằng Cảnh Thần Tinh đến tìm gã nhưng không có nói Cảnh Thần Tinh muốn bán tài nguyên. Vương Hạc không ngờ Cảnh Thần Tinh đến Như Ý các tìm gã vì bán tài nguyên, gã là chủ quản, không còn phụ trách việc thu mua tài

nguyên nữa. Trước kia Cảnh Thần Tinh tìm gã chưa bao giờ là vì bán tài nguyên.

Cảnh Thần Tinh gật đầu nói:

- Đúng vậy, gần đây Cảnh Ngôn săn giết một ít linh thú, được nhiều tài nguyên.

Vương Hạc mắt lóe tia sáng nhìn hướng Cảnh Ngôn. Gã biết thiên tài từng rực rỡ chói mắt này, nhưng giờ đây hạt minh châu đã mất ánh sáng.

Vương Hạc cười nói:

- Được thôi.

Dù không để bụng nhưng Vương Hạc vẫn nể mặt Cảnh Thần Tinh, ở trong mắt gã hiện giờ Cảnh Ngôn rớt cảnh giới trượt dài không phanh, dù hắn săn giết linh thú cùng lắm là loại nhất giai. Chỉ chút xíu tài nguyên này mà tìm chủ quản như gã thu mua, Vương Hạc hơi khó chịu. Tuy nhiên Cảnh Thần Tinh tự mình mang người tới, nói gì thì nói Vương Hạc không thể từ chối.

Tuy nhiên giao dịch xong Vương Hạc sẽ nhắc nhở một chút, không thì về sau Cảnh Ngôn hoặc ai đó tùy tiện kiếm chút tài nguyên đã tìm chủ quản như gã thì gã khỏi phải làm việc khác nữa. Là chủ quản của Như Ý các, bình thường Vương Hạc bận rộn nhiều việc.

Vương Hạc cười nói:

- Thần Tinh và Cảnh Ngôn công tử, mời đi theo ta.

- Vương Hạc chủ quản, mới rồi Cảnh Ngọc Cầm luôn mồm đuổi chúng ta đi, ta không rõ Như Ý các mở cửa buôn bán nhưng tại sao tùy tiện đuổi khách nhân?

Cảnh Ngôn không quên thái độ kiêu căng ngang ngược của Cảnh Ngọc Cầm, nếu không thừa dịp cho nàng biết mặt thì

không phải phong cách của hắn.

Vương Hạc cau mày nhìn Cảnh Ngọc Cầm:

- Có chuyện như vậy?

Cảnh Ngọc Cầm lớn tiếng nói:

- Chủ quản, dựa theo quy định của Như Ý các chúng ta người bình thường giao dịch tài nguyên ở tầng một mà được. Bọn họ giao dịch có chút tài nguyên đòi lên tầng hai là không hợp quy định nên ta mới đuổi đi!

Vương Hạc hơi trầm ngâm, đưa mắt nhìn đám người đứng đầy xung quanh xem náo nhiệt.

Vương Hạc nhíu mày nói:

- Cảnh Ngọc Cầm, ngươi cùng đi lên.

Lúc này Vương Hạc không cảm thấy Cảnh Ngọc Cầm có gì sai, ngược lại bất mãn với Cảnh Ngôn.

Vương Hạc dẫn nhóm người lên tầng ba, vào một căn phòng, đây là chỗ gã thường làm việc.

Vương Hạc mỉm cười nói:

- Thần Tinh, ta sớm kêu ngươi đến Như Ý các hỗ trợ nhưng không chịu tới. Ha ha, nếu ngươi ở Như Ý các thì Cảnh Ngôn công tử bán tài nguyên do ngươi trực tiếp phụ trách là được.

Cảnh Thần Tinh lắc đầu nói:

- Đừng nhắc lại chuyện này, giờ ta sống rất tốt. Cảnh Ngôn, đưa tài nguyên cho Vương Hạc chủ quản xem đi.

Cảnh Thần Tinh không ngốc, gã nhìn ra Vương Hạc hơi bực mình. Nhưng chờ Vương Hạc thấy tài nguyên của Cảnh Ngôn tin chắc sẽ đổi cách nghĩ.

Cảnh Ngôn đưa bao da thú cho Vương Hạc:

- Vâng.

Cảnh Ngọc Cầm đứng một bên cười khẩy, nàng sớm thấy bao da thú căng phồng sau lưng Cảnh Ngôn, nàng chống mắt xem hắn có thể bán ra tài nguyên gì. Cảnh Ngọc Cầm thầm đoán trong cái bao có lẽ là xác một con linh thú nhất giai.

Vương Hạc thuận tay nhận lấy cái bao tùy ý mở ra.

Tài nguyên bên trong lộ ra, ánh mắt Vương Hạc trở nên nghiêm túc hơn.

Cảnh Thần Tinh ngoác mồm cười, gã biết khi Vương Hạc nhìn đống tài nguyên sẽ lộ ra vẻ mặt như thế. Nhớ lúc gã mở bao da thú cũng giật nảy mình.

Cảnh Ngôn nhìn Vương Hạc, mỉm cười hỏi:

- Chủ quản, làm phiền kiểm kê xem những tài nguyên này đáng giá bao nhiêu linh thạch?

Vương Hạc ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn công tử, mấy cái này … đều là công tử kiếm được?

Không trách Vương Hạc khó tin, vì trong bao da thú chứa các thứ giá trị cao nhất trên người linh thú. Ban đầu Vương Hạc tưởng trong bao đựng xác con linh thú gì.

Cảnh Ngôn khẳng định:

- Đúng vậy!

Cảnh Thần Tinh cười nói:

- Ha ha ha! Đây là linh thú bị Cảnh Ngôn săn giết trong nửa tháng qua.

Các ngươi đều khinh thường Cảnh Ngôn chứ gì, giờ cho các ngươi biết thực lực của Cảnh Ngôn!

Cảnh Thần Tinh vui vẻ thầm nghĩ.

Nhìn Vương Hạc lấy ra các tài nguyên, Cảnh Ngọc Cầm nhìn trân trối:

- Cái gì? Không thể nào!

Máu toàn thân chạy lên não Cảnh Ngọc Cầm:

- Đó là linh thú nhị giai! Không đúng, không thể nào! Sao Cảnh Ngôn có thể săn giết linh thú nhị giai được? A, linh thú tam giai, đây là móng vuốt của linh thú tam giai Thạch Ban Hổ! Chết tiệt!

Tài nguyên trên người linh thú tam giai ít nhất một trăm khối linh thạch!

Bà nội nó!

Cảnh Ngọc Cầm ngừng thở:

- Đây … đây không thể nào là Thạch Ban Hổ!

Cảm xúc hối hận lan tràn trong lòng Cảnh Ngọc Cầm, nếu sớm biết Cảnh Ngôn bán ra nhiều tài nguyên thế này, nếu nàng hoàn thành giao dịch này sẽ được bao nhiêu ích lợi? Đây là cuộc mua bán mức tiền lớn!

Khi Vương Hạc lấy da lông, móng vuốt của Phong Ảnh Lang ra thì sắc mặt lại thay đổi:

- Đây là …? Phong Ảnh Lang? Đúng rồi, thật sự là da lông, móng vuốt của Phong Ảnh Lang.

Vương Hạc giật mình nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Phong Ảnh Lang là linh thú nhị giai vô cùng hiếm hoi, rất ranh ma khó săn được. Dù là cường giả Tiên Thiên may mắn đụng phải Phong Ảnh Lang cũng khó thành công săn giết, vì khi Phong Ảnh Lang phát hiện nguy hiểm sẽ trốn ngay, làm võ giả khó tìm bắt được.

Cảnh Thần Tinh kinh ngạc nói:

- Phong Ảnh Lang?

Trước đó Cảnh Thần Tinh có nhìn tài nguyên trong bao nhưng chỉ xem sơ, không thấy da lông, móng vuốt của Phong Ảnh Lang.

Chương 20 - Thu Hoạch Lớn

Cảnh Thần Tinh nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, gã biết cảnh giới của hắn phục hồi đến Võ Đạo ngũ trọng thiên, nhưng dù vậy cũng không thể nào săn được Phong Ảnh Lang.

Cảnh Ngọc Cầm hối hận thắt ruột, nếu ban đầu nàng lịch sự với Cảnh Thần Tinh, Cảnh Ngôn một chút, thu mua những tài nguyên từ tay hai người này không khó khăn, giờ thì đã muộn.

Vương Hạc lấy ra tài nguyên cuối cùng trong bao:

- Cái gì? Thịt sừng của Thạch Ban Hổ Chi Vương?

Đó là thịt sừng Thạch Ban Hổ Chi Vương nửa trong suốt.

Mắt Vương Hạc nóng cháy nhìn Cảnh Ngôn, giờ mà có ai bảo hắn mới có tu vi Võ Đạo tam trọng thiên thì gã tuyệt đối không tin.

Vương Hạc hỏi:

- Cảnh Ngôn công tử, bên ngoài đồn công tử rơi cảnh giới xuống tam trọng thiên không lẽ là giả?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Không lâu trước đúng là ta rớt cảnh giới xuống tam trọng thiên, nhưng bây giờ đã phục hồi về ngũ trọng thiên.

Vương Hạc mím môi:

- Ngũ trọng thiên?

Gã không quá tin tưởng Cảnh Ngôn chỉ có tu vi ngũ trọng thiên nhưng không hỏi nhiều.

Cảnh giới ngũ trọng thiên săn giết Thạch Ban Hổ Chi Vương? Mức độ cường đại của Thạch Ban Hổ Chi Vương ngang ngửa linh thú tứ giai, võ giả cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên một mình đấu với Thạch Ban Hổ Chi Vương chưa biết cuối cùng bên nào chết.

Cảnh Thần Tinh biết Cảnh Ngôn sẽ không lừa gã, hắn nói hiện tại là cảnh giới ngũ trọng thiên thì chắc chắn đúng.

Vương Hạc cười tủm tỉm nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn công tử, những tài nguyên trên người linh thú nhất giai, nhị giai, tam giai tổng cộng giá trị tám trăm sáu mươi khối linh thạch. Da lông Phong Ảnh Lang còn nguyên vẹn, chúng ta có thể thu mua với giá cao chín trăm khối linh thạch. Thịt sừng Thạch Ban Hổ Chi Vương thì chúng ta có thể ra đến một ngàn khối linh thạch. Cảnh Ngôn công tử có vừa lòng với giá thu mua này?

Cuộc giao dịch này hoàn toàn vượt qua dự đoán của Vương Hạc, giao dịch giá trị mấy ngàn khối linh thạch khá hiếm thấy dù ở trong Như Ý các.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được.

Giá này cao hơn một chút so với Cảnh Ngôn dự tính, hiển nhiên Vương Hạc không ép giá, đưa ra cái giá rất phải chăng.

Cảnh Thần Tinh không nói, vì Vương Hạc cho giá rất tốt, gã không cần nói cái gì.

Cảnh Ngôn đổi đề tài:

- Nhưng có một việc, mới rồi ở tầng hai Cảnh Ngọc Cầm quản sự đòi đuổi chúng ta đi. Nói thật là nếu không phải Thần Tinh thúc thúc là bằng hữu với chủ quản thì ta tính đi nơi khác bán đống tài nguyên này.

Khóe môi Cảnh Ngôn nhếch lên đường cong lạnh lùng, khóe mắt nhìn lướt qua Cảnh Ngọc Cầm đứng bên cạnh đã nín thở.

Cảnh Ngôn sẽ không bỏ qua cho nữ nhân này, vừa rồi đối phương nhục nhã hắn và Cảnh Thần Tinh, phải cho nàng bài học nhớ đời.

Nghe Cảnh Ngôn nói, người Cảnh Ngọc Cầm run rẩy. Lúc trước nàng không sợ bị phạt nhưng giờ thì khác, nàng suýt làm hỏng cuộc giao dịch hơn hai ngàn khối linh thạch, đây là sai lầm cực kỳ nghiêm trọng.

Cảnh Ngọc Cầm vội vàng phân bua:

- Cảnh Ngôn, tại lúc trước ta không biết …

Vương Hạc vung tay lên, trầm giọng quát:

- Đủ rồi! Cảnh Ngọc Cầm, ngươi tạm thời ngừng công tác. Hôm nay ngươi phạm sai lầm vô cùng nghiêm trọng, ta sẽ báo cáo với các chủ đại nhân chuyện này. Ngươi ra ngoài trước đi, chờ thông báo xử phạt.

Mắt Cảnh Ngọc Cầm hốt hoảng:

- Chủ quản, ta …

Vương Hạc chỉ hướng cửa phòng, giọng rắn đanh:

- Ngậm miệng, ra ngoài!

Cảnh Ngọc Cầm thấy Vương Hạc tức giận không dám hó hé gì thêm, ánh mắt âm trầm lườm Cảnh Ngôn một cái rồi đị ra khỏi phòng.

Sau khi Cảnh Ngọc Cầm ra ngoài Vương Hạc lại mỉm cười, lấy linh thạch ra giao cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn công tử, đây là hai ngàn bảy trăm sáu mươi khối linh thạch của công tử, mời kiểm tra.

Cảnh Ngôn trực tiếp cất vào, hắn tin Vương Hạc không đến mức giở trò ăn bớt một phần linh thạch.

Vương Hạc cười tủm tỉm nói:

- Cảnh Ngôn công tử nếu lần sau còn muốn bán tài nguyên gì xin hãy nhớ tìm ta.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Chắc rồi.

Cảnh Thần Tinh thấy giao dịch xong lên tiếng từ biệt:

- Vương Hạc, vậy chúng ta xin phép.

Vương Hạc vội giữ lại:

- Thần Tinh, chúng ta lâu rồi không gặp, hay ta mời khách cùng nhau ăn bữa cơm? Cảnh Ngôn công tử cũng đi cùng.

Cảnh Ngôn từ chối:

- Lần này ta không đi, đợi lần sau có cơ hội ta mời chủ quản ăn cơm.

Mới có một đống linh thạch, điều Cảnh Ngôn muốn làm nhất là tu luyện ngay, tăng cảnh giới lên Võ Đạo lục trọng thiên. Còn chưa đầy nửa tháng là tới đợt trắc nghiệm thực lực, Cảnh Ngôn muốn xem sắc mặt những người đó khi thấy cảnh giới của hắn tới Võ Đạo lục trọng thiên.

Trong một tháng cảnh giới từ Võ Đạo tam trọng thiên lên lục trọng thiên, nghe kinh dị khó tưởng tượng.

Cảnh Thần Tinh cười từ chối:

- Không ăn cơm, Vương Hạc lo làm việc đi, sau này còn cơ hội.

Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh rời khỏi Như Ý các.

Trở về tiệm vũ khí Huy Hoàng.

Cảnh Ngôn lấy ra một phần tặng Cảnh Thần Tinh:

- Thúc thúc hãy cầm một ít linh thạch đi.

Cảnh Ngôn hiện có hơn hai ngàn khối linh thạch, tạm thời đủ cho hắn dùng. Mặc dù sau này tu luyện cần con số linh thạch kếch sù nhưng hắn có thể không ngừng kiếm lại linh thạch.

Lần này nếu không nhờ Cảnh Thần Tinh tặng cho Lưu Quang kiếm thì Cảnh Ngôn khó thể trong thời gian ngắn săn được nhiều linh thú như thế. Đặc biệt lúc đụng phải Phong Ảnh Lang, không nhờ Lưu Quang kiếm sắc bén thì Cảnh Ngôn hoàn toàn không thể giết chết Phong Ảnh Lang. Nếu không giết Phong Ảnh Lang thì không có hồn tinh, không có hồn tinh thì bây giờ Cảnh Ngôn vẫn lẹt đẹt ở tứ trọng thiên, càng không có thực lực giết mấy linh thú tam giai như Thạch Ban Hổ.

Cảnh Thần Tinh bật cười:

- Tiểu tử này!

Cảnh Thần Tinh lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, ta biết tấm lòng của ngươi nhưng ta không cần linh thạch, về sau ngươi có rảnh thường đến thăm ta là được. Ha ha, tiệm vũ khí của ta tuy buôn bán không đắt khách nhưng kiếm linh thạch đủ cho ta tiêu dùng bình thường.

Cảnh Thần Tinh từ chối khéo nhưng Cảnh Ngôn thấy ra thái độ kiên quyết, gã thật sự không cần hắn tặng linh thạch.

Cảnh Ngôn thầm quyết định:

- Chờ sau này có cơ hội ta phải mua linh đan cho chân gãy của thúc thúc mọc lại!

Thế giới này gãy chân gãy tay không phải hết thuốc chữa, có nhiều linh đan cho chân gãy mọc lại. Nhưng những linh đan đó rất hiếm hoi, quý giá, bây giờ Cảnh Ngôn chưa có thực lực

chạm đến tầng lớp đó. Nhưng về sau thực lực lên cao, Cảnh Ngôn tự tin rồi sẽ có cơ hội lấy được những linh đan hiếm hoi này.

Cảnh Ngôn từ biệt:

- Thúc thúc, thôi ta đi đây.

Cảnh Ngôn mang theo hơn hai ngàn khối linh thạch đi thẳng về gia tộc.

Cảnh Ngôn đóng cửa phòng, lấy ra một ít linh thạch, ngồi khoanh chân trên giường:

- Bắt đầu tu luyện!

Chương 21 - Đột Phá Lục Trọng Thiên

Vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, Cảnh Ngôn cầm linh thạch ẩn chứa nguyên khí như sông vỡ đê, lũ tuôn trào.

Có công pháp này hỗ trợ năng lực chuyển hóa nguyên khí của Cảnh Ngôn đến trình độ kinh dị. Võ giả bình thường đừng nói cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên, dù là võ giả cao cấp từ lục trọng thiên trở lên cũng không thể hấp thu nguyên khí giống như Cảnh Ngôn.

Võ giả thất trọng thiên, bát trọng thiên, cửu trọng thiên được gọi là võ giả cao cấp.

Đương nhiên Cảnh Ngôn còn có một ưu thế là hắn từng đến Tiên Thiên cảnh, kinh mạch Võ Đạo trong người đều bị mở rộng càng dễ cất chứa nhiều nguyên khí hơn. Không cần Cảnh Ngôn phục hồi khả năng khống chế nguyên khí va chạm cô đọng trong kinh mạch Võ Đạo. Điều này rút ngắn thời gian cần cho việc đột phá của hắn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Từng đợt nguyên khí như nước sông chảy trong người Cảnh Ngôn.

Răng rắc! Răng rắc!

Từng khối linh thạch thành bột phấn trong tay Cảnh Ngôn.

Theo thời gian trôi qua số lượng linh thạch hao hết nguyên khí rã thành tro đã chất thành một lớp dày trước mặt Cảnh

Ngôn.

Bảy ngày sau.

Cảnh Ngôn rùng mình:

- A!

Nguyên khí bàng bạc lao nhanh ra từ cơ thể Cảnh Ngôn. Nguyên khí hình thành gió rít kêu vù vù trong phòng, chớp mắt cuốn hết bụi bặm quanh người Cảnh Ngôn ra ngoài.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, khóe môi cong lên:

- Cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên, tuyệt! A?

Cảnh Ngôn giương mắt nhìn linh thạch chưa sử dụng còn đặt trước mặt.

Trong Như Ý các Cảnh Ngôn bán tài nguyên tổng cộng được hai ngàn bảy trăm năm mươi khối linh thạch. Sau khi trở về Cảnh Ngôn định dùng linh thạch tu luyện tăng cao cảnh giới nên lấy ra năm mươi khối linh thạch đặt trước mặt. Giờ tiêu hao hết ba mươi khối, chỉ còn mười bốn khối linh thạch.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Tiêu hao hơi lớn.

Không phải Cảnh Ngôn không có kinh nghiệm, hắn từng đặt chân vào Tiên Thiên cảnh, hiểu biết rõ đường Võ Đạo, đặc biệt là từ nhất trọng thiên đến Tiên Thiên cảnh. Trước kia Cảnh Ngôn đã trải qua ngũ trọng thiên đột phá lục trọng thiên, nhưng khi đó tiêu hao linh thạch không bằng một nửa bây giờ.

Cảnh Ngôn thầm nghi ngờ xảy ra chuyện gì:

- Thế này là sao? Tại sao tiêu hao lớn như vậy?

Cảnh Ngôn không so đo hao mất vài chục khối linh thạch, hắn còn nhiều linh thạch. Nhưng Cảnh Ngôn cần biết rõ tại sao tiêu hao lớn như vậy.

Vèo!

Cảnh Ngôn đang đăm chiêu chợt một bóng trắng bay ra từ Càn Khôn Giới.

Thấy bóng người này, Cảnh Ngôn hơi khom lưng chào:

- Thiên Thủy tiền bối.

Thiên Thủy như biết suy nghĩ của Cảnh Ngôn, cười nói:

- Tiểu tử, hãy cảm giác nguyên khí của ngươi.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng, nghe lời vận chuyển nguyên khí:

- Nguyên khí của ta?

Sau đó Cảnh Ngôn nói:

- Rất bình thường, không có vấn đề gì.

Thiên Thủy nghe vậy trợn to mắt nói:

- Ta không kêu ngươi cảm ứng nguyên khí bị gì không, ta bảo ngươi cảm ứng độ mạnh nguyên khí!

Cảnh Ngôn sửng sốt:

- A?

Một lát sau mặt Cảnh Ngôn hơi đỏ ửng, hắn mở mắt ra nhìn Thiên Thủy. Nếu Thiên Thủy không nhắc nhở Cảnh Ngôn sẽ không phát hiện điều này.

Lúc trước Cảnh Ngôn từng trải qua cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên, nắm rõ độ mạnh của nguyên khí ẩn chứa trong người võ giả lục trọng thiên.

Thông thường võ giả cùng cảnh giới ẩn chứa độ mạnh nguyên khí có sự khác nhau, nhưng nếu mới đột phá cảnh giới, ví dụ hai võ giả vừa đột phá Võ Đạo lục trọng thiên, vậy

nguyên khí trong người hai nguyên khí dù độ mạnh có cái yếu hơn, cái mạnh hơn cũng sẽ không cách biệt quá xa.

Giờ Cảnh Ngôn vừa đột phá đến cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên, hắn ngạc nhiên phát hiện nguyên khí hùng hậu đến đáng sợ, có thể so với những võ giả gần thất trọng thiên.

Cảnh Ngôn chỉ vừa đột phá lục trọng thiên, lẽ ra khi so sánh với võ giả đỉnh lục trọng thiên gần với thất trọng thiên thì thua xa đối phương về nguyên khí mới đúng.

Cảnh Ngôn tiếp tục tu luyện dần đến đỉnh Võ Đạo lục trọng thiên, mức độ nguyên khí hùng hậu còn có không gian tăng tiến nhiều.

Cảnh Ngôn ngây người, mắt lóe tia sáng lấp lánh:

- Chuyện này là sao?

Hình như đây là việc siêu tốt.

Thiên Thủy lườm hắn:

- Hừ! Ngươi tưởng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công là trò đùa sao? Bây giờ ngươi mới chỉ lĩnh ngộ bước đầu công pháp, và mới chỉ là mặt ngoài đệ nhất trọng. Nhưng dù vậy nguyên khí trong người của ngươi hùng hậu đến mức vượt qua đa số võ giả cùng cảnh giới. Tiểu tử, bây giờ đã hiểu tại sao tiêu hao nhiều linh thạch rồi đi?

Cảnh Ngôn kích động nói:

- Hiểu rồi!

Cảnh Ngôn hiểu ý Thiên Thủy, mặc dù hắn tu luyện cần linh thạch nhiều hơn võ giả khác nhưng miễn là tăng tiến cảnh giới, thực lực càng lên càng cao sẽ bỏ xa võ giả bình thường về mặt thực lực.

Đây là chuyện siêu tốt.

Còn về tài nguyên, Cảnh Ngôn có thể không ngừng kiếm tiền, miễn có đủ thực lực sợ gì không kiếm được tài nguyên?

Thiên Thủy hừ mũi:

- Hừ!

Thiên Thủy biến mất trước mặt Cảnh Ngôn.

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người sải bước ra khỏi phòng, ngừng lại trong sân.

Xoẹt!

Lưu Quang kiếm rung nhẹ, kiếm khí hình thành trong không gian xung quanh.

Khoảng cách xa nhưng đã đủ, Cảnh Ngôn cảm nhận rõ ràng lạnh lẽo chứa trong kiếm khí.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Lục trọng thiên, nguyên khí sung túc như vậy chắc có thể thi triển kiếm pháp Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng là một loại võ học trung phẩm, giống như Thu Phong Lạc Diệp Kiếm đều là võ học Cảnh Ngôn từng tu luyện. Nhưng uy lực của Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng mạnh hơn Thu Phong Lạc Diệp Kiếm nhiều.

Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng có ba tầng. Đệ nhất trọng hình thành màn kiếm, đệ nhị trọng hình thành hai màn kiếm và có thể ghép lại với nhau. Đệ tam trọng hình thành ba màn kiếm, chồng vào nhau uy lực vô cùng.

Ngày xưa Cảnh Ngôn đã hoàn toàn nắm giữ Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng, có thể thi triển ra ba màn kiếm.

Cảnh Ngôn đứng trong sân chợt nhích người nhanh đến chỉ thấy tàn ảnh.

Trong tích tắc Cảnh Ngôn đã luyện xong Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Cảnh Ngôn gật gù, khá vừa lòng uy lực của Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng:

- Võ học trung phẩm đúng là lợi hại, kiếm pháp kia đáng sợ hơn Thu Phong Lạc Diệp Kiếm nhiều.

Cảnh Ngôn nhỏ giọng nói:

- May mắn nguyên khí của ta cực kỳ hùng hậu, nếu không thì chưa thể thi triển hoàn chỉnh Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng. Nếu là võ giả lục trọng thiên bình thường dù nghiên cứu nhiều năm e rằng chỉ có thể miễn cưỡng thi triển ra hai màn sáng.

Rất nhanh Cảnh Ngôn cảm ứng được tín hiệu truyền đến từ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công:

- Hưm? Lại có lỗ hổng?

Các lỗ hổng của Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng tự động hiện ra trong óc Cảnh Ngôn.

Chương 22 - Lại Trắc Nghiệm

Mặt Cảnh Ngôn đổi màu mực đen, vì trước kia hắn từng hoàn toàn nắm giữ võ học trung phẩm kiếm kỹ Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng này. Khi ấy Cảnh Ngôn cho rằng võ học này siêu hoàn mỹ, hầu như không có lỗ hổng. Bây giờ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tra xét thì ra võ học này giống như Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, có mười mấy lỗ hổng.

Cảnh Ngôn động ý niệm liền xác định Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng có mười ba chỗ lỗ hổng.

Cảnh Ngôn chấp nhận hiện thực, sau đó mong chờ:

- Không biết sau khi tinh luyện Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng, trám hết lỗ hổng sẽ tăng uy lực võ học này lên cao bao nhiêu.

Thu Phong Lạc Diệp Kiếm của hắn trải qua Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tinh luyện uy lực nâng cao nhiều, nếu không Cảnh Ngôn chẳng thể săn giết nhiều linh thú trong Hắc Thạch sơn mạch. Thu Phong Lạc Diệp Kiếm có công lớn trong hành động săn giết linh thú của Cảnh Ngôn.

Vèo!

Cảnh Ngôn bắt đầu diễn luyện lại Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Tuy hắn nhanh chóng phát hiện lỗ hổng của kiếm kỹ nhưng muốn trám các lỗ hổng không dễ gì. Có thể nói nếu Thương Khung Đệ Nhất Thần Công không tồn tại, với năng lực hiện giờ của Cảnh Ngôn dù biết rõ những lỗ hổng cũng khó sửa lại.

Có lẽ nếu hắn tập trung công sức bỏ ra vài năm trời có thể miễn cưỡng sửa được một, hai lỗ hổng.

Nên biết bất cứ loại võ học nào đều trải qua vô số võ giả không ngừng hoàn thiện, trong đó không thiếu một số tồn tại thực lực siêu mạnh đích thân sửa chữa, nên có thể nói muốn tìm ra lỗ hổng dù là áp dụng với võ học hạ phẩm cũng vô cùng khó khăn.

Sau thời gian một tách trà Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Hưm? Sửa lỗ hổng mà cũng tiêu hao nguyên khí?

Có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khiến Cảnh Ngôn về mặt kỹ thuật không khó khăn sửa lại lỗ hổng Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng, nhưng hắn phát hiện để sửa lỗ hổng cần nguyên khí bàng bạc.

Lúc tinh luyện Thu Phong Lạc Diệp Kiếm là Cảnh Ngôn đã phát hiện cần nguyên khí để sửa, nhưng khi đó Thu Phong Lạc Diệp Kiếm chỉ là võ học hạ phẩm, sửa lỗ hổng cần khá ít nguyên khí, hắn đủ nguyên khí có sẵn.

- Dùng linh thạch!

Cảnh Ngôn không chút do dự lấy linh thạch ra hấp thu, từng khối linh thạch không ngừng bị rút sạch nguyên khí sau đó thành phấn. Song song đó lỗ hổng Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng dần bị trám hết.

Bảy ngày sau.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, mắt lóe tia sáng lấp lánh cười nói:

- Phù! Rốt cuộc chỉnh sửa xong, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng này chắc đã hoàn mỹ rồi.

Nhưng khi Cảnh Ngôn nhìn sang đống bụi linh thạch dưới đất thì cười khổ. Vì tu sửa Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng làm

hắn tiêu hao hơn hai trăm khối linh thạch, một con số rất kinh người.

Chỉ mới tinh luyện một loại võ học trung phẩm mà tiêu hao lớn như vậy, nếu tinh luyện sửa chữa võ học thượng phẩm, hoặc võ học siêu phẩm mạnh hơn nữa thì phải hao mất bao nhiêu linh thạch?

Nghĩ đến đây Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu bất đắc dĩ, dù tiêu hao nhiều đến đâu hắn vẫn phải tinh luyện, không có lựa chọn nào khác.

Cảnh Ngôn tự an ủi mình:

- May mà ta không ngừng hấp thu nguyên khí trong linh thạch, không ngừng sử dụng nguyên khí sửa chữa lỗ hổng Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng khiến thực lực tăng trưởng rất nhiều.

Trước khi sửa lại Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng thì cảnh giới của Cảnh Ngôn đột phá đến lục trọng thiên. Nay sau khi tinh luyện Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng, cảnh giới của Cảnh Ngôn đã tới đỉnh lục trọng thiên, một chân bước vào cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên.

Võ Đạo thất trọng thiên là thân phận võ giả cao cấp. Võ Đạo lục trọng thiên là võ giả trung cấp. Hai thứ bậc có lạch trời khó vượt qua, cách biệt không cách nào tính toán.

Ví dụ nếu nói khoảng cách giữa võ giả ngũ trọng thiên cùng lục trọng thiên là một dòng suối nhỏ, vậy chênh lệch từ lục trọng thiên đến thất trọng thiên là sông lớn.

Cảnh Ngôn xua tan ý nghĩ tinh luyện võ học tiêu hao linh thạch, bật cười nói:

- Hôm nay là ngày trắc nghiệm thực lực tử đệ gia tộc mỗi tháng một lần, đi xem thử.

Cảnh Ngôn cất bước rời khỏi biệt viện của mình đi hướng diễn võ đường.

Ngày này hàng tháng diễn võ đường của Cảnh gia rất náo nhiệt, nhiều tử đệ gia tộc sẽ đến đây qua trắc nghiệm thực lực nhận thưởng số lượng tài nguyên nhất định.

Với tử đệ gia tộc cảnh giới thấp thì qua trắc nghiệm thực lực được linh thạch là con đường rất quan trọng. Ngoài ra có thể đi Hắc Thạch sơn mạch săn giết linh thú, đi vào Hắc Thạch sơn mạch tức là mình tùy thời mất mạng. Bởi vậy đa số tử đệ Cảnh gia thông thường sẽ không đi Hắc Thạch sơn mạch, dù có đi phần lớn hoạt động ở khu vực ngoài rìa.

Cảnh Ngôn đến tham gia trắc nghiệm thực lực không phải vì lấy thưởng linh thạch, giờ tu vi của hắn là Võ Đạo lục trọng thiên, qua trắc nghiệm sẽ được gia tộc thưởng cho hai mươi khối linh thạch. Đối với Cảnh Ngôn bây giờ hai mươi khối linh thạch bình thường không đáng gì, hắn tới trắc nghiệm là làm cho đám đệ tử Cảnh gia xem.

Trong mắt đục ngầu của đám người này chỉ biết chê cười Cảnh Ngôn không ngừng rớt cảnh giới, hắn muốn dùng thực lực vả miệng họ.

Bước vào diễn võ đường, Cảnh Ngôn đưa mắt nhìn tinh thạch, khóe môi cong lên.

- Nhìn kìa, Cảnh Ngôn lại đến trắc nghiệm thực lực!

Một tử đệ Cảnh gia cảnh giới Võ Đạo tứ trọng thiên dáng người nhỏ gầy cười cợt:

- Đến thật sao, trắc nghiệm tháng trước hắn đã tới, khi đó ta cũng có mặt. Ha ha, cảnh giới Võ Đạo tam trọng thiên, không bằng cả ta.

- Sao hắn không biết xấu hổ đến đây?

- Ài, vì hai khối linh thạch vứt luôn da mặt?

- Ha ha, nếu lão tộc trưởng dưới suối vàng biết được chắc sẽ đỏ mặt giùm hắn.

Nhiều tử đệ Cảnh gia trong diễn võ đường trông thấy Cảnh Ngôn thì bàn tán rôm rả hơn.

Có người đoán tháng này Cảnh Ngôn rớt cảnh giới xuống võ giả nhị trọng thiên rồi.

Cảnh Ngôn nghe những tiếng xì xầm, châm chọc chui vào lỗ tai, hắn thầm cười nhạt nhưng không nói gì, tìm đại một góc đứng chờ trưởng lão lo việc trắc nghiệm đọc tên mình.

Cảnh Ngôn muốn dùng thực lực cho đám khốn kiếp câm mồm!

Sau khi nhận trắc nghiệm Cảnh Ngôn quyết định lập tức trở lại điều chỉnh trạng thái, sau đó dùng hồn tinh với tốc độ nhanh nhất bứt đứt trói buộc lục trọng thiên tiến vào cảnh giới thất trọng thiên.

Trong trắc nghiệm tháng sau Cảnh Ngôn muốn lấy thân phận võ giả cao cấp vượt qua trắc nghiệm.

Cảnh Ngôn đang nhắm mắt thả lỏng chợt nghe bên tai có giọng nói coi rẻ mình:

- Cảnh Ngôn, da mặt của ngươi thật dày.

Cảnh Ngôn cau mày đưa mắt nhìn sang.

Người này tên Cảnh Lục Thành, hiện giờ là Võ Đạo thất trọng thiên.

Nhìn người nọ, chân mày Cảnh Ngôn cau lại vì hắn nhớ lúc trước không có mâu thuẫn gì với Cảnh Lục Thành, không có nhiều giao tiếp lẽ ra không chút ân oán mới đúng.

Nhưng tại sao đối phương đứng ra châm chích hắn?

Chương 23 - Tập Trung

Từ ánh mắt của Cảnh Lục Thành khiến Cảnh Ngôn cảm nhận được người hận hắn.

Tử đệ Cảnh gia khác tuy cũng xì xầm oán thầm hắn này kia, không thèm hạ giọng trước mặt hắn nhưng ít nhất không nói thẳng vào mặt.

Cảnh Lục Thành thì mang theo hận đứng ngay trước mặt Cảnh Ngôn mở miệng châm chọc, ai đều thấy rõ đối phương gây hấn với hắn.

Cảnh Ngôn cười lạnh, mắt nghiêm nghị nhìn Cảnh Lục Thành hỏi:

- Ta có tham gia trắc nghiệm hay không hình như không liên quan gì Cảnh Lục Thành nhà ngươi?

Ánh mắt Cảnh Lục Thành âm trầm đáp trả:

- Không liên quan ta?

Cảnh Lục Thành cười khẩy nói:

- Hừ! Sao có thể không liên quan đến ta? Cảnh Ngôn, ngươi nên tự hiểu ngươi không ngừng rớt cảnh giới, đã không có hy vọng trong Võ Đạo. Giờ ngươi còn muốn lãng phí tài nguyên của gia tộc. Ngươi lãng phí một chút xíu tài nguyên cũng khiến người thật sự cần tài nguyên bị giảm bớt một chút, ngươi nói xem làm sao không liên quan ta? Chẳng những liên quan ta mà còn liên quan đến nhiều người Cảnh gia!

Cảnh Lục Thành và Cảnh Ngôn đối thoại hấp dẫn nhiều người Cảnh gia ở đây chú ý, cùng nhìn vào hai người.

Cảnh Lục Thành quét mắt người xung quanh sau đó biểu tình dữ tợn trừng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta nghe nói nửa tháng trước ngươi được nhiều linh thạch trong Như Ý các. Chậc chậc, ta thật không hiểu ngươi làm sao kiếm được nhiều tài nguyên như vậy. Ngươi đã có nhiều linh thạch còn tham gia trắc nghiệm gia tộc làm gì? Muốn kiếm một, hai khối linh thạch nhỏ nhặt sao? Ta nói ngươi da mặt dày chẳng lẽ là sai?

Nghe mấy lời này Cảnh Ngôn đã hiểu.

Cảnh Lục Thành đang bênh vực Cảnh Ngọc Cầm, có lẽ gã có quan hệ rất thân mật với nàng. Nếu không như vậy Cảnh Ngọc Cầm đã chẳng tùy tiện cho người khác biết chuyện đáng xấu hổ của mình trong Như Ý các.

Chỉ vài người biết Cảnh Ngôn bán nhiều tài nguyên cho Như Ý các, trừ hắn ra có Vương Hạc chủ quản Như Ý các, Cảnh Thần Tinh thúc thúc của hắn, người cuối cùng là Cảnh Ngọc Cầm.

Vương Hạc sẽ không nhiều chuyện nói ra. Cảnh Thần Tinh càng tuyệt đối không nói cho Cảnh Lục Thành, vậy suy ra con đường tin tức của gã đến từ Cảnh Ngọc Cầm.

Giờ Cảnh Lục Thành kiếm chuyện với hắn có lẽ vì nghe Cảnh Ngọc Cầm xúi giục. Cảnh Ngọc Cầm không tiện ra mặt, bởi vì nàng dù sao là trưởng bối, Cảnh Lục Thành và Cảnh Ngôn cùng thế hệ. Mặc dù Cảnh Lục Thành lớn hơn Cảnh Ngôn vài tuổi nhưng hai người nếu có xung đột, thành viên trong gia tộc sẽ không cho rằng gã ỷ lớn hiếp nhỏ.

Sau khi Cảnh Ngôn hiểu chuyện trong lòng càng lạnh băng:

- Cảnh Lục Thành, muốn bênh vực người khác cần có thực lực trước đã. Không có thực lực mà can thiệp vào thì kết cục

thường rất thảm, ta dám chắc chắn ngươi sẽ hối hận!

Hôm trong Như Ý các rõ ràng sự việc là lỗi của Cảnh Ngọc Cầm, giờ nàng còn muốn trả thù hắn, thật khiến người ghét!

Cảnh Ngôn thầm cười nhạt:

- Cảnh Ngọc Cầm, ha ha …

Cảnh Lục Thành cuồng cười, trầm giọng quát:

- Ha ha ha! Nực cười, cười rụng răng! Cảnh Ngôn, ngươi không sợ gió lớn thụt lưỡi sao? Nếu là trước khi ngươi rớt cảnh giới nghe ngươi nói như thế ta chẳng bàn cãi gì, còn bây giờ ngươi chỉ là phế vật, vậy mà dám huênh hoang. Hôm nay ta phải dạy dỗ ngươi mới được, cho ngươi biết vị trí hiện giờ của mình!

Cảnh Lục Thành tìm đến Cảnh Ngôn là muốn đánh nhau, gã nói mấy lời nhảm nhí trước khi đánh đơn giản là kiếm cái cớ, không thể nào vừa lên liền đè đầu Cảnh Ngôn ra đánh đúng không? Cảnh Ngôn dù gì là tôn tử của lão tộc trưởng. Vừa lúc Cảnh Ngôn cho Cảnh Lục Thành một cái cớ.

Cảnh Lục Thành đinh ninh Cảnh Ngôn cùng lắm là cảnh giới tam trọng thiên, gã không cần đánh hết sức, nhúc nhích ngón tay đủ nghiền hắn rồi.

Cảnh Ngọc Cầm ở trong Như Ý các chính mắt thấy Cảnh Ngôn lấy ra nhiều tài nguyên đắt giá, nhưng nàng tuyệt đối không tin là hắn tự mình săn giết linh thú kiếm đống tài nguyên.

Không trách Cảnh Ngọc Cầm, không ai tin tưởng là Cảnh Ngôn giết đám linh thú đó, bản thân Vương Hạc cũng không tin.

Cảnh Ngôn nghiêm nghị nói:

- Chiều ý ngươi!

Cảnh Ngôn định thử xem thực lực hiện tại mạnh cỡ nào, về cảnh giới hắn đã là đỉnh Võ Đạo lục trọng thiên, cách thất trọng thiên rất gần. Cảnh Ngôn cảm thấy về sức chiến đấu đã vượt trên võ giả Võ Đạo lục trọng thiên bình thường, hắn còn muốn đấu với Cảnh Lục Thành thất trọng thiên một trận.

Đột nhiên đằng trước vang lên giọng của tứ trưởng lão:

- Cảnh Ngôn, lên đây trắc nghiệm thực lực.

Nghe trưởng lão kêu tên mình, Cảnh Ngôn liếc Cảnh Lục Thành, lạnh nhạt nói:

- Chuyện của chúng ta chờ chút tính.

Cảnh Lục Thành hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Trước bao cặp mắt nhìn Cảnh Ngôn bước tới giữa đại sảnh, gần thủy tinh trắc nghiệm.

Cảnh Ngôn chào hai trưởng lão gia tộc:

- Xin chào tứ trưởng lão, lục trưởng lão!

Đợt trắc nghiệm trước do ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường làm, lần này đến lượt tứ trưởng lão, lục trưởng lão.

Hai trưởng lão nhìn Cảnh Ngôn, gật đầu:

- Ừm!

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh từ tốn nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi đến tham gia trắc nghiệm khiến ta hơi bất ngờ nhưng cũng rất mừng, ít nhất chứng minh ngươi không bị đánh ngã. Bất cứ lúc nào nếu tự mình buông thả thì khi đó thật sự không có hy vọng nữa, ngươi hiểu ý của ta không?

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta hiểu.

Cảnh Ngôn biết tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh nói mấy lời này với hắn là có ý tốt, lòng thầm cảm kích tứ trưởng lão.

Lục trưởng lão Cảnh Minh Tri mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn, hãy trắc nghiệm cảnh giới của ngươi đi.

Cảnh Ngôn đáp:

- Vâng!

Cảnh Thiên Anh, Cảnh Minh Tri nhìn Cảnh Ngôn đi tới trước thủy tinh trắc nghiệm, hai người liếc nhau, nhẹ lắc đầu.

Bọn họ tiếc thương thay Cảnh Ngôn, từng là thiên chi kiêu tử nhưng không hiểu vì lý do gì mà liên tục rớt cảnh giới, giờ lưu lạc đến bước đường không bằng tử đệ bình thường nhất gia tộc.

Hai vị trưởng lão biết chuyện tháng trước Cảnh Ngôn tham gia trắc nghiệm, lần đó trắc nghiệm ra cảnh giới của hắn là Võ Đạo tam trọng thiên.

Cảnh Thiên Anh thầm cảm khái:

- Hy vọng, cảnh giới không tiếp tục rớt xuống.

Mắt Cảnh Thiên Anh đượm buồn:

- Lão tộc trưởng đã đi, Cảnh Ngôn thì … Ài, đáng tiếc chúng ta không ai có thể giúp hắn được gì, hắn phải tự dựa vào sức mình.

Cảnh Ngôn bắt đầu trắc nghiệm, tử đệ Cảnh gia nhìn chằm chằm, thuận miệng bàn tán giễu cợt:

- Mau nhìn kìa, Cảnh Ngôn trắc nghiệm!

- Bắt đầu! Các ngươi đoán xem cảnh giới của Cảnh Ngôn sẽ là mấy trọng thiên?

- Chắc vẫn là tam trọng thiên.

- He he, dám cá không? Ta đoán hắn chỉ còn lại tu vi nhị trọng thiên.

Chương 24 - Chuyện Này Không Thể Nào

Cảnh Ngôn đứng cạnh thủy tinh trắc nghiệm, một tay đặt hờ trên thủy tinh. Ý niệm khống chế nguyên khí trong người dâng lên.

Bề mặt thủy tinh trắc nghiệm lóe tia sáng đỏ dâng lên cao.

- Võ Đạo nhất trọng thiên!

- Võ Đạo nhị trọng thiên!

Ánh sáng đỏ lan nhanh lên trên chốc lát đã tới vạch Võ Đạo nhất trọng thiên và nhị trọng thiên.

- Võ Đạo tam trọng thiên!

Có người kinh kêu:

- A! Xem ra một, hai tháng gần đây Cảnh Ngôn chưa bị rớt cảnh giới, còn tu vi Võ Đạo tam trọng thiên.

Nhiều người gật gù.

Nhưng rất nhanh bọn họ nhìn trân trối, giật mình thấy ánh sáng đỏ thủy tinh trắc nghiệm chưa ngừng lại ở vạch Võ Đạo tam trọng thiên.

Chuyện gì thế này?

Ánh sáng đỏ dễ dàng vọt lên vạch Võ Đạo tứ trọng thiên:

- Võ Đạo tứ trọng thiên!

Khi ánh sáng đỏ lên đến vị trí này tức là người trắc nghiệm ít nhất có tu vi Võ Đạo tứ trọng thiên.

Hai trưởng lão Cảnh gia Cảnh Thiên Anh, Cảnh Minh Tri mắt lóe tia sáng.

Trắc nghiệm tháng trước thực lực của Cảnh Ngôn là Võ Đạo tam trọng thiên, đây là điều chắc chắn. Hai trưởng lão đinh ninh tháng này Cảnh Ngôn giữ không để rớt cảnh giới đã giỏi rồi, ai ngờ cảnh giới của hắn ngược lại tăng cao.

Chuyện này dù bỏ ra thời gian thật dài cũng không thể xảy ra.

Từ khi Cảnh Ngôn vào Thần Phong học viện tu luyện vì rớt cảnh giới bị đuổi học, hắn chưa từng có biểu hiện tăng cảnh giới. Nhân vật cao tầng Cảnh gia đều biết chuyện này, bởi vì họ nhiều lần nghiên cứu, cuối cùng không có cách nào giúp Cảnh Ngôn nên đành buông tay. Nếu không Cảnh gia sao chịu bỏ rơi một võ giả thiên tài?

Hai trưởng lão liếc nhau, mắt lóe tia sáng khác lạ.

Lúc này ánh sáng đỏ lại vượt qua vạch ngũ trọng thiên.

- Cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên!

- Cái gì?

- Chuyện này không thể nào! Tuyệt đối không thể xảy ra! Sao có thể đến tu vi Võ Đạo ngũ trọng thiên được!?

Tu luyện không có đường tắt!

Bất cứ người nào đều phải ngoan ngoãn đi từng bước lên trên. Có lẽ có người thiên tư cao có thể đi càng nhanh một ít, xa hơn chút. Nhưng muốn trong một cảnh giới từ Võ Đạo tam trọng thiên đột phá đến ngũ trọng thiên là điều không hiện thực. Trong lịch sử trăm năm gần nhất của Đông Lâm thành không xuất hiện nhân vật giống vậy.

Võ giả bình thường dù thiên tư cao ngất ngưỡng muốn đột phá một cảnh giới cũng cần tốn nhiều thời gian, ít nhất là nửa

năm đến một năm mới có hy vọng.

Nên khi Cảnh Ngôn trắc nghiệm thực lực tới Võ Đạo ngũ trọng thiên khiến mọi người nhìn trân trân, không tin nổi.

Có người co giật mạnh run giọng hét lên:

- Vẫn đang tăng lên! Mau nhìn! Trời ạ, cảnh … cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên!

- Ta bị hoa mắt? Ai nói cho ta biết có phải ta hoa mắt không? Hoặc là ta thấy ảo giác?

- Võ Đạo tam trọng thiên tăng lên tới lục trọng thiên, trong một tháng?

Các tử đệ Cảnh gia có mặt tại đây không thể chấp nhận sự thật này. Trong đám võ giả này không phải mọi người đều giễu cợt hóng xem trò cười khi Cảnh Ngôn bị thất thế, có một số người thấy tiếc cho hắn. Bây giờ nhóm người này cũng không thể tin tưởng sự thật mình trông thấy.

Như hai vị trưởng lão Cảnh Minh Tri, Cảnh Thiên Anh nhìn trân trân. Họ là cường giả cảnh giới Tiên Thiên, sẽ không giật mình vì Cảnh Ngôn là lục trọng thiên, họ bị bất ngờ bởi tốc độ tiến bộ của hắn.

Có thể nói nếu không thấy tận mắt họ không tin được chuyện đó, dù nghe tin đồn họ cũng sẽ cười trừ coi như trò cười nghe qua liền quên. Đã thấy tận mắt dù Cảnh Minh Tri, Cảnh Thiên Anh không tin cũng phải tin. Sự thật ngay trước mắt, trừ phi thủy tinh trắc nghiệm bị hư, nhưng thứ này nếu không bị cố ý phá hoại thì hầu như sẽ không xảy ra vấn đề.

Ánh sáng đỏ trong thủy tinh rốt cuộc ngừng lại.

Kết quả cuối cùng Cảnh Ngôn là võ giả cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên.

Cảnh Ngôn thu tay về, hít sâu:

- Phù.

Cảnh Ngôn xoay người nhìn đám tử đệ Cảnh gia trợn mắt há hốc mồm.

Cảnh Lục Thành điên cuồng gầm lên, mắt long lên sòng sòng trừng Cảnh Ngôn:

- Chuyện này không thể nào, ta không tin!

Cảnh Lục Thành chưa đánh mất lý trí, gã nhìn hướng hai vị trưởng lão lớn tiếng nói:

- Lưỡng vị trưởng lão, ta dám chắc là thủy tinh trắc nghiệm bị gì rồi!

Trong diễn võ đường rộ lên tiếng la lối:

- Đúng vậy, có lẽ thủy tinh trắc nghiệm bị hư!

- Nếu không thì khó giải thích cảnh giới của Cảnh Ngôn, tháng trước hắn đã trắc nghiệm, thật sự là Võ Đạo tam trọng thiên.

- Trường lão đại nhân xin hãy kiểm tra thủy tinh trắc nghiệm!

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh vung tay lên:

- Câm miệng!

Tử đệ Cảnh gia lập tức im lặng.

Cảnh Thiên Anh liếc qua Cảnh Ngôn sau đó đi hướng thủy tinh trắc nghiệm, nguyên khí bay ra. Ánh sáng đỏ trong thủy tinh trắc nghiệm dao động lên xuống.

Một lát sau Cảnh Thiên Anh rút tay về, nhẹ gật đầu với Cảnh Minh Tri.

Cảnh Thiên Anh nói với mọi người:

- Thủy tinh trắc nghiệm bình thường, không bị trục trặc gì.

Xôn xao!

Tiếng bàn tán lại sôi trào.

Lục trưởng lão Cảnh Minh Tri nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, cảnh giới của ngươi là Võ Đạo lục trọng thiên đúng không?

Cảnh Ngôn cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, cảnh giới của ta bây giờ đúng là Võ Đạo lục trọng thiên.

Cảnh Minh Tri lấy ra hai mươi khối linh thạch đưa cho Cảnh Ngôn:

- Ừm, cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên theo tộc quy được thưởng hai mươi khối linh thạch.

Giờ Cảnh Ngôn chẳng thèm để bụng hai mươi khối linh thạch nhưng hắn vẫn nhận lấy, muỗi dù nhỏ vẫn có thịt, đây là thứ hắn nên được, sao phải từ chối?

Cảnh Lục Thành hung tợn quát Cảnh Ngôn:

- Ta không tin! Tuyệt đối không thể nào! Cảnh Ngôn, chắc chắn ngươi đã dùng thủ đoạn tồi tệ gì lừa gạt lưỡng vị trưởng lão! Ngươi rất to gan!

Cảnh Ngôn sầm mặt xuống lườm đối phương, quát:

- Cảnh Lục Thành, ngươi đừng quá đáng! Nếu ngươi còn ô miệt ta thì đừng trách ta không khách khí!

Cảnh Lục Thành quát chói tai:

- Ha ha ha! Không khách khí với ta? To mồm dữ. Cảnh Ngôn, mới rồi ngươi muốn so tài với ta đúng không? Hay bây giờ chúng ta đấu một trận đi. Ngươi yên tâm, ta sẽ không ăn hiếp ngươi, ta sẽ khống chế nguyên khí của ta ở cảnh giới lục trọng thiên. Miễn ngươi không thua dưới tay ta thì ta thừa

nhận ngươi có cảnh giới lục trọng thiên. Thế nào, ngươi dám không?

Chương 25 - Cảnh Ngôn Chiến Với Cảnh Lục Thành

Nghe Cảnh Lục Thành nói người xung quanh yên tĩnh lại, các ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn, suy đoán hắn có dám ứng chiến không.

Cảnh Lục Thành có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên, gã nói sẽ khống chế nguyên khí ở cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên, mặt ngoài có vẻ công bằng nhưng thật ra dù gã chỉ dùng nguyên khí lục trọng thiên vẫn có lợi khi đánh với Cảnh Ngôn.

Vì võ giả cảnh giới càng cao năng lực khống chế nguyên khí càng mạnh, điều này dẫn đến thi triển võ học uy lực càng lớn.

Nói đơn giản là cường giả cảnh giới Tiên Thiên dù cố ý khống chế cảnh giới ở trình độ thấp thì võ giả cảnh giới thấp cũng không đánh lại. Bên trong dính dáng nhiều nhân tố, không đơn giản chỉ là về phát huy võ học.

Thoạt trông Cảnh Lục Thành giận quá mất khôn nhưng thật ra đầu óc gã tỉnh táo, luôn mồm bảo Cảnh Ngôn không thể nào có cảnh giới lục trọng thiên, trong lòng gã biết trưởng lão đã tự mình kiểm tra thủy tinh trắc nghiệm không có vấn đề tức là cảnh giới của Cảnh Ngôn chắc chắn là lục trọng thiên.

Nhưng dù cảnh giới của Cảnh Ngôn là lục trọng thiên cũng tuyệt đối không đánh lại gã. Nên Cảnh Lục Thành mới tự tin, không tiếc tuyên bố kiểm soát cảnh giới ở trình độ lục trọng thiên, buộc Cảnh Ngôn đồng ý đánh nhau.

Gã đánh bại Cảnh Ngôn là hành động nhục nhã hắn lớn nhất.

Từng là đệ nhất thiên tài Cảnh gia, thậm chí trong Đông Lâm thành thế nhưng thua vào tay gã, điều này không chỉ nâng cao danh vọng cho Cảnh Lục Thành còn trả thù giùm Cảnh Ngọc Cầm.

Cảnh Ngôn híp mắt nói:

- Tốt, nếu ngươi đã muốn so thì ta chiều ý.

Cảnh Ngôn đang muốn thử nghiệm thực lực hiện tại. Lĩnh ngộ chút Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khiến thực lực của Cảnh Ngôn không đơn giản như bề ngoài. Ví dụ nguyên khí, Cảnh Ngôn chưa bước vào thất trọng thiên nhưng mức độ nguyên khí hùng hậu còn hơn võ giả thất trọng thiên bình thường.

- Cảnh Ngôn thật sự dám ứng chiến? Hắn không sợ thua sao? Dù hắn có cảnh giới lục trọng thiên cũng không thể nào đánh bại Cảnh Lục Thành đúng không?

- Bị đánh bại mất mặt, không dám ứng chiến càng nhục.

- Cũng đúng.

Người Cảnh gia tự động tản ra nhường khoảng trống cho hai người.

Nơi này là diễn võ đường, không gian vốn rộng lớn, bình thường nhiều võ giả Cảnh gia diễn luyện võ kỹ tại đây, có khi luận bàn với nhau.

Một lát sau xung quanh Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Thành không còn bóng dáng võ giả Cảnh gia nào.

Hai vị trưởng lão liếc nhau, không lên tiếng ngăn cản.

Đối với một gia tộc thì tử đệ luận bàn với nhau là chuyện tốt, nếu không cần gì xây diễn võ đường?

Đương nhiên gia tộc có quy định hạn chế, khi hai thành viên luận bàn cấm không cho hại mạng sống, đây là điểm giới hạn. Tức là điểm đến liền ngừng, nếu một bên nhận thua thì bên kia phải ngừng tấn công ngay.

Cảnh Ngôn cầm Lưu Quang kiếm, Cảnh Lục Thành thì nắm cây trường thương màu đen.

Cảnh Lục Thành âm trầm cười:

- Cảnh Ngôn, nhớ nhận thua kịp lúc, nếu không bị thương đừng trách ta.

Mới rồi Cảnh Lục Thành còn tức như gà chọi bây giờ đã tỉnh táo, đủ thấy người này không đơn giản.

Cảnh Ngôn xì cười, vung nhẹ Lưu Quang kiếm, một luồng kiếm quang xoay tròn bắn ra:

- Nói nhảm nhiều quá, bắt đầu đi, để ta xem Cảnh Lục Thành nhà ngươi mạnh tới mức nào.

Cảnh Lục Thành vọt lên trước, nguyên khí dâng trào, trường thương đen như con rắn táp hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Lục Thành giữ lời khống chế nguyên khí ở mức Võ Đạo lục trọng thiên.

Cảnh Lục Thành quát:

- Du Long Thương Pháp!

Trường thương đen như con rắn dài để lại tàn ảnh trên không trung, bóng thương nối liền một mảnh, thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Võ giả Cảnh gia đứng xem kinh kêu:

- Đó là võ học trung phẩm Du Long Thương Pháp!

- Ghê gớm thật, không ngờ Cảnh Lục Thành có thể thi triển Du Long Thương Pháp đến trình độ này. Dù hắn chưa hoàn toàn nắm giữ Du Long Thương Pháp nhưng chắc cũng đã lĩnh ngộ phần lớn?

- Đúng rồi, có thể thi triển võ học này đến trình độ như vậy Cảnh Lục Thành ít nhất tu luyện hơn ba năm.

Vì muốn nắm giữ võ học vô cùng khó khăn, võ học hạ phẩm đơn giản khi tu luyện cũng vô cùng khó khăn, cần không ngừng lĩnh ngộ trong khoảng thời gian dài.

Tử đệ Cảnh gia không xa lạ gì Du Long Thương Pháp.

Võ học hạ phẩm và võ học trung phẩm đủ chủng loại, trong bảo khố Cảnh gia có nhiều võ học các loại. Nhưng tử đệ Cảnh gia đông biết bao, nên loại võ học nào đều có tử đệ Cảnh gia tu luyện. Đây là vì sao Du Long Thương Pháp thi triển Cảnh Lục Thành liền bị người ta nhận ra.

Hai vị trưởng lão Cảnh Minh Tri, Cảnh Thiên Anh thấy Cảnh Lục Thành thi triển Du Long Thương Pháp cũng gật gù khen.

Cảnh Lục Thành cực kỳ tự tin vào sức chiến đấu của mình, ánh mắt gã lạnh băng, khóe môi nhếch cao trầm giọng quát:

- Nằm xuống cho ta!

Lưu Quang kiếm nằm im trong tay Cảnh Ngôn chợt bộc phát ra từng đợt kiếm quang:

- Đến hay! Thu Phong Lạc Diệp Kiếm!

Cảnh Ngôn đã cô đọng sửa chữa võ học trung phẩm Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng xong, nhưng hắn cảm thấy đối phó Cảnh Lục Thành chưa cần sử dụng võ học trung phẩm, dùng Thu Phong Lạc Diệp Kiếm đã dư dả.

Thu Phong Lạc Diệp Kiếm hóa thành từng luồng kiếm quang đen va chạm vào bóng thương.

- A? Cảnh Ngôn dùng võ học hạ phẩm hả?

- Đúng là võ học hạ phẩm, Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, ta cũng từng tu luyện võ học này.

- Không đúng lắm, nếu Cảnh Ngôn có tu vi cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên thì cũng có thể miễn cưỡng thi triển võ học trung phẩm, hắn từng đến cảnh giới Tiên Thiên, không phải chưa từng tu luyện võ học trung phẩm. Giờ hắn dùng võ học hạ phẩm đối chiến là vì sao?

Nhiều người hoang mang.

Hay vì Cảnh Ngôn biết sẽ thua chắc nên tính quơ quào vài cái rồi bỏ cuộc?

Nếu không như vậy thì thật tình không nghĩ ra lý do hắn dùng võ học hạ phẩm.

Võ học hạ phẩm và võ học trung phẩm chênh lệch quá lớn, hai thứ không cùng đẳng cấp.

Ví dụ hai võ giả cùng cảnh giới, mức độ nguyên khí hùng hậu như nhau, vậy khi hai người đánh nhau một người sử dụng võ học hạ phẩm, một người dùng võ học trung phẩm, kết quả cuối cùng chắc chắn võ giả dùng võ học hạ phẩm thua rồi, có thể bị diệt ngay tích tắc.

Người xung quanh lắc đầu, trận đối chiến này không có ý nghĩa.

Bùm!

Hai loại võ kỹ cuối cùng va chạm, vang tiếng nổ điếc tai, từng đợt năng lượng nguyên khí cuồng bạo khuếch tán.

Chương 26 - Hai Vị Trưởng Lão Giật Mình

Trên đấu võ đài, Cảnh Ngôn vững vàng đứng yên tại chỗ, nguyên khí quanh quẩn người hắn ngăn chặn sóng năng lượng dao động bốn phía.

Các cặp mắt khó tin nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Cái gì?!

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể được!

Cảnh tượng diễn ra trên đấu võ đài làm bọn họ không thể tin đôi mắt nhìn thấy là sự thật.

Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn nên là người bị uy năng lớn lao đánh bay, ít nhất bị đánh bay ra khỏi đấu võ đài. Dù Cảnh Lục Thành nương tay điểm đến liền ngừng, không thật sự giết Cảnh Ngôn nhưng hắn vẫn sẽ bị uy năng khủng bố của võ học hất rơi xuống đấu võ đài mới đúng.

Vì dù Cảnh Ngôn thật sự là cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên nhưng hắn thi triển võ học hạ phẩm. Cảnh Lục Thành mặc dù khống chế cảnh giới ở Võ Đạo lục trọng thiên nhưng gã thi triển võ học trung phẩm. Hai người so đấu lẽ ra nên có kết quả cao thấp ngay.

Yên lặng giây lát rồi đám võ giả xao động:

- Chuyện gì xảy ra? Không lẽ Cảnh Lục Thành cố ý nương tay, không muốn đánh bại Cảnh Ngôn? Nhưng nếu như vậy tại sao hắn đi khiêu khích Cảnh Ngôn làm gì?

- Cảnh giới của ta thấp không nhìn ra ẩn tình bên trong, ai nói cho ta biết hai người có thật sự đang đối chiến không?

Võ giả cảnh giới thấp nghi ngờ Cảnh Lục Thành cố ý nương tay.

Võ giả cảnh giới cao thì biết rõ Cảnh Lục Thành trừ kiềm chế cảnh giới xuống lục trọng thiên ra không hề nương tình. Tức là Cảnh Ngôn hoàn toàn dựa vào võ học hạ phẩm Thu Phong Lạc Diệp Kiếm cứng rắn cản lại võ học trung phẩm Du Long Thương Pháp của Cảnh Lục Thành.

Cảnh Ngôn không chỉ ngăn cản còn làm Cảnh Lục Thành hơi lùi lại, nghĩa là trong đợt giao phong này gã bị dưới tay một chút.

Đặc biệt hai vị trưởng lão đứng bên ngoài mắt lấp lóe nhìn chằm chằm trong sân. Chi tiết cuộc đối chiến của Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Thành không thể giấu đôi mắt họ, Cảnh Thiên Anh và Cảnh Minh Tri là cường giả Tiên Thiên, từng động tác của hai người trên đấu võ đại bị hai trưởng lão xem rõ ràng.

Cảnh Minh Tri nhỏ giọng từ từ nói:

- Từ khi nào uy lực của Thu Phong Lạc Diệp Kiếm lớn đến vậy?

Cảnh Minh Tri liếc sang Cảnh Thiên Anh, mở miệng hỏi:

- Tứ trưởng lão, chẳng lẽ là ta nhìn lầm? Đây không phải Thu Phong Lạc Diệp Kiếm?

Cảnh Minh Tri hỏi Cảnh Thiên Anh là có lý do, vì ngày xưa Cảnh Thiên Anh từng tu luyện Thu Phong Lạc Diệp Kiếm. Trong những võ giả Cảnh gia tu luyện Thu Phong Lạc Diệp Kiếm thì Cảnh Thiên Anh lĩnh ngộ xuất sắc nhất. Cảnh Minh Tri hơi nghi ngờ Cảnh Ngôn sử dụng võ học trung phẩm hình dạng cực kỳ giống Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, tuy nhiên Cảnh Minh Tri tin tưởng Cảnh Thiên Anh có thể nhìn thấu.

Nghe Cảnh Minh Tri hỏi, Cảnh Thiên Anh nhẹ lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn đúng là sử dụng Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, đây là điều chắc chắn. Nhưng mà …

Cảnh Thiên Anh nhíu mày nói:

- Có chút khác, khác biệt rất nhỏ, người bình thường không phát hiện được.

Cảnh Ngôn chỉ sửa lỗ hổng ẩn của Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, thay đổi rất ít, trừ phi Cảnh Thiên Anh cực kỳ quen thuộc Thu Phong Lạc Diệp Kiếm nếu không khó mà nhìn ra chỗ bị sửa đổi.

Cảnh Minh Tri khó hiểu hỏi:

- Ý của tứ trưởng lão là sao?

Cảnh Thiên Anh mắt lóe tia sáng kinh thán nói:

- Nếu ta không đoán sai thì Thu Phong Lạc Diệp Kiếm đã bị Cảnh Ngôn cải tiến, hơn nữa cải tiến vô cùng thành công, khiến uy lực của võ học này tăng nhiều. Ta nghi ngờ nó đã sánh bằng võ học trung phẩm.

Mắt Cảnh Minh Tri lóe tia hoảng sợ:

- Cái gì?

Cải tiến võ học?

Đây đúng là tin tức siêu kinh người. Võ giả muốn cải tiến võ học và còn tăng lên uy lực là điều rất khó, cực kỳ siêu khó.

Nên biết nguyên Đông Lâm thành trong mười năm chưa chắc xuất hiện một võ giả có thể cải tiến một loại võ học, bao gồm là võ học hạ phẩm cấp thấp nhất.

Cải tiến võ học, tăng cao uy lực của võ học, loại vinh diệu này không thua gì tự mình đột phá đến Tiên Thiên cảnh. Có

thể nói nếu xác định tin tức này và đồn ra ngoài, nguyên Đông Lâm thành sẽ rung rinh.

Cảnh Lục Thành run nhẹ nhìn Cảnh Ngôn, liên tục gầm gừ:

- Không thể nào! Không thể nào!

Trong đám võ giả có mặt trừ hai vị trưởng lão ra, người cảm nhận sâu sắc nhất võ kỹ mà Cảnh Ngôn thi triển e rằng chính là Cảnh Lục Thành.

Cảnh Lục Thành cảm giác rõ ràng Cảnh Ngôn thi triển Thu Phong Lạc Diệp Kiếm ẩn chứa uy năng đáng sợ không thua gì võ học trung phẩm Du Long Thương Pháp của gã.

Sự thật là vậy nhưng Cảnh Lục Thành vẫn không tin.

Võ học hạ phẩm sao có thể sánh bằng uy năng của võ học trung phẩm?

Không chỉ thế, Cảnh Lục Thành linh cảm Cảnh Ngôn cố ý nhẹ tay, tức là hắn chưa dốc hết sức.

Cảnh Lục Thành không tin, cũng không muốn tin linh cảm này.

Cảnh Ngôn hơi mím môi, khá vừa lòng uy lực của Thu Phong Lạc Diệp Kiếm. Cảnh Ngôn thật sự nương tay, hắn không dốc hết sức khi sử dụng nguyên khí, cũng không dùng hết uy lực võ học. Cảnh Ngôn muốn dồn ép Cảnh Lục Thành từ bỏ việc kiểm soát cảnh giới, bắt gã sử dụng lực lượng mạnh nhất, sau đó hắn mới danh chính ngôn thuật hoàn toàn đánh bại gã. Cảnh Ngôn muốn làm Cảnh Lục Thành e sợ hắn, sau này hết dám khiêu khích.

Cảnh Lục Thành nên bị kết cục như vậy. Trước kia Cảnh Ngôn chẳng có ân oán gì Cảnh Lục Thành, nhưng gã vì Cảnh Ngọc Cầm cố ý khiêu khích nhục nhã hắn, người như vậy phải bị một bài học.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Cảnh Lục Thành, ngươi cũng chỉ có thế.

Mắt Cảnh Lục Thành lóe tia sáng đỏ rực, ngưng tụ khí thế:

- Chết tiệt! Cảnh Ngôn, ngươi đi chết cho lão tử!

Lửa giận thiêu đốt lý trí của Cảnh Lục Thành, nguyên khí đáng sợ dao động dâng lên trong người gã. Lần này nguyên khí dao động mạnh mẽ hơn trước, Cảnh Lục Thành muốn dồn hết sức.

Đám võ giả kêu lên:

- Cảnh Lục Thành không khống chế cảnh giới của mình nữa!

- Nguy rồi, hắn định dùng tu vi thất trọng thiên đối phó Cảnh Ngôn!

Ai đều nhìn ra Cảnh Lục Thành nuốt lời, lúc trước đối chiến gã bảo sẽ kiểm soát cảnh giới ở mức lục trọng thiên. Sau khi lần đầu tiên giao phong không thể đánh bại, thậm chí không áp chế được hắn thế là Cảnh Lục Thành vô sỉ đổi ý.

Con ngươi Cảnh Minh Tri co rút, định tiến lên ngăn cản:

- Cảnh Lục Thành này!

Cảnh Lục Thành có tu vi thất trọng thiên, Cảnh Ngôn chỉ có lục trọng thiên, đối chiến như thế hắn chịu thiệt thòi thậm chí có nguy hiểm. Cho nên Cảnh Minh Tri muốn ngăn cản.

Cảnh Thiên Anh can ngăn Cảnh Minh Tri, khóe môi cong lên:

- Chờ chút, lục trưởng lão hãy chờ xem đã. Ta cảm thấy tiểu tử Cảnh Ngôn này mới rồi còn ẩn giấu thủ đoạn.

Cảnh Minh Tri ngạc nhiên quay đầu lại:

- Hửm?

Chương 27 - Đánh Bay

Bùm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Cảnh Ngôn và Cảnh Lục Thành giao thác, kiếm quang và bóng thương tràn ngập sắp che kín hai bóng người.

Võ giả quanh đấu võ đài đa số cảnh giới thấp, chỉ thấy hai bóng dáng mơ hồ. Quanh hai người hình thành nhiều sóng khí lốc xoáy đáng sợ ẩn chứa uy năng, nhìn là biết đối chiến kịch liệt cỡ nào.

Cảnh Thiên Anh, Cảnh Minh Tri tập trung tinh thần quan sát đối chiến, nguyên khí vận chuyển trong người họ chuẩn bị tùy thời can thiệp.

Nói sao thì hai người không thể để Cảnh Ngôn chết vào tay Cảnh Lục Thành.

Mặc dù Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Võ Đạo lục trọng thiên nhưng một tháng trước cảnh giới của hắn càng tệ, mới được tam trọng thiên. Trong vòng một tháng liên tục tăng ba cảnh giới đã chứng minh thiên tài số một Đông Lâm thành ngày xưa lại trở về, thậm chí yêu nghiệt hơn xưa nhiều.

Gần đấu võ đài có người cười khẩy nói:

- Hơi bị vô sỉ.

- Đúng rồi, trước khi đối chiến đã nói sẽ khống chế cảnh giới ở mức lục trọng thiên nhưng bây giờ không thèm làm, lật lọng ngay trước mắt bao người, ha ha.

- Cảnh Lục Thành dốc hết sức ra thì chẳng phải là Cảnh Ngôn gặp nguy hiểm?

- Đúng rồi, nhưng dù Cảnh Ngôn thua cũng không sao, sẽ không ai nói hắn yếu.

Có người cảm khái:

- Đáng tiếc, lục trọng thiên và thất trọng thiên cách biệt quá lớn. Một người là võ giả trung cấp, một người là võ giả cao cấp, ài.

Trong mắt bọn họ Cảnh Ngôn không thể đánh lại Cảnh Lục Thành, vì cách biệt cảnh giới, gần như là chênh lệch một đại cảnh giới. Nếu Cảnh Ngôn cũng là thất trọng thiên thì Cảnh Lục Thành tuyệt đối không đánh thắng hắn.

Gò má Cảnh Lục Thành vặn vẹo:

- Cảnh Ngôn, chết đi!

Cảnh Lục Thành loáng thoáng nghe những tiếng xì xầm bên tai, máu nóng dồn lên não gã. Cảnh Lục Thành cứ nghĩ tùy tiện ra tay là có thể đánh bại Cảnh Ngôn, nhưng bây giờ gã dốc hết sức rồi mà hắn bình yên vô sự.

Ban đầu Cảnh Lục Thành định nhục nhã Cảnh Ngôn tơi bời, đánh bại hắn trước mặt đám đông võ giả Cảnh gia. Giờ xem ra nhục nhã đã là chuyện không thể nào, dù Cảnh Lục Thành có đánh bại Cảnh Ngôn thì ngươi khác sẽ cảm thấy hắn thua mà vinh dự. Một võ giả lục trọng thiên có thể đấu với võ giả thất trọng thiên đến trình độ này đủ cho Cảnh Ngôn kiêu ngạo rồi.

Nghe tiếng bàn tán của võ giả xung quanh là biết rồi.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe:

- Cũng đến lúc rồi.

Cảnh Ngôn sử dụng võ học hạ phẩm đối chiến với Cảnh Lục Thành có một mục đích quan trọng là mài giũa võ học của mình. Từ sau khi chỉnh sửa Thu Phong Lạc Diệp Kiếm Cảnh Ngôn chưa chính thức dùng võ học này đối địch, lúc trong Hắc Thạch sơn mạch đấu với Lâm Hổ không tính. Cảnh Lục Thành có tu vi thất trọng thiên là đối tượng rèn luyện rất tốt cho Cảnh Ngôn, nếu không lợi dụng một phen thì lãng phí.

Nguyên khí toàn thân rung lên, Cảnh Ngôn tăng tốc độ, Lưu Quang kiếm trong tay lóe kiếm quang màu đen mênh mông:

- Thua đi!

Rắc!

Màn thương có dấu hiệu rạn nứt, kiếm quang len vào.

Vèo!

Cảnh Lục Thành bị kiếm quang hất bay.

Cảnh Lục Thành hét thảm, như chó chết té lăn quay dưới đất:

- A!

Du Long Thương Pháp có nhiều lỗ hổng ẩn, tuy Cảnh Ngôn chưa từng tu luyện loại võ học này nhưng trong đối chiến hắn đã phát hiện nhiều lỗ hổng, đủ để hắn lợi dụng chúng nó nhẹ nhàng đánh bại Cảnh Lục Thành.

Dĩ nhiên nếu cảnh giới của Cảnh Lục Thành quá cao, dù Cảnh Ngôn nắm giữ lỗ hổng của võ học cũng đành bó tay.

Ví dụ nếu Cảnh Lục Thành là cường giả Tiên Thiên, dù gã không sử dụng võ kỹ gì thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không đánh thắng. Tiếc rằng Cảnh Lục Thành không có tu vi cao đến thế, cảnh giới của gã cao hơn Cảnh Ngôn một chút nhưng bàn về nguyên khí hùng hậu thì hắn không thua gì gã.

Trận chiến này Cảnh Lục Thành tất nhiên thua.

Hơn nữa Cảnh Ngôn không sử dụng võ học trung phẩm Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

- Cảnh Lục Thành thua?

- Cái … cái này …

- Cảnh Lục Thành là cảnh giới thất trọng thiên! Vậy mà không đánh thắng Cảnh Ngôn lục trọng thiên?

- Ta mù mắt rồi! Chuyện như vậy sao có thể xảy ra? Làm sao có thể?

Cảnh Lục Thành bị một kiếm đánh bay, người Cảnh gia đứng xem không phản ứng lại. Giây trước họ còn đang xem Cảnh Ngôn và Cảnh Lục Thành lực lượng ngang nhau, đánh túi bụi, chỉ như thế đã làm người ta bất ngờ rồi. Giây sau Cảnh Lục Thành bay ra.

Xem hoa mắt?

Không!

Cảnh Lục Thành như con chó ngã chổng vó ở đằng kia.

Cảnh Lục Thành không bị vết thương nghiêm trọng gì, xem quần áo trên người gã chỉ bị mấy vết rách do kiếm quang cắt trúng. Nhìn xuyên vết rách không thấy quá nhiều máu ứa ra.

Cảnh Lục Thành không đứng dậy, gã không có mặt mũi nào đối diện một đám võ giả Cảnh gia.

Cảnh Lục Thành thua, thua rất thảm. Cảnh Lục Thành không hiểu tại sao Cảnh Ngôn mạnh đến vậy, gã chỉ biết một điều rằng hắn mạnh hơn gã nhiều, nếu hắn muốn giết gã thì bây giờ đã tắt thở rồi. Cảnh Lục Thành không biết có nên cảm ơn Cảnh Ngôn không xuống tay giết không.

Cảnh Lục Thành cảm thấy đầu óc trống rỗng, giọng nói những người Cảnh gia xung quanh dường như biến mất trong tai gã. Cảnh Lục Thành vô cùng hối hận tại sao đi khiêu chiến Cảnh Ngôn làm gì.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Lục Thành tinh thần uể oải mặt không biểu tình, hắn lên tiếng:

- Cảnh Lục Thành, lúc trước ta đã nói rồi, đừng đứng ra bênh ai, khi nào có đủ thực lực mới nên làm nếu không sẽ hối hận.

Cảnh Ngôn không xuống tay ác vì có lý do. Đầu tiên là hắn và Cảnh Lục Thành không có ân oán gì lớn, gã đơn giản muốn giúp Cảnh Ngọc Cầm nhục nhã Cảnh Ngôn. Thứ hai Cảnh gia có tộc quy rằng tử đệ trong gia tộc được so tài nhưng không thể chém giết. Huống chi hai vị trưởng lão có mặt tại đây.

Cảnh Minh Tri ngây ra giây lát rồi thở hắt ra nhìn Cảnh Thiên Anh:

- Tứ trưởng lão nói đúng, tiểu tử Cảnh Ngôn này thật là … lợi hại.

Cảnh Thiên Anh hít sâu, nói:

- Thật ra ta cũng không ngờ, tuy nhìn ra tiểu tử này ẩn giấu thực lực nhưng chẳng ngờ hắn thật sự đánh bại Cảnh Lục Thành.

Mắt Cảnh Minh Tri sáng rực nói:

- Ừ, một tháng trước tu vi tam trọng thiên bây giờ là lục trọng thiên. Lại còn cải tiến võ kỹ Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, đánh bại Cảnh Lục Thành tu vi thất trọng thiên. Tứ trưởng lão, ta có nên nói một câu thiên tài của Cảnh gia chúng ta đã trở về?

Cảnh Thiên Anh nghiêm túc nói:

- Lục trưởng lão hãy tiếp tục đợt trắc nghiệm, ta đi gặp tộc trưởng.

Cảnh Minh Tri mắt lóe tia sáng:

- Được!

Cảnh Minh Tri hiểu ý Cảnh Thiên Anh nên gật mạnh đầu đồng ý.

Cảnh Ngôn ngày xưa đã quay về, hình như yêu nghiệt còn hơn trước kia, phải báo cho tộc trưởng biết ngay.

Chương 28 - Cảm Tạ Ngươi Rộng Rãi

Cảnh Minh Tri nhìn tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh bước ra diễn võ đường, gã hít sâu nghiêm nghị nói với các tử đệ Cảnh gia ở đây:

- Tiếp tục trắc nghiệm thực lực!

Cảnh Minh Tri nhìn chăm chú vào Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cảm giác ánh mắt của lục trưởng lão cũng giương mắt nhìn sang, thấy Cảnh Minh Tri gật đầu với mình.

Đối chiến kết thúc, một số thành viên Cảnh gia lên tiếng chào hỏi:

- Cảnh Ngôn ca!

- Cảnh Ngôn ca quá lợi hại, hạ gục được Cảnh Lục Thành!

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn ca luôn là thần tượng của ta.

- …

Cảnh Ngôn mỉm cười chào lại, trải qua một lần từ đỉnh cao trượt xuống thung lũng hắn đã nhìn thấu nhiều chuyện.

Người có thực lực liền được cung duy, ngươi không có thực lực thì người ta không thèm nhìn ngươi. Nên không cần để bụng mấy người như vậy.

Cảnh Ngôn chắp tay chào mọi người, định đi khỏi diễn võ đường:

- Các vị huynh đệ, ta còn phải trở về tu luyện, xin đi trước.

- Cảnh Ngôn ca đi đi!

- Hôm nào ta mời Cảnh Ngôn ca uống rượu!

Trong tiếng cung duy nhiệt tình Cảnh Ngôn bước ra cửa chính diễn võ đường.

Không phải mọi người đều mừng cho Cảnh Ngôn phục hồi. Trong diễn võ đường một số tử đệ Cảnh gia cảnh giới cao ánh mắt phức tạp nhìn Cảnh Ngôn, lòng chất chứa cảm xúc kỳ lạ mà chính họ cũng không biết gọi tên.

Cảnh Ngôn sắp bước qua ngưỡng cửa chợt thấy mấy bóng người từ xa đi tới, dẫn đầu là Cảnh Xuyên Lăng tu vi Võ Đạo bát trọng thiên.

Hiển nhiên Cảnh Xuyên Lăng cũng đến trắc nghiệm thực lực.

Trong Cảnh gia võ giả cao cấp như Cảnh Xuyên Lăng hiếm khi mỗi tháng đến trắc nghiệm thực lực. Một số người chỉ trắc nghiệm cảnh giới những khi tiến bộ cảnh giới.

Cảnh Xuyên Lăng chăm chỉ hàng tháng đến trắc nghiệm, gã không vì chút tiền thưởng. Đối với võ giả bát trọng thiên có rất nhiều cách kiếm linh thạch, hai trăm khối linh thạch tầm thường chẳng đáng gì với họ. Võ giả cao cấp tổ đội đi Hắc Thạch sơn mạch săn giết linh thú, miễn không quá xui xẻo thì mỗi người trong một tháng không khó kiếm một ngàn khối linh thạch.

Đương nhiên trong Đông Lâm thành không có nhiều võ giả cao cấp, ngay trong tứ đại gia tộc võ giả cao cấp vẫn được tính là cao thủ.

Cảnh Xuyên Lăng đến trắc nghiệm thực lực nguyên nhân chính vì gã thích nghe người ta tâng bốc mình, thích ánh mắt hâm mộ của người khác nhìn mình.

Cảnh Xuyên Lăng trông thấy Cảnh Ngôn liền cười chào hỏi:

- A! Cảnh Ngôn ca?

Cảnh Ngôn cười gật đầu chào lại:

- Xuyên Lăng.

Cảnh Xuyên Lăng mắt lóe tia sáng mỉm cười hỏi:

- Ha ha, Cảnh Ngôn ca lại đến trắc nghiệm thực lực? Đã xong rồi sao?

Xem vẻ mặt của Cảnh Xuyên Lăng rất nồng nhiệt nhưng đáy mắt ẩn giấu khinh thường, coi rẻ không lừa được Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thầm cười lạnh, ngoài mặt nói:

- Đúng rồi, đang chuẩn bị đi.

Đối với người như Cảnh Xuyên Lăng không có lý do gì Cảnh Ngôn không tức giận, nhưng bây giờ chưa phải lúc trở mặt. Cảnh Xuyên Lăng dù sao là võ giả bát trọng thiên, Cảnh Ngôn cảm thấy còn hơi khó khăn nếu muốn hạ gục đối phương. Trong thời gian ngắn hắn sẽ giảm bớt khó khăn này, không nóng nảy.

Khóe môi Cảnh Xuyên Lăng cong lên:

- Ta biết Cảnh Ngôn ca thiếu linh thạch,tháng trước ta cho ca mượn một ít linh thạch rồi. Cảnh Ngôn ca chờ chút, đợi ta trắc nghiệm xong cầm phần thưởng rồi lại cho Cảnh Ngôn ca mượn nữa.

Giọng Cảnh Xuyên Lăng không nhỏ, người xung quanh đều nghe rõ, tất nhiên gã cố ý làm vậy.

Mấy thành viên Cảnh gia theo sau Cảnh Xuyên Lăng đều cười phá lên.

Cảnh Ngôn lấy năm khối linh thạch ra mỉm cười đưa cho:

- Đa tạ ý tốt của Xuyên Lăng nhưng ta không cần, giờ ta không thiếu linh thạch. Tháng trước mượn Xuyên Lăng năm khối linh thạch giờ ta trả lại, rất cảm ơn Xuyên Lăng rộng rãi, năm khối linh thạch đã giúp đỡ ta.

Cảnh Xuyên Lăng kinh ngạc, gã không ngờ Cảnh Ngôn sẽ trả lại năm khối linh thạch. Thật tình Cảnh Xuyên Lăng không ngờ Cảnh Ngôn có thể trả lại năm khối linh thạch được.

Trong một chốc Cảnh Xuyên Lăng không nhận lại năm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn rút tay về:

- Ha ha ha!

Năm khối linh thạch rơi lộp bộp xuống đất.

Cảnh Ngôn bước ra cửa diễn võ đường.

Nhiều tử đệ Cảnh gia trong diễn võ đường ánh mắt kỳ lạ nhìn Cảnh Xuyên Lăng. Lúc Cảnh Ngôn cường đại Cảnh Xuyên Lăng luôn bám theo sau mông hắn, ai đều biết gã là người của hắn. Khi ấy Cảnh Xuyên Lăng nhận được nhiều ích lợi từ tay Cảnh Ngôn.

Mọi người đã đoán được câu chuyện. Mới không lâu trước Cảnh Ngôn đi tìm Cảnh Xuyên Lăng mượn linh thạch, nhưng gã chỉ cho hắn mượn năm khối linh thạch. Nếu Cảnh Ngôn không trả lại linh thạch thì mọi người còn chưa biết chuyện này.

Vài tử đệ Cảnh gia nhủ thầm trong bụng:

- Cảnh Xuyên Lăng hơi vong ân phụ nghĩa.

- Trước kia nhận ơn huệ lớn của Cảnh Ngôn ca vậy mà bây giờ đối xử với Cảnh Ngôn ca như vậy.

- Thật là lòng người cách cái bụng.

Bọn họ không dám hó hé tiếng nào trước mặt Cảnh Xuyên Lăng nhưng gã không thể ngăn cản suy nghĩ trong đầu họ.

Mãi khi Cảnh Ngôn rời xa Cảnh Xuyên Lăng mới siết chặt nắm tay, lửa giận cháy hừng hực:

- Chết tiệt!

Năm khối linh thạch lăn lóc dưới đất như tát vào mặt Cảnh Xuyên Lăng, đánh bốp bốp ngay trước mắt công chúng.

Một tử đệ Cảnh gia chơi thân với Cảnh Xuyên Lăng đi tới gần, nhỏ giọng kêu:

- Xuyên Lăng ca!

Khóe mắt Cảnh Xuyên Lăng liếc qua:

- Có chuyện gì?

Tử đệ Cảnh gia nhỏ giọng nói:

- Cảnh Ngôn đó Võ Đạo lục trọng thiên.

Con ngươi Cảnh Xuyên Lăng co rút, giật mình khẽ rít:

- Cái gì? Không thể nào!

Tháng trước Cảnh Xuyên Lăng có mặt tại đây, tận mắt thấy Cảnh Ngôn trắc nghiệm ra tu vi Võ Đạo tam trọng thiên. Sao có thể trong một tháng đã đến cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên?

Chuyện này không thể xảy ra, như mơ giữa ban ngày, không ai tin nổi.

Tử đệ càng nói càng nhỏ, gã cảm nhận giận dữ trong mắt Cảnh Xuyên Lăng:

- Là thật sự, bọn họ đều thấy tận mắt.

Vèo!

Cảnh Xuyên Lăng quét mắt qua, chợt thấy bóng dáng Cảnh Lục Thành. Nhìn Cảnh Lục Thành mặt xám như tro tàn, đôi mắt không chút ánh sáng, hình như thật sự mới bị Cảnh Ngôn đánh bại.

Cảnh Lục Thành liếc Cảnh Xuyên Lăng một cái, không nói một câu bước nhanh ra ngoài cửa. Ở lại diễn võ đường làm gã bứt rứt khó chịu.

Dù Cảnh Xuyên Lăng không bao giờ muốn tin nhưng chuyện đã xảy ra, gã không tin không được:

- Sao có thể như vậy? Sao có thể?

Rất nhiều người nơi này đều thấy Cảnh Ngôn và Cảnh Lục Thành đối chiến.

Nhưng dù Cảnh Ngôn thật sự có tu vi Võ Đạo lục trọng thiên thì hắn làm sao có thể đánh bại Cảnh Lục Thành? Tu vi Võ Đạo thất trọng thiên của gã là hàng thật trăm phần trăm.

Đầu óc Cảnh Xuyên Lăng xoay chuyển nhanh, gã hít một hơi thật sâu, cánh tay nổi gân xanh.

Cảnh Xuyên Lăng thầm thề:

- Chết tiệt, dám nhục nhã ta! Cảnh Ngôn, ta sẽ không cho ngươi lại đạp trên đầu nữa, tuyệt đối không bao giờ!

Chương 29 - Sắp Xếp Cho Cảnh Ngôn

Trạch viện Cảnh gia, biệt viện của tộc trưởng.

Cảnh Thành Dã thấy Cảnh Thiên Anh, cười hỏi:

- Tứ trưởng lão sao có rảnh đến đây?

Cảnh Thành Dã là tộc trưởng Cảnh gia đương nhiệm, mặc áo trắng mặt mày nho nhã. Cảnh Thành Dã biết tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh hôm nay phụ trách chủ trì trắc nghiệm thực lực tử đệ gia tộc mỗi tháng một lần, nên hơi ngạc nhiên khi thấy tứ trưởng lão tìm đến.

Cảnh Thiên Anh nhìn Cảnh Thành Dã, đảo tròng mắt nhìn hướng người khác trong phòng:

- Tộc trưởng, ta đến vì Cảnh Ngôn.

Cảnh Thiên Anh gật đầu chào lão nhân mặc áo tím ngồi trên ghế:

- Đại trưởng lão cũng có đây.

Lão nhân này là đại trưởng lão Cảnh gia, tên Cảnh Xuân Vũ.

Cảnh Thành Dã mắt lóe tia sáng, gật đầu nói:

- Cảnh Ngôn? Tháng này Cảnh Ngôn lại tham gia trắc nghiệm thực lực gia tộc? Hài tử này … rất có tính dẻo.

Cảnh Thiên Anh gật gù:

- Đúng vậy, Cảnh Ngôn đã trắc nghiệm thực lực.

Cảnh Xuân Vũ lên tiếng:

- Lão tộc trưởng hao phí nhiều tài nguyên cho Cảnh Ngôn, không ngờ cuối cùng hắn làm chúng ta thất vọng. Đến bước này rồi hắn còn trắc nghiệm thực lực, không biết hắn nghĩ gì.

Cảnh Thiên Anh nghe lời Cảnh Xuân Vũ nói, hơi cau mày.

Cảnh Thiên Anh biết Cảnh Xuân Vũ hơi gai mắt Cảnh Ngôn, đương nhiên không phải vì hắn bị rớt cảnh giới, lý do chính là vì Cảnh Xuân Vũ có chút hiềm khích với lão tộc trưởng cũng là gia gia của Cảnh Ngôn.

Ngày xưa Cảnh Xuân Vũ và gia gia của Cảnh Ngôn tranh giành vị trí tộc trưởng, lần đó Cảnh Xuân Vũ thua, gia gia của Cảnh Ngôn trở thành tộc trưởng, còn lão thì thành đại trưởng lão.

Nên ngày xưa Cảnh Ngôn còn là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành thì Cảnh Xuân Vũ giữ thái độ tạm ổn, từ lúc hắn rớt cảnh giới lão chưa từng cho hắn chút hiền hòa nào.

Cảnh Thành Dã nhìn đại trưởng lão, lắc đầu nói:

- Đại trưởng lão không thể nói như vậy, Cảnh Ngôn từng là đệ nhất thiên tài của Cảnh gia chúng ta, lẽ thường nên được nhiều tài nguyên tu luyện, lão tộc trưởng làm vậy không có gì đáng trách.

Bất cứ gia tộc nào không thể phân phối đồng đều tài nguyên cho tất cả thành viên, người tư chất cao lẽ tất nhiên được nhiều tài nguyên.

Cảnh Thành Dã cười nói với Cảnh Thiên Anh:

- Tứ trưởng lão không biết, ta mới nhận được tin của Tử Kỳ, Tử Kỳ cũng hỏi tình huống của Cảnh Ngôn, đây đã là lần thứ năm nàng truyền tin về gia tộc. Nếu không phải Tử Kỳ không có thời gian thì chắc chắn đã chạy ngay về xem Cảnh Ngôn.

Cảnh Tử Kỳ là nữ nhi của Cảnh Thành Dã, thiên phú Võ Đạo rất kinh người, là một trong những tử đệ xuất sắc nhất Cảnh gia gần mười năm nay.

Lam Khúc quận có ba học viện lớn, trước kia Cảnh Ngôn vào Thần Phong học viện. Cảnh Tử Kỳ đang tu luyện trong Hồng Liên học viện, cũng nằm trong ba học viện lớn.

Ba học viện lớn là vật khổng lồ trong Lam Khúc quận, rất khó khăn đi vào ba học viện lớn tu luyện.

Hầu như mọi võ giả trẻ tuổi đều ước mơ được vào ba học viện lớn.

Khi đã vào ba học viện lớn chẳng những được tài nguyên khiến người khao khát, còn có thân phận làm người ta hâm mộ. Võ giả tu luyện trong ba học viện lớn đi bất cứ chỗ nào trong Lam Khúc quận đều được tôn kính vô cùng.

Nhưng võ giả trẻ có thể vào ba học viện lớn rất ít ỏi.

Cảnh Thành Dã trầm ngâm nói:

- Ta có suy xét việc của Cảnh Ngôn, ta định để hắn đi Đông Hà trấn, chỗ đó có mạch khoáng của Cảnh gia. Cảnh Ngôn có thể đi quản lý mạch khoáng này, có lẽ rời khỏi Đông Lâm thành là việc tốt cho Cảnh Ngôn.

Đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ đệm vào:

- Tộc trưởng suy xét rất đúng. Cảnh Ngôn ở trong Đông Lâm thành, người ngoài không chỉ cười nhạo hắn còn tạo ảnh hưởng xấu cho Cảnh gia chúng ta. Nếu Cảnh Ngôn rời đi, thời gian lâu những người ngoài sẽ lãng quên chuyện này .

Cảnh Thiên Anh nghe Cảnh Xuân Vũ nói mấy câu, biến sắc mặt.

Rời khỏi đại viện gia tộc?

Chỉ những thành viên không có hy vọng trong Võ Đạo mới bị buộc rời khỏi đại viện gia tộc.

Nếu Cảnh Ngôn rời đi e rằng đời này không có hy vọng trở lại.

Cảnh Thiên Anh nói nhanh:

- Làm vậy sợ là không ổn!

Đại trưởng lão khí thế nghiêm nghị, bất mãn chất vấn Cảnh Thiên Anh:

- Tứ trưởng lão nói lời đó là sao? Ta biết ngươi thân gần với lão tộc trưởng, có tình cảm đặc biệt với Cảnh Ngôn. Nhưng tình huống của Cảnh Ngôn bây giờ chẳng lẽ cứ để hắn ở lại gia tộc mãi sao?

Cảnh Thiên Anh cau mày liếc đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão đừng gấp gáp vậy, chuyện này đại trưởng lão còn chưa rõ ràng.

Đại trưởng lão cười nhạt:

- Ha ha … Phải không? Ta chưa hiểu rõ?

Cảnh Thành Dã bình tĩnh hỏi:

- Ý kiến của tứ trưởng lão thế nào?

Cảnh Thiên Anh lại liếc qua đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ:

- Ý kiến của ta? Ta thì không có ý kiến gì, nhưng hôm nay ta đến gặp tộc trưởng để nói tình huống của Cảnh Ngôn.

Cảnh Thiên Anh tiếp tục bảo:

- Cảnh Ngôn mới tham gia trắc nghiệm, cảnh giới của hắn đã không phải Võ Đạo tam trọng thiên.

Đại trưởng lão ngữ điệu hơi khinh miệt:

- Lại rớt xuống sao? Biết ngay mà, e rằng không lâu sau Cảnh Ngôn sẽ rớt hết cảnh giới trở thành một người bình thường.

Cảnh Thiên Anh hơi tức giận trừng Cảnh Xuân Vũ:

- Đại trưởng lão nói sai rồi, Cảnh Ngôn không rớt cảnh giới mà là thăng cấp.

Ngươi là đại trưởng lão của gia tộc, địa vị cao thượng, quyền lực cơ hồ chỉ dưới tộc trưởng. Ngươi còn là trưởng bối, vậy mà giờ gấp gáp đòi đuổi một vãn bối rời khỏi gia tộc, hơn nữa vãn bối này là tôn tử của lão tộc trưởng, hành động này khiến người khinh thường. Dù ngươi không thích Cảnh Ngôn cũng không nên hấp tấp như vậy.

Cảnh Xuân Vũ kinh ngạc hỏi:

- Thăng cấp?

Cảnh Xuân Vũ không ngờ Cảnh Ngôn sẽ thăng cấp cảnh giới.

Cảnh Ngôn từ cảnh giới Tiên Thiên tụt dốc không phanh mãi đến khi chỉ còn tu vi tam trọng thiên. Tháng trước trắc nghiệm xác định Cảnh Ngôn vẫn ở cảnh giới tam trọng thiên, trong quá trình hắn chưa từng thăng cấp.

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã kinh ngạc hỏi:

- Tứ trưởng lão nói Cảnh Ngôn thăng cấp cảnh giới không lẽ trở lại tu vi tứ trọng thiên?

Không chỉ đại trưởng lão bất ngờ, Cảnh Thành Dã cũng không ngờ. Mới rồi Cảnh Thiên Anh nói Cảnh Ngôn không còn là tu vi tam trọng thiên khiến Cảnh Thành Dã đương nhiên nghĩ hắn rớt xuống nhị trọng thiên.

Đại trưởng lão trợn trắng mắt hừ mũi:

- Về tứ trọng thiên thì làm được gì? Hừ!

Khóe môi Cảnh Thiên Anh cong lên cười khẽ:

- Tộc trưởng, hôm nay trắc nghiệm thực lực tử đệ gia tộc do ta và lục trưởng lão cùng chủ trì. Vừa rồi Cảnh Ngôn đã tham gia trắc nghiệm, ta và lục trưởng lão xác định thực lực của Cảnh Ngôn trở lại cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên.

Khi nói chuyện Cảnh Thiên Anh nhìn chằm chằm Cảnh Xuân Vũ, không muốn bỏ qua vẻ mặt của lão khi nghe rõ mấy câu trên.

Chương 30 - Ta Không Thể

Cảnh Xuân Vũ gần như rít gào:

- Cái gì?!

Cảnh Xuân Vũ vốn ngồi trên ghế lúc này đứng bật dậy nhìn Cảnh Thiên Anh chằm chằm.

Cảnh Thành Dã xoe tròn mắt, hơi thở thay đổi.

Tu vi Võ Đạo lục trọng thiên không đến mức khiến Cảnh Xuân Vũ, Cảnh Thành Dã ngạc nhiên. Vấn đề ở chỗ tháng trước Cảnh Ngôn còn là Võ Đạo tam trọng thiên, trong vòng một tháng phục hồi đến Võ Đạo lục trọng thiên?

Sao có thể?

Quá nghịch thiên!

Cảnh Ngôn ngày xưa còn kém xa mới đến ngưỡng yêu nghiệt, một tháng tăng lên một cảnh giới đã là ghê gớm chứ đừng nói tới ba cảnh giới.

Cảnh Thành Dã hít sâu nhìn thẳng Cảnh Thiên Anh, mỉm cười hỏi:

- Tứ trưởng lão thật sự chắc chắn?

Cảnh Thành Dã biết chuyện này là thật, Cảnh Thiên Anh không thể nào lừa gạt gã. Huống chi không phải một mình Cảnh Thiên Anh chủ trì trắc nghiệm thực lực đợt này, lục trưởng lão Cảnh Minh Tri cũng có mặt.

Lùi một bước, trong diễn võ đường chắc chắn có một đống tử đệ Cảnh gia thấy tận mặt.

Biết là một chuyện nhưng Cảnh Thành Dã vẫn rất khó tin.

Cảnh Thiên Anh nhìn mặt Cảnh Xuân Vũ hơi vặn vẹo, lòng sung sướng nói:

- Ta cực kỳ chắc chắn. Tộc trưởng, thật ra Cảnh Ngôn chỉ phục hồi đến cảnh giới lục trọng thiên nhưng thực lực thật sự của hắn vượt qua biểu tượng.

Ánh mắt Cảnh Thành Dã khó hiểu hỏi:

- Vượt qua biểu tượng?

Cảnh Thiên Anh liếc sang Cảnh Xuân Vũ:

- Cảnh gia ta có một võ giả cao cấp Cảnh Lục Thành, chắc đại trưởng lão cũng biết người này?

Tất nhiên Cảnh Xuân Vũ biết Cảnh Lục Thành.

Cảnh Ngọc Cầm là nữ nhi của Cảnh Xuân Vũ, Cảnh Lục Thành tuy không phải tôn tử của đại trưởng lão nhưng quan hệ của Cảnh Ngọc Cầm và gã rất thân thiết.

Cảnh Xuân Vũ hít sâu mấy lần dằn xuống chấn động, ánh mắt nghiêm túc nhìn Cảnh Thiên Anh, trầm giọng hỏi:

- Tứ trưởng lão muốn nói cái gì?

Cảnh Thiên Anh cười nói:

- Hôm nay trong diễn võ đường Cảnh Lục Thành chủ động luận bàn với Cảnh Ngôn, nhưng bị đánh bại khi đối chiến. Cảnh Lục Thành có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên.

Cảnh Thành Dã, Cảnh Xuân Vũ lại rùng mình.

Cảnh Xuân Vũ rít gào the thé, mặt vặn vẹo:

- Không thể nào! Cảnh Lục Thành là Võ Đạo thất trọng thiên! Dù Cảnh Ngôn phục hồi đến cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên cũng không thể đánh lại Cảnh Lục Thành! Tứ trưởng lão đang nói bậy bạ cái gì? Hoặc là Cảnh Lục Thành đè ép cảnh giới của mình.

Cảnh Thiên Anh mắt lóe tia sáng nói:

- Ha ha, ban đầu đúng là Cảnh Lục Thành tuyên bố trước mặt mọi người sẽ khống chế cảnh giới ở mức Võ Đạo lục trọng thiên. Nhưng lúc đối chiến Cảnh Lục Thành không hề kiềm chế, dù vậy vẫn bị Cảnh Ngôn đánh bại.

Nhớ lại Cảnh Ngôn thi triển võ học Thu Phong Lạc Diệp Kiếm khiến lòng Cảnh Thiên Anh phấn khởi.

Võ giả bình thường không cách nào cải tiến võ học, đừng nói võ giả dưới Tiên Thiên, dù là cường giả Tiên Thiên cả đời chưa chắc có thể cải tiến một loại võ học.

Cảnh Thiên Anh nắm chắc trên chín mươi phần trăm Cảnh Ngôn là người cải tiến võ học hạ phẩm Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, nếu không thì Thu Phong Lạc Diệp Kiếm đã chẳng có chuyển động lớn như vậy.

Cảnh Thiên Anh đổi sắc mặt chắp tay hướng Cảnh Thành Dã, trịnh trọng nói:

- Tộc trưởng! Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Lục Thành, hắn thi triển võ kỹ tên Thu Phong Lạc Diệp Kiếm. Cảnh Lục Thành thi triển võ kỹ tên Du Long Thương Pháp. Ta quan sát hai người đối chiến, có thể xác định Thu Phong Lạc Diệp Kiếm của Cảnh Ngôn bị sửa đổi, uy lực tăng lên rất nhiều không thua kém võ học trung phẩm, thậm chí còn vượt trên!

Cảnh Thiên Anh nói nhanh nhưng tròn vành rõ chữ.

Nghe mấy câu tứ trưởng lão nói, lòng Cảnh Thành Dã dậy sóng dữ, giọng hơi run hỏi:

- Ý của tứ trưởng lão là … Cảnh Ngôn cải tiến Thu Phong Lạc Diệp Kiếm?

Nếu đúng thật thì quá kinh người!

Nên biết võ học hạ phẩm tuy cũng có giá trị nhưng trong Đông Lâm thành rất dễ mua được, muốn mua võ học trung phẩm thì không dễ như vậy, cần chút may mắn.

Nếu Cảnh Ngôn thật sự cải tiến Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, nghe lời tứ trưởng lão nói uy lực Thu Phong Lạc Diệp Kiếm sánh bằng võ học trung phẩm, đại biểu ý nghĩa không đơn giản là Cảnh gia có thêm một loại võ học trung phẩm.

Tu luyện Thu Phong Lạc Diệp Kiếm khó khăn thấp hơn võ học trung phẩm nhiều, nếu Thu Phong Lạc Diệp Kiếm bị cải tiến vậy là có thể cho nhiều tử đệ chưa đủ tư cách tu luyện võ học trung phẩm có thể luyện Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, thực lực tăng vọt.

Đầu óc Cảnh Thành Dã xoay chuyển nhanh những ý nghĩ này.

Mắt Cảnh Thiên Anh sáng lấp lánh nói:

- Chắc không sai, nhưng ta không thể chắc chắn trăm phần trăm Cảnh Ngôn là người cải tiến võ học.

Cảnh Thành Dã quát to hướng bên ngoài:

- Hộ vệ có đây không?

Một hộ vệ lao vào, hành lễ với Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng!

- Đi mời Cảnh Ngôn đến!

Cảnh Thành Dã đã không kiềm nén được muốn gặp Cảnh Ngôn ngay, gã muốn bàn chuyện với hắn.

Chợ khu tây, Như Ý các.

Cảnh Lục Thành thẫn thờ lang thang đến Như Ý các.

Cảnh Lục Thành đến đây để gặp Cảnh Ngọc Cầm.

Cảnh Ngọc Cầm tạm thời bị Như Ý các cách chức nhưng chưa bị đuổi ra, mỗi ngày nàng thường ở trong Như Ý các.

Cảnh Ngọc Cầm thấy Cảnh Lục Thành, thân thiết kêu lên:

- Lục Thành!

Cảnh Ngọc Cầm biết hôm nay là ngày tử đệ gia tộc trắc nghiệm thực lực hàng tháng một lần. Nàng biết Cảnh Lục Thành sẽ khiêu khích Cảnh Ngôn trong diễn võ đường, vì chính Cảnh Ngọc Cầm xúi giục gã. Cảnh Ngọc Cầm không muốn cho Cảnh Ngôn sống dễ chịu, nàng muốn hắn bị nhục nhã tơi bời trước mặt nhiều người Cảnh gia.

Cảnh Ngọc Cầm cười tươi hỏi:

- Thế nào? Cảnh Ngôn có gan đối chiến với ngươi không?

Mặt Cảnh Lục Thành đần ra gật đầu như con rối:

- Đối chiến.

Cảnh Ngọc Cầm cau mày, nhìn ra tinh thần của Cảnh Lục Thành hơi lạ. Nàng không bao giờ đoán được Cảnh Lục Thành bị Cảnh Ngôn đánh bại.

Thật ra thì bất cứ ai cũng không ngờ rằng Cảnh Lục Thành thua vào tay Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngọc Cầm nhíu mày hỏi:

- Sao vậy? Chẳng lẽ bị trưởng lão răn dạy? Chắc không phải ngươi giết Cảnh Ngôn đi? Lục Thành, miễn ngươi không giết thì Cảnh Ngôn không sợ gì, cứ yên tâm, đám trưởng lão gia tộc không thể làm gì ngươi.

Cảnh Ngọc Cầm có tự tin khi nói những lời này, vì phụ thân của nàng là Cảnh Xuân Vũ đại trưởng lão Cảnh gia. Có đại trưởng lão chưa chờ gặp chút chuyện nhỏ nói một câu là giải quyết xong. Đương nhiên nếu thật sự giết Cảnh Ngôn thì

hơi rắc rối, dù sao hắn là tôn tử của lão tộc trưởng, trong Cảnh gia có một số cao tầng ưu ái hắn.

Cảnh Lục Thành ngước mắt nhìn Cảnh Ngọc Cầm, môi mấp máy:

- Không … ta không giết Cảnh Ngôn, ta … ta không thể!

Chương 31 - Thay Đổi Thái Độ

Mắt Cảnh Lục Thành trống rỗng, tuy gã đối diện với Cảnh Ngọc Cầm nhưng mắt gã u ám sâu thẳm.

Cảnh Lục Thành bị Cảnh Ngôn hù sợ, nếu gã không thể thoát ra khỏi bóng ma thì có lẽ suốt đời sẽ dừng bước ở Võ Đạo thất trọng thiên.

Cảnh Ngọc Cầm nghe lời Cảnh Lục Thành nói trợn tròn mắt phượng, nàng nghe không hiểu ý gã.

Không giết?

Không thể giết?

Rốt cuộc là sao? Không lẽ Cảnh Lục Thành định xuống tay giết nhưng bị trưởng lão ngăn cản? Nhưng dù có chuyện như vậy Cảnh Lục Thành không đến mức bay mất hồn vía đi? Hay gã lo không hoàn thành nhiệm vụ bị nàng trách tội?

Cảnh Ngọc Cầm nhìn bộ dạng của Cảnh Lục Thành thì rất đau lòng, an ủi gã:

- Không sao đâu Lục Thành, chúng ta có nhiều cơ hội. Cảnh Ngôn đó về sau sẽ không có ngày lành!

Cảnh Lục Thành cúi gằm mặt xấu hổ nói:

- Ngọc Cầm cô cô … ta … ta không đánh lại Cảnh Ngôn!

- Cái … gì?

Khi Cảnh Ngọc Cầm an ủi Cảnh Lục Thành môi treo nụ cười, giờ nụ cười đó đông trên khuôn mặt cứng ngắc:

- Lục Thành, ngươi đang nói cái gì?

Giọng Cảnh Lục Thành nhỏ như tiếng muỗi kêu, hầu như không nghe thấy:

- Ta thua! Thua vào tay Cảnh Ngôn! Thực lực của Cảnh Ngôn cao hơn ta! Ta có lỗi với cô cô, ta vô dụng!

Cảnh Ngọc Cầm đã biết sự việc không ổn, nhưng nàng không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Cảnh Lục Thành sao có thể thua Cảnh Ngôn bây giờ được?

- Lục Thành, đi theo ta!

Cảnh Ngọc Cầm kéo Cảnh Lục Thành rời khỏi Như Ý các, đi hướng trạch viện Cảnh gia.

Quay về trạch viện Cảnh gia, Cảnh Ngọc Cầm tìm hiểu sơ liền biết vụ việc.

Cảnh Ngôn tăng vọt thực lực, tháng trước trắc nghiệm là Võ Đạo tam trọng thiên, tháng này trắc nghiệm ra Võ Đạo lục trọng thiên. Trong một tháng liên tục tăng ba canh giới, từ võ giả cấp thấp bay lên trung cấp, và còn là loại võ giả trung cấp đánh bại võ giả cao cấp Cảnh Lục Thành.

Cảnh Ngọc Cầm thầm rít gào:

- Không thể như thế được!

Cảnh Ngọc Cầm đã hiểu tại sao Cảnh Lục Thành có bộ dáng như thế.

Trong biệt viện tộc trưởng.

Cảnh Ngôn được cận vệ của Cảnh Thành Dã mời tới đây.

- Tộc trưởng tìm ta?

Cảnh Ngôn không bất ngờ khi nghe tộc trưởng triệu kiến, với biểu hiện của hắn trong diễn võ đường đủ làm nhiều người

Cảnh gia rung động, nếu Cảnh Thành Dã không triệu kiến hắn mới lạ.

Cảnh Thành Dã cười tươi:

- Cảnh Ngôn, ta đã biết chuyện ngươi trắc nghiệm trong diễn võ đường. Giỏi lắm, rất giỏi, cứ theo tốc độ phục hồi này thì tin tưởng chẳng bao lâu sau ngươi sẽ trở về đỉnh cao.

Đại trưởng lão, tứ trưởng lão còn ở lại đây.

Cảnh Ngôn hơi nheo mắt nói:

- Đa tạ sự quan tâm của tộc trưởng, ta sẽ cố gắng.

Cảnh Thành Dã hỏi thẳng:

- Cảnh Ngôn này, có một việc ta muốn hỏi ngươi. Hôm nay lúc ngươi đối chiến với Cảnh Lục Thành đã sử dụng võ học Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, tứ trưởng lão nói võ học bị ngươi cải tiến. Là ngươi tự cải tiến sao?

Khi Cảnh Thành Dã hỏi câu này đại trưởng lão, tứ trưởng lão nhìn Cảnh Ngôn không rời mắt, hai người rất muốn biết có đúng là Cảnh Ngôn cải tiến Thu Phong Lạc Diệp Kiếm không, nếu không phải hắn thì có ai đã giúp đỡ?

Có thể cải tiến Thu Phong Lạc Diệp Kiếm đến uy lực võ học trung phẩm thì không phải nhân vật bình thường, nếu có loại người này thì Cảnh Ngôn làm sao quen biết?

Hai vị trưởng lão, bao gồm tộc trưởng Cảnh Thành Dã nín thở nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không giấu diếm:

- Đúng là ta cải tiến võ học.

Cảnh Ngôn đã đoán được Cảnh Thành Dã sẽ hỏi chuyện này, hắn chuẩn bị tâm lý hết rồi.

Nghe Cảnh Ngôn thừa nhận chính là hắn cải tiến, đám người Cảnh Thành Dã con ngươi co rút.

Thu Phong Lạc Diệp Kiếm thật sự do một tay Cảnh Ngôn cải tiến! Vậy hắn làm sao sửa đổi được?

Nghi ngờ là một chuyện, xác nhận lại là việc khác.

Cảnh Thành Dã không cho rằng Cảnh Ngôn nói dối, hắn đã thừa nhận thì đúng thật, hơn nữa hắn cũng chứng thực uy năng của Thu Phong Lạc Diệp Kiếm qua tay hắn vận dụng.

Mắt Cảnh Thành Dã sáng rực như sao.

Cảnh Ngôn nói:

- Nhưng ta có thể cải tiến Thu Phong Lạc Diệp Kiếm là vì từng tu luyện võ học này, nếu là võ giả khác tu luyện Thu Phong Lạc Diệp Kiếm thì ta tối đa có thể chỉ điểm một chút. Tuy nhiên giờ ta dồn hết thời gian vào phục hồi thực lực.

Cảnh Thành Dã hiểu ý Cảnh Ngôn, hắn đang nói tạm thời không rảnh chỉ điểm những thành viên khác trong gia tộc tu luyện Thu Phong Lạc Diệp Kiếm.

Đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ ánh mắt lạnh lùng nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có năng lực thì nên cống hiến nhiều trong gia tộc, ngươi đang làm cái thái độ gì?

Cảnh Ngôn liếc qua đại trưởng lão, lòng thầm cười nhạt, ngoài miệng nói:

- Đại trưởng lão hiểu lầm ý của ta, không phải ta không chịu cống hiến cho gia tộc mà thật tình là bây giờ không có dư thời gian.

Cảnh Xuân Vũ định nổi xung thiên:

- Ngươi …

Cảnh Thành Dã giơ tay ngăn lại, nháy mắt với Cảnh Xuân Vũ:

- Đại trưởng lão!

Cảnh Thành Dã hiền hòa nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta hiểu điều ngươi nói. Yên tâm đi, bây giờ ngươi cứ lo tu luyện.

Cảnh Ngôn hơi khom người:

- Đa tạ tộc trưởng thông cảm.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh lên tiếng:

- Cảnh Ngôn yên tâm, ta đã sắp xếp cho hai hộ vệ ở ngoài biệt viện của ngươi, không cho phép bất cứ ai quấy nhiễu ngươi.

Cảnh Ngôn gật đầu với Cảnh Thiên Anh:

- Tốt.

Cảnh Ngôn rất có hảo cảm với Cảnh Thiên Anh, lúc hắn liên tục rớt cảnh giới bị nhiều người xem là phế vật, tứ trưởng lão luôn ủng hộ hắn. Cảnh Ngôn biết Cảnh Thiên Anh là người ủng hộ gia gia, nếu nói trong cao tầng Cảnh gia ai là người thân gần với hắn nhất thì đó chính là tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thành Dã vỗ vai Cảnh Ngôn:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn, việc tu luyện nếu cần giúp đỡ gì cứ tìm ta. Có cần linh thạch, muốn các loại tài nguyên gia tộc sẽ cung cấp cho.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Nếu có cần ta nhất định tìm tộc trưởng.

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Cảnh Ngôn không định nhờ gia tộc cung cấp tài nguyên. Cảnh Ngôn muốn tăng nhanh thực lực rất cần số lượng lớn tài nguyên, nhưng nếu sử dụng tài nguyên của gia tộc, sau này gia tộc có chuyện gì cần nhờ hắn thì khó từ chối. Nếu Cảnh Ngôn từ chối sẽ phải đối mặt gia tộc chỉ trích, đặc biệt là loại người như đại trưởng lão.

Bởi vậy không đến lúc bất đắc dĩ Cảnh Ngôn sẽ không dùng tài nguyên của gia tộc lần nữa.

Cảnh Thành Dã nghiêm túc nói:

- Thôi Cảnh Ngôn về đi, chăm chỉ tu luyện lớn mạnh Cảnh gia ta.

Cảnh Ngôn khom người:

- Vậy thì tộc trưởng, tứ trưởng lão, ta xin phép.

Sau đó Cảnh Ngôn sải bước đi ra biệt viện tộc trưởng.

Mặt đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ đen như nhọ nồi. Lúc Cảnh Ngôn đi biết hành lễ chào tộc trưởng, tứ trưởng lão nhưng lơ đẹp lão.

Thế là sao? Cảnh Ngôn có ý gì?

Khốn kiếp! Đáng giết!

Cảnh Xuân Vũ cảm giác lòng uất nghẹn rất khó chịu, muốn trút ra nhưng Cảnh Ngôn đã đi, lão mất đối tượng trút giận.

Chương 32 - Rắc Rối Tìm Đến Cửa

Cảnh Ngôn rời khỏi biệt viện tộc trưởng bước nhanh đi tiểu viện nơi mình cư ngụ, dọc đường đi hắn suy nghĩ rất nhiều.

Hôm nay thái độ của tộc trưởng Cảnh Thành Dã hơi khách sáo với Cảnh Ngôn, nhưng hắn không thấy thoải mái.

Cảnh Ngôn cảm nhận địch ý rõ rệt từ đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ. Bản thân đại trưởng lão có lẽ sẽ không xuống tay với Cảnh Ngôn, nhưng hắn phải chuẩn bị tinh thần. Vì nhân vật như đại trưởng lão mở miệng biểu thị bất mãn Cảnh Ngôn một cái là sẽ có cả đống người đứng ra hại hắn.

Trong Cảnh gia có hàng tá người tính vuốt mông ngựa đại trưởng lão, vì lão nắm quyền lực quá lớn. Huống chi nhi tử của đại trưởng lão là chủ quản bảo khố Cảnh gia, ở mức độ nào đó quản lý phân phối tài nguyên Cảnh gia.

Cảnh Ngôn nhíu chặt mày thầm nghĩ:

- Gia gia không còn đây, giờ ta chỉ có thể dựa vào bản thân. Miễn có thể bước vào cảnh giới Tiên Thiên thì đại trưởng lão sẽ không gây áp lực gì cho ta được. Xét cho cùng vấn đề vẫn là do thực lực, ta phải tranh thủ thời gian!

Cảnh Ngôn đã hiểu rõ muốn bình an trong gia tộc, chăm chỉ tu luyện tiến bộ tăng thực lực là điều rất khó khăn. Trừ phi ngươi không có tiềm lực gì lớn, không bị nhiều người chú ý, không bị chú ý thì không ai thèm ganh ghét. Hễ ngươi biểu hiện xuất sắc nhưng không thể áp đảo đám người ghen tỵ trong thời gian ngắn nhất thì rắc rối sẽ kéo đến.

Lúc gia gia của hắn, lão tộc trưởng còn sống Cảnh Ngôn thường bị khiêu khích đủ điều, càng không nói tới tình hình bây giờ. Cảnh Ngôn muốn yên tịnh thì phải có đủ thực lực chấn nhiếp, khiến đám khốn kia không dám càn rỡ trước mặt hắn.

Khi Cảnh Ngôn đến trước cửa tiểu viện của mình thấy Cảnh Xuyên Lăng đứng chờ.

- Cảnh Ngôn!

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, hắn hỏi:

- Có chuyện gì sao Xuyên Lăng?

Cảnh Ngôn nhìn ra Cảnh Xuyên Lăng đến không có ý tốt, gã còn gọi thẳng tên hắn, lười giữ mặt nạ khách sáo.

Mắt Cảnh Xuyên Lăng lấp lóe, sừng sộ hỏi:

- Cảnh Ngôn, ta không muốn nói nhảm nhiều, chỉ hỏi ngươi có dám đánh một trận với ta không?

Thật ra Cảnh Xuyên Lăng hơi tự ti khi ở trước mặt Cảnh Ngôn.

Hồi xưa Cảnh Ngôn nổi tiếng như cồn, Cảnh Xuyên Lăng vì kiếm chút lợi bất đắc dĩ xum xoe hắn. Có chuyện gì đều lấy Cảnh Ngôn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, mặt ngoài Cảnh Xuyên Lăng vô cùng cung kính nhưng trong lòng nguyền rủa hắn bao nhiêu lần. Khi Cảnh Ngôn rớt cảnh giới Cảnh Xuyên Lăng rốt cuộc bắt lấy cơ hội, gã cảm thấy có thể thoát khỏi hắn.

Cảnh Xuyên Lăng không chỉ muốn thoát khỏi Cảnh Ngôn, gã còn muốn đạp hắn leo lên cao. Gã chờ đợi ngày nay quá lâu rồi.

Vốn mọi việc suôn sẻ, địa vị của gã trong Cảnh gia liên tục nâng cao. Nhưng Cảnh Ngôn đột nhiên có dấu hiệu vùng dậy,

Cảnh Xuyên Lăng loáng thoáng nghe nhiều thanh âm chỉ trích gã vong ân phụ nghĩa. Nếu Cảnh Ngôn không vươn lên thì đã không ai nói ra nói vào.

Tất cả đều tại Cảnh Ngôn!

Trong Cảnh gia, Cảnh Xuyên Lăng là một trong những người tuyệt đối không muốn thấy Cảnh Ngôn vùng lên. Nên hôm nay gã tìm đến khiêu chiến Cảnh Ngôn, gã muốn đánh bại hắn trước mặt người Cảnh gia, chứng minh bản thân ưu tú hơn hắn.

Cảnh Ngôn thầm cười nhạt, hắn biết rõ suy nghĩ trong Cảnh Xuyên Lăng:

- Ta không có thời gian.

Bằng vào ngươi mà muốn đạp lên ta?

Cảnh Ngôn khinh thường liếc Cảnh Xuyên Lăng.

Đương nhiên hiện giờ Cảnh Ngôn không chắc có thể đánh bại Cảnh Xuyên Lăng, vì tu vi của gã là Võ Đạo bát trọng thiên, trong thế hệ trẻ Cảnh gia cũng tính là cường giả. Khi không nắm chắc Cảnh Ngôn sẽ không cậy mạnh, chờ hắn bước vào cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên thì đạp người như Cảnh Xuyên Lăng chẳng khác gì bóp chết mèo con, tại sao hắn không thể chờ tăng cao cảnh giới rồi mới tính sổ?

Cảnh Xuyên Lăng tức điên, cơ mặt vặn vẹo:

- Cảnh Ngôn, hay là ngươi không dám?

Cảnh Ngôn phẩy tay thản nhiên nói:

- Xuyên Lăng nếu không có chuyện gì thì mau đi đi. À cho ngươi một lời khuyên, muốn làm đối thủ của ta thì ngươi còn kém xa lắm.

Cảnh Xuyên Lăng không cam tâm, nghiến răng nghiến lợi:

- Ngươi … !

Đáng tiếc Cảnh Ngôn không đồng ý đối chiến thì Cảnh Xuyên Lăng cũng hết cách.

Nhìn Cảnh Ngôn vào tiểu viện, Cảnh Xuyên Lăng giậm mạnh chân:

- Chết tiệt!

Ánh mắt độc ác nhìn theo Cảnh Ngôn vào phòng mới thu về.

Qua khoảng nửa canh giờ, hai hộ vệ Cảnh gia đi tới bên ngoài tiểu viện của Cảnh Ngôn, hai hộ vệ do tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh đích thân phái đến. Trách nhiệm của họ là bảo đảm Cảnh Ngôn không bị mấy kẻ rỗi hơi quấy rầy.

Trong phòng, Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng.

Mắt Cảnh Ngôn sáng ngời:

- Cũng tới lúc chuẩn bị đột phá rồi, nếu thành công sẽ là Võ Đạo thất trọng thiên, võ giả cao cấp. Có hồn tinh phụ trợ chắc ta không khó khăn đột phá.

Cảnh Ngôn săn giết Phong Ảnh Lang trong Hắc Thạch sơn mạch kiếm được hồn tinh trợ giúp hắn vô cùng lớn.

Từ tứ trọng thiên lên ngũ trọng thiên tiêu hao chút hồn tinh, nhưng chỉ hao phí một phần nhỏ, hồn tinh còn sót lại đủ cho Cảnh Ngôn từ lục trọng thiên đột phá đến thất trọng thiên.

Chợt bên ngoài có tiếng ồn ào, Cảnh Ngôn cau mày:

- Hưm?

Một giọng nói chói tai truyền vào căn phong, chất chứa kiêu căng ngông cuồng:

- Thứ khốn kiếp dám ngăn chúng ta? Biến ngay, nếu còn dám cản trở chúng ta đi vào là ta cho các ngươi xéo luôn!

Nghe giọng đó mắt Cảnh Ngôn lóe tia sắc bén, nghe giọng liền biết ngay là ai. Trừ Cảnh Ngọc Cầm ra còn ai ngông cuồng như thế?

Nếu người bình thường tìm đến Cảnh Ngôn, bị hộ vệ do tứ trưởng lão phái tới ngăn lại sẽ biết khó mà lui. Chỉ có loại người bối cảnh lớn như Cảnh Ngọc Cầm mới không thèm để mắt hai hộ vệ của tứ trưởng lão.

- Nữ nhân chết tiệt này!

Cảnh Ngôn không muốn gặp đối phương, nếu hắn không lộ mặt thì chắc chắn Cảnh Ngọc Cầm không chịu nổi, hại hắn không thể yên tĩnh tu luyện. Huống chi Cảnh Ngôn thật sự không ra mặt rất có thể bà già Cảnh Ngọc Cầm sẽ cứng rắn xông vào.

Két két!

Cảnh Ngôn mở cửa phòng đi ra ngoài.

Thấy người bên ngoài, Cảnh Ngôn nhíu chặt mày:

- Hưm?

Vài người đứng ngoài sân đang quát mắng hai hộ vệ, làm Cảnh Ngôn nhíu mày là một người dẫn đầu nhóm.

Người này chắp hai tay sau lưng, mặc trường bào màu trắng, hơi thở lâu dài, trong đôi mắt tam giác lấp lóe tia sáng lạnh khiếp người.

Cảnh Thiên Long!

Tôn tử của đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, thực lực cực mạnh.

Nếu nói trước khi Cảnh Ngôn rớt cảnh giới hỏi trong mười năm nay ai thiên phú cao nhất Cảnh gia, câu trả lời là Cảnh

Ngôn. Nếu hỏi mười năm trước ai là người số một Cảnh gia thì đó chính là Cảnh Thiên Long.

Đúng vậy, Cảnh Thiên Long lớn hơn Cảnh Ngôn mười tuổi, trước khi hắn nổi bật người này là thiên tài số một Cảnh gia, được cao tầng gửi gắm kỳ vọng cao. Cảnh Thiên Long không khiến cao tầng Cảnh gia thất vọng, năm hai mươi bốn tuổi thăng cấp Tiên Thiên cảnh, thành công đi vào ba học viện lớn tu luyện.

Chương 33 - Hạ Chiến Thư

Vù vù vù vù vù!

Cảnh Ngôn vừa xuất hiện đám người Cảnh Ngọc Cầm liền nhìn hướng hắn.

Trông thấy Cảnh Ngôn, Cảnh Ngọc Cầm trợn to mắt phượng rực cháy lửa giận:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngọc Cầm khí thế hùng hổ.

Nhìn hộ vệ còn đứng ngăn trước mặt cả nhóm, Cảnh Ngọc Cầm vận chuyển nguyên khí dâng trào:

- Biến!

Nếu là người bình thường thì hai hộ vệ của tứ trưởng lão còn cứng rắn ngăn được, nhưng gặp phải nhân vật như Cảnh Ngọc Cầm, Cảnh Thiên Long làm hộ vệ khó xử. Cho dù hộ vệ muốn ngăn cản cũng không làm được.

Cảnh Thiên Long là cường giả Tiên Thiên, nếu đánh nhau chỉ tích tắc hai hộ vệ Võ Đạo cửu trọng thiên sẽ bị đánh bay ngay.

Cảnh Ngôn không muốn khiến hộ vệ khó xử, hắn nói:

- Hai vị hộ vệ đại ca, để họ vào đi.

Trong trường hợp này hộ vệ không có cách nào.

Đám người Cảnh Ngọc Cầm hùng hổ xông tới cửa, Cảnh Ngôn nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là tới kiếm chuyện. Nhưng Cảnh Ngôn không tin đối phương dám tùy ý đánh nhau

ngay tại đây. Nhân vật như Cảnh Thiên Long cũng phải kiêng dè tộc quy.

Nghe Cảnh Ngôn nói, hộ vệ liếc nhau, lắc đầu lùi ra. Một người đi nhanh thông báo cho tứ trưởng lão biết Cảnh Ngôn gặp rắc rối.

Cảnh Ngôn nhìn đám người này xông vào viện lạc của mình, hắn nhìn Cảnh Xuyên Lăng hơi lâu. Cảnh Xuyên Lăng thật khiến người thất vọng, gã như con chó bông theo sau lưng Cảnh Thiên Long. Cảnh Ngôn thầm thở dài, có một loại người bẩm sinh đê tiện.

Mạch Cảnh Xuyên Lăng và mạch Cảnh Thiên Long vốn có mối thù truyền kiếp, nhưng bây giờ gã làm như vậy …

Cảnh Ngôn nheo mắt hỏi:

- Các ngươi có chuyện gì sao?

Cảnh Ngọc Cầm hùng hổ hạch hỏi:

- Cảnh Ngôn, hôm nay có phải ngươi đối chiến với Lục Thành trong diễn võ đường?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng, Cảnh Lục Thành khiêu chiến với ta, bị ta đánh bại.

Cảnh Lục Thành đang đứng cạnh Cảnh Xuyên Lăng, dường như còn chưa thoát khỏi đả kích, đầu gục xuống.

Cảnh Ngọc Cầm giậm chân cách không khí chỉ vào Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi to gan lắm! Dám đánh thương Lục Thành, ngươi nói xem phải bồi thường thế nào?

Nghe Cảnh Ngọc Cầm nói câu đó Cảnh Ngôn thầm cười nhạt, nữ nhân này rất đáng ghét.

Lúc đánh nhau Cảnh Ngôn không hề bị thương Cảnh Lục Thành, cho dù gã thật sự bị thương thì hắn không cần gánh trách nhiệm gì.

Cảnh Ngọc Cầm tới cửa đòi lẽ phải hoàn toàn là vô lý gây rối, bà già này không biết nói lý, rõ ràng nàng biết là tại Cảnh Lục Thành khiêu chiến Cảnh Ngôn.

Cảnh Thiên Long luôn im lặng bỗng lên tiếng:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đã lâu không gặp.

Thấy Cảnh Thiên Long mở miệng Cảnh Ngọc Cầm liền khép miệng lại. Mặc dù nàng là cô cô của Cảnh Thiên Long nhưng ai đều thấy rõ nàng răm rắp nghe lời gã. Lý do đơn giản Cảnh Thiên Long là cường giả cảnh giới Tiên Thiên, ứng cử viên nặng ký chức tộc trưởng Cảnh gia đời tiếp theo, Cảnh Ngọc Cầm tuy là trưởng bối cũng phải ôm chân gã.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thiên Long, gật đầu nói:

- Đúng vậy!

- Gia gia của ngươi là lão tộc trưởng Cảnh gia, ta luôn rất kính trọng gia gia của ngươi. Bản thân ngươi từng là đệ nhất thiên tài Cảnh gia ta gần mười năm nay, mười năm trước ta là đệ nhất thiên tài của Cảnh gia. Hai chúng ta là tiêu điểm tất cả thành viên Cảnh gia chú ý. Hôm nay ta đến là hạ chiến thư với ngươi! Nếu ngươi không sợ làm mất mặt gia gia của ngươi thì có thể từ chối ứng chiến, ta sẽ không bắt buộc ngươi phải đánh. Có một điều ngươi nên biết, ta đối chiến sẽ không giết ngươi, nên ngươi không cần lo sẽ chết trong tay ta.

Giọng Cảnh Thiên Long không lớn nhưng mỗi chữ nặng như đá gõ vào trái tim Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn sa sầm nén mặt, khí thế cô đọng, cơ bắp toàn thân căng cứng.

Người này đang ép hắn!

Cảnh Ngôn có thể từ chối, tuy có lẽ sẽ bị một số người Cảnh gia lén chỉ trỏ nhưng chẳng sao. Còn bây giờ Cảnh Ngôn mà từ chối tương đương với làm gia gia xấu hổ.

Cảnh Ngôn tuyệt đối không thể bôi nhọ gia gia đã qua đời.

Cảnh Ngọc Cầm hống hách nói:

- Cảnh Ngôn, rốt cuộc có dám ứng chiến không? Ha, nếu ngươi không dám cũng chẳng sao, dập đầu xin lỗi chúng ta là được, chúng ta không ép ngươi nữa. Đương nhiên ngày mai vào lúc này toàn Cảnh gia đều sẽ biết Cảnh Ngôn nhà ngươi là đồ hèn nhát gan. Ta tin nhiều người không chỉ nói về ngươi, còn bàn tán về gia gia của ngươi. Khi gia gia ngươi còn sống anh danh cả đời, có tôn tử hèn nhát e rằng sẽ thất vọng dưới suối vàng.

Cảnh Xuyên Lăng độc ác nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Thiên Long ca, ta nghĩ Cảnh Ngôn không dám ứng chiến đâu. Lúc trước ta khiêu chiến hắn như rùa đen rút đầu, càng đừng nói đến Thiên Long ca. Ta đề nghị kêu hắn quỳ xuống dập đầu cho rồi.

Cảnh Thiên Long nhẹ lắc đầu nói:

- Thật là làm người ta thất vọng, đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành đã không tồn tại.

Cảnh Ngôn mở miệng hỏi:

- Cảnh Thiên Long, ngươi muốn khiêu chiến với ta đúng không?

Đám người Cảnh Thiên Long ngạc nhiên:

- Hả?

Cảnh Ngôn mắt hấp háy tia sáng nói:

- Ta ứng chiến là được, nhưng ta có một điều kiện.

Cảnh Ngôn không ngốc, hắn rất rõ ràng với thực lực hiện tại mà đối chiến với Cảnh Thiên Long là tự sát, có lẽ hắn không đỡ nổi một chiêu, hai bên chênh lệch cảnh giới quá lớn. Nhưng Cảnh Ngôn càng không thể từ chối.

Cảnh Thiên Long hơi bất ngờ, gã nói:

- Ngươi nói đi.

Cảnh Ngôn cố nén tức giận chậm rãi nói:

- Cảnh Thiên Long, ngươi là đệ nhất thiên tài Cảnh gia mười năm trước, ta từng là đệ nhất thiên tài Cảnh gia mười năm gần đây. Hai chúng ta đối chiến nên ở trước mặt toàn bộ tử đệ Cảnh gia. Ba tháng sau là đại tái Cảnh gia năm năm một lần, ta cho rằng hai ta hãy đấu một trận trong gia tộc đại tái, để toàn bộ người Cảnh gia tận mắt nhìn thấy một trận chiến này.

Cảnh Ngôn muốn tranh thủ thời gian ba tháng cho mình, ba tháng tuy ngắn ngủi nhưng mang lại hy vọng cho hắn, vì hắn dù gì từng đặt chân vào cảnh giới Tiên Thiên.

Ánh mắt Cảnh Thiên Long nghiêm túc, khóe môi cong lên:

- Vậy à, tốt, thế thì ba tháng sau trong gia tộc đại tái hai chúng ta phân cao thấp. Nhìn xem ai mới là đệ nhất thiên tài Cảnh gia.

Ba tháng qua trong chớp mắt, đặc biệt đối với võ giả chút thời gian này chẳng là gì. Cảnh Thiên Long không tin ba tháng này Cảnh Ngôn có thể trưởng thành đến cấp bậc sánh ngang với gã, vậy thì ngại gì không cho đối phương ba tháng thời gian?

Cảnh Thiên Long nhìn Cảnh Ngôn lần cuối sau đó xoay người đi:

- Chúng ta đi!

Những người khác tự nhiên đi theo Cảnh Thiên Long ra khỏi viện lạc của Cảnh Ngôn.

Chương 34 - Tiến Lên Thất Trọng Thiên

Đám người Cảnh Thiên Long ra khỏi biệt viện của Cảnh Ngôn, mấy võ giả Cảnh gia đi theo gã lên tiếng nịnh hót.

- Cảnh Ngôn này không biết sống chết.

- Đúng rồi, dám nhận chiến thư của Thiên Long ca, thật là không biết trời cao đất rộng.

- Ba tháng sau trong gia tộc đại tái hầu hết võ giả trẻ tuổi đều tham gia, khi đó mọi người sẽ thấy cảnh Cảnh Ngôn bị Thiên Long ca một chiêu đánh bại!

- …

Cảnh Ngọc Cầm bực mình càu nhàu:

- Thiên Long, tại sao cho Cảnh Ngôn ba tháng làm gì? Theo ta thấy ép hắn ứng chiến ngay hôm nay, nếu hắn từ chối thì bắt dập đầu tạ tội là xong.

Cảnh Ngọc Cầm rất muốn nhục nhã Cảnh Ngôn, giờ phải chờ mòn mỏi ba tháng. Nếu không phải Cảnh Thiên Long chính miệng đồng ý Cảnh Ngọc Cầm đã sớm nhảy cẫng lên.

Cảnh Thiên Long hờ hững liếc Cảnh Ngọc Cầm, lắc đầu nói:

- Cô cô không hiểu.

Giọng Cảnh Thiên Long bình tĩnh nói:

- Mười năm nay Cảnh Ngôn là đệ nhất thiên tài Cảnh gia, thậm chí là toàn Đông Lâm thành. Tuy rằng đoạn thời gian gần

đây hắn rớt cảnh giới, nhiều người cho rằng hắn rơi khỏi vị trí thiên tài nhưng trong Cảnh gia vẫn có nhiều người mong đợi vào hắn.

Cảnh Thiên Long đang ám chỉ trong cao tầng, các vị trưởng lão Cảnh gia có người chưa hoàn toàn chết tâm với Cảnh Ngôn.

Cảnh Thiên Long mới là kẻ nham hiểm nhất:

- Cảnh Ngôn giờ đã lú mầm phục hồi lại, ta biết tháng trước hắn trắc nghiệm thực lực ra Võ Đạo tam trọng thiên, tháng này là Võ Đạo lục trọng thiên. Phục hồi theo tốc độ này thì không lâu sau hắn có thể trở về Tiên Thiên cảnh, khi đó rất khó áp chế hắn. Nhưng trong vòng ba tháng Cảnh Ngôn có cố gắng làm gì cũng không thể đến Tiên Thiên. Nguyên đại lục không ai làm được chuyện đó. Hừ, miễn không phải cảnh giới Tiên Thiên thì hắn không là cái gì trong mắt ta, ta sẽ đánh ngã hắn trước mặt vô số võ giả Cảnh gia, làm hắn đánh mất đạo tâm. Nếu thành công có lẽ cả đời hắn không thể bước chân vào Tiên Thiên cảnh.

Cảnh Thiên Long biết rõ đối với một võ giả thì đạo tâm vô cùng quan trọng.

Trong lịch sử bao nhiêu võ giả thiên tư siêu đẳng chỉ vì đạo tâm không đủ kiên định, bị đả kích một lần liền hoàn toàn sa đọa, cuối cùng mờ nhạt trong dòng người, ví dụ nhiều không đếm xuể.

Mắt võ giả sáng rực nói:

- Ta hơi hiểu rồi.

Cảnh Thiên Long đảo tròng mắt nói với mấy người theo sau:

- Được rồi, các ngươi hãy phát tán tin tức bảo là ba tháng sau ta và Cảnh Ngôn sẽ đối chiến trong gia tộc đại tái.

- Rõ!

- Ta đi rải tin ngay!

Mấy bóng người nhanh chóng lao đi các hướng.

Trong căn phòng tiểu viện của Cảnh Ngôn.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh nhận được tin báo của hộ vệ liền lao tới, thấy Cảnh Ngôn không đứt tay gãy chân mới yên lòng.

- Cảnh Ngôn, ngươi có sao không?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Không sao, nhưng ba tháng sau ta sẽ đấu một trận với Cảnh Thiên Long.

Cảnh Thiên Anh kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Ngươi và Cảnh Thiên Long?

Cảnh Thiên Long là nhân vật gì?

Hơn nữa chỉ có ba tháng, nếu ba năm Cảnh Thiên Anh cảm thấy có lẽ còn hy vọng, ba tháng có thể làm cái gì?

Bay giờ Cảnh Ngôn là Võ Đạo lục trọng thiên, ba tháng sau hắn tăng lên đến Võ Đạo thất trọng thiên hay bát trọng thiên đã là nghịch thiên, nhưng cảnh giới này làm sao đấu với Cảnh Thiên Long?

Cảnh Ngôn thầm thở dài, hắn nói:

- Tứ trưởng lão, ta không thể không ứng chiến. Nhưng Cảnh Thiên Long muốn lấy ta làm đá kê chân không dễ vậy!

Lông mày trắng của Cảnh Thiên Anh gần như thắt gút lại:

- Cái này …

Cảnh Thiên Anh nhìn Cảnh Ngôn thật lâu, khẽ thở dài:

- Ta không làm mất thời gian của ngươi. Cảnh Ngôn, ta sẽ nói chuyện này cho tộc trưởng.

Cảnh Thiên Anh xoay người rời đi.

Trong phòng chỉ còn mình Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lấy hồn tinh ra, lẩm bẩm:

- Ba tháng, áp lực hơi bị lớn.

Mắt lóe tia sáng, khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, nguyên khí dâng trào:

- Cảnh Thiên Long, ngươi sẽ hối hận cho ta ba tháng, ba tháng sau chúng ta gặp lại!

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên giường, vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Năng lượng ẩn chứa trong hồn tinh như vỡ đê ùa vào người Cảnh Ngôn.

Lực lượng của hồn tinh quá đáng sợ!

Đừng nói Cảnh Ngôn cảnh giới Võ Đạo lục trọng thiên, dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên khi sử dụng hồn tinh tu luyện là một loại xa xỉ, dù khối hồn tinh này chỉ là loại cấp thấp.

Hôm sau.

- Bình chướng này là chướng ngại cuối cùng.

Cảnh Ngôn cảm nhận bình chướng trong người, hắn biết đây là bước cuối cùng đặt chân vào Võ Đạo thất trọng thiên.

Chỉ cần đột phá bình chướng này Cảnh Ngôn sẽ là Võ Đạo thất trọng thiên.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khống chế lực lượng hồn tinh bị Cảnh Ngôn nuốt vào, có một phần lực lượng đáng sợ này chuyển hóa thành nguyên khí, phần còn lại hung mãnh

trùng kích vách tường Võ Đạo giữa lục trọng thiên và thất trọng thiên.

Ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhiều đợt trùng kích, lớp bình chướng nhìn như vô cùng chắc chắn bị lực lượng va chạm không ngừng thả lỏng.

Cảnh Ngôn hết sức tập trung, hắn không dám lơ là chút nào. Nếu trùng kích không thành công chẳng những lãng phí nhiều năng lượng hồn tinh còn chậm trễ nhiều thời gian.Vì trùng kích thất bại Cảnh Ngôn cần bỏ ra nhiều thời gian dưỡng tinh lực để trùng kích đợt hai, ba tháng không đủ hồi sức.

Cảnh Ngôn chỉ có thể thành công, không được thất bại. Đối với hắn thời gian là quý giá nhất.

Trong óc Cảnh Ngôn truyền đến một tin tức:

- Sắp thành công!

Cảnh Ngôn chợt cau mày:

- A? Nguy, nguy rồi!

Cảnh Ngôn cảm ứng kinh mạch Võ Đạo đau rát.

Lực lượng của hồn tinh quá hung hãn, trong thời gian ngắn Cảnh Ngôn lỗ mãng hấp thu nhiều lực lượng từ hồn tinh. Nếu không nhờ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cường đại Cảnh Ngôn sớm nổ tan xác. Hắn mới có tu vi Võ Đạo lục trọng thiên, dù là cường giả Tiên Thiên cũng không dám nuốt chửng năng lượng hồn tinh kiểu như hắn.

Cảnh Ngôn dốc hết sức khống chế lực lượng sắp phá tan kinh mạch Võ Đạo:

- Chết tiệt! Năng lượng hồn tinh quá mãnh liệt!

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công gần như vận chuyển đến cực hạn Cảnh Ngôn có thể làm được, hắn mới nắm giữ có chút xíu bề ngoài của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

- A!

Trên gò má Cảnh Ngôn dâng lên mạch máu, khuôn mặt hắn như sắp chảy ra máu, thân thể run run. Cái cảm giác đau đớn kinh mạch Võ Đạo bị xé rách người bình thường khó thể chịu đựng.

Nếu lúc này có ai ở bên cạnh sẽ bị biểu tình của Cảnh Ngôn hù sợ.

Nguyên khí đáng sợ hình thành từng tầng sóng gợn quanh người Cảnh Ngôn, sóng gợn này có thể dễ dàng nghiền nát nham thạch. Giường dưới thân Cảnh Ngôn bị sóng gợn phủ lên lặng lẽ thành hạt bụi.

Cảnh tượng rất kinh dị!

Chương 35 - Hù Chết Lão Phu

Cảnh Ngôn thầm gầm rống:

- Không! Phá cho ta!

Trong tín niệm của Cảnh Ngôn chỉ có hai chữ đột phá.

Giờ phút này dù Cảnh Ngôn muốn ngừng lại cũng không làm được, vì nếu hắn ngừng vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công e rằng kinh mạch Võ Đạo của hắn sẽ rách toạc ngay. Dù Cảnh Ngôn giữ được mạng sống cũng thành phế nhân, hết hy vọng bước vào Võ Đạo.

Tất nhiên Cảnh Ngôn vốn không định ngừng lại, tín niệm đột phá của hắn vô cùng kiên định. Dù kinh mạch Võ Đạo truyền đến cảm giác đau khiến người choáng váng, dù da thịt hắn sắp chảy máu ròng ròng thì tín niệm của hắn không dao động.

- Phá phá phá!

Nguyên khí dâng trào mênh mông như sóng lớn ngập trời vỗ vào núi lớn bình chướng.

Cảnh Ngôn dốc hết khả năng khống chế nguyên khí sắp mất kiểm soát.

Nhiều lần va chạm, núi lớn cứng rắn đến đâu cũng dần dần tan rã.

Răng rắc!

Rốt cuộc Cảnh Ngôn mạnh rùng mình.

Nguyên khí đáng sợ đè mạnh xuống dưới rồi khuếch tán trong không gian. Bàn ghế ở gần trong khoảnh khắc bị nguyên khí nghiền nát, dưới đất chỉ còn từng lớp vụn gỗ mịn.

Vụt!

Cảnh Ngôn đứng phắc dậy, tóc dài bay lên, mắt lóe tia sáng đỏ tựa ngọn lửa. Khóe môi còn vương vệt máu sắp khô, đó là lúc đột phá hắn cắn rách môi mình.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Đột phá! Thật là siêu mạo hiểm, sai lệch một li e rằng ta đã nổ tan xác. Hồn tinh …

Hồn tinh trong tay Cảnh Ngôn đã mất, hắn đưa mắt nhìn quanh, bốn phía trống rỗng.

Giường dưới thân hắn, bàn ghế xung quanh đều thành bụi.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Sao có thể như vậy? Hồn tinh ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại, dù là hồn tinh cấp thấp lẽ ra ta không thể tiêu hao hết nó.

Cảnh Ngôn từ tứ trọng thiên đột phá đến ngũ trọng thiên đã sử dụng hồn tinh một chút. Từ lục trọng thiên đột phá thất trọng thiên lại dùng hồn tinh. Chỉ sử dụng hồn tinh hai lần mà bây giờ không còn hồn tinh nữa.

Trước kia Cảnh Ngôn chưa từng dùng hồn tinh nhưng hắn biết nó ẩn chứa năng lượng không chỉ có một chút, nếu không đã chẳng làm cường giả Tiên Thiên, thậm chí là cường giả Đạo Linh đỏ mắt.

Trên Tiên Thiên là cảnh giới Đạo Linh, nguyên Cảnh gia không có một vị cường giả cảnh giới Đạo Linh. Đạo Linh cảnh là đại nhân vật cao cao tại thượng tính cả Lam Khúc quận.

- Hưm?

Cảnh Ngôn chợt nhận ra Thiên Thủy áo trắng rời khỏi Càn Khôn Giới từ bao giờ, lão đứng cách hắn không xa.

Thiên Thủy vỗ ngực, biểu tình khoa trương thở hổn hển:

- Hù chết lão phu, tiểu tử mới rồi suýt hù chết lão phu.

Cảnh Ngôn đen mặt.

Đệt, ngươi chết rồi biết chưa? Ngươi bây giờ chỉ còn lại một lũ thần hồn thì sao bị hù chết được?

Thiên Thủy cười nham nhở nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi không biết mới rồi mình nguy hiểm thế nào, ta còn tưởng ngươi sẽ nổ tung. May mắn ngươi chống chọi qua, he he, điều này cũng chứng minh lão phu không nhìn lầm ngươi. Ý chí của ngươi vô cùng kiên định, nếu là võ giả bình thường chắc chắn đã nổ chết. Đương nhiên cũng nhờ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công mạnh mẽ, áp lực không tu luyện loại thần công này thì dù kinh mạch Võ Đạo của ngươi làm bằng sắt cũng sẽ nổ tan xác.

Cảnh Ngôn biết rõ vừa rồi đã trải qua cái gì, dù đột phá thành công kinh mạch Võ Đạo vẫn đem lại cảm giác đau rát.

Sự hung hiểm lúc đột phá đó người khác không thể hiểu thấu.

Cảnh Ngôn nghĩ lại mà sợ:

- Lực lượng của hồn tinh quá mãnh liệt, hiện giờ cảnh giới của ta quá thấp, một hơi hấp thu năng lượng quá nhiều.

Cảnh Ngôn vì tiết kiệm thời gian đột phá nên cố gắng hấp thu năng lượng ẩn chứa trong hồn tinh càng nhiều càng tốt, dẫn đến thân thể của hắn không chịu nổi.

Thiên Thủy gật đầu nói:

- Đúng vậy, hồn tinh là linh thú hấp thu lực lượng dương ẩn chứa trong thiên địa ngưng kết ra, cực kỳ mãnh liệt. Cộng thêm Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cũng là chí cương chí cường, cho nên … may mắn Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đủ mạnh cho ngươi trốn qua một kiếp, còn thành công đột phá.

Trán Cảnh Ngôn nổi gân xanh:

- Lão … tiền bối đã biết tại sao không nhắc nhở ta?

Cảnh Ngôn thật muốn đập chết lão già này cho rồi.

Bản thân hắn không rõ năng lượng của hồn tinh, vì hắn trừ mới lần trước tứ trọng thiên đột phá ngũ trọng thiên ra chưa từng sử dụng hồn tinh. Lần này hắn dùng hồn tinh đột phá đến thất trọng thiên mới biết.

Rõ ràng Thiên Thủy đã sớm biết.

Nghe Cảnh Ngôn chất vất trên khuôn mặt già nua của Thiên Thủy lộ vẻ lúng túng, lão ấp úng giải thích:

- Cảnh Ngôn, cái đó … đúng là trách ta, nhưng ta không phải cố ý, ta quên. Ngươi ngẫm lại xem ta ngủ say trong Càn Khôn Giới lâu như vậy sao có thể nhớ rõ mọi thứ? Huống chi trước khi ta chết vốn là cường giả siêu mạnh, sử dụng hồn tinh dễ như húp cháo, bởi vậy mới sơ sót.

Cảnh Ngôn thở hắt ra dằn cơn tức xuống:

- Phù!

Cảnh Ngôn biết Thiên Thủy thật sự quên, hắn chắc chắn một điều rằng lão không thể nào hại hắn. Nhưng Thiên Thủy sai sót suýt hại hắn.

Cảnh Ngôn đổi đề tài, hắn không muốn bàn về việc mình suýt nổ tan xác nữa:

- Tiền bối nói xem cảnh giới của ta bây giờ sao có thể một chốc tiêu hao hết hồn tinh được?

Nếu hắn chết vì nổ tan xác sẽ thành trò cười cho người Đông Lâm thành.

Thiên Thủy trợn trắng mắt:

- Tiêu hao hết? Ngươi tưởng mình là Đạo Linh cảnh chắc? Cảnh giới của ngươi sao có thể tiêu hao một khối hồn tinh mau vậy được. Hừ hừ, lực lượng của hồn tinh này đúng là bị ngươi hút vào thân thể, nhưng phần lớn chưa bị tiêu hóa chỉ tạm thời ẩn giấu. Tất nhiên đây là công lao của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, thần công cảm ứng thân thể ngươi không chịu nổi nên áp chế phần lực lượng hồn tinh ngươi không kiểm soát được, bắt nó ẩn trong người của ngươi, không để nó ảnh hưởng ngươi.

Nghe Thiên Thủy giải thích nhanh Cảnh Ngôn mới hiểu, cũng đúng, vậy mới hợp lý.

Hồn tinh cấp thấp đủ cho cường giả Tiên Thiên tăng lên vài cảnh giới. Cảnh Ngôn là võ giả lục trọng thiên đột phá thất trọng thiên đã mơ tiêu hao hết lực lượng của hồn tinh là không thể nào, dù nguyên khí của hắn ngưng kết cô đọng hơn võ giả khác, khi đột phá cần nhiều nguyên khí hơn cũng không thể tiêu hao nhiều như vậy.

Chương 36 - Cửu Âm Quả

Mắt Cảnh Ngôn hấp háy.

Hồn tinh là thứ tốt, nhưng thân thể võ giả không chịu nổi năng lượng ẩn chứa bên trong, thành con dao hai lưỡi lấy mạng.

Thiên Thủy lắc đầu nói:

- Tiểu tử, trạng thái hiện giờ của ngươi không được tốt, ta cảm thấy ngươi cần tốn mấy tháng để ổn định tu vi.

Tuy Cảnh Ngôn thành công đột phá nhưng quá trình không thuận lợi, nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo bề ngoài vâng theo hắn kiểm soát, nhưng nếu vận dụng đến cực hạn sẽ sinh ra hậu quả không thể dự đoán được.

Nghe Thiên Thủy nói làm Cảnh Ngôn nhíu chặt mày.

Hắn không có nhiều thời gian.

Cảnh Ngôn chỉ có ba tháng, lần này đột phá cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên đã tốn vài ngày, hắn còn lại chưa đầy ba tháng. Cảnh Ngôn phải đấu với Cảnh Thiên Long trước mặt toàn bộ tử đệ Cảnh gia.

Thiên Thủy nhìn biểu tình của Cảnh Ngôn, cười gian vuốt râu trắng dài của mình:

- Nhưng lão phu có một cách giải quyết vấn đề này.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực hỏi:

- Có cách gì?

Thiên Thủy hỏi lại:

- Tiểu tử nên biết Cửu Âm Quả đúng không?

Cảnh Ngôn sửng sốt:

- Cửu Âm Quả?

Tất nhiên Cảnh Ngôn biết Cửu Âm Quả, trong chợ khu tây có thể mua được Cửu Âm Quả, vì trong Như Ý các có không ít.

Cửu Âm Quả là linh dược tam giai, giá trị không nhỏ. Nhưng không nhiều người mua Cửu Âm Quả, vì nó là tài liệu một loại dược tề trị thương, chỉ một số dược tề sư mới mua nó. Mà cũng ít dược tề sư mua Cửu Âm Quả, dược tề trị thương là thứ không thể thiếu với võ giả hay đi mạo hiểm, bình thường võ giả chỉ cần mua chút thuốc trị thương cấp thấp là được. Võ giả bình thường không mua nổi dược tề trị thương đắt giá.

Chỉ có võ giả trên Tiên Thiên mới mang theo một, hai loại dược tề trị thương cao cấp. Bởi vì dược tề trị thương cao cấp giá đắt đỏ, hiệu quả bị giới hạn. Ví dụ võ giả đứt tay gãy chân, dược tề trị thương không thể làm mọc ra tứ chi. Xét cho cùng sử dụng dược tề cao cấp không có lời.

Cảnh Ngôn khó hiểu nhìn Thiên Thủy, không biết lão nhắc đến Cửu Âm Quả làm gì.

Thiên Thủy nheo mắt nói:

- Cửu Âm Quả là thứ tốt, Cảnh Ngôn, bây giờ ngươi cần mua thật nhiều Cửu Âm Quả. Cửu Âm Quả ẩn chứa lực lượng âm có thể trung hòa lực lượng dương của hồn tinh, có thứ này ngươi chẳng những không bị lực lượng hồn tinh phản phệ còn có thể tu luyện mau hơn trước.

Cảnh Ngôn kinh ngạc kêu lên, mắt sáng rực:

- Cái gì? Cửu Âm Quả có hiệu quả này?

Thiên Thủy không thể nào lừa hắn, lão đã nói Cửu Âm Quả giúp ích được thì chắc chắn có dùng.

- Đúng vậy, nhưng cần số lượng hơi lớn. Có nhiều linh thảo ẩn chứa lực lượng âm cao cấp hơn, có điều bây giờ ngươi sẽ không kiếm được, đành chọn Cửu Âm Quả thấp hơn. Được rồi, ta hơi mệt, không nói nhiều nữa.

Nói rồi Thiên Thủy biến mất trong tầm mắt Cảnh Ngôn.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia sáng, sau đó cau mày:

- Cửu Âm Quả …

Giờ đã biết cách giải quyết vấn đề, nhưng có khó khăn vắt ngang trước mặt, đó là Cảnh Ngôn không có nhiều linh thạch.

Một trái Cửu Âm Quả giá ngàn khối linh thạch, trong túi của Cảnh Ngôn chỉ có hơn hai ngàn linh thạch. Tức là bây giờ Cảnh Ngôn tối đa chỉ mua được hai trái Cửu Âm Quả, nhưng nghe Thiên Thủy nói hình như hai trái không thể giải quyết vấn đề gì.

Còn một điều này, Cảnh Ngôn đã là võ giả cao cấp, trước kia từng tu luyện võ học thượng phẩm tuy không thể thi triển hết nhưng có thể dùng một phần. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra chắc chắn Thương Khung Đệ Nhất Thần Công sẽ cải tiến võ học thượng phẩm, mà cải tiến võ học cũng ngốn nhiều linh thạch.

Cải tiến võ học trung phẩm đã làm Cảnh Ngôn hao phí mấy trăm khối linh thạch, giờ đến võ học thượng phẩm phỏng chừng bảo thủ nhất cũng cần vài ngàn khối linh thạch.

Cảnh Ngôn thầm cảm khái:

- Linh thạch là vấn đề. A khoan, sao ta không nghĩ ra còn một đường tắt kiếm linh thạch!

Cảnh Ngôn rầu rĩ vắt óc nửa ngày tìm cách kiếm linh thạch bỗng óc lóe tia sáng, với thực lực hiện tại của hắn đi Hắc Thạch sơn mạch là cách kiếm linh thạch không tệ. Nhưng Cảnh Ngôn không có nhiều thời gian, hắn ở trong Hắc Thạch sơn mạch mất một tháng kiếm vài ngàn khối linh thạch thì được, mỗi tội hắn không chờ nổi. Hơn nữa mấy ngàn khối linh thạch còn thiếu hụt nhiều quá.

Kiếm linh thạch từ bảo khố của gia tộc thì miễn bàn, dù được phát cho chút linh thạch cũng sẽ không để Cảnh Ngôn lấy mãi, hơn nữa mắc nợ nhân tình gia tộc.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, hắn rời khỏi tiểu viện.

Hộ vệ canh giữ ngoài cửa viện chào hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia muốn ra ngoài?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng rồi, ra ngoài làm chút chuyện, hộ vệ đại ca vất vả.

Hộ vệ mỉm cười nói:

- Không có việc gì, thiếu gia quá khách khí.

Trong Cảnh gia hiếm gặp chủ tử nào không kênh kiệu giống Cảnh Ngôn.

Hộ vệ Cảnh gia thường là người ngoài chứ không phải thành viên trong gia tộc, đa số được thuê tới, một ít là Cảnh gia bồi dưỡng từ nhỏ. Những hộ vệ này là cận vệ của nhân vật cao tầng, địa vị cao thì thực lực cũng cao lên.

Cảnh Ngôn lễ phép khiến hộ vệ thấy dễ chịu.

Cảnh Ngôn đang định đi chợt có mấy tử đệ Cảnh gia đến chào hỏi:

- Cảnh Ngôn ca, nghe nói định đối chiến với Cảnh Thiên Long trong gia tộc đại tái hả?

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Các ngươi đều biết?

Tử đệ Cảnh gia này có mâu thuẫn với mạch Cảnh Thiên Long nên tỏ vẻ về phe Cảnh Ngôn:

- Xem ra đúng rồi, chúng ta còn tưởng là tin đồn. Sao Cảnh Ngôn ca đồng ý khiêu chiến của Cảnh Thiên Long làm gì? Chỉ còn chưa đầy ba tháng.

Mấy người lao nhao nói:

- Cảnh Ngôn ca không biết sao? Nguyên Cảnh gia đều biết.

- Đám Cảnh Thiên Long quá cuồng vọng, mấy người đó nói Cảnh Ngôn ca chắc chắn sẽ bị dạy bài học nhớ đời.

Mặt Cảnh Ngôn hơi âm trầm, hắn nói:

- Các ngươi mặc kệ chuyện này đi, khi đó chưa biết ai thắng ai thua.

Đúng là bây giờ trong Cảnh gia hầu như mỗi người đều bàn tán về chuyện này, Cảnh Thiên Long định tạo áp lực cho Cảnh Ngôn, khiến tất cả mọi người chú ý trận chiến sắp đến gần. Cảnh Ngôn gánh áp lực càng lớn hễ bị thua sẽ hứng lấy đả kích càng nặng.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng lạnh:

- Thằng khốn tồi tệ vô sỉ! Cảnh Thiên Long, ta sẽ cho ngươi tự ăn trái đắng! Hy vọng đến lúc đó ngươi sẽ không hối hận hành vi bây giờ!

Chương 37 - Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến

Cảnh gia, biệt viện tứ trưởng lão cư ngụ.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh thấy Cảnh Ngôn thì khá bất ngờ:

- Cảnh Ngôn?

Mấy ngày nay vì việc Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long đối chiến trong gia tộc đại tái năm năm một lần Cảnh Thiên Anh đã tìm tộc trưởng Cảnh Thành Dã bàn việc. Nhưng Cảnh Thành Dã không có cách gì hay, vì tử đệ gia tộc đối chiến miễn hai bên tự nguyện thì không trái với tộc quy. Tộc quy cũng ủng hộ luận bàn, nếu muốn ngăn cản phải tìm đại trưởng lão nói chuyện.

Cảnh Thiên Long là tôn tử của đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, nếu lão kêu hủy đối chiến với Cảnh Ngôn chắc chắn Cảnh Thiên Long sẽ nghe lời.

Nhưng Cảnh Thiên Anh, Cảnh Thành Dã đều biết rất khó khiến Cảnh Xuân Vũ lên tiếng, hai người không ôm hy vọng gì lớn.

Cảnh Ngôn nói thẳng ý đồ:

- Tứ trưởng lão, ta muốn mượn chút linh thạch.

Trong Cảnh gia Cảnh Ngôn muốn tìm ai mượn linh thạch thì chỉ có tứ trưởng lão là có cơ may.

Cảnh Thiên Anh kinh ngạc hỏi lại:

- Mượn linh thạch?

Rất nhanh Cảnh Thiên Anh cười nói:

- Mượn gì mà mượn, ta cho ngươi một ít là được, cảnh giới của ngươi đang phục hồi đúng là cần linh thạch.

Cảnh Thiên Anh tưởng Cảnh Ngôn thiếu linh thạch tu luyện.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Tứ trưởng lão, ta cần số lượng lớn linh thạch, nhưng nếu không có gì bất ngờ thì hai ngày sau có thể trả lại.

Cảnh Ngôn nghĩ ra một cách kiếm tiền, nhưng trong tay chỉ có hơn hai ngàn linh thạch, không xoay sở gì được, hắn muốn cố gắng chuẩn bị nhiều linh thạch hơn.

Tứ trưởng lão chợt hiểu Cảnh Ngôn không cần linh thạch để tu luyện, hỏi:

- A, vậy ngươi muốn bao nhiêu linh thạch?

Cảnh Ngôn cười cười:

- Càng nhiều càng hảo.

Tứ trưởng lão lắc đầu cười nói:

- Tiểu tử này, ta còn hơn hai ngàn linh thạch, đưa hết cho ngươi.

Cảnh Thiên Anh lấy ra đống nhỏ linh thạch đưa cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Thiên Anh tuy là cường giả Tiên Thiên nhưng không có nhiều linh thạch, tài sản chủ yếu là các loại tài nguyên.

Nếu là cường giả Tiên Thiên độc hành chắc sẽ mang theo nhiều linh thạch.

Bình thường tu giả Tiên Thiên có gia tộc sẽ không tích trữ nhiều linh thạch.

Cảnh Ngôn cất linh thạch, nói:

- Tạm ổn rồi. Xin tứ trưởng lão yên tâm, ta sẽ nhanh chóng trả lại mớ linh thạch này.

Cảnh Thiên Anh cười nói:

- Trả cái gì, ngươi cần cứ cầm lấy, dù sao ta tạm thời không cần.

Cảnh Thiên Anh không hỏi Cảnh Ngôn muốn đống linh thạch này làm gì. Hơn hai ngàn khối linh thạch là con số không nhỏ, cường giả Tiên Thiên cũng thấy đau lòng.

Nhưng Cảnh Thiên Anh không để bụng.

Cảnh Ngôn rời khỏi biệt viện của tứ trưởng lão, đi ra trạch viện Cảnh gia.

Chính giữa Đông Lâm thành có một quảng trường, quanh quảng trường có các loại cửa hàng rất phồn hoa.

Mảnh đất này phần lớn bị phủ thành chủ quản lý, nhưng trong những cửa hàng có một kiến trúc phủ thành chủ không thể cai quản.

Kiến trúc siêu khổng lồ, nó là Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Không chỉ mình Đông Lâm thành có Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, bất cứ thành thị nào ở Lam Khúc quận đều có. Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến ở mỗi thành thị không phải độc lập, chúng nó là mắc xích với nhau.

Theo như Cảnh Ngôn biết tổng bộ của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến ở Lam Khúc thành.

Lam Khúc thành là một quận thành, thành thị nhỏ xíu như Đông Lâm thành không bằng một góc của nó. Cảnh Ngôn hơi quen thuộc Lam Khúc thành vì hắn từng vào Thần Phong học

viện tu luyện, Thần Phong học viện nằm trong Lam Khúc thành.

Nơi đó là thiên đường của võ giả.

Cảnh Ngôn đứng bên ngoài Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến giây lát rồi sải bước đi vào.

Nơi này đông đúc võ giả, người đến người đi nối liền không dứt. Đa số là võ giả, số ít là người thường.

Cảnh Ngôn nghĩ ra cách kiếm linh thạch có liên quan đến Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Cảnh Ngôn đi vào kiến trúc này liền bị chú ý.

- Đó là Cảnh Ngôn của Cảnh gia nhỉ?

- Từng là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành, nghe đồn hắn bị rớt cảnh giới rất nhiều, sắp phế rồi.

- Đúng rồi, đó là Cảnh Ngôn. Không biết hắn tới nơi này làm cái gì, chẳng lẽ cũng muốn đánh cuộc một phen?

Trước kia Cảnh Ngôn nổi đình đám, nhiều võ giả biết mặt. Tuy võ giả ở Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đa số là người mạo hiểm hay rày đây mai đó, nhưng có một nhóm người biết Cảnh Ngôn là rất nhanh những người khác cũng biết.

Cảnh Ngôn nghe những tiếng xì xầm thì hơi cau mày, sau đó lờ đi.

Cảnh Ngôn đến trước một cái quầy màu tím:

- Ta muốn tham gia lôi đài đối chiến.

Trong đại sảnh khổng lồ có nhiều quầy, trong mỗi cái quầy có một nữ võ giả xinh đẹp. Những nữ võ giả phụ trách đăng ký các loại tin tức đặt cược.

Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến gần giống như là sòng bạc. Nơi này không chỉ có võ giả đi vào, người thường có linh

thạch thì cũng được phép vào.

Mọi người được đặt cược các trận võ giả đối chiến trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, cược trúng thì kiếm mớ lớn, thua đành tự nhận xui xẻo. Nơi này có nhiều ví dụ giàu trong một đêm, cũng có nhiều người thua đến táng gia bại sản.

Có nhiều thành viên ba gia tộc lớn Đông Lâm thành cũng đến đây chơi, bao gồm tử đệ Cảnh gia.

Nữ võ giả ở sau quầy nghe yêu cầu của Cảnh Ngôn, kinh ngạc hỏi:

- Cái … cái gì?

Người đến đây đa số đặt cược, rất ít có võ giả tham gia lôi đài đối chiến. Nên nữ võ giả ngây người một lúc.

Cảnh Ngôn lặp lại một lần:

- Ta muốn tham gia lôi đài đối chiến.

Nữ võ giả này biết Cảnh Ngôn nên nhận ra ngay:

- A? Ngươi … ngươi là Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói với nữ võ giả:

- Đúng vậy, ta là Cảnh Ngôn.

Nữ võ giả phản ứng lại, vội lấy ra tấm bảng, hỏi:

- A, vậy ta đăng ký tin tức cho ngươi. Xin hỏi cảnh giới của ngươi là …?

Cảnh Ngôn cười đáp:

- Võ Đạo thất trọng thiên.

Nữ võ giả lại ngây người, mắt đẹp xoe tròn:

- Võ Đạo thất trọng thiên?

Nữ võ giả biết Cảnh Ngôn, cũng nghe các tin đồn xoay quanh hắn. Nàng lén cùng bằng hữu thảo luận về những võ giả thiên tài siêu đẳng trong Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn cũng nằm trong đề tài của các nàng. Nàng từng thấy tiếc cho Cảnh Ngôn, hắn dù sao là thiên tài số một Đông Lâm thành mười năm gần đây.

Nhưng chẳng phải Cảnh Ngôn rớt xuống Võ Đạo tam trọng thiên sao? Nhiều võ giả Đông Lâm thành đều biết, tại sao bỗng dưng thành Võ Đạo thất trọng thiên?

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, là Võ Đạo thất trọng thiên.

Nữ võ giả nhẹ giọng thì thầm:

- Võ giả cao cấp.

Nữ võ giả nói thêm:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, võ giả cao cấp đối chiến cần chủ quản đại nhân quyết định. Mời tiên sinh theo ta đi gặp chủ quản đại nhân.

Chương 38 - Bọn Họ Quá Yếu

Nữ võ giả vóc dáng cao kiều đưa Cảnh Ngôn vào một căn phòng màu đen:

- Chủ quản đại nhân, vị này Cảnh Ngôn tiên sinh, muốn tham gia so tài đối chiến cao cấp.

Trong phòng có một nữ nhân mặc váy dài màu đen xinh đẹp quyến rũ động lòng người.

Thấy nữ nhân này làm Cảnh Ngôn không kiềm được thẫn thờ, nàng thật là trời sinh quyến rũ đa tình.

Nàng là chủ quản của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, tên Nhiễm Kỳ.

Nhiễm Kỳ nhướng chân mày thanh tú, nhìn Cảnh Ngôn:

- Vậy sao?

Mắt Nhiễm Kỳ lóe ý cười, giơ tay nhấc chân toát ra vẻ quyến rũ tận xương:

- Cảnh Ngôn, Cảnh Ngôn của Cảnh gia? Đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành?

Nữ võ giả dẫn đến gặp Nhiễm Kỳ liếc hắn một cái rồi ra khỏi phòng.

Cảnh Ngôn nhìn thẳng vào Nhiễm Kỳ, bình tĩnh nói:

- Ta đúng là Cảnh Ngôn của Cảnh gia, nhưng ta không dám nhận là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành.

Nghe giọng Cảnh Ngôn làm lòng Nhiễm Kỳ rung động, nàng có biết về hắn, dù sao đối phương từng là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành.

Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn rớt cảnh giới chẳng còn phong cảnh như ngày xưa, người Đông Lâm thành tán dóc thường lôi Cảnh Ngôn ra, những lời châm biếm trào phúng.

Nhiễm Kỳ dao động nỗi lòng là vì nét mặt của Cảnh Ngôn, lúc hắn mới thấy nàng hơi lộ ra khác lạ chút nhưng sau đó bình thường trở lại ngay.

Người thường không làm được như vậy.

Cường giả nam giới Đạo Linh cảnh khi gặp Nhiễm Kỳ chưa chắc bình thản được như Cảnh Ngôn, nàng hơi bị tự tin sức quyến rũ của mình.

Nhiễm Kỳ thầm nghĩ:

- Người này thật không đơn giản.

Nhiễm Kỳ điều chỉnh sắc mặt, hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh có biết là muốn tham gia thi đấu cao cấp của Hiệp Hội Đối Chiến chúng ta cần ít nhất phải có thực lực võ giả cao cấp?

Cảnh Ngôn hơi khom người nói:

- Cảnh giới của ta là thất trọng thiên. Chủ quản, ta biết quy tắc nơi này.

Cơ mặt Nhiễm Kỳ cứng lại:

- A?

Theo như Nhiễm Kỳ biết thì cảnh giới của Cảnh Ngôn nên rớt xuống Võ Đạo tam trọng thiên, sao đột nhiên biến thành thất trọng thiên?

Nhiễm Kỳ ngập ngừng nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, chúng ta cần trắc nghiệm cảnh giới.

Tuy Cảnh Ngôn nói tu vi của hắn là Võ Đạo thất trọng thiên nhưng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến làm việc phải tự kiểm tra.

Không phải Nhiễm Kỳ không tin tưởng Cảnh Ngôn, vấn đề là theo trình tự. Mà Nhiễm Kỳ chẳng quen biết gì Cảnh Ngôn, kêu nàng tin tưởng hắn thì hơi quá.

Nhiễm Kỳ mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh xin đi theo ta.

Chỗ như Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến tất nhiên có công cụ thủy tinh trắc nghiệm.

Nhiễm Kỳ mang Cảnh Ngôn vào đại sảnh, bên trong bày ba thủy tinh trắc nghiệm.

Cảnh Ngôn nhìn Nhiễm Kỳ, hỏi:

- Chủ quản, ta có thể bắt đầu chưa?

Nhiễm Kỳ đáp:

- Mời.

Cảnh Ngôn đến trước một thủy tinh trắc nghiệm, nguyên khí dâng lên.

Nhiễm Kỳ nhìn chằm chằm động tác của Cảnh Ngôn.

- Võ Đạo nhất trọng thiên!

- Võ Đạo nhị trọng thiên!

- …

- Võ Đạo lục trọng thiên!

- Võ Đạo thất trọng thiên!

Con ngươi Nhiễm Kỳ co rút, nàng suy nghĩ rất nhiều, càng tò mò về hắn hơn:

- Thật sự là tu vi Võ Đạo thất trọng thiên, nhưng sao có thể? Tại sao biến thành cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên?

Có một điều Nhiễm Kỳ chắc chắn cảnh giới của Cảnh Ngôn thật sự rơi xuống Võ Đạo tam trọng thiên, không gì thay đổi được sự thật này.

Vì Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến từng chú ý Cảnh Ngôn chặt chẽ, cẩn thận tìm hiểu thực lực cảnh giới của hắn. Hai tháng trước Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đã xác định cảnh giới của Cảnh Ngôn là Võ Đạo tam trọng thiên, từ khi đó hiệp hội từ bỏ chú ý hắn.

Giống như đa số người Đông Lâm thành, Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến cho rằng kiếp sống Võ Đạo của Cảnh Ngôn đã hoàn toàn đứt, không có khả năng vùng lên. Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn đột nhiên có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên.

Võ Đạo thất trọng thiên là võ giả cao cấp, dù trong Đông Lâm thành cũng ít có võ giả cao cấp.

Trong tứ đại gia tộc võ giả cao cấp trẻ tuổi tính là cường giả thượng đẳng, là lực lượng nòng cốt của một gia tộc.

Cảnh Ngôn trắc nghiệm xong xoay người hỏi:

- Chủ quản, cảnh giới của ta không có vấn đề đi?

Nhiễm Kỳ vứt bỏ suy nghĩ lung tung, mỉm cười nói:

- Không có vấn đề, giờ chúng ta bàn về đối chiến, mời Cảnh Ngôn tiên sinh theo ta đến phòng tư liệu.

Trong phòng tư liệu.

Nhiễm Kỳ đặt các phần tư liệu trước mặt Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, đây là tất cả tuyển thủ cảnh giới thất trọng thiên của Hiệp Hội Đối Chiến chúng ta, tiên sinh có thể xem trước tư liệu của họ rồi quyết định đối chiến với tuyển thủ nào.

So đấu trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến có ba đẳng cấp.

Cấp một là sân đấu cấp thấp, tức là buổi biểu diễn đánh nhau của võ giả cấp thấp.

Cấp hai là sân đấu trung cấp, dành cho võ giả trung cấp.

Cấp ba là sân đấu cao cấp, buổi diễn đối chiến của võ giả cao cấp.

Thông thường sân đấu cấp thấp có nhiều cuộc đối chiến nhất, trung cấp thứ hai, sân cao cấp ít có trận đấu nhất.

Có năm phần tư liệu đặt trước mặt Cảnh Ngôn, mỗi phần tư liệu là một tuyển thủ Võ Đạo thất trọng thiên, cảnh giới giống hắn.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Những tuyển thủ này quá yếu.

Cảnh Ngôn đến đây vì muốn hốt mớ lớn, chọn lựa đối thủ yếu xìu thì hiệu quả kém xa.

Nhiễm Kỳ ngạc nhiên, nàng không hiểu Cảnh Ngôn muốn gì:

- Cảnh Ngôn tiên sinh còn chưa xem tư liệu của họ. Những tuyển thủ này không yếu, đều dày dạn kinh nghiệm. Ta bảo đảm với tiên sinh trong võ giả cùng cảnh giới thực lực của họ tuyệt đối rất mạnh.

Tuyển thủ Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đều vượt trội trong cùng cảnh giới, kinh nghiệm chém giết cực kỳ phong phú, mỗi người đều có đòn sát thủ riêng.

Ví dụ võ giả cảnh giới thất trọng thiên trong tứ đại gia tộc Đông Lâm thành, nếu họ đánh với tuyển thủ cảnh giới thất trọng thiên của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến thì xác suất thua là trên chín mươi phần trăm.

Nhiễm Kỳ cho rằng Cảnh Ngôn không hiểu rõ nên nàng nhấn mạnh kỹ hơn. Cảnh Ngôn không thèm xem đã phán những tuyển thủ này yếu, Nhiễm Kỳ cảm thấy buồn cười.

Cảnh Ngôn nhún vai nói:

- Bọn họ yếu thật, đối chiến không gợi lên hứng thú.

Nhìn vẻ mặt của Cảnh Ngôn làm Nhiễm Kỳ hơi giận, nàng lại lấy ra vài phần tư liệu nữa:

- Đây là tuyển thủ cảnh giới bát trọng thiên của chúng ta, Cảnh Ngôn tiên sinh hãy xem đi.

Tuyển thủ bát trọng thiên có bốn phần tài liệu.

Cảnh Ngôn cầm lên đọc sơ.

Tài liệu chỉ có tên, cảnh giới của võ giả, chiến tích trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Còn có võ học mà họ tu luyện, không có ghi chú gì về đặc điểm cá nhân.

Cảnh Ngôn cau mày lắc đầu, đặt bốn phần tư liệu xuống:

- Bọn họ vẫn hơi yếu.

Nhiễm Kỳ giận thật:

- Gì?

Chương 39 - Vội Vã Tìm Chết

Nhiễm Kỳ nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, thầm nghĩ:

- Không lẽ người này cố tình muốn khiến ta chú ý?

Trừ lý do này ra Nhiễm Kỳ không nghĩ ra được cái khác. Nếu đúng như nàng đoán thì quá buồn cười, vì hấp dẫn ánh mắt của nàng mà diễn trò này, làm lãng phí thời gian của nàng. Nhiễm Kỳ tuyệt đối không có hảo cảm với hạng người như vậy.

Nhiễm Kỳ thầm cười lạnh.

Cảnh Ngôn nhà ngươi đúng là có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên, võ giả cao cấp, ngươi đương nhiên có thể đối chiến sân đấu cao cấp. Ngươi nói những tuyển thủ thất trọng thiên này thực lực yếu, không sao, cứ cho là ta tin ngươi có thực lực khiêu chiến vượt cấp. Trong lịch sử đấu trận ở Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến cũng có võ giả vượt cấp chiến thắng đối thủ, tuy rằng ví dụ rất ít nhưng vẫn có.

Tuy nhiên, ngươi bảo những tuyển thủ bát trọng thiên yếu là muốn gì? võ giả thất trọng thiên như ngươi không lẽ có thực lực khiêu chiến võ giả cửu trọng thiên?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, đồ khùng nói mớ.

Cảnh Ngôn thấy biểu tình của Nhiễm Kỳ liền biết ý nghĩ của nàng, nhưng hắn không quan tâm:

- Chủ quản cho ta xem tư liệu của tuyển thủ cửu trọng thiên đi.

Đối chiến lần này Cảnh Ngôn định bỏ vào năm ngàn khối linh thạch kếch xù. Hắn sẽ lấy năm ngàn khối linh thạch của mình ra đùa sao?

Nhiễm Kỳ lại lấy hai phần tư liệu:

- Được rồi! Cảnh Ngôn tiên sinh, hiện Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến chúng ta chỉ có hai vị tuyển thủ cửu trọng thiên thường trú, mời xem tư liệu của họ.

Nhiễm Kỳ không muốn khuyên gì nữa, dù sao chuyện này chẳng liên quan gì lớn đến nàng.

Theo quy tắc của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến thì võ giả cửu trọng thiên không thể khiêu chiến võ giả thất trọng thiên, nhưng võ giả thất trọng thiên được chủ động khiêu chiến võ giả cửu trọng thiên.

Cảnh Ngôn cầm tư liệu thứ nhất lên xem kỹ, nheo mắt nói:

- Long Tam, tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, kỷ lục liên tục thắng đối chiến là ba trận. Tuyển thủ này thực lực không tệ.

Cảnh Ngôn nhẹ nhàng đặt tư liệu xuống, cầm lên cái thứ hai.

Ánh mắt Cảnh Ngôn thay đổi:

- Lý Thiên Phúc, tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, kỷ lục liên tục thắng là tám trận.

Cảnh Ngôn biết người này:

- Không ngờ Lý Thiên Phúc còn ở Đông Lâm thành.

Ngày xưa khi Cảnh Ngôn chưa vào Thần Phong học viện biết Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến có cường giả Lý Thiên Phúc, võ giả này rất nổi tiếng trong Đông Lâm thành. Mỗi trận đấu của Lý Thiên Phúc hấp dẫn vô số võ giả, người thường đặt

cược. Về khía cạnh khác Lý Thiên Phúc nổi tiếng còn hơn Cảnh Ngôn lúc xưa.

Một số người cuồng nhiệt tôn sùng Lý Thiên Phúc, gã ở trong mắt họ là không thể chiến thắng.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Chọn hắn đi!

Cảnh Ngôn nhìn hướng Nhiễm Kỳ:

- Chủ quản, ta muốn khiêu chiến Lý Thiên Phúc.

Thân thể mềm mại khẽ run, Nhiễm Kỳ chần chờ hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh chắc không?

Lý Thiên Phúc là nhân vật nào?

Đó là vương bài của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Đông Lâm thành.

Lý Thiên Phúc không chỉ tham gia đối chiến sân đấu cao cấp ở Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Đông Lâm thành, gã còn đi Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến thành phố khác đối chiến. Xác suất thắng của người này luôn rất cao.

Trong Đông Lâm thành Lý Thiên Phúc đã liên tục thắng tám trận.

Những tuyển thủ từ thành phố khác đến đây đối chiến với Lý Thiên Phúc đều là võ giả cửu trọng thiên. Nhưng các tuyển thủ cửu trọng thiên muốn hạ gục Lý Thiên Phúc là rất khó khăn.

Cảnh Ngôn mới là võ giả thất trọng thiên mà muốn đối chiến với Lý Thiên Phúc, chẳng khác gì tự sát.

Nên biết trên lôi đài Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, võ giả đấu với nhau sống chết tự chịu trách nhiệm. Nghĩa là người có chết trên lôi đài cũng không liên quan Hiệp Hội Cực Hạn Đối

Chiến, hiệp hội không gánh bất cứ trách nhiệm nào. Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến cũng không sợ ai đến gây sự, vì Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến là vật khổng lồ ngang ngửa ba học viện lớn, trong Lam Khúc quận có ai dám gây hấn với hiệp hội?

Nếu Cảnh Ngôn chết trên lôi đài Cảnh gia tuyệt đối không kiếm Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến nói chuyện, hoặc bắt bồi thường. Cho dù Cảnh gia thật sự tìm đến Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến cũng quyết không bồi thường.

Cảnh Ngôn này chán sống?

Nhiễm Kỳ do dự.

Sau khi xác định lịch đấu sẽ mở bàn cá cược, Nhiễm Kỳ có nghĩ bằng ngón chân cũng biết đặt cược náo nhiệt thế nào, chắc chắn đều cược cho Lý Thiên Phúc. Nhiễm Kỳ do dự cũng vì vậy, lỡ không ai cược cho Cảnh Ngôn thì dù xác suất đền tiền của Lý Thiên Phúc thấp cỡ nào Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến cũng bị lỗ.

Cảnh Ngôn nhìn ra Nhiễm Kỳ do dự, hắn cười nói:

- Nếu chủ quản lo không có người đặt ta thì cứ yên tâm, ta tự cược cho mình năm ngàn khối linh thạch. Chủ quản có thể sử dụng xác suất đền tiền dao động.

Nhiễm Kỳ xoe tròn mắt đẹp:

- Cái gì?!

Nghe Cảnh Ngôn nói câu này Nhiễm Kỳ liền xác định hắn không đùa.

Cảnh Ngôn thật sự muốn khiêu chiến Lý Thiên Phúc!

Cái tên điên này!

Nhiễm Kỳ hỏi:

- Nếu vậy ta sẽ xếp lịch đối chiến, không biết Cảnh Ngôn tiên sinh nghĩ khi nào đối chiến thì tốt?

Đối chiến Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến có hai cách đền tiền, một loại là cố định, loại thứ hai là dao động.

Xác suất đền dao động tức là trước khi đối chiến tỷ giá liên tục thay đổi, để thị trường tự quyết định xác suất đền. Trước khi đặt cược Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến sẽ nói cho tất cả người đặt cược biết đối chiến này là xác suất cược dao động. Nếu người cược không chịu thì có thể bỏ không đặt cược, nếu cược tức là đồng ý cách xác suất đền dao động.

Cảnh Ngôn híp mắt nói:

- Càng nhanh càng tốt, ta vội.

Nhiễm Kỳ trợn trắng mắt:

- …

Trong mắt nàng thì Cảnh Ngôn vội vàng tìm chết.

Nhiễm Kỳ lấy ra hiệp nghị đặt trước mặt Cảnh Ngôn:

- Vậy thì một canh giờ sau đi, giờ ta đi sắp xếp đối chiến sân đấu cao cấp này. Cảnh Ngôn tiên sinh hãy ký vào hiệp nghị.

Nhiễm Kỳ bổ sung thêm:

- Kết thúc đối chiến Cảnh Ngôn tiên sinh sẽ được thưởng hai trăm khối linh thạch.

Sân đấu cấp thấp, trung cấp, cao cấp nào hễ võ giả đối chiến là sẽ được thưởng đối chiến. Sân đấu cao cấp thưởng cao nhất, đến hai trăm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn nhìn sơ hiệp nghị không thấy có vấn đề gì, hắn ký tên mình vào.

Đại sảnh tầng một Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Người trong đại sảnh thấy Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến treo biểu ngữ lớn thì xôn xao.

- Cái gì?!

- Lý Thiên Phúc sắp đối chiến?

- Mau mau mau, chuẩn bị linh thạch đặt cược đi! Hiếm khi thấy Lý Thiên Phúc đối chiến, không chừng vài ngày mới có một trận, tuyệt đối không thể bỏ qua!

- Lần này ta phải đặt hết linh thạch cho Lý Thiên Phúc, trận chiến ba ngày trước ta chỉ cược một trăm linh thạch, lỗ to.

- Ta không gấp, đợi xem võ giả đối chiến với Lý Thiên Phúc là ai, đến từ thành thị nào.

Chương 40 - Cảnh Ngôn Đặt Cược

Lý Thiên Phúc tham gia đối chiến rất dễ hút người đặt cược.

Có thể nói người trong đại sảnh có khá nhiều kẻ chuyên đến vì trận chiến của Lý Thiên Phúc. Buổi diễn đối chiến khác có lẽ họ không cược, nhưng đụng trận của Lý Thiên Phúc chắc chắn họ sẽ đặt cược.

Thông thường xác suất đền tiền trận chiến của Lý Thiên Phúc rất thấp nhưng hầu như toàn thắng chắc, ai chịu bỏ lỡ?

Có tiền không kiếm là đồ ngu.

- Mau nhìn mau nhìn!

- Tin tức đối thủ của Lý Thiên Phúc đã ra!

Bên trên đại sảnh lại đưa ra biểu ngữ màu đỏ to khác, ghi bằng chữ to tư liệu đối thủ của Lý Thiên Phúc.

- Cảnh Ngôn?

- Đến từ Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến thành thị nào?

- Ủa? Đông Lâm thành?

- Không đúng! Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Đông Lâm thành chẳng phải có hai vị võ giả cửu trọng thiên thường trú là Lý Thiên Phúc, Long Tam sao?

- Ngươi óc heo à? Không biết chữ? Ngươi không thấy đó là thất … thất trọng thiên?

Người nói câu này đọc mấy chữ tu vi thất trọng thiên trợn tròn tròng mắt suýt lồi ra.

Gì thế này?

Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến có bị lầm không?

Võ giả thất trọng thiên đối chiến với Lý Thiên Phúc cửu trọng thiên?

Một nam nhân râu ria xồm xoàm vỗ đùi cái đét hét to:

- Ôi mợ! Ta thấy ảo giác sao? Cảnh Ngôn trên biểu ngữ không lẽ là Cảnh Ngôn của Cảnh gia? Không đúng, Cảnh Ngôn Cảnh gia là Võ Đạo tam trọng thiên mà, sao biến thành thất trọng thiên?

Lúc này một nhân viên Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến bước ra đứng trên đài cao lơ lửng giữa đại sảnh, vận chuyển nguyên khí làm giọng ồm ồm vang rõ:

- Các vị! Các vị!

Thấy nhân viên Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đi ra mấy ngàn võ giả, người thường trong đại sảnh lập tức im lặng.

Trước khi chưa biết rõ chuyện gì thì ít người đặt cược. Tin tức trên biểu ngữ khiến người không chấp nhận được, nhiều người cảm thấy Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến viết nhầm.

Nhân viên công tác nói nhanh:

- Thông báo với các vị sắp bắt đầu một trận đối chiến cao cấp. Các vị không nhìn lầm, trận đối chiến này một bên là tuyển thủ Lý Thiên Phúc của chúng ta, võ giả cửu trọng thiên. Bên kia là Cảnh Ngôn tiên sinh võ giả Cảnh gia Đông Lâm thành, cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên. Trận đối chiến này vô cùng hiếm thấy, nói thật là ta công tác trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến thời gian dài như vậy chưa từng thấy tình huống thất trọng thiên đối chiến cửu trọng thiên. Nhưng trận

này là thật trăm phần trăm, chủ quản đại nhân Nhiễm Kỳ tự mình xếp lịch đối chiến, thời gian là sau một canh giờ. Nghĩa là các vị chỉ có một canh giờ đặt cược, trận chiến này áp dụng xác suất đền dao động. Bây giờ các vị có thể đặt cược!

Xôn xao!

Đám đông ùa vào quầy đặt cược.

Đã xác định đối chiến là thật thì sao có thể bỏ qua?

- Ta cược một trăm linh thạch Lý Thiên Phúc thắng!

- Ta cược hai trăm linh thạch!

- Mau mau, ta cược năm mươi linh thạch, đây là toàn bộ linh thạch, cược Lý Thiên Phúc thắng!

- Hừ, có năm mươi linh thạch mà cũng làm lố, nghèo mạt rệp. Để ta, ta cược năm trăm linh thạch!

Một mảnh hỗn loạn, may mà có nhiều quầy đặt cược đủ thỏa mãn những kẻ cá cược trong một canh giờ đặt cược xong.

Lý Thiên Phúc và Cảnh Ngôn đối chiến xác suất đền tiền ban đầu là một chia một.

- Một chia một!

- Lý Thiên Phúc hai chia một rồi!

- Chết tiệt, chớp mắt đã là ba chia một!

Trên thủy tinh xác suất đền liên tục thay đổi con số xác suất đền của Lý Thiên Phúc và Cảnh Ngôn. Xác suất đền của Lý Thiên Phúc càng lúc càng thấp, của Cảnh Ngôn thì cao dần.

- Xác suất đền của Cảnh Ngôn là năm chia một, cược một trăm khối linh thạch là có thể kiếm lại năm trăm khối linh thạch. Chết tiệt, xác suất đền hấp dẫn quá, đáng tiếc Cảnh Ngôn không thể nào thắng, cược bao nhiêu đều sẽ thua. Nếu

Cảnh Ngôn có tu vi cửu trọng thiên thì ta còn chấp nhận mạo hiểm đánh cuộc.

Việc đặt cược vẫn nhộn nhịp diễn ra.

Trong một căn phòng trên tầng hai Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, Cảnh Ngôn nhìn con số thủy tinh xác suất đền biến động, khóe môi nhếch lên.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Tốt, rất tốt.

Xác suất đền của Cảnh Ngôn rất nhanh đến một đền mười, con số đền tiền dần chậm lại, hiển nhiên người đặt cược thưa dần.

- Ta cũng nên đặt cược kích thích một phen.

Cảnh Ngôn liếc hướng ngoài phòng, quát to:

- Người đâu!

Cảnh Ngôn không đặt cược ngay từ đầu vì nếu mới vô hắn đã cược năm ngàn khối linh thạch rất có thể kéo thấp xác suất đền tiền, khiến một số người do dự. Dù sao kết quả trận đối chiến này rất rõ ràng, có ai bị điên một hơi cược nhiều tiền như thế cho Cảnh Ngôn? Có khi nào bên trong ẩn giấu vấn đề gì?

Bởi vậy Cảnh Ngôn không cược ngay từ đầu, nhưng đến lúc này thì nên kích thích chút. Bỏ vào năm ngàn khối linh thạch sẽ kéo thấp xác suất đền tiền ngay, nhưng song song đó xác suất đền bên Lý Thiên Phúc sẽ lên cao. Những kẻ đặt cược thấy xác suất đền của Lý Thiên Phúc cao lên chắc chắn càng hưng phấn, rất có thể cược thêm nữa.

Một nữ võ giả đi vào căn phòng dành cho tuyển thủ, nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh xin hãy sai bảo.

Cảnh Ngôn cười nói với nữ võ giả, lấy ra năm ngàn khối linh thạch chuẩn bị sẵn:

- Trong này có năm ngàn khối linh thạch, làm phiền ngươi đi cược giúp ta.

Trừ năm ngàn khối linh thạch ra Cảnh Ngôn chỉ còn hơn hai mươi khối linh thạch.

Nữ võ giả sửng sốt, cau mày:

- A?

Nữ võ giả xin lỗi nói:

- Ngại quá Cảnh Ngôn tiên sinh, vì tiên sinh là tuyển thủ dự thi nên không thể đặt cược cho Lý Thiên Phúc.

Trong lòng nữ võ giả thì nghĩ khác, Cảnh Ngôn khùng thật, không biết cả quy tắc này.

Trên quy tắc đặt cược của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến viết rất rõ ràng, tuyển thủ tham dự đối chiến tuyệt đối không được cược cho đối thủ. Vì nếu tuyển thủ cược số tiền lớn cho đối thủ, trong lúc đối chiến cố ý thua thì không được phép.

Nữ võ giả rủa thầm trong bụng, ngoài mặt không lộ vẻ gì, nàng mỉm cười từ chối khéo yêu cầu của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn dở khóc dở cười nói:

- Ai bảo ta cược cho Lý Thiên Phúc?

Đặt cọc vào Lý Thiên Phúc? Dù quy tắc cho phép Cảnh Ngôn cũng sẽ không làm như vậy. Giờ xác suất đền đã là Lý Thiên Phúc mười mấy chia một, đặt năm ngàn khối linh thạch cuối cùng kiếm được bao nhiêu? Được có vài trăm khối linh thạch. Hơn nữa còn sớm trước khi đối chiến, chắc chắn xác

suất đền còn thay đổi, cuối cùng được bao nhiêu linh thạch thì khó nói.

Chương 41 - Bị Điên

Nữ võ giả xoe tròn mắt hé môi, biểu tình rất đáng yêu:

- A?

Không cược Lý Thiên Phúc?

Là sao? Không lẽ ngươi cược cho mình?

Những năm ngàn khối linh thạch! Cảnh Ngôn tiên sinh bị điên rồi?

Cảnh Ngôn nheo mắt hỏi:

- Tên của nàng là gì?

Nữ võ giả hơi đỏ mặt đáp:

- Chung Dục Tú.

Chung Dục Tú có biết Cảnh Ngôn, dù sao ngày xưa hắn ở trong Đông Lâm thành như mặt trời ban trưa, được tiếng là thiên tài xuất sắc nhất Đông Lâm thành mười năm nay. Khi đó nhiều người cho rằng Cảnh Ngôn trong vòng trăm năm sẽ phá tan Tiên Thiên trói buộc bước vào Đạo Linh cảnh khủng bố.

Thuở ấy Cảnh Ngôn nổi tiếng như cồn, hình dung bằng từ nóng phỏng tay cũng không đủ. Các nữ võ giả trẻ tuổi trong Đông Lâm thành hơn một nửa điên đảo vì Cảnh Ngôn. Nhưng không ai ngờ thiếu niên rực rỡ chói mắt này đột nhiên từ trên tầng mây rớt xuống địa ngục, cảnh giới liên tục rơi cuối cùng chỉ còn tu vi Võ Đạo tam trọng thiên.

Dần dà không ai tỏ vẻ mến mộ khi nhắc đến Cảnh Ngôn nữa. Mặt khác dù Cảnh Ngôn bị rớt cảnh giới vẫn có người nhớ mãi không quên.

Chung Dục Tú có chút hảo cảm với Cảnh Ngôn, đây là lý do tại sao nàng chủ động đến chỗ này phục vụ hắn.

Cảnh Ngôn nhìn Chung Dục Tú còn đang ngơ ngác, hắn nhấn mạnh:

- Chung Dục Tú hiểu lầm, đương nhiên ta biết quy tắc của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Làm phiền nàng cược hết năm ngàn khối linh thạch vào ta. Đúng vậy, nàng không nghe lầm, tuy ta không thể cược cho Lý Thiên Phúc nhưng có thể đặt cược vào mình.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta không điên. Chung Dục Tú công tác tại đây tiền lương mỗi người được bao nhiêu linh thạch?

Chung Dục Tú là võ giả Võ Đạo tam trọng thiên.

Chung Dục Tú cúi đầu nói:

- Năm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ừm, giờ ta cho nàng một cơ hội, nàng đừng nói cho người khác. Có lẽ nàng nghi ngờ tại sao ta cược nhiều cho mình, có lẽ nàng và họ đều cảm thấy ta chắc chắn thua trận này. Nhưng kết quả sẽ nằm ngoài dự đoán của tất cả. Chung Dục Tú, nếu nàng cược vào ta sẽ nhận lại đền đáp rất dày.

Cái gì? Đặt cược cho ngươi?

Đền đáp? Đúng là đền tiền rất dày, xác suất đền bây giờ cao tới một đền mười lăm, cược mười khối linh thạch sẽ kiếm về một trăm năm mươi linh thạch.

Nhưng có thể lấy được đền đáp này không?

Chung Dục Tú chớp chớp rèm mi dài.

- Tin hay không tùy nàng, ta chỉ có thể nói xác suất ta thắng rất lớn, không dám bảo đảm trăm phần trăm nhưng xác suất thắng hơn năm mươi phần trăm. Bỏ qua cơ hội lần này e rằng về sau khó gặp được.

Không phải vì có hảo cảm với Chung Dục Tú nên Cảnh Ngôn cho nàng cơ hội này. Chỉ vì khuôn mặt của Chung Dục Tú hơi giống một người trong trí nhớ của Cảnh Ngôn, nên hắn cho nàng cơ hội, còn nàng có nắm bắt được hay không thì do chính nàng.

Chung Dục Tú bị Cảnh Ngôn nhìn gai người:

- Cảnh … Cảnh Ngôn tiên sinh, ta xin phép đi đặt cược giúp tiên sinh!

Chung Dục Tú cầm năm ngàn khối linh thạch chạy nhanh ra khỏi phòng như trốn ai.

Chung Dục Tú cắn hàm răng trắng khó khăn quyết định:

- Ta có nên … đặt cược không? Cược hoặc không? Ta có ít linh thạch, tất cả cộng lại chỉ được năm mươi khối. Nếu cược cho Cảnh Ngôn tiên sinh thì ta nên cược bao nhiêu? Liều luôn! Cược hết năm mươi khối linh thạch! Ta tin tưởng Cảnh Ngôn tiên sinh!

Năm mươi khối linh thạch là toàn bộ gia tài của nàng, nếu thua …

Trong một căn phòng rộng lớn sáng sủa, Nhiễm Kỳ đứng giữa phòng nhìn chằm chằm thủy tinh màu tím.

Khối thủy tinh nhỏ này có công năng giống như vách tường thủy tinh lớn trong đại sảnh, hiện rõ tiền cược, xác suất đền đối chiến của Cảnh Ngôn, Lý Thiên Phúc sắp diễn ra.

Lúc này con số trên tường thủy tinh thay đổi.

Xác suất đền của Cảnh Ngôn vốn lên đến một đền mười sáu, lúc này bỗng giảm thấp chút còn một đền mười.

Nhiễm Kỳ mắt lóe tia sáng, khóe môi cong lên độ cong mê người:

- Hưm? Cảnh Ngôn thật sự đặt cược lớn năm ngàn khối linh thạch, rốt cuộc hắn muốn làm gì? Cược năm ngàn khối linh thạch cho chính mình, hắn lấy đâu ra nhiều linh thạch như vậy? Hắn có khả năng thắng không?

Nhiễm Kỳ nhẹ lắc đầu, cần cổ trắng nõn hơi đỏ.

Xác suất đền thay đổi, chỉ một chốc nhiều con bạc trong đại sảnh chú ý thấy ngay. Bọn họ thấy xác suất đền của Cảnh Ngôn giảm thấp, xác suất đền của Lý Thiên Phúc tăng cao hơn trước nhiều.

Những con bạc thường xuyên lăn lộn trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến hiểu rõ chuyện này xảy ra. Tình huống này chỉ có một khả năng, đó là có người đặt cược cho Cảnh Ngôn, cược số tiền lớn.

Xem tình hình lúc trước thì số tiền cược ít nhất mấy ngàn khối linh thạch, nếu không có đủ nhiều linh thạch thì không thể nào giảm thấp xác suất đền của Cảnh Ngôn đến thế.

- Điên rồi điên rồi!

- Ai? Là ai khoát xước vậy? Rảnh quá ném một đống linh thạch ra đốt sao?

- Đồ ngu, có nhiều linh thạch như thế tặng cho ta còn hơn!

Các con bạc ồn ào mắng, nhiều người muốn biết là ai đặt cược số tiền lớn cho Cảnh Ngôn, nhưng hiển nhiên bọn họ không thể tìm ra người đặt cược đó.

Ai!

Có ai ngờ rằng người đặt cược cho Cảnh Ngôn là chính hắn?

Một con bạc hưng phấn rống to:

- Xác suất đền của Lý Thiên Phúc tăng cao, ha ha, ta tiếp tục cược cho Lý Thiên Phúc!

Khá nhiều con bạc khác cùng chung ý tưởng, vốn xu hướng đặt cược giảm chậm lại bỗng chốc lại nóng hổi.

Một tách trà qua đi.

Một nén nhang trở lại.

Nửa canh giờ đến.

Sắp kết thúc thời hạn đặt cược trong một canh giờ. Lúc này xác suất đền của Cảnh Ngôn gần một đền hai mươi. Xác suất đền của Lý Thiên Phúc là hai mươi lăm đền một.

Trong đại sảnh bỗng xuất hiện một võ giả trẻ tuổi mặc trường bào màu vàng, tay cầm quạt giấy, điển trai, mặt hơi trắng, ánh mắt âm trầm.

Võ giả trẻ tuổi này vừa đến liền bị nhiều người nhận ra. Mấy con bạc thấy võ giả trẻ mặc trường bào vàng thì cung kính lên tiếng chào.

- Triệu công tử khỏe!

- Xin chào Triệu công tử!

- Mấy ngày nay không thấy Triệu công tử đến Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Những con bạc cười nịnh nọt xum xoe võ giả trẻ mặc trường bào vàng.

Triệu công tử không đáp lại ai, chậm rãi quét mắt qua, mỉm cười vừa lòng thốt ra một chữ:

- Thưởng!

Chương 42 - Công Tử Bột Số Một Đông Lâm thành

Tùy tiện!

Kiêu ngạo!

Có tiền, tùy hứng!

Triệu công tử nhẹ phẩy quạt giấy trắng.

Triệu công tử vừa nói thưởng, lão nhân râu xanh đứng bên cạnh lớn tiếng lặp lại:

- Công tử nhà ta nói thưởng!

Lão nhân móc ra một nắm linh thạch màu trắng ngà ném vào đám người xung quanh.

Triệu công tử đúng là đồ phá của, còn là đồ phá của giàu nứt vách.

Các con bạc reo lên cảm ơn, vừa giành giật những linh thạch rơi dưới đất:

- Tạ Triệu công tử!

- Triệu công tử thật rộng rãi!

- Ha ha ha!

Triệu công tử phẩy quạt trắng đi vào trong, rất nhanh vào một căn phòng riêng.

Đông Lâm thành có ba gia tộc lớn gồm Triệu gia, Lâm gia, Cảnh gia. Trong ba gia tộc lớn mạnh nhất là Triệu gia.

Triệu gia mạnh hơn xa Lâm gia, Cảnh gia. Nghe nói Triệu gia tay mắt thông thiên, thành chủ Đông Lâm thành nhiều lúc cũng phải nể nang mấy phần.

Lúc này Triệu công tử xuất hiện trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến là tử đệ của Triệu gia, thân phận của gã không tầm thường, là tiểu nhi tử tộc trưởng đương nhiệm Triệu gia.

Võ giả Đông Lâm thành đều biết công tử tên Triệu Đăng Thiên. Nhiều người nói lén sau lưng Triệu Đăng Thiên là công tử bột trác táng số một Đông Lâm thành, có người gọi là bại hoại số một Đông Lâm thành.

Mấy danh hiệu đó không phải khi không mà có.

Ví dụ Triệu Đăng Thiên đi trên đường gặp nữ nhân nào vừa mắt sẽ kêu thuộc hạ mang về, vấy bẩn xong mặc quần vào liền trở mặt sai người đuổi người ta ra Triệu gia.

Trong Đông Lâm thành có nhiều người hận Triệu Đăng Thiên thấu xương nhưng không có cách nào. Người ta là nhi tử của tộc trưởng Triệu gia, ai dám kiếm chuyện với Triệu gia? Tìm đến Triệu gia đòi lẽ phải là hành động chán sống muốn tự sát.

Triệu Đăng Thiên đi vào phòng riêng, một quản sự Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đích thân đến, cười tươi cung kính hỏi:

- Hôm nay Triệu công tử có rảnh?

Với thân phận, địa vị và túi tiền của Triệu Đăng Thiên lẽ tất nhiên sẽ có căn phòng riêng trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Triệu Đăng Thiên không chỉ bao phòng ở Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, nhiều cơ cấu thương nghiệp Đông Lâm thành đều có phòng dành riêng cho gã.

Triệu Đăng Thiên liếc quản sự một cái, ngồi xuống hỏi:

- Rảnh chán quá tới chơi mấy ván, Lý quản sự, hôm nay có đối chiến gì vui không?

Lý quản sự lấy ra một phần tư liệu đối chiến đưa cho Triệu Đăng Thiên:

- Triệu công tử đến vừa lúc, sắp bắt đầu một trận rất thú vị, mời Triệu công tử xem.

Triệu Đăng Thiên xem tư liệu của Lý Thiên Phúc:

- Hưm? Cái gì? Lý quản sự, Cảnh Ngôn này là Cảnh Ngôn của Cảnh gia?

Lý Thiên Phúc sắp đối chiến gợi lên chút hứng thú của Triệu Đăng Thiên, nhưng khi thấy đối thủ của Lý Thiên Phúc làm Triệu Đăng Thiên trợn to mắt.

Triệu Đăng Thiên là công tử bột số một Đông Lâm thành sao có thể xa lạ đệ nhất thiên tài ngày xưa?

Lý quản sự cười nói:

- Đúng rồi, là Cảnh Ngôn của Cảnh gia.

Triệu Đăng Thiên nhướng mày, trừng Lý quản sự:

- Không đúng, chẳng phải cảnh giới của Cảnh Ngôn rơi xuống Võ Đạo tam trọng thiên rồi sao? Tại sao trong này đánh dấu tu vi là Võ Đạo thất trọng thiên?

Lý quản sự cũng thầm thắc mắc, nhưng Nhiễm Kỳ đã xác nhận thì tuyệt đối không sai:

- Triệu công tử, Cảnh Ngôn đúng là có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên, chủ quản đại nhân của chúng ta đã xác nhận, sẽ không sai.

Trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến trừ hội trưởng ra ai dám nghi ngờ chủ quản Nhiễm Kỳ? Tuyệt đối không có người thứ hai!

Triệu Đăng Thiên mấp máy cánh mũi:

- Tiểu tử này muốn chết, thất trọng thiên thì sao? Chán sống mới đi đối chiến với Lý Thiên Phúc.

Triệu Đăng Thiên đảo tròng mắt, khóe môi cong lên lạnh lùng, mắt lóe tia sáng âm trầm.

Triệu Đăng Thiên đứng lên hỏi:

- Cảnh Ngôn ở đâu? Ta đi gặp hắn.

Cảnh Ngôn đang ngồi trong phòng chuẩn bị, lo vận chuyển nguyên khí. Sắp bắt đầu đấu với Lý Thiên Phúc, Cảnh Ngôn cần điều chỉnh trạng thái thân thể đến mức tốt nhất, trận chiến này không thể không có sai sót gì. Trong năm ngàn khối linh thạch có hơn một nửa là tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh cho mượn, nếu hắn thua biết lấy cái gì trả lại?

Bỗng cửa phòng bị đẩy mở.

Cảnh Ngôn còn tưởng là nhân viên công tác kêu lên sân đấu, hắn đứng dậy sau đó thấy Triệu Đăng Thiên nghênh ngang đi vào.

Cảnh Ngôn nhướng mày nói:

- Triệu Đăng Thiên?

Triệu Đăng Thiên trần trụi nhìn Cảnh Ngôn từ trên xuống dưới, cười hả hê:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn, ngươi không ngờ sẽ gặp ta đúng không?

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Đồ bại hoại nhà ngươi!

Cảnh Ngôn và Triệu Đăng Thiên sớm có mâu thuẫn.

Ba năm trước Triệu Đăng Thiên ở trên đường cướp một nữ nhân, bị Cảnh Ngôn thấy, hắn ra tay trừng trị gã một trận. Đương nhiên vì thân phận của Triệu Đăng Thiên đặc biệt, Cảnh Ngôn sợ chuốc rắc rối cho gia tộc nên chỉ trị gã một chút chứ không bị thương gã.

Bấy nhiêu đó đủ khiến Triệu Đăng Thiên ghi hận Cảnh Ngôn, gã không chỉ một lần tuyên bố ở đủ mọi trường hợp rằng phải cho Cảnh Ngôn trả giá nặng nề. Nhưng vì khi đó Cảnh Ngôn quá mạnh, Triệu Đăng Thiên không làm gì hắn được. Phụ thân của gã, tộc trưởng Triệu gia không thể nào vì chút chuyện nhỏ này ra mặt kiếm chuyện với Cảnh Ngôn.

Từ khi Cảnh Ngôn rớt cảnh giới Triệu Đăng Thiên cảm thấy cơ hội báo thù đã đến, nhưng hắn từ Thần Phong học viện trở về Đông Lâm thành luôn ru rú trong trạch viện Cảnh gia không ra ngoài, gã đành ngóng cổ chờ mòn mỏi.

Không ngờ hôm nay trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến gặp Cảnh Ngôn, nếu Triệu Đăng Thiên không tìm đến khiêu khích một phen thì gã không phải công tử bột số một Đông Lâm thành.

Nghe Cảnh Ngôn mắt công tử bột trác táng số một ngay trước mặt, Triệu Đăng Thiên nổi khùng lên:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn chết!

Nhưng Triệu Đăng Thiên không dám đánh lộn tại đây. Triệu gia dù mạnh nhưng đang trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, vật khổng lồ ngang ngửa ba học viện lớn Lam Khúc quận. Nếu Triệu Đăng Thiên dám đánh lộn ở đây sẽ có kết cục rất thảm, phụ thân của gã cũng sẽ xắn tay áo lên dạy dỗ gã.

Ánh mắt Triệu Đăng Thiên hung tợn uy hiếp:

- Hừm hừm! Cảnh Ngôn, ngươi tưởng mình còn là đệ nhất thiên tài như xưa sao? Nói cho ngươi biết, ngươi bây giờ là

một con chó trước mặt lão tử, lão tử muốn làm gì ngươi thì làm, Cảnh gia cũng không che chở ngươi được!

Cảnh Ngôn phẩy tay đuổi Triệu Đăng Thiên:

- Triệu Đăng Thiên, ta không muốn nói nhảm nhiều với bại hoại nhà ngươi, mau cút đi. Đừng để ta gặp ở bên ngoài, nếu không ta lại đánh ngươi.

Triệu Đăng Thiên tức xì khói.

Trong mắt Triệu Đăng Thiên thì gã chiếm ưu thế tuyệt đối với Cảnh Ngôn bây giờ, nhưng thế này là sao? Tại sao Cảnh Ngôn vẫn mạnh miệng như thế? Dám nói như thế với gã?

Chương 43 - Bỏ Vốn Lớn

Triệu Đăng Thiên muốn nuốt sống Cảnh Ngôn.

Triệu Đăng Thiên thở hồng hộc, đỏ mặt tía tai, trợn to mắt như ốc bươu.

Cảnh Ngôn híp mắt, bỗng dịu giọng xuống:

- À đúng rồi Triệu bại hoại, nếu ngươi rất khó chịu với ta không bằng đặt cược cho Lý Thiên Phúc đi. Bây giờ còn chút thời gian kịp đặt cược.

Cảnh Ngôn biết Triệu Đăng Thiên rất giàu, gã đặt cược cho Lý Thiên Phúc tương đương có lợi với Cảnh Ngôn. Vì Triệu Đăng Thiên cược càng nhiều tiền xác suất đền của Cảnh Ngôn trong trận chiến này càng cao.

Triệu Đăng Thiên nghe thế đảo tròng mắt, gã hít sâu nhìn Lý quản sự đứng phía sau:

- Lý quản sự, xác suất đền hiện giờ thế nào?

Lý quản sự nhìn thủy tinh xác suất đền rồi đáp:

- Triệu công tử, xác suất đền của Lý Thiên Phúc hiện là hai mươi lăm đền một.

- Hai mươi lăm đền một …

Triệu Đăng Thiên thay đổi khí thế hỏi:

- Tại sao xác suất đền cao như vậy? Hả? Cảnh Ngôn thế này còn có khả năng thắng sao? Đám đồ ngu kéo xác suất đền lên đến hai mươi lăm đền một!?

Hai mươi lăm đền một!

Bà nội nó, chê xác suất đền thế này là cao?

Lý quản sự muốn chửi thề, nhưng đối mặt Triệu công tử thì gã phải giữ lễ độ. Lý quản sự rủa thầm trong bụng, không hé răng.

Triệu Đăng Thiên vung tay trực tiếp đặt số tiền cược lớn:

- Đi, cược năm ngàn khối linh thạch cho ta!

Triệu Đăng Thiên ra hiệu lão nhân râu xanh đứng bên cạnh lấy năm ngàn khối linh thạch ra.

Trên ngón tay lão nhân râu xanh đeo một chiếc nhẫn màu đen, nếu coi thường chiếc nhẫn này là sai mười mươi. Đây là một chiếc tu di giới chỉ, nhìn từ bên ngoài nó nhỏ xinh nhưng bên trong có Càn Khôn.

Tu di giới chỉ cấp thấp nhất cũng có giá trị liên thành, trong tử đệ ba gia tộc lớn hiếm ai sở hữu tu di giới chỉ.

Trước kia Cảnh Ngôn từng có một chiếc tu di giới chỉ cấp thấp, mỗi tội về sau cảnh giới tụt dốc không phanh, nhẫn bị gia tộc thu về.

Tức đúng, võ giả tam trọng thiên cầm tu di giới chỉ đi lung tung như đang nói cho người ta lão tử có tu di giới chỉ, lão tử siêu giàu, mau tới cướp đi!

Thân phận của lão nhân râu xanh là tiên sinh phòng thu chi của Triệu gia. Lão được tộc trưởng Triệu gia sắp xếp đi theo bên Triệu Đăng Thiên, mục đích là giám sát công tử bột trác táng này. Chính tộc trưởng Triệu gia quá rành tính cách của Triệu Đăng Thiên, gã có bao nhiêu linh thạch cũng không đủ tiêu xài.

Nghe Triệu Đăng Thiên nói, lão nhân râu xanh hơi do dự nhưng rất nhanh lấy ra năm ngàn khối linh thạch. Vì trong mắt lão quyết định lần này của Triệu Đăng Thiên không có gì sai.

Mặc dù xác suất đền của Lý Thiên Phúc rất thấp nhưng thắng chắc, tính ra hai mươi lăm đền một, cược năm ngàn khối linh thạch chờ Lý Thiên Phúc thắng sẽ lấy về hai trăm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn chợt cười phá lên:

- Ha ha ha!

Triệu Đăng Thiên lườm Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Triệu Đăng Thiên, ngươi đường đường là đệ nhất hoàn khố Đông Lâm thành vậy mà chỉ cược năm ngàn khối linh thạch trong trận chiến thắng chắc? Chậc chậc, xem ra là thùng rỗng kêu to!

- Ngươi nói cái gì? Ngươi dám giễu cợt ta không có tiền? Mợ nó, ngươi chờ cho lão tử!

Triệu công tử bột tung hoành Đông Lâm thành mười mấy năm có ai dám nói gã nghèo?

Người ta nói gã thực lực không tốt thì thôi đi, thiên phú của gã thật sự không cao, tuy được dồn cho tài nguyên nhiều như biển nhưng đến nay còn ngừng lại ở tu vi Võ Đạo thất trọng thiên. Nhưng dám bảo gã nghèo thì Triệu Đăng Thiên tuyệt đối không chấp nhận.

Triệu Đăng Thiên ném quạt trắng xuống đất, còn đạp mạnh lên nó, gã xoay người lớn tiếng nói với lão nhân râu xanh:

- Hai vạn, hai vạn linh thạch! Tổ cha nó, lão tử không tin!

Lão nhân râu xanh do dự:

- Công tử … cái này …

Trong tu di giới chỉ của lão có hai vạn linh thạch, nhưng số tiền này là để đi Đông Lâm Đệ Nhất Lâu mua tài nguyên.

Hôm nay Triệu Đăng Thiên đi ra mang theo một nhiệm vụ gia tộc là giúp chọn mua nhiều tài nguyên trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Đông Lâm Đệ Nhất Lâu là cơ cấu giao dịch tài nguyên lớn nhất trong Đông Lâm thành, lệ thuộc phủ thành chủ. Ở nơi đó miễn có linh thạch là hầu như có thể mua được bất cứ tài nguyên tu luyện cấp thấp nào. Thậm chí mua được linh thảo tứ giai, ngũ giai.

Hai vạn linh thạch là của gia tộc chứ không phải cá nhân Triệu Đăng Thiên.

Thấy lão nhân râu xanh do dự chọc tức Triệu Đăng Thiên hơn:

- Ngươi không nghe lời của ta?

Triệu Đăng Thiên bỗng thò tay ra chộp tay lão nhân râu xanh, dường như muốn cứng rắn tháo tu di giới chỉ ra.

Lão nhân râu xanh cố nặn ra nụ cười:

- Công tử đừng gấp, ta đưa là được.

Triệu Đăng Thiên thế này mới vừa lòng hừ một tiếng:

- Hừ!

Lão nhân râu xanh lấy linh thạch ra khỏi tu di giới chỉ.

Trên mặt đất chất đống nhỏ linh thạch màu trắng ngà, số linh thạch khiến nguyên khí trong phòng nồng hơn.

Lão nhân râu xanh lấy ra đống linh thạch này không phải bởi vì sợ Triệu Đăng Thiên tức giận, lão cũng cho rằng ván cược này không có vấn đề gì. Cược hai vạn linh thạch ít nhất lấy về thêm mấy trăm khối linh thạch.

Lão nhân râu xanh cho rằng không có mạo hiểm, chứ nếu không dù Triệu Đăng Thiên cứng rắn đòi cướp nhẫn lão cũng

sẽ không đồng ý. Thực lực của lão nhân râu xanh cao hơn xa Triệu Đăng Thiên, gã không thể cướp tu di giới chỉ từ tay lão.

Nhìn linh thạch đầy ắp dưới đất phát sáng mù mắt, Cảnh Ngôn ngây ngẩn.

Cảnh Ngôn không ngờ Triệu Đăng Thiên thật sự có thể lấy ra nhiều linh thạch như vậy.

Ban đầu Triệu Đăng Thiên đòi cược năm ngàn khối linh thạch đã làm Cảnh Ngôn hơi bất ngờ, hắn châm chọc gã hoàn toàn vì quán tính chứ không phải mong gã cược nhiều hơn cho Lý Thiên Phúc.

Đó là hai vạn linh thạch!

Nhiều linh thạch như vậy là tài phú siêu kếch xù đối với một gia tộc. Ví dụ như Cảnh gia, thu lợi một năm của Cảnh gia chỉ cỡ mấy chục, hai mươi vạn linh thạch. Một tử đệ nào trong gia tộc, một tử đệ trẻ tuổi trên người mang hai vạn linh thạch là điều không thể tưởng tượng.

Giật mình qua đi khóe môi Cảnh Ngôn nhếch càng cao.

Triệu Đăng Thiên hào khí vung tay ra lệnh cho Lý quản sự:

- Lý quản sự, đi, cược hết hai vạn linh thạch cho Lý Thiên Phúc! Lão tử không tin ai dám nói lão tử nghèo!

Lý quản sự rối rít lên tiếng:

- Vâng vâng!

Lý quản sự là quản sự có quyền lực khá lớn trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đương nhiên cũng có tu di giới chỉ, Lý quản sự cất hai vạn linh thạch sau đó hưng phấn ra khỏi phòng.

Ván cược này thật là bỏ vốn lớn.

Chương 44 - Bắt Đầu Đối Chiến

C

Đối với Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến thông thường đối chiến xác suất đền dao động không đem lại lợi ích lớn, nhưng ưu điểm là ổn thỏa, ít nhất phe Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến không bị lỗ.

Nhưng khi ván cược một trận đối chiến đến con số cực lớn, dù đặt cược xác suất đền dao động vẫn đem đến ích lợi vô cùng khả quan.

Triệu Đăng Thiên vung tay lên, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Cảnh Ngôn, ta muốn cho ngươi muốn khóc cũng không kịp, chờ xem!

Cảnh Ngôn híp mắt cười cười:

- Triệu bại hoại, lát nữa ngươi sẽ khóc thật.

Triệu Đăng Thiên lại trừng mắt:

- Hừ!

Triệu Đăng Thiên nhấc chân rời khỏi phòng chờ tuyển thủ.

Trên đài cao lơ lửng trong đại sảnh, một nhân viên trung niên bước ra.

- Các vị, trận chiến của Lý Thiên Phúc và Cảnh Ngôn đã hết giờ đặt cược, quầy cược sẽ không nhận bất cứ đặt cược nào liên quan trận chiến nữa, đa tạ các vị tham dự!

Nhân viên công tác dứt lời, tất cả quầy đặt cược ngừng hoạt động, dù có người còn muốn cược cũng bị từ chối.

Con số biểu hiện trên thủy tinh xác suất đền đã ngừng dao động.

Xác suất đền của Cảnh Ngôn là một đền hai mươi hai.

Xác suất đền của Lý Thiên Phúc là ba mươi đền một.

Xác suất đền chênh lệch quá xa, trong lịch sử của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Đông Lâm thành có lẽ chưa từng xảy ra tình huống này.

Nhân viên công tác đếm ngược thời gian:

- Bây giờ đếm ngược thời gian đối chiến, mười, chín, tám …

Hai bóng người từ hai đường hầm chậm rãi đi vào lôi đài đối chiến đặc biệt thiết kế trên tầng hai Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Đám đông người đặt cược trong đại sảnh tầng một có thể xem tình huống trên lôi đài qua vách tường thủy tinh.

Thông thường người đặt cược không cho phép trực tiếp xem đối chiến, phải nhìn qua lôi đài đối chiến. Vì Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến sợ người đặt cược ở gần lôi đài quá ảnh hưởng tuyển thủ đánh nhau. Một số kẻ quá khích thua đỏ mắt rất có thể mất lý trí lao lên lôi đài đối chiến.

Không cho bọn họ quan sát trực tiếp cũng vì tránh cho ngoài ý muốn này. Nhưng trong các phòng riêng ở tầng hai có thể trực tiếp xem đối chiến.

Trong đại sảnh, nhiều người đặt cược trông thấy Lý Thiên Phúc xuất hiện trên tường thủy tinh to lớn thì hưng phấn hét lên:

- Ra rồi!

- Lý Thiên Phúc! Lý Thiên Phúc đi ra!

- Người mặc áo xanh là Cảnh Ngôn, tu vi Võ Đạo thất trọng thiên mà mơ khiêu chiến Lý Thiên Phúc, thật là buồn cười.

- Các ngươi nói xem có khi nào Cảnh Ngôn bị thua trong vòng một chiêu không?

- Hừm, thua hả? Bị đánh chết thì đúng hơn. Tuyển thủ đối chiến với Lý Thiên Phúc có hơn một nửa bị đánh chết ngay trên lôi đài.

- …

Lôi đài đối chiến.

Võ giả mặc áo đen, cơ bắp nhô lên cuồn cuộn tràn ngập lực lượng bạo tạc, người này là Lý Thiên Phúc.

Lý Thiên Phúc nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

Giọng Lý Thiên Phúc hơi khàn, nghe nặng nề:

- Ta biết ngươi, ngươi từng bước vào Tiên Thiên cảnh. Nhưng bây giờ ngươi chỉ có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên sao dám đối chiến với ta? Ngươi không sợ chết?

Mặt Lý Thiên Phúc có một vết sẹo đen như con rết trông rất hung dữ, tay cầm trường đao màu đen to dày lóe tia lạnh lẽo.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng, mỉm cười nói:

- Chết? Ta sợ. Nhưng ngươi không giết ta được.

Lý Thiên Phúc không giận:

- Vậy sao?

Kinh nghiệm chém giết của Lý Thiên Phúc rất phong phú, đối diện Cảnh Ngôn cảnh giới rõ ràng thấp hơn mình nhưng nỗi lòng của gã vẫn bình tĩnh. Bình tĩnh thì mới phát huy ra thực lực mạnh nhất được.

Đối mặt đối thủ yếu ớt cũng phải giữ bình tĩnh, đây là võ giả đi ra từ núi đao biển lửa nên có giác ngộ như vậy.

Lý Thiên Phúc nở nụ cười âm lạnh, khiến người nhìn sởn tóc gáy:

- Vậy thì thử đi!

Nếu là võ giả bình thường nhìn biểu tình đó của Lý Thiên Phúc sẽ nao núng, nhưng nỗi lòng của Cảnh Ngôn không gợn sóng.

Vèo!

Keng!

Bóng đao chợt lóe, đao quang màu đen tràn ngập trước mặt Lý Thiên Phúc. Nguyên khí dâng trào một hơi bùng nổ tiếng động inh ỏi.

Cùng lúc đó thân hình vạm vỡ của Lý Thiên Phúc lao hướng Cảnh Ngôn, như dã thú mở ra mồm máu vọt tới.

Lý Thiên Phúc rống to:

- Chết đi!

Trường đao đen kéo theo đao quang khiếp người tựa bão tố quét hướng Cảnh Ngôn.

Đại sảnh tầng một rộ lên từng đợt sóng triều hưng phấn:

- Bắt đầu! Bắt đầu rồi!

- Giết! Giết! Giết chết hắn!

- Ta muốn thấy máu, thấy máu!

- …

Tất cả cặp mắt nhìn chằm chằm vách tường thủy tinh to lớn, trong mỗi đôi mắt rực cháy lửa nóng.

Mấy ngàn người điên cuồng, rất khó tưởng tượng ra cảnh đó.

Đương nhiên không phải tất cả mọi người đều đặt cược cho Lý Thiên Phúc, ít ỏi vài người cược một ít cho Cảnh Ngôn.

Xác suất đền của Cảnh Ngôn quá hấp dẫn, dù biết phần thắng gần bằng không vẫn có người muốn liều ăn may. Nếu cược mười khối linh thạch, lỡ như Cảnh Ngôn thắng sẽ kiếm được hai trăm hai mươi khối linh thạch, rất đáng giá liều một phen.

Nhưng ít ai đặt cược Cảnh Ngôn, dù cược cũng chỉ được ít tiền, nhiều nhất là mấy chục khối linh thạch. Trừ chính Cảnh Ngôn ra không có người thứ hai đặt cược hơn một trăm khối linh thạch vào hắn.

Có một số người đặt cược một, hai khối linh thạch cho Cảnh Ngôn, bọn họ có toan tính riêng. Vài khối linh thạch mất thì thôi, chẳng đáng gì, sẽ không khiến người xót ruột.

Trong một căn phòng trên tầng hai.

Nhiễm Kỳ luôn chú ý trận chiến này, mắt nhìn chằm chằm bóng người trên lôi đài. Nhiễm Kỳ chợt cảm giác có thêm hơi thở lạ bên cạnh, nàng vụt xoay lại trông thấy hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

- Hội trưởng?

Lão nhân áo xám cười nói:

- Ta nghe nói trận chiến đấu này, thấy thú vị nên đến xem.

Lão là hội trưởng của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, đại nhân vật máu mặt của Đông Lâm thành.

Hội trưởng đại nhân này ít khi quan tâm một trận đối chiến.

Không phải mỗi ngày đều có trận chiến của Lý Thiên Phúc nhưng cách vài ngày sẽ có một trận. Hội trưởng này hầu như không lộ mặt xem bao giờ, hôm nay lão đến xem cuộc chiến hiển nhiên không vì Lý Thiên Phúc mà đến vị Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chỉ có Võ Đạo thất trọng thiên dám can đảm khiêu chiến Lý Thiên Phúc khiến hội trưởng thấy thú vị.

Chương 45 - Lý Thiên Phúc Chấn Động

Con ngươi Nhiễm Kỳ co rút, hé mở môi son:

- Hắn cược số tiền lớn năm ngàn khối linh thạch cho mình, có lẽ hắn tự tin mình có hy vọng thắng nên được ăn cả ngã về không đánh cuộc một phen. Hơi tự phụ, tu vi thất trọng thiên đối chiến với võ giả cửu trọng thiên như Lý Thiên Phúc thì không có cơ hội.

Nghe Nhiễm Kỳ nói, hội trưởng lắc đầu.

Hội trưởng nhìn chăm chú vào lôi đài đối chiến, nhẹ giọng nói:

- Hắn là tôn tử của Cảnh Thiên, có lẽ có thứ gì đó chúng ta không thể thấy ở mặt ngoài.

Cảnh Thiên là gia gia của Cảnh Ngôn, tộc trưởng đời trước của Cảnh gia. Cảnh Thiên xem như nhân vật truyền kỳ trong Đông Lâm thành.

Trước thời Cảnh Thiên thì Cảnh gia không nằm trong hàng ba gia tộc lớn Đông Lâm thành, khi ấy Đông Lâm thành có ba gia tộc lớn là Triệu gia, Lâm gia, Thái gia. Sau khi Cảnh Thiên trở thành tộc trưởng Cảnh gia mới dần khiến gia tộc lớn mạnh lên, đá Thái gia khỏi địa vị ba gia tộc lớn, Cảnh gia thay thế.

Hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến rất tôn kính Cảnh Thiên.

Hội trưởng liếc sang Nhiễm Kỳ:

- Nhiễm Kỳ, Cảnh Ngôn nhất định không tầm thường. Ngươi có đoán được hơn một tháng trước cảnh giới của hắn chỉ có Võ Đạo tam trọng thiên không?

Nhiễm Kỳ nghe thế kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Nhiễm Kỳ biết cảnh giới của Cảnh Ngôn từng rớt xuống tam trọng thiên, bây giờ phục hồi đến thất trọng thiên, nhưng nàng không biết hắn mất bao lâu từ tam trọng thiên trở về thất trọng thiên.

Hội trưởng nói cho nàng nghe hơn một tháng trước Cảnh Ngôn còn là Võ Đạo tam trọng thiên.

Sao có thể?

Tốc độ tăng tiến như vậy nghe rợn người.

Nhưng hội trưởng đại nhân không thể nào nói dối, nếu tin tức không xác định lão sẽ không nói ra, một khi lão nói tức là thật.

Hội trưởng gật gù, lại liếc Nhiễm Kỳ một cái:

- Đây là sự thật.

Nhiễm Kỳ hít sâu, khi lại nhìn Cảnh Ngôn ánh mắt của nàng thay đổi hẳn.

Nhưng Nhiễm Kỳ vẫn không tin Cảnh Ngôn sẽ ngang ngửa với Lý Thiên Phúc. Dù thiên phú của Cảnh Thiên cao đến đâu thì cảnh giới đặt ở đó, thực lực hai bên cách biệt quá lớn.

Cảnh Ngôn bỗng vung Lưu Quang kiếm lên.

Xoẹt!

Trong màn đao lôi đình vạn quân Cảnh Ngôn nhìn chăm chú trường đao đen như mực không rời mắt.

Cảnh Ngôn cảm nhận Lý Thiên Phúc thi triển võ học là một loại võ học thượng phẩm:

- Võ học thượng phẩm!

Uy lực cực mạnh.

Rất có thể Lý Thiên Phúc không phát huy ra hết mức uy năng võ học thượng phẩm này, dù vậy uy lực đủ để đánh bại cường giả Võ Đạo cửu trọng thiên bình thường.

Danh vọng của Lý Thiên Phúc xứng với thực.

Bùm!

Kiếm quang và bóng đao va chạm.

Trên lôi đài đối chiến, phong nhẫn đáng sợ bủa giăng không gian.

Võ học của hai người hình thành sóng khí bao trùm Cảnh Ngôn, Lý Thiên Phúc. Vị trí họ đứng vặn vẹo như sóng gợn.

Đám người đặt cược xem cuộc chiến qua vách tường thủy tinh có một khoảnh khắc không thấy hai người.

- Tình huống gì?

- Cảnh Ngôn bị giết chưa?

- Không thấy được, không biết xảy ra chuyện gì!

Tầm mắt giây lát không thấy hai người, nhưng rất nhanh Cảnh Ngôn, Lý Thiên Phúc lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Bịch bich bịch!

Cảnh Ngôn liên tục lùi vài thước ổn định thân hình, mỗi lùi một bước nặng nề như lực lượng ngàn quân.

Cảnh Ngôn thi triển Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng cản lại võ học của Lý Thiên Phúc đánh trúng, nhưng nguyên khí của gã quá hung hãn, hắn không cách nào ngay mặt đấu cứng.

Cảnh Ngôn đứng vững rồi ánh mắt nghiêm túc liếc sơ bộ đồ trên người.

Trường bào màu xanh đầy vết rách nhỏ.

Cảnh Ngôn thầm giật mình:

- Thực lực mạnh quá!

Cảnh Ngôn biết nếu không phải hắn sửa chữa hết lỗ hổng võ học Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng thì chỉ trong một chiêu hắn đã bị thương nặng, thậm chí bị giết. Cảnh Ngôn ỷ vào Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng hầu như phòng ngự kín kẽ vậy mà áo vẫn bị đao quang sót lại cắt rách như sơ mướp.

Lý Thiên Phúc danh bất hư truyền!

Cảnh Ngôn lại đưa mắt nhìn Lý Thiên Phúc.

Lý Thiên Phúc sừng sững đứng yên tại chỗ, mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, biểu tình không có nhiều thay đổi. Chỉ có Lý Thiên Phúc biết trong lòng giật mình cỡ nào, đang nổi bão tố.

Lý Thiên Phúc không thể tưởng tượng Cảnh Ngôn chặn lại được nhát đao của gã, thoạt trông hắn lành lặn không rụng một cọng lông. Chuyện này không thể tin nổi nhưng nó diễn ra trước mắt gã.

Lý Thiên Phúc chắc chắn Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên, gã đánh nhau với hắn tất nhiên cảm ứng được. Nhưng mức độ nguyên khí của Cảnh Ngôn hùng hậu hơn võ giả Võ Đạo thất trọng thiên bình thường. Còn một điều quan trọng nhất là võ học của Cảnh Ngôn khiến Lý Thiên Phúc cảm giác không biết xuống tay thế nào.

Chuyện này là sao?

Lần đầu tiên Lý Thiên Phúc phập phồng do dự, trước kia dù đối mặt võ giả cửu trọng thiên mạnh mẽ hơn nữa cũng

không làm gã có cảm giác này.

Địa vị của Cảnh Ngôn trong lòng Lý Thiên Phúc thay đổi, gã xem hắn là đối thủ lực lượng ngang bằng mình.

Hai người sau một lần giao đấu đều không bị thương.

Trong đại sảnh tầng một tĩnh lặng một lúc.

Vì những người đặt cược không tin được điều trông thấy. Trước một kích sấm sét của Lý Thiên Phúc mà Cảnh Ngôn không bị thương? Sao có thể!

Những con bạc có mặt tại đây mấy ai không đoán rằng Cảnh Ngôn sẽ bị đánh bại trong một chiêu? Dù sao hai người cách biệt cảnh giới rõ rành rành. Nhưng sự thật làm bọn họ giật mình rớt cằm.

Vài người ít ỏi đặt cược cho Cảnh Ngôn thì dâng lên cảm xúc khác.

- Chuyện gì … xảy ra? Tại sao Cảnh Ngôn không chết?

- Hay hắn chết rồi nhưng còn đứng thẳng?

- Không đúng, hắn không! Trường kiếm trong tay hắn nhúc nhích!

- Thật sự nhúc nhích! A, hay là Lý Thiên Phúc không đánh thật, đang đùa với Cảnh Ngôn?

Một số cường giả khi đụng phải đối thủ thực lực yếu hơn mình nhiều sẽ trêu đùa đối phương. Ví dụ khi bắt đầu đối chiến tùy tiện quơ vài cái, chơi lâu chút.

Nhưng những người này không chỉ xem trận chiến của Lý Thiên Phúc một, hai lần, biết gã chưa bao giờ thích đùa vui đối thủ. Lý Thiên Phúc gặp phải đối thủ thực lực yếu bình thường sẽ một chiêu tất sát.

Chương 46 - Uy Năng Cực Hạn

Trong phòng riêng, Triệu Đăng Thiên đang nhàn nhã uống trà.

Khi Triệu Đăng Thiên thấy Cảnh Ngôn đỡ một kích của Lý Thiên Phúc vẫn bình yên thì bị sặc:

- Khụ khụ khụ khụ

Triệu Đăng Thiên nghẹn đỏ mặt, tức giận dựng đứng lông mày, đứng bật dậy lớn tiếng quát mắng:

- Khụ khụ! Chết … chết tiệt! Lý Thiên Phúc này nương tay sao?

Triệu Đăng Thiên không được thấy cảnh tượng như trong tưởng tượng, Cảnh Ngôn không bị người một đao chém làm hai khúc, điều này là không hợp lý! Bà nội nó vô lý quá!

Lão nhân râu xanh luôn theo bên cạnh Triệu Đăng Thiên cũng lộ sắc mặt nghiêm túc, cau mày nhìn lôi đài đối chiến chằm chằm. Lão nhân râu xanh linh cảm sự việc không ổn, ít nhất sẽ không nhẹ nhàng như tưởng tượng.

Xem ra xác suất đền ba mươi đền một khó lấy vào túi.

Xoẹt!

Lý Thiên Phúc lại tấn công.

Tính cách của người này khá trầm, trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến gã ít khi giao lưu với đối thủ. Điều duy nhất Lý Thiên Phúc cần làm là đánh bại hay đánh chết đối thủ trên lôi đài đối chiến. Lý Thiên Phúc ra tay tàn nhẫn, nhưng nếu

đối thủ nhận thua kịp lúc, hoặc bị thương nặng mà không chết thì gã sẽ ngừng tấn công.

Đao quang màu đen ngưng tụ thành một ảo ảnh to lớn khuấy động điên cuồng bên trên lôi đài đối chiến.

Đám người trong đại sảnh nhìn qua vách tường thủy tinh cũng cảm giác được sát ý đáng sợ bám trên đao quang.

Hư không xung quanh gần như bị nhát đao chém đứt, võ học thượng phẩm thật đáng sợ!

Vèo!

Cảnh Ngôn không giống lần đầu tiên bị động chịu đòn, lần này hắn chủ động xuất kích.

Lưu Quang kiếm nhanh như tia chớp, ảo ảnh liên tục. Rất nhanh màn kiếm như cái lưới lớn mở ra. Trên bóng kiếm lấp lánh từng đợt kiếm quang phun ra nuốt vào bốn phía.

Sau khi hình thành màn kiếm Cảnh Ngôn không ngừng lại, động tác của hắn càng nhanh hơn.

Màn kiếm thứ hai ngưng tụ trong màn kiếm thứ nhất, hai màn kiếm như hai bình chướng rắn chắc, ánh sáng đen âm u toát ra sát ý âm trầm.

Cảnh Ngôn trầm giọng quát:

- Đi!

Cảnh Ngôn lắc người liên tục thay đổi vị trí trên lôi đài đối chiến.

Cảnh Ngôn biết rõ nguyên khí của mình hùng hồn hơn xa võ giả thất trọng thiên bình thường, nhưng so với Lý Thiên Phúc thì vẫn có chênh lệch nhất định. Nếu Cảnh Ngôn đấu cứng ngay mặt với Lý Thiên Phúc e rằng cuối cùng sẽ thua.

Cảnh Ngôn không cần thiết phải đấu cứng với Lý Thiên Phúc, hắn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công có thể vừa đối chiến vừa tìm thấy lỗ hổng trong đao pháp của Lý Thiên Phúc. Lợi dụng những lỗ hổng này Cảnh Ngôn có thể bớt tốn nhiều công sức.

Đương nhiên chém giết với võ giả như Lý Thiên Phúc rất khó cho Cảnh Ngôn cơ hội lợi dụng lỗ hổng vốn có trong võ học.

Bản thân Cảnh Ngôn ở trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, sơ sẩy một cái rất có thể sẽ bị đánh bại.

Mái tóc dài bay rối, Lý Thiên Phúc rống to:

- Phá!

Nguyên khí đáng sợ như trái bóng nổ tung muốn tiêu diệt mọi thứ xung quanh, bá đạo mà hung mãnh.

Với nguyên khí đáng sợ này thúc đẩy, đao quang đen trên bầu trời tăng vọt, mơ hồ thấy đao quang hình thành trường đao to lớn. Lý Thiên Phúc rống lớn, đao quang đáng sợ chém mạnh xuống chỗ Cảnh Ngôn đứng.

Hai màn kiếm chồng lên nhau trước mặt Cảnh Ngôn cùng một giây dâng lên đỡ.

Đao quang có ánh đao.

Màn kiếm có kiếm quang.

Hai bên va chạm vào nhau phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Sau khi va chạm đao quang và màn kiếm không tán loạn mà dồn cục lại tiêu diệt nhau.

Đám người đặt cược trong đại sảnh quan sát đối chiến qua vách tường thủy tinh thấy rõ ràng, hai loại uy năng đáng sợ

đấu đá, hao mòn nhau, rồi cùng tan biến.

Lúc này không ai nói chuyện, không người nào có tâm trạng bàn tán.

Trong đám người này có nhiều võ giả, không thiếu võ giả cao cấp.

Trong đám võ giả cao cấp nhiều người nhận biết võ học mà Cảnh Ngôn thi triển, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng. Còn võ học của Lý Thiên Phúc thì người thường cũng biết. Lý Thiên Phúc tham gia đối chiến quá nhiều lần, ít người tự nếm trải võ học của gã nhưng rất nhiều người thấy tận mắt.

Trước mắt bao người võ học trung phẩm Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng thế nhưng cản lại võ học thượng phẩm của Lý Thiên Phúc.

Người bình thường không thể nhìn thấu ảo diệu trong đó.

Nói đến thì Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng được Cảnh Ngôn sửa chữa tuy uy lực tăng nhiều ngang ngửa võ học thượng phẩm, nhưng nên biết nguyên khí của hắn không bằng Lý Thiên Phúc, chênh lệch vẫn rõ rệt. Tuy nhiên Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng chỉ dùng hai tầng đã chặn lại Lý Thiên Phúc thi triển võ học thượng phẩm với ít nhất tám phần thực lực. Trong đám người có mặt ở Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến lúc này vài người đếm trên đầu ngón tay mới nhìn ra ảo diệu trong đó.

Cảnh Ngôn thông qua Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tìm đến chút lỗ hổng của võ học Lý Thiên Phúc, hắn lợi dụng mấy lỗ hổng này để màn kiếm có sức mạnh ngăn chặn đao quang.

Nương ưu thế đó màn kiếm của Cảnh Ngôn càng có hiệu quả tiêu hao uy năng ẩn chứa trong đao quang.

Lý Thiên Phúc nhíu mày hỏi:

- Võ học này là Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng?

Gã không nhìn thấu người trẻ tuổi trước mắt.

Rõ ràng võ học này là Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng nhưng vì sao có uy lực đáng sợ đến vậy?

Thế là Lý Thiên Phúc không kiềm được hỏi ra tiếng.

Cảnh Ngôn khóe môi cong lên nói:

- Đúng là Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Cảnh Ngôn bỗng rớn người tới trước:

- Tam! Điệp! Lãng!

Cảnh Ngôn định sử dụng công kích mạnh nhất, lần này hắn muốn phát huy uy lực của Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng đến cực hạn.

Ba lớp màn kiếm dần hiện ra, uy thế khiếp hồn người.

Cơ bắp toàn thân Lý Thiên Phúc căng cứng, gã nghiêm túc nhìn chằm chằm ba lớp màn kiếm. Lý Thiên Phúc chậm rãi giơ lên trường đao màu đen sau lưng, động tác của gã rất chậm. Khi trường đao nâng lên thì không gian xung quanh phát ra tiếng ma sát rõ to.

Lý Thiên Phúc hơi ngồi xổm xuống rồi vọt lên, râu tóc dựng đứng, đồ đen phồng to:

- Thương Lãng Đao, phá!

Thân thể Lý Thiên Phúc kèm theo nguyên khí vận chuyển đến tột độ lao vào Cảnh Ngôn.

Xoẹt!

Khi trường đao của Lý Thiên Phúc chém vào màn kiếm, gã bỗng khựng lại giữa không trung, giống như bị kẹt giữa hư không chẳng thể tiến hay lùi.

Chương 47 - Dung Hợp Võ Học

- Chém! Chém! Chém! Chém!

Trường đao đen sau lưng Lý Thiên Phúc, Lưu Quang kiếm của Cảnh Ngôn liên tục va chạm nhiều lần đáng sợ kèm theo nguyên khí vận chuyển.

Trong giao phong một chuỗi tiếng nổ trầm đục khuếch tán bốn phương tám hướng, không khí rung động mạnh.

Bộp!

Cảnh Ngôn thi triển ba lớp màn kiếm lúc này tầng ngoài cùng nổ tung, kiếm quang đen nhanh chóng tan biến trong không gian.

Thấy vậy Cảnh Ngôn hơi cau mày. Tuy hắn có thể nhìn cách Lý Thiên Phúc sử dụng Thương Lãng đao pháp tìm ra một phần điểm yếu ẩn trong đó, nhưng nguyên khí của gã quá mạnh, hơn Cảnh Ngôn rất nhiều. Lý Thiên Phúc có kinh nghiệm chém giết cực kỳ phong phú, những kinh nghiệm này có thể bù đắp một phần lỗ hổng vốn có trong võ học.

Khi tiêu hao nhiều uy năng của võ học Lý Thiên Phúc thì uy năng của Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng cũng hao tổn nặng.

Nên khi khí thế của Lý Thiên Phúc rõ ràng yếu bớt, lớp kiếm màn ngoài cùng của Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng cũng tan rã.

Con ngươi Lý Thiên Phúc co rút:

- Cảnh Ngôn, ngươi là một trong những đối thủ lợi hại nhất ta từng gặp! Nhưng ngươi dù sao không thể chiến thắng ta! A!

Lý Thiên Phúc lơ lửng giữa không trung bỗng nhiên cánh tay gã biến to gấp đôi, ống tay áo đen rách toạc.

Cảnh Ngôn gần trong gang tấc càng thấy rõ cơ bắp cánh tay Lý Thiên Phúc phồng lên như mấy quả trứng gà.

Cảnh Ngôn nhìn đăm đăm, đáy mắt lóe tia sáng đỏ.

Cảm giác nóng rát trong kinh mạch Võ Đạo lại ập đến. Sau khi đột phá Võ Đạo thất trọng thiên, vì Cảnh Ngôn hấp thu nhiều lực lượng hồn tinh nên trong một khoảng thời gian hắn không thể thúc đẩy nguyên khí đến cực hạn.

Tuy nhiên lúc này Cảnh Ngôn không rảnh lo nghĩ nhiều.

Gò má Lý Thiên Phúc đỏ sắp nhỏ máu:

- Bạo!

Lý Thiên Phúc lại thi triển một loại bí pháp.

Cảnh Ngôn cảm giác nguyên khí của Lý Thiên Phúc hùng hậu cao hơn một chút, hắn đoán gã sử dụng thủ đoạn nào đó trong thời gian ngắn tăng lực lượng nguyên khí. Nhưng loại thủ đoạn này thường kèm theo tác dụng phụ, ví dụ như tổn thương kinh mạch Võ Đạo, nên xem như một loại bí pháp tu luyện, không đến phút then chốt võ giả sẽ không sử dụng.

Hiển nhiên Lý Thiên Phúc muốn đánh bại Cảnh Ngôn trong một kích cuối cùng.

Phụp!

Màn kiếm thứ hai cũng vỡ ra.

Giờ Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng của Cảnh Ngôn chỉ còn lớp kiếm cuối cùng.

Lực lượng cường đại đè ép Cảnh Ngôn liên tục thụt lùi để giảm bớt áp lực.

Cảnh Ngôn lùi từng bước, thân thể Lý Thiên Phúc ở trên cao không ngừng áp sát.

Trong thời gian ngắn Cảnh Ngôn đã lùi ra lôi đài đối chiến, cơ thể hắn mà ra khỏi lôi đài thì trận đối chiến này đặt dấu kết thúc, hắn thua cuộc.

Người đặt cuộc nhìn vách tường thủy tinh thấy cảnh này thì mắt đỏ ngầu, ai đều nhìn ra Cảnh Ngôn sắp thua.

Mặc dù Cảnh Ngôn thua không phải kiểu trong tưởng tượng của họ: Trực tiếp bị Cảnh Ngôn một chiêu đánh chết. Nhưng lúc này không ai yêu cầu nhiều, miễn Lý Thiên Phúc thắng là được, quá trình đã không quan trọng.

Nhiều người thở phào nhẹ nhõm.

Vì họ đặt cược quá nhiều cho Lý Thiên Phúc, nếu gã bị Cảnh Ngôn đánh bại sẽ hại họ mất mác rất nhiều. Có nhiều người đặt cược hết tài sản vào Lý Thiên Phúc.

Mắt Nhiễm Kỳ sáng lấp lánh chậm rãi nói:

- Thật khiến người khó tin, nhưng cuối cùng vẫn bị Lý Thiên Phúc đánh bại. Nếu cảnh giới của Cảnh Ngôn cao thêm chút nữa đến bát trọng thiên thì Lý Thiên Phúc phải thua.

Trong giọng nói của Nhiễm Kỳ chất chứa tiếc thương, dường như nàng cũng mong được thấy Cảnh Ngôn đánh bại Lý Thiên Phúc.

Hội trưởng nghe vậy nở nụ cười:

- Đã rất hiếm có, hắn buộc Lý Thiên Phúc sử dụng bí pháp, thực lực như thế đủ khiến nhiều người tôn trọng. Tin tưởng về sau hắn nhất định có thể tiếu ngạo Đông Lâm thành, thậm chí toàn Lam Khúc quận.

Nhiễm Kỳ vụt ngoái đầu hoảng sợ nhìn hội trưởng, nàng ở trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến lâu rồi nhưng chưa bao giờ nghe hội trưởng khích lệ một hậu bối trẻ tuổi như vậy.

Cảnh Ngôn này được hội trưởng khen nức nở, thật khiến người khó tin.

Trong một phòng riêng khác.

Triệu Đăng Thiên cười hả hê, mắt lấp lánh tia sáng:

- Ha ha ha ha ha! Hù chết lão tử, còn tưởng phế vật Lý Thiên Phúc sẽ thua. Mau mau mau, Lý Thiên Phúc mau giết nhãi ranh Cảnh Ngôn cho lão tử!

Mới rồi Triệu Đăng Thiên sợ đứng tim, nếu Lý Thiên Phúc thua trận đấu này thì gã mất hai vạn linh thạch. Gã đi về biết ăn nói thế nào với gia tộc? Dù phụ thân của gã là tộc trưởng Triệu gia cũng phải có một lời giải thích cho gia tộc.

Nếu thua mất hai vạn khối linh thạch dùng để mua tài nguyên Triệu Đăng Thiên sẽ bị ăn đòn, có lẽ kèm theo cấm túc một thời gian.

Nhưng thấy Cảnh Ngôn sắp bị Lý Thiên Phúc đẩy ra lôi đài đối chiến làm Triệu Đăng Thiên nhẹ lòng, vừa rồi gã hồi hộp lo lắng gần chết.

Lão nhân râu xanh đứng cạnh Triệu Đăng Thiên nhẹ gật đầu.

Trận đối chiến này không chỉ mình Triệu Đăng Thiên treo tim, lão nhân râu xanh cũng căng thẳng thần kinh. Triệu Đăng Thiên dù gì là nhi tử của tộc trưởng, dù gã làm sai cũng sẽ không bị trừng phạt nặng nề. Còn lão là phòng thu chi, làm mất nhiều linh thạch sẽ gặp hậu quả cực kỳ thê thảm. Cho dù lão bị phạt nhẹ thì cùng lắm là đuổi ra Triệu gia, đưa đi đào mạch khoáng linh thạch, đời này cũng tàn.

Trên lôi đài đối chiến.

Cảnh Ngôn thầm rít gào:

- Chết tiệt!

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công điên cuồng vận chuyển, kinh mạch Võ Đạo tùy thời vỡ ra. Cảnh Ngôn phải vận dụng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công áp chế nguyên khí gần như cuồng bạo.

Cảnh Ngôn tập trung tinh thần vào đối thủ Lý Thiên Phúc, dù vậy hắn nhận ra mình cách mép lôi đài đối chiến chỉ còn vài bước, cứ tiếp tục thế này hắn sẽ thua. Cảnh Ngôn không ngờ Lý Thiên Phúc có bí pháp tăng mạnh nguyên khí ngay, người bình thường sẽ không lộ ra đòn sát thủ dễ dàng như vậy.

Cảnh Ngôn không dễ chịu thua:

- Không! A? Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Khi Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hết sức vận chuyển Cảnh Ngôn bỗng ngộ đạo như rẽ mây mù thấy trăng sáng. Hai loại võ học trong khoảnh khắc có dấu hiệu dung hợp.

Chương 48 - Thắng

Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng qua tay Cảnh Ngôn có uy năng không thua gì võ học thượng phẩm bình thường. Thu Phong Lạc Diệp Kiếm ở trong tay hắn cũng có uy lực không kém hơn võ học trung phẩm.

Lúc này hai loại võ học bắt đầu dung hợp, thăng hoa. Uy năng nâng cao đến trình độ nào không cần nói cũng biết.

Nhưng Cảnh Ngôn không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn sắp bị đẩy ra khỏi lôi đài đối chiến.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn bỗng nhiên lùi ra sau một bước dài.

Một bước này khiến người Cảnh Ngôn gần sát mép lôi đài, thêm chút xíu nữa là ra lôi đài đối chiến.

Mắt Lý Thiên Phúc sáng rực, gã tưởng Cảnh Ngôn bỏ cuộc.

Dường như chiến thắng đã trong tầm tay.

Cảnh Ngôn bỗng hét to, mắt bắn ra thần quang:

- Mở!

Màn kiếm đen lung lay sắp tan như được rót vào sức sống mới, uy năng kiếm quang thành hình quạt bao lấy Lý Thiên Phúc lơ lửng giữa không trung.

Lý Thiên Phúc cảm nhận ngay võ học mà Cảnh Ngôn thi triển tăng cao uy năng, gã trợn to mắt rùng mình giữa không trung:

- Cái gì?!

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, trước bao cặp mắt nhìn chăm chú Lý Thiên Phúc bay ngược về.

Lý Thiên Phúc hét to một tiếng:

- Không!

Trong khi bay ngược thân hình Lý Thiên Phúc rơi mạnh xuống.

Bịch!

Hai chân đáp xuống lôi đài đối chiến, Lý Thiên Phúc đứng ngay chính giữa lôi đài. Nhưng sức mạnh va chạm khiến Lý Thiên Phúc tuy đã đáp xuống lôi đài nhưng quán tính lảo đảo thụt lùi.

Máu trong người Lý Thiên Phúc sôi trào:

- Đinh!

Keng!

Trường đao đen trong tay Lý Thiên Phúc đánh mạnh vào lôi đài đối chiến, hỏa hoa từ chỗ mũi đao tiếp xúc lôi đài bắn tung bốn phía.

Mọi người nhìn hỏa hoa bay tứ tán.

Trong tiếng ma sát chói tai Lý Thiên Phúc không cách nào ngăn thân thể tiếp tục lùi lại, mặt sàn lôi đài để lại một vệt trắng rõ ràng.

Lôi đài đối chiến dùng chất liệu rất đặc biệt, cực kỳ cứng rắn, đừng nói võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên, dù là cường giả Tiên Thiên cũng không thể phá hoại. Trừ phi là cường giả Đạo Linh hao phí nhiều công sức mới có thể phá hỏng chất liệu mặt sàn.

Lý Thiên Phúc không có thực lực cắm trường đao vào nền lôi đài đối chiến.

Dần dà người Lý Thiên Phúc đã trượt tới mép lôi đài đối chiến và vẫn tiếp tục đà trượt.

Lý Thiên Phúc khẽ thở dài:

- Ài.

Lý Thiên Phúc thu về trường đao, bỏ cuộc. Gã biết dù có gồng hết sức cũng không ngăn được bản thân văng ra lôi đài đối chiến, gã đã thua trận chiến này.

Tốc độ Lý Thiên Phúc thụt lùi bỗng tăng nhanh, giây lát đã rơi khỏi lôi đài đối chiến, vẫn đang trượt dài mấy thước mới ổn định.

Lý Thiên Phúc nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, ánh mắt cực kỳ phức tạp:

- Ta thua.

Lý Thiên Phúc dứt khoát thừa nhận mình thua Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đứng bên mép lôi đài đối chiến nhếch môi, một vệt máu chảy từ khóe môi hắn. Dù Cảnh Ngôn cố gắng ức chế nhưng không được, máu vẫn ứa ra khỏi môi.

Trận chiến này quá nguy hiểm, Cảnh Ngôn gần như bị thua, phút cuối nhờ võ học dung hợp cho hắn cơ hội lật ngược kèo thua trông thấy. Cảnh Ngôn bất chấp mọi giá vận chuyển nguyên khí, liều kinh mạch Võ Đạo bị tổn hại một chút, rốt cuộc hắn đánh Lý Thiên Phúc ra khỏi lôi đài đối chiến.

Nghe Lý Thiên Phúc tự thừa nhận thua, Cảnh Ngôn gật đầu với gã.

- Ngươi là một đối thủ đáng sợ, ta kém xa ngươi.

Nói xong câu đó Lý Thiên Phúc đi hướng đường hầm cho tuyển thủ, chốc lát mất hút.

Đại sảnh chìm trong yên lặng một, hai giây sau đó rộ lên sóng triều ồn ào muốn xóc nóc kiến trúc Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

- Không!

- A! Không thể nào! Không thể!

Ai ngờ Lý Thiên Phúc sẽ thua?

Tất cả như ác mộng, những khuôn mặt vặn vẹo, biểu tình muốn ăn thịt người đầy khắp đại sảnh.

Đến lúc này vẫn có nhiều người không tin Lý Thiên Phúc thua, thua vào tay Cảnh Ngôn chỉ có cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên.

Bọn họ đặt cược lớn vào Lý Thiên Phúc đã mọc cánh bay.

Nhiều người tán gia bại sản!

Trong phòng riêng.

Triệu Đăng Thiên như kẻ điên, mắt đỏ ngầu gầm rống:

- A a a!!!

Triệu Đăng Thiên không hiểu tại sao Lý Thiên Phúc thua. Nhìn Cảnh Ngôn sắp thua bỗng đường cùng đánh trả, chiến thắng Lý Thiên Phúc làm Triệu Đăng Thiên không chấp nhận được.

Hai vạn khối linh thạch mất hết, trắng tay!

Triệu Đăng Thiên như kẻ điên lao ra khỏi phòng riêng:

- Ta không tin!!!

Lão nhân râu xanh cũng thẫn thờ, chợt thấy Triệu Đăng Thiên lao ra khỏi phòng chạy đi khu vực lôi đài đối chiến mới

phản ứng.

Lão nhân râu xanh hét lên xông ra theo:

- Công tử!

Trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến nếu làm chuyện gì không đúng mực thì kết quả càng tệ hại. Triệu công tử hiển nhiên đã mất lý trí, hình như định tìm Cảnh Ngôn gây sự.

Lão nhân râu xanh tận mắt thấy thực lực của Cảnh Ngôn, tuy tu vi Võ Đạo thất trọng thiên nhưng bỏ xa công tử nhà lão. Nếu Triệu Đăng Thiên tấn công Cảnh Ngôn rồi bị hắn đánh chết, e rằng lão cũng khó giữ mạng sống. Mất hai vạn khối linh thạch nhưng còn giữ mạng sống, nếu lão nhân râu xanh không thể bảo vệ mạng nhỏ của Triệu công tử thì kết cục sẽ thảm khốc còn hơn cái chết.

Nhiễm Kỳ chìm trong rung động:

- Hả?

Khi Nhiễm Kỳ thấy Triệu Đăng Thiên lao vào lôi đài đối chiến thì đảo tròng mắt lắc người biến mất.

Trên lôi đài đối chiến.

Mắt Triệu Đăng Thiên đỏ ngầu xông hướng Cảnh Ngôn, tay cầm thanh trường kiếm hung hăng đâm ra:

- Cảnh Ngôn! Ngươi … ngươi không thể nào đánh bại Lý Thiên Phúc, ngươi không thể mạnh vậy được! Chắc chắn ngươi đã dùng thủ đoạn gì, đồ khốn tồi tệ này! Hại ta thua hai vạn linh thạch, hai vạn linh thạch! Ta muốn giết ngươi!

Cảnh Ngôn quát:

- Tìm cái chết!

Màn kiếm trực tiếp quét hướng Triệu Đăng Thiên.

Bây giờ kinh mạch Võ Đạo của Cảnh Ngôn bị tổn hại không thể sử dụng nhiều nguyên khí, nhưng Triệu Đăng Thiên không bằng một móng út của hắn. Màn kiếm đen quét qua đánh bay Triệu Đăng Thiên, gã không có chút sức chống cự.

Triệu Đăng Thiên tu vi Võ Đạo thất trọng thiên như chó chết té cái bịch ngoài lôi đài.

Chương 49 - Tài Khoản Kếch Xù

Lão nhân râu xanh vừa lao tới thấy công tử bị đánh bay ra, lão rùng mình hét to một tiếng:

- Công tử!

Lão nhân râu xanh như gió to xông tới bên cạnh Triệu Đăng Thiên.

Cơ mặt Triệu Đăng Thiên co giật, mặt trắng bệch:

- Khụ … Khụ …

Triệu Đăng Thiên muốn bò lên nhưng thử vài lần không gượng dậy nổi.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn lướt qua, biểu tình bình tĩnh, hắn ngầm vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cưỡng ép đè xuống nguyên khí bạo động.

Lão nhân râu xanh kiểm tra sơ vết thương của Triệu Đăng Thiên, không thấy vết thương trí mạng thì thở phào nhẹ nhõm. Lão nhân râu xanh vội móc ra dược tề trị thương cho Triệu Đăng Thiên ăn, sau đó xoay người âm trầm trừng Cảnh Ngôn.

Lão nhân râu xanh lắc người xông lên lôi đài đối chiến:

- Khốn kiếp, dám bị thương công tử nhà ta!

Chợt một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Càn rỡ!

Nhiễm Kỳ chủ quản Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến bước nhanh đi ra, nàng nhìn lão nhân râu xanh, quát ngăn lại.

Nghe giọng Nhiễm Kỳ, lão nhân râu xanh khựng lại, khuôn mặt vặn vẹo. Lão hít sâu một hơi dần lấy lại bình tĩnh.

Nhiễm Kỳ lạnh lùng nói:

- Mau đưa Triệu Đăng Thiên về chữa thương đi.

Hành động vừa rồi của Triệu Đăng Thiên đã làm trái quy tắc Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, nếu không phải lúc này gã bị thương, Nhiễm Kỳ sẽ không dễ dàng bỏ qua cho gã.

Trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến chưa từng có ai dám khiêu khích như vậy. Đừng nói Triệu Đăng Thiên, dù là phụ thân của gã, tộc trưởng Triệu gia cũng phải giữ khuôn phép khi đến đây.

Lão nhân râu xanh không nói tiếng nào cõng Triệu Đăng Thiên lên rời đi.

Triệu Đăng Thiên đã mơ hồ nhưng còn nhớ hai vạn linh thạch của mình:

- Linh thạch của ta … Nhiễm Kỳ của ta …

Nhìn lão nhân râu xanh mang Triệu Đăng Thiên đi ra ngoài Cảnh Ngôn mới thu về tầm mắt.

Nhiễm Kỳ nhìn Cảnh Ngôn, nhẹ giọng nói:

- Mời Cảnh Ngôn tiên sinh đi theo ta.

Lúc này trong đại sảnh tầng một.

Đám đông sôi trào dần lặng xuống, bọn họ nhìn vách tường thủy tinh thấy cảnh Cảnh Ngôn một kiếm quét bay Triệu Đăng Thiên.

Triệu Đăng Thiên có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên trăm phần trăm, nhưng không chịu nổi một kích của Cảnh Ngôn, không còn nghi ngờ gì về thực lực của hắn nữa.

Nhiều người đặt cược vốn nghi ngờ Lý Thiên Phúc cố ý thua trận bây giờ buộc phải thay đổi suy nghĩ.

Nhưng bọn họ không hiểu tại sao Cảnh Ngôn mạnh đến thế, tại sao chỉ với tu vi Võ Đạo thất trọng thiên đánh bại đối thủ đáng sợ cửu trọng thiên như Lý Thiên Phúc? Bọn họ nghĩ bể đầu cũng không ra.

Trong phòng.

Nhiễm Kỳ mỉm cười nói:

- Chúc mừng Cảnh Ngôn tiên sinh thắng trận đối chiến này.

Căn phòng này mới nãy Nhiễm Kỳ và hội trưởng đứng chung, nhưng lúc này hội trưởng đã rời đi.

Cảnh Ngôn xua tay:

- Thắng cũng không dễ dàng, nhưng may mà thắng.

Nếu thua thì tiêu đời.

Ánh mắt Nhiễm Kỳ nghiêm túc nói:

- Võ học của Cảnh Ngôn tiên sinh khiến người ấn tượng khắc sâu, thật ra ta có tu luyện võ học Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng nhưng uy năng không bằng của Cảnh Ngôn tiên sinh.

Nhiễm Kỳ tràn đầy thắc mắc, nếu không phải hội trưởng tự nói Cảnh Ngôn sử dụng võ học là Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng, nàng đã cho rằng đấy là loại võ học thượng phẩm nào mà nàng không biết, vẻ ngoài hơi giống Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Cảnh Ngôn xua tay:

- Không đáng giá nhắc tới.

Cảnh Ngôn hiểu ý Nhiễm Kỳ, nàng đang thăm dò, nghi ngờ tại sao uy lực Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng mạnh đến

mức ngang ngửa võ học thượng phẩm, thậm chí vượt qua võ học thượng phẩm bình thường.

Cảnh Ngôn không muốn nói ra việc Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng bị hắn cải tiến, không cần thiết. Giờ Cảnh Ngôn chỉ muốn sớm lấy linh thạch rồi đi mua Cửu Âm Quả, trở về trị thương. Cảnh Ngôn tự biết tình huống của mình nghiêm trọng cỡ nào, nếu không tranh thủ thời gian rất có thể một đoạn thời gian dài hắn không thể tiếp tục tu luyện tăng cao cảnh giới.

Nhiễm Kỳ cười cười không hỏi han gì nữa.

Nhiễm Kỳ lại hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh tham gia trận đối chiến đã kết thục, người thắng trận là tiên sinh. Xác suất đền của Cảnh Ngôn tiên sinh là hai mươi hai đền một, tiên sinh cược năm ngàn khối linh thạch cho mình thắng về mười một vạn linh thạch. Tiên sinh muốn nhận linh thạch thật hay lấy thẻ vàng linh thạch?

Mười vạn linh thạch không phải số lượng nhỏ, nếu chồng chất ít nhất đựng mấy cái rương mới đủ. Nếu Cảnh Ngôn đòi hàng thật thì phải thuê một chiếc xe ngựa kéo đống linh thạch về. Nên Nhiễm Kỳ hỏi hắn muốn hàng thật hay thẻ vàng.

Nhiễm Kỳ nói thẻ vàng là một loại thẻ trữ linh thạch. Loại thẻ vàng này có thể tự do lưu thông trong Lam Khúc quận, Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến ở bất cứ thành thị nào trong Lam Khúc quận, và cơ cấu thương nghiệp do phủ thành chủ quản lý đều cho phép tự do trao đổi, sử dụng thẻ vàng.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Thẻ vàng đi.

Mang theo nhiều linh thạch hơi bắt mắt, thẻ vàng tiện hơn.

Nhiễm Kỳ lấy ra hai tấm thẻ màu vàng:

- Tốt, hai tấm thẻ vàng này là mười một vạn linh thạch.

Đây là một loại thẻ chế tạo bằng thủy tinh vàng, trông rất đẹp.

Cảnh Ngôn nhận lấy thẻ, nguyên khí quét qua hiện ra số lượng linh thạch trong thẻ. Một tấm mười vạn, tấm kia một vạn.

Số linh thạch trong thẻ vàng là cố định, bình thường có một vạn, năm vạn, mười vạn. Cũng có thẻ vàng trăm vạn linh thạch, nhưng khá hiếm thấy.

Cầm hai tấm thẻ vàng linh thạch làm cảm xúc Cảnh Ngôn mênh mông, siêu kích động. Nhớ lúc trước hắn vào Tiên Thiên cảnh cũng chưa từng có nhiều linh thạch như thế.

Mười một vạn linh thạch là tài khoản kếch xù, nó rất lớn lao thậm chí đối với ba gia tộc lớn Đông Lâm thành.

Một nhân viên công tác đưa cho hắn năm ngàn hai trăm khối linh thạch hàng thật.

Trong đó năm ngàn khối linh thạch là tiền cược của Cảnh Ngôn, hai trăm khối là tiền thưởng hắn tham gia đối chiến.

Có hơn mười một vạn linh thạch chắc đủ để mua Cửu Âm Quả trung hòa lực lượng hồn tinh.

Cảnh Ngôn chắp tay từ biệt:

- Chủ quản, vậy ta xin cáo từ.

Đã nhận linh thạch rồi Cảnh Ngôn không muốn ở đây thêm phút nào nữa.

Cảnh Ngôn vác bao đựng năm ngàn hai trăm khối linh thạch lên lưng, rời khỏi phòng.

Nữ võ giả Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, Chung Dục Tú vóc dáng cao kiều khuôn mặt xinh đẹp rụt rè nhìn một ngàn một trăm năm mươi khối linh thạch mới lĩnh được.

- Đây là … thật sao?

Trong trận chiến của Cảnh Ngôn và Lý Thiên Phúc, Chung Dục Tú nghe lời hắn đặt hết năm mươi khối linh thạch mà nàng có, giờ nhận được đền đáp kinh người.

Lúc Cảnh Ngôn và Lý Thiên Phúc đối chiến, những đồng sự biết nàng cược cho Cảnh Ngôn đều giễu cợt nàng ngốc.

Bây giờ thì ai mới là kẻ ngốc?

Chương 50 - Kỳ Trân Hiên

Thu lợi một ngàn một trăm khối linh thạch!

Tính tiền lương một tháng năm khối linh thạch của nàng thì một năm tiền lương chỉ khoảng sáu mươi khối linh thạch.

Với đống linh thạch này Chung Dục Tú phải công tác trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến gần hai mươi năm mới kiếm được. Bây giờ vì nàng tin tưởng Cảnh Ngôn nên nhận được nhiều linh thạch như thế, đủ cho Chung Dục Tú tu luyện đến võ giả trung cấp.

Trong Đông Lâm thành võ giả Võ Đạo tam trọng thiên kiếm công tác tiền lương năm khối linh thạch cũng không dễ.

Nên biết trong Cảnh gia một tử đệ Võ Đạo tam trọng thiên qua trắc nghiệm thực lực hàng tháng mới được có hai khối linh thạch.

Võ giả cảnh giới Võ Đạo tam trọng thiên muốn vào Hắc Thạch sơn mạch liều vận may hầu như tự sát. Mấy võ giả tam trọng thiên tổ đội cũng khó giết một linh thú nhất giai cấp thấp nhất, ít nhất phải là võ giả trung cấp mới tổ đội săn giết linh thú nhất giai được.

- Dục Tú, ngươi may mắn lớn!

- Dục Tú, lần này ngươi kiếm được một ngàn một trăm khối linh thạch …

Đám đồng sự công tác giống Chung Dục Tú lộ vẻ hâm mộ nàng.

Có người ghen ghét trợn to mắt ước gì cướp lấy linh thạch của Chung Dục Tú:

- Chung Dục Tú, trước giờ ngươi không cá cược mà sao lần này cược hết năm mươi khối linh thạch? Năm mươi khối linh thạch đó là toàn bộ tài nguyên của ngươi đúng không?

Những nữ nhân này là võ giả Võ Đạo nhị trọng thiên, tam trọng thiên, ai nấy khuôn mặt xinh đẹp. Vì bọn họ đẹp mới được nhận vào làm công việc này trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Chung Dục Tú nghe những lời nói hâm mộ, ghen tỵ, nàng cười cười không đáp.

Các ngươi đều nói ta ngớ ngẩn.

Các ngươi nói Cảnh Ngôn tiên sinh không thể nào đánh bại Lý Thiên Phúc.

Các ngươi đều đặt cược cho Lý Thiên Phúc, giờ trắng tay chưa?

Chung Dục Tú rất vui vẻ, chờ khi nàng bước vào Võ Đạo tứ trọng thiên có lẽ sẽ thành một tiểu đội trưởng trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Cảnh Ngôn một mình rời khỏi Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Rất nhanh Cảnh Ngôn phát hiện vài bóng người thập thò bám theo mình.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, mắt híp lại:

- Hửm? Định bám theo ta?

Vèo!

Cảnh Ngôn nhanh chóng lẻn vào một ngõ nhỏ, nhảy lên vài cái hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt kẻ theo dõi.

Sau khi Cảnh Ngôn biến mất mấy bóng đen xuất hiện trong ngõ nhỏ:

- Chết tiệt, hắn chạy rồi!

- Cảnh Ngôn này có lẽ mang theo hơn mười vạn linh thạch. Khốn kiếp, nhiều linh thạch như vậy nếu chúng ta lấy được thì …

- Quá gian xảo, hắn biết bị bám theo!

Những người này đều là võ giả cao cấp, kém nhất cũng có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên, thực lực mạnh nhất đến cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên.

Trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Cảnh Ngôn cược năm ngàn khối linh thạch cho mình, giao dịch bí ẩn nhưng bị một số người đoán ra tiền cược lớn như vậy là hắn tự cược.

Mấy người theo dấu Cảnh Ngôn suy đoán ra điều này, tuy họ thấy hắn đánh bại Lý Thiên Phúc, biết thực lực của hắn đáng sợ, cũng chú ý đến việc hắn bị thương. Bọn họ cho rằng vài người hợp sức đủ hạ gục Cảnh Ngôn bị thương, nên định theo đuôi hắn đến chỗ vắng người, giết hắn rồi cướp sạch linh thạch trên người hắn.

Dù Cảnh Ngôn là người Cảnh gia nhưng những kẻ bỏ mạng luôn sống trên đời. Người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Tài khoản kếch xù mười mấy vạn linh thạch khiến nhiều người chấp nhận mạo hiểm không tiếc mạng sống.

Cắt đuổi xong Cảnh Ngôn nhanh chóng đến Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Nơi này là cơ cấu giao dịch lớn nhất Đông Lâm thành, lệ thuộc phủ thành chủ. Cảnh Ngôn muốn mua nhiều Cửu Âm Quả thì Đông Lâm Đệ Nhất Lâu là sự chọn lựa tốt nhất.

Cảnh Ngôn hơi tạm dừng sau đó đi vào trong, hắn đi thẳng lên tầng ba.

Đông Lâm Đệ Nhất Lâu là kiến trúc năm tầng.

Tầng một giao dịch tài nguyên bình thường, giá thấp, đơn giá mắc nhất chỉ khoảng vài khối linh thạch, rẻ nhất một khối linh thạch có thể mua nhiều cái.

Tầng hai giao dịch tài nguyên mắc hơn chút, đơn giá từ mấy chục đến hàng trăm khối linh thạch.

Tầng thứ ba là tài nguyên quý giá thật sự. Trên tầng này có vũ khí đắt giá, thậm chí là võ học trung phẩm. Còn mấy thứ linh thảo nhị giai, tam giai thì có rất nhiều.

Nhưng tầng ba không có nhiều khách hàng, nhìn thoáng qua đại sảnh chỉ thấy một vị khách định mua tài nguyên. So với tầng một ồn ào náo nhiệt thì nơi này như hai thế giới khác nhau hoàn toàn.

Cảnh Ngôn ngừng lại cách một cửa hàng ở tầng ba không xa.

Kỳ Trân Hiên.

Trên tấm biển cửa hàng ghi ba chữ Kỳ Trân Hiên, cũng là tên cửa hàng.

Kỳ Trân Hiên rất nổi tiếng trong Đông Lâm thành. Xuất phẩm của Kỳ Trân Hiên toàn là tinh phẩm, câu này lưu truyền rộng rãi.

Trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu có rất nhiều cửa hàng không thuộc về phủ thành chủ, chúng được cho thuê. Kỳ Trân Hiên là cửa cho thuê, chủ nhân của nó là một vị đại nhân vật.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú một lúc dợm bước vào Kỳ Trân Hiên.

Cảnh Ngôn mới đến trước cửa đã bị hai hộ vệ áo đen đứng ngoài cửa ngăn lại:

- Xin dừng bước!

Hai hộ vệ không phải của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, họ là hộ vệ Kỳ Trân Hiên thuê.

Một hộ vệ áo đen hơi khom người hướng Cảnh Ngôn, khách sáo nói:

- Xin hãy đưa ra lệnh bài khách quý của Kỳ Trân Hiên.

Kỳ Trân Hiên không phải nơi người bình thường có thể đi vào, cần cầm lệnh bài khách quý được phát cho, người thường có thể tư cách lấy lệnh bài này.

Cảnh Ngôn đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành ngày xưa đương nhiên có tư cách cầm lệnh bài khách quý của Kỳ Trân Hiên. Nhưng khi đó Cảnh Ngôn không tiếp xúc với Kỳ Trân Hiên nên không được phát cho lệnh bài khách quý.

Nghe hộ vệ đòi đưa ra lệnh bài khách quý, Cảnh Ngôn hơi cau mày, vì hắn không có lệnh bài khách quý.

Hộ vệ mặt không biểu tình nói:

- Nếu tiên sinh không có lệnh bài khách quý, theo quy định tiên sinh không thể vào Kỳ Trân Hiên.

Hộ vệ nói chuyện khách sáo nhưng Cảnh Ngôn hiểu rằng nếu hắn không thể đưa ra lệnh bài khách quý thì đối phương tuyệt đối không cho đi vào.

Nếu cứng rắn muốn vào sẽ dẫn đến mâu thuẫn, Cảnh Ngôn tới mua đồ chứ không phải đánh nhau.

Gần đó có người thấy Cảnh Ngôn muốn vào Kỳ Trân Hiên nhưng bị hộ vệ cản lại, họ ngừng chân xem, cười nói.

- Nhìn kìa, người kia muốn vào Kỳ Trân Hiên.

- Ha ha, lại một tên ngu. Kỳ Trân Hiên là chỗ nào? Đồ vật trong đó hở chút là hơn ngàn khối linh thạch, hắn đi vào tìm kích thích sao?

Có người nhận ra Cảnh Ngôn:

- A! Hình như ta biết người này, để nhớ xem … phải rồi, đó là Cảnh Ngôn, Cảnh Ngôn của Cảnh gia Đông Lâm thành, từng là đệ nhất thiên tài!

Một người khác liếc Cảnh Ngôn, khinh miệt bĩu môi:

- Đúng thật là Cảnh Ngôn, ta từng gặp hắn một lần. Nhưng đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành đã là quá khứ, giờ hắn bị rớt cảnh giới không có địa vị gì trong Cảnh gia. Ha ha, không biết hắn muốn vào Kỳ Trân Hiên làm cái gì.

Chương 51 - Nghèo Mạt

Mấy người kia đứng cách Cảnh Ngôn không xa, bọn họ nói chuyện lớn giọng, hắn nghe rõ ràng từng câu.

Cảnh Ngôn nghe xong hơi cau mày, không nói gì.

Loại người như vậy ở đâu cũng thấy.

Trước kia Cảnh Ngôn được tiếng là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành, bị vô số võ giả hâm mộ ghen tỵ, giờ hắn rớt khỏi tầng mây, ai không bỏ đá xuống giếng mới là lạ. Trong lòng đám người này nghĩ Cảnh Ngôn nhà ngươi trước kia ghê gớm lắm mà, mắt mọc trên trán, không ai sánh kịp đúng không?

Giờ thì sao?

Hết vênh váo rồi đi? Không bằng móng chân võ giả bình thường chúng ta.

Hừ, ai kêu ngươi lên mặt!

Có lẽ hơn một nửa võ giả Đông Lâm thành đều có tâm lý và ý tưởng như vậy.

Cảnh Ngôn biết điều đó, nếu hắn sân si với từng người thì khỏi phải tu luyện nữa. Hắn lười để ý, chỉ cần hắn trở lại Tiên Thiên cảnh thì những thanh âm này tự động biến mất.

Cảnh Ngôn nhìn hộ vệ áo đen, nhẹ lắc đầu.

Đành tìm chỗ khác mua Cửu Âm Quả vậy.

Cửu Âm Quả dù mắc nhưng vì lượng nhu cầu ít, trong Đông Lâm thành nhiều cơ cấu giao dịch tài nguyên lớn đều có bán. Cảnh Ngôn đến đây vì chỗ khác có lẽ tồn kho không

nhiều, hắn chạy đi từng tiệm rất mất thời gian, cũng có thể xảy ra nhiều biến cố.

Cảnh Ngôn đang định rời đi chợt sau lưng vang lên giọng nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia?

Cảnh Ngôn xoay người lại, thấy nam nhân trung niên mặc trường bào màu lam thì nhoẻn miệng cười:

- Tần chủ quản?

Người này là chủ quản của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, Cảnh Ngôn từng đi theo quá gia gia Cảnh Thiên gặp mặt, có ấn tượng khá tốt với Tần chủ quản.

Tần chủ quản gật đầu chào Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia muốn mua tài nguyên?

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Đúng vậy, muốn vào Kỳ Trân Hiên mua chút tài nguyên nhưng không có lệnh bài khách quý của nơi này.

Tần chủ quản cau mày liếc hai hộ vệ đứng ngoài cửa hàng:

- A? Không lẽ họ không cho Cảnh Ngôn thiếu gia vào?

Hai hộ vệ bị Tần chủ quản lườm một cái lập tức cúi đầu.

Tần chủ quản là cường giả Tiên Thiên cực kỳ lợi hại, còn là chủ quản của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, quyền lực rất lớn, là người của thành chủ đại nhân.

Kỳ Trân Hiên mạnh đến đâu cũng không dám vô lễ với Tần chủ quản, càng không nói tới bọn họ chỉ là hộ vệ của Kỳ Trân Hiên. Nếu họ bất kính với Tần chủ quản, khỏi cần chờ ngày mai, đợi chút nữa họ sẽ bị đuổi ra khỏi đây.

Tần chủ quản trầm giọng nói:

- Cảnh Ngôn vào đi, ta chống mắt xem ai dám ngăn cản ngươi.

Cảnh Ngôn ngạc nhiên:

- Cái này …

Một hộ vệ áo đen tuy sợ hãi uy nghiêm của Tần chủ quản nhưng vẫn ngẩng đầu lên, phồng can đảm muốn giải thích:

- Tần chủ quản, theo quy định …

Tần chủ quản cao giọng quát:

- Câm mồm, hay ngươi muốn ta đưa ra lệnh bài khách quý của Kỳ Trân Hiên các ngươi?

Người có lệnh bài khách quý được phép mang theo đồng bạn vào Kỳ Trân Hiên.

Thân phận như Tần chủ quản dù gã không có lệnh bài khách quý của Kỳ Trân Hiên, nhưng lên tiếng một cái là chủ nhân Kỳ Trân Hiên sẽ đưa lệnh bài khách quý ngay. Càng đừng nói Tần chủ quản chắc chắn có lệnh bài khách quý của Kỳ Trân Hiên.

Cảnh Ngôn chắp tay với Tần chủ quản:

- Đa tạ Tần chủ quản.

Tần chủ quản cười xua tay:

- Đừng khách khí, gia gia của ngươi là bằng hữu của ta, chút chuyện nhỏ này không đáng gì. Nếu ngươi có gì cần ta hỗ trợ cứ đến tìm ta.

Tần chủ quản rất thân thiện với Cảnh Ngôn, tuy hắn bị rớt cảnh giới không còn vinh diệu ngày xưa nhưng Tần chủ quản không quan tâm.

Mấy võ giả lúc trước cười nhạo Cảnh Ngôn lúc này ganh ghét nói:

- Đó là chủ quản của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu?

- Thật sự là Tần Vũ chủ quản của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu! Tần chủ quản khách sáo với Cảnh Ngôn như vậy?

- Chậc chậc, tử đệ gia tộc lớn luôn được ưu đãi, dù là phế vật vẫn hơn người thường như chúng ta.

Tần Vũ đã lên tiếng, hai hộ vệ Kỳ Trân Hiên không dám cản trở nữa.

Cảnh Ngôn nhấc chân bước qua cửa Kỳ Trân Hiên, có thể một lần mua đầy đủ Cửu Âm Quả thì hắn chẳng dại gì đi tìm từng nhà. Nếu Như Ý các ở chợ khu tây có bán đủ Cửu Âm Quả thì Cảnh Ngôn đã không đến Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Cảnh Ngôn vừa vào Kỳ Trân Hiên liền có mấy cặp mắt nóng rực nhìn hắn.

Mấy bóng người run nhẹ, ánh mắt lạnh băng.

Cảnh Ngôn đưa mắt qua, thấy năm nữ võ giả trẻ tuổi mặc váy dài, khuôn mặt xinh đẹp đứng rải rác cách hươ mười thước.

Tuy chưa đến Kỳ Trân Hiên bao giờ nhưng Cảnh Ngôn có nghe nói tình hình trong này, hắn biết các nữ võ giả đó là tiếp đãi của Kỳ Trân Hiên. Những tiếp đãi này đều là võ giả trung cấp, không ai thấp hơn Võ Đạo tứ trọng thiên.

Khoảnh khắc Cảnh Ngôn đi vào mấy nữ võ giả mắt sáng rực định giành nhau tiếp đãi, nhưng rất nhanh mấy nữ võ giả động tác nhanh nhất khựng lại.

Vì bọn họ nhận ra Cảnh Ngôn. Tính chất công việc khiến các nàng hiểu biết nhiều về công tử, thiếu gia Đông Lâm thành. Nhận ra Cảnh Ngôn, các nữ võ giả lộ rõ vẻ thất vọng.

Bình thường họ rất tích cực công tác, làm việc ở đây tiền lương thấp, người mới thậm chí không có lương cơ bản, thu

nhập chủ yếu dựa vào trích phần trăm. Nếu các nàng tiếp đãi khách hàng lớn sẽ kiếm được mớ tiền huê hồng lớn, không tích cực sao được? Thông thường các nàng rất nhiệt tình với khách hàng, ước gì những khách sộp mua hết tài nguyên trong Kỳ Trân Hiên, vậy là họ giàu to.

Nữ võ giả đứng đằng trước nhất hơi nghiêng đầu bĩu môi nói với nữ võ giả mặc váy dài màu lục đứng đằng sau:

- Tử Huyên, ngươi lên đi. Chú ý chừng mực đừng chọc khách nhân không vui.

Nữ võ giả này nói chuyện rất nhỏ nhưng vẫn bị Cảnh Ngôn nghe thấy. Từ khi Cảnh Ngôn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công ngũ giác cao kinh người, lúc ở tứ trọng thiên hắn vào Hắc Thạch sơn mạch có thể nhẹ nhàng theo dấu, săn bắt linh thú toàn nhờ công ngũ giác nhạy bén.

Nghe nữ võ giả nói thế, Cảnh Ngôn cười thầm, hắn biết suy nghĩ của nàng. Rõ ràng đối phương hơi khinh thường hắn, mấy nữ võ giả này cảm thấy Cảnh Ngôn nghèo mạt rệp, không thể nào mua trân bảo trong Kỳ Trân Hiên hở chút là giá cả ngàn khối linh thạch.

Chương 52 - Ta Lấy Hết

Cảnh Ngôn chỉ biết cười trừ trước thái độ của mấy nữ võ giả này.

Mấy nữ võ giả xì xầm nhỏ to dặn nữ võ giả mặc váy dài màu lục tên Tô Tử Huyên.

- Tô Tử Huyên, đừng nói chúng ta không cho người mới như ngươi cơ hội. Giờ khách nhân vào cửa, có thể giao dịch thành công hay không phải xem bản lĩnh của ngươi.

- Hừ! Mới đến ba ngày đã cho ngươi cơ hội chính thức làm việc, ngươi phải biết ơn.

Tô Tử Huyên mỉm cười ngon ngọt:

- Đa tạ mấy vị tỷ tỷ.

Tô Tử Huyên đúng là người mới trong Kỳ Trân Hiên, tính cả hôm nay nàng mới công tác ba ngày. Ba ngày qua nàng không tự mình tiếp một khách hàng nào, không phải nàng không muốn mà là không có cơ hội.

Giờ thì nàng chờ đến cơ hội đầu tiên.

Tô Tử Huyên biết có được cơ hội này là vì người khác cho rằng Cảnh Ngôn tiên sinh mới đi vào không mua nổi đồ trong Kỳ Trân Hiên. Nhưng Tô Tử Huyên không ngại, dù cuối cùng Cảnh Ngôn tiên sinh chẳng mua món đồ nào, miễn nàng làm tốt công tác của mình là được.

Da Tô Tử Huyên trắng nõn, đôi mắt bồ câu to tròn, khi cười bên má lộ ra hai lúm đồng tiền.

Tô Tử Huyên bước nhanh đến trước mặt Cảnh Ngôn, hơi khom người chào:

- Cảnh Ngôn tiên sinh.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Nàng biết ta?

Cảnh Ngôn nhìn nụ cười của Tô Tử Huyên cảm nhận sự nhiệt tình thật lòng, thị ứng này không có chút cảm xúc mất kiên nhẫn nào. Muốn giấu cảm xúc bất mãn trước mặt Cảnh Ngôn là rất khó.

Mắt Tô Tử Huyên chứa ý cười:

- Biết, ta tên Tô Tử Huyên.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừm.

Tô Tử Huyên hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh muốn mua tài nguyên gì? Ta có thể giới thiệu tỉ mỉ cho tiên sinh.

Cảnh Ngôn nói:

- Mang ta đi xem Cửu Âm Quả.

Cơ mặt Tô Tử Huyên hơi cứng lại:

- Cửu Âm Quả?

Người mua Cửu Âm Quả rất ít, Tô Tử Huyên là người mới nhưng cũng phải tìm hiểu rõ tài nguyên nào tiêu thụ tốt.

Nếu Cảnh Ngôn là dược tề sư thì Tô Tử Huyên không quá bất ngờ, nhưng hiển nhiên hắn sẽ không là dược tề sư.

Hơn nữa Cửu Âm Quả là linh thảo tam giai, khá mắc, một trái giá từ ngàn khối linh thạch trở lên.

Cảnh Ngôn tiên sinh này muốn mua Cửu Âm Quả?

Tô Tử Huyên hơi giật mình sau đó mỉm cười mời hắn đi theo nàng:

- Mời Cảnh Ngôn tiên sinh đi theo ta.

Tô Tử Huyên dẫn Cảnh Ngôn vào bên trong, một nữ võ giả xì cười:

- A, nói mua Cửu Âm Quả? Cười chết!

Một người khác bĩu môi, mắt lộ tia châm chọc:

- May mắn ta không tiếp đãi hắn nếu không đã tốn thời gian và nước miếng, tuy bộ dáng cũng đẹp trai nhưng không có linh thạch.

Nữ võ giả áo đỏ nói:

- Rất ít người mua Cửu Âm Quả, Cảnh Ngôn vừa đến đã đòi xem Cửu Âm Quả, có lẽ muốn mua thật thì sao?

Nữ võ giả áo trắng chắc chắn nói:

- Hừ! Ta không tin tên nghèo mạt đó mua nổi Cửu Âm Quả. Nếu là trước kia còn có thể, nhưng bây giờ hắn rớt cảnh giới xuống tam trọng thiên đúng không? Hắn đi đâu tìm nhiều linh thạch mua Cửu Âm Quả? Còn là loại tài nguyên không có tác dụng gì, nếu hắn tu luyện không cần dùng Cửu Âm Quả.

Tô Tử Huyên đưa Cảnh Ngôn đến phía sau Kỳ Trân Hiên:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, mấy cái này là Cửu Âm Quả.

Vì Cửu Âm Quả là tài nguyên hơi khó bán nên bị đặt ở vị trí hơi xếp sau.

Cảnh Ngôn nhìn ngoài chiếc hộp đựng Cửu Âm Quả ghi giá:

- Một ngàn một trăm khối linh thạch sao.

Tô Tử Huyên nhẹ gật đầu nói:

- Đúng vậy, Cửu Âm Quả là linh thảo tam giai, tài liệu luyện chế một loại dược tề trị thương đặc biệt nên giá khá mắc. Cảnh Ngôn tiên sinh nếu muốn mua Cửu Âm Quả để dược tề trị thương thì hơi không đáng.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- A?

Người ta tìm đủ cách dụ khách mua đồ, Tô Tử Huyên ngược lại đề nghị Cảnh Ngôn đừng mua.

Tô Tử Huyên bị Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đỏ mặt nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, ta nói thật.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, biết, ta có biết đôi chút về Cửu Âm Quả. Nhưng ta vẫn muốn mua, ta cần Cửu Âm Quả. Chỗ này chỉ đặt năm trái Cửu Âm Quả, chắc còn hàng tồn kho chứ?

Tô Tử Huyên hé môi:

- A?

Là sao?

Năm trái Cửu Âm Quả chưa đủ?

Một trái Cửu Âm Quả giá một ngàn một trăm khối linh thạch, năm trái là năm ngàn ngăm trăm khối linh thạch!

Cảnh Ngôn tiên sinh hỏi câu đó là sao? Không lẽ muốn mua nhiều hơn năm trái Cửu Âm Quả?

Nghĩ đến đây Tô Tử Huyên nhẹ lắc đầu, nàng cảm thấy mình suy nghĩ nhiều. Những dược tề sư hơi nổi tiếng cũng sẽ không một lần mua nhiều Cửu Âm Quả như vậy.

Đầu óc Tô Tử Huyên chuyển động nhanh, ngoài miệng đáp:

- Có hàng tồn, chắc còn nhiều.

Cửu Âm Quả là loại linh thảo dễ cất chứa, nơi như Kỳ Trân Hiên thường tồn kho nhiều, vậy thì thời gian dài không cần nhập hàng.

Đương nhiên một số cơ cấu giao dịch nhỏ sẽ không mua nhiều hàng tồn kho khó bán, vì chiếm vốn lưu đông. Bởi thế Cảnh Ngôn mới đến Kỳ Trân Hiên.

Cảnh Ngôn gật đầu, hỏi:

- Tồn kho có bao nhiêu?

Tô Tử Huyên trả lời:

- Ta cũng không biết nhưng ta sẽ đi xem, Cảnh Ngôn tiên sinh chờ chút.

Mặc dù Tô Tử Huyên cảm thấy Cảnh Ngôn không thể nào mua nhiều Cửu Âm Quả như vậy, rất có thể hắn không mua trái nào, nhưng nàng vẫn lật đật đi khố phòng xem xét.

Tô Tử Huyên nói xong đi khố phòng, qua một lát trở về.

Tô Tử Huyên nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, trong khố phòng có bốn mươi lăm trái Cửu Âm Quả cộng thêm chỗ này là năm mươi trái.

Tô Tử Huyên đã cẩn thận kiểm kê Cửu Âm Quả trong khố phòng.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Ừm, tốt.

Cảnh Ngôn ra chiều suy tư, lúc thì cau mày khi thì giãn ra. Cảnh Ngôn không biết mình cần bao nhiêu Cửu Âm Quả,

nghe tiền bối Thiên Thủy nói để trung hòa lực lượng hồn tinh cần số lượng Cửu Âm Quả rất nhiều, vậy thôi mua hết năm mươi trái đi.

Cảnh Ngôn nhìn sang Tô Tử Huyên, cười nói:

- Ta lấy hết năm mươi trái Cửu Âm Quả.

- A? Cái gì?

Lần này Tô Tử Huyên ngây người, nàng không chắc ý của Cảnh Ngôn là gì.

Lấy hết năm mươi trái tức là … mua hết? Năm mươi trái Cửu Âm Quả bằng mấy vạn khối linh thạch, Cảnh Ngôn tiên sinh chắc không phải muốn ký sổ nợ đi? Nhưng Kỳ Trân Hiên chưa bao giờ cho nợ tiền!

Chương 53 - Nhân Vật Tiêu Điểm

Thấy bộ dạng há hốc mồm của Tô Tử Huyên, Cảnh Ngôn mím môi muốn cười.

Cảnh Ngôn nhìn Tô Tử Huyên còn đứng ngây người, ra tiếng nhắc nhở:

- Đi lấy hết Cửu Âm Quả ra đây.

Tô Tử Huyên phản ứng lại:

- A … vâng!

Mặt Tô Tử Huyên đỏ rực như táo chín, lòng cực kỳ kích động.

Nếu Cảnh Ngôn tiên sinh mua năm mươi trái Cửu Âm Quả thì nàng được trích phần trăm là bao nhiêu? Đó sẽ là một khoản tiền kếch xù đối với võ giả Võ Đạo ngũ trọng thiên như nàng.

Trong Kỳ Trân Hiên tùy theo vật phẩm giao dịch mà thị giả hoàn thành mua bán cầm phần trăm huê hồng khác nhau. Tài nguyên càng hấp dẫn phần trăm huê hồng càng thấp. Vật phẩm như Cửu Âm Quả tỷ lệ trích phần trăm cao kinh người, ba phần trăm.

Tức là giá giao dịch một trăm khối linh thạch thì Tô Tử Huyên được ba khối linh thạch, giao dịch một vạn khối linh thạch nàng sẽ được ba trăm khối linh thạch huê hồng.

Cái giá khiến người đỏ mắt.

Tô Tử Huyên đỏ mặt chạy nhanh đi khố phong lấy ra hết bốn mươi lăm trái Cửu Âm Quả.

Động tác của Tô Tử Huyên khiến thị giả khác chú ý, thấy nàng lấy hết mấy chục trái Cửu Âm Quả trong khố phòng ra, có người trừng mắt trách cứ:

- Tô Tử Huyên, ngươi làm cái gì vậy?

Nữ võ giả áo đỏ lớn tiếng nói:

- Sao có thể tùy tiện lấy tài nguyên trong khố phòng ra? Tô Tử Huyên, ngươi có hiểu quy định không? Hả?

Cảnh Ngôn đứng gần đó nghe tiếng trách cứ này thì cau mày.

Cảnh Ngôn tiến lên vài bước nhìn thẳng nữ võ giả áo đỏ, nói:

- Là ta kêu Tô Tử Huyên lấy mớ Cửu Âm Quả này ra, vì ta muốn mua hết tất cả, có gì không?

Nữ võ giả áo đỏ ngây người:

- Cái gì?

Thị giả khác đứng ngây như phỗng, xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Không thể nào! Ngươi có biết Cửu Âm Quả giá bao nhiêu không? Ngươi tưởng nó là đồ bỏ một khối linh thạch mua về vài cái sao? Đấy là linh thảo tam giai với giá một ngàn một trăm khối linh thạch!

Nữ võ giả áo đỏ hít thở nặng nề.

Cảnh Ngôn là khách hàng, Kỳ Trân Hiên quy định bọn họ không được tranh chấp với khách. Vì khách hàng đi vào Kỳ Trân Hiên tuyệt đối không là người thường, đều có địa vị rất cao quý.

Tuy không dám tranh cãi với Cảnh Ngôn nhưng mấy thị giả ánh mắt lộ rõ coi rẻ.

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng, nhìn sang Tô Tử Huyên uất ức đứng yên tại chỗ:

- Tô Tử Huyên, trong thẻ vàng này có linh thạch, mang ta đi thanh toán.

Khi Cảnh Ngôn lấy ra thẻ vàng linh thạch thấy mấy thị giả thay đổi ánh mắt.

Tại sao?

Vì thẻ vàng hạn mức thấp nhất chứa cỡ một vạn khối linh thạch, đó là khái niệm gì?

Trong tất cả thị giả tại đây không ai có được thẻ vàng linh thạch như vậy.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Năm mươi trái Cửu Âm Quả giá năm vạn năm ngàn khối linh thạch, trong thẻ vàng này của ta có mười vạn khối linh thạch.

Xôn xao!

Mấy thị giả lảo đảo.

Đây không phải đùa giỡn, Cảnh Ngôn thật sự có đủ linh thạch, hắn thật sự định mua năm mươi trái Cửu Âm Quả.

Mấy người ánh mắt nóng bỏng nhìn Tô Tử Huyên, lòng hối hận đứt ruột.

Tô Tử Huyên bỏ năm mươi trái Cửu Âm Quả vào một cái hộp:

- Vâng vâng, mời Cảnh Ngôn tiên sinh đi theo ta.

Một trái Cửu Âm Quả thể tích cỡ ngón cái, nên bỏ chung năm mươi trái không chiếm nhiều chỗ trống.

Trước quầy thanh toán.

Cảnh Ngôn cất hộp ngọc đựng năm mươi trái Cửu Âm Quả. Hắn đưa thẻ vàng chứa mười vạn linh thạch ra, đổi lại bốn thẻ vàng một vạn, năm ngàn khối linh thạch tiền mặt.

Cái bọc trên lưng Cảnh Ngôn lại căng đầy hơn một nửa.

Cảnh Ngôn cười chào Tô Tử Huyên:

- Đi đây, lần sau gặp lại.

Nói xong Cảnh Ngôn bước đi ngay.

Một võ giả nam ở sau quầy cười nói với Tô Tử Huyên:

- Tử Huyên thật lợi hại, lần này nàng được lợi lớn, mới đến ba ngày đã kiếm được cuộc mua bán lớn vậy, chậc chậc.

Võ giả nam hâm mộ nhìn Tô Tử Huyên.

Cuộc mua bán này Tô Tử Huyên có thể lấy một ngàn sáu trăm năm mươi khối linh thạch huê hồng, hoàn thành trong thời gian chưa đầy một tách trà. Tốc độ kiếm linh thạch như vậy sao không khiến người hâm mộ ghen tỵ? Đừng nói võ giả trung cấp, dù là võ giả cao cấp cũng đỏ mắt.

Một lão nhân mặc trường bào màu lam đi ra, gật đầu cười khen Tô Tử Huyên:

- Tử Huyên làm giỏi lắm, trích phần trăm giao dịch này là một ngàn sáu trăm năm mươi khối linh thạch, tối nay sẽ phát cho ngươi.

Lão nhân là chủ quản của Kỳ Trân Hiên, cuộc mua bán này kinh động cả chủ quản.

Tài nguyên bán trong Kỳ Trân Hiên đều rất quý giá, giao dịch thành công đều là số tiền lớn. Nhưng một cuộc mua bán

giá hơn năm vạn linh thạch không thường gặp, mấy tháng chưa chắc Kỳ Trân Hiên có một lần.

Ví dụ tiểu nhi tử của tộc trưởng Triệu gia, Triệu Đăng Thiên định mua một mớ tài nguyên cũng chỉ mang ra hai vạn khối linh thạch. Từ đó thấy được cuộc mua bán hơn năm vạn linh thạch là hiếm hoi cỡ nào.

Tô Tử Huyên kích động gật đầu lia:

- Đa tạ chủ quản đại nhân!

Tô Tử Huyên thầm cảm kích Cảnh Ngôn, có cuộc mua bán này làm thành tích sẽ giúp nàng giữ vững địa vị trong Kỳ Trân Hiên, ít nhất chủ quản đại nhân nhớ kỹ nàng.

Trong khi Cảnh Ngôn mua Cửu Âm Quả, Đông Lâm thành nổi lên lời đồn ầm ĩ. Trong phố lớn ngõ nhỏ, tửu quán trà lâu, võ giả bàn tán về việc này nhiều kinh người.

- Ngươi nói cái gì? Cảnh Ngôn Cảnh gia đánh bại Lý Thiên Phúc?

- Trời ạ, ngươi mở to mắt nói bừa cũng nên kiếm tin gì đáng tin chút. Ngươi nói Cảnh Ngôn không phải Võ Đạo tam trọng thiên mà là Võ Đạo thất trọng thiên, cứ cho rằng ngươi nói thật, hắn có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên, nhưng võ giả Võ Đạo thất trọng thiên đánh bại Lý Thiên Phúc? Ngươi bị nhũn não à?

- Ha ha ha! Cười chết người, bây giờ tin đồn càng lúc càng khoa trương.

- …

Mỗi chỗ đều bàn tán nội dung giống nhau, Cảnh Ngôn lại trở thành nhân vật tiêu điểm.

Một võ giả áo đen tức giận trừng mắt, đỏ mặt tía tai tranh cãi:

- Hừ! Đám ngu ngốc, ta thấy tận mắt sao giả được? Không phải một mình ta thấy, trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến có ít nhất mấy ngàn người chứng kiến. Không tin? Nếu không tin cứ đi hỏi đại ai đó là biết!

Chương 54 - Cảnh Thiên Anh Chấn Động

Khi tin tức mới truyền ra hầu như mọi người khinh thường không tin.

Nhưng theo thời gian trôi qua, dần dà không còn sự coi thường nữa, ngày càng nhiều người nửa tin nửa ngờ.

Vì có rất nhiều người xem trận chiến trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Một người nói dóc không hiếm, hai người, ba người nói bậy cũng bình thường. Nhưng không lẽ mấy ngàn người cùng nói nhảm sao?

Cái tên Cảnh Ngôn lại được võ giả Đông Lâm thành treo bên miệng.

Mặc kệ cảnh giới hiện tại của Cảnh Ngôn là gì, hắn đánh bại võ giả cửu trọng thiên như Lý Thiên Phúc đủ để bỏ xa chín mươi chín phần trăm võ giả Đông Lâm thành.

Lúc này Cảnh Ngôn cõng bao về gia tộc, việc làm đầu tiên là đi tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh. Hắn còn nợ Cảnh Thiên Anh hai ngàn bảy trăm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn mới đến trước biệt diện Cảnh Thiên Anh thì thấy tứ trưởng lão dường như muốn ra ngoài.

Cảnh Thiên Anh thấy Cảnh Ngôn liền hưng phấn ngoắc hắn:

- Cảnh Ngôn? Mau vào! Tiểu tử này làm người ta giật mình.

Cảnh Ngôn cõng bao lớn đi vào trước ánh mắt ngạc nhiên của hai hộ vệ Cảnh gia.

Cảnh Ngôn mở bao ra, một đống linh thạch trắng ngà đổ trên bàn đá trong viện:

- Tứ trưởng lão, đây là linh thạch lúc trước đã mượn trưởng lão.

Đống linh thạch này hơn một vạn khối, con số chính xác là một vạn hai trăm mai.

Cảnh Ngôn còn năm tấm thẻ vàng một vạn linh thạch.

Cảnh Thiên Anh nhìn trân trân:

- Cái này …

Ngây người qua đi Cảnh Thiên Anh biến sắc mặt hoảng sợ hỏi:

- Cảnh Ngôn, không lẽ ngươi mượn linh thạch của ta để đi đặt cược Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến? Ngươi đã sớm tính toán tất cả?

Cảnh Thiên Anh đã nhận được tin tức, nói là Cảnh Ngôn đối chiến với Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, hơn nữa đánh bại Lý Thiên Phúc.

Lúc nghe tin này Cảnh Thiên Anh hết sức giật mình, lão không quá tin tưởng đây là sự thật nên nhanh chóng phái người đi xác nhận tin tức. Sau khi xác nhận Cảnh Thiên Anh biết chuyện thật trăm phần trăm.

Nên trông thấy Cảnh Ngôn trở về Cảnh Thiên Anh mới hưng phấn kêu hắn vào sân.

Cảnh Thiên Anh nhìn Cảnh Ngôn lấy ra một đống linh thạch liền liên tưởng nhân vật bí ẩn đặt cược lớn vào hắn trong

Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Tiền cược lên đến năm ngàn khối linh thạch, người đặt cược chắc là Cảnh Ngôn.

Năm ngàn khối linh thạch nhận về là mười một vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn cười gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Nghe Cảnh Ngôn thừa nhận Cảnh Thiên Anh nín thở một chốc, giờ mới biết hắn đến mượn linh thạch làm chuyện gì.

Cảnh Ngôn thật có khí phách, gan dạ dám cược năm ngàn khối linh thạch vào bản thân.

Cảnh Thiên Anh hít sâu một hơi, mắt sáng rực nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã là cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, mới gần đây thăng cấp thất trọng thiên.

Cảnh Thiên Anh nín thở:

- Ngươi … Ngươi …

Nên biết trong trắc nghiệm thực lực Cảnh gia tháng trước cảnh giới của Cảnh Ngôn còn là Võ Đạo lục trọng thiên. Tức là gần một tháng cảnh giới của Cảnh Ngôn từ Võ Đạo lục trọng thiên đột phá đến Võ Đạo thất trọng thiên, tốc độ tiến bộ biến thái.

Cảnh Thiên Anh giật mình còn hơn lúc biết Cảnh Ngôn từ tam trọng thiên lên lục trọng thiên trong vòng một tháng.

Tại sao?

Vì Võ Đạo lục trọng thiên thăng cấp thất trọng thiên quá khó khăn.

Trong Cảnh gia bao nhiêu võ giả bị kẹt lại ở Võ Đạo lục trọng thiên?

Nếu không thì tại sao Cảnh gia cho võ giả trắc nghiệm thực lực lục trọng thiên mỗi tháng hai mươi khối linh thạch, võ giả thất trọng thiên thì được đến một trăm khối linh thạch?

Toàn gia tộc không có nhiều võ giả cao cấp.

Chuyện này chưa làm Cảnh Thiên Anh bất ngờ nhất, khiến nỗi lòng lão dao động mạnh là Cảnh Ngôn lấy tu vi Võ Đạo thất trọng thiên đánh bại cường giả cửu trọng thiên như Lý Thiên Phúc.

Lý Thiên Phúc là nhân vật gì?

Cảnh Thiên Anh sớm nghe tiếng Lý Thiên Phúc.

Lý Thiên Phúc tuy không phải cường giả Tiên Thiên nhưng là võ giả cao cấp nhất dưới Tiên Thiên, có thể nói gã cách Tiên Thiên cảnh rất gần.

Vậy mà Cảnh Ngôn đánh bại Lý Thiên Phúc.

Đầu óc Cảnh Thiên Anh xoay chuyển, hít sâu dằn lòng xuống.

- Giỏi! Giỏi! Giỏi!

Cảnh Thiên Anh liên tiếp nói ba chữ giỏi, cười tươi giãn ra các nếp nhăn trên khuôn mặt.

Cảnh Ngôn chỉ đóng linh thạch trên bàn:

- Tứ trưởng lão cất mớ linh thạch này đi.

Tuy Cảnh Ngôn chỉ mượn tứ trưởng lão hai ngàn bảy trăm khối linh thạch, nhưng không nhờ số linh thạch đó hắn không

thể kiếm lợi lớn trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Hắn nên tặng thêm chút linh thạch cho tứ trưởng lão.

Cảnh Thiên Anh lắc đầu nói:

- Tiểu tử này, ta có cần lấy linh thạch của ngươi sao?

Cảnh Thiên Anh sẽ không nhận số linh thạch dư ra, nhưng thái độ của Cảnh Ngôn khiến lão thấy vui mừng.

Cảnh Thiên Anh vươn tay lấy đi hơn hai ngàn khối trong đống linh thạch trên bàn, chỉ vào số còn lại nói với Cảnh Ngôn:

- Được rồi, còn dư linh thạch ngươi hãy cất đi, sau này ngươi còn nhiều chỗ cần dùng linh thạch.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thiên Anh:

- Cái này …

Cảnh Thiên Anh nói đùa:

- Ha ha, đừng nhìn ta như vậy. Tuy ngươi kiếm được một số lớn nhưng chúng thuộc về ngươi, ta sẽ không nhận. Đương nhiên nếu sau này ngươi bước vào Đạo Linh cảnh, có được thứ gì hiếm hoi trợ giúp cho võ giả Tiên Thiên nhớ tặng một ít cho ta.

Cảnh Ngôn ngần ngừ một lúc rồi cất mớ linh thạch còn lại, hắn biết Cảnh Thiên Anh đã nói vậy thì chắc chắn không chịu nhận.

Cũng đúng, đối với Cảnh Thiên Anh Tiên Thiên cảnh một vạn khối linh thạch dù không ít nhưng cũng không làm được việc lớn gì. Võ giả cảnh giới Tiên Thiên cần tài nguyên gì rất khó mua được chỉ với một vạn khối linh thạch.

Cảnh Ngôn trò chuyện một lúc với Cảnh Thiên Anh rồi từ biệt, quay về tiểu viện của mình.

Cảnh Ngôn cẩn thận lấy thẻ vàng, Cửu Âm Quả ra khỏi bao, hắn cố kiềm nén lòng kích động.

Thu hoạch hôm nay quá lớn, từ lúc kết thúc đối chiến với Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến là Cảnh Ngôn luôn cố gắng giữ bình tĩnh. Khi hắn trở về chỗ ở, cảm xúc kích động mênh mông thoát khỏi tầm kiểm soát.

Dù là ai đối mặt số tiền lớn thế này rất khó bình tĩnh được.

Cảnh Ngôn hít sâu vài lần điều chỉnh cảm xúc, thầm nghĩ:

- Nhưng phải dùng kỹ càng chút, sau này muốn kiếm nhiều linh thạch như vậy rất khó.

Chương 55 - Hiệu Quả Kinh Người

Tại sao Cảnh Ngôn kiếm lời lớn trong trận chiến Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến?

Với tu vi Võ Đạo thất trọng thiên đi đấu Lý Thiên Phúc Võ Đạo cửu trọng thiên, không ai cho rằng Cảnh Ngôn có thể đánh bại được Lý Thiên Phúc, nên mới dẫn đến xác suất đền của hắn cao chót vót.

Nhưng về sau muốn được lợi như hôm nay là không thể nào.

Người nguyên Đông Lâm thành đều biết Cảnh Ngôn có thực lực đánh bại Lý Thiên Phúc, dù hắn có đi Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đối chiến thì các con bạc chắc chắn đặt cược cho hắn, xác suất đền sẽ rất thấp.

Nên việc như vậy chỉ làm một lần, ít nhất trong Đông Lâm thành cơ bản không có cơ hội làm lần thứ hai.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên giường, hắn không sử dụng Cửu Âm Quả ngay. Vì lúc đấu với Lý Thiên Phúc buộc Cảnh Ngôn thúc đẩy nguyên khí đến cực hạn, vốn vì hồn tinh làm nguyên khí bạo loạn giờ vận chuyển tới cực hạn làm tổn thương kinh mạch Võ Đạo một chút.

Thoạt trông không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu không cẩn thận tĩnh dưỡng sẽ tạo ảnh hưởng lớn cho kiếp sống Võ Đạo sau này của Cảnh Ngôn.

Nên trước tiên Cảnh Ngôn lấy ra dược tề trị thương, tẩm bổ kinh mạch Võ Đạo.

Hai ngày sau.

Cảnh Ngôn đứng dậy giãn gân cốt:

- Tạm ổn rồi.

Kinh mạch Võ Đạo bị tổn hại nhẹ, có dược tề trị thương tẩm bổ không khó tu sửa. Đương nhiên cũng nhờ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cường đại, nếu không lúc Cảnh Ngôn đánh nhau với Lý Thiên Phúc rất có thể đã đứt nhiều kinh mạch Võ Đạo.

Kinh mạch Võ Đạo bị tê liệt là đả kích hủy diệt cho võ giả, hầu như không có hy vọng phục hồi.

- Thử hiệu quả của Cửu Âm Quả xem sao.

Cảnh Ngôn nói rồi ngồi xuống, ngón tay cầm một trái Cửu Âm Quả màu lam to cỡ móng cái.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nặng nề, sau đó nhét Cửu Âm Quả vào miệng.

Mùi hương nồng tan ra trong miệng, mát lành thơm ngát.

Giá trị của Cửu Âm Quả không quá lớn đối với võ giả, có dùng nhiều Cửu Âm Quả cũng không khiến nguyên khí tăng lên.

Lúc trước Cảnh Ngôn cũng không rõ giá trị của Cửu Âm Quả, nếu không có Thiên Thủy thì hắn chưa từng nghĩ sẽ dùng Cửu Âm Quả.

Một trái Cửu Âm Quả hòa tan thành chất lỏng nhanh chóng chảy xuống bụng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cảm nhận luồng khí lạnh tụ tập trong bụng, nhiệt độ cơ thể của hắn giảm thấp một chút, từng lũ khí lạnh quanh quẩn toàn thân.

Rất nhanh nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo không bị khống chế cũng tự động tuôn hướng khí lạnh tụ tập ở bụng.

Nguyên khí nóng bỏng và khí lạnh từ Cửu Âm Quả tụ lại với nhau. Ban đầu cực kỳ khó chịu, đây là hai loại lực lượng hoàn toàn khác nhau. Nhưng theo thời gian trôi qua Cảnh Ngôn dần cảm thấy thoải mái hơn.

Vốn vì nguyên khí quá mãnh liệt làm kinh mạch Cảnh Ngôn đau rát giờ giảm bớt rất nhiều.

Cảnh Ngôn mừng rỡ mắt sáng lấp lánh:

- Hiệu quả, thật sự có hiệu quả!

Mặc dù Cảnh Ngôn tin tưởng Thiên Thủy, nhưng trước khi sử dụng Cửu Âm Quả thì hắn không chắc sẽ có hiệu quả gì. Bây giờ Cảnh Ngôn hoàn toàn yên lòng.

Mấy canh giờ sau, Cửu Âm Quả đem lại mát lạnh hoàn toàn biến mất.

Cơ mặt Cảnh Ngôn co giật, xoe tròn mắt:

- A?

Cảnh Ngôn hít sâu một hơi.

- Cái này … quá kinh người!

Sau khi hiệu dụng Cửu Âm Quả biến mất Cảnh Ngôn vội vàng vận chuyển nguyên khí thử, hắn muốn biết công hiệu cụ thể của Cửu Âm Quả thế nào. Khi Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí giật mình phát hiện độ mạnh nguyên khí tăng lên mảng lớn, quá trình vận chuyển càng trơn tru.

Cảnh Ngôn không tịn nổi.

Trước đó cảnh giới của Cảnh Ngôn là Võ Đạo thất trọng thiên sơ kỳ, sau khi từ lục trọng thiên đột phá đến thất trọng thiên lập tức đi Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đấu với Lý

Thiên Phúc. Nghĩa là Cảnh Ngôn cách Võ Đạo bát trọng thiên một khoảng rất dài.

Nhưng chỉ một trái Cửu Âm Quả trung hòa một phần năng lượng của hồn tinh khiến cảnh giới Cảnh Ngôn tăng vùn vụt, tốc độ tiến bộ thế này hình dung bằng từ tiến triển thần tốc cũng không khoa trương.

Cứ theo tốc độ này thì không lâu sau Cảnh Ngôn có thể thăng cấp Võ Đạo bát trọng thiên.

Còn hai tháng là đến gia tộc đại tái Cảnh gia, thời gian ngắn ngủi.

Trước khi dùng Cửu Âm Quả thì Cảnh Ngôn không chút tự tin trong vòng hai tháng thăng cấp cửu trọng thiên, còn bây giờ hắn nắm chắc hơn nhiều.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Cảnh Thiên Long, chờ xem!

Cảnh Ngôn lại nuốt một trái Cửu Âm Quả, dằn xuống cảm xúc hưng phấn. Cảnh Ngôn cảm nhận năng lượng chứa trong Cửu Âm Quả tiếp tục trung hòa năng lượng của hồn tinh.

Một ngày đi qua.

Hai ngày đi lại.

Ngày từng ngày.

Ăn càng nhiều Cửu Âm Quả thực lực của Cảnh Ngôn càng ngày càng lớn mạnh.

Khi bế quan đến ngày thứ mười Cảnh Ngôn tạm nghỉ.

- Bát trọng thiên không xa!

Cảnh Ngôn cảm nhận vách ngăn giữa thất trọng thiên với bát trọng thiên.

Thật ra từ thất trọng thiên đột phá bát trọng thiên đơn giản hơn lục trọng thiên đến thất trọng thiên nhiều.

Cảnh Xuyên Lăng từ thất trọng thiên đến bát trọng thiên không mất bao lâu.

Cảnh Ngôn có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, trong người chứa năng lượng của hồn tinh, tay cầm Cửu Âm Quả trung hòa hồn tinh, hắn có nhiều tài nguyên như vậy nếu không thể một hơi đột phá thành công thì hắn là con heo.

Ngày xưa Cảnh Ngôn từng là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành, thiên phú của hắn nếu không mạnh thì không thể nào mười bốn tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh. Trong lịch sử mấy trăm năm của Đông Lâm thành chưa từng xuất hiện trường hợp như vậy.

Nói đơn giản là dù Cảnh Ngôn không có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tốc độ tu luyện vẫn không chậm, từ thất trọng thiên đột phá cửu trọng thiên sẽ không bị cản trở quá lớn.

Nhưng Cảnh Ngôn không vội bắt đầu ngay.

Mười ngày qua nguyên khí tăng lên nhiều, Cảnh Ngôn cần bỏ ra chút thời gian thích ứng nguyên khí hùng hậu, điều chỉnh trạng thái thân thể đến tốt nhất rồi mới đột phá Võ Đạo bát trọng thiên.

Tiến hành từ từ, qua hai ngày trạng thái của Cảnh Ngôn đến trình độ tốt nhất.

- Tạm ổn rồi, giờ là lúc đột phá. Võ Đạo bát trọng thiên … bắt đầu đi!

Cảnh Ngôn lấy ra nhiều linh thạch, chuẩn bị hấp thu nguyên khí chứa trong linh thạch.

Đột phá cảnh giới cần nguyên khí rất nhiều, dù trong người sót lại lực lượng hồn tinh nhưng Cảnh Ngôn vẫn phải chuẩn bị đầy đủ.

Chương 56 - Đột Phá Bát Trọng Thiên

Cảnh gia, viện tộc trưởng.

Trong phòng. Các nhân vật cao tầng Cảnh gia như tộc trưởng Cảnh Thành Dã, đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ có mặt tại đây.

Không khí hơi nặng nề.

Cảnh Thành Dã trầm giọng hỏi:

- Các vị trưởng lão, chuyện này chúng ta nên làm sao? Sáng sớm hôm nay Triệu gia phái người đưa tin đòi Cảnh gia chúng ta giao Cảnh Ngôn ra, không thèm để Cảnh gia vào mắt. Thái độ của họ rất kiêu ngạo, nhưng các vị cũng biết thực lực của Triệu gia rồi. Triệu Đương Nguyên là cường giả Đạo Linh cảnh, nếu chúng ta làm lơ thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Cảnh Thành Dã rầu thúi ruột.

Gã nhắc tới Triệu Đương Nguyên tức là tộc trưởng hiện tại của Triệu gia.

Tộc trưởng gia tộc số một Đông Lâm thành bản thân đương nhiên là cường giả Đạo Linh cảnh.

Trong ba gia tộc lớn Triệu Đương Nguyên là võ giả Đạo Linh cảnh duy nhất.

Triệu gia có thể vượt lên trên Cảnh gia, Lâm gia thật xa vì có một vị cường giả đáng sợ Đạo Linh cảnh tọa trấn.

Nguyên Đông Lâm thành số võ giả Đạo Linh cảnh đếm trên đầu ngón tay, chỉ có thành chủ đại nhân, hội trưởng Hiệp

Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Mấy năm nay Cảnh gia và Lâm gia vì đối kháng Triệu gia xâm thực buộc phải hợp tác, hai gia tộc hình thành liên minh mới miễn cưỡng ngăn chặn Triệu gia mạnh mẽ.

Hôm nay Triệu gia tới cửa hỏi tội, mục tiêu là Cảnh Ngôn.

Vì Cảnh Ngôn đánh bị thương Triệu Đăng Thiên tiểu nhi tử của Triệu Đương Nguyên trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Cảnh gia hỏi thăm vài đường tin tức biết Triệu Đăng Thiên không nguy hiểm mạng sống, nhưng gã bị thương rất nặng, kinh mạch Võ Đạo bị tổn thương lớn, dù có khỏe lại tu vi Võ Đạo cũng sẽ thụt lùi, về sau muốn tiếp tục tu luyện là rất khó khăn.

Nhi tử cơ hồ bị phế tất nhiên chọc tức Triệu Đương Nguyên, không giết Cảnh Ngôn thề không bỏ qua.

Nếu không phải dính líu nhiều chuyện Triệu Đương Nguyên đã trực tiếp lao vào Cảnh gia.

Triệu Đương Nguyên có thể không để Cảnh gia vào mắt, thậm chí không quan tâm Cảnh gia và Lâm gia liên minh, nhưng gã phải nghĩ cho thành chủ Đông Lâm thành. Làm thành chủ một thành thị tất nhiên không muốn thấy mấy gia tộc lớn chém giết nhau ầm ĩ trong thành thị của mình.

Suy xét đủ loại nguyên nhân Triệu Đương Nguyên quyết định tạm nhẫn nhịn, phái người đi Cảnh gia truyền lời. Nếu Cảnh gia biết điều giao Cảnh Ngôn ra thì dễ bàn, nếu Cảnh gia không chịu hợp tác, hậu quả khó nói.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh nói ngay:

- Chuyện này Cảnh Ngôn không có lỗi!

Cảnh Ngôn đối chiến với Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, Triệu Đăng Thiên bị thua nhiều linh

thạch trực tiếp leo lên võ đài đánh lén Cảnh Ngôn, bị hắn đánh thương có thể trách hắn sao?

Mọi người trong phòng biết trách nhiệm không nằm ở Cảnh Ngôn, nhưng hắn bị thương nhi tử của tộc trưởng Triệu gia, đem đến áp lực nặng trịch cho gia tộc.

Đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ nhướng mí mắt lên, con mắt xám đục từ từ đảo một vòng, ngoài cười nhưng trong không cười mỉa mai:

- Tứ trưởng lão nên biết chúng ta đang đối mặt cơn giận của Triệu gia, tứ trưởng lão có hiểu rõ sức mạnh của Triệu gia không?

Sức mạnh của Triệu gia vô cùng kinh người, nghe nói có quan hệ thâm sâu với Lam Khúc quận thành.

Cảnh gia đấu cứng với Triệu gia rất có thể bị diệt tộc, Cảnh gia không cách nào chịu nổi kết quả đó.

Nhưng Cảnh gia cũng không thể giao Cảnh Ngôn ra. Tạm không nói Cảnh Ngôn đang phục hồi cảnh giới, dần tái hiện huy hoàng ngày xưa, tương lai tươi sáng. Chỉ nói Triệu gia kêu một tiếng Cảnh gia liền giao Cảnh Ngôn ra thì Cảnh gia còn mặt mũi gì?

Huống chi Cảnh Ngôn là tôn tử của lão tộc trưởng Cảnh gia.

Thất trưởng lão tính tình nóng nảy, mặt mày thô kệch, lớn tiếng nói:

- Quyết không thể giao Cảnh Ngôn ra! Triệu gia muốn làm gì cứ tới đi, Cảnh gia ta không sợ!

Tam trưởng lão nhìn thất trưởng lão:

- Thất trưởng lão đừng nóng, chúng ta đang bàn bạc giải quyết chuyện này thế nào, nghĩ ra cách vẹn toàn đôi bên.

Lục trưởng lão mắt lóe tia sáng từ tốn hỏi:

- Tộc trưởng, nếu chúng ta chấp nhận bồi thường một mức nào đó có thể làm Triệu gia thỏa hiệp không?

Cảnh Thành Dã lắc đầu nói:

- Rất khó, Triệu Đương Nguyên chỉ muốn Cảnh Ngôn.

Mấy vị trưởng lão thi nhau nêu ý kiến, nhưng bàn bạc một hồi không cách nào giải quyết được vấn đề.

Cuối cùng Cảnh Thành Dã ra kết luận:

- Kêu chúng ta giao Cảnh Ngôn ra thì không thể!

Đại trưởng lão nghe thế bĩu môi nhưng không lên tiếng phản đối.

Cảnh Thành Dã đặt dấu chấm dứt:

- Giờ ta đi Lâm gia một chuyến xem phản ứng của họ, ta cũng sẽ đến chỗ thành chủ. Triệu gia muốn đánh phải được thành chủ cho phép.

Các vị trưởng lão lặng yên, giờ xem ra chỉ còn cách này. Nhưng ai đều biết làm như vậy kéo dài thêm chút thời gian chứ không thể giải quyết bản chất của vấn đề.

Cảnh Ngôn đã bế quan suốt nửa tháng, hắn không hay biết bên ngoài hỗn loạn ồn ào.

Với Cảnh Ngôn bây giờ tăng cao thực lực mới là cần gấp.

Đêm nay, Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên giường chợt rùng mình, thầm rít gào:

- Mở!

Vách tường chắn giữa thất trọng thiên và bát trọng thiên bị trùng kích sụp đổ.

Nguyên khí đáng sợ xuyên suốt trong kinh mạch Võ Đạo toàn thân Cảnh Ngôn.

Nguyên khí bát trọng thiên mạnh hơn thất trọng thiên nhiều, ít nhất hơn gấp đôi.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, khóe môi cong lên:

- Thành công!

Từ lúc Cảnh Ngôn bế quan đến bây giờ trong nửa tháng hắn từ thất trọng thiên sơ kỳ đột phá đến bát trọng thiên sơ kỳ, hiệu suất nghe rợn cả người, khiến người trợn mắt há hốc mồm.

Cảnh Ngôn cảm nhận nguyên khí, thầm nghĩ:

- Nguyên khí mạnh quá! Giờ nếu ta đấu với Lý Thiên Phúc có thể nhẹ nhàng đánh bại y.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Nhưng Cảnh Thiên Long là Tiên Thiên cảnh, dù ta có tu vi Võ Đạo bát trọng thiên nếu đấu với Cảnh Thiên Long cũng không chút phần thắng.

Cảnh Ngôn khẽ thở dài:

- Còn hơn một tháng, phải đến cửu trọng thiên mới được. Có tu vi cửu trọng thiên cộng thêm thủ đoạn của ta mới có hy vọng đánh bại Cảnh Thiên Long. Ta phải thắng trận chiến này! Không chỉ vì gia gia cũng vì bản thân ta!

Cảnh Ngôn liếc nhanh qua tài nguyên Cửu Âm Quả, linh thạch trước mặt.

Sau khi nhìn rõ Cảnh Ngôn kêu lên, rùng mình:

- A?

Hắn có năm mươi trái Cửu Âm Quả, trước đó hắn lấy ra hết, giờ trong hộp đựng Cửu Âm Quả chỉ còn ba mươi ba trái.

Tức là trong nửa tháng Cảnh Ngôn tiêu hao mười bảy trái Cửu Âm Quả, tính trung bình một ngày tiêu hao hơn một trái, tốc độ tiêu hao kinh người Cảnh Ngôn cũng không chịu nổi.

Chương 57 - Trảm Nguyệt Kiếm Pháp

Tuy tiêu hao lớn nhưng hiệu quả cũng vô cùng kinh người.

Cảnh Ngôn không đau lòng Cửu Âm Quả đã mất, hắn mua Cửu Âm Quả là để dùng cho việc tu luyện. Miễn trợ giúp lớn cho tu luyện thì tiêu hao nhiều cỡ nào cũng đáng giá.

Cảnh Ngôn cau mày vì tiêu hao nhiều làm hắn bất ngờ.

Một trái Cửu Âm Quả giá trị một ngàn một trăm linh thạch, chỉ nửa tháng tiêu hao gần hai vạn khối linh thạch. Tốc độ tiêu hao làm cường giả Tiên Thiên cảnh cũng sợ.

Cảnh Ngôn nhìn hướng linh thạch:

- Linh thạch …

Linh thạch hiện có gồm một vạn hai trăm khối, tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh cầm đi hơn hai ngàn, còn dư bảy ngàn khối. Giờ hơn bảy ngàn khối linh thạch chỉ còn lại một nửa, số còn lại đã thành bụi trắng trải một lớp dày dưới đất.

Tức là nửa tháng này Cảnh Ngôn tiêu hao hơn hai vạn khối linh thạch.

Cảnh giới của Cảnh Ngôn từ Võ Đạo thất trọng thiên tăng lên đến bát trọng thiên, vốn vì hấp thu năng lượng hồn tinh quá nhanh khiến nguyên khí bạo động nhưng lúc này không bị gì.

Nếu Cảnh Ngôn đánh nhau với võ giả khác, hắn đã có thể dốc hết nguyên khí ra đánh.

Nếu lại đấu với Lý Thiên Phúc, Cảnh Ngôn nắm chắc trong vòng mười chiêu đánh bại đối phương, không phải đánh rơi khỏi lôi đài đối chiến mà thật sự đánh bại.

Cảnh Ngôn mơ hồ cảm giác những năng lượng hồn tinh còn sót trong thân thể chưa bị hấp thu. Từ thất trọng thiên thăng cấp đến bát trọng thiên, nhờ Cửu Âm Quả phụ trợ, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển làm giảm bớt năng lượng hồn tinh, nhưng còn khoảng bốn mươi phần trăm năng lượng hồn tinh sót lại trong người.

Nếu Cảnh Ngôn vẫn ở cảnh giới thất trọng thiên thì không cách nào cảm ứng năng lượng ẩn này, giờ hắn đã là bát trọng thiên, mơ hồ phát hiện nó.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Thăng cấp cửu trọng thiên chắc có thể hấp thu hết năng lượng hồn tinh.

Một viên hồn tinh trợ giúp lớn lao cho Cảnh Ngôn. Hắn từ tứ trọng thiên đến ngũ trọng thiên, lại từ thất trọng thiên đến bát trọng thiên. Một đường thăng cấp nếu không có hồn tinh thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Cảnh Ngôn đảo mắt vận chuyển nguyên khí:

- Bát trọng thiên …

Bụi linh thạch bị hắn khống chế chính xác tụ thành dúm nhỏ, Cảnh Ngôn lắc người ra khỏi phòng.

Bên ngoài ánh trăng thướt tha, đêm thu tĩnh lặng đặc biệt.

Tiếng sâu nhỏ kêu gri gri, mọi thứ yên ả.

Mắt Cảnh Ngôn sáng ngời trong đêm:

- Khi ta đối chiến với Lý Thiên Phúc hình như Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng dung hợp. Một loại là võ học hạ phẩm, một loại là võ học trung phẩm vậy mà có thể dung hợp thành võ học mới?

Từ lúc rời khỏi Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến về nhà Cảnh Ngôn bận trị thương, rồi tập trung thăng cấp cảnh giới, không rảnh suy nghĩ việc dung hợp võ học.

Bây giờ hắn có thể thử xem thế nào.

Cảnh Ngôn có thể khẳng định hai loại võ học dung hợp là nhờ công Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Cảnh Ngôn hơi vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, trong đầu tự nhiên nhớ hai loại võ học.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên:

- Hưm? Đúng là có thể dung hợp! Sau khi dung hợp võ học uy lực tăng lên nhiều, lúc trước thời gian quá ngắn chỉ dung hợp một phần võ học, dù vậy nó vẫn giúp ta chuyển bại thành thắng trong trận đấu với Lý Thiên Phúc. Thế thì bây giờ tiếp tục dung hợp đi!

Cảnh Ngôn thấp thoáng trong sân.

Rất nhanh Cảnh Ngôn cảm nhận nguyên khí trong người tiêu hao chóng vánh:

- Dung hợp võ học cũng tiêu hao nguyên khí … hấp thu linh thạch!

Cảnh Ngôn chỉ hơi chần chừ sau đó lấy ra một ít linh thạch, vừa dung hợp võ học vừa hấp thu nguyên khí.

Thời gian chậm rãi trôi đi, một đêm thoáng qua trong chớp mắt.

Khi chân trời hiện vệt trắng, Cảnh Ngôn ngừng lại.

- Dung hợp xong rồi!

Lưu Quang kiếm xoay nhẹ trong tay Cảnh Ngôn, bóng kiếm vụt qua, hắn gật gù:

- Sau khi dung hợp võ học thoạt trông vẫn là Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng nhưng uy lực tăng khoảng ba phần.

Cảnh Ngôn khá vừa lòng uy lực võ học sau khi dung hợp.

Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng tuy là võ học trung phẩm nhưng nó ở trong tay Cảnh Ngôn đủ sánh bằng võ học thượng phẩm, bây giờ uy năng tăng lên ba mươi phần trăm, tức là uy lực của Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng cao hơn võ học thượng phẩm. Có lẽ vẫn chưa bằng võ học cực phẩm nhưng cũng ở giữa võ học thượng phẩm và cực phẩm.

Cảnh Ngôn đếm sơ linh thạch, phát hiện quá trình dung hợp võ học làm hắn tiêu hao một ngàn khối linh thạch.

Cải tiến Thu Phong Lạc Diệp Kiếm hầu như không hao bao nhiêu linh thạch. Cải tiến Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng tốn mấy trăm khối linh thạch. Hiện tại dung hợp hai loại võ học làm hao phí một ngàn khối linh thạch.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tiếp theo cải tiến Trảm Nguyệt kiếm pháp đi!

Trảm Nguyệt kiếm pháp cũng là một loại võ học Cảnh Ngôn từng tu luyện, đẳng cấp võ học thượng phẩm.

Lúc là thất trọng thiên Cảnh Ngôn có thể miễn cưỡng thi triển một phần Trảm Nguyệt kiếm pháp, nhưng hắn chưa từng có cơ hội sử dụng.

Khi đấu với Lý Thiên Phúc nếu Cảnh Ngôn thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp chắc chắn sẽ thua, vì chỉ có thể phát huy ra một phần uy năng, hơn nữa Trảm Nguyệt kiếm pháp chưa được cải tiến yếu hơn Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng nhiều.

Giờ Cảnh Ngôn đã là tu vi bát trọng thiên, cộng thêm nguyên khí vượt xa võ giả bát trọng thiên bình thường, có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công phụ trợ cải tiến Trảm Nguyệt kiếm pháp, thế thì uy năng Trảm Nguyệt kiếm pháp đủ hù chết người.

Nghĩ đến đây Cảnh Ngôn nôn nóng vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cải tiến Trảm Nguyệt kiếm pháp.

Hai canh giờ sau.

- Trảm Nguyệt kiếm pháp có tổng cộng mười một chỗ thiếu sót.

Tìm ra sai sót hay nên nói là lỗ hổng của võ học khá dễ. Hai loại Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng có hơn mười ba chỗ khiếm khuyết, lỗ hổng của võ học cực phẩm ít hơn nhưng cũng có mười một chỗ.

Cảnh Ngôn lắc đầu.

Nếu không nhờ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thì hắn không thể nào phát hiện ra những lỗ hổng này, không biết những võ học cực phẩm giá trị khủng bố có khi nào cũng tồn tại sai sót?

Tạm thời Cảnh Ngôn không có cơ hội biết, bởi vì lúc trước hắn mới bước vào Tiên Thiên cảnh, không tu luyện võ học cực phẩm.

Nguyên Cảnh gia chỉ có một loại võ học cực phẩm, có thể nói là bảo bối giữ nhà.

Không biết tu sửa Trảm Nguyệt kiếm pháp xong phải chăng uy năng ngang ngửa võ học cực phẩm?

Mắt Cảnh Ngôn nóng cháy, lòng thầm mong chờ.

Chương 58 - Linh Thạch Cực Phẩm

Hai canh giờ sau, Cảnh Ngôn sửa xong lỗ hổng thứ nhất của Trảm Nguyệt kiếm pháp tiêu hao hơn một trăm khối linh thạch.

Vì tăng cảnh giới nên tốc độ hấp thu linh thạch của hắn mau nhiều. Lúc sửa mười mấy lỗ hổng của Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng mới tiêu hao hơn hai trăm khối linh thạch, giờ sửa một lỗ hổng của Trảm Nguyệt kiếm pháp ngốn hơn một trăm khối linh thạch. Từ đó thấy được muốn sửa hết mười một lỗ hổng Trảm Nguyệt kiếm pháp cần Cảnh Ngôn tốn nhiều linh thạch.

May mà Cảnh Ngôn đã chuẩn bị tâm lý.

Nửa ngày sau, Cảnh Ngôn sửa lỗ hổng thứ hai của Trảm Nguyệt kiếm pháp, mất hơn ba trăm linh thạch.

Một ngày sau, Cảnh Ngôn sửa lỗ hổng thứ ba của Trảm Nguyệt kiếm pháp, mất hơn hơn năm trăm khối linh thạch.

Sửa lỗ hổng tốn thời gian ngày càng lâu, khó khăn càng lúc càng lớn.

Khi sửa lỗ hổng thứ bốn, Cảnh Ngôn cảm giác rõ ràng đuối sức, sơ hở này làm hắn tốn hai ngày mới sửa xong, hao gần một ngàn linh thạch.

Cảnh Ngôn lại bỏ ra bốn ngày sửa lỗ hổng thứ năm, mất hơn một ngàn năm trăm khối linh thạch.

Đến đây Cảnh Ngôn buộc lòng phải bỏ dở việc tu sửa Trảm Nguyệt kiếm pháp.

Một là vì Cảnh Ngôn đã gần hết linh thạch hiện vật, chỉ còn lại mấy trăm khối. Thứ hai là sửa lỗ hổng ngày càng khó khăn, tốn thời gian càng lúc càng nhiều. Nếu cứ tiếp tục e rằng chờ khi gia tộc đại tái Cảnh gia bắt đầu vẫn chưa sửa xong Trảm Nguyệt kiếm pháp.

May mà dù chưa sửa hết khiếm khuyết của Trảm Nguyệt kiếm pháp nhưng đã bù lại năm trên mười một lỗ hổng. Lúc này uy năng của Trảm Nguyệt kiếm pháp chắc chắn mạnh hơn trước nhiều.

Cảnh Ngôn cất bước ra khỏi phòng:

- Thử uy lực xem sao!

Ong ong ong ong ong!

Nguyên khí vận chuyển, kiếm quang bỗng nhiên ngưng hiện, bóng kiếm màu đen tụ mà không tán trong không gian. Quan sát kỹ trong bóng kiếm lóe lên từng vệt kiếm quang đen li ti như sắp cắt không gian ra, từng đợt khí lạnh xâm nhập bốn phía.

Võ giả bình thường tiếp xúc khí lạnh khuếch tán từ bóng kiếm sẽ bị thương.

Nhìn cảnh này mặt Cảnh Ngôn hơi đỏ ửng, hắn từng hoàn toàn nắm giữ Trảm Nguyệt kiếm pháp, biết rõ uy lực của nó. Bây giờ mới sửa năm lỗ hổng đã tăng uy lực của Trảm Nguyệt kiếm pháp lên gần gấp đôi.

Đây là khái niệm gì?

Cảnh Ngôn không dám tưởng tượng khi hoàn toàn tu sửa Trảm Nguyệt kiếm pháp thì uy lực của võ học này tăng cao bao nhiêu.

Rất có thể vượt qua uy năng của võ học cực phẩm!

Vèo!

Thiên Thủy xuất hiện ở một bên.

Thiên Thủy gật gù, khen Cảnh Ngôn thi triển uy năng của Trảm Nguyệt kiếm pháp:

- Không tệ, uy năng khá lắm.

Cảnh Ngôn đã thói quen Thiên Thủy đột nhiên hiện ra rồi biến mất:

- Cảnh giới bát trọng thiên của ta tuy có nguyên khí hùng hậu nhưng thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp hơi miễn cưỡng, không thể phát huy uy năng mạnh nhất.

Thiên Thủy nhướng lông mày, cười nói:

- Đến Võ Đạo cửu trọng thiên là được rồi. Tiểu tử, chắc ngươi không quên đại tái năm năm một lần gia tộc nhỏ của ngươi sắp bắt đầu?

Cảnh Ngôn đáp ngay:

- Đương nhiên không quên!

Thiên Thủy nhìn chăm chú:

- Chỉ còn hơn một tháng, nếu ngươi không tranh thủ thời gian thì lúc đó không đánh lại tiểu tử tên Cảnh Thiên Long.

Thiên Thủy có biết lúc trước Cảnh Thiên Long tới cửa khiêu khích Cảnh Ngôn, lão chỉ ở trong Càn Khôn Giới chứ biết hết việc xảy ra bên ngoài.

Cảnh Ngôn nghe vậy lặng im.

Đúng rồi, thời gian gấp gáp, với bấy nhiêu thời gian không đủ cho Cảnh Ngôn tiếp tục tu sửa Trảm Nguyệt kiếm pháp, hắn phải dốc hết sức đột phá cảnh giới Võ Đạo cửu trọng

thiên. Làm như vậy mới có hy vọng đánh bại Cảnh Thiên Long Tiên Thiên cảnh.

Thiên Thủy đảo tròng mắt, cười nói:

- Tiểu tử, bây giờ ngươi cần linh thạch cực phẩm tu luyện.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Linh thạch cực phẩm?

Cảnh Ngôn từng bước vào Tiên Thiên đương nhiên biết linh thạch cực phẩm, hắn từng dùng linh thạch cực phẩm tu luyện, càng biết linh thạch cực phẩm đắt giá.

Linh thạch cực phẩm là một loại linh thạch, với đa số võ giả dưới cảnh giới Tiên Thiên là mặt hàng xa xỉ, người bình thường hầu như không dùng nó tu luyện, đương nhiên cũng khó kiếm được nó.

Thiên Thủy hiểu biết tình huống của Cảnh Ngôn rõ ràng còn hơn chính hắn, lão nói:

- Đúng vậy, linh thạch cực phẩm. Nếu có linh thạch cực phẩm thì ngươi có thể trong thời gian ngắn tăng cảnh giới lên cửu trọng thiên. Nếu không có linh thạch cực phẩm, trong một tháng ngươi vẫn có cơ hội tăng tiến cảnh giới nhưng xác suất khó nói.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Linh thạch cực phẩm rất mắc.

- Chuyện đó ngươi tự lo, thôi ta lại mệt, cần nghỉ ngơi.

Thiên Thủy nói xong lắc người biến mất. Lão chỉ còn lại một lũ thần hồn, không thể ở bên ngoài quá lâu. Trong Càn Khôn Giới giảm tốc độ xói mòn thần hồn chậm rất nhiều.

Cảnh Ngôn lẩm bẩm:

- Linh thạch cực phẩm …

Cảnh Ngôn vuốt năm tấm thẻ vàng linh thạch trước ngực, khí thế nghiêm túc nói:

- Được rồi, vì nhanh chóng đột phá đến cửu trọng thiên, liều!

Gần nửa canh giờ sau Cảnh Ngôn đến tầng ba Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Cảnh Ngôn ngước nhìn ba chữ to Kỳ Trân Hiên trên tấm biển treo trên đỉnh đầu:

- Trong Kỳ Trân Hiên chắc có bán linh thạch cực phẩm.

Cảnh Ngôn đang định đi vào Kỳ Trân Hiên bỗng nghe một giọng ngọt chảy nhớt vang lên gần bên cạnh:

- Nhai ca thật sự sẽ mua Thiên Thanh Quả cho ta?

Nghe giọng nói chân mày Cảnh Ngôn nhích nhẹ, vì rất quen thuộc.

Cảnh Ngôn lục trí nhớ một chút, hắn chợt nhớ ra đó là Cảnh Minh Châu.

Cảnh Ngôn đương nhiên rất quen thuộc Cảnh Minh Châu, lúc hắn là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành thì nàng giống như Cảnh Xuyên Lăng bám theo bên cạnh, kiếm lợi lớn từ tay hắn.

Sau khi Cảnh Ngôn rớt cảnh giới, Cảnh Minh Châu cũng giống như Cảnh Xuyên Lăng chưa từng đến thăm hắn. Khi hai người gặp mặt Cảnh Minh Châu sẽ ngẩng cao đầu, cao ngạo dời ánh mắt sang chỗ khác như không thấy Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn xoay người lại, thầm cười lạnh.

Phía không xa đúng là Cảnh Minh Châu, có một người khác đi bên cạnh nàng, người này là Lâm Nhai của Lâm gia.

Thân phận của Lâm Nhai không đơn giản, gã là tôn tử của đại trưởng lão Lâm gia, một võ giả thiên phú khá cao. Mặc dù Lâm Nhai không bằng Cảnh Ngôn ngày xưa nhưng cùng là còn trẻ đã trở thành võ giả cao cấp, bây giờ đã bước vào Võ Đạo cửu trọng thiên.

Trong Đông Lâm thành nhiều người cho rằng Lâm Nhai có cơ hội rất lớn vào ba học viện lớn tu luyện.

Xem ra Cảnh Minh Châu đã ôm chân Lâm Nhai, nghe câu vừa rồi của nàng hình như gã định mua Thiên Thanh Quả tặng nàng.

Chương 59 - Các Ngươi Mắt Mù?

Thiên Thanh Quả là một loại linh thảo nhị giai, võ giả có thể trực tiếp sử dụng hoặc qua tay dược tề sư luyện chế thành dược tề sử dụng.

Đối với võ giả cao cấp Thiên Thanh Quả có hiệu quả tăng cao nguyên khí rõ rệt, hấp thu Thiên Thanh Quả tăng lên nguyên khí nhẹ nhàng hơn là trực tiếp hấp thu từ linh thạch. Bởi vậy giá của Thiên Thanh Quả khá cao, một trái bằng ba trăm khối linh thạch.

Võ giả cao cấp bình thường không mua nổi thứ này.

Cảnh Minh Châu xoay người thấy Cảnh Ngôn, biến sắc mặt nói:

- Cảnh Ngôn?

Chỉ một giây Cảnh Minh Châu sầm mặt xuống. Ngày xưa nàng cố ý đến gần Cảnh Ngôn, mục đích chính là kiếm chút tài nguyên tu luyện lọt qua kẽ tay đệ nhất thiên tài Cảnh gia này.

Khi Cảnh Ngôn chẳng còn vinh quang ngày xưa Cảnh Minh Châu liền tránh như cùi hủi, vì hắn không còn giá trị lợi dụng, nàng không muốn lãng phí thời gian.

Nếu lúc Cảnh Ngôn còn là Võ Đạo tam trọng thiên, Cảnh Minh Châu chạm mặt hắn tại đây sẽ làm bộ như không thấy. Nhưng gần đây nguyên Đông Lâm thành tràn ngập các tin đồn về Cảnh Ngôn.

Cảnh Minh Châu có nghe chuyện Cảnh Ngôn đánh bại Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Lại gặp Cảnh Ngôn, nỗi lòng Cảnh Minh Châu hơi phức tạp, nếu sớm biết hắn ngã xuống có thể đứng dậy thì nàng đã không đối xử hờ hững với hắn. Bây giờ kêu nàng đi sum xoe hắn thì khá xấu hổ.

Cảnh Minh Châu chưa từng nghĩ rằng Cảnh Ngôn có còn cho phép nàng bám mình không.

Lâm Nhai cũng nhìn thấy Cảnh Ngôn, sắc mặt lạnh lùng.

Lâm Nhai ra vẻ rộng rãi nói:

- Minh Châuh yên tâm, ta đã hứa mua Thiên Thanh Quả cho nàng thì chắc chắn mua. Đi, chúng ta vào Kỳ Trân Hiên, ta ít nhất mua cho nàng ba trái.

Khi nói mua ba trái Thiên Thanh Quả Lâm Nhai cố ý lớn tiếng như sợ Cảnh Ngôn không nghe thấy.

Ba trái Thiên Thanh Quả cỡ một ngàn khối linh thạch.

Lâm Nhai ta rộng rãi vậy đấy, nữ nhân của ta muốn Thiên Thanh Quả thì ta cho.

Mặt Cảnh Minh Châu đỏ ửng nói:

- Nhai ca thật tuyệt!

Cảnh Ngôn đứng một bên cười lạnh, hắn lười quan tâm hai người kia.

Lâm Nhai làm bộ như chợt thấy Cảnh Ngôn, khoa trương hỏi:

- Ôi chao, là Cảnh công tử đây mà. Cảnh công tử cũng đến Kỳ Trân Hiên mua đồ?

Cảnh gia và Lâm gia tuy là đồng minh trong Đông Lâm thành, nhưng tử đệ hai gia tộc tuyệt đối không thân thiết với

nhau.

Lâm Nhai là nhân vật thiên tài, ngày xưa bị Cảnh Ngôn đè đầu nhiều năm, trong lòng rất căm ghét hắn.

Cảnh Ngôn hờ hững lắc đầu nói:

- Đúng vậy!

Lâm Nhai cười âm hiểm:

- A, Cảnh công tử là đại nhân vật, lát nữa muốn mua cái gì nếu không có đủ linh thạch cứ nói ta biết, ta sẽ hết sức giúp cho.

Lâm Nhai nắm tay Cảnh Minh Châu nghênh ngang đi hướng Kỳ Trân Hiên.

Hộ vệ của Kỳ Trân Hiên vẫn làm tròn trách nhiệm như mọi khi:

- Xin đưa ra lệnh bài khách quý.

Lâm Nhai đen mặt quát mắng:

- Đồ khốn, không nhận ra ta sao!?

Nói vậy nhưng Lâm Nhai vẫn móc tấm thẻ màu lam ra khỏi ngực, gã biết đây là quy định của Kỳ Trân Hiên.

Cảnh Minh Châu xoay người nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi không có lệnh bài khách quý thì có thể cùng chúng ta đi vào.

Cảnh Minh Châu muốn khoe khoang cảm giác ưu việt, và thăm dò thái độ của Cảnh Ngôn đối với nàng.

Cảnh Ngôn hờ hững nhìn lướt qua Cảnh Minh Châu, không thèm đáp lại.

Cảnh Minh Châu thấy Cảnh Ngôn làm lơ mình thì mắt lóe tia tức giận, hừ mũi.

Cảnh Ngôn nhấc chân đi hướng cửa chính Kỳ Trân Hiên.

Một bước, hai bước …

Cảnh Ngôn sải bước vào trong Kỳ Trân Hiên.

Cảnh Minh Châu, Lâm Nhai thấy Cảnh Ngôn trực tiếp đi vào đều kinh ngạc kêu lên:

- Hả?

- Cái gì?

Chuyện gì đây?

Tại sao Cảnh Ngôn đi một hơi vào? Dù hắn có lệnh bài khách quý cũng nên lấy ra cho người ta nhìn chứ?

Lâm Nhai bùng cháy lửa giận thầm nghĩ:

- Chết tiệt, hai tên khốn này bị mù mắt sao? Cái người to như vậy nghênh ngang đi vào mà các ngươi không thấy?

Lâm Nhai nổi giận đùng đùng trừng hai hộ vệ:

- Hai ngươi không thấy mới rồi có người đi vào?

Hộ vệ áo đen mặt không biểu tình nói:

- Thấy, đó là Cảnh Ngôn tiên sinh.

Lâm Nhai hỏi vớ vẩn hết sức, Cảnh Ngôn đi ngang qua bọn họ chẳng lẽ họ không thấy?

Lâm Nhai cảm thấy mất mặt, gã không nghĩ nhiều quát hỏi:

- Bà nội nó! Nếu các ngươi thấy tại sao không ngăn cản hắn? Hả? Các ngươi có ý gì? Lão tử phải đưa ra lệnh bài khách quý còn tên kia thì không cần?

Nếu là bình thường cũng chẳng có gì, nhưng đang trước mặt Cảnh Minh Châu, ngay trước mặt nữ nhân của mình làm sao gã chịu được nhục nhã này?

Hộ vệ liếc Lâm Nhai:

- Xin lỗi, đúng là Cảnh Ngôn tiên sinh không cần đưa ra lệnh bài khách quý.

Hai hộ vệ này là hai người hôm trước ngăn lại Cảnh Ngôn lúc hắn định vào Kỳ Trân Hiên mua Cửu Âm Quả. Chuyện xảy ra ngày đó suốt đời hai người không quên.

Khi đó Tần Vũ chủ quản của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu thậm chí ra mặt dàn xếp.

Sau khi Cảnh Ngôn đi hai người bị chủ quản Kỳ Trân Hiên hung hăng răn dạy một trận, suýt mất công việc tại đây. Chủ quản Kỳ Trân Hiên nhấn mạnh nói cho họ sau này Cảnh Ngôn đến Kỳ Trân Hiên hoàn toàn không cần đưa ra lệnh bài khách quý.

Tại sao chủ quản Kỳ Trân Hiên có thái độ như vậy? Cũng vì hôm đó Cảnh Ngôn mua Cửu Âm Quả trị giá năm vạn năm ngàn khối linh thạch, cũng vì hắn đánh bại Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Làm chủ quản Kỳ Trân Hiên sao không rõ ràng chuyện này đại biểu cái gì?

Hai hộ vệ trải qua chuyện này đâu dám đòi Cảnh Ngôn đưa ra lệnh bài khách quý nữa.

Lâm Nhai tức giận run run, liên tục chửi thề:

- Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Lâm Nhai xanh mặt dẫn Cảnh Minh Châu vào Kỳ Trân Hiên.

Cảnh Minh Châu biểu tình cực kỳ khó xem, nàng không rõ tại sao Cảnh Ngôn có mặt mũi lớn như vậy, có thể tự do ra vào Kỳ Trân Hiên. Theo Cảnh Minh Châu biết tộc trưởng một số

gia tộc nhỏ muốn vào Kỳ Trân Hiên phải đưa ra lệnh bài khách quý.

Cảnh Ngôn có tài đức gì?

Cảnh Ngôn bước vào trong, mấy nữ võ giả mắt sáng rực:

- Cảnh Ngôn tiên sinh!

Các nữ võ giả chạy nhanh đến gần Cảnh Ngôn.

Hôm đó Cảnh Ngôn mua Cửu Âm Quả bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội tốt, giờ biết hắn là thần tài, các nàng không tích cực mới lạ.

Nếu không phải ngày đó bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn nghèo mạt rệp, trích phần trăm hơn một ngàn linh thạch không tới lượt người mới như Tô Tử Huyên lấy.

Chương 60 - Ca Có Tiền Vậy Đấy

Cười tươi như hoa, mắt sáng răng trắng.

Nữ võ giả áo đỏ động tác nhanh nhất chớp mắt đã chạy tới trước mặt Cảnh Ngôn.

Phải công nhận nữ hầu giả áo đỏ rất xinh đẹp.

Nữ hầu giả áo đỏ đầy mong chờ, giọng dịu dàng ngọt ngấy:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, hoan nghênh quang lâm! Hôm nay tiên sinh muốn những thứ gì?

Nếu hôm nay Cảnh Ngôn lại mua món đồ mấy vạn khối linh thạch thì nàng lên mây. Trong lòng nữ hầu giả áo đỏ biết chuyện này không thể nào, vì mới gần đây Cảnh Ngôn tốn hơn năm vạn linh thạch rồi, hắn không thể nào lại tiêu phí mấy vạn linh thạch nữa.

Mấy nữ hầu giả động tác chậm một chút lạnh lùng liếc nữ hầu giả áo đỏ, trong lòng cực kỳ bất mãn. Nhưng bây giờ nữ hầu giả áo đỏ đã tiếp đãi Cảnh Ngôn, nếu bọn họ đi lên tranh giành thì khó coi, có lẽ bị đuổi việc.

Mấy nữ hầu giả rủa thầm nữ hầu giả áo đỏ:

- Tiện nhân!

- Hừ! Lần trước Cảnh Ngôn tiên sinh đến nàng hoàn toàn không để ý tới, lần này thì nhiệt tình như vậy.

- Đúng rồi, đồ tiện nhân!

Các nàng không ngẫm lại hôm đó cũng giống như nữ hầu giả áo đỏ, thái độ coi khinh Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn xua tay, cười nói với nữ hầu giả áo đỏ:

- Ngại quá, ta tìm Tô Tử Huyên.

Nữ hầu giả áo đỏ ngây người, há to miệng:

- A?

Thấy đối phương không có phản ứng, Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Tô Tử Huyên có đây không?

Cảnh Ngôn biết rõ suy nghĩ trong đầu nữ hầu giả này. Hôm trước khinh ra mặt, giờ nhiệt tình như lửa, Cảnh Ngôn còn lâu mới thèm chiều ý nàng.

Cảnh Ngôn là người, hắn cũng có cơn tức.

Nữ hầu giả áo đỏ phản ứng lại, đỏ mặt ấp úng nói:

- Nhưng Tô Tử Huyên đang bận tiếp khách khác, bây giờ không rảnh.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Không sao, ta chờ một lát là được.

Sau lưng Cảnh Ngôn truyền đến giọng Lâm Nhai đầy châm chọc:

- Thì ra đến tìm nữ nhân, ta còn tưởng ngươi mua tài nguyên.

Lâm Nhai lấy lại cảm giác ưu việt, gã cho rằng Cảnh Ngôn không thể nào kiếm được nhiều linh thạch. Lúc gia gia của hắn, Cảnh Thiên còn sống có lẽ Cảnh Ngôn được nhiều linh thạch, nhưng bây giờ hắn đi đâu kiếm linh thạch?

Nếu bảo hắn đến Kỳ Trân Hiên tìm nữ nhân thì hợp lý, các nữ võ giả thị ứng của Kỳ Trân Hiên xinh đẹp quyến rũ, Lâm Nhai nhìn cũng động lòng.

Nữ hầu giả áo đỏ mới tiếp đãi Cảnh Ngôn lập tức xoay người đến bên Lâm Nhai:

- Chào Lâm Nhai tiên sinh.

Lâm Nhai vung tay lên kênh kiệu nói:

- Ta muốn mua Thiên Thanh Quả, mang ta đi xem!

Bộ dáng lão tử có tiền.

Cảnh Minh Châu đứng bên cạnh Lâm Nhai cũng cao ngạo ngẩng đầu lên.

Mắt nữ hầu giả áo đỏ sáng rực:

- Vâng, mời Lâm Nhai tiên sinh đi theo ta.

Nữ hầu giả áo đỏ bỏ lại Cảnh Ngôn dẫn Lâm Nhai đi vào trong.

Cảnh Ngôn cau mày, híp mắt.

Nếu nữ hầu giả áo đỏ nói thêm vài câu ngọt nhạt thì Cảnh Ngôn không nhất định phải chờ Tô Tử Huyên. Cảnh Ngôn và những nữ hầu giả này không có thù hận gì, nếu Tô Tử Huyên thật sự bận, hắn không muốn đợi chờ quá lâu.

Bây giờ Cảnh Ngôn cần nhất là thời gian.

Nhưng nữ hầu giả từ bỏ.

Mấy nữ hầu giả khác không đi lên tiếp đãi Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười lạnh, quyết định chờ một lát:

- Ha ha ha!

Cảnh Ngôn không đợi quá lâu đã thấy bóng dáng thướt tha của Tô Tử Huyên đến gần.

Tô Tử Huyên thấy Cảnh Ngôn, mắt đẹp chớp chớp:

- Cảnh Ngôn tiên sinh!

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Tử Huyên, ta muốn mua chút đồ, chỗ này có linh thạch cực phẩm không?

Khuôn mặt Tô Tử Huyên nghiêm túc:

- Linh thạch cực phẩm?

Tô Tử Huyên nhanh chóng phản ứng lại, đáp:

- Có … có.

Linh thạch cực phẩm quý giá hơn Cửu Âm Quả lần trước Cảnh Ngôn mua nhiều, nhu cầu linh thạch cực phẩm cũng khá lớn. Một số cường giả cảnh giới Tiên Thiên thường mua linh thạch cực phẩm về tu luyện.

Giá một khối linh thạch cực phẩm Kỳ Trân Hiên bán với giá bốn ngàn khối linh thạch.

Cảnh Ngôn gật đầu, hỏi:

- Linh thạch cực phẩm bao nhiêu tiền một khối?

Chỉ cần bán linh thạch cực phẩm là được rồi, Cảnh Ngôn không để bụng giá bao nhiêu, đột phá cửu trọng thiên mới là ưu tiên nhất.

Tô Tử Huyên trả lời:

- Một khối giá bốn ngàn khối linh thạch.

Linh thạch cực phẩm rất hiếm hoi.

Loại linh thạch này nằm trong mạch khoáng linh thạch bình thường, nhưng một mạch khoáng lớn sản xuất ra trăm vạn linh thạch chưa chắc có một trăm linh thạch cực phẩm, thậm chí chỉ có một, hai chục khối.

Những gia tộc lớn khống chế mạch khoáng nếu phát hiện linh thạch cực phẩm sẽ ưu tiên cất trong bảo khố dự trữ. cường giả Tiên Thiên trong gia tộc muốn có linh thạch cực phẩm cũng vô cùng khó khăn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta muốn mười khối.

Cảnh Ngôn còn năm vạn khối linh thạch, linh thạch cực phẩm giá bốn ngàn linh thạch một khối, mười khối là bốn vạn linh thạch, hắn còn lại một vạn linh thạch.

Tô Tử Huyên trợn to mắt nói:

- Mười khối …!

Trời ạ! Cảnh Ngôn tiên sinh rốt cuộc có bao nhiêu linh thạch? Mới gần một tháng trước Cảnh Ngôn tiên sinh đã bỏ ra hơn năm vạn linh thạch mua Cửu Âm Quả, giờ muốn mua mười khối linh thạch cực phẩm bằng bốn vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn tiên sinh giàu dễ sợ!

Những tộc trưởng gia tộc lớn cũng không tiêu xài linh thạch như vậy.

Mấy nữ hầu giả đứng gần đó nghe lời Cảnh Ngôn nói, cả đám nín thở, đầu óc ù đặc.

- Bốn vạn! Bốn vạn …

Nếu biết lần này Cảnh Ngôn lại muốn mua tài nguyên giá trị mấy vạn khối linh thạch thì dù các nàng có phải quỳ, liếm hắn cũng sẽ giành nhau tiếp đãi.

Trích phần trăm giao dịch linh thạch cực phẩm hơi thấp chút, chỉ được hai phần trăm nhưng bốn vạn linh thạch quy ra huê hồng là tám trăm khối.

Rất nhanh Tô Tử Huyên cầm mười khối linh thạch cực phẩm cùng Cảnh Ngôn đến quầy thanh toán.

Kỳ Trân Hiên có tồn kho linh thạch cực phẩm nhưng vì thứ này tiêu thụ tốt nên không có nhiều, chỉ chừng mười mấy, mà Cảnh Ngôn một hơi mua hết mười khối.

Trước quầy thanh toán. Lâm Nhai và Cảnh Minh Châu cũng đứng đây, đang định kết toán Thiên Thanh Quả mới mua được.

Lâm Nhai thấy Cảnh Ngôn đến, gã lớn tiếng nói:

- Thanh toán, ta lấy hết mười trái Thiên Thanh Quả!

Mười trái Thiên Thanh Quả giá ba ngàn khối linh thạch, không phải số lượng nhỏ. Thật ra cả gia tài của Lâm Nhai mới hơn ba ngàn khối linh thạch.

Lâm Nhai khiêu khích liếc Cảnh Ngôn một cái, ẩn ý trong mắt gã là: Ca có tiền vậy đấy, ca khoát xước thế đó.

Chương 61 - Cửu Trọng Thiên Đến

Lâm Nhai mua mười trái Thiên Thanh Quả, tất nhiên không phải tặng hết cho Cảnh Minh Châu, gã cũng cần dùng Thiên Thanh Quả tu luyện.

Sau quầy, võ giả nam nhân trung niên mỉm cười khách sáo nói:

- Lâm Nhai tiên sinh, Thiên Thanh Quả của tiên sinh đây, tổng cộng ba ngàn khối linh thạch.

Lâm Nhai sảng khoái thanh toán linh thạch:

- Ừm, rất tốt.

Mắt Lâm Nhai sáng rỡ nhìn chằm chằm Tô Tử Huyên dứng bên cạnh Cảnh Ngôn, âm trầm nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi mua cái gì? He he, nếu không đủ linh thạch thì ta còn linh thạch, nếu cần cứ nói.

Cảnh Minh Châu nịnh nọt tiếp lời:

- Nhai ca có thật nhiều linh thạch.

Nữ nhân này rất có ánh mắt, hèn gì Lâm Nhai thích nàng.

Tô Tử Huyên tiến lên trước một bước đặt hộp gỗ tinh xảo đựng linh thạch cực phẩm lên mặt quầy:

- Đây là mười khối linh thạch cực phẩm Cảnh Ngôn tiên sinh mua.

Tô Tử Huyên nhìn ra hai người Lâm Nhai có hiềm khích với Cảnh Ngôn, ngữ điệu châm chọc đó làm nàng nghe thầm

bực. Cảnh Ngôn tiên sinh còn cần chút linh thạch của các ngươi sao?

Lâm Nhai, Cảnh Minh Châu xoe tròn mắt suýt rớt ra ngoài:

- Hả? Cái gì!?

- Linh … linh thạch cực phẩm?

Làm sao có thể?

Cảnh Ngôn mua linh thạch cực phẩm?

Biểu tình của Lâm Nhai vặn vẹo, mắt nhìn chằm chằm hộp gỗ.

Võ giả nam sau quầy mở hộp gỗ tinh xảo ra, từng khối linh thạch cực phẩm mượt mà tỏa vầng sáng trắng ngà sắp hàng ngay ngắn.

Lâm Nhai thầm rít gào:

- Không thể nào! Không thể được! Làm sao hắn có nhiều linh thạch như thế để mua linh thạch cực phẩm?

Lâm Nhai nghĩ Cảnh Ngôn trước kia, lúc lão tộc trưởng Cảnh gia còn sống hắn cũng không thể có nhiều linh thạch như vậy.

Lâm Nhai cũng là tôn tử của đại trưởng lão Lâm gia, thân phận không giống bình thường, hơn nữa gã là cường giả Võ Đạo cửu trọng thiên. Nhưng Lâm Nhai chỉ có hơn ba ngàn linh thạch, không mua nổi một khối linh thạch cực phẩm, đó là tính tiền trước khi gã mua Thiên Thanh Quả.

Võ giả nam mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, mười khối linh thạch cực phẩm giá bốn vạn linh thạch.

Nam nhân trung niên hơi giật mình nhưng không quá bất ngờ, vì không lâu trước đó Cảnh Ngôn đã tiêu phí năm vạn

năm ngàn khối linh thạch tại đây.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừm!

Cạch!

Một tiếng vang khẽ, Cảnh Ngôn đặt bốn tấm thẻ vàng linh thạch trên quầy.

Cảnh Minh Châu nhìn thẻ vàng trân trân, cả đời nàng chưa từng có thẻ vàng linh thạch.

Võ giả nam cung kính nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, bốn tấm thẻ vàng này mỗi tấm đủ số một vạn khối linh thạch, không có vấn đề.

Cảnh Ngôn lại lấy ra một tấm thẻ vàng linh thạch:

- Ừm, còn một việc nữa, ta đã dùng hết linh thạch hiện có, cho ta đổi một ít được không?

Võ giả nam cười tủm tỉm nói:

- Đương nhiên có thể, không thành vấn đề! Cảnh Ngôn tiên sinh, vốn theo quy định muốn đổi linh thạch thực ở chỗ chúng ta cần thanh toán phí thủ tục. Nhưng Cảnh Ngôn tiên sinh là khách hàng lớn của Kỳ Trân Hiên nên không tính phí.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đa tạ.

Cảnh Ngôn cất mười khối linh thạch cực phẩm, một vạn linh thạch thật, sau đó từ biệt Tô Tử Huyên:

- Tử Huyên, lần sau gặp lại.

Cảnh Ngôn dứt khoát xoay người rời đi, hắn không thèm nhìn đôi cẩu nam nữ Lâm Nhai, Cảnh Minh Châu cái nào.

Hờ hững nhẹ nhàng, đây mới là phong độ!

Ánh mắt Lâm Nhai, Cảnh Minh Châu phức tạp nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn khuất xa Kỳ Trân Hiên. Nữ hầu giả áo đỏ run nhẹ, nỗi lòng không bình tĩnh.

Trạch viện Cảnh gia, trong phòng tiểu viện nơi Cảnh Ngôn cư ngụ.

Cảnh Ngôn lấy ra một khối linh thạch cực phẩm tỏa vầng sáng trắng ngà đậm, ánh mắt nghiêm túc:

- Linh thạch cực phẩm!

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển.

Bùm!

Nguyên khí khổng lồ từ linh thạch cực phẩm dâng lên chui vào người Cảnh Ngôn.

Cảnh này cực kỳ kinh người.

Nguyên khí như hóa thành thể lỏng, mắt thường thấy rõ. Nguyên khí tinh thuần mà khủng bố với tốc độ kinh người chui vào thân thể Cảnh Ngôn. Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chuyển hóa khiến nguyên khí tăng vùn vụt, chỉ trong thời gian ngắn nguyên khí của Cảnh Ngôn đã tăng lên rõ rệt. Cảnh Ngôn cảm nhận thiết thực nhất điều này, cảm giác thoải mái sảng khoái làm người say mê.

Cảnh Ngôn sung sướng thầm nghĩ:

- Dùng linh thạch cực phẩm tu luyện thật là sảng khoái.

Chỉ trong ba ngày, ba ngày sau một khối linh thạch cực phẩm thành bụi.

Cảnh giới của Cảnh Ngôn đến đỉnh bát trọng thiên.

Cửu trọng thiên sắp tới.

Cảnh Ngôn không vội hấp thu nguyên khí chứa trong linh thạch cực phẩm, hắn tạm ngừng.

Trong ba ngày tăng tiến nguyên khí là rất khổng lồ, Cảnh Ngôn cần chút thời gian củng cố nguyên khí hoàn toàn.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công lặng lẽ vận chuyển, hai ngày trôi nhanh.

Hôm nay Cảnh Ngôn mở mắt ra, mím môi:

- Tạm ổn rồi, thử đột phá cửu trọng thiên xem.

Còn một tháng là đến gia tộc đại tái.

Cảnh Ngôn chuẩn bị sẵn sàng Cửu Âm Quả, linh thạch cực phẩm, nhiều linh thạch bình thường.

Cảnh Ngôn hít sâu, từ từ nhắm mắt lại, nguyên khí trong người dần vận chuyển. Theo thời gian trôi qua tốc độ nguyên khí vận chuyển càng lúc càng nhanh.

Trước tiên Cảnh Ngôn nuốt Cửu Âm Quả vào, nhờ năng lượng Cửu Âm Quả dẫn động hồn tinh tích trữ trong người còn sót lại bốn mươi phần trăm bị cơ thể hắn hấp thu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công với ý niệm của Cảnh Ngôn khống chế nguyên khí hung mãnh trùng kích bức tường bát trọng thiên đến cửu trọng thiên.

Cảnh Ngôn dựng đứng chân mày, ngón tay nhanh đến cực hạn, hấp thu linh thạch cực phẩm cầm trong tay:

- Là lúc này, dùng linh thạch cực phẩm!

Từng ngày trôi qua.

Ba ngày.

Một tuần.

Nửa tháng sau.

Tài nguyên trước mặt Cảnh Ngôn thưa dần, nguyên khí dâng lên quanh người hắn càng lúc càng kinh người. Bốn phía nhìn như bình tĩnh thật ra tràn ngập nguyên khí khủng bố.

Lúc này nếu có võ giả nào đứng gần Cảnh Ngôn e rằng sẽ bị nguyên khí nhìn như tĩnh lặng trực tiếp đánh bay, dù là võ giả cao cấp cũng khó mà may mắn thoát khỏi.

Ong ong ong ong ong!

Thùng thùng thùng!

Người Cảnh Ngôn rung nhẹ, nguyên khí mênh mông như biển khuếch tán bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, trong tiếng hít thở của Cảnh Ngôn phát ra tiếng ngân dài như rồng ngâm.

Răng rắc!

Bình chướng bát trọng thiên đến cửu trọng thiên rốt cuộc sụp đổ.

Nguyên khí tích lũy đến cực hạn khi mở ra lỗ hổng nhỏ thì như nước sông ầm ầm chảy trong kinh mạch Võ Đạo.

Chương 62 - Cảnh Thần Tinh Gặp Nạn

Cửu trọng thiên, cảnh giới cuối cùng dưới Tiên Thiên.

Trên nó là Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn cảm nhận nguyên khí liên miên không dứt trong kinh mạch Võ Đạo, mắt vẫn nhắm nhưng khóe môi cong lên:

- Cửu trọng thiên!

Đột phá thành công rồi Cảnh Ngôn tiếp tục sử dụng linh thạch bình thường để ổn định cảnh giới.

Mặc dù với thực lực của Cảnh Ngôn lại có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khống chế nguyên khí, dù hắn không củng cố thì nguyên khí vẫn rất ổn định. Nhưng sau khi củng cố sức chiến đấu của Cảnh Ngôn vô tình tiến thêm một bước, lúc hắn sử dụng nguyên khí càng có thể khống chế chính xác hơn.

Sau khi vào cảnh giới cửu trọng thiên, Cảnh Ngôn hấp thu nguyên khí chứa trong linh thạch hơi không đủ.

Cảnh Ngôn cầm lên một khối linh thạch bình thường, chỉ giây lát đã thành bụi. Hắn trực tiếp đặt tay lên đống linh thạch, điên cuồng hấp thu nguyên khí bên trong.

Có ít nhất mấy chục khối linh thạch bị hấp thu cùng lúc.

Bảy ngày sau, Cảnh Ngôn ngừng lại động tác, cảnh giới đã hoàn toàn vững vàng.

Cảnh Ngôn kiểm kê tài nguyên còn sót lại, nhếch môi cười khổ:

- Chỉ còn tám trái Cửu Âm Quả, bốn trái linh thạch cực phẩm, hơn sáu ngàn khối linh thạch bình thường.

Trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Cảnh Ngôn thắng mười một vạn khối linh thạch, giờ tài nguyên chỉ còn lại bấy nhiêu.

Tiêu hao như thế bản thân Cảnh Ngôn cũng không ngờ, đương nhiên tốc độ tiến bộ của hắn cũng vượt sức tưởng tượng.

Mới hơn hai tháng trước tu vi của Cảnh Ngôn chỉ là Võ Đạo lục trọng thiên, bây giờ đã thành Võ Đạo cửu trọng thiên.

Gần ba tháng từ Võ Đạo lục trọng thiên lên đến cửu trọng thiên, hình dung bằng từ biến thái không đủ.

Thực lực của Cảnh Ngôn càng kinh người hơn, lúc hắn ở cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên đấu cùng Lý Thiên Phúc buộc gã lùi khỏi lôi đài đối chiến.

Lý Thiên Phúc không phải võ giả cửu trọng thiên bình thường, gã nổi bật cao nhất trong số họ, rất gần với cảnh giới Tiên Thiên.

Nếu bây giờ cho Cảnh Ngôn đấu với Lý Thiên Phúc e rằng vung một nhát kiếm đã đánh chết gã. Không phải đánh bại, là trực tiếp đánh chết.

Mắt Cảnh Ngôn hấp háy, hắn không ra khỏi phòng mà tiếp tục hấp thu nguyên khí trong linh thạch, thử tu sửa sai sót thứ sáu của Trảm Nguyệt kiếm pháp.

Vì tăng cảnh giới nên tốc độ sửa Trảm Nguyệt kiếm pháp của Cảnh Ngôn cũng mau hơn.

Chỉ ba ngày đã sửa xong sai sót thứ sáu, Cảnh Ngôn cảm giác một chút cái thứ bảy rồi từ bỏ. Muốn sửa lỗi thứ bảy khó xong trong tám, mười ngày, cũng cần rất nhiều linh thạch. Chỉ

tính sai sót thứ sáu đã hao hết hai ngàn năm trăm gần ba ngàn khối linh thạch của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Thử xem có thể dung hợp Trảm Nguyệt kiếm pháp không!

Cảnh Ngôn sắp đối chiến với Cảnh Thiên Long Tiên Thiên cảnh, bây giờ tăng thêm một phần thực lực là cho hắn thêm phần hy vọng đánh bại đối thủ.

Linh thạch bình thường tiếp tục bị hấp thu, hóa thành đống bụi trắng.

Ngày thứ sáu, tia ban mai xuyên qua cửa sổ.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, trong con ngươi rực rỡ thần quang:

- Phù!

Khí chất của Cảnh Ngôn thay đổi lớn.

- Còn chừng mấy trăm khối linh thạch, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng và Trảm Nguyệt kiếm pháp dung hợp được hai phần rồi. Hôm nay bắt đầu gia tộc đại tái!

Cảnh Ngôn đứng lên mở cửa phòng bước ra ngoài.

Cảnh Ngôn đứng trong sân hít vào không khí trong lành, khép hờ mắt. Vài loại võ học không ngừng diễn luyện trong đầu Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Võ học sau khi dung hợp gọi là Trảm Nguyệt kiếm pháp mới đi.

Cảnh Ngôn nhìn hướng chân trời phía xa:

- Gia tộc đại tái, ta muốn lấy hạng nhất!

Gia tộc đại tái năm năm một lần là một buổi thịnh yến.

Nếu có thể giành được hạng nhất thì sẽ được nhiều phần thưởng tài nguyên. Mỗi mùa gia tộc đại tái giải thưởng khác nhau, nhưng lần nào thưởng cho cũng làm tất cả thành viên Cảnh gia đỏ mắt. Trưởng lão cảnh giới Tiên Thiên cũng xem trọng giải thưởng gia tộc đại tái.

Chỉ tính thưởng linh thạch, hạng nhất được một vạn.

Cảnh Ngôn cũng cần nhiều tài nguyên dùng cho lúc đột phá Tiên Thiên cảnh.

Lúc này bên ngoài cửa viện khép kín lao nhao ồn ào:

- Ngươi không thể đi vào!

- Ta phải vào, ta có chuyện tìm Cảnh Ngôn thiếu gia!

- Nhưng Cảnh Ngôn thiếu gia đang bế quan.

- Ta thật sự có việc gấp, các ngươi cho ta vào đi, nếu bị Cảnh Ngôn thiếu gia biết là các ngươi làm hỏng việc sẽ trách cứ các ngươi!

Cảnh Ngôn cau mày:

- Có chuyện gì?

Hôm nay là ngày gia tộc đại tái, nhiều tử đệ trẻ của Cảnh gia tụ tập lại, Cảnh Ngôn cũng đang đợi chính thức mở màn khoảng một canh giờ nữa. Nghe giọng bên ngoài hình như có người muốn vào sân của hắn, hộ vệ đang ngăn cản đối phương.

Khi Cảnh Ngôn đi ra cửa viện, mấy người bên ngoài thấy hắn đều hành lễ.

- Cảnh Ngôn thiếu gia!

- Cảnh Ngôn thiếu gia …

Hộ vệ liếc Cảnh Thanh Nham, nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, người này ồn ào đòi đi vào, nói là có chuyện gấp tìm thiếu gia.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Thanh Nham ca, sao đến đây?

Người khắc khẩu với hộ vệ ngoài tiểu viện của Cảnh Ngôn là Cảnh Thanh Nham.

Cảnh Thanh Nham là nhi tử của Cảnh Thần Tinh.

Bây giờ Cảnh Thanh Nham không ở trong trạch viện Cảnh gia, mấy năm trước đã bị gia tộc phái ra ngoài quản lý sản nghiệp gia tộc, bình thường ít khi về.

Cảnh Ngôn chợt hiểu, hôm nay là ngày bắt đầu gia tộc đại tái, có lẽ Cảnh Thanh Nham trở về tham gia.

Gia tộc đại tái Cảnh gia miễn tử đệ phù hợp điều kiện đều có thể báo danh tham gia, dù ở trong trạch viện gia tộc hay đang bên ngoài. Chỉ có hai quy định, một là dưới cảnh giới Tiên Thiên, hai là tuổi dưới hai mươi lăm.

Cảnh Thanh Nham lớn hơn Cảnh Ngôn một chút nhưng chỉ chừng hai mươi hai tuổi, hoàn toàn phù hợp điều kiện tham gia đại tái.

Cảnh Ngôn nhiệt tình mời Cảnh Thanh Nham:

- Thanh Nham ca mau vào đi.

Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Nham luôn rất thân nhau. Trước khi Cảnh Thanh Nham rời khỏi trạch viện Cảnh gia hễ rảnh rỗi hai người sẽ ngồi chơi với nhau. Huống chi phụ thân của Cảnh Thanh Nham là Cảnh Thần Tinh, thanh Lưu Quang kiếm mà hắn đang dùng được Cảnh Thần Tinh tặng cho.

Mắt Cảnh Thanh Nham đỏ ngầu nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, bọn … bọn họ cũng đuổi phụ thân của ta đi!

Giọng Cảnh Thanh Nham chất chứa căm hờn cố nén tức giận.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt hỏi:

- Cái gì?

Chương 63 - Cảnh Ngôn Đến

Cảnh Ngôn nhìn ra Cảnh Thanh Nham rất sốt ruột.

Tính cách của Cảnh Thanh Nham luôn trầm ổn, giờ bị buộc đến luống cuống đủ thấy sự việc gấp gáp cỡ nào. Nếu không gấp Cảnh Thanh Nham tuyệt đối sẽ không như vậy.

Cảnh Thanh Nham cắn môi đến chảy máu, người run run nói:

- ảnh Ngôn thiếu gia, phụ thân của ta không muốn ta tìm thiếu gia, nhưng ta thật tình không còn cách nào khác. Bọn họ rất quá đáng, ta cầu xin họ cho phụ thân và ta chút thời gian nhưng bọn họ không đồng ý!

Xem bộ dạng Cảnh Thanh Nham đã giận đến tột đỉnh.

Trong lòng Cảnh Ngôn lạnh băng, hắn nói:

- Thanh Nham ca bình tĩnh đã, rốt cuộc có chuyện gì hãy nói cho ta biết.

Vẻ mặt Cảnh Thanh Nham chua xót nói:

- Là Quản Lý Xử của chợ! Những người đó đòi lấy lại cửa hàng của phụ thân trong chợ, bọn họ nói phụ thân không có tư cách sử dụng cửa hàng vũ khí đó! Lúc ta đến bọn họ đang thanh lý cửa hàng, ta xin họ cho chúng ta hai ngày tự dọn ra ngoài nhưng bọn họ không thèm nghe. Ta thấp cổ bé họng trước tộc trưởng, các trưởng lão, ta xin nhờ Cảnh Ngôn thiếu gia chuyển lời một tiếng giùm.

Cảnh Ngôn biết tiệm vũ khí Huy Hoàng của Cảnh Thần Tinh, hắn hít sâu, nói:

- Khốn kiếp, một bọn khốn nạn! Ta chống mắt xem bọn chúng muốn làm gì!

Lửa giận sắp phun ra khỏi ngực, Cảnh Ngôn sống mười mấy năm chưa từng tức giận như vậy.

Cảnh Thần Tinh là người thân thiết với Cảnh Ngôn nhất trong Cảnh gia, thân còn hơn tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Nghe đám người ăn hiếp Cảnh Thần Tinh, sao Cảnh Ngôn có thể khoanh tay đứng nhìn?

Cảnh Ngôn vốn nghĩ chờ về sau có năng lực sẽ mua linh đan chữa thương cho Cảnh Thần Tinh, để cái chân bị mất của gã mọc lại.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Đi, đi chợ!

Cảnh Thanh Nham sửng sốt:

- A?

Cảnh Thanh Nham đến tìm Cảnh Ngôn muốn nhờ hắn nói giùm, dù gì hắn cũng là tôn tử của lão tộc trưởng Cảnh gia, tiếng nói nặng ký với cao tầng gia tộc. Giờ xem dáng vẻ của Cảnh Ngôn hình như muốn trực tiếp đi xử lý.

Như vậy sao được?

Cảnh Thanh Nham hơi đổi giọng:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, chuyện này … liên quan đến Cảnh Ngọc Cầm, nữ nhi của đại trưởng lão.

Lời ngầm là khó giải quyết chuyện này.

Cảnh Ngọc Cầm là ai?

Đó là nữ nhi của đại trưởng lão.

- Hừm hừm, lại là Cảnh Ngọc Cầm nữa! Theo ta thấy nếu không cho nàng ta một bài học còn tưởng Cảnh Ngôn ta đây ăn chay!

Thật ra Cảnh Ngôn đã đoán được rất có thể liên quan đến Cảnh Ngọc Cầm.

Từ lúc xích mích trong Như Ý các ở chợ khu tây do gia tộc quản lý, hại Cảnh Ngọc Cầm mất mặt mũi, nàng luôn canh cánh trong lòng.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm túc, mắt lóe tia sáng lạnh:

- Thanh Nham ca, đi đi. Ca yên tâm, ta sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Chợ khu tây, tiệm vũ khí Huy Hoàng.

Bùm!

Rầm rầm!

Mấy hộ vệ lục lọi các loại tài liệu khoáng thạch trong tiệm vũ khí, tùy tay vứt ra đường cái.

Người đứng xem tụ tập càng lúc càng đông, chỉ trỏ bàn tán.

- Chuyện gì xảy ra?

- Người đó chẳng phải là người của Cảnh gia sao? Tại sao bị người Quản Lý Xử đuổi ra?

- Không lẽ phạm lỗi gì bị Cảnh gia trừng phạt?

- Suỵt, nhỏ giọng chút. Nói cho các ngươi biết, nữ nhân kia là Cảnh Ngọc Cầm của Cảnh gia, nữ nhi của đại trưởng lão, thân phận không đơn giản. Ta đoán người tiệm vũ khí đắc tội Cảnh Ngọc Cầm nên bị đuổi đi.

- …

Cảnh Thần Tinh đứng một bên, mặt không biểu tình nhìn đám hộ vệ. Cánh tay Cảnh Thần Tinh run nhẹ, mặt không lộ vẻ gì nhưng nhìn động tác nhỏ là biết tâm tình của gã tuyệt đối không bình tĩnh.

Một tiếng quát the thé chói tai vang lên:

- Cảnh Thần Tinh, bằng vào ngươi cũng dám chống đối Ngọc Cầm cô cô? Hừ, hãy nhớ kỹ, đây là kết cục khi dám chống đối Ngọc Cầm cô cô. Lão phế vật không biết sống chết, ta thấy ngươi sống chỉ lãng phí tài nguyên, ngươi tìm một chỗ chết cho rồi!

Người nói chuyện là Cảnh Xuyên Lăng, gã và Cảnh Ngọc Cầm đứng gần đó. Biểu tình của hai người vui vẻ sung sướng, ánh mắt cao ngạo nhìn Cảnh Thần Tinh chằm chằm.

Từ sau lần Cảnh Thiên Long và Cảnh Ngôn ước chiến thì Cảnh Xuyên Lăng lăn lộn với nhóm Cảnh Ngọc Cầm, giờ gã thành tay sai của nàng.

Ánh mắt Cảnh Ngọc Cầm ác như rắn độc quét qua người Cảnh Thần Tinh:

- Cảnh Thần Tinh, ngươi không cho ta sống khỏe thì ngươi cũng đừng hòng sống yên. Ngươi hại ta mất công tác trong Như Ý các thì ta cho ngươi hết chỗ đứng trong chợ! Hừ, không ai cứu được ngươi!

Hôm qua Như Ý các thông báo xa thải Cảnh Ngọc Cầm, nàng chính thức mất công tác.

Biết kết quả này, Cảnh Ngọc Cầm luôn cố kiềm nén lửa giận cuối cùng bùng nổ. Cảnh Ngọc Cầm đổ hết trách nhiệm chuyện này lên đầu Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh.

Bây giờ Cảnh Ngọc Cầm không có cách nào đối phó Cảnh Ngôn, nhưng xử một Cảnh Thần Tinh tàn phế dễ như húp cháo.

Vì vậy sáng sớm hôm nay Cảnh Ngọc Cầm mang theo người Quản Lý Xử khu chợ đến kiếm chuyện với Cảnh Thần Tinh.

Cảnh Xuyên Lăng đắc ý chanh chua nói với Cảnh Ngọc Cầm:

- Ngọc Cầm cô cô, theo ta thấy trực tiếp đuổi lão phế vật này ra khỏi Đông Lâm thành luôn đi. Lão ta có một nhi tử thì phải, hình như ở một cái trấn bên ngoài, kêu lão lăn đi chỗ nhi tử của lão đi.

Cảnh Ngọc Cầm nhìn quét xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Cảnh Thanh Nham:

- Ý này hay! Mà nhi tử Cảnh Thanh Nham của lão đâu? Mới rồi còn ở đây mà.

Cảnh Xuyên Lăng cười gian:

- Ha ha, chắc sợ quá chạy rồi, bỏ lại phụ thân của mình.

Chợt một tiếng quát vang lên đằng sau đám đông vây xem.

- Dừng tay!

Quần chúng nghe tiếng quát bản năng đưa mắt nhìn.

- Ai vậy?

- Hình như muốn xen vào chuyện này, lá gan lớn quá dám xen vào chuyện của Cảnh Ngọc Cầm.

Có người nhận ra Cảnh Ngôn:

- Đó là Cảnh gia! Cảnh Ngôn của Cảnh gia! Mới trước đó hắn đã đánh bại Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến!

Cảnh Ngôn từng rất nổi tiếng, nhiều người biết mặt hắn, nên hắn vào chợt dễ dàng bị nhận ra.

Đám đông tự động tách ra một con đường nhỏ cho Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Nham đi vào.

Cảnh Ngọc Cầm, Cảnh Xuyên Lăng thấy Cảnh Ngôn đến thì sầm mặt xuống, mắt rực cháy lửa giận.

Cảnh Thần Tinh thấy Cảnh Ngôn đến, nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn, sao … ngươi đến đây?

Chương 64 - Vấn Đề Bồi Thường

Cảnh Thần Tinh không muốn gây rắc rối cho Cảnh Ngôn, lúc trước gã đã dặn Cảnh Thanh Nham đừng đi tìm hắn cũng vì vậy.

Cảnh Thần Tinh trừng Cảnh Thanh Nham đứng bên Cảnh Ngôn.

Cảnh Thanh Nham cúi gằm mặt, khá sợ phụ thân Cảnh Thần Tinh.

Trong lòng Cảnh Thanh Nham rối bời, vốn hy vọng Cảnh Ngôn tìm nhân vật cao tầng trong gia tộc giải quyết chuyện này, nhưng hắn khăng khăng đến đây. Cảnh Thanh Nham không biết Cảnh Ngôn muốn làm gì, chẳng lẽ xung đột ngay mặt với Cảnh Ngọc Cầm?

Cảnh Ngôn sải bước đi qua con đường nhỏ đám đông nhường ra:

Cảnh Ngôn nhìn đám người Cảnh Ngọc Cầm đầu tiên sau đó chuyển sang Cảnh Thần Tinh, khom người chào:

- Thần Tinh thúc thúc!

Biểu tình Cảnh Thần Tinh nghiêm túc nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi không nên đến. Hôm nay là ngày gia tộc đại tái, mau quay về chuẩn bị đi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Không vội.

Một nam nhân để chòm râu dê đến gần Cảnh Ngôn:

- Ha ha, Cảnh Ngôn thiếu gia đến nơi này làm gì?

Người này tên Cảnh Minh Dương. Quản Lý Xử trong chợ khu tây bình thường do ba quản sự giải quyết các việc của chợ, Cảnh Minh Dương nằm trong số đó.

Cảnh Minh Dương thuộc mạch đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, là gã dẫn người Quản Lý Xử đến tiệm vũ khí Huy Hoàng, muốn đuổi Cảnh Thần Tinh ra khỏi chợ.

Sáng sớm hôm nay Cảnh Ngọc Cầm tìm Cảnh Minh Dương, nói ra ý nghĩ của mình, Cảnh Minh Dương không chút do dự vỗ ngực bảo đảm để gã lo. Cảnh Minh Dương cho rằng đuổi thành viên Cảnh gia đã hết thời như Cảnh Thần Tinh quá dễ dàng, nếu gã làm tốt chuyện này chắc chắn kiếm được hảo cảm của Cảnh Ngọc Cầm, càng thân với đại trưởng lão hơn.

Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện khiến Cảnh Minh Dương hơi bất ngờ.

Thân phận địa vị của Cảnh Ngôn hơn Cảnh Thần Tinh nhiều, từ sau khi hắn đánh bại Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến thì địa vị của hắn lại tăng vọt trong Cảnh gia.

Cảnh Minh Dương nghe một số đường tin tức biết cao tầng Cảnh gia một lần nữa xem trọng Cảnh Ngôn. Nhưng gã không e dè, Cảnh Ngôn tuy quan trọng nhưng so với đại trưởng lão thì chẳng là cái đinh gì.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Minh Dương chằm chằm, lạnh lùng hỏi:

- Cảnh Minh Dương, ngươi muốn làm gì?

Cảnh Minh Dương biến sắc mặt, mắt lóe tia sáng lạnh. Gã là quản sự Quản Lý Xử trong chợ, địa vị không thấp. Cảnh

Ngôn vừa tới đã gọi thẳng tên gã, còn dùng giọng điệu chất vấn, rõ ràng không tôn trọng gã.

Mắt Cảnh Minh Dương rực cháy lửa giận, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia không thấy ta đang làm gì sao?

Cảnh Minh Dương không sợ Cảnh Ngôn, huống chi có Cảnh Ngọc Cầm ở một bên. Nếu Cảnh Ngọc Cầm không được còn có đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ đứng sau lưng.

Cảnh Ngôn nhà ngươi có thể lật trời sao?

Cảnh Ngôn nhẹ gật đầu nói:

- Ha ha, ta có thấy, nhưng ta muốn biết lý do tại sao ngươi muốn đuổi Thần Tinh thúc thúc của ta đi?

- Lý do?

Trước đó Cảnh Minh Dương không nghĩ đến lý do gì, nhưng đầu óc gã xoay chuyển nhanh, dù gì là quản sự Quản Lý Xử của chợ, không có chút năng lực thì không làm công tác này được.

Cảnh Minh Dương sắc mặt âm trầm nói:

- Có người khác muốn cửa hàng của Cảnh Thần Tinh, vì ích lợi của gia tộc cần Cảnh Thần Tinh nhường lại cửa hàng.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Nói vậy là Thần Tinh thúc thúc của ta không giao tiền thuê?

Cảnh Minh Dương hừ nhẹ:

- Thế thì không, Cảnh Thần Tinh có giao tiền thuê nhưng quá thấp. Ta làm như vậy cũng vì ích lợi của gia tộc, Cảnh Ngôn thiếu gia là thành viên Cảnh gia chắc cũng thông cảm điều này? Ích lợi gia tộc mới là quan trọng nhất.

Cảnh Minh Dương thầm nghĩ nhãi ranh hỉ mũi chưa sạch dám đấu với ta.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Ừm, đúng là ích lợi của gia tộc quan trọng nhất.

Thấy Cảnh Ngôn đồng ý Cảnh Minh Dương thầm sướng.

Tiểu tử, ta lăn lộn Quản Lý Xử nhiều năm chẳng lẽ không đối phó được nhãi ranh nhà ngươi?

Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Minh Dương cho ta biết người định thuê cửa hàng này chấp nhận mỗi năm thanh toán bao nhiêu tiền thuê?

Cảnh Minh Dương sửng sốt:

- Hả?

Người thuê cửa hàng hoàn toàn là Cảnh Minh Dương hư cấu ra, lẽ tất nhiên không nhắc tới tiền thuê.

Cảnh Minh Dương ngập ngừng nói:

- Cái này … tiền thuê mỗi tháng hai mươi khối linh thạch, một năm hai trăm bốn mươi khối.

Vị trí tiệm vũ khí Huy Hoàng quá hẻo lánh, nằm góc trong cùng cái chợ, bình thường không ai ghé vào. Tiền thuê mỗi tháng hai mươi khối linh thạch đã là rất cao, nếu tăng giá thêm nữa đừng nói Cảnh Ngôn không tin, Cảnh Minh Dương cũng không tin.

Cảnh Ngôn trực tiếp lấy ra hai trăm bốn mươi khối linh thạch:

- Chỗ này có hai trăm bốn mươi linh thạch. Cầm đi, đếm kỹ cho ta.

Hơn hai trăm linh thạch là con số lớn đối với võ giả bình thường.

Mỗi năm tiền kinh doanh của tiệm vũ khí Huy Hoàng chỉ có vài trăm linh thạch.

Cảnh Thần Tinh cau mày:

- Cảnh Ngôn …

Đó là hơn hai trăm linh thạch!

Cảnh Ngôn không đợi Cảnh Thần Tinh nói hết câu đã cười cười lắc đầu:

- Thúc thúc cứ giao cho ta.

Trong Cảnh gia một võ giả Võ Đạo bát trọng thiên mỗi tháng được thưởng có hai trăm khối linh thạch. Cảnh gia không có bao nhiêu võ giả Võ Đạo bát trọng thiên, phần thưởng này chỉ cho võ giả dưới ba mươi tuổi lĩnh, lớn tuổi hơn không được tham gia trắc nghiệm thực lực nhận thưởng.

Cảnh Minh Dương không còn lý do nào khác, gã liếc qua Cảnh Ngọc Cầm, cười nói:

- Nếu vậy thì … cho Cảnh Thần Tinh thuê đi, Cảnh Ngôn thiếu gia thật hào sảng. Vậy ta đi lấy hiệp nghị.

Cảnh Ngôn lắc đầu, cười khẩy nói:

- Không gấp, chuyện này giải quyết xong rồi chúng ta bàn đến việc thứ hai. Cảnh Minh Dương nhà ngươi dẫn ngươi đến đập phá cửa hàng của Thần Tinh thúc thúc, ảnh hưởng việc buôn bán, phá hoại danh dự tiệm vũ khí Huy Hoàng. Ngươi phải bồi thường tổn thất này.

Cảnh Minh Dương suýt nhảy cẫng lên:

- Cái gì?

Bồi thường tổn thất? Bồi thường cái quy gì? Tiệm vũ khí này bán ế muốn chết, vài ngày không biết được một mối làm ăn không, dù ta làm chậm trễ một chút cũng không gây ra tổn thất gì.

Cảnh Minh Dương suy nghĩ thoáng qua liền biết Cảnh Ngôn tính trấn lột mình.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa gật gù:

- Ta nói thẳng đi, ta vừa tính sơ tổn thất cửa hàng của Thần Tinh thúc thúc phỏng chừng hơn hai ngàn bốn trăm khối linh thạch. Vậy đi, ngươi đền hai ngàn bốn trăm linh thạch là được.

Chương 65 - Cái Gì

Cảnh Minh Dương cười phá lên, mắt lấp lóe tia sáng lạnh, lòng thầm giận xì cười:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn thiếu gia thật biết nói đùa, ha ha ha ha ha ha!

Cảnh Thần Tinh ngây người.

Cảnh Ngôn dám đòi Cảnh Minh Dương bồi thường? Còn là số tiền hai ngàn bốn trăm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn đùa sao? Hơn hai ngàn linh thạch không phải số ít.

Lúc trước Cảnh Ngôn mượn tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh linh thạch thì lão chỉ có sẵn hơn hai ngàn linh thạch.

Cảnh Thần Tinh ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn, quên nói chuyện.

Cảnh Thanh Nham càng khó tin, đầu óc ù đặc. Cảnh Thanh Nham không biết chuyện Cảnh Ngôn đánh bại Lý Thiên Phúc, gã vốn ở trấn nhỏ cách Đông Lâm thành khá xa, chỉ mới trở về. Cảnh Thanh Nham cho rằng Cảnh Ngôn vẫn đang liên tục rớt cảnh giới, nên mới càng giật mình hơn.

Lỡ Cảnh Ngôn chọc giận Cảnh Minh Dương có khi nào bị bắt lấy không? Lão tộc trưởng không còn, Cảnh Minh Dương thật sự có gan làm chuyện đó, cùng lắm bắt người trước về sau rồi thả.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu, mỉm cười nói:

- Ngươi thấy ta có giống đùa không? Cảnh Minh Dương, bây giờ ngươi lấy ra hai ngàn bốn trăm khối linh thạch, sau này hết chuyện cút xéo. Nếu ngươi không đưa, ta dám bảo đảm ngươi sẽ hối hận.

Giọng Cảnh Ngôn nhẹ tễnh, nhưng Cảnh Minh Dương cảm nhận áp lực.

Người đứng trước mặt gã là người có thể đánh bại cường giả Võ Đạo cửu trọng thiên như Lý Thiên Phúc!

Cảnh Ngôn thật sự dám đánh với gã sao?

Cảnh Minh Dương bản năng nhìn hộ vệ chợ mình mang theo, bọn họ là thân tín của gã, trung thành đáng tin.

Nhưng họ có thể ngăn nổi Cảnh Ngôn không?

Trong số hộ vệ Cảnh Minh Dương mang đến có hai người tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên.

Chợ khu tây là một trong các sản nghiệp quan trọng nhất của Cảnh gia, lực lượng phòng hộ miễn bàn cãi. Hộ vệ trong chợ có mười mấy Võ Đạo cửu trọng thiên, nếu chợ xảy ra chuyện có trưởng lão tọa trấn gia tộc chạy tới.

Nhìn hai hộ vệ Võ Đạo cửu trọng thiên đứng cách không xa, Cảnh Minh Dương lại phồng lên can đảm. Bản thân gã cũng có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, không dám nói đánh thắng Cảnh Ngôn nhưng hắn muốn hạ gục gã không dễ.

Trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến tuy Cảnh Ngôn đánh bại Lý Thiên Phúc nhưng chiến thắng không rõ ràng, nghe nói hắn suýt bị Lý Thiên Phúc hạ gục, sau này xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn khiến Lý Thiên Phúc bị đẩy lùi ra lôi đài đối chiến. Tức là thực lực của Cảnh Ngôn cách biệt không lớn với Lý Thiên Phúc.

Lý Thiên Phúc dù mạnh nhưng Cảnh Minh Dương tin tưởng hai hộ vệ của gã cũng là tinh anh dày dạn kinh nghiệm.

Suy nghĩ nhiều điều, Cảnh Minh Dương bình tĩnh lại.

Cảnh Minh Dương định nói chuyện, Cảnh Xuyên Lăng không kiềm được la lên:

- Cảnh Ngôn, ngươi quá cuồng vọng! Đến chợ này cũng dám gây sự! Hừ hừ, ngươi tưởng gia gia của ngươi còn sống sao?

Từ lúc Cảnh Ngôn xuất hiện đến giờ không thèm chú ý Cảnh Xuyên Lăng, khiến gã càng lúc càng giận hơn. Cảnh Xuyên Lăng đứng ra muốn hút sự chú ý, chứng minh tồn tại.

Vèo!

Cảnh Ngôn lườm Cảnh Xuyên Lăng, mắt hắn lạnh lẽo khiếp người.

Ngày xưa cái tên tiểu nhân Cảnh Xuyên Lăng tuy làm Cảnh Ngôn rất thất vọng nhưng hắn lười so đo với tiểu nhân vật. Cảnh Xuyên Lăng nhiều lần khiêu khích trước mặt nhưng Cảnh Ngôn không đánh gã là vì vậy.

Bây giờ tiểu nhân ti tiện này đi chung với Cảnh Ngọc Cầm, còn bức ép Thần Tinh thúc thúc. Dù tên khốn này không nhảy ra thì lát nữa Cảnh Ngôn cũng sẽ tính sổ với gã. Cảnh Xuyên Lăng không biết sống chết nói nhiều, tiếp tục vũ nhục Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn Cảnh Xuyên Lăng:

- Xuyên Lăng! Làm người nên biết vị trí của mình, nếu không sẽ chịu thiệt. Ta muốn hỏi ngươi, ngươi là cái thá gì? Ta có nói chuyện với ngươi sao? Ta không hỏi gì mà ngươi tự nhảy ra la lối, muốn chết?

Cảnh Xuyên Lăng giật nảy mình ngây người giây lát, sau đó mặt nóng ran.

Ngay trước mặt nhiều người gã bị Cảnh Ngôn hù sợ, quá mất mặt!

Roẹt roẹt!

Cảnh Xuyên Lăng rút trường kiếm ra, tức giận trừng Cảnh Ngôn, quát to:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn đánh với ta sao? Hừ, người ta sợ ngươi chứ Cảnh Xuyên Lăng ta không sợ. Tới đây, lấy vũ khí của ngươi ra! Rút trường kiếm ra đấu một trận với ta!

Đương nhiên Cảnh Xuyên Lăng không thật sự muốn đánh nhau với Cảnh Ngôn, gã không cho rằng mình thắng được hắn. Cảnh Ngôn đánh bại Lý Thiên Phúc, không cần biết quá trình như thế nào kết quả Lý Thiên Phúc bị đánh bại là sự thực không thể chối cãi.

Cảnh Xuyên Lăng dám thách thức vì nơi đây có mặt Cảnh Ngọc Cầm, Cảnh Minh Dương. Nếu Cảnh Ngôn thật sự đánh người, nhóm Cảnh Minh Dương sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói, mắt lóe tia sáng:

- Ngươi xứng khiến ta rút kiếm?

Bùm!

Một nguyên khí khủng bố tuôn ra từ người Cảnh Ngôn, hắn điều khiển luồng nguyên khí không khuếch tán mà lao thẳng tơi chỗ Cảnh Xuyên Lăng.

Đám người Cảnh Minh Dương đứng cách Cảnh Ngôn rất gần thế nhưng luồng khí không thổi bay vạt áo của họ, qua đó thấy được năng lực khống chế nguyên khí của hắn tinh diệu cỡ nào.

Cảnh Xuyên Lăng cầm trường kiếm cảm giác thân thể như bị ngọn núi lớn đụng trúng:

- A!

Cảnh Xuyên Lăng hét thảm bay ra ngoài.

- Phụt phụt!

Cảnh Xuyên Lăng liên tục hộc mấy búng máu, bay xa mấy chục thước té cái bịch xuống. Mặt Cảnh Xuyên Lăng trắng như tờ giấy, mắt tràn ngập kinh hoàng.

Người Cảnh Xuyên Lăng đau rát, vết thương hơi nặng, e rằng kinh mạch Võ Đạo bị tổn thương.

Phất tay một cái khiến Cảnh Xuyên Lăng không kịp làm động tác chống cự, đây là tu vi Võ Đạo bát trọng thiên trăm phần trăm.

Sao có thể? Sao Cảnh Ngôn làm được?

Đám người Cảnh Minh Dương không phản ứng lại, bọn họ muốn cứu Cảnh Xuyên Lăng cũng không thể.

Dám đông võ giả đứng xem đều hóa đá, những tiếng xì xầm ngừng bặt, mọi người xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Đây là thực lực gì?

Cảnh Xuyên Lăng không yếu, thế nhưng đơn giản bị đánh bay, Cảnh Ngôn thậm chí không rút vũ khí ra. Hai bên cách biệt lớn thế sao?

Chương 66 - Ta Có Cho Ngươi Nói Chuyện Sao?

Cảnh Thanh Nham hoàn toàn ngây người.

Tình huống gì?

Tại sao thực lực của Cảnh Ngôn thiếu gia mạnh dữ vậy? Chẳng phải thiếu gia bị rớt cảnh giới chỉ còn tu vi Võ Đạo tam trọng thiên sao?

Phất tay một cái đã đánh bại Cảnh Xuyên Lăng, e rằng tu vi ít nhất là Võ Đạo cửu trọng thiên.

Cảnh Thanh Nham hít sâu, nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Cảnh Ngôn hờ hững nhìn lướt qua Cảnh Xuyên Lăng cách mấy chục thước:

- Không biết tự lượng sức mình!

Mặc dù Cảnh Ngôn đã nương tay nhưng một kích kia xem như cho Cảnh Xuyên Lăng một bài học. Dù dùng dược tề trị thương cao cấp thì Cảnh Xuyên Lăng phải nằm liệt giường một, hai tháng. Gã càng không thể tham gia gia tộc đại tái mùa này.

Cảnh Ngọc Cầm rống to:

- Cảnh –Ngôn!

Lúc trước Cảnh Ngọc Cầm không lên tiếng, Cảnh Ngôn lơ nàng đi, bây giờ thì nàng không kiềm được lên tiếng.

Cảnh Xuyên Lăng là người của nàng, Cảnh Ngôn răn dạy gã tức là không nể mặt nàng. Sao Cảnh Ngọc Cầm có thể nuốt

cục tức này ngay trước mắt bao người? Nếu không phải biết thực lực của Cảnh Ngôn cường đại có lẽ Cảnh Ngọc Cầm đã đánh hắn.

Cảnh Ngọc Cầm rung bần bật, tức giận làm mặt nàng hơi vặn vẹo:

- Ngươi thật to gan! A! Quá to gan! Cảnh Ngôn, ngươi dám hành hung trước mặt mọi người trong chợ, còn đánh tử đệ trong gia tộc. Tốt, tốt lắm, ngươi chờ xem, ta nhất định bẩm báo trưởng lão! Ta chờ xem ngươi có thể vênh váo đến khi nào! Minh Dương quản sự mau bắt hắn lại!

Cảnh Ngọc Cầm thật sự không ngờ lá gan của Cảnh Ngôn lớn như vậy, đánh bay Cảnh Xuyên Lăng ngay trước mặt nàng, thoạt trông gã bị thương không nhẹ.

Cảnh Ngôn nheo mắt nhìn Cảnh Ngọc Cầm:

- Ta có cho ngươi nói chuyện sao?

Vèo!

Cảnh Ngôn bỗng nhấc chân đến bên cạnh Cảnh Ngọc Cầm.

Bốp!

Một tiếng giòn vang, mọi người thấy khuôn mặt trắng trẻo của Cảnh Ngọc Cầm in năm dấu tay đỏ.

Cảnh Ngôn đứng trước mặt Cảnh Ngọc Cầm, quát hỏi:

- Nói, ta có cho ngươi nói chuyện không? Hả?

Cảnh Ngọc Cầm ngây người.

Bốp!

Cảnh Ngôn lại giơ tay lên, tàn ảnh cánh tay vụt qua không gian, lại một tiếng giòn vang.

Lần này Cảnh Ngọc Cầm phản ứng lại, nàng muốn né tránh bàn tay này nhưng không thể.

Bàn tay in trên khuôn mặt trắng, cảm giác nóng rát vừa sướng vừa đau.

Cảnh Ngọc Cầm trợn to mắt nói:

- Ngươi … Ngươi … !

Bốp!

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ nói:

- Ta đã bảo đừng nói mà ngươi còn nói, sao tiện vậy? Tại sao tiện vậy hả? Nói đi, tại sao ngươi tiện vậy?

Bốp bốp bốp bốp!

Tát lia lịa hai bên.

Đầu Cảnh Ngọc Cầm lắc trái lắc phải theo bàn tay Cảnh Ngôn, nàng dốc hết sức nhưng không cách nào tránh thoát, muốn lùi lại cũng không được vì bị nguyên khí đáng sợ trói chặt thân thể tại chỗ.

Một chuỗi cái tát làm gò má hơi xinh đẹp sưng như đầu heo, méo miệng.

Cảnh Ngọc Cầm òa khóc:

- Hu hu hu hu!

Mắt đong đầy lệ, tội nghiệp tràn ngập sợ hãi.

Cảnh Ngôn gật gù, sau khi xác định Cảnh Ngọc Cầm không nói được lời nào mới dịu dàng bảo:

- Vậy mới phải, ta không kêu ngươi nói chuyện thì đừng nói. Giờ ta phải giải quyết vấn đề của Cảnh Minh Dương, nếu ngươi ngoan ta sẽ không đánh.

Sau đó Cảnh Ngôn xoay người nhìn hướng Cảnh Minh Dương.

Những người có mặt dù là Cảnh Thần Tinh hay Cảnh Minh Dương, bao gồm hộ vệ chợ, các võ giả vây xem đều trợn mắt há hốc mồm.

Nếu nói lúc trước Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Xuyên Lăng làm mọi người hơi giật mình, hắn tát Cảnh Ngọc Cầm mấy chục cái trước mắt bao người mới thật sự làm người ta hoảng sợ.

Cảnh Xuyên Lăng bị đánh cũng đành thôi, dù sao gã không có bối cảnh quá lớn, hơn nữa gã khiêu khích Cảnh Ngôn trước.

Nhưng thân phận của Cảnh Ngọc Cầm là gì?

Đó là nữ nhi của đại trưởng lão Cảnh gia!

Đại trưởng lão Cảnh gia có địa vị thế nào? Nguyên Cảnh gia chỉ có tộc trưởng Cảnh Thành Dã là hơi đè ép đại trưởng lão được.

Sao Cảnh Ngôn dám đánh Cảnh Ngọc Cầm? Còn dùng kiểu gần như nhục nhã.

Những người có mặt khẳng định một điều rằng một thời gian dài về sau Cảnh Ngọc Cầm tuyệt đối không dám ló mặt ra, nàng không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mắt người khác.

Chuyện hôm nay ước chừng qua vài canh giờ sẽ đồn khắp Đông Lâm thành.

Lúc này Cảnh Minh Dương mới phản ứng lại:

- Cảnh Ngôn, ngươi to gan lắm!

Mới nãy Cảnh Minh Dương thật sự hóa đá, cộng thêm Cảnh Ngôn tát Cảnh Ngọc Cầm quá mau, gã không kịp ngăn

cản. Hiện tại phản ứng lại, Cảnh Minh Dương giận điên lên, mặt già đỏ rực, người run nhẹ.

Cảnh Minh Dương rống to với hộ vệ:

- Bắt hắn lại! Bắt lại!

Vèo!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mấy hộ vệ, bao gồm hai hộ vệ Võ Đạo cửu trọng thiên lao vào Cảnh Ngôn, từng đợt nguyên khí hùng hậu tràn ngập trong phương thiên địa này.

Cảnh Ngôn cười khẽ đối mặt mấy hộ vệ hung ác vây công:

- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Lưu Quang kiếm trong tay hắn lắc nhẹ, bóng kiếm bắn ra. Thu Phong Lạc Diệp Kiếm ngưng tụ kiếm quang chính xác điểm vào hộ vệ lao đến.

Xoẹt xoẹt!

Mấy hộ vệ bay ngược về với tốc độ nhanh hơn lúc lao vào Cảnh Ngôn.

Bằng vào bọn họ mà muốn bắt Cảnh Ngôn? Lúc hắn ở cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên đã có năng lực chèn ép Lý Thiên Phúc Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Cảnh Ngôn bây giờ có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, vài hộ vệ chợ bát trọng thiên, cửu trọng thiên bình thường sao có thể đánh lại hắn?

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mấy hộ vệ bay ra đụng vào tường tiệm vũ khí mới ngừng thế bay, vách tường ngã đổ.

Cảnh Minh Dương đang định xông vào Cảnh Ngôn chợt khựng lại, gã hít sâu kinh hoàng nhìn hắn, lòng dấy lên sóng dữ.

Cảnh Minh Dương liên tục hít vào không dám thở ra:

- Tiên Thiên cảnh? Không lẽ Cảnh Ngôn đã phục hồi đến Tiên Thiên cảnh?

Cảnh Minh Dương cảm giác thân thể mình tê dại hầu như không thể nhúc nhích.

Cảnh Ngôn lắc đầu nhìn vách tường bị hộ vệ đụng hỏng, nhíu mày nói:

- Chậc chậc, lại gây tổn thất không nhỏ.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Minh Dương, lạnh nhạt nói:

- Cảnh Minh Dương, có vẻ hai ngàn bốn trăm khối linh thạch không đủ, sửa lại vách tường sẽ mất một số lớn linh thạch.

Cảnh Ngôn tạm dừng như thật sự tính số tiền tổn thất:

- Đừng gấp, đợi ta tính xem.

Chương 67 - Khóc Không Ra Nước Mắt

Cảnh Ngôn suy tư giây lát, lắc đầu nói:

- Ta không rành về kiến trúc.

Cảnh Minh Dương đứng đó, trên mặt lúc trắng lúc xanh, căng thẳng thần kinh.

Nghe Cảnh Ngôn nói không rành về kiến trúc, Cảnh Minh Dương cười toe toét lên tiếng:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, cái đó … chờ chút nữa ta kêu người đến sửa sang lại tiệm vũ khí được không? Ta bảo đảm sẽ sửa lại mới tinh!

Cảnh Minh Dương không quên vừa rồi gã làm chậm chễ thời gian tiệm vũ khí Huy Hoàng một chút bị Cảnh Ngôn bắt bồi thường hai ngàn bốn trăm khối linh thạch. Tiệm vũ khí bị sập thì phải đền bao nhiêu tiền?

Trước khi đánh nhau Cảnh Minh Dương không thèm quan tâm, Cảnh Ngôn kêu gã đền chẳng lẽ gã nghe lời đền thật? Gã không ngốc.

Nhưng bây giờ Cảnh Minh Dương không dám không đền, Cảnh Ngọc Cầm còn bị Cảnh Ngôn đánh thành đầu heo, nếu gã cứng cổ không biết điều thì có lẽ sẽ nằm trên giường vài tháng.

Nghĩ đến đây Cảnh Minh Dương thầm sợ.

Cảnh Ngôn cười nhe hàm răng trắng:

- Sao có thể không biết ngượng, thôi đi, không thể chậm trễ thời gian của ngươi.

Cảnh Ngôn xua tay:

- Được rồi, ta cũng không cẩn thận, thôi thì giống như bồi thường việc buôn bán của tiệm vũ khí, tính hai ngàn bốn trăm khối linh thạch đi.

Nghe Cảnh Ngôn nói Cảnh Minh Dương suýt nín thở ngất xỉu.

Vách tường tiệm vũ khí bị rớt một chút mà phải đền hơn hai ngàn linh thạch? Bà nội nó, bán nguyên cửa hàng cũng không tới giá đó!

Cảnh Minh Dương khóc không ra nước mắt.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Kiến trúc tổn thất hai ngàn bốn trăm, mất mác việc buôn bán là hai ngàn bốn trăm, cộng lại … làm chẵn năm ngàn khối linh thạch đi.

Cảnh Minh Dương phản xạ kêu lên:

- Hả?

Cái gì?

Hai ngàn bốn cộng hai ngàn bốn làm tròn thành năm ngàn khối linh thạch?

Bà nội nó ngươi tính cái kiểu gì? Dư ra hai trăm khối linh thạch từ đâu chui ra?

Cảnh Minh Dương to gan cố sửa chữa:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, hai ngàn bốn trăm cộng thêm hai ngàn bốn trăm …

Cảnh Ngôn phát ra khí thế, mới rồi còn cười tươi bỗng chốc sắc mặt âm trầm:

- Hưm?

Cảnh Minh Dương cảm giác lạnh lẽo nhập vào người, gã vội ngậm miệng lại.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn Cảnh Minh Dương chằm chằm:

- Lấy năm ngàn khối linh thạch ra, ta còn bận tham gia đại tái, không có nhiều thời gian dây dưa.

Cảnh Minh Dương nhăn mặt như bị táo bón:

- Nhưng … nhưng ta không mang nhiều linh thạch như vậy.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Có bao nhiêu?

Cảnh Minh Dương nhớ lại:

- Chỉ … chỉ có hơn một ngàn linh thạch thì phải.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt, nói:

- Ừm, lấy ra trước đi, số linh thạch còn lại ta cho ngươi hai ngày chuẩn bị sau đó giao cho Thần Tinh thúc thúc. Nếu ngươi cảm thấy không cần nghe lời ta nói thì cứ làm thử.

Cảnh Minh Dương khẽ run giao hết linh thạch hiện có trong người, thật sự chỉ có một ngàn hai trăm linh thạch.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Cảnh Minh Dương, sau này Thần Tinh thúc thúc của ta làm ăn trong chợ nếu bị ai ảnh hưởng ta sẽ tìm ngươi tính sổ, nhớ kỹ.

Cảnh Ngôn phẩy tay nói:

- Được rồi, ngươi có thể biến đi. Ưm, khiêng hết những tài nguyên này vào cửa hàng rồi hẵng đi.

Trong lòng Cảnh Minh Dương như có vạn con ngựa chạy chồm, đè lồng ngực khó chịu, nhưng không dám cãi lời.

Cảnh Minh Dương cùng hộ vệ chợ khiêng hết tài liệu bị dọn ra lại bưng vào cửa hàng, sau đó gã bỏ lại Cảnh Ngọc Cầm trong phút chốc biến mất trong ngõ nhỏ.

Cảnh Ngọc Cầm đã bị đánh thành đầu heo, nàng lặng lẽ tính chuồn đi.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Cảnh Ngọc Cầm, ta có cho ngươi đi sao?

Cảnh Ngọc Cầm cứng người lại như bị đóng đinh.

Cảnh Ngọc Cầm quay đầu lại, mắt ngấn lệ:

- Ngươi … ngươi còn muốn sao nữa?

Cảnh Ngọc Cầm sống vài chục năm chưa bao giờ chịu nhục nhã, uất ức như hôm nay.

Cảnh Ngôn chán ghét liếc Cảnh Ngọc Cầm một cái:

- Thôi, xem bộ dạng ngươi như thế ta không thèm so đo nữa, cút đi, à nhớ mang theo Cảnh Xuyên Lăng.

Cảnh Ngọc Cầm vội vàng đi nhanh.

Đám Cảnh Ngọc Cầm vây xem dần giải tán trong kinh ngạc.

Tin Cảnh Ngọc Cầm bị Cảnh Ngôn đánh thành đầu heo đã truyền ra chợ khu tây, đang khuếch tán nguyên Đông Lâm thành.

Cảnh Thần Tinh sầu lo nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi rất có thể … gặp rắc rối. Ngươi tính sao với bên đại trưởng lão?

Cảnh Ngôn thân thiết nói với Cảnh Thần Tinh:

- Thần Tinh thúc thúc không phải lo chuyện này, đại trưởng lão muốn đối phó với ta không dễ vậy. Thúc thúc hãy cất mớ linh thạch này đi.

Cảnh Thần Tinh lắc đầu nguầy nguậy:

- Vậy sao được!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thần Tinh thúc thúc, những linh thạch này cộng với sau này Cảnh Minh Dương bồi thường linh thạch gồm năm ngàn khối, thúc thúc có thể thuê cửa hàng vũ khí lớn hơn. Tay nghề của Thần Tinh thúc thúc rất tuyệt, chỉ cần cửa hàng vị trí tốt thì việc làm ăn sẽ đắt khách.

Cảnh Thần Tinh kiên quyết từ chối:

- Vậy cũng không được, sao ta có thể lấy linh thạch của ngươi. Cảnh Ngôn đừng nói nữa, ta sẽ không nhận số linh thạch này!

Cảnh Ngôn cau mày, hắn suy nghĩ một thoáng lại cười nói:

- Thần Tinh thúc thúc, hay là vậy đi, thúc thúc phụ trách kinh doanh một cửa hàng vũ khí, số linh thạch này xem như đầu tư được?

Cảnh Thần Tinh nghe vậy mắt lóe tia sáng:

- A?

Cảnh Thần Tinh từng là tử đệ xuất sắc trong Cảnh gia, từ sau khi mất một chân gã hầu như không vào trạch viện Cảnh gia, nhưng bảo gã cam lòng chìm xuống thế này thì không thể nào, chẳng qua gã không có cơ hội quá tốt.

Nếu có năm ngàn khối linh thạch thì …

Cảnh Thần Tinh động lòng, nghiêm túc nói:

- Tốt, vậy cũng được. Cảnh Ngôn yên tâm, ta nhất định sẽ kinh doanh tốt tiệm vũ khí.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta tin tưởng Thần Tinh thúc thúc có năng lực này. Giờ ta đi báo danh gia tộc đại tái, Thanh Nham ca cùng đi không?

- A? Tốt tốt!

Cảnh Thanh Nham đến bây giờ còn ngơ ngẩn, chuyện hôm nay trông thấy như một giấc mơ.

Tại sao thực lực của Cảnh Ngôn trở nên mạnh như vậy?

Hộ vệ tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên ở trước mặt Cảnh Ngôn như gà con không chịu nổi một kích.

Cảnh gia, quảng trường.

Đây là một quảng trường siêu khổng lồ.

Lúc này trên quảng trường tụ tập đông đúc thành viên Cảnh gia, đông nghẹt người.

Gia tộc đại tái năm năm một lần sắp bắt đầu, đặc biệt đối với tử đệ Cảnh gia trẻ tuổi gia tộc đại tái là cơ hội cực tốt để chứng minh bản thân. Vừa được thưởng tài nguyên to lớn.

Những thành viên Cảnh gia không tham gia đại tái được nếu không bận chuyện quan trọng cũng sẽ đến xem trận đấu.

Chương 68 - Đại Tái Cảnh Gia

Trên quảng trường Cảnh gia khổng lồ đầy ắp người.

- Các ngươi thấy Cảnh Ngôn chưa?

- Không thấy, hình như chưa đến đây, còn một nén nhang mới bắt đầu đại tái mà.

- Ha ha, theo ta thấy thì có lẽ hắn không dám đến.

- Không dám tới? Tại sao hắn không dám tới? Hắn thậm chí đánh bại Lý Thiên Phúc của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, thứ hạng trên đại tái chắc thuộc tốp đầu.

Một thanh niên mắt tam giác hừ lạnh:

- Hừ! Không lẽ ngươi quên là ba tháng trước hắn nhận chiến thư của Thiên Long ca? Sau gia tộc đại tái hắn sẽ chiến một trận với Thiên Long ca. Ngươi nghĩ đi, bây giờ hắn nên trốn đi làm rùa đen rút đầu, dám lộ mặt sao?

Một người khác cau mày tin tưởng Cảnh Ngôn sẽ tham gia đại tái Cảnh gia:

- Nếu Cảnh Ngôn dám ứng chiến thì không thể nào không dám ra mặt. Chờ xem đi, hắn chắc chắn sẽ xuất hiện.

Hiển nhiên người này về phe Cảnh Ngôn.

Nam nhân mắt tam giác khinh thường bĩu môi:

- Chờ thì chờ.

Cách quảng trường không xa, một bóng dáng mỹ miều mặc váy dài màu xanh sốt ruột đi tới đi lui.

Thiếu nữ váy xanh lẩm bẩm:

- Rốt cuộc đi chỗ nào rồi? Trong biệt viện cũng không thấy.

Nàng là Cảnh Tử Kỳ, nữ nhi của Cảnh Thành Dã tộc trưởng Cảnh gia.

Năm năm trước Cảnh Tử Kỳ vào Hồng Liên học viện, một trong ba học viện lớn Lam Khúc quận, nàng luôn tu luyện trong học viện, bình thường ít có thời gian về gia tộc.

Trước khi Cảnh Tử Kỳ rời khỏi Đông Lâm thành thì chơi rất thân với Cảnh Ngôn, nàng lớn hơn hắn năm, sáu tuổi. Lúc Cảnh Ngôn còn nhỏ Cảnh Tử Kỳ thường dẫn hắn đi chơi trong Đông Lâm thành.

Đoạn thời gian trước Cảnh Ngôn vì rớt cảnh giới bị đuổi ra Thần Phong học viện quay về Cảnh gia, Cảnh Tử Kỳ luôn viết thư cho phụ thân Cảnh Thành Dã, nhờ phụ thân chăm sóc hắn nhiều chút.

Lần này Cảnh Tử Kỳ trở về vì lo cho Cảnh Ngôn, nàng biết chuyện hắn sẽ đấu với Cảnh Thiên Long.

Sáng sớm hôm nay Cảnh Tử Kỳ mới về Đông Lâm thành, vừa vào gia tộc còn chưa đi gặp phụ thân đã tìm Cảnh Ngôn trước. Nhưng Cảnh Tử Kỳ không gặp Cảnh Ngôn trong tiểu viện hắn cư ngụ, giờ cũng không thấy bóng dáng hắn trên quảng trường.

Cảnh Tử Kỳ lẩm bẩm:

- Nếu Cảnh Ngôn thật sự trốn đi cũng tốt, nhưng với tính cách của Cảnh Ngôn thì không thể nào đụng trận rút lui.

Cảnh Tử Kỳ nhíu chặt mày, nàng hiểu biết khá rõ về Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Nham đang đi hướng quảng trường, hắn thoáng thấy bóng dáng quen thuộc, cau mày thì

thào:

- A? Tử Kỳ tỷ?

Cảnh Ngôn thấy Cảnh Tử Kỳ, nàng cũng trông thấy hắn.

Cảnh Tử Kỳ lắc người xông hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Tử Kỳ tỷ sao có thời gian về nhà?

Tính sơ thì đã hơn một năm Cảnh Ngôn không gặp Cảnh Tử Kỳ, lần trước gặp mặt là lúc hắn đậu kỳ kiểm tra của Thần Phong học viện, đi vào học viện.

Tính cách Cảnh Tử Kỳ nóng nảy, nàng lờ đi câu hỏi của Cảnh Ngôn, nàng hỏi thẳng:

- Cảnh Ngôn, hôm nay ngươi sẽ đối chiến với Cảnh Thiên Long?

Cảnh Ngôn gật đầu thừa nhận:

- Ừm, Tử Kỳ tỷ cũng nghe nói rồi.

Cảnh Tử Kỳ lắc đầu nguầy nguậy:

- Ngươi hồ đồ! Sao có thể đồng ý đối chiến với Cảnh Thiên Long? Thực lực của Cảnh Thiên Long rất mạnh, ngay cả ta còn không đánh lại hắn!

Cảnh Tử Kỳ và Cảnh Thiên Long đều học trong Hồng Liên học viện, nên nàng biết rõ thực lực của gã.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Ai thắng ai thua còn chưa chắc. Tử Kỳ tỷ, ta không thể từ chối trận chiến này.

Cảnh Ngôn liếc hướng quảng trường, tiếp tục bảo:

- Sắp bắt đầu đại tái, ta phải mau chóng báo danh, nếu bỏ lỡ thì không hay.

Chỗ ghi danh gia tộc đại tái.

Quản sự phụ trách đăng ký trông thấy Cảnh Ngôn liền đứng dậy chào hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta muốn báo danh tham gia đại tái.

Quản sự gật đầu nói:

- Được, để ta đăng ký cho thiếu gia.

Sau khi ghi lại tin tức của Cảnh Ngôn, quản sự đưa tấm thẻ gỗ màu tím cho Cảnh Ngôn, bên trên có ghi tên của hắn.

Báo danh xong Cảnh Ngôn đi vào quảng trường.

Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ vừa xuất hiện trên quảng trường, nhiều tử đệ trẻ chào hỏi:

- Cảnh Ngôn ca, Tử Kỳ tỷ!

- Tử Kỳ tỷ khỏe, Cảnh Ngôn ca khỏe!

Đương nhiên nhiều người thấy Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ liền nhìn hướng khác. Đó là những người cho rằng Cảnh Ngôn không dám đến, cả đám sắc mặt âm trầm câm miệng.

- Ha ha ha! Ngươi nói Cảnh Ngôn không dám tham gia đại tái, giờ còn gì để nói không?

Người kia cãi chày cãi cối:

- Hừ! Tới thì tới, hắn tự tìm chết! Để xem hắn nhảy nhót được bao lâu.

Cảnh Tử Kỳ vẫn cố gắng khuyên bảo Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi quá cứng cổ, lần này nghe lời ta đi. Sau khi đại tái, lúc đối chiến với Cảnh Thiên Long hãy trực

tiếp nhận thua. Nếu Cảnh Thiên Long vẫn ra tay thì phụ thân của ta sẽ ngăn cản hắn lại!

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ cười khổ.

Cảnh Tử Kỳ vẫn như ngày xưa, tính tình hấp tấp. Cảnh Ngôn nhớ hồi nhỏ chơi ở bên ngoài hắn bị người ta ăn hiếp, Cảnh Tử Kỳ đánh đối phương quỳ xuống đất van xin.

Cảnh Tử Kỳ luôn bảo vệ hắn.

Lúc này trên đài cao một góc quảng trường, các bóng người hiện ra.

Đằng trước nhất là Cảnh Thành Dã tộc trưởng Cảnh gia, cùng với các vị trưởng lão.

Cảnh gia có tám trưởng lão, hôm nay đều có mặt đông đủ, từ đó thấy được gia tộc xem trọng đại tái năm năm một lần nhiều thế nào.

Đằng sau tộc trưởng và tám vị trưởng lão là nhiều chủ quản gia tộc, khoảng mấy chục người. Các chủ quản đều có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, bọn họ là trưởng lão, tộc trưởng hợp thành sức chiến đấu trụ cột số một Cảnh gia.

Đương nhiên Cảnh gia có nhiều võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên khác, bao gồm một số hộ vệ cảnh giới cửu trọng thiên được thuê, cộng lại hơn một trăm người.

Trừ nhân vật cao tầng Cảnh gia ra trên đài cao còn một số người ngoài, đó là những vị khách mời, nhân vật quan trọng của từng gia tộc Đông Lâm thành. Khách khứa gồm có tộc trưởng, trưởng lão.

Khách xem lễ là thông lệ của Đông Lâm thành, không chỉ riêng Cảnh gia, gia tộc khác khi tổ chức gia tộc đại tái cũng sẽ mời nhân vật quan trọng của gia tộc khác đến xem lễ, bao gồm Triệu gia gia tộc số một Đông Lâm thành.

Gia tộc nhỏ mời khách đến ít hơn, không khí phái bằng ba gia tộc lớn.

Qua khoảng một nén nhang.

Cảnh Thành Dã đi tới mép đài cao, chậm rãi quét mắt toàn quảng trường.

Cảnh Thành Dã vận chuyển nguyên khí giọng to như chuông truyền khắp không trung quảng trường:

- Các vị tử đệ Cảnh gia!

Cảnh Thành Dã lên tiếng, không gian ồn ào ngừng bặt, mọi ánh mắt nhìn chằm chằm.

Chương 69 - Cảnh Giới Của Cảnh Ngôn

- Ta tuyên bố đại tái Cảnh gia mùa này hiện tại chính thức bắt đầu! Đại tái Cảnh gia mùa này chia ra ba giai đoạn trắc nghiệm, khiêu chiến, chung kết. Đại tái mùa này có một ngàn hai trăm bốn mươi tên tử đệ Cảnh gia tham gia. Bất cứ tử đệ gia tộc nào tham gia đại tái đều được thưởng thấp nhất là mười khối linh thạch. Tử đệ gia tộc qua giai đoạn khiêu chiến đi vào giai đoạn chung kết sẽ được nhận phần thưởng càng phong phú. Danh ngạch chung kết có năm mươi người. Tử đệ gia tộc cuối cùng xếp ba hạng đầu trừ được thưởng linh thạch ra có một cơ hội vào tầng thứ hai bảo khố võ học gia tộc chọn lựa võ học. Hạng nhất được ba khối linh thạch cực phẩm, hạng hai được hai khối linh thạch cực phẩm, hạng ba được một khối linh thạch cực phẩm.

Giọng Cảnh Thành Dã quanh quẩn trên quảng trường rộng lớn.

Đám tử đệ Cảnh gia ở bên dưới, dù là tử đệ không được tham gia đại tái khi nghe tộc trưởng Cảnh Thành Dã đọc giải thưởng đều hưng phấn mắt sáng rỡ.

- Cái gì? Hạng nhất được ba khối linh thạch cực phẩm?

Ba khối linh thạch cực phẩm giá trị hơn một vạn.

- Trời ạ!

- Gia tộc đại tái đợt này giải thưởng phong phú quá, ta nhớ mùa trước hạng nhất mới được hai khối linh thạch cực phẩm, hạng hai một khối, hạng ba không có linh thạch cực phẩm nào.

- Đúng rồi, lần này ba hạng đầu được vào tầng hai bảo khố võ học gia tộc nữa. Mùa trước chỉ có hạng nhất mới được cho phép.

- Chết tiệt, chết tiệt! Ta mới hai mươi sáu tuổi, dư thêm một tuổi vậy là không được tham gia đại tái!

Tử đệ tham gia đại tái càng nhiệt tình hơn.

Mặc dù nhiều người biết mình không có khả năng vào chung kết, nhưng không kiềm được cảm xúc hưng phấn.

Hơn một ngàn người chỉ có năm mươi người vào chung kết, hiển nhiên khó khăn rất lớn. Võ giả cấp thấp, võ giả trung cấp hầu như không có cơ hội vào chung kết.

Cảnh Thành Dã không nói quá dài dòng:

- Bây giờ bắt đầu giai đoạn trắc nghiệm!

Cảnh Thành Dã dứt lời, một nhóm hộ vệ áo đen lục tục đi lên từ mé bên cạnh quảng trường. Mỗi hai người nâng một thủy tinh trắc nghiệm.

Có tổng cộng hai mươi thủy tinh trắc nghiệm.

Giai đoạn trắc nghiệm tức là trắc nghiệm cảnh giới của võ giả, mỗ người tham gia đại tái đều phải qua trắc nghiệm thực lực.

Lát sau hai mươi thủy tinh trắc nghiệm được sắp hàng trên quảng trường, lại có hai mươi chủ quản nhảy từ đài cao xuống bước tới đằng trước thủy tinh trắc nghiệm, trên tay mỗi người cầm một tờ danh sách.

Chủ quản đứng trước thủy tinh trắc nghiệm đầu tiên nhìn danh sách, đọc tên võ giả tham gia đại tái:

- Cảnh Văn tới chỗ của ta trắc nghiệm!

Tử đệ Cảnh gia tên Cảnh Văn bước nhanh ra từ đám người, đến trước thủy tinh trắc nghiệm.

Chủ quản lớn tiếng tuyên bố:

- Cảnh Văn trắc nghiệm xong, cảnh giới Võ Đạo ngũ trọng thiên.

Chủ quản đứng trước thủy tinh trắc nghiệm thứ hai bắt đầu kêu tên:

- Cảnh Đông Học đến chỗ ta trắc nghiệm!

- Cảnh Liên Hoa đến chỗ ta trắc nghiệm!

- …

Lần lượt từng cái tên được xướng lên.

Hai mươi thủy tinh trắc nghiệm cùng trắc nghiệm, các tử đệ Cảnh gia lục tục tiến lên trước kiểm tra cảnh giới thực lực của mình.

Theo thời gian trôi qua ngày càng nhiều võ giả Cảnh gia trắc nghiệm xong.

Trắc nghiệm là chuyện rất nhanh lẹ, từng người đi ra, số lượng võ giả trên quảng trường chờ trắc nghiệm thưa dần.

Một vị chủ quản gật gù lớn tiếng nói:

- Cảnh Lan, cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên! Khá lắm!

Xôn xao!

Võ giả vây xem hơi xôn xao.

Võ giả trắc nghiệm đa số là võ giả sơ cấp và trung cấp, võ giả cao cấp rất ít, có lẽ mười người mới có một. Nên mỗi lần xuất hiện võ giả cao cấp sẽ dẫn đến chấn động nhỏ.

- Cảnh Tam Khai, cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên, rất tốt!

Rốt cuộc xuất hiện võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên.

Sau khi chủ quản tuyên bố, võ giả tên Cảnh Tam Khai khóe môi nhếch lên, cao ngạo nhìn quét bốn phía sau đó rời đi.

- Oa, cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên!

Một nam võ giả mặc trường bào màu đỏ hớn hở khoe với người xung quanh:

- Ha ha ha! Cảnh Tam Khai là đại ca của ta. Ha ha, nửa năm trước đại ca của ta đã đột phá đến cảnh giới cửu trọng thiên, bước vào Tiên Thiên cảnh là chuyện sớm hay muộn. Đại ca của ta chắc chắn sẽ giành hạng nhất!

Một người khác bất mãn cách nói chuyện của nam nhân áo đỏ, nói:

- Ngươi đừng quên Cảnh Ngôn! Cảnh Ngôn đã đánh bại Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, tuy hắn không phải Võ Đạo cửu trọng thiên nhưng thực lực đáng sợ.

Nam nhân áo đỏ khi nói đến Cảnh Ngôn lộ rõ vẻ khinh thường:

- Cảnh Ngôn? Ha ha, một Võ Đạo thất trọng thiên tầm thường cũng dám so sánh với đại ca của ta? Chờ xem đi!

Giai đoạn trắc nghiệm đã kéo dài một canh giờ, lúc này không còn nhiều người chờ trắc nghiệm, bọn họ đứng rải rác trên quảng trường chờ tới lượt.

Cảnh Ngôn nằm trong số đó, hắn báo danh quá trễ nên thứ tự trắc nghiệm gần như xếp chót. Cảnh Ngôn nheo mắt, không gấp gáp.

Trên đài cao quảng trường.

Một nam nhân mặt chữ điền mặc áo lam ngồi trên ghế khách, cười nói với Cảnh Thành Dã:

- Cảnh tộc trưởng, chúc mừng, đại tái Cảnh gia lần này xuất hiện nhiều võ giả cửu trọng thiên, đến giờ đã được chín người đúng không? Còn một số chưa tham gia trắc nghiệm, xem ra có hy vọng được mười người cửu trọng thiên.

Nam nhân là tộc trưởng Lưu gia. Lưu gia xem như gia tộc hạng hai trong Đông Lâm thành, có quan hệ không tệ với Cảnh gia, đại khái phụ thuộc vào Cảnh gia. Nên Cảnh gia đại tái, tộc trưởng Lưu gia đích thân đến dự.

Cảnh Thành Dã nghe vậy cười nói:

- Ừm, đúng là không tệ. Những người này đều là tử đệ Cảnh gia dưới hai mươi lăm tuổi.

Cảnh Thành Dã khá vừa lòng, nửa tháng trước trong đại tái Lâm gia, tử đệ cửu trọng thiên dưới hai mươi lăm tuổi của Lâm gia chỉ được tám người.

Cảnh gia dù kém xa gia tộc số một Triệu gia nhưng vượt mặt Lâm gia đã đủ vui rồi.

Chợt từ ghế khách khác vang lên tiếng hừ chen ngang, cao ngạo:

- Hừ!

Người này hừ lạnh xong quái dị nói:

- Tiểu tử áo xanh kia là Cảnh Ngôn đúng không? Gần đây tiểu tử này hoạt động sôi nổi, rớt xuống cảnh giới Tiên Thiên mà còn hăng hái như thế, da dày thật. Cảnh tộc trưởng, đệ nhất thiên tài Cảnh gia bây giờ là cảnh giới gì?

Người này là tứ trưởng lão của Triệu gia.

Cảnh Ngôn đánh bị thương Triệu Đăng Thiên tiểu nhi tử của tộc trưởng Triệu gia, tứ trưởng lão Triệu gia gai mắt Cảnh Ngôn là lẽ tất nhiên. nhưng nói câu đó trong trường hợp này thì hơi quá đáng.

Đám người Cảnh Thành Dã đen mặt.

Chương 70 - Chú Ý Và Lo Lắng

Trên ghế thượng khách số ít người quan hệ thân thiết với Cảnh gia hơi cau mày nhìn tứ trưởng lão Triệu gia nói chuyện.

Nhưng Triệu gia là gia tộc lớn số một Đông Lâm thành, được nhiều người ủng hộ hơn xa Cảnh gia. Chỉ tính trong ghế thượng khách này, người gần gũi với Triệu gia nhiều hơn người bênh Cảnh gia.

Có một số người xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện.

Khi tứ trưởng lão Triệu gia Triệu Chấn Sơn nói ra câu tràn ngập khiêu khích, đám người hóng chuyện tinh thần tỉnh táo thỉnh thoảng liếc hướng Triệu Chấn Sơn, Cảnh Thành Dã.

Mắt Cảnh Thành Dã tối sầm giây lát sau đó cười nói:

- Cảnh giới của Cảnh Ngôn đang nhanh chóng phục hồi, tin tưởng chỉ vài năm là sẽ lại thăng cấp Tiên Thiên.

Mắt Cảnh Thành Dã lấp lóe lửa giận, gã bỗng thấy tức giận, cảm giác Triệu Chấn Sơn nói như thế là vũ nhục Cảnh gia. Nhưng đang đại tái, Cảnh Thành Dã là tộc trưởng Cảnh gia, phải kiềm chế lại. Nếu gã xung đột gay gắt với Triệu Chấn Sơn sẽ bị người khác xem trò cười.

Triệu Chấn Sơn tiếp tục châm chích:

- Cảnh tộc trưởng tin tưởng vào Cảnh Ngôn nhiều quá, nhưng theo ta thấy Cảnh tộc trưởng đừng lãng phí nhiều tài nguyên cho tiểu tử này. Không phải ta nói Cảnh Ngôn không thể thăng cấp Tiên Thiên, ta cảm thấy lỡ hắn lên Tiên Thiên

rồi lại rớt cảnh giới thì Cảnh gia bị tổn thất lớn. Người ta hay nói ngã một lần khôn ra một chút, Cảnh tộc trưởng và các vị trưởng lão Cảnh gia cũng nên suy nghĩ cho kỹ.

Tứ trưởng lão Cảnh gia, Cảnh Thiên Anh trầm giọng nói:

- Triệu trưởng lão lo lắng nhiều cho Cảnh gia ta rồi, nhưng chuyện của Cảnh gia, Triệu trưởng lão là người ngoài tốt nhất đừng xen vào!

Cảnh Thiên Anh nhìn Triệu Chấn Sơn chằm chằm:

- Còn về Cảnh Ngôn, hắn là một trong tử đệ ưu tú nhất Cảnh gia, ta tin tưởng tương lai hắn sẽ có thành tựu lớn.

Cảnh Thiên Anh nhìn quảng trường bên dưới, Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh đang chờ trắc nghiệm.

Triệu Chấn Sơn cười phá lên:

- Ha ha ha! Cảnh gia đúng là xuống dốc, tộc trưởng Cảnh Thiên dẫn dắt Cảnh gia trở thành một trong ba gia tộc lớn cúa Đông Lâm thành, giờ có lẽ chỉ vài năm Cảnh gia sẽ bị thay thế. Ha ha, một võ giả Võ Đạo thất trọng thiên mà là một trong tử đệ ưu tú nhất gia tộc, ta biết nói gì nữa đây?

Rõ ràng Triệu Chấn Sơn tới để kiếm chuyện.

Sau khi Cảnh Ngôn đánh bị thương Triệu Đăng Thiên ở Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, Triệu gia định buộc Cảnh gia giao hắn ra. Nhưng tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã tìm đến Lâm gia, hai bên hiệp nghị.

Nếu chỉ có như thế thì Triệu gia chẳng ngán, thế nhưng Cảnh Thành Dã tìm thành chủ Đông Lâm thành. Ngay lúc đó thành chủ kêu Triệu Đương Nguyên tộc trưởng Triệu gia đến, dặn dò phải giải quyết chuyện này ổn thỏa. Vì mâu thuẫn của Cảnh Ngôn và Triệu Đăng Thiên người có lỗi không phải là Cảnh Ngôn.

Triệu Đương Nguyên tức hộc máu, nhưng buộc phải nể mặt thành chủ.

Vì vậy chuyện này chìm xuống.

Hôm nay đại tái Cảnh gia, Triệu Đương Nguyên kêu tứ trưởng lão Triệu Chấn Sơn đi dự, mục đích không cần nói cũng biết.

Mặt Cảnh Thiên Anh đen thui, nhấn mạnh:

- Hừ, tuy bây giờ Cảnh Ngôn chỉ có tu vi thất trọng thiên nhưng Lý Thiên Phúc Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến còn không đánh lại hắn, đã nói lên Cảnh Ngôn ưu tú.

Triệu Chấn Sơn cười thâm hiểm:

- Ha ha, tiểu tử Cảnh Ngôn có nhiều thủ đoạn, ngay cả Lý Thiên Phúc cũng bị mắc mưu.

Lời ngầm là Triệu Chấn Sơn không tin Cảnh Ngôn dựa vào sức mình đánh bại Lý Thiên Phúc.

Cũng đúng, không chỉ mình Triệu Chấn Sơn nghĩ vậy, đừng nói đám người ngoài, trong cao tầng Cảnh gia cũng có nhiều người cho rằng có ẩn tình.

Đặc biệt là đám người đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ sau lưng khinh thường Cảnh Ngôn.

Nếu là Võ Đạo thất trọng thiên còn có thể đánh bại võ giả Võ Đạo bát trọng thiên, nhưng võ giả thất trọng thiên mà đánh bại võ giả cửu trọng thiên thì vớ vẩn. Huống chi Lý Thiên Phúc là người nổi bật trong võ giả cửu trọng thiên.

Một chủ quản đứng trước thủy tinh trắc nghiệm trên quảng trường kêu tên Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đến chỗ ta trắc nghiệm cảnh giới.

Cảnh Ngôn nghe kêu nhấc chân đi trời.

Cảnh Ngôn hơi khom người chào:

- Thời Vũ chủ quản khỏe.

Cảnh Thời Vũ, tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, một trong chủ quản Cảnh gia. Năm nay Cảnh Thời Vũ mới hơn ba mươi tuổi, kiếp sống Võ Đạo của nàng có hy vọng trở thành Tiên Thiên cảnh.

Trong võ giả cảnh giới Tiên Thiên ở Cảnh gia cho đến nay chỉ có một người sống, đó là bát trưởng lão Cảnh Thanh Trúc.

Không chỉ mình Cảnh gia, mấy gia tộc khác cũng hiếm có nữ võ giả cảnh giới Tiên Thiên. Trên thế giới này võ giả nữ giới yếu hơn võ giả nam giới một chút. Đương nhiên trong nữ võ giả cũng có người cực kỳ xuất sắc, nghe nói thành chủ Lam Khúc quận thành, nhân vật khống chế toàn bộ Lam Khúc quận là một nữ nhân.

Cảnh Thời Vũ gật đầu với Cảnh Ngôn:

- Ừm, Cảnh Ngôn, ngươi hãy trắc nghiệm cảnh giới đi.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Rõ!

Cảnh Ngôn tiến lên trước thủy tinh trắc nghiệm. Ánh mắt hắn nghiêm túc, nguyên khí di chuyển trong kinh mạch Võ Đạo.

- Cảnh Ngôn trắc nghiệm!

- Mau xem, không biết bây giờ cảnh giới của Cảnh Ngôn là gì.

- Đoạn thời gian trước hắn tham gia trắc nghiệm mỗi tháng một lần của gia tộc cảnh giới là Võ Đạo thất trọng thiên, giờ không biết lùi bước hay tiến bộ.

Lúc trước Cảnh Ngôn từ cảnh giới Tiên Thiên rớt xuống Võ Đạo tam trọng thiên, người Cảnh gia còn mới mẻ. Nên Cảnh Ngôn tăng lên hay tụt cảnh giới thật khiến người hoang mang.

Thông thường cảnh giới của võ giả khó bị rớt xuống, trừ phi bị thương nặng hao tổn kinh mạch Võ Đạo mới khiến rớt cảnh giới, thực lực giảm thấp.

Lúc trước Cảnh Ngôn không có dấu hiệu bị hư hoại kinh mạch Võ Đạo, hắn rớt cảnh giới không có nguyên nhân gì, đám người Cảnh Thành Dã không tìm ra ngọn nguồn.

Một số võ giả thân thiết với Cảnh Ngôn lẩm bẩm:

- Bát trọng thiên! Bát trọng thiên!

Đã hai tháng từ lần trắc nghiệm trước, không chừng Cảnh Ngôn đã đến tu vi bát trọng thiên.

Trên đài cao quảng trường, đám người tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã chú ý Cảnh Ngôn trắc nghiệm. Bọn họ thầm lo lỡ như hắn lại rớt cảnh giới thì không biết Triệu Chấn Sơn Triệu gia sẽ móc mỉa gì nữa.

Cảnh Thành Dã thầm cầu nguyện:

- Tuyệt đối đừng tụt xuống!

Việc này liên quan mặt mũi cả gia tộc, nếu Cảnh Ngôn đến bát trọng thiên thì Triệu Chấn Sơn sẽ ngậm miệng. Hai tháng trước Cảnh Ngôn còn là thất trọng thiên, bây giờ là bát trọng thiên thì tốc độ tiến bộ xứng là một trong tử đệ ưu tú nhất Cảnh gia.

Chương 71 - Bị Mù Mắt

Vì dù trong Triệu gia gần mấy chục năm qua chưa từng xuất hiện một võ giả nào có thể trong vòng hai tháng từ thất trọng thiên tăng lên đến bát trọng thiên.

Cảnh Ngôn đứng trước thủy tinh trắc nghiệm, bàn tay dán lên thủy tinh.

Nguyên khí chậm rãi chui ra khỏi thân thể rót vào thủy tinh trắc nghiệm.

Ánh sáng đỏ vọt nhanh lên.

- Nhất trọng thiên!

- Nhị trọng thiên!

- Tam trọng thiên!

- …

- Lục trọng thiên! Lục trọng thiên!

- Oa, thất trọng thiên, võ giả cao cấp!

- Ha ha ha! Cảnh giới của Cảnh Ngôn ca không rơi, ta đã nói rồi, Cảnh Ngôn ca sẽ không rớt cảnh giới nữa.

Khi thủy tinh trắc nghiệm tỏa ánh sáng đỏ vượt qua vạch thất trọng thiên, đám võ giả vây xem nhiều người ngoác mồm cười.

Đa số người Cảnh gia Cảnh Thành Dã ở trên đài cao thở phào nhẹ nhõm.

Không rớt xuống là tốt rồi, tốt rồi.

Ong ong ong ong ong!

Ánh sáng đỏ trong thủy tinh trắc nghiệm không ngừng lại, chỉ chớp mắt đã vượt qua vạch bát trọng thiên.

- Hưm?

- Cái gì? Cảnh giới bát trọng thiên?

- Sao có thể như vậy? Trong thời gian ngắn ngủi …

Vô số tử đệ Cảnh gia lộ biểu tình giật mình. Bọn họ giật nảy mình, khó thể kiềm nén cảm xúc.

Vì ba tháng trước Cảnh Ngôn trắc nghiệm cảnh giới của mình, nhiều người chính mắt thấy cảnh giới của hắn chỉ là Võ Đạo lục trọng thiên.

Khi ấy Cảnh Ngôn đã luận bàn với Cảnh Lục Thành, tu vi lục trọng thiên đánh bại Cảnh Lục Thành cảnh giới thất trọng thiên.

Hai tháng trước Cảnh Ngôn trắc nghiệm trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, được hiệp hội phán định là tu vi Võ Đạo thất trọng thiên.

Tức là lúc ấy trong một tháng Cảnh Ngôn từ Võ Đạo lục trọng thiên thăng cấp đến Võ Đạo thất trọng thiên, lấy cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên đánh bại Lý Thiên Phúc mạnh mẽ.

Lúc tin tức truyền đến nhiều người Cảnh gia không tin được, nhưng sau đó Cảnh Ngôn bế quan không ra khỏi cửa, một số người muốn tìm tòi nghiên cứu đều bị hộ vệ ngăn trước cửa tiểu viện chỗ hắn ở.

Hai tháng trôi qua, lại trắc nghiệm trong gia tộc đại tái, Cảnh Ngôn tu vi bát trọng thiên.

Mọi người không giật mình mới lạ.

Đám người Cảnh Thành Dã lòng thầm mong chờ nhưng chỉ ôm hy vọng, họ không cho rằng cảnh giới của Cảnh Ngôn có khả năng đến bát trọng thiên.

Bây giờ sự thật bày ngay trước mắt.

Mặt Cảnh Thành Dã đỏ hồng hưng phấn kêu lên:

- Giỏi, giỏi lắm! Cảnh Ngôn không uổng là một trong tử đệ ưu tú nhất của Cảnh gia ta!

Cảnh Thành Dã rất phấn khởi, sau đó liếc sang tứ trưởng lão Triệu gia Triệu Chấn Sơn.

Triệu Chấn Sơn sắc mặt âm trầm. Trước khi Cảnh Ngôn trắc nghiệm Triệu Chấn Sơn chuẩn bị một bụng lời châm chọc, chực chờ có kết quả trắc nghiệm là ném hết ra. Dù Cảnh Ngôn vẫn giữ tu vi Võ Đạo thất trọng thiên thì Triệu Chấn Sơn sẽ chẳng chút kiêng dè mỉa mai, nhưng bây giờ hắn đã là Võ Đạo bát trọng thiên. Nếu Triệu Chấn Sơn nói ra những lời đó thì chính lão cũng thấy trái lương tâm, những người khác sẽ khinh thường lão, cho rằng lão ghen tỵ.

Triệu gia cũng không có tử đệ ưu tú như vậy.

Nên Triệu Chấn Sơn buộc phải câm mồm.

Lồng ngực Triệu Chấn Sơn uất nghẹn, lòng thầm rít gào:

- Chết tiệt! Khốn kiếp!

Xoẹt!

Trong khi đám người Cảnh gia hưng phấn, người ngoài ngạc nhiên, ánh sáng đỏ trong thủy tinh trắc nghiệm lại nhảy vọt lên vượt qua vạch cửu trọng thiên.

Xôn xao!

Đám người nổ chảo dầu.

- Không! Ta bị mù mắt, chắc chắn mù mắt rồi!

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Ta không tin, sao có thể là Võ Đạo cửu trọng thiên?

- Trời ạ, chết tiệt, Cảnh Ngôn tu luyện đột phá dễ như ăn cơm uống nước sao?

- …

Những tử đệ Cảnh gia thuộc mạch đại trưởng lão Cảnh gia Cảnh Xuân Vũ, có quan hệ xấu với Cảnh Ngôn đều nhảy loi choi la làng.

Tử đệ Cảnh gia thân với Cảnh Ngôn thì nghẹn họng, thở hổn hển nhìn thủy tinh trắc nghiệm trân trối.

Cảnh Ngôn chậm rãi rút tay về, nhe hàm răng trắng với Cảnh Thời Vũ trợn mắt há hốc mồm đứng một bên.

Đằng trước thủy tinh trắc nghiệm trừ Cảnh Ngôn và Cảnh Thời Vũ ra không có ai khác, nên nàng thấy rõ ánh sáng đỏ trong thủy tinh. Lòng Cảnh Thời Vũ vô cùng rung động, thẫn thờ một lúc.

Cảnh Thời Vũ cũng là tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, một đường tu luyện vững tin biết bao. Cảnh Thời Vũ là thành viên cực kỳ xuất sắc của Cảnh gia, tương lai có hy vọng bước vào Tiên Thiên cảnh. Nhưng khi so với Cảnh Ngôn thì hình như nàng là phế vật.

Cảnh Thời Vũ suy nghĩ lung tung, liên tưởng lúc Cảnh Ngôn ở cảnh giới thất trọng thiên đã đánh bại Lý Thiên Phúc, vậy bây giờ sức chiến đấu của hắn mạnh cỡ nào?

Chắc Cảnh Ngôn có thể càn quét võ giả dưới Tiên Thiên. Dù bảy, tám võ giả cửu trọng thiên liên hợp lại cũng khó đánh thắng Cảnh Ngôn.

Cảnh Thời Vũ ngây người hai, ba giây sau mới lớn tiếng tuyên bố:

- Cảnh Ngôn, võ giả cửu trọng thiên!

Mặt Cảnh Thời Vũ đỏ ửng, mắt lấp lánh ánh sáng.

Trên đài cao.

Đám người Cảnh Thành Dã biểu lộ khoa trương.

- Ha ha ha ha ha ha!

Cảnh Thiên Anh lạc giọng:

- Ta đã nói mà, Cảnh Ngôn rất nhanh sẽ quay về Tiên Thiên cảnh!

Trong thanh âm chất chứa rõ vui sướng.

Hầu như trắc nghiệm cao tầng Cảnh gia mắt sáng rỡ, siêu hưng phấn. Hỏi ai sắc mặt âm trầm thì chỉ có đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, vì lão luôn gai mắt Cảnh Ngôn, thầm hận hắn.

Cảnh Xuân Vũ thầm rít gào:

- Thằng nhãi khốn nạn này tu luyện cái kiểu gì!?

Ánh mắt Cảnh Thành Dã nghiêm túc quét ghế thượng khách tìm kiếm Triệu Chấn Sơn, cười nói:

- Triệu trưởng lão giờ đã biết sự ưu tú của Cảnh Ngôn rồi đi?

Mới rồi Triệu Chấn Sơn vũ nhục Cảnh gia nay bị tát mặt.

Nhìn biểu tình như táo bón của Triệu Chấn Sơn khiến Cảnh Thành Dã thầm sướng, gã rất hy vọng người đứng chỗ đó không phải Triệu Chấn Sơn mà là tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên.

Những người ngồi ghế thượng khách lục tục lên tiếng chúc mừng:

- Chúc mừng, chúc mừng!

- Cảnh tộc trưởng, đại tái Cảnh gia lần này xuất hiện mười võ giả cửu trọng thiên dưới hai mươi lăm tuổi, Cảnh gia ghê gớm.

- Đặc biệt là Cảnh Ngôn, thật khiến người bất ngờ. Cảnh gia sẽ càng lúc càng cường thịnh.

Trên quảng trường, Cảnh Ngôn trở về bên Cảnh Tử Kỳ.

Cảnh Tử Kỳ nhìn Cảnh Ngôn từ trên xuống dưới, tặc lưỡi tán thán, có chút cảm khái:

- Cảnh Ngôn, ngươi tu luyện kiểu gì vậy? Lúc trước ngươi mười bốn tuổi bước vào Tiên Thiên đã khiến vô số người Đông Lâm thành ngước nhìn. Bây giờ mới có mấy tháng đã từ tam trọng thiên lên cửu trọng thiên.

Chương 72 - Khiêu Chiến Lôi Chủ

Ngày xưa Cảnh Ngôn tuy có thiên tư siêu đẳng, là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành gần mười năm nay, nhưng khi đó tốc độ tu luyện của hắn thua xa hiện giờ.

Cảnh Tử Kỳ không đoán ra Cảnh Ngôn thăng cấp Tiên Thiên sẽ mất bao nhiêu thời gian, rất khó đoán trước. Ngày xưa Cảnh Ngôn mất hai năm mấy gần ba năm mới từ cửu trọng thiên đột phá đến Tiên Thiên. Bây giờ có lẽ không cần tới hai năm.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta có kinh nghiệm nên bây giờ đột phá cảnh giới khá quen thuộc với ta.

Cảnh Ngôn sẽ không nói cho ai biết về Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, Càn Khôn Giới. Nay thực lực của hắn còn nhỏ yếu, nếu những cường giả biết về công pháp khủng bố này thì Cảnh Ngôn không giữ gìn được.

Không phải Cảnh Ngôn không tin tưởng Cảnh Tử Kỳ, chỉ vì sự việc quan trọng, trước khi chưa có đủ thực lực, mọi tin tức liên quan Thương Khung Đệ Nhất Thần Công nên để nó mục trong bụng hắn.

Lại chờ giây lát, còn lại một ít tử đệ Cảnh gia cũng trắc nghiệm xong.

Đến đây thì đại tái Cảnh gia, giai đoạn thứ nhất trắc nghiệm đã chấm dứt. Có tổng cộng một ngàn hai trăm bốn mươi thành viên đều qua trắc nghiệm, mất hơn một canh giờ.

Trên đài cao quảng trường, tộc trưởng Cảnh Thành Dã hào hùng tuyên bố:

- Các vị tử đệ Cảnh gia, giai đoạn trắc nghiệm đã kết thúc, tiếp theo các ngươi sẽ vào giai đoạn thứ hai, khiêu chiến. Trong các người chỉ có năm mươi người vượt qua giai đoạn khiêu chiến đi vào chung kết. Tiếp theo bắt đầu giai đoạn khiêu chiến!

Khi nói chuyện Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, thấy nữ nhi Cảnh Tử Kỳ đứng cùng hắn, Cảnh Thành Dã cười gật đầu với hai người.

Cảnh Thành Dã dứt lời mấy chục chủ quản tản ra.

Chủ quản nói với đám đông tử đệ Cảnh gia tham gia đại tái:

- Các thành viên Cảnh gia tham gia đại tái hãy giao lệnh bài dự thi cho ta.

Các tử đệ Cảnh gia đưa thẻ gỗ lĩnh ở chỗ ghi danh cho chủ quản.

Cảnh Ngôn cũng giao ra thẻ gỗ của mình.

Các thẻ gỗ được đặt trong một rương gỗ to lớn màu đen, hộ vệ gia tộc nâng lên đài cao.

Cảnh Thành Dã nói với Cảnh Xuân Vũ:

- Đại trưởng lão hãy đến rút đi.

Cảnh Xuân Vũ sẵn lòng nhận lời:

- Được!

Cảnh Xuân Vũ đến trước hòm to thò tay vào cái lỗ to cỡ đầu người, khuấy nhẹ rồi rút ra một tấm thẻ gỗ.

Cảnh Xuân Vũ nhìn tấm thẻ, hét to:

- Ta đọc tên ai thì người đó lên lôi đài!

Cảnh Xuân Vũ báo ra cái tên đầu tiên:

- Cảnh Tiểu Nguyệt lên lôi đài khiêu chiến!

Cảnh Xuân Vũ lại đọc tên thứ hai:

- Cảnh Đại Ngưu lên lôi đài!

Động tác của đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ rất nhanh, liên tục rút ra các thẻ gỗ. Cảnh Xuân Vũ kêu tên, các tử đệ Cảnh gia tham gia đại tái đi lên từng lôi đài.

Có tổng cộng năm mươi lôi đài.

Thời gian một tách trà qua đi, năm mươi người lên lôi đài khác nhau.

Cảnh Thành Dã híp mắt, giọng vang bên tai từng người:

- Bây giờ đã chọn xong năm mươi lôi chủ nhóm đầu tiên. Những người khác khiêu chiến lôi chủ, khiêu chiến thành công sẽ trở thành lôi chủ mới. Mỗi người khiêu chiến chỉ có thể khiêu chiến với một lôi chủ một lần, khiêu chiến thất bại không được khiêu chiến nữa. Mỗi người tối đa được khiêu chiến mười lần. Giai đoạn khiêu chiến đặt thời gian là ba canh giờ, bây giờ bắt đầu khiêu chiến! Bắt đầu tính thời gian!

Giai đoạn khiêu chiến là cực kỳ tàn khốc.

Chỉ có ba canh giờ, sau khi qua thời gian năm mươi người còn đứng trên lôi đài mới được vào giai đoạn chung kết cuối.

Năm mươi lôi chủ bị rút thăm đầu tiên khá xui xẻo, sớm ở trên lôi đài nghĩa là bị khiêu chiến càng nhiều lần.

Đạo lý rất đơn giản, thời gian giai đoạn khiêu chiến giới hạn trong ba canh giờ, nếu có người vào phút cuối lên lôi đài đối chiến, chỉ cần hạ gục lôi chủ là trực tiếp vào chung kết.

Năm mươi lôi đài do chủ quản, quản sự Cảnh gia phụ trách giám sát.

Năm mươi lôi chủ đứng trên lôi đài chờ người khác khiêu chiến.

Người dưới lôi đài nhìn chằm chằm lôi chủ, phân tích thực lực từng lôi chủ.

Giai đoạn khiêu chiến cần sách lược, dù ngươi có thực lực vào giai đoạn chung kết nhưng nếu sách lược không đúng, rất có thể sẽ bị đào thải. Dù sao mỗi trận đấu sẽ tiêu hao số nguyên khí nhất định.

Võ giả cảnh giới Võ Đạo bát trọng thiên nếu liên tục bị võ giả thất trọng thiên khiêu chiến cũng sẽ mất sức, lỡ lúc đó có võ giả bát trọng thiên lên đài, một người luân phiên chém giết, một người rung đùi chờ thời, hai người so đấu khỏi nghĩ cũng biết kết quả.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú vào năm mươi lôi chủ.

Ánh mắt Cảnh Ngôn ngừng lại trên người một võ giả nam giới mặc trường bào màu vàng:

- Cảnh Lạc Anh!

Cảnh Ngôn hơi quen thuộc Cảnh Lạc Anh này, sau khi hắn rớt cảnh giới người này là một trong số những người sinh động nhất mắng hắn là phế vật. Cảnh Lạc Anh là người ủng hộ trung thực mạch đại trưởng lão.

Nếu chỉ bị châm chọc bình thường Cảnh Ngôn còn bỏ qua được, nhưng hễ có cơ hội Cảnh Lạc Anh sẽ hết sức biểu đạt miệt thị hắn.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên lạnh lùng, thầm nghĩ:

- Chọn ngươi!

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Tử Kỳ đứng cạnh mình:

- Tử Kỳ tỷ, ta đi lên khiêu chiến lôi chủ đây.

Cảnh Tử Kỳ nhìn thẳng Cảnh Ngôn, khuyên nhủ:

- Cảnh Ngôn không chờ một lát sao? Thời gian còn sớm mà, khiêu chiến trong vòng một nén nhang cuối cùng cũng được, hoàn toàn đủ thời gian.

Với thực lực của Cảnh Ngôn tất nhiên vào chung kết, thực lực quá mạnh thì không cần suy xét nhiều về sách lược. Nhưng nếu khiêu chiến bây giờ hơi lãng phí nguyên khí, nên Cảnh Tử Kỳ kêu Cảnh Ngôn bớt tốn chút sức.

Cảnh Ngôn lắc đầu, bâng quơ nói:

- Không sao, bây giờ đi lên vừa lúc.

Nguyên khí của hắn hùng hậu biết bao. Cảnh Ngôn cảm thấy hắn đứng trên lôi đài chắc không bao nhiêu người có lá gan khiêu chiến. Nếu thật sự có kẻ mắt mù, hắn không ngại cho đối phương một bài học, đa số loại người này đều thuộc mạch đại trưởng lão.

Cảnh Ngôn nhìn bóng dáng Cảnh Xuân Vũ trên đài cao, sau đó hắn bước ra ngoài.

Cảnh Ngôn cười chào hỏi chủ quản Cảnh Thời Vũ phụ trách lôi đài này:

- Thời Vũ chủ quản, thật trùng hợp.

Lúc này chưa có ai ra khiêu chiến, tính luôn Cảnh Ngôn mới được hai, ba võ giả đến gần lôi đài.

Cảnh Thời Vũ mắt lóe tia sáng, hỏi:

- Ha ha, Cảnh Ngôn muốn khiêu chiến lôi chủ của lôi đài này?

Chương 73 - Khiêu khích đại trưởng lão

Cảnh Ngôn cảm giác thái độ của Cảnh Thời Vũ đối với mình hơi thay đổi. Trước hắn hắn trắc nghiệm cảnh giới mặc dù nàng đối xử khách sáo, nhưng so với bây giờ thì tăng thêm chút tôn kính từ tận đáy lòng. Không phải nói lúc trước Cảnh Thời Vũ coi khinh Cảnh Ngôn, chẳng qua thế giới này cường giả làm vua, có thực lực mới kiếm được nhiều tôn kính hơn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Thời Vũ chủ quản, ta muốn khiêu chiến lôi chủ lôi đài này.

Trên lôi đài, Cảnh Lạc Anh sắc mặt âm trầm.

Khi Cảnh Ngôn đi hướng lôi đài của gã là gã đã đoán hắn muốn khiêu chiến. Cảnh Lạc Anh biết từ sau khi Cảnh Ngôn bị trục xuất ra Thần Phong học viện, gặp ở đâu gã cũng buông lời chửi rủa nhục nhã hắn. Cảnh Ngôn gai mắt gã là lẽ đương nhiên.

Chủ quản Cảnh Thời Vũ lớn tiếng tuyên bố:

- Cảnh Ngôn khiêu chiến Cảnh Lạc Anh!

Cảnh Thời Vũ mỉm cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể lên lôi đài.

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Đa tạ!

Cảnh Ngôn đưa mắt nhìn hướng Cảnh Lạc Anh xanh mặt đứng trên lôi đài, hắn cười tủm tỉm tới gần.

Khi Cảnh Ngôn bước lên lôi đài, Cảnh Lạc Anh gầm lên:

- Cảnh Ngôn, người ta sợ ngươi nhưng Cảnh Lạc Anh ta đây không sợ!

Cảnh Lạc Anh biết dù gã cố tỏ ra yếu thế Cảnh Ngôn cũng sẽ không nhận thua rồi xuống lôi đài. Dù sao phải đánh một trận, chẳng bằng tỏ ra cứng rắn chút, ít nhất khiến người đứng sau lưng vừa lòng biểu hiện của gã.

Cảnh Lạc Anh không yếu, có tu vi Võ Đạo bát trọng thiên giống như Cảnh Xuyên Lăng.

Nhưng nếu Cảnh Xuyên Lăng đấu với Cảnh Lạc Anh sẽ bị đánh bại.

Cảnh Lạc Anh bước vào Võ Đạo bát trọng thiên đã khá lâu, lĩnh ngộ võ học thấu suốt. Trong số tử đệ Cảnh gia cảnh giới bát trọng thiên thực lực của Cảnh Lạc Anh coi như mạnh. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra Cảnh Lạc Anh đủ chuẩn vào giai đoạn chung kết.

Nghe Cảnh Lạc Anh rống, nhìn khuôn mặt đối phương vặn vẹo, Cảnh Ngôn cười cười.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Cảnh Lạc Anh, ta cho ngươi một cơ hội, lập tức nhận thua lăn xuống lôi đài.

Thái độ hờ hững của hắn toát ra vẻ lạnh lùng.

Cảnh Lạc Anh sửng sốt sau đó càng giận điên lên:

- A?

Cảnh Ngôn rõ ràng đang nhục nhã gã. Nếu gã cứ rời khỏi lôi đài thế này thì về sau còn mặt mũi gì xuất hiện trước mặt

người khác? Đặc biệt là gã còn địa vị trong mạch đại trưởng lão không?

Cảnh Lạc Anh hét to một tiếng:

- Ngươi nằm mơ!

Cảnh Lạc Anh rút trường đao ra, bộc phát nguyên khí xông hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Lạc Anh không ngu, gã biết Cảnh Ngôn mạnh hơn mình nhiều. Nói thật lòng Cảnh Lạc Anh không muốn đánh nhau với Cảnh Ngôn, nhưng trong tình huống này nếu gã không dám đánh một trận thì còn mặt mũi gì. Cảnh Lạc Anh định bụng quơ quào vài cái, ai đều biết Cảnh Ngôn thực lực mạnh, dù gã thua cũng chẳng bị phê phán.

Khí thế Cảnh Ngôn nghiêm túc:

- Muốn chết!

Cảnh Ngôn thậm chí không rút kiếm ra, chỉ đẩy chưởng kèm theo nguyên khí bàng bạc nhẹ nhàng đẩy ra ngoài.

Rất nhiều người chú ý Cảnh Ngôn và Cảnh Lạc Anh đối chiến, thấy rõ hai người đánh nhau.

- Có chuyện gì?

- Cảnh Ngôn quá sơi sẩy, không thèm dùng vũ khí của mình?

- Hình như hắn tu luyện võ học kiếm kỹ? Giờ không dùng vũ khí, tay không thi triển võ học kiếm kỹ sao?

- Tự tin hơi lố.

Một số người cau mày lắc đầu nghị luận.

Đối với võ giả thì uy lực võ học siêu đáng sợ, dù là võ học hạ phẩm cũng tăng thêm lực lượng kinh người cho võ giả.

Tại sao võ giả tứ trọng thiên mạnh hơn võ giả tam trọng thiên nhiều đến thế?

Chênh lệch cảnh giới chỉ là một nhân tố trong đó, không phải nguyên nhân chính, võ học mới là ngọn nguồn.

Võ giả tam trọng thiên hầu như không thể thi triển võ học nào, vì nguyên khí không đủ cho võ học tiêu hao. Võ giả tứ trọng thiên thì có thể thi triển võ học hạ phẩm. Võ giả tứ trọng thiên tổ đội có thể săn giết linh thú nhất giai. Võ giả tam trọng thiên đối mặt linh thú tam giai chỉ có nước chờ chết, đông người hơn vẫn vô dụng, trừ phi nhiều người đến mức có thể tiêu hao chết linh thú.

Trên đài cao quảng trường, đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Mới có chút thực lực đã cuồng vọng không biên giới, nít ranh chưa ráo máu đầu!

Cảnh Xuân Vũ không nói tên ai nhưng người ta biết lão đang ám chỉ Cảnh Ngôn.

Cảnh Thiên Anh lườm đại trưởng lão một cái nhưng không lên tiếng, lão cau mày. Cảnh Thiên Anh cũng cho rằng Cảnh Ngôn không nên sơ sẩy như vậy, có thể giải quyết chiến đấu nhanh thì đừng giở trò hoa hòe gì, không dùng vũ khí, võ học thì dù Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Lạc Anh cũng sẽ hao phí nhiều nguyên khí.

Làm vậy là không được!

Bùm!

Trên lôi đài, Cảnh Lạc Anh thấy Cảnh Ngôn không dùng vũ khí thì nhếch mép cười nhạt, lòng sôi sùng sục.

Mắt Cảnh Lạc Anh sáng rực, đầu óc xoay chuyển nhanh thầm nghĩ:

- Ha ha, cơ hội tốt! Nếu ta đánh bại Cảnh Ngôn thì sẽ …

Nhưng rất nhanh suy nghĩ này tan biến trong âm thầm.

Cảnh Lạc Anh cảm nhận lực lượng đáng sợ đụng mạnh vào, thúc giục võ học dựng lên màn đao, lực lượng va chạm màn đao tan vỡ như trứng gà đụng vào cục đá.

Sau đó Cảnh Lạc Anh bay ngược ra ngoài.

- A!

Cảnh Lạc Anh hét thảm kèm theo một chuỗi tiếng nổ, gã bay ra khỏi lôi đài.

Những lôi đài mỗi cái dài rộng hai mươi thước, khá lớn. Nhưng Cảnh Lạc Anh bay thẳng ra ngoài, trước vô số cặp mắt nhìn chăm chú gã như con chó chết lăn lông lốc dưới nền đất quảng trường.

Cảnh Lạc Anh phun ra búng máu:

- Phụt!

Kinh mạch Võ Đạo toàn thân đau rát, Cảnh Lạc Anh bị thương rất nặng.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Lạc Anh ở phía xa, lạnh nhạt nói:

- Mới rồi ta đã cho ngươi một cơ hội, kêu ngươi rời khỏi lôi đài nhưng ngươi không cần cơ hội này.

Cảnh Ngôn ra tay với mục đích là không cho Cảnh Lạc Anh tiếp tục tham gia đại tái gia tộc. Vết thương như thế Cảnh Lạc Anh phải đi chữa trị ngay, sau đó nằm trên giường một thời gian.

Cảnh Ngôn sẽ không nương tay cho người như Cảnh Lạc Anh, huống chi gã thuộc mạch đại trưởng lão.

Cảnh Ngôn nhìn hướng đài cao quảng trường, cười càng rạng rỡ.

Đại trưởng lão và Cảnh Ngôn ánh mắt giao nhau, lão rít qua kẽ răng:

- Đáng giận!

Thằng nhãi Cảnh Ngôn đang khiêu khích lão!

Chương 74 - Không Mặt Mũi Gặp Người

Cảnh Xuân Vũ bừng bừng lửa giận, mấy vị trưởng lão thì thầm sung sướng.

Đừng thấy các trưởng lão Cảnh gia mặt ngoài thân thiết, ngầm có tranh đấu. Ai đều muốn tử đệ mạch của mình mạnh hơn người ta, được nhiều tài nguyên gia tộc bồi dưỡng.

Cảnh Lạc Anh mới bị Cảnh Ngôn đánh thương nặng thuộc mạch Cảnh Xuân Vũ, bình thường với thực lực của gã sẽ chiếm một danh ngạch chung kết, nhưng bây giờ gã không thể tham gia đại tái nữa, vậy dư ra danh ngạch cho người của các trưởng lão thêm một cơ hội.

Nhìn Cảnh Xuân Vũ sắc mặt âm trầm, mấy vị trưởng lão thầm sung sướng, mặt ngoài không lộ vẻ gì.

Cảnh Thời Vũ đứng bên mép lôi đài lớn tiếng tuyên bố:

- Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Lạc Anh, trở thành lôi chủ mới!

Hai hộ vệ chạy lại nâng Cảnh Lạc Anh bị thương nặng xuống.

Gia tộc đại tái tranh giành rất kịch liệt, bị thương là chuyện thường.

Thông thường miễn không chết người thì chẳng có gì ghê gớm, cao tầng gia tộc sẽ không bắt chặt không thả. Nhưng nếu có người chết sẽ đưa vào tầm nghiêm trọng. Nếu là ác ý giết người thì gia tộc sẽ đưa trừng phạt tương ứng cho hung thủ.

Nếu trong tình huống nguy cấp không nặng tay là mình bị thương nặng, thậm chí chết, vậy xem như kẻ giết người phòng vệ chính đáng.

Cảnh Ngôn đứng trên lôi đài nheo mắt chờ người khác khiêu chiến.

Xem tình huống này người bình thường không có lá gan đi lên khiêu chiến Cảnh Ngôn. Chỉ bị đánh bại còn đỡ ,vẫn có cơ hội khiêu chiến người khác nhưng nếu bị đánh như Cảnh Lạc Anh thì bi kịch, ai đều nhìn ra Cảnh Ngôn có nắm chắc đơn giản đánh bại Cảnh Lạc Anh, gã bị thương nặng là vì hắn cố ý nặng tay.

Trên đài cao quảng trường.

Một hộ vệ chạy nhanh đến, biểu tình hốt hoảng.

Hộ vệ hành lễ, nói nhỏ:

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão!

Hộ vệ này là một cận vệ của đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ.

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Đang tổ chức gia tộc đại tái, chỗ này có nhiều khách khứa, nếu không có chuyện gì thì hộ vệ không được xuất hiện trên đài cao này.

Hộ vệ ngần ngừ, biểu tình thay đổi:

- Có … có chuyện, đại trưởng lão …

Đại trưởng lão trầm giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

Hộ vệ này là cận vệ của lão, khi Cảnh Xuân Vũ thấy hộ vệ liền đoán có chuyện gì tìm lão.

Hộ vệ ngần ngừ:

- Cái đó … đại trưởng lão …

Nơi này có nhiều người, hộ vệ không tiện tới gần đại trưởng lão nói nhỏ vào tai.

Đại trưởng lão trừng hộ vệ:

- Có việc thì nói, có chuyện gì không thể cho người ta biết?

Vì Cảnh Ngôn đánh bị thương Cảnh Lạc Anh, đại trưởng lão còn đang tức điên nên đối xử gay gắt với hộ vệ.

Hộ vệ rùng mình, cúi đầu nói:

- Rõ! Là chuyện của tiểu thư, tiểu thư … bị Cảnh Ngôn khi nhục!

Là lão kêu ta nói, thế thì ta nói, hộ vệ thầm nghĩ.

Cơ mặt Cảnh Xuân Vũ co giật:

- Cái gì?

Hộ vệ nói tiểu thư ý chỉ Cảnh Ngọc Cầm, nữ nhi của Cảnh Xuân Vũ, lão chỉ có một nữ nhi.

Đám người Cảnh Thành Dã cùng nhìn sang, bọn họ đều nghe lời hộ vệ nói, cũng biết hộ vệ đang nói về Cảnh Ngọc Cầm.

Tình huống gì?

Cảnh Ngôn làm sao nhục nhã Cảnh Ngọc Cầm?

Mặc dù nhan sắc của Cảnh Ngọc Cầm không kém nhưng quá lớn tuổi, chắc Cảnh Ngôn không đến nỗi đói bụng ăn quàng đi?

Cảnh Thành Dã hắng giọng, biểu tình quái dị nói:

- Khụ khụ! Chuyện này … có lẽ có hiểu lầm gì?

Trong đám người cũng có nhiều người nghĩ như Cảnh Thành Dã. Cảnh Xuân Vũ nghe hộ vệ nói cũng nghĩ tới chuyện như vậy.

Hộ vệ nói:

- Đại trưởng lão, tiểu thư kêu ngài qua.

Cảnh Xuân Vũ tức giận nói:

- Khốn kiếp! Nếu nàng có chuyện thì đến đây nói là được, tại sao kêu ta qua?

Lão là đại trưởng lão Cảnh gia, thân phận tôn quý, đang bận chủ trì gia tộc đại tái. Nữ nhi lại kêu lão đi gặp nàng, chẳng khác nào làm lão mất mặt trước tộc trưởng, các vị trưởng lão. Nếu là chỗ riêng tư thì làm vậy không sao.

Hộ vệ mặt ủ mày chau:

- Bẩm đại trưởng lão, tiểu thư không tiện lại đây.

Hộ vệ không muốn truyền lời chút nào, nhưng không có cách nào, gã là cận vệ của Cảnh Xuân Vũ, nếu đắc tội nữ nhi của lão thì sau này làm sao sống yên? Gã đành cắn răng đến.

- Hừ!

Cảnh Xuân Vũ bất đắc dĩ nói với Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng, ta đi một lát rồi về, nha đầu này càng lúc càng kỳ cục.

Cảnh Xuân Vũ thầm khó hiểu không biết Cảnh Ngọc Cầm có chuyện gì, tại sao nói là bị Cảnh Ngôn nhục nhã.

Cảnh Xuân Vũ chửi thầm trong bụng:

- Thằng nhãi khốn nạn Cảnh Ngôn đáng chết!

Cảnh Xuân Vũ vội vàng cùng hộ vệ đi xuống đài cao quảng trường.

Sau khi rời đi Cảnh Xuân Vũ hỏi hộ vệ:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hộ vệ không cách nào giải tích:

- Ta … ta cũng không biết nên nói sao.

Nói sao bây giờ? Nói là tiểu thư bị Cảnh Ngôn đánh thành đầu heo sao?

Thấy vẻ mặt của hộ vệ khiến Cảnh Xuân Vũ đi nhanh hơn, Cảnh Ngọc Cầm đang ở chỗ lão ngụ lại.

Vèo vèo!

Cảnh Xuân Vũ đi nhanh như gió chớp mắt đã đến biệt viện mình cư ngụ, lão xông vào trong. Lão rất lo lắng cho nữ nhi bảo bối duy nhất của mình.

Đại trưởng lão đi vào sân, quét mắt bốn phía hét to:

- Ngọc Cầm? Ngọc Cầm đâu?

Một nữ nhân trên cổ nâng đầu heo nghẹn ngào lao ra khỏi phòng:

- Phụ thân! Phụ thân!

Cảnh Xuân Vũ thấy nữ nhân kia thì mặt đanh lại, nhìn kỹ khuôn mặt của đối phương, lòng thầm chửi:

- Bà nội nó, hù chết lão phu!

Thấy đầu leo lao đến gần Cảnh Xuân Vũ vội lắc mình né sang bên.

Cảnh Xuân Vũ tức giận chất vấn hộ vệ vào sau:

- Thằng khốn, nữ nhi của ta đâu?

Đầu heo đứng ngây tại chỗ nhìn Cảnh Xuân Vũ:

- Phụ thân, nữ nhi là Ngọc Cầm đây.

Cảnh Xuân Vũ kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Cảnh Xuân Vũ đã nghe ra giọng nói đó dường như là nữ nhi Ngọc Cầm, đối phương mặc đồ cũng là kiểu nữ nhi hay mặc.

Hộ vệ nói nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Đại trưởng lão, đây đúng là tiểu thư.

Cảnh Xuân Vũ cất bước đi tới bên cạnh Cảnh Ngọc Cầm, nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng một lúc lâu.

Cảnh Xuân Vũ hít sâu, người run rẩy khó tin hỏi:

- Ngọc Cầm, ngươi bị sao thế này? Sao mặt ra như vậy? Hả?

Nữ nhi của lão bị gì? Xảy ra chuyện gì?

Cảnh Ngọc Cầm bụm mặt khóc toáng lên:

- Phụ thân! Phải … phải báo thù cho nữ nhi! Nữ … nữ nhi không có mặt mũi gặp ngươi!

Chương 75 - Cho Cảnh Ngôn Một Bài Học

Nghe Cảnh Ngọc Cầm kể lại xong Cảnh Xuân Vũ cảm giác lồng ngực nghẹn lại muốn bể phổi.

Cảnh Xuân Vũ tức điên, bất chấp thân phận chửi thề trước mặt nữ nhi và hộ vệ.

- Cảnh Ngôn! Bố tiên sư cha nhà mi! Tổ cha nó!

Vèo!

Cảnh Xuân Vũ không nói nhiều với Cảnh Ngọc Cầm, lắc người ra khỏi biệt viện.

Cảnh Xuân Vũ hét to bên ngoài biệt viện chỗ Cảnh Thiên Long ở:

- Thiên Long! Thiên Long!

Cảnh Thiên Long tuy đã vào ba học viện lớn tu luyện nhưng gia tộc còn giữ lại biệt viện cho gã, ngẫu nhiên gã từ Hồng Liên học viện về gia tộc có thể tùy thời vào ở.

Cảnh Thiên Long đang nhắm mắt vận chuyển nguyên khí nghe bên ngoài vang tiếng hét tức giận của gia gia Cảnh Xuân Vũ.

- Gia gia?

Cảnh Thiên Long cau mày lắc người lao ra:

- Gia gia sao vậy?

Đồ ngốc cũng cảm nhận được lửa giận của Cảnh Xuân Vũ, đôi mắt già rực cháy ngọn lửa.

Người Cảnh Xuân Vũ run rẩy nói:

- Thiên Long, ngươi phải dạy Cảnh Ngôn bài học thay ta! Thằng nhãi đáng chết, đáng chết!

Cảnh Thiên Long khó hiểu hỏi:

- Gia gia sao bỗng đổi ý? Mới lúc trước gia gia còn khuyên ta bỏ qua cho Cảnh Ngôn, dù ta có đối chiến với Cảnh Ngôn cũng đừng nặng tay. Tại sao bây giờ …?

Đoạn thời gian trước đám người tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã tìm Cảnh Xuân Vũ bàn bạc, hy vọng lão kiềm chế Cảnh Thiên Long lại, dù sao gã là tôn tử của lão. Sau khi suy nghĩ Cảnh Xuân Vũ đã nói chuyện với Cảnh Thiên Long.

Cảnh Xuân Vũ nói một tràng:

- Thằng nhãi đó rất đáng hận, quá đáng! Thiên Long, ngươi không biết, mới gần đây nhãi ranh đó đánh cô cô của ngươi! Thằng khốn chết tiệt, ngay trong chợ khu tây, trước mặt vô số người ngoài hắn dám làm như vậy! Thật là tức chết lão phu!

Cảnh Xuân Vũ mất hết mặt mũi. Nữ nhi của lão bị Cảnh Ngôn đánh thành đầu heo ngay giữa chợ, không biết người ngoài bàn tán những gì rồi. Chỉ tưởng tượng đã làm Cảnh Xuân Vũ cảm giác mặt già nóng ran, giống như người Cảnh Ngôn đánh không phải Cảnh Ngọc Cầm mà là lão. Cảnh Ngôn không thèm để lão vào mắt.

Khí thế Cảnh Thiên Long dâng lên, mắt bắn ra tia sáng:

- Cái gì? Có chuyện như vậy? Cảnh Ngôn tự tìm chết mà! Tôn nhi đi thăm cô cô!

Quảng trường Cảnh gia.

Theo thời gian trôi qua trên năm mươi lôi đài ngày càng nhiều đối chiến.

Dù sao giai đoạn khiêu chiến chỉ kéo dài ba canh giờ, miễn có chút thực lực, tự tin vào bản thân đều sẽ đi thử một phen. Có thua một lần có thể làm lại lần hai, thua lần hai thì khiêu chiến lần thứ ba, bốn. Mỗi người có rất nhiều lần cơ hội.

Nhưng trên lôi đài Cảnh Ngôn đứng đến nay chưa có ai khiêu chiến.

Cảnh Ngôn thích tình trạng này, hắn híp mắt dưỡng thần.

Giai đoạn khiêu chiến đã kéo dài hơn một canh giờ, qua thêm hơn một canh giờ nữa là Cảnh Ngôn sẽ vào chung kết.

Trên đài cao quảng trường, đám người tộc trưởng Cảnh Thành Dã suy nghĩ miên man.

- Đại trưởng lão có chuyện gì nhỉ?

- Từ lúc đại trưởng lão rời đi rồi quay về thì sắc mặt rất đáng sợ, như muốn ăn thịt người.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Đám người Cảnh Thành Dã thầm suy đoán có chuyện gì làm Cảnh Xuân Vũ tức giận như thế.

Những người ngoài cũng lộ biểu tình đầy ẩn ý.

Ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường lặng lẽ đến gần Cảnh Xuân Vũ, hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy đại trưởng lão?

Trong trưởng lão Cảnh gia quan hệ của Cảnh Dụ Tường và Cảnh Xuân Vũ rất thân thiết, hai người này lần nào trong hội trưởng lão cũng cùng tiến cùng lùi, Cảnh Dụ Tường luôn theo ý Cảnh Xuân Vũ. Lúc này xem sắc mặt Cảnh Xuân Vũ khó chịu theo lẽ tự nhiên Cảnh Dụ Tường quan tâm hỏi một câu.

Cảnh Xuân Vũ nhìn Cảnh Dụ Tường, trầm ngâm giây lát. Cảnh Xuân Vũ thật tình không muốn nói ra chuyện này nhưng

lão biết không lâu sau đám người tộc trưởng đều sẽ biết. Không chỉ có nhóm tộc trưởng, những tử đệ gia tộc bình thường đều sẽ biết, chuyện này không thể giấu diếm được.

Bây giờ tin tức còn chưa truyền ra vì sáng nay trong chợ không có nhiều người Cảnh gia. Người Cảnh gia đa số chạy tới quảng trường, chỉ có quản sự, mấy hộ vệ chợ có mặt tại hiện trường.

Nhưng chuyện này không thể giấu diếm, rất nhiều người ngoài trông thấy, bên trong Cảnh gia chưa có tin gì nhưng chắc chắn bên ngoài đã ồn ào.

Cảnh Xuân Vũ im lặng một lúc sau cùng nói:

- Ngọc Cầm bị Cảnh Ngôn đánh.

Cảnh Dụ Tường kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Đám người Cảnh Thành Dã nghe thế con ngươi co rút.

Mới rồi cận vệ của Cảnh Xuân Vũ nói Cảnh Ngọc Cầm bị Cảnh Ngôn nhục nhã làm họ nghi ngờ chuyện mười tám cộng, ai ngờ là Cảnh Ngôn đánh Cảnh Ngọc Cầm.

Cảnh Dụ Tường tức giận bày tỏ bất mãn, lớn tiếng quát mắng:

- Thằng nhãi chết tiệt trong mắt không có trưởng bối, vô pháp vô thiên!

Đám người Cảnh Thiên Anh cau mày không nói chuyện.

Cảnh Thành Dã làm tộc trưởng buộc lòng lên tiếng:

- Chắc bên trong có hiểu lầm gì, Cảnh Ngôn sẽ không lỗ mãng như vậy.

Cảnh Xuân Vũ cười nhạt:

- Hiểu lầm? Hừ! Hiểu lầm, ha ha.

Cảnh Dụ Tường thấy tình huống này cảm giác nên bày tỏ cái gì, lão luôn xem Cảnh Xuân Vũ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, lúc này mà không tỏ thái độ có khi chọc Cảnh Xuân Vũ bất mãn.

Cảnh Dụ Tường ngẫm nghĩ, nói:

- Cảnh Ngôn quá cuồng vọng!

Nói rồi Cảnh Dụ Tường nhảy xuống đài cao.

Trong hơn ngàn tử đệ Cảnh gia tham gia giai đoạn khiêu chiến đại tái Cảnh gia trên quảng trường có một người ngay từ đầu không nhúc nhích, chỉ đứng yên một chỗ toát ra khí thế cực mạnh, tử đệ Cảnh gia không dám đến gần.

Tử đệ Cảnh gia này tên Cảnh Sa Hà, cũng là một trong tử đệ trẻ tuổi ưu tú nhất Cảnh gia, là tôn tử của ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường.

Tính cách Cảnh Sa Hà rất cao ngạo, tự kỷ tự phụ, đương nhiên thực lực cũng siêu mạnh. Cảnh Sa Hà là một trong mười võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên trẻ tuổi nhất Cảnh gia.

Cảnh Dụ Tường xuống đài cao đến gần Cảnh Sa Hà:

- Sa Hà!

Cảnh Sa Hà liếc hướng Cảnh Dụ Tường, hỏi:

- Gia gia, có gì không?

Tử đệ Cảnh gia bình thường thì còn lâu Cảnh Sa Hà mới quan tâm, mọi người biết tính cách của gã nên xung quanh không ai đứng gần. Nhưng Cảnh Sa Hà không thể nào lơ đẹp gia gia của mình.

Cảnh Dụ Tường gật đầu nói:

- Ừm, có chút việc. Sáng nay Cảnh Ngọc Cầm nữ nhi của đại trưởng lão bị Cảnh Ngôn đánh. Ngươi cũng biết quan hệ của ta và đại trưởng lão nên ta phải làm chút gì.

Con ngươi Cảnh Sa Hà co rút nhìn hướng lôi đài Cảnh Ngôn đứng:

- Ý của gia gia là kêu ta đi dạy Cảnh Ngôn bài học?

Chương 76 - Ngươi Không Thể Nào Là Đối Thủ Của Ta

Cảnh Ngôn trên lôi đài phát hiện ánh mắt lạnh băng của Cảnh Sa Hà ở phía xa, hắn nhìn lại.

Ánh mắt hai người cách không trung giao nhau.

Cảnh Dụ Tường cười gượng:

- Ha ha, đúng là ta có ý này.

Cảnh Dụ Tường biết thực lực của Cảnh Ngôn vô cùng mạnh mẽ, lúc ở cảnh giới thất trọng thiên dám đấu với Lý Thiên Phúc tuyển thủ át chủ bài của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Giờ Cảnh Ngôn đã vào cửu trọng thiên chắc chắn càng mạnh nữa.

Tôn tử của lão Cảnh Sa Hà mặc dù là võ giả cảnh giới cửu trọng thiên, nhưng bản thân Cảnh Dụ Tường cảm thấy khả năng gã có thể đánh bại Cảnh Ngôn không lớn.

Cảnh Dụ Tường nói tiếp:

- Sa Hà, ý ta là ngươi đi lên tranh tài một phen với Cảnh Ngôn, làm cho có là được, không nhất định phải đánh bại Cảnh Ngôn.

Cảnh Dụ Tường không muốn vì lấy lòng Cảnh Xuân Vũ đẩy tôn tử liều mạng đánh với Cảnh Ngôn, không đáng. Chỉ cần cho Cảnh Xuân Vũ thấy thái độ của lão là đủ rồi.

Cảnh Dụ Tường không tiện nói tỉ mỉ, lão biết tính cách của tôn tử, nếu lão nói rõ ra chắc chắn tôn tử sẽ nghĩ mình bị vũ nhục.

Cảnh Sa Hà thu về tầm mắt, gật đầu với Cảnh Dụ Tường:

- Ta biết.

Cảnh Dụ Tường không nói nhiều nữa:

- Tốt, ngươi xem tình hình rồi làm.

Cảnh Dụ Tường xoay người rời đi, trở lại đài cao quảng trường.

Đám người Cảnh Thành Dã thấy rõ hành động của Cảnh Dụ Tường.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh cười lạnh nhìn Cảnh Dụ Tường, không nói chuyện. Mặc dù Cảnh Thiên Anh trơ trẽn hành vi của Cảnh Dụ Tường nhưng đó là tự do của người ta, lão thích vuốt mông ngựa Cảnh Xuân Vũ, tứ trưởng lão có muốn ngăn cản cũng không có lý do.

Sắc mặt Cảnh Xuân Vũ dịu lại, nói với Cảnh Dụ Tường:

- Dụ Tường, ngươi không cần làm như vậy.

Ngoài miệng nói không cần nhưng trong bụng Cảnh Xuân Vũ rất mát dạ, nếu Cảnh Dụ Tường không làm gì chắc chắn sẽ khiến lão lấn cấn trong lòng.

Cảnh Dụ Tường dõng dạc chính nghĩa nói:

- Đây là điều ta nên làm, đại trưởng lão. Cảnh Ngôn quá kiêu ngạo cuồng vọng, không thèm để trưởng bối vào mắt, sau này còn thế nào nữa?

Cảnh Xuân Vũ nhíu mày nói:

- Nhưng Sa Hà thực lực không tệ cũng khó đánh lại Cảnh Ngôn.

Cảnh Xuân Vũ nghe Cảnh Ngọc Cầm nói hai hộ vệ cửu trọng thiên trong chợ cộng thêm mấy hộ vệ bát trọng thiên hợp

sức lại cũng không đánh thắng Cảnh Ngôn, từ đó thấy được hắn mạnh cỡ nào.

Cảnh Dụ Tường mỉm cười nói:

- Không sao, Sa Hà tự biết tính toán, nếu Cảnh Ngôn thật sự lợi hại như thế thì cũng hết cách. Nhưng Sa Hà cũng rất mạnh, gần đây đột phá một chút, cách Tiên Thiên cảnh rất gần.

Giai đoạn khiêu chiến tiếp tục diễn ra, thời gian ngắn dần.

Trên đài cao quảng trường, tộc trưởng Cảnh Thành Dã lớn tiếng tuyên bố thời gian còn lại của giai đoạn khiêu chiến:

- Còn nửa canh giờ cho giai đoạn khiêu chiến!

- Còn thời gian một nén nhang cho giai đoạn khiêu chiến!

- Còn thời gian một tách trà cho giai đoạn khiêu chiến!

Thời gian dần đến điểm cuối.

Cảnh Dụ Tường nhíu chặt mày:

- Có chuyện gì? Tại sao Sa Hà chưa khiêu chiến Cảnh Ngôn?

Sắp hết thời gian, chỉ còn cỡ một tách trà, nếu hai đối thủ lực lượng ngang nhau đối chiến thời gian một tách trà không đủ kết thúc.

Cảnh Dụ Tường thầm nghi ngờ tôn tử không định khiêu chiến Cảnh Ngôn.

Mặt Cảnh Xuân Vũ lại đen thui, nhiều lần liếc xéo Cảnh Dụ Tường, loáng thoáng lộ ra bất mãn.

Ngươi mới nói Cảnh Sa Hà tôn tử của ngươi sẽ khiêu chiến Cảnh Ngôn nhưng đến bây giờ còn chưa nhúc nhích, ngươi đang đùa với ta?

Đầu óc Cảnh Xuân Vũ suy nghĩ miên man.

Không trách Cảnh Xuân Vũ bất mãn, nếu ban đầu Cảnh Dụ Tường không làm hành động đó còn dễ nói. Giờ mọi người đều thấy Cảnh Dụ Tường làm gì, thế nhưng Cảnh Sa Hà không có biểu thị nào khác. Vậy chẳng phải đang nói Cảnh Dụ Tường quan hệ tốt nhất với Cảnh Xuân Vũ nhưng không thèm để lão vào mắt?

Cảnh Dụ Tường hơi lúng túng, lão không biết nên giải thích ra sao. Lúc này Cảnh Dụ Tường không tiện lại xuống đài cao tìm Cảnh Sa Hà, không còn nhiều thời gian, nếu lão ép gã khiêu chiến Cảnh Ngôn, lỡ hại gã không có thời gian khiêu chiến lôi chủ khác, đánh mất cơ hội vào giai đoạn chung kết thì sao?

Cảnh Dụ Tường không thể lấy tiền đồ của tôn tử ra đùa được.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Cảnh Sa Hà này không tới khiêu chiến ta sao?

Lúc Cảnh Dụ Tường xuống đài cao tìm Cảnh Lạc Anh là Cảnh Ngôn đã đoán được ý của lão. Cảnh Ngôn đinh ninh Cảnh Sa Hà sẽ đến khiêu chiến mình, nhưng giai đoạn khiêu chiến sắp kết thúc mà không thấy gã có hành động gì.

Chợt con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Hưm?

Khi Cảnh Ngôn cho rằng Cảnh Sa Hà từ bỏ khiêu chiến mình thì Cảnh Sa Hà nhúc nhích, còn đi hướng lôi đài chỗ hắn.

Cảnh Ngôn nở nụ cười:

- Rốt cuộc vẫn đến, nhưng tới hơi muộn, sợ là trận chiến này chưa chấm dứt đã hết giai đoạn khiêu chiến. Có vẻ Cảnh Sa Hà rất tự tin.

Cảnh Ngôn đã đoán được ý đồ của Cảnh Sa Hà.

Cảnh Sa Hà không cho rằng hành động này cắt đứt cơ hội vào chung kết gia tộc đại tái của mình, gã nghĩ làm vậy là cắt đứt cơ hội vào chung kết của Cảnh Ngôn.

Chỉ cần đánh bại Cảnh Ngôn trong trận chiến này là hắn không có cơ hội khiêu chiến lôi chủ khác, hắn sẽ dừng bước tại đây, không cách nào vào giai đoạn chung kết cuối cùng.

Cảnh Ngôn nheo mắt, khóe môi cong lên lạnh lùng:

- Ha ha, ác lắm, nhưng mà …

Cảnh Sa Hà trầm giọng nói với Cảnh Thời Vũ đứng ở mép lôi đài:

- Chủ quản, Cảnh Sa Hà ta muốn khiêu chiến Cảnh Ngôn!

Khi nói chuyện với Cảnh Thời Vũ nhưng Cảnh Sa Hà luôn nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Cảnh Thời Vũ liếc Cảnh Sa Hà một cái, nói nhanh:

- Có thể! Cảnh Sa Hà, lên lôi đài đi.

Cảnh Thời Vũ phụ trách lôi đài này khá nhẹ nhàng, từ lúc bắt đầu đến bây giờ cộng thêm trận khiêu chiến này mới chỉ có hai trận.

Cảnh Thời Vũ nhìn Cảnh Ngôn, thầm phỏng đoán giữa hắn và Cảnh Sa Hà rốt cuộc ai đi vào giai đoạn chung kết.

Vèo!

Cảnh Sa Hà nhảy người lên vững vàng đáp xuống lôi đài, đối diện từ xa với Cảnh Ngôn.

Cảnh Sa Hà nhìn Cảnh Ngôn, lạnh lùng nói:

- Cảnh Ngôn, gia tộc đại tái lần này của ngươi đến đây chấm dứt!

Cảnh Sa Hà nói chắc như ăn bắp, tràn trề tự tin với bản thân.

Cảnh Ngôn cười cười:

- Vậy sao?

Cảnh Sa Hà hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Ngươi sẽ không biết thực lực của ta mạnh đến đâu. Ta nói cho ngươi biết nếu không phải vì gia tộc đại tái lần này ta đã sớm thử đột phá Tiên Thiên cảnh! Ngươi không thể nào là đối thủ của ta! Có một điều ngươi nên hiểu rõ, ta khiêu chiến với ngươi vào lúc sắp kết thúc giai đoạn khiêu chiến là cố ý, ta muốn cho ngươi không cách nào vào giai đoạn chung kết! Bây giờ bắt đầu cuộc đối chiến của chúng ta đi!

Chương 77 - Nửa Bước Tiên Thiên

Cảnh Sa Hà nói xong rút vũ khí ra, một thanh trường kiếm màu bạc.

Trường kiếm lấp lóe tia sáng màu bạc, đây là một vũ khí thượng phẩm.

Cảnh Sa Hà khiêu chiến Cảnh Ngôn hấp dẫn ánh mắt vô số người vây xem.

Giai đoạn khiêu chiến sắp kết thúc, Cảnh Sa Hà cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên lên lôi đài khiêu chiến Cảnh Ngôn, ý đồ khỏi phải bàn cãi.

Dù ai thắng ai thua một trong hai người không cách nào vào giai đoạn chung kết.

- Cảnh Sa Hà to gan quá vậy? Không lẽ hắn cho rằng có thể đánh bại Cảnh Ngôn?

- Cảnh Sa Hà là cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên, thực lực khá mạnh trong võ giả cửu trọng thiên. Nhưng Cảnh Sa Hà mà đấu với Lý Thiên Phúc chưa chắc đánh bại được Lý Thiên Phúc.

- Ha ha, ngươi không biết cá tính của Cảnh Sa Hà sao? Cái người này luôn rất tự phụ, võ giả dưới Tiên Thiên không ai bị hắn để vào mắt, chắc đang cho rằng mình có thể chiến thắng Cảnh Ngôn.

Đám võ giả quanh quảng trường xì xầm bàn tán.

Cho đến tận đây đa số người không cho rằng Cảnh Sa Hà sẽ đấu thắng Cảnh Ngôn. Tử đệ Cảnh gia mạch đại trưởng lão, ngũ trưởng lão cũng nhẹ lắc đầu.

Bọn họ cho rằng Cảnh Sa Hà làm như vậy là chôn vùi cơ hội gia tộc đại tái của mình.

Trên đài cao quảng trường, mặt Cảnh Dụ Tường đen thui.

Lão kêu Cảnh Sa Hà khiêu chiến Cảnh Ngôn, nhưng lão chỉ muốn gã làm cho có. Cảnh Dụ Tường không ngờ đến tình huống này.

Mười võ giả cửu trọng thiên vốn có thể nhẹ nhàng vào chung kết, nhưng bây giờ có ít nhất một người bị loại.

Xoẹt!

Cảnh Sa Hà đứng trên lôi đài, nhẹ vung trường kiếm, bóng kiếm hiện ra, nguyên khí dâng lên.

- Cái gì?

- Đó là gì?

Trên quảng trường ồn ào giật mình tĩnh lặng sau đó rộ lên sóng triều lớn hơn.

Vì bọn họ thấy trước mặt Cảnh Sa Hà, trong bóng kiếm trôi nổi có một lớp sương mờ.

Mắt Cảnh Tử Kỳ lóe tia kinh ngạc, nàng là Tiên Thiên cảnh nên tất nhiên nhận ra sương trắng là cái gì.

Cảnh Tử Kỳ cắn môi, trong lòng lo lắng:

- Sao có thể như vậy?

Các cặp mắt rung động nhìn sương trắng trước mặt Cảnh Sa Hà, kinh kêu:

- Trời ạ!

- Nguyên khí hóa sương! Đó là nguyên khí hóa sương!

- Không lẽ Cảnh Sa Hà là cường giả cảnh giới Tiên Thiên?

Võ giả cấp thấp nhất cũng biết tiêu chí của cường giả Tiên Thiên cảnh, đó là khi nguyên khí ngưng tụ đến trình độ nhất định sẽ biến thành sương mù mắt thường trông thấy.

Có người cau mày nhớ lại:

- Nhưng không đúng, lúc trong trắc nghiệm rõ ràng Cảnh Sa Hà là võ giả cửu trọng thiên. Nếu hắn là Tiên Thiên cảnh thì không thể tham gia đại tái!

Lúc trắc nghiệm Cảnh Sa Hà chính xác là cửu trọng thiên, trừ phi thủy tinh trắc nghiệm bị hỏng.

Trên đài cao quảng trường.

Cảnh Thành Dã thở hắt ra, chậm rãi nói:

- Nửa Bước Tiên Thiên! Cảnh Sa Hà đã là Nửa Bước Tiên Thiên, cách Tiên Thiên cảnh chỉ có nửa bước!

Nửa Bước Tiên Thiên hay còn gọi là Võ Đạo tiểu viên mãn. Tức là dưới cảnh giới Tiên Thiên, đường Võ Đạo của võ giả đã đến trình độ viên mãn, cực hạn. Đương nhiên không phải tất cả võ giả cửu trọng thiên đều trải qua Nửa Bước Tiên Thiên, một số võ giả từ cửu trọng thiên bình thường thăng cấp Tiên Thiên cảnh.

Nhưng Nửa Bước Tiên Thiên cũng không hiếm hoi.

Võ giả Nửa Bước Tiên Thiên cảnh ở mức độ nào đó nguyên khí đã hóa sương nhưng chưa chuyển biến hoàn toàn, chỉ có một phần biến đổi. Nhưng dù chỉ có một phần nguyên khí được chuyển hóa cũng đủ làm tất cả võ giả cửu trọng thiên không theo kịp.

Nguyên khí hóa sương ẩn chứa uy lực đủ để càn quét hết võ giả cửu trọng thiên bình thường.

Các võ giả xem cuộc chiến giờ đã biết Cảnh Sa Hà tự tin do đâu. Thì ra Cảnh Sa Hà đã là Nửa Bước Tiên Thiên cảnh, hèn gì gã cho rằng mình có thể đánh bại Cảnh Ngôn.

Cảnh Dụ Tường vốn xanh mặt giờ nở nụ cười, mắt lấp lánh tia sáng. Tôn tử của lão, Cảnh Sa Hà cho lão hãnh diện. Nửa Bước Tiên Thiên cảnh cách Tiên Thiên thật sự rất gần.

Cảnh Sa Hà mới hai mươi lăm tuổi, mấy năm nữa gã có thể bước vào Tiên Thiên trước khi ba mươi tuổi. Võ giả cảnh giới Tiên Thiên dưới ba mươi tuổi có cơ hội rất lớn vào ba học viện lớn Lam Khúc quận tu luyện.

Đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ cười vỗ vai Cảnh Dụ Tường:

- Du Tường, ngươi thật là … ha ha ha, không ngờ ngươi giữ kín như vậy, Sa Hà đã là Nửa Bước Tiên Thiên mà chưa nghe ngươi nhắc bao giờ.

Cảnh Dụ Tường cười gượng:

- Ha ha …

Thật ra nếu Cảnh Dụ Tường biết Cảnh Sa Hà là Nửa Bước Tiên Thiên từ trước thì đã tuyên truyền khắp nơi, làm gì nín được? Cảnh Sa Hà là tôn tử của lão!

Cảnh Dụ Tường lúc này vừa mới biết Cảnh Sa Hà là Nửa Bước Tiên Thiên.

Ngẫm lại tính cách của Cảnh Sa Hà thì Cảnh Dụ Tường thấy thoải mái hơn, gã vốn trầm mặc kiệm lời, tính cách lãnh ngạo. Có đột phá về cảnh giới Cảnh Sa Hà không nói ra cũng bình thường.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh cau mày thầm nghĩ:

- Hơi không ổn.

Cảnh Sa Hà đã là Nửa Bước Tiên Thiên cảnh khiến Cảnh Thiên Anh thầm lo cho Cảnh Ngôn.

Nửa Bước Tiên Thiên thực lực hơn xa võ giả cửu trọng thiên bình thường.

Cách biệt giữa võ giả cửu trọng thiên và Tiên Thiên cảnh là lạch trời khó thể tính toán, hai người hầu như không thể so sánh. Nửa Bước Tiên Thiên và Tiên Thiên cảnh cách biệt rất nhỏ. Võ giả cảnh giới Tiên Thiên xem trọng võ giả Nửa Bước Tiên Thiên cảnh một chút, có một số võ giả cảnh giới Tiên Thiên gọi Nửa Bước Tiên Thiên là Ngụy Tiên Thiên.

Trên lôi đài, biểu tình của Cảnh Ngôn nghiêm túc hơn.

Nếu Cảnh Sa Hà không phải Nửa Bước Tiên Thiên thì Cảnh Ngôn hoàn toàn không cần quan tâm, dù đối phương ngang ngửa võ giả cửu trọng thiên như Lý Thiên Phúc thì hắn vẫn có thể nhẹ nhàng giải quyết. Nhưng Nửa Bước Tiên Thiên …

Nguyên khí của Cảnh Ngôn chưa bắt đầu hóa sương, hắn mới thăng cấp cửu trọng thiên.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng, lòng dâng lên chiến ý:

- Nửa Bước Tiên Thiên sao? Hãy để ta nhìn xem Nửa Bước Tiên Thiên mạnh đến đâu!

Cảnh Ngôn định đấu một trận với Cảnh Thiên Long Tiên Thiên cảnh, sao có thể lùi bước khi đối mặt võ giả Nửa Bước Tiên Thiên cảnh? Hắn làm sao có thể lùi?

Chiến!

Chiến đi!

Chương 78 - Không Phải Đối Thủ

- Cảnh Ngôn gặp rắc rối to rồi.

- Đúng thế, ta còn tưởng đại tái Cảnh gia lần này Cảnh Ngôn chắc chắn giành được hạng nhất, ai ngờ Cảnh Sa Hà Nửa Bước Tiên Thiên chặn giữa đường. Chỉ e Cảnh Ngôn gục ngã tại đây, không vô chung kết được.

- …

Người xem không ngại lớn chuyện, đối chiến càng kịch liệt đám khán giả càng hưng phấn.

Trước khi Cảnh Sa Hà bày ra Nửa Bước Tiên Thiên thì đám người này đa số nghĩ Cảnh Ngôn có thể dễ dàng đánh bại gã, giờ bọn họ đổi hướng gió.

Không thể trách họ.

Ai đều biết võ giả Nửa Bước Tiên Thiên khủng bố.

Đám người tứ trưởng lão Triệu gia biểu tình hơi thay đổi.

Không ngờ Cảnh gia xuất hiện võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên, phải chú ý kỹ Cảnh Sa Hà mới được. Vì Cảnh Sa Hà cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên tùy thời có thể thăng cấp đến Tiên Thiên cảnh.

Với ba gia tộc lớn Đông Lâm thành bất cứ gia tộc nào có thêm một cường giả Tiên Thiên cảnh đều sinh ra ảnh hưởng nhất định cho đại cục.

Trong ba gia tộc lớn chỉ có bấy nhiêu võ giả cảnh giới Tiên Thiên, mỗi tăng thêm một người sẽ nâng cao mảng lớn thực

lực tổng thể của gia tộc.

Ghế thượng khách rộ lên tiếng bàn tán rôm rả:

- Cảnh gia thật là nhân tài lớp lớp.

- Đúng rồi, trên có thiên tài như Cảnh Thiên Long, Cảnh Tử Kỳ, bây giờ xuất hiện Cảnh Sa Hà. Cảnh Ngôn tuy từng rớt cảnh giới nhưng xem ra không lâu sau sẽ trở về Tiên Thiên.

Tứ trưởng lão Triệu gia Triệu Chấn Sơn cười lớn nói:

- Ha ha, xem ra không lâu sau Cảnh gia có thể vượt qua Lâm gia.

Đại trưởng lão Lâm gia Lâm Thuấn Nhạc cũng đến dự đại tái Cảnh gia, nghe vậy nét mặt sa sầm, lườm Triệu Chấn Sơn một cái.

Ba gia tộc lớn Đông Lâm thành, Triệu gia là số một, miễn bàn cái. Lâm gia nằm trong ba gia tộc lớn có từ lâu, nội tình hơi thâm sâu. Cảnh gia mới vươn lên mấy chục năm gần đây, bình thường võ giả Đông Lâm thành đều cho rằng Cảnh gia chỉ xếp hạng ba.

Nhưng nay tốc độ vươn lên của Cảnh gia vượt qua dự đoán của nhiều người, cứ để mặc Cảnh gia phát triển thì không bao lâu sau sẽ vượt mặt Lâm gia.

Cảnh gia và Lâm gia tuy là liên minh nhưng về bản chất Lâm gia tuyệt đối không muốn thấy Cảnh gia vượt trên mình.

Đại trưởng lão Lâm gia Lâm Thuấn Nhạc vui được mới lạ.

Lâm Thuấn Nhạc biết Triệu Chấn Sơn nói như thế là châm ngòi ly gián, nhưng lão vẫn thấy khó chịu. Ngẫm lại các thiên tài Cảnh gia, Lâm Thuấn Nhạc cảm giác sau khi về gia tộc phải xin tộc trưởng ở họp thảo luận lại.

Bùm!

Trên lôi đài, Cảnh Ngôn và Cảnh Sa Hà cùng nhích người.

Nguyên khí khủng bố dâng lên trong thân thể hai người bắn tung ra. Đặc biệt nguyên khí của Cảnh Sa Hà, sương khói trắng mắt thường thấy rõ.

Đám người xem rất hào hứng.

Vì võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên khá ít, hiếm còn hơn võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Tử đệ Cảnh gia nơi đây có bao nhiêu người được cơ hội đối chiến với cường giả Nửa Bước Tiên Thiên?

Hơn nữa trận chiến này là cường giả cửu trọng thiên như Cảnh Ngôn đấu với Nửa Bước Tiên Thiên.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm quang màu bạc ngưng tụ trước mặt Cảnh Sa Hà, kiếm quang phun ra nuốt vào khí thế khiếp người.

Cảnh Sa Hà khẽ quát:

- Trường Hà Phá Diệt Kiếm!

Kiếm pháp này là một loại võ học thượng phẩm.

Qua tay Cảnh Sa Hà thi triển uy lực của nó hơn hẳn loại người như Triệu Đăng Thiên vận dụng.

Cảnh Sa Hà vừa nhúc nhích là Cảnh Ngôn cảm giác được gã lĩnh ngộ võ học thượng phẩm này vô cùng sâu sắc.

Kiếm quang màu bạc như sông dài bạc với thế sấm sét xuyên qua không gian ập hướng Cảnh Ngôn. Quanh kiếm quang có những kiếm quang mảnh nhỏ điên cuồng khuấy động không khí hình thành những vòng xoáy to cỡ bàn tay, vô cùng khủng bố.

Rõ ràng Cảnh Sa Hà không định thăm dò, gã ra tay gần như dốc hết sức. Trong mắt Cảnh Sa Hà thì Cảnh Ngôn không

thể nào đấu lại gã, nên lười thăm dò, trực tiếp đánh bại Cảnh Ngôn là xong.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn không có biểu tình, hơi nặng nề.

Cảnh Ngôn cảm nhận rõ ràng áp lực ập vào mặt, từ sau khi hắn rớt cảnh giới đây là đối thủ mạnh nhất hắn gặp phải.

Lý Thiên Phúc so với Cảnh Sa Hà kém xa mười vạn tám ngàn dặm.

Cảnh Ngôn không dám coi khinh, hắn trực tiếp sử dụng võ học trung phẩm Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng:

- Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng tuy chỉ là võ học trung phẩm nhưng được Cảnh Ngôn sửa lỗ hổng uy lực cao hơn võ học thượng phẩm bình thường một chút.

Kiếm quang đen chớp mắt ngưng tụ thành ba lớp màn kiếm.

Sông dài màu bạc va chạm mạnh với màn kiếm đen.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Võ học của hai người đấu đá tiêu hao nhau vô cùng thảm khốc trong không gian lôi đài.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia sáng:

- Nguyên khí của Cảnh Sa Hà vô cùng hùng hậu, còn hóa sương. Bàn về lượng nguyên khí thì ta không thua gì hắn, thậm chí hơn một chút. Nhưng nguyên khí hóa sương càng ngưng tụ, tinh luyện, chiếm ưu thế tuyệt đối về chất. Tuy nhiên võ học của hắn có khiếm khuyết trí mạng!

Nếu Trường Hà Phá Diệt Kiếm pháp của Cảnh Sa Hà không có sai sót thì Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng của Cảnh Ngôn không ngăn được, đáng tiếc không có nếu như.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công dẫn dắt Cảnh Ngôn sau vài lần giao đấu đã tìm ra một số lỗ hổng của Trường Hà Phá Diệt Kiếm. Cảnh Ngôn lợi dụng những lỗ hổng này cứng rắn đánh tan kiếm quang sông dài màu bạc từ bên trong.

Cảnh Sa Hà lần đầu tiên lộ ra hoảng loạn:

- Cái gì?

Không ai hiểu rõ tình cảnh hiện giờ của Cảnh Sa Hà hơn chính gã, càng không ai hiểu rõ hơn gã rằng võ học của Cảnh Ngôn đã thẩm thấu vào Trường Hà Phá Diệt Kiếm pháp gã thi triển.

Cảnh Sa Hà không nghĩ ra lý do:

- Sao có thể như vậy?

Cảnh Sa Hà không biết tại sao Cảnh Ngôn có thể làm được.

Dù Cảnh Ngôn tu luyện võ học thượng phẩm cũng không nên như vậy, sự thật thì hắn mới chỉ thi triển võ học trung phẩm Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Rõ ràng nên là Cảnh Sa Hà chiếm ưu thế, nhưng sự thật là mấy lần giao phong gã bị rơi vào thế yếu.

Cho đến nay thành viên Cảnh gia bình thường không nhận ra điều đó, nhưng cường giả Tiên Thiên cảnh trên đài cao đã nhìn thấu vi diệu bên trong.

Nhiều người, bao gồm ngồi trên ghế thượng khách đều rung động.

Không lẽ Cảnh Sa Hà Nửa Bước Tiên Thiên cũng không đánh lại Cảnh Ngôn này?

Chương 79 - Đánh Tơi Bời

Đặc biệt là ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường.

Mới giây trước những nhân vật quan trọng như các vị trưởng lão, chủ quản Cảnh gia còn chúc mừng Cảnh Dụ Tường, chúc mừng Cảnh Sa Hà tôn tử của lão bước vào Nửa Bước Tiên Thiên cảnh. Cảnh Dụ Tường cười toe toét.

Giờ phút này Cảnh Dụ Tường cười thật gượng gạo.

Vì Cảnh Sa Hà Nửa Bước Tiên Thiên mà không thể đánh bại Cảnh Ngôn trong thời gian ngắn.

Đám người trên đài cao đều nhìn ra Cảnh Ngôn hiện giờ đã bắt đầu áp chế Cảnh Sa Hà. Uy năng võ học của Cảnh Sa Hà mạnh thật, nhưng khi đối mặt Cảnh Ngôn cứ cảm thấy không có chỗ gắng sức, giống như búa sắt giã vào bông gòn.

Tiếng chúc mừng đã ngừng bặt.

Trên lôi đài, cuộc đối chiến của Cảnh Ngôn và Cảnh Sa Hà vẫn đang tiếp tục.

Cảnh Ngôn lợi dụng cơ hội chiến đấu đợt này cảm nhận huyền ảo của nguyên khí hóa sương. Cảnh Ngôn từng bước vào Tiên Thiên cảnh, nguyên khí hóa sương, nhưng cảnh giới rơi, chuyện quá khứ đã là thật lâu trước kia.

Giờ đối diện Cảnh Sa Hà, Cảnh Ngôn sinh ra cảm giác quen thuộc với nguyên khí hóa sương, dường như nguyên khí của hắn cũng rục rịch.

Cảnh Ngôn cảm giác nguyên khí của mình có dấu hiệu hóa sương.

Nhưng đang đánh nhau, Cảnh Ngôn không dám phân tâm suy nghĩ lung tung, mọi chuyện chờ kết thúc đối chiến mới từ từ ôn tập, ổn định. Giờ điều Cảnh Ngôn cần làm là tìm càng nhiều cảm giác, cảm xúc với nguyên khí hóa sương.

Hai người đánh nhau gần một nén nhang.

Lòng Cảnh Ngôn sinh ra cảm giác là đã hiểu rõ nguyên khí hóa sương, hắn thầm nghĩ:

- Tạm ổn rồi!

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiệm túc, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng xảy ra biến đổi vi diệu.

Đúng vậy, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng mới!

Kết hợp hai loại võ học Thu Phong Lạc Diệp Kiếm và Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng hình thành một loại võ học giống Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Trước đó Cảnh Ngôn chỉ thi triển Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng đã được chỉnh sửa, bây giờ kiếm pháp đột biến, thi triển ra Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng tăng uy lực kiếm quang.

Ba lớp màn kiếm quét ra, Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Cảnh Sa Hà, ngươi thua.

Sông dài kiếm quang bạc bị màn kiếm đen xâm thực, dần vỡ tan.

Cảnh Sa Hà cầm Ngân Sa kiếm, thân thể bị lực lượng to lớn đẩy lùi ra ngoài lôi đài.

Cảnh Sa Hà đứng ngoài lôi đài cắn môi ngước nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Sa Hà biết mình còn lành lặn đứng đây vì Cảnh Ngôn nương tay, gã không muốn tin nhưng không thể thay đổi sự thật đó. Gã, Nửa Bước Tiên Thiên, không đánh lại Cảnh Ngôn,

không có chút cơ may nào, dù đấu thêm một trận nữa gã vẫn có khả năng thất bại.

Cảnh Sa Hà có tính cách cực kỳ tự phụ, ở trước mắt bao người gã thua Cảnh Ngôn phải gánh áp lực lớn hơn võ giả bình thường nhiều.

Cảnh Sa Hà nói:

- Cảnh Ngôn, lần này ta thua ngươi nhưng! Khi ta chính thức bước vào Tiên Thiên cảnh thì ngươi tuyệt đối không đánh lại ta!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Chờ ngươi bước vào Tiên Thiên rồi nói đi.

Cảnh Ngôn thật sự nương tay, vì bản tính Cảnh Sa Hà tự phụ lạnh lùng cao ngạo nhưng không có ân oán gì với Cảnh Ngôn. Cảnh Sa Hà tu luyện đến ngày nay chưa bao giờ làm chuyện thương thiên hại lý.

Quan trọng nhất là Cảnh Sa Hà muốn đánh bại Cảnh Ngôn, không cho hắn vào giai đoạn chung kết đại tái nhưng lúc đánh nhau hắn không cảm nhận sát khí từ gã.

Cảnh Ngôn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công mức độ nhạy bén của ngũ giác siêu kinh người, nếu Cảnh Sa Hà muốn giết người thì hắn đã cảm nhận được. Vì những lý do trên nên Cảnh Ngôn không bị thương tử đệ Cảnh gia cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên này.

Cảnh Sa Hà xoay người bước đi nhanh.

Nguyên quảng trường Cảnh gia sôi trào.

Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Sa Hà Nửa Bước Tiên Thiên cảnh! Thoạt trông hắn thắng hơi bị nhẹ nhàng, vậy chẳng phải là Cảnh Ngôn có thực lực Tiên Thiên cảnh rồi?

Các tử đệ Cảnh gia dù nhỏ tuổi hay lớn tuổi đều giật mình.

Nhìn mặt ngoài Cảnh Ngôn mạnh hơn xa Cảnh Sa Hà, chỉ có hắn biết Cảnh Sa Hà không kém cỏi đến thế. Cảnh Ngôn có thể đánh bại Cảnh Sa Hà nhẹ nhàng vì Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cường đại, tìm ra sai sót của võ học Trường Hà Phá Diệt Kiếm mà Cảnh Sa Hà thi triển, do đó tan rã công kích của đối phương.

Thoạt trông nhẹ nhàng thật ra cực kỳ nguy hiểm.

Có điều Cảnh Ngôn khá vừa lòng, vì Cảnh Sa Hà chưa thể buộc hắn thi triển ra Trảm Nguyệt kiếm pháp mới. Trảm Nguyệt kiếm pháp mới là át chủ bài mạnh nhất của Cảnh Ngôn.

Trên đài cao quảng trường.

Triệu Chấn Sơn giật mình xoe tròn mắt nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn ở bên dưới, nỗi lòng dao động thật lâu.

Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Sa Hà đem đến rung động quá lớn cho Triệu Chấn Sơn.

Triệu Chấn Sơn hít sâu, âm trầm thầm nghĩ:

- Không thể giữ lại tiểu tử này! Sau này hắn trở về Tiên Thiên e rằng lại là một Cảnh Thiên khác, mang đến uy hiếp khó thể tưởng tượng cho Triệu gia ta.

Đại trưởng lão Lâm gia cũng nín thở.

Lâm Thuấn Nhạc thầm rít gào:

- Chết tiệt! Tại sao Lâm gia ta không xuất hiện tử đệ như vậy? Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Lâm Thuấn Nhạc thầm so sánh tôn tử Lâm Nhai với Cảnh Ngôn, vì sao cách biệt lớn đến thế?

Lâm Nhai cũng có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, đã rất ưu tú. Lâm Thuấn Nhạc biết đừng nói Lâm Nhai so sánh với Cảnh Ngôn, gã so với Lý Thiên Phúc Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến cũng đã kém xa.

Trên đài cao đám người Cảnh gia hay người ghế thượng khách đều lặng im.

Nếu Cảnh Ngôn chỉ đơn giản ưu tú thì rất nhiều người đã chúc mừng tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã. Nhưng Cảnh Ngôn quá yêu nghiệt, một số từ ngữ có thể nghĩ ra đều không đủ hình dung mức độ biến thái của Cảnh Ngôn.

Ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường hóa đá.

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã tiến lên một bước, vận chuyển nguyên khí:

- Ha ha ha! Đại tái Cảnh gia hôm nay kết thúc giai đoạn khiêu chiến, ba ngày sau tiếp tục giai đoạn chung kết!

- Cảnh tộc trưởng, ta cáo từ trước!

- Ta cũng cáo từ, trong gia tộc còn chút chuyện phải giải quyết.

- …

Người trên ghế thượng khách hơn một nửa người vội vã rời đi, người còn ngồi lại có quan hệ khá tốt với Cảnh gia, ví dụ tộc trưởng Lưu gia.

Thế lực phụ thuộc vào Cảnh gia như Lưu gia tất nhiên hy vọng Cảnh gia càng mạnh càng tốt.

Chương 80 - Cảnh Ngôn Hiểu Ra

Cảnh Ngôn đi xuống lôi đài.

Xôn xao!

Vô số người Cảnh gia bao vây Cảnh Ngôn, bọn họ chào hỏi hắn, ai nấy nhiệt tình hừng hực.

Đặc biệt một số võ giả nữ giới to gan công khai đá lông nheo với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ca! Cảnh Ngôn ca!

Người sáng suốt đều nhìn ra hạng nhất đại tái Cảnh gia mùa này chắc chắn thuộc về Cảnh Ngôn. Tuy có năm mươi người vào vòng chung kết cuối cùng nhưng trừ Cảnh Ngôn ra, bốn mươi chín người khác ai tự nhận là có thể đánh bại Cảnh Sa Hà Nửa Bước Tiên Thiên không?

Không ai có tự tin đó.

Không thể đánh bại được Cảnh Sa Hà càng miễn bàn Cảnh Ngôn.

Đối mặt đám người nhiệt tình chào hỏi, Cảnh Ngôn cười cười tùy ý chào lại.

Bây giờ điều Cảnh Ngôn muốn làm nhất là về chỗ ở của mình, nhớ lại những ý tưởng về nguyên khí hóa sương trong khi đấu với Cảnh Sa Hà.

Ngày càng nhiều người đổ xô tới, Cảnh Ngôn đành ôm quyền xin lỗi:

- Ngại quá các vị, giờ ta có việc cần đi.

Cảnh Ngôn không để bụng đám người này, nếu hắn còn là Cảnh Ngôn Võ Đạo tam trọng thiên gần như thành phế vật, e rằng bọn họ không thèm quan tâm hắn.

Gặp dịp thì chơi mà thôi, không cần để bụng.

Nhưng Cảnh Ngôn vẫn không thể đi ngay, vì có mấy vị trưởng lão Cảnh gia, một số khách quý đến gần hắn.

Giao tiếp thời gian một chén trà rốt cuộc Cảnh Ngôn và Cảnh Tử Kỳ thành công rời đi.

Cảnh Ngôn không phát hiện một góc quảng trường có ánh mắt độc ác nhìn bóng lưng mình.

Người đó là Cảnh Thiên Long, gã có xem Cảnh Ngôn và Cảnh Sa Hà đối chiến.

Cảnh Thiên Long thì thầm:

- Cho ngươi đắc ý mấy ngày, ba ngày sẽ là ngày chết của ngươi!

Cảnh Tử Kỳ cười nói, đảo tròng mắt tinh nghịch:

- Cảnh Ngôn, không ngờ ngươi có thể đánh bại Cảnh Sa Hà. Khi ta thấy nguyên khí của Cảnh Sa Hà hóa sương còn tưởng ngươi thua chắc rồi.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Cảnh Sa Hà dù sao không phải Tiên Thiên thật sự.

Trong lòng Cảnh Ngôn hơi khó chịu, vì ba ngày sau cuối cùng hắn vẫn sẽ đấu một trận với Cảnh Thiên Long. Nghe Cảnh Tử Kỳ nói Cảnh Thiên Long cực mạnh, bản thân nàng chưa chắc đánh lại gã. Hai người cùng tu luyện trong Hồng Liên học viện nên hiểu biết chút ít về nhau.

Sau khi từ biệt Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Ngôn đi nhanh hết mức về biệt viện mình cư ngụ. Hắn tĩnh tâm trong phòng, nhắm mắt nhớ lại cảm giác nguyên khí hóa sương.

Cảnh Ngôn cảm giác nguyên khí của mình có dấu hiệu biến hóa khi đấu với Cảnh Sa Hà, nhưng lúc đó hắn lo tập trung đánh nhau, không có nhiều thời gian suy nghĩ.

Lát sau Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Đáng tiếc hơi mơ hồ.

Nếu lúc đấu với Cảnh Sa Hà có thể cảm ngộ ngay tại chỗ thì hiệu quả tốt hơn nhiều. Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn cảm giác thấy được nhưng không thể chạm vào.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ buông tiếng thở dài.

Thật ra Cảnh Ngôn không chút nắm chắc cuộc chiến với Cảnh Thiên Long ba ngày sau, hắn không rõ gã có thủ đoạn gì, át chủ bài gì. Giống như Cảnh Thiên Long không biết Cảnh Ngôn có đòn sát thủ dung hợp võ học.

Cảnh Thiên Long dù sao là võ giả cảnh giới Tiên Thiên thật sự, chỉ nói mức độ nguyên khí của gã đã hơn xa Cảnh Sa Hà.

Mức độ nguyên khí của Cảnh Ngôn yếu hơn Cảnh Sa Hà chút xíu, càng miễn so sánh với Cảnh Thiên Long.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- A! Thử dùng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công xem?

Cho đến nay Cảnh Ngôn chưa tìm hiểu rõ sức mạnh của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công. Tu sửa, dung hợp võ học, hấp thu nguyên khí, dường như không có gì Thương Khung Đệ Nhất Thần Công không làm được.

Nghĩ vậy Cảnh Ngôn bắt tay thử ngay.

- Ha ha ha! Thật sự có cơ may!

Khi Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển, Cảnh Ngôn cảm giác rõ hơn.

Cảnh Ngôn nhỏ giọng nói:

- Nguyên khí hóa sương!

Cảnh Ngôn từng bước vào Tiên Thiên, không xa lạ gì quá trình này. Bây giờ khó khăn ở chỗ Cảnh Ngôn mới bước vào cửu trọng thiên không lâu, cách đột phá còn một khoảng dài.

Thời gian dần trôi.

Trong tĩnh lặng cánh tay Cảnh Ngôn chợt nhúc nhích, hắn nhanh chóng lấy ra một khối linh thạch cực phẩm sau đó hấp thu nguyên khí chứa bên trong.

Cảnh Ngôn mua mười khối linh thạch cực phẩm trong Kỳ Trân Hiên Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, giờ còn dư hai khối.

Cảnh Ngôn hấp thu nguyên khí, cảm giác hiểu ra càng lúc càng rõ ràng. Nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo không ngừng áp súc, ngưng tụ, dần dần chuyển thành sương mờ.

Cùng với quá trình hóa sương, trong kinh mạch Võ Đạo chừa khoảng trống lớn, cần nguyên khí mới lấp vào.

May mắn Cảnh Ngôn có hai khối linh thạch cực phẩm, nếu không thì ở trong tình huống này dù hắn hiểu ra cũng khó thành công hóa sương.

Hơn một ngày sau, một khối linh thạch cực phẩm bị hấp thu sạch biến thành bụi trắng. Cảnh Ngôn lập tức cầm linh thạch cực phẩm thứ hai lên.

Cứ thế trong khoảng trống đại tái Cảnh gia từ giai đoạn khiêu chiến đến chung kết, ba ngày lặng lẽ trôi.

Sáng sớm ngày thứ tư, Cảnh Ngôn mở mắt ra.

- Không ngờ thành công nguyên khí hóa sương!

Dù chuyện xảy ra trên người mình vẫn làm Cảnh Ngôn không tin nổi.

Nguyên khí hóa sương của Cảnh Ngôn không phải vì hắn bước chân vào cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên, bây giờ hắn vẫn là Võ Đạo cửu trọng thiên bình thường, lẽ ra với tình huống của hắn không thể nào nguyên khí hóa sương. Nhưng sự thật đã xảy ra, một võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên làm nguyên khí của mình hóa sương.

Cảnh Ngôn động ý niệm, một nguyên khí tuôn ồ ạt khỏi người hắn.

Phụt!

Sương trắng ngưng tụ trước người Cảnh Ngôn, bên trong ẩn chứa nguyên khí vô cùng kinh người.

Ba ngày.

Ba ngày qua thực lực của Cảnh Ngôn thay đổi về chất.

Cảnh Ngôn hít sâu, mắt sáng như sao:

- Thương Khung Đệ Nhất Thần Công!

Mắt Cảnh Ngôn chất chứa tự tin vô cùng mãnh liệt:

- Có công pháp nghịch thiên thế này thì ta lo gì không thể tung hoành Thiên Nguyên đại lục? Cảnh Thiên Long chỉ là một tiểu nhân vật với ta.

Cảnh Ngôn quay đầu nhìn sắc trời, mỉm cười nói:

- Nên đi tham gia chung kết đại tái.

Cảnh Ngôn bước ra khỏi phòng đi nhanh hướng quảng trường Cảnh gia.

Chương 81 - Loạn Chiến Tự Do

Hôm nay số người xem trên quảng trường nhiều hơn ba ngày trước rất nhiều.

Chung kết hôm nay sẽ quyết định thứ hạng cuối cùng đại tái Cảnh gia mùa này.

Còn có trận chiến giữa Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long.

Mọi người muốn biết Cảnh Ngôn có dám đối chiến với Cảnh Thiên Long không, nếu đánh nhau thì hai người sẽ chấm dứt cuộc chiến như thế nào.

Một cường giả Tiên Thiên, một cường giả đánh bại cửu trọng thiên Nửa Bước Tiên Thiên.

Nếu hai người đánh nhau sẽ cực kỳ hấp dẫn, ai muốn bỏ qua trận đấu như vậy?

Đài cao quảng trường, ghế thượng khách, hôm nay số khách quý đến dự đông hơn ba ngày trước nhiều.

Ba ngày trước nhiều người từ Cảnh gia về gia tộc của mình, kể ra chuyện xảy ra trong đại tái.

Đại tái Cảnh gia chẳng những xuất hiện một Cảnh Sa Hà Nửa Bước Tiên Thiên, còn có Cảnh Ngôn biến thái đánh bại Nửa Bước Tiên Thiên.

Nên biết ngày xưa Cảnh Ngôn mười bốn tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh, được tiếng là đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành. Nhưng lúc đó hắn là Võ Đạo cửu trọng thiên cũng

không thể nào đánh bại cường giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên.

Chỉ có thể nói Cảnh Ngôn bây giờ ở một mức nào đó biến thái hơn ngày xưa nhiều.

Các gia tộc, thế lực chú ý kỹ Cảnh Ngôn, nhìn ghế thượng khách có nhiều thủ lĩnh gia tộc, thế lực hơn ba ngày trước là biết rồi. Ba ngày trước họ không đến đông như vậy, tộc trưởng Lâm gia cũng đích thân đến.

Tới giờ, Cảnh Thành Dã tuyên bố quy tắc giai đoạn chung kết.

Cho dù Cảnh Thành Dã không nói mọi người cũng biết đại khái, mỗi mùa đại tái Cảnh gia nội dung giống nhau, dùng có thay đổi cũng rất ít.

Như đại tái mùa trước, giai đoạn chung kết là năm mươi tử đệ Cảnh gia vào vòng chung kết loạn chiến tự do. Quy tắc loạn chiến tự do là tất cả võ giả vào chung kết cùng đứng trên lôi đài to lớn.

Đúng vậy, năm mươi người đứng cùng một lôi đài sau đó đánh nhau, ai chống chọi đến phút cuối là được hạng nhất.

Nên giai đoạn chung kết thường chấm dứt rất nhanh.

Đọc quy tắc xong Cảnh Thành Dã vung tay lên, nói với năm mươi tử đệ vào chung kết:

- Năm mươi tử đệ Cảnh gia vào vòng chung kết hãy lên lôi đài!

Vù vù vù vù vù!

Các bóng người bay hướng lôi đài to lớn.

Lôi đài siêu khổng lồ, lớn hơn lôi đài bình thường gấp đôi. Cảnh gia tạo ra lôi đài này chủ yếu dùng cho chung kết đại tái.

Cảnh Ngôn lên lôi đài trước bao cặp mắt nhìn chăm chú.

Năm mươi người đứng rải rác, cảnh giác người ở gần mình. Trong chung kết dù là bằng hữu tốt cũng miễn bàn tình cảm, nếu kẻ nào mềm lòng sẽ bị đối phương đá ra lôi đài ngay. Đương nhiên có người quan hệ thân thiết sẽ âm thầm hợp tác với nhau, trước tiên cùng đuổi người khác ra lôi đài.

Quy tắc giai đoạn chung kết cho phép điều này.

Lý do Cảnh gia cho phép làm như vậy vì để những tử đệ ưu tú nhất trong gia tộc tăng cao xác suất sống sót trong hỗn chiến, xem như một loại tôi luyện tử đệ.

Năm mươi người chờ mệnh lệnh khai chiến, mỗi người nín thở âm thầm vận chuyển nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo.

Chờ giây lát Cảnh Thành Dã hét to một tiếng:

- Bây giờ bắt đầu quyết chiến!

Cảnh Thành Dã dứt lời, năm mươi người trên lôi đài cùng hành động.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Đối chiến hỗn loạn vô cùng thảm khốc, tuy lôi đài rộng bao la nhưng năm mươi người đứng bên trong khá chật chội, khó né tránh công kích của người khác.

- Bay ra đi!

- Biến ngay!

- Ha ha ha! Muốn đánh lén lão tử? Ngươi không biết lão tử sớm chú ý đến ngươi!

Trên lôi đài ồn ào các loại thanh âm.

Chợt có tiếng hét chói tai:

- A!

Mới qua vài giây đã có võ giả bị đánh bay ra khỏi lôi đài.

Người thứ nhất rơi ra lôi đài đương nhiên xếp hạng năm mươi.

Cảnh Ngôn đứng trong góc lôi đài, hắn nhìn quanh không thấy võ giả nào tấn công mình:

- Hưm?

Một tử đệ Cảnh gia đứng gần Cảnh Ngôn thấy hắn nhìn mình thì kinh hoàng la lên:

- Ôi chao Cảnh Ngôn ca, đừng xuống tay với ta! Ta … ta … ta còn muốn chống chọi một lúc!

Tử đệ Cảnh gia này bất chấp đối chiến với người khác lắc mình trốn sang một bên.

Cảnh Ngôn thấy vậy bật cười, xem ra hắn đánh bại Cảnh Sa Hà Nửa Bước Tiên Thiên trong giai đoạn khiêu chiến đã chấn nhiếp nhiều người, giảm bớt nhiều rắc rối cho hắn.

Nghĩ xong Cảnh Ngôn lười nhúc nhích, hắn đứng tại chỗ, miễn người ta không kiếm chuyện với hắn thì hắn sẽ không ra tay, dù thế nào kết quả vẫn là kéo dài thời gian giai đoạn chung kết.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Lần lượt từng tử đệ Cảnh gia bị đánh bay ra ngoài, trong quá trình khó tránh khỏi có người bị thương.

Theo thời gian trôi qua võ giả còn ở trên lôi đài ít dần.

Qua gần nửa canh giờ chỉ còn bảy người đứng trên lôi đài, tất cả đều có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên.

Một võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên mặc áo đen, bộ dáng thô kệch mắt tóe lửa chửi ba người liên hợp đánh mình:

- Chết tiệt! Mấy tên khốn tồi tệ, các ngươi bắt tay với nhau phải không?

Gã là cửu trọng thiên, nhưng ba đối thủ cũng có tu vi cửu trọng thiên. Một mình gã không đỡ nổi ba người liên hợp công kích, gã vừa chửi vừa thụt lùi.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Hưm?

Mấy người đang di chuyển tới gần chỗ Cảnh Ngôn.

Trong ba người liên minh một người cao gầy nhe răng cười nói:

- Ha ha, Cảnh Tiểu Hoa, chúng ta liên hợp không làm trái quy tắc, nếu ngươi biết điều thì ngoan ngoãn tự nhảy ra lôi đài, đỡ khỏi phải bị thương.

Người cao gầy nói vậy nhưng xuống tay không nương tình, thi triển võ học cực kỳ tàn nhẫn.

Võ giả cửu trọng thiên bộ dạng thô kệch dường như cực kỳ không cam lòng, đối mặt cục diện không có đường gỡ này gã chỉ có thể rời khỏi lôi đài:

- Xem như các ngươi giỏi! Ba ngươi nhớ kỹ, sau này đừng một mình đụng phải lão tử, nếu không lão tử làm thịt các ngươi!

Cảnh Ngôn nhìn bốn người ngày càng đến gần mình, khóe môi cong lên.

- Lên!

- Ra tay!

Gió mây thay đổi, bốn người còn đang đánh nhau bỗng cùng lao hướng Cảnh Ngôn, bao gồm võ giả thô kệch bị ba người vây giết.

Võ giả thô kệch tên Cảnh Tiểu Hoa vừa tấn công vừa hét to:

- Cảnh Ngôn, đừng trách chúng ta, muốn trách thì trách ngươi quá mạnh!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Bốn người đều là võ giả cửu trọng thiên, thi triển võ học có khí thế, uy lực siêu khủng bố.

Hiển nhiên bọn họ đã có dự mưu từ trước, đầu tiên vờ đánh nhau đến gần Cảnh Ngôn, làm hắn mất cảnh giác. Sau khi áp sát Cảnh Ngôn đột nhiên thay đổi mục tiêu, cùng tấn công hắn.

Chương 82 - Đệ Nhất Đại Tái

Bảy võ giả trên lôi đài thay đổi tình thế đột ngột.

Bùm!

Võ giả thô kệch, võ giả cao gầy, bốn người mắt hấp háy cùng tấn công Cảnh Ngôn.

Trước khi bắt đầu giai đoạn chung kết họ đã lén liên lạc, vì mỗi người biết mình không thể nào đánh thắng Cảnh Ngôn. Bọn họ muốn giành lấy hạng nhất đại tái Cảnh gia thì phải đuổi Cảnh Ngôn xuống lôi đài trước, nên bốn người kết thành hiệp nghị bí mật.

Khi bọn họ thành công tới gần Cảnh Ngôn, hắn không tấn công họ thì cả nhóm biết mình có cơ hội.

Hình như Cảnh Ngôn thật sự mất cảnh giác, đây là cơ hội tốt, họ chỉ muốn buộc hắn ra khỏi lôi đài chứ không phải giết chết. Cảnh Ngôn vốn đứng trong góc lôi đài, cách mép lôi đài rất gần, bọn họ chỉ cần buộc hắn lùi ra sau vài bước là xem như hắn ra khỏi lôi đài.

Quảng trường rộ lên tiếng kinh kêu.

Đám người xem không nhìn ra bốn người giở trò quỷ.

Cảnh Ngôn thật sự sẽ bị bốn người đẩy lùi ra lôi đài sao?

Nếu bốn người thành công thì đại tái Cảnh gia lần này Cảnh Ngôn chỉ được hạng bảy.

Cảnh Ngôn nhếch mép cười nghiền ngẫm.

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông Cảnh Ngôn nhích người, Lưu Quang kiếm biến ra màn kiếm, hắn xuyên qua đợt

công kích hợp sức của bốn người.

Sao … sao có thể?

Bốn người liên hợp hầu như chặn lại mọi góc chết nhưng bị Cảnh Ngôn tìm ra khoảng trống chính xác, tức là hắn có thể tránh khỏi bốn người thi triển võ học.

Mắt bốn người lóe tia hoảng sợ.

Nhưng bốn người không có thời gian suy nghĩ sao Cảnh Ngôn làm được, bọn họ cảm giác lực lượng đáng sợ từ hướng khác ập đến. Sau đó thân thể bốn người bay ra ngoài, rớt khỏi lôi đài.

Cảnh Ngôn nhìn bốn người chật vật té lăn quay, hắn cười khẽ.

Từ lúc bốn người bắt đầu diễn kịch là Cảnh Ngôn phát hiện được ngay. Hắn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khiến ngũ giác cực nhạy, có thể dễ dàng bao trùm các góc lôi đài.

Bốn người Cảnh Tiểu Hoa mặt ngoài đánh nhau, ba người cùng vây giết một người, nhưng Cảnh Ngôn chú ý ánh mắt bốn người thỉnh thoảng liếc mình. Ánh mắt đó chất chứa cảm xúc không phải lo Cảnh Ngôn đột nhiên tấn công họ, khi phát hiện điều này hắn liền hiểu.

Cảnh Ngôn không nhúc nhích là cố ý, chờ bốn người cho rằng sẽ thành công thì hắn mới đánh ra một kích sấm sét, làm họ từ thiên đường rớt xuống địa ngục.

Cảnh Ngôn đã chuẩn bị từ trước nên không khó khăn né khỏi công kích của họ, năng lực tiên tri của hắn quá mạnh.

Cảnh Tiểu Hoa lồm cồm bò dậy, gã nhìn Cảnh Ngôn trên lôi đài, nói với ba người khác:

- Chết tiệt, không ngờ Cảnh Ngôn phát hiện kế hoạch của chúng ta!

Võ giả cao gầy không cam lòng nói:

- Sao hắn phát hiện được? Rõ ràng chúng ta che giấu rất tốt, hầu như không có sơ hở gì.

Khoảnh khắc cả nhóm tấn công Cảnh Ngôn, võ giả cao gầy gần như chạm đến thành công, ai ngờ biến đổi lớn như vậy.

Cảnh Tiểu Hoa bất đắc dĩ xòe tay nói:

- Không biết, nhưng chắc chắn Cảnh Ngôn đã phát hiện, chỉ chờ chúng ta ra tay.

Cảnh Tiểu Hoa lớn tiếng hỏi Cảnh Ngôn đứng trên lôi đài:

- Này Cảnh Ngôn, có phải ngươi biết mục tiêu của chúng ta chính là ngươi?

Cảnh Tiểu Hoa là loại người trong thô có tinh tế, mặc dù giở thủ đoạn trên lôi đài nhưng lúc ra tay gã hét to kêu Cảnh Ngôn đừng trách họ.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Tiểu Hoa, hắn gật đầu, không nói chuyện.

Võ giả cao gầy nghiến răng:

- Cái tên biến thái này!

Lúc này trên lôi đài chỉ còn lại ba người, trừ Cảnh Ngôn ra hai võ giả cửu trọng thiên khác dốc sức đánh nhau. Hai người thực lực ngang ngửa nên đánh rất kịch liệt.

Trong đánh nhau võ giả mặc trường bào màu lục rốt cuộc tìm được cơ hội hung mãnh đánh một kích:

- Ha ha ha! Xuống cho ta!

Cùng với tiếng cười to của võ giả áo xanh, đối thủ đúng như lời gã nói bị buộc ra lôi đài.

Nguyên khí tan biến, trên lôi đài khổng lồ chỉ còn lại hai người.

Võ giả áo xanh liếc mắt nhìn Cảnh Ngôn. Gã có thấy cảnh Cảnh Ngôn một kích hất bốn võ giả cửu trọng thiên rớt xuống lôi đài.

Hỗn chiến trên lôi đài này nếu không thể mắt xem sáu đường tai nghe tám hướng thì khó chống chọi được lâu, nên gã biết trên lôi đài chỉ còn lại gã và Cảnh Ngôn.

Võ giả áo xanh bỗng biến sắc mặt, vì thấy Cảnh Ngôn chậm rãi đến gần mình. Gã sầm mặt xuống, nhăn nhó như táo bón.

Võ giả áo xanh cười toe nói:

- Cảnh Ngôn ca, không cần ca ra tay, ta tự đi!

Võ giả áo xanh biết thân biết phận, rõ ràng mình không có cơ hội đánh Cảnh Ngôn rớt lôi đài nên nói xong nhảy người tự động xuống lôi đài.

Cảnh Ngôn sửng sốt, hắn không ngờ võ giả áo xanh sẽ dứt khoát như vậy, nhưng ngẫm nghĩ lại hắn đã hiểu. Nói sao thì võ giả áo xanh đã kiếm được hạng hai. Nếu Cảnh Ngôn không quét bốn võ giả Cảnh Tiểu Hoa xuống lôi đài thì võ giả áo xanh không có cơ hội lấy hạng hai, được hạng hai đã là thu hoạch vượt sức tưởng tượng của gã.

Đến đây thì giai đoạn chung kết đại tái Cảnh gia, tự do hỗn chiến chấm dứt.

Cảnh Ngôn là võ giả duy nhất đứng trên lôi đài, tức là hạng nhất đại tái Cảnh gia mùa này.

Trên đài cao quảng trường, tộc trưởng Cảnh Thành Dã gật đầu với Cảnh Ngôn.

Cảnh Thành Dã cười nói với Cảnh Ngôn:

- Đại tái Cảnh gia mùa này đến đây hạ màn, hạng nhất đại tái đã xuất hiện, đó là Cảnh Ngôn! Cảnh Ngôn, chúc mừng ngươi!

Cảnh Ngôn hơi khom người chắp tay nói:

- Đa tạ tộc trưởng.

Cảnh Thành Dã ừ một tiếng:

- Ừm!

Sau đó Cảnh Thành Dã đọc tên năm mươi võ giả theo xếp hạng, lúc gã đọc tên thì vài hộ vệ Cảnh gia áo đen nâng từng cái rương lớn đến quảng trường.

Mọi người mắt nóng bỏng nhìn các rương to, bên trong đựng phần thưởng sắp phát cho võ giả tham gia đại tái Cảnh gia mùa này.

Chương 83 - Cảnh Ngôn Chiến Cảnh Thiên Long

Đại tái kết thúc, phát giải thưởng ngay tại chỗ.

Các tử đệ Cảnh gia tham gia đại tái xoa tay, hưng phấn chờ lĩnh thưởng.

Rất nhiều chủ quản bận rộn.

Tử đệ Cảnh gia tham gia đại tái tổng cộng hơn một ngàn người, đương nhiên trừ người vào chung kết ra võ giả khác chỉ được nhận giải an ủi. Đa số người lĩnh thưởng mười khối linh thạch.

Nên các vị chủ quản cùng nhau phát thưởng rất nhanh.

Chốc lát sau đã phát thưởng xong hết cho tử đệ Cảnh gia chưa vào giai đoạn chung kết.

Trên đài cao quảng trường, tộc trưởng Cảnh Thành Dã liếc hướng ghế thượng khách.

Đại tái Cảnh gia đã chấm dứt, những người ngồi ghế thượng khác nên lục tục rời đi mới đúng. Nhưng sự thật là các thủ lĩnh không ai chịu đứng dậy. Cảnh Thành Dã liếc mắt qua, đám người này vờ như không thấy, vẫn bàn tán rôm rả hoặc ngồi thẫn thờ.

Cảnh Thành Dã chắp tay hướng ghế thượng khách, cười gượng:

- Các vị, đại tái Cảnh gia đã kết thúc, các vị đều là người bận rộn, hay là …

Cảnh Thành Dã không nói rõ nhưng người bình thường đều nghe hiểu ý gã đuổi người.

Lâm Nam La cười xòa, mắt sáng nhìn chăm chú:

- Ha ha ha! Cảnh tộc trưởng cứ bận việc, không cần lo bên chúng ta.

Lâm Nam La là tộc trưởng Lâm gia.

Một người khác hùa theo ngay:

- Đúng đúng, nếu chúng ta có việc gì sẽ tự đi.

- Cảnh tộc trưởng lo công việc chính của mình đi.

- …

Người ngồi trên ghế thượng khách ai nấy mặt dày hơn cái mo.

Cảnh Thành Dã đen mặt, trợn trắng mắt rủa thầm trong bụng.

Đám khốn này không chịu đi, gã không thể đuổi thẳng. Cảnh Thành Dã biết cả đám chờ việc sắp xảy ra tiếp theo.

Đó là Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long đối chiến.

Cảnh Thành Dã không muốn cho đám khốn này thấy cảnh Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long đánh nhau.

Cảnh Thành Dã hít sâu, lại nhìn hướng năm mươi tử đệ Cảnh gia vào vòng chung kết. Phần thưởng cho võ giả vào chung kết sẽ do tộc trưởng tự tay phát.

Cảnh Thành Dã nhảy xuống đài cao, chắp hai tay sau lưng quát to:

- Tử đệ Cảnh gia vào chung kết hãy tới chỗ ta!

Đám người Cảnh Ngôn lao đến trước mặt Cảnh Thành Dã.

Cảnh Thành Dã mỉm cười nói với Cảnh Ngôn đứng trong đám người:

- Cảnh Ngôn, ngươi bước lên trước.

Cảnh Ngôn là hạng nhất gia tộc đại tái mùa này nên đương nhiên là người nhận thưởng trước hết.

Cảnh Thành Dã đưa ba thứ cho Cảnh Ngôn:

- Đây là thẻ vàng một vạn khối linh thạch, ngươi có thể dùng thẻ này đi bảo khố gia tộc đổi linh thạch hiện có. Trong hộp này có ba khối linh thạch cực phẩm quý giá, nhớ cất kỹ. Cái này là Thần Mộc Lệnh, có thể vào tầng ba Võ Kỹ các của gia tộc học một loại võ học.

Trong các cặp mắt nóng cháy Cảnh Ngôn giơ hai tay nhận ba phần thưởng:

- Đa tạ tộc trưởng.

Một vạn khối linh thạch, ba khối linh thạch cực phẩm, Thần Mộc Lệnh, giải thưởng làm người đỏ mắt.

Nhưng không ai phản đối, thực lực của Cảnh Ngôn lấy hạng nhất gia tộc đại tái là danh xứng với thực.

Ai không phục?

Nếu người nào cho rằng Cảnh Ngôn không đủ tư cách thì cứ đi lên luận bàn với hắn.

Cảnh Ngôn lùi xuống, Cảnh Thành Dã đọc tên khác:

- Cảnh Tam Nguyên, ngươi đi lên!

Cảnh Tam Nguyên là võ giả áo xanh tự nhảy xuống lôi đài, gã xoa hai tay đi tới trước mặt Cảnh Thành Dã. Phần thưởng của gã là sáu ngàn khối linh thạch, hai khối linh thạch cực phẩm, một tấm Thần Mộc Lệnh.

Hạng ba chỉ có bốn ngàn khối linh thạch, một khối linh thạch cực phẩm, một tấm Thần Mộc Lệnh.

Lục tục phát thưởng cho năm mươi người, một nén nhang sau mọi người đều có thưởng.

- Cảnh –Ngôn!

Cùng với tiếng gầm, một bóng người từ đằng sau bay nhanh đến.

Cảnh Ngôn đứng trên quảng trường con ngươi co rút.

Cảnh Ngôn siết chặt hai nắm tay nhìn chằm chằm bóng người bay tới:

- Rốt cuộc đến!

Bóng người kia là Cảnh Thiên Long cường giả Tiên Thiên cảnh, đệ tử của Hồng Liên học viện.

Không chỉ mình Cảnh Ngôn, trên quảng trường và xung quanh vô số người Cảnh gia cùng nhìn bóng áo vàng khí thế bàng bạc.

Nguyên khí dâng trào quanh bóng áo vàng tụ thành từng đoàn sương trắng, trông như đạp không lướt đi.

Đương nhiên với thực lực của Cảnh Thiên Long còn rất xa mới đến trình độ đạp không lướt đi, nhưng gã đạp mặt đất một lần có thể lướt ngang không trung vài trăm thước, trông như đang bay.

Vô số cặp mắt liếc qua liếc lại giữa Cảnh Ngôn áo xanh và Cảnh Thiên Long mặc trường bào màu vàng.

- Đến rồi đến rồi!

- Thiên Long ca cuối cùng ra mặt, sau khi kết thúc đại tái Thiên Long ca đến để đấu một trận với Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn dám chiến với Cảnh Thiên Long không?

Các đại nhân vật ngồi ghế thượng khách trên đài cao ngừng nói chuyện.

Màn kịch chính đến rồi.

Đối với họ đại tái Cảnh gia như món khai vị khi so với cuộc chiến giữa Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long. Đương nhiên nếu Cảnh Ngôn không có thực lực đánh bại Nửa Bước Tiên Thiên thì họ đã không háo hức xem trận chiến.

Cuộc chiến một bên nhẹ nhàng nghiền áp bên kia thì xem chán, còn bây giờ khác hẳn, võ giả cảnh giới cửu trọng thiên như Cảnh Ngôn dù không bằng Cảnh Thiên Long Tiên Thiên cảnh, nhưng hai người đối chiến sẽ rất đặc sắc.

Cảnh Thành Dã đứng trên quảng trường khí thế nghiêm nghị, mắt lóe tia lo âu. Cảnh Thành Dã không có cách nào cứng rắn ngăn cản lại trận đối chiến này, nếu Cảnh Ngôn từ chối đấu với Cảnh Thiên Long thì Cảnh Thành Dã có thể ngăn không cho Cảnh Thiên Long ra tay, nhưng trận đối chiến này là hai bên tự nguyện. Điều Cảnh Thành Dã có thể làm là bảo vệ mạng sống của Cảnh Ngôn.

Xoẹt!

Cảnh Thiên Long đáp xuống quảng trường cách Cảnh Ngôn trăm thước.

Cảnh Thiên Long chắp hai tay sau lưng nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi sẵn sàng chưa?

Hôm nay gã phải phế Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn trưởng thành siêu nhanh, lúc trước hắn rớt cảnh giới, Cảnh Thiên Long cho rằng từ nay hắn sẽ sa đọa, không tạo thành uy hiếp cho gã nữa. Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn

trưởng thành đến trình độ khủng bố thế này, đánh bại luôn Cảnh Sa Hà Nửa Bước Tiên Thiên.

Nếu chờ Cảnh Ngôn bước vào Tiên Thiên thì còn kinh khủng cỡ nào nữa?

Cộng thêm mâu thuẫn giữa hai người đã công khai, khi thực lực của Cảnh Ngôn đủ mạnh, Cảnh Thiên Long tin hắn sẽ không dễ bỏ qua cho gã. Nên bây giờ gã phải bóp chết uy hiếp này từ trong nôi.

Chương 84 - Tiền Cược Năm Vạn Linh Thạch

Gió thổi vào mặt, trường bào màu xanh phát ra tiếng phần phật trong gió, người mặc áo như pho tượng đá sừng sững vạn năm.

Xoẹt!

Trong vĩnh hằng dường như mãi mãi không thay đổi, Cảnh Ngôn áo xanh nâng hai tay lên.

Thân kiếm đen bắn tung đoàn sáng đậm, nguyên khí mênh mông tuôn ồ ạt khỏi người Cảnh Ngôn. Sương trắng khuếch tán bao quanh người hắn.

Vèo!

Vô số đôi mắt như trải qua huấn luyện ngàn vạn lần cùng lúc hướng về Cảnh Ngôn áo xanh.

- Mèn ơi, ta mù mắt rồi!

- Mợ nó, ta cũng mù mắt!

- Gì thế này? Cảnh Ngôn cũng là Tiên Thiên cảnh? Nguyên khí của hắn đã hóa sương?

- Không phải, nguyên khí hóa sương của hắn khác biệt rất lớn với Tiên Thiên cảnh hóa sương. Các ngươi nhìn kỹ đi, sương bên người Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long có khác biệt.

- Nói đúng, sương của Cảnh Ngôn mỏng hơn chút, không cô đọng bằng võ giả Tiên Thiên cảnh nguyên khí hóa sương, hình như là Nửa Bước Tiên Thiên!

- Nhưng mà … ba ngày trước lúc hắn đối chiến với Cảnh Sa Hà chẳng phải xác định là cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên sao? Mới ba ngày hắn đã vào Nửa Bước Tiên Thiên cảnh?

- Hình như đúng thật rồi, cái tên biến thái!

Có người trầm giọng nói:

- Nhưng dù hắn là cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên cũng không thể nào đấu thắng Cảnh Thiên Long. Tuy nguyên khí của hắn hóa sương nhưng chỉ là bán thành phẩm, không sánh bằng Tiên Thiên cảnh thật sự.

Cảnh Thiên Long mặc trường bào màu vàng con ngươi co rút, khi gã thấy nguyên khí ngưng tụ thành sương quanh người Cảnh Ngôn thì gã càng quyết tâm hơn.

Cảnh Ngôn biến thái hơn gã tưởng tượng nhiều. Cảnh Thiên Long có thấy trận đấu của Cảnh Ngôn và Cảnh Sa Hà ba ngày trước, khi đó Cảnh Ngôn tuyệt đối chưa đến trình độ nguyên khí hóa sương. Mới qua ba ngày, ba ngày thì có thể làm cái gì?

Đối với tu luyện giả ba ngày quá ngắn ngủi, một lần nhắm mắt lại mở mắt có lẽ đã qua ba ngày.

Cảnh Ngôn dùng ba ngày lại đột phá, khiến nguyên khí hóa sương.

Nếu cho Cảnh Ngôn thêm thời gian thì hắn sẽ trưởng thành đến trình độ nào? Nếu Cảnh Ngôn bước vào Tiên Thiên cảnh, với năng lực biến thái vượt cấp chiến đấu của hắn thì Cảnh Thiên Long xoay sở thế nào?

Cảnh Thiên Long rất tự tin vào mình, nhưng gã biết nếu để Cảnh Ngôn bước vào Tiên Thiên thì gã tuyệt đối không đánh lại hắn.

Cao tầng Cảnh gia, các thủ lĩnh ngồi ghế thượng khách trên đài cao mắt hấp háy.

Trận chiến này càng lúc càng thú vị.

Mọi người thầm nghĩ:

- Cảnh Ngôn Nửa Bước Tiên Thiên có thể chống chọi bao lâu trong tay Cảnh Thiên Long?

Bọn họ chưa từng nghĩ Cảnh Ngôn sẽ đánh bại Cảnh Thiên Long, người tư duy bình thường đều sẽ không nghĩ vậy.

Võ giả Tiên Thiên vẫn là Tiên Thiên, võ giả dưới Tiên Thiên tuyệt đối không thể sánh bằng.

Trong Đông Lâm thành khi võ giả bước vào Tiên Thiên thì thân phận, địa vị sẽ vượt bậc về chất. Võ giả Tiên Thiên nào đều có thể một mình đảm đương một phía trong Đông Lâm thành.

Những cường giả trên đài cao không ai phát hiện Cảnh Ngôn không phải Nửa Bước Tiên Thiên.

Cảnh Thiên Long đảo tròng mắt dằn xuống nỗi lòng dao động, cười âm hiểm hỏi:

- Cảnh Ngôn, hay là thêm tiền cược vảo trận đấu này đi?

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thiên Long, chờ gã nói tiếp.

Cảnh Thiên Long cười tủm tỉm nói:

- Mới rồi ngươi được thưởng đệ nhất gia tộc đại tái là một vạn khối linh thạch, còn có ba khối linh thạch cực phẩm, ước chừng thêm một vạn hai ngàn khối linh thạch, cộng lại là hai ngàn hai trăm khối linh thạch. Hơi thiếu chút, à, ngươi còn có Thần Mộc Lệnh, tính luôn đi. Nhưng Thần Mộc Lệnh không có giá tiêu chuẩn, tính số chẵn với mớ linh thạch trước coi như năm vạn khối linh thạch đi. Tiền cược trận chiến này là năm

vạn khối linh thạch chịu không? Nếu ngươi thua thì giao những thứ ta đã liệt kê cho ta, nếu ta thua sẽ đưa ngươi năm vạn khối linh thạch.

Mục đích chính của Cảnh Thiên Long không phải những phần thưởng hắn có trong gia tộc đại tái, chủ yếu là đả kích trái tim Võ Đạo của hắn.

Cảnh Thiên Long tu luyện gần hai năm ở Hồng Liên học viện một trong ba học viện lớn, chính mắt thấy một số kỳ tài ngút trời bởi vì một lần đả kích mà từ nay chìm xuống.

Lúc này Cảnh Thiên Long cảm thấy chỉ đánh bại Cảnh Ngôn thì chưa đủ lửa, gã muốn làm cho hắn không còn gì, không gượng dậy nổi.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thiên Long chằm chằm.

Cảnh Tử Kỳ lên tiếng:

- Cảnh Thiên Long, ngươi muốn cược thì ta cùng ngươi!

Tiếp theo mọi người thấy Cảnh Tử Kỳ đến gần Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long.

Đôi mắt đẹp nhìn Cảnh Thiên Long chằm chằm, Cảnh Tử Kỳ nói:

- Cảnh Thiên Long, ta chiến với ngươi thay Cảnh Ngôn! Ta cũng nhận cá cược của ngươi!

Cảnh Thiên Long xì cười nhạo:

- A? Từ khi nào đệ nhất thiên tài Đông Lâm thành chúng ta cần một nữ nhân đứng ra bênh vực.

Khí thế Cảnh Tử Kỳ mạnh mẽ cười nhạt kích tướng:

- Cảnh Thiên Long, ngươi sợ cả nữ nhân như ta sao? Chẳng lẽ ngươi không dám chiến một trận với nữ nhân ta đây?

Cảnh Ngôn lên tiếng, giọng nhẹ nhàng hơi dịu dàng:

- Trận chiến này là chuyện cá nhân của ta và Cảnh Thiên Long, không liên quan tới người khác.

Sau đó Cảnh Ngôn nhìn hướng Cảnh Thành Dã, cười nói:

- Tộc trưởng, mới rồi Cảnh Thiên Long nói đặt cược ta xin nhận, kính nhờ tộc trưởng làm chứng kiến, ta sợ có người xong chuyện rồi hối hận ăn quỵt!

Cảnh Thiên Long rống to:

- Cảnh Ngôn, ngươi tự tìm chết!

Nguyên khí quanh quẩn người Cảnh Thiên Long như cục đá to rơi xuống mặt hồn phẳng lặng, bắn tung tóe. Cảnh Thiên Long rướn người tới trước, tay cầm trường kiếm màu đỏ tỏa sáng lấp lánh.

Trường kiếm xẹt qua, không gian như bị cắt rách, tiếng nổ chói tai vang vọng quảng trường.

Trường kiếm đỏ bừng lên ánh sáng đỏ, rực rỡ như đâm vào tầng mây, mang theo uy năng khiếp hồn người ngưng tụ thành bóng kiếm đỏ to lớn dài mười thước.

Cảnh Tử Kỳ lo lắng la lên:

- Cảnh Ngôn cẩn thận!

Cảnh Tử Kỳ muốn đấu với Cảnh Thiên Long thay cho Cảnh Ngôn, nhưng hắn không lĩnh tình, nàng cũng không có cách nào.

Cảnh Ngôn thét dài:

- Đến hay!

Cảnh Ngôn di chuyển nhanh như tia chớp, Lưu Quang kiếm múa vèo vèo, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng hình thành ba màn kiếm.

Người xem nín thở, thấy Cảnh Ngôn trường bào màu xanh đụng vào kiếm quang đỏ dài mười thước.

Vô số võ giả cùng nghĩ:

- Cảnh Ngôn đang tự sát sao?

Chương 85 - Võ Học Cực Phẩm

Trong tất cả khách quý trên đài cao tộc trưởng Lâm gia Lâm Nam La tu vi, địa vị cao nhất, đang nheo mắt lưu loát giảng giải cho người khác:

- Cảnh Thiên Long thi triển võ học thượng phẩm Luyện Ngục Kiếm Pháp! Loại võ học này nổi tiếng là uy thế bàng bạc trong võ học thượng phẩm. Xem Cảnh Thiên Long thi triển kiếm pháp hình thành kiếm quang thì tiểu tử này khống chế võ học đã đến trăm phần trăm. Cảnh Ngôn là võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên thi triển võ học trung phẩm Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng xông thẳng vào kiếm quang Luyện Ngục Kiếm Pháp, xem ra hắn định được ăn cả ngã về không!

Lâm Nam La không nói rõ nhưng nghe giọng điệu rõ ràng không xem trọng Cảnh Ngôn, cho rằng hắn không cản nổi một kích.

Trong ánh sáng đỏ Cảnh Ngôn thi triển Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng hình thành màn kiếm tựa như chiếc thuyền nhỏ tùy thời bị lật đổ trong kiếm quang đỏ to dài mười thước của Cảnh Thiên Long.

Nhiều người quan tâm Cảnh Ngôn như tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh, Cảnh Tử Kỳ thầm đổ mồ hôi lạnh.

Khiến người bất ngờ là Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng tụ màn kiếm nhỏ bé không đáng kể chẳng bị sắc đỏ nghiền nát, thậm chí xé rách kiếm quang đỏ.

Thân hình Cảnh Ngôn chợt cao chợt thấp, thoạt trông không có trật tự nhưng kiếm quang đỏ uy thế kinh người chẳng thể bị thương nặng hắn.

Chuyện này là sao?

Trừ Cảnh Ngôn ra những người có mặt không thể hiểu then chốt trong đó.

Luyện Ngục Kiếm Pháp của Cảnh Thiên Long có uy lực rất mạnh, ngưng tụ thành kiếm quang siêu khủng bố. Nhưng loại kiếm pháp này vẫn có sai sót, Cảnh Ngôn không bị nghiền nát trong kiếm quang đỏ là vì hắn lợi dụng lỗ hổng võ học tìm ra điểm yếu nhất, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng đánh vào bên trong.

Tích tiểu thành đại, cuối cùng ngăn chặn, hóa giải thế công của đối phương.

Mấy chục giây sau kiếm quang đỏ biến mất, Cảnh Ngôn bình yên đứng tại chỗ.

Cảnh Thiên Anh cười liếc hướng Lâm Nam La vẻ mặt lúng túng, hỏi:

- Lâm tộc trưởng chẳng phải đã nói Cảnh Ngôn định được ăn cả ngã về không sao?

Lâm Nam La xấu hổ cãi bướng:

- Hừ! Có lẽ Cảnh Ngôn chỉ ăn may.

Nghe Lâm Nam La trả lời Cảnh Thiên Anh, xung quanh rộ lên tiếng cười.

Đa số người trên đài đang suy tư sao Cảnh Ngôn làm được điều này.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn Cảnh Thiên Long:

- Cảnh Thiên Long, ngươi cũng chỉ có bấy nhiêu.

Cảnh Thiên Long tu vi Tiên Thiên cảnh có nguyên khí siêu đáng sợ, Cảnh Ngôn chọn cách thông minh cố gắng tránh cho cứng đối cứng với gã.

Cảnh Thiên Long nghe Cảnh Ngôn hỏi móc, gã nghiến răng ken két:

- Chết tiệt! Xem như ngươi may mắn! Ta không tin lần này ngươi còn chống đỡ được!

Khí thế Cảnh Thiên Long nghiêm nghị, lại vận chuyển nguyên khí.

Xoẹt!

Trường kiếm đỏ trong tay Cảnh Thiên Long để lại một tàn ảnh, tốc độ mau đến cực hạn lại đâm hướng Cảnh Ngôn.

Trường kiếm này là một vũ khí cực phẩm, cao hơn Lưu Quang kiếm của Cảnh Ngôn một phẩm cấp, về mặt vũ khí hắn bị yếu thế.

Quanh thân trường kiếm đỏ xuất hiện nhiều bóng kiếm nhỏ, mỗi bóng kiếm to cỡ bàn tay nhưng rất nhiều, rậm rạp một cục.

Lâm Nam La mở miệng nói, thanh âm chất chứa rung động:

- Giỏi quá, không uổng là học viên Hồng Liên học viện, Cảnh Thiên Long tu luyện thành Vạn Long kiếm pháp! Đó là võ học cực phẩm, cực kỳ đáng sợ, Luyện Ngục Kiếm Pháp không thể sánh bằng!

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên trên đài cao không cần Lâm Nam La nhắc nhở cũng hiểu võ học cực phẩm đại biểu cái gì.

Trong mấy gia tộc Đông Lâm thành không tìm ra vài loại võ học cực phẩm, gia tộc nào có được võ học cực phẩm đều sử dụng như chí bảo trấn tộc. Bình thường chỉ có tộc trưởng hoặc

tử đệ có cống hiến siêu đẳng cho gia tộc mới có cơ hội tu luyện. Cũng không phải mỗi người đều tu luyện thành công, cần có thiên tư rất cao về thiên phú võ học.

Lâm Nam La chắc chắn nói:

- Lần này Cảnh Ngôn gặp rắc rối to, uy năng võ học cực phẩm không dễ tránh khỏi. Ta dám nói Cảnh Ngôn sắp thua, nhưng với tu vi cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên thua vào tay cường giả Tiên Thiên sử dụng võ học cực phẩm thì hắn thua đáng giá.

Lần đầu tiên Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long đánh nhau Lâm Nam La không nói Cảnh Ngôn sẽ thua Cảnh Thiên Long, lần này thì vỗ ngực bảo đảm Cảnh Ngôn sẽ thua.

Đa số người trên đài cao đồng ý cách nhìn của Lâm Nam La.

Nếu Cảnh Ngôn ngăn được công kích võ học cực phẩm Vạn Long kiếm pháp của Cảnh Thiên Long thì không bình thường.

Cảnh Thiên Anh cũng cho rằng Cảnh Ngôn sẽ thua, lão chỉ hy vọng hắn đừng bị thương quá nặng.

Biểu tình Cảnh Ngôn trầm trọng, hắn rõ ràng đợt công kích này của Cảnh Thiên Long đáng sợ, biết gã thi triển võ học cực phẩm, hắn dù gì từng bước vào Tiên Thiên cảnh.

Không ngờ Cảnh Thiên Long được cơ hội tu luyện võ học cực phẩm!

Lúc trước Cảnh Ngôn cũng là Tiên Thiên cảnh, còn vào Thần Phong học viện tu luyện. Nhưng Cảnh Ngôn ở trong Thần Phong học viện ngắn ngủi, không có cơ hội tu luyện võ học cực phẩm.

Cảnh Ngôn quát to, nói nhanh:

- Đến hay! Cảnh Thiên Long, ngươi nghĩ như vậy là có thể đánh bại ta sao? Trảm Nguyệt kiếm pháp!

Cảnh Ngôn rốt cuộc sử dụng võ học thượng phẩm Trảm Nguyệt kiếm pháp, đây là lần đầu tiên hắn dùng Trảm Nguyệt kiếm pháp đã qua sửa đổi.

Lâm Nam La nhanh miệng bình luận:

- Ha ha ha! Trảm Nguyệt kiếm pháp, Cảnh Ngôn sử dụng Trảm Nguyệt kiếm pháp! Đây là một loại võ học thượng phẩm, uy lực không tầm thường, nhưng muốn dùng Trảm Nguyệt kiếm pháp đối kháng võ học cực phẩm do cường giả Tiên Thiên thi triển thì quá tự đại!

Bùm!

Đùng đùng đùng!

Hai loại võ học khoảnh khắc đụng vào nhau. Hai loại kiếm quang hung ác nghiền áp nhau.

Thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp hình dạng nửa vầng trăng, Vạn Long kiếm pháp là ngàn vạn bóng kiếm đỏ.

Võ học va chạm, không gian chấn động.

Nguyên khí khuếch tán khuấy động vòng xoáy năng lượng đáng sợ dâng lên bốn phía. Có một số vòng xoáy gần như tràn đến mép quảng trường mới dần tán đi.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Cảnh Thiên Long lộ nét bất ngờ:

- Cái gì? Không thể nào!

Vì trong tình huống bình thường Vạn Long kiếm pháp của gã nên với thế hùng hổ đánh tan Trảm Nguyệt kiếm pháp của Cảnh Ngôn. Nhưng tình hình bây giờ là hai loại võ học giằng co.

Chương 86 - Lại Không Nhịn Được

Tuy Vạn Long kiếm pháp là võ học cực phẩm nhưng Cảnh Thiên Long chỉ nắm giữ được một phần.

Trảm Nguyệt kiếm pháp của Cảnh Ngôn dù là võ học thượng phẩm nhưng hắn sửa sáu trên mười một lỗ hổng, uy năng của Trảm Nguyệt kiếm pháp không thua võ học cực phẩm bình thường là bao.

Bởi vậy dù Cảnh Thiên Long dùng vũ khí tốt hơn Cảnh Ngôn một phẩm cấp, nguyên khí hùng hậu hơn hắn rất nhiều nhưng gã vẫn khó đánh tan Trảm Nguyệt kiếm pháp.

Còn một điều nữa, trong thời gian ngắn Cảnh Ngôn không thể tìm ra điểm yếu của Vạn Long kiếm pháp nhưng có cảm ứng đại khái. Cảnh Ngôn chỉ cần cố ý khống chế là tiết kiệm được nhiều tiêu hao khi Trảm Nguyệt kiếm pháp giằng co với Vạn Long kiếm pháp. Nên trong thời gian ngắn Trảm Nguyệt kiếm pháp của Cảnh Ngôn đối kháng lại Vạn Long kiếm pháp của Cảnh Thiên Long.

Phụt phụt phụt!

Hai bóng người thấp thoáng, võ học của hai người va chạm nghiền áp nhau.

Lâm Nam La ngồi không yên, mặt đỏ ửng. Tuy đám người trên đài cao tập trung vào Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long đánh nhau, nhưng Lâm Nam La cảm giác bị tát vào mặt. Lâm Nam La đã nói Cảnh Ngôn tuyệt đối không đỡ nổi võ học cực phẩm của Cảnh Thiên Long. Bây giờ xem ra hắn có dấu hiệu

bị áp chế, nhưng Lâm Nam La có mọc thêm hai con mắt cũng không thấy hắn có dấu hiệu bị thua.

Lâm Nam La tức giận chửi thầm trong bụng:

- Bà nội nó, tiểu tử này tu luyện kiểu gì vậy? Đúng là quái vật!

Qua thời gian nửa tách trà.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Võ học của Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên Long và vận dụng đến cực hạn, xảy ra va chạm đáng sợ nhất.

Lực lượng khủng bố lấy hai người làm trung tâm thổi quét không gian trong vòng trăm thước, nguyên khí mờ ngưng tụ thành sương thật lâu không tan biến.

Sau cú va chạm này Cảnh Ngôn bị đẩy lùi ra ngoài mười thước:

- Ui!

Cảnh Ngôn cảm nhận nguyên khí dao động kịch liệt trong kinh mạch Võ Đạo, hắn không kiềm được phun búng máu.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Vũ khí của ta còn kém nhiều, nếu ta dùng vũ khí cực phẩm thì bây giờ đã không bị dưới cơ!

Vũ khí cực phẩm và thượng phẩm cách biệt một trời một vực. Hai võ giả thực lực ngang ngửa đánh nhau, nếu một người sử dụng vũ khí cực phẩm, một người dùng vũ khí thượng phẩm, cuối cùng người bị giết chắc chắn là người sử dụng vũ khí thượng phẩm.

Cảnh Ngôn liên tục hít sâu, vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công kiềm chế nguyên khí dao động trong người.

Cảnh Ngôn bị đẩy lùi mười thước, Cảnh Thiên Long cũng không chịu nổi, mặt đỏ ửng. Cảnh Thiên Long cố gắng hết sức kiềm chế nhưng chân loạng choạng lùi bốn bước dài mới đứng vững.

Vèo!

Cảnh Thiên Long nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm, lòng dậy sóng dữ. Trước khi đối chiến Cảnh Thiên Long không bao giờ ngờ Cảnh Ngôn sẽ mạnh mẽ đến vậy, giờ xem ra gã muốn hạ gục hắn khó khăn hơn tưởng tượng nhiều.

Cảnh Thiên Anh thầm thở phào, cười vui vẻ thầm nghĩ:

- Phù, chặn lại rồi, tiểu tử Cảnh Ngôn này không ngừng mang đến niềm vui bất ngờ cho người.

Cảnh Thiên Anh lại liếc hướng Lâm Nam La rụt cổ ngồi co ro, mỉm cười nói:

- Lâm Nam La lại nhìn lầm, Cảnh Ngôn một lần nữa ngăn cản thành công. Chậc chậc, bất ngờ lắm nhỉ?

Cảnh Thiên Anh rất bất mãn Lâm Nam La, cái tên khốn này luôn rủa Cảnh Ngôn thua Cảnh Thiên Long. Cảnh Thiên Anh đứng về phía Cảnh Ngôn, hy vọng hắn thắng nên tức giận với Lâm Nam La.

Lâm Nam La không muốn trả lời Cảnh Thiên Anh, nhưng thấy người xung quanh đều nhìn mình đành cứng cổ cãi lại:

- Hừ, ngẫu nhiên sai sót cũng là khó tránh khỏi.

Lâm Nam La thầm nghĩ:

- Cảnh Ngôn là quái thai, ta làm sao biết tiểu tử này biến thái như vậy.

Lâm Nam La nhiều lần đánh giá cao Cảnh Ngôn nhưng hắn như không có cực hạn, khiến người không thể nhìn thấu. Lâm

Nam La quyết tâm không bình luận gì về đối chiến này nữa, dù sao hai tử đệ Cảnh gia đánh nhau chẳng liên quan trực tiếp đến y.

Cảnh Xuân Vũ ánh mắt âm trầm, biểu tình thay đổi nhiều lần. Từ khi Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Long đánh nhau thì lão không nói một câu, lúc này Cảnh Xuân Vũ vẫn im lìm, nhưng nhìn vào mắt lão thì biết lão cũng rất ngạc nhiên trước sức mạnh của Cảnh Ngôn, nhưng không sốt ruột. Hình như Cảnh Xuân Vũ cho rằng Cảnh Ngôn sẽ thua vào tay tôn tử Cảnh Thiên Long của lão.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thiên Long, nhếch mép cười kỳ dị:

- Cảnh Thiên Long, ngươi chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh sao?

Cảnh Thiên Long siết chặt vũ khí cực phẩm Thiên Hỏa Kiếm:

- Chết tiệt!

Cảnh Ngôn cố ý kích thích Cảnh Thiên Long:

- Còn năng lực gì cứ lấy ra hết đi, nếu không ta sẽ chẳng nương tay nữa đâu.

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng vội ngông cuồng!

Cảnh Thiên Long không tin đến mức này rồi Cảnh Ngôn còn con bài chưa lật. Cảnh Thiên Long hơi hiểu biết Cảnh Ngôn, gã biết hắn từng tu luyện Trảm Nguyệt kiếm pháp. Cảnh Thiên Long không hiểu tại sao Cảnh Ngôn thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp mạnh mẽ như vậy, nhưng điều này không quan trọng.

Tạm dừng giây lát rồi Cảnh Thiên Long điên tiết lại hành động:

- Cảnh Ngôn, chịu chết đi!

Lần này Cảnh Thiên Long vẫn sử dụng võ học Vạn Long kiếm pháp.

Bùm!

Ngàn vạn bóng kiếm trông như bong bóng thổi phồng lên. Ngoài người Cảnh Thiên Long lấp lánh vầng sáng màu lục, vầng sáng này không phải nguyên khí, không liên quan võ học Vạn Long kiếm pháp.

Cường giả Tiên Thiên trên đài cao chú ý ngay đến thay đổi của Cảnh Thiên Long:

- A?

- Đây là …

Lâm Nam La hét chói tai:

- Tứ Tượng bí pháp! Đây là Tứ Tượng bí pháp!

Làm tộc trưởng gia tộc lớn thứ hai của Đông Lâm thành, Lâm Nam La thấy rộng biết nhiều. Các cường giả Tiên Thiên có mặt không ai dám nói kiến thức của mình nhiều hơn Lâm Nam La.

Nên khi bọn họ chưa nhận ra ánh sáng đỏ ngoài người Cảnh Thiên Long là gì thì Lâm Nam La đã kêu lên. Lâm Nam La mới quyết tâm không nói chuyện, nhưng khi Cảnh Thiên Long thi triển Tứ Tượng bí pháp thì y không kiềm được lòng xao động.

Một vị cường giả Tiên Thiên trên ghế thượng khác nhíu mày nhìn Lâm Nam La, chần chừ hỏi:

- Tứ Tượng bí pháp? Lâm tộc trưởng có nhìn lầm không?

Lâm Nam La bĩu môi mắt trợn trắng nói:

- Buồn cười, sao ta có thể nhìn lầm Tứ Tượng bí pháp? Hừ, Cảnh Thiên Long tuyệt đối sử dụng Tứ Tượng bí pháp, nhưng

không biết hắn nắm giữ mấy trọng. Tứ Tượng bí pháp có ba trọng, nếu nắm giữ trọn vẹn thì nguyên khí của Cảnh Thiên Long khi bùng nổ sẽ nhiều hơn ban đầu gấp đôi.

Chương 87 - Cảnh Ngôn Thắng

Bí pháp xem như một loại võ học, nhưng chủng loại và số lượng ít hơn võ học bình thường nhiều.

Hôm Cảnh Ngôn đấu với Lý Thiên Phúc trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, Lý Thiên Phúc cũng sử dụng bí pháp, nhưng bí pháp đó thua xa Tứ Tượng bí pháp mà Cảnh Thiên Long thi triển.

Loại Tứ Tượng bí pháp này giá trị cao hơn một số võ học cực phẩm.

Nghe Lâm Nam La la lên, người ngồi ghế thượng khách hay người Cảnh gia đều sa sầm nét mặt.

Đại trưởng lão Cảnh gia Cảnh Xuân Vũ sắc mặt như thường, hiển nhiên lão sớm biết Cảnh Thiên Long có bí pháp. Thật ra chính Cảnh Xuân Vũ mất chút thủ đoạn kiếm Tứ Tượng bí pháp cho Cảnh Thiên Long, lão không tin sau khi Cảnh Thiên Long sử dụng bí pháp Cảnh Ngôn còn chống đỡ được.

Lâm Nam La bực bội nói:

- Lần này Cảnh Ngôn thua chắc, nếu hắn còn cản được thì ta tự vả miệng!

Hai lần trước Lâm Nam La dự đoán trật, cảm thấy rất mất mặt. Lần này Lâm Nam La tin tưởng trăm phần trăm, nếu không đã chẳng lên tiếng nữa.

Nếu còn đoán sai Lâm Nam La sẵn lòng tự vả miệng!

Người ngồi gần Lâm Nam La nhìn tộc trưởng Lâm gia này, nhưng không ai châm biếm vì có cùng suy nghĩ như y.

Cảnh Thiên Anh cũng cảm thấy Cảnh Ngôn rất có thể không cản nổi một kích sắp đến này. Dù Cảnh Thiên Long chỉ tu luyện đến Tứ Tượng bí pháp đệ nhất trọng thì ít nhất tăng lên hai, ba mươi phần trăm nguyên khí. Trừ phi Cảnh Ngôn cũng bước vào cảnh giới Tiên Thiên, không thì chẳng thể nào đỡ được.

Bùm!

Muôn vàn bóng kiếm bắn hướng Cảnh Ngôn.

Người Cảnh Ngôn căng thẳng nhìn chằm chằm Cảnh Thiên Long.

- Trảm Nguyệt kiếm pháp!

Lần này Cảnh Ngôn không giữ sức nữa, từ lúc bắt đầu đến bây giờ Cảnh Ngôn không sử dụng võ học dung hợp, lúc này hắn buộc lòng phải dùng.

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới hóa thành vầng trăng khuyết quét qua.

Trước khi nguyên khí của Cảnh Ngôn hóa sương mức độ Trảm Nguyệt kiếm pháp mới dung hợp khoảng hai mươi phần trăm, sau khi nguyên khí hóa sương tăng lên ba mươi phần trăm.

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới mức độ dung hợp ba mươi phần trăm uy năng vượt xa võ học cực phẩm bình thường.

Cảnh Thiên Long nhìn Cảnh Ngôn vẫn thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp thì nhếch mép khinh thường:

- Hừ! Vẫn là võ học thượng phẩm này! Cảnh Ngôn, ngươi nghĩ võ học thượng phẩm bình thường có thể ngăn cản ta được sao?

Cảnh Thiên Long công nhận Trảm Nguyệt kiếm pháp uy lực rất mạnh, nếu gã không vận dụng Tứ Tượng bí pháp thì khó đánh tan Trảm Nguyệt kiếm pháp của Cảnh Ngôn. Nhưng Cảnh Thiên Long đang sử dụng Tứ Tượng bí pháp, Trảm Nguyệt kiếm pháp không thể nào cản được gã.

Bùm!

Hai bên va chạm mạnh.

- Cái gì?!

- Chuyện gì xảy ra?

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã đứng ở mép lôi đài, hay các vị trưởng lão Cảnh gia trên đài cao, đám đại nhân vật ghế thượng khách, những người vây xem trong quảng trường. Tất cả trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một cảnh tượng khác với tưởng tượng của họ.

Bọn họ cho rằng sau đợt va chạm này Cảnh Ngôn nên bị đánh bại hoàn toàn.

Nhưng sự thật là hai bóng người trên lôi đài cùng văng ra, bay ngược với tốc độ siêu nhanh.

Một số võ giả thực lực mạnh mẽ thậm chí thấy trong lúc bay hai người hộc vài ngụm máu, đều bị thương.

- Phụt!

Bùm!

Hai người bay ra một khoảng cách rồi rớt xuống cùng lúc.

Khác biệt là Cảnh Ngôn rơi xuống đất vẫn giữ tư thế đứng, hơi lảo đảo một chút nhưng cuối cùng trụ vững.

Cảnh Thiên Long thì té cái bịch xuống đất sau đó trượt ra ngoài mấy thước.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh, không có bất cứ người nào phát ra âm thanh, toàn bộ nhìn chằm chằm hai người trên lôi đài.

Cảnh Thiên Long nằm dưới đất thở hổn hển, vùng vẫy mấy lần, qua vài giây mới lồm chồm bò dậy. Ánh mắt Cảnh Thiên Long kinh hoàng tuyệt vọng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhấc chân đến gần Cảnh Thiên Long, mặt hắn không biểu tình, tay cầm Lưu Quang kiếm, nguyên khí vận chuyển tuôn ra.

Cảnh Thiên Long khó khăn rít qua kẽ răng:

- Ta thua!

Cảnh Thiên Long cảm nhận kinh mạch Võ Đạo toàn thân đau rát, nếu tiếp tục vận chuyển nguyên khí thì kinh mạch sẽ bị phế bỏ.

Cái kẻ điên đứng đối diện còn có thể vận chuyển nguyên khí.

Cảnh Thiên Long biết gã đã thua trận chiến này, nếu không chịu thua thì chờ đợi gã là kết cục thê thảm hơn nữa. Cảnh Thiên Long không muốn chết, so với mặt mũi gã cảm thấy mạng sống quan trọng hơn.

Nghe Cảnh Thiên Long nhận thua, Cảnh Ngôn nhếch mép nhìn hướng Cảnh Thành Dã.

Cảnh Thành Dã thấy Cảnh Ngôn nhìn mình mới tỉnh táo lại:

- Cảnh Ngôn thắng, Cảnh Thiên Long thua!

Tộc trưởng Cảnh gia như gã cũng không đoán được kết quả trận chiến này. Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Thiên Long Tiên Thiên cảnh, còn là một người đã tu luyện Tứ Tượng bí pháp.

Tiểu tử Cảnh Ngôn này thật là quái vật, nếu Cảnh Ngôn bước vào Tiên Thiên cảnh thì sức chiến đấu mạnh đến mức nào nữa?

Cảnh Thành Dã ở gần lôi đài vốn định ra tay khi Cảnh Ngôn gặp nguy hiểm, nhưng gã không ngờ chẳng cần gã nhúng tay vào. Mắt Cảnh Thành Dã nhìn đăm đăm, lòng thầm mong đợi.

Cảnh Ngôn cười cười:

- Tộc trưởng, tiền cược của ta!

Cảnh Ngôn không quên ước hẹn đặt cược với Cảnh Thiên Long, tận năm vạn khối linh thạch.

Cảnh Thành Dã gật đầu, nhìn sang Cảnh Thiên Long:

- Ừm! Thiên Long, ngươi phải giao ra năm vạn khối linh thạch!

Cảnh Thiên Long rất ức chế, nhưng ở trước mắt bao người gã không thể ăn quỵt. Cảnh Thiên Long bất đắc dĩ ngoan ngoãn lấy ra một tấm thẻ vàng đưa cho Cảnh Thành Dã.

Cảnh Thành Dã xem xét thẻ vàng, gật đầu nói:

- Không sai, là thẻ vàng năm vạn linh thạch.

Cảnh Thành Dã đưa thẻ vàng cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cất thẻ vàng, lại nhìn Cảnh Thiên Long, lòng thầm cười nhạt.

Cảnh Thiên Long có thể đứng, thoạt trông vết thương không quá nặng, nhưng Cảnh Ngôn biết đó chỉ là hiện tượng mặt ngoài. Thật ra kinh mạch Võ Đạo đã bị hư hoại, nếu sau này Cảnh Thiên Long không có cơ duyên gì lớn thì kiếp sống Võ Đạo của gã đã hết.

Cảnh Ngôn chơi ác với Cảnh Thiên Long mà không chút áy náy, nếu không phải ngại giết gã gây ảnh hưởng lớn thì hắn rất muốn diệt tên khốn này. Lúc đánh nhau Cảnh Ngôn cảm nhận rõ sát ý của Cảnh Thiên Long, còn cần khách sáo với kẻ muốn giết mình sao?

Cảnh Ngôn không thánh mẫu đến mức đó.

Chương 88 - Tuyển Chọn Võ Học

Trên đài cao quảng trường.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh cười tủm tỉm nhìn Lâm Nam La:

- Lâm tộc trưởng, chuyện này tính sao đây? Hình như mới rồi ta nghe Lâm tộc trưởng nói muốn tự vả miệng?

- Cái gì? À thì … ta bỗng nhớ ra trong gia tộc có chuyện quan trọng phải giải quyết. Ngại quá các vị, ta đi một lát. Cảnh tộc trưởng, ta đi đây, không cần tiễn, đừng khách sáo với ta!

Lâm Nam La huơ tay nhảy xuống đài cao, vận chuyển nguyên khí nhanh như tia chớp xông ra ngoài.

Những người khác trợn mắt há hốc mồm nhìn lão già này chuồn nhanh.

Thật ra Cảnh Thiên Anh chỉ thuận miệng nói, không trông chờ thấy Lâm Nam La thật sự vả miệng mình, đối phương dù gì là tộc trưởng gia tộc lớn thứ hai Đông Lâm thành.

- Cảnh tộc trưởng, ta cũng đi đây.

- Cáo từ! Cáo từ!

- Hôm nay không uổng công đến, được thấy trận đối chiến đặc sắc như vậy. Cảnh tộc trưởng, chúc mừng.

- …

Đám người trên ghế thượng khách lục tục rời đi, một số người quan hệ tốt với Cảnh gia lên tiếng chúc mừng Cảnh

Thành Dã.

Đa số người lòng nặng trĩu, Cảnh Ngôn biểu hiện quá yêu nghiệt, không thể hình dung. Nếu không thấy tận mắt có ai tin một võ giả cửu trọng thiên đánh bại cường giả Tiên Thiên cảnh? Đừng nói Đông Lâm thành, nguyên Lam Khúc quận trong vòng mấy chục năm cũng không ra một người.

Trừ những gia tộc, thế lực phụ thuộc Cảnh gia ra các gia tộc, thế lực khác không ai muốn thấy trong Cảnh gia ra yêu nghiệt như vậy. Bọn họ vui được mới kỳ.

Cảnh Tử Kỳ cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, chúc mừng ngươi! Thực lực của ngươi bây giờ có lẽ ta cũng không đánh lại, không hiểu ngươi tu luyện thế nào nữa. Nếu ngươi bước vào Tiên Thiên e rằng võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ cũng không đánh lại ngươi.

Cảnh Tử Kỳ nói thật lòng.

Tiên Thiên cảnh chia ra Tiên Thiên sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh.

Sau Tiên Thiên là Đạo Linh.

Cảnh Thiên Long là võ giả Tiên Thiên sơ kỳ, nhưng gã khá mạnh trong số võ giả Tiên Thiên sơ kỳ, vậy mà gã không đánh lại Cảnh Ngôn.

Đại tái Cảnh gia đã kết thúc, nhưng thảo luận về Cảnh Ngôn còn tiếp tục lên men trong Đông Lâm thành, có xu hướng ngày càng nghiêm trọng.

Cảnh Ngôn nổi bật trong Đông Lâm thành còn hơn hắn mười bốn tuổi vào Tiên Thiên cảnh.

Cảnh Ngôn không quan tâm mấy danh tiếng ảo đó, qua vài ngày các vết thương trên người hắn lành lại.

Lúc đấu với Cảnh Thiên Long thật ra Cảnh Ngôn bị thương nhẹ.

Sau khi lành vết thương Cảnh Ngôn lại đến Kỳ Trân Hiên Đông Lâm Đệ Nhất Lâu mua mười khối linh thạch cực phẩm.

Sau khi nguyên khí hóa sương, nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo hơi thưa thớt, hai khối linh thạch cực phẩm không đủ khiến nguyên khí tràn ngập kinh mạch Võ Đạo.

Mua mười khối linh thạch cực phẩm xong tài nguyên trên người Cảnh Ngôn còn hai vạn khối linh thạch bình thường, mười ba khối linh thạch cực phẩm, một tấm Thần Mộc Lệnh.

Cảnh Ngôn hao phí hai tháng tiêu hết mười ba khối linh thạch cực phẩm, hắn tu luyện đến cực hạn cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên, đạt tới cảnh giới một số cường giả gọi là Nửa Bước Tiên Thiên. Sai sót còn lại của Trảm Nguyệt kiếm pháp lại được Cảnh Ngôn sửa hai lỗ hỏng, chỉ còn ba cái chưa sửa.

Sau đó Cảnh Ngôn đi bảo khố võ học trong gia tộc, sử dụng Thần Mộc Lệnh, được một cơ hội vào tầng ba bảo khố.

Trước kia Cảnh Ngôn từng vào tầng ba bảo khố võ học gia tộc, hắn tu luyện võ học thượng phẩm Trảm Nguyệt kiếm pháp.

Trong tầng ba bảo khố võ học Cảnh gia không có nhiều võ học thượng phẩm, Cảnh Ngôn ưu tiên chọn kiếm kỹ. Tầng ba mới có năm loại võ học kiếm kỹ thượng phẩm.

Nếu là Cảnh Ngôn ngày xưa thì tu luyện một loại võ học thượng phẩm Trảm Nguyệt kiếm pháp đã quá đủ, nhưng hắn bây giờ có thể tiếp tục dung hợp võ học, nếu dung hợp một loại võ học thượng phẩm khác vào Trảm Nguyệt kiếm pháp thì uy năng sẽ lên đến đẳng cấp gì?

Chỉ tưởng tượng đã khiến Cảnh Ngôn tràn ngập mong chờ, nên hắn mới vội vàng sử dụng Thần Mộc Lệnh.

Lục trưởng lão Cảnh Minh Tri cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, mấy tấm bia đá võ học này đều là kiếm kỹ, ngươi có thể cẩn thận xem giới thiệu rồi chọn một loại võ học thượng phẩm tu luyện.

Trên thế giới này võ học bình thường lưu trữ trong một loại bia đá đặc biệt, được tạo bằng khoáng thạch đặc biệt có thể cất chứa đạo lực ghi tin tức võ học.

Đương nhiên võ giả tu luyện võ học sẽ tiêu hao đạo lực trong bia đá võ học.

Thông thường một bia đá võ học có thể sử dụng ba đến bốn lần, khi đạo lực tiêu hao hết thì bia đá võ học cũng không còn giá trị gì quá lớn.

Bởi vậy tử đệ trong gia tộc nào cũng lựa chọn nghiêm khắc, đặc biệt là bia đá võ học thượng phẩm, tấm bia nào cũng có giá trị cao không dễ kiếm được, phải sử dụng thận trọng.

Bảo khố võ học thường do Cảnh Minh Tri phụ trách trông giữ.

Thái độ của Cảnh Minh Tri đối với Cảnh Ngôn khách sáo hơn hồi trắc nghiệm thực lực ở diễn võ đường gia tộc. Mặc dù khi đó Cảnh Minh Tri cũng tốt với Cảnh Ngôn nhưng không cách nào so sánh với bây giờ.

Hiện tại Cảnh Minh Tri tự mình đưa Cảnh Ngôn lên tầng ba bảo khố chọn lựa võ học.

Nghe Cảnh Minh Tri nói, Cảnh Ngôn gật đầu:

- Vâng.

Từ lần trước đi vào Cảnh Ngôn đã hiểu sơ những bia đá võ học kiếm kỹ thượng phẩm trong bảo khố, nếu không hắn đã chẳng chọn Trảm Nguyệt kiếm pháp.

Cảnh Ngôn nhìn một tấm bia đá võ học:

- Nó đi, Lưu Thủy kiếm pháp.

Theo như bia đá giới thiệu Lưu Thủy kiếm pháp là một loại võ học nhẹ nhàng, khi thi triển ít tiêu hao nguyên khí, ưu điểm là kéo dài.

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới uy lực lớn nhưng tiêu hao kinh người, lúc Cảnh Ngôn đấu với Cảnh Thiên Long đã cảm nhận được. Dung hợp võ học thượng phẩm mới vào khi thi triển càng hao nguyên khí hơn, nên Cảnh Ngôn chọn Lưu Thủy kiếm pháp tiêu hao ít, sự lựa chọn chính xác.

Chợt ý thức của Cảnh Ngôn nhận được một tin tức:

- Ủa? Chỗ tồi tàn này còn tồn tại võ học mạnh vậy sao?

Chương 89 - Thiên Không Chi Dực

Cảnh Ngôn cau mày, bị giật mình, sau đó hắn nhớ ra đây là giọng của Thiên Thủy. Lúc này Thiên Thủy không hiện hình, có lẽ vì lục trưởng lão Cảnh Minh Tri đứng một bên.

Trong óc Cảnh Ngôn lại vang lên giọng Thiên Thủy:

- Tiểu tử mau chọn võ học Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Ngôn đưa mắt nhìn:

- Thiên Không Chi Dực?

Cảnh Minh Tri nhìn Cảnh Ngôn đứng trước bia đá võ học Lưu Thủy kiếm pháp, tưởng hắn chọn loại võ học này, cười hỏi:

- Cảnh Ngôn muốn chọn Lưu Thủy kiếm pháp? Ha ha, loại võ học này không tệ, rất dẻo dai, thích hợp sử dụng chém giết thời gian dài. Lúc trong gia tộc đại tái ta đã thấy ngươi sử dụng võ học, uy lực mạnh tột độ nhưng tiêu hao chắc cũng lớn. Tu luyện Lưu Thủy kiếm pháp dự phòng bổ sung cho nhau rất tốt.

Cảnh Ngôn nhìn hướng khác, nói:

- Lục trưởng lão, ta muốn xem bia đá đó một chút.

Lúc trước Cảnh Ngôn chưa chú ý bia đá võ học Thiên Không Chi Dực, chủ yếu vì tấm bia khá đặc biệt, không có phẩm cấp. Nhưng Thiên Thủy xúi hắn chọn Thiên Không Chi Dực, Cảnh Ngôn tin tưởng lão.

Cảnh Ngôn đến trước tấm bia đá võ học Thiên Không Chi Dực.

Thiên Thủy thúc giục:

- Tiểu tử đừng chần chừ nữa, mau tu luyện nó, đạo lực không còn nhiều!

Cảnh Minh Tri nhìn hành động của Cảnh Ngôn, nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn xem bia đá võ học nào?

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta muốn tu luyện Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Minh Tri sửng sốt:

- Tu luyện Thiên Không Chi Dực?

Cảnh Minh Tri cười nói:

- Cảnh Ngôn, Thiên Không Chi Dực không thể nào luyện thành công. Ngày xưa lão tộc trưởng mang về bia đá này từng bỏ ra thời gian dài nghiên cứu, xác định võ học ở bên trong bị khiếm khuyết, không thể tu luyện. Đặt ở đây vì lão tộc trưởng cảm thấy bỏ thì tiếc.

Cảnh Minh Tri nói lão tộc trưởng tức là gia gia của Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên.

Cảnh Minh Tri tốt bụng nhắc nhở:

- Cảnh Ngôn, ngươi nên biết chỉ được vào bảo khố võ học một lần, tu luyện một loại võ học, phải quý trọng cơ hội.

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Ta biết tứ trưởng lão có ý tốt, nhưng ta muốn thử xem.

Cảnh Ngôn tin Thiên Thủy kêu hắn chọn Thiên Không Chi Dực chắc chắn có đạo lý.

Cảnh Minh Tri lắc đầu nói:

- Được rồi, vậy tùy ngươi.

Nên nói Cảnh Minh Tri đã nói, nếu Cảnh Ngôn cứng đầu cố chấp vậy tùy hắn.

Cảnh Ngôn hấp thu đạo lực trong bia đá võ học Thiên Không Chi Dực, trong đầu có thêm tin tức về công pháp này.

Cảnh Ngôn rời khỏi bảo khố võ học Cảnh gia, trở về tiểu viện nơi mình cư ngụ.

Trong phòng. Thiên Thủy hiện ra từ Càn Khôn Giới, mắt sáng rực.

Vẻ mặt Thiên Thủy hưng phấn nói:

- Thật không ngờ một gia tộc nhỏ bé trong thành thị nhỏ mà cất chứa bảo bối như vậy. Tiểu tử, ngươi may mắn lớn, nếu không nhờ ta chắc chắn ngươi đã bỏ qua võ học nghịch thiên này!

Cảnh Ngôn xem nội dung võ học Thiên Không Chi Dực xong nhíu mày hỏi:

- Thiên Không Chi Dực hình như không phải võ học công kích?

Thiên Thủy nói:

- Đương nhiên không phải võ học công kích, nó là một loại thân pháp, võ học thân pháp cực mạnh. He he, lão nhân gia ta năm xưa từng bỏ ra thời gian dài tìm Thiên Không Chi Dực nhưng không thấy, ta còn tưởng nó đã hoàn toàn thất truyền.

Nghe Thiên Thủy nói câu đó Cảnh Ngôn giật nảy mình.

Thiên Thủy là nhân vật gì? Đó là cường giả số một Thiên Nguyên đại lục vào bốn ngàn năm trước.

Nhân vật như vậy mà muốn tu luyện Thiên Không Chi Dực, loại võ học này thật sự cường đại đến thế?

Kinh ngạc qua đi Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Nhưng hình như võ học này không đầy đủ.

Thiên Thủy trừng Cảnh Ngôn, phồng gò má dỗi nói:

- Không đầy đủ? Sợ gì chuyện đó? Ngươi có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công trong người! Hừ, chỉ cần có một phần võ học là hoàn toàn có thể diễn biến trọn vẹn, nhưng mất thời gian lâu chút. Đương nhiên cảnh giới của ngươi bây giờ quá thấp, muốn hoàn toàn nắm giữ Thiên Không Chi Dực phải chờ thật lâu về sau.

Mắt Cảnh Ngôn hơi sáng rực.

- Được rồi, không nói nhảm nhiều với ngươi, sau này còn thời gian. Bây giờ ngươi mau dùng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thử xem có thể tu luyện Thiên Không Chi Dực không.

Thiên Thủy xem trọng Thiên Không Chi Dực như vậy Cảnh Ngôn không muốn lãng phí thời gian, tu luyện ngay.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công diễn biến, Thiên Không Chi Dực dần đầy đủ.

Từng ngày qua đi, chớp mắt đã qua nửa năm.

Hôm nay Cảnh Ngôn ra khỏi phòng, trong lòng thầm vận chuyển Thiên Không Chi Dực.

Vèo!

Hơi vận chuyển nguyên khí, Cảnh Ngôn tựa làn khói khoảnh khắc đến cửa viện.

Cảnh Ngôn khẽ quát:

- Ngừng!

Hắn lập tức đứng lại.

Sắc mặt Cảnh Ngôn ửng đỏ, mắt lộ tia kinh sợ lấp lánh sáng:

- Quá đáng sợ? Đây là võ học gì? Tốc độ đến trình độ khủng bố như vậy?

Cảnh Ngôn đã từng bước vào cảnh giới Tiên Thiên, tiếp xúc cường giả Tiên Thiên nhiều không đếm xuể, đặc biệt trong Thần Phong học viện đầy rẫy kỳ tài ngút trời. Nhưng Cảnh Ngôn chưa từng thấy võ giả nào tốc độ kinh người như vậy.

Nên biết Cảnh Ngôn mới tu luyện võ học Thiên Không Chi Dực có nửa năm, hắn mới chỉ nắm giữ sơ võ học này. Cảnh Ngôn không chắc Thiên Không Chi Dực có bao nhiêu trọng, nhưng hắn khẳng định hiện tại mới chỉ luyện thành đệ nhất trọng.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia suy tư, hít sâu một hơi:

- Hèn gì Thiên Thủy tiền bối xem trọng Thiên Không Chi Dực như vậy.

Vù vù vù vù vù!

Cảnh Ngôn nhanh nhẹn xẹt qua xẹt lại trong sân, trong không gian chỉ thấy tàn ảnh mờ.

Ngũ giác của Cảnh Ngôn cực kỳ mạnh, có thể biết động tác tiếp theo của địch, tiên tri trước. Bây giờ có võ học thân pháp như Thiên Không Chi Dực, lúc hắn đánh nhau với người sẽ chiếm ưu thế lớn cỡ nào?

Xoẹt!

Cảnh Ngôn ngừng lại, nhếch mép:

- Bây giờ mà đấu lại với Cảnh Thiên Long thì ta không cần liều mạng, có thể làm hắn mệt chết!

Thi triển võ học Thiên Không Chi Dực không hao quá nhiều nguyên khí, với mức độ nguyên khí hùng hậu của Cảnh Ngôn dư sức hoạt động liên tục mấy canh giờ.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Hiện giờ cảnh giới của ta còn quá thấp, phải nhanh hơn bước vào Tiên Thiên cảnh.

Từ khi Cảnh Ngôn đến Nửa Bước Tiên Thiên cảnh đã nửa năm trời.

Cảnh giới thấp có nhiều trói buộc, nếu bước vào Tiên Thiên cảnh thi triển Thiên Không Chi Dực sẽ biến thái hơn, không chừng Cảnh Ngôn có thể đánh với cường giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ.

Chương 90 - Chướng Ngại Thăng Cấp Tiên Thiên

Nhưng thăng cấp Tiên Thiên không phải ngươi muốn là có thể lên.

Dù bây giờ Cảnh Ngôn đã là Nửa Bước Tiên Thiên nhưng muốn vượt qua nửa bước cuối cùng rất khó khăn.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Nếu có thêm một viên hồn tinh thì tốt rồi.

Đáng tiếc hồn tinh dù tốt nhưng không thường thấy. Số linh thạch trong túi Cảnh Ngôn chỉ được hai vạn khối, đủ mua năm khối linh thạch cực phẩm.

Cảnh Ngôn cau mày suy tư:

- Không lẽ lại phải vào Hắc Thạch sơn mạch săn giết linh thú đổi linh thạch?

Với thực lực hiện tại của Cảnh Ngôn đi vào Hắc Thạch sơn mạch, xem vào sâu, miễn không đến khu vực trung tâm, hắn cẩn thận một chút là được. Nếu gặp linh thú thực lực quá mạnh Cảnh Ngôn có thể vận dụng Thiên Không Chi Dực chạy trốn.

Nhưng săn giết linh thú không phải chuyện dễ dàng. Bị thiếu ít linh thạch còn đỡ, vấn đề là Cảnh Ngôn thiếu mấy chục vạn linh thạch, nhiều linh thạch như thế biết giết bao nhiêu linh thú mới đổi được?

Cách này không thể dùng.

Cảnh Ngôn mặt ủ mày chau, phải chuẩn bị ít nhất mấy chục khối linh thạch cực phẩm hắn mới dám thử thăng cấp Tiên Thiên. Vì nguyên khí của Cảnh Ngôn rất hùng hậu, dùng một, hai khối linh thạch cực phẩm không có tác dụng gì lớn.

Nguyên khí càng hùng hồn khi thăng cấp cần càng nhiều nguyên khí, những võ giả nguyên khí bình thường thăng cấp tiêu hao ít nhất.

Như Cảnh Ngôn ngày trước lúc thăng cấp Tiên Thiên chỉ tiêu hao vài khối linh thạch cực phẩm. Hiện giờ Cảnh Ngôn thăng cấp tiêu hao lớn, nhưng nếu đột phá thực lực sẽ siêu khủng bố. Dù hắn mới thăng cấp Tiên Thiên, bàn về nguyên khí hùng hồn có thể bỏ xa một nửa võ giả Tiên Thiên trung kỳ.

Có lợi thì có tệ.

Giọng Thiên Thủy vang lên lên bên cạnh:

- Tiểu tử, muốn thăng cấp Tiên Thiên dễ mà.

Cảnh Ngôn vội nhìn sang. Thiên Thủy ngồi trên ghế đá, bắc chéo chân đung đưa.

Cảnh Ngôn trợn trắng mắt:

- Đơn giản?

Thiên Thủy nghênh ngang đứng dậy, vẫy tay:

- He he, có lão nhân ta ở thì chuyện rất đơn giản, lấy giấy bút tới đây!

Trong phòng Cảnh Ngôn có sẵn giấy bút, hắn không biết Thiên Thủy muốn làm gì nhưng nghe lời lấy giấy bút đặt vào tay lão.

Thiên Thủy múa bút một lúc sau cầm giấy trắng thổi nhẹ.

Thiên Thủy vẫy tay:

- Cầm đi, mua hết linh thảo ta viết ra, sau đó ta giao cho ngươi điều phối một loại dược tề, chế thuốc có loại dược tề này. Với thiên tư của ngươi cộng thêm Thương Khung Đệ Nhất Thần Công phụ trợ, tám, chín phần mười sẽ thăng cấp Tiên Thiên.

Sau đó Thiên Thủy biến mất trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn giấy trắng trong tay, nét chữ đen viết tên các loại linh dược. Những linh dược này có nhiều loại Cảnh Ngôn từng thấy, một số chưa thấy nhưng có nghe nói, còn lại một phần tư linh dược Cảnh Ngôn chưa từng nghe qua. Xem mớ linh dược này đa phần từ nhất giai đến tam giai, giá trị không quá cao.

Cảnh Ngôn hơi khó tin lẩm bẩm:

- Dùng những linh dược này phối chế dược tề có thể giúp ta thăng cấp Tiên Thiên sao?

Nếu nói luyện chế một loại đan dược thì Cảnh Ngôn cảm thấy còn có thể, nhưng đó chỉ là một loại dược tề. Là dược tề gì có thể cho võ giả cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên?

Cảnh Ngôn chưa bao giờ nghe, nhưng hắn tin tiền bối Thiên Thủy sẽ không nói chơi. Thiên Thủy đã chắc chắn như thế thì Cảnh Ngôn không ngại làm thử.

Cảnh Ngôn dọn dẹp một chút, hắn rời khỏi trạch viện Cảnh gia, đến Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Vì cần nhiều chủng loại linh dược nên Cảnh Ngôn ghé bốn tiệm hỏi mua đủ tài liệu. Tuy nhiên Cảnh Ngôn vẫn không mua đủ ba mươi chín loại linh dược mà Thiên Thủy yêu cầu, thiếu một loại linh dược tên Tử Huân Hoa.

Cảnh Ngôn thậm chí tìm Tần Vũ chủ quản Đông Lâm Đệ Nhất Lâu hỏi thăm.

Tần Vũ cau mày lặp lại:

- Tử Huân Hoa?

Tần Vũ nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta có biết Tử Huân Hoa. Hai mươi năm trước có lẽ còn tìm được loại linh dược tam giai này, nhưng bây giờ rất khó tìm. Đi Tội Ác Hiệp Cốc ở Nguyệt Hoa Sâm Lâm mới tìm được. Ngươi muốn tìm Tử Huân Hoa làm gì? Loại linh dược này giá trị không quá cao, lại mọc ở nơi hiểm ác như Tội Ác Hiệp Cốc Nguyệt Hoa Sâm Lâm, bây giờ ít ai chịu vì Tử Huân Hoa đi vào Tội Ác Hiệp Cốc.

Tần Vũ nhắc đến Nguyệt Hoa Sâm Lâm, Cảnh Ngôn biết nơi này. Đó là một khu rừng không nằm trong địa vực Đông Lâm thành, cách Đông Lâm thành rất xa.

Hướng đông Đông Lâm thành có một thành thị tên Đoan Dương thành liền nhau với Đông Lâm thành, Nguyệt Hoa Sâm Lâm nằm trong địa vực Đoan Dương thành này.

Xuất phát từ Đông Lâm thành, dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đi nhanh cũng mất hơn một tháng mới đến nơi.

Cảnh Ngôn có Thiên Không Chi Dực, nếu bùng nổ tốc độ sẽ nhanh hơn võ giả cảnh giới Tiên Thiên bình thường. Nhưng Cảnh Ngôn không thể thi triển Thiên Không Chi Dực chạy mãi không nghỉ.

Quay về từ Đông Lâm Đệ Nhất Lâu Cảnh Ngôn liền gói ghém hành lý định đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm. Dù tính chặng đường đã ngốn thời gian, đi rồi về mất hai, ba tháng, nhưng nếu không gom đủ tài liệu linh thảo phối chế ra dược tề thì trong vòng hai năm Cảnh Ngôn khó thăng cấp Tiên Thiên cảnh.

Trước khi lên đường Cảnh Ngôn tìm tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thiên Anh kinh ngạc hỏi:

- Cảnh Ngôn muốn đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm?

Nguyệt Hoa Sâm Lâm nằm trong địa vực Đoan Dương thành, không thuộc Đông Lâm thành. Người Cảnh gia ít khi đi Đoan Dương thành, đừng nói tử đệ bình thường, các vị trưởng lão cũng hiếm khi đi.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thiên Anh, nói:

- Đúng vậy! Ta định đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm tìm một loại linh thảo, nhưng ta chưa từng đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm, không quen thuộc địa hình. Không biết gia tộc có sản nghiệp nào gần Nguyệt Hoa Sâm Lâm không?

Nếu Cảnh gia có sản nghiệp ở bên kia chắc chắn phái người đi quản lý, sẽ quen thuộc hoàn cảnh bên đó. Cảnh Ngôn tìm Cảnh Thiên Anh cũng vì việc này.

Cảnh Thiên Anh nhíu mày nói:

- Sản nghiệp của Cảnh gia đều nằm trong địa vực Đông Lâm thành, không có sản nghiệp ở địa vực Đoan Dương thành. Nhưng ta có thân thích hình như ở trấn nhỏ gần Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Cảnh Thiên Anh lấy ra một phong thư từ trong ống tay áo đưa cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn nhìn phong thư này xem.

Hôm qua Cảnh Thiên Anh mới nhận được phong thư này, do thân thích ở địa vực Đoan Dương thành gửi đến.

Cảnh Ngôn nhận thư giở ra xem nội dung, mỉm cười hỏi:

- A? Là thư cầu viện?

Cảnh Thiên Anh cười nói:

- Đúng vậy! Là bà con xa đã lâu không liên lạc đột nhiên gửi thư, ta vốn thấy lạ, xem xong mới biết là cầu viện. Hắc Phong trấn quá xa, ta vốn định lơ chuyện này, nhưng nếu Cảnh Ngôn muốn đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm hình như gần sát Hắc Phong trấn, có thể thuận đường xem sao, chắc bọn họ khá quen thuộc hoàn cảnh nơi đó.

Chương 91 - Dạ Kiêu

Cảnh Thiên Anh không khuyên Cảnh Ngôn đừng đi mạo hiểm, vì đóa hoa trong nhà đã định trước không thể nào trở thành cường giả thật sự. Như các vị trưởng lão còn sống trong Cảnh gia hơn một nửa thời trẻ ra ngoài tôi luyện một thời gian dài.

Dù có nguy hiểm nhưng đây là con đường võ giả phải đi.

Cảnh Ngôn còn trẻ, hắn mới mười bảy tuổi, chẳng lẽ Cảnh Thiên Anh chăm sóc cho hắn cả đời sao? Cảnh Ngôn muốn ra ngoài nếm trải thì cứ để hắn đi.

Huống chi Cảnh Ngôn có thực lực đủ để đánh bại võ giả cảnh giới Tiên Thiên Cảnh Thiên Long, miễn không gặp kẻ địch quá mạnh thì hắn dư sức tự bảo vệ mình.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được rồi, ta sẽ ghé qua đó một chuyến.

Cảnh Thiên Anh nhìn Cảnh Ngôn, biểu tình trở nên nghiêm túc dặn dò:

- Ừm, lát nữa ta sẽ hồi âm cho y. Ngươi một mình ở bên ngoài phải cẩn thận đủ điều.

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta biết.

Triệu gia. Biệt viện tộc trưởng.

Cộp cộp cộp!

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Tiếng bước chân vừa dừng lại đã có thanh âm xuyên qua cửa phòng truyền vào trong:

- Tộc trưởng!

Một nam nhân khoảng bốn, năm mươi tuổi, mặc trường bào màu lam ngồi trong phòng.

Nghe tiếng kêu, nam nhân áo lam nhúc nhích lông mày:

- Vào đi!

Người này là tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên, cũng là phụ thân của Triệu Đăng Thiên bị Cảnh Ngôn đánh thương, càng là cường giả Đạo Linh cảnh đáng sợ.

Triệu gia có thể riêng một ngọn cờ trong Đông Lâm thành, dễ dàng nghiền áp mấy gia tộc lớn khác luôn có công lao lớn của cường giả Đạo Linh cảnh Triệu Đương Nguyên.

Cửa phòng lập tức được đẩy ra, tứ trưởng lão Triệu gia Triệu Chấn Sơn đi vào.

Mặt Triệu Chấn Sơn ửng đỏ, thở hổn hển hơi kích động nói:

- Tộc trưởng, người của Ám Dạ đến!

Triệu Đương Nguyên đứng phắc dậy, mắt sáng lấp lánh hỏi:

- A? Ở đâu?

Triệu Chấn Sơn đáp:

- Đang ở phòng tiếp khách!

Triệu Đương Nguyên hỏi:

- Không làm kinh động người khác đi?

Triệu Chấn Sơn khẳng định:

- Không, ta tự mình dẫn người vào gia tộc sau đó thông báo với tộc trưởng ngay.

Triệu Đương Nguyên vung tay đi ra khỏi phòng trước:

- Đi, gặp người này!

Trong phòng tiếp khách Triệu gia, một võ giả mặc trường bào màu đen, đeo đồ che mặt lặng yên ngồi chờ. Gã như hòa làm một với hoàn cảnh xung quanh, hít thở lâu dài, võ giả thực lực mạnh nếu không biết trước chỗ này có người thì khó phát hiện ra gã ngay.

Phần ngực trường bào màu đen có một đồ án huân chương hình đầu lâu dữ tợn, trông rất kỳ dị.

Nam nhân không phát ra tiếng động nào, dù Triệu Đương Nguyên, Triệu Chấn Sơn đi tới gã cũng không nhúc nhích, tròng mắt dưới mặt nạ không dao động chút nào.

Triệu Đương Nguyên nhìn võ giả áo đen, nở nụ cười. Tuy đối phương thấy lão vào mà không thèm đứng dậy, nhưng Triệu Đương Nguyên không thấy bất mãn vì đối phương vô lễ.

Triệu Đương Nguyên hơi cúi thấp đầu, thái độ khách sáo hỏi:

- Xin hỏi xưng hô thế nào?

Võ giả áo đen giọng khàn khàn ngắn gọn trả lời:

- Dạ Kiêu!

Võ giả áo đen tạm ngừng rồi nói tiếp:

- Nói nhiệm vụ!

Triệu Đương Nguyên rút tờ giấy ra khỏi người, mở cuộn giấy ra đặt trước mặt võ giả áo đen:

- Cảnh gia, Cảnh Ngôn.

Võ giả áo đen nhìn lướt qua:

- Tin tức của người này.

Triệu Đương Nguyên nhíu mày nói:

- Tu vi Nửa Bước Tiên Thiên nhưng có thực lực Tiên Thiên sơ kỳ, người này là tôn tử của lão tộc trưởng Cảnh gia, có địa vị khá cao trong Cảnh gia.

Nghe Triệu Đương Nguyên nói, võ giả áo đen hơi nhếch mép dưới lớp mặt nạ, dường như gã không tin võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên mà có thực lực cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ. Tuy nhiên võ giả áo đen không phản bác, thân phận tôn tử lão tộc trưởng Cảnh gia làm gã xem trọng một chút.

Võ giả áo đen Dạ Kiêu báo giá:

- Mười vạn linh thạch!

Nếu chỉ ám sát một võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên thì không cần mười vạn linh thạch, nhưng Cảnh Ngôn có thân phận quan trọng làm tăng giá.

Triệu Đương Nguyên do dự một chút rồi cắn răng đồng ý:

- Được!

Giá mười vạn linh thạch dù là Triệu gia cũng đau đứt ruột, nhưng vì xóa sổ mối uy hiếp Cảnh Ngôn, mười vạn linh thạch rất đáng giá.

Triệu Đương Nguyên không mặc cả, vì lão biết rõ sát thủ Ám Dạ sẽ không trả giá với lão. Sát thủ muốn thù lao bao nhiêu cố chủ nhất định phải thanh toán bấy nhiêu, nếu không đồng ý thì hủy giao dịch. Sát thủ tên Dạ Kiêu ngay sau đó sẽ rời khỏi trạch viện Triệu gia, đi không quay đầu lại.

Võ giả áo đen Dạ Kiêu nói:

- Thanh toán năm vạn trước, hoàn thành nhiệm vụ sẽ thanh toán năm vạn còn lại.

Triệu Đương Nguyên đưa tấm thẻ vàng năm vạn linh thạch vào tay đối phương.

Dạ Kiêu xem xét con số trong thẻ vàng linh thạch, không có vấn đề, gã cất đi, sau đó đứng lên.

- Trong vòng ba ngày sẽ cho các ngươi tin tức!

Võ giả áo đen Dạ Kiêu nói xong lắc người ra khỏi phòng tiếp khách, ẩn vào bóng đêm, chớp mắt không còn bóng dáng như chưa từng xuất hiện.

Triệu Chấn Sơn cau mày nói:

- Tộc trưởng, Cảnh Ngôn đáng giá chúng ta tốn hao nhiều như thế sao?

Triệu Đương Nguyên độc ác nói:

- Ừm! Nếu để Cảnh Ngôn sống sẽ có hậu hoạn vô cùng. Một khi hắn bước vào Tiên Thiên cảnh muốn khử hắn sẽ phải trả giá không chỉ là mười vạn linh thạch mà là hai mươi vạn linh thạch, thậm chí càng nhiều. Tuyệt đối không thể để tiểu tử này sống, nếu không sẽ mang đến uy hiếp lớn cho toàn Triệu gia chúng ta!

Triệu Chấn Sơn vẫn thấy tiếc đứt ruột cái giá mười vạn linh thạch:

- Một sát thủ Thanh Đồng mà mở miệng đã đòi mười vạn linh thạch, thật đắt.

Mười vạn linh thạch không phải số lượng nhỏ, có sức hấp dẫn với gã tứ trưởng lão Triệu gia. Nếu có thể Triệu Chấn Sơn sẽ vì mười vạn linh thạch diệt tiểu tử Cảnh Ngôn.

Nhưng Triệu Chấn Sơn là người Triệu gia, không thể mạo hiểm như vậy. Lỡ bị phát hiện thì ảnh hưởng quá lớn, phủ thành chủ Đông Lâm thành sẽ ra mặt xử lý. Cho nên Triệu gia dùng kế khác đi tìm sát thủ Ám Dạ.

Con ngươi Triệu Đương Nguyên co rút:

- Sát thủ Thanh Dồng đã quá đủ. Tứ trưởng lão, đừng xem thường đại nhân vật Thanh Đồng của Ám Dạ, dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ cũng rất có thể bị y một kích giết chết. Sát thủ Ám Dạ không phải người bình thường có thể ứng đối.

Triệu Chấn Sơn mắt lóe tia sáng nói:

- Ừm, vậy tiểu tử Cảnh Ngôn sẽ không sống qua ba ngày.

Chương 92 - Ám Sát

Hôm nay lúc trời tối Cảnh Ngôn rời khỏi trạch viện Cảnh gia. Rời đi vào ban đêm vì hắn không muốn khiến nhiều người chú ý tới.

Gần nửa canh giờ sau Cảnh Ngôn ra khỏi Đông Lâm thành, lao nhanh trên hoang dã.

Bỗng tim Cảnh Ngôn rớt cái bịch:

- Hưm? Kỳ lạ, không lẽ có người bám theo ta?

Cảnh Ngôn có cảm ứng khó tả.

Nếu là võ giả bình thường, dù là Tiên Thiên sơ kỳ, thậm chí là võ giả Tiên Thiên trung kỳ e rằng sẽ không phát hiện được. Nhưng Cảnh Ngôn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, ngũ giác đến trình độ khủng bố, nên dù người bám theo hắn cách rất xa thì trong lòng hắn vẫn có một loại cảm ứng, trực giác với nguy hiểm.

Trên hoang dã Cảnh Ngôn đôi khi lướt nhanh có khi giảm tốc độ.

Cảm giác kỳ lạ luôn tồn tại, Cảnh Ngôn không cách nào tìm ra vị trí cụ thể của người theo dõi.

Lòng Cảnh Ngôn chấn động:

- Kẻ đáng sợ, tuyệt đối không phải võ giả bình thường!

Vì dù là võ giả Tiên Thiên trung kỳ, hay thậm chí cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ cũng không thể hoàn mỹ che giấu khi bị Cảnh Ngôn cố ý tìm kiếm.

Cảnh Ngôn nhếch mép dữ tợn:

- Ta chống mắt xem đồ khốn giấu đầu lòi đuôi này là thần thánh phương nào!

Cảnh Ngôn có lý do để tự tin, dù đối phương là cường giả Tiên Thiên mạnh hơn Cảnh Thiên Long nhiều thì hắn cũng không lo. Cảnh Ngôn có võ học Thiên Không Chi Dực, lỡ không đánh lại đối phương hắn có năng lực chuồn đi, phỏng chừng đối phương không đuổi theo kịp hắn.

Cảnh Ngôn không rõ ai theo dõi mình, hắn cảm giác đối phương không là cường giả siêu đáng sợ. Vì nếu đối phương là cường giả Đạo Linh cảnh, có ác ý với hắn thì không cần giấu đầu lòi đuôi như vậy, trực tiếp xuất hiện có thể nháy mắt đánh chết hắn.

Miễn không phải cường giả Đạo Linh cảnh thì Cảnh Ngôn tự tin có năng lực tự bảo vệ mình.

Cảnh Ngôn dần giữ tốc độ lướt nhanh.

Trong đêm tối, tử đệ đeo mặt nạ đen, mặc trường bào đen luôn bám theo Cảnh Ngôn.

Dạ Kiêu đang tìm cơ hội một kích tất sát.

Từ lúc Dạ Kiêu nhận nhiệm vụ đã qua hai ngày, gã luôn quanh quẩn gần trạch viện Cảnh gia. Dạ Kiêu cần tìm hiểu rõ tình huống trạch viện Cảnh gia, vị trí ngụ lại võ giả Tiên Thiên cường đại, gã phải tìm hiểu rõ ràng. Nếu không thì dù Dạ Kiêu thành công lẻn vào Cảnh gia đánh chết Cảnh Ngôn cũng khó an toàn rời đi.

Làm một sát thủ kinh nghiệm phong phú, Dạ Kiêu không nóng nảy, gã vốn định đêm nay lẻn vào Cảnh gia ám sát Cảnh Ngôn. Khiến Dạ Kiêu bất ngờ là Cảnh Ngôn ra khỏi trạch viện Cảnh gia.

Đây là cơ hội tốt hơn, Dạ Kiêu lẳng lặng bám theo Cảnh Ngôn đi ra Đông Lâm thành.

Dạ Kiêu không để bụng thực lực của Cảnh Ngôn, gã không tin một võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên mà ngang ngửa võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ.

Dạ Kiêu gặp võ giả nhiều như sao trên trời, nguyên Lam Khúc quận này gã chưa gặp Nửa Bước Tiên Thiên nào sánh bằng Tiên Thiên.

Cho dù Cảnh Ngôn thật sự có thực lực Tiên Thiên sơ kỳ thì Dạ Kiêu vẫn không e ngại, võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ chết trong tay gã không được mười cũng có bảy, tám người. Dạ Kiêu từng thành công ám sát võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ. Bản thân gã cũng là Tiên Thiên sơ kỳ.

Một sát thủ ưu tú dù đối mặt con mồi dễ như trở bàn tay vẫn cần có đầy đủ kiên nhẫn.

Nên Dạ Kiêu không gấp gáp, đêm nay giết Cảnh Ngôn là gã có thể về Triệu gia lĩnh thù lao năm vạn khối linh thạch còn lại.

Con ngươi Dạ Kiêu co rút nhanh như chớp rút ra đoản kiếm màu đen:

- A? Cơ hội đến!

Nguyên khí vận chuyển nhanh, Dạ Kiêu dùng pháp môn đặc biệt khống chế dao động nguyên khí ở phạm vi nhỏ nhất, tránh cho con mồi trước tiên phát hiện có nguy hiểm.

Đây là pháp môn bất cứ sát thủ hợp cách nào trong tổ chức Ám Dạ đều phải nắm giữ.

Dạ Kiêu như mèo rừng lao hướng con mồi.

Dạ Kiêu thầm niệm một chữ:

- Chết!

Dạ Kiêu cảm giác đoản kiếm đen trong tay mình đã chạm vào vạt áo con mồi, ngay sau đó sẽ là máu phun ra. Lòng Dạ Kiêu bình tĩnh, gã đã giết nhiều người, giết người đối với gã như người thường giẫm chết một con kiến.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Rốt cuộc ra tay! Động tác nhanh quá!

Vèo!

Nguyên khí bỗng bộc phát ra, chân Cảnh Ngôn liên tục thay đổi vị trí.

Cảnh Ngôn cảm giác lạnh lẽo đến gần trước ngực, kẻ theo dõi này hiển nhiên có kinh nghiệm giết người vô cùng phong phú, động tác không dư thừa, một chiêu dồn Cảnh Ngôn vào chỗ chết.

Sát ý lạnh lẽo bao phủ toàn thân Cảnh Ngôn.

Kiếm quang màu đen dán sát ngực Cảnh Ngôn vạch ra.

Nếu Cảnh Ngôn làm động tác né chậm một giây là hắn đã chết.

Tim Cảnh Ngôn rớt cái bịch:

- Công kích đáng sợ!

Cảnh Ngôn cảm giác võ giả Tiên Thiên sơ kỳ cũng khó né khỏi một kích trí mạng này.

Dạ Kiêu không ngờ mình đâm hụt:

- Hưm?

Dù tố chất tâm lý của Dạ Kiêu cao cũng khó tránh khỏi phân tâm một tích tắc. Một kích chắc chắn trúng vì sao bị hụt? Võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên này có thể né qua một kích trí mạng của gã?

Cảnh Ngôn né thoát một kích kia, hét to một tiếng:

- Là ai!?

Lưu Quang kiếm nhanh như tia chớp kèm uy năng Trảm Nguyệt kiếm pháp quét hướng võ giả áo đen lộ mặt.

Bùm!

Dạ Kiêu đúng là đối thủ đáng sợ, dù gã không ngờ Cảnh Ngôn sẽ thoát khỏi một kích kia nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại, vận chuyển giơ chưởng vỗ.

Võ học của hai người va chạm phát ra tiếng trầm đục.

Dạ Kiêu lại giật mình, ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn:

- Nguyên khí mạnh quá! Đúng là có thể so với võ giả Tiên Thiên sơ kỳ.

Dạ Kiêu cảm giác cảnh giới của Cảnh Ngôn không phải Tiên Thiên, nhưng mức độ nguyên khí hùng hồn không kém gì những võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ.

Cảnh Ngôn không chút do dự vận chuyển võ học Thiên Không Chi Dực:

- Thiên Không Chi Dực!

Ngay mặt giao đấu khiến Cảnh Ngôn biết võ giả này có thực lực Tiên Thiên sơ kỳ. Người này kinh nghiệm chém giết rất phong phú, Cảnh Ngôn lựa chọn phát huy thực lực đến tận cùng, giải quyết đối phương trong thời gian ngắn, nếu không hắn sẽ đối mặt nguy cơ hung hiểm.

Thi triển võ học Thiên Không Chi Dực làm tốc độ của Cảnh Ngôn mau kinh người.

Chương 93 - Nguyên Nhân Chết Của Gia Gia

Cảnh Ngôn bùng nổ tốc độ như tia điện, Thiên Không Chi Dực phụ trợ, Trảm Nguyệt kiếm pháp uy hiếp vượt xa uy năng vốn có của hắn.

Dù kinh nghiệm đánh nhau của Dạ Kiêu phong phú đến đâu, thân thể nhanh nhẹn cỡ nào cũng luống cuống.

Keng!

Keng keng keng!

Dạ Kiêu dốc hết sức đỡ đòn.

Trước khi đánh nhau Dạ Kiêu tuyệt đối không đoán được một võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên sẽ mạnh đến thế. Bây giờ Dạ Kiêu đã biết nhưng dường như muộn rồi.

Cảnh Ngôn liên tục đâm ba kiếm, Dạ Kiêu miễn cưỡng ngăn hai nhát kiếm trước mặt nhưng không chặn lại được đường kiếm thứ ba.

Trảm Nguyệt kiếm pháp ngưng tụ thành kiếm quang trăng khuyết đánh tan võ học của Dạ Kiêu.

Phập!

Tiếng kiếm đâm vào thịt.

Đến phút cuối Dạ Kiêu từ bỏ chống cự, gã biết mình không tránh khỏi cũng không ngăn được đường kiếm thứ ba, muốn chạy trốn càng không thể.

Làm sát thủ hợp cách, Dạ Kiêu không chỉ một lần tưởng tượng mình sẽ chết trong một chuyến nhiệm vụ, gã đã chuẩn bị tâm lý đón nhận cái chết.

Nhưng Dạ Kiêu không dự đoán được mình sẽ chết trong tay võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên trẻ tuổi. Dạ Kiêu là võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, về thực lực đấu ngay mặt chỉ cỡ Cảnh Thiên Long, thủ đoạn đáng sợ nhất của gã là đánh lén ám sát.

Khi bị phát hiện ra thì sức uy hiếp của Dạ Kiêu nhỏ hơn nhiều.

Lúc Cảnh Ngôn chưa bước vào Nửa Bước Tiên Thiên đã có thể đánh bại Cảnh Thiên Long, càng đừng nói hiện tại đã chính thức bước vào Nửa Bước Tiên Thiên, hắn còn tu luyện võ học nghịch thiên Thiên Không Chi Dực.

Hai Dạ Kiêu liên hợp cũng không tạo thành uy hiếp quá lớn cho Cảnh Ngôn.

Đương nhiên nếu Cảnh Ngôn không cảm ứng nguy cơ trước tiên thì kết quả khó nói, vì thân thể võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng không ngăn được mũi nhọn tổn thương.

Cảnh Ngôn rút về Lưu Quang kiếm, nhìn thẳng Dạ Kiêu hỏi:

- Nói, là ai phái ngươi đến?

Máu chảy tràn từ khóe môi Dạ Kiêu, gã phát ra tiếng cười quái dị:

- Khặc … khặc …

Sau đó Dạ Kiêu ngã ngửa ra sau, sự sống mất hết.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nhìn đồ án huân chương trước ngực Dạ Kiêu:

- Ám Dạ!

Cảnh Ngôn biết đó là dấu hiệu của một tổ chức sát thủ tên Ám Dạ, trước kia hắn không tiếp xúc trực tiếp với tổ chức sát thủ này nên không hiểu nhiều, chỉ nghe nói qua. Không ngờ sát thủ Ám Dạ tìm đến hắn.

Cảnh Ngôn biết tổ chức Ám Dạ sẽ không rảnh rỗi ám sát hắn, chắc chắn có cố chủ ở sau lưng thuê.

Vậy là ai thuê sát thủ?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Huân chương Thanh Đồng! Tuy chỉ là đẳng cấp Thanh Đồng nhưng muốn thuê sát thủ như vậy phải trả giá không nhỏ, thế lực bình thường chắc chắn không trả nổi. Thế lực, cá nhân bình thường cũng không cách nào liên lạc với tổ chức sát thủ này.

Cảnh Ngôn đại khái đoán ra thân phận cố chủ sau lưng sát thủ này.

Cảnh Ngôn biết trong Đông Lâm thành có nhiều thế lực, cá nhân hy vọng hắn chết, nhưng vì giết hắn mà không tiếc thuê sát thủ Ám Dạ thì đáng ngờ nhất là Triệu gia.

Cảnh Ngôn rít qua kẽ răng:

- Triệu gia!

Hiện giờ Cảnh Ngôn không cách nào lay động vật khổng lồ như Triệu gia, hắn thì thầm:

- Ta phải tu luyện nhanh hơn nữa mới được!

Lần này ám sát không thành công chưa thể làm Triệu gia bỏ ý định giết Cảnh Ngôn, miễn hắn không chết thì một đoạn thời gian dài tiếp theo sẽ đối mặt tổ chức Ám Dạ phái sát thủ truy sát.

Thực lực của Cảnh Ngôn càng mạnh thì cơ hội sống sót càng lớn.

Thiên Thủy đột nhiên ra khỏi Càn Khôn Giới:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn kinh ngạc kêu lên:

- Thiên Thủy tiền bối?

Thiên Thủy nghiêm túc chưa từng có:

- Có một việc có lẽ ngươi cần phải biết.

Trước kia Thiên Thủy gọi Cảnh Ngôn là tiểu tử này tiểu tử kia, lần này gọi thẳng tên hắn.

Cảnh Ngôn thắc mắc nhìn Thiên Thủy.

Thiên Thủy nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Cái chết của gia gia ngươi liên quan những sát thủ này.

Cảnh Ngôn nhìn trân trối:

- Cái gì?!

Cảnh Ngôn thở dồn dập hỏi:

- Chuyện này là sao hả tiền bối?

Cảnh Ngôn luôn cho rằng gia gia vì đột phá cảnh giới thất bại bị nguyên khí phản phệ nên bị thương nặng chết. Khi đó gia gia của Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên nói như vậy với hắn. Giờ Thiên Thủy lại bảo cái chết của gia gia Cảnh Thiên liên quan sát thủ Ám Dạ.

Thiên Thủy nhẹ lắc đầu nói:

- Ta chỉ hiểu một phần sự việc, lúc đó ta còn đang ngủ say. Ta chỉ biết gia gia của ngươi từng kịch chiến với võ giả mặc trang phục kiểu này, sau đó bị thương nặng. Ta không biết tại sao bọn họ muốn giết gia gia của ngươi.

Cảnh Ngôn nghiến răng hỏi, ánh mắt đáng sợ:

- Tại sao lão không nói sớm cho ta biết?

Gia gia của Cảnh Ngôn từng là người mạnh nhất Cảnh gia, đã là đỉnh Tiên Thiên, kém một bước liền vào Đạo Linh cảnh. Nếu Cảnh Thiên không chết thì không lâu sau Cảnh gia sẽ ngang hàng với Triệu gia gia tộc số một Đông Lâm thành.

Thiên Thủy nói:

- Ngươi đừng trách ta, ngươi ngẫm lại xem tại sao gia gia của ngươi không chính miệng nói cho ngươi biết lý do dẫn đến cái chết của y?

Cảnh Ngôn cảm thấy ngực nghẹn lại sắp nổ tung, cơn giận vô biên tuôn trào. Cảnh Ngôn chưa bao giờ tức giận như vậy.

Sau khi rớt cảnh giới Cảnh Ngôn bị khó dễ, nhục nhã đủ điều nhưng hắn không điên tiết như lúc này.

Cảnh Ngôn siết chặt hai nắm tay, móng tay đâm vào thịt nhưng hắn không có cảm giác gì. Cảnh Ngôn không mất lý trí, hắn nghĩ sơ liền hiểu tại sao gia gia không nói thật cho hắn biết.

Nếu Cảnh Ngôn biết gia gia bị ám sát chắc chắn sẽ tìm mọi cách báo thù. Với thực lực của Cảnh Ngôn dù tìm tổ chức Ám Dạ hay cố chủ thuê sát thủ đều là lấy trứng chọi đá, tuyệt đối không có kết cục tốt. Thứ hai là nếu Cảnh Ngôn một lòng muốn báo thù sẽ ảnh hưởng việc tu luyện.

Thiên Thủy giấu nhẹm chuyện này cũng vì lo lắng như thế.

Thiên Thủy thấy Cảnh Ngôn dần bình tĩnh khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Ài, Cảnh Ngôn, tuy chúng ta không thể xác định cố chủ nhưng có thể suy đoán. Ta nghĩ gia gia của ngươi bị ám sát vì tùy thời có thể đột phá đến Đạo Linh cảnh. khi gia gia của

ngươi đột phá Đạo Linh cảnh, nguyên Đông Lâm thành có thế lực nào bị uy hiếp lớn nhất?

Cảnh Ngôn rít qua kẽ răng:

- Triệu gia!

Thiên Thủy nheo mắt nói:

- Ừm, nên cố chủ thuê sát thủ ám sát gia gia của ngươi rất có thể là thế lực thuê sát thủ ám sát ngươi, đều là Triệu gia. Đương nhiên dù bây giờ xác định là Triệu gia làm thì ngươi vẫn không cách nào báo thù. Thực lực của ngươi còn quá yếu, tộc trưởng Triệu gia chắc là võ giả Đạo Linh cảnh? Ngươi muốn báo thù ít nhất phải đến đỉnh Tiên Thiên mới có hy vọng.

Chương 94 - Không Đội Trời Chung

Lòng Cảnh Ngôn tràn ngập nỗi hận:

- Triệu gia! Cảnh Ngôn ta không đội trời chung với ngươi!

Nếu người bình thường có lẽ thân với gia gia nhưng gia gia không bằng phụ mẫu. Cảnh Ngôn thì khác, hắn từ nhỏ lớn lên bên gia gia Cảnh Thiên.

Cảnh Ngôn chưa từng gặp mẫu thân, hắn chỉ biết thân phận của mẫu thân rất bí ẩn. Vì trong Cảnh gia nhiều người nhắc tới phụ thân của hắn nhưng chưa có ai bàn luận về mẫu thân. Gia gia Cảnh Thiên cũng không nhắc câu nào, như thể Cảnh Ngôn chưa bao giờ có mẫu thân.

Ký ức về phụ thân là Cảnh Ngôn nghe từ một số người trong gia tộc, ví dụ như Cảnh Thần Tinh. Nên tình cảm Cảnh Ngôn dành cho phụ mẫu ít hơn gia gia nhiều.

Trong đầu Cảnh Ngôn nhớ lại quá khứ cùng gia gia.

- Tiểu tử này chỉ biết làm biếng, muốn tu luyện võ học đến mức độ tinh thâm mà ngươi như vậy là không được!

- Nhóc mau lại đây cho gia gia xem là ai khi dễ ngươi? Gia gia sẽ dạy kẻ đó bài học!

- Cảnh Ngôn, thiên phú của ngươi rất cao, tốc độ tu luyện mau hơn người khác, nhưng ngươi không thể kiêu ngạo. Mục tiêu của ngươi không nên ở Đông Lâm thành mà hãy đặt xa hơn.

- …

Mắt Cảnh Ngôn ướt nước, hắn siết chặt hai nắm tay thầm thề phải trừ tận gốc hung thủ giết chết gia gia!

Triệu gia hay tổ chức Ám Dạ đều là kẻ địch hàng đầu của Cảnh Ngôn, không trừ bỏ kẻ địch thề không bỏ qua.

Trong gió đêm, Cảnh Ngôn đứng trong hoang dã trống trải.

Qua khoảng một nén nhang Cảnh Ngôn gác lại suy nghĩ lung tung, hắn cầm lên vũ khí của sát thủ:

- Vũ khí cực phẩm!

Thanh đoản kiếm này cao hơn Lưu Quang kiếm một phẩm cấp, nhưng nó là đoản kiếm, không thích hợp làm vũ khí chính.

Cảnh Ngôn gật gù cất đoản kiếm đi:

- Lúc đặc biệt có thể dùng nó, đoản kiếm kiểu này thích hợp nhất đột nhiên tập kích, thêm vào tốc độ của ta thì võ giả bình thường khó phòng được.

Cảnh Ngôn nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay sát thủ, đó là một chiếc tu di giới chỉ hay còn gọi là không gian giới chỉ. Bề ngoài nhỏ xinh, bên trong tự thành không gian, công cụ rất tiện lợi và giá rất mắc. Tu di giới chỉ cấp thấp nhất đã có giá mấy vạn linh thạch, võ giả bình thường không dùng nổi.

- Hưm? Linh thạch cực phẩm? Còn có thẻ vàng năm vạn linh thạch?

Trong chiếc nhẫn chỉ có một ít đồ đen đơn giản, năm khối linh thạch cực phẩm, một tấm thẻ vàng linh thạch bên trong có con số năm vạn.

Cảnh Ngôn đeo tu di giới chỉ vào tay mình, quần áo tất nhiên bị vứt ra:

- Xem như thu hoạch ngoài ý muốn, ta đang thiếu linh thạch.

Xác nhận trên người sát thủ không có vật phẩm giá trị khác, Cảnh Ngôn xoay người đi nhanh biến mất trong bóng đêm.

Cảnh Ngôn không biết rằng tài phú thật sự của sát thủ này nhiều hơn cái hắn lấy được. Nhưng sát thủ hợp cách nào cũng sẽ không mang theo nhiều tài nguyên, bọn họ biết mình tùy thời mất mạng. Sát thủ khi có được tài nguyên sẽ cất ở đâu đó, lúc cần dùng mới lấy ra.

Tấm thẻ vàng năm vạn linh thạch trong tu di giới chỉ là sát thủ Dạ Kiêu vừa nhận thù lao đặt cao từ Triệu gia. Năm khối linh thạch cực phẩm là dùng cho việc bổ sung nguyên khí lúc nguy cấp.

Vèo!

Cảnh Ngôn bay nhanh hướng Đoan Dương thành, hắn thỉnh thoảng vận chuyển võ học Thiên Không Chi Dực tăng tốc độ để đến địa vực Đoan Dương thành mau hơn.

Hai ngày sau.

Trạch viện Triệu gia, trong viện tộc trưởng.

Triệu Đương Nguyên và mấy vị trưởng lão Triệu gia nôn nóng ngồi trong phòng.

Một trưởng lão nét mặt lo lắng hỏi:

- Tộc trưởng, có khi nào xảy ra vấn đề không? Đến bây giờ chưa có tin tức gì.

Một trưởng lão khác nhíu mày hỏi:

- Ta nhận được tin Cảnh Ngôn Cảnh gia hai ngày trước rời khỏi Cảnh gia, không biết đi đâu. Lẽ nào người Ám Dạ không

biết điều này?

Mấy vị trưởng lão này đều là thân tín của Triệu Đương Nguyên, bọn họ biết Triệu Đương Nguyên liên lạc sát thủ Ám Dạ đi ám sát Cảnh Ngôn. Theo như ước hẹn hôm qua sát thủ nên truyền tin đến Triệu gia, nhưng bây giờ đã qua một ngày vẫn không có tin tức gì.

Đám người Triệu Đương Nguyên không sốt ruột mới lạ.

Triệu Đương Nguyên sắc mặt âm trầm không nói chuyện.

Triệu Đương Nguyên không biết xảy ra chuyện gì, có phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không.

Chẳng lẽ sát thủ kia cầm năm vạn linh thạch tiền cọc trốn rồi? Nhưng với thái độ làm việc của tổ chức Ám Dạ không nên xảy ra chuyện đó mới đúng. Nếu cái tên Ám Dạ không đáng tin thì đã chẳng nổi tiếng như vậy, càng không thể nào phát triển đến quy mô như ngày nay.

Cộp cộp cộp!

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Đám người ngồi trong phòng cùng đưa mắt nhìn.

Tứ trưởng lão Triệu Chấn Sơn từ bên ngoài đi vào, biểu tình hốt hoảng.

Triệu Chấn Sơn nhìn Triệu Đương Nguyên, run giọng nói:

- Tộc trưởng, đã xảy ra chuyện!

Triệu Đương Nguyên cố giữ bình tĩnh trầm giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

Triệu Chấn Sơn nhớ lại cảnh tượng trông thấy, tim đập nhanh:

- Sát thủ đó đã chết! Sáng hôm nay ta mang theo bốn hộ vệ thân tín ra khỏi thành tìm kiếm kỹ càng, phát hiện xác của người đó.

Sát thủ đi giết Cảnh Ngôn, nhưng bọn họ tìm thấy không phải xác Cảnh Ngôn mà là xác chết của sát thủ.

Bên trong xảy ra chuyện gì?

Nghe Triệu Chấn Sơn nói, đám người trong phòng biến sắc mặt. Mọi người không ngờ sát thủ chẳng những không diệt được Cảnh Ngôn ngược lại bị hắn tiêu diệt, Cảnh Ngôn là quái thai gì vậy?

Mặc dù sát thủ đó chỉ là sát thủ Thanh Đồng của Ám Dạ, nhưng dư sức đối phó Cảnh Ngôn mới đúng. Sát thủ Thanh Đồng thậm chí có thể ám sát võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ. Một Cảnh Ngôn sao có thể làm sát thủ Thanh Đồng thất bại và chết?

Triệu Chấn Sơn lên tiếng phá vỡ yên tĩnh trong phòng:

- Bây giờ nên làm sao đây tộc trưởng?

Giọng Triệu Đương Nguyên lạnh lẽo làm nhiệt độ trong phòng giảm thấp:

- Truyền tin cho Ám Dạ nói rõ tình huống.

Triệu Chấn Sơn đi nhanh ra ngoài:

- Rõ!

Triệu Chấn Sơn phụ trách công tác tình báo của Triệu gia, mấy tin tức truyền qua lại đều nằm trong tay lão.

Một trưởng lão không cam lòng hỏi:

- Tộc trưởng, có khi nào có cao thủ ở bên cạnh Cảnh Ngôn không?

Triệu Đương Nguyên hít sâu, từ tốn trầm giọng nói:

- Nếu bên cạnh Cảnh Ngôn có cao nhân thì sát thủ kia chắc chắn không hành động thiếu suy nghĩ, cũng sẽ không chết. Trừ phi bên cạnh Cảnh Ngôn có cường giả Đạo Linh cảnh, phát hiện sát thủ khi y chưa hành động gì.

Mấy trưởng lão ngó nhau, bọn họ tuyệt đối không tin có cường giả Đạo Linh cảnh đi theo bên cạnh Cảnh Ngôn.

Chương 95 - Nghi Thức Hoan Nghênh

Hơn một tháng sau.

Phương bắc địa vực Đoan Dương thành, một bóng áo xanh nhanh nhẹn lướt trên hoang dã.

Người này là Cảnh Ngôn đến từ Đông Lâm thành.

Nửa tháng trước Cảnh Ngôn vào địa vực Đoan Dương thành, nhưng hắn vào hướng mé tây bộ, Nguyệt Hoa Sâm Lâm nằm ở chính bắc bộ. Nên Cảnh Ngôn lại mất nửa tháng mới đến nơi này.

Cảnh Ngôn híp mắt:

- Phía trước là Hắc Phong trấn.

Dọc đường đi Cảnh Ngôn có hỏi thăm vài người xác định vị trí Hắc Phong trấn, biết qua Hắc Phong trấn là vào vòng ngoài Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Lại qua khoảng một canh giờ, đằng trước thấp thoáng thị trấn màu xám. Đến đây có thể thấy nhiều võ giả hơn.

Cảnh Ngôn đang đi nhanh chợt sửng sốt:

- A?

Cảnh Ngôn thấy mấy võ giả ở phía trước đang nâng một bảng hiệu lớn viết mấy chữ vàng to. Vốn dễ hấp dẫn ánh mắt, nhưng bấy nhiêu chưa đủ làm Cảnh Ngôn sửng sốt, hắn ngây người vì tấm bảng ghi ‘Hoan nghênh Cảnh Ngôn Cảnh gia Đông Lâm thành.’

Trán Cảnh Ngôn nổi gân xanh:

- Mợ, chuyện gì thế này?

Cảnh Ngôn ngừng một lúc cuối cùng đến gần.

Vì người nâng bảng hiệu chắc là bà con xa của tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh, hoặc ít nhất nhóm người này là vị thân thích kia phái ra.

Cảnh Ngôn rủa thầm:

- Bà con của tứ trưởng lão thật quái.

Cảnh Ngôn đến gần nói với mấy võ giả cấp thấp nâng bảng hiệu:

- Ta là Cảnh Ngôn.

Mấy võ giả nhìn Cảnh Ngôn, nghe hắn nói, giật mình kêu lên:

- A?

Có lẽ bọn họ không ngờ người mình hoan nghênh là thanh niên trước mắt. Bọn họ còn tưởng tiên sinh Cảnh Ngôn là một lão nhân lớn tuổi.

Một người nghi ngờ hỏi:

- Các hạ là Cảnh Ngôn đến từ Đông Lâm thành?

Cảnh Ngôn kiên nhẫn lặp lại:

- Đúng vậy, ta là Cảnh Ngôn Cảnh gia Đông Lâm thành.

Người này phản ứng nhanh nhẹn nhiệt tình nói:

- Ôi chao, Cảnh Ngôn tiên sinh, hoan nghênh hoan nghênh! Ha ha, chúng ta chờ mong đã lâu!

Cảnh Ngôn thấy một người trong nhóm lặng lẽ lui ra ngoài, chạy nhanh vào Hắc Phong trấn.

Võ giả áo đen cười tươi, khom người mời:

- Mời Cảnh Ngôn tiên sinh đi theo ta, lão gia của chúng ta mỗi ngày chờ tiên sinh đến.

Cảnh Ngôn gật đầu.

Hắc Phong trấn, trạch viện Lưu gia.

Một võ giả như gió lốc lao vào trạch viện, hét to:

- Lão gia, lão gia! Cảnh Ngôn tiên sinh đến!

Hắc Phong trấn chỉ là một cái trấn, Lưu gia là gia tộc thế lực không nhỏ trong trấn, đương nhiên không cách nào so sánh với mấy gia tộc lớn Đông Lâm thành, dù sao nơi này chỉ là trấn.

Trạch viện Lưu gia không quá lớn, nên võ giả ở ngoài sân rống to, Lưu Đại Toàn ở bên trong nghe thấy ngay. Võ giả này là hộ vệ được Lưu gia chiêu mộ.

Vèo!

Lưu Đại Toàn giật nảy mình, biểu tình hưng phấn lao ngay ra khỏi phòng.

Lưu Đại Toàn nhìn hộ vệ xông đến, hỏi dồn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh ở đâu?

Hộ vệ thở hổn hển nói:

- Lão gia, Cảnh Ngôn tiên sinh đã vào trấn, rất nhanh sẽ đến.

Lưu Đại Toàn trợn to mắt quát:

- Tốt! Mau chuẩn bị, nhanh! Ai làm lỡ việc thì biến ngay cho lão tử!

Tiếp theo trong trạch viện Lưu gia gà bay chó sủa.

Tò tí te tò te!

Từng đôi nam nữ cầm nhạc khí ùa ra từ các căn phòng. Bọn họ động tác nhanh nhẹn chỉ vài giây đã sắp hàng ngay ngắn.

Lưu Đại Toàn nhìn cảnh này vừa lòng gật đầu, không uổng công lo tập luyện hơn nửa tháng. Từ khi nhận hồi âm của tứ trưởng lão Cảnh gia Cảnh Thiên Anh thì Lưu Đại Toàn vắt óc suy nghĩ làm cách nào hoan nghênh người Cảnh gia đến, gã khá vừa lòng thành quả hiện giờ.

Lưu Đại Toàn vung tay lên:

- Đi, ra ngoài nghênh tiếp Cảnh Ngôn đại nhân!

Thân hình mập mạp dẫn đầu đi hướng cửa viện, gã chợt khựng lại nói với một hộ vệ:

- Ngươi, đi kêu tiểu thư ra đi cùng ta.

Hộ vệ lĩnh mệnh rời đi:

- Tuân lệnh!

Đoàn người rầm rộ đi ra ngoài trạch viện Lưu gia.

Trên đường cái rộng rãi đám người xếp ba hàng.

Lưu Đại Toàn huơ tay dặn đám nam nữ cầm nhạc khí:

- Đờn nhạc cho lão tử, ai ra sức thì có thưởng, ai không hết sức thì biến cho ta!

Tiếng nhạc vang dội vang lên từ đường cái trước cửa trạch viện Lưu gia.

Không khí náo nhiệt hấp dẫn nhiều người chú ý.

Đặc biệt Hắc Phong trấn là trấn rất gần Nguyệt Hoa Sâm Lâm, khá đông võ giả. Những võ giả có dân bản xứ, có từ ngoài đến, bọn họ dần tụ tập lại xem náo nhiệt.

- Những người này làm gì vậy?

- Không biết, nhưng người kia là gia chủ của Lưu gia. Lưu gia có thế lực nặng ký trong Hắc Phong trấn.

Một võ giả bản xứ nhếch mép nói móc:

- Ha ha, Lưu Đại Toàn đó hả, ta biết hắn đang làm gì. Nghe nói Lưu gia có thân thích trong Đông Lâm thành, là một gia tộc lớn. Có người của gia tộc lớn đến, Lưu Đại Toàn đang hoan nghênh người ta.

Võ giả khác lắc đầu nói:

- Là đại nhân vật gì mà khiến Lưu Đại Toàn xem trọng dữ vậy? Đông Lâm thành? Ta có nghe nói nhưng chưa từng đến đó.

Lại một người chép miệng nói:

- Lưu Đại Toàn luôn bảo hắn có thân thích trong gia tộc lớn Đông Lâm thành, ta không tin, không dè có thật, còn có người đến.

- Không biết là đại nhân vật gì.

Càng lúc càng nhiều người xem náo nhiệt, bọn họ ngóng cổ nhìn đầu phố.

Một hộ vệ Lưu gia thấy bóng người xuất hiện ở đầu phố, hét to:

- Đến rồi đến rồi!

Lưu Đại Toàn đứng trước đoàn người, tinh thần phấn khởi.

Lưu Hiểu Nguyệt, nữ nhi của Lưu Đại Toàn mặc váy dài màu xanh đến gần gã, gò má hây hồng thẹn thùng kêu lên:

- Phụ thân!

Lưu Hiểu Nguyệt là đại mỹ nhân của Hắc Phong trấn, mấy năm trước đến giờ luôn có người cầu hôn nhưng Lưu Đại Toàn từ chối hết. Theo lời Lưu Đại Toàn nói là nữ nhi của ta sao có

thể gả cho những phàm phu tục tử này? Nữ nhi của ta là phượng hoàng, phải bay vào phủ đệ gia tộc lớn!

Bình thường Lưu Đại Toàn rất cưng yêu nữ nhi nhưng lúc này gã nghiêm túc dặn dò:

- Nữ nhi, chút nữa người Cảnh gia đến nhớ phải hầu hạ cẩn thận, tuyệt đối đừng làm Cảnh Ngôn tiên sinh này bất mãn.

Chương 96 - Bị Thất Vọng

Mặt Lưu Hiểu Nguyệt đỏ rực nói:

- Biết rồi mà phụ thân.

Đầu phố, Cảnh Ngôn theo mấy võ giả cấp thấp dẫn đường đi đến trạch viện Lưu gia.

Cảnh Ngôn nghe các tiếng đờn nhạc vọng lại, nhìn đoàn người ngay ngắn có trật tự, hắn cắn răng hỏi:

- Chuyện này là sao?

Võ giả đi bên cạnh Cảnh Ngôn cung kính nói, không dám đứng thẳng người:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, lão gia ở đằng trước nghênh đón tiên sinh.

Nghe võ giả nói vậy, Cảnh Ngôn mới dám chắc đội nhạc rình rang này hoan nghênh mình.

Cảnh Ngôn trợn trắng mắt, hắn rất muốn xoay người đi ngay, nhưng đã đến nơi rồi, đành tiếp tục đi qua.

Hai nhóm người rốt cuộc đến gần nhau.

Lưu Đại Toàn giương mắt nhìn quanh, thì thào:

- A? Người đâu? Đâu?

Lưu Đại Toàn có thấy Cảnh Ngôn nhưng tự động bỏ qua, gã tiềm thức cho rằng Cảnh Ngôn đại nhân của Cảnh gia ít nhất bốn, năm chục tuổi hay thậm chí già hơn. Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi, tứ trưởng lão Cảnh gia không thể nào để võ giả trẻ như vậy đến Hắc Phong trấn.

Trong thư hồi âm Cảnh Thiên Anh không miêu tả nhiều về Cảnh Ngôn, chỉ nói Cảnh gia có một võ giả đến Hắc Phong trấn, kêu Lưu Đại Toàn tiếp đãi một chút.

Lưu Đại Toàn không biết tuổi tác của Cảnh Ngôn, càng không biết hắn có tu vi Võ Đạo thế nào.

Cảnh Ngôn đứng tại chỗ, nhíu chặt mày. Cảnh Ngôn nhìn nam nhân mập mạp đứng đằng trước đoàn người, hắn đoán người này là bà con xa của tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Hộ vệ ở đầu trấn gặp Cảnh Ngôn và chạy về thông báo thấy biểu tình của Lưu Đại Toàn thì nói nhỏ:

- Lão gia, vị này chính là Cảnh Ngôn tiên sinh!

Lưu Đại Toàn sửng sốt, tròng mắt đảo một vòng mới ngừng lại trên người Cảnh Ngôn:

- Hả? Cái gì?

Đây là Cảnh Ngôn đại nhân mà tứ trưởng lão Cảnh gia phái đến? Sao có thể! Sao trẻ trung vậy được? Trong Hắc Phong trấn có đầy võ giả như vậy.

Lưu Đại Toàn khó che giấu cơ mặt cứng ngắc.

Vì Hắc Phong trấn cách Nguyệt Hoa Sâm Lâm rất gần nên trấn này mỗi người đón võ giả từ các nơi đổ về, mục đích của họ là Nguyệt Hoa Sâm Lâm. Có rất nhiều võ giả trẻ tuổi như Cảnh Ngôn.

Lưu Đại Toàn đã gặp đủ loại người, gã không cảm nhận Cảnh Ngôn có gì khác người.

Lưu Đại Toàn phản ứng rất nhanh, gã cười gượng che giấu lúng túng, thay nụ cười nhiệt tình. Trong lòng Lưu Đại Toàn rất thất vọng, vốn tưởng người Cảnh gia đến có thể hoàn toàn giải quyết rắc rối Lưu gia gặp phải, giờ xem ra không thể nào.

Nhưng đối phương dù gì là người Cảnh gia, nếu gã tiếp đãi qua loa thì coi không được.

Lưu Đại Toàn cười tươi nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh mạnh khỏe.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt gật đầu:

- Lưu gia chủ khỏe.

Cảnh Ngôn không cần vắt óc suy nghĩ cũng đoán đại khái tâm tư của Lưu Đại Toàn, nhưng hắn không để bụng, cũng lười giải thích nhiều.

Lưu Đại Toàn chưa chết tâm:

- Cảnh Ngôn tiên sinh một mình từ Đông Lâm thành đến đây?

Lưu Đại Toàn cảm thấy còn một khả năng khác là hắn là tử đệ trẻ đi theo trưởng bối Cảnh gia ra ngoài rèn luyện. Nên Lưu Đại Toàn thường liếc hướng đầu phố, hy vọng thấy người Cảnh gia lớn tuổi nào.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt gật đầu nói:

- Ta đi một mình.

Lưu Đại Toàn cười máy móc, mắt càng lộ rõ thất vọng:

- À, tốt tốt. Mời, mời vào nhà ngồi.

Lưu Đại Toàn nghiêng người nhường cho Cảnh Ngôn đi trước.

Một nữ võ giả khoảng ba mươi tuổi nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Ha ha, đây là nhân vật lợi hại mà Lưu Đại Toàn nói? Thì ra còn trẻ như vậy, ta còn tưởng là nhân vật lợi hại gì, ha ha. Chậc chậc, vẻ ngoài không tệ, da non ra nước.

Võ giả trung niên đứng bên cạnh cười trêu:

- Hắc Quả Phụ, ngươi thích mặt trắng nhỏ hả? Ngươi đi bàn bạc với Lưu Đại Toàn kêu hắn giới thiệu cho ngươi là được.

Hắc Quả Phụ cười mắng:

- Biến đi cha nội, lão nương đã bao giờ thiếu nam nhân?

Những người này không tưởng tượng được Cảnh Ngôn có tu vi cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên, càng không ngờ hắn có thực lực bằng võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ. Nếu bọn họ biết điều đó tuyệt đối không có lá gan trêu cợt Cảnh Ngôn.

Lòng Lưu Đại Toàn nặng trĩu ưu tư đón Cảnh Ngôn đi vào, cố gắng không lộ gì ra ngoài, lòng thầm than:

- Chết toi, lần này chết thật. Đã cứng rắn tuyên bố rồi, bây giờ Lưu gia biết làm sao? Hay gói ghém hành lý trốn cho rồi?

Lưu Đại Toàn biết rõ thủ đoạn của kẻ đối đầu, vì người Cảnh gia đến nên gã sớm cứng rắn hăm lại đối phương, nhưng không ngờ là một nít ranh hỉ mũi chưa sạch đến.

Tuy Lưu Đại Toàn một bụng tâm sự nhưng vẫn không quên giới thiệu nữ nhi cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, đây là Lưu Hiểu Nguyệt, nữ nhi của ta.

Nói sao thì Cảnh Ngôn là tử đệ đến từ gia tộc lớn Cảnh gia, tứ trưởng lão cho hắn đến nói lên quan hệ của hắn với tứ trưởng lão không quá kém. Nếu nữ nhi của gã qua chuyện này đi vào Cảnh gia cũng không tệ.

Lưu Hiểu Nguyệt ngại ngùng khom người hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh!

Cảnh Ngôn nhìn Lưu Hiểu Nguyệt, thoải mái cười nói:

- Đừng khách sáo.

Lưu Hiểu Nguyệt xem như mỹ nhân, nhưng ở Đông Lâm thành có loại nữ nhân nào Cảnh Ngôn chưa từng gặp? Cảnh Ngôn sẽ không nhìn Lưu Hiểu Nguyệt lâu.

Lưu Đại Toàn khách sáo nói với Cảnh Ngôn:

- Mời Cảnh Ngôn tiên sinh nghỉ ngơi một lúc, ta sai người chuẩn bị tiệc tối. Cảnh Ngôn tiên sinh từ xa đến chắc hơi mệt.

Lưu Đại Toàn ngẫm lại cảm thấy chuyện này không quá xấu, không ở lại Hắc Phong trấn được nhưng có lẽ có thể cùng Cảnh Ngôn đi Đông Lâm thành. Có cây to Cảnh gia thì ngày tháng trong Đông Lâm thành của gã không quá kém, kết luận cuối cùng là phải cố gắng gán ghép nữ nhi với Cảnh Ngôn, nếu hai người thành việc tốt gã cũng tính là một nửa người Cảnh gia. Trong Đông Lâm thành chắc người bình thường không dám chọc vào gã.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Lưu gia chủ, chúng ta nói việc chính trước đi. Ta đến đây có việc khác, không nhiều thời gian.

Cảnh Ngôn đến Hắc Phong trấn chỉ xem như tiện đường, mục đích chính là Nguyệt Hoa Sâm Lâm, tốt nhất đừng lãng phí thời gian ở Hắc Phong trấn.

Lưu Đại Toàn gật đầu nói:

- À, vậy cũng tốt.

Lưu Đại Toàn đưa Cảnh Ngôn vào căn phòng tinh xảo, căn phòng được gã cố ý chuẩn bị, dụng cụ bên trong đều rất xa hoa.

Chương 97 - Cốt Lõi Vấn Đề

Lát sau trong phòng chỉ còn lại Lưu Đại Toàn, Lưu Hiểu Nguyệt, Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn tò mò hỏi:

- Lưu gia chủ và tứ trưởng lão Cảnh gia ta có quan hệ gì?

Cảnh Thiên Anh chỉ nói cho Cảnh Ngôn biết Lưu Đại Toàn là bà con xa của lão, còn thân thích kiểu gì thì không nói rõ.

Lưu Đại Toàn nghe Cảnh Ngôn hỏi chuyện, biểu tình lúng túng nhưng vẫn trả lời:

- Cái đó … tứ trưởng lão thật ra là biểu thúc của muội muội của trượng phu của nãi nãi ta.

Lưu Đại Toàn biết quan hệ này xa tít mù.

Cảnh Ngôn giật mình thầm nghĩ:

- Mợ, đúng là bà con xa.

Hèn gì hai bên thời gian dài không liên lạc. Da mặt của Lưu Đại Toàn cũng dày, người bình thường sẽ không nhớ đến họ hàng hầu như không liên quan này.

Cảnh Ngôn gật gù, đổi đề tài:

- Ta hiểu rồi. Lưu gia của Lưu gia chủ đang gặp rắc rối thế này?

Giờ điều Lưu Đại Toàn muốn hỏi nhất là Cảnh Ngôn có thân phận gì trong Cảnh gia, nhưng hơi khó mở miệng, gã cố nghẹn lại.

- Ài, nói đến thì hơi uất ức, ta nói ngắn gọn vậy Cảnh Ngôn thiếu gia. Trong Hắc Phong trấn tuy Lưu gia ta có chút thế lực nhưng chỉ bình thường. Thế lực bản xứ mạnh nhất Hắc Phong trấn là Thiên Lang bang. Thiên Lang bang có ba vị đương gia, đều là võ giả cao cấp. Bọn họ có một đám tay đấm võ giả, nổi tiếng lừng lẫy trong Hắc Phong trấn.

- Vốn Lưu gia ta và Thiên Lang bang không có quan hệ tốt đẹp gì nhưng cũng không có mâu thuẫn. Lưu gia ta hàng năm nộp phí bảo vệ nhất định cho Thiên Lang bang. Vấn đề xảy ra vào hai năm trước, Lưu gia ta mua một linh thạch khoáng từ Thiên Lang bang. Đương nhiên linh thạch khoáng loại nhỏ này không thể so sánh với mạch khoáng cỡ lớn của Cảnh gia.

- Tình huống là vầy, lúc mua thì linh thạch khoáng này được nhận định là phế khoáng, tuy có thể sản xuất ra chút linh thạch nhưng một năm chỉ chừng một, hai ngàn linh thạch, không có giá trị quá lớn. Ta bỏ ra một số linh thạch mua lại khoáng này, phái người tiếp tục khai thác. Không ngờ trong phế khoáng ẩn giấu một mạch khoáng khác lúc trước không bị phát hiện, một ngày sản xuất ra một, hai trăm linh thạch, có khi đến ba, bốn trăm linh thạch.

- Ban đầu có thể giấu diếm tin tức, nhưng trên thế giới này không có tường không lùa gió, bị Thiên Lang bang biết được. Thiên Lang bang không chịu, đòi lại mạch khoáng, tất nhiên ta không đồng ý. Cảnh Ngôn thiếu gia nói xem ta đồng ý thế nào được? Tuy ta mua lại khoáng này với giá phế khoáng, nhưng đã mua thì nó là của ta, ngươi không thể vì khoáng có giá trị mới mà đòi lại chứ!

Một mạch khoáng linh thạch một năm có thể được vạn khối đúng là không tệ, dù là Cảnh gia cũng sẽ không bỏ qua loại mạch khoáng này.

- Ài, Thiên Lang bang quen thói mạnh mẽ, người bình thường trong Hắc Phong trấn không dám chọc vào. Nếu ta không trả khoáng cho bọn họ thì Lưu gia sẽ có tai nạn lớn, nên ta mới viết thư cầu cứu tứ trưởng lão Cảnh gia.

Lưu Đại Toàn nhanh chóng nói một tràng suốt thời gian một tách trà rốt cuộc kể rõ ràng.

Cảnh Ngôn nhìn Lưu Đại Toàn, thầm nhủ:

- Nói như ngươi mà bảo là ngắn gọn?

Chuyện này nói đến thì đúng là không thể trách Lưu Đại Toàn. Cảnh Ngôn đến đây vốn giúp đỡ Lưu Đại Toàn, nhưng nếu gã ỷ thế hiếp người rồi bị người ta đánh lại thì hắn tuyệt đối không nối giáo cho giặc.

Cảnh Ngôn ngừng một lúc, hỏi:

- Hiện tại tình huống thế nào rồi?

Lưu Đại Toàn cau mày, gã không muốn đào sâu chuyện này, đang nghĩ cách làm sao ghép cặp Cảnh Ngôn cho nữ nhi của mình rồi tranh thủ dọn nhà đi đến Đông Lâm thành. Mặc dù đường đi xa xôi nhưng không có vấn đề lớn, chỉ tốn chút thời gian.

Lưu Đại Toàn cười gượng nhìn Cảnh Ngôn:

- Tình huống bây giờ khá lúng túng, Thiên Lang bang tùy thời giết tới. Từ nửa tháng trước bọn họ đã cho ta tối hậu thư, nói là nếu ta không nhường ra mạch khoáng sẽ giết cả nhà ta. Lúc nhận được hồi âm của tứ trưởng lão thì ta vững lòng tin nên cứng rắn từ chối yêu cầu vô lý của Thiên Lang bang. Ta đoán Thiên Lang bang cực kỳ tức giận, đến bây giờ họ chưa ra tay chắc vì cũng biết ta quen người Cảnh gia gia tộc lớn Đông Lâm thành, hơn nữa Cảnh gia sẽ phái người đến giúp ta, bọn họ hơi e ngại.

Lưu Đại Toàn nói một câu trái lòng:

- Giờ Cảnh Ngôn thiếu gia đến thì sự việc đơn giản.

Trong lòng Lưu Đại Toàn rất thất vọng với Cảnh Ngôn nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, quan trọng nhất là để hắn vui. Nếu chọc Cảnh Ngôn bực bội, người ta vỗ mông rời đi thì Lưu Đại Toàn kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, đưa ra đề nghị:

- Ừm, Lưu gia chủ, như vậy đi, Lưu gia chủ phái người đưa tin đến Thiên Lang bang, hai bên lại ngồi xuống đàm phán xem giải quyết thế nào. Giờ trời đã tối, để ngày mai đi, giữa trưa mai tất cả cùng nhau ngồi xuống nói chuyện một bữa.

Lưu Đại Toàn nghe ngây người.

Ngươi không nghe hiểu ta nói gì à? Thiên Lang bang có nhiều võ giả cao cấp, là bá chủ trong Hắc Phong trấn. Có thể đàm phán với đám người cùng hung cực ác này sao? Nếu đàm phán được thì ta còn cần cầu viện Cảnh gia sao?

Lưu Đại Toàn ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn, gã cố gắng nói chuyện khéo một chút:

- Cảnh Ngôn thiếu gia không biết những tên khốn Thiên Lang bang này không nói lý, ta lo nói chuyện không hợp sẽ đánh hnau!

Lỡ đánh nhau thì làm sao? Ai bảo đảm an toàn cho ngươi? Ai bảo vệ an toàn cho cả nhà Lưu Đại Toàn?

Nghe Lưu Đại Toàn phân bua, Cảnh Ngôn bật cười, hắn biết ý nghĩ của gã.

Cảnh Ngôn híp mắt cười tủm tỉm nhưng kiên quyết nói:

- Lưu gia chủ, trước kia ta chưa đến, bây giờ ta đã đến, bọn họ chắc chắn sẽ nói lý. Nếu họ không nói lý thì ta sẽ tìm cách khiến họ đồng ý nói lý. Lưu gia chủ chỉ cần lo phần truyền tin tức là được.

Lưu Đại Toàn bĩu môi, nhìn nữ nhi Lưu Hiểu Nguyệt ngồi một bên. Lưu Đại Toàn hy vọng Lưu Hiểu Nguyệt sẽ lên tiếng khuyên tử đệ gia tộc lớn này, nhưng có vẻ nữ nhi của gã không muốn nói chuyện.

Lưu Đại Toàn thầm nghĩ:

- Ài, người trẻ tuổi gia tộc lớn không biết những thế lực ác này dữ cỡ nào. Trong Đông Lâm thành người ta vì ngươi là người Cảnh gia nên nể nang, nhưng chỗ này là Hắc Phong trấn, chọc đám khốn đó nóng nảy thì chuyện gì họ cũng dám làm, dù đâm thủng trời cùng lắm vỗ mông đổi chỗ khác bắt đầu từ số không!

Những lời này Lưu Đại Toàn không dám nói ra.

Chương 98 - Trước Khi Đàm Phán

Lưu Đại Toàn thầm cay đắng, thịt mỡ trên mặt độn lại với nhau. Nhưng Cảnh Ngôn đã kiên quyết thì Lưu Đại Toàn chỉ đành phái người đưa tin cho Thiên Lang bang.

Lưu Đại Toàn kêu một hộ vệ đến, dặn dò xong hộ vệ lui xuống. Lưu Đại Toàn bất đắc dĩ nhìn Cảnh Ngôn, cười gượng.

Cảnh Ngôn cười khẽ, híp mắt nhìn Lưu Đại Toàn:

- Lưu gia chủ đừng quá lo, ta sẽ cố gắng hết sức giải quyết chuyện này.

Lưu Đại Toàn sốt ruột nói:

- Ha ha, vậy ta không quấy rầy Cảnh Ngôn thiếu gia nghỉ ngơi. Hiểu Nguyệt ở lại đây hầu hạ Cảnh Ngôn thiếu gia, nếu thiếu gia có gì cần ngươi phải làm ngay. Cảnh Ngôn thiếu gia là khách nhân tôn quý nhất. Cảnh Ngôn thiếu gia, ta xin đi ra ngoài trước.

Lưu Đại Toàn cần chuẩn bị cho việc đàm phán ngày mai, tập hợp toàn bộ hộ vệ đến. Nếu ngày mai có đánh nhau ít nhất hộ vệ chống chọi một lúc câu giờ cho Lưu Đại Toàn trốn, mạng sống của Cảnh Ngôn thiếu gia là ưu tiên nhất, dù có thế nào tuyệt đối không thể để Cảnh Ngôn thiếu gia chết tại đây. Lưu Đại Toàn còn phải gói ghém hết những đồ trong nhà có thể mang đi, chuẩn bị tùy thời chuồn đi.

Lưu Hiểu Nguyệt nghe lời phụ thân nói mặt nàng đỏ lựng, cúi đầu không dám nhìn Cảnh Ngôn. Lưu Hiểu Nguyệt có ấn tượng tốt với Cảnh Ngôn, hắn không chỉ là tử đệ của gia tộc

lớn, mặt mày thanh tú, trông trẻ tuổi, nếu được đi theo hắn cũng là phúc phận của nàng, có làm thiếp nàng cũng chịu.

Cảnh Ngôn cau mày, xua tay nói:

- Lưu gia chủ, ta không cần bất cứ ai hầu hạ. Trước cuộc đàm phán trưa mai Lưu gia chủ kêu người đến báo cho ta biết là được.

Cảnh Ngôn nói nhẹ nhàng nhưng toát ra khí thế không cho phép phản đối.

Lưu Đại Toàn cáo già nhìn ra Cảnh Ngôn thật sự không muốn Lưu Hiểu Nguyệt cùng mình, gã cảm thấy lạnh lẽo. Không lẽ thiếu gia này không vừa mắt nữ nhi của gã?

Trong đầu suy nghĩ lung tung, ngoài miệng Lưu Đại Toàn nói:

- Ha ha, vậy Hiểu Nguyệt, chúng ta để Cảnh Ngôn thiếu gia nghỉ ngơi đi.

Lưu Hiểu Nguyệt nghe Cảnh Ngôn nói, khuôn mặt đỏ ửng bỗng chốc tái mét. Lưu Hiểu Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Ngôn, đôi mắt to tròn trong suốt chất chứa uất ức.

Lưu Hiểu Nguyệt ngoan ngoãn đứng dậy theo phụ thân Lưu Đại Toàn ra khỏi phòng.

Cảnh Ngôn cũng thấy Lưu Hiểu Nguyệt hình như thích mình, nhưng hắn đang gánh món nợ nặng nề, tu luyện là việc quan trọng nhất hiện giờ, chuyện khác chờ hắn báo thù cho gia gia rồi tính, nên Cảnh Ngôn đành vô tình làm bộ như không thấy.

Ngoài Hắc Phong trấn, trại Thiên Lang bang.

Cứ điểm của Thiên Lang bang không nằm trong Hắc Phong trấn là ở một chỗ cách Hắc Phong trấn mười mấy dặm.

Thiên Lang bang xem như vật khổng lồ trong địa vực này, gia tộc hoặc thế lực bình thường tuyệt đối không dám chọc vào. Trong thế lực này có nhiều võ giả cao cấp, đặc biệt ba vị đương gia càng mạnh, ai nấy có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên. Hèn gì Thiên Lang bang có thể hoành hành Hắc Phong trấn.

Trong một căn phòng xa hoa trong trại, hai nam võ giả sải bước đi tới, hỏi nam nhân đầu trọc ngồi trong phòng:

- Đại ca tìm chúng ta?

Nam nhân đầu trọc tức đại đương gia của Thiên Lang bang, tên Miêu Việt.

Miêu Việt đảo tròng mắt, híp mắt lạnh lùng nói:

- Ừm! Lưu gia đưa tin đến.

Nam nhân áo đen người cao gầy trợn to mắt nói:

- Tên mập Lưu Đại Toàn?

Gã là nhị đương gia tên Hoàng Binh.

Nam nhân áo đỏ tràn ngập khí thế thô bạo quát:

- Hừ! Tên mập đó đúng là chết tiệt, dám chiếm lợi của Thiên Lang bang ta! Đại ca không nên cản ta, theo ta thấy chúng ta nên giết cả nhà Lưu Đại Toàn, chó gà không tha ngay từ một tháng trước!

Người này tên Đan Hùng, tam đương gia của Thiên Lang bang.

Miêu Việt lườm Đan Hùng:

- Tam đệ, đã nói với ngươi bao nhiêu lần là làm việc phải dùng đầu óc. Tính tình như ngươi dù mạnh đến đâu sớm muộn gì sẽ chết vào tay võ giả càng mạnh hơn. Ta kêu hai người đến là nói cho các ngươi biết thân thích của Lưu gia trong Cảnh

gia gia tộc lớn Đông Lâm thành phái người đến, giờ đã vào Lưu gia.

Tam đệ của gã thẳng tính, không chút mưu mẹo, hở chút là đánh giết. Đan Hùng không biết rằng bang phái bây giờ cũng phải dùng đầu óc.

Địa vực Hắc Phong trấn tuy chỉ là một cái trấn nhưng lưng dựa Nguyệt Hoa Sâm Lâm, thường có cường giả đến.

Thiên Lang bang là thế lực khá lớn nhưng nếu chọc vào cường giả cảnh giới Tiên Thiên thì sẽ là tai họa ngập đầu cho cả bang.

Nghe Miêu Việt nói, Hoàng Binh và Đan Hùng biểu tình nghiêm túc.

Miêu Việt tạm dừng rồi nói tiếp, mắt lóe tia sáng độc ác:

- Mới rồi Lưu Đại Toàn phái người đưa tin nói ngay giữa trưa mai hai bên đàm phán, xem nên giải quyết chuyện này thế nào.

Nếu không phải vì Lưu Đại Toàn có họ hàng gia tộc lớn Miêu Việt đã chẳng chờ hơn một tháng qua, gã sớm phái người bắt buộc Lưu gia nhường lại mạch khoáng. Nếu Lưu gia liều mạng quyết không bỏ mạch khoáng thì trực tiếp diệt cả nhà.

Vì trước đó Lưu Đại Toàn thả tin nói đã cầu viện gia tộc lớn Đông Lâm thành và có người sắp đến, bởi vậy Miêu Việt mới nhẫn nhịn cho đến ngày nay. Tuy Miêu Việt không hoàn toàn tin lời Lưu Đại Toàn nói nhưng sợ lỡ đúng thật. Nếu Miêu Việt chẳng thèm quan tâm gì cứ tiêu diệt Lưu gia, gia tộc lớn thật sự phái người đến thì Thiên Lang bang sẽ gặp chuyện không may.

Nghe nói Cảnh gia là một trong những gia tộc lớn nhất Đông Lâm thành.

Miêu Việt tưởng tượng mấy thế lực gia tộc lớn bên Đoan Dương thành, Thiên Lang bang nho nhỏ không thể đối kháng lại vật khổng lồ như vậy. Giờ gia tộc lớn Cảnh gia thật sự phái người đến Hắc Phong trấn, Miêu Việt phải đối ứng thận trọng, xác nhận thân phận của đối phương rồi tính tiếp.

Nhị đương gia Hoàng Binh trầm giọng hỏi:

- Đại ca định làm thế nào?

Dính dáng đến gia tộc lớn thì không thể theo ý mình.

Miêu Việt nói ngay:

- Ta đã phái người đến trấn tìm hiểu tin tức, xem người từ gia tộc lớn đến đây bộ dạng thế nào. Chút nữa nhị đệ phái người đi thông báo Lưu Đại Toàn, kêu họ giữa trưa ngày mai đến trại chúng ta đàm phán.

Hiển nhiên trước khi Hoàng Binh, Đan Hùng tìm đến Miêu Việt đã lên kế hoạch.

Đan Hùng trợn to mắt lớn tiếng hỏi:

- Đại ca, lỡ người Cảnh gia yêu cầu quá đáng không lẽ chúng ta cứ lùi bước nhường nhịn sao? Nếu chúng ta thỏa hiệp thì sau này làm sao lăn lộn trong Hắc Phong trấn?

Chương 99 - Không Để Vào Mắt

Gần giữa trưa hôm sau.

Cảnh Ngôn đang ở trong phòng vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, khoanh chân dưỡng thần chợt nghe tiếng gõ cửa.

Cốc cốc cốc!

Cảnh Ngôn mở mắt ra:

- Vào đi.

Cảnh Ngôn đoán có người đến thông báo cho hắn đã đến giờ đàm phán.

Cảnh Ngôn dứt lời cửa phòng két một tiếng bị đẩy mở, thân hình mập mạp của Lưu Đại Toàn chen vào, cười tươi như hoa.

Lưu Đại Toàn rụt rè nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn công tử, người Thiên Lang bang hồi âm kêu chúng ta đi Thiên Lang trại đàm phán.

Mặt Lưu Đại Toàn cười nhưng thấy rõ đầu chân mày gã nặng trĩu ưu tư.

Thiên Lang trại là cứ điểm của Thiên Lang bang, đi vào rồi còn ra được không?

Lưu Đại Toàn cảm giác cần cổ lạnh lẽo, không biết cái đầu có thể nằm trên cổ gã bao lâu.

Lưu Đại Toàn sợ Cảnh Ngôn không biết Thiên Lang trại ở chỗ nào, nhấn mạnh:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, Thiên Lang trại là hang ổ của Thiên Lang bang, cách Hắc Phong trấn mười lăm dặm đường. Hay ta phái người thông báo họ đổi chỗ đàm phán?

Cảnh Ngôn xua tay:

- Không cần, giờ chúng ta đi thôi.

Đối với Cảnh Ngôn thì đàm phán ở chỗ nào đều giống nhau.

Thật ra đàm phán trong Thiên Lang trại càng tốt, vì nếu hai bên không đồng ý bắt đầu đánh nhau Cảnh Ngôn không cần không hại kẻ vô tội. nếu ở Hắc Phong trấn thì hắn khó đánh thoải mái, lỡ ngộ thương đám khán giả đứng xem cũng rắc rối.

Lưu Đại Toàn cố vớt vát:

- Cảnh …

Cảnh Ngôn ngắt lời:

- Lưu gia chủ, chúng ta đi thôi!

Lưu Đại Toàn bất đắc dĩ đành đi theo sau Cảnh Ngôn ra khỏi phòng.

Ra sân, Cảnh Ngôn cau mày thấy những cái rương đặt ngay ngắn trên xe ngựa đậu trong sân, dường như nguyên Lưu gia sắp dọn đi.

Lưu Đại Toàn luôn lén quan sát Cảnh Ngôn, thấy hắn nhíu mày gã vội giải thích:

- Cảnh Ngôn thiếu gia đừng hiểu lầm, ta biết thiếu gia chắc chắn sẽ giải quyết xong xuôi chuyện này. Nhưng ta lo, người Thiên Lang bang không nói lý, lỡ bọn họ trở mặt thì chúng ta

không cần tốn thời gian sửa sang, có thể rời khỏi Hắc Phong trấn với tốc độ nhanh nhất.

Lưu Đại Toàn chuẩn bị tùy thời chuồn đi.

Cảnh Ngôn không biết nên nói cái gì:

- Ừm!

Cảnh Ngôn ừ một tiếng rồi tiếp tục đi ra cửa viện.

Lưu Đại Toàn vung tay lên quát đám hộ vệ chờ xuất phát:

- Đi theo ta!

Phải công nhận Lưu Đại Toàn có địa vị nhất định trong Hắc Phong trấn cũng có lý do, Cảnh Ngôn thấy trong số hộ vệ được Lưu gia nuôi có hai võ giả cảnh giới cửu trọng thiên. Trừ hai người này ra còn có bốn võ giả cao cấp, cộng thêm một số võ giả trung cấp cấp thấp, tổng cộng hơn hai mươi người.

Hèn gì Lưu Đại Toàn có thể chống lại Thiên Lang bang một chút.

Nghe Lưu Đại Toàn ra lệnh một tiếng, hơn hai mươi hộ vệ đi theo ngay.

Đoàn người ra khỏi cửa viện Lưu gia rầm rộ đi hướng Thiên Lang trại.

Nhiều người trên đường thấy đám người Cảnh Ngôn, một số người tin tức nhanh nhạy đều biết Lưu Đại Toàn chuẩn bị đi Thiên Lang trại đàm phán.

Có người nhìn Cảnh Ngôn, hỏi người bên cạnh:

- Người trẻ tuổi áo xanh đó là viện binh của gia tộc lớn mà Lưu Đại Toàn thỉnh tới?

Hôm qua lúc Cảnh Ngôn đến Lưu gia không phải mọi người đều thấy tận mắt.

Người kia đáp:

- Đúng rồi, là người trẻ tuổi đó, nghe nói là người của Cảnh gia Đông Lâm thành.

Một người khinh thường nói:

- Trẻ tuổi như vậy thì thực lực tới đâu? Dù là tử đệ của gia tộc lớn cùng lắm tới võ giả cao cấp đã rất ghê gớm. Lưu Đại Toàn thật to gan, cứ như vậy dám đi Thiên Lang trại, hắn không sợ chết à?

Hiển nhiên không chỉ mình Lưu Đại Toàn không tin tưởng Cảnh Ngôn, trong mắt đám người xem đa số cảm thấy nhóm Lưu Đại Toàn đi chuyến này có đi không về.

Một nam nhân xấu xí mắt sáng rỡ, âm tà cười dâm:

- He he, Lưu Hiểu Nguyệt nữ nhi của Lưu Đại Toàn là đại mỹ nhân, nếu Lưu Đại Toàn đi Thiên Lang trại không về được thì …

- Đừng nằm mơ, nếu thật sự đánh nhau người của Thiên Lang bang chắc chắn sẽ đi tiếp nhận trạch viện Lưu gia ngay, sao đến lượt ngươi. Ngươi chán sống hay sao mà dám hớt tay trên Thiên Lang bang?

Nam nhân xấu xí lắc đầu nguầy nguậy:

- Ta chỉ nói vậy thôi, nói miệng thôi.

Gã căng thẳng nhìn bốn phía, sợ lời vừa rồi chui vào tai đương gia Thiên Lang bang.

Nhiều người muốn đi theo xem kịch, nhưng đó là Thiên Lang trại, lỡ họ đi theo bị hiểu lầm là trợ thủ của Lưu Đại Toàn chẳng khác nào tự tìm chết.

Nên đám người Cảnh Ngôn ra khỏi Hắc Phong trấn, không có ai đi theo.

Lưu Đại Toàn đi bên cạnh Cảnh Ngôn, ngẫm nghĩ nên dùng lời nào khéo nhất:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, cái đó … lát nữa lúc đàm phán nếu không được thì trả lại mạch khoáng cho họ đi. Ưm, khiến họ chịu trả ba ngàn linh thạch mua lại là được.

Thật ra Lưu Đại Toàn rất muốn nói là trả lại mạch khoáng miễn phí, nhưng sợ Cảnh Ngôn thấy quê nên mới nói bắt Thiên Lang bang mua lại. Lúc Lưu Đại Toàn mua mạch khoáng từ Thiên Lang bang mất ba ngàn linh thạch.

Nếu sớm biết người tứ trưởng lão Cảnh gia phái đến là tử đệ trẻ tuổi này thì Lưu Đại Toàn đã sớm thỏa hiệp Thiên Lang bang, không chờ đến hôm nay sự việc phát triển không còn đường cứu vãn.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Lưu gia chủ, ta đã đồng ý sẽ giải quyết chuyện này thì Lưu gia chủ đừng lo nữa. Ta bảo đảm Lưu gia chủ sẽ bình yên sống quay về.

Cảnh Ngôn bắt đầu mất kiên nhẫn, Lưu Đại Toàn cứ lảm nhảm không ngừng.

Lưu Đại Toàn rùng mình, thấy Cảnh Ngôn có vẻ bực mình gã không dám nói nữa.

Lưu Đại Toàn cúi đầu theo Cảnh Ngôn đến Thiên Lang trại, rủa thầm trong bụng: Ngươi bảo đảm? Lấy cái gì bảo đảm? Sợ là cuối cùng ta bảo vệ an toàn cho ngươi.

Chặng đường mười mấy dặm đối với võ giả không mất bao lâu đã đến. Từ khi nhóm Cảnh Ngôn ra Hắc Phong trấn mới hơn một nén nhang Thiên Lang trại đã đập vào mắt. Qua giây lát hai mươi mấy người Cảnh Ngôn đến trước Thiên Lang trại.

Một nam nhân mặc trường bào màu trắng, mặt trắng trẻo tiến lên trước chắp tay cười chào Lưu Đại Toàn:

- Lưu gia chủ, hạnh ngộ hạnh ngộ!

Lưu Đại Toàn vội ôm quyền cười đáp lễ:

- Lý quản gia quá khách sáo.

Lưu Đại Toàn giới thiệu thân phận của đối phương cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, vị này là Lý quản gia của Thiên Lang trại.

Cảnh Ngôn nhìn Lý quản gia, hơi cau mày.

Người này là quản gia tức là không phải đương gia của Thiên Lang bang.

Cảnh Ngôn không tin cả nhóm từ Hắc Phong trấn đi tới Thiên Lang trại mà ba vị đương gia Thiên Lang bang không biết. Nhân vật quan trọng ba vị đương gia không đi ra nghênh tiếp.

Cảnh Ngôn thầm cười lạnh:

- Ha ha.

Xem ra đối phương không thèm để hắn vào mắt.

Chương 100 - Ra Oai Phủ Đầu

Lý quản sự áo trắng con ngươi co rút, cười càng tươi.

Lý quản sự cố ý tạm dừng giây lát mới chắp tay nói:

- Vị này chắc là công tử Cảnh gia đến từ Đông Lâm thành?

Lý quản sự tạm dừng vì muốn xem Cảnh Ngôn có chủ động chào hỏi mình không, thấy hắn không lên tiếng gã mới chắp tay cười chào.

Dù Lý quản sự cười tươi nhưng rõ ràng là nụ cười gượng ép, giọng nói chẳng chút cung kính.

Cảnh Ngôn híp mắt hơi chắp tay:

- Lý quản sự, ha ha ha, kính đã lâu.

Tuy không thích võ giả áo trắng nhưng Cảnh Ngôn không muốn phí thời gian với tiểu nhân vật, dù sao chưa bắt đầu đàm phán. Nếu có thể không ra tay thì cố gắng không đánh nhau, dù sao Lưu Đại Toàn còn phải sống trong Hắc Phong trấn, nếu đánh sẽ gây ảnh hưởng lớn. Cảnh Ngôn không thể luôn ở Hắc Phong trấn che chở cho gia đình Lưu Đại Toàn.

Lý quản sự né sang một bên mời Cảnh Ngôn và Lưu Đại Toàn vào:

- Lưu gia chủ, Cảnh công tử, mời vào.

Lý quản sự mắt lóe tia sáng nói với hộ vệ Lưu gia theo sau Cảnh Ngôn và Lưu Đại Toàn:

- Những người khác chờ bên ngoài, Thiên Lang trại ta không gian nhỏ, quá đông người sẽ chen chúc.

Câu này rõ là trợn mắt nói dối, mới có hai mươi người đi vào Thiên Lang trại mà bảo là chật chội?

Đầu óc Lưu Đại Toàn suy nghĩ nhanh:

- A, Lý quản sự nói đúng, không cần vào hết. Hai ngươi theo ta vào.

Không có hộ vệ cao cấp bảo vệ bên người thì Lưu Đại Toàn không yên lòng, nên Lý quản sự vừa dứt lời gã liền chỉ vào hai võ giả cửu trọng thiên mạnh nhất.

Cảnh Ngôn không có ý kiến, đám hộ vệ có vào theo hay không đều như nhau. Cảnh Ngôn cho rằng nếu thật sự đánh nhau thì đám hộ vệ không đáng tin, dù có người trung thành cũng ít ỏi, đa số người sẽ lo chạy trốn giữ mạng trước.

Lý quản sự cười cười không phản đối, mang theo bốn người Cảnh Ngôn vào Thiên Lang trại.

Phía trước trại là một quảng trường khá lớn.

Cảnh Ngôn đi vào thấy một bên quảng trường đã bày ghế ngồi.

Mấy bóng người ngồi trên ghế cùng nhìn sang Cảnh Ngôn, Lưu Đại Toàn từ ngoài trại đi vào.

Mấy chục võ giả áo đen đứng sau lưng những người ngồi ghế, bọn họ cầm vũ khí, khí thế mạnh mẽ.

Cảnh Ngôn cười cười:

- Trận trượng lớn thật.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ xem ra Thiên Lang bang định tùy thời trở mặt, đánh nhau trên quảng trường tiện hơn trong phòng nhiều.

Bốn người đi theo Lý quản sự, hai bên dần rút ngắn khoảng cách.

Mặt Lưu Đại Toàn không chút máu vội nói:

- Xin chào mấy vị đương gia, vị này là Cảnh Ngôn thiếu gia Cảnh gia Đông Lâm thành.

Bây giờ Lưu Đại Toàn chỉ biết trông chờ vào thân phận của Cảnh Ngôn, nhưng gã không mấy tự tin. Dù sao Cảnh gia là gia tộc ở Đông Lâm thành chứ không nằm trong Đoan Dương thành. Nếu là gia tộc lớn Đoan Dương thành phái người đến, mấy đương gia Thiên Lang bang dám ngồi trên ghế không thèm đứng dậy sao?

Miêu Việt đại đương gia Thiên Lang bang cười chỉ vào ghế đối diện, ra hiệu Cảnh Ngôn ngồi:

- Ha ha ha! Cảnh công tử, kính đã lâu, mời ngồi.

Cảnh Ngôn chắp tay đi tới một cái ghế, ngồi xuống:

- Ta sớm nghe nói về mấy vị đương gia Thiên Lang bang, hôm nay gặp quả nhiên long tinh hổ mãnh, khiến người kính sợ.

Miêu Việt nói với Lưu Đại Toàn:

- Lưu gia chủ cũng ngồi đi.

Trán Lưu Đại Toàn chảy mồ hôi ròng ròng, nỗi lòng càng lúc càng bất an, cảm thấy sẽ xảy ra chuyện lớn. Lưu Đại Toàn liếc hai hộ vệ cửu trọng thiên theo sau lưng, gã hít sâu cố gắng bình tĩnh, đến gần Cảnh Ngôn ngồi xuống.

Có ai hộ vệ cửu trọng thiên nếu đánh nhau chắc họ sẽ ngăn cản được một chút.

Miêu Việt giới thiệu một nam nhân trung niên mặc trường bào màu vàng ngồi cùng hàng với gã:

- Ha ha ha! Hai vị, để ta giới thiệu một chút, vị này là Ngụy Trùng Dương tiên sinh, chủ quản Ngụy gia Đoan Dương thành.

Hàng ghế này trừ ba đương gia Thiên Lang bang ra chỉ có nam nhân trung niên tên Ngụy Trùng Dương ngồi.

Miêu Việt híp mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm. Hôm qua Cảnh Ngôn mới đến Hắc Phong trấn nói thật là Miêu Việt khá lo, nhưng sau đó tìm hiểu tin tức biết chỉ là võ giả trẻ tuổi chưa đầy hai mươi, gã yên lòng.

Một võ giả trẻ tuổi có thể là nhân vật quan trọng gì?

Dù hắn thật sự là tử đệ Cảnh gia cũng tuyệt đối không phải tử đệ quan trọng. Nếu là người thân phận cao có lẽ nào Cảnh gia để một mình hắn vượt qua địa vực thành thị từ Đông Lâm thành đến Đoan Dương thành sao? Còn là đến Hắc Phong trấn vô cùng hỗn loạn, không có hộ vệ đi theo bên cạnh.

Nhân vật cao tầng Cảnh gia sẽ yên lòng để mặc tử đệ quan trọng đơn độc lại đây sao? Không thể nào!

Miêu Việt thầm tính toán, cho rằng Cảnh Ngôn có lẽ đúng là người Cảnh gia nhưng chỉ là tiểu nhân vật mạch chi nhánh. Có lẽ nhân vật cao tầng Cảnh gia không biết sự tồn tại của Cảnh Ngôn, Lưu Đại Toàn dùng tiểu tử tên Cảnh Ngôn khoác da hổ hù dọa gã.

Nghĩ đến đây Miêu Việt âm trầm lườm Lưu Đại Toàn.

Nghe Miêu Việt giới thiệu, tim Lưu Đại Toàn rớt cái bịch hoảng sợ nhìn Ngụy Trùng Dương. Có lẽ Cảnh Ngôn không biết Ngụy gia nhưng Lưu Đại Toàn rất rành, vì Ngụy gia không tính là gia tộc hạng nhất trong Đoan Dương thành nhưng đủ xếp vào hạng hai.

Chủ quản của gia tộc như vậy thân phận không nhỏ.

Không ngờ Thiên Lang bang có thể mời nhân vật như vậy đến trợ trận.

Lưu Đại Toàn không biết rằng Miêu Việt đang hối hận mời Ngụy Trùng Dương đến, nếu sớm biết người của Cảnh gia là một nít ranh chưa ráo máu đầu thì gã đã không hao tốn cái giá lớn mời Ngụy Trùng Dương.

Một tháng trước Miêu Việt lo mời Ngụy Trùng Dương đến, gã làm vậy để bảo hiểm, có lẽ Ngụy Trùng Dương sẽ đối kháng được đại nhân vật đến từ Cảnh gia.

Đã mời người ta đến, tuy bây giờ có vẻ như không cần nhưng không thể đổ sông đổ biển hàng vạn linh thạch, nên gã vẫn khiến Ngụy Trùng Dương góp mặt trong cuộc đàm phán.

Lưu Đại Toàn vội đứng dậy cung kính chào hỏi Ngụy Trùng Dương:

- Ngụy chủ quản khỏe!

Ngụy Trùng Dương hừ mũi:

- Ừm!

Ngụy Trùng Dương nhìn hướng Cảnh Ngôn, mắt bắn ra tia sáng lạnh, khí thế cứng lại. Vì lúc Cảnh Ngôn nghe thân phận của gã chẳng thèm phản ứng gì, làm Ngụy Trùng Dương rất bất mãn.

Ngụy Trùng Dương lạnh lùng thầm nghĩ:

- Nhãi ranh không biết rời cao đất rộng!

Khóe môi Ngụy Trùng Dương cong lên, cười gằn.

Chương 101 - Đàm Phán Tan Vỡ

Ba vị đương gia Thiên Lang bang cũng khách sáo với Ngụy Trùng Dương, gã đâu thèm để mắt võ giả trẻ tuổi như Cảnh Ngôn. Tạm không nói tới Cảnh Ngôn không thể nào là tử đệ quan trọng của Cảnh gia Đông Lâm thành, cho dù hắn có địa vị cực kỳ quan trọng trong gia tộc cũng chẳng là cái đinh gì.

Hừ, Ngụy gia của gã cũng là gia tộc lớn có tiếng trong Đoan Dương thành!

Nếu Cảnh gia là một trong mấy gia tộc lớn Đoan Dương thành thì Ngụy Trùng Dương còn nể mặt Cảnh Ngôn chút, nhưng Cảnh gia là gia tộc ở Đông Lâm thành, tử đệ Cảnh gia chết tại đây thì Cảnh gia cũng chẳng làm gì được.

Không lẽ Cảnh gia sẽ phái người rầm rộ kéo đến Đoan Dương thành sao?

Ha ha, nếu thật sự làm vậy không cần Ngụy gia ra tay, mấy nhân vật như thành chủ Đoan Dương thành sẽ ra mặt cho Cảnh gia nếm mùi đau khổ.

Tam đương gia Đan Hùng hung hăng quát nạt Lưu Đại Toàn:

- Lưu Đại Toàn, đừng lãng phí thời gian của lão tử! Ngươi cứ nói thẳng đi, ngươi rốt cuộc có trả lại mạch khoáng cho Thiên Lang bang ta không?

Đan Hùng nghe đại ca Miêu Việt nói người của Cảnh gia không phải đại nhân vật gì, đã vậy không cần nể nang chi, giải

quyết vấn đề nhanh chóng là hơn hết.

Phát hiện linh thạch khoáng mới dưới mạch khoáng này, sản xuất hàng ngày lúc nhiều có mấy trăm linh thạch, một tháng ít nhất sản xuất sáu, bảy ngàn linh thạch, một năm là tám, chín vạn linh thạch. Một mạch khoáng bình thường có thể khai thác liên tục hai, ba năm.

Đây là món thu nhập lớn!

Lưu Đại Toàn không ngừng liếc hướng Cảnh Ngôn, rụt cổ cười gượng:

- Cái này …

Cảnh Ngôn lên tiếng, quét mắt qua tam đương gia ngừng lại trên người đại đương gia Miêu Việt:

- Theo ta được biết mạch khoáng mà tam đương gia nói là đoạn thời gian trước Lưu gia chủ mua từ Thiên Lang bang.

Miêu Việt cứng rắn nói:

- Đúng là Thiên Lang bang ta bán mạch khoáng đó cho Lưu gia chủ, nhưng bây giờ Thiên Lang bang muốn lấy về mạch khoáng. Chúng ta không muốn bán.

Đan Hùng trợn trừng mắt, bùng nổ khí thế:

- Đại ca đừng nói nhiều với họ làm gì! Nếu họ không trả lại mạch khoáng thì chúng ta trực tiếp diệt Lưu gia!

Uy thế Võ Đạo cửu trọng thiên rất kinh khủng. Người Đan Hùng quanh quẩn sát khí, hùng hổ, phỏng chừng tay gã dính đầy máu.

Miêu Việt lắc đầu, mỉm cười nói:

- Tam đệ đừng gấp, chuyện này không đơn giản là Lưu gia chủ trả lại mạch khoáng liền xong.

Miêu Việt nhìn Lưu Đại Toàn:

- Lưu gia chủ, hiện tại ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là hai tay dâng trả mạch khoáng và bồi thường tổn thất trong khoảng thời gian này cho Thiên Lang bang. Dù sao chúng ta lãng phí rất nhiều thời gian, vì nể mặt người quen cũ nên Lưu gia chủ đền hai vạn khối linh thạch cho chúng ta là được.

Miêu Việt nói nhẹ nhàng nhưng mắt lạnh lẽo bắn thẳng vào Lưu Đại Toàn:

- Đương nhiên Lưu gia chủ có thể chọn con đường thứ hai, chính đó là Lưu gia từ nay hoàn toàn biến mất. Nhưng Lưu gia chủ là người thông minh, nên biết lựa chọn như thế nào. Lưu gia chủ nên biết ta cũng không muốn xuống tay với Lưu gia, nhưng nếu Lưu gia chủ không biết điều thì không thể trách ta tâm ngoan thủ lạt.

Lưu Đại Toàn biết nếu từ chối điều kiện Miêu Việt nêu ra thì Lưu gia của gã không cần chờ ngày thứ hai, trong hôm nay Lưu gia sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Hắc Phong trấn.

Lưu Đại Toàn muốn nói chuyện nhưng bị Cảnh Ngôn ngăn lại.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn Miêu Việt, hắn cười tủm tỉm nói:

- Ha ha, đại đương gia, Lưu gia chủ đã ủy thác chuyện này cho ta giải quyết. Bây giờ Thiên Lang bang cần bàn với ta! Nếu đại đương gia cho Lưu gia chủ hai đường đi vậy ta cũng cho đại đương gia hai con đường. Một là các ngươi không nhắc lại chuyện mạch khoáng nữa, nó vẫn thuộc về Lưu gia chủ. Sau đó vì Thiên Lang bang khiến ta chạy tới đây một chuyến, lãng phí nhiều thời gian. Thời gian của ta rất quý giá, đại đương gia phải bồi thường bốn vạn khối linh thạch. Đương nhiên đại đương gia có thể chọn con đường thứ hai là ta tiêu diệt sạch Thiên Lang bang, từ nay trong phạm vi Hắc Phong trấn không có Thiên Lang bang nữa!

Cảnh Ngôn nói nhẹ tênh nhưng nội dung làm người sợ.

Cảnh Ngôn vốn không muốn đòi Thiên Lang bang bồi thường linh thạch, nhưng thái độ của Thiên Lang bang quá ngông cuồng, khiến hắn bùng cháy lửa giận.

Cảnh Ngôn dứt lời, Lưu Đại Toàn hóa đá ngơ ngác nhìn hắn.

Đại thiếu gia của ta ơi, ngươi làm sao dám nêu điều kiện đó với Thiên Lang bang?

Lưu Đại Toàn ngây người, ba đương gia Thiên Lang bang cũng tưởng mình nghe nhầm.

Người trẻ tuổi mặc áo xanh thoạt trông là võ giả bình thường dám nói lời như thế trước mặt họ? Còn đòi tiêu diệt Thiên Lang bang? Tiểu tử này bị nhũn não, không xem rõ tình thế sao?

Trong khoảng thời gian ngắn cả đám không phản ứng lại.

Lát sau Miêu Việt cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Miêu Việt giận đến bật cười, gã tung hoành trong địa vực Hắc Phong trấn nhiều năm chưa từng gặp võ giả ngông cuồng như vậy. Đừng nói võ giả nho nhỏ, Ngụy Trùng Dương chủ quản Ngụy gia đang ngồi đây cũng sẽ không nói chuyện kiểu đó với gã.

Tam đương gia Đan Hùng đứng bật dậy, trông như muốn xông lên bóp chết Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi chán sống?

Sát ý khiếp người ập hướng Cảnh Ngôn.

Ngụy Trùng Dương luôn không lên tiếng lúc này dựng đứng lông mày nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, mỉa mai:

- Đồ nít ranh không biết trời cao đất rộng!

Ngụy Trùng Dương nhẹ búng ngón tay phủi phẳng nếp nhăn trên trường bào màu vàng, nhìn sang Miêu Việt cười nói:

- Miêu Việt, ngươi đưa thù lao cho ta hơi thấp. Nhãi ranh này từ Đông Lâm thành đến đây một chuyến đòi bốn vạn linh thạch, ngươi mới đưa ta một vạn linh thạch, vậy không đẹp. Ta nghĩ thôi thế này, trừ một vạn linh thạch ngươi đưa ta kèm thêm nữ nhi của Lưu Đại Toàn. Ta nghe nói nữ nhi của hắn bề ngoài rất ngon cơm, mang đến Đoan Dương thành có lẽ sẽ bán được giá không kém.

Miêu Việt cười hùa theo:

- Ngụy chủ quản, chuyện này dễ, ta sẽ tự tay đưa nữ nhi của Lưu gia chủ vào tay Ngụy chủ quản!

Miêu Việt chửi thầm đồ già dê, mới đến có một tháng mà đây đã là lần thứ ba đòi mang đi nữ nhi của Lưu Đại Toàn anh sắc không tệ.

Lưu Đại Toàn nghe đối thoại từ phía đối diện, mặt gã không chút máu. Lưu Đại Toàn hy vọng nữ nhi sẽ vào gia tộc lớn, nhưng rõ ràng đồ khốn tên Ngụy Trùng Dương muốn chơi qua đường nữ nhi của gã rồi bán đi.

Lưu Đại Toàn siết chặt hai nắm đấm, không biết gã lấy đâu ra can đảm đứng bật dậy, cứng cổ sắc mặt đỏ rực cắn răng quát:

- Ai đụng vào nữ nhi của ta là ta liều mạng với kẻ đó!

Chương 102 - Một Kiếm Giết Chết

Cảnh Ngôn nghiêm túc nhìn Lưu Đại Toàn.

Phản ứng của Lưu Đại Toàn làm Cảnh Ngôn bất ngờ, từ hôm qua gặp gã, ấn tượng về người này là gan nhỏ sợ phiền phức, có chút khôn ngoan, một mức nào đó có thể ẩn giấu cảm xúc của mình.

Còn một điều nữa là ở vùng hỗn loạn như Hắc Phong trấn nhưng Lưu Đại Toàn không làm chuyện ác, tuy không thuộc loại người lương thiện cũng không là kẻ đại gian đại ác.

Bây giờ vì nữ nhi của mình, Lưu Đại Toàn dám đứng ra quát lớn với ba vị đương gia Thiên Lang bang, chủ quản Ngụy gia ngồi đối diện.

Cảnh Ngôn cảm thấy mình đã coi thường Lưu Đại Toàn.

Cảnh Ngôn giật mình qua đi cười nói với Lưu Đại Toàn:

- Lưu gia chủ đừng kích động, nữ nhi của Lưu gia chủ sẽ rất an toàn.

Cảnh Ngôn đổi đề tài:

- Lưu gia chủ, Ngụy gia xếp hạng mấy trong gia tộc lớn Đoan Dương thành?

Thân thể mập mạp run run, mắt Lưu Đại Toàn đỏ ngầu. Quát lớn xong Lưu Đại Toàn không tin được việc mình đã làm, gã chưa từng tưởng tượng mình sẽ có sự can đảm như thế. Nhìn mấy người mặt đen thui phía đối diện, Lưu Đại Toàn phập phồng lo sợ.

Nhưng bọn họ muốn hại nữ nhi của gã thì chắc chắn gã sẽ liều mạng với họ.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi, mí mắt Lưu Đại Toàn giật giật:

- Ngụy gia có thể xếp hạng bảy, tám trong gia tộc lớn Đoan Dương thành, giục ngựa cũng không bằng Cảnh gia.

Lúc này Lưu Đại Toàn đã bất chấp, dù sao chuyện này sẽ không dàn xếp êm thấm. Mới rồi Lưu Đại Toàn đã hét lên sẽ liều mạng với đối phương, hoàn toàn đắc tội đám khốn kiếp ngồi đối diện. Nên Lưu Đại Toàn nói Ngụy gia giục ngựa không đuổi kịp Cảnh gia bằng giọng nhẹ nhàng nhất, gã cũng nói thật.

Nghe Lưu Đại Toàn trả lời, Cảnh Ngôn thầm hiểu. Hắn không rành Đoan Dương thành nhưng biết tình hình tổng thể giống như Đông Lâm thành, hai thành thị này thuộc loại nhỏ yếu trong địa vực Lam Khúc quận.

Ngụy gia chỉ xếp hạng bảy, tám trong Đoan Dương thành, đặt ở Đông Lâm thành chỉ miễn cưỡng xếp vào gia tộc hạng hai. Trong gia tộc thế này cùng lắm có hai, ba võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú vào Ngụy Trùng Dương sắc mặt âm trầm, lạnh lùng cười:

- Ngụy Trùng Dương, ngươi nên biết câu họa từ miệng mà ra. Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, lập tức xin lỗi Lưu gia chủ sau đó biến về Đoan Dương thành, ngoan ngoãn ở trong đó đi, nếu không ngươi sẽ không có cơ hội trở lại!

Cảnh Ngôn đã động sát tâm.

Mắt Ngụy Trùng Dương rực sáng, cũng đứng dậy.

Làm chủ quản Ngụy gia, dù ở trong Đoan Dương thành cũng ít ai dám không nể mặt Ngụy Trùng Dương, gã chưa

từng bị nhục nhã thế này. Đối phương chỉ là nít ranh chưa mọc đủ lông cánh, nếu Ngụy Trùng Dương nín nhịn cơn tức này thì không bằng tìm tảng đá đâm chết cho rồi.

Ngụy Trùng Dương bùng cháy lửa giận, nguyên khí dâng lên, gã chỉ vào Cảnh Ngôn, há mồm:

- Tiểu tạp chủng, ngươi … !

Ngụy Trùng Dương không thể mắng hết câu, vì khi gã nói ra ba chữ 'tiểu tạp chủng', Cảnh Ngôn đang ngồi trên ghế bỗng vọt lên.

Tiểu tạp chủng?

Ba chữ kia là nghịch lân của Cảnh Ngôn.

Từ khi Cảnh Ngôn sinh ra chưa từng gặp mẫu thân, lúc hắn còn bé xíu có gia gia là tộc trưởng Cảnh gia nhưng bên ngoài một số người chửi lén sau lưng hắn. Ba chữ đó như cái gai đâm sâu trong lòng Cảnh Ngôn.

Bây giờ Ngụy Trùng Dương dám mắng ba chữ kia, làm sao Cảnh Ngôn nhịn được?

Lưu Quang kiếm rút ra, kiếm quang đáng sợ nhanh như tia chớp quét hướng Ngụy Trùng Dương.

Cảnh Ngôn trầm giọng quát:

- Chết!

Kiếm quang khủng bố bộc phát uy năng đáng sợ trong không gian này.

Chỉ chớp mắt kiếm quang đã đến trước mặt Ngụy Trùng Dương.

Ngụy Trùng Dương đâu ngờ Cảnh Ngôn đột nhiên ra tay, khi gã cảm giác uy năng kiếm quang, lời chưa mắng hết bị

nuốt ngược lại vào họng. Ngụy Trùng Dương kinh hoàng vận chuyển nguyên khí toàn thân, rút vũ khí ra muốn ngăn cản.

Nhưng đừng nói Ngụy Trùng Dương không ngờ Cảnh Ngôn sẽ ra mặt ra tay, dù gã biết trước, võ giả cửu trọng thiên như gã có thể cản lại kiếm của Cảnh Ngôn sao?

Chuyện đó là không thể nào.

Xoẹt!

Kiếm quang tước cổ Ngụy Trùng Dương như cắt đậu hủ.

Động tác huơ kiếm của Ngụy Trùng Dương chững lại, tròng mắt di chuyển từ từ, môi mấp máy muốn nói gì nhưng gã không nói nên lời.

Cổ họng Ngụy Trùng Dương phát ra âm tiết đơn:

- A … a …

Phập!

Đầu rơi khỏi cần cổ lăn thật xa dưới đất đến dưới chân tam đương gia Thiên Lang bang Đan Hùng mới ngừng lại. Mắt Ngụy Trùng Dương trợn to in dấu kinh hoàng ghê người.

Từ lúc Cảnh Ngôn ra tay đến Ngụy Trùng Dương chết chỉ trong chớp mắt, thậm chí không đến một giây.

Những người có mặt, bao gồm ba vị đương gia Thiên Lang bang không phản ứng lại.

Cả quảng trường tĩnh lặng chỉ nghe tiếng gió rít gào bên tai mọi người.

Mấy giây sau đại đương gia Miêu Việt lấy lại tinh thần, kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi … Ngươi … Ngươi Ngụy chủ quản!

Xảy ra chuyện lớn!

Miêu Việt không bao giờ ngờ võ giả trẻ tuổi trông rất bình thường này sẽ đột nhiên bùng nổ nhanh gọn giết Ngụy chủ quản. Võ giả trẻ tuổi này sao làm được? Hắn dựa vào cái gì có thực lực trong thời gian ngắn đánh chết Ngụy chủ quản?

Ngụy chủ quản là nhân vật gì? Chủ quản của Ngụy gia gia tộc lớn Đoan Dương thành, có thực lực Võ Đạo cửu trọng thiên. Người bình thường muốn giết võ giả như Ngụy chủ quản là vô cùng khó khăn, muốn một chiêu đánh chết gã ít nhất phải là cường giả Tiên Thiên cảnh.

Người ổn trọng như Miêu Việt lúc này cũng dao động cảm xúc mãnh liệt.

Miêu Việt không thể tin võ giả trẻ tuổi trước mặt mình là Tiên Thiên cảnh, hắn có thể giết Ngụy Trùng Dương có lẽ vì tu luyện bí pháp nào đó khi bùng nổ tốc độ siêu mau. Ngụy Trùng Dương chưa kịp chuẩn bị nên mới bị hắn đánh chết.

Nhưng xem uy năng ẩn chứa trong kiếm quang thì võ giả trẻ tuổi này thực lực tuyệt đối không yếu, tu vi cỡ cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên.

Chương 103 - Nhổ Tận Gốc

Thật sự xảy ra chuyện lớn!

Miêu Việt cảm thấy đã nhìn lầm, cứ nghĩ võ giả trẻ tuổi mặc trường bào xanh Cảnh Ngôn chỉ là võ giả bình thường, thoạt trông nho nhã không có tính tình. Nhưng người như thế sát phạt quyết đoán, biết thân phận của Ngụy Trùng Dương còn dám xuống tay giết.

Miêu Việt biết mình gặp rắc rối lớn, vì gã mời Ngụy Trùng Dương đến trợ trận, nhân vật cao tầng Ngụy gia đến nay còn chưa biết. Nhưng nếu thời gian dài không có tin tức của Ngụy Trùng Dương thì người Ngụy gia chắc chắn sẽ điều tra ra.

Ngụy Trùng Dương chết trong Thiên Lang trại của gã, người Ngụy gia sẽ bỏ qua cho Thiên Lang bang sao?

Mặt Miêu Việt dữ tợn nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Không chỉ Miêu Việt giật mình, những người khác cũng khó thể bình tĩnh nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm.

Tiểu tử này có sát ý mãnh liệt, một lời không hợp liền giết người, tàn nhẫn còn hơn Thiên Lang bang chúng ta!

Nhị đương gia Hoàng Binh, tam đương gia Đan Hùng siết chặt binh khí, biểu tình cảnh giác cao.

Đặc biệt Hoàng Binh thỉnh thoảng liếc hướng Miêu Việt, gã đang chờ tín hiệu của Miêu Việt. Hễ Miêu Việt ám thị một cái là Hoàng Binh sẽ tấn công ngay.

Tiểu tử tên Cảnh Ngôn này không phải nhân vật dễ đối phó, phải hợp sức tiêu diệt hắn trong thời gian ngắn nhất.

Hai mươi võ giả cao cấp đứng sau lưng ba vị đương gia giơ vũ khí, nín thở.

Tình hình đông lại.

Lưu Đại Toàn ngồi trên ghế trợn to mắt ngơ ngác nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn, há to mồm, cơ mặt cứng ngắc. Mãi đến lúc này Lưu Đại Toàn mới biết tứ trưởng lão Cảnh gia phái võ giả trẻ Cảnh Ngôn đến hung hãn, cường đại biết bao. Hèn gì tứ trưởng lão để Cảnh Ngôn thiếu gia tới Hắc Phong trấn giúp gã.

Nhớ lại những suy nghĩ lúc trước của mình khiến Lưu Đại Toàn rất xấu hổ.

Nhưng mà …

Mắt Lưu Đại Toàn lấp lóe, gã có thể đứng vững gót chân ở Hắc Phong trấn thì không ngốc. Cảnh Ngôn diệt chủ quản Ngụy gia rồi sau này tính sao? Người Ngụy gia sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Lưu Đại Toàn chợt nhớ Cảnh Ngôn đã hỏi Ngụy gia xếp hạng mấy trong Đoan Dương thành, lúc ấy gã không rõ tại sao hắn hỏi vậy, còn tưởng hắn cười nhạo thực lực Ngụy gia không bằng Cảnh gia. Giờ Lưu Đại Toàn đã hiểu gã nghĩ sai, Cảnh Ngôn hành động không phải xúc động lỗ mãng. Có lẽ Cảnh Ngôn không thèm để Ngụy gia vào mắt, ít nhất hắn không ngán ngại.

Cảnh Ngôn cười khẽ, Lưu Quang kiếm lấp lóe tia sáng đen trong tay hắn:

- Ha ha ha!

Cảnh Ngôn hờ hững liếc Miêu Việt, giọng trầm thấp xuyên thấu hồn người:

- Khi ta đến ôm ý nghĩ hòa bình đàm phán, nhưng các ngươi làm ta rất thất vọng. Ta đã nói muốn khiến trong địa vực

Hắc Phong trấn từ nay không có Thiên Lang bang nữa, bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội, cút ra địa vực Hắc Phong trấn. Đại đương gia thấy sao?

Cảnh Ngôn vẫn là Cảnh Ngôn.

Nhưng đám người Miêu Việt đã có cái nhìn khác hẳn về Cảnh Ngôn.

Trước khi Cảnh Ngôn giết Ngụy Trùng Dương, bọn họ nghe lời hắn nói cảm thấy buồn cười. Giờ họ đã biết Cảnh Ngôn nghiêm túc.

Nhưng kêu bọn họ rời khỏi địa vực Hắc Phong trấn? Sao mà được!

Miêu Việt trầm giọng quát:

- Ra tay!

Vèo vèo vèo!

Ba bóng người xông hướng Cảnh Ngôn trước tiên, nguyên khí bùng nổ, các loại uy năng võ học được vận dụng đến cực hạn, muốn giết hắn tại chỗ.

Miêu Việt biết Cảnh Ngôn không dễ đối phó nhưng gã không có đường lui. Dù Miêu Việt đồng ý từ bỏ nhiều cơ nghiệp mà Thiên Lang bang gầy dựng, cuốn gói khỏi địa vực Hắc Phong trấn thì Ngụy gia tuyệt đối không tha cho gã. Mấy huynh đệ Miêu Việt sẽ bị Ngụy gia truy sát.

Nếu giết hung thủ đã giết Ngụy Trùng Dương rồi tự tay giao cho Ngụy gia có lẽ sẽ dập tắt lửa giận của Ngụy gia.

Nên Miêu Việt không có lựa chọn.

Nhìn đám người Thiên Lang bang tấn công, Cảnh Ngôn cười khẽ.

Điều này hoàn toàn nằm trong dự đoán của Cảnh Ngôn, hắn biết đám người Miêu Việt sẽ chọn ra tay.

Cảnh Ngôn sớm có tính toán, trước khi giết Ngụy Trùng Dương là hắn đã quyết định sẽ nhổ Thiên Lang bang tận gốc. Đối với những kẻ không chuyện ác nào không làm này giết chết là lựa chọn tốt nhất.

Lưu Đại Toàn vội vàng thúc giục hai võ giả cửu trọng thiên sau lưng:

- Mau bảo vê Cảnh Ngôn thiếu gia!

Cảnh Ngôn thiếu gia mạnh nhật nhưng bị nhiều võ giả cao cấp vây công, hai đấm khó địch lại bốn tay.

Hai hộ vệ cửu trọng thiên có trách nhiệm lập tức từ sau lưng Lưu Đại Toàn xông lên, muốn chia sẻ áp lực cho Cảnh Ngôn.

Nhưng sau đó bọn họ khựng lại, ánh mắt kinh sợ.

Xoẹt!

Rít rít!

Lưu Quang kiếm ở trong tay Cảnh Ngôn liên tục lóe lên từng đợt kiếm quang. Những kiếm quang như mọc mắt cực kỳ chính xác chém hướng đám người Miêu Việt xông lên trước nhất.

Cảnh Ngôn không sử dụng Trảm Nguyệt kiếm pháp, hắn chỉ dùng võ học hạ phẩm Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, vì không cần dùng võ học cao cấp.

Thực lực của Cảnh Ngôn bây giờ mạnh biết bao, dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ cũng chỉ có nước bị xoa nắn, một số võ giả cửu trọng thiên bình thường mà muốn ngăn cản công kích của hắn?

Phập phập phập!

Kiếm quang của Cảnh Ngôn dễ dàng xuyên qua võ học mà nhóm Miêu Việt thi triển, võ học của họ như giấy khi đụng tới kiếm quang của Cảnh Ngôn thì tan vỡ.

Mấy tiếng vang khẽ, trên trán ba người Miêu Việt có một lỗ máu, hơi thở ba người yếu bớt, thân thể xông lên té nhào xuống đất quảng trường, trượt thêm một khoảng cách mới ngừng lại.

Cảnh tượng này xảy ra, đám Hoàng Binh Thiên Lang bang ngừng thế xông lên, ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn như thấy quỷ.

Võ giả trẻ này thực lực đã vượt sức tưởng tượng của họ.

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống quát với đám võ giả cao cấp:

- Biến!

Trong đám võ giả cao cấp một võ giả cảnh giới cửu trọng thiên hung tợn rống to:

- Ta liều mạng với ngươi! Các huynh đệ, hãy báo thù cho đại đương gia!

Võ giả cửu trọng thiên đôi mắt đỏ ngầu rít gào, mạnh huơ vũ khí lại xông lên.

Có mấy bóng người lao theo gã xông hướng Cảnh Ngôn.

Đa số người đứng yên không nhúc nhích.

Ba vị đương gia đã chết, có liều mạng chém giết cũng được ích gì?

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lùng, vận chuyển Thiên Không Chi Dực khoảnh khắc đến gần nhóm võ giả cao cấp:

- Không biết sống chết!

Mấy kiếm quang đâm ra, đám võ giả cao cấp ngu trung với Hoàng Binh đều bị giết.

Chương 104 - Dọn Dẹp Tàn Cục

Xôn xao!

Các võ giả cao cấp không xông hướng Cảnh Ngôn kinh hoàng giải tán, dốc hết nguyên khí chạy như điên, hận phụ mẫu sao sinh thiếu hai chân.

Quá đáng sợ!

Võ giả trẻ tuổi này quá mạnh!

Đám thành viên Thiên Lang bang chạy tứ tán thầm nghĩ Cảnh Ngôn là cường giả Tiên Thiên cảnh đáng sợ.

Nếu không phải Tiên Thiên cảnh thì không thể nào giơ tay đã giết ba vị đương gia Thiên Lang bang của họ, chỉ một thoáng giây đã đánh chết bảy, tám võ giả cao cấp.

Nguyên Thiên Lang trại rơi vào hỗn loạn.

Lý quản gia đưa Cảnh Ngôn, Lưu Đại Toàn vào Thiên Lang trại đã thừa dịp loạn chạy mất.

Cảnh Ngôn thu về Lưu Quang kiếm, nhìn sang Lưu Đại Toàn xoe tròn mắt:

- Lưu gia chủ kêu người của mình đến dọn dẹp tàn cục đi.

Thân thể mập mạp khẽ run, Lưu Đại Toàn tỉnh táo lại liên tục gật đầu to:

- A … ừ.

Mãi đến lúc này Lưu Đại Toàn vẫn không tin cảnh tượng trông thấy.

Thiên Lang bang hoành hành Hắc Phong trấn mấy chục năm cứ thế bị tiêu diệt?

Lưu Đại Toàn nhìn bốn phía hỗn độn, xác chết đầy đất, gã vực dậy tinh thần sải bước mang theo hai hộ vệ Võ Đạo cửu trọng thiên rời đi.

Thiên Lang bang kinh doanh trong Hắc Phong trấn mấy chục năm, chắc chắn có bảo khố mà bang phái cất chứa tài nguyên, giờ việc làm đầu tiên là khống chế bảo khố, kiểm kê tài nguyên bên trong, rồi tiếp nhận sản nghiệp của Thiên Lang bang.

Thành viên Thiên Lang bang nếu chưa làm chuyện xấu, không giết người vô tội thì có thể chiêu mộ lại.

Bây giờ không cần lo thiếu người, ở nơi như Hắc Phong trấn miễn có đủ tài nguyên thì muốn chiêu mộ bao nhiêu võ giả chẳng được.

Lưu Đại Toàn có năng lực đó, gã không mất bao lâu đã sắp xếp tất cả công tác gọn gàng ngăn nắp. Lưu Đại Toàn kéo thân thể mệt thở hồng hộc chạy tới trước mặt Cảnh Ngôn.

Đầu óc Lưu Đại Toàn tỉnh táo kể lại số lượng các loại tài nguyên thanh lý trong bảo khố của Thiên Lang bang:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, đã kiểm kê tài nguyên của Thiên Lang bang xong.

Những tài nguyên này có các loại vũ khí, một phần thân thể các linh thú, một số khoáng thạch, linh thảo, còn có nhiều linh thạch hiện có, các loại tạp vật. ngoài ra trên người ba vị đương gia Thiên Lang bang, Ngụy Trùng Dương chủ quản Ngụy gia có một số thẻ vàng linh thạch. Số lượng linh thạch trong thẻ vàng cộng lại cỡ mười sáu vạn.

Lưu Đại Toàn tiếp tục báo cáo:

- Trừ những cái này ra Thiên Lang bang còn khống chế ba mạch khoáng linh thạch sản suất không kém, có ba sản nghiệp buôn bán trong Hắc Phong trấn. Ta đã phái người đi tiếp nhận ba mạch khoáng linh thạch, ba cửa hàng trong Hắc Phong trấn.

- Mấy việc này ngươi thấy làm được thì làm, ta lấy mớ thẻ vàng linh thạch này.

Cảnh Ngôn cất thẻ vàng linh thạch mười sáu vạn, một số vũ khí thượng phẩm, bao gồm mấy chục vạn khối linh thạch có sẵn và ít linh thạch cực phẩm. Dù sao hắn có tu di giới chỉ lấy từ sát thủ Ám Dạ, có thể tùy thân mang theo nhiều tài nguyên.

Còn về sản nghiệp của Thiên Lang bang, Cảnh Ngôn không ham hố thứ không thể mang theo. Cảnh Ngôn không thể nào lâu dài ở lại đây, coi như cho Lưu Đại Toàn chiếm lợi.

Hiện Cảnh Ngôn có thẻ vàng hơn hai mươi vạn linh thạch, mấy vạn linh thạch có sẵn, cộng thêm gần hai mươi khối linh thạch cực phẩm.

Lần này đến Hắc Phong trấn giúp đỡ Lưu Đại Toàn đem lại thu hoạch không nhỏ cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn tạm dừng nói:

- Lưu gia chủ, sản nghiệp của Thiên Lang bang giao cho Lưu gia chủ.

Nghe Cảnh Ngôn nói câu đó mắt Lưu Đại Toàn sáng rực, nhưng chỉ giây lát gã nhíu chặt mày.

Lưu Đại Toàn nhìn ra được Cảnh Ngôn thiếu gia hình như muốn tặng sản nghiệp của Thiên Lang bang cho gã. Đương nhiên Lưu Đại Toàn muốn nhận lấy, nếu gã có được những sản nghiệp này thì địa vị của Lưu gia trong Hắc Phong trấn sẽ lên như diều gặp gió.

Nhưng Lưu Đại Toàn là một người thông minh, gã biết đạo lý thất phu vô tội hoài bích có tội.

Lưu Đại Toàn không có thực lực quản lý nhiều sản nghiệp này, nếu gã nhận thì không lâu sau sẽ bị đám sói đói ăn không chừa mẩu xương.

Lưu Đại Toàn ngẫm nghĩ giây lát, nghiêm túc nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, ta chỉ có thể hết lòng quản lý những sản nghiệp này giùm thiếu gia chứ không thể nhận lấy. Ta có một số võ giả thuộc hạ xem như lực lượng không yếu, nhưng nếu ta thu nhận sản nghiệp thuộc về Thiên Lang bang e rằng sẽ không sống được mấy tháng.

Cảnh Ngôn hơi cau mày, hắn không suy nghĩ mấy vấn đề này. Điều Lưu Đại Toàn nói đúng là sự thật, thực lực của Lưu gia còn quá yếu.

Thiên Lang bang có thể khống chế nhiều sản nghiệp như vậy là vì Thiên Lang bang có thực lực đó, ba vị đương gia đều có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, võ giả cao cấp dưới tay thì nhiều cỡ mấy chục người.

Võ giả dưới tay Lưu Đại Toàn cộng lại võ giả cấp thấp, trung cấp, cao cấp mới được hai mươi người, lực lượng này quá yếu.

Lưu Đại Toàn nhếch môi cười nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia giao những sản nghiệp này cho ta thì không cần tốn công sức nữa. Mỗi cách một thời gian ta sẽ phái người đưa tiền lời sản nghiệp đến Cảnh gia Đông Lâm thành. He he, chỉ cần có uy danh của Cảnh Ngôn thiếu gia và Cảnh gia thì đám tiểu nhân vật không dám nhúng tay bậy.

Bụng lớn bao nhiêu thì ăn cơm bấy nhiêu, nếu không có lượng cơm ăn dù đầy bàn đều là sơn trân hải vị cũng không thể

ăn bậy, sơ sẩy một cái sẽ trướng nứt bụng.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Cũng được. Lưu gia chủ, còn có một việc. Ta từ Đông Lâm thành đến đây vì muốn vào Tội Ác Hiệp Cốc trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm. Nhưng ta rất xa lạ với Nguyệt Hoa Sâm Lâm, chưa từng đến, không biết Lưu gia chủ có biết ai quen thuộc Nguyệt Hoa Sâm Lâm không? Ta cần người dẫn đường cho mình.

Rắc rối của Lưu gia đã giải quyết, Cảnh Ngôn không muốn lãng phí thời gian ở lại đây, tốt nhất là đêm nay liền vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Lưu Đại Toàn sửng sốt:

- Nguyệt Hoa Sâm Lâm? Tội Ác Hiệp Cốc?

Nguyệt Hoa Sâm Lâm vốn là chốn rất nguy hiểm, Tội Ác Hiệp Cốc càng khủng bố hơn. Nơi đó khá sâu trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm, Lưu Đại Toàn chưa đi Tội Ác Hiệp Cốc bao giờ nhưng gã ở trong Hắc Phong trấn nhiều năm, có nghe một số võ giả nói đến Tội Ác Hiệp Cốc.

Mỗi ngày có nhiều võ giả chết ở chốn khủng bố đó.

Lòng Lưu Đại Toàn toát ra khí lạnh, nhưng rất nhanh gã nhớ đến thực lực khủng bố của Cảnh Ngôn, thế là thoải mái hẳn ra.

Chương 105 - Hắc Phong Trấn Biến Thiên

Gia tộc lớn đúng là gia tộc lớn.

Nội tình vô cùng thâm sâu khiến người khó thể tưởng tượng.

Lưu Đại Toàn vô vàn cảm khái.

Cảnh Ngôn thiếu gia này thoạt trông mới mười sáu, bảy tuổi nhưng có thực lực đáng sợ như vậy. Nếu không thấy tận mắt có ai ngờ Cảnh Ngôn thiếu gia nhìn như bình thường nhưng dùng sức bản thân san bằng Thiên Lang bang xưng hùng xưng bá Hắc Phong trấn?

Lưu Đại Toàn lại nhớ đến nữ nhi Lưu Hiểu Nguyệt của mình, lòng thầm thở dài.

Nữ nhi của gã nhan sắc không tệ, đặt trong Đoan Dương thành vẫn tính là mỹ nhân. Nhưng về đường Võ Đạo thì nữ nhi tư chất quá kém, không xứng một móng út của Cảnh Ngôn thiếu gia rồng trong cõi người.

Lưu Đại Toàn suy nghĩ miên man giây lát sau đó nghiêm túc cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, ta biết có một đội mạo hiểm định vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm, ta hơi quen với đội trưởng kia.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi lại:

- Đội mạo hiểm?

Cảnh Ngôn vốn định nhờ Lưu Đại Toàn tìm một hướng dẫn viên, dù sao hắn hoàn toàn xa lạ Nguyệt Hoa Sâm Lâm, muốn

tìm đến Tội Ác Hiệp Cốc hơi khó khăn. Nếu cùng đội mạo hiểm quen thuộc Nguyệt Hoa Sâm Lâm đi vào cũng được, miễn đội mạo hiểm đừng làm trễ thời gian quá lâu.

- Đúng vậy, đội mạo hiểm này tên Liệt Diễm, đại khái cách nửa năm sẽ từ hướng Đoan Dương thành lại đây, vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm một lần. Đội trưởng Liệt Diễm tên Cao Triển, mỗi lần dẫn đội đi ngang qua Hắc Phong trấn là ta sẽ tự mình tiếp đãi. Trước khi Cảnh Ngôn thiếu gia đến Hắc Phong trấn một ngày người đội mạo hiểm Liệt Diễm mới từ Hắc Phong trấn xuất phát, bây giờ chắc đang nghỉ lấy sức ở Hắc Nha trại phía trước.

Hắc Nha trại là điểm dừng chân cuối cùng trước khi võ giả nhân loại vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Thông thường trước lúc võ giả vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm sẽ nghỉ lấy sức ở Nguyệt Hoa Sâm Lâm, mua chút vật cần thiết, ví dụ như thuốc trị thương. Nên tuy Hắc Nha trại chỉ là trại nhỏ, không bằng quy mô trấn nhưng rất nổi tiếng trong địa vực Đoan Dương thành. Hễ võ giả nào biết Nguyệt Hoa Sâm Lâm đều nghe đến Hắc Nha trại.

Lưu Đại Toàn nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia thấy để Liệt Diễm dẫn đường được không?

Thoạt trông Cảnh Ngôn thiếu gia dễ tính, nói chuyện dịu dàng không lên mặt. Nhưng khi giết người thì Cảnh Ngôn thiếu gia rất dứt khoát.

Vệt máu đỏ dưới đất chưa khô, mùi máu còn thoang thoảng trong không khí.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Sao cũng được.

Lưu Đại Toàn vui vẻ nói:

- Tốt. vậy ta sẽ phái người gửi lời nhắn đến Cao Triển đội trưởng Liệt Diễm, kêu hắn chờ Cảnh Ngôn thiếu gia ở Hắc Nha trại.

Có thể làm việc cho Cảnh Ngôn thiếu gia là vinh hạnh của gã.

Lưu Đại Toàn nhìn hướng võ giả cửu trọng thiên đứng gần đó, hét to:

- Triệu Khôn!

Triệu Khôn bước nhanh tới, chào Lưu Đại Toàn xong khom người hướng Cảnh Ngôn:

- Lão gia!

Triệu Khôn là một trong hai võ giả cửu trọng thiên đi theo sau lưng Lưu Đại Toàn vào trại, chính mắt thấy Cảnh Ngôn giết võ giả cửu trọng thiên nhẹ nhàng như giết gà diệt chó. Tuy Cảnh Ngôn thiếu gia trông rất trẻ tuổi nhưng Triệu Khôn thầm kính sợ cường giả như Cảnh Ngôn thiếu gia.

Đường Võ Đạo ai có thành tựu thì ưu tiên trước.

Lưu Đại Toàn ra lệnh cho Triệu Khôn:

- Ngươi mau đi Hắc Nha trại một chuyến, tìm Cao Triển đội trưởng đội mạo hiểm Liệt Diễm, nói là có vị khách nhân tôn quý sắp đi Tội Ác Hiệp Cốc. Dặn Cao Triển chờ vị khách này.

Lưu Đại Toàn và Cao Triển đúng là khá thân, đội mạo hiểm của Cao Triển mỗi lần đến Hắc Phong trấn là Lưu Đại Toàn sẽ chiêu đãi nhiệt tình không lấy tiền. Lưu Đại Toàn cho rằng Cao Triển sẽ nể mặt mình.

Triệu Khôn lên tiếng, đi ngay:

- Tuân lệnh!

Hắc Nha trại không lớn, Triệu Khôn không biết Cao Triển đội trưởng Liệt Diễm đang ở vị trí nào nhưng đến nơi, miễn Cao Triển còn ở, tìm hiểu sơ là sẽ thấy được người.

Lưu Đại Toàn nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, nơi này cách Hắc Nha trại không xa, Triệu Khôn sẽ về trong vòng một canh giờ.

Lưu Đại Toàn sợ Cảnh Ngôn chờ mất kiên nhẫn nên mới đế Triệu Khôn võ giả cửu trọng thiên tốc độ nhanh nhất đi Hắc Nha trại.

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- Không sao.

Hắc Phong trấn.

Người Hắc Phong trấn thấy Lưu Đại Toàn và Cảnh Ngôn mang theo một số hộ vệ Lưu gia trở về thì đảo tròng mắt xì xầm.

- Ủa?

- Lưu Đại Toàn trở về từ Thiên Lang trại?

- Không lẽ bàn ổn thỏa với Thiên Lang bang rồi? Lưu Đại Toàn sẽ phải mất máu nhiều đây, chẳng những trả lại một mạch khoáng còn phải bồi thường nhiều linh thạch. Hừ hừ, người Thiên Lang bang không dễ nói chuyện.

Đa số người cho rằng Lưu Đại Toàn không thể quay về từ Thiên Lang trại, giờ thấy gã tay chân lành lặn, họ đinh ninh gã bỏ tiền giữ mạng.

Có người đương nhiên nói:

- Lưu Đại Toàn là người thông minh, hắn biết so với tiền tài thì mạng sống là quan trọng nhất, thỏa hiệp với Thiên Lang

bang là lẽ thường.

Lúc này Lưu Hiểu Nguyệt nữ nhi của Lưu Đại Toàn mang theo mấy hộ vệ từ đầu phố nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

Lưu Hiểu Nguyệt luôn lo lắng an toàn của phụ thân và Cảnh Ngôn thiếu gia.

Tuy Lưu Đại Toàn phụ thân đã dặn dòi nàng phải ở trong viện chờ tin tuyệt đối đừng đi ra nhưng nàng vẫn nôn nóng bất an, sống một ngày bằng một năm.

Hiện tại thấy phụ thân và Cảnh Ngôn thiếu gia bình yên thì Lưu Hiểu Nguyệt yên lòng, mắt trong veo đỏ hoe.

Lưu Hiểu Nguyệt đến trước mặt Lưu Đại Toàn, Cảnh Ngôn:

- Phụ thân, Cảnh Ngôn thiếu gia.

Lưu Đại Toàn vỗ vai nữ nhi:

- Không sao, không sao.

Lưu Đại Toàn nhìn Cảnh Ngôn, lòng thầm than.

Cảnh Ngôn thiếu gia quá ưu tú, nữ nhi của gã không xứng.

Thật đáng tiếc.

Đoàn người chậm rãi vào Hắc Nha trại.

Lưu Đại Toàn đứng lại, nửa xoay người quát khẽ:

- Người đâu!

Đám hộ vệ Lưu gia trợn to mắt nói:

- Có!

Đám hộ vệ này biết lão gia nhà mình rất ghê gớm, sau này đi theo lão gia lăn lộn chẳng phải là ăn sung mặc sướng?

Cho nên mọi người kích động hưng phấn.

Lão gia nhà mình đúng là rất ghê gớm, quen được với nhân vật như Cảnh Ngôn thiếu gia, còn kêu Cảnh Ngôn thiếu gia đến đối phó Thiên Lang bang.

Thật ra ban đầu đám hộ vệ này hoàn toàn không xem trọng Cảnh Ngôn, khoảnh khắc thấy hắn liền nghĩ lão gia chết chắc rồi. Đối nghịch với Thiên Lang bang sẽ chết không kịp trăn trối, một số người đã chuẩn bị liều mạng.

Lưu Đại Toàn luôn rất tốt với họ, có nhiều võ giả trung dũng chấp nhận liều mạng vì gã.

Nhưng không ngờ bọn họ không có cơ hội ra mặt, võ giả trẻ áo xanh Cảnh Ngôn không được họ xem trọng lại hoàn toàn làm thịt Thiên Lang bang.

Chương 106 - Hắc Nha Tửu Quán

Lưu Đại Toàn vung tay mập:

- Đi, khống chế Hắc Phong tửu lâu, Hắc Phong hiệu thuốc, Thiên Lang binh khí lâu cho ta!

Trước bao gặp mắt nhìn chăm chú, Lưu Đại Toàn tinh thần phấn khởi.

Đám khốn các ngươi nói lão tử không quen đại nhân vật Cảnh gia chứ gì, bây giờ cho cái đám mắt chó xem thấp người các ngươi nhìn kỹ lão tử mời viện binh đến mạnh cỡ nào.

Lưu Đại Toàn nói ba chỗ đó đều là sản nghiệp cũ của Thiên Lang bang.

Dám hộ vệ rống to:

- Tuân lệnh!

Cộp cộp cộp cộp cộp cộp cộp!

Một chuỗi tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Mấy chục hộ vệ chia ra ba đường lao đi sản nghiệp của Thiên Lang bang. Có gần mười người là Lưu Đại Toàn lấy từ Thiên Lang bang, người không làm việc quá xấu xa nếu chịu tham gia Lưu gia thì Lưu Đại Toàn hoan nghênh. Cộng thêm lúc trước Lưu Đại Toàn có người tổng cộng đến hơn ba mươi hộ vệ.

Đám người vây xem bị Lưu Đại Toàn làm chấn động, không biết gã định làm gì:

- Lưu mập bị điên sao?

- Hắn chán sống rồi? Mới nãy nói gì? Khống chế Hắc Phong tửu lâu, Hắc Phong hiệu thuốc, Thiên Lang binh khí lâu? Uống lộn thuốc à?

- Không lẽ hắn định cướp một phen rồi bỏ chạy?

- Chắc không ngốc vậy đi? Dù bây giờ Thiên Lang bang không biết hành động của hắn nhưng nếu ba cửa hàng bị cướp, rất nhanh Thiên Lang bang sẽ nhận được tin, khi đó Lưu Đại Toàn chưa kịp chạy xa sẽ bị bắt lấy.

- …

Không lâu sau họ biết sự thật.

Thiên Lang bang tiêu đời!

Nghe nói ba vị đương gia Thiên Lang bang đều chết, Thiên Lang bang đã bị nhổ tận gốc.

Ban đầu lúc tin truyền đến nhiều người không tin, cho rằng nói vớ vẩn. Nhưng Lưu gia hoàn toàn tiếp nhận sản nghiệp của Thiên Lang bang mà Thiên Lang bang không có phản ứng gì, mọi người rốt cuộc bắt đầu tin tưởng Thiên Lang bang bị Lưu Đại Toàn tiêu diệt.

Mọi người hiểu rõ thực lực của Lưu Đại Toàn, suy ra lý do Thiên Lang bang bị diệt liên quan đến viện binh gã mời đến.

Võ giả trẻ tuổi khuôn mặt thanh tú có thực lực khủng bố vậy sao? Hay người này là cường giả Tiên Thiên cảnh?

Tưởng tượng Cảnh Ngôn có thể là cường giả Tiên Thiên, sâu trong lòng mỗi người thấy lạnh lõe.

Trong Hắc Phong trấn này tuy có nhiều võ giả, võ giả xứ ngoài không ngừng vào đây, nhưng không dễ gặp võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên rất thưa thớt, dù có võ giả Tiên Thiên vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm cũng sẽ không đến Hắc Phong trấn, bọn họ từ bên ngoài đi ngang qua Hắc Phong trấn.

Nên biết võ giả cảnh giới Tiên Thiên đều là đại nhân vật trong Đoan Dương thành. Ngẫm lại cũng đúng, trong mấy gia tộc lớn cũng hiếm có võ giả Tiên Thiên, mỗi người địa vị nặng ký trong Đông Lâm thành.

Có người nhìn nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp mặc váy dài, hỏi giỡn:

- Hắc Quả Phụ có thấy hơi hối hận không kêu Lưu gia chủ giới thiệu võ giả Cảnh gia đó không?

Hắc Quả Phụ lườm nam võ giả giễu cợt mình:

- Đồ khốn, còn dám nói bậy bạ thì ta đi tìm cường giả trẻ của Lưu gia tố cáo, coi hắn có giết ngươi không. Hừm, ngẫm lại Thiên Lang bang đi!

Nam võ giả rùng mình cười gượng, ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Người như gã không có tư cách đùa giỡn cường giả Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn ở trong Lưu gia chưa đầy một canh giờ Triệu Khôn đi Hắc Nha trại đã quay lại.

Đội mạo hiểm Liệt Diễm đúng là còn trong Hắc Nha trại, chưa vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Lưu Đại Toàn nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, hay là nghỉ ngơi một đêm, sáng mai hẵng đi Hắc Nha trại gặp đội trưởng Cao Triển?

Cảnh Ngôn xua tay:

- Không cần, cảm ơn Lưu gia chủ đã hỗ trợ, bây giờ ta đi Hắc Nha trại.

Cảnh Ngôn cũng muốn sớm đến Tội Ác Hiệp Cốc, tìm được Tử Huân Hoa phối chế dược tề sau đó thăng cấp Tiên Thiên.

Lưu Đại Toàn miêu tả mặt mũi của Cao Triển cho Cảnh Ngôn biết:

- Vậy được rồi, Cảnh Ngôn thiếu gia đến Hắc Nha trại, đi Hắc Nha tửu quán gặp đội trưởng Cao Triển là được.

Lưu Hiểu Nguyệt cầm một túi hương màu hồng, đỏ mặt ấp úng nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia nhận … nhận cái này được không?

Cảnh Ngôn đành nhận lấy túi thơm:

- Đa tạ.

Lưu Hiểu Nguyệt cúi đầu bỏ chạy:

- Không … không khách sáo.

Nhìn Cảnh Ngôn nhận túi thơm của nữ nhi, mắt Lưu Đại Toàn sáng như hai ông mặt trời.

Cảnh Ngôn rời khỏi Hắc Phong trấn, chỉ mất hơn một nén nhang đã đến Hắc Nha trại.

Hắc Nha trại là một trại khá lớn, võ giả dày đặc kinh người.

Cảnh Ngôn nhìn sơ phát hiện có năm, sáu võ giả cao cấp, võ giả cấp thấp và trung cấp càng nhiều.

Đám võ giả này đa số toát ra khí thế sát phạt, bình thường hay chém giết, trên thân thể nhiều người còn vết sẹo.

Hắc Nha tửu quán là kiến trúc bắt mắt trong Hắc Nha trại, vừa vào trại liền trông thấy. Đó là tòa kiến trúc cao vút cỡ năm

tầng.

Cảnh Ngôn đi vào Hắc Nha tửu quán, nhanh chóng quét mắt đại đường, không thấy võ giả nào giống Lưu Đại Toàn miêu tả.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Chắc còn chưa đến đây.

Trong đại đường có nhiều võ giả tốp năm tốp ba ngồi cạnh bàn.

Cảnh Ngôn đi vào bị một số võ giả liếc sang nhưng không ngừng lại quá lâu. Hắc Nha trại có rất nhiều võ giả trẻ tuổi giống Cảnh Ngôn, hắn không có gì hấp dẫn ánh mắt của họ.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Thật nhiều người.

Cảnh Ngôn định tìm một chỗ ngồi chờ người Liệt Diễm đến, nhưng phát hiện hầu như mỗi cái bàn đều có người.

Cảnh Ngôn nhìn quanh chợt phát hiện bên tay trái có một khoảnh đất trống:

- Ủa?

Không gian trống có thể đặt vài cái bàn nhưng chỉ có một cái, trên bàn không có võ giả ngồi.

Cảnh Ngôn không nghĩ nhiều, cất bước đi qua ngồi.

Cảnh Ngôn mới ngồi xuống liền thấy kỳ kỳ:

- Hưm? Kỳ lạ.

Vì trong đại đường vốn không ai chú ý đến hắn, nhưng khi Cảnh Ngôn ngồi xuống chiếc bàn này thì các ánh mắt đột nhiên nhìn chăm chú qua. Những ánh mắt có lạnh lùng, trêu cợt, lo lắng.

Cảnh Ngôn cau mày thầm nghĩ:

- Có chuyện gì? Không lẽ ta không thể ngồi chiếc bàn này? Nó có ý nghĩa gì khiến võ giả khác không dám ngồi?

Lòng thầm thắc mắc nhưng Cảnh Ngôn không quá để ý, dù sao nếu thật sự có ý nghĩa gì đặc biệt thì hắn sẽ tránh sang chỗ khác.

Chương 107 - Nhiệm Vụ Mạo Hiểm

Cảnh Ngôn nheo mắt dưỡng thần.

- Tiểu huynh đệ!

Lỗ tai Cảnh Ngôn nhúc nhích, hắn nghe có thanh âm sau lưng mình.

Cảnh Ngôn mở mắt ra nhìn sang, thấy một lão nhân để râu dài, lưng hơi khòm toát ra dao động nguyên khí, là một võ giả trung cấp, tu vi Võ Đạo lục trọng thiên.

Nhìn trang phục trên người lão nhân là Cảnh Ngôn biết chắc đây là thị ứng của tiểu quán.

Cảnh Ngôn cười nói với lão thị ứng:

- Cho ta một bình rượu nào đi.

Hắn ngồi không tại đây thì không ổn, tửu quán cần buôn bán, nếu mọi người đi vào đều ngồi nghỉ chứ không kêu rượu thì tửu quán làm ăn thế nào?

Cảnh Ngôn cho rằng lão thị ứng đến hỏi hắn có muốn mua gì đại loại như rượu không.

Mặt lão thị ứng nghiêm túc nhỏ giọng nói:

- Tiểu huynh đệ mau rời khỏi chỗ ngồi này đi.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- A? Chỗ này ngồi thật sự có cấm kỵ gì sao?

Nếu chỗ ngồi có cấm kỵ gì thì Cảnh Ngôn không bắt buộc phải ngồi tại đây, khi hỏi chuyện hắn đã đứng lên.

Cảnh Ngôn đến chờ người, hắn không muốn gây chuyện.

Lão thị ứng thấy Cảnh Ngôn đứng lên thì nét mặt giãn ra, cười hỏi:

- Ha ha, tiểu huynh đệ lần đầu tiên đến Hắc Nha trại phải không?

Nếu Cảnh Ngôn từng đến Hắc Nha trại, ghé qua Hắc Nha tửu quán thì nên biết quy định chỗ ngồi này.

Cảnh Ngôn gật đầu nói chắp tay với lão thị ứng:

- Đúng là lần đầu đến, đa tạ.

Cảnh Ngôn lười hỏi bí ẩn chỗ ngồi này, nếu hắn không thích ngồi ở đây thì đổi chỗ khác, không có vị trí thì đứng cũng chẳng sao.

Cảnh Ngôn đang định bước đi chợt một giọng the thé vang lên:

- Ôi chà chà, nhãi ranh từ đâu đến dám chiếm chỗ ngồi của lão tử?

Nghe giọng này lão thị ứng biến sắc mặt, liên tục nháy mắt với Cảnh Ngôn ra hiệu đi mau.

Cảnh Ngôn cau mày giương mắt nhìn, người nói chuyện là một nam nhân trung niên mũi ưng, đầu bự, gã đang trừng hắn.

Một võ giả say khướt đứng cạnh nam nhân mũi ưng, lưng cõng đại đao màu xanh.

Hai người này vừa đến nguyên đại đường im phăng phắc. Mũi ưng nói câu đó xong bốn phía không còn tiếng động, không ai nhìn về phía Cảnh Ngôn.

Mũi ưng sắc mặt âm trầm quát lão thị ứng:

- Lão già, lại không trông chừng chỗ ngồi cho ta phải không? Phế vật vô dụng, biến sang một bên cho lão tử!

Lão thị ứng thấp cổ khúm núm nói:

- Báo gia … Vị tiểu huynh đệ này lần đầu tiên tới Hắc Nha trại nên không biết quy định, xin Báo gia đừng so đo với tiểu huynh đệ.

Nam nhân mũi ưng vung tay đẩy lão thị ứng ra:

- Tránh sang một bên đi lão già, còn nói nhảm nữa là lão tử phế ngươi!

Người này cũng là một võ giả cao cấp, tu vi cỡ Võ Đạo thất trọng thiên hoặc bát trọng thiên.

Lão thị ứng không có sức chống cự lảo đảo lùi sang một bên, lão thở dài bất đắc dĩ nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nheo mắt hỏi:

- Ghế này của ngươi?

Cảnh Ngôn đã nhìn ra nguyên nhân vấn đề. Nam nhân mũi ưng chắc là kiểu lưu manh ác bá trà trộn gần Hắc Nha trại, xem biểu tình của đám võ giả trong đại đường là biết người này không dễ đối phó. Người như vậy chiếm một cái bàn lâu dài trong Hắc Nha tửu quán cũng bình thường.

Nam nhân mũi ưng văng tục:

- Đúng vậy! Tiểu tử nói đúng, vị trí này là của lão tử!

Cảnh Ngôn thật tình không muốn gây sự:

- Nếu là của ngươi thì ta tránh ra là được.

Nam nhân mũi ưng và đồng bạn, hai võ giả Võ Đạo thất, bát trọng thiên không lọt vào mắt Cảnh Ngôn. Nhưng Cảnh Ngôn đến đây chờ thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm, hắn không muốn mâu thuẫn với người sinh sự nhiều. Nên dù nam nhân mũi ưng há mồm ngậm miệng lão tử suốt thì Cảnh Ngôn cũng nhịn.

Nam nhân mũi ưng cười phá lên, mắt lóe tia sáng sắc bén nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, đứng chặn trước mặt hắn:

- Bà nội nó! Nhãi ranh, ngươi ngồi chỗ của lão tử giờ phủi mông định đi? Ha ha, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Chứ ngươi muốn sao?

Cảnh Ngôn thầm tức giận, hắn chưa bao giờ có hảo cảm với ác bá.

Nam nhân mũi ưng hung tợn nói:

- Như thế nào? Rất đơn giản, tiểu tử, nếu ngươi biết điều thì ngoan ngoãn quỳ xuống dập đầu ba cái cho lão tử, rồi kêu ba tiếng gia gia, vậy lão tử sẽ tha cho ngươi một mạng. Phải rồi, chỗ ngồi này là lão tử bỏ nhiều tiền mua lấy, ngươi ngồi thời gian dài như vậy phải trả phí cho lão tử. Nhìn bộ dạng nghèo kiết xác của ngươi chắc không có nhiều linh thạch, đền hai trăm linh thạch cho lão tử là được.

Nguyên khí vận chuyển, dường như nam nhân mũi ưng muốn đánh Cảnh Ngôn.

Nghe nam nhân mũi ưng nói, mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia sáng lạnh, cười khẽ:

- Ha ha …

Cảnh Ngôn quyết định cho nam nhân mũi ưng một bài học nhớ đời. Hai trăm khối linh thạch không đáng gì với Cảnh Ngôn, nhưng đó là số tiền không nhỏ với võ giả bình thường. Phần thưởng trắc nghiệm mỗi tháng của tử đệ Cảnh gia võ giả bát trọng thiên mới có hai trăm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn tham gia đối chiến cao cấp trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến mới có thù lao hai trăm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn mới ngồi một chút nam nhân mũi ưng đã bắt hắn thanh toán phí hai trăm khối linh thạch, đúng là miệng rộng không đáy. Làm Cảnh Ngôn tức giận nhất là câu trước đó của nam nhân mũi ưng.

Quỳ xuống đất dập đầu? Kêu ba tiếng gia gia?

Hắc Nha trại, trên đường phố ngoài Hắc Nha tửu quán.

Đoàn người gồm hai mươi võ giả đang đi hướng Hắc Nha tửu quán.

Một nam nhân mặc áo đen vóc dáng vạm vỡ hờn giận hỏi:

- Đội trưởng, chúng ta thật sự phải hộ tống thiếu gia gì đó đi Tội Ác Hiệp Cốc sao?

Người dẫn đầu mặc trường bào màu tím sậm, đó là Cao Triển đội trưởng Liệt Diễm.

Cao Triển hờ hững liếc võ giả áo đen một cái:

- Ừm! Lưu gia chủ là bằng hữu của chúng ta, luôn đối xử tốt với đội mạo hiểm Liệt Diễm chúng ta. Lần này Lưu gia chủ kêu Liệt Diễm hộ tống một vị khách đi Tội Ác Hiệp Cốc, chúng ta có thể từ chối sao?

Võ giả áo đen bất mãn là vì thù lao quá thấp:

- Nhưng Lưu gia chủ đưa thù lao thấp quá, Tội Ác Hiệp Cốc là nơi rất nguy hiểm đã nằm sâu trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm vậy mà Lưu gia chủ chỉ đưa có một ngàn khối linh thạch làm thù lao!

Bọn họ là đội mạo hiểm, bình thường sẽ nhận các loại nhiệm vụ mạo hiểm. Lưu Đại Toàn ủy thác bọn họ hộ tống một người đi Tội Ác Hiệp Cốc tính là một nhiệm vụ. Nhưng Tội Ác Hiệp Cốc nằm hơi sâu trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm, thù lao một ngàn khối linh thạch hơi thiếu, bình thường phải từ ba ngàn khối linh thạch trở lên mới bình thường.

Không phải Lưu Đại Toàn muốn đòi trả ơn, gã tiềm thức cho rằng nhiệm vụ này không phải hộ tống.

Đùa, Cảnh Ngôn thiếu gia còn cần bọn họ hộ tống? Người Liệt Diễm chỉ cần làm hướng dẫn viên đưa Cảnh Ngôn thiếu gia tìm Tội Ác Hiệp Cốc là được, nhiệm vụ đơn giản như vậy bọn họ tiện đường làm là được, một ngàn khối linh thạch đã là thù lao rất cao.

Chương 108 - Nói Lời Xin Lỗi

Lưu Đại Toàn có ý đó nhưng đám người Cao Triển không biết.

Trong tin tức chỉ nói thiếu gia tên Cảnh Ngôn là khách nhân tôn quý. Đám người Cao Triển không rõ thực lực của Cảnh Ngôn thế nào, còn tưởng rằng nhiệm vụ của họ là hộ tống Cảnh Ngôn đến Tội Ác Hiệp Cốc, sau đó mang hắn bình yên ra Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Nữ nhân xinh đẹp mặc váy dài màu đỏ đi bên cạnh Cao Triển quắt mắt trừng võ giả áo đen Phương Đức, quát:

- Phương Đức, ngươi nói nhảm cái gì? Nếu không muốn đi thì cứ ở lại Hắc Nha trại!

Phương Đức gãi đầu cười gượng:

- He he he.

Phương Đức chỉ càu nhàu sướng miệng, cảm thấy thù lao một ngàn khối linh thạch hơi ít nhưng không dám từ chối nhiệm vụ ủy thác này.

Phương Đức ngoác mồm cười giả lả:

- Cao Phượng muội cũng biết cái miệng của ta mà, ta chỉ nói đại vậy thôi, sao có thể không đi cùng Cao Phượng muội và đội trưởng được?

Những người khác bật cười.

Bọn họ biết Cao Phượng không thật sự tức giận, ở bên nhau lâu đều hiểu tính cách của nàng, thẳng tính, thích giỡn

với đội viên.

Cao Triển quét mắt đám võ giả sau lưng mình, lên tiếng:

- Được rồi, ta biết các ngươi cảm thấy thù lao nhiệm vụ lần này quá thấp, nhưng chút nữa trông thấy vị khách nhân kia các ngươi tốt nhất đừng nhắc tới chuyện này.

Đám võ giả cười nói:

- Đội trưởng cứ yên tâm!

- Chúng ta chắc chắn sẽ không chọc vị khách nhân kia khó chịu.

- Đúng rồi, Lưu gia chủ xem trọng khách nhân này như vậy chắc có thân phận rất lớn. Liệt Diễm chúng ta hòa khí phát tài, nhiệm vụ lần này khiến khách nhân vừa lòng không chừng về sau sẽ giới thiệu nhiều nhiệm vụ hơn cho Liệt Diễm chúng ta.

Khi nói chuyện bọn họ nối đuôi nhau vào Hắc Nha tửu quán.

Lúc này nhiều võ giả trong đại đường tửu quán khá im lặng, nên nhóm Cao Triển đi vào gây tiếng động hơi lớn.

Các ánh mắt cùng nhìn võ giả Cao Triển đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Mắt Cao Phượng long lên trừng võ giả nam nhân mũi ưng Hoa Báo bắt Cảnh Ngôn quỳ xuống xin lỗi, bồi thường hai trăm khối linh thạch.

Hoa Báo trợn trắng mắt, nghiêng người nhìn đám Liệt Diễm Cao Triển, Cao Phượng.

Đội mạo hiểm Liệt Diễm một năm vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm hai lần, Hoa Báo là lưu manh du côn lăn lộn ven Hắc Nha trại nên đương nhiên biết đôi huynh muội Cao Triển, Cao

Phượng, cũng biết Cao Triển là đội trưởng đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Bình thường hai bên không tiếp xúc với nhau, Hoa Báo thích ăn hiếp người nhưng gã không muốn chọc vào đội mạo hiểm.

Người đội mạo hiểm khi đánh nhau dám liều mạng, đa số kiếm ăn trên lưỡi dao, ít khi xung đột.

Hoa Báo lườm Cao Phượng, cứng rắn nói:

- Không liên quan các ngươi!

Tuy Hoa Báo không muốn chọc vào đám người Cao Triển nhưng cũng không sợ đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Cao Phượng hừ lạnh một tiếng:

- Hoa Báo, cô nãi nãi ghét nhất là phế vật chuyên môn khi dễ người lạ như ngươi. Biết điều thì xéo nhanh, nếu không đừng trách cô nãi nãi không khách sáo!

Cá tính của Cao Phượng vốn nóng nảy, ngay thẳng. Khi Cao Phượng nhìn Cảnh Ngôn liền đoán được võ giả áo xanh trẻ tuổi này là khách của Liệt Diễm.

Khách bị ăn hiếp, Liệt Diễm phụ trách khách, đương nhiên Cao Phượng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Cảnh Ngôn nhận ra đám người Cao Triển, biết hai, ba mươi võ giả mới đi vào tửu quán là thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm. Cảnh Ngôn vốn định chào hỏi nhưng chưa kịp nói nữ võ giả áo đỏ đã chí chóe với du côn Hoa Báo.

Hoa Báo híp mắt, sắc mặt âm trầm lạnh lùng nhìn Cao Triển:

- Cao Triển, ý ngươi thế nào? Đội mạo hiểm Liệt Diễm của ngươi muốn xen vào chuyện của lão tử?

Cao Triển mới là đội trưởng của đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Cao Triển cau mày, lại nhìn Cảnh Ngôn. Nói thật tình nếu không phải vì Cảnh Ngôn là khách nhân thì Cao Triển tuyệt đối không lắm chuyện, nhưng bây giờ gã không xen vào không được.

Đắc tội với đại đầu xà như Hoa Báo không có lợi cho Cao Triển. Thực lực của Hoa Báo không quá cao nhưng ở vùng này gã quen đủ loại người tam giáo cửu lưu, đắc tội loại người này sẽ có nhiều rắc rối.

Cao Triển không đáp lại Hoa Báo, gã chắp tay hỏi Cảnh Ngôn:

- Vị huynh đệ này là Cảnh Ngôn thiếu gia?

Cảnh Ngôn chắp tay đáp lại Cao Triển, mỉm cười nói:

- Đúng vậy, ngươi là Cao Triển đội trưởng Liệt Diễm?

Hoa Báo thấy Cao Triển và Cảnh Ngôn đối thoại giao lưu thì cau mày, gã không ngờ tiểu tử xa lạ này quen với người đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Đám võ giả trong đại đường chợt hiểu, hèn gì võ giả áo xanh trẻ tuổi luôn bình tĩnh, hóa ra vì quen người đội mạo hiểm.

Đội mạo hiểm Liệt Diễm là một đội mạo hiểm hơi nổi tiếng, đặc biệt Cao Triển đội trưởng đội mạo hiểm, muội muội Cao Phượng, hai người đều là võ giả cửu trọng thiên rất mạnh.

Quen người của đội mạo hiểm Liệt Diễm tất nhiên không ngán ai.

Cao Triển cười nhìn hướng Hoa Báo:

- Hoa Báo, Cảnh Ngôn thiếu gia này là bằng hữu của chúng ta, ta nghĩ hay là bỏ qua chuyện này đi.

Hoa Báo bĩu môi:

- A? Nếu là người quen của đội trưởng Cao Triển thì ta lùi một bước, ta nể mặt đội trưởng. Bằng hữu của đội trưởng chiếm chỗ ngồi của ta, đội trưởng kêu hắn xin lỗi một tiếng rồi ta bỏ qua cho.

Hoa Báo cảm thấy gã nói như vậy là đã rất nể mặt Cao Triển rồi. Cảnh Ngôn xin lỗi khiến gã giữ mặt mũi trước võ giả khác. Bắt gã trực tiếp bỏ qua thì người ta sẽ nói Hoa Báo sợ đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Nghe Hoa Báo nói vậy Cảnh Ngôn bật cười, mới rồi hắn sắp ra tay xử gã, ngay khi đó đám người Cao Triển đi vào nên mới tạm gác lại. Giờ Cao Triển đòi hắn xin lỗi, có thể không?

Nên biết Cảnh Ngôn không hề có lỗi trong chuyện này, chỗ ngồi trong tửu quán không thuộc về Hoa Báo. Vì Hoa Báo là du côn lưu manh rắn độc xứ này nên người ta sợ gã, không dám ngồi xuống ghế đó.

Trong tình huống mình không làm lỗi gì, Cảnh Ngôn là võ giả vượt qua cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ đi xin lỗi du côn Võ Đạo thất, bát trọng thiên? Không thể nào!

Cảnh Ngôn híp mắt, nhếch mép.

Cao Triển không rành thực lực của Cảnh Ngôn, gã không muốn sinh sự:

- Cảnh Ngôn thiếu gia thấy sao?

Nghe Hoa Báo nói mấy lời đó Cao Triển muốn Cảnh Ngôn xin lỗi một tiếng hóa giải mâu thuẫn là xong.

Chương 109 - Cảnh Giới Của Ngươi Là …?

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Các người không cần xen vào chuyện này.

Cảnh Ngôn không cần người đội mạo hiểm Liệt Diễm bênh vực mình, hắn nói câu 'các người không cần xen vào chuyện này' là lời thật lòng, nhưng nghe vào tai người khác cảm thấy hắn làm bộ làm tịch.

Rõ ràng có bậc thang nhưng ngươi không chịu xuống, không phải đồ ngốc thì là gì?

Cao Triển nhíu mày, hơi bực bội nhưng gã không biểu hiện ra ngoài. Cảnh Ngôn là khách hàng của Liệt Diễm, huống chi đây là nhiệm vụ Lưu gia chủ ủy thác, gã có thể nói cái gì? Chẳng lẽ nói đồ ngu, Hoa Báo không dễ chọc, nhanh chóng xin lỗi nhận sai?

Ánh mắt Hoa Báo lạnh lùng nhìn Cảnh Ngôn một vòng, cười phá lên, trầm giọng quát:

- Ha ha ha! Cao Triển đội trưởng cũng thấy rồi, tiểu tử này tự tìm chết, ta nghĩ đội trưởng đừng xen vào. Ta muốn cho tiểu tử này biết trong Hắc Nha trại ai mới là chủ nhân!

Bóng lửa đỏ chợt lóe, Cao Phượng tiến lên trước một bước trợn tròn mắt hạnh trừng Hoa Báo:

- Hoa Báo, cô nãi nãi kêu ngươi xéo đi không nghe thấy sao?

Hoa Báo hoàn toàn bị chọc giận:

- Tiểu tiện nhân, ngươi cho rằng lão tử sợ ngươi?

Hoa Báo xem như nhân vật nổi tiếng như cồn trong khu vực Hắc Nha trại, ngay trước mặt nhiều người hai phen ba lượt bị Cao Phượng quát vào mặt, sao có thể nhẫn nhịn nữa? Nếu gã không phản ứng lại người ta sẽ nói gã là đồ hèn.

Khí thế Cao Phượng trầm xuống, lòng bàn tay đẩy ra ngoài, nguyên khí hùng hồ ập hướng Hoa Báo:

- Ngươi muốn chết!

Cao Phượng xem như khá mạnh trong võ giả cửu trọng thiên, Hoa Báo còn lâu mới đánh lại nàng.

Thấy Cao Phượng ra tay, Hoa Báo vội vận chuyển nguyên khí ngăn cản, nhưng gã có ngăn lại hay không đều như nhau.

Hoa Báo bị lực lượng to lớn đánh bay đụng trúng cái bàn ở phía xa, đập nát cái bàn.

Đồng bạn say xỉn thấy Hoa Báo bị đánh bay thì rùng mình, tỉnh rượu gầm lên:

- Chơi luôn!

Gã cũng tấn công Cao Phượng, nhưng chỉ là cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên, chưa kịp rút vũ khí đã bị nàng đánh bay.

Cảnh Ngôn nhìn Cao Phượng, không ngờ nữ võ giả của đội mạo hiểm Liệt Diễm này nóng tính như thế, trực tiếp đánh bay hai người Hoa Báo. Cảnh Ngôn vốn không định để người Liệt Diễm ra tay, hắn cau mày, cười khổ lắc đầu.

Cao Phượng quát với hai người Hoa Báo mới bò dậy:

- Mau cút cho cô nãi nãi! Còn nói nhảm nữa cô nãi nãi phế các ngươi!

Cao Phượng gai mắt địa đầu xà Hoa Báo lâu rồi, nếu không phải ca ca Cao Triển luôn không cho nàng gây sự thì nàng sớm

cho đám người Hoa Báo biết tay.

Cao Triển thầm thở dài:

- Ài.

Hoa Báo loạng choạng đi ra cửa tửu quán, hung tợn bỏ lại một câu đe dọa rồi nhanh chóng ra khỏi Hắc Nha tửu quán:

- Các ngươi … Các ngươi chờ xem! Tiểu tiện nhân, ngươi chờ cho lão tử!

Đồng bạn của gã cũng chạy ra ngoài.

Cao Phượng bĩu môi:

- Cái thứ gì!

Cao Triển nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia định khi nào vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm? Nếu được thì tốt nhất lên đường ngay bây giờ.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Cao Triển lo Hoa Báo dẫn mấy kẻ lôm côm quay lại trả thù, vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm dù gã muốn trả thù cũng không tìm thấy đối tượng.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Tốt, vậy lên đường ngay bây giờ đi.

Cảnh Ngôn sốt ruột từ Hắc Phong trấn đến đây vì muốn nhanh chóng vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm tìm nơi có Tội Ác Hiệp Cốc, Cao Triển nói hợp ý hắn.

Cao Triển nói:

- Mời Cảnh Ngôn thiếu gia.

Bỏ lại vài khối linh thạch xem như bồi thường tửu quán bị đập nát bàn ghế, đám người nhanh chóng ra Hắc Nha tửu quán

xuất phát đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Từ Hắc Nha trại đến Nguyệt Hoa Sâm Lâm rất gần, chặng đường chưa đầy mười dặm, với tốc độ của đám người Cảnh Ngôn khoảng thời gian chén trà là bước chân vào phạm vi Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Cao Phượng chặn dò Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, sau khi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm xin đừng đi lung tung, mọi việc nhớ nghe theo chúng ta. Cảnh Ngôn thiếu gia yên tâm, chúng ta sẽ cố gắng bảo đảm an toàn cho thiếu gia.

Cao Phượng không biết thực lực của Cảnh Ngôn, cảm thấy hắn có tu vi võ giả trung cấp là đã ghê gớm lắm rồi.

Không chỉ mình Cao Phượng nghĩ vậy, các thành viên Liệt Diễm cũng chung ý tưởng.

Cảnh Ngôn trông quá trẻ, khoảng mười sáu, bảy tuổi, lứa tuổi này có tu vi võ giả trung cấp đã khá lắm rồi.

Đám người Liệt Diễm không biết Cảnh Ngôn đến từ gia tộc lớn Đông Lâm thành. Lưu gia chủ nói Cảnh Ngôn thiếu gia là khách nhân tôn quý, nhưng bọn họ bản năng cho rằng Cảnh Ngôn là tử đệ gia tộc trên thị trấn đó trong đại vực Đoan Dương thành. Vì trong thành phố Đoan Dương thành không có gia tộc lớn họ Cảnh.

Nghe Cao Phượng nói, Cảnh Ngôn cười cười. Hắn có ấn tượng khá tốt với Cao Phượng, nữ nhân tính cách hơi táo bạo nhưng tấm lòng lương thiện, ghét ác như thù, xem thái độ của nàng đối với địa đầu xà Hoa Báo là biết.

Thấy Cảnh Ngôn không trả lời, Cao Phượng trợn to mắt nói:

- Này, có nghe thấy không?

Xem bộ dáng Cao Phượng như thể nếu Cảnh Ngôn còn giữ vẻ cao cao tại thượng là nàng sẽ dạy cho bài học.

Sự thật thì trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm có nhiều nguy hiểm, nếu Cảnh Ngôn không nghe lời rất có thể mang đến nguy hiểm cho đội mạo hiểm.

Cao Triển lên tiếng:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, muội muội của ta tính tình không tốt, mong đừng trách. Nhưng sau khi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm đúng là Cảnh Ngôn thiếu gia không thể đi lung tung, không thì chúng ta không cách nào kịp lúc bảo vệ. Trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm có nhiều linh thú, chúng ta đến Tội Ác Hiệp Cốc, khu vực này thậm chí có linh thú cao cấp đáng sợ ẩn hiện.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ừm, biết các người có ý tốt. Yên tâm, ta sẽ không gây thêm phiền phức cho các người, các người chỉ cần mang ta đến Tội Ác Hiệp Cốc là được, sau đó các người có thể tự rời đi.

Cao Phượng hừ mũi:

- Hừ!

Cao Phượng cảm thấy Cảnh Ngôn là phồng má giả người mập.

Bỏ lại mình ngươi trong Tội Ác Hiệp Cốc? Chưa đầy một giây ngươi sẽ vào bụng những con linh thú.

Võ giả Phương Đức híp mắt cười tủm tỉm, ngữ điệu quái dị nỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, không biết cảnh giới của thiếu gia là gì?

Đám người Phương Đức hơi bất mãn Cảnh Ngôn, tại hắn hại bọn họ đắc tội địa đầu xà Hoa Báo, sau này bọn họ đến Hắc Nha trại sẽ gặp nhiều rắc rối.

Phương Đức hỏi cảnh giới của Cảnh Ngôn là muốn chế giễu hắn.

Ngươi làm bộ dáng cao cao tại thượng ghê gớm lắm mà, cảnh giới Võ Đạo của ngươi cao bao nhiêu?

Chương 110 - Hầu Gia

- Hì hì.

- Ha ha ha!

Hơn hai mươi thành viên Liệt Diễm cười khẽ, bọn họ nghe hiểu Phương Đức cố ý làm Cảnh Ngôn khó xem.

Cao Phượng trợn trắng mắt lườm Phương Đức, nhưng nàng không mắng gã. Chuyện này không có hại gì, xem bộ dáng cuồng bá túm của Cảnh Ngôn khiến Cao Phượng hơi bực mình, nàng gặp nhiều loại công tử ca này rồi. Đám công tử thiếu gia của gia tộc một trấn nhỏ được cơ hội tài nguyên nhiều hơn mạo hiểm giả như họ, không hay biết sự hiểm ác của nơi như Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Cảnh Ngôn cười cười, người ta nhìn ra Phương Đức cố ý giễu cợt hắn, bản thân hắn sao có thể không nhìn ra?

Nhưng Cảnh Ngôn không tức giận, tuy mới tiếp xúc không lâu nhưng hắn cảm giác được đám đội viên Liệt Diễm này không tệ.

Cảnh Ngôn cười cười, nghiêm túc nói với Phương Đức:

- Thật ra cảnh giới của ta không thấp hơn ngươi.

Phương Đức sửng sốt sau đó cười phá lên:

- Hả? Gì? Ha ha ha ha ha ha! Cảnh Ngôn thiếu gia biết cảnh giới của ta là gì không?

Phương Đức cho rằng Cảnh Ngôn sao mà biết cảnh giới của gã cao cỡ nào, hắn nói như vậy chẳng qua không muốn bị mất mặt, cố làm ra vẻ.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Ngươi là Võ Đạo cửu trọng thiên.

Cảnh Ngôn tạm dừng sau đó nói ra một câu như đùa:

- Ta thì xem như Võ Đạo cửu trọng thiên đi, các người đừng coi thường ta.

Nửa Bước Tiên Thiên cảnh cũng xem như Võ Đạo cửu trọng thiên, còn nằm trong phạm trù này.

Tiêu chuẩn phân chia cảnh giới của đại lục không có đẳng cấp Nửa Bước Tiên Thiên, trên cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên là Tiên Thiên cảnh. Nhiều võ giả trước khi thăng cấp Tiên Thiên sẽ không trải qua Nửa Bước Tiên Thiên, nên Cảnh Ngôn nói hắn xem như Võ Đạo cửu trọng thiên không có gì sai lầm.

Nghe Cảnh Ngôn nói hắn cũng xem như Võ Đạo cửu trọng thiên thì những người khác sửng sốt, nghi ngờ nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thiếu gia nói thật hay xạo? Nếu hắn có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên thì rất đáng sợ. Cảnh Ngôn thiếu gia trông chỉ khoảng mười sáu, bảy tuổi mà đã là Võ Đạo cửu trọng thiên, tư chất Võ Đạo đáng sợ biết bao, sau này vững vàng thăng cấp Tiên Thiên.

Tiên Thiên cảnh.

Cao Phượng thẳng tính trực tiếp bác bỏ mặt mũi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia đừng nói khoác, nhiệm vụ của Liệt Diễm chúng ta là bảo vệ an toàn cho thiếu gia. Nếu Cảnh Ngôn thiếu gia mạnh như vậy còn cần Liệt Diễm chúng ta làm gì?

Cảnh Ngôn cười cười không giải thích nhiều:

- Ha ha.

Đám người Cao Phượng thấy Cảnh Ngôn không nói gì càng khẳng định vừa rồi hắn khoác lác. Cao Phượng trợn mắt trừng Cảnh Ngôn, mỹ nhân nóng tính làm biểu tình trợn mắt ngược lại rất xinh.

Đội trưởng Cao Triển chỉ phía trước nói:

- Đằng trước là Đoạn Hồn Nhai! Chính giữa Đoạn Hồn Nhai có một thiên thê, trong địa vực này chỉ có thiên thê đi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm. Nếu không đi thiên thê phải vòng ra mấy trăm dặm.

Cao Triển giải thích để Cảnh Ngôn nghe, thành viên đội mạo hiểm khác đều biết những tin tức này. Cảnh Ngôn lần đầu tiên vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm, dù hắn có nghe tin đồn cũng không nắm rõ.

Phương Đức bổ sung thêm:

- Nghe nói Đoạn Hồn Nhai không hình thành từ thiên nhiên.

Cao Phượng gật đầu nói:

- Ừm, đúng là không phải thiên nhiên! Đoạn Hồn Nhai là một vị cường giả vô thượng vì ngăn cản linh thú trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm đánh lén quấy rối nhân loại địa vực Đoan Dương thành nên chuyển vách vực từ nơi khác đến đây.

Nghe mấy người nói chuyện, Cảnh Ngôn bị rung động mạnh.

Tại dây đã có thể thấy Đoạn Hồn Nhai to lớn.

Vách vực cheo leo đâm thẳng lên tầng mây không ngờ do võ giả nhân loại dời từ nơi khác đến, võ giả này có thực lực mạnh cỡ nào?

Cao Phượng nói là cường giả vô thượng nhưng không nói rõ cảnh giới cụ thể, có lẽ nàng cũng không rõ.

Nhưng có thể dời vách núi to như thế đến đây thì thực lực siêu khủng bố.

Khi nào ta cũng có thực lực như vậy?

Cảnh Ngôn thầm thổn thức.

Trong khi nói chuyện mọi người đến chỗ thiên thê.

Muốn vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm phải đi từ đây, leo lên đỉnh Đoạn Hồn Nhai rồi đi xuống tận cùng đầu bên kia là chính thức vào phạm vi Nguyệt Hoa Sâm Lâm. Trong mấy trăm dặm chỉ có con đường này vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm, nên võ giả đi đường này rất đông.

Đám người Cảnh Ngôn từ cuối vách vực leo lên gần một canh giờ mới đến đỉnh Đoạn Hồn Nhai.

Cảnh Ngôn thầm kinh thán.

Đoạn Hồn Nhai vô cùng cheo leo, nếu không có thiên thê thì bản thân Cảnh Ngôn cũng không thể từ dưới đi lên trên, dù là cường giả Tiên Thiên cũng chưa chắc làm được. Đã thấy phía dưới, một mảnh xanh kéo dài ra xa tít mù không giới hạng.

Đây chính là Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Nguyệt Hoa Sâm Lâm nổi tiếng trong Lam Khúc quận còn hơn Hắc Thạch sơn mạch của Đông Lâm thành. Vì Hắc Thạch sơn mạch tuy có nhiều linh thú nhưng mấy tài nguyên như linh thảo khá ít, không phải không có nhưng so với Nguyệt Hoa Sâm Lâm thì ít hơn nhiều.

Những võ giả đi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm hầu như đặt một trong những mục tiêu chính là tìm linh thảo các loại đẳng cấp.

Nếu đủ may mắn tìm được một linh thảo cao phẩm quý giá thì giàu to. Nhưng may mắn thường chỉ đến với số ít, đa số người cả đời vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm nhiều lần chỉ tìm được một ít linh thảo cấp thấp.

Trên đỉnh Đoạn Hồn Nhai, một võ giả áo đen từ xa chạy nhanh đến trước nhóm võ giả mấy chục người.

Võ giả áo đen hành lễ với người dẫn đầu:

- Hầu gia!

Người dẫn đầu vóc dáng nhỏ gầy nhưng đôi mắt rất to, tròng mắt lồi ra ngoài trông buồn cười:

- Đến chưa?

Mấy chục võ giả biểu tình nghiêm túc đầy khí thế đứng bên cạnh thủ lĩnh, họ không cười.

Trong địa vực này không ai không biết Hầu gia, tên của gã là Nhiễm Hậu, thủ lĩnh băng cướp mạnh nhất khu vực này.

Một nam nhân sắc mặt âm trầm đứng bên cạnh Nhiễm Hậu, người này là Hoa Báo đã bị Cao Phượng răn dạy trong Hắc Nha tửu quán.

Chương 111 - Giao Ra Võ Giả Áo Xanh

Võ giả áo đen cung kính nói:

- Bẩm Hầu gia, đám người Cao Triển đội trưởng đội mạo hiểm Liệt Diễm đã đến đỉnh núi!

Hoa Báo hung tợn nghiến răng nói:

- Đại ca phải trút giận cho ta! Hoa Báo đã bao giờ bị nhục như thế? Tiểu tiện nhân chết tiệt! Không lột sạch ả ra chơi đến chết thì khói dập tắt mối hận trong lòng ta!

Hoa Báo là huynh đệ kết nghĩa với Nhiễm Hậu.

Cảnh giới của Hoa Báo chỉ có Võ Đạo thất trọng thiên, nhưng quanh Hắc Nha trại không ai dám chọc vào gã vì Nhiễm Hậu đứng sau lưng gã.

Võ giả cao cấp có thể không để Hoa Báo vào mắt nhưng không thể bỏ qua Nhiễm Hậu, huynh đệ kết nghĩa của gã.

Trong Hắc Nha tửu quán, Cao Phượng răn dạy Hoa Báo xong Cao Triển thúc giục cả đội vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm ngay vì né Nhiễm Hậu.

Nhiễm Hậu không chỉ là thủ lĩnh đám cướp lớn nhất ven Hắc Nha trại, còn vì gã là võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên mạnh mẽ. Dưới tay Nhiễm Hậu có võ giả cao cấp đông hơn đội mạo hiểm Liệt Diễm nhiều. Nếu Liệt Diễm đánh nhau với đám cướp Nhiễm Hậu thì Cao Triển khó gánh nổi hậu quả.

Nhiễm Hậu hung hăng lườm Hoa Báo:

- Câm mồm cho lão tử!

Hoa Báo rụt cổ, tuy gã là huynh đệ kết nghĩa với Nhiễm Hậu nhưng cũng biết nếu không có đại ca này thì Hoa Báo không có cái thá gì trong Hắc Nha trại. Chộp đại võ giả cao cấp có mặt ở Nguyệt Hoa Sâm Lâm ra một nắm to, nếu không có Nhiễm Hậu che chở, Hoa Báo ngông cuồng kiêu căng có lẽ sớm bị người giết chết vứt thây dã ngoại.

Hoa Báo có thể làm huynh đệ kết nghĩa với Nhiễm Hậu cũng do trùng hợp.

Mười năm trước Nhiễm Hậu chưa có thực lực như hôm nay, chỉ là võ giả cao cấp bình thường. Khi đó Nhiễm Hậu bị kẻ thù truy sát, định vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm lánh nạn một thời gian. Nhiễm Hậu đi ngang qua Hắc Nha trại, ngay lúc ấy bị kẻ địch đuổi kịp, may nhờ Hoa Báo cứu mới sống sót được.

Sau đó hai người kết bái, hơn mười năm trôi qua Hoa Báo vẫn là Hoa Báo, Nhiễm Hậu thì đã là cường giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên, còn thành lập băng cướp lớn nhất.

Băng cướp Nhiễm Hậu quanh năm ở đỉnh núi Đoạn Hồn Nhai, đòi phí qua đường nhất định từ các võ giả.

Nhiễm Hậu là người thông minh, gặp võ giả hơi mạnh hoặc đoàn đội thì gã sẽ cho qua, không gây hấn với đối phương. Cũng vì Nhiễm Hậu cẩn thận nên mới phát triển đến hôm nay, gã biết có thể đắc tội người nào, còn ai không thể đụng vào.

Nhiễm Hậu cũng biết đội mạo hiểm Liệt Diễm không dễ đối phó, nên trước giờ gã chưa từng lấy phí qua đường của Cao Triển.

Lần này huynh đệ kết nghĩa của gã, Hoa Báo bị Liệt Diễm ăn hiếp, Nhiễm Hậu phải tỏ vẻ.

Huynh đệ kết nghĩa của gã bị người đánh, nếu Nhiễm Hậu không ra mặt lấy lại mặt mũi thì người ta nhìn gã thế nào? Nhiễm Hậu có thể lăn lộn tiếp tại đây không?

Nhiễm Hậu rất muốn đánh Hoa Báo một trận, nhưng Hoa Báo dù gì từng cứu mạng gã, Hoa Báo có khốn nạn đến đâu gã cũng phải nhịn.

Nhiễm Hậu híp mắt nhìn chằm chằm đằng trước, nhóm Cao Triển đã vào tầm mắt của gã.

Nhiễm Hậu trầm giọng thốt ra một chữ:

- Lên!

Vèo!

Mấy chục võ giả cao cấp chớp mắt lao ra bao vây đám người Cao Triển. Nhiễm Hậu, Hoa Báo theo sau.

Đám người Cao Triển rất nhanh phát hiện băng cướp Nhiễm Hậu, cả đám sầm mặt xuống, trầm giọng nói:

- Nguy rồi!

- Là Nhiễm Hậu!

- Chết tiệt, tại sao bọn chúng hành động mau vậy? Chúng ta trực tiếp xuất phát từ Hắc Nha tửu quán thế mà vẫn đụng phải Nhiễm Hậu!

Cao Triển vung tay lên hét to với hơn hai mươi thành viên Liệt Diễm đằng sau mình:

- Chuẩn bị chiến đấu!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Hai mươi mấy thành viên Liệt Diễm có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, Cao Triển vừa dứt lời nhiều nhất là một giây tập thể bày ra trận hình phòng ngự, mỗi người rút vũ khí sẵn sàng chiến đấu.

Cao Triển trầm giọng nói với Cao Phượng:

- Cao Phượng, bảo vệ tốt Cảnh Ngôn thiếu gia!

Cao Phượng trả lời ngắn gọn:

- Ta biết!

Cao Phượng nhìn Cảnh Ngôn vẫn điềm nhiên như không thì nhẹ lắc đầu, thật không biết Cảnh Ngôn thiếu gia này bị nhũn não không biết tình thế hung hiểm, hay thật sự có khí độ núi Thái sập xuống cũng mặt không đổi sắc.

Đám cướp bao vây người Liệt Diễm nửa vòng.

Nhiễm Hậu chậm rãi đi tới, hơi chắp tay hướng Cao Triển:

- Cao Triển đội trưởng.

Cao Triển híp mắt cười hỏi Nhiễm Hậu:

- Nhiễm Hậu thủ lĩnh, chúng ta luôn nước giếng không phạm nước sông, không biết Nhiễm Hậu thủ lĩnh làm vậy là có ý gì?

Nhiễm Hậu trầm giọng nói, mắt lóe tia sáng sắc bén:

- Giữa chúng ta đúng là không có xung đột nhưng Cao Triển đội trưởng nên biết Hoa Báo là huynh đệ của ta. Cao Triển đội trưởng răn dạy Hoa Báo tức là không nể mặt Nhiễm Hậu này!

Hoa Báo đứng sau lưng Nhiễm Hậu không nín được la lên:

- Đại ca, nói nhảm nhiều với bọn họ làm gì? Trực tiếp tiêu diệt bọn họ, bắt sống tiểu tiện nhân tên Cao Phượng! Đại ca cũng thấy tiểu tiện nhân đó dụ dỗ người thế nào!

Mắt Hoa Báo lóe tia dâm tà nhìn Cao Phượng chằm chằm suýt chảy nước miếng, gã mơ ước nhan sắc nàng lâu rồi nhưng trước kia không có cơ hội. Hoa Báo từng đề nghị Nhiễm Hậu cướp người nhưng đều bị phủ định.

Với tính tình của Cao Phượng nghe Hoa Báo nói như thế sao chịu đựng được?

Thân thể mềm mại run nhẹ, nguyên khí dâng trào toàn thân Cao Phượng muốn đánh người:

- Hoa Báo, ngươi muốn chết!

Nhưng Cao Phượng biết nhiệm vụ quan trọng nhất hiện giờ của nàng là bảo vệ Cảnh Ngôn, nên nàng không lao ra giết Hoa Báo chết tiệt.

Các thành viên Liệt Diễm tức giận trừng Hoa Báo.

Nhiễm Hậu tức giận quát vào mặt Hoa Báo:

- Hoa Báo, câm mồm cho lão tử! Dám nói thêm một câu nhảm nhí nữa là lão tử tự tay phế ngươi!

Nhiễm Hậu thật tình cảm thấy có huynh đệ kết nghĩa như heo thế này sẽ có ngày gã không chịu đựng được nữa.

Bị Nhiễm Hậu mắng, Hoa Báo bĩu môi không nói gì thêm.

Cao Triển trầm giọng từ tốn nói:

- Nhiễm Hậu thủ lĩnh muốn giải quyết chuyện này thế nào? Ta nói trước là đội mạo hiểm Liệt Diễm không hề muốn đối địch với Nhiễm Hậu thủ lĩnh.

Lần này xui chết, Nhiễm Hậu có lẽ trùng hợp ở trên Đoạn Hồn Nhai nếu không sẽ chẳng chạy tới nhanh như vậy chặn đứng đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Việc đã đến nước này chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Nhiễm Hậu mỉm cười nói:

- Ý nghĩ của Cao Triển đội trưởng giống với ta, vậy đội trưởng hãy giao ra võ giả áo xanh trẻ tuổi kia rồi kêu Cao Phượng xin lỗi huynh đệ của ta, chuyện này coi như bỏ qua.

Chương 112 - Vinh Diệu Của Liệt Diễm

Nghe Nhiễm Hậu nói câu này là biết gã không muốn hoàn toàn trở mặt với đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Đội mạo hiểm Liệt Diễm đúng là số người thua xa băng cướp mà Nhiễm Hậu thống lĩnh, nhưng các thành viên Liệt Diễm ai nấy kinh nghiệm dày dạn trải qua trăm trận. Nếu hai bên đánh nhau, Nhiễm Hậu cảm thấy dù có thể tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm nhưng băng cướp của gã cũng bị tổn thất nặng nề.

Nên không đến lúc bất đắc dĩ Nhiễm Hậu không muốn khai chiến, chỉ cần Cao Triển giao ra võ giả áo xanh tên Cảnh Ngôn tương đương đội mạo hiểm Liệt Diễm cúi đầu với gã. Ở mảnh đất Hắc Nha trại này không ai nói Nhiễm Hậu không nghĩa khí, nhát gan sợ rắc rối.

Cao Triển mỉm cười nhìn thẳng Nhiễm Hậu:

- Ha ha, Nhiễm Hậu thủ lĩnh thật là làm khó người ta. Ai đều biết Cảnh Ngôn thiếu gia hiện là cố chủ của đội mạo hiểm Liệt Diễm, trách nhiệm của chúng ta là bảo vệ an toàn cho Cảnh Ngôn thiếu gia. Giờ Nhiễm Hậu thủ lĩnh bắt ta giao ra cố chủ, sau này đội mạo hiểm Liệt Diễm chúng ta còn có danh dự sao?

Cao Triển nói bình tĩnh nhưng ngôn ngữ lộ rõ miễn bàn cãi.

Cao Triển biết nếu hai bên đánh nhau sẽ là đả kích trí mạng cho đội mạo hiểm Liệt Diễm, dù các thành viên sau lưng gã sẽ có một số sống sót nhưng nhiều người chôn xác tại đây. Bản

thân Cao Triển xác suất sống không lớn. Nhiễm Hậu là Nửa Bước Tiên Thiên, Cao Triển không có nắm chắc sẽ sống.

Nhưng đừng nói đa số người Liệt Diễm chết, dù nguyên nhóm chết chết cũng kiên quyết không giao Cảnh Ngôn ra. Liệt Diễm còn một người sống thì Cảnh Ngôn phải sống, đây là kiêu ngạo của Liệt Diễm! Đó không phải bảo thủ mà là vinh diệu.

Cao Triển nói:

- Nhiễm Hậu thủ lĩnh, muội muội của ta Cao Phượng và huynh đệ của thủ lĩnh Hoa Báo đúng là xảy ra chút mâu thuẫn khiến người khó chịu. Vậy đi, ta kêu Cao Phượng xin lỗi huynh đệ Hoa Báo một tiếng, mong Nhiễm Hậu thủ lĩnh nể mặt đội mạo hiểm Liệt Diễm chúng ta bỏ qua chuyện này.

Cao Phượng giậm chân:

- Đại ca …

Kêu nàng xin lỗi Hoa Báo chẳng khác nào giết nàng!

Cao Triển cực kỳ nghiêm túc trừng Cao Phượng:

- Nghe lời!

Cao Triển thật lòng không muốn muội muội của mình xin lỗi du côn Hoa Báo khiến người ghét. Nhưng việc này liên quan đến sống còn của đội mạo hiểm Liệt Diễm, nếu Cao Phượng xin lỗi có thể giải quyết vấn đề thì dù nàng không muốn cũng phải cúi đầu nhận sai với đối phương.

Cao Phượng cũng hiểu điều đó nên nàng im lặng, nhìn chằm chằm Hoa Báo đứng sau lưng Nhiễm Hậu, ánh mắt muốn giết gã một trăm lần.

Nhiễm Hậu híp mắt cười phá lên, toàn thân tràn ngập sát ý, ánh mắt hung ác bắn ra, sát khí hùng hổ quát:

- Ha ha ha! Cao Triển đội trưởng muốn ta nể mặt nhưng ai nể Nhiễm Hậu ta? Ta đã cố gắng muốn thỏa hiệp nhưng Cao Triển đội trưởng không lĩnh tình. Ta nói thẳng vậy, hôm nay Cao Triển đội trưởng không giao tiểu tử áo xanh ra thì nguyên đội sẽ chết tại đây! Chôn chung với tiểu tử này!

Cao Triển hơi nghiêng người nhỏ giọng dặn Cao Phượng, Phương Đức:

- Chuẩn bị chiến đấu! Cao Phượng, Phương Đức, lát nữa đánh nhau hai người hãy hộ tống Cảnh Ngôn thiếu gia rời khỏi Đoạn Hồn Nhai trước.

Cao Triển biết trận chiến này đã không thể tránh.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Cao Triển đội trưởng, bọn họ đã muốn ta thì cứ giao ta ra đi. Các ngươi yên tâm, ta sẽ không trách các ngươi.

Cao Triển chưa nói gì Cao Phượng đã giành trước trừng Cảnh Ngôn:

- Ngươi không nói tiếng nào sẽ chết sao?

Mặt Phương Đức nghiêm nghị nói nhỏ:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, chút nữa đánh nhau nhớ chạy ra sau với tốc độ nhanh nhất, ta và Cao Phượng muội muội sẽ cố gắng hết sức bảo vệ Cảnh Ngôn thiếu gia.

Phương Đức không thích Cảnh Ngôn nhưng vào phút then chốt gã sẽ bất chấp mạng sống bảo vệ an toàn của Cảnh Ngôn.

Đám người Liệt Diễm đều xem bảo vệ Cảnh Ngôn là nhiệm vụ quan trọng nhất.

Lòng Cảnh Ngôn dâng lên cảm động, hắn không ngờ người đội mạo hiểm Liệt Diễm chính trực như thế. Nếu là đội mạo hiểm bình thường bị đám người Nhiễm Hậu bức ép kiểu đó đã

sớm thỏa hiệp. Phải lựa chọn giữa Cảnh Ngôn và nguyên đội mạo hiểm, ai ngốc dâng lên mạng sống đội mạo hiểm của mình?

Cảnh Ngôn không nói gì thêm nhưng đã cất bước tiến lên trước.

Phía sau lưng đội mạo hiểm Liệt Diễm và băng cướp Nhiễm Hậu đang giằng co đã tụ tập nhiều võ giả mạo hiểm. Trong đám người có một số người thấy Cảnh Ngôn và Hoa Báo xung đột trong Hắc Nha tửu quán.

Một số người xì xầm, đa số chĩa đầu mâu vào Cảnh Ngôn:

- Sắp đánh nhau!

- Ài, Cao Triển đội trưởng thật có khí khái, vì tiểu tử áo xanh muốn chém giết với Nhiễm Hậu.

- Ta cảm thấy đội mạo hiểm Liệt Diễm làm vậy hơi không đáng giá. Nhiễm Hậu muốn tiểu tử đó thì cứ giao ra đi, giờ nguyên Liệt Diễm đều bị dính vào.

- Hừ! Ta nhìn tiểu tử đó là thấy gai mắt rồi. Nếu lúc trước hắn cúi đầu không đến mức hại nhóm Cao Triển đội trưởng khó xử. Tiểu tử đó muốn tìm chết cứ để hắn chết cho đáng đời!

- Đúng vậy!

Đám mạo hiểm giả này biết đường Võ Đạo khó khăn, ở nơi như Nguyệt Hoa Sâm Lâm dù ngươi cực kỳ không muốn thì có đôi khi phải cúi đầu.

Cúi đầu sẽ sống!

Không cúi đầu thì chết!

Sống mới có hy vọng, đã chết rồi còn lại chút tôn nghiêm có ai sẽ nhớ?

Nhóm Cao Triển, Cao Phượng không ngờ Cảnh Ngôn lướt qua giữa bọn họ đi ra ngoài. Khi họ tỉnh táo lại Cảnh Ngôn đã bước ra khỏi phạm vi bảo vệ của họ.

Cả nhóm sốt ruột hét hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia muốn làm gì?

- Cảnh Ngôn thiếu gia đừng nhúc nhích, mau dừng lại!

Cảnh Ngôn bị điên sao?

Cao Triển vận chuyển nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo định lao ra ngoài.

Hoa Báo thấy Cảnh Ngôn đến gần thì mắt sáng rực nói với Nhiễm Hậu:

- Ha ha, tiểu tử này đầu óc bị hỏng thật rồi, tự đi ra tìm chết. Đại ca hãy cho ta tự tay giết thằng khốn này đi!

Nhiễm Hậu cau mày nhìn Cảnh Ngôn, gã cảm thấy vụ việc hơi kỳ kỳ. Ban đầu Nhiễm Hậu không đặt nhiều chú ý vào Cảnh Ngôn nên không có cảm giác gì, bây giờ hắn đi ra gã mới phát hiện không thể nhìn thấu võ giả trẻ tuổi này. Trên người đối phương có lực lượng dày nặng nào đó.

Chuyện gì thế này?

Nhiễm Hậu bỗng thấy căng thẳng.

Chương 113 - không tên

Do đánh số thứ tự theo web, tác giả sai sót không có chương 113 nhưng nội dung thì liền mạch, nên tạm để trắng chương này cho khớp số thứ tự ạ.

Tâm sự chút nào, truyện này thì cũ rồi, mình cũng làm dang dở, mình rất thích truyện này, thể loại bình tĩnh vả mặt, có lẽ vì nó không hợp khẩu vị hiện giờ của đa số người nên ít được chú ý, mình thật sự phân vân không biết nên tiếp tục dịch hay ngừng lại, truyện quá dài để một người kiên trì cô độc đi tới cuối đường Hy vọng ở YY này, mình sẽ thấy ít nhất số bạn cùng đồng hành với mình nhiều cỡ mười ngón tay, để mình có can đảm bước tiếp trên con đường dài này, một ước mơ hèn mọn nhưng không biết có được thực hiện hay không, hu hu.

Chương 114 - Cắt

- Thiên Không Chi Dực!

Vèo!

Cảnh Ngôn bỗng biến mất tại chỗ, chỉ để lại một chuỗi tàn ảnh.

Đám cướp võ giả quá đông, Cảnh Ngôn muốn sớm kết thúc đánh nhau thì phải thi triển Thiên Không Chi Dực.

Xoẹt!

Nhiễm Hậu rút ra búa to màu đen xé gió chém vào tàn ảnh Cảnh Ngôn.

Mắt Nhiễm Hậu sáng rực, một kích kia đơn giản hơn gã tưởng tượng, không có sức mạnh chống cự mãnh liệt gì trong dự đoán.

Nhiễm Hậu lòng máy động thầm nghĩ:

- Thành công?

Nhiễm Hậu chỉ kịp mừng trong khoảnh khắc, giây sau phát hiện không thích hợp, vũ khí của gã không có cảm giác trì trệ gì.

Búa to đập trúng người khác với đập vào không khí.

Nhìn kỹ thì chỗ đó không còn bóng dáng Cảnh Ngôn, hắn đã biến mất, nhanh đến nỗi võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên như Nhiễm Hậu trong thời gian ngắn không bắt giữ được.

Tim Nhiễm Hậu rớt cái bịch vội xoay người tìm Cảnh Ngôn, nhưng gã quay lại thấy cảnh tượng rách khóe mắt.

Ttrong thời gian ngắn đám huynh đệ sau lưng gã đã có bảy, tám người ngã xuống, cùng bị một kiếm bị xuyên qua trán. Bọn họ chưa kịp phát ra tiếng hét kêu cứu đã chết.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Có Thiên Không Chi Dực phụ trợ động tác rút kiếm của Cảnh Ngôn nhanh đến tột độ, đám võ giả cao cấp làm sao ngăn được.

Lưu Quang kiếm như lưỡi hái chết chóc, nơi vụt qua để lại những xác chết máu tuôn như suối.

Nhiễm Hậu lạc giọng rít gào, xoay người lao vào Cảnh Ngôn:

- Dừng tay!

Nhưng tốc độ của Nhiễm Hậu chậm như ốc sên khi so với Cảnh Ngôn, không thể ngăn cản hắn đồ sát thành viên băng cướp.

Một giây qua đi có ít nhất hơn mười thành viên băng cướp chết dưới kiếm của Cảnh Ngôn, không ai đỡ nổi một kích, bao gồm vài võ giả cảnh giới cửu trọng thiên.

Đám cướp rốt cuộc sợ, ngừng tiến lên ngược lại thụt lùi. Những người này ai cũng đã tay dính máu, rất hung hãn, trong bọn chúng nhiều người không sợ chết. Nhưng khi đụng đến cường giả có thực lực cường đại đến mức bọn chúng không thể chống cự thì cũng biết sợ.

Không ai hoàn toàn bỏ sự sống chết của mình.

Hành động lúc trước của họ như đưa đầu cho đối phương cắt.

Mắt Nhiễm Hậu đỏ ngầu:

- Dừng tay, dừng tay cho ta!

Nhiễm Hậu luôn chú ý cẩn thận, chưa bao giờ đắc tội những võ giả cường đại. Dù đối phương có chút khả năng có thực lực mạnh thì Nhiễm Hậu nhất định sẽ không chọc vào, vì vậy gã luôn mở rộng băng cướp của mình, phát triển đến hôm nay đã uy hiếp địa vực quanh Hắc Nha trại, khiến người nghe tái mặt.

Bây giờ có vẻ như gã đắc tội một người hoàn toàn không thể trêu vào.

Cảnh Ngôn không ngừng đợt tấn công, đám người tội ác chồng chất này có chết cũng chẳng đáng tiếc, giết bọn họ không khiến hắn áy náy. Diệt băng cướp Nhiễm Hậu xem như nhổ khối u trong địa vực Hắc Nha trại, là làm chuyện tốt.

Nhiễm Hậu dốc sức đuổi theo đánh Cảnh Ngôn, điên cuồng gầm rống:

- Cảnh Ngôn, ngươi có giỏi thì nhằm vào ta này!

Rốt cuộc Cảnh Ngôn ngừng lại, xoay người nhìn Nhiễm Hậu:

- Được rồi, hiện tại đến lượt ngươi.

Đám võ giả băng cướp ngừng xông hướng thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm nên Cảnh Ngôn mới tạm thời dừng tay.

Nói thật lòng Nhiễm Hậu coi như có nghĩa khí, đến lúc này còn cố gắng bảo vệ đám thuộc hạ. Nhưng Nhiễm Hậu phạm lỗi trí mạng là nổi lên sát tâm với Cảnh Ngôn. Nếu Cảnh Ngôn không có thực lực đủ mạnh thì hôm nay chẳng những hắn phải chết, nhóm Liệt Diễm cũng chết gần hết.

Nên Cảnh Ngôn đã quyết định xóa sổ Nhiễm Hậu, có nghĩa khí không phải lý do để hắn nương tay.

Bùm!

Nhiễm Hậu thấy Cảnh Ngôn ngừng lại liền vội phát ra công kích mạnh nhất, búa đen to kéo theo dao động nguyên khí đáng sợ như thiên thạch oanh kích Cảnh Ngôn.

Xoẹt!

Rít rít!

Cảnh Ngôn vung nhẹ Lưu Quang kiếm.

Một mảnh kiếm quang mỏng vụt qua, kiếm quang không toát ra uy thế khiến người chú ý, nhẹ nhàng nghênh đón búa đen to. Nhưng kiếm quang thoạt trông không có uy lực quá mạnh này khi đụng vào búa to đen bộc phát ra uy lực đáng sợ không gì sánh bằng.

Bùm!

Búa to đen bị đánh bay hướng chân trời, kiếm quang không tán đi tiếp tục quét hướng đầu Nhiễm Hậu.

Nhiễm Hậu dường như đã bình tĩnh lại, ánh mắt bình thản nhìn Cảnh Ngôn. Khi kiếm quang sắp quét trúng cổ Nhiễm Hậu, khóe môi gã cong lên.

Nhiễm Hậu cười nói với Cảnh Ngôn, như đang cầu xin:

- Cảnh Ngôn, hy vọng ngươi có thể tha cho huynh đệ khác của ta một mạng.

Nhiễm Hậu vừa dứt lời đầu gã đã bị kiếm quang đen cắt rơi xuống như cắt đậu hủ.

Đỉnh Đoạn Hồn Nhai nổi gió to.

Nhân vật Nhiễm Hậu chậm rãi ngã xuống, đầu lăn xa mấy thước.

Nhiễm Hậu nhìn Cảnh Ngôn nhẹ nhàng đồ sát võ giả thuộc hạ của gã liền biết mình còn lâu mới đánh lại hắn. Trong lòng Nhiễm Hậu đã có phán đoán Cảnh Ngôn là cường giả cảnh

giới Tiên Thiên, thậm chí không phải Tiên Thiên bình thường, rất có thể là cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ. Nhiễm Hậu biết không thể nào đánh lại Cảnh Ngôn.

Nhưng Nhiễm Hậu không chạy trốn, có lẽ gã biết dù chạy thì với tốc độ khủng bố của Cảnh Ngôn chắc chắn đuổi kịp gã.

Mặc kệ lý do là gì, phút cuối Nhiễm Hậu xin Cảnh Ngôn tha cho đám võ giả thuộc hạ một đường sống khiến hắn cảm thấy người này xem như một hán tử.

Cảnh Ngôn nhìn xác Nhiễm Hậu, lắc đầu nói:

- Là hán tử nhưng chọn sai nghề.

Cảnh Ngôn nhìn sang băng cướp đã bị hắn giết chỉ còn khoảng ba mươi thành viên sống sót.

Đám người này có sợ hãi, tức giận, ngây người tại chỗ, đủ loại cảm xúc biểu tình.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đám thành viên băng cướp còn sống:

- Các ngươi đã nghe rồi, Nhiễm Hậu xin ta tha cho các ngươi. Bây giờ ta cho các ngươi một đường sống, sau khi xuống Đoạn Hồn Nhai hãy rời khỏi vùng ven Hắc Nha trại ngay. Nếu các ngươi còn dám ở lại đây ta tuyệt đối không cho các ngươi cơ hội sống sót lần thứ hai.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Còn nữa, nếu các ngươi muốn báo thù cho Nhiễm Hậu thì làm ngay bây giờ. Nếu cảm thấy hiện tại không có cơ hội vậy chờ khi nào các ngươi tự nhận có thực lực hãy đến tìm ta.

Chương 115 - Ta Đúng Là Võ Đạo Cửu Trọng Thiên

Đám thành viên băng cướp có bị giết hết cũng đáng tội, nhưng vì lời trước khi chết của Nhiễm Hậu, Cảnh Ngôn quyết định cho bọn chúng một cơ hội sống.

Cảnh Ngôn trầm giọng quát:

- Biến!

Băng cướp võ giả có người không cam lòng, có người nghiến răng muốn báo thù cho thủ lĩnh nhưng cuối cùng bọn họ nhanh chóng rời đi.

Trên thế giới này có người không quan tâm mạng sống của mình, nhưng không nhiều.

Dù đám cướp này muốn liều mạng với Cảnh Ngôn cũng biết bây giờ lao ra là tự tìm chết. Đầu óc không bị hỏng sẽ không hy sinh uổng phí.

Đám người Cao Triển Liệt Diễm đứng ngây tại chỗ ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn.

Mới rồi cả nhóm xông hướng băng cướp Nhiễm Hậu, nhưng Cảnh Ngôn trong mấy giây giết mấy chục võ giả, bất giác đội mạo hiểm Liệt Diễm ngừng lại.

Không có ngôn ngữ nào hình dung được sự giật mình của họ.

Cảnh Ngôn thiếu gia trước mặt là người mà họ cho rằng cần họ hộ tống đi Tội Ác Hiệp Cốc?

Là ai hộ tống ai?

Đặc biệt là Phương Đức, gã cúi gằm mặt không dám nhìn hướng Cảnh Ngôn. Phương Đức không biết nhiều về Cảnh Ngôn, gã không rõ những lời mình từng nói có đắc tội Cảnh Ngôn thiếu gia thực lực siêu đáng sợ không. Lỡ bị Cảnh Ngôn ghi hận thì gã phải làm sao?

Nhớ đến Nhiễm Hậu bị một kiếm tiêu diệt, Phương Đức cảm thấy cổ mình lạnh lẽo, có khi nào cái đầu này cũng sẽ bị tước xuống?

Gã dám nói một câu cười nhạo với cường giả cảnh giới Tiên Thiên?

Phương Đức rất muốn tát mặt mình hai cái, thầm quyết tâm sau này có thấy võ giả nhỏ tuổi đến đâu cũng tuyệt đối không được coi khinh.

Cảnh Ngôn nghiêng người nhìn đám người Liệt Diễm, khóe môi dần nhếch cao.

Cảnh Ngôn bình tĩnh hỏi:

- Cao Triển đội trưởng, chúng ta có nên tiếp tục xuất phát? Ta đang gấp.

Đám người Cao Triển ngó nhau:

- …

Thiếu gia này có vẻ tốt tính ghê, trẻ tuổi đã là Tiên Thiên cảnh mà dễ nói chuyện, không chảnh. Lúc trước Phương Đức bất kính ra mặt nhưng Cảnh Ngôn thiếu gia không hề tức giận.

Cao Triển giật mình tỉnh lại, lớn tiếng giục thành viên Liệt Diễm sau lưng mình:

- Được được, xuất phát! Mau dọn dẹp, lên đường!

Người Liệt Diễm lục tìm tài nguyên trên xác thành viên băng cướp, sau đó chôn xác tại chỗ.

Người đã chết, nếu để phơi thây hoang dã thì không ổn.

Đám võ giả vây xem ở phía xa thì đổ mồ hôi ròng ròng, cảm giác thấy ảo giác.

Bọn họ cho rằng sẽ có nhiều người chết trong cuộc chiến này, có thể len lén nhặt mót tài nguyên. Giờ đúng là nhiều người chết nhưng không giống trong tưởng tượng của bọn họ.

Võ giả trẻ tuổi mặc áo xanh dễ dàng đánh tan tác băng cướp, thủ lĩnh Nhiễm Hậu chết vào trường kiếm của võ giả trẻ này.

Quá đáng sợ!

- Mau đi!

- Đi đi đi!

Đám võ giả lùi lại, bọn họ không dám đi trước nhóm Cảnh Ngôn, Liệt Diễm. Đoàn người từng bước đạp thiên thê dưới Đoạn Hồn Nhai đi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Cao Triển đưa ra tài nguyên sưu tầm trên người xác chết đến trước mặt Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, đây là tài nguyên của thành viên bọn cướp, toàn bộ ở đây hết.

Đám cướp không mang theo nhiều tài nguyên, bao gồm thủ lĩnh Nhiễm Hậu, vũ khí búa to xem như giá trị không nhỏ.

Cảnh Ngôn tùy ý chọn một ít trong đống tài nguyên, sau đó phất tay:

- Số còn lại các huynh đệ chia đi.

Mớ tài nguyên còn dư đổi thành tiền cỡ hai, ba ngàn khối linh thạch, không ít. Nhưng chút tài nguyên này không là gì với Cảnh Ngôn, cho người Liệt Diễm chia nhau xem như đưa thù lao.

Cao Triển reo lên, không chút khách sáo:

- Đa tạ Cảnh Ngôn thiếu gia!

Mạo hiểm giả như bọn họ kiếm tài nguyên không dễ, Cao Triển biết mớ tài nguyên này có lẽ không đáng gì với Cảnh Ngôn nhưng là một món tiền lớn với Liệt Diễm.

Các thành viên Liệt Diễm rất mừng.

Cảnh Ngôn thiếu gia này chẳng những dễ nói chuyện không kênh kiệu còn rất phóng khoáng, tài nguyên hai, ban ngàn linh thạch mà tùy tiện tặng cho họ. Nếu Cảnh Ngôn không tặng tài nguyên thì bọn họ cũng không thể nói gì. Người băng cướp Nhiễm Hậu bị một mình Cảnh Ngôn giết, bọn họ không có tư cách chia tài nguyên.

Sau khi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm, Cao Phượng không kiềm được hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia đã mạnh như vậy tại sao còn muốn chúng ta cùng thiếu gia vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm?

Cao Phượng muốn hỏi câu này từ lúc trên Đoạn Hồn Nhai nhưng nhịn đến bây giờ. Cao Phượng cảm thấy một mình Cảnh Ngôn đi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm còn tiện hơn là cùng đội mạo hiểm Liệt Diễm đi. Nếu đụng phải nguy hiểm mà Cảnh Ngôn cũng không đối phó được, cộng thêm đội mạo hiểm Liệt Diễm cũng không giúp được gì.

Chẳng những Cao Phượng thắc mắc, thành viên Liệt Diễm cũng khó hiểu. Bọn họ không dám mở miệng hỏi, chỉ có Cao Phượng tùy tiện thẳng tính là dám.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta đi Tội Ác Hiệp Cốc nhưng không biết đi thế nào, vì tiết kiệm thời gian nên muốn tìm người dẫn đường.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt, lại bảo:

- Lưu gia chủ không nói rõ cho các người sao?

Cao Phượng nhìn Cảnh Ngôn:

- À, chúng ta còn tưởng Lưu gia chủ muốn chúng ta hộ tống Cảnh Ngôn thiếu gia đi Tội Ác Hiệp Cốc. Lúc trước chúng ta cảm thấy Lưu gia chủ nhỏ mọn chỉ cho thù lao một ngàn khối linh thạch, không ngờ …

Cao Phượng nhìn sang Phương Đức:

- Trước khi Phương Đức gặp Cảnh Ngôn thiếu gia cứ lẩm bẩm phê phán Lưu gia chủ keo kiệt, không vừa lòng số thù lao.

Trán Phương Đức nổi gân xanh:

- Cao Phượng muội nỡ lòng nào? Ta chỉ thuận miệng nói chút thôi, ta …

Phương Đức muốn giải thích nhưng không biết nói sao, lúc trước đúng là gã cảm thấy thù lao quá thấp, nếu không phải nợ nhân tình của Lưu gia chủ thì đội mạo hiểm Liệt Diễm sẽ không nhận nhiệm vụ này.

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Không sao.

Cao Phượng chớp mắt to hỏi:

- Còn nữa, lúc trước Phương Đức hỏi cảnh giới sao Cảnh Ngôn thiếu gia nói là Võ Đạo cửu trọng thiên? Rõ ràng Cảnh Ngôn thiếu gia là Tiên Thiên!

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta không phải Tiên Thiên, bây giờ ta đúng là cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên.

Đám người Cao Phượng ngẩn ra.

Làm sao có thể?

Cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên mà một người giết băng cướp Nhiễm Hậu đến mức đó? Nhiễm Hậu cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên bị Cảnh Ngôn một chiêu chém chết!

Ngươi nói ngươi là Võ Đạo cửu trọng thiên?

Chương 116 - Tách Ra

Cảnh Ngôn nói cảnh giới của mình là Võ Đạo cửu trọng thiên, đám người Cao Phượng không tin được.

Nhóm Cao Phượng đã gặp qua nhiều võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên, bọn họ chưa từng tưởng tượng thực lực của võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên mạnh đến trình độ này.

Đương nhiên dù họ không tin cũng phải tin, họ biết Cảnh Ngôn không cần lừa họ. Nếu Cảnh Ngôn là Tiên Thiên cảnh, lúc trước hắn đã phô bày thực lực cường đại trước mặt họ, nếu bây giờ hắn còn lừa họ thì là làm điều thừa.

Bọn họ chưa từng gặp võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên mạnh đến vậy, có lẽ vì họ kiến thức không đủ, tầm nhìn hạn hẹp.

Nửa Bước Tiên Thiên cũng xem như Võ Đạo cửu trọng thiên.

Lúc trước Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực trong vài giây giết mấy chục thành viên băng cướp Nhiễm Hậu. Vì vận chuyển nguyên khí quá nhiều nên quanh người Cảnh Ngôn bốc lên sương mờ, qua đó thấy hắn là Nửa Bước Tiên Thiên trong Võ Đạo cửu trọng thiên, giống như Nhiễm Hậu.

Nhưng sức chiến đấu của Nhiễm Hậu so với Cảnh Ngôn thì như cặn bã.

Đám người Liệt Diễm cảm khái vô cùng, võ giả cửu trọng thiên càng thấy xót xa. Cùng là cửu trọng thiên mà sao cách biệt lớn quá.

Sau khi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm thì sắc trời u ám, trong rừng rậm tia sáng mờ nhạt. Dù là võ giả cao cấp chỉ có thể dùng mắt thường thấy cảnh vật trong vòng mấy chục thước.

Đi trong hoàn cảnh này vô cùng nguy hiểm, nếu không phải Cảnh Ngôn gấp gáp thì thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm đã tìm một chỗ trú đóng, chờ trời sáng trong rừng sáng sủa hơn mới đi tiếp.

Bây giờ bọn họ phải đi suốt đêm, nhưng có cường giả như Cảnh Ngôn khiến họ không quá lo, vị trí họ đang ở mới chỉ là vòng ngoài Nguyệt Hoa Sâm Lâm.

Hơn hai mươi võ giả lao nhanh trong bóng tối.

Khi trời sáng bọn họ đã vào sâu trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm mấy chục dặm.

Tội Ác Hiệp Cốc ở sâu trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm hai trăm dặm, vị trí này lọt thỏm trong rừng, nếu không có nhiệm vụ bình thường đội mạo hiểm Liệt Diễm sẽ không đi. Vì lỡ đụng phải linh thú cao cấp tức trên thất giai, đội mạo hiểm Liệt Diễm sẽ có tử thương. Linh thú cao cấp rất hung mãnh, lực công kích khủng bố vô cùng.

Ngày đêm chạy đi, chỉ mất bốn ngày Cảnh Ngôn, đội mạo hiểm Liệt Diễm đã vào sâu trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm hai trăm dặm. Dọc đường bọn họ đụng tới nhiều linh thú cấp thấp, cao cấp sau đó bị cả nhóm tùy tay tiêu diệt.

Bọn họ không đụng phải bầy linh thú, không phải vì cả nhóm may mắn mà là trước khi gặp phải Cảnh Ngôn sẽ dẫn người Liệt Diễm né tránh.

Lần này vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm mục tiêu của Cảnh Ngôn rất rõ ràng, đến Tội Ác Hiệp Cốc tìm Tử Huân Hoa, hắn không hứng thú săn giết linh thú. Vì tiết kiệm thời gian Cảnh Ngôn cố gắng né qua bầy linh thú, ngũ giác của hắn mạnh đến

mức khiến người sợ hãi, nếu có bầy linh thú ở trước tuyến đường sẽ bị Cảnh Ngôn phát hiện ngay.

Người Liệt Diễm không biết điều đó, còn tưởng bọn họ may mắn không đụng phải bầy linh thú.

Hôm nay đội trưởng Cao Triển nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, đằng trước mười dặm là thấy Tội Ác Hiệp Cốc.

Dọc đường đi nhóm Cao Triển rất hưng phấn, trung bình một năm hai lần họ vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm nhưng nhiều lần không đi sâu vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm hai trăm dặm. Dù không vào sâu trong rừng cả nhóm cũng không nhẹ nhàng được như vậy.

Đi chung với Cảnh Ngôn đúng là chuyến đi vui vẻ, dọc đường thi thoảng giết linh thú cấp thấp, cao cấp, giá trị rất phong phú. Cảnh Ngôn không nhận tài nguyên này, cho đội mạo hiểm Liệt Diễm chiếm lợi lớn.

Đám Cao Triển không thấy sướng mới lạ.

Bọn họ ước gì đừng đến Tội Ác Hiệp Cốc quá nhanh, nếu cứ giết chóc mãi thế này thì rất sướng.

Nhưng hai bên rồi phải có lúc tách ra.

Cảnh Ngôn chắp tay với thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm:

- Cao Triển đội trưởng, đa tạ. Các vị huynh đệ, đa tạ.

Nơi này cách Tội Ác Hiệp Cốc rất gần, có thể chia tay nhau.

Mặt Cao Phượng đỏ ửng hưng phấn hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, hay là chúng ta cùng nhau đến rìa Tội Ác Hiệp Cốc đi?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không cần, các ngươi từ nơi này quay về đi, gần Tội Ác Hiệp Cốc rất nguy hiểm.

Dọc đường đi Cao Triển có nói nhiều tin tức về Tội Ác Hiệp Cốc, nên Cảnh Ngôn biết khá nhiều linh thú cao cấp loanh quanh gần Tội Ác Hiệp Cốc.

Lực công kích của linh thú cao cấp quá mạnh, nếu một, hai con thì Cảnh Ngôn nắm chắc bảo vệ người Liệt Diễm, giết chết linh thú. Nhưng nếu quá đông linh thú thì Cảnh Ngôn không rảnh tay, nên chia tay nhau tại đây là thích hợp nhất.

Cao Phượng chu môi son:

- Vậy được rồi!

Những người khác lưu luyến, nhưng họ biết có đi cùng Cảnh Ngôn thì cuối cùng vẫn phải tách ra. Cảnh Ngôn thiếu gia muốn vào Tội Ác Hiệp Cốc, bọn họ không thể cùng hắn đi.

Võ giả bình thường chưa đến Tiên Thiên mà vào Tội Ác Hiệp Cốc là chết chắc, hầu như không có khả năng sống trở ra.

- Cảnh Ngôn thiếu gia nhớ cẩn thận.

- Cảnh Ngôn thiếu gia bảo trọng!

- …

Mặc dù mới ở chung có bốn ngày nhưng người Liệt Diễm hiểu biết nhiều hơn về Cảnh Ngôn. Họ biết võ giả trẻ tuổi mà cường đại này đáng để tôn kính, nên họ thật lòng dặn dò hắn cẩn thận an toàn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Hẹn gặp lại.

Vèo!

Vận chuyển Thiên Không Chi Dực, Cảnh Ngôn biến mất trong tầm mắt người Liệt Diễm.

Cao Phượng ngơ ngẩn nhìn hướng Cảnh Ngôn biến mất:

- Không biết đời này còn cơ hội nào gặp lại Cảnh Ngôn thiếu gia không.

Phương Đức cười nham nhở:

- Cao Phượng muội, chuyện đó đơn giản thôi. Cảnh Ngôn thiếu gia là võ giả Đông Lâm thành, muội muốn gặp thiếu gia thì chúng ta đi Đông Lâm thành.

Cao Phượng trừng mắt quát:

- Muốn ăn đòn hả?

Nhưng trong lòng Cao Phượng nghĩ nếu có cơ hội đi Đông Lâm thành xem thử cũng hay.

Vèo!

Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực gần một tách trà sau đã đến Tội Ác Hiệp Cốc.

Bên này rừng cây cao dày đặc, cành lá che rợp trời rất sum xuê. Bây giờ là ban ngày nhưng ánh nắng không chiếu vào được.

Bốn phía yên tĩnh không có tiếng động.

Không có linh thú, không có võ giả nhân loại.

Chương 117 - Đi Vào Tội Ác Hiệp Cốc

Đương nhiên nơi này không phải không có linh thú, chẳng qua số lượng khá ít.

Thông thường linh thú đẳng cấp càng cao phạm vi hoạt động càng rộng. Nhiều linh thú có ý thức lãnh địa chiếm một khoảnh đất thành lãnh địa của mình, nếu linh thú lạ hoặc nhân loại xâm nhập sẽ bị đuổi ra, hay thậm chí giết kẻ đã vào lãnh địa.

Linh thú quần cư là ngoại lệ.

Nên khi đi tới đây Cảnh Ngôn không dám lơ là, mắt thường không trông thấy, thậm chí không cảm nhận được tung tích của linh thú nhưng không có nghĩa là an toàn tuyệt đối.

Cảnh Ngôn cẩn thận tìm kiếm giây lát đã thấy lối vào Tội Ác Hiệp Cốc. Lối vào rất nhỏ, rộng hai thước, cao bốn, năm thước, nhìn từ bên ngoài giống cửa hang hơn.

Lối vào có tấm bia đá loang lổ màu đen khắc chữ Tội Ác Hiệp Cốc, nếu không thấy mấy chữ đó Cảnh Ngôn không chắc đây là lối vào Tội Ác Hiệp Cốc.

Cảnh Ngôn đứng bên ngoài cẩn thận tra xét giây lát, xác định không có nguy hiểm mới đi qua cửa vào.

Bỗng tầm nhìn rộng mở hơn nhiều, hai bên là vách núi cao vút đâm mây, đường dưới chân quanh co khúc khuỷu không ngừng kéo dài tới trước.

Lần đầu tiên Cảnh Ngôn đi vào Tội Ác Hiệp Cốc nên phải thật thận trọng tiến lên, qua khoảng một canh giờ sau hắn mới đi vào hai, ba dặm.

Cảnh Ngôn chợt cau mày vì thấy sương mù ngày càng dày đặc.

Đi vào Tội Ác Hiệp Cốc rồi bên trong có tia sáng, có thể thấy cảnh tượng xa chút. Nhưng càng vào sâu xung quanh nổi lên sương trắng, đi vào sâu thì sương đậm đặc hơn.

Cảnh Ngôn còn phát hiện địa hình luôn đi xuống, đến vị trí hai, ba dặm phỏng chừng thấp hơn mặt đất bình thường hơn mười thước.

Độ dốc xuống không lớn, làm người hầu như không nhận ra, nếu Cảnh Ngôn không có năng lực cảm giác rất mạnh e rằng cũng sẽ bỏ qua điều này.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Không lẽ Tội Ác Hiệp Cốc kéo dài xuống lòng đất?

- A? Mễ Lam Thảo?

Cảnh Ngôn giương mắt lên chợt thấy trên vách đá mọc một gốc linh thảo.

Mễ Lam Thảo là một loại linh dược tam giai, đáng giá tới mấy trăm khối linh thạch.

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người đến bên cạnh Mễ Lam Thảo, vươn tay thu linh thảo này.

Tùy tiện vươn tay là kiếm được vài trăm khối linh thạch, tội gì không làm?

Võ giả bình thường không dám vào Tội Ác Hiệp Cốc khiến số lượng linh thảo ở đây khá nhiều. Nếu là bên ngoài linh thảo

mọc chỗ dễ thấy thì đã không đợi đến lúc Cảnh Ngôn hái nó.

Grít grít!

Chợt một cái bóng màu vàng từ mé trong tảng đá bắn nhanh hướng Cảnh Ngôn.

- Ha ha ha!

Cảnh Ngôn liếc qua, Lưu Quang kiếm bắn ra kiếm quang cực kỳ chính xác đâm vào luồng sáng vàng.

Phập!

Grít grít!

Bóng vàng liên tục rít gào rớt cái bịch xuống đất.

Cảnh Ngôn nheo mắt nhìn Kim Tuyến Xà bị hắn chém đứt đôi vẫn mấp máy dưới đất:

- Kim Tuyến Xà, một loại linh thú ngũ giai.

Địa hình trong Tội Ác Hiệp Cốc cực kỳ phức tạp, một góc nào đó dễ bị bỏ qua rất có thể ẩn giấu linh thú siêu đáng sợ.

Kim Tuyến Xà dài cỡ nửa thước, thô bằng ngón út nhân loại, nó núp trong khe hở nham thạch làm võ giả nhân loại khó phát hiện. Nhưng ngũ giác của Cảnh Ngôn rất mạnh, khi Kim Tuyến Xà còn chưa tấn công hắn đã cảm ứng được dao động hơi thở của nó, hắn đang chờ nó chủ động công kích.

Cảnh Ngôn tùy tay chém một kiếm giết Kim Tuyến Xà nhìn như nhẹ nhàng, nhưng nếu đối tượng bị công kích là võ giả, dù võ giả này là Võ Đạo thất trọng thiên hay thậm chí là bát trọng thiên rất có thể bị nó cắn trúng. Kim Tuyến Xà có chất độc cực kỳ mãnh liệt, bị nó cắn trúng dù mang theo dược tề giải độc bên mình võ giả có năm mươi phần trăm xác suất chết tại chỗ.

Nếu không có dược tề giải độc thì hầu như chết chắc.

Từ đây đã rõ Tội Ác Hiệp Cốc hung hiểm thế nào.

Răng nọc là tài nguyên giá trị cao nhất trên người Kim Tuyến Xà, lên đến mấy trăm khối linh thạch.

Cảnh Ngôn dùng trường kiếm cắt răng nọc của Kim Tuyến Xà sau đó nhanh chóng rời đi, tiếp tục vào sâu trong Tội Ác Hiệp Cốc.

Thời gian qua mau, chớp mắt đã hơn mười ngày.

Trong hơn mười ngày qua Cảnh Ngôn giết mười mấy con linh thú. Nếu không phải Cảnh Ngôn cố ý né qua một số linh thú thì con số linh thú bị giết nhiều gấp một, hai lần.

Giờ Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao võ giả dưới cảnh giới Tiên Thiên không dám vào Tội Ác Hiệp Cốc.

Nơi này hơi bị nhiều linh thú cao cấp, trong số linh thú bị Cảnh Ngôn giết có ba linh thú thất giai.

Linh thú thất giai là khái niệm gì?

Linh thú tứ giai có lực công kích bằng võ giả nhân loại cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên. Linh thú ngũ giai nếu đấu đơn có thể giết đa số võ giả nhân loại cảnh giới Võ Đạo bát trọng thiên. Linh thú lục giai làm võ giả nhân loại Võ Đạo cửu trọng thiên nuốt hận tại chỗ. Linh thú thất giai, không khoa trương khi chúng hầu như ngang ngửa võ giả nhân loại cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ.

Võ giả nhân loại dưới cảnh giới Tiên Thiên đi vào Tội Ác Hiệp Cốc làm sao sống ra ngoài được? Trừ phi siêu may mắn không đụng phải linh thú thất giai hay linh thú càng đáng sợ hơn, nếu không hầu như chết chắc. Đội mạo hiểm đông thành viên, ví dụ như Liệt Diễm nếu dám vào sâu Tội Ác Hiệp Cốc mấy chục dặm thì ít nhất mất hơn một nửa người hoặc toàn quân bị diệt.

Trong hơn mười ngày qua Cảnh Ngôn phát hiện nhiều linh thảo, cộng lại cỡ mấy chục gốc nhưng hầu như là linh thảo cấp thấp tức nhất giai, nhị giai, tam giai. Trong đó chỉ có một gốc là linh thảo tứ giai, thuộc loại giá trẻ nhất, mới có một ngàn khối linh thạch.

Cảnh Ngôn không cho rằng nguyên nhân vì giá trị của Tội Ác Hiệp Cốc không lớn, hắn cảm giác tuy mình đã vào sâu hơn trăm dặm nhưng mới chỉ là một phạm vi nhỏ so với toàn bộ Tội Ác Hiệp Cốc.

Cảnh Ngôn hơi sốt ruột, vì hắn chưa tìm ra Tử Huân Hoa cần thiết.

Tử Huân Hoa tuy chỉ là linh thảo tam giai nhưng không thể mua ngoài chợ, Cảnh Ngôn quyết phải có được nó. Tử Huân Hoa ở trong chợ giá cao bao nhiêu nhưng đối với Cảnh Ngôn thì nó vô giá.

Đến vị trí này Cảnh Ngôn càng cẩn thận hơn, lỡ xuất hiện linh thú bát giai, thực lực như hắn cũng không chịu nổi.

Chương 118 - Lưu Gia Gặp Nguy

Hắc Phong trấn, Lưu gia.

Cộp cộp cộp cộp cộp cộp cộp!

Hàng trăm võ giả mặc giáp màu đen như cơn gió vụt qua đường cái.

Phía sau trăm võ giả mặc giáp là một lão nhân râu đen, mắt sáng bước nhanh đến, hét to một tiếng:

- Bao vây lại cho lão tử!

Võ giả mặc giáp ở đằng trước bao vây kín kẽ trạch viện Lưu gia, ai nấy cầm vũ khí đằng đằng sát khí.

Nguyên Hắc Phong trấn bị kinh động.

Đám võ giả ở phía xa căng thẳng nhìn, không dám đến gần.

- Là trưởng trấn!

- Trưởng trấn đại nhân đến Lưu gia làm cái gì?

- Còn phải hỏi? Chắc chắn không là chuyện tốt, nếu không cần gì mang nhiều vệ đội như thế? Lại còn bao vây Lưu gia.

- …

Tiếng xì xầm thật nhỏ.

Lão nhân hô quát vệ đội giáp đen bao vây Lưu gia là Cao Nham, trưởng trấn của Hắc Phong trấn, cũng là người chấp pháp của Hắc Phong trấn, thuộc quyền phủ thành chủ Đoan Dương thành.

Cao Nham là một võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên, trong vệ đội dưới tay lão có tám võ giả cửu trọng thiên, gần trăm võ giả thất trọng thiên, bát trọng thiên.

Trước khi Thiên Lang bang bị hủy diệt trưởng trấn Cao Nham đã nắm giữ lực lượng mạnh nhất Hắc Phong trấn.

Vệ đội mặc giáp bao vây Lưu gia, Cao Nham nghênh ngang đi vào trạch viện, mắt lóe tia sáng hung ác.

Hộ vệ Lưu gia hét to:

- Nguy, nguy rồi!

- Lão gia, xảy ra chuyện lớn!

Lưu Đại Toàn bước nhanh ra, trước khi hộ vệ la lớn thì gã đã nghe tiếng ồn ào bên ngoài. Mặt Lưu Đại Toàn trắng bệch thỉnh thoảng nhìn cửa viện.

Hộ vệ kinh hoàng nhìn Lưu Đại Toàn, nói:

- Lão gia, trưởng trấn đại nhân đến, mang theo nhiều vệ đội mặc giáp!

Hộ vệ chưa nói xong Lưu Đại Toàn đã thấy trưởng trấn Cao Nham đi vào. Tim Lưu Đại Toàn rớt cái bịch, gã biết Cao Nham không phải đến nói chuyện với mình, nếu không đã chẳng mang theo nhiều vệ đội mặc giáp.

Lưu Đại Toàn và Cao Nham không quá thân thiết nhưng cũng xem như người quen. Nếu không Lưu Đại Toàn đã chẳng thể kinh doanh nhiều sản nghiệp trong Hắc Phong trấn.

Nhìn Cao Nham hùng hổ đi tới, Lưu Đại Toàn biết đối phương kiếm chuyện.

Đầu óc nghĩ lung tung, Lưu Đại Toàn nhanh chóng treo nụ cười tiến lên nghênh đón:

- Sao hôm nay trưởng trấn đại nhân có rảnh ghé nhà ta chơi?

Lưu Đại Toàn là người khôn khéo, biết rõ đối phương tới gây sự nhưng vẫn biểu hiện khách sáo.

Đoạn thời gian này Lưu Đại Toàn đã tiếp nhận sản nghiệp của Thiên Lang bang từ tay Cảnh Ngôn, dàn xếp vào quỹ đạo, năng lực của gã khá mạnh.

Cao Nham chỉ vào trán Lưu Đại Toàn liên tục, nói:

- Lưu Đại Toàn, ngươi thật to gan, dám cấu kết với người khác giết hại chủ quản Ngụy gia. Ngươi chán sống!

Trong lòng Cao Nham đang sướng lên mây.

Tại sao sướng?

Vì Lưu gia gặp rắc rối, Lưu gia tiêu đời thì sản nghiệp trong tay Lưu gia sẽ bị Cao Nham thuận thế tiếp nhận. Đây là miếng mỡ to, Cao Nham không động lòng sao được?

Lúc Cảnh Ngôn tiêu diệt Thiên Lang bang thì Cao Nham đã mơ ước các loại sản nghiệp của Thiên Lang bang, lão không hề muốn báo thù cho Thiên Lang bang, chỉ muốn thu mớ sản nghiệp khiến người đỏ mắt vào túi. Nhưng Cao Nham có tìm hiểu Thiên Lang bang hầu như bị võ giả tên Cảnh Ngôn một mình tiêu diệt. Loại người này quá mạnh, dù Cao Nham là trưởng trấn của Hắc Phong trấn cũng không thể dễ dàng đắc tội. Nên Cao Nham luôn nhẫn nhịn chờ cơ hội.

Bây giờ cơ hội đã đến, Ngụy gia Đoan Dương thành truyền tin cho lão, kêu lão tìm ra hung thủ giết hại chủ quản Ngụy gia rồi áp giải đến Ngụy gia Đoan Dương thành.

Cao Nham không dám đắc tội Cảnh Ngôn nhưng bây giờ có Ngụy gia ở sau lưng thì lão sợ gì?

Vừa nhận được thư Cao Nham liền dẫn theo đám người giết tới Lưu gia. Cao Nham cho rằng Lưu gia hay võ giả tên Cảnh Ngôn đều gặp tai họa đến nơi.

Đây là việc tốt với Cao Nham.

Cao Nham biết lai lịch của Cảnh Ngôn, hắn là người của Cảnh gia gia tộc lớn Đông Lâm thành. Nhưng gia tộc bên Đông Lâm thành liên quan quái gì đến trưởng trấn Đoan Dương thành? Dù Cảnh gia muốn kiếm chuyện cũng nên tìm Ngụy gia Đoan Dương thành, tuyệt đối sẽ không tính trên đầu lão.

Mắt Cao Nham nóng bỏng nhìn Lưu Đại Toàn.

Lưu Đại Toàn rối rít phân bua:

- Trưởng trấn đại nhân, đây là hiểu lầm!

Lưu Đại Toàn thầm khủng hoảng, gã sớm đoán được Ngụy gia chắc chắn điều tra ra chủ quản bị giết, nhưng không ngờ bị phát hiện mau vậy. Giờ Ngụy gia đã hành động, gã phải làm sao đây?

Cao Nham vung tay lên, hung tợn nói:

- Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Lưu Đại Toàn, ngươi mau giao tiểu tử tên Cảnh Ngôn ra, nếu không ta sẽ san bằng Lưu gia của ngươi!

Lúc trước Cao Nham và Lưu Đại Toàn xem như người quen cũ, nhưng bây giờ trở mặt không chút ngại ngùng.

Lưu Đại Toàn cố ý nêu ra thân phận của Cảnh Ngôn:

- Trưởng trấn đại nhân bớt giận, Cảnh Ngôn thiếu gia thật sự không ở chỗ này, Cảnh Ngôn thiếu gia đã rời đi. Trưởng trấn đại nhân, Cảnh Ngôn thiếu gia là tử đệ gia tộc lớn Đông Lâm thành, sản nghiệp của Thiên Lang bang bây giờ đều thuộc

về Cảnh Ngôn thiếu gia, cũng xem như sản nghiệp của Cảnh gia.

Lưu Đại Toàn nhìn ra được trưởng trấn đại nhân này muốn cái gì, đơn giản là ham hố mớ sản nghiệp.

Cao Nham nghe Lưu Đại Toàn nói như thế thì cười gằn, ánh mắt độc ác.

Cao Nham sớm biết những gì Lưu Đại Toàn nói, nếu không vì điều này làm sao lão nhịn hai mươi ngày mới ra tay? Lưu Đại Toàn có thể nuốt trôi sản nghiệp của Thiên Lang bang được sao?

Cao Nham cười khẩy nói:

- Lưu Đại Toàn, đừng nói nhảm nữa. Ngươi nói Cảnh Ngôn không ở đây thì ta tin, nhưng bây giờ ngươi lập tức thông báo tiểu tử tên Cảnh Ngôn đến đây, về việc xử lý Lưu gia của ngươi thế nào tạm thời không bàn tới, sau này tính.

Cao Nham quát:

- Người đâu!

Rầm rập rầm rập!

Một đám vệ đội giáp trụ nhanh chóng đi tới.

Cao Nham vung tay lên:

- Bắt Lưu Hiểu Nguyệt nữ nhi của Lưu Đại Toàn đưa đến Ngụy gia Đoan Dương thành!

Lưu Đại Toàn nghe Cao Nham đòi bắt nữ nhi của mình đi Ngụy gia thì căng thẳng muốn ngăn cản:

- Trưởng trấn đại nhân …

Cao Nham giơ chân đá Lưu Đại Toàn:

- Biến sang một bên!

Cao Nham là võ giả cửu trọng thiên, Lưu Đại Toàn sao đỡ nổi.

Lưu Đại Toàn bị đá bay ra ngoài.

Vệ đội mặc giáp lập tức hành động.

Lưu gia có một số hộ vệ muốn ngăn cản nhưng vệ đội mặc giáp quá đông, thực lực thì mạnh, chỉ trong thời gian ngắn hộ vệ Lưu gia bị đánh thương, bao gồm hai võ giả cửu trọng thiên.

Chương 119 - Phát Hiện Tử Huân Hoa

Tội Ác Hiệp Cốc, vị trí hơn một trăm dặm.

Sương trắng đã đậm đến đặc quánh.

Thị lực của Cảnh Ngôn chỉ thấy cảnh vật trong vòng trăm thước, hắn đã đi trong Tội Ác Hiệp Cốc gần hai mươi ngày. Tìm Tử Huân Hoa khó hơn hắn tưởng tượng.

Trong gần hai mươi ngày qua Cảnh Ngôn đụng đến tình huống cực kỳ hung hiểm một lần. Lần đó Cảnh Ngôn gặp bốn con linh thú thất giai cường đại, nếu một, hai con thì hắn còn giết được, nhưng đến bốn con linh thú thất giai, hắn chỉ có thể đánh bài chuồn.

Cảnh Ngôn ỷ vào Thiên Không Chi Dực mới trốn thoát bốn con linh thú liên hợp truy kích.

Bốn con linh thú thất giai!

Dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ gặp phải bốn con linh thú thất giai giáp công cũng sẽ nuốt hận tại đây, quá nguy hiểm!

Gặp phải tình huống nguy hiểm này khiến Cảnh Ngôn càng cẩn thận hơn nữa. Ngũ giác tùy thời tùy chỗ mở rộng đến cực hạn, hễ có gì không ổn, dù chỉ là một chút xíu phần trăm Cảnh Ngôn cũng sẽ né tránh ngay.

Hôm nay Cảnh Ngôn đang cẩn thận xuyên qua, đột nhiên mắt co giật:

- Hưm?

Mắt Cảnh Ngôn sáng như sao:

- Tử Huân Hoa! Là Tử Huân Hoa!

Loại linh thảo tam giai này không ngờ quá khó tìm, hèn gì ở chợ không bán ra Tử Huân Hoa.

Võ giả dưới cảnh giới Tiên Thiên không dám vào, võ giả cảnh giới Tiên Thiên thì sơ kỳ hoặc trung kỳ đều khó vào đây. Tiên Thiên hậu kỳ, đỉnh càng mạnh dù đến đây cũng sẽ không động tâm với Tử Huân Hoa giá trị không quá cao.

Phát hiện Tử Huân Hoa làm Cảnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Đối với Cảnh Ngôn thì thời gian quá gấp gáp, nếu có dư dả thời gian dù không phối chế ra dược tề hắn tự tin có thể lại thăng cấp đến Tiên Thiên, nhưng không biết sẽ mất bao lâu.

Cảnh Ngôn phải nhanh chóng lớn lên, gánh nặng trên vai hắn quá nặng.

Muốn báo thù cho gia gia thì thực lực hiện tại của Cảnh Ngôn còn kém xa, dù hắn bước vào Tiên Thiên cảnh vẫn thua xa lắc. Nhưng sau khi vào Tiên Thiên ít nhất Cảnh Ngôn có năng lực tự bảo vệ mình hơn.

Cảnh Ngôn nín thở nhìn chằm chằm Tử Huân Hoa cách mình một trăm thước.

Cảnh Ngôn rất muốn hái Tử Huân Hoa ngay, nhưng hắn không nóng nảy xông lên. Ở nơi thế này sơ sẩy một cái rất có thể chưa đụng vào Tử Huân Hoa đã chết tại chỗ.

Qua vài giây Cảnh Ngôn không phát hiện xung quanh có hơi thở linh thú cường đại, hắn cầm Lưu Quang kiếm cẩn thận đến gần.

Một trăm thước!

Năm mươi thước!

Ba mươi thước!

Mười thước!

Tử Huân Hoa đã gần trong gang tấc, Cảnh Ngôn có thể khẳng định đây là linh thảo tam giai Tử Huân Hoa.

Làm con ngươi Cảnh Ngôn co rút là hắn phát hiện khu vực này không chỉ mọc một gốc Tử Huân Hoa. Cảnh Ngôn đếm sơ có đến chín gốc Tử Huân Hoa.

- Quá tốt!

Tim Cảnh Ngôn đập thật nhanh, hắn hít sâu tiếp tục tiến lên.

Bỗng biến dị xảy ra, một tiếng gầm kinh thiên động địa vang bên cạnh Cảnh Ngôn:

- Grào!

Cảnh Ngôn giật bắn người:

- Nguy!

Cảnh Ngôn nhảy cẫng lên, Lưu Quang kiếm bắn ra kiếm quang quét hướng phát ra thanh âm.

Kiếm quang với tốc độ khủng bố xuyên qua sương trắng.

Cảnh Ngôn căng thẳng nhìn hướng đó.

Một bóng đỏ xuất hiện trong tầm mắt Cảnh Ngôn:

- Grào!

Bóng đỏ nhanh khủng bố, khi tiếng gầm đầu tiên vang lên Cảnh Ngôn đã xác định nó cách hắn vài trăm thước, nhưng khi hắn chém ra kiếm quang thì bóng đỏ đến gần trăm thước.

Cảnh Ngôn nhìn đăm đăm, tay siết chặt Lưu Quang kiếm:

- Hỏa Vân Thú?

Hỏa Vân Thú là một loài linh thú bát giai thực lực cường đại.

Cảnh Ngôn chửi thầm trong bụng:

- Chết tiệt!

Đã tìm thấy Huân Hoa nhưng vào phút then chốt này xuất hiện con linh thú bát giai.

Từ khi vào Tội Ác Hiệp Cốc Cảnh Ngôn chưa đụng phải linh thú bát giai, chưa bao giờ đánh nhau với linh thú bát giai. Ngẫm lại linh thú thất giai đã hung hãn cỡ đó thì linh thú bát giai cường đại kinh người cỡ nào?

Bùm!

- Grào!

Hỏa Vân Thú cao khoảng ba thước, dài bốn thước, nếu tính luôn cái đuôi thì bảy, tám thước. Hỏa Vân Thú có bốn vó, đỏ rực, nhìn thoáng qua như ngọn lửa. So với nhân loại thì hình thể của Hỏa Vân Thú rất khổng lồ.

Cảnh Ngôn thấy rõ Hỏa Vân Thú chạy nhanh đến sương trắng xung quanh bị dạt ra, quanh người nó không chút sương trắng khiến Cảnh Ngôn quan sát rõ hơn.

Vang tiếng nổ điếc tai, Hỏa Vân Thú giơ móng vuốt bén lên đập nát kiếm quang của Cảnh Ngôn.

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo.

Lực lượng quá đáng sợ!

Cảnh Ngôn biết trong kiếm quang của hắn ẩn chứa uy năng dù là cường giả Tiên Thiên cảnh cũng phải cẩn thận. Hỏa Vân Thú lao nhanh đến nhẹ nhàng huơ móng vuốt đã đánh tan kiếm quang của hắn.

Sau khi đánh tan kiếm quang của Cảnh Ngôn thì Hỏa Vân Thú không chút do dự há to miệng rộng hung ác táp hắn.

- Trảm Nguyệt kiếm pháp!

Nguyên khí trong người vận chuyển đến cực hạn, Trảm Nguyệt kiếm pháp mới mạnh nhất đánh ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai bên va chạm, vang tiếng nổ nhức óc. Trảm Nguyệt kiếm pháp ngưng tụ bóng kiếm vỡ tan, Cảnh Ngôn bay ra ngoài.

Cảnh Ngôn cảm giác khí huyết toàn thân dao động phun ra búng máu, lúc còn bay lơ lửng hắn vội thi triển Thiên Không Chi Dực điều chỉnh tư thế, mãi khi sắp đụng trúng vách đá mới khống chế lại được.

Nếu không nhờ võ học thân pháp nghịch thiên Thiên Không Chi Dực thì Cảnh Ngôn đã đụng mạnh vào vách đá.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm Hỏa Vân Thú toàn thân đỏ thẫm:

- Lực lượng thật đáng sợ!

Thực lực hai bên không cùng đẳng cấp.

Cảnh Ngôn biết rõ nếu không có võ học Thiên Không Chi Dực thì cú va chạm này sẽ làm hắn bị thương nặng.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ cũng không chịu nổi một kích đáng sợ này, võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ sẽ bị đụng chết ngay.

Linh thú bát giai hung hãn quá khủng bố, dù là võ giả Tiên Thiên hậu kỳ chưa chắc giết nổi linh thú bát giai.

Hỏa Vân Thú lại rống to:

- Grào!

Cái đầu to hơi nghiêng, mắt đỏ to như chuông đồng nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm. Dường như Hỏa Vân Thú đang thắc mắc tại sao nhân loại nhỏ bé này không bị nó trực tiếp đâm chết.

Chương 120 - Hung Hiểm

Linh thú cao cấp đã có trí tuệ vỡ lòng, đại khái cỡ con nít nhân loại hai, ba tuổi.

Con Hỏa Vân Thú từng giết võ giả nhân loại không chỉ có một, hai người. Nó biết một đợt tấn công của mình có uy lực cỡ nào đối với nhân loại. Hỏa Vân Thú cho rằng với một kích kia nhân loại nhỏ bé trước mắt nó sẽ nát bấy dẹp lép như những nhân loại từng bị nó giết. Khi thấy Cảnh Ngôn bị đụng bay mà vẫn bình yên đứng đó thì Hỏa Vân Thú rất bất ngờ.

Cảnh Ngôn cực kỳ tức giận:

- Chết tiệt!

Nếu là linh thú thất giai chạy ra Cảnh Ngôn còn có thể giết chết, đối mặt linh thú bát giai, còn là Hỏa Vân Thú khá mạnh trong linh thú bát giai thì hắn không có cách nào.

Cảnh Ngôn liếc hướng Tử Huân Hoa nằm không xa, nóng ruột nóng gan. Nhưng mặc cho Cảnh Ngôn nôn nóng cỡ nào nếu không giải quyết Hỏa Vân Thú thì khó hái Tử Huân Hoa.

- Làm sao bây giờ? Đáng giận! Thử xem đi!

Vèo!

Cảnh Ngôn siết chặt Lưu Quang kiếm, bóng dáng hóa thành tàn ảnh xông hướng Hỏa Vân Thú.

Cảnh Ngôn đi Tội Ác Hiệp Cốc vì hái Tử Huân Hoa, nếu hắn chùn chân thì không cam lòng, dù thế nào cũng phải thử xem.

- Trảm Nguyệt kiếm pháp!

Trảm Nguyệt kiếm pháp dung hợp Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng bộc phát ra kiếm quang màu đen khủng bố đâm thẳng tới trước. Một kích kia đủ giết đa số võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, xem như công kích ẩn chứa uy lực mạnh nhất hiện nay của Cảnh Ngôn.

Hỏa Vân Thú thấy Cảnh Ngôn dám chủ động xông hướng mình thì tức giận gầm lên:

- Grào!

Bốn vó đạp mạnh mặt đất, thân hình màu đỏ to lớn nhanh như tia chớp xông hướng Cảnh Ngôn lần nữa.

Hỏa Vân Thú cho rằng Cảnh Ngôn muốn quyết tử chiến với nó, tất nhiên nó sẽ không lùi bước. Nhân loại nhỏ bé ti tiện này dám khiêu khích nó, Hỏa Vân Thú muốn xé xác nhân loại ra.

Hỏa Vân Thú gầm rống liên hồi:

- Grào grào grào!

Từng đợt sóng khí nóng rực liên tục khuếch tán bốn phía, sương trắng phía xa dao động như vằn nước.

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí đến cực hạn, kiếm quang vô cùng hung ác quét hướng Hỏa Vân Thú:

- Súc sinh, chịu chết!

Cùng lúc đó.

- Thiên Không Chi Dực!

Thiên Không Chi Dực cũng được vận chuyển đến tột độ.

Thân hình Cảnh Ngôn cực nhanh xông tới trước chợt đổi hướng, tư thế kỳ lạ vượt qua lẽ thường rẽ sang bên phải.

Phập!

Kiếm quang màu đen ngưng tụ uy năng Trảm Nguyệt kiếm pháp khi tiếp xúc với Hỏa Vân Thú thì bị vuốt bén hung ác đập tan.

Nhưng một kích mạnh nhất của Cảnh Ngôn khiến Hỏa Vân Thú không thể bỏ qua, tuy nó đánh tan kiếm quang ngưng tụ của Trảm Nguyệt kiếm pháp nhưng lực lượng to lớn ẩn chứa bên trong làm nó hơi thụt lùi. Có thể nói thế xông lên của Hỏa Vân Thú chậm lại chút.

Cảnh Ngôn phát động đợt công kích này chỉ có mục đích đó, hắn chưa từng nghĩ đến sẽ giết Hỏa Vân Thú. Với cảnh giới hiện tại của hắn không thể nào giết Hỏa Vân Thú linh thú bát giai.

Làm động tác của Hỏa Vân Thú bị chững lại một chút là mục đích của Cảnh Ngôn.

Có Thiên Không Chi Dực phụ trợ, Cảnh Ngôn chớp mắt bay tới chỗ Tử Huân Hoa cách hắn gần nhất. Cảnh Ngôn lập tức hái Tử Huân Hoa xuống bỏ vào tu di giới chỉ ngay.

Hỏa Vân Thú trông thấy động tác của Cảnh Ngôn, nó biết đòn công kích trước chỉ là đánh nghi binh, mục đích thật sự của nhân loại này là những linh thảo mọc dưới đất. Tuy linh thảo không quý giá nhưng Hỏa Vân Thú rất tức giận, cảm thấy bị nhân loại này dắt mũi xoay vòng vòng.

Hỏa Vân Thú điên cuồng gầm rống:

- Grào!

Hỏa Vân Thú điều động lực lượng toàn thân lao vào Cảnh Ngôn, nó phải cắn đứt đầu nhân loại tồi tệ này!

Vèo!

Vèo vèo vèo!

Cảnh Ngôn cảm giác lực lượng đáng sợ lao đến sau lưng mình, hắn không quay lại nhưng thúc đẩy Thiên Không Chi Dực đến cực hạn, thân thể liên tục đổi hướng nhiều lần với tốc độ khó tin.

Tử Huân Hoa đã vào tay, Cảnh Ngôn sẽ không ở lại liều chết với Hỏa Vân Thú.

Sau khi né thoát móng vuốt, miệng rộng của Hỏa Vân Thú thì Cảnh Ngôn nhanh như tia chớp lao hướng cửa vào Tội Ác Hiệp Cốc.

Đến lúc này Cảnh Ngôn không giữ sức nữa, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công kéo theo nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo tựa như nước sông chảy xiết lao ra. Thiên Không Chi Dực được vận dụng đến cực hạn.

Cảnh Ngôn như tia chớp cắm đầu lao nhanh trong Tội Ác Hiệp Cốc.

Hỏa Vân Thú gắt gao đuổi theo sau, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm gừ.

Dọc đường gặp nhiều linh thú, nhưng chúng nó nghe tiếng rống của Hỏa Vân Thú luồn núp vào ngay, không mang lại rắc rối cho Cảnh Ngôn.

Chạy như điên nửa canh giờ Cảnh Ngôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Tốc độ của Hỏa Vân Thú quá mau, Cảnh Ngôn lo luôn bị Hỏa Vân Thú đuổi theo thì dù hắn có nguyên khí hùng hồ, nhưng vận chuyển Thiên Không Chi Dực đến cực hạn làm tiêu hao nhiều. Cảnh Ngôn không thể chạy nhanh như vậy mãi được.

Nếu Hỏa Vân Thú cắn chết không nhả rất có thể trước khi Cảnh Ngôn rời khỏi Tội Ác Hiệp Cốc sẽ bị bắt kịp.

May mắn Cảnh Ngôn chạy trốn nửa canh giờ rốt cuộc cắt đuôi súc sinh chết tiệt Hỏa Vân Thú.

Cảnh Ngôn dần ngừng lại, thở hồng hộc một lúc, khóe môi nhếch cao, trong lòng nhẹ nhàng rất nhiều.

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo cảm khái:

- Nguy hiểm thật, sơ sẩy một cái sẽ chết tại đây. May mắn có Thiên Không Chi Dực, nếu không ta chết chắc.

Nếu không phải lúc trước chọn loại võ học Thiên Không Chi Dực mà là võ học cực phẩm công kích, dù Cảnh Ngôn hoàn toàn lĩnh ngộ võ học cực phẩm cũng không thể nào chạy thoát khỏi móng vuốt bén của Hỏa Vân Thú.

Cảnh Ngôn đã hiểu tầm quan trọng của võ học thân pháp chạy trốn.

Cảnh Ngôn trợn to mắt nói:

- Thiên Thủy tiền bối?

Thiên Thủy đã ra khỏi Càn Khôn Giới, đứng cách Cảnh Ngôn không ra.

Thiên Thủy vung tay nói:

- Tìm một chỗ phối chế dược tề đi!

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Bây giờ?

Cảnh Ngôn vốn tính rời khỏi Nguyệt Hoa Sâm Lâm rồi điều phối dược tề, thăng cấp Tiên Thiên.

Thiên Thủy sắc mặt âm trầm, hung tợn cắn răng:

- Đúng vậy! Ngay bây giờ! Súc sinh lông tạp chết tiệt dám rượt lão phu! Sao lão phu nhịn được?

Nghe Thiên Thủy nói thế Cảnh Ngôn đã hiểu. Thiên Thủy bị Hỏa Vân Thú chọc giận, mặc dù nó rượt theo Cảnh Ngôn nhưng Thiên Thủy luôn ở trong Càn Khôn Giới đeo trên ngón tay hắn, tương đương với Thiên Thủy bị Hỏa Vân Thú rượt chạy xa như vậy.

Chương 121 - Thành Công Phối Chế

Thiên Thủy, từng là cường giả số một Thiên Nguyên đại lục, chưa bao giờ nếm trải bị một con linh thú bát giai rượt đuổi.

Hổ xuống đồng bằng bị chó ăn hiếp.

Lửa giận này phải được trút ra, nếu không phải vì Thiên Thủy chết chỉ còn lại một lũ tàn hồn, một bàn tay của lão đập xuống đừng nói linh thú bát giai, dù là linh thú cửu giai cũng chết một đám.

Những súc sinh lông tạp này dám rượt đuổi lão phu? Đáng chết!

Nên Thiên Thủy sốt ruột còn hơn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn quanh, sương trắng bao phủ, không biết khi nào sẽ xuất hiện một con linh thú.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Thiên Thủy:

- Nhưng chỗ này là Tội Ác Hiệp Cốc, rất nguy hiểm.

Thiên Thủy lại vung tay:

- Đào hang!

Thiên Thủy đã quyết tâm muốn cho Cảnh Ngôn thăng cấp Tiên Thiên cảnh ngay trong Tội Ác Hiệp Cốc, sau đó quay lại báo thù súc sinh Hỏa Vân Thú.

Đào hang!

Cảnh Ngôn chọn vị trí trên vách đá rồi đào hang.

Lưu Quang kiếm quá dài, không tiện đào lỗ. Cảnh Ngôn cầm ra đoản kiếm vũ khí cực phẩm lấy từ chỗ sát thủ Ám Dạ, đoản kiếm này khá thích hợp đào hang.

Người bình thường khó mà tưởng tượng cảnh dùng vũ khí cực phẩm đào hang.

Trong Tội Ác Hiệp Cốc có một số hang động thiên nhiên, nhưng nơi này đầy sương mù, khó thấy rõ cảnh tượng ngoài trăm thước, sao có thể dễ dàng tìm ra hang động thích hợp cho mình? So với hao phí thời gian tìm hang động chẳng bằng tự đào ra một cái gọn lẹ hơn.

Thực lực của Cảnh Ngôn mạnh mẽ, nguyên khí tràn đầy, lại có vũ khí cực phẩm phụ trợ, khi đào hang rất mau lẹ. Nham thạch cứng rắn như đậu hủ đối với Cảnh Ngôn, hắn chỉ dùng hai canh giờ đã đào ra cái hang nhỏ. Cảnh Ngôn chui vào, lấy tảng đá đã chuẩn bị từ trước chặn cửa hang.

Sau khi che giấu cái hang hơi ẩn khuất, nếu có võ giả nhân loại ở gần không nhìn kỹ khó phát hiện nơi này ẩn giấu cái hang.

Linh thú trí tuệ thấp muốn phát hiện trong hang khác lạ phải dựa vào khứu giác. Nhưng linh thú có khứu giác nhạy đến đâu cũng phải đến gần mới ngửi được mùi. Cho dù linh thú khứu giác nhạy phát hiện khác lạ cũng không nghĩ ra phía sau đá to giấu hang động.

Trong hang, Cảnh Ngôn thay trường bào màu xanh sạch sẽ, lấy ra các loại linh thảo cần thiết để phối chế dược tề.

Trừ Tử Huân Hoa ra những linh thảo khác Cảnh Ngôn đã mua đầy đủ từ lúc ở Đông Lâm thành. Giờ gom đủ luôn Tử Huân Hoa, có thể bắt đầu phối chế dược tề rồi.

Lần này Thiên Thủy luôn ở bên Cảnh Ngôn, lúc hắn đào hang lão cũng không vào Càn Khôn Giới, hiển nhiên rất sốt

ruột.

Biểu tình Thiên Thủy nghiêm túc nói với Cảnh Ngôn:

- Nghe kỹ đây, ngươi phải nhớ rõ mỗi bước ta nói, phải làm theo lời ta nói.

Thật ra công tác phối chế dược tề này trừ phức tạp, cần có nguyên khí nhất định ra không quá khó khăn gì.

Luyện chế đan dược mới khó như lên trời, phối chế dược tề chỉ xem như trò chơi con nít.

Với năng lực trí nhớ của Cảnh Ngôn chỉ cần Thiên Thủy nói một lần là hắn nhớ hết mỗi bước phối chế dược tề.

Mặc dù phối chế dược tề khá đơn giản nhưng không thể có sai lầm gì. Nếu xuất hiện sai lầm, dù là rất nhỏ cũng có thể dẫn đến toàn bộ quy trình phối chế hoàn toàn thất bại.

Cảnh Ngôn chỉ có một lần cơ hội, nếu thất bại sẽ lãng phí gốc Tử Huân Hoa mà hắn liều chết mới lấy được. Cảnh Ngôn không cho rằng sẽ lại có một cơ hội hái Tử Huân Hoa.

Cảnh Ngôn không tự tin cướp đi một gốc Tử Huân Hoa dưới miệng rộng của Hỏa Vân Thú, trừ phi hắn bước vào Tiên Thiên cảnh. Nhưng chờ khi vào Tiên Thiên cảnh thì Tử Huân Hoa không có giá trị quá lớn với hắn.

Cảnh Ngôn nhớ kỹ từng bước đi Thiên Thủy nói, sau đó bắt đầu phối chế dược tề.

Các loại linh thảo trải qua nguyên khí rèn luyện và rút ra dung hợp trong một dụng cụ chứa.

Động tác của Cảnh Ngôn rất chậm, chậm một chút không có gì, miễn không phạm lỗi là được.

Một canh giờ trôi qua.

Hai canh giờ đã qua.

Qua bảy canh giờ.

Cảnh Ngôn nhìn dung dịch màu lục trong dụng cụ chứa, thở phào nhẹ nhõm:

- Phù, rốt cuộc hoàn thành gần xong, tiếp theo là chiết xuất ra.

Lần đầu tiên phối chế dược tề rất mệt mỏi, thể lực không thành vấn đề, mệt là về tinh thần.

Chiết xuất chắt lọc là bước cuối cùng và đơn giản nhất, không ngừng vận chuyển nguyên khí làm chất lỏng trong dụng cụ chứa bốc hơi đến mức độ nhất định, lọc cặn bã là xong công việc.

Lại qua nửa canh giờ.

Thiên Thủy tự mình kiểm tra dược tề mà Cảnh Ngôn phối chế, vừa lòng gật đầu nói:

- Được, dược tề này có thể!

Thiên Thủy híp mắt nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu tử, có dược tề này phụ trợ nếu ngươi vẫn không thể thăng cấp Tiên Thiên thì ngươi là con heo.

Cảnh Ngôn đen mặt.

Thăng cấp Tiên Thiên?

Tiên Thiên cảnh đâu dễ vậy. Lão không nhìn xem nguyên Đông Lâm thành có bao nhiêu võ giả cảnh giới Tiên Thiên? Nếu thăng cấp Tiên Thiên dễ thì trong Cảnh gia đã không chỉ có chừng mười người.

Cảnh Ngôn từng thăng cấp Tiên Thiên, nên hắn mới biết khó khăn nhiều thế nào.

Bao nhiêu võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên cả đời không thể vượt qua một bước này.

Nên biết khi bước vào Tiên Thiên thì tuổi thọ của võ giả sẽ tăng mảng lớn. Bình thường võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên sống hơn một trăm tuổi, võ giả cảnh giới Tiên Thiên miễn không chết vào ngoài ý muốn sẽ sống đến hai trăm tuổi.

Cảnh gia có mấy vị trưởng lão đều hơn một trăm tuổi, nhìn bề ngoài chừng sáu, bảy chục tuổi.

Thiên Thủy không đợi Cảnh Ngôn càu nhàu, lão bỏ lại một câu rồi biến mất:

- Tiểu tử, ta không quấy rầy ngươi, hãy chuẩn bị rồi thăng cấp đi.

Cảnh Ngôn nhìn dược tề màu lục được phối chế ra, hắn nhắm mắt lại vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, điều chỉnh trạng thái.

Thăng cấp Tiên Thiên không cần gấp gáp, phải điều chỉnh trạng thái thân thể đến tốt nhất. Mài dao không làm lỡ đốn củi.

Thời gian bất giác trôi qua.

Khoảng hơn một ngày sau Cảnh Ngôn mở mắt ra, hắn biết đã đến lúc thăng cấp Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn lấy hết linh thạch cực phẩm trong tu di giới chỉ ra, có tổng cộng hai mươi hai khối linh thạch cực phẩm.

Chương 122 - Thăng Tiên Thiên

Thiên

Sau khi xóa sổ Thiên Lang bang số linh thạch cực phẩm trên người Cảnh Ngôn gần hai mươi khối. Cảnh Ngôn giết Nhiễm Hậu trên Đoạn Hồn Nhai lại được vài khối linh thạch cực phẩm, cộng lại là hai mươi hai.

Thăng cấp Tiên Thiên cảnh cần có nhiều nguyên khí, nên Cảnh Ngôn chẳng những lấy ra nhiều linh thạch bình thường còn lấy hết hai mươi hai khối linh thạch cực phẩm.

Cảnh Ngôn hơi căng thẳng và kích động. Trước kia hắn đã thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên, nhưng khi đó và bây giờ hoàn toàn là hai khái niệm.

Hiện tại Cảnh Ngôn chưa thăng cấp Tiên Thiên cảnh đã có thể nhẹ nhàng đánh bại mình ngày xưa. Nếu bây giờ Cảnh Ngôn thành công thăng cấp Tiên Thiên thì thực lực sẽ mạnh đến mức nào?

Cảnh Ngôn không dám chắc.

Cảnh Ngôn cầm chặt dược tề màu lục:

- Bắt đầu đi!

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia sáng sau đó ẩn đi.

Dược tề vào miệng rất đắng, Cảnh Ngôn nhíu chặt mày nhưng vẫn uống hết.

Trong bụng như có lửa đốt, nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo toàn thân chuyển động, sôi trào, như bỏ ít nước vào

dầu sôi.

Cảnh Ngôn bản năng vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khống chế nguyên khí gần như mất kiểm soát.

- Dược tề thật khủng khiếp!

Trước khi hắn sử dụng Thiên Thủy đã nói dược tề đem đến tác dụng cực kỳ quan trọng trong quá trình thăng cấp Tiên Thiên, nhưng Cảnh Ngôn chưa cảm nhận, không thể tưởng tượng hiệu quả cao bao nhiêu.

Lúc này Cảnh Ngôn đã hiểu, hắn tập trung tinh thần hết sức vào việc khống chế nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo.

Cảnh Ngôn không ngừng hấp thu dược hiệu của dược tề, khí thế liên tục tăng lên.

Nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo chảy vào bụng rồi ngưng kết tại đó, bụng Cảnh Ngôn dần hình thành một vòng xoáy sương khói, đã có hình thức ban đầu.

Trong giới võ giả gọi vòng xoáy này là vụ tuyền, võ giả thăng cấp Tiên Thiên mới hình thành vụ tuyền được. Ngưng tụ vụ tuyền là giai đoạn khó khăn nhất trong lúc thăng cấp cảnh giới.

Khi ngưng tụ vụ tuyền võ giả tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót gì. Vụ tuyền không ổn định sẽ tan vỡ, thăng cấp đột phá cũng hoàn toàn thất bại. Đột phá thất bại sẽ sinh ra ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng cho thần hồn võ giả, dẫn đến võ giả này một đoạn thời gian dài không thể lần nữa thăng cấp đột phá.

Ý niệm của Cảnh Ngôn liên tục trùng kích:

- Ngưng!

Đến lúc này Cảnh Ngôn ngưng tụ vụ tuyền khá thuận lợi, có dược tề phụ trợ hầu như không gặp chướng ngại gì đã ngưng tụ ra hình dạng ban đầu vụ tuyền.

Thiên Thủy dạy Cảnh Ngôn phối chế dược tề đem đến tác dụng lớn nhất là ngưng tụ vụ tuyền.

Thông thường võ giả thăng cấp Tiên Thiên muốn ngưng tụ vụ truyền ra hình thức ban đầu cần vài ngày, hay qua hơn mười ngày. Cảnh Ngôn chỉ mất một ngày, đây là nhờ dược tề, trong quá trình ngưng tụ cũng không đụng tới chướng ngại.

Tiếp theo là củng cố vụ tuyền, để vụ tuyền ổn định lại.

Phân đoạn này vô cùng quan trọng. Hình thành hình dạng ban đầu của vụ tuyền chỉ có thể xem như thành công một nửa, nếu củng cố thất bại vẫn sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cảnh Ngôn không dám thả lỏng, chễnh mảng, hắn hấp thu nguyên khí trong linh thạch cực phẩm.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển, nguyên khí trong linh thạch cực phẩm hóa thành dòng nước chảy vào người Cảnh Ngôn, thông qua kinh mạch Võ Đạo tụ lại trong vụ tuyền.

Cảnh Ngôn nội thị thấy vụ tuyền trong bụng dần to lên.

Vụ tuyền của Cảnh Ngôn mới to cỡ móng tay cái, chờ khi vụ tuyền to bằng nắm tay là hoàn toàn ổn định, thăng cấp thành công.

Vì đã có kinh nghiệm thăng cấp Tiên Thiên nên Cảnh Ngôn rất quen thuộc quá trình này, hắn biết sẽ đi tiếp bước nào, sau đó còn cần chú ý cái gì.

Một khối linh thạch cực phẩm.

Hai khối linh thạch cực phẩm.

Vụ tuyền của Cảnh Ngôn củng cố cần nguyên khí hơn xa võ giả bình thường. Cảnh Ngôn có nguyên khí rất hùng hậu cộng thêm công pháp nghịch thiên Thương Khung Đệ Nhất

Thần Công, hắn ngưng tụ ra vụ tuyền có thể dẫn động lực lượng hơn hẳn sức tưởng tượng của võ giả thông thường.

Cảnh Ngôn không đau lòng hao phí linh thạch, bây giờ hao càng nhiều tài nguyên chờ sau khi đột phá hắn có được thực lực càng khủng bố.

Thời gian dần trôi.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, ngày qua ngày.

Chớp mắt Cảnh Ngôn bế quan thăng cấp qua một tuần.

Hôm nay Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng bỗng rung nhẹ, hắn cảm giác rõ ràng vụ tuyền trong bụng sinh ra liên kết chặt chẽ với cơ thể mình, hoàn toàn thành một phần thân thể. Nguyên khí từ vụ tuyền đến kinh mạch Võ Đạo, lại từ kinh mạch Võ Đạo đến nơi khác, vận chuyển vô cùng tự nhiên.

Cảnh Ngôn biết hắn thành công, thành công thăng cấp.

Cảnh Ngôn thở phào một hơi dài:

- Phù.

Cảnh Ngôn mở mắt ra nhìn quanh, đôi mắt sáng rực thần quang.

Tiên Thiên!

Rốt cuộc lại lên Tiên Thiên cảnh.

Cảnh Ngôn siết chặt nắm tay.

Lúc trước cảnh giới của Cảnh Ngôn không ngừng rơi xuống, từ Tiên Thiên cảnh xuống còn Võ Đạo tam trọng thiên. Đoạn thời gian đó tối tăm vô cùng, đổi lại người khác sẽ không chịu nổi đả kích do đó buông thả, thậm chí tự sát. Cảnh Ngôn thì không bỏ cuộc, hắn luôn kiên trì.

Bây giờ trở về Tiên Thiên cảnh, cùng là cảnh giới Tiên Thiên nhưng thực lực của Cảnh Ngôn bỏ xa hôm qua mấy con

phố.

Cảnh Ngôn cảm nhận nguyên khí hùng hồn trong vụ tuyền, kinh mạch Võ Đạo, khóe môi hắn cong lên.

Cảnh Ngôn không đứng dậy, tiếp tục hấp thu nguyên khí trong linh thạch. Đống linh thạch trước mặt bị Cảnh Ngôn tách ra một phần cỡ vài trăm khối, tay hắn đặt lên đống linh thạch hấp thu nguyên khí chứa bên trong.

Linh thạch bình thường ẩn chứa nguyên khí không tinh khiết bằng linh thạch cực phẩm, nhưng Cảnh Ngôn bây giờ chỉ có thể tạm thời dùng linh thạch bình thường lấp đầy vụ tuyền trong bụng, vì hai mươi hai khối linh thạch cực phẩm đã thành tro.

Cảnh Ngôn thăng cấp Tiên Thiên tiêu hao tài nguyên khủng bố như vậy đấy.

Chương 123 - Lại Chiến Với Hỏa Vân Thú

Cảnh Ngôn bế quan thăng cấp Tiên Thiên sau đó qua thêm mười ngày.

Bùm!

Một luồng kiếm quang màu đen bắn ra.

Rầm!

Kiếm quang cắt nhẹ, đá to thành bụi.

Một bóng xanh bay nhanh ra khỏi cửa hang.

Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Phù.

Cảnh Ngôn nhìn sương mù trắng đặc, môi treo nụ cười. Sau khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên thị lực của Cảnh Ngôn tăng cao rõ rệt.

Lúc chưa thăng cấp Tiên Thiên, Cảnh Ngôn ở sâu trong Tội Ác Hiệp Cốc có thể thấy cảnh vật trong vòng trăm thước. Bây giờ Cảnh Ngôn thấy rõ cảnh vật trong phạm vi vài trăm thước.

Ngũ giác tăng lên rõ rệt.

Sau khi thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên Cảnh Ngôn lại hao phí nhiều linh thạch bình thường khiến nguyên khí trong vụ tuyền tràn đầy hơn. Cảnh Ngôn còn sửa hết ba sai sót cuối cùng của Trảm Nguyệt kiếm pháp.

Trải qua Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chỉnh sửa phát hiện mười một chỗ khiếm khuyết trong Trảm Nguyệt

kiếm pháp, khi Cảnh Ngôn là Võ Đạo cửu trọng thiên đã tu sửa sáu cái, trở thành Nửa Bước Tiên Thiên lại sửa hai, còn lại ba lỗ hổng chưa giải quyết. Vừa rồi Cảnh Ngôn đột phá thành cường giả Tiên Thiên đã sửa luôn ba lỗ hổng.

Uy lực của Trảm Nguyệt kiếm pháp tăng mảng lớn. Hơn nữa dung hợp hai loại võ học Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng thành Trảm Nguyệt kiếm pháp càng tiến bộ hơn, dung hợp đến năm mươi phần trăm. Con số dung hợp thế này đã rất kinh người. Cảnh Ngôn cảm giác muốn dung hợp sâu hơn nữa rất khó khăn trong thời gian ngắn, cần phải ngộ đạo khi sử dụng nó, không chỉ cần cảnh giới. Có lẽ ngộ đạo ít ỏi trong lúc sử dụng có thể khiến mức độ dung hợp của Trảm Nguyệt kiếm pháp mới lên đến sáu mươi, bảy mươi phần trăm.

Võ học cũng cần trui rèn.

Vèo!

Cảnh Ngôn lao nhanh tới nơi lúc trước phát hiện Tử Huân Hoa.

Tốc độ của Cảnh Ngôn mau hơn lần đầu tiên vào Tội Ác Hiệp Cốc nhiều, vì hắn đã là cảnh giới Tiên Thiên. Với tu vi hiện tại dù Cảnh Ngôn đụng phải bầy linh thú thất giai vây giết, đừng nói bốn con, hắn có thể nhẹ nhàng ứng đối tám con linh thú thất giai.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực một đường lướt nhanh.

Cảnh Ngôn nhớ trước khi chưa thăng cấp Tiên Thiên bị linh thú bát giai Hỏa Vân Thú truy sát chừng nửa canh giờ mới cắt đuôi được. Tức là với tu vi lúc trước của Cảnh Ngôn dốc hết sức vận chuyển Thiên Không Chi Dực chạy nhanh nửa canh giờ bằng cự ly chỗ hắn phát hiện Tử Huân Hoa.

Với tu vi cảnh giới Tiên Thiên, Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực chỉ trong thời gian ngắn là đến vị trí đó. Dù Cảnh Ngôn không dốc hết sức vận chuyển nguyên khí không tới nửa canh giờ đã đến chỗ Tử Huân Hoa.

Tiên Thiên cảnh vận chuyển Thiên Không Chi Dực mau hơn Nửa Bước Tiên Thiên sử dụng Thiên Không Chi Dực nhiều.

Cảnh Ngôn tính sơ, cảm giác đã đến nơi hắn dần giảm tốc độ, cẩn thận quan sát.

Cảnh Ngôn không chắc linh thú bát giai Hỏa Vân Thú còn ở vị trí cũ không. Nếu Hỏa Vân Thú không có ở đó thì Cảnh Ngôn có thể nhẹ nhàng hái luôn tám gốc Tử Huân Hoa còn lại.

Cá nhân Cảnh Ngôn không cần Tử Huân Hoa, nhưng Tử Huân Hoa là tài liệu cần thiết để phối chế loại dược tề này. Bản thân Cảnh Ngôn đã là cảnh giới Tiên Thiên, hắn không cần sử dụng dược tề này nữa, nhưng hắn có thể điều phối ra lấy đi bán.

Có thể tưởng tượng loại dược tề này sau khi được xác nhận công hiệu sẽ gợi lên cuồng nhiệt thế nào trong võ giả, giá trị của nó tất nhiên đến mức độ kinh người.

Cảnh Ngôn hiện có thẻ vàng hơn hai mươi vạn linh thạch, đối với võ giả bình thường số linh thạch này không ít, nhưng thiếu rất nhiều với hắn.

Cảnh Ngôn từ Nửa Bước Tiên Thiên thăng cấp đến Tiên Thiên cảnh tiêu hao hai mươi hai khối linh thạch cực phẩm, cộng thêm hai, ba vạn linh thạch hiện có. Sau này Cảnh Ngôn tu luyện tiêu hao tài nguyên sẽ là con số thiên văn.

Hai mươi hai khối linh thạch cực phẩm giá gần chín vạn linh thạch bình thường, cộng với số lượng linh thạch bình thường thì mức tiêu hao tới mười vạn linh thạch bình thường,

số lượng bình thường. Đây còn chưa tính phối chế dược tề cần mua các loại linh thảo mất vài ngàn linh thạch bình thường.

Sau này Cảnh Ngôn còn thăng cấp Tiên Thiên trung kỳ, Tiên Thiên hậu kỳ, Tiên Thiên đỉnh, mỗi bước cần có nhiều linh thạch. Nên phối chế một vài dược tề nghịch thiên đem đi bán là con đường tắt kiếm linh thạch mau nhất.

Hỏa Vân Thú chưa rời khỏi vị trí Cảnh Ngôn phát hiện Tử Huân Hoa. Hang ổ của Hỏa Vân Thú ở gần chỗ Tử Huân Hoa, lần đầu tiên Cảnh Ngôn đến đây nó đang nghỉ ngơi trong ổ của mình. Hỏa Vân Thú ngửi mùi nhân loại mới ra khỏi hang ổ rồi tấn công Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lần thứ hai đến gần nơi này.

Hỏa Vân Thú lại ngửi được mùi nhân loại, nó tức giận gầm lên:

- Grào!

Hỏa Vân Thú muốn nghỉ ngơi nhưng nhân loại ba phen bốn lượt xuất hiện tại đây khiến nó rất tức giận.

Lần đầu tiên nhân loại xâm nhập Hỏa Vân Thú không thể giết chết, ăn thịt nhân loại đó làm nó rất khó chịu, đã qua nhiều ngày nhưng cơn tức còn đó. Giờ Hỏa Vân Thú phát hiện lại có nhân loại đến gần lãnh địa của mình.

Hỏa Vân Thú gầm lên vọt ra ngoài, nhanh nhẹn lao tới nguồn mùi vị.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Hưm? Quả nhiên súc sinh tạp mao còn ở đây!

Cảnh Ngôn nghe tiếng rống của Hỏa Vân Thú, hắn vận chuyển nguyên khí nhìn chằm chằm hướng phát ra thanh âm.

Như Cảnh Ngôn đoán, sau khi Hỏa Vân Thú tiếng gầm chỉ vài giây linh thú bát giai toàn thân đỏ rực đã xông vào tầm mắt của hắn, tức là cách hắn chỉ vài trăm thước.

Với tốc độ của Hỏa Vân Thú thì khoảng cách vài trăm thước chỉ chớp mắt là đến trước mặt Cảnh Ngôn ngay.

Cảnh Ngôn nhìn thấy Hỏa Vân Thú, nó cũng thấy hắn. Hỏa Vân Thú còn nhớ Cảnh Ngôn, nó biết mười ngày trước là nhân loại tồi tệ này đến đây quấy nhiễu nó, xoay nó mòng mòng. Nhân loại nhỏ bé này tốc độ rất nhanh, khi đó nó không thể đuổi kịp cái tên khốn chỉ biết chạy trốn.

Hỏa Vân Thú không ngờ nhân loại nhỏ bé chạy trốn nhanh lại có lá gan rất to, dám lại đến địa bàn của nó. Lần này dù thế nào Hỏa Vân Thú cũng sẽ không tha cho nhân loại này, nó phải giết chết, ăn thịt hắn!

Chương 124 - Đánh Chết Hỏa Vân Thú

Cảnh Ngôn nhìn Hỏa Vân Thú chằm chằm, trầm giọng quát:

- Súc sinh lông tạp, chịu chết đi!

- Grào!

Hỏa Vân Thú không nghe hiểu tiếng người nhưng nó không phải mới tiếp xúc với nhân loại một, hai lần, đã nhiều lần nghe mấy chữ ‘súc sinh lông tạp’. Hỏa Vân Thú biết nhân loại nói mấy chữ này là đang mắng nó, nên nó rất tức giận.

Xoẹt!

Hỏa Vân Thú gầm lên hung ác lao vào Cảnh Ngôn, thân hình đỏ rực như lửa cháy.

Năng lượng màu đỏ kinh người quanh quẩn thân thể Hỏa Vân Thú, đặc biệt gần móng vuốt của nó năng lượng đỏ rực càng đậm và rõ ràng hơn.

Những năng lượng lửa đỏ thoạt trông giống ngọn lửa nhưng không phải lửa thật, đó là một loại lực lượng thuộc tính của linh thú. Hỏa Vân Thú là linh thú bát giai, khống chế lực lượng thuộc tính một mức độ nào đó cũng bình thường.

Năng lượng lửa đỏ quanh móng vuốt chớp mắt đến gần Cảnh Ngôn, vầng sáng đỏ ẩn chứa uy năng khủng bố bắn ra bao trùm người hắn. Cảnh Ngôn không chút hốt hoảng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hỏa Vân Thú trước mặt mình, nguyên khí vận chuyển bắn ra ngoài ngăn cản năng lượng đỏ xâm thực.

Lưu Quang kiếm trong tay Cảnh Ngôn bỗng chém ra ngoài:

- Súc sinh lông tạp đến hay lắm, để ta xem ngươi mạnh cỡ nào!

Vầng sáng ngưng tụ từ Trảm Nguyệt kiếm pháp mới tựa vầng trăng khuyết đụng vào móng vuốt của Hỏa Vân Thú.

Lần đầu tiên gặp Hỏa Vân Thú, Cảnh Ngôn suýt chết dưới vuốt của súc sinh này. Bây giờ bước vào Tiên Thiên cảnh, Cảnh Ngôn muốn chém giết một trận với Hỏa Vân Thú.

Đây là lần đầu Cảnh Ngôn ngay mặt đấu với linh thú bát giai, trước kia hắn thăng cấp Tiên Thiên, nhưng lúc đó hắn không có năng lực chiến đấu với linh thú bát giai. Đừng nói linh thú bát giai, dù gặp linh thú thất giai bình thường cũng khó nói cuối cùng là ai giết ai.

Bùm!

Móng vuốt bao bọc năng lượng lửa đỏ vỗ mạnh vào kiếm quang trăng khuyết.

- Grào!

Kiếm quang không bị nhẹ nhàng đánh tan nữa, trong con ngươi đỏ to như chuông đồng của Hỏa Vân Thú lóe tia nghi ngờ, nó không ngờ kiếm quang không bị nó đập nát. Hỏa Vân Thú nhớ mười ngày trước lúc đấu với nhân loại này dù hắn có tốc độ rất nhanh, nhưng đấu cứng thì nhân loại không đánh lại nó. Tại sao thời gian ngắn không gặp lực lượng của nhân loại này tăng lên đến trình độ khủng bố?

Chẳng lẽ không phải cùng một người, chẳng qua bộ dạng gần giống nhau?

Trí tuệ của Hỏa Vân Thú không quá cao, nó không thể phân biệt chính xác hình dáng mỗi nhân loại đã gặp.

Toàn thân Cảnh Ngôn bùng nổ nguyên khí, hắn vung kiếm quang ngày càng mạnh mẽ hơn:

- Chịu chết!

Từng đợt kiếm quang liên tục chém vào người Hỏa Vân Thú.

Phòng ngự của Hỏa Vân Thú rất kinh người, nếu kiếm quang của Cảnh Ngôn chém vào linh thú thất giai chắc chắn để lại vết thương sâu hoắm, nhưng chỉ để lại vết rách nhỏ trên người Hỏa Vân Thú, không chảy vài giọt máu.

Hỏa Vân Thú liên tục gầm gừ:

- Grào grào grào!

Tuy vết thương trên người Hỏa Vân Thú không nặng nhưng lửa giận bùng cháy tận trời.

Nó bị một nhân loại nhỏ bé làm bị thương, đây là sỉ nhục lớn nhất với nó!

Hỏa Vân Thú nổi điên công kích càng lúc càng hung ác. Nhưng công kích của nó không cách nào tạo thành uy hiếp quá lớn cho Cảnh Ngôn, hắn có thể dùng Thiên Không Chi Dực tránh né, hoặc dựa vào nguyên khí đấu cứng. Cảnh Ngôn dễ dàng chà đạp Hỏa Vân Thú.

Đương nhiên Cảnh Ngôn muốn giết Hỏa Vân Thú trong thời gian ngắn cũng rất khó khăn, phòng ngự của nó rất mạnh, tốc độ siêu mau, muốn tìm ra điểm yếu của nó cần có thời gian.

Một người một thú đối chiến gần nửa canh giờ, vết thương trên người Hỏa Vân Thú càng lúc càng nhiều, mỗi vết thương không quá nặng nhưng cộng lại làm nó rất khó chịu. Hỏa Vân Thú đã chảy rất nhiều máu, cứ tiếp tục thế này nó cảm giác sẽ bị kiệt sức chết.

Lửa giận của Hỏa Vân Thú sắp tán đi hết, nó biết nhân loại trước mặt nó không dễ đối phó như mặt ngoài, nó muốn ăn thịt nhân loại rất khó khăn. Nên Hỏa Vân Thú dần đánh trống rút lui, nó không muốn đấu với nhân loại nữa.

Cảnh Ngôn thấy Hỏa Vân Thú giảm tần suất công kích, dần lùi lại, con ngươi co rút quát:

- Muốn đi?

Cảnh Ngôn hơi vận chuyển Thiên Không Chi Dực đuổi theo ngay.

Mười ngày trước khi Cảnh Ngôn còn là Nửa Bước Tiên Thiên thì tốc độ của Hỏa Vân Thú cùng lắm ngang bằng hắn dốc hết sức, giờ hắn đã là cảnh giới Tiên Thiên, bùng nổ tốc độ nhanh hơn Hỏa Vân Thú nhiều. Nên Hỏa Vân Thú không thể nào trốn thoát khi bị Cảnh Ngôn truy sát.

Hỏa Vân Thú nhiều lần muốn chạy nhưng bị Cảnh Ngôn chặn lại, nó sốt ruột liên tục xoay đầu to tức giận trừng hắn:

- Grào!

Cảnh Ngôn nhìn lưng Hỏa Vân Thú, vị trí cỡ bàn tay nhân loại:

- Ha ha, thì ra điểm yếu là một khối xương mềm trên lưng.

Qua thời gian dài thử Cảnh Ngôn đã phát hiện một điểm yếu của Hỏa Vân Thú.

Cảnh Ngôn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, lúc rớt cảnh giới chỉ có tu vi Võ Đạo tứ trọng thiên một mình hắn vào Hắc Thạch sơn mạch, trong thời gian ngắn săn giết nhiều linh thú cấp thấp toàn nhờ khả năng tìm ra điểm yếu linh thú trong thời gian ngắn ngủi.

Hỏa Vân Thú thực lực cường đại, phòng ngự kinh người, muốm tìm điểm yếu của nó hơi rắc rối, nhưng cho Cảnh Ngôn

chút thời gian hắn sẽ tìm ra.

- Chết đi!

Kiếm quang trăng khuyết cực nhanh chém vào lưng Hỏa Vân Thú.

Hỏa Vân Thú cảm giác mình đối mặt nguy hiểm, nó chợt nhận ra nhân loại này hình như đã phát hiện điểm yếu của nó. Hỏa Vân Thú liên tục gầm rống dốc hết sức né công kích tập trung vào chỗ hiểm.

Cảnh Ngôn liên tục vung Lưu Quang kiếm:

- Vô dụng!

Đòn công kích đầu tiên bị tránh đi thì chém ra lần hai, lần thứ ba, tốc độ của Hỏa Vân Thú tuy mau nhưng không thể né hết tất cả.

Trong công kích chợt mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng.

- Hưm? Mức độ dung hợp Trảm Nguyệt kiếm pháp mới lại lên mười phần trăm.

Cảnh Ngôn phát hiện trong lúc đấu với Hỏa Vân Thú liên tục sử dụng Trảm Nguyệt kiếm pháp mới, rèn luyện kiếm pháp bất giác hiểu Trảm Nguyệt kiếm pháp mới càng sâu sắc, mức độ dung hợp từ năm mươi phần trăm tăng lên sáu mươi phần trăm.

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới dung hợp sáu mươi phần trăm lại tăng uy lực mảng lớn.

Phập!

- Grào!

Tiếng rống thê thảm của Hỏa Vân Thú vang vọng hiệp cốc. Nó tuy rằng cường đại, võ giả nhân loại cảnh giới Tiên Thiên

hậu kỳ chưa chắc giết được, cuối cùng nó chết vào tay Cảnh Ngôn chỉ có Tiên Thiên sơ kỳ.

Chương 125 - Hồn Tinh Màu Đỏ

Liên tục mấy kiếm quang đâm vào phần xương mềm của Hỏa Vân Thú, nó hét thảm, thân hình đỏ khổng lồ ngã xuống đất phát ra tiếng rầm thật lớn.

Cảnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, chém giết linh thú bát giai đối với hắn bây giờ không dễ dàng. May mắn có võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực, nếu không dù Cảnh Ngôn thăng cấp Tiên Thiên cũng rất khó đánh chết linh thú bát giai Hỏa Vân Thú.

Cảnh Ngôn cảm thấy võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực thật mạnh, may mắn lúc trước Thiên Thủy nhắc nhở hắn chọn Thiên Không Chi Dực. Loại võ học này hữu dụng hơn võ học thượng phẩm hay thậm chí là võ học cực phẩm.

Chợt con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Hưm? Hồn … hồn tinh?

Cảnh Ngôn thấy một viên hồn tinh chậm rãi bay lên từ thân thể Hỏa Vân Thú đã chết. Hồn tinh to cỡ nắm tay tỏa màu đỏ thắm, từng lũ năng lượng dao động lấy hồn tinh làm trung tâm khuếch tán không gian xung quanh.

Cảnh Ngôn không dám tin vào mắt mình, hắn không ngờ sẽ đột nhiên có được hồn tinh:

- Ha ha ha! Vận may của ta tốt quá!

Đấy là hồn tinh!

Còn là hồn tinh sinh ra trên người linh thú cao cấp.

Xác suất hồn tinh xuất hiện cỡ một phần vạn, nghĩa là bình thường phải giết một vạn con linh thú mới được một viên hồn tinh, rất khó kiếm.

Cảnh Ngôn đi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm gần một tháng, hắn giết linh thú cộng lại chưa đầy trăm con. Hắn giết một ít linh thú sau đó được một viên hồn tinh vô cùng quý giá trên người linh thú bát giai Hỏa Vân Thú, vận may chỉ có thể hình dung bằng từ nghịch thiên.

Cảnh Ngôn cười một tiếng, nhanh nhẹn cất đi hồn tinh. Cảnh Ngôn cảm ứng năng lượng ẩn chứa trong hồn tinh, chắc là một viên hồn tinh cao cấp, hơn xa hồn tinh cấp thấp hắn chiếm được trong người Phong Ảnh Lang ở Hắc Thạch sơn mạch.

Cảnh Ngôn không kiềm được kích động.

Có viên hồn tinh này Cảnh Ngôn có thể trùng kích cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, thậm chí là Tiên Thiên hậu kỳ trong thời gian ngắn.

Cảnh Ngôn cảm thấy nếu hắn có thực lực Tiên Thiên đỉnh thì có lẽ sẽ đấu cứng với Cảnh gia chủ Đạo Linh được.

Khi đó Cảnh Ngôn sẽ chính thức báo thù!

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm nghị:

- Không lâu nữa!

Cảnh Ngôn đã dùng một viên hồn tinh cấp thấp, hắn biết sử dụng hồn tinh tu luyện thì tốc độ kinh khủng cỡ nào.

Cảnh Ngôn nhanh chóng hái tám gốc Tử Huân Hoa mọc trong khu vực này cất vào tu di giới chỉ.

Cảnh Ngôn lẩm bẩm:

- Ta điều chiết ra loại dược tề này nên bán với giá bao nhiêu?

Phối chế dược tề này cần các loại linh thảo, trừ Tử Huân Hoa ra tổng cộng cần hai ngàn khối linh thạch.

Giá thành không cao, sau khi phối chế ra dược tề đem đi bán hay đấu giá thì giá trị sẽ lên gấp mười lần, đây là con số bảo thủ.

Tại sao?

Vì nó là dược tề phụ trợ võ giả cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên.

Mỗi thế lực gia tộc Đông Lâm thành làm ví dụ, có gia tộc nào không hy vọng trong gia tộc của mình xuất hiện càng nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên? Cảnh giới Tiên Thiên là sức chiến đấu mạnh nhất trong gia tộc, nếu có quá ít võ giả cảnh giới Tiên Thiên thì gia tộc này có nhiều võ giả tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên cũng không thể nào trở thành gia tộc lớn, đừng mơ đứng vững gót chân trong một thành phố.

Võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên không chịu nổi một kích trước mặt võ giả cảnh giới Tiên Thiên. Dù mười mấy võ giả cảnh giới cửu trọng thiên liên hợp lại tấn công một cường giả Tiên Thiên, cuối cùng bị diệt từng phần rất có thể là phe võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên.

Trên thế giới này cũng có người giống như Cảnh Ngôn ở cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên có thể đấu cứng với võ giả cảnh giới Tiên Thiên, nhưng rất ít ỏi, nếu không hắn đã chẳng được gọi là biến thái, quái thai.

Có thể tưởng tượng cao tầng các gia tộc khi xác định dược tề do Cảnh Ngôn phối chế có hiệu quả khủng bố kinh người đó, bọn họ sẽ không tiếc mọi giá giành giật dược tề.

Trong gia tộc thêm một võ giả cảnh giới Tiên Thiên thì thực lực tổng thể sẽ tăng lên mảng lớn.

Trong Đông Lâm thành, một gia tộc nhỏ có một võ giả cảnh giới Tiên Thiên tọa trấn thì miễn cưỡng đứng vững gót chân, nếu có hai võ giả cảnh giới Tiên Thiên tọa trấn, gia tộc nhỏ này sẽ có địa vị không thấp trong thành phố.

Gia tộc của ngươi không giành lấy dược tề thì gia tộc đối thủ sẽ chiếm được dược tề bị người buông tay, gia tộc đối thủ có được dược tề có thể trong thời gian ngắn tạo ra một cường giả Tiên Thiên. Nếu ngươi tranh giành thì xác suất đối thủ có được dược tề sẽ giảm thấp.

Đám cao tầng gia tộc hiểu rõ đạo lý đó.

Cảnh Ngôn sung sướng cất tám gốc Tử Huân Hoa vào, cũng thu luôn xác Hỏa Vân Thú. Sau khi xác định khoảnh đất này không có tài nguyên đáng giá nào khác, Cảnh Ngôn chuẩn bị rời khỏi Tội Ác Hiệp Cốc.

Thùng!

Thùng thùng thùng!

Cảnh Ngôn đang định đi chợt từ sâu trong hiệp cốc truyền ra chấn động kinh người, còn có tiếng vang khủng bố.

Thanh âm dao động tần suất càng lúc càng cao, mỗi lần thanh âm vang lên là Cảnh Ngôn cảm giác nó càng gần mình hơn.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt, hồi hộp nhìn hướng phát ra thanh âm:

- Cái quỷ gì?

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, lần này Cảnh Ngôn cảm giác thanh âm cách mình rất gần, cỡ ngàn thước. Cảnh Ngôn thấy sương trắng thay đổi, vốn sau khi hắn và Hỏa Vân Thú kết thúc chém giết thì sương mù lại bủa giăng, bây giờ sương mù sôi trào kỳ lạ.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Tốc độ thật nhanh, chẳng lẽ là linh thú mạnh nào xuất hiện?

Vèo!

Cảnh Ngôn không chút do dự vận chuyển Thiên Không Chi Dực lao nhanh đi cửa hiệp cốc.

Mặc kệ thanh âm kia phát ra từ thứ gì thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không thể đối kháng lại, hắn biết rõ điều đó. Không nhìn thấy bằng mắt, chỉ qua chấn động truyền từ không khí Cảnh Ngôn đã biết thứ phát ra tiếng vang lớn không phải một con Hỏa Vân Thú bát giai làm được. Cảnh Ngôn cảm thấy thứ kia ít nhất là linh thú cửu giai, hay là quái vật đáng sợ vượt qua cửu giai.

Nếu Cảnh Ngôn tiếp tục ở lại tại chỗ chẳng khác nào tự tìm chết.

Đùng!

Đùng đùng đùng!

Tiếng động lớn như giòi trên chân bám sát.

Cảnh Ngôn nét mặt sa sầm nói:

- Chết tiệt, đây rốt cuộc là cái gì mà tốc độ mau đến thế?

Hân hoan vì giết Hỏa Vân Thú được đến hồn tinh màu đỏ, tám gốc Tử Huân Hoa lúc này biến mất.

Cảnh Ngôn đã vận chuyển Thiên Không Chi Dực đến cực hạn vẫn nghe thấy thanh âm càng đến gần hơn, tức là thứ phát ra thanh âm mau hơn hắn dốc hết sức thi triển Thiên Không Chi Dực.

Chương 126 - Nữ Võ Giả

- Ta chạy!

Cảnh Ngôn cảm giác áp lực đáng sợ truyền đến từ sau lưng, thúc giục nguyên khí trong vụ tuyền, kinh mạch Võ Đạo đến cực hạn.

Phụt!

Chợt một luồng sóng khí từ đằng sau quét tới, sương trắng bị sóng khí đáng sợ vẹt ra ngàn thước. Nghĩa là trong phạm vi ngàn thước không có sương trắng, mắt thường thấy rõ cảnh vật.

Cảnh Ngôn vụt xoay người thúc giục một đoàn nguyên khí bảo vệ trước mặt, chặn sóng khí đáng sợ ập đến từ phía sau cách mình một thước.

Cảnh Ngôn ngây người:

- Đây là …

Một linh thú màu đen to như ngọn núi đáng sợ đập vào mắt Cảnh Ngôn.

Linh thú siêu khổng lồ không ngừng huơ hại tay đen thui như đang vỗ đập thứ gì trong không trung.

Cảnh Ngôn bản năng hít sâu, nhìn trân trân:

- Phù.

Con Hỏa Vân Thú Cảnh Ngôn đã giết thật nhỏ xinh khi so với linh thú này.

Bùm!

Cảnh Ngôn thấy linh thú khổng lồ huơ tay vỗ không trung, trong không trung sinh ra lực lượng cường đại khó tin đánh bật lại bàn tay nó.

Cảnh Ngôn lại ngây người:

- Chuyện gì xảy ra?

Rất nhanh Cảnh Ngôn phát hiện trước mặt linh thú khổng lồ có một bóng người lơ lửng, một nữ nhân mặc váy dài màu lam.

- A? Là võ giả?

Một nữ nhân đang đánh nhau với linh thú siêu đáng sợ.

Cảnh Ngôn không chắc đẳng cấp của linh thú này là gì nhưng hắn dám khẳng định ít nhất là cửu giai.

Không!

Có lẽ không phải linh thú cửu giai, khả năng lớn nhất là vượt qua cửu giai.

Cảnh Ngôn cảm giác linh thú chỉ thở một hơi đã khiến hắn cách xa ngàn thước cảm giác cực kỳ nguy hiểm. Nhưng có nữ võ giả đấu cứng với nó, suy ra thực lực của nàng mạnh cỡ nào?

Bùm!

Rầm!

Nữ võ giả ở trong không trung vừa kịch chiến với linh thú khổng lồ vừa bay ngược ra sau.

Lúc này Cảnh Ngôn mới hiểu tiếng vang lớn đã nghe được là nữ võ giả và linh thú khổng lồ đánh nhau tạo ra. Hiển nhiên nữ võ giả vừa đánh với linh thú vừa lùi hướng cửa cốc Tội Ác Hiệp Cốc, nên Cảnh Ngôn cảm giác bị cái gì đuổi theo.

Một người một linh thú tốc độ siêu nhanh, chớp mắt cách Cảnh Ngôn năm trăm thước.

Nữ võ giả mặc váy dài màu lam sắc bén liếc hướng Cảnh Ngôn, mắt lóe tia sáng kinh ngạc, hình như nàng không ngờ nơi này sẽ có võ giả nhân loại trẻ tuổi.

Nữ võ giả chỉ liếc Cảnh Ngôn một cái rồi đặt chú ý vào linh thú khổng lồ, cao giọng quát:

- Chạy nhanh!

Hiển nhiên nàng đang nói với Cảnh Ngôn.

Không cần nữ võ giả nhắc nhở, trước khi nàng lên tiếng Cảnh Ngôn đã co giò vận chuyển Thiên Không Chi Dực chạy trối chết.

Nữ võ giả có thể chém giết với linh thú khổng lồ, Cảnh Ngôn thì không có bản lĩnh đó. Cảnh Ngôn cảm thấy hắn không đỡ nổi một bàn tay của linh thú, nếu bị nó tát trúng, hắn phỏng chừng mình sẽ bị đập chết.

Linh thú khổng lồ càng lúc càng đến gần chỗ Cảnh Ngôn đứng, hắn không cho rằng đơn giản núp sau tảng đá to là qua mắt được linh thú khổng lồ.

Linh thú này tuy to cồng kềnh nhưng không có nghĩa là thị lực, khứu giác của nó kém, nếu không nó đã chẳng thể mỗi lần đều tấn công chính xác vào nữ võ giả mặc váy dài màu lam.

Lòng Cảnh Ngôn tràn đầy bất đắc dĩ:

- Chết tiệt, xui quá!

Linh thú khổng lồ này chắc chắn ẩn náu sâu hơn trong Tội Ác Hiệp Cốc.

Cảnh Ngôn vốn lấy được Tử Huân Hoa định theo kế hoạch rời khỏi Tội Ác Hiệp Cốc, không nên trêu chọc đến linh thú

mạnh như vậy. Không ngờ gặp phải nó, nữ võ giả chém giết linh thú đáng sợ còn dụ nó ra khỏi khu vực sâu trong Tội Ác Hiệp Cốc.

Đối với Cảnh Ngôn là tai bay vạ gió.

Vèo!

Cảnh Ngôn động ý niệm chạy nhanh như bay, khóe mắt thấy nữ võ giả mặc váy lam dường như tâm tình khá tốt đổi hướng giữa không trung. Dường như nữ võ giả muốn dụ linh thú khổng lồ vòng lại sâu trong Tội Ác Hiệp Cốc.

Ban đầu là nữ võ giả dụ linh thú khổng lồ chạy đến cửa cốc Tội Ác Hiệp Cốc, giờ bỗng đổi hướng hiển nhiên vì Cảnh Ngôn. Có lẽ nữ võ giả không muốn thấy người vô tội như Cảnh Ngôn chết dưới chưởng của linh thú khổng lồ.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Coi như nàng có chút lương tâm.

Cảnh Ngôn nhìn nữ võ giả dụ linh thú khổng lồ về lối cũ thì hơi yên lòng.

Nhưng chỉ được giây lại, Cảnh Ngôn lại căng thẳng thần kinh:

- Chết tiệt, tình huống gì đây?

Vì Cảnh Ngôn trông thấy linh thú khổng lồ người đen thui xông hướng mình.

Đúng vậy, súc sinh khốn kiếp này mặc kệ nữ võ giả váy lam bay trên cao, nó lao hướng Cảnh Ngôn, va đụng lung tụng, thậm chí đụng sập một ngọn núi nhỏ vướng víu.

Cảnh Ngôn trợn to mắt, cả người căng cứng chửi um lên:

- Bà nội nó ngươi tìm lầm ngươi! Chết tiệt!

Cảnh Ngôn đã dốc hết tốc độ nhưng linh thú khổng lồ vẫn nhanh chóng đến gần hắn.

Lúc trước nữ võ giả vừa đánh với linh thú vừa thụt lùi gần như bắt kịp Cảnh Ngôn đi nhanh nhất, giờ linh thú khổng lồ màu đen xông thẳng vào hắn, trực tiếp đuổi theo hắn, làm sao hắn có thể chạy nhanh hơn nó?

Cảnh Ngôn xanh mặt:

- Súc sinh chết tiệt thấy gia gia dễ ăn hiếp lắm sao?

Cảnh Ngôn xoay người, dừng lại. Vì dù Cảnh Ngôn có cố gắng chạy trốn cùng lắm một giây sẽ bị linh thú khổng lồ đuổi kịp, chẳng bằng ngừng lại đón đỡ công kích của nó.

Súc sinh chết tiệt này vốn đánh nhau túi bụi với nữ võ giả, nó đột nhiên dời mục tiêu công kích sang hắn chắc vì cho rằng nữ võ giả không dễ đối phó, chọn hắn dễ ăn hơn.

Nữ võ giả mặc váy lam không ngờ linh thú khổng lồ đột nhiên bỏ lại mình đuổi theo Cảnh Ngôn, nên khi nàng lại rượt nó thì nó đã cách hắn gần trăm thước.

Nữ võ giả mặc váy lam sốt ruột hét to với Cảnh Ngôn:

- Đần độn, chạy nhanh đi!

Cảnh Ngôn rất muốn đáp trả một câu:

- Lão tử chạy được sao!?

Nhưng lúc này Cảnh Ngôn không có sức lực đáp lại nàng.

Vèo xoẹt!

Linh thú khổng lồ như ngọn núi to lao vào Cảnh Ngôn, giơ tay lên hung ác đập xuống.

Cảnh Ngôn thấy rõ vầng sáng vàng đất bao bàn tay linh thú khổng lồ, vầng sáng toát ra uy năng khủng bố mênh mông như

biển khói, khó thể ngăn cản. Cảnh Ngôn bản năng kích phát Trảm Nguyệt kiếm pháp mới quét mạnh vào bàn tay linh thú.

Bùm!

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới ngưng tụ kiếm quang như miếng đậu hủ đập vào nham thạch, trong khoảnh khắc tan vỡ nát bấy.

Bàn tay đen khổng lồ tạm dừng trên không trung rồi lại nhanh kinh người chụp xuống Cảnh Ngôn.

Chương 127 - Nhan Sắc Khuynh Thành

Trong bão tố đáng sợ ẩn chứa uy áp kinh người tàn phá không gian xung quanh.

Có thể thấy nhiều nham thạch bốn phía bị bàn tay to đen bao bọc vầng sáng vàng đất đụng nhẹ, từng khối nham thạch cứng rắn bỗng chốc thành bột phấn.

Cảnh Ngôn dưới bàn tay to đen chịu đựng áp lực khó thể tưởng tượng.

Cảnh Ngôn cảm giác như cả bầu trời sụp xuống, trời đập xuống đầu hắn.

Nguyên khí chuyển động quanh người bảo vệ Cảnh Ngôn, chịu đựng áp lực siêu khủng bố. Những nguyên khí bị áp súc đến cực hạn khiến nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo khó chuyển động.

Cảnh Ngôn cắn chặt răng thầm quát:

- Thiên Không Chi Dực!

Vụ tuyền trong bụng chịu đè ép nặng nề vẫn cố gắng xoay nhanh, nguyên khí chảy khắp kinh mạch Võ Đạo toàn thân Cảnh Ngôn. Hắn thi triển Thiên Không Chi Dực miễn cưỡng thoát khỏi phạm vi bàn tay to đen bao phủ.

Tuy không bị đánh trúng trực tiếp nhưng bàn tay do dấy lên sóng khí khủng bố hất bay Cảnh Ngôn ra ngoài, trước mắt hắn tối sầm, ngực nghẹt thở sắp xỉu. Nhưng Cảnh Ngôn biết lúc này mình tuyệt đối không thể mất ý thức, nếu mất nguyên khí

bảo vệ thân thể, bão năng lượng tàn phá bốn phía sẽ đè ép cơ thể hắn thành bụi. Cảnh Ngôn không cho rằng thân xác mình cứng hơn nham thạch.

Nữ võ giả mặc váy lam thấy bàn tay to của linh thú bao phủ người Cảnh Ngôn thì thầm thở dài. Nàng không mong thấy võ giả trẻ tuổi vô tội này chết, nhưng đã không kịp cứu viện, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra.

Khi nữ võ giả mặc váy lam cho rằng Cảnh Ngôn chết chắc thì bóng xanh trốn khỏi bàn tay đen.

Trong đôi mắt xinh đẹp lóe tia sáng khác lạ.

Võ giả trẻ tuổi này thân pháp rất nhanh.

Nữ võ giả mặc váy lam kịch chiến với linh thú khổng lồ mấy canh giờ nên biết sự đáng sợ của nó, tốc độ công kích mau cỡ nào. Võ giả trẻ tuổi trốn thoát khỏi bàn tay linh thú khổng lồ công kích, thân pháp nhanh nhẹn thật kinh người.

Nữ võ giả mặc váy lam quét nhanh qua Cảnh Ngôn, rống to:

- Nghiệt súc, chịu chết đi!

Mắt nữ võ giả mặc váy lam bắn ra tia sáng lạnh, tay ngọc cầm trường kiếm màu vàng. Kiếm quang vàng rực chói mắt quét qua, xuyên qua không gian chém xuống cỗ linh thú khổng lồ.

Linh thú khổng lồ, thân hình màu đen siêu to rung mạnh khi kiếm quang vàng chém trúng cổ nó, há mồm phát ra tiếng hú thê lương:

- Oa!

Cảnh Ngôn thở hồng hộc đáp xuống một bên, nhìn chằm chằm linh thú đen khổng lồ như ngọn núi cao, Lưu Quang

kiếm lấp lóe kiếm quang màu đen chuẩn bị tùy thời lại né tránh.

Linh thú đen khổng lồ không tiếp tục công kích Cảnh Ngôn, nó lại tập trung chú ý vào nữ võ giả.

Linh thú đen khổng lồ phát ra tiếng rống thê lương, hung tợn xoay người giơ hai tay tấn công nữ võ giả mặc váy lam.

Cảnh Ngôn nhìn đăm đăm:

- Hưm?

Từ lúc Cảnh Ngôn nghe tiếng đánh nhau của nữ võ giả mặc váy lam và linh thú to đen thì hắn chưa từng nghe nó phát ra thanh âm, giờ nó rú lên đau đớn.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Bị thương sao?

Cảnh Ngôn lập tức xác định linh thú to đen bị thương, vì hắn cảm giác rõ ràng hơi thở của nó yếu hơn trước nhiều. Hiển nhiên một kích vừa rồi của nữ võ giả mặc váy lam chém trúng chỗ hiểm của linh thú to đen.

Trên thế giới này hầu hết linh thú đều có chỗ hiểm, điểm yếu trí mạng trên người. Đánh trúng chỗ hiểm thì giết linh thú dễ dàng hơn nhiều.

Đòn công kích của nữ võ giả mặc váy lam sắc bén hơn:

- Nghiệt súc, còn chưa chịu chết!

Kiếm quang màu vàng nhuộm cả bầu trời thành sắc vàng.

Trước khi linh thú to đen bị thương, nữ võ giả mặc váy lam đánh ngang tay với nó. Giờ linh thú to đen bị chém trúng chỗ hiểm, hơi thở yếu dần, nó không đánh lại nữ võ giả nữa.

Tiếng hú của linh thú to đen càng lúc càng dồn dập, thanh âm sắc nhọn hơn:

- Oa!

Dường như linh thú to đen muốn chạy trốn nhưng nữ võ giả mặc váy lam sẽ không cho nó cơ hội đó. Mỗi lần linh thú to đen định thừa dịp trốn là nữ võ giả sẽ chặn đường nó ngay.

Dần dà linh thú to đen kiệt quệ, điểm yếu cần cổ bị nữ võ giả mặc váy lam chém trúng nhiều lần hơn.

Phập!

Rầm rầm!

Cuối cùng linh thú to đen lảo đảo té ngã.

Khi thân hình cao lớn ngã xuống, mặt đất rung bần bật, Tội Ác Hiệp Cốc như sắp sụp.

Cảnh Ngôn lắc người đến trước linh thú to đen. Cảnh Ngôn chưa từng thấy loại linh thú này, thân hình của nó cao trăm thước, hai chân, tay, da lông toàn thân ngăm đen, lông hơi ngắn, mỗi sợi lông đen như thanh kiếm bén.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Quá lớn, tu di giới chỉ của ta không chứa được.

Xác con linh thú này có giá trị rất kinh người.

Vèo!

Nữ võ giả mặc váy lam đáp xuống cạnh xác linh thú to đen.

Cảnh Ngôn thật tự nhiên nhìn sang, sau đó ngây người.

Nhan sắc nữ võ giả mặc váy lam xinh đẹp tuyệt trần.

Lúc trước Cảnh Ngôn không có cơ hội nhìn kỹ, giờ nữ võ giả mặc váy lam đứng cách hắn vài thước nên thấy rõ mặt nàng.

Nhan sắc của nữ võ giả mặc váy lam so sánh khuôn mặt hay dáng người đều hơn chủ quản Hiệp Hội Cực Hạn Đối

Chiến Đông Lâm thành Nhiễm Kỳ một bậc.

Trong Đông Lâm thành, nhiều võ giả gọi Nhiễm Kỳ là mỹ nhân số một Đông Lâm thành. Nữ võ giả mặc váy lam về nhan sắc cao hơn Nhiễm Kỳ một bậc là biết xinh đẹp khiến người ngất ngây cỡ nào.

Cảnh Ngôn nhìn nàng chỉ hơi ngây người một lúc rất nhanh tỉnh táo lại, trong lòng hắn đang rất bực mình. Cảnh Ngôn không quên mới rồi suýt chết vào tay linh thú to đen, nếu không nhờ phút cuối hắn giữ bình tĩnh thi triển Thiên Không Chi Dực thoát khỏi công kích của linh thú trong đường tơ kẽ tóc, lúc này hắn đã bị đập dẹp lép.

Cảnh Ngôn cho rằng hắn bị linh thú to đen tấn công là lỗi tại nữ võ giả mặc váy lam đã dụ nó ra khỏi Tội Ác Hiệp Cốc sâu thẳm.

Cảnh Ngôn ôm cục tức nhưng không dám trách móc gì đối phương, hắn thấy tận mắt nữ võ giả mặc váy lam giết linh thú to đen, thực lực như thế muốn giết hắn chỉ cần một nhát kiếm, không phải chém thêm nhát thứ hai. Cảnh Ngôn không dại gì chọc vào tồn tại thực lực mạnh như thế.

Nữ nhân càng xinh đẹp càng nguy hiểm, nhỡ mồm một cái thì hậu quả khó nói.

Nên Cảnh Ngôn im lặng đứng một bên giả ngu.

Chương 128 - Đây Là Trứng Gì

Nữ võ giả mặc váy lam nhướng mày liễu, vì khi Cảnh Ngôn thấy mặt nàng chỉ ngây người thoáng chốc, nghĩa là võ giả trẻ tuổi này có năng lực tự kiểm soát rất cứng cỏi, định lực mạnh mẽ hơn một số võ giả lớn tuổi.

Nữ võ giả mặc váy lam phá vỡ im lặng, lên tiếng trước:

- Loại linh thú này tên Kim Loan Thủ Vệ.

Cảnh Ngôn gật gù:

- À.

Cảnh Ngôn không biết Kim Loan Thủ Vệ là loài linh thú gì nhưng điều đó không quan trọng, giờ cần bàn rõ là chia tài nguyên trên người linh thú này thế nào. Nếu chỉ là linh thú bình thường, dù là linh thú bát giai thì Cảnh Ngôn sẽ không để bụng, nhưng con linh thú này rõ ràng vượt qua linh thú cửu giai.

Một đống tiền ngay trước mặt, không thò tay ra thì là đồ ngốc.

Nữ võ giả mặc váy lam nhìn Cảnh Ngôn, nhíu mày nói tiếp:

- Ta tên Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn đáp lại:

- A, ta tên Cảnh Ngôn.

Nghe Cảnh Ngôn trả lời, hai chân mày xinh đẹp của Bạch Tuyết lại nhíu, vì võ giả trẻ tuổi này hình như không có ấn tượng với tên cúa nàng, xem ra không phải võ giả Đoan Dương thành. Nếu là võ giả của Đoan Dương thành ít nhiều gì đã nghe nói qua tên của nàng mới đúng.

Bạch Tuyết tiếp tục bảo:

- Kim Loan Thủ Vệ là một loài linh thú hay có ở gần hang ổ thần thú Kim Loan. Loài linh thú này tồn tại vì bảo vệ hang ổ của thần thú Kim Loan. Có điều Kim Loan Thủ Vệ tuy là linh thú nhưng hơn xa linh thú cửu giai bình thường, trong người nó có huyết mạch thần thú nên xem như nửa thần thú, ở giữa linh thú và thần thú.

Cảnh Ngôn gật gù cảm thán thực lực của Kim Loan Thủ Vệ:

- Ừm, hèn gì con này mạnh đến thế, một bàn tay suýt đập chết ta, may mắn ta trốn nhanh.

Cảnh Ngôn cho rằng nữ võ giả tên Bạch Tuyết nói thật. Về may mắn ta trốn, Cảnh Ngôn có biết đó là loài thần thú cực kỳ mạnh, số lượng thưa thớt, hiếm thấy trên đại lục. Tính cách của thần thú Kim Loan dịu ngoan, bình thường không công kích nhân loại trừ phi nhân loại chọc giận nó thì nó mới tấn công.

Bạch Tuyết nói Kim Loan Thủ Vệ xuất hiện gần hang ổ Kim Loan tức là sâu trong Tội Ác Hiệp Cốc có Kim Loan.

Hang ổ Kim Loan là chỗ rất tốt, trường đao võ giả thèm nhỏ dãi.

Cảnh Ngôn nhìn sang Bạch Tuyết.

Kim Loan Thủ Vệ này bị Bạch Tuyết dụ ra khỏi Tội Ác Hiệp Cốc sâu thẳm, xem lúc ấy Kim Loan Thủ Vệ rượt theo nàng thì phỏng chừng nàng đã vào hang ổ Kim Loan. Nếu

không thì Kim Loan Thủ Vệ có trách nhiệm bảo vệ hang ổ Kim Loan sẽ không rượt theo Bạch Tuyết lâu như vậy.

Bạch Tuyết đã lấy đi thứ tốt gì trong hang ổ Kim Loan?

Hang ổ Kim Loan là kho báu lớn, bên trong có nhiều tài nguyên các loại, tùy tiện lấy một, hai thứ ở trong đó đủ khiến người đỏ mắt.

Bạch Tuyết không phủ định công lao của Cảnh Ngôn:

- Thực lực của ngươi không sai, ta có thể chém giết Kim Loan Thủ Vệ cũng có công của ngươi.

Lúc nãy Bạch Tuyết và Kim Loan Thủ Vệ đánh túi bụi nhưng thật ra nàng ở thế yếu, tại sao?

Vì Bạch Tuyết mặc dù mạnh nhưng nguyên khí có giới hạn, nếu đánh lâu nàng không thể nào giữ trạng thái cao nhất mãi, nếu không vì vậy Bạch Tuyết đã chẳng một lòng chạy đến lối ra Tội Ác Hiệp Cốc.

Cảnh Ngôn ra tay thành công hấp dẫn Kim Loan Thủ Vệ chú ý, khiến nó lộ ra điểm yếu. Bạch Tuyết thừa dịp đó bị thương nặng Kim Loan Thủ Vệ rồi giết nó từ từ.

Có thể nói nếu Cảnh Ngôn không xuất hiện Bạch Tuyết khó giết Kim Loan Thủ Vệ, có lẽ nàng thành công chạy trốn nhưng khó khẳng định có bị thương không.

Nghe Bạch Tuyết nói làm Cảnh Ngôn mát dạ, xem ra nữ võ giả xinh đẹp khiến người nghẹt thở này không định xóa bỏ công lao của hắn. Vậy thì dễ nói, tiếp theo là lúc hai người chia tài nguyên trên người Kim Loan Thủ Vệ.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nhìn Bạch Tuyết.

Nhưng trước khi Cảnh Ngôn lên tiếng Bạch Tuyết nói thêm:

- Ta cần dùng Kim Loan Thủ Vệ, nên sẽ thu nó.

Nói rồi Bạch Tuyết vung tay, một nguyên khí dâng lên bao phủ xác Kim Loan Thủ Vệ. Thân hình to lớn của linh thú biến mất trước mặt Cảnh Ngôn, hiển nhiên đã bị Bạch Tuyết thu lấy.

Tu di giới chỉ của Cảnh Ngôn không chứa nổi xác Kim Loan Thủ Vệ khổng lồ, nhưng Bạch Tuyết có tu di giới chỉ cao cấp hơn, nàng nhẹ nhàng thu xác Kim Loan Thủ Vệ.

Vậy là sao? Tổ cha nó, làm vậy là thế nào? Lão tử mạo hiểm mạng sống cuối cùng không lấy được chút lợi gì?

Cảnh Ngôn nhìn Bạch Tuyết, rất muốn chất vấn nhưng ngẫm lại thực lực của nàng, cảm thấy thôi bỏ đi, coi như hắn xui.

Bạch Tuyết thu xác Kim Loan Thủ Vệ xong thấy biểu tình của Cảnh Ngôn, nàng bĩu môi nói:

- Cảnh Ngôn, ta là thành chủ Đoan Dương thành, nếu ngươi có gì cần ta hỗ trợ cứ đến tìm ta.

Đây xem như một lời hứa, không phải ai cũng được lời hứa của Đoan Dương thành chủ.

Đoan Dương thành chủ?

Hưm?

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng nhìn Bạch Tuyết, hắn không ngờ nàng là thành chủ của Đoan Dương thành.

Cảnh Ngôn nhíu chặt mày, thành chủ của Đoan Dương thành chứ không phải thành chủ Đông Lâm thành, sau khi rời khỏi Nguyệt Hoa Sâm Lâm hắn sẽ trở về Đông Lâm thành, hình như không có chuyện gì cần thành chủ Đoan Dương thành hỗ trợ.

Bạch Tuyết đảo tròng mắt chợt nhớ cái gì, vươn tay ngọc ra:

- Còn có cái này tặng cho ngươi.

Một quả trứng to màu trắng xuất hiện trước mặt Cảnh Ngôn.

Đây thật sự là một quả trứng, to cỡ một thước, một người không ôm hết.

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt bản năng hỏi:

- Đây là trứng gì?

Bạch Tuyết nhẹ phẩy tay đẩy trứng to đến trước mặt Cảnh Ngôn:

- Ta cũng không rõ ràng, ta mang ra từ trong hang ổ Kim Loan. Kim Loan rất thích góp nhặt các loại trứng, rất có thể quả trứng này là trứng linh thú bình thường hoặc trứng của thần thú cường đại nào. Tốt lắm, giờ nó thuộc về ngươi, tùy ngươi thích làm gì thì làm.

Thật sự đi vào hang ổ Kim Loan? Thần thú Kim Loan vắng nhà sao?

Nếu thần thú Kim Loan ở trong hang ổ Cảnh Ngôn cho rằng Bạch Tuyết không thể nào sống trở ra. Đúng là tính tình Kim Loan dịu ngoan, nhưng nếu có nhân loại vào hang ổ của nó trộm đồ mà nó bỏ qua cho thì không phải thần thú nữa mà là ngu thú.

Cảnh Ngôn nhìn quả trứng to màu trắng, không biết nên nói cái gì, nhưng vẫn vươn tay nhận lấy.

Lỡ trứng to này là của thần thú nào đó thì sao? Sẽ vô cùng quý giá. Nếu ấp trứng ra, bên trong đúng là thần thú thì giá trị cao ngất ngưỡng.

Cảnh Ngôn nhìn kỹ trứng to rồi cất vào tu di giới chỉ của mình.

Bạch Tuyết bỏ lại một câu:

- Được rồi, Cảnh Ngôn, ta phải đi. Nếu ngươi có chuyện gì cần ta hỗ trợ hãy đến phủ thành chủ Đoan Dương thành tìm ta.

Bạch Tuyết lắc nhẹ người bay đi trước ánh mắt chăm chú của Cảnh Ngôn.

Đúng là, là bay.

Bạch Tuyết là võ giả Đạo Linh cảnh siêu mạnh.

Võ giả Đạo Linh cảnh có thể khiến nguyên khí trợ giúp bay lượn trong thời gian ngắn, đó là vì sao tốc độ của cường giả Đạo Linh cảnh đến mức độ khủng bố.

Chương 129 - Hơi Thở Hoang Tàn

Võ giả dưới Đạo Linh cảnh, dù là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, bàn về tốc độ bùng nổ chưa chắc nhanh hơn Cảnh Ngôn dốc hết sức thi triển Thiên Không Chi Dực. Nhưng nếu võ giả bước vào Đạo Linh cảnh thì có thể bay một mức nào đó, bùng nổ tốc độ khủng bố hơn Cảnh Ngôn nhiều.

Cảnh Ngôn từng vào Thần Phong học viện, gặp cường giả Đạo Linh cảnh cũng nhiều lần. Cảnh Ngôn chính mắt xem cường giả Đạo Linh cảnh đánh nhau, nên hắn mới phán đoán thành chủ Đoan Dương thành Bạch Tuyết chém giết với Kim Loan Thủ Vệ có thực lực khá mạnh trong giới võ giả Đạo Linh cảnh.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút thầm nghĩ:

- Đạo Linh cảnh, sau này ta cũng sẽ bước vào Đạo Linh cảnh!

Vèo!

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực vọt đi nhanh như tia chớp.

Lúc vào thì chậm chạp, khi về nhanh hơn nhiều, chưa đầy một ngày Cảnh Ngôn đã ra khỏi Tội Ác Hiệp Cốc. Dọc đường gặp chút linh thú nhưng Cảnh Ngôn không quan tâm, linh thú bình thường thấy hắn không thể đuổi kịp tốc độ chạy như bay của hắn, không thể gây nguy hiểm.

Đến ngày thứ ba Cảnh Ngôn ra khỏi Nguyệt Hoa Sâm Lâm, xuyên qua Hắc Nha trại đi vào phạm vi địa vực Hắc

Phong trấn.

Sắp rời khỏi khu vực này, nên đi chào Lưu Đại Toàn một tiếng. Đến bây giờ Lưu Đại Toàn còn giúp đỡ Cảnh Ngôn kinh doanh nhiều sản nghiệp.

Cảnh Ngôn đi vào Hắc Phong trấn, theo trí nhớ đến trước trạch viện Lưu gia.

Chưa đi vào Cảnh Ngôn đã cảm giác không khí kỳ lạ:

- Hưm? Chuyện gì đây?

Ban ngày mà cửa trạch viện đóng kín.

Lưu gia tuy không phải thế lực gia tộc lớn gì nhưng cũng có danh tiếng trong Hắc Phong trấn, tại sao ban ngày mà đóng kín cửa viện?

Cảnh Ngôn cau mày gõ cửa.

Rầm rầm rầm!

Rất nhanh bên trong truyền đến tiếng bước chân, sau đó cửa mở ra, một hộ vệ xuất hiện trước mặt Cảnh Ngôn.

Trông thấy Cảnh Ngôn, hộ vệ kinh ngạc kêu lên:

- Cảnh Ngôn thiếu gia?

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừm!

Cảnh Ngôn biết mặt hộ vệ này, là võ giả lúc trước cầm tấm biển to hoan nghênh hắn.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn vào trong sân, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Chủ nhân Lưu gia đâu?

Từ lúc Cảnh Ngôn rời khỏi Hắc Phong trấn đến bây giờ mới một tháng ngắn ngủi, tại sao Lưu gia xảy ra biến đổi lớn như vậy? Lúc trước Cảnh Ngôn đến tuy Lưu gia đối mặt uy áp

từ Thiên Lang bang nhưng hắn còn thấy không khí vui mừng, lần này nguyên trạch viện Lưu gia tràn ngập mùi suy sụp.

Hốc mắt hộ vệ đỏ hoe:

- Lão gia …

Nhìn thấy Cảnh Ngôn, hộ vệ nói một tràng những lời uất nghẹn mấy ngày nay:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, lão gia bị thương! Cảnh Ngôn thiếu gia xin hãy giúp đỡ lão gia, lão gia là người tốt …

Cảnh Ngôn vẫy tay ngắt lời đối phương, nhíu mày hỏi:

- Lưu gia chủ ở đâu?

- Mời Cảnh Ngôn thiếu gia đi theo ta.

Hộ vệ đưa Cảnh Ngôn vào sân, đi vào một căn phòng.

Lưu Đại Toàn đang nằm liệt giường.

Hộ vệ kêu Lưu Đại Toàn nằm trên giường:

- Lão gia, Cảnh Ngôn thiếu gia đến.

- A?

Lưu Đại Toàn nghe hộ vệ kêu, thân hình mập mạp mạnh bật dậy, giương mắt nhìn Cảnh Ngôn, thịt mỡ trên mặt run run.

Lưu Đại Toàn kích động nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia?

Hưng phấn gặp lại Cảnh Ngôn khiến Lưu Đại Toàn hít một hơi sâu rồi bị sặc:

- Khụ … Khụ …

Lưu Đại Toàn bị thương đến lúc này vẫn chưa khỏi hẳn.

Cảnh Ngôn giơ tay ngăn Lưu Đại Toàn muốn đứng dậy, hắn hỏi:

- Lưu gia chủ không cần đứng lên, cứ ngồi đi. Nói cho ta biết xảy ra chuyện gì?

Sau khi vào trạch viện Lưu gia là Cảnh Ngôn cảm nhận rõ hơn sự hoang tàn, đám hộ vệ, phó tòng trong gia tộc giảm bớt nhiều.

Lưu Đại Toàn nói:

- Là Cao Nham!

Cảnh Ngôn cau mày:

- Cao Nham?

- Cao Nham là trưởng trấn của Hắc Phong trấn, mười ngày trước dẫn theo vệ đội mặc giáp của trưởng trấn đến đây mang Hiểu Nguyệt đi.

Nhớ đến nữ nhi bây giờ không rõ sống chết làm Lưu Đại Toàn cảm giác ruột gan đốt cháy. Lưu Đại Toàn thật sự yêu thương nữ nhi, lúc ở Thiên Lang bang, chủ quản Ngụy gia Ngụy Trùng Dương đòi mang Lưu Hiểu Nguyệt đi, gã không biết thực lực của Cảnh Ngôn thế nào nhưng dám quát mắng đòi liều mạng với đối phương.

Mặt Cảnh Ngôn lạnh lùng hỏi:

- Tại sao Cao Nham làm như vậy?

Lưu Đại Toàn khẽ thở dài:

- Bởi vì Ngụy gia Đoan Dương thành. Ngụy gia đã biết chuyện Cảnh Ngôn thiếu gia giết chủ quản Ngụy Trùng Dương trong Thiên Lang trại. Ngụy gia tuyền tin cho trưởng trấn Cao Nham kêu tìm thiếu gia, muốn áp giải thiếu gia đi Ngụy gia Đoan Dương thành.

Cảnh Ngôn nghe đến đây liền hiểu.

Khi Cảnh Ngôn giết chủ quản Ngụy gia tên Ngụy Trùng Dương là đã đoán được Ngụy gia sẽ điều tra lần mò tới mình, nhưng hắn không ngờ Ngụy gia có thể tra ra trong thời gian ngắn. Xem ra Ngụy gia muốn bắt hung thủ giết Ngụy Trùng Dương, trưởng trấn Cao Nham ra sức cho Ngụy gia, cam lòng làm chó săn. Cao Nham đến Lưu gia muốn bắt Cảnh Ngôn, nhưng hắn không ở Lưu gia nên đổi sang bắt Lưu Hiểu Nguyệt, muốn buộc hắn ngoan ngoãn nghe theo.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia sáng lạnh, trầm giọng hỏi:

- Trưởng trấn nên nghe theo lệnh của phủ thành chủ Đoan Dương thành, từ khi nào một gia tộc mà có thể ra lệnh trưởng trấn thuộc quyền quản lý của phủ thành chủ?

Lưu Đại Toàn cười khinh miệt, sau đó biểu tình nặng nề nói:

- Ngụy gia đương nhiên không có quyền lực mệnh lệnh cho Cao Nham. Cao Nham làm như vậy vì nịnh Ngụy gia vui lòng, mục đích chính chắc là y muốn nuốt sáu chỗ sản nghiệp lúc trước nằm trong tay Thiên Lang bang. Cao Nham thèm đỏ mắt, nay có Ngụy gia làm hậu thuẫn khiến lá gan y to ra. Cảnh Ngôn thiếu gia, sáu chỗ sản nghiệp đã bị vệ đội mặc giáp khống chế.

Lưu Đại Toàn nhìn thấu sự kiện này.

Nếu không có Ngụy gia chống sau lưng thì Cao Nham tuyệt đối không dám đối xử với Lưu Đại Toàn như vậy. Nếu không thì Thiên Lang bang bị tiêu diệt nửa tháng qua tại sao Cao Nham không ra mặt nói một câu?

Trong Hắc Phong trấn ai chẳng biết trưởng trấn Cao Nham luôn cấu kết với Thiên Lang bang, nhận nhiều hối lộ từ Thiên Lang bang. Thiên Lang bang bị diệt khiến Cao Nham tổn thất lớn, nhưng gã không ra mặt nói câu nào.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Ừm, ta biết rồi, là có người cảm thấy Cảnh Ngôn ta và Lưu gia chủ dễ ăn hiếp.

Có vẻ hành động của hắn đối với Thiên Lang bang còn hơi nhân từ, nếu Cảnh Ngôn giết sạch người Thiên Lang bang thì đã chấn nhiếp một số kẻ tham lam.

Lạnh lẽo dần khuếch tán trong tim Cảnh Ngôn, thằng khốn tên Cao Nham dám bắt Lưu Hiểu Nguyệt, không biết lấy đâu ra tự tin. Không lẽ cho rằng một Ngụy gia có thể bảo vệ an toàn cho Cao Nham sao?

Chương 130 - Chém Giết

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lùng đóng băng sau đó lửa cháy hừng hực.

Bắt cóc Lưu Hiểu Nguyệt còn khống chế sản nghiệp của ta trong Hắc Phong trấn? Ha ha, Cao Nham muốn tự sát sao?

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng lạnh băng.

Trưởng trấn Hắc Phong trấn tên Cao Nham chắc chắn biết thân phận của Cảnh Ngôn, nếu đã biết còn làm chuyện như vậy tức là không thèm để hắn vào mắt, cũng không ngán Cảnh gia Đông Lâm thành sau lưng hắn. Ở trong mắt Cao Nham có lẽ Cảnh Ngôn đã là người chết, dù hắn không chết, nếu hắn núp dưới sự bảo vệ của Cảnh gia Đông Lâm thành thì tất nhiên không dám đến Hắc Phong trấn nữa.

Cảnh Ngôn giấu đi lạnh lẽo trong lòng, hắn hít sâu nhìn thẳng Lưu Đại Toàn, hỏi:

- Lưu gia chủ còn có thể đi đường không?

Lưu Đại Toàn kinh ngạc nhìn Cảnh Ngôn, không rõ tại sao hắn hỏi như vậy nhưng đáp ngay:

- Đi được.

Cảnh Ngôn xoay người bước ra khỏi phòng:

- Đi, đi tìm Cao Nham!

Lưu Đại Toàn sửng sốt sau đó cảm kích nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn, gã biết Cảnh Ngôn thiếu gia muốn giúp gã đòi lại nữ nhi.

Phủ đệ trưởng trấn ở trong trấn Hắc Phong trấn nhưng Cảnh Ngôn không biết vị trí, có Lưu Đại Toàn dẫn đường giảm bớt thời gian tìm.

Cảnh Ngôn, Lưu Đại Toàn đi hướng phủ đệ trưởng trấn.

Nhiều người trông thấy họ, đám võ giả phỏng đoán tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

- Đó là Cảnh Ngôn của Cảnh gia Đông Lâm thành mà?

- Thật tình, sao hắn lại xuất hiện nữa? Không biết Ngụy gia Đoan Dương thành và trưởng trấn đại nhân Hắc Phong trấn chúng ta đều đang tìm hắn sao?

- Người này gan thật, lúc này còn dám đến Hắc Phong trấn.

- Ha ha, các ngươi không biết. Cảnh Ngôn này và Lưu Hiểu Nguyệt nữ nhi của Lưu mập mạp mê nhau. Nghe nói Lưu Hiểu Nguyệt bị trưởng trấn đại nhân bắt, Cảnh Ngôn sao có thể không trở về cứu nữ nhân của mình?

- Có chuyện đó nữa hả? Cảnh Ngôn có tình có nghĩa quá chứ, vì nữ nhân của mình dám mạo hiểm trở về xem như hảo hán!

- …

Lúc Cảnh Ngôn mới đến Hắc Phong trấn, Lưu Đại Toàn và hắn đi Thiên Lang trại đàm phán, mọi người cho rằng hai người không thể nào bình an trở về. Nhưng kết quả cuối cùng là Thiên Lang bang bị xóa sổ trở thành lịch sử.

Nhưng lần này trong mắt đám võ giả thì Cảnh Ngôn dữ nhiều lành ít. Dù Cảnh Ngôn mạnh đến đâu cũng không thể nào đối kháng lại trưởng trấn Hắc Phong trấn, huống chi phía sau có gia tộc lớn Ngụy gia. Dù Cảnh Ngôn có bối cảnh cứng nhưng nằm trong Đông Lâm thành, không vươn tay đến Đoan Dương thành được.

Hai hộ vệ mặc giáp đen canh giữ trước cửa phủ đệ trưởng trấn.

Một người thấy Lưu Đại Toàn và Cảnh Ngôn đi tới, cười khẩy nói:

- Là Lưu gia chủ đây mà.

Hộ vệ giáp đen hờ hững liếc qua Cảnh Ngôn rồi thôi, gã không cho rằng võ giả trẻ tuổi đứng bên cạnh Lưu Đại Toàn là võ giả một tháng trước tiêu diệt Thiên Lang bang, danh chấn Hắc Phong trấn.

Lưu Đại Toàn sắc mặt âm trầm hỏi:

- Trưởng trấn có đây không?

Khoảng thời gian này Lưu Đại Toàn dùng đủ mọi cách tìm hiểu tin tức của nữ nhi nhưng không thành công, gã không biết Lưu Hiểu Nguyệt còn trong phủ đệ trưởng trấn hay không.

Hộ vệ mặc giáp kệch cỡm nói:

- Trưởng trấn? Ngươi hỏi trưởng trấn làm gì?

Một hộ vệ khác xua tay đuổi ruồi:

- Mấy kẻ không liên quan cấm không được tụ tập trước phủ đệ trưởng trấn, đi mau!

Lưu Đại Toàn nhìn Cảnh Ngôn đứng bên cạnh, cau mày nói với hai hộ vệ mặc giáp đen:

- Ta muốn gặp trưởng trấn.

Hộ vệ mặc giáp đen không coi Lưu Đại Toàn ra gì:

- Ha ha ha! Ngươi muốn gặp trưởng trấn liền gặp? Ngươi là cái thá gì?

Nếu là trước kia bọn họ thấy Lưu Đại Toàn còn cho chút mặt mũi, dù sao gã có địa vị trong Hắc Phong trấn. Bây giờ

trưởng trấn đại nhân tỏ rõ muốn làm thịt Lưu Đại Toàn, đám hộ vệ này không thèm quan tâm cảm xúc của gã nữa. Có lẽ trưởng trấn đại nhân biết thái độ của họ đối với Lưu Đại Toàn sẽ khen họ hiểu chuyện, làm giỏi, sau đó được lên làm thân tín của trưởng trấn đại nhân thì họ khỏi phải canh cửa nữa.

Nghĩ đến đây hai hộ vệ hưng phấn vô cùng, muốn biểu hiện càng dốc sức.

Lưu Đại Toàn rất tức giận nhưng cố nhẫn nhịn:

- Nhờ các người thông báo một tiếng, nói là Lưu Đại Toàn có chuyện muốn gặp trưởng trấn đại nhân.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Lưu Đại Toàn biết bây giờ gã phải cúi đầu trước trưởng trấn Cao Nham, nén giận có cơ may đòi lại nữ nhi.

Hộ vệ mặc giáp không kiên nhẫn, khí thế tăng lên, nói chuyện hùng hổ muốn đánh gã:

- Lưu Đại Toàn, mau cút cho lão tử! Nếu không lão tử cho phế vật nhà ngươi tàn phế luôn!

Hộ vệ khác lười nói nhiều, trực tiếp giơ chân đá Lưu Đại Toàn.

Xem ra muốn đánh Lưu Đại Toàn, Cảnh Ngôn một trận rồi chuyện gì tính sau.

Cảnh Ngôn đứng cạnh Cảnh Ngôn ra tay:

- Chết!

Lưu Quang kiếm chợt lóe, một luồng kiếm quang đen như lưỡi hái thần chết đến từ địa ngục.

Kiếm quang cắt qua không gian phát ra tiếng rít đáng sợ.

Hai hộ vệ trợn to mắt kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn, hai người là võ giả cao cấp, cảm nhận uy năng đáng sợ ẩn chứa

trong kiếm quang. Bọn họ đâu ngờ võ giả trẻ tuổi đứng cạnh Lưu Đại Toàn, một võ giả trẻ tuổi không đáng lọt vào mắt họ thế nhưng có thực lực đáng sợ như vậy?

Thực lực mạnh mẽ đến mức nào đây, võ giả cảnh giới Tiên Thiên?

Người này là ai? Trời ạ, không lẽ là Cảnh Ngôn đó? Cảnh Ngôn một mình tiêu diệt Thiên Lang bang?

Hai người chợt đoán ra thân phận của Cảnh Ngôn nhưng đã muộn.

Khoảnh khắc này hai hộ vệ mắt kinh hoàng, há mồm muốn hét ra tiếng hoặc cầu xin Cảnh Ngôn.

Nhưng bọn họ không kịp phát ra âm thanh thì kiếm quang đen đáng sợ tách làm hai xuyên qua người họ. Thân thể và giáp đen trên người hộ vệ tách làm hai.

Lưu Đại Toàn ngây người ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn. Lưu Đại Toàn đến tìm trưởng trấn Cao Nham không hề muốn gây sự, Cảnh Ngôn đi cùng gã, gã biết thực lực của hắn, nhưng gã không muốn làm lớn chuyện.

Nơi này là phủ đệ trưởng trấn! Trưởng trấn là ai? Là quan viên được phủ thành chủ Đoan Dương thành nhâm mệnh, người của hệ thống quan viên. Đắc tội ai cũng không thể đắc tội người làm quan, nếu không sẽ tai họa ngầm không dứt, Lưu Đại Toàn biết rõ điều đó.

Nên ngay từ đầu Lưu Đại Toàn đã không ôm ý tưởng Cảnh Ngôn báo thù cho gã. Lưu Đại Toàn chỉ muốn dùng thân phận của Cảnh Ngôn tạo áp lực cho trưởng trấn Cao Nham, bắt buộc thả nữ nhi của gã ra. Về sau làm sao thì đi một bước tính một bước.

Bây giờ Cảnh Ngôn trực tiếp ra tay diệt hai hộ vệ mặc giáp của phủ đệ trưởng trấn. Hộ vệ này thuộc vệ đội phủ trưởng

trấn, xem như quân đội nhà nước, hộ vệ chiêu mộ tư nhân còn lâu mới bằng.

Chương 131 - Nhận Tội

Lưu Đại Toàn ngây người, lòng lạnh lẽo.

Tiêu đời! Lần này tàn đời thật.

Trước không nói người bị Cảnh Ngôn giết hộ vệ là vệ đội nhà nước, chỉ nói hành vi này hoàn toàn đắc tội trưởng trấn Cao Nham.

Lúc đi tới đây Lưu Đại Toàn muốn dựa vào thân phận tử đệ gia tộc lớn của Cảnh Ngôn ít nhất có thể nói chuyện với trưởng trấn, sau đó gã xin lỗi, bỏ đi một phần sản nghiệp là có thể đàm phán với Cao Nham. Ít nhất khiến Cao Nham thả nữ nhi của gã ra rồi tính.

Nhưng bây giờ hiển nhiên không thể nào hòa bình nói chuyện.

Giết hộ vệ canh cửa nhà người ta thì nói chuyện kiểu gì?

Bùm!

Trong lúc Lưu Đại Toàn đầu óc ù đặc suy nghĩ lan man chợt nghe tiếng nổ đinh tai, cảnh vật trước mắt rõ ràng hơn.

Lưu Đại Toàn rùng mình suýt té ngã ngửa.

Gã trông thấy gì?

Lưu Đại Toàn thấy Cảnh Ngôn thiếu gia trực tiếp đánh sập môn lâu phủ đệ trưởng trấn.

Đúng vậy, môn lâu tinh xảo hoàn toàn sụp đổ thành đống mảnh vụn, thật sự là mảnh bụi vụn không có mẩu nào to chút.

Thiếu gia của ta ơi, ngươi đang làm gì? Muốn san bằng phủ đệ trưởng trấn sao?

Đám võ giả đứng xa xem có biểu tình giống Lưu Đại Toàn, bọn họ không hiểu Cảnh Ngôn muốn làm gì.

Ra oai phủ đầu trưởng trấn? Khiến trưởng trấn đại nhân biết sự lợi hại của hắn? Hay muốn bắt ép trưởng trấn đại nhân thả Lưu Hiểu Nguyệt ra?

Rất ngu xuẩn!

Hành động này rất ngu, trưởng trấn Cao Nham chỉ là võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên, nhưng trưởng trấn là trưởng trấn, không thể đánh đồng với tổ chức bang phái như Thiên Lang bang. Nếu Cảnh Ngôn dám vô lễ với trưởng trấn thì bên phủ thành chủ Đoan Dương thành sẽ phái ra vệ đội truy nã hắn.

Cảnh Ngôn là tử đệ gia tộc lớn Đông Lâm thành, hắn không thể nào không biết điều đó, hắn nên rõ ràng sự đáng sợ của thế lực nhà nước.

Môn lâu phủ đệ bị phá hủy gây tiếng động lên, cả phủ đệ trưởng trấn ồn ào.

Các hộ vệ, vệ đội mặc giáp nhanh chóng tập kết, cầm các loại vũ khí sắc bén lao nhanh ra môn lâu.

Trưởng trấn Cao Nham để chòm râu dài cau mày nghe tiếng nổ, khó hiểu bước ra khỏi phòng.

Cao Nham vừa ra khỏi phòng, một võ giả tiến lên nghênh đón:

- Trưởng trấn đại nhân!

Cao Nham nhìn võ giả kia, hỏi:

- Mạc quản gia, xảy ra chuyện gì?

Mạc quản gia này là quản gia của Thiên Lang trại, người này đã đứng ngoài trại nghênh tiếp Cảnh Ngôn và Lưu Đại

Toàn.

Lúc thành viên nòng cốt của Thiên Lang bang bị giết, Mạc quản gia mắt sắc gom tiền chuồn nhanh. Khi đó Cảnh Ngôn không chú ý, ai ngờ Mạc quản gia chạy tới phủ đệ trưởng trấn tiếp tục làm quản gia.

Biểu tình Mạc quản gia căng thẳng đáp nhanh:

- Trưởng trấn đại nhân, là Lưu Đại Toàn dẫn Cảnh Ngôn đến. Môn lâu của phủ đệ chúng ta bị phá hỏng, tiếng động vừa rồi là thằng nhãi Cảnh Ngôn làm ra.

Mạc quản gia chính mắt thấy Cảnh Ngôn giết ba vị đương gia Thiên Lang bang, ấn tượng cực kỳ khắc sâu với hắn. Mạc quản gia đang trong phủ đệ trưởng trấn nhưng không cảm thấy an toàn.

Thằng nhãi này thật là vô pháp vô thiên!

Mắt Cao Nham sáng rực cười to bảo:

- Cảnh Ngôn? Ha ha, rốt cuộc đến. Tiểu tử này rất to gan, còn dám đến Hắc Phong trấn, ta cứ tưởng hắn không dám bước vào địa vực Đoan Dương thành một bước. Đi, chúng ta đi gặp hắn.

Cao Nham không biết đoạn thời gian này Cảnh Ngôn ở trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm, hắn chưa ra khỏi địa vực Đoan Dương thành.

Mạc quản gia thấy Cao Nham coi thường Cảnh Ngôn thì nhắc nhở:

- Trưởng trấn đại nhân cẩn thận chút, Cảnh Ngôn tuổi không lớn nhưng sát tâm rất nặng.

Cao Nham nheo mắt hờ hững vẫy tay nói:

- Mạc quản gia đừng lo. Ha ha ha! Cảnh Ngôn đó miễn đầu óc bình thường thì không dám xằng bậy, chỗ của ta là đâu? Phủ đệ trưởng trấn Hắc Phong trấn, tên của ta có hồ sơ trong phủ thành chủ Đoan Dương thành. Cảnh Ngôn có mạnh đến đâu cũng không dám xuống tay với ta, vì tương đương với đối địch phủ thành chủ Đoan Dương thành. Ta không tin hắn có lá gan đó!

Nghe Cao Nham nói thế Mạc quản gia nhẹ lòng, thật ra không cần nghe nhắc Mạc quản gia cũng rõ ràng điều này. Nhưng Cảnh Ngôn vừa đến đã phá sập môn lâu phủ đệ trưởng trấn khiến người không đoán chắc.

Vệ đội mặc giáp đen bao vây Cảnh Ngôn, Lưu Đại Toàn, rống to:

- Ai!?

- To gan, dám tự tiện xông vào phủ đệ trưởng trấn! Còn không bó tay chịu trói!?

- Ngừng lại ngay, nếu không chúng ta sẽ ra tay!

Bọn họ có thấy hai thủ vệ bị Cảnh Ngôn giết, lòng chùng xuống, cảnh giác nhìn Cảnh Ngôn và Lưu Đại Toàn.

Cao Nham và Mạc quản ai từ phía sau bước nhanh đi ra.

Cao Nham sắc mặt âm trầm quát hướng Lưu Đại Toàn:

- Lưu Đại Toàn, ngươi thật to gan! Dám dẫn người công kích phủ đệ trưởng trấn của ta, ngươi chán sống?

Cảnh Ngôn nhìn lão nhân râu dài này, không đợi Lưu Đại Toàn lên tiếng hắn giành hỏi trước:

- Ngươi là Cao Nham?

Cao Nham nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Ngươi là ai?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta là Cảnh Ngôn, nghe nói mới gần đây ngươi từng đi Lưu gia tìm ta, muốn tập nã ta.

Cao Nham lớn tiếng quát:

- Cảnh Ngôn? Ngươi là Cảnh Ngôn! Ngươi nói đúng, ta đang tập nã ngươi! Không ngờ ngươi có gan chủ động xuất hiện trước phủ đệ trưởng trấn của ta, xem ra ngươi muốn ngoan ngoãn bị ta áp giải đến Đoan Dương thành.

Cao Nham không ngừng lặp lại chỗ này là phủ đệ trưởng trấn, nhắc nhở Cảnh Ngôn đừng làm bậy. Thật ra Cao Nham cũng lo Cảnh Ngôn bất chấp hậu quả sùng lên, lỡ như vệ đội phủ đệ trưởng trấn không ngăn được hắn thì hậu quả rất khó nói. Có thể một mình xóa sổ Thiên Lang bang đủ chứng minh võ giả trẻ tuổi tên Cảnh Ngôn này có thực lực đáng sợ.

Cảnh Ngôn nghe Cao Nham nói, bật cười hỏi:

- Ha ha ha! Cao Nham, ngươi tập nã ta có lý do gì?

Cao Nham hơi ngây ra:

- Lý do? Ngươi giết chủ quản Ngụy gia Đoan Dương thành Ngụy Trùng Dương, đây là tội nặng còn dám hỏi ta lý do gì? Cảnh Ngôn, ngươi thật là mất trí phát cuồng, vô pháp vô thiên. Ta khuyên ngươi hãy nhận tội, chủ động gánh vác trừng phạt, có lẽ còn sống được.

Cao Nham muốn Cảnh Ngôn nhận tội để áp giải hắn đi Đoan Dương thành, giao hắn cho Ngụy gia coi như công lao. Còn về lời hứa Cảnh Ngôn nhận tội sẽ sống tuyệt đối không thể nào, hắn rơi vào tay Ngụy gia rồi sống hay chết chẳng liên quan đến lão.

Chương 132 - Phán Tử Hình Cho Ngươi

Nhận sai, chủ động chịu phạt?

Cảnh Ngôn nhìn Cao Nham chằm chằm, tên khốn này bị khùng? Nhũn nào? Có đường sống? Đang đùa à?

Cảnh Ngôn hít sâu, cười khẽ hỏi:

- Cao Nham, sao ngươi biết ta giết Ngụy Trùng Dương?

Vẻ mặt Cao Nham tràn đầy tự tin nói:

- Ta đương nhiên biết! Mạc quản gia của phủ đệ ta tận mắt nhìn thấy ngươi giết chết chủ quản Ngụy gia Ngụy Trùng Dương. Cảnh Ngôn, chẳng lẽ nhà ngươi muốn chối cãi? Nom bộ dáng ngươi thông minh, ta tin ngươi giết Ngụy Trùng Dương là có lý do khó nói. Giờ ngươi chỉ cần theo người của ta đi Ngụy gia Đoan Dương thành nói rõ vụ việc, ta nghĩ Ngụy gia biết lẽ công bằng, sự việc không nghiêm trọng như ngươi nghĩ.

Cao Nham hết sức dụ dỗ Cảnh Ngôn, lão cho rằng hắn nhỏ tuổi, dù thực lực mạnh nhưng tâm tính không trưởng thành, lão ngọt nhạt thuyết phục được hắn thì không đánh mà thắng, tập nã hắn giao cho Ngụy gia. Nếu thành công sẽ là công lao lớn, không chừng nhận được lợi từ Ngụy gia. Còn về sản nghiệp Lưu Đại Toàn đang nắm giữ cũng sẽ vào tay trưởng trấn Hắc Phong trấn lão đây.

Lưu Đại Toàn đứng ngây như phỗng, không lên tiếng, cũng không biết nên nói cái gì. Thôi cứ để Cảnh Ngôn thiếu gia

thích làm gì thì làm đi. Lưu Đại Toàn thành phông cảnh ven đường.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Mạc quản gia đứng sau lưng Cao Nham:

- Ồ?

Ban đầu Cảnh Ngôn không chú ý đến người này, trí nhớ của hắn tốt nhưng mới gặp Mạc quản gia một lần, còn trong tình huống vội vàng. Mới rồi Mạc quản gia và Cao Nham trưởng trấn cùng đi ra, Cảnh Ngôn chủ yếu nhìn Cao Nham đi đằng trước nhất, bây giờ hắn mới nhận ra Mạc quản gia.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh băng:

- Mạc quản gia!

Cảnh Ngôn hơi hiểu tại sao Ngụy gia nhanh vậy điều tra ra hắn giết Ngụy Trùng Dương.

Mạc quản gia cung cấp tin tức cực kỳ then chốt, có lẽ Cao Nham biết thông tin từ miệng Mạc quản gia rồi chủ động mật báo Ngụy gia.

Cảnh Ngôn nhìn Mạc quản gia chăm chú.

Công nhận Cảnh Ngôn suy đoán rất gần với sự thật.

Cao Nham nhìn hướng Mạc quản gia:

- Mạc quản gia, ngươi chính mắt thấy Cảnh Ngôn giết Ngụy Trùng Dương đúng không?

Mạc quản gia tránh né ánh mắt Cảnh Ngôn, nghe Cao Nham hỏi thì gượng gạo gật đầu nói:

- Đúng … đúng vậy.

Mạc quản gia cảm giác xuất hiện trước mặt Cảnh Ngôn không phải chuyện tốt, tuy nơi này là phủ đệ trưởng trấn nhưng gã không có cảm giác an toàn.

Cao Nham quay sang mỉm cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thấy đấy, Mạc quản gia làm chứng. Nên ngươi nhất định không thể trốn tránh trách nhiệm, làm nam nhân thì nên gánh vác trách nhiệm hành động của mình.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Vậy sao?

Xoẹt!

Một luồng kiếm quang màu đen chợt bắn ra.

Kiếm quang cắt không gian thoáng chốc bay đến trước mặt Mạc quản gia.

Mạc quản gia hét thảm:

- A!

Mạc quản gia kinh hoàng nhìn kiếm quang màu đen, sau đó kiếm quang xuyên thủng người gã. Tiếng hét ngừng bặt. Mạc quản gia chỉ là võ giả cao cấp bình thường đương nhiên không đỡ nổi kiếm pháp của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đột ngột giết Mạc quản gia không chút báo trước, không ai ngờ đến, nên bốn phía im phăng phắc, mọi cặp mắt nhìn hắn.

Cao Nham lộ ánh mắt không tin được. Mới giây trước lão còn khuyên Cảnh Ngôn chủ động nhận tội, thoạt trông hắn hơi dao động, sao tiểu tử này đột nhiên giết người?

Mặc dù cái chết của Mạc quản gia không lớn lao gì với Cao Nham, nhưng dù gì bây giờ gã là quản gia phủ đệ trưởng trấn của lão, thế nhưng bị giết ngay trước mắt lão?

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Cao Nham, bây giờ ngươi không có nhân chứng rồi.

Cảnh Ngôn bình tĩnh như thể người mới giết Mạc quản gia không phải hắn, là kẻ khác.

Cao Nham chỉ vào Cảnh Ngôn, không nói nên lời:

- Ngươi … Ngươi …

Nếu thực lực của Cảnh Ngôn thấp là Cao Nham đã lao lên đánh hắn lâu rồi, đâu cần tốn nhiều nước miếng.

Còn bảo không có nhân chứng! Bà nội nó, chẳng phải nhân chứng bị ngươi giết sao? Còn giết ngay trước mắt lão tử!

Lòng Cao Nham rối bời.

Cao Nham lôi Ngụy gia ra đè Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi quá càn rỡ! Ngươi … Ngươi cho rằng Mạc quản gia chết rồi là không có đối chứng sao? Ta nói cho ngươi biết, Ngụy gia rất rõ ràng chuyện ngươi giết chủ quản Ngụy Trùng Dương, Ngụy gia đã truyền tin cho ta kêu ta tập nã ngươi. Ngươi còn trong đại vực Đoan Dương thành thì chắc chắn không trốn thoát!

Cảnh Ngôn nhìn Cao Nham đăm đăm, khí thế tăng lên, sát ý lan tràn:

- Ngụy gia? Cao Nham, Ngụy gia kêu ngươi tập nã ta là ngươi làm ngay? Ta biết ngươi là con chó, nhưng ta nghĩ ngươi là chó của phủ thành chủ, không ngờ bộ mặt thật của ngươi là chó của Ngụy gia. Ha ha, Ngụy gia kêu ngươi bắt ai là ngươi bắt người đó, con chó Cao Nham rất nghe lời.

Cao Nham không kịp tức giận vì bị mắng là chó, luống cuống nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn làm gì? Ta là trưởng trấn, trưởng trấn của Hắc Phong trấn!

Cao Nham cảm giác lạnh lùng trong mắt Cảnh Ngôn, ngửi mùi cực kỳ nguy hiểm. Cao Nham trực giác Cảnh Ngôn dám xuống tay với lão.

Nhưng lão là trưởng trấn của Hắc Phong trấn, là người của quan phủ! Cảnh Ngôn dám đụng vào lão chẳng những bản thân hắn gặp hạo, gia tộc của hắn cũng sẽ bị liên lụy.

Ngẫm lại thân phận của mình khiến Cao Nham phồng lên can đảm. Cao Nham cảm nhận sát ý từ Cảnh Ngôn nhưng lão cảm thấy hắn sẽ không giết mình, có lẽ hắn đang hù lão, dùng cách này trút ra bực tức trong lòng.

Cao Nham cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, biểu hiện uy nghiêm một chút.

Cảnh Ngôn lạnh băng nhìn Cao Nham:

- Cao Nham, Lưu Hiểu Nguyệt đâu?

Cảnh Ngôn đến đây, nói nhảm nhiều chỉ vì muốn biết Lưu Hiểu Nguyệt đang ở đâu, nàng có trong phủ đệ trưởng trấn không.

Cao Nham suýt quên mất Lưu Hiểu Nguyệt, giờ nhớ đến nàng làm lão mừng rỡ nói:

- Lưu Hiểu Nguyệt? Đúng rồi, Lưu Hiểu Nguyệt! Cảnh Ngôn, ta đã đưa Lưu Hiểu Nguyệt đi Ngụy gia, ngươi yên tâm, nàng hiện tại nhất định còn sống. Ha ha, chỉ cần ngươi đi Ngụy gia là có thể đổi lại Ngụy gia, ta bảo đảm nàng không rụng một cọng tóc!

Cao Nham lấy lại niềm tin, mới rồi lão quên trong tay còn có lá bài Lưu Hiểu Nguyệt. Cao Nham vốn không liên tưởng sự xuất hiện của Cảnh Ngôn và Lưu Hiểu Nguyệt, mãi khi hắn nhắc tới nàng thì lão mới nhớ ra.

Cảnh Ngôn nghe Cao Nham nói biết lão thật sự đưa Lưu Hiểu Nguyệt đi Ngụy gia, hắn nói:

- Ta sẽ đi Ngụy gia!

Cao Nham không bắt được Cảnh Ngôn chắc chắn phải có lời ăn nói với Ngụy gia, đưa Lưu Hiểu Nguyệt đi qua đó là lựa chọn bình thường.

Cao Nham hưng phấn nói:

- Tốt tốt tốt, Cảnh Ngôn, ta lặp tức sắp xếp người đưa ngươi đi Ngụy gia. Nhưng ta phải trói ngươi lại, ngươi bị trói người Ngụy gia mới tin ngươi hối hận, sau đó thả Lưu Hiểu Nguyệt ra.

Cảnh Ngôn quát to:

- Thả cái con khỉ! Cao Nham, hôm nay ta phán ngươi tử hình!

Cảnh Ngôn luôn dằn xuống lửa giận kiêu ngạo dâng lên.

Chương 133 - Giết Cao Nham

Bùm!

Nguyên khí dao động điên cuồng tràn ra khỏi người Cảnh Ngôn ập hướng phủ đệ trưởng trấn.

Cao Nham biến sắc mặt hỏi:

- Ngươi … Ngươi dám sinh sự trong phủ đệ trưởng trấn?

Cao Nham luôn tự phụ thân phận trưởng trấn, cảm thấy Cảnh Ngôn không dám đánh lão. Giờ Cao Nham mới biết lão sai rồi, Cảnh Ngôn là tên điên.

Lời lão nói đều vớ vẩn, vì Mạc quản gia trốn sau lưng lão đã bị Cảnh Ngôn giết, giờ Cao Nham còn hỏi Cảnh Ngôn dám sinh sự trong phủ đệ trưởng trấn, thật nhảm.

Cao Nham cố gắng khuyên bảo Cảnh Ngôn từ bỏ, hy vọng hắn bó tay chờ bị bắt:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng hồ đồ. Ngươi hãy suy nghĩ kỹ, có lẽ ngươi không sợ chết, một người chết thì thôi đi. Nhưng tại sao ngươi đến tìm ta? Cũng vì Lưu Hiểu Nguyệt nữ nhi của Lưu Đại Toàn đúng không? Ngươi chết thì Lưu Hiểu Nguyệt cũng phải chết, Lưu Đại Toàn chết theo. Còn có gia tộc của ngươi, Cảnh gia Đông Lâm thành cũng gặp họa. Tuy gia tộc của ngươi ở Đông Lâm thành, Đoan Dương thành không quản lý được nhưng Thiên Đãng thành thì có thể!

Mắt Cao Nham bắn ra tia sáng lạnh nhìn Cảnh Ngôn rồi chuyển hướng Lưu Đại Toàn luôn không nói một lời:

- Đáng giận, là ngươi tự tìm chết! Giết tiểu tạp chủng này cho ta! Dám gây sự trong phủ đệ trưởng trấn của ta, muốn chết! Lưu Đại Toàn cũng phải chết!

Cao Nham tự tin đối phó Cảnh Ngôn, lúc trước lão nói nhiều vì hòng không đánh mà thắng bắt sống giao cho Ngụy gia, càng tôn lên năng lực của lão. Nay Cảnh Ngôn tấn công, Cao Nham chỉ đành giết hắn, tuy không phải kết quả tốt nhất nhưng giao xác Cảnh Ngôn cho Ngụy gia cũng được.

Bùm!

Mấy chục hộ vệ mặc giáp của phủ đệ trưởng trấn huơ vũ khí hung tợn xông hướng Cảnh Ngôn.

Đám hộ vệ mặc giáp đều là võ giả cao cấp, có tám võ giả cửu trọng thiên. Những người này mặc giáp phòng ngự mạnh, võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ cũng đừng hòng trong thời gian ngắn tiêu diệt hết cả đám.

Cao Nham đứng đằng sau hộ vệ mặc giáp, mắt lóe tia sáng cười âm hiểm:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn, là ngươi tự tìm chết. Hừ, ta vốn định cho ngươi sống lâu chút, nhưng ngươi đã muốn tự sát thì không thể trách ta.

Cao Nham không cho rằng Cảnh Ngôn là võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Tiểu tử tên Cảnh Ngôn thoạt trông mới mười sáu, bảy tuổi, sao có thể là cảnh giới Tiên Thiên? Lão tử tu luyện ba, bốn chục năm mới đến cảnh giới cửu trọng thiên, tiểu tử này tu luyện có mười mấy năm mà muốn thăng cấp Tiên Thiên? Không thể nào. Tuy tiểu tử này giết mấy phế vật Miêu Việt trong Thiên Lang trại, nhưng chỉ nói lên tiểu tử này thực lực hơi mạnh, có lẽ là tu vi Nửa Bước Tiên Thiên. Hắn tuyệt đối không phải Tiên Thiên. Chỉ cần không là võ giả cảnh giới Tiên

Thiên mà xâm nhập vào phủ đệ trưởng trấn thì chỉ có đường chết, dù là Nửa Bước Tiên Thiên phải chết tại đây.

Cảnh Ngôn nhìn mấy chục hộ vệ mặc giáp xông hướng mình, hắn nhếch mép, nhìn bọn họ chằm chằm:

- Không muốn chết thì mau biến khỏi đây!

Cảnh Ngôn cho đám hộ vệ mặc giáp cơ hội cuối cùng.

Nhưng lời Cảnh Ngôn nói không có ích gì, đám hộ vệ mặc giáp đen điên cuồng xông lên không lùi lại.

Cảnh Ngôn siết chặt Lưu Quang kiếm, từng đợt kiếm quang bắn ra:

- Tìm chết!

Kiếm quang đen nhanh chóng tràn ngập trong không gian bao phủ hộ vệ mặc giáp.

- A!

Kiếm quang dễ dàng xuyên qua thân thể hộ vệ mặc giáp, Võ Đạo thất trọng thiên, Võ Đạo bát trọng thiên hay cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên, không ai ngăn được Cảnh Ngôn chém ra kiếm quang.

Bọn họ thật yếu ớt trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn là thực lực thế nào? Đám võ giả hậu thiên này sao có thể ngăn cản?

Linh thú bát giai Hỏa Vân Thú còn bị Cảnh Ngôn giết, cho đến nay hắn chưa đánh nhau với võ giả cảnh giới Tiên Thiên nhưng có phán đoán sơ thực lực của mình.

Sức chiến đấu của linh thú bát giai Hỏa Vân Thú cực kỳ hung mãnh, ngang ngửa võ giả nhân loại cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ. Phòng ngự của Hỏa Vân Thú đừng nói võ giả nhân

loại cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, dù là Tiên Thiên hậu kỳ cũng chỉ số ít người giết được nó.

Nên Cảnh Ngôn cảm thấy thực lực của hắn dư sức đối kháng đa số võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, có vài chục võ giả cảnh giới hậu thiên bình thường mà muốn giết hắn?

Ha ha, buồn cười!

Phập phập phập!

Một chuỗi tiếng kiếm đâm vào thịt vang lên, các hộ vệ mặc giáp lần lượt ngã xuống, mùi máu lan tỏa trong không khí.

Mấy chục hộ vệ mặc giáp xông hướng Cảnh Ngôn giờ không còn một nửa số người, bọn họ phản ứng nhanh hơn đồng nghiệp, thấy tình hình không ổn liền lùi nên thoát một kiếp.

Tuy họ không bị kiếm quang chém nhưng mặt xanh không còn chút máu, kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn. Hơn một nửa đồng bạn chết trước mắt họ, mới giây trước họ còn giao lưu với nhau, trò chuyện thân thiết, giây sau đã thành những cái xác mang theo độ ấm.

Bọn họ nhờ phản ứng nhanh, không thuộc nhóm xông lên trước nhất, nếu không cũng đã chết vào nhát kiếm khủng bố vừa rồi.

Thân kiếm rung nhẹ trong tay, Cảnh Ngôn lại nhìn trưởng trấn Cao Nham.

Cao Nham hãi hùng nhìn Cảnh Ngôn, nín thở lắp bắp hỏi:

- Ngươi … Ngươi là cảnh giới Tiên Thiên?

Khi Cao Nham thấy kiếm quang đen đáng sợ quét ngã mười mấy võ giả cao cấp mới nhận ra võ giả trẻ tuổi Cảnh Ngôn thật sự là cảnh giới Tiên Thiên. Hắn không phải tu vi như lão nghĩ.

Bản thân Cao Nham là cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên, lão biết võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên không thể nào có thực lực khủng bố như thế. Cao Nham cũng thấy Cảnh Ngôn phát ra nguyên khí hóa sương hoàn toàn là kiểu chỉ võ giả cảnh giới Tiên Thiên mới có.

Làm sao có thể?

Sao có thể là cảnh giới Tiên Thiên? Hắn mới bao nhiêu tuổi mà đã là cảnh giới Tiên Thiên?

Cao Nham trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn cất bước đến gần mình, lòng lạnh lẽo.

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Đúng vậy, ta là Tiên Thiên.

Cao Nham van xin:

- Đừng … đừng giết ta!

Phập!

Kiếm quang vụt qua, thân hình Cao Nham run rẩy, trên cái đầu thêm một lỗ máu, sau đó người lão mềm nhũn ngã xuống.

Chương 134 - Chân Lý Kiếm Đạo

Phủ đệ trưởng trấn Hắc Phong trấn trong phút chốc chìm trong yên lặng.

Tuy rằng lúc này là ban ngày, ánh nắng tươi sáng nhưng cảnh tượng trước phủ đệ khiến người rét run.

Trưởng trấn Cao Nham đã chết!

Trưởng trấn Cao Nham có đăng ký danh sách trong phủ thành chủ Đoan Dương thành cứ thế bị giết.

Xoẹt!

Sau khi đánh chết Cao Nham, ngạc nhiên hơn là Cảnh Ngôn đứng tại chỗ nhắm mắt lại.

- Kiếm đạo là nên quyết chí tiến lên không sợ gì! Kiếm là cương trực công chính! Kiếm là vua binh khí! Chỉ có phù hợp tinh thần kiếm đạo mới lĩnh ngộ được chân lý của kiếm, mới có thể nhân kiếm hợp nhất!

Cảnh Ngôn đánh chết Cao Nham rồi tâm tình bình tĩnh, bất giác xảy ra lột xác, hắn cũng bị bất ngờ trước sự biến đổi này.

Nếu lần này Cảnh Ngôn không đánh chết Cao Nham có lẽ hắn sẽ không lột xác như vậy, không cách nào thật sự lĩnh ngộ tinh thần kiếm đạo.

Đổi lại người khác có lẽ không dám trực tiếp giết Cao Nham. Thực lực cá nhân Cao Nham không là gì nhưng dù sao thân phận dính dáng đến quan phủ, được phủ thành chủ Đoan Dương thành cắt cử, là quan viên đến quản lý Hắc Phong trấn.

Người bình thường sẽ băn khoăn tầng thân phận này, dù lòng muốn giết Cao Nham cũng không thật sự ra tay.

Nhưng Cảnh Ngôn giết lão, bởi vậy hắn có sự hiểu ra.

Cảnh Ngôn khép hờ mắt, hơi thở lâu dài:

- Đây chính là kiếm đạo của ta, kiếm đạo của Cảnh Ngôn ta!

Lưu Đại Toàn đứng một bên đầu óc ù đặc, thẫn thờ nhìn Cảnh Ngôn lại ngó xác chết dưới đất, trong lòng không biết làm sao. Lưu Đại Toàn muốn hỏi Cảnh Ngôn bước tiếp theo nên ứng đối thế nào, khi gã thấy hắn không nhúc nhích đứng yên tại chỗ dường như đang minh tưởng thì không dám lên tiếng quấy rầy.

Lưu Đại Toàn ngơ ngẩn chờ, suy nghĩ lung tung.

Có khi nào bị ngũ mã phân thây không? Sẽ chết thế nào đây? Nữ nhi của ta làm sao bây giờ?

Trong óc Lưu Đại Toàn hỗn độn đủ loại suy nghĩ.

Qua thời gian một tách trà Cảnh Ngôn rốt cuộc mở mắt ra.

Xoẹt!

Lưu Quang kiếm nhẹ vung, sóng gợn đen quỷ dị tràn ngập trong không gian.

Cảnh Ngôn không sử dụng võ học nào, hắn chỉ tùy tay vung kiếm, không vận dụng nguyên khí trong người, nhưng sóng gợn đen ẩn chứa uy năng đáng sợ như vằn nước lan tràn bốn phía.

Lúc này nếu có đại nhân vật nào ở đây sẽ hết sức giật mình.

Vì Cảnh Ngôn phát ra kiếm ý, thật khiến người không tin nổi. Kiếm ý, chân ý của kiếm. Thứ này không liên quan cảnh

giới, võ học nhưng nếu không lĩnh ngộ kiếm mấy chục năm, trăm năm thì không thể thi triển ra.

Kiếm ý vô hình, không thể truyền dạy cho võ giả khác, chỉ có thể tự động lĩnh ngộ.

Kiếm có kiếm ý, đao có đao ý, thương có thương ý.

Đây là một loại tinh thần chân lý, là võ giả câu thông lực lượng tự nhiên giữa thiên địa dẫn động lực lượng. có thể thi triển ra kiếm ý mới chứng minh rằng võ giả này thật sự đến trình độ đỉnh cao. Đương nhiên rất khó khăn nắm giữ loại chân lý này. Đối với võ giả cảnh giới Tiên Thiên hầu như là điều không thể nào, dù là cường giả Đạo Linh cảnh cũng ít ai nắm giữ loại chân lý này, trong trăm người chưa chắc xuất hiện một người.

Sau khi nắm giữ kiếm ý thực lực của Cảnh Ngôn lại tăng lên mảng lớn. Bản thân Cảnh Ngôn không chắc kiếm ý khiến thực lực của hắn đến trình độ thế nào.

Cảnh Ngôn đưa mắt nhìn Lưu Đại Toàn đứng gần đó, mặt gã u ám, mắt vô thần, khác hẳn với Lưu Đại Toàn lần đầu tiên gặp Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Lưu gia chủ.

Nghe giọng Cảnh Ngôn làm Lưu Đại Toàn rùng mình, gã lấy lại tinh thần nhìn hắn.

Cảnh Ngôn cười nói với Lưu Đại Toàn:

- Lưu gia chủ, làm phiền xem xét kho báo phủ đệ trưởng trấn xem có tài nguyên nào đáng giá thì thu đi.

Dù sao đã giết Cao Nham rồi, lão là trưởng trấn của Hắc Phong trấn, trong tay nắm một vệ đội mặc giáp thế lực không yếu. Lúc trước Cao Nham cấu kết với thế lực như Thiên Lang

bang chắc cũng vớt vát thịt mỡ gì rồi, trong tình huống hiện tại nếu lão không thu vào túi mới lãng phí.

Lưu Đại Toàn bản năng ậm ừ:

- A … ừ.

Lưu Đại Toàn chợt trợn to mắt phản ứng lại Cảnh Ngôn kêu gã làm cái gì:

- A?

Cướp bảo khố của phủ thành chủ? Mợ ơi, đó là bảo khố của nhà nước! Cảnh Ngôn thiếu gia điên rồi, điên thật! Giết trưởng trấn, cướp bảo khố phủ đệ trưởng trấn là hành vi phạm tội.

Lưu Đại Toàn không dám nghĩ sâu hơn, có mười cái mạng cũng không đủ cho gã chết. Nhưng việc đã đến nước này Lưu Đại Toàn không có sự lựa chọn, tuy gã không tự mình giết trưởng trấn nhưng gã mang Cảnh Ngôn đến, hầu như võ giả một nửa Hắc Phong trấn đều biết, gã không thể trốn thoát.

Đường phố ngoài phủ đệ trưởng trấn tụ tập đám đông võ giả. Bọn họ nhìn hộ vệ mặc giáp ùa ra thì rất tò mò bên trong xảy ra chuyện gì. Một ít võ giả gan lớn chạy lại gần, sau đó thấy xác trưởng trấn Cao Nham nằm trong viện lạc.

Võ giả sợ nhũn chân hét rầm lên, càng nhiều võ giả nghe tin tức, đám đông ồn ào.

Xôn xao!

Trưởng trấn chết rồi! Trưởng trấn đã chết!

- Trưởng trấn Cao Nham bị Cảnh Ngôn giết!

Trưởng trấn Cao Nham chết!

Cảnh Ngôn giết trưởng trấn, quá to gan, dám giết cả trưởng trấn. Lưu Đại Toàn cũng tiêu đời, phủ thành chủ Đoan Dương

thành tuyệt đối không tha cho hai người, sẽ phái ra vệ đội đáng sợ truy nã họ về xử tử.

- Cảnh Ngôn này điên quá, giết trưởng trấn rồi hắn có thể trốn đến đâu? Dù có quay về Đông Lâm thành cũng không an toàn.

- Đúng rồi, Cảnh Ngôn chết chắc, Lưu Đại Toàn cũng chỉ có đường chết, Lưu gia sẽ bị diệt tộc. Dám chống đối quan phủ, thật là gan to bằng trời!

- …

Võ giả giật mình huyên thuyên bàn tán. Không ai cho rằng Cảnh Ngôn, Lưu Đại Toàn giết trưởng trấn có thể trốn được một kiếp này. Hai người chạy đến đâu cũng sẽ bị người quan phủ tập nã quy án.

Từ xưa đến nay người dám đối kháng với quan phủ đều không có kết cục tốt!

Chương 135 - Đi Vào Đoan Dương thành

Qua khoảng một nén nhang Lưu Đại Toàn thống kê đại khái tài nguyên bảo khố phủ đệ trưởng trấn, giao linh thạch có sẵn và thẻ vàng linh thạch cho Cảnh Ngôn.

Lưu Đại Toàn lòng rối bời hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, giờ … giờ chúng ta có nên trốn không? Chúng … chúng ta sẽ đi đâu? Có phải đi Đông Lâm thành? Nhưng … nhưng nữ nhi Hiểu Nguyệt của ta thì sao đây? Nữ nhi còn nằm trong tay Ngụy gia.

Trong lòng Lưu Đại Toàn nhớ thương nhất là nữ nhi Lưu Hiểu Nguyệt.

Cảnh Ngôn nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của Lưu Đại Toàn, hắn bất đắc dĩ xua tay nói:

- Lưu gia chủ đừng lo, bây giờ ta xuất phát đi Đoan Dương thành mang ra nữ nhi Lưu Hiểu Nguyệt của ngươi đây. Lưu gia chủ yên tâm, miễn Lưu Hiểu Nguyệt còn sống thì ta nhất định sẽ cứu nàng ra!

Cảnh Ngôn không biết Lưu Hiểu Nguyệt còn sống không, nhưng miễn nàng sống thì hắn chắc chắn sẽ cứu nàng ra khỏi Ngụy gia.

Nếu Lưu Hiểu Nguyệt không may đã chết thì …

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo, hắn chắc chắn khiến Ngụy gia trả giá bằng máu, cho Ngụy gia biết giết một Lưu Hiểu Nguyệt thì cả gia tộc phải chôn cùng!

Lưu Đại Toàn kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Cảnh Ngôn thiếu gia định đi Ngụy gia Đoan Dương thành? Đừng đi, thiếu gia tuyệt đối đừng đi Đoan Dương thành!

Lưu Đại Toàn rất muốn cứu nữ nhi của mình nhưng gã biết nếu Cảnh Ngôn đi Ngụy gia là chịu chết. Đừng nói Lưu Hiểu Nguyệt, ngay cả mạng sống của Cảnh Ngôn cũng khó giữ.

Lưu Đại Toàn cắn răng nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia nếu … nếu thật sự muốn cứu Hiểu Nguyệt hay là về Cảnh gia, mời tứ trưởng lão ra mặt giao thiệp với Ngụy gia …

Lưu Đại Toàn biết mình nêu yêu cầu này quá đáng, nhưng đó là hy vọng duy nhất cứu ra nữ nhi của gã.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Lưu gia chủ đừng nói nữa, hãy ở trong Hắc Phong trấn chờ tin tức của ta. Lưu gia chủ lo xử lý tài nguyên phủ đệ trưởng trấn đi.

Cảnh Ngôn biết suy nghĩ của Lưu Đại Toàn, nhưng hắn cũng biết dù mời Cảnh gia ra mặt mặt chưa chắc cứu được Lưu Hiểu Nguyệt. Nếu Cảnh gia là gia tộc lớn trong Đoan Dương thành còn dễ nói, vấn đề là Cảnh gia thuộc thế lực Đông Lâm thành, không có uy vọng trong Đoan Dương thành. Ngụy gia sẽ không e ngại Cảnh gia.

Dù Ngụy gia chịu lùi bước cũng sẽ đòi bồi thường lớn, khi đó Cảnh gia chưa chắc đồng ý trả giá đắt vì Lưu Hiểu Nguyệt.

Tuy bây giờ Lưu Hiểu Nguyệt còn sống nhưng không dễ chịu gì trong Ngụy gia, nàng ở Ngụy gia lâu một ngày là nguy hiểm thêm một phần. Cảnh Ngôn phải nhanh chóng chạy đến Ngụy gia cứu Lưu Hiểu Nguyệt ra khỏi tay Ngụy gia.

Vèo!

Cảnh Ngôn nói xong câu đó với Lưu Đại Toàn liền lắc người rời khỏi phủ đệ trưởng trấn chạy hướng Đoan Dương thành.

Lưu Đại Toàn ngây ngốc nhìn Cảnh Ngôn khuất trong tầm mắt, thở dài thườn thượt.

Tại sao sự việc trở nên như vậy?

Mấy ngày sau, bóng áo xanh của Cảnh Ngôn xuất hiện ngoài cổng Đoan Dương thành.

- Ngụy gia, ta đến đây!

Cảnh Ngôn đứng ngoài cửa thành một lúc rồi nhấc chân đi vào Đoan Dương thành.

Quy mô Đoan Dương thành to hơn Đông Lâm thành một chút, nhân khẩu thường trú nhiều hơn Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn đi nhanh trên đường cái, võ giả qua lại nối liền không dứt.

Cảnh Ngôn cảm thấy Đoan Dương thành nhiều người nhưng tu vi võ giả bình quân yếu hơn Đông Lâm thành chút. Cũng đúng, Đông Lâm thành lưng dựa Hắc Thạch sơn mạch, võ giả hoạt động trong thành đa số vì vào Hắc Thạch sơn mạch đi nơi khác, không như Đoan Dương thành.

Trong địa vực Đoan Dương thành có Nguyệt Hoa Sâm Lâm, nhưng Nguyệt Hoa Sâm Lâm cách Đoan Dương thành rất xa, muốn vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm không cần đi ngang qua Đoan Dương thành.

Cảnh Ngôn tìm đại một võ giả trạc bốn, năm mươi tuổi đi trên đường, hỏi:

- Xin hỏi đi đường nào đến Ngụy gia?

Ngụy gia xem như gia tộc lớn trong Đoan Dương thành, võ giả thường ở trong thành chắc đều biết vị trí trạch viện Ngụy gia.

Võ giả nhìn Cảnh Ngôn, nghiêm túc hỏi:

- Ngụy gia? Ngươi đến từ xứ ngoài sao? Không biết Ngụy gia ở đâu.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta đúng là từ đất bên ngoài lần đầu tiên tới Đoan Dương thành.

Võ giả trung niên hơi nhiều chuyện nói:

- Ha ha ha! Vậy ngươi đi Ngụy gia làm gì? Hay ngươi là thân thích của Ngụy gia? Hoặc muốn đầu vào Ngụy gia?

Cảnh Ngôn cau mày, hắn không muốn nói nhiều. nhưng lúc này hắn hỏi người ta, đành cố kiên nhẫn đáp:

- Ta tìm tộc trưởng Ngụy gia có chút việc thương lượng.

Võ giả nghe vậy sửng sốt sau đó cười phá lên:

- Ngươi tìm tộc trưởng Ngụy gia? Có việc thương lượng!

Võ giả trẻ tuổi này thật lớn lối.

Võ giả trung niên cảm thấy Cảnh Ngôn quá ngông cuồng nên ngữ điệu hơi trào phúng nói:

- Người trẻ tuổi, không phải ai đều có thể gặp tộc trưởng Ngụy gia, nhưng ngươi khá may mắn, mấy hôm nay Ngụy gia đang tổ chức gia tộc đại tái. Nhiều nhân vật cao tầng như tộc trưởng đều ở diễn võ trường Ngụy gia, ngươi muốn gặp tộc trưởng Ngụy gia vừa lúc có cơ hội tốt.

Tuy Ngụy gia không phải thế lực gia tộc hạng nhất Đoan Dương thành nhưng cũng là thế lực hạng hai cường đại. Thân

phạn như tộc trưởng Ngụy gia không phải người bình thường muốn gặp liền được gặp.

Võ giả trung niên cảm thấy Cảnh Ngôn rất ngông cuồng nhưng vẫn cho hắn biết vị trí trạch viện Ngụy gia.

Cảnh Ngôn cảm ơn:

- Đa tạ!

Sau đó Cảnh Ngôn lắc mình bay đi.

Võ giả trung niên chớp chớp mắt, há hốc mồm ngây người giây lát.

Người đâu rồi? Sao bỗng nhiên không thấy nữa?

Chợt một võ giả áo đen từ cửa hàng bên cạnh đi ra kêu võ giả trung niên:

- Lão Triệu, ngây ra đó làm gì?

Lão Triệu cau may nhìn võ giả kia, hỏi:

- A … Ta … Lão Vương, ngươi có thấy võ giả trẻ tuổi mặc áo xanh không?

Lão Vương kinh ngạc hỏi lại:

- Võ giả trẻ tuổi?

Lão Triệu chau mày nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng Cảnh Ngôn đâu:

- Đúng rồi, mới nãy hắn còn hỏi vị trí trạch viện Ngụy gia, nói là muốn gặp tộc trưởng Ngụy gia.

Lão Vương không tin lời lão Triệu nói, cười phá lên lắc đầu bảo:

- Lão Triệu, ngươi gặp ảo giác sao? Ta đi vào cửa hàng này mới có vài giây, võ giả trẻ tuổi áo xanh? Còn muốn gặp tộc trưởng Ngụy gia? Ha ha, ngươi đang nói mớ sao?

Lão Triệu im lặng. Ảo giác? Nói mớ? Có thể không?

Chương 136 - Giết Vào Ngụy gia.

Ngụy gia, thế lực gia tộc xếp mười hàng đầu trong Đoan Dương thành, trạch viện gia tộc cũng khí thế rộng rãi.

Mấy ngày gần đây trong trạch viện rất náo nhiệt, vì gia tộc đại tái tổ chức vài ngày. Có hàng vạn thành viên tụ tập nên trạch viện Ngụy gia nhộn nhịp rộn ràng.

Gia tộc ở Đoan Dương thành hay Đông Lâm thành, mỗi gia tộc cách vài năm sẽ tổ chức đại tái một lần. Gia tộc đại tái hòng sàng lọc ra một nhóm tử đệ ưu tú nhất để gia tộc đặc biệt bồi dưỡng. Qua cách này chọn lựa ra tử đệ tinh anh, khiến bọn họ trở thành trụ cột tương lai của gia tộc, để gia tộc kéo dài mãi.

Làm gia tộc thuộc mười hàng đầu Đoan Dương thành, gia tộc đại tái Ngụy gia tất nhiên mời cao tầng mấy gia tộc khác đến xem lễ.

Trên ghế thượng khách đài cao diễn võ trường Ngụy gia, nhân vật quan trọng các gia tộc Đoan Dương thành đã ngồi chờ.

Một lão nhân tóc bạc ngồi trên ghế thượng khách nói với tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà:

- Ngụy tộc trưởng, chúc mừng, mấy năm nay Ngụy gia ra một nhân vật thiên tài ghê gớm.

Một nữ nhân mặc váy dài màu đỏ lên tiếng:

- Đúng rồi, tiểu tử tên Ngụy Lãnh đúng là ghê gớm, mới được mười tám tuổi đã là Nửa Bước Tiên Thiên, đáng vui đáng mừng.

Nữ nhân mặc váy dài là trưởng lão của Niên gia Đoan Dương thành.

Niên gia và Ngụy gia cùng là gia tộc lớn Đoan Dương thành. Niên gia xếp hạng cao hơn Ngụy gia trong Đoan Dương thành. Ngụy gia ra một Nửa Bước Tiên Thiên mười tám tuổi khiến trưởng lão Niên gia rất khó chịu. Mấy năm gần đây Niên gia không có tử đệ xuất sắc như vậy.

Tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà nghe nữ nhân mặc váy đỏ nói, khóe môi cong lên. Ngụy Lâu Hà nghe hiểu trưởng lão Niên gia ghen tỵ và hâm mộ, gã chẳng những không tức giận còn thấy vui vẻ lâng lâng.

Ngụy Lâu Hà sung sướng cười to bảo:

- Ha ha ha! Ngụy Lãnh đúng là hài tử giỏi, rất giỏi.

Ngụy Lâu Hà đương nhiên vui vẻ, hưng phấn.

Ngụy Lãnh mới mười tám tuổi đã là cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên, thiên tư cao tính nguyên Đoan Dương thành thuộc hàng võ giả thiên tài đếm trên đầu ngón tay. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì khả năng Ngụy Lãnh bước vào Tiên Thiên cảnh lúc hai mươi tuổi là rất lớn.

Chờ khi Ngụy Lãnh bước vào Tiên Thiên cảnh, số lượng võ giả cảnh giới Tiên Thiên của Ngụy gia sẽ như Niên gia. Thứ hạng của Ngụy gia trong Đoan Dương thành không nói hoàn toàn áp đảo Niên gia, nhưng ít ra ngang hàng nhau.

Niên gia? Hừm hừm, Niên gia sớm muộn gì sẽ bị Ngụy gia ta nghiền dưới chân!

Ngụy Lâu Hà nheo mắt hờ hững liếc trưởng lão Niên gia.

Dưới đài cao, trên diễn võ trường to lớn, cuộc tỷ thí của tử đệ Ngụy gia đang hào hứng diễn ra.

Trừ Ngụy Lãnh, trong đại tái Ngụy gia xuất hiện nhiều tử đệ sáng mắt. Những võ giả trẻ tuổi đều là hạt giống tốt, là tử đệ tinh anh đáng để bồi dưỡng. Tương lai của Ngụy gia cần dựa vào những tử đệ trẻ tuổi này lớn mạnh lên.

Không chỉ là tộc trưởng Ngụy Lâu Hà, các nhân vật cao tầng như trưởng lão Ngụy gia đều mặt mày hớn hở, đắc ý vô cùng.

Đột nhiên phương xa vọng lại thanh âm cực kỳ không hài hòa:

- Nguy rồi! Nguy rồi!

Vô số ánh mắt nhìn hướng phát ra thanh âm.

Ngụy Lâu Hà tức giận nhìn chằm chằm, nét mặt sa sầm:

- Hưm?

Ngụy Lâu Hà thấy một hộ vệ Ngụy gia vội vàng chạy tới, luôn miệng la hét.

Ngụy Lâu Hà tức giận quát:

- Đồ khốn, hô to gọi nhỏ ra thể thống gì!?

Ngụy Lâu Hà đứng bật dậy, khí thế dâng trào.

Nhiều người trên ghế thượng khách mắt lóe tia giễu cợt.

Sắp có trò hay để xem.

Đa số người ngồi ghế thượng khách không là đồng minh của Ngụy gia, gia tộc đại tái xảy ra chuyện thì họ thích thú xem.

Hộ vệ Ngụy gia bị tộc trưởng mắng thì rùng mình, cúi đầu không dám nhìn thẳng Ngụy Lâu Hà.

Ngụy Lâu Hà hít sâu, trầm giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

Mất mặt, quá mất mặt!

Nếu là bình thường thì không sao, nhưng hôm nay là ngày gia tộc đại tái, vô số đại nhân vật có uy tín danh dự trong Đoan Dương thành tụ tập ở đây, một hộ vệ không để ý trường hợp hô to gọi nhỏ đương nhiên làm mất mặt, không trách Ngụy Lâu Hà sẽ giận.

Hộ vệ cẩn thận báo cáo:

- Tộc trưởng, có người … xâm nhập trạch viện gia tộc!

Ngụy Lâu Hà, một số trưởng lão Ngụy gia cùng quát mắng:

- Cái gì?

- Càn rỡ! Nói bậy bạ!

Có người xâm nhập Ngụy gia?

Đùa giỡn! Ai ăn gan hùm mật gấu dám cứng rắn xông vào Ngụy gia? Còn trong ngày gia tộc đại tái Ngụy gia?

Dù là gia tộc hạng nhất Đoan Dương thành cũng sẽ không làm chuyện như vậy.

Nếu gia tộc nào làm chuyện này tức là muốn khai chiến với Ngụy gia, Ngụy gia tuyệt đối không tha thứ kiểu khiêu khích này.

Mặt hộ vệ trắng bệch sợ hãi nói:

- Bẩm tộc trưởng, trưởng lão, thật sự có người xâm nhập gia tộc!

Nếu không phải vì có kẻ xông vào hộ vệ đã không hốt hoảng chạy tới báo cáo.

Ánh mắt Ngụy Lâu Hà sắc bén:

- Hưm?

Thật sự có người vào Ngụy gia gây sự?

Ngụy Lâu Hà đằng đằng sát khí nói:

- Sao còn không bắt kẻ xâm nhập Ngụy gia lại? Hừ, ta muốn xem là ai dám làm như thế!

Mặc kệ kẻ xâm nhập là ai thì chuyện hôm nay tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua. Dù là tử đệ của gia tộc hạng nhất Đoan Dương thành cũng phải cho Ngụy gia lời giải thích, cách làm này là đánh mặt Ngụy gia, Ngụy Lâu Hà, tuyệt đối không dễ dàng tha thứ đối phương.

Nghe Ngụy Lâu Hà ra lệnh, mặt hộ vệ từ trắng thành đỏ.

Bắt giữ?

Mợ, nếu bắt được thì ta chạy đến báo tin làm chi? Không bắt được! Người đến thực lực quá đáng sợ, ngay trước cửa trạch viện gia tộc có một đội hộ vệ tổ hợp võ giả cao cấp vậy mà bị một kiếm quét sạch. Võ giả đáng sợ như vậy làm sao bọn họ bắt được?

Bùm!

Chợt có tiếng nổ chát chúa.

Đám người biến sắc mặt, vì tiếng nổ không phát ra từ diễn võ trường mà từ một hướng khác, tiếng động lớn hơn một số cuộc đối chiến trên diễn võ trường nhiều.

Vô số ánh mắt cùng nhìn một hướng.

Mấy chục hộ vệ Ngụy gia bao vây một võ giả trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh, liên hợp công kích. Nhưng những hộ vệ này không ngăn cản được, võ giả trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh quét bay hết.

Chương 137 - Ta Chính Là Cảnh Ngôn

Kiếm quang đen quét tới đâu là không ai cản nổi.

Các tiếng rống liên tiếp vang lên:

- To gan!

- Dừng tay! Dám càn rỡ trong Ngụy gia!

Các bóng người bay nhanh xuống khỏi đài cao diễn võ trường.

Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh ngạo nghễ đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn các nhân vật cao tầng Ngụy gia xông lên.

Tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà ánh mắt lạnh băng trừng Cảnh Ngôn, quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Xem võ giả trẻ tuổi mặc trường bào màu xanh này thực lực không yếu, nhưng tử đệ trẻ tuổi xuất sắc trong các gia tộc lớn Đoan Dương thành dù Ngụy Lâu Hà không biết hết nhưng ít ra từng gặp mặt, nên có ấn tượng mới đúng. Võ giả này rất xa lạ, dường như chưa gặp bao giờ.

Ngụy Lâu Hà rất muốn giết ngay võ giả áo xanh này, nhưng gã biết võ giả ưu tú như thế ở trong gia tộc nào cũng có địa vị không thấp. Ngụy Lâu Hà cố dằn lòng xuống quát hỏi, phải rõ ràng thân phận của đối phương rồi tính.

Cảnh Ngôn cười nói, mắt sáng rực nhìn tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà:

- Cảnh Ngôn! Ha ha, Ngụy gia các ngươi muốn tập nã ta đúng không? Hôm nay ta tự đưa lên cửa!

Lúc này Cảnh Ngôn chưa xác định tình huống của Lưu Hiểu Nguyệt, trước khi xâm nhập trạch viện Ngụy gia hắn vốn không định trực tiếp lao vào. Nhưng hộ vệ canh giữ cửa trạch viện ai nấy hung hăng dữ tợn không chịu cho Cảnh Ngôn vào, không hề có ý đi thông báo. Họ nhục nhã Cảnh Ngôn, định đánh hắn.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ tức giận đánh vào trong, một đường đánh tới gần diễn võ trường.

Ngụy Lâu Hà nghe Cảnh Ngôn trả lời thì sửng sốt, trong một chốc không biết Cảnh Ngôn là ai:

- Cảnh Ngôn? Hả? Ai là Cảnh Ngôn?

Các đại nhân vật Đoan Dương thành ngồi trên ghế thượng khách đài cao hoang mang nhìn Cảnh Ngôn.

Đoan Dương thành không có gia tộc lớn họ Cảnh, võ giả trẻ tuổi tên Cảnh Ngôn từ đâu chui ra?

Mọi người khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn.

Một trưởng lão Ngụy gia chợt nhớ ra:

- Cái gì? Ngươi là Cảnh Ngôn đã giết chủ quản Ngụy gia Ngụy Trùng Dương?

Trưởng lão này rất giật mình, y biết có võ giả tên Cảnh Ngôn giết chủ quản Ngụy gia Ngụy Trùng Dương nhưng không ngờ trẻ tuổi đến thế. Y nghĩ đối phương ít nhất là võ giả trung niên ba, bốn mươi tuổi, nhưng xuất hiện trước mắt là võ giả chưa đầy hai mươi tuổi.

Nghe trưởng lão bật thốt, Ngụy Lâu Hà và mấy vị trưởng lão khác chợt hiểu ra, nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm.

Ngụy Lâu Hà hít sâu, mắt lóe tia sáng lạnh, người ngưng tụ khí thế:

- Ngươi là tử đệ Cảnh gia của Đông Lâm thành?

Cảnh Ngôn mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ta là Cảnh Ngôn Cảnh gia Đông Lâm thành, người giết Ngụy Trùng Dương đúng là ta. Ta nghe nói Ngụy gia các ngươi rầm rộ kéo người muốn tập nã ta nên ta tự tìm đến. Hộ vệ Ngụy gia các ngươi không cho ta vào, ta đành đánh vào!

Bá khí!

Các ngươi không cho ta vào thì ta đánh vào!

Một câu khiến các tử đệ Ngụy gia trừng Cảnh Ngôn, tiểu tử này không thèm để Ngụy gia vào mắt.

Một trưởng lão Ngụy gia tức giận quát mắng:

- Thì ra là ngươi! Tiểu tặc, ngươi to gan chó giết chủ quản Ngụy gia còn dám đến trạch viện Ngụy gia ta!

Cảnh Ngôn không yếu thế đáp trả:

- Hừ! Ngụy gia không phải đầm rồng hang hổ gì, tại sao ta không dám đến hả lão thất phu?

Trưởng lão Ngụy gia đó bị Cảnh Ngôn mắng là lão thất phu, mặt già đỏ rần, nguyên khí dao động, trên cánh tay nổi gân xanh, hai mắt đỏ ngầu muốn đánh chết Cảnh Ngôn.

Đường đường là trưởng lão mà bị mắng là lão thất phu? Lão là trưởng lão Ngụy gia, thân phận tôn quý, khi nào thì bị người nhục mạ như vậy? Có lẽ nhiều người mắng lén sau lưng lão, nhưng bị chửi ngay trước mặt nhiều người khiến mặt già của lão biết đút đi đâu?

Mặt Ngụy Lâu Hà đen thui hỏi:

- Cảnh Ngôn, có phải ngươi nghĩ mình là tử đệ Cảnh gia Đông Lâm thành thì Ngụy gia ta không dám giết ngươi? Có phải ngươi cho rằng có Cảnh gia chống lưng thì ngươi có thể hoành hành không sợ ai?

Hôm nay Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện khiến toàn Ngụy gia mất hết mặt mũi, tộc trưởng như gã cũng bị mất mặt.

Ngụy Lâu Hà biết Cảnh gia Đông Lâm thành, Đoan Dương thành và Đông Lâm thành là thành phố liền nhau, mấy gia tộc hạng nhất Đông Lâm thành không có lực ảnh hưởng đến Đoan Dương thành nhưng tiếng tăm vẫn truyền đến.

Cảnh gia là gia tộc hạng ba trong Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn còn trẻ đã có thực lực như vậy chắc chắn là thành viên cực kỳ được xem trọng trong Cảnh gia. Nhiều người trông thấy Cảnh Ngôn, biết thân phận của hắn, nếu giết hắn sẽ chọc giận Cảnh gia.

Tuy Cảnh gia Đông Lâm thành không thể tạo thành uy hiếp trực tiếp cho Ngụy gia Đoan Dương thành, nhưng Cảnh gia tức giận dư sức gây chút rắc rối cho Ngụy gia.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ha ha ha! Ta đến Ngụy gia là vì chuyện của mình, không liên quan đến gia tộc của ta.

Nếu muốn gia tộc ra mặt thì Cảnh Ngôn đã không một mình đến Ngụy gia.

Trưởng lão Ngụy gia người run run:

- Nhãi ranh, ngươi đã muốn chết thì ta sẽ chiều ý ngươi! Hừ, ngươi giết chủ quản Ngụy gia ta, dù Ngụy gia giết ngươi thì Cảnh gia của ngươi cũng không có lời nào để nói!

Trưởng lão liếc hướng tộc trưởng Ngụy Lâu Hà, chực chờ tộc trưởng cho phép liền đánh chết Cảnh Ngôn ngay.

Trên đài cao vọng xuống tiếng cười:

- Ha ha ha! Ngụy Chấn Chí trưởng lão có quyết đoán ghê, đối diện võ giả mười mấy tuổi, còn chưa nói rõ ràng đã đòi chém giết, ha ha ha ha ha ha!

Nói chuyện là nữ trưởng lão của Niên gia, vị trưởng lão này trong lòng ấp ủ cảm xúc ghen tỵ, giờ nàng không thể trơ mắt nhìn Cảnh Ngôn đột nhiên chui ra bị giết đơn giản vậy được.

Nghe trưởng lão Niên gia nói, đám người Ngụy Lâu Hà nhíu chặt mày.

Đặc biệt là trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí, trong bụng chửi thầm trưởng lão Niên gia, nhưng khó nói nên lời phản bác. Ngụy Chấn Chí là trưởng lão Ngụy gia, đứng phía đối diện là võ giả trẻ mười mấy tuổi. Tuy đối phương xâm nhập Ngụy gia, đánh bị thương nhiều hộ vệ, nhưng trực tiếp giết hắn nếu đồn ra ngoài hơi khó nghe.

Ngụy Chấn Chí nhìn trưởng lão Niên gia Niên Lan nhảy xuống từ đài cao, khí thế nghiêm túc nói:

- Hừ! Niên Lan trưởng lão, tên này giết chủ quản Ngụy gia ta, không lẽ ta ra tay giết hắn có sai sao?

Chương 138 - Gắt Gao Kình Chống

Trên ghế thượng khách, không chỉ một mình trưởng lão Niên gia Niên Lan nhảy xuống, những đại nhân vật địa vị cao trong Đoan Dương thành cũng nhảy xuống.

Có kịch hay không xem thì tiếc.

Nếu là trò hay bình thường thì thôi, nhưng đây là vở kịch liên quan da mặt Ngụy gia, phải nhìn kỹ mới được. Hơn nữa tiểu tử đến gây sự là tử đệ Cảnh gia, gia tộc lớn thứ ba Đông Lâm thành, xem thực lực của hắn phi phàm có lẽ là tử đệ hạch tâm.

Nhưng không biết tử đệ quan trọng như vậy tại sao Cảnh gia để một mình hắn đến Đoan Dương thành.

Tóm lại vở kịch này rất hấp dẫn.

Các đại nhân vật đi tới gần.

Trừ trưởng lão Niên gia Niên Lan ra những người khác chỉ đứng xem.

Mắt Niên Lan sáng rực nói:

- Ngụy Chấn Chí trưởng lão đừng vội nói vậy, ít nhất chưa nói rõ sự việc Ngụy Chấn Chí trưởng lão không nên xuống tay với người trẻ tuổi chưa đầy hai mươi đúng không? Ngụy Chấn Chí trưởng lão sắp một trăm tuổi nhỉ? Ha ha, để ta đếm xem Ngụy Chấn Chí trưởng lão lớn hơn tiểu tử Cảnh gia này bao nhiêu.

Ý Niên Lan là Ngụy Chấn Chí muốn ỷ lớn hiếp nhỏ, một người gần trăm tuổi mà đòi đánh thanh niên mười mấy tuổi, da mặt thật dày.

Nghe Niên Lan nói làm Ngụy Chấn Chí ức chế nhưng không tiện phản bác.

Tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà sắc mặt âm trầm, chỉ có thể im lặng. Cảnh Ngôn đến rất trùng hợp, nếu không có đám người ngoài này thì Ngụy gia có thể giết hắn trong tích tắc, sau đó hủy thi diệt tích, phong tỏa tin tức. Bây giờ muốn phong tỏa tin tức là điều không thể.

Niên Lan thấy người Ngụy gia đều im lặng thì khóe môi nhếch cao, hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ, ta muốn hỏi tại sao ngươi xâm nhập Ngụy gia? Ngụy gia xem như gia tộc lớn của Đoan Dương thành chúng ta, ngươi xông vào như vậy thì Ngụy gia còn mặt mũi gì? Bọn họ sẽ không dễ dàng bỏ qua ngươi.

Niên Lan không lo lắng đắc tội Ngụy gia, quan hệ giữa Niên gia và Ngụy gia luôn không tốt. Hơn nữa gia tộc hạng nhất mà Niên gia dựa vào không cùng gia tộc hạng nhất Ngụy gia ỷ lại.

Niên Lan ước gì thấy Ngụy gia xấu mặt.

Cảnh Ngôn đầu tiên chào Niên Lan trước:

- Xin chào vị tiền bối này!

Mặc kệ nữ võ giả lớn tuổi này có ý đồ gì, nhưng hiển nhiên nàng đứng cùng chiến tuyến với Cảnh Ngôn, hắn phải cho đối phương mặt mũi.

Thấy Cảnh Ngôn cung kính với mình làm Niên Lan mát lòng mát dạ, mỉm cười gật đầu lại.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta đến Ngụy gia vì Ngụy gia bắt một bằng hữu của ta, tên bằng hữu của ta là Lưu Hiểu Nguyệt, người Đoan Dương thành địa vực Đoan Dương thành.

Giọng Cảnh Ngôn rất lớn, võ giả xung quanh nghe rõ mồn một.

Cảnh Ngôn cười lạnh nhìn chằm chằm đám người tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà:

- Ha ha ha! Ngụy gia này mà là gia tộc lớn Đoan Dương thành gì? Nực cười, bọn họ vì buộc ta xuất hiện đi bắt bằng hữu của ta, còn xuống tay với nữ võ giả thực lực thấp. Gia tộc dùng thủ đoạn ti tiện như vậy xứng là gia tộc lớn sao? Không biết ngượng?

Niên Lan khoa trương kêu lên, mắt sáng lấp lánh:

- Hả? Có chuyện như vậy? Ôi chà, không nhìn ra Ngụy gia nhiều thủ đoạn dữ. Nhưng loại thủ đoạn này không được sáng rọi lắm.

Có cơ hội xem Ngụy gia đen mặt tất nhiên Niên Lan nắm chặt ngay.

Niên Lan nói với những người gia tộc lớn trong Đoan Dương thành đến xem lễ:

- Các vị nói xem Ngụy gia làm như thế có phải là khiến Đoan Dương thành mất mặt? Vì bắt Cảnh Ngôn mà bắt cóc bằng hữu của Cảnh Ngôn để uy hiếp, còn là nữ võ giả vô tội, chậc chậc. Niên gia của ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.

Đám người chau mày.

Loại thủ đoạn này nghe thì ti tiện, nhưng không ai bảo đảm gia tộc của mình chưa từng làm như thế. Có điều lén làm thì

được, không thể bày ra ngoài sáng, vì nói sao thì người sống cần da.

Ngụy Chấn Chí nghiến răng ken két, mắt đỏ ngầu ước gì nuốt sống Niên Lan, Cảnh Ngôn:

- Chết tiệt! Tiểu súc sinh đáng chết!

Tộc trưởng Ngụy Lâu Hà sắc mặt âm trầm hỏi đại trưởng lão Ngụy Chấn Chí:

- Đại trưởng lão, chuyện này là sao?

Thật ra Ngụy Lâu Hà biết chuyện này, chủ quản Ngụy gia ở bên ngoài bị giết, gã là tộc trưởng sao không biết gì được?

Lúc Lưu Hiểu Nguyệt ở Hắc Phong trấn bị áp giải đến Ngụy gia thì Ngụy Lâu Hà biết ngay, nhưng làm bộ như không hay biết gì. Mặc kệ người ta có tin hay không Ngụy Lâu Hà phải giữ thái độ đó, để người khác ngượng miệng chỉ trích tộc trưởng đứng đầu Ngụy gia.

Mắt Ngụy Chấn Chí lấp lóe liếc Ngụy Lâu Hà, lắc đầu nói:

- Ta cũng không quá rõ ràng.

Ngụy Lâu Hà hỏi thành viên Ngụy gia đứng trong đám đông không xa:

- Ngụy Minh chủ quản nói xem chuyện này có không?

Người này tên Ngụy Minh, là chủ quản Ngụy gia. Tuy Ngụy Minh chỉ là chủ quản nhưng có quyền lực lớn nhất trong đám chủ quản, tu vi Tiên Thiên cảnh. Có thể nói một số trưởng lão Ngụy gia chưa chắc nắm quyền lớn bằng Ngụy Minh chủ quản.

Ngụy Minh đứng ra gật đầu nhìn đám người Ngụy Lâu Hà, chậm rãi nói:

- Có chuyện này. Không lâu trước trưởng trấn Cao Nham Hắc Phong trấn đưa đến một nữ võ giả tên Lưu Hiểu Nguyệt, nói Lưu Hiểu Nguyệt là nữ nhân của Cảnh Ngôn. Cảnh Ngôn giết chủ quản Ngụy gia Ngụy Trùng Dương, nữ nhân này cũng có phần nên ta áp giải nữ nhân đó vào địa lao gia tộc, định chờ sau gia tộc đại tái mới bẩm báo cho tộc trưởng và các vị trưởng lão.

Ánh mắt Ngụy Chấn Chí sắc bén hung tợn lườm Cảnh Ngôn:

- Thì ra là vậy, nữ nhân này có liên quan đến cái chết của chủ quản Ngụy gia Ngụy Trùng Dương, vậy thì cũng đáng chết!

Cảnh Ngôn cười phá lên:

- Ha ha ha! Đúng là gia tộc vô sỉ hết chỗ nói, trắng có thể nói thành đen, đen nói thành trắng. Đám chuột Ngụy gia kia, ta hỏi các ngươi, thực lực của Ngụy Trùng Dương là gì?

Khí thế Cảnh Ngôn dâng cao lớn tiếng quát hỏi:

- Võ giả cao cấp, tu vi cửu trọng thiên, các ngươi không phủ nhận đi? Lưu Hiểu Nguyệt là võ giả cấp thấp liên quan gì đến cái chết của Ngụy Trùng Dương? Hay các ngươi muốn nói một võ giả cấp thấp có thể giết võ giả cao cấp cửu trọng thiên? Ngụy gia các ngươi nghĩ người trong thiên hạ đều là đồ ngốc sao!?

Chương 139 - Lửa Giận Ngập Trời

Chủ quản Ngụy Minh rống to, mắt dữ tợn trừng Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh, ngươi tìm cái chết!

Nếu không phải có mặt nhiều người ngoài Ngụy Minh đã sớm không nhịn nữa một bàn tay đập chết thằng nhãi tên Cảnh Ngôn, làm gì đứng nhìn nhãi ranh diễu võ dương oai!

Ngụy gia không phải nơi cho mọi người cứng rắn xông vào.

Tộc trưởng Ngụy Lâu Hà vung tay, sắc mặt âm trầm nói:

- Ngụy Minh, đi dẫn nữ võ giả Lưu Hiểu Nguyệt đến đây.

Ngụy Lâu Hà nhìn Cảnh Ngôn, mắt lấp lóe sát khí.

Ngụy Lâu Hà đã quyết định dù thế nào cũng phải giết Cảnh Ngôn, tiểu tử này tuyệt đối không sống bước ra trạch viện Ngụy gia. Nếu để hắn bình an rời đi Ngụy gia sẽ mất hết mặt mũi, không cần đợi đến ngày mai, chỉ trong hôm nay tin tức sẽ truyền khắp Đoan Dương thành.

Nên phải giết tiểu tử này, dù Cảnh Ngôn là con hay cháu của tộc trưởng Cảnh gia thì vẫn quyết giết!

Còn nữ võ giả tên Lưu Hiểu Nguyệt không quan trọng, thả nàng có thể chặn miệng người gia tộc khác, ví dụ bà già Niên gia.

Ngụy Lâu Hà thầm toan tính, mắt liếc hướng Niên Lan.

Niên Lan nheo mắt không châm chọc Ngụy gia thêm.

Ngụy Minh sai hai hộ vệ Ngụy gia đi địa lao mang người ra.

Lát sau hai hộ vệ nâng một người đến.

Tim Cảnh Ngôn thít chặt:

- Hiểu Nguyệt?

Lưu Hiểu Nguyệt không tự đi mà bị hộ vệ Ngụy gia nâng tới.

Hai hộ vệ Ngụy gia nâng Lưu Hiểu Nguyệt đến gần rồi ném xuống đất.

Lòng Cảnh Ngôn sôi trào lửa giận sải bước đến bên Lưu Hiểu Nguyệt.

Tóc Lưu Hiểu Nguyệt xõa ra, quần áo loang lổ vết máu.

Tim Cảnh Ngôn như bị cây kim đâm sâu:

- Hiểu Nguyệt, nàng sao rồi?

Cảnh Ngôn quen biết Lưu Hiểu Nguyệt không lâu, chỉ gặp gỡ hai lần. Hai người không quen thuộc, nói chính xác ra chỉ có thể xem như bằng hữu bình thường.

Nhưng không biết sao nhìn bộ dạng của Lưu Hiểu Nguyệt thế này làm lòng Cảnh Ngôn sôi trào lửa giận, trái tim như bị hai bàn tay bóp mạnh, hít thở nặng nhọc.

Cảnh Ngôn nhớ trong tu di giới chỉ còn cái túi thơm Lưu Hiểu Nguyệt tặng cho.

Lưu Hiểu Nguyệt hôn mê nghe tiếng Cảnh Ngôn thì ho khan:

- Khụ … Khụ …

Khóe môi Lưu Hiểu Nguyệt còn treo nụ cười, thều thào:

- Là … Cảnh Ngôn thiếu gia?

Sắc mặt Lưu Hiểu Nguyệt tái nhợt, hơi thở mong manh như tùy thời không thể mở mắt ra nữa.

Người Cảnh Ngôn run rẩy:

- Ta đây!

Cảnh Ngôn từng nghĩ Lưu Hiểu Nguyệt có lẽ đã chết trong Ngụy gia, nhưng hắn không ngờ nàng bị hành hạ như vậy. Cảnh Ngôn cảm giác kinh mạch Võ Đạo của Lưu Hiểu Nguyệt hầu như bị phế.

Kinh mạch Võ Đạo!

Nó không đơn giản như tu vi bị phế, kinh mạch Võ Đạo bị tổn hại, một trăm lẻ tám kinh mạch Võ Đạo toàn thân dù chỉ có một cái bị tổn hại thì đau đớn khiến võ giả bình thường không chịu nổi. Kinh mạch Võ Đạo của Lưu Hiểu Nguyệt có hơn một nửa đứt đoạn, bị thương như vậy mà còn sống có thể nói là kỳ tích.

Lưu Hiểu Nguyệt đã phải chịu đau đớn nhiều cỡ nào? Một thiếu nữ mười mấy tuổi chịu đựng nỗi đau này, khiến người tan nát cõi lòng.

Cảnh Ngôn thì thầm:

- Không sao, không sao.

Cảnh Ngôn trầm thấp thì thầm bên tai Lưu Hiểu Nguyệt:

- Hiểu Nguyệt, đã an toàn rồi, đừng sợ, ta sẽ mang nàng đi, ta bảo đảm.

Sát ý phát ra từ người Cảnh Ngôn, cơn giận trong lòng hắn đã không thể miêu tả bằng ngôn ngữ. Nếu Lưu Hiểu Nguyệt bị người Ngụy gia giết Cảnh Ngôn sẽ không giận điên như vậy.

Đúng thế, nếu Lưu Hiểu Nguyệt chết, Cảnh Ngôn không đến mức tức giận mất lý trí.

Khí thế của Cảnh Ngôn dâng cao:

- Ha ha ha! Ngụy gia, hay, hay lắm!

Cảnh Ngôn nhìn từ tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà đến đám trưởng lão Ngụy gia:

- Ngụy gia! Đám lão thất phu, thằng khốn này, có một người tính một người, hôm nay gia gia của các ngươi, Cảnh Ngôn ta đây không huyết tẩy Ngụy gia thì ta tự sát trong trạch viện này!

Lưu Quang kiếm chậm rãi nâng lên, kiếm khí quanh quẩn không gian xung quanh.

Cảnh Ngôn hít sâu, nói:

- Đám súc sinh các ngươi xuống tay nặng như vậy với một nữ nhân yếu đuối. Các ngươi không xứng sống trên thế giới này! Ha hạ, làm kinh mạch Võ Đạo của nữ nhân yếu đuối đứt tám mươi bốn cái, các ngươi thật ác độc!

Câu nói của Cảnh Ngôn quanh quẩn trên diễn võ trường Ngụy gia thật lâu.

- Cái gì?

- Cái này …

- Đứt tám mươi bốn kinh mạch Võ Đạo?

Ban đầu đám người có mặt không để bụng, bọn họ thấy nhiều người chết, người bị thương càng nhiều không đếm xuể. Lưu Hiểu Nguyệt không phải người quen của họ, nàng chết sống chẳng liên quan đến họ.

Nhưng khi nghe Cảnh Ngôn nói kinh mạch Võ Đạo của Lưu Hiểu Nguyệt đứt tám mươi bốn cái thì rung động.

Hơn tám mươi kinh mạch Võ Đạo đứt đoạn!

Trời ạ, thiếu nữ này đã phải chịu đau đớn lớn cỡ nào? Đây là nỗi đau nhân loại có thể chịu đựng sao?

Niên Lan cười lạnh nhìn người Ngụy gia:

- Ha ha ha! Ngụy gia ơi là Ngụy gia, thật khiến người không thể tưởng tượng.

Niên Lan nhìn gai mắt, người ngoài như nàng còn không chịu được, lòng đầy lửa giận. Tuy thiếu nữ tên Lưu Hiểu Nguyệt không liên quan gì Niên Lan, nhưng nàng thấy bất bình. Không phải giả vờ giả vịt mà là thật sự không nhìn được, rất tức giận.

Nhân vật cao tầng các gia tộc Đoan Dương thành khác cũng sắc mặt âm trầm nhìn đám người Ngụy Lâu Hà.

Nhóm Ngụy Lâu Hà cau mày, bọn họ không ngờ Lưu Hiểu Nguyệt ở trong địa lao bị đứt tám mươi bốn kinh mạch Võ Đạo, chuyện này không nên xảy ra.

Một võ giả trẻ tuổi mặc trường bào màu trắng từ bên cạnh đi tới, nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Ha ha ha! Tiểu tử thật cuồng vọng, huênh hoang. Huyết tẩy Ngụy gia ta? Láo thật.

Người này là tử đệ trẻ tuổi xuất sắc nhất Ngụy gia, Ngụy Lãnh, có tu vi Nửa Bước Tiên Thiên. Đại tái Ngụy gia mùa này chưa chấm dứt nhưng Ngụy Lãnh đã được nhận định là số một.

Chương 140 - Người Chết Thứ Nhất

Áo trắng bay bay, mặt điển trai, môi mỏng, mắt thì âm trầm tàn nhẫn.

Ngụy Lãnh mười tám tuổi, võ giả cảnh giới Nửa Bước Tiên Thiên, con của chủ quản số một Ngụy gia Ngụy Minh, ứng cử viên được gửi gắm kỳ vọng cao. Có thể nói Ngụy Lãnh là nhân vật tiêu điểm trong Đoan Dương thành, không thua kém mấy tử đệ ưu tú nhất trong các gia tộc hạng nhất.

Ngụy Lãnh âm trầm trừng Cảnh Ngôn, sát khí đằng đằng:

- Tiểu súc sinh, nếu ngươi không đến Ngụy gia thì ta không biết đi đâu tìm ngươi. Đồ ngu nhà ngươi dám tự chạy tới chịu chết. Ha ha, hôm nay là ngày chết của tiểu súc sinh nhà ngươi! Chịu chết vì một nữ nhân, thật là ngu không ai bằng!

Ngụy Lãnh chỉ vào Lưu Hiểu Nguyệt nằm dưới đất:

- Còn nữ nhân ngu xuẩn này!

Mặt Ngụy Lãnh vặn vẹo dữ tợn:

- Nữ nhân ngu xuẩn này nhan sắc không tệ nhưng không biết điều. Ngụy Lãnh ta vừa mắt ả là phúc của ả, vậy mà dám từ chối ta! Hừ, nữ nhân từ chối ta đều không chết tử tế được! Hừm hừm, ả còn muốn tự sát, sao ta có thể cho phép? Từ chối ta thì ta cho ả muốn sống không được, muốn chết chẳng xong! Mỗi ngày ta tự tay phế mấy kinh mạch Võ Đạo, nhìn xem ả còn tự sát không, chờ xem ả chịu dựng tới ngày nào!

Cảnh Ngôn chậm rãi nhìn Ngụy Lãnh, nguyên khí trong vụ tuyền như nước sôi sùng sục, giây sau hắn rời mắt khỏi Ngụy Lãnh.

Kinh mạch Võ Đạo của Lưu Hiểu Nguyệt bị thằng khốn nạn này hủy! Không phải một lần mà là mỗi ngày bị hủy vài kinh mạch Võ Đạo, phá hoại từ từ.

Súc sinh này là là biến thái! Cặn bã!

Có thể tưởng tượng Lưu Hiểu Nguyệt dù muốn tự sát cũng không có sức.

Ngụy Lãnh muốn nhìn Lưu Hiểu Nguyệt giãy dụa chết dần chết mòn. Nếu Cảnh Ngôn chậm thêm vài ngày, thậm chí đến muộn một ngày thôi rất có thể Lưu Hiểu Nguyệt không chống chọi nổi nữa tắt thở.

Súc sinh này xuống tay ác với Lưu Hiểu Nguyệt như vậy.

Giờ phút này lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo có thể đóng băng ngọn lửa, khóe môi hắn nhếch lên nụ cười quỷ dị.

Cảnh Ngôn nhìn Niên Lan, bình tĩnh hỏi:

- Vị tiền bối này, có thể xin nhờ một việc không?

Niên Lan sửng sốt, sau đó cau mày nhìn Cảnh Ngôn. Tuy Niên Lan cũng rất tức giận, hận hành động không phải con người của Ngụy gia. Nhưng nếu Cảnh Ngôn nhờ Niên Lan hỗ trợ giết Ngụy Lãnh thì nàng sẽ không đồng ý. Một là vì Niên gia của nàng tuy xích mích với Ngụy gia nhưng chưa đến mức trở mặt, hai là dù Niên Lan muốn giết súc sinh Ngụy Lãnh cũng không làm được. Đám tộc trưởng, trưởng lão Ngụy gia sẽ không trơ mắt nhìn Ngụy Lãnh thiên tài số một Ngụy gia bị nàng giết.

Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Xin tiền bối chăm sóc Hiểu Nguyệt giùm ta.

Cảnh Ngôn nhờ Niên Lan hỗ trợ là chăm sóc Lưu Hiểu Nguyệt giùm. Cảnh Ngôn định cho Ngụy gia trả giá bằng máu, hắn không có tinh lực chú ý Lưu Hiểu Nguyệt.

Nghe câu này người xung quanh ngây ra.

Bọn họ không ngờ Cảnh Ngôn nhờ Niên Lan hỗ trợ chuyện nhỏ này. Lúc Cảnh Ngôn mở miệng, bọn họ cho rằng hắn muốn nhờ Niên Lan ra tay giùm. Người Ngụy gia cũng nghĩ vậy, cười thầm trọng bụng Cảnh Ngôn ngây thơ.

Cảnh Ngôn nói câu tiếp theo làm họ bất ngờ.

Niên Lan thở phào, lòng thầm than.

Xem ra Cảnh Ngôn cảm thấy không thể sống rời khỏi Ngụy gia nên nhờ nàng chăm sóc thiếu nữ tội nghiệp này.

Niên Lan lạnh lùng liếc Ngụy Lãnh:

- Cảnh Ngôn yên tâm, giao Lưu Hiểu Nguyệt cho ta. Hừ, miễn ta còn sống thì ta bảo đảm không ai có thể tổn thương một sợi tóc của nàng nữa!

Nghe Niên Lan nói, Ngụy Lãnh hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Nhưng Ngụy Lãnh không nói lời quá kích, đối phương dù sao là trưởng lão của Niên gia. Lưu Hiểu Nguyệt đã thành hình dạng này, Ngụy Lãnh không có hứng thú vì nàng mà liều mạng với Niên Lan, không đáng.

Niên Lan cũng biết có Cảnh Ngôn đứng ra, người Ngụy gia sẽ không cắn chết Lưu Hiểu Nguyệt không nhả. Niên Lan muốn dẫn Lưu Hiểu Nguyệt rời đi người Ngụy gia sẽ không phản đối kịch liệt.

Cảnh Ngôn lại khom người chào Niên Lan, trầm giọng nói:

- Đa tạ tiền bối! Cảnh Ngôn ta nợ tiền bối một nhân tình, hôm nào có cơ hội nhất định báo đáp!

Đây là lời hứa của Cảnh Ngôn, hắn nợ Niên Lan một nhân tình.

Niên Lan cười nói:

- Không sao.

Niên Lan ngày càng thích võ giả trẻ tuổi tên Cảnh Ngôn, thanh niên có tình có nghĩa, vì nữ nhân của mình dám một mình giết tới Ngụy gia, đây là tinh thần không biết sợ cỡ nào? Người trẻ tuổi như vậy có thể tìm đến trong Đoan Dương thành sao? Biết rõ phải chết còn dám vào. Tiếc rằng người có phẩm chất này không thể sống đến ngày mai.

Niên Lan vô cùng tiếc thương.

Đại nhân vật Đoan Dương thành đứng gần đó cũng nghĩ giống Niên Lan, không phải một, hai người mà nhiều người thở dài bất đắc dĩ.

Còn về Cảnh Ngôn nói nợ một nhân tình thì Niên Lan không để bụng, qua hôm nay trên thế giới này không còn người tên Cảnh Ngôn, nhân tình không thể trả lại.

Không lẽ Niên Lan đi tìm Cảnh gia đòi bồi thường? Chuyện này không hiện thực.

Nên khi Cảnh Ngôn nói ra câu đó Niên Lan không để bụng, nghe rồi bỏ qua.

Nghe Niên Lan đồng ý trông chừng Lưu Hiểu Nguyệt, Cảnh Ngôn lại nhìn Ngụy Lãnh.

Cảnh Ngôn quát vào mặt Ngụy Lãnh:

- Tiểu súc sinh, hiện tại chịu chết đi! Hôm nay người Ngụy gia đầu tiên chết bắt đầu từ ngươi!

Ngụy Lãnh sầm mặt xuống, cuồng cười:

- Ha ha ha! Đúng là trò cười lớn nhất đời, bằng vào phế vật như ngươi cũng muốn giết ta?

Ngụy Lãnh không quên xin tộc trưởng Ngụy gia cho đánh:

- Tộc trưởng, xin cho phép ta ra tay đánh chết phế vật này, để hắn biết tử đệ Ngụy gia ta không phải hắn có thể coi thường!

Ngụy Lâu Hà hơi nghi ngờ:

- A?

Vì Cảnh Ngôn biểu hiện ra thực lực không giống bình thường, chưa chắc Ngụy Lãnh giết được tiểu tử tên Cảnh Ngôn. Nhưng nếu Ngụy Lãnh thật sự giết tiểu tử này thì tốt, không cần nhân vật cao tầng như họ ra tay mắc công mang tiếng xấu ỷ lớn hiếp nhỏ.

Chủ quản số một Ngụy gia Ngụy Minh mắt lóe tia sáng lên tiếng:

- Xin tộc trưởng cho phép nhi tử của ta Ngụy Lãnh xuất chiến!

Ngụy Minh tràn đầy niềm tin vào nhi tử của mình.

Chương 141 - Kim Cương Lang Trảo

Mắt Ngụy Minh độc ác liếc Cảnh Ngôn. Nếu nhi tử Ngụy Lãnh của gã xuất chiến giết Cảnh Ngôn thì công lao lớn sẽ rơi trên người hai phụ tử. Giết tử đệ thiên tài gia tộc hạng thứ ba của Đông Lâm thành, nhi tử Ngụy Lãnh của gã sẽ qua đó danh chấn Đoan Dương thành.

Nên khi Ngụy Lãnh xin chiến, thấy tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà do dự Ngụy Minh liền đứng ra yêu cầu.

Ngụy Lâu Hà thấy phụ thân của Ngụy Lãnh lên tiếng xin cho nhi tử ra tay, lòng gã máy động. Xem ra Ngụy Minh rất tin tưởng vào nhi tử của mình.

Ngụy Lâu Hà gật đầu đồng ý:

- A? Tốt, Ngụy Lãnh, ngươi đi đi.

Ngụy Lãnh mới mười tám tuổi, bằng tuổi với Cảnh Ngôn, có cách biệt cũng không quá lớn. Hai người cùng thế hệ, Ngụy Lãnh giết Cảnh Ngôn thì người khác nói gì được? Nếu Ngụy Lãnh không đánh lại Cảnh Ngôn, bọn họ sẽ nhúng tay vào, hắn tuyệt đối không tổn thương một cọng lông của Ngụy Lãnh được.

Ngụy Lãnh nhe răng cười:

- Rõ! Đa tạ tộc trưởng!

Xoẹt!

Ngụy Lãnh nhìn chằm chằm vào Cảnh Ngôn bằng ánh mắt cực kỳ độc ác tàn nhẫn:

- Nhãi ranh, giờ chết của ngươi đã đến! Nhớ kỹ, người giết ngươi là gia gia đây, Ngụy Lãnh!

Tâm tính của một người thế nào rất có thể nhìn qua ánh mắt người đó, dù Ngụy Lãnh không làm hại Lưu Hiểu Nguyệt thì Cảnh Ngôn nhìn là biết súc sinh này trái tim độc ác.

Lòng Cảnh Ngôn tràn ngập sát ý, hắn chậm rãi cất bước tiến lên trước.

Đại trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí hỏi nhỏ chủ quản số một Ngụy Minh:

- Ngụy Minh có nắm chắc không?

Ngụy Minh cười tủm tỉm gật đầu nói:

- Đại trưởng lão yên tâm, thực lực của nhi tử ta sẽ khiến mọi người bị bất ngờ.

Mắt Ngụy Chấn Chí sáng lên, chợt hiểu:

- A? Không lẽ Ngụy Lãnh biểu hiện ra thực lực trong đại tái không phải là toàn bộ?

Ngụy Minh cười âm hiểm nhìn Ngụy Chấn Chí, nhẹ gật đầu không quên nịnh:

- He he, đại trưởng lão đoán như thần.

Lúc này nhiều tử đệ Ngụy gia phấn khởi nhìn Ngụy Lãnh, Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn đó mạnh thật, nhiều hộ vệ của Ngụy gia chúng ta mà không thể ngăn hắn đến diễn võ trường.

- Đúng rồi, người này tuổi còn trẻ nhưng tu vi mạnh mẽ. Các ngươi nói xem có đúng là chủ quản Ngụy gia Ngụy Trùng Dương bị hắn giết không?

Nhiều tử đệ Ngụy gia chưa biết Ngụy Trùng Dương đã chết, trước khi Cảnh Ngôn đến chỉ có một số nhân vật cao tầng

Ngụy gia biết chuyện này.

Có người mắt lấp lóe nói:

- Chắc đúng rồi, hắn không phủ nhận.

Một võ giả trung niên tức giận nói:

- Thật là đáng chết, dám giết chủ quản Ngụy gia ta, còn trong địa vực Đoan Dương thành nữa chứ. Thật là tìm cái chết, Ngụy Lãnh, phải giết người này!

- Ngụy Lãnh ca, diệt nhãi ranh đó đi!

- Đúng rồi đó Ngụy Lãnh ca, giết hắn!

- Giết hắn! Giết hắn!

Đám đông thành viên Ngụy gia hò reo lớn tiếng.

Trong mắt họ thì Cảnh Ngôn là kẻ địch, đương nhiên họ ủng hộ Ngụy Lãnh.

Ngụy Lãnh nghe bốn phía hoan hô, tinh thần phấn khởi nói:

- Cảnh Ngôn, chịu chết đi! Có lẽ ngươi ở Đông Lâm thành xem như một nhân vật, nhưng ta muốn cho ngươi biết ngươi không là cái thá gì trước mặt Ngụy Lãnh này! Ta bóp chết ngươi không khó hơn bóp chết một con kiến bao nhiêu!

Khí thế trên người Ngụy Lãnh đông lại, nguyên khí dao động.

Cảnh Ngôn lạnh lùng trừng Ngụy Lãnh:

- Tiểu súc sinh, ngươi nói nhảm nhiều quá, nhưng ta cũng hiểu, vì chút thời gian này là thời gian cuối cùng ngươi có thể nói chuyện.

Nghe Cảnh Ngôn mỉa mai, mắt Ngụy Lãnh bắn ra tia sáng đỏ:

- Chết đi!

Ngụy Lãnh vung mạnh cánh tay, một trảo ảnh màu đen xuất hiện trong không gian.

Bùm!

Xích sắt móng vuốt lóe tia sáng đen nhanh, khí lạnh khiếp người.

Vũ khí của Ngụy Lãnh là xích sắt móng vuốt này.

Choang!

Xích sắt móng vuốt rung mạnh, không gian xung quanh tràn ngập vô số trảo ảnh.

Khí thế Ngụy Lãnh đông lại quát to:

- Kim Cương Lang Trảo!

Một số võ giả cảnh giới Tiên Thiên đứng gần thấy động tác của Ngụy Lãnh thì đều thay đổi khí thế:

- A?

- Kim Cương Lang Trảo?

- Cái gì? Ngụy Lãnh thi triển võ học là Kim Cương Lang Trảo? Tiểu tử này giỏi, xem ra hắn đã tu luyện Kim Cương Lang Trảo đến trình độ cực kỳ cao sâu!

Kim Cương Lang Trảo là một loại võ học thượng phẩm, hơn nữa có uy lực rất mạnh trong võ học thượng phẩm, một loại võ học cực kỳ khó tu luyện.

Ngụy Lãnh thi triển ra võ học đã đến trình độ tinh thâm, tuyệt đối không phải tốt mã dẻ cùi.

Cho nên nhân vật cao tầng những gia tộc lớn trông thấy cũng thót tim giật mình.

Cao tần Ngụy gia thì rất phấn khởi. Tộc trưởng Ngụy Lâu Hà nở nụ cười, mắt sáng rực.

Lúc trước trong đại tái Ngụy Lãnh không sử dụng loại võ học thượng phẩm này, có vẻ như gã cố ý giấu con bài mạnh nhất của mình. Giờ đối mặt Cảnh Ngôn, chắc vì Ngụy Lãnh muốn đánh nhanh rút gọn nên vừa tấn công đã là chiêu mạnh nhất. Tu vi Nửa Bước Tiên Thiên cộng thêm võ học thượng phẩm đáng sợ này, có khả năng một chiêu đánh chết Cảnh Ngôn thực lực không tệ.

Ngụy Lâu Hà nhìn Ngụy Minh.

Hèn gì Ngụy Minh tin tưởng vào nhi tử của mình như vậy, võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng không dám coi thường uy năng ẩn chứa trong cái trảo này.

Ngụy Lãnh bỗng nhảy lên:

- Chết cho ta!

Xích sắt vuốt đen nhanh nhẹn chụp xuống đầu Cảnh Ngôn. Nếu không có gì bất ngờ thì đầu Cảnh Ngôn sẽ như trái dưa hấu bị bóp nát, tưởng tượng thôi đã khiến người sung sướng thích thú.

Nguyên khí hóa sương mờ quanh người Ngụy Lãnh tràn ngập năng lượng dao động kinh người:

- Chết dưới Kim Cương Lang Trảo của ta xem như vinh hạnh cho ngươi, nhãi ranh!

Cảnh Ngôn nhìn Ngụy Lãnh chằm chằm, gầm lên:

- Nói nhảm nhiều quá!

Ong ong ong ong ong!

Thân kiếm rung nhẹ, một vầng sáng đen vụt qua, kiếm quang bay nhanh.

- Thu Phong Lạc Diệp Kiếm!

Cảnh Ngôn không thi triển kiếm pháp cường đại gì, hắn chỉ thi triển Thu Phong Lạc Diệp Kiếm. Vì Cảnh Ngôn cảm thấy nếu dùng võ học cường đại giết Ngụy Lãnh sẽ nâng cao quy cách cái chết cho súc sinh này, là sự vũ nhục với võ học cao thâm.

Thu Phong Lạc Diệp Kiếm là đủ rồi!

Kiếm quang lấp lóe bóng kiếm phun ra nuốt vào.

Ngụy Minh cười như điên:

- Ha ha ha ha … Thật là không biết sống chết, đi thi triển võ học hạ phẩm Thu Phong Lạc Diệp Kiếm!

Võ học của Cảnh Ngôn không qua mắt được đa số võ giả có mặt.

Chương 142 - Tru Sát Thiên Tài Ngụy gia

Thu Phong Lạc Diệp Kiếm là võ học hạ phẩm, một loại võ học thường thấy.

Dù là ở Cảnh gia Đông Lâm thành hay Ngụy gia Đoan Dương thành thì khá nhiều võ giả từng tu luyện Thu Phong Lạc Diệp Kiếm.

Nên khi Cảnh Ngôn thi triển Thu Phong Lạc Diệp Kiếm dẫn đến tiếng cười khẩy.

Tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà lắc đầu khinh miệt cười nói:

- Ha ha ha! Ta còn tưởng Cảnh Ngôn giỏi lắm, có thể gây chút rắc rối cho tử đệ Ngụy gia Ngụy Lãnh ta, ai ngờ … chậc chậc.

Đại trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí nheo mắt châm biếm:

- Có lẽ hắn biết mình chết chắc nên chủ động xin chết, thực lực của hắn không yếu, vừa là người Cảnh gia, lẽ ra hắn đã tu luyện võ học cao thâm hơn mới đúng.

Đám người Niên Lan lắc đầu thầm than.

Niên Lan thấy thương tiếc nhưng cũng không biết làm sao, dù nàng cứng rắn bảo vệ Cảnh Ngôn cũng vô ích. Huống chi nàng chỉ là trưởng lão Niên gia, không có quyền lực đại biểu gia tộc hoàn toàn trở mặt với Ngụy gia.

Vô số tử đệ Ngụy gia trên diễn võ trường cười khả ố.

Ngụy Lãnh đang đấu với Cảnh Ngôn thì nhe răng cười nói:

- Ta đã xem trọng ngươi, cứ tưởng sẽ tốn chút sức mới đánh chết ngươi được, không ngờ ngươi …

Ngụy Lãnh đang nói bỗng biến sắc mặt, khuôn mặt cười nham hiểm lộ nét kinh khủng.

Kim Cương Lang Trảo của gã ngưng tụ thành trảo ấn hư không đen, phô thiên cái địa ẩn chứa uy năng đáng sợ sắp nuốt mất bóng dáng Cảnh Ngôn.

Võ học Thu Phong Lạc Diệp Kiếm của Cảnh Ngôn ngưng hiện ra một luồng kiếm quang màu đen trông thật nhỏ bé, yếu ớt. Nhưng khi kiếm quang đó chạm vào trảo ảnh màu đen thì không tan vỡ như mọi người đoán.

Trảo ảnh và kiếm quang va chạm, vầng sáng đen khuếch tán.

Xoẹt!

Trảo ảnh đen thoạt trông cực kỳ đáng sợ nhưng dễ dàng bị cắt rách tựa một trang giấy, uy năng ẩn chứa trong đó như bóng da xì hơi khuếch tán trong không gian.

Kiếm quang đen cắt trảo ảnh đen xong không có dấu hiệu không ổn định, kiếm quang như thực chất tiếp tục bắn tới Ngụy Lãnh mở miệng châm chọc Cảnh Ngôn.

Ngụy Lãnh gầm lên:

- Không!

Ngụy Lãnh cảm nhận lạnh lẽo thấu xương không thể kiềm chế dâng lên trong lòng.

Ngụy Lãnh không biết chuyện gì xảy ra, trong con ngươi phản chiếu kiếm quang to dần, chớp mắt đã đến trước mặt gã.

Sát ý khủng bố như muốn từ bên ngoài xâm nhập vào cơ thể Ngụy Lãnh.

Ngụy Lãnh hoảng loạn hét rầm lên:

- Không! Không! Phụ thân! Cứu ta! Cứu ta!

Ngụy Lãnh như nổi điên.

Phụ thân của gã, chủ quản số một Ngụy gia, Ngụy Minh sửng sốt.

Chuyện gì? Chuyện gì thế này?

Ngụy Minh thấy kiếm quang đen cắt ra trảo ảnh Kim Cương Lang Trảo nhưng gã còn chưa phản ứng lại.

Phập!

Kiếm quang đen đâm vào thân thể Ngụy Lãnh muốn tránh né, nguyên khí mênh mông xâm nhập vào kinh mạch Võ Đạo toàn thân gã. Máu đỏ bắn ra khỏi da thịt, Ngụy Lãnh run bần bật từ từ quỳ xuống, mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, tiếng hít thở nặng nề các võ giả đứng xem đều nghe thấy.

Cảnh Ngôn nhe hàm răng trắng chậm rãi nói:

- Ngươi thích phế kinh mạch Võ Đạo của người khác đúng không? Hôm nay ta cho ngươi thể nghiệm cảm giác kinh mạch Võ Đạo bị phá hủy từ từ.

Nghe Cảnh Ngôn nói Ngụy Lãnh cảm thấy nụ cười của người này như ma quỷ đến từ địa ngục.

Ngụy Lãnh thê lương gào thét:

- A!

Nỗi đau đáng sợ đó khiến Ngụy Lãnh chỉ muốn chết ngay.

Cảnh Ngôn có thể một kiếm trực tiếp đánh chết Ngụy Lãnh, nhưng làm như vậy quá thoải mái cho gã. Nên kiếm

quang đâm xuyên thân thể nhưng không trúng chỗ hiểm, nguyên khí rót vào kinh mạch Võ Đạo của gã, nguyên khí này không nhiều nhưng cực kỳ bá đạo không ngừng phá hủy kinh mạch Võ Đạo toàn thân Ngụy Lãnh.

Đúng vậy, không phải một hơi phá hủy mà từ từ, phá từng cái từng cái. Làm như vậy Ngụy Lãnh sẽ không chết ngay, gã phải nếm mùi đau đớn khó chịu nhất rồi chết từ từ.

Mấy tiếng gầm giận dữ liên tiếp vang lên:

- Súc sinh, tiểu súc sinh, ngươi tìm cái chết!

- Dám giết nhi tử của ta, ta muốn ngươi chết!

- Chết tiệt, đáng giận! Cảnh Ngôn, ngươi dám làm loạn, to gan!

Các bóng người lao vào Cảnh Ngôn.

Ngụy Lãnh là tử đệ xuất sắc nhất của Ngụy gia trong mười, hai mươi năm gần đây, là võ giả thiên tài có hy vọng trong hai mươi tuổi bước vào Tiên Thiên cảnh. Giờ Ngụy Lãnh sắp chết trước mắt bọn họ.

Những đại nhân vật Ngụy gia sao có thể thờ ơ đứng nhìn?

Đặc biệt phụ thân của Ngụy Lãnh, Ngụy Minh hai mắt đỏ ngầu, nguyên khí dâng trào lao hướng Cảnh Ngôn trước nhất.

Đám người Niên Lan ngây ra.

Niên Lan đảo tròng mắt, nàng lấy lại tinh thần cười to bảo:

- Ha ha ha! Ngụy tộc trưởng, xem ra vì đối phó một võ giả mười mấy tuổi mà nhiều cường giả Tiên Thiên Ngụy gia bắt tay nhau giết người. Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười của Niên Lan làm đám người Ngụy Lâu Hà đang trong cơn tức giận chợt khựng lại.

Bọn họ chợt nhớ ra bây giờ có mặt nhiều người, đám cường giả Tiên Thiên Ngụy gia toàn bộ xông lên giết Cảnh Ngôn, nếu truyền tin ra thì Ngụy gia còn mặt mũi gì?

Ngụy Lâu Hà thầm rít gào:

- Chết tiệt!

Ngụy Lâu Hà hung tợn trừng Niên Lan, bà già chết tiệt này! Ngụy Lâu Hà rất muốn đập chết Niên Lan, nhưng gã không thể làm điều đó. Ngụy Lâu Hà tức điên nhưng phải dằn cơn giận xuống.

Ngụy Minh đến bên cạnh Ngụy Lãnh sốt ruột nâng gã lên, dò hỏi:

- Tiểu Lãnh, tiểu Lãnh, thấy sao rồi?

Mặt Ngụy Lãnh vặn vẹo sắp mất ý thức:

- Phụ thân! Giết ta! Giết ta!

Bây giờ Ngụy Lãnh chỉ muốn chết nhanh, gã cảm nhận kinh mạch Võ Đạo trong người bị lực lượng vô hình không ngừng bóp nát, từng kinh mạch Võ Đạo đứt đoạn.

Ngụy Minh rướm nước mắt:

- Không!

Đây là nhi tử của gã, là nhi tử của gã!

Ngụy Minh nhìn Ngụy Lãnh đang phải chịu đựng đau khổ, nhưng sao gã có thể tự tay giết chết nhi tử của mình? Gã không xuống tay được.

Ngụy Minh vội rót nhiều dược tề cho Ngụy Lãnh, nhưng gã biết những dược tề này không có ích gì, gã không thể ngăn cản nhi tử chết dần chết mòn trước mắt mình.

Chương 143 - Người Ngụy Gia Thứ Hai Chết

Khi nhi tử Ngụy Lãnh tắt thở trong vòng tay mình, Ngụy Minh chậm rãi đứng lên, sắc mặt vô cùng âm trầm, nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Tiểu súc sinh, ngươi dám hố chết nhi tử của ta, ngươi to gan! Ngươi vô pháp vô thiên!

Cảnh Ngôn đối diện Ngụy Minh, cười phá lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Râu tóc Ngụy Minh dựng đứng, tức điên hỏi:

- Tiểu súc sinh, ngươi cười cái gì?

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Ta cười ngươi ngu, ta to gan? Ta vô pháp vô thiên? Ngươi tự nói xem lời này nghe buồn cười không? Chẳng lẽ ta không giết nhi tử của ngươi thì Ngụy gia ngươi sẽ tha cho Cảnh Ngôn này một con đường sống? Không thể đi? Cho nên ngươi nói nhảm nhí! Thân phận của ngươi là chủ quản Ngụy gia? Ta lo thay cho chỉ số thông minh của ngươi, Ngụy gia có chủ quản như ngươi thì bị hủy diệt cũng là ý trời.

Mặt Ngụy Minh đen như đáy nồi, gã nghẹn lời. Lúc trước Ngụy Minh giận quá mới nói vậy, không suy nghĩ bằng lý trí, bị Cảnh Ngôn châm biếm gã không thể phản bác.

Đúng vậy, dù Cảnh Ngôn không giết nhi tử của gã thì Ngụy gia vẫn sẽ không tha cho hắn.

Ngụy Minh lặng im giây lát rồi tức giận quát:

- Tiểu súc sinh, ngươi thật là ti tiện vô sỉ. Ngươi rõ ràng là Tiên Thiên cảnh nhưng giả bộ tu vi hậu thiên lừa gạt nhi tử của ta đối chiến với ngươi. Hôm nay ta phải bầm thây ngươi ra!

- Cái gì?

- Tiên Thiên cảnh?

- Cảnh Ngôn đó là cường giả tu vi Tiên Thiên?

Đám tử đệ Ngụy gia xung quanh cùng biến sắc mặt. Mới nãy bọn họ chìm đắm trong giật mình tử đệ ưu tú nhất Ngụy gia Ngụy Lãnh bị một kiếm đánh chết, giờ nghe chủ quản Ngụy Minh nói khiến họ càng kinh hơn.

Tuổi của Cảnh Ngôn bằng Ngụy Lãnh đi? Thậm chí hắn không lớn bằng Ngụy Lãnh, nhỏ tuổi như vậy là Tiên Thiên cảnh? Sao có thể?

Mấy chục năm gần đây Đoan Dương thành không xuất hiện cường giả Tiên Thiên trẻ tuổi như vậy. Với tuổi như Ngụy Lãnh trở thành Nửa Bước Tiên Thiên đã là một trong những võ giả trẻ tuổi xuất sắc nhất Đoan Dương thành. Còn Cảnh Ngôn đã bước vào Tiên Thiên?

Có người Ngụy gia nhỏ giọng nói:

- Thì ra là cảnh giới Tiên Thiên, hèn gì Ngụy Lãnh không đánh lại. Tiểu tử này giấu sâu thật, tộc trưởng cũng bị lừa.

Gã không nói sai, những người có mặt trừ Cảnh Ngôn ra không có người thứ hai biết hắn là võ giả cảnh giới Tiên Thiên. Nếu đám người tộc trưởng Ngụy gia biết thì không thể nào để Ngụy Lãnh đánh với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn khịt mũi cười khẩy nói:

- Nói ngươi ngu đúng là không oan. Buồn cười không chịu nổi, ta hỏi ngươi, ta khi nào nói mình không phải Tiên Thiên cảnh? Ta lừa nhi tử tạp chủng của ngươi đánh với ta? Hình

như là tạp chủng đó tự nhảy ra đòi giết ta đi? Ha ha, một phế vật mà có lá gan muốn giết ta. Nhi tử của ngươi không xứng làm ta hố chết!

Mặt Cảnh Ngôn sầm xuống, mắt lóe tia sáng nói:

- Nếu bây giờ lặp lại lần nữa ta vẫn sẽ giết nhi tử của ngươi!

Ngụy Minh không nhịn được nữa lao lên, nguyên khí hóa sương tràn ra, trầm giọng quát:

- Ngươi muốn chết! Bây giờ ta báo thù cho nhi tử của ta, ai có thể ngăn cản?

Ngụy Minh huơ trường đao màu lam.

Ngụy Minh báo thù cho nhi tử đúng là người khác không có tư cách chế nhạo. Nhi tử bị giết, lão tử báo thù là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù đối phương có phải là võ giả trẻ mới mười mấy tuổi hay không.

Cảnh Ngôn nhẹ nhàng giơ Lưu Quang kiếm chĩa phía trước:

- Đừng nói nhảm nữa, đến đây! Hôm nay ngươi là người Ngụy gia thứ hai chết!

Một lão nhân áo đen đứng cạnh Niên Lan nhỏ giọng cảm khái:

- Thật không ngờ Cảnh Ngôn này đã là tu vi Tiên Thiên.

Đây là trưởng lão Lưu gia Đoan Dương thành, Lưu gia là thế lực gia tộc hạng nhất của Đoan Dương thành, rất mạnh. Nhưng trong Lưu gia không có võ giả thiên tài như Cảnh Ngôn, nên lão nhân áo đen rất cảm khái.

Niên Lan gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ta không ngờ tiểu tử này có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, không nhìn ra. Tiếc thật, thiên tài như vậy sắp chết trong Ngụy gia. Ài, Ngụy Minh đó là chủ quản đệ nhất Ngụy gia, cường giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, hắn ra tay e rằng Cảnh Ngôn không cản nổi.

Niên Lan nhìn Ngụy Minh mắt long lên sòng sọc đang trong cơn giận điên.

Ngụy gia có sáu vị cường giả Tiên Thiên, Ngụy Minh thực lực cỡ trung bình trong sáu người, nên quyền lực của gã lớn hơn vài vị trưởng lão trong gia tộc.

Cường giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ ra tay, thoạt trông Cảnh Ngôn không có hy vọng gì.

Dù Cảnh Ngôn là cảnh giới Tiên Thiên thì cùng lắm chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, không thể đánh lại Ngụy Minh.

Niên Lan nói ra câu đó, mấy vị cường giả Tiên Thiên đứng gần nàng gật gù đồng ý.

Trưởng lão Lưu gia mở miệng nói:

- Võ giả trẻ xuất sắc như vậy chết tại đây e rằng Cảnh gia sẽ không bỏ qua.

Niên Lan lắc đầu nói:

- Không bỏ qua thì sao? Tuy Cảnh gia mạnh hơn xa Ngụy gia nhưng nơi này dù sao là Đoan Dương thành. Phủ thành chủ sẽ để người Cảnh gia tìm Ngụy gia trả thù sao? Cảnh gia cùng lắm chỉ có thể gây chút rắc rối cho Ngụy gia.

Bùm!

Trong khi Niên Lan và trưởng lão Lưu gia nói chuyện thì Cảnh Ngôn cùng Ngụy Minh đã đánh nhau. Hai người đều tỏa ra nguyên khí hóa sương, kiếm quang và đao quang cực kỳ

ngưng tụ dù đang giữa ban ngày. Tia sáng gần kiếm quang, đao quang gần như vặn vẹo.

Nhiều thành viên Ngụy gia nhìn chằm chằm hai người đánh nhau:

- Chủ quản Ngụy Minh tự mình ra tay thì Cảnh Ngôn chết chắc rồi!

- Đúng thế, dù hắn có tu vi Tiên Thiên cũng không thể nào đánh lại chủ quản Ngụy Minh. Chủ quản Ngụy Minh là Tiên Thiên trung kỳ, xếp hạng bốn trong cường giả Tiên Thiên Ngụy gia.

- Chết đi! Cảnh Ngôn chết đi!

Ngụy Minh khẽ quát, muốn một đao chém chết Cảnh Ngôn:

- Tuyệt Bá Cửu Đao! Tiểu súc sinh chết cho ta!

Bóng đao che rợp trời, võ giả đứng xa xem cảm nhận dao động năng lượng đáng sợ từ đao quang.

Cảnh Ngôn không chút ngập ngừng, huơ kiếm:

- Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng! Dùng võ học hạ phẩm giết nhi tử của ngươi, vậy dùng võ học trung phẩm giết ngươi!

Kiếm quang của Cảnh Ngôn ngưng tụ thành ba lớp màn kiếm như cơn sóng ập hướng đối diện.

Bùm!

Hai người va chạm phát ra tiếng nổ lớn trong không gian.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm quang, đao quang triệt tiêu nhau, tán loạn. Một vầng sáng màu lam, một vầng sáng màu đen luân phiên thoáng hiện.

Đột nhiên đám võ giả xung quanh con ngươi co rút biến sắc mặt, vì bọn họ thấy đao quang lam của chủ quản Ngụy Minh bị tán loạn với tốc độ đáng sợ.

Chương 144 - Một Kích Tất Sát

Cảnh Ngôn thật sự chỉ có tu vi cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, nhưng nguyên khí thì hùng hậu bàng bạc biết bao. Lúc ở Võ Đạo cửu trọng thiên Cảnh Ngôn đã đánh bại Cảnh Thiên Long Tiên Thiên cảnh. Giờ trải qua Nửa Bước Tiên Thiên rồi đến cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, nguyên khí của Cảnh Ngôn không thua gì võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, thậm chí vượt qua.

Cảnh Ngôn thi triển Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng tuy chỉ là võ học trung phẩm nhưng qua Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chỉnh sửa, uy năng của võ học trung phẩm hơn đa số võ học thượng phẩm.

Đối thủ của Cảnh Ngôn, Ngụy Minh có tu vi cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, thi triển võ học là võ học thượng phẩm Tuyệt Bá Cửu Đao, gã đã tu luyện võ học này đến cực độ.

Nhưng Ngụy Minh muốn dùng Tuyệt Bá Cửu Đao giết Cảnh Ngôn thì như người si nói mộng, tuyệt đối không làm được.

Về ưu thế, Ngụy Minh cầm vũ khí là cực phẩm.

Nhưng Cảnh Ngôn có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, nên đấu về võ học hắn tìm ra tỳ vết của Tuyệt Bá Cửu Đao, lợi dụng điều đó đánh tan đao quang, không có gì lạ.

Đương nhiên Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng đánh tan Tuyệt Bá Cửu Đao thì uy năng cũng giảm bớt nhiều, ba lớp màn kiếm chỉ còn lớp cuối.

Kiếm quang đen chớp mắt chém vào Ngụy Minh đang ngây người.

Ngụy Minh không ngờ thực lực của Cảnh Ngôn đáng sợ đến thế, dễ dàng đánh tan đao quang võ học của gã. Nhưng Ngụy Minh kinh nghiệm dày dạn phản ứng rất mau.

Khi màn kiếm đen ập đến Ngụy Minh khẽ quát, nguyên khí quanh người sôi trào nhanh như tia chớp bắn thủng kiếm quang đen.

Phụp!

Màn kiếm còn sót lại tán đi.

Tuy tiêu trừ đợt nguy hiểm nhỏ này nhưng sắc mặt Ngụy Minh hoàn toàn thay đổi. Mới rồi Ngụy Minh giận điên, mắt đỏ ngầu mất lý trí, bây giờ gã hoàn toàn bình tĩnh lại, nhận ra võ giả trẻ tên Cảnh Ngôn thực lực không yếu hơn gã.

Tức là sơ sẩy một cái Ngụy Minh rất có thể sẽ thua vào tay đối phương.

Ngụy Minh thầm giật mình nhưng ngoài miệng vẫn cuồng ngạo, làm như không thèm để Cảnh Ngôn vào mắt:

- Tiểu tử, ngươi thật là khiến người nhìn với cặp mắt khác. Nhưng ngươi rồi sẽ chết trong tay ta!

Ngụy Minh liên tục huơ trường kiếm lam, gã đang tích súc một kích mạnh nhất.

Vèo!

Cảnh Ngôn lười đối đáp, hắn như mũi tên rời dây cung vọt ra ngoài, Lưu Quang kiếm lại tràn ngập kiếm quang.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Trảm Nguyệt kiếm pháp mới!

Dung hợp Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng và Thu Phong Lạc Diệp Kiếm đã đến sáu mươi phần trăm, Trảm Nguyệt kiếm pháp chém ra.

Uy năng của Trảm Nguyệt kiếm pháp vượt qua đẳng cấp võ học cực phẩm.

Kiếm quang hình trăng khuyết như muốn xé rách không gian mang theo uy thế mênh mông bay nhanh đến gần Ngụy Minh.

Bùm!

Lần này Ngụy Minh không hề lơ là, gã vận chuyển nguyên khí đến cực hạn, thi triển uy năng võ học đến tột độ. Ngụy Minh không tin một võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ có thể đánh lại mình.

Phập!

Làm mọi người không dám tin là một kích dốc hết sức của Ngụy Minh khi chạm vào kiếm quang trăng khuyết dễ dàng rách toạc. Kiếm quang trăng khuyết không giảm tốc độ đâm vào ngực Ngụy Minh rồi bay ra từ lưng gã.

Ngụy Minh cứng người lại sau đó run bần bật.

Mặt Ngụy Minh vặn vẹo, tràn đầy giật mình không tin nổi, gã nhìn Cảnh Ngôn, cố gắng phát ra thanh âm:

- Ngươi … Ngươi …

Nhưng sự sống trong người Ngụy Minh chỉ giây lát đã trôi đi hết.

Rầm!

Ngụy Minh nặng nề ngã xuống.

Từ lúc Ngụy Minh và Cảnh Ngôn đánh nhau đến lúc hắn thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp giết gã, toàn quá trình chỉ

khoảng một giây.

Trong thời gian ngắn Ngụy Minh đã bị Cảnh Ngôn giết.

Ngụy Lâu Hà và đám nhân vật cao tầng Ngụy gia ngây người.

Niên Lan, nhân vật cao tầng các gia tộc Đoan Dương thành ngẩn ngơ.

Vô số thành viên Ngụy gia trên diễn võ trường hóa đá, quên cả hít thở. Mới rồi bọn họ còn thảo luận Cảnh Ngôn không bị chủ quản Ngụy Minh một kích tất sát, ngay sau đó chủ quản Ngụy Minh bị Cảnh Ngôn một kích chém chết.

Chuyện gì đây?

Chuyện gì xảy ra?

Đám người Ngụy Lâu Hà không phản ứng lại, bọn họ tuyệt đối không ngờ chủ quản Ngụy Minh, võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, một người xếp hạng bốn trong toàn gia tộc Ngụy gia vậy mà bị Cảnh Ngôn tấn công lần hai chém giết.

Trước khi Cảnh Ngôn bị giết bọn họ thậm chí không kịp nảy ra ý nghĩ nhúng tay vào.

Trận chiến này đã chấm dứt nhanh gọn.

Sáu vị cường giả Tiên Thiên Ngụy gia chỉ còn lại năm, Ngụy Minh chết khiến thực lực tổng thể của Ngụy gia thấp một bậc.

Cái chết của Ngụy Lãnh làm người Ngụy gia đau lòng, một hạt giống Tiên Thiên đã bị giết. Cái chết của Ngụy Minh làm người Ngụy gia chẳng những đau lòng còn thấy khủng hoảng.

Tại sao Cảnh Ngôn mạnh dữ vậy?

Các thành viên Ngụy gia cùng nghĩ như thế.

Cảnh Ngôn thật sự chỉ là võ giả trẻ mười mấy chưa đầy hai mươi tuổi sao?

Cảnh Ngôn rút về Lưu Quang kiếm, nhếch mép cười nhạt:

- Cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ? Ha ha, đến thế là cùng! Theo ta thấy cũng chỉ là một phế vật.

Cảnh Ngôn bỗng nhìn hướng đám người Ngụy Lâu Hà:

- Lão thất phu Ngụy gia, ai là người chịu chết tiếp theo?

Nguyên Ngụy gia chỉ có vài người mạnh hơn Ngụy Minh.

Cảnh Ngôn không định dừng tay, mà dù hắn muốn rút tay về chưa chắc người Ngụy gia đồng ý. Ngụy gia đã chết một võ giả thiên tài, lại chết tiếp một Tiên Thiên, người Ngụy gia sao có thể để Cảnh Ngôn rời đi?

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Hay các ngươi định cùng lên?

Cảnh Ngôn đang cố ý kích tướng, nếu đám già này cùng nhau xông lên dù hắn có ba đầu sáu tay cũng không cản nổi.

Đại trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí tức giận quát:

- Nhãi ranh, lão phu tự mình đưa ngươi về trời!

Ngụy Chấn Chí đứng cạnh tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà, vừa quát xong mạnh giẫm đất vọt ra đáp xuống trước mặt Cảnh Ngôn.

Chương 145 - Kịch Chiến Với Người Mạnh Nhất Ngụy gia

Đại trưởng lão Ngụy gia, Ngụy Chấn Chí ra tay!

Ngụy Chấn Chí là võ giả mạnh nhất Ngụy gia, tộc trưởng Ngụy Lâu Hà tuy cùng cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ với Ngụy Chấn Chí, nhưng so sánh thì tộc trưởng yếu hơn chút.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ này xứng là cường giả hạng nhất tính nguyên Đoan Dương thành, vô số võ giả Đoan Dương thành biết tên của lão.

Bây giờ Ngụy Chấn Chí tự tay đánh Cảnh Ngôn.

Trưởng lão Niên gia Niên Lan lên tiếng:

- Ngụy Chấn Chí trưởng lão, với bối phận của trưởng lão làm vậy ỷ lớn hiếp nhỏ.

Ánh mắt Ngụy Chấn Chí âm trầm hung tợn liếc xéo Niên Lan, quát to:

- Câm mồm! Nếu ai dám ngăn cản ta giết tiểu tạp chủng này tức là đối địch với Ngụy gia ta, là kẻ thù của Ngụy gia!

Niên Lan nheo mắt nói:

- Ha ha, đại trưởng lão Ngụy gia thật quyết đoán.

Niên Lan biết nàng cùng lắm có thể ngoài miệng châm chọc Ngụy Chấn Chí mấy câu. Một thiên tài, một cường giả Tiên Thiên của Ngụy gia liên tiếp bị Cảnh Ngôn giết, Ngụy Chấn Chí là võ giả mạnh nhất Ngụy gia phải ra mặt giết Cảnh

Ngôn. Dù Niên Lan trào phúng nhiều cỡ nào cũng không thể ngăn cản quyết tâm đánh chết Cảnh Ngôn của Ngụy Chấn Chí.

Niên Lan nhìn hướng Cảnh Ngôn, nhẹ lắc đầu nói:

- Ài, Cảnh Ngôn thật kinh người, nếu cho hắn thêm mấy năm thì có lẽ Ngụy Chấn Chí tự mình ra tay cũng khó giết được hắn.

Trưởng lão Lưu gia lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn quá lỗ mãng, thiên phú như vậy mà vì một nữ nhân cứng rắn xông vào Ngụy gia, không khôn ngoan chút nào.

Trưởng lão Lưu gia cho rằng Cảnh Ngôn nên đợi đến khi đủ mạnh mới đến tìm Ngụy gia báo thù, nhưng cũng biết chờ tới lúc hắn đủ mạnh thì Lưu Hiểu Nguyệt chết chắc.

Cảnh Ngôn giơ kiếm giằng co với Ngụy Chấn Chí:

- Lão súc sinh, ngươi muốn giết ta?

Cảnh Ngôn cảm nhận dao động nguyên khí đáng sợ từ người đối phương, thực lực của lão già này mạnh hơn võ giả tên Ngụy Minh nhiều. Cảnh Ngôn không nắm chắc, hắn không chắc sẽ thắng trận chiến này.

Tuy Cảnh Ngôn đã giết linh thú bát giai Hỏa Vân Thú, võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ bình thường chưa chắc giết được nó. Nhưng Cảnh Ngôn biết hắn có thể giết Hỏa Vân Thú không phải nhờ vào thực lực hay ưu thế tuyệt đối, chỉ vì hắn nhờ vào Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tìm ra điểm yếu của nó, ỷ vào thân pháp Thiên Không Chi Dực hao mòn Hỏa Vân Thú đến chết.

Nhưng đứng phía đối diện là nhân loại, nhân loại trí tuệ rất cao. Trí tuệ của Hỏa Vân Thú thấp, thua xa nhân loại bình thường.

Bị Cảnh Ngôn mắng là lão súc sinh, mái tóc xám bay rối, Ngụy Chấn Chí trầm giọng độc ác đáp trả:

- Tiểu tạp chủng!

Một bóng sáng đỏ bay ra.

Vũ khí của Ngụy Chấn Chí cũng là trường kiếm, nhưng hơi khác với trường kiếm bình thường. Thân kiếm đỏ có hoa văn nổi di động nhanh, trên hoa văn phức tạp toát ra uy năng đáng sợ, sát khí khiếp người mà không cần chút nguyên khí thúc giục.

Pháp khí!

Đây là một món pháp khí!

Pháp khí đáng sợ uy lực hơn xa vũ khí cực phẩm, pháp khí đã vượt qua phạm trù vũ khí bình thường. Vũ khí cực phẩm chỉ xem như phàm khí, pháp khí trên phàm khí.

Biểu tình Cảnh Ngôn nghiêm túc nhìn chằm chằm đối diện. Ngụy Chấn Chí cầm pháp khí trường kiếm đỏ, Cảnh Ngôn biết Lưu Quang kiếm trong tay hắn như rác rưởi khi so sánh với vũ khí của đối phương.

Ngụy Chấn Chí khẽ quát, nguyên khí điên cuồng tuôn ra:

- Tiểu tạp chủng, hôm nay không bằm thây ngươi ra thì Ngụy Chấn Chí ta sẽ không xuất hiện trong Đoan Dương thành nữa!

Trường kiếm đỏ khuếch tán vô số kiếm quang đỏ, những kiếm quang ẩn chứa uy năng vô cùng đáng sợ, mỗi luồng kiếm quang có thể nhẹ nhàng giết võ giả Tiên Thiên sơ kỳ bình thường.

Ngụy Chấn Chí không muốn lãng phí thời gian thêm chút nào:

- Thí Thần kiếm pháp!

Ngụy Chấn Chí tấn công nhanh.

Thi triển Thí Thần kiếm pháp phát ra uy năng mênh mông, một số võ giả cảnh giới Tiên Thiên đứng ngoài xem không kiềm được lùi một bước.

Thí Thần kiếm pháp!

Đó là võ học cực phẩm, một loại võ học cực phẩm uy lực động trời.

Trong Cảnh gia Đông Lâm thành mặt ngoài chỉ có một loại võ học cực phẩm, đương nhiên gia tộc nào cũng sẽ không lật hết các con bài ra. Cảnh gia có lẽ còn võ học cực phẩm khác nhưng số lượng rất ít.

Không ngờ Ngụy Chấn Chí tu luyện võ học cực phẩm.

Thí Thần kiếm pháp vừa thi triển ra đám người Niên Lan biến sắc mặt.

- Không ngờ Ngụy Chấn Chí lén tu luyện võ học cực phẩm Thí Thần kiếm pháp!

- Lão già khôn lõi, ta chưa từng nghe Ngụy Chấn Chí nói tu luyện võ học cực phẩm, giấu sâu thật.

- Ngụy Chấn Chí giận thật rồi, không tiếc bộc lộ thủ đoạn át chủ bài ẩn giấu trước mặt người khác, quyết giết nhanh Cảnh Ngôn.

Nhân vật cao tầng các gia tộc kinh ngạc tái mặt xì xầm.

Cảnh Ngôn không dám sơ sẩy:

- Trảm Nguyệt kiếm pháp mới!

Ngụy Chấn Chí tấn công Cảnh Ngôn cũng hành động, nguyên khí trong vụ tuyền vận chuyển đến tột đỉnh. Công kích mạnh nhất, Trảm Nguyệt kiếm pháp mới được thi triển ra.

Kiếm quang đen hóa thành một vầng trăng khuyết bay ra ngoài.

Bùm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Kiếm quang của hai người va chạm mạnh.

Mắt thường thấy rõ kiếm quang đỏ cuốn kiếm quang đen liên tục lùi lại, chỉ giây lát kiếm quang đen đã tán loạn.

Cảnh Ngôn cũng đoán được Trảm Nguyệt kiếm pháp mới khó đối kháng lại Thí Thần kiếm pháp, nên chém ra kiếm quang xong hắn lập tức vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công điều động nguyên khí trong vụ tuyền.

- Thương Khung Đệ Nhất Thần Công!

- Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Võ học trung phẩm được phát động.

Cảnh Ngôn muốn liên tục sử dụng Trảm Nguyệt kiếm pháp mới nhưng nó tiêu hao nhiều nguyên khí, trong thời gian ngắn ngủi hắn không cách nào điều động nhiều nguyên khí như thế. Nếu không phải Thương Khung Đệ Nhất Thần Công siêu biến thái thì Cảnh Ngôn không thể vận chuyển đủ nguyên khí thi triển Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng hình thành ba lớp màn kiếm ngăn chặn, tiêu hao uy năng ẩn chứa trong kiếm quang đỏ.

Cảnh Ngôn thót tim thầm nghĩ:

- Lão thất phu này thực lực quá mạnh!

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ quả nhiên cực kỳ đáng sợ! Hơn nữa Ngụy Chấn Chí khá mạnh trong cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ.

Chương 146 - Nụ Cười Quái Đản

- Hả?

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn đỡ được một kích từ trường kiếm pháp khí thi triển ra Thí Thần kiếm pháp của Ngụy Chấn Chí!

Sau khi kiếm quang tán đi, đám người Niên Lan, trưởng lão Lưu gia biểu tình nhiều màu.

Cảnh Ngôn không bị giết ngay? Hắn đỡ được một kích kia?

Tuy lúc ngăn cản hơi chật vật nhưng Cảnh Ngôn thật sự cản lại được!

Một trưởng lão kinh thán:

- Cảnh Ngôn đúng là khoáng thế kỳ tài, nếu ta không cảm ứng nhầm thì tu vi của hắn là cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ. Vũ khí trong tay hắn chỉ là phàm khí thượng phẩm, thi triển ra võ học tuy rằng uy lực khủng bố nhưng phỏng chừng là võ học thượng phẩm Trảm Nguyệt kiếm pháp.

Những người khác gật gù.

Hôm nay võ giả trẻ tên Cảnh Ngôn mang đến rung động quá lớn cho họ, nếu không thấy tận mắt có ai ngờ võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ chưa đầy hai mươi tuổi có năng lực đối kháng lại võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ tu luyện gần trăm năm?

Không tin được!

Không thể tưởng tượng!

Đám người Ngụy gia biểu tình cực kỳ khó xem.

Nên biết Ngụy Chấn Chí là võ giả mạnh nhất gia tộc bọn họ, vị võ giả mạnh nhất này ra tay mà không thể một kích giết tiểu súc sinh phía đối diện?

Sao có thể?

Trong đôi mắt đục của Ngụy Chấn Chí lóe tia độc ác, lão hít sâu lạnh lùng cười.

Giọng Ngụy Chấn Chí trầm thấp quanh quẩn bên trên diễn võ trường:

- Tiểu tạp chủng, ngươi giỏi lắm, có thể đỡ được thức thứ nhất của Thí Thần kiếm pháp ta. Tốt, ta muốn xem ngươi đỡ được mấy kiếm!

Ngụy Chấn Chí khẽ quát:

- Thí Thần kiếm pháp thức thứ hai!

Pháp khí trong tay Ngụy Chấn Chí tỏa kiếm quang càng rực rỡ, kiếm quang màu đỏ hình thành thất luyện đáng sợ.

Cảnh Ngôn không lên tiếng, hắn biết lúc này mình vô cùng nguy hiểm.

Đối chiến với võ giả mạnh như vậy lơ là một cái rất có thể rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, không có cơ hội bù đắp.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Võ học của hai người lại va chạm trong không gian.

Lần này Cảnh Ngôn chật vật hơn lần đầu tiên, hắn đã mơ hồ cảm ứng lỗ hổng của Thí Thần kiếm pháp, nhưng lão thất phu Ngụy Chấn Chí có nguyên khí quá nồng, uy năng võ học cộng thêm pháp khí cực kỳ bao la.

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới của Cảnh Ngôn không kém hơn võ học cực phẩm, nhưng cảnh giới của hắn hơi thấp, kém hơn Ngụy Chấn Chí đến hai cảnh giới. Không có pháp khí trong tay Cảnh Ngôn chịu thiệt thòi lớn.

Sức mạnh lớn va chạm, Cảnh Ngôn phun ra búng máu:

- Phụt!

Nội tạng rung nhẹ, đau rát trải rộng toàn thân Cảnh Ngôn, hắn lùi bảy, tám bước mới ổn định thân hình. Vệt máu bên môi Cảnh Ngôn nhìn ghê người, mắt hắn vẫn nhìn Ngụy Chấn Chỉ chằm chằm, trong đôi mắt không hề e sợ, chiến ý cao vút.

Trưởng lão Lưu gia lắc đầu nguầy nguậy cảm thán:

- Trận chiến này đã định trước Cảnh Ngôn sẽ chết vào tay Ngụy Chấn Chí. Ài, tiếc quá là tiếc, nếu Lưu gia ta có thiên tài như vậy thì dù dốc hết sức mạnh gia tộc, không tiếc mọi giá quyết bảo vệ hắn!

Trưởng lão tiếc cho Lưu gia không có nhân vật thiên tài như vậy.

- Đúng vậy!

Nhiều người thật lòng tiếc thương.

Ai đều nhìn ra kiếm thứ hai là cực hạn chịu đựng của Cảnh Ngôn, hắn tuyệt đối không đỡ được nhát kiếm thứ ba. Huống chi Thí Thần kiếm pháp có ba thức, thức sau mạnh hơn thức trước. Ngụy Chấn Chí mới thi triển đến thức thứ hai, có thức thứ ba càng khủng bố hơn.

Mắt Ngụy Chấn Chí đỏ ngầu hơi điên cuồng.

Râu tóc màu xám của Ngụy Chấn Chí bay rối, nguyên khí toàn thân ngưng tụ quanh người như trái bóng da thổi phồng lên:

- Đỡ được hai kiếm của ta, tiểu tạp chủng, tên của ngươi có thể truyền khắp Đoan Dương thành. Nhưng ngươi phải chết dưới đường kiếm thứ ba của ta! Tiểu tạp chủng hãy đỡ kiếm!

Ngụy Chấn Chí gầm lên điên cuồng:

- Chết –Cho –Ta!

Cảnh Ngôn không cắn răng ngăn cản như trước, hắn di chuyển nhanh chủ động xông hướng Ngụy Chấn Chí.

Thành viên Ngụy gia cười trào phúng:

- Tiểu tử này muốn chết sao? Chắc hắn nghĩ không đỡ được đường kiếm này nên chủ động chịu chết. Ha ha, dám đến gây chuyện trong Ngụy gia ta, không biết sống chết!

Dường như thành viên Ngụy gia này đã quên mới rồi chủ quản số một Ngụy gia, thiên tài xuất sắc nhất Ngụy gia mấy chục năm nay đều chết trong tay Cảnh Ngôn.

Mắt tộc trưởng Ngụy Lâu Hà lóe tia vui mừng, vì hành động của Cảnh Ngôn đúng là tự sát.

Hai đường kiếm trước Cảnh Ngôn liên tục thi triển võ học mới miễn cưỡng cản lại công kích của Ngụy Chấn Chí. Lần này Cảnh Ngôn chạy thì khó liên tục dùng võ học, cùng lắm chỉ có thể thi triển võ học một lần, không phải húc đầu chịu chết thì là gì?

Ngụy Chấn Chí rống to:

- Ha ha, tiểu tạp chủng, ngươi cho rằng làm như vậy là ta sẽ cho ngươi toàn thây sao? Ta nói rồi, ta sẽ bằm thây ngươi ra vạn mảnh, ta nói được thì làm được!

Bùm!

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới và Thí Thần kiếm pháp va chạm.

Cảnh Ngôn biến mất trong kiếm quang, kiếm quang đen bị kiếm quang đỏ nhanh chóng triệt tiêu.

Mọi người nhìn chằm chằm kiếm quang đáng sợ đó, bọn họ biết kiếm quang đỏ sẽ cắt nát người Cảnh Ngôn ra.

Đúng là kiểu chết không toàn thây.

Bóng dáng Cảnh Ngôn ẩn hiện trong kiếm quang đỏ thoạt trông như bị lực lượng to lớn kéo xé.

Chỉ có Cảnh Ngôn biết hắn lắc lư qua lại là cố ý, nhờ vào Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khiến hắn cảm ứng chỗ nào trong lực công kích kiếm quang Thí Thần kiếm pháp yếu nhất. Cảnh Ngôn liên tục né tránh điểm công kích mạnh nhất, trốn ở vị trí yếu nhất, thế thì kiếm quang Trảm Nguyệt kiếm pháp mới có thể miễn cưỡng đối kháng lại kiếm quang Thí Thần kiếm pháp.

Đây chưa phải mục đích của Cảnh Ngôn, dù hắn tạm thời có thể đối kháng nhưng cứ tiếp tục kéo dài hắn vẫn sẽ chết trong Thí Thần kiếm pháp, cuối cùng hắn chết không toàn thây.

Trong kiếm quang vọng ra giọng Cảnh Ngôn ung dung hỏi:

- Lão thất phu, ngươi cho rằng có thể giết ta?

Con ngươi Ngụy Chấn Chí co rút:

- Hả?

Người khác không thấy rõ nhưng Ngụy Chấn Chí xem kỹ khóe môi Cảnh Ngôn cong lên nụ cười quái đản.

Chương 147 - Thủ Đoạn Khó Tin

Lòng Ngụy Chấn Chí chùng xuống nhưng rất nhanh bình tĩnh lại:

- Tiểu súc sinh, lúc này còn cười được!

Giờ Ngụy Chấn Chí chỉ cần chờ Thí Thần kiếm pháp ngưng tụ thành kiếm quang nghiền nát Cảnh Ngôn là được.

Đùng!

Kiếm quang đỏ bao phủ Cảnh Ngôn, bỗng từ người hắn bắn ra một đoàn nguyên khí.

Đoàn nguyên khí ngưng tụ thành một quả cầu hóa sương bắn tới trước như thiên thạch, Cảnh Ngôn đuổi theo sau.

Trong tiếng vang trầm đục Cảnh Ngôn lao ra khỏi kiếm quang đỏ bao bọc.

Đám người xem ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn:

- Cái gì?

- Vậy mà cũng được?

Cảnh Ngôn lấy lùi làm tiến cứng rắn phá tan Thí Thần kiếm pháp bao bọc, khiến mọi người rất bất ngờ, hơn nữa hắn thành công.

Thật là làm người ta trố mắt líu lưỡi.

Vì Cảnh Ngôn ở trong phạm vi kiếm quang bao phủ hay lùi lại tránh kiếm quang nghiền nát đều không thể sống sót. Cảnh Ngôn lao lên thoát khỏi phạm vi kiếm quang bao phủ thoạt

trông rất hung hiểm, nhưng nếu thành công hắn sẽ cướp được đường sống vụt thoáng qua.

Đương nhiên cách làm này vô cùng nguy hiểm, người bình thường không thể làm được. Muốn phá kiếm quang ngưng tụ từ Thí Thần kiếm pháp chẳng khác nào đưa đầu tới gần lưỡi dao trong tay đối phương, lệch một li là chết ngay.

Cảnh Ngôn phá tan kiếm quang màu đỏ, liên tục hộc mấy búng máu:

- Phụt! Khụ …!

Mặt Cảnh Ngôn trắng bệch, hơi thở dao động, nguyên khí toàn thân mất kiểm soát. Cảnh Ngôn biết lúc này hắn bị thương cực kỳ nặng, nhưng giờ không phải lúc chữa thương, đằng trước có kẻ địch như hổ rình mồi.

Ngụy Chấn Chí nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn cách mình rất gần, ngây người qua đi lại cười khẩy nói:

- Tiểu tử, ngươi rất ác, cách như vậy cũng nghĩ ra được và áp dụng. Nhưng ngươi thành công thì sao?

Ngụy Chấn Chí nắm chắc nhát kiếm tiếp theo sẽ giết được Cảnh Ngôn, hắn thành công phá tan đường kiếm thứ ba của lão chẳng qua tranh thủ thêm một, hai giây.

Vèo!

Cảnh Ngôn không chút do dự rót nguyên khí hùng hậu vào Lưu Quang kiếm rồi ném kiếm đi.

Đúng là, hắn ném kiếm rời tay.

Cảnh Ngôn cách Ngụy Chấn Chí rất gần, chỉ khoảng mười thước.

Lưu Quang kiếm với tốc độ kinh người thành phi tiêu bắn vào người Ngụy Chấn Chí.

- A?

Ngụy Chấn Chí là cường giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, gần trăm tuổi, cả đời không biết trải qua bao nhiêu cuộc chiến. Nhưng Ngụy Chấn Chí chưa từng thấy có võ giả nào ném vũ khí của mình như bắn phi tiêu.

Ngụy Chấn Chí không ngờ đến, nhưng chiêu này chưa đủ tạo thành uy hiếp với lão. Ngụy Chấn Chí là nhân vật thế nào? Vũ khí nằm trong tay Cảnh Ngôn còn chưa làm gì được lão giờ kiếm rời tay càng không thể uy hiếp đến lão.

Nếu Cảnh Ngôn đối mặt võ giả thực lực yếu, bị tấn công bất ngờ có lẽ sẽ đem đến tác dụng không thể tưởng tượng. Nhưng Ngụy Chấn Chí phản ứng rất mau lẹ, thực lực của lão thì siêu mạnh.

Ngụy Chấn Chí nhẹ lắc người đã né qua Lưu Quang kiếm bắn tới.

Ngụy Chấn Chí né Lưu Quang kiếm bị Cảnh Ngôn ném ra, cười to bảo:

- Ha ha ha! Tiểu súc sinh, ý tưởng của ngươi rất tốt nhưng chiêu này vô dụng với ta!

Trưởng lão Lưu gia biểu tình kinh ngạc nói:

- Về mặt chiến đấu Cảnh Ngôn đúng là khiến người bất ngờ.

Niên Lan hít sâu, nói:

- Đúng là bất ngờ, hắn cách Ngụy Chấn Chí rất gần. Nhưng đối thủ của hắn quá mạnh, giờ vũ khí đã bay ra, tiếp theo hắn phải bó tay chịu trói.

Một trưởng lão Ngụy gia mắt sáng rực châm chọc nói:

- Ha ha ha! Ngu thật, là võ giả mà đi ném vũ khí của mình, còn đang chiến đấu nữa, chẳng khác nào tìm chết.

Tộc trưởng Ngụy Lâu Hà híp mắt gật đầu nói:

- Được ăn cả ngã về không cũng vô dụng.

Đám nhân vật cao tầng Ngụy gia thả lỏng thần kinh, nhưng giây sau bọn họ biến sắc mặt.

Vì Cảnh Ngôn ném Lưu Quang kiếm đâm vào đám đông Ngụy gia vây xem.

Mặc dù khoảng cách xa, uy năng của Lưu Quang kiếm bay tới gần đám đông đã yếu nhiều, nhưng các thành viên Ngụy gia là võ giả bình thường, lại đông người nên không thể né tránh.

- A!

- Ui da!

- Mau tránh ra!

Phập phập phập!

Cùng với tiếng hét thảm là tiếng kiếm bén đâm vào thịt, thành viên Ngụy gia như mứt quả bị Lưu Quang kiếm đâm thủng nhiều thân thể, máu phun ra. Thân kiếm mang theo kiếm quang đáng sợ, người bị kiếm quang quét trúng không chết cũng bị thương.

Một phi kiếm tạo thành hai mươi mấy tử đệ Ngụy gia tử thương.

Thấy cảnh này đám người Ngụy Lâu Hà còn cười được mới lạ, những người này có lẽ không quan trọng bằng Ngụy Lãnh nhưng đều là võ giả Ngụy gia.

Một số người nhóm Niên Lan thấy cảnh này thì bật cười, đứng xem cũng có nguy hiểm.

Cảnh Ngôn ném Lưu Quang kiếm ra xong không đứng yên tại chỗ, hắn nhanh như tia chớp lướt đi để lại tàn ảnh trong không gian.

- Vậy sao? Không có uy hiếp? Ha ha … Thiên Không Chi Dực!

Từ khi đến Ngụy gia thì Cảnh Ngôn chưa sử dụng võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực, chỉ vì khoảnh khắc này bỗng nhiên bạo phát!

Thi triển võ học Thiên Không Chi Dực khiến tốc độ của Cảnh Ngôn tăng lên cực hạn, chưa đầy một giây đã đến gần Ngụy Chấn Chí.

Ngụy Chấn Chí đâu ngờ Cảnh Ngôn bị thương rồi mà tốc độ mau còn hơn lúc chưa bị thương nhiều như thế. Khi Ngụy Chấn Chí tỉnh táo lại Cảnh Ngôn đã áp sát, con ngươi lão co rút liên tục vung pháp khí muốn đẩy lùi Cảnh Ngôn.

Ngụy Chấn Chí la lên:

- Tiểu tử này muốn làm gì? Cho rằng đến gần là có cơ hội giết ta? Buồn cười! Tiểu súc sinh, ta muốn cho ngươi hoàn toàn tuyệt vọng!

Ngụy Chấn Chí gừng càng già càng cay, lão không cho rằng Cảnh Ngôn có thể đem đến uy hiếp gì cho mình, nhưng vẫn dốc hết sức ngăn cản hắn đến gần. Ngụy Chấn Chí rất ức chế, giết một tiểu tử Tiên Thiên sơ kỳ mười mấy tuổi sao khó quá, điều này đã làm lão rất mất mặt.

Lại một luồng sáng đen lóe lên trong tay Cảnh Ngôn.

Xoẹt!

Vũ khí cực phẩm.

Đoản kiếm này là vũ khí cực phẩm Cảnh Ngôn lấy từ tay sát thủ Ám Dạ, phẩm chất cao hơn Lưu Quang kiếm một bậc.

Chương 148 - Đánh Chết Vượt Sức Tưởng Tượng

Từ khi sở hữu đoản kiếm này Cảnh Ngôn chưa chính thức sử dụng nó, hôm nay lần đầu tiên khai đao trên người đại trưởng lão Ngụy gia.

Ngụy Chấn Chí cảm nhận khí lạnh ập vào mặt, lão vội vận chuyển nguyên khí, pháp khí trường kiếm đỏ đâm xéo:

- A? Tiểu tặc, ngươi còn giấu vũ khí!?

Ngụy Chấn Chí trực giác ngay từ đầu đã bị Cảnh Ngôn tính kế.

Nhìn Cảnh Ngôn bỗng tăng vọt tốc độ thì chắc sử dụng loại võ học thân pháp đặc biệt gì, không thì hắn không thể có tốc độ nhanh đến thế. Võ giả Tiên Thiên đỉnh cũng không có tốc độ kinh người thế này, tiểu tử này không sử dụng võ học thân pháp, mãi đến bây giờ mới đột nhiên sử dụng đánh bất ngờ.

Có võ học thân pháp phụ trợ, còn giấu thanh đoản kiếm thích hợp đánh lén ám sát.

Tiểu tử này tâm kế rất sâu!

Lòng Ngụy Chấn Chí lạnh lẽo.

Hôm nay phải giết tiểu tử này nếu không sẽ tai họa ngầm không dứt.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm túc, tay cầm đoản kiếm kéo theo tia sáng đen đâm vào cổ Ngụy Chấn Chí:

- Lão thất phu, chết đi! Kiếm ý!

Kiếm ý!

Lấy thế thiên địa, nhân kiếm hợp nhất!

Có thể điều động lực lượng vô tận trong thiên địa, nhưng Cảnh Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý mới chỉ được mặt ngoài, nếu hai bên cách nhau quá xa thì hắn dẫn động kiếm ý không ảnh hưởng quá lớn với cường giả như Ngụy Chấn Chí.

Nhưng Cảnh Ngôn cách Ngụy Chấn Chí một thước, khoảng cách ngắn ngủi giúp phát huy hoàn toàn sự khủng bố của kiếm ý.

Pháp khí trong tay Ngụy Chấn Chí vốn rất nhanh nhẹn đột nhiên khựng lại, giảm mạnh tốc độ.

Ngụy Chấn Chí cảm giác bị sức mạnh lớn lôi kéo, trường kiếm như rơi vào vũng bùn, ảnh hưởng tốc độ của lão. Thậm chí Ngụy Chấn Chí vận chuyển nguyên khí cũng bị trì trệ.

Ngụy Chấn Chí cảm nhận bóng ma chết chóc bao trùm:

- Nguy rồi!

Ngụy Chấn Chí có thể kịp lúc sử dụng pháp khí chặn lại đoản kiếm đen của Cảnh Ngôn, nhưng bị ảnh hưởng kỳ lạ này khiến lão không thể cản lại hắn.

Trong đôi mắt đục lóe tia hoảng sợ, con ngươi phản chiếu đoản kiếm đen nhanh như tia chớp đến gần cổ lão.

Ngụy Chấn Chí gầm lên, người rung mạnh:

- A!!!

Khoảnh khắc này nguyên khí trong vụ tuyển vận chuyển đến cực hạn, Ngụy Chấn Chí lùi nhanh ra sau muốn kéo giãn khoảng cách với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhe răng cười hỏi:

- Lão già, ngươi nghĩ có thể tránh được sao?

Vận dụng Thiên Không Chi Dực, Cảnh Ngôn như giòi trên xương bàn chân tích tắc áp sát Ngụy Chấn Chí.

Động tác của Ngụy Chấn Chí bị Cảnh Ngôn biết trước. lúc trong Võ Đạo cửu trọng thiên, Cảnh Ngôn không có giết Phong Ảnh Lang linh thú nhị giai khiến Võ Đạo lục trọng thiên bó tay, hắn bằng vào cái gì? Bằng vào năng lực tiên tri.

Tiếng hét thảm của Ngụy Chấn Chí vang vọng toàn trường:

- A!

Đoản kiếm đen đâm vào cổ Ngụy Chấn Chí, máu phun ra.

Cảnh Ngôn nhích tay, đoản kiếm đen chọc ngoáy, kiếm quang lấp lóe, đầu Ngụy Chấn Chí bay lên.

Cho đến lúc chết đại trưởng lão Ngụy gia này trợn to mắt, chết không nhắm mắt.

Rõ ràng thực lực của lão có thể đánh chết Cảnh Ngôn, nhưng vì sao cuối cùng người chết là lão?

Bịch!

Xác Ngụy Chấn Chí chậm rãi ngã xuống đất phát ra tiếng nổ nhỏ.

Nguyên Ngụy gia nghe rõ ràng tiếng động nhỏ đó.

Toàn trường tĩnh lặng không tiếng động, các cặp mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn đứng cạnh xác Ngụy Chấn Chí.

Ngụy Chấn Chí đã chết!

Người mạnh nhất Ngụy gia, cường giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, cường giả hàng đầu trong Đoan Dương thành cứ thế chết đi.

Lão bị một võ giả trẻ chưa đầy hai mươi tuổi cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ giết chết trong gia tộc của lão.

Vô số cặp mắt thấy tận mắt cảnh tượng này, nhưng trong thời gian ngắn mọi người không tin được vào mắt mình.

Thiếu niên đứng thẳng tắp tại chỗ, như kiếm bén ra khỏi vỏ.

Thật lâu sau Niên Lan thì thào:

- Xảy ra … chuyện gì?

Nếu không phải xác Ngụy Chấn Chí lẳng lặng nằm tại đó, Niên Lan sẽ cho rằng mình thấy ảo giác.

Không chỉ mình Niên Lan, những người khác cũng hoảng hốt.

Ngụy Lâu Hà mặt không còn chút máu thì thào:

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Ngụy Lâu Hà không cách nào giữ sự bình tĩnh, vì gã biết cái chết của Ngụy Chấn Chí đại biểu điều gì với toàn Ngụy gia.

Cái chết của Ngụy Minh có lẽ làm thực lực bình quân của Ngụy gia giảm xuống một bậc, cái chết của Ngụy Chấn Chí hoàn toàn đẩy Ngụy gia rơi khỏi gia tộc hạng hai trong Đoan Dương thành. Sản nghiệp Ngụy gia đang có sẽ phải tặng ra phần lớn cầu hòa bình.

Ngụy Lâu Hà rất rõ ràng dục vọng tham lam của những gia tộc này, toàn là sói đói khát máu. Ngụy gia bị giảm mạnh thực lực như cục thịt mỡ, bầy sói đói không cắn sản nghiệp Ngụy gia mới lạ.

Đừng nói gia tộc đối địch, Tiền gia, gia tộc hạng nhất Đoan Dương thành mà Ngụy gia dựa vào cũng sẽ xuống tay với Ngụy gia không chút nương tình.

Ngụy gia bây giờ chỉ có Ngụy Lâu Hà là cường giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, chỉ miễn cưỡng xếp vào gia tộc hạng ba trong Đoan Dương thành.

Chợt một giọng nói già nua vang lên:

- Ngụy tộc trưởng!

Ngụy Lâu Hà nhìn hướng người nói chuyện:

- Hả?

Lão nhân mặc trường bào màu đen, mái tóc dài màu bạc, trông lớn tuổi nhưng mặt hồng hào không chút nếp nhăn.

Ngụy Lâu Hà nhìn lão nhân:

- Tiền trưởng lão?

Người này là một vị trưởng lão của Tiền gia, gia tộc hạng nhất Đoan Dương thành.

Tiền trưởng lão không nhanh không chậm nói với Ngụy Lâu Hà:

- Ngụy tộc trưởng cứ bình tĩnh, tặc tử tên Cảnh Ngôn này là người Đông Lâm thành lại đến Đoan Dương thành ta giương oai. Ta là trưởng lão Tiền gia, gia tộc đứng đầu Đoan Dương thành, có trách nhiệm, có nghĩa vụ giết chết hắn dưới tay!

Tiền trưởng lão liếc hướng Cảnh Ngôn, mắt lóe tia sáng độc ác.

Tiền trưởng lão vừa nói vừa chậm rãi bước ra từ đám người:

- Tiểu tặc to gan dám đến Đoan Dương thành ta hành hung, thật là tội ác tày trời không thể tha thứ. Hôm nay nếu ta không đánh chết ngươi thì Đoan Dương thành sẽ mất hết mặt mũi!

Những người xung quanh cau mày nhìn Tiền trưởng lão, nhưng không ai dám nói chuyện. Vì đối phương là trưởng lão xếp hạng ba trong gia tộc hàng đầu Đoan Dương thành, thân phận và thực lực khiến người hết sức kiêng dè.

Chương 149 - Dừng Tay

Ngụy Lâu Hà nhìn trưởng lão Tiền gia tóc bạc bước ra, ánh mắt phức tạp.

Ngụy Lâu Hà muốn tự tay đánh chết Cảnh Ngôn, nhưng gã có điều băn khoăn. Thực lực của Ngụy Lâu Hà kém hơn đại trưởng lão Ngụy Chấn Chí một chút, Ngụy Chấn Chí thì bị Cảnh Ngôn giết. Nếu Ngụy Lâu Hà đòi đi giết Cảnh Ngôn thì khó đoán trước kết quả, tộc trưởng Ngụy gia bị gì thì Ngụy gia còn có thể đứng vững gót chân trong Đoan Dương thành không?

Thoạt trông Cảnh Ngôn bị thương rất nặng, có lẽ không cần tốn nhiều sức là có thể đánh chết hắn.

Ngụy Lâu Hà nhìn chằm chằm trưởng lão Tiền gia, chửi thầm trong bụng:

- Đồ cáo già!

Ngụy Lâu Hà rất khó chiều, thằng già này ngoài miệng nói hiên ngang lẫm liệt nhưng sao lúc nãy không ra mặt? Nếu lão sớm ra tay thì đám người Ngụy Chấn Chí Ngụy gia sẽ chết sao?

Dù cực kỳ không cam lòng ngoài mặt Ngụy Lâu Hà vẫn phải nói cảm ơn:

- Đa tạ!

Trưởng lão Tiền gia tùy ý phất tay, bước tới đứng trước mặt Cảnh Ngôn, nheo mắt nhìn hắn.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm lão nhân tóc bạc phía đối diện, lòng nặng trịch:

- Lão thất phu, ngươi từ đâu chui ra?

Cảnh Ngôn bị thương rất nặng, nếu không chữa thương kịp lúc sẽ để lại tai họa ngầm. Giờ có lão già nhảy ra đòi giết hắn. Lão già này khí thế rất dày nặng, dường như mạnh hơn Ngụy Chấn Chí. Cảnh Ngôn đoán đối phương rất có thể là cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Người này tự báo danh là trưởng lão Tiền gia, gia tộc đứng đầu Đoan Dương thành. Gia tộc đứng đầu chắc là gia tộc hạng nhất, giống Triệu gia trong Đông Lâm thành.

Tiền Phong nói từ tốn nhưng ngôn ngữ cực kỳ độc ác:

- Lão phu tên Tiền Phong. Tiểu tặc, ngươi giỏi lắm, lão phu không nhìn ra thực lực của ngươi mạnh đến thế. Nhưng ngươi cũng rất ngu, nếu ngươi ngoan ngoãn ở trong Đông Lâm thành thì lão phu không thể đi Đông Lâm thành giết ngươi. Cố tình ngươi chạy đến Đoan Dương thành, đây là tự tìm chết! Lão phu giết ngươi sẽ để lại toàn thây, lão phu tự mình kêu người đưa xác người về Cảnh gia gia tộc của ngươi trong Đông Lâm thành. Chắc hẳn Cảnh gia sẽ cảm ơn lão phu đưa xác ngươi về.

Tiền Phong giết Cảnh Ngôn rồi đưa xác hắn về Cảnh gia đương nhiên không vì lòng tốt, đây là sự khiêu khích. Tiền Phong muốn nói với Cảnh gia Đông Lâm thành rằng Tiền Phong, trưởng lão Tiền gia giết thiên tài tuyệt thế của Cảnh gia. Nếu Cảnh gia ngươi không phục cứ đến tìm Tiền gia Đoan Dương thành báo thù.

Với thực lực của Cảnh gia không thể nào làm chuyện đó, chỉ có thể nén giận, không cách nào đánh trả.

Cảnh Ngôn biết suy nghĩ độc ác của đối phương, lòng sôi sục lửa giận, hắn cười khẩy nói:

- Lão thất phu, ngươi muốn giết ta liền giết được sao? Ta đến Ngụy gia tìm người mắc mớ gì tới ngươi?

Tiền Phong nheo mắt bên trong lóe tia sáng:

- Lão phu muốn giết ngươi thì giết, không cần lý do. Lão phu muốn giết ngươi thì ngươi phải chết, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Đừng nói ngươi đã bị thương, dù ngươi khỏe mạnh thì lão phu giết ngươi cũng dễ như trở bàn tay!

Tiền Phong muốn giết Cảnh Ngôn không phải báo thù cho Ngụy gia, người Ngụy gia chết liên quan quái gì đến lão?

Tiền Phong giết Cảnh Ngôn vì lòng ích kỷ, lão không muốn thấy võ giả trẻ tương lai có thể trở thành cường giả Đạo Linh cảnh sống sót, vì võ giả thiên tài này không thuộc về Tiền gia.

Tuy Cảnh gia không ở Đoan Dương thành, không phải gia tộc Đoan Dương thành, nhưng Tiền Phong không muốn thấy người ta sống tốt.

Đương nhiên giết một thiên tài tuyệt thế khiến người sướng lâng lâng. Có loại người tâm lý âm u, tự tay đánh chết thiên tài tuyệt thế tạo cảm giác thành tựu.

Niên Lan nhíu mày nói:

- Tiền Phong trưởng lão, hình như đây là chuyện của Ngụy gia, trưởng lão nhúng tay vào hơi không ổn.

Xoẹt!

Tiền Phong lườm Niên Lan, bá đạo quát:

- Niên Lan, lão phu làm việc còn cần ngươi dạy? Hừ, không muốn chuốc phiền phức cho Niên gia thì ngươi câm mồm cho lão phu. Nếu không lão phu giết luôn ngươi!

Niên Lan tái mặt, cuối cùng không nói gì. Hết cách, thực lực không bằng người ta, nếu khiêu khích thì cuối cùng bản

thân sẽ vạn kiếp bất phục. Dù Tiền Phong thật sự giết nàng, e rằng Niên gia không có năng lực báo thù cho nàng.

Tiền Phong nhìn hướng Cảnh Ngôn, biểu tình thản nhiên nói:

- Tiểu tặc, chuẩn bị chịu chết chưa?

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Lão thất phu, muốn đánh cứ đánh, tiểu gia sợ ngươi chắc!?

Cảnh Ngôn siết chặt đoản kiếm đen, cố gắng vận chuyển nguyên khí trong người.

Bùm!

Tiền Phong ra tay, lão không sử dụng vũ khí gì, giơ hai tay đẩy tới trước.

Mọi người thấy rõ đôi tay Tiền Phong bỗng đổi màu đen, biến to gấp đôi, quanh bàn tay tràn ngập từng đợt khói đen.

Một số võ giả cảnh giới Tiên Thiên nhỏ giọng nói:

- Độc Sa Chưởng!

- Tiền Phong trưởng lão sử dụng Độc Sa Chưởng!

Độc Sa Chưởng là một loại võ học quyền cước nhưng rất âm độc, khi thi triển có kèm độc tính bạo liệt hung tàn. Võ giả bình thường bị dính chưởng phong một chút đã trúng độc chết ngay. Độc tính của loại chưởng pháp này đáng sợ còn hơn một số linh thú có độc nhiều.

Rất khó tu luyện võ học chưởng pháp này, vì cần các loại độc vật, sơ sẩy một cái bản thân cũng bị trúng độc. Chờ khi luyện thành nó đem đến nỗi sợ hãi cho người khác. Đa số võ giả khi có được võ học này không dễ tu luyện nó, vì quá độc ác, bị nhiều võ giả khinh thường.

Tiền Phong vỗ chưởng đen to hướng Cảnh Ngôn:

- Tiểu tặc, chết cho lão phu!

Trong không gian ngưng tụ hai dấu tay to hung ác vỗ vào Cảnh Ngôn.

Đám cường giả Tiên Thiên lắc đầu tiếc thương:

- Cảnh Ngôn rốt cuộc vẫn bị giết.

- Hắn đã giết Ngụy Lãnh, Ngụy Minh, Ngụy Chấn Chí của Ngụy gia, giờ có bị giết cũng lời rồi.

- Chỉ tiếc cho thiên phú kinh thiên động địa kia.

Bọn họ biết Tiền Phong vì sao cho Cảnh Ngôn toàn thây, bị Độc Sa Chưởng đánh trúng có thể giữ xác nguyên vẹn, nhưng lúc chết sẽ đau đớn hơn kiểu chết khác.

Xoẹt!

Phía chân trời truyền đến tiếng xé gió.

Một tiếng quát giận dữ thổi quét bầu trời diễn võ trường Ngụy gia.

- Dừng tay!

- A?

Mọi người cùng nhìn một hướng, là ai dám vào lúc này quát ngăn Tiền Phong lại?

Chương 150 - Thành Chủ Giáng Lâm

Mặt già biến sắc, Tiền Phong tức giận trừng phía chân trời:

- Hả?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một thất luyện vầng sáng lam quét tới, vang tiếng nổ điếc tai, thất luyện màu lam đánh tan chưởng phong đen của Tiền Phong đánh vào Cảnh Ngôn.

Vèo!

Một bóng dáng váy dài màu lam chậm rãi từ trên trời giáng xuống.

Mọi người lòng rung động:

- Cường giả Đạo Linh cảnh?

Vì chỉ có cường giả Đạo Linh cảnh mới có thể bay trên không trung đoạn ngắn, người tới từ trên trời giáng xuống.

Con ngươi tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà co rút, bản năng kêu lên:

- Thành … Thành chủ?

Người mặc váy dài màu lam chính là thành chủ Đoan Dương thành, Bạch Tuyết.

- Sao thành chủ đại nhân đột nhiên đến Ngụy gia?

- Ít thấy thành chủ đại nhân ra mặt, dù là tộc trưởng Tiền gia gia tộc đệ nhất Đoan Dương thành muốn gặp thành chủ đại nhân cũng phải hẹn trước.

- Đúng rồi, tại sao thành chủ đại nhân đến Ngụy gia? Không lẽ nghe nói võ giả Đông Lâm thành đến Ngụy gia gây sự nên tới xem?

- Buồn cười, không thể nào. Trừ phi Cảnh gia Đông Lâm thành xuất binh quy mô lớn càn quét Ngụy gia, nếu không thành chủ đại nhân tuyệt đối sẽ không ra mặt vì chút chuyện nhỏ này.

- …

Người Ngụy gia hay nhân vật cao tầng các gia tộc đều thầm thắc mắc.

Tại sao thành chủ đại nhân mặt ngoài khống chế nguyên Đoan Dương thành đột nhiên lộ mặt ở Ngụy gia?

- Ngụy Lâu Hà kính chào thành chủ đại nhân!

- Tiền Phong kính chào thành chủ!

- …

Cường giả cảnh giới Tiên Thiên có mặt đều chào Bạch Tuyết. Các võ giả chưa đến Tiên Thiên thì không có tư cách đi lên nói chuyện với thành chủ Bạch Tuyết.

Trong lòng Tiền Phong rất khó chịu, vì lão đánh ra Độc Sa Chưởng nếu không phải thành chủ ra tay phá hủy công kích giờ Cảnh Ngôn đã chết. Cảnh Ngôn vẫn đang bình an đứng đó.

Tiền Phong thầm tức giận:

- Chết tiệt!

Tiền Phong cúi đầu không dám biểu lộ bất mãn.

Bạch Tuyết không quan tâm mọi người hành lễ, nàng nhìn thẳng Tiền Phong, lạnh lùng hỏi:

- Tiền Phong, mới rồi ta kêu ngươi dừng tay, ngươi điếc sao?

Tiền Phong kinh ngạc kêu lên:

- Hả?

Trước khi thành chủ Bạch Tuyết quát to thì Độc Sa Chưởng ngưng tụ chưởng ấn đã vỗ ra ngoài, dù Tiền Phong muốn ngừng cũng không làm được. Lẽ nào thành chủ Bạch Tuyết không biết chuyện này? Không thể nào, cường giả Đạo Linh cảnh sao có thể không rõ ràng? Vậy tại sao nàng hỏi câu đó?

Tiền Phong ngây người vẻ mặt hoang mang nhìn Bạch Tuyết.

Những người khác cũng khó hiểu, bọn họ biết tính cách thành chủ Bạch Tuyết lạnh lùng cao ngạo, hờ hững với tất cả. Ít ai thấy thành chủ Bạch Tuyết tức giận, giờ nàng mắng thẳng vào mặt Tiền Phong, chẳng chừa cho trưởng lão Tiền gia chút mặt mũi.

Tiền Phong là cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, xếp mười hạng đầu thực lực nguyên Đoan Dương thành. Thành chủ Bạch Tuyết không thèm nể lão, cảm giác cố ý kiếm chuyện.

Ngụy Lâu Hà cau mày thầm nghĩ:

- Không lẽ vì võ giả Đông Lâm thành đến Đoan Dương thành gây sự nên thành Bạch Tuyết Bạch Tuyết bực mình, muốn tự tay đánh chết tiểu súc sinh Cảnh Ngôn? Nên trưởng lão Tiền Phong xuống tay với Cảnh Ngôn đã chọc giận nàng?

Ngụy Lâu Hà không tìm ra lý do khác cho cơn giận của thành chủ Bạch Tuyết.

Đám người Niên Lan tuy khó hiểu nhưng mừng thầm trong bụng.

Mới rồi lão già Tiền Phong bá đạo biết bao, bây giờ ở trước mặt thành chủ ngoan không dám làm trái chút nào. Ha ha, đáng đời!

Khóe môi Niên Lan cong lên nụ cười đắc ý, nàng cố nén không cười ra tiếng.

Nói sao thì Tiền Phong là trưởng lão Tiền gia thân phận cao thượng, bị Bạch Tuyết mắng ngay trước mặt mọi người khiến lão cực kỳ bất mãn.

Tiền Phong khó chịu hỏi ngược lại:

- Thành chủ, chẳng lẽ cách làm của ta có gì không ổn? Ta là trưởng lão Tiền gia đệ nhất gia tộc Đoan Dương thành, tức giận với tiểu tử đến Đoan Dương thành gây sự nên ra tay đánh chết hắn vì muốn bảo vệ uy nghiêm của Đoan Dương thành. Tại sao thành chủ muốn ngăn cản ta đánh chết tiểu tặc này?

Bạch Tuyết lạnh lùng nói:

- Tiền Phong, ta kêu ngươi dừng tay còn cần lý do gì? Ta có lý do của mình, phải giải thích cho ngươi nghe sao?

Nhiệt độ không khí xung quanh bỗng giảm thấp nhiều.

Bạch Tuyết nhìn Tiền Phong chằm chằm:

- Uy nghiêm của Đoan Dương thành cần ngươi bảo vệ?

Ai đều cảm giác được lúc này thành chủ Bạch Tuyết rất bất mãn Tiền Phong.

Bạch Tuyết nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, có sao không?

Ngữ điệu vẫn lạnh lùng cao ngạo nhưng mọi người xoe tròn mắt, vì họ nghe ra trong ngữ điệu của thành chủ Bạch Tuyết có thành phần quan tâm.

Xảy ra chuyện gì?

Tình huống gì đây?

Thành chủ Bạch Tuyết quan tâm võ giả trẻ Đông Lâm thành này? Không lẽ hai người quen nhau? Nhưng một người là võ giả mười mấy tuổi của Cảnh gia Đông Lâm thành, một người là thành chủ Đoan Dương thành, hai người làm sao có tiếp xúc.

Cảnh Ngôn cười trả lời thành chủ Bạch Tuyết:

- Đa tạ thành chủ đại nhân quan tâm, ta không sao.

Bạch Tuyết nhẹ gật đầu:

- Ừm!

Đến lúc này đồ ngu não rỗng cũng nhìn ra thành chủ Bạch Tuyết không phải muốn giết Cảnh Ngôn mà là cứu hắn. Nếu thành chủ Bạch Tuyết muốn giết Cảnh Ngôn còn hỏi hắn có sao hay không?

Đám người Ngụy gia Ngụy Lâu Hà tim rớt cái bịch.

Mặt già của Tiền Phong càng đặc sắc, lão nhìn thành chủ Bạch Tuyết lại ngó Cảnh Ngôn, đầu óc hỗn loạn.

Bạch Tuyết ngừng một chút rồi hỏi Cảnh Ngôn, giơ ngón tay trắng nõn chỉ Lưu Hiểu Nguyệt ở cạnh Niên Lan:

- Ta mới nghe nói ngươi đến Ngụy gia nên tới xem, đó là người mà ngươi muốn tìm?

Từ lúc Cảnh Ngôn xông vào Ngụy gia đã qua một lúc lâu, đa số người Ngụy gia không rời khỏi diễn võ trường nhưng có đông tử đệ Ngụy gia, hộ vệ, không tránh khỏi số ít ra trạch viện lặng lẽ đưa tin.

Một võ giả trẻ xâm nhập Ngụy gia đòi người, tin tức rất bom tấn. Vì vậy tin tức rất nhanh lan khắp Đoan Dương thành, tự nhiên cũng lọt vào tại thành chủ Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết vừa nghe cái tên Cảnh Ngôn liền nhớ ra, nàng chạy ngay đến.

Cảnh Ngôn nhìn Lưu Hiểu Nguyệt, ngữ điệu bi thương nói:

- Đúng vậy, tên của nàng là Lưu Hiểu Nguyệt, lúc trước bị Ngụy gia bắt nên ta mới đến Ngụy gia.

Chương 151 - Tiền Phong Đã Chết

Bạch Tuyết nói ít nhưng súc tích:

- Nàng bị thương rất nặng, Cảnh Ngôn mang nàng đi theo ta, nàng cần chữa thương.

Bạch Tuyết đến để cứu Cảnh Ngôn, nàng muốn mang hắn đi không cần quan tâm cảm xúc của ai ở đây, cũng không cần bất cứ người nào đồng ý.

Cảnh Ngôn đáp:

- Được.

Về Ngụy gia, Cảnh Ngôn giết một võ giả thiên tài trẻ Ngụy Lãnh, một chủ quản số một Ngụy Minh, một đại trưởng lão Ngụy Chấn Chí, xem như khiến Ngụy gia trả giá bằng máu.

Cảnh Ngôn cũng cần tranh thủ thời gian phục hồi, kinh mạch Võ Đạo nóng rát cảnh báo hắn nếu chần chừ lâu sẽ để lại tai họa ngầm khó tưởng tượng, thậm chí tạo thành ảnh hưởng cho kiếp sống Võ Đạo sau này của hắn.

Đám người Ngụy gia không cam lòng:

- Hả?

- Cứ như vậy mang Cảnh Ngôn đi?

Ngụy Lâu Hà nhìn Bạch Tuyết, không dám lên tiếng ngăn cản, liếc trộm Tiền Phong.

Ngụy gia là gia tộc hạng hai phụ thuộc vào Tiền gia, Ngụy Lâu Hà cầu viện Tiền Phong là bình thường.

Tiền Phong mở miệng nói:

- Thành chủ, ta cảm thấy thành chủ cứ như thế mang Cảnh Ngôn đi thì không ổn, có phải nên cho Ngụy gia giải thích gì?

Sau khi thành chủ Bạch Tuyết xuất hiện hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của Tiền Phong trưởng lão Tiền gia, làm lão cực kỳ khó chịu. Tiền Phong muốn giết Cảnh Ngôn nhưng thành chủ trực tiếp mang Cảnh Ngôn đi, hoàn toàn không để trưởng lão Tiền gia như lão vào mắt.

Tiền Phong biết Bạch Tuyết muốn dẫn Cảnh Ngôn đi lão không ngăn được, võ giả trong trạch viện Ngụy gia liên hợp lại cũng không thể cản đường nàng.

Tiền Phong đứng ra vì muốn tìm về chút mặt mũi, lão dù gì là cường giả gần Đạo Linh cảnh, thân phận nhị trưởng lão Tiền gia.

Bạch Tuyết ngươi không thèm để Tiền Phong Tiên Thiên đỉnh này vào mắt, nhưng nên cân nhắc sức nặng của Tiền gia đi? Tiền gia là gia tộc có cường giả Đạo Linh cảnh.

Bạch Tuyết không trả lời Tiền Phong, nàng nhìn tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà:

- Ngụy Lâu Hà, ngươi muốn ta giải thích?

Cảm nhận ánh mắt của Bạch Tuyết, lòng Ngụy Lâu Hà chùng xuống không dám đối diện.

Nhưng Ngụy Lâu Hà cắn răng nói:

- Thành chủ đại nhân, Cảnh Ngôn giết trưởng lão, chủ quản, võ giả thiên tài của Ngụy gia ta, để hắn đi như vậy về sau Ngụy gia sẽ thành trò cười trong Đoan Dương thành, mất hết mặt mũi, làm sao sống tiếp?

Bạch Tuyết nhìn Lưu Hiểu Nguyệt, đảo tròng mắt nói:

- Ngụy Lâu Hà, nếu Ngụy gia của ngươi không bắt đi nữ nhân của Cảnh Ngôn thì Cảnh Ngôn sẽ đến gia tộc của ngươi sao? Nếu Lưu Hiểu Nguyệt không bị tổn thương đến mức này thì Cảnh Ngôn sẽ giết nhiều người của Ngụy gia sao?

Cảnh Ngôn da mặt cứng ngắc:

- A?

Thành chủ đại nhân thẳng thắn quá, nữ nhân của ta? Lưu Hiểu Nguyệt không phải nữ nhân của ta, chỉ có thể xem như bằng hữu thôi!

Mặt Cảnh Ngôn đen, nhưng lúc này không thích hợp giải thích.

Cảnh Ngôn không ngờ thành chủ như tiên nữ này mở miệng đã dán nhãn nữ nhân của Cảnh Ngôn.

Ngụy Lâu Hà cau mày kêu oan:

- Thành chủ đại nhân, nữ nhân tên Lưu Hiểu Nguyệt này ở trong Ngụy gia hoàn toàn là vì lúc trước Cảnh Ngôn giết chủ quản Ngụy gia Ngụy Trùng Dương. Sai không ở Ngụy gia ta!

Bạch Tuyết đã tìm hiểu nguyên nhân Cảnh Ngôn xuất hiện trong Ngụy gia, nàng hỏi tiếp:

- Vậy sao? Ta hỏi ngươi, tại sao chủ quản Ngụy gia đến Hắc Phong trấn? Tại sao dính líu đến tổ chức cướp bóc Thiên Lang bang ở Hắc Phong trấn?

Chủ quản Ngụy Trùng Dương của Ngụy gia cấu kết với băng cướp Hắc Phong trấn, bị giết hoàn toàn là gieo gió gặt bão.

Cơ mặt Ngụy Lâu Hà cứng ngắc không nói nên lời:

- Cái đó …

Tổ chức Thiên Lang bang luôn hoạt động trong Hắc Phong trấn, Hắc Phong trấn cách Đoan Dương thành rất xa. Nếu không phải vì quá xa, phủ thành chủ Đoan Dương thành không lo, vệ đội phủ thành chủ đã hành động tiêu diệt Thiên Lang bang rồi.

Chủ quản Ngụy Trùng Dương dám cấu kết với tổ chức cướp bóc, bản thân đã không đứng ở phía công lý.

Tiền Phong xen lời:

- Thành chủ, ta cho rằng dù chủ quản Ngụy gia tiếp xúc với Thiên Lang bang gì đó cũng không phải tội chết. Huống chi chủ quản Ngụy gia có tội cũng không đến lượt một võ giả Đông Lâm thành ra mặt.

Xoẹt!

Bạch Tuyết không cãi lại, trước mặt nàng lóe ánh sáng lam, một thân kiếm hẹp dài màu lam hiện ra. Kiếm quang chém nhanh như tia chớp vào Tiền Phong.

Bạch Tuyết nhìn trưởng lão Tiền gia này đủ rồi, lão già lần này đến lần khác cãi lại nàng, thật là không biết sống chết!

Bạch Tuyết lười nói nhiều với Tiền Phong, nàng trực tiếp ra tay. Kiếm quang màu lam khủng bố mang theo uy năng đáng sợ không gì sánh bằng bay tới trước mặt Tiền Phong.

Thực lực của Bạch Tuyết như thế nào?

Tính trong cường giả Đạo Linh cảnh thì Bạch Tuyết vẫn rất mạnh, võ giả Tiên Thiên đỉnh bình thường sao đỡ nổi công kích của nàng?

Tiền Phong không bao giờ ngờ Bạch Tuyết đột nhiên giết mình:

- Ngươi … ngươi dám giết ta?

Tiền Phong vốn cho rằng dù Bạch Tuyết bất mãn đến đâu cũng không tới mức giết lão, cùng lắm chửi lão một trận trước mặt mọi người. Giờ cảm nhận sát ý trong kiếm quang, Tiền Phong hối hận.

Nhưng hối hận cũng muộn, Tiền Phong vội thúc giục nguyên khí trong người muốn ngăn cản. Thế nhưng sức mạnh của lão như miếng đậu hủ mềm nhũn trước kiếm quang lam.

Bạch Tuyết hừ lạnh một tiếng:

- Giết ngươi rồi sao?

Kiếm quang lam khoảnh khắc đâm vào người Tiền Phong.

Vị trưởng lão này sức chiến đấu xếp vào tốp mười Đoan Dương thành bị kiếm quang lam đáng sợ xé rách trái tim, máu đỏ phun ra.

Cảnh tượng này khiến mọi người xoe tròn mắt.

Mọi người không thể ngờ Bạch Tuyết sẽ trực tiếp giết trưởng lão Tiền gia Tiền Phong.

Đừng nói người khác, Cảnh Ngôn cũng không ngờ thành chủ Bạch Tuyết sẽ giết Tiền Phong. Cảnh Ngôn chớp chớp mắt, rung động nhìn Bạch Tuyết. Cường giả đẹp như tiên này ra tay không mềm chút nào, nàng không cho Tiền Phong cơ hội nào, ra tay là lão phải chết.

Bạch Tuyết nhìn Ngụy Lâu Hà há hốc mồm, người run run, nàng bình tĩnh lạnh lùng hỏi:

- Ngụy Lâu Hà, ngươi còn muốn ta giải thích không? Ngươi đã nói Ngụy gia mất hết mặt mũi, không sống nổi trong Đoan Dương thành, chuyện này dễ tính, ta có thể cho Ngụy gia trong vòng một ngày biến mất khỏi Đoan Dương thành, vậy thì ngươi không cần lo vấn đề mặt mũi, hay không thể sống tiếp trong Đoan Dương thành.

Lúc này đầu óc Ngụy Lâu Hà ù đặc.

Đó là nhị trưởng lão của Tiền gia, trưởng lão gia tộc số một Đoan Dương thành! Cứ thế bị giết chết? Thành chủ này nếu quyết tâm tiêu diệt Ngụy gia sẽ không có áp lực hay do dự gì.

Chương 152 - Món Pháp Khí Đó Không Tệ

Người Ngụy Lâu Hà khẽ run nói:

- Ngụy gia không dám! Ngụy gia không dám!

Đám người trưởng lão, chủ quản Ngụy gia cúi đầu không dám ngước nhìn Bạch Tuyết.

Cánh tay không dài hơn đùi, muốn cứ cố chấp sẽ là bi kịch.

Thành chủ Bạch Tuyết trực tiếp giết Tiền Phong trưởng lão Tiền gia, nếu Ngụy gia còn không biết điều e rằng thành chủ này sẽ diệt cả gia tộc trong hôm nay. Một cường giả Đạo Linh cảnh dễ dàng tiêu diệt gia tộc như Ngụy gia trong vòng một ngày.

Bạch Tuyết nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đi.

Cảnh Ngôn bản năng gật đầu nói:

- A, tốt.

Cảnh Ngôn nhướng mày, ánh mắt thay đổi nói:

- Thành chủ, vũ khí Lưu Quang kiếm của ta mới rồi đối chiến với trưởng lão Ngụy gia bị ta ném ra ngoài …

Lưu Quang kiếm tuy chỉ là vũ khí thượng phẩm, không quá quý giá với Cảnh Ngôn bây giờ, nhưng nó đi theo hắn thời gian không ngắn, có tình cảm. Huống chi là Thần Tinh thúc thúc tặng trường kiếm cho hắn, không thể tùy tiện vứt bỏ.

Không đợi Bạch Tuyết lên tiếng, Ngụy Lâu Hà hét to:

- Mau đưa vũ khí của Cảnh Ngôn đến!

Lòng Ngụy Lâu Hà nhỏ máu, lúc trước Cảnh Ngôn tùy tay ném khiến mười mấy thành viên Ngụy gia chết, nhiều người bị thương, tổng cộng tử thương khoảng hai, ba mươi người. Giờ Ngụy Lâu Hà phải tự tay trả lại vũ khí giết người này cho Cảnh Ngôn chết tiệt.

Tức hộc máu, nhưng không còn cách nào.

Rất nhanh Lưu Quang kiếm được đưa đến, Ngụy Lâu Hà tự tay giao cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nhận lấy kiếm:

- Đa tạ Ngụy tộc trưởng.

Cảnh Ngôn ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- À, trường kiếm của ta chỉ là phàm khí thượng phẩm, khi sử dụng không tiện tay lắm. Ngụy tộc trưởng, pháp khí của Ngụy Chấn Chí không tệ, vừa lúc là kiểu trường kiếm, thích hợp cho ta dùng. Giờ Ngụy Chấn Chí cũng không cần pháp khí này nữa.

Cảnh Ngôn vừa nói chuyện vừa tự nhiên nhìn hướng pháp khí trường kiếm đỏ nằm dưới đất.

Pháp khí trên phàm khí, giá trị rất cao. Một pháp khí bình thường phải bỏ ra trên mười vạn linh thạch mới mua được.

Trong các trưởng lão Cảnh gia đa số không dùng pháp khí, chỉ sở hữu vũ khí cực phẩm trong phàm khí.

Có cơ hội này tất nhiên Cảnh Ngôn phải lợi dụng.

Nghe Cảnh Ngôn nói, quai hàm Ngụy Lâu Hà co giật sắp rút gân.

Ngụy Lâu Hà cười vặn vẹo:

- A … Ha ha …

Ngụy Lâu Hà biết ý của Cảnh Ngôn, nhưng đó là pháp khí! Một món pháp khí có ý nghĩa thế nào với gia tộc như Ngụy gia? Nguyên Ngụy gia chỉ có hai pháp khí, giờ Cảnh Ngôn đòi lấy một món.

Bà nội nó, hố cha!

Nỗi lòng Ngụy Lâu Hà phức tạp, gã không cam lòng để Cảnh Ngôn lấy pháp khí này đi.

Bạch Tuyết hờ hững liếc hướng Ngụy Lâu Hà:

- Có vấn đề gì sao Ngụy tộc trưởng?

Tim Ngụy Lâu Hà rớt cái bịch, rối rít nói:

- Cảnh Ngôn đã nhìn trúng trường kiếm này thì ta tự quyết định tặng cho ngươi.

Ngụy Lâu Hà bước qua cầm lên pháp khí trường kiếm đỏ thuộc về Ngụy Chấn Chí, giao cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười cảm ơn:

- Ngụy tộc trưởng đúng là rộng rãi, đa tạ.

Sau đó Cảnh Ngôn bế lên Lưu Hiểu Nguyệt đang hôn mê, khuôn mặt nghiêm túc nói với Niên Lan:

- Tiền bối, lúc trước ta đã nói Cảnh Ngôn này nợ tiền bối một nhân tình, ta ghi nhớ. Sau này nếu tiền bối có gì cần ta hỗ trợ hãy phái người đến Cảnh gia Đông Lâm thành truyền tin.

Niên Lan ngơ ngác đồng ý:

- A … được được!

Lúc trước Cảnh Ngôn từng nói như thế, nhưng Niên Lan không để bụng, muốn nhân tình của người sắp chết có ích gì? Nên khi đó Niên Lan chỉ qua loa ậm ừ.

Bây giờ …

Ai ngờ Cảnh Ngôn có quan hệ như thế với thành chủ Đoan Dương thành? Tuy không biết liên quan bao sâu nhưng thành chủ Bạch Tuyết biết Cảnh Ngôn đến Ngụy gia liền tự mình tìm đến thì nàng không đơn giản chỉ là biết hắn.

Suy ra nhân tình này có giá trị khó đánh giá.

Đám đại nhân vật Đoan Dương thành đứng gần Niên Lan lộ ánh mắt siêu hâm mộ, bọn họ hối hận thắt ruột.

Niên Lan may mắn quá, chết tiệt, nếu bọn họ sớm biết Cảnh Ngôn có thể sống tiếp, còn quen với thành chủ Bạch Tuyết thì họ đã giành trước lên tiếng bênh hắn.

Niên Lan chỉ nói vài câu ngoài miệng, ban đầu nàng bênh Cảnh Ngôn vì Niên gia và Ngụy gia không hòa thuận. Kết luận là Niên Lan may mắn.

Thành chủ Bạch Tuyết, Cảnh Ngôn, Lưu Hiểu Nguyệt rời khỏi trạch viện Ngụy gia.

Đám người Niên Lan nhanh chóng từ biệt, tuy gia tộc đại tái của Ngụy gia chưa kết thúc nhưng xem tình hình thì đại tái khó tiếp tục. Hôm nay Ngụy gia mất mác nặng nề.

Một trưởng lão cảnh giới Tiên Thiên của Ngụy gia biểu tình trầm trọng nhìn tộc trưởng Ngụy Lâu Hà, hỏi:

- Tộc trưởng, bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

- Bạch Tuyết thật quá đáng, hoàn toàn không thèm để Ngụy gia chúng ta vào mắt!

- Đúng rồi, rất đáng giận!

Một số nhân vật cao tầng Ngụy gia hùa nhau chỉ trích Bạch Tuyết.

Ngụy Lâu Hà nhìn nhóm người, lòng thầm than.

Thành chủ Bạch Tuyết nói giết trưởng lão Tiền gia liền giết, mắc gì ngán Ngụy gia?

Nhưng chuyện này … tuyệt đối không thể bỏ qua.

Ngụy Lâu Hà nhỏ giọng nói:

- Ta đi Tiền gia gặp tộc trưởng, nói rõ ràng chuyện này. Hừ, Bạch Tuyết giết trưởng lão Tiền gia thì chắc chắn Tiền gia sẽ không bỏ qua.

Trưởng lão Tiền gia chết trong trạch viện Ngụy gia, Ngụy Lâu Hà phải đi Tiền gia nói rõ tình huống, dù sao nhiều người thấy tận mắt chuyện này. Chính tay thành chủ Bạch Tuyết giết Tiền Phong, nếu Ngụy Lâu Hà không đi báo cho Tiền gia thì đối tượng bị Tiền gia trút giận đầu tiên có lẽ là Ngụy gia.

Các nhân vật cao tầng Ngụy gia mắt sáng rực nói:

- Đúng rồi, tìm Tiền gia, kiếm tộc trưởng Tiền gia làm chủ!

- Tộc trưởng, có cần chúng ta cùng nhau đi không?

- Tộc trưởng Tiền gia cũng là cường giả Đạo Linh cảnh, nghe nói Tiền gia có quan hệ với Lam Khúc quận thành, Tiền gia ra mặt thì Bạch Tuyết khó sống yên.

Chuyện xảy ra ở Ngụy gia truyền khắp Đoan Dương thành nhanh như gió, tốc độ làm người ta khó tin.

Chương 153 - Dám Gây Sự Thì Diệt

Đoan Dương thành bị tin tức làm sôi trào.

- Võ giả Đông Lâm thành giết vào Ngụy gia, liên tục giết thiên tài Ngụy Lãnh, đệ nhất chủ quản Ngụy Minh, đại trưởng lão Ngụy Chấn Chí đệ nhất cường giả Ngụy gia?

- Cảnh Ngôn là đại nhân vật gì?

- Cái gì? Chỉ là võ giả trẻ chưa đầy hai mươi tuổi? Tử đệ Cảnh gia Đông Lâm thành?

- Tiền Phong trưởng lão Tiền gia ra mặt muốn giết Cảnh Ngôn.

- Nhưng lúc then chốt thành chủ Bạch Tuyết tự mình giáng lâm cứu Cảnh Ngôn, các ngươi đoán xem Cảnh Ngôn và thành chủ Bạch Tuyết có quan hệ gì?

- Tuyệt đối không giống bình thường, Tiền Phong trưởng lão Tiền gia còn bị thành chủ trực tiếp đánh chết chỉ vì Cảnh Ngôn.

Các quán trà, tửu lâu trong thành phố, hễ nơi nào tụ tập võ giả là mọi người hào hứng rỉ tai nhau tin tức động trời này.

- Thành chủ giết Tiền Phong nhị trưởng lão Tiền gia? Nàng ta gây rắc rối lớn rồi, trưởng lão Tiền Phong thực lực xếp trong tốp ba Tiền gia, cứ thế bị đánh chết thì chắc chắn Tiền gia sẽ không bỏ qua.

- Đúng rồi, trên danh nghĩa thành chủ đại nhân quản lý Đoan Dương thành chúng ta, nhưng Tiền gia là đệ nhất gia tộc

sừng sững Đoan Dương thành ngàn năm trời, thâm căn cố đế. Theo ta được biết Lam Khúc quận thành có quan hệ thân thiết với Tiền gia, dù là thành chủ cũng phải cho Tiền gia lời giải thích mới bình ổn việc này được.

- …

Võ giả Đoan Dương thành đều biết Tiền gia không dễ chọc.

Tiền gia không đơn giản chỉ có một cường giả Đạo Linh cảnh, giống như Triệu gia Đông Lâm thành, Tiền gia có liên quan với gia tộc lớn Lam Khúc quận thành.

Gia tộc lớn Lam Khúc quận thành thì đáng sợ, cường đại biết bao. Thành chủ Đoan Dương thành tuy trực thuộc phủ thành chủ Lam Khúc quận thành quản lý, nhưng nếu Tiền gia nhúng tay vào, Quận Vương đại nhân của Lam Khúc quận thành rất có thể sẽ chú ý chuyện này.

Nhiều người cho rằng thành chủ Bạch Tuyết đã chuốc phiền phức lớn cho mình.

Trong phủ thành chủ Đoan Dương thành.

Bạch Tuyết mang theo Cảnh Ngôn, Lưu Hiểu Nguyệt về nơi này.

Trong một căn phòng, Bạch Tuyết sai người trông nom Lưu Hiểu Nguyệt.

Bạch Tuyết đứng trong phòng, mặt không biểu tình nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, nữ nhân của ngươi bị thương rất nặng, tạm chữa thương tại đây đi. Ngươi cũng bị thương không nhẹ. Cảnh Ngôn, ngươi thật là … ta biết Ngụy Chấn Chí, tu vi cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ vậy mà ngươi giết được.

Bạch Tuyết hơi bất ngờ với điều này, nàng biết thực lực của Cảnh Ngôn không kém, lúc trong Tội Ác Hiệp Cốc hắn có thể né thoaát công kích từ Kim Loan Thủ Vệ chứng minh hắn có thực lực khá mạnh. Nhưng Bạch Tuyết không ngờ Cảnh Ngôn giết được võ giả như Ngụy Chấn Chí.

Bạch Tuyết nhìn Cảnh Ngôn, nỗi lòng không bình tĩnh như trên mặt, nàng biết hắn chắc chắn chưa đủ hai mươi tuổi, mới bấy nhiêu tuổi đã đánh chết Ngụy Chấn Chí thì tương lai sẽ ra sao? Tiềm lực của Cảnh Ngôn khó đánh giá.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thành chủ, ta có thể giết chết Ngụy Chấn Chí cũng nhờ vào may mắn.

Cảnh Ngôn giết Ngụy Chấn Chí đúng là ăn may, nếu không phải vì lão lơ đễnh mặc hắn áp sát thì hắn không cách nào đánh chết đối phương.

Cảnh Ngôn nhìn Bạch Tuyết, nhíu mày nói:

- Thành chủ giết Tiền Phong trưởng lão Tiền gia sẽ gặp rắc rối lớn. Tiền gia là đệ nhất gia tộc Đoan Dương thành, có lẽ có quan hệ sâu đậm ở Lam Khúc quận thành.

Cảnh Ngôn không biết rõ Tiền gia, nhưng hắn biết Triệu gia của Đông Lâm thành có quan hệ phức tạp rắc rối với Lam Khúc quận thành, Tiền gia e rằng không thua kém Triệu gia.

Chỉ một mình Tiền gia không tạo uy hiếp lớn cho thành chủ Bạch Tuyết, nhưng nếu kéo Lam Khúc quận ra mặt thì khó đoán hậu quả.

Bạch Tuyết cười nói:

- Tiền gia đúng là có quan hệ trong Lam Khúc quận thành, nhưng ta không quan tâm. Nếu Tiền Thiên La dám chui ra thì ta cho Tiền gia xóa sổ khỏi Đoan Dương thành.

Bạch Tuyết nói nhẹ tênh, Cảnh Ngôn ngây người.

Nếu Tiền Thiên La dám chui ra thì ta cho Tiền gia xóa sổ khỏi Đoan Dương thành.

Tiền Thiên La chắc là tộc trưởng của Tiền gia.

Lời này nói ra hù chết người.

Nếu không phải đã tiếp xúc hai lần, hiểu biết đôi chút về thành chủ đại nhân thì Cảnh Ngôn cho rằng nàng đang bốc phét.

Cảnh Ngôn biết rõ thành chủ một thành phố mặt ngoài quản lý toàn thành, nhưng không phải muốn tiêu diệt những gia tộc lớn hạng nhất là tiêu diệt được. Như thành chủ Đông Lâm thành, nếu thành chủ xuống tay với mấy gia tộc hạng nhất gây ra hậu quả không gánh nổi.

Tại sao thành chủ Bạch Tuyết tự tin như thế?

Cảnh Ngôn ngơ ngẩn nhìn Bạch Tuyết như nàng tiên.

Bạch Tuyết thấy biểu tình của Cảnh Ngôn, khóe môi cong lên nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi không cần lo.

Nếu người khác trông thấy nụ cười của thành chủ Bạch Tuyết sẽ tưởng mình thấy ảo giác.

Thành chủ Bạch Tuyết biết cười?

Người phủ thành chủ ai cũng nghĩ thành chủ Bạch Tuyết không biết cười là gì.

Bạch Tuyết lấy ra một bình ngọc đưa cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đây là hai viên Hồi Xuân Đan, ngươi tự dùng một viên rồi cho nữ nhân của ngươi dùng một viên đi.

Hồi Xuân Đan?

Cơ mặt Cảnh Ngôn co giật.

Dan dược dù là loại cấp thấp nhất cũng có giá trị rất quý. Hồi Xuân Đan là đan dược tốt hơn loại cấp thấp nhất nhiều, giá trị càng kinh người.

Cường giả cảnh giới Tiên Thiên bình thường nếu bị thương tuyệt đối không dùng nổi Hồi Xuân Đan. Tất nhiên hiệu quả trị thương của Hồi Xuân Đan cực kỳ đáng sợ. Lưu Hiểu Nguyệt được một viên Hồi Xuân Đan, tuy không thể lành lại kinh mạch Võ Đạo nhưng bảo đảm mạng sống.

Bạch Tuyết đặt bình ngọc lên bàn, nói:

- Đừng nói gì nhiều, ngươi giúp ta giết Kim Loan Thủ Vệ xem như giúp ta một tay. Con Kim Loan Thủ Vệ đó rất đặc biệt, giá trị của nó vượt qua tưởng tượng của ngươi. Có thể lấy một giọt tinh huyết thần thú trong người nó ra, có ích lợi với ta, nên hai viên đan dược này không là gì.

Tinh huyết thần thú là một loại tài nguyên tu luyện rất hiếm hoi, bình thường trên người thần thú thật sự cũng khó lấy ra tinh huyết. Thần thú có thể lấy ra tinh huyết thần thú khá ít ỏi, xác suất thành công cực thấp. Huống chi Kim Loan Thủ Vệ không phải thần thú thật sự, chỉ xem như ngụy thần thú ở giữa linh thú và thần thú, muốn lấy tinh huyết thần thú từ người nó xác suất càng thấp.

Bạch Tuyết phẩy tay ngọc, bước ra khỏi phòng:

- Được rồi, ngươi chữa thương đi, ta đi đây. Có chuyện gì cứ tìm ta.

Chương 154 - Không Thể Trêu Vào

Tiền gia, gia tộc lớn số một Đoan Dương thành, thế gia truyền thừa ngàn năm.

Tộc trưởng Tiền gia Tiền Thiên La, cường giả Đạo Linh cảnh. Có Tiền Thiên La ở, bất cứ gia tộc nào trong địa vực Đoan Dương thành không dám mơ ước Tiền gia. Có Tiền Thiên La, trên cơ bản Tiền gia không xảy ra chuyện lớn gì. Bình thường Tiền Thiên La ít lo công việc gia tộc, đa số việc vặt để trưởng lão, chủ quản giải quyết.

Nhưng hôm nay trong trạch viện Tiền gia nổi sóng thần.

Các vị trưởng lão Tiền gia tụ tập trong tộc trưởng viện, biểu tình tức giận vặn vẹo.

Vì nhị trưởng lão của Tiền gia, Tiền Phong đã chết, chết trong trạch viện Ngụy gia, nghe nói bị thành chủ Bạch Tuyết một kiếm chém chết.

Chuyện này sinh ra ảnh hưởng không đơn giản là Tiền gia chết một trưởng lão, cũng sinh ra ảnh hưởng lớn với Tiền gia.

Tại sao?

Lý do đơn giản, trưởng lão Tiền gia chết không phải người khác giết mà chính tay thành chủ làm. Tại sao thành chủ giết trưởng lão Tiền gia? Có phải bất mãn gì với Tiền gia?

Thành chủ bất mãn Tiền gia sẽ tạo ảnh hưởng thế nào cho gia tộc này? Người có chút đầu óc có thể dự đoán được.

Các trưởng lão Tiền gia lao nhao đề nghị:

- Tộc trưởng!

- Tộc trưởng, chúng ta ứng đối thế nào đây?

- Hừ! Bạch Tuyết tuy là thành chủ nhưng không thèm để Tiền gia ta vào mắt, dám tùy tiện giết trưởng lão của Tiền gia ta!

- Trong mắt không người! Rất đáng hận! Vì một võ giả Đông Lâm thành mà giết trưởng lão Tiền gia ta, nữ nhân đáng chết này!

- Tộc trưởng, Tiền gia chúng ta không làm gì được nàng ta hay mình đi Lam Khúc quận thành móc nối quan hệ? Phải bắt nàng ta trả giá đắt!

- …

Hầu như mọi người đề nghị thảo phạt thành chủ Bạch Tuyết, bắt nàng cho Tiền gia một giải thích.

Tộc trưởng Tiền gia Tiền Thiên La mặc trường bào màu bạc, ngồi yên lặng trên ghế chủ.

Một hộ vệ áo đen đi vào bẩm báo:

- Tộc trưởng đại nhân, tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà đến.

Tiền Thiên La mở miệng nói:

- Mang hắn lại đây đi!

Những người khác sửng sốt.

Ngụy gia tuy là gia tộc phụ thuộc của Tiền gia nhưng bình thường tộc trưởng Ngụy gia đến sẽ được đưa đi phòng tiếp khách. Lần này tộc trưởng kêu đưa Ngụy Lâu Hà vào thẳng viện tộc trưởng.

Rất nhanh tộc trưởng Ngụy gia Ngụy Lâu Hà được dẫn đến.

Có vẻ Ngụy Lâu Hà cũng rất bất ngờ, lần đầu tiên gã đến viện tộc trưởng Tiền gia.

Nhìn đám đông trưởng lão tụ tập, Ngụy Lâu Hà thầm hiểu Tiền gia đã biết trưởng lão Tiền Phong chết trong Ngụy gia.

Ngụy Lâu Hà chắp tay, cung kính nói:

- Kính Chào Thiên La tộc trưởng, chào các vị trưởng lão Tiền gia.

Một trưởng lão mắng vào mặt Ngụy Lâu Hà:

- Hừ! Ngụy Lâu Hà, ngươi còn lá gan đến Tiền gia ta? Tiền Phong trưởng lão Tiền gia đâu? Ngươi nói cho ta biết, trưởng lão đâu!?

Ngụy Lâu Hà tuy là tộc trưởng Ngụy gia nhưng không chút sức nặng trước mặt đám trưởng lão Tiền gia.

Bị trưởng lão Tiền gia mắng thúi mặt nhưng Ngụy Lâu Hà không hề bất mãn. Những người có mặt tại đây trừ tộc trưởng Tiền gia, trưởng lão ra không có người ngoài, nên Ngụy Lâu Hà không cần lo bị mất mặt. Huống chi Tiền Phong trưởng lão Tiền gia đúng là chết trong trạch viện Ngụy gia, Ngụy Lâu Hà ngẫm lại bị chửi vài câu không đáng gì.

Ngụy Lâu Hà trầm giọng nói, gã đã soạn sẵn từ ngữ:

- Thiên La tộc trưởng, các vị trưởng lão Tiền gia. Ngụy gia ta có trách nhiệm không thể đùn đẩy về cái chết của Tiền Phong trưởng lão, nhưng nói câu công bằng trách nhiệm của Ngụy gia là thứ yếu. Vì Tiền Phong trưởng lão bị Bạch Tuyết giết, Ngụy gia không có năng lực ngăn cản. Bạch Tuyết vì bảo vệ Cảnh Ngôn đến từ Đông Lâm thành. Cảnh Ngôn giết võ giả thiên tài, chủ quản, trưởng lão của Ngụy gia ta. Tiểu tử này tội đáng muôn chết, nên bị bầm thây! Bạch Tuyết vì tiểu tạp chủng này giết Tiền Phong trưởng lão!

Vẻ mặt Ngụy Lâu Hà đau thương, mắt rướm lệ dõng dạc nói:

- Xin Thiên La tộc trưởng, các vị trưởng lão Tiền gia làm chủ cho Ngụy gia ta. Bạch Tuyết là cường giả Đạo Linh cảnh, lại là thành chủ Đoan Dương thành, Ngụy gia không làm gì được nàng.

Tiền Thiên La mặt không biểu tình phất tay:

- Ngụy tộc trưởng đừng nói nữa.

Ngụy Lâu Hà cúi gập người:

- Thiên La tộc trưởng, xin hãy làm chủ cho Ngụy gia ta.

Đám trưởng lão căm hờn ồn ào:

- Tộc trưởng, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua được!

- Đúng rồi, Bạch Tuyết phải cho một lời giải thích, và Cảnh Ngôn kia nữa, hắn phải chết!

- Nói đúng lắm, nếu không thì Tiền gia ta còn mặt mũi gì? Còn uy tín gì?

Con ngươi Tiền Thiên La co rút quét mắt từng người trong phòng, khí thế nghiêm nghị quát:

- Ta kêu các ngươi câm mồm!

- Hả?

- Cái gì?

Các trưởng lão Tiền gia, Ngụy Lâu Hà ngây ra, ngạc nhiên nhìn tộc trưởng Tiền Thiên La.

Chuyện gì đây? Tộc trưởng Tiền Thiên La của họ có ý gì?

- Được rồi, hôm nay nói cho các ngươi biết chuyện này. Nhớ kỹ, sau khi ra khỏi đây không được đồn ra ngoài. Ài, ta đã sớm nói với các ngươi nhiều lần bất cứ lúc nào cũng đừng

đi đắc tội thành chủ Bạch Tuyết. Đúng vậy, dù ở lúc nào cũng không thể có chút bất kính với nàng.

Tiền Thiên La nhìn Ngụy Lâu Hà chằm chằm:

- Ngụy Lâu Hà, ta hỏi ngươi, có phải thành chủ Bạch Tuyết vừa đến Ngụy gia liền giết Tiền Phong trưởng lão?

Ngụy Lâu Hà hơi biến sắc mặt:

- Cái đó …

Bạch Tuyết vừa đến Ngụy gia không giết Tiền Phong ngay, nhiều người đều trông thấy, nói dối vô ích. Bạch Tuyết giết Tiền Phong vì lão nhiều lần châm chích nàng.

Ngữ điệu Tiền Thiên La nặng nề nói:

- Không có đúng không? Ta không thấy tận mắt nhưng đoán được, chắc là Bạch Tuyết muốn mang Cảnh Ngôn đi, Tiền Phong trưởng lão buông lời ngăn cản. Có đúng không Ngụy Lâu Hà?

- Đúng là vậy nhưng mà …

Ngụy Lâu Hà không nghĩ ra tại sao thái độ của tộc trưởng Tiền gia Tiền Thiên La như vậy, gã mơ hồ cảm thấy Tiền Thiên La hình như không muốn báo thù cho Tiền Phong.

Tiền Thiên La phất tay nói:

- Không nhưng nhị gì hết! Ngụy Lâu Hà, ngươi hãy nhận tai họa này của Ngụy gia đi. Ta khuyên ngươi đừng có ảo tưởng báo thù, nếu không Ngụy gia tự chịu diệt vong, ta không giúp các ngươi được.

Một trưởng lão cau mày nhìn Tiền Thiên La, lên tiếng hỏi:

- Tộc trưởng bị sao vậy?

Cách giải quyết chuyện này không hợp phong cách của Tiền Thiên La, trong Đoan Dương thành ai không biết tộc

trưởng Tiền gia cứng rắn? Ai chẳng biết đắc tội ai cũng không thể trêu vào Tiền gia?

Khí thế Tiền Thiên La dao động, gằn từng chữ:

- Không phải ta làm sao mà là Tiền gia chúng ta không thể trêu vào thành chủ Bạch Tuyết!

Chương 155 - Lưu Đại Toàn Thành Trưởng Trấn

Nghe Tiền Thiên La nói câu đó mọi người cùng nhìn gã.

Bạch Tuyết là thành chủ Đoan Dương thành, trên danh nghĩa quản lý Đoan Dương thành, nhưng Tiền gia không phải cục sét mặc người nắn.

Rốt cuộc Tiền Thiên La tiết lộ bí mật:

- Thành chủ Bạch Tuyết là … Ài, nhớ kỹ không được tùy tiện lộ tin này ra ngoài. Thành chủ Bạch Tuyết là nữ nhi của Quận Vương.

Trong Đoan Dương thành ít ai biết tin này, Tiền Thiên La biết chỉ do ngẫu nhiên.

Hồi trước Bạch Tuyết mới đến Đoan Dương thành đảm nhiệm chức thành chủ, tức là vào mười năm trước, Tiền gia gia tộc số một Đoan Dương thành mời thành chủ mới đến nhà dự tiệc. Nhưng thành chủ Bạch Tuyết không thèm nể Tiền gia, nàng từ chối thẳng.

Thành chủ Bạch Tuyết từ chối khiến Tiền Thiên La rất tức giận.

Tiền Thiên La vốn là cường giả Đạo Linh cảnh, lại là tộc trưởng của gia tộc số một Đoan Dương thành, Tiền gia. Gã tất nhiên tâm cao khí ngạo, đã buông dáng người mời Bạch Tuyết thế mà nàng không chút nể mặt, từ chối thẳng thừng không kèm lý do gì. Tiền Thiên La thấy rất mất mặt.

Tiền Thiên La muốn gây sự với thành chủ Bạch Tuyết, nhưng gã không phải loại người lỗ mãng, trước tiên đi Lam Khúc quận thành tìm một gia tộc lớn quan hệ sâu đậm với Tiền gia. Tiền Thiên La định dùng quan hệ này áp chế thành chủ Bạch Tuyết.

Ngươi lạnh lùng cao ngạo chứ gì? Ta cho ngươi tự mình đến Tiền gia xin lỗi.

Nhưng Tiền Thiên La đi Lam Khúc quận thành tính gây rối thành chủ Bạch Tuyết cuối cùng cụp đuôi chạy về. Nhiều trưởng lão Tiền gia còn khó hiểu hỏi tộc trưởng lo vụ đó sao rồi, nhưng không nghe Tiền Thiên La trả lời, chỉ nói bỏ qua, dặn dò người Tiền gia bất cứ lúc nào cũng không thể bất kính với thành chủ Bạch Tuyết.

Chớp mắt đã qua mười năm.

Người Tiền gia không đi gây sự với thành chủ Bạch Tuyết, mà Bạch Tuyết cũng không nhằm vào Tiền gia.

Mãi đến hôm nay Bạch Tuyết thành chủ một kiếm chém chết nhị trưởng lão Tiền gia Tiền Phong, khiến Tiền gia không ai bì nổi lên cơn lôi đình, lửa giận ngút trời.

Khi đám trưởng lão Tiền gia, Ngụy Lâu Hà nghe Tiền Thiên La nói ra tin tức này thì giật mình hóa đá.

Nữ nhi của Quận Vương?

Quận Vương là nhân vật gì? Đó là nhân vật cường đại khống chế nguyên Lam Khúc quận.

Lam Khúc quận lớn cỡ nào?

Thành phố như Đoan Dương thành, Đông Lâm thành có chừng mấy trăm cái trong Lam Khúc quận. Một đại vực Đông Lâm thành làm cường giả Tiên Thiên chạy một tháng mới đi

hết, nguyên Thiên Nguyên đại lục có chín mươi chín địa vực quận thành như Lam Khúc quận.

Có thể nói Quận Vương của một quận thành là đại nhân vật trong Thiên Nguyên đại lục.

Gia tộc thành phố nho nhỏ sao có thể làm trái ý nữ nhi của Quận Vương?

Một trưởng lão Tiền gia cau mày nhỏ giọng nói:

- Có khi nào tộc trưởng lầm không? Thành chủ Bạch Tuyết họ Bạch, nhưng Quận Vương là họ Chu.

Nhiều người biết Quận Vương Lam Khúc quận họ Chu.

Tiền Thiên La xua tay nói với Ngụy Lâu Hà:

- Hừ! Vì điều này nên mới nói ít ai biết tin tức đó, thôi các ngươi đừng hỏi nhiều nữa, biết quá nhiều không hay. Chuyện này chấm dứt đi, Ngụy Lâu Hà, ngươi trở về đi.

Ngụy Lâu Hà rối rít nói:

- Vâng vâng!

Ngụy Lâu Hà đờ đẫn xoay người bước ra khỏi phòng.

Ngụy Lâu Hà biết không còn hy vọng báo thù.

Ngụy Lâu Hà không dám đắc tội thành chủ Bạch Tuyết, trưởng lão Tiền gia còn bị giết mà Tiền gia chỉ có thể nhắm mắt nhắm mũi nhận, Ngụy gia càng không thể nào đụng chạm thành chủ Bạch Tuyết. Chỉ riêng Cảnh Ngôn là Ngụy gia đã không đắc tội nổi.

Bây giờ Ngụy Lâu Hà phải nhanh chóng về gia tộc, khẩn cấp bày ra ứng đối cho sự việc sẽ xảy ra. Không cách nào giữ gìn hết sản nghiệp Ngụy gia, giữ được một chút đã là may.

Một ngày qua.

Hai ngày lại.

Một tuần đi.

Nửa tháng tới.

Đám võ giả Đoan Dương thành hóng chờ Tiền gia phản kích thành chủ, nhưng Tiền gia không có động tĩnh gì. Nửa tháng trước Tiền Phong chết trong trạch viện Ngụy gia dường như không liên quan gì đến Tiền gia.

Thế là sao?

Không lẽ Tiền gia bỏ qua không truy cứu chuyện này? Nhưng làm vậy hoàn toàn khác với phong cách của Tiền gia.

Có người tính đi Tiền gia tìm hiểu tin tức, nhân vật cao tầng gia tộc lớn thám thính Tiền gia, cuối cùng tay không trở về. Người Tiền gia giữ kín như bưng, thành viên bình thường im lặng không nói, dường như đã bị cao tầng Tiền gia nghiêm khắc dặn dò.

Hôm nay trong phủ thành chủ.

Thành chủ Bạch Tuyết nhìn Cảnh Ngôn, Lưu Hiểu Nguyệt đứng trước mặt mình.

Bạch Tuyết hỏi Lưu Hiểu Nguyệt:

- Ngươi tên Lưu Hiểu Nguyệt? Người Hắc Phong trấn?

Lưu Hiểu Nguyệt hơi cúi đầu đáp:

- Đúng vậy!

Vết thương của Lưu Hiểu Nguyệt đã lành lặn, hiệu quả của Hồi Xuân Đan rất tốt. Trong lòng Lưu Hiểu Nguyệt thấp thỏm lo sợ, nàng không ngờ được gặp thành chủ đại nhân của Đoan Dương thành.

Bạch Tuyết vẫn kiệm lời, nàng gật đầu, khóe môi cong lên:

- Ừm! Ngươi rất may mắn.

Bạch Tuyết liếc hướng Cảnh Ngôn.

Lưu Hiểu Nguyệt mấp máy môi không nói nên lời.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn lúng túng, hắn nghe hiểu lời ngầm của Bạch Tuyết, nhưng giờ giải thích thì không tốt, không giải thích cũng không được.

Cảnh Ngôn buông xuôi nghĩ:

- Thôi mặc kệ nó đi.

Bạch Tuyết nói thêm:

- Ta phái người đưa các ngươi về Hắc Phong trấn.

Rầm rập rầm rập!

Bạch Tuyết dứt lời, một đội hộ vệ mặc giáp đen từ bên ngoài tiến vào.

Cảnh Ngôn nhìn đám hộ vệ mặc giáp, giật mình phát hiện một người dẫn đầu là cảnh giới Tiên Thiên. Hộ vệ mặc giáp của phủ thành chủ rất đông, nhưng ít có cảnh giới Tiên Thiên.

Bạch Tuyết dặn hộ vệ cảnh giới Tiên Thiên:

- Các ngươi hộ tống Cảnh Ngôn, Lưu Hiểu Nguyệt đi Hắc Phong trấn. Nhớ mang theo nhâm mệnh, Lưu Đại Toàn phụ thân của Lưu Hiểu Nguyệt trở thành trưởng trấn Hắc Phong trấn.

Hộ vệ mặc giáp lên tiếng:

- Tuân lệnh!

Cảnh Ngôn, Lưu Hiểu Nguyệt kinh ngạc kêu lên:

- Trưởng trấn?

Thành chủ Bạch Tuyết không nói trước với hai người rằng phụ thân của Lưu Hiểu Nguyệt sẽ là trưởng trấn Hắc Phong

trấn. Hiển nhiên thành chủ đã biết Cảnh Ngôn giết trưởng trấn Hắc Phong trấn cũ Cao Nham, giờ đang thiếu ghế.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên.

Lưu Đại Toàn đảm nhiệm chức trưởng trấn là việc tốt, tin tưởng khi gã nhận nhâm mệnh này biểu tình sẽ nhiều màu. Lưu Đại Toàn chắc đang nóng ruột nóng gan, lo lắng không biết phủ thành chủ Đoan Dương thành khi nào sẽ phái đội người đi diệt môn gã.

Chương 156 - Tên Khốn Ở Hắc Phong trấn

Ngoài Đoan Dương thành.

Lộp cộp lộp cộp!

Vệ đội mặc giáp gồm hai trăm hộ vệ, mỗi người cưỡi chiến mã đen có huyết mạch linh thú.

Loại chiến mã này hơi mắc, tốc độ và sức chiến đấu hơn xa con ngựa người bình thường sử dụng. Với võ giả chưa bước vào cảnh giới Tiên Thiên thì loại chiến mã này là công cụ đi bộ đường xa tốt nhất..

Chính giữa vệ đội là một chiếc xe ngựa, Lưu Hiểu Nguyệt ngồi trong xe.

Cảnh Ngôn cưỡi chiến mã màu đen đi ngoài thùng xe.

Trong vệ đội, võ giả cảnh giới Tiên Thiên Diệp Thần giục ngựa đến gần Cảnh Ngôn, cung kính nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, giờ chúng ta có thể tăng tốc đi. Từ nơi này đến Hắc Phong trấn nếu không gặp ngoài ý muốn chỉ cần mười ngày đi đường.

Diệp Thần là võ giả Tiên Thiên nhận lệnh hộ tống Lưu Hiểu Nguyệt, Cảnh Ngôn đi Hắc Phong trấn. Trong thời gian ngắn Diệp Thần không cần quay về phủ thành chủ Đoan Dương thành, nhiệm vụ mới của gã là trở thành hộ vệ của phủ đệ trưởng trấn mới, bảo vệ an toàn cho trưởng trấn.

Thành chủ Bạch Tuyết rất ưu ái trưởng trấn mới của Hắc Phong trấn, phái hai trăm vệ đội mặc giáp đi, còn phái ra một

võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn cau mày nói với Diệp Thần:

- Chờ chút.

Diệp Thần giơ tay quát to:

- Ngừng!

Nguyên vệ đội mặc giáp ngừng lại, không phát ra tiếng động.

Cảnh Ngôn nói vào thùng xe:

- Hiểu Nguyệt!

Lưu Hiểu Nguyệt vén rèm che cửa sổ, mắt đẹp nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia?

Cảnh Ngôn nói:

- Hiểu Nguyệt, ta không cùng nàng đi Hắc Phong trấn, ta phải về Đông Lâm thành. Có Diệp Thần đội trưởng hộ tống nàng chắc không gặp nguy hiểm gì.

Nếu không có thành chủ Bạch Tuyết sắp xếp Cảnh Ngôn không yên lòng để Lưu Hiểu Nguyệt một mình về Hắc Phong trấn, giờ có hai trăm hộ vệ mặc giáp hộ tống, hắn không cần cùng đi Hắc Phong trấn.

Cảnh Ngôn đã rời khỏi Đông Lâm thành khá lâu, hắn bước vào Tiên Thiên cảnh rồi, tới lúc quay về.

Cảnh Ngôn bặt tin thời gian dài chắc gia tộc lo cho an toàn của hắn, đặc biệt là nhóm tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh sẽ trông đứng trông ngồi.

Hơn nữa Cảnh Ngôn nhận được tin trong phủ thành chủ Đoan Dương thành biết ba học viện lớn Lam Khúc quận lại

sắp tuyển học viên mới.

Cảnh Ngôn từng vào Thần Phong học viện một trong ba học viện lớn, hắn hiểu biết nhiều về ba học viện, biết sau khi vào học viện sẽ nhận tài nguyên tu luyện vượt qua sức tưởng tượng của nhiều người.

Cảnh Ngôn muốn nhanh chóng tăng cao cảnh giới, thực lực, đặc biệt sau này muốn bước vào Đạo Linh cảnh thì đi ba học viện lớn là con đường tắt tốt nhất.

Vì sớm ngày báo thù cho gia gia, Cảnh Ngôn phải cố gắng tăng cao thực lực thật nhanh. Cảnh Ngôn bây giờ tuy có năng lực tự bảo vệ nhưng đám khốn kiếp kia có thể ám sát gia gia Cảnh Thiên, chúng sẽ không bỏ qua cho hắn. Cảnh Ngôn trở về Đông Lâm thành phải tranh thủ tham gia tuyển chọn ba học viện lớn.

Lưu Hiểu Nguyệt biến sắc mặt nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia không đi về cùng ta sao?

Lưu Hiểu Nguyệt tưởng đâu Cảnh Ngôn sẽ cùng nàng về Hắc Phong trấn, thật ra nàng không mơ mộng vẩn vơ gì, nàng đơn thuần muốn ở bên Cảnh Ngôn lâu hơn. Lưu Hiểu Nguyệt biết Cảnh Ngôn thiếu gia đã định trước không phải phàm nhân, nàng cảm thấy mình không xứng với hắn.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ừm, chờ sau này có cơ hội ta sẽ đi thăm nàng!

Cảnh Ngôn nói với Diệp Thần:

- Diệp Thần đội trưởng, làm phiền trên đường chăm sóc cho Hiểu Nguyệt.

Diệp Thần nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh yên tâm, chỉ cần ta còn đây thì tuyệt đối không để Hiểu Nguyệt tiểu thư bị chút tổn thương!

Diệp Thần nghe đối thoại của Cảnh Ngôn và Lưu Hiểu Nguyệt, biết hắn không đi chung đường với họ, sẽ chia tay tại đây.

Cảnh Ngôn cười chắp tay với Diệp Thần:

- Đa tạ.

Diệp Thần đáp lễ, gã rất tôn kính Cảnh Ngôn.

Gác lại thắc mắc quan hệ giữa Cảnh Ngôn và thành chủ đại nhân, thực lực cá nhân của hắn đáng giá Diệp Thần tôn trọng. Đại trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí còn bị hắn đánh chết, Cảnh Ngôn chưa đầy hai mươi tuổi, có thể tưởng tượng tương lai hắn sẽ đáng sợ cỡ nào. Rất có thể Cảnh Ngôn sẽ trở thành cường giả như thành chủ đại nhân.

- Hiểu Nguyệt, bảo trọng!

Dứt lời Cảnh Ngôn vung tay lên, lướt nhanh đi.

Cảnh Ngôn bỏ lại chiến mã đã kỵ, vì tốc độ của ngựa không mau bằng hai chân của Cảnh Ngôn, mang theo chiến mã chỉ tổ vướng víu.

Sau khi Cảnh Ngôn rời đi vệ đội mặc giáp tiếp tục tiến lên, dần tăng tốc.

Lưu Hiểu Nguyệt nhìn theo hướng Cảnh Ngôn rời đi, thật lâu không chớp mắt cái nào.

Hắc Phong trấn.

Trong trạch viện Lưu gia.

Một tiếng quát dồn dập truyền vào tai Lưu Đại Toàn:

- Gia chủ, gia chủ!

Đoạn thời gian này đối với Lưu Đại Toàn như sống một ngày bằng một năm, gã không biết tiếp theo chờ đợi mình là cái gì.

Lưu Đại Toàn bây giờ già hơn một tháng trước nhiều.

Lưu Đại Toàn ra khỏi phòng nhìn hộ vệ chạy tới, mắt gã nổi tơ máu.

Hộ vệ thở hồng hộc báo cáo:

- Gia chủ, lại xảy ra chuyện! Linh thạch sản xuất từ mạch khoáng khu đông lại bị đánh cướp trên đường vận chuyển về!

Lưu Đại Toàn tức giận nghiến răng, người run rẩy:

- Đám khốn kiếp này!

Một tháng nay đây là lần thứ bốn bị cướp linh thạch.

Từ khi trưởng trấn cũ Cao Nham bị Cảnh Ngôn thiếu gia đánh chết, Cảnh Ngôn thiếu gia từ Hắc Phong trấn đi Đoan Dương thành thì Lưu gia lung lay sắp ngã. Lưu Đại Toàn dốc hết sức kiểm soát, giữ cho sản nghiệp các nơi vận chuyển nhưng không thể tránh khỏi một số người cướp bóc sản nghiệp của Lưu gia.

Lưu Đại Toàn biết là ai cướp, nhưng gã không có cách nào tốt hơn, gã không còn sức đánh trả.

Lưu Đại Toàn biết nhiều người đang khoanh tay xem, bên phủ thành chủ có người đến tập nã Lưu Đại Toàn hay giết gã ngay tại chỗ, vậy thì sản nghiệp của Lưu gia sẽ bị chia chác ngay. Bầy sói đói đó tuyệt đối không chừa thủ đoạn.

Lòng Lưu Đại Toàn thê lương, nếu chỉ mất sản nghiệp Lưu gia cũng đành thôi, giờ gã không có dã tâm gì. Nhưng trong đống sản nghiệp khá nhiều thuộc về Cảnh Ngôn thiếu gia, không đến phút cuối cùng Lưu Đại Toàn quyết hết sức giữ cho những sản nghiệp này kinh doanh.

Lưu Đại Toàn xua tay với hộ vệ, khẽ thở dài:

- Ài, bỏ đi.

Hộ vệ biểu tình tức giận nói:

- Gia chủ, chẳng lẽ chúng ta không phản kích sao? Tôn Bưu đúng là đồ khốn, trước kia hắn thân với gia chủ như vậy, bây giờ dẫn đầu …

Hộ vệ nghiến răng nghiến lợi, gã nhắc tới Tôn Bưu là gia chủ một gia tộc nhỏ trong Hắc Phong trấn. Trước kia Tôn Bưu và Lưu Đại Toàn chơi hơi thân, giờ Lưu Đại Toàn gặp rắc rối, Tôn Bưu dẫn đầu đi cướp tài nguyên sản nghiệp của Lưu gia.

Chương 157 - Kẻ Đút Đầu Vào Chịu Chết

Người khác thèm thuồng sản nghiệp của Lưu gia cũng đành thôi, Tôn Bưu làm Lưu Đại Toàn thấy đau lòng, thất vọng.

Tôn Bưu có thể đứng vững gót chân trong Hắc Phong trấn là nhờ Lưu Đại Toàn ban đầu giúp đỡ. Lưu Đại Toàn thích quen bằng hữu rộng rãi, khá nhiệt tình, nếu không gã đã chẳng kết bạn với đoàn người Cao Triển đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Lưu Đại Toàn có ơn với Tôn Bưu.

Đoạn thời gian trước Lưu Đại Toàn chọc vào Thiên Lang bang, gã từng cầu viện Tôn Bưu nhưng Tôn Bưu từ chối giúp đỡ, từ khi đó Lưu Đại Toàn và Tôn Bưu ít qua lại với nhau. Giờ Tôn Bưu đi đầu cướp bóc sản nghiệp Lưu gia.

Bội tín khí nghĩa, vong ân phụ nghĩa là từ hình dung cho Tôn Bưu.

Nghe hộ vệ bực tức nói, Lưu Đại Toàn thầm thở dài.

Thế giới này không thiếu kẻ ăn cháo đá bát, Lưu Đại Toàn ước gì giết Tôn Bưu, nhưng với tình trạng hiện tại của Lưu gia dù gã có muốn cũng bất lực.

Đột nhiên ngoài trạchviện ồn ào.

- A?

Trạch viện Lưu gia không lớn, ngoài đường có động tĩnh gì là trong trạch viện nghe thấy hết.

Một giọng nữ vọng vào:

- Lưu gia chủ có nhà không?

Lưu Đại Toàn thấy mấy hộ vệ Lưu gia dẫn một nữ nhân mặc váy dài màu đen bước nhanh đến.

Lưu Đại Toàn biết nữ nhân này, võ giả thường ở trong Hắc Phong trấn đều biết mặt nàng.

Nàng là Hắc Quả Phụ.

Lòng Lưu Đại Toàn máy động, thầm nghĩ:

- Hắc Quả Phụ tìm ta làm gì?

Lưu Đại Toàn cất bước tiến lên nghênh đón.

Hắc Quả Phụ là võ giả cao cấp, thực lực Võ Đạo bát trọng thiên, ở Hắc Phong trấn đã hơn mười năm, xem như có sức ảnh hưởng nhất định, quen thuộc nhiều võ giả. Bình thường Lưu Đại Toàn không chủ động làm quen nhưng khách sáo nể nang Hắc Quả Phụ nhiều.

Mặt Lưu Đại Toàn nặn nụ cười từ xa chắp tay chào:

- Mục Niệm tỷ?

Hắc Quả Phụ tên thật là Mục Niệm, Lưu Đại Toàn lớn tuổi hơn nàng một chút nhưng vẫn khách sáo kêu một tiếng tỷ.

Đa số võ giả Hắc Phong trấn chỉ biết biệt danh Hắc Quả Phụ, không biết tên thật của nàng, Lưu Đại Toàn thì biết.

Hắc Quả Phụ sốt ruột nói, rối rít xua tay ra hiệu Lưu Đại Toàn đừng khách sáo:

- Lưu gia chủ, không có thời gian! Mau chuẩn bị đi, đám Tôn Bưu, Liễu Hoảng mang người đến!

Lưu Đại Toàn ngây ra như phỗng:

- Cái gì?

Mục Niệm gấp gáp lặp lại:

- Nhanh chóng tập kết hộ vệ, đám Tôn Bưu sắp tới rồi!

Lưu Đại Toàn rùng mình, biến sắc mặt. Gã hiểu ý Hắc Quả Phụ, Tôn Bưu mang người đến đây chắc chắn không có chuyện tốt.

Lưu Đại Toàn cao giọng quát:

- Hộ vệ Lưu gia lập tức tập kết!

Lưu Đại Toàn nói với Hắc Quả Phụ:

- Đa tạ Mục Niệm tỷ.

Lưu Đại Toàn thầm cảm kích Hắc Quả Phụ, gã không qua lại nhiều với nàng thế mà nàng trước tiên chạy đến báo tin, gã nợ nàng ân tình này, nhưng không biết tương lai có cơ hội báo đáp không.

Trong trạch viện Lưu gia không có nhiều hộ vệ. Trước khi nhận sản nghiệp của Thiên Lang bang thì còn ba mươi hộ vệ, nay chỉ có mười mấy người ở lại.

Những hộ vệ này rất trung thành, có lẽ vì bình thường Lưu Đại Toàn đối xử tốt với họ, lúc Lưu gia gặp nguy nan họ chọn ở lại.

Mười mấy hộ vệ rất nhanh tập kết.

Từ bên ngoài vọng vào tiếng cười chói tai.

- Ha ha ha ha ha ha!

Bùm!

Hai hộ vệ canh giữ ngoài cửa viện Lưu gia bị đánh bay vào trong sân.

Một thân hình vạm vỡ sải bước đi tới, phía sau người này là ba võ giả mặc áo gấm bước qua cửa, cộng thêm Tôn Bưu là bốn người.

Đằng sau bốn người là một đống hộ vệ như thủy triều ùa vào trạch viện Lưu gia, tổng cộng hơn trăm người.

Tôn Bưu phất tay:

- Bao vây lại!

Ba võ giả mặc áo gấm màu khác nhau nhìn Lưu Đại Toàn chằm chằm, mở miệng nói:

- Bao vây lại!

- Bao vây hết, không cho ai ra vào!

- Đúng vậy! Trước khi chưa bàn xong việc đừng hòng ai đi ra, he he.

Ba người này là nhân vật có uy tín danh dự trong Hắc Phong trấn, thủ lĩnh một số thế lực gia tộc.

Lưu Đại Toàn sắc mặt âm trầm nhìn đám người Tôn Bưu đi tới, trầm giọng hỏi:

- Tôn Bưu, mấy người có ý gì?

Tôn Bưu âm trầm liếc xéo Lưu Đại Toàn, cười tàn nhẫn:

- Lưu Đại Toàn, chúng ta người khôn không nói tiếng lóng, ta và ba vị gia chủ đến đây là cho ngươi cơ hội cuối cùng, giao ra toàn bộ sản nghiệp của Lưu gia ngươi!

Võ giả mặc áo gấm màu lam Liễu Hoảng nheo mắt nói:

- Lưu Đại Toàn, ngươi tốt nhất biết khôn một chút, đừng ép chúng ta ra tay. Tôn gia chủ nói là toàn bộ sản nghiệp Lưu gia, bao gồm trạch viện này của ngươi.

Một người khác cười nhạo:

- Lưu gia chủ, ngươi thật ngốc, ngươi đã giết trưởng trấn đại nhân, cho rằng có thể đứng vững trong Hắc Phong trấn

sao? Nếu ta là ngươi đã sớm rời khỏi Hắc Phong trấn, ngu hết thuốc chữa, ở lại Hắc Phong trấn chờ chết sao?

Bọn họ đến đây vì phân chia sản nghiệp Lưu gia, trước khi đến bốn người đã bàn bạc khu nào của mình.

Lưu Đại Toàn hít sâu, nhìn quét bốn người Tôn Bưu đứng đối diện.

Lòng Lưu Đại Toàn đầy bi thương căm hờn trầm giọng nói:

- Các ngươi muốn lấy thì ta có thể nhường lại sản nghiệp của Lưu gia, nhưng đa số sản nghiệp thuộc về Cảnh Ngôn thiếu gia. Chẳng lẽ các ngươi muốn cướp sản nghiệp của Cảnh Ngôn thiếu gia?

Tôn Bưu mở to mắt, châm chọc lạnh lùng quát:

- Cảnh Ngôn thiếu gia chó chết gì!? Lưu Đại Toàn, ngươi đừng giở trò câu giờ nữa. Cảnh Ngôn thiếu gia của ngươi giết người Ngụy gia, lại giết trưởng trấn Cao Nham đại nhân, hắn đã sớm chết rồi. Lưu Đại Toàn ngươi lấy một người chết ra hù dọa chúng ta?

Đám người Tôn Bưu chờ tới bây giờ mới xuống tay với Lưu gia là có lý do. Bọn họ lo Cảnh Ngôn không chết mà quay về, họ đã thấy thực lực của hắn. Nhưng hơn một tháng đã qua không thấy bóng dáng Cảnh Ngôn đâu, hắn không chết thì là gì?

Lúc trước bọn họ nhiều lần cướp tài nguyên của Lưu gia vì muốn thăm dò sau lưng Lưu Đại Toàn có quan hệ gì với gia tộc lớn Đông Lâm thành không. Giờ xem ra Lưu Đại Toàn không dám hó hé tiếng nào, sau lưng gã cùng lắm chỉ có Cảnh Ngôn. Mà Cảnh Ngôn đã lâu không về, hắn chết thẳng cẳng rồi, bọn họ còn lo cái đếch gì?

Hắc Quả Phụ Mục Niệm trầm giọng nói:

- Tôn Bưu, các ngươi hơi quá đáng.

Tôn Bưu nạt:

- Hắc Quả Phụ, câm mồm cho lão tử! Chỗ này không có chuyện của ngươi! Hừ, nếu ngươi muốn cùng chết với Lưu Đại Toàn thì lão tử chiều các ngươi!

Chương 158 - Vệ Đội Đến

Lưu Đại Toàn lắc đầu nói:

- Bỏ đi Mục Niệm tỷ.

Lưu Đại Toàn nhìn mười mấy hộ vệ bên cạnh mình, nhìn hàng trăm võ giả đằng đằng sát khí bao vây nhóm mình, lòng tràn đầy cảm xúc bất đắc dĩ.

Tôn Bưu độc ác quát chói tai:

- Lưu Đại Toàn, cho ngươi ba giây suy nghĩ kỹ! Hoặc là ngươi ngoan ngoãn dâng lên sản nghiệp Lưu gia, hoặc là chúng ta giết sạch người Lưu gia sau này cướp lấy sản nghiệp! Hai con đường, ngươi chọn đi! Ngươi chỉ có ba giây suy nghĩ, bây giờ chỉ còn hai giây, chúng ta không có nhiều kiên nhẫn!

Tôn Bưu cho Lưu Đại Toàn hai con đường, thoạt trông chỉ cần gã chủ động tặng sản nghiệp Lưu gia là có đường sống. Thật ra Tôn Bưu không hề định tha cho Lưu Đại Toàn, chờ gã rời khỏi Hắc Phong trấn là người của Tôn Bưu sẽ chặn giết ngay ở vùng núi hoang đồi vắng. Khi đó không có chứng cứ chứng minh cái chết của Lưu Đại Toàn liên quan đến Tôn Bưu, Lưu Đại Toàn cũng không thể đi nơi nào cầu viện tố cáo nữa.

Bụng Tôn Bưu cực kỳ độc ác.

Lưu Đại Toàn hít sâu, cười khổ nói:

- Tôn Bưu, các ngươi làm như vậy có khác gì ăn cướp? Ha ha, các ngươi còn không bằng Thiên Lang bang ngày xưa, Thiên Lang bang không giống các ngươi cướp bóc giết. Các

ngươi không sợ thành chủ Đoan Dương thành biết sẽ truy cứu trách nhiệm của các ngươi sao?

Lưu Đại Toàn cố gắng hết sức, gã biết nói toạc mồm cũng không thể làm đám người Tôn Bưu đổi ý. Lưu Đại Toàn không thể giữ gìn sản nghiệp Lưu gia, dù kéo hết mạng sống người Lưu gia tại đây cũng vô ích.

Tôn Bưu cười to bảo:

- Ha ha ha! Lưu Đại Toàn, ngươi buồn cười thật. Đoan Dương thành sẽ truy cứu trách nhiệm của chúng ta? Đùa, Lưu Đại Toàn ngươi mang theo một võ giả Đông Lâm thành giết trưởng trấn Hắc Phong trấn đại nhân, tội ác tày trời, tội không thể tha! Chúng ta là chính nghĩa tiêu diệt Lưu Đại Toàn nhà ngươi, nếu phủ thành chủ biết có lẽ sẽ thưởng cho chúng ta!

Tôn Bưu đã sớm nghĩ ra cái cớ.

Ba người Liễu Hoảng cười phụ họa, mắt lấp lóe tia sáng âm trầm.

Đường cái ngoài trạch viện Lưu gia.

Lộp cộp lộp cộp lộp cộp!

Giáp đen, chiến mã đen, vệ đội đến từ phủ thành chủ Đoan Dương thành dần đến gần trạch viện Lưu gia.

Đám đông võ giả thấy cảnh này đều nín thở, bọn họ biết đám người Tôn Bưu kéo một đám võ giả vào trạch viện Lưu gia, muốn ngầm chiếm sản nghiệp của Lưu gia. Vệ đội phủ thành chủ Đoan Dương thành đến ngay lúc này, Lưu gia chạy trời không khỏi nắng.

- Chắc là vệ đội của phủ thành chủ!

- Phủ thành chủ nhận được tin, biết Lưu Đại Toàn liên quan đến cái chết của trưởng trấn Hắc Phong trấn nên phái vệ đội tập nã Lưu Đại Toàn.

- Ừ, Lưu Đại Toàn thật là … tội nghiệp, trưởng trấn chết liên quan gì hắn?

- Các ngươi mau nhìn kìa, còn có một chiếc xe ngựa, không biết là nhân vật nào ngồi trên xe, không lẽ là trưởng trấn mới của Hắc Phong trấn?

Tiếng xì xầm bàn tán nho nhỏ lan tràn trong đám người.

Diệp Thần cảnh giới Tiên Thiên, đội trưởng vệ đội mặc giáp cưỡi chiến mã màu đen đi trước nhất đội. Diệp Thần đến trước cửa trạch viện Lưu gia, dòm vào trong, nhíu mày lại.

Diệp Thần thấy hai nhóm người giương cung bạt kiếm trong trạch viện Lưu gia, hình như trưởng trấn mới Lưu Đại Toàn đại nhân gặp rắc rối.

Diệp Thần cao giọng quát:

- Xuống ngựa!

Rào rào!

Hai trăm hộ vệ mặc giáp ngay ngắn leo xuống chiến mã, trừ tiếng giáp trụ va chạm không có tạp âm nào khác.

Vệ đội này là đội tinh nhuệ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Diệp Thần vung tay, đi vào trạch viện Lưu gia trước:

- Đội một bảo vệ xe ngựa, đội hai theo ta vào!

Hàng trăm hộ vệ mặc giáp đen đi theo sau Diệp Thần nhanh chóng chạy vào, một trăm người khác ở lại bảo vệ xe ngựa có Lưu Hiểu Nguyệt ngồi.

Đám người Tôn Bưu trong trạch viện Lưu gia đã nghe thanh âm bên ngoài, bọn họ đang thắc mắc thì thấy một đội hộ vệ giáp đen nhanh chóng tràn vào. Cả nhóm nhìn chằm chằm vệ đội.

Tôn Bưu nở nụ cười tươi nhanh chóng tiến lên nghênh đón, tự giới thiệu mình với Diệp Thần:

- Chào vị đại nhân này, ta tên Tôn Bưu.

Tôn Bưu cười toe toét nhưng chửi thầm trong bụng.

Tôn Bưu đoán vệ đội mặc giáp sớm muộn gì sẽ tới, nhưng không ngờ đối phương đến sớm như vậy. Tôn Bưu sốt ruột liên hợp ba phe thế lực Hắc Phong trấn muốn phân chia sản nghiệp Lưu gia, tranh thủ chiếm làm của mình trước khi phủ thành chủ Đoan Dương thành phái vệ đội mặc giáp đến.

Nhưng vệ đội mặc giáp mau hơn Tôn Bưu dự đoán, với tình huống hiện giờ bọn họ muốn phân chia sản nghiệp Lưu gia thì hơi khó. Vệ đội mặc giáp đến đây không chỉ để tập nã hoặc tử hình Lưu Đại Toàn tại chỗ, chắc trưởng trấn mới cũng đến rồi, sản nghiệp của Lưu gia sẽ rơi vào tay trưởng trấn mới, không liên quan gì đến nhóm Tôn Bưu.

Tôn Bưu chửi thúi ruột, ngoài mặt cố nặn nụ cười, gã không muốn đắc tội trưởng trấn đại nhân mới đến này.

Ba người Liễu Hoảng đi tới trước mặt Diệp Thần, cười nịnh khom người chào:

- Kính chào vị đại nhân này!

Lưu Đại Toàn thì mặt đen thui, gã biết giờ chết của mình đã đến.

Cảnh Ngôn thiếu gia bặt vô âm tín, có lẽ đã chết trong Ngụy gia. Ài, thật tiếc cho Cảnh Ngôn thiếu gia.

Cảnh Ngôn thiếu gia lúc trước nên nghe lời ta khuyên, về Cảnh gia Đông Lâm thành tìm tứ trưởng lão hỗ trợ là được rồi, sau đó tìm cách cứu Hiểu Nguyệt!

Lưu Đại Toàn thầm rít gào trong lòng.

Mãi đến bây giờ không thấy Cảnh Ngôn xuất hiện, vệ đội mặc giáp từ phủ thành chủ đến, Lưu gia sắp đối mặt kết quả hiển nhiên là tai nạn.

Lưu Đại Toàn không đi lên chào đội trưởng vệ đội mặc giáp, dù sao phải chết, có chào hỏi hay không khác biệt gì?

Lưu Đại Toàn nói với Hắc Quả Phụ:

- Mục Niệm tỷ mau đi đi, tỷ không liên quan gì với Lưu gia ta.

Lưu Đại Toàn lo Hắc Quả Phụ bị liên lụy.

Lúc này Mục Niệm không biết nên nói cái gì:

- Lưu gia chủ …

Mục Niệm không đi, nàng tin dù trưởng trấn mới đến cũng sẽ không tùy tiện giết người. Mục Niệm không phải người Lưu gia, có chút nhân mạch trong Hắc Phong trấn, trưởng trấn mới chắc sẽ không giết nàng khi chưa hỏi rõ ràng. Nàng không rời khỏi trạch viện Lưu gia cũng không có vấn đề gì lớn.

Diệp Thần cau mày nhìn đám người Tôn Bưu, mở miệng hỏi:

- Các ngươi là người Lưu gia?

Diệp Thần đại khái nhìn ra mấy người này tám phần không phải người Lưu gia mà là tới gây sự Lưu gia, gã hỏi vì muốn xác nhận.

Tôn Bưu hiên ngang lẫm liệt nói:

- Vị đại nhân này, chúng ta không phải người Lưu gia! Ha ha, Lưu gia gia chủ Lưu Đại Toàn hợp sức với võ giả Đông Lâm thành tên Cảnh Ngôn giết trưởng trấn Hắc Phong trấn cũ Cao Nham đại nhân, tội đáng muôn chết! Chúng ta là thành viên Hắc Phong trấn, có trách nhiệm có nghĩa vụ khống chế

Lưu Đại Toàn định chạy trốn! Chúng ta đã bắt lại Lưu Đại Toàn, đang chờ trưởng trấn đại nhân đến phẩm phán hắn!

Tài ăn nói của Tôn Bưu khá giỏi.

Chương 159 - Tình Thế Đảo Ngược

Tôn Bưu hơi cúi đầu, gã ngăn cản tội phạm Lưu Đại Toàn chạy trốn xem như có công, trưởng trấn đại nhân mới nên thưởng cho gã đi? Không biết tính tình của trưởng trấn đại nhân mới thế nào, nếu dễ nói chuyện thì có thể trò chuyện một bữa về vấn đề phân phối sản nghiệp Lưu gia. Tuy miếng lớn chắc chắn thuộc về trưởng trấn, nhưng trưởng trấn ăn thịt cũng chừa cho người khác húp canh đi?

Dứt lời Tôn Bưu nhìn hướng cửa trạch viện Lưu gia, đến bây giờ trưởng trấn đại nhân mới chưa lộ mặt, hình như thích lên mặt lên giá.

Nghe Tôn Bưu nói, Lưu Đại Toàn cười nhạt. Gã không hề muốn chạy trốn, Tôn Bưu đang phỉ báng, nhưng gã lười giải thích. Nói khô nước miếng Lưu Đại Toàn cũng không giải thích rõ được, lúc trưởng trấn chết đúng là gã ở trong phủ đệ trưởng trấn. Cảnh Ngôn thiếu gia giết trưởng trấn đúng là quen biết với gã.

Thôi kệ, dù sao chết thôi, tiếc rằng không thể báo thù cho nữ nhi.

Lưu Đại Toàn nhìn chân trời, cao ngạo ngẩng cao đầu, mắt ướt nước.

Ba người Liễu Hoảng hùa theo nối tiếp câu chuyện của Tôn Bưu, khoe có công trong chuyện này, là bọn họ ngăn cản Lưu Đại Toàn chạy trốn.

Diệp Thần bỗng tức giận quát, vung cánh tay:

- Các ngươi càn rỡ! To gan quá, các ngươi dám bất kính với trưởng trấn đại nhân! Người đâu, bắt bọn chúng lại!

- Tuân lệnh!

Hộ vệ mặc giáp đen đứng phía sau vung nhẹ vũ khí, nhanh chóng bao vây đám người Tôn Bưu lại, đằng đằng sát khí, nếu họ dám chống cự là sẽ giết ngay.

- Hả?

- Là sao?

- Chuyện gì xảy ra?

Đám người Tôn Bưu thộn mặt ra, bọn họ không hiểu xảy ra chuyện gì. Chẳng phải vệ đội mặc giáp nên tập nã Lưu Đại Toàn sao? Vì sao bây giờ bao vây họ?

Tôn Bưu sốt ruột kêu lên:

- Vị đại nhân này hiểu lầm rồi! Thật sự hiểu lầm! Chúng ta thật sự không phải người Lưu gia, chúng ta đến đây là ngăn cản Lưu Đại Toàn chạy trốn! Nếu đại nhân không tin cứ đi ra ngoài hỏi, chúng ta không liên quan gì đến Lưu gia!

Tôn Bưu vẫn đinh ninh đám vệ đội mặc giáp ghép họ chung với Lưu Đại Toàn.

Nhóm Liễu Hoảng cũng sốt ruột giải thích.

Tuy hộ vệ mặc giáp số lượng ngang ngửa hộ vệ mà mấy người mang đến, nhưng nếu đánh nhau thật, cuối cùng bị tiêu diệt hoàn toàn chắc chắn là họ. Không chỉ mình họ chết, người nhà của họ chỉ có đường chết.

Diệp Thần lạnh lùng trừng đám người Tôn Bưu:

- Câm mồm hết cho ta!

Lưu Đại Toàn lộ vẻ mặt khó hiểu, đám vệ đội mặc giáp đến từ phủ thành chủ Đoan Dương thành tại sao không xuống tay

với gã mà xử nhóm Tôn Bưu trước?

Diệp Thần đi hướng Lưu Đại Toàn, cung kính hỏi:

- Vị này là Lưu Đại Toàn đại nhân?

Diệp Thần là cảnh giới Tiên Thiên, Lưu Đại Toàn chỉ là võ giả hậu thiên bình thường. Nhưng Lưu Đại Toàn là trưởng trấn mới, thân phận của Diệp Thần là hộ vệ trưởng trấn, nên tất nhiên phải cung kính với trưởng trấn đại nhân.

Lưu Đại Toàn nghe Diệp Thần hỏi lại giật mình, ngơ ngác:

- A?

Lưu Đại Toàn không đoán được tình huống này, đám người Tôn Bưu xoe tròn mắt.

Đội trưởng hộ vệ này cung kính hỏi Lưu Đại Toàn? Còn hỏi kỹ có phải là Lưu Đại Toàn đại nhân không.

Lưu Đại Toàn đại nhân?

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Đầu óc Lưu Đại Toàn hơi hỗn loạn nhưng vẫn đáp:

- Ta … là ta.

Diệp Thần cúi người chào:

- Thuộc hạ Diệp Thần kính chào trưởng trấn đại nhân!

Diệp Thần lấy ra văn thư ủy nhiệm Lưu Đại Toàn làm trưởng trấn Hắc Phong trấn, hai tay đưa thư đến trước mặt Lưu Đại Toàn.

Lưu Đại Toàn bản năng nhận lấy văn thư Diệp Thần đưa đến, mở ra xem:

- Trưởng trấn?

Giao văn thư cho Lưu Đại Toàn xong Diệp Thần liếc sang đám người Tôn Bưu trợn mắt há hốc mồm:

- Lưu Đại Toàn đại nhân được thành chủ đại nhân Đoan Dương thành tự mình nhâm mệnh làm trưởng trấn mới của Hắc Phong trấn. Đám người các ngươi dám vây công trạch viện của trưởng trấn đại nhân, các ngươi thật là gan to bằng trời, tội ác tày trời!

Diệp Thần xoay người hỏi ý Lưu Đại Toàn:

- Trưởng trấn đại nhân, xử lý những người này thế nào?

Lưu Đại Toàn giờ là trưởng trấn, gã có quyền lực xử lý đám người Tôn Bưu.

Lưu Đại Toàn đã đọc xong văn thư nhà nước ủy nhiệm, tuy không biết tại sao thành chủ đại nhân ủy nhiệm mình làm trưởng trấn Hắc Phong trấn, nhưng gã biết gã thật sự là trưởng trấn. Lưu Đại Toàn đoán chuyện này,tám chín phần mười liên quan Cảnh Ngôn, vì gã không dính dáng gì đến phủ thành chủ Đoan Dương thành, càng không quen thành chủ đại nhân.

Nếu không phải Cảnh Ngôn thì Lưu Đại Toàn không đoán ra nguyên nhân khác. Nhưng Cảnh Ngôn thiếu gia làm sao khiến phủ thành chủ chẳng những không truy cứu trách nhiệm của Lưu Đại Toàn, còn ủy nhiệm gã làm trưởng trấn của Hắc Phong trấn?

Lưu Đại Toàn lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ lung tung, gã lạnh lùng nhìn đám người Tôn Bưu, khóe môi cong lên.

Lưu Đại Toàn lạnh lùng quát:

- Diệp Thần đội trưởng hãy bắt tất cả bọn họ lại, chờ lát nữa ta sẽ từ từ thẩm phán hành vi tội phạm của họ. Nếu chống cự thì trực tiếp đánh chết!

Tình thế hoàn toàn đảo lộn.

Lúc trước Lưu Đại Toàn là cá nằm trên thướt mặc người chặt, giờ gã thành người cầm đao, đám người Tôn Bưu thành

cá.

Diệp Thần đáp:

- Tuân lệnh!

Diệp Thần ra lệnh:

- Bắt hết lại, nếu chống cự thì giết không tha!

Mặt Tôn Bưu đỏ rần rống to:

- Các ngươi … Các ngươi không phải vệ đội phủ thành chủ! Các ngươi tuyệt đối không phải vệ đội phủ thành chủ!

Tôn Bưu không thể tin đám người này thật sự là vệ đội mặc giáp của phủ thành chủ Đoan Dương thành.

Chắc chắn đám người này là giả mạo. Lưu Đại Toàn, Cảnh Ngôn giết trưởng trấn cũ, hành vi phạm tội cực kỳ nghiêm trọng, vệ đội phủ thành chủ sao có thể không truy cứu Lưu Đại Toàn còn cho gã đảm nhiệm trưởng trấn Hắc Phong trấn?

Tôn Bưu không thể chắc chắn trăm phần trăm đám người này là giả, gã đã mất lý trí, lúc trước Tôn Bưu còn bức ép Lưu Đại Toàn, giờ Lưu Đại Toàn sẽ tha cho gã sao? Tôn Bưu biết nếu bị bắt thì chết chắc, chống cự sớm còn khả năng sống sót.

Keng!

Tôn Bưu rút vũ khí ra chém vào hộ vệ xông hướng mình.

Diệp Thần khẽ quát:

- Dám chống cự, chết!

Diệp Thần lắc người, trường đao chém ra.

Diệp Thần là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, sao Tôn Bưu cản nổi?

Đao chém xuống, đao quang nở rộ quét nhanh, Tôn Bưu bị đao quang chém nát.

Chương 160 - Không Biết Lấy Gì Đền Ơn

Nhìn Tôn Bưu bị một đao chém chết, hộ vệ mà gã mang đến hãi hùng nhìn Diệp Thần.

Khi Diệp Thần giết Tôn Bưu cố ý vận chuyển nhiều nguyên khí trong người, nguyên khí hóa sương hiện rõ ràng. Những người có mặt tại đây đều biết Diệp Thần là võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Tiếp tục chống cự?

Đó hoàn toàn là tìm cái chết!

Đám người Liễu Hoảng lúc thấy Tôn Bưu chống trả thì cũng định lao ra rồi tính tiếp, bọn họ mang theo đông hộ vệ. Nhưng bây giờ cho họ lá gan cũng không dám chống cự nữa.

Đám người Liễu Hoảng vứt bỏ vũ khí, quỳ xuống cầu xin:

- Tha mạng, đại nhân tha mạng!

Lưu Đại Toàn nhìn Tôn Bưu bị chém chết, lòng chẳng chút đồng tình. Lưu Đại Toàn có ơn với Tôn Bưu, xem như ân nhân, nhưng súc sinh Tôn Bưu đối xử thế nào với gã?

Khi Lưu Đại Toàn gặp lúc khó khăn nhất Tôn Bưu chẳng những không vươn tay ra giúp một phen, còn đầu têu đánh cướp sản nghiệp Lưu gia, cái thứ không bằng súc sinh này chết cũng chẳng đáng tiếc.

Liễu Hoảng quỳ dưới đất, cúi đầu rối rít cầu xin:

- Trưởng trấn, trưởng trấn đại nhân! Ta bị Tôn Bưu che mắt, xin đại nhân rộng lượng tha cho ta một con đường sống!

Liễu Hoảng biết mạng nhỏ của mình hoàn toàn nằm trong tay Lưu Đại Toàn, Lưu Đại Toàn muốn gã chết thì gã phải chết, Lưu Đại Toàn đồng ý tha cho một lần thì gã có thể sống tiếp. Liễu Hoảng không hiểu tại sao Lưu Đại Toàn trở thành trưởng trấn Hắc Phong trấn, nhưng trong tình huống này lo bảo vệ mạng nhỏ của mình trước rồi tính tiếp.

Hai người khác thấy Liễu Hoảng van xin thì cũng dập đầu luôn miệng cầu xin, bọn họ không muốn chết.

Lưu Đại Toàn chán ghét liếc ba người một cái, không thèm quan tâm.

Hôm nay nếu không phải tình thế đột biến, gã bỗng dưng thành trưởng trấn thì người chết là gã. Lưu Đại Toàn không tin đám khốn này sẽ tha cho gã, dù gã chủ động giao nộp các loại sản nghiệp Lưu gia thì cuối cùng không thể rời khỏi địa vực Hắc Phong trấn.

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi tình hình trạch viện Lưu gia đã bị khống chế hoàn toàn.

Đám người Tôn Bưu, Liễu Hoảng mang đến hàng trăm hộ vệ đều bỏ vũ khí quỳ dưới đất. Một số kẻ bỏ mạng điên cuồng chống cự, chỉ tích tắc đã bị giết.

Diệp Thần ra lệnh cho thuộc hạ:

- Đi, mang tiểu thư vào.

Hiện tại chỗ này đã an toàn, Lưu Hiểu Nguyệt có thể đi vào.

Hộ vệ mặc giáp bước nhanh đi ra ngoài:

- Tuân lệnh!

Lúc này võ giả đứng xem bên ngoài trạch viện Lưu gia càng lúc càng đông. Bọn họ bị cách ly khá xa, không biết xảy

ra chuyện gì, loáng thoáng nghe tiếng chém giết lúc nối lúc ngừng, nhưng rất nhanh tiếng động ngừng bặt.

Đám võ giả cảm xúc khác nhau bàn tán:

- Không lẽ Lưu Đại Toàn không chịu bó tay chịu trói?

- Chắc vậy, nếu không thì sao có tiếng đánh nhau? Giờ chắc người Lưu gia đều chết hết rồi.

- Ài, Lưu Đại Toàn dám chống cự, chẳng khác nào tìm cái chết.

- Đúng vậy! Dù hắn quen người Cảnh gia Đông Lâm thành cũng vô dụng, chống cự vệ đội phủ thành chủ Đoan Dương thành tập nã thì bối cảnh lớn đến đâu cũng phải chết.

Đa số người đinh ninh người Lưu gia đã bị giết sạch.

Quần chúng thấy một hộ vệ mặc giáp sải bước đi tới cạnh xe ngựa, cung kính nói với người trong xe:

- Mời tiểu thư xuống xe.

Lát sau vải mành thùng xe được vén lên, Lưu Hiểu Nguyệt mặc váy dài xanh nhạt khom người đi ra. Hộ vệ nâng Lưu Hiểu Nguyệt xuống xe ngựa.

Đám võ giả đứng xa xem trông thấy Lưu Hiểu Nguyệt thì trợn to mắt, suýt rớt cằm.

Bọn họ luôn cho rằng người ngồi trong thùng xe là trưởng trấn Hắc Phong trấn mới đến, nhưng người đi ra lại là Lưu Hiểu Nguyệt, nữ nhi của Lưu Đại Toàn.

Lưu Hiểu Nguyệt chẳng phải đã bị trưởng trấn Cao Nham đưa đi Hắc Phong trấn Đoan Dương thành sao? Tại sao nàng xuất hiện ở Hắc Phong trấn?

Đa số người khẳng định Lưu Hiểu Nguyệt đã chết, Cảnh Ngôn sau này chạy đi Đoan Dương thành cũng chết trong tay

Ngụy gia rồi. Bây giờ Lưu Hiểu Nguyệt xuất hiện trước mắt làm họ cực kỳ giật mình. Lại nhìn thái độ của hộ vệ đối với Lưu Hiểu Nguyệt, thật là … không thể tưởng tượng.

Xảy ra chuyện gì? Tại sao vệ đội mặc giáp Đoan Dương thành cung kính với Lưu Hiểu Nguyệt như vậy?

Đám hộ vệ vây quanh Lưu Hiểu Nguyệt đi vào trạch viện.

Lưu Đại Toàn không kiềm được lòng kích động kêu lên:

- Hiểu Nguyệt?

Mới rồi Diệp Thần ra lệnh hộ vệ đưa tiểu thư vào là Lưu Đại Toàn đã linh cảm tiểu thư chính là nữ nhi của mình, nhưng gã không dám chắc, không tiện hỏi Diệp Thần. Lưu Đại Toàn hồi hộp nhìn cửa viện không rời mắt, giờ thấy nữ nhi của mình đi tới, gã không kiềm chế được vui mừng chạy nhanh đến.

Lưu Hiểu Nguyệt thấy phụ thân của mình cũng rất kích động:

- Phụ thân!

Lúc Lưu Hiểu Nguyệt bị Cao Nham bắt đi còn tưởng rằng không thể sống sót trở về, không thể lại gặp phụ thân. Nước mắt đong đầy hốc mắt nàng.

Lưu Đại Toàn nhìn nữ nhi:

- Hiểu Nguyệt … Ngươi, ngươi còn sống! Ha ha ha ha ha! Tốt quá, tốt quá rồi!

Lưu Đại Toàn không dám tin đây là sự thật, khi tay gã vươn ra chạm vào nữ nhi đứng ngay trước mắt mới sung sướng cười to.

Lưu Hiểu Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Phụ thân, là Cảnh Ngôn thiếu gia đã cứu nữ nhi.

Lưu Đại Toàn thì thào:

- Cảnh Ngôn thiếu gia …

Lúc đội trưởng Diệp Thần giao văn thư ủy nghiệm cho Lưu Đại Toàn là gã đã cảm thấy chuyện này liên quan Cảnh Ngôn, giờ nghe nữ nhi Lưu Hiểu Nguyệt xác nhận thì nỗi lòng dao động mạnh.

Lưu Hiểu Nguyệt nói:

- Phụ thân, Cảnh Ngôn thiếu gia quen thành chủ Bạch Tuyết đại nhân Đoan Dương thành. Cảnh Ngôn thiếu gia vì cứu nữ nhi đã giết nhiều cường giả lợi hại của Ngụy gia, cường giả cảnh giới Tiên Thiên cũng bị Cảnh Ngôn thiếu gia giết.

Lúc Cảnh Ngôn giết cường giả Ngụy gia thì Lưu Hiểu Nguyệt còn hôn mê, sau này nàng mới biết. Khi nói về Cảnh Ngôn, mắt Lưu Hiểu Nguyệt sáng long lanh.

Diệp Thần đứng một bên cười xen lời:

- Trưởng trấn đại nhân quen Cảnh Ngôn thiếu gia đúng là may mắn. Cảnh Ngôn thiếu gia thực lực cực mạnh, đại trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí là cường giả Tiên Thiên hậu kỳ nhưng bị Cảnh Ngôn thiếu gia đánh chết. Cảnh Ngôn thiếu gia một người xâm nhập Ngụy gia, liên tục giết thiên tài Ngụy gia mới cứu ra Hiểu Nguyệt tiểu thư.

Lưu Đại Toàn hít sâu, mắt nhìn phương xa chân thành nói:

- Lưu Đại Toàn ta biết lấy gì báo đáp đại ơn của Cảnh Ngôn thiếu gia.

Một mình một ngựa giết vào Ngụy gia, khí phách biết bao. Đó là Ngụy gia, gia tộc lớn xếp mười hạng đầu trong Đoan Dương thành!

Chương 161 - Người Chặn Cửa Cảnh gia

Vèo!

Trên đồng hoang một bóng xanh nhanh như tia chớp.

Bóng xanh đó là Cảnh Ngôn từ Đoan Dương thành quay về Đông Lâm thành. Đã gần hai mươi ngày từ khi hắn chia tay Lưu Hiểu Nguyệt, Đông Lâm thành đã loáng thoáng trong tầm mắt.

Cảnh Ngôn thường vận dụng Thiên Không Chi Dực chạy đi, nhưng hắn không sốt ruột, khi tiêu hao nhiều nguyên khí hắn sẽ tìm một chỗ sử dụng linh thạch cực phẩm phục hồi nguyên khí.

Lúc đánh chết Cao Nham, Cảnh Ngôn được mấy khối linh thạch cực phẩm trong phủ đệ trưởng trấn. Cảnh Ngôn ở lại phủ thành chủ Đoan Dương thành hơn mười ngày, trong thời gian đó trừ chữa thương ra hắn đi Đệ Nhất Thương Lâu Đoan Dương thành đổi ra nhiều linh thạch cực phẩm.

Vì Cảnh Ngôn có quan hệ với thành chủ, Đệ Nhất Thương Lâu là sản nghiệp của phủ thành chủ nên một vạn khối linh thạch Cảnh Ngôn có thể đổi thành ba khối linh thạch cực phẩm, lời hơn ở Kỳ Trân Hiên Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Linh thạch cực phẩm trong Kỳ Trân Hiên có giá bốn ngàn khối linh thạch bình thường.

Cảnh Ngôn có hơn hai mươi vạn linh thạch bình thường, hắn lấy mười vạn ra mua linh thạch cực phẩm được ba mươi khối.

Nên trong thời gian ngắn Cảnh Ngôn không cần lo linh thạch cực phẩm không đủ dùng.

Gần hai mươi ngày qua tu vi của Cảnh Ngôn liên tục tăng lên, dần đến cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ đỉnh cao. Cứ tu luyện với tốc độ này thì không lâu sau Cảnh Ngôn có thể thử thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Qua thời gian một tách trà, Cảnh Ngôn đến cổng thành, hắn đứng lại nhìn giây lát.

- Đông Lâm thành!

Cảnh Ngôn rời đi Đông Lâm thành hai, ba tháng. Trước khi đi Cảnh Ngôn có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, khi trở về đã là cường giả cảnh giới Tiên Thiên.

Vèo!

Cảnh Ngôn đi vào thành thân hình nhanh nhẹn vô cùng đến gần trạch viện Cảnh gia khu tây.

Cảnh Ngôn đang lao nhanh chợt cau mày:

- A?

Vì Cảnh Ngôn nghe thấy tiếng bàn tán liên quan Cảnh gia.

- Lần này Cảnh gia mất mặt quá, cứ tiếp tục thế này vị trí gia tộc lớn thứ ba Đông Lâm thành sẽ biến động.

- Đúng rồi, không ngờ tử đệ Cảnh gia hèn thế, bị người chặn ngay cửa nhà không dám ló đầu ra.

- Hừ! Cảnh gia? Buồn cười quá, lúc trước nếu không nhờ lão tộc trưởng Cảnh Thiên dẫn dắt Cảnh gia lớn mạnh, đá Thái gia khỏi vị trí gia tộc thứ ba thì Cảnh gia dựa vào cái gì có thể trở thành gia tộc lớn thứ ba Đông Lâm thành?

- Đúng rồi, không chừng Thái gia có thể mượn cơ hội này lại trở thành gia tộc thứ ba.

- …

Cảnh Ngôn lao nhanh trên đường lớn, tốc độ quá mau, võ giả thực lực hơi thấp không thấy bóng dáng hắn. Võ giả hơi mạnh chỉ mơ hồ thấy tàn ảnh. Nên đám võ giả xì xầm thảo luận không nhận ra người mới lướt qua họ là Cảnh Ngôn của Cảnh gia.

Đám võ giả có lẽ đã nghe tên Cảnh Ngôn nhưng chưa chắc nhận được mặt hắn.

Cảnh Ngôn nghe tiếng bàn tán, hắn nhướng cao chân mày:

- Chuyện gì đây? Có người chặn cửa Cảnh gia?

Là ai to gan dám chặn cửa Cảnh gia?

Cảnh gia dù gì là gia tộc lớn thứ ba Đông Lâm thành, Triệu gia xếp hạng nhất cũng không thể nghênh ngang làm chuyện như vậy.

Cảnh Ngôn cười lạnh, lòng lạnh băng:

- Không lẽ Triệu gia vì không thể giết ta nên oán giận dùng cách này trút cơn tức?

Triệu gia, chống mắt xem ngươi có thể nhảy nhót đến khi nào!

Cảnh Ngôn lại tăng tốc nhanh như tia chớp lao hướng trạch viện gia tộc ở khu tây.

Trước Cảnh gia dựng lên lôi đài tạm thời, mấy bóng người đứng trên lôi đài nhe răng cười nhìn cửa cái trạch viện Cảnh gia.

Mấy hộ vệ mặc đồng phục đang đứng trước cửa hét to:

- Đám phế vật Cảnh gia không ai dám đi ra sao?

- Ha ha ha! Tử đệ Cảnh gia toàn là thứ phế vật, rùa đen rút đầu!

- Đường đường là gia tộc lớn thứ ba Đông Lâm thành mà không ai có gan sao? Gia tộc như vậy xứng với mấy chữ gia tộc thứ ba?

Mấy hộ vệ này miệng phun lời tục tĩu cố ý vận chuyển nguyên khí đưa thanh âm ra xa, không chỉ trong trạch viện Cảnh gia nghe thấy, võ giả đi đường gần đó cũng nghe được.

Đa số võ giả rảnh rỗi đứng xa vây xem, đa số cười vui xem náo nhiệt.

Mấy người đứng trên lôi đài khá trẻ tuổi, bọn họ híp mắt nhàn nhã, có người phe phẩy quạt.

Võ giả nam mặc trường bào màu trắng phẩy quạt, châm chọc nói:

- Cảnh gia chỉ có thế sao? Ha ha, ta còn tưởng gia tộc lớn thứ ba một thành thị có nội tình mạnh mẽ cỡ nào, giờ xem ra chỉ là một đám phế vật!

Võ giả nam mặc trường bào màu đen tiếp lời:

- Tác Văn nói đúng quá, thế hệ trẻ tử đệ Cảnh gia toàn là phế vật, chẳng ai ra hồn. Ha ha, mấy người chúng ta bày lôi đài mười ngày rồi nhỉ? Trừ ngày đầu tiên có tiểu tử không biết trời cao đất rộng dám ra đây kêu gào hai câu, bị chúng ta trực tiếp đánh tàn phế thì không còn ai dám ra nữa.

Nhiều người biết võ giả nam trường bào màu đen, đó là võ giả thiên tài trẻ tuổi của Triệu gia, Triệu Nhất Phong, cũng là cường giả cảnh giới Tiên Thiên. Nói Triệu Nhất Phong trẻ tuổi chỉ là tương đối, gã đã ba mươi mấy tuổi, đệ tử của Thần Phong học viện một trong ba học viện lớn.

Triệu Nhất Phong nói chuyện với nam nhân áo trắng giọng điệu hơi cung kính, cực kỳ xem trọng đối phương.

Võ giả mặc trường bào đỏ thẫm cười nói:

- Tác Văn huynh đến từ Thần Phong học viện, chắc biết Cảnh gia có tiểu tử tên Cảnh Ngôn? Tiểu tử này từng vào Thần Phong học viện sau đó bị đuổi ra, hắn hơi kỳ lạ. Sau khi bị Thần Phong học viện đuổi học nhiều người cho rằng hắn sẽ rơi xuống đáy vực, hoàn toàn là phế vật. Không ngờ mới không bao lâu hắn lại vươn lên, trong gia tộc đại tái Cảnh gia gần đây với tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên đánh bại Cảnh Thiên Long. Cảnh Thiên Long là đệ tử của Hồng Liên học viện, thực lực không tệ.

Tác Văn mặc trường bào màu trắng nhếch mép cười nhạt, châm chọc:

- À, ta biết Cảnh Ngôn, lúc hắn vào Thần Phong học viện hình như mới mười sáu tuổi, xem như một trong vài người nhỏ tuổi nhất vào học Thần Phong học viện trong mấy chục năm nay. Khi đó nhiều người trong Thần Phong học viện xem trọng hắn, ai ngờ hắn liên tục rớt cảnh giới. Ha ha, tiểu tử này chỉ là phế vật, không đáng giá nhắc tới.

Chương 162 - Ngươi Là Ai?

Triệu Nhất Phong nghiến răng, ánh mắt độc ác nói:

- Tác Văn huynh nói chính xác, nếu Cảnh Ngôn có gan thì tại sao luôn không lộ mặt? Tiểu súc sinh này đánh bị thương Triệu Đăng Thiên tử đệ của Triệu gia ta, lòng dạ cực kỳ độc ác. Triệu Đăng Thiên chỉ có tu vi Võ Đạo bát trọng thiên, tiểu súc sinh này phế kinh mạch Võ Đạo của Triệu Đăng Thiên!

Triệu Nhất Phong không nói ra lúc đó Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Võ Đạo thất trọng thiên, hơn nữa là Triệu Đăng Thiên đánh lén người ta trước.

Võ giả khác nhíu mày nói:

- Ta nghe nói đoạn thời gian trước Cảnh Ngôn rời khỏi gia tộc, không biết đi chỗ nào, có lẽ bây giờ chưa về.

Đó là người Lâm gia, tên Lâm Hữu Thân.

Triệu Nhất Phong cười khẩy nói:

- Không trở về? Ha ha, đó là hắn may mắn, nếu hắn trở về, dám xuất hiện thì ta sẽ tự tay phế hắn!

Xôn xao!

Lúc này đám đông võ giả đứng xa xem đột nhiên náo động.

Phía cuối đường có một bóng áo xanh chậm rãi đi tới.

Đúng là Cảnh Ngôn Cảnh gia!

Đám võ giả thấy Cảnh Ngôn xuất hiện thì châu đầu ghé tai.

Vì bây giờ võ giả nguyên Đông Lâm thành đều biết trong đại tái mùa này của Cảnh gia mới kết thúc không lâu Cảnh

Ngôn được hạng nhất, tức là hắn là tử đệ xuất sắc nhất trong người trẻ tuổi Cảnh gia.

Lúc trước đám người Triệu Nhất Phong bày lôi đài chờ tử đệ Cảnh gia lên khiêu chiến, ngày đầu tiên có tử đệ không nhịn được đi ra, bị đánh thương nâng về Cảnh gia, từ đó không có ai dám ứng chiến.

Bây giờ nhân vật đại biểu tử đệ trẻ của Cảnh gia, Cảnh Ngôn xuất hiện, hắn có lên lôi đài ứng chiến không? Hay giả bộ không nhìn thấy chui vào trạch viện Cảnh gia lánh nạn?

Cảnh Ngôn chậm rãi đi tới, nhìn chằm chằm lôi đài cách cửa trạch viện Cảnh gia chưa đầy một trăm thước, lạnh lẽo khuếch tán dần trong tim hắn.

Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao đám võ giả nói Cảnh gia mất hết mặt mũi. Bị người ta đặt lôi đài ngay cửa nhà mà không có phản ứng gì, đây đúng là nhục nhã lớn.

Đám người tộc trưởng đang nghĩ cái gì? Không quan tâm da mặt của Cảnh gia sao?

Cảnh Ngôn rất giận, suy nghĩ lóe lên, hắn liếc nhanh từng người đứng trên lôi đài.

- Triệu Nhất Phong của Triệu gia, Thái Quang Lâm của Thái gia, a? Lâm Hữu Thân Lâm gia?

Trông thấy Lâm Hữu Thân, ánh mắt Cảnh Ngôn thay đổi.

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm có mặt tại đây thì Cảnh Ngôn còn thông cảm được. Cảnh gia và hai gia tộc này quan hệ đối địch. Nhưng tại sao Lâm Hữu Thân của Luyện Ngục Kiếm Pháp cũng ở đây?

Cảnh Ngôn ngừng ánh mắt trên người nam nhân mặc áo trắng đứng chính giữa, người này hình như dẫn đầu cả nhóm, nhưng hắn không quen. Nhìn thái độ của đám người Triệu

Nhất Phong đối với người kia thì thân phận chắc chắn không giống bình thường, nhưng Cảnh Ngôn hầu như biết mặt hết tử đệ ưu tú các gia tộc lớn Đông Lâm thành.

Người này từ đâu chui ra?

Khi Cảnh Ngôn quan sát mấy người trên lôi đài thì bọn họ cũng nhìn hắn.

Mắt Triệu Nhất Phong sáng rực gầm lên:

- Cảnh Ngôn!

Tác Văn gật gù, nhếch mép cười nhạt:

- Hắn chính là Cảnh Ngôn?

Lúc trong Thần Phong học viện, Tác Văn có nghe nói về Cảnh Ngôn, biết hắn trẻ tuổi bước vào cảnh giới Tiên Thiên và nhập học Thần Phong học viện, nhưng gã không biết mặt hắn. Thần Phong học viện quá rộng, có nhiều đệ tử, trừ số ít cực kỳ nổi tiếng ra đa số không quen nhau là bình thường.

Thái Quang Lâm mặc trường bào đỏ thẫm bĩu môi nói, mắt lộ rõ ngọn lửa:

- Đúng vậy, hắn chính là Cảnh Ngôn.

Mối thù giữa Thái gia và Cảnh gia đã có từ lâu. Thái gia vốn là gia tộc lớn thứ ba Đông Lâm thành, nhưng bị Cảnh gia đá rơi xuống. Trong Đông Lâm thành bây giờ người nể tình sẽ gọi Thái gia là gia tộc thứ bốn, người không nể mặt thì không thừa nhận Thái gia là gia tộc hạng nhất.

Ai đều biết người Thái gia căm thù Cảnh gia.

Tác Văn nheo mắt cười nói:

- Xem ra lúc trước Cảnh Ngôn thật sự không ở trong gia tộc, phỏng chừng hắn mới từ chỗ khác về.

Thái Quang Lâm cười khẩy nói:

- Tác Văn huynh chưa biết Cảnh Ngôn vô sỉ đến mức nào.

Tác Văn nhìn Thái Quang Lâm:

- Hả?

Thái Quang Lâm nói rất có lý:

- Ta cho rằng lúc trước Cảnh Ngôn luôn ở trong trạch viện Cảnh gia, hắn không dám lộ mặt chỉ có thể làm con rùa đen rút đầu. Nhưng trong thời gian này võ giả Đông Lâm thành đều mắng tử đệ Cảnh gia là đám rùa rút đầu, mềm xương. Cảnh Ngôn là tử đệ xuất sắc nhất Cảnh gia, chắc hắn chịu nhiều dày vò. Hắn biết cứ trốn mãi không phải là cách nên cố ý chuồn ra từ cửa sau rồi giả bộ mới từ bên ngoài về, vậy thì mọi người sẽ cho rằng Cảnh Ngôn không có trong trạch viện gia tộc.

Triệu Nhất Phong giơ ngón cái cười khen Thái Quang Lâm:

- Quang Lâm quá rành tiểu súc sinh tồi tệ này!

Tác Văn ngoắc Cảnh Ngôn đang đi tới, làm như trưởng bối kêu vãn bối:

- Cảnh Ngôn lại đây!

Thật ra Cảnh Ngôn vốn định đi qua, đám khốn này bày lôi đài ngoài cửa Cảnh gia đã lộ rõ ý đồ. Lúc trước Cảnh Ngôn không có trong gia tộc nên để mặc chúng huênh hoang, nay hắn đã về, sao có thể làm bộ không nhìn thấy? Tác Văn không kêu thì hắn cũng sẽ đi qua.

Cảnh Ngôn mỉm cười bước tới, cố dằn lửa giận nheo mắt hỏi:

- Có chuyện gì?

Tác Văn sửng sốt, kinh ngạc hỏi:

- Ngươi không biết ta?

Tác Văn cho rằng Cảnh Ngôn nên biết gã, nếu hắn biết gã sẽ chạy tới hành lễ ngay, nịnh hót, cung duy gã mới đúng. Nhưng thái độ của Cảnh Ngôn không giống trong tưởng tượng.

Cảnh Ngôn nghe Tác Văn hỏi thì xì cười:

- Hả? Ngươi là ai? Ta nên biết ngươi sao?

Nam nhân áo trắng này làm Triệu Nhất Phong mập mờ tỏ ý răm rắp nghe theo thì chắc có thân phận không tầm thường, nhưng Cảnh Ngôn không biết đó là ai.

Tác Văn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Tiểu tử nhà ngươi không biết ta? Vậy ngươi nên biết Thương Long chấp sự đi? Ha ha, Thương Long chấp sự là sư phụ của ta!

Khi báo tên sư phụ Thương Long thì Tác Văn kiêu ngạo cười.

Thân phận đệ tử của Thương Long chấp sự đủ làm vô số võ giả hâm mộ chết.

Thương Long?

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng. Thương Long, đương nhiên hắn biết lão già này, chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện. Lúc Cảnh Ngôn ở Thần Phong học viện là lão già này hăng hái xúi đuổi Cảnh Ngôn ra Thần Phong học viện.

Nếu chỉ vì bị rớt cảnh giới mà phải rời khỏi Thần Phong học viện thì Cảnh Ngôn chẳng bất mãn gì, dù sao thực lực của hắn rơi nhanh, học viện đuổi hắn là đương nhiên. Nhưng lão già tên Thương Long không chút nể mặt nhục nhã Cảnh Ngôn ngay trước mặt các chấp sự ngoại viện, nói hắn là phế vật nhất trong các đệ tử Thần Phong học viện tuyển nhận hàng trăm năm qua, hắn là sỉ nhục của Thần Phong học viện.

Suốt đời Cảnh Ngôn không quên cái mặt ghê tởm của thằng già Thương Long.

Chương 163 - Dập Đầu Xin Lỗi

Thì ra là đệ tử của Thương Long, hèn gì ngông cuồng đến vậy, khó trách đám người Triệu Nhất Phong tâng bốc.

Thương Long là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, tuy chỉ là chấp sự ngoại viện nhưng Thần Phong học viện rất lớn, một chấp sự ngoại viện nắm quyền lực không thể xem thường, nắm giữ một phần tài nguyên của học viện.

Có thể nói đệ tử ngoại viện Thần Phong học viện không ai dám đắc tội chấp sự ngoại viện.

Cảnh Ngôn nhìn Tác Văn, tiểu tử này chắc chắn được nhiều người tâng bốc trong Thần Phong học viện, đi đâu cũng được nịnh, ưu ái.

Gia tộc như Cảnh gia e rằng không lọt vào mắt Tác Văn.

Tác Văn ngạo mạn liếc xéo Cảnh Ngôn, vênh váo nói:

- Bây giờ ngươi biết ta là ai rồi đi? Tiểu tử nhà ngươi nhảy nhót không yên, lúc ngươi bị đuổi ra Thần Phong học viện chúng ta còn tưởng nhà ngươi tiêu rồi. Thật ra không bao nhiêu người chú ý ngươi, ta chỉ là ngẫu nhiên nghe tên ngươi.

Cao cao tại thượng!

Cảnh Ngôn như ngựa con trước mặt Tác Văn, gã nói chuyện với hắn là ban ơn to lớn.

Triệu Nhất Phong lạnh lùng cười, mắt lóe tia sáng âm u:

- Ha ha, phế vật chỉ là phế vật, có lẽ hắn ở trong Cảnh gia được nâng niu như bảo bối, nhưng chỉ là phế vật trước mặt

chúng ta!

Hơn mười ngày trước Triệu Nhất Phong cùng Thương Long chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện về Đông Lâm thành. Vì sắp bắt đầu tuyển chọn khảo hạch vào ba học viện lớn, theo thông lệ ba học viện lớn sẽ phái một số nhân viên quản lý học viện đến từng thành phố như Đông Lâm thành giám sát tuyển chọn, hợp tác với phủ thành chủ bản địa chọn lựa một ít tử đệ ưu tú nhất rồi đi Lam Khúc quận thành khảo hạch.

Nhân viên quản lý Thần Phong học viện lần này đến Đông Lâm thành là Thương Long.

Sau khi Triệu Nhất Phong về Đông Lâm thành nghe tin Triệu Đăng Thiên bị Cảnh Ngôn phế thì tức điên, nhưng gã biết không thể xông thẳng vào Cảnh gia đòi người, thế là nghĩ ra một độc kế xúi Tác Văn đệ tử của Thương Long bày lôi đài trước cửa Cảnh gia, dù không thể làm Cảnh Ngôn tàn hay chết cũng phải nhục nhã Cảnh gia một phen.

Còn về Thái Quang Lâm của Thái gia chỉ là kèm theo, chủ động bám theo. Một là có thể làm Cảnh gia mất mặt, hai là mượn cơ hội làm thân với Tác Văn. Thái Quang Lâm tuy là đệ tử Thần Phong học viện nhưng làm thân với Tác Văn có thể khiến Tác Văn nói tốt cho Thái gia trước mặt Thương Long, làm vậy có lẽ sẽ cho tử đệ Thái gia có thêm nhiều cơ hội đi Lam Khúc quận thành khảo hạch.

Cảnh Ngôn nhìn sang Triệu Nhất Phong, khóe môi cong lên:

- Triệu Nhất Phong! Ngươi nên biết Triệu Đăng Thiên nhi tử của tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên đánh lén ta trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, sau đó bị ta đánh thương?

Nghe Cảnh Ngôn nói con ngươi Triệu Nhất Phong co rút, lửa giận bùng cháy.

Triệu Nhất Phong lạnh lùng quát:

- Có gì hay mà đắc ý? Triệu Đăng Thiên tu luyện thời gian ngắn ngủi, chỉ có tu vi Võ Đạo bát trọng thiên. Phế vật nhà ngươi chỉ biết ăn hiếp kẻ yếu, ngươi còn mặt mũi nhắc tới việc này?

Cảnh Ngôn cười phá lên nói:

- Ha ha ha! Triệu Nhất Phong, da mặt của ngươi thật dày. Triệu Đăng Thiên tu vi Võ Đạo bát trọng thiên, khi đó ta chỉ có Võ Đạo thất trọng thiên. Triệu Đăng Thiên đánh lén ta bị ta đánh ngược lại, rốt cuộc ai là phế vật?

Khí thế Triệu Nhất Phong nặng nề, nguyên khí dao động mạnh, tức giận trừng Cảnh Ngôn:

- Ngươi muốn chết!

Triệu Đăng Thiên bị Cảnh Ngôn đánh thương đúng là rất mất mặt. Nếu Triệu Đăng Thiên chỉ là tử đệ Triệu gia bình thường thì có thể không cần quan tâm, nhưng gã là nhi tử của tộc trưởng, làm nguyên Triệu gia mất mặt.

Tác Văn phẩy quạt, nheo mắt nói:

- Ha ha, hai người đừng nóng vậy.

Tác Văn cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, chắc ngươi cũng muốn lại vào Thần Phong học viện tu luyện? Có muốn ta nói với sư phụ một tiếng cho ngươi đi Lam Khúc quận thành tham gia khảo hạch? Ha ha, ta chỉ cần nói một câu, nhưng hình như Nhất Phong rất bất mãn với ngươi, hay ngươi xin lỗi hắn trước đi.

Cảnh Ngôn nhìn sang gã:

- Xin lỗi?

Tác Văn mỉm cười nói:

- Đúng rồi, nói xin lỗi đi, chúng ta cũng không làm khó dễ ngươi, ngươi quỳ xuống dập đầu ba cái với Nhất Phong, ta nghĩ Nhất Phong sẽ không trách ngươi nữa. Sau đó ta nói với sư phụ một tiếng cho ngươi đi Lam Khúc quận thành khảo hoạch.

Nghe Tác Văn nói thế Triệu Nhất Phong hoang mang nhìn gã, Tác Văn nhẹ lắc đầu với Triệu Nhất Phong, ánh mắt giễu cợt.

Triệu Nhất Phong hiểu ý ngay.

Tác Văn đang đùa với Cảnh Ngôn, dù hắn thật sự quỳ xuống dập đầu gã cũng sẽ không nói tốt cho hắn trước mặt sư phụ Thương Long. Nếu Cảnh Ngôn thật sự quỳ xin lỗi Triệu Nhất Phong, nơi này có ngàn vạn đôi mắt đang nhìn, tin tức truyền ra ngay, đây sẽ là sỉ nhục lớn đi theo hắn suốt đời.

Triệu Nhất Phong cười nói với Cảnh Ngôn:

- Đúng vậy, Cảnh Ngôn, ngươi dập đầu ba cái ta sẽ không so đo với ngươi.

Thái Quang Lâm chớp cơ hội xen lời:

- Nhất Phong huynh không truy cứu nhưng còn có ta. Tác Văn huynh không thể nặng bên này nhẹ bên kia, Cảnh Ngôn đã xin lỗi Nhất Phong huynh thì cũng nên xin lỗi ta nữa.

Tác Văn nhìn hướng Lâm Hữu Thân luôn giữ im lặng:

- Đúng đúng, sao có thể quên Quang Lâm. Cảnh Ngôn, dù sao đều phải xin lỗi thôi ngươi xin lỗi từng người đi. Hữu Thân, tiểu tử Cảnh Ngôn này có đắc tội ngươi không? Kêu hắn xin lỗi ngươi luôn?

Lâm Hữu Thân lắc đầu nguầy nguậy:

- Cái đó … không cần.

Lâm Hữu Thân không giống người khác, gã có mặt ở đây vì nghĩ cho gia tộc, muốn lôi kéo quan hệ với Tác Văn. Lâm gia và Cảnh gia là minh hữu, giờ Lâm Hữu Thân đi theo nhóm Triệu Nhất Phong khiến lòng gã hơi bất mãn.

Tác Văn nhìn Lâm Hữu Thân, thản nhiên nói:

- Vậy thì tiếc thật.

Lòng Cảnh Ngôn bốc cháy lửa giận:

- Tác Văn, ngươi kêu ta xin lỗi hai con chó của ngươi? Chuyện này hơi kỳ!

Tác Văn này tưởng mình là ai? Bộ dáng mắt mọc trên đỉnh đầu.

Ánh mắt Tác Văn âm độc như rắn rết:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng không biết điều. Giờ ta đang cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi không biết quý trọng thì ta chịu! Ngươi cũng thấy chúng ta đặt lôi đài trước cửa Cảnh gia ngươi đã mười ngày, Cảnh gia chỉ có một tiểu tử dám ra đây ứng chiến, nhưng tiểu tử đó thực lực quá kém bị Nhất Phong một bàn tay đập tàn. Hết cách, tử đệ Cảnh gia quá yếu, nếu ngươi không xin lỗi thì ta không tiện kêu Nhất Phong dẹp lôi đài. Không lẽ ngươi muốn nhìn lôi đài cứ đặt ở đây mãi sao?

Chương 164 - Nhảy Lên Lôi Đài

Trước kia Tác Văn không có thù hận gì với Cảnh Ngôn, gã đến Đông Lâm thành, cùng nhóm Triệu Nhất Phong dựng lôi đài ngoài cửa Cảnh gia hoàn toàn không phải vì có thù với Cảnh gia. Chỉ vì Tác Văn quá kiêu ngạo, không xem Cảnh gia là cái đinh gì. Tác Văn cảm thấy đặt lôi đài ngoài cửa Cảnh gia thì sao? Không lẽ tộc trưởng, trưởng lão Cảnh gia dám xuống tay với gã?

Sư phụ của gã là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, đắc tội với gã thì Cảnh gia phải suy nghĩ kỹ hậu quả.

Tác Văn không có nhiều ấn tượng với Cảnh Ngôn, bây giờ gã cực kỳ tức giận vì hắn không đủ tôn trọng gã. Sau khi biết thân phận của gã thế nhưng hắn không nịnh hót ngay, thái độ dửng dưng.

Điều này làm Tác Văn rất bất mãn.

Cảnh Ngôn này đáng chết!

Cảnh Ngôn nghe Tác Văn miệng đầy uy hiếp, hắn nghiêm túc nhìn gã, tò mò hỏi:

- Tác Văn, ta luôn muốn hỏi ngươi là cái thá gì? Ngươi nói một đống nhưng ta không nghe hiểu.

- Hả?

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn bị điên?

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm đang chờ Cảnh Ngôn quỳ xuống họ sẽ nhục nhã hắn, không ngờ hắn nói ra lời như thế.

Tác Văn đã nói rõ gã là đệ tử của Thương Long chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện.

Cảnh Ngôn dám đắc tội với chấp sự Thương Long?

Mặt Tác Văn đen như mực, vừa rồi gã còn cười nhạt trên cao nhìn xuống nói chuyện với Cảnh Ngôn, giờ gã bộc phát ra toàn bộ cơn giận. Tác Văn có ngốc cũng nhìn ra Cảnh Ngôn đang đùa với gã, hoàn toàn không để gã vào mắt. Mà Tác Văn không ngu.

Khí thế Tác Văn dao động, nguyên khí toàn thân sôi trào, cực kỳ hung ác nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Tiểu tạp chủng chết tiệt, dám nói như thế với ta!?

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh lẽo nhìn Tác Văn, gã đã nằm trong danh sạch phải chết của hắn.

Triệu Nhất Phong quát khẽ:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn chết!

Thái Quang Lâm ước gì nuốt sống Cảnh Ngôn:

- Tiểu tặc Cảnh Ngôn, ngươi chán sống rồi!

Phương xa đám đông võ giả vây xem khá ngạc nhiên.

Đám người Tác Văn dựng lôi đài tại đây đã mười ngày, ban đầu đa số võ giả không biết thân phận Tác Văn nhưng truyền bá mười ngày, ai chẳng biết thân phận của gã là gì? Mọi người biết Tác Văn là đệ tử của Thần Phong học viện, sư phụ của gã là chấp sự Thần Phong học viện.

Giờ Cảnh Ngôn hỏi thẳng đối phương ngươi là cái thá gì, hoàn toàn nhục nhã Tác Văn, tát mặt gã.

Đám người xem cho rằng Tác Văn nhục nhã Cảnh Ngôn là bình thường, hắn làm nhục Tác Văn là tự sát. Cũng có người khâm phục can đảm của Cảnh Ngôn, một võ giả mười mấy tuổi không chút sợ hãi trước mặt nhóm Tác Văn, Triệu Nhất Phong, ít nhất hắn có cốt khí.

Đám người này, bao gồm Tác Văn, Triệu Nhất Phong đều không biết Cảnh Ngôn mới thăng cấp Tiên Thiên, bọn họ còn tưởng hắn chỉ có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên.

Vì trong đại tái Cảnh gia mới kết thúc gần đây mặc dù Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Thiên Long nhưng cảnh giới chỉ là Võ Đạo cửu trọng thiên, ai đều biết chuyện này.

Lâm Hữu Thân của Lâm gia khuyên Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi mau xin lỗi Tác Văn huynh đi, Tác Văn huynh người lớn rộng lượng sẽ không so đo nhiều với ngươi.

Thật ra Cảnh Ngôn có tự tìm chết hay không chẳng liên quan gì Lâm Hữu Thân, nhưng gã không mong tử đệ xuất sắc nhất Cảnh gia chết trong tay đám người Tác Văn. Cảnh gia dù gì là minh hữu của Lâm gia, Cảnh gia bị suy yếu thực lực Lâm gia cũng sẽ môi hở răng lạnh.

Lâm Hữu Thân hiểu rõ mức độ vô sỉ của đám người Tác Văn, chọc Tác Văn nóng nảy dù Cảnh Ngôn không lên lôi đài, không đối chiến với gã thì Tác Văn cũng sẽ ra tay giết hắn.

Tác Văn là cường giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, Cảnh Ngôn có yêu nghiệt đến đâu cũng không thể nào đánh lại gã.

Cảnh Ngôn nhìn sang Lâm Hữu Thân:

- Lâm Hữu Thân, ta luôn thắc mắc ngươi ở đây làm cái gì? Hai phế vật Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm có mặt tại đây ta còn hiểu được, nhưng vì sao Lâm Hữu Thân nhà ngươi cũng góp vui?

Lâm Hữu Thân năm nay hơn ba mươi tuổi, một trong võ giả cảnh giới Tiên Thiên ít ỏi của Lâm gia. Bây giờ Lâm Hữu Thân chưa là trưởng lão nhưng qua mười, hai mươi năm nữa gã chắc chắn trở thành trưởng lão Lâm gia.

Bị Cảnh Ngôn ép hỏi, Lâm Hữu Thân lộ vẻ lúng túng sau đó tức giận trừng hắn.

Cảnh Ngôn không thèm nể nang gì gã, nói sao thì gã là võ giả Tiên Thiên của Lâm gia. Cảnh Ngôn mười bảy tuổi hầu như nhỏ hơn Lâm Hữu Thân một bối phận, hắn trách hỏi gã trước mắt công chúng khiến gã rất bực bội.

Lâm Hữu Thân vung ống tay áo quay mặt sang một bên:

- Tốt tốt, ta mặc kệ ngươi, thích làm sao thì làm đi!

Cảnh Ngôn muốn tìm chết, gã đành chịu.

Tác Văn âm trầm lạnh lùng nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi rất lợi hại, ha ha ha, lợi hại lắm. Ta ở trong Thần Phong học viện chưa từng thấy tiểu tử nào không biết trời cao đất rộng như ngươi. Ngươi nghĩ không lên lôi đài thì ta sẽ không giết ngươi sao? Tiểu tử, ngươi sai, sai mười mươi. Ta muốn giết ngươi thì Cảnh gia không ngăn được!

Tác Văn đã định giết Cảnh Ngôn, dù sao có sư phụ Thương Long che chở, Cảnh gia không dám làm gì gã. Sư phụ của gã là cường giả Tiên Thiên đỉnh gần Đạo Linh cảnh, võ giả mạnh nhất Cảnh gia chưa chắc đánh lại sư phụ.

Cảnh Ngôn cao giọng quát:

- Tác Văn, ngươi cũng là thứ không biết sống chết nhất mà ta từng gặp. Ngươi nghĩ ta sẽ không lên lôi đài? Ta nói cho ngươi biết, ngươi sai đến chân trời góc biển. Bây giờ ta lên lôi đài đây, ngươi dựng lôi đài khiêu chiến tử đệ Cảnh gia chứ gì, ta đến đây!

Cảnh Ngôn nhảy người lên lôi đài, nheo mắt nhìn Tác Văn, quát to:

- Tác Văn, Cảnh Ngôn ta đại biểu Cảnh gia đánh lôi đài với ngươi, sống chết theo số trời!

Cảnh Ngôn nhìn sang đám người Triệu Nhất Phong xoe tròn mắt:

- Ta đối chiến với tiện nhân Tác Văn, những người khác biến khỏi lôi đài đi!

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm không ngờ Cảnh Ngôn dám nhảy lên lôi đài. Bọn họ lớn hơn Cảnh Ngôn mười mấy tuổi, hắn né không chiến cũng hợp lý, nhưng bây giờ hắn chủ động nhảy lên lôi đài.

Tiểu tử này bị khùng à? Hay hắn tự tin vào mình cao tận trời? Cho rằng đánh bại Cảnh Thiên Long trong đại tái Cảnh gia là có thể xem thường tất cả võ giả cảnh giới Tiên Thiên?

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm hít sâu, cười lạnh lẳng lặng xuống lôi đài.

Lâm Hữu Thân thầm than bước nhanh rời khỏi lôi đài, gã đã khuyên nhủ nhưng Cảnh Ngôn không lĩnh tình, gã đành nhìn hắn tìm chết.

Chương 165 - Vừa Tiện Vừa Ngu

Trên lôi đài, Cảnh Ngôn và Tác Văn, người mặc áo trắng người mặc áo xanh đứng đối lập.

Bộp!

Một tiếng trong trẻo, Tác Văn ném cây quạt xuống nền sàn.

Tác Văn rung nhẹ cánh tay, một cây trường mâu màu đen nằm trong tay gã.

Tác Văn tức run người:

- Tiểu tạp chủng, ngươi dám mắng ta là tiện nhân? Ngươi dám mắng ta tiện nhân? Ngươi sẽ hối hận, ngươi tuyệt đối hối hận! Ta sẽ không đánh chết ngươi ngay, ta sẽ đâm thủng chín chín tám mươi mốt cái lỗ trên người của ngươi, cho ngươi chảy máu mà chết!

Chưa từng có ai dám nhục mạ ngay trước mặt gã, dù chửi lén sau lưng nếu bị Tác Văn biết cũng sẽ giết đối phương.

Cảnh Ngôn dám mắng Tác Văn là tiện nhân ngay trước mặt đông người, nếu hôm nay gã không lăng trì hắn làm sao nguôi ngoai mối hận trong lòng?

Cảnh Ngôn bật cười nói:

- Mắng ngươi? Ta chỉ nói thật, không xem như mắng ngươi. Ngươi thật sự là tiện nhân từ đầu đến đuôi, chẳng lẽ không phải? Ngươi tự nói xem ngươi tiện không? Ngươi không phải người Đông Lâm thành, không có thù hận gì với Cảnh gia ta, ngoan ngoãn ở trong Thần Phong học viện đi.

Thật xa chạy tới Đông Lâm thành gây sự với Cảnh gia không có chút thù hận với ngươi, có phải là lên cơn tiện không? Ngươi dù gì là một võ giả cảnh giới Tiên Thiên, bị người lợi dụng như mũi thương mà không tự biết, còn ngoắc đuôi hưởng thụ, ngươi chẳng những tiện còn ngu! Đương nhiên đó không phải then chốt nói ngươi tiện, quan trọng là ngươi vì hưởng thụ hai phế vật Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm nịnh hót mà từ bỏ mạng nhỏ của mình, nói xem ngươi không phải tiện nhân thì là gì?

Cảnh Ngôn hơi vận chuyển nguyên khí để giọng mình truyền xa.

Tác Văn đứng đối diện Cảnh Ngôn cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt nín thở xỉu, gã cảm giác tức bể phổi.

Mặt Tác Văn đỏ rần, mắt tóe lửa, cánh tay nắm trường mâu đen run bần bật vì giận:

- Tiểu tạp chủng … Tiểu tạp chủng, giỏi, ngươi giỏi lắm. Ngươi … ngươi dám nhục mạ ta như thế! Ta … ta chẳng những muốn giết ngươi, còn phải làm Cảnh gia ngươi diệt vong!

Dám võ giả đứng xem hóa đá, suy nghĩ trong đầu họ là Cảnh Ngôn thiếu gia của Cảnh gia này miệng độc quá, Tác Văn suýt tức chết.

Hai người Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm mặt đen thui thở hổn hển như trâu. Cảnh Ngôn không chỉ mắng mình Tác Văn, còn kéo luôn hai người họ.

Vèo!

Một đám võ giả chạy ra khỏi trạch viện Cảnh gia, dẫn đầu là võ giả nam bốn, năm mươi tuổi hùng hổ xông hướng rìa lôi đài.

Đám võ giả thấy đoàn người Cảnh gia xông ra thì xì xầm nhỏ to.

- Người Cảnh gia đi ra!

- Hình như muốn bảo vệ Cảnh Ngôn. Cảnh Ngôn quá quan trọng với Cảnh gia, Cảnh gia không thể nào trơ mắt nhìn hắn chết.

- Ừm! Người Cảnh gia bị mắng nhiều ngày nhưng không ai lộ mặt, làm rùa đen rút đầu. Giờ họ thiếu kiên nhẫn, đứng ra vì Cảnh Ngôn.

Một tiếng quát chói tai làm mọi người rất bất ngờ.

- Cảnh Ngôn, ngươi đang làm cái gì!?

Không nói người khác, Tác Văn đứng đối diện Cảnh Ngôn cũng sửng sốt nhìn võ giả trung niên dẫn đầu đoàn người Cảnh gia.

Tại sao người này vừa xuất hiện đã trách mắng Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn nhìn võ giả Cảnh gia kia, con ngươi co rút:

- Cảnh Sơn Cừ?

Cảnh Sơn Cừ là dòng chính của đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, người này là một trong các chủ quản quan trọng nhất Cảnh gia.

- Cảnh Ngôn, mau biến vào gia tộc, ngươi làm bậy cái gì?

Cảnh Sơn Cừ liên tiếng quát hai câu chói tai, gã đã chạy tới sát mép lôi đài, trợn to mắt trừng Cảnh Ngôn nhưng không leo lên.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Cảnh Sơn Cừ, ngươi nói vậy là sao?

Mặt Cảnh Sơn Cừ đen thui, trầm giọng nói:

- Đồ khốn mất dạy, dám ăn nói với ta như thế? Mau xin lỗi Tác Văn tiên sinh rồi lăn xuống cho ta!

Cảnh Ngôn trợn to mắt chỉ hướng Tác Văn:

- Xin lỗi hắn?

Cảnh Ngôn giận thật:

- Cảnh Sơn Cừ, tổ cha ngươi ngâm não trong nước à? Người ta đặt lôi đài ngoài cửa cái Cảnh gia, làm Cảnh gia mất mặt, Cảnh Sơn Cừ nhà ngươi kêu ta xin lỗi hắn?

Hành vi của Cảnh Sơn Cừ khiến lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo.

Cảnh Sơn Cừ nhà ngươi là người của đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, Cảnh Ngôn ta đúng là có quan hệ xấu không đội trời chung với Cảnh Xuân Vũ. Nhưng đang đối mặt ngoại địch mà ngươi đi bênh người ngoài, chẳng chút để ý mặt mũi Cảnh gia, loại người này thật là ăn cây táo, rào cây sung!

Mặt Cảnh Sơn Cừ càng đen hơn:

- Khốn kiếp! Đồ khốn nạn! Cảnh Ngôn, ngươi có biết Tác Văn tiên sinh là thân phận gì không? Ngươi có biết sư phụ của tiên sinh là Thương Long đại nhân chấp sự Thần Phong học viện? Ngươi … ngươi ngu không ai bằng! Ngươi muốn chuốc rắc rối lớn cho Cảnh gia ta!

Tác Văn đứng trên lôi đài mắt lạnh nhìn Cảnh Ngôn và Cảnh Sơn Cừ, nghe lời Cảnh Sơn Cừ nói xong gã lấy lại cảm giác ưu việt. Xem ra Cảnh gia sợ đắc tội mình, khóe môi Tác Văn cong lên.

Cảnh Ngôn không chút khách soái châm chọc lại:

- Cảnh Sơn Cừ, ta đương nhiên biết tiện nhân tên Tác Văn này là thân phận gì, không cần ngươi nhắc nhở. Hừ, mặc kệ

hắn có thân phận gì, hắn dựng lôi đài trước cửa cái Cảnh gia là nhục nhã toàn bộ Cảnh gia. Là người Cảnh gia mà vờ n ư không thấy nhục nhã này? Cảnh Sơn Cừ, ta thấy xấu hổ giùm ngươi! Mau xéo về co ro trong góc đi!

Đám người Cảnh gia sau lưng Cảnh Sơn Cừ nghe Cảnh Ngôn mắng thì đỏ mặt, xấu hổ.

Thật ra nhiều người trong Cảnh gia rất tức giận bị lôi đài chặn trước cửa gia tộc, ước gì xông ra đánh nhau với đám người Tác Văn. Nhưng võ giả cảnh giới Tiên Thiên trong Cảnh gia trừ đám người tộc trưởng, trưởng lão ra không có vài người. Cộng thêm cao tầng Cảnh gia cố đè xuống cảm xúc tức giận của tử đệ Cảnh gia, nên họ mới núp trong gia tộc không đi ra.

Cảnh Sơn Cừ tức run người:

- Tốt, tốt lắm! Ngươi giỏi, Cảnh Ngôn nhà ngươi giỏi! Ta chống mắt xem ngươi làm sao kết thúc!

Sắc mặt của Cảnh Sơn Cừ âm u đáng sợ.

Cảnh Ngôn lười quan tâm gã:

- Xéo sang một bên chơi đi.

Là một trong chủ quản quan trọng nhất Cảnh gia, Cảnh Sơn Cừ cũng là võ giả cảnh giới Tiên Thiên nhưng không chút can đảm, chỉ vì đối phương có sư phụ là chấp sự Thần Phong học viện mà đưa mặt lên cho người ta tát, ăn tát xong cười hỏi người ta đánh thoải mái không, thật là khiến toàn Cảnh gia hổ thẹn.

Đám võ giả vây xem nghe đối thoại của Cảnh Ngôn, Cảnh Sơn Cừ xong cười nhạt. Vốn tưởng người Cảnh gia đi ra là vì bảo vệ Cảnh gia không bị tổn thương, hóa ra không phải vậy.

Cảnh gia thật sự xuống dốc rồi.

Chương 166 - Đông Lại

Người ngoài dựng lôi đài trước cửa gia tộc khiêu khích, tử đệ ra mặt ứng chiến vì gia tộc của ngươi, đặt ở gia tộc nào cũng nên đứng ra bênh tử đệ của mình.

Cảnh gia thì sao?

Cảnh Sơn Cừ chủ quản Cảnh gia bênh vực người ngoài, trách mắng tử đệ ứng chiến vì gia tộc của mình.

Loại gia tộc này có thể cường thịnh sao?

Đám võ giả đứng xem vốn ôm tâm tình coi kịch, giờ thấy tiếc cho Cảnh Ngôn, không đáng vì gia tộc như vậy.

Cảnh Ngôn đứng trên lôi đài từ từ rút ra pháp khí Thiên Hỏa kiếm.

Cảnh Ngôn đặt cái tên Thiên Hỏa kiếm cho pháp khí lấy từ tay đại trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí. Cảnh Ngôn không muốn dùng tên cũ, hắn đặt tên mới cho pháp khí của mình.

Thiên Hỏa kiếm!

Thấy Cảnh Ngôn lấy ra Thiên Hỏa kiếm, con ngươi Tác Văn co rút lộ tia tham lam:

- Pháp khí?

Tác Văn sử dụng trường mâu chỉ là phàm khí cực hẩm, còn Cảnh Ngôn có pháp khí, thật là phí của trời.

Phải giết Cảnh Ngôn giành lấy pháp khí này!

Trong khoảnh khắc Tác Văn thầm quyết định như vậy.

Tuy Tác Văn dùng vũ khí không phải trường kiếm mà là trường mâu, nhưng pháp khí có giá trị rất cao, gã có thể mang pháp khí của Cảnh Ngôn về Thần Phong học viện đổi lấy pháp khí thích hợp mình. Có pháp khí thì sức chiến đấu của gã sẽ nâng cao lần hai.

Nghĩ đến đây mắt Tác Văn bắn ra tia sáng đỏ, chiến ý càng lên cao.

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm đứng bên rìa lôi đài lộ ánh mắt tham lam, hai người đều không có pháp khí. Tiếc rằng trên lôi đài người sắp giết Cảnh Ngôn là Tác Văn, không phải hai người họ, pháp khí này không có phần của Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm.

Tác Văn nhìn đăm đăm, khẽ quát:

- Cảnh Ngôn, chịu chết! Thiên Liệt Mâu Pháp!

Trên trường mâu màu đen dâng trào nguyên khí, bóng mâu đen như muôn vàn rắn độc phô thiên cái địa ập đến.

Thiên Liệt Mâu Pháp là một loại võ học cực phẩm.

Tác Văn là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, đệ tử của Thần Phong học viện, vừa là đệ tử của chấp sự, bình thường gã tu luyện nhận lấy tài nguyên chắc chắn hơn đệ tử bình thường. Tác Văn tu luyện võ học cực phẩm cũng là hợp lý.

Giọng Tác Văn âm trầm truyền ra theo bóng mâu đầy trời:

- Tiểu tạp chủng, ta đã nói sẽ đâm chín chín tám mươi mốt cái lỗ trên người của ngươi, ta nói được chắc chắn làm được. Ta sẽ không giết ngươi ngay!

Võ giả đứng gần nghe giọng của Tác Văn thấy rợn tóc gáy.

Mắt Triệu Nhất Phong sáng rực nói:

- Là Thiên Liệt Mâu Pháp, võ học cực phẩm! Xem ra Tác Văn huynh tu luyện loại võ học này đến trình độ cực kỳ cao sâu.

Thái Quang Lâm cười nói:

- Ha ha ha! Tác Văn huynh thật tình, giết một võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên mà dùng võ học cực phẩm làm gì, giết gà đâu cần dao mổ trâu. Nếu là ta huơ đại một kiếm là giết Cảnh Ngôn.

Ngoài miệng Thái Quang Lâm nói nhẹ nhàng nhưng gã biết Cảnh Ngôn có thể đánh bại Cảnh Thiên Long khi ở Võ Đạo cửu trọng thiên, võ giả hậu thiên bình thường không sánh bằng hắn. Dù Cảnh Ngôn rất mạnh nhưng đối thủ của hắn là Tác Văn, hắn chết chắc.

Tưởng tượng Cảnh gia sắp chết một thiên tài yêu nghiệt làm Thái Quang Lâm siêu hưng phấn. Thấy Cảnh gia bị tổn hại, Thái Quang Lâm là người Thái gia vui sướng lâng lâng.

Đám võ giả đứng xa xem không thiếu cường giả có ánh mắt sắc bén, họ thấy bóng mâu khủng bố quét hướng Cảnh Ngôn thì biết hắn chạy trời không khỏi nắng. Trừ phi kỳ tích xảy ra nếu không Cảnh Ngôn chắc chắn chết trong tay Tác Văn.

Uy năng của võ học cực phẩm quá đáng sợ.

Người Cảnh gia thật ngốc, đến lúc này mà không có trưởng lão đi ra cứu Cảnh Ngôn. Đám người tộc trưởng Cảnh gia thờ ơ nhận mất mác này sao?

Một số võ giả nhìn hướng trạch viện Cảnh gia, hình như họ đang chờ đám cường giả trưởng lão Cảnh gia ra mặt giải cứu Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn rống to:

- Chết!

Trên thân kiếm đầy hoa văn bắn ra ánh sáng đỏ chói mắt.

- Trảm Nguyệt kiếm pháp!

Kiếm quang đỏ ngưng tụ thành hình dạng trăng khuyết màu đỏ trong không gian, uy năng bắn đi bốn phía.

Trăng khuyết tạm dừng trong không gian rồi bắn hướng bóng mâu đen với tốc độ khủng bố.

Cảnh Ngôn vừa ra tay Tác Văn liền cảm ứng dao động nguyên khí trên người hắn:

- Hả? Không lẽ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên?

Hình như Cảnh Ngôn không phải Võ Đạo cửu trọng thiên mà là cảnh giới Tiên Thiên.

Tác Văn thầm tức giận.

Triệu Nhất Phong chết tiệt dám nói với ta Cảnh Ngôn có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, đây rõ ràng là cảnh giới Tiên Thiên!

Tác Văn tuy giận Triệu Nhất Phong nhưng không cảm thấy có gì ghê gớm, dù Cảnh Ngôn là cảnh giới Tiên Thiên cũng không thể nào đánh lại gã.

Tác Văn cười khẩy nói:

- Võ học thượng phẩm Trảm Nguyệt kiếm pháp bình thường mà muốn đối kháng với Thiên Liệt Mâu Pháp của ta? Nực cười!

Tác Văn nhìn chằm chằm chờ muôn vàn bóng mâu của mình đâm thủng chíng chín tám mươi mốt lỗ máu trên người Cảnh Ngôn.

Phụp!

Kiếm quang đỏ và bóng mâu đen va chạm, tia sáng dao động.

Cảnh tượng khiến mọi người hóa đá xuất hiện.

Muôn vàn bóng mâu cực kỳ hung mãnh bỗng chốc bị kiếm quang đỏ xé rách hoàn toàn. Kiếm quang đỏ không bị nhiều lực cản đã phá tan bóng mâu đen phong tỏa bắn hướng Tác Văn đứng phía sau.

Mặt Tác Văn trắng bệch kinh hoàng trợn to mắt quát to:

- Không!

Tác Văn liên tục thụt lùi, nguyên khí trong vụ tuyền vận chuyển đến cực hạn, trường mâu đen múa điên cuồng cố gắng ngăn cản.

Xoẹt!

Kiếm quang đỏ đánh bật trường mâu trong tay Tác Văn bắn vào đầu gã.

Mọi thứ dường như đông lại trong khoảnh khắc, tất cả tĩnh lặng.

Vô số ánh mắt nhìn chăm chú.

Trán Tác Văn dần lộ ra một điểm đỏ, điểm đỏ càng lúc càng lớn hình thành lỗ máu, chút máu tuôn ra ngoài.

Khí thế bàng bạc của Tác Văn rút nhanh như thủy triều, thân thể quán tính thụt lùi hai bước sau đó ngã ra sau.

Keng!

Vũ khí cực phẩm trường mâu đen rơi xuống đất phát ra tiếng giòn vang, thanh âm gõ vào trái tim tất cả võ giả ở gần.

Chương 167 - Muốn Chạy?

Tác Văn cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, cường giả đến từ Thần Phong học viện bị Cảnh Ngôn giết!

Đây là sự thật sao?

Vô số đôi mắt nhìn bóng áo xanh vẫn đứng thẳng, người áo trắng nằm ngã ngửa trên lôi đài.

Vì sao mắt nhìn thấy cảnh tượng trái ngược với dự đoán trong óc mình?

Tình huống bình thường chẳng phải nên là Cảnh Ngôn bị Tác Văn giết sao?

Đám võ giả đều nghĩ như vậy, suýt rớt cằm.

Cảnh Ngôn chậm rãi rút về pháp khí Thiên Hỏa kiếm, đi tới gần Tác Văn đã tắt thở, cất vũ khí trường mâu cực phẩm của gã. Vũ khí cực phẩm có giá trị mấy vạn khối linh thạch, không thể lãng phí.

Sau đó Cảnh Ngôn ở trước mặt bao người tháo xuống chiếc tu di giới chỉ trên ngón tay Tác Văn:

- Đệ tử của lão già Thương Long chắc mang nhiều tài nguyên bên người.

Cảnh Ngôn sớm chú ý Tác Văn đeo chiếc tu di giới chỉ, hắn nhìn thoáng qua chiếc nhẫn rồi tùy tay thu vào tu di giới chỉ của mình.

Chủ quản Cảnh gia Cảnh Sơn Cừ lấy lại tinh thần, kinh ngạc kêu lên:

- Trời … trời ạ!

Cảnh Sơn Cừ nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, sắc mặt âm trầm rống to:

- Cảnh Ngôn! Cảnh Ngôn! Ngươi … ngươi giết Tác Văn tiên sinh, ngươi gan to bằng trời! Ngươi có biết làm như vậy mang đến tai nạn thế nào cho Cảnh gia không?

Cảnh Sơn Cừ không ngờ Cảnh Ngôn có thể giết Tác Văn, cảm xúc của gã không phải vui mừng mà là giật mình và tức giận. Trước khi Cảnh Ngôn và Tác Văn đánh nhau, Cảnh Sơn Cừ nghĩ Cảnh Ngôn bị Tác Văn đánh chết thì ít ra chấp sự Thương Long sau lưng Tác Văn sẽ sinh ra địch ý mãnh liệt với Cảnh Ngôn.

Kết quả là Cảnh Ngôn giết Tác Văn.

Chấp sự Thương Long sẽ bỏ qua sao? Chắc chắn Thương Long sẽ trả thù Cảnh gia!

Cảnh Sơn Cừ cho rằng Cảnh Ngôn chết được chứ Tác Văn tuyệt đối không thể chết, bởi vậy gã mới kích động, tức giận như vậy.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Sơn Cừ đăm đăm:

- Cảnh Sơn Cừ, ngươi xéo qua một bên, chỗ này không có chuyện của ngươi. Còn khiêu khích ta nữa thì đừng trách ta không nghĩ tình cùng gia tộc!

Thằng khốn này là chủ quản Cảnh gia nhưng hèn như thế trước mặt nhóm Tác Văn, Cảnh Ngôn đã giết Tác Văn mà gã còn quát mắng hắn.

Cảnh Ngôn nhịn đủ rồi, nếu Cảnh Sơn Cừ vẫn không biết điều thì đừng trách hắn xuống tay.

Vèo!

Cảnh Sơn Cừ còn muốn nói gì nhưng một bóng người cực nhanh lao ra khỏi trạch viện Cảnh gia.

- Tứ trưởng lão?

Ngũ giác của Cảnh Ngôn rất nhạy bén, khi đa số người vì tốc độ của tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh quá mau chưa thấy rõ ràng, hắn đã nhận ra người lao ra từ trạch viện Cảnh gia là tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thiên Anh nhìn Cảnh Ngôn không bị trầy trụa gì thì thở phào nhẹ nhõm:

- Cảnh Ngôn, ngươi có sao không?

Cảnh Thiên Anh mới nghe hộ vệ gia tộc bẩm báo là Cảnh Ngôn ở trước cửa leo lên lôi đài nhóm Tác Văn dựng lên. Cảnh Thiên Anh nghe tin này liền lao ra với tốc độ nhanh nhất, lão đi ra cũng vì ngăn cản Cảnh Ngôn đánh nhau với đám người Tác Văn, có điều Cảnh Thiên Anh không phải sợ Cảnh Ngôn đắc tội nhóm Tác Văn, lão lo hắn bị tổn thương.

Thấy Cảnh Ngôn khỏe mạnh Cảnh Thiên Anh yên lòng, dù có thế nào lão sẽ hết sức che chở hắn, không để hắn chết trong tay đám người Tác Văn.

Cảnh Ngôn cảm nhận ánh mắt thân thiết của tứ trưởng lão, hắn mỉm cười nói:

- Ta không sao.

Cảnh Thiên Anh gật đầu nói:

- Không sao thì tốt rồi, tốt rồi. Ngươi rời khỏi gia tộc thời gian dài như vậy, mau theo ta quay về, tộc trưởng muốn gặp ngươi.

Ánh mắt Cảnh Thiên Anh bỗng thay đổi:

- A?

Cảnh Thiên Anh lao ra khỏi trạch viện trong mắt chỉ thấy Cảnh Ngôn đứng trên lôi đài, lão không chú ý nhiều tới người

khác. Khi nhìn Tác Văn nằm trên lôi đài thì Cảnh Thiên Anh biến sắc mặt.

Cảnh Thiên Anh trợn to mắt nhìn xác của Tác Văn lại nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Cái này …

Cảnh Ngôn tự nhiên nói:

- Tứ trưởng lão, những người này đặt lôi đài ngoài cửa Cảnh gia là nhục nhã Cảnh gia ta. Cảnh Ngôn làm tử đệ Cảnh gia đương nhiên phải nghĩ cho vinh dự gia tộc, nên ta lên lôi đài đối chiến với người tên Tác Văn này. Thực lực của hắn không bằng ta, bị ta trực tiếp chém chết rồi.

Cảnh Ngôn làm như vậy vì bảo vệ mặt mũi của Cảnh gia, từ đại nghĩa hắn giết Tác Văn không có lỗi lầm gì.

Cảnh Thiên Anh giật mình nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, Tác Văn hình như là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, ngươi … sao có thể giết hắn?

Quá sức tưởng tượng.

Cảnh Thiên Anh biết rõ hơn hai htáng trước Cảnh Ngôn rời khỏi trạch viện Cảnh gia đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm mới chỉ có cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên, qua gần ba tháng hắn đã có thể giết Tác Văn tu vi Tiên Thiên trung kỳ?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tứ trưởng lão, ta đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, tuy chỉ là tu vi Tiên Thiên sơ kỳ nhưng giết phế vật như Tác Văn không quá khó.

Cảnh Thiên Anh mắt lóe tia sáng:

- Tiên Thiên?

Cảnh Thiên Anh vui sướng cười lớn, thật lòng mừng cho Cảnh Ngôn:

- Tốt, tốt lắm! Cảnh Ngôn, ngươi không uổng là thiên tài xuất sắc nhất Cảnh gia ta, rất tốt! Ha ha ha ha ha ha!

Lão tộc trưởng trên trời linh thiêng cũng nên cảm thấy vui mừng. Cảnh Ngôn vẫn là tiểu tử thiên tư siêu đẳng của Cảnh gia.

Cảnh Thiên Anh cười lớn ngẩng đầu nhìn chân trời, trong lòng thầm nghĩ.

Đoạn thời gian trước Cảnh Ngôn liên tục rớt cảnh giới, tu vi Tiên Thiên rơi xuống Võ Đạo tam trọng thiên, giờ hắn lại vươn lên và yêu nghiệt còn hơn trước kia.

Ngày xưa Cảnh Ngôn bước vào cảnh giới Tiên Thiên cũng không thể đánh lại võ giả như Tác Văn, bây giờ hắn đánh chết gã. Cảnh Ngôn mới có cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, sau này hắn bước vào Tiên Thiên hậu kỳ, thậm chí là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh thì thực lực mạnh đến đâu nữa?

Cảnh Thiên Anh càng nhìn Cảnh Ngôn càng thấy vui vẻ, ngoác mồm cười tươi.

Cảnh Ngôn chợt nhìn sang hai bóng người định chuồn đi:

- Hưm? Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm, các ngươi muốn đi?

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm bị cảnh Cảnh Ngôn một kiếm giết Tác Văn hù sợ. Thực lực của bọn họ hơi kém hơn Tác Văn, Cảnh Ngôn một kiếm giết Tác Văn, hắn muốn giết bọn họ sẽ có khó khăn sao?

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm không muốn chết nên lặng lẽ rời đi.

Ngũ giác của Cảnh Ngôn nhạy bén, trong khi nói chuyện với Cảnh Thiên Anh chỉ khoảnh khắc hắn phát hiện ngay hai người định trốn.

Sao Cảnh Ngôn có thể thả hai thằng khốn này rời đi được? Mới rồi Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm rất vênh váo không thèm để hắn vào mắt.

Chương 168 - Quỳ

Nghe Cảnh Ngôn nói, Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm rùng mình, mặt đỏ rần.

Mất mặt chết!

Mất mặt chết!

Trước mặt nhiều võ giả Đông Lâm thành, Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm định lặng lẽ chuồn đi nhưng bị Cảnh Ngôn phát hiện, còn mắng to hấp dẫn mọi ánh mắt võ giả nhìn họ.

Hai người rất muốn tìm cái lỗ dưới đất chui vào.

Triệu Nhất Phong nghiêng người, cứng da đầu hét to:

- Cảnh Ngôn, chúng ta muốn đi thì đi, ngươi có thể quản được sao? Hừ, ngươi giết Tác Văn huynh, lo mà ở yên trong gia tộc chờ nhận lửa giận của chấp sự Thương Long đi!

Triệu Nhất Phong nói với Thái Quang Lâm:

- Chúng ta đi, Quang Lâm!

Hai người làm bộ không thèm để ý Cảnh Ngôn, thẳng sống lưng nhấc chân định đi.

Cảnh Ngôn cười khẽ nheo mắt nói:

- Ha ha ha! Các ngươi nhúc nhích thử xem, ai động đậy trước thì ta giết kẻ đó trước! Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm, các ngươi có thể không tin lời ta nói, nhúc nhích thử coi!

Giọng Cảnh Ngôn không lớn nhưng đầy sức uy hiếp.

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm cảm nhận lạnh lẽo dâng lên, thân hình đã rướn tới trước chợt khựng lại. Hai người liếc nhau.

Cảnh Ngôn nói một câu hai người thật sự sợ không dám đi nữa. Cảnh Ngôn diệt cả Tác Văn, hắn không e ngại gì xuống tay với họ. Cảnh Ngôn là một kẻ làm việc không suy nghĩ, hắn muốn giết họ, dù gia tộc báo thù cho họ cũng vô dụng, họ đã chết, không nhìn thấy ai báo thù cho mình.

Đám võ giả tận mắt thấy thiên tài Triệu gia Triệu Nhất Phong, thiên tài Thái gia Thái Quang Lâm vì Cảnh Ngôn nói một câu mà không dám nhúc nhích. Các võ giả hút khí lạnh.

Uy thế thật mạnh, thật bá đạo!

Thái độ của Triệu Nhất Phong mềm xuống nhiều, gã nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng quá đáng. Chúng ta không đứng trên lôi đài, nếu ngươi giết chúng ta thì hai gia tộc có lý do khai chiến với Cảnh gia. Ngươi hãy nghĩ kỹ đi.

Giờ tiền cược duy nhất của Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm là lợi dụng điều này.

Thái Quang Lâm kinh hoàng nói:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn, ngươi đừng lỗ mãng, ngươi giết chúng ta cũng không chạy thoát được, Cảnh gia của ngươi không thoát được!

Ban đầu bọn họ hống hách biết bao? Dựng lôi đài ngoài cửa Cảnh gia, ỷ vào có Tác Văn nên hoàn toàn không quan tâm Cảnh gia nghĩ gì, bọn họ ngông cuồng kiêu căng hết sức chèn ép uy vọng của Cảnh gia trong Đông Lâm thành. Giờ đây biểu hiện của Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm hết sức lúng túng. Nhưng vì mạng nhỏ của mình, hai người chọn tạm thời cúi đầu, đối với bọn họ chuyện này không đáng gì.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Hai tên phế vật, các ngươi không cần kích tướng ta. Ta giết cả Tác Văn thì không ngại gì giết thêm hai ngươi. Ha ha, hai ngươi tuy không đứng trên lôi đài nhưng lôi đài này là các ngươi dựng lên! Các ngươi muốn chiến thì chiến, không muốn đánh liền không đánh? Trên đời không có chuyện tốt như thế!

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm lòng lạnh lẽo.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Đương nhiên ta có thể không giết các ngươi. Chỉ cần các ngươi quỳ xuống, quỳ ở trước mặt ta, dập đầu ba cái rồi biểu thị xin lỗi Cảnh gia, sau đó giao ra tu di giới chỉ. Vậy ta sẽ tha cho các ngươi một con ngựa, không lấy mạng chó của các ngươi.

Giọng Cảnh Ngôn chui vào tai Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm.

Triệu Nhất Phong cứng cổ hét to:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng quá kiêu ngạo! Muốn chúng ta dập đầu ngươi? Chẳng bằng giết ta cho rồi!

Nơi này có bao nhiêu võ giả Đông Lâm thành vây xem? Quỳ dập đầu Cảnh Ngôn trước mặt nhiều người như vậy? Về sau Triệu Nhất Phong còn mặt mũi nào?

Cảnh Ngôn bộc phát khí thế, pháp khí Thiên Hỏa kiếm đỏ lại nằm trong tay hắn:

- Tốt, các ngươi đã không muốn dập đầu thi ta chiều ý!

Thái Quang Lâm kinh hoàng hét lên:

- Khoan khoan!

Thái Quang Lâm nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói chuyện giữ lời không?

Thái Quang Lâm không muốn chết, thật sự. Trên thế giới này có rất nhiều thứ làm Thái Quang Lâm lưu luyến, giờ mà chết thì địa vị, thực lực, tất cả của gã thành ảo ảnh.

Sống mới là quan trọng nhất!

Cảnh Ngôn mỉm cười nói với Thái Quang Lâm:

- A? Xem ra Thái Quang Lâm nhà ngươi sáng suốt hơn. Quỳ đi, ta nói chuyện giữ lời, miễn ngươi làm theo điều kiện ta đưa ra thì hôm nay ta không giết ngươi.

Bùm!

Thái Quang Lâm liền quỳ xuống.

Đùng đùng đùng!

Thái Quang Lâm liên tục đập trán xuống đất, thật sự dập đầu ba cái hướng Cảnh Ngôn, trán rách da.

Thái Quang Lâm cúi đầu quỳ rạp dưới đất, giọng không lớn cũng không nhỏ:

- Thái Quang Lâm ta không nên đến đây dựng lôi đài, không nên bất kính với Cảnh gia, không nên bất kính với Cảnh Ngôn. Giờ ta đã biết sai, xin Cảnh gia, Cảnh Ngôn làm ơn tha thứ cho ta!

Thái Quang Lâm sợ nói nhỏ quá Cảnh Ngôn làm bộ không nghe thấy, nói gã không hoàn thành điều kiện sau đó giết chết, vậy thì thảm.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Biểu hiện không sai! Giờ đưa tu di giới chỉ của ngươi cho ta.

Thái Quang Lâm đứng bật dậy tháo tu di giới chỉ xuống đưa cho Cảnh Ngôn:

- Vâng vâng!

Trong nhẫn là toàn bộ gia sản của Thái Quang Lâm, nhưng mạng nhỏ đang nằm trong tay Cảnh Ngôn, không còn mạng sống thì nói gì đến tài nguyên? Cảnh Ngôn giết gã rồi lấy nhẫn đi cũng được, nhẫn của Tác Văn bị lấy đi bằng cách đó.

Cảnh Ngôn phất tay với Thái Quang Lâm:

- Được rồi, ngươi có thể đi.

Nghe vậy Thái Quang Lâm vụt xoay người cắm đầu chạy nhanh, không thèm nhìn Triệu Nhất Phong đứng gần đó. Cảnh Ngôn đã hứa tha cho gã nhưng lỡ hắn đổi ý thì sao? Thái Quang Lâm phải tranh thủ rời đi bằng tốc độ nhanh nhất, trở về gia tộc của mình mới tính an toàn.

Mấy hộ vệ Thái gia chạy nhanh theo bóng lưng Thái Quang Lâm.

Cảnh Ngôn nhìn Triệu Nhất Phong:

- Triệu Nhất Phong, chịu chết đi!

Triệu Nhất Phong giơ tay lên, thở hắt ra, sắc mặt âm trầm nói:

- Chờ chút! Thái Quang Lâm đã quỳ vậy thì ta cũng quỳ đi!

Triệu Nhất Phong quỳ xuống, động tác nhanh gọn còn hơn Thái Quang Lâm, đẹp như đã luyện tập mấy trăm lần.

Cảnh Ngôn nheo mắt nhíu mày nói:

- A? Hình như ngươi không tình nguyện? Cái gì gọi là Thái Quang Lâm đã quỳ thì ngươi cũng quỳ? Ngươi không tình nguyện phải không? Đã không tình nguyện thì ta cũng không thích miễn cưỡng …

Triệu Nhất Phong cảm nhận sát ý trên người Cảnh Ngôn, vội nói:

- Không không không! Ta tình nguyện, ta là tình nguyện!

Triệu Nhất Phong vội dập đầu.

Đùng đùng đùng!

Triệu Nhất Phong không chỉ dập đầu ba cái mà tới năm, sáu cái mới ngừng lại.

Chương 169 - Đại Trưởng Lão Làm Khó Dễ

Triệu Nhất Phong mắt cún nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia người lớn rộng lượng hãy tha cho ta một lần này đi! Ta … Ta biết sai …

Triệu Nhất Phong quỳ quy phạm hơn Thái Quang Lâm nhiều, mặt ngoài rất chân thành, dường như thật lòng thật dạ nhận sai.

Cảnh Ngôn ngoắc tay:

- Nhẫn!

Triệu Nhất Phong nghe vậy mừng rỡ nhanh chóng tháo tu di giới chỉ khỏi ngón tay đưa đến trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chán ghét khẽ quát:

- Cút đi!

Triệu Nhất Phong xoay người thúc giục nguyên khí cũng lao nhanh như gió giống Thái Quang Lâm.

Mấy hộ vệ Triệu gia theo sát phía sau.

Cảnh Ngôn nhìn Triệu Nhất Phong rời đi, nhếch mép cười lạnh.

Thật ra Cảnh Ngôn rất muốn trực tiếp giết Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm. Triệu gia, Thái gia đối địch với Cảnh gia, giết võ giả cảnh giới Tiên Thiên của hai gia tộc này sẽ suy yếu thực lực gia tộc nhiều. Đặc biệt là Thái gia, bọn họ không chịu nổi mất mác võ giả Tiên Thiên nào.

Nhưng Cảnh Ngôn có áp lực, Triệu Nhất Phong và Thái Quang Lâm không đứng trên lôi đài, nếu hắn diệt hai người này thì Triệu gia, Thái gia có lý do kiếm chuyện với Cảnh gia. Trong tình hình hiện tại bị Triệu gia, Thái gia cùng sinh sự thì Cảnh gia khó ứng đối.

Hơn nữa hôm nay Cảnh Ngôn nhục nhã hai người này đã đả kích lớn đến tâm cảnh của họ, về sau Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm không có mặt mũi đứng trước người khác, ít nhất trong thời gian ngắn không dám xuất hiện nữa.

Hai người là nhân vật nổi tiếng lừng lẫy trong hai gia tộc, hôm nay nhận nhục nhã thế này đả kích lớn đến mặt mũi hai gia tộc, mục đích của Cảnh Ngôn đã hoàn thành.

Cảnh Ngôn đứng trên lôi đài biểu tình dửng dưng.

Các võ giả thì cảm xúc dâng trào.

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm đều là là võ giả ba mươi mấy tuổi, miễn cưỡng tính cao hơn Cảnh Ngôn một bối phận. Nhưng hai người như chó nhà có tang vẫy đuôi mừng chủ trước Cảnh Ngôn, hỏi sao không khiến người chấn động?

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh cũng thật lâu không thể bình tĩnh.

Cảnh Thiên Anh không thấy cảnh Cảnh Ngôn một kiếm chém chết Tác Văn, không hiểu tại sao Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm sợ hắn đến thế. Cảnh Thiên Anh cho rằng Cảnh Ngôn giết Tác Văn cũng không dễ dàng gì.

Lâm Hữu Thân Lâm gia đứng một bên, người bứt rứt:

- Cảnh Ngôn …

Cảnh Ngôn nhìn sang Lâm Hữu Thân, ngắt lời gã:

- Lâm Hữu Thân, ta biết ngươi xuất hiện tại nơi này vì nghĩ cho Lâm gia, muốn nịnh bợ Tác Văn. Nhưng Cảnh gia ta và

Lâm gia ngươi là quan hệ minh hữu, Cảnh gia gặp đả kích lớn bị tổn hại thì Lâm gia cũng không được lợi chi. Ta cho rằng làm võ giả phải có chút cốt khí.

Mặt Lâm Hữu Thân đỏ rực, không thể cãi lại.

Trước khi thấy thực lực của Cảnh Ngôn, nếu bị chỉ trích như vậy Lâm Hữu Thân sẽ cực kỳ tức giận, bất mãn. Còn bây giờ Lâm Hữu Thân tuy xấu hổ nhưng không tức giận.

Thế giới này thực lực làm vua.

Cảnh Ngôn phất tay:

- Ngươi đi đi!

Lâm Hữu Thân chắp tay xoay người đi:

- Cáo từ!

Cảnh Ngôn cùng Cảnh Thiên Anh, đám người Cảnh Sơn Cừ trở về trạch viện Cảnh gia.

Đông Lâm thành lại sôi trào.

Tác Văn đệ tử của chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện Thương Long dựng lôi đài ngoài trạch viện Cảnh gia, khiêu chiến tử đệ Cảnh gia, cuối cùng bị Cảnh Ngôn giết. Tin tức như lốc xoáy khuếch tán trong Đông Lâm thành.

Mọi người đều biết Cảnh Ngôn trở về Tiên Thiên, biết hắn có thực lực giết võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Danh vọng của Cảnh gia bỗng chốc nước lên thì thuyền lên, một số võ giả cho rằng Cảnh gia sắp vượt qua Lâm gia trở thành gia tộc thứ hai trong Đông Lâm thành, chỉ đứng sau gia tộc Triệu gia.

Trong Cảnh gia cũng hân hoan sôi sục.

Lúc trước đám người dựng lôi đài, nhiều tử đệ Cảnh gia cực kỳ tức giận, nhiều người muốn ra ngoài đánh với đối

phương, lòng nghẹn cục tức.

Cảnh Ngôn vừa trở về liền như gió thu thổi lá rụng giết tên khốn Tác Văn, khiến võ giả Tiên Thiên Triệu gia, Thái gia quỳ xin lỗi, làm người sung sướng biết bao, hãnh diện cỡ nào.

Danh vọng của Cảnh Ngôn trong Cảnh gia gần bằng các lão trong gia tộc.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh kêu Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đi viện tộc trưởng.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- À, được.

Cảnh Ngôn theo Cảnh Thiên Anh đi vào viện tộc trưởng.

Dọc đường đi nhiều tử đệ Cảnh gia chào hỏi Cảnh Ngôn rất nhiệt tình, đa số tử đệ có cảm giác trung thành với gia tộc rất mãnh liệt, Cảnh Ngôn giành vinh dự cho Cảnh gia thì hắn là anh hùng của gia tộc.

Trong viện tộc trưởng.

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã, đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, các vị trưởng lão tụ tập lại. Hiển nhiên họ đã biết chuyện Cảnh Ngôn giết Tác Văn ngoài trạch viện.

Cảnh Thiên Anh, Cảnh Ngôn đi vào phòng.

Cảnh Ngôn khom người chào nhóm Cảnh Thành Dã:

- Kính chào tộc trưởng, chào các vị trưởng lão.

Cảnh Ngôn cảm giác không khí trong phòng hơi nặng nề.

Cảnh Thành Dã gật đầu khen Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngồi đi, thăng cấp Tiên Thiên, khá lắm.

Cảnh Thiên Anh, Cảnh Ngôn ngồi xuống ghế bên cạnh.

Cảnh Ngôn mới ngồi xuống đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ bỗng nhiên làm khó dễ, đầu mâu chỉ thẳng vào vụ hắn giết Tác Văn:

- Cảnh Ngôn, ngươi thật to gan, dám giết Tác Văn? Nói xem ngươi muốn làm gì? Có phải ngươi chờ nhìn Cảnh gia bị diệt vong mới thấy vui?

Cảnh Ngôn ngước lên nhìn Cảnh Xuân Vũ ánh mắt âm trầm, biểu tình tức giận, hắn nhếch mép cười lạnh.

Cảnh Ngôn khịt mũi hỏi ngược lại Cảnh Xuân Vũ:

- Dám hỏi đại trưởng lão không lẽ ta đã làm sai? Cảnh gia chúng ta nhìn cửa nhà mình bị đám người Tác Văn dùng lôi đài chặn lại, mỗi ngày nghe người ta la lối truốc cửa nói người Cảnh gia đều là phế vật, yếu đuối sao?

Cảnh Xuân Vũ đứng bật dậy, lửa giận bùng cháy, mắt hung hăng trừng Cảnh Ngôn, quát to:

- Ngươi …! Đồ khốn nạn! Ngươi làm sai chuyện còn không biết hối cải! Ngươi có biết đã gây rắc rối lớn thế nào không? Tuy nhóm Tác Văn đáng giận nhưng không lâu sau bọn họ sẽ rời khỏi Đông Lâm thành, nhịn một chút có sao?

Cảnh Thiên Anh cau mày nhìn Cảnh Xuân Vũ:

- Ta cảm thấy cách nghĩ của đại trưởng lão có vấn đề. Cảnh Ngôn đấu tranh, giành mặt mũi cho Cảnh gia, thế mà đại trưởng lão vừa thấy mặt đã chỉ trích Cảnh Ngôn, khiến người quá thất vọng.

Tam trưởng lão thở dài lên tiếng:

- Tứ trưởng lão nói có lý, dù thế nào thì Cảnh Ngôn đã giành lại mặt mũi cho Cảnh gia chúng ta. Mấy ngày nay nhìn nhóm Tác Văn ở bên ngoài la lối trong lòng ta cũng rất khó chịu.

Ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường lạnh lùng liếc Cảnh Ngôn, hừ mạnh nói:

- Hừ! Ta chỉ muốn biết chuyện này nên kết thúc thế nào? Các vị nên rõ ràng khó khăn hiện giờ của Cảnh gia chúng ta!

Chương 170 - Mù Mịt

Đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường, hai người này luôn ghét Cảnh Ngôn, từ sau đại tái thì càng xem hắn là đinh trong mắt, cái gai trong thịt chỉ muốn diệt ngay.

Cảnh Dụ Tường nói xong tộc trưởng, các vị trưởng lão biến sắc mặt.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh im lặng.

Cảnh Ngôn nhíu mày, hắn mơ hồ cảm thấy sự việc không đơn giản như đã nghĩ.

Nhìn mặt ngoài Tác Văn là đệ tử của Thương Long chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, vừa là đệ tử của Thần Phong học viện, hắn giết gã tức là đắc tội chấp sự Thương Long, ảnh hưởng nhất định đến Cảnh gia. Nhưng dù có ảnh hưởng cũng không đến mức khiến tộc trưởng, các trưởng lão mặt ủ mày chau như thể Cảnh gia sắp gặp tai họa ngập đầu đi?

Tác Văn dựng lôi đài ngoài trạch viện Cảnh gia, hành động đó là đá quán, làm Cảnh gia mất mặt, cuối cùng gã bị võ giả mười mấy tuổi của Cảnh gia giết, dù là Thần Phong học viện cũng không có lý do nói Cảnh Ngôn sai. Vậy tại sao đám người Cảnh gia nặng trĩu ưu tư?

Cảnh Thành Dã tộc trưởng buông tiếng thở dài, nhìn Cảnh Ngôn, giọng khàn khàn:

- Cảnh Ngôn, ngươi giết Tác Văn đúng là gây họa.

Cảnh Thành Dã đứng dậy đi tới đi lui:

- Cảnh Ngôn, ngươi không biết đệ đệ của Thương Long là ai đúng không? Đó là Thương Ngọc!

Cảnh Ngôn ngạc nhiên:

- Thương Ngọc?

Cái tên rất xa lkạ.

Cảnh Thành Dã gật đầu nói:

- Ừm! Có lẽ ngươi chưa nghe nói qua Thương Ngọc nhưng nên biết sư phụ của hắn, đó là đan sư Cao Triệu Hải.

Cao Triệu Hải?

Cảnh Ngôn nhướng mày, thấy hơi quen tai.

Lòng máy động, con ngươi Cảnh Ngôn nở to. Hắn nhớ ra rồi, Cao Triệu Hải là đan sư rất nổi tiếng, đan sư thật sự. Lúc Cảnh Ngôn ở trong Thần Phong học viện đã có nghe cái tên này, trong Lam Khúc quận thành người này được danh hiệu là Tiểu Đan Vương, vô số người muốn làm quen.

Cao Triệu Hải còn là thành viên của Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành, thân phận tôn quý phi phàm.

Cảnh Ngôn xúc động mạnh, hắn đã rõ tại sao đám người tộc trưởng rầu lo như vậy.

Cảnh gia không ngán một mình Thương Long, nhưng đối mặt Cao Triệu Hải thì Cảnh gia không chịu nổi. Thương Ngọc đệ đệ của Thương Long là đệ tử của Cao Triệu Hải, mặc dù chuyện này chưa chắc sẽ kinh động đến đan sư Cao Triệu Hải, nhưng với quan hệ nhân mạch của Cao Triệu Hải rộng không thể tưởng tượng. Thương Ngọc là đệ tử của Cao Triệu Hải chắc chắn có mạng lưới quan hệ siêu khủng.

Chỉ cần Thương Ngọc tỏ ra bất mãn Cảnh gia thì sẽ có vô số người chủ động ra tay giúp gã đối phó Cảnh gia. Hơn nữa

Thương Ngọc là đệ tử của Cao Triệu Hải tức là cũng làm đan sư.

Cảnh Xuân Vũ châm biếm nói:

- Cảnh Ngôn, giờ ngươi đã biết gây họa lớn thế nào cho Cảnh gia rồi đi? Cảnh gia có thể vì việc này bị hủy diệt, đây là chuyện tốt ngươi đã làm!

Cảnh Dụ Tường nhìn Cảnh Ngôn, lạnh lùng quát:

- Hừ! Không biết trời cao đất rộng, trong Cảnh gia chỉ mình ngươi làm được, chỉ mình ngươi có bản lĩnh!

Cảnh Ngôn liếc qua Cảnh Dụ Tường lại nhìn sang Cảnh Xuân Vũ, lòng hắn nặng trĩu. Cảnh Ngôn biết năng lực của Cao Triệu Hải rất khủng bố trong Lam Khúc quận thành, hắn thật sự gây họa.

Cảnh Thành Dã lắc đầu nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, lúc trước ngươi cảm thấy chúng ta yếu đuối, mặc kệ nhóm Tác Văn la lối ngoài trạch viện đúng không? Lý do thật sự không phải chúng ta sợ Tác Văn, không phải sợ Thương Long chấp sự Thần Phong học viện mà là e ngại đệ đệ của hắn, Thương Ngọc.

Cảnh Ngôn trầm ngâm một chút, trầm giọng:

- Tộc trưởng, chuyện này là ta làm, có hậu quả gì cứ để mình ta gánh vác đi. Đây là hành vi của cá nhân ta, không liên quan đến Cảnh gia.

Việc đến hiện giờ chỉ có thể làm như vậy.

Cảnh Xuân Vũ cười nhạo:

- Ngươi gánh vác? Ngươi lấy cái gì gánh vác? Ngươi nói gánh hết chuyện này là Thương Long sẽ tha cho Cảnh gia ta sao?

Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Xuân Vũ, trầm giọng quát:

- Đại trưởng lão!

Cảnh Xuân Vũ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Tộc trưởng, bây giờ Cảnh gia chúng ta chỉ có một con đường để đi, đó là làm Thương Long nguôi giận. Muốn Thương Long bớt giận không thể chỉ bồi thường chút tài nguyên, có lẽ giao Cảnh Ngôn cho Thương Long sẽ bảo vệ gia tộc bình an.

Cảnh Dụ Tường tiếp lời:

- Đại trưởng lão nói đúng, chúng ta phải làm thật nhanh, tốt nhất bây giờ đưa Cảnh Ngôn đi.

Mắt Cảnh Thiên Anh rực cháy ngọn lửa, căm hận cười to bảo:

- Vô sỉ! Đại trưởng lão, ngũ trưởng lão, da mặt của các ngươi dày quá. Vì chính mình bình an mà hy sinh tử đệ gia tộc? Ha ha, muốn giao Cảnh Ngôn ra hãy hỏi ta đồng ý không đã!

- Ta cũng không đồng ý!

- Ừm! Nếu làm theo lời đại trưởng lão thì sau này Cảnh gia ta không ở trong Đông Lâm thành được nữa.

- …

Đa số trưởng lão không đồng ý giao Cảnh Ngôn ra.

Cảnh Ngôn nghe các trưởng lão tranh luận, hắn thầm cười nhạt không lên tiếng.

Lúc này Cảnh Thành Dã giơ tay lên, các vị trưởng lão nhìn gã, ngừng cãi nhau. Cuối cùng nên làm thế nào tùy vào tộc trưởng quyết định.

Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng nói câu tự mình gánh vác nữa. Ngươi giết Tác Văn là vì mặt mũi gia tộc, Cảnh gia ta chưa vô sỉ tới mức khiến tử đệ mười bảy tuổi đối diện đám người Thương Long. Chuyện này chúng ta bàn lại sau. Được rồi, ngươi đi về nghỉ ngơi đi.

Nói sao thì Cảnh Thành Dã không thể nào đẩy Cảnh Ngôn ra. Không nói tới Cảnh Ngôn có tiềm lực vô cùng, dù hắn chỉ là tử đệ Cảnh gia bình thường, Cảnh gia sẽ không vì nịnh Thương Long mà đẩy tử đệ gia tộc mình ra chịu chết. Cảnh gia sẽ dốc hết sức bảo vệ Cảnh Ngôn.

Nghe tộc trưởng nói, lòng Cảnh Ngôn ấm lại. Cảnh gia còn đáng giá hắn tiếp tục ở lại, nếu Cảnh gia thật sự giao Cảnh Ngôn ra, hắn sẽ bỏ đi ngay. Có Thiên Không Chi Dực phụ trợ, Cảnh Ngôn dám chắc không ai trong Cảnh gia đuổi kịp hắn.

Ra khỏi viện tộc trưởng, Cảnh Ngôn hít sâu, mù mịt phủ lên trái tim.

Làm sao đây? Phải làm sao?

Thằng già Thương Long rất tồi tệ vô sỉ, đệ tử của lão Tác Văn bị hắn giết, chắc chắn lão sẽ không bỏ qua. Nếu Thương Long không làm gì được Cảnh gia rất có thể đi nhờ đệ đệ Thương Ngọc ra mặt. Khi đó Cảnh gia thật sự chìm xuống vũng bùn lớn, muốn leo lên bờ sẽ vô cùng khó khăn.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ thầm cảm thán:

- Thực lực của ta còn quá yếu, nếu ta là cường giả Đạo Linh cảnh thì cần gì để ý tới Thương Long?

Chương 171 - Đòi Cảnh Gia Giao Người

Phủ thành chủ Đông Lâm thành, trong một tòa biệt viện tinh xảo xa hoa.

Rầm!

Tiếng nổ vật phẩm bị bạo lực đập nát chợt vang lên.

- Dám giết đệ tử của ta! Dám giết đệ tử của Thương Long! Tốt, tốt lắm, Thương Long này sẽ cho cả nhà ngươi chôn cùng!

Vèo!

Tiếng rống dứt, một bóng người lao nhanh ra.

Đó là một lão nhân mặc trường bào màu xám, thoạt trông khá lớn tuổi, mặt đầy nếp nhăn, biểu tình khiến người sợ hãi. Mắt lão đỏ ngầu rực cháy lửa giận.

Đó là Thương Long, chấp sự ngoại viện của Thần Phong học viện, võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Một hộ vệ mặc giáp của phủ thành chủ chạy nhanh lại muốn hỏi vụ việc:

- Thương Long tiên sinh …

Thương Long tức giận vung tay đẩy hộ vệ mặc giáp ra:

- Xéo ngay!

Thương Long lao nhanh một hướng, đương nhiên lão không trực tiếp đi Cảnh gia. Thương Long không thèm để mắt tới Cảnh gia tầm thường, nhưng lão là võ giả cảnh giới Tiên

Thiên đỉnh, một mình xông vào Cảnh gia chém giết thì cuối cùng người chết là lão. Mọi người đều biết trong Cảnh gia có hai cường giả Tiên Thiên đỉnh, vài cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ. Một mình Thương Long dám đi giương oai?

Thương Long rất tức giận nhưng lão chưa đánh mất lý trí.

Thương Long lao hướng nội viện phủ thành chủ.

Lát sau Thương Long hằn học hầm hừ đi vào một biệt viện trong nội viện.

Thương Long quát to điếc tai:

- Thành chủ Trần Binh!

Phòng ốc biệt viện rung nhẹ, Thương Long tuôn ra nguyên khí, khí thế nặng nề.

Vèo!

Một bóng người đỏ thẫm lao ra khỏi phòng.

Người này là Trần Binh, nhưng chỉ là phó thành chủ của Đông Lâm thành.

Hơn nửa tháng trước thành chủ Đông Lâm thành đi Lam Khúc quận thành, ba học viện lớn tuyển nhận đệ tử là việc lớn cho toàn Lam Khúc quận, nên thành chủ Đông Lâm thành đi Quận Vương phủ nghe Quận Vương đại nhân ra lệnh. Phó thành chủ Trần Binh phụ trách tiếp đãi đám người Thương Long đến từ Lam Khúc quận thành.

Trong Lam Khúc quận, đa số thành phố đều thiết lập thành chủ và phó thành chủ cùng nhau quản lý thành thị. Số ít thành phố chỉ có một thành chủ, ví dụ như Đoan Dương thành, một mình thành chủ Bạch Tuyết quản lý.

Trần Binh ra khỏi phòng, trông thấy biểu tình của Thương Long thì kinh ngạc hỏi:

- Thương Long chấp sự? Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?

Tại sao Thương Long tức giận đến thế?

Mấy ngày nay Trần Binh tôn đám người Thương Long đến từ ba học viện lớn lên như khách quý, không làm gì thất lễ. Trần Binh là phó thành chủ, tất nhiên hy vọng càng nhiều võ giả Đông Lâm thành tham gia khảo hạch ba học viện lớn.

Người Thương Long run bần bật nói:

- Thành chủ Trần Binh! Tác Văn đã chết! Tác Văn đệ tử của ta chết rồi!

Trần Binh ngạc nhiên:

- Hả?

Trần Binh chưa nhận được tin Tác Văn bị chém chết.

Trần Binh biết đám người Tác Văn dựng lôi đài ngoài trạch viện Cảnh gia khiêu khích Cảnh gia. Trần Binh không định ngăn cản, cảm thấy chuyện đám người Tác Văn làm không liên quan gì gã, cùng lắm khiến người Cảnh gia mất mặt, có đáng gì?

Nghe Thương Long nói làm Trần Binh giật mình, vì gã chưa bao giờ ngờ rằng Tác Văn sẽ chết. Trần Binh cho rằng người Cảnh gia biết quan hệ sau lưng Tác Văn, Cảnh gia không dám xuống tay với gã.

Giờ Thương Long nói Tác Văn chết là sao? Không lẽ người Cảnh gia không nhịn được nữa ra tay?

Giong Thương Long trầm thấp độc ác chậm rãi nói:

- Thành chủ Trần Binh nói xem chuyện này làm sao? Tiểu tử Cảnh gia giết Tác Văn đệ tử của ta, thành chủ hãy nói chuyện này làm thế nào?

Ánh mắt Trần Binh nghiêm túc nói:

- Tiểu tử Cảnh gia? Là ai? Ai giết Tác Văn?

Trần Binh biết thực lực của Tác Văn, tu vi Tiên Thiên trung kỳ. Nguyên Cảnh gia chỉ có vài võ giả có thể giết Tác Văn, Thương Long nói là tiểu tử Cảnh gia giết Tác Văn. Nếu tộc trưởng hoặc trưởng lão Cảnh gia ra tay thì Thương Long sẽ không xưng hô đối phương như vậy.

Mắt Thương Long đầy ám chỉ nói:

- Là một tiểu tạp chủng tên Cảnh Ngôn! Thành chủ Trần Binh biết tiểu tạp chủng này không?

Đến lúc này Thương Long chưa nhớ ra Cảnh Ngôn là ai, lão đã quên từng đích thân đuổi hắn ra Thần Phong học viện. Thần Phong học viện có quá nhiều đệ tử, Thương Long tuy là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, có trí nhớ siêu quần, nhưng lão không thể nhớ hết từng người.

Trần Binh lại nhìn Thương Long:

- Cảnh Ngôn? Là Cảnh Ngôn bị Thần Phong học viện đuổi học?

Thương Long nghe vậy động ý niệm, chợt nhớ ra:

- A?

Năm ngoái Thương Long đuổi một học viên tên Cảnh Ngôn, đúng rồi, học viên đó là võ giả trẻ của Đông Lâm thành. Nhưng sao có thể?

Cảnh Ngôn đó lúc trước bước vào Tiên Thiên cảnh, nhưng sau này cảnh giới liên tục rớt xuống, nếu không đã chẳng bị đuổi ra Thần Phong học viện. Người này làm sao giết Tác Văn đệ tử của lão được?

Đầu óc Thương Long suy nghĩ nhanh nhưng không rõ, dù Cảnh Ngôn không rớt cảnh giới còn lâu mới đánh thắng Tác Văn đệ tử của lão.

Trần Binh nói với Thương Long:

- Thương Long chấp sự, Cảnh Ngôn có sắc thái truyền kỳ trong Đông Lâm thành. Mọi người đều biết sau khi hắn bị Thần Phong học viện đuổi ra trở về Cảnh gia Đông Lâm thành, cho rằng từ nay hắn thành hạt bụi. Không ai ngờ hắn vươn lên nhanh chóng, mới không lâu trước trong đại tái Cảnh gia hắn giành được hạng nhất, còn đánh bại võ giả Tiên Thiên của Hồng Liên học viện tên là Cảnh Thiên Long.

Thương Long nhìn Trần Binh chằm chằm, hỏi:

- Hừ! Ta mặc kệ hắn là ai, ta muốn hắn chết! Cảnh gia cũng phải trả giá máu, một Cảnh Ngôn chết trăm lần không đủ sánh bằng mạng sống của Tác Văn đệ tử của ta. Ta muốn một giải thích, đệ tử của ta chết trong Đông Lâm thành, thành chủ có quản chuyện này không?

Thương Long nghe Trần Binh giải thích nhưng lão không tin Cảnh Ngôn có thể giết Tác Văn, lão đoán là cao tầng Cảnh gia âm thầm giở trò quỷ.

Trần Binh cau mày, Thương Long nói chuyện hơi không khách sáo.

Bà nội nó, đệ tử của ngươi chết trong Đông Lâm thành chẳng lẽ bắt ta chịu trách nhiệm? Nếu không phải đệ tử của ngươi đi khiêu khích Cảnh gia thì Cảnh Ngôn sẽ giết đệ tử của ngươi sao?

Trần Binh oán thầm, hơi bất mãn, ngoài mặt không lộ vẻ gì. Thương Long không chỉ là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, lão còn có đệ đệ ghê gớm tên Thương Ngọc, đó là nhân vật mà Trần Binh cũng không trêu vào được, một vị đan sư.

Nên dù Trần Binh thầm bất mãn cũng phải cố nhịn.

Trần Binh cười gượng an ủi Thương Long:

- Thương Long chấp sự đừng gấp, ta phái người đi Cảnh gia nói chuyện với tộc trưởng, kêu tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã sáng mai mang Cảnh Ngôn đến đây. Khi đó muốn xử thế nào tùy Thương Long chấp sự quyết định. Ha ha, nếu Cảnh gia thật sự không biết điều ta nhất định sẽ cho Thương Long chấp sự một giải thích!

Trần Binh biết kêu Cảnh gia giao ra thiên tài Cảnh Ngôn sẽ dẫn đến bất mãn, nhưng so với Thương Long không vừa lòng thì sự bất mãn của Cảnh gia chẳng đáng gì.

Chương 172 - Thành Chủ Bạch Tuyết Quan Tâm

Nói đến thì Cảnh Ngôn Cảnh gia cũng giỏi thật, nếu Thương Long nói thật, đệ tử của lão Tác Văn bị hắn giết, vậy Cảnh Ngôn có thực lực giết võ giả Tiên Thiên trung kỳ. Hắn mới bao nhiêu tuổi? Cảnh Ngôn là võ giả Đông Lâm thành, kỳ tài ngút trời vậy mà sắp chết, khiến người bóp cổ tay.

Nhưng vì làm Thương Long nguôi giận đành hy sinh Cảnh Ngôn, làm gì thì làm miễn không hy sinh Trần Binh gã là được.

Thương Long lạnh lùng nói:

- Được, thành chủ Trần Binh, vậy ta chờ giữa trưa mai.

Hôm nay trời đã tối, Thương Long biết kêu Trần Binh trực tiếp tiêu diệt Cảnh gia là không hiện thực. Huống chi Trần Binh chỉ là phó thành chủ, lúc này thành chủ Hoắc Xuân Dương không có mặt trong Đông Lâm thành, muốn điều động nhiều vệ đội mặc giáp phủ thành chủ đi đồ diệt Cảnh gia cần có thành chủ Hoắc Xuân Dương ra lệnh.

Bóng đêm bao trùm hoang dã, mơ hồ có chiếc thiên yến xa lướt nhanh như bay.

Thiên yến là một loại linh thú cao cấp, bề ngoài giống ngựa bình thường. So với đa số linh thú thì tính cách thiên yến ngoan ngoãn, có thể bị nhân loại thuần phục dùng để thay đi bộ.

Thiên yến thể hình to hơn ngựa bình thường gấp đôi, tốc độ siêu mau, khi chạy nhanh nhảy một cái xa mấy chục, hàng

trăm thước, nhanh hơn võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh chạy nhanh hết sức gấp mấy chục lần.

Đương nhiên thiên yến cũng rất mắc, võ giả bình thường không dùng nổi, chiến mã đen đám hộ vệ mặc giáp phủ thành chủ cưỡi không thể sánh bằng. Những chiến mã đen chỉ có huyết thống linh thú, thiên yếu là linh thú cao cấp thật sự, trừ tốc độ siêu mau ra thiên yến có sức chiến đấu ngang ngửa võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Chiếc xe này có hai con thiên yến kéo nhanh như tia chớp lướt trong đêm.

Hai bóng người ngồi trong thùng xe, một nam một nữ, nam tuấn lãng, nữ xinh đẹp.

Nam võ giả trạc bốn, năm chục tuổi, dáng vẻ nho nhã cười nói:

- Cầm nhi, chắc ngày mai chúng ta sẽ về Đông Lâm thành.

Nữ võ giả gật đầu nói:

- Ừm!

Nam võ giả nhướng mày nghi hoặc hỏi:

- Cầm nhi, dọc đường đi nàng luôn ủ rũ, có phải có tâm sự gì không?

Nữ võ giả lại ậm ừ:

- Ừm!

Nam võ giả sốt ruột hỏi:

- Có chuyện gì?

Nữ võ giả lắc đầu nói:

- Không có gì.

Nam võ giả nhíu mày hỏi:

- Chắc chắn có chuyện, Cầm nhi, là chuyện gì?

Nam võ giả là thành chủ Đông Lâm thành Hoắc Xuân Dương. Nữ võ giả là phu nhân của gã, Lữ Cầm. Hoắc Xuân Dương rất hiểu biết thê tử của mình, dọc đường đi Lữ Cầm không nói gì, rất không bình thường.

Lữ Cầm trầm ngâm giây lát, mắt đẹp nhìn Hoắc Xuân Dương hỏi:

- Xuân Dương, ta hỏi chàng lúc trong Quận Vương phủ, sau khi Quận Vương đại nhân nghị sự xong tại sao Bạch Tuyết một mình kêu chàng ở lại, còn dẫn chàng vào một căn phòng?

Nghe Lữ Cầm hỏi, Hoắc Xuân Dương sửng sốt sau đó bật cười, gã đã hiểu tại sao nàng không vui.

Cũng đúng, nữ nhân như thành chủ Bạch Tuyết Đoan Dương thành làm bất cứ nữ nhân nào cũng thấy tự ti. Hoắc Xuân Dương nhớ lại hình dáng Bạch Tuyết, thầm cảm khái trên đời thật sự có nữ nhân hoàn mỹ không khuyết điểm, xuất trần thoát tục như thế. Ngươi hầu như không tìm thấy tỳ vết nào trên người nàng.

Hoắc Xuân Dương cười nói:

- Cầm nhi, ta còn tưởng dọc đường đi nàng ủ rũ vì chuyện gì hóa ra là chuyện này. Không lẽ nàng sợ thành chủ Bạch Tuyết để mắt tới ta? Cầm nhi suy nghĩ nhiều rồi.

Lữ Cầm vẫn nhìn Hoắc Xuân Dương chằm chằm, không nói.

Hoắc Xuân Dương tiếp tục bảo:

- Thành chủ Bạch Tuyết tìm ta vì một người.

Mắt Lữ Cầm lấp lóe hỏi:

- Một người? Ai?

Thật ra Lữ Cầm không tin thành chủ Bạch Tuyết muốn cướp trượng phu của mình, nhưng nàng không kiềm lòng được, vì Bạch Tuyết quá rực rỡ.

Hoắc Xuân Dương nhìn thẳng vào mắt Lữ Cầm:

- Nàng cũng biết ngươi này, là Cảnh Ngôn! Là Cảnh Ngôn Cảnh gia của Đông Lâm thành chúng ta.

Hoắc Xuân Dương đương nhiên biết Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mười bốn tuổi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, mười sáu tuổi thi đậu vào Thần Phong học viện một trong ba học viện lớn. Hoắc Xuân Dương là thành chủ Đông Lâm thành sao có thể không biết?

Lữ Cầm kinh ngạc hỏi:

- Cảnh Ngôn? Chàng đang nói cái người vì rớt cảnh giới bị đuổi khỏi Thần Phong học viện? Thành chủ Bạch Tuyết một mình tìm chàng vì nhắc đến Cảnh Ngôn này?

Lữ Cầm ngạc nhiên cũng không có gì lạ, nàng biết Cảnh Ngôn, hắn rất nổi tiếng nhưng chỉ trong vùng Đông Lâm thành, tại sao thành chủ Đoan Dương thành Bạch Tuyết biết hắn?

Hoắc Xuân Dương gật đầu nói:

- Đúng vậy, là Cảnh Ngôn! Thành chủ Bạch Tuyết nhờ ta trông nom Cảnh Ngôn giùm, ba học viện lớn tuyển nhận học viên mới, nàng kêu ta trực tiếp mang Cảnh Ngôn đi Lam Khúc quận thành.

Lữ Cầm giật mình kêu lên, mắt đẹp xoe tròn:

- Cái gì?

Cảnh Ngôn và Bạch Tuyết có quan hệ gì mà nàng vì hắn đặc biệt tìm thành chủ Đông Lâm thành, kêu thành chủ Đông

Lâm thành trực tiếp dẫn Cảnh Ngôn đi Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch? Nếu hai người không có quan hệ rất đặc biệt thì thành chủ Bạch Tuyết sẽ lên tiếng nhờ sao?

Tính cách lạnh lùng cao ngạo như thành chủ Bạch Tuyết vì võ giả trẻ mười mấy tuổi đi nhờ thành chủ Đông Lâm thành?

- Ta cũng khó hiểu, thành chủ Bạch Tuyết không nói nhiều, ta không tiện hỏi. Tóm lại chắc chắn thành chủ Bạch Tuyết rất quen thuộc Cảnh Ngôn.

Hoắc Xuân Dương xác định một điều rằng thái độ của Bạch Tuyết đối với Cảnh Ngôn không giống bình thường, khá thân thiện.

Hoắc Xuân Dương cảm khái:

- Tiểu tử Cảnh gia này sắp bay cao, không ngờ bám lấy thành chủ Bạch Tuyết, chậc chậc. Cảnh gia về sau sẽ phong cảnh vô hạn, có thành chủ Bạch Tuyết thì trong Lam Khúc quận ai dám đụng vào Cảnh Ngôn, Cảnh gia?

Lữ Cầm đảo tròng mắt hỏi:

- Xuân Dương, ta nghe một số tin đồn nói Bạch Tuyết là nữ nhi của Quận Vương có thật không?

Trước kia Lữ Cầm nghe tin đồn rồi bỏ ngoài tai, không xác định tin thật hay giả. Lữ Cầm không phải loại người nhiều chuyện, hôm nay cùng trượng phu nhắc đến thành chủ Bạch Tuyết nên nàng thuận miệng hỏi, chứ bình thường nàng sẽ không hỏi ra.

Hoắc Xuân Dương gật đầu nói:

- Tin tức này là thật. Cầm nhi nên biết việc Lư gia thế gia Lam Khúc quận thành mười năm trước đi?

Lữ Cầm nhíu mày nói:

- Ta biết, hình như Lư gia làm chuyện gì trái ý Quận Vương, Quận Vương đại nhân tức giận xóa sổ Lư gia.

Hoắc Xuân Dương hít sâu, gật đầu nói:

- Đúng vậy! Lư gia đúng là đắc tội Quận Vương, tự tìm chết. Nhưng thật ra người Lư gia đắc tội không phải Quận Vương mà là thành chủ Bạch Tuyết.

Chương 173 - Càn Khôn Tiểu Thế Giới

Đắc tội thành chủ Bạch Tuyết?

Lữ Cầm cau chân mày liễu.

Hơn mười năm trước Lư gia là đại thế gia Lam Khúc quận thành, hầu như trong một đêm Lư gia bị Quận Vương đại nhân tự tay san bằng. Khi ấy làm nguyên Lam Khúc quận chấn động mạnh. Mọi người chỉ biết Lư gia ngỗ nghịch Quận Vương, không nhiều người biết lý do thật sự.

Hoắc Xuân Dương nghiêm túc nói:

- Tộc trưởng Lư gia có một nhi tử tên Lư Đào. Lư Đào cực kỳ bá đạo ngang ngược, ỷ vào gia tộc cường đại nên hoành hành Lam Khúc quận thành. Người này rất háo sắc, nữ nhân nào lọt vào mắt hắn hầu như không thể chạy thoát ma chưởng. Lư Đào tình cờ gặp Bạch Tuyết, kinh vi thiên nhân, với tính cách của hắn đương nhiên muốn bắt nàng ngay. Nhưng Bạch Tuyết mạnh hơn Lư Đào nhiều, dù có nhiều hộ vệ đi theo hắn cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận bị Bạch Tuyết giết tại chỗ.

- Nhi tử của tộc trưởng Lư gia bị giết tất nhiên Lư gia trả thù. Khi đó Lư gia xuất động rất nhiều cường giả chặn giết Bạch Tuyết để báo thù cho Lư Đào, cường giả Đạo Linh cảnh trong Lư gia cũng kéo ra một đống người. Bạch Tuyết thực lực mạnh mẽ giết vài cường giả Lư gia, mang vết thương trốn ra vây giết. Người Lư gia không cam lòng tiếp tục truy bắt thành chủ Bạch Tuyết.

- Ngày thứ hai Quận Vương giận dữ dẫn dắt cường giả Quận Vương phủ trong một đêm san bằng Lư gia. Vì xảy ra chuyện đó nên tin thành chủ Bạch Tuyết là nữ nhi của Quận Vương đại nhân mới truyền ra, nếu không những thế gia cũng không biết chuyện này.

Tin tức lan ra nhưng đa số người không rõ sự việc cụ thể, chỉ số ít người biết đầu đuôi câu chuyện.

Lữ Cầm nhẹ gật đầu nói:

- Xem ra Quận Vương đại nhân rất quan tâm thành chủ Bạch Tuyết.

Nếu Quận Vương đại nhân không yêu thương thành chủ Bạch Tuyết nhiều sao có thể trong một đêm xóa sổ Lư gia, thế gia có sức ảnh hưởng lớn trong Lam Khúc quận?

Tiêu diệt một thế gia như vậy tạo ảnh hưởng khá lớn, nếu không phải chạm vào điểm giới hạn của Quận Vương đại nhân thì dù là Quận Vương đại nhân cũng sẽ không tùy tiện xuống tay với một thế gia. Từ đó thấy được thành chủ Bạch Tuyết có địa vị quan trọng cỡ nào trong lòng Quận Vương đại nhân.

Vèo!

Thiên yến xa lướt nhanh đi.

Cảnh gia Đông Lâm thành, biệt viện Cảnh Ngôn, trong phòng.

Cảnh Ngôn đang định vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tu luyện chợt nghe giọng Thiên Thủy:

- Cảnh Ngôn, đi vào!

Cảnh Ngôn bản năng nhìn quanh, trong căn phòng không có bóng dáng Thiên Thủy.

Cảnh Ngôn khó hiểu hỏi:

- Đi vào?

Thiên Thủy giải thích:

- Vào Càn Khôn Giới!

Cảnh Ngôn cau mày, ngạc nhiên nhìn Càn Khôn Giới đeo trên ngón tay:

- Vào Càn Khôn Giới?

Lúc trước Cảnh Ngôn mở phong ấn Càn Khôn Giới có được công pháp nghịch thiên Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, hắn biết Càn Khôn Giới không giống bình thường. Nhưng tiền bối Thiên Thủy kêu hắn vào Càn Khôn Giới là có ý gì? Làm cách nào vào Càn Khôn Giới?

Thiên Thủy thúc giục:

- Mau lên, mau nhỏ máu khiến Càn Khôn Giới nhận chủ!

Nhỏ máu nhận chủ?

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng, tuy hắn không rõ tình huống cụ thể là gì nhưng vẫn làm theo lời Thiên Thủy, đâm thủng lỗ nhỏ trên ngón tay để giọt máu nhỏ xuống Càn Khôn Giới.

Một luồng sáng kỳ lạ chợt lóe trên bề mặt chiếc nhẫn, vết máu đỏ chợt biến mất.

Ong ong ong ong ong!

Khoảnh khắc này Cảnh Ngôn cảm giác Càn Khôn Giới biến đổi, mặt ngoài nhẫn không có gì bắt mắt, xấu còn hơn tu di giới chỉ bình thường.Nhưng Cảnh Ngôn cảm giác Càn Khôn Giới sinh ra mối liên kết huyền ảo với mình, giống như vụ tuyền trong bụng gắn liền máu thịt vậy.

Cảnh Ngôn động ý niệm.

Vèo!

Cảnh Ngôn biến mất trong phòng.

Giây lát mất ngũ giác sau đó Cảnh Ngôn phát hiện nơi mình ở đã thay đổi, hắn đến một không gian.

- Đây là …

Trong không gian này mọc một số thực vật, có cỏ, cây, hoa. Trong tầm mắt có một tiểu viện đơn sơ cách mấy trăm thước, dòng suối róc rách chảy bên căn nhà.

Một bóng dáng quen thuộc đứng trước tiểu viện, đó là Thiên Thủy.

Thiên Thủy ngoắc Cảnh Ngôn lại:

- Đến đây!

Cảnh Ngôn kiềm nén lòng rung động nhấc chân đến gần.

Cảnh Ngôn cực kỳ giật mình, vì hắn đoán không gian này chắc nằm bên trong Càn Khôn Giới. Nhưng Càn Khôn Giới không giống tu di giới chỉ có không gian lưu trữ, tu di giới chỉ tuy cũng có không gian nhưng chỉ giữ được vật chết, người sống tuyệt đối không thể đi vào, càng không cách nào khiến thực vật hoa cỏ mọc.

Không gian Càn Khôn Giới trông như một tiểu thế giới độc lập.

Thiên Thủy cười tủm tỉm nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, chắc ngươi đã đoán được đây là đâu?

Cảnh Ngôn hỏi:

- Thiên Thủy tiền bối, đây là không gian trong Càn Khôn Giới phải không?

Thiên Thủy gật đầu nói:

- Đúng vậy! Càn Khôn Giới thật ra là một tiểu thế giới, tu di giới chỉ không thể so sánh. Không gian Càn Khôn Giới tuy không rộng lớn, nhưng chim sẻ dù nhỏ đủ hết nội tạng. Từ khía cạnh khác tiểu thế giới này không khác gì đại thế giới bên ngoài.

Khuôn mặt Thiên Thủy nghiêm túc dặn dò Cảnh Ngôn:

- Lúc trước ngươi không bước vào Tiên Thiên cảnh, không thể làm Càn Khôn Giới nhận chủ nên ta không nói nhiều. Cảnh Ngôn, hãy nhớ kỹ dù ở lúc nào, nơi nào tuyệt đối không được lộ ra tiểu thế giới này cho ai biết, nếu không ngươi chết chắc.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Biết rồi.

Cảnh Ngôn bây giờ không hiểu giá trị của một tiểu thế giới khủng khiếp đến mức nào, nhưng hắn mơ hồ đoán người bình thường không thể nào có được tiểu thế giới. Nếu có người biết Cảnh Ngôn sở hữu tiểu thế giới thì hắn không có chỗ đứng trong đại lục.

- Không nói nhảm nhiều, ngươi theo ta lại đây!

Thiên Thủy dứt lời đã đi tới trước.

Cảnh Ngôn bước nhanh đi theo.

Một lát sau Cảnh Ngôn thấy ba tấm bia đá dựng đứng đằng trước.

- Đây là … bia đá võ học?

Cảnh Ngôn không xa lạ gì bia đá võ học, trên thế giới này đa số võ học được lưu trữ với hình thức đạo lực trong bia đá chế tạo bằng tinh thạch đặc biệt. Trong bảo khố Cảnh gia có nhiều bia đá võ học.

Nhưng ba tấm bia đá trước mắt Cảnh Ngôn to hơn võ học bình thường gấp trăm lần.

Mỗi tấm bia cao vài trăm thước, rộng gần mười thước, có thể nói là vật khổng lồ.

Nếu ba tấm bia là bia đá võ học thì võ học ẩn chứa bên trong có đẳng cấp thế nào?

Cảnh Ngôn hít sâu.

Chương 174 - Đan Đạo

Cảnh Ngôn nhìn từng tấm bia đá lớn khắc mấy chữ to:

- Càn Khôn Đan Đạo?

- Càn Khôn Khí Đạo?

- Càn Khôn Trận Đạo?

Cảnh Ngôn cau mày thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ không phải bia đá võ học?

Võ học công kích mạnh nhất của Cảnh Ngôn bây giờ là Trảm Nguyệt kiếm pháp mới, nhưng hắn đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, mức độ dung hợp Trảm Nguyệt kiếm pháp mới chưa đến mức hoàn mỹ nhưng muốn tiếp tục dung hợp không liên quan trực tiếp đến cảnh giới của hắn, cần ngộ đạo trong khi sử dụng.

Cảnh Ngôn còn có Thiên Không Chi Dực, nhưng đó là võ học thân pháp, đối mặt kẻ thù thực lực cường đại thì Thiên Không Chi Dực không mang đến lực công kích mạnh bao nhiêu.

Bây giờ Cảnh Ngôn mong ngóng nhất là có võ học công kích mạnh, hoặc bí pháp tăng cao lực lượng bản thân, ví dụ Tứ Tượng bí pháp mà Cảnh Thiên Long từng tu luyện.

Thiên Thủy dẫn Cảnh Ngôn đến trước ba tấm bia đá lớn:

- Cảnh Ngôn, hôm nay ngươi giết võ giả tên Tác Văn, người này có một sư phụ, đệ đệ của sư phụ của hắn là đan sư đúng không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Tuy Thiên Thủy luôn ở trong Càn Khôn Giới nhưng lão biết hết việc diễn ra bên ngoài.

Thiên Thủy hừ lạnh một tiếng:

- Giờ ngươi có thể bắt đầu học tập luyện đan, chỉ cần thực lực luyện đan mạnh là ngươi sẽ luyện chế ra đan dược tốt hơn, sợ gì đan sư nhãi nhép đó?

Thiên Thủy vươn tay chỉ vào bia đá lớn nằm bên trái ba tấm bia.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Học tập luyện đan? Tiền bối, dù bây giờ ta học luyện đan ngay cũng không thể thành công trong thời gian ngắn. Dù có thiên phú luyện đan cực mạnh cũng mất rất nhiều thời gian mới có thành tựu.

Nếu luyện đan dễ thì địa vị của đan sư đã không cao ngất ngưỡng trong thế giới này. Muốn trở thành đan sư phải thỏa mãn điều kiện khắc nghiệt.

Thứ nhất, võ giả ít nhất có tu vi cảnh giới Tiên Thiên.

Thứ hai, phải có thiên phú luyện đan siêu cao.

Tu vi cảnh giới Tiên Thiên còn dễ nói, thiên phú luyện đan thì rất hiếm hoi. Nguyên Lam Khúc quận thành không có nhiều đan sư, bất cứ đan sư nào dù là cấp thấp nhất cũng khiến vô số võ giả muốn làm quen.

Vì đan sư ít ỏi nên giá đan dược mới cao mãi không xuống giá. Đan dược nhất giai rẻ nhất một viên hàng vạn khối linh thạch.

Luyện đan mất nhiều thời gian khổ tu, nếu lãng phí thời gian vào đạo sẽ ảnh hưởng tăng tiến cảnh giới.

Thiên Thủy khinh miệt hừ mũi:

- Hừ! Điều ngươi nói là đường đi của đan sư bình thường. Cảnh Ngôn, ta không biết người đúc ra Càn Khôn Giới là ai, nhưng ta cho ngươi biết chủ nhân ban đầu của Càn Khôn Giới này mạnh đến mức ngươi không thể tưởng tượng. Bản thân ta từng là đệ nhất cường giả đại lục nhưng ta không thể tưởng tượng chủ nhân ban đầu của Càn Khôn Giới mạnh đến mức khủng khiếp nào.

- Ta từng nói với ngươi ta chỉ lĩnh ngộ ba trọng đầu của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, nhưng bấy nhiêu đã cho ta trở thành đệ nhất cường giả Thiên Nguyên đại lục. Ta khẳng định sau ba trọng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công còn có cấp bậc sâu ảo hơn, có điều năng lực thiên phú của ta có hạn, không thể đào móc ra.

- Tương tự, ba tấm bia đá này là chủ nhân cũ của Càn Khôn Giới để lại, bên trong ẩn chứa nội dung liên quan đến đan đạo, khí đạo, trận đạo. Trên đại lục này có nhiều đan sư, khí sư, trận pháp sư nhưng theo ta được biết nhóm người ưu tú nhất về ba lĩnh vực này cũng khó bằng một phần vạn chủ nhân cũ của Càn Khôn Giới.

Thiên Thủy nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Được rồi, ngươi thử xem liền biết. Giờ thực lực của ngươi quá thấp, không thích hợp học tạp, hãy học đan đạo trước đi. Khí đạo, trận đạo thì chờ sau này tính tiếp.

Nghe Thiên Thủy nói mấy câu Cảnh Ngôn như được thể hồ quán đính!

Đúng rồi, vị kia sáng tạo ra công pháp nghịch thiên như Thương Khung Đệ Nhất Thần Công để lại ba tấm bia đá sẽ là vật tầm thường sao?

Cảnh Ngôn không do dự nữa, hắn bước nhanh đến trước tấm bia đan đạo.

Cảnh Ngôn nhẹ nhàng đặt tay lên, lòng thầm nghĩ, nguyên khí dâng lên.

Ong ong ong ong ong!

Cảnh Ngôn bỗng nhận tin tức khổng lồ từ bia đá tràn vào não. May mắn Cảnh Ngôn đã là Tiên Thiên cảnh, thần hồn cứng cỏi hơn cảnh giới hậu thiên gấp mấy lần, nếu không thì hắn khó tiêu hết tin tức khổng lồ.

Nhận tin tức xong Cảnh Ngôn lập tức ngồi xếp bằng, tư duy chuyển động tự nhiên phân loại nội dung trong tin tức phức tạp.

- Đan đạo nhập môn thiên …

Các tin tức nhanh chóng dung hợp với trí nhớ của Cảnh Ngôn.

Quá trình giống như võ giả tu luyện võ học, nội dung đan đạo lấy hình thức đạo lực lưu trữ trong bia đá đặc biệt.

Dù Cảnh Ngôn có chuẩn bị sẵn nhưng vẫn bị lượng tin tức đan đạo nhập môn thiên bao la như biển rung động.

Theo nội dung Cảnh Ngôn nhận được, chỉnh lý lại thì nhập môn thiên chia ra hai quyển thượng, hạ. Thượng sách không phải luyện chế đan dược mà là phối chế dược tề, đủ loại dược tề, chủng loại nhiều cỡ tám mươi mốt loại. Trong tám mươi mốt loại dược tề thì dược tề loại chữa thương đại khái chiếm một nửa, còn lại một nửa có loại giải độc, loại tinh thần, loại an thần vân vân.

Mỗi loại dược tề có mấy chục cách phối chế, chủng loại tài liệu dược thảo liên quan càng vô cùng vô tận.

Hạ sách nhập môn thiên là luyện chế ra các loại đan dược thật sự, từ đan dược nhất giai đến tam giải nhiều mấy trăm loại.

Luyện đan đúng là vô cùng khó khăn, đối với đan sư bình thường được một loại phối phương đan dược chỉ là bước đầu tiên. Tiếp theo là thử luyện đan mới khó khăn nhất, bởi vì dù ngươi có phối phương nhưng rất khó nắm giữ cách luyện chế. Nếu có sư phụ còn được chỉ điểm, không có sư phụ thì hầu như không thể tự mày mò ra cách luyện chế.

Khi luyện đan sai lệch một bước nào đều sẽ khiến nguyên công tác thất bại, sử dụng tài liệu hoàn toàn bị hỏng.

Phối chế dược tề đơn giản hơn chút, nhưng cũng phải hết sức cẩn thận. Đặc biệt là dược tề phẩm chất hơi cao không cho phép có chút sai sót nào. Lúc trong Tội Ác Hiệp Cốc, Cảnh Ngôn phối chế dược tề có thể trợ giúp võ giả từ cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên, nhờ Thiên Thủy ở một bên chỉ điểm từng bước nên hắn mới thuận lợi chế ra chỉ trong lần đầu tiên.

Qua khoảng một canh giờ Cảnh Ngôn mở mắt ra, tặc lưỡi cảm thán rằng:

- Lợi hại, quá lợi hại!

Chương 175 - Cảnh Ngôn Hưng Phấn

Lúc trước Cảnh Ngôn mong nhất là có võ học công kích, thấy ba tấm bia đan đạo thì hơi thất vọng. Đó là vì Cảnh Ngôn cảm thấy đan đạo, khí đạo hay trận đạo đều khó có thành tựu trong thời gian chóng vánh.

Bây giờ Cảnh Ngôn thật sự hưng phấn.

Trở thành đan sư là vinh diệu biết bao, có thể luyện chế ra đan dược sẽ kiếm được bao nhiêu tài nguyên?

Đám đan sư Lam Khúc quận thành dù cấp thấp nhất cũng giàu nứt vách. Một số võ giả vì xin đan sư luyện chế giùm đan dược đặc biệt mà phải bỏ ra cái giá rất lớn.

Nay có thể tự phối chế đan dược, Cảnh Ngôn không cần chạy đi tham gia đấu giá, mua về một số đan dược cần dùng cho việc tu luyện. Cảnh Ngôn không cần nhờ vả ai, ngược lại là người ta xin nhờ hắn.

Còn một lý do làm Cảnh Ngôn hưng phấn là hắn phát hiện một loại đan dược cấp thấp thuộc tính thuần âm, ở mức độ nhất định triệt tiêu lực lượng dương cương khi hấp thu hồn tinh.

Tên đan dược này là Thanh Minh Đan.

Thanh Minh Đan là một loại đan dược nhất giai, cần tài liệu đều thường thấy, có thể dễ dàng mua trong Đông Lâm thành. Cảnh Ngôn từng dùng Cửu Âm Quả cũng nằm trong danh sách tài liệu tạo Thanh Minh Đan.

Có loại đan dược này Cảnh Ngôn có thể thỏa sức hấp thu năng lượng của hồn tinh, nhanh chóng tăng tiến đến cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Trước kia Cảnh Ngôn lấy được một viên hồn tinh cao cấp từ người linh thú bát giai Hỏa Vân Thú, nhưng hắn luôn băn khoăn. Vì năng lượng hồn tinh cao cấp cực kỳ bá đạo, đáng sợ hơn hồn tinh cấp thấp lần đầu tiên Cảnh Ngôn có được nhiều. Dù là Cửu Âm Quả cũng không trung hòa được bao nhiêu, nếu từ từ hấp thu chuyển hóa năng lượng hồn tinh thì Cảnh Ngôn phải mất càng nhiều thời gian hơn để lên cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Có Thanh Minh Đan trong tay tiện hơn nhiều, Cảnh Ngôn có thể bước vào Tiên Thiên trung kỳ trong thời gian ngắn, thậm chí không lâu sau đến cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ. Khi có tu vi Tiên Thiên hậu kỳ thì dù là Tiên Thiên đỉnh, võ giả Đạo Linh cảnh cũng khó giết Cảnh Ngôn.

Trong mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia sáng, ước gì đi ra ngoài mua tài liệu luyện chế thành Thanh Minh Đan ngay.

Cảnh Ngôn trực giác năng lực khống chế luyện đan của hắn rất mạnh, tuy hắn chưa bao giờ có kinh nghiệm luyện đan. Sau khi hấp thu tin tức Càn Khôn Đan Đạo, hòa vào trong trí nhớ, Cảnh Ngôn có cảm giác rất quen thuộc luyện đan.

Thiên Thủy mỉm cười hỏi:

- Tiểu tử, cảm giác như thế nào?

Sau đó Thiên Thủy khinh thường nói, như thể lão là Cảnh Ngôn:

- Ở nơi nhỏ bé này nếu ngươi luyện chế ra đan dược tam giai thì vô số võ giả sẽ nịnh bợ ngươi, nhãi ranh đan sư Thương Ngọc gì đó là cái thá gì?

Cảnh Ngôn đứng dậy chân thành khom người cảm ơn Thiên Thủy:

- Đa tạ tiền bối.

Thiên Thủy phất tay:

- Cảm tạ ta làm cái gì? Ngươi bây giờ là chủ nhân của Càn Khôn Giới, mấy thứ này thuộc về ngươi.

Thiên Thủy xoay người đi hướng tiểu viện đơn sơ:

- Tiểu tử đi theo ta.

Cảnh Ngôn theo Thiên Thủy vào phòng tiểu viện.

Thiên Thủy chỉ một vật màu xanh sẫm trong phòng, nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Tiểu tử có biết thứ này là gì không?

Cảnh Ngôn nhìn thoáng qua:

- Là đan lô?

Cảnh Ngôn chưa luyện chế đan dược nhưng không có nghĩa là hắn chưa từng thấy đan lô. Chính giữa căn phòng đặt vật giống đan lô nhưng Cảnh Ngôn không dám chắc.

Thiên Thủy cười nói:

- Đúng rồi, đây quang minh đan lô, tên của nó là Càn Khôn Đan Lô. Nó là thần vật đại nhân vật rèn ra Càn Khôn Giới đã để lại. Ha ha, tiểu tử, ngươi có đan lô này phụ trợ luyện chế ra đan dược có phẩm chất … chậc chậc, không nói nữa, sau này ngươi sẽ biết.

Vèo!

Cảnh Ngôn ra khỏi Càn Khôn Giới.

Chân trời đã hiện vệt trắng.

Cảnh Ngôn nhìn ngón tay, không thấy Càn Khôn Giới nữa, chỉ có một chiếc tu di giới chỉ trên ngón tay, hắn hơi mỉm cười.

Tất nhiên Càn Khôn Giới không biến mất, nó dung nhập vào cơ thể Cảnh Ngôn, hắn động ý niệm là có thể tự do ra vào Càn Khôn tiểu thế giới. Vật phẩm của Cảnh Ngôn có thể tùy thời bỏ vào không gian Càn Khôn Giới.

Sau đó Cảnh Ngôn lục tục lấy ra vật phẩm chứa trong tu di giới chỉ, có ba chiếc tu di giới chỉ. Một chiếc của Tác Văn, một chiếc của Triệu Nhất Phong, một chiếc của Thái Quang Lâm.

Trừ nhẫn ra còn có các loại tài nguyên, xác con linh thú bát giai Hỏa Vân Thú. Cảnh Ngôn mất chút thời gian phân loại tài nguyên mình cần và không cần thành hai đống. Tài nguyên không cần chờ khi hắn rảnh sẽ đi bán, trong số tài nguyên này có vài loại Cảnh Ngôn không biết, không rõ sử dụng thế nào. Cảnh Ngôn tạm thời giữ lại những tài nguyên không biết.

Cảnh Ngôn cần tài nguyên đa số là linh thảo, giờ hắn có thể luyện chế đan dược, tuyệt đối không thể bán loại tài nguyên linh thảo nữa.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Những tài nguyên không cần này chắc bán được mười mấy vạn linh thạch.

Bên ngoài chợt vang lên thanh âm, tiếng bước chân dồn dập:

- Cảnh Ngôn thiếu gia!

Cảnh Ngôn chớp mắt, hắn cất hết tài nguyên, mở cửa phòng đi ra ngoài. Hắn thấy cận vệ tộc trưởng Cảnh Thành Dã đứng trong sân.

Cảnh Ngôn hỏi đối phương:

- Có chuyện gì sao?

Hộ vệ cung kính nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, tộc trưởng kêu đi qua.

Giờ Cảnh Ngôn có danh vọng rất cao trong gia tộc, không chỉ đa số tử đệ Cảnh gia kính trọng hắn, hộ vệ cũng vô cùng kính sợ.

Tim Cảnh Ngôn đập nhanh:

- Biết.

Cảnh Ngôn biết có lẽ liên quan đến chuyện hôm qua hắn giết Tác Văn.

Rất nhanh Cảnh Ngôn đi vào viện tộc trưởng.

Cảnh Ngôn nhìn thấy tộc trưởng, có cả đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã thấy Cảnh Ngôn đến, mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn, theo chúng ta đi phủ thành chủ.

Cảnh Thành Dã dứt lời Cảnh Thiên Anh nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đừng quá lo, miễn ta còn sống thì ngươi sẽ sống!

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừm!

Cảnh Ngôn không cần biểu hiện ra lòng cảm kích tứ trưởng lão.

Cảnh Ngôn đã dự đoán được điều này, đơn giản là sư phụ của Tác Văn, Thương Long không thể nào thờ ơ khi biết đệ tử

của mình bị giết, chắc chắn lão sẽ trả thù. Thân phận của Thương Long rất đặc biệt, cộng thêm đệ đệ của lão, e rằng phủ thành chủ cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Nên bây giờ đám người tộc trưởng muốn mang Cảnh Ngôn đi phủ thành chủ, hắn đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Cảnh Ngôn tưởng tượng nếu đến lúc không thể kiểm soát hắn sẽ cắt đứt quan hệ với Cảnh gia, sau đó chạy trốn khỏi Đông Lâm thành. Khi đã cắt đứt quan hệ với Cảnh gia thì chuyện hắn làm không liên quan Cảnh gia, Thương Long muốn trả thù Cảnh gia cũng khó, phủ thành chủ có lý do ngăn lại. Cảnh Ngôn cho rằng Cảnh gia dù gì là gia tộc của Đông Lâm thành, thành chủ đại nhân chắc sẽ không tùy tiện đại khai sát giới với Cảnh gia.

Chương 176 - Thẩm Phán

Bốn người Cảnh gia đi phủ thành chủ, gồm tộc trưởng Cảnh Thành Dã, đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh, Cảnh Ngôn.

Nếu có xung đột thì kéo nhiều người đến cũng vô dụng.

Một vị quản gia đã đứng chờ ngoài cửa chính phủ thành chủ:

- Cảnh tộc trưởng!

Cảnh Thành Dã hỏi nhỏ quản gia:

- Tình huống như thế nào?

Quản gia trả lời:

- Không được tốt lắm. Cảnh tộc trưởng hãy cẩn thận, đi theo ta.

Quản gia hơi thân với Cảnh gia nên mới nhắc nhở Cảnh Thành Dã, đương nhiên Cảnh gia vì lôi kéo quản gia đã hao phí nhiều tài nguyên.

Tiền viện phủ thành chủ, trên quảng trường.

Phó thành chủ Trần Binh, chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện Thương Long đang ngồi chờ. Một đám hộ vệ mặc giáp phủ thành chủ đứng sau lưng hai người, toát ra khí tiêu sát. Đám hộ vệ mặc giáp này là quân tinh nhuệ của phủ thành chủ Đông Lâm thành.

Trừ Trần Binh, Thương Long ra còn có khách của hai học viện lớn Hồng Liên học viện, Đạo Nhất học viện có mặt. Họ thấy chán nên ra xem kịch.

Khi Cảnh Thành Dã đến quảng trường, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng lúc này tim rớt cái bịch. Cảnh này rõ ràng không phải bàn bạc mà càng như thẩm phán Cảnh gia, xem ra phủ thành chủ định hy sinh Cảnh gia, ít nhất hy sinh Cảnh Ngôn để giữ quan hệ với Thương Long.

Cảnh Thành Dã dù gì là tộc trưởng Cảnh gia, trông thấy cảnh này liền đoán được thái độ của phủ thành chủ.

Cảnh Thành Dã chắp tay chào Trần Binh:

- Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã kính chào thành chủ Trần Binh!

Trần Binh tuy chỉ là phó thành chủ nhưng quyền lực rất lớn, địa vị chỉ dưới thành chủ Hoắc Xuân Dương. Gia tộc hoặc thế lực nào trong Đông Lâm thành đều không muốn đắc tội Trần Binh.

Trần Binh phất tay:

- Ừm, Cảnh tộc trưởng đã đến.

Trần Binh nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Cảnh gia cũng đưa Cảnh Ngôn đến, tốt lắm, Cảnh tộc trưởng rất sáng suốt.

Trần Binh nhìn sang Thương Long mặt đen như nhọ nồi:

- Thương Long tiên sinh cũng thấy Cảnh gia chủ động đưa Cảnh Ngôn gây chuyện đến, rất có thành ý đúng không?

Thương Long hừ lạnh, độc ác nói:

- Hừ! Dù bọn họ đưa tiểu tạp chủng này tới thì Cảnh gia vẫn có trách nhiệm trong chuyện này! Muốn hy sinh mạng sống một tiểu tạp chủng đổi mạng của Tác Văn đệ tử của ta? Trong thiên hạ không có chuyện tốt như vậy!

Ý Thương Long là dù Cảnh gia giao Cảnh Ngôn ra thì Cảnh gia vẫn không an toàn, phải trả giá lớn nữa. Thương Long cho rằng mạng của Cảnh Ngôn không đủ cân nặng với mạng Tác Văn đệ tử của lão.

Cảnh Ngôn đứng sau lưng đám người Cảnh Thành Dã bỗng khí thế trầm xuống, nhìn thẳng hướng Thương Long.

Thằng già khốn nạn này!

Cảnh Ngôn không quên khuôn mặt khiến người ghét đó, là lão ta ở trong Thần Phong học viện hết sức xúi giục đuổi hắn ra học viện. Thương Long không chỉ đuổi Cảnh Ngôn ra Thần Phong học viện, còn nhục nhã hắn, nói hắn là thất bại và sỉ nhục lớn nhất của Thần Phong học viện mấy trăm năm qua khi tuyển hắn vào.

Giờ thằng già này tiếp tục dùng ngôn ngữ vũ nhục Cảnh Ngôn, làm hắn tức điên, mắt lóe tia sáng lạnh. Nhưng Cảnh Ngôn cố kiềm lại, vì thực lực của đối phương là Tiên Thiên đỉnh, hắn không đánh lại.

Thương Long cảm ứng ánh mắt lạnh băng của Cảnh Ngôn, cười khẩy nhìn lại hắn, nói:

- Tiểu tạp chủng, xem ánh mắt của ngươi dường như muốn giết ta?

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Ngươi không đắc ý dược lâu. Hừ, ngươi nói Tác Văn đệ tử của ngươi mạnh hơn ta vậy tại sao người chết là đệ tử của ngươi?

Ánh mắt Thương Long âm trầm độc ác:

- Ha ha ha ha ha ha! Tiểu tạp chủng này dám uy hiếp ta? Lão phu không lột từng miếng da của ngươi xuống thì lão phu

không họ Thương! Ngươi có thể giết Tác Văn? Buồn cười, lão phu sẽ tin lời các ngươi nói sao?

Cảnh Thành Dã nhìn Trần Binh, hỏi:

- Không biết thành chủ đại nhân sai người thông báo Cảnh gia ta mang Cảnh Ngôn đến phủ thành chủ có chuyện gì?

Cảnh Thành Dã biết rõ Cảnh gia đắc tội Thương Long chắc rồi, nên gã lười giả lả, tóm lại Cảnh gia tuyệt đối phải bảo vệ Cảnh Ngôn.

Nghe Cảnh Thành Dã hỏi, Trần Binh sửng sốt:

- A?

Cảnh Thành Dã có ý gì? Gã mang Cảnh Ngôn đến chẳng lẽ không phải vì giao hắn ra? Còn hỏi ngược lại mình là muốn Cảnh Ngôn đến phủ thành chủ có chuyện gì? Cảnh Thành Dã là tộc trưởng chẳng lẽ không biết chuyện gì xảy ra?

Sắc mặt Trần Binh vốn khó chịu lúc này càng thêm khó coi, trong lòng thầm cười nhạt. Cảnh gia ngươi muốn chết sao? Cảnh gia biết điều chủ động giao ra Cảnh Ngôn, Trần Binh ta đây sẽ nói tốt vài câu trước mặt Thương Long, Cảnh gia bồi thường chút tài nguyên thì chuyện này cho qua. Giờ Cảnh Thành Dã nhà ngươi và cả Cảnh gia hình như không chịu hợp tác?

Trần Binh cười nhạt nhìn thẳng Cảnh Thành Dã:

- Cảnh tộc trưởng chắc không thể nào không biết Cảnh Ngôn giết Tác Văn đệ tử của Thương Long tiên sinh?

Cảnh Ngôn giết Tác Văn ngoài cửa cái trạch viện Cảnh gia, trong Cảnh gia không ai không biết. Nếu Cảnh Thành Dã nói mình không biết gì là mở to mắt nói dối.

Cảnh Thành Dã không trả lời Trần Binh, gã hỏi lại:

- Xin hỏi thành chủ đại nhân, Cảnh Ngôn ở chỗ nào, vì lý do gì giết Tác Văn?

Đúng vậy, Cảnh Thành Dã đang hỏi Trần Binh Tác Văn bị giết ở chỗ nào? Là trong phủ thành chủ sao? Là Cảnh Ngôn bỗng dưng giết Tác Văn sao? Nếu là trong phủ thành chủ thì tại sao thành chủ đại nhân không trực tiếp tập nã Cảnh Ngôn? Dù Cảnh Ngôn tạm thời chạy trốn thành chủ cũng nên phái một đống vệ đội truy kích mới đúng.

Trần Binh hơi tức giận, trầm giọng quát:

- Cảnh tộc trưởng rốt cuộc muốn nói cái gì? Chẳng lẽ Cảnh tộc trưởng không biết Cảnh Ngôn giết Tác Văn ngay ngoài trạch viện Cảnh gia? Cảnh tộc trưởng đang thử thách sự kiên nhẫn của ta?

Cảnh Thành Dã gật đầu nói:

- Đúng, ta có nghe nói. Tác Văn dựng một lôi đài khiêu chiến bên ngoài trạch viện Cảnh gia ta, khiêu khích toàn Cảnh gia, muốn Cảnh gia mất hết mặt mũi trong Đông Lâm thành. Đây là sự vũ nhục, Cảnh Ngôn tử đệ Cảnh gia vì vinh dự của gia tộc mạo hiểm ra mặt đối chiến với Tác Văn, trong đánh nhau cuối cùng giết Tác Văn. Ta muốn hỏi thành chủ đại nhân chuyện này có vấn đề gì không? Nếu Tác Văn không dựng lôi đài khiêu chiến ngoài trạch viện Cảnh gia thì Cảnh Ngôn sẽ xung đột với Tác Văn sao? Tác Văn dựng lôi đài khiêu chiến muốn khi nhục Cảnh gia thì nên chuẩn bị tâm lý bị khiêu chiến đúng không?

Cảnh Thành Dã nhanh chóng nói một tràng.

Trần Binh nghẹn lời.

Theo lệ thường hành vi của Tác Văn dù có bị giết cũng không cãi lại được. Ngươi đi dựng lôi đài trước cửa nhà người ta, bắt người ta ra mặt đối chiến với ngươi, trong lúc đánh

nhau ngươi bị giết là bình thường, chỉ trách ngươi không giỏi còn muốn đạp lên đầu người ta, tự tìm chết.

Nhưng thân phận của Tác Văn là đệ tử Thương Long!

Cảnh Thành Dã nhìn Trần Binh, hỏi tiếp:

- Bởi vậy ta mới tò mò tại sao thành chủ Trần Binh kêu Cảnh Ngôn đến phủ thành chủ. Ta đoán có lẽ liên quan việc Cảnh Ngôn giết Tác Văn, nhưng ta cảm thấy thành chủ đại nhân nên biết trong chuyện này Cảnh Ngôn Cảnh gia ta hoàn toàn không có sai lầm!

Chương 177 - Ăn Cây Táo, Rào Cây Sung

Ánh mắt Trần Binh tàn nhẫn trừng Cảnh Thành Dã.

Trần Binh biết Cảnh Thành Dã không chịu dễ dàng giao Cảnh Ngôn cho Thương Long xử lý. Trần Binh thầm cười lạnh, gã cho rằng quyết định của Cảnh Thành Dã, Cảnh gia là rất ngu. Cảnh Ngôn thật là kỳ tài ngút trời, Cảnh gia ra một Cảnh Ngôn sẽ là trợ lực to lớn cho gia tộc, Cảnh gia không nỡ để hắn chết cũng bình thường. Nhưng Cảnh gia nên hiểu rõ tình thế hiện tại.

Không được Thương Long tha thứ, lão sẽ xuống tay với Cảnh gia, thế thì không đơn giản là chết một Cảnh Ngôn, nguyên Cảnh gia sẽ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục. Bản thân Thương Long có lẽ không uy hiếp đến Cảnh gia được, nhưng đệ đệ của lão, Thương Ngọc là đan sư, đệ tử của Tiểu Đan Vương Cao Triệu Hải.

Trần Binh cảm thấy quyết định của Cảnh Thành Dã và Cảnh gia ngu không chịu nổi.

Trần Binh nhìn Cảnh Thành Dã, nhếch mép trầm giọng nói:

- Cảnh tộc trưởng hãy suy nghĩ cho kỹ, Cảnh tộc trưởng có nghĩ cho tương lai của Cảnh gia?

Cảnh Thành Dã tức giận đáp trả:

- Ý của thành chủ Trần Binh là vì để Thương Long tiên sinh vui mà Cảnh gia ta khi không hy sinh một võ giả thiên tài?

Ngay từ đầu Trần Binh đã muốn hy sinh Cảnh Ngôn.

Đúng, Cảnh Ngôn có chết hay không chẳng liên quan gì đến Trần Binh nhà ngươi. Nhưng Cảnh Ngôn là người Cảnh gia, sao Cảnh gia có thể đẩy hắn ra? Trần Binh nhà ngươi làm phó thành chủ Đông Lâm thành nhưng bây giờ một lòng nịnh nọt người ngoài, hy sinh võ giả trong thành phố của mình. Ngươi có chút đảm đương được không?

Cảnh Thành Dã và Trần Binh ánh mắt giao nhau.

Trần Binh lạnh lùng quát:

- Càn rỡ! Cảnh Thành Dã, ngươi quá cuồng vọng, dám nói lời như thế trước mặt ta? Hừ, nếu không nghĩ cho Cảnh gia ngươi thì ta sẽ nói nhiều lời tốt với Thương Long tiên sinh sao? Kêu Cảnh gia hy sinh một thành viên mà ngươi cũng không làm được? Ngươi có biết nếu Thương Long tức giận thì Cảnh gia ngươi sẽ biến mất khỏi Đông Lâm thành!?

Trần Binh rất giận, vì Cảnh Thành Dã cãi lại làm gã thấy mất mặt.

Trên quảng trường có chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện Thương Long, chấp sự ngoại viện Hồng Liên học viện Lãnh Trúc, chấp sự ngoại viện Đạo Nhất học viện Khánh Mặc.

Nhiều đại nhân vật đang nhìn.

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã dám chống đối phó thành chủ Trần Binh, dùng giọng điệu chất vấn, làm gã tức điên. Nếu không phải vì Trần Binh không có quyền lực điều động nhiều vệ đội giáp trụ phủ thành chủ thì gã rất muốn trực tiếp điều vệ đội xử lý Cảnh gia.

Diệt Cảnh gia tuy sẽ gây ảnh hưởng xấu nhưng có thể làm thân với Thương Long thì hoàn toàn không cần lo ảnh hưởng xấu đó.

Cảnh Ngôn đứng sau lưng Cảnh Thành Dã, lúc này hắn nghiêng người tiến lên một bước nhìn thẳng Trần Binh, hỏi:

- Thành chủ Trần Binh, ta muốn hỏi ngươi có phải là phó thành chủ Đông Lâm thành không?

- A?

Trần Binh vốn không chú ý nhiều đến Cảnh Ngôn, gã cho rằng trong Cảnh gia có tư cách đối thoại với gã chỉ có tộc trưởng Cảnh Thành Dã. Cảnh Ngôn là tiểu bối Cảnh gia, tuy thiên phú rất giỏi nhưng hắn chưa lớn lên, hắn không đủ tư cách nói chuyện với gã. Bởi vậy Cảnh Ngôn lên tiếng làm Trần Binh hơi bất ngờ.

Trần Binh kiêu ngạo nói:

- Ta đương nhiên là phó thành chủ Đông Lâm thành.

Trần Binh cho rằng Cảnh Ngôn không có tư cách nói chuyện với mình nhưng gã vẫn trả lời câu hỏi.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Vậy thì ta không hiểu.

Nếu không phải vì quá tức giận Cảnh Ngôn sẽ không chủ động lên tiếng, hắn nói tiếp:

- Trần Binh đại nhân làm phó thành chủ Đông Lâm thành nhưng chuyện đại nhân đang làm không phù hợp thân phận của mình.

Cảnh Ngôn lớn tiếng nói:

- Phó thành chủ Trần Binh, chuyện giữa ta và Tác Văn đúng hay sai ta tin người có mắt, có đầu óc đều phân biệt được. Ta không sai chút nào. Thành chủ ngài đây chỉ vì Thương Long là sư phụ Tác Văn có bối cảnh to lớn liền e sợ, hết sức ton hót Thương Long. Không thèm quan tâm mạng

sống tử đệ Cảnh gia nằm trong Đông Lâm thành mà ngài quản lý, phó thành chủ đại nhân không cảm thấy mình rất quá đáng sao?

Cảnh Ngôn nói câu này là hoàn toàn trở mặt với Trần Binh, hắn nhìn thấu dù có van xin cầu tình gã cũng không thể nào bênh vực Cảnh gia. Nếu làm thế nào Trần Binh cũng đứng chung chiến tuyến với Thương Long, vậy cần gì ngọt nhạt với gã?

Cảnh Ngôn dứt lời, Trần Binh không nhịn được đứng bật dậy, nguyên khí dâng lên, quát to:

- To gan! Nhãi ranh, ngươi quá to gan! Tộc trưởng Cảnh gia ngươi có mặt ở đây còn không dám nói chuyện như thế với ta, thằng nhãi ranh khốn kiếp này dám chất vấn ta!?

Mặt Trần Binh đỏ rần trông dữ tợn đáng sợ.

Cảnh Ngôn nói khó nghe nhưng hắn nắm đằng cán công lý, Trần Binh không cách nào phản bác.

Cảnh Ngôn giết Tác Văn, nếu là lỗi của hắn thì Trần Binh có thể bắt buộc Cảnh gia giao hắn ra. Nhưng Cảnh Ngôn không làm sai, Trần Binh bắt Cảnh gia giao hắn ra, vậy thì phó thành chủ làm sai trái, còn có hiềm nghi là ăn cây táo, rào cây sung.

Thương Long châm biếm:

- Ha ha ha! Tiểu tạp chủng, ngươi to gan lắm. Thành chủ Trần Binh, xem ra tiểu tạp chủng này không thèm để thành chủ trong mắt, Cảnh gia không có chút ánh mắt. Giờ thành chủ Trần Binh nói sao đây? Hôm qua thành chủ đã nói với ta sẽ cho ta một lẽ công bằng.

Trần Binh thở hắt ra, cắn răng nói:

- Thương Long tiên sinh, ta nhất định sẽ cho tiên sinh một lẽ công bằng!

Trần Binh nhìn Cảnh Thành Dã:

- Cảnh Thành Dã, bây giờ ta nói thẳng yêu cầu ngươi giao Cảnh Ngôn cho Thương Long tiên sinh xử trí. Cảnh gia ngươi phải lấy ra ba mươi vạn linh thạch an ủi Thương Long tiên sinh không vui.

Trần Binh thấy Cảnh Thành Dã mở miệng thì bá đạo vung tay lên ngắt lời:

- Ngươi khoan nói chuyện, chờ ta nói hết!

Ánh mắt Trần Binh hung tợn lườm Cảnh Ngôn, đe dọa:

- Nếu Cảnh gia không làm được thì đừng trách ta vô tình. Ta có thể bảo đảm trong Đông Lâm thành sẽ không còn Cảnh gia tồn tại. Cảnh Thành Dã đừng nghi ngờ lời ta nói, ta nói được thì làm được. Tiểu súc sinh Cảnh Ngôn phải chết, hôm nay hắn phải chết!

Một nhãi ranh mười mấy tuổi mà dám dùng thái độ chất vấn gã, hại gã mất mặt trước các chấp sự ba học viện lớn. Bây giờ dù Thương Long đồng ý tha cho Cảnh Ngôn thì Trần Binh tuyệt đối không đồng ý.

Thương Long tỏ vẻ vừa lòng thái độ của Trần Binh:

- Thành chủ Trần Binh, đây mới là quyết đoán mà thành chủ nên có.

Chương 178 - Sự Sống Còn Của Cảnh Gia Chỉ Trong Một Ý Niệm

Chợt hai thanh âm khác nhau vang lên từ bên cạnh quảng trường:

- Thành chủ Trần Binh, Triệu gia ta nguyện góp một phần sức!

- Thành chủ Trần Binh, Thái gia ta nguyện góp một phần sức!

Đoàn người bước nhanh tới gần.

Cảnh Ngôn nhìn sang, con ngươi co rút nhìn đoàn người này.

Triệu Đương Nguyên, tộc trưởng Triệu gia. Thái Vân Kiến, tộc trưởng Thái gia.

Đằng sau hai tộc trưởng đi theo nhiều cường giả của hai gia tộc. Những người này hùng hổ đến, rõ ràng đứng ở mặt đối lập Cảnh gia.

Trần Binh cười chắp tay chào hai người:

- Triệu tộc trưởng, Thái tộc trưởng!

Tộc trưởng Thái gia Thái Vân Kiến đến không có gì, nhưng với Triệu Đương Nguyên, dù là Trần Binh cũng phải nể mặt. Triệu Đương Nguyên là cường giả Đạo Linh cảnh, Triệu gia có quan hệ sâu trong Lam Khúc quận thành. Bình thường thành chủ Hoắc Xuân Dương trông thấy Triệu Đương Nguyên

còn phải khách sáo, càng không nói đến phó thành chủ cảnh giới Tiên Thiên đỉnh như Trần Binh.

Triệu Đương Nguyên chắp tay chào lại:

- Thành chủ Trần Binh khách sáo.

Triệu Đương Nguyên nhìn Thương Long đứng bên cạnh.

Triệu Đương Nguyên cười nói:

- Thương Long tiên sinh, ta đã nghe nói chuyện xảy ra ngày hôm qua, Triệu gia ta cũng có trách nhiệm trong chuyện này. Ta mang Triệu Nhất Phong đến đây, tiên sinh muốn xử lý thế nào tùy ý.

Thương Long khẽ hừ một tiếng:

- Hừ!

Thương Long chảnh nhưng Triệu Đương Nguyên không phật lòng. Thương Long là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, có đệ đệ đan sư, người ta có tư cách hống hách.

Triệu Đương Nguyên cười cười, kêu Triệu Nhất Phong đứng phía sau:

- Triệu Nhất Phong!

Triệu Nhất Phong đứng ra khom người nói với Thương Long:

- Thương Long tiên sinh, Tác Văn huynh bị Cảnh Ngôn giết, ta có trách nhiệm trong chuyện này. Thương Long tiên sinh muốn giết muốn chém gì Triệu Nhất Phong ta tuyệt đối không nói tiếng nào.

Thái Quang Lâm Thái gia nương cơ hội đứng sau lưng Triệu Nhất Phong nói:

- Thương Long tiên sinh, Thái Quang Lâm ta cũng có trách nhiệm khó tránh khỏi đối với cái chết của Tác Văn huynh, xin

hãy trách phạt.

Thương Long nhướng chân mày hờ hững quét mắt qua hai người, lão cũng giận hai người này, đặc biệt là Triệu Nhất Phong, tại gã xúi Tác Văn đi dựng võ đài trước Cảnh gia mới dẫn đến cái chết của Tác Văn.

Hơn nữa tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên nói bùi tai, gã mang người đến, muốn xử trí thế nào tùy ý Thương Long. Nhưng Thương Long biết rõ Triệu Đương Nguyên nói miệng vậy thôi, đừng tin thật. Thương Long dám giết Triệu Nhất Phong thì Triệu Đương Nguyên tuyệt đối có ý kiến.

Thương Long phất tay với hai người:

- Thôi bỏ đi, oan có đầu nợ có chủ, không phải hai ngươi giết Tác Văn đệ tử của ta.

Triệu Đương Nguyên, Thái Vân Kiến, hai vị tộc trưởng đã cho Thương Long mặt mũi thì lão không cần đắc tội hết mấy gia tộc. Đặc biệt là Triệu gia, Thương Long không mong dễ dàng đắc tội.

Nghe Thương Long nói vậy quả nhiên Triệu Đương Nguyên nở nụ cười vừa lòng.

Triệu Đương Nguyên cười nói:

- Thương Long tiên sinh đúng là rộng lượng, Triệu Đương Nguyên xin ghi nhớ tình này.

Triệu Nhất Phong, Thái Quang Lâm rối rít cảm ơn, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Xoẹt!

Triệu Đương Nguyên nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, khóe môi cong lên tàn nhẫn. Triệu Đương Nguyên muốn giết Cảnh Ngôn lâu rồi, còn đặc biệt tìm sát thủ của Ám Dạ, nhưng không ngờ ám sát thất bại. Triệu Đương Nguyên nhớ lúc đó

Cảnh Ngôn chỉ có tu vi hậu thiên, giờ hắn trưởng thành đến trình độ có thể giết Tác Văn. Mới qua bao lâu? Để tiểu tử này sống còn ghê gớm cỡ nào nữa?

Triệu Đương Nguyên cười khẩy nói:

- Tiểu tử Cảnh gia này thật biết gây sự, to gan khiến người lo. Dám giết cả đệ tử của Thương Long tiên sinh thì còn chuyện gì hắn không thể làm? Cảnh Thành Dã, không phải ta muốn xẹn vào chuyện nhà Cảnh gia, nhưng ta khuyên ngươi một câu, Cảnh Ngôn sống có hại nhiều hơn lợi cho Cảnh gia. Ngươi nhìn đi, giờ hắn đã gây ra chuyện như vậy, về sau ai bảo đảm hắn không gây chuyện lớn hơn nữa? Khi đó Cảnh gia có hối hận cũng muộn.

Triệu Đương Nguyên nói với Trần Binh:

- Thành chủ Trần Binh, mới rồi ta nghe thành chủ nói muốn xóa sổ Cảnh gia? Ha ha, Triệu Đương Nguyên ta tỏ thái độ tại đây, nếu thành chủ Trần Binh cần thì Triệu gia sẵn lòng hết sức giúp đỡ. Nhiều thì không dám nói nhưng có thể cung cấp mười võ giả Tiên Thiên.

Thái Vân Kiến nói tiếp:

- Thành chủ Trần Binh, Thái gia ta tuy thực lực yếu kém nhưng ta cũng tỏ thái độ. Nếu cần thì Thái gia sẽ dốc hết sức đưa ra mười võ giả cảnh giới Tiên Thiên tùy thành chủ Trần Binh sai khiến!

Trần Binh cười hớn rất là vui vẻ:

- Ha ha ha! Hai vị tộc trưởng quá khách sáo.

Mặt Trần Binh dữ tợn nhìn Cảnh Thành Dã:

- Cảnh Thành Dã, rốt cuộc ngươi muốn sao? Mau quyết định đi. Sống còn của Cảnh gia tùy vào một ý nghĩ của ngươi. Vì tiểu súc sinh này hy sinh nguyên Cảnh gia có đáng không?

Người Cảnh Thành Dã khẽ run, chỉ có gã biết đang phải gánh chịu áp lực lớn thế nào, sự sống còn của Cảnh gia nằm trong một ý nghĩ của gã. Cảnh Thành Dã biết nếu kiên quyết không giao Cảnh Ngôn ra thì Cảnh gia chắc chắn sẽ đối mặt liên quân phủ thành chủ, Triệu gia, Thái gia.

Lâm gia minh hữu của Cảnh gia gặp tình huống này thì không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn họ khoanh tay đứng nhìn, tuyệt đối không sống còn với Cảnh gia. Về chuyện nhỏ Lâm gia còn bênh vực Cảnh gia, gặp chuyện thế này, phủ thành chủ muốn diệt Cảnh gia thì làm sao Lâm gia bênh Cảnh gia được?

Đại trưởng lão Cảnh gia Cảnh Xuân Vũ lên tiếng trước, hơi hoảng loạn nói:

- Thành chủ đại nhân, Triệu tộc trưởng, Thái tộc trưởng! Các người xin đừng hiểu lầm, Cảnh Ngôn tuy là tôn tử của lão tộc trưởng Cảnh gia, nhưng ta nghĩ dù lão tộc trưởng còn sống cũng sẽ không nhân nhượng hắn! Cảnh Ngôn phạm vào họa lớn bằng trời, nếu lão tộc trưởng còn sống chắc chắn cũng sẽ kêu hắn đi ra mặc cho Thương Long tiên sinh xử trí!

Cảnh Xuân Vũ không chút áp lực khi đẩy Cảnh Ngôn ra, nếu do lão quyết định thì lão đã chẳng chờ đến hôm nay, ngay đêm qua liền tự mình áp giải hắn đến phủ thành chủ.

Cảnh Thành Dã gầm lên:

- Cảnh Xuân Vũ!

Cảnh Xuân Vũ không chút nhường nhịn cãi lại:

- Tộc trưởng! Không lẽ tộc trưởng muốn nhìn Cảnh gia bị diệt vong mới cam lòng?

Cảnh Xuân Vũ nghĩ kỹ rồi, nếu Cảnh Thành Dã cứ cố chấp lão sẽ thoát ra Cảnh gia, ít nhất lão không bị liên lụy, giữ được mạng sống. Cảnh Xuân Vũ định bụng sẽ rời khỏi gia tộc nên không cung kính với tộc trưởng Cảnh Thành Dã nữa.

Cảnh Thiên Anh xanh mặt quát mắng:

- Bại hoại!

Chương 179 - Hận

Cảnh Xuân Vũ nheo mắt liếc Cảnh Thiên Anh:

- Tứ trưởng lão, chú ý thân phận của mình đi.

Trong Cảnh gia, Cảnh Xuân Vũ là đại trưởng lão, địa vị hầu như chỉ đứng sau tộc trưởng. Cảnh Thiên Anh mắng lão hoại thì Cảnh Xuân Vũ không để yên, dù Cảnh Thiên Anh mạnh hơn lão cũng không được!

Cảnh Thiên Anh chỉ vào mình, giận run người:

- Ta chú ý thân phận? Cảnh Xuân Vũ, vậy ngươi nói chuyện thế nào với tộc trưởng? Cảnh gia đã khi nào đến lượt ngươi làm chủ tự quyết định?

Đúng là tình cảnh của Cảnh gia bây giờ rất hung hiểm, nhưng làm người Cảnh gia vào lúc này lẽ ra nên đoàn kết đối ngoại. Cảnh Xuân Vũ phản chiến quay giáo ngược ngay trước mặt tộc trưởng, phẩm tính quá xấu xa. Cảnh Thiên Anh rất muốn đánh Cảnh Xuân Vũ rồi tính tiếp.

Nếu đánh nhau Cảnh Xuân Vũ tuyệt đối không đánh lại Cảnh Thiên Anh, hai người thực lực mạnh nhất Cảnh gia hiện nay là tộc trưởng Cảnh Thành Dã, tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Thấy Cảnh gia mâu thuẫn nội bộ, đám người Trần Binh hào hứng nhìn.

Cảnh Ngôn siết chặt nắm tay:

- Tứ trưởng lão, đừng nói nữa!

Trong lòng Cảnh Ngôn dâng lên một suy nghĩ, có phải ngày hôm qua hắn nên rời khỏi Đông Lâm thành đi xa không? Giờ Cảnh Ngôn muốn đi cũng không có cơ hội. Nếu Triệu Đương Nguyên cường giả Đạo Linh cảnh không xuất hiện Cảnh Ngôn còn nắm chắc. Trừ Triệu Đương Nguyên ra, Cảnh Ngôn cảm thấy chỗ này không có người thứ hai đuổi kịp hắn khi thi triển Thiên Không Chi Dực. Bây giờ Triệu Đương Nguyên có mặt, cường giả Đạo Linh cảnh có thể bay trên cao trong thời gian ngắn, tốc độ hơn xa hắn.

Giờ suy nghĩ những điều này đã muộn, Cảnh Ngôn không ngờ Triệu Đương Nguyên đột nhiên xuất hiện.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Là ta giết Tác Văn, không liên quan Cảnh gia, đây là hành vi cá nhân của ta.

Cảnh Ngôn biết dù kéo nguyên Cảnh gia vào thì kết quả cuối cùng không thay đổi được gì. Tuy Cảnh gia có kẻ xấu xa như Cảnh Xuân Vũ nhưng cũng có người ơn nặng như núi với hắn, ví dụ như tứ trưởng lão. Cảnh Ngôn không muốn thấy Cảnh gia đầy tiếng oán than, nên hắn chủ động đứng ra.

Cảnh Xuân Vũ nghe Cảnh Ngôn nói câu đó thì khoái chí cười:

- Coi như tiểu tử nhà ngươi có chút đảm đương.

Cảnh Ngôn nhìn thẳng Cảnh Xuân Vũ:

- Ngươi xéo qua một bên cho ta!

Lúc này rồi bảo Cảnh Ngôn băn khoăn cảm nhận của Cảnh Xuân Vũ? Không thể nào. Hơn nữa Cảnh Ngôn không e ngại thực lực Cảnh Xuân Vũ, lão chỉ có cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ. Cảnh Ngôn không phải chưa từng giết võ giả Tiên Thiên hậu kỳ, lúc trong Đoan Dương thành, Ngụy Chấn Chí Ngụy gia võ giả Tiên Thiên hậu kỳ chết vào tay hắn.

Thực lực của Cảnh Xuân Vũ chỉ mạnh hơn Ngụy Chấn Chí một chút nhưng sẽ không quá nhiều, khi Cảnh Ngôn giết Ngụy Chấn Chí hắn mới thăng cấp Tiên Thiên sơ kỳ. Nay Cảnh Ngôn gần cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, hắn sợ gì Cảnh Xuân Vũ? Huống chi Cảnh Ngôn có pháp khí Thiên Hỏa kiếm, sức chiến đấu tăng cao hơn trước kia nhiều.

Cảnh Xuân Vũ rống to:

- Tiểu súc sinh, ngươi tìm cái chết!

Bị Cảnh Thiên Anh nhục mạ Cảnh Xuân Vũ còn miễn cưỡng chấp nhận được, giờ bị tử đệ hậu bối mắng biến sang một bên, lão nhịn được sao?

Nguyên khí mênh mông tuôn ra từ người Cảnh Xuân Vũ.

Bùm!

Cảnh Thiên Anh thúc đẩy nguyên khí triệt tiêu nguyên khí của Cảnh Xuân Vũ.

Khí thế Triệu Đương Nguyên trầm xuống, tia điện lấp lóe quanh người:

- Càn rỡ! Dám đánh nhau trước mặt ta?

Triệu Đương Nguyên thoáng chốc đến gần Cảnh Thiên Anh, chưởng ấn đen đáng sợ ngưng tụ, dao động năng lượng kinh người đè ép không gian ấn vào Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thiên Anh vội thúc giục nguyên khí, nhưng lão tuy mạnh vẫn kém xa Triệu Đương Nguyên.

- Phụt!

Một tiếng vang khẽ, Cảnh Thiên Anh bay ra ngoài, há mồm hộc máu. Hứng một chưởng của Triệu Đương Nguyên làm Cảnh Thiên Anh bị thương nặng.

Tiên Thiên không thể lay động cường giả Đạo Linh cảnh, dù là Tiên Thiên đỉnh cũng không ngăn được.

Triệu Đương Nguyên một chưởng đánh bay Cảnh Thiên Anh rồi cười khẽ nhìn Trần Binh chằm chằm, hỏi:

- Chắc thành chủ Trần Binh không trách ta khách át giọng chủ đi? Ta chỉ không kiềm được Cảnh Thiên Anh dám càn rỡ trước mặt chúng ta.

Trần Binh ngây người qua đi vội nói:

- Triệu tộc trưởng nghĩ nhiều, Triệu tộc trưởng làm rất đúng. Cảnh Thiên Anh dám ra tay trong phủ thành chủ, không thể tha thứ.

Trần Binh biết cường giả Đạo Linh cảnh đáng sợ, nhưng mỗi lần nhìn cường giả Đạo Linh cảnh ra tay vẫn bị rung động tinh thần. Trần Binh thầm nghĩ khi nào mình sẽ bước vào Đạo Linh cảnh được?

Từ cảnh giới Tiên Thiên đến Đạo Linh cảnh là biến đổi về chất, một khi bước vào Đạo Linh cảnh, nhìn khắp Lam Khúc quận cũng xứng là cường giả. Ở thành phố như Đông Lâm thành Đạo Linh cảnh hoàn toàn có thể đi ngang, cơ hồ không người nào dám chọc vào.

Cảnh Ngôn nhìn tứ trưởng lão bị đánh thương, khóe mắt muốn nứt ra. Cảnh Ngôn hận mình không có thực lực giết Triệu Đương Nguyên, trơ mắt nhìn tứ trưởng lão bị súc sinh này đánh thương. Lửa giận đốt cháy trong lồng ngực nhưng Cảnh Ngôn không có cách nào.

Triệu Đương Nguyên hỏi ý Thương Long:

- Thương Long tiên sinh, ta phế bỏ tiểu tử Cảnh Ngôn thay tiên sinh được không? Ta không giết hắn, mạng của hắn thuộc về tiên sinh, ta phế tu vi của hắn trước vậy thì hắn chắp cánh khó thoát.

Triệu Đương Nguyên có sát tâm với Cảnh Ngôn nhiều còn hơn Thương Long, nhưng bắt nguồn từ tốc độ tiến bộ của hắn, việc nhi tử Triệu Đăng Thiên bị phế chỉ là nguyên nhân phụ. Phế bỏ tu vi của Cảnh Ngôn là gã có thể kê cao gối ngủ, Triệu Đương Nguyên không quan tâm khi nào hắn chết.

Thương Long chưa nói gì đã có giọng nói vang lên:

- Tộc trưởng, phế Cảnh Ngôn cần gì tộc trưởng tự mình ra tay? Để ta làm đi.

Võ giả mặc trường bào màu vàng tiến lên.

Triệu Chân Nghiêm!

Đại nhi tử của tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên, Triệu Chân Nghiêm.

Thiên tài số một Triệu gia trong ba mươi năm nay, Triệu Nhất Phong thua xa Triệu Chân Nghiêm.

Năm nay Triệu Chân Nghiêm gần bốn mươi tuổi, là ứng cử viên được định sẵn cho tộc trưởng Triệu gia đời tiếp theo.

Nhiều người trong Đông Lâm thành cho rằng tương lai Triệu Chân Nghiêm sẽ là cường giả Đạo Linh cảnh của Triệu gia.

Nhìn đại nhi tử Triệu Chân Nghiêm đi ra, khóe môi Triệu Đương Nguyên cong lên. Triệu Đương Nguyên rất tin tưởng thực lực của Triệu Chân Nghiêm, vì không lâu trước đã thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, mạnh hơn đa số trưởng lão Triệu gia.

Triệu Đương Nguyên cười nói:

- Chân Nghiêm đừng gấp, không biết Thương Long tiên sinh có đồng ý phế bỏ Cảnh Ngôn trước không?

Thương Long độc ác chậm rãi nói:

- Triệu tộc trưởng ta không có ý kiến, có thể phế bỏ Cảnh Ngôn trước. Ta chỉ cần Cảnh Ngôn sống, ta muốn cho hắn từ từ nếm cảm giác bị lột da.

Chương 180 - Hoắc Xuân Dương Trở Về

Triệu Đương Nguyên mỉm cười nói:

- Nếu Thương Long tiên sinh đã đồng ý thì Chân Nghiêm ra tay đi. Nhớ kỹ, không thể làm tiểu tử đó chết, Thương Long tiên sinh muốn hắn sống.

Triệu Chân Nghiêm cười âm hiểm:

- Tộc trưởng yên tâm, ta sẽ cẩn thận.

Triệu Đương Nguyên là phụ thân của Triệu Chân Nghiêm, nhưng trước mặt người ngoài gã sẽ kêu là tộc trưởng, riêng tư mới gọi phụ thân.

Triệu Chân Nghiêm nhìn hướng Cảnh Ngôn, khóe môi cong lên chậm rãi đến gần, mở miệng nói:

- Ha ha ha! Gần đây Cảnh Ngôn nhà ngươi rất nổi tiếng trong Đông Lâm thành. Nhiều người nói ngươi là thiên tài mạnh nhất Đông Lâm thành gần trăm năm qua, bọn họ đã sai, sai mười mươi. Ngươi chỉ là phế vật trước mặt ta, vốn ta lười quan tâm tên hề thích gây chú ý như ngươi, nhưng ngươi dám bị thương Triệu Đăng Thiên đệ đệ của ta, ta không thể tha cho ngươi!

Thật ra báo thù cho đệ đệ chỉ là cái cớ, Triệu Chân Nghiêm không ngốc, ngoài miệng gã làm bộ không thèm chấp Cảnh Ngôn, trong lòng thì biết để mặc hắn trưởng thành sẽ rất khủng bố. Triệu Chân Nghiêm tự tin nhưng không mù quáng đến mức trong mắt không người. Triệu Chân Nghiêm nghe Triệu Nhất Phong nói Cảnh Ngôn đã quay về cảnh giới Tiên

Thiên, tuy chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ nhưng có thể giết Tác Văn cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Quái vật như vậy nếu để hắn sống thì sau này làm sao được?

Cảnh Ngôn chưa đầy hai mươi tuổi, Triệu Chân Nghiêm thì đã gần bốn mươi. Tuy Triệu Chân Nghiêm mới vào cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, nhưng theo tốc độ tu luyện của Cảnh Ngôn chờ hắn bốn mươi tuổi sẽ là tu vi thế nào?

Có thể nói Cảnh Ngôn sống thì bên ngoài đồn Cảnh Ngôn là thiên tài mạnh nhất Đông Lâm thành trăm năm qua sẽ dần trở thành sự thật. Triệu Chân Nghiêm không thể trơ mắt nhìn Cảnh Ngôn vượt qua chính mình.

Danh hiệu thiên tài mạnh nhất Đông Lâm thành phải là của gã, Triệu Chân Nghiêm!

Tự tay bóp chết thiên tài trăm năm mới gặp một lần của Đông Lâm thành là chuyện khiến người sung sướng.

Cảnh Ngôn nhìn Triệu Chân Nghiêm chằm chằm:

- Triệu Chân Nghiêm, ngươi nói nhảm hơi nhiều, muốn đánh cứ đánh, gà mẹ quang quác như đàn bà!

Khí thế Triệu Chân Nghiêm trầm xuống, nguyên khí dâng trào tuôn ra:

- A? Đang xin chết? Tốt, ta chiều ý phế vật nhà ngươi!

Bỗng một thanh âm vang lên:

- Thành chủ Trần Binh.

Mọi người nhìn hướng người nói chuyện.

Đám người đang chờ xem Triệu Chân Nghiêm phế bỏ tu vi của Cảnh Ngôn, người này lên tiếng tức là đánh gãy việc Triệu Chân Nghiêm xuống tay.

Trần Binh nhìn người nói chuyện, Khánh Mặc chấp sự của Đạo Nhất học viện:

- Khánh Mặc tiên sinh?

Khánh Mặc nhíu mày nói:

- Thành chủ Trần Binh, việc của Đông Lâm thành lẽ ra ta không nên lắm miệng. Nhưng ta không nhịn được muốn nói nhiều một câu. Ta không thấy tận mắt Cảnh Ngôn giết Tác Văn, nhưng nghe các vị nói chuyện ta hiểu sơ sơ. Ta nghĩ Cảnh Ngôn không có sai lầm, nhiều người ở đây hình như muốn lấy thế đè người, có phải là hơi quá đáng?

Khánh Mặc là người có cảm giác chính nghĩa khá mạnh.

Nếu là người bình thường tuyệt đối sẽ không lắm chuyện, tính tình Khánh Mặc khá ngay thẳng. Nếu Cảnh Ngôn sai, Khánh Mặc sẽ không xen vào, nhưng hắn không sai, vì vậy y không nhịn được nói thay. Hơn nữa Cảnh Ngôn là võ giả thiên tài hiếm gặp, cứ bị bóp chết từ trong nôi thật đáng tiếc.

Nghe Khánh Mặc nói, nhiều người mặt đen thui, bao gồm thành chủ Trần Binh.

Cảnh Ngôn cảm kích nhìn Khánh Mặc.

Trước đó Cảnh Ngôn chưa từng gặp Khánh Mặc, giờ y nói giúp hắn một câu, không cần biết mấy lời này có hiệu quả hay không, có thể thay đổi kết quả cuối cùng không, nhưng Cảnh Ngôn thật lòng cảm kích.

Trong tình huống này Khánh Mặc nói đỡ cho Cảnh Ngôn thì phải chịu áp lực lớn, y là chấp sự ngoại viện Đạo Nhất học viện, không phải người Đông Lâm thành. Nhiều lực lượng Đông Lâm thành đều muốn Cảnh Ngôn chết, Khánh Mặc nói thay cho Cảnh Ngôn vô tình đắc tội các phương thế lực Đông Lâm thành.

Chấp sự Lãnh Trúc Hồng Liên học viện ở gần Khánh Mặc cười nhạo:

- Ha ha ha! Khánh Mặc chấp sự đứng xem là được rồi, nhiều chuyện không tốt.

Lãnh Trúc không có xung đột ích lợi gì với Cảnh Ngôn, nhưng không có ấn tượng tốt về hắn.

Từ khi Lãnh Trúc đến Đông Lâm thành nhiều lần nghe tin tức liên quan Cảnh Ngôn, biết hắn đánh bại Cảnh Thiên Long. Cảnh Thiên Long tuy là tử đệ Cảnh gia nhưng cũng là đệ tử của Hồng Liên học viện, Cảnh Ngôn thì không phải. Cảnh Ngôn đánh bại Cảnh Thiên Long chẳng phải là gián tiếp nói lên đệ tử Hồng Liên học viện không giỏi? Nên Lãnh Trúc không có ấn tượng tốt với Cảnh Ngôn, đương nhiên gã sẽ không vì chút chuyện nhỏ này trả thù hắn, nhưng tuyệt đối không bênh vực hắn.

Khánh Mặc cau mày liếc Lãnh Trúc:

- Ta chỉ nói điều ta nên nói.

Thương Long Thần Phong học viện cười khẩy nói:

- Khánh Mặc, ngươi câm mồm đi, nếu muốn bênh Cảnh gia thì đơn giản thôi, lại đây, chúng ta đánh trước một trận!

Khánh Mặc mắt lóe tia tức giận nhưng ráng nhịn. Khánh Mặc, Lãnh Trúc, Thương Long đến Đông Lâm thành phụ trách chọn võ giả trẻ đi Lam Khúc quận tham gia ba học viện lớn khảo hạch, nếu y đánh nhau với Thương Long tại đây thì ra cái gì?

Thương Long biết Khánh Mặc sẽ không đánh với mình, lão chỉ lợi dụng cách này bắt y im miệng.

Ngoài phủ thành chủ, một chiếc thiên yến mã xa chậm rãi chạy đến.

Hộ vệ mặc giáp đứng trước cửa hành lễ với Hoắc Xuân Dương, Lữ Cầm:

- Thành chủ đại nhân!

Hoắc Xuân Dương phất tay, mỉm cười đi vào cửa chính phủ thành chủ.

Hoắc Xuân Dương đang vui vẻ, vì nhờ Cảnh Ngôn Cảnh gia Đông Lâm thành khiến gã thành lập quan hệ tốt đẹp với thành chủ Bạch Tuyết. Có quan hệ với thành chủ Bạch Tuyết tương đương với dính dáng Quận Vương đại nhân, biết đâu sau này gã được vào Lam Khúc quận thành ở?

Hoắc Xuân Dương rất vui, gã định bụng chờ chút nữa kêu Cảnh Ngôn Cảnh gia đến trò chuyện một bữa, hỏi xem hắn và thành chủ Bạch Tuyết có quan hệ gì.

Hoắc Xuân Dương đi vào phủ thành chủ bỗng cau mày:

- A?

Vì Hoắc Xuân Dương thấy vệ đội mặc giáp tập kết đông đúc.

Có chuyện gì?

Không lẽ Đông Lâm thành xảy ra biến cố lớn gì?

Bình thường nếu không xảy ra chuyện lớn thì vệ đội mặc giáp sẽ không tập kết quy mô lớn.

Chương 181 - Mọi Người Kinh Ngạc

Hoắc Xuân Dương cau mày hét to:

- Thạch Tuyên!

Một lão nhân mặc trường bào màu đen đứng đằng trước vệ đội mặc giáp nhanh nhẹn xoay người, sau đó chạy nhanh lại gần Hoắc Xuân Dương, Lữ Cầm. Lão là Thạch Tuyên, tổng quản của phủ thành chủ, xem như có quyền lực lớn nhất dưới hai vị thành chủ.

Thạch Tuyên khom người chào Hoắc Xuân Dương, Lữ Cầm:

- Thành chủ, phu nhân.

Hoắc Xuân Dương nhìn Thạch Tuyên, hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Thạch Tuyên biết thành chủ đang hỏi tại sao tập kết vệ đội mặc giáp.

Thạch Tuyên giải thích nhanh:

- Cảnh Ngôn Cảnh gia giết Tác Văn đệ tử Thương Long, Thương Long tiên sinh tức giận đòi Cảnh gia giao Cảnh Ngôn ra, nhưng tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã không đồng ý. Phó thành chủ đại nhân kêu vệ đội mặc giáp tập kết, chờ thành chủ đại nhân trở về sẽ ra lệnh san bằng Cảnh gia.

Phó thành chủ Trần Binh kêu vệ đội mặc giáp tập kết nhưng người ra lệnh phải là thành chủ Hoắc Xuân Dương mới được. Thạch Tuyên cho rằng so với đắc tội Thương Long thì

san bằng Cảnh gia càng phù hợp ích lợi của phủ thành chủ hơn.

Hoắc Xuân Dương nhướng cao chân mày, mắt lóe tia sáng:

- Cái gì?

San bằng Cảnh gia? Đồ khốn!

Thành chủ Bạch Tuyết mới nhờ gã chăm sóc Cảnh Ngôn, giờ phủ thành chủ đòi san bằng Cảnh gia thì gã biết ăn nói thế nào với thành chủ Bạch Tuyết? Cái đồ khốn đáng chết!

Lòng Hoắc Xuân Dương dâng trào lửa giận.

Giọng Hoắc Xuân Dương cao vút:

- Trần Binh ở đâu?

Thạch Tuyên cảm nhận cảm xúc của thành chủ Hoắc Xuân Dương kỳ kỳ, đáp:

- A? Phó thành chủ đại nhân đang ở quảng trường, đám người tộc trưởng Cảnh gia cũng ở đó.

Thạch Tuyên mơ hồ cảm giác sự việc không đúng, hình như thành chủ đại nhân tức giận. Không lẽ trách phó thành chủ đại nhân tập kết vệ đội mặc giáp? Nhưng phó thành chủ đại nhân có quyền lực tập kết vệ đội mặc giáp mà?

Khí thế Hoắc Xuân Dương trầm xuống, nói với Lữ Cầm:

- Yến nhi, đi!

Hoắc Xuân Dương lắc người lao ra.

Lữ Cầm nhanh chóng đi theo.

Thạch Tuyên ngây người nhìn thành chủ và phu nhân nhanh chóng bay đi quảng trường, giây lát sau lão lật đật đi theo. Thạch Tuyên linh cảm hình như không cần xuất động vệ đội mặc giáp.

Hoắc Xuân Dương lao nhanh vào quảng trường, từ xa hét to một tiếng:

- Trần Binh!

- A?

- Thành chủ đại nhân?

- Thành chủ trở về từ Lam Khúc quận thành?

Đám người trên quảng trường cùng nhìn qua, thấy thành chủ và phu nhân nhanh chóng đến gần quảng trường, mọi người lần lượt đứng dậy.

Trần Binh cười tiến lên chào Hoắc Xuân Dương:

- Thành chủ đại nhân trở về từ Lam Khúc quận thành nhanh vậy?

Trần Binh nghe ra tiếng quát của thành chủ hơi lạ nhưng không để bụng.

Hoắc Xuân Dương quét mắt qua từng người, cuối cùng ngừng lại trên người Trần Binh:

- Trần Binh, các ngươi đang làm gì?

Ngữ điệu của Hoắc Xuân Dương rất nghiêm khắc, nhưng thấy Cảnh Ngôn còn sống thì nhẹ lòng. Nếu Cảnh Ngôn chết sẽ rắc rối to, chưa chắc thành chủ Bạch Tuyết trả thù gã nhưng đời này gã đừng mơ có tiền đồ lớn gì.

Trần Binh rùng mình, mới rồi gã không để bụng nhưng lần này rõ ràng cảm giác trong giọng nói của thành chủ đại nhân chất chứa tức giận.

Thế là sao? Không lẽ gã làm sai cái gì khiến thành chủ đại nhân không vui? Kỳ lạ, hình như gã không làm sai điều gì.

Trần Binh tuy là phó thành chủ, trên danh nghĩa cùng thành chủ Hoắc Xuân Dương quản lý Đông Lâm thành. Nhưng Trần

Binh biết địa vị của mình, gã chỉ là võ giả Tiên Thiên đỉnh, không là cái đinh gì khi so với Hoắc Xuân Dương cường giả Đạo Linh cảnh, có thể nói Hoắc Xuân Dương trực tiếp đá Trần Binh khỏi vị trí thành chủ dễ như chơi.

Nên đối mặt cơn giận của thành chủ làm Trần Binh teo tim, trong phút chốc quên trả lời câu hỏi.

Trong khi Trần Binh lúng túng thì Thương Long đứng lên:

- Ha ha ha!

Thương Long chào Hoắc Xuân Dương trước:

- Thành chủ khỏe.

Sau đó Thương Long chậm rãi nói:

- Chúng ta ở đây vì xử lý một việc. Thành chủ đại nhân có điều không biết, ta là chấp sự ngoại viện của Thần Phong học viện, đến Đông Lâm thành phụ trách tuyển chọn khảo hạch. Tác Văn đệ tử của ta cùng ta đến đây, nhưng tử đệ Cảnh gia giết đệ tử của ta. Thành chủ Trần Binh kêu đám tộc trưởng Cảnh gia đến phủ thành chủ thảo luận giải quyết chuyện này thế nào, đệ tử của ta tuyệt đối không nên chết uổng.

Thương Long tin Hoắc Xuân Dương nên biết bối cảnh của lão, nếu đã biết thì phải nể nang lão. Thương Long cho rằng thành chủ Hoắc Xuân Dương trở về thì giải quyết chuyện này càng tiện hơn, gã ra lệnh một tiếng là Cảnh gia sẽ biến mất khỏi Đông Lâm thành trong vòng một ngày. Về sau Cảnh gia sẽ chỉ là lịch sử.

Hoắc Xuân Dương gật đầu với Thương Long, nói chuyện khách sáo:

- Thương Long tiên sinh từ xa đến, vất vả.

Thương Long thấy thái độ của Hoắc Xuân Dương như thế thì lòng vui vẻ.

Trần Binh khách sáo với lão chẳng đáng gì, Hoắc Xuân Dương khách sáo mới thật sự làm lão nở mũi. Dù sao cường giả Đạo Linh cảnh là đại nhân vật trong Lam Khúc quận thành.

Hoắc Xuân Dương nhìn Trần Binh, trầm giọng hỏi:

- Trần Binh, ngươi kể lại vụ việc xảy ra cho ta nghe.

Trần Binh vội đáp:

- Rõ!

Trần Binh kể lại tỉ mỉ việc Cảnh Ngôn giết Tác Văn.

Mặt Cảnh Thành Dã không có biểu tình.

Tuy thành chủ trở lại nhưng có ích gì? Thành chủ không về thì vệ đội mặc giáp phủ thành chủ không thể điều động quy mô lớn, Cảnh gia còn bình an được giây lát. Nay thành chủ trở về, vệ đội mặc giáp phủ thành chủ tùy thời có thể điều động.

Cảnh Thành Dã có thể tưởng tượng Cảnh gia sắp rơi vào gió tanh mưa máu. Cảnh gia có thể tồn tại bao lâu nữa? Nửa canh giờ hay một canh giờ?

Lòng Cảnh Thành Dã thê lương.

Cảnh Thành Dã biết điều đó, Cảnh Ngôn cũng biết, bao gồm Cảnh Thiên Anh bị Triệu Đương Nguyên đánh thương cũng hiểu rõ.

Người Cảnh gia chỉ có đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ là mắt lấp lóe, dường như đang tìm cơ hội nói chuyện. Cảnh Xuân Vũ cảm thấy đã tới lúc thoát khỏi quan hệ với Cảnh gia, có vẻ Cảnh gia sắp bị hủy diệt.

Hoắc Xuân Dương nghe Trần Binh kể xong nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, là ngươi giết Tác Văn?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lúc này không thừa nhận chẳng có ích gì.

Cảnh Xuân Vũ đã nghĩ sẵn lời nói, lão nói một tràng không chút tạm dừng:

- Thành chủ đại nhân, Cảnh Ngôn giết Tác Văn tội đáng muôn chết! Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã bao che cho Cảnh Ngôn cũng là tội không thể thứ. Ta luôn cho rằng Cảnh gia nên chủ động giao Cảnh Ngôn ra để phủ thành chủ, Thương Long tiên sinh xử trí. Nhưng ta chỉ là trưởng lão Cảnh gia, không có đầy đủ quyền lực. Giờ ta muốn nói rằng Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh không thể hoàn toàn đại biểu tất cả người Cảnh gia, trong Cảnh gia còn nhiều người không ủng hộ cách làm của Cảnh Thành Dã. Ta tuyên bố Cảnh Xuân Vũ này rời khỏi Cảnh gia, xin thành chủ đại nhân cho ta một cơ hội. Ta sẽ tách những người lòng có công nghĩa ra khỏi Cảnh gia, bọn họ không nên vì quyết định sai lầm của Cảnh Thành Dã mà trả giá mạng sống!

Ý của Cảnh Xuân Vũ rất rõ ràng, không chỉ một mình lão đòi rời khỏi Cảnh gia còn muốn mang đi một số người, muốn dựng lại Cảnh gia, để lão trở thành tộc trưởng mới. Mặc dù trùng kiến Cảnh gia chắc chắn thực lực giảm mạnh, mất địa vị gia tộc hạng nhất trong Đông Lâm thành, nhưng đủ sức dứng vững gót chân trong thành phố.

Nghe Cảnh Xuân Vũ nói, Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh nhíu chặt mày. Nhưng hai người không có nhiều sức quát mắng Cảnh Xuân Vũ nữa, họ có nói nhiều cũng vô ích.

Cảnh gia không còn đường cứu vãn, có lẽ Cảnh Xuân Vũ mang đi một phần tử đệ Cảnh gia là chuyện tốt, ít nhất để nhiều người Cảnh gia sống sót.

Hoắc Xuân Dương nhìn Cảnh Xuân Vũ:

- Ngươi nói xong rồi?

Cảnh Xuân Vũ ngây ra:

- A?

Cảnh Xuân Vũ cúi đầu nói:

- À, nói xong rồi, xin thành chủ cho ta một cơ hội!

Hoắc Xuân Dương nhìn sang Cảnh Thành Dã, bỗng nói:

- Không ngờ Cảnh gia còn có bại hoại như ngươi. Cảnh tộc trưởng làm tộc trưởng không hợp cách, với loại bại hoại này mà Cảnh tộc trưởng để y luôn đảm nhiệm đại trưởng lão Cảnh gia?

- Hả?

- Cái gì?

- Thành chủ đại nhân có ý gì?

Mọi người con ngươi co rút khó hiểu nhìn thành chủ Hoắc Xuân Dương.

Lòng Cảnh Xuân Vũ kinh hoàng, lão không rõ tại sao thành chủ dùng lời lẽ nghiêm khắc như vậy nhục mạ mình, lão không dám cãi lại.

Cảnh Thành Dã cũng lộ biểu tình kinh ngạc vô cùng. Thành chủ đại nhân nói mấy câu đó là sao? Trực tiếp mắng Cảnh Xuân Vũ là bại hoại? Không lẽ thành chủ đại nhân không định tiêu diệt Cảnh gia? Nhưng điều này không hợp với lẽ thường! Thành chủ đại nhân chịu vì Cảnh gia đắc tội Thương Long và quan hệ sau lưng lão sao?

Cảnh Thành Dã ngơ ngác nhìn Hoắc Xuân Dương.

Hoắc Xuân Dương vươn tay cách không chỉ hướng Trần Binh:

- Trần Binh, ngươi làm ta quá thất vọng. Ngươi là phó thành chủ Đông Lâm thành nhưng không biết bảo vệ võ giả bản thành. Từ bây giờ ngươi không còn là phó thành chủ Đông Lâm thành!

Ong ong ong ong ong!

Trần Binh rùng mình, đầu óc trống rỗng nhìn Hoắc Xuân Dương.

Thành chủ đại nhân bị gì vậy? Thật sự che chở Cảnh gia và cắt bỏ thân phận phó thành chủ của mình? Sao có thể?

Mặt Trần Binh không còn chút máu trân trân nhìn Hoắc Xuân Dương, trong phút chốc không nói nên lời. Trần Binh không bao giờ ngờ thành chủ Hoắc Xuân Dương sẽ bảo vệ Cảnh gia với bộ dạng kiên quyết như vậy. Hoắc Xuân Dương không biết quan hệ sau lưng Thương Long sao? Không biết Triệu gia cũng muốn Cảnh Ngôn chết?

Chương 182 - Danh Ngạch Của Cảnh Gia

Không khí quảng trường bỗng thay đổi.

Thương Long nhíu mày hỏi:

- Thành chủ đại nhân có ý gì?

Hoắc Xuân Dương nheo mắt nói:

- Thương Long tiên sinh, ta rất lấy làm tiếc cho cái chết của đệ tử tiên sinh. Nhưng Tác Văn đi Cảnh gia dựng lôi đài, cuối cùng bị tử đệ Cảnh gia giết, quá trình đánh nhau phù hợp quy tắc lôi đài, Cảnh Ngôn rõ ràng vô tội. Tác Văn bày ra võ đài nên có giác ngộ bị giết, nếu Tác Văn có thể giết Cảnh Ngôn thì ta cũng sẽ không trách Tác Văn.

Hoắc Xuân Dương không muốn đắc tội với người như Thương Long, nhưng kêu gã chọn giữa Cảnh Ngôn và Thương Long thì gã sẽ lựa chọn đắc tội lão. Bối cảnh của Thương Long lớn đến đâu có bằng thành chủ Bạch Tuyết không? Có lớn hơn Quận Vương đại nhân?

Đừng nói Cảnh Ngôn không làm sai, dù hắn thật sự sai lầm thì Hoắc Xuân Dương cũng sẽ bảo vệ hắn.

Thương Long nét mặt sa sầm nói:

- Ha ha ha! Ý của thành chủ là Tác Văn đệ tử của ta chết vô ích phải không?

Thương Long không phải người Đông Lâm thành nên dám lên mặt với Hoắc Xuân Dương. Thực lực của Hoắc Xuân Dương mạnh nhưng chẳng lẽ dám đánh Thương Long sao?

Thương Long sẽ không ở trong Đông Lâm thành quá lâu, khi lão về Thần Phong học viện thì không còn giao tiếp gì với Hoắc Xuân Dương nữa.

Con ngươi Hoắc Xuân Dương co rút, lạnh lùng trầm giọng nói:

- Đúng vậy! Tác Văn đệ tử của ngươi chết uổng, rồi sao? Đòi ta bồi thường tổn thất?

Triệu Đương Nguyên luôn không lên tiếng lúc này mở miệng nói:

- Thành chủ đại nhân có lẽ không biết thân phận của Thương Long tiên sinh, đệ đệ của Thương Long tiên sinh, Thương Ngọc là đệ tử của đan sư Cao Triệu Hải.

Sự việc phát triển vượt tầm kiểm soát của Triệu Đương Nguyên.

Cảnh Ngôn vốn nên chết chắc bỗng xảy ra biến chuyển, làm sao Triệu Đương Nguyên cam lòng? Ngày nào Cảnh Ngôn chưa chết là ngày đó Triệu Đương Nguyên không yên tâm.

Hoắc Xuân Dương phất tay nói:

- Triệu tộc trưởng đừng nói nhiều, dù sau lưng Thương Long tiên sinh có quan hệ gì cũng không thể thay đổi sự thật.

Bình thường Hoắc Xuân Dương trông thấy Triệu Đương Nguyên còn hơi khách sáo, nhưng dính dáng đến Cảnh Ngôn thì gã tuyệt đối bảo vệ hắn. Hoắc Xuân Dương biết tại sao Triệu Đương Nguyên muốn Cảnh Ngôn chết, vì sợ hắn lớn lên uy hiếp địa vị của Triệu gia. Ở trong lòng Hoắc Xuân Dương ai muốn Cảnh Ngôn chết tức là đối đầu với gã, tuyệt đối không cho phép.

Tộc trưởng Thái gia Thái Vân Kiến muốn nói cái gì nhưng thấy thành chủ đại nhân không thèm nể Triệu Đương Nguyên, gã biết điều ngậm miệng lại, mắt lóe tia sáng độc ác, cực kỳ không cam lòng.

Triệu Đương Nguyên cũng thầm hận.

Nếu sớm biết thành chủ Hoắc Xuân Dương sẽ bảo vệ Cảnh Ngôn thì họ đã ra tay từ lâu, đi vào phủ thành chủ liền giết hắn trước. Với thực lực của Triệu Đương Nguyên, khi đó không có ai ngăn được gã. Triệu Đương Nguyên thật tình không ngờ Hoắc Xuân Dương đột nhiên trở về Đông Lâm thành, kỳ lạ che chở Cảnh Ngôn.

Không cam lòng!

Nhưng không có cách nào, thái độ của Hoắc Xuân Dương rất rõ ràng, bọn họ làm gì được? Không lẽ đánh thành chủ trong phủ thành chủ? Trước không nói thực lực của Hoắc Xuân Dương thế nào, dù Hoắc Xuân Dương không mạnh bằng Triệu Đương Nguyên, nếu đánh thành chủ thì chờ đợi Triệu gia là cả gia tộc sụp đổ. Núi dựa của Triệu Đương Nguyên trong Lam Khúc quận thành cũng không thể cứu Triệu gia. Huống chi Hoắc Xuân Dương mạnh hơn Triệu Đương Nguyên, nếu đánh nhau người bị giết có lẽ là gã.

Không khí nặng nề.

Lát sau Hoắc Xuân Dương nhìn Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn vội tiến lên trước:

- Có! Cảnh Ngôn xin kính chào thành chủ đại nhân!

Hoắc Xuân Dương khen Cảnh Ngôn trước mặt nhiều người:

- Ừm, đừng khách sáo, ngươi giỏi lắm. Tuy ngươi từng trải qua thung lũng một lần nhưng nó không làm người mất tinh thần võ giả, giỏi lắm.

Cảnh Ngôn cung kính cảm ơn:

- Đa tạ thành chủ đại nhân khen.

Cảnh Ngôn không rõ tại sao thái độ của thành chủ thân thiện với mình như vậy, trước kia hắn không có tiếp xúc gì với thành chủ. Nay thành chủ vì bảo vệ hắn trực tiếp đắc tội với đám người Thương Long, Triệu Đương Nguyên, điều này không hợp với lẽ thường. Đương nhiên Cảnh Ngôn rất vui, ít nhất mạng sống của hắn an toàn, Cảnh gia cũng an toàn.

Hoắc Xuân Dương nhìn hướng khác nói:

- Triệu tộc trưởng, Thái tộc trưởng, Cảnh tộc trưởng! Vừa lúc ba vị có mặt ở đây ta mượn cơ hội tuyên bố một việc luôn. Về tuyển chọn khảo hạch tuyển nhận đệ tử của ba học viện lớn lần này thời gian tuyển chọn của Đông Lâm thành là một tháng sau. Một tháng sau khi các người nhận tin tức của phủ thành chủ trực tiếp mang theo võ giả trẻ dưới ba mươi tuổi ưu tú nhất gia tộc đến phủ thành chủ.

Hoắc Xuân Dương đi Lam Khúc quận thành vì việc ba học viện lớn tuyển nhận học viên mới, giờ gã trở về tất nhiên bắt đầu tuyển chọn ngay.

Quận Vương phủ cho Đông Lâm thành mười danh ngạch, tức là nguyên địa vực Đông Lâm thành sẽ có mười võ giả dưới ba mươi tuổi được danh ngạch tham gia khảo hạch ba học viện lớn. Danh ngạch này vô cùng quý giá.

Đông Lâm thành tuy là thành phố nhỏ không nổi bật trong Lam Khúc quận, nhưng địa vị bao la, võ giả cảnh giới Tiên Thiên đi hơn một tháng mới xuyên qua hết là đủ biết. Võ giả trẻ trong địa vực Đông Lâm thành đông kinh người, muốn sàn

chọn ra mười người trong số họ đi Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch không đơn giản.

Nên lựa chọn có giới hạn, ví dụ gia tộc lớn Đông Lâm thành tùy vào thực lực tổng thể từng gia tộc cho danh ngạch nhất định. Mỗi gia tộc chỉ có thể đưa võ giả trẻ ưu tú nhất tham gia tuyển chọn.

Nói về khảo hạch ba học viện lớn, Triệu Đương Nguyên lại lên tiếng:

- Thành chủ, lần này Triệu gia ta có mấy danh ngạch tuyển chọn?

Đối với gia tộc nào thì khảo hạch vào ba học viện lớn là việc lớn quan trọng. Một gia tộc có càng nhiều tử đệ vào ba học viện lớn thì gia tộc đó càng cường thịnh, đây là điều chắc chắn.

Trong Đông Lâm thành, Triệu gia là gia tộc có nhiều tử đệ vào ba học viện lớn nhất, Lâm gia, Cảnh gia kém xa.

Các gia tộc cực kỳ xem trọng danh ngạch tuyển chọn.

Hoắc Xuân Dương trả lời:

- Triệu gia lần này có sáu danh ngạch tuyển chọn.

Lần trước danh ngạch tuyển chọn của Triệu gia là sáu, số lượng lần này giống nhau.

Nghe gia tộc của mình có sáu danh ngạch thì Triệu Đương Nguyên gật gù, khá vừa lòng về số lượng. Hoắc Xuân Dương không cắt giảm danh ngạch tham gia tuyển chọn của Triệu gia.

Hoắc Xuân Dương nhìn sang Cảnh Thành Dã:

- Cảnh tộc trưởng, danh ngạch tham gia tuyển chọn của Cảnh gia cũng có sáu cái.

Cảnh Thành Dã há hốc mồm:

- A?

Cảnh Thành Dã không tin được, đến bây giờ gã còn lơ mơ. Cảnh Thành Dã không hiểu tại sao thành chủ đại nhân trân trọng Cảnh gia đến thế, kiên quyết bảo vệ Cảnh Ngôn. Cảnh Thành Dã không biết từ khi nào Cảnh gia thân thiết với thành chủ đến thế.

Nghe thành chủ nói Cảnh gia cũng có sáu danh ngạch tuyển chọn thì thảng thốt.

Khảo hạch ba học viện lớn lần trước Cảnh gia chỉ được ba danh ngạch, đúng vậy, là ba cái.

Triệu gia gia tộc số một được sáu danh ngạch.

Lâm gia gia tộc số hai mới có bốn cái. Cảnh gia là gia tộc thứ ba có ba danh ngạch. Thái gia gia tộc thứ bốn có hai danh ngạch.

Gia tộc Đông Lâm thành khác đa số là một danh ngạch. Mỗi trấn trong địa vực Đông Lâm thành có một danh ngạch đề cử.

Cảnh Thành Dã giật mình kêu ra tiếng. Những người khác cũng hết hồn ngó thành chủ Hoắc Xuân Dương.

Thành chủ đang làm cái quỷ gì? Dựa vào cái gì Cảnh gia có sáu danh ngạch? Thực lực của Cảnh gia chỉ xếp hạng ba trong Đông Lâm thành, nếu Cảnh gia có sáu danh ngạch thì tại sao Triệu gia chỉ được sáu cái?

Triệu Đương Nguyên hỏi ngay:

- Thành chủ đại nhân, điều này không đúng lắm? Triệu gia ta có sáu danh ngạch tại sao Cảnh gia cũng được sáu cái? Vậy Lâm gia có mấy danh ngạch?

Triệu Đương Nguyên cho rằng Triệu gia và Cảnh gia có số lượng danh ngạch ngang nhau là sỉ nhục cho Triệu gia. Ngay

trước mặt nhiều người, gã là tộc trưởng Triệu gia không còn mặt mũi nào. Cảnh gia mà có thể đánh đồng với Triệu gia của gã? Sao được! Nên Triệu Đương Nguyên phải hỏi kỹ.

Hoắc Xuân Dương híp mắt lườm Triệu Đương Nguyên:

- Lâm gia có bốn danh ngạch. Triệu tộc trưởng hãy chú ý thân phận của mình, tốt nhất đừng chất vấn quyết định của ta, Triệu tộc trưởng cũng không có quyền lực chất vấn. Ta cho Triệu gia sáu danh ngạch là đã rất nể mặt.

Triệu Đương Nguyên nghe vậy mặt đen thui, nhếch mép cười lạnh, bỗng nhìn sang Cảnh Thành Dã. Triệu Đương Nguyên nghi ngờ Cảnh Thành Dã và Hoắc Xuân Dương có hiệp nghị gì, nhưng gã không hiểu Cảnh gia có cái gì khiến Hoắc Xuân Dương ưu ái như thế? Để đổi lấy đãi ngộ này Cảnh gia phải đưa ra thứ gì làm Hoắc Xuân Dương cực kỳ động lòng, Cảnh gia bình thường có cái gì đáng giá đến thế?

Hoắc Xuân Dương lại ném ra bom hạng nặng:

- Cảnh tộc trưởng, Cảnh Ngôn không cần chiếm cứ danh ngạch, đợi đến lúc khảo hạch ba học viện lớn Cảnh Ngôn đi theo ta đến Lam Khúc quận thành, hắn không cần tham gia tuyển chọn!

Không cần tham gia tuyển chọn, trực tiếp đến Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch?

Trong lịch sử Đông Lâm thành không có vài lần ví dụ giống như vậy.

Đến lúc này óc heo cũng nhìn ra thành chủ Hoắc Xuân Dương đối xử với Cảnh Ngôn khác biệt. Mọi người nhìn Cảnh Ngôn, đoán quan hệ của hắn và Hoắc Xuân Dương.

Không lẽ Cảnh Ngôn là con riêng của Hoắc Xuân Dương? Khả năng này lớn nhất, nếu không tại sao Hoắc Xuân Dương đối xử tốt với Cảnh Ngôn như vậy?

Nhưng tại sao trước đó nam nhân trung niên không biểu hiện ra đặc biệt chăm sóc Cảnh Ngôn? Mới gần đây Cảnh Ngôn bị đuổi ra Thần Phong học viện, không thấy Hoắc Xuân Dương đứng ra nói cái gì. Cảnh Ngôn chịu nhiều trào phúng trong Đông Lâm thành, thành chủ cũng không bênh hắn.

Chương 183 - Cuộc Chiến Sống Chết

Thương Long vung tay áo cao giọng quát:

- Điều này không hợp quy định!

Thương Long trừng Hoắc Xuân Dương:

- Bất cứ võ giả muốn tham gia ba học viện lớn khảo hạch phải qua giai đoạn tuyển chọn. Thành chủ Hoắc Xuân Dương đang phá hỏng quy tắc!

Thần Phong học viện phái lão đến Đông Lâm thành vì cùng phủ thành chủ tuyển chọn học viên. Giờ thành chủ Hoắc Xuân Dương trực tiếp cho một võ giả qua giai đoạn tuyển chọn, đi thẳng đến Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch. Võ giả này còn là người giết Tác Văn đệ tử của lão, tất nhiên Thương Long không đồng ý.

Lùi một bước nói Hoắc Xuân Dương không thông báo trước cho nhân viên ba học viện lớn bọn họ ở trong Đông Lâm thành, tự quyết định cho Cảnh Ngôn tư cách khảo hạch, đây là sự khinh thường họ.

Nghe Thương Long la lối, Hoắc Xuân Dương bật cười.

Thương Long xem mình quá cao, lão không nhìn coi nơi này là đâu? Đây là phủ thành chủ Đông Lâm thành!

Nguyên Đông Lâm thành nằm trong tay Hoắc Xuân Dương. Nhân viên ba học viện lớn đến Đông Lâm thành cùng phủ thành chủ tuyển chọn, sự thật thì quy trình này không bắt buộc. Mỗi thành phố có truyền thống như vậy bản chất là

muốn làm thân với ba học viện lớn, cho mặt mũi, để càng nhiều võ giả bản thành vào ba học viện lớn.

Xét cho cùng chủ nhân Lam Khúc quận không phải ba học viện lớn mà là Quận Vương, Quận Vương phủ.

Phủ thành chủ mỗi thành phố trực thuộc Quận Vương phủ quản lý, ai là người mình, ai là người ngoài còn cần nói nhiều sao?

Đông Lâm thành có mười danh ngạch khảo hạch, tức là có mười võ giả đi Lam Khúc quận thành tham gia khảo hạch. Nói câu khó nghe, dù thành chủ Hoắc Xuân Dương độc tài trực tiếp chọn mười người đi Lam Khúc quận thành cũng không sao cả.

Ba học viện lớn có thể quyết định ai vào học viện của họ, nhưng không thể quyết định ai tham gia khảo hạch.

Giờ Hoắc Xuân Dương chỉ kêu một mình Cảnh Ngôn mà Thương Long đã huơ tay múa chân, lên mặt mình cầm quyền.

Hoắc Xuân Dương vừa lòng được sao? Cái thứ không rõ ràng thân phận của mình đúng là vô tri.

Hoắc Xuân Dương cười nhạt nhìn Thương Long:

- Thương Long, xem ra ngươi muốn làm chủ thay phủ thành chủ ta?

Ta nể mặt thì ngươi là khách quý, khi ta không nể nang thì ngươi không là cái đinh gì. Chấp sự ngoại viện ba học viện lớn thì ghê gớm lắm sao?

Thấy thái độ Hoắc Xuân Dương cứng rắn, Thương Long mềm giọng xuống:

- Ta đương nhiên không phải muốn quyết định thay phủ thành chủ, nhưng điều này không phù hợp truyền thống.

Nói sao thì trước mặt lão là cường giả Đạo Linh cảnh, chọc giận đối phương trực tiếp giết người thì lão có hối hận cũng muộn. Tuy Thương Long không tin Hoắc Xuân Dương dám xuống tay với mình, nhưng trên đời luôn có chuyện ngoài ý muốn.

Giống như Thương Long muốn giết Cảnh Ngôn, lão đinh ninh thành chủ sẽ không ngăn cản. Cố tình thành chủ làm hành động ngoài dự đoán, thái độ cực kỳ cứng rắn ngăn cản, bộ dáng ai đụng vào Cảnh Ngôn là kẻ địch của gã.

Chuyện đời khó đoán là thế.

Hoắc Xuân Dương nhìn Thương Long chằm chằm, nói:

- Quyết định vậy đi, Cảnh Ngôn chiếm một danh ngạch khảo hạch, còn chín danh ngạch thì thông qua tuyển chọn tuyển ra chín võ giả thực lực mạnh nhất.

Hoắc Xuân Dương càng xem Thương Long càng gai mắt, có chút bối cảnh đã hĩnh mũi nhìn đời, loại người này khiến người ta ghét nhất.

Thương Long hung tợn lườm Cảnh Ngôn:

- Nếu thành chủ đã khư khư cố chấp thì ta không cách nào phản đối. Nhưng ta nói thẳng tại đây, dù Cảnh Ngôn thông qua khảo hạch thì Thần Phong học viện ta sẽ không nhận hắn!

Hoắc Xuân Dương hơi giận:

- A? Thương Long chấp sự quyền lực lớn thật, Thần Phong học viện tuyển nhận võ giả do Thương Long chấp sự hoàn toàn quyết định?

Hoắc Xuân Dương thầm nghĩ có nên chờ Thương Long rời khỏi Đông Lâm thành quay về Lam Khúc quận thành sẽ xử lão già này ngay giữa đường không? Làm bí ẩn chút Thần Phong

học viện sẽ không thể tìm tới gã, nhưng hơi mạo hiểm, lỡ lộ tin tức thì rắc rối.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Thành chủ đại nhân!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Thần Phong học viện có muốn ta vào ta cũng sẽ không vào, Thương Long chấp sự không cần lo.

Bị Thần Phong học viện đuổi ra một lần Cảnh Ngôn vốn không định vào đó nữa, trong Lam Khúc quận không chỉ có một học viện là Thần Phong học viện. Cảnh Ngôn có thể vào Hồng Liên học viện hoặc Đạo Nhất học viện.

Khánh Mặc chấp sự Đạo Nhất học viện mời ngay:

- Cảnh Ngôn, Đạo Nhất học viện ta hoan nghênh ngươi vào.

Khánh Mặc cho rằng với thực lực của Cảnh Ngôn dư sức qua khảo hạch ba học viện lớn. Đạo Nhất học viện rất hoan nghênh kỳ tài ngút trời như Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chắp tay cảm ơn Khánh Mặc:

- Đa tạ Khánh Mặc tiên sinh.

Khánh Mặc cười gật đầu với Cảnh Ngôn.

Hoắc Xuân Dương phất tay nói với mọi người:

- Được rồi, các vị giải tán đi!

Triệu Đương Nguyên là người đầu tiên lạnh lùng nói:

- Cáo từ!

Hôm nay Triệu Đương Nguyên cực kỳ không vừa lòng cách làm của thành chủ, lười khách sáo.

Triệu Đương Nguyên xoay người đầu tiên, quát to:

- Chúng ta đi!

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nhìn Triệu Chân Nghiêm chằm chằm, hét lên:

- Triệu Chân Nghiêm, đứng lại!

Triệu Chân Nghiêm ngừng bước, xoay người nhìn Cảnh Ngôn:

- Hưm?

Trước khi thành chủ Hoắc Xuân Dương trở về Triệu Chân Nghiêm suýt phế bỏ Cảnh Ngôn, gã đang rất bực bội, nhưng ở trước mặt thành chủ không đến lượt gã nói chuyện, phụ thân của gã còn phải cúi đầu nhẫn nhịn.

Giờ Cảnh Ngôn kêu gã.

Mắt Triệu Chân Nghiêm đăm đăm âm trầm hỏi:

- Tiểu tử, ngươi muốn làm cái gì?

Khí thế Cảnh Ngôn dao động, nguyên khí vận chuyển, nguyên khí hóa sương mờ bao quanh hắn:

- Triệu Chân Nghiêm, ngươi dám chiến với ta không?

Cảnh Ngôn thúc giục ra nguyên khí, các cường giả cảm ứng được hắn đúng là tu vi Tiên Thiên sơ kỳ.

Cảnh Ngôn cố ý làm như vậy, hắn muốn cho những người này biết cảnh giới của hắn là Tiên Thiên sơ kỳ.

Triệu Chân Nghiêm đã bước vào Tiên Thiên hậu kỳ, gã có thể cảm ứng chính xác tu vi của Cảnh Ngôn.

Nghe Cảnh Ngôn nói thế Triệu Chân Nghiêm xì cười:

- Tiểu tử, ngươi muốn chiến với ta?

Triệu Chân Nghiêm không ngờ Cảnh Ngôn có lá gan như thế, chủ động đối chiến với gã.

Tiểu tử này chán sống rồi sao? Có thành chủ che chở mà hắn không ngoan ngoãn co rút lại, dám đứng ra tự tìm đường chết, bị khùng à?

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình nhìn Triệu Chân Nghiêm không chớp mắt:

- Triệu Chân Nghiêm, mới rồi ngươi nói Cảnh Ngôn ta là phế vật trước mặt ngươi đúng không? Ngươi rất tự tin thực lực của mình, vậy ngươi dám chiến một trận với ta không? Trận chiến sống chết! Cuộc chiến sống chết!

Sống chết do số, chết rồi chỉ trách thực lực của mình không tốt, không liên quan ai.

Cảnh Ngôn hận Triệu gia thấu xương, hắn định giết Triệu Chân Nghiêm có tiềm lực lớn nhất Triệu gia.

Mới trước đó Triệu gia tìm sát thủ Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn. Gia gia của hắn, Cảnh Thiên chết rất có thể liên quan đến Triệu gia. Mới rồi tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên còn đánh bị thương tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Thù mới hận cũ làm lửa giận trong lòng Cảnh Ngôn luôn đốt cháy.

Cảnh Ngôn tạm thời không làm gì được tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên cường giả Đạo Linh cảnh, nhưng hắn có nắm chắc giết Triệu Chân Nghiêm.

Dù sao Triệu gia đã hận Cảnh Ngôn thấu xương từ lâu, luôn muốn giết hắn. Cảnh Ngôn không cần băn khoăn sau khi giết Triệu Chân Nghiêm có làm Triệu gia càng hận mình sâu thêm không.

Còn về Cảnh gia, có thái độ của thành chủ thì Cảnh Ngôn tin Triệu gia giận đến đâu cũng không dám xuống tay với Cảnh gia. Không qua được cửa phủ thành chủ thì Triệu gia

không có lá gan trực tiếp tấn công Cảnh gia, cùng lắm lén giở trò.

Dù Cảnh Ngôn không giết Triệu Chân Nghiêm thì Triệu gia vẫn sẽ lén làm nhiều thứ.

Triệu Chân Nghiêm giận dữ bật cười:

- Ha ha ha! Tốt tốt, tiểu súc sinh đã muốn chết thì ta chiều ý!

Triệu Chân Nghiêm vốn muốn đánh chết Cảnh Ngôn, giờ hắn tự đưa lên cửa sao gã chịu bỏ qua? Hơn nữa Cảnh Ngôn khiêu chiến gã trước mặt nhiều người, không lẽ Triệu Chân Nghiêm từ chối? Mặt mũi của gã đút đi đâu?

Thành chủ Hoắc Xuân Dương cau mày.

Cảnh Ngôn thúc giục nguyên khí là thành chủ Hoắc Xuân Dương biết ngay cảnh giới của hắn là Tiên Thiên sơ kỳ, điều này đúng trăm phần trăm.

Cảnh Ngôn muốn khiêu chiến Triệu Chân Nghiêm, còn là cuộc chiến sống chết, hắn đang nghĩ cái gì?

Khuôn mặt Hoắc Xuân Dương nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn, đừng lỗ mãng!

Người ta đòi giết Cảnh Ngôn thì Hoắc Xuân Dương có thể nhúng tay ngăn trở. Nhưng nếu Cảnh Ngôn khiêu chiến người khác, Hoắc Xuân Dương không có lý do gì xen vào. Hoắc Xuân Dương cảm thấy Cảnh Ngôn lỗ mãng, quá tuổi trẻ bồng bột.

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh sốt ruột khuyên nhủ Cảnh Ngôn.

Cảnh Xuân Vũ nhếch mép cười nhạt, ước gì Cảnh Ngôn chết cho rồi. Hôm nay Cảnh Xuân Vũ hoàn toàn mất hết mặt

mũi, lúc trước lão muốn rời khỏi Cảnh gia, bị thành chủ mắng một trận, lão cắn răng nhịn. Cảnh Xuân Vũ không dám trách thành chủ, chỉ có thể đổ hết nhục nhã đã chịu lên đầu Cảnh Ngôn. Cảnh Xuân Vũ cho rằng nếu không phải tại Cảnh Ngôn gây sự thì lão không xấu mặt trước mắt bao người.

Cảnh Ngôn khó nói rõ hắn từng giết võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, vì nếu nói ra Triệu Chân Nghiêm sẽ rút lui ngay, tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên cũng sẽ không đồng ý cho Triệu Chân Nghiêm đối chiến với hắn.

Cảnh Ngôn đành mập mờ nói:

- Thành chủ đại nhân, thực lực của ta không yếu như thế, Triệu Chân Nghiêm không giết được ta.

Hoắc Xuân Dương hơi tức giận gặn hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?

Tuy Hoắc Xuân Dương nhận thành chủ Bạch Tuyết ủy thác chăm sóc Cảnh Ngôn, nhưng gã đường đường là thành chủ Đông Lâm thành, không phải bảo mẫu của hắn. Cảnh Ngôn không thèm nghe gã khuyên can nhất quyết đòi đấu với Triệu Chân Nghiêm, Hoắc Xuân Dương còn nói gì được?

Chương 184 - Đặt Cược Chợ

Triệu Đương Nguyên cười nhìn Cảnh Ngôn, nụ cười cất giấu âm trầm và tàn nhẫn:

- Ha ha, hơi có đảm đương.

Triệu Đương Nguyên đảo tròng mắt nói:

- Nhưng chỉ đấu sống chết thì hơi chán, Chân nghiêm của Triệu gia ta đối chiến với Cảnh Ngôn Cảnh gia một trận, hay là hai gia tộc bỏ thêm chút gì vào trợ hứng?

Câu sau Triệu Đương Nguyên nói với tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã.

Cảnh Thành Dã hít sâu, hỏi:

- Thêm chút gì?

Triệu Đương Nguyên ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Đúng vậy! Lấy chợ khu tây của Cảnh gia ngươi làm tiền cược cho Cảnh Ngôn và Triệu Chân Nghiêm đối chiến, thấy sao? Cảnh tộc trưởng đã tin tưởng thực lực của Cảnh Ngôn như vậy chắc sẽ không ngại tay đi?

Đông Lâm thành có bốn chợ lớn gồm chợ khu đông, khu tây, khu nam, khu bắc.

Cảnh gia khống chế chợ khu tây, Triệu Đương Nguyên muốn Cảnh gia lấy chợ khu tây làm tiền cược là có tính toán riêng. Cảnh Ngôn thiên tài Cảnh gia bị giết, nếu mất thêm chợ khu tây thì Cảnh gia sẽ nhanh chóng suy sụp. Trừ phi Cảnh gia ra thêm nhân vật như Cảnh Thiên, nhưng đó là điều không thể.

Bốn chợ Đông Lâm thành đều nằm trong tay gia tộc hạng nhất. Võ giả Đông Lâm thành nào đều biết mức độ quan trọng của chợ đối với một gia tộc.

Ví dụ Cảnh gia quản lý chợ khu tây, mỗi năm thu lợi có khoảng một phần ba đến từ chợ. Nếu mất chợ khu tây thì trong vài năm Cảnh gia sẽ rớt xuống gia tộc hạng hai.

Triệu Đương Nguyên rất độc ác, gã muốn giải quyết tận gốc, muốn làm Cảnh gia hoàn toàn tiêu đời.

Cảnh Thành Dã im lặng, chợ quá quan trọng với Cảnh gia, nếu mất nó thì sau này Cảnh gia khó sống.

Triệu Đương Nguyên tiếp tục kích tướng:

- Cảnh tộc trưởng chắc không phải hèn sợ đi? Tiểu tử Cảnh Ngôn có lá gan so đấu với Chân Nghiêm, vậy mà Cảnh tộc trưởng không có lá gan đánh cuộc một phen?

Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhẹ gật đầu với Cảnh Thành Dã, nếu không chú ý sẽ không thấy động tác nhỏ đó.

Lòng Cảnh Thành Dã máy động.

Không lẽ Cảnh Ngôn có tự tin, ít nhất bảo đảm mình không thua?

Cảnh Thành Dã liên tưởng đến Cảnh Ngôn có thể giết Tác Văn võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, lúc hắn ở Võ Đạo cửu trọng thiên đã đánh bại Cảnh Thiên Long tu vi Tiên Thiên sơ kỳ.

Lòng Cảnh Thành Dã nóng cháy.

Hình như trận cá cược này không phải hoàn toàn không có hy vọng thắng. Cảnh Thành Dã suy tư giây lát, bỗng nhận ra Cảnh Ngôn không phải loại người hành động theo tình cảm,

tính cách của hắn bình tĩnh trầm ổn, không có sự nóng nảy bộp chộp của thanh niên mười mấy tuổi. Vậy tại sao Cảnh Ngôn chọn đấu sống chết với Triệu Chân Nghiêm vào lúc này?

Tộc trưởng Thái gia Thái Vân Kiến lên tiếng thúc giục, nhếch mép khinh thường nói:

- Cảnh tộc trưởng dứt khoát nói một câu đi, cứ im lặng là sao?

Cảnh Thành Dã lườm Thái Vân Kiến:

- Gấp gì?

Cảnh Thành Dã nheo mắt nói:

- Triệu tộc trưởng, Cảnh gia ta lấy chợ khu tây làm tiền cược, vậy tiền cược của Triệu gia là gì? Muốn cược bằng chợ khu đông sao?

Triệu gia quản lý chợ khu đông, phồn hoa nhất trong bốn chợ Đông Lâm thành.

Thấy Cảnh Thành Dã đồng ý đặt cược, Triệu Đương Nguyên hơi bất ngờ:

- A?

Triệu Đương Nguyên vốn tưởng Cảnh Thành Dã không dám lấy chợ làm tiền cược, gã nêu tiền cược chẳng qua muốn làm Cảnh gia mất mặt. Không ngờ Cảnh Thành Dã thật sự dám được ăn cả ngã về không. Nếu Cảnh gia không đồng ý cược bằng chợ thì đổi thành mạch khoáng linh thạch cỡ lớn cũng được.

Lấy chợ khu đông, chợ khu tây ra cược thì không thích hợp, giá trị của chợ khu đông cao hơn chợ khu tây mảng lớn.

Triệu Đương Nguyên trầm ngâm nói:

- Chợ khu đông không được, nhưng Triệu gia ta có thể lấy chợ khu nam cược với Cảnh gia ngươi.

Cảnh Thành Dã cười khẩy nói:

- Triệu tộc trưởng thật biết nói đùa. Triệu gia có một nửa quyền khống chế chợ khu nam, không lẽ Triệu tộc trưởng định lấy nửa chợ khu nam cược với nguyên chợ khu tây của Cảnh gia?

Triệu Đương Nguyên nheo mắt nhìn Thái Vân Kiến, cười nói:

- Đương nhiên không phải một nửa mà là trọn vẹn chợ khu nam. Mặc dù Triệu gia chỉ khống chế một nửa chợ khu nam, ta nghĩ Thái tộc trưởng sẽ không để ý lấy nửa chợ khu nam của Thái gia ra cược với Cảnh gia.

Thái Vân Kiến nghe vậy sửng sốt.

Khi không dính dáng đến Thái gia? Thái Vân Kiến trước khi nghe Triệu Đương Nguyên nhắc tới thì không hề nghĩ sẽ cá cược với Cảnh gia. Thái Vân Kiến ngẩn ngơ.

Thái gia chỉ có nửa chợ khu nam, nếu bị thua thì Thái gia biết làm sao?

Thái Vân Kiến ngơ ngác nhìn Triệu Đương Nguyên.

Ánh mắt Triệu Đương Nguyên sắc bén hỏi:

- Không lẽ Thái tộc trưởng nghi ngờ Chân Nghiêm không chiến thắng?

Thái Vân Kiến vội lắc đầu phủ nhận:

- Đương nhiên không phải!

Triệu Đương Nguyên khẽ hừ:

- Hừ! Nếu vậy đừng do dự nữa, Triệu gia ta sẽ không kêu ngươi tham gia mà không được lợi gì. Chờ đối chiến xong sẽ

giao chợ khu nam cho Thái gia. Triệu gia ta chỉ cần chợ khu đông và chợ khu tây.

Có một câu Triệu Đương Nguyên chưa nói là tuy chợ khu nam hoàn toàn thuộc về Thái gia, nhưng sản nghiệp của Triệu gia trong chợ vẫn là của Triệu gia.

Thái Vân Kiến mừng rỡ mắt sáng rực, gã lo nhất là mạo hiểm mà không được lợi gì, giờ có lợi đương nhiên phải tham gia vào ván cược này.

Tưởng tượng Thái gia sắp được quyền khống chế nguyên chợ khu nam làm Thái Vân Kiến siêu kích động.

Thái gia sắp hết khổ. Lôi Cảnh gia xuống đài thì Thái gia sẽ vào ba gia tộc lớn Đông Lâm thành. Lâm gia và Cảnh gia là minh hữu, Triệu gia đối địch với Lâm gia. Nếu Cảnh gia suy yếu thì Lâm gia có thể đối kháng lại Triệu gia và Thái gia không? Có lẽ Thái gia dần dần vượt qua Lâm gia thành gia tộc lớn thứ hai Đông Lâm thành.

Càng nghĩ Thái Vân Kiến càng hưng phấn.

Thái Vân Kiến hưng phấn nói với Triệu Đương Nguyên:

- Triệu tộc trưởng quyết định đi.

Triệu Đương Nguyên rất vừa lòng thái độ của Thái Vân Kiến, tiểu đệ thì phải nghe lời.

Triệu Đương Nguyên vui vẻ gật đầu nói:

- Rất tốt!

Triệu Đương Nguyên lại nhìn Cảnh Thành Dã:

- Cảnh tộc trưởng còn gì thắc mắc nữa không?

Cảnh Thành Dã lắc đầu nói:

- Không có!

Triệu Đương Nguyên nhếch mép cười nói:

- Quyết định vậy đi, đặt cược chợ khu nam và chợ khu tây. Chân Nghiêm thắng thì chợ khu tây của Cảnh gia ngươi sẽ thuộc về Triệu gia ta.

Triệu Đương Nguyên biết chợ khu tây đã hoàn toàn đổi chủ, Cảnh gia sẽ mất trợ lực lớn.

Hơn nữa ván cược này quang minh chính đại, thành chủ có mặt tại đây, Cảnh gia muốn đổi ý cũng không thể. Nếu Cảnh gia đổi ý Triệu gia có lý do sử dụng vũ lực, phủ thành chủ không thể xen vào.

Một thành phố có quy tắc của nó, nếu không có luật lệ thì cần phủ thành chủ làm gì?

Cảnh Thành Dã đáp:

- Nếu Cảnh Ngôn thắng thì chợ khu nam thuộc về Cảnh gia ta.

Triệu Đương Nguyên gật đầu cười nói với Triệu Chân Nghiêm:

- Không nói nhiều nữa, bắt đầu đi Chân Nghiêm. Làm nhanh gọn chút, lát nữa chúng ta còn đi thu chợ khu tây.

Mắt Triệu Chân Nghiêm hấp háy tia sáng, cười âm hiểm nói:

- Rõ thưa tộc trưởng!

Trên quảng trường, Cảnh Ngôn và Triệu Chân Nghiêm bốn mắt nhìn nhau, hai người chiến ý cao vút, khí thế dâng trào.

Bùm!

Triệu Chân Nghiêm rùng mình, nguyên khí bàng bạc tuôn ra, uy năng mênh mông.

- Tiên Thiên hậu kỳ?

- Triệu Chân Nghiêm đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ?

- Uy năng mạnh quá, ta nhớ thời gian trước Triệu Chân Nghiêm còn là tu vi Tiên Thiên trung kỳ, không ngờ bây giờ thăng cấp Tiên Thiên hậu kỳ. Tốc độ tiến bộ thật nhanh, không uổng là ứng cử viên tộc trưởng Triệu gia đời tiếp theo.

Nhiều cường giả có mặt cảm ứng ra ngay tu vi cảnh giới của Triệu Chân Nghiêm, kinh thán thảo luận.

Thái Vân Kiến giật mình kêu lên:

- Triệu tộc trưởng, Chân Nghiêm có tu vi Tiên Thiên hậu kỳ?

Thái Vân Kiến không biết Triệu Chân Nghiêm đã thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, lúc trước gã còn băn khoăn, cảm thấy Cảnh Ngôn tuy là Tiên Thiên sơ kỳ nhưng không dễ đối phó. Còn bây giờ Thái Vân Kiến vừa kinh ngạc vừa yên bụng.

Cảnh Ngôn hung hãn đến đâu chẳng lẽ có thể đánh bại võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ sao? Buồn cười.

Triệu Đương Nguyên kiêu ngạo gật đầu nói:

- Đúng vậy! Chân Nghiêm thật sự bước vào cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ.

Triệu Chân Nghiêm không chỉ là tử đệ Triệu gia còn là nhi tử của Triệu Đương Nguyên, nhi tử ưu tú thì làm phụ thân cũng nở mặt. Nhìn những ánh mắt kinh thán xung quanh, Triệu Đương Nguyên rất là sung sướng.

Thái Vân Kiến cười lớn nhìn Cảnh Ngôn:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn chết chắc rồi.

Cảnh Thành Dã hơi lo, gã cảm thấy Triệu Chân Nghiêm là Tiên Thiên trung kỳ, thực lực có lẽ mạnh hơn Tác Văn cùng là Tiên Thiên trung kỳ nhiều nhưng Cảnh Ngôn có cơ hội đánh bại. Giờ Triệu Chân Nghiêm đã là Tiên Thiên hậu kỳ, Cảnh Ngôn thật sự có cơ hội đó sao?

Nhưng đã định ra ván cược, không thể đổi ý.

Khiến Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh lo nhất là mạng sống của Cảnh Ngôn, hắn có thể sống sót trong tay Triệu Chân Nghiêm không?

Thương Long trào phúng nói:

- Cảnh Ngôn thật là không biết sống chết, một Tiên Thiên sơ kỳ mà muốn khiêu chiến cường giả Tiên Thiên hậu kỳ, ngu, ngu không tả nổi.

Đối với Thương Long thì không thể tự tay lột da Cảnh Ngôn là điều tiếc nuối, nhưng nhìn hắn bị giết cũng hay, tốt hơn xem hắn sống.

Thành chủ Hoắc Xuân Dương cau mày liếc Thương Long:

- Câm miệng đi!

Thành chủ Hoắc Xuân Dương ngày càng ghét lão già này hơn.

Chương 185 - Chọc giận

Lữ Cầm lo lắng hỏi:

- Xuân Dương, Cảnh Ngôn … có thể đấu lại Triệu Chân Nghiêm không?

Lữ Cầm không có quan hệ trực tiếp gì với Cảnh Ngôn, trước đó nàng không chút ấn tượng với hắn. Nhưng bây giờ thì khác, nếu Cảnh Ngôn chết thì trượng phu Hoắc Xuân Dương của nàng biết ăn nói sao với thành chủ Bạch Tuyết?

Nên Lữ Cầm không mong nhìn Cảnh Ngôn chết.

Hoắc Xuân Dương bất đắc dĩ nhìn Lữ Cầm:

- Ta cố hết sức.

Đúng thế, Hoắc Xuân Dương đã khuyên can nhưng Cảnh Ngôn nhất quyết đòi đấu, gã làm gì được? Dùng thân phận thành chủ cứng rắn ngăn cản cuộc chiến này sao?

Hoắc Xuân Dương có thể cho Cảnh Ngôn trực tiếp lọt vào vòng tuyển chọn của ba học viện lớn trong Đông Lâm thành, nhưng gã không thể bắt buộc ngăn cản cuộc chiến do Cảnh Ngôn gây ra.

Huống chi Triệu gia không dễ chọc, Triệu gia cũng có núi dựa lớn trong Lam Khúc quận thành. Nếu chọc Triệu Đương Nguyên nóng nảy thì thành chủ cũng gặp rắc rối.

Hoắc Xuân Dương nhìn Cảnh Ngôn và Triệu Chân Nghiêm, nhẹ lắc đầu nói:

- Hắn chỉ có thể dựa vào chính mình.

Triệu Chân Nghiêm hung ác gầm rống:

- Phế vật, chịu chết đi!

Trước khi đánh nhau Triệu Chân Nghiêm thúc giục nguyên khí trước là có mục đích, gã muốn cho những người nơi đây biết gã đã có tu vi Tiên Thiên hậu kỳ. Gã muốn để tất cả mọi người biết Triệu Chân Nghiêm mới là thiên tài xuất sắc nhất Đông Lâm thành trong trăm năm. Cũng vì bày ra sự cường đại trước mặt Cảnh Ngôn, làm hắn sợ hãi.

Xoẹt!

Kiếm quang màu bạc thoáng hiện trước mặt Triệu Chân Nghiêm, vũ khí của gã là thanh trường kiếm màu bạc, hoa văn phức tạp nổi trên trường kiếm, uy năng mạnh mẽ, là pháp khí vượt phàm khí.

Cảnh Ngôn không chút bất ngờ khi thấy Triệu Chân Nghiêm có pháp khí.

Triệu gia là gia tộc lớn số một Đông Lâm thành, Triệu Chân Nghiêm là nhi tử của tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên, ứng cử viên tộc trưởng đời tiếp theo nội định của Triệu gia, võ giả thiên tài xuất sắc nhất Triệu gia gần ba mươi năm qua, gã có pháp khí là rất bình thường.

Ong ong ong ong ong!

Khi Triệu Chân Nghiêm lấy ra pháp khí thì kiếm quang đỏ chợt lóe trước mặt Cảnh Ngôn.

Thiên Hỏa kiếm, thân kiếm tỏa ánh sáng đỏ nhấp nháy.

Triệu Chân Nghiêm nhìn chằm chằm Thiên Hỏa kiếm trong tay Cảnh Ngôn:

- Phế vật, pháp khí nằm trong tay ngươi thật là lãng phí!

Triệu Chân Nghiêm cũng biết Cảnh Ngôn có pháp khí.

Hôm qua Triệu Nhất Phong về gia tộc liền báo cáo tỉ mỉ việc Cảnh Ngôn giết Tác Văn cho tộc trưởng Triệu Đương Nguyên nghe, gã biết thì nhi tử của gã, Triệu Chân Nghiêm cũng biết.

Triệu Chân Nghiêm lắc người kèm theo kiếm quang bạc vọt hướng Cảnh Ngôn:

- Phế vật, pháp khí của ngươi giao cho ta bảo quản đi!

Triệu Chân Nghiêm quát to:

- Thiên Uyên kiếm pháp!

Thiên Uyên kiếm pháp là một loại võ học cực phẩm.

Cùng với tiếng quát của Triệu Chân Nghiêm, kiếm quang ngưng tụ thành khe rãnh to trong không gian, sát ý kinh người thổi quét phạm vi trăm thước.

Khe rãnh màu bạc thoáng chốc bao phủ toàn thân Cảnh Ngôn.

Loại võ học cực phẩm Thiên Uyên kiếm pháp có đặc điểm rất kinh người là khi thi triển ra sẽ hình thành sức hút mạnh, làm kẻ địch khó né tránh.

Loại lực lượng này giống như trói buộc, nếu đối thủ thực lực thấp thì không cách nào vùng thoát, chỉ có thể không cam lòng bị một kiếm chém chết. Dù đối thủ thực lực mạnh mẽ võ học này cũng hình thành lực lượng trói buộc nhất định làm động tác của đối thủ chậm lại.

Triệu Chân Nghiêm đã khống chế Thiên Uyên kiếm pháp chặt chẽ, gã thi triển kiếm pháp làm Cảnh Ngôn cảm nhận lực lượng trói buộc xâm nhập toàn thân.

Cảnh Ngôn quát khẽ:

- Trảm Nguyệt kiếm pháp!

Dù có sức trói buộc nhất định nhưng chưa đủ để áp chế Cảnh Ngôn không thể thi triển ra võ học.

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí, kiếm quang trăng khuyết màu đỏ quét ra.

Nhìn từ mặt ngoài Trảm Nguyệt kiếm pháp ngưng tụ kiếm quang chắc chắn không bằng kiếm quang của Thiên Uyên kiếm pháp, dù sao một cái là võ học thượng phẩm, một cái là võ học cực phẩm, cách biệt về bản chất.

Nhưng uy năng thật sự của võ học không thể chỉ xem bề ngoài.

Trảm Nguyệt kiếm pháp tuy chỉ là võ học thượng phẩm nhưng nó được Cảnh Ngôn sửa lại tất cả sai sót, uy năng tăng mảng lớn.

Lần này ra tay Cảnh Ngôn không thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp mới vì có băn khoăn riêng.

Muốn giết Triệu Chân Nghiêm sẽ không dễ dàng, nếu gã chỉ là phế vật giống Tác Văn thì Cảnh Ngôn sẽ sử dụng công kích mạnh nhất trực tiếp giết chết. Tuy nhiên đối diện Triệu Chân Nghiêm, dù Cảnh Ngôn dốc hết sức ứng đối cũng khó giết gã trong thời gian ngắn. Vì vậy đánh nhau với Triệu Chân Nghiêm phải nắm giữ tiết tấu, Cảnh Ngôn cần tìm hiểu rõ sức chiến đấu đại khái của gã, buộc gã lật ngửa tất cả át chủ bài, sau đó tìm cách giết gã.

Cảnh Ngôn sẽ không ngốc nghếch cho rằng Triệu Chân Nghiêm chưa tu luyện bí pháp. Cảnh Thiên Long còn biết tu luyện Tứ Tượng bí pháp, chắc chắn Triệu Chân Nghiêm cũng có luyện, thậm chí tu luyện bí pháp mạnh hơn Tứ Tượng bí pháp.

Đám người Thương Long thấy Cảnh Ngôn thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp thì khịt mũi bật cười.

Một võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ đối mặt võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, võ giả Tiên Thiên hậu kỳ vận dụng võ học cực phẩm mà chỉ thi triển võ học thượng phẩm ứng đối, khác nào tìm chết?

Thương Long không kiềm được lại lên tiếng:

- Ha ha ha! Ta còn tưởng Cảnh Ngôn mạnh dữ lắm, chẳng qua là một phế vật, sợ là không đỡ nổi một chiêu của Chân Nghiêm thiếu gia.

Dường như Thương Long đã quên thành chủ Hoắc Xuân Dương mới kêu lão câm mồm.

Khánh Mặc thản nhiên nói:

- Tác Văn đệ tử của ngươi bị Cảnh Ngôn giết.

Mặt Thương Long đen thui.

Thương Long nói Cảnh Ngôn là phế vật vậy Tác Văn đệ tử của lão chẳng phải là phế vật trong phế vật?

Thương Long độc ác liếc xéo Khánh Mặc, nhưng không phản bác được.

Đám người Thương Long không nhìn ra chỗ huyền diệu của Trảm Nguyệt kiếm pháp, nhưng đám cường giả Đạo Linh cảnh tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên thì xem thấu đôi chút.

Cảnh Ngôn thi triển võ học đúng là võ học thượng phẩm Trảm Nguyệt kiếm pháp, nhưng Triệu Đương Nguyên cảm giác Trảm Nguyệt kiếm pháp của hắn mạnh hơn của người khác nhiều. Dù tu luyện Trảm Nguyệt kiếm pháp đến cực độ cũng thua xa Trảm Nguyệt kiếm pháp mà Cảnh Ngôn thi triển.

Xảy ra chuyện gì? Không lẽ Cảnh Ngôn cải tiến Trảm Nguyệt kiếm pháp? Nhưng sao có thể chứ? Một võ giả mười mấy tuổi cải tiến võ học thượng phẩm?

Khó thể tưởng tượng!

Khí thế Triệu Đương Nguyên trầm xuống, đầu óc xoay chuyển, ánh mắt càng âm trầm hơn. Tuyệt đối không thể để tiểu tử này sống.

Uy năng của Trảm Nguyệt kiếm pháp phô bày khi va chạm với Thiên Uyên kiếm pháp.

Thiên Uyên kiếm pháp nhìn như siêu mạnh thế nhưng không thể đánh tan kiếm quang của Trảm Nguyệt kiếm pháp. Hai lực lượng lôi kéo nhau, kết quả cuối cùng là cùng tan biến trong không gian.

Cảnh tượng này làm nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên ngây người, bọn họ không rõ tại sao xuất hiện tình hình này, không phù hợp lẽ thường.

Triệu Chân Nghiêm biến sắc mặt, gã nhận ra thực lực của Cảnh Ngôn có lẽ mạnh hơn gã nghĩ nhiều. Triệu Chân Nghiêm là người đấu với Cảnh Ngôn nên phát hiện uy năng ẩn chứa trong võ học mà hắn thi triển, hình như ngang ngửa với võ học cực phẩm.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Triệu Chân Nghiêm, xem ra ngươi muốn giết ta không dễ vậy. Ngươi nói ta là phế vật, ngươi không giết được phế vật là vì ngươi cũng chỉ là phế vật? Ha ha, ngươi lớn tuổi hơn ta nhiều, xem ra ngươi không bằng phế vật.

Cảnh Ngôn đang cố ý chọc giận Triệu Chân Nghiêm, chọc khùng gã thì gã mới càng nôn nóng muốn giết hắn, gã sẽ sử dụng át chủ bài thật sự.

Quả nhiên nghe Cảnh Ngôn châm biếm Triệu Chân Nghiêm liền tức hộc máu, mắt tóe lửa. Triệu Chân Nghiêm lớn hơn Cảnh Ngôn hai mươi mấy tuổi, gã không giết được võ giả tu luyện ít hơn gã hai mươi mấy năm thì đúng là sỉ nhục.

Triệu Chân Nghiêm tức giận quát lớn, mặt vặn vẹo đáng sợ:

- Tìm cái chết!

Người Triệu Chân Nghiêm bỗng nổi lên tầng sáng vàng nhạt.

Cảnh Ngôn nhìn đăm đăm, hắn biết Triệu Chân Nghiêm sử dụng bí pháp.

Xem tình huống lúc này giao thủ đại khái đoán ra mức độ nguyên khí hùng hậu của nguyên khí ít hơn trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí bị Cảnh Ngôn giết.

Triệu Chân Nghiêm dù sao chỉ mới thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, nguyên khí không bằng võ giả thăng cấp Tiên Thiên hậu kỳ nhiều năm như Ngụy Chấn Chí là bình thường. Tuy nhiên thiên phú của Triệu Chân Nghiêm mạnh hơn, sử dụng võ học càng tinh tế. Cộng với bí pháp cường đại, có thể nói sức chiến đấu của Triệu Chân Nghiêm hơn Ngụy Chấn Chí một bậc. Nếu đấu cứng Cảnh Ngôn chắc chắn bị yếu thế, dù gì cách biệt hai cảnh giới, hắn đã chuẩn bị tâm lý với kết quả này.

Bùm!

Triệu Chân Nghiêm hầu như thúc giục vụ tuyền trong nguyên khí đến cực hạn, lúc nãy ra tay gã chỉ dùng bảy phần lực lượng, lần này là mười phần.

Thiên Uyên kiếm pháp ngưng tụ kiếm quang màu bạc lại xuất hiện, lần này kiếm quang mang theo uy năng mạnh hơn lần đầu tiên rất nhiều. Trong kiếm quang màu bạc lóe ánh vàng, sắc vàng đó là bí pháp Triệu Chân Nghiêm thi triển.

Cảnh Thành Dã lên tiếng:

- Là Kim Phật Tẩy Lễ!

Không ngờ Triệu Chân Nghiêm tu luyện bí pháp Kim Phật Tẩy Lễ, loại bí pháp này quý giá hơn Tứ Tượng bí pháp nhiều, giá trên mấy chục vạn linh thạch. Pháp khí bình thường không mắc bằng Kim Phật Tẩy Lễ, hơn nữa bí pháp khó mua hơn.

Tứ Tượng bí pháp là một loại bí pháp nâng cao lực lượng bản thân, Kim Phật Tẩy Lễ thì là bí pháp tăng cao uy năng công kích của kiếm pháp. Nếu tu luyện Kim Phật Tẩy Lễ đến tột độ ít nhất tăng gấp ba lần uy năng kiếm pháp võ học cực phẩm.

Khe rãnh kiếm quang bạc mang theo sát khí khủng bố nghiền áp Cảnh Ngôn, không gian xung quanh như bị xé rách, những người đứng xa xem đều cảm nhận uy năng kinh người.

Chương 186 - Hai Loại Bí Pháp

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm khe rãnh bạc ập đến ẩn chứa uy năng kinh người đè ép, hắn cảm giác như rơi vào vũng bùn.

Lần này Triệu Chân Nghiêm ra tay uy năng đáng sợ hơn lần đầu tiên nhiều.

Lần đầu tiên Thiên Uyên kiếm pháp có áp lực Cảnh Ngôn chỉ cần thúc giục một phần nguyên khí là hóa giải được, lần này áp lực đè nặng lên hắn. Dù Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí triệt tiêu một phần lực ép thì động tác của hắn vẫn bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Cảnh Ngôn quát to:

- Mở!

Nguyên khí trong vụ tuyền bỗng nổ tung tuôn trào ra, nguyên khí hung hăng bài trừ lực ép không gian xung quanh ra xa mấy thước.

Về mức độ nguyên khí hùng hậu Cảnh Ngôn không thua kém Triệu Chân Nghiêm là bao, so với khi đấu với Ngụy Chấn Chí thì nguyên khí của hắn đã tăng lên nhiều, có thể miễn cưỡng đối kháng lại Triệu Chân Nghiêm võ giả mới thăng cấp Tiên Thiên hậu kỳ, chênh lệch không quá lớn.

- Thiên Không Chi Dực!

Nương nguyên khí đẩy lực lượng trói buộc ra khoảng trống Cảnh Ngôn liền thi triển võ học Thiên Không Chi Dực.

Ngay lúc đó khe rãnh màu bạc từ không trung giáng xuống.

Có thể nói Cảnh Ngôn chậm một chút xíu là đòn công kích kia đã xé rách người hắn.

Sau khi thi triển Thiên Không Chi Dực thì Cảnh Ngôn để lại tàn ảnh trong không gian, công kích của Thiên Uyên kiếm pháp quét trúng tàn ảnh này.

Lực lượng hình thành công kích sát thương với Cảnh Ngôn thật sự chỉ sót lại một ít. Cảnh Ngôn chém ra kiếm quang màu đỏ đánh tan chút lực lượng sót lại.

Bùm!

Xung lực đáng sợ của Thiên Uyên kiếm pháp đập mạnh xuống đất.

Quảng trường này được xây bằng tài liệu là khoáng thạch phẩm chất rất cao, mức độ cứng rắn không thể nghi ngờ. Nhưng sau cú va chạm dưới đất để lại vết nứt kinh người, từ đó thấy được lực công kích của Triệu Chân Nghiêm khủng bố cỡ nào.

Cảnh Ngôn thầm hoảng sợ, sức chiến đấu của Triệu Chân Nghiêm khủng bố hơn đại trưởng lão Ngụy gia Ngụy Chấn Chí nhiều. Nếu Ngụy Chấn Chí đánh nhau với Triệu Chân Nghiêm thì người chết sẽ là lão.

Triệu Chân Nghiêm biến sắc mặt, con ngươi co rút:

- Cái gì?

Triệu Chân Nghiêm quyết tâm chém ra nhưng vẫn bị Cảnh Ngôn hóa giải.

Sao có thể? Làm sao Cảnh Ngôn tránh thoát lực lượng trói buộc của Thiên Uyên kiếm pháp được?

Triệu Chân Nghiêm sử dụng bí pháp Kim Phật Tẩy Lễ thì Thiên Uyên kiếm pháp dù là lực công kích thuần túy hay lực lượng trói buộc đều tăng mảng lớn. Vậy mà Cảnh Ngôn tránh

thoát vào phút then chốt nhất. Trong khi né tránh tốc độ của Cảnh Ngôn mau kinh người, đó không phải tốc độ võ giả Tiên Thiên bình thường nên có.

Đầu óc xoay chuyển, Triệu Chân Nghiêm mơ hồ đoán Cảnh Ngôn có lẽ cũng tu luyện một loại bí pháp, bí pháp thân pháp, nếu không hắn chẳng thể có tốc độ kinh người như vậy.

Triệu Chân Nghiêm điên cuồng rống to:

- Chết! Chết cho ta!

Triệu Chân Nghiêm là võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ vậy mà không giết được một võ giả cảnh giới Tiên Thiên, đây đúng là sỉ nhục. Giờ dù Triệu Chân Nghiêm có thể giết Cảnh Ngôn cũng không đáng giá khoe khoang.

Xoẹt!

Kiếm quang màu bạc đáng sợ tràn ngập không gian.

Cảnh Ngôn nhanh nhẹn lướt tới:

- Trảm Nguyệt kiếm pháp mới!

Lực lượng trói buộc của Triệu Chân Nghiêm quá mạnh, Cảnh Ngôn tuy có Thiên Không Chi Dực nhưng tốc độ cũng bị hạn chế lớn, nên hắn phải đối mặt tình hình cực kỳ hung hiểm.

Đối diện Triệu Chân Nghiêm công kích điên cuồng, Cảnh Ngôn buộc phải thi triển thủ đoạn công kích mạnh nhất của ình.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Phập phập phập!

Màu bạc và đỏ đan xen vụt tắt.

Cảnh Ngôn và Triệu Chân Nghiêm đối chiến làm đám cường giả Tiên Thiên biến sắc mặt.

Đừng nói cường giả cảnh giới Tiên Thiên, dù là thành chủ Hoắc Xuân Dương, tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên cũng nín thở. Triệu Đương Nguyên đã tức giận xanh mặt.

Mắt Hoắc Xuân Dương bắn ra tia sáng.

Hoắc Xuân Dương không ngờ Cảnh Ngôn có thể đấu với Triệu Chân Nghiêm đến trình độ này, gã thấy mình đã coi thường hắn. Lúc trước Hoắc Xuân Dương cho rằng Cảnh Ngôn hành động theo cảm tính, có lẽ gã trách lầm hắn.

Cảnh Ngôn có thực lực chiến một trận với Triệu Chân Nghiêm! Võ giả nên có tinh thần đấu tranh, lúc trước Hoắc Xuân Dương khuyên Cảnh Ngôn vì cảm thấy hai bên cách biệt quá lớn. Có thể đấu tranh, nhưng nếu tự tìm đường chết thì không hay ho gì.

Lòng Cảnh Ngôn trầm xuống, mắt lóe tia sáng:

- Là lúc này!

Cảnh Ngôn đánh với Triệu Chân Nghiêm đã một thời gian, hắn luôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tìm sai sót giấu trong kiếm pháp của đối phương. Giờ Cảnh Ngôn phát hiện một sai sót dễ phá Thiên Uyên kiếm pháp.

Kiếm quang đỏ chợt bắn ra, một điểm trong khe rãnh hình thành từ kiếm quang bạc run lên bị xuyên qua.

Kiếm quang đỏ xuyên qua kiếm quang xanh cực nhanh chém vào Triệu Chân Nghiêm.

Mắt Cảnh Ngôn nóng bỏng nhìn Trảm Nguyệt kiếm pháp mới của mình chém vào Triệu Chân Nghiêm.

Một kích này chắc sẽ làm Triệu Chân Nghiêm bị thương, chỉ cần tổn thương được đối phương thì thực lực sẽ suy yếu, sau đó tìm cơ hội đánh chết thoải mái hơn.

Triệu Chân Nghiêm giật mình kêu lên:

- Cái gì?!

Từ lúc đánh nhau đến lúc này Triệu Chân Nghiêm luôn đè đầu Cảnh Ngôn, mỗi tội hắn quá ngoan cường. Rất nhiều lần thoạt trông Cảnh Ngôn không chịu nổi nữa nhưng hắn luôn dùng thân pháp nhanh nhẹn né qua. Giờ võ học của Cảnh Ngôn xuyên qua Thiên Uyên kiếm pháp của gã.

Triệu Chân Nghiêm thấy kinh hoàng.

Kiếm quang của tiểu tạp chủng này rõ ràng không bằng Thiên Uyên kiếm pháp, nhưng vì sao có thể xuyên qua Thiên Uyên kiếm pháp?

Khi cảnh tượng này diễn ra, mọi người xoe tròn mắt, bọn họ cũng không ngờ biến đổi này.

Cảnh Ngôn khẽ quát:

- Chết đi!

Triệu Chân Nghiêm giật mình qua đi liên tục huơ pháp khí trường kiếm bạc, ánh sáng đen mờ phát ra từ người gã:

- Tiểu tạp chủng, ngươi cho rằng làm như vậy có thể tạo thành uy hiếp với ta? Ngươi quá ngây thơ rồi! Ta nói rồi, ngươi chỉ là phế vật trong mắt ta!

Cảnh Ngôn hơi giật mình:

- Cái gì?

Không ngờ Triệu Chân Nghiêm còn có loại bí pháp thứ hai. Ánh sáng vàng là một loại bí pháp, giờ ánh sáng thứ hai hiển nhiên là bí pháp loại thứ hai.

Đùng đùng đùng!

Kiếm quang đỏ bay tới trước mặt Triệu Chân Nghiêm, pháp khí trường kiếm bạc trong tay gã múa ra màn kiếm bạc

lóe ánh sáng đen. Kiếm quang đỏ va chạm vào màn kiếm này không thể xuyên thủng nó, bị chặn lại.

Các cường giả cảm thán:

- Lại một loại bí pháp, Tường Đồng Vách Sắt!

- Triệu Chân Nghiêm tu luyện hai loại bí pháp, tuy bí pháp Tường Đồng Vách Sắt không trợ giúp cho công kích nhưng phòng ngự thì đến trình độ kinh người.

- Trận chiến này thật là phập phồng lên xuống.

Võ học của Cảnh Ngôn đánh xuyên võ học của Triệu Chân Nghiêm, nhiều người cho rằng gã sẽ bị thương. Không ngờ Triệu Chân Nghiêm còn có một loại bí pháp phòng ngự, khiến đòn công kích bất ngờ của Cảnh Ngôn không có hiệu quả.

Triệu Chân Nghiêm cười to bảo:

- Ha ha ha! Tiểu tạp chủng, ngươi nghĩ có thể đánh bị thương ta sao? Ta đứng yên mặc cho ngươi công kích cũng không thể tổn thương ta một li!

Ngoài miệng Triệu Chân Nghiêm dõng dạc nhưng suy nghĩ trong lòng hoàn toàn đổi khác, vì gã biết nếu không nhờ bí pháp Tường Đồng Vách Sắt thì lần này gã đã bị Cảnh Ngôn đánh lén tổn thương. Tức là lúc trước Triệu Chân Nghiêm hoàn toàn không để bụng, không xem Cảnh Ngôn làm rối uy hiếp nhưng hắn thật sự tạo thành uy hiếp đến gã.

May mắn Triệu Chân Nghiêm tu luyện bí pháp Tường Đồng Vách Sắt, gã cực kỳ tin tưởng vào phòng ngự của bí pháp này.

Thành chủ Hoắc Xuân Dương nhẹ lắc đầu nói:

- Rắc rối rồi, Triệu Chân Nghiêm còn tu luyện bí pháp Tường Đồng Vách Sắt, Cảnh Ngôn muốn bị thương hắn là vô cùng khó khăn.

Với ánh mắt của Hoắc Xuân Dương thấy lúc trước võ học của Cảnh Ngôn xuyên qua võ học của Triệu Chân Nghiêm là nhờ may mắn.

Hoắc Xuân Dương không ngờ rằng Cảnh Ngôn hiểu rõ điểm yếu của Thiên Uyên kiếm pháp, vì dù là gã cũng không thể trong thời gian ngắn tìm ra điểm yếu của võ học cực phẩm Thiên Uyên kiếm pháp. Bất cứ loại võ học nào đều có điểm yếu, võ giả nào cũng biết điều đó. Cảnh Ngôn có thể xuyên qua Thiên Uyên kiếm pháp chắc chỉ là trùng hợp đánh ra võ học trúng ngay điểm yếu của Thiên Uyên kiếm pháp, hắn rất may mắn.

Nhưng Triệu Chân Nghiêm tu luyện bí pháp Tường Đồng Vách Sắt, khiến vận may của Cảnh Ngôn không còn. Dù Cảnh Ngôn lại có cơ hội xuyên qua võ học Thiên Uyên kiếm pháp cũng không tạo uy hiếp lớn cho Triệu Chân Nghiêm.

Lữ Cầm nhỏ giọng nói:

- Triệu Chân Nghiêm muốn giết Cảnh Ngôn là rất khó.

Hoắc Xuân Dương lắc đầu nói:

- Thời gian ngắn thì khó nhưng đánh lâu thì … Triệu Chân Nghiêm dù gì là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ.

Nghe Hoắc Xuân Dương nói câu đó Lữ Cầm hiểu ngay.

Đúng rồi, Cảnh Ngôn mới chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, Triệu Chân Nghiêm thì là Tiên Thiên hậu kỳ. Đánh lâu Cảnh Ngôn sẽ trước tiên không chịu nổi, nguyên khí không theo kịp thì Cảnh Ngôn có thể né nhanh như bây giờ không?

Lữ Cầm hồi hộp hơn.

Triệu Chân Nghiêm đánh nhau với Cảnh Ngôn cũng nghĩ đến điều này, gã thay đổi sách lược từ bỏ cách giết nhanh

Cảnh Ngôn, gã nghĩ cách làm hắn tiêu hao nguyên khí. Chỉ cần cuối cùng giết Cảnh Ngôn thì kết quả sao cũng được.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Hai người vẫn đánh nhau nhưng số lần Triệu Chân Nghiêm thi triển Thiên Uyên kiếm pháp giảm bớt, Cảnh Ngôn liên tục công kích bằng Trảm Nguyệt kiếm pháp mới.

Triệu Chân Nghiêm cười nhạt thầm nghĩ:

- Tiểu tạp chủng, để xem ngươi có thể kiên trì bao lâu!

Chương 187 - Đánh Bại Tường Đồng Vách Sắt

Xoẹt!

Càng nhiều kiếm quang đỏ đến gần Triệu Chân Nghiêm.

Triệu Chân Nghiêm cố ý giảm tần suất thi triển Thiên Uyên kiếm pháp, khiến Cảnh Ngôn dễ dàng xuyên thấu khe rãnh kiếm quang bạc hình thành từ Thiên Uyên kiếm pháp. Nên số lượng kiếm quang đỏ trước mặt Triệu Chân Nghiêm càng lúc càng nhiều.

Nhưng kiếm quang đỏ nhiều cỡ nào cũng không thể xuyên qua phòng ngự của bí pháp Tường Đồng Vách Sắt.

Nhìn từ mặt ngoài Triệu Chân Nghiêm bị yếu thế, nhưng gã không nóng nảy, rất thoải mái.

Triệu Chân Nghiêm cho rằng Cảnh Ngôn công kích cường độ cao thì tiêu hao nguyên khí rất kinh người, tin tưởng không bao lâu sau nguyên khí của hắn sẽ cạn kiệt. Khi đó Triệu Chân Nghiêm có thể dễ dàng giết Cảnh Ngôn.

Triệu Chân Nghiêm hưng phấn thầm rít gào:

- Tới đây! Tới đây! Tấn công ta đi!

Cảnh Ngôn càng tấn công dồn dập Triệu Chân Nghiêm càng vui vẻ, hưng phấn nhiều hơn.

- Nguy rồi!

- Hình như Cảnh Ngôn bị lừa!

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã dần phát hiện ra, hình như Triệu Chân Nghiêm cố ý phòng thủ, dựa vào bí pháp phòng ngự. So với cường độ công kích của Cảnh Ngôn thì Triệu Chân Nghiêm tiêu hao nguyên khí ít hơn, cộng thêm gã là võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, nguyên khí hùng hậu. Cứ tiếp tục thế này Cảnh Ngôn sẽ tiêu hao hết nguyên khí sớm hơn Triệu Chân Nghiêm.

Cảnh Thành Dã thầm lo âu, gã muốn lên tiếng nhắc nhở Cảnh Ngôn lại lo làm hắn phân tâm, bị Triệu Chân Nghiêm bắt lấy cơ hội cho một kích trí mệnh.

Làm thế nào?

Phải làm sao đây?

Cảnh Thành Dã nôn nóng giậm chân.

Cảnh Thiên Anh mắt lóe tia sáng nói nhỏ với Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng, có lẽ Cảnh Ngôn có suy xét của mình, ta tin hắn cũng nhìn ra Triệu Chân Nghiêm cố ý làm hắn tiêu hao nguyên khí.

Mắt Cảnh Thành Dã hấp háy:

- A?

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Cảnh Ngôn vẫn tiếp tục công kích.

Từ lúc Triệu Chân Nghiêm bắt đầu phòng thủ phản kích đã qua thời gian một tách trà, Cảnh Ngôn không chút giảm bớt tấn công, như thể không nhận ra dụng ý của gã.

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình, ra tay dứt khoát nhanh gọn, từng đợt kiếm quang đỏ bủa giăng trong không gian.

Triệu Đương Nguyên đắc ý nhếch mép:

- Tiểu súc sinh này có nguyên khí rất hùng hậu, kéo dài được lâu như vậy mà không có dấu hiệu kiệt sức. Nhưng ta tin hắn không kiên trì được bao lâu.

Tộc trưởng Thái gia Thái Vân Kiến nheo mắt vuốt râu xám, vênh váo nói:

- Triệu tộc trưởng nói chính xác, Chân Nghiêm chỉ phòng thủ, nguyên khí tiêu hao có hạn. Cảnh Ngôn cứ công kích hùng hổ thì không chống chọi được lâu, chờ khi hắn cạn kiệt nguyên khí là Chân Nghiêm sẽ cho một kích trí mạng giết hắn ngay.

Thái Vân Kiến rất hưng phấn, vì nguyên chợ khu nam sắp bị Thái gia khống chế hoàn toàn.

Cảnh Ngôn nhảy qua nhảy lại chợt nhỏ giọng nói:

- Là lúc này!

Cảnh Ngôn nhếch môi nở nụ cười quái dị, mắt sáng rực.

Vì tìm sai sót của Tường Đồng Vách Sắt làm Cảnh Ngôn tốn thời gian khá lâu.

Tường Đồng Vách Sắt là một loại bí pháp, khác biệt nhiều với võ học. Nếu là võ học, dù là võ học cực phẩm miễn Triệu Chân Nghiêm thi triển vài lần Cảnh Ngôn sẽ nhìn ra ít nhất một lỗ hổng. Như võ học Thiên Uyên kiếm pháp, Cảnh Ngôn dễ dàng tìm ra khiếm khuyết của nó, nhưng muốn tìm thiếu sót của bí pháp là rất khó khăn.

Cảnh Ngôn luôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tìm lỗ hổng trong bí pháp Tường Đồng Vách Sắt mà Triệu Chân Nghiêm thi triển, giờ hắn đã tìm được một chỗ yếu nhất.

Tuy bí pháp và võ học khác nhau nhưng có chung một điểm là được võ giả nhân loại sáng tạo, được người tạo ra thì

sẽ có sai sót, không thể hoàn mỹ không khuyết điểm. Cái gọi là hoàn mỹ chỉ là tương đối, không phải hoàn mỹ tuyệt đối.

Võ học được Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chỉnh sửa rồi Cảnh Ngôn cũng không dám bảo đảm đã đến trình độ hoàn mỹ không khuyết điểm.

Cảnh Ngôn trầm giọng quát:

- Phá!

Kiếm quang trăng khuyết màu đỏ quét mạnh một hướng.

Triệu Chân Nghiêm phát hiện khí thế của Cảnh Ngôn thay đổi, vội dốc hết sức thi triển Tường Đồng Vách Sắt ngăn cản, pháp khí trường kiếm màu bạc để lại một mảnh tàn ảnh.

Ong ong ong ong ong!

Võ học của hai người va chạm, Triệu Chân Nghiêm bị đụng thụt lùi một bước.

Sao có thể như vậy?

Từ lúc hai người đánh nhau đến nay Triệu Chân Nghiêm chưa từng bị đánh lui nửa bước. Lần này Triệu Chân Nghiêm bị đánh lui, tuy kiếm quang màu đỏ hoàn toàn bị gã chặn lại nhưng vẫn bị buộc lùi bước.

Cảnh Ngôn càng chiến càng mạnh mẽ.

Lần đầu tiên Triệu Chân Nghiêm có cảm giác bị mất kiểm soát, gã không thể nắm giữ trận chiến này nữa. Triệu Chân Nghiêm hoảng loạn.

Trước khi đánh nhau với Cảnh Ngôn thì Triệu Chân Nghiêm chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thua, hắn không phải đối thủ của gã. Giờ Cảnh Ngôn đẩy lùi gã.

Giờ phút này Triệu Chân Nghiêm cảm thấy bí pháp Tường Đồng Vách Sắt vận chuyển hơi trì trệ.

Triệu Đương Nguyên nhìn cảnh này biến sắc mặt, tộc trưởng Thái gia Thái Vân Kiến cũng tái mặt.

Thái Vân Kiến không quan tâm sự sống chết của Triệu Chân Nghiêm, nhưng gã quan hệ nửa chợ khu nam của Thái gia. Lỡ Triệu Chân Nghiêm thua, nửa chợ khu nam của Thái gia phải dâng cho Cảnh gia.

Có người lo có người mừng.

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh rất vui mừng. Thành chủ Hoắc Xuân Dương cũng lên tinh thần, híp mắt nhìn Cảnh Ngôn.

- Xem ra tìm đúng chỗ rồi.

Cảnh Ngôn biết rõ công kích của mình nhất, một kích kia tuy không hoàn toàn đánh bại phòng ngự của Triệu Chân Nghiêm nhưng buộc gã lùi bước. Nếu không phải vì đánh trúng lỗ hổng của Tường Đồng Vách Sắt thì Cảnh Ngôn không thể nào đánh lùi Triệu Chân Nghiêm.

- Tiếp tục!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cảnh Ngôn liên tục công kích một điểm đó. Triệu Chân Nghiêm liên tục thụt lùi, đến lúc này gã không có cách nào thi triển Thiên Uyên kiếm pháp, vì phân tâm là sẽ ảnh hưởng việc sử dụng Tường Đồng Vách Sắt. Đừng xem thường chút ảnh hưởng này, nó đủ để trí mạng.

Nếu đối thủ là người bình thường thì Triệu Chân Nghiêm hoàn toàn không quan tâm. nhưng đối thủ của gã là Cảnh Ngôn. Xem đoạn thời gian đánh nhau này tiểu súc sinh Cảnh Ngôn bẩm sinh giỏi đánh nhau, khứu giác chiến đấu cực kỳ nhạy bén. Triệu Chân Nghiêm sơ sẩy một cái sẽ bị Cảnh Ngôn chộp được ngay, gã không dám mạo hiểm thi triển Thiên Uyên kiếm pháp buộc hắn lùi lại.

Triệu Chân Nghiêm đành cắn răng tiếp tục vận dụng Tường Đồng Vách Sắt phòng ngự.

Bỗng mắt Cảnh Ngôn lóe sáng:

- A?

Trong lòng Cảnh Ngôn có chút hiểu ra, lĩnh ngộ Trảm Nguyệt kiếm pháp mới. Liên tục thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp mới công kích Triệu Chân Nghiêm khiến Cảnh Ngôn hiểu ra, dung hợp Trảm Nguyệt kiếm pháp nước chảy thành sông lại lên cao.

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới dung hợp Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng, Thu Phong Lạc Diệp Kiếm đến chín mươi phần trăm, chỉ còn kém một chút là hoàn toàn dung hợp.

Mức độ dung hợp Trảm Nguyệt kiếm pháp mới lại lên cao khiến uy năng võ học của Cảnh Ngôn tăng lên một mảng.

Mặc dù uy lực tăng lớn không đáng sợ bằng bí pháp Tường Đồng Vách Sắt cộng thêm vào võ học, nhưng vẫn là việc tốt cho Cảnh Ngôn. Vì uy lực của võ học tăng lên là phần cơ sở thực lực cá nhân. Cảnh Ngôn có thể học bí pháp tăng uy lực cho võ học, tu luyện loại bí pháp này sẽ khiến uy năng võ học càng mạnh nữa. Cơ sở càng tốt mức độ bí pháp cộng thêm càng cao.

Bùm!

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới tăng cao uy lực cực kỳ hung mãnh oanh kích vào Triệu Chân Nghiêm.

Vang tiếng nổ điếc tai, cơ thể Triệu Chân Nghiêm bị đánh bay lên văng ra xa mấy thước mới hai chân đáp xuống đất.

Triệu Chân Nghiêm kinh hoàng rớt tim thầm nghĩ:

- Chết tiệt! Không lẽ tiểu tạp chủng này luôn ẩn giấu thực lực?

Triệu Chân Nghiêm hiểu rõ nhất uy năng ẩn chứa trong công kích của Cảnh Ngôn, lớn hơn đợt công kích trước rất nhiều.

Mắt Cảnh Ngôn rực cháy ngọn lửa:

- Chết đi! Triệu Chân Nghiêm, ngươi luôn cho rằng ta là phế vật phải không? Hôm nay ngươi phải chết trong tay phế vật này, chắc ngươi không ngờ đúng không?

Xoẹt!

Kiếm ý vận chuyển.

Từ lúc đánh nhau với Triệu Chân Nghiêm đến bây giờ lần đầu tiên Cảnh Ngôn sử dụng kiếm ý mà mình nắm giữ.

Nhân kiếm hợp nhất!

Tuy rằng kiếm ý còn rất yếu nhưng có thể điều động lực lượng thiên địa. Trong khoảnh khắc lấy Cảnh Ngôn làm trung tâm không gian xung quanh xuất hiện thêm lực lượng khác, loại lực lượng này không quá mãnh liệt nhưng cảm giác đại khí bàng bạc, đây không phải võ học nào có thể mang đến lực lượng.

Có kiếm ý phụ trợ, kiếm quang đỏ của Trảm Nguyệt kiếm pháp kèm theo uy năng kinh người dấy lên sóng gợn.

Phập!

Rốt cuộc Tường Đồng Vách Sắt bị đánh tan.

Cùng lúc đó Triệu Chân Nghiêm kinh hoàng hét to:

- Không!

Triệu Đương Nguyên quát chói tai, lắc người định xông lên ngăn cản:

- Dừng tay!

Khi Triệu Chân Nghiêm bị đánh bay là Triệu Đương Nguyên đã cảm giác nhi tử sẽ bị thua. Cảnh Ngôn trực tiếp đánh tan bí pháp của Triệu Chân Nghiêm, mạng sống của gã đã nằm trong tay hắn.

Triệu Đương Nguyên nhanh như tia chớp, nguyên khí hùng hồn xông hướng Cảnh Ngôn. Triệu Đương Nguyên là cường giả Đạo Linh cảnh, ngự không bay nhanh đáng sợ.

Mặt Triệu Đương Nguyên vặn vẹo, khí thế trầm xuống tức giận quát:

- Tiểu súc sinh, dừng tay cho ta!

Hoắc Xuân Dương cũng bay ra:

- Triệu Đương Nguyên, càn rỡ!

Nguyên khí bắn hướng mặt Triệu Đương Nguyên.

Chương 188 - Triệu Chân Nghiêm Đã Chết

Nơi này là phủ thành chủ.

Triệu Đương Nguyên muốn nhúng tay vào cuộc chiến sống chết của Cảnh Ngôn và Triệu Chân Nghiêm ngay trước mặt thành chủ Hoắc Xuân Dương là điều không thể.

Bùm!

Triệu Đương Nguyên bị Hoắc Xuân Dương ngăn lại.

Thực lực của Triệu Đương Nguyên tuy không bằng Hoắc Xuân Dương nhưng cũng là cường giả Đạo Linh cảnh, nếu gã nhất quyết xông hướng Cảnh Ngôn thì Hoắc Xuân Dương khó ngăn lại. Nhưng Triệu Đương Nguyên muốn bất chấp Hoắc Xuân Dương ngăn cản thì phải cá cược bằng mạng sống, xem thành chủ có dám giết gã không.

Hoắc Xuân Dương dám giết gã thì Triệu Đương Nguyên sẽ chết. Nếu Hoắc Xuân Dương không dám, Triệu Đương Nguyên có thể cứu nhi tử của mình.

Bị Hoắc Xuân Dương cản đường, Triệu Đương Nguyên rống hướng Cảnh Ngôn:

- Tiểu súc sinh, ngươi dám giết nhi tử của ta thì ta sẽ bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Triệu Đương Nguyên không dám lấy mạng sống của mình làm tiền đặt cược.

Triệu Đương Nguyên có ba nhi tử nhưng chỉ có đại nhi tử Triệu Chân Nghiêm là thiên phú cao nhất, được gã xem trọng

nhất. Nếu Triệu Chân Nghiêm chết không chỉ đối với tộc trưởng Triệu gia, còn ảnh hưởng nặng nề cho toàn Triệu gia. Nhưng Triệu Đương Nguyên vẫn cảm thấy mạng sống của mình quan trọng hơn.

Nghe tiếng rống của Triệu Đương Nguyên, khóe môi Cảnh Ngôn cong lên nụ cười khiến người khó nắm bắt.

Uy hiếp ta?

Cảnh Ngôn động ý niệm.

Dù ta tha cho Triệu Chân Nghiêm thì Triệu gia ngươi không thể nào cùng ta biến can qua thành ngọc bạch đi?

Dù Triệu gia đồng ý bắt tay giảng hòa Cảnh Ngôn cũng không đồng ý, hắn phải trả mối thù của gia gia. Bây giờ thực lực của Cảnh Ngôn không đủ, chờ hắn có thực lực đủ mạnh là lúc Triệu gia hủy diệt.

Triệu Chân Nghiêm kinh hoàng hét rầm lên:

- Đừng giết ta …!

Phập!

Thiên Hỏa kiếm đâm xuyên qua đầu Triệu Chân Nghiêm.

Động tác của Cảnh Ngôn không chút tạm dừng khi Triệu Đương Nguyên, Triệu Chân Nghiêm nói chuyện. Ngay từ đầu Cảnh Ngôn đã quyết giết Triệu Chân Nghiêm, sao có thể bỏ qua cơ hội lần này?

Tiếng hét của Triệu Chân Nghiêm ngừng bặt, máu phun ra từ trán.

Trước bao cặp mắt nhìn Triệu Chân Nghiêm chậm rãi ngã xuống.

Triệu Chân Nghiêm danh chấn nguyên Đông Lâm thành cứ thế bị Cảnh Ngôn giết.

Những người có mặt thấy tận mắt vẫn không tin được Triệu Chân Nghiêm cường đại đã chết như vậy.

Ứng cử viên nội định tộc trưởng Triệu gia đời tiếp theo đã chết.

Và chết trong tay võ giả trẻ chưa đầy hai mươi tuổi. Võ giả trẻ quang minh chính đại giết Triệu Chân Nghiêm, trong đối chiến sống chết.

Triệu Đương Nguyên điên cuồng:

- Không!!!

Nguyên khí hỗn loạn, mắt Triệu Đương Nguyên đỏ ngầu như mãnh thú muốn ăn thịt người trừng Cảnh Ngôn. Cánh tay Triệu Đương Nguyên nổi gân xanh cục cục, gã muốn xé sống Cảnh Ngôn, nhưng biết tạm thời không làm được vì sẽ bị Hoắc Xuân Dương ngăn cản.

Hoắc Xuân Dương lạnh lùng nói:

- Triệu tộc trưởng bình tĩnh một chút đi! Nếu Triệu tộc trưởng vẫn càn quấy thì đừng trách ta không khách khí.

Cuộc chiến sống chết, sống chết tùy số. Triệu Chân Nghiêm thực lực không bằng Cảnh Ngôn bị giết chỉ trách gã yếu hơn người ta. Nếu ngay từ đầu Triệu Chân Nghiêm không đồng ý đánh với Cảnh Ngôn thì trong phủ thành chủ này, Cảnh Ngôn không thể nào tùy tiện tấn công Triệu Chân Nghiêm. Triệu Chân Nghiêm cũng muốn giết Cảnh Ngôn, nếu hắn yếu hơn gã thì người chết là hắn.

Hoắc Xuân Dương không muốn can thiệp vào trận chiến này, Triệu Đương Nguyên định phá hoại quy tắc xen vào, sao gã cho phép điều đó xảy ra?

Nghe Hoắc Xuân Dương nói, Triệu Đương Nguyên hít sâu.

Triệu Đương Nguyên nở nụ cười âm trầm:

- Ha ha ha!

Triệu Đương Nguyên độc ác nhìn quét qua Cảnh Ngôn sau đó chuyển hướng tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã.

Triệu Đương Nguyên gằn từng chữ, thanh âm chất chứa sát khí và uy hiếp:

- Cảnh Thành Dã, Triệu gia ta và Cảnh gia ngươi không chết không ngừng!

Cảnh Thành Dã lấy lại tinh thần từ giật mình, trả lời Triệu Đương Nguyên:

- Cảnh gia ta chờ!

Triệu Đương Nguyên quát với đám người Triệu gia đứng đằng sau:

- Mang thiếu gia đi!

Hai thành viên Triệu gia lập tức chạy tới gần xác Triệu Chân Nghiêm, nâng gã lên, cũng nhặt pháp khí lên.

Hoắc Xuân Dương lên tiếng ngăn người Triệu gia lại:

- Chờ một chút!

Triệu Đương Nguyên cười nhạt hỏi:

- Thành chủ có chuyện gì không?

Hoắc Xuân Dương nheo mắt nói:

- Triệu gia ngươi và Thái gia lập tức dọn ra chợ khu nam. Nhớ kỹ, không được phá hoại một cọng cỏ một thân cây trong chợ, vì bây giờ chợ khu nam thuộc về Cảnh gia. Nếu hai gia tộc phá hoại chợ khu nam thì chờ Cảnh gia thống kê tổn thất chợ, hai gia tộc phải bồi thường hết. À, tài nguyên trong sản nghiệp của hai gia tộc ở chợ khu nam cũng thuộc về Cảnh gia, các ngươi không thể mang đi một cây kim, sợi chỉ!

Đã cá cược chợ đương nhiên bao gồm tất cả trong chợ. Trong chợ không chỉ có sản nghiệp của hai gia tộc, nhưng mọi sản nghiệp của hai gia tộc nằm trong vụ cược.

Nghe Hoắc Xuân Dương nói Triệu Đương Nguyên không có phản ứng gì lớn. Thái Vân Kiến thì trợn tròn mắt.

Chợ khu nam mất đi thì Thái gia làm sao đây?

Thái gia mất chợ khu nam, thu nhập tài nguyên của cả gia tộc bị bốc hơi gần một nửa. Thái gia sẽ hoàn toàn xóa khỏi gia tộc hạng nhất Đông Lâm thành sao?

Lòng Thái Vân Kiến đau nhói, gã nhìn Triệu Đương Nguyên, lòng thầm giận.

Thái Vân Kiến hận Cảnh Ngôn, nhưng càng thù Triệu Đương Nguyên hơn. Nếu không phải Triệu Đương Nguyên kéo Thái gia cá cược với Cảnh gia thì sao Thái gia đánh mất chợ khu nam?

Triệu gia mất một nửa chợ khu nam nhưng còn nguyên chợ khu đông, Thái gia thì làm sao đây?

Triệu Đương Nguyên đáng chết, Triệu Chân Nghiêm chết tiệt, phế vật này không đánh lại Cảnh Ngôn còn bị hắn đánh chết!

Hoắc Xuân Dương nói xong nhìn sang Thạch Tuyên tổng quản phủ thành chủ:

- Thạch Tuyên!

Thạch Tuyên lập tức tiến lên:

- Có!

Hoắc Xuân Dương trầm giọng quát:

- Phái một vệ đội mặc giáp tinh nhuệ hai trăm người do ngươi đi đầu, trợ giúp Cảnh gia tiếp nhận nguyên chợ khu

nam. Ai dám gây sự giết không tha!

Hoắc Xuân Dương muốn uy hiếp, cho những kẻ định giở trò rụt tay về, biết khó mà lui. Nếu Hoắc Xuân Dương tuyên bố mấy câu này rồi còn có người không biết sống chết thì đừng trách gã xuống tay vô tình.

Hoắc Xuân Dương lười quan tâm cảm xúc của Triệu gia, miễn làm thân với Cảnh gia, quan hệ tốt với Cảnh Ngôn thì có đắc tội Triệu gia cũng chẳng sao. Huống chi Hoắc Xuân Dương đã hoàn toàn đắc tội Triệu gia.

Thạch Tuyên lớn tiếng đáp:

- Thuộc hạ lĩnh mệnh!

Mặt phó thành chủ Trần Binh vặn vẹo như bị táo bón tiến lên trước:

- Thành chủ!

Trần Binh cố nặn ra nụ cười nói với Hoắc Xuân Dương:

- Thuộc hạ cũng nguyện dẫn vệ đội mặc giáp trợ giúp Cảnh gia nhận chợ khu nam!

Trần Binh vô cùng hối hận, nếu sớm biết thành chủ Hoắc Xuân Dương ưu ái Cảnh gia như thế thì đã không bắt Cảnh gia giao Cảnh Ngôn ra.

Thật là thất sách, so với thành chủ Hoắc Xuân Dương thì Thương Long có là gì? Quan hệ với Thương Long tốt đến đâu thì lão ở trong Lam Khúc quận thành chứ không phải Đông Lâm thành. Trần Binh là phó thành chủ Đông Lâm thành, trên đầu có thành chủ Hoắc Xuân Dương. Được Hoắc Xuân Dương nâng đỡ thì mối quan hệ sau lưng Thương Long không làm gì được Trần Binh.

Trần Binh vô cùng chân thành nói:

- Xin thành chủ đại nhân cho ta một cơ hội, lúc trước ta phạm một sai lầm to lớn, chưa tìm hiểu rõ ràng đã yêu cầu Cảnh gia giao Cảnh Ngôn ra, ta thật ngu xuẩn.

Hết cách, nếu không thể bù đắp thì vị trí phó thành chủ của gã sẽ mất. Mặc dù thành chủ không thể tùy tiện bãi chức phó thành chủ, tên Trần Binh đăng ký trong Quận Vương phủ rồi. Nhưng thành chủ Hoắc Xuân Dương truyền tin đến Quận Vương phủ chắc chắn gã sẽ bị đuổi khỏi chức phó thành chủ.

Hoắc Xuân Dương cười tủm tỉm nhìn Trần Binh:

- Trần Binh, ngươi biết mình đã sai?

Trần Binh thấy thái độ của Hoắc Xuân Dương hơi mềm xuống liền thừa dịp sấn tới, khom lưng thấp hơn nữa:

- Biết, thuộc hạ thật sự biết sai!

Hoắc Xuân Dương gật đầu.

Nói thật thì Hoắc Xuân Dương luôn vừa lòng phó thủ này, Trần Binh rất nghe lời, bình thường không dám làm trái gã. Lần này phạm sai lầm vì Trần Binh không ngờ Hoắc Xuân Dương đứng về phe Cảnh gia.

Mắt Hoắc Xuân Dương nghiêm túc nói:

- Trần Binh, nhận sai với ta vô dụng, ngươi oan uổng Cảnh Ngôn.

Nghe câu đó Trần Binh hiểu ngay ý của thành chủ. Bản thân thành chủ không bất mãn gì với gã, vấn đề then chốt là có được Cảnh Ngôn tha thứ không, hắn gật đầu chịu tha thứ thì gã có thể tiếp tục đảm nhiệm phó thành chủ Đông Lâm thành.

Trần Binh lên tinh thần nhanh chóng quay sang Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, chuyện lúc trước Trần Binh ta làm đúng là súc sinh! Thiếu … thiếu gia hãy thứ lỗi cho, đừng chấp nhặt với ta. Thiếu gia yên tâm, ta tự mình dẫn đội bảo đảm Cảnh gia thuận lợi tiếp nhận chợ khu nam!

Trần Binh bất chấp mặt già, tự xưng súc sinh trước mặt Cảnh Ngôn. Người này da mặt thật dày, phó thành chủ, cường giả Tiên Thiên đỉnh mà thấp cổ bé họng xin lỗi Cảnh Ngôn, nếu không mặt dày thì khó làm được.

Cảnh Ngôn giương mắt nhìn Trần Binh.

Thật ra trước đó Cảnh gia và phó thành chủ Trần Binh không có thù hận gì, Cảnh Ngôn và gã không dính líu gì. Nhưng thái độ của Trần Binh làm Cảnh Ngôn rất giận.

Cảnh Ngôn biết muốn mỗi người giữ chính nghĩa là không thể nào, con người đều có lòng ích kỷ. Xem thái độ của thành chủ thì không định đuổi tận giết tuyệt Trần Binh, dường như muốn cho một cơ hội.

Đến nay Cảnh Ngôn chưa rõ tại sao thành chủ Hoắc Xuân Dương ưu ái với hắn, với Cảnh gia nhiều vậy. Cảnh Ngôn không phải loại người không biết điều, thành chủ đã có ý tha cho Trần Binh, hắn cảm thấy dù không nể mặt Trần Binh cũng phải nể thành chủ Hoắc Xuân Dương.

Chương 189 - Uy Chấn Đông Lâm Thành

Cảnh Ngôn cười với Trần Binh.

Nhìn Cảnh Ngôn mỉm cười Trần Binh thầm mừng.

Có hy vọng! Có hy vọng rồi!

Trần Binh mừng như điên, bỗng cảm thấy lúc trước cúi đầu xuống giọng là vô cùng đáng giá.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thành chủ Trần Binh, ta rất cảm ơn ngài đồng ý giúp Cảnh gia tiếp nhận chợ khu nam, nhưng ta chỉ là tử đệ bình thường của Cảnh gia. Có tộc trưởng Cảnh gia ta ở đây.

Trần Binh nhanh nhảu nói, sốt ruột nhìn Cảnh Thành Dã:

- Cảnh tộc trưởng xin hãy để ta hỗ trợ!

Cảnh Ngôn còn nhìn ra thành chủ Hoắc Xuân Dương muốn tha cho Trần Binh, Cảnh Thành Dã sống gần trăm tuổi, làm tộc trưởng Cảnh gia sao không nhìn ra?

Cảnh Thành Dã đang chìm đắm trong giật mình và hân hoan, thu chợ khu nam vào túi sinh ra trợ lực to lớn cho toàn Cảnh gia phát triển. Bất giác Cảnh Thành Dã bớt ghét Trần Binh hơn nhiều.

Cảnh Thành Dã mở miệng nói:

- Vậy làm phiền thành chủ Trần Binh.

Trần Binh hưng phấn gật đầu lia:

- Nên làm, nên làm!

Mặt Triệu Đương Nguyên đen như mực hỏi:

- Thành chủ còn có chuyện gì không?

Hoắc Xuân Dương phất tay:

- Không có, các ngươi có thể đi rồi.

Hoắc Xuân Dương dứt lời Triệu Đương Nguyên liền nhấc chân đi.

Chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện Thương Long đứng dậy đi theo:

- Triệu tộc trưởng chờ ta chút.

Thương Long và Hoắc Xuân Dương có xích mích, lão không muốn ở lại phủ thành chủ nữa. Một tháng sau mới bắt đầu tuyển chọn trong Đông Lâm thành, Thương Long còn phải ở trong Đông Lâm thành hơn một tháng. Trong thời gian này nếu lão mỗi ngày ở phủ thành chủ, ngẫm lại đã thấy khó chịu.

Thương Long và đám người Triệu Đương Nguyên rời đi.

Khánh Mặc, Lãnh Trúc tiếp tục ở trong phủ thành chủ, hai người không có mâu thuẫn gì với thành chủ nên ở đây tốt hơn.

Thái Vân Kiến sững sờ nhìn đám người Triệu Đương Nguyên rời đi:

- Thành chủ đại nhân, ta …

Thái Vân Kiến rất rối rắm.

Hoắc Xuân Dương nói:

- Thái tộc trưởng, các ngươi cũng có thể đi.

Thái Vân Kiến bất đắc dĩ thở dài:

- Ài.

Thái Vân Kiến biết rõ dù có quỳ xuống xin tha thì Cảnh gia sẽ không trả lại nửa chợ vốn thuộc về Thái gia. Cũng đúng,

nếu Cảnh Ngôn đánh với Triệu Chân Nghiêm cuối cùng hắn bị giết, Triệu gia nhận chợ khu tây thì Thái gia tuyệt đối sẽ không cho Cảnh gia nửa chợ khu nam.

Đám người Thái gia Thái Vân Kiến cô đơn giải tán.

Khánh Mặc không tiếc lời khen:

- Cảnh Ngôn, lợi hại, rất lợi hại. Ta không thấy trong Đạo Nhất học viện có võ giả nào ở tuổi của ngươi mà có sức chiến đấu Tiên Thiên hậu kỳ.

Cảnh Ngôn vội đáp:

- Khánh Mặc tiên sinh quá khen.

Trước khi thành chủ Hoắc Xuân Dương trở về trong đám người chỉ có Khánh Mặc bênh vực Cảnh Ngôn, nên hắn cảm kích. Cảnh Ngôn quyết định nếu không có gì ngoài ý muốn hắn sẽ vào Đạo Nhất học viện tu luyện.

Những người còn đứng đây đa số quan hệ thân thiện, khách sáo với nhau, Cảnh Thành Dã từ biệt thành chủ.

Cảnh Thành Dã chờ sau khi trở lại sẽ sắp xếp công tác, Cảnh gia sắp tiếp nhận chợ khu nam, vậy là Cảnh gia có hai chợ, sắp bắt đầu phong cảnh trong Đông Lâm thành.

Hoắc Xuân Dương nói với Cảnh Ngôn định đi cùng Cảnh Thành Dã:

- Cảnh Ngôn, lát nữa ngươi quay lại, ta có lời muốn nói.

Cảnh Ngôn sửng sốt nhưng rất nhanh phản ứng lại:

- A? À.

Cảnh Ngôn rất tò mò tại sao Hoắc Xuân Dương tốt với mình như vậy, hắn đoán có phải thành chủ Hoắc Xuân Dương quan hệ tốt với gia gia Cảnh Thiên? Nhưng rất nhanh Cảnh Ngôn phủ định.

Nếu Hoắc Xuân Dương và gia gia Cảnh Thiên có quan hệ không giống bình thường, vậy Cảnh Thiên chết lẽ ra gã nên có phản ứng kịch liệt.

Thấy thành chủ và Cảnh Ngôn có lời riêng tư muốn nói, những người khác biết điều từ biệt.

Trong phút chốc trên quảng trường chỉ có Hoắc Xuân Dương, phu nhân Lữ Cầm, Cảnh Ngôn.

Hoắc Xuân Dương hỏi thẳng:

- Cảnh Ngôn, ngươi và thành chủ Bạch Tuyết Đoan Dương thành có quan hệ gì?

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Thành chủ Bạch Tuyết?

Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao Hoắc Xuân Dương che chở mình như thế, hiển nhiên liên quan đến thành chủ Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn nói:

- Thành chủ Bạch Tuyết là ân nhân cứu mạng của ta.

Cảnh Ngôn nói thật lòng, lúc trong Ngụy gia nếu thành chủ Bạch Tuyết không ra mặt cứu thì hắn đã bị nhị trưởng lão Tiền gia giết.

Hoắc Xuân Dương cười nói:

- Thành chủ Bạch Tuyết đối xử với ngươi thật tốt. Cảnh Ngôn, tiểu tử nhà ngươi che giấu sâu thật, không ngờ quen thành chủ Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn nghe vậy ngạc nhiên, trong giọng nói của Hoắc Xuân Dương là lạ, hay thành chủ Bạch Tuyết có thân phận khác nữa?

Cảnh Ngôn nhớ lúc ở Ngụy gia, thành chủ Bạch Tuyết trực tiếp giết nhị trưởng lão Tiền gia Tiền Phong, hắn cảm thấy khả

năng này rất lớn. Ví dụ ở Đông Lâm thành, thành chủ Hoắc Xuân Dương tuyệt đối sẽ không tùy tiện giết trưởng lão của Triệu gia.

Khi Hoắc Xuân Dương nhắc đến Bạch Tuyết thì dáng vẻ có chút cung kính, gã không thể nào có hảo cảm với thành chủ Bạch Tuyết nên cư xử như vậy, thê tử Lữ Cầm đang đứng một bên nhìn.

Lữ Cầm mỉm cười hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi có biết thành chủ Bạch Tuyết là nữ nhi của Quận Vương đại nhân không?

Cảnh Ngôn trợn to mắt nói:

- Cái gì?

Cảnh Ngôn đoán Bạch Tuyết có thân phận khác nhưng không dám tưởng tượng thành chủ Bạch Tuyết là nữ nhi của Quận Vương, lai lịch quá lớn. Chủ nhân nguyên Lam Khúc quận là Quận Vương đại nhân.

Hoắc Xuân Dương nhíu mày hỏi:

- Ngươi không biết?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Thành chủ đại nhân, ta thật sự không biết thành chủ Bạch Tuyết là nữ nhi của Quận Vương đại nhân.

Vẻ mặt Hoắc Xuân Dương bất đắc dĩ nói:

- Tiểu tử này, ta không biết nên nói sao với vận may của ngươi.

Bao nhiêu người nằm mơ đều muốn lôi kéo quan hệ với thành chủ Bạch Tuyết, Cảnh Ngôn thì không hề hay biết thân phận của Bạch Tuyết, vậy mà nàng đặc biệt tìm Hoắc Xuân Dương nhờ chăm sóc cho hắn.

Hoắc Xuân Dương tiếp tục bảo:

- Cảnh Ngôn, thiên phú của ngươi xuất chúng, sau này tương lai tươi sáng, nhưng không thể lơi lỏng. Đường Võ Đạo có nhiều khó khăn hiểm trở, muốn đi xa thì không được chễnh mảng, sau này gặp việc khó khăn hãy đến phủ thành chủ tìm ta.

Lữ Cầm cười nói:

- Cũng có thể tìm ta.

Nguyên Đông Lâm thành chấn động.

- Cảnh Ngôn Cảnh gia đánh chết Triệu Chân Nghiêm Triệu gia trong phủ thành chủ!

- Gì gì? Ngươi bị sốt à? Nói linh tinh!

- Chuyện này thật trăm phần trăm, Triệu Chân Nghiêm đã chết. Nghe nói Triệu Chân Nghiêm là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ nhưng không đánh lại Cảnh Ngôn, bị hắn giết tại chỗ.

Một thanh âm khinh thường nói:

- Buồn cười hết sức, ta không tin! Càng nói càng quá mức, Triệu Chân Nghiêm là Tiên Thiên hậu kỳ, sao Cảnh Ngôn giết được?

Người này không chịu tin.

Đông Lâm thành xáo động.

Cảnh Ngôn giành được hạng nhất đại tái Cảnh gia, sau đó lại thăng cấp Tiên Thiên, việc này làm nhóm nhỏ người thảo luận. Còn lần này nguyên Đông Lâm thành đều bàn tán về hắn.

Triệu Chân Nghiêm là nhân vật gì?

Nghe nói là tộc trưởng Triệu gia nội định đời tiếp theo, thân phận của gã là gì? Tộc trưởng tương lai của gia tộc số

một Đông Lâm thành thế nhưng bị Cảnh Ngôn giết.

Cảnh Ngôn muốn không nổi tiếng cũng khó.

Cảnh Ngôn nổi tiếng kéo theo Cảnh gia, dần dà võ giả Đông Lâm thành biết Cảnh gia được đến chợ khu nam, thành chủ đại nhân và Cảnh gia quan hệ thân thiết.

Cảnh Ngôn giết Triệu Chân Nghiêm rồi còn sống khỏe mạnh là nhờ thành chủ. Được thành chủ che chở, tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên không thể làm gì Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn ra phủ thành chủ quay về Cảnh gia, chưa kịp nghỉ ngơi đã bị tộc trưởng kêu qua.

Trong nghị sự đường Cảnh gia, tộc trưởng, các lão, chủ quản đều tụ tập.

Khi Cảnh Ngôn từ bên ngoài bước vào, mọi cặp mắt trong nghị sự đường nhìn hắn đăm đăm.

Cảnh Ngôn bây giờ bỏ xa Cảnh Ngôn ngày xưa, hắn bây giờ có thực lực giết cường giả Tiên Thiên hậu kỳ Triệu Chân Nghiêm.

Trong Cảnh gia mơ hồ Cảnh Ngôn có thể xếp hạng ba, hạng nhất và hai đương nhiên là tộc trưởng Cảnh Thành Dã, tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh. Hạng ba rất có thể là Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn đến!

- Cảnh Ngôn, mau qua đây ngồi đi!

- …

Các tiếng kêu vồn vã, Cảnh Ngôn mỉm cười gật đầu chào rồi ngồi xuống một cái ghế.

Cảnh Ngôn quét mắt qua phát hiện trong nghị sự đường chỉ có mình hắn là người trẻ tuổi, những người khác tuổi ít nhất ba

mươi trở lên. Cảnh Ngôn là tiểu bối duy nhất tham gia nghị sự gia tộc lần này.

Cảnh Thành Dã đảo tròng mắt lên tiếng:

- Các vị!

Tiếng ồn ào trong nghị sự đường nhanh chóng lắng xuống, mọi người cùng nhìn tộc trưởng Cảnh Thành Dã. Đa số người ở đây mặt hồng hào, mắt nóng bỏng cực kỳ hưng phấn. Bọn họ đều biết Cảnh gia sắp thu chợ khu nam vào túi.

Cảnh Thành Dã híp mắt cười tủm tỉm:

- Các vị chắc đều biết chợ khu nam giờ thuộc về Cảnh gia ta quản lý. Kêu các vị đến là để bàn về vấn đề quản lý chợ khu nam.

Đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ lên tiếng:

- Tộc trưởng, giao cho ta quản lý chợ khu nam đi.

Nghe Cảnh Xuân Vũ nói Cảnh Thành Dã nhíu chặt mày, lòng lạnh lùng. Cảnh Thành Dã không quên dáng vẻ của Cảnh Xuân Vũ trong phủ thành chủ. Lão già này muốn rời khỏi Cảnh gia, nói khó nghe Cảnh Xuân Vũ là phản đồ của gia tộc. Loại người này chẳng chút lòng trung thành, nói Cảnh Thành Dã không bất mãn với lão là không thể nào.

Cảnh Thành Dã cười lạnh nhìn Cảnh Xuân Vũ:

- Đại trưởng lão đừng vội, đại trưởng lão biết rõ chợ khu nam có được là do đâu, khi đó đại trưởng lão có mặt tại hiện trường. Ta cảm thấy ta không có quyền lực kêu ai đi quản lý chợ khu nam.

Chương 190 - Không Cần Mặt

Nghe Cảnh Thành Dã nói, Cảnh Xuân Vũ cười gượng, bản năng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Thành Dã cũng nhìn Cảnh Ngôn, cười hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi cảm thấy để ngươi quản lý chợ khu nam được không?

Chợ khu nam là Cảnh Ngôn giết Triệu Chân Nghiêm nhi tử của tộc trưởng Triệu gia thắng được, giao cho hắn quản lý là việc nên làm. Hơn nữa Cảnh Ngôn tuy có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ nhưng hắn có thể đánh chết Triệu Chân Nghiêm cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, thực lực cường đại dư sức quản lý một cái chợ.

Huống chi Cảnh Ngôn có quan hệ thân thiết với thành chủ đại nhân phủ thành chủ, có hắn ở thì còn ai dám gây sự trong chợ khu nam?

Đám người Cảnh Thành Dã biết Cảnh Ngôn và thành chủ Hoắc Xuân Dương có mối quan hệ, nếu không thì hôm nay bọn họ chuẩn bị rời khỏi phủ thành chủ tại sao thành chủ một mình kêu Cảnh Ngôn lại?

Nghe tộc trưởng nói Cảnh Ngôn sửng sốt.

Nói thật thì Cảnh Ngôn không ngờ tộc trưởng định giao chợ khu nam cho hắn quản lý. Tuy chợ khu nam là Cảnh Ngôn thắng về, nhưng Cảnh gia cũng dùng chợ khu tây làm tiền cược.

Cảnh Ngôn biết quản lý một cái chợ thu lợi cao cỡ nào. Một năm chợ kiếm về được ít nhất trăm vạn linh thạch, người quản lý chợ có thể rút ra mười phần trăm lợi nhuận tức là khoảng mười vạn linh thạch. Những cửa hàng thương lâu trong chợ thường hay hiếu kính người quản lý, công việc này có nhiều thịt mỡ.

Nếu không thì sao lão già Cảnh Xuân Vũ sốt ruột đòi nhúng tay vào chợ khu nam?

Cảnh Ngôn hơi ngạc nhiên, những người khác cũng bất ngờ. Nhưng đa số không phản cảm, dù sao là Cảnh Ngôn thắng về chợ khu nam, giao hắn đi quản lý không có gì đáng trách.

Cảnh Xuân Vũ thì phản đối ngay, nóng nảy nói:

- Như vậy sao được? Cảnh Ngôn còn quá nhỏ, sao có thể quản lý một cái chợ? Quyết định của tộc trưởng hơi không ổn, Cảnh Ngôn trẻ tuổi cần tôi luyện nhiều hơn, giờ còn quá sớm cho hắn quản lý một cái chợ.

Trên đường từ phủ thành chủ quay về Cảnh Xuân Vũ đã mơ ước chợ khu nam, nghe tộc trưởng muốn giao chợ khu nam cho Cảnh Ngôn quản lý thì lão làm sao bây giờ? Cảnh Xuân Vũ không cam lòng.

Cảnh Thành Dã không khách sáo nói thẳng:

- Đại trưởng lão, ta cảm thấy trong Cảnh gia không ai có tư cách quản lý chợ khu nam hơn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mắt lạnh nhìn Cảnh Xuân Vũ, thầm cười nhạt.

Thật ra Cảnh Ngôn không hứng thú gì việc quản lý chợ khu nam. Quản lý chợ thì có nhiều thịt mỡ nhưng cũng lãng phí nhiều thời gian. Cảnh Ngôn đang cần tập trung tu luyện chứ không phải lãng phí thời gian vào quản lý chợ. Nên dù Cảnh Xuân Vũ không nhảy ra la lối Cảnh Ngôn cũng sẽ từ chối đề

nghị của tộc trưởng. Huống chi không lâu sau Cảnh Ngôn sẽ đi Lam Khúc quận thành, vào Đạo Nhất học viện tu luyện, dù hắn tạm thời quản lý chợ một thời gian thì khi rời khỏi Đông Lâm thành vẫn phải giao quyền lại cho gia tộc.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Đại trưởng lão quá hấp tấp, ta không nói muốn quản lý chợ khu nam. Nhưng ta cũng không đồng ý giao chợ khu nam cho đại trưởng lão quản lý.

Cảnh Xuân Vũ hít sâu, nét mặt sa sầm nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói chuyện như thế là sao? Có biết tôn ti trên dưới không?

Bị Cảnh Ngôn chống đối trước mặt các trưởng lão, chủ quản khiến Cảnh Xuân Vũ thấy mất mặt.

Cảnh Ngôn quát to:

- Cảnh Xuân Vũ, đừng có cậy già lên mặt với ta! Ngươi không xứng quản lý chợ khu nam, cũng không có tư cách chỉ tay múa chân với ta!

Lúc ở phủ thành chủ, Cảnh Xuân Vũ không chút che chở Cảnh Ngôn, lão ước gì giao nộp hắn cho đám người Thương Long xử lý ngay. Hỏi Cảnh Ngôn không hận lão mới là lạ. Giờ Cảnh Xuân Vũ còn bày ra bộ dạng trưởng bối, Cảnh Ngôn nhịn được sao?

Cảnh Xuân Vũ nhà ngươi đúng là trưởng bối trong gia tộc, nhưng muốn được vãn bối tôn kính thì ngươi phải ra dáng trưởng bối mới được.

Cảnh Xuân Vũ tức bể phổi:

- Càn rỡ!

Cảnh Ngôn không yếu thế nạt lại:

- Ta càn rỡ rồi sao!?

Cảnh Xuân Vũ tức giận người run bần bật:

- Tốt, tốt lắm, rất tốt! Có thành chủ chống lưng, cánh ngươi cứng, Cảnh Ngôn nhà ngươi giỏi!

Cảnh Xuân Vũ tức xì khói nhưng không dám đánh Cảnh Ngôn, một là vì lão không nắm chắc có thể đánh thắng Cảnh Ngôn. Thứ hai là dù Cảnh Xuân Vũ có bản lĩnh thắng Cảnh Ngôn thì lão cũng không dám đánh. Người đứng sau lưng Cảnh Ngôn là thành chủ Hoắc Xuân Dương.

Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Xuân Vũ lại ngó Cảnh Ngôn.

Những người khác trừ tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh ra thầm khó hiểu, tại sao tộc trưởng không ngăn cản Cảnh Ngôn vô lễ với Cảnh Xuân Vũ? Không lẽ Cảnh Ngôn thắng chợ cho gia tộc là có thể phớt lờ thân phận của đại trưởng lão sao?

Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi không muốn quản lý chợ khu nam?

Cảnh Ngôn gật đầu, nói thêm:

- Ừm! Ta không có thời gian quản lý chợ, nhưng ta muốn một khối đất trong chợ khu nam, khoảng một ngàn thước vuông.

Là Cảnh Ngôn thắng chợ khu nam về tay, miễn phí giao cho gia tộc thì hắn được cái gì?

Đòi một khối đất một ngàn thước vuông có thể xây một tòa thượng lâu cỡ lớn. Cảnh Ngôn định mở một thương lâu đan dược.

Trên thế giới này nghề béo bở nhất là đan dược, vì ít có đan sư.

Đừng nói đan sư, dược tề sư ưu tú cũng không nhiều. Trong Cảnh gia có một số dược tề sư, nhưng trình độ của họ rất bình thường, phối chế ra dược tề phẩm chất thông thường.

Cảnh Ngôn mở đan lâu có thể sắp xếp người thân thiết với mình làm việc bên trong, bọn họ tu luyện không cần dựa vào gia tộc thưởng cho tài nguyên. Cảnh Ngôn có năng lực liền nghĩ đến giúp đỡ những bằng hữu trước hết, ví dụ Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham vân vân, và tử đệ Cảnh gia mạch của hắn, có thể xếp tất cả vào làm việc trong đan lâu.

Cảnh Xuân Vũ nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi muốn một khối đất?

Đất một ngàn thước vuông không nhỏ, nguyên chợ khu nam có mấy ngàn thước vuông, Cảnh Ngôn đòi đất chắc không phải chỗ hẻo lánh.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ không nhịn được lại la lên:

- Ta không đồng ý!

Mới rồi Cảnh Ngôn cãi lại lão, Cảnh Xuân Vũ không dám đánh hắn, nhưng hắn đòi đất trong chợ nếu không phản đối thì lão không phải Cảnh Xuân Vũ.

Cảnh Xuân Vũ sắc mặt âm trầm nói:

- Ngươi còn nhỏ mà muốn khối đất to như vậy làm gì? Hừ, ngoan ngoãn tu luyện là được, không lẽ ngươi tính lấy khối đất đó bán cho đối thủ của Cảnh gia?

Một khối đất một ngàn thước vuông nếu chọn vị trí tốt thì giá trị rất kinh người, ai không đỏ mắt?

Đừng nói Cảnh Xuân Vũ, những người có mặt một số đỏ mắt cho rằng Cảnh Ngôn quá đáng.

Cảnh Ngôn trợn trắng mắt, không kiên nhẫn nói:

- Ta đòi đất không liên quan gì ngươi, ta muốn làm cái gì chẳng dính dáng xíu nào đến Cảnh Xuân Vũ nhà ngươi!

Cảnh Ngôn nhịn Cảnh Xuân Vũ đủ rồi, người này ba phen bốn lượt cứ nhảy ra khoe mặt.

Nhớ biểu hiện của Cảnh Xuân Vũ trong phủ thành chủ càng khiến Cảnh Ngôn thấy ghét. Mặt Cảnh Xuân Vũ thật dày, đổi lại người khác đã không có mặt mũi tham gia vào cuộc họp gia tộc lần này.

Cảnh Thành Dã nói thẳng với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể chọn đất một ngàn thước vuông trong chợ khu nam.

Cảnh Ngôn muốn một khối đất là hắn nên được, không nhờ hắn thì chợ khu nam không thuộc về Cảnh gia quản lý. Một khối đất một ngàn thước vuông chỉ bằng một phần mười chợ khu nam.

Ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường mở to mắt cá chết nói:

- Tộc trưởng, ta có chuyện muốn nói.

Cảnh Thành Dã nhíu mày hỏi:

- Ngũ trưởng lão muốn nói cái gì?

Ngũ trưởng lão luôn cùng phe với đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ, hai người này thở chung một lỗ mũi, nên Cảnh Dụ Tường vừa mở miệng Cảnh Thành Dã liền biết gã sẽ không nói lời hay.

Cảnh Dụ Tường châm biếm hỏi, chậm rãi nhìn quét những người có mặt:

- Ta muốn hỏi cuộc họp lần này có ý nghĩa gì?

Cảnh Dụ Tường tiếp tục bảo:

- Nếu tộc trưởng đã quyết định mọi chuyện còn kêu chúng ta lại đây bàn bạc làm gì? Tộc trưởng có thể kêu hộ vệ trực tiếp thông báo kết quả cuối cùng cho chúng ta là được.

Ý của Cảnh Dụ Tường rất rõ ràng, gã chỉ trích Cảnh Thành Dã chuyên quyền độc đoán.

Đại trưởng lão phản đối Cảnh Ngôn được đất trong chợ khu nam, tộc trưởng không thèm quan tâm trực tiếp đồng ý yêu cầu của hắn, cho hắn chọn một khối đất ngàn thước vuông trong chợ khu nam.

Cái này không phải độc tài thì là gì?

Cảnh Thành Dã hít sâu, nói:

- Ngũ trưởng lão! Là Cảnh Ngôn thắng về chợ khu nam, chẳng lẽ hắn không nên được một khối đất?

Cảnh Dụ Tường cười cười liếc qua Cảnh Ngôn:

- Ha ha, ta cảm thấy đúng là không nên. Cảnh Ngôn có thể thắng về chợ khu nam đúng là có công, nhưng gia tộc ban thưởng cho vài trăm linh thạch là đủ rồi!

Nghe Cảnh Dụ Tường nói Cảnh Ngôn bật cười.

Cảnh Dụ Tường rộng rãi ghê, Cảnh Ngôn giúp gia tộc thắng chợ khu nam, ý Cảnh Dụ Tường là thưởng cho hắn vài trăm khối linh thạch thôi.

Quá rộng rãi!

Cảnh Dụ Tường thấy nhiều người cau mày, hiên ngang nói tiếp:

- Các vị đừng cảm thấy mấy trăm linh thạch là ít. Cảnh Ngôn có thể thắng về chợ khu nam chẳng lẽ không phải vì

dùng chợ khu tây Cảnh gia ta làm tiền cược sao? Không có chợ khu tây làm tiền cược thì Cảnh Ngôn thắng được chợ khu nam?

Cảnh Dụ Tường cười nhạo.

Chương 191 - Cắt Bỏ Thân Phận Đại Trưởng Lão

Cảnh Dụ Tường cười đắc ý, mắt liếc sang Cảnh Xuân Vũ.

Cảnh Dụ Tường biết Cảnh Ngôn giết Triệu Chân Nghiêm nhi tử của tộc trưởng Triệu gia, thực lực siêu mạnh, lập công lớn cướp chợ khu nam về cho gia tộc. Địa vị của Cảnh Ngôn trong Cảnh gia không phải ngũ trưởng lão có thể dễ dàng lay động. Nhưng cũng vì thế mà Cảnh Dụ Tường càng phải ôm chân cây to đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ hơn. Cảnh Dụ Tường và Cảnh Ngôn luôn mâu thuẫn với nhau, sau đại tái Cảnh gia mới đây quan hệ càng ác hóa.

Nếu Cảnh Dụ Tường không ôm chặt cây to đại trưởng lão, lão cảm thấy sau này ở trong Cảnh gia dù là ngũ trưởng lão cũng khó sống yên. Nên Cảnh Dụ Tường nhảy ra cam lòng tích cực làm đầu tàu cho Cảnh Xuân Vũ.

Quả nhiên khi Cảnh Dụ Tường liếc hướng Cảnh Xuân Vũ thì Cảnh Xuân Vũ cũng liếc lại, nhẹ gật đầu, ánh mắt vừa lòng. Cảnh Dụ Tường phấn khởi lên tinh thần.

Cảnh Dụ Tường cho rằng đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ là thành viên già nhất Cảnh gia, Cảnh Ngôn mạnh đến đâu cũng khó uy hiếp địa vị của đại trưởng lão. Miễn đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ đồng ý đứng sau lưng Cảnh Dụ Tường thì đắc tội Cảnh Ngôn có sao? Dù gì Cảnh Dụ Tường đã sớm đắc tội hắn.

Cảnh Dụ Tường nhìn tộc trưởng Cảnh Thành Dã chằm chằm:

- Ta muốn hỏi tộc trưởng là Cảnh Ngôn dựa vào cái gì lấy được khối đất ngàn thước vuông trong chợ khu nam?

Cảnh Thành Dã chưa nói gì lục trưởng lão Cảnh Minh Tri đã giành nói trước:

- Ngũ trưởng lão nói như vậy hơi quá đáng.

Lục trưởng lão Cảnh Minh Tri luôn chơi thân với tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Lúc gia gia của Cảnh Ngôn, lão tộc trưởng Cảnh Thiên còn sống Cảnh Minh Tri là người kiên quyết theo phe Cảnh Thiên.

Cảnh Minh Tri trầm giọng quát:

- Không có Cảnh Ngôn thì Cảnh gia chúng ta không thể nào được đến chợ khu nam! Các vị nên biết giá trị cái chợ lớn cỡ nào. Cảnh Ngôn lập công lớn, được một khối đất trong chợ có quá đáng không? Nếu gia tộc keo kiệt thưởng cho tử đệ lập công lớn thì cứ thế mãi còn ai cam lòng lập công cho gia tộc?

Đa số người nghe vậy gật gù. Tuy nhiều người đỏ mắt Cảnh Ngôn được phần thưởng nhưng bọn họ biết so với công lao hắn làm ra, một khối đất ngàn thước vuông bình thường không đáng gì.

Cảnh Dụ Tường cười âm hiểm:

- Lục trưởng lão nói sai rồi, tại sao Cảnh Ngôn giành được chợ khu nam?

Cảnh Minh Tri gầm lên:

- Là vì Cảnh Ngôn thực lực mạnh giết Triệu Chân Nghiêm!

Cảnh Dụ Tường nhìn Cảnh Ngôn, cười khẽ:

- Ha ha ha! Tại sao Cảnh Ngôn mạnh như vậy? Nếu không có gia tộc cung cấp nhiều tài nguyên cho hắn tu luyện tăng cao thực lực thì hắn sẽ mạnh vậy sao? Có thể giết được Triệu Chân

Nghiêm? Gia tộc cung cấp tài nguyên cho hắn thì hắn nên đền đáp gia tộc không cầu báo đáp. Hắn giành chợ khu nam cho gia tộc dù không được thưởng cũng không nên oán trách gì. Cảnh Ngôn, ta nói chuyện không quá dễ nghe, nhưng ta nghĩ ngươi nên hiểu đạo lý trong đó. Cảnh gia vì tài bồi ngươi đã hao phí nhiều tài nguyên, ngươi nói xem ngươi lập chút công lao đã đòi gia tộc cho ngươi một ngàn thước vuông đất chợ khu nam có phải là không nên?

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Dụ Tường chằm chằm, trầm giọng quát:

- Đủ rồi!

Cảnh Dụ Tường biến sắc mặt:

- A?

Tuy Cảnh Dụ Tường biết Cảnh Ngôn đã mạnh hơn mình, nhưng lão là ngũ trưởng lão của gia tộc, địa vị tôn quý. Cảnh Dụ Tường thói quen cao cao tại thượng, nhận nhiều tử đệ Cảnh gia cung kín ngưỡng mộ. Bị Cảnh Ngôn không nể mặt quát mắng làm Cảnh Dụ Tường không thói quen.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt hỏi:

- Cảnh Dụ Tường, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?

Cảnh Dụ Tường hít sâu, gằn giọng chất vấn Cảnh Ngôn:

- Hừ! Ta năm nay bảy mươi tám tuổi! Cảnh Ngôn, ngươi đừng quá ngông cuồng, tuy ngươi có công với gia tộc nhưng không thể không xem các trưởng lão chúng ta ra gì. Ngươi là vãn bối mà gọi thẳng tên trưởng bối, ngươi muốn sao?

Tuy Cảnh Dụ Tường chất vấn nhưng ngữ điệu tranh thủ sự đồng tình của người khác. Cảnh Dụ Tường nói mấy câu đó kể tội Cảnh Ngôn không biết tôn ti, hoàn toàn không để trưởng bối Cảnh gia vào mắt.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên:

- Cảnh Dụ Tường, ngươi bảy mươi tám tuế rồi, đã bảy mươi tám tuổi nhưng ngươi đã lập công lao gì cho Cảnh gia? Không biết ngươi tiêu hao tài nguyên của gia tộc nhiều hơn ta bao nhiêu? Theo như ngươi nói ta có nên cho rằng ngươi không nên tiếp tục lấy tài nguyên tu luyện từ gia tộc? Ngươi tiêu hao nhiều tài nguyên hơi lãng phí.

Mặt Cảnh Dụ Tường đỏ rần:

- Ngươi …!

Cảnh Dụ Tường tu luyện nhiều năm, tài nguyên nhiều hơn Cảnh Ngôn gấp vô số lần, nhưng lão chưa từng lập công lao gì lớn cho gia tộc. Bị Cảnh Ngôn phản bác làm Cảnh Dụ Tường không cãi lại được, rất là lúng túng.

Cảnh Ngôn khiêu khích thẳng mặt:

- Cảnh Dụ Tường, đừng nói nhảm nhiều. Nếu ngươi không phục thì đánh một trận với ta, chỉ cần ngươi chiến thắng ta sẽ không nói gì thêm, ta không lấy đất chợ khu nam. Cảnh Dụ Tường, ngươi có gan không?

Cảnh Ngôn nhịn đủ điều rồi, có một số người sẽ không vì ngươi nhịn nhục mà chịu nhường bước. Ngươi càng nhịn bọn họ càng cảm thấy ngươi dễ ăn hiếp, cứ tiếp tục khi dễ ngươi.

Ví dụ như Cảnh Xuân Vũ, Cảnh Dụ Tường.

Kẻ không cần mặt luôn đầy rẫy. Khi gia gia của Cảnh Ngôn, lão tộc trưởng còn sống đúng là Cảnh Ngôn hao phí nhiều tài nguyên tu luyện, nhưng từ khi Cảnh Thiên qua đời hắn không còn đụng vào tài nguyên Cảnh gia. Phần thưởng gia tộc đại tái là Cảnh Ngôn dựa vào thực lực của mình thắng được, tử đệ Cảnh gia nào miễn có đủ thực lực sẽ được phần thưởng như thế.

Cảnh Dụ Tường quay sang cầu cứu với đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ:

- Càn rỡ! Càn rỡ! Đại trưởng lão nhìn xem, xem coi bộ dáng Cảnh Ngôn hiện giờ. Ta mới nói có hai câu mà hắn đã đòi khiêu chiến, trong mắt hắn còn có Cảnh gia không? Còn có các trưởng lão chúng ta không?

Cảnh Dụ Tường không có gan đánh với Cảnh Ngôn, lão không chút tự tin sẽ đánh bại được hắn. Nếu đánh nhau với Cảnh Ngôn rồi bị hắn hạ gục, sau này Cảnh Dụ Tường còn mặt mũi gì xuất hiện trước mặt người Cảnh gia?

Nên tuyệt đối không thể đánh với Cảnh Ngôn.

Cảnh Thành Dã lên tiếng:

- Ngũ trưởng lão đừng kêu Cảnh Xuân Vũ bênh mình nữa, bắt đầu từ bây giờ Cảnh Xuân Vũ không còn là đại trưởng lão Cảnh gia ta.

- Cái gì?

- Chuyện gì xảy ra?

Khi Cảnh Thành Dã nói ra câu này mọi người cùng biến sắc mặt.

Cảnh Xuân Vũ là thành viên kinh nghiệm già nhất trong gia tộc, giờ tộc trưởng nói lão không đảm nhiệm chức đại trưởng lão nữa.

Các cặp mắt cùng nhìn Cảnh Thành Dã.

Dù Cảnh Thành Dã là tộc trưởng Cảnh gia cũng không thể trực tiếp tước đoạt thân phận địa vị đại trưởng lão của Cảnh Xuân Vũ.

Mặt Cảnh Xuân Vũ xanh mét trừng Cảnh Thành Dã.

Cảnh Xuân Vũ thiếu kiên nhẫn hỏi:

- Tộc trưởng nói vậy là sao?

Cảnh Xuân Vũ vốn định quản lý chợ khu nam, giờ Cảnh Thành Dã trực tiếp cắt bỏ thân phận đại trưởng lão của lão. Không còn thân phận đại trưởng lão thì quản lý chợ cái gì? Không thể được.

Cảnh Thành Dã cười khẩy nói:

- Cảnh Xuân Vũ, ngươi đừng quên những gì mình nói trong phủ thành chủ!

Cảnh Thành Dã nhìn quét đám trưởng lão, chủ quản người đầy ghế, khí thế nặng nề nói:

- Các vị! Trong phủ thành chủ, Cảnh Xuân Vũ ở ngay trước mặt thành chủ chính miệng đòi rời khỏi Cảnh gia. Khi đó người này chủ động đòi giao Cảnh Ngôn cho Thương Long xử lý, còn muốn tách rời khỏi Cảnh gia, ủng hộ phủ thành chủ, gia tộc Triệu gia tiêu diệt Cảnh gia chúng ta. Các người nói xem loại người này xứng đảm nhiệm đại trưởng lão Cảnh gia sao?

- Cái gì?

- Có chuyện này?

Phòng hộp xáo động.

Bọn họ đều biết Cảnh Ngôn giết Triệu Chân Nghiêm giành được chợ khu nam, nhưng không biết đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ từng nói lời như thế.

Đây đúng là phản bội gia tộc. Làm đại trưởng lão gia tộc mà có hành vi như vậy, bất cứ gia tộc nào cũng không thể tha thứ.

Cảnh Dụ Tường sốt ruột nói:

- Tộc trưởng đừng nói lung tung!

Núi dựa lớn nhất của Cảnh Dụ Tường là đại trưởng lão, giờ đại trưởng lão sắp bị đuổi khỏi ghế, lão không sốt ruột được sao?

Vì Cảnh Dụ Tường nóng nảy nên mới bảo tộc trưởng đang nói linh tinh.

Người tư duy bình thường sẽ không cho rằng tộc trưởng nói bậy lời như vậy. Tộc trưởng có thể đơm đặt chuyện xảy ra trong phủ thành chủ sao? Khi Cảnh Xuân Vũ nói chắc chắn có nhiều người nghe tận tai, đi tìm hiểu là biết ngay thật giả. Tộc trưởng sẽ nói lời dối trá dễ bị vạch ra sao?

Đa số người tuy giật mình nhưng biết tộc trưởng Cảnh Thành Dã nói thật.

Số ít người giật mình qua đi tức giận trừng đại trưởng lão Cảnh Xuân Vũ. Người luôn thân thiết với Cảnh Xuân Vũ cũng sinh ra tức giận.

Đa số người ở đây tuy có lòng ích kỷ nhưng cảm giác trung thành với gia tộc rất mãnh liệt, tuyệt đối không tha thứ hành vi phản bội gia tộc.

Cảnh Xuân Vũ kích động phân bua:

- Tộc trưởng! Trong tình huống lúc đó sao ta biết thành chủ đại nhân sẽ đứng về phía Cảnh gia? Cảnh Xuân Vũ ta nghĩ cho gia tộc, nói vậy để ít nhất bảo vệ một phần tử đệ Cảnh gia. Các vị, Cảnh Xuân Vũ này thật sự nghĩ cho gia tộc. Các người không có mặt ở hiện trường, không biết tình huống nguy cấp. Khi đó nếu không phải thành chủ đại nhân đứng về phía Cảnh gia thì Cảnh gia đã bị diệt tộc!

Lão già này có tài diễn xuất, nói y như thật.

Chương 192 - Tiếp Nhận Chợ Khu Nam

Cảnh Ngôn bật cười, khinh thường nhìn Cảnh Xuân Vũ:

- Ha ha ha! Cảnh Xuân Vũ, da mặt của ngươi thật dày, ngươi tu luyện nhiều năm, thực lực tăng trưởng không được tốt lắm nhưng độ dày da mặt thì tăng nhiều.

Nghe Cảnh Ngôn châm chọc, mặt già của Cảnh Xuân Vũ đỏ rần, người run rẩy cắn răng ken két.

Cảnh Ngôn đổi giọng, mắt nghiêm nghị hỏi:

- Ta hỏi ngươi, tộc trưởng Cảnh gia có phải là Cảnh Xuân Vũ nhà ngươi?

- Nhảm nhí, ngươi không biết tộc trưởng Cảnh gia ta là Cảnh Thành Dã sao?

Giờ phút này Cảnh Xuân Vũ rất muốn phất tay áo bỏ đi, nhưng lão biết không thể làm như vậy. Nếu Cảnh Xuân Vũ cứ thế bỏ đi thì thật sự sẽ bị lấy mất địa vị đại trưởng lão.

Lão phải ở lại!

Các thành viên Cảnh gia có mặt tại đây có nhiều người thuộc mạch Cảnh Xuân Vũ, tộc trưởng muốn lấy vị trí đại trưởng lão của lão không phải nói một câu là được. Cần trưởng lão, chủ quản cùng nhau biểu quyết, Cảnh Xuân Vũ ở lại đây thì còn cơ hội.

Cảnh Ngôn nói một tràng:

- Vậy thì ta không rõ lúc ở phủ thành chủ ngay cả tộc trưởng còn không đồng ý giao ta ra, nhà ngươi hết sức muốn

đẩy ta ra, không lẽ quyền lực của ngươi lớn hơn tộc trưởng sao? Ngươi luôn miệng nói là vì gia tộc, khi đó ngươi không hề để ý tới Cảnh gia mà chỉ muốn mình sống! Đa số trưởng lão, chủ quản nơi đây không thấy tận mắt trò hề lúc đó của ngươi, nhưng ngươi cảm thấy bộ mặt đã lộ ra trong phủ thành chủ có thể giấu diếm mọi người sao? Thứ người trong lòng chỉ có bản thân không có gia tộc như ngươi mà dám nói là vì gia tộc? Ta nói ngươi mặt dày chẳng lẽ đã nói oan cho ngươi? Ngươi đã quên lúc ở phủ thành chủ, ngươi còn chỉ trích quyết định của tộc trưởng đại nhân là sai lầm, không xứng đảm nhiệm tộc trưởng Cảnh gia đi?

Nguyên phòng họp lặng ngắt như tờ.

Cảnh Xuân Vũ không có cách nào phản bác một chữ, lão thầm hối hận lúc đó biểu hiện quá gấp gáp. Nếu sớm biết thành chủ Hoắc Xuân Dương đứng về phe Cảnh gia thì lão đã không nói lời ác như vậy.

Khi hối hận đã muộn.

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã khẽ thở dài:

- Biểu quyết đi! Ta đề nghị Cảnh Xuân Vũ không đảm nhiệm chức vụ đại trưởng lão Cảnh gia nữa.

Nói thật thì không đến lúc bất đắc dĩ Cảnh Thành Dã thật tình không muốn phế chức vụ của Cảnh Xuân Vũ. Lão hơn một trăm tuổi, là cấp bậc nguyên lão, phế bỏ chức vụ của Cảnh Xuân Vũ không phải chuyện đáng tự hào cho Cảnh gia. Nhưng biểu hiện của Cảnh Xuân Vũ trong phủ thành chủ làm người ta thất vọng đau khổ, người như vậy tiếp tục đảm nhiệm chức vụ đại trưởng lão Cảnh gia là sỉ nhục của toàn gia tộc.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh đồng ý ngay:

- Ta đồng ý đề nghị của tộc trưởng!

- Ta cũng đồng ý, Cảnh Xuân Vũ không thích hợp đảm nhiệm chức vụ quan trọng đại trưởng lão Cảnh gia.

- Ta ủng hộ tộc trưởng!

- …

Phòng họp vang lên từng thanh âm.

Mặt Cảnh Xuân Vũ ngày càng tái, oán hận nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm. Cảnh Ngôn không chút e dè trừng lại.

Cảnh Xuân Vũ rất quá đáng, mấy năm nay luôn hằn học với Cảnh Ngôn, nhiều lần ngầm chèn ép. Cảnh Ngôn tuy tức giận nhưng chưa từng muốn kéo Cảnh Xuân Vũ xuống vị trí đại trưởng lão, nhưng biểu hiện của lão trong phủ thành chủ đã đụng vào lằn ranh giới hạn của hắn.

Các cao tầng Cảnh gia liên tục lên tiếng tỏ thái độ, người phe Cảnh Xuân Vũ cũng lên tiếng. Người cùng phái hệ lục tục đồng ý tộc trưởng trừ bỏ chức vụ đại trưởng lão của Cảnh Xuân Vũ.

Chức vụ đại trưởng lão bị cắt bỏ gây tổn thất cho ích lợi tổn thể của thành viên một phái hệ, nhưng trong lòng mọi người có lằn ranh giới hạn. Hành động của Cảnh Xuân Vũ khiến họ không cách nào vì bảo vệ chút ích lợi riêng mà vờ như không thấy.

Cảnh Thành Dã tuyên bố quyết định cuối cùng:

- Bắt đầu từ bây giờ Cảnh Xuân Vũ không còn đảm nhiệm chức vụ đại trưởng lão Cảnh gia nữa. Trong thời gian này Cảnh Xuân Vũ hãy ở trong gia tộc phản tỉnh đi!

Đa số người ủng hộ đề nghị của Cảnh Thành Dã, số ít từ bỏ biểu quyết, bao gồm ngũ trưởng lão Cảnh Dụ Tường.

Lúc này Cảnh Dụ Tường vô cùng hối hận, nếu sớm biết Cảnh Xuân Vũ tiêu đời thì vừa rồi lão đã không đứng ra xông

pha giùm đối phương.

Chết tiệt!

Nếu biết sớm Cảnh Dụ Tường đã im miệng không thốt ra một từ nào, giờ lão càng đắc tội Cảnh Ngôn nhiều hơn. Cảnh Ngôn như mặt trời ban trưa trong Cảnh gia, thậm chí trong Đông Lâm thành, lẽ ra Cảnh Dụ Tường không nên làm chim đầu đàn.

Cảnh Dụ Tường bắt đầu lo chức vị ngũ trưởng lão Cảnh gia của mình có thể làm được bao lâu. Lão phải tìm cơ hội làm dịu lại quan hệ với Cảnh Ngôn. Hành động này có khiến Cảnh Xuân Vũ bất mãn gì không thì Cảnh Dụ Tường bất chấp. Cảnh Xuân Vũ không phải là đại trưởng lão, lão cần gì quan tâm cảm xúc của Cảnh Xuân Vũ?

Tiếp theo Cảnh Ngôn được một khối đất ngàn thước vuông chợ khu nam, không ai đứng ra nói cái gì nữa.

Cuộc họp Cảnh gia lần này chấm dứt.

Hôm sau, Cảnh gia theo phó thành chủ Trần Binh dẫn dắt vệ đội mặc giáp phụ trợ thuận lợi tiếp nhận chợ khu nam, bao gồm các sản nghiệp cửa hàng của Thái gia, Triệu gia có trong chợ.

Những cửa hàng, thương lâu trên cơ bản không bị phá hoại.

Thành chủ Hoắc Xuân Dương sớm lên tiếng nếu những cơ cấu thương nghiệp này bị phá hoại, Cảnh gia có thể thống kê tổn thất sau đó hai gia tộc phải bồi thường. Hai gia tộc không ngốc, bọn họ biết không thể cho Cảnh gia có cơ hội nào, phá hỏng thứ gì một khối linh thạch rất có thể Cảnh gia bắt họ bồi thường hai khối.

Đương nhiên hai gia tộc đã lặng lẽ mang đi một số tài nguyên quý giá trong sản nghiệp, miễn không để lại chứng cứ thì Cảnh gia cũng không biết trong sản nghiệp có tài nguyên

nào. Triệu gia, Thái gia mang đi thứ quý giá nhất, không để lại điểm yếu.

Cảnh gia quản lý chợ khu nam dẫn đến xáo động. Một số người tin tức nhanh nhạy trong ngày hôm qua đã biết chợ khu nam đổi chủ, nhưng khi sự thật xảy ra trước mắt bọn họ không cách nào bình tĩnh. Đặc biệt những chủ tiệm không thuộc về Thái gia, Triệu gia càng khủng hoảng.

Các chủ tiệm lo Cảnh gia cứng rắn lấy đi sản nghiệp của họ. Bọn họ nghĩ nhiều, Cảnh gia không can thiệp quyền kinh doanh của họ, chỉ cần họ dựa theo cách kinh doanh cũ rồi nộp thuế, tiền thuê định kỳ là được.

Trạch viện Triệu gia, biệt viện tộc trưởng.

Thương Long sắc mặt âm trầm, mắt lấp lóe tia sắc bén nói:

- Triệu tộc trưởng, Thương Ngọc đệ đệ của ta đã đến Đông Lâm thành, không đầy nửa tháng sẽ đến đây.

Trong phòng, tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên, các vị trưởng lão tụ tập tại chỗ.

Triệu Chân Nghiêm nhi tử của Triệu Đương Nguyên bị Cảnh Ngôn giết, đây là đả kích lớn với Triệu gia. Người Triệu gia muốn ăn sống nuốt tươi Cảnh Ngôn. Nhưng bây giờ bọn họ không có cách nào, tổ chức Ám Dạ luôn truyền tin cũng tạm thời không hồi âm.

Tộc trưởng Triệu Đương Nguyên khách sáo chắp tay với Thương Long:

- Đa tạ Thương Long tiên sinh.

Một vị trưởng lão nói:

- Có Đan sư Thương Ngọc hỗ trợ, tin tưởng chẳng bao lâu sau chúng ta sẽ có thể khiến Cảnh gia nhường bước.

Trưởng lão khác âm trầm nói:

- Đúng vậy! Có Đan sư Thương Ngọc thì Cảnh gia tầm thường là cái thá gì?

Ai đều biết phát triển cái chợ không thể thiếu tiệm bán thuốc. Nơi như Đông Lâm thành thông thường tiệm thuốc bán đồ cơ bản là các loại dược tề, ít có đan dược.

Trong chợ sản nghiệp trụ cột quan trọng nhất là tiệm thuốc, buôn bán tốt thì các ngành kinh doanh khác cũng được kéo theo.

Vì Đông Lâm thành lưng dựa Hắc Thạch sơn mạch, trong thành phố này tụ tập nhiều mạo hiểm giả. Mạo hiểm giả muốn vào Hắc Thạch sơn mạch săn bắn tất nhiên cần chuẩn bị các loại dược tề, xác suất sống sót mới cao chút.

Một tiệm thuốc trong chợ bán dược tề phẩm chất cao, chủng loại đầy đủ thì sẽ rất phồn hoa.

Triệu gia Đông Lâm thành quản lý tiệm thuốc chợ khu đông có tiệm thuốc khổng lồ nhất trong bốn cái chợ. Dược tề sư của Triệu gia về số lượng và chất lượng đều tốt nhất. Nhưng tiệm thuốc Triệu gia tuy có thể lấn át bên Lâm gia, Cảnh gia cũng không cách nào đuổi tận giết tuyệt.

Người Triệu gia cho rằng có đan sư Thương Ngọc hỗ trợ thì tiệm thuốc sẽ nhẹ nhàng nghiền áp tiệm thuốc của Cảnh gia, Thái gia.

Tiệm thuốc không buôn bán được sẽ giảm số lượng mạo hiểm giả, nghành nghề khác cũng tụt dốc theo. Mạo hiểm giả không ghé chợ, cửa hàng bán thứ khác có thể bán đồ được sao?

Nghĩ đến đây đám người Triệu gia, bao gồm Triệu Đương Nguyên lòng rạo rực, càng cung kính với Thương Long hơn.

Thương Long đắc ý xua tay nói:

- Triệu tộc trưởng đừng quá khách khí, việc nhỏ thôi.

Thương Long rất hưởng thụ cảm giác được vây quanh tung hô thế này, đặc biệt trong đó có một cường giả Đạo Linh cảnh.

Thương Long đổi giọng cười âm hiểm, mắt sáng rực nói:

- He he, sáng nay ta thấy một thiếu nữ mặc váy đỏ ở tiền viện, nom bộ dáng cũng ngon mắt.

Đám người Triệu Đương Nguyên thót tim.

Triệu Đương Nguyên nhìn Thương Long, chửi thầm:

- Đồ dê già!

Tên khốn này mới ở Triệu gia hai ngày đã vừa mắt bốn nữ thành viên Triệu gia.

Triệu Đương Nguyên dù tức giận nhưng ngoài mặt nở nụ cười ra lệnh cho lục trưởng lão:

- Lục trưởng lão hãy đi tìm thiếu nữ mà Thương Long tiên sinh vừa mắt, đưa vào phòng của tiên sinh.

Lục trưởng lão nhíu mày, gật đầu nói:

- Rõ thưa tộc trưởng.

Chương 193 - Tuyển Chỗ Đan Lâu

Chợ khu tây Đông Lâm thành, tiệm vũ khí huy hoàng.

Trong tiệm vũ khí không quá rộng nhưng có nhiều võ giả.

- Ta muốn một vũ khí trường đao hạ phẩm!

- Chưởng quầy rèn xong búa của ta chưa? Chờ ba ngày rồi!

Cảnh Thần Tinh chống gậy như con quay, mấy nhân viên tiệm vũ khí cũng bận rộn.

Tiệm vũ khí huy hoàng buôn bán khá tốt.

Lúc trước Cảnh Thần Tinh được Cảnh Ngôn tặng năm ngàn khối linh thạch liền chuyển tiệm vũ khí huy Hoàng đến khu vực hơi phồn hoa trong chợ, mở rộng quy mô gấp mấy lần. Bây giờ kim ngạch hàng ngày của tiệm vũ khí hơn phân nửa lên đến ngàn khối linh thạch, lãi nhuận được trăm khối linh thạch. Lợi nhuận một tháng khoảng hai ngàn khối linh thạch.

Tuy rất bận rộn nhưng tâm tình Cảnh Thần Tinh vô cùng vui vẻ, gã tìm thấy mục tiêu sống.

Từ khi đứt một chân Cảnh Thần Tinh hoang phế thời gian dài, gã cảm thấy cuộc sống vô nghĩa. Giờ Cảnh Thần Tinh phát hiện giá trị của mình.

Tiệm vũ khí Huy Hoàng không lớn nhưng Cảnh Thần Tinh tự tin chỉ cần mười năm thì gã có thể phát triển nó thành tiệm vũ khí số một chợ khu tây.

Cảnh Thần Tinh đang bận rộn bỗng một bóng áo xanh bước vào cửa, đi thẳng đến bên quầy.

- Tiểu tử phải xếp hàng chứ!

- Tiểu tử mau lại đây xếp hàng, chúng ta đợi lâu rồi!

- …

Võ giả định mua vũ khí hoặc nhờ Cảnh Thần Tinh rèn tạo vũ khí thi nhau quát lớn, trợn to mắt nhìn chằm chằm bóng áo xanh.

Người áo xanh quay đầu nhìn đám võ giả:

- A?

Tiệm vũ khí cũng đông khách.

Người áo xanh chính là Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhẹ gật đầu, khóe môi cong lên, hắn đã thấy Cảnh Thần Tinh bận rộn nhưng gã thì còn chưa thấy hắn.

Cảnh Ngôn cười kêu:

- Thần Tinh thúc thúc!

Cảnh Thần Tinh ngước đầu lên nhìn sang:

- Hả?

Cảnh Thần Tinh kêu lên:

- Cảnh Ngôn?

Đám võ giả trong tiệm vũ khí nghe hai tên này đa số rùng mình, một số người biến sắc mặt.

- Hả? Cảnh Ngôn?

Tuy chuyện Cảnh Ngôn giết Triệu Chân Nghiêm trong phủ thành chủ mới qua ba ngày nhưng trên chín mươi phần trăm võ giả Đông Lâm thành đã nghe đồn.

Cảnh Ngôn mới đi vào không ai nhận ra hắn ngay, vì bọn họ không ngờ nhân vật như hắn sẽ xuất hiện trong tiệm vũ khí Huy Hoàng nho nhỏ. Tiệm vũ khí Huy Hoàng bán ra vũ khí cấp bậc thấp, vũ khí tốt nhất chỉ là trung phẩm.

Nhân vật như Cảnh Ngôn đến tiệm vũ khí Huy Hoàng làm gì?

- Hắn là Cảnh Ngôn Cảnh gia?

- Đúng là Cảnh Ngôn rồi, ta từng gặp mặt hắn, đúng vậy, hắn chính là Cảnh Ngôn.

- Trông tuổi khá giống, rất trẻ, nghe nói khoảng mười bảy tuổi.

Các võ giả trong tiệm vũ khí Huy Hoàng nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Cảnh Thần Tinh chống gậy nhanh chóng đi tới, mắt chất chứa hân hoan.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thần Tinh đến gần, lòng thầm suy nghĩ giờ thực lực của hắn càng lúc càng mạnh, tin tưởng chẳng bao lâu sau có thể kiếm được đan dược mọc lại tay chân gãy cho Cảnh Thần Tinh thúc thúc. Dù trong thời gian ngắn Cảnh Ngôn không luyện chế ra loại đan dược này được nhưng đến Lam Khúc quận thành có lẽ hắn sẽ mua được một viên. Dù phải tốn nhiều linh thạch thì Cảnh Ngôn quyết kiếm viên đan dược như vậy cho Cảnh Thần Tinh.

Cảnh Thần Tinh đến trước mặt Cảnh Ngôn, cười tươi hỏi:

- Cảnh Ngôn, sao đến đây vậy?

Cảnh Ngôn thấy sắc mặt Thần Tinh thúc thúc hồng hào nhiều, hắn rất mừng.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta tìm Thần Tinh thúc thúc có chút chuyện cần nói.

Cảnh Thần Tinh nói:

- Vậy chúng ta vào trong nói chuyện.

Cảnh Ngôn nhìn võ giả xung quanh, nói:

- Thần Tinh thúc thúc đi theo ta một chuyến, việc buôn bán hôm nay tạm nghỉ đi.

Một số võ giả cau mày.

Những võ giả này thực lực khá thấp, không có nhiều tài nguyên mua vũ khí quá tốt. Họ đến tiệm vũ khí Huy Hoàng vì vũ khí nơi này cấp bậc thấp nhưng phẩm chất tốt hơn tiệm khác bán nhiều.

Quan trọng nhất là giá vũ khí ở đây không mắc hơn vũ khí cùng đẳng cấp ở tiệm khác. Nên bọn họ chấp nhận tốn nhiều thời gian đi tiệm vũ khí Huy Hoàng rèn tạo vũ khí.

Giờ Cảnh Ngôn kêu Cảnh Thần Tinh tạm ngừng buôn bán, tức là hôm nay họ có lẽ không lấy được vũ khí, ai cũng phải cau mày.

Nhưng bọn họ không dám nói gì, người đứng trước mặt họ là Cảnh Ngôn, giết cả Triệu Chân Nghiêm Triệu gia. Bọn họ không có bản lĩnh chọc vào Cảnh Ngôn, nghe đồn thành chủ đại nhân quan tâm đặc biệt với hắn. Lỡ họ chọc giận Cảnh Ngôn, hắn giết họ không chút áp lực.

Ngoài miệng bọn họ không nói gì nhưng trong lòng khó chịu.

Cảnh Ngôn chắp tay với đám võ giả:

- Ngại quá các vị, ta tìm Thần Tinh thúc thúc có chuyện quan trọng, làm chậm trễ thời gian của mọi người thật có lỗi.

Cảnh Ngôn nói câu này làm các võ giả thoải mái hơn.

Nhìn Cảnh Ngôn thiếu gia xem, người ta không chỉ là thiếu gia Cảnh gia còn là võ giả Tiên Thiên thực lực cường đại, nhưng không hề hách dịch với đám võ giả cấp thấp, trung cấp như họ.

Cảnh Ngôn nói một câu làm họ nở mặt, người lâng lâng.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nhưng ta sẽ không lãng phí thời gian của các vị, các vị đặt vũ khí đều được giảm giá mười phần trăm.

Một số võ giả gan lớn trợn to mắt nói:

- A?

- Mười phần trăm?

- Thật sự là mười phần trăm? Cảnh Ngôn thiếu gia sẽ không đùa chúng ta đi?

Bọn họ biết vũ khí cấp bậc thấp lợi nhuận cũng thấp vì cạnh tranh khá lớn, cộng thêm tiệm vũ khí Huy Hoàng phẩm chất vũ khí cao, sử dụng tài liệu rắn chắc, nên kiếm lời càng thấp nữa, phỏng chừng chỉ lời mười phần trăm. Nếu giảm giá mười phần trăm tức là tiệm vũ khí Huy Hoàng bán vũ khí cho họ mà không lời đồng nào.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đương nhiên là thật.

Một võ giả vóc dáng thô kệch cười to bảo:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn thiếu gia sao có thể đùa với chúng ta. Cảm ơn Cảnh Ngôn thiếu gia nhiều, vậy ngày mai ta đến xem, dù chậm trễ hai ba ngày cũng không sao, ta có thể chờ, ta có thời gian.

Chờ một ngày được ưu đãi mười phần trăm, đối với đám võ giả thực lực thấp không khác gì bánh nhân thịt từ trên trời

rớt xuống. Bọn họ không có bối cảnh gia tộc, con đường kiếm tài nguyên chủ yếu là vào Hắc Thạch sơn mạch săn giết linh thú, kiếm linh thạch không dễ. Trừ tu luyện cần tài nguyên ra bọn họ tiết kiệm chút linh thạch mua vũ khí là rất khó.

Giờ chờ thêm một ngày có thể bớt tốn chút linh thạch thì sao họ có thể không chịu?

Nhiều võ giả không ai có ý kiến.

Nói thật thì Cảnh Ngôn cứng rắn đuổi họ ra tiệm vũ khí Huy Hoàng thì họ cũng không dám hó hé tiếng nào, cùng lắm chửi lén. Giờ Cảnh Ngôn thiếu gia thái độ tốt đẹp, còn cho bọn họ hưởng ưu đãi mười phần trăm, chậc chậc.

Có người không yên lòng hỏi lại:

- Chưởng quầy, vũ khí chúng ta đặt mua thật sự giảm mười phần trăm?

Bọn họ biết lão bản là Cảnh Thần Tinh, không biết gã có đồng ý với Cảnh Ngôn không.

Cảnh Thần Tinh nheo mắt cười nói:

- Đương nhiên rồi, Cảnh Ngôn nói giảm giá mười phần trăm cho các vị thì còn lo gì nữa? Tiệm vũ khí này là của Cảnh Ngôn.

Mọi người giật mình kêu lên:

- A? Tiệm vũ khí này là của Cảnh Ngôn thiếu gia?

Trước đó bọn họ không biết tiệm vũ khí này là sản nghiệp của Cảnh Ngôn, hơi ngạc nhiên nhưng họ không quá bất ngờ. Cảnh Ngôn thiếu gia là nhân vật gì? Một tiệm vũ khí bình thường thuộc về hắn cũng không có gì lạ.

Trong chợ khu nam.

Qua mấy ngày bình ổn chợ khu nam lại buôn bán như thường.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh mỉm cười hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, có tìm được khu vực nào vừa lòng chưa?

Chợ khu nam do tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh quản lý. Vốn dựa theo tư cách tuy Cảnh Thiên Anh rất mạnh nhưng chưa đủ để ứng cử quản lý chợ khu nam. Nhưng Cảnh Ngôn đề nghị Cảnh Thiên Anh quản lý, tộc trưởng không có ý kiến, các thành tiên có người tỏ ra bất mãn, nhưng cánh tay không dài hơn đùi cuối cùng đành đồng ý.

Cảnh Ngôn chỉ vào một chỗ không xa:

- Ừm, khối đất này đi.

Chỗ này khá thích hợp, nằm ở trung tâm chợ, điều duy nhất không hoàn mỹ trên mảnh đất này đa số kiến trúc bây giờ đều thuộc về Cảnh gia, nhưng có hai nhà không nằm trong sự quản lý trực tiếp của Cảnh gia.

Đương nhiên chuyện này không lớn, bàn bạc với hai hai nhà, trả chút tài nguyên bồi thường thì không khó kêu họ đi tìm nơi khác.

Cảnh Thiên Anh gật đầu nói:

- Được rồi, vậy chọn khối đất đó đi, ta đi sắp xếp.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thần Tinh đứng bên cạnh, nói:

- Thần Tinh thúc thúc, ta định xây một tòa đan lâu trên khối đất đó, sau này giao cho thúc thúc quản lý.

Cảnh Ngôn kêu Cảnh Thần Tinh đến đây vì dặn dò chuyện này.

Cảnh Thần Tinh ngây ra:

- Cái gì?

Tiệm vũ khí Huy Hoàng nho nhỏ không thể so sánh với mảnh đất này.

Chương 194 - Suy Nghĩ của Cảnh Ngôn

Cảnh Thần Tinh vốn định dùng mười năm kinh doanh tiệm vũ khí Huy Hoàng thành tiệm vũ khí số một trong chợ khu tây. Nhưng trong chợ ngạch giao dịch của tiệm vũ khí quy mô lớn nhất, nhiều nhất khó sánh bằng tiệm thuốc bình thường. Hai cửa hàng vốn không cùng đẳng cấp.

Võ giả nào đều biết điều này, Cảnh Thần Tinh đương nhiên cũng rõ ràng.

Giờ Cảnh Ngôn định xây đan lâu chiếm diện tích ngàn thước vuông, cần đầu tư bao nhiêu linh thạch? Ít nhất cũng cỡ mấy chục vạn khối linh thạch đi?

Cảnh Ngôn trực tiếp giao đan lâu này cho Cảnh Thần Tinh quản lý, phải có niềm tin lớn lao cỡ nào dành cho gã?

Cảnh Thần Tinh lấy lại tinh thần liền từ chối:

- Làm vậy không ổn đâu Cảnh Ngôn.

Cảnh Thần Tinh sợ mình không thể kinh doanh tốt đan lâu.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn Cảnh Thần Tinh:

- Thần Tinh thúc thúc hãy nghe ta nói đã. Ta xây tòa đan lâu này là cá nhân, không liên quan nhiều đến gia tộc. Dù tình hình kinh doanh thế nào Thần Tinh thúc thúc không cần có gánh nặng. Thần Tinh thúc thúc cũng biết ta đặt thời gian cá nhân vào tu luyện, không có nhiều tinh lực lo việc buôn bán của đan lâu. Ta kính nhờ Thần Tinh thúc thúc trông nom buôn bán đan lâu giùm.

Ánh mắt Cảnh Ngôn vô cùng chân thành nhìn Cảnh Thần Tinh, đây cũng là lời thật lòng của hắn.

Cảnh Ngôn tin đan lâu sẽ không bị lỗ vốn. Có cách phối chế dược tề của hắn, trong Đông Lâm thành làm gì có tiệm thuốc nào bán được nhiều hơn hắn?

Cảnh Ngôn đã thấy tình hình buôn bán tiệm vũ khí Huy Hoàng trong chợ khu tây, hắn tin thiên phú, năng lực kinh doanh của Cảnh Thần Tinh dư sức giúp hắn quản lý buôn bán đan lâu.

Cảnh Thần Tinh cau mày cảm thấy trách nghiệm quá lớn:

- Cái này …

Nếu là việc buôn bán mấy ngàn khối linh thạch thì Cảnh Thần Tinh còn nắm chắc, nhưng buôn bán mấy chục vạn linh thạch lỡ làm hỏng thì gã biết ăn nói sao với Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thần Tinh thúc thúc, chẳng phải Thanh Nham ca là dược tề sư sao? Thúc thúc kêu Thanh Nham ca trở về hỗ trợ trong đan lâu. Ta có chút nghiên cứu về phối chế dược tề, có thể giao lưu với Thanh Nham ca, tin tưởng sẽ giúp ích cho con đường sau này của Thanh Nham ca.

Cảnh Thần Tinh trợn to mắt hỏi:

- Cái gì? Cảnh Ngôn, ngươi cũng có nghiên cứu về phối chế dược tề?

Cảnh Thiên Anh không biết, chưa từng nghe Cảnh Ngôn có nghiên cứu về phối chế dược tề. Nếu người khác nói ra điều này Cảnh Thần Tinh sẽ cho rằng đối phương mạnh miệng nói bậy, nhưng Cảnh Ngôn nói thì lão cảm thấy là sự thật.

Từ khi nào Cảnh Ngôn nghiên cứu phối chế dược tề?

Cảnh Ngôn yêu nghiệt quá kinh người, chẳng những tu luyện siêu mau, thực lực khủng bố mà còn biết phối chế dược tề.

Dược tề sư không dễ làm!

Cảnh Ngôn cười nhìn tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh:

- Đúng, có một thời gian ta nghiên cứu chút cách phối chế dược tề, đã có nhiều tâm đắc.

Thật ra bản thân Cảnh Ngôn không nghiên cứu gì về phối chế dược tề, hắn nắm giữ được cách điều phối toàn dựa vào tin tức Càn Khôn Đan Đạo hấp thu trong Càn Khôn không gian. Cảnh Ngôn chưa nghiệm chứng dược liệu phối chế dược tề từ Càn Khôn Đan Đạo thế nào, nhưng ngẫm lại Thương Khung Đệ Nhất Thần Công nghịch thiên, Càn Khôn Đan Đạo có thể bình thường sao?

Cảnh Ngôn định bụng chờ quyết định xong vị trí đất sẽ đi Đông Lâm Đệ Nhất Lâu mua nhiều tài liệu, thử phối chế dược tề, xác định hiệu quả rồi định giá phân loại, hắn cần hiểu biết những chi tiết này.

Nghe Cảnh Ngôn nói mắt Cảnh Thần Tinh sáng rực.

Cảnh Thanh Nham nhi tử của Cảnh Thần Tinh đúng là dược tề sư, nhưng tình cảnh của Cảnh Thanh Nham rất lúng túng. Vì Cảnh Thanh Nham không có dược tề sư tư thâm dẫn dắt, gã không có nhiều tài nguyên để tiêu hao, đi đường dược tề sư rất khó khăn. Cảnh Thanh Nham hiện chỉ là dược tề sư cấp thấp nhất, miễn cưỡng phối chết một ít dược tề trị thương cấp thấp nhất, phẩm chất không tốt.

Mọi người đều biết dược tề sư không bằng đan sư nhưng vẫn cần nhiều tài nguyên đào tạo ra. Đừng nói võ giả bình thường, những dược tề sư tư thâm, thậm chí là đan sư dẫn dắt

người mới học cần tiêu hao nhiều tài liệu từ từ lần mò ra kinh nghiệm.

Cảnh Thần Tinh nghe Cảnh Ngôn nói hắn có nghiên cứu về phối chế dược tề, còn dạy cho Cảnh Thanh Nham thì rất kích động. Nếu Cảnh Ngôn chỉ biết sơ sơ thì sẽ nói như thế sao? Không thể nào.

Cảnh Thanh Nham là nhi tử của gã! Cảnh Thần Tinh đương nhiên hy vọng nhi tử của mình có ngày tỏa sáng.

Mắt Cảnh Thần Tinh sáng như sau gật đầu, giọng run run kích động nói:

- Cảnh Ngôn, ta sẽ kêu Thanh Nham trở về!

Cảnh Thần Tinh lo lắng tiệm vũ khí ở chợ khu tây:

- Nhưng tiệm vũ khí Huy Hoàng …

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thần Tinh thúc thúc, tiệm vũ khí Huy Hoàng thúc thúc chỉ cần cử người quản lý, không cần tự mình làm. Bỏ chút thời gian dạy mấy đồ đệ, nếu cần khuếch lớn quy mô có thể qua con đường khác trực tiếp mua chút vũ khí phẩm cấp cao hơn.

Cảnh Thần Tinh gật đầu lia:

- Vậy cũng được.

Trước đó Cảnh Thần Tinh đã dạy mấy học đồ rèn tạo vũ khí, gã muốn kinh doanh tiệm vũ khí Huy Hoàng lớn mạnh hơn, không thể trông chờ vào một mình gã rèn vũ khí. Dù Cảnh Thần Tinh không ăn không uống không ngủ ngày đêm không ngừng rèn tạo, chờ gã mệt chết cũng không rèn được bao nhiêu.

Đa số vũ khí mà tiệm vũ khí Huy Hoàng bán ra có một phần là mua từ vài con đường khác, một phần là học đồ rèn ra.

Cảnh Thần Tinh rèn vũ khí chưa tới một phần mười lượng vũ khí tiệm đã bán. Sau này tiệm vũ khí không ngừng khuếch lớn quy mô, Cảnh Thần Tinh rèn tạo vũ khí càng thiếu nữa.

Cảnh Thiên Anh nheo mắt nói:

- Cảnh Ngôn, đi. Chúng ta đi tìm hai cửa hàng đó bàn việc với lão bản ngay.

Khoảnh đất Cảnh Ngôn chọn trừ kiến trúc sản nghiệp đã trở thành của Cảnh gia ra, còn hai cửa hàng người ngoài kinh doanh. Cảnh gia không thể cưỡng ép đuổi hai tiệm này đi, sẽ ảnh hưởng tiêu cực với chợ và gia tộc.

Đương nhiên với thực lực của Cảnh gia có thể cứng rắn đuổi họ đi, nhưng đây là hạ sách, không đến lúc bất đắc dĩ Cảnh Ngôn không đồng ý dùng cách này.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được, đi bàn bạc.

Sớm bàn xong thì bước tiếp theo gỡ bỏ hết kiến trúc trên mảnh đất, xây đan lâu khí thế bàng bạc. Cảnh Ngôn muốn trong vòng hai, ba năm chế tạo đan lâu thành đan lâu lớn nhất Đông Lâm thành, không có cái thứ hai. Cảnh Ngôn muốn hoàn toàn nghiền áp Triệu gia.

Chương 195 - Không Ăn Hiếp Kẻ Yếu

Ba người đi đến trước một cửa hàng diện tích không lớn, Cảnh Thiên Anh giới thiệu cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đây là một tiệm quần áo. Kiến trúc này giờ cũng là sản nghiệp của Cảnh gia ta, lão bản tạm thời thuê. Khế ước thuê mướn còn khoảng nửa năm là đến kỳ nên chắc dễ làm.

Cảnh Thiên Anh hiện là người quản lý chợ khu nam, cần hiểu rành rọt từng cửa hàng trong chợ. Với võ giả cảnh giới Tiên Thiên thì trí nhớ cao hơn người thường rất nhiều, ghi nhớ tin tức các cửa hàng không khó với Cảnh Thiên Anh.

Ba người vừa vào tiệm bán quần áo, một nam nhân trung niên mập mạp đi tới nghênh đón:

- Xin chào tứ trưởng lão.

Người này tên Lưu Đại Lâm, một võ giả trung cấp, cũng là người thuê cửa tiệm. Tiệm không lớn, tính luôn Lưu Đại Lâm chỉ có ba, bốn nhân viên công tác.

Lưu Đại Lâm biết người quản lý mới của chợ là Cảnh Thiên Anh.

Đối với người như Lưu Đại Lâm phải hết sức nịnh người quản lý chợ, nên Cảnh Thiên Anh vừa đi vào gã liền tươi cười chạy đến, vô cùng cung kính chào hỏi.

Cảnh Thiên Anh gật đầu chào lại:

- Lưu Đại Lâm.

Cảnh Thiên Anh giới thiệu Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh cho Lưu Đại Lâm:

- Đây là Cảnh Ngôn thiếu gia, vị này là Cảnh Thần Tinh tiên sinh.

Mặt thịt mỡ run nhẹ, ánh mắt Lưu Đại Lâm kính sợ nhìn Cảnh Ngôn:

- Kính chào Cảnh Ngôn thiếu gia!

Lưu Đại Lâm biết chuyện xảy ra trong phủ thành chủ mấy hôm trước, võ giả trẻ trước mắt gã có thực lực siêu mạnh, gã ngước nhìn còn không kịp.

Lưu Đại Lâm lại chào Cảnh Thần Tinh:

- Cảnh Thần Tinh đại nhân!

Cảnh Ngôn phất tay:

- Lưu lão bản đừng khách khí!

Lưu Đại Lâm cười cười, gã không biết mấy đại nhân vật Cảnh gia đến cửa tiệm của mình muốn làm cái gì. Chẳng lẽ là mua vài bộ đồ?

Lưu Đại Lâm bán quần áo đa số là trường bào bình thường, có một số quần áo mang tác dụng đặc biệt nhất định cho võ giả. Nhưng đại nhân vật Cảnh gia không đến mức mua quần áo ở tiệm nhỏ của gã. Lòng Lưu Đại Lâm hơi thấp thỏm.

Cảnh Thiên Anh nói thẳng:

- Lưu Đại Lâm, chúng ta đến đây là có chút chuyện muốn bàn bạc.

Lưu Đại Lâm kinh ngạc kêu lên:

- A?

Cảnh Ngôn không quanh co lòng vòng:

- Lưu lão bản, chúng ta đến tìm ngươi là hy vọng ngươi sẽ nhường ra cửa hàng này. Ta định xây một cửa hàng trên khối đất này.

Tim Lưu Đại Lâm rớt cái bịch.

Nhường cửa hàng? Nhường thế nào?

Tiệm của gã không lớn, giá trị không cao, còn là thuê, nhưng gã đọng bao nhiêu là hàng hóa, nhường lại tiệm thì tổn thất rất lớn! Với các đại nhân vật chút xíu mất mác đó không là gì, nhưng với Lưu Đại Lâm nếu nhường cửa tiệm thì gã sẽ thành kẻ khố rách áo ôm.

Lưu Đại Lâm có thể từ chối các đại nhân vật Cảnh gia sao? Nếu từ chối sẽ có hậu quả gì? Cuối cùng chẳng những không giữ được tiền còn mất luôn mạng nhỏ.

Lưu Đại Lâm mở to mắt hí, trán vã mồ hôi lạnh.

Mấy nhân viên trong tiệm đứng xa nhìn, không dám nói lung tung. Bọn họ cảm thấy lão bản của mình xui rồi, cửa tiệm bị Cảnh Ngôn thiếu gia nhìn trúng, lão bản có thể nói chữ ‘không’ sao?

Nhìn biểu tình của Lưu Đại Lâm, Cảnh Ngôn cười cười đoán được suy nghĩ trong lòng gã.

Cảnh Thiên Anh không biết Cảnh Ngôn định làm sao nên không dễ tự tiện nói gì, chỉ đứng nhìn.

Cảnh Ngôn nói với Lưu Đại Lâm trước sau đó nhìn sang Cảnh Thiên Anh:

- Lưu lão bản đừng căng thẳng, ta sẽ không bắt ngươi khi không nhường cửa tiệm. Lưu lão bản thuê cửa tiệm còn nửa năm là đến thời hạn thuê mướn khế ước. Tứ trưởng lão, tiền thuê cửa hàng nửa năm bao nhiêu linh thạch?

Cảnh Thiên Anh ngẫm nghĩ đáp:

- Cửa hàng này không lớn, tiền thuê nửa năm đại khái khoảng năm trăm linh thạch, đúng không Lưu Đại Lâm?

Lưu Đại Lâm chất phác gật đầu nói:

- Đúng … vậy.

Tiền thuê nửa năm gần năm trăm linh thạch, vấn đề là nếu Cảnh Ngôn chỉ bồi thường năm trăm linh thạch thì gã ôm đống hàng hóa làm sao bây giờ? Hàng hóa toàn đồ mắc, có thể dời đi nhưng Lưu Đại Lâm biết dời hàng đi đâu? Muốn thuê tiệm khác trong chợ không phải việc đơn giản.

Lòng Lưu Đại Lâm cay đắng.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Lưu lão bản, hiện tại ta có hai phương án, ta nói ra lão bản nghe thử xem. Thứ nhất là ta bồi thường tổn thất tiền thuê năm trăm linh thạch trước, sau đó ngươi tìm một chỗ trong chợ khu nam thuê lại cửa hàng khác, tiếp tục mở tiệm bán quần áo bán đi những y phục này. Thứ hai là ta mua hết số y phục này, ngươi tính cần bao nhiêu linh thạch, ta mua đúng giá.

Cảnh Ngôn nêu hai điều kiện đều tốt, không có ý lấy thế đè người. Nếu Lưu Đại Lâm đồng ý nhường lại Cảnh Ngôn sẽ bồi thường nhiều linh thạch cho đối phương, dù sao mang đến rắc rối cho người ta, ít nhiều thêm chút phí chuyển nhượng.

Lưu Đại Lâm ngây người:

- Cái gì?

Lưu Đại Lâm không ngờ Cảnh Ngôn muốn cửa tiệm của gã bằng cách khách sáo như vậy. Lưu Đại Lâm muốn mở tiệm quần áo thì kiếm chỗ khác thuê, không muốn bán nữa Cảnh Ngôn sẽ mua hết đống quần áo.

Lưu Đại Lâm thầm cảm kích Cảnh Ngôn.

Trên đời này tuy có quy tắc nhưng nó cũng là thế giới mạnh ăn thịt yếu, mọi chuyện lấy thực lực trên hết. Ở trước mặt võ giả thực lực cường đại không có đạo lý gì để nói. Cảnh Ngôn cứng rắn đuổi Lưu Đại Lâm đi thì gã làm gì được hắn? Đi phủ thành chủ phân rõ phải trái? Tuyệt đối không được, trừ phi Lưu Đại Lâm chán sống.

Hôm trước gã đi phủ thành chủ thì hôm sau đã chết đột ngột ở góc xó Đông Lâm thành, hay chết ngoài đồng không mông quạnh, không ai phát hiện xác chết.

Đầu óc Lưu Đại Lâm xoay chuyển nhanh, gã không dám hoàn toàn tin tưởng lời Cảnh Ngôn nói, gã lo đó chỉ là lời khách sáo thuận miệng.

Lưu Đại Lâm thăm dò hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, vậy … ta muốn thuê một cửa hàng ở gần đây được không?

Cảnh Ngôn cười gật đầu nói:

- Đương nhiên có thể!

Cảnh Thiên Anh cười nói với Lưu Đại Lâm:

- Lưu Đại Lâm, chút nữa ngươi đi chỗ Quản Lý Xử tìm ta, ta tự mình sắp xếp cho ngươi thuê cửa hàng gần đây, ưu đãi tiền thuê.

Cảnh Thiên Anh rất vừa lòng cách giải quyết của Cảnh Ngôn, hắn không lấy thế đè người, không khi dễ kẻ yếu, lão rất vừa ý.

Chương 196 - Người Khó Giải Quyết

Cửa hàng thứ nhất giải quyết vấn đề chuyển nhượng tốt đẹp.

Tiếp theo ba người Cảnh Ngôn đến trước tòa kiến trúc gần đó, đây là một tiệm vũ khí chia hai tầng trên dưới. Quy mô kiến trúc lớn hơn tiệm quần áo nhiều, chiếm diện tích gần hai trăm thước vuông, cộng hai tầng là bốn trăm thước vuông.

Cảnh Thiên Anh đứng cạnh Cảnh Ngôn cau mày nhìn cửa hàng vũ khí:

- Cảnh Ngôn, tiệm vũ khí này khác với tiệm quần áo. Tiệm quần áo quy mô nhỏ, kiến trúc đó vốn là sản nghiệp thuộc về Cảnh gia, người thuê Lưu Đại Lâm không tiện nói gì. Tiệm vũ khí này không thuộc về Cảnh gia, chỉ nhận Cảnh gia quản lý trong chợ, nộp thuế phí nhất định cho Cảnh gia.

Lời ngầm là chủ tiệm vũ khí này không dễ giải quyết, Cảnh Thiên Anh kêu Cảnh Ngôn chuẩn bị tâm lý, lão đã tìm hiểu sơ về chủ tiệm.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thiên Anh, cười nói:

- Thương nhân trục lợi, chỉ cần ta chịu bồi thường đủ mức tổn thất tin tưởng người ta sẽ đồng ý chuyển nhượng.

Trong chợ khu nam không lẽ có người dám há mồm to đòi Cảnh gia? Miễn đối phương nêu điều kiện không quá đáng Cảnh Ngôn không để bụng bồi thường nhiều linh thạch. Giờ Cảnh Ngôn cần nhất là sớm xây đan lâu, hắn không muốn lãng phí nhiều thời gian, tinh lực vào việc xây đan lâu.

Cảnh Thiên Anh nghe vậy gật đầu:

- Ừm!

Ba người nhấc chân đi vào tiệm vũ khí.

Cảnh Ngôn nhìn quét xung quanh:

- Không tệ, chủ tiệm vũ khí có năng lực, kiếm về nhiều vũ khí trung phẩm, có cả vũ khí thượng phẩm.

Đa số vũ khí trưng bày đập vào mắt Cảnh Ngôn.

Phẩm cấp vũ khí lên đến thượng phẩm thì võ giả bình thường khó mua nổi, nhiều võ giả cao cấp không có một món vũ khí thượng phẩm sử dụng.

Ba người đi vào cửa hàng, một nam nhân mặc trường bào màu nâu, để chòm râu ngắn híp mắt đi tới.

Nam nhân mặc trường bào nâu nhẹ gật đầu với Cảnh Thiên Anh:

- Xin chào tứ trưởng lão.

Gã nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Vị này chắc là Cảnh Ngôn thiếu gia uy chấn Đông Lâm thành.

Không ngờ gã nhận ra Cảnh Ngôn ngay.

Cảnh Ngôn nhìn nam nhân, hỏi:

- Ta là Cảnh Ngôn, ngươi là lão bản cửa hàng này?

Nam nhân mặc trường bào màu nâu tên cười tủm tỉm trả lời Cảnh Ngôn:

- Thưa Cảnh Ngôn thiếu gia, ta chỉ là chủ quản của tiệm vũ khí này, thiếu gia có thể gọi ta là Lý Nhị.

Lý Nhị nhận ra Cảnh Ngôn nhưng biểu tình không thay đổi, như thể hắn và chó mèo trên đường giống nhau.

Cảnh Thiên Anh chắp hai tay sau lưng, nghiêm túc hỏi:

- Lý Nhị, chủ nhân cửa hàng có đây không?

Từ lúc ba người Cảnh Ngôn đi vào đến giờ nét mặt Lý Nhị không thay đổi:

- Chưởng quầy vừa lúc ở trong tiệm, không biết ba vị muốn gặp chưởng quầy có chuyện gì? Có thể nói trước với ta.

Nghe Lý Nhị nói, Cảnh Ngôn cau mày.

Xem ra chủ tiệm này không quá nể mặt người Cảnh gia. Cảnh Ngôn không tin chủ quản cửa hàng không được lão bản dặn trước có gan ngăn cản người Cảnh gia. Huống chi ba người Cảnh gia đang đứng đây có người quản lý chợ khu nam, có thiên tài Cảnh gia gần đây nổi tiếng Đông Lâm thành, nói sao đều là đại nhân vật.

Chủ tiệm vũ khí nếu thật sự kính sợ người Cảnh gia thì ít nhất phải dặn dò chủ quản, đương nhiên chủ quản cửa tiệm nếu không có ánh mắt thì sao xứng đảm nhiệm chức vụ chủ quản trong tiệm vũ khí thế này?

Cảnh Thiên Anh và Cảnh Ngôn liếc nhau, mắt lóe tia sáng lạnh.

Cảnh Thiên Anh phất tay:

- Chúng ta đến đây có chuyện muốn gặp lão bản của ngươi, có nói với ngươi thì ngươi cũng không quyết định được, mau kêu lão bản của ngươi ra đi. Lão bản của ngươi tên Long Thần Vũ đúng không?

Cảnh Thiên Anh đã bực mình nhưng không so đo với chủ quản một tiệm vũ khí.

Lý Nhị tiếp tục ương ngạnh bảo:

- Nhưng thưa tứ trưởng lão đại nhân, lúc này chưởng quầy đang nghỉ ngơi, các vị có thể chờ lát nữa quay lại không?

Lúc này Cảnh Thiên Anh giận thật, mắt trợn to:

- A?

Cảnh Thiên Anh và Cảnh Ngôn không phải loại người thích ỷ thế hiếp người, nhưng chủ tiệm vũ khí quá mức coi thường họ. Nếu chủ tiệm không ở trong cửa hàng cũng đành thôi, rõ ràng có trong tiệm mà không chịu lộ mặt là có ý gì?

Cảnh Thiên Anh trợn to mắt nói:

- Kêu ngươi kêu thì ngươi đi kêu, nói nhảm nhiều vậy?

Lý Nhị thấy Cảnh Thiên Anh sùng lên thì cười cười bỏ lại một cầu, nhanh chóng lên tầng hai:

- Tứ trưởng lão đại nhân đừng sốt ruột, ta đi thông bẩm ngay.

Tầng hai, trong một căn phòng tinh xảo xa hoa.

Một nam nhân ba mươi mấy tuổi mặc trường bào đỏ thẫm híp mắt thành đường chỉ nhìn chủ quản Lý Nhị, hỏi:

- Ngươi nói Cảnh Thiên Anh, Cảnh Ngôn vào cửa hàng của ta?

Lý Nhị bĩu môi dửng dưng nói:

- Đúng vậy, bọn họ nói có việc muốn tìm chưởng quầy, ta hỏi bọn họ có chuyện gì nhưng họ không chịu nói với ta.

Nam nhân trung niên mặc trường bào đỏ thẫm là chủ nhân tiệm vũ khí, Long Thần Vũ.

- A? Không nói có chuyện gì? Ha ha, đã không chịu nói tức là không phải muốn mua vũ khí mà. Ta biết ngay mà, tứ trưởng lão Cảnh gia, người quản lý chợ khu nam có lưu lạc

đến cỡ nào cũng không đến mức cần mua vũ khí trong tiệm của ta.

Long Thần Vũ phẩy tay thản nhiên nói:

- Vậy thì … mời họ đi đi, đừng ảnh hưởng chúng ta làm ăn.

Nhìn dáng vẻ là biết Long Thần Vũ không để Cảnh Thiên Anh, Cảnh Ngôn vào mắt. Nếu người bình thường nghe Cảnh Thiên Anh đến chắc chắn sẽ chạy ra nghênh tiếp, còn Long Thần Vũ thì không để bụng.

Long Thần Vũ dửng dưng như thế vì gã có tự tin. Long Thần Vũ không có quan hệ thâm sâu trong Đông Lâm thành nhưng là thân thích gia tộc lớn ở Lam Khúc quận thành, mẫu thân của gã là thành viên gia tộc lớn. Nên Long Thần Vũ không để mắt Cảnh gia Đông Lâm thành.

Lúc Triệu gia, Thái gia quản lý chợ khu nam, cửa hàng của Long Thần Vũ nằm trong sự giám thị của gia tộc số một Triệu gia, gã chỉ cần nộp chút ít thuế phí là xong. Triệu gia vì nể quan hệ sau lưng Long Thần Vũ nên mới làm vậy.

Long Thần Vũ cho rằng Cảnh gia cũng nên nịnh bợ gã, mới rồi chủ quản đã hỏi đám người Cảnh Thiên Anh đến có chuyện gì, bọn họ không trả lời ngay khiến Long Thần Vũ rất khó chịu.

Chương 197 - Tham Lam Lớn

Triệu gia còn phải hết sức kính nể ta, Cảnh gia nhà ngươi là cái thá gì? Sĩ diện trước mặt Long Thần Vũ ta? Vậy Long Thần Vũ này còn cần thấp giọng nhún nhường với Cảnh gia không?

Lý Nhị chần chừ hỏi:

- Trực tiếp kêu họ đi?

Lý Nhị hơi khom người nhìn thẳng Long Thần Vũ:

- Chưởng quầy, chúng ta trực tiếp đuổi bọn họ đi có khi nào đắc tội Cảnh gia không? Chợ khu nam dù gì đã bị Cảnh gia khống chế, tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh là người quản lý chợ. Cảnh Ngôn tuy không lớn tuổi nhưng có địa vị rất cao trong Cảnh gia, nghe nói thành chủ đại nhân cũng hết sức ưu ái hắn, không biết người này có quan hệ gì với thành chủ đại nhân.

Mắt Long Thần Vũ lấp lóe tia sáng, trầm ngâm một lúc gã nói:

- Bọn họ muốn gặp ta liền gặp họ? Vậy thì ta rất mất mặt. Ngươi ra ngoài nói với họ ta bận việc, không rảnh gặp họ, lần sau lại đến.

Long Thần Vũ đã bị nuông chiều làm hư, gã không ngốc, không tự phụ đến mức trong mắt không người nhưng thói quen người ta cung duy mình.

Lý Nhị thấy thái độ của Long Thần Vũ kiên quyết đành gật đầu nói:

- Rõ!

Lúc này ngoài phòng vọng vào giọng Cảnh Thiên Anh:

- Ha ha … Long chưởng quầy thật là người bận rộn!

Cảnh Thiên Anh, Cảnh Ngôn chờ ở dưới lâu mãi không thấy Long Thần Vũ lộ mặt, họ tự đi lên lầu hai vừa lúc nghe Long Thần Vũ và Lý Nhị đối thoại.

Nhân viên bình thường dưới tầng một không dám ngăn cản Cảnh Thiên Anh.

Nghe giọng nói, mắt Long Thần Vũ lóe tia sáng, cười nói:

- Ha ha ha! Tứ trưởng lão, mời vào.

Lý Nhị nhanh nhẹn lùi lại mấy bước.

Ba người Cảnh Ngôn đi vào phòng.

Long Thần Vũ ngồi trên ghế không đứng dậy chỉ hơi chắp tay, nheo mắt cười nói:

- Không biết tứ trưởng lão đến, không tiếp đón từ xa xin đừng trách tội.

Con ngươi Cảnh Thiên Anh co rút.

Long Thần Vũ đúng là mở mắt nói dối. Không biết ba người Cảnh Thiên Anh đến? Lời này nói ra quỷ cũng không tin. Hơn nữa Long Thần Vũ không thể nào không nhận ra ba người Cảnh Thiên Anh đã nghe đối thoại giữa gã và Lý Nhị.

Lúc này Long Thần Vũ nói ra lời như thế rõ ràng vì không để ba người Cảnh Thiên Anh vào mắt.

Cảnh Thiên Anh hít sâu, nhìn Long Thần Vũ chằm chằm, lão phất tay nói:

- Long chưởng quầy không cần khách khí!

Long Thần Vũ ra hiệu ba người Cảnh Thiên Anh ngồi xuống ghế hai bên:

- Mời ngồi!

Cảnh Thiên Anh nhìn Cảnh Ngôn, hắn cười gật đầu.

Ba người đi đến một bên ngồi xuống.

Long Thần Vũ cười kỳ dị nói:

- Không biết tứ trưởng lão đến chỗ của ta có chuyện gì? Cửa hàng của ta nộp thuế phí cho Quản Lý Xử đúng hạn.

Cảnh Thiên Anh nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Không phải về thuế phí, nhưng đúng là chúng ta có việc muốn bàn với Long chưởng quầy. Cảnh Ngôn, ngươi nói đi?

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Được.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Long Thần Vũ:

- Long chưởng quầy, ta nói thẳng vậy.

Giờ Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao tứ trưởng lão nói cửa hàng này khó chơi. Người tên Long Thần Vũ không nể mặt Cảnh gia, có nói nhiều lời khách sáo cũng vô dụng, chẳng bằng nói thẳng ra ý đồ đến, xem gã phản ứng thế nào.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta muốn mua cửa hàng này, không biết Long chưởng quầy có chịu bỏ những thứ yêu thích?

Long Thần Vũ sửng sốt:

- A?

Long Thần Vũ không ngờ đám người Cảnh Ngôn đến đây là muốn mua cửa hàng của gã.

Long Thần Vũ cười phá lên:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn thiếu gia đang giỡn với ta sao? Cảnh gia muốn mua cửa hàng của ta?

Long Thần Vũ hoàn toàn không định bán tiệm vũ khí của mình.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Long chưởng quầy, không phải Cảnh gia muốn mua cửa hàng này mà là cá nhân ta muốn mua.

Long Thần Vũ lại kinh ngạc.

Ý của Cảnh Ngôn là sao?

Cửa hàng này tuy rằng quy mô không lớn nhưng giá trị không thấp, muốn mua nó, cho dù không tính vũ khí tồn kho cũng cần ít nhất mấy vạn khối linh thạch. Mua luôn vũ khí tồn kho cũng gần mười vạn linh thạch, Cảnh Ngôn có thể bỏ ra nhiều linh thạch vậy sao?

Long Thần Vũ biết Cảnh Ngôn rất mạnh, nhưng võ giả Tiên Thiên mười mấy tuổi tùy tay lấy ra mười vạn linh thạch? Có thể không? Nguyên Cảnh gia một năm thu lợi trừ bỏ các loại chi thì kiếm lợi chừng hai, ba chục vạn linh thạch. Cảnh Ngôn mười mấy tuổi có thể một hơi bỏ ra mười vạn linh thạch không?

Long Thần Vũ không tin, dù là gã cũng không thể lấy ra nhiều linh thạch hiện có.

Vậy ý Cảnh Ngôn là sao? Không lẽ muốn lấy giá thấp hơn thị trường nhiều mua lại cửa hàng của gã? Định dùng thế lực Cảnh gia chèn ép gã?

Nghĩ đến đây Long Thần Vũ biến sắc mặt, Long Thần Vũ này dễ ăn hiếp sao? Khi dễ lên đầu ta? Vậy các ngươi tìm nhầm người!

Mặt Long Thần Vũ âm trầm nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia đang đùa?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Long chưởng quầy thấy ta giống đùa không? Long chưởng quầy, ta thật sự muốn mua cửa hàng này, thật lòng hy vọng Long chưởng quầy sẽ chuyển nhượng cho ta, giá thì dễ tính.

Long Thần Vũ trầm giọng hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia biết giá trị cửa hàng này bao nhiêu không?

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta có tìm hiểu đôi chút, mới rồi ta đã xem vũ khí hàng tồn trong tiệm, cộng thêm cửa hàng tính sơ khoảng bảy, tám vạn linh thạch.

Lúc ở dưới lâu Cảnh Ngôn đã tính sơ giá vũ khí trưng bày, có lẽ còn một số hàng trong kho nhưng phỏng chừng không nhiều, tính sơ không hơn mười vạn linh thạch.

Nghe Cảnh Ngôn nói giá, Long Thần Vũ hơi bất ngờ:

- A?

Xem ra Cảnh Ngôn thật sự muốn mua cửa hàng của gã.

Long Thần Vũ nhướng mày hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia định bỏ ra tám vạn linh thạch mua nguyên cửa hàng?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy! Chỉ cần Long chưởng quầy đồng ý bỏ thứ yêu thích thì ta sẽ thanh toán tám vạn linh thạch ngay.

Long Thần Vũ nheo mắt nói:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn thiếu gia đừng gấp, ta không định bán cửa hàng này, nhưng nếu Cảnh Ngôn thiếu gia muốn mua thì ta không thể không nể mặt. Nhưng giá tám vạn linh thạch thì hơi thấp.

Cho đến bây giờ Long Thần Vũ chưa rõ Cảnh Ngôn muốn mua cửa hàng này làm gì, nhưng phỏng chừng hắn rất muốn mua. Long Thần Vũ không cần gấp linh thạch, không cần bán cửa hàng cho Cảnh Ngôn, nếu hắn muốn mua thì gã không ngại đòi thêm chút linh thạch.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Ý của Long chưởng quầy muốn bao nhiêu linh thạch mới đồng ý bán cửa hàng này?

Long Thần Vũ suy nghĩ thoáng qua, báo giá mười ba vạn:

- Ưm, cửa hàng này theo giá thị trường khoảng mười vạn linh thạch, nhưng bên trong ẩn giấu giá trị rất lớn, quan trọng nhất là ta vốn không định bán. Nếu Cảnh Ngôn thiếu gia thật sự muốn mua, thôi thì nể thiếu gia đưa ta mười ba vạn linh thạch là được.

Nghe con số này ánh mắt Cảnh Thiên Anh thay đổi.

Tên khôn này lòng tham lớn! Giá thật sự của cửa hàng tuyệt đối không hơn mười vạn linh thạch, tính thêm phí phát sinh cùng lắm chỉ khoảng đó. Long Thần Vũ mở miệng đòi mười ba vạn thật sự là muốn hút máu Cảnh Ngôn.

Long Thần Vũ bổ sung thêm:

- Nếu Cảnh Ngôn thiếu gia không chịu giá này thì ta cũng bất lực.

Đòi mười ba vạn đúng là Long Thần Vũ nảy lòng tham, nếu Cảnh Ngôn chấp nhận mua cửa hàng bằng giá mười vạn linh thạch thì gã cũng bán. Giá trị cửa hàng không đến mười vạn linh thạch, Long Thần Vũ biết rõ điều đó. Có mười vạn linh thạch thì Long Thần Vũ hoàn toàn có thể đi chỗ khác mua cửa hàng giống vậy, còn dư nhiều.

Long Thần Vũ đã chuẩn bị tâm lý Cảnh Ngôn sẽ mặc cả, dù sao tiền lên đến mấy vạn linh thạch, dù là cường giả Tiên Thiên cũng sẽ không dễ thờ ơ.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng cuối cùng dứt khoát nói:

- Một lời đã định! Vậy thì mười ba vạn!

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Thần Tinh ngồi bên cạnh:

- Thần Tinh thúc thúc, chuyện kế tiếp thúc thúc hãy bàn với Long chưởng quầy, nhanh chóng bàn xong là tốt nhất.

Cảnh Thần Tinh gật đầu nói:

- Được.

Long Thần Vũ vung tay cười lớn:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn thiếu gia đúng là sảng khoái, quyết định vậy đi.

Mười ba vạn, gã lời to!

Cảnh Ngôn bị khùng, bỏ ra mười ba vạn mua cửa hàng này, đúng là có nhiều linh thạch không chỗ xài. Đương nhiên đây là chuyện tốt với Long Thần Vũ, gã không quan tâm Cảnh Ngôn kiếm đâu ra nhiều linh thạch như thế.

Cảnh Ngôn đứng dậy bình tĩnh nói:

- Long chưởng quầy, chúng ta cáo từ. Việc chuyển nhượng cụ thể ta sẽ để Thần Tinh thúc thúc bàn bạc với Long chưởng quầy.

Cảnh Ngôn lười nói nhiều với loại người như Long Thần Vũ, giá mười ba vạn linh thạch cao thật nhưng hắn không muốn lãng phí nhiều thời gian. Sau này Long Thần Vũ mà rơi vào tay Cảnh Ngôn thì hắn tuyệt đối không nương tình.

Ngoài cửa hàng.

Cảnh Thiên Anh nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn, giá này cao quá mức.

Lúc trong cửa hàng, Cảnh Thiên Anh không tiện nói nhiều khi ở trước mặt Long Thần Vũ. Cảnh Thiên Anh biết Cảnh Ngôn sốt ruột xây đan lâu, nhưng tốn mấy vạn linh thạch khiến người đau lòng chết. Cảnh Thiên Anh là cường giả Tiên Thiên đỉnh nhưng khó mà thờ ơ con số vài vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Cao thật, tứ trưởng lão nói đúng, Long Thần Vũ rất khó chơi, ta lười giằng co với hắn lãng phí thời gian. Hắn tốt nhất là cầu nguyện sau này không rơi vào tay ta, nếu không ta sẽ làm hắn hối hận!

Chương 198 - Giao Dịch Danh Ngạch Lớn

Từ biệt Cảnh Thiên Anh, Cảnh Thần Tinh, Cảnh Ngôn một mình rời khỏi chợ khu nam, hắn không trở về trạch viện Cảnh gia ngay mà đến Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Đã đến lúc bán ra tài nguyên tạm thời không cần.

Cảnh Ngôn có rất nhiều cái cần dùng linh thạch, khối đất trong chợ khu nam tuy không phải bỏ linh thạch ra mua nhưng xây đan lâu, luyện chế đan dược tiêu hao tài liệu đều cần một đống linh thạch. Cảnh Ngôn tu luyện cũng cần tài nguyên nhiều như biển.

Trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Tần Vũ nghe Cảnh Ngôn tìm mình liền đi ra đón:

- Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Chủ quản Tần Vũ!

Cảnh Ngôn bán ra tài nguyên số lượng rất nhiều, sau đó còn cần chọn mua nhiều linh thảo, tìm Tần Vũ hỗ trợ là nhanh gọn tiết kiệm thời gian. Hơn nữa Tần Vũ sẽ vô cùng hoan nghênh tiếp đãi Cảnh Ngôn.

Tần Vũ là chủ quản của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, với khách hộ nhỏ không cần y đích thân ra mặt tiếp đãi. Nhưng với khách hàng lớn thì Tần Vũ cực kỳ chú trọng, ngạch giao dịch càng lớn càng tốt cho y.

Đông Lâm Đệ Nhất Lâu là sản nghiệp của phủ thành chủ, Tần Vũ là nhân viên được thuê, thành tích công tác càng tốt càng được nhiều lợi. Tần Vũ tuy là chủ quản nhưng cũng có đối thủ cạnh tranh trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Tần Vũ khách sáo hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi tìm ta có chuyện gì không?

Nói thật thì Tần Vũ hết sức giật mình với biểu hiện gần đây của Cảnh Ngôn. Tần Vũ và lão tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thiên khá thân nhau. Sau khi Cảnh Thiên qua đời, Tần Vũ ít qua lại với Cảnh gia, nhưng y luôn xem Cảnh Ngôn như vãn bối. Giờ vãn bối này trưởng thành vượt dự đoán của Tần Vũ, y thật tự nhiên xem hắn ở vị trí ngang hàng mình.

Mới không lâu trước Cảnh Ngôn đến Kỳ Trân Hiên mua tài nguyên, Tần Vũ còn xem hắn là vãn bối. Lần đó Cảnh Ngôn bị hộ vệ Kỳ Trân Hiên ngăn ở bên ngoài, là Tần Vũ hỗ trợ cho hắn vào. Trong thời gian ngắn thực lực cá nhân của Cảnh Ngôn đã đến trình độ giết cường giả Tiên Thiên hậu kỳ. Bản thân Tần Vũ chỉ có cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, y không dám nói mình có thể đánh bại Triệu Chân Nghiêm.

Triệu Chân Nghiêm chết trong tay Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Là có chuyện, ta muốn bán ra chút tài nguyên không cần dùng, sau đó mua một ít linh thảo.

Tần Vũ cau mày, nụ cười mất tự nhiên:

- A?

Tầng một Đông Lâm Đệ Nhất Lâu có quầy chuyên thu mua tài nguyên, thông thường võ giả bán tài nguyên chỉ cần đến quầy thu mua là được, mua linh thảo cũng không cần tìm chủ

quản như y. Nếu không thì mỗi người đều tìm chủ quản hỗ trợ, y có ba đầu sáu tay cũng mệt thở.

Dù là cường giả Tiên Thiên bình thường không cần tìm chủ quản như y giao dịch.

Tuy hơi bực mình nhưng Tần Vũ vẫn đồng ý ngay:

- Không thành vấn đề.

Tần Vũ phải cho Cảnh Ngôn mặt mũi, dù lãng phí chút thời gian cũng không sao.

Tần Vũ đưa Cảnh Ngôn vào văn phòng của mình:

- Chúng ta vào trong bàn lại.

Cảnh Ngôn cảm giác Tần Vũ hơi khó chịu, hắn đoán ra ý nghĩ của y nhưng không để bụng. Cảnh Ngôn tin sau khi Tần Vũ thấy tài nguyên hắn bán ra sẽ không khó chịu nữa, ngược lại rất hưng phấn.

Cảnh Ngôn định bán tài nguyên ngạch giao dịch không phải mấy trăm mấy ngàn linh thạch mà cao vượt qua mười vạn. Đông Lâm Đệ Nhất Lâu tuy là cơ cấu giao dịch thương nghiệp tài nguyên lớn nhất Đông Lâm thành, nhưng ngạch giao dịch hàng ngày được bao nhiêu? Trung bình một ngày mấy vạn linh thạch đã ghê gớm. Cái này không tính vào giao dịch hội đấu giá mà Đông Lâm Đệ Nhất Lâu tổ chức.

Tần Vũ cười nói:

- Cảnh Ngôn muốn bán ra tài nguyên gì? Đưa ta xem chút rồi ta kêu người giải quyết.

Cảnh Ngôn đưa không gian giới chỉ màu đen cho Tần Vũ:

- Là tài nguyên trong nhẫn này.

Tần Vũ tùy tay nhận lấy, nguyên khí vận chuyển nhẹ.

Tần Vũ thấy đống tài nguyên trong nhẫn thì biến sắc mặt nói:

- A? Cái gì?

Các loại tài nguyên trong nhẫn số lượng nằm ngoài dự đoán của Tần Vũ.

Cảnh Ngôn ở Hắc Phong trấn giết đám người Tác Văn kiếm được tài nguyên vượt sức tưởng tượng với võ giả bình thường. Nếu không phải Cảnh Ngôn giữ lại chút tài nguyên cần thiết thì số lượng tài nguyên trong nhẫn càng thêm khổng lồ.

Tần Vũ lên tinh thần, mắt sáng rực nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn, những tài nguyên này đều bán hết sao?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Đúng, bao gồm không gian giới chỉ này.

Trừ không gian giới chỉ này ra Cảnh Ngôn còn hai chiếc khác, nhưng hắn cần dùng một cái, tuy có Càn Khôn không gian nhưng nếu hắn không đeo một chiếc không gian giới chỉ, đột nhiên lấy cái gì ra sẽ làm người ta nghi ngờ. Cảnh Ngôn cần một chiếc không gian giới chỉ che giấu tai mắt người.

Một chiếc khác Cảnh Ngôn định tặng cho Cảnh Thần Tinh dùng, nên hắn chỉ bán không gian giới chỉ đưa cho Tần Vũ. Mặc dù là không gian giới chỉ cấp thấp thì giá trị cũng hơn năm ngàn khối linh thạch, có lẽ lên đến bảy, tám ngàn. Thông thường muốn mua không gian giới chỉ chỉ có thể tìm thấy trong đấu giá ở Đông Lâm thành.

Tần Vũ kích động gật đầu nói:

- Tốt tốt!

Tần Vũ nhìn sơ phỏng chừng Cảnh Ngôn bán ra tài nguyên được trên mười vạn linh thạch, thậm chí tới hai mươi vạn. Đây là ngạch giao dịch lớn hiếm có trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Tần Vũ quyết định tự mình giao dịch với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đi theo ta, chúng ta đi nhà kho.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được.

Nhà kho của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu siêu khổng lồ, tài nguyên ở trong đó hình dung bằng từ biển mới đủ. Các loại tài nguyên muốn gì có cái đó, thậm chí có nhiều tài nguyên quý hiếm chỉ thấy trong đấu giá.

Kiến thức của Cảnh Ngôn rộng hơn trước kia nhiều, nhưng nhìn tài nguyên trong nhà kho Đông Lâm Đệ Nhất Lâu vẫn tặc lưỡi cảm thán. Bảo khố của Cảnh gia không cách nào so sánh với tài nguyên nơi này.

Trong một căn phòng ở Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Một nam nhân mặc trường bào màu đen cung kính hành lễ với nữ nhân mặc váy vàng:

- Chủ quản đại nhân!

Nữ nhân mặc váy vàng ngước mắt lên uy nghiêm hỏi:

- Có chuyện gì?

Nam nhân áo đen biểu tình cung kính nói:

- Bẩm chủ quản đại nhân, Tần Vũ mang Cảnh Ngôn đi trọng địa nhà kho.

Khí thế Vương Yến trầm xuống, đứng bật dậy, mắt lóe tia sáng:

- A?

Vương Yến là chủ quản Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, Tần Vũ cũng là chủ quản.

Ba tháng trước Vương Yến và Tần Vũ tuy không thân nhưng không có nhiều mâu thuẫn. Bây giờ thì khác, chức vụ phó lâu chủ Đông Lâm Đệ Nhất Lâu trống, Vương Yến và Tần Vũ đều là ứng cử viên. Hơn nữa chức vụ phó lâu chủ sẽ được quyết định trong thời gian gần đây.

Tần Vũ, Vương Yến không dám phạm sai lầm gì vào lúc này, vì nếu bị đối phương bắt được điểm yếu chẳng khác nào dâng chức phó lâu chủ cho đối phương.

Nam nhân áo đen đứng trước mặt Vương Yến là thân tín của nàng trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, có nhiệm vụ giám thị Tần Vũ. Vương Yến nắm rõ từng hành động của Tần Vũ như lòng bàn tay.

Nhà kho Đông Lâm Đệ Nhất Lâu không phải người bình thường có thể đi vào.

Trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu chỉ có số ít vài người có tư cách vào trọng địa nhà kho, giờ Tần Vũ mang người ngoài đi vào là sai lầm. Sai lầm này nói lớn không lớn, nếu không bị người bắt lấy, không xảy ra chuyện gì sai sót thì không thành vấn đề. Nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, trong giây phút then chốt này chút xíu sai lầm nào đều sẽ bị phóng lớn vô hạn.

Vương Yến cảm thấy cơ hội của nàng đã đến.

Bắt lấy sai lầm của Tần Vũ thì chức vụ phó lâu chủ rất có thể khả năng rơi vào tay nàng, Vương Yến như thấy chức vụ phó lâu chủ đang vẫy tay với nàng.

Mắt Vương Yến đăm đăm, nhếch mép cười nhạt:

- Cảnh Ngôn đó …

Vương Yến và Triệu gia rất thân thiết, Triệu gia mua hàng số tiền lớn đều qua tay nàng. Vương Yến có thể trở thành chủ quản Đông Lâm Đệ Nhất Lâu cũng nhờ Triệu gia. Làm sao Vương Yến không biết thái độ của Triệu gia với Cảnh Ngôn?

Vương Yến cảm thấy Cảnh Ngôn đến Đông Lâm Đệ Nhất Lâu lén tìm Tần Vũ, y mang hắn đi trọng đại nhà kho là muốn thông qua y dùng quyền riêng giá thấp mua chút tài nguyên hiếm khó mua về. Việc này nghiêm trọng làm trái nội quy Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Vương Yến chỉ cần, tìm đến lâu chủ đại nhân báo cáo chuyện này, vậy là chẳng những đối phó Tần Vũ còn làm Cảnh Ngôn tay trắng quay về. Nàng có cơ hội rất lớn trở thành phó lâu chủ, vừa nịnh Triệu gia, thật là cơ hội tốt một hòn đá ném hai chim.

Vương Yến khen nam nhân áo đen:

- Ngươi làm tốt lắm, đi xuống đi!

Nam nhân áo đen nghe Vương Yến khen thì cười toe:

- Đây là thuộc hạ nên làm.

Nam nhân áo đen lặng lẽ lui ra ngoài.

Mắt Vương Yến âm trầm nói nhỏ:

- Tần Vũ đồ ngu, đây là ngươi tự tìm, đừng trách ta lợi dụng cơ hội lần này. Chờ ta trở thành phó lâu chủ thì ngày lành của ngươi cũng hết!

Vương Yến ra khỏi phòng đi nhanh tới phòng của lâu chủ đại nhân.

Trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu khi khách hộ quan trọng giao dịch danh ngạch lớn có thể diễn ra trực tiếp trong bảo khố, nhưng Vương Yến tin Cảnh Ngôn tuyệt đối không phải là khách hàng lớn.

Khách hàng lớn thường là một gia tộc hoặc thế lực. Cảnh gia có thể tính là khách hàng lớn, nhưng Cảnh Ngôn có thể đại biểu Cảnh gia chọn mua sao? Không thể nào.

Đại biểu gia tộc mua tài nguyên số tiền lớn phải là tộc trưởng tự mình đến, mỗi lần Triệu gia mua số lượng lớn toàn là tộc trưởng Triệu Đương Nguyên đích thân đến.

Chương 199 - Lâu Chủ Hơi Thất Vọng

Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, trọng địa nhà kho.

Tần Vũ cười nói:

- Cảnh Ngôn, trải qua ta và quản lý viên Đường Tuấn tính đi tính lại thì tài nguyên ngươi sắp bán ra tổng giá trị là mười tám vạn ba ngàn năm trăm khối linh thạch.

Một nam nhân trung niên mặc trường bào màu lam đứng cạnh Tần Vũ, người này tên Đường Tuấn, quản lý viên nhà kho Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Đừng xem thường quản lý viên nhà kho, địa vị của quản lý viên trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu không dưới chủ quản. Quản lý viên nhà kho ở đây địa vị giống chủ quản bảo khô của gia tộc.

Tần Vũ và Cảnh Ngôn giao dịch phải có mặt Đường Tuấn, tránh cho có người lén kiếm chuyện. Có quản lý viên Đường Tuấn làm chứng, giao dịch giữa Tần Vũ và Cảnh Ngôn hoàn toàn không làm trái bất cứ nội quy nào của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Đương nhiên Tần Vũ thu mua giá hàng của Cảnh Ngôn cao nhất trong nội quy, vì hắn bán ra tài nguyên số lượng lớn, thu mua giá cao là chuyện rất bình thường.

Khi Cảnh Ngôn đưa tờ giấy viết rậm rạp cho Tần Vũ thì y giật mình kêu lên:

- Cái gì? Ngươi còn muốn mua nhiều tài nguyên loại linh thảo như vậy?

Tần Vũ thắc mắc hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi chọn mua nhiều linh thảo như vậy làm gì? Không lẽ mua cho Cảnh gia?

Nếu Tần Vũ không nhớ lầm thì không lâu trước Cảnh gia mới mua hàng xong.

Bình thường mỗi năm gia tộc chỉ mua hàng nhiều một đợt thôi, Cảnh gia đã mua rồi thì bây giờ Cảnh Ngôn lại chọn mua linh thảo giá hơn mười vạn khối linh thạch là vì sao?

Cảnh Ngôn nói thật:

- Chủ quản Tần Vũ, mấy linh thảo này là ta cần, không liên quan đến gia tộc. Ta cần linh thảo phối chế dược tề.

Chuyện này không có gì phải giấu, không lâu sau đan lâu sẽ nổi tiếng trong Đông Lâm thành, chẳng cần phải kiêng dè giấu diếm.

Tần Vũ há hốc mồm:

- Cảnh Ngôn, ý là ngươi là dược tề sư, có thể phối chế dược tề?

Đường Tuấn ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chẳng những có thiên phú trên đường Võ Đạo khiến người nhìn bóng lưng, còn biết phối chế dược tề? Điều này quá kinh người, hắn mới mười bảy tuổi phải không?

Cảnh Ngôn gật đầu thừa nhận:

- Đúng vậy!

Nghe Cảnh Ngôn thừa nhận mình có thể phối chế dược tề, Tần Vũ và Đường Tuấn hít sâu.

Nhưng dù Cảnh Ngôn là dược tề sư cũng không cần một lần chọn mua nhiều linh thảo vậy đi. Dược tề sư bình thường

một lần chọn mua linh thảo mấy ngàn linh thạch đã là nhiều, Cảnh Ngôn mua linh thảo hơn mười vạn khối linh thạch.

Nhiều linh thảo như thế cần dùng trong bao lâu?

Tần Vũ nghĩ vậy nhưng không khuyên nhủ Cảnh Ngôn, người ta dư dả linh thạch, thích mua nhiều linh thảo là chuyện của người ta. Huống chi tài nguyên linh thảo là đồng tiền mạnh, hầu như không thể nào giảm giá trị, bất cứ lúc nào đều tiêu thụ ổn định, có thể nói dù thế giới hỗn loạn nguồn tiêu thụ linh thảo sẽ không chịu ảnh hưởng, ngược lại càng nóng hơn.

Cảnh Ngôn chọn mua dược tề tổng giá trị lên đến mười ba vạn ba ngàn năm trăm khối linh thạch. Những linh thảo này phẩm cấp thấp, giá rẻ, cộng thêm Tần Vũ cho Cảnh Ngôn giá ưu đãi nhất trong giới hạn nội quy, bởi vậy số lượng linh thảo cực kỳ kinh người.

Trong thời gian ngắn Cảnh Ngôn sẽ không chọn mua linh thảo lần thứ hai.

Cảnh Ngôn cất đống linh thảo đã mua, cầm thẻ vàng giá trị năm vạn linh thạch, cuộc giao dịch kết thúc khiến người vừa lòng.

Ngoài cửa bảo khố chợt vang lên tiếng kêu:

- Chủ quản Tần Vũ!

Tần Vũ nghe tiếng kêu thì cau mày:

- A?

Tần Vũ không xa lạ giọng nói này, là đội trưởng hộ vệ Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Đội trưởng hộ vệ không có quyền lực vào bảo khố nên đứng ngoài kêu người.

Cảnh Ngôn cùng Tần Vũ ra bảo hố, giao dịch đã kết thúc hắn tự nhiên không ở lại đây.

Quản lý viên Đường Tuấn cũng ra theo.

Tần Vũ nhìn đội trưởng hộ vệ, hỏi:

- Có chuyện gì?

Đội trưởng hộ vệ nhìn Cảnh Ngôn giây lát mới trả lời:

- Chủ quản Tần Vũ, lâu chủ đại nhân mời chủ quản đi một chuyến.

Tần Vũ cau mày:

- A?

Lâu chủ là người có quyền lực lớn nhất Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, cũng là người được thành chủ đại nhân tự mình nhâm mệnh quản lý Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Nhưng lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu ít khi nào triệu kiến chủ quản, trừ phi có chuyện rất quan trọng cần bàn với chủ quản.

Nên đội trưởng hộ vệ đột nhiên thông báo Tần Vũ là lâu chủ mời y qua khiến y hơi ngạc nhiên.

Hộ vệ đội trưởng do dự một chút bỗng nói nhỏ:

- Chủ quản Tần Vũ hãy chuẩn bị tâm lý. Chủ quản Vương Yến mới đi gặp lâu chủ nên lâu chủ mới mời chủ quản Tần Vũ qua, hình như liên quan chuyện Cảnh Ngôn thiếu gia vào trọng địa nhà kho.

Cảnh Ngôn nghe vậy con ngươi co rút:

- A?

Lâu chủ Đông Lâm Đệ Nhất Lâu triệu kiến chủ quản vốn không liên quan gì Cảnh Ngôn, hắn định từ biệt. Nhưng hộ vệ đội trưởng nói lâu chủ triệu kiến Tần Vũ liên quan việc Cảnh Ngôn vào trọng địa nhà kho, vậy chuyện này dính dáng đến hắn.

Tần Vũ nhếch môi cười lạnh, y vừa nghe tên Vương Yến liền liên tưởng nhiều điều. Tần Vũ đoán Vương Yến muốn mượn việc này đả kích y, nhưng y không hề làm trái nội quy Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Tần Vũ chắp tay cảm ơn hộ vệ đội trưởng:

- Ta biết, đa tạ nhắc nhở!

Cảnh Ngôn nói:

- Chủ quản Tần Vũ, ta sẽ đi cùng.

Đã liên quan đến hắn mà hắn rời đi thì không ổn. Cảnh Ngôn không tiếp xúc gì với chủ quản Vương Yến, nhưng hắn có thể tưởng tượng người này có vẻ muốn mượn hắn đả kích chủ quản Tần Vũ. Trong thời gian ngắn ấn tượng của Cảnh Ngôn với Vương Yến rớt xuống âm độ.

Trên đường đi tới phòng lâu chủ, Tần Vũ giới thiệu cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, có lẽ ngươi không biết Vương Yến. Người này có thân phận giống như ta trong Đệ Nhất Lâu, đều là chủ quản. Nàng quan hệ thân thiết với Triệu gia, có lẽ lần này nàng không chỉ nhằm vào ta còn hướng về ngươi.

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Lại là Triệu gia!

Triệu gia là gia tộc số một Đông Lâm thành, thế lực khổng lồ, ở các mặt nhâm mạch sâu rộng, giao tiếp với nhân viên Đông Lâm Đệ Nhất Lâu là chuyện bình thường.

Khi biết Vương Yến thân với Triệu gia thì ấn tượng của Cảnh Ngôn với người này càng kém.

Rất nhanh Cảnh Ngôn, Tần Vũ đến phòng của lâu chủ.

Quả nhiên chủ quản Vương Yến có mặt bên trong, khi nàng thấy Tần Vũ, Cảnh Ngôn đi vào thì mắt lấp lóe tia sáng đắc ý.

Tần Vũ hành lễ với người ngồi đối diện:

- Kính chào lâu chủ đại nhân!

Người này là Trọng Sùng Nghiêu, lâu chủ Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đánh giá người đó. Lâu chủ khá lớn tuổi mà tinh thần phơi phới, mắt sâu thẳm, biểu tình thản nhiên.

Cảnh Ngôn chắp tay, hơi khom người chào:

- Lâu chủ đại nhân!

Trọng Sùng Nghiêu đứng dậy giơ tay mời Cảnh Ngôn ngồi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, mời ngồi!

Cảnh Ngôn cảm ơn:

- Đa tạ!

Cảnh Ngôn đi sang một bên ngồi xuống.

Chủ quản Vương Yến cau mày. Sau khi Cảnh Ngôn vào phòng chỉ có lúc đầu liếc hướng nàng sau đó lờ đi, khiến Vương Yến rất khó chịu.

Vương Yến là chủ quản Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, bình thường nhiều người nịnh bợ nàng. Cảnh Ngôn chẳng thèm nể mặt nàng, không thèm chào một tiếng, không coi nàng ra gì.

Vương Yến tâm cao khí ngạo rất bực bội, nàng ngạo mạn khẽ hừ:

- Hừ, tiểu nhân đắc chí!

Cảnh Ngôn biến sắc mặt, Vương Yến nói câu này không kêu tên ai nhưng người nào không biết nàng đang nói hắn?

Cảnh Ngôn lạnh lùng trừng Vương Yến, nữ nhân này thật khiến người chán ghét.

Vương Yến giành trước làm khó dễ Tần Vũ, lâu chủ còn chưa nói gì nàng đã hùng hổ chất vấn:

- Chủ quản Tần Vũ, ngươi là chủ quản của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu chúng ta nên biết quy định nơi này di?

Tần Vũ lạnh nhạt liếc Vương Yến:

- Ta đương nhiên biết quy định.

Tần Vũ biết tại sao Vương Yến sốt ruột muốn chèn ép mình, từ hai, ba tháng trước nàng đã nôn nóng muốn ngồi vào chức vị lâu chủ.

Mắt Vương Yến sáng rực nói:

- Ngươi đã biết quy định nhưng dẫn đầu phá hỏng nó, ngươi không cảm thấy hành vi của mình là không tốt sao? Ngươi là chủ quản nhưng không lấy mình làm gương, đi đầu phá hoại quy định, là tạo gương xấu cho cấp dưới!

Vương Yến nhìn lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu, trầm giọng nói:

- Lâu chủ đại nhân, ta cho rằng Tần Vũ đã không thích hợp đảm nhiệm chức vụ chủ quản, xin lâu chủ đại nhân hãy xử lý theo lẽ công bằng!

Thật ra Vương Yến biết nàng không thể kéo Tần Vũ xuống chức vị chủ quản chỉ vì sai lầm này, dù sao y đảm nhiệm chức chủ quản Đông Lâm Đệ Nhất Lâu thời gian dài, rất được lâu chủ tin tưởng. Chỉ một việc mang người đi trọng địa nhà kho mà muốn kéo Tần Vũ khỏi chức vị chủ quản là không hiện thực.

Biết rõ không thể nhưng Vương Yến vẫn nói ra, đây là một loại sách lược. Dù lâu chủ không cắt chức chủ quản cũng khó nâng Tần Vũ lên chức vị phó lâu chủ.

Vương Yến mừng hớn hở, vào phút then chốt Tần Vũ tặng nàng điểm yếu như vậy đúng là ngu không ai bằng, nếu là nàng thì không thể nào phạm sai lầm cấp thấp như vậy.

Trọng Sùng Nghiêu nhìn Tần Vũ, hỏi:

- Chủ quản Tần Vũ còn lời nào để nói không?

Trọng Sùng Nghiêu hơi thất vọng.

Trong thời gian này sẽ công bố nhân tuyển phó lâu chủ, thật lòng Trọng Sùng Nghiêu thiên hướng cho Tần Vũ trở thành phó lâu chủ, gã đã xếp tên y vào ứng cử viên đầu tiên đưa đi thành chủ đại nhân. Lúc này Tần Vũ phạm sai lầm, e rằng vô duyên với chức vụ lâu chủ.

Chương 200 - Da Mặt Dày Đến Tận Trời

Trong tưởng tượng của Trọng Sùng Nghiêu thì tính cách Tần Vũ luôn trầm ổn, gã nghĩ dù y và Cảnh Ngôn quan hệ thân thiết cũng không nên vào phút then chốt này lấy việc công làm việc tư, để đối thủ cạnh tranh Vương Yến bắt lấy điểm yếu.

Hiện tại loại tình huống này dù là lâu chủ cũng không thể bắt buộc thiên vị Tần Vũ.

Nếu Tần Vũ thông minh thì nên chủ động thừa nhận sai lầm, hơn nữa nhường chức phó lâu chủ, làm vậy tốt cho mọi người.

Trọng Sùng Nghiêu nhìn Tần Vũ chằm chằm.

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Lâu chủ đại nhân, ta có lời muốn nói.

Tần Vũ trầm giọng chậm rãi nói:

- Chủ quản Vương Yến đang phỉ báng ta!

Khuôn mặt Trọng Sùng Nghiêu không biểu tình nghe vậy cau mày:

- A?

Lúc này rồi Tần Vũ còn muốn cãi chày cãi cối? Nếu đúng là thì Tần Vũ đã coi thường lâu chủ. hay Tần Vũ cho rằng thành chủ đại nhân và Cảnh Ngôn quan hệ không giống bình thường, hiện tại y thân với Cảnh Ngôn thì có thể không tôn trọng lâu chủ?

Trọng Sùng Nghiêu từ thất vọng biến thành bất mãn.

Vương Yến mở cờ trong bụng, trên mặt làm bộ tức giận dõng dạc nói:

- Phỉ báng? Chủ quản Tần Vũ nói xem ta phỉ báng ngươi cái gì? Ai đều biết ngươi thân với lão tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thiên, Cảnh Thiên đã chết giờ ngươi quen với Cảnh Ngôn. Ha ha, trước kia không thấy ngươi thân thiết với Cảnh Ngôn bao giờ, bây giờ chỉ vì Cảnh Ngôn bám vào thành chủ đại nhân, ngươi cảm thấy Cảnh Ngôn có giá trị lợi dụng? Cho ngươi không thèm giữ quy tắc Đệ Nhất Lâu, đưa Cảnh Ngôn vào trọng địa bảo khố mặc hắn chọn lựa những tài nguyên hiếm hoi nên dùng cho việc đấu giá?

Vương Yến cho rằng Tần Vũ trái nội quy, dẫn Cảnh Ngôn vào trọng địa bảo khố là trái quy định. Dù Cảnh Ngôn không mua tài nguyên quý giá bằng giá thấp thì Tần Vũ không thể thay đổi sự thật y đưa người ngoài vào Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Tần Vũ tức giận trừng Vương Yến:

- Chủ quản Vương Yến! Nếu ngươi còn nói bậy bạ thì đừng trách ta trở mặt!

Tần Vũ lạnh lùng quát:

- Lâu chủ đại nhân, đúng là ta mang Cảnh Ngôn vào bảo khố nhưng ta không làm trái quy tắc nào của Đệ Nhất Lâu! Trong quy tắc Đệ Nhất Lâu chúng ta viết rõ giao dịch khách hàng lớn có thể trực tiếp đi bảo khố làm!

Vương Yến cười the thé, cười đến ngửa ra sau:

- Khách hàng lớn? Ha ha ha ha ha ha!

Vương Yến nhìn Tần Vũ như xem đồ ngốc:

- Chủ quản Tần Vũ đang nói Cảnh Ngôn là khách hàng lớn của Đệ Nhất Lâu chúng ta?

Theo quy định Đông Lâm Đệ Nhất Lâu thì một cuộc giao dịch con số lên mười vạn linh thạch mới tính là khách hàng lớn.

Cảnh Ngôn có mười vạn linh thạch có sẵn mua tài nguyên?

Cảnh Ngôn chỉ mới mười bảy tuổi, tuy đánh lại võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ nhưng cảnh giới thật của hắn chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ. Một võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ mười mấy tuổi có thể lấy ra mười vạn linh thạch có sẵn?

Dù lúc gia gia của Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên còn sống cũng không thể nào.

Tần Vũ đang xem người khác là đồ ngốc sao?

Thái độ của Tần Vũ càng cứng rắn Vương Yến càng mở cờ trong bụng, vì nàng thấy sắc mặt của lâu chủ đại nhân ngày càng khó chịu. Có lẽ nàng nên thừa dịp này kéo Tần Vũ xuống vị trí chủ quản.

Tần Vũ thật là tự tìm chết.

Tần Vũ chắc chắn nói:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn là khách hàng lớn!

Vương Yến xì cười:

- Chủ quản Tần Vũ đừng nói là Cảnh Ngôn có mười vạn linh thạch có sẵn và dùng hết vào việc mua tài nguyên đi?

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Chủ quản Vương Yến rốt cuộc muốn làm gì? Lâu chủ đại nhân, Đệ Nhất Lâu đối xử với khách hàng lớn như vậy sao? Chủ quản Đệ Nhất Lâu có thể ô miệt khách hàng lớn như vậy?

Chất vấn Vương Yến xong Cảnh Ngôn nhìn hướng Trọng Sùng Nghiêu.

Vương Yến thấy Cảnh Ngôn hung hăng chất vấn mình thì xanh mặt quát:

- Cảnh Ngôn tiểu tử, người ta sợ ngươi chứ Vương Yến ta thì không! Nói ngươi có mười vạn linh thạch có sẵn mua tài nguyên thì quỷ mới tin! Ta tuyệt đối không tin!

Lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia lần này giao dịch tài nguyên mười vạn linh thạch trong Đệ Nhất Lâu?

Tần Vũ nghiêm túc nói:

- Lâu chủ đại nhân, Cảnh Ngôn giao dịch số tài nguyên trong Đệ Nhất Lâu không phải mười vạn khối linh thạch mà là ba mươi vạn linh thạch. Chủ quản Vương Yến chẳng những ô miệt ta còn cực kỳ không tôn trọng khách hàng lớn. Ta cũng cảm thấy nàng không thích hợp đảm nhiệm chủ quản Đệ Nhất Lâu. Ô miệt ta thì không sao nhưng trào phúng khách hàng lớn thật khiến người đau lòng, nên không xử trí nàng thì sẽ làm khách hàng lớn rất thất vọng.

Nghe con số này Trọng Sùng Nghiêu giật mình kêu lên:

- Ba mươi vạn?

Một cuộc giao dịch mười vạn linh thạch đã xem như khách hàng lớn của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu, Tần Vũ nói giao dịch trên ba mươi vạn linh thạch, mỗi lần Triệu gia chọn mua số lượng lớn cũng đến thế là cùng.

Trọng Sùng Nghiêu hơi khó tin, nhưng gã hiểu Tần Vũ, y không đến mức nói lời dối trá này. Chuyện này rất dễ kiểm chứng, nếu Tần Vũ nói dối rất nhanh sẽ bị vạch ra. Không lẽ

Tần Vũ cảm thấy ỷ vào Cảnh Ngôn thì không ai lay động được vị trí của y?

Vương Yến không thèm tin:

- Giao dịch ba mươi vạn linh thạch? Tần Vũ, ngươi đang nằm mơ sao? Ngươi quá to gan, dám huênh hoang trước mặt lâu chủ đại nhân!

Tần Vũ nhíu mày nói:

- Ta nói là sự thật.

Vương Yến châm chọc:

- Ngươi nói sự thật? Ngươi nói liền là sự thật, là chân lý? Ngươi nghĩ mình đã là lâu chủ Đệ Nhất Lâu sao? Ở trong mắt ngươi còn có lâu chủ đại nhân không? Trước kia ta không nhìn ra ngươi là đồ vô lại mở mắt nói bừa!

Vương Yến đang thổi gió lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu, nàng biết Trọng Sùng Nghiêu càng giận tức giận thì kết cục của Tần Vũ càng thảm. Vương Yến đang nói Tần Vũ không thèm để lâu chủ vào mắt, nàng tin lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu tuyệt đối không tha thứ.

Một giọng nói vang lên:

- Ta có thể làm chứng chủ quản Tần Vũ nói là sự thật!

Quản lý viên nhà kho Đường Tuấn đi vào phòng.

Đường Tuấn nói:

- Lâu chủ đại nhân, ta làm chứng Cảnh Ngôn thiếu gia giao dịch con số tài nguyên trong bảo khố đúng là hơn ba mươi vạn linh thạch. Cảnh Ngôn thiếu gia bán ra tài nguyên là mười tám vạn ba ngàn năm trăm khối linh thạch, sau đó mua tài nguyên là mười ba vạn ba ngàn năm trăm khối linh thạch, cộng lại là ba mươi mốt vạn bảy ngàn khối linh thạch.

Đường Tuấn vừa nói vừa cầm cuốn sổ:

- Ta mang sổ sách đến đây, đều ghi chép lại.

Đường Tuấn xuất hiện, nói ra mấy câu làm Vương Yến lòi tròng mắt.

Vương Yến có thể không tin lời Tần Vũ nói nhưng không thể nghi ngờ Đường Tuấn. Vì Đường Tuấn có tiếng là mặt sắt vô tư, không thân với ai trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Nói Đường Tuấn bao che người nào là điều không thể, dù trả giá lớn cỡ nào cũng không dụ dỗ được.

Hơn nữa Đường Tuấn là thân tín tuyệt đối của lâu chủ, gã tuyệt đối không lừa gạt lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu.

Nghĩ vậy trán Vương Yến rịn mồ hôi lạnh, nàng cảm thấy tình hình không ổn. Nếu Tần Vũ không làm chuyện trái với quy tắc, vậy nàng chỉ trích, châm biếm thật sự thành phỉ báng. Phỉ báng một chủ quản trước mặt lâu chủ thì lâu chủ nghĩ sao?

Quan trọng nhất là lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu vốn không thân với nàng.

Vương Yến điên cuồng bất chấp nói:

- Cái … cái này … lâu chủ đại nhân! Chắc chắn Cảnh Ngôn thông qua Tần Vũ mua chút tài nguyên hiếm hoi dành cho việc đấu giá. Mặc kệ ngạch giao dịch của hắn bao nhiêu thì Tần Vũ đã trái quy tắc. Hắn rất có thể bán tài nguyên mấy chục vạn linh thạch đổi thành giá mười vạn bán cho Cảnh Ngôn!

Đây là cơ hội lật bàn cuối cùng của Vương Yến.

Đường Tuấn nói:

- Lâu chủ đại nhân, chủ quản Tần Vũ phụ trách giao dịch với Cảnh Ngôn thiếu gia không có chỗ nào trái quy định. Cảnh

Ngôn thiếu gia mua tài nguyên hầu như là linh thảo cấp thấp, không có vật phẩm đến trình độ đấu giá.

Trọng Sùng Nghiêu cầm sổ sách, bảng liệt kê lật xem.

Giây lát sau Trọng Sùng Nghiêu đã xem hiểu hết, ném sổ sách và bảng giao dịch cho Vương Yến:

- Chủ quản Vương Yến tự xem đi!

Vương Yến hoảng loạn nhận lấy, khi nàng xem rõ từng dòng thì khí thế xẹp xuống.

Sạch sẽ, quá sạch sẽ. Tuy giá thu mua và bán ra tài nguyên là cao nhất, ưu đãi nhất nhưng đúng là chủ quản Tần Vũ không làm gì sai trái.

Vương Yến gặp rắc rối, chức vụ phó lâu chủ sắp vuột khỏi tầm tay nàng.

Làm sao đây?

Đầu óc Vương Yến xoay chuyển nhanh.

Vương Yến cắn răng hít sâu, cố tỉnh táo lại, sau đó hung hăng lườm Tần Vũ và Cảnh Ngôn.

Vương Yến hét to:

- Lâu chủ đại nhân, ta có chuyện muốn nói!

Trọng Sùng Nghiêu nhíu mày hỏi:

- Ngươi còn lời gì để nói?

Vương Yến tức giận quát:

- Ta muốn nói là Tần Vũ và Cảnh Ngôn hành vi rất ti tiện! Phó lâu chủ của Đệ Nhất Lâu chúng ta trống, trong thời gian gần đây tuyển ra ứng cử phó lâu chủ. Ta và Tần Vũ có hy vọng rất lớn trở thành phó lâu chủ, Tần Vũ lo lắng qua con đường bình thường không giành lại ta nên làm ra thủ đoạn như vậy.

Hắn tìm đến Cảnh Ngôn, hợp mưu với Cảnh Ngôn tạo ra cái tròng nhằm vào ta. Ai mà ngờ Cảnh Ngôn có nhiều tài nguyên như vậy bán ra? Khi ta biết Tần Vũ dẫn Cảnh Ngôn đi trọng địa nhà kho, ta là chủ quản, với tinh thần chịu trách nhiệm đương nhiên phải bẩm báo cho lâu chủ! Ta bị Tần Vũ lừa, xin lâu chủ minh xét!

Miệng của Vương Yến thật lợi hại, trắng bị nàng nói thành đen. Rõ ràng là Vương Yến sai nhưng bây giờ có thể hiên ngang lẫm liệt cắn ngược lại.

Cảnh Ngôn ngây người.

Da mặt Vương Yến dày đến tận trời.

Chương 201 - Cảnh Ngôn Bá Đạo

Đến mức này còn có thể cắn ngược lại một miếng, tên Vương Yến này cũng coi như là nhân tài đi?

Trong một thời gian ngắn sau, ngay cả Trọng Sùng Nghiêu đều không biết nên nói cái gì.

Cảnh Ngôn giận quá hóa cười nói:

- Từng gặp da mặt dày nhưng da mặt dày như Vương Yến ngươi cũng thật sự hiếm thấy. Nói thật, Cảnh gia ta cũng có kẻ mặt dày, ví dụ như Cảnh Xuân Vũ, nhưng Cảnh Xuân Vũ so với ngươi cũng thật sự không bằng!

Nữ nhân này cứ liên tục khiêu khích vũ nhục Cảnh Ngôn, chẳng lẽ Cảnh Ngôn hắn còn phải tiếp tục nhẫn nại?

Nàng thật đúng là ỷ vào thân phận chủ quản Đệ Nhất Lâu liền không sợ hãi? Thật nghĩ Cảnh Ngôn hắn không thể làm gì nàng?

Vương Yến bị Cảnh Ngôn mắng da mặt dày trước mặt mọi người lập tức trợn mắt trừng Cảnh Ngôn, nói:

- Thằng nhóc ranh, ngươi nói chuyện thế hả?

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh xuống, lắc mình một cái lập tức tới trước người Vương Yến nói:

- Da mặt ngươi dày vậy để ta giúp nó dày thêm chút!

Bốp!

Cảnh Ngôn vung tay tát Vương Yến một cái thật vang.

Nếu nữ nhân này không biết xấu hổ vậy hắn cũng chẳng cần chừa thể diện cho đối phương làm gì.

Vương Yến chỉ là một võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ đỉnh cao, đối mặt với hành động của Cảnh Ngôn Vương Yến quả thật không phản ứng kịp.

Lúc Cảnh Ngôn lắc người di chuyển liền dùng thân pháp võ học Thiên Không Chi Dực, tốc độ nhanh kinh người. Đừng nói Vương Yến cảnh giới mới Tiên Thiên trung kỳ, cho dù nàng là Tiên Thiên hậu kỳ, lúc bất ngờ không kịp đề phòng cũng có thể tránh không được một cái tát kia của Cảnh Ngôn.

Bị Cảnh Ngôn tát một cát, Vương Yến liền sững ra.

Nơi này chính là trong Đệ Nhất Lâu!

Nàng chính là chủ quản Đệ Nhất Lâu!

Tên Cảnh Ngôn này chính là một người ngoài lại có thể tát mặt nàng trong Đệ Nhất Lâu, trước mặt lâu chủ đại nhân?

Vương Yến chỉ thấy mặt nóng rát lại còn có cảm giác đau đau, giống như hơi sưng lên.

Một cái tát kia của Cảnh Ngôn làm ngay cả Tần Vũ cũng ngẩn người.

Tuy Tần Vũ rất căm tức Vương Yến nhưng Tần Vũ cũng chưa từng nghĩ đi tát Vương Yến. Tuy thực lực Tần Vũ mạnh hơn Vương Yến nhưng Tần Vũ cũng không thể ra tay với chủ quản Đệ Nhất Lâu ở trong này.

Nhưng Cảnh Ngôn lại dám ra tay, hơn nữa lại không hề chần chờ, động tác vô cùng nhanh chóng!

Ngay cả lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu đều nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm.

Tướng mạo Cảnh Ngôn thanh tú, nhìn qua tương đối nhã nhặn, ai cũng thật không thể ngờ một người như thế lại có thể tát tai chủ quản Đệ Nhất Lâu trong Đệ Nhất Lâu, động tác còn như mây trôi nước chảy!

Mà Vương Yến thân là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ lại ngay cả trốn cũng không kịp trốn!

- Ngươi…

- Ngươi dám đánh ta?

Sau mấy hô hấp, Vương Yến rốt cục không phục lại. Đôi mắt Vương Yến giống như muốn bốc lửa, giận điên lên nhìn Cảnh Ngôn.

Vương Yến rất phẫn nộ, nguyên khí toàn thân bùng nổ, Vương Yến muốn đánh trả.

- Bốp!

Lại một thanh âm vang lên!

Cảnh Ngôn lập tức lên tiếng:

- Đánh chính là ngươi!

Cái tát thứ hai này khiến nguyên khí đang bùng nổ của Vương Yến lập tức tắt ngóm. Vương Yến không ngốc, ngược lại Vương Yến rất thông minh.

Kỳ thật Vương Yến đã sớm nghe nói về thực lực của Cảnh Ngôn, ngay cả con trai tộc trưởng Triệu gia Triệu Chân Nghiêm đều bị Cảnh Ngôn giết chết trong phủ thành chủ. Nếu tin tức đó là thật vậy chứng tỏ sức chiến đấu của Cảnh Ngôn ngang ngửa võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ.

Nhưng nghe thấy chính là nghe thấy, nó không rung động bằng chứng kiến tận mắt! Vương Yến vẫn luôn hoài nghi sự chân thật của chuyện đó.

Nhưng hiện tại, Vương Yến đã hiểu rất rõ thực lực Cảnh Ngôn!

Nếu nói cái tát đầu tiên Cảnh Ngôn thành công do hắn đột nhiên ra tay, Vương Yến không kịp chuẩn bị thì lúc cái tát thứ hai giáng xuống, Vương Yến đã chuẩn bị phản kích!

Vương Yến có thể thấy bàn tay Cảnh Ngôn tát về phía mình, Vương Yến cũng muốn tránh nhưng kết quả cuối cùng chính là tránh không được!

Này chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ nếu Cảnh Ngôn muốn giết Vương Yến nàng vậy nàng căn bản không thể phản kháng được. Thực lực Cảnh Ngôn vượt hơn Vương Yến nàng rất nhiều!

Suy nghĩ trong nháy mắt đó Vương Yến liền thành thật, ngậm chặt miệng lại.

Vương Yến hiểu nếu mình tiếp tục ra tay vậy kết quả của bản thân sẽ càng thê thảm hơn mà thôi.

Cảnh Ngôn híp mắt, nhìn Vương Yến chằm chằm nói:

- Thành thật?

Trong lòng Vương Yến tự nhiên khuất nhục vô cùng. Vương Yến cắn môi không nói gì, cơ thể cũng run rẩy không ngừng thể hiện nội tâm đang vô cùng phẫn nộ.

- Hừ!

Cảnh Ngôn hơi lui về sau một bước, nhìn Vương Yến nói:

- Nếu không phải nể mặt ngươi là chủ quản Đệ Nhất Lâu, ta đã giết ngươi rồi! Cảnh Ngôn ta trước giờ không có thù hận gì với ngươi đi? Mà ngươi lại nhiều lần muốn dẫm đạp ta, chẳng lẽ nghĩ ta dễ khi dễ? Nhớ kỹ, chuyện này là do ngươi tự tìm, nếu ngươi không chọc ta vậy cũng chẳng có chuyện gì!

Lâu chủ Trọng Sùng Nghiêu nhíu mày nhìn về phía Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, này có phải…

Mặc kệ nói thế nào Vương Yến cũng là thuộc hạ của y. Cảnh Ngôn tát Vương Yến trước mặt Trọng Sùng Nghiêu, thể diện Trọng Sùng Nghiêu cũng bị tổn hại.

Cảnh Ngôn nhìn về phía Trọng Sùng Nghiêu, không kiêu không sợ nói:

- Lâu chủ đại nhân, ta không có bất kì ý gì là nhằm vào ngươi! Ta cũng không có ý nhằm vào Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Ta chỉ là một võ giả, đến Đệ Nhất Lâu giao dịch tài nguyên, nhưng ta lại bị chủ quản Đệ Nhất Lâu nói xấu như thế! Chuyện nhục nhã ấy ta không thể nhẫn nhịn được! Cảnh Ngôn ta cũng là người có tính tình, cũng không thể bị Vương Yến nói xấu vậy mà không phản ứng gì đi?

Trọng Sùng Nghiêu nhíu mày nói:

- Vương Yến quả thật có sai, ta thân là lâu chủ tự nhiên sẽ xử phạt chuyện đó.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Lâu chủ đại nhân, nếu ngươi muốn xử phạt Vương Yến, đó là chuyện nội bộ Đệ Nhất Lâu. Ta tát Vương Yến đó là chuyện của bản thân ta!

Bá đạo, tự tin!

Có thực lực, liền có lo lắng!

Nếu là người bình thường, cho dù bị Vương Yến bắt nạt chỉ sợ cũng không thể xử lí thong dong như Cảnh Ngôn. Nhiều nhất chính là tìm lâu chủ Đệ Nhất Lâu Trọng Sùng Nghiêu để Trọng Sùng Nghiêu xử phạt Vương Yến rồi là xong.

Nhưng Cảnh Ngôn không nhẫn, Cảnh Ngôn có thể cho Trọng Sùng Nghiêu mặt mũi nhưng hắn cũng sẽ không bị Trọng Sùng Nghiêu chèn ép gắt gao.

Từ khi bước vào căn phòng này, mặc dù Trọng Sùng Nghiêu thấy Cảnh Ngôn đều đứng lên, thái độ cũng khách khí nhưng chuyện xử lí sau đó lại thật sự khiến Cảnh Ngôn thất vọng.

Cảnh Ngôn không phải đoán không được ban đầu Trọng Sùng Nghiêu cũng có suy nghĩ giống như Vương Yến cho rằng mình tìm Tần Vũ là để đi cửa sau, muốn chiếm tiện nghi.

Điều này khiến Cảnh Ngôn khó tránh khỏi hơi thất vọng.

Cảnh Ngôn lại nhìn Vương Yến đang im miệng một cái, sau đó hướng Trọng Sùng Nghiêu cáo từ:

- Lâu chủ đại nhân, ta còn cáo việc, xin cáo từ trước!

- Tần Vũ chủ quản, ta đi trước một bước!

Trước khi đi, Cảnh Ngôn lại cười hì hì bổ sung một câu:

- Vương Yến, nếu ngươi không phục lúc nào cũng có thể tới tìm ta. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, nếu không phải ở trong Đệ Nhất Lâu vậy có thể ngươi sẽ không thoải mái như thế. Nếu ngươi có gan cứ việc tới tìm ta báo thù!

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy, cơ thể Vương Yến lại run thêm một chút.

Sau khi rời khỏi Đệ Nhất Lâu, Cảnh Ngôn quay về trong đình viện Cảnh gia phân phó hộ vệ bên ngoài không cho bất luận kẻ nào tới quấy nhiễu mình xong liền đóng cửa, tiến vào Càn Khôn không gian rồi bắt đầu thử luyện chế dược tề.

- Dược tề chữa thương hạ cấp, thành công!

- Dược tề chữa thương trung cấp, thành công!

- Dược tề chữa thương cao cấp, thành công!

- Dược tề giải độc hạ cấp, thành công!

…

Từng loại dược tề khác nhau rất nhanh được Cảnh Ngôn điều chế thành công.

Tuy kinh nghiệm Cảnh Ngôn chỉ có một lần phối trí dược tề ở trong Tội Ác Hiệp Cốc nhưng bây giờ phối chế lại chúng Cảnh Ngôn đều không hề thất bại lần nào.

Lúc Cảnh Ngôn phối chế dược tề, loại cảm giác khi ấy giống như hắn đã phối chế chúng vô số lần. Toàn bộ quá trình Cảnh Ngôn thực hiện mây bay nước chảy lưu loát sinh động, không hề trúc trắc chút nào.

Đối với dược tề sư bình thường, quá trình phối chế dược tề vô cùng phức tạp, cần cẩn thận hết sức. Dù có dược phương nhưng họ cũng không thể lần nào cũng đều phối chế thành công. Đừng nói là dược tề sư, cho dù là đan sư cũng không dám cam đoan có thể phối chế dược tề thành công một trăm phần trăm!

Mà Cảnh Ngôn lại có thể phối chế nhiều phần dược tề một lúc. Ví dụ như dược tề chữa thương Cảnh Ngôn thậm chí có thể cùng lúc phối chế mười phần, hơn nữa mười phần đó đều có thể không hề thất bại.

Không những xác xuất phối chế thành công của Cảnh Ngôn đạt một trăm phần trăm, dược hiệu của dược tề Cảnh Ngôn làm cũng không phải dược tề cùng phẩm chất bình thường có thể sánh bằng.

Nói ví dụ như dược tề chữa thương hạ cấp, hiệu quả Cảnh Ngôn làm ra cao hơn dược tề chữa thương hạ cấp bán ở chợ một khoảng lớn. Hiệu quả có thể nói tương đương với dược tề chữa thương trung cấp bán ở chợ!

Giá dược tề chữa thương cấp thấp ở chợ bình thường là một linh thạch, dược tề chữa thương trung cấp bình thường là cỡ năm miếng linh thạch.

Cảnh Ngôn cảm thấy dược tề chữa thương cấp thấp mình luyện chế dù bán ba miếng linh thạch cũng sẽ rất hút hàng, dù bán bốn miếng linh thạch doanh số cũng có thể không tệ.

Đây tuyệt đối là một khoảng tiền lời kếch sù!

Thời gian lập tức liền qua hơn mười ngày!

Trong thời gian mười ngày này, đa số thời gian Cảnh Ngôn đều đang phối chế các loại dược tề. Số thời gian còn lại Cảnh Ngôn lại dùng để tu luyện, tiếp tục tăng cao thực lực.

Qua hơn mười ngày cảnh giới Cảnh Ngôn cũng đã đạt tới Tiên Thiên cảnh sơ kỳ đỉnh cao, có thể bắt đầu thử thăng lên Tiên Thiên trung kỳ.

Nhưng mà Cảnh Ngôn cũng không vội vã thăng cấp, Cảnh Ngôn còn muốn chuẩn bị một số việc.

Ngày này Cảnh Ngôn lấy tám gốc cây Tử Huân Hoa ra.

Lúc còn trong Tội Ác Hiệp Cốc, Cảnh Ngôn lấy được tổng cộng chín cây Tử Huân Hoa, Cảnh Ngôn đã sử dụng một cây để phối chế dược tề phụ trợ võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên tấn cấp lên Tiên Thiên cho nên giờ còn lại tám cây.

Tám cây Tử Huân Hoa này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể phối chế được tám bình loại dược tề ấy.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, nói:

- Trước đem dược tề nghịch thiên này phối chế ra đã!

Cảnh Ngôn đặt tên cho loại dược tề này:

- Dược tề này không có tên vậy gọi nó là dược tề Thánh Linh đi!

Tài liệu của dược tề Thánh Linh đa số cũng không phải quá trân quý, trong đó cũng chỉ có Tử Huân Hoa không thể mua được. Ngoại trừ Tử Huân Hoa, những tài liệu còn lại cộng lại giá trị cỡ hai ngàn miếng linh thạch.

Cảnh Ngôn cảm thấy một khi dược tề Thánh Linh được phối chế ra, giá cả ít nhất cũng có thể được mấy vạn miếng linh thạch đi?

Thế lực gia tộc trong Đông Lâm thành rất nhiều, ước muốn xuất hiện cường giả Tiên Thiên của bọn họ rất mãnh liệt. Khi có dược tề Thánh Linh, nó có thể tăng mạnh cơ hội võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên của gia tộc tấn cấp, thử hỏi sao bọn họ có thể không liều mạng muốn mua cho được?

Chương 202 - Tiểu Đan Vương Cảnh Ngôn

Loại bỏ Tử Huân Hoa, chi phí của Cảnh Ngôn bỏ ra chỉ là hai ngàn miếng linh thạch nhưng giá bán lại có thể cao tới mấy vạn linh thạch, lợi nhuận cao cỡ đó quả thật chính là lời to.

Bây giờ Cảnh Ngôn đúng là đang bắt đầu phối chế dược tề Thánh Linh.

Lúc còn ở Tội Ác Hiệp Cốc, Cảnh Ngôn phối chế dược tề Thánh Linh còn rất lạ tay, hao phí không ít thời gian mới có thể thành công. Mà hiện tại, sau khi hấp thu Càn Khôn Đan Đạo, Cảnh Ngôn lại phối chế dược tề Thánh Linh liền có vẻ thật nhẹ nhàng.

Mỗi một bước Cảnh Ngôn đều như hạ bút thành văn, lưu loát sinh động.

Thời gian ba ngày ngắn ngủi, Cảnh Ngôn đã dùng hết toàn bộ tám gốc Tử Huân Hoa, cũng thu được cỡ tám bình dược tề Thánh Linh.

Cảnh Ngôn cũng không tính toán đem dược tề Thánh Linh giữ lại cho Cảnh gia. Cảnh Ngôn bây giờ cũng cần rất nhiều tài nguyên tu luyện.

Cảnh Ngôn không phải thánh nhân, hắn không thể làm ra hành vi hy sinh vì gia tộc bỏ quên chính mình.

Nếu gia gia Cảnh Thiên của Cảnh Ngôn còn sống, Cảnh Ngôn có lẽ sẽ để lại một phần cho gia tộc nhưng bây giờ Cảnh Ngôn sẽ không làm như vậy.

Đợi sau khi bản thân đã đủ mạnh, Cảnh Ngôn cũng sẽ trợ giúp gia tộc lớn mạnh, còn bây giờ? Vẫn thôi đi!

Báo thù cho gia gia là mục tiêu cấp thiết nhất của Cảnh Ngôn bây giờ!

Kế tiếp, Cảnh Ngôn bình tâm lại, đi tới bên cạnh Càn Khôn đan lô.

Cảnh Ngôn hít nhẹ một hơi, bây giờ là lúc nên nếm thử luyện chế đan dược.

Luyện chế đan dược so với phối chế dược tề phức tạp hơn cả mười lần không chừng. Hơn nữa Cảnh Ngôn còn chưa từng luyện chế đan dược, nếu bảo nội tâm Cảnh Ngôn không thấp thỏm vậy đúng là gạt người.

Nhưng một khi Cảnh Ngôn luyện chế đan dược thành công vậy Cảnh Ngôn cũng chính là đan sư chân chính.

Thân phận đan sư vinh quang cỡ nào?

Cho dù là đan sư nhất giai thấp nhất, đừng nói là Đông Lâm thành, cho dù ở Lam Khúc Quận thành cũng đều là nhân vật cao cao tại thượng.

Tại sao Thương Long cao ngạo?

Chỉ bằng thân phân võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cao sao?

Đương nhiên không phải!

Chỉ vì đệ đệ Thương Long, Thương Ngọc là một đan sư cho nên Thương Long mới có thể mắt cao hơn đầu, không coi ai ra gì, thậm chí dám chống đối thành chủ Đông Lâm thành Hoắc Xuân Dương!

- Bắt đầu từ Thanh Minh Đan đi!

Ánh mắt Cảnh Ngôn khẽ ngưng, hắn đem tất cả tài liệu cần để luyện chế Thanh Minh Đan đều lấy ra.

Thanh Minh Đan là đan dược nhất giai, độ khó tương đối thấp.

Đối với Cảnh Ngôn, Thanh Minh Đan còn có ý nghĩa lớn hơn.

Trên người Cảnh Ngôn có một miếng hồn tinh cao cấp lấy từ trên người Hỏa Vân Thú. Cảnh Ngôn muốn nhanh chóng hấp thu năng lượng trong hồn tinh cần Thanh Minh Đan để trung hòa lực lượng thuần dương ẩn chứa trong đó.

Chuẩn bị đầy đủ Thanh Minh Đan, lại có đủ linh thạch cực phẩm là Cảnh Ngôn có thể thử tấn cấp lên cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Dược tề yêu cầu phối phương, đan dược cũng yêu cầu đan phương.

So sánh hai bên thì luyện chế đan dược yêu cầu lực khống chế của đan sư cao hơn nhiều lực khống chế dược tề sư cần để phối chế dược tề.

Khi phối chế dược tề, nếu xuất hiện sai lầm rất nhỏ còn có thể bổ cứu nhưng lúc luyện chế đan dược, cho dù một chút bất cẩn cũng có thể khiến một lò đan dược thất bại hoàn toàn.

Hơn nữa, giá trị tài liệu cần để luyện chế đan dược cũng không phải tài liệu cần để luyện chế dược tề có thể sánh. Lãng phí một phần tài liệu luyện chế sẽ khiến người ta rất đau lòng.

Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến giá trị đan dược khủng bố như vậy.

Ví dụ như đan dược nhất giai giá trị thấp nhất như Quy Nguyên Đan đi, giá trị một viên có thể đạt tới năm nghìn miếng linh thạch, cao hơn cả linh thạch cực phẩm.

Mà nguyên khí ẩn chứa trong một miếng Quy Nguyên Đan còn chẳng bằng ba phần tư lượng nguyên khí một miếng linh thạch cực phẩm có.

Vậy tại sao Quy Nguyên Đan lại quý như thế?

Bởi vì nguyên khí trong Quy Nguyên Đan có thể được võ giả hấp thụ dễ dàng hơn.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ muốn hấp thu nguyên khí trong một miếng linh thạch cực phẩm cần mấy ngày thậm chí hơn mười ngày mới có thể xong. Nếu muốn tiêu hóa hết lượng nguyên khí ấy còn phải tốn nhiều thời gian hơn.

Nhưng nếu võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ hấp thu nguyên khí trong Quy Nguyên Đan thì lại thoải mái hơn nhiều lắm. Nguyên khí trong Quy Nguyên Đan cũng càng tinh thuần ôn hòa hơn, võ giả đương nhiên thích Quy Nguyên Đan hơn.

Tại Đông Lâm thành, số lượng võ giả Tiên Thiên có thể dùng Quy Nguyên Đan tu luyện tuyệt đối chẳng nhiều lắm. Ngay cả võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cao cũng đa số hấp thu nguyên khí trong linh thạch là chính, hấp thu trong Quy Nguyên Đan là phụ.

Ít nhất, tại Cảnh gia, ngay cả tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã đa số đều dùng linh thạch cực phẩm để tu luyện.

Luyện đan, bắt đầu!

Cảnh Ngôn dựa vào tin tức trong Càn Khôn Đan Đạo đem tài liệu cần để luyện chế Thanh Minh Đan bỏ vào trong đan lô. Đồng thời Cảnh Ngôn cũng vận chuyển nguyên khí đưa vào trong đó.

Quá trình luyện đan trên cơ bản chính là dựa vào nguyên khí của võ giả lấy dược hiệu trong linh thảo ra rồi ép chúng ngưng tụ thành đan.

Mấu chốt nhất trong quá trình ấy chính là sự ổn định.

Dược hiệu ngưng tụ tạm thời thành đan cũng chưa hết, đem nó ổn định lại mới xem như thành công. Nếu không thể ổn định nó thì dù đã ngưng hình nhưng viên đan dược kia cũng có thể lập tức hỏng mất. Dược hiệu sẽ nhanh chóng tiêu tán, lần luyện đan ấy cũng xem như thất bại.

Cho nên việc luyện đan đại khái được chia thành bốn bước: Rút ra, rèn luyện, ngưng hình và củng cố.

Trong bốn bước này, khó khăn lớn nhất cũng là bước củng cố cuối cùng.

Lại nói, ba bước trước thì rất nhiều dược tề sư kinh nghiệm phong phú cũng có thể làm được nhưng bước cuối mới là vực sâu ngăn cách khiến vô số dược tề sư chỉ có thể lực bất tòng tâm, không thể bước vào hàng ngũ đan sư được.

Cảnh Ngôn đứng trước đan lô, nguyên khí trong cơ thể không ngừng chuyển vào trong đó.

Hiệu lực trong các loại linh thảo không ngừng bị ép ra. Quá trình này rất thuận lợi!

Kế tiếp chính là rèn luyện!

Rèn luyện nhìn như đơn giản nhưng lại quan hệ đến phẩm chất của đan dược.

Phẩm chất đại đa số đan dược đều phân chia cấp bậc.

Từ nhất đẳng đến tứ đẳng. Đan dược nhất đẳng là tốt nhất, đan dược tứ đẳng là tệ nhất. Đan dược cấp bậc càng cao thì tạp chất trong đó lại càng ít.

Quá trình rèn luyện chính là việc loại bỏ tạp chất.

Những đan dược có thể thấy ở chợ hầu như đều là đan dược tứ đẳng kém cỏi nhất. Nhưng cho dù là đan dược tứ đẳng

kém cỏi nhất cũng là ước mơ của vô số võ giả.

Đan dược tạp chất càng ít lại càng tinh thuần. Đan dược càng tinh thuần thì tốc độ hấp thu lại càng cao, việc hấp thu cũng càng dễ dàng.

Bước rèn luyện này, không thành vấn đề!

Bước thứ ba, ngưng hình!

Bước này cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Kế tiếp chính là bước cuối cùng, củng cố!

Tiến hành đến bước này Cảnh Ngôn lại càng cẩn thận hơn. Cảnh Ngôn không dám sơ suất chút nào, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào bước củng cố ấy.

- Ngưng!

Cảnh Ngôn thầm quát trong lòng, đôi mắt lóe sáng.

Lần đầu luyện đan việc khẩn trương là không thể tránh khỏi. Cho dù Cảnh Ngôn không quan tâm giá trị tài liệu một hay hai lô đan dược Thanh Minh Đan nhưng cũng không tránh khỏi hơi thấy khẩn trương.

- Thành công sao?

Cảnh Ngôn thu nguyên khí, dùng ngũ giác cẩn thận thám thính động tĩnh trong đan lô.

Cảnh Ngôn không có nghe được tiếng đan dược tán loạn.

Trên mặt Cảnh Ngôn xuất hiện một tia vui sướng. Cảnh Ngôn thở ra một hơi, vươn tay mở đan lô ra.

Nhất thời, sáu khối đan dược màu xanh lá tròn trịa đập vào mắt Cảnh Ngôn.

- Hửm?

- Không tốt!

Ngay tại lúc Cảnh Ngôn muốn lấy đan dược ra, trên đan dược đột nhiên xuất hiện truyền ra một sóng năng lượng, sắc mặt Cảnh Ngôn lập tức biến đổi.

Đây là dấu hiệu đan dược nát!

Nhưng đến lúc này Cảnh Ngôn cũng không có cách nào ngăn cản đan dược hư hao, Cảnh Ngôn chỉ có thể mắt mở trừng trừng nhìn đan dược thay đổi.

- Bụp bụp bụp…

Đan dược màu xanh lá kia quả nhiên vỡ ra, dược hiệu tán loạn.

Một lò sáu viên đan dược đều vỡ nát, không có viên nào may mắn tồn tại.

Lần luyện đan đầu tiên, Cảnh Ngôn thất bại hoàn toàn.

- Rốt cục sai lầm chỗ nào?

Cảnh Ngôn bắt đầu ngẫm lại mỗi bước thực hiện của mình, suy nghĩ cẩn thận cùng với tin tức Càn Khôn Đan Đạo cung cấp, tra xét kĩ càng.

Sau nửa canh giờ, Cảnh Ngôn lại bắt đầu luyện lại.

Lò đan dược thứ hai này sau khi Cảnh Ngôn mở nắp cũng vẫn thấy có sáu viên đan dược. Những viên đan dược kia sau một lát cũng lại vỡ ra.

Bất quá lúc này sắc mặt Cảnh Ngôn lại tốt hơn trước nhiều. Sáu viên đan dược cuối cùng cũng có một viên đan dược không hư hao.

Một viên Thanh Minh Đan này xem như luyện chế thành công.

Đối với đan sư bình thường mà nói, một lò đan dược chỉ cần có một viên thành công vậy cũng xem như lần luyện chế

ấy thành công rồi. Nhưng với Cảnh Ngôn, sáu viên đan dược chỉ được một viên còn lâu mới đạt tới mong muốn của hắn.

Cảnh Ngôn hơi thất vọng về kết quả ấy.

Nhưng nếu để những võ giả khác biết suy nghĩ này của Cảnh Ngôn vậy họ nhất định sẽ hung hăng mắng Cảnh Ngôn xối xả.

Luyện chế đan dược lần thứ hai mà có thể thu được một viên, đây rốt cục là chuyện nghịch thiên cỡ nào?

Đan sư bình thường thì đây là điều không dám tưởng tượng.

Đan sư nào không phải nếm thử hàng chục, hàng trăm lần mới có thể thành công? Cảnh Ngôn chỉ mất hai lần đã luyện được một viên đan dược quả thực khiến bao nhiêu đan sư hâm mộ muốn chết?

Luyện chế thành công một viên đan dược đó cũng là đan sư chân chính!

Thanh Minh Đan là đan dược nhất giai, vậy Cảnh Ngôn bây giờ chính là đan sư nhất giai.

Khiến Cảnh Ngôn hơi thấy vui mừng chính là viên Thanh Minh Đan thành công ấy độ tinh thuần đạt tới tam đẳng, so đan dược tứ đẳng tốt hơn nhiều.

Đối với đan sư mà nói, nếu có thể luyện chế được đan dược nhị đẳng vậy là điều rất lợi hại.

Không phải lần nào luyện chế cũng có thể luyện ra đan dược nhị đẳng. Trong cuộc đời luyện đan chỉ cần có một lần luyện chế thành công đan dược nhị đẳng đã đủ để xưng là tiểu đan vương rồi!

Sư phụ Thương Ngọc, Cao Triệu Hải do từng luyện chế thành công đan dược nhị đẳng nên mới được đông đảo võ giả

xưng là tiểu đan vương.

Nếu một đan sư có thể luyện chế ra đan dược nhất đẳng vậy hắn chính là đan vương chân chính.

Đúng vậy, chuyện này không quan tâm cấp bậc đan dược, cho dù là đan dược nhất giai như Quy Nguyên Đan thì chỉ cần luyện được phẩm chất nhất đẳng, đan sư ấy liền có thể xưng là đan vương.

Bởi vậy có thể thấy, muốn luyện chế ra đan dược nhất đẳng, nhị đẳng sẽ khó cỡ nào.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, Cảnh Ngôn bắt đầu luyện chế lô Thanh Minh Đan thứ ba.

Có hai lần kinh nghiệm trước, nhất là lần thứ hai luyện chế thành công một viên Thanh Minh Đan nên lần này Cảnh Ngôn tự tin rất nhiều.

Lô Thanh Minh Đan thứ ba này cũng ngưng hình sáu viên, cuối cùng củng cố thành công được ba viên. Ba viên đan dược kia đều là đan dược tam đẳng.

Lô thứ bốn, ngưng hình sáu viên, củng cố được bốn viên.

Lô thứ năm, ngưng hình sáu viên, củng cố được bốn viên.

…

Sau khi lô Thanh Minh Đan thứ tám được luyện chế xong thì ngưng hình được bảy viên, củng cố được năm viên.

Lần này ánh mắt Cảnh Ngôn liền lóe sáng. Bởi vì trong năm viên đan dược củng cố thành công ấy lại có một viên đan dược độ tinh thuần đạt tới nhị đẳng!

Chương 203 - Lòng Tham Không Đáy

Luyện chế được đan dược nhị đẳng, chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ tuy Cảnh Ngôn vẫn là đan sư nhất giai nhưng cũng đã là tiểu đan vương!

Đây quả thực là chuyện gần như không thể nào.

Tuy nói danh hiệu tiểu đan vương và đan vương không quan hệ trực tiếp tới cấp bậc đan dược luyện chế nhưng muốn luyện chế ra đan dược nhất giai nhị đẳng đan sư nhất giai có thể làm được sao?

Đem chuyện này đi hỏi bất luận đan sư nào trong Lam Khúc Quận, hoặc võ giả không phải đan sư thì đáp án họ đưa ra nhất định đều là không thể nào.

Cũng chỉ có những đan sư luyện chế ra đan dược cấp bậc cao mới có thể luyện chế được đan dược nhất giai nhị đẳng.

Cảnh Ngôn nhìn viên Thanh Minh Đan nhị đẳng trong tay, khóe miệng cũng cong lên.

Luyện xong tám lô Thanh Minh Đan, Cảnh Ngôn tạm thời dừng lại.

Tài liệu Thanh Minh Đan đã bị Cảnh Ngôn tiêu hết. Hơn nữa nguyên khí của Cảnh Ngôn cũng đã tiêu hao rất nhiều.

Luyện chế đan dược không những hao phí tinh thần còn hao phí rất nhiều nguyên khí. Nếu không phải nguyên khí Cảnh Ngôn hùng hậu đến mức cực kỳ khủng bố thì Cảnh

Ngôn cũng không thể luyện chế tám lô Thanh Minh Đan liên tục được.

Tám lô đan dược, thành công ước chừng hai mươi mấy viên. Đây là hiệu suất cực kỳ kinh người.

Nhìn khắp toàn Lam Khúc Quân, chỉ sợ cũng không có mấy đan sư có thể làm được vậy đi?

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng, bắt đầu khôi phục nguyên khí tiện thể nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi nghỉ ngơi vài canh giờ, Cảnh Ngôn tiếp tục luyện đan.

Bởi vì tài liệu của Thanh Minh Đan đã hết nên Cảnh Ngôn luyện chế Quy Nguyên Đan.

Quy Nguyên Đan cũng là đan dược nhất giai, hơn nữa còn là đan dược tiêu hao năng lượng nhiều nhất.

Nhu cầu Quy Nguyên Đan của võ giả Tiên Thiên giàu có cùng với cường giả Đạo Linh cảnh cực kỳ khổng lồ!

Trong Đông Lâm thành, bình thường Quy Nguyên Đan chỉ xuất hiện ở các buổi bán đấu giá, hơn nữa còn là buổi đấu giá lớn. Ví dụ như buổi đấu giá mỗi năm một lần của Đông Lâm Đệ Nhất Lâu.

Lần đầu tiên Cảnh Ngôn luyện chế Quy Nguyên Đan đã thành công.

Tuy trước đó Cảnh Ngôn chưa từng luyện chế Quy Nguyên Đan nhưng có kinh nghiệm luyện chế Thanh Minh Đan, việc luyện chế Quy Nguyên Đan cũng không phải quá khó. Lô Quy Nguyên Đan đầu tiên, thành đan được ba viên hơn nữa độ tinh thuần của tất cả đều là tam đẳng.

Một viên Quy Nguyên Đan tam đẳng ở buổi bán đấu giá có thể bán được từ bảy ngàn miếng đến tám ngàn miếng linh

thạch. Ba viên Quy Nguyên Đan có giá trị cỡ trên hai vạn miếng linh thạch.

Giá trị tài liệu một lò Quy Nguyên Đan lại chưa tới bốn ngàn miếng linh thạch!

Lợi nhuận trong đó khủng bố vô cùng!

Cảnh Ngôn mua năm phần tài liệu Quy Nguyên Đan ở Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Sau khi luyện chế hết năm phần tài liệu, Cảnh Ngôn thu được hai mươi mốt viên đan dược. Trong số đó có hai viên Quy Nguyên Đan nhị đẳng.

Tổng giá trị số Quy Nguyên Đan ấy đạt hơn mười lăm vạn linh thạch!

Có dược tề Thánh Linh cùng Quy Nguyên Đan, Cảnh Ngôn còn cần lo lắng đan lâu của mình không đủ nổi tiếng sao?

…

Sau khi cáo từ Thiên Thủy, Cảnh Ngôn ra khỏi Càn Khôn không gian. Lần bế quan này Cảnh Ngôn bế quan ước chừng đã qua một tháng.

Ánh mắt Cảnh Ngôn híp lại, nói:

- Đan lâu ở khu phố nam chắc đã xây xong?

Đây là một thế giới võ giả, tốc độ xây dưng vô cùng đáng sợ. Chỉ cần có đủ tài nguyên, dựa vào một số ít võ giả đã có thể xây xong một kiến trúc không quá phức tạp trong một ngày.

Cho dù là kiến trúc tương đối khổng lồ, ví dụ như đan lâu trong kế hoạch Cảnh Ngôn thì cũng không tốn quá nhiều thời gian.

Một tháng trước, lúc Cảnh Ngôn ra khỏi khu phố nam đã để lại cho Cảnh Thần Tinh một kim tạp có cỡ mười lăm vạn linh thạch. Trừ mười ba vạn linh thạch để mua cửa hàng vũ khí của Long Thần Vũ ra, hai vạn linh thạch còn lại muốn dựng một đan lâu chắc chắn thì tuyệt đối dư dả!

Cho nên, đan lâu bây giờ chắc đã sắp xây xong, chỉ còn chờ Cảnh Ngôn ra mặt khai trương nữa mà thôi.

- Cảnh Ngôn thiếu gia!

Khi Cảnh Ngôn ra khỏi biệt viện, hộ vệ liền gọi hắn lại.

Một hộ vệ trong số đó khom người nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, Cảnh Thần Tinh quản sự từng tới tìm ngài, hình như có việc. Vì thiếu gia đã phân phó chúng ta không được cho ai quấy rầy nên chúng ta không cho Cảnh Thần Tinh quản sự bước vào biệt viện!

Hai hộ vệ này cũng biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Cảnh Thần Tinh. Bọn họ rất khách khí với Cảnh Thần Tinh nhưng bọn họ vẫn ngăn cản Cảnh Thần Tinh bước vào biệt viện Cảnh Ngôn đang bế quan.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, ta đã biết!

Cảnh Thần Tinh thúc thúc tới tìm mình chắc chắn vì chuyện đan lâu, Cảnh Ngôn ngẫm vậy nên cũng không quá để ý.

Hộ vệ lại nói thêm:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, Cảnh Thần Tinh quản sự dường như rất sốt ruột. Trong một tháng này, Cảnh Thần Tinh quản sự đã tới hơn mười lần. Nhất là những ngày gần đây, mỗi ngày hắn đều tới kiếm ngài.

- Hửm?

Lúc này, Cảnh Ngôn liền cảm thấy chuyện có vẻ không được bình thường.

Bởi vì cho dù đan lâu dựng xong Cảnh Thần Tinh cũng không nên tới kiếm hắn thường xuyên như vậy. Nếu Cảnh Ngôn có thời gian tuyệt đối sẽ đi tìm Cảnh Thần Tinh!

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Ánh mắt Cảnh Ngôn lập tức nhíu lại.

Nhưng mà khu phố nam dưới sự khống chế của Cảnh gia, người quản lý lại là tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh có quan hệ thân mật với Cảnh Ngôn!

Cảnh Thần Tinh thúc thúc có thể gặp được chuyện phiền toái gì đây?

Cảnh Ngôn nghĩ cũng nghĩ không ra đó chính là chuyện gì.

- Vèo!

Thân ảnh Cảnh Ngôn chuyển động, nhanh chóng lướt đi. Mặc kệ vẫn đề gì, chờ nhìn thấy Cảnh Thần Tinh, Cảnh Ngôn tự nhiên sẽ biết.

Cảnh Ngôn nhẹ nhàng thi triển Thiên Không Chi Dực, sau khi chạy ra đình viện Cảnh gia liền nhanh chóng bay gấp về phía khu phố nam.

Tại chỗ quản lý của khu phố nam, Cảnh Ngôn không gặp Cảnh Thần Tinh mà đụng phải tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thiên Anh nhìn thấy Cảnh Ngôn vẻ mặt liền có chút nhục nhã, hỏi:

- Cảnh Ngôn, dạo gần đây ngươi bế quan tu luyện sao?

- Vâng!

Cảnh Ngôn trả lời, hỏi lại:

- Tứ trưởng lão, đan lâu ta gặp chuyện gì sao?

Cảnh Thiên Anh là người quản lý khu phố, tình huống hiện tại của đan lâu lão chắc chắn cũng biết.

- Đúng là có vấn đề, vấn đề còn ở tên Long Thần Vũ kia!

Sắc mặt Cảnh Thiên Anh hơi âm trầm, nói tiếp:

- Tên Long Thần Vũ kia không biết đang làm cái gì mà vẫn luôn không chịu chuyển nhượng cửa hàng vũ khí. Ta tự mình ra mặt hắn cũng không đồng ý!

- Cái gì?

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh xuống, nói:

- Cửa hàng của Long Thần Vũ không phải đã bàn xong từ một tháng trước sao? Chẳng lẽ tên đó dám đổi ý?

Một tháng trước, Long Thần Vũ hô cái giá lên trời với Cảnh Ngôn, muốn mười ba vạn linh thạch mới chấp nhận chuyển nhượng cửa hàng lại, Cảnh Ngôn đồng ý.

Bây giờ gã lại đổi ý?

Cảnh Thiên Anh nói, cũng rất bất đắc dĩ:

- Lại đổi ý. Long Thần Vũ bây giờ không chấp nhận chuyển nhượng cửa hàng, nhưng rốt cục muốn cái gì Long Thần Vũ cũng không có nói. Ý của Long Thần Vũ là chờ ngươi tới nói chuyện với hắn.

Cảnh Ngôn cười lạnh, nói:

- Ta đi xem!

Có vài người dường như rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Tự dưng kiếm không mấy vạn linh thạch còn ngại ít? Còn muốn có càng nhiều?

Cảnh Thiên Anh cũng giận dữ nói:

- Ta đi với ngươi!

Trong cửa hàng vũ khí của Long Thần Vũ, tiếng Long Thần Vũ âm trầm truyền ra:

- Cảnh Thần Tinh, ta không có gì để nói với ngươi hết, nên nói, ta cũng đã nói rồi. Cửa hàng này ta không tính toán nhượng đi. Ngươi có biết mỗi ngày ngươi đều tới làm phiền khiến việc buôn bán của ta bị ảnh hưởng không?

- Ha ha, nếu ngươi không nghe lời khuyên vậy đừng có trách ta đánh ngươi ra ngoài!

Cảnh Thần Tinh đầy lo âu nói:

- Long chưởng quỹ, trước kia không phải ngươi đã đồng ý nhượng lại cửa hàng với mức giá mười ba vạn linh thạch sao? Ta đã mang linh thạch tới tại sao ngươi có thể đổi ý?

Chuyện này đã kéo dài thời gian không ngắn. Chuyện Cảnh Ngôn giao cho Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thần Tinh lại xử lý không xong khiến lòng Cảnh Thần Tinh vô cùng lo lắng.

Nhưng đối với một kẻ như Long Thần Vũ, Cảnh Thần Tinh nói hết lời hay cũng đều không có tác dụng gì.

Bây giờ Cảnh Ngôn vẫn đang bế quan, rốt cục phải làm sao? Cảnh Thần Tinh chỉ có thể mỗi ngày đều đến thuyết phục Long Thần Vũ.

Cảnh Thần Tinh cũng từ những lời Long Thần Vũ nói nhận ra ý gã.

Long Thần Vũ ngại mười ba vạn linh thạch ít, giống như muốn đòi thêm!

Người này, quá tham lam.

Long Thần Vũ cười nhạo, ngữ khí khinh thường nói:

- Ta đổi ý thì sao? Ngươi làm gì được ta? Cảnh gia các ngươi có thể làm gì được ta?

Long Thần Vũ kiêu ngạo quát tiếp:

- Cảnh Thần Tinh, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta! Ngươi không đủ trình độ. Nếu muốn nói, vậy bảo Cảnh Ngôn tới đây!

Long Thần Vũ nói xong liền đẩy Cảnh Thần Tinh ra khỏi cửa hàng, quát:

- Cút đi!

Đừng nói Cảnh Thần Tinh đang chống quải trượng, cho dù Cảnh Thần Tinh khỏe mạnh bình thường, thân là võ giả cao cấp làm sao có thể là đối thủ của Long Thần Vũ?

Bị Long Thần Vũ đẩy mạnh đi, Cảnh Thần Tinh lảo đảo văng ra khỏi cửa hàng vũ khí Long Thần Vũ, chật vật thụt lùi thêm vài bước, suýt ngã xuống đất mới dừng lại được.

Trên đường có không ít võ giả vây quanh chỉ trỏ.

Trong khu vực kế bên này, trừ cửa hàng này của Long Thần Vũ ra những kiến trúc khác đều bị tháo dỡ. Những võ giả kia có thể nghĩ ra được, miếng đất này Cảnh gia nhất định muốn xây một cửa hàng thật lớn nào đó. Mà cửa hàng của Long Thần Vũ rõ ràng chính là vật chắn đường cuối cùng.

- Ông chủ cửa hàng vũ khí kia dường như không nể mặt Cảnh gia chút nào!

- Đúng vậy! Các ngươi xem! Người kia tên là Cảnh Thần Tinh, là người của Cảnh gia. Ta nghe nói Cảnh Thần Tinh vẫn luôn phụ trách đàm phán với Long Thần Vũ, muốn thu mua cửa hàng này. Các ngươi cũng nhìn thấy thái độ của Long Thần Vũ với Cảnh Thần Tinh rồi đấy!

Một võ giả tin tức tương đối linh thông nói:

- Các ngươi không biết đó thôi, chủ cửa hàng này tên là Long Thần Vũ. Người này không những là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, sau lưng cũng có thế lực lớn trong Lam Khúc Quận thành làm chỗ dựa. Cảnh gia không dám làm gì Long Thần Vũ. Nếu Long Thần Vũ không muốn bán cửa hàng thì Cảnh gia cũng bó tay thôi.

Có người lên tiếng trả lời:

- Thì ra là như vậy!

Một võ giả mặc đồ đen cười lạnh nói:

- Ha ha, cửa hàng này thuộc về võ giả tên Long Thần Vũ kia. Nếu Long Thần Vũ không muốn bán thì tất nhiên Cảnh gia không thể bắt buộc hắn được!

Người còn lại làm động tác im lặng với võ giả mặc đồ đen kia, nói:

- Xuỵt! Nhỏ giọng chút. Cảnh gia không dám làm gì Long Thần Vũ nhưng muốn đối phó ngươi lại không hề áp lực!

Võ giả mặc đồ đen kia tên Dương Cường, khinh thường bĩu môi nói:

- Hừ, Dương Cường ta ở Đông Lâm thành mấy chục năm, sao lại sợ Cảnh gia?

Người này cũng là một võ giả cao cấp, thực lực Võ Đạo bát trọng thiên. Tại Đông Lâm thành, như vậy quả thực là một lẻ mạnh. Trong những võ giả chung quanh đó, thực lực Dương Cường xem như thuộc nhóm những kẻ mạnh nhất.

Sau khi nói nói xong, sắc mặt Dương Cương lập tức biến đổi. Tiếp, Dương Cương lập tức cúi đầu, rụt khỏi đám người.

Một hướng khác, Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Anh đang nhanh chóng đi tới. Dương Cường hiển nhiên đã thấy được Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Anh nên mới có động tác như vậy.

Chương 204 - Hai Phần Lợi Nhuận

- Cảnh Thiên Anh đến đây!

- Cảnh Ngôn cũng đến rồi!

Ánh mắt đám người chuyển qua, nhìn Cảnh Thiên Anh cùng Cảnh Ngôn đi tới trước cửa hàng vũ khí của Long Thần Vũ.

Lúc này, trên mặt Cảnh Ngôn xuất hiện một chút rét lạnh.

Cảnh Thần Tinh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, nói:

- Cảnh Ngôn…

- Thần Tinh thúc thúc, ta đã biết, thúc không cần nói nữa!

Ánh mắt Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thần Tinh thật ôn hòa. Chuyện này không liên quan trực tiếp gì tới năng lực của Cảnh Thần Tinh cả.

Cảnh Thần Tinh bị Long Thần Vũ nhục nhã như thế vẫn cứ kiên trì tới đây, một người trách nhiệm như thế thật không uổng công Cảnh Ngôn kiên trì đem việc xây dựng đan lâu giao cho y.

Đối với người như Long Thần Vũ, giảng đạo lí gì đó hiển nhiên không hữu dụng.

Lời kẻ như Long Thần Vũ nói ra cũng có thể thay đổi bất cứ lúc nào, hơn nữa lòng tham càng không biết đủ. Long Thần Vũ ỷ vào thân phận, bối cảnh của mình cho rằng trong Đông Lâm thành không ai có thể làm gì gã.

Cảnh Thần Tinh lại thở dài một tiếng:

- Ài…

Tuy Cảnh Ngôn không hề có ý trách mình nhưng Cảnh Thần Tinh vẫn thấy việc bản thân không hoàn thành tốt chuyện Cảnh Ngôn giao cho chính là vô dụng.

Ánh mắt Cảnh Thần Tinh chuyển về phía cửa hàng vũ khí của Long Thần Vũ, nói:

- Cảnh Ngôn, làm sao bây giờ?

Cảnh Ngôn cười cười nói:

- Chuyện tiếp theo để ta tới giải quyết!

Cảnh Ngôn ngưng khí, mở miệng nói:

- Long Thần Vũ, ra đây nói chuyện!

Thân ảnh Long Thần Vũ rất nhanh xuất hiện từ trong cửa hàng.

Trên thực tế, lúc Cảnh Ngôn và Cảnh Thiên Anh tới Long Thần Vũ cũng đã thấy, nhưng Long Thần Vũ vẫn không lộ mặt. Đợi đến lúc Cảnh Ngôn chủ động gọi Long Thần Vũ mới xuất hiện.

Đây là làm dáng!

Đây là muốn cho Cảnh Ngôn hiểu, hiện nay là Cảnh Ngôn cầu Long Thần Vũ gã, không phải Long Thần Vũ gã có chuyện cầu Cảnh Ngôn!

Trận đàm phán kế tiếp, Long Thần Vũ muốn nắm quyền chủ động!

Long Thần Vũ đã biết Cảnh Ngôn muốn dùng miếng đất này xây một tòa đan lâu. Sở dĩ Long Thần Vũ đổi ý cũng chính vì chiếm được tin tức này rồi nổi lòng tham.

Lợi nhuận đan lâu nhiều cỡ nào?

Long Thần Vũ ngẫm lại đều thấy động tâm!

So với đan lâu chiếm diện tích một ngàn thước vuông kia, mười ba vạn linh thạch để chuyển nhượng cửa hàng này thật chẳng đáng là gì.

Đan lâu diện tích cả ngàn thước vuông, việc buôn bán sẽ nhỏ sao?

Việc làm ăn béo bở như thế nếu Long Thần Vũ gã không lợi dụng cơ hội chen một chân vậy chẳng phải thật xin lỗi chính mình?

Cho nên, sau khi biết Cảnh Ngôn muốn mua cửa hàng rồi dỡ bở xây dựng đan lâu, Long Thần Vũ liền gạt bỏ ý tưởng lấy mười ba vạn linh thạch nhượng lại cửa hàng khi trước!

Sau khi ra khỏi cửa hàng, Long Thần Vũ cười lớn, híp mắt tùy ý nói một câu:

- Ha ha, Cảnh Ngôn thiếu gia ngươi đã đến rồi! Chào tứ trưởng lão!

Quản sự Lý Nhị kia cũng đi bên cạnh Long Thần Vũ.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm trầm, nhìn Long Thần Vũ hỏi:

- Long chưởng quỹ, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ta muốn biết bây giờ ngươi lại muốn cái gì?

Vẻ mặt Long Thần Vũ nghi hoặc nói:

- Muốn cái gì? Cảnh Ngôn thiếu gia, những lời này của ngươi ta nghe không hiểu!

- Ha ha, Long chưởng quỹ thật là người hay quên!

Cảnh Ngôn cười lạnh nói tiếp:

- Một tháng trước, ta tới tìm Long chưởng quỹ đề nghị mua lại cửa hàng này. Long chưởng quỹ ra giá mười ba vạn linh thạch, ta cũng không dị nghị gì. Long chưởng quỹ, bây giờ ngươi nhớ lại chưa?

Cảnh Ngôn đương nhiên biết Long Thần Vũ đang giả ngu.

Sau khi nghe những lời Cảnh Ngôn nói, võ giả đứng đông chung quanh đều hút một ngụm lãnh khí.

Bọn họ cũng không biết trước đó Cảnh Ngôn và Long Thần Vũ đã từng tiếp xúc, cũng không biết Cảnh Ngôn cư nhiên ra cái giá mười ba vạn linh thạch để thu mua cửa hàng vũ khí này.

Võ giả chung quanh tuy có rất nhiều người thực lực thấp, kiến thức hẹp nhưng cũng không có không ít người kiến thức rộng.

Bọn họ tương đối hiểu biết về cửa hàng của Long Thần Vũ này, đương nhiên hiểu cửa hàng ấy không có giá cao vậy. Giá trị của cửa hàng Long Thần Vũ thậm chí còn xa mới đáng mười vạn linh thạch!

Nếu Cảnh Ngôn thật sự lấy mười ba vạn linh thạch để mua cửa hàng của Long Thần Vũ thì thật là cái giá trên trời!

Như vậy xem ra, người Cảnh gia như Cảnh Ngôn cũng không muốn cưỡng ép Long Thần Vũ bán cửa hàng. Hai bên đã đạt thành hiệp nghị, ít nhất là bằng miệng.

Nhưng mà, dường như Long Thần Vũ lại đổi ý!

Mười ba vạn linh thạch mua cái cửa hàng vũ khí này, Long Thần Vũ vậy mà lại đổi ý!

Điều này khiến không ít người cảm thấy khó hiểu.

Vẻ mặt Long Thần Vũ giật mình, gật đầu nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia nói vậy ta cũng nhớ tới, một tháng trước dường như thật có chuyện như vậy.

Cảnh Ngôn khẽ đề cao tiếng nói:

- Vậy bây giờ Long chưởng quỹ lại có ý gì? Mười ba vạn linh thạch có thể giao cho ngươi ngay bây giờ, mà ngươi lại đem Cảnh Thần Tinh, người được ta ủy nhiệm xử lí việc này đuổi đi?

Long Thần Vũ mặt dày nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, những lời ấy của ngươi lại không đúng rồi! Lúc ấy chúng ta quả thật thương nghị chuyện này, nhưng ta cũng không có kí hiệp nghị với ngươi đi? Sau khi suy xét kĩ càng, ta vẫn không muốn bán cửa hàng. Cửa hàng này ngưng tụ không ít tâm huyết của ta. Cái giá mười ba vạn linh thạch chỉ sợ quá thấp!

Mười ba vạn linh thạch thu mua cửa hàng của gã, gã còn ngại giá thấp!

Nếu ngay từ đầu thái độ Long Thần Vũ cứng rắn thể hiện việc không muốn bán, dù Cảnh Ngôn hơi khó chịu nhưng cũng không mạnh mẽ muốn mua. Cùng lắm Cảnh Ngôn đổi một miếng đất khác xây dựng đan lâu là được. Hoặc Cảnh Ngôn có thể xây dựng quy mô đan lâu nhỏ một chút cũng chẳng sao.

Nhưng Long Thần Vũ rõ ràng đã đồng ý nhưng bây giờ lại lật lọng, này là muốn chọc Cảnh gia, chọc Cảnh Ngôn hắn sao?

Long Thần Vũ thấy Cảnh gia dễ khi?

Cảnh Ngôn hắn dễ bắt nạt?

Những võ giả chung quanh ban đầu còn nghĩ là người Cảnh gia ỷ bản thân quản lí khu phố nam mà cưỡng ép Long Thần Vũ bán cửa hàng. Nhưng bây giờ xem thì thật không phải

Cảnh gia ngang ngược vô lí mà là Long Thần Vũ càn quấy khó coi.

Tuy nói trước đó hai bên cũng không có kí hiệp nghị bằng văn bản nhưng thân là võ giả lại lật lọng như vậy thật khiến rất nhiều người khinh thường.

Bất quá, dường như Cảnh gia cũng không có biện pháp nào tốt để đối phó với Long Thần Vũ.

Long Thần Vũ cũng không phải võ giả bình thường. Bản thân Long Thần Vũ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ. Thực lực Tiên Thiên trung kỳ đối với Cảnh gia quả thật không tính cái gì nhưng thế lực sau lưng Long Thần Vũ lại khiến Cảnh gia không thể không để mắt.

Cũng bởi vì có chỗ dựa như thế nên Long Thần Vũ mới dám lật lọng với Cảnh gia như vậy đi? Võ giả bình thường nhất định không có lá gan đùa giỡn Cảnh gia như vậy!

Cảnh Ngôn nhướng mi nói:

- Long chưởng quỹ, nói như vậy, ngươi cảm thấy giá cả quá thấp đúng không?

Cảnh Ngôn trước đó đã đoán được nguyên nhân Long Thần Vũ đổi ý, bây giờ nghe Long Thần Vũ nói Cảnh Ngôn liền xác định mình đoán không sai.

Long Thần Vũ muốn được càng nhiều!

Long Thần Vũ không phải không muốn bán cửa hàng, chỉ là Long Thần Vũ muốn lợi dụng cơ hội lần này để mò càng nhiều mà thôi!

Khuôn mặt Long Thần Vũ nở nụ cười đắc ý:

- Đúng! Giá cả đó quá thấp. Cửa hàng vũ khí này cũng là tâm huyết của ta. Cảnh Ngôn thiếu gia, nếu ngươi muốn nó ta

cũng có thể bỏ được thứ yêu thích. Nhưng mà nếu chỉ có mười ba vạn linh thạch quả thật ta không thể đáp ứng!

Cảnh Ngôn nén giận hỏi:

- Vậy Long chưởng quỹ rốt cục muốn bao nhiêu linh thạch?

Long Thần Vũ cười nói:

- Ha ha, Cảnh Ngôn thiếu gia hiểu lầm ta rồi. Ta không cần linh thạch, một linh thạch cũng không cần!

- A?

Cảnh Ngôn nghi hoặc:

- Long chưởng quỹ có ý gì?

Đôi mắt Long Thần Vũ lấp lánh ánh sáng, nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, ta nói thẳng đi. Điều kiện của ta chỉ có một. Ta biết Cảnh Ngôn thiếu gia muốn dùng khối đất này dựng một tòa đan lâu. Điều kiện của ta rất đơn giản, ta muốn một phần đan lâu. Ta nghĩ thế đối với Cảnh Ngôn thiếu gia cũng là chuyện tốt, hai bên chúng ta đều có lợi!

Lợi nhuận của đan lâu mới là mục đích thật sự của Long Thần Vũ. Từ lúc biết tin Cảnh Ngôn muốn dựng đan lâu, Long Thần Vũ đã quyết định muốn thế. Cảnh Ngôn không đồng ý, Long Thần Vũ sẽ không nhượng cửa hàng vũ khí lại.

Cảnh Ngôn nhìn Long Thần Vũ:

- Ý của Long chưởng quỹ là muốn chia lợi nhuận của đan lâu?

Long Thần Vũ gật đầu:

- Đúng!

Cảnh Ngôn muốn cười:

- Vậy Long chưởng quỹ muốn bao nhiêu?

- Ta không cần nhiều, chỉ lấy hai phần. Đương nhiên, chuyện quản lý đan lâu ta cũng muốn phái người giám sát.

Long Thần Vũ nói những lời này giống như Cảnh Ngôn đang chiếm tiện nghi của gã vậy.

Hai phần!

Long Thần Vũ nói nhẹ nhàng bâng quơ, mở miệng đòi liền hai phần lợi nhuận!

Tên chó chết kia, gã có biết hai phần lợi nhuận của đan lâu này có nghĩa gì không? Một cửa hàng vũ khí lại muốn đổi lấy hai phần lợi nhuận của đan lâu Cảnh Ngôn.

Đầu Long Thần Vũ kia, bị úng nước sao?

- Ha ha ha…

Cảnh Ngôn thật sự nhịn không được cười lớn.

Long Thần Vũ rốt cục nghĩ gì? Long Thần Vũ chắc không nghĩ tới, dựa vào cái gì Long Thần Vũ gã muốn lấy hai phần lợi nhuận của đan lâu?

Phải biết, Cảnh Ngôn dựng đan lâu này ngay cả Cảnh gia của hắn cũng không thể mó vào. Đan lâu hoàn toàn thuộc về sở hữu cá nhân của Cảnh Ngôn.

Long Thần Vũ mở miệng liền công phu sư tử ngoạm đòi lấy hai phần lợi nhuận! Đây quả thật chính là mơ mộng hão huyền, thiên phương dạ đàm!

Cho nên, sau khi nghe Long Thần Vũ muốn lấy hai phần lợi nhuận, Cảnh Ngôn thật sự nhịn không được bật cười. Tuy cười nhưng lòng Cảnh Ngôn lại càng tức giận hơn.

Xem ra danh khí của mình ở Đông Lâm thành tuy tăng nhưng vẫn khiến không ít người cảm thấy chính mình dễ khi

dễ! Long Thần Vũ này hiển nhiên chính là một trong số đó!

Nội tâm Cảnh Ngôn thầm suy nghĩ.

Long Thần Vũ cao ngạo ngẩng đầu nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Ngươi suy nghĩ cẩn thận một chút đi. Gian hàng vũ khí này của ta chiếm diện tích cỡ hai trăm thước vuông. Mà đan lâu ngươi kiến tạo chiếm hơn một ngàn thước, vậy ta muốn hai phần không phải rất công bằng sao? Hiển nhiên không hề nhiều chút nào!

- Còn việc ta tham dự quản lí, vậy mới có lợi cho ngươi đấy! Ngươi hẳn cũng biết thế lực đứng sau ta là gì. Có ta tham dự, đan lâu chúng ta mới có thể được càng nhiều dược tề chất lượng tốt. Thậm chí có thể có một số đan dược trân quý! Chính ngươi suy nghĩ kĩ một chút đi, ta muốn số đó có nhiều hay không!

Cảnh Ngôn nghe Long Thần Vũ nói vậy đã hơi ngây dại rồi. Những võ giả đứng xem chung quanh cũng trợn lớn mắt, cảm thấy không biết nói gì cho phải.

Chương 205 - Long Thần Vũ Trợn Tròn Mắt

Long Thần Vũ liên tiếp nói:

- Cảnh Ngôn, ta làm vậy là tốt cho ngươi!

- Ngươi phải hiểu, Cảnh gia mặc dù là gia tộc xếp trong top ba ở Đông Lâm thành nhưng so với gia tộc đứng sau lưng ta, Cảnh gia lại tính cái gì? Gia tộc của ngươi có thể cho ngươi bao nhiêu duy trì đây?

- Bằng chính ngươi, muốn buôn bán tốt đan lâu khó khăn trong đó không phải ngươi có thể tưởng đến. Kinh doanh đan lâu, không phải đơn giản như vậy!

- Mà ngươi một khi có sự trợ giúp của ta vậy kết quả sẽ không giống. Văn gia của ta dù rơi rớt một chút ra cũng đã đủ dùng rồi.

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi không đồng ý vậy ta cũng không ép ngươi, ta là người nói đạo lí. Nhưng mà cửa hàng này ta cũng sẽ không bán cho ngươi, Long Thần Vũ ta không thiếu linh thạch!

Thái độ tự tin, cuồng ngạo không ai bì nổi kia của Long Thần Vũ như không hề đem Cảnh gia và Cảnh Ngôn để vào mắt.

Chỉ nghe lời Long Thần Vũ nói khiến người ta tự nhiên nghĩ việc Long Thần Vũ muốn hai phần lợi nhuận của đan lâu Cảnh Ngôn thực chính là ban ân cho Cảnh Ngôn. Có Long Thần Vũ gã, đan lâu của Cảnh Ngôn mới có thể buôn bán tốt, không có vậy đan lâu kia cũng không ai thèm vào.

Ngay tại lúc mọi người cho rằng Cảnh Ngôn không thể đáp ứng yêu cầu của Long Thần Vũ thì Cảnh Ngôn lại đột nhiên gật đầu, nói:

- Có thể!

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn?

Cảnh Thiên Anh biết Cảnh Ngôn là dược tề sư nhưng lão cũng không thể xác định đan lâu của Cảnh Ngôn rốt cục sẽ phát triển thành dạng gì. Nhưng có một điều Cảnh Thiên Anh có thể xác định thì nếu Cảnh Ngôn cho Long Thần Vũ hai phần lợi nhuận vậy chắc chắc Cảnh Ngôn bị thiệt rất nhiều!

Nhìn bộ dáng Long Thần Vũ có thể xác định gã sẽ không đầu tư cho đan lâu, nói cách khác đầu tư giai đoạn trước sẽ đều do Cảnh Ngôn lấy ra. Mà khi việc buôn bán của đan lâu đi vào quỹ đạo, Long Thần Vũ sẽ lấy hai phần lợi nhuận.

Không chỉ thế, Long Thần Vũ còn muốn tham gia việc quản lí đan lâu. Như vậy Long Thần Vũ có thể vung tay múa chân với việc buôn bán của đan lâu, hơn nữa còn đem một số kẻ loạn thất bát tao nhét vào đan lâu công tác.

Cảnh Ngôn cười nói với Cảnh Thiên Anh:

- Tứ trưởng lão, không sao, ta có chừng mực.

Nghe Cảnh Ngôn đồng ý cho mình hai phần lợi nhuận, Long Thần Vũ lập tức mừng rỡ.

Ánh mắt Long Thần Vũ lấp lóe, tâm tư lay chuyển. Long Thần Vũ bỗng cảm thấy mình chỉ đòi hai phần lợi nhuận tựa hồ hơi ít. Long Thần Vũ nghĩ mình hẳn nên đòi năm phần, ít nhất cũng là bốn phần mới được.

Nhưng mà cũng không sao!

Đợi đan lâu xây xong, gã có thể không ngừng thẩm thấu vào trong, mở rộng lực lượng của mình bức bách Cảnh Ngôn.

Nếu Cảnh Ngôn không nhân nhượng vậy gã liền cắt đứt hàng dược tề của đan lâu, chậm rãi tống Cảnh Ngôn ra khỏi nơi đó.

Cảnh Ngôn híp mắt, nói với Long Thần Vũ:

- Long chưởng quỹ, việc xây dựng đan lâu đã kéo dài quá lâu rồi. Hiện tại chúng ta không nên trì hoãn thêm nữa. Ngươi mau khiến nhân viên công tác bên trong đi ra, sau đó thu hết vũ khí bên trong đi, ta dỡ bỏ cửa hàng vũ khí này đã.

Long Thần Vũ sảng khoái gật đầu đồng ý:

- Được, tất nhiên là được! Ha ha, chúng ta lập tức làm luôn đi!

Không đến nửa canh giờ, tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng.

Tất cả vũ khí trong cửa hàng đều bị Cảnh Thần Tinh dùng không gian giới chỉ Cảnh Ngôn mới cho thu hết. Số lượng những vũ khí kia cũng không ít, cộng lại cũng được hơn mấy vạn linh thạch.

- Cảnh Ngôn thật sự cho Long Thần Vũ hai phần lợi nhuận?

- Đây cũng quá khó tin đi?

- Không có cách, nếu không Cảnh Ngôn có thể làm gì? Chẳng lẽ cướp? Nghe nói Long Thần Vũ này có quan hệ với Văn gia ở Lam Khúc Quận thành.

- Chậc chậc, vẫn là có bối cảnh mới tốt. Chứ những kẻ mạo hiểm như chúng ta nào có tư cách đàm phán với Cảnh gia?

Đa số võ giả chung quanh đến tận giờ vẫn không rời đi mà tụ lại càng ngày càng nhiều.

Sau khi cửa hàng vũ khí thu thập xong xuôi, Cảnh Ngôn liền tiến lên một bước nói:

- Để ta làm!

Cảnh Ngôn nói với các võ giả đứng chung quanh:

- Mọi người đều lui về sau đi, bây giờ cửa hàng này muốn dỡ bỏ, đừng để bị ngộ thương.

Không cần Cảnh Ngôn nhắc nhở các võ giả khác cũng không ngốc. Bọn họ đều lui về sau từ sớm rồi.

- Xoẹt!

Cảnh Ngôn rút Xích Sắc Thiên Hỏa Kiếm của mình ra, kiếm quang lóng lánh. Văn lộ trên thanh kiếm như đang di động, uy áp bắt đầu lan tràn.

Cảnh Ngôn hét lớn một tiếng:

- Chém!

Kiếm quang màu đỏ xông ra, dưới sự thúc dục của nguyên khí có khí thế vô cùng kinh người. Một thời gian ngắn kiếm quang đã đem toàn bộ cửa hàng trước mặt vây lại.

Thấy Cảnh Ngôn phóng thích kiếm quang, nội tâm Long Thần Vũ cũng hơi hoảng. Thực lực Cảnh Ngôn quả thật rất đáng sợ, không phải Long Thần Vũ gã có thể chống lại!

Nhưng cũng không sao, cho dù gã không phải võ giả Tiên Thiên thì Cảnh Ngôn cũng không dám ra tay với gã.

- Răng rắc!

- Rầm rầm!

Hai tiếng nổ vang lên, kiến trúc chiếm diện thích hai trăm thước vuông lập tức sập xuống, bụi đất bay lên.

Thấy cảnh như vậy Cảnh Ngôn vừa lòng gật đầu, thu kiếm về rồi vỗ tay.

Cảnh Ngôn cười nói với Cảnh Thần Tinh:

- Thần Tinh thúc thúc, bây giờ có thể bắt đầu xây dựng đan lâu.

Lúc này Long Thần Vũ lại mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn, việc xây dựng đan lâu ta có chút tâm đắc. Trước kia ta từng ở Văn gia một thời gian, kiến thức cũng nhiều hơn lũ quê mùa kia. Đan lâu này cứ để ta hỗ trợ xây dựng đi, ngươi đưa ta năm vạn linh thạch là được rồi.

Cảnh Ngôn nghe Long Thần Vũ nói vậy kinh ngạc nhìn gã.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn nghi hoặc hỏi:

- Long chưởng quỹ, ngươi có ý gì? Chừng nào thì ngươi đổi nghề đi làm kiến trúc?

Long Thần Vũ cười nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi hiểu lầm. Ta không phải nói ta sẽ xây dựng nó mà ta chỉ tương đối hiểu biết kiến trúc dạng lớn thôi. Cho nên để ta kiếm người xây dựng ngươi chắc chắn sẽ thực vừa lòng.

Long Thần Vũ muốn phụ trách việc xây dựng đan lâu, còn muốn Cảnh Ngôn giao năm vạn linh thạch!

Năm vạn linh thạch đấy!

Dạng kiến trúc gì mà cần đến những năm vạn linh thạch?

Long Thần Vũ này thật đúng là xem Cảnh Ngôn như thằng ngốc.

Kiến trúc chiếm diện tích một ngàn thước vuông cho dù xây cao tới mười tầng cũng tốn hai vạn linh thạch là hết mức, hơn nữa sử dụng còn toàn là tài liệu thượng đẳng!

Mà Long Thần Vũ vừa mở miệng liền đòi năm vạn linh thạch!

Cho dù Cảnh Ngôn không hề hiểu gì về kiến trúc cũng biết Long Thần Vũ đang mưu tính cái gì.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Long chưởng quỹ quá khách khí, việc xây dựng đan lâu ta đã sớm giao cho Thần Tinh thúc thúc rồi, thúc ấy phụ trách là được.

Sắc mặt Long Thần Vũ hơi đổi, ngữ khí bất mãn nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi làm vậy là không đúng đi? Đan lâu này là của ta và ngươi, chẳng lẽ ngươi còn chưa tin ta? Cho dù ngươi tìm một kẻ ngoài tới phụ trách thì cũng phải hỏi ý kiến của ta một chút chứ?

Long Thần Vũ rất có ý thức làm chủ.

- A?

Cảnh Ngôn xòe hai tay ra, không hiểu Long Thần Vũ có ý gì:

- Long Thần Vũ, đan lâu của ta có quan hệ gì tới ngươi đâu?

- Hử?

Nội tâm Long Thần Vũ lập tức chấn động. Long Thần Vũ cảm giác được hình như có chuyện không hay.

Long Thần Vũ đen mặt nói:

- Cảnh Ngôn, chẳng lẽ ngươi quên ngươi mới vừa đáp ứng chia cho ta hai phần lợi nhuận sao? Nếu ta có hai phần lợi

nhuận còn tham dự quản lí thì đan lâu này đương nhiên có phần của ta!

Cảnh Ngôn quát:

- Đừng có lộn xộn!

Khí tức Cảnh Ngôn trầm lại, lạnh giọng quát Long Thần Vũ:

- Long Thần Vũ, đừng tưởng ngươi có bối cảnh ở Lam Khúc Quận thành mà muốn làm gì cũng được. Nơi này là Đông Lâm thành, chỗ ngươi đứng là khu phố nam! Cảnh gia ta khống chế khu phố nam, ngươi ở đây còn dám lừa bịp tống tiền ta?

Ánh mắt Long Thần Vũ trừng lớn, da mặt run run, giật mình nhìn Cảnh Ngôn.

Ban nãy, ở đây, Cảnh Ngôn còn nói cho gã hai phần lợi nhuận, bây giờ Cảnh Ngôn lại không muốn thừa nhận!

Cho dù Long Thần Vũ có ngốc cũng nghe ra ý Cảnh Ngôn.

Lập tức, tư duy Long Thần Vũ trở nên trống rỗng, đầu óc choáng váng.

Long Thần Vũ căn bản không nghĩ đến việc Cảnh Ngôn dám lừa mình. Theo Long Thần Vũ thấy thì ở Đông Lâm thành căn bản không có ai dám lừa mình, cho nên sau khi Cảnh Ngôn nói đồng ý điều kiện của gã, Long Thần Vũ không hề nghĩ tới việc Cảnh Ngôn sẽ đổi ý.

Sau một hô hấp, Long Thần Vũ mới nổi giận, gầm lên như tên điên:

- Cảnh Ngôn! Ngươi dám gạt ta?

Cảnh Ngôn cũng dùng ánh mắt âm trầm nhìn Long Thần Vũ chằm chằm nói:

- Long Thần Vũ, nói chuyện cũng cần phải cẩn thận chút, ta lừa ngươi khi nào?

- Tốt! Thật tốt!

Long Thần Vũ thật sự nóng nảy:

- Cảnh Ngôn, ngươi điên rồi! Ban nãy ngươi mới nói sẽ cho ta hai phần lợi nhuận của đan lâu ngay trước mặt mọi người, bây giờ mới qua nửa canh giờ ngươi đã không chịu thừa nhận nữa đúng không?

Nếu Cảnh Ngôn thật sự không thừa nhận thì cửa hàng vũ khí của gã cũng bị mất, mười ba vạn linh thạch bàn bạc khi trước chắc chắn cũng chẳng lấy được.

Cảnh Ngôn giật mình gật đầu:

- A, Long Thần Vũ, thì ra ngươi nói chuyện này! Chuyện ta mới nói đương nhiên sẽ không chối bỏ. Cảnh Ngôn ta cũng không phải ai kia, nói xong xoay người cái liền vất đâu. Lời Cảnh Ngôn ta nói luôn luôn có hiệu lực.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy, sắc mặt Long Thần Vũ liền vui mừng.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nhìn Long Thần Vũ nói:

- Nhưng mà ta nói cho ngươi hai phần lợi nhuận của đan lâu cũng không phải tòa đan lâu sắp xây dựng ở đây. Đan lâu ta nói là đan lâu ở khu phố tây cơ! Long Thần Vũ, ngươi không nên nóng vội, lát ta bảo người đưa ngươi qua bên kia xem. Đan lâu kia tuy diện tích chưa đến mười thước vuông nhưng cũng thật là một đan lâu đấy!

- Nếu Long chưởng quỹ thích tòa đan lâu đó vậy ta đem nó tặng cho ngươi cũng được, Long chưởng quỹ muốn kinh doanh thế nào cũng đều không sao. Ừ, không cần khách khí đâu, Cảnh Ngôn ta là ngươi dễ nói chuyện lắm.

Cảnh Thiên Anh nở nụ cười.

Cảnh Thần Tinh cũng cười khúc khích.

Ban nãy hai người còn lo lắng Cảnh Ngôn sẽ thật đem hai phần lợi nhuận của tòa đan lâu sắp xây này cho Long Thần Vũ. Bây giờ bọn họ hiểu thì ra Cảnh Ngôn đã sớm tính hết rồi.

Đan lâu bên khu phố tây?

Ha ha, tùy tiện kiếm một quầy nhỏ giao ở chỗ hẻo lánh bên khu phố tây rồi giao cho Long Thần Vũ là được.

Cho dù không thích hợp cũng có thể lấy một khối đất, tùy tiện xây một cái phòng cỡ mười thước vuông cũng xong. Phí tổn hoàn toàn có thể khống chế trong vòng một trăm linh thạch!

Chương 206 - Tam Anh Mỗ Mỗ

Cảnh Ngôn trước đó đúng là đáp ứng cho Long Thần Vũ hai phần lợi nhuận của đan lâu nhưng Cảnh Ngôn cũng không nói là từ lợi nhuận của đan lâu sắp xây ở khu phố nam!

Long Thần Vũ, chính là tự mình đa tình thôi!

Huống chi hai bên cũng không có kí hiệp nghị gì, cho dù Long Thần Vũ đi tìm thành chủ phân bua, thành chủ cũng không giải quyết được.

Cú đau này Long Thần Vũ cũng chỉ có thể cắn răng chịu. Long Thần Vũ có không cam lòng cũng không có cách nào.

Lúc này, ánh mắt Long Thần Vũ nhìn về phía Cảnh Ngôn dường như muốn phun lửa.

Những lời Long Thần Vũ nói ban nãy cũng không hoàn toàn dối trá.

Cửa hàng vũ khí ở khu phố nam, chính là cửa hàng mới bị Cảnh Ngôn dỡ bỏ kia đúng là sản nghiệp chủ yếu của Long Thần Vũ ở Đông Lâm thành, giá trị bảy tám vạn linh thạch.

Đối với một võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ mà nói, bảy tám vạn linh thạch quả thật là một con số phi thường khổng lồ.

Đa số võ giả Tiên Thiên trung kỳ và Tiên Thiên sơ kỳ đều lấy ra không được nhiều linh thạch như thế!

Ngay cả một số trưởng lão của gia tộc có bối cảnh như Cảnh gia chỉ sợ cũng không có nhiều tài nguyên có thể tùy

thời chi ra như vậy.

Long Thần Vũ đau lòng là điều đương nhiên.

Trừ cửa hàng vũ khí, tài nguyên trên người Long Thần Vũ có thể đưa ra cộng cả lại cũng chả có bao nhiêu.

Nhưng khiến Long Thần Vũ không thể tiếp thu không phải chuyện mình bị Cảnh Ngôn lừa dối mà là vũ khí các loại cấp độ, phẩm chất tồn kho kia của Long Thần Vũ đều bị Cảnh Thần Tinh lấy hết!

Ban nãy vì quá vui, ích lợi thật lớn sắp đến nên Long Thần Vũ căn bản không quan tâm số vũ khí kia, do đó cũng không có ngăn cản hành động của Võ Thần Tinh.

Bây giờ nhớ lại, Long Thần Vũ thấy tim đau quá!

Độc!

Cảnh Ngôn, thật quá độc ác!

- Cảnh! Ngôn!

Thanh âm Long Thần Vũ đều hơi khàn đi:

- Xem như ngươi lợi hại! Long Thần Vũ ta chấp nhận! Nhưng mà số vũ khí kia của ta ngươi có phải nên trả lại hay không? Cửa hàng đã bị ngươi hủy, số vũ khí ấy ngươi không được động!

Long Thần Vũ nghiến răng ken két, oán hận vô cùng.

Cảnh Ngôn giả ngu:

- Vũ khí? Vũ khí gì?

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng có giả ngu! Trong cửa hàng ta có các loại vũ khí phẩm chất, cấp độ khác nhau. Chúng trị giá mấy vạn linh thạch! Ngươi tốt nhất mau trả lại cho ta.

Long Thần Vũ chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, thiếu chút nữa gục xuống.

Cho tới bây giờ đều là Long Thần Vũ gã chiếm tiện nghi người khác, nhưng lúc này gã lại rơi vào tay Cảnh Ngôn, tổn thất thảm trọng!

- A!

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ngươi nói số vũ khí đó sao? Những vũ khí ấy bây giờ không còn thuộc về ngươi nữa. Ngươi không quên ban nãy ngươi đã đem toàn bộ cửa hàng cho ta để lấy hai phần lợi nhuận của đan lâu đi?

Cảnh Ngôn lắc đầu.

Những vũ khí ấy Cảnh Ngôn đương nhiên sẽ không dễ gì trả lại cho Long Thần Vũ.

Long Thần Vũ gieo gió gặt bão, không đáng đồng tình.

Cảnh Ngôn khi trước nhượng bộ nhiều như vậy, tình nguyện tốn thêm mấy vạn linh thạch để mua cửa hàng của Long Thần Vũ nhưng Long Thần Vũ lại lòng tham không đáy, lật lọng.

Bây giờ muốn để Cảnh Ngôn đồng tình gã, giỡn hắn sao?

Còn có một nguyên nhân khiến Cảnh Ngôn thêm phẫn hận Long Thần Vũ chính là quan hệ của Long Thần Vũ và Văn gia!

Thế lực đứng sau Triệu gia Cảnh Ngôn hận thấu xương cũng là Văn gia kia!

Cảnh Ngôn thậm chí cảm thấy cái chết của gia gia có quan hệ với Văn gia!

Tổ sức sát thủ Ám Dạ kia từ lúc Cảnh Ngôn quay lại Đông Lâm thành cũng đã tìm hiểu kĩ càng một chút. Nó vô cùng thần bí, dù Triệu gia muốn liên hệ với nó chỉ sợ cũng đều chưa đủ tư cách.

Cho nên thực có thể là Văn gia trợ giúp Triệu gia liên hệ với tổ chức sát thủ đó. Hơn nữa, khả năng ấy còn rất lớn!

Tóm lại, Cảnh Ngôn sẽ không động lòng trắc ẩn gì với Long Thần Vũ cả.

Long Thần Vũ tức muốn nổ phổi, vẻ mặt dữ tợn gầm lên:

- Cảnh Ngôn, ngươi không cần quá phận. Nếu ngươi chọc giận ta, ngươi cũng không tốt được chỗ nào đâu!

Long Thần Vũ hận không thể nhai sống Cảnh Ngôn.

Nơi này có khoảng hàng trăm con mắt đang nhìn, nếu chỉ thiệt một cái cửa hàng Long Thần Vũ còn có thể chịu nhưng bị nhiều võ giả thấy cảnh mình xấu mặt như thế khiến Long Thần Vũ không thể chấp nhận.

Long Thần Vũ vẫn luôn tự xưng mình tới từ Lam Khúc quận thành, tài trí hơn người. Đối với lũ nhà quê ở Đông Lâm thành này Long Thần Vũ khinh thường vô cùng. Long Thần Vũ luôn dùng tư thái nhìn từ cao xuống đối với các võ giả ở Đông Lâm thành.

Bây giờ, Long Thần Vũ đang bị nhục nhã, bị tên nhà quê Đông Lâm thành nhục nhã, cơn tức này Long Thần Vũ nuốt không trôi!

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng, híp mắt nhìn Long Thần Vũ:

- Long Thần Vũ, quá phận chính là ngươi đi? Được rồi, ta không muốn dây dưa với ngươi. Bây giờ ngươi có thể cút đi. Hừ, nếu ngươi tiếp tục kiếm chuyện cũng đừng trách ta đuổi ngươi ra khỏi khu phố nam!

- Cảnh Ngôn!

Long Thần Vũ rống lên:

- Ngươi nhục nhã ta như thế, ta liều mạng với ngươi! A…

Long Thần Vũ rốt cục điên lên.

Long Thần Vũ đã mất đi lí trí. Long Thần Vũ biết thực lực Cảnh Ngôn không phải mình có thể chống được nhưng Long Thần Vũ vẫn xông về phía Cảnh Ngôn, ra tay công kích cực kì hung ác.

- Không biết tự lượng sức mình!

Đối mặt với công kích của Long Thần Vũ, Cảnh Ngôn lật tay, một cỗ nguyên khí hùng hậu xông ra.

Thực lực của Long Thần Vũ so với Triệu Chân Nghiêm mà nói thì thua xa vạn dặm. Long Thần Vũ không thể tạo nên uy hiếp gì với Cảnh Ngôn.

- Bùm!

Sau tiếng nổ, cơ thể Long Thần Vũ dùng tốc độ cực nhanh văng ngược ra ngoài. Miệng Long Thần Vũ phun máu, giống như một con chó chết té rớt trên mặt đất.

Long Thần Vũ bị đánh bay liền thanh tỉnh một chút, gã dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Cảnh Ngôn, phẫn nộ nói:

- Ngươi… Ngươi dám ra tay với ta?

Tóc tai Long Thần Vũ tán loạn tựa như tên điên la hét:

- Ngươi sẽ hối hận! Cảnh Ngôn, ngươi nhất định sẽ hối hận. Ngươi không biết mình đã trêu vào kẻ ngươi không thể trêu!

Nhìn qua, thật là thê thảm! Nhưng những võ giả vây xem chung quanh lại không một ai dồng tình.

Chuyện từ đầu đến cuối mọi người cũng thấy rõ ràng. Đúng là Long Thần Vũ gieo gió gặt bão. Nếu không phải Long Thần Vũ quá tham lam thì mọi chuyện cũng không phát triển tới bước này.

Đúng lúc này, một tiếng gầm mãnh liệt truyền đến:

- To gan!

- Hử?

Ánh mắt đám người Cảnh Ngôn đều chuyển về phía tiếng gầm kia.

Chỉ thấy một thân ảnh màu xám đang nhanh chóng bay tới.

- Cường giả Đạo Linh cảnh?

Tất cả võ giả nhìn thấy thân ảnh màu xám kia đều rung động.

Bóng người màu xám kia tốc độ nhanh như chớp, một khắc trước còn cách đó mấy trăm trước, lập tức liền tới gần.

Phi hành trên không!

Chỉ có cường giả Đạo Linh cảnh mới có thể ngự không phi hành trong thời gian ngắn mà thôi.

Người tới, rõ ràng là cường giả Đạo Linh cảnh.

- Tam Anh Mỗ Mỗ?

Cảnh Thiên Anh nhìn người tới liền biến sắc.

Bóng người màu xám kia đa số người ở đây có thể không biết nhưng Cảnh Thiên Anh lại quen.

Cường giả Đạo Linh cảnh trong Đông Lâm thành mọi người đều biết có ba người. Đó là thành chủ Hoắc Xuân Dương, hội trưởng hiệp hội Cực Hạn Đối Chiến Đinh Khải Niên cùng với tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên.

Ba người này là cường giả Đạo Linh cảnh mọi người đều biết.

Nhưng cũng là ở mặt ngoài!

Chỉ có một số ít người biết trong Đông Lâm thành còn có một cường giả Đạo Linh cảnh nữa. Vị cường giả này chính là người mặc áo xám trước mặt, Tam Anh Mỗ Mỗ!

Tam Anh Mỗ Mỗ này tính cách quái gở, ít giao tiếp với người khác. Tam Anh Mỗ Mỗ sống trong một căn nhà bình thường ở chỗ hẻo lánh tại Đông Lâm thành, hầu như chưa bao giờ ra khỏi cửa.

Tuy Cảnh Thiên Anh biết sự tồn tại của Cảnh Thiên Anh nhưng cũng không biết lai lịch của đối phương.

Trong ấn tượng của Cảnh Thiên Anh, hình như hai ba mươi năm trước Tam Anh Mỗ Mỗ mới đột nhiên tới định cư ở Đông Lâm thành.

Thân phận, lai lịch người này đều vô cùng thần bí. Cảnh gia lúc trước cũng từng phí công muốn điều tra lai lịch của Tam Anh Mỗ Mỗ nhưng cuối cùng cũng không thành.

Bây giờ, Tam Anh Mỗ Mỗ lại xuất hiện!

Nhìn vẻ mặt Tam Anh Mỗ Mỗ, trong lòng Cảnh Thiên Anh xuất hiện một cảm giác xấu!

Dường như Tam Anh Mỗ Mỗ quen biết với Long Thần Vũ! Hơn nữa Tam Anh Mỗ Mỗ vừa xuất hiện liền gầm hai chữ ‘To gan’!

Tiếng gầm ấy hiển nhiên chỉ việc Cảnh Ngôn đánh bị thương Long Thần Vũ.

Cảnh Thiên Anh đứng bên cạnh Cảnh Ngôn vội khẽ nói:

- Cảnh Ngôn, không tốt rồi!

- Tứ trưởng lão, người này là…

Cảnh Ngôn đương nhiên cũng biết Tam Anh Mỗ Mỗ là cường giả Đạo Linh cảnh. Nhưng mà trước đó Cảnh Ngôn chưa từng gặp qua Tam Anh Mỗ Mỗ, thậm chí cũng chưa từng nghe nói qua.

Trong Đông Lâm thành từ khi nào lại xuất hiện một cường giả Đạo Linh cảnh như thế?

- Một chốc cũng không nói rõ hết được!

Cảnh Thiên Anh lắc đầu nói:

- Nhưng mà nhìn qua thì chúng ta gặp phiền phức rồi. Tam Anh Mỗ Mỗ này không phải bình thường. Ngay cả thành chủ đại nhân gặp bà ta cũng vô cùng nhân nhượng. Ta từng nghe một chuyện, có lần thành chủ đại nhân và Tam Anh Mỗ Mỗ xảy ra một chút mâu thuẫn, cuối cùng thành chủ đại nhân lại giải thích với bà ta!

Thành chủ đều phải thỏa hiệp?

- Cái gì?

Nghe Cảnh Thiên Anh nói vậy sắc mặt Cảnh Ngôn cũng hơi đổi, thật sự chấn động:

- Tứ trưởng lão, Tam Anh Mỗ Mỗ này chẳng lẽ còn mạnh hơn thành chủ sao?

Ánh mắt Cảnh Thiên Anh lấp lóe nói:

- Chuyện này… Thực lực Tam Anh Mỗ Mỗ chắc không mạnh bằng thành chủ. Nhưng Tam Anh Mỗ Mỗ là đan sư, hơn nữa còn là đan sư vô cùng lợi hại.

…

- Bà ngoại…

Long Thần Vũ thấy Tam Anh Mỗ Mỗ xuất hiện lập tức phấn chấn. Tuy sắc mặt Long Thần Vũ còn hơi tái nhưng cũng dễ nhìn hơn ban nãy.

Long Thần Vũ được Lý Nhị nâng dậy, vẻ mặt ủy khuất, gọi Tam Anh Mỗ Mỗ một tiếng. Nhưng Long Thần Vũ cũng không tiến lên, dường như bản thân Long Thần Vũ cũng rất sợ Tam Anh Mỗ Mỗ này.

Long Thần Vũ vừa mở miệng đám người Cảnh Ngôn liền xác định Tam Anh Mỗ Mỗ và Long Thần Vũ có quen biết, hơn nữa quan hệ còn không hề tầm thường.

Tam Anh Mỗ Mỗ trừng Long Thần Vũ một cái, mở miệng mắng một câu:

- Thứ vô dụng!

Long Thần Vũ nhanh chóng cúi đầu, không dám phản bác gì.

Tam Anh Mỗ Mỗ xoay người, quét mắt về phía Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chỉ thấy ánh mắt Tam Anh Mỗ Mỗ như một thanh đao nhọn muốn đâm thủng cơ thể mình.

Tam Anh Mỗ Mỗ này nhìn qua đã rất già, tuổi chỉ sợ còn lớn hơn Cảnh Xuân Vũ rất nhiều nhưng ánh mắt bà ta lại vô cùng sắc bén, khiến người ta không dám đối diện.

Chính là bị liếc một cái cũng đều thấy áp lực cực lớn.

- Tiểu tử, ngươi dám làm Vũ Nhi của ta bị thương! Lá gan của ngươi cũng quá lớn!

Thanh âm Tam Anh Mỗ Mỗ tương đối trầm thấp nhưng lại có một lực lượng khiến tim người ta đập thình thịch, giống như bị lửa thiêu.

Nghe thì không có lực gì nhưng lại cất giấu lực lượng đáng sợ khiến người ta không dám dễ dàng động chạm.

Chương 207 - Đường Sống Hướng Chết

Nội tâm Cảnh Ngôn không kiềm được mà thấy lạnh cả người.

Đối mặt cường giả Đạo Linh cảnh hắn vẫn quá nhỏ bé, cảnh giới cũng quá thấp. Tu vi Cảnh Ngôn mới Tiên Thiên sơ kỳ, chênh lệch cảnh giới nhiều tới mức không thể bù đắp.

Một đôi mắt mờ đục của Tam Anh Mỗ Mỗ nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Tam Anh Mỗ Mỗ cũng không tận lực phóng thích uy thế cường giả Đạo Linh cảnh của mình nhưng cơ thể lại tỏa ra một khí thế đáng sợ khiến võ giả bốn phía bị áp bách đến mức không dám ho he.

Dù những võ giả kia không biết Tam Anh Mỗ Mỗ nhưng cũng không ngại việc họ hiểu bà già trước mắt này chính là một cường giả Đạo Linh cảnh đáng sợ.

Thanh âm Tam Anh Mỗ Mỗ vẫn cứ bình tĩnh như trước:

- Tiểu tư, ngươi muốn sống hay muốn chết?

Nhưng Cảnh Ngôn lại có thể nghe được sát ý lạnh như băng trong những lời ấy.

Tam Anh Mỗ Mỗ này thật muốn giết chết Cảnh Ngôn hắn!

Tuy Tam Anh Mỗ Mỗ cho Cảnh Ngôn hai lựa chọn, sống hay chết nhưng Cảnh Ngôn có thể cảm giác được sát ý của đối phương rất đậm, mình muốn chọn đường sống rất khó.

Cảnh Ngôn nín thở, nhìn lại Tam Anh Mỗ Mỗ:

- Đường sống thế nào? Đường chết ra sao?

Áp lực to lớn Cảnh Ngôn đang chịu cũng chỉ mình hắn biết. Ngay cả Cảnh Thiên Anh cũng không phát hiện sát khí của Tam Anh Mỗ Mỗ đều tập trung hết lên Cảnh Ngôn, tùy thời đều có thể ra tay giết hắn.

Tuy Cảnh Thiên Anh không thể cảm nhận được nhưng lão cũng có thể nhận ra. Cảnh Thiên Anh lặng yên vận chuyển nguyên khí, cũng tùy thời ra tay bất cứ lúc nào.

Cảnh Thiên Anh biết mình không là đối thủ của Tam Anh Mỗ Mỗ. Cho dù toàn bộ cường giả Cảnh gia tụ lại cũng có lẽ ngăn không được. Nhưng nếu Tam Anh Mỗ Mỗ muốn giết Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên Anh lão dù có chết cũng phải gắng hết sức ngăn cản.

- Đường sống chính là đem đan lâu này tặng cho Vũ Nhi.

- Đường chết chính là không chịu đưa đan lâu ra.

- Hai đường đó, ta cho ngươi chọn.

Lời Tam Anh Mỗ Mỗ rất đơn giản lại tràn ngập bá đạo, giống như Cảnh Ngôn sống hay chết đều trong một ý nghĩ của bà.

Đây là bá đạo của cường giả Đạo Linh cảnh!

Hoặc nhượng lại đan lâu, hoặc là chết!

Tuy đan lâu còn chưa xây xong nhưng Cảnh Ngôn không phải không biết ý ngầm trong lời Tam Anh Mỗ Mỗ nói.

Nếu Cảnh Ngôn đáp ứng tặng đan lâu cho Tam Anh Mỗ Mỗ vậy Cảnh Ngôn xây xong rồi đưa, không thì Tam Anh Mỗ Mỗ vẫn sẽ giết hắn!

- Tam Anh Mỗ Mỗ, ta không biết ngươi thân phận là gì, ta cũng không muốn biết. Dù ngươi là cường giả Đạo Linh cảnh

nhưng đây là Đông Lâm thành, còn có phủ thành chủ, còn có thành chủ đại nhân! Ngươi muốn giết ta cũng cần cái lý do chứ?

Muốn Cảnh Ngôn tặng lại đan lâu đó là chuyện không thể nào.

Cảnh Ngôn cũng không muốn chết.

- Tiểu tử, ta biết Hoắc Xuân Dương khá tốt với ngươi nhưng ta có thể nói: Cho dù Hoắc Xuân Dương có mặt ở đây ta cũng có thể giết ngươi!

Ánh mắt Tam Anh Mỗ Mỗ khi nghe Cảnh Ngôn nhắc tới thành chủ hơi thay đổi một chút. Nhưng Tam Anh Mỗ Mỗ dường như cũng không quá để ý.

Xem ra lời tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh nói thành chủ từng chịu thua Tam Anh Mỗ Mỗ là thật.

Đối với Tam Anh Mỗ Mỗ, Hoắc Xuân Dương cũng không có lực uy hiếp!

Điều này ngay cả Triệu Đương Nguyên đều làm không được!

- Còn lý do!

- Ngươi dám làm Vũ Nhi của ta bị thương, ta muốn mạng ngươi, đây chính là lý do!

Lúc nói vậy, Tam Anh Mỗ Mỗ lại nhìn thoáng qua Long Thần Vũ.

Long Thần Vũ nhìn Cảnh Ngôn đầy ác độc, khẽ quát:

- Bà ngoại, ta không cần đan lâu, ta chỉ muốn Cảnh Ngôn chết!

Long Thần Vũ hận chết Cảnh Ngôn!

Hiện tại, Long Thần Vũ chỉ muốn Cảnh Ngôn chết. Chỉ có Cảnh Ngôn chết ở trước mặt Long Thần Vũ mới có thể hết giận. Còn chuyện đan lâu có vẻ không quan trọng bằng.

Tam Anh Mỗ Mỗ trực tiếp quát:

- Ngươi câm miệng cho ta!

Long Thần Vũ run lên, cũng không dám nói nữa. Nhưng ánh mắt Long Thần Vũ vẫn nhìn Cảnh Ngôn như muốn nuốt sống hắn!

- Ha ha…

Cảnh Ngôn cười to nói:

- Tam Anh Mỗ Mỗ, ngươi không biết là lý do của ngươi quá hoang đường sao? Long Thần Vũ ra tay với ta trước, chẳng lẽ ta không được đánh trả? Long Thần Vũ muốn giết ta thì ta nên đứng yên cho Long Thần Vũ giết có phải không?

Cảnh Ngôn cũng một thân ngông nghênh.

Tuy Cảnh Ngôn không muốn chết nhưng với lý do vớ vẩn của Tam Anh Mỗ Mỗ, Cảnh Ngôn không thể theo mà khúm núm nhận sai.

Tam Anh Mỗ Mỗ suy nghĩ, chậm rãi nói:

- Vũ Nhi ra tay với ngươi là do ngươi trêu nó. Ngươi dỡ bỏ cửa hàng vũ khí của nó, đáp ứng cho nó hai phần lợi nhuận của đan lâu nhưng cũng không thực hiện. Ngươi trêu nó, nó tức muốn giết ngươi, hợp tình hợp lí.

- Nực cười!

Cảnh Ngôn lạnh lùng nói lớn:

- Tam Anh Mỗ Mỗ, tháng trước Long Thần Vũ đáp ứng lấy mười ba vạn linh thạch chuyển nhượng cửa hàng lại cho ta nhưng giờ hắn lại đổi ý đòi hai phần lợi nhuận đan lâu. Đây

chẳng lẽ không phải chọc ta ư? Chỉ có phép Long Thần Vũ trêu ta, không cho ta trêu lại? Ta nghĩ, cho dù đem chuyện này đi khắp thiên hạ cũng không ai hiểu được!

Ánh mắt Tam Anh Mỗ Mỗ chợt ngưng lại.

- Xem ra ngươi thật sự muốn chọn đường chết!

Bàn tay gầy guộc của Tam Anh Mỗ Mỗ chậm rãi vươn ra, một cỗ năng lượng đáng sợ tràn ngập.

Chân Tam Anh Mỗ Mỗ khẽ động, nói:

- Ta muốn giết ngươi liền giết, không cần lý do gì. Ta giờ giết ngươi thử xem Hoắc Xuân Dương có thể làm gì được ta!

Nhìn qua liền thấy một thân ảnh nhỏ gầy xông về phía Cảnh Ngôn.

Cường giả giết kẻ yếu, giết liền giết không cần lí do gì!

Thế giới này, chính là như thế!

- A!

Uy thế kinh người đánh về phía Cảnh Ngôn. Công kích của cường giả Đạo Linh cảnh không phải Cảnh Ngôn bây giờ có thể chống lại.

Cho dù Tam Anh Mỗ Mỗ không dùng vũ khí mạnh mẽ gì, cũng không sử dụng võ học nhưng chỉ bằng nguyên khí áp bách cũng khiến Cảnh Ngôn không thể đón đỡ.

- Cảnh Ngôn, đi mau!

Cơ thể Cảnh Thiên Anh bạo đi, sau khi hét lớn một tiếng liền đánh móc về phía gáy Tam Anh Mỗ Mỗ.

- Cút ngay cho ta!

Thân ảnh Tam Anh Mỗ Mỗ chợt lóe, một bàn tay đánh về phía Cảnh Thiên Anh. Nhưng người Tam Anh Mỗ Mỗ muốn

giết là Cảnh Ngôn nên cũng chỉ tùy tay đánh về phía Cảnh Thiên Anh mà thôi.

Một lực lượng đáng sợ đánh tới, tuy Cảnh Thiên Anh đã dốc toàn lực ngăn cản nhưng thân thể cũng không khống chế văng ngược ra ngoài.

Dù Cảnh Thiên Anh là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cao nhưng chênh lệch của Tiên Thiên và Đạo Linh thật sự quá lớn. Chênh lệch đó còn lớn hơn Tiên Thiên và Hậu Thiên nhiều.

Tam Anh Mỗ Mỗ tùy tay công kích cũng không phải Cảnh Thiên Anh có thể chống lại được.

- Phụt!

Cảnh Thiên Anh phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược hơn mười thước mới rơi xuống đất.

Mà bàn tay kia của Tam Anh Mỗ Mỗ đã muốn chụp đến trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Thiên Anh muốn Cảnh Ngôn mau chạy nhưng sao Cảnh Ngôn có thể chạy đây? Trước mặt cường giả Đạo Linh cảnh, tốc độc Cảnh Ngôn thật không hề có ưu thế gì.

- Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Ngôn cắn răng một cái, thi triển võ học Thiên Không Chi Dực, thân ảnh hóa thành tàn ảnh muốn tránh một đòn đang đánh tới kia!

- Tốc độ cũng không tệ lắm!

Vẻ mặt Tam Anh Mỗ Mỗ hơi động, dường như Tam Anh Mỗ Mỗ cũng không ngờ tốc độ Cảnh Ngôn có thể nhanh như vậy.

Nhưng cái ấy cũng chẳng quan trọng.

Tốc độc Cảnh Ngôn có nhanh nữa cũng không thể nhanh hơn cường giả Đạo Linh cảnh như Tam Anh Mỗ Mỗ được.

Bóng trảo kia tựa như dòi trong xương, bám sát Cảnh Ngôn không rời.

- Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Pháp khí Thiên Hỏa Kiếm mang theo uy thế võ học thượng phẩm ầm ầm quét qua.

Tam Anh Mỗ Mỗ khẽ quát:

- Phá!

Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng nhanh chóng tàn lụi, bóng trảo màu đen tiếp tục đánh về phía Cảnh Ngôn. Cường giả Đạo Linh cảnh quá khủng bố, quá mạnh mẽ.

- Đáng chết! Cảnh giới của mình quá thấp!

Khí tức Cảnh Ngôn ngưng lại. Cảnh Ngôn cảm thấy kinh mạch võ đạo của mình bị lực lượng kia nghiền áp đã bắt đầu co rút lại.

Nếu cảnh giới Cảnh Ngôn là Tiên Thiên trung kỳ thì dù Cảnh Ngôn vẫn không thể chống lại cường giả Đạo Linh cảnh như Tam Anh Mỗ Mỗ nhưng nếu Tam Anh Mỗ Mỗ muốn giết Cảnh Ngôn cũng không dễ dàng như thế. Ít nhất, Tam Anh Mỗ Mỗ cần phải thi triển võ học mới có thể làm được.

- Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Cảnh Ngôn thúc dục nguyên khí đến cực hạn. Cảnh Ngôn vừa thi triển Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng vừa vận chuyển võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực.

Cùng lúc đó Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cũng điên cuồng vận chuyển, ngũ giác phóng thích đến cực hạn tìm kiếm chỗ yếu trong đòn công kích của đối phương.

Trong mắt các võ giả khác, thân ảnh Cảnh Ngôn không ngừng lắc lư. Tuy Cảnh Ngôn không thể tránh thoát phạm vi bao phủ của bóng trảo, dường như có thể bị bóp thành thịt nát bất cứ lúc nào nhưng trong thời gian hai ba hơi thở Cảnh Ngôn vẫn còn chưa có chết!

- Hử?

Thanh âm Tam Anh Mỗ Mỗ lại truyền tới:

- Tiểu tử, ta ngược lại xem thường ngươi! Thực lực của ngươi không ngờ đã đến mức này, khó trách có thể giết chết tên tiểu tử Triệu gia kia!

Tam Anh Mỗ Mỗ cũng biết chuyện Cảnh Ngôn giết chết Triệu Chân Nghiêm.

Xem ra tuy Tam Anh Mỗ Mỗ hầu như không bước ra cửa nhưng những chuyện lớn ở Đông Lâm thành Tam Anh Mỗ Mỗ đều sẽ biết. Vậy chắc là có người không ngừng truyền tin cho Tam Anh Mỗ Mỗ!

Vậy cũng khó trách Long Thần Vũ xảy ra chuyện ở khu phố nam Tam Anh Mỗ Mỗ có thể tới đúng lúc vậy.

- Nhưng mà, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!

Vừa dứt lời, bóng trảo màu đen kia chợt biến lớn, uy thế càng mạnh hơn. Ánh sáng bốn phía đều thoáng nhạt đi.

Áp lực Cảnh Ngôn phải gặp lại tăng, khóe miệng Cảnh Ngôn bắt đầu chảy máu nhưng ánh mắt của hắn vẫn cứ kiên định như cũ.

Võ học tuy thi triển thong thả hơn nhưng Cảnh Ngôn cũng không buông tha chống cự!

- Tam Anh Mỗ Mỗ!

Ngay tại lúc mọi người cho rằng Cảnh Ngôn sắp chết thì lại có một thanh âm từ xa truyền tới.

Tiếp đó mọi người liền thấy thành chủ Hoắc Xuân Dương mặc trường bào màu xanh ngự không phi hành tới.

- Dừng tay!

Thanh âm Hoắc Xuân Dương như sấm mùa xuân nổ vang, tiếng vừa dứt cũng là lúc Hoắc Xuân Dương rơi xuống gần đó.

Vừa chạm đất Hoắc Xuân Dương liền chém ra một đạo nguyên khí cuồn cuộn chặn lại bóng trảo màu đen kia.

Cơ thể Tam Anh Mỗ Mỗ hơi khựng lại, bà ta chậm rãi xoay người nhìn về phía Hoắc Xuân Dương.

Ánh mắt vốn đục ngầu lại nhướng lên, khuôn mặt xuất hiện một nụ cười khủng bố quỷ dị.

- Hoắc Xuân Dương, ngươi muốn cản ta?

Tam Anh Mỗ Mỗ cũng không vì thành chủ Hoắc Xuân Dương xuất hiện mà dao động gì. Thật giống như Hoắc Xuân Dương thật sự không thể cản được bà ta.

Chương 208 - Tín Niệm Biến Cường

Ánh mắt Hoắc Xuân Dương lướt qua người Cảnh Ngôn. Hoắc Xuân Dương thấy khóe miệng Cảnh Ngôn có một tia máu nhưng cũng không vấn đề gì mới an tâm chút, lại đem ánh mắt hướng về phía Tam Anh Mỗ Mỗ.

- Tam Anh, ngươi không thể giết Cảnh Ngôn!

Hoắc Xuân Dương lắc đầu nói:

- Ngươi thân là một cường giả Đạo Linh cảnh lại ra tay đối phó một võ giả chưa tới hai mươi tuổi, này dường như không thỏa đáng cho lắm.

- Hoắc Xuân Dương, Cảnh Ngôn làm Vũ Nhi ta bị thương, ta muốn mạng của hắn thì có vấn đề gì? Lại nói, ta đã cho hắn cơ hội sống nhưng chính hắn không quý trọng. Bây giờ cho dù hắn hối hận ta cũng quyết muốn giết hắn! Hoắc Xuân Dương, ngươi không bảo vệ hắn được đâu, trừ khi ngươi luôn ở bên cạnh hắn nếu không cho dù hắn quay lại Cảnh gia ta cũng sẽ diệt Cảnh gia, lôi hắn ra giết!

Đôi mắt đục của Tam Anh Mỗ Mỗ lại nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, sát ý trong đó khiến người không rét mà run.

Tam Anh Mỗ Mỗ muốn giết Cảnh Ngôn, Hoắc Xuân Dương cũng không bảo vệ Cảnh Ngôn được!

Cho dù Cảnh Ngôn quay lại Cảnh gia, Tam Anh Mỗ Mỗ đều sẽ giết Cảnh gia!

Nhìn ý của Tam Anh Mỗ Mỗ thì ai dám ngăn trở Tam Anh Mỗ Mỗ đều phải chết!

Đây chính là chỗ cường hãn của cường giả Đạo Linh cảnh.

Dù Cảnh gia có dốc hết toàn lực cũng không thể ngăn việc Tam Anh Mỗ Mỗ ra tay với Cảnh Ngôn được.

Mà Hoắc Xuân Dương hiển nhiên không thể luôn ở bên cạnh Cảnh Ngôn.

Thoạt nhìn muốn bảo vệ Cảnh Ngôn phải khiến Cảnh Ngôn đến phủ thành chủ ở. Hơn nữa đó cũng chỉ là biện pháp tạm thời!

Cảnh Ngôn không thể vĩnh viễn đều luôn ở trong phủ thành chủ, Hoắc Xuân Dương cũng không thể luôn không ra khỏi cửa.

Võ giả bốn phía đều nghiêm túc nhìn giữa sân.

Cảnh Ngôn dường như không thoát khỏi kiếp nạn hôm nay rồi. Cho dù hôm nay Hoắc Xuân Dương không tiếc đắc tội Tam Anh Mỗ Mỗ bảo vệ Cảnh Ngôn thì Hoắc Xuân Dương cũng không thể bảo vệ Cảnh Ngôn mãi được.

Tam Anh Mỗ Mỗ quả nhiên vô cùng cường thế, ngay cả mặt mũi thành thủ Hoắc Xuân Dương cũng không cho.

Nghe Tam Anh Mỗ Mỗ nói vậy nội tâm Cảnh Ngôn lạnh run, đồng thời cũng hơi thấy thất bại. Trước mặt cường giả Đạo Linh cảnh, Cảnh Ngôn vẫn nhỏ yếu, không chịu được một đòn. Thậm chí gia tộc Cảnh gia của hắn cũng không thể bảo vệ được hắn.

Tại thế giới này không có thực lực liền không có tiếng nói. Tam Anh Mỗ Mỗ muốn giết Cảnh Ngôn, ngay cả lí do cũng không cần, giết thì giết!

Nếu Cảnh Ngôn cũng là cường giả Đạo Linh cảnh thì Tam Anh Mỗ Mỗ dám nói vậy sao?

Ý muốn biến cường của Cảnh Ngôn càng mãnh liệt hơn.

Cho dù Cảnh Ngôn không vì báo thù cho gia gia thì vì mình Cảnh Ngôn cũng phải tranh thủ thời gian cố gắng khiến bản thân mạnh hơn.

Vừa thấy thất bại, Cảnh Ngôn cũng càng hận.

Tam Anh Mỗ Mỗ này quả thật không nói đạo lý.

Mọi chuyện từ đầu đến cuối đều do Long Thần Vũ gây ra nhưng Tam Anh Mỗ Mỗ cũng không quan tâm điểm đó. Cảnh Ngôn làm Long Thần Vũ bị thương, Tam Anh Mỗ Mỗ liền giết Cảnh Ngôn.

Trong mắt Tam Anh Mỗ Mỗ, tính mạng Cảnh Ngôn còn xa mới bằng Long Thần Vũ.

Tam Anh Mỗ Mỗ không ngẫm lại nếu không phải Cảnh Ngôn thủ hạ lưu tình Long Thần Vũ bây giờ đã là xác chết!

Thanh âm Hoắc Xuân Dương cũng lạnh hơn:

- Tam Anh Mỗ Mỗ, ta ngăn cản ngươi cũng vì tốt cho ngươi!

Sắc mặt Hoắc Xuân Dương cũng hơi khó coi. Trước mặt nhiều người như vậy mà Tam Anh Mỗ Mỗ cũng không nể mặt y chút nào. Tam Anh Mỗ Mỗ hoàn toàn không đem thành chủ là y để vào mắt!

Tam Anh Mỗ Mỗ nở một nụ cười cực khó coi, nói:

- Tốt cho ta? Vậy ngươi nói xem tốt với ta thế nào?

Hoắc Xuân Dương hạ thấp giọng nói:

- Nếu ta không ngăn ngươi vậy ngươi đã gây đại họa! Ta chắc chắn ngươi sẽ hối hận!

Nguyên khí trong cơ thể Tam Anh Mỗ Mỗ sôi trào, thanh âm tựa sấm, có vẻ hơi mất kiên nhẫn nói:

- Hừ! Cho dù hối hận ta cũng phải giết hắn! Hoắc Xuân Dương, ngươi không cần nói nhảm nữa, ngươi cứ nói thẳng đi, có phải muốn cản ta thật hay không!

- Tam Anh Mỗ Mỗ, nếu ngươi nghe xong những lời ta nói mà vẫn muốn giết Cảnh Ngôn, ta sẽ không cản ngươi!

Ánh mắt Hoắc Xuân Dương trầm trầm, nói:

- Ngươi tới đây một chút!

Tam Anh Mỗ Mỗ thấy Hoắc Xuân Dương bảo mình đi qua, tuy hơi nghi ngờ nhưng cũng lết cơ thể khô gầy đi về phía Hoắc Xuân Dương.

Tam Anh Mỗ Mỗ cho rằng Hoắc Xuân Dương hẳn sẽ không đùa giỡn quỷ kế gì với mình. Hơn nữa thực lực Hoắc Xuân Dương quả thật mạnh hơn Tam Anh Mỗ Mỗ. Nếu Hoắc Xuân Dương muốn ra tay thì cũng không cần đánh lén làm gì.

Huống chi, nơi này có rất nhiều võ giả đang nhìn, nếu Hoắc Xuân Dương thật sự muốn làm vậy cũng sẽ băn khoăn rất nhiều.

Dù sao Hoắc Xuân Dương cũng là thành chủ Đông Lâm thành!

Hoắc Xuân Dương hạ thấp giọng nói với Tam Anh Mỗ Mỗ đứng trước mặt mình:

- Tam Anh Mỗ Mỗ, chẳng lẽ ngươi không ngẫm lại tại sao ta nhất định phải bảo vệ Cảnh Ngôn sao? Nói cho ngươi biết, quan hệ của Cảnh Ngôn và quận vương đại nhân cũng không tầm thường. Nếu ngươi giết Cảnh Ngôn, quận vương đại nhân sẽ tức giận.

Những lời của Hoắc Xuân Dương cũng có chút quá nhưng cũng có thể xem như nói thật.

Hoắc Xuân Dương chỉ biết thành chủ Đoan Dương thành, Tuyết Bạch có quan hệ thân mật với Cảnh Ngôn. Nhưng Bạch Tuyết thành chủ là con gái quận vương, Bạch Tuyết thành chủ đối tốt với Cảnh Ngôn vậy y nói quan hệ giữa Cảnh Ngôn với quận vương không tầm thường cũng không vấn đề gì.

- Hử?

Tam Anh Mỗ Mỗ nghe Hoắc Xuân Dương nói thế vẻ mặt lập tức thay đổi.

Tam Anh Mỗ Mỗ có thể không quan tâm Hoắc Xuân Dương nhưng lại không thể không để ý quận vương Lam Khúc quận.

Tam Anh Mỗ Mỗ nhìn Hoắc Xuân Dương chăm chăm, giống như đang suy nghĩ mức độ chân thật trong lời Hoắc Xuân Dương nói. Nhưng sau khi suy nghĩ kĩ, Tam Anh Mỗ Mỗ cảm thấy Hoắc Xuân Dương nói thật.

Bằng không, tại sao Hoắc Xuân Dương lại ưu đãi với Cảnh Ngôn như thế?

Hơn nữa, Tam Anh Mỗ Mỗ nghĩ Hoắc Xuân Dương cũng không dám nói lung tung như vậy.

Nếu Hoắc Xuân Dương dám mang quận vương đại nhân ra trêu đùa lung tung vậy một khi quận vương biết Hoắc Xuân Dương sẽ gặp phải kiếp nạn khó thoát.

Tam Anh Mỗ Mỗ thở ra một hơi:

- Phù!

Ánh mắt Tam Anh Mỗ Mỗ lại quét về phía Cảnh Ngôn đầy hung ác.

Vốn hôm nay Tam Anh Mỗ Mỗ phải giết Cảnh Ngôn nhưng bây giờ nghe Hoắc Xuân Dương nói Cảnh Ngôn có quan hệ không tầm thường với quận vương, nếu Tam Anh Mỗ Mỗ thật sự giết Cảnh Ngôn trước mắt bao người vậy hậu quả kia Tam Anh Mỗ Mỗ không thể nào gánh được.

Đừng nói Tam Anh Mỗ Mỗ, cho dù là Văn gia ở Lam Khúc Quận thành cũng không chịu được lửa giận của quận vương.

Lư gia diệt vong thế nào, Tam Anh Mỗ Mỗ cũng biết đôi chút.

Tam Anh Mỗ Mỗ âm trầm nói với Cảnh Ngôn:

- Tiểu súc sinh, coi như ngươi gặp may mắn!

- Hử?

- Không động thủ? Buông tha sao?

- Không phải ban nãy hận không thể giết chết Cảnh Ngôn sao, sao giờ lại đổi ý?

- Rốt cục thành chủ đại nhân đã nói gì?

Võ giả chung quanh đều ngây ra.

Thái độ ban nãy của Tam Anh Mỗ Mỗ có thể nói vô cùng cứng rắn, bá đạo. Bộ dáng Tam Anh Mỗ Mỗ như không giết Cảnh Ngôn thề không bỏ qua, mà bây giờ lại muốn tha mạng cho Cảnh Ngôn.

Này được nhiên có liên quan tới câu thành chủ Hoắc Xuân Dương nói với Tam Anh Mỗ Mỗ ban nãy.

Rốt cục thành chủ Hoắc Xuân Dương đã nói gì với Tam Anh Mỗ Mỗ mới khiến Tam Anh Mỗ Mỗ buông tha việc giết chết Cảnh Ngôn?

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, đến tận giờ Cảnh Ngôn mới vươn tay lau vết máu bên miệng đi.

Hôm nay thật vô cùng hung hiểm. Nếu không phải thành chủ Hoắc Xuân Dương đột ngột tới Cảnh Ngôn có thể đã chết trong tay Tam Anh Mỗ Mỗ.

Cho dù Cảnh Ngôn dùng thân pháp võ học Thiên Không Chi Dực chạy trốn thì cũng không thể trốn được.

Tam Anh Mỗ Mỗ là cường giả Đạo Linh cảnh. Tuy Tam Anh Mỗ Mỗ chỉ có thể ngự không phi hành trong thời gian ngắn nhưng thời gian đó cũng đủ để Tam Anh Mỗ Mỗ đuổi kịp Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn có thể đoán được điều Hoắc Xuân Dương nói với Tam Anh Mỗ Mỗ. Đơn giản chính là Hoắc Xuân Dương đem Bạch Tuyết thành chủ hoặc quận vương ra uy hiếp Tam Anh Mỗ Mỗ.

Tam Anh Mỗ Mỗ không phải không muốn giết Cảnh Ngôn mà là không dám giết. Bà già kia chỉ cần có cơ hội chắc chắn sẽ không buông tha.

Long Thần Vũ lại nhịn không được nói:

- Bà ngoại…

Long Thần Vũ vốn chờ tận mắt thấy cảnh Cảnh Ngôn bị bà ngoại đánh chết, nhưng bà ngoại lại muốn buông tha Long Thần Vũ sao có thể tiếp tục trầm mặc được?

Không giết Cảnh Ngôn thật sự khiến Long Thần Vũ khó tiêu nỗi hận trong lòng.

Long Thần Vũ vặn vẹo, giống như làm nũng nói:

- Ta muốn hắn chết! Ta muốn hắn chết!

- Vũ nhi, bây giờ còn không thể giết hắn, nhưng nhất định có cơ hội.

Tam Anh Mỗ Mỗ nhìn Long Thần Vũ nói:

- Lần này bị khi dễ nên biết tiến tới đi? Về sau cố gắng tu luyện, không cần cả ngày chỉ biết đến nữ nhân. Tương lai ngươi tiến vào Đạo Linh cảnh, thậm chí trở thành cường giả Đạo Sư cảnh, muốn dạng nữ nhân nào lại không có? Đám nữ nhân kia sẽ chủ động bám vào ngươi.

- Bà ngoại, ta đã biết.

Long Thần Vũ cũng không ngốc. Long Thần Vũ cũng nhìn ra Tam Anh Mỗ Mỗ đang kiêng kị gì đó nên không dám giết Cảnh Ngôn.

Ánh mắt Long Thần Vũ lại âm độc nhìn Cảnh Ngôn.

Long Thần Vũ ác độc nguyền rủa nói:

- Tiểu súc sinh, lại để ngươi sống lâu vài ngày. Ta xem ngươi có thể kiêu ngạo được bao lâu.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn đạm mạc cười, nhìn Tam Anh Mỗ Mỗ nói:

- Ha ha…

- Kẻ mạnh giết kẻ yếu không cần lí do, muốn giết cứ giết! Kẻ yếu chính là con kiến, kẻ mạnh muốn đạp thế nào cũng được!

- Tam Anh Mỗ Mỗ, phải không?

Cảnh Ngôn cũng không quan tâm Long Thần Vũ nguyền rủa thế nào.

Tam Anh Mỗ Mỗ nhíu mày nhìn Cảnh Ngôn.

Tiểu tử này muốn làm gì?

Mình đã tạm thời tha mạng không giết hắn, hắn còn muốn nói gì?

Thanh âm Cảnh Ngôn lộ ra lạnh lùng cùng sát ý:

- Tam Anh Mỗ Mỗ, một ngày nào đó ta sẽ đem mấy câu nói đó tự trả lại cho ngươi. Ngày ấy, sẽ không lâu lắm!

- Tiểu súc sinh, ta chờ ngươi tìm ta báo thù.

Tam Anh Mỗ Mỗ đương nhiên nghe ra Cảnh Ngôn muốn kiếm mình báo thù, nhưng Tam Anh Mỗ Mỗ cũng không quan tâm.

Tam Anh Mỗ Mỗ là cường giả Đạo Linh cảnh. Cảnh Ngôn trước mặt Tam Anh Mỗ Mỗ quả thật chính là con kiến!

Cảnh Ngôn muốn giết Tam Anh Mỗ Mỗ đầu tiên phải bước vào Đạo Linh cảnh đã! Nhưng Đạo Linh cảnh cũng không dễ đạt được như vậy.

Thiên tài thường có, nhưng cường giả Đạo Linh cảnh lại ít nhiều lắm.

Vô số thiên tài cuối cùng cũng chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới Thiên Thiên đỉnh cao, không thể bước vào Đạo Linh cảnh. Cho dù là thiên tài mấy trăm năm mới có ở Đông Lâm thành thì thế nào?

Nếu Đạo Linh cảnh dễ bước vào như thế, vậy toàn bộ Đông Lâm thành cũng không phải chỉ có bốn vị Đạo Linh. Hơn nữa, Tam Anh Mỗ Mỗ bà ta cũng mới từ Lam Khúc quận thành tới Đông Lâm thành hai ba mươi năm gần đây thôi.

Huống chi Tam Anh Mỗ Mỗ sẽ tìm cơ hội âm thầm giết chết Cảnh Ngôn. Chỉ cần không để lại chứng cớ là được.

Kẻ thù Cảnh Ngôn không ít, ai có thể xác định Cảnh Ngôn chết vào tay ai? Cho dù Cảnh Ngôn thật sự có quan hệ với quận vương đại nhân thì cũng không sao cả.

Thiên tài trưởng thành quả thật đáng sợ, nhưng thiên tài không lớn được ngay cả chó má cũng chẳng bằng!

Chương 209 - Thăng Cấp Tiên Thiên Trung Kỳ

Tam Anh Mỗ Mỗ sống lâu như vậy dạng thiên tài nào chưa thấy?

Tam Anh Mỗ Mỗ tận mắt nhìn thấy rất nhiều thiên tài nhanh chóng quật khởi, tỏa sáng trên đại lục, được người người khen ngợi nhưng lại rất nhanh ngã xuống.

Trong thời gian dằng dằng, thiên tài xuất hiện lớp này đến lớp khác nhưng có thể được người đời nhớ lại có mấy ai?

Cho nên Tam Anh Mỗ Mỗ thật sự không quan tâm lời uy hiếp của Cảnh Ngôn. Ngược lại lời Cảnh Ngôn nói khiến sát ý của Tam Anh Mỗ Mỗ đối với Cảnh Ngôn càng nặng thêm.

Cảnh Ngôn xoay người, chắp tay cảm tạ Hoắc Xuân Dương:

- Thành chủ đại nhân, đa tạ !

Đây xem như là lần thứ hai Hoắc Xuân Dương cứu Cảnh Ngôn. Ngày ấy, trong phủ thành chủ, nếu không phải thành chủ Hoắc Xuân Dương quay về kịp thì Cảnh Ngôn có thể đã chết.

Tính luôn lần này, đây là lần thứ hai Hoắc Xuân Dương cứu Cảnh Ngôn.

Tuy Cảnh Ngôn biết, Hoắc Xuân Dương vì Bạch Tuyết thành chủ mới hơi chiếu cố mình nhưng ân tình chính là ân tình, Cảnh Ngôn nhớ kĩ trong lòng.

Có thù báo thù, có ân báo ân!

Hoắc Xuân Dương phất tay áo, cười không hề để ý!

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Thần Tinh:

- Thần Tinh thúc thúc, việc xây dựng đan lâu phiền thúc phụ trách!

Cảnh Thần Tinh trả lời:

- Được!

Cảnh Ngôn cuối cùng nhìn về phía Cảnh Thiên Anh mới bị Tam Anh Mỗ Mỗ đánh bay ra ngoài ban nãy, hỏi:

- Tứ trưởng lão, thương thế của ngươi thế nào?

Thương thế Cảnh Thiên Anh không quá nặng, dùng dược tề chữa thương, tĩnh dưỡng mấy ngày có thể khỏi hẳn.

Cảnh Thiên Anh liếc Tam Anh Mỗ Mỗ, nói với Cảnh Ngôn:

- Ta không sao.

Sau khi dặn dò một phen, Cảnh Ngôn chuẩn bị trở về đình viện Cảnh gia.

- Chết đi!

Ngay tại lúc Cảnh Ngôn đi ngang qua bên cạnh Long Thần Vũ, Cảnh Ngôn đột nhiên bạo đi, chưởng ấn xuất hiện trong không gian.

Trước đó không có bất luận dấu hiệu nào, Cảnh Ngôn đột nhiên hạ sát thủ với Long Thần Vũ.

Long Thần Vũ thật sự không thể ngờ tới Cảnh Ngôn còn sẽ ra tay với mình. Tam Anh Mỗ Mỗ còn đứng cách đó không xa Cảnh Ngôn cư nhiên dám ra tay!

Bất ngờ không kịp đề phòng, ngay cả nguyên khí trong cơ thể Long Thần Vũ đều chưa kịp vận chuyển. Đừng nói thực

lực Long Thần Vũ không bằng Cảnh Ngôn, cho dù Long Thần Vũ có thực lực chống lại, bị công kích đột ngột như thế gã đều có thể bị thương nặng.

- A!

Long Thần Vũ kêu thảm một tiếng, trái tim của gã bị Cảnh Ngôn đánh nát! Máu từ thất khiếu chảy ra, lập tức liền hoàn toàn không còn tiếng động.

Chuyện xảy ra đột nhiên, ngay cả Tam Anh Mỗ Mỗ cảnh giới Đạo Linh cảnh đều không kịp phản ứng!

Tam Anh Mỗ Mỗ sao có thể nghĩ đến, mình cũng đã buông tha Cảnh Ngôn nhưng Cảnh Ngôn lại đột nhiên ra tay giết Long Thần Vũ? Tam Anh Mỗ Mỗ hoàn toàn không hề chuẩn bị chút nào.

Khi Tam Anh Mỗ Mỗ kịp phản ứng lại, Long Thần Vũ đã bị Cảnh Ngôn giết chết!

- Súc sinh, ngươi dám giết Vũ nhi của ta?

Mái tóc dài xám của Tam Anh Mỗ Mỗ lập tức bay lên. Nguyên khí toàn thân bà ta cũng như một quả bóng cao su được thổi, ánh mắt bắn ra quang mang khiến người ta sợ hãi.

Hoắc Xuân Dương đúng lúc lên tiếng khiến Tam Anh Mỗ Mỗ dừng lại động tác muốn công kích Cảnh Ngôn:

- Tam Anh Mỗ Mỗ, không cần quá xúc động, chẳng lẽ ngươi muốn mang tai ương ngập đầu đến cho Văn gia sao?

Hoắc Xuân Dương nhíu mày khẽ liếc Cảnh Ngôn một cái.

Hoắc Xuân Dương cũng không ngờ Cảnh Ngôn sẽ đột nhiên ra tay giết Long Thần Vũ. Hoắc Xuân Dương còn tưởng Cảnh Ngôn tính toán rời đi, ai ngờ lúc Cảnh Ngôn đi qua bên cạnh Long Thần Vũ lại đột nhiên ra tay giết đối phương.

- A! A! A!

Tam Anh Mỗ Mỗ hung hăng đánh một chưởng về phía không trung. Chưởng ấn màu đen khủng bố mang theo uy thế kinh người dường như đem cả trời đất đều đánh nát.

Vẻ mặt Tam Anh Mỗ Mỗ tựa như phát điên, ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, trong đôi mắt đục là một màu đỏ đậm.

Cảnh Ngôn cười nhìn Tam Anh Mỗ Mỗ nói:

- Trước không phải ngươi nói kẻ mạnh giết kẻ yếu không cần lí do sao? Giữa ta và Long Thần Vũ, ta là kẻ mạnh cho nên ta giết hắn!

Ban đầu Cảnh Ngôn quả thật không tính toán giết Long Thần Vũ. Cảnh Ngôn biết Long Thần Vũ có quan hệ với Văn gia, Cảnh Ngôn cũng không muốn khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt quá mức.

Kẻ thù bây giờ của Cảnh Ngôn đã quá nhiều!

Nhưng Tam Anh Mỗ Mỗ này vừa xuất hiện đã muốn giết Cảnh Ngôn, điều này khiến Cảnh Ngôn cực kì phẫn nộ.

Hơn nữa, bản thân Long Thần Vũ chết cũng không đủ! Giết Long Thần Vũ coi như loại bỏ một thứ tai hại cho Đông Lâm thành.

Dù sao Tam Anh Mỗ Mỗ nhất định không dám ra tay với Cảnh Ngôn ngay trước mắt nhiều người như vậy. Cho dù Tam Anh Mỗ Mỗ thật sự liều lĩnh ra tay thì thành chủ Hoắc Xuân Dương cũng nhất định cản lại.

Đơn giản, Cảnh Ngôn liền lợi dụng cơ hội này giết chết Long Thần Vũ, cũng đỡ khiến sau này phiền lòng.

Sau khi nói xong câu đó, Cảnh Ngôn nhẹ nhàng đi mất.

Tam Anh Mỗ Mỗ không có ngăn trở.

Tam Anh Mỗ Mỗ không ngăn Cảnh Ngôn đi không phải vì Tam Anh Mỗ Mỗ thật sự không có cách giết chết Cảnh Ngôn mà do nếu cứ thấy Cảnh Ngôn lắc lư trước mắt như vậy chỉ sẽ khiến Tam Anh Mỗ Mỗ càng tức giận hơn.

Võ giả đứng xem chung quanh đều hoảng sợ vô cùng.

Bọn họ đương nhiên cũng không ngờ được trước lúc đi Cảnh Ngôn lại ra tay giết Long Thần Vũ ngay mặt Tam Anh Mỗ Mỗ.

Lá gan Cảnh Ngôn cũng thật sự quá lớn!

Cho dù có thành chủ chống lưng nhưng đắc tội một cường giả Đạo Linh cảnh, hơn nữa còn đắc tội muốn chết như thế người bình thường cũng thật không có gan đó.

Lực uy hiếp của cường giả Đạo Linh cảnh đối với võ giả Tiên Thiên bình thường là khó có thể tưởng tượng!

Ngay cả võ giả Tiên Thiên đỉnh cao nếu không có bối cảnh mạnh mẽ cũng tuyệt đối không dám chống đối cường giả Đạo Linh cảnh.

Cảnh Ngôn rời khỏi khu phố nam, trực tiếp đi Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Cảnh Ngôn ở trong Kỳ Trân Hiên dùng toàn bộ linh thạch bình thường trên người đi mua linh thạch cực phẩm.

Võ giả bình thường, giữa linh thạch cực phẩm và Quy Nguyên Đan bọn họ nhất định sẽ chọn Quy Nguyên Đan.

Nhưng Cảnh Ngôn lại không giống!

Cảnh Ngôn có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, có thể hấp thu năng lượng ẩn chứa trong linh thạch cực phẩm không hề chướng ngại gì. Mà năng lượng ẩn chứa trong linh thạch cực phẩm hiển nhiên so với loại đan dược cấp thấp như Quy Nguyên Đan mạnh hơn nhiều lắm.

Cho nên đối với Cảnh Ngôn, Quy Nguyên Đan không thể thiếu, linh thạch cực phẩm cũng rất quan trọng.

Sau đó Cảnh Ngôn liền quay về đình viện Cảnh gia, bế quan lần thứ hai.

Lần bế quan này Cảnh Ngôn muốn từ cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ tấn cấp đến Tiên Thiên trung kỳ.

Bên trong gian phòng, Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên giường. Hắn lấy Quy Nguyên Đan ra, lấy linh thạch cực phẩm ra, lấy Thanh Minh Đan ra, cũng lấy hồn tinh cao cấp ra.

Cảnh Ngôn đầu tiên để tay lên hồn tinh cao cấp.

- Bắt đầu đi!

Nội tâm Cảnh Ngôn hơi hơi động, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cũng theo đó nhanh chóng vận chuyển. Năng lượng thuần dương ẩn chứa trong hồn tinh cũng bị Cảnh Ngôn nhanh chóng hút vào trong cơ thể.

Cảnh Ngôn lập tức cảm giác được vụ tuyền trong bụng nhẹ nhàng chấn động. Năng lượng mênh mông cuồn cuộn điên cuồng chảy vào trong cơ thể, tiến vào vụ tuyền sau đó chảy tới mỗi kinh mạch võ đạo trong cả người.

Theo việc năng lượng hấp thu càng ngày càng nhiều, vụ tuyền cũng bắt đầu mở rộng.

Thời gian chưa đến một chén trà nhỏ, Cảnh Ngôn cũng cảm giác nguyên khí tràn đầy đang bành trướng trong cơ thể. Cảnh Ngôn biết, vụ tuyền muốn bắt đầu tiến hành lột xác.

Một khi vụ tuyền lột xác thành công, Cảnh Ngôn sẽ bước vào cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, thực lực ước chừng sẽ tăng thêm hơn mấy lần.

Võ giả bình thường, nếu hấp thu nhiều lực lượng thuần dương trong hồn tinh cao cấp trong thời gian ngắn như vậy

nhất định phải dừng lại, trải qua thời gian dài tiêu hóa mới có thể tiếp tục hấp thu.

Ngay cả Cảnh Ngôn cũng cảm giác được một cảm giác như đang cháy trong cơ thể. Kinh mạch võ đạo đều nóng rát giống như muốn bốc cháy.

Lúc này Cảnh Ngôn nhanh chóng lấy ra một viên Thanh Minh Đan tam đẳng nuốt xuống.

Thanh Minh Đan vào miệng liền tan, một lực lượng âm nhu lập tức dũng mãnh vào bụng Cảnh Ngôn, chảy vào trong vụ tuyền.

Hiệu quả Thanh Minh Đan thật rõ ràng, dường như ngay lập tức Cảnh Ngôn cảm giác được cảm giác nóng rực kia tiêu tán rất nhiều, thay vào đó là một cảm giác mát mẻ thật thoải mái.

Hiệu quả của Thanh Minh Đan so với việc nuốt Cửu Âm Quả tốt hơn rất nhiều!

Cảnh Ngôn cũng không trì hoãn nữa, hắn tiếp tục hấp thu năng lượng hồn tinh. Khi cảm giác cháy nóng kia lại xuất hiện, Cảnh Ngôn liền dùng Thanh Minh Đan, cứ thế lặp đi lặp lại.

Thời gian một ngày đi qua, từ khi Cảnh Ngôn bắt đầu bế quan, chớp mắt liền qua một tuần.

- Oanh!

Ngày hôm nay, vụ tuyền trong bụng Cảnh Ngôn bắt đầu ầm ầm chấn động kịch liệt.

Một tuần trước đó, vụ tuyền mặc dù luôn chấn động liên tục nhưng cũng rất nhỏ. Nhưng lúc này nó chấn động lại rất mạnh, cả cơ thể Cảnh Ngôn đều chấn động một cái.

- Phụt!

Tùy theo đó chính là một cảm giác vô cùng sung sướng như biển rộng tùy cá nhảy, trời cao mặc sức bay.

Vụ tuyền của Cảnh Ngôn cũng hoàn thành lần lột xác đầu tiên.

Cảnh Ngôn có thể rõ ràng cảm giác được trong vụ tuyền của mình, không gian so với trước còn rộng hơn mấy lần. Không gian vụ tuyền mở rộng cũng đại biểu nguyên khí vụ tuyền có thể chứa đựng sẽ càng nhiều hơn.

- Cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ!

Nội tâm Cảnh Ngôn xuất hiện một chút ý mừng:

- Lực lượng hồn tinh quả nhiên vô cùng bá đạo, mãnh liệt. Trong thời gian ngắn ta đã tấn chức đến cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ. Nếu không có hồn tinh, thời gian cần đột phá lần này chỉ sợ muốn nhiều gấp bội, thậm chí càng lâu.

Cảnh Ngôn rất hài lòng hiệu quả của hồn tinh.

Cảnh Ngôn cũng chưa hề nghĩ sai. Nếu không có hồn tinh cao cấp kia, dù Cảnh Ngôn có rất nhiều linh thạch cực phẩm cùng Quy Nguyên Đan thì cũng cần ít nhất nửa năm mới có thể thành công lên tới Tiên Thiên trung kỳ.

Phải biết nguyên khí Cảnh Ngôn hùng hậu vô cùng, không phải võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ bình thường có thể sánh với. Cảnh Ngôn muốn tấn chức đột phá cảnh giới càng khó hơn võ giả bình thường, tài nguyên cần tiêu hao cũng nhiều hơn nhiều lắm.

Sau khi đột phá, trình độ hùng hậu của nguyên khí Cảnh Ngôn tự nhiên cũng không phải võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ bình thường có thể bằng!

Sau khi suy nghĩ, Cảnh Ngôn cũng chưa lập tức mở mắt ra mà tiếp tục ngồi xếp bằng.

Kế tiếp, Cảnh Ngôn muốn củng cố cảnh giới, đồng thời hấp thu rất nhiều nguyên khí để bổ sung vào không gian dự trữ nguyên khí nhiều ra của vụ tuyền sau khi đột phá được mở rộng.

Thời gian sau này Cảnh Ngôn có thể bắt đầu hấp thu cùng tiêu hóa rất nhiều linh thạch cực phẩm cùng Quy Nguyên Đan.

Cảnh Ngôn cũng không liên tục hấp thu linh thạch cực phẩm, cũng không phải liên tục sử dụng Quy Nguyên Đan. Cảnh Ngôn lựa chọn cách sử dụng xen kẽ hai loại tài nguyên này.

Đầu tiên sử dụng một viên Quy Nguyên Đan sau đó lại hấp thu linh thạch cực phẩm, cứ như vậy hiệu suất cao hơn một chút.

Dưới sự vận chuyển của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, nguyên khí trong cơ thể Cảnh Ngôn lại nhanh chóng tràn đầy. Thực lực Cảnh Ngôn cũng nhanh chóng tăng trưởng.

Chương 210 - Đan Lâu Xây Xong

- Phù!

Cảnh Ngôn lại mở mắt, phun một ngụm trọc khí ra. Bên trong đôi mắt hắn là thần thái sáng láng, lấp lánh thần quang.

Cảnh Ngôn nhẹ siết tay, nguyên khí lưu chuyển, sóng gợn năng lượng kinh người bắt đầu điên cuồng chấn động khắp không gian chung quanh.

- Lực lượng thật mạnh!

Cảnh Ngôn cảm thụ được năng lượng mênh mông như muốn nổ tung trong cơ thể, cảm thán:

- Thực lực của ta so với hồi còn Tiên Thiên sơ kì trước đây tăng ít nhất cũng mấy lần.

Thực lực Cảnh Ngôn bây giờ quả thật tăng lên rất nhiều. Còn mạnh ra sao thì chỉ cần so sánh một chút liền biết.

Lúc trước, Cảnh Ngôn còn ở Ngụy gia tại Đoan Dương thành, khi trưởng lão Tiền Phong của Tiền gia có tu vi Tiên Thiên đỉnh cao kia muốn giết Cảnh Ngôn, Cảnh Ngôn không có cách nào ngăn cản, còn cần Bạch Tuyết thành chủ ra mặt cứu mình.

Nếu Cảnh Ngôn khi ấy có lực lượng hiện giờ, trưởng lão Tiền Phong kia tuyệt đối không thể đánh chết Cảnh Ngôn, thậm chí có thể bị Cảnh Ngôn giết chết.

Nói cách khác, thực lực hiện nay của Cảnh Ngôn có thể chống lại một cường giả Tiên Thiên đỉnh cao.

Đương nhiên, cùng là cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cao nhưng chênh lệch cũng rất lớn. Đa số võ giả cũng đều tương đối bình thường, lợi hại chung quy cũng là số ít.

Giống như lúc cảnh giới Cảnh Ngôn chưa tới Tiên Thiên trung kỳ liền có thể chém giết một số võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ. Nhưng Cảnh Ngôn chính là dạng hiếm, sức chiến đấu không thể cân nhắc theo lẽ thường được.

Cũng chính vì thế mới có thể khiến nhiều người than thở, khó hiểu.

Cảnh Ngôn cảm thấy nếu bản thân lại có võ học mạnh mẽ, còn tu luyện bí pháp thì ngay cả một số võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cao đứng đầu kia cũng rất khó làm gì mình được.

Võ học cùng bí pháp kia phải mau chóng nghĩ biện pháp bắt lấy mới được.

Võ học mạnh nhất của Cảnh Ngôn lúc này vẫn là võ học thượng phẩm Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Uy lực võ học này trong tay Cảnh Ngôn cơ hồ có thể vượt qua võ học cực phẩm nhưng cuối cùng cũng do cấp độ, phẩm chất quá thấp nên hơi không xứng đôi với thực lực bản thân Cảnh Ngôn.

- Nên đi xem tình huống đan lâu mới được.

Ánh mắt Cảnh Ngôn hơi lóe, chân di động, thân ảnh liền ra khỏi phòng.

Khu phố nam, Huy Hoàng đan lâu đã được xây xong.

Huy Hoàng đan lâu xây cao năm tầng, chi phí kiến tạo tổng cộng một vạn tám ngàn miếng linh thạch.

Đan lâu xây dựng tốn gần hai vạn miếng linh thạch nên quy mô cùng mức độ xa hoa tự nhiên không cần nói nhiều. Vật liệu dùng cũng rất chú ý, đều là tài liệu sang quý giá trị cao.

Năng lực phòng ngự của nó cũng rất kinh người, võ giả cảnh giới dưới cảnh giới Tiên Thiên rất khó có thể phá hư đan lâu.

- Đó là Huy Hoàng đan lâu!

- Đúng vậy, nghe nói là đan lâu do cá nhân Cảnh Ngôn Cảnh gia kiến tạo, không liên quan gì tới gia tộc.

- Khẩu vị Cảnh Ngôn cũng thật lớn! Một tòa đan lâu như thế phải tốn hết bao nhiêu linh thạch?

- Linh thạch người ta nhiều, không quan tâm chút đó. Nghe nói, chỉ riêng kiến trúc đã tốn hết gần hai vạn miếng linh thạch.

- Ồ, thật sự giàu quá. Hai vạn linh thạch? Trời ơi, nếu ta có nhiều linh thạch như vậy thì đâu cần sống chết liều mạng tiến vào Hắc Thạch sơn mạch đi giết linh thú chứ!

…

Trong khu phố nam, số lượng võ giả, người mạo hiểm hôm nay rất nhiều.

Bởi vì hôm nay chính là ngày Huy Hoàng đan lâu được xây xong.

Từ lúc Huy Hoàng đan lâu bắt đầu xây dựng, danh tiếng của nó cũng đã truyền ra. Toàn bộ Đông Lâm thành ai cũng biết khu phố nam đang xây một tòa đan lâu.

Cũng có người dùng ngữ khí chua chua, không xem trọng đan lâu nói:

- Hừ, quy mô lớn có lợi gì? Nếu không có thực tài thực liêu thì ai sẽ vào đó mua dược tề cơ chứ?

Cũng phải, đan lâu có lớn cỡ nào nếu không có dược tề phẩm chất tốt thì cũng sẽ không được tán thành.

Trong Đông Lâm thành, số lượng nhiều nhất chính là người mạo hiểm. Thực lực đa số bọn họ không phải rất mạnh nhưng lại rất coi trọng phẩm chất dược tề.

Bọn họ hằng năm chạy trên ranh giới sống chết, phẩm chất dược tề rất nhiều lúc có thể khiến họ cứu lại mệnh mình từ tay tử thần.

Nhất là dược tề chữa thương!

Loại dược tề này không hề nghi ngờ là loại dược tề người mạo hiểm coi trọng nhất, cũng là thứ họ cần chuẩn bị khi đi giết linh thú.

Những người mạo hiểm ấy rất mẫn cảm với phẩm chất dược tề. Hơn nữa đa số họ cũng không có nhiều linh thạch, chủ yếu đều dùng dược tề cấp thấp. Những dược tề hiệu quả kinh người có giá quá cao, bọn họ có muốn cũng dùng không nổi.

Cảnh Ngôn từ đình viện Cảnh gia đi vào Huy Hoàng đan lâu ở khu phố nam.

- Không tồi!

Cảnh Ngôn đứng bên ngoài nhìn cũng khá vừa lòng với kiến trúc của đan lâu. Tuy tiêu phí xa xỉ nhưng quy mô đan lâu như thế đặt ở Đông Lâm thành tin rằng một đoạn thời gian rất dài sau này cũng dùng đủ, không cần xây lại.

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đan lâu xây xong rồi, chúng ta bao giờ khai trương? Ta đã liên hệ một số nơi bán dược tề rồi.

Khi nói chuyện, mấy người Cảnh Ngôn liền bước vào trong.

Lúc này, bên trong đan lâu vẫn còn trống rỗng.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Tứ trưởng lão, chuyện nguồn cung cấp dược tề trưởng lão không cần quan tâm. Ta không định dùng dược tề bên ngoài.

Sau ngày Cảnh Ngôn đánh chết Long Thần Vũ ấy, Cảnh Ngôn vẫn luôn bế quan. Có rất nhiều chuyện Cảnh Thiên Anh cùng Cảnh Thần Tinh không thể hỏi ý kiến của Cảnh Ngôn nên cũng chỉ có thể tự quyết định.

Nhân mạch của Cảnh Thiên Anh ở Đông Lâm thành rộng cho nên y đã liên hệ không ít bên buôn bán và dược tề sư, muốn bọn họ cung cấp dược tề.

Nhưng chủ nhân đan lâu lại là Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên Anh đương nhiên cũng không thể nói rõ mọi thứ với bên cung cấp hàng kia được nên Cảnh Thiên Anh chỉ có thể đợi Cảnh Ngôn xuất quan lại nói chuyện kĩ với bọn họ.

Cảnh Thiên Anh sững sốt:

- A?

Cảnh Ngôn nói vậy là có ý gì?

Không cần dược tề bên ngoài? Vậy dùng dược tề ở đâu? Một tòa đan lâu lớn như thế nếu chỉ bán ra một ít dược tề chẳng phải khiến người ta chê cười?

Nếu số lượng dược tề quá ít, vậy cũng không cần xây đan lâu lớn như thế, cứ dựng một cửa hàng bé không được sao?

Trong bốn khu phố lớn ở Đông Lâm thành, cửa hàng dược tề cũng không ít. Số lượng cùng chủng loại dược tề những cửa hàng ấy bán ra cũng không quá nhiều, mà những võ giả tới những cửa hàng dược tề loại nhỏ kia cũng đa số là võ giả trung cấp.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nhưng chúng ta lại cần tuyển nhận một số dược tề sư.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy sắc mặt Cảnh Thiên Anh lập tức đen lại. Ngay cả Cảnh Thần Tinh cũng nhịn không được trợn mắt.

Tuyển nhận dược tề sư?

Dược tề sư dễ tuyển vậy sao?

Cảnh gia ở Đông Lâm thành là gia tộc lớn thứ ba, sắp vượt qua Lâm gia để đứng vị trí thứ hai nhưng đoàn đội dược tề sư của Cảnh gia lại chỉ có hai ba mươi người.

Trong đó có cỡ một nửa đều là cấp bậc học đồ, nhiều nhất chỉ có thể phối chế một số dược tề cấp thấp, hơn nữa phẩm chất cũng không cao.

Tuyển nhận dược tề sư không phải chỉ cần ngươi cho lương cao là có thể tuyển được.

Một số đại gia tộc từ đầu đến cuối đều bồi dưỡng dược tề sư. Rất nhiều dược tề sư chọn cố chủ điều đầu tiên họ quan tâm cũng không phải tiền lương mà là mình có được thăng tiến hay không.

Dược tề sư của Cảnh gia hầu như cũng được chính họ chậm rãi bồi dưỡng tới, chỉ có cỡ một phần năm là từ ngoài mời về.

Không phải Cảnh gia không muốn mời dược tề sư bên ngoài về mà do thật sự mời không được.

Chức nghiệp dược tề sư này rất chú trọng sư phụ. Có một sư phụ trình độ cao dẫn dắt vậy có thể phối chế dược tề tốt hơn.

Cho nên không ít dược tề sư học đồ không cần cho họ tiền lương, họ chỉ cần có một sư phụ trình độ cao dạy họ phối chế dược tề liền đã cam tam tình nguyện làm việc cho ngươi rồi.

Cảnh Ngôn cười nói với Cảnh Thiên Anh:

- Tứ trưởng lão, ta có kế hoạch!

Cảnh Thiên Anh thấy thái độ Cảnh Ngôn như vậy cũng chỉ có thể cười gượng hai tiếng, không nói gì nữa.

Trong mắt Cảnh Thiên Anh, Cảnh Ngôn bây giờ chắc chắn thế nhưng qua một thời gian Cảnh Ngôn sẽ biết chức nghiệp ấy cũng không dễ làm.

Cảnh Thiên Anh cũng khẳng định Cảnh Ngôn là một người thông minh, một khi biết mấu chốt trong đó vậy quay đầu lại cũng không chậm.

Cảnh Ngôn lại nhìn Cảnh Thần Tinh hỏi:

- Thần Tinh thúc thúc, Thanh Nham ca đến Đông Lâm thành chưa?

Cảnh Thần Tinh nói:

- Đã đến mấy ngày, đang giúp đỡ bên đan lâu. Ta ban nãy đã bảo người gọi hắn lại đây.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Tốt!

Huy Hoàng đan lâu có tổng cộng năm tầng. Cảnh Ngôn muốn dùng ba tầng dưới để bán dược tề và đan dược. Tầng thứ tư để bản thân Cảnh Ngôn sử dụng, như vậy Cảnh Ngôn không cần chạy qua chạy lại giữa đình viện Cảnh gia và đan lâu. Tầng thứ năm, Cảnh Ngôn tính làm nơi phối chế dược tề.

Muốn đan lâu này vận hành tốt cũng cần cỡ mười đến hai mươi dược tề sư, nên vậy là đủ rồi.

Về phần đan dược, tạm thời chỉ có thể từ Cảnh Ngôn phụ trách luyện chế.

Đan sư quá ít, giờ muốn tìm một người chuyên làm cho mình lại càng không kiếm ra. Ngay cả gia tộc đứng đầu như Triệu gia cũng không có đan sư của riêng mình

Đương nhiên Cảnh Ngôn cũng không nóng nảy, Cảnh Ngôn tin tưởng sau này mình có thể bồi dưỡng được đan sư riêng.

Một miếng cơm không thể mập được, cơm muốn ăn từng chút mới xong.

Cảnh Ngôn nói thêm:

- Thần Tinh thúc thúc, thúc đem tin tức Huy Hoàng đan lâu tuyển nhận dược tề sư truyền ra trước đi. Ba ngày sau ta sẽ tự mình tới phỏng vấn.

Cảnh Thần Tinh lập tức nhíu mày.

Trước đó tuy Cảnh Thần Tinh không đọc nhiều về chức nghiệp này nhưng Cảnh Thần Tinh cũng biết muốn tuyển nhận dược tề sư khó cỡ nào. Nhưng nếu Cảnh Ngôn nói vậy thì Cảnh Thần Tinh cũng chỉ có thể làm theo.

Cảnh Thanh Nham từ khu phố tây đi tới khu phố nam. Y bị phụ thân Cảnh Thần Tinh gọi về.

Nói thật, Cảnh Thanh Nham từ chối cho ý kiến về quyết định của phụ thân. Theo ý Cảnh Thanh Nham, y có chút không muốn quay về.

Tuy công việc trước đây của Cảnh Thanh Nham cũng khó khăn, hơn nữa cũng chẳng có ai chỉ dẫn chân chính y cả nhưng Cảnh Thanh Nham cũng học được không ít thứ. Cảnh Thanh Nham tin rằng theo thời gian mình cũng có thể càng đi càng xa trên con đường dược tề sư này.

Nhưng giờ phụ thân của Cảnh Thanh Nham lại muốn y quay về Đông Lâm thành để giúp Cảnh Ngôn kinh doanh đan

lâu!

Cảnh Thanh Nham biết thiên phú Cảnh Ngôn ở võ đạo vô cùng kinh người, sau này chắc chắn sẽ tỏa sáng. Nhưng võ đạo là võ đạo, đan đạo là đan đạo, chuyện Cảnh Ngôn nói mình cũng có nghiên cứu về dược tề khiến Cảnh Thanh Nham cảm thấy rất khó tin được.

Cảnh Ngôn thăng cấp nhanh ở võ đạo như thế chứng tỏ tinh lực của hắn đều đặt ở võ đạo. Một khi đã vậy thì làm sao Cảnh Ngôn có thể có nghiên cứu gì ở dược tề đâu?

Chương 211 - Cảnh Thanh Nham Rung Động

Cảnh Thanh Nham đương nhiên sẽ không có cái nhìn gì, trong lòng gã rất cảm kích Cảnh Ngôn.

Nếu không nhờ Cảnh Ngôn thì bây giờ phụ thân của gã còn ở trong cửa hàng nhỏ hẻo lánh trong chợ khu tây. Lúc phụ thân gã bị quản sự của Quản Lý Xử ăn hiếp, nếu không nhờ Cảnh Ngôn thì phụ thân gã đã bị đuổi ra chợ khu tây. Nên Cảnh Thanh Nham rất cảm kích Cảnh Ngôn.

Nhưng cảm kích là một chuyện, Cảnh Thanh Nham lo mình có thể đi bao xa trên con đường dược tề, hai việc này không có mâu thuẫn.

Cảnh Thanh Nham cuồng nhiệt yêu phối chế dược tề, yêu sâu tận xương.

Cảnh Thanh Nham bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, lắc đầu lẩm bẩm:

- Ài, đi một bước tính một bước đi. Thật sự không được thì ta giúp Cảnh Ngôn vài năm rồi trở lại.

Tầng bốn Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Thanh Nham thấy Cảnh Ngôn, cố nặn nụ cười khó xem như mếu:

- Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đứng dậy nhiệt tình chào:

- Thanh Nham ca!

Từ nhỏ Cảnh Ngôn đã chơi thân với Cảnh Thanh Nham, lúc nhỏ hai người thường chơi đùa. Khi đó Cảnh Thanh Nham luôn quan tâm chăm sóc Cảnh Ngôn, trong trí nhớ thuở nhỏ của hắn bạn thân nhất là Cảnh Thanh Nham và Cảnh Tử Kỳ.

Hai người trò chuyện một lúc sau Cảnh Ngôn trở lại chuyện chính

- Thanh Nham ca bây giờ là dược tề sư cấp thấp đúng không?

Thời gian của hắn đang rất eo hẹp, như Cảnh Thanh Nham suy nghĩ lúc đi đến đây, Cảnh Ngôn cần chủ yếu đặt tin lực vào việc tu luyện Võ Đạo. Cảnh Ngôn tuy đã đến cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ nhưng thực lực còn kém xa, mục tiêu ban đầu của hắn là Đạo Linh cảnh. Khi nào bước vào Đạo Linh cảnh mới có thể ngay mặt đối kháng lại uy hiếp đến từ Triệu gia, mới có hy vọng báo thù cho gia gia.

Cảnh Thanh Nham gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tuy ta vào nghề đã mười năm nhưng thiên phú bình thường, đến nay vẫn là dược tề sư sơ kỳ.

Cảnh Thanh Nham cũng rất bất đắc dĩ, nhưng gã trở thành dược tề sư sơ cấp đã có thiên phú rất khá. Cảnh Thanh Nham không được chỉ điểm có hệ thống, hầu như tự mình lần mò, sau khi đến dược tề sư sơ cấp gã mới có tư cách giao lưu với dược tề sư khác, trưởng thành một chút trong việc phối chế dược tề.

Đây là vì sao Cảnh Thanh Nham không muốn về Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn nói thẳng:

- Chúng ta lên lầu năm đi, lầu năm là căn cứ phối chế dược tề của đan lâu, ở đó tiện giao lưu.

Cảnh Thanh Nham nhìn Cảnh Ngôn, xem ý đồ của hắn hình như muốn dạy gã tự làm dược tề. Cảnh Thanh Nham thầm cười khổ, gã không tin Cảnh Ngôn có nghiên cứu gì về phối chế dược tề.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thanh Nham lộ ra nét mặt liền biết suy nghĩ trong óc gã, hắn cười hỏi:

- Thanh Nham ca, làm sao vậy? Thanh Nham ca cảm thấy ta là gà mờ trong dược tề?

Cảnh Thanh Nham vội chối:

- Không phải …

Nhưng mặt Cảnh Thanh Nham cứng nhắc, đồ ngốc đều nhìn ra gã nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thanh Nham ca là dược tề sư sơ cấp, vào nghề mười năm, Thần Tinh thúc thúc nói cơ sở phối chế dược tề của ca vô cùng vững chắc. Vậy Thanh Nham ca nhìn xem phẩm chất bình dược tề này thế nào đi.

Cảnh Ngôn lấy ra một bình dược tề trị thương cấp thấp.

Đây là Cảnh Ngôn tự làm ra dược tề trị thương, tuy là cấp thấp nhưng công hiệu bằng dược tề trị thương trung cấp ngoài chợ.

Cảnh Thanh Nham nhận lấy dược tề Cảnh Ngôn đưa qua:

- A!

Cảnh Thanh Nham mở nắp bình ra, mùi thoang thoảng bay ra.

Ánh mắt Cảnh Thanh Nham thay đổi:

- A?

Cơ sở của Cảnh Thanh Nham đúng là rất vững chắc, mới ngửi mùi gã đã cảm giác dược tề hơi khác biệt. Mùi này đúng là dược tề trị thương cấp thấp, chắc chắn, nhưng bên trong có gì không giống bình thường.

Biểu tình của Cảnh Thanh Nham nghiêm túc nhiều hơn, gã nghiêm túc quan sát bình dược tề trị thương cấp thấp, dần dà sắc mặt ửng đó. Sau cùng Cảnh Thanh Nham đổ một ít dược tề ra nếm bằng lưỡi.

Cảnh Thanh Nham lẩm bẩm:

- Sao có thể như vậy? Điều này sao có thể?

Cảnh Thanh Nham cực kỳ giật mình, vẻ mặt không tin được.

Cảnh Thanh Nham giật mình là phải, gã vào nghề mười năm, tuy chỉ là dược tề sư sơ cấp nhưng gặp qua nhiều dược tề đếm không xuể. Cảnh Thanh Nham tin chưa từng thấy dược tề trị thương cấp thấp nào phẩm chất cao như vậy. Những đan sư cao cao tại thượng vô cùng tôn quý có thể nào phối chế ra dược tề phẩm chất cao vậy không? Đáp án là hầu như không thể. Ít nhất đan sư bình thường tuyệt đối không phối chế ra dược tề trị thương cấp thấp phẩm chất như vậy.

Vẻ mặt Cảnh Thanh Nham lúng túng nhìn Cảnh Ngôn:

- Đây là cấp thấp?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng rồi, là dược tề trị thương cấp thấp. Giờ Thanh Nham ca nên tin ta có nghiên cứu dược tề đi?

Cảnh Thanh Nham vẫn không kết hợp người điều phối bình dược tề trị thương cấp thấp và Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, là ai phối chế dược tề này? Ngươi quen người đó sao?

Sự thật luôn khó tin.

Cảnh Ngôn xòe tay:

- Chẳng phải người phối chế dược tề đang đứng trước mặt Thanh Nham ca sao?

Phản ứng của Cảnh Thanh Nham thật chậm nhịp!

Cảnh Thanh Nham nghe Cảnh Ngôn nói thì ngẩn ngơ:

- Cái gì?

Qua mấy giây Cảnh Thanh Nham mới nhảy cẫng lên, máu dồn lên não, mặt đỏ rần, xoe tròn mắt.

Bình dược tề này là Cảnh Ngôn làm ra? Thật sự do Cảnh Ngôn phối chế? Thật không?

Cảnh Ngôn không nên nói dối đi? Với địa vị hiện giờ của hắn sao có thể há mồm nói bậy? Hơn nữa nói dối với Cảnh Thanh Nham không có ý nghĩa gì.

Cảnh Ngôn ngoắc:

- Thanh Nham ca, đi đi, lên lầu năm.

Lầu năm, căn cứ phối chế dược tề, nơi này đã chuẩn bị các loại dụng cụ điều chế, cực kỳ tinh trí, giá rất mắc. Riêng mua những dụng cụ này đã hao phí hai ngàn khối linh thạch, xưởng phối chế dược tề của những gia tộc lớn lắp đặt giống thế này là cùng.

Vào đây rồi Cảnh Ngôn lấy ra một đống các loại linh thảo cấp thấp trong tu di giới chỉ.

Cảnh Ngôn nghiêm túc nói với Cảnh Thanh Nham:

- Thanh Nham ca, giờ ta biểu thị kỹ càng các bước phối chế dược tề trị thương cấp thấp, ca phải nghiêm túc ghi nhớ, nhớ kỹ từng chi tiết.

Cảnh Thanh Nham kích động gật đầu như gà mổ thóc.

Đến lúc này nỗi lòng Cảnh Thanh Nham còn dao động mạnh. Mười năm qua Cảnh Thanh Nham từng giây từng phút muốn tìm dược tề sư xuất sắc chỉ dạy cho mình, nhưng giấc mơ mãi không thành hiện thực. Giờ Cảnh Thanh Nham chờ đến cơ hội tha thiết ước mơ, sao có thể bỏ qua?

Nếu bình dược tề đó thật sự là Cảnh Ngôn phối chế ra tức là hắn đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực trong phối chế dược tề. Dù Cảnh Ngôn không nhắc nhở Cảnh Thanh Nham cũng sẽ tập trung toàn bộ tinh thần vào động tác của hắn.

Phối chế dược tề cấp thấp khá đơn giản, đặc biệt đối với Cảnh Ngôn, hắn không cần tốn nhiều công sức, nhắm mắt cũng có thể cùng lúc phối chế ra mười phần dược tề.

Chỉ mất mười mấy giây đã phối chế xong một phần dược tề cấp thấp, đây còn là vì Cảnh Ngôn cố ý giảm chậm tốc độ.

Phối chế xong Cảnh Ngôn nhìn sang Cảnh Thanh Nham:

- Nhớ kỹ chưa?

Cảnh Thanh Nham gật đầu nói:

- Nhớ rồi.

Thật ra bước đi phối chế dược tề cấp thấp giống nhau, khác biệt không lớn Cảnh Thanh Nham đã phối chế không biết bao nhiêu lần, thuộc nằm lòng từng chi tiết phối chế dược tề. Cảnh Thanh Nham phát hiện Cảnh Ngôn phối chế dược tề trị thương cấp thấp không khác mấy với bước đi gã tự làm, nhưng hơi khác một số chi tiết nhỏ.

Ví dụ thứ tự lấy ra linh thảo hơi khác.

Cảnh Ngôn nhường chỗ cho Cảnh Thanh Nham làm thử:

- Thanh Nham ca thử xem.

Cảnh Ngôn thấy tay Cảnh Thanh Nham hơi run, biết gã rất căng thẳng nên nói:

- Đừng căng thẳng quá, thất bại cũng không sao, chỉ là một ít linh thảo rẻ mạt.

Linh thảo phối chế dược tề cấp thấp đúng là rẻ rề.

Một bình dược tề trị thương cấp thấp phẩm chất bình thường giá thị thường có một khối linh thạch, vậy thì tài liệu dùng để làm ra dược tề cao bao nhiêu?

Cảnh Thanh Nham hít sâu để nỗi lòng dần bình ổn lại, bắt đầu phối chế dược tề.

Cảnh Ngôn nhìn động tác của Cảnh Thanh Nham, thầm gật gù.

Khi Cảnh Thanh Nham cầm tài liệu thì như hoàn toàn thay đổi thành người khác, tinh khí thần đổi khác. Cảnh Thanh Nham yêu thích phối chế dược tề từ tận đáy lòng.

Cảnh Thanh Nham tập trung toàn bộ tinh thần vào phối chế dược tề, gã vừa điều phối vừa nhớ lại động tác vừa rồi của Cảnh Ngôn.

Rất nhanh phối chế dược tề hoàn thành.

Cảnh Ngôn tới gần nghiệm chứng phẩm chất dược tề, gật đầu. Thiên phú của Cảnh Thanh Nham có lẽ không quá xuất sắc nhưng sự nghiêm túc của gã hiếm ai bằng, cơ sở của gã cứng hơn dược tề sư bình thường nhiều.

Làm ra phần dược tề này phẩm chất còn kém nhiều nhưng đã tốt hơn mớ dược tề trong chợ, Cảnh Ngôn khá vừa lòng, thầm thở phào.

Nói thật thì Cảnh Ngôn rất muốn bồi dưỡng Cảnh Thanh Nham, nhưng nếu gã không có triển vọng hắn không thể nào đặt trách nhiệm nặng lên vai gã. Nếu Cảnh Thanh Nham

không đủ chuẩn vậy Cảnh Ngôn đành để gã làm dược tề sư bình thường trong đan lâu. Giờ Cảnh Thanh Nham đã đến yêu cầu của Cảnh Ngôn, đáng giá bồi dưỡng.

Cảnh Ngôn cười nói với Cảnh Thanh Nham:

- Thanh Nham ca luyện tập thêm đi, ngày mai ta sẽ đến dạy ca phối chế dược tề trị thương trung cấp. Tài liệu nơi này tùy Thanh Nham sử dụng.

Chương 212 - Phỏng Vấn Dược Tề Sư

Sau khi Cảnh Ngôn rời đi Cảnh Thanh Nham kiềm nén nỗi lòng kích động, bắt đầu điên cuồng phối chế dược tề trị thương cấp thấp.

Cảnh Ngôn cho gã cơ hội này, sao gã có thể không quý trọng?

Mười năm!

Cảnh Thanh Nham sờ soạng trên con đường này suốt mười năm trời, tâm linh của gã như mặt biển phơi nắng mười năm đột nhiên đụng phải một mảnh đại dương.

Gã không thể làm Cảnh Ngôn thất vọng!

Từng bình dược tề liên tục được phối chế ra, Cảnh Thanh Nham không cảm giác thời gian trôi qua.

Trong lúc phối chế năng lực của Cảnh Thanh Nham không ngừng nâng cao.

Hôm sau Cảnh Ngôn lại lên căn cứ phối chế dược tề tầng năm.

Cảnh Ngôn nhìn trong phòng sắp từng hàng bình sứ, giật mình kêu lên:

- A? Thanh Nham ca, thế này là …?

Hôm qua lúc Cảnh Ngôn đi có kêu Cảnh Thanh Nham luyện tập nhiều vào, nhưng gã liều mạng hơi quá.

Xem số lượng dược tề thì Cảnh Thanh Nham không hề nghỉ ngơi, từ hôm qua Cảnh Ngôn rời đi gã liên tục phối chế dược tề.

Quá điên cuồng. Cảnh Ngôn kêu Cảnh Thanh Nham luyện tập nhiều chứ không bắt gã bỏ ngủ bỏ nghỉ phối dược.

Mắt Cảnh Thanh Nham đỏ ngầu nhưng tinh thần cực kỳ phấn khởi, thấy Cảnh Ngôn càng làm mắt gã bắn ra tia sáng.

- Cảnh Ngôn! Cảnh Ngôn đến rồi?

Cảnh Thanh Nham kéo tay Cảnh Ngôn đi tới trước một hàng bình sứ màu đen:

- Ta cảm thấy đã tiến bộ một chút. Cảnh Ngôn, ngươi mau nhìn xem phẩm chất dược tề ta phối chế cuối cùng như thế nào!

Cảnh Ngôn bản năng cầm lên một bình, hít nhẹ, lòng rung động kêu lên:

- A? Phẩm chất này …

Phẩm chất dược tề trị thương này chưa đến trình độ Cảnh Ngôn tự làm ra nhưng đã gần bằng, hiệu quả không thua gì dược tề trị thương trung cấp ngoài chợ.

Tiến bộ quá lớn.

Cảnh Ngôn thẫn thờ nhìn Cảnh Thanh Nham, mới hôm qua gã nhìn cách làm dược tề trị thương cấp thấp sau đó thực nghiệm liền, nhưng ra thành phẩm kém xa phẩm chất dược tề hiện giờ. Ở mức độ nào đó đúng là cần cù bù thông minh. Đương nhiên cũng nhờ Cảnh Thanh Nham có cơ sở vững chắc, nếu lúc trước gã không đặt nền móng tích lũy ra kinh nghiệm thì không thể nào có tiến bộ nhanh như vậy.

Cảnh Ngôn càng vừa lòng biểu hiện của Cảnh Thanh Nham hơn, hôm qua hắn còn do dự nhưng hôm nay hắn cảm

thấy gã có thể gánh vác trách nhiệm

Cảnh Thanh Nham thấy nét mặt Cảnh Ngôn hơi cứng, biểu tình gã căng thẳng nhìn những bình sứ đen, ngập ngừng hỏi:

- Sao vậy Cảnh Ngôn? Phẩm chất dược tề không được sao?

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Thanh Nham ca, không phải ta bất mãn dược tề mà là không vừa lòng về Thanh Nham ca.

Cảnh Thanh Nham hoang mang, càng căng thẳng hơn:

- A?

Cảnh Ngôn nghiêm khắc gặn hỏi:

- Thanh Nham ca nói xem có phải từ ngày hôm qua đến bây giờ không nghỉ ngơi chút nào?

Phối chế dược tề cực kỳ tiêu hao tinh khí thần, Cảnh Ngôn đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên liên tục phối chế dược tề lâu cũng thấy mệt, càng không nói đến Cảnh Thanh Nham thực lực rất bình thường. Một, hai ngày thì không sao, nhưng thời gian lâu thân thể Cảnh Thanh Nham sẽ có vấn đề.

Cảnh Thanh Nham ngơ ngác nói:

- Đúng, đúng vậy.

Cảnh Ngôn khẽ thở dài:

- Nếu Thanh Nham ca cứ thế này mãi ta sẽ rất lo, thân thể Thanh Nham ca bị gì thì ta làm sao giao hết công việc phối chế dược tề đan lâu cho Thanh Nham ca quản lý đây? Ta biết Thanh Nham ca rất yêu phối chế dược tề, nhưng có yêu đến đâu cũng cần chú ý nghỉ ngơi, mới có thể phối chế ra dược tề phẩm chất càng tốt. Thanh Nham ca thấy có đúng không?

Nghe Cảnh Ngôn nói mấy lời này Cảnh Thanh Nham chợt hiểu, hắn làm biểu tình nghiêm túc ngược lại gã thở phào nhẹ

nhõm, gã rất sợ bị Cảnh Ngôn đuổi đi.

Cảnh Thanh Nham quyết tâm nói:

- Ta biết rồi Cảnh Ngôn, sau này ta sẽ chú ý một ngày nghỉ ngơi một canh giờ, không, một ngày nghỉ hai canh giờ.

Rốt cuộc Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Đây là Thanh Nham ca nói, nếu để ta phát hiện Thanh Nham ca nói được không làm được thì đừng trách ta trừng phạt ca.

Thấy Cảnh Ngôn nở nụ cười Cảnh Thanh Nham mới thật sự yên lòng.

Cảnh Ngôn nói:

- Giờ ta dạy Thanh Nham ca phối chế dược tề trị thương trung cấp. Chắc lúc trước Thanh Nham ca chưa từng làm, lần đầu tiên phối chế có thể sẽ thất bại, nhưng Thanh Nham ca không cần có áp lực. Giờ Thanh Nham ca phối chế ra phẩm chất dược tề trị thương cấp thấp chứng minh ca đã có đủ thực lực. Thanh Nham ca hãy xem kỹ ta sắp phối chế dược tề trị thương trung cấp.

Cảnh Thanh Nham gật mạnh đầu nói:

- Ta hiểu!

Thật ra dược tề trị thương trung cấp không quá phức tạp, cần sử dụng tài liệu hơi khác với dược tề trị thương cấp thấp nhưng đa số giống nhau, chỉ cần nắm giữ điểm then chốt thì phối chế cũng dễ. Với thực lực của Cảnh Thanh Nham rất nhanh sẽ quen tay phối chế dược tề trị thương trung cấp.

Hôm nay trong tầng một Huy Hoàng đan lâu.

- Sài huynh cũng đến ứng sính?

- Ha ha ha! Đến xem chơi thôi. Huy Hoàng đan lâu xây khí phái như vậy, còn công khai thông báo tuyển dụng dược tề sư, ta ở gần chợ khu nam nên đến xem.

- Nghe nói chủ nhân của Huy Hoàng đan lâu là Cảnh Ngôn, tin này là thật hay giả?

- Thật, hôm nay Cảnh Ngôn tự mình phỏng vấn dược tề sư ứng sính.

Một nam nhân mũi ưng khịt mũi cười nói:

- Phỏng vấn? Đùa giỡn cái gì? Dược tề sư chúng ta đến phối chế dược tề cho hắn đã là nể mặt, còn đòi phỏng vấn? Hắn muốn làm gì? Hắn định sàng tuyển chắc?

Nam nhân mũi ưng tên Lưu Ba, có danh tiếng không nhỏ trong Đông Lâm thành, vì gã là dược tề sư cao cấp.

Vòng tròn dược tề sư không lớn, một số dược tề sư năng lực hơi mạnh hầu như được mọi người biết. Lưu Ba khá nổi tiếng trong giới.

Có người nghi hoặc hỏi:

- Sao Lưu Ba huynh cũng đến đây?

Lưu Ba hừ lạnh, ngạo mạn nói:

- Hừ! Ta chỉ đến xem tiểu tử Cảnh Ngôn bày trò gì.

Thái độ của Lưu Ba ngạo mạn nhưng những người khác không biểu hiện ra bất mãn. Người ta năng lực mạnh, thân phận là dược tề sư cao cấp, thái độ ngạo mạn một chút là lẽ đương nhiên.

Một nam nhân mặc trường bào màu xanh nhạt cười nói:

- Cảnh Ngôn hình như rất giàu, nghe nói xây đan lâu này hết gần hai vạn linh thạch. Nếu công tác cho hắn chắc sẽ được lương thưởng rất cao.

Lưu Ba tiếp tục tạt gáo nước lạnh:

- Lương thưởng cao có tác dụng gì? Ở nơi thế này làm gì có tiền đồ phát triển? Không chừng qua mười ngày, nửa tháng liền đóng cửa. Nếu các ngươi thật sự muốn công tác tại đây thì phải chuẩn bị tâm lý tùy thời cuốn gói.

Một dược tề sư trung cấp lắc đầu, vẻ mặt lo lắng hỏi:

- Lưu Ba huynh nói rất có lý. Cảnh Ngôn không ngốc, dù hắn có nhiều tài nguyên nếu đan lâu không mang đến ích lợi cho hắn e rằng hắn sẽ đóng cửa, hoặc chuyển sang bán cái khác.

Dược tề sư trung cấp vốn muốn đến làm trong Huy Hoàng đan lâu, miễn Cảnh Ngôn cho thù lao đủ cao thì công tác tại đây cũng được, nhưng bây giờ gã hơi lo.

Với thân phận dược tề sư trung cấp đi chợ dược tề của gia tộc nào cũng được xem trọng.

Dược tề sư trong tầng một Huy Hoàng đan lâu có hai, ba mươi người nhưng đa số là dược tề sư cấp thấp, dược tề sư học đồ. Chỉ có năm dược tề sư trung cấp, dược tề sư cao cấp thì hai người, bao gồm Lưu Ba mũi ưng.

Cảnh Thần Tinh xuất hiện trong đại sảnh, tươi cười khom người hướng các dược tề sư:

- Chào các vị dược tề sư!

Cảnh Thần Tinh hết sức khách sáo nói với hai, ba chục người:

- Dược tề sư tiên sinh nào muốn công tác trong Huy Hoàng đan lâu xin theo ta lên tầng năm gặp Cảnh Ngôn thiếu gia.

Cảnh Thần Tinh rất lo, đừng thấy hôm nay dược tề sư đến đông nhưng cuối cùng chịu ở lại được vài dược tề sư học đồ, dược tề sư cấp thấp đã là may. Rất khó giữ dược tề sư trung

cấp, dược tề sư cao cấp lại, dù Cảnh Ngôn chịu trả thù lao cao ngất ngưỡng cũng khó.

Hôm nay có nhiều dược tề sư đến đây vì Cảnh Ngôn khá nổi tiếng trong Đông Lâm thành, nếu không thì đã chẳng có nhiều dược tề sư đến.

Lưu Ba la lớn chất vấn Cảnh Thần Tinh:

- Lên giá dữ! Những dược tề sư chúng ta đến đây mà Cảnh Ngôn có thái độ như thế với chúng ta? Xem chúng ta là cái gì? Chó mèo đầy đường sao?

Tròng mắt Lưu Ba đảo lia rống to:

- Hừ! Tiểu tử Cảnh Ngôn sĩ diện thật, nhiều người chúng ta đến đây mà hắn kêu chúng ta lên tầng năm gặp, hắn nên đi xuống nghênh tiếp mới đúng!

Cảnh Thần Tinh cau mày nhìn Lưu Ba, gã biết người này, lẽ ra Lưu Ba đang công tác trong chợ dược tề của Triệu gia, sao xuất hiện ở đây?

Không lẽ cố ý quấy rối?

Ngẫm lại quan hệ của Triệu gia và Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh cảm thấy khả năng này rất lớn. Tức là Lưu Ba không thể nào thật lòng đến Huy Hoàng đan lâu xin việc.

Cảnh Thần Tinh sầm mặt xuống, trầm giọng nói:

- Huy Hoàng đan lâu chúng ta hoan nghênh bất cứ dược tề sư muốn theo đuổi càng lâu trên đường dược tề, nhưng nếu ai muốn gây rối thì Huy Hoàng đan lâu ta không dễ ăn hiếp!

Lưu Ba cười khẩy nói:

- Theo đuổi lâu dài trên đường dược tề? Ha ha, Huy Hoàng đan lâu lớn lối dữ, đan lâu nho nhỏ cũng dám mạnh miệng nói

ra câu đó? Ta chờ xem công tác ở chỗ này thì có theo đuổi gì lớn được?

Chương 213 - Khế Bán Thân

Tầng năm Huy Hoàng đan lâu, căn cứ phối chế dược tề.

Cảnh Ngôn đứng ở đằng sau nhìn bình dược tề trị thương trung cấp mà Cảnh Thanh Nham phối chế, gật đầu nói:

- Thanh Nham ca, tốt lắm, ca làm rất tốt. Thêm mười ngày, nửa tháng là Thanh Nham ca có thể thử phối chế dược tề trị thương cao cấp.

Nghe Cảnh Ngôn khẳng định Cảnh Thanh Nham hưng phấn liên tục gật đầu.

Cảnh Thần Tinh tiến vào nói:

- Cảnh Ngôn, dược tề sư đến ứng sinh đã lên rồi.

Cảnh Ngôn quay người lại mỉm cười nói:

- A, qua xem đi.

Trong một căn phòng phối chế dược tề rộng trên tầng năm, hai mươi mấy dược tề sư các cấp nhỏ giọng thảo luận.

Cảnh Ngôn, Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham đi vào phòng.

Lưu Ba mũi ưng vừa thấy Cảnh Ngôn liền vung ống tay áo hỏi:

- Cảnh Ngôn, chúng ta hãy tiết kiệm thời gian đi, ngươi nói cho chúng ta biết cho dược tề sư học đồ, dược tề sư cấp thấp, dược tề sư trung cấp, dược tề sư cao cấp thù lao thế nào? Chúng ta đều là dược tề sư, không lo không có công tác. Ngươi trực tiếp nói thù lao, nếu thích hợp chúng ta ở lại, không thích hợp chúng ta liền đi.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Lưu Ba, mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi ngươi là ai?

Thật ra Cảnh Ngôn biết lai lịch của người này. Trước kia hắn không biết, nhưng trước khi vào phòng Cảnh Thần Tinh đã báo cáo cho Cảnh Ngôn biết Lưu Ba có thể đến gây rối.

Bởi vậy Cảnh Ngôn biết Lưu Ba.

Lưu Ba vênh váo nói:

- Ta là Lưu Ba! Hừ, trong giới dược tề sư Đông Lâm thành này có ai không biết ta? Lưu Ba ta đây là dược tề sư cao cấp. Cảnh Ngôn, chúng ta đừng quanh co lòng vòng nữa, thời gian của chúng ta rất quý giá. Chúng ta đến đây cũng vì nể mặt ngươi, sảng khoái chút đi!

Lưu Ba cho rằng Cảnh Ngôn dù có thiên phú siêu cao trong Võ Đạo cũng phải nể nang dược tề sư bọn họ ba phần. Không có dược tề sư thì Cảnh Ngôn khó buôn bán đan lâu, nên Lưu Ba không lo chọc giận hắn.

Hơn nữa Lưu Ba đến đây không có ý muốn làm việc cho Cảnh Ngôn, gã thật sự tới quấy rối. Lưu Ba gánh trách nhiệm lớn, tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên tự mình giao nhiệm vụ cho gã.

Lưu Ba chẳng những không định làm việc cho Cảnh Ngôn còn muốn quấy rối dược tề sư khác, tốt nhất cho hắn không chiêu nhận ai được, để xem hắn làm sao.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Dược tề sư cao cấp? Ha ha, Lưu Ba dược tề sư lợi hại thật.

Cảnh Ngôn quét mắt qua từng người:

- Nhưng chúng ta tạm không nói thù lao, trước tiên nói về năng lực của các vị. Nếu năng lực không đủ thì Huy Hoàng đan lâu chúng ta không cần.

Có người cau mày khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thiếu gia nói vậy là sao?

Đám dược tề sư có mặt ở đây đều biết nhau, không lẽ Cảnh Ngôn sợ có người đục nước béo cò? Nếu không tại sao còn đòi thử thách năng lực?

Năng lực của dược tề sư liên quan tới đẳng cấp, ví dụ dược tề sư học đồ thì năng lực là chỉ có thể phối chế vài loại dược tề cấp thấp, thậm chí phối chế một loại dược tề cấp thấp duy nhất. Dược tề sư cấp thấp có thể phối chế thêm vài loại dược tề cấp thấp, dược tề sư trung cấp phối chế nhiều loại dược tề trung cấp, dược tề sư cao cấp có thể phối chế nhiều loại dược tề cao cấp.

Cấp bậc càng cao năng lực càng mạnh.

Ý của Cảnh Ngôn không lẽ từ chối nhận dược tề sư học đồ, thậm chí là dược tề sư cấp thấp?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ở chỗ ta chỉ biết phối chế dược tề là không được. Đan lâu của ta bán ra dược tề có yêu cầu rất cao về phẩm chất, dược tề phẩm chất không tốt đan lâu sẽ không bán ra. Các vị nếu tham gia vào đan lâu ta thì bảo đảm không hối hận. Ở đây năng lực phối chế dược tề của các vị sẽ tăng vùn vụt. Thù lao chỗ ta rất cao, miễn chăm chỉ cố gắng thì các vị kiếm được thù lao cao gấp đôi, gấp mấy lần có thể kiếm được.

Cảnh Ngôn vừa dứt lời Lưu Ba xì cười:

- Khoác lác không xé nháp, năng lực phối chế dược tề tăng vùn vụt? Cảnh Ngôn, ngươi dựa vào cái gì nói như vậy? Ý

ngươi là dược tề sư học đồ có thể trong thời gian ngắn thành dược tề sư cấp thấp? Dược tề sư cao cấp trong thời gian ngắn thành dược tề sư đỉnh cấp?

Đúng là mơ giữa ban ngày.

Cảnh Ngôn nhìn Lưu Ba:

- Lưu Ba dược tề sư nói chính xác, đương nhiên với điều kiện là ngươi có thể vào đan lâu và chịu cố gắng.

Lúc này Cảnh Ngôn đại khái xác định Lưu Ba đến gây rối, nhưng trực tiếp đuổi gã đi không phải cách hay, sẽ làm dược tề sư khác sinh lòng khúc mắc. Vì dược tề sư khác không biết Lưu Ba cố ý gây rối.

Cảnh Ngôn không quan tâm Lưu Ba diễn trò hề, người này lát nữa có quỳ khóc xin hắn cho vào Huy Hoàng đan lâu thì hắn cũng không chấp nhận.

Dược tề sư cao cấp khác nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh nói như thế chắc không phải chỉ bằng miệng? Nếu Cảnh Ngôn tiên sinh có năng lực này còn cần gì thông báo tuyển dụng dược tề sư bên ngoài? Cảnh Ngôn tiên sinh tự mình bồi dưỡng một ít là được rồi?

Dược tề sư cao cấp này không phải cố ý gây rối, nhưng lời Cảnh Ngôn nói khiến người khó tin. Nếu dược tề sư dễ tiến bộ như vậy thì đã không khan hiếm.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta nói có thật hay không sẽ dùng sự thực chứng minh, trước không nên gấp gáp. Giờ ta còn có một việc muốn nói là khi đã tham gia vào Huy Hoàng đan lâu ta thì không được tùy ý rời đi, chúng ta phải ký hiệp nghị. Nếu không được đan lâu đồng ý mà tự tiện rời khỏi đan lâu thì ta có quyền lực tùy ý xử trí kẻ đó.

Lời nói của Cảnh Ngôn toát ra âm trầm.

Phải ký tên vào hợp đồng.

Cảnh Ngôn muốn bồi dưỡng một đám dược tề sư cực kỳ xuất sắc, sau này hắn còn bồi dưỡng đan sư. Dược tề sư được hắn bồi dưỡng sẽ xuất sắc hơn những dược tề sư bên ngoài nhiều.

Nếu hắn vất vả bồi dưỡng ra dược tề sư dễ dàng rời khỏi Huy Hoàng đan lâu chẳng phải là làm áo cưới thay người? Cảnh Ngôn không ngốc vậy.

Lưu Ba lại nhảy ra:

- Cảnh Ngôn, ngươi bị điên sao? Ý ngươi là chúng ta muốn vào Huy Hoàng đan lâu còn phải ký khế bán thân? Ha ha ha ha ha! Ngươi ngây thơ quá, trước kia ta ở chợ dược tề Triệu gia cũng không ký tên vào hiệp nghị như vậy. Ngươi bắt chúng ta ký khế bán thân, là ngươi ngốc hay cho rằng chúng ta ngu?

Lưu Ba quay sang la lên với người khác:

- Các vị, chúng ta đi thôi! Cảnh Ngôn không có chút thành ý, hắn nói nửa ngày không đưa ra cho thù lao gì, còn bắt chúng ta ký khế bán thân trước, xem chúng ta là đồ ngốc!

Nghe mấy lời Lưu Ba nói có nhiều người cau mày, một số dược tề sư học đồ cảm thấy Huy Hoàng đan lâu có lẽ không phải lựa chọn tốt.

Ký vào khế bán thân sau này họ khó rời khỏi Huy Hoàng đan lâu chọn chỗ khác. Nếu nhất quyết rời đi, có hiệp nghị này Cảnh Ngôn trực tiếp giết họ cũng là hợp pháp. Cảnh Ngôn có thực lực Võ Đạo, bọn họ nghe nói hắn giết cả võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ!

Cảnh Ngôn thấy nhiều người định đi, cười nói:

- Các vị đừng vội quyết định, xem phẩm chất dược tề của dược tề sư chỗ ta phối chế đã.

Cảnh Ngôn lấy ra một đống dược tề trị thương cấp thấp chia cho từng dược tề sư có mặt.

Lưu Ba hỏi:

- Đây là dược tề đẳng cấp gì?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Dược tề trị thương cấp thấp.

Lưu Ba kinh ngạc kêu lên:

- Dược tề trị thương cấp thấp? Cảnh Ngôn, ngươi đang đua chúng ta sao? Ngươi chỉ lấy ra dược tề trị thương cấp thấp? Ngươi đưa dược tề trị thương cấp thấp trước mặt dược tề sư cao cấp như ta?

Khi Cảnh Ngôn nói lấy dược tề ra cho mọi người xem xét phẩm chất, Lưu Ba còn tưởng hắn đưa dược tề cao cấp gì, hay thậm chí là dược tề đặc biệt, ai ngờ hắn chỉ đưa một bình dược tề trị thương cấp thấp.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng lạnh nhìn Lưu Ba:

- Ta nói rồi, các ngươi xem phẩm chất dược tề rồi nói.

Lưu Ba nhìn quanh:

- Hừ! Cảnh Ngôn, vậy ngươi nói dược tề này là dược tề sư của đan lâu ngươi phối chế ra, xin hỏi vị dược tề sư đó có ở đây không?

Cảnh Ngôn đã nói dược tề là dược tề sư trong đan lâu phối chế thì dược tề sư đó nên có mặt chỗ này đi. Đã có trong đan lâu thì tại sao không đi ra cho mọi người biết mặt?

Cảnh Ngôn chỉ Cảnh Thanh Nham luôn đứng bên cạnh mình:

- Dược tề sư ở đây, đó là Cảnh Thanh Nham dược tề sư!

Một dược tề sư cấp thấp trong đám đông kêu lên:

- Cảnh Thanh Nham?

Dược tề sư cấp thấp này quen Cảnh Thanh Nham:

- Cảnh Thanh Nham, ngươi về Đông Lâm thành khi nào?

Vừa rồi dược tề sư cấp thấp không chú ý đến Cảnh Thanh Nham, tập trung nhìn Cảnh Ngôn nên mãi khi hắn kêu tên Cảnh Thanh Nham thì dược tề sư cấp thấp mới phát hiện Cảnh Thanh Nham.

Cảnh Thanh Nham gật đầu, khách sáo chào:

- Tiếu Minh dược tề sư khỏe.

Tiếu Minh từng tiếp xúc với Cảnh Thanh Nham thời gian dài. Lúc trước Tiếu Minh ở một thời gian trong trấn chỗ Cảnh Thanh Nham từng ở, cá tính không tệ, chỉ điểm cho Cảnh Thanh Nham một số khó khăn trong phối chế dược tề. Nên Cảnh Thanh Nham cảm kích Tiếu Minh, nếu không phải vừa rồi Cảnh Ngôn luôn nói chuyện gã đã chào hỏi Cảnh Thanh Nham.

Thấy Cảnh Thanh Nham thế là Tiếu Minh mất hứng thú với dược tề trị thương trong tay mình. Tiếu Minh biết rõ năng lực của Cảnh Thanh Nham hơn những người khác có mặt tại đây. Cảnh Thanh Nham chỉ miễn cưỡng đến tư cách dược tề sư cấp thấp, gã phối chế dược tề được phẩm chất gì?

Không phải Tiếu Minh coi khinh Cảnh Thanh Nham mà vì quá rành năng lực của gã. Cảnh Thanh Nham phối chế dược tề không bằng dược tề cấp thấp mà Tiếu Minh làm ra.

Chương 214 - Giành Nhau Tham Gia

Nếu bình dược tề trong tay Tiếu Minh thật sự là Cảnh Thanh Nham phối chế thì phẩm chất cao bao nhiêu? Sợ là kém hơn những dược tề trị thương cấp thấp bán trong chợ.

Tiếu Minh nhìn Cảnh Ngôn, không rõ hắn nghĩ gì.

Nếu Cảnh Ngôn mời dược tề sư đỉnh cấp từ nơi nào đến, dù là dược tề sư cao cấp năng lực hơi mạnh để tọa trấn đan lâu thì còn hợp lý. Nhưng Cảnh Ngôn đưa bình dược tề trị thương cấp thấp Cảnh Thanh Nham phối chế ra đưa cho mọi người xem xét, hắn có ý đồ gì?

Những dược tề sư không phải người thường! Cảnh Ngôn định tùy tiện lấy một bình dược tề lừa bịp họ sao? Nếu Cảnh Ngôn nghĩ vậy thì quá buồn cười.

Một dược tề sư đứng cạnh Tiếu Minh cau mày nhìn Cảnh Thanh Nham lại ngó Tiếu Minh, vẻ mặt hoang mang hỏi:

- Tiếu Minh, ngươi quen vị Cảnh Thanh Nham này? Chắc là người Cảnh gia? Sao ta chưa từng nghe Cảnh gia có dược tề sư tên Cảnh Thanh Nham?

Giới dược tề sư trong Đông Lâm thành rất nhỏ, dược tề sư hơi nổi tiếng chút ít ra mọi người từng nghe tên. Dù không phải ở trong thành mà ở các nơi trong địa vực, ví dụ các thị trấn thì mọi người cũng nghe tên rồi.

Tiếu Minh lạnh nhạt nói:

- Cảnh Thanh Nham từng đi theo ta học tập phối dược một đoạn thời gian.

Nghe vậy đa số dược tề sư cau mày.

Chợt một dược tề sư kêu lên:

- A!

Lúc Tiếu Minh và Cảnh Thanh Nham đối thoại dược tề sư này đã mở nút bình ra quan sát dược tề.

Người này là một dược tề sư trung cấp, trình độ không tệ.

Dược tề sư trung cấp mở nút bình, trong lòng không suy nghĩ nhiều, chỉ định tùy tiện xem. Nhưng khi ngửi mùi dược tề thì dược tề sư trung cấp bị rung động.

Dược tề sư trung cấp hét lên làm các dược tề sư nhìn sang.

Lưu Ba nhìn hướng dược tề sư trung cấp đó, khinh khỉnh hỏi:

- Có phải phẩm chất dược tề quá kém? Hoặc không tính là dược tề?

Dược tề sư trung cấp không trả lời Lưu Ba, mặt ngày càng đỏ, hơi thở nặng nề, cuối cùng tay run run.

Dược tề sư lẩm bẩm thì thào:

- Làm sao có thể … Làm sao có thể …

Dược tề sư mặc trường bào màu lam kinh ngạc nhìn dược tề sư trung cấp:

- Chiêu Minh huynh làm sao vậy?

Dược tề sư trung cấp tên Chiêu Minh biểu tình cung kính gập người vái Cảnh Thanh Nham, hỏi:

- Thanh Nham huynh, dược tề trị thương cấp thấp này phối chế như thế nào?

Các dược tề sư biểu tình giật mình hoặc hoảng sợ nhìn.

Chiêu Minh dược tề sư làm gì vậy? Y là dược tề sư trung cấp mà sao cung kính với Cảnh Thanh Nham như thế nào?

Cảnh Thanh Nham mỉm cười nói, giọng nói chất chứa tự tin và tự hào:

- Tham gia Huy Hoàng đan lâu thì mọi việc đều có khả năng! Không giấu gì các vị, ba ngày trước ta là dược tề sư miễn cưỡng vào ngưỡng cửa dược tề sư cấp thấp, bây giờ ta đã có thể phối chế ra dược tề trị thương trung cấp!

Lưu Ba lại đứng ra kiếm chú ý:

- Ha ha ha! Sao có thể? Cười chết, nói nhảm nhí!

Dược tề sư khác lắc đầu.

Cảnh Thanh Nham nói vớ vẩn hết sức, có người tin mới lạ.

Chiêu Minh dược tề sư trầm giọng nghiêm túc nói:

- Ta tin tưởng Thanh Nham huynh nói!

Dược tề trị thương cấp thấp trong tay đem đến rung động quá lớn cho Chiêu Minh.

Chiêu Minh nói với dược tề sư xung quanh:

- Các vị hãy nhìn dược tề trị thương cấp thấp trong tay, xem phẩm chất của nó, rồi ngẫm lại các người có thể phối chế ra không!

Đám dược tề sư không đồng ý Chiêu Minh tin tưởng Cảnh Thanh Nham, nhưng họ cũng lục tục xem xét dược tề trong tay, dù sao chỉ mất công giơ tay.

- Cái gì?

- Sao có thể như vậy?

- Đây là dược tề trị thương cấp thấp? Ta …! Hiệu quả này là dược tề trị thương trung cấp mới đúng!

Từng giọng nói rung động phát ra từ miệng các dược tề sư, mọi người rung động, bọn họ đã hiểu ý nghĩa câu nói của Chiêu Minh dược tề sư.

Dược tề loại phẩm chất này bọn họ có thể phối chế ra sao? Đáp án là không thể nào.

Bọn họ phân biệt ra được dược tề cấp thấp hay trung cấp. Dược tề cấp thấp và trung cấp dùng tài liệu khác nhau, về màu, mùi đều có khác biệt, dù sai biệt không lớn nhưng vẫn có.

Tất cả dược tề sư ánh mắt nhìn Cảnh Thanh Nham đã thay đổi. Nếu dược tề thật sự là Cảnh Thanh Nham phối chế ra thì thành tựu đạo dược tề của gã quá khủng bố.

Dù là đan sư cũng không cách nào phối chế ra dược tề trị thương cấp thấp phẩm chất cao như vậy.

Nhiều dược tề sư lòng nóng bỏng.

Người ở nơi này đa số có trái tim nóng cháy với đạo dược tề, nếu làm việc cho Huy Hoàng đan lâu có thể tiến bộ vùn vụt trên đường dược tề thì họ không quan tâm điều kiện vĩnh viễn ở lại hiệu lực cho Huy Hoàng đan lâu. Lưu Ba ngạo mạn hừ lạnh:

- Dược tề trị thương cấp thấp tầm thường có đáng gì?

Lưu Ba xem xét dược tề xong cũng hết sức rung động, nhưng nhiệm vụ hôm nay của gã là quấy rối. Dù Lưu Ba tò mò dược tề này làm cách nào phối chế ra nhưng vẫn làm bộ coi rẻ.

Ánh mắt Cảnh Ngôn đầy ẩn ý liếc Lưu Ba.

Bị Cảnh Ngôn nhìn làm tim Lưu Ba rớt cái bịch, gã cảm giác ánh mắt ấy xuyên thấu tâm hồn biết gã nghĩ gì.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nếu chỉ có dược tề trị thương cấp thấp thì tất nhiên không là gì, nhưng Huy Hoàng đan lâu ta không chỉ bán dược tề trị thương cấp thấp. Đan lâu ta bán đầy đủ dược tề, trong chợ có dược tề gì thì chúng ta có bán hết, trong chợ không có dược tề chúng ta cũng có!

Cảnh Ngôn nói không khoa trương, hắn có được truyền thừa Càn Khôn Đan Đạo, bên trong ghi chép dược tề có một số đã thất truyền, chỉ còn được ghi trong vài quyển sách cổ.

Cảnh Ngôn vung tay lên:

- Các vị hãy xem kỹ những dược tề này đi!

Các bình sứ lần lượt xuất hiện dưới đất trước mặt Cảnh Ngôn, dược tề trong bình sứ đều do hắn tự mình phối chế.

Nếu muốn cho đám dược tề sư nhất quyết hiệu lực Huy Hoàng đan lâu thì phải lấy ra thứ đủ để chấn nhiếp bọn họ. Tin tưởng có mớ dược tề này, có một nửa dược tề sư sẽ hết lòng với Huy Hoàng đan lâu.

Huống chi Cảnh Ngôn không muốn bóc lột họ, bọn họ tham gia Huy Hoàng đan lâu nhận được đãi ngộ cao hơn nơi khác. Miễn cần cù chăm chỉ, chịu cố gắng thì dù là dược tề sư cấp thấp cũng thu hoạch phong phú. Nếu lười biếng thì dù là dược tề sư cao cấp cũng không được thù lao gì.

Cảnh Ngôn định tùy vào sản lượng của dược tề sư trả thù lao.

- Dược tề trị thương cấp thấp!

- Dược tề giải độc cấp cấp!

- Dược tề trị thương cao cấp!

- Dược tề mê huyễn cao cấp!

Trong phòng hỗn loạn, các dược tề sư ngẩn ngơ, quá giật mình. Đống dược tề khiến bọn họ hóa đá, cả đời họ chưa từng thấy các loại dược tề có phẩm chất cao đến vậy.

Trong mớ dược tề này có khá nhiều thứ bọn họ không biết, chưa từng nghe qua.

Quá kinh người!

Cảnh Thanh Nham chọn lúc thích hợp lên tiếng:

- Các vị đồng đạo, những dược tề này là Cảnh Ngôn thiếu gia tự mình phối chế. Thành tựu của Cảnh Ngôn thiếu gia ở đạo dược tề vượt qua tưởng tượng của các vị. Không giấu gì các vị, ta có thể trong vòng ba ngày phối chế ra dược tề trị thương trung cấp là nhờ Cảnh Ngôn thiếu gia chỉ dạy. Ta nghĩ không cần ta nói thêm gì nữa, có tham gia Huy Hoàng đan lâu hay không tùy các vị quyết định. Bỏ lỡ cơ hội rồi khó tìm về.

Nghe Cảnh Thanh Nham nói đám dược tề sư biểu tình càng kích động hơn, giờ họ đã tin lời Cảnh Ngôn nói bảy, tám phần, còn lại hai, ba phần là vì quá giật mình, vượt qua hệ thống thường thước xây dựng trước giờ của họ.

Một dược tề sư học đồ không tự tin hỏi:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, nếu ta tham gia Huy Hoàng đan lâu thì thiếu gia có đồng ý dạy phối chế dược tề cho ta không?

Nơi đây có dược tề sư sơ cấp, trung cấp, cao cấp, Cảnh Ngôn sẽ để ý tới dược tề sư học đồ bọn họ sao? Cảnh Ngôn sẽ cho dược tề sư học đồ địa vị thấp vào Huy Hoàng đan lâu không?

Cảnh Ngôn cười đáp:

- Đương nhiên có thể! Nhưng ta bận tu luyện nên không có nhiều thời gian giao lưu với các ngươi. Các ngươi vào Huy

Hoàng đan lâu có lẽ tiếp xúc với thủ tịch dược tề sư Cảnh Thanh Nham nhiều nhất.

Dược tề sư học đồ này đỏ mặt hét to:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, ta tham gia! Ta không cần thù lao gì, chỉ hy vọng được một cơ hội!

Cảnh Ngôn phẩy tay nói:

- Ha ha ha! Chắc chắn có thù lao, lúc nãy ta nói rồi, miễn chịu cố gắng thì các người sẽ thu hoạch được nhiều hơn trước kia, dư sức được gấp mấy lần.

Muốn ngựa chạy phải cho ăn cỏ, giờ một số dược tề sư vì học tập kỹ xảo phối chế dược tề chấp nhận không lấy thù lao, nhưng thời gian lâu khó tránh khỏi lòng lấn cấn, đến khi đó họ sẽ tiêu cực lãn công.

- Ta cũng tham gia!

- Cảnh Ngôn thiếu gia xin cho ta vào!

Các dược tề sư học đồ giành nhau lớn tiếng nói ra, sợ chậm hơn người một bước.

Chương 215 - Rồng Có Nghịch Lân

Sau dược tề sư học đồ, dược tề sư cấp thấp hầu như bày tỏ thái độ muốn tham gia Huy Hoàng đan lâu.

- Cảnh Ngôn thiếu gia có thành tựu cực kỳ kinh người ở đạo dược tề. Mới rồi Cảnh Ngôn thiếu gia nói khi có rảnh sẽ chỉ dẫn dược tề sư chúng ta phối chế dược tề, nhưng phần lớn thời gian sẽ do dược tề sư Cảnh Thanh Nham chỉ đạo. Nhưng dược tề sư Cảnh Thanh Nham hiện giờ chỉ biết phối chế dược tề trị thương trung cấp …

Dược tề sư đến ứng sính hôm nay có năm dược tề sư trung cấp, hai dược tề sư cao cấp.

Dược tề sư cao cấp trừ Lưu Ba ra còn lại là người đang nói chuyện.

Cảnh Ngôn nghe câu hỏi liền hiểu ý.

Cảnh Thanh Nham bây giờ chỉ miễn cưỡng tính là dược tề sư trung cấp, người này là dược tề sư cao cấp, Cảnh Thanh Nham làm sao có thể chỉ dạy dược tề sư cao cấp phối chế dược tề?

Cảnh Ngôn cười cười tự tin nói:

- Ta có suy xét nỗi băn khoăn của vị dược tề sư này. Huy Hoàng đan lâu ta thông báo tuyển dụng dược tề sư không chỉ có một dược tề sư cao cấp, ta muốn nói là trong vòng nửa năm Cảnh Thanh Nham sẽ lên dược tề sư đỉnh cấp!

Đúng vậy, Cảnh Ngôn tin tưởng Cảnh Thanh Nham.

Cảnh Thanh Nham có thiên phú dược tề khá tốt, cơ sở vững chắc, hơn nữa cực kỳ cố chấp với đạo dược tề. Qua tay Cảnh Ngôn chỉ điểm trong vòng nửa năm đủ cho Cảnh Thanh Nham thăng lên dược tề sư đỉnh cấp.

Cảnh Thanh Nham nghe Cảnh Ngôn nói mà hết hồn:

- A?

Bây giờ Cảnh Thanh Nham vô cùng tự tin, nhưng thăng dược tề sư đỉnh cấp trong vòng nửa năm thì gã không dám mơ.

Lòng Cảnh Thanh Nham rung động, nhưng gã sẽ không lên tiếng nghi ngờ Cảnh Ngôn trong trường hợp này. Huống chi có Cảnh Ngôn thì kỳ tích gì đều có thể xảy ra. Trước khi quay về Đông Lâm thành, Cảnh Thanh Nham chưa từng nghĩ có thể trong mấy ngày ngắn ngủi thành công phối chế ra dược tề trị thương trung cấp, còn là phẩm chất cao như thế.

Dược tề sư cao cấp tên Phương Sơn nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia không phải người bình thường, sẽ không mạnh miệng khoác lác. Phương Sơn này tin tưởng Cảnh Ngôn thiếu gia, đồng ý vào Huy Hoàng đan lâu, nguyện hiệu lực cho Cảnh Ngôn thiếu gia.

Cảnh Ngôn hưng phấn nói:

- Tốt! Huy Hoàng đan lâu ta hoan nghênh Phương Sơn dược tề sư tham gia!

Lưu Ba lên tiếng:

- Cảnh Ngôn, ta cũng muốn tham gia Huy Hoàng đan lâu!

Lưu Ba thấy Cảnh Ngôn phối chế ra nhiều dược tề thì rất giật mình, động lòng. Dù Lưu Ba là dược tề sư không có lòng tiến tới, khi thấy những dược tề này cũng lại dấy lên dục vọng thăng lên đỉnh cấp.

Ban đầu Lưu Ba không muốn vào Huy Hoàng đan lâu, bây giờ gã đổi ý, nếu đi vào Huy Hoàng đan lâu được thì đổi lại không quay về chợ dược tề Triệu gia cũng chẳng sao.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn Lưu Ba.

Lưu Ba vẫn ra vẻ kệch cỡm:

- Nhưng vào Huy Hoàng đan lâu thì ta cũng có điều kiện. Cảnh Ngôn, ta sẽ không ký khế bán thân với ngươi, phải nói cho ta biết làm sao tăng phẩm chất dược tề. Về thù lao phải thỏa mãn đầy đủ yêu cầu của ta, chợ dược tề Triệu gia trả thù lao cho ta rất cao.

Lưu Ba đã thói quen, dù ở trong chợ dược tề Triệu gia thì địa vị của gã cũng khá cao, dù gì gã là dược tề sư cao cấp, bình thường nhiều người xoay quanh gã. Giờ gã vào Huy Hoàng đan lâu là vinh diệu cho đan lâu, có gã tham gia là vinh hạnh của Huy Hoàng đan lâu.

Lưu Ba cho rằng Cảnh Ngôn nên vui mừng vì gã tham gia.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Ngại quá, Huy Hoàng đan lâu ta không thích hợp cho ngươi công tác.

Sao Cảnh Ngôn có thể cho người như Lưu Ba vào Huy Hoàng đan lâu? Tên khốn này còn đòi Huy Hoàng đan lâu cho gã ngoại lệ, gã nghĩ mình là ai?

Lưu Ba biến sắc mặt kêu lên:

- Cái gì? Cảnh Ngôn, ta là dược tề sư cao cấp!

Lưu Ba chưa từng nghĩ Cảnh Ngôn sẽ từ chối cho gã vào Huy Hoàng đan lâu. Gã là dược tề sư cao cấp, đi tới đâu cũng được cung duy. Cảnh Ngôn không cần gã? Không cho gã vào Huy Hoàng đan lâu?

Đầu óc Cảnh Ngôn bị gì sao?

Cảnh Ngôn không khách sáo nói thẳng:

- Ta không quan tâm ngươi là dược tề sư đẳng cấp gì, Huy Hoàng đan lâu ta không cần loại người như ngươi.

Những người khác thấy rõ tính tình của Lưu Ba quá ngạo mạn.

Cảnh Ngôn là nhân vật gì? Trong Võ Đạo đã có thành tựu cao chót vót, tuổi còn trẻ là cường giả Tiên Thiên. Về đạo dược tề có thể phối chế nhiều chủng loại dược tề, phẩm chất kinh người. Lưu Ba nhà ngươi dựa vào cái gì kiêu ngạo trước mặt Cảnh Ngôn?

Lưu Ba sắc mặt âm trầm nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng hối hận!

Cảnh Ngôn nói làm Lưu Ba thấy bị nhục nhã nặng nề, gã chưa từng bị vũ nhục như vậy.

Cảnh Ngôn quát:

- Biến!

Lưu Ba nghe tiếng biến thì lửa giận phực cháy, mặt đỏ rần quát lớn:

- Tiểu tạp chủng, ngươi dám kêu ta biến?

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống, mắt bắn ra tia sáng, sát ý ập đến bao phủ Lưu Ba:

- Ngươi tìm cái chết!

Cảnh Ngôn hận nhất là ba chữ kia, Lưu Ba đúng là húc đầu tự sát.

Rồng có nghịch lân, đụng vào phải chết.

Cảnh Ngôn nhịn Lưu Ba đã lâu nhưng người này không biết trời cao đất rộng, gã tưởng Cảnh Ngôn luôn nhẫn nhịn là sợ gã? Sợ thân phận dược tề sư cao cấp của gã?

Cảnh Ngôn lật ngửa lòng bàn tay, thúc giục Thiên Không Chi Dực, một nguyên khí ùa ra.

Xoẹt!

Lưu Ba chỉ là võ giả cao cấp, sao cản nổi Cảnh Ngôn? Lưu Ba không kịp phản ứng Cảnh Ngôn đã áp sát, lòng bàn tay vỗ mạnh vào ngực gã.

Lưu Ba hét thảm bay ra ngoài:

- A!

Lưu Ba ọc máu, nhìn Cảnh Ngôn trân tối:

- Ngươi … Ngươi dám giết ta!?

Lưu Ba không thể ngờ Cảnh Ngôn dám thật sự giết gã.

Cảnh Ngôn nhìn Lưu Ba sự sống xói mòn nhanh, thản nhiên nói:

- Bại hoại như ngươi ta gặp một người giết một người.

Lúc trước Cảnh Ngôn ghét Lưu Ba nhưng không định giết, nhưng gã nôn nóng đi đầu thai, không biết tiến lùi. Cảnh Ngôn lấy ra nhiều dược tề phẩm chất siêu cao, lẽ ra Lưu Ba nên biết điều đi ngay, hắn sẽ không ngăn cản. Nhưng Lưu Ba mặt dày dây dưa, đụng vào một góc trái tim Cảnh Ngôn không cho phép ai chạm vào.

Cảnh Thần Tinh nhanh chóng kêu hai hộ vệ Cảnh gia nâng xác Lưu Ba đi.

Các dược tề sư trong phòng ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn, bọn họ không chút chuẩn bị tâm lý. Giờ nhìn lại Cảnh Ngôn, lòng

họ tăng thêm nỗi kính sợ. Thanh niên này thoạt trông dễ tính nhưng nếu ai chọc giận hắn thì hắn sẽ không khách sáo.

Một dược tề sư cao cấp cứ thế bị đánh chết.

Cảnh Ngôn nhìn sang đám dược tề sư trong phòng:

- Các vị muốn tham gia vào Huy Hoàng đan lâu thì ta hoan nghênh, nếu bây giờ có ai không muốn thì cũng không sao, cứ đi tự nhiên, ta sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu có ai ở bên ngoài nói xấu Huy Hoàng đan lâu ta thì đừng trách Cảnh Ngôn này không khách sáo!

Trên đời này khó đoán nhất là lòng người, Cảnh Ngôn không cần cỏ mọc đầu tường. Huy Hoàng đan lâu cần người có trái tim kiên cường, nếu chỉ vì thấy Cảnh Ngôn giết Lưu Ba liền bỏ ý định tham gia Huy Hoàng đan lâu, vậy đó là mất mác của người đó, Huy Hoàng đan lâu không cần loại người này.

Cảnh Thần Tinh lo phụ trách ký tên hiệp nghị với dược tề sư đồng ý vào Huy Hoàng đan lâu.

Có một số người khi thấy Cảnh Ngôn giết Lưu Ba thì từ bỏ làm việc cho Huy Hoàng đan lâu, nhưng hơn một nửa người kiên quyết ở lại.

Một dược tề sư cao cấp, ba dược tề sư trung cấp, năm dược tề sư sơ cấp, tám dược tề sư học đồ đều vào Huy Hoàng đan lâu.

Sau khi ký tên hiệp nghị đám dược tề sư nghỉ ngơi một lúc rồi bắt đầu phối chế dược tề.

Trừ dược tề sư cao cấp Phương Sơn ra dược tề sư khác do Cảnh Thanh Nham chỉ dạy phối chế dược tề. Cảnh Ngôn tự mình hướng dẫn Phương Sơn phối chế các loại dược tề.

Cảnh Ngôn chỉ dạy một lần, học được bao nhiêu tùy vào ngộ tính của Phương Sơn.

Tuy Cảnh Ngôn chỉ biểu thị một lần nhưng Phương Sơn siêu kích động, một cửa sổ mở ra trong thế giới của y, mọi thứ biến đổi. Phương Sơn như đói khát học tập tin tức mới trông thấy.

Căn cứ phối chế dược tề tầng năm Huy Hoàng đan lâu bắt đầu từ giờ phút này chính thức bận rộn.

Hôm sau Huy Hoàng đan lâu bắt đầu kinh doanh thử.

Sáng sớm tinh mơ đông đúc võ giả, mạo hiểm giả tụ tập ngoài Huy Hoàng đan lâu. Bọn họ chờ Huy Hoàng đan lâu bắt đầu mở cửa khai trương.

Bên ngoài Huy Hoàng đan lâu ồn ào chộn rộn.

- Hôm nay Huy Hoàng đan lâu khai trương ngày đầu, các ngươi nói xem họ bán bao nnhiêu dược tề?

- Đan lâu mới xây được vài ngày mà đã khai trương, trong thời gian ngắn như vậy bọn họ có thể chuẩn bị bao nhiêu dược tề?

- Ha ha ha! Huy Hoàng đan lâu chắc không phải giỡn với chúng ta đi? Chuẩn bị mấy chục bình dược tề trị thương cấp thấp cho chúng ta giành mua?

Đám võ giả đa số góp vui, cũng lẫn vào nhiều thám tử của cơ cấu dược tề khác. Những cơ cấu dược tề muốn biết tình huống trong Huy Hoàng đan lâu, có thật sự bán ra nhiều dược tề được không.

Đặc biệt là Triệu gia, Thái gia càng chú ý Huy Hoàng đan lâu.

Két két!

Cửa lớn Huy Hoàng đan lâu ở ra, Cảnh Thần Tinh bước ra ngoài.

Cảnh Thần Tinh hét to:

- Các vị, hôm nay Huy Hoàng đan lâu khai trương ngày dầu tiên, hoan nghênh các vị đến chọn mua dược tề!

Có người ham vui thúc giục:

- Đừng nói nhảm nhiều, mau để chúng ta vào xem!

Cảnh Thần Tinh lùi lại:

- Ha ha ha! Được được được!

Trong đan lâu có nhiều hộ vệ Cảnh gia đến hỗ trợ giữ trật tự.

Đám đông như thủy triều ùa vào Huy Hoàng đan lâu.

Chương 216 - Thử Mở Hàng

- Hoan nghênh chọn mua!

- Hoan nghênh ngươi chọn mua!

Hôm nay Huy Hoàng đan lâu khai trương ngày đầu nên chỉ có lầu một buôn bán.

Đằng sau quầy hàng tinh trí đặt nhiều bình sứ đủ loại, các nữ võ giả trẻ tuổi xinh đẹp đứng trước hàng bình sứ. Các nàng mỉm cười, giọng ngọt ngào. Khi có võ giả đến quầy hàng là các nàng sẽ nhiệt tình mời chào.

Nhiều võ giả đi vào đan lâu liền ngây ra như phỗng.

Trước khi đi vào bọn họ tưởng tượng đan lâu quy mô lớn như vậy trang sức bên trong chắc chắn không giống bình thường, nhưng không ngờ sẽ quý khí khiếp người như vậy.

Bàn về trang hoàng dù là Đông Lâm Đệ Nhất Lâu cũng kém xa Huy Hoàng đan lâu. Đương nhiên trong Đông Lâm Đệ Nhất Lâu có một số cửa hàng trang hoàng không thua gì Huy Hoàng đan lâu, thậm chí hơn hẳn, ví dụ Kỳ Trân Hiên. Nhưng Kỳ Trân Hiên là chỗ nào? Võ giả bình thường có tư cách vào sao?

Đa số võ giả, mạo hiểm giả có kiến thức bất phàm khi vào Huy Hoàng đan lâu cũng xoe tròn mắt. Đặc biệt những nữ nhân viên rất bắt mắt.

Tô Tử Huyên xinh đẹp động lòng người nhìn võ giả không ngừng ùa vào, nhíu mày nói:

- Tổng quản, quá nhiều võ giả đi vào.

Tô Tử Huyên lúc trước là thị giả của Kỳ Trân Hiên, bây giờ nàng thành chủ quản chuyên phụ trách tiêu thụ của Huy Hoàng đan lâu, là Cảnh Ngôn tự mình kéo Tô Tử Huyên từ Kỳ Trân Hiên qua.

Tô Tử Huyên luôn cảm kích Cảnh Ngôn, khi hắn đưa ra lời mời nàng liền quyết định đến Huy Hoàng đan lâu, không hề hỏi đãi ngộ thế nào.

Cảnh Thần Tinh lắc đầu nói:

- Đa số xem náo nhiệt thôi, không có nhiều người thật sự mua dược tề.

Tô Tử Huyên gật đầu, hỏi:

- Ừm! Tổng quản, dược tề chúng ta hình như định giá hơi cao?

Ngày hôm qua Tô Tử Huyên mới chính thức vào Huy Hoàng đan lâu làm việc. Tô Tử Huyên không hiểu nhiều về phẩm chất dược tề của Huy Hoàng đan lâu, nàng là võ giả nên rất rành giá thị trường các loại dược tề. Khi Tô Tử Huyên biết Cảnh Ngôn tự định giá cho các loại dược tề thì giật nảy mình.

Dù Huy Hoàng đan lâu trang hoàng hạng nhất, phục vụ hạng nhất nhưng giá dược tề cao như vậy thật sự có thể móc tiền túi đám võ giả sao? Đa số võ giả ước gì bẻ đôi khối linh thạch ra dùng, bọn họ chịu trả giá cao mua dược tề của Huy Hoàng đan lâu không?

Tô Tử Huyên cảm thấy không thể nào.

Cảnh Thần Tinh cười nói:

- Không cao, không cao chút nào. Tạm thời dược tề chúng ta cung ứng số lượng có hạn, đặc biệt dược tề phẩm cấp hơi cao, sau này bán chính thức vẫn giới hạn số lượng.

Tô Tử Huyên không biết nên nói cái gì, Cảnh Ngôn công tử về thiên phú Võ Đạo khiến người toàn Đông Lâm thành ngưỡng mộ, nhưng có lẽ không chút tài năng buôn bán. Tô Tử Huyên lo Huy Hoàng đan lâu có thể chống chọi được bao lâu, có khi nào được vài tháng sẽ đóng cửa không?

Tuy rầu lo nhưng Tô Tử Huyên không tiện nói ra, đi một bước tính một bước đi.

Một mạo hiểm giả khôi ngô đứng trước quầy, lớn tiếng nói với thị giả ở bên trong:

- Cho ta năm bình dược tề trị thương cấp thấp!

Bộp!

Mạo hiểm giả ném năm khối linh thạch lên mặt quầy, ra vẻ ta rất giàu:

- Đây là năm khối linh thạch!

Thị ứng xinh đẹp xin lỗi nói:

- Tiên sinh, rất xin lỗi, dược tề trị thương cấp thấp của Huy Hoàng đan lâu chúng ta mỗi bình giá ba khối linh thạch.

Mạo hiểm giả sửng sốt, tưởng mình nghe lầm:

- Cái gì?

Giá dược tề trị thương cấp thấp trong chợ hầu như thống nhất, mua chỗ nào cũng là một khối linh thạch một bình.

Khi thị ứng xinh đẹp nói cho mạo hiểm giả biết dược tề trị thương cấp thấp giá ba khối linh thạch một bình thì gã ngây ra.

Các võ giả há hốc mồm.

Mèn ơi, cắt cổ chết!

Dược tề trị thương cấp thấp chỗ khác một khối linh thạch được một bình, mua dược tề trị thương cấp thấp ở đây phải trả

ba khối linh thạch, khác gì cướp linh thạch?

Võ giả khôi ngô trợn to mắt trâu, biểu tình khoa trương la lên:

- Các ngươi muốn làm gì? Huy Hoàng đan lâu các ngươi đen quá vậy? Dù các ngươi kiếm những tiểu mỹ nhân mát mắt đến tiếp khách nhân cũng không thể bán một bình dược tề trị thương cấp thấp ba khối linh thạch!

Võ giả khôi ngô nhanh tay cầm lại năm khối linh thạch nhét vào ngực.

Bốn phía rộ lên tiếng bàn tán.

- Quá đen, thật là quá đen!

- Giá cao quá mức! Trong chợ giá thuốc trị thương trung cấp mới có năm khối linh thạch.

- Đi thôi, dược tề nơi này không thể mua.

- Ngươi muốn đi cứ đi, ta không đi. Nơi này có nhiều mỹ nhân vậy còn chưa xem đã mắt!

Cảnh Thần Tinh hít sâu, vận chuyển nguyên khí thanh âm át qua các tiếng bàn tán:

- Các vị!

Cảnh Thần Tinh cười nói:

- Các vị không biết về Huy Hoàng đan lâu chúng ta. Huy Hoàng đan lâu bán ra dược tề trị thương cấp thấp tuy giá ba khối linh thạch nhưng hiệu quả bằng dược tề trị thương trung cấp ngoài chợ. Các vị mua dược tề của chúng ta là được lợi lớn chứ không phải chịu thiệt.

Bây giờ Cảnh Thần Tinh tràn đầy tự tin, tại sao? Vì Cảnh Thanh Nham nhi tử của gã giờ là dược tề sư trung cấp, gã có lý do gì không tin tưởng dược tề của nhi tử?

Khi biết hiệu quả những dược tề trị thương cấp thấp này bằng dược tề trị thương trung cấp ngoài chợ, Cảnh Thần Tinh cảm thấy giá ba khối linh thạch là còn thấp.

Một võ giả nghe Cảnh Thần Tinh nói thế thì gầm lên chất vấn:

- Lão già nói giỡn cái gì? Dược tề trị thương cấp thấp là cấp thấp, ngươi nói dược tề trị thương cấp thấp của các ngươi hiệu quả bằng dược tề trị thương trung cấp ngoài chợ, tưởng chúng ta dễ bị lừa sao?

Cảnh Thần Tinh cười nói:

- Ha ha, bằng hữu có mặt ở đây nhiều người là mạo hiểm giả, tuy không phải dược tề sư nhưng chắc rất quen thuộc hiệu quả của dược tề. Các vị cứ thử xem, hãy tự thử nghiệm hiệu quả của dược tề chúng ta như thế nào.

Một nam nhân vóc dáng nhỏ gầy nhưng nhanh nhẹn hét to:

- Tốt, vậy ta sẽ thử! Nếu hiệu quả dược tề không đến mức như ngươi nói thì đừng trách chúng ta đập biển Huy Hoàng đan lâu!

Nam nhân nhỏ gầy nói rồi mua một bình dược tề trị thương cấp thấp.

Hành động này hấp dẫn nhiều người chú ý, tập thể yên lặng nhìn nam nhân nhỏ gầy.

Võ giả nhỏ gầy nuốt một ngụm dược tề trị thương xong biểu tình siêu kích động nói:

- Oa! Đây … đây là dược tề trị thương cấp thấp? Hiệu quả này bằng dược tề trị thương trung cấp, không kém chút nào! Nó thật ra là dược tề trị thương trung cấp đúng không?

Võ giả nhỏ gầy rối rít thúc giục nữ thị ứng:

- Mau mau mau, lại cho ta mười bình!

Những người khác thấy võ giả nhỏ gầy dứt khoát mua mười bình dược tề trị thương cấp thấp thì thầm thắc mắc. Bọn họ nghi ngờ hiệu quả của dược tề trị thương cấp thấp bằng dược tề trị thương trung cấp, họ chưa từng nghe có chuyện như vậy. Không lẽ Huy Hoàng đan lâu bán dược tề trị thương trung cấp trong lớp vỏ dược tề trị thương cấp thấp? Chắc Huy Hoàng đan lâu sẽ không làm chuyện sai lầm vậy đi?

Có người cười to bảo:

- Ha ha ha ha ha ha! Huy Hoàng đan lâu các ngươi thật buồn cười, tưởng tìm đại ai đến diễn kịch là chúng ta sẽ tin sao? Ha ha, diễn kịch như con nít, rác rưởi.

Ý người đó là võ giả nhỏ gầy được Huy Hoàng đan lâu thuê diễn kịch.

Những người khác nghe vậy gật gù, nhìn võ giả nhỏ gầy càng xem càng thấy giống.

Cảnh Thần Tinh đen mặt, đúng là gã thuê võ giả nhỏ gầy diễn trò nhưng không ngờ bị vạch mặt mau vậy.

Một giọng ồm ồm vang lên:

- Để ta thử xem!

- Tiêu Mãnh đội trưởng?

- Tiêu Mãnh đội trưởng trở về từ Hắc Thạch sơn mạch rồi?

- Tiêu Mãnh đội trưởng cũng đến đây?

Nghe giọng ồm ồm kia nhiều võ giả lên tiếng chào hỏi.

Tiêu Mãnh cười chắp tay nói với mọi người:

- Nhờ các vị bằng hữu nhớ, lần này vào Hắc Thạch sơn mạch hai tháng, hôm qua mới về Đông Lâm thành. Vừa về nghe nói Huy Hoàng đan lâu mở nên tò mò đến xem.

Tiêu Mãnh là võ giả cao cấp, võ giả cửu trọng thiên siêu mạnh, cũng là đội trưởng một đội mạo hiểm. Đội mạo hiểm này rất nổi tiếng trong Đông Lâm thành, nên nhiều mạo hiểm giả đều biết Tiêu Mãnh. Cá tính Tiêu Mãnh rất hào sảng, nghĩa khí, có nhiều bằng hữu. Một số thế lực gia tộc trong Đông Lâm thành thường nể mặt Tiêu Mãnh ba phần.

Tiêu Mãnh hôm qua vừa ra Hắc Thạch sơn mạch, gã dẫn đội mạo hiểm vào sơn mạch thu hoạch rất phong phú.

Tiêu Mãnh đến gần quầy mua một bình dược tề trị thương cấp thấp.

Tiêu Mãnh cầm bình dược tề, nhìn quanh nói với mọi người:

- Các vị, ta xem thử hiệu quả của dược tề này ra sao.

Có mạo hiểm giả lớn tiếng nói:

- Tiêu Mãnh đội trưởng thấy rộng biết nhiều, hiểu rõ về dược tề. Lời Tiêu Mãnh đội trưởng nói chắc chắn chúng ta tin! Tiêu Mãnh đội trưởng nhìn xem dược tề này có tốt như người Huy Hoàng đan lâu đã nói không.

Tiêu Mãnh lên tiếng:

- Được!

Tiêu Mãnh mở nắp bình ra, híp mắt từ từ uống một hớp dược tề.

Nói thật là Tiêu Mãnh không tin hiệu quả của dược tề trị thương cấp thấp này bằng dược tề trị thương trung cấp. Tiêu Mãnh đã đi nhiều nơi, từng đến nhiều thành phố trong Lam Khúc quận nhưng chưa từng thấy dược tề trị thương cấp thấp nào sánh bằng dược tề trị thương trung cấp. Tiêu Mãnh thật tình không ôm hy vọng gì.

Chương 217 - Bán Nóng Bỏng

Rất nhanh Tiêu Mãnh biến sắc mặt, mắt lóe tia sáng không tin.

Tiêu Mãnh cẩn thận cảm nhận, tuy không dám tin nhưng gã chắc chắn một điều bình dược tề trị thương này đúng là dược tề trị thương cấp thấp.

Tiêu Mãnh là đội trưởng đội mạo hiểm, quanh năm dẫn đội đến một số chốn nguy hiểm săn giết linh thú, cần trang bị các loại dược tề. Đội mạo hiểm tiêu hao dược tề rất lớn, nên Tiêu Mãnh hiểu biết các loại dược tề không thua gì một số dược tề sư.

Bình dược tề trong tay gã nếu là dược tề trị thương trung cấp thì gã sẽ nhận ra ngay.

Trong óc Tiêu Mãnh không ngừng nổi lên một câu:

- Sao có thể như vậy?

Làm cách nào điều phối ra loại dược tề này?

Huy Hoàng đan lâu nói dược tề trị thương cấp thấp của họ hiệu quả bằng dược tề trị thương trung cấp, điều này đúng thật.

Tiêu Mãnh nhìn hướng người phát ngôn của Huy Hoàng đan lâu, Cảnh Thần Tinh.

Đám đông võ giả, mạo hiểm giả sốt ruột nhìn Tiêu Mãnh. Đặc biệt thám tử được đối thủ cạnh tranh của Huy Hoàng đan lâu phái tới càng la ó:

- Tiêu Mãnh đội trưởng, hiệu quả dược tề thế nào vậy?

- Đúng rồi, Tiêu Mãnh đội trưởng nói đi chứ!

- Tiêu Mãnh đội trưởng nói đi!

Tiêu Mãnh không trả lời bốn phía thúc giục, gã nhìn nữ hầu giả trẻ tuổi xinh đẹp trong quầy, mắt sáng rực nói:

- Cho ta năm trăm bình dược tề trị thương cấp thấp này.

Tiêu Mãnh khẳng định dược hiệu nhưng không chắc loại dược tề này còn bao nhiêu, gã đoán đây là Cảnh Ngôn chủ nhân Huy Hoàng đan lâu mời cao nhân ở chỗ nào đó chuyên môn phối chế ra. Có thể là đan sư cực mạnh tự tay phối chế, tức là số lượng dược tề sẽ không quá nhiều.

Chờ người khác điên cuồng mua thì Tiêu Mãnh khó mua được nó. Gã là đội trưởng đội mạo hiểm, đội mạo hiểm tiêu hao rất lớn. Tiêu Mãnh khẳng định dược tề sẽ bán rất nóng, giờ người ta chưa biết hiệu quả thì gã còn dễ mua, sau này khó nói.

Loại dược tề trị thương cấp thấp này tuy mỗi bình giá ba khối linh thạch nhưng hiệu quả bằng dược tề trị thương trung cấp trong chợ, dược tề trị thương trung cấp giá mỗi bình năm khối linh thạch, khi so sánh thì mua một bình dược tề trị thương cấp thấp trong Huy Hoàng đan lâu tiết kiệm được hai khối linh thạch.

Tiêu Mãnh không ngốc, gã biết tính nhẩm.

Nữ hầu giả sửng sốt:

- Năm trăm bình?

Nữ hầu giả ngỡ mình nghe lầm, nàng là võ giả cấp thấp, nàng là nữ thị ứng của Huy Hoàng đan lâu, nhưng nàng và các đồng nghiệp khác mấy ngày gần đây mới đến làm việc. Người như họ không hiểu rõ hiệu quả thật sự của dược tề Huy Hoàng đan lâu.

Bọn họ ôm thái độ nghi ngờ Huy Hoàng đan lâu định giá dược tề cao như vậy có bán được không, nên Tiêu Mãnh đòi mua năm trăm bình dược tề trị thương cấp thấp khiến nữ hầu giả không phản ứng lại.

Năm trăm bình bằng một ngàn năm trăm khối linh thạch.

Tiêu Mãnh lấy ra một đống linh thạch đặt trên quầy:

- Đây là một ngàn năm trăm khối linh thạch!

Từng viên linh thạch sáng bóng lấp lóe vầng sáng mờ.

Nữ hầu giả được huấn luyện chuyên nghiệp, phản ứng rất nhanh, nàng cất linh thạch sau đó chuẩn bị đủ dược tề trị thương cấp thấp:

- Tốt tốt!

Tiêu Mãnh cất năm trăm dược tề trị thương cấp thấp, lại hỏi:

- Các người có dược tề trị thương trung cấp không?

Dược tề trị thương cấp thấp có hiệu quả mạnh như vậy thì dược tề trị thương trung cấp sẽ thế nào?

Nữ hầu giả mỉm cười nói:

- Vị tiên sinh này, chúng ta chẳng những có dược tề trị thương cấp thấp, dược tề trị thương trung cấp, còn có dược tề trị thương cao cấp, thậm chí có dược tề trị thương đặc biệt. Đương nhiên các loại dược tề bán trong chợ chúng ta đều có.

Tiêu Mãnh hỏi dồn:

- Giá dược tề trị thương trung cấp thế nào?

Nữ hầu giả đáp:

- Giá mỗi bình dược tề trị thương trung cấp là mười lăm khối linh thạch.

Trong chợ dược tề trị thương trung cấp một bình giá năm khối linh thạch.

Nghe báo giá dược tề trị thương trung cấp của Huy Hoàng đan lâu, bốn phía vang tiếng hút khí lạnh. Giá cả khiến người phát điên.

Nữ hầu giả hít sâu, cắn răng nói tiếp:

- Nhưng dược tề trị thương trung cấp của chúng ta hiệu quả bằng dược tề trị thương cao cấp trong chợ.

Cấp trên đã dặn dò như vậy, nữ hầu giả không chắc thật giả thế nào, giờ nàng là nhân viên công tác trong này đành phải bấm bụng nói cho hết. Dù là giả thì đám võ giả cũng sẽ không tính sổ với nàng.

Tiêu Mãnh hào khí vung tay nói:

- Đưa ta hai trăm bình dược tề trị thương trung cấp đi!

Hiệu quả dược tề trị thương trung cấp bằng dược tề trị thương cao cấp trong chợ, giá dược tề trị thương cao cấp trong chợ mỗi bình hai mươi khối linh thạch. Tức là mua dược tề trị thương trung cấp trong này mỗi bình tiết kiệm năm khối linh thạch.

Đội mạo hiểm của Tiêu Mãnh tiêu hao nhiều, cộng trừ qua lại tiết kiệm số lượng linh thạch rất kinh người.

- Dược tề trị thương cao cấp hiệu quả bằng dược tề trị thương đặc biệt trong chợ, giá mỗi bình năm mươi khối linh thạch.

- Cho ta ba mươi bình! Thêm một trăm bình dược tề giải độc trung cấp!

Tiêu Mãnh mua không ngượng tay, các võ giả mắt tròn mắt dẹt.

Tiêu Mãnh đang làm gì vậy?

Trong thời gian ngắn ngủi Tiêu Mãnh mua dược tề giá trị mấy ngàn khối linh thạch, gã muốn làm gì? Bị điên rồi sao?

Từ khi nào Tiêu Mãnh rộng rãi vung tiền như rác mấy ngàn khối linh thạch? Không lẽ vì thích nữ hầu giả đó?

Một võ giả hơi thân với Tiêu Mãnh nhíu mày hỏi:

- Tiêu Mãnh đội trưởng làm sao vậy?

Tiêu Mãnh đá lông nheo với võ giả đó:

- Huynh đệ, ta chỉ có thể nói dược tề nơi này không thể bỏ qua. Mua đi, nếu không sẽ hối hận.

Võ giả ngây người:

- Hả?

Tiêu Mãnh chắp tay bốn phía từ biệt võ giả:

- Các vị, ta còn có việc xin đi trước.

Tiêu Mãnh mua dược tề giá mấy ngàn khối linh thạch, cần mang về dần, số dược tề này đủ cho đội mạo hiểm bọn họ tiêu hao nửa năm.

Tiêu Mãnh vừa lòng rời khỏi Huy Hoàng đan lâu.

Trong đại sảnh tầng một không thiếu võ giả thông minh, bọn họ nhìn ra manh mối.

Nói Huy Hoàng đan lâu và Tiêu Mãnh cũng lén bắt tay với nhau, tuy khả năng này không thể hoàn toàn loại trùng nhưng xác suất không lớn. Vậy tại sao Tiêu Mãnh bỏ ra nhiều tiền mua dược tề như vậy? Không lẽ dược tề tốt như Huy Hoàng đan lâu đã nói?

Có người hét to:

- Các vị đồng đạo, tuyệt đối đừng mua dược tề chỗ này, quá mắc! Chúng ta đi cửa hàng dược tề khác mua thôi!

- Đúng rồi, đừng mua, ai mua ai chịu thiệt! Ai mua là đồ ngốc!

- …

Đám võ giả la to đừng mua dược tề là thám tử của đối thủ cạnh tranh.

Cảnh Thần Tinh nhìn chằm chằm đám người đó, gã kêu hộ vệ đến tìm ra những kẻ quấy rầy, mời ra ngoài.

Thấy thái độ Huy Hoàng đan lâu cứng rắn, những thám tử chưa lộ đuôi xìu xuống, không lớn tiếng xúi giục nữa.

- Thứ … thứ tốt! Mua, mua mua mua!

- Ta mua mười bình dược tề trị thương cấp thấp!

- Ta mua mười bình dược tề trị thương trung cấp!

- Cho ta hai mươi bình dược tề an thần!

- Ta muốn năm mươi bình dược tề trị thương cao cấp, năm mươi bình dược tề giải độc cao cấp!

Dần dà võ giả mua dược tề càng lúc càng đông, buôn bán nóng bỏng hơn.

Không ít người biết hàng, khi bọn họ mua và kiểm tra hiệu quả dược tề thì không kiềm được kích động.

Thấy cảnh này Cảnh Thần Tinh nở nụ cười.

Tô Tử Huyên trợn mắt há hốc mồm.

Triệu gia, chợ dược tề.

Tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên tự mình tọa trấn nơi này chờ tin tức, gã phái vài tên thám tử đi Huy Hoàng đan lâu tìm hiểu tin tức.

Một nam nhân trung niên mặc trường bào màu lục cười như điên:

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Tiểu nhi vô tri, ngu không ai bằng! Dược tề trị thương cấp thấp giá ba khối linh thạch? Dược tề trị thương trung cấp giá mười lăm khối linh thạch? Buồn cười, buồn cười!

Người này là Thương Ngọc từ Lam Khúc quận thành đến đây, gã là đan sư, đệ đệ của Thương Long.

Thương Ngọc và Triệu gia không có giao tiếp gì, gã đặc biệt đến vì Thương Long.

Thương Ngọc đến Triệu gia, tự mình chỉ dạy dược tề sư Triệu gia phối chế dược tề, bản thân gã cũng phối chế một ít.

Triệu gia kêu Thương Ngọc tới đây cũng vì muốn mượn cơ hội này đả kích việc buôn bán dược tề của Cảnh gia, nâng cao xác suất chiếm hữu thị trường dược tề trong Đông Lâm thành.

Có đan sư Thương Ngọc tọa trấn, phẩm chất dược tề của Triệu gia tất nhiên tốt hơn trước một chút.

Triệu Đương Nguyên cười nói:

- Đan sư Thương Ngọc nói đúng, theo ta thấy chừng mười ngày, nửa tháng là Huy Hoàng đan lâu phải đóng cửa.

Triệu Đương Nguyên phái thám tử ra ngoài đã trở về bẩm báo tin tức, nên đám người Triệu Đương Nguyên biết giá bán dược tề của Huy Hoàng đan lâu. Khi nghe tin bọn họ rất ngạc nhiên, thằng nhãi Cảnh Ngôn bị điên sao? Định giá dược tề cao như vậy bán được mới lạ.

Triệu Đương Nguyên lắc đầu cười khẩy nói:

- Ta đã coi trọng nít ranh Cảnh Ngôn quá, nực cười. Còn tưởng Huy Hoàng đan lâu sẽ làm rối uy hiếp lớn cho chợ dược tề Triệu gia chúng ta, giờ xem ra ta vốn không cần quan tâm.

Thương Ngọc nhìn Triệu Đương Nguyên, nói:

- Triệu tộc trưởng, hôm nay ta hơi mệt, về trước đây.

Tuy Thương Ngọc được Triệu gia mời đến hỗ trợ nhưng mỗi ngày gã ở chợ dược tề không hơn một canh giờ, Triệu gia còn phải trả đủ thù lao.

Thương Ngọc vênh váo nhưng Triệu gia không dám phàn nàn, ít nhất không dám lộ ra bất mãn trước mặt gã, vì gã là đan sư.

Chương 218 - Ngạch Tiêu Thụ Kinh Người

Có thể nói từ đầu đến cuối Thương Ngọc không thèm để Cảnh Ngôn vào mắt.

Chỉ là nhãi ranh mười mấy tuổi.

Thương Ngọc thầm khinh thường đám người Triệu Đương Nguyên tỏ vẻ trịnh trọng, gã lười nói nhiều. Gã cứ việc chỉ dạy dược tề sư Triệu gia phối chế dược tề, rồi nhận thù lao dày cộm là được, tin tưởng không lâu sau chợ dược tề Triệu gia sẽ hoàn toàn xưng bá Đông Lâm thành.

Đến lúc này võ giả Đông Lâm thành sẽ ghi nhớ cái tên đan sư Thương Ngọc.

Triệu Đương Nguyên khách sáo cười nịnh:

- Thương Ngọc đan sư đã mệt thì mau trở lại nghỉ ngơi đi.

Thương Ngọc sắp xoay người ra khỏi chợ dược tề bỗng một tiếng la dồn dập truyền đến:

- Tộc trưởng! Tộc trưởng!

Một võ giả áo đen chạy vào chợ dược tề, biểu tình sốt ruột.

Triệu Đương Nguyên cau mày:

- Hưm?

Võ giả áo đen này cũng là thám tử được Triệu Đương Nguyên phái ra ngoài.

Võ giả áo đen thở hồng hộc nói:

- Nguy rồi tộc trưởng! Huy Hoàng đan lâu bán dược tề trị thương cấp thấp giá ba khối linh thạch, dược tề trị thương trung cấp bán mười lăm khối linh thạch, dược tề trị thương cao cấp bán năm mươi khối linh thạch, dược tề giải độc cấp thấp …

Triệu Đương Nguyên phất tay ngăn võ giả áo đen nói tiếp:

- Được rồi được rồi, chúng ta đều biết.

Lúc nãy thám tử kia trở về có báo mấy tin tức này, Triệu Đương Nguyên rất khinh thường.

Tưởng định giá dược tề cao là sẽ kiếm được nhiều tiền sao? Thật là buồn cười! Giá cả cao vốn không bán được, không kiếm được một khối linh thạch.

Võ giả áo đen chững lại:

- Nhưng mà …

Triệu Đương Nguyên khó chịu nhíu mày hỏi:

- Nhưng sao?

Võ giả áo đen nhíu chặt mày nói:

- Huy Hoàng đan lâu tiêu thụ dược tề rất nóng bỏng, bán đắt khách còn hơn hiệu thuốc chợ khu đông Triệu gia chúng ta!

Thương Ngọc cười nói:

- Ha ha ha! Giá cao như vậy đương nhiên không có người mua …

Thương Ngọc từ vẻ mặt sớm đoán trước bỗng biến sắc mặt hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Tiêu thụ vô cùng nóng bỏng?

Triệu Đương Nguyên cũng tái mặt, ánh mắt sắc bén nhìn võ giả áo đen chằm chằm.

Võ giả áo đen cười khổ nói:

- Tộc trưởng, đan sư đại nhân, Huy Hoàng đan lâu thật sự bán rất đắt khách. Ta ở trong đó xem một chén trà thời gian ngạch tiêu thụ hơn vạn, một mình Tiêu Mãnh đã mua dược tề hơn năm ngàn linh thạch!

Triệu Đương Nguyên khí thế trầm xuống nói:

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Giá cao như vậy tại sao bán đắt được? Sao có thể?

Thương Ngọc chợt nghĩ đến một khả năng:

- Có khi nào là Cảnh Ngôn thuê người tạo ra biểu hiện giả bán đắt khách không?

Triệu Đương Nguyên gật mạnh đầu đồng ý nói:

- Đúng rồi, chắc chắn là vậy!

Võ giả áo đen chắc chắn nói:

- Không phải, thật sự bán đắt khách. Dược tề trị thương cấp thấp của họ tuy giá ba linh thạch nhưng dược hiệu bằng dược tề trị thương trung cấp ngoài chợ.

Những người mua dược tề đều không phải được Cảnh Ngôn thuê, vì chính võ giả áo đen cũng mua một ít dược tề. Gã không dám nói cho tộc trưởng biết gã mua dược tề trong Huy Hoàng đan lâu, nếu bị tộc trưởng biết thì gã khó sống. Gã thầm nghĩ chờ có rảnh lại đi mua một ít, đặc biệt là dược tề an thần có hiệu quả rất tốt cho người tu luyện tăng sức tập trung. So sánh thì dược tề an thần của Huy Hoàng đan lâu rất có lợi, chủ quản trong đan lâu nói cung ứng dược tề không phải lúc nào cũng có, mỗi ngày có số lượng nhất định.

Màn đêm buông xuống.

Huy Hoàng đan lâu khai trương thử ngày đầu tiên đã kết thúc.

Lầu bốn đan lâu, trong căn phòng Cảnh Ngôn ở.

Biểu tình Cảnh Thần Tinh hưng phấn nói:

- Cảnh Ngôn, hôm nay buôn bán rất tốt!

Tô Tử Huyên cũng có mặt, nàng kích động nói:

- Công tử, ta chưa từng thấy hiệu thuốc nào bán đắt khách như vậy. Ngạch doanh nghiệp của đan lâu chúng ta cao còn hơn Trân Hiên.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Trong dự đoán, hôm nay ngạch doanh nghiệp của chúng ta có bao nhiêu?

Cảnh Ngôn khá quan tâm ngạch doanh nghiệp, Huy Hoàng đan lâu là của hắn, đan lâu kiếm được bao nhiêu linh thạch đều vào túi tiền của hắn. Cảnh Ngôn tu luyện tiêu hao rất kinh người, cần có nhiều tài nguyên vun đắp. Giờ tu vi của Cảnh Ngôn tăng cao mỗi ngày, cần nhiều khối linh thạch cực phẩm, Quy nguyên Đan. Nếu không có thu nhập ổn định thì tài nguyên của hắn không kéo dài bao lâu sẽ hết sạch.

Cảnh Thần Tinh mỉm cười nói:

- Ta đã thống kết rồi, ngạch doanh nghiệp hôm nay của chúng ta đến bốn vạn sáu ngàn khối linh thạch. Trừ các loại chi, bao gồm giá thành tài liệu, tiền chia nhân viên thì lãi ròng đến ba vạn linh thạch.

Đây đúng là kỳ tích.

Lúc trước Cảnh gia nắm giữ chợ khu tây một năm lãi nhuần chưa đầy trăm vạn linh thạch, trung bình lời mỗi ngày

không tới ba ngàn khối linh thạch, đó là tính lợi nhuận nguyên chợ thu về. Lợi nhuận một ngày của Huy Hoàng đan lâu đến ba vạn thì kinh người biết bao? Nếu mỗi ngày được như vậy lợi nhuận một năm của Huy Hoàng đan lâu hơn một ngàn vạn linh thạch.

Quá khủng bố!

Nghe con số này Cảnh Ngôn hơi bất ngờ, hắn biết đan lâu sẽ kiếm lời siêu khủng nhưng không ngờ cao đến thế.

Dược tề của Huy Hoàng đan lâu ví dụ dược tề trị thương cấp thấp giá bán ba khối linh thạch một bình, giá thành chưa tới một khối linh thạch. Vì dược tề trị thương cấp thấp của Huy Hoàng đan lâu sử dụng tài liệu giống dược tề trị thương cấp thấp ngoài chợ, khác biệt duy nhất là dược tề sư Huy Hoàng đan lâu được lương thưởng cao chút, gá thành cũng hơi cao lên. Dù vậy lợi nhuận của Huy Hoàng đan lâu cực kỳ khủng khiếp.

Nên biết nghề dược tề vốn lời lớn, Triệu gia gia tộc số một hay Lâm gia gia tộc số hai, Cảnh gia gia tộc số ba thu lợi chính đều là mạch khoáng linh thạch và hiệu thuốc. Dược tề của Huy Hoàng đan lâu là lời lớn trong lợi nhuận cao.

Rất nhanh Cảnh Ngôn bình ổn hưng phấn, nheo mắt nói:

- Đây là ngày đầu tiên, dược tề chúng ta cung ứng không giới hạn, tiếp theo chúng ta sẽ hạn chế số lượng lại. Đương nhiên Đông Lâm thành là thành thị nhỏ, dù tất cả võ giả đến Huy Hoàng đan lâu chúng ta mua dược tề thì số lượng rất nhanh đến cực hạn, sau này khó mà nóng như hôm nay.

Đây là sự thật, Đông Lâm thành chỉ là thành phố nhỏ.

Ngạch tiêu thụ hôm nay cao như vậy vì một đám võ giả một lần mua nhiều dược tề. Đa số võ giả mua mớ dược tề này

trong thời gian ngắn dùng không hết, thời gian tiếp theo không cần lại mua.

Cảnh Thần Tinh, Tô Tử Huyên cũng biết điều đó, nhưng tóm lại lợi nhuận sau này của Huy Hoàng đan lâu sẽ không quá thấp, bảo đảm giữ lợi nhuận mỗi ngày một vạn.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Vậy đi, ba ngày sau chính thức kinh doanh, Huy Hoàng đan lâu chúng ta phải từ từ chiếm ít nhất tám phần phân ngạch dược tề của Đông Lâm thành.

Chân mày Cảnh Thần Tinh nhúc nhích nói:

- Cảnh Ngôn, còn Cảnh gia thì sao?

Huy Hoàng đan lâu chiếm tám phần phân ngạch dược tề của Đông Lâm thành, trong thời gian ngắn khó làm được lý tưởng này nhưng theo thời gian trôi qua chắc chắn có thể. Nhưng nếu làm vậy Huy Hoàng đan lâu không chỉ đả kích thế lực đối địch như Triệu gia, Cảnh gia cũng bị ảnh hưởng nặng nề, còn có những thế lực phụ thuộc Cảnh gia.

Nếu đắc tội hết mọi người thì Huy Hoàng đan lâu chẳng phải là thành chuột chạy qua đường?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ta có suy xét điều này rồi. Huy Hoàng đan lâu chúng ta có thể cùng Cảnh gia làm đồng bạn hợp tác. Chúng ta cung cấp số lượng dược tề nhất định cho Cảnh gia, giá thấp hơn giá bán lẻ bên chúng ta một ít, cho Cảnh gia kiếm lời. Ví dụ bán dược tề trị thương cấp thấp giá hai khối linh thạch cho Cảnh gia. Cảnh gia có thể cho những thế lực phụ thuộc bán một phần dược tề, vậy thì các thế lực phụ thuộc sẽ cần nhờ Cảnh gia, đây là chuyện tốt cho Cảnh gia. Nhưng có một chuyện phải nói rõ, dược tề của Huy Hoàng đan lâu phải có tiêu chí

của chúng ta, thế thì trong nửa năm đến một năm phân ngạch thị trường chợ của Huy Hoàng đan lâu sẽ trên tám phần.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Thần Tinh thúc thúc, Tử Huyên, những chi tiết nhỏ hai người hãy bàn bạc đi, ta không xen vào.

Khi Cảnh Ngôn nói những lời này mắt Cảnh Thần Tinh sáng rực.

Huy Hoàng đan lâu không phải ăn mảnh, chỉ cần đi theo Huy Hoàng đan lâu, Cảnh gia lăn lộn là đều có canh húp. Những thế lực đối địch sẽ tự vùng vẫy.

Giọng Cảnh Thần Tinh hơi run, rất kích động:

- Ừm! Vậy ta và Tử Huyên chủ quản bàn bạc chi tiết hợp tác.

Cảnh Ngôn đã đề nghị cách giải quyết rất tốt, tin tưởng Cảnh gia sẽ vui vẻ chấp nhận. Bọn họ mua lại một bình dược tề trị thương cấp thấp giá hai khối linh thạch, bán qua tay ba khối linh thạch, lãi ròng là một khối linh thạch, lơi nhuận cao còn hơn lúc trước họ bán dược tề trị thương cấp thấp.

Cảnh Ngôn ngăn lại Cảnh Thần Tinh, Tô Tử Huyên định rời đi:

- Còn nữa! Thần Tinh thúc thúc, Tử Huyên không thể ngừng tu luyện, mục tiêu của hai người là võ giả cửu trọng thiên. Chờ khi đến cửu trọng thiên ta sẽ cho hai người thứ tốt để hai người dễ thăng lên Tiên Thiên.

Cảnh Thần Tinh hiện là Võ Đạo bát trọng thiên, Tô Tử Huyên là ngũ trọng thiên, thực lực của hai người hơi thấp. Chờ sau này Cảnh Ngôn rời khỏi Huy Hoàng đan lâu e rằng vũ lực của đan lâu khá thấp, tuy có Cảnh gia nhưng Huy Hoàng đan

lâu dù gì là của hắn, hắn hy vọng Huy Hoàng đan lâu có vũ lực mạnh.

Chương 219 - Đại Nhân Vật Khó Thể Tưởng Tượng

C

Trước kia Cảnh Thần Tinh, Tô Tử Huyên tiến triển chậm chạp không phải vì thiên phú Võ Đạo của họ rất kém. Thiên phú tốt cũng phải có tài nguyên mới được. Có Huy Hoàng đan lâu, tin tưởng Cảnh Thần Tinh, Tô Tử Huyên dù thiên phú Võ Đạo không đến đỉnh cao nhưng về sau không khó thăng cấp Tiên Thiên.

Còn Cảnh Thanh Nham, Cảnh Ngôn hy vọng gã có thành tựu về Võ Đạo. Nếu sau này Cảnh Thanh Nham muốn trở thành đan sư thì gã ít nhất phải thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên.

Cảnh giới Tiên Thiên là một trong những điều kiện luyện đan cơ bản, nếu không thể thăng cấp Tiên Thiên thì dược tề sư đỉnh cấp là cực hạn.

Cảnh Ngôn chưa bao giờ hẹp hòi với người của mình, Tô Tử Huyên, Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham đều xem như người của hắn. Cảnh Ngôn sẽ không keo kiệt giúp họ về mặt tu luyện, cố ý hạn chế tài nguyên.

Năng lực, thực lực của họ mạnh mới quản lý đan lâu càng tốt.

Ba ngày qua trong chớp mắt.

Hôm nay là ngày Huy Hoàng đan lâu chính thức kinh doanh.

Cảnh Ngôn đặc biệt bỏ ra thời gian tiếp đãi khách đến. Đại nhân vật có danh vọng trong Đông Lâm thành miễn không đối địch với Cảnh gia, Cảnh Ngôn thì đều được Huy Hoàng đan lâu mời.

Chợ khu nam, Ngọc Đông tửu lâu.

Ngọc Đông tửu lâu hiện là sản nghiệp thuộc về Cảnh gia.

Ngọc Đông tửu lâu và Huy Hoàng đan lâu cách nhau chưa đến một ngàn thước, Cảnh Ngôn đặt chỗ mời khách ở đây.

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã cũng tới hỗ trợ, hôm nay Cảnh Ngôn bao nguyên tửu lâu.

- Tộc trưởng Lưu gia Lưu Minh Dương đến!

- Tộc trưởng Lục gia Lục Hải Thanh đến!

- …

Các đại nhân vật có uy tín danh dự trong Đông Lâm thành lần lượt đến.

- Mời, mời vào trong.

- Ha ha ha! Cảnh tộc trưởng khỏe, Cảnh Ngôn công tử khỏe.

- Chúc mừng Cảnh Ngôn công tử, Huy Hoàng đan lâu buôn bán khiến người ghen tỵ thật.

Khách đến dù lớn tuổi bao nhiêu, thân phận cao cỡ nào đều hết sức khách sáo với Cảnh Ngôn, Cảnh Thành Dã. Đương nhiên những người này quan hệ thân thiện với Cảnh gia, Cảnh Ngôn sẽ không mời người quan hệ không tốt.

Theo thời gian trôi qua, càng nhiều người đến. Nguyên Ngọc Đông tửu lâu cực kỳ náo nhiệt.

Bên ngoài vọng vào tiếng hô:

- Thành chủ Hoắc Xuân Dương Đông Lâm thành, phu nhân Lữ Cầm đến!

Nghe hai cái tên này người trong tửu lâu đều rung động.

- Không ngờ thành chủ đại nhân cũng đến!

- Cảnh Ngôn có mặt mũi lớn thật, thành chủ đại nhân cùng phu nhân đến!

- Bên ngoài đồn thành chủ và Cảnh Ngôn có quan hệ không giống bình thường thì ra là sự thật.

Các góc tửu lâu rộ lên tiếng bàn tán, những cặp mắt nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Bên ngoài có nhiều tin đồn về Cảnh Ngôn và thành chủ Hoắc Xuân Dương, nhưng nhiều người không chắc mức độ đáng tin của lời đồn là bao nhiêu. Giờ đan lâu của Cảnh Ngôn chính thức khai trương, thành chủ Hoắc Xuân Dương tự mình đến chứng thực Cảnh Ngôn và Hoắc Xuân Dương có quan hệ thân thiết.

Nhiều người ánh mắt nóng bỏng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nghênh đón ngay, vừa lúc thấy nhóm Hoắc Xuân Dương vào tửu lâu:

- Thành chủ đại nhân, phu nhân.

Hoắc Xuân Dương rất nhiệt tình chào Cảnh Ngôn:

- Ha ha, Cảnh Ngôn.

Những người khác cũng đi lên chào hỏi Hoắc Xuân Dương, thái độ của gã lạnh nhạt nhiều. Hoắc Xuân Dương cũng đáp lại bọn họ nhưng so với lúc đối mặt Cảnh Ngôn thì cách biệt một trời một vực.

Lữ Cầm nói đùa:

- Cảnh Ngôn, việc buôn bán của đan lâu rất tốt.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nếu phu nhân muốn đầu tư thì ta cầu còn không được!

Lữ Cầm nhìn Cảnh Ngôn, cười nói:

- Thật khéo miệng, nếu ta đầu tư sẽ bị ngươi hận chết.

Cảnh Ngôn kiên quyết nói:

- Sao có thể? Chỉ cần phu nhân nói một câu thì một nửa Huy Hoàng đan lâu là của phu nhân.

Đương nhiên Lữ Cầm không thật sự đòi lấy đan lâu của Cảnh Ngôn, nhưng hắn nói như vậy làm nàng rất vui vẻ, cười càng tươi.

Hoắc Xuân Dương cười ngoắc tay, liếc sang lão nhân đứng bên cạnh:

- Cảnh Ngôn, qua đây ta giới thiệu cho.

Từ lúc Hoắc Xuân Dương đi vào Cảnh Ngôn đã chú ý đến lão nhân mặc áo xám đứng cạnh gã, nhưng hắn không biết người này. Cảnh Ngôn đoán thân phận của lão nhân không đơn giản, vì lão đi vào cùng lúc với Hoắc Xuân Dương, hai người đứng ngang hàng.

Nghe Hoắc Xuân Dương nói, Cảnh Ngôn ngừng cười.

Khuôn mặt Hoắc Xuân Dương nghiêm túc trầm giọng nói:

- Vị này là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành, Đan Vương Lưu Văn. Đan Vương Lưu Văn cũng là một vị đan sư ngũ giai.

Lưu Văn xuất hiện khiến không khí trong tửu lâu lên cao.

- Cái gì?

- Phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư? Nhân vật như vậy mà đến Đông Lâm thành chúng ta?

- Cảnh Ngôn có mặt mũi quá, phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư cũng đến đây?

Đa số người ở đây có lẽ không biết mặt Lưu Văn, nhưng danh tiếng của lão siêu đáng sợ, vang dội hơn thành chủ Đông Lâm thành Hoắc Xuân Dương nhiều.

Thành chủ Đông Lâm thành ở Đông Lâm thành thì không ai sánh bằng, nhưng vào thành phố khác thân phận thành chủ Đông Lâm thành không hề rực rỡ.

Còn thân phận phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư …

Dù ở trong Lam Khúc quận thành cũng được nhiều chú ý, ai không muốn làm quen với nhân vật như vậy? Có thể nói phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư đi thành phố nào trong địa vực Lam Khúc quận thành cũng được tiếp đãi long trọng. Sợ là Quận Vương đại nhân cũng phải nể mặt ba phần.

Nhân vật này là đan sư ngũ giai, còn là Đan Vương. Có thể nói Lưu Văn chẳng những luyện chế ra đan dược ngũ giai còn có thể luyện chế đan dược phẩm chất nhất đẳng.

Luyện ra đan dược nhị đẳng có thể gọi là Tiểu Đan Vương, luyện chế đan dược nhất đẳng mới được tôn xưng là Đan Vương.

Cảnh Ngôn nghe thân phận của Lưu Văn thì giật nảy mình.

Lúc Lưu Văn tiến vào Cảnh Ngôn biết ngay lão là đại nhân vật, ít nhất cũng là thành chủ của thành phố khác. Nhưng Cảnh Ngôn không ngờ thân phận của Lưu Văn cao đến thế, cao ngất ngưỡng, quá rung động!

Cảnh Ngôn hơi sửng sốt giây sau lấy lại tinh thần, khom người nói với Lưu Văn:

- Cảnh Ngôn kính chào đan sư Lưu Văn.

Lưu Văn khoát tay cười lễ độ nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu quá khách sáo.

Lưu Văn chẳng hề kênh kiệu, nom bình dị gần gũi.

Lưu Văn cười nói với Hoắc Xuân Dương:

- Xuân Dương, Cảnh Ngôn trẻ tuổi thật, ta ở tuổi như hắn không được phong quang như vậy.

Mọi người đều nghe ra Lưu Văn đang nói đùa.

Hoắc Xuân Dương cười nói với Lưu Văn:

- Không sai, tiền đồ vô lượng!

Cảnh Ngôn vội khiêm tốn bảo:

- Đan sư Lưu Văn quá khen, ta còn kém xa lắm.

Trước mặt đại nhân vật như vậy Cảnh Ngôn bây giờ không có vốn kiêu ngạo. Cảnh Ngôn nay cũng là Tiểu Đan Vương, nhưng kém xa Lưu Văn. Cảnh Ngôn mới chỉ là đan sư nhị giai, luyện chế ra một số đan dược nhị giai. Lưu Văn có thể luyện chế đan dược ngũ giai.

Cường giả Đạo Linh cảnh sử dụng đan dược đa số chỉ là tứ giai, ngũ giai, có thể tưởng tượng trong Lam Khúc quận thành biết bao cường giả Đạo Linh cảnh cần nhờ vào Đan Vương như Lưu Văn.

Bây giờ Cảnh Ngôn còn kém xa nhưng sau này khó nói, vì hắn hấp thu tin tức Càn Khôn Đan Đạo.

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã tiến lên trước, cố nén nỗi lòng kích động cung kính nói:

- Thành chủ đại nhân, Đan Vương Lưu Văn, mời qua đây ngồi.

Đương nhiên Cảnh Thành Dã kích động, tuy hôm nay là ngày Huy Hoàng đan lâu khai trương nhưng đây chỉ là sản nghiệp cá nhân của Cảnh Ngôn, tuy nhiên hắn cũng là người

Cảnh gia. Cảnh Ngôn nở mặt thì Cảnh gia cũng nở mũi, Cảnh Thành Dã làm tộc trưởng sao có thể không kích động? Không hưng phấn?

Nói thật khi thành chủ giới thiệu lão nhân đứng bên cạnh là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư thì Cảnh Thành Dã hóa đá, qua một phút mới tỉnh táo khỏi giật mình.

Cảnh Thành Dã dẫn đám người Hoắc Xuân Dương, Lưu Văn ngồi vào ghế, đương nhiên chỗ ngồi chủ tọa.

Cảnh Thành Dã nói nhỏ với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi hãy cùng thành chủ đại nhân, Đan Vương đại nhân, việc tiếp đãi khách đến sau hãy giao cho ta.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Vậy nhờ tộc trưởng.

Cảnh Ngôn ngồi xuống cạnh thành chủ.

Khi Cảnh Ngôn ngồi xuống, Lưu Văn bỗng lấy ra một bình dược tề, hỏi:

- Cảnh Ngôn, dược tề này là đan lâu của ngươi phối chế ra?

Lần này Lưu Văn xuất hiện ở đây do trùng hợp, lão đến Đông Lâm thành vì muốn vào Hắc Thạch sơn mạch tìm một loại linh thảo.

Tài nguyên loại linh thảo trong Hắc Thạch sơn mạch không bằng Nguyệt Hoa Sâm Lâm, nhưng Hắc Thạch sơn mạch cũng có linh thảo và sinh ra nhiều loại cao cấp hiếm có.

Vào Hắc Thạch sơn mạch phải đi ngang qua Đông Lâm thành. Lưu Văn và Hoắc Xuân Dương là người quen cũ, tự nhiên thuận đường ghé chào. Hoắc Xuân Dương thuận miệng nhắc đến Cảnh Ngôn. Ban đầu Lưu Văn không để ý, lão là đan

sư ngũ giai, bản thân là cường giả Đạo Linh cảnh, đã gặp nhiều cái gọi là thiên tài.

Nhưng khi Lưu Văn thấy Hoắc Xuân Dương lấy ra một bịch dược tề thì lão không ngồi yên. Vì phẩm chất của dược tề này quá kinh người. Lưu Văn có thể trở thành đan sư ngũ giai đương nhiên có cố chấp rất mãnh liệt với đạo đan đạo, lão vừa thấy dược tề liền chìm đắm vào, muốn tìm ra cách phối chế nó.

Cuối cùng Lưu Văn không thành công, lão không thể sao chép thành công, thế là lão hỏi Hoắc Xuân Dương kiếm đâu ra dược tề này. Hoắc Xuân Dương nói dược tề này là Huy Hoàng đan lâu của Đông Lâm thành phối chế ra.

Cho nên Lưu Văn nảy ra hứng thú rất lớn với Cảnh Ngôn chủ nhân của Huy Hoàng đan lâu.

Chương 220 - Có Người Gây Chuyện

Lưu Văn đến dự lễ mừng khai trương Huy Hoàng đan lâu cũng là vì vậy.

Lưu Văn cực kỳ tò mò Huy Hoàng đan lâu kiếm đâu ra những dược tề này. Theo tin tức Lưu Văn kiếm được thì Huy Hoàng đan lâu có khá nhiều loại dược tề phẩm chất cao như vậy. Tức là Huy Hoàng đan lâu rất có thể iết cao nhân có thành tựu siêu cao trong đạo dược tề. Chủ nhân của Huy Hoàng đan lâu là Cảnh Ngôn, rất có thể hắn quen cao nhân này, rất có thể cao nhân đang ở trong đan lâu.

Lưu Văn tuy là đan sư ngũ giai nhưng cũng muốn làm quen cao nhân phối chế ra dược tề kinh người như thế.

Nghe Lưu Văn hỏi, đám người Hoắc Xuân Dương cùng nhìn Cảnh Ngôn. Những người khác tuy không phải đan sư, không nghiên cứu về dược tề, nhưng họ không phải nhân vật bình thường, họ phân biệt ra được dược tề có phẩm chất gì.

Cảnh Ngôn nghe vậy cười khẽ nhìn Lưu Văn:

- Đan sư Lưu Văn, nếu ta nói dược tề này là ta phối chế thì đan sư Lưu Văn có tin không?

Sau khi Hoắc Xuân Dương giới thiệu thân phận của Lưu Văn thì Cảnh Ngôn mơ hồ suy đoán lý do đan sư này có mặt tại đây. Cảnh Ngôn cũng đoán trước Lưu Văn sẽ hỏi về dược tề của Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Ngôn nói câu này làm đám người sửng sốt.

Lưu Văn đung đưa dược tề trong tay, hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu nói dược tề này là tiểu hữu phối chế?

Lưu Văn hít sâu, trong giọng nói tràn ngập giật mình.

Hoắc Xuân Dương cũng thầm rung động, từ khi nào Cảnh Ngôn trở thành dược tề sư?

Hiện không nhiều người biết Cảnh Ngôn là dược tề sư, trong Cảnh gia chỉ có tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh biết chuyện.

Cảnh Ngôn cười nói tiếp:

- Dược tề của Huy Hoàng đan lâu có một phần tự ta phối chế, một phần là dược tề sư của Huy Hoàng đan lâu phối chế ra. Nhưng hiện giờ mớ dược tề phẩm chất cao nhất đều là ta tự làm.

Trình độ phối chế dược tề của Cảnh Thanh Nham đã rất tốt, nhưng còn kém một chút khi so với Cảnh Ngôn. Cảnh Thanh Nham muốn đến trình độ như Cảnh Ngôn còn phải đi một đoạn đường dài.

Những dược tề sư khác khó đến trình độ phối chế dược tề như Cảnh Ngôn. Vì Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Nham tuy dạy đám dược tề sư phối chế dược tề, nhưng sửa chữa một chút cách phối chế. Cảnh Ngôn không mong làm ra chuyện dạy đồ đệ chết đói sư phụ.

Cảnh Ngôn có thể hết lòng dạy Cảnh Thanh Nham nhưng hắn phải giữ lại một chút khi dạy người khác.

Cảnh Thanh Nham cũng biết điều này.

Tức là dược tề sư Huy Hoàng đan lâu có thiên phú xuất sắc đến đâu cũng không thể được thành tựu phối chế dược tề bằng Cảnh Thanh Nham, Cảnh Ngôn.

Đương nhiên theo thời gian trôi qua khi xác định có dược tề sư nào đáng tin tưởng, trung thành trăm phần trăm Cảnh Ngôn không ngại nâng cấp năng lực cho họ. Còn bây giờ thì bỏ đi, mới chiêu mộ vào, dù có hiệp nghị hạn chế nhưng trên đời này có đủ thực lực là giải trừ hiệp ước được ngay. Lỡ sau này dược tề sư Huy Hoàng đan lâu bị thế lực lớn nào đào móc đi, dù Cảnh Ngôn cầm hiệp nghị cũng không làm gì được.

Ví dụ có dược tề sư Huy Hoàng đan lâu bị Triệu gia rước qua, hết sức bảo vệ dược tề sư đó. Với thực lực hiện tại của Cảnh Ngôn có thể giết vào Triệu gia không? Dù Cảnh Ngôn đi Triệu gia đòi người thì Triệu gia sẽ không giao ra.

Thực lực mới là yếu tố đầu tiên, không có sức mạnh mọi thứ chỉ là nói suông.

Lưu Văn rất khó tin tưởng:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu chắc không phải đang nói giỡn đi?

Sau khi Lưu Văn thấy dược tề này từng mô phỏng hình tượng dược tề sư trong đầu, nhưng lão chưa từng tưởng tượng dược tề sư đó trẻ trung như vậy. Lưu Văn cảm thấy người phối chế ra dược tề phẩm chất cao như thế nên lớn tuổi, lớn còn hơn lão.

Cảnh Ngôn lộ vẻ bất đắc dĩ nói:

- Ta nào dám lừa gạt đan sư Lưu Văn? Nếu đan sư Lưu Văn không tin thì ta có thể phối chế dược tề ngay tại chỗ cho ngài xem.

Không phải Lưu Văn cho rằng Cảnh Ngôn lừa lão, chẳng qua lão khó chấp nhận sự thật này ngay.

Lưu Văn nghe Cảnh Ngôn nói đồng ý phối chế dược tề ngay trước mặt lão, lão lập tức khẳng định hắn nói thật. Nếu Cảnh Ngôn nói dối sẽ bị vạch mặt ngay, thế thì còn ý nghĩa gì?

Lưu Văn hít sâu, biểu tình hơi thay đổi.

Lưu Văn nói ra một câu ngay trước mặt mọi người:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu làm ta mở rộng tầm mắt, nếu được thì ta rất muốn Cảnh Ngôn tiểu hữu sẽ chỉ điểm một chút về phối chế dược tề cho ta.

Thái độ của Lưu Văn hết sức khiêm cung, lão thật lòng thỉnh giáo Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thầm mừng.

Lưu Văn đang xin hắn chỉ dạy phối chế dược tề phẩm chất cao, nếu Cảnh Ngôn đồng ý tức là lão nợ một nhân tình. Nhân vật như Lưu Văn có bao nhiêu đại nhân vật trong Lam Khúc quận thành muốn lão nợ nhân tình, cực kỳ quý giá. Giờ Lưu Văn tự đưa nhân tình đến trước mặt Cảnh Ngôn, nếu hắn không bắt lấy mới là đồ ngốc. Giao lưu chút kinh nghiệm phối chế dược tề mà được một nhân tình của Lưu Văn, giao dịch quá có lời.

Cảnh Ngôn cười đồng ý ngay:

- Đan sư Lưu Văn chịu giao lưu kinh nghiệm dược tề với ta tất nhiên ta vô cùng thấy vinh hạnh.

Hoắc Xuân Dương cười nói:

- Ha ha, hai người muốn giao lưu kinh nghiệm phối chế dược tề cũng nên chờ ăn cơm đã, giờ có nên ăn cơm trước không?

Lữ Cầm híp mắt hùa theo:

- Đúng rồi, ta cũng thấy đói.

Mắt Lưu Văn lấp lóe tia sáng hưng phấn, hơi sốt ruột:

- Ừm! Không gấp không gấp, chờ ăn cơm xong, ăn rồi từ từ nói.

Cảnh Ngôn mà nói hai người giao lưu phối chế dược tề ngay thì Lưu Văn sẽ đồng ý ngay, lão cũng muốn đi liền. Nhưng yêu cầu Cảnh Ngôn làm vậy thì hơi quá đáng.

Bỗng một bóng người vội vàng từ bên ngoài đi đến, hốt hoảng kêu lên:

- Cảnh Ngôn công tử!

Cảnh Ngôn nhìn người đến, con ngươi co rút?

- A? Tử Huyên?

Hôm nay Huy Hoàng đan lâu chính thức kinh doanh, Cảnh Thần Tinh, Tô Tử Huyên bận rộn trong đan lâu, không cần bọn họ lo việc tiếp đãi bên tửu lâu.

Nhìn Tô Tử Huyên hốt hoảng chạy vào tửu lâu, Cảnh Ngôn biết ngay xảy ra chuyện gì rồi.

Tô Tử Huyên thở hổn hển, nàng nhìn người ngồi chung với Cảnh Ngôn, biết chắc đều là đại nhân vật. Nàng cũng rõ ràng nàng không nên tới quấy rầy Cảnh Ngôn, nhưng Tô Tử Huyên không còn cách nào, nàng phải lại đây.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tử Huyên, xảy ra chuyện gì?

Nếu không phải xảy ra chuyện Tô Tử Huyên tuyệt đối không bỏ lại công tác đan lâu chạy đến bên này góp vui.

Tô Tử Huyên không biết nên nói sao, nhưng bị Cảnh Ngôn hỏi nàng nói một tràng:

- Có người gây sự đan lâu!

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng lạnh:

- Gây sự?

Hôm nay là ngày long trọng nhất của Huy Hoàng đan lâu, đối thủ cạnh tranh với Huy Hoàng đan lâu chọn kiếm chuyện ngay lúc này cũng nằm trong dự đoán.

Cảnh Ngôn thầm cười lạnh:

- Đi qua xem.

Lưu Văn nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì? Có kẻ gây sự?

Lưu Văn không rõ ràng tình hình trong Đông Lâm thành nhưng đã nghe Hoắc Xuân Dương tiết lộ đôi chút.

Huy Hoàng đan lâu là sản nghiệp của Cảnh Ngôn, Huy Hoàng đan lâu nằm trong chợ khu nam, bây giờ chợ khu nam thuộc về Cảnh gia quản lý. Cảnh Ngôn là người Cảnh gia, ai dám gây sự trong Huy Hoàng đan lâu ở chợ khu nam?

Hoắc Xuân Dương nét mặt sa sầm nói:

- Có một số người đúng là kỳ cục.

Hoắc Xuân Dương sắc mặt âm trầm nói:

- Cảnh Ngôn, ta đi với ngươi, ta muốn nhìn xem là kẻ nào dám đến Huy Hoàng đan lâu gây sự.

Cảnh Ngôn vẻ mặt xin lỗi nói với Lưu Văn:

- Thật có lỗi đan sư Lưu Văn, bên đan lâu có chút chuyện ta phải qua xem, lát nữa ta quay lại ngay. Xin đan sư Lưu Văn chờ một lát.

Lưu Văn phất tay đứng dậy nói:

- Không cần chờ, ta cũng đi xem.

Ngoài Huy Hoàng đan lâu.

Có mấy võ giả đang không ngừng la ó:

- Mọi người chú ý, mọi người chú ý! Huy Hoàng đan lâu bán thuốc giả, mọi người tuyệt đối đừng để bị lừa! ai mua thuốc trong Huy Hoàng đan lâu là đồ ngốc!

- Ta mua thuốc giả trong Huy Hoàng đan lâu!

- Hôm nay Huy Hoàng đan lâu mà không cho ta một câu giải thích thì tuyệt đối không bỏ qua!

- Đúng vậy! Huy Hoàng đan lâu phải cho chúng ta giải thích, Huy Hoàng đan lâu dám công khai bán thuốc giả, hành vi này phải bị trừng trị!

Ba ngày trước Huy Hoàng đan lâu kinh doanh thử, hôm nay mới chính thức buôn bán. Huy Hoàng đan lâu bán rất đắt khách, nhiều võ giả ra vào mua dược tề. Chỗ này là khu vực phồn hoa nhất chợ khu nam, nhiều võ giả đi ngang qua. Mấy võ giả ồn ào rất nhanh hấp dẫn nhiều người vây xem.

Cảnh Thần Tinh tức giận chất vấn:

- Các ngươi nói Huy Hoàng đan lâu bán thuốc giả, có chứng cứ gì không?

Đám khốn này rõ ràng gây sự, nếu xử lý không tốt sẽ ảnh hưởng lớn đến việc buôn bán của đan lâu. Cảnh Thần Tinh không thể trực tiếp xuống tay với đám võ giả này, quá nhiều người vây xem, nếu không nói rõ ràng mà đánh người thì dù Huy Hoàng đan lâu có lý cũng sẽ bị chê trách.

- Chứng cứ?

- Ha ha, chúng ta không có chứng cứ thì sẽ đến nói lung tung sao?

Một võ giả làn da ngăm đen mắt sáng rực nhìn Cảnh Thần Tinh:

- Huy Hoàng đan lâu các ngươi nếu không cho chúng ta một giải thích thì chúng ta cho đan lâu hết đường làm ăn.

Chúng ta không chỉ đòi lẽ công bằng vào hôm nay, ngày mai, ngày mốt, mỗi ngày chúng ta đều sẽ đến!

Chương 221 - Phải Cho Bọn Họ Một lẽ Công Bằng

Mấy người đến gây rối, càng nhiều người vây xem bọn họ biểu diễn càng mãnh liệt.

- Đúng vậy! Không cho chúng ta giải thích vừa lòng, một lẽ công bằng thì chúng ta đến hàng ngày!

- Hừ! Đừng tưởng rằng Huy Hoàng đan lâu giàu có, được Cảnh gia che chở thì chúng ta sợ các ngươi!

- Muốn lấy thế đè người phải xem võ giả Đông Lâm thành chúng ta có chịu không! Đông Lâm thành là nơi có vương pháp!

Đám võ giả này đắp nặn mình thành phe yếu thế.

Giọng Cảnh Thần Tinh lạnh lùng hỏi:

- Các ngươi nói mình có chứng cứ thì lấy ra xem, nếu các ngươi chỉ nói miệng thì ta phải nghi ngờ ý đồ của các ngươi!

Một võ giả nhíu mày nói:

- Cảnh Thần Tinh tổng quản nói đúng, hôm qua ta mua nhiều dược tề trong Huy Hoàng đan lâu, đều có hiệu quả rất tốt, không có thuốc giả.

Một số võ giả thấy gai mắt lên tiếng bênh vực Huy Hoàng đan lâu:

- Ta mua dược tề hình như cũng không có vấn đề gì! Ta đã dùng một bình rồi, hiệu quả rất tốt.

- Mấy người kia, có phải cố ý kiếm chuyện không? Các ngươi nói Huy Hoàng đan lâu bán thuốc giả thì lấy ra chứng cứ chứng minh đi!

Võ giả mặt đen liếc xéo, dõng dạc nói:

- Chứng cứ? Chúng ta đương nhiên có chứng cứ! Huy Hoàng đan lâu đã đòi chứng cứ thì chúng ta lấy chứng cứ ra!

Võ giả mặt đen thật sự lấy ra một số dược tề. Mấy người đứng cạnh gã cũng lấy ra chút dược tề, trên bình dược tề đều có dấu hiệu của Huy Hoàng đan lâu.

Tuy Huy Hoàng đan lâu mới bán thuốc ba, bốn ngày nhưng mọi người đều biết dấu hiệu của Huy Hoàng đan lâu trên bình.

Võ giả mặt đen giơ bình dược tề trong tay lên, hét to:

- Có ai không tin chúng ta mua nhầm thuốc giả trong Huy Hoàng đan lâu thì cứ tự mình lại xem thật giả của số dược tề này!

Một tiếng hừ lạnh vang lên:

- Hừ! Ta không tin dược tề của Huy Hoàng đan lâu là giả!

Một võ giả trung niên đi ra đám đông, nhìn chằm chằm mấy người võ giả.

Võ giả trung niên chắp tay nói với người vây xem đánh giá xung quanh:

- Các vị có lẽ không biết ta, ta đến Đông Lâm thành không lâu nhưng về đạo dược tề ta tự nhận mình có năng lực phân biệt nhất định. Ta là một đan sư của Lam Khúc quận thành.

- Đan sư?

- Người này là đan sư?

- Trời ạ, có đan sư đến Đông Lâm thành chúng ta!

- Hình như đan sư này tính bênh vực Huy Hoàng đan lâu, không lẽ là người quen của Cảnh Ngôn?

Người xung quanh nghe lời võ giả trung niên nói lộ vẻ giật mình.

Đan sư khiến vô số người ngưỡng mộ, đan sư nào đều là tồn tại ghê gớm, đặc biệt trong thành phố nhỏ như Đông Lâm thành.

Võ giả mặt đen lộ ra sợ hãi nhưng vẫn giữ thái độ cứng rắn nói:

- Đan sư? Đan sư thì ghê gớm lắm sao? Dù ngươi là đan sư cũng không thể nói thuốc giả thành thật. Ngươi hãy xem dược tề của ta có vấn đề gì không?

Võ giả trung niên cười nói:

- Yên tâm, nếu dược tề là giả chắc chắn ta sẽ không nói nó là thật. Đan sư ta đây tuy không bằng những Đan Vương nhưng còn cần mặt mũi.

Võ giả trung niên cầm lấy bình dược tề của võ giả mặt đen, cẩn thận phân biệt sau đó cau mày.

Người này là Thương Ngọc!

Đám người võ giả mặt den được Triệu gia sắp đặt sẵn, họ đưa ra dược tề cái bình là của Huy Hoàng đan lâu, nhưng dược tề bên trong đã bị đánh tráo. Những thuốc giả là Thương Ngọc tự tay tạo ra, làm sao gã không biết dược tề bên trong đều là giả?

Thương Ngọc cũng diễn kịch, mục đích của gã và Triệu gia là muốn phá đổ Huy Hoàng đan lâu. Chỉ cần khiến người ta tin tưởng trong Huy Hoàng đan lâu bán thuốc giả, vậy ai muốn mua dược tề từ Huy Hoàng đan lâu phải suy nghĩ cho kỹ.

Võ giả mặt đen trợn to mắt hỏi Thương Ngọc:

- Vị đan sư đại nhân này thấy sao? Những dược tề là giả đúng không? Chúng ta không có oan uổng Huy Hoàng đan lâu đi? Địa vị của ngài tôn quý, không thể vì Huy Hoàng đan lâu bối cảnh lớn mà bênh họ!

Thương Ngọc khẽ thở dài, thất vọng lắc đầu nói:

- Thật không ngờ trong Huy Hoàng đan lâu bán thuốc giả, đúng vậy, dược tề này là thuốc giả! Để ta xem cái khác, ưm, đây cũng là giả, cái này giả luôn.

Vẻ mặt Thương Ngọc tiếc nuối nói:

- Huy Hoàng đan lâu làm cái kiểu gì? Tại sao họ bán thuốc giả? Thật là kỳ cục hết sức!

Cảnh Thần Tinh sắc mặt khó xem nói:

- Vị đan sư đại nhân này, dược tề của Huy Hoàng đan lâu chúng ta không thể nào có giả!

Mấy tên lưu manh vô lại vốn rất khó chơi, bây giờ lại xuất hiện một vị đan sư, ngay trước mắt công chúng nói những dược tề này là giả, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Thần Tinh rất bực bội, nhưng gã không dám đắc tội đan sư.

Thương Ngọc cười khẩy nói:

- A? Nói vậy Huy Hoàng đan lâu ngươi cảm thấy đan sư ta đây đang nói dối? Có phải các ngươi cảm thấy đan sư này là giả?

Thương Ngọc âm trầm nói:

- Các vị, nếu có người cho rằng đan sư này là giả có thể đi Lam Khúc quận thành thẩm tra. Ta nghĩ người gan to bằng trời cũng tuyệt đối không dám giả mạo đan sư bậy bạ. Mỗi vị đan

sư đều đăng ký trong Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành. Ha ha, thật là tăng kiến thức, ta lần đầu tiên đến Đông Lâm thành đã bị nghi ngờ là giả mạo đan sư.

Cảnh Thần Tinh ngây người, gã không hề nói đan sư này là giả, nhưng cái người nói tự phân tích một đống làm như chính miệng Cảnh Thần Tinh nói như thế.

Những người vây xem cau mày.

Không lẽ Huy Hoàng đan lâu thật sự bán thuốc giả?

Đan sư đại nhân này nói rất có lý, ai lá gan to đến đâu cũng không dám tùy tiện giả mạo đan sư, nghĩa là vị này thật sự là đan sư.

Huy Hoàng đan lâu nghi ngờ thân phận đan sư? Đan sư là tồn tại cao cao tại thượng, tôn sùng biết bao, giờ bị nghi ngờ thì tức giận cũng đúng.

Phải công nhận đa số võ giả vô cùng sùng kính đan sư, lời đan sư nói ảnh hưởng rất lớn với võ giả bình thường.

Thương Ngọc khá thông minh, gã tạo ấn tượng đầu cho đám đông võ giả vây xem là Huy Hoàng đan lâu kiêu căng ngang ngược, khiến bọn họ nghi ngờ Huy Hoàng đan lâu phải chăng bán thuốc giả.

Đằng sau đám đông, trong một kiến trúc. Đám người Triệu Đương Nguyên cười tươi nhìn.

Cho tới bây giờ kế hoạch của họ rất thành công, đốt thêm chút lửa làm thối danh tiếng của Huy Hoàng đan lâu là hoàn mỹ kết thúc.

Võ giả mặt đen càng vênh váo hùng hổ chất vấn Cảnh Thần Tinh:

- Cảnh Thần Tinh, giờ ngươi còn lời nào để nói? Huy Hoàng đan lâu ngươi rốt cuộc có cho chúng ta một lẽ công

bằng không?

Cảnh Thần Tinh không biết nên nói cái gì:

- Các ngươi không cách nào chứng minh dược tề mà các ngươi đưa ra là Huy Hoàng đan lâu chúng ta bán đi!

Võ giả mặt đen đung đưa bình dược tề trong tay:

- A? Ý ngươi nói những dược tề này không phải của Huy Hoàng đan lâu các ngươi? Vậy dấu hiệu trên cái bình cũng không phải của Huy Hoàng đan lâu? Mọi người nhìn xem, xem đi, Huy Hoàng đan lâu liền xoay người phủi bỏ hết. Rõ ràng là họ bán đi dược tề thế mà cắn chết không chịu nhận!

Võ giả mặt đen miệng lưỡi bén nhỏ, dẻo mồm:

- Da mặt Huy Hoàng đan lâu dày thật, không sao, chúng ta không sợ mặt dày. Hừ, các ngươi không thừa nhận thì chúng ta hàng ngày chặn tại đây tuyên truyền miễn phí cho các ngươi, để mọi người đều biết đan lâu các ngươi bán thuốc giả. Ta không tin sau này Huy Hoàng đan lâu còn có thể bán đi một bình dược tề nào!

Võ giả mặt đen luôn mồm kích động, cộng thêm đan sư ra mặt làm chứng, đa số người xem bắt đầu tin tưởng Huy Hoàng đan lâu bán thuốc giả.

- Hôm trước ta mua dược tề hàng ngàn linh thạch của Huy Hoàng đan lâu, không được, ta phải kiểm tra xem, không chừng bên trong có thuốc giả.

- Đúng rồi, ta cũng mua nhiều nữa. Chết tiệt, nếu bên trong có thuốc giả thì ta phải tới tìm Huy Hoàng đan lâu tính sổ!

Có võ giả tức giận lấy ra một ít dược tề đòi thối hàng:

- Cảnh Thần Tinh, chúng ta muốn thối hàng! Những dược tề này là ngày hôm qua ta mới mua từ Huy Hoàng đan lâu các ngươi, ta muốn thối hàng ngay bây giờ!

Có người đầu tiên liền có người thứ hai, ba.

Tình hình trở nên hỗn loạn, trong thời gian ngắn mười, hai mươi người đòi thối hàng.

Hoắc Xuân Dương cau mày nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, chuyện này là sao?

Bọn họ ra khỏi Ngọc Đông tửu lâu liền đi thẳng tới Huy Hoàng đan lâu, thấy đám người la hét Huy Hoàng đan lâu bán đồ giả, đòi thối hàng.

Hoắc Xuân Dương không tin đan lâu của Cảnh Ngôn bán thuốc giả, nhưng tại sao nhiều người đòi thối hàng.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn quét qua, lạnh lùng nói:

- Có người tát nước bẩn, thật tồi tệ, vì đả kích ta dùng hết thủ đoạn! Ta đi giải quyết!

Cảnh Ngôn tiến lên trước, vận chuyển nguyên khí, giọng ồm ồm lấn át tiếng ồn ào:

- Muốn thối hàng đều được, dược tề nào mua trong Huy Hoàng đan lâu ta đều có thể thối hàng, thối hàng vô điều kiện!

Khi các cặp mắt nhìn qua, Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Nhưng trước khi thối hàng xin cho ta chút thời gian, ta muốn giải quyết vụ thuốc giả trước! Có người nói Huy Hoàng đan lâu ta bán thuốc giả, ta phải phụ trách, phải cho họ lẽ công bằng!

Chương 222 - Nghiệm Chứng Dược Hiệu

Lòng Cảnh Ngôn rực cháy lửa giận.

Huy Hoàng đan lâu không thể nào bán thuốc giả, chắc chắn trăm phần trăm. Những người này đang phỉ báng, ô miệt.

Cảnh Ngôn không tin sau lưng những kẻ này không có bàn tay đen.

Bàn tay đen sau màn là ai?

Đơn giản là thế lực Triệu gia, Thái gia.

Cảnh Ngôn nhịn dữ lắm rồi mà các thế lực Triệu gia không biết đủ, cắn chết không nhả, hai phen ba lượt khiêu khích. Tưởng Cảnh Ngôn không biết giận là gì sao? Dù là tượng đất cũng có ba phần tính tôi chứ nói gì là người thật.

Cảnh Ngôn tiến lên trước, đám đông đều nhìn hắn.

Cảnh Ngôn nói bọn họ muốn thối hàng hoàn toàn được chấp nhận, nhưng trước đó phải cho mấy võ giả này lẽ công bằng. Mọi người chấp nhận chờ chút thời gian.

Võ giả mặt đen thấy Cảnh Ngôn thì biểu tình căng thẳng nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đến vừa lúc! Huy Hoàng đan lâu là của ngươi, giờ đan lâu của ngươi bán thuốc giả, ngươi nói thế nào? Hôm nay ngươi phải cho chúng ta lẽ công bằng!

Lần này võ giả mặt đen căng thẳng thật, còn lúc thấy Thương Ngọc thì gã giả bộ hồi hộp.

Cảnh Ngôn cười lạnh:

- Thuốc giả? Ngươi xác định những dược tề này là mua từ Huy Hoàng đan lâu? Ngươi tốt nhất nói thật, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng.

Đám người võ giả mặt đen không dám đối diện Cảnh Ngôn, nhưng vẫn mạnh miệng:

- Đương nhiên! Không phải mua dược tề từ Huy Hoàng đan lâu thì sao chúng ta đến tìm Huy Hoàng đan lâu? Cảnh Ngôn, ngươi đang uy hiếp chúng ta?

Bọn họ biết thực lực của Cảnh Ngôn rất mạnh, nhưng người sau lưng họ cũng không dễ chọc. Bọn họ không tin Cảnh Ngôn dám làm gì họ trước mắt bao người.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Tốt!

Cảnh Ngôn đã cho cơ hội nhưng đám người này chết không hối cải, vậy không còn cách nào.

Xoẹt!

Kiếm quang vụt qua.

Phụt!

Một luồng kiếm quang xẹt qua người võ giả mặt đen, máu phun ra.

- A!

Mặt võ giả mặt đen trắng bệch kinh hoàng kêu lên:

- Giết người! Huy Hoàng đan lâu giết người, Cảnh Ngôn giết người! Cứu mạng, cứu mạng! Cảnh Ngôn muốn giết người diệt khẩu!

Võ giả mặt đen cảm thấy bụng đau nhức, bản năng kêu gào.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười, nhe hàm răng trắng:

- Ngươi tạm thời không chết được!

- A?

Võ giả mặt đen sửng sốt nhìn bụng mình, đúng là có miệng vết thương ghê người nhưng không trí mạng.

Thương Ngọc cau mày âm trầm chất vấn:

- Cảnh Ngôn, ngươi làm như vậy rất quá đáng. Người ta mua nhầm thuốc giả của đan lâu ngươi, ngươi cho lẽ công bằng thế này sao?

Cảnh Ngôn liếc sang Thương Ngọc:

- Thương Ngọc, lát nữa mới tính chuyện của ngươi. Ngươi nghĩ rằng ta không biết Triệu gia tìm ngươi từ Lam Khúc quận thành đến là vì đối phó ta sao? Ngươi diễn kịch giỏi lắm, nhiều người ở đây đều bị ngươi lừa!

- Cái gì? Thương Ngọc?

- Không lẽ là Thương Ngọc đệ đệ của Thương Long?

- Nghe nói Cảnh Ngôn giết đệ tử của Thương Long, Thương Long rất hận Cảnh Ngôn. Thương Ngọc đệ đệ của Thương Long thật sự vừa rồi muốn bênh vực Huy Hoàng đan lâu sao?

Đám người vây xem nhỏ giọng xì xầm.

Biết thân phận của Thương Ngọc rồi, người có chút đầu óc đại khái liên tưởng đến quỷ kế gì ẩn giấu trong đó. Mới rồi Thương Ngọc trước tiên là bảo không tin Huy Hoàng đan lâu bán thuốc giả, sau khi nghiệm chứng những dược tề mới đổi

giọng, khiến người cho rằng gã thất vọng với Huy Hoàng đan lâu. Nay xem ra rất có thể là diễn kịch.

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Thần Tinh:

- Thần Tinh thúc thúc, đi lấy một bình dược tề trị thương cấp thấp của đan lâu chúng ta ra.

Cảnh Thần Tinh lên tiếng:

- Tốt tốt!

Cảnh Thần Tinh xoay người đi vào đan lâu, rất nhanh đi ra cầm một bình dược tề trị thương cấp thấp.

Cảnh Ngôn nhận lấy dược tề, chắp tay với đám võ giả xung quanh.

- Các vị đồng đạo, hiệu quả dược tề của Huy Hoàng đan lâu ta thế nào tiếp theo hãy cùng nghiệm chứng đi!

Thương Ngọc cau mày, gã biết hiệu quả dược tề của Huy Hoàng đan lâu cực mạnh. Dược tề của đám người võ giả mặt đen là thuốc giả bị Thương Ngọc đánh tráo, Cảnh Ngôn chém võ giả mặt đen là muốn nghiệm chứng hiệu quả của dược tề trị thương cấp thấp thế nào.

Nếu nghiệm chứng chắc chắn hiệu quả rất tốt. Làm sao bây giờ? Không lẽ kế hoạch lần này cứ như vậy kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?

Một giọng nói sắc nhọn chói tai vang lên:

- Cảnh Ngôn, ngươi quá buồn cười, ngươi tùy tiện lấy ra một bình dược tề, sao chúng ta biết đó có phải là dược tề trị thương cấp thấp không? Nếu ngươi lấy ra một bình dược tề trị thương đặc biệt thì chắc chắn hiệu quả rất tốt!

Tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên, tộc trưởng Thái gia Thái Vân Kiến đều đi ra, người nói chuyện là Triệu Đương

Nguyên.

Cảnh Ngôn cười nhạt nhìn đám người Triệu Đương Nguyên:

- Rốt cuộc chịu lộ mặt rồi?

Ánh mắt Triệu Đương Nguyên độc ác nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Lộ mặt? Cảnh Ngôn, ngươi đừng ngậm máu phun người! Chúng ta chỉ đi ngang qua, trông thấy Huy Hoàng đan lâu ngươi ăn hiếp võ giả bình thường, nhìn gai mắt nên lên tiếng.

Huy Hoàng đan lâu đem đến uy hiếp quá lớn cho Triệu gia, nếu Huy Hoàng đan lâu đứng vững gót chân thì việc buôn bán dược tề của Triệu gia sẽ xuống dốc đến mức độ không thể chấp nhận được. Dù có đan sư như Thương Ngọc hỗ trợ thì Triệu gia không thể cạnh tranh dược tề với Huy Hoàng đan lâu, lúc trước bọn họ đều công nhận điều này.

Đan sư Thương Ngọc chính mồm nói gã không thể phối chế ra dược tề phẩm chất cao như của Huy Hoàng đan lâu.

Thương Ngọc thấy rất mất mặt, gã cũng vì vậy mà giận Huy Hoàng đan lâu, oán hận Cảnh Ngôn. Thương Ngọc cho rằng Huy Hoàng đan lâu hại gã mất mặt, nên gã cùng Triệu gia, Thái gia đả kích Huy Hoàng đan lâu, bôi xấu danh tiếng Huy Hoàng đan lâu.

Ta không sống vui được thì kéo người xuống theo.

Một giọng nói già nua vang lên:

- Nếu có người nghi ngờ đẳng cấp của dược tề này thì để ta giám định đi.

- A?

- Ai nữa vậy?

- Đi chung với thành chủ đại nhân, nhưng rất xa lạ, hình như không phải người của phủ thành chủ.

Đan sư Lưu Văn vừa mở miệng liền hấp dẫn ánh mắt của nhiều võ giả.

Trông thấy Lưu Văn, Thương Ngọc biến sắc mặt thầm nghĩ:

- A? Phó hội trưởng đại nhân?

Trước khi Lưu Văn ra tiếng Thương Ngọc không chú ý đến lão, gã có thấy thành chủ Hoắc Xuân Dương nhưng không để ý Lưu Văn đứng bên cạnh. Cũng vì Thương Ngọc không ngờ Lưu Văn sẽ xuất hiện tại đây. Thương Ngọc tuy biết Lưu Văn nhưng không quen thuộc, lão là phó hội trưởng của Hiệp Hội Đan Sư, còn gã chỉ là đan sư bình thường. Cao Triệu Hải sư phụ của Thương Ngọc chưa chắc nói được một câu với Lưu Văn chứ đừng nói tới gã.

Giờ Lưu Văn lên tiếng Thương Ngọc liền nhận ra ngay, mặt gã đen thui, co người lại, lòng dậy sóng dữ. Thương Ngọc không hiểu tại sao phó hội trưởng của Hiệp Hội Đan Sư đột nhiên xuất hiện trong Đông Lâm thành làm gì.

Phó hội trưởng Lưu Văn tính làm gì? Nghiệm chứng đẳng cấp dược tề cho Huy Hoàng đan lâu của Cảnh Ngôn? Tình huống gì đây?

Triệu Đương Nguyên thấy Lưu Văn đứng ra thì hơi bất mãn hỏi:

- Ngươi là ai?

Triệu Đương Nguyên không quen Lưu Văn, thấy lão đứng chung với thành chủ thì càng khó chịu. Giờ Triệu Đương Nguyên rất bất mãn với thành chủ Hoắc Xuân Dương.

Thương Ngọc nhìn Triệu Đương Nguyên, muốn nhắc nhở nhưng gã không dám hó hé tiếng nào nữa. Thương Ngọc hy vọng nhất là Lưu Văn đừng thấy gã, coi gã như trong suốt đi. Thương Ngọc hơi hối hận đến Đông Lâm thành, nếu bị Lưu Văn ký sổ đen thì tương lai của gã tiêu đời, sư phụ Cao Triệu Hải cũng không giúp được gã.

Thái Vân Kiến liếc xéo Lưu Văn, hằn học quát:

- Ngươi là thứ gì từ đâu chui ra? Nhiều chuyện làm gì?

Lưu Văn mỉm cười nói:

- Ha ha, ta không phải thứ gì từ đâu chui ra, ta là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư của Lam Khúc quận thành, Lưu Văn.

Triệu Đương Nguyên khí thế trầm xuống, trợn to mắt nói:

- Cái gì?

Phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư?

Tổ cha nó, nhân vật như vậy đến Đông Lâm thành? Còn đứng trước mặt gã?

Tim Triệu Đương Nguyên rớt cái bịch, lạnh lẽo lan tràn toàn thân.

Nói thật là Triệu Đương Nguyên không ngán ngại đắc tội Hoắc Xuân Dương, nhưng về đan sư, gã biết địa vị của phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư cao cỡ nào. Văn gia đứng sau lưng Triệu Đương Nguyên cũng không dám tùy tiện đắc tội phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư. Văn gia có thể không quan tâm thành chủ Đông Lâm thành nhưng tuyệt đối không dám phớt lờ phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư.

Đầu óc xoay chuyển nhanh, mặt Triệu Đương Nguyên dần không chút máu.

Lưu Văn cười hỏi:

- Ha ha ,ta nghĩ ta có tư cách giám định đẳng cấp một bình dược tề trị thương đúng không?

Cảnh Ngôn giơ hai tay đưa dược tề trị thương cấp thấp cho Lưu Văn:

- Mời đan sư Lưu Văn giám định!

Rất nhanh Lưu Văn lớn tiếng nói:

- Bình dược tề này đúng là dược tề trị thương cấp thấp.

Cảnh Ngôn chắp tay nói với đám đông võ giả:

- Các vị đồng đạo, đan sư Lưu Văn phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư đã giám định dược tề, ta nghĩ các vị sẽ không nghi ngờ nữa đi?

Đến lúc này trong lòng đa số người đã có phán đoán.

Khả năng mấy người võ giả mặt đen được Triệu gia phái đến gây rối là rất lớn.

Đám võ giả mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, ta tin tưởng đây là dược tề trị thương cấp thấp!

- Ta cũng tin!

- Chúng ta đều tin!

Đám võ giả mới rồi định hối hàng giờ hóng xem kịch chứ không muốn trả hàng nữa.

Cảnh Ngôn mím môi nhìn võ giả mặt đen chằm chằm:

- Nếu vậy thì chúng ta hãy xem thử hiệu quả của dược tề trị thương cấp thấp Huy Hoàng đan lâu đi!

Cảnh Ngôn vươn tay túm võ giả mặt đen lại, xé rách trường bào lộ ra vết thương hơi đáng sợ. Miệng vết thương lớn

nhưng không quá sâu, đối với võ giả thì vết thương này như vết trầy.

Chương 223 - Ngươi Là Đệ Tử Của Cao Triệu Hải?

Cảnh Ngôn đổ dược tề trị thương cấp thấp lên vết thương, võ giả mặt đen vùng vẫy nhưng bất lực trong tay hắn, không cách nào tránh thoát.

Vết thương khép lại với tốc độ mắt thường trông thấy.

Trên thế giới này hầu như tất cả dược tề trị thương có thể uống hoặc bôi, không phải vết thương trí mạng thì võ giả sẽ chọn dùng dược tề bôi ngoài da, hiệu quả mau hơn.

- Cái này …

- Hiệu quả khiếp vậy? Dù là dược tề trị thương trung cấp cũng khó có hiệu quả thế này.

- Dược tề của Huy Hoàng đan lâu đúng là thứ tốt, dược tề này chỉ bán với giá ba khối linh thạch một bình, rất có lợi.

- …

Tận mắt trông thấy hiệu quả của dược tề mới khiến người rung động nhất. Mặc người nói ba hoa chích chèo cũng không bằng nhìn tận mắt.

Mấy ngày trước tuy nhiều người nói dược tề của Huy Hoàng đan lâu hiệu quả tốt, nhưng dù những người nổi tiếng tuyên truyền giùm thì đa số võ giả vẫn ôm lòng nghi ngờ. Giờ họ thấy tận mắt hiệu quả của dược tề, một chút nghi ngờ tự nhiên tan biến.

Chưa đầy mười giây vết thương của võ giả mặt đen hoàn toàn khép kín, máu ứa ra cũng khô cạn, dùng nước trong rửa

sạch thì miệng vết thương chỉ còn vết hằn mờ.

Cảnh Ngôn cười nói với đám võ giả đứng xem:

- Các vị, đây chính là hiệu quả của dược tề trị thương cấp thấp Huy Hoàng đan lâu ta, mọi người đều thấy rồi! Giờ ai đã mua dược tề của Huy Hoàng đan lâu ta hoàn toàn có thể thối hàng. Chỉ cần trải qua xác nhận đúng là dược tề của Huy Hoàng đan lâu thì Huy Hoàng đan lâu ta thối hàng vô điều kiện!

Cuối cùng Cảnh Ngôn nhìn hướng Triệu Đương Nguyên:

- Còn về dược tề mà mấy người này lấy ra, bình đựng là bình của Huy Hoàng đan lâu ta, nhưng dược tề trong bình rõ ràng không phải dược tề của Huy Hoàng đan lâu. Có người muốn gây sự với Huy Hoàng đan lâu ta, muốn tát nước bẩn vào Huy Hoàng đan lâu! Hành vi này cực kỳ ti tiện khiến người khinh thường! Mọi người đều biết dược tề của Huy Hoàng đan lâu ta hiệu quả tốt, bán đắt khách nên có kẻ đỏ mắt, cảm thấy Huy Hoàng đan lâu xuất hiện ảnh hưởng việc buôn bán của họ, vì hâm mộ ghen tỵ nên thuê một ít du côn vô lại phá rối! Triệu tộc trưởng thấy có đúng không? Triệu tộc trưởng nói xem ai làm chuyện đê tiện như vậy?

Vẻ mặt Triệu Đương Nguyên lúng túng:

- Cái đó …

Ánh mắt Triệu Đương Nguyên bản năng nhìn hướng đan sư Thương Ngọc ở gần đó.

Lúc này Thương Ngọc đâu dám ló đầu ra, gã cảm giác ánh mắt của Triệu Đương Nguyên nhưng vờ như không thấy.

Cảnh Ngôn nhìn mặt Triệu Đương Nguyên nhăn nhó, hắn nhếch mép cười lạnh.

Cảnh Ngôn liếc mắt quét qua mấy người võ giả mặt đen:

- Mấy người kia, ta cho các ngươi một cơ hội, miễn các ngươi nói ra là kẻ nào xúi các ngươi đến quấy rối Huy Hoàng đan lâu thì ta sẽ tha cho. Nếu không … các ngươi đừng trách ta không khách khí!

Mấy người võ giả mặt đen hoàn toàn không còn khí diễm như vừa rồi, ánh mắt liếc hướng nhóm Triệu Đương Nguyên cầu cứu.

Cảnh Ngôn không phải người bình thường, sau lưng hắn không chỉ có Cảnh gia còn có hậu đài cứng thành chủ. Bọn họ tới gây rối Huy Hoàng đan lâu của Cảnh Ngôn, giờ bị bắt tại chỗ, hắn có giết họ cũng chẳng sao cả.

Nhìn thái độ của Cảnh Ngôn, nếu họ không cho hắn một lời giải thích là hắn sẽ xử lý họ thật.

Ngẫm lại mạng nhỏ của mình sắp không giữ được, mấy người võ giả mặt đen sao bình tĩnh nổi, cứng rắn được nữa? Bọn họ co rụt người run cầm cập nhìn Triệu Đương Nguyên, cảm thấy chỉ có Triệu Đương Nguyên mới cứu được họ. Nếu Triệu Đương Nguyên không ra tay, họ muốn sống đành phải khai ra bị Triệu gia sai khiến.

Mặt Cảnh Ngôn lạnh băng:

- Ta cho các ngươi ba giây, nếu các ngươi vẫn không nói lời nào thì sẽ không còn cơ hội nói chuyện nữa, khi đó có muốn nói cũng muộn rồi!

Khí lạnh bao phủ mấy người võ giả mặt đen, nguyên khí hơi vận chuyển.

Đám người võ giả mặt đen cảm nhận sát ý của Cảnh Ngôn, nếu bọn họ còn ngoan cố không nói sẽ chết ngay giữa đường.

Tất nhiên họ không muốn chết.

Võ giả mặt đen há mồm.

Triệu Đương Nguyên vỗ chưởng:

- Hừ! Kẻ bại hoại như vậy đáng bị người người tru!

Bỗng một luồng nguyên lực bao phủ võ giả mặt đen.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Vang mấy tiếng trầm đục, nhóm võ giả mặt đen bị Triệu Đương Nguyên giết sạch.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Triệu Đương Nguyên, khí thế dâng lên gắt hỏi:

- Triệu tộc trưởng làm vậy là có ý gì?

Cảnh Ngôn không ngờ Triệu Đương Nguyên gọn gàng giết nhóm võ giả mặt đen. Triệu Đương Nguyên là cường giả Đạo Linh cảnh, tốc độ siêu mau. Đừng nói Cảnh Ngôn không chuẩn bị, dù hắn đoán trước chưa chắc kịp lúc ngăn lại Triệu Đương Nguyên giết người diệt khẩu.

Triệu Đương Nguyên cười nói:

- Ta thấy gai mắt, mấy tên bại hoại đều đáng chết, dám cố ý ô miệt Huy Hoàng đan lâu, bọn họ chết cũng chẳng đáng tiếc. Cảnh Ngôn, ngươi không cần cảm tạ ta, ta chỉ đang làm việc mình nên làm.

Đám võ giả ngây người nhìn Triệu Đương Nguyên.

Ý Triệu Đương Nguyên là đang giúp Huy Hoàng đan lâu thanh lý kẻ gây rối. Cường giả Đạo Linh cảnh này vô sỉ kinh dị, dù ngươi thật sự có lòng chính nghĩa cũng không nên giết người ngay khi Cảnh Ngôn tra hỏi kẻ sau màn đi?

Mọi người không ngốc, ai chẳng biết Huy Hoàng đan lâu và cửa hàng dược tề của Triệu gia là quan hệ cạnh tranh? Tại sao Triệu Đương Nguyên bao đồng thanh lý kẻ gây rối giùm Cảnh Ngôn?

Ý đồ không cần nói cũng biết!

Lúc trước có người nghi ngờ nhóm võ giả mặt đen được Triệu gia thuê đến, thấy hành vi của Triệu Đương Nguyên càng khiến người chắc chắn đúng là Triệu gia thuê nhóm võ giả mặt đen lại đây chửi rủa ô miệt Huy Hoàng đan lâu.

Nhưng mấy người võ giả mặt đen đã bị diệt khẩu, hiện tại không có chứng cứ trực tiếp.

Cảnh Ngôn cười cười châm chọc chắp tay với Triệu Đương Nguyên:

- Ha ha, Triệu tộc trưởng thủ đoạn thật giỏi.

Triệu Đương Nguyên xanh mặt lườm Cảnh Ngôn, gã nghe ra giọng điệu châm biếm nhưng không mắng lại được, càng nói càng bôi đen.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nhưng mặc kệ là ai phái đám vô lại lôm côm này tới quấy rối, cuối cùng họ không hoàn thành nugyện vọng. Nói ra thì ta phải cảm tạ người đó tuyên truyền giùm Huy Hoàng đan lâu, giờ thì mọi người càng rõ ràng hiệu quả dược tề của Huy Hoàng đan lâu ta.

Khí thế Triệu Đương Nguyên trầm xuống suýt hộc máu.

Vốn kế hoạch rất tốt, kêu mấy tên du côn bôi bác Huy Hoàng đan lâu, dù Cảnh Ngôn tự mình ra mặt giải quyết cũng khó xoay chuyển cục diện. Bởi vì phe Triệu gia có đan sư, lời đan sư nói có ai không tin? Ai ngờ phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư xuất hiện ở đây, đan sư Thương Ngọc của họ im thin thít.

Một sai sót có tính then chốt.

Võ giả xung quanh cười phá lên, hét to:

- Dược tề của Huy Hoàng đan lâu tốt thật, ta mua dược tề rồi sẽ không thối hàng!

- Đúng vậy! Sau này ta muốn mua dược tề sẽ đến Huy Hoàng đan lâu chứ không đi đâu khác!

- Ta cũng vậy, ta quyết định về sau chỉ mua dược tề trong Huy Hoàng đan lâu.

Nghe những tiếng la, sắc mặt Triệu Đương Nguyên càng âm trầm hơn, mắt độc ác liếc xéo Cảnh Ngôn. Triệu Đương Nguyên rất muốn diệt Cảnh Ngôn ngay tại chỗ, nhưng phải cố kiềm nén. Trước không nói thành chủ Hoắc Xuân Dương có mặt tại đây, còn có phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lưu Văn đứng ngay bên cạnh hắn, dù Triệu Đương Nguyên ra tay cũng không thành công. Hơn nữa nếu Triệu Đương Nguyên xuống tay, chờ đợi Triệu gia sẽ là hậu quả đáng sợ không chịu nổi.

Triệu Đương Nguyên có tức hộc máu cũng phải nhịn.

Cảnh Ngôn quát gọi lại bóng người đang lén chuồn đi:

- Ủa? Thương Ngọc, ngươi đi đâu vậy?

Thương Ngọc cứng người lại, từ từ xoay người, biểu tình quái dị.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Thương Ngọc, mới rồi ngươi nói dược tề của Huy Hoàng đan lâu ta là giả nhỉ?

Mặt Thương Ngọc đỏ rần quát to:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng ngậm máu phun người, ta khi nào nói dược tề của Huy Hoàng đan lâu ngươi là giả?

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Thương Ngọc, người nơi này đều thấy tận mắt, ngươi cố cãi lại cũng không được gì.

Cảnh Ngôn không ngờ da mặt của Thương Ngọc dày đến thế, lời vừa nói ra giờ lật mặt không nhận. Nhưng dù Thương Ngọc không thừa nhận thì đám đông xung quanh có thể làm chứng, gã đừng hòng ăn quỵt.

Thương Ngọc cứng cổ rống:

- Cảnh Ngôn, mới rồi ta chỉ nói mấy người kia lấy ra dược tề là thuốc giả, ta không nói dược tề của Huy Hoàng đan lâu ngươi là thuốc giả. Chính họ nói dược tề trong tay họ là của Huy Hoàng đan lâu!

Đúng là vừa rồi Thương Ngọc không nói thẳng dược tề của Huy Hoàng đan lâu là thuốc giả, ngay từ đầu gã đã toan tính không nói thẳng ra, nhưng biểu hiện của gã ám chỉ Huy Hoàng đan lâu bán thuốc giả.

Cảnh Ngôn hít sâu, nói:

- Đã thấy mặt dày nhưng chưa gặp trình độ cao như ngươi, thật là hiếm thấy.

Đối với loại người không cần da mặt, Thương Ngọc làm Cảnh Ngôn thấy bó tay.

Lưu Văn nhìn Thương Ngọc:

- Thương Ngọc? Đan sư? Là đan sư đăng ký trong Hiệp Hội Đan Sư sao?

Lưu Văn có chút ấn tượng với Thương Ngọc, hình như đã gặp ở đâu nhưng không quá quen.

Cảnh Ngôn đáp ngay:

- Đan sư Lưu Văn, hắn là đệ tử của Cao Triệu Hải.

Lưu Văn không quen Thương Ngọc nhưng chắc chắn biết Cao Triệu Hải, Cao Triệu Hải là nhân vật đẳng cấp Tiểu Đan Vương trong Lam Khúc quận thành.

Lưu Văn nhìn chằm chằm:

- Ngươi là đệ tử của Cao Triệu Hải?

Chương 224 - Bồi Thường Khoản Tiền Lớn

Thương Ngọc ngây như phỗng, nghe Lưu Văn hỏi chuyện, đầu óc gã trống rỗng.

Thương Ngọc còn khá trẻ, nhỏ tuổi hơn ca ca Thương Long nhiều. Thương Long tuy đã là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, thân phận rất cao nhưng tương lai của Thương Ngọc tươi sáng hơn ca ca nhiều. Thương Ngọc đã là đan sư thật sự, tuy chỉ là đan sư nhất giai nhưng gã có rất nhiều thời gian tăng tiến. Sau này gã có thể trở thành đan sư nhị giai, tam giai, thậm chí được danh hiệu Đan Vương.

Thương Ngọc cực kỳ xem trọng tiền đồ của mình, gã muốn có thành tựu, vinh dự càng cao về đạo đan dược.

Nhưng nếu Thương Ngọc để lại ấn tượng kém cho phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành Lưu Văn, tương đương với gã đã phế, dù là sư phụ Cao Triệu Hải cũng không thể kéo lại gã.

Thương Ngọc hơi không muốn thừa nhận thân phận của mình nhưng gã không dám phủ nhận.

Lưu Văn nhíu mày hỏi:

- Ta đang hỏi ngươi, tại sao không nói?

Lưu Văn đã nhìn ra đầu đuôi câu chuyện có người cố ý quấy rối Huy Hoàng đan lâu, lão xác định thế lực đứng sau màn là Triệu gia Đông Lâm thành. Thương Ngọc được Triệu gia mời đến trợ trận.

Lưu Văn không tiện can thiệp nhiều đến Triệu gia, chuyện đó thuộc về quyền lực của thành chủ Đông Lâm thành. Nhưng Lưu Văn có quyền xử đan sư tên Thương Ngọc này.

Lưu Văn không quá nổi tiếng trong giới đan sư ở Lam Khúc quận thành, nhưng trong thành phố nhỏ Đông Lâm thành, sức nặng của đan sư hết sức quan trọng. Lưu Văn cho rằng nếu lão không trùng hợp có mặt thì Cảnh Ngôn, Huy Hoàng đan lâu rất khó giải quyết.

Lưu Văn chưa biết Cảnh Ngôn cũng là đan sư, còn là Tiểu Đan Vương nhị giai, dù lão không đến đây hắn vẫn có cách khiến đám người Triệu gia, Thương Ngọc mũi dính đầy tro.

Thương Ngọc run nhẹ, khom người nói:

- Phó hội trưởng đại nhân, ta tên Thương Ngọc, đan sư Cao Triệu Hải là sư phụ của ta.

Thương Ngọc không dám nói dối, nếu bị Lưu Văn biết gã nói dối thì sẽ càng tức giận, sư phụ Cao Triệu Hải của gã rất có thể bị liên lụy. Chuyện sẽ xé to ra.

Lưu Văn nhíu mày hỏi:

- Tại sao ngươi ở chỗ này vẽ đường cho hươu chạy?

Thương Ngọc cố gắng vớt vát:

- Phó hội trưởng đại nhân xin đừng hiểu lầm, ta … ta bị lừa! Cá nhân ta và Cảnh Ngôn không có thù hận gì, ta sẽ không cố ý kiếm chuyện với Huy Hoàng đan lâu. Ài, hành vi hôm nay của ta đúng là gây thêm nhiều rắc rối cho Cảnh Ngôn thiếu gia, Huy Hoàng đan lâu, làm danh dự của đan lâu bị ảnh hưởng. Ta đồng ý gắng hết sức bồi thường tổn thất cho Cảnh Ngôn thiếu gia!

Thương Ngọc nhìn ra được phó hội trưởng Lưu Văn và Cảnh Ngôn không đơn giản là người lạ, nếu khiến Cảnh Ngôn

vừa lòng chắc phó hội trưởng Lưu Văn sẽ không so đo việc gã làm.

Nhân vật như Lưu Văn chắc khinh thường vì chút việc nhỏ xét nét mãi không tha.

Nghĩ vậy Thương Ngọc nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm, gần như cầu xin nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, ta nguyện ý bồi thường tổn thất cho thiếu gia!

Cảnh Ngôn nghe vậy mắt lóe tia sáng:

- A?

Cảnh Ngôn cực kỳ bất mãn Thương Ngọc, nhưng muốn giết gã ngay bây giờ hơi không hiện thực, nếu làm Thương Ngọc mất máu một lần cũng hay.

Cảnh Ngôn nheo mắt cười nhìn Thương Ngọc:

- Nếu đan sư Thương Ngọc đã có thành ý như thế thì ta cũng nghĩ có lẽ đan sư Thương Ngọc thật sự bị lừa mắc mưu. Nhưng con số bồi thường cụ thể là bao nhiêu đây?

Nhìn biểu tình của Cảnh Ngôn, tim Thương Ngọc rớt cái bịch. Nếu con số bồi thường không khiến Cảnh Ngôn vừa lòng e rằng ‘bị lừa mắc mưu’ sẽ có thay đổi.

Thương Ngọc hơi trầm ngâm nói ra con số làm lòng gã nhỏ máu:

- Ta nguyện ý bồi thường mười vạn linh thạch!

Thương Ngọc tuy là đan sư, khá giàu nhưng gã chỉ là đan sư nhất giai, đa số tài nguyên kiếm dược phải hiếu kính sư phụ Cao Triệu Hải. Tóm lại Thương Ngọc không có nhiều tài nguyên, mười vạn linh thạch khá to tát với gã.

Cảnh Ngôn nét mặt sa sầm cười lạnh nói:

- Mười vạn? Ha ha, xem ra đan sư Thương Ngọc đi Đông Lâm thành chuyến này thu hoạch không nhỏ, con số lớn như thế mà đan sư Thương Ngọc có thể thuận miệng nói ra.

Thương Ngọc rít qua kẽ răng:

- Hai mươi vạn … Hai mươi vạn linh thạch!

Thương Ngọc nghe hiểu Cảnh Ngôn đang nói ngược, lòng gã thầm rít gào. Thằng khốn kiếp này quá tham, mười vạn linh thạch còn ngại ít!

Thương Ngọc vội kêu ra con số hai mươi vạn linh thạch, nói xong gã vã mồ hôi lạnh. Hai mươi vạn linh thạch gần như là toàn bộ linh thạch có sẵn trên người Thương Ngọc, gã chỉ là tu luyện giả cảnh giới Tiên Thiên bình thường, dù có thân phận đan sư nhất giai nhưng tích lũy được hai mươi vạn linh thạch có sẵn đã rất giỏi.

Cảnh Ngôn cười cười miễn cưỡng đồng ý:

- Được rồi, vậy thì hai mươi vạn linh thạch. Tuy chưa thể bù đắp tổn thất danh dự cho Huy Hoàng đan lâu ta nhưng ai kêu con người của ta dễ mềm lòng?

Đối với Cảnh Ngôn bây giờ thì hai mươi vạn linh thạch không phải con số ghê gớm gì, nhưng miễn phí kiếm được ngu gì không nhận? Dù Cảnh Ngôn cắn chết không nhả kết quả cuối cùng chưa chắc có lợi cho hắn.

Thương Ngọc thở phào:

- Cảnh Ngôn thiếu gia khoan hồng độ lượng, Thương Ngọc vô cùng cảm kích!

Nếu Thương Ngọc đồng ý bồi thường hai mươi vạn linh thạch mà Cảnh Ngôn vẫn không chịu bỏ qua thì gã mặc kệ, cùng lắm sau này không lăn lộn trong Lam Khúc quận thành. Nói sao thì gã là đan sư, đi đâu đều có thể kiếm cơm ăn.

Thương Ngọc đã chuẩn bị tinh thần cá chết lưới rách, nhưng Cảnh Ngôn đồng ý con số bồi thường này cũng tốt. Cảnh Ngôn ngoan cố không chịu nhả ra, đại nhân vật như Lưu Văn không thể nào cũng cắn chết không nhả đan sư nhất giai. Thương Ngọc và Lưu Văn không có mâu thuẫn gì không thể gỡ bỏ.

Thương Ngọc lấy ra ngay hai tấm thẻ vàng mười vạn linh thạch giao cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười tươi cất thẻ vàng:

- Đan sư Thương Ngọc, vậy thì ta không khách khí.

Nhìn nụ cười của Cảnh Ngôn làm lòng Thương Ngọc không ngừng dâng lên cơn giận, nhưng gã ráng nặn nụ cười liên tục nói nên như vậy.

Thương Ngọc không chỉ hận Cảnh Ngôn, gã ghét lây Triệu Đương Nguyên. Nếu không phải tại Triệu Đương Nguyên thì gã đã không mất trắng hai mươi vạn linh thạch! Không được, lát nữa về Triệu gia gã phải bắt Triệu Đương Nguyên bù đắp tổn thất.

Việc gây rối Huy Hoàng đan lâu cứ thế hạ màn.

Cảnh Ngôn, Lưu Văn không quay về tửu lâu ăn cơm, trực tiếp lên tầng năm đan lâu giao lưu kinh nghiệm phối chế.

Đám người thành chủ Hoắc Xuân Dương từ biệt rời đi.

Trải qua chuyện này danh tiếng của Huy Hoàng đan lâu lại lên một bậc thang, một số võ giả còn do dự giờ chạy vào đan lâu mua các loại dược tề.

Trên tầng năm Huy Hoàng đan lâu, Lưu Văn liên tục cảm thán, lão sống lâu như vậy chưa từng thấy ai có kỹ xảo phối chế dược tề ghê gớm đến thế.

Giao lưu với Cảnh Ngôn một phen Lưu Văn cảm thấy thu lợi nhiều. Đơn thuần phối chế dược tề không có tác dụng lớn với Lưu Văn, nhưng dược tề và đan dược cùng nguồn cùng gốc, một pháp thông, vạn pháp thông. Lưu Văn mơ hồ cảm thấy cách nhiều linh cảm về luyện chế đan dược, nếu không giao lưu với Cảnh Ngôn thì lão khó bắt lấy những linh cảm này.

Lưu Văn nói:

- Cảnh Ngôn, sau này đến Lam Khúc quận thành có chuyện gì cần ta ra mặt hãy tới Hiệp Hội Đan Sư tìm ta.

Đây xem như lời hứa, muốn được lời hứa của đan sư ngũ giai không dễ, có thể nói là vô giá.

Trong Lam Khúc quận thành ít có việc nào Lưu Văn ra mặt mà không thể dàn xếp.

Nghe Lưu Văn nói câu đó Cảnh Ngôn luôn miệng cảm ơn. Lưu Văn xem như nợ Cảnh Ngôn một nhân tình, đương nhiên không thể tùy tiện dùng hết, phải dùng vào lúc then chốt nhất.

Lưu Văn ở Huy Hoàng đan lâu ba ngày mới rời khỏi Đông Lâm thành đi Hắc Thạch sơn mạch.

Qua một đoạn ngày gió êm sóng lặng, Huy Hoàng đan lâu buôn bán qua giai đoạn nóng bỏng dần bình ổn, lợi nhuận mỗi ngày trung bình trên một vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn không ngừng tu luyện, hấp thu khối linh thạch cực phẩm và Quy Nguyên Đan liên tục, tu vi của hắn tăng vùn vụt.

Ba tháng sau tu vi của Cảnh Ngôn đến đỉnh cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, sắp bước vào Tiên Thiên hậu kỳ.

Trong thời gian này Hắc Phong trấn địa vực Đoan Dương thành vận chuyển một đống tài nguyên đến, chúng thuộc về

sản nghiệp Cảnh Ngôn giao cho Lưu Đại Toàn quản lý. Trong một năm tổng giá trị đến mười vạn khối linh thạch.

Sau khi Lưu Đại Toàn trở thành trưởng trấn Hắc Phong trấn càng như cá gặp nước, gã vốn có thiên phú kinh doanh rất cao. Trong Hắc Phong trấn hiện giờ Lưu Đại Toàn nói một tiếng không ai dám cạnh tranh với gã.

Hắc Phong trấn đưa tài nguyên đến, Cảnh Ngôn vừa lòng gật đầu.

Thật ra dù Lưu Đại Toàn không đưa tài nguyên đến Cảnh Ngôn cũng sẽ không để bụng, hắn vốn không tính lấy. Nhưng Lưu Đại Toàn có thể nói được thì làm được, điều này làm lòng Cảnh Ngôn rất vui, chứng minh lúc trước hắn không giúp lầm người. Nếu Lưu Đại Toàn đỏ mắt nuốt tài nguyên thuộc về Cảnh Ngôn, có lẽ hắn sẽ không làm gì gã nhưng thái độ lạnh nhạt dần. Sau này Lưu Đại Toàn gặp khó khăn gì chưa chắc Cảnh Ngôn ra tay giúp đỡ.

Đại viện Triệu gia, trong phòng tiếp khách.

Tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên biểu tình bình tĩnh ngồi, mắt lấp lóe tia nóng bỏng thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, dường như đang chờ ai.

Chương 225 - Sát Thủ Kim Bài

Cộp cộp cộp cộp!

Ngoài cửa vang tiếng bước chân.

Triệu Đương Nguyên đứng bật dậy, mắt bắn ra tia sáng.

Hai bóng người đi vào, dẫn đầu là trưởng lão Triệu gia, một người khác đeo khăn che, mặc trường bào màu đen.

Sát thủ Ám Dạ!

Nhìn cách ăn mặc của người này, có chút hiểu biết về tổ chức Ám Dạ sẽ nhận ra thân phận sát thủ ngay. Trước ngực sát thủ này có một huân chương xương khô màu vàng hấp dẫn ánh mắt Triệu Đương Nguyên.

Sát thủ kim bài!

Sát thủ của tổ chức Ám Dạ chia ra ba đẳng cấp, cấp thấp nhất là sát thủ đồng bài, cao thêm một bậc là ngân bài, trên sát thủ ngân bài là sát thủ kim bài đáng sợ. Rất dễ phân chia, xem màu huân chương cài trước ngực là biết.

Người xuất hiện trong phòng tiếp khách của Triệu gia hiển nhiên là sát thủ kim bài cực kỳ đáng sợ của Ám Dạ.

Đây không phải lần đầu tiên sát thủ Ám Dạ vào Triệu gia, một năm trước đã có sát thủ Ám Dạ đến. Nhưng sát thủ đó chỉ là đồng bài, cuối cùng sát thủ đồng bài tên Dạ Kiêu chết ở hoang dã ngoài Đông Lâm thành.

Tuy không thể xác định sát thủ đồng bài bị Cảnh Ngôn giết hay sao, lúc ấy hắn rời khỏi Đông Lâm thành qua khoảng ba

tháng mới trở về. Xem biểu hiện của Cảnh Ngôn sau khi về Đông Lâm thành thì tám mươi phần trăm sát thủ đồng bài chết trong tay hắn.

Nhìn sát thủ kim bài xuất hiện, Triệu Đương Nguyên hưng phấn thầm nghĩ:

- Rốt cuộc đến!

Triệu Đương Nguyên chờ ngày này lâu lắm rồi.

Giờ việc quan trọng nhất của Triệu gia là trừ khử Cảnh Ngôn, vì giải quyết tốt chuyện này trong thời gian gần đây Triệu Đương Nguyên bỏ bê tu luyện, tạm gác lại các công việc trong gia tộc. Nay ngày chờ đợi đã đến.

Ngày nào Cảnh Ngôn chưa chết là Triệu Đương Nguyên và đa số người Triệu gia ăn ngủ không yên. Bây giờ sát thủ Ám Dạ rốt cuộc đến, còn là sát thủ kim bài, ngày chết của Cảnh Ngôn sắp đến.

Cường giả Đạo Linh cảnh như Triệu Đương Nguyên ngẫm lại sự đáng sợ của sát thủ kim bài Ám Dạ cũng thấy rợn tóc gáy.

Nghe đồn sát thủ kim bài Ám Dạ chuyên phụ trách giết cường giả Đạo Linh cảnh, sát thủ đẳng cấp này khá ít ỏi trong tổ chức Ám Dạ.

Sát thủ vương bài trong truyền thuyết thì thần long thấy đầu không thấy đuôi, hầu như không ai thấy tận mắt bao giờ. Hoặc nên nói người trông thấy sát thủ vương bài Ám Dạ đều đã chết.

Triệu Đương Nguyên hơi khom người chắp tay, trên mặt tràn đầy nụ cười khiêm cung:

- Xin hỏi xưng hô đại nhân như thế nào?

Sát thủ che mặt màu đen, khí thế như đao nhọn phẩy tay nói với Triệu Đương Nguyên:

- Triệu tộc trưởng miễn nói lời khách sáo đi, ta đến đây không phải để khách sáo tới lui.

Sát thủ trầm giọng lạnh lùng hỏi thẳng:

- Cảnh Ngôn giờ đang ở đâu?

Triệu Đương Nguyên vội đáp:

- Ta phái người theo dõi ngày đêm, chắc chắn tiểu tặc Cảnh Ngôn ở trong Huy Hoàng đan lâu chợ khu nam. Nếu không có gì ngoài ý muốn phỏng chừng hắn ở tầng bốn Huy Hoàng đan lâu, đan lâu có năm tầng, lầu bốn là chỗ tiểu tặc thường tu luyện.

Thái độ của sát thủ kim bài lạnh lùng cao ngạo nhưng Triệu Đương Nguyên không phật lòng. Lúc trước chỉ là sát thủ đồng bài còn không nể nang gì Triệu Đương Nguyên, càng đừng nói tới đứng trước mặt gã là sát thủ kim bài.

Sát thủ kim bài gật đầu nói:

- Ừm, ta biết rồi, đêm nay Cảnh Ngôn sẽ chết.

Sát thủ kim bài đã quyết định giờ chết cho Cảnh Ngôn.

Nói xong câu đó sát thủ kim bài nhẹ lắc người, biến mất trong phòng.

Cường giả Đạo Linh cảnh như Triệu Đương Nguyên cũng không phát hiện đối phương biến mất thế nào, công phu ẩn núp của sát thủ này thật khủng bố.

Triệu Đương Nguyên nhìn đăm đăm, nhỏ giọng nói:

- Không uổng là sát thủ kim bài chuyên ám sát cường giả Đạo Linh cảnh, hôm nay Cảnh Ngôn chết chắc rồi!

Trưởng lão Triệu gia nói chêm vào:

- Tiểu súc sinh Cảnh Ngôn có thể khiến sát thủ kim bài Ám Dạ tự mình xuống tay coi như chết có ý nghĩa.

Triệu Đương Nguyên cười độc ác, chậm rãi gật đầu nói:

- Hết cách, tiểu súc sinh cao số, lại có thành chủ che chở. Nhưng lần này chúng ta không cần trả thêm thù lao, lần trước Ám Dạ không hoàn thành ủy thác, giờ chẳng qua kết thúc ủy thác. Chúng ta đã thanh toán năm vạn linh thạch, chờ xong việc lại thanh toán nốt năm vạn linh thạch là được.

Trưởng lão Triệu gia cười nói:

- Lần trước sát thủ đồng bài của Ám Dạ bị Cảnh Ngôn giết ngược lại, chắc người Ám Dạ cũng vô cùng tức giận. Sát thủ của họ ít khi nào trượt tay.

Con ngươi Triệu Đương Nguyên co rút nói:

- Đúng vậy, nếu không phải vì tức giận Ám Dạ đã không phái ra một sát thủ kim bài xuống tay với Cảnh Ngôn.

Ám Dạ phái ra sát thủ kim bài giết Cảnh Ngôn hơi dao mổ trâu giết gà, nhưng chẳng liên quan gì Triệu gia, Triệu gia chỉ cần Cảnh Ngôn chết.

Sau đêm nay tin Cảnh Ngôn chết sẽ truyền khắp Đông Lâm thành, hắn chết rồi Huy Hoàng đan lâu còn có thể buôn bán bình thường sao?

Nghĩ đến Cảnh Ngôn sắp chết, Triệu Đương Nguyên cười phá lên:

- Ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Cuối cùng sắp giải quyết tai họa lớn trong lòng.

Đêm khuya khoắt.

Khu vực phồn hoa nhất chợ khu nam, trên đường thưa thớt võ giả.

Trong Huy Hoàng đan lâu vẫn đèn đuốc sáng trưng, sau khi chính thức khai trương thì cả ngày mười hai canh giờ đều buôn bán không ngừng. Ban đêm ít võ giả mua dược tề nhưng ngạch tiêu thụ lên đến hàng ngàn linh thạch, nếu gặp đơn hàng lớn có khi lên mấy ngàn linh thạch.

Có tiền tất nhiên phải kiếm.

Một bóng người như hồn ma xuất hiện trong góc tối gần Huy Hoàng đan lâu, người này đeo mặt nạ đen, mặc trường bào đen thui, cả người hòa vào bóng tối. Võ giả đi ngang qua người đó cũng không chú ý đến.

Đó là một trong sát thủ kim bài của Ám Dạ, Liệp Ưng.

Lúc trong Triệu gia, Liệp Ưng không giao lưu nhiều với Triệu Đương Nguyên, chỉ hỏi Triệu Đương Nguyên vị trí Cảnh Ngôn đang ở.

Trong lòng Liệp Ưng khá bất mãn, coi thường nhiệm vụ đến Đông Lâm thành ám sát võ giả trẻ chưa đầy hai mươi tuổi. Liệp Ưng từng thành công ám sát hai cường giả Đạo Linh cảnh, với năng lực của gã nên đi săn những cường giả Đạo Linh cảnh, bây giờ gã bị phái đến ám sát võ giả trẻ mười mấy tuổi.

Mặc dù võ giả trẻ này thực lực rất mạnh, tiềm lực vô cùng, được tiếng là thiên tài, nhưng hiện giờ hắn chỉ là cảnh giới Tiên Thiên nho nhỏ. Dù tổ chức cho rằng sát thủ đồng bài khó giải quyết tiểu tử tên Cảnh Ngôn nhưng có thể phái ra sát thủ ngân bài! Thế mà tổ chức phái sát thủ kim bài như gã đi.

Liệp Ưng không có cách nào, cũng không thể sửa đổi quyết định của tổ chức, gã chỉ đành nghe lệnh đến Đông Lâm thành chuẩn bị đánh chết tiểu tử tên Cảnh Ngôn. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ Liệp Ưng sẽ rời đi ngay, gã không hứng thú ở lâu trong nơi nhỏ bé như Đông Lâm thành.

Vèo!

Bóng đen chợt lóe bay lên.

Cường giả Đạo Linh cảnh!

Sát thủ kim bài Ám Dạ này là một vị cường giả Đạo Linh cảnh, gã ngự không bay từ dưới đất lên lầu bốn Huy Hoàng đan lâu, sau đó dán vào vách tường.

Không ai trông thấy cảnh này, dù cường giả Đạo Linh cảnh bình thường có mặt tại đây chưa chắc chú ý đến Liệp Ưng.

Khóe môi dưới lớp mặt nạ nhếch lên, tay Liệp Ưng bỗng cầm một thanh đoản kiếm màu đen:

- Kiến trúc không tệ, vách tường cứng đây, nhưng không ngăn ta được!

Nguyên khí vận chuyển, thân kiếm đen dâng lên ánh sáng đen đáng sợ.

Liệp Ưng đâm mạnh đoản kiếm vào vách tường, bức tường nứt ra một cái khe.

Động tác của Liệp Ưng rất nhanh, chỉ vài giây vách tường đã bị đào ra cái lỗ cho người ra vào.

Lúc xây Huy Hoàng đan lâu chọn tài liệu rất tốt, cực kỳ cứng rắn. Võ giả cảnh giới Tiên Thiên bình thường muốn phá hoại nó phải hao phí nhiều công sức, nhưng không chịu nổi một kích trước cường giả Đạo Linh cảnh.

Cảnh Ngôn đang nhắm mắt tu luyện chợt chân mày nhúc nhích, mở bừng mắt ra.

- Không thích hợp!

Cảnh Ngôn cảm ứng chấn động nhè nhẹ. Khi tu luyện ngũ giác của Cảnh Ngôn mở rộng, hắn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công nên ngũ giác siêu khủng bố. Lúc chưa bước

vào cảnh giới Tiên Thiên ngũ giác của Cảnh Ngôn đã vượt qua đa số cường giả cảnh giới Tiên Thiên, gần như sánh bằng cường giả Đạo Linh cảnh. Nay Cảnh Ngôn đã là cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ gần vào hậu kỳ, ngũ giác tăng tiến hơn trước kia nhiều.

Nên chấn động dù nhỏ bé vẫn bị Cảnh Ngôn nhận ra.

- Nguy rồi!

Vèo!

Cảnh Ngôn đứng bật dậy lắc mình lao ra khỏi phòng.

Khoảnh khắc Cảnh Ngôn lao ra khỏi phòng chợt thấy vách tường đối diện có cái bóng đen lẻn vào.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Sát thủ?

Cảnh Ngôn cảm nhận hơi thở quen thuộc, hơi thở của sát thủ Ám Dạ. Một năm trước bên ngoài Đông Lâm thành Cảnh Ngôn đã đụng độ sát thủ Ám Dạ, khi đó hắn gặp sát thủ đồng bài. Lần này sát thủ giấu hơi thở gần bằng không nhưng vẫn bị Cảnh Ngôn nhận ra, sát thủ này đáng sợ hơn sát thủ đồng bài cũ rất nhiều.

Lòng Cảnh Ngôn dâng lên lạnh lẽo:

- Đạo Linh cảnh?

Từ vách tường lầu bốn Huy Hoàng đan lâu xuyên tường vào, có chín mươi phần trăm đối phương là cường giả Đạo Linh cảnh.

Vèo!

Cảnh Ngôn không dám ở lâu, đối mặt cường giả Đạo Linh cảnh, còn là sát thủ Ám Dạ, hắn biết mình không có chút phần thắng.

Chương 226 - Nữ Nhân Bí Ẩn

- Thiên Không Chi Dực!

Khi phát hiện người vào Huy Hoàng đan lâu là sát thủ Ám Dạ phản ứng đầu tiên của Cảnh Ngôn là vận dụng Thiên Không Chi Dực chạy trốn.

Giờ không phải lúc cậy mạnh hiếu thắng, nếu đối phương thực lực ngang ngửa, hay hắn mạnh hơn chút xíu thì Cảnh Ngôn dám đấu một trận, xem như rèn luyện bản thân.

Nhưng đối phương là sát thủ Đạo Linh cảnh, Cảnh Ngôn làm sao đấu? Đụng phải cường giả như vậy còn xông lên là bị khùng hoặc tự tìm chết.

Liệp Ưng cũng phát hiện Cảnh Ngôn:

- A? Muốn đi?

Liệp Ưng có xem hình Cảnh Ngôn, biết người định trốn là đối tượng gã muốn ám sát. Đã phát hiện mục tiêu tất nhiên không thể để người trốn.

Xoẹt!

Liệp Ưng vốn là cường giả Đạo Linh cảnh, lại là sát thủ của Ám Dạ, gã vận chuyển nguyên khí với tốc độ khủng bố lao hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cảm nhận sát ý khủng bố rượt theo sau lưng, hắn tăng tốc độ đến cực hạn:

- Mau mau mau!

Liệp Ưng cười gằn:

- Ngươi chạy không thoát!

Gã là sát thủ kim bài Đạo Linh cảnh của Ám Dạ, mục tiêu là võ giả cảnh giới Tiên Thiên chưa đầy hai mươi tuổi, nếu để con mồi trốn thoát thì gã tự sát cho rồi.

Vù vù vù vù vù!

Cảnh Ngôn từ lầu bốn chớp mắt vọt xuống lầu một đan lâu.

Trong tầng trệt có nữ hầu giả trực ban, những thị giả cảm giác hoa mắt hình như có người lướt qua, nhưng nhìn kỹ thì không thấy bóng dáng ai. Họ cho rằng mình hoa mắt, không ai thấy có hai người trước sau xông ra ngoài.

Chỉ giây lát Cảnh Ngôn đã chạy ra đường cái.

Cảnh Ngôn vừa chạy nhanh vừa suy nghĩ đối sách:

- Làm sao đây? Giờ đi cầu cứu thành chủ? Không được, e rằng chưa ra khỏi chợ khu nam ta đã bị sát thủ đánh chết, không kịp cầu cứu thành chủ.

Liệp Ưng khẽ quát:

- Chết!

Liệp Ưng vận chuyển nguyên khí tiếp tục ra kiếm quang đen khủng bố chém hướng Cảnh Ngôn.

Làm sát thủ, ám sát mục tiêu càng điệu thấp càng tốt, lý tưởng nhất là giải quyết con mồi trước khi bị con mồi phát hiện ra. Nhưng giờ Liệp Ưng đã bị lộ trước mặt Cảnh Ngôn thì không cần băn khoăn quá nhiều, giết hắn rồi gã sẽ đi ngay, thành chủ Đông Lâm thành muốn tìm gã cũng không thấy.

Cảnh Ngôn xoay người:

- Trảm Nguyệt kiếm pháp!

Thiên Hỏa kiếm bắn ra ánh sáng đỏ.

Phập!

Kiếm quang đỏ va chạm với kiếm quang đen khoảnh khắc tan biến.

Thực lực của Cảnh Ngôn kém xa cường giả Đạo Linh cảnh, hắn không cách nào chống lại. Dù Cảnh Ngôn dốc hết sức ra cũng không thể đỡ nổi một kích của cường giả Đạo Linh cảnh.

Liệp Ưng nhe răng cười:

- Tiểu tử, ngươi có thể chết trong tay Liệp Ưng này xem như chết có ý nghĩa!

Liệp Ưng đứng yên tại chỗ nhìn Cảnh Ngôn sắp chết dưới một kích của mình.

Cảnh Ngôn nóng ruột nóng gan:

- Chết tiệt!

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, nguyên khí cuồng bạo thổi quét không gian phạm vi trăm thước.

- A? Không chết?

Cảnh Ngôn cứ nghĩ lần này hắn chết chắc, nhưng khi kiếm quang đỏ đã dán sát người thì một luồng dao động nguyên khí đáng sợ từ bên cạnh lan đến đánh tan kiếm quang đen. Hai bên va chạm, lực lượng khổng lồ tán loạn khiến Cảnh Ngôn lùi mấy bước, hắn không chết, không bị một vết trầy.

- Đó là …

Một bóng người mặc váy dài màu trắng đứng mé bên cạnh.

Liệp Ưng Ám Dạ không ngờ phút thẹn chốt đột nhiên ló ra một võ giả phá hoại công kích của gã, con ngươi âm u nhìn chằm chằm nữ nhân mặc váy trắng.

Liệp Ưng nhìn đối phương chằm chằm, giọng khào khào hỏi:

- A? Ngươi là ai?

Nữ nhân mặc váy trắng đeo mạn che mặt không thấy rõ khuôn mặt, nhưng khí chất siêu phàm thoát tục đủ khiến người phục.

Liệp Ưng sinh lòng kiêng dè, gã không phát hiện nữ nhân mặc váy trắng đến từ lúc nào. Mãi khi một kích tấn công Cảnh Ngôn bị đối phương phá hỏng Liệp Ưng mới phát hiện nữ nhân mặc váy trắng đứng gần đó.

Gã là sát thủ kim bài của Ám Dạ, cường giả Đạo Linh cảnh, vậy mà không phát hiện ra nữ nhân mặc váy trắng đến đây từ khi nào, đối phương không dễ chọc. Người có thể nhẹ nhàng đánh tan công kích của gã e rằng ít nhất là cường giả Đạo Linh cảnh.

Trước khi đến Đông Lâm thành, Liệp Ưng có tìm hiểu cường giả Đạo Linh cảnh trong Đông Lâm thành. Trong Đông Lâm thành chỉ có bốn cường giả Đạo Linh cảnh là thành chủ Hoắc Xuân Dương, hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên, và Tam Anh Mẫu Mẫu liên quan đến Văn gia Lam Khúc quận thành.

Vậy thì nữ nhân mặc váy trắng trước mặt gã là ai?

Liệp Ưng biết bốn cường giả Đạo Linh cảnh không có hình tượng nào hợp với nữ nhân mặc váy trắng.

Nữ nhân mặc váy trắng không trả lời Liệp Ưng, phun ra một chữ:

- Xéo!

- Ha ha, ngươi biết ta là ai không? Ngươi phá hỏng việc tốt của ta, có từng nghĩ sẽ đối mặt trả thù đáng sợ thế nào không?

Liệp Ưng là sát thủ kim bài của Ám Dạ, đương nhiên sẽ không dễ dàng buông bỏ nhiệm vụ của mình. Huống chi Liệp Ưng chưa tìm hiểu rõ thân phận của nữ nhân mặc váy trắng, nếu bị hù rút lui thì gã sẽ thành trò cười.

Nữ nhân mặc váy trắng kiệm lời như vàng:

- Không xéo, chết!

Giọng nàng rất êm tai, nghe thanh âm đoán nàng còn rất trẻ không hơn ba mươi tuổi. Đương nhiên trên đời này nhìn mặt khó biết tuổi nữ võ giả, càng đừng nói nghe giọng nói.

Không chỉ Liệp Ưng thắc mắc thân phận của nữ nhân mặc váy trắng, Cảnh Ngôn cũng mờ mịt.

Cảnh Ngôn cho rằng lần này mình chết chắc, không ngờ nữ nhân mặc váy trắng đột nhiên xuất hiện cứu hắn ra khỏi tay sát thủ Ám Dạ.

Cảnh Ngôn đánh giá nữ nhân mặc váy trắng nhưng không cách nào nhận đối phương là ai. Điều duy nhất Cảnh Ngôn liên tưởng được là thành chủ Bạch Tuyết Đoan Dương thành. Nhưng nữ nhân này rõ ràng không phải thành chủ Bạch Tuyết, nếu là nàng, dù nàng đeo mạn che mặt Cảnh Ngôn cũng nhận ra ngay.

Hơn nữa Bạch Tuyết là thành chủ Đoan Dương thành, không thể nào lặng lẽ đến Đông Lâm thành.

Tức là Cảnh Ngôn chưa từng gặp nữ nhân mặc váy trắng này, nếu không quen tại sao đối phương cứu hắn?

Liệp Ưng nghe nữ nhân mặc váy trắng nói câu đó tức giận cười gằn:

- Ngươi nghĩ mình là ai? Không xéo, chết? Ha ha, ta chống mắt xem ngươi có bản lĩnh bao lớn!

Tuy lòng thầm kiêng dè nhưng chưa tới mức làm Liệp Ưng rút lui chỉ vì một câu nói, dù đối phương là cường giả Đạo Linh cảnh cũng khó giết gã dễ dàng.

Xoẹt!

Lần này nữ nhân mặc váy trắng không nói nhiều, nàng trực tiếp ra tay.

Một thất luyện màu trắng từ trước mặt nàng bay ra. Cảnh Ngôn nhìn kỹ thì thấy đó là dải lụa, hắn ngây người.

Cảnh Ngôn thấy khá nhiều chủng loại vũ khí, nhưng chưa bao giờ gặp ai dùng dây lưng làm vũ khí công kích.

Dây lưng tơ lụa có uy lực gì được?

Thấy nữ nhân mặc váy trắng tấn công, Liệp Ưng sẽ không ngồi chờ chết, gã hùng mãnh xông lên đâm ra đoản kiếm đen.

Liệp Ưng tâm cơ rất thâm trầm, gã chưa từ bỏ ý định giết Cảnh Ngôn. Mặt ngoài Liệp Ưng xông hướng nữ nhân mặc váy trắng, vũ khí đâm hướng nàng, nhưng tay kia từ khi nào cầm thanh kiếm ngắn màu đen.

Đoản kiếm đâm hướng Cảnh Ngôn.

Phải công nhận lòng dạ Liệp Ưng rất âm độc, mặt ngoài đấu với nữ nhân mặc váy trắng nhưng ngầm đánh lén Cảnh Ngôn. Một cường giả Đạo Linh cảnh mà đánh lén võ giả cảnh giới Tiên Thiên, nếu đồn ra ngoài chắc chắn sẽ bị người khinh thường. Nhưng Liệp Ưng là sát thủ, hoàn thành nhiệm vụ mới là mục tiêu hàng đầu của họ.

Liệp Ưng nhe răng cười, gã cho rằng đã cách Cảnh Ngôn vài thước, ở khoảng cách này hắn không thể nào né thoát công kích của gã. Liệp Ưng một bên ngăn cản công kích của nữ

nhân mặc váy trắng, dù chỉ một giây cũng đủ để gã giết Cảnh Ngôn. Chờ khi thành công giết Cảnh Ngôn là gã sẽ rút lui ngay. Nữ nhân mặc váy trắng dù mạnh hơn gã nhưng không thể nào đuổi kịp gã, Liệp Ưng giỏi nhất là ám sát, then chốt ám sát thành công là tốc độ. Nếu không có tốc độ nhanh không biết Liệp Ưng chết bao nhiêu lần.

Liệp Ưng cực kỳ tự tin vào tốc độ của mình.

Nhưng nụ cười trên mặt Liệp Ưng không lâu hơn một giây:

- Cái gì?!

Kiếm quang của Liệp Ưng bị thất luyện trắng đánh tan tác, công kích hướng về Cảnh Ngôn cũng bị nghiền nát. Thất luyện trắng trong khoảnh khắc bao vây cả người Liệp Ưng.

Liệp Ưng chỉ kịp thốt ra hai chữ cái gì rồi sự sống tắt ngấm.

Phập!

Khi thất luyện rút ra khỏi chỗ Liệp Ưng đứng, thân thể gã thành hư vô, trong không khí chỉ còn mùi máu tanh nồng.

Cảnh Ngôn trố mắt nhìn.

Một cường giả Đạo Linh cảnh cứ thế bị diệt gọn? Không chừa mẩu xương? Đừng nói xác chết, một mảnh cặn cũng khó tìm ra.

Nữ nhân mặc váy trắng này tu vi là gì?

Giờ Cảnh Ngôn đã có nhiều kiến thức hơn nhưng vẫn không kiềm được giật mình, thực lực của nữ nhân mặc váy trắng quá đáng sợ.

Khi Cảnh Ngôn lấy lại tinh thần tìm nữ nhân mặc váy trắng thì giật mình thấy bên cạnh chẳng còn bóng dáng ai:

- Người đâu?

Chương 227 - Triệu Đương Nguyên Xoe Tròn Mắt

Từ đầu đến cuối nữ nhân mặc váy trắng không nói một câu với Cảnh Ngôn, thậm chí không nhìn hắn cái nào. Nhưng Cảnh Ngôn không cho rằng nữ nhân mặc váy trắng trùng hợp đi ngang qua rồi cứu hắn. Trong thiên hạ này có nhiều điều trùng hợp, nhưng Cảnh Ngôn cho rằng nữ nhân mặc váy trắng luôn ở gần bên hắn, chỉ vì thực lực của đối phương quá mạnh, cường đại đến mức hắn không cảm ứng được.

Có thể một chiêu giết sát thủ kim bài Ám Dạ thì mạnh cỡ nào? Trước mắt Cảnh Ngôn không thể tính chính xác, cường giả như thế mạnh hơn hắn quá nhiều.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, lắc đầu lẩm bẩm:

- Không cho ta cơ hội cảm tạ sao?

Cảnh Ngôn không nghĩ ra thân phận của nữ nhân mặc váy trắng nên đành tạm gác lại.

Lần này sát thủ Ám Dạ đến ám sát hắn, tuy Cảnh Ngôn may mắn sống tiếp nhưng cũng sốt ruột chưa từng có. Thực lực của hắn quá thấp, không có sức đánh lại cường giả Đạo Linh cảnh.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm bóng đêm sâu thẳm, hai nắm tay siết chặt:

- Triệu gia! Triệu gia chết tiệt!

Một năm trước có sát thủ Ám Dạ muốn lấy mạng Cảnh Ngôn, lần đó chỉ là sát thủ đồng bài bình thường, lần này là sát

thủ kim bài Đạo Linh cảnh, lần sau sẽ đến đẳng cấp gì?

Thực lực, phải nhanh chóng tăng lên thực lực! Cảnh giới Tiên Thiên chưa đủ ứng đối khó khăn sau này có thể gặp phải.

Cảnh Ngôn nhặt lên đồ vật sát thủ kim bài Ám Dạ rơi dưới đất:

- Hai thanh đoản kiếm không tệ, là vũ khí đẳng cấp pháp khí!

Thân thể sát thủ Ám Dạ đã thành bụi bặm nhưng vũ khí, không gian giới chỉ thì còn lại.

Hai thanh đoản kiếm đều là pháp khí vô cùng quý giá, chỉ tính hai thanh pháp khí đã đáng giá mấy chục vạn linh thạch. Trong tu di giới chỉ có thẻ vàng mười vạn linh thạch, gần ba mươi khối linh thạch cực phẩm.

Tài sản trọn vẹn của sát thủ kim bài có lẽ hơn xa bấy nhiêu đây, nhưng sát thủ ra ngoài hành động sẽ không mang hết tài nguyên theo bên người, Cảnh Ngôn biết điều này. Với bấy nhiêu thu hoạch đủ làm Cảnh Ngôn vừa lòng, hắn tu luyện tiêu hao rất nhiều tài nguyên, Huy Hoàng đan lâu bán ra chút dược tề, chưa bắt đầu bán đan dược, lợi nhuận có hạn.

Hơn nữa mua dược tề trong đan lâu hơn chín mươi phần trăm đều là dược tề cấp thấp, tiêu lương của dược tề cao cấp hơi ít. Dược tề cao cấp mới có lợi nhuận lớn, dược tề cấp thấp lời khá thấp.

Bình minh chậm rãi đến.

Phủ thành chủ.

Hoắc Xuân Dương bước nhanh vào phòng khách, thấy Cảnh Ngôn liền cười sang sảng nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đến vừa lúc!

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Thành chủ đại nhân có việc?

Hoắc Xuân Dương nhìn Cảnh Ngôn:

- Đúng rồi, nhận được tin Quận Vương phủ một tháng sau bắt đầu ba học viện lớn khảo hạch, võ giả trẻ của Đông Lâm thành chúng ta nên xuất phát.

Hoắc Xuân Dương đổi đề tài:

- Cảnh Ngôn, ngươi tìm ta cũng có việc?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Có chuyện, hôm qua ta bị sát thủ kim bài Ám Dạ ám sát.

Sáng sớm Cảnh Ngôn đến tìm Hoắc Xuân Dương là để nói chuyện này.

Hoắc Xuân Dương kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Sát thủ kim bài?

Hoắc Xuân Dương biết tổ chức Ám Dạ, càng rõ ràng ý nghĩa của sát thủ kim bài. Hoắc Xuân Dương hơi giật mình nhìn Cảnh Ngôn, nghi ngờ mình nghe lầm.

Tổ chức sát thủ phái sát thủ kim bài ám sát Cảnh Ngôn? Khoa trương quá vậy? Nếu bảo là ám sát thành chủ thì còn có lý, ám sát Cảnh Ngôn mà cần xuất động sát thủ kim bài?

Hoắc Xuân Dương trầm giọng hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi không nhìn lầm sao?

Hoắc Xuân Dương tin Cảnh Ngôn sẽ không nhìn lầm, hắn không thể nào lừa gã. Nhưng Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn mà sao hắn còn khỏe mạnh đứng trước mặt gã?

Đêm qua Liệp Ưng ám sát Cảnh Ngôn sau đó bị nữ nhân bí ẩn một chiêu đánh chết hầu như không gây ra tiếng động gì,

nên Đông Lâm thành không truyền ra tin đồn gì, Hoắc Xuân Dương không biết chuyện này. Nếu Cảnh Ngôn không nói ra Hoắc Xuân Dương mãi mãi sẽ không biết.

Cảnh Ngôn gật gù, hắn biết Hoắc Xuân Dương thắc mắc cái gì:

- Đúng là thân phận sát thủ kim bài, cường giả Đạo Linh cảnh. Ta có thể sống được vì có người cứu, người cứu ta thực lực rất mạnh, là nữ võ giả. Nếu không nhờ nữ võ giả đột nhiên xuất hiện thì ta đã chết.

Mắt Hoắc Xuân Dương lấp lóe đoán:

- Nữ võ giả? Không lẽ là thành chủ Bạch Tuyết?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không phải thành chủ Bạch Tuyết, nếu là nàng thì ta nhận ra ngay, nữ võ giả này rất lạ.

Cảnh Ngôn không nói rõ chi tiết cụ thể, ví dụ nữ võ giả đeo mạn che mặt trắng, hắn cảm thấy dù nói ra cũng không ích gì.

- Thành chủ đại nhân, sát thủ này chắc chắn là người Triệu gia tìm đến.

Cảnh Ngôn hầu như chắc chắn trăm phần trăm sát thủ ám sát hắn liên quan tới Triệu gia, nhưng hắn không có chứng cứ trực tiếp.

Hoắc Xuân Dương hơi giận:

- Lại là Triệu gia! Triệu Đương Nguyên rốt cuộc muốn làm cái gì? Mời sát thủ Ám Dạ đến Đông Lâm thành ta? Đáng giận!

Hoắc Xuân Dương ngày càng bất mãn với Triệu gia.

Hoắc Xuân Dương hít sâu, nhíu mày nói:

- Nhưng Cảnh Ngôn, nếu không có chứng cứ vô cùng chắc chắn thì ta không tiện trực tiếp hỏi tội Triệu gia.

Hoắc Xuân Dương nói vậy không phải vì đùn đẩy, thế lực Triệu gia rất lớn, gã muốn xuống tay phải có chứng cứ thép và phải qua cửa Quận Vương phủ mới được. Nếu trực tiếp xuống tay với Triệu gia sẽ dẫn đến bắn ngược lớn, khi đó thành chủ như gã chưa chắc nhận nổi hậu quả.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta cũng biết điều này, giờ ta chưa có chứng cứ gì. Sát thủ đã chết, không thể khai ra ai thuê mình.

Cảnh Ngôn đến gặp Hoắc Xuân Dương không phải nhờ làm chủ cho hắn hỏi tội Triệu gia, nhưng hắn cần để gã biết, răn đe Triệu gia một chút.

Hoắc Xuân Dương gật đầu nói:

- Chuyện này ta biết rồi. Cảnh Ngôn, ngươi trở lại chuẩn bị đi, qua mấy ngày chúng ta xuất phát đi Lam Khúc quận thành.

Cảnh Ngôn đáp:

- Biết.

Rời khỏi phủ thành chủ, hắn không về Huy Hoàng đan lâu ngay mà đến trước cửa trạch viện Triệu gia.

Hộ vệ Triệu gia thấy Cảnh Ngôn thì sắc mặt khó xem nói:

- Kẻ rảnh rỗi tránh ra!

Giờ quan hệ giữa Triệu gia và Cảnh gia như nước với lửa, Cảnh gia đã lấy mất nửa chợ khu nam của Triệu gia. Cảnh gia có được chợ khu nam là nhờ Cảnh Ngôn, người Triệu gia thấy hắn còn cười được mới lạ.

Cảnh Ngôn cười khẩy hỏi:

- Buồn cười, ta ở đây liên quan gì các ngươi? Không lẽ con đường này là của Triệu gia?

Hộ vệ bản năng đáp:

- Đương nhiên không phải.

Cảnh Ngôn cười nhạo:

- Đường không phải của Triệu gia ngươi thì ta ở đây có vấn đề gì? Triệu gia đúng là bá đạo, người ta đứng trên đường cái liên quan gì các ngươi?

Hộ vệ Triệu gia ngây ra.

Đằng trước trạch viện Triệu gia không cho phép võ giả bình thường đứng lại, quy định này không phải mới có. Trước kia có võ giả đứng trước trạch viện Triệu gia, nhưng bị hộ vệ xua đuổi một chút là họ đi ngay.

Trong Đông Lâm thành khó tìm được võ giả nào không sợ uy thế của Triệu gia.

Cảnh Ngôn đứng đối diện bọn họ không nể mặt Triệu gia, hắn còn nắm đằng cán. Con đường không thuộc về Triệu gia, dựa vào cái gì Triệu gia không cho người ta ở lại?

Tin tức rất nhanh truyền vào trạch viện Triệu gia.

Tâm tình của Triệu Đương Nguyên sung sướng lâng lâng, mấy ngày nay gã ăn ngủ không yên, nằm mơ đều muốn giết Cảnh Ngôn. Đêm qua nguyện vọng hoàn thành, đương nhiên Triệu Đương Nguyên thấy người nhẹ nhàng vô cùng.

Tử đệ Triệu gia thấy tộc trưởng Triệu Đương Nguyên tâm tình hình như rất tốt, xì xào:

- Hôm nay có vẻ tâm tình của tộc trưởng rất tốt.

- Đúng rồi, bao nhiêu ngày không thấy tộc trưởng cười, hôm nay còn cười tủm tỉm.

- Xem ra Triệu gia chúng ta sắp có việc vui.

- Đúng là nên có việc vui, đoạn thời gian này Triệu gia ta bị tổn thất nhiều. Cảnh Ngôn chết tiệt không ngừng làm Triệu gia mất mặt, ảnh hưởng lớn đến danh vọng của Triệu gia ta!

- …

Hộ vệ Triệu gia vội chạy tới trước mặt Triệu Đương Nguyên:

- Tộc trưởng đại nhân!

Triệu Đương Nguyên nhìn hộ vệ, mỉm cười nói:

- A? Có gì sao?

Triệu Đương Nguyên hơi thắc mắc sát thủ kim bài Ám Dạ đêm qua sau khi đi thì không lộ mặt nữa, gã khó hiểu là nếu đã thành công ám sát Cảnh Ngôn thì sát thủ đó nên quay về Triệu gia lấy nốt năm vạn linh thạch còn lại, thế nhưng sát thủ không tìm Triệu Đương Nguyên.

Nhưng tóm lại không sao cả, Triệu Đương Nguyên không cho rằng sát thủ kim bài Đạo Linh cảnh đi ám sát mà Cảnh Ngôn còn sống được.

Hộ vệ lớn tiếng hỏi:

- Tộc trưởng đại nhân! Cảnh Ngôn Cảnh gia luôn ở bên ngoài trạch viện, còn xung đột ngôn ngữ với hộ vệ ta, chúng ta làm sao bây giờ?

Những hộ vệ này không biết đêm qua tộc trưởng Triệu gia gặp sát thủ Ám Dạ, không biết đêm qua sát thủ đó đi ám sát Cảnh Ngôn. Nguyên Triệu gia không mấy người biết chuyện này.

- Ha ha …

Triệu Đương Nguyên bản năng cười khẽ sau đó trợn to mắt hỏi:

- Ngươi nói cái gì?

Giọng Triệu Đương Nguyên chợt the thé, xoe tròn mắt nhìn hộ vệ chằm chằm.

Hộ vệ nói cái gì?

Nói Cảnh Ngôn ở bên ngoài trạch viện Triệu gia? Là sao? Chẳng phải Cảnh Ngôn đã chết rồi sao?

Sáng hôm nay Triệu Đương Nguyên đi dạo trong trạch viện Cảnh gia cũng vì muốn nghe ngóng tin đồn cái chết của Cảnh Ngôn đêm qua. Triệu Đương Nguyên đoán tin tức rất nhanh sẽ truyền ra từ Huy Hoàng đan lâu lan khắp Đông Lâm thành.

Nhưng bây giờ hộ vệ nói Cảnh Ngôn Cảnh gia đứng ngoài trạch viện Triệu gia.

Tình huống gì đây?

Chương 228 - Lại về Lam Khúc Quận Thành

Không lẽ sát thủ Ám Dạ còn chưa ra tay?

Nhưng hôm nay gặp sát thủ kiên quyết nói đêm qua Cảnh Ngôn sẽ chết.

Rốt cuộc là sao? Có gì ngoài ý muốn khiến sát thủ kim bài thay đổi kế hoạch?

Triệu Đương Nguyên khó tin hỏi:

- Cảnh Ngôn sống?

Hộ vệ nghe tộc trưởng hỏi câu kỳ lạ, trố mắt nhìn Triệu Đương Nguyên.

Ý của tộc trưởng là sao? Cảnh Ngôn không sống chẳng lẽ chết?

Người chết sao có thể cãi cọ với hộ vệ ngoài trạch viện Triệu gia?

Hộ vệ rất khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp:

- Cảnh Ngôn sống.

Triệu Đương Nguyên thấy tức ngực nghẹt thở, trước mắt tối đen suýt xỉu.

Triệu Đương Nguyên bình tĩnh lại, thở hắt ra nói với hộ vệ:

- Đi, đi xem!

Trước cửa trạch viện Triệu gia.

Cảnh Ngôn thấy Triệu Đương Nguyên đi ra, nhìn gã chằm chằm cười mỉa mai:

- Triệu Đương Nguyên bất ngờ lắm phải không? Hôm qua không biết sát thủ từ đâu đến, còn là cường giả Đạo Linh cảnh, muốn giết ta nhưng thất bại. Triệu Đương Nguyên có tò mò tại sao sát thủ thất bại không? Và bây giờ sát thủ đã đi đâu?

Lòng Triệu Đương Nguyên thầm rít gào:

- Chết tiệt! Đáng giận! Chết tiệt!

Mặt Triệu Đương Nguyên vặn vẹo nhăn nhúm, âm trầm đáng sợ. Triệu Đương Nguyên hung tợn nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Không lẽ sát thủ kim bài bị Cảnh Ngôn thu mua rồi?

Cảnh Ngôn lấy ra đoản kiếm sát thủ kim bài Liệp Ưng chết đi để lại huơ trước mặt Triệu Đương Nguyên:

- Sát thủ Đạo Linh cảnh đã chết, không còn mẩu xương. Chậc chậc, để lại vũ khí cũng khá, Triệu tộc trưởng nhìn hai thanh pháp khí đoản kiếm này, phỏng xem đáng giá mấy chục vạn linh thạch?

Triệu Đương Nguyên càng hoảng sợ hơn:

- Cái gì?!

Sát thủ kim bài Đạo Linh cảnh đã chết? Sao có thể?

Triệu Đương Nguyên phỏng đoán nhiều khả năng nhưng chưa tính đến khả năng sát thủ Đạo Linh cảnh chết.

Không lẽ đêm qua Hoắc Xuân Dương ở cùng Cảnh Ngôn? Nhưng dù là Hoắc Xuân Dương cũng khó giết sát thủ Ám Dạ Đạo Linh cảnh.

Triệu Đương Nguyên nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, gã trực giác hắn không nói dối, sát thủ kia có lẽ chết thật. Hai đoản

kiếm này đúng là sát thủ để lại, nếu sát thủ Đạo Linh cảnh không chết thì tại sao vũ khí rơi vào tay Cảnh Ngôn.

Nhưng tổ cha nó sát thủ kim bài chết như thế nào?

Hay bên cạnh Cảnh Ngôn có cường giả đáng sợ gì? Là võ giả Đạo Linh cảnh?

Triệu Đương Nguyên suy nghĩ miên man, càng nghĩ càng hỗn loạn.

Cảnh Ngôn cất đoản kiếm, bỏ lại một câu rồi xoay người đi:

- Chán, chán chết. Triệu tộc trưởng, cáo từ!

Lòng Triệu Đương Nguyên dậy sóng dữ.

Vì sao Cảnh Ngôn khó giết dữ vậy? Sát thủ kim bài Ám Dạ cũng không thể giết được hắn! Không được, phải báo cho Văn gia, để Văn gia truyền tin cho tổ chức Ám Dạ.

Trong Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Thần Tinh nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi tìm chúng ta lại đây có gì dặn dò sao?

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham, Tô Tử Huyên đều đứng trước mặt Cảnh Ngôn.

Đám người Cảnh Thần Tinh có hỏi Cảnh Ngôn về tại sao vách tường lầu bốn Huy Hoàng đan lâu thủng lỗ to, nhưng hắn không nói nhiều. Đã tìm công tượng trám lỗ to rồi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, ta sắp đi Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch, lần này đi không biết khi nào mới có thể trở về. Giao Huy Hoàng đan lâu cho các vị.

Đám người Cảnh Thần Tinh sớm biết Cảnh Ngôn sẽ lại vào ba học viện lớn tu luyện, nên khi hắn nhắc tới việc này bọn họ không bất ngờ chút nào.

Ba người Cảnh Thần Tinh đồng thanh kêu lên:

- Cảnh Ngôn cứ yên tâm!

Cảnh Ngôn lấy ra chút bình sứ:

- Vì không biết lần sau trở về là lúc nào nên để lại mấy thứ này.

Có năm bình dược tề thánh linh, mấy bình khác là đan dược Cảnh Ngôn luyện chế ra, chủ yếu là Quy Nguyên Đan nhất giai, Hồi Xuân Đan nhị giai vân vân. Những đan dược này đều có phẩm chất xuất sắc, giá trị rất cao. Một viên Quy Nguyên Đan loại ưu giá trên vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn lại lấy ra ba bình đựng dược tề thánh linh đưa cho ba người:

- Ba bình dược tề này tên là dược tề thánh linh, hiệu quả của nó trợ giúp võ giả cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên. Hiệu quả rất tốt, tăng xác suất thăng cấp lên gấp ba, năm lần. Ba người mỗi người một bình, sau này khi thăng cấp Tiên Thiên có thể sử dụng.

Ba người nghe vậy biến sắc mặt.

Dược tề phụ trợ võ giả thăng cấp Tiên Thiên? Tăng xác suất gấp ba đến năm lần? Nghe rợn người!

Bọn họ chưa từng nghe nói trên đời có loại dược tề này, nhưng họ tin Cảnh Ngôn, hắn đã nói như vậy thì dược tề đương nhiên có hiệu quả như thế.

Cảnh Ngôn có quá nhiều truyền kỳ.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Năm bình dược tề này cũng có dược tề thánh linh, có thể bán trong đan lâu, bán như thế nào thì Thần Tinh thúc thúc, Tử Huyên phụ trách. Lợi dụng tốt sẽ tăng lớn danh tiếng cho Huy Hoàng đan lâu, tốt nhất là làm vài lần đấu giá loại nhỏ, chia nhau đấu giá.

Giao đan lâu cho ba người này Cảnh Ngôn yên lòng.

Cảnh Thanh Nham hiện giờ đã là dược tề sư cao cấp, không lâu sau có thể trở thành dược tề sư đỉnh cấp. Cảnh Thanh Nham có thể phối chế ra dược tề thường thấy, dù là dược tề hiếm hoi Cảnh Ngôn cũng chỉ dạy chi tiết cho gã rồi.

Ba ngày sau hai chiếc thiên yến xa xuất phát từ phủ thành chủ.

Hoắc Xuân Dương mang theo mười võ giả trẻ Đông Lâm thành đi Lam Khúc quận thành.

Ba học viện lớn khảo hạch lần này Đông Lâm thành có mười danh ngạch, mười người đều ngồi trên xe ngựa, bao gồm Cảnh Ngôn.

Cảnh gia trừ Cảnh Ngôn ra có một võ giả trẻ hai mươi mấy tuổi tên Cảnh Lạc Vũ được danh ngạch khảo hạch. Cảnh Lạc Vũ mập mạp, chưa thăng cấp Tiên Thiên, hiện có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, Nửa Bước Tiên Thiên, đã rất gần với Tiên Thiên.

Mười danh ngạch Cảnh gia chiếm hai cái, Cảnh gia hai cái, Lâm gia một cái, Thái gia một cái. Bốn danh ngạch còn lại có một đến từ bản thành, ba cái khác là người trong trấn ở địa vực Đông Lâm thành.

Thiên yến xa chạy như bay trên khoáng dã lao nhanh đi Lam Khúc quận thành.

Dọc đường Cảnh Lạc Vũ đặc biệt nhiệt tình với Cảnh Ngôn, mặc dù lớn tuổi hơn nhưng luôn miệng kêu Cảnh Ngôn

ca. Cảnh Lạc Vũ thật lòng tôn sùng Cảnh Ngôn, không hề làm bộ làm tịch. Cảnh Ngôn cảm giác được, ấn tượng với Cảnh Lạc Vũ không tệ nên hắn chỉ điểm nhiều lần.

Ba người Triệu gia, Thái gia không giao lưu một câu với Cảnh Ngôn, đương nhiên cũng không dám chọc vào hắn. Bọn họ biết thành chủ và Cảnh Ngôn có quan hệ không giống bình thường, trên đường đi nếu chọc giận hắn, bị hắn trực tiếp tiêu diệt họ biết đi đâu đòi lý lẽ?

Dù họ không dây vào Cảnh Ngôn thì ánh mắt hắn vẫn đầy sát ý nhìn họ.

Cảnh Ngôn thật muốn giết ba người, nhưng họ rất ngoan, không cung cấp lý do ra tay cho hắn. Hơn nữa thành chủ đưa mười người đi Lam Khúc quận thành, nếu Cảnh Ngôn giết ba người mà không có lý do sẽ làm Hoắc Xuân Dương không vui. Dù sao Hoắc Xuân Dương đưa mười người đi Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch, dọc đường chết vài người, sau khi gã quay về phải cho Triệu gia, Thái gia giải thích.

Nên Cảnh Ngôn cố nén sát ý, ba người không khiêu khích hắn sẽ không giết, họ dám đụng vào hắn là hắn tuyệt đối không mềm tay.

Ba người biết tình cảnh nguy hiểm của mình nên dọc đường đi không dám xấc xược nhìn Cảnh Ngôn chứ đừng nói làm gì khác.

Nửa tháng sau.

- Oa, đây chính là Lam Khúc quận thành sao?

Vào Lam Khúc quận thành rồi thiên yến xa chạy chậm lại, vén rèm thùng xe có thể thấy thành phố vô cùng phồn hoa. Các võ giả nối liền không dứt đi trên đường.

Lam Khúc quận thành khổng lồ vượt qua tưởng tượng của võ giả trẻ đến từ Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn không quá ngạc nhiên, hắn từng đến Lam Khúc quận thành, tu luyện trong Thần Phong học viện nửa năm gần một năm. Trở lại chốn cũ, nỗi lòng Cảnh Ngôn không phải ngạc nhiên mà là thổn thức.

Cảnh Ngôn nhìn ngoài khung cửa sổ nhìn phong cảnh quen thuộc, thầm nghĩ:

- Cảnh Ngôn ta đã trở lại!

Hai chiếc thiên yến xa ngừng lại ngoài Quận Vương phủ nằm giữa Lam Khúc quận thành.

Hoắc Xuân Dương gọi mười võ giả trẻ Đông Lâm thành tham gia khảo hạch đến bên mình.

Hoắc Xuân Dương nói với đám người Cảnh Ngôn:

- Từ hôm nay trở đi các ngươi ở tạm trong Tụ Hoa tửu lâu chờ khảo hạch thông báo.

Võ giả trẻ mặc trường bào màu lam căng thẳng nhìn Hoắc Xuân Dương, hỏi:

- Thành chủ đại nhân không đi cùng chúng ta sao?

Với nhóm võ giả trẻ thì Lam Khúc quận thành rất bí ẩn, đa số người lần đầu tiên rời khỏi địa vực Đông Lâm thành đến nơi xa xôi như vậy. Trong thành phố này cường giả đầy rẫy, họ căng thẳng thần kinh là tất nhiên.

Hoắc Xuân Dương cười nói:

- Ta không thể cùng các ngươi, ngày khảo hạch còn chưa xác định, ta phải về Đông Lâm thành. Nhưng chờ khảo hạch bắt đầu ta sẽ cố gắng đến xem, nếu các ngươi không thể vào ba học viện lớn ta sẽ mang các ngươi về Đông Lâm thành.

Hoắc Xuân Dương nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi có kinh nghiệm, cố gắng chăm sóc họ, dù gì cùng nhau ra từ Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Thành chủ yên tâm, ta biết nên làm như thế nào.

Hoắc Xuân Dương đưa mười tấm lệnh bài khảo hạch vào tay từng người, dặn dò lần cuối:

- Được rồi, cầm lệnh bài khảo hạch rồi vào đi. Nhớ kỹ tuyệt đối đừng xung đột với võ giả Lam Khúc quận thành, không có ai cứu được các ngươi.

Chương 229 - Chợ Lam Khúc

Tụ Hoa tửu lâu cách Quận Vương phủ vài trăm thước, tửu lâu này xem như sản nghiệp của Quận Vương phủ.

Quanh Quận Vương phủ có hai tửu lâu khác, tính luôn Tụ Hoa tửu lâu là ba tửu lâu. Trong thời gian ba học viện lớn khảo hạch ba tửu lâu ngừng kinh doanh bên ngoài, chuyên tiếp đãi võ giả trẻ chuẩn bị tham gia khảo hạch.

Mười người Cảnh Ngôn cầm lệnh bài khảo hạch vào tửu lâu, thị giả đăng ký tin tức từng người rồi xếp phòng ở.

Võ giả đến từ phố cấp thấp như nhóm Cảnh Ngôn tất nhiên tửu lâu sẽ không cho phòng quá tốt, mỗi người có phòng riêng đã là tốt lắm rồi. Phòng tốt để dành cho thành viên các thế lực lớn trong Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch.

Cảnh Ngôn không phàn nàn gì, dù sao chỉ ở tạm trong tửu lâu, chờ sau khảo hạch hắn sẽ vào Đạo Nhất học viện.

Ba võ giả Triệu gia, Thái gia từ lúc vào tửu lâu liền vội vàng rời xa Cảnh Ngôn, đi cạnh hắn làm họ cảm thấy không an toàn. Thành chủ Hoắc Xuân Dương đã rời đi, nếu Cảnh Ngôn tìm lý do giết bọn họ thì họ chết oan.

Trong phòng, Cảnh Ngôn nhắm mắt dưỡng thần.

Cốc cốc cốc!

Có tiếng đập cửa.

Bên ngoài vọng vào tiếng hỏi:

- Là Cảnh Ngôn tiên sinh sao?

Cảnh Ngôn nhìn cửa phòng:

- Vào đi.

Thị giả tửu lâu đẩy cửa phòng ra bước vào, hơi khom người hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, bên dưới có một tiểu thư tên Cảnh Tử Kỳ nói là người quen của tiên sinh muốn gặp mặt.

Mắt Cảnh Ngôn sáng lên:

- A?

Cảnh Tử Kỳ luôn tu luyện trong Hồng Liên học viện, một năm trước nàng từng trở về Cảnh gia. Lần đó là Cảnh gia đại tái, Cảnh Tử Kỳ lo cho Cảnh Ngôn nên cố ý trở lại.

Giờ Cảnh Ngôn đến Lam Khúc quận thành, Cảnh Tử Kỳ biết tin liền tới gặp hắn.

Ở lầu một tửu lâu, Cảnh Ngôn thấy Cảnh Tử Kỳ mặc váy dài màu tím càng xinh đẹp động lòng người.

Nhiều võ giả ở lầu một bị Cảnh Tử Kỳ hấp dẫn ánh mắt, một số buông lời trêu ghẹo, muốn bắt chuyện với nàng.

Thấy Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ nhảy tới trước mặt hắn, reo lên:

- Cảnh Ngôn!

Mặt nàng tràn đầy vui sướng.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Tử Kỳ, cười nói:

- Không tệ, đã là Tiên Thiên trung kỳ.

Lần trước Cảnh Tử Kỳ về Cảnh gia cảnh giới chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, hơn một năm trôi qua nàng thành Tiên Thiên

trung kỳ. Cảnh Tử Kỳ chỉ lớn hơn Cảnh Ngôn vài tuổi, còn khá trẻ đã có tu vi như vậy, thiên phú cũng rất cao.

Đương nhiên cũng nhờ Cảnh Tử Kỳ tu luyện trong ba học viện lớn, gia tộc thành phố nhỏ không thể cung cấp ra tài nguyên như ba học viện lớn.

Nghe Cảnh Ngôn nói, Cảnh Tử Kỳ sửng sốt, ngạc nhiên nhìn hắn hỏi:

- Cảnh Ngôn có thể nhìn ra cảnh giới của ta? Ta mới đột phá chưa đầy nửa tháng, ngay cả phụ thân còn chưa biết chuyện này.

Trong Hồng Liên học viện chỉ có một số đệ tử khá thân với Cảnh Tử Kỳ mới biết nàng đột phá, trong Cảnh gia ngay cả phụ thân tộc trưởng Cảnh Thành Dã cũng không biết. Vậy làm sao Cảnh Ngôn biết? Không lẽ thực lực của Cảnh Ngôn đã mạnh đến mức liếc sơ liền nhìn thấu cảnh giới của nàng?

Cảnh Tử Kỳ nhìn kỹ Cảnh Ngôn, cảm giác trên người hắn toát ra cảm giác dày nặng như núi cao, nàng không cách nào nhìn ra cảnh giới của hắn.

Tất nhiên Cảnh Tử Kỳ không nhìn ra được, đừng nói nàng là Tiên Thiên trung kỳ, dù là cường giả Đạo Linh cảnh bình thường khi hắn không vận chuyển nguyên khí thì khó đoán chính xác cảnh giới của hắn. Cái này là vì Cảnh Ngôn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Cảnh Ngôn cười cười không giải thích nhiều.

- Ha ha.

Cảnh Tử Kỳ không hỏi dồn, nàng hào hứng đề nghị:

- Cảnh Ngôn, chúng ta ra ngoài đi dạo đi?

Lam Khúc quận thành rất phồn hoa, khác biệt một trời một vực với Đông Lâm thành. Đã lâu không gặp Cảnh Ngôn, Cảnh

Tử Kỳ muốn nói nhiều với hắn, dẫn hắn đi xem phồn hoa.

Cảnh Ngôn nhìn xung quanh vô số cặp mắt thèm muốn, gật đầu nói:

- Được rồi.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Tử Kỳ, Cảnh gia ta còn có một người đến tham gia khảo hạch tên Cảnh Lạc Vũ, ta hỏi xem hắn có muốn đi cùng chúng ta không.

Tất nhiên Cảnh Tử Kỳ đồng ý.

Cảnh Ngôn lên lầu, rất nhanh hắn đi xuống một mình. Cảnh Lạc Vũ không muốn ra Tụ Hoa tửu lâu, dọc đường đến Lam Khúc quận thành gã được Cảnh Ngôn chỉ điểm, thu hoạch phong phú, hiểu sâu hơn về Võ Đạo. Sau khi vào tửu lâu Cảnh Lạc Vũ liền bắt đầu tu luyện, gã không muốn lãng phí bất cứ thời gian nào. Cảnh Lạc Vũ cũng muốn cùng Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ đi thăm dò thành phố lớn phồn hoa xa lạ, nhưng cuối cùng từ chối hấp dẫn.

Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ ra Tụ Hoa tửu lâu, đi vào phố chợ.

Phố chợ này không giống bình thường, tên là chợ Lam Khúc, sản nghiệp của Quận Vương phủ Lam Khúc quận thành. Chợ này lớn nhất nguyên địa vực Lam Khúc quận thành, tại đây ngươi hầu như có thể tìm thấy thứ gì mình muốn, miễn có đủ linh thạch thì nơi này là thiên đường.

Vào chợ ánh mắt đầu tiên thấy khu quầy hàng, trông hơi lộn xộn nhưng đừng xem thường nó. Miễn có ánh mắt sắc bén thì sẽ tìm được trân bảo tuyệt thế trong khu quầy hàng.

Một số cường giả Đạo Linh cảnh thường ghé đến, nếu may mắn, có ánh mắt sắc bén sẽ thu hoạch vượt dự đoán.

Cảnh Ngôn từng nghe nói về khu quầy hàng này, nghe ai đó tìm được trân bảo giá trị liên thành tại đây. Nhưng Cảnh Ngôn chưa đến bao giờ, lúc hắn ở Thần Phong học viện không có nhiều tài nguyên, không dư tiền đi tới chợ Lam Khúc mua đồ.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

- Cảnh Ngôn, sau khảo hạch ngươi định vào học viện nào? Hay cũng vào Hồng Liên học viện đi?

Cảnh Tử Kỳ hy vọng Cảnh Ngôn vào Hồng Liên học viện, vì nàng là đệ tử Hồng Liên học viện, nếu hắn cũng vào có thể chăm sóc cho nhau.

Cảnh Thiên Long Cảnh gia cũng là đệ tử Hồng Liên học viện, nhưng Cảnh Tử Kỳ không thích gã, hai người hầu như không giao lưu.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta đã quyết định vào Đạo Nhất học viện.

Cảnh Ngôn sẽ không vào lại Thần Phong học viện nữa, Hồng Liên học viện thì lúc trước chấp sự ngoại viện Lãnh Trúc ở trong Đông Lâm thành khoanh tay đứng nhìn, không nói một câu công bằng làm ấn tượng Hồng Liên học viện của hắn kém nhiều.

Cảnh Ngôn biết không thể vì cá nhân mà phủ định một học viện, nhưng hắn đã hứa với chấp sự Khánh Mặc của Đạo Nhất học viện sẽ suy xét tham gia vào. Làm người nói chuyện giữ lời, nếu không có gì ngoài ý muốn Cảnh Ngôn quyết định vào Đạo Nhất học viện.

Cảnh Tử Kỳ hơi thất vọng:

- À.

Cảnh Ngôn thấy Cảnh Tử Kỳ xụ mặt, cười nói:

- Ha ha, ba học viện lớn ở trong Lam Khúc quận thành, chúng ta có thể thường gặp mặt.

Cảnh Tử Kỳ lại vui lên:

- Cũng đúng.

Dù sao mọi người cùng ở Lam Khúc quận thành, muốn gặp mặt không khó gì, không như lúc trước Cảnh Ngôn ở Đông Lâm thành xa xôi.

Chủ các quầy hàng thấy Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ thì nhiệt tình rao:

- Thiếu gia, tiểu thư mời đến xem đi! Quầy hàng của ta đều là báu vật, ta mang ra từ di tích thượng cổ, toàn là bảo bối thật sự! Thiếu gia, tiểu thư đừng bỏ lỡ!

- Đại gia, cô nãi nãi đến xem của ta này! Những báu vật của ta là hàng thật, đồ tốt giá rẻ. Nhìn một cái đi, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt!

- Ha ha, mớ đồng nát mà các ngươi không biết ngượng lấy ra? Đồ của ta mới là tinh phẩm thật sự!

- …

Quầy hàng của họ bày đủ loại, từ khoáng thạch đến linh thảo, từ vũ khí đến võ học, từ dược tề đến đan dược, cái gì cần có đều có.

Cảnh Ngôn liếc sơ liền biết toàn là đồ dỏm không có giá trị.

Hai người phớt lờ tiếng rao, bước nhanh qua các gian hàng.

Cảnh Tử Kỳ chỉ sâu trong chợ, nói:

- Cảnh Ngôn, những quầy hàng này không có thứ gì đáng giá, chúng ta vào trong xem đi.

Cảnh Tử Kỳ không phải lần đầu đến chợ Lam Khúc, biết những quầy hàng ở lối vào không bao giờ có trân bảo đáng giá, nàng lười xem.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừm!

Trong thời gian dài xa xăm từng có nhiều truyền thuyết đến từ các quầy hàng này, nhưng tình huống rất hiếm thấy. Mỗi ngày có vô số võ giả đến đây thử vận may, nhưng hiếm hoi mới có trường hợp nhặt được của hời.

Cảnh Ngôn dợm bước đi nhanh chợt con ngươi co rút nhìn một quầy hàng:

- A?

Quầy hàng này không khác gì những gian hàng khác, nhưng bày ra chủng loại ít chút, có hơn một nửa là bia đá võ học. Những bia đá võ học đều sứt mẻ xấu xí.

Cảnh Ngôn nhìn một tấm bia đá võ học sứt mẻ, hắn dừng bước. Cảnh Tử Kỳ thấy Cảnh Ngôn đừng lại thì cũng ngừng theo.

Chủ quầy hàng là võ giả nam khoảng bốn, năm chục tuổi, dáng người cao gầy da ngăm đen, mắt láo liên. Thấy Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ ngừng bước chủ quầy đảo tròng mắt tinh ranh.

Võ giả nam cao gây vội đứng dậy ân cần chào hỏi:

- Hai vị muốn mua gì?

Võ giả cao gầy híp mắt nhỏ biểu hiện rất nhiệt tình, gã nghĩ võ giả trẻ như Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ dễ bị dụ nhất. Gã nhiều lần lừa dối một số võ giả trẻ mua đồ dỏm không giá trị của gã.

Chương 230 - Bia Đá Thiên Không Chi Dực Thứ Hai

Cảnh Ngôn dời mắt khỏi bia đá võ học nhìn hướng chủ hàng gầy gò.

Cảnh Ngôn cố kiềm nén nỗi lòng kích động, thầm nghĩ:

- Là Thiên Không Chi Dực! Không ngờ là Thiên Không Chi Dực!

Mới rồi Cảnh Ngôn nhìn bia đá võ học chằm chằm vì đó là bia đá võ học Thiên Không Chi Dực, khi hắn thấy tấm bia đá trong lòng sinh ra cảm ứng tuyệt đối không phải ảo giác.

Cảnh Ngôn chưa tiếp xúc với bia đá võ học sứt mẻ kia nhưng hắn dám chắc đó là võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực mà hắn tu luyện, ít nhất có mối liên quan rất lớn, nếu không thì hắn đã chẳng có cảm ứng này.

Lúc trong tầng ba tàng bảo Cảnh gia, Thiên Thủy hướng dẫn Cảnh Ngôn lấy Thiên Không Chi Dực khiếm khuyết. Nhờ tu luyện Thiên Không Chi Dực nâng cao sức chiến đấu của Cảnh Ngôn lên nhiều, nhưng Thiên Không Chi Dực bị thiếu hụt, tu luyện đến cực hạn không cách nào tăng thêm uy năng.

Trước khi thấy tấm bia đá võ học này, Cảnh Ngôn cho rằng bia đá võ học trong gia tộc vì bị sứt mẻ nên đạo lực Thiên Không Chi Dực chứa bên trong mới không đầy đủ, giờ xem ra không phải như vậy. Có lẽ Thiên Không Chi Dực vốn bị chia ra nhiều phần, bia đá võ học trong Cảnh gia là một trong số đó. Nếu đúng thật như vậy thì hắn đã gặp được bảo bối.

Cảnh Tử Kỳ tò mò nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Sao vậy Cảnh Ngôn? Nơi này không có đồ tốt gì, nếu ngươi muốn mua bia đá võ học có thể đi sâu bên trong. Thánh Võ các có bia đá võ học các cấp bậc, còn nhiều bia đá võ học cực phẩm.

Cảnh Tử Kỳ quét mắt qua mớ bia đá võ học khiếm khuyết bày trên quầy hàng, nàng không thấy thứ gì hấp dẫn ánh mắt.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nhìn xem cũng hay.

Nam nhân gầy gò hào hứng nói với Cảnh Ngôn:

- Vị công tử này nói quá đúng! He he, quầy hàng của ta không tầm thường. Vị tiểu thư này nói trong Thánh Võ các có nhiều bia đá võ học cường đại, ta đồng ý, nhưng giá cũng mắc. Không giấu gì hai vị, ta có quen biết người Thánh Võ các, những bia đá võ học của ta là lấy từ Thánh Võ các. Nhưng bia đá võ học của ta giá rẻ hơn nhiều.

Nghe nam nhân gầy gò nói, Cảnh Ngôn cười cười. Tên này cũng giỏi lừa người, chuyện gì cũng dám nói.

Cảnh Ngôn không vạch mặt gã, ngược lại mắt sáng rực hỏi:

- Vị đại ca này thật sự quen người Thánh Võ các?

Nam nhân gầy gò thấy Cảnh Ngôn hình như tin mình, vỗ ngực bồm bộp bảo đảm:

- Đương nhiên rồi!

Cảnh Ngôn chỉ đống bia đá võ học khiếm khuyết trên quầy hàng:

- Những bia đá võ học này thật sự lấy từ Thánh Võ các?

Nam nhân gầy gò càng lên tinh thần:

- Với ánh mắt của công tử đương nhiên nhìn ra những bia đá võ học của ta là thứ tốt trong Thánh Võ các. Nếu những bia

đá võ học này không phải từ Thánh Võ các chảy ra thì ta không lấy công tử một khối linh thạch nào!

Nam nhân gầy gò cảm thấy Cảnh Ngôn đã mắc câu, gã từng dùng thủ đoạn này lừa nhiều đồ ngốc mua bia đá võ học khiếm khuyết của gã.

Cảnh Tử Kỳ cau mày đứng một bên, nàng không biết Cảnh Ngôn muốn làm gì. Nhưng Cảnh Tử Kỳ chắc chắn một điều rằng Cảnh Ngôn bây giờ tuyệt đối sẽ không bị chủ hàng lừa bịp, biểu hiện kỳ lạ của hắn rất có thể là vì vừa mất thứ gì trên quầy hàng.

Nghĩ đến khả năng này Cảnh Tử Kỳ không ra tiếng khuyên, để khỏi phải phá hỏng kế hoạch của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hưng phấn hỏi:

- Vị đại ca này bán những bia đá võ học giá thế nào?

Nam nhân gầy gò nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm hỏi:

- Công tử muốn khối nào?

Cảnh Ngôn sẽ không lộ mặt mục tiêu chính, hắn nói:

- Ta muốn mua vài khối nhưng không biết giá cả thế nào, nếu rẻ thì ta sẽ mua nhiều chút.

Những kẻ bày hàng trong chợ không ai ngốc, để họ biết mục tiêu thật của ngươi thì sẽ hét giá cao. Đám người này toàn là sói đói khát máu, tuyệt đối không có chuyện giá bình ổn.

Nam nhân gầy gò trầm ngâm giây lát:

- Cái này …

Nam nhân gầy gò luôn nhìn Cảnh Ngôn, muốn xem nét mặt đoán ra suy nghĩ của hắn. Nhưng nam nhân gầy gò phải thất vọng, gã chỉ thấy một thiếu niên dễ mắc lừa, hào hứng muốn bỏ ra chút ít linh thạch mua một đống bia đá võ học.

Cảnh Ngôn cố ý thúc giục:

- Đại ca, giá thế nào?

Nam nhân gầy gò ngẫm nghĩ nói:

- Một bia đá võ học một trăm linh thạch.

Những bia đá võ học đều sứt mẻ đương nhiên không có đẳng cấp, nên dù bên trong ẩn chứa đạo lực cũng không cách nào phân rõ võ học là phẩm cấp gì.

Cảnh Tử Kỳ tức giận trừng chủ hàng:

- Một trăm linh thạch? Ngươi nghĩ chúng ta ngốc sao?

Chủ hàng này xem nàng và Cảnh Ngôn là đồ ngốc, những bia đá võ học sứt mẻ này vứt trên đường chưa chắc có người nhặt lên. Tên khốn này dám đòi một trăm linh thạch, thật là ăn cướp.

Nam nhân gầy gò vỗ ngực nói:

- Tiểu thư không thể nói như vậy, những bia đá võ học của ta đều là xuất phẩm từ Thánh Võ các, hàng thật trăm phần trăm.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Đại ca, giá này quá mắc.

Nam nhân gầy gò hào sảng vung tay:

- Vậy công tử nói giá đi? Miễn thích hợp ta sẽ bán cho. Ta thấy công tử cũng thân thiết, miễn giá cả có thể không lời không lỗ ta liền bán một ít cho công tử.

Cảnh Ngôn giơ một ngón tay nói:

- Một trăm linh thạch, mười khối!

Nam nhân gầy gò rối rít xua tay:

- Cái gì? Công tử, buôn bán không thể như vậy được. Công tử quá mức, theo ý công tử của bia đá võ học của ta một khối bằng mười khối linh thạch? Không được, tuyệt đối không được!

Cảnh Ngôn khẽ thở dài:

- A, không được thì thôi, chúng ta đi Thánh Võ các xem thử.

Nam nhân gầy gò thấy Cảnh Ngôn thật sự định đi vội kêu lên:

- Đừng đi đừng đi! Mười khối thì mười, bán cho công tử! Ai kêu ta thấy công tử thân thiết, lần sau công tử muốn mua bia đá võ học nhớ đến tìm ta!

Cảnh Ngôn quay lại:

- Đại ca quả nhiên sảng khoái!

Cảnh Ngôn làm bộ lựa đại mười khối bia đá võ học, giao một trăm linh thạch cho đối phương.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Đại ca, cuộc giao dịch này hoàn thành rồi đi?

Nam nhân gầy gò cười nói:

- Đương nhiên giao dịch xong xuôi, những bia đá võ học giá trị liên thành thuộc về ngươi. Ha ha, người trẻ tuổi, ngươi nhặt lợi lớn.

Lúc trước chưa giao dịch nam nhân gầy gò luôn mồm kêu công tử, giờ giao dịch xong liền kêu người trẻ tuổi.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn vung tay thu bia đá võ học vào tu di giới chỉ.

- Tu di giới chỉ?

Lúc trước nam nhân gầy gò không chú ý Cảnh Ngôn có tu di giới chỉ, một chiếc giá thị trường thấp nhất trên vạn linh thạch. Người có được tu di giới chỉ sẽ mặc cả vì một trăm linh thạch sao? Và vừa mắt những bia đá võ học sứt mẻ này?

Lúc trước nam nhân gầy gò cảm thấy Cảnh Ngôn là võ giả bình thường, có lẽ là võ giả cấp thấp, tối đa là trung cấp. Nhưng võ giả cấp thấp, trung cấp thì sao sở hữu tu di giới chỉ được?

Dù là tử đệ những gia tộc lớn cũng chỉ có thành viên khá quan trọng mới có tu di giới chỉ.

Nam nhân gầy gò cảm thấy trên quầy hàng của mình có báu vật gì bị đối phương phát hiện, mắt gã sáng rực nhìn Cảnh Ngôn.

Nam nhân gầy gò nét mặt sa sầm nói:

- Công tử, ta thấy hủy bỏ cuộc mua bán này đi. Ta trả lại một trăm linh thạch cho công tử, xin công tử trả lại mười bia đá võ học cho ta.

Cảnh Ngôn cười nói:

- A? Đã giao dịch xong sao có thể tùy tiện hối hận? Chúng ta bàn xong, giao dịch hoàn thành, ngươi nói mười bia đá võ học thuộc về ta.

Kêu Cảnh Ngôn trả lại bia đá võ học là không thể nào.

Mặt nam nhân gầy gò càng âm trầm cười nhạt uy hiếp:

- Tiểu tử, ngươi tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời trả lại mớ bia đá võ học này, nếu không ta bảo đảm ngươi không đi ra chợ Lam Khúc!

Cảnh Ngôn càng không đồng ý trả bia đá võ học nam nhân gầy gò càng cảm thấy đồ tốt trên quầy hàng bị hắn mua đi, bảo bối nằm trong mười khối bia đá võ học. nam nhân gầy gò nhớ

kỹ lại càng cảm thấy ngay từ đầu mình bị lừa, thằng nhóc khốn này ngay từ đầu đã gài bẫy gã.

Xung đột ở quầy hàng, chủ hàng khác tự nhiên chú ý đến bên này.

Người bên cạnh lớn tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy Lão Ngũ?

Nam nhân gầy gò đáp:

- Bảo bối trên quầy hàng của ta bị cướp đi, chết tiệt, dám cướp đồ của ta!

Có người giễu cợt:

- Lão Ngũ, quầy hàng của ngươi mà có bảo bối?

Lão Ngũ hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Nếu không phải bảo bối thì tại sao tiểu tử này không đồng ý hủy bỏ giao dịch? Hắn mua mười bia đá võ học từ quầy hàng của ta tổng cộng một trăm linh thạch, hắn có tu di giới chỉ trong người thì sao có thể mặc cả vì một trăm linh thạch?

Nghe Lão Ngũ nói câu đó những người khác biến sắc mặt.

Trong khu vực quầy hàng người đến người đi, có nhiều võ giả nhưng ít ai sở hữu tu di giới chỉ.

Người có tu di giới chỉ mặc cả vì một trăm linh thạch? Còn một hơi mua mười khối bia đá võ học hiển nhiên không hợp với lẽ thường. Người có tu di giới chỉ thì không phải võ giả bình thường, sao có thể vừa mắt bia đá sứt mẻ? Mấy thứ này chỉ để lừa võ giả cấp thấp trẻ tuổi thực lực yếu.

Nên khi Lão Ngũ nói ra câu đó, người xung quanh cảm thấy trên quầy hàng của gã thật sự xuất hiện đồ tốt gì bị đối phương nhìn trúng. Người có tu di giới chỉ không thể nào

không biết những bia đá võ học sứt mẻ này chẳng đáng đồng tiền.

Chương 231 - Sóng Gió Khu Quầy Hàng

Người xung quanh lao nhao giễu cợt hoặc ghen tỵ.

- Lão Ngũ, lần này ngươi thiệt thòi lớn!

- Thiếu niên kia thoạt trông trẻ tuổi đã có tu di giới chỉ thì không phải người bình thường. Hắn cố ý mua bia đá võ học khiếm khuyết chắc có lý do, xem ra quầy hàng của Lão Ngũ có thứ tốt bị phát hiện.

- Lão Ngũ, ngươi luôn khôn lanh lắm mà sao không biết quầy hàng của mình có đồ tốt?

Tin đồn khu quầy hàng xuất hiện trân bảo khoáng thế luôn được lưu truyền.

Lão Ngũ gầy gò hung dữ trừng Cảnh Ngôn:

- Ta phi! Ta chịu thiệt? Ha, Lão Ngũ ta là người nào? Đã bao giờ chịu thiệt? Hôm nay tiểu tử này không phun ra báu vật thì ta cho hắn nằm ra chợ!

Cảnh Ngôn nheo mắt lạnh lùng cười:

- Ta chống mắt xem ngươi làm sao khiến ta nằm ra khỏi chợ.

Một người lớn tiếng nói với Cảnh Ngôn:

- Thiếu niên, ngươi mua thứ tốt gì từ quầy hàng của Lão Ngũ? Lấy ra cho chúng ta nhìn xem? Nếu chỉ là thứ bình thường chúng ta sẽ giúp ngươi khuyên bảo Lão Ngũ, ngươi thêm chút linh thạch rồi bán cho ngươi.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không cần làm phiền, mặc kệ thứ này có giá trị lớn hay không đều đã là của ta, không cần mua lại lần hai, ta sẽ không cho hắn thêm một khối linh thạch nào.

Người kia thấy Cảnh Ngôn không lĩnh tình thì bĩu môi khinh thường nói:

- Người trẻ tuổi đừng không biết lòng người tốt!

Những người này bày quán trong chợ Lam Khúc đều không hiền lành gì, nếu dễ ăn hiếp đã sớm cuốn gói, sẽ không ở lại đây. Nên những chủ hàng này đa số là lưu manh, thực lực cá nhân của họ có lẽ không mạnh nhưng đều là tâm ngoan thủ lạt.

Nam nhân gầy gò Lão Ngũ thuộc loại người này.

Chợt một tiếng quát nặng nề từ bên ngoài vọng vào:

- Các ngươi ồn ào cái gì?

Đám chủ hàng nghe giọng quát kia thì tản ra một chút, hiển nhiên họ biết chủ nhân giọng nói này.

Lão Ngũ gầy gò mắt lóe tia sáng gian xảo, uất ức la lên:

- Vạn quản sự, Vạn quản sự đến vừa lúc, xin hãy phân xử cho ta!

Hai người từ bên ngoài đi vào.

Một nam nhân hơi mập cau mày liếc Lão Ngũ:

- Lão Ngũ, lại là ngươi!

Người này là một quản sự khu vực quầy hàng.

Khu quầy hàng có Quản Lý Xử, những quầy hàng phải nộp phí nhất định mới được bày quán tại đây. Nên Vạn quản sự là người có chút quyền thế.

Lão Ngũ chỉ vào Cảnh Ngôn tức giận quát:

- Vạn quản sự, đâu phải ta gây sự gì! Tiểu tử này thích báu vật trên quầy hàng của ta cứng rắn mua đi, Vạn quản sự phải phân xử giúp ta!

Vạn quản sự nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- A? Ngươi là ai?

Vạn quản sự thấy Cảnh Ngôn ăn mặc bình thường, tuổi trẻ và lạ mặt thì thái độ lên mặt.

Trong Lam Khúc quận thành có nhiều người Vạn quản sự không thể chọc vào, nhưng gã có ấn tượng với hầu hết những người đó. Vạn quản sự không có ấn tượng với Cảnh Ngôn tức là hắn không nằm trong danh sách gã không thể trêu vào.

Cảnh Ngôn nhìn Vạn quản sự:

- Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn muốn xem Vạn quản sự giải quyết chuyện này thế nào.

- Cảnh Ngôn?

Vạn quản sự nghe tên này càng chắc chắn Cảnh Ngôn không là tử đệ gia tộc lớn của Lam Khúc quận thành.

Khóe môi Vạn quản sự cong lên hỏi:

- Ngươi không phải người Lam Khúc quận thành?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Ta đến từ Đông Lâm thành, không phải người Lam Khúc quận thành.

- Đông Lâm thành?

Vạn quản sự trầm ngâm một chút, dường như đang nhớ lại Đông Lâm thành là ở đâu.

Lát sau Vạn quản sự nói:

- À, ta biết thành phố nhỏ Đông Lâm thành. Cảnh Ngôn phải không? Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi gây sự tại đây?

Vạn quản sự mở miệng liền chụp mũ Cảnh Ngôn gây sự.

Cảnh Ngôn nghe vậy bật cười, xem ra hy vọng Vạn quản sự làm theo lẽ công bằng là không thể nào. Từ lúc Vạn quản sự xuất hiện, nhìn biểu hiện của võ giả tên Lão Ngũ là Cảnh Ngôn đoán được hai người này thân nhau.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Vạn quản sự, không thể nói bậy bạ. Ngươi là quản sự chỗ này, nên điều tra đầu đuôi sự việc trước rồi mới xác nhận là ai gây sự đi?

Vạn quản sự thấy Cảnh Ngôn dám chống đối mình thì sầm mặt xuống tức giận quát:

- To gan, thái độ của ngươi vậy là sao? Muốn giương oai? Không nhìn xem đây là đâu? Không phải chỗ cho ngươi giương oai! Một võ giả từ thành phố nhỏ đến cũng dám càn rỡ trước mặt ta!

Cảnh Tử Kỳ cau mày liễu, lên tiếng:

- Vạn quản sự, chuyện này đúng là không phải lỗi của chúng ta. Cảnh Ngôn đã bàn bạc xong giá tiền với chủ hàng, với giá một trăm linh thạch mua mười khối bia đá võ học tàn khuyết từ quầy hàng. Chủ hàng đã đồng ý giao dịch, nhưng giao dịch xong, nhận linh thạch rồi hắn đổi ý, làm vậy là trái với quy định khu quầy hàng!

Vạn quản sự thấy Cảnh Tử Kỳ, ánh mắt dịu đi nhiều, mỉm cười hỏi:

- Còn nàng là ai?

Người đi bên cạnh Vạn quản sự biết Cảnh Tử Kỳ, hơi kinh ngạc hỏi:

- Cảnh Tử Kỳ, sao nàng ở đây?

Cảnh Tử Kỳ hơi khom người chào võ giả trung niên mặc đồ trắng đứng cạnh Vạn quản sự:

- Chào Phương chấp sự.

Cảnh Tử Kỳ giới thiệu võ giả trung niên áo trắng cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đây là Phương chấp sự ngoại viện của Hồng Liên học viện chúng ta. Phương chấp sự, đây là Cảnh Ngôn, mới từ Đông Lâm thành đến.

Phương chấp sự tùy ý liếc Cảnh Ngôn một cái rồi nhìn sang Cảnh Tử Kỳ.

Vạn quản sự cười hỏi Phương chấp sự:

- Phương chấp sự quen tiểu cô nương này?

Phương chấp sự gật đầu nói:

- Nàng là đệ tử của Hồng Liên học viện ta.

Vạn quản sự cười tủm tỉm nhìn Cảnh Tử Kỳ:

- A, không ngờ là đệ tử của Hồng Liên học viện. Còn trẻ vậy đã vào Hồng Liên học viện, giỏi lắm, sau này tương lai tươi sáng.

Vạn quản sự lại nhe răng cười nói:

- Nhưng dù là đệ tử của Hồng Liên học viện cũng không thể gây sự trong địa bàn của ta, Phương chấp sự thấy sao?

Phương chấp sự nói thẳng như đang ra lệnh:

- Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Ngôn này chắc là người trong gia tộc của ngươi? Ngươi kêu hắn trả đồ lại cho chủ hàng, người ta

không muốn bán thì ngươi không thể ép mua đúng không?

Phương chấp sự nói chuyện không thèm nhìn Cảnh Ngôn cái nào, kêu hắn giao ra đồ đã mua nhưng gã lại nói chuyện với Cảnh Tử Kỳ, thái độ ngạo mạn trên trời.

Đám đông đứng xem xì xầm:

- Xem ra người trẻ tuổi kia phải giao ra thứ mình mua rồi.

- Vạn quản sự nói đỡ cho Lão Ngũ, nghe đồn vì hắn là bà con xa của Vạn quản sự. Lão Ngũ bày quán tại đây không cần nộp phí quản lý.

- Chấp sự của Hồng Liên học viện cũng bắt người trẻ tuổi giao ra bia đá võ học.

- Vừa rồi ta còn tưởng chấp sự Hồng Liên học viện sẽ bênh thiếu nữ kia, nàng dù gì là người Hồng Liên học viện, ai ngờ hắn cũng kêu hai người giao ra bia đá võ học.

- Đúng rồi, dù trong những bia đá võ học này có đồ tốt hay không thiếu niên phải giao ra.

Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ không cách nào giữ gìn vật phẩm mới mua được. Nếu chấp sự Hồng Liên học viện bênh bọn họ có lẽ còn cơ hội, Vạn quản sự phải nể mặt chấp sự Hồng Liên học viện ba phần. Nhưng hiển nhiên chấp sự Hồng Liên học viện không đứng về phía họ.

Cảnh Tử Kỳ nhíu mày nói:

- Nhưng đó không phải ép mua, chủ hàng đã nhận linh thạch, theo quy định vật phẩm Cảnh Ngôn mua đã thuộc về hắn.

Phương chấp sự thấy Cảnh Tử Kỳ không lập tức chấp hành mệnh lệnh của thì khó chịu, đen mặt quát:

- Cảnh Tử Kỳ, ngươi không nghe thấy lời ta nói sao?

Cảnh Ngôn bật cười xen lời:

- Ha ha, chuyện này không liên quan Cảnh Tử Kỳ, là ta mua đồ, muốn ta trả lại là không thể nào.

Mắt Phương chấp sự lóe tia sắc bén hung tợn trừng Cảnh Ngôn, âm trầm quát:

- Tiểu bối, nơi này khi nào đến lượt ngươi nói chuyện? Hả?

Cảnh Ngôn giận, hắn không chút khách khí châm chọc:

- Ta không hiểu, ngươi là chấp sự Hồng Liên học viện mà đến chợ Lam Khúc như thể mình là chủ nhân chỗ này, ngươi là cái thứ gì? Làm chấp sự của Hồng Liên học viện, đệ tử Hồng Liên học viện có tranh chấp với bên ngoài, ngươi không xem rõ ai đúng ai sai mở miệng bắt đệ tử học viện mình cúi đầu. Ngươi cũng xứng là chấp sự học viện? Theo ta thấy người về nhà làm rùa đen rút đầu đi!

Đám đông sửng sốt nghe Cảnh Ngôn nói.

Ai ngờ võ giả trẻ tuổi mà lá gan quá to, châm chọc chấp sự Hồng Liên học viện như vậy, hắn chán sống sao?

Phương chấp sự tức xì khói:

- Tiểu bối, ngươi tìm cái chết?

Phương chấp sự không ngờ Cảnh Ngôn quá to gan dám mắng lại mình trước mặt nhiều người, chấp sự ngoại viện học viện như gã biết đút mặt vào đâu?

Đáng giận, chết tiệt!

Vạn quản sự độc ác liếc Cảnh Ngôn, cười âm trầm:

- Phương chấp sự bình tĩnh đừng nóng, nơi này là địa bàn của ta. Ha ha, tiểu tử này miệng bén lắm. Để ta xem tiểu súc sinh nhà ngươi có mấy cái mạng dám gây rối trong khu quầy hàng của ta!

Vạn quản sự trầm khí thế, vận chuyển nguyên khí, thò một tay chộp Cảnh Ngôn.

- Tiểu tử này xong đời, Vạn quản sự ra tay, dù hắn bị bắt sống cũng không sống nổi.

- Đúng rồi, hắn không biết thủ đoạn của Vạn quản sự. Tiểu tử này có vẻ giàu, bị Vạn quản sự mang đi thì tài nguyên trên người hắn … chậc chậc.

- Nghé con mới sinh không sợ hổ, mới nãy hắn nói từ Đông Lâm thành gì đó đến đây, chắc là tử đệ gia tộc lớn, quen thói oai phong ở quê hơng nên đến Lam Khúc quận thành một chốc khó thích ứng.

Đám đông vây xem cảm thấy Cảnh Ngôn tàn đời.

Chương 232 - Thực Lực của Cảnh Ngôn

Người xung quanh nhìn ra Cảnh Ngôn là tử đệ gia tộc lớn thành phố cấp thấp, từ việc hắn có tu di giới chỉ là biết. Nhưng dù là tử đệ gia tộc lớn thành phố cấp thấp đi tới Lam Khúc quận thành phải cụp đuôi, đắc tội rắn độc bản xứ như Vạn quản sự trong chợ Lam Khúc thì võ giả trẻ này không có kết cục tốt.

Những gia tộc lớn thành phố cấp thấp có thể diễu võ dương oai, không ai bì nổi trong bản thành, nhưng nơi này là Lam Khúc quận thành!

Võ giả trẻ giống Cảnh Ngôn chết tại đây, thế lực gia tộc của hắn không thể làm gì loại người như Vạn quản sự.

Vạn quản sự vỗ chưởng, hung tợn quát:

- Tiểu tử, chịu chết!

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, cũng vỗ chưởng:

- Bằng vào ngươi?

Cảnh giới của Cảnh Ngôn đã là đỉnh Tiên Thiên trung kỳ, sức chiến đấu mạnh hơn lúc đánh chết Triệu Chân Nghiêm nhiều.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh bình thường không đem lại uy hiếp cho Cảnh Ngôn được.

Vạn quản sự cùng lắm tu vi Tiên Thiên đỉnh, có lẽ không quá mạnh trong giới võ giả Tiên Thiên đỉnh, thực lực như vậy mà muốn giết Cảnh Ngôn? Không thể nào.

Bùm!

Nguyên khí hùng hồn dao động, chưởng ấn của hai người va chạm kịch liệt.

Xoẹt!

Vạn quản sự lùi về hơn mười thước mới miễn cưỡng ngừng lại.

Vạn quản sự giật mình nhìn Cảnh Ngôn, cảnh giới của gã đúng là Tiên Thiên đỉnh, không phải võ giả mạnh gì trong Lam Khúc quận thành nhưng thực lực không thấp. Vạn quản sự cứ nghĩ gã ra tay thì dễ dàng bắt lấy Cảnh Ngôn, khi biết hắn có tu di giới chỉ, gã định mượn cơ hội diệt hắn cướp lấy tài nguyên.

Nhưng kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Vạn quản sự, thực lực của hắn mạnh hơn gã tưởng tượng nhiều. Vạn quản sự và Cảnh Ngôn va chạm một chưởng vậy mà bị yếu thế, Cảnh Ngôn hơi lảo đảo lùi một bước, còn gã thì lùi xa mười thước.

Điều này sao có thể?

Vạn quản sự giật mình, những người khác kinh sợ. Có ai ngờ một võ giả trẻ thoạt trông chưa đầy hai mươi tuổi mà có thực lực đáng sợ như vậy?

Trong thân hình mảnh khảnh đó ẩn chứa nguyên khí hùng hồn như vậy, võ giả trẻ này là thần thánh phương nào?

Biểu tình Vạn quản sự nghiêm túc. Phương chấp sự suy nghĩ lung tung, trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn. Phương chấp sự rất thân với Vạn quản sự, biết rõ thực lực của Vạn quản sự ngang ngửa mình. Vạn quản sự ra tay nhưng không thể trực tiếp giết hoặc bắt lấy Cảnh Ngôn, không lẽ vì Vạn quản sự sơ sẩy không dùng nhiều sức mạnh?

Phương chấp sự cau mày nhìn Vạn quản sự, gã không chắc.

Phương chấp sự không chắc Vạn quản sự dùng bao nhiêu lực lượng nhưng Vạn quản sự thì biết, gã gần như dốc hết sức lực. Trừ không sử dụng vũ khí, võ học ra Vạn quản sự vận chuyển gần như toàn bộ nguyên khí. Vì Vạn quản sự định một bàn tay đập chết Cảnh Ngôn nên không có ý nương tay.

Mắt Vạn quản sự lấp lóe nhìn Phương chấp sự:

- Phương chấp sự, tiểu tử này không dễ đối phó!

Phương chấp sự cau mày:

- A?

Cảnh Ngôn cười cười, híp mắt châm chọc:

- Có chút thực lực đó mà dám huênh hoang?

Giao thủ một lần với Vạn quản sự khiến Cảnh Ngôn nắm rõ đại khái thực lực của gã. Nếu đánh nhau thật, Vạn quản sự cỡ như Triệu Chân Nghiêm cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, dù gã mạnh hơn Triệu Chân Nghiêm một chút cũng sẽ không quá nhiều. Tức là nếu Cảnh Ngôn muốn giết Vạn quản sự thì không khó, hoàn toàn không cần mất nhiều thời gian.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười châm biếm:

- Hay hai người cùng nhau lên?

Ánh mắt Vạn quản sự sắc bén. Khi phát hiện thực lực của Cảnh Ngôn không tầm thường thì Vạn quản sự hối hận, vì tuổi của hắn tuyệt đối sẽ không quá hai mươi. Lứa tuổi này có thực lực đáng sợ như vậy e rằng là nhân vật có lai lịch lớn, nhưng Cảnh Ngôn nói vài câu chọc giận gã.

Vạn quản sự là quản sự khu vực quầy hàng chợ Lam Khúc, trong Lam Khúc quận thành nhiều đại nhân vật muốn làm quen với gã, giờ bị thằng nhãi hỉ mũi chưa sạch châm chọc

làm sao chịu đựng được? Cảnh Ngôn có mạnh đến đâu cũng không phải tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành, giết hắn thì có sao?

Phương chấp sự âm trầm nói:

- Vạn quản sự, nếu tiểu tử này kêu hai chúng ta cùng ra tay thì mình chiều ý đi?

Vạn quản sự cười lạnh gật đầu nói:

- Tốt, tiểu tử này đã tự tin với bản thân như vậy, nếu chúng ta không cho hắn mãn nguyện thì thất lễ.

Bùm bùm!

Hai người cùng tấn công.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Thật sự không cần mặt, tuổi hai người cộng lại hơn một trăm mà hùa nhau đối phó võ giả trẻ chưa đầy hai mươi tuổi!

Mới rồi Cảnh Ngôn chỉ châm chọc đối phương mấy câu, nhưng hai người này da mặt dày như cái mo thật sự hợp tác tấn công, người bình thường không làm chuyện như vậy được.

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Thiên Không Chi Dực!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Ba người đại chiến trong khu quầy hàng.

Các chủ hàng dẹp quầy hàng, lùi ra xa.

Có người lắc đầu nói với chủ hàng tên Lão Ngũ:

- Lão Ngũ, xem ra ngươi đắc tội một võ giả rất mạnh.

Lúc này Lão Ngũ hơi lo, thực lực của Cảnh Ngôn quá kinh người.

Loại người như họ đa phần bắt nạt kẻ yếu, nếu sớm biết Cảnh Ngôn đáng sợ như vậy Lão Ngũ sẽ không gây lớn chuyện. Giờ có hối hận cũng muộn, Lão Ngũ chỉ có thể hy vọng Vạn quản sự, Phương chấp sự bắt lấy tiểu tử đó. Lỡ không thể kiềm chế được tiểu tử đó thì sau này Lão Ngũ không thể bày quán tại đây nữa, võ giả trẻ kia chắc chắn trả thù gã.

Sắc mặt Lão Ngũ xanh mét, gã không hé răng.

Cảnh Tử Kỳ sốt ruột nhìn ba người kịch chiến, nàng giật mình vì thực lực Cảnh Ngôn bày ra. Cảnh Tử Kỳ biết Cảnh Ngôn không yếu hơn nàng, lúc trong đại tái Cảnh gia, hắn chưa thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên đã đánh bại Cảnh Thiên Long cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, lúc đó Cảnh Tử Kỳ liền biết sức chiến đấu của Cảnh Ngôn siêu khủng bố.

Hôm nay Cảnh Ngôn vừa gặp liền biết Cảnh Tử Kỳ đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, khi đó nàng mừng vì gặp hắn nên không suy nghĩ sâu xa, giờ xem ra hắn mạnh hơn nàng nhiều.

Cảnh Tử Kỳ không hiểu biết nhiều về Vạn quản sự khu quầy hàng, nhưng biết đôi chút Phương chấp sự ngoại viện Hồng Liên học viện. Cảnh Tử Kỳ biết cảnh giới của Phương chấp sự là Tiên Thiên đỉnh, có vẻ Vạn quản sự và gã ngang ngửa nhau. Cảnh Ngôn có thể đấu với hai cường giả Tiên Thiên đỉnh mà không bị yếu thế, vậy hắn mạnh đến cỡ nào?

Bỗng một người áo tím đến gần Cảnh Tử Kỳ:

- Tử Kỳ?

Cảnh Tử Kỳ sửng sốt nhìn hướng người đó:

- A? Vân Phỉ?

Cảnh Tử Kỳ rất bất ngờ khi gặp người này.

Thiếu nữ tên Vân Phỉ nhíu mày hỏi:

- Ta đi ngang qua đây thấy nhiều người vây quanh khu quầy hàng nên đến xem, không ngờ ngươi cũng ở đây. Xảy ra chuyện gì vậy Tử Kỳ? Tại sao có người đánh nhau?

Tên của thiếu nữ là Mộ Vân Phỉ.

Cảnh Tử Kỳ bất đắc dĩ nói:

- Mới rồi ta và Cảnh Ngôn đi dạo chợ, trong khu quầy hàng Cảnh Ngôn mua chút bia đá võ học khiếm khuyết. Chúng ta đang định đi nhưng chủ hàng nói Cảnh Ngôn cướp đồ của hắn, cho rằng Cảnh Ngôn mua đồ tốt của hắn nên muốn đổi ý. Sau đó Vạn quản sự, Phương chấp sự Hồng Liên học viện chúng ta đến, bọn họ không hỏi đỏ xanh đen trắng gì đã vu cho Cảnh Ngôn cướp đồ của chủ hàng, vì thế …

Mộ Vân Phỉ nghe đến đây liền hiểu, nàng cũng biết tình hình khu quầy hàng.

Mộ Vân Phỉ là đệ tử của Hồng Liên học viện, không chỉ quen biết với Cảnh Tử Kỳ còn chơi khá thân.

Mặt Mộ Vân Phỉ lạnh lùng nói:

- Vạn quản sự này thật kỳ cục, ỷ vào thân phận quản sự khu quầy hàng rồi tùy tiện ăn hiếp người!

Mộ Vân Phỉ tức giận quát:

- Vạn quản sự, dừng tay!

Vạn quản sự nghe tiếng quát liếc hướng Mộ Vân Phỉ đứng bên Cảnh Tử Kỳ, gã biến sắc mặt vội tách ra:

- A? Vân Phỉ tiểu thư?

Phương chấp sự làm động tác giống Lão Ngũ cùng lùi ra chiến trường.

Khi hai người đánh nhau với Cảnh Ngôn cũng rất giật mình, họ đã liên hợp lại vẫn không thể giết hắn, nếu tiếp tục đánh nhau Vạn quản sự, Phương chấp sự không chắc cuối cùng là họ thắng.

Thấy hai người lui ra Cảnh Ngôn không tiếp tục truy sát. Hai cường giả Tiên Thiên đỉnh hợp sức, Cảnh Ngôn muốn diệt họ trong thời gian ngắn rất khó.

Vạn quản sự nặn ra nụ cười đi tới gần Mộ Vân Phỉ, cung kính hành lễ:

- Sao Vân Phỉ tiểu thư đến đây?

Phương chấp sự cũng cười khom người hướng Mộ Vân Phỉ:

- Thì ra là Vân Phỉ tiểu thư.

Hai người biết Mộ Vân Phỉ.

Cảnh Tử Kỳ ngơ ngác nhìn Mộ Vân Phỉ, mặc dù hai người chơi với nhau nhưng nàng không biết thân phận của Mộ Vân Phỉ. Thấy Vạn quản sự, Phương chấp sự rất cung kính Mộ Vân Phỉ, hiển nhiên thân phận của nàng ta không giống bình thường.

Mộ Vân Phỉ lạnh lùng lườm Vạn quản sự, không khách sáo hỏi:

- Vạn quản sự, tại sao ngươi đánh nhau với người trong khu quầy hàng? Chẳng lẽ không biết quy định của chợ Lam Khúc?

Chương 233 - Vấn Đề Vụ Tuyền

Mộ Vân Phỉ vừa chất vấn Vạn quản sự vừa quan sát Cảnh Ngôn.

Tuổi của Cảnh Ngôn vượt dự đoán của Mộ Vân Phỉ, trước khi đến đây nàng thấy Vạn quản sự và Phương chấp sự Hồng Liên học viện đánh nhau với người ta trong khu quầy hàng, là hai người hợp tác đánh một người. Khi đó Mộ Vân Phỉ không thấy rõ mặt mũi Cảnh Ngôn, hắn di chuyển quá mau cộng thêm cự ly khá xa.

Giờ Mộ Vân Phỉ bị rung động mạnh, với độ tuổi như vậy đã có năng lực đánh nhau với hai cường giả Tiên Thiên đỉnh, hơi bị khủng bố. Dù ở trong Lam Khúc quận thành cũng tính là thiên tài đỉnh cao hàng đầu.

Cảnh Ngôn thấy Mộ Vân Phỉ không ngừng liếc trộm mình, hắn mỉm cười với nàng.

Không hiểu sao gò má Mộ Vân Phỉ hây hồng, tim đập nhanh.

Vạn quản sự cố giải thích:

- Vân Phỉ tiểu thư có điều không biết, tiểu tử này gây sự trong khu quầy hàng, ta là quản sự khu này tự nhiên phải bắt giữ.

Không giải thích không được!

Mộ Vân Phỉ có lẽ không là gì nhưng thân phận phụ thân của nàng hơi kinh dị.

Mộ Liên Thiên, phụ thân của Mộ Vân Phỉ là tổng quản đại nhân của Quận Vương phủ. Người phụ trách trực tiếp của chợ Lam Khúc là tổng quản Mộ Liên Thiên.

Tổng quản Quận Vương phủ có thân phận rất cao.

Giống như tổng quản phủ thành chủ của Đông Lâm thành, tộc trưởng mấy gia tộc lớn gặp y cũng phải hết sức khách sáo. Không chỉ có thân phận cao, muốn trở thành tổng quản Quận Vương phủ thì thực lực cá nhân phải cực mạnh.

Vạn quản sự, Phương chấp sự cung kính với Mộ Vân Phỉ cũng vì lý do này.

Mộ Vân Phỉ liếc Vạn quản sự, hỏi:

- Sao ta nghe thấy không giống như ngươi nói? Chủ hàng đâu?

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Hình như đã chạy.

Cảnh Ngôn quét mắt đám người tìm kiếm nhưng không thấy chủ hàng tên Lão Ngũ. Mấy tên khốn này như cá chạch, thấy tình hình không ổn liền chuồn đi. Cảnh Ngôn không chú ý tới, nơi này quá đông người, khó phát hiện Lão Ngũ chuồn đi.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Bỏ đi Vân Phỉ tiểu thư, dù sao ta không mất mác cái gì.

Không tìm thấy Lão Ngũ thì mất chứng cứ trực tiếp, Cảnh Ngôn không muốn lãng phí nhiều thời gian trong chỗ này. Loại người như Vạn quản sự sau này mà rơi vào tay hắn là hắn giết thôi.

Mộ Vân Phỉ thấy Cảnh Ngôn không muốn truy cứu bèn nói:

- Vạn quản sự, ta sẽ không nói cho phụ thân việc lần này, nhưng sau này ngươi phải chú ý nhiều hơn.

Vạn quản sự gật đầu lia:

- Vân Phỉ tiểu thư, sau này ta sẽ chú ý, nhất định chú ý!

Vạn quản sự lo nhất là Mộ Vân Phỉ nói gì trước mặt phụ thân Mộ Liên Thiên, sơ sẩy một cái thân phận quản sự khu quầy hàng của gã sẽ bị lấy đi. Nghe Mộ Vân Phỉ nói vậy Vạn quản sự thầm thở phào.

Mộ Vân Phỉ nói với Cảnh Tử Kỳ:

- Tử Kỳ, chúng ta ra khỏi đây trước đi.

Bốn phía lộn xộn đủ loại người, không phải nơi nói chuyện.

Cảnh Tử Kỳ vội đáp:

- Được!

Rời khỏi khu quầy hàng, Cảnh Tử Kỳ hỏi Mộ Vân Phỉ:

- Vân Phỉ, thân phận của ngươi là gì vậy? Hình như Vạn quản sự rất sợ ngươi, Phương chấp sự của học viện chúng ta cũng không dám nói nhiều.

Mộ Vân Phỉ cười nói:

- Cũng không có gì, phụ thân của ta là Mộ Liên Thiên, tổng quản Quận Vương phủ.

Mộ Vân Phỉ không phải loại người thích khoe khoang, nàng hầu như chưa bao giờ chủ động nhắc tới thân phận của mình, không nói cho Cảnh Tử Kỳ biết.

Cảnh Ngôn nghe Mộ Vân Phỉ tiết lộ thân phận, giật thót tim:

- Hôm nay thật sự cảm ơn Vân Phỉ tiểu thư hỗ trợ.

Cảnh Ngôn biết tổng quản Quận Vương phủ có ý nghĩa gì, không ngờ nữ võ giả thân thiết với Cảnh Tử Kỳ là nữ nhi của tổng quản Quận Vương phủ.

Mộ Vân Phỉ cười nhìn Cảnh Ngôn:

- Ta không hỗ trợ cái gì, dù ta không xuất hiện thì ngươi cũng không sợ hai người Vạn quản sự đúng không? Tử Kỳ, vị tiên sinh này cùng gia tộc với ngươi à? Hai người đều họ Cảnh.

Cảnh Tử Kỳ lấy lại tinh thần từ giật mình, hít sâu, nói:

- Đúng rồi, chúng ta đều là tử đệ Cảnh gia Đông Lâm thành.

Mộ Vân Phỉ lại liếc Cảnh Ngôn một cái. Mộ Vân Phỉ không biết Cảnh gia Đông Lâm thành, thành phố nhỏ như vậy dù có gia tộc lớn nhất cũng chẳng đáng gì. Thế nhưng gia tộc như thế xuất hiện võ giả thiên tài như Cảnh Ngôn thật khiến người giật mình.

Cảnh Tử Kỳ nhìn Cảnh Ngôn, nói đùa:

- Cảnh Ngôn, ngươi phải mời Vân Phỉ ăn cơm mới được.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Tất nhiên rồi.

Mộ Vân Phỉ buồn bã nói:

- Hôm nay không được, ta phải mau về nhà, tình hình thân thể mẫu thân của ta lại ác hóa.

Cảnh Tử Kỳ phản xạ hỏi:

- Mẫu thân của ngươi bị gì?

Mắt Mộ Vân Phỉ ngấn lệ, nàng cố giấu cảm xúc nhưng không làm được:

- Vụ tuyền của mẫu thân ta có chút vấn đề, cũng lâu rồi. Phụ thân ta tìm đủ cách nhưng không thể chữa khỏi cho mẫu thân, các đan sư Hiệp Hội Đan Sư nói mẫu thân của ta có lẽ …

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Vụ tuyền xảy ra vấn đề?

Vụ tuyền hình thành khi võ giả thăng cấp Tiên Thiên, nguyên khí hầu như tích trữ trong vụ tuyền. Vụ tuyền là thứ quan trọng nhất của võ giả, nếu vụ tuyền xảy ra vấn đề thì mạng sống của võ giả sẽ rất nguy hiểm.

Với người thường có lẽ sẽ bị đủ chứng bệnh, nhưng võ giả khí huyết vượng thịnh, cơ hồ không bị bệnh. Võ giả thực lực thấp có lẽ bị bệnh, nhưng thế giới này có nhiều dược tề dễ dàng chữa lành bệnh.

Với võ giả cảnh giới Tiên Thiên càng không thể nào dính vào chứng bệnh bình thường, nhưng thân thể võ giả sẽ có vấn đề, ví dụ trúng độc, vụ tuyền hoặc kinh mạch Võ Đạo bị gì.

Thân thể võ giả cảnh giới Tiên Thiên xảy ra vấn đề là chuyện lớn.

Mộ Vân Phỉ càng nói giọng càng nhỏ, đến cuối cùng ngừng bặt:

- Đúng vậy, mẫu thân của ta là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, hơn mười năm trước mẫu thân định thăng cấp Đạo Linh cảnh, nhưng lần đột phá đó xảy ra vấn đề. Vụ tuyền của mẫu thân ta trở nên cực kỳ không ổn định, tùy thời nổ tung, đến lúc đó …

Cảnh Ngôn nghe hiểu, vụ tuyền mà nổ thì mạng sống của mẫu thân Mộ Vân Phỉ tuyệt đối không giữ được. Vụ tuyền không ổn định thì không thể khống chế nguyên khí của bản thân, vụ tuyền nổ, nguyên khí tuôn ra, thân thể sẽ thành thịt băm.

Cảnh Tử Kỳ an ủi:

- Vân Phỉ đừng quá lo, rồi sẽ có cách. Hiệp Hội Đan Sư có nhiều đan sư mạnh như vậy, chắc chắn tìm được cách.

Mộ Vân Phỉ gật đầu:

- Ừm!

Mộ Vân Phỉ biết Cảnh Tử Kỳ đang an ủi mình, nếu các đan sư có cách thì đã sớm giải quyết vấn đề. Với thân phận phụ thân của nàng, đan sư tốt nhất Hiệp Hội Đan Sư cũng phải nể nang ba phần. Nhưng mười mấy năm qua không có đan sư nào dám nói giải quyết vấn đề của mẫu thân nàng, cùng lắm dùng chút đan dược tạm thời áp chế vụ tuyền. Mẫu thân nàng không thể sử dụng nguyên khí, dù chỉ một chút cũng sẽ là vụ tuyền nổ tung.

Trong phút chốc không khí nặng nề.

Mộ Vân Phỉ từ biệt hai người:

- Tử Kỳ, ta phải trở lại.

Tin tức Càn Khôn Đan Đạo trong đầu Cảnh Ngôn vận chuyển làm hắn rung lên, mắt lóe tia sáng. Cảnh Ngôn nghĩ đến một loại đan dược, tên là Thiên Mục Đan, có hiệu quả trị liệu kỳ lạ tu sửa tổn thương vụ tuyền.

Mộ Vân Phỉ xoay người rời đi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, hen gặp lại khi khác!

Cảnh Ngôn gọi lại nàng:

- Vân Phỉ tiểu thư chờ chút.

Khi Mộ Vân Phỉ kể mẫu thân của nàng gặp khó khăn là vụ tuyền không ổn định, Cảnh Ngôn bản năng nhớ lại, ai dè thật sự tìm ra cách.

Thiên Mục Đan chỉ là đan dược nhị giai, với năng lực của Cảnh Ngôn có thể luyện chế. Cảnh Ngôn là Tiểu Đan Vương nhị giai, nói hắn có thể luyện chế Thiên Mục Đan vì trước kia hắn chưa luyện ra bao giờ.

Mộ Vân Phỉ xoay người nhìn lại:

- A?

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Không biết ta có thể gặp mẫu thân của Vân Phỉ tiểu thư không? Có lẽ ta có cách chữa lành cho mẫu thân tiểu thư.

Cảnh Ngôn không nắm chắc trăm phần trăm nên không thể nói quá trọn vẹn, nhưng hắn tin tưởng dù Thiên Mục Đan không thể chữa lành cho mẫu thân Mộ Vân Phỉ cũng có hiệu quả nhất định.

Mộ Vân Phỉ ngây người:

- Ngươi … Ngươi nói cái gì?

Mộ Vân Phỉ nghi ngờ mình nghe lầm. Hiệp Hội Đan Sư có nhiều đan sư cường đại mà bó tay, Cảnh Ngôn lại nói là hắn có cách?

Cảnh Tử Kỳ ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Có lẽ Vân Phỉ tiểu thư không quá tin tưởng ta, nhưng ta tuyệt đối không có ác ý gì, tiểu thư cứ tạm tin ta một lần.

Cảnh Ngôn chỉ có thể nói như vậy, nếu Mộ Vân Phỉ không chịu tin hắn đành chịu. Cảnh Ngôn cảm thấy phẩm cách Mộ Vân Phỉ tốt, có giúp hắn trong vụ khu quầy hàng, vừa là bằng hữu của Cảnh Tử Kỳ nên hắn mới muốn hỗ trợ, nói nhiều vài câu.

Đương nhiên nếu thật sự giúp cho mẫu thân Mộ Vân Phỉ được thì sẽ là lợi lớn với Cảnh Ngôn. Phụ thân nàng là tổng quản Quận Vương phủ, Cảnh Ngôn chữa lành cho phu nhân tổng quản thì tổng quản đại nhân sẽ nợ hắn nhân tình lớn.

Mộ Vân Phỉ ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn.

Nếu không phải vừa rồi thấy Cảnh Ngôn bày ra thực lực đáng sợ Mộ Vân Phỉ sẽ cho rằng hắn là người trẻ tuổi thích khoác lác bậy bạ.

Chương 234 - Thần U Đan

Mộ Vân Phỉ sững sờ nhìn Cảnh Ngôn, nàng và Cảnh Tử Kỳ là bằng hữu tốt. Cảnh Ngôn và Cảnh Tử Kỳ là thành viên một gia tộc. Mộ Vân Phỉ gặp gỡ Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Ngôn hoàn toàn là trùng hợp.

Tức là Cảnh Ngôn không thể nào có âm mưu trước, vậy cho hắn gặp mẫu thân không chừng có cách chữa thật? Dù cuối cùng không thể chữa cũng không mất mác gì.

Mộ Vân Phỉ chân thành nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh nếu có thể chữa bệnh cho mẫu thân ta, Mộ gia sẽ vĩnh viễn cảm kích ơn lớn của tiên sinh.

Mặc kệ Cảnh Ngôn có thể trợ giúp gì không Mộ Vân Phỉ đều cảm ơn tấm lòng của hắn.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Vân Phỉ tiểu thư, ta không nắm chắc trăm phần trăm, ta cần nhìn mẫu thân của tiểu thư trước đã.

Bây giờ không thể nói quá trọn vẹn, lỡ hắn không làm được thì biết ăn nói thế nào?

Phủ tổng quản cách chợ Lam Khúc không xa, nằm ngay bên cạnh Quận Vương phủ.

Thủ vệ phủ tổng quản thấy Mộ Vân Phỉ liền hành lễ cung kính nói:

- Tiểu thư!

Mộ Vân Phỉ tùy ý nói với thủ vệ:

- Hai vị này là bằng hữu của ta.

Mộ Vân Phỉ mang Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ vào phủ tổng quản, thủ vệ đương nhiên không dám ngăn cản bằng hữu của nàng.

Mộ Vân Phỉ nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, chúng ta trực tiếp đi gặp phụ thân.

Mộ Vân Phỉ đi đằng trước, Cảnh Ngôn và Cảnh Tử Kỳ theo sau.

Cảnh Tử Kỳ căng thẳng hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi thật sự có cách sao?

Tổng quản Quận Vương phủ là thân phận thế nào? Lỡ Cảnh Ngôn làm gì sai lầm sẽ gây ra hỗn loạn lớn. Không phải Cảnh Tử Kỳ không tin tưởng Cảnh Ngôn mà vì mẫu thân của Mộ Vân Phỉ, tổng quản phu nhân bị hỏng vụ tuyền, Cảnh Ngôn có cách gì giải quyết?

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Không tin ta sao?

Cảnh Tử Kỳ trợn trắng mắt:

- Nếu ngươi làm ra vấn đề gì ta sẽ nói không quen ngươi.

Hai người nói chuyện nhỏ, Mộ Vân Phỉ đầy bụng tâm sự hoàn toàn không chú ý đến.

Ngoài chỗ ở của tổng quản, hộ vệ ngăn Mộ Vân Phỉ lại:

- Tiểu thư, lão gia đang ở bên trong nghị sự với đan sư.

Ý hộ vệ là tổng quản đang bàn bạc bệnh tình của phu nhân với đan sư, kêu Mộ Vân Phỉ tạm thời đừng quấy rầy, đặc biệt khi có hai người đi theo nàng.

Mộ Vân Phỉ nói:

- Lý thúc thúc, hai vị này là bằng hữu của ta. Cảnh Ngôn tiên sinh có lẽ có cách cứu mẫu thân của ta.

Nhìn ra được Mộ Vân Phỉ rất tôn kính hộ vệ này, hộ vệ lớn tuổi, chắc ở trong phủ tổng quản đã lâu.

Hộ vệ con ngươi co rút nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- A?

Hộ vệ thấy Mộ Vân Phỉ dẫn hai người đến vốn không quá để ý, nghe nàng nói người phía sau có cách chữa bệnh cho phu nhân thế là đánh giá kỹ hơn. Hộ vệ nhìn Cảnh Ngôn từ trên xuống dưới, mặt lạnh lùng, mắt âm trầm.

Hộ vệ nói chuyện không khách sáo:

- Tiểu tử, ngươi là ai?

Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi, trông chưa đầy hai mươi, người trẻ tuổi như vậy nói có cách chữa bệnh cứu phu nhân, đúng là vớ vẩn.

Cảnh Ngôn cười cười nhìn hộ vệ, nguyên khí vận chuyển, hắn cảm giác hộ vệ đã sinh ra sát ý với mình, có lẽ trong mắt hộ vệ thì hắn có ý đồ khác.

Cảnh Ngôn giải thích rằng:

- Vị hộ vệ thúc thúc này, ta tên Cảnh Ngôn, Vân Phỉ tiểu thư xem như bằng hữu của ta. Ta mới biết mẫu thân của Vân Phỉ tiểu thư có vấn đề về vụ tuyền nên đến hỗ trợ xem thử, không có ác ý.

Cảnh Ngôn thông cảm hộ vệ sinh ra sát ý với mình, vì quá trung thành với tổng quản. Giờ hộ vệ nghi ngờ động cơ của Cảnh Ngôn nên có sát ý là chuyện thường.

Hộ vệ nghiêm túc nói:

- Tiểu tử, ta mặc kệ ngươi là ai, nếu ngươi có ý đồ với phủ tổng quản hoặc tiểu thư thì ngươi chọn sai đối tượng.

Nhưng hộ vệ hơi ngạc nhiên, trong một giây gã sinh ra sát ý và phát ra nhằm vào Cảnh Ngôn. Hộ vệ cho rằng Cảnh Ngôn không thể nào đối kháng lại sát ý của mình, nhưng kết quả nằm ngoài dự đoán của gã. Cảnh Ngôn biểu hiện thản nhiên như không cảm nhận được sát ý.

Tiểu tử này không đơn giản.

Nếu là võ giả bình thường đã biến sắc mặt, người run rẩy. Tiểu tử trẻ tuổi này nhẹ nhàng chống cự sát ý của gã, mà gã là cường giả Đạo Linh cảnh trăm phần trăm, gã cố ý phát ra sát ý dù là võ giả Tiên Thiên đỉnh cũng không thể ung dung ứng đối. Gã phát ra sát ý không phải muốn xuống tay Cảnh Ngôn mà chỉ vì hù dọa, làm hắn biết khó mà lui!

Mộ Vân Phỉ không cảm giác hộ vệ phát ra sát ý nhằm vào Cảnh Ngôn, nhưng nàng cảm giác rõ địch ý của gã, vội giải thích:

- Lý thúc thúc hiểu lầm, Cảnh Ngôn tiên sinh sẽ không có ác ý với chúng ta!

Hộ vệ lắc đầu nói:

- Tiểu thư còn trẻ, không biết lòng người hiểm ác.

Vân Phỉ tiểu thư quá lương thiện, dễ tin người.

Mộ Vân Phỉ tiếp tục bảo:

- Nhưng Lý thúc thúc! Nếu Cảnh Ngôn tiên sinh thật sự có cách chữa cho mẫu thân, thúc thúc làm như vậy chẳng khác nào hỏng việc lớn!

Hộ vệ sửng sốt:

- Cái này …

Vân Phỉ tiểu thư tin tưởng người trẻ tuổi này vậy sao?

Hộ vệ trầm ngâm nói, cuối cùng tránh sang một bên:

- Vậy ta nhìn xem hắn có thủ đoạn gì!

Nếu người trẻ tuổi tên Cảnh Ngôn có cách chữa cho phu nhân mà gã ngăn cản thì thật là kẻ có tội, nhìn người trẻ tuổi này chưa đầy hai mươi chắc không có thực lực gì, sẽ không gây ra vấn đề lớn trong phủ tổng quản.

Mộ Vân Phỉ cười xin lỗi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, Tử Kỳ, chúng ta đi vào gặp phụ thân.

Cảnh Ngôn cười cười tỏ vẻ thông cảm.

Sau khi vào phòng, một nam nhân trung niên mặt mày nho nhã cười với Mộ Vân Phỉ:

- Vân Phỉ về rồi.

Trong nụ cười có chút cay đắng.

Nam nhân trung niên thấy Mộ Vân Phỉ không đi một mình mà mang theo hai người vào phòng thì thay đổi sắc mặt, ngừng cười:

- A?

Mộ Vân Phỉ kêu nam nhân trung niên:

- Phụ thân!

Cảnh Ngôn đánh giá nam nhân trung niên nho nhã, người này là phụ thân của Mộ Vân Phỉ, cũng là tổng quản Quận Vương phủ, Mộ Liên Thiên.

Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ vội chào:

- Kính chào tổng quản đại nhân!

Cảnh Ngôn thấy trong phòng trừ Mộ Liên Thiên ra có hai người khác, khá lớn tuổi, khỏi nghĩ cũng biết là đan sư được Mộ Liên Thiên mời đến. Lúc ở bên ngoài hộ vệ cũng nói tổng quản đại nhân đang bàn chuyện với đan sư.

Mộ Liên Thiên hơi bực Mộ Vân Phỉ dẫn hai người lạ vào, nhưng gã có hàm dưỡng tốt, không nổi giận ngay:

- Vân Phỉ, mang hai vị khách nhân đi nghỉ ngơi đi.

Mộ Vân Phỉ tiếp tục bảo:

- Phụ thân, hai người này là bằng hữu của nữ nhi! Cảnh Ngôn tiên sinh này nói có thể hỗ trợ xem bệnh cho mẫu thân!

Ánh mắt Mộ Liên Thiên sắc bén nhìn Cảnh Ngôn:

- A?

Lần này không bình hòa như vừa rồi, Cảnh Ngôn bị cái nhìn này làm tinh thần rung lên, uy nghiêm người bề trên hơi đáng sợ, thành chủ Hoắc Xuân Dương Đông Lâm thành thua xa.

Ánh mắt Mộ Liên Thiên nghiêm nghị lạnh lùng hỏi:

- Tiểu huynh đệ biết vấn đề của mẫu thân Vân Phỉ là gì không?

Cảnh Ngôn bình tĩnh nói:

- Là về vụ tuyền, nghe Vân Phỉ nói đột phá cảnh giới thất bại vụ tuyền trở nên không ổn định.

Mộ Liên Thiên nhíu mày hỏi:

- Ngươi biết là vấn đề vụ tuyền còn dám nói hỗ trợ?

Cảnh Ngôn vẫn ung dung đáp:

- Có thể hỗ trợ được không còn chưa xác định, phải gặp phu nhân mới biết.

Mộ Liên Thiên trầm ngâm.

Người trẻ tuổi này toát ra khí chất ung dung không phải cố ý giả bộ được, hắn là nhân vật gì? Công tử mấy thế gia mạnh nhất Lam Khúc quận thành cũng khó có khí chất dung dung như vậy. Vân Phỉ quen người này như thế nào? Không lẽ cũng là đệ tử của Hồng Liên học viện?

Một trong hai đan sư cau mày không kiên nhẫn nói với Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản, tình huống của phu nhân càng lúc càng không tốt, ta nghĩ chúng ta đừng chậm trễ thời gian vô ích nữa.

Khi nói chuyện người đó khinh miệt liếc Cảnh Ngôn, ý là nhãi ranh chưa ráo máu đầu từ đâu chui ra to gan như thế, dám lừa bịp phủ tổng quản.

Cảnh Ngôn thấy ánh mắt đó, cười lạnh không chút nhường nhịn trừng lại.

Mộ Liên Thiên nhìn đan sư đó, hỏi:

- Cao đan sư mới rồi nói có thể thử Thần U Đan, có bao nhiêu năm chắc?

Lòng Cảnh Ngôn máy động:

- Thần U Đan?

Cảnh Ngôn biết Thần U Đan, đó là đan dược tứ giai, hắn còn kém xa mới luyện chế được. Trong Càn Khôn Đan Đạo ghi chép tỉ mỉ quá trình luyện chế Thần U Đan, nó là đan dược liên quan trực tiếp với vụ tuyền.

Nhưng nghe Cao đan sư tính dùng Thần U Đan thì Cảnh Ngôn thầm cười lạnh. Cảnh Ngôn chưa gặp mẫu thân của Mộ Vân Phỉ, không rõ tình huống cụ thể nhưng hắn chắc chắn nếu dùng Thần U Đan thì mẫu thân của nàng sẽ chín chết một sống, thậm chí nổ banh xác tại chỗ.

Thần U Đan không phải đan dược trị liệu, nó liên quan vụ tuyền nhưng cách sử dụng chính là mở rộng không gian vụ tuyền. Qua Thần U Đan vụ tuyền của võ giả khuếch trương ở một mức nào đó, nhưng đem đến tác dụng phụ to lớn. Nếu không phải thật sự hết hy vọng đường Võ Đạo thì võ giả tuyệt đối không sử dụng loại đan dược như vậy.

Khoan, Cao đan sư?

Cảnh Ngôn động ý niệm. Cao đan sư? Trong Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành có lẽ không chỉ một đan sư họ Cao, nhưng đan sư vốn ít ỏi, họ Cao sẽ không nhiều. Cao đan sư này có khi nào là Cao Triệu Hải sư phụ của Thương Ngọc không?

Chương 235 - Đối Chọi

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm Cao đan sư.

Nếu người này là Cao Triệu Hải sư phụ của Thương Ngọc, không biết có nghe qua hắn chưa.

Phỏng chừng Thương Ngọc bị mất mặt trong Đông Lâm thành cũng xấu hổ nhắc tới chuyện này với sư phụ, huống chi khi đó Lưu Văn phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư có mặt, Thương Ngọc rất sợ Lưu Văn, nếu không đã chẳng bồi thường Cảnh Ngôn hai mươi vạn linh thạch hòng xóa bỏ chuyện này.

Cao đan sư vuốt râu, híp mắt trầm ngâm nói:

- Nếu dùng Thần U Đan có nắm chắc năm phần, nhưng thất bại thì phu nhân có lẽ chết tại chỗ.

Nắm chắc năm phần?

Cảnh Ngôn nghe lời này càng thấy buồn cười. Cảnh Ngôn nghe Mộ Vân Phỉ nói mẫu thân nàng đã nguy hiểm trong sớm tối, vụ tuyền cực kỳ không ổn định, tùy thời gặp nguy hiểm. Trong tình huống này dùng Thần U Đan mà Cao đan sư nói là nắm chắc năm mươi phần trăm?

Thật nực cười!

Đừng nói trong tình huống không tốt, dù là vụ tuyền còn hơi ổn định, dùng Thần U Đan mở rộng vụ tuyền qua đó ổn định nguyên khí thì hy vọng cùng lắm mười phần trăm.

Cao đan sư có ý gì? Nếu không phải biết đây là đan sư, thành viên của Hiệp Hội Đan Sư, tổng quản Mộ Liên Thiên hình như rất quen thuộc thì Cảnh Ngôn cảm thấy tên này là kẻ lừa gạt.

Một đan sư khác ngồi bên cạnh Cao đan sư hơi cau mày, nhưng không lên tiếng.

Mộ Liên Thiên nhìn đan sư ở bên cạnh Cao đan sư, hỏi:

- Vương Ba đan sư thấy sao?

Vương Ba đan sư nghe Mộ Liên Thiên hỏi mới lên tiếng:

- Cao đan sư hiểu biết Thần U Đan sâu sắc hơn ta nhiều, nên Cao đan sư có quyền lên tiếng hơn. Nhưng nếu dùng Thần U Đan thì Mộ tổng quản phải chuẩn bị tâm lý.

Vương Ba đan sư nói khéo nhưng cũng vạch rõ Thần U Đan rất hung hiểm.

Mặt Mộ Liên Thiên không có nhiều biểu tình, gật nhẹ đầu bất đắc dĩ nói:

- Xem ra chỉ có cách này.

Cao đan sư nói:

- Mộ tổng quản, đa số tài liệu của Thần U Đan có thể tìm trong Lam Khúc quận thành, nhưng có một loại linh thảo tên Xà Hồn Thảo hơi hiếm thấy, e rằng khó kiếm.

Cơ mặt Mộ Liên Thiên cứng lại, sốt ruột hỏi Cao đan sư:

- Vậy có cách gì tìm được Xà Hồn Thảo không?

Cao đan sư ung dung nói với Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản khoan gấp, ta có quen một vị đan sư, có lẽ trong tay y có loại linh thảo Xà Hồn Thảo. Nhưng đan sư thích đi lại một mình, tính cách kỳ lạ không đăng ký trong Hiệp Hội Đan Sư. Dù ta tìm y hỗ trợ cũng phải thanh toán cái giá rất đắt.

Biểu tình Mộ Liên Thiên nghiêm túc nói:

- Nếu có thể cứu nội nhân dù phải trả giá lớn cỡ nào cũng không tiếc.

Mười mấy năm qua Mộ Liên Thiên từng giây từng phút muốn giải quyết vấn đề vụ tuyền cho thê tử, gã đã phải trả giá cao khó thể tưởng tượng. Nhưng mấy năm nay không cách nào giải quyết hoàn toàn vấn đề vụ tuyền, dù là đan sư xuất sắc nhất Hiệp Hội Đan Sư cũng chỉ vẻn vẹn tạm thời ổn định vụ tuyền. Giờ vấn đề nghiêm trọng hơn, dùng cách cũ khó ổn định vụ tuyền được nữa.

Nên Cao đan sư nói sử dụng Thần U Đan chỉ nắm chắc năm mươi phần trăm Mộ Liên Thiên vẫn muốn mạo hiểm thử một lần. Thử thì ít ra có năm mươi phần trăm hy vọng, nếu không thử thê tử của gã tùy thời nguy hiểm mạng sống.

Cảnh Ngôn cau mày, hắn không nhịn được nữa:

- Mộ tổng quản, ta có thể nói một câu không?

Nếu làm theo cách Cao đan sư sử dụng Thần U Đan thì mẫu thân của Mộ Vân Phỉ có lẽ sẽ chết thật. Cảnh Ngôn cảm thấy Cao đan sư có ý đồ riêng, gã nhắc đến Xà Hồn Thảo thì hắn cũng biết. Xà Hồn Thảo đúng là hiếm thấy nhưng không đến mức như Cao đan sư nói phải trả giá cực đắt mới tìm được.

Chỉ cần tốn chút thời gian là tìm được Xà Hồn Thảo, hơn nữa ít khi sử dụng linh thảo này, chỉ trong vài loại đan dược là cần dùng nó. Đan dược quan trọng nhất cần dùng Xà Hồn Thảo là Thần U Đan, nhưng không nhiều võ giả sử dụng Thần U Đan. Hễ còn chút lòng tin vào Võ Đạo của mình thì sẽ không nhờ vào Thần U Đan mở rộng không gian vụ tuyền. Nên lượng tiêu hao Xà Hồn Thảo không lớn, giá trị của nó không quá cao.

Khả năng lớn nhất là Cao đan sư muốn lợi dụng Mộ Liên Thiên cần gấp, kiếm lợi lớn. Nếu Cảnh Ngôn không chen ngang chân thì Cao đan sư sẽ thành công.

Mộ Liên Thiên lại nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Ngươi muốn nói cái gì?

Cao đan sư, Vương Ba đan sư cùng nhìn theo.

Cao đan sư cau mày, mắt lóe tia sáng bực mình rõ rệt, không thèm giấu.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Mộ tổng quản, ta muốn nói nếu phu nhân thật sự dùng Thần U Đan trị liệu thì khả năng sống sót không đến năm phần. Tuy ta chưa gặp phu nhân nhưng nếu thật sự là vụ tuyền sắp tan vỡ thì ta dám chắc phu nhân dùng Thần U Đan khả năng sống sót nhiều nhất là mười phần.

Con ngươi Mộ Liên Thiên co rút:

- Ngươi nói cái gì?

Cao đan sư rít lên, mắt lóe tia sáng sắc bén:

- Tiểu tử thối từ đâu đến nói bậy bạ! Mộ tổng quản hãy mau đuổi tiểu tử này đi!

Cảnh Ngôn liếc Cao đan sư:

- Mộ tổng quản, ta nói thật, nếu Mộ tổng quản không tin thì ta không có cách nào. Nhưng ta vẫn muốn khuyên bảo một câu, ta không rõ tài nghệ đan đạo của Cao đan sư này thế nào, nhưng hắn nói sử dụng Thần U Đan có thể cho phu nhân sống sót năm phần tuyệt đối có vấn đề!

Mộ Liên Thiên không giận, híp mắt nhìn Cảnh Ngôn:

- Không lẽ ngươi cũng biết Thần U Đan?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng là ta biết Thần U Đan, nó là một loại đan dược tứ giai, loại đan dược ít người biết. Sử dụng nó giúp võ giả mở

rộng không gian vụ tuyền, tăng cao thực lực thêm một bậc. Dược hiệu của Thần U Đan cực kỳ bá đạo, khi mở rộng không gian vụ tuyền cũng tạo tổn thương khó chữa khỏi cho vụ tuyền.

Con ngươi Cao đan sư co rút:

- A?

Cao đan sư không ngờ tiểu bối trẻ tuổi này thật sự biết Thần U Đan, vừa rồi gã không nói tỉ mỉ về Thần U Đan nhưng thanh niên này kể ra đại khái. Không lẽ tiểu tử này thật sự biết đan dược? Nhưng xem tuổi của hắn mười mười mấy, sao có thể hiểu nhiều về đan dược?

Nói tiểu tử này là đan sư thì Cao đan sư tuyệt đối không tin. Đan sư mười mấy tuổi? Đúng là buồn cười, không thể nào, ít nhất gã chưa từng nghe trong địa vực Lam Khúc quận thành xuất hiện đan sư mười mấy tuổi.

Mộ Liên Thiên thấy sắc mặt Cao đan sư thay đổi, gã biết thanh niên tên Cảnh Ngôn nói sơ về Thần U Đan là thật, không thì Cao đan sư đã chỉ ra sai lầm ngay.

Mắt Mộ Vân Phỉ sáng rực nhìn Cảnh Ngôn.

Tuy là Mộ Vân Phỉ mang Cảnh Ngôn về, nhưng trước kia nàng không quen hắn, không hiểu biết về hắn. Mộ Vân Phỉ mang Cảnh Ngôn về chỉ vì ôm chút hy vọng, giờ xem ra hắn không phải loại người khoác lác nói xác, ít nhất hắn hiểu biết đan dược.

Thần U Đan là đan dược hiếm gặp, nàng bình thường ít nghe nói về đan dược này. Với tuổi như Cảnh Ngôn nếu không hiểu về đan đạo không thể nào nói ra công hiệu của Thần U Đan.

Lòng Mộ Vân Phỉ dâng lên càng nhiều hy vọng, lên tiếng:

- Phụ thân hãy để Cảnh Ngôn xem cho mẫu thân đi!

Mộ Liên Thiên hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói Thần U Đan không phải lựa chọn tốt, vậy ngươi có cách càng tốt ổn định vụ tuyền sao?

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Mộ tổng quản, giờ ta còn chưa gặp phu nhân, sao có thể xác định? Ta không nắm chắc trăm phần trăm, nhưng ta có thể nói tuyệt đối không thể dùng Thần U Đan.

Giọng Cao đan sư lạnh lùng hỏi:

- Mộ tổng quản không lẽ thật sự tin tưởng tiểu tử này?

Mộ Liên Thiên nhìn Cao đan sư, cười nói:

- Cao đan sư đừng hiểu lầm, ta rất tin tưởng năng lực của Cao đan sư và Vương Ba đan sư. Nhưng thêm một người là thêm phần sức mạnh, để tiểu hữu Cảnh Ngôn nhìn xem không phải việc xấu.

Cao đan sư bực bội nói:

- Làm vậy chỉ lãng phí thời gian, tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi? Sao có cách tốt? Đây là vấn đề vụ tuyền, không phải đơn giản dùng chút dược tề là có tác dụng.

Mộ Liên Thiên rất kính trọng hai đan sư nhưng Cao đan sư nghe hiểu Mộ Liên Thiên sinh ra chút hy vọng vào tiểu tử tên Cảnh Ngôn. Đây là sự nhục nhã cho gã, nếu không phải ở trước mặt Mộ Liên Thiên, tổng quản Quận Vương phủ thì gã đã tức giận phất tay áo bỏ đi.

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống:

- Cao đan sư, ta biết ngươi là đan sư Hiệp Hội Đan Sư, thân phận cao quý. Nhưng xin tự trọng, đừng cứ nhằm vào ta mãi.

Cao đan sư trừng Cảnh Ngôn:

- Nhằm vào ngươi? Ha ha, tiểu tử, ngươi xem mình quá cao. Ta đường đường là đan sư tứ giai, có danh hiệu Tiểu Đan Vương mà nhằm vào tiểu tử chưa dứt sữa nhà ngươi? Buồn cười!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nếu Cao đan sư không nhằm vào ta vậy tại sao ba phen bốn lượt chửi rủa ta? Cao đan sư biết gì về ta? Làm sao khẳng định ta không có cách nào? Lòng dạ Cao đan sư hơi hẹp hòi.

Khí thế Cao đan sư trầm xuống, mắt lấp lóe tia sáng độc ác. Gã bị con nít ranh cắn trả!

Chương 236 - Dấu Hiệu Trúng Độc

Sắc mặt Cao đan sư tối tăm, trong một chốc không tìm ra lời nào để nói đành im lặng.

Mắt Mộ Liên Thiên sáng lên.

Một võ giả trẻ mười mấy tuổi mà có khí độ như vậy, võ giả trẻ tên Cảnh Ngôn như đổi chỗ với Cao đan sư. Cao đan sư nói chanh chua giận đùng đùng, Cảnh Ngôn bình tĩnh ứng đổi không chút bối rối.

Không đơn giản.

Mộ Liên Thiên mỉm cười nhìn hai vị đan sư:

- Cao đan sư, Vương Ba đan sư, để người trẻ tuổi này nhìn xem thử đi?

Thật ra khi Cảnh Ngôn bày ra hiểu biết đôi chút về Thần U Đan là Mộ Liên Thiên đã có quyết định. Mặc kệ thế nào thanh niên tên Cảnh Ngôn chắc hẳn biết về đan dược.

Vương Ba đan sư nhìn Cảnh Ngôn, không lộ vẻ gì:

- Ta không có ý kiến.

Cao đan sư hừ lạnh, âm u nói:

- Hừ! Tiểu tử, đến lúc đó không nói ra thứ gì có thực chất thì đừng trách lão phu! Lão phu là Tiểu Đan Vương tứ giai, chưa từng có ai khiêu khích trước mặt lão phu! Nếu ngươi chỉ biết nói khoác lão phu sẽ tự tay đập chết ngươi!

Cảnh Ngôn lắc đầu không đáp lại.

Mộ Liên Thiên cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, mời đi theo ta.

Ánh mắt Cảnh Ngôn, Mộ Liên Thiên giao nhau, hai người cùng cười ngầm hiểu.

Khi Mộ Liên Thiên không đuổi Cảnh Ngôn ra khỏi phòng thì đã có ý muốn thăm dò hắn. Cùng hai người Cao đan sư thảo luận Thần U Đan trước mặt Cảnh Ngôn là vì Mộ Liên Thiên muốn xem hắn có hiểu biết sâu gì về đan đạo không, nếu Cảnh Ngôn chưa từng nghe nói về Thần U Đan thì Mộ Liên Thiên không cần dẫn hắn đi gặp thê tử.

Tình huống của thê tử gã rất kém, tốt nhất ít bị người ngoài quấy nhiễu là hơn.

Nhóm Cảnh Ngôn theo Mộ Liên Thiên vào phòng trong.

Cảnh Tử Kỳ hơi căng thẳng nhưng không hoảng hốt, không hiểu sao nàng càng lúc càng tin tưởng Cảnh Ngôn. Như Thần U Đan, Cảnh Tử Kỳ chưa từng nghe nói vậy mà Cảnh Ngôn kể vanh vách công hiệu của nó đã đủ nói lên vấn đề.

Trong phòng lan tỏa mùi thơm, bước vào phòng mùi hương xộc vào mũi. Hương thơm thoang thoảng không nồng, ngửi nó khiến người thấy thoải mái lâng lâng.

Trong góc phòng có chiếc giường, treo rèm châu, mơ hồ thấy một mỹ phụ nhân nằm trên giường.

Một giọng nói dịu dàng phát ra từ môi mỹ phụ nhân:

- Liên Thiên …

Mộ Liên Thiên vội nói:

- Nhu nhi đừng nói nữa!

Phu nhân của tổng quản tên Tề Tư Nhu.

Rèm châu vén lên, Cảnh Ngôn thấy rõ khuôn mặt phu nhân tổng quản nằm trên giường. Mặt hơi tái, hơi thở hỗn loạn nhưng khí chất hoa quý khiến người tự biết xấu hổ.

Mộ Liên Thiên nói với Cảnh Ngôn:

- Nhờ tiểu hữu!

Cảnh Ngôn nhấc chân đến gần giường.

Tề Tư Nhu thấy Cảnh Ngôn đi tới, đôi mắt đẹp lóe tia kinh ngạc, nàng không ngờ trượng phu tìm đến võ giả trẻ như vậy khám bệnh cho nàng. Nhưng Tề Tư Nhu không nói gì, trên thế giới này nàng tin tưởng nhất là trượng phu và nữ nhi. Trượng phu kêu võ giả trẻ tuổi đến tất nhiên có lý do.

Khi Cảnh Ngôn đến gần, Mộ Liên Thiên dịu dàng nói với Tề Tư Nhu:

- Nhu nhi, Cảnh Ngôn tiểu hữu là bằng hữu tốt của Vân Phỉ, hiểu biết một chút về đan đạo nên ta làm phiền Cảnh Ngôn tiểu hữu xem tình huống của nàng, có lẽ sẽ có cách.

Tề Tư Nhu nhẹ gật đầu.

Khóe môi Tề Tư Nhu cong lên nhìn Cảnh Ngôn:

- Làm phiền Cảnh Ngôn tiểu hữu.

Cảnh Ngôn nghiêm mặt nói:

- Xin phu nhân khoan nói chuyện.

Cảnh Ngôn đến gần mép giường:

- Phu nhân hãy đưa tay ra.

Tề Tư Nhu làm theo, giơ ra cánh tay trắng nõn.

Cảnh Ngôn đặt nhẹ ngón tay lên cánh tay Tề Tư Nhu, nguyên khí hơi vận chuyển, hắn muốn tìm hiểu rõ vụ tuyền

của Tề Tư Nhu như thế nào thì phải đưa nguyên khí vào người nàng mới phân biệt chính xác hơn.

Cao đan sư sầm mặt khinh thường phỉ báng Cảnh Ngôn:

- Giả thần giả quỷ!

Mộ Vân Phỉ nhỏ giọng nói:

- Cao đan sư, xin đừng lên tiếng tránh cho quấy rầy Cảnh Ngôn.

Cao đan sư sắc mặt âm trầm nói:

- Vân Phỉ tiểu thư, lão phu nghĩ tiểu thư đã bị lừa, ta nghi ngờ tiểu tử này có ý đồ xấu xa!

Mộ Vân Phỉ thầm bất mãn:

- Cao đan sư, phụ thân của ta ở chỗ này, dù Cảnh Ngôn có mưu đồ gì chẳng lẽ qua mắt phụ thân của ta được sao?

Cao đan sư đến phủ tổng quản không phải mới một, hai lần, mặt ngoài khách sáo với phụ thân nàng tổng quản Quận Vương phủ, nhưng Mộ Vân Phỉ nhìn ra Cao đan sư rất kênh kiệu. Đôi khi Cao đan sư nói chuyện hống hách với phụ thân nàng.

Vì bệnh của mẫu thân mà phụ thân nàng không ngừng nhún nhường, dù đôi khi Cao đan sư nói năng xúc phạm phụ thân cũng cười cho qua.

Cao đan sư kiếm tài nguyên từ phủ tổng quản đã đến con số thiên văn.

Cao đan sư cười lạnh:

- Mộ tổng quản tuy thực lực cường đại, thân phận tôn quý, nhưng Mộ tổng quản không thể nhìn thấu lòng từng người. Trên đời lòng người khó đoán nhất.

Mộ Liên Thiên nhíu mày nói:

- Cao đan sư hãy chờ Cảnh Ngôn tiểu hữu xem tình huống của nội nhân rồi nói đi.

Mộ Liên Thiên bất mãn Cao đan sư lâu rồi, nhưng Cao Triệu Hải này thành tựu rất cao về đạo đan đạo. Nguyên Lam Khúc quận thành chỉ số ít người năng lực đan đạo cao hơn Cao Triệu Hải, bởi vậy dù Mộ Liên Thiên bất mãn cũng phải giấu đi.

Cảnh Ngôn khép hờ mắt.

Nguyên khí của Cảnh Ngôn rất dịu dàng cẩn thận tiếp xúc vụ tuyền của phu nhân tổng quản.

Lát sau Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu, vụ tuyền của phu nhân tổng quản đúng là đến bờ tan vỡ, nguyên khí trong vụ tuyền cực kỳ không ổn định, tùy thời phá tan vụ tuyền.

Nếu không tìm ra cách chữa trị phu nhân tổng quản tùy thời sẽ chết, dù cẩn thận bảo dưỡng đến đâu mạng sống của Tề Tư Nhu nhiều nhất còn hai, ba tháng.

Bỗng tia sáng lóe qua khe hở mắt Cảnh Ngôn:

- A? Đây là …

Cảnh Ngôn cảm giác trong vụ tuyền ẩn giấu hơi thở khủng bố cực kỳ ẩn khuất.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt:

- Không đúng, đây tuyệt đối không phải nguyên khí, chuyện gì đây? Chết tiệt, quá độc ác, bám vào vách vụ tuyền. Nếu không phải ta đặc biệt cẩn thận tuyệt đối không phát hiện ra.

Cảnh Ngôn cảm giác hơi thở cực kỳ bá đạo mà ẩn khuất lợi hại, hắn nghĩ sơ liền biết hèn gì khi phu nhân tổng quản thăng cấp Đạo Linh cảnh bị thất bại, vụ tuyền không ổn định.

Thông thường võ giả thăng cấp xác suất thất bại rất lớn, nhưng dù thất bại cũng chỉ ảnh hưởng đến thần hồn, trong thời gian ngắn phải nuôi dưỡng thần hồn, không thể đột phá lần thứ hai, vụ tuyền sẽ không chịu ảnh hưởng gì quá lớn. Đương nhiên có trường hợp vụ tuyền bị ảnh hưởng, nhưng nguyên nhân là vì tích lũy Võ Đạo không đủ cưỡng ép đột phá dẫn đến. Phu nhân tổng quản là thân phận thế nào? Sẽ thiếu tài nguyên đến nỗi đột phá khi chưa tích lũy đủ sao? Không thể nào.

Cảnh Ngôn gật gù, lẩm bẩm:

- Đồ độc ác.

Tề Tư Nhu chớp mắt, nàng nghe Cảnh Ngôn thì thào, nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu đang nói gì?

Cảnh Ngôn nói chuyện khiến người khó hiểu, Tề Tư Nhu tưởng hắn mắng mình.

Cảnh Ngôn sửng sốt chợt hiểu ra, vội giải thích:

- Phu nhân đừng hiểu lầm, ta nói là thứ trong vụ tuyền của phu nhân.

Tề Tư Nhu càng ngạc nhiên:

- Thứ trong vụ tuyền?

Không chỉ có Tề Tư Nhu, tổng quản Mộ Liên Thiên cũng giật mình.

Thứ trong vụ tuyền? Trong vụ tuyền có cái gì? Chẳng lẽ nguyên khí trong vụ tuyền sao? Cảnh Ngôn nói đồ độc ác, không lẽ trong vụ tuyền của Tề Tư Nhu ẩn giấu thứ khác? Sao có thể?

Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Phu nhân, nếu ta không nhìn lầm thì phu nhân trúng độc, là loại độc cực kỳ âm độc.

Tề Tư Nhu hoang mang hỏi:

- Trúng độc? Tại sao ta bị trúng độc?

Mộ Liên Thiên sắc mặt khó xem nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, ý của ngươi là?

Cao Triệu Hải cười to bảo:

- Ha ha ha! Ta còn tưởng nhãi ranh nhà ngươi thật sự có bản lĩnh, ai ngờ ngươi sờ nửa ngày chỉ nói ra ngôn luận buồn cười này. Trúng độc? Nực cười.

Cao Triệu Hải lắc đầu khinh thường nói:

- Mộ tổng quản, tình huống của phu nhân từng được hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư xem qua đi? Nếu trúng độc, dù năng lực của đan sư chúng ta không cao không thể nhìn ra, nhưng chẳng lẽ hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư không biết?

Lúc trước Cao Triệu Hải còn hơi nghi ngờ, cảm thấy không chừng Cảnh Ngôn có chút bản lĩnh, lỡ hắn tìm ra cách chữa cho phu nhân tổng quản thì gã mất mặt chết. Bây giờ Cao Triệu Hải hoàn toàn bình tĩnh. Cảnh Ngôn nói phu nhân tổng quản trúng độc tuyệt đối là bậy bạ, vớ vẩn.

Nghe Cao Triệu Hải nói sắc mặt Mộ Liên Thiên khó xem, đặc biệt gã nói Cảnh Ngôn sờ nửa ngày, chữ sờ khiến Mộ Liên Thiên rất khó chịu. Mặc dù Cảnh Ngôn chỉ đặt ngón tay lên cánh tay phu nhân của gã, vốn không đáng gì, nhưng bị Cao Triệu Hải nói ra làm người ta tức giận.

Mộ Liên Thiên cau mày.

Chương 237 - Ta Có Cách Giải Độc

Trúng độc?

Chuyện này không thể nào, Tề Tư Nhu không có dấu hiệu bị trúng độc.

Mộ Liên Thiên là tổng quản Quận Vương phủ, kiến thức bất phàm, nếu thê tử của gã trúng độc thì không cần đan sư khám gã cũng nhìn ra chút manh mối. Mộ Liên Thiên bắt đầu nghi ngờ phải chăng Cảnh Ngôn có ý xấu, nói lung tung?

Cảnh Ngôn quay người liếc Mộ Liên Thiên mặt xanh mét:

- Mộ tổng quản, phu nhân trúng loại độc khá kỳ lạ, nhìn từ bên ngoài khó thấy ra.

Cao Triệu Hải cười khẩy nói:

- Nhãi ranh, ngươi nghĩ năng lực của ngươi mạnh hơn đan sư Hiệp Hội Đan Sư sao? Chúng ta không nhìn ra dấu hiệu phu nhân trúng độc mà ngươi thì thấy được? Nếu ngươi không có bản lĩnh thì hãy nhân lúc còn sớm thừa nhận đi, đừng cố cậy mạnh hiếu thắng!

Ngữ điệu Cảnh Ngôn sắc bén nói:

- Vị đan sư này nên biết đạo đan đạo bao la như biển, ta nghĩ dù là hội trưởng đại nhân Hiệp Hội Đan Sư ở đây cũng không dám nói mình biết hết độc dược trên đời. Sao? Ngươi dám nói biết hết độc dược trên đời sao?

Cảnh Ngôn không muốn xung đột với đan sư này nhưng người ta cứ châm chọc không chịu nổi, tưởng hắn dễ ăn hiếp

sao?

Cao Triệu Hải cứng họng, dù gã tự phụ đến đâu cũng không dám nói biết hết độc dược trên thế giới này. Đừng nói là gã, đan sư mạnh nhất đại lục cũng không dám bảo đảm mình biết tất cả độc dược.

Cảnh Ngôn xì cười chất vấn:

- Ngươi không dám nói rồi đi? Không dám nói thì câm miệng lại! Ta đang xem bệnh cho phu nhân, ngươi đứng đó không ngừng khiêu khích, ba phen bốn lượt ảnh hưởng suy nghĩ của ta rốt cuộc có rắp tâm gì? Chẳng lẽ ngươi không hy vọng phu nhân khỏe mạnh? Hay ngươi muốn phu nhân dùng Thần U Đan mà ngươi nói? Ta thật không hiểu ngươi muốn cái gì!

Lòng Cao Triệu Hải dâng lên lửa giận, ánh mắt sắc lẹm, khí thế sôi trào, trợn to mắt ốc bưu trừng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn dám nói chuyện kiểu đó với gã? Tiểu súc sinh này phải chết!

Cao Triệu Hải đảo tròng mắt liếc qua tổng quản Mộ Liên Thiên, hít sâu dằn xuống sát ý.

Sắc mặt tối tăm của Cao Triệu Hải dần giãn ra:

- Được rồi, ta chờ xem ngươi nói gì tiếp theo!

Trong này là phủ tổng quản, Cao Triệu Hải muốn giết Cảnh Ngôn cũng không thể ra tay tại đây. Lùi một bước, trong phủ tổng quản không đến lượt Cao Triệu Hải ra tay.

Cảnh Ngôn nói phu nhân tổng quản trúng độc dẫn đến vụ tuyền không ổn định, Cao Triệu Hải không tin điều đó. Cao Triệu Hải nghĩ chờ chút nữa Cảnh Ngôn không thể giải thích hợp lý sẽ chọc giận tổng quản Mộ Liên Thiên, có lẽ không cần gã tự mình ra tay tổng quản cũng đã giết tiểu súc sinh này.

Cao Triệu Hải âm trầm cười, thỉnh thoảng liếc qua Cảnh Ngôn.

Tiểu tử này dám nói phu nhân tổng quản trúng độc dẫn đến vụ tuyền không ổn định, cái cớ này đúng là tự chui đầu vào rọ!

Mộ Liên Thiên nghi ngờ càng lớn nhưng vẫn giữ phong độ, khách sáo hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu nói nội nhân trúng độc, vậy là loại độc nào?

Mộ Liên Thiên cho rằng khả năng thê tử trúng độc không lớn.

Cảnh Ngôn chắc chắn nói:

- Mộ tổng quản, nếu ta không nhìn lầm thì phu nhân trúng độc của U Minh Độc Thảo.

Cảnh Ngôn nắm chắc chín mươi chín phần trăm phu nhân tổng quản trúng độc của U Minh Độc Thảo.

U Minh Độc Thảo là một loại cỏ độc rất hiếm thấy, vô cùng độc ác, độc dược chuyên nhằm vào vụ tuyền của võ giả. Nếu không có Càn Khôn Đan Đạo thì Cảnh Ngôn không thể nào nhận ra phu nhân tổng quản trúng phải độc U Minh Độc Thảo.

Khí thế Mộ Liên Thiên trầm xuống, mắt lộ tia khó tin:

- U Minh Độc Thảo?

Mộ Liên Thiên có nghe nói về U Minh Độc Thảo, từng đọc miêu tả loại cỏ này trong điển tịch thượng cổ. Mộ Liên Thiên tuy không phải đan sư nhưng thấy rộng biết nhiều, có đọc lướt qua các loại tri thức. Nhưng U Minh Độc Thảo vô cùng hiếm thấy, nghe nói đã cực kỳ tuyệt chủng, Mộ Liên Thiên tu hành đến nay chưa từng thấy U Minh Độc Thảo thật sự.

Tuy nhiên Mộ Liên Thiên rất giật mình, vì biết loại cỏ độc U Minh Độc Thảo, hay hắn có sư phụ là đan sư siêu mạnh? Nếu không thì võ giả trẻ chưa đầy hai mươi tuổi làm sao biết U Minh Độc Thảo?

Trong khi Mộ Liên Thiên kinh ngạc Cao Triệu Hải cười phá lên:

- Ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha!

Mộ Liên Thiên nhìn Cao Triệu Hải, Cảnh Ngôn cũng nhìn gã.

Cao Triệu Hải giơ tay chỉ hướng Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ta đã nhìn thấu màn kịch của ngươi, ngươi từ nơi nào nghe nói tin tức về U Minh Độc Thảo, mượn đó đến gần Mộ tổng quản và phu nhân. Ngươi nói xem ngươi là loại người nào? Có rắp tâm gì? Mộ tổng quản giờ đã biết tiểu tử này không có ý tốt rồi chứ? Có lẽ hắn ngẫu nhiên nghe nói về độc dược U Minh Độc Thảo, biết độc dược này nhằm vào vụ tuyền của võ giả. Hắn thông qua Vân Phỉ tiểu thư đến gần Mộ tổng quản, cố ý đổ vấn đề vụ tuyền của phu nhân vào cỏ độc đã tuyệt chủng này, thật là tiểu súc sinh độc ác âm độc!

Cao Triệu Hải trợn tròn mắt như thể nhìn thấu sự thật.

Mộ Liên Thiên nhíu mày hỏi:

- Tại sao Cao đan sư chắc chắn là Cảnh Ngôn tiểu hữu nói bậy?

Cao Triệu Hải chắc chắn bảo:

- Mộ tổng quản vẫn chưa tin ta sao? Tiểu tử này nói phu nhân trúng độc U Minh Độc Thảo, mà U Minh Độc Thảo đã tuyệt chủng, sao phu nhân có thể trúng loại độc này? Hơn nữa độc không thể giải, tức là chuyện này đổ vấn đề vụ tuyền của

phu nhân vào U Minh Độc Thảo là có lý do nói mình không thể chữa cho phu nhân. Tặc tử này rất gian xảo!

Ánh mắt Cao Triệu Hải độc ác trừng Cảnh Ngôn, hôm nay hắn chết chắc! Dám nói ẩu nói tả trong phủ tổng quản, xoay Mộ Liên Thiên như dế. Nếu đồn ra ngoài Mộ Liên Thiên còn mặt mũi gì? Nên Mộ Liên Thiên tự tay giết tiểu tử này.

Cảnh Ngôn nói thẳng:

- Ta có thể giải độc!

Cảnh Ngôn nhìn Cao Triệu Hải, mỉm cười nói:

- Mộ tổng quản, có lẽ bây giờ hầu như không thấy U Minh Độc Thảo nhưng nó chưa đến mức tuyệt chủng, vì phu nhân chắc chắn trúng độc của U Minh Độc Thảo. Cái tên họ Cao nói U Minh Độc Thảo không thể giải, ta không đồng ý cách nói này, ta có cách giải độc. Trong thiên hạ này không có độc nào không giải được, chẳng qua cần tìm đúng cách.

Mộ Liên Thiên giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Mộ Liên Thiên đã xem giới thiệu về U Minh Độc Thảo, biết hình như không thể giải trừ, giờ Cảnh Ngôn nói hắn có cách giải độc.

Cao Triệu Hải trợn to mắt suýt lòi tròng.

Cao Triệu Hải tưởng tượng Cảnh Ngôn tìm đủ loại cớ nhưng không ngờ hắn nói có thể giải độc.

Sao có thể?

Vương Ba im lặng ít nói không kiềm được lên tiếng:

- Tiểu huynh đệ, lời này không thể nói lung tung.

Vương Ba đan sư tính cách khá hiền hòa.

Cảnh Ngôn cười chắp tay với Vương Ba đan sư:

- Vị đan sư này, ta đã nói có cách giải độc tất nhiên có nắm chắc.

Cảnh Ngôn nghe ra Vương Ba không có ác ý.

Cảnh Ngôn có nắm chắc rất lớn, giải độc tính của U Minh Độc Thảo không quá khó với hắn, chỉ cần phối chế một loại dược tề là hoàn toàn trừ bỏ độc tính trong vụ tuyền của phu nhân tổng quản. Vừa hay Cảnh Ngôn mang theo tất cả tài liệu phối chế dược tề giải loại độc này. Tức là Cảnh Ngôn tùy thời có thể phối chế dược tề loại trừ độc tính trên người phu nhân tổng quản.

Người ta không cách nào trừ bỏ độc tính của U Minh Độc Thảo là vì họ không biết có dược tề giải độc. Loại dược tề giải độc này là phối phương trong Càn Khôn Đan Đạo, có lẽ trên đại lục không còn ai biết.

Mộ Liên Thiên nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu định giải độc thế nào?

Cảnh Ngôn bình tĩnh nói:

- Mộ tổng quản, ta chỉ cần … Một loại dược tề là được.

Mộ Liên Thiên sửng sốt:

- Dược tề?

Độc dược của U Minh Độc Thảo chỉ cần một loại dược tề là có thể trừ bỏ độc tính? Mộ Liên Thiên cứ nghĩ ít nhất cần một loại đan dược quý giá mới có thể giải độc, nhưng Cảnh Ngôn lại nói chỉ cần một loại dược tề.

Mộ Liên Thiên nhướng mày nhìn Cảnh Ngôn:

- A? Cảnh Ngôn tiểu hữu đang nói là ngươi có thể phối chế một loại dược tề giải độc? Không lẽ ngươi là dược tề sư?

Dược tề sư không phải nghề hiếm hoi gì nhưng dược tề sư xuất sắc rất được ưa thích trong Lam Khúc quận thành. Dù sao đa số võ giả dưới cảnh giới Tiên Thiên cần số lượng dược tề rất nhiều, dù là võ giả Tiên Thiên cũng cần một ít dược tề cao cấp, đặc biệt.

Hay Cảnh Ngôn thật sự có sư phụ đan đạo cực kỳ cao minh?

Mộ Liên Thiên trầm ngâm một lúc sau đó dồn dập hỏi:

- Cảnh Ngôn cần tài liệu gì? Cứ nói đi, ta sẽ phái người tìm ngay!

Dù thế nào Mộ Liên Thiên quyết định cho Cảnh Ngôn thử xem, tình huống của thê tử không cho phép gã kéo dài nữa.

Cao Triệu Hải im miệng, gã nghe Cảnh Ngôn nói sử dụng dược tề có thể loại trừ độc tính của U Minh Độc Thảo thì cười thầm trong bụng. Cao Triệu Hải cảm thấy Cảnh Ngôn nói càng lúc càng không tin nổi, từng câu khiến người sợ.

Những đan dược giải độc còn không thể loại trừ độc tính của U Minh Độc Thảo, Cảnh Ngôn nói chỉ cần dược tề, còn là dược tề do hắn tự làm, chẳng phải là trò cười lớn nhất thế giới?

Cao Triệu Hải không định nói gì nữa, vì hình như Mộ Liên Thiên đã quyết tâm để nhãi ranh làm thử. Cao Triệu Hải có nói mỏi miệng cũng vô ích, gã chống mắt xem Cảnh Ngôn muốn làm gì, có thể phối chế ra loại dược tề giải độc gì.

Chương 238 - Dựng Sào Thấy Bóng

Xoẹt!

Cảnh Ngôn không trả lời Mộ Liên Thiên, vận chuyển nguyên khí lấy ra tất cả dụng cụ để phối chế dược tề khỏi tu di giới chỉ.

Lấy ra dụng cụ, tài liệu xong Cảnh Ngôn cười nói:

- Mộ tổng quản, ta đã có đủ tài liệu, giờ bắt đầu phối chế dược tề giải độc.

Mộ Liên Thiên chớp chớp mắt:

- A?

Tề Tư Nhu nằm trên giường mắt lóe tia sáng ý cười.

Mộ Liên Thiên hỏi:

- Vậy … chúng ta có cần né tránh không?

Khi đan sư luyện chế đan dược cần hoàn cảnh yên lặng, đương nhiên cũng có phần sợ người ta học trộm kỹ xảo luyện đan của mình.

Cảnh Ngôn tuy chỉ phối chế dược tề nhưng nếu loại dược tề này thật sự có thể loại trừ độc tính U Minh Độc Thảo, vậy giá trị của nó vô cùng quý giá.

Cảnh Ngôn nghe vậy cười tủm tỉm nhìn Cao Triệu Hải, Vương Ba. Tại đây người có thể học trộm cách làm dược tề chỉ có hai đan sư này.

Cảnh Ngôn phất tay tùy ý nói:

- Không cần, phối chế dược tề rất đơn giản, không sợ người khác ảnh hưởng.

Cao Triệu Hải, Vương Ba là đan sư, đừng nói dược tề sư, đan sư bình thường có thể học trộm khi họ luyện chế đan dược. Nhưng Cảnh Ngôn không phải dược tề sư bình thường, hắn không muốn cho hai đan sư này biết cách phối chế dược tề thì họ sẽ không học được.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Mộ tổng quản, mặc dù ta không sợ một số ảnh hưởng nhưng cố gắng đừng phát ra tiếng động. Đặc biệt ai đó ngậm chặt mồm vào, ta sợ có người hôi miệng ảnh hưởng tâm tình của ta, khiến phối chế ra dược tề không có đủ hiệu quả.

Phù!

Cao Triệu Hải tức xì khói, Cảnh Ngôn không nói tên ra nhưng ai đều nghe hiểu Cảnh Ngôn đang ám chỉ gã.

Mộ Liên Thiên liếc Cao Triệu Hải một cái, ánh mắt đầy cảnh cáo:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu yên tâm, ta bảo đảm khi ngươi phối chế dược tề không có ai nói chuyện ảnh hưởng đến ngươi.

Cao Triệu Hải tuy là đan sư tứ giai, có địa vị phi phàm trong Lam Khúc quận thành, nhưng nếu gã chọc Mộ Liên Thiên, Mộ Liên Thiên là tổng quản Quận Vương phủ không e ngại gì ra tay dạy dỗ đan sư tứ giai này.

Cảnh Ngôn gật đầu, bắt đầu làm việc.

Động tác của Cảnh Ngôn rất nhanh khiến người hoa mắt, các loại tài liệu không ngừng bị chiết xuất ra.

Ban đầu Cao Triệu Hải không để ý, nhưng dần dà biểu tình nghiêm túc.

Chuyên gia vừa ra tay liền biết trình độ, động tác của Cảnh Ngôn nhanh nhẹn không giống phối chế dược tề, nhưng cường giả Đạo Linh cảnh như họ thấy rõ từng động tác của hắn. Vì thấy rõ nên họ biết trình độ phối chế dược tề của Cảnh Ngôn rất cao, đan sư mạnh như Cao Triệu Hải, Vương Ba đan sư phối chế dược tề kém xa Cảnh Ngôn.

Tiểu tử này là quái vật từ đâu chui ra?

Qua nửa tách trà Cảnh Ngôn làm tới bước phối chế dược tề cuối cùng, khi nào xong dược tề cũng hoàn thành.

Mộ Liên Thiên căng thẳng nhìn động tác của Cảnh Ngôn, khi hắn làm xong hết gã mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, sao rồi?

Mộ Liên Thiên không phải đan sư hay dược tề sư, không rõ ràng quá trình cụ thể phối chế dược tề. Thấy động tác Cảnh Ngôn quen tay phối chế dược tề ra, nhưng gã không dám chắc hắn phối chế thành công.

Cảnh Ngôn rót dược tề vào bình sứ xong mới nói:

- Được rồi, dược tề này chắc đủ hoàn toàn trừ bỏ độc trong người phu nhân.

Cảnh Ngôn đưa dược tề mới phối chế xong đến trước mặt Tề Tư Nhu:

- Phu nhân, giờ hãy uống dược tề đi.

Cao Triệu Hải nhíu chặt mày lên tiếng can ngăn, nhìn Mộ Liên Thiên:

- Khoan đã! Mộ tổng quản hãy nghĩ kỹ, tiểu tử này phối chế dược tề không biết là thứ gì, lỡ dược tề của hắn là thuốc độc thì …

Mộ Liên Thiên cau mày nhìn Cao Triệu Hải, nghi hoặc hỏi:

- A? Cao đan sư quan sát từ đầu đến cuối chẳng lẽ không thể xác định đó có phải là thuốc độc hay không?

Cao Triệu Hải dù sao là đan sư tứ giai trăm phần trăm, vậy mà không phân biệt ra Cảnh Ngôn phối chế dược tề có phải là thuốc độc không? Nghe Cao Triệu Hải nói hình như gã không chắc.

Mộ Liên Thiên hỏi làm mặt Cao Triệu Hải đỏ rần, gã không xem hiểu Cảnh Ngôn phối chế dược tề gì, gã chưa từng thấy loại dược tề này. Cảnh Ngôn sử dụng tài liệu Cao Triệu Hải đều biết, nhưng tổng hợp lại hình thành dược tề thì gã không biết.

Cao Triệu Hải nhớ lại giật mình phát hiện không thể sao chép cách phối chế dược tề này, tức là kêu gã phối chế nó, đan sư tứ giai như gã không cách nào làm được.

Quá khoa trương!

Cao Triệu Hải thẫn thờ, một dược tề sư phối chế dược tề trước mặt gã, gã thấy toàn quá trình mà không thể bắt chước? Tình huống gì đây?

Mộ Liên Thiên xoe tròn mắt, gã không ngờ chuyện này:

- Chắc không phải Cao đan sư không biết Cảnh Ngôn tiểu hữu phối chế dược tề là vật gì đi?

Cao Triệu Hải lúng túng phân bia:

- Cái … cái này … ta không chú ý.

Cao Triệu Hải cũng không tin lời này, gã nhìn Cảnh Ngôn từ đầu đến cuối nhưng bây giờ lại nói là không chú ý, quỷ mới tin.

Vương Ba nhíu mày nói:

- Mộ tổng quản, bản thân ta cũng không biết dược tề mà Cảnh Ngôn tiểu hữu phối chế, chưa từng gặp. Trong Lam Khúc quận thành tuyệt đối không có loại dược tề giải độc này.

Vương Ba trình độ ngang ngửa Cao Triệu Hải, hai người am hiểu đan dược hơi khác nhau, nhưng đan sư tứ giai năng lực là không thể nghi ngờ. Nói một đan sư không biết dược tề của Cảnh Ngôn thì còn có thể, nhưng hai đan sư tứ giai đều không biết dược tề trong tay hắn, thật khiến người khó tin.

Mộ Liên Thiên ngây người nhìn Cảnh Ngôn.

Tề Tư Nhu cười nói:

- Liên Thiên, ta đã như thế nào này rồi, Cảnh Ngôn tiểu hữu còn cần cho ta độc dược sao? Nếu hắn có thù với ta thì không cần làm gì, chờ một thời gian là được.

Đúng rồi, Tề Tư Nhu không sống được bao lâu, Cảnh Ngôn cho nàng thuốc độc có ý nghĩa gì? Hay Cảnh Ngôn muốn chết, dùng cách này chấm dứt mạng sống của mình?

Người ngốc đến đâu cũng sẽ không mạo hiểm mạng sống hạ độc người tùy thời chết.

Nghe Tề Tư Nhu nói Mộ Liên Thiên phản ứng lại, bản năng gật đầu.

Tề Tư Nhu nhận lấy dược tề từ tay Cảnh Ngôn, không chút do dự uống ngay.

Mộ Liên Thiên mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, loại dược tề này cần bao lâu mới thấy hiệu quả?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Chắc rất nhanh.

Cao Triệu Hải lạnh lùng nhìn Cảnh Ngôn:

- Hừ! Hay là làm đại dược tề nào qua mắt Mộ tổng quản? Nói phu nhân trúng độc là ngươi, giờ giải độc cho phu nhân cũng là ngươi, tóm lại toàn do ngươi nói. Theo ta thấy phu nhân không hề trúng độc, ngươi làm ra dược tề cho phu nhân dùng là muốn lừa tổng quản.

Mộ Vân Phỉ không khách sáo quát:

- Cao đan sư! Nếu ngươi còn càn quấy thì ta mời ngươi ra khỏi phủ tổng quản!

Cao Triệu Hải làm Mộ Vân Phỉ thấy phiền, gã không có năng lực chữa cho mẫu thân, giờ Cảnh Ngôn chữa bệnh gã nhiều lần châm chích hắn, người này rất đáng giận.

Cao Triệu Hải liếc Mộ Vân Phỉ một cái:

- Ha ha.

Cao Triệu Hải cười âm trầm nhưng không đáp trả, Mộ Vân Phỉ dù sao là nữ nhi của Mộ Liên Thiên, gã phải nể mặt Mộ Liên Thiên ba phần. Hơn nữa nơi này là phủ tổng quản, nếu đan sư tứ giai như gã bị đuổi ra ngoài mới thật sự thành trò cười.

Lúc này Mộ Liên Thiên quan tâm nhất là thê tử của mình, gã hồi hộp nhìn Tề Tư Nhu:

- Nhu nhi thấy sao rồi?

Tề Tư Nhu khép mắt giây lát sau đó mở ra, mắt đẹp lóe tia vui mừng, nàng vô cùng ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Nói thật thì Tề Tư Nhu không tin tưởng gì Cảnh Ngôn, mười mấy năm qua đan sư đến phủ tổng quản ít nhất mấy chục người, nhưng không có đan sư chữa bệnh hữu hiệu.

Một người trẻ tuổi chưa đầy hai mươi đến trước mặt, Tề Tư Nhu có thể ôm niềm tin bao lớn cho hắn?

Cảnh Ngôn đưa dược tề cho nàng, Tề Tư Nhu không hề mang chút hy vọng, nàng uống dược tề là vì không muốn làm Mộ Liên Thiên lo lắng. Nhưng khi uống dược tề xong, thời gian ngắn qua đi Tề Tư Nhu cảm giác vụ tuyền của mình có thay đổi nhỏ.

Đã mười mấy năm Tề Tư Nhu không vận chuyển nguyên khí trong người, nàng không khác gì người thường. Bây giờ Tề Tư Nhu cảm ứng vụ tuyền của mình, cảm ứng nguyên khí trong cơ thể.

Sự thay đổi này rất nhỏ với võ giả bình thường, thậm chí không nhận ra được. Nhưng với người mười mấy năm không có cảm ứng thì chấn động đó trời long đất lở.

Mắt Mộ Liên Thiên sáng rực, Tề Tư Nhu không nói nhưng gã phát hiện mặt nàng hơi hồng lên, lúc trước không có tình huống như vậy.

Chương 239 - Thiên Mục Đan

Mộ Liên Thiên nhìn sững sờ, gã không nhìn ra biến đổi trên người Tề Tư Nhu mới kỳ. Vì nhìn ra được nên Mộ Liên Thiên mới ngây ngẩn thẫn thờ.

Không lẽ thê tử của gã bị trúng độc? Là độc của U Minh Độc Thảo? Giờ Cảnh Ngôn đã loại trừ chất độc?

Việc này thật vượt sức tưởng tượng.

Không chỉ riêng Mộ Liên Thiên, hai đan sư tứ giai Cao Triệu Hải, Vương Ba biến sắc mặt. Hai người dù gì có thành tựu đan đạo, cũng nhận ra biến đổi trên người Tề Tư Nhu, mơ hồ cảm giác Cảnh Ngôn thật sự không phải cố ý làm ra vẻ. Nếu là lừa gạt, Cảnh Ngôn muốn qua mắt họ phải có trình độ đan đạo cao hơn họ mới được.

Mắt Tề Tư Nhu tăng sức sống hơn trước:

- Liên Thiên, ta cảm thấy thoải mái một chút.

Tề Tư Nhu cảm ứng vụ tuyền, nguyên khí trong người. Vụ tuyền vẫn chưa ổn định, Tề Tư Nhu không dám vận chuyển chút xíu nguyên khí nào nhưng ít nhất nàng cảm nhận vụ tuyền biến đổi, biết vụ tuyền thay đổi chút ít.

Cảnh Ngôn cười, lại đặt ngón tay lên cánh tay trắng ngần của Tề Tư Nhu, nhẹ vận chuyển nguyên khí:

- Phu nhân, để ta xem lại thử.

Lát sau Cảnh Ngôn gật gù mỉm cười nói:

- Đã giải độc tính của U Minh Độc Thảo.

Càn Khôn Đan Đạo bao gồm mọi mặt về đan đạo, có thể nhẹ nhàng trừ bỏ chất độc của U Minh Độc Thảo. Tất cả dược tề giải độc đặc biệt cần tài liệu chỉ là vật bình thường, không cần hao phí bao nhiêu tài nguyên.

Cao Triệu Hải kích động hét lên:

- Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Cao Triệu Hải trợn to mắt nói:

- Nếu là U Minh Độc Thảo thì ngươi không thể nào loại bỏ chất độc của nó! U Minh Độc Thảo là không thể giải, đây là thường thức!

Thật ra Cao Triệu Hải đã hơi nghi ngờ, lúc trước gã không tin tưởng nhưng giờ tin vài phần, nhưng gã cứng miệng không chịu thừa nhận. Dù cố cãi thế nào Tề Tư Nhu có thay đổi là điều chắc chắn.

Cao Triệu Hải kêu gào, Vương Ba đan sư lặng im.

Đạo đan bao la vô biên, bọn họ tuy là đan sư tứ giai nhưng trong biển đan đạo chỉ xem như người mới học.

Cảnh Ngôn tuy nhỏ tuổi nhưng nếu hắn có cao nhân chỉ dạy chưa chắc hắn không biết cách trừ chất độc U Minh Độc Thảo.

Sắc mặt Mộ Liên Thiên ngày càng đen:

- Cao đan sư, xin hãy yên tĩnh lại!

Nếu không vì thân phận của đối phương Mộ Liên Thiên rất muốn đuổi lão già này ra phủ tổng quản.

Nghe Mộ Liên Thiên nói, da mặt Cao Triệu Hải co giật liếc hướng gã, nhếch mép cười khẩy nói:

- Mộ tổng quản, ta vì tốt cho phu nhân đi. Được rồi, tạm không nói phu nhân có phải vì trúng độc mới khiến vụ tuyền

không ổn định. Sự thật là vụ tuyền của phu nhân không ổn định, dù phu nhân đúng là trúng độc, giờ đã trừ độc, vụ tuyền vẫn không ổn định.

Ý là Tề Tư Nhu bị trúng độc, giờ đã giải độc nhưng chưa giải quyết vấn đề vụ tuyền, nàng tùy thời bị nguy hiểm mạng sống.

Cao Triệu Hải ngầm uy hiếp:

- Nếu Mộ tổng quản cảm thấy không cần ta và Vương Ba thì chúng ta cáo từ ngay!

Cao Triệu Hải nghe ra trong câu nói của Mộ Liên Thiên hơi không khách sáo, làm gã rất khó chịu. Gã là đan sư tứ giai của Hiệp Hội Đan Sư, tuy thân phận không bằng tổng quản Quận Vương phủ nhưng Mộ Liên Thiên không dễ đè đầu gã.

Mộ Liên Thiên nhướng mày liếc hướng Cảnh Ngôn, nghe Cao Triệu Hải hằn học nói nhưng đó là sự thật. Vấn đề của thê tử không đơn giản là trừ độc, cần tìm cách ổn định vụ tuyền.

Thấy Mộ Liên Thiên lặng im, Cao Triệu Hải lộ nụ cười đắc ý.

Cao Triệu Hải vuốt râu nói:

- Mộ tổng quản, dù tiểu tử này có chút đạo hạnh nhưng không thể nào giải quyết vấn đề ổn định vụ tuyền. Muốn ổn định vụ tuyền phải có Thần U Đan mở rộng vụ tuyền. Mộ tổng quản, thời gian gấp gáp không thể chậm trễ nữa, để tiểu tử này lãng phí thời gian ta e rằng không kịp luyện chế Thần U Đan.

Mộ Liên Thiên lo âu nhìn Cảnh Ngôn, giờ phút này gã tin tưởng hắn hơn Cao Triệu Hải nhiều. Nhưng Cảnh Ngôn quá trẻ, dù hắn biết cách ổn định vụ tuyền cũng khó làm được, cuối cùng luyện chế đan dược vẫn phải thông qua đan sư Hiệp Hội Đan Sư hoặc nhờ đại năng sau lưng hắn. Nhưng về đại năng sau lưng Cảnh Ngôn chỉ là suy đoán, nếu không có đại

năng nào, hoặc đại năng không hỗ trợ luyện chế đan dược, cuối cùng vẫn cần đan sư Cao Triệu Hải, Vương Ba. Tổng kết lại là không thể đắc tội Cao Triệu Hải.

Cảnh Ngôn nhìn Cao Triệu Hải:

- Sao Cao đan sư biết ta không có cách ổn định vụ tuyền?

Cao Triệu Hải xì cười khinh thường lắc đầu:

- Buồn cười, nhãi ranh chưa mọc đủ lông, ta hỏi ngươi, ngươi là đan sư sao? Hay ngươi nghĩ dùng dược tề giải độc có thể ổn định vụ tuyền cho phu nhân tổng quản?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Cao đan sư, ta sẽ không dùng dược tề giải độc ổn định vụ tuyền của phu nhân, cần có một loại đan dược mới được.

Cao Triệu Hải nghe Cảnh Ngôn nói dùng đan dược thì vẻ mặt khinh thường càng rõ ràng:

- Đan dược? Hừ, phu nhân dùng đan dược bình thường không có hiệu quả, mấy năm nay phu nhân dùng rất nhiều đan dược, giờ gần như không đem lại hiệu quả nữa. Hay ngươi muốn nói dùng Thần U Đan?

Mười mấy năm qua ngay từ đầu Tề Tư Nhu dùng các loại đan dược ổn định vụ tuyền, nhưng đây là trị phần ngọn không trị tận gốc. Theo thời gian trôi qua dùng đan dược càng lúc càng nhiều, không có hiệu quả gì, không thì đã chẳng suy xét đến dùng Thần U Đan nguy hiểm để liều một phen.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Cao đan sư, thật ra ta muốn nói là ngươi không hiểu nhiều về đạo đan đạo, ta dùng đan dược không phải Thần U Đan mà là Thiên Mục Đan.

Cao Triệu Hải sửng sốt:

- Thiên Mục Đan?

Cao Triệu Hải bản năng nhìn Vương Ba, thấy vẻ mặt Vương Ba cũng ngây ra.

Cao Triệu Hải cười phá lên, mắt sáng rực:

- Ha ha ha! Mộ tổng quản có thể trực tiếp đuổi tiểu tử này ra được rồi. Thiên Mục Đan? Ha ha, tùy tiện tạo ra một loại đan dược, tưởng làm vậy có thể lừa Mộ tổng quản sao?

Cao Triệu Hải chưa từng nghe về Thiên Mục Đan, nhìn biểu tình của Vương Ba đan sư cũng chưa từng nghe nói qua. Hai đan sư tứ giai đều không nghe nói về đan dược này thì hiển nhiên nó không tồn tại, dù thật sự có cũng không cách nào luyện chế, ít nhất trong Lam Khúc quận thành không ai luyện ra.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút không chút khách sáo nói:

- Cao đan sư, ta không tự tạo ra Thiên Mục Đan, nó thật sự tồn tại. Giống như Cao đan sư không thể nào loại trừ chất độc của U Minh Độc Thảo, đạo đan đạo còn nhiều thứ Cao đan sư chưa biết.

Cao Triệu Hải tức giận trừng Cảnh Ngôn, ý hắn nói đan sư tứ giai như gã kiến thức hạn hẹp.

Cao Triệu Hải như nhìn thấu tâm hồn, nói:

- Ta đã biết mục đích của tiểu tử nhà ngươi! Cái gọi là Thiên Mục Đan chắc vô cùng quý giá? Có phải ngươi muốn nói cần người ta hỗ trợ luyện chế loại đan dược này?

Cao Triệu Hải nhìn hướng Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản, rõ ràng tiểu tử này đến lừa gạt! Chắc chắn hắn đòi Mộ tổng quản cung cấp nhiều tài nguyên, rồi hắn đi tìm ai đó hỗ trợ luyện chế Thiên Mục Đan không hề tồn tại. Ta

dám bảo đảm khi hắn mang tài nguyên rời khỏi phủ tổng quản sẽ không quay lại nữa!

Mộ Liên Thiên ngạc nhiên:

- A?

Phải công nhận Cao Triệu Hải nói rất có lý, Mộ Liên Thiên cũng không nghe nói về Thiên Mục Đan gì đó.

Mộ Liên Thiên hít sâu, hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, không biết là ai luyện chế Thiên Mục Đan? Đan dược mấy giai? Hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành là đan sư ngũ giai, cũng là Đan Vương ngũ giai. Trong đan sư nguyên Lam Khúc quận thành mà ta biết năng lực của hội trưởng tiên sinh cao nhất, hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư có thể luyện chế Thiên Mục Đan sao?

Cảnh Ngôn nghe Mộ Liên Thiên hỏi, cười cười:

- Mộ tổng quản không tin ta đúng không?

Cảnh Ngôn nghe ra Mộ Liên Thiên nghi ngờ. Dường như tổng quản đại nhân lo hắn tham lam đòi nhiều tài nguyên rồi cuốn gói biến mất. Cảnh Ngôn chưa bao giờ muốn đòi Mộ Liên Thiên thanh toán tài nguyên gì, hắn đến hỗ trợ không phải vì kiếm tài nguyên mà là lôi kéo quan hệ.

Mộ Vân Phỉ rất tin tưởng Cảnh Ngôn, lên tiếng:

- Phụ thân, ta tin Cảnh Ngôn đã nói ra thì nhất định có thể hỗ trợ tìm đến Thiên Mục Đan.

Cao Triệu Hải vênh váo nói:

- Vân Phỉ tiểu thư quá dễ tin người!

Cao Triệu Hải đổi giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi cứng miệng lắm, vậy ngươi nói xem Thiên Mục Đan cần bao nhiêu cái giá mới làm ra?

Cao Triệu Hải chắc chắn mục đích của Cảnh Ngôn là là lấy tài nguyên. Mộ Liên Thiên vì cứu phu nhân của mình dù có tán gia bại sản cũng đồng ý, Cao Triệu Hải lợi dụng điều này mấy năm nay kiếm tài sản kếch sù từ phủ tổng quản.

Cao Triệu Hải nói dùng Thần U Đan là vì muốn hốt mẻ cuối, gã không bảo đảm có thể chữa lành Tề Tư Nhu, cuối cùng Tề Tư Nhu có chết Mộ Liên Thiên cùng lắm hận gã, không thể trách tội cái chết của Tề Tư Nhu lên đầu gã được.

Thằng nhãi Cảnh Ngôn này dám cướp miếng ăn của gã, Cao Triệu Hải không thể đồng ý.

Chương 240 - Muốn Giúp Cảnh Ngôn Đi Cửa Sau

Cao Triệu Hải cho rằng Cảnh Ngôn tham lam đòi Mộ Liên Thiên cung cấp nhiều tài nguyên.

Cảnh Ngôn khẽ thở dài nhìn Cao Triệu Hải:

- Thiên Mục Đan thật ra là đan dược nhị giai, không cần mời đan sư khác luyện chế giùm, ta có thể tự làm. Có phải Cao đan sư rất thất vọng?

Cao Triệu Hải đang chờ Cảnh Ngôn đòi tài nguyên sau đó mắng hắn tơi bời, giờ hắn nói Thiên Mục Đan chỉ là đan dược nhị giai, tự hắn có thể luyện chế. Lời đến đầu lưỡi Cao Triệu Hải phải nuốt ngược lại, mặt già nghẹn đỏ.

- Đan dược nhị giai? Ngươi tự luyện chế?

Cảnh Ngôn nói với Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản, luyện chế Thiên Mục Đan có lẽ cần một, hai ngày. Ta không có đầy đủ tài liệu cho Thiên Mục Đan, còn cần Mộ tổng quản chuẩn bị chút. Mộ tổng quản yên tâm, những tài liệu này có thể mua trong Lam Khúc quận thành, không cần hao phí nhiều tài nguyên.

Mộ Liên Thiên đỏ mặt, mới rồi gã nói chuyện hơi nghi ngờ Cảnh Ngôn. Giờ người ta nói tài liệu dễ mua được, không cần hao phí bao nhiêu tài nguyên. Tại sao Cảnh Ngôn nói câu đó? Vì Mộ Liên Thiên đặt câu hỏi làm hắn cảm thấy hơi thiếu tôn trọng hắn.

Mộ Liên Thiên thấy mặt nóng ran.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Mộ tổng quản, việc này không nên chậm trễ, hiện tại ta sẽ viết ra tài liệu cần rồi Mộ tổng quản sai người đi chuẩn bị.

Cao Triệu Hải lại nhảy ra:

- Tiểu tử, ngươi nói ngươi là đan sư? Lừa ai đó? Lão phu ở Lam Khúc quận thành nhiều năm chưa từng thấy đan sư nhị giai mười mấy tuổi, ngươi cho rằng chúng ta là đồ ngốc phải không?

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống:

- Lão già kia, chưa chịu thôi phải không?

Thằng già này cứ nhảy ra châm chọc khiến Cảnh Ngôn tức giận, đã nói đến nước này rồi lão thất phu còn không chịu thôi.

Cảnh Ngôn trầm giọng quát:

- Ta có phải là đan sư, có thể luyện chế Thiên Mục Đan hay không rất dễ nghiệm chứng! Chỉ cần một, hai ngày liền biết. Giờ người câm mõm chó lại đi, khiến người phiền chết!

Cao Triệu Hải tức lên tăng xông máu:

- Ngươi …!

Bùm!

Nguyên khí hùng hồn tuôn ra, hình như Cao Triệu Hải tính đánh Cảnh Ngôn.

Mộ Liên Thiên trầm giọng nói:

- Cao đan sư!

Mộ Liên Thiên vung tay ngăn Cao Triệu Hải lại, nheo mắt gằn giọng:

- Nơi này là phủ tổng quản!

Vừa rồi Cao Triệu Hải nói Cảnh Ngôn đến vì lừa tài nguyên, giờ người ta nói không cần tài nguyên, còn để người phủ tổng quản đi chuẩn bị tài liệu, lừa gạt cái kiểu gì?

Cao Triệu Hải vẫn cắn chết không nhả, thật khiến người ghét.

Cao Triệu Hải nói với Mộ Liên Thiên:

- Tốt tốt! Ta chóng mắt xem thằng khốn này có thể luyện chế ra cái gì! Mộ tổng quản, nếu bởi vì hắn làm lỡ thời gian, do đó dẫn đến không kịp luyện chế Thần U Đan trị liệu cho phu nhân thì đừng trách ta!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Lão thất phu, Thần U Đan của ngươi để dành cho mình dùng đi! Hừ, ngươi chẳng qua muốn mượn cái này kiếm nhiều tài nguyên trong tay Mộ tổng quản. Thiên Mục Đan của ta nếu không thể chữa cho phu nhân thì Thần U Đan càng không có hy vọng nào!

Cao Triệu Hải tức xì khói:

- Nhãi ranh …!

Nhưng đang trong phủ tổng quản, Cao Triệu Hải muốn đánh Cảnh Ngôn là không thể được, Mộ Liên Thiên tuyệt đối sẽ không cho phép gã tổn thương Cảnh Ngôn.

Như Cảnh Ngôn nói, Thiên Mục Đan cần tài liệu không khó kiếm, hắn viết xong tài liệu Mộ Liên Thiên nhìn sơ, có thể lấy ngay trọn bộ trong phủ tổng quản. Mộ Liên Thiên liền sai người chuẩn bị tài liệu, sắp xếp phòng riêng cho Cảnh Ngôn.

Trong phòng tạm thời của Cảnh Ngôn, Mộ Liên Thiên nghiêm túc dặn dò hộ vệ của phủ tổng quản:

- Không cho ai quấy nhiễu Cảnh Ngôn tiểu hữu!

Hộ vệ đồng thanh kêu lên:

- Rõ!

Cao Triệu Hải, Vương Ba không rời khỏi phủ tổng quản. Đến lúc này Cao Triệu Hải vẫn không tin Cảnh Ngôn có thể luyện chế ra Thiên Mục Đan gì đó chữa vụ tuyền cho Tề Tư Nhu. Cao Triệu Hải muốn xem cuối cùng Cảnh Ngôn làm sao kết thúc, Mộ Liên Thiên phát hiện bị người lừa bịp có xử tử Cảnh Ngôn tại chỗ không?

Cao Triệu Hải muốn ở lại xem cảnh Cảnh Ngôn bị Mộ Liên Thiên tự tay giết. Đương nhiên chờ Cảnh Ngôn thất bại thì Mộ Liên Thiên không có đường lui, phải nhờ vào Thần U Đan của gã! Hừ, khi đó gã phải cắn một miếng thịt to trên người Mộ Liên Thiên!

Vương Ba đan sư không giống Cao Triệu Hải đinh ninh Cảnh Ngôn không thể luyện chế ra đan dược chữa cho Tề Tư Nhu. Vương Ba đan sư ở lại vì muốn xem Thiên Mục Đan là loại đan dược gì, nếu Thiên Mục Đan thật sự là đan dược nhị giai có thể ổn định vụ tuyền, đại biểu ý nghĩa khiến người vô cùng rung động. Bọn họ là đan sư tứ giai nhưng chưa từng nghe về đan dược Thiên Mục Đan, Cảnh Ngôn có thể luyện chế ra tức là hắn nắm giữ một loại đan dược thất truyền, còn là loại đan dược ổn định vụ tuyền.

Điều quan trọng nhất không phải chuyện này, theo như Cảnh Ngôn nói Thiên Mục Đan có thể ổn định vụ tuyền đã hoàn toàn ác hóa của Tề Tư Nhu, mạnh hơn đan dược ổn định vụ tuyền bình thường nhiều.

Tình huống hiện giờ của Tề Tư Nhu sử dụng đan dược bình thường đã không có bất cứ hiệu quả.

Trong phòng ngủ của phu nhân tổng quản.

Mộ Vân Phỉ ngồi bên giường nhìn mẫu thân:

- Nương!

Tổng quản Mộ Liên Thiên đứng phía sau.

Trong phòng chỉ có gia đình ba người.

Tề Tư Nhu dịu dàng nói:

- Vân Phỉ đừng lo, mẫu thân không sao.

Mộ Liên Thiên dịu giọng an ủi:

- Nhu nhi nhất định sẽ khỏe hơn, ta thấy Cảnh Ngôn tiểu hữu không phải loại người khoác lác, hình như hắn rất có nắm chắc.

Nói sao thì tình huống của Tề Tư Nhu đã khá hơn trước khi Cảnh Ngôn đến.

Lúc Cảnh Ngôn chưa đến Tề Tư Nhu nói chuyện cũng khó khăn, giờ nàng có sức sống hơn, tức là hắn phối chế dược tề rất có hiệu quả.

Tề Tư Nhu cười nói:

- Ừm! Ta cũng tin tưởng Cảnh Ngôn tiểu hữu, hắn hơi không giống bình thường.

Mộ Vân Phỉ nhìn Mộ Liên Thiên:

- Phụ thân, dù … Cảnh Ngôn làm ra Thiên Mục Đan không có hiệu quả như mong muốn, chắc phụ thân sẽ không trách Cảnh Ngôn đi?

Mộ Liên Thiên nói:

- Vân Phỉ nói gì vậy? Cảnh Ngôn tiểu hữu đến hỗ trợ là có ý tốt, dù cuối cùng không thể giải quyết vấn đề vụ tuyền của mẫu thân ngươi thì ta vẫn cảm kích ý tốt của hắn.

Tề Tư Nhu dịu dàng hỏi:

- Vân Phỉ làm sao quen Cảnh Ngôn tiểu hữu?

Mộ Vân Phỉ ngẫm nghĩ nói:

- Thật ra nữ nhi cũng chỉ mới quen người ta. Cảnh Ngôn đến từ Đông Lâm thành, hắn và Cảnh Tử Kỳ đều là tử đệ Cảnh gia Đông Lâm thành. Cảnh Tử Kỳ và nữ nhi là đệ tử Hồng Liên học viện, nữ nhi và Cảnh Tử Kỳ là bằng hữu. Cảnh Ngôn chắc đến tham gia ba học viện lớn khảo hạch vào việc mùa này.

Mộ Liên Thiên nhướng mày nói:

- A? Hắn mới từ Đông Lâm thành đến? Muốn vào ba học viện lớn?

Mộ Vân Phỉ gật đầu nói:

- Chắc vậy!

Mộ Liên Thiên hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Ừm, vậy đi, mặc kệ Thiên Mục Đan có hiệu quả thế này ta đều sẽ âm thầm giúp Cảnh Ngôn, để hắn thuận lợi thông qua khảo hạch.

Mộ Liên Thiên là tổng quản Quận Vương phủ, chuyện này chỉ như nhấc ngón út với gã. Mộ Vân Phỉ nghe thế sửng sốt.

Mộ Liên Thiên là phụ thân của nàng, Mộ Vân Phỉ hiểu rõ phụ thân nàng không phải loại người cho đi cửa sâu. Lúc trước Mộ Vân Phỉ tham gia ba học viện lớn khảo hạch, phụ thân của nàng không vận dụng quan hệ gì là biết. Giờ phụ thân nàng định vì Cảnh Ngôn âm thầm sử dụng quan hệ cho Cảnh Ngôn thuận lợi qua khảo hạch.

Mộ Vân Phỉ ngây người qua đi xì cười:

- Hi hi.

Thấy nữ nhi cười, Mộ Liên Thiên và Tề Tư Nhu khó hiểu nhìn Mộ Vân Phỉ.

Mộ Liên Thiên nhíu mày hỏi:

- Vân Phỉ, đang cười cái gì? Dù Cảnh Ngôn không thể giải quyết vấn đề vụ tuyền của mẫu thân ngươi nhưng đã trừ chất độc của U Minh Độc Thảo, ta ngoại lệ giúp hắn một việc là đương nhiên. Tuy sẽ khiến người nói nhảm nhưng không sao hết.

Mộ Vân Phỉ mím môi cười tủm tỉm nói:

- Phụ thân, nữ nhi không phải cười cái đó mà cảm thấy phụ thân làm điều thừa.

Mộ Liên Thiên khó hiểu nhìn Mộ Vân Phỉ:

- A? Làm điều thừa?

Mộ Vân Phỉ đảo tròng mắt hỏi:

- Đúng vậy, phụ thân biết thực lực của Cảnh Ngôn không?

Mộ Liên Thiên lắc đầu, chần chừ nói:

- Chắc là cảnh giới Tiên Thiên. Nếu hắn là đan sư thì nhất định là cảnh giới Tiên Thiên, nhưng ba học viện lớn khảo hạch dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên chưa chắc đậu.

- Phụ thân, thực lực của Cảnh Ngôn đúng là cảnh giới Tiên Thiên, nhưng nữ nhi dám nói hắn tuyệt đối có thể thông qua khảo hạch, trăm phần trăm!

Mộ Vân Phỉ nhớ trong chợ nhìn Cảnh Ngôn đánh nhau với người khác, lòng gợn sóng. Mộ Vân Phỉ không biết Cảnh Ngôn làm sao tu luyện, tuổi của hắn hình như nhỏ hơn nàng và Cảnh Tử Kỳ nhiều, nhưng thực lực mạnh như vậy, không thua tử đệ những thế gia lớn chút nào.

Tề Tư Nhu cau mày nhìn nữ nhi Mộ Vân Phỉ, tùy ý hỏi:

- Vân Phỉ, không phải ngươi mới quen Cảnh Ngôn sao? Làm sao biết thực lực của hắn thế nào? Tin tưởng hắn như

vậy?

Mắt Mộ Vân Phỉ lấp lánh nói:

- Mẫu thân, nữ nhi gặp Cảnh Ngôn tiên sinh trong chợ Lam Khúc, khi đó hắn đi cùng Cảnh Tử Kỳ hình như mua bia đá võ học khiếm khuyết trong khu quầy hàng. Lúc ấy Cảnh Ngôn xung đột với chủ hàng quầy hàng.

Chương 241 - Tâm Tình Nôn Nóng

Mua bia đá võ học khiếm khuyết?

Mộ Liên Thiên, Tề Tư Nhu ngạc nhiên. Hai người không xa lạ gì khu quầy hàng chợ Lam Khúc, mua bia đá võ học sứt mẻ ở chỗ đó còn xung đột với chủ hàng?

Mộ Liên Thiên, Tề Tư Nhu lặng im nhìn nhau.

Chủ quản lãnh đạo chợ Lam Khúc là tổng quản Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên, sao gã không biết tài nguyên trong khu quầy hàng là loại hàng gì? Muốn tìm thứ tốt ở chỗ này thà đi ra khoáng dã thử vận may có phát hiện di tích, động phủ thượng cổ xác suất còn cao hơn.

Bên ngoài luôn có tin đồn quầy hàng ra trân bảo khoáng thế có nhân tố rất lớn là có người cố ý, vì có tin đồn đó nên nhiều người thử vận may. Người trúng số lớn trong khu quầy hàng thì rất ít ỏi.

Phải công nhận bây giờ một số võ giả thực lực mạnh, thậm chí là cường giả Đạo Linh cảnh rảnh rỗi hay đi xem thử. Nhưng họ chỉ tùy ý xem, không có cường giả Đạo Linh cảnh ôm mộng gặp trân bảo khoáng thế.

Mộ Vân Phỉ nhớ tình cảnh lúc đó, mắt sáng lấp lánh nói:

- Chủ hàng cho rằng Cảnh Ngôn tiên sinh mua được thứ tốt từ quầy hàng của hắn, muốn Cảnh Ngôn tiên sinh trả hàng. Nhưng không biết Cảnh Ngôn tiên sinh vì tức giận hay sao mà từ chối. Sau đó quản sự khu quầy hàng Vạn quản sự và Phương chấp sự ngoại viện Hồng Liên học viện chúng ta đến.

Nghe nói Vạn quản sự là bà con xa với chủ hàng đó, mặc kệ quy tắc đứng về phe chủ hàng khó xử Cảnh Ngôn tiên sinh.

Tề Tư Nhu hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao? Vì ngươi xuất hiện mang Cảnh Ngôn đi?

Tề Tư Nhu rất hiểu nữ nhi của mình, gặp chuyện bất bình như vậy chắc chắn nàng sẽ xen vào. Càng đứng nói Cảnh Ngôn đi cùng Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Tử Kỳ là bằng hữu tốt của Mộ Vân Phỉ. Có Mộ Vân Phỉ hỗ trợ quản sự khu quầy hàng sẽ không dám dây dưa.

Mộ Vân Phỉ mỉm cười nói:

- Đúng là nữ nhi mang Cảnh Ngôn đi, nhưng dù nữ nhi không xuất hiện thì Vạn quản sự, Phương chấp sự không làm gì Cảnh Ngôn tiên sinh được.

Mộ Liên Thiên nhíu mày hỏi:

- Hay có cao nhân bên cạnh Cảnh Ngôn tiểu hữu?

Ngẫm lại Cảnh Ngôn có thể phối chế ra dược tề giải độc tính của U Minh Độc Thảo, Mộ Liên Thiên cảm thấy khả năng có cao nhân sau lưng hắn là rất lớn. E rằng không phải cao nhân bình thường mà là cường giả ẩn thế.

Mắt Mộ Vân Phỉ híp lại như trăng khuyết, nói:

- Không phải, khi đó Cảnh Ngôn tiên sinh đánh với Vạn quản sự, Phương chấp sự, nhưng hai người đó không làm gì được Cảnh Ngôn tiên sinh. Nữ nhi đoán nếu đánh tiếp cuối cùng là Vạn quản sự, Phương chấp sự bị thua.

Mộ Vân Phỉ không quá mạnh nhưng ánh mắt sắc bén, tình hình lúc đó nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nàng khẳng định cuối cùng Cảnh Ngôn đánh bại hai người kia.

Mộ Liên Thiên không ngờ kết quả đó:

- Cái gì?

Tề Tư Nhu giật mình hỏi:

- Vân Phỉ nói Vạn quản sự, Phương chấp sự liên hợp đánh với Cảnh Ngôn? Ta không biết Phương chấp sự nhưng làm chấp sự ngoại viện Hồng Liên học viện chắc thực lực không thấp. Ta từng gặp Vạn quản sự, nhớ không lầm người này tu vi là Tiên Thiên đỉnh?

Mộ Vân Phỉ gật đầu cười tủm tỉm nhìn Mộ Liên Thiên:

- Vạn quản sự, Phương chấp sự đều là cường giả Tiên Thiên đỉnh, hai người liên hợp nhưng không thể làm gì Cảnh Ngôn tiên sinh. Nên nữ nhi mới nói Cảnh Ngôn tiên sinh dư sức qua ba học viện lớn khảo hạch. Phụ thân nói muốn giúp Cảnh Ngôn tiên sinh đi cửa sau làm nữ nhi buồn cười.

Phụ thân của nàng hiếm khi muốn ngoại lệ một lần nhưng không làm được, Mộ Vân Phỉ cảm thấy rất thú vị.

Mộ Liên Thiên rung động tinh thần:

- Vân Phỉ đang đùa phải không? Cảnh Ngôn tiểu hữu mới bao nhiêu tuổi mà có thể đánh với cường giả Tiên Thiên đỉnh?

Tiên Thiên đỉnh trong bản thành Lam Khúc quận thành chỉ xem như cường giả hạng ba, nhưng Cảnh Ngôn mới bao nhiêu tuổi? Mười mấy tuổi là cùng. Lứa tuổi này đã có năng lực đánh với Tiên Thiên đỉnh, qua thêm vài năm còn thế nào nữa? Hắn có thể đối kháng lại với cường giả Đạo Linh cảnh!

Hơn nữa Cảnh Ngôn đến từ gia tộc nhỏ thành phố nhỏ, không được bồi dưỡng nhiều tài nguyên như tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành. Quá kinh người!

Mộ Vân Phỉ không quên nhắc Vạn quản sự lúc trước xin tha:

- Phụ thân, nữ nhi không nói khoa trương chút nào. A, Vạn quản sự đã biết sai, nữ nhi nói với hắn sẽ không mách lại cho phụ thân. Lần này phụ thân đừng truy cứu trách nhiệm của Vạn quản sự, tha lần này thôi, lần sau hắn vẫn ỷ thế hiếp người thì sẽ dạy cho bài học nhớ đời!

Mộ Liên Thiên hít sâu, nói:

- Ừm, ta có chút ấn tượng với Vạn quản sự, lần này bỏ qua, Cảnh Ngôn tiểu hữu không có tổn thất gì. Nhưng … thực lực của Cảnh Ngôn tiểu hữu quá kinh người. Có lẽ hắn thật sự luyện chế ra đan dược có hiệu quả ổn định vụ tuyền?

Tề Tư Nhu gật đầu nói:

- Ta cũng thấy Cảnh Ngôn rất tự tin, thoạt trông hắn trẻ tuổi nhưng khí độ trầm ổn bỏ xa Cao Triệu Hải. Nếu không nắm chắc hắn sẽ không nói ra lời như thế.

Ba người trong phòng vô tình tăng cao kỳ vọng với Cảnh Ngôn hơn.

Phủ tổng quản, trong một căn phòng đóng kín cửa.

Cảnh Ngôn đã vào Càn Khôn không gian, chuẩn bị các loại tài liệu đầy đủ đặt trước Càn Khôn Đan Lô.

Cảnh Ngôn không có kinh nghiệm luyện chế Thiên Mục Đan, nhưng nó là đan dược nhị giai, biết các bước luyện chế rồi khi thực hành chắc không khó. Cảnh Ngôn đã luyện nhiều đan dược nhị giai, dù luyện chế Thiên Mục Đan khó khăn hơn đan dược nhị giai bình thường một chút nhưng không là khó khăn lớn cho Cảnh Ngôn.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng:

- Bắt đầu đi!

Cảnh Ngôn hành động, động tác nối liền như mây bay nước chảy.

Nếu Cao Triệu Hải có mặt ở đây sẽ hết hồn, tuy gã là đan sư tứ giai nhưng luyện chế đan dược nhị giai không mau bằng Cảnh Ngôn. Thông thường đan sư tứ giai luyện chế đan dược nhất giai cần mười canh giờ, đan dược nhị giai càng tốn thời gian hơn. Dù là đan dược nhị giai bình thường cần hai mươi canh giờ, khó khăn chút phải mất vài ngày.

Tốc độ của Cảnh Ngôn thật là …

Chưa đầy một nén nhang tất cả tài liệu đã bị chiết xuất, bắt đầu rèn luyện.

Nửa canh giờ sau, bắt đầu ngưng hình!

Một canh giờ sau đến bước ổn định cuối cùng, bước luyện đan khó nhất là ổn định, đến bước này Cảnh Ngôn không dám sơ sẩy. Cảnh Ngôn cẩn thận khống chế nguyên khí phù hợp với đan dược trong Càn Khôn Đan Lô.

Qua một chốc khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, cười nói:

- Phù, thành công!

Cảnh Ngôn chưa mở lô lấy đan nhưng hắn biết lò đan dược thành công, hắn và đan dược có một loại cảm ứng.

Mở lô!

Trong đan lô, sáu viên đan dược mượt mà ngay ngắn nằm bên trong, vầng sáng màu tím lấp lánh trên bề mặt.

Cảnh Ngôn vung ra một luồng nguyên khí bao lấy sáu viên đan dược kéo ra.

Cảnh Ngôn híp mắt kiểm tra đan dược, gật gù:

- Không tệ, đều đến nhị đẳng.

Sau khi luyện chế đan dược thành công Cảnh Ngôn không ra ngoài ngay, mới qua gần hai canh giờ, đi ra ngoài hơi kinh thế hãi tục cũng dễ làm người ta nghi ngờ. Thời gian quá ngắn

ngủi sẽ bị người ta nghi Cảnh Ngôn đã chuẩn bị sẵn đan dược, sau đó sẽ nghi hắn có mưu đồ tìm đến.

Độc tính trong vụ tuyền của phu nhân tổng quản Tề Tư Nhu đã loại trừ, tuy vụ tuyền không ổn định nhưng trong thời gian ngắn không có vấn đề gì lớn, ít nhất sẽ không bị nguy hiểm trong mấy ngày này.

Cảnh Ngôn rời khỏi Càn Khôn không gian, tu luyện một ngày trong phòng.

Cảnh Ngôn tính thời gian thấy đã đến lúc:

- Tới lúc rồi!

Cảnh Ngôn mở cửa phòng bước ra ngoài.

Cửa phòng vừa mở ra liền có hộ vệ phủ tổng quản thông báo cho tổng quản Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên luôn đợi Cảnh Ngôn, nhận được tin liền ngự không bay nhanh tới trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Mộ tổng quản!

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, sao rồi?

Mộ Liên Thiên không kiềm được hồi hộp, gã cố gắng giữ bình tĩnh nhưng Cảnh Ngôn cảm nhận hơi thở của gã hơi dao động, nôn nóng.

Cảnh Ngôn cười nói:

- May mắn không làm nhục mệnh!

Nghe thấy câu nói này Mộ Liên Thiên thở phào nhẹ nhõm, như có cục đá đè trong ngực bị dỡ xuống, cảm giác vui sướng làm gã lâng lâng.

Hơn mười năm!

Mười mấy năm trời vấn đề vụ tuyền của thê tử Tề Tư Nhu luôn đè nặng trong tim Mộ Liên Thiên. Gã là tổng quản Quận Vương phủ, thân phận siêu nhiên trong Lam Khúc quận thành nhưng mấy năm nay bệnh của thê tử làm lòng gã nặng trĩu. Mộ Liên Thiên hao phí vô số tài nguyên, tài nguyên là việc nhỏ, nợ lớn nhất là nhân tình. Với đan sư bình thường thanh toán đủ thù lao cũng đành thôi, Mộ Liên Thiên từng nhờ không gì sánh bằng đẳng cấp như hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư hỗ trợ, không đơn giản giải quyết bằng thù lao được. Nếu không thì Mộ Liên Thiên đã chẳng tìm Cao Triệu Hải, Vương Ba làm gì, những đan sư được thanh toán đủ thù lao rất sẵn lòng chữa cho thê tử gã.

Mắt Mộ Liên Thiên sáng rực nhìn Cảnh Ngôn, dù nôn nóng nhưng không mất lễ độ.

Cảnh Ngôn nhìn ra Mộ Liên Thiên sốt ruột, hắn lập tức lấy ra sáu viên Thiên Mục Đan.

Chương 242 - Lòng Có Ý Xấu

Thiên Mục Đan tỏa vầng sáng tím, vừa lấy ra mùi thuốc thoang thoảng lan tỏa trong không khí.

Mộ Liên Thiên nhìn chằm chằm đan dược trong tay Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Mộ tổng quản, đây là Thiên Mục Đan, một loại đan dược nhị giai, có hiệu quả chữa vụ tuyền không ổn định. Vụ tuyền của phu nhân kéo dài quá lâu, lúc trước bị chất độc của U Minh Độc Thảo xâm thực mười mấy năm nên cần liên tục ăn nhiều Thiên Mục Đan mới được.

Cảnh Ngôn nói cho Mộ Liên Thiên biết cách dùng:

- Mộ tổng quản, cách dùng Thiên Mục Đan là ba ngày ăn một lần, mỗi lần một viên. Tin tưởng sau ba viên vụ tuyền của phu nhân sẽ hoàn toàn ổn định lại. Còn dư ba viên tiếp tục ổn định vụ tuyền, có lẽ không lâu sau phu nhân sẽ lại có thể thử đột phá cảnh giới trói buộc.

Mộ Liên Thiên ngơ ngẩn nghe Cảnh Ngôn nói.

Mộ Liên Thiên chỉ có một mong ước là hy vọng vụ tuyền của thê tử ổn định lại, dù sau này không thể sử dụng một chút xíu nguyên khí, làm người bình thường cũng được. Mộ Liên Thiên không mơ thê tử phục hồi thực lực. Nghe ý Cảnh Ngôn thì thê tử của gã chẳng những lấy lại thực lực còn có thể thăng cấp cảnh giới.

Vượt sức tưởng tượng.

Lúc trước đan sư mạnh nhất Lam Khúc quận thành luyện chế đan dược cũng chỉ vẻn vẹn có thể tạm thời ổn định vụ tuyền của Tề Tư Nhu!

Vì sao cách biệt lớn như vậy?

Mộ Liên Thiên ngây người một chốc rồi lấy lại tinh thần, cố nén lòng mừng rỡ kích động cầm sáu viên Thiên Mục Đan từ tay Cảnh Ngôn.

Mộ Liên Thiên không nói nhiều:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, phần ân tình này Mộ Liên Thiên ta ghi nhớ. Sự việc không thể chậm trễ, ta đưa đan dược cho nội nhân ăn ngay!

Mộ Liên Thiên lật đật rời đi.

Cảnh Ngôn cười cười, hắn thông cảm tâm tình của Mộ Liên Thiên, hắn thấy rõ chân tình gã dành cho Tề Tư Nhu.

Cảnh Tử Kỳ chạy lại reo lên:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tử Kỳ, chúng ta đi, về Tụ Hoa tửu lâu.

Cảnh Ngôn vấn vương nhất là bia đá võ học Thiên Không Chi Dực khiếm khuyết trong tu di giới chỉ của mình, nếu nó đúng là phần còn lại của võ học Thiên Không Chi Dực thì may mắn lớn. Cũng đại biểu cho …

Cảnh Ngôn siêu kích động. Có thể nói kêu Cảnh Ngôn lấy hết tài nguyên trừ Càn Khôn Giới ra trao đổi một tấm bia đá võ học tàn khuyết này hắn cũng sẵn lòng. Có lẽ Thiên Không Chi Dực khiếm khuyết không có giá trị lớn với võ giả khác, tin tức không đầy đủ không thể tu luyện. Cảnh Ngôn thì khác, hắn

có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, công pháp nghịch thiên này ở một mức nào đó tu sửa tin tức thiếu sót của Thiên Không Chi Dực. Lúc Cảnh Ngôn ở trong Cảnh gia có được bia đá võ học Thiên Không Chi Dực cũng không đầy đủ, và hắn vẫn tu luyện được.

Cảnh Tử Kỳ nghi hoặc hỏi:

- Cảnh Ngôn, chúng ta không chờ phu nhân tổng quản khỏe hơn chút rồi đi sao?

Cảnh Tử Kỳ đã thấy Cảnh Ngôn giao đan dược cho Mộ Liên Thiên, biết hắn thành công luyện chế ra đan dược. Cảnh Tử Kỳ rất ngạc nhiên, nhưng ngẫm lại các điều kỳ lạ trên người Cảnh Ngôn thì nàng thoải mái.

Cảnh giới Tiên Thiên rớt xuống Võ Đạo tam trọng thiên, từ Võ Đạo tam trọng thiên trong thời gian ngắn ngủi quay về Tiên Thiên, giờ có thể đối kháng lại cường giả Tiên Thiên đỉnh. Tất cả không thể tính toán bằng lẽ thường, Cảnh Ngôn có quá nhiều điều không thể giải thích.

Cảnh Ngôn phất tay cười nói:

- Không sao, chúng ta về Tụ Hoa tửu lâu chờ bắt đầu ba học viện lớn khảo hạch đi. À, ta mời tỷ ăn đồ ngon.

Cảnh Ngôn đến đây không phải muốn nhận thù lao của Mộ Liên Thiên mà để kéo nhân tình. Giờ Lưu Văn phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư nợ Cảnh Ngôn một nhân tình, có nhân tình của tổng quản Mộ Liên Thiên nữa thì trong Lam Khúc quận thành, người bình thường muốn hại hắn, trong tay hắn có vốn liếng chống cự.

Cảnh Ngôn ở lại đây hay về Tụ Hoa tửu lâu Mộ Liên Thiên vẫn sẽ nợ nhân tình, kết quả như nhau. Cảnh Ngôn chắc chắn miễn phu nhân tổng quản Tề Tư Nhu dùng Thiên Mục Đan, vấn đề vụ tuyền sẽ giải quyết.

Cảnh Tử Kỳ gật đầu, cười tươi nói:

- Được!

Cảnh Tử Kỳ biết bây giờ Cảnh Ngôn rất giàu, chờ hắn mời ăn cơm nàng phải ăn uống no nê, kêu món đắt mới được.

Biệt viện tổng quản, phòng ngủ của Tề Tư Nhu.

Tề Tư Nhu thấy Mộ Liên Thiên đi vào, hỏi:

- Cảnh Ngôn đã luyện chế ra đan dược rồi?

Mộ Liên Thiên lấy ra sáu viên đan dược tỏa vầng sáng tím, thổn thức nói:

- Luyện ra, nàng nhìn xem! Không ngờ Cảnh Ngôn tiểu hữu là Tiểu Đan Vương nhị giai, thật khó tin. Với tuổi của hắn luyện chế ra đan dược nhị giai nhị đẳng thật không thể tưởng tượng.

Lúc Cảnh Ngôn giao đan dược cho Mộ Liên Thiên thì gã không kịp nhìn kỹ, giờ mới phát hiện Thiên Mục Đan là đan dược nhị đẳng.

Mộ Liên Thiên không phải đan sư, chưa thấy Thiên Mục Đan nhưng gã có thể nhìn ra phẩm cấp đan dược. Vì đan dược nhị đẳng, tam đẳng mức độ tinh khiết khác nhau rất lớn. Hơn nữa bề mặt đan dược nhị đẳng tỏa sáng đậm hơn tam đẳng.

Mộ Vân Phỉ không thấy Cảnh Ngôn cùng phụ thân đi vào, vội nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh đâu? Nhi nữ đi đa tạ hắn!

Nói rồi Mộ Vân Phỉ vội chạy ra ngoài.

Thấy Mộ Vân Phỉ chạy ra, Tề Tư Nhu, Mộ Liên Thiên cười cười.

Mộ Liên Thiên đến cạnh giường:

- Nhu nhi dùng một viên đan dược trước xem sao.

Chưa dùng đan dược không thể xác định hiệu quả, tuy Mộ Liên Thiên, Tề Tư Nhu đã tin tưởng Cảnh Ngôn nhưng chưa thấy hiệu quả trong lòng hai người vẫn bồn chồn, đây cũng là lẽ thường của con người.

Một thanh âm vang lên:

- Chờ chút!

Cao Triệu Hải, Vương Ba bước nhanh đi vào.

Mộ Liên Thiên nhìn hai người, nhíu mày nói:

- Hai vị đan sư, Cảnh Ngôn tiểu hữu đã thành công luyện chế ra đan dược này.

Vương Ba đan sư đưa ra yêu cầu:

- Mộ tổng quản có thể cho ta xem đan dược được không?

Vương Ba rất tò mò Cảnh Ngôn luyện chế Thiên Mục Đan là đan dược gì, tại sao đan dược này có thể ổn định vụ tuyền của võ giả? Vương Ba không có ý gì xấu, vì si mê đan đạo nên rất tò mò đan dược mình chưa từng thấy.

Mộ Liên Thiên trầm ngâm một lúc rồi đưa một viên Thiên Mục Đan cho Vương Ba:

- Có thể.

Cao Triệu Hải vẫn giữ vẻ mặt khinh thường nhưng mắt nhìn chằm chằm Thiên Mục Đan trong tay Vương Ba:

- Ta vẫn không tin tiểu tử kia có thể luyện chế ra đan dược nhị giai gì!

Vương Ba nhìn chăm chú Thiên Mục Đan trong tay, lát sau lòng dậy sóng lớn.

Vương Ba chưa từng thấy đan dược này, đúng là đan dược nhị giai. Càng nhìn Vương Ba hít thở càng dồn dập.

Mộ Liên Thiên chờ giây lát không thấy Vương Ba có phản ứng gì, không kiềm được hỏi:

- Thế nào hả Vương Ba đan sư?

Nói sao thì Cao Triệu Hải, Vương Ba là đan sư tứ giai. Mộ Liên Thiên hơi bất mãn Cao Triệu Hải nhưng năng lực của hai người rất mạnh, cho họ xem Thiên Mục Đan của Cảnh Ngôn không phải chuyện xấu.

Người Vương Ba rung rung nói:

- Cái này … Mộ tổng quản, tuy ta không thể xác định đan dược có hiệu quả ổn định vụ tuyền không nhưng đúng là đan dược nhị giai, là loại ta chưa từng thấy. Có lẽ Cảnh Ngôn nói là thật.

Vương Ba chậm chạp trả lại đan dược cho Mộ Liên Thiên, trong lòng cực kỳ muốn chiếm đan dược kia. Nếu mang đan dược đó về là Vương Ba có thể nghiên cứu kỹ, nhìn xem đan dược này luyện chế thế nào. Nếu Cảnh Ngôn nói đúng sự thật thì đan dược này có thể khiến vụ tuyền ổn định.

Cao Triệu Hải nhíu mày nói:

- Vương Ba đan sư, ngươi nói hơi khoa trương đi? Tiểu tử mười mấy tuổi có thể luyện chế ra đan dược nhị giai? Còn là đan dược chúng ta chưa bao giờ thấy?

Cao Triệu Hải chắc chắn nói:

- Tuyệt đối không thể!

Đến lúc này Cao Triệu Hải vẫn chưa tin Cảnh Ngôn có thể luyện chế ra đan dược nhị giai.

Mộ Liên Thiên liếc Cao Triệu Hải, hơi bực mình:

- Cao đan sư, chờ nội nhân dùng Thiên Mục Đan xem hiệu quả liền biết.

Khi Vương Ba nói xong câu kia Mộ Liên Thiên càng tin tưởng Thiên Mục Đan, ít nhất đan sư tứ giai không nói đan dược có vấn đề gì khác.

Cao Triệu Hải cứng cổ nói:

- Nếu Mộ tổng quản cứ nhất quyết cho phu nhân dùng đan dược không rõ lai lịch này thì ta không thể cưỡng ép ngăn lại, nhưng mong Mộ tổng quản cẩn thận hơn!

Mộ Vân Phỉ đi vào phòng, sốt ruột nói:

- Phụ thân, Cảnh Ngôn tiên sinh đi rồi!

Mộ Vân Phỉ còn muốn cảm tạ Cảnh Ngôn, nhưng hộ vệ nói Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ đã rời khỏi phủ tổng quản.

Mộ Liên Thiên nhìn Mộ Vân Phỉ:

- A? Sao Cảnh Ngôn tiểu hữu đột nhiên đi rồi? Ta còn chưa ngay mặt cảm ơn.

Cao Triệu Hải nghe Mộ Vân Phỉ nói thì cười phá lên, mắt lấp lóe tia sáng.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Cao Triệu Hải quét mắt từng người trong phòng:

- Ta biết ngay tiểu tử này phồng má giả làm người mập, ngay từ đầu ta không nhìn lầm! Tiểu tử này không biết kiếm đâu ra đan dược chúng ta chưa thấy qua, định lừa bịp một phen. Nhưng quỷ kế của hắn bị ta xuyên thấu, không lừa bịp được nữa đành lấy vài viên đan dược nộp lên rồi thừa dịp bỏ chạy.

Cao Triệu Hải đắc ý nói:

- Mộ tổng quản, không phải ta tham công, nếu không phải ta ngay từ đầu thấy ra thằng nhãi này lòng mang ý xấu thì hắn đã kiếm một số lớn tài phú từ tay Mộ tổng quản rồi bỏ chạy.

Chương 243 - Thiên Mục Đan Thần Hiệu

Cao Triệu Hải rất đắc ý, nép nhăn trên mặt giãn ra nhiều, mắt sáng rực nhìn Mộ Liên Thiên, biểu tình ngươi sớm nên tin tưởng lão phu.

Trước khi Mộ Vân Phỉ nói Cảnh Ngôn rời đi thì Cao Triệu Hải hơi lo, ngoài mặt gã biểu hiện khinh thường Thiên Mục Đan nhưng trong lòng không chắc đan dược có hiệu quả chữa vụ tuyền cho Tề Tư Nhu thật không. Thiên Mục Đan đúng là đan dược Cao Triệu Hải chưa từng thấy, không gặp qua thì không thể xác định hiệu quả đan dược.

Giờ thì Cao Triệu Hải chắc chắn, nếu đan dược có hiệu quả tại sao Cảnh Ngôn tự động rời đi?

Không thể nào! Như Cao Triệu Hải, nếu có nắm chắc luyện chế ra đan dược chữa vụ tuyền cho phu nhân tổng quản Tề Tư Nhu thì sẽ đi trước khi tổng quản Mộ Liên Thiên cảm ơn sao? Hiển nhiên sẽ không!

Cao Triệu Hải suy bụng ta ra bụng người, cho rằng Cảnh Ngôn nếu không chột dạ nhất định không rời đi. Chữa vụ tuyền cho Tề Tư Nhu là ân tình thế nào với phu phụ Mộ Liên Thiên? Không nói một tiếng đã đi rất buồn cười.

Cao Triệu Hải cảm thấy Cảnh Ngôn đột nhiên rời đi chỉ có một khả năng là không diễn kịch nổi nữa, tìm cơ hội chuồn mất. Cao Triệu Hải cho rằng Cảnh Ngôn nói độc U Minh Độc Thảo gì đó là bậy bạ. Có lẽ Tề Tư Nhu không hề trúng độc, Cảnh Ngôn phối chế dược tề chỉ là loại dược tề lên tinh thần,

sau khi Tề Tư Nhu dùng trong thời gian ngắn nâng cao tinh thần.

Đúng, chắc chắn là vậy!

Cao Triệu Hải đề nghị:

- Mộ tổng quản, ta cảm thấy nên phái người đi tập nã tiểu tử đó ngay, hắn thật là gan to bằng trời dám đến phủ tổng quản lừa gạt! Nếu tha cho hắn thì uy nghiêm của phủ tổng quản sẽ bị ảnh hưởng!

Cảnh Ngôn đã đi nhưng Cao Triệu Hải còn nghi hận, quyết giết hắn mới vơi đi mối hận.

Cao Triệu Hải hăm hở nói:

- Mộ tổng quản, tiểu tử kia mới đi không lâu, giờ tập nã chắc hắn chưa kịp chạy xa. Nếu tổng quản không yên tâm thì ta sẽ tự đi bắt hắn về, tiểu tử đó không chạy ra lòng bàn tay ta được!

Cao Triệu Hải đã quyết tâm khi bắt kịp Cảnh Ngôn sẽ phế hắn rồi mang về phủ tổng quản, cho Mộ Liên Thiên tự tay diệt tiểu súc sinh kia.

Mộ Liên Thiên nhìn Cao Triệu Hải hưng phấn, nghe hàng loạt giải thích thì gã đâm ra do dự. Xem lúc trước Cảnh Ngôn biểu hiện Mộ Liên Thiên hơi tin hắn, nhưng gã biết nếu hắn là kẻ lừa bịp thì tài năng diễn xuất rất giỏi.

Mộ Vân Phỉ hết sức tin tưởng Cảnh Ngôn:

- Ngươi đừng nói bậy bạ, Cảnh Ngôn tiên sinh không phải loại người đó. Phụ thân chẳng lẽ còn chưa tin Cảnh Ngôn tiên sinh sao? Chất độc U Minh Độc Thảo trong vụ tuyển của mẫu thân chẳng phải đã loại trừ rồi sao?

Cao Triệu Hải khó chịu nói:

- Vân Phỉ tiểu thư, khi đại nhân nói chuyện đừng xen lời. Hơn nữa ai biết phu nhân có trúng độc thật không? Từ đầu đến cuối là một mình tiểu tử kia tự nói!

Nếu Mộ Vân Phỉ không phải nữ nhi của Mộ Liên Thiên thì Cao Triệu Hải đã cho ăn tát, đây không phải lần đầu tiên nàng chất vấn đan sư tứ giai như gã.

Cao Triệu Hải nhìn Mộ Vân Phỉ, chửi thầm trong bụng:

- Tiểu tiện nhân!

Mộ Liên Thiên trầm ngâm một chút rồi nói với Cao Triệu Hải:

- Cao đan sư tạm đừng khẳng định như vậy.

Mộ Liên Thiên nhìn Vương Ba, hỏi:

- Vương Ba đan sư đã xem xét đan dược rồi, cho rằng đan dược này có độc hay không?

Mắt Vương Ba sáng rực nói:

- Mộ tổng quản, ta chưa nghiên cứu đan dược có thể ổn định vụ tuyền được không, không dám chắc. Nhưng đan dược tuyệt đối không có chất độc, ta dám bảo đảm, dược tính loại đan dược này rất ôn hòa. Nếu Mộ tổng quản không yên tâm có thể cho ta nghiên cứu một phen.

Vương Ba rất muốn lấy Thiên Mục Đan nghiên cứu thử, với người si mê đan đạo thì không có gì hấp dẫn hơn là đan dược chưa từng gặp.

Mộ Liên Thiên nheo mắt nói:

- Vương Ba đan sư khoan gấp, nếu đan dược không có chất độc thì thử cũng tốt. Nhu nhi thấy sao?

Tề Tư Nhu dịu dàng nói:

- Liên Thiên, ta vẫn muốn tin Cảnh Ngôn.

Mộ Liên Thiên đưa một viên Thiên Mục Đan cho Tề Tư Nhu:

- Tốt, vậy thử xem.

Cao Triệu Hải giả bộ kêu lên:

- Phu nhân hãy thận trọng!

Cao Triệu Hải tin chắc đan dược không có hiệu quả nhưng làm bộ lo lắng cho Tề Tư Nhu.

Tề Tư Nhu cười với Cao Triệu Hải rồi không chút do dự nuốt viên Thiên Mục Đan màu tím.

Đan dược vào miệng hóa thành dòng nước ấm chảy xuống bụng.

Chỉ một giây dược hiệu đã tan ra hòa vào vụ tuyền.

Mộ Liên Thiên hồi hộp nhìn Tề Tư Nhu, người trong phòng không phát ra tiếng, mọi ánh mắt nhìn nàng.

Hơn mười giây sau.

Tề Tư Nhu mở bừng mắt ra.

Mộ Liên Thiên vội hỏi:

- Nhu nhi, cảm giác như thế nào?

Cao Triệu Hải khinh miệt cười, Vương Ba đan sư thì đỏ mắt nhìn Tề Tư Nhu chằm chằm.

Vương Ba biết rõ tình huống vụ tuyền của Tề Tư Nhu, đan dược thường thấy có thể hiệu quả ổn định vụ tuyền đã vô dụng với nàng. Một số đan dược tứ giai, thậm chí ngũ giai Tề Tư Nhu dùng rồi không có cảm giác gì.

Nếu vậy Thiên Mục Đan đan dược nhị giai này có hiệu quả không?

Tề Tư Nhu không trả lời, Mộ Liên Thiên căng thẳng hỏi:

- Nhu nhi, tại sao không nói chuyện? Có chỗ nào không khỏe sao?

Mộ Liên Thiên rất lo vụ tuyền của Tề Tư Nhu đột nhiên tan vỡ, dù bắt Cảnh Ngôn về cũng không ích gì.

Mộ Vân Phỉ tiến lên, mắt tràn đầy nôn nóng bất an:

- Mẫu thân cảm thấy sao rồi?

Tề Tư Nhu cười khẽ.

Bùm!

Nguyên khí bộc phát từ người Tề Tư Nhu, nàng là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, vận chuyển nguyên khí một chút đã vô cùng bàng bạc.

Đám người Mộ Liên Thiên cảm nhận nguyên khí phát ra từ người Tề Tư Nhu.

Mộ Liên Thiên biến sắc mặt, khí thế trầm xuống.

Từ khi vụ tuyền của Tề Tư Nhu xảy ra vấn đề nàng hầu như không sử dụng nguyên khí nữa, đặc biệt năm năm nay nàng không vận chuyển một chút nguyên khí nào. Giờ Tề Tư Nhu bỗng phát ra nguyên khí, tình huống thế nào?

Rõ ràng vụ tuyền của Tề Tư Nhu đã hoàn toàn sụp đổ, nguyên khí không ở yên trong đó nữa bắt đầu phát tán ra ngoài. Có thể tưởng tượng tình huống tiếp theo là vụ tuyền hoàn toàn tan vỡ, nguyên khí mênh mông mất kiểm soát tuôn ra, sau đó Tề Tư Nhu nổ tan xác.

Cao Triệu Hải phản ứng siêu nhanh vừa nói vừa lắc người đã lao ra khỏi phòng:

- Nguy rồi, mau ra khỏi phòng!

Cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh nổ banh xác, uy lực vụ nổ sẽ không hình thành uy hiếp trí mạng cho cường giả

Đạo Linh cảnh nhưng cũng tạo thành vết thương.

Mặt Mộ Liên Thiên đen như nhọ nồi, nguyên khí sôi trào, cơn giận dâng lên:

- Chết tiệt!

Nhưng Mộ Liên Thiên chưa mất lý trí, gã vung ra nguyên khí bảo vệ nữ nhi Mộ Vân Phỉ. Cường giả Đạo Linh cảnh sẽ không bị uy hiếp trí mạng, nhưng với võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ như Mộ Vân Phỉ thì nguy hiểm rất lớn.

Mặt Mộ Vân Phỉ trắng bệch la lên:

- Mẫu thân!

Mộ Vân Phỉ lao vào Tề Tư Nhu, Mộ Liên Thiên vung ra nguyên khí ngăn nàng lại.

Tề Tư Nhu mỉm cười nói:

- Liên Thiên, làm gì căng thẳng quá vậy?

Mặt Tề Tư Nhu hồng hào, hơi thở ổn định, không có dấu hiệu nổ tan xác.

Chuyện gì thế này?

Mộ Liên Thiên ngẩn ngơ, trong phút chốc không biết chuyện gì xảy ra. Ngay sau đó mắt Mộ Liên Thiên bắn ra tia vui mừng, gã phát hiện nguyên khí thu về người Tề Tư Nhu.

Võ giả sắp nổ tan xác sao có thể thu lại nguyên khí?

Tề Tư Nhu lại phát ra luồng nguyên khí, nghịch ngợm nói:

- Liên Thiên, ta không sao, vụ tuyền đã ổn định hơn nhiều. Chàng xem, ta có thể tự do vận chuyển nguyên khí.

Hiển nhiên mới rồi Tề Tư Nhu cố ý phát ra nguyên khí.

Nuốt vào Thiên Mục Đan vài giây Tề Tư Nhu liền phát hiện vụ tuyền biến đổi, từ cực kỳ không ổn định nhanh chóng

ổn định. Tề Tư Nhu động ý niệm phát hiện có thể khống chế nguyên khí.

Tề Tư Nhu rất vui mừng, nàng chờ vài giây rồi mở mắt ra, thấy biểu tình như kiến bò chảo nóng của trượng phu Mộ Liên Thiên, nàng không kiềm được giỡn chơi.

Đây cũng là vì Tề Tư Nhu quá mừng.

Mười mấy năm trời! Ngọn núi đè trên người hơn mười năm bỗng bị dỡ xuống, nỗi vui sướng đó không thể tả bằng lời.

Tề Tư Nhu không sợ chết, nàng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng giờ thấy hy vọng hỏi sao nàng không hân hoan?

Hễ có chút hy vọng không ai muốn chết, càng đừng nói võ giả sống lâu hơn người bình thường. Thế giới của võ giả đặc sắc hơn thế giới người thường gấp trăm lần.

Mộ Liên Thiên hít sâu, không dám tin nhìn Tề Tư Nhu, người run run:

- Nhu nhi … nàng … nàng có thể vận dụng nguyên khí?

Thiên Mục Đan quá tuyệt vời, dù có hiệu quả ổn định vụ tuyền cũng không nên khoa trương vậy đi? Mới ăn qua một, hai mươi giây Tề Tư Nhu đã có thể tự do vận chuyển nguyên khí?

Chương 244 - Cảnh Lạc Vũ Bị Đánh

Mộ Liên Thiên mừng như điên.

Mộ Vân Phỉ cũng mừng hết mức, mắt ướt lệ vì vui.

Vương Ba ở một bên lẩm bẩm, người run run:

- Lợi hại, lợi hại. Thiên Mục Đan là đan dược như thế nào?

Vương Ba chìm đắm trong tưởng tượng làm sao kiếm được một viên Thiên Mục Đan nghiên cứu. Vương Ba cũng biết lấy từ tay Mộ Liên Thiên là không hiện thực, trừ phi Mộ Liên Thiên không cần Thiên Mục Đan.

Cao Triệu Hải đi rồi trở về, mới rồi gã cảm ứng Tề Tư Nhu phát ra nguyên khí còn tưởng sắp nổ nên chạy nhanh ra khỏi phòng. Cao Triệu Hải đứng bên ngoài giây lát thấy trong phòng không có tiếng nổ, thầm nghi ngờ trở về nhìn xem.

Cao Triệu Hải thấy Tề Tư Nhu, kinh ngạc suýt rớt tròng mắt.

Sao có thể? Tề Tư Nhu đang vận chuyển nguyên khí? Tình huống gì đây? Lão phu sinh ra ảo giác?

Mộ Liên Thiên thấy Cao Triệu Hải quay về, cười nhạt châm chọc:

- Cao đan sư, xem ra Thiên Mục Đan của Cảnh Ngôn tiểu hữu có thần hiệu thật, Cao đan sư đã nhìn lầm Cảnh Ngôn tiểu hữu.

Cao Triệu Hải nghe vậy mặt đen như đáy nồi.

Mất mặt!

Lần này Cao Triệu Hải mất hết mặt mũi không dám gặp người. Nơi này chỉ có vài người biết nhưng Cao Triệu Hải mất hết mặt già. Cao Triệu Hải năm lần bảy lượt chửi rủa, nghi ngờ năng lực của Cảnh Ngôn, còn muốn xuống tay với hắn. Giờ Cảnh Ngôn thật sự luyện chế ra Thiên Mục Đan có thần hiệu cho vụ tuyền của Tề Tư Nhu.

Cao Triệu Hải nghiến răng cúi đầu nhìn dưới đất, nếu có cái lỗ gã đã nhảy xuống. Cao Triệu Hải cảm thấy mặt nóng rát, chưa bao giờ mất mặt thế này.

Mộ Vân Phỉ không khách sáo nói:

- Có người không bản lĩnh liền cho rằng người khác cũng vô dụng như vậy, đan sư tứ giai của Hiệp Hội Đan Sư chứ chẳng chơi.

Mộ Vân Phỉ gai mắt lão già Cao Triệu Hải này lâu rồi.

Cao Triệu Hải không muốn ở lại lâu hơn, chỉ mong rời khỏi phủ tổng quản ngay:

- Mộ tổng quản, nếu vụ tuyền của phu nhân đã giải quyết xong thì lão phu không cần ở lại nữa, cáo từ!

Mộ Liên Thiên gật đầu, gã nhìn Cao Triệu Hải rời đi không thèm tiễn. Mộ Liên Thiên rất thất vọng Cao Triệu Hải, nếu Cao Triệu Hải đơn giản không tìm ra cách chữa vụ tuyền của Tề Tư Nhu thì gã không có ý kiến gì, nhưng Cao Triệu Hải bụng dạ hẹp hòi.

Từ đầu đến cuối Cao Triệu Hải không thừa nhận Cảnh Ngôn, so sánh thì khí độ của Cảnh Ngôn hơn Cao Triệu Hải gấp vô số lần.

Giờ xem ra Cảnh Ngôn nói dùng Thần U Đan giải quyết vụ tuyền của Tề Tư Nhu xác suất không hơn mười phần trăm có

lẽ là thật, vậy mà Cao Triệu Hải nói nắm chắc năm mươi phần trăm.

Lão già khốn kiếp!

Mộ Liên Thiên càng nghĩ càng tức giận.

Vương Ba đan sư thấy Cao Triệu Hải xanh mặt rời đi thì thở dài, chào Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản, giờ phu nhân chắc không có việc gì, ta cũng nên đi.

Mộ Liên Thiên gật đầu với Vương Ba, thái độ khách sáo hơn với Cao Triệu Hải nhiều:

- Vương Ba đan sư vất vả, hôm khác ta sẽ cảm tạ Vương Ba đan sư.

Sau khi hai vị đan sư đi.

Mộ Liên Thiên nhìn nữ nhi, hỏi:

- Vân Phỉ, Cảnh Ngôn tiểu hữu đến tham gia ba học viện lớn khảo hạch nhập viện mùa này đúng không? Vậy hắn tạm thời ở trong ba tửu lâu gần Quận Vương phủ?

Võ giả tham gia khảo hạch từ xứ ngoài đến sẽ được xếp tạm trong ba tửu lâu.

Mộ Vân Phỉ gật đầu nói:

- Hình như ở trong Tụ Hoa tửu lâu.

Mộ Liên Thiên cảm khái trầm ngâm nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu có ơn lớn với ta, dù hắn không cầu báo đáp ta cũng không thể không có biểu thị gì. Nhu nhi, ta lập tức đi tìm Cảnh Ngôn tiểu hữu. Vân Phỉ nói hắn mua bia đá võ học tàn khuyết trong chợ Lam Khúc chắc vì cần võ học, có lẽ ta có thể giúp hắn.

Cảnh Ngôn đã rời khỏi phủ tổng quản, nhưng Mộ Liên Thiên quyết định đi gặp hắn cảm tạ. Tuy rằng ân tình này không trả xong trong thời gian ngắn, nhưng Mộ Liên Thiên không thể không có biểu thị gì.

Mộ Liên Thiên nhớ trong trân tàng của mình có một khối bia đá võ học rất đặc biệt, có lẽ tặng cho Cảnh Ngôn là thích hợp.

Tề Tư Nhu cười gật đầu nói:

- Liên Thiên mau đi đi, nói tiếng cảm ơn với Cảnh Ngôn tiểu hữu thay ta, bảo hắn có rảnh đến phủ tổng quản chơi.

Mộ Liên Thiên gật mạnh đầu:

- Được.

Tụ Hoa tửu lâu.

Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ đã đến gần Tụ Hoa tửu lâu.

Cảnh Ngôn rất vừa lòng chuyến đi chợ Lam Khúc lần này, chẳng những được bia đá Thiên Không Chi Dực khiếm khuyết, còn có thể lôi kéo quan hệ với tổng quản Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên, thu hoạch làm người vui vẻ.

Nên dọc đường đi Cảnh Ngôn luôn cười tủm tỉm.

Bốp!

Trong đại sảnh lầu một có tiếng giòn vang, thanh âm phát ra từ giữa đám đông.

Xung quanh tụ tập đông đúc võ giả trẻ, bọn họ xì xầm. Có người biểu tình tức giận, có người vẻ mặt bất đắc dĩ, có kẻ lắc đầu thở dài.

Sau tiếng giòn vang là giọng nam khào khào quát to:

- Còn không quỳ xuống!?

Giọng nam âm trầm cười lạnh:

- Nhãi ranh, ngươi cứng cỏi lắm, ta chống mắt xem ngươi kiên trì được bao lâu!

Bốp!

Lại một tiếng giòn vang.

Giọng nam khàn tiếp tục tàn nhẫn quát:

- Còn không quỳ xuống xin lỗi?

Bốp! Bốp! Bốp!

Nghe thanh âm có người bị vả miệng.

Giọng nam khàn không kiên nhẫn nói:

- Nhãi ranh, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, mau quỳ xuống dập đầu xin lỗi, chuyện này lão tử bỏ qua, nếu không sẽ phế ngươi!

Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ vào tửu lâu.

Cảnh Tử Kỳ chau mày liễu nhìn đám đông võ giả vây quanh:

- Xảy ra chuyện gì sao?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Có lẽ có xung đột.

Quá nhiều người vây xem, Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ không thấy tình hình bên trong nhưng có thể đoán đại khái. Xem tình hình chắc có người đắc tội người thế lực mạnh, đang bị buộc quỳ xuống xin lỗi.

Cảnh Tử Kỳ lắc đầu khẽ thở dài:

- Ài, trong Lam Khúc quận thành quá nhiều người có bối cảnh, mỗi ngày đều xảy ra chuyện ỷ thế hiếp người.

Cảnh Tử Kỳ ở trong Hồng Liên học viện một thời gian, thấy việc ỷ thế hiếp người nhiều không kể xiết, đã thói quen.

Gặp việc này không cách nào nhúng tay. Lam Khúc quận thành có nhiều gia tộc lớn, ngươi không biết khi nào sẽ đắc tội thành viên gia tộc lớn rồi bị một đống rắc rối bám lấy. Nên dù gặp chuyện bất bình tốt nhất là vờ như không thấy, nếu không sẽ dẫn lửa đốt người.

Đông người vây xem trong đại sảnh nhưng không ai ngăn cản là biết kẻ đang ăn hiếp người có thân phận không giống bình thường.

Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ liếc nhau, khẽ lắc đầu. Hai người không thích thấy việc này nhưng họ không có năng lực ôm bất bình trong Lam Khúc quận thành.

Từ đám người vang lên tiếng thở hổn hển mà kiên cường nói:

- Ta không sai tại sao phải xin lỗi?

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nhìn chăm chú:

- A?

Cảnh Tử Kỳ thấy nét mặt Cảnh Ngôn thay đổi, nghi hoặc hỏi:

- Sao vậy Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Hình như là giọng của Lạc Vũ.

Tiếng nói chuyện vừa rồi giống giọng Cảnh Lạc Vũ.

Cảnh Tử Kỳ biến sắc mặt nói:

- Lạc Vũ?

Cảnh Tử Kỳ biết Cảnh gia có hai người đến tham gia ba học viện lớn khảo hạch, trừ Cảnh Ngôn ra tên một người khác hình như là Cảnh Lạc Vũ.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Cảnh Tử Kỳ:

- Hình như Lạc Vũ gặp rắc rối.

Giọng khàn khàn càng tức giận, kiêu căng nói:

- Nhãi ranh, còn mạnh miệng? Tốt, tốt lắm, bây giờ ta phế bỏ nhãi ranh nhà ngươi. Ha ha, dế nhũi nhà ngươi mà muốn tham gia ba học viện lớn khảo hạch? Chờ kiếp sau đầu thai chỗ tốt đi!

Cảnh Ngôn quát:

- Dừng tay!

Cảnh Ngôn nói với người đứng chắn đằng trước:

- Các người tránh ra chút!

Khi Cảnh Ngôn nói hai câu này đám người vây xem nhìn hắn.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn đám người đó:

- Các người tránh ra giùm.

- Người này là ai?

- Lạ mặt lắm, chắc cũng là từ thành phố nhỏ cấp thấp đến.

- Tiểu tử này kêu chúng ta tránh ra không lẽ muốn ôm bất bình? Đầu óc bị nước vào sao? Dám xen vào chuyện của người Trần gia?

Những người vây xem một số bất mãn giọng điệu của Cảnh Ngôn, nhưng cảm giác khí thế hắn phát ra thì bản năng nhường đường.

Đám đông tách ra cho Cảnh Ngôn thấy tình cảnh bên trong, Cảnh Lạc Vũ đúng là ở trong đó.

Mặt Cảnh Lạc Vũ đầy máu, khuôn mặt mập thịt nay da tróc thịt bong đã không thấy rõ mặt mũi, nhưng Cảnh Ngôn nhận ra gã ngay.

Cảnh Ngôn hiểu tính Cảnh Lạc Vũ không phải loại người thích gây sự, lúc ở Đông Lâm thành gã cũng yên phận thành thật chứ đừng nói đến Lam Khúc quận thành. Hai hôm trước khi Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ rời khỏi Tụ Hoa tửu lâu, hắn hỏi Cảnh Lạc Vũ có muốn cùng đi dạo không. Cảnh Lạc Vũ vì lĩnh ngộ mới về Võ Đạo nên không đi cùng hai người.

Giờ tại sao có người đánh Cảnh Lạc Vũ?

Cảnh Ngôn quét mắt nhìn người vận chuyển nguyên khí định phế bỏ Cảnh Lạc Vũ. Người này khoảng bốn mươi tuổi, vóc dáng vạm vỡ, mặc trường bào màu đen. Tuổi của võ giả này hiển nhiên sẽ không tham gia ba học viện lớn khảo hạch, một trong những điều kiện cơ hội của tham gia khảo hạch là võ giả trẻ dưới ba mươi tuổi, võ giả áo đen đã vượt qua hạn chế tuổi tác.

Khi Cảnh Ngôn đánh giá người này thì gã cũng trợn to mắt tam giác độc ác trừng hắn.

Chương 245 - Trần Gia Lam Khúc

Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ đi qua đường đám đông tách ra.

Nam nhân mắt tam giác áo đen âm trầm nhìn Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ giây lát, cười khùng khục:

- Khục khục, là tiểu tử nhà ngươi mới kêu ngừng tay? Ngươi rất to gan.

Nam nhân áo đen híp đôi mắt tam giác, giọng lạnh lẽo.

Cảnh Ngôn nhìn đối phương, gật đầu:

- Đúng vậy, là ta kêu ngươi dừng tay! Gan của ta không lớn nhưng cũng không nhỏ.

Cảnh Ngôn chủ yếu nhìn nam nhân mắt tam giác nhưng thấy đằng sau gã có cái bàn, một thiếu nữ đang ngồi, đó mới là đối tượng làm hắn chú ý nhất.

Thiếu nữ mặc trường bào màu tím hoa lệ, khoảng hai mươi tuổi, cũng có thể chưa đến hai mươi. Thiếu nữ này là người chuẩn bị tham gia ba học viện lớn khảo hạch, nam nhân mắt tam giác có lẽ là tiểu nhân vật đi theo thiếu nữ váy tím.

Thiếu nữ váy tím đưa lưng hướng nam nhân mắt tam giác và Cảnh Lạc Vũ, tay nâng ly nhỏ xinh nhấp ngụm trà, bình tĩnh như không biết chuyện xảy ra sau lưng.

Cảnh Lạc Vũ thấy Cảnh Ngôn đi tới, nhếch môi nở nụ cười khó xem:

- Cảnh Ngôn ca.

Cảnh Ngôn gật đầu với Cảnh Lạc Vũ.

Cảnh Ngôn khá thích tử đệ Cảnh gia Cảnh Lạc Vũ này, thực lực không tệ, quan trọng nhất là tính cách tốt. Lúc ở Cảnh gia, Cảnh Ngôn và Cảnh Lạc Vũ không quen biết gì, nhưng từ Đông Lâm thành đến Lam Khúc quận thành hắn hơi hiểu biết về Cảnh Lạc Vũ.

Tính cách Cảnh Lạc Vũ rộng rãi, ôn hòa, mỗi người cười toe. Cảnh Lạc Vũ lớn hơn Cảnh Ngôn vài tuổi nhưng dọc đường đi cứ kêu Cảnh Ngôn ca. Cảnh Ngôn có bảo Cảnh Lạc Vũ đừng gọi hắn là ca ca, dù sao gã lớn tuổi hơn, nhưng Cảnh Lạc Vũ nói không kêu ca vậy gọi sư phụ.

Vì thấy con người Cảnh Lạc Vũ không tệ nên trên đường đi Cảnh Ngôn nhiều lần chỉ điểm Võ Đạo cho gã. Với người không thích Cảnh Ngôn sẽ không tốn công chỉ điểm.

Nam nhân mắt tam giác ánh mắt sắc bén, khí thế dâng lên nhìn Cảnh Lạc Vũ chằm chằm:

- A? Thì ra các ngươi quen biết? Nhãi ranh, không ngờ ngươi còn có giúp đỡ!

Nam nhân mắt tam giác nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi có biết đang nói chuyện với ai không?

Nam nhân mắt tam giác không để Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ vào mắt. Gã biết Cảnh Lạc Vũ đến từ thành phố nhỏ Đông Lâm thành, hai người này quen với Cảnh Lạc Vũ chắc cùng đến từ Đông Lâm thành, đều là tiểu nhân vật tôm tép.

Cảnh Ngôn nheo mắt lạnh lùng hỏi:

- Ta không biết ngươi là ai, cũng không muốn biết. Nhưng giờ ta muốn biết là tại sao ngươi đánh đồng bạn của ta!?

Lúc Cảnh Ngôn đi tới có nghe người xung quanh nói nam nhân mắt tam giác là người của Trần gia gì đó, Trần gia chắc

là gia tộc lớn trong Lam Khúc quận thành.

Cảnh Ngôn không muốn gây thù hằn khắp nơi, đặc biệt là đắc tội gia tộc lớn trong Lam Khúc quận thành. Nhưng đối phương đánh Cảnh Lạc Vũ như thế, còn bắt quỳ xuống xin lỗi, Cảnh Ngôn không thể khoanh tay đứng nhìn. Dù đối phương có bối cảnh lớn đến đâu Cảnh Ngôn cũng không cách nào thờ ơ, dù thế nào phải tìm hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì. Nếu thật sự là lỗi của Cảnh Lạc Vũ thì Cảnh Ngôn sẽ hỗ trợ xử lý tốt.

Cảnh Lạc Vũ đau khổ nói:

- Cảnh Ngôn ca, ta thật sự không làm gì sai. Cảnh Ngôn ca và Tử Kỳ tỷ rời khỏi tửu lâu, ta ở trong phòng cảm ngộ thứ Cảnh Ngôn ca chỉ cho ta. Hôm nay ta thấy Cảnh Ngôn ca chưa về, không biết ca và Tử Kỳ tỷ đi đâu đành một mình đi xuống ăn chút đồ.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên trở lên hầu như không cần ăn cơm, chưa bước vào Tiên Thiên thì phải ăn ít thức ăn bổ sung thể lực tiêu hao.

Cảnh Lạc Vũ kể đại khái vụ việc:

- Qua một lúc người này và vị tiểu thư kia đi vào, ngồi bàn bên cạnh ta. Rồi họ bỗng mắng ta là súc sinh từ đâu đến ăn đồ mà phát ra tiếng lớn vậy. Ta không muốn gây chuyện nên dù bị họ mắng cũng không cãi lại, khi ta tiếp tục ăn không nhai ra tiếng lớn nữa. Nhưng bọn họ kêu ta xéo đi, nói dế nhũi mà dám phớt lờ họ. Ta không xéo đi theo lời họ, vậy là họ tức giận, người bắt đầu đánh ta, ta không đánh lại hắn.

Gò má Cảnh Lạc Vũ sưng phồng, nói chuyện không rõ ràng nhưng Cảnh Ngôn nghe hiểu đại khái.

Biết rõ vụ việc Cảnh Ngôn càng giận hơn. Đám khốn này khinh người quá đáng, khi dễ người cũng không nên làm như vậy! Cảnh Lạc Vũ không có sai lầm gì, ở nơi này ăn cơm lớn

tiếng chút là lỗi sao? Hơn nữa bị đối phương nhục mạ một câu Cảnh Lạc Vũ không ăn ra tiếng nữa.

Cảnh Lạc Vũ chưa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, tất nhiên không đánh lại nam nhân mắt tam giác.

Còn thiếu nữ mặc váy dài màu tím nữa, trong khi nam nhân mắt tam giác đánh Cảnh Lạc Vũ thì nàng ngồi một bên thoải mái uống trà. Nhìn ra được nam nhân mắt tam giác bắt Cảnh Lạc Vũ quỳ xuống xin lỗi có lẽ vì lệnh của thiếu nữ này. Dù không phải nàng ra lệnh nhưng chắc chắn nàng không ngăn cản.

Cảnh Ngôn nghe Cảnh Lạc Vũ miêu tả xong gật đầu nói:

- Lạc Vũ, ta biết rồi.

Cảnh Ngôn nhìn nam nhân mắt tam giác, bình tĩnh hỏi:

- Sự việc đúng như vậy phải không? Ngươi có lời gì nói không? Nếu đồng bạn của ta nói không thật ngươi có thể chỉ ra.

Giọng Cảnh Ngôn bình tĩnh nhưng lòng đã đốt cháy lửa giận.

Chuyện này từ đầu đến cuối Cảnh Lạc Vũ không sai điểm nào, đối phương thì hùng hổ dọa người ỷ có thân phận, bối cảnh tùy tiện ăn hiếp người khác.

Nam nhân mắt tam giác không ngờ Cảnh Ngôn hỏi câu đó:

- Hả?

Ngươi có lời gì muốn nói? Nghe như thẩm phản hỏi đối tượng bị thẩm có gì muốn cãi lại không trước khi phán xét.

Nam nhân mắt tam giác sửng sốt sau đó cười phá lên.

Tiểu tử này buồn cười quá.

Nam nhân mắt tam giác gật gù liếc qua Cảnh Lạc Vũ, cười khẩy nói:

- Sự việc đúng là vậy, tiểu súc sinh này không nói sai chút nào.

Cảnh Ngôn nhìn nam nhân mắt tam giác, chậm rãi nói:

- Nếu sự thật đúng như đã kể vậy ta nghĩ ai đều nhìn ra đồng bạn của ta không có sai lầm nào. Ngươi chẳng những nhục mạ đồng bạn của ta còn đánh hắn, giờ việc đầu tiên ngươi phải làm là xin lỗi đồng bạn của ta, sau đó chúng ta bàn về vấn đề bồi thường.

Nam nhân mắt tam giác trợn to mắt muốn lòi tròng, hỏi:

- Cái gì? Tiểu tử nhà ngươi bị hỏng não à?

Cảnh Ngôn nói mấy câu sau làm nam nhân mắt tam giác rất ngạc nhiên, tưởng nghe lầm.

Dế nhũi này bắt gã xin lỗi? Sau khi xin lỗi còn đòi bồi thường? Thật là buồn cười, buồn cười không chịu nổi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đầu óc ta bình thường, giờ là ta cho ngươi cơ hội, nếu ngươi không bắt lấy thì hậu quả khó nói. Nếu ta là ngươi nhất định sẽ bắt giữ cơ hội này, chỉ cần xin lỗi rồi bồi thường. Nếu không bắt lấy cơ hội thì khó nói, nhưng ta bảo đảm ngươi sẽ hối hận vì không bắt giữ cơ hội.

Nam nhân mắt tam giác bị giật mình, đám đông đứng xem cũng ngây ra.

Nam nhân mắt tam giác cao ngạo quát to:

- Nhãi ranh, ngươi bị khùng hay sao? Ngươi nghe kỹ cho lão tử, lão tử là người của Trần gia Lam Khúc quận thành, vị

này là tiểu thư dòng chính của Trần gia ta. Dế nhũi, dù ngươi đến từ thành nhỏ quê mùa cũng nên biết Trần gia đi?

Cảnh Tử Kỳ nói nhỏ bên tai Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, Trần gia là gia tộc lớn trong Lam Khúc quận thành, thế lực rất lớn, chỉ dưới mấy thế gia.

Cảnh Tử Kỳ ở trong Lam Khúc quận thành vài năm, dù không quen thuộc từng thế lực gia tộc cũng có nghe nói qua. Trần gia là thế lực cực kỳ khổng lồ.

Gia tộc lớn nhất Đông Lâm thành là Triệu gia, nhưng so với Trần gia thì Triệu gia không đáng gì. Triệu gia chỉ có một cường giả Đạo Linh cảnh, Trần gia thì có nhiều cường giả Đạo Linh cảnh.

Cảnh Tử Kỳ không biết Cảnh Ngôn tính giải quyết chuyện này thế nào, nàng cảm thấy cho hắn biết Trần gia là gia tộc thế nào, sau đó hắn muốn làm sao thì tự có tính toán.

Cảnh Tử Kỳ không lo Cảnh Ngôn đắc tội Trần gia mang đến hậu quả nghiêm trọng, vì hắn đã lôi kéo quan hệ với tổng quản Quận Vương phủ. Trần gia muốn trả thù Cảnh Ngôn phải suy xét thật kỹ mới được.

Nam nhân mắt tam giác đắc ý cười nói:

- Ha ha ha! Tiểu mỹ nhân này có kiến thức đấy, tên nhà quê kia, bây giờ biết nên làm sao rồi chứ?

Cảnh Tử Kỳ nói nhỏ nhưng nam nhân mắt tam giác nghe được, mấy tên nhà quê đã biết Trần gia thì nên lập tức quỳ xuống nhận sai mới đúng.

Trong Lam Khúc quận thành không bao nhiêu người dám làm càn trước mặt người Trần gia, càng đừng nói dế nhũi đến từ thành nhỏ quê mùa.

Sắc mặt Cảnh Ngôn dần âm trầm, lạnh lùng cười:

- Trần gia thì ghê gớm lắm sao? Trần gia có thể tùy tiện khi dễ người? Ha ha, người Trần gia đúng là uy phong, nếu ai không biết còn tưởng nguyên Lam Khúc quận thành là của Trần gia các ngươi!

Chương 246 - Uy Năng Một Kiếm

Ui!

Đám đông hút khí lạnh.

Người trẻ tuổi biết đối phương là Trần gia Lam Khúc quận thành mà thái độ vẫn cứng rắn như vậy?

Ban đầu thái độ của Cảnh Ngôn tuy làm nhiều võ giả vây xem ngạc nhiên, nhưng họ cho rằng đó là vì hắn không biết mình đang đối mặt Trần gia Lam Khúc.

Giờ đã biết đối diện vật khổng lồ Trần gia mà hắn vẫn cứng rắn như vậy. Thanh niên này nghĩ gì? Chống đối Trần gia lẽ nào hắn không muốn sống sao?

Đừng nói võ giả từ thành phố nhỏ cấp thấp, đa số võ giả thế lực lớn trong bản thành Lam Khúc quận thành cũng phải cúi đầu rụt cổ. Trừ tử đệ mấy thế gia lớn ra ai dám ngẩng cao đầu trước mặt người Trần gia?

Hơn nữa thiếu nữ mặc váy dài màu tím là thành viên dòng chính của Trần gia, địa vị rất cao trong gia tộc.

- Mấy người kia tiêu đời rồi.

- Bọn họ không biết đắc tội Trần gia sẽ có kết cục gì. Mà thiếu nữ váy tím là ai? Kênh kiệu thật, đến bây giờ còn chưa nói câu nào.

Trong đám đông có người biết thiếu nữ váy tím:

- Suỵt, nói nhỏ chút. Tên của nàng là Trần Nghiên, nữ nhi của một vị chủ quản đại nhân Trần gia.

Có người thổn thức:

- Nữ nhi của chủ quản Trần gia? Hèn gì cao cao tại thượng, không ai bì nổi!

Trong mắt đám người xem nhóm Cảnh Ngôn tàn đời, dù lần này không chết cũng không thể tham gia ba học viện lớn khảo hạch nhập viện.

Có người cảm thấy Cảnh Ngôn quá ngu, đối mặt vật khổng lồ như Trần gia nên cúi đầu ngay. Dù bản thân không sai cũng phải cúi đầu ra vẻ đáng thương. Người Trần gia kêu quỳ xuống xin lỗi thì nghe theo đi.

Có người cảm thán rằng:

- Mấy người này rất có cốt khí.

Người bên cạnh vẻ mặt khinh thường nói:

- Có cốt khí? Được ích gì? Người sắp chết thì cốt khí giúp được gì?

Còn sống mới quan trọng nhất, giờ vì chút tự tôn sắp mất mạng, đa số người cảm thấy không đáng, rất ngu xuẩn.

Có người cau mày lắc đầu nói:

- Nhưng nơi này là Tụ Hoa tửu lâu, sản nghiệp của Quận Vương phủ, dù là người Trần gia cũng không dám làm quá mức đi?

Có tiếng cười khẩy nói:

- Ngươi biết cái gì? Ngươi dám đánh cuộc người Trần gia giết mấy võ giả trẻ đến từ Đông Lâm thành cũng sẽ không gặp rắc rối gì không?

Nam nhân mắt tam giác sửng sốt một lúc rồi cười như điên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Nam nhân mắt tam giác mắt lóe tia sáng hung dữ:

- Dế nhũi, ngươi còn chưa nhận rõ tình thế. Ta nói cho ngươi biết, Trần gia có thể ăn hiếp người, uy phong khắp nơi! Nhãi ranh, hôm nay ba người mà không quỳ xuống nhận sai thì …

Thiếu nữ váy tím Trần Nghiên quay đầu lại, lạnh nhạt liếc Cảnh Ngôn một cái, kêu tên nam nhân mắt tam giác:

- Trần Binh!

Cảnh Ngôn nhìn thấy mắt Trần Nghiên, đó là dáng vẻ cao cao tại thượng trên cao nhìn xuống, ngạo mạn tận xương.

Trần Binh cung kính nói:

- Tiểu thư!

Trần Nghiên nói chuyện nhỏ nhẹ, nhẹ vung tay:

- Đừng nói nhiều với họ, ta thấy hơi phiền, líu ríu ảnh hưởng ta uống trà.

Đám người Cảnh Ngôn như ruồi bọ trong mắt Trần Nghiên, đám ruồi làm nàng thấy phiền, không có kiên nhẫn chơi tiếp.

Trần Nghiên nhẹ nhàng đặt tách trà nhỏ xinh xuống mặt bàn, lạnh nhạt nói:

- Nếu bọn họ không chịu quỳ xuống thì phế bỏ rồi ném đi, hoặc trực tiếp giết cũng được. Để chúng biết uy nghiêm của Trần gia không cho phép khiêu khích!

Trực tiếp giết!

Nói như giết chó mèo, không chút cảm xúc. Mạng người như con kiến với Trần Nghiên, thậm chí không bằng con kiến.

Không chịu quỳ xin lỗi thì bị phế bỏ ném đi, hoặc giết luôn.

Bá đạo! Kiêu căng! Uy nghiêm của Trần gia không cho phép khiêu khích!

Nghe Trần Nghiên nói câu đó dù Cảnh Ngôn tốt tính đến đâu cũng không bỏ qua được. Mạng sống của họ nhỏ bé cỏn con với họ, không đáng một đồng.

Nơi này là Tụ Hoa tửu lâu, sản nghiệp thuộc về Quận Vương phủ. Một nữ nhi của chủ quản Trần gia tại đây có thể tùy tiện lấy mạng người, nếu ở đường cái còn như thế nào?

Sợ là gai mắt ai liền giết.

Đám đông thấy lòng lạnh lẽo, may mắn họ không ôm bất bình xen vào chuyện này. Nếu ai nói giúp võ giả trẻ bị đánh e rằng bây giờ họ cũng nằm trong danh sách bị giết của Trần Nghiên.

Các cặp mắt hoảng sợ nhìn Trần Nghiên.

Khuôn mặt Trần Nghiên thanh tú, tuổi chừng hai mươi, nhưng lòng dạ quá độc ác. Nhìn dáng vẻ của nàng không biết đã giết bao nhiêu người.

Trần Binh rùng mình, lớn tiếng đáp:

- Tuân lệnh! Tiểu thư, ta xin phép ra tay!

Trần Binh xoay người âm trầm nhìn Cảnh Ngôn, cười khẩy nói:

- Tiểu tử, bắt đầu từ ngươi đi. Ngươi nói ta phế bỏ ngươi rồi ném đi hay trực tiếp giết, sau đó ném xác người ra dã ngoại cho dã thú ăn?

Mắt Trần Binh lấp lóe tia hung ác, phát ra sát ý bao phủ Cảnh Ngôn.

Đám đông vội thụt lùi sợ bị văng miểng.

Lòng Cảnh Ngôn bùng cháy lửa giận, nhưng càng như vậy hắn càng bình tĩnh, mặt không biểu tình hỏi ngược lại:

- Bằng vào ngươi?

Vẻ mặt khinh thường đó lộ rõ cho Trần Binh đứng đối diện thấy, người xung quanh cũng xem rõ Cảnh Ngôn coi khinh ra mặt.

Sự khinh khi sâu tận xương, không phải cố ý giả bộ.

Bùm!

Trần Binh đâu chịu nổi sự khinh rẻ này, mắt đỏ ngầu, nguyên khí sôi trào, sát ý hừng hực.

Trần Binh lật tay lại, nguyên khí dao động:

- Nếu ngươi muốn chết vậy ta sẽ giết ngươi!

Một trảo ảnh màu đen chụp xuống Cảnh Ngôn.

Uy năng đáng sợ khuếch tán, đám võ giả vây xem biến sắc mặt.

Có người nhìn ra tu vi của Trần Binh, hét to:

- Cường giả Tiên Thiên hậu kỳ! Hắn là cường giả Tiên Thiên hậu kỳ!

Trần Binh hét to một tiếng:

- Ha ha ha! Tiểu súc sinh chết đi!

Trần Binh vọt tới trước, trảo ảnh khủng bố hung ác chụp xuống đầu Cảnh Ngôn.

Trần Nghiên luôn ngồi tại chỗ khóe môi cong lên lạnh lùng nhìn, mắt nàng nóng cháy dường như rất mong chờ Cảnh Ngôn sẽ chết dưới móng vuốt này. Có lẽ Trần Nghiên thích xem cảnh người ta óc vỡ nát, nàng mím môi đỏ khẽ thở ra, rất là nhàn nhã.

Cảnh Ngôn gầm lên:

- Không biết tự lượng sức mình!

Con ngươi Trần Binh co rút, cười khẩy nói:

- A? Còn dám chống cự?

Trần Binh cho rằng gã giết người thì đối phương không nên chống lại, đứng yên chờ gã giết mới đúng.

Xoẹt!

Nguyên khí trong vụ tuyền cuồng bạo tuôn ra từ kinh mạch Võ Đạo khắp người Cảnh Ngôn.

Thiên Hỏa kiếm bỗng hiện ra trong tay Cảnh Ngôn, luồng sáng đỏ hóa thành thất luyện kinh người chém hướng trảo ảnh đen chụp xuống.

Xoẹt!

Trảo ảnh đen như miếng giẻ rách bị cây kéo bén xé ra.

Cảnh tượng rõ rệt, võ giả chưa bước vào cảnh giới Tiên Thiên như Cảnh Lạc Vũ cũng thấy rành rành. Trảo ảnh đen khủng bố trong phút chốc bị xé rách.

Kiếm quang đỏ không tán đi, nó ẩn chứa uy năng khủng bố xé rách trảo ảnh rồi tiếp tục lao hướng Trần Binh.

Khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo của Trần Binh hiện nét kinh hoàng:

- Cái gì? Nguy rồi!

Trần Binh đâu ngờ công kích của gã bị đánh tan dễ vậy. Kiếm quang đỏ siêu khủng bố, Trần Binh cảm nhận lạnh lẽo thấu xương hoàn toàn bao phủ gã.

Trần Binh sốt ruột vận chuyển hết nguyên khí muốn ngăn kiếm quang đỏ, nhưng gã thúc đẩy nguyên khí đến cực hạn thì

đao quang đỏ vẫn đến gần gã. Trần Binh dốc hết sức ngăn cản chỉ làm kiếm quang đỏ chậm lại một chút.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trần Binh bay ra ngoài, bụng có lỗ máu ghê người chảy máu đỏ ròng ròng.

Một kiếm, chỉ một kiếm!

Trần Binh cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ bị một kiếm này đâm xuyên người.

Trần Binh ngã xuống đất, ho ra máu. mắt gã đầy kinh hoàng:

- Phụt!

Trần Binh khó khăn nhìn hướng Trần Nghiên, ngọng nghịu thốt ra mấy chữ:

- Tiểu … Tiểu thư!

Hơi thở Trần Binh yếu dần, kiếm của Cảnh Ngôn không chỉ xuyên qua bụng gã, với cường giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ nếu thân thể bị xuyên thủng, miễn không phải vị trí hiểm yếu thì không thể nào mất mạng. Nhưng Cảnh Ngôn đẩy kiếm quang chui và người gã cắt nát vụ tuyền, kinh mạch Võ Đạo. Bị tổn hại nặng làm sức sống của Trần Binh trôi đi hết chỉ trong vài giây, người gã dần cứng ngắc, mở to mắt nhìn Trần Nghiên đến chết.

Trần Binh chết không nhắm mắt, gã không hiểu tại sao mình bị một kiếm chém chết, còn bị võ giả trẻ tuổi như vậy một kiếm giết.

Chương 247 - Bộ Dáng Buồn Cười

Mùi máu tràn ngập trong không gian.

Nguyên khí hóa sương dao động dần tán đi rồi biến mất.

Đại sảnh lặng ngắt như tờ, mọi người hóa đá quên cả hít thở.

Bọn họ vốn tưởng Cảnh Ngôn sẽ bị Trần Binh đánh chết. Khi Trần Binh ra tay bày ra tu vi cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, thực lực cực kỳ đáng sợ, ở trong mắt mọi người Cảnh Ngôn chết chắc.

Nhưng kết quả họ trông thấy hoàn toàn trái ngược, Trần Binh thực lực cường đại bị Cảnh Ngôn một kiếm chém chết.

Tại sao Cảnh Ngôn có thực lực đáng sợ như vậy?

Lúc trước Trần Binh đánh Cảnh Lạc Vũ, mọi người nhìn ra gã chưa đột phá cảnh giới Tiên Thiên, chỉ là võ giả hậu thiên. Cảnh Ngôn và Cảnh Lạc Vũ đến từ một thành phố, chắc cùng gia tộc, lẽ ra dù Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ cách biệt thực lực cũng sẽ không quá xa.

Cảnh Lạc Vũ kêu Cảnh Ngôn là ca, tức là thực lực của hắn mạnh hơn gã một chút, có lẽ đã là cảnh giới Tiên Thiên. Nhưng trong mắt mọi người Cảnh Ngôn cùng lắm là tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, trông hắn chưa đầy hai mươi tuổi, có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ đã là giỏi.

Trong Lam Khúc quận thành, võ giả Tiên Thiên sơ kỳ chưa đến hai mươi tuổi đều là thiên tài thiên phú xuất sắc.

Đám người chợt hiểu ra tu vi của Cảnh Ngôn hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của họ, võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ còn bị một kiếm giết, thực lực ít nhất bằng Tiên Thiên đỉnh, thậm chí mạnh hơn võ giả Tiên Thiên đỉnh bình thường một chút nếu không chẳng thể giết Trần Binh Tiên Thiên hậu kỳ.

Các ánh mắt hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm.

Tiểu thư Trần gia Trần Nghiên lần đầu tiên khuôn mặt thanh tú hiện rõ cảm xúc. Nàng mở to mắt nhìn Cảnh Ngôn, dường như không tin cảnh tượng trông thấy.

Trần Nghiên đứng dậy, giọng nói tràn ngập khó tin:

- Ngươi … Ngươi dám giết phó tòng của ta?

Trần Nghiên không quan tâm sống chết của phó tòng như Trần Binh, gã thậm chí không phải tử đệ của Trần gia, chỉ là người được Trần gia nuôi như hộ vệ. Trần Binh từ nhỏ được Trần gia bồi dưỡng, thiên phú xuất sắc, thực lực rất mạnh nên được ban cho họ Trần. Loại người này có trách nhiệm bảo vệ tử đệ dòng chính của Trần gia, ví dụ như Trần Nghiên thành viên rất quan trọng trong gia tộc.

Trần Nghiên không quan tâm chết sống của Trần Binh, nhưng thấy gã chết trước mặt làm lòng nàng dậy sóng thần.

Cảnh Ngôn nhìn Trần Nghiên:

- Nhảm, phó tòng của ngươi đã chết, ngươi nói xem ta có dám giết phó tòng của ngươi không?

Trần Nghiên tức giận nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi … Ngươi …

Trần Nghiên hơi điên cuồng nói:

- Chuyện này sẽ không bỏ qua như vậy! Ngươi giết phó tòng của ta, ngươi phải chết! Ta nhất định khiến ngươi chết!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Chuyện này đúng là chưa xong, phó tòng của ngươi đã chết, giờ đến lượt ngươi!

Cảnh Ngôn nói câu này làm đám người tim rớt cái bịch.

Người này giết Trần Binh rồi còn muốn giết Trần Nghiên sao?

Giết Trần Binh có lẽ không chọc giận Trần gia, nhưng nếu Cảnh Ngôn giết Trần Nghiên thì Trần gia sẽ điên cuồng.

Cảnh Ngôn bình tĩnh nói, nhưng thanh âm chất chứa sát ý:

- Mới rồi ngươi bắt chúng ta quỳ xuống xin lỗi phải không? Giờ cho ngươi một cơ hội sống, quỳ xuống xin lỗi! Muốn sống thì quỳ xin lỗi!

Nếu Trần Nghiên không quỳ xin lỗi Cảnh Ngôn thật sự giết nàng. Vừa rồi tiểu thư Trần Nghiên khí thế cao cao tại thượng, bộ dáng hở chút giết người làm Cảnh Ngôn cực kỳ tức giận, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Trần Nghiên gầm lên, mặt dữ tợn quát:

- Ngươi càn rỡ! Các ngươi chờ, các ngươi chờ đó! Không giết các ngươi, không giết sạch đám dế nhũi các ngươi thì chuyện này tuyệt đối không chấm dứt!

Nói xong Trần Nghiên định xoay người ra ngoài.

Trần Nghiên muốn đi tìm cứu viện, nàng chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, kém hơn Trần Binh một cảnh giới. Trần Binh còn bị Cảnh Ngôn một kiếm giết, Trần Nghiên càng không thể đánh thắng, nàng biết điều đó.

Trần Nghiên thấy rất nhục, rất tức giận, ước gì giết Cảnh Ngôn ngay nhưng nàng không lao lên đánh hắn. Trần Nghiên

quen thói nuông chiều, không ai bì nổi, nàng không để ai vào mắt nhưng cũng không mất lý trí.

Quyết định chính xác nhất bây giờ là rời khỏi đây, về gia tộc tìm cứu viện.

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Muốn đi?

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người lao lên chặn trước mặt Trần Nghiên, trầm giọng quát:

- Ngươi thích đánh mặt người ta phải không? Hôm nay ta cho ngươi nếm mùi bị đánh mặt! Ta không thích đánh nữ nhân, nhưng tiện nhân như ngươi không tính là nữ nhân!

Cảnh Ngôn giơ tay lên tính tát Trần Nghiên.

Ngay lúc Cảnh Ngôn tính xuống tay, Trần Nghiên kinh hoàng, một giọng ồm ồm từ thang lầu vọng xuống:

- Dừng tay! Đủ rồi! Tiểu huynh đệ đừng làm quá mức!

Mọi người nhìn sang, Cảnh Ngôn cũng đưa mắt nhìn.

Một nam nhân mặc trường bào vàng sậm đứng trên cầu thang, tiếng quát vừa rồi là của gã.

Nam nhân mặc áo vàng nhìn Cảnh Ngôn.

Trong đám đông có người nhận ra người này, kinh kêu:

- Chủ quản?

- Chủ quản đại nhân?

Nam nhân mặc áo vàng tạm dừng rồi nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, làm người phải chừa một đường, nếu tuyệt đường thì mình cũng hết chỗ đi.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Ngươi là ai?

Lòng Cảnh Ngôn chùng xuống, nam nhân áo vàng đứng ở cầu thang từ bao giờ mà hắn không nhận ra, tức là người này rất có thể là cường giả Đạo Linh cảnh. Nếu là võ giả dưới Đạo Linh cảnh, Cảnh Ngôn cảm thấy hắn nên phát hiện mới đúng. Dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cũng không thể lặng lẽ đến qua mắt Cảnh Ngôn được.

Người này vừa lộ mặt đã ngăn cản Cảnh Ngôn đánh người, hiển nhiên về phe Trần Nghiên.

Trần Nghiên trông thấy người đó liền kêu lên, ngữ điệu đầy uất ức, một chút thở phào khi thấy cứu tinh:

- Ngụy tổng quản!

Mắt Trần Nghiên ngấn lệ làm như chịu uất ức lớn:

- Ngụy tổng quản phải làm chủ giúp ta, dế nhũi này chẳng những muốn giết phó tòng của ta còn định đánh ta!

Mới rồi Cảnh Ngôn định tát tai hù sợ Trần Nghiên, nàng lớn như vậy chưa từng bị người vả mặt, toàn là nàng tát người ta. Hôm nay Trần Nghiên suýt bị tát mặt, nếu thật sự bị đánh thì sau này nàng còn mặt mũi nào gặp người?

Nam nhân áo vàng nhìn Cảnh Ngôn, trầm giọng nói:

- Ta là chủ quản Tụ Hoa tửu lâu, ta phụ trách Tụ Hoa tửu lâu.

Nghe nam nhân áo vàng nói, con ngươi Cảnh Ngôn co rút, khóe môi cong lên.

Cảnh Ngôn cười chắp tay:

- Thì ra là chủ quản đại nhân, nhưng chủ quản đại nhân nói câu vừa rồi ta không hiểu.

Ngụy chủ quản nhíu mày nói:

- Có gì không hiểu? Chẳng lẽ ta nói không đủ rõ ràng?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ngụy chủ quản nói thì rõ rồi nhưng ta không biết tại sao Ngụy chủ quản ngăn cản ta.

Ngụy chủ quản khẽ hừ:

- Hừ! Ngươi biết nàng là người gì không?

Vẻ mặt Cảnh Ngôn hoang mang nói:

- Không rõ lắm, nghe nói là người của Trần gia, nhưng liên quan gì đến việc Ngụy chủ quản ngăn ta lại?

Con ngươi Ngụy chủ quản co rút, ánh mắt tối sầm. Ngụy chủ quản không tin Cảnh Ngôn không hiểu ý của gã, đã hiểu ý còn cắn chết không nhả tức là không nể mặt.

Ngụy chủ quản không nói tiếp, gã bước xuống cầu thang, người xung quanh tránh ra.

Ngụy chủ quản đến gần, trầm giọng nói:

- Tiểu huynh đệ, ta làm vậy cũng vì tốt cho ngươi. Có lẽ ngươi không biết mình đang làm cái gì, không biết việc mình đang làm sẽ mang đến ảnh hưởng thế nào cho bản thân.

Cảnh Ngôn không khách sáo lạnh nhạt nói:

- Ngụy chủ quản nói đùa, ta chưa thấy qua cảnh đời gì lớn nhưng biết đúng sai. Ta hiểu rõ mình đang làm cái gì, Ngụy chủ quản nói tốt cho ta càng làm ta không hiểu. Ta chỉ biết hình như Ngụy chủ quản thiên vị nữ nhân tên Trần Nghiên, hay vì nàng là người Trần gia? Ngụy chủ quản sợ Trần gia sao?

Khí thế Ngụy chủ quản trầm xuống, uy hiếp nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng quá đáng! Ngươi nên biết bây giờ ngươi đang chọc giận ta, chọc ta thì không có kết quả tốt cho ngươi!

Cảnh Ngôn cũng lên cơn tức:

- Ngụy chủ quản càng nói càng không ra gì. Ta không có ý chọc giận Ngụy chủ quản, ta chỉ tò mò khi đồng bạn của ta vô duyên bị đánh thì Ngụy chủ quản ở đâu? Giờ ta kêu Trần Nghiên xin lỗi Ngụy chủ quản liền đi ra ngăn cản, vậy lúc đồng bạn của ta vô duyên bị nhục nhã tại sao Ngụy chủ quản không ra mặt?

Vừa rồi Cảnh Lạc Vũ bị đánh bị làm nhục không thấy mặt Ngụy chủ quản, nay Cảnh Ngôn bắt Trần Nghiên xin lỗi gã liền xuất hiện, đồ ngốc đều nhìn ra vấn đề.

Cảnh Ngôn không tin khi hai người Trần Nghiên đánh Cảnh Lạc Vũ Ngụy chủ quản không biết gì. Trong tửu lâu có tranh chấp, nhân viên công tác sẽ báo cáo ngay lên trên. Ngụy chủ quản không lộ mặt đã nói rõ vấn đề.

Khi Ngụy chủ quản biết Trần Nghiên chịu thiệt liền xuất hiện, còn bày ra dáng vẻ che chở Cảnh Ngôn, hắn cảm kích gã mới lạ.

Chương 248 - Oanh Giết Cảnh Ngôn

Cảnh Ngôn không thích hùng hổ dọa người, nếu đối phương không quá đáng hắn sẽ không dây dưa.

Vấn đề là Ngụy chủ quản tửu lâu địa vị cao quyền nặng này, võ giả đến từ chỗ nhỏ như Cảnh Ngôn dường như thấp cổ bé họng với gã.

Thấy Trần Nghiên chịu thiệt Ngụy chủ quản liền đứng ra, làm bộ làm tịch còn mặt dày bảo là tốt cho Cảnh Ngôn, khiến người buồn nôn, cười chết.

Nghe Cảnh Ngôn mỉa mai mặt Ngụy chủ quản đen thui, ánh mắt lạnh lẽo.

Giọng Ngụy chủ quản tràn đầy đe dọa:

- Người trẻ tuổi, ta khuyên ngươi đừng làm chuyện sai lầm. Theo ta thấy ngươi cũng đến tham gia ba học viện lớn khảo hạch? Nếu ngươi chấp mê bất ngộ e rằng sẽ mất tư cách khảo hạch, có thể sống rời khỏi Lam Khúc quận thành hay không rất khó nói.

Ngụy chủ quản này tên đầy đủ là Ngụy Hữu Minh, cảnh giới đúng là Đạo Linh cảnh.

Như Cảnh Ngôn đoán, lúc trước Trần Binh đánh Cảnh Lạc Vũ, nhân viên trong tửu lâu liền bẩm báo cho Ngụy Hữu Minh, nhưng gã không để bụng. Ngụy Hữu Minh biết thân phận của Trần Nghiên là dòng chính Trần gia, nữ nhi của chủ quản quyền lực rất lớn. Ngụy Hữu Minh chơi thân với chủ quản Trần gia này.

Nữ nhi của người quen cũ tranh chấp với người ta trong Tụ Hoa tửu lâu, Ngụy Hữu Minh lẽ tất nhiên chú ý một chút. Khi biết đối phương là võ giả đến từ Đông Lâm thành thì Ngụy Hữu Minh buông tay mặc kệ, dù sao nữ nhi của bằng hữu mạnh hơn người ta.

Ngụy Hữu Minh biết nguyên nhân sinh ra tranh chấp không phải lỗi của võ giả từ Đông Lâm thành, nhưng thì sao? Võ giả đến từ Đông Lâm thành tầm thường tới Lam Khúc quận thành bị ăn hiếp, nhục nhã phải cắn răng mà chịu.

Nhưng sự việc phát triển nằm ngoài dự đoán của Ngụy Hữu Minh, gã không ngờ tiểu tử bị ăn hiếp có giúp đỡ.

Ngụy Hữu Minh cứ nghĩ dù có giúp đỡ cũng không làm được gì, Trần Nghiên vốn có cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, còn có phó tòng Tiên Thiên hậu kỳ đi theo. Võ giả Đông Lâm thành đông người hơn cũng sẽ bị đè đầu thôi. Thế nhưng Ngụy Hữu Minh không ngờ tiểu tử tên Cảnh Ngôn thực lực mạnh đến nỗi khiến người giật mình, một kiếm giết Trần Binh phó tòng của Trần Nghiên.

Khi Ngụy Hữu Minh nhận được tin thì Trần Binh đã chết, làm gã hết hồn. Ngụy Hữu Minh không có mặt ở hiện trường nên không cản kịp, nếu gã đến kịp lúc thì đã ngăn lại ngay khi Cảnh Ngôn giết Trần Binh. Ngụy Hữu Minh từ tầng trên đi xuống tầng một là lúc Cảnh Ngôn định tát Trần Nghiên, gã liền ngăn cản hắn.

Ngụy Hữu Minh cứ nghĩ mình ra mặt tiểu tử tên Cảnh Ngôn sẽ biết điều thỏa hiệp, nhưng xem ra tiểu tử này không chịu êm thắm, còn dám dùng giọng điệu chất vấn với gã, làm gã rất tức giận.

Nếu không phải ở trong Tụ Hoa tửu lâu thì Ngụy Hữu Minh rất muốn trực tiếp bóp chết Cảnh Ngôn.

Tụ Hoa tửu lâu là sản nghiệp của Quận Vương phủ, Ngụy Hữu Minh tuy là chủ quản, người phụ trách tửu lâu nhưng mặt trên có tổng quản đại nhân giám sát.

Nếu Ngụy Hữu Minh giết võ giả đến tham gia ba học viện lớn khảo hạch ngay trong Tụ Hoa tửu lâu, đồn ra ngoài gã phải cho tổng quản đại nhân giải thích hợp lý, sẽ gây rắc rối cho gã. Có lẽ tổng quản đại nhân không truy cứu việc gã giết một, hai người nhưng Ngụy Hữu Minh không chắc trăm phần trăm.

Tổng quản đại nhân Mộ Liên Thiên luôn là người nghiêm khắc.

Vì vậy Ngụy Hữu Minh muốn bóp chết tiểu tử tên Cảnh Ngôn phải có lý do hợp lý mới được.

Trần Nghiên độc ác nói:

- Ngụy chủ quản là chủ quản Tụ Hoa tửu lâu, thân phận tôn quý. Dế nhũi này bất kính với Ngụy chủ quản, trực tiếp giết hắn cho rồi. Ta có thể làm chứng là dế nhũi này bất kính với Ngụy chủ quản nên Ngụy chủ quản mới đánh chết hắn.

Cảnh Ngôn tức giận mắng:

- Tiện nhân!

Trần Nghiên rít lên:

- Dế nhũi, ngươi dám mắng ta?

Dường như Trần Nghiên đã quên Cảnh Ngôn mới giết phó tòng của nàng, còn bắt nàng quỳ xuống xin lỗi. Mới nãy Trần Nghiên sợ đến tái mặt, giờ thấy có chỗ dựa, có người chống lưng thì vênh váo lên, vẻ mặt ước gì cắn chết Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vung tay.

Bốp!

Dấu tay in trên gò má Trần Nghiên.

Lúc trước Trần Nghiên muốn đi, Cảnh Ngôn chặn đường nàng, hai người cách khá gần. Từ khi Ngụy Hữu Minh xuất hiện mấy người không di chuyển, nên Cảnh Ngôn và Trần Nghiên chỉ cách nhau hai bước, hắn giơ tay dễ dàng tát vào gò má nàng.

Rầm!

Trần Nghiên bay lên.

Cảnh Ngôn tát rất mạnh, Trần Nghiên không đề phòng nên bị tát bay đi.

Người xung quanh câm nín.

Chủ quản Tụ Hoa tửu lâu tự mình ra mặt kêu Cảnh Ngôn lùi một bước, nhưng hắn tát Trần Nghiên ngay trước mặt Ngụy chủ quản.

Cái tát này không chỉ nghe kêu, nó thật sự rất mạnh, Trần Nghiên bị đánh bay xa bảy, tám thước.

Cảnh Ngôn liếc Trần Nghiên té ra xa, thản nhiên nói:

- Tiện nhân già mồm, không cho bài học thì không khôn ra.

Mặt Ngụy Hữu Minh xanh mét, gã không ngờ Cảnh Ngôn dám tát Trần Nghiên ngay trước mặt gã. Ngụy Hữu Minh đã kêu Cảnh Ngôn ngừng tay, đứng cách hắn không xa, vậy mà hắn dám tát Trần Nghiên.

Bạt tai này tát vào mặt Trần Nghiên nhưng cũng làm Ngụy Hữu Minh rát mặt, gã cảm giác bẽ mặt.

Ngay trước mặt nhiều người, với thân phận của gã ra mặt xử lý chuyện này, nhưng Cảnh Ngôn không thèm để bụng lời gã nói, trực tiếp làm trái.

Quá nhục nhã!

Ngụy Hữu Minh giận thật:

- Tặc tử, ngươi quá to gan! Giết người trong Tụ Hoa tửu lâu, ngươi muốn chết!

Toàn thân Ngụy Hữu Minh dâng lên nguyên khí, khí thế trầm xuống, gã định ra tay giết Cảnh Ngôn ngay.

Cảnh Ngôn đã giết Trần Binh trước, đó là giết người.

Cảnh Ngôn quát to:

- Ngươi xứng làm chủ quản Tụ Hoa tửu lâu? Không phân tốt xấu, chỉ vì Trần Nghiên là thành viên Trần gia mà không biết liêm sỉ che chở Trần Nghiên, ta phi! Nếu đồn ra ngoài để ta xem ngươi giải thích thế nào!

Cảnh Ngôn nói ra câu này hòng làm Ngụy Hữu Minh chùn tay, không dám giết hắn trước mặt đông người.

Mắt Ngụy Hữu Minh đỏ ngầu đã quyết tâm giết Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh, mặc cho ngươi nhanh mồm nhanh miệng hôm nay lão phu phải đập chết ngươi. Đã cho ngươi cơ hội nhưng chính ngươi không cần, không thể trách ta!

Cảnh Lạc Vũ ôm đầu máu me tèm lem la lên:

- Chủ quản Tụ Hoa tửu lâu giết người! Mọi người mau đến xem chủ quản Tụ Hoa tửu lâu muốn giết người!

Thật ra Cảnh Lạc Vũ không la toáng lên thì võ giả trong đại sảnh tầng một cũng đã vây quanh chỗ này, gã la lên vì muốn tạo áp lực cho Ngụy Hữu Minh.

Ngụy Hữu Minh quét mắt qua, hung tợn trừng Cảnh Lạc Vũ:

- Nhãi ranh, đáng giận! Ba tên nhãi ranh này hôm nay phải chết! Các ngươi là đồng mưu giết người trong Tụ Hoa tửu lâu,

tội ác tày trời, tội nghiệt nặng nề! Ta là chủ quản Tụ Hoa tửu lâu sao có thể tha cho các ngươi!

Trần Nghiên bị tát xong đầu óc trống rỗng, lát sau nàng đã hiểu chuyện gì xảy ra, nàng bị vả miệng!

Trần Nghiên không chấp nhận được, điên cuồng rít gào:

- Giết hắn! Giết hắn đi Ngụy chủ quản! Giết hắn!

Võ giả xung quanh tức giận nói nhỏ:

- Vô sỉ chưa từng thấy!

- Là chủ quản Tụ Hoa tửu lâu mà mở mắt nói dối, nghĩ chúng ta đều là đồ ngốc sao?

- Rành rành muốn che chở Trần gia còn nói đường hoàng.

- Mới rồi võ giả tên Cảnh Lạc Vũ bị đánh sao chủ quản không đứng ra can thiệp đi?

- Thật khiến người thất vọng, Trần Binh tính giết nhóm Cảnh Ngôn nhưng có thấy Ngụy chủ quản ra mặt đâu? Nếu không phải võ giả tên Cảnh Ngôn thực lực cường đại e rằng ba người đã chết.

- Đúng rồi, ta dám cá nếu ba người Cảnh Ngôn chết thì Ngụy chủ quản còn lâu mới lộ mặt ra.

Bọn họ không nhịn được chuyện trái tai gai mắt này, ăn hiếp người ta cũng đừng trắng trợn như vậy.

Đương nhiên họ không có sức mạnh thay đổi cái gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn, thậm chí không dám nói lớn cho Ngụy Hữu Minh nghe. Bọn họ không chịu nổi chủ quản Tụ Hoa tửu lâu trả thù.

Ngụy Hữu Minh tấn công:

- Chết đi!

Cường giả Đạo Linh cảnh ra tay, nguyên khí bao la như núi đè đầu, uy năng không gì sánh bằng.

Phụp phụp phụp!

Nguyên khí nghiền áp không gian, không gian sắp sụp đổ.

Dù thực lực có thể đánh nhau với nhiều cường giả Tiên Thiên đỉnh nhưng trước lực lượng đáng sợ này hắn không có sức đối kháng. Đây là lần thứ hai Cảnh Ngôn đối diện cường giả Đạo Linh cảnh công kích trực tiếp, lần trước là sát thủ Ám Dạ ám sát, hắn suýt chết, may mắn có nữ nhân mặc váy trắng xuất hiện cứu mạng.

Lần này thì …

Bùm!

Cảnh Ngôn không bỏ cuộc, hắn hết sức vận chuyển nguyên khí, Thiên Hỏa kiếm bắn ra kiếm quang đỏ sắc bén. Dù biết rõ không đánh lại đối phương, không cản nổi Cảnh Ngôn vẫn không buông xuôi.

Ngụy Hữu Minh cười nhạt:

- Tiểu nhi vô tri còn dám chống cự?

Ngụy Hữu Minh coi thường Cảnh Ngôn chống cự, gã nhìn ra hắn là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ. Cảnh giới này một kiếm giết Trần Binh tu vi Tiên Thiên hậu kỳ đúng là khó tin, nhưng chỉ là chuyện nhỏ, Cảnh Ngôn yêu nghiệt đến đâu ở trước mặt cường giả Đạo Linh cảnh như Ngụy Hữu Minh đã định trước kết cục là cái chết.

Chương 249 - Mộ Liên Thiên Nhúng Tay

Răng rắc! Răng rắc!

Cảnh Ngôn thúc giục kiếm quang đỏ, nguyên khí dâng trào trong không gian. Nhưng chưởng ảnh đen đáng sợ bao phủ, kiếm quang đỏ nhanh chóng sụp đổ tán loạn.

Uy năng trong công kích của cường giả Đạo Linh cảnh rất khủng bố, dù Cảnh Ngôn đã dốc hết sức, vận chuyển nguyên khí đến cực hạn cũng không ngăn được. Trong tình huống này Thiên Không Chi Dực, kiếm ý không có tác dụng gì lớn.

Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Lạc Vũ lấy vũ khí ra giúp Cảnh Ngôn ngăn cản. Nhưng hai người có ra tay hay không chẳng khác biệt gì, không thể giúp ích Cảnh Ngôn chút nào. Cảnh Tử Kỳ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, nàng thi triển võ học không thể đến gần chưởng ấn màu đen đã vỡ nát. Cảnh Lạc Vũ còn chưa phải Tiên Thiên càng miễn bàn.

Cảnh Ngôn cảm giác thân thể bị núi to che rợp trời trấn áp, nguyên khí trong vụ tuyền vận chuyển trì trệ, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khó tiếp tục đưa nguyên khí.

Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Lạc Vũ nhẹ nhàng hơn Cảnh Ngôn nhiều, thực lực của họ kém xa hắn nhưng công kích của Ngụy Hữu Minh chủ yếu nhằm vào hắn, hai người chỉ bị lan đến. Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Lạc Vũ đối mặt áp lực không bằng Cảnh Ngôn một phần mười.

Mắt Ngụy Hữu Minh lấp lóe tia sáng:

- Tiểu súc sinh này thật ghê gớm!

Ngụy Hữu Minh cảm giác trong công kích của Cảnh Ngôn ẩn chứa uy lực cực mạnh. Ngụy Hữu Minh mơ hồ cảm thấy nếu không phải gã bước vào Đạo Linh cảnh rất có thể không đánh lại Cảnh Ngôn. Võ giả trẻ tên Cảnh Ngôn này thực lực quá kinh người.

Ngụy Hữu Minh thầm hừ lạnh:

- Hừ! Mặc cho ngươi nghịch thiên đến đâu hôm nay cũng chết chắc!

Sát ý lạnh lẽo, Ngụy Hữu Minh nhếch mép nở nụ cười tàn khốc. Ngụy Hữu Minh thấy Cảnh Ngôn không chống cự nổi nữa, chưởng ấn đen sắp nghiền áp hắn.

Chợt một tiếng quát lớn vang lên:

- Dừng tay!

Xoẹt!

Dao động nguyên khí mênh mông mạnh mẽ tham gia vào cuộc chiến, nguyên khí áp chế chưởng ấn đen và kiếm quang đỏ đã tan vỡ, sau đó nhẹ nhàng cuốn hai luồng sáng tan biến trong không gian.

Ngụy Hữu Minh nhướng mày, khó chịu nhìn ra ngoài:

- A?

Ngay khi Ngụy Hữu Minh sắp giết Cảnh Ngôn bỗng chui ra kẻ lắm chuyện, nhưng gã không chửi um sùm, vì người nhúng tay vào hiển nhiên thực lực cực mạnh, có thể nhẹ nhàng ngăn cản công kích của gã là điều người bình thường không thể làm được, trước khi hiểu rõ người đến Ngụy Hữu Minh phải ráng nhịn.

Cảnh Ngôn nghe tiếng quát thì thầm thở phào, hắn suýt dọn ra tổng quản Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên hù Ngụy Hữu Minh. Nếu đến phút sống chết thật sự Cảnh Ngôn sẽ không

ngồi chờ chết, hắn đã chuẩn bị sẵn. Cảnh Ngôn biết dọn ra Mộ Liên Thiên thì dù Ngụy Hữu Minh muốn giết hắn cũng trên chín mươi phần trăm buộc phải rút tay về.

Trước khi chống đối Ngụy Hữu Minh thì Cảnh Ngôn đã suy tính kỹ, nhưng không đến lúc cùng đường hắn sẽ không chủ động lôi ra tổng quản Quận Vương phủ. Vì dù Mộ Liên Thiên nợ Cảnh Ngôn ân tình to lớn, nếu hắn hở chút lôi thân phận Mộ Liên Thiên ra hù người khác, khi gã biết sẽ không vui.

Cũng dễ hiểu, ví dụ như Cảnh Ngôn nợ nhân tình ai đó, người này gặp rắc rối, hắn sẽ không do dự ra tay giúp đỡ. Nhưng nếu người này hở chút lôi tên Cảnh Ngôn ra, lợi dụng danh vọng của hắn hù dọa, uy hiếp đối thủ thì Cảnh Ngôn sẽ không vui. Đây là lẽ thường của con người, không ai muốn bị người lợi dụng.

Nên không đến phút sống chết Cảnh Ngôn tuyệt đối sẽ không tùy tiện lôi tên Mộ Liên Thiên ra.

Sắc mặt Ngụy Hữu Minh vốn âm trầm tìm kiếm kẻ phá hoại việc tốt của mình, khi thấy bóng người đó gã rùng mình, bản năng kêu lên:

- A? Tổng quản đại nhân?

Ngụy Hữu Minh sợ đứng tim, người đứng đó là Mộ Liên Thiên!

Tại sao tổng quản đại nhân đột nhiên xuất hiện? Còn tự mình ra tay ngăn cản Ngụy Hữu Minh giết Cảnh Ngôn?

Vô số ý nghĩ xoay chuyển trong đầu Ngụy Hữu Minh, Mộ Liên Thiên chẳng những thực lực hơn xa gã, quan trọng nhất đó là thượng cấp trực tiếp của gã. Ngụy Hữu Minh rất khó hiểu, trong ấn tượng của gã mấy chục năm nay tổng cộng số lần Mộ Liên Thiên đến Tụ Hoa tửu lâu chỉ cỡ ba, bốn lần. Nếu

không có việc lớn Mộ Liên Thiên sẽ không đến Tụ Hoa tửu lâu, dù muốn tìm chủ quản Tụ Hoa tửu lâu thì Mộ Liên Thiên chỉ cần sai người đến kêu gã qua là xong.

Mộ Liên Thiên tự mình đến, còn trùng hợp thấy Ngụy Hữu Minh xuống tay với võ giả tham gia ba học viện lớn khảo hạch. Làm không tốt chuyện này rất có thể ảnh hưởng ấn tượng của Mộ Liên Thiên với gã.

Đầu óc xoay chuyển, Ngụy Hữu Minh há mồm tính giải thích, gã nghĩ Mộ Liên Thiên sẽ tin tưởng chủ quản Tụ Hoa tửu lâu hơn là ba võ giả trẻ đến từ thành phố nhỏ.

Cảnh Ngôn mỉm cười chắp tay chào:

- Mộ tổng quản!

Ngụy Hữu Minh đang định phân bua nhưng đã bị Cảnh Ngôn giành trước.

- Cái gì?

Hình như Cảnh Ngôn quen Mộ tổng quản? Chuyện gì thế này?

Lời đến bên môi nuốt ngược vào, Ngụy Hữu Minh trợn to mắt, linh cảm bất an.

Đám đông lại xì xầm nhỏ to, tò mò nhìn Cảnh Ngôn và Mộ Liên Thiên.

- Mộ tổng quản?

- Người này không lẽ là Mộ tổng quản Quận Vương phủ?

- Mộ tổng quản đến Tụ Hoa tửu lâu? Cảnh Ngôn quen Mộ tổng quản? Xem ra họ được cứu rồi. Nếu Cảnh Ngôn quen Mộ tổng quản thì Ngụy Hữu Minh không giết họ được.

- Nhưng võ giả từ thành phố nhỏ Đông Lâm thành làm sao quen biết tổng quản đại nhân Quận Vương phủ?

Mộ Liên Thiên là đại nhân vật thật sự, nguyên Lam Khúc quận thành ít ai đánh đồng với gã được. Dù là chủ quản Tụ Hoa tửu lâu còn kém xa mới chạm tới tư cách đó.

Mộ Liên Thiên cười chào lại:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu.

Nghe câu này tim Ngụy Hữu Minh rớt cái bịch.

Hỏng!

Cảnh Ngôn thật sự quen tổng quản đại nhân, thoạt trông hai người khá quen thuộc, tổng quản đại nhân gọi Cảnh Ngôn là tiểu hữu, nếu không phải quan hệ không giống bình thường thì Mộ Liên Thiên sẽ gọi như vậy sao?

Ngụy Hữu Minh hơi cúi đầu, trán rịn mồ hôi, lòng hoảng loạn.

Mộ Liên Thiên cười chào lại Cảnh Ngôn xong nhìn hướng Ngụy Hữu Minh, biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Ngụy Hữu Minh, nói cho ta biết chuyện này là sao?

Mộ Liên Thiên ra khỏi phủ tổng quản liền đi thẳng đến Tụ Hoa tửu lâu để tìm Cảnh Ngôn, tính bày tỏ lòng biết ơn. Nhưng Mộ Liên Thiên vừa bước vào Tụ Hoa tửu lâu liền thấy Ngụy Hữu Minh đánh Cảnh Ngôn, hình như muốn giết hắn. Mộ Liên Thiên lập tức cản lại công kích của Ngụy Hữu Minh.

Ngụy Hữu Minh cúi đầu hỏi:

- Tổng quản đại nhân quen Cảnh Ngôn? Ta không biết, nếu biết thì …

Mộ Liên Thiên vung tay không khách sáo ngắt lời Ngụy Hữu Minh:

- Bớt nói nhảm đi, ngươi không cần biết ta và Cảnh Ngôn có quen nhau không. Trả lời cho ta biết xảy ra chuyện gì? Tại

sao ngươi ra tay với Cảnh Ngôn?

Ngụy Hữu Minh run run, gã nghe ra tức giận chứa trong giọng nói của Mộ Liên Thiên.

Ngụy Hữu Minh hoảng loạn nói:

- Cái đó … là hiểu lầm! Cảnh Ngôn giết người trước mắt bao người trong Tụ Hoa tửu lâu, ta là chủ quản của tửu lâu nên định bắt hắn lại, ta không hề muốn giết Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn liếc Ngụy Hữu Minh, cười lạnh, hắn nói với Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản nghe ta kể lại vụ việc đi.

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Ừm! Cảnh Ngôn tiểu hữu nói đi.

Cảnh Ngôn kể lại tỉ mỉ vụ việc, không sai lệch một li.

Cảnh Ngôn nhìn Ngụy Hữu Minh, kết luận:

- Mộ tổng quản, ta không rõ Ngụy chủ quản là chủ quản, người phụ trách của tửu lâu, tại sao khi người Trần gia đánh Cảnh Lạc Vũ không ai ra mặt ngăn cản? Khi Trần Binh định giết ta cũng chẳng ai cản lại, lúc ta bắt Trần Nghiên xin lỗi Ngụy chủ quản liền kịp lúc lộ mặt cản trở, làm ta rất khó hiểu.

Mặt Ngụy Hữu Minh trắng như tờ giấy, nếu gã nắm đằng cán thì không e ngại gì, gã biết cá tính của Mộ Liên Thiên. Dù Cảnh Ngôn là người quen, thân đến đâu Ngụy Hữu Minh cũng không lo Mộ Liên Thiên sẽ vì hắn mà trả thù gã. Vấn đề là Ngụy Hữu Minh không chiếm lý, ai đều nhìn ra gã thiên vị Trần Nghiên Trần gia.

Khí thế Mộ Liên Thiên trầm xuống nhìn Ngụy Hữu Minh, hỏi:

- Ngụy Hữu Minh, ngươi nói xem Cảnh Ngôn tiểu hữu nói có chỗ nào sai không?

Trong khi Ngụy Hữu Minh đổ mồ hôi ròng ròng vắt óc tìm cớ thì một võ giả hơi gan dạ lớn tiếng nói:

- Tổng quản đại nhân, chúng ta đều thấy tận mắt vụ việc, đúng như Cảnh Ngôn nói, không có chỗ nào sai lệch. Chúng ta đều có thể làm chứng!

Vì thấy Cảnh Ngôn quen Mộ Liên Thiên, chắc Mộ Liên Thiên sẽ bênh Cảnh Ngôn nên võ giả đó mới dám nói ra, nếu Mộ Liên Thiên theo phe Ngụy Hữu Minh thì võ giả tuyệt đối không dám nói gì.

Nhiều võ giả lên tiếng:

- Đúng vậy! Chúng ta có thể làm chứng!

- Ba người Cảnh Ngôn không có gì sai!

- Đúng rồi, ban đầu là người Trần gia khinh người quá đáng!

Hiển nhiên nhiều võ giả oán giận Trần gia.

Chương 250 - Xử Trí Trần Nghiên

Ngụy Hữu Minh nghe bốn phía ồn ào, mặt gã xanh mét. Nhưng đang ở trước mặt Mộ Liên Thiên, Ngụy Hữu Minh không dám quát mắng võ giả xung quanh, dù không muốn nghe gã cũng phải ngoan ngoãn nghe.

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Xem ra vụ việc là như vậy.

Mộ Liên Thiên xin lỗi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, Ngụy Hữu Minh là thuộc hạ của ta, hành vi của hắn khiến người vô cùng thất vọng. Ta cũng có trách nhiệm, thật là xin lỗi.

Mộ Liên Thiên trưng cầu ý kiến của Cảnh Ngôn:

- Hành vi của Ngụy Hữu Minh cực kỳ ác liệt, hắn là thuộc hạ của ta, Cảnh Ngôn tiểu hữu để ta tự mình xử trí hắn được không?

Cảnh Ngôn vội cảm ơn:

- Đương nhiên có thể, đa tạ Mộ tổng quản.

Cảnh Ngôn rất hận Ngụy Hữu Minh, không nhờ Mộ Liên Thiên thì Ngụy Hữu Minh đã giết Cảnh Ngôn. Trước giờ Cảnh Ngôn sẽ không mềm lòng với kẻ muốn giết mình. Nhưng Ngụy Hữu Minh dù gì là thuộc hạ của Mộ Liên Thiên, kêu gã đưa Ngụy Hữu Minh cho Cảnh Ngôn xử trí là chuyện không thể.

Nhưng chắc Mộ Liên Thiên sẽ không dễ dàng tha cho Ngụy Hữu Minh, ít nhất gã không thể giữ chức vị chủ quản Tụ Hoa tửu lâu nữa.

Mộ Liên Thiên thấy Cảnh Ngôn đồng ý cho gã xử trí Ngụy Hữu Minh thì gật đầu, gã chán ghét liếc Ngụy Hữu Minh:

- Ngụy Hữu Minh, chút nữa đi phủ tổng quản gặp ta, giờ ngươi lập tức rời khỏi đây đi!

Hành vi của Ngụy Hữu Minh làm Mộ Liên Thiên thấy vô cùng mất mặt.

Ngụy Hữu Minh hối hận thắt ruột, gã nhìn Cảnh Ngôn lại ngó Mộ Liên Thiên, muốn giải thích nhưng thấy mặt Mộ Liên Thiên đen thui, gã cảm giác tốt nhất là câm mồm thì hơn, giờ gã nói gì cũng không thay đổi được sự thật, không thể xóa bỏ ấn tượng ác liệt của Mộ Liên Thiên.

Ngụy Hữu Minh vô cùng hối hận lầm lũi rời khỏi Tụ Hoa tửu lâu.

Mộ Liên Thiên nhìn Trần Nghiên co ro trong góc:

- Giờ nói đến vấn đề của Trần Nghiên đi.

Mộ Liên Thiên không quen Trần Nghiên, nhưng gã liếc sơ liền tìm thấy người gò má sưng, gã nhờ đặc điểm đó nhận biết nàng là Trần Nghiên xung đột với Cảnh Lạc Vũ, bị Cảnh Ngôn tát bạt tai.

Đối với người như Trần Nghiên ra từ gia tộc lớn, thói quen ỷ vào thân phận địa vị khi nhục người khác thì Mộ Liên Thiên không chút hảo cảm.

Mộ Liên Thiên nhìn Cảnh Lạc Vũ đứng cạnh Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Lạc Vũ, ngươi định xử trí Trần Nghiên thế nào?

Cảnh Lạc Vũ run nhẹ, gã không ngờ tổng quản đại nhân trưng cầu ý kiến của mình. Cảnh Lạc Vũ đang suy nghĩ tại sao Cảnh Ngôn quen tổng quản đại nhân, chợt nghe hỏi gã muốn xử trí Trần Nghiên thế nào.

Cảnh Lạc Vũ ngơ ngác nhìn Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên cười hỏi:

- Ha ha, đừng căng thẳng. Xung đột giữa hai người trách nhiệm nằm ở Trần Nghiên, giờ ngươi muốn xử trí Trần Nghiên thế nào?

Cảnh Lạc Vũ là đương sự bị đánh, Mộ Liên Thiên hỏi ý gã là hợp tình hợp lý. Đương nhiên cũng là nể mặt Cảnh Ngôn, nếu không vì hắn, Mộ Liên Thiên với thân phận tổng quản Quận Vương phủ sẽ không nhúng tay vào mấy việc vặt vãnh này. Nếu Mộ Liên Thiên hỏi han từng chuyện nhỏ thì gã có ba đầu sáu tay cũng không lo.

Mộ Liên Thiên nói chuyện dịu nhẹ cổ vũ Cảnh Lạc Vũ đừng hồi hộp, nhưng gã không kiềm được căng thẳng lắp bắp:

- Tổng quản … tổng quản đại nhân … chuyện … chuyện của ta để Cảnh Ngôn ca quyết định.

Mộ Liên Thiên gật đầu sau đó hỏi:

- Ừm! Cảnh Ngôn, ngươi thấy sao?

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Mộ tổng quản, Trần Nghiên này muốn giết chết chúng ta, nàng rất độc ác. Nhưng Cảnh Lạc Vũ chỉ bị chút tổn thương, không nguy hiểm mạng sống, bắt nàng bồi thường chút tiền thuốc men rồi bỏ qua đi.

Cảnh Ngôn muốn kêu Mộ Liên Thiên giết Trần Nghiên cho rồi, nhưng hắn suy đi nghĩ lại, cảm thấy không giết tốt hơn. Chủ yếu vì hai điều, một là Trần Nghiên là thành viện vô cùng

quan trọng của Trần gia, giết nàng rồi có lẽ người Trần gia không dám phàn nàn với Mộ Liên Thiên. Nhưng Trần gia sẽ ghi hận Cảnh Ngôn. Lý do thứ hai là Cảnh Ngôn không chắc thái độ của Mộ Liên Thiên, nhưng hơn năm mươi phần trăm gã không muốn Trần Nghiên chết.

Nếu không Mộ Liên Thiên đã chẳng hỏi Cảnh Lạc Vũ muốn xử trí thế nào, gã đã trực tiếp giết Trần Nghiên.

Mộ Liên Thiên không muốn Trần Nghiên chết, nếu Cảnh Ngôn đòi giết nàng, có lẽ Mộ Liên Thiên sẽ giết nhưng điều này trái với ý muốn của gã. Vì giết một Trần Nghiên khiến Mộ Liên Thiên khó chịu, Cảnh Ngôn cảm thấy mất nhiều hơn được. Huống chi tiện nhân Trần Nghiên tuy đáng giận nhưng nàng không là mối đe dọa lớn đến Cảnh Ngôn.

Mộ Liên Thiên nghe vậy nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, mắt lộ tia khen ngợi. Mộ Liên Thiên cảm thấy thanh niên Cảnh Ngôn này có sự trầm ổn hơn xa tuổi tác. Nếu đổi lại người trẻ tuổi trạc tuổi như Cảnh Ngôn sẽ vì tức giận đòi Trần Nghiên chết.

Cảm xúc là thứ khó kiểm soát nhất, một người có thể tự do khống chế cảm xúc thì định trước sẽ không bình phàm.

Mộ Liên Thiên cười nói với Cảnh Ngôn:

- Tốt, cứ làm vậy đi.

Mộ Liên Thiên nhìn Trần Nghiên mặt sưng phồng:

- Trần Nghiên, ngươi bồi thường mười vạn linh thạch cho Cảnh Lạc Vũ đi.

Trần Nghiên sợ hãi nhìn Mộ Liên Thiên:

- …

Giờ phút này Trần Nghiên không còn chút gì vẻ kiêu ngạo, nàng biết rõ tổng quản đại nhân Quận Vương phủ thân phận

cao bao nhiêu. Gia chủ Trần gia cũng phải cung kính tổng quản, địa vị của tổng quản đại nhân không thua gì gia chủ mấy thế gia lớn Lam Khúc quận thành. Trần gia chưa đến trình độ thế gia lớn.

Mộ Liên Thiên uy nghiêm nói:

- Trần Nghiên, đừng nói nhiều lời vô ích, bồi thường mười vạn linh thạch rồi đi đi. Nếu ngươi còn có oán niệm cứ kêu gia chủ Trần gia đến phủ tổng quản tìm ta.

Trần Nghiên gật đầu nói:

- Vâng … vâng!

Trần Nghiên lấy ra một tấm thẻ vàng mười vạn linh thạch từ không gian giới chỉ đưa cho Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên nhíu mày nói:

- Linh thạch này không phải bồi thường cho ta mà là người bị ngươi tổn thương.

Trần Nghiên run rẩy nhìn sang Cảnh Lạc Vũ:

- A …

Khuất nhục làm Trần Nghiên rớt nước mắt.

Mới không lâu trước đám người Cảnh Lạc Vũ như con kiến trong mắt nàng, muốn giết liền giết. Chỉ chớp mắt Trần Nghiên phải chịu nhục nhã thế này, dâng lên mười vạn linh thạch cho đối phương.

Cảnh Lạc Vũ nhìn Trần Nghiên đưa thẻ vàng linh thạch, gã bản năng nhìn Cảnh Ngôn. Hắn cười gật đâu với Cảnh Lạc Vũ.

Cảnh Ngôn thầm cảm khái.

Người với người không giống nhau. Tử đệ dòng chính của gia tộc lớn như Trần Nghiên tùy tay lấy ra mười vạn linh thạch

có sẵn, chuyện này không thể xảy ra trong gia tộc thành phố nhỏ như Đông Lâm thành.

Không nói đâu xa, trưởng lão cảnh giới Tiên Thiên của Cảnh gia không cách nào một hơi lấy ra mười vạn linh thạch có sẵn.

Cảnh Lạc Vũ thấy Cảnh Ngôn gật đầu liền nhận thẻ vàng linh thạch.

Trần Nghiên định rời đi, Mộ Liên Thiên chợt nói:

- Chờ chút! Trần Nghiên, ngươi còn chưa xin lỗi người bị ngươi khi dễ.

Từ gò má sưng phồng có thể nhìn ra biểu tình của Trần Nghiên cứng ngắc:

- Rất … xin lỗi.

E rằng đời này Trần Nghiên chưa bao giờ nói ba chữ rất xin lỗi với ai, giờ nàng buộc phải nói ba chữ kia cho dế nhũi mà nàng khinh thường, còn là dế nhũi không phải cảnh giới Tiên Thiên. Điều này quá khó khăn với Trần Nghiên, nhưng khó đến đâu nàng vẫn phải làm.

Mộ Liên Thiên vung tay:

- Giờ ngươi đi được rồi.

Trần Nghiên che mặt bước đi nhanh, lòng vô cùng nhục nhã, đầu óc trống rỗng, nàng thậm chí không muốn trả thù. Có lẽ trong tiềm thức Trần Nghiên biết không thể trả thù, ba người Cảnh Ngôn hình như rất thân với Mộ Liên Thiên, dù nàng muốn trả thù chắc chắn Trần gia sẽ không cho phép, ít nhất ở ngoài sáng Trần gia sẽ không làm gì ba người Cảnh Ngôn.

Mộ Liên Thiên cười nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, chúng ta tìm một chỗ yên lặng trò chuyện một lúc đi.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được, phòng ta ở tạm ngay bên trên, có thể lên đó nói chuyện.

Mộ Liên Thiên nói:

- Ừm, được.

Cảnh Ngôn chắp tay với võ giả xung quanh:

- Các vị, Cảnh Ngôn ta rất cảm kích các vị vừa rồi hỗ trợ làm chứng!

Mộ Liên Thiên và nhóm Cảnh Ngôn rời khỏi đại sảnh, đám đông võ giả mới nhốn nháo lên.

- Các ngươi nói xem Cảnh Ngôn có thân phận gì?

- Tại sao tổng quản đại nhân Quận Vương phủ khách sáo với hắn vậy? Luôn miệng kêu Cảnh Ngôn tiểu hữu, chậc chậc.

- Đúng là kỳ lạ, ba người Cảnh Ngôn chẳng phải là võ giả từ Đông Lâm thành đến sao? Tại sao quen tổng quản đại nhân Quận Vương phủ? Ba người chắc là tử đệ một gia tộc Đông Lâm thành, họ đến từ Cảnh gia đúng không? Hay nhân vật cao tầng Cảnh gia quen tổng quản đại nhân?

Có người lắc đầu nói:

- Không thể nào! Dù là cao tầng Cảnh gia cũng không thể tiếp xúc gì với tổng quản đại nhân được, bọn họ không đủ tư cách!

Tiếng bàn tán rôm rả lan tràn, không ai đoán ra lý do thật sự Mộ Liên Thiên khách sáo với Cảnh Ngôn.

Trong phòng của Cảnh Ngôn.

Bốn người Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Lạc Vũ, Mộ Liên Thiên ngồi xuống.

Mộ Liên Thiên cười nói:

- Cảnh Ngôn, vừa rồi ngươi xử lý việc Trần Nghiên rất tốt. Nếu ngươi giết Trần Nghiên thì cũng được, nhưng không có lợi, nhiều người đang nhìn. Ngươi giết Trần Nghiên rất nhanh sẽ đồn vào tai Trần gia, vì giết một nữ nhân không đáng gì mà đắc tội toàn Trần gia thì không có lợi.

eee

Chương 251 - Võ Học Không Phẩm Cấp

Mộ Liên Thiên nói thực tùy ý nhưng Cảnh Ngôn lại giật mình.

Mộ Liên Thiên có thân phận thế nào?

Bây giờ Mộ Liên Thiên lại có thể nói với Cảnh Ngôn như vậy chứng tỏ Mộ Liên Thiên đã hoàn toàn xem Cảnh Ngôn như người một nhà. Nếu không, Mộ Liên Thiên tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như thế!

Cảnh Ngôn vừa giật mình cũng âm thầm gật đầu. Xem ra hắn không đòi giết Trần Nghiên, quả thực hợp ý Mộ Liên Thiên.

Cảnh Ngôn hơi phẫn nộ nói:

- Mộ tổng quản, Trần Nghiên kia rất ác độc, hở cái là giết người. Trước đó không biết có bao nhiêu võ giả cũng vì hơi đắc tội nàng ta mà bị nàng giết.

Biểu hiện phẫn nộ kia cũng là Cảnh Ngôn cố ý.

Mộ Liên Thiên nhìn Cảnh Ngôn, khóe miệng hơi cười nói:

- Thế giới võ giả cực kì tàn khốc! Bất luận lúc nào, bất luận nơi đâu võ giả đều có thể sẽ chết. Mặc dù ngươi tiến vào tam đại học viện cũng sẽ gặp phải vấn đề này. Nhưng cần phải nhớ kĩ, nhất định phải khống chế được phẫn nộ của bản thân. Đương nhiên cũng không nên vi phạm tâm mình. Con đường võ đạo có thủ vững tâm mới đi được xa hơn, có được thành tựu cao. Cảnh Ngôn, ta nói vậy ngươi hiểu đi?

Mộ Liên Thiên biết Cảnh Ngôn là người cực kì thông minh, ngộ tính rất mạnh, Mộ Liên Thiên không cần vạch trần Cảnh Ngôn cũng nhất định hiểu được.

Quả nhiên Mộ Liên Thiên thấy Cảnh Ngôn hơi chần chờ rồi gật đầu.

Cảnh Ngôn quả thật hiểu được ý Mộ Liên Thiên.

Một người thành công tuyệt đối không được để cảm xúc dắt mũi, không thể vì mấy nhân tố như phẫn nộ làm choáng váng đầu óc. Nhưng mà, cũng muốn thủ vững bản tâm mình nếu không sẽ lạc lối.

Bản tâm là cái gì?

Nói rõ thì bản thân chính là thế giới quan của bản thân.

Cảnh Ngôn muốn giết Trần Nghiên cũng là một loại bản tâm. Cảnh Ngôn cảm thấy người như Trần Nghiên đáng chết!

Nhưng Cảnh Ngôn tạm thời để lại Trần Nghiên một mạng, đó cũng không vi phạm bản tâm. Đợi thời cơ đến Cảnh Ngôn cũng vẫn cứ có thể giết đối phương.

Sở dĩ Cảnh Ngôn không giết Trần Nghiên chủ yếu vẫn là vấn đề lấy hay bỏ. Thật giống như Cảnh Ngôn giết Trần Binh, hắn không hề chần chờ do dự chút nào. Trần Binh chết thì chết, Trần gia cũng sẽ không vì một tôi tớ thực lực không tồi chết mà gây chiến.

Nhưng nếu Trần Nghiên chết, lại không giống!

Mộ Liên Thiên cười nói:

- Cảnh Ngôn, ta lại đây là muốn cảm ơn ngươi!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Phu nhân đã dùng Thiên Mục Đan?

Mộ Liên Thiên gật đầu, hơi thổn thức nói:

- Đúng vậy! Nàng đã có thể vận chuyển nguyên khí, hiệu quả thật khiến người khó thể tin được.

- Đúng rồi, ta nghe Vân Phỉ nói ngươi mua bia đá võ học ở Lam Khúc phường thị, ngươi hẳn là thiếu võ học đi? Chỗ này của ta có một tấm bia đá võ học, ta tặng cho ngươi.

Mộ Liên Thiên nói xong liền lấy một tấm bia đá võ học màu đỏ sậm ra.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lập tức hơi sáng lên.

Tới phủ tổng quản Cảnh Ngôn vẫn chưa từng nghĩ được thù lao gì từ tay Mộ Liên Thiên. Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn quả thật thiếu võ học công kích mạnh mẽ.

Võ học Mộ Liên Thiên tặng hẳn không phải là võ học bình thường đi?

Cảnh Ngôn cũng không già mồm cãi láo, cảm tạ:

- Đa tạ Mộ tổng quản!

Mộ Liên Thiên đưa Cảnh Ngôn bia đá võ học chắc chắn không phải khách khí mặt ngoài nên Cảnh Ngôn cũng không cần chối đẩy. Nếu Cảnh Ngôn giả vờ từ chối một phen vậy có thể khiến Mộ Liên Thiên cảm thấy không vui.

Quả nhiên, Mộ Liên Thiên thấy Cảnh Ngôn nhận lấy bia đá võ học kia liền nở nụ cười, vẻ mặt càng vui vẻ hơn.

Mộ Liên Thiên nói tiếp:

- Ta biết ngươi thích sử dụng kiếm, võ học này thật trùng hợp cũng là kiếm kĩ. Nhưng bản thân nó cũng không có cấp độ, phẩm chất, là một loại võ học tương đối kì lạ. Tu luyện kiếm kĩ này có thể phát huy bao nhiêu uy lực hoàn toàn dựa vào bản thân. Năng lực của ngươi càng mạnh vậy uy lực của kiếm kĩ này cũng càng lớn. Ngươi tu luyện tự nhiên sẽ hiểu.

Bằng thiên tư của ngươi nhất định có thể khiến võ học này trở nên chói sáng.

Cảnh Ngôn nghe Mộ Liên Thiên nói vậy lập tức hơi chấn động.

Cảnh Ngôn vốn nghĩ võ học ẩn chứa trong tấm bia đá đó có thể là võ học cực phẩm, thậm chí có thể là võ học nhân cấp, cấp độ cao hơn võ học cực phẩm. Cảnh Ngôn không ngờ võ học này lại không có phẩm cấp cố định. Nếu như vậy, xét về mặt lí luận uy thế của loại võ học này dường như là vô hạn.

Ngay cả việc vượt qua võ học nhân cấp đạt tới võ học địa cấp đều có khả năng.

Trên Thiên Nguyên đại lục, phân loại cấp độ võ học cũng không phức tạp.

Như võ học Cảnh Ngôn tiếp xúc trước đó đều xem như võ học bình thường. Trên võ học bình thường chính là võ học nhân cấp. Trên võ học nhân cấp chính là võ học địa cấp. Nghe nói trên võ học địa cấp còn có võ học thiên cấp đáng sợ hơn.

Nhưng võ học thiên cấp cũng đã là thứ trong truyền thuyết. Ngay cả võ học địa cấp đều rất hiếm thấy. Trong địa vực Lam Khúc Quận thành, chỉ sợ đều không tồn tại bao nhiêu võ học địa cấp.

Về phần võ học nhân cấp, trong đại gia tộc Lam Khúc Quận thành ngược lại có một ít. Nhưng mà cũng chỉ có thành viên quan trọng nhất của gia tộc mới có thể tu luyện võ học nhân cấp.

Đối với võ giả bình thường, có thể tu luyện võ học cực phẩm cũng đã rất có lực hấp dẫn.

Ngay cả Cảnh gia của Cảnh Ngôn, võ học mạnh nhất cũng chính là võ học cực phẩm mà thôi.

Võ học mạnh nhất của Cảnh Ngôn hiện nay chính là Trảm Nguyệt Kiếm Pháp. Uy năng Trảm Nguyệt Kiếm Pháp tuy so với đa số võ học cực phẩm còn lớn hơn nhiều nhưng Trảm Nguyệt Kiếm Phá vẫn là võ học thượng phẩm, ngay cả võ học cực phẩm cũng không phải.

Mà võ học Mộ Liên Thiên đưa cho Cảnh Ngôn hiện nay cũng là một loại không có phẩm cấp!

Cảnh Ngôn chưa từng nghe nói về loại võ học này, nhưng hắn có thể xác định, võ học này tuyệt đối không tầm thường!

Tuy Mộ Liên Thiên cũng không nói kĩ nhưng Cảnh Ngôn có thể cảm giác được sự coi trọng của Mộ Liên Thiên đối với tấm bia đá võ học này.

Võ học khiến ngay cả Mộ Liên Thiên đều coi trọng vậy giá trị ít nhất cũng phải so với võ học nhân cấp đi?

Mộ Liên Thiên đứng lên, nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta còn chuyện cần làm nên không ở lâu. Nếu ngươi có chuyện có thể tới phủ tổng quản tìm ta.

Cảnh Ngôn đưa Mộ Liên Thiên ra đến ngoài cửa phòng, Mộ Liên Thiên liền đi mất. Cảnh Ngôn cùng Cảnh Tử Kỳ quay về phòng.

Cảnh Lạc Vũ lấy một kim tạp linh thạch đưa cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ca, đây là mười vạn linh thạch của Trần Nghiên ban nãy.

Cảnh Lạc Vũ chỉ là một võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên, ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng không tới.

Cả đời này, Cảnh Lạc Vũ chưa từng thấy qua nhiều linh thạch như vậy. Trần Nghiên bồi thường linh thạch cho Cảnh

Lạc Vũ nhưng Cảnh Lạc Vũ cảm thấy mình không thể giữ số linh thạch đó được.

Cảnh Ngôn thấy Cảnh Lạc Vũ đưa kim tạp tới liền nhìn Cảnh Lạc Vũ, cười nói:

- Linh thạch này là Trần Nghiên bồi thường co ngươi, ngươi đưa cho ta là sao?

Mười vạn linh thạch này thật sự không ít nhưng Cảnh Ngôn cũng không để trong lòng.

Mười vạn linh thạch đối với Cảnh Lạc Vũ có thể nói là con số thiên văn nhưng với Cảnh Ngôn cũng không tính cái gì. Linh thạch trên người Cảnh Ngôn hiện nay không nhiều nhưng cũng có mấy chục vạn.

Mười vạn linh thạch tính cái gì?

Mười vạn linh thạch có thể mua được chừng hai ba mươi khối linh thạch cực phẩm. Mà với mức độ tiêu hao của Cảnh Ngôn hiện nay thì hai ba mươi khối linh thạch cực phẩm cũng chỉ là mưa bụi.

Cảnh Ngôn luyện chế mấy khối đan dược cầm bán đi là có thể dễ dàng có được mười vạn linh thạch.

Nhưng mười vạn linh thạch đối với Cảnh Ngôn không tính cái gì nhưng với Cảnh Lạc Vũ mà nói lại không giống!

Có mười vạn linh thạch này Cảnh Lạc Vũ có thể tấn chức tới cảnh giới Tiên Thiên.

Cảnh Lạc Vũ cũng biết ý Cảnh Ngôn:

- Nhưng…

Cảnh Ngôn khoát tay nói:

- Đừng nhưng gì cả. Số linh thạch ấy là của ngươi, cố gắng tu luyện đi, sớm tấn chức tới cảnh giới Tiên Thiên.

Mười vạn linh thạch kia, Cảnh Ngôn không thể muốn được.

Cảnh Lạc Vũ còn muốn nói gì đó nhưng khi thấy thái độ Cảnh Ngôn kiên quyết vậy, dù muốn mở miệng mấy lần cuối cùng Cảnh Lạc Vũ cũng không nói gì, yên lặng cất kim tạp kia đi.

Cảnh Ngôn hơi xin lỗi nói với Cảnh Tử Kỳ:

- Tử Kỳ, trước nói mời ngươi đi ăn đồ ngon, hiện tại xem ra chỉ có thể đợi lần tới vậy.

Trong đại sảnh lầu một Tụ Hoa tửu lâu xảy ra chuyện như vậy, Cảnh Ngôn chắc chắn không có tâm tình đi xuống ăn cơm.

Cảnh Tử Kỳ gật đầu.

Kỳ thật có ăn hay không cũng không quan trọng.

Cảnh Ngôn chuyển hướng câu chuyện, cười nói:

- Nhưng ta phải tặng ngươi một chút đồ.

Bàn tay Cảnh Ngôn nhẹ lật, một bình ngọc màu trắng ngà xuất hiện trong lòng bàn tay.

Cảnh Ngôn cầm bình ngọc màu trắng ngà trong tay đưa cho Cảnh Tử Kỳ, nói:

- Cái này tặng cho ngươi. Ngươi mới đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, nó có tác dụng tốt với việc củng cố cảnh giới của ngươi.

Cảnh Tử Kỳ nghi hoặc:

- Đây là cái gì?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ngươi xem sẽ biết, đồ tầm thường không tính cái gì.

Cảnh Tử Kỳ hơi nhíu mày, nhận bình ngọc từ tay Cảnh Ngôn. Nàng trực tiếp mở bình ngọc ra, ánh mắt lập tức trợn to.

Trong bình ngọc, là đan dược!

Cảnh Tử Kỳ ngây người nói:

- Đây là… Quy Nguyên Đan?

Quy Nguyên Đan!

Tuy Cảnh Tử Kỳ là đệ tử của Hồng Liên học viện, bây giờ đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ nhưng loại đan dược như Quy Nguyên Đan nàng vẫn rất khó có được.

Trong Hồng Liên học viện cũng có cách được đến Quy Nguyên Đan nhưng võ giả như Cảnh Tử Kỳ nếu muốn có được một hai viên Quy Nguyên Đan cũng rất khó khăn.

Cảnh Tử Kỳ có thể phải tích cóp cả năm mới có thể đổi được một viên Quy Nguyên Đan. Nhưng bình ngọc Cảnh Ngôn cho Cảnh Tử Kỳ hiển nhiên không phải chỉ có một hai viên Quy Nguyên Đan mà ước chừng có sáu viên!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ừ, là Quy Nguyên Đan nhị đẳng. Nó tinh thuần hơn Quy Nguyên Đan tam đẳng, hiệu quả hấp thu rất tốt.

Một viên Quy Nguyên Đan tam đẳng đều hơn vạn linh thạch. Quy Nguyên Đan nhị đẳng có giá phải hơn một vạn linh thạch nhiều!

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy, ánh mắt Cảnh Tử Kỳ lại ngưng, sắc mặt cũng đổi, khí tức đều hơi rối loạn.

Đây cũng quá quý trọng!

Cảnh Tử Kỳ đương nhiên biết, Quy Nguyên Đan nhị đẳng đối với mình đại biểu cái gì, có ý nghĩa thế nào.

Từ lúc Cảnh Tử Kỳ bước vào Tiên Thiên cảnh đến nay đã từng dùng qua Quy Nguyên Đan. Cộng hết lại cũng dùng hơn sáu viên. Hơn nữa, Quy Nguyên Đan Cảnh Tử Kỳ từng đạt được còn đều là tam đẳng! Cảnh Tử Kỳ chưa hề được đến Quy Nguyên Đan nhị đẳng nào!

Mà Cảnh Ngôn vừa ra tay liền đưa Cảnh Tử Kỳ sáu viên Quy Nguyên Đan nhị đẳng. Sáu viên Quy Nguyên Đan nhị đẳng này hoàn toàn có thể làm tu vi Cảnh Tử Kỳ tăng nhanh trong thời gian ngắn!

Chương 252 - Tốc Độ Khủng Bố

Nhìn bình ngọc trong tay, nội tâm Cảnh Tử Kỳ khó có thể bình tĩnh.

Tại Đông Lâm thành, Cảnh Tử Kỳ là con gái tộc trưởng Cảnh gia, thân phận xem như tôn quý. Nhưng ở Lam Khúc Quận thành, trong Hồng Liên học viện, thân thế của Cảnh Tử Kỳ thật chẳng là gì.

Còn chuyện tài nguyên, đến cảnh giới của Cảnh Tử Kỳ, tài nguyên gia tộc có thể cung cấp cho nàng đã rất ít.

Không phải nói số lượng ít mà là khi nàng bước vào cảnh giới Tiên Thiên, dù mỗi năm Cảnh gia đều cung cấp cho Cảnh Tử Kỳ hơn một vạn linh thạch để tu luyện cũng chỉ như muối bỏ biển.

Một vạn khối linh thạch có thể mua được gì?

Cũng chỉ một viên Quy Nguyên Đan tam đẳng mà thôi.

Ở trong Hồng Liên học viện càng lâu, Cảnh Tử Kỳ càng rõ sự trân quý của tài nguyên.

Thiên phú Cảnh Tử Kỳ không tồi nhưng người có thiên phú cao hơn nàng trong tam đại học viện của Lam Khúc Quận thành cũng rất nhiều. Hồng Liên học viện không quá có thể chiếu cố nàng.

Muốn đạt được càng nhiều tài nguyên chỉ có thể dựa vào sự cố gắng và tích lũy của bản thân!

Cũng vì biết sự quý giá của tài nguyên nên lúc này Cảnh Tử Kỳ mới khó có thể bình tĩnh như vậy.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Tử Kỳ, cười nói:

- Tử Kỳ, không cần cự tuyệt số đan dược đó. Chúng với ta mà nói cũng không là cái gì, nhận lấy đi!

- Ừ!

Cảnh Tử Kỳ cuối cùng cũng đem bình ngọc cất đi, gật đầu thật mạnh.

Ba người ở trong phòng nói chuyện một chút Cảnh Tử Kỳ liền cáo từ rời đi, Cảnh Lạc Vũ cũng quay về gian phòng của mình tiếp tục tu luyện.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Cảnh Ngôn!

Trên khuôn mặt Cảnh Ngôn xuất hiện một tia kích động. Tiếp đó Cảnh Ngôn lấy bia đá võ học không trọn vẹn kia ra.

Từ lúc được nó đến giờ đã qua hơn hai ngày, Cảnh Ngôn đã sớm muốn xem thử võ học Thiên Không Chi Dực ẩn trong khối bia đá võ học không trọn vẹn này có phải là phần còn lại của Thiên Không Chi Dực như hắn suy nghĩ hay không. Nhưng mà trong hai ngày này Cảnh Ngôn vẫn luôn không có cơ hội tốt để thực hiện.

Hiện tại, rốt cục có thể xem!

Cảnh Ngôn thoáng thúc giục nguyên khí, nguyên khí bắt đầu tràn ra, theo bàn tay Cảnh Ngôn đang đặt trên bia đá võ học kia tiến vào bên trong nó.

- Oanh!

Một lực đạo trầm trọng tang thương xông vào đầu Cảnh Ngôn như thủy triều cuốn tới.

Theo đó, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tự động vận chuyển!

Sau khi Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tự động vận chuyển, phần võ học Thiên Không Chi Dực Cảnh Ngôn nắm giữ cũng bắt đầu vận chuyển theo.

Nguồn lực trong tấm bia đá võ học không trọn vẹn kia không hề trở ngại nhanh chóng dung hợp với tin tức võ học Thiên Không Chi Dực Cảnh Ngôn có được.

Giờ này khắc này, Cảnh Ngôn thật sự hơi khẩn trương.

Cảnh Ngôn rất xem trọng võ học Thiên Không Chi Dực. Nếu không Cảnh Ngôn cũng sẽ không buông tấm bia đá võ học Mộ Liên Thiên tặng trước đó xuống, lựa chọn hấp thu lực đạo trong tấm bia đá võ học không trọn vẹn này.

Theo việc dung hợp, ánh mắt Cảnh Ngôn cũng càng ngày càng sáng.

- May mắn! Thật sự quá may mắn!

Cảnh Ngôn vừa hưng phấn, âm thầm cảm khái nói:

- Không ngờ tại khu vực bãi quán trong phường thị cư nhiên có thể gặp được bia đá võ học Thiên Không Chi Dực.

Tấm bia đá võ học Thiên Không Chi Dực Cảnh Ngôn đạt được ở khu bãi quán ở phường thị kia y hệt suy đoán của Cảnh Ngôn. Sau khi hấp thu lực đạo trong đó, nó hoàn toàn phù hợp với võ học Thiên Không Chi Dực Cảnh Ngôn nắm giữ khi trước.

Xem ra võ học như Thiên Không Chi Dực đúng là bị chia thành nhiều phần, giấu ở các bia đá võ học khác nhau.

Võ học Cảnh Ngôn đạt được trong gia tộc cũng chỉ là một phần của Thiên Không Chi Dực mà thôi. Phần bia đá võ học

Cảnh Ngôn đạt được ở khu bãi quán tại Lam Khúc Quận thành lại là một phần khác.

Cảnh Ngôn có thể mơ hồ cảm giác được, Thiên Không Chi Dực ẩn chứa trong hai tấm bia đá võ học này cũng không phải toàn bộ Thiên Không Chi Dực.

Theo lời Thiên Thủy thì loại võ học như Thiên Không Chi Dực rất đáng sợ. Trên đại lúc một vạn năm trước, một gia tộc vô cùng cường đại cũng vì loại võ học này mà bị diệt tộc. Nếu loại võ học này không trân quý tới một mức độ nhất định thì đại gia tộc kia cũng không thể bị tàn sát vậy được.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, hắn hít một hơi thật sâu thầm nói:

- Xem ra, dù ta tìm được hai phần bia đá chứa võ học Thiên Không Chi Dực thì Thiên Không Chi Dực ta đạt được chỉ sợ cũng là một phần nhỏ. Nếu như có thể có được võ học Thiên Không Chi Dực đầy đủ, vậy….

Cảnh Ngôn chợt loại trừ mọi tạp niệm đi.

Bây giờ hắn nghĩ nhiều nữa cũng không tác dụng. Vì cho dù Cảnh Ngôn có thể xác định Thiên Không Chi Dực mình có bây giờ chỉ là một phần nhỏ thì cũng không có manh mối khác để tìm những phần còn lại.

Muốn được càng nhiều, chỉ có thể dựa vào cơ duyên!

Cũng giống như Cảnh Ngôn đạt được tấm bia đá võ học Thiên Không Chi Dực tại khu bãi quán của Lam Khúc Quận thành lần này, đây là cơ duyên của Cảnh Ngôn.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân là thực lực của Cảnh Ngôn bây giờ quá yếu. Cho dù Cảnh Ngôn có thể kiếm được manh mối của các phần bia đá võ học Thiên Không Chi Dực còn lại thì với thực lực hiện tại Cảnh Ngôn cũng chưa chắc có thể đạt được.

Nghĩ nhiều cỡ nào cũng chẳng thực tế bằng việc tăng cao thực lực!

Thu hồi hết tạp niệm, Cảnh Ngôn lấy linh thạch cực phẩm ra, bắt đầu hấp thu nguyên khí.

Cảnh Ngôn hấp thu nguyên khí bây giờ không phải vì tăng cao tu vi. Cảnh giới Cảnh Ngôn hiện tại đã là cực hạn Tiên Thiên trung kỳ, trừ phi Cảnh Ngôn đột phá bình chướng cảnh giới nếu không sẽ không thể thăng cấp.

Cảnh Ngôn hấp thu nguyên khí vì Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển chữa trị võ học Thiên Không Chi Dực cần tiêu hao rất nhiều nguyên khí.

Nếu Cảnh Ngôn không dùng linh thạch cực phẩm khôi phục nguyên khí bị tiêu hao thì có tiêu hết nguyên khí trong cơ thể hắn cũng không thể chữa trị xong võ học Thiên Không Chi Dực mới hấp thụ được.

Cảnh Ngôn vừa hấp thụ nguyên khí vừa chữa trị Thiên Không Chi Dực.

Thời gian trôi mau như nước.

Mà theo thời gian trôi, võ học Thiên Không Chi Dực cũng không ngừng được chữa trị hoàn tất.

Đương nhiên việc chữa trị ấy chỉ việc Cảnh Ngôn chữa trị xong phần Thiên Không Chi Dực mình đạt được. Còn phần Cảnh Ngôn chưa có thì dù có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hắn cũng không thể biến không thành có.

Mấy ngày sau.

Cảnh Ngôn mở mắt, trong đôi mắt xuất hiện ý cười.

- Vèo!

Tâm niệm vừa động, cơ thể Cảnh Ngôn đã biến mất tại xa xa. Khi thân ảnh Cảnh Ngôn xuất hiện, hắn đã đứng ở trước cửa phòng.

- Tốc độ thật đáng sợ!

Tuy Cảnh Ngôn đã sớm chuẩn bị, sớm đoán trước nhưng khi thật sự dùng Thiên Không Chi Dực sau thăng cấp vẫn cứ bị tốc độ này làm cho hoảng sợ.

Đây thật là một tốc độ vô cùng đáng sợ, cũng khiến không ai tin được.

Cảnh Ngôn thậm chí cảm thấy cho dù cường giả Đạo Linh cảnh cấp thấp ngự không phi hành cũng chưa chắc có thể vượt qua mình khi mình dùng toàn lực sử dụng Thiên Không Chi Dực.

Nói cách khác, nếu là cường giả Đạo Linh cảnh thực lực bình thường muốn giết Cảnh Ngôn, dù sức chiến đấu Cảnh Ngôn không thể chống lại đối phương nhưng hắn có cơ hội chạy trốn.

Võ học Thiên Không Chi Dực không thể nghi ngờ là thủ đoạn chạy trốn hiếm có!

- Vèo!

- Vèo vèo!

Cảnh Ngôn không nghĩ nhiều mà tiếp tục không ngừng thúc dục Thiên Không Chi Dực liên tục di chuyển trong phòng.

Tốc độ chợt tăng nên Cảnh Ngôn cũng cần một ít thời gian đi thích ứng. Loại võ học như Thiên Không Chi Dực thì càng quen thuộc lại có thể sử dụng càng tốt.

Sau một lúc lâu thân ảnh Cảnh Ngôn mới hoàn toàn dừng lại.

- Tốt! Thật sự là quá tốt!

- Tốc độ bây giờ của ta so với trước còn nhanh hơn gấp đôi!

Cảnh Ngôn lại lắc đầu nói:

- Nhưng mà… Lượng nguyên khí tiêu hao khi sử dụng Thiên Không Chi Dực toàn lực cũng thật khủng bố! Nếu không phải nguyên khí ta mạnh mẽ, cảnh giới đã là Tiên Thiên trung kỳ cực hạn thì có lẽ dù ta nắm giữ Thiên Không Chi Dực lâu như vậy cũng không thể sử dụng tự nhiên!

Đúng như lời Cảnh Ngôn, nếu như cảnh giới Cảnh Ngôn vẫn là Hậu Thiên, dù là cực hạn Hậu Thiên thì nếu Cảnh Ngôn dùng lượng nguyên khí khi đó thúc dục Thiên Không Chi Dực bây giờ cũng rất gian nan.

Nhưng bây giờ, dưới tình huống không hề bổ sung cái gì mà toàn lực thúc dục Thiên Không Chi Dực, Cảnh Ngôn cũng chỉ có thể sử dụng liên tục trong một canh giờ, nhiều nhất là hai canh giờ nguyên khí sẽ bị tiêu hao sạch.

Nhưng Cảnh Ngôn cũng không quá lo lắng. Theo cảnh giới tăng lên, mức độ hùng hậu nguyên khí của Cảnh Ngôn cũng sẽ tăng mạnh theo, tự nhiên có thể khống chế võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực càng thoải mái hơn.

Cảnh Ngôn quay về giường, lại ngồi xếp bằng xuống.

Cảnh Ngôn chợt kiểm tra linh thạch cực phẩm trong tu di giới chỉ liền thoáng nhíu mày lại, cảm khái:

- Tiêu hao thật đúng là quá khủng bố!

Lượng linh thạch cực phẩm Cảnh Ngôn tốn khi chữa trị võ học Thiên Không Chi Dực ước chừng hơn ba mươi khối. Nói cách khác, trong mấy ngày này riêng việc chữa trị võ học, Cảnh Ngôn đã tốn mất hơn mười vạn linh thạch!

Này, quả thật hơi khủng bố rồi.

Cảnh Ngôn hút một hơi thật sâu, gật gật đầu nói:

- May mắn! May mắn ta là đan sư. Ta có thể không ngừng luyện chế ra đan dược để kiếm lấy tài nguyên.

Lúc chữa trị phần Thiên Không Chi Dực đầu tiên, Cảnh Ngôn cũng không tốn bao nhiêu tài nguyên. Nhưng chữa trị phần Thiên Không Chi Dực thứ hai lại tốn hơn mười bạn linh thạch bình thường!

Nếu Cảnh Ngôn lại có được phần thứ ba, thứ bốn của Thiên Không Chi Dực vậy muốn chữa trị chúng cũng không biết phải tốn hết bao nhiêu linh thạch.

Dù thế nào thì đó cũng là một con số kinh người.

Nhưng điều đó cũng thể hiện giá trị của Thiên Không Chi Dực. Cảnh Ngôn cảm thấy dù Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chữa trị võ học bình thường cũng không thể tiêu hao nhiều nguyên khí và linh thạch như vậy được.

- Ừ, kế tiếp phải xem tấm bia đá võ học Mộ tổng quản cho ta!

Cảnh Ngôn chuyển mắt, lấy một tấm bia đá võ học khác từ trong tu di giới chỉ ra.

Đa số tài nguyên của Cảnh Ngôn đều đặt trong không gian Càn Khôn Giới, nhưng trong tu di giới chỉ đeo trên tay hắn cũng có không ít. Cảnh Ngôn thường xuyên cần sử dụng tài nguyên như linh thạch, Quy Nguyên Đan.

Hai khối bia đá võ học Cảnh Ngôn mới có được cũng bị hắn để trong tu di giới chỉ.

Thiên Không Chi Dực dù tốt nhưng cũng không phải võ học công kích. Khi đối mặt với kẻ thù cảnh giới thấp thực lực yếu, Thiên Không Chi Dực trợ giúp rất lớn cho công kích của

Cảnh Ngôn, có thể giúp Cảnh Ngôn đánh bại đối thủ nhanh hơn.

Nhưng khi đối mặt với cường giả thì hiệu quả hỗ trợ công kích của Thiên Không Chi Dực cũng rất yếu.

Giết địch ngoài việc dựa vào nguyên khí bản thân thì vẫn là võ học loại công kích cùng bí pháp loại công kích.

Chương 253 - Điên Cuồng Thăng Cấp.

Tấm bia đá võ học màu đỏ sậm lẳng lặng đứng trong phòng.

Cảnh Ngôn đứng trước tấm bia đá võ học, vận chuyển nguyên khí nhẹ nhàng đặt bàn tay lên trên đó.

Tấm bia đá võ học Mộ Liên Thiên đưa cho Cảnh Ngôn cao gần bằng người bình thường, bên ngoài tỏa ra ánh sáng hơi đỏ.

Khi nguyên khí Cảnh Ngôn thẩm thấu vào trong tấm bia, quầng sáng màu đỏ sậm kia đột nhiên sẫm màu hơn.

Một lát sau, Cảnh Ngôn thu tay về. Quầng sáng màu đỏ trên tấm bia đá võ học hoàn toàn biến mất! Trong tấm bia đá võ học cũng không còn đạo lực gì.

Tấm bia đá võ học này tương đương mất đi giá trị, cũng không khác tảng đá bình thường chút nào.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lấp lóe:

- Quả nhiên là võ học thật kì lạ.

Tấm bia đá võ học bình thường thì đạo lực trong đó đủ khiến võ giả hấp thu nhiều lần võ học ẩn chứa bên trong. Đa số tình huống, tin tức đạo lực ẩn chứa một tấm bia đá võ học mới tinh có thể bị hấp thu từ ba đến năm lần.

Mà đạo lực trong tấm bia đá võ học ở trước mặt Cảnh Ngôn sau khi bị Cảnh Ngôn hấp thu một lần đã hoàn toàn biến mất.

Nói cách khác, tin tức về võ học ẩn chứa trong đó đã không còn, không thể để võ giả thứ hai hấp thu tu luyện được.

Này quả thật hơi kỳ quái.

Cảnh Ngôn có thể cảm giác được tấm bia đá võ học này vẫn chưa có ai sử dụng trước mình. Cảnh Ngôn hắn là người đầu tiên tu luyện võ học ẩn chứa trong đó!

Nhưng sau khi Cảnh Ngôn hấp thu đạo lực, tấm bia đá võ học này lại biến thành phế phẩm. Vậy chỉ có thể nói võ học bên trong quả thực kì lạ, khác với võ học khác.

Loại tình huống này khác với hai tấm bia đá võ học Thiên Không Chi Dực Cảnh Ngôn có được.

Hai tấm bia đá võ học Thiên Không Chi Dực Cảnh Ngôn có đều không trọn vẹn, đạo lực ẩn chứa trong đó cũng không đầy đủ. Khi bị Cảnh Ngôn hấp thu xong nó thành phế phẩm là chuyện rất bình thường.

Còn đạo lực bên trong tấm bia đá võ học trước mắt này lại đầy đủ, vậy chỉ có một cách giải thích:

Người chế tác tấm bia đá võ học này cố ý muốn võ học trong đó chỉ có một người tu luyện được!

Cảnh Ngôn đứng trong phòng, khẽ nhắm hai mắt đem tin tức mới tiếp thu được ban nãy nhìn qua một lần. Cảnh Ngôn rất nhanh liền biết tên của võ học này:

- Thánh Quang Kiếm Pháp!

Hơn nữa, Cảnh Ngôn cũng hiểu được võ học này có chỗ kì lạ gì.

Thánh Quang Kiếm Pháp này quả thật không có bất luận phẩm cấp nào!

Bởi vì sau khi cảm nhận sơ qua Thánh Quang Kiếm Pháp này Cảnh Ngôn biết uy thế Thánh Quang Kiếm Pháp cũng chỉ ở mức võ học hạ phẩm bình thường.

Võ học hạ phẩm bình thường, đó là cấp bậc gì?

Nói cụ thể thì nó chẳng khác Thu Phong Lạc Diệp Kiếm Cảnh Ngôn từng tu luyện trước đây mấy.

Nhưng Cảnh Ngôn lại nhanh chóng phát hiện chỗ khác nhau của Thánh Quang Kiếm Pháp và Thu Phong Lạc Diệp Kiếm. Cấp bậc Thánh Quang Kiếm Pháp có thể tiếp tục tăng lên!

Lúc ban đầu là võ học hạ phẩm, nhưng khi sự hiểu biết, lĩnh ngộ về võ học này tăng lên, Thánh Quang Kiếm Pháp có thể tăng tới cấp bậc võ học trung phẩm như Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Loại võ học như Thu Phong Lạc Diệp Kiếm nói dễ hiểu chẳng khác nào một cái lọ bị khóa kín, mà Thánh Quang Kiếm Pháp lại là loại lọ được mở nắp.

Chiếc lọ đóng kín không thể cho thêm gì vào mà lọ mở nắp lại có thể không ngừng bỏ thêm thứ mới vào.

Khi Cảnh Ngôn cẩn thận nghiên cứu Thánh Quang Kiếm Pháp hắn cũng đã mơ hồ nhận ra mấu chốt để Thánh Quang Kiếm Pháp từ võ học hạ phẩm tăng lên thành võ học trung phẩm. Tin rằng không mất bao nhiêu thời gian Cảnh Ngôn có thể đem Thánh Quang Kiếm Pháp tăng tới cấp độ võ học trung phẩm.

Tuy hiện tại Cảnh Ngôn vẫn không thể thấy được điểm quan trong để tăng cấp cho Thánh Quang Kiếm Pháp ấy nhưng không thể nghi ngờ, cực hạn của Thánh Quang Kiếm Pháp tuyệt đối không chỉ là võ học bình thường.

Ít nhất, nó có thể thăng cấp tới võ học nhân cấp!

- Bây giờ bắt đầu đem Thánh Quang Kiếm Pháp thăng lên võ học trung phẩm đi!

Cảnh Ngôn hao phí cỡ một canh giờ để cẩn thận nghiên cứu lĩnh ngộ Thánh Quang Kiếm Pháp một lần. Tiếp đó Cảnh Ngôn lấy Thiên Hỏa kiếm ra, bắt đầu diễn luyện.

Một lần…

Hai lần…

Ba lần…

Trong gian phòng không quá rộng tràn ngập kiếm quang. Nhưng dưới sự khống chế của Cảnh Ngôn, uy thế của kiếm quang màu đỏ kia lại nội liễm, không hề phá hư đồ vật bên trong gian phòng một chút nào.

Sau khi Cảnh Ngôn diễn luyện Thánh Quang Kiếm Pháp tám lần, cơ thể Cảnh Ngôn liền hơi chấn động một cái.

Thánh Quang Kiếm Pháp thành công thăng lên thành võ học trung phẩm. Uy thế bây giờ của nó đã có thể sánh bằng võ học trung phẩm Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng.

Cảnh Ngôn vẫn chưa dừng lại, hắn tiếp tục thao diễn.

Thi triển võ học hạ phẩm tuy cũng tiêu hao nguyên khí nhưng số lượng nguyên khí ấy với Cảnh Ngôn lại có thể xem nhẹ bất kể. Cho dù Cảnh Ngôn không bổ sung chút nguyên khí nào cũng có thể diễn luyện nó mấy tháng.

Nhưng sau khi Thánh Quang Kiếm Pháp thăng cấp tới võ học trung phẩm, nguyên khí Cảnh Ngôn tiêu hao khi diễn luyện nó lại đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Diễn luyện một lần Cảnh Ngôn liền cảm thấy rõ nguyên khí trong cơ thể đang ít đi.

Nhưng loại tiêu hao ấy Cảnh Ngôn vẫn có thể thừa nhận. Cảnh Ngôn không hề vội vã sử dụng linh thạch bổ sung nguyên khí mà cứ tiếp tục diễn luyện.

Sau khi diễn luyện mười ba lần, Cảnh Ngôn dừng lại, lấy linh thạch cực phẩm ra khôi phục nguyên khí.

Dùng mất một linh thạch cực phẩm, nguyên khí Cảnh Ngôn liền được bổ sung hoàn toàn. Cảnh Ngôn tiếp tục diễn luyện lần thứ mười bốn.

Theo Cảnh Ngôn diễn luyện, uy thế Thánh Quang Kiếm Pháp cũng không ngừng tăng lên. Sau khi lần diễn luyện thứ hai mươi hai kết thúc, uy thế Thánh Quang Kiếm Pháp đã đạt tới võ học thượng phẩm, có thể so với uy thế của Trảm Nguyệt Kiếm Pháp.

Thánh Quang Kiếm Pháp đạt tới cấp độ võ học thượng phẩm, lượng nguyên khí tiêu hao khi Cảnh Ngôn tiếp tục diễn luyện liền hơi khủng bố.

Cảnh Ngôn thử diễn luyện một lần liền phát hiện, sau khi làm xong một lần, nguyên khí trong cơ thể hắn ít đi khoảng một phần năm.

Nói cách khác, nếu không tiến hành bổ sung nguyên khí, Cảnh Ngôn nhiều nhất cũng chỉ có thể diễn luyện năm lần Thánh Quang Kiếm Pháp.

Đối với điều này Cảnh Ngôn cũng không thèm để ý.

Cảnh Ngôn cũng không keo kiệt tài nguyên với bản thân mình. Chỉ cần thực lực có thể tăng cao, tiêu hao một chút tài nguyên lại có gì?

Cứ như vậy, Cảnh Ngôn cứ diễn luyện hai lần võ học thượng phẩm Thánh Quang Kiếm Pháp liền dừng lại sử dụng linh thạch cực phẩm khôi phục nguyên khí bị mất.

Thời gian, lặng yên trôi qua.

Cảnh Ngôn không phân biệt ngày đêm, mỗi ngày đều dùng mười hai canh giờ để diễn luyện Thánh Quang Kiếm Pháp.

Mấy ngày sau, Cảnh Ngôn thở ra một hơi thật mạnh, khẽ nhíu mày lắc đầu nói:

- Gặp phải bình cảnh!

Thánh Quang Kiếm Pháp bây giờ vẫn là võ học thượng phẩm nhưng cũng coi như gần tới võ học cực phẩm. Cũng chính chuyện thăng cấp lên võ học cực phẩm này khiến Cảnh Ngôn cảm giác đến bình cảnh.

Từ võ học hạ phẩm đến võ học trung phẩm, từ võ học trung phẩm đến võ học thượng phẩm, Cảnh Ngôn đều làm được rất lưu loát, không hề gặp trở ngại nào liền thăng cấp thành công. Nhưng từ võ học thượng phẩm thăng cấp tới võ học cực phẩm Cảnh Ngôn lại gặp trở ngại.

Sau khi trầm ngâm một lát, Cảnh Ngôn lại động.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, thử dung hợp Tân Trảm Nguyệt Kiếm Pháp với Thánh Quang Kiếm Pháp.

Tân Trảm Nguyệt Kiếm Pháp là võ học mới được Cảnh Ngôn dung hợp từ Thu Phong Lạc Diệp Kiếm, Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng với Trảm Nguyệt Kiếm Pháp. Uy thế rất mạnh.

Trước khi làm thử, Cảnh Ngôn cũng không thể xác định có thể thành công dung hợp nó với Thánh Quang Kiếm Pháp. Nhưng sau khi tiến hành, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công lại không khiến Cảnh Ngôn thất vọng!

Dưới sự diễn luyện của Cảnh Ngôn, Tân Trảm Nguyệt Kiếm Pháp thành công bắt đầu dung hợp với Thánh Quang

Kiếm Pháp. Nhưng mà tốc độ dung hợp của chúng lại hơi chậm.

Hơn nữa nguyên khí tiêu hao khi diễn luyện cũng vô cùng kinh người!

Với mức độ nguyên khí hùng hậu của Cảnh Ngôn, hắn phát hiện cho dù tiêu hao hết nguyên khí trong cơ thể cũng không thể hoàn thành một lần diễn luyện!

Cảnh Ngôn chỉ có thể diễn luyện một phần, hấp thu linh thạch cực phẩm khôi phục rồi tiếp tục diễn luyện tiếp.

Diễn luyện xong một lần đầy đủ, Cảnh Ngôn cư nhiên phải dừng lại hai lần.

Đương nhiên, Cảnh Ngôn cũng không phải đợi nguyên khí tiêu hao hết mới khôi phục nguyên khí. Mỗi lần Cảnh Ngôn đều để lại ước chừng một nửa nguyên khí. Một khi nguyên khí tiêu hao hơn nửa, Cảnh Ngôn sẽ dừng lại bắt đầu khôi phục.

Cảnh Ngôn làm vậy cũng để ngừa vạn nhất!

Vạn nhất lúc hắn tiêu hao hết nguyên khí lại gặp nguy hiểm, không có nguyên khí ứng đối Cảnh Ngôn có hối cũng không kịp.

Để trong vụ tuyền có ít nhất một nửa nguyên khí, vậy dù gặp được phiền toái không biết trước nào Cảnh Ngôn cũng có thể phản ứng đúng lúc.

Lại mấy ngày trôi qua.

- Oanh!

Tân Trảm Nguyệt Kiếm Pháp rốt cục hoàn toàn dung nhập vào trong Thánh Quang Kiếm Pháp. Mà Thánh Quang Kiếm Pháp cũng vào lúc này thành công thăng cấp thành võ học cực phẩm.

Khóe môi Cảnh Ngôn khẽ cong.

Thánh Quang Kiếm Pháp bây giờ tuy chỉ là võ học cực phẩm bình thường nhưng luận uy thế chỉ sợ nó cũng không thua võ học nhân cấp bình thường. Hơn nữa, uy thế Thánh Quang Kiếm Pháp có thể tiếp tục tăng lên!

Sau khi Thánh Quang Kiếm Pháp trở thành võ học cực phẩm, chướng ngại kia cũng tạm thời biến mất. Cảnh Ngôn có thể tiếp tục tăng uy thế nó lên. Chướng ngại tiếp theo chắc phải lúc võ học cực phẩm thăng cấp thành võ học nhân cấp.

Nhưng lúc này Cảnh Ngôn cũng không thể không dừng lại. Bởi vì diễn luyện võ học, tăng võ học lên đều cần tiêu hao nguyên khí, mà linh thạch cực phẩm của Cảnh Ngôn đã hầu như hết sạch!

Cảnh Ngôn cũng không thể sử dụng Quy Nguyên Đan để bổ sung nguyên khí được.

Nguyên khí ẩn chứa trong Quy Nguyên Đan vốn không bằng trong linh thạch cực phẩm. Hơn nữa giá của Quy Nguyên Đan cũng cao hơn linh thạch cực phẩm nhiều. Sử dụng Quy Nguyên Đan để khôi phục nguyên khí là quá lãng phí.

Cho nên Cảnh Ngôn cần đem Quy Nguyên Đan bán đi đổi lấy linh thạch, mua linh thạch cực phẩm. Hoặc phải dùng Quy Nguyên Đan trực tiếp đổi lấy linh thạch cực phẩm.

Cảnh Ngôn cũng hơi cảm khái:

- Vẫn cần luyện chế nhiều đan dược hơn mới được!

Tiêu hao của Cảnh Ngôn thật sự quá khủng bố. Bây giờ Cảnh Ngôn cũng càng cảm thấy mình học tập luyện đan khi trước là quyết định vô cùng chính xác!

Nếu không thể luyện đan vậy Cảnh Ngôn cũng không biết làm thế nào để có được lượng tài nguyên lớn như thế mà tu

luyện.

Chương 254 - Trần Gia Tới Cửa Giải Thích

Ngoài cửa bỗng truyền đến một thanh âm hùng hậu:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu có ở đây không?

Cảnh Ngôn đem Thiên Hỏa kiếm thu hồi, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng.

Thanh âm này thực xa lạ, mà trong ngũ giác Cảnh Ngôn lại cảm ứng được ngoài cửa có ba đạo khí tức.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Là ai đây?

Sau khi nghĩ vậy, ánh mắt Cảnh Ngôn chuyển động, lập tức mở miệng nói:

- Tiến vào!

Sau đó cửa phòng bị bên ngoài đẩy ra, ba thân ảnh xuất hiện trước mắt Cảnh Ngôn.

Bộ dáng ba người này cũng không nhỏ. Người đi đằng trước khuôn mặt tươi cười, khuôn mặt hai người theo sau hơi cứng ngắc nhưng nhìn qua cũng đều mỉm cười.

Ấn tượng đầu tiên của Cảnh Ngôn về họ là: Thực lực bọn họ đều rất mạnh! Rất có thể cả ba đều là cường giả Đạo Linh cảnh!

Lãnh Ca mỉm cười nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, ta tên Lãnh Ca, là chủ quản mới của Tụ Hoa tửu lâu.

Chủ quản trước đây của Tụ Hoa tửu lâu là Ngụy Hữu Minh.

Ngày đó, sau khi Cảnh Ngôn phát sinh xung đột với Trần Nghiên Trần gia, Mộ Liên Thiên liền tự mình ra mặt giải quyết chuyện này. Tận giờ Cảnh Ngôn cũng không biết Mộ Liên Thiên đã xử lí Ngụy Hữu Minh thế nào. Nhưng thực hiển nhiên, Ngụy Hữu Minh đã không còn là chủ quản Tụ Hoa tửu lâu.

Chủ quản mới của Tụ Hoa tửu lâu là vị võ giả tên Lãnh Ca trước mặt này.

Thái độ Lãnh Ca nói chuyện với Cảnh Ngôn rất hiền hòa. Tuy Lãnh Ca là cường giả Đạo Linh cảnh nhưng lại không có cái giá nào, nhìn qua vô cùng thân thiết.

Lãnh Ca hiển nhiên cũng biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Mộ Liên Thiên không tầm thường. Nếu không thì một cường giả Đạo Linh cảnh như Lãnh Ca chỉ sợ cũng không thân thiết với Cảnh Ngôn như thế. Trong lòng Lãnh Ca có lẽ vẫn tương đối cảm kích Cảnh Ngôn.

Nếu không vì Cảnh Ngôn, Ngụy Hữu Minh sẽ không rời khỏi Tụ Hoa tửu lâu. Mà nếu Ngụy Hữu Minh không rời khỏi, Lãnh Ca y cũng không thể thành chủ quản Tụ Hoa tửu lâu được.

Cảnh Ngôn chắp tay, thái độ không kiêu không sợ nói:

- Thì ra là Lãnh chủ quản.

Lãnh Ca lại giới thiệu hai người bên cạnh:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, vị này chính là Trần Đàm, trưởng lão Trần gia. Vị này chính là Trần Nhất Băng, chủ quản thủ tịch của Trần gia.

- Hử?

Ánh mắt Cảnh Ngôn hơi giật, dừng ở trên người Trần Đàm và Trần Nhất Băng.

Cảnh Ngôn không cần nghĩ nhiều cũng có thể kết luận hai người kia hẳn là thành viên Trần gia của Trần Nghiên.

Người Trần gia tới đây làm gì? Chẳng lẽ là muốn báo thù?

Thoáng nghĩ Cảnh Ngôn lại phủ định ý tưởng đó. Người Trần gia nếu óc chưa nhúng nước thì sẽ không thể cả gan đường hoàng tới tìm hắn báo thù như thế.

Cho dù Trần gia muốn báo thù cũng nhất định âm thầm tiến hành. Hiện tại không những ở ngoài mà còn trước mặt chủ quản Tụ Hoa tửu lâu, bọn họ càng không thể tới kiếm hắn gây chuyện được.

Hơn nữa, trên mặt hai người Trần Đàm và Trần Nhất Băng đều nở nụ cười. Tuy nụ cười thật không tự nhiên.

Trần Đàm cười nói:

- Chào Cảnh Ngôn tiểu hữu!

Trần Nhất Băng gật đầu với Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, nha đầu Trần Nghiên không hiểu chuyên kia là nữ nhi của ta.

Cảnh Ngôn cố ý kéo dài giọng nói:

- Thì ra là Trần Đàm trưởng lão cùng Trần Nhất Băng chủ quản, hạnh ngộ hạnh ngộ! Hai vị đến đây là…

Trần Đàm nhanh chóng nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, chúng ta đại biểu Trần gia gửi lời xin lỗi tới ngươi. Trước ngươi và Trần Nghiên của Trần gia chúng ta có chút mâu thuẫn. Quản lí cao tầng Trần gia chúng ta cũng biết chuyện đó. Chuyện ấy là Trần Nghiên sai, đối với chuyện này Trần gia chúng ta thấy thật có lỗi.

Giải thích?

Cảnh Ngôn ngẩn ra.

Cảnh Ngôn thật không ngờ Trần gia sẽ đặc biệt phái người đến giải thích. Nhìn thần thái hai người có vẻ cũng không quá tình nguyện nhưng tuy Cảnh Ngôn hơi ngạc nhiên lại cũng không sợ hãi.

Thái độ Trần gia như thế hiển nhiên không phải vì Trần Nghiên sai lầm mà do tổng quản vương phủ Mộ Liên Thiên.

Đối với việc người Trần gia giải thích thế nào Cảnh Ngôn cũng không quá quan tâm.

Thế giới này chính là vậy. Ngươi có thực lực, vô lí cũng thành có lí. Ngươi không có thực lực vậy dù có lý cũng coi như không.

Cho nên Cảnh Ngôn căn bản không thèm để ý người Trần gia giải thích là thật sự thấy có lỗi với bách tính hay vì áp lực của Mộ Liên Thiên.

Này đều không quan trọng.

Cảnh Ngôn cười, khoát tay không quan tâm nói:

- Chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến. Hai vị thật ra cũng không cần tự mình tới.

Nếu người ta tới giải thích vậy công phu bên ngoài Cảnh Ngôn cũng vẫn phải làm.

Trần Đàm cười, nhìn Trần Nhất Băng bên cạnh nói:

- Tiểu hữu quả nhiên khí lượng phi phàm.

Trần Nhất Băng cảm nhận được ánh mắt Trần Đàm, da mặt gã hơi run rẩy nhưng cũng hít mấy hơi nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, nha đầu Trần Nghiên kia là do ta quản giáo không tốt mới mang một số phiền toái cho ngươi.

Ngươi có thể bỏ qua chuyện cũ bản thân ta thật cảm kích. Ta cũng đã xử phạt Trần Nghiên, trong ba năm nàng sẽ không được rời khỏi Trần gia. Hơn nữa cũng đã buông tha việc khảo hạch vào tam đại học viện lần này.

Cảnh Ngôn đương nhiên nhìn ra Trần Nhất Băng, phụ thân của Trần Nghiên này hiển nhiên không quá tình nguyện tới giải thích. Nhưng chỉ sợ gã đã bị áp lực từ Trần gia nên không thể không tỏ thái độ.

Ít nhất, ở mặt ngoài Trần Nhất Băng phải có thái độ như thế.

Còn việc xử phạt Trần Nghiên, Cảnh Ngôn coi như không nghe thấy. Xử phạt Trần Nghiên cũng không có bất kì ý nghĩa thực tế nào cho Cảnh Ngôn cả.

Quan sát hết thảy vào mắt, Cảnh Ngôn cười cười, không nói thêm gì.

Sau khi Trần Nhất Băng nói xong, Trần Đàm lấy một cái hòm màu đỏ ra đưa tới trước mặt Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, đây là chút lễ mọn của Trần gia chúng ta, xin hãy nhận lấy.

Trần Đàm lại nói tiếp:

- Còn mong Cảnh Ngôn tiểu hữu nhất định phải nhận nó!

Chủ quản mới của Tụ Hoa tửu lâu, Lãnh Ca ở một bên nhìn không nói gì. Y chính là người trung gian đưa hai người Trần Đàm tới gặp Cảnh Ngôn mà thôi. Còn những chuyện khác Lãnh Ca sẽ không hỏi. Dù Cảnh Ngôn rốt cục có nhận lấy lễ vật của Trần gia hay không thì Lãnh Ca cũng sẽ không nói nhiều một chữ nào.

Cảnh Ngôn nhìn Trần Đàm nói:

- Trần Đàm trưởng lão, ngươi cũng quá khách khí.

Trần Đàm kiên trì nói:

- Chỉ là lễ mọn, bất thành kính ý.

Cảnh Ngôn chậm rãi nhận lấy cái hòm, nói:

- Được, vậy ta đây cung kính không bằng tuân mệnh, nhận!

Trong hòm này không biết cất thứ gì nhưng chắc giá trị quá rẻ Trần gia cũng ngại đưa.

- Cảnh Ngôn tiểu hữu quả nhiên sảng khoái!

Ánh mắt Trần Đàm lóe lóe:

- Hiện tại, hiểu lầm trước đó giữa Trần gia chúng ta và Cảnh Ngôn tiểu hữu xem như hoàn toàn hóa giải. Trần gia chúng ta rất nguyện ý kết giao với anh hùng như Cảnh Ngôn tiểu hữu. Sau này tiểu hữu nếu có chuyện gì cần Trần gia chúng ta hỗ trợ thỉnh cứ việc phân phó. Chỉ cần có thể làm được, Trần gia chúng ta nhất định hết sức.

- A?

Đôi mày Cảnh Ngôn hơi run. Này không khỏi cũng quá mức khách khí đi?

Cho dù vì quan hệ giữa hắn và Mộ Liên Thiên, người Trần gia bị áp lực từ Mộ Liên Thiên nên mới đến giải thích thì cũng không cần đến mức thế đi?

Cảnh Ngôn đúng là hơi nghi hoặc.

Trần gia không chỉ cử người tới giải thích, người tới còn là Trần gia trưởng lão cùng chủ quản vô cùng quan trọng. Tình huống bình thường thì chuyện này thật không có khả năng đúng không?

Tuy Trần gia không phải nhất lưu thế gia của Lam Khúc quận thành nhưng cũng gần thế rồi. Trong Lam Khúc quận thành, lời nói của Trần gia hẳn cũng rất lớn.

Một gia tộc như thế sao lại phóng tư thái thấp vậy?

Cho dù có phải tới xin lỗi, làm công phu mặt ngoài cũng không cần để hai nhân vật cấp bậc quan trọng trong Trần gia đi đi? Tùy tiện phái tới chủ quản linh tinh gì đó cũng có thể làm xong bộ dáng rồi.

Mà hiện tại không chỉ để hai nhân vật quan trọng tới còn tặng lễ. Trần gia này rốt cục tính toán gì?

Nội tâm Cảnh Ngôn suy nghĩ nhưng khuôn mặt lại luôn mỉm cười, không thể hiện gì ra bên ngoài.

- Trần Đàm trưởng lão, ngươi thật sự quá khách khí.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Cảnh Ngôn ta cũng thực hy vọng có thể giao hảo với gia tộc như Trần gia.

Trước mặc kệ Trần gia có tính toán gì, Cảnh Ngôn vẫn phải tiếp tục diễn xem thử Trần gia rốt cục muốn sao.

Trần Đàm chuyển hướng câu chuyện:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, trước mắt có một chuyện còn hy vọng ngươi có thể giúp đỡ.

Nội tâm Cảnh Ngôn liền động:

- Đến đây, quả nhiên có tính toán khác!

Từ lúc Trần Đàm và Trần Nhất Băng xin lỗi Cảnh Ngôn liền bắt đầu hoài nghi. Hiện tại xem ra quả nhiên Trần gia cũng không đơn thuần là tới giải thích với mình.

Cảnh Ngôn không nhanh không chậm nói:

- Trần Đàm trưởng lão nói quá lời, ta chỉ là một võ giả cảnh giới Tiên Thiên, nào có thể giúp được Trần gia gì đâu?

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, chuyện này quả thật ngươi có thể hỗ trợ.

Trần Đàm làm bộ như không nghe thấy ý chối từ của Cảnh Ngôn, tiếp tục nói:

- Trần gia ta trước đó có mua một mảnh đất ở Lam Khúc phường thị, chuẩn bị xây một tòa thương lâu. Mọi chuyện vốn cũng thuận lợi nhưng bây giờ lại đụng phải một chút phiền toái. Mộ tổng quản chặn chuyện này lại, đã trì hoãn không ít ngày.

- Miếng đất ấy rất quan trọng với Trần gia chúng ta, cứ kéo dài như vậy Trần gia chúng ta tổn thất rất lớn.

Trần Đàm nhìn Cảnh Ngôn rồi nói ra mục đích thật sự của mình khi tới đây:

- Chúng ta biết Cảnh Ngôn tiểu hữu là người sảng khoái, không thích vòng vo. Ta liền nói thẳng đi. Chúng ta nghe nói quan hệ giữa Cảnh Ngôn tiểu hữu và Mộ tổng quản không phải ít cho nên muốn mời Cảnh Ngôn tiểu hữu nói mấy lời hay trước mặt Mộ tổng quản giúp chúng ta.

Cảnh Ngôn nghe xong liền giật mình hiểu được.

Lam Khúc phường thị là khu vực giao dịch lớn nhất trong Lam Khúc quận thành. Một miếng đất trong Lam Khúc phường thị có giá trị thế nào không cần nói cũng biết, chắc chắn là một con số trên trời. Trần gia thông qua vận tác đạt được quyền mua miếng đất ấy. Mọi chuyện coi như thuận lợi nhưng gần đây lại bị Trần Nghiên chặn xuống.

Trần gia nhất định hoài nghi vì Trần Nghiên đắc tội Cảnh Ngôn mà quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Mộ Liên Thiên lại thân mật do đó Mộ Liên Thiên liền đứng ra cố ý chặn lại trình tự giao dịch miếng đất.

Trần gia không có cách nào mới có thể tới cửa nhận lỗi, mong được Cảnh Ngôn tha thứ. Chỉ cần Cảnh Ngôn tha thứ vậy việc giao dịch miếng đất kia hẳn có thể tiếp tục.

Nếu không cứ kéo dài vậy, Trần gia quả thật sẽ tổn thất thảm trọng. Cuối cùng vạn nhất miếng đất ấy lại bị người khác mua đi, vậy Trần gia có thể xem như gà bay trứng vỡ, công sức dã tràng.

Trước đó, Trần gia vì được đến quyền mua miếng đất kia mà đã hao tốn rất nhiều.

Muốn mua một miếng đất trong Lam Khúc phường thị thật sự không dễ. Cho dù là thế lực như Trần gia cũng cần ở giữa chuẩn bị rất nhiều mới có thể tranh thủ được.

Chương 255 - Gặp Cảnh Thanh Trúc

Sau khi Cảnh Ngôn hiểu rõ mọi chuyện liền cười tủm tỉm nhìn Trần Đàm.

Trần Đàm tiếp tục nói:

- Đương nhiên, lần thỉnh cầu này chúng ta hy vọng Cảnh Ngôn tiểu hữu có thể hỗ trợ. Nếu Cảnh Ngôn tiểu hữu không giúp chúng ta cũng không hề oán hận chút nào.

Ý ngoài lời chính là việc chúng ta tặng lễ và chuyện thỉnh cầu Cảnh Ngôn hỗ trợ đều không liên quan với nhau, mong Cảnh Ngôn đừng hiểu lầm.

- Ha ha!

Cảnh Ngôn cười ra tiếng trực tiếp nói:

- Trần Đàm trưởng lão là muốn ta nói mấy lời giúp trước mặt Mộ tổng quản đúng không?

Trần Đàm gật đầu:

- Đúng, ý chúng ta chính là như vậy.

- Cái này có thể!

Cảnh Ngôn nói:

- Nhưng Trần Đàm trưởng lão, ta không thể cam đoan bất cứ điều gì. Ta có thể hỏi một chút ý tứ của Mộ tổng quản giúp Trần gia nhưng ta không xác định Mộ tổng quản sẽ coi trọng lời nói của ta. Trần Đàm trưởng lão, ngươi hiểu được ý của ta đi?

Cảnh Ngôn đương nhiên sẽ không cam đoan gì với Trần gia, bởi vì Cảnh Ngôn cũng không xác định trong đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Việc Mộ Liên Thiên chặn lại việc Trần gia mua đất ở Lam Khúc phường thị cũng chưa chắc vì việc Cảnh Ngôn xung đột với Trần Nghiên.

Lui một bước nói, cho dù Mộ Liên Thiên làm vậy thật vì giúp Cảnh Ngôn gõ Trần gia, Cảnh Ngôn cũng không thể cam đoan gì với Trần gia được.

Nghe Cảnh Ngôn nói như thế ánh mắt Trần Đàm lập tức sáng lên.

Trần Đàm không cần Cảnh Ngôn cam đoan gì, chỉ cần Cảnh Ngôn có thể biểu lộ thái độ trước mắt Mộ Liên Thiên vậy chuyện này liền có thể được giải quyết.

Vấn đề bây giờ chính là mọi chuyện đều được Trần gia xử lí xong chỉ bị mắc ở chỗ Mộ Liên Thiên. Chỉ cần Mộ Liên Thiên nhả ra, vậy mọi chuyện liền không thành vấn đề.

Tâm tình Trần Đàm rõ ràng sung sướng rất nhiều, y nói:

- Cảm ơn Cảnh Ngôn tiểu hữu. Phần ân tình này Trần gia chúng ta nhất định ghi nhớ! Cảnh Ngôn tiểu hữu, tộc trưởng Trần gia chúng ta cũng muốn ta nhắn cho tiểu hữu một câu, Trần gia tùy thời hoan nghênh tiểu hữu đến Trần gia làm khách.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Có thời gian ta nhất định đi.

Trần Đàm lại liếc Trần Nhất Băng một cái nói:

- Chúng ta liền không quấy rầy nữa, cáo từ trước.

Trần Nhất Băng chắp tay với Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, cảm ơn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Hai vị, ta đây liền không tiễn!

Lãnh Ca đưa hai người Trần Đàm ra ngoài cửa rồi lại quay vào.

Lãnh Ca cười thân thiết với Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi sẽ không trách ta tự chủ trương đưa hai người này tới gặp ngươi đi?

Thần thái của Lãnh Ca giống như đã quen Cảnh Ngôn từ trước.

Thái độ Cảnh Ngôn cũng rất thân thiết nói:

- Sao lại thế? Lãnh chủ quản ngàn vạn không cần nghĩ nhiều.

Tuy Cảnh Ngôn biết Lãnh Ca nể mặt mũi Mộ Liên Thiên mới có thể khách khí thế với mình như nói thế nào Lãnh Ca cũng là cường giả Đạo Linh cảnh. Cảnh Ngôn đương nhiên sẽ không phải không biết phân biệt giở thói sĩ diện.

Lãnh Ca khẽ gật đầu nói:

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Lại nói tiếp, ta cũng thiếu Trần gia một nhân tình nhỏ cho nên khi họ tìm đến ta muốn ta làm người trung gian ta muốn từ chối cũng không dễ. Nhưng mà mặc kệ thái độ Cảnh Ngôn ngươi là gì bản thân ta chắc chắn đều không có ý kiến.

Lãnh Ca đang cho Cảnh Ngôn thấy thái độ của mình. Lãnh Ca sẽ không nói tốt giúp Trần gia. Quyết định thế nào đều do Cảnh Ngôn làm chủ, Lãnh Ca y sẽ không xen vào.

Đương nhiên thái độ Cảnh Ngôn cũng rất khiến Lãnh Ca hài lòng.

Cảnh Ngôn không vì quan hệ thân mật giữa mình và Mộ tổng quản mà lên mặt, không đem người khác để vào mắt.

Cảnh Ngôn tùy ý nói:

- Ừ, ta và Trần gia cũng không có xung đột gì. Chỉ có chút hiểu lầm với tiểu bối của Trần gia là Trần Nghiên một đoạn thời gian trước thôi. Mọi người nói rõ tự nhiên cũng không sao cả.

- Đúng thế, nhiều kẻ thù không bằng nhiều bằng hữu!

Lãnh Ca cười, nói thêm:

- Đúng rồi Cảnh Ngôn, dưới lầu có một người tên Cảnh Thanh Trúc nói muốn gặp ngươi. Lúc ta mang hai người Trần Đàm lên vừa lúc đụng phải nàng. Giờ nàng hẳn còn đang đợi bên dưới.

Ánh mắt Cảnh Ngôn hơi ngưng lại, hỏi:

- Cảnh Thanh Trúc?

Cảnh Ngôn đương nhiên biết Cảnh Thanh Trúc.

Cảnh Thanh Trúc là bát trưởng lão Cảnh gia, luôn luôn ở trong Lam Khúc quận thành. Lần Cảnh gia đại bỉ trước, Cảnh Thanh Trúc cũng bởi vì phải xử lí chuyện trọng Lam Khúc quận mà không thể quay về tham gia.

Cảnh Thanh Trúc cũng là nữ tính duy nhất trong các vị trưởng lão Cảnh gia.

Lãnh Ca nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có biết người này không?

Cảnh Ngôn gật đầu đáp:

- Có biết. Nàng là một vị trưởng lão của Cảnh gia ta. Ta đây đi xuống gặp nàng.

Cảnh Ngôn cũng đã nhiều năm chưa gặp Cảnh Thanh Trúc. Đối với Cảnh Thanh Trúc, Cảnh Ngôn cũng tương đối tôn kính.

Vị bát trưởng lão Cảnh Thanh Trúc này với tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh đều là người duy trì gia gia Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên khi còn sống nhất.

Đối với Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc vẫn luôn có chút chiếu cố.

Lại nói, lần Cảnh Ngôn tới Lam Khúc quận này cũng có thể chủ động đi gặp Cảnh Thanh Trúc.

Cảnh Thanh Trúc là trưởng bối, giờ lại để Cảnh Thanh Trúc tới gặp khiến Cảnh Ngôn hơi hổ thẹn.

Lãnh Ca liền cáo từ rời khỏi phòng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hơi dừng lại một chút, mở lễ vật Trần gia đưa tới ra.

- Hả! Trần gia ra tay cũng thật hào phóng!

Cảnh Ngôn nhìn thấy vật trong hòm lập tức hơi sáng mắt, theo bản năng hít vào một hơi.

Trong chiếc hòm không có thứ gì đặc biệt, chỉ có linh thạch cực phẩm. Nhưng Cảnh Ngôn nhìn sơ qua thì phát hiện linh thạch cực phẩm trong này cư nhiên có chừng hơn một trăm khối!

Mặc dù là Cảnh Ngôn cũng không khỏi cảm thán Trần gia ra tay rộng rãi.

Một trăm khối linh thạch cực phẩm có giá trị cỡ ba mươi đến bốn mươi vạn linh thạch. Trần gia vừa ra tay liền đưa hơn mười vạn linh thạch, từ điểm này có thể thấy sự giàu có của họ.

Tuy Cảnh Ngôn đoán Trần gia tặng lễ sẽ không quá keo kiệt, dù sao Trần gia còn cần Cảnh Ngôn nói lời hay trước mặt Mộ Liên Thiên nhưng Cảnh Ngôn thật không ngờ Trần gia sẽ hào phóng như thế.

Khóe miệng Cảnh Ngôn cong cong sau đó hắn thu hòm linh thạch vào trong tu di giới chỉ của mình.

Tự dưng được một trăm hối linh thạch cực phẩm, Cảnh Ngôn đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Thịt mỡ đưa tới miệng nếu không ăn vậy chẳng lẽ mình ngốc sao?

Tụ Hoa tửu lâu, lầu một.

- Thanh Trúc trưởng lão!

Sau khi Cảnh Ngôn xuống dưới, hắn liếc mắt một cái liền thấy Cảnh Thanh Trúc đang ngồi cạnh một cái bàn.

Cảnh Thanh Trúc mặc trường bào màu xanh, an tĩnh ngồi đó. Tuy Cảnh Thanh Trúc đã không còn trẻ nhưng phong vận dư âm, vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt của các võ giả.

Cảnh Thanh Trúc nghe tiếng Cảnh Ngôn liền quay người lại. Nhìn thấy Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc liền cười.

Cảnh Thanh Trúc vẫy tay với Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn, lại đây.

Cảnh Ngôn đi qua, ngồi xuống.

Cảnh Thanh Trúc nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn, ta biết ngươi tới Lam Khúc quận thành từ một tháng trước nhưng trong khoảng thời gian này ta quá bận cho nên đến giờ mới tới thăm ngươi một chút được.

Trong mắt Cảnh Thanh Trúc mang theo một tia từ ái, có thể thấy Cảnh Thanh Trúc xem Cảnh Ngôn như vãn bối của mình cho nên nói chuyện tương đối tùy ý nhưng lại lộ sự quan tâm.

Cảnh Thanh Trúc nhẹ giọng nói tiếp:

- Tình huống bây giờ của ngươi ta cũng biết. Ngươi có thể tỉnh lại đứng lên lần nữa ta thật sự rất vui vẻ. Ta nghĩ Cảnh Thiên tộc trưởng nếu trên trời có linh nhất định cũng sẽ thực vui mừng.

Cảnh Ngôn nói:

- Thanh Trúc trưởng lão, kỳ thật ta phải nên đi gặp ngài mới đúng.

Cảnh Ngôn cũng biết Cảnh Thanh Trúc ở Lam Khúc quận thành. Công việc của Cảnh Thanh Trúc cũng rất bận.

Công việc Cảnh Thanh Trúc phụ trách là thiết lập phòng làm việc cho Cảnh gia tại Lam Khúc quận thành.

Nói đúng thì các gia tộc thành thị bên dưới đều sẽ thiết lập phòng làm việc cho gia tộc mình ở Lam Khúc quận thành. Tác dụng chủ yếu của nó chính là trợ giúp gia tộc mua một ít tài nguyên khan hiếm từ Lam Khúc quận thành.

Ví dụ như đan dược, dược tề trân quý, tài nguyên quan trọng như tấm bia đá võ học, vân vân.

Một số gia tộc tương đối mạnh mẽ còn sẽ lập quan hệ, mượn sức các thế lực ở Lam Khúc quận thành.

Gia tộc như Cảnh gia lại không có bao nhiêu tư bản để chắp nối quan hệ với thế lực tại đây. Muốn lập quan hệ với những thế lực lớn nhất định phải tiêu phí cực nhiều tài nguyên.

Ngươi không hiếu kính người ta nhất định luôn khinh thường ngươi, cũng sẽ không cung cấp bất kì trợ giúp nào cho ngươi.

Giống như Triệu gia Đông Lâm thành, bọn họ thành lập quan hệ tương đối thân mật với Văn gia ở Lam Khúc quận thành.

Có quan hệ với thế lực lớn nơi đây tự nhiên sẽ có trợ giúp rất lớn cho sự phát triển của gia tộc tại thành thị bên dưới.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy, Cảnh Thanh Trúc lại cười.

Cảnh Ngôn lại nhíu mày lại.

Cảnh Ngôn nhìn ra giữa ánh mắt Cảnh Thanh Trúc dường như hơi nhuốm u sầu. Tuy Cảnh Thanh Trúc thoạt nhìn thực vui sướng nhưng Cảnh Ngôn lại phát hiện Cảnh Thanh Trúc hình như có chuyện phiền lòng.

Cảnh Ngôn liền hỏi:

- Thanh Trúc trưởng lão, ngài có phải gặp khó khăn hay không?

Cảnh Thanh Trúc lắc đầu nói:

- Không chuyện lớn gì, không cần nói.

Cảnh Thanh Trúc nói vậy càng khiến Cảnh Ngôn xác định Cảnh Thanh Trúc gặp phiền toái. Hơn nữa phiền toái này khẳng định còn không nhỏ.

- Thanh Trúc trưởng lão, nếu ngài gặp phiền toái không ngại nói ta nghe một chút. Ta cũng là người Cảnh gia mà.

Cảnh Thanh Trúc nhìn Cảnh Ngôn, trầm ngâm một lát.

Cảnh Thanh Trúc vốn cũng không tính nói mấy chuyện phiền lòng ấy cho Cảnh Ngôn nghe, nhưng giờ Cảnh Ngôn lại hỏi.

Cảnh Thanh Trúc suy nghĩ một chút, cảm thấy nói cũng không sao. Dù sao Cảnh Thanh Trúc ở Lam Khúc quận thành cũng rất khó tìm được một người để nàng chia sẻ áp lực.

Cảnh Ngôn đương nhiên cũng không thể chia sẻ được áp lực ấy nhưng nói chuyện vẫn luôn nghẹn trong lòng ra dù thế nào cũng không phải chuyện xấu.

Cảnh Thanh Trúc lắc đầu, thanh âm đầy bất đắc dĩ:

- Cảnh Ngôn, loại gia tộc nhỏ như Cảnh gia chúng ta muốn làm chút chuyện gì ở Lam Khúc quận thành thật sự quá khó khăn! Ai, quá khó khăn!

Cảnh Ngôn có thể hiểu được lời Cảnh Thanh Trúc nói.

Giao tiếp với các thế lực lớn cũng không phải là chuyện dễ dàng. Thân phận như Cảnh Thanh Trúc ở Lam Khúc quận thành mà nói ngay cả việc muốn gặp những nhân vật cao tầng trong thế lực lớn chỉ sợ cũng không được.

Cảnh Thanh Trúc nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi có biết hội đấu giá Lục Ngọc không?

- Hội đấu giá Lục Ngọc?

Cảnh Ngôn trợn mắt:

- Hiệp Hội Đan Sư tổ chức? Giống như mỗi năm diễn ra một lần.

Cảnh Ngôn quả thật nghe qua về hội đấu giá này.

Cảnh Ngôn trước kia từng tiến vào Thần Phong học viện tu luyện, đối với một số hội đấu giá được mọi người quan tâm hắn cũng có nghe thấy.

Cảnh Ngôn biết hội đấu giá Lục Ngọc này do Hiệp Hội Đan Sư tổ chức. Hơn nữa là hội đấu giá lớn mỗi năm chỉ tổ chức một lần.

Chương 256 - Cảnh Ngôn Quen Biết Phó Hội Trưởng

Hiệp Hội Đan Sư nói một cách tương đối thì là một tổ chức tương đối rời rạc. Thành viên của nó cũng không có quá nhiều yêu cầu.

Hơn nữa số lượng thành viên của hiệp hội cũng không phải rất nhiều. Sức chiến đấu của nó so với tam đại học viện, quận vương phủ và các đại thế gia trong Lam Khúc quận thành đều có chênh lệch không nhỏ.

Nhưng mà hội đấu giá Lục Ngọc do Hiệp Hội Đan Sư tổ chức lại là một trong những hội đấu giá cao cấp nhất của Lam Khúc quận thành. Tài nguyên Hiệp Hội Đan Sư có thể lấy đến ngay cả những đại thế gia cũng theo không kịp.

Cho nên hội đấu giá Lục Ngọc có danh tiếng cực lớn. Quy mô bán đấu giá cũng vô cùng kinh người. Lực ảnh hưởng của Hiệp Hội Đan Sư tuyệt đối không thua tam đại học viện.

Nhưng hội đấu giá Lục Ngọc lại hơi khác với các hội đấu giá khác!

Tài nguyên được nơi đây đấu giá chủng loại tương đối ít, các loại tạp vật cũng không phải rất nhiều.

Đối với võ giả, nếu muốn mua tài nguyên như một số đan dược, dược tề thì hội đấu giá Lục Ngọc tuyệt đối không thể bỏ qua!

Có thể nói, trong địa vực Lam Khúc quận thành, những tài nguyên như dược tề, đan dược mà đông đảo các thế lực gia tộc

có thể mua tới, gần một nửa đều thông qua con đường hội đấu giá Lục Ngọc này.

Gia tộc như Cảnh gia càng đem hội đấu giá ấy xem là chuyện tuyệt đối phải tham gia.

Cảnh Thanh Trúc gật đầu nói:

- Đúng, chính là hội đấu giá do Hiệp Hội Đan Sư tổ chức.

Cảnh Thanh Trúc chậm rãi nói:

- Hội đấu giá Lục Ngọc không phải ai cũng có thể tham gia đấu giá. Vì hội đấu giá lần này ta đã chuẩn bị từ rất sớm, cũng làm rất nhiều công tác. Không lâu trước dây, ta đã bắt được tư cách tham gia.

Cảnh Ngôn cũng nghe, không có ngắt lời Cảnh Thanh Trúc.

Cảnh Thanh Trúc ngăn mày, vẻ mặt u sầu:

- Nhưng ngay tại sáng nay ta nhận được thông báo tư cách đấu giá của phòng làm việc Cảnh gia chúng ta tại Lam Khúc quận thành đột nhiên bị hủy bỏ.

Vì tham gia lần đấu giá này Cảnh Thanh Trúc đã hao phí rất nhiều tâm lực. Trước đó cũng rất thuận lợi, Cảnh Thanh Trúc thành công đạt được một tư cách tham gia đấu giá.

Thời gian hội đấu giá lần này tổ chức ngay tại ngày mai.

Vốn, Cảnh Thanh Trúc cũng đã chuẩn bị tốt linh thạch, chỉ chờ hội đấu giá ngày mai bắt đầu sẽ tranh thủ cố gắng mua được càng nhiều một số tài nguyên Cảnh gia yêu cầu. Nhưng sáng hôm nay bên Hiệp Hội Đan Sư lại đột nhiên báo cho Cảnh Thanh Trúc tư cách tham gia đấu giá của nàng bị hủy bỏ, không thể tham gia đấu giá vào ngày mai.

Đối với chuyện này, Cảnh Thanh Trúc cũng bó tay bất lực.

Trước lúc gặp Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc đã tới Hiệp Hội Đan Sư hỏi chuyện này. Nhưng mà không ai cho Cảnh Thanh Trúc một câu trả lời thuyết phục cả. Cảnh Thanh Trúc cũng không biết vì sao tư cách của mình lại bị hủy bỏ.

Nghe xong Cảnh Thanh Trúc nói, sắc mặt Cảnh Ngôn lập tức trầm xuống.

Cảnh Ngôn nghĩ tới một khả năng!

Chuyện này nói không chừng có liên quan tới Cao Triệu Hải! Hơn nữa, khả năng còn rất lớn!

Bằng không hội đấu giá Lục Ngọc tại sao lại vô duyên vô cớ hủy bỏ tư cách tham gia đấu giá của Cảnh Thanh Trúc?

Lúc ở phủ tổng quản Cảnh Ngôn đã đắc tội Cao Triệu Hải. Mà bằng năng lực của Cao Triệu Hải, muốn tra ra thân phận Cảnh Ngôn quả thực rất dễ dàng.

Cao Triệu Hải biết Cảnh Ngôn là người Cảnh gia ở Đông Lâm thành, vậy gã chỉ cần nói một câu liền có thể cắt đứt tư cách tham gia hội đấu giá Lục Ngọc của phòng làm việc Cảnh gia.

Cao Triệu Hải là đan sư tứ giai. Địa vị của gã trong Hiệp Hội Đan Sư bây giờ chắc chắn không thấp. Phải biết, nhân vật như phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư cũng chỉ là đan sư ngũ giai mà thôi.

Vừa suy nghĩ, ánh mắt Cảnh Ngôn liền lóe ánh sáng lạnh, khóe miệng cũng lạnh lùng cong lên.

Nếu thật là Cao Triệu Hải làm khó dễ vậy người này cũng quá ti tiện. Loại hành vi muốn thông qua Cảnh gia để đả kích Cảnh Ngôn cũng thật buồn cười.

Cảnh Ngôn trầm ngâm một lát mới nói với Cảnh Thanh Trúc:

- Thanh Trúc trưởng lão, có lẽ ta có biện pháp lại đạt được tư cách tham gia đấu giá.

Cho dù phòng làm việc Cảnh gia bị hủy bỏ tư cách không phải Cao Triệu Hải nhúng tay thì Cảnh Ngôn thân là con cháu Cảnh gia nếu có khả năng cũng muốn giúp nghĩ cách.

Huống chi phòng làm việc Cảnh gia bị hủy bỏ tư cách còn có thể do Cảnh Ngôn hắn gây nên, vậy thì Cảnh Ngôn càng không thể bỏ mặt.

- A?

Cảnh Thanh Trúc nghe Cảnh Ngôn nói thế lập tức sửng sốt.

Cảnh Thanh Trúc thật không ngờ Cảnh Ngôn sẽ nói như vậy.

Trên thực tế, Cảnh Thanh Trúc nói chuyện ấy với Cảnh Ngôn quả thật không phải vì muốn Cảnh Ngôn hỗ trợ. Cảnh Thanh Trúc cũng không cho rằng Cảnh Ngôn có thể giúp gì.

Cảnh Thanh Trúc ở Lam Khúc quận thành nhiều năm như vậy cũng nhận thức một chút nhân vật các phương diện nhưng đối với chuyện trước mắt Cảnh Thanh Trúc hoàn toàn không nghĩ được cách gì thì Cảnh Ngôn lại có năng lực, có biện pháp nào?

Cảnh Thanh Trúc nói chuyện này cho Cảnh Ngôn nghe đơn giản chỉ muốn phát tiết áp lực trong lòng ra một chút mà thôi.

Mà hiện tại, Cảnh Ngôn lại nói mình có thể có biện pháp. Điều này sao có thể?

Chẳng lẽ Cảnh Ngôn còn quen biết ai trong Hiệp Hội Đan Sư sao?

Nhưng cho dù Cảnh Ngôn có liên hệ thế nào với Hiệp Hội Đan Sư thì cũng khó có cách giải quyết. Tư cách đấu giá của phòng làm việc Cảnh gia đều bị hủy bỏ mà hội đấu giá lại bắt

đầu vào ngày mai! Phòng làm việc Cảnh gia còn muốn gia nhập vào danh sách được tham gia đấu giá hiển nhiên là chuyện không quá khả năng.

Cảnh Thanh Trúc hơi ngây ra nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chuyển mắt, đứng lên nói:

- Thanh Trúc trưởng lão, bây giờ chúng ta đi tới Hiệp Hội Đan Sư ngay đi!

Cảnh Thanh Trúc cười tự giễu:

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể có biện pháp gì? Những người đó thật không dễ tiếp xúc. Tiểu gia tộc thành thị nhỏ như chúng ta bọn họ sao có thể để mắt được. Nói không dễ nghe, dù tộc trưởng Cảnh Thành Dã của chúng ta tới cũng chưa chắc có thể gặp được nhân vật quan trọng trong Hiệp Hội Đan Sư!

Cảnh Thanh Trúc không hề nói sai chút nào. Dù Cảnh Thành Dã tự mình đến thì trong mắt Hiệp Hội Đan Sư y cũng chẳng là cái gì.

Một tộc trưởng gia tộc trong một thành nhỏ như Đông Lâm thành, ngay cả Đạo Linh cảnh đều không phải thì ai sẽ để mắt đâu? Cho dù là võ giả Đạo Linh cảnh, Hiệp Hội Đan Sư cũng chưa chắc sẽ nể mặt tí nào.

Tuy Cảnh Thanh Trúc chưa nói rõ nhưng trong lòng nàng đều thấy Cảnh Ngôn nghĩ quá đơn giản.

Tại Đông Lâm thành, ngay cả phủ thành chủ Đông Lâm thành đều có thể nể mặt Cảnh gia một chút, nể mặt thiên tài võ đạo như Cảnh Ngôn một chút. Nhưng ở đây là Lam Khúc quận thành, không phải Đông Lâm thành có thể so sánh.

Cảnh Ngôn cũng nhìn ra Cảnh Thanh Trúc không có lòng tin về mình. Hắn cười cười nói:

- Thanh Trúc trưởng lão, thử xem cũng không sao. Không gạt ngài, ta quen phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư. Có lẽ có thể tìm hắn giúp đỡ.

Cảnh Ngôn cũng không trách Cảnh Thanh Trúc sao không tin mình. Nếu như Cảnh Ngôn đứng ở lập trường Cảnh Thanh Trúc có thể ý tưởng của hắn cũng y hệt.

Nhưng Cảnh Thanh Trúc sẽ không biết bản thân Cảnh Ngôn quen biết phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lưu Văn, hơn nữa Lưu Văn còn thiếu nhân tình của Cảnh Ngôn.

- Cái gì?

Cảnh Thanh Trúc lại ngây ra lần hai.

Cảnh Ngôn quen biết phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư?

Điều này sao có thể?

Phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư là nhân vật cỡ nào?

Luận thân phận địa vị, phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư tuyệt đối xếp hàng đầu trong địa vực Lam Khúc quận thành!

Tuy Cảnh Thanh Trúc cũng không biết rõ thân phận phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư rốt cục cao cỡ nào nhưng chắc chắn dù đối phương có đứng trước mặt quận vương đại nhân cũng đều có thể nói chuyện. Hơn nữa, phân lượng còn không thấp!

Bây giờ Cảnh Ngôn nói mình quen phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, này thật sự hơi kinh người!

Cảnh Thanh Trúc nàng hoạt động ở Lam Khúc quận thành nhiều năm cũng nhận thức vài người. Nhưng thân phận cao nhất trong số đó cũng chỉ là nhân vật tiểu quản sự trong Hiệp Hội Đan Sư mà thôi.

Hơn nữa, vì chắp quan hệ với tiểu quản sự ấy Cảnh Thanh Trúc cũng phải hạ mình, mỗi năm còn phải tặng đối phương một phần lễ thật dày.

Nhưng, Cảnh Ngôn sẽ nói bừa sao?

Cảnh Thanh Trúc biết Cảnh Ngôn không phải loại người ăn nói lung tung, ưa nói mạnh miệng.

Cảnh Ngôn thúc giục:

- Thanh Trúc trưởng lão, đi thôi!

Hiệp Hội Đan Sư cũng cách quận vương phủ không xa. Đi bộ từ Tụ Hoa tửu lâu tới cũng chỉ mất thời gian chừng nửa chén trà nhỏ.

Kiến trúc nơi đây tự nhiên vô cùng rộng lớn tráng lệ.

Sau khi tiến vào Hiệp Hội Đan Sư, Cảnh Ngôn bĩu môi nói:

- Thật đúng là quá ngạo mạn!

Hiệp Hội Đan Sư không phải ai cũng có thể bước vào cho nên Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc đã mất thời gian hơn một chén trà nhỏ mới có thể vào được.

Thân phận những người nơi đây đều là đan sư. Vẻ mặt mỗi người Cảnh Ngôn thấy dường như đều cao ngạo.

Cái loại ngạo mạn ấy dường như đã thấm vào cốt tủy! Cho dù chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, dường như bọn họ cũng cao quý hơn võ giả Tiên Thiên không phải đan sư nhiều lắm.

Nếu không phải Cảnh Thanh Trúc quen một tiểu quản sự nơi đây thì Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc chỉ sợ đều không vào được.

Một người đan sư đưa hai người vào một căn phòng nhỏ. Ngữ khí gã đông cứng bảo hai người đợi, không được đi lại lung tung rồi vung tay áo, xoay người đi mất.

Cảnh Thanh Trúc nghe Cảnh Ngôn nói thế liền vội vàng ngăn lại, nói:

- Cảnh Ngôn, không nên nói lung tung. Những người này chúng ta đắc tội không nổi.

Hai người đợi tại căn phòng nhỏ ấy chừng nửa canh giờ, một thân ảnh mới vội vã từ ngoài bước vào.

Người này vừa tiến đến liền rất không khách khí quát lớn một câu:

- Cảnh Thanh Trúc, ngươi lại có chuyện gì?

Sau đó, ánh mắt gã liền dừng trên người Cảnh Ngôn. Vẻ mặt vốn rất khó xem liền càng khó chịu hơn.

- Ngươi còn mang kẻ khác vào đây?

Ngữ khí đan sư này hơi âm lãnh xuống, gã nói:

- Cảnh Thanh Trúc, ta đã nói với ngươi thế nào? Ngươi như vậy thì sau này chúng ta không thể nào liên hệ tiếp được.

Cảnh Thanh Trúc vội đứng dậy giới thiệu:

- Tiêu Minh đan sư, đây là Cảnh Ngôn. Cảnh Ngôn, vị này chính là Tiêu Minh đan sư của Hiệp Hội Đan Sư, cũng là quản sự nơi này.

Dù ngữ khí Tiêu Minh như thế nhưng bộ dáng Cảnh Thanh Trúc như không hề để ý, hơn nữa khuôn mặt vẫn luôn mỉm cười.

Nói không dễ nghe chính là cúi người rạp đất đem tên đan sư Tiêu Minh kia đối đãi tựa tổ tông!

- Hừ!

Tiêu Minh hừ lạnh một tiếng, mũi ngước tận trời, ngữ khí ngạo mạn nói:

- Cảnh Thanh Trúc, ngươi lại tới tìm ta làm gì? Có việc nói mau, ta còn rất nhiều chuyện phải làm. Ngươi nên biết hội đấu giá Lục Ngọc sẽ bắt đầu vào ngày mai, ta không có thời gian tiếp đãi các ngươi. Thời gian của ta rất quý giá!

Chương 257 - Cao Triệu Hải Gây Khó Dễ

Tiêu Minh hơi mất kiên nhẫn.

Nếu không phải Cảnh Thanh Trúc mỗi năm đều sẽ hiếu kính gã một phần hậu lễ thì bây giờ gã đã không rút thời gian ra gặp Cảnh Thanh Trúc rồi.

Tuy Tiêu Minh chỉ là một tiểu quản sự của Hiệp Hội Đan Sư nhưng người nịnh bợ gã bình thường cũng không thiếu. Trong mắt Tiêu Minh, Tiêu Minh có thể dành chút thời gian cho Cảnh Thanh Trúc đã xem như ân huệ rất lớn.

- Hử?

Tiêu Minh mất kiên nhẫn nói mấy câu lại thấy Cảnh Ngôn vẫn còn nghênh ngang ngồi tại chỗ liền nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Cảnh Thanh Trúc thấy gã đi vào liền vội đứng dậy vậy mà tên tiểu tử Cảnh Ngôn này lại dám không đứng lên.

Đáng chết!

Loại hành vi này chính là không tôn kính Tiêu Minh gã. Nói nghiêm trọng chút chính là đang miệt thị, coi thường!

Cảnh Thanh Trúc tự nhiên cũng phát hiện sắc mặt Tiêu Minh thay đổi. Cảnh Thanh Trúc nhìn Cảnh Ngôn một chút, liên tục dùng ánh mắt ra hiệu Cảnh Ngôn đứng lên.

Dù Cảnh Ngôn nói mình quen phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư nhưng dù Cảnh Ngôn thật quen, vậy thì sao?

Thân phận phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư là thế nào? Chẳng lẽ sẽ ra mặt can thiệp loại chuyển nhỏ như này sao?

Cảnh Thanh Trúc không hề cho rằng Cảnh Ngôn có cơ hội gặp mặt được đối phương.

Hy vọng chủ yếu của Cảnh Thanh Trúc bây giờ là lợi dụng việc Cảnh Ngôn quen biết phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư khiến Tiêu Minh nói cho nàng biết lí do tại sao phòng làm việc Cảnh gia lại mất tư cách tham gia đấu giá.

Chỉ có biết nguyên nhân mới có thể nghĩ ra biện pháp.

Nhưng nếu thái độ Cảnh Ngôn như vậy kia e rằng Tiêu Minh sẽ không nói gì nhiều.

Nội tâm Cảnh Thanh Trúc càng lo lắng nhưng lại không thể nói thẳng ra trước mặt Tiêu Minh.

- Cảnh Thanh Trúc, tên tiểu tử này là thuộc hạ của ngươi?

Tiêu Minh cười lạnh vài tiếng, ngữ khí khinh thường nói:

- Ha ha, cái giá thuộc hạ ngươi cũng thật lớn! Ta đều đứng ở đây vậy mà hắn lại ngồi! Thật giỏi, thật giỏi! Xem ra giữa chúng ta cũng không có gì để nói. Cảnh Thanh Trúc, các ngươi mau chóng rời khỏi hiếp hội đan sư đi, ta còn có chuyện khác phải làm.

Bộ dáng Cảnh Ngôn hơn mười tuổi lại chung họ với Cảnh Thanh Trúc vậy chắc cũng chung gia tộc với đối phương. Một tiểu nhân vật như thế còn dám ra dáng lão đại trước mặt Tiêu Minh gã, làm cho ai xem?

Tiêu Minh nén lửa giận lại, cười nhạo vài tiếng liền tính rời đi. Tiêu Minh cũng lười ra tay giáo huấn kẻ này.

Cảnh Thanh Trúc vội vã nhận lỗi:

- Tiêu Minh đan sư, ngài đừng nóng giận! Cảnh Ngôn tuổi nhỏ không hiểu chuyện mong ngài bỏ qua cho.

Tiêu Minh trực tiếp trách cứ Cảnh Thanh Trúc:

- Hừ, tiểu tử này không hiểu chuyện chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu theo? Hắn không hiểu chuyện chẳng lẽ ngươi không thể dạy cho hắn? A? Cảnh Thanh Trúc, ngươi rốt cục nghĩ cái gì?

Bộ dáng Tiêu Minh giống như đang giáo huấn con nít. Cảnh Thanh Trúc xem như đã quen nhưng sắc mặt cũng không khỏi đỏ lên, bỏng rát.

Cảnh Ngôn chậm rì rì đứng lên, hỏi:

- Tiêu Minh, đúng không?

Kỳ thực lúc mới tiến vào Cảnh Ngôn đã chuẩn bị cùng đứng dậy đón người với Cảnh Thanh Trúc. Thế nhưng sau khi Cảnh Ngôn nghe được lời Tiêu Minh nói khi mới bước vào liền thay đổi suy nghĩ.

Bây giờ lại thấy thái độ Tiêu Minh đối với Cảnh Thanh Trúc như thế, Cảnh Ngôn càng cười lạnh trong lòng.

Cảnh Ngôn đứng lên nhìn Tiêu Minh, nhạt nhạt nói mấy chữ đó.

Ánh mắt Tiêu Minh tối xuống, lóe tia ác độc. Dù chưa nói gì nhưng sắc mặt Cảnh Thanh Trúc lại trắng đi.

Ngữ khí Cảnh Ngôn không phải quá tốt, tuy Cảnh Ngôn đứng lên nhưng hắn lại gọi thẳng tên Tiêu Minh.

Xong!

Lần này xem như triệt để đắc tội Tiêu Minh, e rằng sau này quan hệ với Tiêu Minh cũng triệt để cắt đứt!

Nội tâm Cảnh Thanh Trúc thầm than, khẽ lắc đầu một cái.

Vì chắp nối quan hệ với Tiêu Minh Cảnh Thanh Trúc đã trả giá rất nhiều tinh lực và thời gian, bây giờ mối quan hệ ấy sợ rằng cũng không còn.

Thật sự không nên mang Cảnh Ngôn tới!

Cảnh Thanh Trúc thầm nghĩ như thế nhưng ánh mắt khi nhìn Cảnh Ngôn lại không hề có ý trách cứ, chẳng qua cảm thấy hơi uể oải mà thôi.

- Ta thật không biết ngươi có gì đáng để kiêu ngạo!

Cảnh Ngôn híp mắt cười nói:

- Ngươi cảm thấy ta không tôn trọng ngươi? Ha ha, Tiêu Minh, ngươi có năng lực gì đáng để ta tôn trọng? Ngươi bất quá cũng chỉ là đan sư nhị giai. Ở trước mặt ta ngươi cũng không có gì để kiêu ngạo cả!

Lúc đến đây Cảnh Thanh Trúc đã nói với Cảnh Ngôn Tiêu Minh này là đan sư nhị giai.

- Hô…

Sắc mặt Tiêu Minh lập tức tái nhợt, tức giận thở dốc.

Tiểu tử này lại dám xem thường gã!

Cảnh Ngôn không đợi Tiêu Minh mở miệng liền quăng một bình ngọc tới, nói:

- Xem một chút đi, đây là đan dược ta luyện chế. Nếu ngươi cũng có thể luyện chế ra đan dược như thế vậy ngươi cũng thật đáng giá ta tôn trọng.

Tiêu Minh theo bản năng nhận lấy cái bình.

Cái gì, tiểu tử này vừa nói sao?

Đan dược hắn luyện chế?

Lẽ nào tiểu tử này cũng là một đan sư?

Tiêu Minh vốn sắp gầm lên lại phải gắng nuốt về. Nếu tiểu tử Cảnh Ngôn này đúng là đan sư vậy thật không thể xem thường.

Xem tuổi của tiểu tử Cảnh Ngôn cũng mới hơn mười, gần tới hai mươi. Nếu thật là đan sư ở tuổi này vậy thiên phú đan đạo của hắn quả thật vô cùng khủng bố.

Tiêu Minh chần chờ liếc Cảnh Ngôn mấy lần. Tiêu Minh vẫn không quá tin việc Cảnh Ngôn cũng sẽ là một đan sư.

Cảnh Thanh Trúc cũng nhìn Cảnh Ngôn đầy ngạc nhiên.

Nàng cũng không biết Cảnh Ngôn là đan sư.

Cảnh Thanh Trúc vẫn có liên hệ với Cảnh gia. Cảnh Thanh Trúc cũng biết tu vi Cảnh Ngôn hiện giờ đã tới Tiên Thiên, thực lực mạnh đến Triệu Chân Nghiêm Triệu gia đều bị Cảnh Ngôn giết chết.

Nhưng mà người Cảnh gia, bao gồm tộc trưởng Cảnh Thành Dã đều không biết thân phận đan sư của Cảnh Ngôn!

Chuyện Cảnh Ngôn đến Lam Khúc quận thành, ở lại phủ tổng quản Cảnh Thanh Trúc lại càng không biết.

Vì lẽ đó, sau khi Cảnh Ngôn nói đan dược do hắn tự tay luyện chế Cảnh Thanh Trúc cũng ngây ra, nhìn Cảnh Ngôn đầy lúng túng.

Cảnh Ngôn khi nãy nói có quen phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, chẳng lẽ là vị đại nhân kia dạy Cảnh Ngôn luyện đan?

Nếu thật, vậy quan hệ giữa Cảnh Ngôn và vị đại nhân ấy cũng không tầm thường!

Nhưng dù vậy Cảnh Ngôn muốn trở thành đan sư cũng không thể nhanh vậy mới đúng.

Muốn bước vào hàng ngũ đan sư thành công dù có danh sư giáo dục cũng cần mất mấy năm!

Ngay tại lúc Cảnh Thanh Trúc đang suy nghĩ lung tung Tiêu Minh đã mở nắp bình ngọc, lấy một viên đan dược trong đó ra.

Tiêu Minh nhìn đan dược trong tay, nói:

- Quy Nguyên Đan?

Tiếp, Tiêu Minh cười lạnh một tiếng, bĩu môi:

- Hừ, chỉ là Quy Nguyên Đan sao ta có thể luyện chế không được?

Quy Nguyên Đan là đan dược nhất giai, Tiêu Minh thân là đan sư nhị giai đương nhiên có thể luyện chế nó.

- Hả?

Khi vừa nói xong, ánh mắt Tiêu Minh đột nhiên thay đổi.

Tiêu Minh phát hiện Quy Nguyên Đan trong tay không phải đan dược tam đẳng như mình tưởng mà là đan dược nhị đẳng!

Dù Tiêu Minh là đan sư nhị cấp nhưng đan dược nhị đẳng Tiêu Minh quả thật không thể luyện chế được.

Ánh mắt Tiêu Minh trợn tròn, cẩn thận xem xét. Không sai, viên Quy Nguyên Đan trong tay gã đúng là đan dược nhị đẳng!

Chợt, Tiêu Minh ngẩng đầu lên nhìn về phía Cảnh Ngôn, khó thể tin, lắc đầu liên tục nói:

- Không thể! Tuyệt đối không thể nào! Luyện chế được đan dược nhị đẳng chính là tiểu thiên vương! Viên đan dược này tuyệt đối không phải ngươi luyện chế!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Viên đan dược kia là do ta luyện chế. Tiêu Minh, ở trước mặt ta ngươi thật sự không có gì đáng để kiêu căng. Hơn nữa ta có thể nói cho ngươi biết, ta không chỉ có thể luyện chế được đan dược nhất giai nhị đẳng, ta còn có thể luyện chế đan dược nhị giai nhị đẳng!

Cảnh Thanh Trúc đứng bên cạnh đã sớm chết sứng, thất thần nhìn về phía Cảnh Ngôn.

Từ khi nào Cảnh Ngôn lại có thành tựu như thế ở mặt đan đạo?

Phải biết, cho dù trong Hiệp Hội Đan Sư, tuổi của các đan sư kia cũng đều khá lớn. Ngay cả đan sư nhất giai cũng hầu như đều trên ba mươi tuổi!

- Tiêu Minh đan sư, ta có một câu hỏi.

Cảnh Ngôn chuyển đề tài trực tiếp nói:

- Phụ trách hội đấu giá Lục Ngọc và sắp xếp danh sách người tham gia lần này có phải Cao Triệu Hải không?

Tiêu Minh thoáng hít một hơi, ánh mắt nhìn về phía Cảnh Ngôn cũng ôn hòa rất nhiều.

Tuy Tiêu Minh gã vẫn không quá tin việc đan dược nhị đẳng này do Cảnh Ngôn luyện chế nhưng nếu lỡ thật thì Cảnh Ngôn này cũng nhất định không tầm thường.

Hiệp Hội Đan Sư chắc chắn rất vui lòng hấp thu loại đan sư thiên tài như Cảnh Ngôn. Một khi Cảnh Ngôn gia nhập Hiệp Hội Đan Sư vậy địa vị Cảnh Ngôn chắc chắn sẽ trên gã.

Tiêu Minh hơi trầm ngâm rồi cũng đáp:

- Không phải chủ quản Cao Triệu Hải phụ trách mà là chủ quản Phương Húc.

- Ồ?

Ánh mắt Cảnh Ngôn xoay chuyển.

Tiêu Minh hơi dừng một chút lại nói:

- Nhưng nếu như ngươi muốn hỏi vì sao lại hủy bỏ tư cách tham gia của Cảnh Thanh Trúc thì ta nghe nói đúng là do chủ quản Cao Triệu Hải bảo. Chuyện này ta cũng đã hỏi chủ quản Phương Húc.

Buổi sáng lúc Cảnh Thanh Trúc đến Tiêu Minh liền biết nguyên nhân nhưng Tiêu Minh cũng không nói cho Cảnh Thanh Trúc biết.

- Thật đúng là Cao Triệu Hải.

Cảnh Ngôn cười lạnh nói:

- Tên Cao Triệu Hải này thật sự hẹp hòi. Chỉ vì có chút mâu thuẫn với ta mà lại dùng thủ đoạn đê hèn như thế, ha ha…

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy Tiêu Minh không khỏi trợn mắt.

Tiểu tử này rốt cục từ nơi nào chui ra?

Cao Triệu Hải là một trong những chủ quản của Hiệp Hội Đan Sư nhưng khi Cảnh Ngôn nói đến Cao Triệu Hải lại không hề cung kính. Cảnh Ngôn còn nói Cao Triệu Hải lòng dạ hẹp hòi, thủ đoạn hèn hạ.

Hả?

Cảnh Ngôn nói cái gì?

Cảnh Ngôn nói Cao Triệu Hải và Cảnh Ngôn hắn có mâu thuẫn?

Cơ thể Tiêu Minh hơi chấn động.

Cảnh Ngôn suy nghĩ chút, nói:

- Tiêu Minh, ta muốn gặp Phương Húc chủ quản.

Tiêu Minh lắc đầu:

- Này e rằng không được. Phương Húc chủ quan hiện tại đang xác định danh sách cuối cùng, có thể không có thời gian…

Cảnh Ngôn đánh gãy lời Tiêu Minh, vung tay nói:

- Ngươi đem Quy Nguyên Đan đưa cho Phương Húc chủ quản xem một chút. Cứ nói đan dược tương tự ta còn có một chút. Nếu như có thể ta sẽ lấy một ít đan dược nhị đẳng ra bán đấu giá ở hội đấu giá .

Tiêu Minh rốt cục cũng gật đầu nói:

- Chuyện này…. Được rồi!

Thật sự lời Cảnh Ngôn nói hơi đáng sợ. Có mâu thuẫn với Cao Triệu Hải cũng không phải ai cũng có thể làm được.

Người bình thường dù có muốn gây ra xích mích với Cao Triệu Hải cũng đều không có cơ hội. Nhưng xem vẻ mặt Cảnh Ngôn dường như thật sự có chuyện ấy!

Nếu không vì sao Cao Triệu Hải lại đột nhiên muốn Phương Húc chủ quản xóa tên Cảnh Thanh Trúc ra khỏi danh sách?

Chương 258 - Kỹ Xảo Ti Bỉ

- Cảnh Ngôn, ngươi là đan sư?

Lúc này Cảnh Thanh Trúc còn cảm thấy như đang trong mộng. Cảnh Ngôn sao đột nhiên lại thành đan sư?

Trở thành đan sư nhưng khó hơn võ giả tấn chức Tiên Thiên nhiều. Trong thành Lam Khúc quận, võ giả Tiên Thiên nhiều như sao nhưng đan sư lại có mấy? Hai bên thật không thể so được.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, lúc ta ở Đông Lâm thành đã là đan sư nhị giai nhưng mấy người tộc trưởng cũng không biết chuyện này.

Cảnh Ngôn cũng không nói thật với Cảnh Thanh Trúc. Bây giờ Cảnh Ngôn cũng có thể luyện chế đan dược tam giai.

Chỉ cần chuẩn bị nhiều tài liệu một chút, thử luyện mấy lần thì khả năng Cảnh Ngôn luyện chế được đan dược tam giai có thể rất lớn.

Tiêu Minh đi trước dẫn đường, Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc theo sau.

Vừa rồi sau khi Tiêu Minh đưa Quy Nguyên Đan nhị đẳng của Cảnh Ngôn cho Phương Húc chủ quản xem rồi còn nói rõ Cảnh Ngôn có khả năng sẽ lấy đan dược tham gia hội bán đấu giá Lục Ngọc, Phương Húc liền đồng ý gặp Cảnh Ngôn một lần. Cho nên Tiêu Minh liền quay về dẫn Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc tới chỗ Phương Húc đan sư.

Tiêu Minh đứng trước cửa một gian phòng cực lớn, nói với hai người Cảnh Ngôn:

- Phương Húc đan sư đang ở bên trong, các ngươi vào đi!

Gian phòng này phi thường lớn, hơn nữa trong đó cũng không phải chỉ có một người!

Cảnh Ngôn có thể cảm thấy được trong gian phòng có hơn mười đạo khí tức. Những khí tức đó có ồ ồ, có nhẹ nhàng tới mức sắp nhận không ra. Nhưng bằng độ mạnh ngũ giác của Cảnh Ngôn hiện tại dù cường giả Đạo Linh cảnh bình thường cũng khó giấu được cảm ứng của Cảnh Ngôn ở khoảng cách này.

Cảnh Ngôn liếc mắt nhìn Tiêu Minh mặt không đổi sắc nói:

- Tiêu Minh, ta còn muốn phiền ngươi một chuyện. Ngươi mời Lưu Văn đan sư tới đây một chút.

- Khụ!

Tiêu Minh nghe thế liền suýt đứt hơi.

Lưu Văn đan sư? Lưu Văn đan sư nào?

Theo Tiêu Minh được biết thì trong Hiệp Hội Đan Sư chỉ có một đan sư tên Lưu Văn. Đó chính là phó hội trưởng đại nhân của Hiệp Hội Đan Sư, đan vương đại nhân ngũ giai.

Cảnh Ngôn này vừa mới nói gì?

Tiêu Minh cảm thấy đầu óc mình hơi choáng váng.

Cảnh Ngôn dừng một chút hỏi:

- Làm sao vậy? Hay Lưu Văn đan sư hiện tại không ở đây?

Tiêu Minh gật đầu lia lịa, trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Có, có! Ngươi nói chính là phó hội trưởng đại nhân sao?

Cảnh Ngôn vỗ vỗ vai Tiêu Minh cười nói:

- Đúng! Chính là phó hội trưởng Lưu Văn. Hắn có ở thì tốt rồi. Ngươi đi mời Lưu Văn đan sư lại đây, nói là có Cảnh

Ngôn Đông Lâm thành tới.

Cảnh Ngôn tính toán muốn cho tên chết tiệt Cao Triệu Hải kia đẹp mặt.

Kỳ thật trước đó dù xảy ra chút chuyện không thoải mái với Cao Triệu Hải ở phủ tổng quản nhưng Cảnh Ngôn cũng không để trong lòng. Nhưng Cao Triệu Hải này lại dùng cách ti tiện thế để cản trở Cảnh Thanh Trúc tham gia hội đấu giá Lục Ngọc khiến Cảnh Ngôn vô cùng tức giận.

Ngươi kính ta một thước ta nhường ngươi một trượng.

Cảnh Ngôn chính là người như vậy.

Nếu Cao Triệu Hải trực tiếp nhằm vào Cảnh Ngôn, Cảnh Ngôn có lẽ còn không quá tức giận. Nhưng Cao Triệu Hải này lại hơi quá đáng, cư nhiên nhằm vào phòng làm việc Cảnh gia ở Lam Khúc quận thành.

Người như thế phải cho gã một bài học.

Thật đúng là ứng với câu, sư phụ thế nào đồ đệ thế đó!

Từ đức hạnh của Thương Ngọc, đệ tử Cao Triệu Hải kia xem ra đức hạnh Cao Triệu Hải cũng ti bỉ vô sỉ y chang.

Cảnh Ngôn lại cười, vỗ vai Tiêu Minh nói:

- Đi thôi, ta quen Lưu Văn đan sư!

Tiêu Minh hiện tại cảm giác như cơ thể đều khẽ run, hơn nữa nhìn vẻ mặt Cảnh Ngôn còn giống như thật sự quen phó hội trưởng Lưu Văn.

Này, này cũng quá mức đi!

Cảnh Ngôn lại nghiêng người nói với Cảnh Thanh Trúc:

- Thanh Trúc trưởng lão, chúng ta đi vào gặp Phương Húc chủ quản.

Bước vào trong, Cảnh Ngôn phát hiện có hơn mười thân ảnh ở đó. Ánh mắt Cảnh Ngôn quét nhanh qua người những người này, một thân ảnh quen thuộc lập tức xuất hiện trong mắt hắn.

Cao Triệu Hải!

Cao Triệu Hải lúc này cư nhiên cũng ở trong đây. Mà lão giả râu trắng đứng cách Cao Triệu Hải không xa đang lật xem một quyển sách dày.

Khí tức lão già đó rất giống Cao Triệu Hải, hẳn chính là Phương Húc chủ quản, người phụ trách an bài nhân viên tham gia lần đấu giá đợt này.

Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc vừa bước vào, từng ánh mắt trong phòng liền quét về phía hai người.

Cảnh Ngôn nhìn Cao Triệu Hải một cái sau đó nhìn về phía lão giả đang ngồi kia, ngưng giọng nói:

- Vị này nhất định chính là Phương Húc đan sư đi?

Phương Húc nhìn Cảnh Ngôn, lại chỉ hướng viên Quy Nguyên Đan đang để trước mặt nói:

- Ta là Phương Húc! Ngươi tên là Cảnh Ngôn? Viên Quy Nguyên Đan này do ngươi luyện chế?

Viên đan dược kia chính là Quy Nguyên Đan mà Tiêu Minh mới mang tới ban nãy.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Là ta luyện chế.

Trên mặt Phương Húc không quá nhiều biểu tình, nhìn qua lão cũng không có hứng nói chuyện với Cảnh Ngôn:

- Không tồi! Tiềm lực ngươi rất lớn. Bây giờ ngươi còn chưa gia nhập Hiệp Hội Đan Sư đúng không? Ngươi có thể gia

nhập vào, cũng có thể phát triển và tiền đồ tốt hơn. Ban nãy Tiêu Minh nói ngươi tính bán một ít đan dược tại hội đấu giá Lục Ngọc?

Trên thực tế cũng đúng như vậy.

Bản thân Phương Húc cũng không tính toán gặp Cảnh Ngôn. Cho dù Cảnh Ngôn là tiểu đan vương nhị giai đi nữa thì Phương Húc vẫn cho rằng mình cũng không cần phải gặp Cảnh Ngôn

Huống hồ hiện tại Phương Húc đang rất bận, không có nhiều thời gian để chậm trễ.

Lúc Tiêu Minh tới bẩm báo, ý của Phương Húc chính là không thấy. Nhưng Cao Triệu Hải vừa lúc cũng ở, sau khi Cao Triệu Hải nghe nói xong liền bảo Tiêu Minh mang Cảnh Ngôn lại đây.

Dụng ý của Cao Triệu Hải cũng không xuất phát từ ý tốt.

Cao Triệu Hải là cố ý!

Cảnh Ngôn khiến Cao Triệu Hải mất mặt trước Mộ Liên Thiên nên Cao Triệu Hải muốn trả thù, muốn cho Cảnh Ngôn biết quyền uy của mình.

Cao Triệu Hải thật không ngờ Cảnh Ngôn sẽ tới Hiệp Hội Đan Sư. Nhưng nếu Cảnh Ngôn đến đây vậy cũng hợp ý Cao Triệu Hải.

Cao Triệu Hải muốn nhục nhã Cảnh Ngôn ngay mặt, khiến tiểu tử này hiểu được một chuyện:

Không phải ai Cảnh Ngôn hắn cũng có thể đắc tội!

Nghe được lời Phương Húc nói, sắc mặt Cảnh Ngôn hơi tối xuống.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Bán đấu giá đan dược là thứ yếu. Ta có thể ủy thác Hiệp Hội Đan Sư bán đấu giá cũng có thể không ủy thác. Ta gặp Phương Húc đan sư là muốn hỏi một chút tại sao lại xóa tên Cảnh Thanh Trúc ra khỏi danh sách người tham gia đấu giá. Theo ta được biết, Cảnh Thanh Trúc trước đó đã có tên trong danh sách, đạt được tư cách tham gia đấu giá tại hội đấu giá Lục Ngọc.

Ánh mắt Phương Húc chuyển chuyển, dùng giọng quan nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, vấn đề này kỳ thật ta có thể không trả lời ngươi. Nhưng thấy ngươi còn trẻ đã là đan sư nhị giai nên ta nể mặt quyết định trả lời ngươi vậy. Bởi vì người tham gia hội đấu giá Lục Ngọc quá nhiều cho nên ta phải xóa đi một số người không quan trọng. Nói cách khác, sân chứa của Hiệp Hội Đan Sư chúng ta không chứa được nhiều người như thế.

Trong câu trả lời của Phương Húc nói thẳng Cảnh Thanh Trúc là người chẳng quan trọng.

Cao Triệu Hải đứng bên cười lạnh nói:

- Phương Húc đan sư, không cần uyển chuyển như thế.

Cao Triệu Hải nhìn Cảnh Ngôn, lấp lóe tia độc ác. Cao Triệu Hải đắc ý nói:

- Cảnh Ngôn, nói thật cho ngươi biết. Nguyên nhân phòng làm việc Cảnh gia các ngươi không thể tham gia hội đấu giá Lục Ngọc chính là vì ngươi. Ta còn muốn nói cho ngươi biết, phòng làm việc Cảnh gia các ngươi không chỉ không thể tham gia hội đấu giá lần này mà những lần đấu giá tiếp theo cũng không thể tham gia.

- A?

Khí tức Cảnh Ngôn ngưng lại, thanh âm cũng thoáng cao:

- Nói như vậy, người đem tên Cảnh Thanh Trúc xóa khỏi danh sách tham gia hội đấu giá chính là Cao Triệu Hải ngươi?

Hơn mười nhân viên công tác trong phòng đều ngừng tay nhìn về phía Cảnh Ngôn và Cao Triệu Hải.

Bọn họ đương nhiên không biết Cảnh Ngôn. Nhưng nhìn đến cảnh trước mắt họ cũng hiểu người trẻ tuổi tên Cảnh Ngôn này dường như có mâu thuẫn với Cao Triệu Hải chủ quản. Hiện tại Cao Triệu Hải chủ quản đang cố ý làm khó Cảnh Ngôn.

Hai người rốt cục có mâu thuẫn gì khiến Cao Triệu Hải chủ quản gây chiến như thế?

Nhìn bộ dáng Cao Triệu Hải chủ quản thì có vẻ rất hận Cảnh Ngôn. Có thể gây chuyện tranh cãi với Cao Triệu Hải chủ quản, xem ra Cảnh Ngôn này cũng không đơn giản!

Ánh mắt Cảnh Thanh Trúc cũng dừng trên người Cảnh Ngôn. Nội tâm của Cảnh Thanh Trúc cũng chấn động kịch liệt.

Cảnh Thanh Trúc xem như xác định Cảnh Ngôn thật sự có mâu thuẫn với Cao Triệu Hải chủ quản!

Lúc trước khi Cảnh Ngôn nói vậy Cảnh Thanh Trúc còn hơi không tin. Hiện tại xem ra Cảnh Ngôn không những có mâu thuẫn với Cao Triệu Hải chủ quản của Hiệp Hội Đan Sư mà mâu thuẫn còn vô cùng kịch liệt.

Trên người Cảnh Ngôn, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Cảnh Ngôn không chỉ quen biết phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư còn xảy ra gút mắt với chủ quản Cao Triệu Hải này.

Đây cũng quá khoa trương đi?

Cảnh Thanh Trúc hít một hơi thật sâu.

Cảnh Thanh Trúc hoạt động tại Lam Khúc quận thành nhiều năm đều rất khó gặp được nhân vật như Cao Triệu Hải. Nói thật, thân phận như Cảnh Thanh Trúc cho dù có muốn đắc tội Cao Triệu Hải cũng hơi khó khăn.

Cao Triệu Hải cười lạnh nói:

- Đúng, chính là ta làm. Ngươi muốn sao? Đúng rồi, ngươi tính đem đan dược bán ở hội đấu giá Lục Ngọc? Vậy cũng không được! Hội đấu giá mai đã bắt đầu rồi, bây giờ mọi chuyện đã an bài xong, ngươi đã tới chậm!

Nơi này không phải phủ tổng quản nên Cao Triệu Hải mới không quan tâm đắc tội Cảnh Ngôn.

Đương nhiên, vì Mộ Liên Thiên uy hiếp nên Cao Triệu Hải quả thật cũng không dám trực tiếp ra tay với Cảnh Ngôn. Nhưng mà trong Hiệp Hội Đan Sư thì cho dù Mộ Liên Thiên có đến cũng không thể nhúng tay việc trong này được.

Cảnh Ngôn nhìn về phía Phương Húc, hỏi:

- Phương Húc đan sư, ta hơi khó hiểu. Ta biết người phụ trách an bài danh sách người tham gia hội đấu giá lần này chính là Phương Húc đan sư chứ không phải Cao Triệu Hải này. Ta muốn hỏi, tại sao hắn có thể xóa tên Cảnh Thanh Trúc đi? Cao Triệu Hải dựa vào cái gì nhúng tay vào việc an bài ngươi tham gia đấu giá?

Phương Húc không đáp lại, Cao Triệu Hải liền cười lớn ra tiếng:

- Ha ha ha… Thằng nhóc vô tri!

Cao Triệu Hải càng đắc ý hơn:

- Tiểu tử kia, ta thân là chủ quản Hiệp Hội Đan Sư, cho dù không trực tiếp phụ trách danh sách người tham gia thì muốn đưa ra một số đề nghị cũng có thể được. Phương Húc đan sư

cũng rất xem trọng đề nghị của ta. Ta cho rằng Cảnh Thanh Trúc kia không thích hợp tham gia hội đấu giá, Phương Húc đan sư liền chấp nhận. Này thật bình thường!

Nhìn thấy vẻ mặt Cảnh Ngôn như vậy, Cao Triệu Hải đã cảm thấy vô cùng sung sướng. Mấy ngày qua trong đầu Cao Triệu Hải đều giống như vẫn luôn bị một tảng đá đè nặng.

Chương 259 - Không Nể Mặt Ngươi

Nghĩ lại lúc ở phủ tổng quản hôm đó, khuôn mặt già của gã bị Cảnh Ngôn hung hăng tát từ cái này sang cái khác trước mặt Mộ Liên Thiên, nội tâm Cao Triệu Hải liền giống như bị kim đâm.

Cả đời này, Cao Triệu Hải gã đều chưa từng mất mặt như vậy.

Ánh mắt Cao Triệu Hải nhìn Cảnh Ngôn vô cùng áp lực. Nếu không vì Mộ Liên Thiên, Cao Triệu Hải thật muốn tự tay đánh chết tên tiểu súc sinh Cảnh Ngôn kia ở đây.

Nghe được lời Cao Triệu Hải nói, Cảnh Thanh Trúc cũng rất buồn bực.

Tuy trước đó Cảnh Ngôn không nói gì nhiều với Cảnh Thanh Trúc nhưng hiện tại Cảnh Thanh Trúc cũng nhìn ra được, Cảnh Ngôn có thể đã đắc tội Cao Triệu Hải vào lúc nào đó khiến Cao Triệu Hải canh cánh trong lòng, vẫn luôn muốn trả thù Cảnh Ngôn.

Dụng ý thật sự khi Cao Triệu Hải muốn Phương Húc loại bỏ phòng làm việc Cảnh gia ra khỏi danh sách tham gia đấu giá chính là trả thù Cảnh Ngôn.

Thủ đoạn như vậy cũng quá bỉ ổi một chút.

Cảnh Thanh Trúc xanh mặt, cắn răng. Cảnh Thanh Trúc rất muốn mắng to Cao Triệu Hải quá vô sỉ nhưng cuối cùng Cảnh Thanh Trúc cũng nhịn được.

Bởi vì Cảnh Thanh Trúc còn không biết làm thế sẽ gây ra hậu quả gì. Hơn nữa Cao Triệu Hải là chủ quản của Hiệp Hội Đan Sư. Nếu đắc tội Cao Triệu Hải hoàn toàn vậy Cảnh Thanh Trúc cũng lo lắng chuyện ấy sẽ tạo thành đả kích Cảnh gia khó có thể thừa nhận.

Nếu chỉ có chính Cảnh Thanh Trúc, Cảnh Thanh Trúc cũng không quá để ý. Nhưng Cảnh Thanh Trúc phải lo lắng cho Cảnh gia, lo lắng cho gia tộc.

Cảnh Thanh Trúc vốn là người thực ổn trọng, bằng không cũng không thể đến Lam Khúc quận thành phụ trách phòng làm việc Cảnh gia nơi đây.

- Phương Húc đan sư, tin tưởng ngươi cũng nhận ra Cao Triệu Hải đang cố ý trả thù ta đúng không?

- Cảnh Ngôn ta và Cao Triệu Hải hắn trước đây có xảy ra chút chuyện không thoải mái. Phương Húc đan sư, còn có các vị đan sư ở đây. Các ngươi không biết chuyện không thoải mái giữa hai chúng ta xảy ra như thế nào, có lẽ có ngươi cảm thấy là do ta sai. Nhưng ta muốn nói từ đầu đến cuối ta đều chưa từng chủ động khiêu khích Cao Triệu Hải. Cao Triệu Hải ghi hận ta thế chỉ ở mặt đan đạo ta đã tới chỗ hắn không thể với tới. Cũng vì chuyện này, Cao Triệu Hải đã mất mặt trước mặt một người quyền cao chức trọng trong Lam Khúc quận thành.

- Cho nên Cao Triệu Hải liền hận ta, muốn diệt trừ ta. Chư vị nhất định cũng nghi hoặc, Cảnh Ngôn ta tới từ Đông Lâm thành nhưng Đông Lâm thành lại là thành nhỏ trong địa vực Lam Khúc quận thành. Trong số các ngươi có lẽ có người chưa nghe nói về Đông Lâm thành. Ta tới chính từ thành nhỏ ấy, chuẩn bị tham gia khảo hạch của tam đại học viện để vào trong đó tu luyện. Ta không có bối cảnh lớn gì.

- Cao Triệu Hải hận ta như vậy tại sao hắn không ra tay giết ta đi? Nguyên nhân vì có vị quyền cao chức trọng kia! Ta

giúp vị đại nhân đó một chuyện khiến Cao Triệu Hải sợ ném chuột vỡ đồ. Cao Triệu Hải không dám ra tay trực tiếp đối phó với ta. Chư vị, các ngươi đều là người thông minh, hẳn đều có thể biết ta đang nói đều là sự thật.

- Ta hiện tại muốn nói thật không sai. Cao Triệu Hải này không dám ra tay với ta liền thông qua loại thủ đoạn ấy cản trở người Cảnh gia ta tham gia hội đấu giá Lục Ngọc. Chư vị, chẳng lẽ các ngươi không thấy Cao Triệu Hải này quá mức ti bỉ vô sỉ sao? Người như vậy thích hợp làm chủ quản của Hiệp Hội Đan Sư sao?

Cảnh Ngôn nâng cao giọng nhanh chóng nói ra những lời ấy.

Cảnh Ngôn không trực tiếp đáp lại Cao Triệu Hải mà lựa chọn nói như vậy. Đương nhiên Cảnh Ngôn cũng có mục đích!

Cảnh Ngôn muốn gieo một mầm mống trong lòng mọi người trước. Muốn khiến những người này biết hành vi của Cao Triệu Hải hoàn toàn không có đạo lí.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy đa số đan sư ở đây đều trầm mặc không nói.

Bọn họ không có lên tiếng vì Cảnh Ngôn.

Nhưng có thể nhìn ra đa số người đều tin lời Cảnh Ngôn nói. Chỉ vì thân phận Cao Triệu Hải làm cho họ không dám nói chuyện vì Cảnh Ngôn mà thôi.

Ngay cả Phương Húc cũng nhíu mày, nhìn thoáng qua Cao Triệu Hải một cái.

Trước đó Cao Triệu Hải tìm Phương Húc mong Phương Húc giúp chút việc, xóa tên Cảnh Thanh Trúc ra khỏi danh sách tham gia đấu giá Phương Húc cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi biết Cảnh Thanh Trúc là đại biểu của một gia tộc nhỏ tại Đông Lâm thành liền không suy nghĩ gì mà xóa tên đối phương đi.

Trong suy nghĩ Phương Húc thì đó cũng không phải chuyện lớn gì, cũng không phải xóa tên những người có danh vọng.

Bây giờ nghĩ lại, nếu thật sự như lời Cảnh Ngôn nói thì Cao Triệu Hải quả thật cũng quá hẹp hòi. Trả thù Cảnh Ngôn bằng cách ấy đúng là hành vi của kẻ tiểu nhân.

Nhưng thân phận Cao Triệu Hải nói gì cũng là chủ quản của Hiệp Hội Đan Sư, có địa vị như Phương Húc lão. Giờ khắc này Phương Húc cũng chỉ có thể im lặng, không muốn bị liên lụy sâu vào trong chuyện này.

- Tiểu súc sinh, đừng vội hồ ngôn loạn ngữ!

Sắc mặt Cao Triệu Hải tối sầm lại. Gã cảm thấy phổi mình sắp bị nổ tung vì tức.

Tên súc sinh chết tiệt này miệng lưỡi cũng quá bén nhọn. Nhưng lời hắn nói lại đều là sự thật khiến Cao Triệu Hải quả thật không tìm được lý do phản bác.

Cảnh Ngôn cười lạnh:

- Ta hồ ngôn loạn ngữ? Cao Triệu Hải, chuyện ngươi làm chính ngươi rõ ràng!

Cảnh Ngôn cười nhạt nói:

- Ngươi ghi hận ta, đó là ân oán giữa ta và ngươi. Bây giờ ngươi lại lợi dụng quyền lực của mình trong Hiệp Hội Đan Sư quan báo tư thù. Nói ngươi bỉ ổi đều là cất nhắc ngươi.

- Tiểu súc sinh, ngươi muốn chết!

Cao Triệu Hải cảm thấy ánh mắt những đan sư trong phòng đang nhìn về phía mình liền lập tức có chút nhịn không được. Mắt Cao Triệu Hải lóe tia tàn nhẫn, khí tức ngưng lại, nguyên khí lưu chuyển quanh thân.

Cao Triệu Hải chính là cường giả Đạo Linh cảnh, muốn giết Cảnh Ngôn quả thật không phải chuyện khó.

Nhưng mà trong lòng Cao Triệu Hải vẫn luôn rất cố kỵ.

Giết Cảnh Ngôn trước mặt nhiều người như thế thì tổng quản Mộ Liên Thiên của quận vương phủ có thể truy cứu hay không?

Quan trong nhất là Cao Triệu Hải giết Cảnh Ngôn thật không chiếm lí!

Nếu Cao Triệu Hải có lý do đầy đủ, gã cũng không sợ Mộ Liên Thiên truy cứu. Tuy thân phận Mộ Liên Thiên không tầm thường nhưng muốn đối phó chủ quản của Hiệp Hội Đan Sư như Cao Triệu Hải cũng không thể không có lí do gì. Nhân vật cao tầng trong Hiệp Hội Đan Sư cũng sẽ không dễ dàng để Mộ Liên Thiên động vào đan sư trong hiệp hội.

Trong cuộc đánh cờ của các nhân vật trên cao, chiếm đạo lý là chuyện cực kỳ quan trọng.

Dưới tình huống thực lực không đủ để đánh tan quy tắc, ai có đạo lý người đó có quyền chủ động, có thể làm khó dễ đối phương.

Cao Triệu Hải hung hăng hít vào một hơi thật sâu. Cuối cùng Cao Triệu Hải cũng nén lửa giận trong lòng xuống.

Tuy Cao Triệu Hải hận Cảnh Ngôn cực kỳ nhưng nếu giờ giết Cảnh Ngôn rất có thể sẽ đánh mất tiền đồ, thậm chí cả tính mạng của gã!

Theo Cao Triệu Hải thì chuyện này thật không đáng.

Mà Cao Triệu Hải càng nhẫn nại các đan sư khác lại càng cảm thấy Cảnh Ngôn nói thật!

Có lẽ Cảnh Ngôn thật sự giúp việc cho một đại nhân vật. Mà chuyện Cảnh Ngôn giúp ấy ngay cả Cao Triệu Hải cũng không thể làm được khiến Cao Triệu Hải oán hận Cảnh Ngôn.

Bằng không tại sao Cao Triệu Hải lại không dám ra tay?

Về phần Cảnh Ngôn cũng không nói tên đại nhân vật đó ra, đó cũng có thể lý giải.

Ngươi giúp chuyện cho người ta còn đi nói khắp nơi vậy chẳng phải não bị nhúng nước sao? Có đại nhân vật nào nguyện ý nhìn đến người mình thiếu nhân tình đi nói chuyện lung tung?

Cảnh Ngôn thấy Cao Triệu Hải cư nhiên nhịn được lửa giận không khỏi hơi thất vọng lắc đầu.

Cảnh Ngôn đương nhiên hy vọng Cao Triệu Hải ra tay với mình. Một khi Cao Triệu Hải làm thế vậy đả kích với Cao Triệu Hải tiếp theo sẽ càng trầm trọng hơn. Thậm chí đủ khiến Cao Triệu Hải không có cơ hội xoay người.

Đáng tiếc tên Cao Triệu Hải này cư nhiên còn có thể duy trì lí trí khi đã tức giận như thế.

Cao Triệu Hải cắn chặt răng, hung tợn nói:

- Thằng nhóc con, dù miệng lưỡi ngươi bén nhọn, xảo lưỡi như hoàng cỡ nào, gia tộc của ngươi đều không có khả năng tham gia hội đấu giá Lục Ngọc!

Cảnh Ngôn cười nhạo nói:

- Gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng không biết xấu hổ như ngươi thật đúng là ít thấy! Ta coi như mở mang tầm mắt!

Cảnh Thanh Trúc tức giận nói:

- Cảnh Ngôn, đừng nói nữa, chúng ta đi thôi. Hội đấu giá Lục Ngọc chúng ta không tham gia cũng được!

Cao Triệu Hải âm trắc trắc nói:

- Hừ, các ngươi không chỉ không thể tham gia hội đấu giá năm nay, những lần đấu giá hằng năm sau này các ngươi cũng đều không thể tham gia!

- Cao Triệu Hải, ngươi có quyền lực lớn thế sao? Ta suýt nữa cho rằng ngươi mới là hội trưởng hiệp hội đấy!

Bỗng một thanh âm rất hùng hậu đột nhiên vang lên.

Cao Triệu Hải cười lớn:

- Ha ha… Ta đương nhiên có quyền…

Nhưng còn chưa nói xong ánh mắt Cao Triệu Hải liền cứng lại. Sau đó Cao Triệu Hải ngậm miệng, hoảng sợ nhìn về phía trước.

Một thân ảnh màu xám từ bên ngoài cửa chậm rãi đi tới.

Bóng người màu xám kia cười nói:

- Cao Triệu Hải, ta cho ngươi biết, ngươi không có quyền lực đó!

- Phó hội trưởng?

- Phó hội trưởng đại nhân?

- Tham kiến phó hội trưởng đại nhân!

Nhìn thấy người mới bước vào, đan sư trong phòng đều vội vàng cúi chào. Phương Húc chủ quản cũng đều nhanh chóng đứng lên chào, ân cần thăm hỏi.

Người mới tới này là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, Lưu Văn!

Cảnh Ngôn thấy Lưu Văn liền hơi cong môi, cười nói:

- Lưu Văn đan sư!

Lưu Văn cười chào hỏi:

- Cảnh Ngôn, ta cũng một thời gian rồi không thấy ngươi. Nghe nói ngươi tới Lam Khúc quận thành lần này là muốn tham gia khảo hạch của tam đại học viện?

Đan sư trong phòng thấy Cảnh Ngôn và Lưu Văn phó hội trưởng nói chuyện tùy ý như thế đều sững ra, quả thực không tin vào mắt mình.

Sao Cảnh Ngôn lại quen biết phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư được?

Cho dù có quen nhưng ngữ khí nói chuyện ấy cũng quá tùy ý đi? Thật giống như lão bằng hữu gặp nhau.

Cảnh Ngôn này rốt cục là thần thánh phương nào?

Ngay cả Cảnh Thanh Trúc đứng cạnh Cảnh Ngôn đều trợn tròn mắt, nhìn Cảnh Ngôn đầy bất khả tư nghị.

Cảnh Thanh Trúc trước đó đã biết chuyện Cảnh Ngôn quen Lưu Văn phó hội trưởng. Lúc Cảnh Ngôn muốn Tiêu Minh đi mới Lưu Văn, Cảnh Thanh Trúc còn đang nghĩ Cảnh Ngôn suy nghĩ quá đơn giản.

Cho dù Cảnh Ngôn có quen biết đi chăng nữa thì người ta cũng có thể không ra mặt. Huống chi còn vì một chuyện nhỏ như thế.

Đối với Cảnh Thanh Trúc mà nói, có thể tham gia hội đấu giá Lục Ngọc hay không là một chuyện rất lớn. Nhưng đối với phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư như Lưu Văn thì chuyện ấy lại chẳng là gì.

Nhưng hiện tại Lưu Văn phó hội trưởng không chỉ xuất hiện còn tùy ý chào hỏi Cảnh Ngôn ngay trước mặt nhiều đan sư như thế….

Chương 260 - Người Gây Sự

Từng ánh mắt kinh ngạc trong phòng đều dừng trên người Cảnh Ngôn.

Nhất là Cao Triệu Hải!

Người khác có lẽ cũng chỉ khiếp sợ thái độ của phó hội trưởng với Cảnh Ngôn nhưng Cao Triệu Hải liền không chỉ chấn kinh mà còn kinh hãi!

Vừa kinh hãi, cơ thể Cao Triệu Hải còn hơi run run.

Cao Triệu Hải hơi hiểu được tại sao ban đầu Cảnh Ngôn không nói mình quen biết Lưu Văn. Nói cách khác, ban đầu Cảnh Ngôn đã có một kế hoạch nhằm vào Cao Triệu Hải gã!

Nếu lúc ban đầu Cao Triệu Hải biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn và phó hội trưởng Lưu Văn thì dù Cao Triệu Hải có không nguyện ý cỡ nào cũng nhất định sẽ nghĩ cách bù lại sơ hở, thương nghị trước với Phương Húc đem tên Cảnh Thanh Trúc nhét về lại trong danh sách.

Nhưng Cảnh Ngôn cũng không có nói.

Hiển nhiên, Cảnh Ngôn cố ý, hắn muốn đối phó Cao Triệu Hải gã!

Nghĩ vậy, ánh mắt Cao Triệu Hải nhìn về phía Cảnh Ngôn lại càng âm độc hơn. Cao Triệu Hải hận không thể nuốt sống Cảnh Ngôn!

Thằng nhóc kia cư nhiên dám đào hầm để Cao Triệu Hải gã nhảy vào. Mà gã lại thật nhảy vào theo ý tên đó!

Cao Triệu Hải rất rõ ràng hành vi của mình nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Chuyện như vậy chỉ cần không có người truy cứu vậy cũng không tính chuyện lớn gì. Nhưng nếu nói theo hướng to chuyện thì Cao Triệu Hải gã lấy quyền mưu tư, ỷ vào thân phận chủ quản Hiệp Hội Đan Sư của mình làm xằng làm bậy!

Đây đều có thể tạo ảnh hưởng xấu tới danh dự của Hiệp Hội Đan Sư!

Nếu Cao Triệu Hải phụ trách danh sách tham gia đấu giá vậy coi như cũng có lí do để qua loa chối bỏ. Nhưng người phụ trách việc ấy lại không phải Cao Triệu Hải gã mà là Phương Húc!

Đáng chết! Đáng giận!

Cao Triệu Hải nhất thời suy nghĩ vô vàn.

Cảnh Ngôn cười cười, trong các ánh mắt kinh sợ chung quanh mở miệng đáp lời Lưu Văn:

- Đúng vậy, ta đang đợi cuộc khảo hạch của tam đại học viện bắt đầu.

Lưu Văn gật đầu, nhìn về phía Phương Húc chủ quản nói:

- Ừ, một lát chúng ta lại ôn chuyện. Hiện tại ta cần phải xử lí một chút vấn đề xuất hiện bên trong Hiệp Hội Đan Sư đã.

Ngữ khí Lưu Văn thản nhiên nói:

- Phương Húc chủ quản, ngươi nói rõ mọi chuyện xảy ra đi.

Phương Húc vội đáp:

- Vâng!

Lúc này Phương Húc tự nhiên cũng rất thấp thỏm, đồng thời cũng hơi giận Cao Triệu Hải.

Nguyên bản chẳng liên can gì đến lão. Cao Triệu Hải gã có thù hận gì với Cảnh Ngôn cũng chẳng dính dáng gì tới Phương Húc nhưng bây giờ Phương Húc lại bị lôi vào chuyện này.

Nếu Cảnh Ngôn không có thân phận bối cảnh gì cũng chả sao. Nhưng quan hệ Cảnh Ngôn và phó hội trưởng Lưu Văn lại không tầm thường!

Phương Húc chủ quản thành thành thật thật nói rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối, không hề thiên vị bên nào.

Còn về mâu thuẫn trước đó giữa Cao Triệu Hải và Cảnh Ngôn, Phương Húc đương nhiên cũng không nói gì. Bởi vì Phương Húc cũng không biết chuyện đã có giữa hai bên. Phương Húc chỉ cần nói mọi thứ mình biết một cách khách quan là được.

Lưu Văn nhẹ thán:

- Xem ra bên trong Hiệp Hội Đan Sư chúng ta có người vượt quyền!

Lưu Văn nhìn Phương Húc nói:

- Phương Húc chủ quản, ngươi đương nhiên cũng có trách nhiệm trong chuyện này. Danh sách ấy do ngươi phụ trách sàng chọn, tại sao có thể vì ý kiến người khác tùy ý sửa đổi danh sách đã xác định?

Phương Húc khiêm cung, không hề biện giải nói:

- Phó hội trưởng đại nhân, ta quả thật có trách nhiệm.

Lưu Văn khoát tay:

- Vấn đề của ngươi khoan nói đã, ngươi trước đem tên Cảnh Thanh Trúc thêm vào trong danh sách đi.

Vì ngày mai là ngày hội đấu giá Lục Ngọc diễn ra cho nên nếu giờ thay đổi Phương Húc cũng có chút không ổn. Thay

một người khác cũng không biết có thể quen thuộc công việc Phương Húc đang làm hay không.

Một hội đấu giá lớn như thế thì công tác chuẩn bị vô cùng phức tạp, đổi người như vậy có thể sẽ xuất hiện vấn đề lớn.

Phương Húc nói:

- Vâng!

- Về phần Cao Triệu Hải, tạm thời cách chức đi. Đợi sau khi hội đấu giá kết thúc ta lại thương nghị với hội trưởng nên xử lí ngươi thế nào!

Lưu Văn trực tiếp tước bỏ thân phận chủ quản của Cao Triệu Hải.

Những lời ấy của Lưu Văn vừa thốt ra, hô hấp những đan sư ở đây đều cứng lại.

Ở Hiệp Hội Đan Sư, thân phận chủ quản cũng rất cao. Phó hội trưởng Lưu Văn lại tạm thời cách chức chủ quản ấy của Cao Triệu Hải, hơn nữa còn nói đợi hội đấu giá kết thúc còn muốn thương nghị với hội trưởng về cách xử phạt cụ thể.

Xử phạt như thế có thể nói vô cùng nghiêm trọng.

Ngay cả bản thân Cao Triệu Hải cũng thật không ngờ phó hội trưởng Lưu Văn sẽ nặng tay với mình như thế!

Cao Triệu Hải đâu biết Lưu Văn đã sớm chướng mắt Cao Triệu Hải. Nhưng Lưu Văn làm vậy chỉ sợ khiến người nói ra nói vào, chuyện bé xé ra to.

Cao Triệu Hải nghe Lưu Văn muốn tạm thời cách chức mình liền theo bản năng lo lắng nói:

- Phó hội trưởng, ngươi không thể làm như vậy!

Lưu Văn cười lạnh nói:

- Tại sao ta không thể làm vậy?

Hô hấp Cao Triệu Hải cứng lại, há miệng không trả lời được.

Đúng vậy, Lưu Văn là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, hiện tại lại tóm được cơ hội tạm thời cách chức Cao Triệu Hải hiển nhiên không có chỗ nào không ổn.

Ánh mắt Lưu Văn trầm trầm, nói:

- Cao Triệu Hải, đoạn thời gian này ngươi liền cố gắng tỉnh lại đi!

Cơ thể Cao Triệu Hải lại khẽ run lên! Trên mặt cũng xuất hiện một chút không cam lòng.

- Hai người bọn họ, là ai? Vì sao ở trong này?

Lúc này, từ hướng cửa lại có một tiếng quát khẽ truyền tới.

Một lão già mặc trường bào màu vàng nâu đứng nơi đó nhìn Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc.

Cảnh Ngôn khẽ cau mày.

Ngữ khi lão già này cũng không tính hữu hảo. Tuy lời lão nói cũng không có chỗ đặc biệt gì nhưng ngữ khí kia khiến người nghe cảm thấy như đang bị chất vấn.

- Hứa Đông phó hội trưởng đại nhân!

- Tham kiến phó hội trưởng đại nhân!

Những người trong phòng lại đều sôi nổi chào.

Lại là một vị phó hội trưởng.

Nội tâm Cảnh Ngôn cũng hơi hơi động.

Hiệp Hội Đan Sư có một vị hội trưởng, hai vị phó hội trưởng. Hai vị phó hội trưởng ấy một tên Lưu Văn, người còn lại chính là đan sư tên Hứa Đông này.

Lưu Văn cũng chắp tay chào:

- Hứa Đông phó hội trưởng!

Ánh mắt Hứa Đông luôn dừng trên người Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc, trả lời:

- Lưu Văn phó hội trưởng, hai người này không phải thành viên Hiệp Hội Đan Sư chúng ta đúng không?

Cảnh Ngôn cũng nghe ra lời phó hội trưởng này có ý muốn làm khó dễ.

Cao Triệu Hải mở miệng cáo trạng trước:

- Hứa Đông phó hội trưởng, hai người này quả thực cũng không phải người của Hiệp Hội Đan Sư chúng ta!

Sau khi thấy Hứa Đông tiến vào, vẻ mặt Cao Triệu Hải trở nên dễ nhìn hơn hẳn, ánh mắt cũng lại sáng lên.

Hứa Đông nhíu mày nhìn Cao Triệu Hải một cái, quát khẽ:

- Ngươi trước thành thật đứng đó, Lưu Văn phó hội trưởng không phải bảo ngươi cố gắng tỉnh lại sao?

Cao Triệu Hải gật đầu lia lịa đáp:

- Vâng! Vâng!

Tuy Hứa Đông trách cứ Cao Triệu Hải nhưng đám người Cảnh Ngôn cũng nhìn ra được Cao Triệu Hải tuyệt đối có quan hệ thân cận với Hứa Đông. Những lời kia của Hứa Đông cũng là cố ý nói cho đám người Lưu Văn nghe.

Ánh mắt Hứa Đông cũng dời tới người Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc, nhìn về phía Lưu Văn.

Lưu Văn cũng trả lời:

- Cảnh Ngôn cùng vị nữ sĩ Cảnh Thanh Trúc này không phải thành viên Hiệp Hội Đan Sư chúng ta.

Cao Triệu Hải đúng là người của Hứa Đông. Mà Lưu Văn y và Hứa Đông đều là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư.

Quan hệ hai người ở mặt ngoài cũng tốt nhưng thực tế lại cạnh tranh nhau rất kịch liệt. Cho nên hai người họ cũng đều có phe phái của riêng mình, mà Cao Triệu Hải là người thuộc phe phái Hứa Đông.

Lí do Lưu Văn nghiêm khắc tước đoạt thân phận chủ quản của Cao Triệu Hải cũng có một phần muốn mượn cơ hội ấy đả kích thế lực Hứa Đông. Cơ hội tốt như thế Lưu Văn đương nhiên nhất định bắt lấy.

Nếu Cao Triệu Hải không làm sai, vậy Lưu Văn cũng không có cách nào với Cao Triệu Hải, nhưng giờ bản thân gã lại phạm sai lầm, tự mua dây buộc mình.

- Nếu hai người này không phải người của Hiệp Hội Đan Sư vậy tại sao lại xuất hiện trong này?

Ánh mắt Hứa Đông lóe lên, ngữ khí càng thêm kịch liệt, bộ dáng như kẻ gây sự:

- Hơn nữa hai người kia còn xuất hiện tại nơi trọng địa của Hiệp Hội Đan Sư chúng ta, đây là chuyện gì? Hiệp Hội Đan Sư có phải đã có văn bản quy định rõ người ngoài không thể bước vào nơi trọng yếu hay không?

Hiệp Hội Đan Sư quả thật có quy định như thế.

Đừng nói nơi quan trọng, ngay cả nơi bình thường trong Hiệp Hội Đan Sư kẻ bình thường cũng đừng mơ đặt chân vào.

Cảnh Thanh Trúc có thể mang theo Cảnh Ngôn tiến vào còn vì trước đó Cảnh Thanh Trúc đã chắp nối quan hệ với Tiêu Minh.

Hiện tại Hứa Đông bỏ qua muốn giải quyết việc chung.

Lưu Văn tước đoạt thân phận chủ quản của Cao Triệu Hải, sau khi Hứa Đông bước vào đều không có ý kiến gì. Cao Triệu Hải là người của Hứa Đông, Hứa Đông cũng không tin Lưu Văn cho cơ hội cầu tình gì.

Bây giờ Hứa Đông cắn chặt chuyện hai người Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc xuất hiện ở nơi làm việc của Hiệp Hội Đan Sư hiển nhiên muốn mượn cớ ấy đả kích Lưu Văn.

- Chúng ta là nhân viên phòng làm việc Cảnh gia Đông Lâm thành ở Lam Khúc quận thành. Trước đó ta đã có được tư cách tham gia đấu giá ở hội đấu giá Lục Ngọc nhưng lại đột nhiên bị hủy bỏ do đó ta tới để hỏi một chút tình huống.

Tư duy Cảnh Thanh Trúc cực nhanh. Cảnh Thanh Trúc chu toàn với các thế lực trong Lam Khúc quận thành nhiều năm nên cũng hiểu biết sơ về việc đánh cờ giữa các đại nhân vật.

Cảnh Thanh Trúc biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Lưu Văn khá thân mật. Mà Lưu Văn là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư nên hiển nhiên có chút gút mắt với phó hội trưởng còn lại là Hứa Đông.

Cảnh Thanh Trúc nói vậy cũng là không muốn kéo phó hội trưởng Lưu Văn liên lụy vào chuyện này.

Đương nhiên việc hai người họ tới Hiệp Hội Đan Sư cũng không có liên hệ trực tiếp nào với Lưu Văn. Sau khi Cảnh Thanh Trúc nàng và Cảnh Ngôn tới đây Lưu Văn mới xuất hiện gặp Cảnh Ngôn.

Nhưng trong cuộc đánh cờ loại này rất nhiều chuyện đều không thể nói rõ ràng. Biện pháp tốt nhất chính là cắt đứt sạch mọi quan hệ với Lưu Văn.

Nghe Cảnh Thanh Trúc nói vậy ánh mắt Hứa Đông hơi híp lại, lạnh lùng liếc Cảnh Thanh Trúc một cái.

Sắc mặt Hứa Đông một khắc trước còn không thay đổi, chỉ là đánh giá Cảnh Thanh Trúc nhưng đột nhiên lão lại quát lớn:

- Làm càn!

Hứa Đông cực kì nghiêm khắc quát:

- Hiệp Hội Đan Sư là nơi nào, ngươi nghĩ đó là nhà ngươi sao? Muốn tới thì tới, muốn dạo thì dạo? Người muốn tham gia hội đấu giá Lục Ngọc còn nhiều, chẳng lẽ Hiệp Hội Đan Sư chúng ta đều phải đem tất cả cho vào danh sách người có tư cách tham gia đấu giá? Muốn tham gia đấu giá mà lại không thể tham gia, chẳng lẽ những người kia đều phải đến Hiệp Hội Đan Sư chúng ta muốn chúng ta cho lời giải thích?

Chương 261 - Tham Gia Vào Hiệp Hội Đan Sư

Hiển nhiên Hứa Đông đến có chuẩn bị, tính bắt chặt việc Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc vào nơi Hiệp Hội Đan Sư làm việc. Có lẽ Hứa Đông biết Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc vào nơi này không liên quan gì Lưu Văn, nhưng cũng biết Cảnh Ngôn và Lưu Văn quen nhau. Chỉ cần Cảnh Ngôn quen Lưu Văn thì Lưu Văn không thể phủi sạch việc này.

Mặc dù Hứa Đông cắn chết không nhả, nhưng chỉ bằng vào sai lầm này khó làm phó hội trưởng thương gân động cốt. Hứa Đông không phải muốn chèn ép Lưu Văn mà là nương việc này đả kích uy tín của Lưu Văn trong Hiệp Hội Đan Sư, cũng qua đó dạy cho Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc bài học. Hai người vào chỗ làm việc của Hiệp Hội Đan Sư, Hứa Đông có lý do nghi ngờ hai người ôm lòng xấu xa muốn tìm hiểu bí ẩn của Hiệp Hội Đan Sư, qua đó trị tội họ.

Cảnh Ngôn quen Lưu Văn, Lưu Văn là phó hội trưởng nhưng không thể bảo vệ Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc, vậy thì uy tín của lão trong Hiệp Hội Đan Sư sẽ bị ảnh hưởng rất nặng nề.

Cao Triệu Hải thầm sướng, Hứa Đông dặn gã đừng nói nhiều vì vậy gã không dám nói lời nào, nhưng mắt gã lộ rõ khiêu khích.

Ngươi hại ta tạm thời cách chức, mới rồi oai lắm mà? Giờ thì sao? Héo rồi? Không nói nữa?

Cao Triệu Hải liếc qua Lưu Văn.

Lưu Văn cảm giác ánh mắt của Cao Triệu Hải, lòng vô cùng tức giận, nhưng chuyện này đúng là khó chơi. Nếu kêu Lưu Văn khoanh tay đứng nhìn thì lão không làm được, một khi lão bỏ mặc Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc sẽ khó bình an rời đi. Lưu Văn hiểu biết Hứa Đông tuyệt đối không dễ dàng thả hai người đi.

Hứa Đông tiếp tục gay gắt hỏi Lưu Văn:

- Phó hội trưởng Lưu Văn, ta muốn biết hai người này có quan hệ gì với ngươi không?

Nếu Lưu Văn phủ nhận quen Cảnh Ngôn thì Hứa Đông sẽ bắt hai người kia ngay, nếu Lưu Văn thừa nhận có quen Cảnh Ngôn vậy có thể cắn chết chuyện này, buộc Lưu Văn, Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc phải lột da.

Hứa Đông mưu tính sâu xa.

Trước khi Lưu Văn tạm thời cách chức Cao Triệu Hải thì Hứa Đông đã được người lén bẩm báo cho, nhưng không vội ra mặt giải vây cho Cao Triệu Hải. Hứa Đông chờ Lưu Văn xử lý Cao Triệu Hải xong mới phản kích, như vậy mới có sức mạnh, có thể dựng tấm gương công chính trong lòng nhiều đan sư.

Cao Triệu Hải phạm sai lầm, ta không phủ nhận điều này, Lưu Văn nhà ngươi xử lý Cao Triệu Hải, tuy là người của ta nhưng ta không ngăn cản, dù sao Cao Triệu Hải vượt mức, có lỗi trước.

Giờ Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc đã phạm quy tắc của Hiệp Hội Đan Sư, để xem Lưu Văn nhà ngươi làm sao, nếu Lưu Văn che chở hai người này thì chúng ta phải tâm sự.

Các vị đan sư ở trong phòng không ai nói chuyện, bọn họ không thể xen vào hai vị phó hội trưởng đối chọi, chỉ có thể đứng xem tình thế phát triển.

Lặng im giây lát Cảnh Ngôn chợt bật cười:

- Ha ha ha!

Cảnh Ngôn cười không lớn tiếng nhưng không khí trong phòng đang nặng nề, tiếng cười của hắn rất đột ngột.

Hứa Đông biến sắc mặt, cau mày liếc Cảnh Ngôn, quát:

- Tiểu tử, ngươi cười cái gì?

Cảnh Ngôn dửng dưng lắc đầu nói:

- A, cười gì đâu.

Hứa Đông âm trầm nói:

- Tiểu tử đừng quá cuồng vọng, ngươi tự tiện xông vào nơi làm việc của Hiệp Hội Đan Sư là trọng tội, chờ lát nữa ngươi có thể cười ra được không!

Hứa Đông không định bỏ qua cho Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc, nhưng chưa nghĩ ra xử trí hai người thế nào, cần chờ xem thái độ của Lưu Văn.

Cảnh Ngôn nheo mắt ung dung nói:

- Đan sư Hứa Đông, không phải ta cuồng vọng nhưng có mấy câu cần nói. Đúng là ta quen đan sư Lưu Văn, nhưng ta và Thanh Trúc trưởng lão vào căn phòng này không liên quan gì tới đan sư Lưu Văn.

Cảnh Ngôn nhìn Tiêu Minh đứng trong góc:

- Đan sư Tiêu Minh!

Lúc này Tiêu Minh vô cùng khủng hoảng, gã không hề muốn xen vào trong cuộc đối đầu của hai vị phó hội trưởng, gã chẳng mong gây chú ý. Nếu được thì Tiêu Minh ước gì rời khỏi căn phòng này ngay.

Dù Tiêu Minh thầm cầu nguyện mọi người đừng chú ý đến mình nhưng Cảnh Ngôn gọi tên gã ra.

Ánh mắt mọi người cùng nhìn Tiêu Minh.

Tiêu Minh chửi thầm trong bụng:

- Tổ cha nó!

Tiêu Minh cực kỳ không muốn để ý tới Cảnh Ngôn, nhưng lúc này không thể giả bộ không nghe được.

Trán Tiêu Minh nổi gân xanh nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, đứng ra nói:

- Ta ở đây.

Cảnh Ngôn như không thấy ánh mắt của Tiêu Minh, cười hỏi:

- Đan sư Tiêu Minh tại sao mang ta và Thanh Trúc trưởng lão vào phòng này?

Trong đầu Tiêu Minh như có vạn con ngựa chạy qua, nhưng vẫn thành thật đáp:

- Là đan sư Cao Triệu Hải kêu ta mang các ngươi lại đây.

Đúng là Cao Triệu Hải đã kêu Tiêu Minh mang Cảnh Ngôn đến chỗ này.

Cảnh Ngôn nghe vậy càng vui vẻ, lúc trước hắn cứ nghĩ Phương Húc kêu họ đến, ai ngờ là Cao Triệu Hải. Nếu Phương Húc kêu bọn họ đến thì Cảnh Ngôn sẽ thấy có lỗi, vì Phương Húc không có xung đột mâu thuẫn gì với hắn. Nếu là Cao Triệu Hải thì Cảnh Ngôn càng không có áp lực.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Hứa Đông:

- Đan sư Hứa Đông, hình như Cao Triệu Hải kêu chúng ta đến chứ không phải chúng ta tự tiện xông vào.

Mặt Hứa Đông đen như mực.

Cao Triệu Hải rùng mình, vội giải thích:

- Hừ! Ta kêu các ngươi đến vì biết các ngươi quen phó hội trưởng Lưu Văn!

Cao Triệu Hải đang nói dối trắng trợn.

Trước khi Lưu Văn đến Cao Triệu Hải không biết Cảnh Ngôn quen phó hội trưởng Lưu Văn, nếu gã sớm biết thì đã không để hắn tới đây. Cao Triệu Hải kêu Cảnh Ngôn lại đây vì muốn nhục nhã hắn.

Cảnh Ngôn gật gù:

- A, ra là vậy.

Cảnh Ngôn biết Cao Triệu Hải đang nói xạo, nhưng hắn không để bụng, vì dù hắn vạch mặt gã nói dối cũng không ý nghĩa gì. Cao Triệu Hải cắn chết nói Cảnh Ngôn quen Lưu Văn, mà hắn không có chứng cứ gì chứng minh Cao Triệu Hải không biết chuyện.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ưm, thật ra ta đến đây vốn là gặp đan sư Lưu Văn.

Mắt Hứa Đông sáng lên:

- Ha ha, chính miệng ngươi đã thừa nhận!

Hứa Đông rủa thầm Cảnh Ngôn ngu, ngươi nghĩ nói mình quen Lưu Văn là sẽ được che chở sao? Buồn cười.

Cảnh Ngôn nheo mắt mỉm cười nói:

- Đúng vậy, đương nhiên ta thừa nhận vì đây là sự thật, ta không như ai đó thích nói bừa, ta là người thành thật. Nhưng ta tìm đan sư Lưu Văn là vì tham gia Hiệp Hội Đan Sư, ta không biết lưu trình cụ thể nên tìm người quen đan sư Lưu Văn để hiểu biết rõ hơn, đây không phải rất bình thường sao?

Cảnh Ngôn xòe tay, ý hắn là tìm đan sư Lưu Văn vì muốn hỏi lưu trình tham gia Hiệp Hội Đan Sư, sau đó họ đến Hiệp Hội Đan Sư là vì Cao Triệu Hải nên mới vào căn phòng này.

Con ngươi Hứa Đông co rút lóe tia sắc bén:

- A?

Lưu Văn cũng nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Hứa Đông cười khẩy nói:

- Tiểu tử muốn vào Hiệp Hội Đan Sư? Dựa vào cái gì ngươi nghĩ mình có thể tham gia Hiệp Hội Đan Sư? Ngươi lấy cớ này hơi bị vụng về.

Cảnh Ngôn chỉ chờ Hứa Đông nói ra câu đó:

- A? Mời đan sư Hứa Đông nói cho ta biết vào Hiệp Hội Đan Sư cần yêu cầu gì?

Lúc trước Cảnh Ngôn không định tham gia Hiệp Hội Đan Sư, nhưng sự việc phát triển đến bước này hắn đành lợi dụng điều đó.

Hứa Đông cười nhạo âm trầm nhìn Cảnh Ngôn:

- Hừ! Muốn tham gia Hiệp Hội Đan Sư thì ngươi phải là đan sư mới được. Tiểu tử, ngươi là đan sư sao?

Hứa Đông không tin Cảnh Ngôn là đan sư.

Hứa Đông biết Cảnh Ngôn là tiểu nhân vật cỏn con đến từ Đông Lâm thành, đừng nói thành phố nhỏ như Đông Lâm thành, trong Lam Khúc quận thành không tìm ra đan sư mười mấy tuổi. Nên Cảnh Ngôn nói hắn là đan sư tuyệt đối không thể nào.

Hứa Đông không tin, các đan sư có mặt cũng không tin.

Tuy lúc trước Cảnh Ngôn lấy ra Quy Nguyên Đan nhị đẳng nhưng đưa đồ có sẵn không dính dáng gì đến hắn là đan sư.

Lưu Văn cau mày nhìn Cảnh Ngôn, lão biết hắn là dược tề sư, một dược tề sư cực kỳ xuất sắc. Về phối chế dược tề Lưu Văn đan sư ngũ giai cũng có nhiều chỗ thua Cảnh Ngôn, nhưng lão không biết hắn là đan sư.

Đan sư và dược tề sư cách biệt một trời một vực. Với thiên phú dược tề sư của Cảnh Ngôn cho hắn thời gian xác suất trở thành đan sư rất lớn, nhưng cần tích lũy lâu dài. Đan sư không phải một lần là làm được.

Trong đám người chỉ có Cao Triệu Hải là hơi thấp thỏm. Trong phủ tổng quản, Cao Triệu Hải không thấy tận mắt Cảnh Ngôn luyện chế đan dược, nhưng hắn lấy ra thứ tên Thiên Mục Đan là sự thật. Cao Triệu Hải cảm thấy Cảnh Ngôn đúng là đan sư, còn là Tiểu Đan Vương nhị giai.

Mọi người nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, muốn nghe hắn đối đáp thế nào.

Cảnh Ngôn nói một câu làm tất cả giật mình:

- À, vậy thì không thành vấn đề. Ta là đan sư, có thể tham gia Hiệp Hội Đan Sư rồi.

Hứa Đông gầm lên:

- Ngươi là đan sư?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, ta là đan sư, còn là Tiểu Đan Vương.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Lưu Văn, hỏi:

- Đan sư Lưu Văn, ta muốn tham gia Hiệp Hội Đan Sư có được không?

Đầu óc Lưu Văn đã ù đặc:

- Có thể …

Nếu Cảnh Ngôn đúng là đan sư đương nhiên có thể tham gia Hiệp Hội Đan Sư. Vấn đề ở chỗ Cảnh Ngôn là đan sư luyện chế ra đan dược được sao? Nếu Cảnh Ngôn mạnh miệng khoác lác thì vấn đề càng nghiêm trọng.

Chương 262 - Hứa Đông Ngậm Bồ Hòn

Lưu Văn chỉ gặp Cảnh Ngôn một lần lúc ở Đông Lâm thành, tiếp xúc ngắn ngủi. Thật tình thì Lưu Văn không hiểu rõ tính cách của Cảnh Ngôn, chỉ biết một chút từ miệng thành chủ Hoắc Xuân Dương Đông Lâm thành.

Nên bây giờ Lưu Văn không thể phán đoán Cảnh Ngôn có phải mạnh miệng lừa dối không, lão hơi lo.

Vì khi Cảnh Ngôn nói mấy lời này rất có thể làm tình hình trầm trọng hơn. Trước khi Cảnh Ngôn nói mấy lời đó, Hứa Đông dây dưa không chịu từ bỏ, nhưng nếu Lưu Văn quyết tâm bảo vệ Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc thì phó hội trưởng Hứa Đông đừng hòng dùng cái cớ đó tổn thương hai người. Giờ sự việc đâm lao phải theo lao, nếu Cảnh Ngôn chỉ lừa phó hội trưởng Hứa Đông thì sẽ là sai lâm vô cùng nghiêm trọng, dù là Lưu Văn cũng không thể che chở Cảnh Ngôn trọn vẹn, trừ phi lão từ bỏ tranh giành chức vụ hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư với Hứa Đông.

Đúng vậy!

Lưu Văn, Hứa Đông mâu thuẫn càng lúc càng kịch liệt vì tranh giành chức vụ hội trưởng.

Hội trưởng Lý Hưng Lâu còn trong Hiệp Hội Đan Sư, nhưng Lưu Văn, Hứa Đông biết không lâu sau Lý Hưng Lâu sẽ rời khỏi Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành đi Đan quốc, để đột phá hơn trong đan đạo.

Đan quốc không phải quốc gia, nói chính xác ra là một thành phố. Nhưng thành phố này quá nổi tiếng, trên Thiên Nguyên đại lục nó có tiếng là vương quốc đan đạo, dần dà nhiều võ giả gọi thành phố này là Đan quốc.

Vào Đan quốc không dễ, hơn một nửa đan sư trên đại lục đều hy vọng vào Đan quốc để có thành tựu cao hơn về đan đạo. Nhưng muốn vào Đan quốc vào thỏa mãn một số điều kiện nghiêm khắc.

Hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành Lý Hưng Lâu đã thỏa mãn những điều kiện này, không lâu sau sẽ rời khỏi Lam Khúc quận thành đi Đan quốc, hội trưởng đương nhiệm đi thì chức vụ hội trưởng hiệp hội sẽ rơi vào tay phó hội trưởng Hứa Đông, Lưu Văn. Trong hai người cuối cùng ai có được chức vị này phải xem trong Hiệp Hội Đan Sư ai được nhiều người ủng hộ hơn.

Đó là vì sao Hứa Đông, Lưu Văn muốn bắt lấy tất cả cơ hội đả kích uy tín của đối phương trong Hiệp Hội Đan Sư.

Cảnh Ngôn nhìn khuôn mặt Lưu Văn trầm trọng, hắn đá lông nheo với lão.

Nhìn biểu tình của Cảnh Ngôn, Lưu Văn càng không thể bình tĩnh, lão không chắc hắn nghĩ gì.

Hứa Đông trầm giọng hỏi:

- Ngươi nói ngươi là đan sư thì thật sự là đan sư sao?

Khó khăn lắm mới bắt được một cơ hội đả kích Lưu Văn, Hứa Đông không cam lòng bị hóa giải. Cứ tưởng là chuyện ván đã đóng thuyền nhưng không ngờ Cảnh Ngôn có thể là đan sư. Nếu Cảnh Ngôn đúng là đan sư, còn tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư, sự kiện lần này sẽ không thể là thủ đoạn công kích Lưu Văn.

Hứa Đông không cam lòng!

Cảnh Ngôn nói:

- Chuyện này đơn giản thôi, đan sư Hứa Đông, ta nghĩ đan sư tham gia Hiệp Hội Đan Sư thì bên Hiệp Hội Đan Sư sẽ thẩm tra năng lực đúng không? Tuy ta quen đan sư Lưu Văn nhưng tuyệt đối làm theo quy tắc, ta đồng ý nhận Hiệp Hội Đan Sư thẩm tra.

Ngươi nghi ngờ ta có thật là đan sư không thì cứ kiểm tra.

Con ngươi Hứa Đông co rút:

- Ngươi đồng ý nhận thẩm tra?

Hứa Đông cứ nghĩ Cảnh Ngôn muốn đi cửa sau nhờ Lưu Văn bỏ qua giai đoạn thẩm tra, không ngờ hắn chủ động đề nghị, vậy thì lão không có lý do gì công kích Cảnh Ngôn và Lưu Văn nữa.

Cảnh Ngôn phẩy tay nói:

- Đúng vậy! Cứ nghiêm khắc làm theo trình tự của Hiệp Hội Đan Sư, ta không có vấn đề gì, không có ý kiến.

Lúc trước Cảnh Ngôn không muốn tham gia Hiệp Hội Đan Sư ngay, nhưng sự việc phát triển đến bước này thì đành làm vậy. Hơn nữa tham gia Hiệp Hội Đan Sư chưa chắc là việc xấu. Hiệp Hội Đan Sư là tổ chức khá rời rạc, không yêu cầu nghiêm khắc công tác của thành viên, nghĩa là dù tham gia Hiệp Hội Đan Sư thì Cảnh Ngôn vẫn rất tự do.

Lưu Văn vội nói:

- Cảnh Ngôn, hoan nghênh ngươi tham gia Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành. Nhưng ngày mai bắt đầu hội đấu giá Lục Ngọc, việc thẩm tra của ngươi phải chờ sau khi hội đấu giá kết thúc.

Hứa Đông lườm Lưu Văn:

- Hừ!

Hứa Đông muốn nói gì nhưng lời của Lưu Văn không có lỗ hổng.

Hiệp Hội Đan Sư rất chú trọng việc thẩm tra thành viên mới, bình thường phải thông báo cho hội trưởng đại nhân. Có khi hội trưởng sẽ tự mình giám sát trình tự, dù hội trưởng không có thời gian đến dự cũng cần ít nhất một vị phó hội trưởng, nhiều chủ quản có mặt.

Không thể gấp gáp tổ chức thẩm tra.

Ngày mai hội đấu giá Lục Ngọc chính thức bắt đầu, trong lúc đấu giá không có nhiều sức thẩm tra năng lực của Cảnh Ngôn.

Thông thường hội đấu giá Lục Ngọc kéo dài từ nửa tháng đến một tháng, nghĩa là việc thẩm tra Cảnh Ngôn phải chờ hơn nửa tháng sau.

Hứa Đông cắn răng nhìn sang Cảnh Thanh Trúc.

Khuôn mặt âm trầm của Hứa Đông nở nụ cười kỳ dị:

- Hừ! Cảnh Ngôn định tham gia Hiệp Hội Đan Sư nhưng nữ nhân này thì sao? Không lẽ nàng ta cũng là đan sư, cũng muốn vào Hiệp Hội Đan Sư?

Không thể tiếp tục công kích Cảnh Ngôn, nhưng nơi này còn có Cảnh Thanh Trúc.

Mặt Cảnh Thanh Trúc trắng bệch, nàng không phải đan sư, đừng nói đan sư, nàng thậm chí không phải dược tề sư, càng không thể nào vào Hiệp Hội Đan Sư. Hứa Đông chĩa đầu mâu vào Cảnh Thanh Trúc, nàng phải làm sao bây giờ?

Cảnh Ngôn nghe Hứa Đông chất vấn về Cảnh Thanh Trúc, hắn bật cười:

- Ha ha ha! Thanh Trúc trưởng lão đến Hiệp Hội Đan Sư không phải muốn tham gia Hiệp Hội Đan Sư, trưởng lão có chút đan dược muốn đấu giá trong Hiệp Hội Đan Sư nên đến bàn bạc việc này. Giờ chúng ta đều biết Cao Triệu Hải là một trong các nhân viên phụ trách vật phẩm đấu giá trước khi bị tạm cách chức. Lúc trước Cao Triệu Hải kêu Thanh Trúc trưởng lão đến, trưởng lão nghĩ là bàn bạc về đấu giá đan dược nên đến.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nhìn Cao Triệu Hải:

- Cao Triệu Hải, ngươi biết rõ chỗ làm việc của Hiệp Hội Đan Sư không thể cho người ngoài tùy tiện đi vào, nhưng ngươi kêu Thanh Trúc trưởng lão vào, lớn chuyện đây.

Cao Triệu Hải nín thở, muốn chửi thề.

Nói tới nói lui lại vòng về gã, chết tiệt là lúc trước Tiêu Minh đi vào bẩm báo thật sự nói muốn lấy ra chút đan dược đấu giá.

Trán Cao Triệu Hải rịn mồ hôi:

- Ta … ta … ta …

Hứa Đông hung tợn lườm Cao Triệu Hải, sau đó hỏi Cảnh Thanh Trúc:

- Các ngươi muốn đấu giá đan dược gì?

Cảnh Thanh Trúc sốt ruột nhìn sang Cảnh Ngôn, nàng không có đan dược gì có thể đấu giá, nếu có thì đã đưa đến Cảnh gia.

Nói thật là Cảnh Thanh Trúc tham gia hội đấu giá Lục Ngọc nhưng không đấu giá được bao nhiêu thứ, có lẽ nàng sẽ mua được chút dược tề, đan dược thì cùng lắm mua ít đan dược tam đẳng cấp thấp, một viên giá mấy ngàn linh thạch.

Cảnh Ngôn cười nhìn Cảnh Thanh Trúc ý bảo cứ yên tâm:

- Đan dược Thanh Trúc trưởng lão muốn đấu giá ở đây.

Cảnh Ngôn lấy ra các bình ngọc màu trắng ngà và xanh.

Cảnh Ngôn có khá nhiều đan dược nhị đẳng các loại, hắn tiêu hao nhiều, chủ yếu dùng Quy Nguyên Đan tăng nguyên khí, mấy thứ khác ví dụ như loại trị thương, giải độc, hắn có luyện chế ra cũng chỉ để đó, không có lúc cần dùng.

Cảnh Ngôn vì tăng năng lực luyện chế đan dược tất nhiên không chỉ luyện chế một, hai loại đan dược. Các loại đan dược nào thường thấy Cảnh Ngôn đều thử luyện chế, nên hắn có nhiều đan dược.

Hứa Đông không cam lòng cầm lấy một bình ngọc nhìn lướt qua, sau đó mặt càng đen.

Hứa Đông liếc Lưu Văn một cái, thầm nghĩ có khi nào chuyện này từ đầu đến cuối là Lưu Văn làm ra?

Cảnh Ngôn lấy ra đan dược toàn là nhất giai, nhị giai nhị đẳng, tiểu tử này sao có thể lấy ra nhiều đan dược nhị đẳng vậy được?

Hứa Đông càng nghĩ càng thấy có thể.

Có lẽ ngay từ đầu Lưu Văn đã đặt cái tròng chờ lão nhảy vào, chết tiệt!

Hứa Đông cứ nghĩ bắt lấy cơ hội chèn ép Lưu Văn, không ngờ bây giờ phát triển ra thế này. Hứa Đông hùng hổ đi ra định cho Lưu Văn bài học, nhưng bây giờ xem ra chỉ tổ cho các đan sư Hiệp Hội Đan Sư nhìn trò cười.

Lúc Hứa Đông đi ra ai chẳng biết lão quyết làm Lưu Văn mất mặt? Lúc này tay trắng quay về, còn bị người cười nhạo.

Cảnh Ngôn cười hỏi tiếp:

- Đan sư Hứa Đông, mới rồi Cao Triệu Hải nói với chúng ta ngày mai bắt đầu đấu giá, vật phẩm đấu giá không thể sửa đổi nữa. Những đan dược này có phải không thể đấu giá? Nếu không thể đưa đi đấu giá cũng không sao.

Có đấu giá đan dược được hay không Cảnh Ngôn chẳng để bụng, dù sao đan dược sẽ không bị giảm giá trị. Đan dược là đồng tiền mạnh, đi đâu cũng có thể dễ dàng bán đi, nếu không đã chẳng có vụ đấu giá.

Hứa Đông tức đau gan nhưng không thể khùng lên:

- Hừ! Chưa bắt đầu đấu giá, có gì không thể đấu giá? Cao Triệu Hải, lập tức ký hiệp nghị với nữ nhân này rồi thêm số đan dược vào danh sách đấu giá.

Hứa Đông càng mất kiểm soát càng khiến người cười chê, nên dù lão giận run người, muốn đập phá cũng phải ráng nhịn.

Lưu Văn sung sướng nói:

- Ha ha, phó hội trưởng Hứa Đông, Cao Triệu Hải đã bị tạm thời cách chức.

Tận mắt nhìn Hứa Đông ăn bồ hòn làm Lưu Văn rất vui vẻ, tạm không nói Cảnh Ngôn có phải là đan sư không, không có qua Hiệp Hội Đan Sư thẩm tra không, dù sao đó là chuyện nửa tháng sau. Giờ nhìn Hứa Đông chịu thiệt mà không thể nổi giận khiến người ta sướng lâng lâng.

Chương 263 - Ích Lợi

Nghe Lưu Văn nói câu đó da mặt Hứa Đông co giật.

Hứa Đông đã quên Cao Triệu Hải bị tạm thời cách chức, thế thì công tác đấu giá vật phẩm tất nhiên không đến lượt gã làm. Vì Hứa Đông giận quá mất khôn quên chuyện này, giờ bị nhắc nhở trước mặt đám đan sư khiến lão muốn hộc máu.

Hứa Đông rất khôn ngoan, đặc biệt cẩn thận khi ở trước mặt người khác, đến mức vui buồn không lộ ra ngoài. Nhưng hôm nay Hứa Đông gục ngã, khỏi phải nghĩ nhiều lão cũng biết sau này hôm nay uy tín của lão sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Đám đan sư Hiệp Hội Đan Sư sẽ nói lén sau lưng cười nhạo lão.

Tạm thời không thể thay đổi việc này.

Lưu Văn cười tủm tỉm dặn dò Tiêu Minh:

- Tiêu Minh, ngươi đi kêu chủ quản Vương Ba đến.

Vương Ba nằm trong số nhân viên phụ trách sắp xếp vật phẩm đấu giá.

Tiêu Minh vội đáp, bước nhanh rời đi:

- Rõ!

Hứa Đông tức giận giọng hơi khàn:

- Lưu Văn, Cảnh Ngôn đến tìm ngươi, hắn nói quen ngươi, ngươi sẽ không phủ nhận điều này đi?

Lưu Văn nhìn Hứa Đông:

- Tại sao ta phải phủ nhận? Cảnh Ngôn là bằng hữu của ta.

Lúc ở Đông Lâm thành Cảnh Ngôn liền biết Lưu Văn là loại người không kênh kiệu, nghe lão nói hắn là bằng hữu làm lòng hắn cảm động.

Hứa Đông chỉ nói một nửa:

- Đây là ngươi nói! Hừ, chờ sau khi kết thúc hội đấu giá ngươi phải để hắn tham gia Hiệp Hội Đan Sư thẩm tra. Nếu tới lúc đó tiểu tử này không đến thì … hừ hừ.

Ai đều nghe hiểu ý Hứa Đông.

Nếu lúc đó Cảnh Ngôn không đến sẽ là trách nhiệm của phó hội trưởng Lưu Văn. Hứa Đông muốn buộc Lưu Văn làm người bảo đảm của Cảnh Ngôn. Hôm nay tại đây Cảnh Ngôn nói hắn là đan sư, muốn tham gia Hiệp Hội Đan Sư, đến lúc đó hắn mất tích hoặc không đến tương đương với lừa tất cả người Hiệp Hội Đan Sư có mặt.

Cảnh Ngôn tiếp lời:

- Đan sư Hứa Đông yên tâm, ta nói ra thì sẽ làm được, ta nhất định đến!

Hứa Đông âm trầm nhìn Cảnh Ngôn, đầy sát ý nói:

- Tiểu tử, đến lúc đó ta chờ xem ngươi có mấy cân mấy lượng! Ngươi dám lừa gạt ta thì đừng trách ta trở mặt vô tình! Dù là phó hội trưởng Lưu Văn cũng không che chở ngươi được!

Dứt lời Hứa Đông lại hừ mũi, vung ống tay áo rời đi:

- Hừ!

Có ở lại cũng không ích gì, hôm nay Hứa Đông đã bị đánh sưng mặt. Hứa Đông thầm ghi hận Cảnh Ngôn, nếu có cơ hội chắc chắn lão sẽ giết hắn trút giận.

Lát sau Vương Ba đi đến.

Vương Ba thấy Lưu Văn liền hành lễ:

- Phó hội trưởng Lưu Văn tìm ta?

Vương Ba nhìn thấy Cảnh Ngôn thì hơi bất ngờ, sau đó mắt lóe tia sáng:

- Ủa? Sao Cảnh Ngôn ở đây?

Đến bây giờ Vương Ba còn nhớ mãi không quên Thiên Mục Đan, gã rất muốn hỏi Cảnh Ngôn về Thiên Mục Đan nhưng không có cơ hội tốt. Hiện tại gặp Cảnh Ngôn làm Vương Ba lại dấy lên nhiệt tình.

Cảnh Ngôn cười chào Vương Ba:

- Vương Ba đan sư khỏe.

Lưu Văn hơi bất ngờ hỏi:

- Chủ quản Vương Ba quen Cảnh Ngôn?

Lúc trước thấy Cảnh Ngôn, Cao Triệu Hải có mâu thuẫn Lưu Văn còn tưởng là vì vụ Thương Ngọc đệ tử Cao Triệu Hải hồi ở Đông Lâm thành, nên Cao Triệu Hải mới có địch ý với Cảnh Ngôn. Giờ thấy Vương Ba cũng quen Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đến Lam Khúc quận thành không lâu, hắn làm sao quen Vương Ba?

Vương Ba nói thẳng với Lưu Văn:

- Đúng rồi, gặp Cảnh Ngôn trong phủ tổng quản. Cảnh Ngôn là đan sư cực kỳ xuất sắc.

Mắt Lưu Văn sáng rực, tạm dời rồi nói:

- Cảnh Thanh Trúc trưởng lão ở đây bàn việc đấu giá đan dược với chủ quản Vương Ba đi. Cảnh Ngôn, ngươi đi theo ta qua đây chút.

Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc lên tiếng:

- Được.

- Tốt!

Lưu Văn dẫn Cảnh Ngôn vào một căn phòng.

Sau khi vào phòng chỉ còn lại hai người, Lưu Văn nói chuyện tùy ý hơn, sốt ruột hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi đúng là đan sư?

Mới rồi ở trước mặt Hứa Đông tuy Lưu Văn rất thích thú, nhưng ngẫm lại nếu Cảnh Ngôn không thể vượt qua thẩm tra thì hỏng việc lớn. Đến lúc đó Hứa Đông trăm phần trăm sẽ lợi dụng chuyện này làm lớn ra.

Cảnh Ngôn nheo mắt cười nói:

- Ta là đan sư, nhị giai, cũng là Tiểu Đan Vương.

Lưu Văn kinh thán hỏi:

- Tiểu tử nhà ngươi khi nào thành đan sư?

Cảnh Ngôn nhìn Lưu Văn:

- Đan sư Lưu Văn, thật ra lúc ngài ở Đông Lâm thành thì ta đã là đan sư nhị giai.

Lưu Văn trợn to mắt, cố ý buồn bực nói:

- Sao … sao lúc đó ngươi không nói cho ta?

Cảnh Ngôn lắc đầu nguầy nguậy:

- Vì ngài không hỏi, ta không phải loại người thích khoe khoang, ta khá điệu thấp.

Lưu Văn phẩy tay:

- Hừ, tiểu tử này! Ngươi rất có tự tin bình tĩnh, nhưng vừa rồi ta toát mồ hôi giùm ngươi. Ngươi không rõ tình huống hiện tại trong Hiệp Hội Đan Sư, ta và Hứa Đông quan hệ như nước với lửa, không ai muốn bị đối phương bắt giữ điểm yếu.

Lưu Văn cười nói:

- Nếu ngươi thật là đan sư thì không thành vấn đề, tham gia Hiệp Hội Đan Sư cũng là chuyện tốt cho người.

Mới rồi Lưu Văn lo gần chết, nếu Cảnh Ngôn chạy mất thì lão biết làm sao? Khi đó Hứa Đông sẽ bắt lấy cơ hội lần này đả kích mạnh, giờ thì Lưu Văn thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh Ngôn hờ hững nói:

- Việc tốt? Đan sư Lưu Văn, thật ra lúc trước ta thật tình không định vào Hiệp Hội Đan Sư.

Lưu Văn lắc đầu nói:

- Tiểu tử, nếu ngươi là đan sư chắc muốn có thành tựu cao hơn trong đan đạo?

Cảnh Ngôn gật gù:

- Tất nhiên rồi.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Nhưng dù ta tham gia Hiệp Hội Đan Sư, ta nghĩ đan sư nơi này dù đẳng cấp cao hơn ta cũng không thể chỉ điểm cho ta cái gì.

Biểu tình của Cảnh Ngôn vô cùng tự tin, hắn nói như thế cũng có lý do. Trong Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành dù là đan sư lợi hại nhất, về đan đạo không thể nào vượt qua Càn Khôn Đan Đạo. Cảnh Ngôn có Càn Khôn Đan Đạo, không cần đan sư khác chỉ điểm, ít nhất Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành không ai chỉ dạy cho hắn được.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy Lưu Văn không giận, vẫn cười thản nhiên nói:

- Ta biết sau lưng tiểu tử nhà ngươi có cao nhân, những đan sư chúng ta chắc chắn không bằng vị kia.

Lúc ở Đông Lâm thành là Lưu Văn đã nghi ngờ sau lưng Cảnh Ngôn có cao nhân, khi biết hắn là đan sư nhị giai còn là Tiểu Đan Vương thì càng khẳng định điều này. Nếu sau lưng Cảnh Ngôn không có cao nhân thì hắn không thể nào trở thành đan sư. Dạy dỗ ra đan sư nhị giai mười mấy tuổi thì vị này tất nhiên có lai lịch cao.

Lưu Văn tự nhận dù lão dốc hết sức cũng không thể dạy ra một đan sư nhị giai gần hai mươi tuổi. Đừng nói Lưu Văn, hội trưởng Lý Hưng Lâu còn trong Hiệp Hội Đan Sư cũng kém xa.

Nên mới nói sau lưng Cảnh Ngôn có cao nhân ẩn sĩ.

Cảnh Ngôn cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Nếu nói cao nhân thì sau lưng Cảnh Ngôn có thật, đó là Thiên Thủy tiền bối. Vạn năm trước Thiên Thủy là cường giả số một đại lục, nói Thiên Thủy là cao nhân không giả, nhưng không thể lộ ra những tin tức này.

Lưu Văn nói:

- Nhưng Cảnh Ngôn, ngươi tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư có thể qua con đường bên trong Hiệp Hội Đan Sư được chút linh thảo ngoài chợ không cách nào mua về. Luyện chế đan dược cần nhiều linh thảo, bên ngoài có nhiều linh thảo không thể mua, trong Hiệp Hội Đan Sư có cách kiếm về.

Cảnh Ngôn không ngờ điều đó, nghe Lưu Văn nhắc chợt hiểu ra:

- A?

Lưu Văn tiếp tục bảo:

- Hơn nữa Hiệp Hội Đan Sư là tổ chức rời rạc, trong thời gian nhất định sẽ chia cho chút nhiệm vụ. Nhưng khi ngươi trở thành chủ quản thì hoàn toàn không có nhiệm vụ bắt buộc. Tham gia Hiệp Hội Đan Sư không chỉ có bấy nhiêu ích lợi,

ngươi tham gia vào tức là người của Hiệp Hội Đan Sư, gặp chuyện gì Hiệp Hội Đan Sư cũng có thể giải quyết giúp ngươi.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực, đầy hứng thú hỏi:

- Đan sư Lưu Văn, muốn trở thành chủ quản cần điều kiện gì?

Lưu Văn đáp:

- Thông thường cần đan sư tứ giai mới đảm nhiệm chủ quản được, đương nhiên nếu đan sư luyện chế ra đan dược tam giai nhị đẳng thì có thể phá cách đề bạt trở thành chủ quản. Với tư chất của ngươi cộng thêm cao nhân sau lưng chỉ điểm, ngươi trở thành đan sư tam giai không quá khó khăn, khi đó ta có thể vận tác giúp cho.

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh:

- Vậy xin đa tạ đan sư Lưu Văn.

Cảnh Ngôn chưa từng thử luyện chế đan dược tam giai nhưng đã có nhiều tâm đắc. Như Lưu Văn nói, Cảnh Ngôn sẽ không mất bao lâu để trở thành đan sư tam giai. Cảnh Ngôn biết thời gian tiến bộ sẽ ngắn hơn Lưu Văn nghĩ nhiều, nhưng hắn không cần nói ra cho lão biết.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ đợi tới lúc Hiệp Hội Đan Sư thẩm tra, hắn trực tiếp luyện chế đan dược tam giai nhị đẳng, làm phó hội trưởng Hứa Đông không nói nổi câu nào.

Trò chuyện một lúc rồi Cảnh Ngôn đứng dậy từ biệt Lưu Văn.

Cảnh Thanh Trúc chờ ngoài Hiệp Hội Đan Sư.

Cảnh Thanh Trúc hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đan dược của ngươi đã thành công ủy thác Hiệp Hội Đan Sư đấu giá, ngày mai hội đấu giá Lục Ngọc bắt

đầu, ngươi tham gia không?

Việc xảy ra hôm nay khiến Cảnh Thanh Trúc bây giờ còn thấy như trong mơ, hôm nay nàng gặp rất nhiều đại nhân vật. Những đại nhân vật này bình thường nàng không có cơ hội gặp.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta không tham gia hội đấu giá, ta phải chuẩn bị ba học viện lớn khảo hạch, cũng sắp đến lúc rồi, e rằng sẽ bắt đầu trong nay mai.

Chương 264 - Con Chó Đó

Cảnh Ngôn không tham gia hội đấu giá Lục Ngọc cũng chẳng sao, đan dược của hắn ủy thác Cảnh Thanh Trúc đấu giá giùm. Sau khi đấu giá xong kiếm được linh thạch Cảnh Thanh Trúc sẽ nhận lấy từ Hiệp Hội Đan Sư đưa lại cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Thanh Trúc, Cảnh Ngôn về Tụ Hoa tửu lâu, nói chuyện một lúc Cảnh Thanh Trúc mới đi. Ngày mai bắt đầu hội đấu giá Lục Ngọc, Cảnh Thanh Trúc cần chuẩn bị phút cuối.

Chớp mắt lại qua nửa tháng.

Chạng vạng hôm nay trong Tụ Hoa tửu lâu sôi trào.

Cảnh Ngôn nhận được tin ngày mai bắt đầu ba học viện lớn khảo hạch, giống như ngày xưa, địa điểm khảo hạch ở trong Quận Vương phủ.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Rốt cuộc sắp bắt đầu.

Tính ra Cảnh Ngôn đã đến Lam Khúc quận thành hơn một tháng.

Sáng sớm hôm sau, tia ban mai màu vàng chiếu xuống đất.

Đám đông rầm rộ kéo đi Quận Vương phủ.

Trong ba tửu lâu gần Quận Vương phủ, nhiều võ giả trẻ đi ra hoặc nhanh hoặc chậm thẳng tiến Quận Vương phủ.

Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ hòa trong đám đông.

Cảnh Ngôn nhìn các bóng người xung quanh, cảm thán rằng:

- Đông người thật.

Cảnh Ngôn không bất ngờ, đây không phải lần đầu tiên hắn tham gia ba học viện lớn khảo hạch. Lần trước ba học viện lớn khảo hạch cũng có nhiều người như vậy.

Cảnh Lạc Vũ đi bên cạnh Cảnh Ngôn có vẻ căng thẳng.

Cảnh Ngôn nhìn gã:

- Lạc Vũ, đừng căng thẳng quá.

Cảnh Lạc Vũ lạc lõng nói:

- Cảnh Ngôn ca, ta chưa đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên.

Tuy Cảnh Ngôn chỉ điểm đôi chút về Võ Đạo cho Cảnh Lạc Vũ, gã cố gắng muốn tiến bộ nhưng thăng cấp Tiên Thiên quá khó khăn. Chỉ nói đám đông ùa hướng Quận Vương phủ đa số không là võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn nói:

- Không phải cảnh giới Tiên Thiên chưa chắc không thể qua khảo hạch.

Mỗi mùa ba học viện lớn khảo hạch có nhiều võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên đậu.

Cảnh Lạc Vũ khẽ thở dài:

- Ta nghe nói võ giả tham gia khảo hạch cuối cùng thi đậu chỉ có hai, ba phần tổng số người dự thi.

Cảnh Ngôn nói:

- Ừm, cái này đúng. Nhưng Lạc Vũ, dù lần này ngươi không qua khảo hạch được thì về sau còn cơ hội. Lần này không được đợi lần sau khảo hạch ngươi nhất định đã là Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn biết với tu vi hiện tại của Cảnh Lạc Vũ hơi khó thi đậu, hoặc nên nói là hy vọng không lớn lắm. Nhưng mấy năm nữa chờ đợt khảo hạch sau, Cảnh Lạc Vũ có xác suất rất lớn trở thành Tiên Thiên. Võ giả Tiên Thiên nếu không gặp ngoài ý muốn cơ bản sẽ thi đậu.

Cảnh Lạc Vũ mới hai mươi tuổi, ba học viện lớn khảo hạch mùa sau gã còn đủ điều kiện tham gia.

Lòng Cảnh Ngôn máy động, lúc rời khỏi Đông Lâm thành lẽ ra hắn nên giữ một bình dược tề thánh linh, Cảnh Lạc Vũ có nó thì đã thăng cấp Tiên Thiên rồi. Đáng tiếc hồi đó Cảnh Ngôn không suy nghĩ nhiều, hắn để lại cả tám bình dược tề thánh linh trong Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Lạc Vũ gật mạnh đầu:

- Ừm!

Ngoài Quận Vương phủ có đội hộ vệ mặc giáp kiểm tra lệnh bài khảo hạch của từng võ giả.

Nhiều võ giả xếp hàng đi vào Quận Vương phủ.

Đợi khoảng nửa canh giờ Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ cũng đi vào Quận Vương phủ.

Cảnh Lạc Vũ cảm thán, quan sát xung quanh:

- Quận Vương phủ lớn thật, to hơn trạch viện Cảnh gia chúng ta gấp mười lần.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng là to hơn trạch viện tộc chúng ta gấp mấy chục lần. Nhưng Quận Vương phủ so với mấy thế gia lớn thì không to bao nhiêu. Mấy thế gia lớn ở Lam Khúc quận thành trạch viện to hơn Quận Vương phủ.

Cảnh Ngôn từng tu luyện trong Thần Phong học viện một thời gian, hiểu biết Lam Khúc quận thành nhiều hơn Cảnh Lạc Vũ.

Trong khi Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ tán dóc thì có giọng nói chói tai vang lên sau lưng:

- Dế nhũi! Nhìn là biết nhà quê từ thành phố nhỏ lên!

Cảnh Ngôn cau mày nhìn lại, thấy võ giả trẻ mặc trường bào vàng cao ngạo nhìn hai người Cảnh Lạc Vũ. Võ giả trẻ mặc trường bào vàng có bốn, năm võ giả đi theo.

Một người đứng sau võ giả trường bào vàng chỉ vào Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ, ngạo mạn hỏi:

- Hai tên nhà quê các ngươi đến từ thành phố nào?

Cảnh Ngôn cười lạnh hỏi lại:

- Chúng ta từ đâu đến liên quan gì ngươi?

- Ui cha, tiểu tử này kiêu ngạo quá ta!

Võ giả trường bào màu vàng biểu tình khoa trương nói:

- Đồ nhà quê, ngươi biết ta là ai không? Ta là Trần Nhược Kiệt của Trần gia!

- Nhà quê kia, ngươi biết Trần gia Lam Khúc quận thành không?

- He he, đám nhà quê không biết Trần gia cũng bình thường thôi, bọn họ sao biết sự cường đại của Trần gia?

- Thật là chướng khí mù mịt, theo ta không nên cho đám dế nhũi thành phố nhỏ vào Quận Vương phủ tham gia ba học viện lớn khảo hạch. Trông thấy bọn họ khiến tâm tình của ta khó chịu.

- Đúng rồi, ba học viện lớn nên tuyển nhận thành viên những gia tộc lớn chúng ta thôi, tại sao phải cho đám nhà quê

này tham gia khảo hạch? Bọn họ vào ba học viện lớn chỉ lãng phí tài nguyên!

Mấy người đó mỗi người nói một câu, từ ngữ vũ nhục đủ loại.

Võ giả xung quanh nghe đám người Trần Nhược Kiệt châm biếm, một số người biểu tình tức giận, bọn họ giận mà không dám nói gì. Họ không dám chọc vào thành viên gia tộc lớn Lam Khúc quận thành, cho dù bị nhục nhã mấy câu cũng chỉ có thể nhịn nhục. Nếu đắc tội mấy tên đó thì họ không gánh nổi hậu quả.

Những người này há mồm ngậm miệng dế nhũi, nhà quê, Cảnh Ngôn nghe nóng máu.

Thành viên gia tộc lớn Lam Khúc quận thành không mấy người xem trọng võ giả từ thành phố cấp thấp đến. Ở trong mắt họ võ giả thành phố cấp thấp là châu chấu, cướp giật tài nguyên tu luyện của họ.

Trần gia?

Trong khi Cảnh Ngôn nổi giận chợt con ngươi co rút.

Cảnh Ngôn nhìn Trần Nhược Kiệt, hỏi:

- Trần gia? Ngươi là người của Trần gia?

Trong gia tộc lớn ở Lam Khúc quận thành chỉ có một Trần gia, là Trần gia của Trần Nghiên lúc trước bị Cảnh Ngôn tát tai. Lúc ấy có Trần Nghiên, giờ thêm một Trần Nhược Kiệt, xem ra tử đệ Trần gia quen thói kiêu căng.

Trần Nhược Kiệt cười âm hiểm:

- A? Tiểu tử nhà ngươi cũng biết Trần gia ta? Ha ha, đã biết Trần gia thì bây giờ ngươi biết nên làm sao rồi đi? Mới rồi nhãi ranh nhà ngươi chống đối ta, làm ta rất tức giận. Ta cho

ngươi một cơ hội xin lỗi, làm ta vừa lòng thì ta sẽ tha cho hai ngươi, nếu không thì … ha ha.

Cảnh Ngôn xì cười:

- Ha ha, Trần gia thì ghê gớm lắm sao?

Trưởng lão Trần Đàm, chủ quản Trần Nhất Băng của Trần gia còn tự mình tới cửa xin lỗi Cảnh Ngôn, hắn cần gì để nhãi ranh Trần gia vào mắt. Võ giả như Trần Nhược Kiệt một bàn tay Cảnh Ngôn có thể trực tiếp đập chết, gã còn đòi hắn xin lỗi?

Trần Nhược Kiệt biến sắc mặt nói:

- Khốn nạn! Tiểu tử, ngươi đang nói gì? Hả? Ngươi có biết câu họa từ miệng mà ra? Giờ ta có thể cho rằng ngươi đang vũ nhục Trần gia. Có lẽ ngươi chưa biết hậu quả vũ nhục Trần gia, ta nói cho ngươi biết, dù ta giết ngươi ngay bây giờ thì ngươi chết vô ích. Đừng tưởng ở trong Quận Vương phủ thì ta không dám giết ngươi!

Trần Nhược Kiệt còn tưởng Cảnh Ngôn biết đến Trần gia, sẽ bị hù ướt quần, quỳ xuống van xin gã ngay. Ai ngờ Cảnh Ngôn buông một câu Trần gia ghê gớm lắm sao?

Đây là vũ nhục lớn với Trần gia, với Trần Nhược Kiệt!

Một người ở cạnh Trần Nhược Kiệt cười trêu:

- Ha ha, Trần Nhược Kiệt, xem ra tiểu tử này không coi Trần gia ra gì, uy danh của Trần gia không hù được dế nhũi này.

Đây cũng là tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành, nếu không chẳng dám nói câu đó.

Trần Nhược Kiệt nghe người kia nói sắc mặt càng âm lạnh.

Mất mặt!

Cảnh Ngôn khinh thường nói:

- Giết ta? Ngươi thử xem!

Một số võ giả thấy có xung đột thì dừng chân xem, bọn họ không dám đến gần, chỉ đứng xa xem nhưng vẫn nghe rõ đối thoại của Cảnh Ngôn, Trần Nhược Kiệt. Nghe Cảnh Ngôn thách thức làm tập thể xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn.

- Võ giả áo xanh đó là người thế nào vậy?

- Hắn dám nói chuyện kiểu đó với người Trần gia? Nghe giọng điệu hình như biết Trần gia là gia tộc lớn Lam Khúc quận thành.

- Chẳng lẽ hắn không sợ chết? Đắc tội Trần gia thì hắn khó sống.

Võ giả mới rồi lên tiếng trêu Trần Nhược Kiệt mắt lấp lóe nói:

- Trần huynh, tiểu tử này kêu huynh thử xem, huynh thấy sao?

Hiển nhiên người này không có ý tốt, cố ý chọc giận Trần Nhược Kiệt.

Trần Nhược Kiệt nghe vậy quả nhiên càng giận điên, định đánh Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh, ngươi đã tự tìm chết thì đừng trách ta …!

Cảnh Ngôn giơ tay lên quát to:

- Chờ chút!

Trần Nhược Kiệt vẻ mặt đắc ý nhìn người kích tướng mình:

- A? Tiểu tử này sợ rồi? Hừ, giờ có sợ cũng muộn, ngươi vũ nhục Trần gia ta, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Ý Trần Nhược Kiệt muốn biểu hiện thấy chưa, tiểu tử này sợ Trần gia, sợ Trần Nhược Kiệt ta đây, vừa rồi còn mạnh miệng nhưng thấy ta tính ra tay liền chịu thua.

Cảnh Ngôn nhìn võ giả kích tướng Trần Nhược Kiệt:

- Không phải sợ, mà là ta muốn biết con chó đứng cạnh ngươi từ đâu chui ra?

Trần Nhược Kiệt, võ giả kia ngây ra.

Con chó?

Trần Nhược Kiệt cười phá lên:

- Ha ha ha! Văn Đoạn, tiểu tử này mắng ngươi là chó kìa!

Trần Nhược Kiệt không ngốc, Văn Đoạn hai lần kích tướng gã cũng nghe ra, bất đắc dĩ Văn Đoạn là tử đệ của Văn gia. Tuy Văn Đoạn chỉ là tử đệ chi thứ hơi ưu tú của Văn gia nhưng dù gì là người Văn gia, Trần Nhược Kiệt không tiện trở mặt, đành trút giận lên đầu Cảnh Ngôn. Khi nghe Cảnh Ngôn mắng Văn Đoạn là chó, Trần Nhược Kiệt cũng thấy thích thú.

Chương 265 - Tự Rước Lấy Nhục

Văn Đoạn biến sắc mặt, ánh mắt âm trầm lóe tia lạnh lẽo ánh mắt liếc hướng Cảnh Ngôn. Văn Đoạn phát ra sát ý lạnh lẽo.

Tiểu tử này dám mắng gã là con chó? Dế nhũi từ thành phố nhỏ quê mùa lên mà dám mắng gã là con chó trước công chúng?

Đáng giận! Chết tiệt! Đồ khốn nạn!

Khuôn mặt âm u của Văn Đoạn dữ tợn đáng sợ.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Mắng ngươi? Ngươi nâng cao mình quá, bằng vào ngươi không đáng ta mắng. Ta chỉ nói thật, ngươi đúng là con chó. Đừng trừng ta, ngươi tự nói xem ta và Trần Nhược Kiệt Trần gia đang nói chuyện, ngươi ở một bên không ngừng sủa, phất cờ hò reo vì Trần Nhược Kiệt, ngươi có thấy mình tiện không? Thật ra ta muốn nói ngươi làm chó không xứng chức chút nào. Ngươi tên Văn Đoạn đúng không? Xem ra là người Văn gia Lam Khúc quận thành, ngươi đã là người Văn gia mà đi phất cờ thay cho Trần gia Trần Nhược Kiệt, chậc chậc, đúng là tiện.

Văn Đoạn nghe mấy lời này muốn phát cuồng, cục tức nghẹn trong ngực muốn bể phổi.

Gã phất cờ hò reo cho Trần Nhược Kiệt? Hồi nào? Văn Đoạn nói mấy lời đó là vì kích tướng Trần Nhược Kiệt, khiến Trần Nhược Kiệt thấy mất mặt, tức giận sau đó đánh chết Cảnh Ngôn, gã được xem kịch vui. Hơn nữa nơi này là Quận

Vương phủ, Trần Nhược Kiệt giết người sẽ mang đến rắc rối nhỏ, Văn Đoạn rất vui thấy điều đó.

Nhưng qua miệng Cảnh Ngôn thì Văn Đoạn thành con chó phất cờ cổ vũ Trần Nhược Kiệt.

Văn Đoạn tức giận người run run:

- Ngươi … Ngươi …

Cảnh Ngôn bỏ lại Văn Đoạn quay đầu nhằm vào Trần Nhược Kiệt:

- Trần Nhược Kiệt, trông chừng kỹ con chó của ngươi đi, đừng để hắn cắn bậy, lỡ cắn trúng người thì rắc rối, chủ nhân như ngươi cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Lúc trước Trần Nhược Kiệt nghe Cảnh Ngôn mắng Văn Đoạn là chó thì rất vui, giờ gã cười không nổi.

Tài châm ngòi ly gián của Cảnh Ngôn quá giỏi, bị hắn nói vậy Văn Đoạn cũng ghét lây Trần Nhược Kiệt. Tuy Trần Nhược Kiệt không sợ gì Văn Đoạn nhưng không muốn có xích mích với gã, ít nhất không mong trở mặt.

Người đứng xa vây xem ngơ ngẩn, không dám tin nhìn Cảnh Ngôn.

- Người đó là ai vậy?

- Thật là vô pháp vô thiên.

- Giờ hắn không chỉ đắc tội người Trần gia còn chọc luôn người Văn gia, hắn không sợ chết sao?

- Có lẽ vì cảm thấy trong Quận Vương phủ, người Trần gia hay Văn gia đều không dám làm gì hắn.

- Thế thì hắn tính sai, sức ảnh hưởng của Trần gia, Văn gia dù họ giết người cũng không gặp rắc rối.

- Ha ha, nhưng đã ghê, nghe hắn chửi người Văn gia là chó thật là sướng hết cả người. Ta chỉ muốn nói một câu, chửi hay lắm!

Có người thầm cổ vũ Cảnh Ngôn.

Trần Nhược Kiệt nhìn Văn Đoạn, lên tiếng:

- Văn Đoạn, tiểu tử này nói năng tùy tiện, bây giờ ta tự tay làm thịt hắn, ngươi đừng tức giận. Không cần so đo với loại dế nhũi này.

Trần Nhược Kiệt định tự tay giải quyết Cảnh Ngôn, có lẽ Văn Đoạn sẽ không hận gã.

Văn Đoạn nhìn Trần Nhược Kiệt, cố nén tức giận nói:

- Trần huynh, ra tay đi!

Cảnh Ngôn hỏi:

- Trần Nhược Kiệt, ngươi là Trần gia vậy có biết người tên Trần Nghiên không?

Trần Nhược Kiệt đang định xắn tay áo nghe lời này thì khựng lại, mắt lấp lóe:

- A? Ngươi biết Trần Nghiên của Trần gia ta?

Trần Nhược Kiệt biết Trần Nghiên, nàng là nữ nhi của Tịch chủ quản Trần gia, địa vị cao hơn gã nhiều. Nếu Cảnh Ngôn quen Trần Nghiên hoặc có quan hệ gì với nàng thì Trần Nhược Kiệt không dám tùy tiện giết hắn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Xem như biết, lần này Trần Nghiên vốn định tham gia ba học viện lớn khảo hạch đúng không? Nhưng không lâu trước đã bỏ thi, ta nói đúng chứ?

Trần Nhược Kiệt giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- Hả?

Chuyện này không bao nhiêu người biết, dù trong Trần gia đa số người không rõ ràng. Trần Nhược Kiệt biết chuyện này, không phải vì gã có địa vị cao tiếp xúc với nhân vật cao tầng, mà vì gã cũng tham gia ba học viện lớn khảo hạch mùa này. Trần Nghiên vốn muốn cùng Trần Nhược Kiệt đi dự thi, giờ nàng đột nhiên từ bỏ tham gia ba học viện lớn khảo hạch nhập viện, nên gã biết chuyện.

Nhưng sao tiểu tử này biết chuyện? Không lẽ người này có quan hệ gì với Trần Nghiên thật?

Trần Nhược Kiệt nghi ngờ nhìn Cảnh Ngôn, thầm thắc mắc.

- Ngươi biết lý do Trần Nghiên từ bỏ khảo hạch không? E rằng ngươi không biết gì, muốn biết không? Ta có thể nói cho.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Trần Nghiên bỏ ba học viện lớn khảo hạch mùa này là bị ta đánh, ta tát cho bạt tai, có lẽ nàng ta cảm thấy không có mặt mũi gặp người. Trong khoảng thời gian này ngươi không thấy mặt Trần Nghiên đúng chứ? Trần Nhược Kiệt ta nói nhiều với ngươi là vì không muốn ngươi tự lầm. Nếu ngươi cứ khư khư cố chấp thì ta nghĩ kết cục cuối cùng của ngươi là rút khỏi ba học viện lớn khảo hạch nhập viện. Đương nhiên rất có thể ngươi sẽ bị ta giết.

Toàn trường ngẩn ngơ, Cảnh Ngôn nói mấy câu này làm trời long đất lở.

Văn Đoạn khó tin nhìn Cảnh Ngôn.

Về gia tộc Văn gia vượt qua Trần gia, nhưng về địa vị cá nhân thân phận của Văn Đoạn kém xa Trần Nghiên. Văn Đoạn dù gì chỉ là tử đệ chi thứ ưu tú, không phải dòng chính của

Văn gia. Dù đa số tử đệ dòng chính Văn gia cũng không so sánh với Trần Nghiên được.

Trần Nghiên rất nổi tiếng trong Lam Khúc quận thành, nhiều người biết nàng là đẳng cấp thiếu gia, tiểu thư đích thực.

Tiểu tử này đứng đối diện nói Trần Nghiên bị hắn tát tai nên từ bỏ ba học viện lớn khảo hạch, có thể không?

Văn Đoạn hít sâu nhìn Trần Nhược Kiệt, muốn được biết những gì:

- Trần huynh?

Nỗi lòng Trần Nhược Kiệt rối loạn, gã không tin lời Cảnh Ngôn nhưng những tin tức hắn nói ra hoàn toàn khớp với điều gã biết. Trong thời gian này Trần Nhược Kiệt không thấy mặt Trần Nghiên, gã biết lý do nàng bỏ khảo hạch, trong gia tộc có nhiều lời đồn. Nghe đồn Trần Nghiên đắc tội ai đó bị dạy cho một trận, ban đầu Trần Nhược Kiệt không nghĩ nhiều, giờ nghe Cảnh Ngôn nói khiến gã căng thẳng.

Tiểu tử này rốt cuộc có thân phận gì?

Trần Nhược Kiệt ngây người giây lát, hít sâu, không còn ý định đánh người.

Văn Đoạn thấy biểu tình của Trần Nhược Kiệt thì tim rớt cái bịch.

Nếu tiểu tử đứng đối diện nói thật, đối phương dám đánh Trần Nghiên thì chắc chắn không đơn giản, thực lực cũng rất mạnh, ít nhất cao hơn Văn Đoạn.

Phương xa vọng lại tiếng quát:

- Các ngươi đang làm gì?

Một đội vệ đội mặc giáp phủ thành chủ chạy nhanh đến bên này.

Đội trưởng vệ đội mặc giáp khuôn mặt nghiêm túc, nghiêm khắc cao giọng quát:

- Giải tán! Không được sinh sự ở trọng địa Quận Vương phủ!

Cảnh Ngôn cười cợt nhìn nhóm Trần Nhược Kiệt:

- Ngươi còn đánh hay không? Nếu không đánh thì ta đi đây.

Trần Nhược Kiệt quát:

- Hừ! Cho ngươi tạm đắc ý một lúc, tiểu tử, chuyện này chưa xong!

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nói:

- Đừng, ta không muốn đắc ý một lúc, nếu các ngươi thấy chưa xong thì chúng ta tiếp tục.

- Ngươi …!

- Hừ!

- Chúng ta đi!

Trần Nhược Kiệt, Văn Đoạn rùng mình.

Mấy người xám xịt rời đi.

Đám võ giả vây xem nhiều người cười khẩy.

Đám người Trần Nhược Kiệt nghe tiếng cười đó cảm thấy cực kỳ chói tai. Mất mặt, bọn họ cực kỳ mất mặt, đồn ra ngoài không biết có bao nhiêu người cười nhạo. Bọn họ đã bao giờ bị vũ nhục như vậy? Có ai dám nhục nhã họ như thế?

Lúc này họ hơi hối hận chọc vào Cảnh Ngôn, nếu họ không nhục mạ hai người là dế nhũi trước thì không có những việc sau đó.

Cảnh Ngôn nhìn bóng lưng mấy người Trần Nhược Kiệt đi xa, cười nói:

- Lạc Vũ, chúng ta cũng đi!

Vẻ mặt Cảnh Lạc Vũ hưng phấn nói:

- Cảnh Ngôn ca oách quá! Những tử đệ lớn Lam Khúc quận thành như chó, mèo trước mặt Cảnh Ngôn ca!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Không ngừng có võ giả từ các nơi tập trung vào quảng trường to lớn.

Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ đến quảng trường, được một hộ vệ mặc giáp dẫn vào một khu vực. Xem cảnh tượng thì các thí sinh chờ khảo hạch được chia ra mười khu vực.

Hai người Cảnh Ngôn vào một khu vực, cùng những người khác chờ khảo hạch chính thức bắt đầu. Cảnh Ngôn đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Đằng trước quảng trường siêu khổng lồ có một đài cao cực kỳ to lớn, trên đài có nhiều người đứng.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú tập trung vào mấy bóng người:

- Người của Thần Phong học viện!

Cảnh Ngôn nhếch mép cười nhạt, hắn tu luyện Thần Phong học viện một thời gian nên biết mặt nhiều chấp sự ngoại viện.

Đám người đứng trên đài cao có chấp sự Thương Long. Nhìn thấy lão già đó, mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia tức giận nhưng rất nhanh vụt tắt.

Lúc trước là thằng già này xúi giục đuổi Cảnh Ngôn ra Thần Phong học viện, nhục nhã hắn không chừa mặt mũi. Mắng Cảnh Ngôn là đệ tử tệ hại nhất trong tất cả đệ tử Thần

Phong học viện tuyển nhận trăm năm qua, ngay trước mắt bao người.

Chương 266 - Mời Cảnh Ngôn Đến Nói Chuyện

Không lâu trước Thương Long từng dẫn đệ tử đi Đông Lâm thành, phụ trách công tác tuyển chọn ba học viện lớn khảo hạch.

Vì Cảnh Ngôn giết Tác Văn đệ tử của Thương Long khiến lão tức giận, muốn giết Cảnh Ngôn trút giận. May mắn thành chủ Hoắc Xuân Dương Đông Lâm thành về kịp lúc Cảnh Ngôn mới sống nổi. Nếu Hoắc Xuân Dương không trở về, lúc đó Cảnh Ngôn rất có thể đã bị Thương Long giết.

Có thể nói thù hận giữa Cảnh Ngôn và Thương Long rất sâu.

Khi Cảnh Ngôn nhìn Thương Long chằm chằm thì lão cũng thấy hắn. Trên quảng trường có nhiều võ giả nhưng trên đài từ trên cao nhìn xuống, hầu như thấy rõ khuôn mặt từng võ giả. Thương Long hận Cảnh Ngôn thấu xương, lão luôn tìm hắn trong đám đông. Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ vừa đến Thương Long phát hiện đầu tiên.

Thương Long nhếch mép lạnh lùng, nhìn Cảnh Ngôn một lúc sau quay sang nói với lão nhân đứng bên cạnh:

- Chưởng viện đại nhân, tiểu tử mặc áo xanh khuôn mặt thanh tú là Cảnh Ngôn!

Thương Long kêu chưởng viện đại nhân là chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện. Trong học viện, chưởng viện ngoại viện có quyền lực lớn nhất ngoại viện.

Chưởng viện ngoại viện tên Thương Khúc.

Thương Khúc nhìn theo hướng ngón tay Thương Long thấy Cảnh Ngôn:

- A? Người này là Cảnh Ngôn đó?

Thương Long cắn răng trầm giọng nói:

- Đúng rồi, hắn là Cảnh Ngôn Đông Lâm thành! Chưởng viện đại nhân, tiểu tử này trẻ tuổi khinh cuồng, cực kỳ vênh váo. Lúc trước ta đi Đông Lâm thành phụ trách tuyển chọn, tiểu tử này không thèm để ta vào mắt!

Thương Long tiếp tục bảo:

- Chưởng viện đại nhân, tiểu tử này không biết trời cao đất rộng, không biết tôn ti, cho dù thiên phú cao đến đâu Thần Phong học viện ta cũng không thể cho hắn vào!

Thương Long nhắc chuyện này với Thương Khúc có hai mục đích chính. Một là ngăn Cảnh Ngôn vào Thần Phong học viện, hai là nói xấu hắn, khiến Thương Khúc có ấn tượng cực kém.

Đây không phải lần đầu tiên Thương Long nhắc Cảnh Ngôn trước mặt Thương Khúc, mấy hôm trước lão cố ý vô tình nhắc tên Cảnh Ngôn.

Thương Long là loại người bụng dạ bé xíu như lỗ kim, lão ghi hận Cảnh Ngôn, luôn tìm cách trả thù, hễ có cơ hội chắc chắn lão sẽ không bỏ qua.

Một võ giả nữ giới mặc váy vàng đứng sau lưng Thương Khúc mở miệng nói:

- Chưởng viện đại nhân, ta có nghe một chút tình huống của Cảnh Ngôn. Trong ba học viện lớn khảo hạch nhập viện mùa trước người này từng thi đậu, vào Thần Phong học viện chúng ta. Sau này vì chút nguyên nhân bị Thương Long chấp sự chủ trì đuổi đi.

Nàng này là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, tên Cao Thượng.

Cao Thượng chẳng những nghe nói về Cảnh Ngôn, thậm chí khá quen thuộc hắn. Lúc Thương Long đòi đuổi Cảnh Ngôn đi, Cao Thượng là người duy nhất phản đối, nhưng cuối cùng nàng thất bại, hắn vẫn bị đuổi ra.

Cao Thượng gai mắt cách làm của Thương Long, nghe lão nói xấu Cảnh Ngôn trước mặt viện trưởng ngoại viện Thương Khúc thì không kiềm được lên tiếng.

Thương Long hừ lạnh lườm Cao Thượng, chất vấn nói:

- Hừ! Cao Thượng chấp sự nói chuyện phải rõ ràng, tại sao ta đuổi Cảnh Ngôn? Sau khi Cảnh Ngôn vào Thần Phong học viện không ngừng thụt lùi thực lực, mới mấy tháng đã rớt xuống cảnh giới Tiên Thiên, ta đuổi hắn ra học viện có gì sai? Để hắn ở lại Thần Phong học viện là vũ nhục Thần Phong học viện chúng ta!

Cao Thượng nhìn Thương Long:

- Thương Long chấp sự hơi độc đoán, dù thực lực của Cảnh Ngôn lúc trước bị lùi bước cũng nên cho hắn cơ hội, thời gian. Mới mấy tháng Thương Long chấp sự đã đuổi hắn ra học viện là lỗ mãng.

Thương Khúc hơi nheo mắt hỏi:

- Cảnh Ngôn bao nhiêu tuổi?

Cao Thượng trả lời:

- Lần trước hắn vào Thần Phong học viện mới mười sáu tuổi, bây giờ là mười tám gần mười chín.

Thương Khúc mở to mắt một chút, kinh ngạc nói:

- A? Tức là hắn mười sáu tuổi đã là cảnh giới Tiên Thiên?

Võ giả Tiên Thiên mười sáu tuổi khá hiếm gặp, đặt trong Lam Khúc quận thành cũng tính là thiên tư hàng đầu.

Thương Khúc gật gù:

- Xem ra là hạt giống tốt, đáng giá bồi dưỡng.

Thương Khúc nhìn Thương Long:

- Thương Long chấp sự giải quyết chuyện này hơi nóng vội.

Thương Long trong bụng không cho là đúng, ngoài mặt không dám cãi lại chưởng viện ngoại viện, phụ họa nói:

- Đúng đúng.

Thương Khúc tạm dừng, lại hỏi:

- Vậy bây giờ Cảnh Ngôn thế nào? Tu vi cảnh giới gì hả Thương Long chấp sự?

Thương Long cau mày trầm ngâm nói:

- Cái đó … ta không chắc tu vi của Cảnh Ngôn bây giờ thế nào.

Thương Khúc nhíu mày hỏi:

- Ngươi mới đi Đông Lâm thành phụ trách công tác tuyển chọn mà sao không rõ tu vi của Cảnh Ngôn?

Người ba học viện lớn đi các thành phố lo việc tuyển chọn, tuy công tác này chủ yếu là phủ thành chủ từng thành phố làm, nhưng người ba học viện lớn có quyền lực giám sát.

Thương Long phụ trách giám sát tuyển chọn ở Đông Lâm thành mà sao không biết tu vi của Cảnh Ngôn.

Thương Long kêu oan:

- Chưởng viện đại nhân, chuyện này không thể trách ta, ta không thấy Cảnh Ngôn tham gia tuyển chọn. Thành chủ Hoắc

Xuân Dương Đông Lâm thành trực tiếp cho Cảnh Ngôn được tư cách khảo hạch, Cảnh Ngôn không tham gia tuyển chọn.

Thương Khúc lắc đầu:

- Còn có việc này?

Thương Khúc không tiện bình luận, tuyển chọn vốn là phủ thành chủ từng thành phố lo, quyền lực của thành chủ rất lớn, cho một, hai người đặc quyền không là việc lớn. Không chỉ có giai đoạn tuyển chọn, ngay cả khảo hạch cũng là Quận Vương phủ chủ đạo.

Cao Thượng mở miệng nói:

- Chưởng viện đại nhân, Thương Long chấp sự không biết tu vi của Cảnh Ngôn nhưng ta nghe chút tin tức.

Chấp sự Thần Phong học viện khác cùng nhìn Cao Thượng.

Cao Thượng liếc Thương Long một cái, trầm giọng nói:

- Theo ta được biết thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn đã bằng võ giả Tiên Thiên hậu kỳ.

Trong phủ thành chủ Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn quyết đấu với Triệu Chân Nghiêm cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ. Khi đó chỉ có mặt Thương Long, chấp sự Đạo Nhất học viện, Hồng Liên học viện cũng ở đó. Nếu chú ý thì dù ở trong Lam Khúc quận thành cũng biết chuyện lúc đó.

Lần này Thương Khúc bị bất ngờ:

- Cái gì?

Thương Khúc đã nghe Cao Thượng nói Cảnh Ngôn mới mười tám tuổi. Mười tám tuổi mà có thực lực bằng võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ?

Đúng là khiến người giật mình.

Chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện khác lộ biểu tình ngạc nhiên.

Dù trong thế gia lớn Lam Khúc quận thành cũng khó tìm ra võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ mười tám tuổi. Nếu dúng vậy Cảnh Ngôn là kỳ tài ngút trời, ít nhất là võ giả thiên tài xuất sắc nhất toàn địa vực Lam Khúc quận thành trong vòng mười năm.

Mắt Thương Khúc sáng rực.

Nếu thật sự là võ giả ưu tú như vậy thì Thần Phong học viện phải cố gắng giành về mới được.

Thương Long không chịu nổi nói:

- Cao Thượng chấp sự phải tự chịu trách nhiệm lời mình nói! Cái gì gọi là đủ bằng võ giả Tiên Thiên hậu kỳ? Cao Thượng chấp sự đang nói Cảnh Ngôn là võ giả Tiên Thiên hậu kỳ sao?

Cao Thượng lắc đầu cười khẽ:

- Ta không nói như thế, Thương Long chấp sự đừng chụp mũ ta. Ta chỉ nói Cảnh Ngôn có năng lực đối kháng võ giả Tiên Thiên hậu kỳ.

Thương Long tức giận gầm nhẹ:

- Hừ! Cảnh Ngôn chẳng qua có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ!

Cao Thượng cười nhìn Thương Long:

- Tiên Thiên sơ kỳ? Thương Long chấp sự mới rồi còn nói không biết tu vi của Cảnh Ngôn mà? Sao bây giờ biết Cảnh Ngôn là Tiên Thiên sơ kỳ?

Thương Long ngây ra, lão nghe Cao Thượng nói Cảnh Ngôn có thực lực đối kháng võ giả Tiên Thiên hậu kỳ nên sốt ruột nói ra.

Thương Khúc cau mày nhìn Thương Long.

Thương Long hoảng loạn giải thích:

- Chưởng viện đại nhân, Cảnh Ngôn thật sự không tham gia tuyển chọn. Ta biết hắn có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ vì ta đã trông thấy cảnh hắn đánh với võ giả khác. Khi đó hắn đúng là tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, Cao Thượng chấp sự nói Cảnh Ngôn có cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ là không thể nào!

Thương Khúc giơ tay lên:

- Được rồi, Thương Long, ngươi hãy mời Cảnh Ngôn đến, ta nói chuyện với hắn.

Mặc kệ là Tiên Thiên sơ kỳ hay có thể đối kháng với võ giả Tiên Thiên hậu kỳ cũng tốt, tóm lại Cảnh Ngôn mới mười tám tuổi, nhìn sao cũng là võ giả thiên tài vô cùng ưu tú. Nếu được thì Thương Khúc rất hy vọng Cảnh Ngôn lại vào Thần Phong học viện.

Thương Long sắc mặt khó xem nói:

- Cái này …

Thương Long thù Cảnh Ngôn tận xương, giờ bắt lão đi mời Cảnh Ngôn đến thì mặt già này biết đút vào đâu? Lão chủ động đi mời Cảnh Ngôn chẳng phải là bảo lão tỏ ra yếu thế, cúi đầu với Cảnh Ngôn?

Giọng Thương Khúc knghiêm khắc:

- Còn không đi?

Thương Long rùng mình đáp:

- Rõ.

Thương Long đi tới mép đài cao, lão không đi xuống mà đứng đó vận chuyển nguyên khí hét to:

- Võ giả Cảnh Ngôn Đông Lâm thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch nhập viện lại đây!

Nguyên quảng trường yên tĩnh, vô số cặp mắt nhìn Thương Long trên đài cao.

- Đó là Thương Long chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện!

- Mới rồi lão kêu ai? Cảnh Ngôn Đông Lâm thành? Cảnh Ngôn là ai?

- Không biết, nhưng ta biết Đông Lâm thành là thành phố nhỏ.

Các tiếng xì xầm vang lên, vô số cặp mắt tìm kiếm Cảnh Ngôn bị Thương Long kêu tên.

Đa số người biết Thương Long chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, dù võ giả không biết nhưng hỏi thăm người bên cạnh liền biết. Đa số người xa lạ cái tên Cảnh Ngôn, chỉ số ít người biết, mà số ít người đó đều có mặt trong tầng một Tụ Hoa tửu lâu xem Cảnh Ngôn và Trần Nghiên xung đột.

Chương 267 - Từ Chối Thần Phong Học Viện Mời

Trong võ giả chuẩn bị tham gia ba học viện lớn khảo hạch nhập viện chỉ số ít biết thực lực của Cảnh Ngôn. Đa số người tìm kiếm võ giả Đông Lâm thành Cảnh Ngôn mà Thương Long chấp sự kêu, đoán chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện gọi Cảnh Ngôn qua trước mắt bao người có lý do gì.

Khảo hạch nhập viện còn chưa bắt đầu, Thương Long kêu võ giả chuẩn bị thi đi qua thì không hợp với lẽ thường.

Nếu bắt đầu khảo hạch, người ba học viện lớn thấy một số võ giả biểu hiện cực kỳ xuất sắc có ý muốn thu vào học viện của mình, vậy trước tiên tiếp xúc là chuyện bình thường. Vấn đề là bây giờ khảo hạch còn chưa bắt đầu.

Nên mọi người khó hiểu.

Cảnh Lạc Vũ đứng cạnh Cảnh Ngôn, tức giận trừng Thương Long:

- Cảnh Ngôn ca, Thương Long kêu ca kìa.

Cảnh Lạc Vũ biết Cảnh Ngôn và Thương Long không hòa thuận, hơn nữa hai người có gút mắt, nên gã không có hảo cảm với lão.

Thương Long hét to tên Cảnh Ngôn có chuyện gì?

Cảnh Ngôn gật đầu, nhìn chằm chằm Thương Long trên đài cao:

- Ừm!

Cảnh Ngôn không biết Thương Long muốn làm gì, hắn không muốn quan tâm lão.

Thương Long chờ giây lát không thấy Cảnh Ngôn có phản ứng gì, gằn giọng không kiên nhẫn quát:

- Cảnh Ngôn, ta kêu ngươi lại đây không nghe thấy sao?

Thương Long cho rằng lão kêu qua thì Cảnh Ngôn phải chạy đến ngay. Thương Khúc bắt lão gọi Cảnh Ngôn đến, Thương Long thấy rất mất mặt, lão kêu mà hắn không chút phản ứng khiến lão càng mất mặt hơn.

Cao Thượng chấp sự nhíu mày nói:

- Thương Long chấp sự, chưởng viện Thương Khúc kêu ngươi mời Cảnh Ngôn đến, thái độ như vậy hơi không thích hợp.

Thương Khúc nghe giọng điệu Thương Long cũng cau mày liếc lão, nhưng không chỉ trích. Ngữ điệu của Thương Long hơi không tốt, nhưng lão dù sao là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, trong trường hợp này Thương Khúc không tiện trách cứ gì.

Cảnh Ngôn vốn không muốn quan tâm Thương Long, dù sao hắn không định vào Thần Phong học viện nữa. Nhưng Thương Long cắn chết không nhả, nếu Cảnh Ngôn vẫn làm lơ sợ là đối phương sẽ tiếp tục kêu la.

- Thương Long, ngươi la to cái gì? Có gì cứ nói thẳng cha nó đi!

Cảnh Ngôn nói làm người xung quanh hút khí lạnh.

Cảnh Ngôn nói cái gì?

Có gì cứ nói thẳng cha nó đi!

Thái độ gì đây? Hoàn toàn không để lão vào mắt, người bình thường có ai dám nói chuyện kiểu đó với Thương Long?

Nói thật thì ngữ điệu của Thương Long không tốt, nhưng người ta là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, nói chuyện không hòa nhã với võ giả chuẩn bị tham gia ba học viện lớn khảo hạch các ngươi, dù có chửi vào mặt cũng rất bình thường.

Còn Cảnh Ngôn? Hắn nói một câu khiến người trố mắt líu lưỡi với chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện.

Ánh mắt tất cả nhìn Cảnh Ngôn.

Mới rồi mọi người suy đoán Thương Long chấp sự kêu Cảnh Ngôn là ai, giờ hắn ra tiếng đáp lại thế là họ biết Cảnh Ngôn chính là võ giả mặc trường bào màu xanh khá trẻ tuổi.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, Thương Long đứng trên đài cao mặt đen như nhọ nồi.

Thương Long không ngờ Cảnh Ngôn dám xấc xược với lão như thế trước mặt nhiều người. Cảnh Ngôn nói như đang tát mặt lão, nhìn các cặp mắt ngó sang mình khiến Thương Long cảm giác mặt sưng phồng.

Thương Long trầm giọng quát, mắt lóe tia sáng sắc bén, khí thế nặng nề:

- Càn rỡ! Cảnh Ngôn, ngươi nói chuyện kiểu gì? Ta kêu ngươi lại đây tất nhiên có việc, ngươi dám càn rỡ như vậy!

Cảnh Ngôn khịt mũi khinh thường nói:

- Buồn cười, ngươi cho rằng ngươi là ai, ngươi kêu ta qua ta liền qua? Tưởng mình là cái thá gì? Ngại quá, người ta có lẽ nâng ngươi nhưng ở trong mắt ta thì ngươi không là cái thá gì!

Thương Long tức xì khói:

- Ngươi …!

Thương Long nhìn những người khác đứng trên đài cao, sắc mặt càng thêm tối tăm, lòng sôi trào cơn giận chỉ muốn đập chết Cảnh Ngôn.

Thương Khúc mở miệng nói, híp mắt ngoắc Thương Long:

- Thương Long chấp sự, để ta bàn với hắn đi, tiểu tử này tính tình không nhỏ.

Nếu để Thương Long nói tiếp Thần Phong học viện sẽ bị ảnh hưởng. Thương Khúc không ngờ tính tình Cảnh Ngôn gai góc như vậy. Thương Khúc kêu Thương Long mời Cảnh Ngôn đến là muốn bàn bạc, muốn Cảnh Ngôn sau khi khảo hạch mùa này lại vào Thần Phong học viện.

Thương Long quá xem trọng da mặt của mình, không xuống đài cao mời Cảnh Ngôn mà đứng yên trên đài kêu hắn đến.

Võ giả bình thường có lẽ dù có ân oán với Thương Long cũng sẽ ngại Thần Phong học viện, không dám ngông cuồng, ngoan ngoãn chạy lại.

Nhưng Cảnh Ngôn khác với võ giả bình thường, hắn không định lại gần mà đứng yên tại chỗ rống với Thương Long.

Trên đài cao không chỉ có người Thần Phong học viện, còn có tầng quản lý Hồng Liên học viện, Đạo Nhất học viện, người gia tộc lớn trong Lam Khúc quận thành. Mọi người đều nhìn.

Thương Long lên tiếng, lùi lại mấy bước đứng thẳng:

- Rõ!

Thương Khúc bước tới trước nhìn Cảnh Ngôn, giọng ồm ồm vang xa:

- Cảnh Ngôn, ta là Thương Khúc chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện.

Cảnh Ngôn ngạc nhiên:

- A?

Cảnh Ngôn có nghe về chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện, nhưng chưa gặp mặt. Trước kia Cảnh Ngôn vào học, hắn chỉ là võ giả bình thường, không có cơ hội gặp chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện.

Thương Khúc nói khéo léo hơn Thương Long nhiều, chỉ vài câu trừ bỏ ảnh hưởng xấu:

- Cảnh Ngôn, mới rồi Thương Long chấp sự kêu ngươi đến thật ra là ý của ta, dùng cách nói không quá tốt, mong ngươi đừng chê trách.

Võ giả trẻ ngạc nhiên nghe Thương Khúc nói.

Thương Khúc là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, thân phận không nhỏ. Giờ chưởng viện Thương Khúc cũng nói chuyện khách sáo với Cảnh Ngôn, hắn là nhân vật gì?

Ánh mắt mọi người nhìn Cảnh Ngôn đã thay đổi. Hay Cảnh Ngôn có bối cảnh gì lớn? Nếu không tại sao Thương Khúc chưởng viện khách sáo đến vậy?

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt, dịu giọng hỏi:

- Thương Khúc chưởng viện muốn nói cái gì?

Thương Khúc mỉm cười nói:

- Ha ha, thật ra không có việc gì lớn. Ta biết ngươi từng vào Thần Phong học viện tu luyện, sau này vì chút chuyện lại rời khỏi. Giờ ta muốn nói với ngươi rằng cánh cửa Thần Phong học viện luôn mở rộng cho ngươi, ta hy vọng sau khi

khảo hạch ngươi sẽ lại vào Thần Phong học viện, trở thành một thành viên của Thần Phong học viện chúng ta.

Mọi người xoe tròn mắt nghe.

Chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện tự mở miệng mời Cảnh Ngôn tham gia Thần Phong học viện?

Nhưng khảo hạch còn chưa bắt đầu, dù khảo hạch bắt đầu e rằng không bao nhiêu người đáng để chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện mở miệng mời. Vậy Cảnh Ngôn này có tài đức gì?

- Mặt mũi lớn thật!

- Cảnh Ngôn này nhân vật gì mà khiến Thương Khúc chưởng viện đại nhân mở miệng mời?

- Chậc chậc, rất có mặt mũi, nếu ta được Thương Khúc chưởng viện mời chắc chắn đồng ý ngay.

- Xì, ngươi đùa à? Ngươi chưa chắc qua được khảo hạch, muốn Thương Khúc chưởng viện tự mình mời? Ngươi đang nằm mơ?

- Đùa khỉ gì, ngươi thấy Cảnh Ngôn đó còn chưa tới hai mươi tuổi, dù hắn là cảnh giới Tiên Thiên cùng lắm tu vi Tiên Thiên sơ kỳ thôi. Hắn có thể được Thương Khúc chưởng viện mời thì tại sao ta không thể?

Đám đông xì xầm nhỏ to.

Đa số võ giả hâm mộ nhìn Cảnh Ngôn.

Được chưởng viện ngoại viện một học viện tự mình mời là vô cùng có mặt mũi, người bình thường được mời sẽ mang ơn tỏ vẻ đồng ý vào Thần Phong học viện ngay.

Mọi người đỏ mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lặng im.

Thương Khúc thấy Cảnh Ngôn không trả lời ngay thì hơi cau mày, có chút khó chịu.

Thương Khúc mở miệng mời Cảnh Ngôn nhưng hắn không đồng ý ngay, hơi không biết điều. Nói thật Thương Khúc không xem trọng Cảnh Ngôn bao nhiêu, lão biểu hiện như vậy mục đích không phải vì mời Cảnh Ngôn. Thương Khúc làm vậy là vì mình, tạo ấn tượng chiêu hiền đãi sĩ trước mặt mọi người.

Còn về Cảnh Ngôn, dù hắn nhận lời mời vào Thần Phong học viện thì Thương Khúc sẽ không chú ý đến hắn.

Cảnh Ngôn trầm ngâm một lát sau lại ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định nhìn Thương Khúc:

- Thương Khúc chưởng viện, e rằng ta không thể nhận ý tốt của chưởng viện. Ta không định vào Thần Phong học viện nữa, từ ngày ra đi thì ta không định trở lại lần nữa.

Ui!

Bốn phía vang tiếng hút khí lạnh.

Đây đúng là …

Chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện tự mình mời mà bị từ chối?

Cảnh Ngôn đang nghĩ gì vậy?

Ánh mắt mọi người kỳ lạ.

Nghe Cảnh Ngôn trả lời làm sắc mặt Thương Khúc khó xem. Lúc Thương Khúc mời, lão không ngờ sẽ bị từ chối. Dù Cảnh Ngôn muốn từ chối cũng không nên nói thẳng như vậy. Dù Cảnh Ngôn ngươi không muốn vào Thần Phong học viện nữa cũng từ chối khéo chút đi, ngươi có thể nói là cần suy nghĩ kỹ. Giờ thì sao? Ngươi từ chối thẳng thừng, còn bảo là từ ngày rời đi thì không định vào lại Thần Phong học viện!

Chương 268 - Lệnh Phong Sát

Lúng túng, lúc này Thương Khúc vô cùng lúng túng, lòng dâng lên tức giận. Thương Khúc làm ra tư thái chiêu hiền đãi sĩ vậy mà bị bẽ mặt.

Thương Long đứng ra quát to:

- Cảnh Ngôn! Ngươi quá cuồng vọng! Tiểu súc sinh nhà ngươi không biết trời cao đất rộng! Thương Khúc chưởng viện chủ động mời ngươi tham gia Thần Phong học viện là vinh hạnh to lớn cho ngươi, ngươi dám can đảm từ chối? Hay cho nhãi ranh kiêu ngạo không thèm nể mặt Thương Khúc chưởng viện!

Khuôn mặt Thương Long vặn vẹo dường như rất giận, thật ra trong lòng lão không giận chút nào, thầm mừng. Cảnh Ngôn từ chối Thương Khúc mời tương đương với đắc tội Thương Khúc, Cảnh Ngôn đang tìm chết.

Cảnh Ngôn khinh thường nói:

- Thương Long, ngươi nói thật buồn cười. Lúc trước ngươi đuổi ta ra Thần Phong học viện có từng suy xét đến cảm nhận của ta? Thương Khúc chưởng viện mời ta vào Thần Phong học viện, nếu ta đi không biết khi nào lại bị đuổi ra. Hơn nữa không phải ta không nể mặt Thương Khúc chưởng viện, nhưng ta chọn vào học viện nào không liên quan gì mặt mũi!

Thương Khúc lại mở miệng nói:

- Người trẻ tuổi, ngươi đừng tự lầm. Ta đã mời ngươi vào Thần Phong học viện thì người khác không dám đuổi ngươi

nữa. Ta nghĩ ngươi nên suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định thì hơn, người trẻ tuổi phải biết bắt lấy cơ hội khó được.

Ngữ điệu của Thương Khúc không tốt như hồi nãy, có chút uy hiếp. Cảnh Ngôn từ chối Thương Khúc là bỏ qua cơ hội, tự lầm. Cảnh Ngôn nhận lời mời là bắt lấy cơ hội.

Thương Khúc đã tức giận, dù Cảnh Ngôn đổi ý tham gia Thần Phong học viện cũng sẽ không có kết quả tốt. Dù Thần Phong học viện không trực tiếp đuổi Cảnh Ngôn cũng sẽ không cho hắn sống yên, muốn lấy tài nguyên của Thần Phong học viện đã khó càng khó hơn.

Cảnh Ngôn biết điều này nên hắn càng không đổi ý. Nghe giọng điệu hăm dọa của Thương Khúc, hắn bật cười. Lòi đuôi rồi.

Cảnh Ngôn không nói nhiều, chỉ nói một câu:

- Trong địa vực Lam Khúc quận có ba học viện lớn, không chỉ một Thần Phong học viện.

Mọi người nghe hiểu ý hắn.

Chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện lên tiếng trách mắng:

- Ngông cuồng!

- Không biết tự lượng sức mình!

- Không biết trời cao đất rộng! Hừ, loại võ giả này Thần Phong học viện chúng ta không cần!

- Cái thứ gì, tưởng mình là thiên tài tuyệt thế sao?

- Ta sống trăm năm chưa từng gặp ai không biết phân nặng nhẹ như vậy!

Cao Thượng chấp sự thầm thở dài, nàng biết ân oán giữa Cảnh Ngôn và Thần Phong học viện không thể nào xóa bỏ.

Võ giả trên quảng trường thì ngây người.

- Cảnh Ngôn nghĩ gì vậy? Hắn lấy đâu ra tự tin? Chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện tự mình mời hắn vào Thần Phong học viện, đây là đãi ngộ quy cách cao. Vào Thần Phong học viện thì sau này hắn không cần lo tài nguyên tu luyện nữa. Không hiểu nổi tại sao hắn từ chối chuyện tốt như vậy.

- Đúng rồi, hay hắn cho rằng vào Hồng Liên học viện hoặc Đạo Nhất học viện sẽ có phát triển tốt hơn? Hắn suy nghĩ đơn giản quá.

- Có lẽ Cảnh Ngôn thật sự là thiên tài tuyệt thế?

- Thiên tài tuyệt thế khỉ mốc, theo ta thấy hắn bị hỏng não rồi.

Tiếng thảo luận rộ lên, đa số ôm cái nhìn xấu về Cảnh Ngôn. Bọn họ cảm thấy được Thương Khúc chưởng viện mời là xem trọng Cảnh Ngôn, nhưng hắn không lĩnh tình.

Có thể đến Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch toàn là tư chất thượng thừa, muốn bọn họ thừa nhận chính mình không sánh người khác thì không dễ. Trừ phi ngươi bày ra đủ thực lực và thiên phú. Bọn họ không cho rằng Cảnh Ngôn mạnh hơn mình, nên cảm thấy hắn không biết điều.

Thương Khúc trầm giọng quát hỏi lần nữa:

- Cảnh Ngôn, ngươi thật sự không suy xét tham gia Thần Phong học viện?

Cảnh Ngôn không chút do dự đáp:

- Xin lỗi, không hứng thú!

Thương Khúc giận thật:

- Ha ha ha! Xem ra Thần Phong học viện ta không đủ hấp dẫn, vậy thì ta tuyên bố Thần Phong học viện không bao giờ mở cửa cho ngươi! Thần Phong học viện hạ lệnh phong sát Cảnh Ngôn!

Thương Khúc nói ra câu này mọi người liền biết Cảnh Ngôn không có cơ hội vào Thần Phong học viện.

Quận Vương phủ chủ đạo ba học viện lớn khảo hạch. Nghĩa là cuối cùng có tư cách vào ba học viện lớn tu luyện hay không quyền quyết định là của Quận Vương phủ. Chỉ cần có tư cách vào ba học viện lớn thì võ giả có thể lựa chọn vào học viện nào. Bình thường ba học viện lớn không từ chối võ giả vào học viện của mình.

Nghĩa là một võ giả thi đậu khảo hạch trong Quận Vương phủ là có thể tùy ý chọn vào học viện nào đó. Nhưng có tình huống ngoại lệ là học viện hạ lệnh phong sát cho võ giả, khiến võ giả đó ở trong Quận Vương phủ được có tư cách vào ba học viện lớn cũng không cách nào vào học viện này tu luyện.

Rất hiếm thấy lệnh phong sát, mấy chục năm gần đây ba học viện lớn không hạ lệnh phong sát. Hôm nay lệnh phong sát tái hiện, Thần Phong học viện hạ lệnh phong sát với Cảnh Ngôn.

Dù cuối cùng Cảnh Ngôn qua khảo hạch cũng không thể vào Thần Phong học viện tu luyện.

Thương Khúc hạ lệnh phong sát với Cảnh Ngôn, võ giả trên quảng trường biến sắc mặt.

Hạ lệnh phong sát không đơn giản chút nào, thường có học viện làm như vậy thì không chỉ một học viện từ chối nhận.

- Không ngờ hạ lệnh phong sát!

- Đáng đời, đáng đời cho Cảnh Ngôn, gieo gió gặt bão!

- Đúng rồi, nếu hắn không cuồng ngạo như vậy Thần Phong học viện sẽ không hạ lệnh phong sát.

Lệnh phong sát của Thần Phong học viện có gì nghiêm trọng đâu? Không vào Thần Phong học viện được thì còn Hồng Liên học viện, Đạo Nhất học viện.

- Ngươi không hiểu! Chờ xem đi. Thần Phong học viện hạ lệnh phong sát Cảnh Ngôn, hai học viện khác sẽ có biểu thị.

Tiếng bàn tán lan tràn.

Thương Khúc tuyên bố lệnh phong sát Cảnh Ngôn trước công chúng, sau đó trầm giọng hỏi một người:

- Hoàng Lạc chưởng viện có ý kiến gì không?

Hoàng Lạc, chưởng viện ngoại viện Hồng Liên học viện.

Hoàng Lạc nghe Thương Khúc hỏi, chân mày nhúc nhích suy tư giây lát, sau đó giọng ồm ồm vang lên:

- Cảnh Ngôn này thật kỳ cục, không biết tôn ti. Loại người này dù thiên phú không tệ thì Hồng Liên học viện ta cũng không hoan nghênh. Thương Khúc đã hạ lệnh phong sát người này, Hồng Liên học viện cũng sẽ hạ lệnh phong sát. Hồng Liên học viện không hoan nghênh hắn, vĩnh viễn không!

Trên quảng trường lại xôn xao. Thần Phong học viện, Hồng Liên học viện đã hạ lệnh phong sát với Cảnh Ngôn. Ba học viện lớn có hai phong sát Cảnh Ngôn, nếu cả ba học viện cùng phong sát thì hắn tiêu đời, cả đời không có cơ hội vào ba học viện lớn tu luyện.

Nghe Hoàng Lạc nói, Cảnh Ngôn nhướng mày nhìn người mặc trường bào màu vàng đứng trên đài cao, chưởng viện ngoại viện Hồng Liên học viện.

Cảnh Ngôn vốn không định vào Hồng Liên học viện, nhưng Hồng Liên học viện hạ lệnh phong sát làm hắn thấy khó

chịu.

Thương Khúc vuốt râu đắc ý cười nói:

- Hoàng Lạc chưởng viện, phẩm tính của Cảnh Ngôn đúng là hơi thấp kém, quyết định của Hoàng Lạc chưởng viện vô cùng chính xác.

Thương Khúc nhìn hướng nữ võ giả mặc váy dài màu đỏ, hỏi:

- Thư Linh chưởng viện, Đạo Nhất học viện của ngươi thì sao?

Thư Linh, chưởng viện ngoại viện Đạo Nhất học viện.

Thư Linh nhíu mày hỏi:

- Thương Khúc chưởng viện, cảm thấy làm vậy cần thiết sao?

Tuy Thư Linh cũng cho rằng Cảnh Ngôn hơi kiêu ngạo, nàng và Thương Khúc dù không cùng học viện nhưng Đạo Nhất học viện, Thần Phong học viện đều nằm trong ba học viện lớn Lam Khúc quận. Hai người là chưởng viện ngoại viện của hai học viện, địa vị như nhau.

Thái độ của Cảnh Ngôn đối với Thương Khúc làm Thư Linh hơi khó chịu, võ giả kiêu ngạo như vậy nếu vào Đạo Nhất học viện e rằng không cho nàng bao nhiêu tôn trọng. Nhưng phong sát Cảnh Ngôn thì hơi nghiêm trọng quá mức.

Thương Khúc lạnh lùng cười:

- Thư Linh chưởng viện cũng thấy phẩm tính của tiểu tử này rồi. Ha ha, hoàn toàn không thèm để ta vào mắt. Đời này Thương Khúc chưa bao giờ bị người làm bẽ mặt như vậy, huống chi là nhãi ranh chưa đến hai mươi tuổi. Nếu chuyện này xảy ra với Thư Linh chưởng viện thì có cảm thấy không cần phong sát sao?

Thư Linh nhìn Cảnh Ngôn bên dưới, cuối cùng nói:

- Ài. Được rồi, ta cũng đồng ý với ý kiến của Thương Khúc chưởng viện, Đạo Nhất học viện ta cũng phong sát Cảnh Ngôn.

Lúc trước có nói lệnh phong sát không đơn giản là vì vậy.

Tuy ba học viện lớn cạnh tranh với nhau, ai đều mong học viện của mình mạnh hơn, nhưng liên quan đến uy nghiêm của ba học viện lớn thì cao tầng ba học viện ý kiến thống nhất.

Giờ Đạo Nhất học viện cũng phong sát Cảnh Ngôn.

Trong địa vực Lam Khúc quận thành, ba học viện lớn đều phong sát Cảnh Ngôn, tức là hắn không có cơ hội vào học viện nào.

Chấp sự ngoại viện Đạo Nhất học viện Khánh Mặc nhíu chặt mày nói nhỏ:

- Chưởng viện đại nhân …

Thư Linh nhìn Khánh Mặc, hỏi:

- Khánh Mặc chấp sự muốn nói gì?

- Thiên phú của Cảnh Ngôn rất cao, nếu vào Đạo Nhất học viện chúng ta thì khả năng bước vào Đạo Linh cảnh rất lớn, bây giờ chúng ta …

Khánh Mặc là người đi Đông Lâm thành lo việc giám sát tuyển chọn. Lúc ở Đông Lâm thành thì Khánh Mặc rất xem trọng Cảnh Ngôn, cực kỳ hy vọng hắn vào Đạo Nhất học viện. Nhưng bây giờ Đạo Nhất học viện cũng hạ lệnh phong sát với Cảnh Ngôn.

Chương 269 - Mộ Liên Thiên chủ trì

Lúc Khánh Mặc ở phủ thành chủ Đông Lâm thành, tuy Cảnh Ngôn chỉ có cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ nhưng cuối cùng hắn giết Triệu Chân Nghiêm cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, điều này chứng minh thiên phú Võ Đạo của hắn cao cỡ nào. Nên Khánh Mặc thấy Thư Linh chưởng viện ngoại viện Đạo Nhất học viện phong sát Cảnh Ngôn thì không kiềm được lên tiếng.

Thư Linh lắc đầu nói:

- Khánh Mặc, đừng nói nữa, ta biết ngươi muốn nói cái gì. Ta không tiếp xúc với người trẻ tuổi Cảnh Ngôn này, không hiểu rõ hắn. Nhưng vừa rồi ngươi cũng thấy thái độ của hắn với Thương Khúc chưởng viện, trẻ tuổi bồng bột, khinh cuồng, kiêu ngạo, chèn ép một chút mới có lợi với hắn.

Thư Linh bổ sung thêm một câu:

- Hơn nữa nếu hắn thật sự có thiên tư siêu đẳng thì không phải không có cơ hội. Nếu hắn vượt qua Thiên Trận thì lệnh phong sát của ba học viện lớn sẽ mất hiệu lực.

Khánh Mặc rùng mình:

- Thiên Trận?

Thiên Trận? Sao làm được? Trong địa vực Lam Khúc quận thành gần ba mươi năm không có võ giả tham gia ba học viện lớn khảo hạch vượt qua Thiên Trận, quá khó khăn! Hầu như không làm được.

Đừng nói Thiên Trận, mỗi mùa khảo hạch bao nhiêu người qua được Địa Trận?

Qua Địa Trận đã xem như thiên tài Võ Đạo đỉnh cao.

Khánh Mặc không biết nên nói cái gì.

Như Thư Linh nói, võ giả vượt qua Thiên Trận trong khi khảo hạch thì lệnh phong sát của ba học viện lớn tương đương không tồn tại. Qua Thiên Trận là kinh động Quận Vương đại nhân, kinh động chưởng viện của ba học viện lớn, là chưởng viện thật sự chứ không phải chưởng viện ngoại viện như Thư Linh.

Thiên Trận quá mộng ảo.

Thư Linh mỉm cười nói:

- Khánh Mặc chấp sự nói Cảnh Ngôn có thiên phú siêu đẳng mà, nếu ngươi tin tưởng hắn như thế thì cũng nên tin hắn có thể qua Thiên Trận. Đương nhiên giờ hắn còn trẻ, chưa đầy hai mươi tuổi, hắn còn hai, ba lần cơ hội tham gia ba học viện lớn khảo hạch. Sau này hắn qua Thiên Trận rồi vào ba học viện lớn cũng được.

Khánh Mặc lặng im, không quá đồng tình với lời của Thư Linh.

Đúng là với thiên phú của Cảnh Ngôn dù không vào ba học viện lớn tu luyện, mười năm sau hắn có thể đến Tiên Thiên hậu kỳ thậm chí là cảnh giới đỉnh. Khi đó Cảnh Ngôn có chút xíu khả năng qua Thiên Trận, nhưng thời gian quá lâu. Nếu Cảnh Ngôn vào ba học viện lớn tu luyện ngay bây giờ, trong vòng mười năm có hy vọng lớn trùng kích Đạo Linh cảnh.

Với võ giả thì thời gian rất quý giá, đặc biệt là võ giả trẻ.

Cảnh Ngôn không phải tử đệ gia tộc lớn trong bản thành Lam Khúc quận thành. Những tử đệ gia tộc lớn một nhóm ưu

tú nhất được nhiều tài nguyên, không thua gì tài nguyên có trong ba học viện lớn. Còn gia tộc của Cảnh Ngôn chỉ là gia tộc thành phố nhỏ, hắn được đến tài nguyên rất ít, thua xa tài nguyên trong ba học viện lớn.

Mặc dù không đồng tình với Thư Linh nhưng Khánh Mặc không có cách nào, y không thể thay đổi được gì. Y chỉ là chấp sự ngoại viện Đạo Nhất học viện, Thư Linh là chưởng viện ngoại viện.

Đến đây thì Thần Phong học viện, Đạo Nhất học viện, Hồng Liên học viện đều hạ lệnh phong sát Cảnh Ngôn.

Trên đài cao, vẻ mặt Thương Khúc đắc ý trên cao nhìn xuống Cảnh Ngôn.

Ánh mắt Thương Khúc lạnh lùng cao ngạo quét mắt hướng Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh tầm thường cũng dám chống đối ta? Không biết tự lượng sức mình!

Cảnh Ngôn dám không nể mặt thì Thương Khúc hủy tiền đồ của hắn, cho hắn từ nơi nào đến xám xịt trở về lại.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đài cao.

Lệnh phong sát?

Ha ha, hay cho lệnh phong sát!

Cảnh Lạc Vũ cắn răng vẻ mặt lo âu nói:

- Cảnh Ngôn ca, bọn họ quá đáng! Ba học viện lớn rất quá đáng!

Cảnh Lạc Vũ biết thực lực của Cảnh Ngôn có thể nhẹ nhàng đậu khảo hạch được tư cách vào ba học viện lớn tu luyện. Bây giờ ba học viện lớn hạ lệnh phong sát thì Cảnh

Ngôn làm sao? Không lẽ lần này đến Lam Khúc quận thành uổng công?

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu:

- Không sao.

Cảnh Ngôn thầm cười nhạt, lệnh phong sát? Muốn hù ai? Hắn sợ gì?

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, bọn họ đã hùng hổ dọa người thì hắn sẽ làm sao? Phản kích! Làm bẽ mặt!

Cảnh Ngôn vốn không muốn biểu hiện trong khảo hạch, không mong gây chú ý, giờ hắn đổi ý.

Thương Khúc cho rằng dùng lệnh phong sát có thể đả kích hắn, vậy hắn sẽ cho lão biết cỏn con đó chẳng có ích gì.

Người xung quanh cười khả ố, luôn có người thích thú thấy người khác xui xẻo.

- Cảnh Ngôn bị phong sát rồi còn muốn tham gia ba học viện lớn khảo hạch mùa này sao?

- Ha ha, có tham gia khảo hạch cũng được ích gì? Dù qua khảo hạch cũng không có ý nghĩa.

- Ai kêu hắn chảnh, ngạo? Giờ hết hồn chưa?

- Đúng rồi, chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện tự mình mời hắn vào Thần Phong học viện nhưng từ chối, đúng là tìm đường chết!

Võ giả cùng khu vực chỗ Cảnh Ngôn không che giấu tiếng cười nhạo.

Văn Đoạn cười to bảo:

- Cảnh Ngôn đó tội thật, ha ha ha, sướng chết!

Trần Nhược Kiệt cười khẩy nói:

- Đúng rồi, thống khoái. Theo ta thấy một lệnh phong sát không đủ, giết luôn tiểu tử này mới hay.

Hai người lúc trước bị Cảnh Ngôn nhục nhã, thầm ghi hận hắn, giờ thấy hắn xui xẻo thì sướng rơn.

- Tổng quản đến!

- Mộ tổng quản tới rồi, khảo hạch mùa này sắp bắt đầu!

- Rốt cuộc bắt đầu!

Một bóng người dần xuất hiện trên đài cao, người này là Mộ Liên Thiên.

Khảo hạch mùa này do tổng quản Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên chủ trì.

Mọi người sớm đoán được, nhiều mùa khảo hạch trước cũng là tổng quản Mộ Liên Thiên phụ trách.

Người trên đài cao chào hỏi Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản khỏe!

- Xin chào Mộ tổng quản!

Chưởng viện ngoại viện ba học viện lớn, một số nhân vật quan trọng của các gia tộc lớn Lam Khúc quận thành như trưởng lão, chủ quản đều chào hỏi.

Mộ Liên Thiên tùy ý chào hoặc gật đầu với đám người này.

Mộ Liên Thiên đi lên đài cao, nhìn quanh quảng trường.

- Các vị thanh niên tài tuấn trong Lam Khúc quận thành, ta là tổng quản Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên. Tại đây ta đại biểu Quận Vương phủ hoan nghênh các vị đến! Tiếp theo do ta chủ trì ba học viện lớn khảo hạch nhập viện lần này! Vì tiết kiệm thời gian ta không nói nhảm nhiều, ta xin nói một số quy tắc của khảo hạch lần này.

- Nội dung khảo hạch chia ra ba giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất là khảo hạch Nhân Trận. Giai đoạn thứ hai khảo hạch Địa Trận. Giai đoạn thứ ba khảo hạch Thiên Trận. Qua khảo hạch Nhân Trận được tư cách vào ba học viện lớn. Qua khảo hạch Nhân Trận có thể lựa chọn tiếp tục vượt ải Địa Trận hoặc từ bỏ. Qua khảo hạch Địa Trận có thể chọn tiếp tục vượt ải Thiên Trận hay bỏ cuộc.

- Có một điều các ngươi phải hết sức chú ý, qua Nhân Trận tức là thành công khảo hạch, có thể vào ba học viện lớn. Nếu chọn tiếp tục vượt ải Địa Trận mà thất bại thì cũng mất tư cách vào ba học viện lớn.

Mộ Liên Thiên nhanh chóng đơn giản nói quy tắc khảo hạch.

Cảnh Ngôn biết quy tắc, lúc trước hắn đã tham gia khảo hạch một lần. Lần đó Cảnh Ngôn chỉ vượt qua Nhân Trận đơn giản nhận, được tư cách vào ba học viện lớn tu luyện, hắn từ bỏ tiếp tục vượt ải Địa Trận.

Nếu vượt ải Địa Trận không thành công thì tư cách vào ba học viện lớn cũng mất. Nên ba học viện lớn khảo hạch mỗi mùa đa số võ giả qua Nhân Trận đều từ bỏ xông Địa Trận, nếu không tự tin thực lực của mình thì tốt nhất đừng mạo hiểm.

Mộ Liên Thiên giơ cao tay vung mạnh xuống:

- Khảo hạch chính thức bắt đầu!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Răng rắc! Răng rắc!

Chính giữa quảng trường bỗng vang tiếng nổ lớn.

Vô số cặp mắt nhìn chăm chú, nền đất quảng trường bỗng nứt ra khe hở. Theo tiếng nổ khe hở càng lúc càng lớn tách ra hai bên.

Qua khoảng thời gian một tách trà khe hở ngừng mở rộng nhưng tiếng nổ đì đùng vẫn vang. Từ bên dưới dần dần lộ ra nền đất địa hình cực kỳ phức tạp dâng lên đập vào mắt mọi người.

Lại qua thời gian một tách trà mọi thứ hoàn toàn lặng xuống.

Nền đất xuất hiện trước mắt mọi người là Nhân Trận mà nhiều võ giả tham gia khảo hạch phải vượt qua.

Đúng vậy, đây là Địa Trận cực kỳ phức tạp.

Nhân Trận đơn giản nhất trong ba trận, nhưng muốn vượt quan nó không dễ. Trong số võ giả tham gia khảo hạch nhiều người không vượt qua được, bị đào thải. Võ giả vượt qua Nhân Trận chỉ được ba mươi phần trăm trong số các thí sinh.

Chỉ có hai, ba mươi phần trăm thí sinh là có cơ hội vào ba học viện lớn tu luyện, những người khác từ đâu đến thì về chỗ đó.

Khảo hạch vô cùng tàn khốc.

Có thể nói võ giả cảnh giới Tiên Thiên chưa chắc đậu, có hơn một nửa thí sinh là võ giả cảnh giới Tiên Thiên nhưng cuối cùng thi đậu chỉ có hai, ba mươi phần trăm số người. Tức là có nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên sẽ bị đào thải trong Nhân Trận.

Võ giả không bước vào cảnh giới Tiên Thiên thì xác suất qua Nhân Trận càng thấp. Hoặc vì sức chiến đấu cực mạnh hoặc siêu may mắn thì võ giả hậu thiên mới vượt qua Nhân Trận được.

Trong võ giả cảnh giới hậu thiên có một số yêu nghiệt, như lúc trước Cảnh Ngôn là cảnh giới hậu thiên đã đánh bại Cảnh Thiên Long cảnh giới Tiên Thiên, lúc đó Cảnh Ngôn tu vi hậu thiên, nếu hắn vào Nhân Trận cũng sẽ nhẹ nhàng vượt qua.

Đương nhiên cảnh giới hậu thiên đánh bại cảnh giới Tiên Thiên là rất hiếm thấy, ít có võ giả như vậy.

Chương 270 - Ta Hút!

Khi Địa Trận hiện ra, tất cả võ giả chuẩn bị tham gia ba học viện lớn khảo hạch lộ vẻ hưng phấn, kích động .

Nếu qua khảo hạch thì họ sẽ là đệ tử của ba học viện lớn!

Trong địa vực Lam Khúc quận thành bao nhiêu võ giả nằm mơ đều muốn vào ba học viện lớn, làm một thành viên của học viện. Giờ bọn họ có cơ hội liều thử một lần, dù chỉ là một cơ hội cũng làm vô số người mắt đỏ.

Trên đài cao, giọng Mộ Liên Thiên như sấm sét vang vọng quảng trường:

- Mở ra Nhân Trận!

Mộ Liên Thiên dứt lời, Địa Trận giữa quảng trường trở nên mông lung. Từng đoàn mây mù lượn lờ trong đó khiến người bên ngoài không xem rõ.

Cùng lúc đó, đằng trước Địa Trận hiện ra các lối vào cao cỡ một người, lối vào sắp hàng ngay ngắn từ trái sang phải, có một trăm lối vào Địa Trận.

Mộ Liên Thiên ra chỉ lệnh:

- Người khảo hạch khu vực thứ nhất chuẩn bị vào Địa Trận!

Hộ vệ mặc giáp của Quận Vương phủ bắt đầu chia đội khảo hạch khu vực một.

Mỗi đội một trăm người, tất cả sẽ vào Địa Trận một lúc.

Rất nhanh một trăm người đứng trước một trăm lối vào Địa Trận, chờ mệnh lệnh đi vào.

Mộ Liên Thiên ra lệnh:

- Nhớ kỹ, các ngươi có nửa canh giờ. Sau nửa canh giờ người không thể qua Nhân Trận là khảo hạch thất bại. Trong vòng nửa canh giờ người vượt qua Nhân Trận là thành công khảo hạch. Vào đi!

Một trăm võ giả trẻ như sói đói thấy thức ăn, mỗi người vận chuyển hết nguyên khí trong người lao vào bằng tốc độ nhanh nhất. Chớp mắt một trăm người biến mất trong trận.

Từ bên ngoài không thấy tình hình trong trận.

Mộ Liên Thiên dứt khoát quát:

- Khu vực thứ nhất, đội thứ hai chuẩn bị!

Đội thứ nhất đi vào rồi đội thứ hai liền chuẩn bị.

Trên quảng trường, võ giả khảo hạch chia mười khu vực, mỗi khu vực có hơn ngàn võ giả trẻ chờ khảo hạch.

Khu vực chỗ Cảnh Ngôn là thứ sáu.

- Khu vực thứ nhất đội thứ hai vào, đội thứ ba chuẩn bị!

Vù vù vù vù vù!

Võ giả từng đội liên tiếp vào Nhân Trận, mỗi đội một trăm võ giả.

Cảnh Lạc Vũ nhìn võ giả không ngừng vào Địa Trận, vẻ mặt tò mò hỏi:

- Cảnh Ngôn ca, Địa Trận trông không lớn mà sao nhiều người vào được hết?

Cảnh Ngôn đã vào Địa Trận này nên hơi hiểu biết bên trong:

- Trong Địa Trận tự thành không gian, bên ngoài trông không lớn nhưng bên trong cực lớn.

Cảnh Lạc Vũ gật gù hiểu ra:

- Thì ra là vậy.

Theo thời gian trôi qua ngày càng nhiều võ giả vào Địa Trận, khoảng một nén nhang sau lối ra Địa Trận có võ giả đi ra.

Một lão nhân râu bạc trên đài cao cười to bảo:

- Lục làm tốt lắm!

Võ giả thứ nhất ra khỏi Nhân Trận tên Lục, Lục gia nằm trong thế gia Lam Khúc quận thành.

Lam Khúc quận thành có bốn thế gia lớn gồm Lục gia, Văn gia, Viên gia, Thái gia. Bốn thế gia địa vị siêu nhiên, gia tộc khác không thể sánh bằng, là gia tộc đỉnh cấp của Lam Khúc quận thành.

Sau bốn thế gia lớn là hơn mười gia tộc hạng nhất, Trần gia nổi bật trong số đó, tuy không bằng bốn thế gia lớn nhưng cũng là vật khổng lồ. Bốn thế gia lớn nếu xảy ra ma sát với Trần gia cũng sẽ không quá mức chèn ép.

Liên tiếp có võ giả cao ngạo ra khỏi Địa Trận, bọn họ đều là người nổi bật trong võ giả cùng thế hệ.

Những võ giả đi ra trước hầu như là thành viên trong gia tộc lớn Lam Khúc quận thành, chỉ có số ít võ giả thành phố nhỏ cấp thấp đi ra.

Nhóm võ giả đầu tiên vào Địa Trận mới qua một nửa canh giờ, võ giả từ thành phố nhỏ qua Địa Trận sẽ ít hơn. Tóm lại nhóm võ giả ưu tú nhất đa số là thành viên gia tộc lớn Lam Khúc quận thành.

Điều này chưa bao giờ thay đổi. Võ giả thành phố nhỏ cấp thấp cá nhân khó so sánh với tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành. Nhưng về số lượng tổng thể tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc

quận thành không thể sánh bằng võ giả thành phố cấp thấp. Cuối cùng võ giả vào ba học viện lớn phần đông là võ giả đến từ thành phố cấp thấp.

Nửa canh giờ sau.

Các bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Địa Trận, những người này thuộc nhóm đầu vào Địa Trận, bọn họ bị đào thải.

Trong vòng nửa canh giờ không qua Địa Trận sẽ bị truyền tống ra.

Người thất bại sắc mặt âm trầm nhưng không làm gì được, bọn họ thất bại, không đậu khảo hạch lần này.

Võ giả khu vực thứ nhất ít dần. Khi khảo hạch bắt đầu qua hơn nửa canh giờ võ giả khu vực thứ hai bắt đầu vào Địa Trận.

Tiếp theo là khu vực thứ ba, bốn, năm.

Ba canh giờ sau đến lượt võ giả khu vực thứ sáu bắt đầu vào Địa Trận.

Cảnh Ngôn mỉm cười dặn Cảnh Lạc Vũ:

- Đừng căng thẳng, xem như tôi luyện đi. Qua được là tốt nhất, không được thì sau này còn cơ hội.

Cảnh Lạc Vũ nhìn biểu tình của Cảnh Ngôn, gật mạnh đầu:

- Ừm!

Cảnh Ngôn bị ba học viện lớn phong sát mà vẫn bình thản như vậy, Cảnh Lạc Vũ dù thất bại một lần có ngại chi? Lần này thất bại thì lần sau gã sẽ thành công.

Hộ vệ Quận Vương phủ hướng dẫn Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ đi tới trước Địa Trận.

Trên đài cao, Mộ Liên Thiên nhẹ gật đầu với Cảnh Ngôn, mắt lóe ý cười.

Cảnh Ngôn cũng gật đầu với Mộ Liên Thiên, hắn đứng trước một lối vào Địa Trận.

- Đi vào!

Vù vù vù vù vù!

Các bóng người như mũi tên rời dây cung lao nhanh nhất vào lối vào. Cảnh Ngôn thì mỉm cười chậm rãi tiến lên.

Chớp mắt chín mươi chín võ giả cùng đội với Cảnh Ngôn đều biến mất trong Địa Trận, chỉ có một mình hắn chậm rãi đi hướng lối vào.

Cảnh Ngôn hấp dẫn vô số ánh mắt.

- Đó là Cảnh Ngôn mà?

- Vừa rồi bị ba học viện lớn phong sát giờ hắn làm cái gì? Chẳng lẽ đã rách thì xé luôn, không muốn qua khảo hạch? Cũng đúng, có qua hay không kết đều giống nhau.

- Nhưng hắn đã không quan tâm có qua được hay không thì tại sao không bỏ thi luôn cho rồi?

- Không hiểu nổi, có lẽ bị khùng thật. Hừ hừ, người ta giành giật từng giây còn hắn thảnh thơi như đi bộ, xem dáng vẻ đó thật muốn đánh!

- Kệ nó đi, sắp đến chúng ta rồi, chuẩn bị sẵn sàng!

Các ánh mắt kỳ lạ nhìn chăm chú Cảnh Ngôn càng lúc càng đến gần lối vào.

Thương Khúc cười nhạt nhìn Cảnh Ngôn, nói với Cao Thượng chấp sự:

- Cao Thượng, ngươi nói Cảnh Ngôn có thực lực bằng võ giả Tiên Thiên hậu kỳ? Vậy bây giờ nhìn xem hắn qua Nhân Trận mất bao nhiêu thời gian đi.

Cao Thượng ậm ừ:

- A!

Rốt cuộc Cảnh Ngôn vào Địa Trận, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Đằng trước là con đường đen thui trống rỗng, nhưng trong không gian có áp lực.

Cảnh Ngôn tiếp tục nhấc chân tiến lên, khóe môi cong lên.

Một bước, hai bước, Cảnh Ngôn bước chân tần suất ổn định. Tuy người trong không gian tùy theo Cảnh Ngôn đi vào sâu không ngừng nặng nề hơn, nhưng không thể ngăn cản bước chân của hắn.

Nguyên khí hơi vận chuyển, Cảnh Ngôn tiếp tục bước lên trước. Càng đi áp lực càng lớn, võ giả phải không ngừng thúc giục nguyên khí triệt tiêu áp lực mới tiến lên được. Với Cảnh Ngôn thì khó khăn không lớn, hắn không tôn bao nhiêu sức.

Cảnh Ngôn đang đi bỗng sửng sốt, mắt sáng lên:

- A? Cái này …

Cảnh Ngôn tùy ý vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thử, phát hiện thân thể hắn có thể hấp thu năng lượng bí ẩn trong đường hầm này.

Cảnh Ngôn tham gia ba học viện lớn khảo hạch mùa trước cũng vào đường hầm Địa Trận như vậy, hắn đã hiểu biết trong đường hầm có năng lượng bí ẩn ngăn cản võ giả đi tới. Nhưng lần này Cảnh Ngôn phát hiện hắn có thể hấp thu năng lượng bí ẩn trong đường hầm.

Năng lượng này không phải nguyên khí thiên địa, Cảnh Ngôn không phân biệt đó là vật gì. Sau khi vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, Cảnh Ngôn ngạc nhiên phát hiện cơ thể có thể hấp thu năng lượng đó.

Cảnh Ngôn giật nảy mình:

- Sao có thể như vậy?

Vì cảnh giới của Cảnh Ngôn là đỉnh Tiên Thiên trung kỳ, tích lũy nguyên khí đã đến cực hạn của cảnh giới này, dù sử dụng tài nguyên như khối linh thạch cực phẩm, Quy Nguyên Đan cũng không thể tiếp tục tăng mạnh nguyên khí. Không ngờ hắn có thể tiếp tục hấp thu năng lượng này.

- Ta hút!

Nếu có thể hấp thu năng lượng trong đường hầm tất nhiên Cảnh Ngôn sẽ không lãng phí cơ hội, hắn vội vàng hết sức thúc đẩy Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hấp thu tất cả.

Lát sau Cảnh Ngôn lộ vẻ mặt mừng như điên.

Cảnh Ngôn phát hiện nguyên khí tăng mức độ hùng hậu lên. Đúng vậy, cảnh giới không tăng nhưng số lượng nguyên khí trong vụ tuyền tăng lên, mức độ tăng cao dễ phát hiện tức là biên độ rất lớn.

Cảnh Ngôn đã là cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, mức độ nguyên khí hùng hậu miễn cưỡng bằng cường giả Tiên Thiên đỉnh, làm mức nguyên khí hùng hậu tăng rõ rệt không đơn giản.

Cảnh Ngôn nhắm mắt điên cuồng hấp thu năng lượng bí ẩn trong đường hầm:

- Ta hút! Ta hút! Ta hút hút hút!

Võ giả bình thường không cách nào hấp thu năng lượng này, lần trước Cảnh Ngôn khảo hạch không thể làm được. Lần này tình hình khác biệt, Cảnh Ngôn cảm thấy rất có thể vì hắn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Chương 271 - Phải Cướp Kim Lệnh Thông Quan

Cảnh Ngôn chợt mở mắt ra:

- Đã đến lúc!

Có thể hấp thu năng lượng bí ẩn trong đường hầm trận pháp là niềm vui bất ngờ, nếu được thì Cảnh Ngôn không ngại luôn ở lại đây hấp thu. Nhưng sắp đến giờ, dù Cảnh Ngôn không ra trận, chờ đến thời gian sẽ bị tự động truyền tống đi.

Vèo!

Một nguyên khí bắn ra, Cảnh Ngôn để lại tàn ảnh trong đường hầm.

Nếu có ai thấy tốc độ lúc này của Cảnh Ngôn sẽ sợ đứng tim. Nơi này ở trong Địa Trận, không phải không gian bên ngoài, luôn phải đối mặt năng lượng bí ẩn đè ép, võ giả bình thường từng bước khó khăn. Cảnh Ngôn thì lao ra nhanh nhẹn như không gặp chút trở ngại.

Trên đài cao.

Thương Khúc luôn chú ý Cảnh Ngôn:

- Sao Cảnh Ngôn còn chưa ra? Hắn vào Địa Trận sắp qua nửa canh giờ, lúc này còn chưa ra, không lẽ hắn không cách nào vượt qua được Nhân Trận?

Không chỉ mình Thương Khúc chú ý Cảnh Ngôn. Hoàng Lạc Hồng Liên học viện, Thư Linh Đạo Nhất học viện, một số võ giả trẻ tham gia khảo hạch đều chú ý đến hắn.

Lúc trước Cảnh Ngôn từ chối lời mời của Thương Khúc trước mặt công chúng, bọn họ cho rằng thực lực của hắn rất mạnh, có thể nhanh chóng vượt qua Nhân Trận. Giờ họ nghĩ mình sai rồi, sắp hết giờ mà Cảnh Ngôn chưa ra khỏi trận pháp, phải chăng vì hắn không có thực lực?

Cảnh Ngôn phồng má giả làm người mập?

Nhiều người nhếch mép cười nhạt.

Thư Linh ngạc nhiên nhìn Khánh Mặc:

- Khánh Mặc chấp sự thấy sao?

Thư Linh khá tin tưởng Khánh Mặc, y nói Cảnh Ngôn rất mạnh thì lẽ ra hắn không phải bao cỏ, nhưng bây giờ là sao? Cảnh Ngôn đi vào lâu như vậy chưa ra khỏi, thực lực như vậy mà nói là mạnh?

Khánh Mặc nhíu chặt mày, cũng rất khó hiểu:

- Ta cũng không biết.

Vèo!

Trong khi nhiều người bàn tán, Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh cuối cùng ra khỏi lối ra trận pháp.

Cảnh Ngôn nhìn cảnh tượng bên ngoài, thở phào:

- May mắn, suýt nữa không kịp, phút cuối ta dùng cả Thiên Không Chi Dực.

Một hộ vệ mặc giáp đến gần Cảnh Ngôn, biểu tình nghiêm túc đưa lệnh bài thanh đồng cho hắn:

- Ngươi qua khảo hạch Nhân Trận, đây là đồng lệnh thông quan của ngươi. Hãy giao lệnh bài khảo hạch cho ta.

Cảnh Ngôn nhận lấy đồng lệnh thông quan, đưa lệnh bài khảo hạch cho hộ vệ.

Thương Khúc lắc đầu nói:

- Thực lực như vậy rất bình thường, phút cuối mới qua Nhân Trận. Chỉ có bấy nhiêu thực lực thì lúc trước ta tự mình mời hắn vào Thần Phong học viện đúng là trò cười.

Cao Thượng chấp sự không nói nên lời, lúc trước nàng bảo Cảnh Ngôn đủ sức ngang ngửa võ giả Tiên Thiên hậu kỳ.

Thương Long cũng khó hiểu, lão tận mắt thấy sức chiến đấu của Cảnh Ngôn, hắn không nên yếu như vậy.

Khánh Mặc suy đoán:

- Có khi nào Cảnh Ngôn cố ý không? Hắn cố ý vào phút cuối mới ra khỏi trận pháp.

Khánh Mặc không cho rằng với thực lực của Cảnh Ngôn sẽ khó khăn qua Nhân Trận.

Thư Linh chưởng viện nghe vậy cau mày.

Thương Long lắc đầu không tin:

- Không thể nào! Nhân Trận tuy độ khó thấp nhất trong ba trận nhưng cố ý khống chế thời gian vượt qua là không thể nào. Đừng nói hắn, dù là chúng ta cũng không thể tùy ý khống chế.

Đám người Thương Long đều là cường giả Tiên Thiên đỉnh.

Mắt Thương Long lấp lóe:

- Có khả năng thực lực của Cảnh Ngôn lại lùi bước.

Lúc trước Cảnh Ngôn vào Thần Phong học viện, sau đó rớt cảnh giới. Mới không lâu trước nhóm Thương Long chứng kiến Cảnh Ngôn thực lực mạnh lúc trong phủ thành chủ Đông Lâm thành, có thể bây giờ hắn lại lùi bước, như vậy mới giải thích được.

Khánh Mặc im lặng, phải công nhận Thương Long ví dụ có khả năng rất lớn. Đám người Khánh Mặc biết nguyên nhân Cảnh Ngôn bị đuổi ra Thần Phong học viện vì hắn rớt cảnh giới.

Cảnh Lạc Vũ thở dài nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ca, ta thất bại! Nhưng ta còn có cơ hội, lần này thất bại lần sau nhất định có thể thành công!

Cảnh Lạc Vũ không quá thất vọng, gã còn trẻ, còn cơ hội. Lần sau lại tham gia ba học viện lớn khảo hạch nhập viện gã chắc chắn thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên, khi đó càng nắm chắc vượt qua Nhân Trận.

Cảnh Ngôn mỉm cười gật đầu nói:

- Ừm! Lạc Vũ, lần này ngươi về Đông Lâm thành rồi đi Huy Hoàng đan lâu tìm Cảnh Thần Tinh thúc thúc xin một bình dược tề thánh linh, nói là ta cho ngươi. Có dược tề thánh linh ngươi càng nắm chắc thăng cấp Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn để lại tất cả dược tề thánh linh ở Huy Hoàng đan lâu, khi hắn đi có dặn đan lâu dùng dược tề thánh linh tăng mức nổi tiếng, định kỳ tổ chức hội đấu giá loại nhỏ. Tính thời gian chắc dược tề thánh linh còn tồn kho, mới qua bao lâu, không lý nào bán hết cả năm bình.

Cảnh Lạc Vũ không biết dược tề thánh linh là vật gì, nghi hoặc hỏi:

- Dược tề thánh linh?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng rồi, ngươi đến Huy Hoàng đan lâu cứ nói với Thần Tinh thúc thúc như vậy là được.

Cảnh Lạc Vũ gật đầu, không hiểu nhiều.

Khảo hạch tiếp tục diễn ra.

Lại qua hơn hai canh giờ, tất cả võ giả thi xong.

Mộ Liên Thiên tuyên bố kết quả:

- Tham gia ba học viện lớn khảo hạch nhập viện đợt này tổng cộng có một vạn hai ngàn ba trăm tám mươi bốn người, hai ngàn bảy trăm sáu mươi sáu người đậu.

Mộ Liên Thiên đứng trên đài cao nhìn xuống đám đông:

- Võ giả qua khảo hạch Nhân Trận giữa trưa ngày mai lại vào Quận Vương phủ, chọn vượt ải Địa Trận hoặc từ bỏ, sau đó cầm đồng lệnh thông quan đi bất cứ học viện nào trong ba học viện lớn báo danh.

Mộ Liên Thiên vung tay lên:

- Giờ thì khảo hạch hôm nay chấm dứt tại đây, các vị có thể giải tán!

Mộ Liên Thiên dứt lời võ giả đi ra quảng trường.

Không lâu sau Cảnh Ngôn, Cảnh Lạc Vũ về Tụ Hoa tửu lâu.

Cảnh Lạc Vũ nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn ca muốn vượt ải Địa Trận đúng không?

Cảnh Ngôn nhẹ gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Cảnh Lạc Vũ nói:

- Nghe nói Địa Trận vô cùng khó khăn, võ giả qua Địa Trận được ngân lệnh thông quan, ba học viện lớn đều chủ động lôi kéo võ giả như vậy. Nhưng Cảnh Ngôn ca dù được ngân lệnh thông quan thì lệnh phong sát của ba học viện lớn …

Cảnh Ngôn cười nói:

- Mục tiêu của ta là vượt qua Thiên Trận!

Võ giả vượt qua Thiên Trận mới lấy được kim lệnh thông quan.

Cảnh Lạc Vũ xoe tròn mắt, bị Cảnh Ngôn hù sợ:

- Kim lệnh thông quan? Cảnh Ngôn ca muốn xông Thiên Trận?

Cảnh Lạc Vũ biết Thiên Trận đáng sợ, gã nghe nói mấy chục năm gần đây không ai vượt qua được.

Trong phòng, Cảnh Ngôn nhắm mắt dưỡng thần.

Bên ngoài phòng vọng vào giọng nói quen thuộc:

- Cảnh Ngôn có đây không?

Cảnh Ngôn vội đứng dậy mở cửa ra:

- Thành chủ đại nhân?

Cảnh Ngôn trông thấy Hoắc Xuân Dương đứng ngoài cửa.

Hoắc Xuân Dương cười nói:

- Cảnh Ngôn, đã lâu không gặp. Ta mới đến Lam Khúc quận thành, đi Quận Vương phủ trước rồi tới gặp ngươi ngay.

Cảnh Ngôn mời Hoắc Xuân Dương vào phòng:

- Thành chủ mau vào trong ngồi.

Hơn một tháng trước Hoắc Xuân Dương đưa mười võ giả tham gia khảo hạch từ Đông Lâm thành đi Tụ Hoa tửu lâu, sau đó về Đông Lâm thành, nói sẽ cố gắng đến lúc khảo hạch. Nhưng Hoắc Xuân Dương đã bỏ lỡ khảo hạch Nhân Trận ngày đầu tiên.

Vẻ mặt Hoắc Xuân Dương lo âu nói:

- Cảnh Ngôn, ta đã biết ba học viện lớn hạ lệnh phong sát với ngươi. Bọn họ thật quá đáng, rồi họ sẽ hối hận! Vài năm sau tiềm lực của ngươi sẽ làm họ biết quyết định hiện giờ là sai lầm cỡ nào!

Hoắc Xuân Dương rất tức giận, đổi đề tài:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng gấp gáp, mấy ngày nay thử vận động trong Lam Khúc quận thành xem có đường nào cho ngươi vào ba học viện lớn không.

Hoắc Xuân Dương nói ra câu này chính gã cũng không tự tin.

Mạng lưới quan hệ của Hoắc Xuân Dương trong Lam Khúc quận thành không quá rộng, cũng quen nhiều người nhưng không đem nhiều đến tác dụng, nể mặt hỗ trợ.

Cảnh Ngôn cười hờ hững:

- Thành chủ đừng tốn sức.

Hoắc Xuân Dương nét mặt sa sầm nói:

- Như vậy sao được? Tuy rằng hy vọng không lớn nhưng phải thử chứ! Cảnh Ngôn, không lẽ ngươi bỏ cuộc vậy sao? Ngươi từng vào Thần Phong học viện tu luyện, nên biết tài nguyên của ba học viện lớn trợ giúp lớn cỡ nào cho ngươi. Cảnh Ngôn, tuyệt đối đừng dễ dàng từ bỏ, không đến phút cuối không ai đoán được kết quả.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Thành chủ hiểu lầm, ta không bỏ cuộc. Ta định cướp kim lệnh thông quan.

Hoắc Xuân Dương tính cách trầm ổn nghe xong câu này giọng the thé:

- Cái gì? Cảnh Ngôn, ngươi muốn xông Thiên Trận?

Hoắc Xuân Dương ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn. Hoắc Xuân Dương biết thực lực của Cảnh Ngôn rất mạnh, cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ đã đánh bại võ giả như Triệu Chân Nghiêm, dù vậy hắn không tham gia xông Thiên Trận nổi. Nếu Cảnh Ngôn thành công xông Thiên Trận lấy được kim lệnh thông quan, vậy lệnh phong sát sẽ bị xóa bỏ. Nhưng xông Thiên Trận đâu dễ?

Mấy năm nay bao nhiêu võ giả thiên tư siêu đẳng tự tin ngút trời định xông Thiên Trận, cuối cùng đều không ai thành công.

Nên biết những võ giả xám xông Thiên Trận không ai là kẻ yếu, mỗi người đều là thực lực cực mạnh, trong đó thậm chí có võ giả trẻ cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, nhưng họ đều thất bại.

Xông Thiên Trận chẳng những đối mặt thất bại còn có nguy hiểm trí mạng.

Xông Nhân Trận cùng lắm thất bại, đến giờ được truyền tống ra. Thiên Trận thì khác, trong Thiên Trận có hung hiểm rất cao, sơ sẩy một cái sẽ chết trong đó.

Hoắc Xuân Dương lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, ta biết lệnh phong sát của ba học viện lớn làm ngươi rất tức giận, nhưng đừng xằng bậy. Thiên Trận … Cảnh Ngôn, nếu ngươi tu luyện thêm bảy, tám năm, thực lực tiếp tục lên một hoặc hai cảnh giới thì còn có hy vọng, hiện tại ngươi hầu như không có hy vọng vượt qua Thiên Trận.

Hoắc Xuân Dương nói chuyện thẳng thừng.

Chương 272 - Xông Địa Trận

Cảnh Ngôn hiểu ý Hoắc Xuân Dương.

Không qua trận được là chuyện nhỏ, chết trong đó là lỗ.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Thành chủ, bây giờ cảnh giới của ta là cực hạn Tiên Thiên trung kỳ.

Cảnh Ngôn không vì Hoắc Xuân Dương nói thẳng mà bất mãn, gã nói ra hoàn toàn vì tốt cho hắn, sao hắn không biết?

Hoắc Xuân Dương hơi giật mình:

- Cực hạn Tiên Thiên trung kỳ?

Mấy tháng trước Cảnh Ngôn mới có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, nghĩa là gần một năm ngắn ngủi hắn tăng một cảnh giới, còn đến cực hạn Tiên Thiên trung kỳ.

Bước ra một bước nhỏ là Tiên Thiên hậu kỳ!

Cảnh Ngôn không cần che giấu thực lực trước Hoắc Xuân Dương:

- Đúng vậy, bây giờ võ giả Tiên Thiên đỉnh bình thường không đánh lại ta. Nên dù Thiên Trận khó, ta không thể vượt ải nhưng đủ sức giữ gìn mạng sống. Cơ hội hiếm có nên thử một phen.

Hoắc Xuân Dương nghe Cảnh Ngôn tiết lộ sức chiến đấu thì ngây người, sau đó thoải mái vỗ tay cười to:

- Tốt! Cứ làm vậy đi! Cảnh Ngôn, ngươi phải tranh thủ lấy được kim lệnh, ta muốn xem khi ngươi cầm kim lệnh thì đám người này làm vẻ mặt gì, ha ha ha ha ha ha!

Hoắc Xuân Dương híp mắt thành khe hở hẹp:

- Cảnh Ngôn, không ngờ thực lực hiện giờ của ngươi đã khủng bố như vậy. Với sức chiến đấu của tiểu tử nhà ngươi sau này bước vào cảnh giới Tiên Thiên đỉnh có thể đánh với cường giả Đạo Linh cảnh, dù là ta cũng khó đánh bại ngươi với tu vi Tiên Thiên đỉnh.

Cảnh Ngôn câm nín:

- …

Mắt Hoắc Xuân Dương sáng rực tưởng tượng tiếp:

- Ngươi phải cố gắng tranh thủ lấy kim lệnh Thiên Trận! Khi đó lão già Thương Khúc sẽ xanh mặt. Ngươi lấy kim lệnh chẳng những làm lệnh phong sát của ba học viện lớn vô hiệu, còn kinh động thủ tịch chưởng viện ba học viện lớn. Ta nghĩ thủ tịch chưởng viện Thần Phong học viện sẽ không tha cho lão già khốn Thương Khúc.

Cảnh Ngôn ngạc nhiên:

- Vượt mức quá vậy?

Cảnh Ngôn biết kim lệnh khó cướp, nhưng không ngờ cướp được kim lệnh sẽ dẫn đến động tĩnh lớn như thế.

Hoắc Xuân Dương càng nói càng hưng phấn:

- Vượt mức? Không hề! Cảnh Ngôn, ngươi còn chưa biết giá trị của kim lệnh. Ngươi nên biết trong Lam Khúc quận thành chúng ta từng có ba mươi năm không ai cướp được kim lệnh. Ngươi nên nhớ ngươi mới mười tám tuổi! Tuổi mười tám … theo ta được biết trong trăm năm có hai võ giả cướp được kim lệnh, hai người này lúc tham gia khảo hạch là hai mươi lăm tuổi. Tưởng tượng đi, nếu ngươi cướp kim lệnh nghĩa là thiên phú của ngươi cao nhất trong mấy trăm năm qua ở Lam Khúc quận thành, ít nhất mặt ngoài thiên phú của ngươi cao

nhất! Thủ tịch chưởng viện ba học viện lớn có thể nào không bị kinh động?

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Ngôn rời khỏi Tụ Hoa tửu lâu đi Quận Vương phủ.

Hôm nay võ giả vào Quận Vương phủ ít hơn hôm qua.

Hôm nay chỉ có võ giả vượt qua Nhân Trận mới có tư cách vào Quận Vương phủ, những võ giả bị đào thải không được vào.

Ngoài cửa phủ có hộ vệ mặc giáp kiểm tra đồng lệnh thông quan trong tay võ giả vào Quận Vương phủ.

Trên quảng trường, một số võ giả đến trước thấy Cảnh Ngôn thì ánh mắt khác lạ, nhỏ giọng xì xầm.

- Cảnh Ngôn đó lại đến nữa!

- Hình như hôm qua hắn vượt qua Nhân Trận.

- Đúng rồi, hắn vượt qua Nhân Trận nhưng đã bị ba học viện lớn phong sát, có qua khảo hạch hay không ích lợi gì? Thật không hiểu hắn đến đây làm chi.

- Có lẽ là muốn xem náo nhiệt.

Cảnh Ngôn nghe những lời bàn tán, hắn cười lạnh, lười để ý hoặc mắng lại.

Một lát sau đám nhân vật chưởng viện ngoại viện ba học viện lớn lại lên đài cao.

Cảnh Ngôn phát hiện người ở trên đài đông hơn hôm qua. Số võ giả trên quảng trường ít, hôm qua có hơn một vạn võ giả tham gia khảo hạch, hôm nay chỉ có hai ngàn người. Những người này không bị phân từng khu vực như hôm qua mà tùy tiện đứng.

Trên đài cao, Thương Long cười lớn hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi còn đến làm gì? Không lẽ muốn tham gia ba học viện lớn? Ngươi đã không có tư cách đó! Tiểu tử ngông cuồng tự phụ không biết tôn ti như ngươi đời này đừng mơ vào ba học viện lớn! Theo ta thấy ngươi mau lăn về Đông Lâm thành đi!

Trên đài cao rộ lên tiếng cười.

- Ha ha ha ha ha ha!

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đài cao, dần giấu đi tức giận trong mắt.

Cảnh Ngôn xì cười châm chọc:

- Thương Long, ta có đến hay không chẳng liên quan đến ngươi. Nơi này là Quận Vương phủ, ngươi nghĩ là nhà của ngươi sao? Nếu là nhà của ngươi thì kêu ta đi ta cũng không đi!

Mặt Thương Long xụ xuống:

- Ngươi …!

Cảnh Ngôn cắn lại:

- Ngươi gì mà ngươi? Nhìn xem ngươi nói cái gì? Người không biết còn tưởng ngươi là Quận Vương đại nhân.

Thương Long chửi thầm trong bụng:

- Chết tiệt! Nhãi ranh!

Thương Long tức giận quát:

- Tiểu tử, ngươi có loại thì hôm nay xông Địa Trận!

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Buồn cười, nếu ta ‘gieo’ thì ngươi từ đâu đến? Nói không biết tôn ti thì lão già nhà ngươi mới không biết tôn ti, có lẽ ta nên dạy lại ngươi.

Thương Long sửng sốt, những người khác ngây người, trong phút chốc bọn họ không nghe hiểu ý Cảnh Ngôn.

Chốc lát sau Thương Long đã hiểu, lão giận điên gầm rú:

- Ngươi tìm cái chết!

Một người đứng cạnh Thương Long nhỏ giọng nhắc nhở:

- Suỵt, tổng quản đại nhân đến.

Thương Long đành dằn xuống lửa giận, nhưng hai mắt vẫn rực lửa hung tợn trừng Cảnh Ngôn, trán nổi gân xanh cục cục, sắp bùng nổ.

Mộ Liên Thiên đi tới cố ý vô tình liếc Thương Long một cái.

Thương Long cảm thấy người lạnh lẽo, mơ hồ phát hiện là lạ. Khi Thương Long nhìn hướng Mộ Liên Thiên thì Mộ Liên Thiên đã xoay người đưa mặt hướng quảng trường to lớn bên dưới.

Mộ Liên Thiên đứng trên đài mỉm cười từ tốn nói:

- Các vị, sắp bắt đầu xông ải Địa Trận hôm nay. Võ giả nào muốn vượt ải Địa Trận mời bước lên hàng đầu.

Không ai phát hiện Mộ Liên Thiên nhìn Cảnh Ngôn lâu một chút.

Mộ Liên Thiên tiếp tục bảo:

- Mời võ giả xông Địa Trận đứng ra, trong vòng mười giây nếu chưa ra quyết định xem như bỏ quyền!

Vèo!

Cảnh Ngôn nhìn lướt hai bên sau đó lao ra ngoài.

Trong khoảnh khắc hàng ngàn ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn.

- Tiểu tử này muốn làm gì?

- Hôm qua ta chú ý hắn, hắn xông Nhân Trận hình như phút cuối cùng mới thành công, vậy mà muốn xông Địa Trận?

Một người dường như nhìn thấu Cảnh Ngôn, nói:

- Các ngươi chưa hiểu sao? Hắn bị ba học viện lớn phong sát, không xông Địa Trận thì không thể vào ba học viện lớn.

Những người khác gật gù hiểu ra.

Cảnh Ngôn là người đầu tiên đứng ra, quyết định xông Địa Trận. Lục tục có một số khác đứng ra ngoài.

Mười giây sau có hai trăm võ giả bước ra khỏi đám người.

Hôm qua võ giả vượt qua Nhân Trận gồm hai ngàn bảy trăm sáu mươi sáu, giờ chỉ có hai trăm người chọn tiếp tục xông trận, không bằng một phần mười tổng số. Từ đó thấy được đa số võ giả không tự tin xông Địa Trận.

Những võ giả tính xông Địa Trận hơn phân nửa đều là thành viên gia tộc lớn Lam Khúc quận thành. Những người này muốn liều một phen, nếu thất bại bị bỏ tư cách vào ba học viện lớn tu luyện thì họ vẫn được nhiều tài nguyên trong gia tộc.

Thân phận đệ tử ba học viện lớn bình thường không có sức hấp dẫn với những người này, nếu có thể lấy ngân lệnh Địa Trận rồi vào ba học viện lớn sẽ được địa vị rất cao, không phải đệ tử bình thường.

Đương nhiên những người này thực lực cực mạnh, Cảnh Ngôn nhìn sơ liền xác định những võ giả định xông Địa Trận đa số có tu vi Tiên Thiên trung kỳ, Tiên Thiên hậu kỳ.

Không có đầy đủ tự tin sẽ không dám tùy ý xông Địa Trận.

Mộ Liên Thiên nói với hai trăm võ giả định xông Địa Trận:

- Giờ các ngươi có một cơ hội từ bỏ, nếu xác định muốn xông Địa Trận thì nên biết trong trận có nguy hiểm nhất định. Tức là các ngươi có thể gặp nguy hiểm trí mạng trong Địa Trận.

Nhân Trận không có nguy hiểm gì.

Địa Trận có nguy hiểm nhất định.

Thiên Trận thì đủ loại nguy hiểm, dù là võ giả Tiên Thiên đỉnh cũng có thể chết trong đó.

Mộ Liên Thiên híp mắt nhìn nhóm Cảnh Ngôn:

- Không ai từ bỏ sao?

Lúc này không ai bỏ cuộc, đã đứng ra tức là chuẩn bị sẵn sàng rồi. Trước khi họ đứng ra liền biết xông Địa Trận đại biểu cho cái gì, bọn họ hiểu rõ trong Địa Trận có nguy hiểm nhất định.

Mộ Liên Thiên vung tay lên:

- Tốt, vậy thì bắt đầu đi. Địa Trận mở ra!

Thoạt trông trận pháp vẫn như ngày hôm qua, nhưng hình thái khác biệt. Trận pháp này có ba loại hình thái là Nhân Trận, Địa Trận, Thiên Trận. Ngày hôm qua mở ra Nhân Trận, hôm nay mở Địa Trận.

Địa Trận lại lượn lờ mây mù, đằng trước trận pháp xuất hiện mấy chục lối vào đen ngòm.

Mộ Liên Thiên nói:

- Các ngươi có một canh giờ thông qua, sau một canh giờ không vượt qua ải sẽ bị tự động truyền tống ra.

Có tổng cộng hai trăm võ giả xông trận nên không cần cố ý chia đội. Chỉ vài giây hai trăm võ giả đã đi vào Địa Trận.

Chương 273 - Cảnh Ngôn Đâu?

Cảnh Ngôn chậm rãi đi hướng một lối vào Địa Trận, động tác nhàn nhã không chút hoang mang. Khi đi Cảnh Ngôn còn cười với đài cao, đám võ giả đứng sau ngó, ung dung như đi bộ.

Người vây xem không biết nên nói cái gì.

Có lẽ đa số người cảm thấy Cảnh Ngôn rất giả tạo, Địa Trận không như Nhân Trận hôm qua. Địa Trận khó khăn hơn Nhân Trận gấp vô số lần.

Hơn một vạn võ giả tham gia khảo hạch, chỉ có hơn hai ngàn người qua Nhân Trận. Trong hơn hai ngàn người chỉ có hai trăm người dám can đảm xông Địa Trận. Không biết cuối cùng được mấy người qua Địa Trận.

Muốn vượt qua Địa Trận vô cùng khó khăn.

Đám người Thương Khúc nheo mắt nhìn Cảnh Ngôn, họ không cho rằng hắn sẽ vượt qua Địa Trận được. Hôm qua Cảnh Ngôn vượt qua Nhân Trận còn khó khăn, phút cuối miễn cưỡng đi ra. Giờ là Địa Trận, Cảnh Ngôn tuyệt đối không thể nào vọt qua.

Cao Thượng, Khánh Mặc nói Cảnh Ngôn có sức chiến đấu bằng võ giả Tiên Thiên hậu kỳ, có lẽ hai người nói thật, cũng có thể thực lực của Cảnh Ngôn lại lùi bước, dù sao hắn đã có tiền lệ.

Nếu có sức chiến đấu của võ giả Tiên Thiên hậu kỳ thì không thể mất thời gian lâu như vậy trong Nhân Trận, chỉ có

một giải thích là thực lực của Cảnh Ngôn lại lùi bước.

Khả năng này rất lớn!

Chấp sự ngoại viện phủ tổng quản Khánh Mặc luôn xem trọng Cảnh Ngôn cũng không kiềm được nghĩ hắn lại rớt thực lực.

Vèo!

Cảnh Ngôn vào Địa Trận, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Cảnh Ngôn nhìn quanh, nheo mắt:

- Vẫn là loại đường này?

Hơn hai năm trước Cảnh Ngôn tham gia khảo hạch, lần đó hắn vào Nhân Trận nhưng không xông Địa Trận. Khi đó Cảnh Ngôn không có thực lực xông Địa Trận, nên hắn không hiểu gì về Địa Trận. Nay xem ra Địa Trận, Nhân Trận có cấu tạo giống nhau.

- Áp lực lớn hơn nhiều, so sánh thì năng lực bí ẩn trong Địa Trận mang đến áp lực lớn hơn Nhân Trận gấp mấy lần. Võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ bình thường nửa canh giờ có xác suất rất lớn vượt qua Nhân Trận. Võ giả Tiên Thiên sơ kỳ vào Địa Trận e rằng nửa bước khó đi.

Cảnh Ngôn bản năng so sánh chênh lệch giữa Nhân Trận và Địa Trận.

Cảnh Ngôn cất bước tiến lên, vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Giống như lúc ở Nhân Trận, Cảnh Ngôn vẫn có thể hấp thu năng lượng bí ẩn trong không gian, nhưng lần này hắn không đứng tại chỗ mà là vừa đi vừa hấp thu.

Thời gian vượt ải Địa Trận là một canh giờ, nhưng lực cản trong trận quá lớn, Cảnh Ngôn có vận dụng Thiên Không Chi

Dực cũng không thể bảo đảm tốc độ.

Mục tiêu của Cảnh Ngôn là vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh, dù thế nào ưu tiên nhất là bảo đảm vượt qua Địa Trận.

Vèo!

Cảnh Ngôn đang đi bỗng lòng sinh ra báo động, con ngươi co rút.

Một đoàn lửa màu lam bỗng xuất hiện trong không gian, lửa màu lam ngưng tụ liền bao phủ Cảnh Ngôn, hơi thở đáng sợ tràn ngập.

Cảnh Ngôn không dám lơ là, vội thúc giục nguyên khí, rút nhanh Thiên Hỏa kiếm, kiếm ý bộc phát, kiếm quang màu đỏ chém ra.

Lửa màu lam bị kiếm quang màu đỏ quét trúng liền tán loạn thành từng ngọn lửa màu lam to cỡ bàn tay.

Cảnh Ngôn cau mày:

- A?

Lửa màu lam tách ra không tắt ngấm trong không gian, chỉ một giây sau lại ngưng tụ thành lửa màu lam lớn chụp xuống Cảnh Ngôn.

Lửa màu lam không có nhiệt độ của lửa bình thường nhưng Cảnh Ngôn cảm giác cực kỳ nguy hiểm, hắn trực giác nếu bị lửa màu lam này bao phủ có khả năng sẽ chết.

Nguy hiểm trí mạng trong Địa Trận có thể là đến từ lửa màu lam này.

Thấy lửa màu lam hung mãnh lao tới, Cảnh Ngôn lập tức chém ra kiếm quang đỏ.

Giống như lần trước lửa màu lam bị kiếm quang chém tan nhưng không biến mất.

Lần này Cảnh Ngôn không đứng yên tại chỗ chờ, hắn vận chuyển Thiên Không Chi Dực lắc mình xuyên qua.

Khi Cảnh Ngôn lướt qua lửa màu lam lao tới trước, lửa màu lam chưa tụ lại mới dần tan biến.

Thấy vậy Cảnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm. Nếu lửa màu lam đuổi theo không bỏ, tuy không đem lại uy hiếp quá lớn nhưng hắn khó nhàn nhã hấp thu năng lượng bí ẩn trong Địa Trận.

Cảnh Ngôn tiếp tục tiến lên.

Nửa canh giờ sau, Cảnh Ngôn dám chắc trong Địa Trận trừ áp lực năng lượng bí ẩn mạnh hơn Nhân Trận nhiều, còn thường có lửa màu lam đột nhiên xuất hiện rất khó chơi. Nhưng sau khi quen thuộc thủ đoạn công kích của lửa màu lam thì loại nguy hiểm này không đáng gì với Cảnh Ngôn.

Thời gian dần trôi, giới hạn một canh giờ càng lúc càng gần.

Bên ngoài, võ giả trên quảng trường hay người đứng trên đài cao đều nhìn chằm chằm lối ra Địa Trận.

Vượt qua Địa Trận sẽ được ngân lệnh thông quan.

Võ giả lấy được ngân lệnh tuyệt đối là đối tượng ba học viện lớn tranh giành.

Với võ giả thông qua Nhân Trận thái độ của ba học viện lớn bình thường. Những võ giả này cầm đồng lệnh thông quan có thể tùy ý tuyển chọn vào một học viện, nhưng muốn ba học viện lớn chủ động liên lạc với họ thì không thể nào.

Nếu võ giả giành được ngân lệnh thông quan thì thái độ của ba học viện lớn nhiệt tình hơn.

Bình thường võ giả trước ba mươi tuổi giành được ngân lệnh thông quan, tương lai nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hầu như ván đã đóng thuyền thành cường giả Đạo Linh cảnh.

Với võ giả có tiềm lực như vậy đáng giá ba học viện lớn hạ thấp tư thái chủ động lôi kéo.

Trên quảng trường có giọng nói cất cao:

- Thông quan, có người thông quan!

Một người đi ra lối ra Địa Trận, đó là nam nhân khoảng hai mươi lăm tuổi mặc trường bào màu vàng. Nam nhân vượt qua Địa Trận, đứng yên tại chỗ, ánh mắt ngạo nghễ nhìn bốn phía.

Trên đài cao xôn xao.

Có người khẽ kêu:

- Là Thái Dương của Thái gia!

Có người chúc mừng trưởng lão Thái gia đến Quận Vương phủ:

- Thái trưởng lão, chúc mừng, tử đệ Thái gia là người thứ nhất vượt qua Địa Trận.

Trưởng lão Thái gia cười toe, nếp nhăn giãn ra.

Vượt qua Địa Trận không phải chuyện đơn giản, nên dù là thế gia Lam Khúc quận thành cũng không kiềm được hân hoan.

Trưởng lão Thái gia rối rít đáp lại tiếng chúc mừng khắp nơi:

- Cùng vui cùng vui!

Có tiếng quát lớn:

- Văn gia cũng có người thông quan!

Thương Khúc cười nói với trưởng lão Văn gia:

- Văn trưởng lão lúc trước ta đã nói để Văn Uyên tham gia Thần Phong học viện ta.

Văn Uyên là tử đệ Văn gia, là người thứ hai giành được ngân lệnh thông quan trong tất cả võ giả vào Địa Trận.

Trưởng lão Văn gia nhẹ vung tay:

- Được được.

Chưởng viện ngoại viện Đạo Nhất học viện Hoàng Lạc trợn to mắt trừng Thương Khúc:

- Thương Khúc chưởng viện, ngươi làm vậy là không tốt. Dù muốn Văn Uyên vào Thần Phong học viện cũng không thể nói trước mặt chúng ta đi? Ngươi xem chúng ta là không khí sao?

Thương Khúc khẽ hừ:

- Ta bàn việc với Văn trưởng lão, liên quan gì các ngươi? Hơn nữa mấy hôm trước ta đã bàn với Văn trưởng lão, Văn trưởng lão cũng nói ưu tiên suy xét cho Văn Uyên vào Thần Phong học viện chúng ta.

Hoàng Lạc lắc đầu nguầy nguậy, nói với trưởng lão Văn gia:

- Rất không công bằng, Văn trưởng lão không thể nặng bên này nhẹ bên kia. Văn Uyên muốn tham gia học viện nào Văn trưởng lão không thể gây ảnh hưởng đến hắn. Không được, chút nữa ta phải đi nói chuyện với Văn Uyên, nếu hắn đồng ý tham gia Hồng Liên học viện thì chúng ta sẽ bồi dưỡng hắn như đệ tử quan trọng nhất.

Chưởng viện ngoại viện Đạo Nhất học viện Thư Linh dựng đứng chân mày trợn to mắt nói:

- Các ngươi rất kỳ cục, Đạo Nhất học viện chúng ta kém gì Hồng Liên học viện, Thần Phong học viện?

Thư Linh tuy là nữ nhưng lúc này không phải lúc dè dặt, phải hết sức tranh giành võ giả cướp được ngân lệnh.

Thư Linh nhìn trưởng lão Thái gia, mỉm cười hỏi:

- Thái trưởng lão lúc trước đồng ý với ta Thái Dương muốn vào Đạo Nhất học viện, chắc trưởng lão sẽ không đổi ý đi?

Thái trưởng lão xua tay cười nói:

- Ha ha, cái này ta không chắc. Thái Dương là một trong tử đệ trẻ xuất sắc nhất Thái gia chúng ta, ta không thể quyết định suy nghĩ của hắn. Cuối cùng Thái Dương chọn học viện nào do hắn tự làm chủ.

Thư Linh nghiến răng nói:

- Không được, Thái Dương phải tham gia Đạo Nhất học viện chúng ta!

Trong cuộc tranh luận giành giật, võ giả thứ ba vượt qua Địa Trận bước ra, là tử đệ của Lục gia, cũng là người thế gia Lam Khúc quận thành.

Lại rộ lên cuộc giành giật mới.

Võ giả cướp được ngân lệnh mỗi người đều là đối tượng ba học viện lớn tranh giành. Vì kéo những võ giả này vào học viện của mình, họ đua nhau bảo đảm điều kiện cực kỳ dày cho võ giả.

Tiếp theo là người thứ bốn, năm, sáu …

Một canh giờ sắp hết, số lượng võ giả vượt qua Địa Trận ngày càng nhiều. Nhưng chỉ có hai trăm lẻ bốn võ giả vào Địa Trận, giờ võ giả vượt qua Địa Trận mới có hơn mười người.

Mộ Liên Thiên nhìn Địa Trận, mở miệng nói:

- Còn sáu mươi giây kết thúc.

Mặt Mộ Liên Thiên không có biểu tình nhưng nỗi lòng dao động.

Cảnh Ngôn đâu?

Cảnh Ngôn vào Địa Trận đi đâu rồi?

Mộ Liên Thiên rất thắc mắc, gã không thấy Cảnh Ngôn đánh nhau nhưng nữ nhi Mộ Vân Phỉ đã nói hắn có thể đánh với võ giả Tiên Thiên đỉnh, thực lực như vậy nên dễ dàng vượt qua Địa Trận mới đúng.

Nhưng Cảnh Ngôn đâu rồi?

Chương 274 - Cướp Được Ngân Lệnh

Chỉ còn sáu mươi giây là hết thời gian quy định một canh giờ, Cảnh Ngôn còn chưa ra Địa Trận.

Không lẽ Cảnh Ngôn gặp rắc rối gì trong Địa Trận?

Mộ Liên Thiên không kiềm được lo lắng. Trong Địa Trận có nguy hiểm trí mạng, mặc dù nguy hiểm thua xa Thiên Trận nhưng … Võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh đi vào Địa Trận, nếu sơ sẩy cũng có khả năng chết trong đó.

Mộ Liên Thiên thầm nhủ:

- Cảnh Ngôn, mau ra đi!

Đám chưởng viện ngoại viện ba học viện lớn trên đài cao vẫn tranh luận không ngướt, cố gắng lôi kéo võ giả giành được ngân lệnh vào học viện của mình.

Lúc này không có nhiều người chú ý Cảnh Ngôn, cũng đúng, không ai cho rằng hắn có thể vượt qua Địa Trận. Cảnh Ngôn không chết trong Địa Trận, chờ hết giờ sẽ được trận pháp tự động truyền tống ra.

Vèo!

Một bóng áo xanh hiện ra ở lối ra Địa Trận.

Bóng áo xanh vừa xuất hiện liền hấp dẫn ánh mắt toàn trường.

Tất cả võ giả luôn chú ý lối ra Địa Trận, mỗi khi có võ giả đi ra sẽ dẫn đến tiếng kinh thán rồi nhỏ giọng giao lưu. Hỏi võ

giả vượt qua Địa Trận có lai lịch gì, đến từ gia tộc nào, sau đó là cung duy chúc mừng.

Lần này thì khác.

Vì võ giả xuất hiện ở lối ra Địa Trận không phải tử đệ gia tộc lớn nào trong Lam Khúc quận thành mà là Cảnh Ngôn, Cảnh Ngôn đến từ thành phố nhỏ Đông Lâm thành.

- Tại sao là hắn?

- Cảnh Ngôn!

- Cảnh Ngôn của Đông Lâm thành! Cảnh Ngôn bị ba học viện lớn hạ lệnh phong sát!

- Sao có thể như vậy? Ta nhớ hôm qua lúc hắn vượt qua Nhân Trận rất miễn cưỡng, vào phút cuối mới giành được đồng lệnh. Làm sao hắn có thể vượt qua Địa Trận?

Nhiều người không chấp nhận được, họ vốn không quen Cảnh Ngôn, vì hắn bị ba học viện lớn hạ lệnh phong sát nên mới biết có người tên Cảnh Ngôn, mới chú ý đến hắn.

Hôm qua Cảnh Ngôn miễn cưỡng vượt qua Nhân Trận, sao hắn có thể qua Địa Trận? Địa Trận khó khăn hơn Nhân Trận rất nhiều, dù là võ giả Tiên Thiên hậu kỳ sơ sẩy một cái không thể vượt qua, sao Cảnh Ngôn làm được?

Nhìn Cảnh Ngôn xuất hiện, Mộ Liên Thiên hơi mỉm cười thầm nghĩ:

- Tiểu tử này!

Nữ nhi Mộ Vân Phỉ đã nói Cảnh Ngôn có sức chiến đấu của võ giả Tiên Thiên đỉnh, có thực lực như vậy miễn cẩn thận một chút thì không khó vượt qua Địa Trận. Cảnh Ngôn lại một lần phút cuối mới vượt qua, Mộ Liên Thiên cho rằng hắn cố ý, canh thời gian chính xác đi ra Địa Trận. Hôm qua lúc xông Nhân Trận hắn cũng làm như vậy.

Mộ Liên Thiên không biết tại sao Cảnh Ngôn làm thế, chuyện này không quan trọng, chỉ cần vượt qua trong thời gian quy định là được.

Chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện Thương Khúc ngây người, xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn ở lối ra Địa Trận. Lúc trước Thương Khúc còn nói thực lực của Cảnh Ngôn lại lùi bước, bây giờ hắn đã vượt qua.

Những lời Thương Khúc từng nói chẳng khác nào tự vả mặt.

Sắc mặt Thương Khúc lại âm trầm, cảm nhận ánh mắt người xung quanh nhìn mình hình như có ý châm chọc càng làm lão tức giận.

Chưởng viện ngoại viện phủ tổng quản Thư Linh nhỏ giọng nói, nhíu mày liễu:

- Cảnh Ngôn này thực lực rất mạnh.

Thực lực của Cảnh Ngôn nằm ngoài dự đoán của Thư Linh. Lúc trước chấp sự Khánh Mặc nói Cảnh Ngôn có thực lực Tiên Thiên đỉnh, nhưng Thư Linh cho rằng có chút tâng bốc, giờ thấy tận mắt nàng mới tin hắn có thực lực Tiên Thiên đỉnh.

Nếu sớm biết Cảnh Ngôn mạnh như vậy có lẽ Thư Linh không nên hạ lệnh phong sát với hắn. Cảnh Ngôn vượt qua Địa Trận, lấy được ngân lệnh, võ giả như vậy không nhiều. Mỗi mùa ba học viện lớn khảo hạch một học viện chỉ tuyển nhận được năm, sáu võ giả giành được ngân lệnh. Bất cứ võ giả giành ngân lệnh nào đều đáng giá học viện chú trọng bồi dưỡng.

Khánh Mặc khẽ thở dài, không nói nên lời. Khánh Mặc sớm biết thực lực của Cảnh Ngôn, đã khuyên chưởng viện Thư

Linh đừng hạ lệnh phong sát. Nhưng lệnh phong sát đã hạ, giờ nói gì cũng muộn.

Đã hạ lệnh phong sát thì sẽ không dễ dàng rút về, cho dù Cảnh Ngôn giành được ngân lệnh thì lệnh phong sát vẫn có hiệu lực, ba học viện lớn sẽ không cho hắn vào tu luyện trong học viện của họ.

Hoàng Lạc Hồng Liên học viện chưởng viện hơi hối hận.

Tại sao hối hận?

Vì Cảnh Ngôn trẻ tuổi! Võ giả vượt qua Địa Trận nhỏ nhất cũng hơn hai mươi. Cảnh Ngôn chưa tới hai mươi tuổi, càng làm nổi bật thiên phú, thực lực của hắn. Võ giả như vậy là thiên tài rất hiếm có, đứng ở lập trường Hồng Liên học viện tất nhiên Hoàng Lạc hy vọng Cảnh Ngôn vào học viện tu luyện.

Hoàng Lạc lắc đầu, không nói gì. Dù hối hận cũng không thể nói ra, vì giữ mặt mũi. Đã hạ lệnh phong sát, dù tính sai cũng phải tiếp tục sai lầm.

Gần lối ra Địa Trận, Cảnh Ngôn đưa đồng lệnh cho hộ vệ mặc giáp đổi thành ngân lệnh, hắn cười cười cất nó.

Cảnh Ngôn nhìn đài cao, ánh mắt trực diện đám người Thương Khúc.

Thương Khúc nghiến răng chửi thầm:

- Tiểu súc sinh! Giành được ngân lệnh thì sao? Vẫn không thể vào ba học viện lớn!

Thương Khúc tức ngứa răng, lỗi tại tiểu tử này giành được ngân lệnh, đáng chết!

Cảnh Ngôn chợt nghe bên người có tiếng quát:

- Ngươi là ai? Từ đâu đến?

Cảnh Ngôn nhìn sang, thấy một nam nhân mặc trường bào màu bạc. Người này rất đẹp trai, nhưng ánh mắt âm trầm hơi âm u.

- Còn ngươi là ai?

Cảnh Ngôn đương nhiên biết người này đang hỏi mình, ngữ điệu quá kém đầy chất vấn làm hắn nghe khó chịu, bởi vậy hắn không khách sáo đáp lại.

Nam nhân mặc áo bạc Văn Uyên kiêu ngạo nói:

- Hừ! Ta là Văn Uyên Văn gia. Ta chưa gặp ngươi bao giờ, chắc ngươi không phải võ giả bản thành Lam Khúc quận thành, vậy mà có thể giành được ngân lệnh.

Cảnh Ngôn nghe đối phương tên Văn Uyên thì lòng lạnh lùng, hắn không có chút hảo cảm với Văn gia, cũng ghét tử đệ của Văn gia.

- Ha ha, có nhiều người ngươi chưa gặp qua.

Văn Uyên nhướng mày, ánh mắt lạnh lùng khinh miệt nói:

- A? Tiểu tử, đừng tưởng rằng cướp được ngân lệnh thì ngươi rất mạnh. Ngươi không là cái thá gì trong mắt ta, ta chỉ tò mò thân phận của ngươi. Cướp được ngân lệnh ngươi vẫn là phế vật!

Văn Uyên biết mặt tất cả người cướp được ngân lệnh đi ra Địa Trận, những người này đều là thành viên gia tộc lớn bản thành Lam Khúc quận thành, nằm trong dự đoán của gã. Cảnh Ngôn đột nhiên chui ra khiến Văn Uyên không vừa lòng.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Ta không nghĩ mình rất mạnh, ngươi đừng nói lung tung. Nhưng nói thật thì dù ta không rất mạnh nhưng chắc chắn mạnh hơn ngươi nhiều.

Văn Uyên không ngờ Cảnh Ngôn cuồng vọng như vậy, dám cãi lại gã. Lòng Văn Uyên dâng lên lửa giận, phát ra sát ý.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt mở miệng nói:

- Văn Uyên đúng không? Nhóc con, ngươi đừng khoe khoang trước mặt ta, nếu có ngon thì ngày mai chúng ta gặp.

Văn Uyên sửng sốt, không hiểu ý Cảnh Ngôn:

- Ngày mai gặp?

Cảnh Ngôn cười nhìn Văn Uyên:

- Đúng vậy, ngày mai gặp! Ngày mai ta sẽ xông Thiên Trận, tiểu tử nhà ngươi có ngon thì cùng xông Thiên Trận, thấy sao? Chúng ta chờ xem ai mới là phế vật!

Con ngươi Văn Uyên co rút.

Xông Thiên Trận?

Trước kia Văn Uyên không nghĩ đến việc xông Thiên Trận. Thiên Trận quá khó khăn, mấy chục năm gần đây không ai xông qua được. Xông Thiên Trận không thành công sẽ mất tư cách vào ba học viện lớn, cái này không là gì, vấn đề là xác suất chết trong Thiên Trận rất lớn.

Ba học viện lớn khảo hạch mùa trước những võ giả vào Thiên Trận tỷ lệ chết là 1:1, tức là hai người vào Thiên Trận sẽ có một người chết.

Nên biết võ giả dám xông Thiên Trận đều rất ghê gớm, tràn đầy tự tin vào mình. Nếu không có tự tin đó sẽ không xông Thiên Trận.

Muốn có năng lực tự bảo vệ mình trong Thiên Trận cần có thực lực Tiên Thiên đỉnh. Bình thường võ giả Tiên Thiên đỉnh

khó xông qua Thiên Trận, chỉ có võ giả Tiên Thiên siêu đỉnh mới có khả năng vượt qua Thiên Trận giành kim lệnh.

Mỗi lần kim lệnh sinh ra đều là sự kiện lớn chấn động Lam Khúc quận thành. Trung bình năm mươi năm mới xuất hiện một võ giả giành kim lệnh.

Văn Uyên nhìn Cảnh Ngôn, không nói nên lời.

Tiểu tử này muốn xông Thiên Trận?

Là thật sự hay cố ý kích tướng gã?

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Các bóng người xuất hiện bên cạnh Địa Trận quảng trường.

Đã đến giờ, những võ giả vượt ải thua bị tự động truyền tống ra. Có hai trăm lẻ bốn võ giả xông Địa Trận, người thành công cộng Cảnh Ngôn thì có mười bảy người. Nghĩa là võ giả xông Địa Trận thành công giành được ngân lệnh không bằng một phần mười.

Võ giả có gan vào Địa Trận đều là người nổi bật, dù vậy chỉ được gần một phần mười xông qua Địa Trận.

Mộ Liên Thiên khẽ thở dài:

- Xông Địa Trận đợt này chấm dứt. Ài, xem ra có bốn võ giả chết trong Địa Trận, chút nữa chúng ta sẽ nâng ra xác võ giả chết trong Địa Trận.

Có hai trăm lẻ bốn võ giả vào Địa Trận, mười bảy người thành công vượt ải. Võ giả hết giờ bị truyền tống ra có một trăm tám mươi ba người, vậy là có bốn võ giả chết trong Địa Trận.

Chương 275 - Nhìn Xem Có Ai Xông Thiên Trận Không

Tụ Hoa tửu lâu, trong phòng của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mở cửa thấy Mộ Liên Thiên đứng bên ngoài, khẽ kêu:

- Mộ tổng quản?

Mộ Liên Thiên tự đi vào phòng:

- Đi vào rồi nói.

Một canh giờ trước Cảnh Ngôn ra khỏi Quận Vương phủ trở về Tụ Hoa tửu lâu, hắn không ngờ Mộ Liên Thiên tự mình đến tìm hắn.

Mộ Liên Thiên nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta đã biết ba học viện lớn lệnh phong sát ngươi. Có vẻ ngươi oán niệm sâu với Thần Phong học viện.

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Mộ tổng quản, không phải ta có oán niệm với Thần Phong học viện mà là bọn họ khinh người quá đáng! Lúc trước họ đuổi ta ra Thần Phong học viện vì ta bị rớt cảnh giới, thực lực thụt lùi, ta không phủ nhận, không oán trời trách đất. Nhưng ba học viện lớn khảo hạch đợt này ta chọn vào học viện nào là tự do của ta đúng không? Thương Khúc vì ta không đồng ý chọn Thần Phong học viện mà thẹn quá thành giận hạ lệnh phong sát với ta. Ha ha, Thương Khúc mà cũng xứng thành chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện?

Mộ Liên Thiên gật đầu, hỏi:

- Ừm, ta có tìm hiểu chuyện này rồi, đúng là không phải lỗi của ngươi. Vậy Cảnh Ngôn muốn vào học viện nào? Đạo Nhất hay Hồng Liên?

Cảnh Ngôn nói:

- Lúc ở Đông Lâm thành ta từng hứa với chấp sự Khánh Mặc của Đạo Nhất học viện sẽ ưu tiên tuyển chọn Đạo Nhất học viện.

Mộ Liên Thiên trầm ngâm nói:

- Nếu vậy thì chờ khảo hạch kết thúc ta đi gặp chưởng viện Đạo Nhất học viện. Ta có chút quen biết với chưởng viện Đạo Nhất học viện, nếu chưởng viện nói một câu là ngươi có thể vào Đạo Nhất học viện. Bản thân ngươi cũng mạnh, giành được ngân lệnh, ta nghĩ ba học viện lớn đã hối hận hạ lệnh phong sát với ngươi.

Mộ Liên Thiên nói chưởng viện không phải chưởng viện ngoại viện của Đạo Nhất học viện mà là thủ tịch chưởng viện, người có quyền lực lớn nhất học viện.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Mộ tổng quản, không cần thiết.

Cảnh Ngôn biết Mộ Liên Thiên có ý tốt, nhưng hắn đã quyết định xông Thiên Trận giành kim lệnh, nếu thành công lệnh phong sát của ba học viện lớn tự nhiên mất hiệu lực, không cần Mộ Liên Thiên điều đình.

Mộ Liên Thiên nghi hoặc hỏi:

- A? Chẳng lẽ ngươi không muốn vào ba học viện lớn nữa?

Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Không phải, ta muốn giành kim lệnh!

Mộ Liên Thiên biến sắc mặt nói:

- Cái gì? Giành kim lệnh? Cảnh Ngôn, ngươi đừng hành động theo cảm tình!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ngày mai sẽ xông Thiên Trận. Nếu thất bại lần này ta không vào ba học viện lớn.

Mộ Liên Thiên vội nói:

- Cảnh Ngôn, ta biết ngươi rất mạnh, nghe Vân Phỉ nói ngươi có thực lực đối kháng võ giả Tiên Thiên đỉnh. Nhưng ngươi không rõ nguy hiểm của Thiên Trận, mấy năm nay võ giả chết trong Thiên Trận hơn một nửa là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, trong đó không thiếu đẳng cấp siêu đỉnh.

Cảnh Ngôn cau mày, xem ra Thiên Trận khó khăn hơn hắn nghĩ.

Cảnh Ngôn do dự một chút rồi ánh mắt lại kiến quyết!

Bản tâm!

Nếu vì có khó khăn mà chùn bước là trái với tinh thần Võ Đạo, đã quyết định thì không dễ dàng sửa đổi.

Mộ Liên Thiên nhìn vào mắt Cảnh Ngôn:

- Xem ra ngươi sẽ không đổi ý.

Mộ Liên Thiên ngẫm nghĩ, dặn dò:

- Cảnh Ngôn, ngươi hãy cẩn thận. Sau khi vào Thiên Trận nếu không đủ sức hãy đứng yên tại chỗ chờ đến giờ sẽ được truyền tống ra. Thiên Trận khác Địa Trận, Nhân Trận, càng đi vào sâu càng nguy hiểm.

Cảnh Ngôn cảm ơn Mộ Liên Thiên:

- Ta hiểu rồi, đa tạ Mộ tổng quản.

Hôm sau, quảng trường Quận Vương phủ.

Hôm nay võ giả vào Quận Vương phủ tham gia ba học viện lớn khảo hạch rất ít. Trong số võ giả giành ngân lệnh hôm qua có mười bảy người, nhưng chỉ có mười bốn người đến quảng trường.

Võ giả bị đào thải trong khảo hạch Địa Trận hoặc không xông Địa Trận hôm nay không có tư cách vào Quận Vương phủ.

Võ giả tham gia khảo hạch ít người đến, người trên đài cao thì nhiều hơn hai ngày trước một chút.

Mộ Liên Thiên chủ trì khảo hạch hôm nay đến khá sớm.

Mộ Liên Thiên đứng ở mép đài cao nhìn rải rác mười mấy võ giả, mở miệng hỏi:

- Hôm nay có ai xông Thiên Trận không?

Mộ Liên Thiên nói tiếp:

- Ta nghĩ không cần ta nhiều lời về hung hiểm của Thiên Trận. Nếu các ngươi muốn xông Thiên Trận phải suy xét kỹ, liên quan đến mạng sống của mình.

Mộ Liên Thiên nhẹ vung tay phải:

- Giờ ai xác định muốn xông Thiên Trận hãy bước lên trước!

Trưởng lão Văn gia hỏi trưởng lão Thái gia:

- Thái trưởng lão, Thái Dương muốn xông Thiên Trận không?

Trưởng lão Thái gia lắc đầu nói:

- Cái đó ta không biết, hôm qua có hỏi Thái Dương nhưng hắn không quyết định. Theo ý ta thì hy vọng Thái Dương đừng xông, Thiên Trận quá nguy hiểm. Thái Dương là một trong

thành viên trẻ xuất sắc nhất Thái gia, ta tuyệt đối không hy vọng hắn mạo hiểm.

Trưởng lão Lục gia nói:

- Ừ, Thái trưởng lão nói đúng, ta cũng nghĩ vậy.

Trưởng lão Viên gia khẽ thở dài:

- Đúng rồi, Thiên Trận quá khó khăn, gần ba mươi năm nay không ai vượt qua được.

Trưởng lão Văn gia lắc đầu nói:

- Nếu có thực lực gần Đạo Linh cảnh thì không xông qua Thiên Trận nổi. Văn Uyên bên Văn gia ta chắc chắn không xông, tuy hắn đã gần Tiên Thiên đỉnh nhưng cách Đạo Linh cảnh xa mười vạn tám ngàn dặm, đi vào Thiên Trận có thể nói là chín chết một sống.

Trưởng lão mấy thế gia khác hùa theo:

- Đúng đúng!

- Có thể giành được ngân lệnh đã rất tốt, kim lệnh thì thôi bỏ đi.

Chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện Thương Khúc cười xen lời:

- Mấy vị trưởng lão, tử đệ mấy thế gia lớn các người cũng không xông Thiên Trận, xem ra khảo hạch lần này lại không có ai xông Thiên Trận.

Thương Khúc nói lại không có ai xông Thiên Trận là có lý do. Ba học viện lớn khảo hạch đợt trước có Cảnh Ngôn tham gia, cũng không ai xông Thiên Trận.

Xông Thiên Trận đều là như thế, liên tục mấy mùa có người tham gia, cũng có khi vài mùa không một bóng người.

Có thể một mùa có một người xông, có khi một mùa có bốn, năm người xông vào.

Rất khó nói.

Hôm nay tâm tình của Thương Khúc rất tốt. Hôm qua kết thúc khảo hạch Thương Khúc tự mình tiếp xúc các võ giả giành được ngân lệnh, hy vọng bọn họ tham gia Thần Phong học viện. Mấy võ giả giành ngân lệnh tỏ vẻ muốn vào Thần Phong học viện, Thương Khúc cảm thấy ít nhất có năm, sáu người sẽ vào Thần Phong học viện, có khi được bảy người.

Cảnh Ngôn thì bị Thương Khúc bỏ qua, hắn đã bị phong sát nên không tính vào.

Chương 276 - Vào Thiên Trận

Mộ Liên Thiên nhìn quét mười mấy võ giả bên dưới:

- Mời võ giả muốn xông Thiên Trận tiến lên trước, các ngươi có mười giây suy nghĩ kỹ.

Mười giây!

Nếu sau mười giây không ai tiến lên xông Thiên Trận thì ba học viện lớn khảo hạch mùa này giống như mùa trước, không có người xông Thiên Trận.

Trên quảng trường, Văn Uyên Văn gia hung tợn trừng Cảnh Ngôn.

Hôm qua Cảnh Ngôn nói muốn xông Thiên Trận, kích tướng Văn Uyên theo mình. Khi đó Văn Uyên không trả lời, gã không dám, giờ ngẫm lại thật xấu hổ, gã bị võ giả nhỏ tuổi hơn mình nhiều hù sợ.

Gã không dám trả lời ngay!

Chết tiệt, Văn Uyên là thiên tài trong thế hệ trẻ Văn gia thuộc bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành, nhưng hôm qua gã mất hết mặt mũi. Điều này như mũi dao nhọn đâm vào ngực Văn Uyên, làm gã nghẹt thở.

Nỗi hận thiêu cháy trong người gã, đặc biệt Văn Uyên thấy Cảnh Ngôn không hề có ý xông Thiên Trận thì càng không chịu được.

Văn Uyên âm trầm nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Tiểu tử, chẳng phải ngươi muốn xông Thiên Trận sao? Thế nào? Nói chuyện như phân chó? Hôm qua ai bảo xông Thiên Trận? Ngươi hèn rồi? Không nhúc nhích được?

Cảnh Ngôn liếc Văn Uyên, cười khẩy nói:

- A? Cái thứ hèn nhát nhà ngươi lại chui ra, xem ý của ngươi là muốn xông Thiên Trận phải không?

Văn Uyên nghiến răng nói:

- Nhãi ranh đừng đánh trống lảng! Hôm qua kết thúc Địa Trận chẳng phải ngươi nói sẽ xông Thiên Trận sao?

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Đúng rồi, ta có nói, ta thừa nhận. Nhưng ta còn nói ngươi có ngon thì cùng ta xông Thiên Trận, giờ ngươi muốn làm nam nhân hay muốn làm phế vật bất lực?

Mắt Văn Uyên tóe lửa:

- Ngươi …

Văn Uyên hít sâu nhìn võ giả xung quanh, nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn nói người không dám xông Thiên Trận đều là phế vật bất lực phải không? Ha ha, ngươi nói lời này chẳng những mắng chúng ta còn tự chửi mình!

Cảnh Ngôn bĩu môi:

- Phế vật bất lực, ta lười nói nhảm với ngươi.

Cảnh Ngôn cất bước đi hướng Thiên Trận.

Văn Uyên xoe tròn mắt, trợn mắt há hốc mồm nhìn Cảnh Ngôn. Văn Uyên cứ nghĩ Cảnh Ngôn không dám xông Thiên Trận, giờ hắn đi ra ngoài còn gã đứng yên tại chỗ như trời trồng. Văn Uyên vẫn không dám đi ra, nỗi sợ cái chết khiến gã không dám bước ra theo Cảnh Ngôn.

Đám người Văn Uyên cùng nhìn Cảnh Ngôn, biểu tình rung động.

- A?

- Cái gì?

- Không lẽ hắn muốn xông Thiên Trận?

Đám người Thương Khúc trên đài cao vốn cười nói vui vẻ, khi Cảnh Ngôn đi ra thì thanh âm ngừng bặt như có thứ gì cắt ngang.

Tiểu tử này muốn làm gì?

Cảnh Ngôn đi ra ngoài khom người hướng Mộ Liên Thiên:

- Cảnh Ngôn Đông Lâm thành kính chào tổng quản đại nhân! Ta muốn xông Thiên Trận giành kim lệnh!

Giọng Cảnh Ngôn vang vọng toàn trường.

Mọi người biến sắc mặt, các ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn. Họ biết Cảnh Ngôn bị ba học viện lớn phong sát, dù hắn giành được ngân lệnh cũng không thể vào ba học viện lớn tu luyện.

Giờ Cảnh Ngôn muốn xông Thiên Trận bày ra sự chống đối lệnh phong sát của ba học viện lớn?

Mộ Liên Thiên nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?

Hôm qua trong Tụ Hoa tửu lâu Mộ Liên Thiên đã gặp Cảnh Ngôn, biết quyết tâm của hắn. Mộ Liên Thiên hỏi lại một lần nữa không phải muốn Cảnh Ngôn đổi ý mà theo thông lệ gã phải xác nhận lần cuối.

Cảnh Ngôn hơi khom người:

- Đúng vậy!

Mộ Liên Thiên nhẹ gật đầu:

- Ừm!

Mộ Liên Thiên lại nhìn mười mấy võ giả, hỏi:

- Còn ba giây, có ai muốn xông Thiên Trận nữa không?

Mộ Liên Thiên vừa dứt lời lại có một người bước ra khỏi đám đông. Người đó mặc trường bào màu trắng, bước ra đứng cạnh Cảnh Ngôn.

Nam nhân áo trắng khom người chào Mộ Liên Thiên:

- Lam Khúc quận thành, Ngô Thân xông Thiên Trận giành kim lệnh!

Ngô Thân, tử đệ Ngô gia Lam Khúc quận thành.

Ngô gia là gia tộc lớn Lam Khúc quận thành, tuy Ngô gia bây giờ đã không thể so sánh với bốn thế gia lớn nhưng cũng ngang ngửa Trần gia. Xem lịch sử thì Ngô gia lâu đời hơn Trần gia, Ngô gia cũng là một thế gia tồn tại qua ngàn năm dài.

Ngô gia là gia tộc nội tình thâm sâu.

Trên đài cao có trưởng lão Ngô gia, khi Ngô Thân nói muốn xông Thiên Trận, trưởng lão Ngô gia không lộ vẻ gì bất ngờ, hiển nhiên đã biết trước.

Mộ Liên Thiên hỏi:

- Ngô Thân, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?

Ngô Thân gật đầu nói:

- Đã nghĩ kỹ.

Mộ Liên Thiên gật đầu, trầm giọng chậm rãi nói:

- Đã đến lúc, bây giờ mở ra Thiên Trận. Cảnh Ngôn, Ngô Thân! Hai người có thể vào trận! Ghi nhớ, an toàn là số một, trong Thiên Trận nhiều nguy hiểm, phải chú ý cẩn thận. Các

ngươi có ba canh giờ vượt qua Thiên Trận, khi đến giờ nếu không qua Thiên Trận thì sẽ bị truyền tống ra.

Vèo!

Trên Thiên Trận xuất hiện mười lối vào đen ngòm.

Cảnh Ngôn và Ngô Thân liếc nhau.

Ngô Thân cười nói:

- Cảnh Ngôn, ta không muốn bị ngươi nói là phế vật bất lực nên ta muốn xông Thiên Trận. Ha ha, nếu ta chết trong Thiên Trận thì ngươi nhớ là ngươi cũng có trách nhiệm. Được rồi, ta đi trước một bước!

Không đợi Cảnh Ngôn đáp lại Ngô Thân đã cất bước lao vào lối vào Thiên Trận, chớp mắt biến mất.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu, Ngô Thân rất tiêu sái. Cảnh Ngôn cũng không chậm trễ, vận chuyển nguyên khí nhanh như tia chớp vào lối vào Thiên Trận.

Ba học viện lớn khảo hạch mùa này có hai người xông Thiên Trận, một người là Cảnh Ngôn, người thứ hai là Ngô Thân.

Cảnh Ngôn là võ giả đến từ thành phố nhỏ Đông Lâm thành. Ngô Thân là tử đệ Ngô gia gia tộc lớn Lam Khúc quận thành.

Bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành không có tử đệ xông Thiên Trận. Trưởng lão bốn thế gia lớn đứng trên đài cao biểu tình khác nhau, có điểm chung là họ thấy mất mặt. Tử đệ bốn thế gia lớn nên là người dẫn đầu nhưng bị Cảnh Ngôn, Ngô Thân cướp nổi bật, cướp vinh quang vốn thuộc về bốn gia tộc lớn.

Trưởng lão Văn gia cười gượng nói với Thương Khúc:

- Thương Khúc chưởng viện, xem ra Cảnh Ngôn rất bất mãn lệnh phong sát của ba học viện lớn, muốn qua cách xông Thiên Trận bày tỏ bất mãn.

Trưởng lão Văn gia không nói Ngô Thân mà châm biếm Cảnh Ngôn. Ngô Thân tuy không phải tử đệ bốn thế gia lớn nhưng dù gì là tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành. Cảnh Ngôn là cái gì mà dám cướp nổi bật của Văn gia?

Nên trưởng lão Văn gia nói câu này mặt ngoài không có gì lạ nhưng ngữ điệu đáng giá nghiền ngẫm.

Thương Khúc lạnh lùng cười:

- Ngu xuẩn, chết cũng chẳng đáng tiếc! Giờ xem ra ba học viện lớn hạ lệnh phong sát với hắn là quyết định hoàn toàn chính xác. Hắn cho rằng xông Thiên Trận có thể làm người ta nhớ kỹ, cảm thấy hắn rất gan dạ, thật ra đây là hành vi ngu xuẩn. Lẽ nào hắn không biết trong Thiên Trận nguy hiểm? Hắn có thực lực sống sót trong Thiên Trận sao? Biết rõ phải chết vẫn đi xông, ngu không ai bằng!

Thương Khúc đã phán tử hình cho Cảnh Ngôn.

Dù Cảnh Ngôn có sức chiến đấu võ giả Tiên Thiên hậu kỳ, hắn không có khả năng sống sót trong Thiên Trận. Võ giả Tiên Thiên đỉnh chưa chắc sống được chứ đừng nói võ giả sức chiến đấu Tiên Thiên hậu kỳ.

Chưởng viện ngoại viện Hồng Liên học viện Hoàng Lạc lắc đầu nói:

- Thương Khúc chưởng viện nói có lý. Năm nay Cảnh Ngôn chưa đến hai mươi tuổi, sau này hắn còn cơ hội. Lần này hắn không thể tham gia ba học viện lớn nhưng về sau có thể, vậy mà hắn chọn con đường không lối về, quá lỗ mãng! Chết trong Thiên Trận là lựa chọn của hắn!

Ba vị chưởng viện học viện chỉ có Thư Linh không nói, nàng hơi tiếc thương cho Cảnh Ngôn.

Thư Linh cảm thấy Thương Khúc nói quá đáng, nhưng phải công nhận lão nói thật. Cảnh Ngôn dù có sức chiến đấu võ giả Tiên Thiên hậu kỳ cũng khó sống sót trong Thiên Trận. Thư Linh cảm thấy Cảnh Ngôn là võ giả thiên tài, võ giả như vậy chết trong Thiên Trận rất tiếc. Nếu không phải ngày đầu tiên hạ lệnh phong sát thì Thư Linh hy vọng Cảnh Ngôn sẽ tham gia Đạo Nhất học viện, hắn cũng muốn vào Đạo Nhất học viện.

Thư Linh thầm thở dài:

- Hy vọng … Hắn có thể sống tiếp đi.

Thương Khúc nhìn sang trưởng lão Ngô gia, hỏi:

- Ngô trưởng lão, không lẽ Ngô Thân có cảnh giới Tiên Thiên đỉnh?

Hôm qua Thương Khúc có tiếp xúc với Ngô Thân, hy vọng gã tham gia Thần Phong học viện, nhưng Ngô Thân không tỏ thái độ ngay.

Trưởng lão Ngô gia liếc Thương Khúc, cười nói:

- Ngô Thân đúng là có tu vi Tiên Thiên đỉnh.

Ngô Thân là võ giả trẻ xuất sắc nhất Ngô gia mấy chục năm nay.

Thương Khúc khách sáo khen:

- Lợi hại! Ngô trưởng lão, xem ra Ngô Thân có hy vọng giành được kim lệnh. Đã ba mươi năm không võ giả nào giành được kim lệnh, ha ha, Ngô Thân có hy vọng rất lớn. Ngô trưởng lão, ta hy vọng Ngô Thân sẽ tham gia vào Thần Phong học viện, dù hắn có giành được kim lệnh hay không đều có thể vào Thần Phong học viện.

Trưởng lão Ngô gia cười nói:

- Thương Khúc chưởng viện, ta không thể quyết định thay Ngô Thân. Chờ hắn ra Thiên Trận rồi Thương Khúc chưởng viện hỏi ý hắn đi.

Thương Khúc cười gượng:

- Ha ha ha!

Chương 277 - Sát Khí

Trong trận, Cảnh Ngôn biến sắc mặt.

Lực lượng đáng sợ như thực chất điên cuồng nghiền áp, lực lượng thô bạo nghiền nát tất cả ngưng kết ra hoa văn đáng sợ trong không gian.

Cảnh Ngôn lập tức thúc giục nguyên khí trong vụ tuyền.

Khi vào Thiên Trận Cảnh Ngôn liền chuẩn bị tâm lý, hắn biết Thiên Trận khó khăn, nguy hiểm như thế nào. Cảnh Ngôn biết thực lực hiện giờ của hắn không dám nói chắc vượt qua Thiên Trận được.

Sức chiến đấu của Cảnh Ngôn tính là thượng đẳng trong võ giả Tiên Thiên đỉnh, dù vậy hắn không dám vỗ ngực bảo mình chắc chắn vượt qua Thiên Trận. Cảnh Ngôn đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nhưng khi Cảnh Ngôn vào Thiên Trận, cảm nhận lực lượng đáng sợ trong không gian thì không kiềm được biến sắc mặt. Mới vào Thiên Trận đã như vậy, nếu vào sâu hơn đối mặt áp lực càng mãnh liệt.

Cảnh Ngôn không kiềm được kinh thán:

- Thiên Trận! Thiên Trận! Quả nhiên không giống bình thường!

Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Phù!

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí triệt tiêu năng lượng bí ẩn trong hầm đè ép, hắn cảm giác nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nguyên khí không ngừng cùng năng lượng bí ẩn nghiền áp nhau phát ra tiếng rít. Lực lượng đấu đá xé rách làm nét hằn trong không gian rõ ràng hơn, hoa văn đen như mạng nhện lan tràn quanh người Cảnh Ngôn.

Vì tiết kiệm nguyên khí, Cảnh Ngôn cố ý khống chế nguyên khí giới hạn năng lượng bí ẩn trong khoảng cách an toàn. Nếu Cảnh Ngôn điên cuồng vận dụng nguyên khí trong vụ tuyền thì có thể bài trừ năng lượng bí ẩn ra xa hơn, nhưng làm như vậy sẽ tiêu hao nguyên khí càng nhanh.

Đây là một nguyên nhân, lý do thứ hai là Cảnh Ngôn không muốn hoàn toàn bài trừ năng lượng bí ẩn, hắn muốn hấp thu thứ này để lớn mạnh bản thân.

Trong Nhân Trận, Địa Trận Cảnh Ngôn đã hấp thu nhiều năng lực bí ẩn trong trận pháp, khiến nguyên khí trong vụ tuyền không ngừng tăng mạnh. Năng lượng bí ẩn trong Thiên Trận càng mênh mông bàng bạc, hấp thu dễ dàng hơn nữa, hiệu quả càng tốt.

Cảnh Ngôn cố ý khống chế nguyên khí lộ ra lỗ hổng nhỏ cho chút ít năng lượng bí ẩn chui vào, sau đó vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hấp thu thành của mình.

Cảnh Ngôn vừa làm những chuyện này vừa chậm rãi tiến lên trước, hắn muốn giành kim lệnh tất nhiên không thể đứng yên tại chỗ. Thời gian hạn chế của Thiên Trận là ba canh giờ, trong thời gian này Cảnh Ngôn phải gắng hết sức vượt qua Thiên Trận.

Xoẹt!

Một luồng lạnh lẽo đột nhiên xuất hiện.

Ánh sáng lạnh lóe lên, sát ý lạnh lẽo sắc bén bao phủ Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn rùng mình, rút ra Thiên Hỏa kiếm ngay, nguyên khí bùng nổ, chém kiếm quang đỏ tới trước.

Kiếm quang màu đỏ ẩn chứa uy năng mạnh mẽ kéo tàn ảnh bàng bạc trong không gian. Trong tàn ảnh giấu bóng đen xuất hiện trong tầm mắt Cảnh Ngôn.

Tim Cảnh Ngôn rớt cái bịch, hắn biết sát ý thấm tận xương đến từ bóng đen này.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm muốn thấy rõ, nhưng bóng đen không phải thực chất, hắn chỉ thấy đường nét mơ hồ. Trong tay bóng đen hình như cầm loan đao đen, ánh sáng lạnh khủng bố vừa rồi bắn ra từ loan đao đen.

Bóng đen vung loan đao.

Xoẹt!

Một sóng gợn màu đen xuất hiện xé rách kiếm quang đỏ của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thót tim:

- Mạnh quá!

Cùng lúc đó Cảnh Ngôn giải phóng ngũ giác đến cực hạn

Vèo!

Bóng đen khựng lại sau đó lướt nhanh đến gần, loan đao với uy năng đáng sợ muốn chém Cảnh Ngôn ra.

Cảnh Ngôn không dám coi thường, Trảm Nguyệt kiếm pháp thuận thế đâm ra:

- Trảm Nguyệt kiếm pháp!

Kiếm quang đỏ đậm khuấy động năng lượng bí ẩn trong không gian. Loan đao trong tay bóng đen đụng mạnh vào kiếm quang đỏ.

Phụp!

Một tiếng trầm đục.

Bóng đen lùi nhanh trong vòng xoáy lực lượng to lớn, từ cách Cảnh Ngôn ba, bốn thước lùi lại ngoài mười thước.

Cảnh Ngôn không thấy nhẹ nhõm.

Bây giờ công kích mạnh nhất của Cảnh Ngôn là Thánh Quang kiếm pháp, nhưng uy năng của Trảm Nguyệt kiếm pháp trong tay hắn cũng rất mạnh. Trảm Nguyệt kiếm pháp chỉ có thể đẩy lùi bóng đen chứ không tổn thương thực chất.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm bóng đen:

- Đây là cái gì?

Bóng đen lại hành động, hung hăng lao vào Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lại thi triển võ học:

- Trảm Nguyệt kiếm pháp mới!

Cảnh Ngôn mới vào khoảng trăm thước, còn một chặng đường rất dài phải đi. Gặp chướng ngại cỡ này tại đây, Cảnh Ngôn không thể thi triển ngay thủ đoạn công kích mạnh nhất được, ai biết phía sau còn có cái gì chờ hắn?

Mặc kệ bóng đen là cái gì, có một điều Cảnh Ngôn chắc rằng đối phương cực kỳ nguy hiểm, nếu để đối phương áp sát thì hắn sẽ gặp nguy hiểm trí mạng, vì tốc độ của bóng đen rất nhanh.

Phụp!

Bóng đen lại lùi nhanh, chớp mắt lần nữa lao lên.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, môi mấp máy:

- Ủa?

Cảnh Ngôn hoàn toàn giải phóng ngũ giác, cảm ứng rất nhạy. Cảnh Ngôn phát hiện bóng đen tuy không bị tổn thương thực chất nhưng hơi thở yếu đi một chút.

Mắt lóe tia sáng, vì chứng minh suy nghĩ của mình Cảnh Ngôn liên tục chém Thiên Hỏa kiếm, từng luồng kiếm quang đỏ tràn ngập đường hầm. Kiếm quang bủa giăng, năng lượng bộc phát. Bóng đen không ngừng lùi lại, hơi thở càng lúc càng yếu.

Cảnh Ngôn thầm gật gù:

- Thì ra là vậy, tuy không thể trực tiếp đánh chết nhưng năng lượng ẩn chứa trong thứ này có giới hạn, không phải vô cùng vô tận. Ta không ngừng công kích có thể tiêu hao năng lượng của nó, làm nó yếu dần.

Qua hơn mười giây bóng đen tán loạn, đường hầm bình tĩnh lại.

Cảnh Ngôn thở phào, hắn nhìn nền đất trước mặt không có xác chết nào:

- Bóng đen đúng là không phải thể sinh mệnh thực chất mà là thể năng lượng ẩn chứa mức năng lượng nhất định. Thực lực hiện giờ của ta chưa đủ trực tiếp bóp tắt đoàn năng lượng này, nhưng ta có thể thông qua liên tục công kích từ từ đánh tan đoàn năng lượng.

Chương 278 - Đột Phá Trong Trận

- Hộc hộc hộc!

Trong đường hầm Thiên Trận Cảnh Ngôn thở hổn hển, trường bào màu xanh ướt nhẹp mồ hôi.

Khó!

Quá khó!

Vô cùng nguy hiểm!

Từ lúc vào Thiên Trận đến bây giờ đã qua hơn một canh giờ gần hai canh giờ, trong thời gian này Cảnh Ngôn gặp bốn bóng đen.

Mấy giây trước Cảnh Ngôn vừa đánh tan bóng đen thứ bốn.

Những bóng đen ẩn chứa năng lượng không giống nhau. Bóng đen thứ hai mạnh hơn bóng đen thứ nhất, bóng đen thứ ba mạnh hơn bóng đen thứ hai, bóng đen thứ bốn mạnh hơn bóng đen thứ ba nhiều.

Càng tới mặt sau gặp bóng đen thực lực càng mạnh.

Lúc Cảnh Ngôn đánh với bóng đen thứ bốn có hai, ba lần gặp tình huống nguy cấp. Nếu không phải ỷ vào võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực e rằng Cảnh Ngôn đã bị thương nặng, thậm chí bị đánh chết. Những bóng đen kiểu công kích đơn giản nhưng tốc độ siêu khủng bố, làm người ta khó đề phòng.

Cảnh Ngôn nhìn đằng trước, chân mày dính vào nhau.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ nói:

- Làm sao đây? Cứ tiếp tục thế này thì không thể vượt qua Thiên Trận.

Đường hầm Thiên Trận chiều dài chắc giống Nhân Trận, Địa Trận. Tính theo chiều dài đường hầm hai trận pháp thì vị trí Cảnh Ngôn đang đứng hơn một phần ba chặng đường.

Đã qua một nửa thời hạn ba canh giờ, còn lại hai phần ba chặng đường chắc chắn không chỉ có một, hai bóng đen. Những bóng đen này dù thực lực chỉ bằng bóng đen thứ bốn thì Cảnh Ngôn không có cơ hội vượt qua Thiên Trận được, càng đừng nói xem tình hình bóng đen đoạn đường sau mạnh hơn nữa.

Cảnh Ngôn không cam lòng:

- Chẳng lẽ không có cách nào giành kim lệnh sao?

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm con đường đen hun hút phía trước, lật ngửa bàn tay ra, một viên Quy Nguyên Đan xuất hiện bị nhét vào miệng hắn.

Đánh tan bóng đen làm Cảnh Ngôn tiêu hao nguyên khí nhiều, trong Thiên Trận không thể nào ngồi xếp bằng sử dụng khối linh thạch cực phẩm phục hồi nguyên khí. Khối linh thạch cực phẩm ẩn chứa năng lượng hơn Quy Nguyên Đan nhiều, nhưng không có thời gian sử dụng, vậy chỉ đành dùng Quy Nguyên Đan bổ sung nguyên khí.

Cảnh Ngôn cất bước tiến lên:

- Dốc hết sức đi!

Chém giết bóng đen cũng có lợi, Thánh Quang kiếm pháp của Cảnh Ngôn được tôi luyện nhiều, giờ uy năng liên tục tăng mạnh. Nên dù không có hy vọng vượt qua Thiên Trận thì Cảnh Ngôn sẽ không dừng bước, hắn sẽ tiếp tục tiến lên.

Còn hơn một canh giờ, có lẽ có thể đi đến một nửa đường Thiên Trận, tiếp tục đánh với một, hai bóng đen.

Khóe môi Cảnh Ngôn dần cong lên, mắt sáng như sao.

Cố gắng hết sức, nghe số trời.

Giờ phút này lòng Cảnh Ngôn rộng mở trong sáng. Giành được kim lệnh là kết quả, tuy kết quả quan trọng nhưng quá trình cũng rất quan trọng. Dù cuối cùng không thể giành được kim lệnh thì ít ra có quá trình thu hoạch.

Đi được bao xa hay bấy nhiêu.

Vèo!

Bóng đen thoáng hiện.

Đây là bóng đen thứ năm Cảnh Ngôn gặp được, nhanh như tia chớp khoảnh khắc đến gần hắn, loan đao đen mang theo sát ý đáng sợ chém vào eo hắn.

Sát ý lạnh băng khiến người rét run, nhiệt độ không khí giảm thấp nhiều.

- Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Ngôn lập tức vận chuyển Thiên Không Chi Dực lắc người đã ra xa bảy, tám thước.

Khi Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực thì tốc độ gần bằng cường giả Đạo Linh cảnh ngự không bay.

- Thánh Quang kiếm pháp!

Khi lùi ra bảy, tám thước Cảnh Ngôn không chút do dự chém kiếm quang vào bóng đen.

Cảnh Ngôn quát to:

- Biến cho ta!

Cảnh Ngôn biết rõ thực lực hiện tại của hắn muốn nhanh chóng đánh tan bóng đen là không thể nào. Cảnh Ngôn chỉ có thể công kích liên tục, không ngừng tiêu hao năng lượng ẩn chứa trong bóng đen, đây là một quá trình từ từ, sốt ruột cũng không ích gì.

Ầm!

Loan đao xẹt qua, một vệt đao đen va chạm với kiếm quang đỏ phát ra từ Thiên Hỏa kiếm.

Sau đợt va chạm này bóng đen chỉ lùi ba, bốn thước.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Quả nhiên thực lực càng mạnh!

Lúc Cảnh Ngôn gặp bóng đen thứ bốn hắn dốc hết sức đánh một kích có thể đẩy lùi bóng đen bảy, tám thước. Giờ Cảnh Ngôn dùng hết sức chỉ đánh lui bóng đen ba, bốn thước. Muốn đánh tan bóng đen này sẽ khó khăn hơn bóng đen thứ bốn.

Xoẹt!

Bóng đen lại thoáng hiện áp sát Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vội vận chuyển Thiên Không Chi Dực:

- Thiên Không Chi Dực!

Nếu không có Thiên Không Chi Dực, với thực lực hiện tại của Cảnh Ngôn sẽ càng khó đánh với bóng đen. Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh chết trong Thiên Trận. Cảnh Ngôn có sức chiến đấu Tiên Thiên đỉnh, lại có võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực mà còn khó đánh lại những bóng đen, càng không nói đến những võ giả không có võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực.

Đúng là chỉ có võ giả Tiên Thiên đỉnh đỉnh cao nhất gần bằng Đạo Linh cảnh mới vượt qua Thiên Trận được.

Vài chục năm không có võ giả giành được kim lệnh là rất bình thường.

Bùm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Răng rắc! Răng rắc!

Cảnh Ngôn và bóng đen liên tục giao thác, kiếm quang đỏ và vệt đao đen đan xen trong không gian.

Qua một nén nhang, hơi thở của bóng đen yếu dần, khi đó dễ đánh nhau hơn. Dù sao Cảnh Ngôn có thể giữ sức chiến đấu đỉnh cao, hơi thở bóng đen yếu bớt, mỗi lần công kích tiêu hao nhiều năng lượng ẩn chứa trong bóng đen.

Lại qua thời gian một tách trà, bóng đen thứ năm tan biến.

Chém giết bóng đen thứ năm làm Cảnh Ngôn mất nửa canh giờ mới đánh tan được.

Tính thời gian Cảnh Ngôn đi vào Thiên Trận đã qua hai canh giờ, còn chưa đầy một canh giờ hắn sẽ bị truyền tống ra Thiên Trận. Việc xông Thiên Trận cũng sẽ kết thúc trong thất bại.

Cảnh Ngôn liên tiếp nuốt hai viên Quy Nguyên Đan, mắt lóe tia sáng gật gù:

- Còn hơn nửa canh giờ, chắc có thể lại đánh tan một bóng đen.

Cảnh Ngôn nhấc chân đi tiếp, vị trí hắn đứng khoảng một nửa đường hầm Thiên Trận.

Nếu không tính sai, trong Thiên Trận có mười bóng đen, giờ Cảnh Ngôn đánh tan năm, phía sau còn năm bóng đen

đang chờ hắn. Năm bóng đen này thực lực sẽ đáng sợ hơn năm bóng đen đoạn đầu nhiều.

Đến lúc này Cảnh Ngôn biết hắn đã không có cơ hội thành công xông qua Thiên Trận, nhưng dư sức sống sót. Dù sao Cảnh Ngôn có võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực. Với võ giả khác tốc độ của bóng đen gần như không phá được, nhưng sức uy hiếp của bóng đen với Cảnh Ngôn nhỏ hơn nhiều. Miễn Cảnh Ngôn không hao hết nguyên khí đến nỗi không thể thi triển Thiên Không Chi Dực, vậy bóng đen muốn giết hắn cũng khó.

Chờ Cảnh Ngôn đánh tan bóng đen thứ sáu cũng đến giờ, hắn sẽ bị truyền tống ra Thiên Trận.

Cảnh Ngôn cười cười:

- Ha ha, thất bại có ngại gì?

Cảnh Ngôn bỗng tăng tốc độ, nguyên khí tuôn ra khỏi vụ tuyền. Năng lượng bí ẩn trong đường hầm bị đẩy lùi mấy thước, nhưng Cảnh Ngôn không quên vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hấp thu những năng lượng bí ẩn.

Dù thất bại Cảnh Ngôn cũng kiếm được thu hoạch lớn, hắn chẳng những hấp thu nhiều năng lượng bí ẩn tăng cao tu luyện, còn tôi luyện Thánh Quang kiếm pháp. Uy năng của Thánh Quang kiếm pháp không ngừng tăng mạnh, trong kiếm pháp dung hợp Trảm Nguyệt kiếm pháp mới không ngừng tăng mức độ phù hợp.

Rộng rãi, tùy tiện!

Lúc này tinh thần của Cảnh Ngôn gần đến trạng thái không linh.

Ong ong ong ong ong!

Người Cảnh Ngôn run nhẹ, nguyên khí trong vụ tuyền như nước sôi sùng sục.

Ánh mắt Cảnh Ngôn biến đổi, vội ngừng lại xem xét vụ tuyền biến đổi:

- A? Cái … cái này …

Cảnh Ngôn ngạc nhiên nội thị vụ tuyền, phát hiện vụ tuyền trong bụng có dấu hiệu lột xác.

Điều này đại biểu cái gì?

Đại biểu Cảnh Ngôn sắp đột phá cảnh giới!

Cảnh Ngôn nội thị vụ tuyền, giật mình kêu lên:

- Sao có thể như vậy?

Cảnh Ngôn không hề nghĩ sẽ bắt đầu đột phá cảnh giới trong tình huống này.

Từ trước khi Cảnh Ngôn đến Lam Khúc quận thành tu vi đã tới cực hạn Tiên Thiên trung kỳ. Hơn một tháng trong Lam Khúc quận thành vì không xác định ngày khảo hạch cụ thể nên Cảnh Ngôn không thử đột phá cảnh giới. Ban đầu Cảnh Ngôn dự tính chờ chấm dứt khảo hạch, vào Đạo Nhất học viện mới thử đột phá thăng cấp. Hiện giờ vụ tuyền của hắn không bị khống chế tự nhiên lột xác.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Không lẽ vì ta hấp thu năng lượng bí ẩn trong trận pháp?

Chỉ có thể giải thích như vậy.

Cảnh Ngôn hấp thu chút năng lượng bí ẩn trong Nhân Trận, hắn lại tiếp tục hấp thu trong Địa Trận, càng hấp thu nhiều khi ở Thiên Trận.

Phịch!

Cảnh Ngôn vội tập trung tinh thần ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Chương 279 - Nghiền Áp

Tiên Thiên trung kỳ đột phá đến hậu kỳ không đơn giản, nếu dễ dàng Cảnh Ngôn đã làm thử từ lâu. Khá nhiều võ giả bị kẹt ở cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ cả đời không cách nào đột phá.

Cảnh Ngôn không ngờ vụ tuyền tự động lột xác khi đang trong Thiên Trận, nên hắn không có lựa chọn thứ hai, chỉ có thể dốc hết sức ứng đối thẳng tiến cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Nguyên khí trong vụ tuyền điên cuồng dâng lên như sóng biển trong bão tố. Tổng sản lượng nguyên khí nhanh chóng vơi bớt.

Vụ tuyền lột xác cần tiêu hao nguyên khí nhiều như biển, nên võ giả nào khi đột phá sẽ chuẩn bị trọn vẹn, đặt sẵn tài nguyên bên cạnh.

Cảnh Ngôn cảm giác nguyên khí tiêu hao nhanh trong vụ tuyền, hắn lập tức nhét một viên Quy Nguyên Đan nhị đẳng vào miệng, lại lấy ra khối linh thạch cực phẩm, thúc giục Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hấp thu nguyên khí chứa trong khối linh thạch cực phẩm.

Bùm!

Nguyên khí dâng trào mãnh liệt bị hút ra khối linh thạch cực phẩm chui vào người Cảnh Ngôn.

Nói đến thì Cảnh Ngôn phải cảm ơn người Trần gia đưa tặng một trăm khối linh thạch cực phẩm, không nhờ mớ linh

thạch cực phẩm này trên người hắn không có khối linh thạch cực phẩm nào khác. Nếu lúc này không có khối linh thạch cực phẩm thì tình huống rất tồi tệ, rất có thể đột phá thất bại trong gang tấc. Tuy Quy Nguyên Đan là thứ tốt bổ sung nguyên khí, nhưng năng lượng ẩn chứa trong Quy Nguyên Đan kém hơn khối linh thạch cực phẩm rất nhiều về số lượng.

Cảnh Ngôn lòng máy động:

- Kích phát hồn tinh!

Lúc Cảnh Ngôn là Tiên Thiên sơ kỳ đột phá đến trung kỳ có sử dụng một viên hồn tinh cao cấp, viên hồn tinh này lấy từ người linh thú bát giai.

Khi đó Cảnh Ngôn đột phá hấp thu một phần năng lượng hồn tinh, nhưng phần lớn khác bị Thương Khung Đệ Nhất Thần Công trói buộc trong người Cảnh Ngôn, không hấp thu tiếp.

Một viên hồn tinh cao cấp ẩn chứa năng lượng cực kỳ siêu khủng bố. Nên lúc Cảnh Ngôn từ Tiên Thiên sơ kỳ thăng cấp trung kỳ tiêu hao một phần ba hồn tinh cao cấp, năng lượng còn lại nằm trong người hắn.

Giờ đây cảnh giới lại đột phá, vụ tuyền lột xác vừa lúc kích phát năng lượng hồn tinh còn dư.

Năng lượng hồn tinh bị kích phát, vụ tuyền của Cảnh Ngôn trong thời gian ngắn tràn đầy nguyên khí, kinh mạch Võ Đạo cũng tràn trề.

Mấy chục giây sau kinh mạch Võ Đạo truyền đến cảm giác nóng bỏng, Cảnh Ngôn liên tục nuốt Thanh Minh Đan để trung hòa năng lượng chí dương chí cường của hồn tinh.

Thời gian chậm rãi trôi.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khống chế cảnh giới của Cảnh Ngôn tăng tiến từng bước, mọi thứ suôn sẻ.

Qua một nén nhang.

Năng lượng hồn tinh tiêu hao hết, mất sáu mươi khối linh thạch cực phẩm, hai mươi viên Quy Nguyên Đan nhị đẳng, tiêu hao siêu kinh dị.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn mở mắt ra, mắt sáng lấp lánh thần quang, khí chất lột xác.

Cảnh Ngôn thở hắt ra trọc khí trong ngực:

- Phù!

Cảnh Ngôn khẽ quát:

- Tiên Thiên hậu kỳ!

Vụ tuyền thành công lột xác, cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ đột phá đến hậu kỳ, toàn quá trình chỉ hơn một nén nhang.

Đương nhiên cảnh giới của Cảnh Ngôn tuy đã là Tiên Thiên hậu kỳ nhưng không ổn định, nếu lúc bình thường chắc chắn hắn cần nhiều thời gian hơn ổn định cảnh giới vừa tăng lên. Bây giờ Cảnh Ngôn không có nhiều thời gian, hắn đang trong Thiên Trận.

Tính thời gian còn hơn một nén nhang là đến giờ giới hạn vượt qua Thiên Trận.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lánh, khí thế thu giấu, khóe môi cong lên:

- Tiếp tục xông Thiên Trận trước đã. Thăng cấp Tiên Thiên hậu kỳ chắc thực lực của ta cũng lên cao nhiều, thử đụng độ những bóng đen xem.

Cảnh Ngôn cất mấy chục khối linh thạch cực phẩm sót lại dưới đất, cất bước đi nhanh tới trước.

Tuy đột phá cảnh giới tiêu hao số lượng tài nguyên khủng khiếp, nhưng với Cảnh Ngôn thì miễn là có thể đột phá cảnh giới, tiêu hao bao nhiêu tài nguyên cũng không thành vấn đề. Cảnh Ngôn là đan sư, hắn kiếm tài nguyên đơn giản hơn võ giả bình thường nhiều, không có tài nguyên thì sau này lại kiếm.

Quảng trường Quận Vương phủ.

- Sắp đến giờ rồi?

- Ừ, còn một nén nhang, sau một nén nhang sẽ kết thúc, ba học viện lớn khảo hạch đợt này hoàn toàn chấm dứt.

- Không biết Cảnh Ngôn, Ngô Thân vào Thiên Trận tình huống thế nào.

- Khó nói, có lẽ chết hết, một người chết, cũng có thể là chết cả hai.

- Ngươi nói cũng như không!

Người trên đài cao nhàm chán tán dóc.

Ba canh giờ ngồi chờ cũng chán thật, nhưng không ai rời đi.

Bọn họ biết Cảnh Ngôn, Ngô Thân hầu như không thể vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh. Họ đã đoán được kết quả cuối cùng, nhưng chưa chấm dứt Thiên Trận thì họ chưa đi, vì vẫn muốn tận mắt xem kết quả cuối cùng.

Nếu sau khi hết ba canh giờ Cảnh Ngôn, Ngô Thân không được truyền tống ra thì hai người này đã chết trong Thiên Trận.

Trưởng lão Văn gia nhìn trưởng lão Ngô gia, hỏi:

- Ngô trưởng lão, sắp đến giờ rồi mà Ngô Thân chưa ra Thiên Trận, Ngô trưởng lão nói xem Ngô Thân có thể giành được kim lệnh không?

Người quanh trưởng lão Văn gia nhìn trưởng lão Ngô gia, một số mắt đầy ẩn ý. Đặc biệt là trưởng lão bốn thế gia lớn, họ càng hy vọng thấy Ngô Thân chết trong Thiên Trận.

Tử đệ bốn thế gia lớn của họ không xông Thiên Trận, Ngô Thân Ngô gia thì chọn xông Thiên Trận. Tuy Ngô gia là thế gia nổi tiếng lâu năm trong Lam Khúc quận thành, nội tình thâm sâu, nhưng Ngô Thân Ngô gia nổi bật trước mặt người bốn thế gia lớn làm họ khó chịu.

Trưởng lão Ngô gia nhìn trưởng lão Văn gia, cười nhạt không đáp.

Trưởng lão Văn gia không nghe trả lời, mắt lóe tia sáng cười nói:

- Ha ha, hình như Ngô trưởng lão rất có lòng tin với Ngô Thân. Các vị, chúng ta chờ xem coi Ngô Thân có thể giành được kim lệnh, có sống tiếp được không!

Câu nói đầy mỉa mai.

Có người xì cười nói:

- Sống được đã là may, muốn giành được kim lệnh? Ha ha.

Chưởng viện ngoại viện Hồng Liên học viện Hoàng Lạc cười nói với Ngô trưởng lão:

- Ngô Thân là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, hy vọng sống sót trong Thiên Trận rất lớn. Ngô trưởng lão nhớ khuyên nhủ Ngô Thân tham gia Hồng Liên học viện ta.

Thương Khúc liếc Hoàng Lạc, hừ mũi nói:

- Ngô Thân là người của Thần Phong học viện ta, Hoàng Lạc chưởng viện tỉnh mộng đi.

Thư Linh xen lời:

- Thương Khúc chưởng viện nói sai rồi, Ngô Thân giờ còn chưa tham gia Thần Phong học viện, có lẽ hắn càng muốn vào Đạo Nhất học viện chúng ta thì sao?

Nếu Ngô Thân sống sót ra Thiên Trận, dù gã có giành được kim lệnh hay không ba học viện lớn sẽ hết sức tranh giành.

Muốn sống sót trong Thiên Trận không phải chuyện dễ, vào Thiên Trận và sống sót đã đủ chứng minh thực lực, tiềm lực của võ giả.

Nếu Cảnh Ngôn sống sót trong Thiên Trận thì chưởng viện ngoại viện ba học viện lớn sẽ càng hối hận hạ lệnh phong sát.

Nhưng chưởng viện ngoại viện ba học viện lớn hiện giờ không cho rằng Cảnh Ngôn có thể sống sót. Vì dù Cảnh Ngôn có thực lực võ giả Tiên Thiên hậu kỳ khả năng sống qua Thiên Trận không lớn. Bọn họ cho rằng từ phút Cảnh Ngôn vào Thiên Trận đã là người chết.

Nếu là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh còn có hy vọng sống sót trong Thiên Trận, võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ thì không có mười phần trăm cơ hội sống, càng đừng nói nghe đồn Cảnh Ngôn có sức chiến đấu Tiên Thiên hậu kỳ, cảnh giới của hắn chưa tới Tiên Thiên hậu kỳ, rất có thể chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ.

Không chỉ chưởng viện ngoại viện ba học viện lớn nghĩ Cảnh Ngôn đã chết, đa số người ở đây đều cho rằng hắn chết trong Thiên Trận.

Trong Thiên Trận.

Bùm!

Kiếm quang đỏ quét qua, uy năng mênh mông, một bóng đen bay ra ngoài.

Đây là Cảnh Ngôn đối diện bóng đen thứ sáu. Thực lực bóng đen thứ sáu mạnh hơn bóng đen thứ năm rất nhiều, nhưng Cảnh Ngôn chém đại một kiếm đã đánh bay bóng đen. Cảnh Ngôn chỉ sử dụng võ học Trảm Nguyệt kiếm pháp mới, không dùng thủ đoạn công kích mạnh nhất Thánh Quang kiếm pháp.

Cảnh Ngôn vui vẻ thầm nghĩ:

- Ha ha ha! Thực lực của ta tăng lên gấp mấy lần, cảnh giới chưa ổn định chứ nếu không càng mạnh nữa.

Cảnh Ngôn lại chém một kiếm vào người bóng đen.

Sau hai kiếm hơi thở của bóng đen yếu nhiều.

Cảnh Ngôn mỉm cười chém ra nhát thứ ba:

- Thêm một kiếm nữa!

Khi kiếm quang màu đỏ lại quét qua, bóng đen thứ sáu hoàn toàn tan biến trong không gian.

Ba kiếm! Chỉ ba ngươi đã đánh tan bóng đen thứ sáu, toàn quá trình chỉ trong vòng vài giây.

Cảnh Ngôn cười ra tiếng:

- Thích thật, hoàn toàn nghiền áp! Với thực lực hiện tại của ta nếu gặp năm bóng đen đoạn đường đầu, bóng đen thứ năm có lẽ cần hai kiếm, còn bốn bóng đen khác chỉ một nhát là diệt gọn.

Đúng là nhẹ nhàng nghiền áp.

Bóng đen thứ sáu từ lúc xuất hiện đến tán loạn không có cơ hội tấn công Cảnh Ngôn, chỉ ba nhát kiếm đã đánh tan bóng đen.

Chương 280 - Một Bóng Người Cuối Cùng

Nhẹ nhàng! Vui sướng!

Phía trước gặp mấy bóng đen Cảnh Ngôn phải tốn sức chín trâu hai hổ mới đánh tan được, bây giờ ngay mặt nghiền áp, hoàn toàn không có gì trắc trở.

Vèo!

Xoẹt!

- Ha ha, thứ bảy xuất hiện, hình như hơi thở mạnh hơn cái thứ sáu! Đến đây!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm quang đỏ sắc bén chém ra.

Sau ba nhát kiếm Cảnh Ngôn thấy bóng đen còn tồn tại, vẫn hung ác tấn công:

- A? Chưa tán loạn?

Chết!

Kiếm thứ bốn chém ra.

Bóng đen thứ bảy diệt.

Đánh tan bóng đen thứ sáu mất ba kiếm, Cảnh Ngôn phải chém bốn kiếm mới đánh tan bóng đen thứ bảy được.

Tiếp theo dùng năm kiếm mới đánh tan bóng đen thứ tám được.

Sau khi đánh tan bóng đen thứ tám Cảnh Ngôn hơi ngừng lại, nhìn chăm chú đằng trước, nuốt vào một viên Quy Nguyên Đan phục hồi nguyên khí tiêu hao.

Tuy hiện giờ với thực lực của Cảnh Ngôn có thể nhẹ nhàng nghiền áp bóng đen, nhưng tiêu hao nguyên khí nhiều. Cảnh Ngôn chưa thi triển Thánh Quang kiếm pháp mạnh nhất, nhưng liên tục vận dụng Trảm Nguyệt kiếm pháp mới cũng tiêu hao rất đáng sợ.

Nguyên khí của Cảnh Ngôn hùng hậu kinh người, nhưng hắn mới đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, chưa có thời gian ổn định. Nguyên khí trong vụ tuyền không ổn định, khi thi triển Cảnh Ngôn phải cố ý khống chế cho nguyên khí suôn sẻ chảy xuôi. Bởi vậy lúc Cảnh Ngôn tiêu diệt bóng đen cần nhiều nguyên khí hơn.

Cảnh Ngôn đi tiếp.

Bóng đen thứ chín xuất hiện.

Xoẹt!

Bùm!

Bóng đen thứ chín lực công kích đến mức siêu kinh khủng, võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh bình thường sẽ bị một kích giết ngay.

Sau một lần giao thủ Cảnh Ngôn đoán đại khái thực lực của bóng đen thứ chín, cao hơn bóng đen thứ tám một nửa. Muốn đối kháng bóng đen thứ chín phải có sức chiến đấu võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh đỉnh cấp.

Cảnh Ngôn vung kiếm quang hất bay bóng đen:

- Xéo về đi!

Bóng đen lộn mèo trên không trung bay ra hơn mười thước rồi lại lao vào Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn đăm đăm, nhếch mép:

- Tốc độ khá nhanh, cỡ bằng cường giả Đạo Linh cảnh rồi. Thánh Quang kiếm pháp!

Thánh Quang kiếm pháp khuếch tán uy năng mênh mông chém vào bóng đen thứ chín.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công dốc hết sức ra tay:

- Diệt cho ta!

Bảy kiếm, Cảnh Ngôn dùng bảy kiếm mới đánh tan bóng đen thứ chín được.

Cảnh Ngôn hơi bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Thật khó chơi, không hao hết năng lượng chứa trong những thể năng lượng này thì không thể đánh chết. Nếu là võ giả nhân loại thì ta chỉ cần ba, bốn kiếm là giết được.

Đối phó bóng đen so với nhân loại có chỗ dễ hơn, cũng có chỗ khó hơn. Chỗ dễ là thủ đoạn công kích của bóng đen đơn giản, không biến đổi đa đoan như nhân loại. Khó là bóng đen không bị thương, trừ phi hao hết năng lượng của nó nếu không nó sẽ luôn công kích sắc bén.

Cảnh Ngôn hít sâu lao nhanh lên:

- Phải tăng tốc, không còn nhiều thời gian!

Chặng đầu Thiên Trận làm Cảnh Ngôn trễ nhiều thời gian, khi đi nửa đường hắn mất gần hai canh giờ. Đột phá cảnh giới lại lãng phí khoảng nửa canh giờ.

Nếu có nhiều thời gian chút Cảnh Ngôn có thể ứng đối ung dung hơn, giờ hắn không có thời gian nghỉ ngơi, sắp đến ba canh giờ kết thúc.

- Tăng tốc! Nhanh hơn nữa!

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực bay trong đường hầm, tính chặng đường và thời gian còn lại.

Cảnh Ngôn không chắc trăm phần trăm đường hầm Thiên Trận dài giống Nhân Trận, Địa Trận, nhưng xem tình hình khả năng này rất lớn.

Phụp!

Cảnh Ngôn đang bay đi bỗng một dao động năng lượng xuất hiện đâm vào ngực hắn.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực nhích nhẹ sang bên cạnh, né qua dao động năng lượng này trong đường tơ kẽ tóc.

Đằng trước thấp thoáng bóng dáng.

Cảnh Ngôn vội giải phóng ngũ giác đến cực hạn.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm cái bóng:

- Đây chính là cái thứ mười?

Bóng người thứ mười không phải màu đen mà nửa trong suốt, khó phát hiện trong đường hầm mờ tối này. Ngũ giác của Cảnh Ngôn mạnh có thể dễ dàng phát hiện đối phương, đổi lại võ giả Tiên Thiên đỉnh bình thường khó tìm ra chính xác vị trí của đối phương.

Cảnh Ngôn không dây dưa, trực tiếp chém ra Thánh Quang kiếm pháp:

- Chết!

Bùm!

Cảnh Ngôn giật thót tim:

- Cái gì? Chết tiệt!

Thánh Quang kiếm pháp là thủ đoạn công kích mạnh nhất hiện nay của Cảnh Ngôn, nhưng khi đụng độ bóng người thứ mười thì Thánh Quang kiếm pháp chỉ đẩy lui được ba bước.

Răng rắc!

Bóng người bị đánh lui ba bước hầu như không tạm dừng cũng chém ra một chiêu.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm túc:

- Cách công kích cũng thay đổi?

Chín bóng đen trước đánh xáp lá cà, bọn họ công kích Cảnh Ngôn sẽ lao đến gần trước, dùng loan đao đen tấn công hắn. Bóng người nửa trong suốt thứ mười không hề đến gần, chỉ đứng xa vung đao với Cảnh Ngôn.

Đao quang ngưng tụ trong không gian hình thành gợn sóng quét hướng Cảnh Ngôn.

Kiếm quang đỏ chém ra va chạm với đao quang, hai bên nghiền áp nhau. Lát sau đao quang bị nghiền nát, kiếm quang đỏ tiếp tục oanh kích bóng người nửa trong suốt.

Cảnh Ngôn thầm gật gù:

- Mức độ công kích cỡ bóng đen thứ chín.

Cảnh Ngôn tiếp tục chém ra kiếm quang đỏ:

- Thánh Quang kiếm pháp!

Bóng người nửa trong suốt liên tục bị kiếm quang đỏ liên tục thụt lùi, trong lúc lùi bóng người nửa trong suốt vẫn phản kích Cảnh Ngôn.

Đánh nhau một lúc sau Cảnh Ngôn hơi yên lòng. Bóng người nửa trong suốt khó phát hiện nhưng mức độ công kích thì xấp xỉ bóng đen thứ chín. Tuy nhiên bóng đen thứ mười ẩn chứa năng lượng hơn xa bóng đen thứ chín. Công kích bóng

đen thứ chín thì Cảnh Ngôn chém một kiếm có thể đánh bay nó. Còn bóng người nửa trong suốt thứ mười chỉ lùi vài bước. Hai bóng đen ẩn chứa năng lượng không cùng mức độ, muốn tiêu diệt bóng người thứ mười sẽ phải mất nhiều thời gian hơn.

Chương 281 - Mộ Liên Thiên Đau Lòng

Bóng người thứ mười ẩn chứa năng lượng quá bàng bạc.

Kiếm thứ mười!

Cảnh Ngôn liên tục công kích mười kiếm, bóng người cuối cùng hơi thở vẫn bàng bạc mênh mông, không có chút dấu hiệu yếu đi.

Mặt Cảnh Ngôn đen thui.

Hắn không có thời gian.

Cảnh Ngôn luôn tính nhẩm thời gian, hắn biết lúc này chỉ còn mấy chục giây không đến ba mươi giây.

- Làm thế nào?

Nếu thời gian sung túc thì Cảnh Ngôn không cần sốt ruột, lực công kích của bóng người thứ mười và thứ chín tương đương, uy hiếp không quá lớn, hắn cẩn thận một chút chắc chắn không nguy hiểm mạng sống.

Nhưng Cảnh Ngôn muốn giành được kim lệnh! Chỉ có mấy chục giây, bóng người thứ mười như bức tường che trước mặt.

Cảnh Ngôn thử dùng tốc độ của Thiên Không Chi Dực vòng qua bóng người cuối cùng, nhưng hắn thất bại. Nhưng tốc độ của bóng người cuối cùng mau còn hơn Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực, không chỉ thế, khi công kích gần thân lực công kích của bóng người cuối cùng mạnh hơn gấp đôi.

Lần thử đó làm Cảnh Ngôn rơi vào nguy hiểm. Lực công kích từ xa của bóng người nửa trong suốt còn dễ chịu đựng, lực công kích gần thân hung hãn như cường giả mới vào Đạo Linh cảnh, Cảnh Ngôn phải lùi nhanh về.

Thử một lần bị đẩy lùi dễ dàng, Cảnh Ngôn từ bỏ ý nghĩ vòng qua bóng người nửa trong suốt xông trận.

Cảnh Ngôn cắn răng:

- Chết tiệt, nếu có bí pháp thì tốt rồi!

Đến bây giờ Cảnh Ngôn không tu luyện bí pháp nào, nếu có bí pháp lực công kích của hắn sẽ tăng mạnh lên nhiều.

Cảnh Ngôn lắc đầu:

- Không còn cách nào, đành làm hết sức.

Liên tục chém nhiều kiếm hơi thở của bóng người nửa trong suốt yếu dần.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Xem ra bóng người nửa trong suốt cuối cùng ẩn chứa năng lượng là tổng trung bình chín bóng đen trước.

- Tăng tốc!

Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đến cực hạn, nguyên khí điên cuồng dâng lên rót vào Thánh Quang kiếm pháp.

Trên quảng trường Quận Vương phủ.

Tổng quản Mộ Liên Thiên mở miệng nói:

- Còn mười giây!

Thời gian xông Thiên Trận là tròn ba canh giờ, hiện chỉ còn mười giây là chấm dứt.

- Còn chín giây!

- Tám giây!

- …

- Còn ba giây!

- Hai giây!

- Một giây cuối cùng!

Mộ Liên Thiên không ngừng báo ra thời gian sót lại xông Thiên Trận.

Mọi người nhìn chằm chằm Thiên Trận.

- Cảnh Ngôn và Ngô Thân rốt cuộc không cách nào giành được kim lệnh.

- Đúng vậy! Thiên Trận quá khó khăn, sống sót đã ra may, chứ kim lệnh thì … ha ha.

- Sắp đến giờ rồi!

Nhiều võ giả trên đài cao nhìn Thiên Trận chằm chằm, nhỏ giọng bàn tán.

Lúc này chỉ còn một giây là kết thúc, Cảnh Ngôn và Ngô Thân vào Thiên Trận chưa đi ra khỏi lối ra, hai người đã thất bại xông trận.

Mộ Liên Thiên gằn từng chữ:

- Hết giờ!

Mộ Liên Thiên nhẹ lắc đầu, tuy gã cảm thấy Cảnh Ngôn không cách nào vượt qua Thiên Trận, nhưng trong lòng ôm một tia hy vọng. Đã đến giờ mà Cảnh Ngôn chưa ra khỏi lối ra Thiên Trận, tức là hắn xông trận thất bại. Đúng là rất khó xông Thiên Trận giành được kim lệnh.

Nếu dễ thì mấy chục năm qua đã không đến nỗi không ai giành được kim lệnh.

Thiên tài tuy thiếu nhưng trên địa vực Lam Khúc quận thành bao la mỗi năm xuất hiện một số võ giả thiên tư siêu đẳng. Những võ giả này ít ai có thể giành được kim lệnh, võ giả giành được kim lệnh gần nhất phải đếm ngược từ ba mươi năm trước.

Vèo!

Mộ Liên Thiên vừa dứt lời một bóng người xuất hiện bên cạnh Thiên Trận.

- Là Ngô Thân!

- Ngô Thân của Ngô gia sống! Tuy rằng xông trận thất bại nhưng còn sống!

Các cặp mắt tập trung vào Ngô Thân. Ngô Thân được Thiên Trận truyền tống ra chứ không phải đi từ lối ra, hiển nhiên gã xông trận thất bại.

- Cảnh Ngôn đâu?

- Hình như chỉ có một Ngô Thân bị truyền tống ra.

- Không lẽ chết rồi?

Thấy Ngô Thân, những người này tự nhiên tìm kiếm Cảnh Ngôn, nhưng bọn họ không trông thấy hắn. Nơi đó trống rỗng chỉ có một mình Ngô Thân đứng.

Ngô Thân cười khổ.

Lúc vào Thiên Trận thì Ngô Thân tràn đầy tự tin vào mình, cảm thấy hy vọng giành được kim lệnh rất lớn. Ngô Thân là võ giả Tiên Thiên đỉnh, gã có thiên tư siêu đẳng, có gia tộc khổng lồ như Ngô gia cung cấp các loại tài nguyên, gã có nhiều thủ đoạn. Có thể nói trong võ giả Tiên Thiên đỉnh sức chiến đấu của Ngô Thân thuộc hạng nhất.

Dù vậy Ngô Thân vẫn thất bại.

Trong Thiên Trận, Ngô Thân tiêu diệt sáu bóng đen, lúc bị truyền tống ra gã đang đánh với bóng đen thứ bảy. Nếu cho Ngô Thân thêm một nén nhang có lẽ cuối cùng gã sẽ giết chết bóng người thứ bảy, nhưng quá trình sẽ rất khó khăn. Còn bóng người thứ tám phía sau nữa thì Ngô Thân không có một chút lòng tin.

Đối phó bóng đen thứ bảy là Ngô Thân đã gặp nguy hiểm tột độ, mấy lần suýt chết trong tay bóng đen. Nếu đấu với bóng đen thứ tám cơ hội sống sót của Ngô Thân chỉ có hai, ba mươi phần trăm.

Thiên Trận thật sự vô cùng khó khăn.

Ngô Thân cười khổ lắc đầu.

Ngô Thân đảo mắt nhìn hai bên, gã không thấy Cảnh Ngôn:

- Ủa? Cảnh Ngôn đâu?

Ngô Thân nhìn hướng lối ra Thiên Trận, nơi đó cũng không có Cảnh Ngôn.

Ngô Thân cau mày.

Thương Khúc cười lớn nói với người bên cạnh:

- Ha ha ha! Ta đã nói mà, Cảnh Ngôn đó thật là không biết tự lượng sức mình, tưởng có chút xíu thực lực là có thể xông Thiên Trận! Giờ cũng chết trong đó rồi!

Thư Linh khẽ thở dài:

- Ài, hơi đáng tiếc.

Thương Khúc bĩu môi:

- Có gì mà tiếc, rất nhiều võ giả thiên phú không tệ, chết một người có thể ra hai người khác.

Thương Khúc là chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện, gặp qua võ giả thiên tài nhiều không đếm xuể.

Thư Linh liếc Thương Khúc:

- Thiên phú của Cảnh Ngôn mạnh hơn thiên tài bình thường nhiều. Cảnh Ngôn chưa đến hai mươi tuổi đã giành được ngân lệnh, trong số võ giả được ngân lệnh thì hắn nhỏ tuổi nhất đúng không?

Thương Khúc cười khẩy nói:

- Thế thì sao? Đó là hắn tự tìm, khi hắn quyết định xông Thiên Trận thì nên có giác ngộ phải chết. Không phải ai cũng có thể xông Thiên Trận, Mộ tổng quản nhắc nhở không chỉ một lần tính nguy hiểm của Thiên Trận rất cao, nhưng hắn vẫn cứng đầu đòi xông, trách ai được?

Thư Linh nhíu mày nói:

- Nếu không phải chúng ta hạ lệnh phong sát có lẽ Cảnh Ngôn sẽ không xông Thiên Trận.

Thư Linh cảm thấy Cảnh Ngôn xông Thiên Trận có lý do rất lớn là vì ba học viện lớn hạ lệnh phong sát với hắn.

Hoàng Lạc nhìn Thư Linh, Thương Khúc, hòa giải:

- Hai vị đừng nóng, người đã chết chúng ta ở đây khắc khẩu có tác dụng gì? Ta thừa nhận Cảnh Ngôn rất có thiên phú, nếu ta sớm biết hắn có thực lực giành được ngân lệnh ta sẽ không hạ lệnh phong sát. Nhưng chuyện đã rồi, có tranh luận cũng không ý nghĩa gì.

Thương Khúc cười lạnh, nhưng không nói gì thêm. Thư Linh không cãi nữa.

Mộ Liên Thiên cau mày.

Cảnh Ngôn đã cết?

Nỗi lòng Mộ Liên Thiên dao động, lúc trước gã cảm thấy khả năng hắn giành được kim lệnh không lớn, nhưng không ngờ hắn sẽ chết trong Thiên Trận.

Mộ Liên Thiên thầm thở dài:

- Cảnh Ngôn ơi là Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn luyện chế Thiên Mục Đan cứu thê tử của gã, Mộ Liên Thiên nợ hắn ân tình lớn. Mộ Liên Thiên có tặng cho Cảnh Ngôn một loại võ học quý giá hiếm thấy, nhưng so sánh thì gã cảm thấy mình tặng đồ còn lâu mới bằng ân tình đã nợ hắn.

Không chỉ thế, Mộ Liên Thiên rất có hảo cảm với Cảnh Ngôn, gã chỉ có một nữ nhi, không có nhi tử, nên có tình phụ tử với hắn. Mặc dù quen Cảnh Ngôn không quá lâu, Mộ Liên Thiên rất thích tính cách của Cảnh Ngôn, trầm ổn mà không ngông cuồng, nội liễm không yếu đuối.

Không hiểu sao Mộ Liên Thiên thấy đau lòng:

- Đáng tiếc.

Nếu sớm biết Cảnh Ngôn sẽ chết trong Thiên Trận thì Mộ Liên Thiên tuyệt đối sẽ ngăn cản hắn vào.

Tại sao lại chết?

Mộ Vân Phỉ nói với Mộ Liên Thiên là Cảnh Ngôn từng đánh nhau với võ giả Tiên Thiên đỉnh, một mình hắn chấp hai cường giả khá lợi hại trong võ giả Tiên Thiên đỉnh cùng đánh. Nếu Cảnh Ngôn có thực lực như vậy lẽ ra hắn dư sức sống trong Thiên Trận.

Mộ Liên Thiên thẫn thờ nhìn Thiên Trận:

- …

Trong Thiên Trận.

Khi thời gian đến, Ngô Thân bị truyền tống đi.

Phụp!

Lại một kiếm quang đỏ quét qua bóng người nửa trong suốt, rốt cuộc bóng người nửa trong suốt hoàn toàn tán loạn biến mất trong đường hầm.

Cảnh Ngôn hơi thở phào:

- Rốt cuộc tiêu diệt bóng người cuối cùng.

Giây sau Cảnh Ngôn biến sắc mặt:

- Nguy, đến giờ rồi!

Bóng người cuối cùng đã bị Cảnh Ngôn giết, nhưng không có nghĩa là hắn thành công xông trận, đằng trước vẫn là đừng hầm, hắn còn ở bên trong.

Cảnh Ngôn cảm nhận năng lượng mênh mông không thể ngăn cản từ bốn phương tám hướng dâng lên, hắn cắn răng chửi:

- Chết tiệt!

Cảnh Ngôn biết năng lượng mênh mông này không phải công kích mà muốn truyền tống hắn đi ra Thiên Trận, đã đến giờ, hắn sống nên trận pháp muốn tự động truyền tống hắn đi.

Chương 282 - Chỉ Mành Treo Chuông

Năng lượng hùng hồn sinh ra trong không gian đè Cảnh Ngôn.

Lực lượng này nếu tiêu diệt Cảnh Ngôn thì hắn không cần nổi một giây. Nhưng năng lượng chỉ muốn truyền tống Cảnh Ngôn ra Thiên Trận nên ôn hòa nhiều.

Cảnh Ngôn cắn chặt răng điên cuồng vận chuyển nguyên khí trong vụ tuyền:

- Phá! Phá cho ta!

Cảnh Ngôn gần như thúc đẩy nguyên khí đến cực hạn, nguyên khí chạy ra một trăm lẻ tám kinh mạch Võ Đạo tràn ra, lấy Cảnh Ngôn làm trung tâm khuếch tán không gian xung quanh.

Cùng lúc đó, Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực không chút giữ lại lao hướng lối ra Thiên Trận.

Cứ như vậy bị truyền tống đi tương đương với không xông trận được, Cảnh Ngôn không cam lòng!

Nếu lúc Cảnh Ngôn chưa tiêu diệt bóng người nửa trong suốt thứ mười mà hết giờ, hắn bị truyền tống đi cũng đành chịu. Bây giờ Cảnh Ngôn đã tiêu diệt bóng người cuối cùng, vào phút then chốt này chỉ vì hết thời gian bị truyền tống ra, đổi lại là ai cũng sẽ không cam lòng.

Răng rắc!

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí đối với năng lượng Thiên Trận thì tựa như con nít ba tuổi đối diện người trưởng thành, không có sức ngăn cản. Nhưng năng lượng Thiên Trận tràn hướng Cảnh Ngôn hơi chậm chút, nguyên khí không ngăn lại được nhưng có thể kéo dài thời gian năng lượng đè ép hướng hắn.

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí đến cực hạn hóa thành luồng sáng đen nhanh như tia chớp lao hướng lối ra.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm tia sáng trước mặt:

- Lối ra! Thấy lối ra rồi!

Chiều dài đường hầm Thiên Trận quả nhiên giống với Nhân Trận, Địa Trận, suy đoán của Cảnh Ngôn hoàn toàn chính xác.

Cảnh Ngôn cách lối ra Thiên Trận đã không xa.

Cảnh Ngôn rống to:

- Mau, mau thêm chút nữa!

Khi Cảnh Ngôn thúc đẩy nguyên khí đến cực hạn, dù ý chí của hắn muốn nhanh hơn cũng không thể. Cảnh Ngôn mới đột phá cảnh giới, chưa ổn định, nguyên khí trong vụ tuyền không vận chuyển trơn tru, vào phút then chốt hắn bộc phát ra hết khiến nguyên khí càng táo bạo sục sôi trong vụ tuyền. Thương Khung Đệ Nhất Thần Công có dấu hiệu khó kiểm soát.

Trán Cảnh Ngôn rịn mồ hôi:

- Còn một trăm thước!

- Tám mươi thước!

- Sáu mươi thước!

- Bốn mươi thước!

- Hai mươi thước!

Cách lối ra ngày càng gần nhưng mặt Cảnh Ngôn càng lúc càng đen, vì hắn cảm giác lực lượng truyền tống của đại trận đã đụng vào người mình, hắn cảm giác lực lượng lôi kéo.

Hai mắt Cảnh Ngôn đỏ ngầu:

- Không! Không! Sắp thất bại sao? Kiếm củi ba năm thiêu một giờ?

Chỉ còn hai mươi thước cuối cùng, Thiên Không Chi Dực phụ trợ chỉ chớp mắt là vượt qua được ngay. Nhưng một cái chớp mắt này lực lượng truyền tống của Thiên Trận bao bọc Cảnh Ngôn muốn đưa ra khỏi đường hầm.

- Kiếm ý!

Xoẹt!

Khi Cảnh Ngôn sắp bị truyền tống ra Thiên Trận, lòng hắn máy động chợt nhớ mình nắm giữ kiếm ý.

Bản chất của kiếm ý là dẫn động thế thiên địa, Cảnh Ngôn không chắc kiếm ý có tác dụng gì trong đường hầm Thiên Trận không. Nhưng đây là hy vọng cuối cùng của hắn, có hiệu quả hay không phải thử mới biết.

Cảnh Ngôn không vung Thiên Hỏa kiếm phát ra kiếm ý, hắn dùng thân thể mình. Quanh người Cảnh Ngôn dẫn động thế thiên địa hình thành vách tường vô hình đối kháng lực lượng truyền tống của Thiên Trận.

Phụp!

Kiếm ý và lực lượng truyền tống tiếp xúc, hai bên đè ép phát ra tiếng vang khẽ.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực, theo đà thế lớn lực mạnh hắn như sao băng lao vút tới lối ra.

Vèo!

Cảnh tượng trước mắt thay đổi, tia sáng dần rực rỡ lên.

Cảnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, mắt lấp lánh ánh sáng:

- Phù! Đi ra! Đi ra! Thành công, ta thành công!

Kiếm ý có tác dụng! Tuy chỉ khoảnh khắc kiếm ý đã bị nghiền nát nhưng nó tranh thủ một chớp mắt để Cảnh Ngôn thành công bay ra Thiên Trận.

Cảnh Ngôn không kịp nhìn quanh, hắn vội khoanh chân ngồi:

- Nguy!

Đầu tiên Cảnh Ngôn ăn một viên Quy Nguyên Đan, lại lấy ra linh thạch cực phẩm còn sót lại trong tu di giới chỉ, tay đặt lên đống linh thạch cực phẩm.

Nguyên khí trong người Cảnh Ngôn hầu như không khống chế được, nguyên khí chạy lung tung trong vụ tuyền, kinh mạch Võ Đạo. Nếu không khống chế được Cảnh Ngôn sẽ nổ banh xác.

Khi Cảnh Ngôn xuất hiện ở lối ra Thiên Trận, nguyên quảng trường Quận Vương phủ hỗn loạn.

- Đó …

- Chuyện gì vậy?

- Đó chẳng phải là Cảnh Ngôn sao? Cảnh Ngôn chưa chết?

Một số người định rời đi, bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn chết trong Thiên Trận. Ngô Thân đã bị truyền tống ra, ba học viện lớn khảo hạch mùa này kết thúc, họ có ở lại đây cũng không ích gì, nhiều người định đi.

Khi đám người lục tục đi xa thì bỗng đám người rộ lên tiếng la ngạc nhiên.

Khi Cảnh Ngôn xuất hiện có vài người chú ý hắn, bọn họ thé lên khiến người khác nhìn sang, thấy Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng gần lối ra Thiên Trận.

Họ vốn cho rằng Cảnh Ngôn đã chết trong Thiên Trận, giờ hắn sống đi ra. Cảnh Ngôn không chỉ sống, hắn đi từ lối ra Thiên Trận, điều này đại biểu cho cái gì?

Nghĩa là Cảnh Ngôn thành công xông Thiên Trận.

Nếu xông Thiên Trận thất bại sẽ bị truyền tống ra, vậy không nên xuất hiện ở lối ra mà phải như Ngô Thân bị đưa đến đất trống bên cạnh Thiên Trận.

Tình huống hiện tại là sao?

Chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện Thương Khúc ngẩn ngơ.

Chưởng viện ngoại viện Hồng Liên học viện Hoàng Lạc ngây người.

Chưởng viện ngoại viện Đạo Nhất học viện Thư Linh sững sờ nhìn Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng, nàng xoe tròn mắt đẹp không nói nên lời.

Những người đại biểu thế lực Lam Khúc quận thành đến xem lễ cũng há hốc mồm.

Mộ Liên Thiên ngây người.

Khi Ngô Thân bị Thiên Trận truyền tống ra mà không có Cảnh Ngôn, Mộ Liên Thiên không muốn tin cũng biết hắn đã chết trong Thiên Trận. Mộ Liên Thiên đinh ninh Cảnh Ngôn đã chết.

Nhưng bây giờ thì sao?

Cảnh Ngôn ra khỏi Thiên Trận!

Cách Ngô Thân được truyền tống ra đã qua mấy giây, tức là Cảnh Ngôn ở trong Thiên Trận lâu hơn Ngô Thân vài giây. Sao có thể? Sao Cảnh Ngôn làm được?

Ngô Thân được truyền tống ra trước mấy giây xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn muốn rớt tròng.

Có người lên tiếng:

- Đây … tính là thành công xông Thiên Trận sao?

Vì Cảnh Ngôn không phải bị truyền tống ra, hắn đi ra khỏi lối ra Thiên Trận, lẽ ra tính là thành công xông trận. Nhưng trong phút chốc người ta khó chấp nhận được.

Ba học viện lớn khảo hạch trong Lam Khúc quận thành đã ba mươi năm không có người thành công xông Thiên Trận. Bọn họ nhìn Cảnh Ngôn, Ngô Thân đi vào Thiên Trận, chưa từng nghĩ trong hai người này cuối cùng xông qua Thiên Trận giành được kim lệnh, khả năng quá nhỏ bé.

Một trưởng lão Viên gia nhìn Mộ Liên Thiên, lớn tiếng hỏi:

- Mộ tổng quản, có phải Cảnh Ngôn này thành công xông trận?

Mộ Liên Thiên nhìn trưởng lão Viên gia, cau mày sau đó gật đầu.

Trưởng lão Văn gia nhíu mày nói:

- Mộ tổng quản, chuyện này là sao? Lúc trước sắp đến thời gian, còn giây cuối là Mộ tổng quản đếm ngược thời gian. Sau khi Mộ tổng quản đếm ngược tử đệ Ngô gia Ngô Thân lập tức bị truyền tống ra, khi đó Cảnh Ngôn còn chưa ra Thiên Trận. Qua mấy giây Cảnh Ngôn mới ra khỏi Thiên Trận, chuyện này là sao?

Trưởng lão Văn gia nói như vậy những người khác cau mày nhìn Mộ Liên Thiên, lúc trước bọn họ quá giật mình nên

không nghĩ đến vấn đề này, bây giờ nghe trưởng lão Văn gia vạch ra mới cảm thấy thời gian không đúng.

Mặc dù xấp xỉ chỉ vài giây nhưng cũng là không bình thường.

Nếu nói Mộ Liên Thiên không tính đúng thời gian thì không phải, bởi vì gã đếm ngược thời gian xong Ngô Thân liền bị truyền tống ra, tức là gã tính đúng. Vì hết giờ nên Ngô Thân bị truyền tống ra Thiên Trận.

Cảnh Ngôn không bị truyền tống ra, mấy giây sau hắn chạy khỏi lối ra, điều này không bình thường.

Mộ Liên Thiên trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Thiên Trận tuyệt đối không có vấn đề gì, có lẽ Cảnh Ngôn có thủ đoạn gì nên có thể ở lâu trong Thiên Trận một chút xíu.

Chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện tiến lên trước vài bước nhìn Mộ Liên Thiên, chắp tay:

- Mộ tổng quản! Mặc kệ Cảnh Ngôn làm sao nhưng ta muốn nói một điều rằng, Cảnh Ngôn không thể tính là xông qua Thiên Trận.

Giọng Thương Khúc rất lớn, người trên quảng trường đều nghe rõ ràng.

Mộ Liên Thiên nhíu mày hỏi:

- Thương Khúc chưởng viện có ý gì?

Ánh mắt Thương Khúc âm trầm lớn tiếng nói:

- Mộ tổng quản, chúng ta đều thấy Cảnh Ngôn đi ra từ lối ra Thiên Trận. Nhưng thời gian giới hạn của Thiên Trận là ba canh giờ, sau khi qua ba canh giờ Cảnh Ngôn không ra khỏi Thiên Trận, vậy là không phù hợp điều kiện giành được kim lệnh.

Chương 283 - Gian Lận

Trong đám người này có nhiều người không hy vọng thấy Cảnh Ngôn giành được kim lệnh, trong đó người tuyệt đối không mong muốn nhất chính là Thương Khúc.

Nếu Cảnh Ngôn giành được kim lệnh vậy lúc trước Thương Khúc đầu têu hạ lệnh phong sát hắn thành trò cười.

Thương Khúc sẽ bị bao nhiêu người cười nhạo, châm chọc. Thương Khúc có thể tưởng tượng nếu Cảnh Ngôn thành công giành được kim lệnh thì một thời gian dài lão sẽ bị võ giả Lam Khúc quận thành tán dóc nhạo báng.

Thương Khúc không cho phép tình huống này xuất hiện.

Trưởng lão Văn gia tiếp lời:

- Đúng rồi, Thương Khúc chưởng viện nói có lý. Tuy Cảnh Ngôn đi ra từ lối ra Thiên Trận nhưng đã qua thời hạn ba canh giờ. Mộ tổng quản, ta cho rằng không nên tính Cảnh Ngôn thành công xông Thiên Trận.

Thương Khúc thấy có người ủng hộ mình thì mắt sáng rực:

- Đúng rồi, có lẽ Cảnh Ngôn có thủ đoạn gì ở trong Thiên Trận càng lâu, hắn lợi dụng dư ra thời gian xông qua Thiên Trận, vậy là không công bằng với người xông Thiên Trận khác. Nếu người khác tìm được cách này, có thể ở lại Thiên Trận bốn canh giờ, năm canh giờ hay càng lâu hơn, cuối cùng thành công đi ra từ lối ra Thiên Trận vậy cũng tính là thành công xông trận giành được kim lệnh sao?

Thương Khúc nhìn hướng trưởng lão Ngô gia:

- Ngô trưởng lão nói có đúng không? Ngô Thân là võ giả Tiên Thiên đỉnh, nếu cho hắn thêm thời gian thì hắn cũng sẽ xông qua Thiên Trận phải không?

Thương Khúc muốn lôi kéo nhiều người đứng về phía mình, tạo áp lực cho Mộ Liên Thiên không để Cảnh Ngôn giành được kim lệnh.

Trưởng lão Ngô gia nhìn Thương Khúc, nhưng không đáp:

- …

Ngô Thân cùng xông Thiên Trận với Cảnh Ngôn giành nói trước:

- Không thể nào! Thiên Trận rất khó khăn, dù cho ta nhiều thời gian hơn ta cũng không cách nào xông qua!

Ngô Thân nói thẳng, trước khi vào Thiên Trận gã cho rằng mình có cơ hội giành được kim lệnh, rất tự tin vào thực lực của mình. Nhưng vào Thiên Trận, gặp những bóng đen, biết cái sau mạnh hơn cái trước thì gã hiểu thực lực hiện tại của mình không thể nào thành công xông trận giành được kim lệnh. Ba canh giờ không được, sáu canh giờ cũng không thể, dù cho gã mười hai canh giờ cũng vô dụng.

Mấy bóng đen đoạn cuối không thể dựa vào thời gian tiêu diệt chúng, cưỡng ép xông qua sẽ bị bóng đen giết ngược lại. Nếu không thì những võ giả Tiên Thiên đỉnh đã chết trong Thiên Trận là chết thế nào?

Nghe Ngô Thân nói, mặt Thương Khúc đen thui cười gượng nhìn gã.

Một trưởng lão thế gia lên tiếng:

- Mộ tổng quản, cần tìm hiểu rõ Cảnh Ngôn có cái gì, hắn không đi ra Thiên Trận đúng thời gian, đây là điều chắc chắn.

Mộ Liên Thiên nheo mắt nhìn những người này.

Mộ Liên Thiên nhếch mép chậm rãi nói:

- Thật ra có một việc các ngươi lầm. Ba canh giờ đúng là hạn định thời gian xông trận, nhưng giới hạn này chỉ nói là thời gian võ giả có thể ở trong Thiên Trận. Khi đến lúc võ giả sẽ bị trận pháp tự động truyền tống đi ra, tất cả võ giả vào Thiên Trận đều như nhau, không có gì bất công hay không. Cảnh Ngôn có thể ở trong Thiên Trận lâu mấy giây là tự hắn có thủ đoạn. Đừng nói ở lâu mấy giây, dù Cảnh Ngôn ở lâu mấy canh giờ, miễn hắn làm được thì không tính là trái quy tắc.

Mộ Liên Thiên nói vậy nhưng cũng biết không thể nào ở trong Thiên Trận mấy canh giờ, đừng nói võ giả Tiên Thiên, dù là võ giả Đạo Linh cảnh cũng không làm được.

Thương Khúc vẫn cố cãi:

- Nhưng điều này không công bằng với võ giả xông trận khác! Cảnh Ngôn có thể ở lại lâu nhưng võ giả khác thì không thể!

Mộ Liên Thiên trầm giọng nói:

- Thương Khúc chưởng viện, điểm xuất phát của ngươi đã sai. Xông Thiên Trận không hạn chế võ giả sử dụng thủ đoạn gì trong trận pháp, miễn cuối cùng võ giả thành công thì chúng ta không giới hạn quá trình. Thương Khúc chưởng viện, theo ý ngươi không lẽ võ giả vào trận pháp còn phải giới hạn cùng cảnh giới, phải tu luyện cùng võ học, sử dụng vũ khí cùng phẩm cấp sao?

Đừng nói Mộ Liên Thiên và Cảnh Ngôn thân thiết, dù hai người không quen nhau thì gã cũng sẽ cho hắn giành được kim lệnh.

Theo quy tắc Cảnh Ngôn xứng đáng giành được kim lệnh.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng ở lối ra Thiên Trận thở phào, mở mắt ra:

- Phù!

Nguyên khí ổn định!

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cực kỳ mạnh mẽ, nguyên khí vốn xao động, trong thời gian ngắn bị Cảnh Ngôn dùng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khống chế đại khái.

Đương nhiên Cảnh Ngôn cần càng nhiều thời gian ổn định cảnh giới đã đột phá trong Thiên Trận. Nhưng Cảnh Ngôn không quên hắn dang ở đâu, chỗ này hiển nhiên không thích hợp tu luyện ổn định cảnh giới, vì sẽ mất nhiều thời gian, ít nhất mấy ngày mới được.

Cảnh Ngôn đứng dậy nhìn đài cao.

Cảnh Ngôn khom người chào Mộ Liên Thiên, nở nụ cười tươi:

- Mộ tổng quản!

Mộ Liên Thiên cười ngoắc Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi đi lên.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Rõ!

Cảnh Ngôn nhấc chân bước nhanh lên đài cao, tới gần đám người Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên vươn tay:

- Đưa ngân lệnh của ngươi cho ta.

Cảnh Ngôn mừng thầm, hắn biết đây là đổi ngân lệnh thành kim lệnh. Cảnh Ngôn cố nén nỗi lòng kích động hai tay đưa ngân lệnh vào tay Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên lấy ra lệnh bài màu vàng giao cho Cảnh Ngôn.

Mộ Liên Thiên cảm khái:

- Cảnh Ngôn, chúc mừng ngươi, ngươi thành công xông qua Thiên Trận, giành được kim lệnh. Ha ha, đã hơn ba mươi năm không có võ giả giành được kim lệnh.

Trước mắt mọi người Mộ Liên Thiên không tiện biểu hiện quá thân thiết với Cảnh Ngôn, đành làm bộ dáng giải quyết việc công. Mộ Liên Thiên cũng rất tò mò sao Cảnh Ngôn làm được, nhưng chỗ này không tiện hỏi kỹ.

Cảnh Ngôn nhìn kim lệnh trong tay:

- Đa tạ Mộ tổng quản.

Nhìn bề ngoài kim lệnh, ngân lệnh, đồng lệnh hình dạng giống nhau, chỉ khác màu sắc. Ba loại màu đại biểu ý nghĩa khác hẳn.

Có hơn hai ngàn người giành được đồng lệnh, chỉ có mười bảy người được ngân lệnh, giành được kim lệnh thì chỉ có một mình Cảnh Ngôn.

Nhiều người trên đài cao biểu tình kỳ lạ nhìn Cảnh Ngôn. Bọn họ không cách nào tưởng tượng sao Cảnh Ngôn có thể làm được, hắn là võ giả trẻ chưa đến hai mươi tuổi!

Nếu cho hắn tu luyện thêm mười năm thì mạnh cỡ nào nữa?

Bây giờ đã có thể giành được kim lệnh, nếu Cảnh Ngôn tu luyện thêm mười năm thì chẳng phải là hắn đi dạo nhẹ nhàng trong Thiên Trận.

Quá khủng bố! Tiểu tử này, quá kinh người!

Trong khi Cảnh Ngôn xem xét kim lệnh, một tiếng ré chói tai vang lên:

- Cảnh Ngôn, ngươi gian lận! Nhất định là ngươi ăn gian!

Cảnh Ngôn nhìn người nói chuyện:

- A?

Nhóm Mộ Liên Thiên cùng nhìn người nói chuyện.

Đó là Thương Long, chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện.

Mắt Thương Long lấp lóe ngọn lửa, vô cùng chắc chắn nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi không thể nào xông qua Thiên Trận, chắc chắn ngươi gian lận, dùng thủ đoạn không thể gặp người! Ngươi chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, tuy có sức chiến đấu võ giả Tiên Thiên hậu kỳ nhưng dù vậy ngươi không thể giành được kim lệnh! Ngươi qua Địa Trận còn khó khăn thì làm sao giành được kim lệnh?

Thương Long choằng Cảnh Ngôn ăn gian.

Thương Long chỉ vào Cảnh Ngôn, tức giận quát:

- Cảnh Ngôn, ngươi lừa được người khác chứ không lừa được ta! Lúc trong Đông Lâm thành ta chính mắt thấy ngươi đánh với võ giả khác, ngươi cách Tiên Thiên đỉnh rất xa, sao có thể xông qua Thiên Trận? Hừ, ngươi hãy ngoan ngoãn khai ra đi, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng, ngươi chịu không nổi!

Thương Long vừa rống vừa liếc trộm Thương Khúc, hiển nhiên lão bị xúi giục, nếu không lão chỉ là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện không dám biểu hiện như thế trước mặt Mộ Liên Thiên.

Người xung quanh xì xầm nhỏ to, ánh mắt nghi ngờ nhìn Cảnh Ngôn.

- Hay Cảnh Ngôn gian lận thật?

- Chắc đúng, Thương Long nói Cảnh Ngôn là cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, không lý nào nói bậy? Thương Long dám nói lung tung trong trường hợp này sao?

- Nếu đúng vậy thì Cảnh Ngôn không thể nào xông qua Thiên Trận, dù có sức chiến đấu Tiên Thiên hậu kỳ cũng kém rất xa. Muốn xông qua Thiên Trận phải là tu vi gần cường giả Đạo Linh cảnh.

- Ừ, xem ra Cảnh Ngôn ăn gian thật rồi, nhưng không biết hắn dùng cách gì?

- …

Nói thật lòng đa số người không muốn thấy Cảnh Ngôn xông qua Thiên Trận, giành được kim lệnh, nên họ thà tin lời Thương Long.

Cảnh Ngôn dâng lên lửa giận, cười lạnh nhìn Thương Long:

- Gian lận? Xin hỏi ta làm sao gian lận trong Thiên Trận?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Thương Long, ta ở Đông Lâm thành giết Tác Văn đệ tử của ngươi, ta biết ngươi luôn ghi hận ta. Nhưng ngươi nên biết ta giết Tác Văn đệ tử của ngươi không phải lỗi của ta. Tác Văn bày lôi đài khiêu khích trước cửa trạch viện Cảnh gia ta, vũ nhục tất cả tử đệ Cảnh gia. Ta ở trên lôi đài giết Tác Văn đệ tử của ngươi, hắn chết chưa hết tội! Giờ ngươi ghi hận ta không phân trường hợp, không nói lý chửi rủa ta, ô miệt ta. Ta hỏi ngươi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Cảnh Ngôn nói đến cuối cùng cất cao giọng chói tai.

Thương Long run run:

- Ngươi …!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Ngươi cái gì? Ngươi cho rằng Thiên Trận là gì? Ngươi nói gian lận liền có thể gian lận sao? Nhiều năm qua bao nhiêu kỳ tài ngút trời đi vào Thiên Trận mà thất bại, sao bọn họ không gian lận đi?

Chương 284 - Chất Vấn

Cảnh Ngôn nói mấy lời này khiến nhiều người thầm gật gù.

Mọi người nhìn ra Thương Long, Cảnh Ngôn có mâu thuẫn, ma sát, nhưng lúc trước họ không rõ lý do là sao, giờ nghe Cảnh Ngôn nói mới biết.

Thương Long có một đệ tử tên Tác Văn, theo lão đi Đông Lâm thành, rồi chạy tới dựng lôi đài trước cửa trạch viện Cảnh gia, tỏ rõ khiêu khích nguyên gia tộc.

Tạm không tính quy mô gia tộc Cảnh gia lớn nhỏ thế nào, chỉ nói hành vi của Tác Văn. Khiêu khích Cảnh gia, sau đó bị người Cảnh gia giết trên lôi đài, Tác Văn chết chưa hết tội. Tác Văn dựng lôi đài trước gia tộc người ta phải nên có giác ngộ sẽ chết.

Thương Long vì đệ tử của mình bị Cảnh Ngôn giết mà ghi hận hắn, luôn muốn trả thù, báo thù, đây là hành vi tiểu nhân.

Nhiều người cau mày nhìn Thương Long. Thương Long là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Nói ra thì Thương Long có chút tiếng tăm trong Lam Khúc quận thành, gia tộc lớn có lẽ không chú ý người như lão nhưng nhân vật quản lý ít nhiều gì có nghe nói.

Không ngờ Thương Long là người bụng dạ hẹp hòi, nuốt hận phải trả, nhiều người bản năng lắc đầu. Ngươi có ân oán với Cảnh Ngôn, nếu ngươi chiếm lý thì tự nhiên có thể trả thù. Vấn đề là hiện giờ ngươi không có lý do trả thù. Không có lý do thì ngươi lén trả thù cũng được, nhưng ngươi bày ra trước mặt mọi người, ngươi nghĩ người khác đều là đồ ngu não rỗng sao?

Mặt Thương Long trắng nhợt, lão không tìm ra lời nào phản bác Cảnh Ngôn. Chuyện xảy ra trong Đông Lâm thành tuy đa số người nơi này không rõ ràng, nhưng cũng có người biết, ví dụ chấp sự ngoại viện Đạo Nhất học viện Khánh Mặc. Nếu Thương Long cãi chày cãi cối không thừa nhận chỉ khiến mình càng mất mặt.

Trong khi Thương Long câm nín thì Thương Khúc cười phá lên:

- Ha ha ha!

Người xung quanh chuyển sang chú ý lão.

Thương Khúc lắc đầu có vẻ rất cảm khái:

- Cảnh Ngôn, tiểu tử nhà ngươi có tâm cơ lắm, ta đã xem thường ngươi. Còn nhỏ tuổi mà khôn ngoan sâu, Thương Long chấp sự cũng bị ngươi đánh lạc hướng. Chậc chậc, ghê gớm, thật là ghê gớm.

Thương Khúc nheo mắt nói:

- Ta không cần biết Thương Long chấp sự có ân oán gì với ngươi, chúng ta đang nói không phải ân oán cá nhân giữa ngươi và Thương Long chấp sự. Thương Long chấp sự nói là ngươi gian lận trong Thiên Trận. Ngươi nói ngươi không thể nào gian lận trong Thiên Trận, có lẽ đa số người cảm thấy ngươi đúng là không thể gian lận.

Thương Khúc nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Ta không thể chắc chắn ngươi gian lận, nhưng có một điều chúng ta đều thấy là Cảnh Ngôn nhà ngươi ở trong Thiên Trận lâu hơn Ngô Thân cùng đi vào với ngươi một chút. Cảnh Ngôn, ngươi thừa nhận điều này đúng không?

Cảnh Ngôn nhìn Thương Khúc, lão già này thật sự không muốn cho hắn giành được kim lệnh!

Mộ Liên Thiên nặng giọng nói:

- Thương Khúc chưởng viện, ta đã nói Cảnh Ngôn ở trong Thiên Trận lâu mấy giây là vì hắn có thủ đoạn của mình.

Nhìn ra được Mộ Liên Thiên hơi khó chịu với Thương Khúc.

Thương Khúc khom người nói với Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản, ta cũng chỉ nghi ngờ hợp lý. Nhân Trận, Địa Trận, Thiên Trận thì cũng chỉ là trận pháp, trận pháp thì chắc chắn có cách phá giải. Ta cho rằng Cảnh Ngôn có cách phá giải, hắn lợi dụng cách đó nhẹ nhàng phá giải Thiên Trận, do đó vượt qua giành được kim lệnh!

Thương Khúc nhìn ra Mộ Liên Thiên khó chịu với mình, nhưng lão không có đường lui.

Nếu để cho Cảnh Ngôn giành được kim lệnh thì đả kích quá lớn với lão. Lão chẳng những trở thành trò cười cho Lam Khúc quận thành, địa vị hiện tại cũng bị ảnh hưởng.

Tại sao?

Vì Thương Khúc đề nghị ba học viện lớn hạ lệnh phong sát với Cảnh Ngôn, nếu hắn giành được kim lệnh thì lệnh phong sát vô hiệu.

Cảnh Ngôn không thể nào lại vào Thần Phong học viện, nghĩa là nhiều người sẽ cho rằng vì Thương Khúc đề nghị hạ lệnh phong sát mới khiến hắn không chịu tham gia Thần Phong học viện.

Người ngoài nghĩ vậy cũng không sao, nhưng nếu cao tầng Thần Phong học viện đều cho rằng như thế thì trách nhiệm của Thương Khúc nặng nề, có lẽ sẽ bị miễn chức. Nên Thương Khúc không có đường lui, lão không tiếc đắc tội tổng quản Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên. Nếu được thì Thương Khúc

không muốn đắc tội Mộ Liên Thiên, gã là tổng quản Quận Vương phủ, địa vị cao ngang ngửa thủ tịch chưởng viện Thần Phong học viện. Thương Khúc kém hơn Mộ Liên Thiên mấy cấp bậc, lão không muốn nhưng đành phải đắc tội gã. Nếu không đắc tội Mộ Liên Thiên thì chức vị chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện của lão cũng bị mất.

Chưởng viện ngoại viện Hồng Liên học viện Hoàng Lạc lên tiếng:

- Ta cũng muốn nói một câu.

Hoàng Lạc nhìn Mộ Liên Thiên lại nhìn Cảnh Ngôn, ánh mắt nghiêm túc.

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể vượt qua Thiên Trận, cá nhân ta rất vui mừng. Ta là chưởng viện ngoại viện Hồng Liên học viện, chắc chắn vô cùng hân hoan khi trong địa vực Lam Khúc quận thành chúng ta xuất hiện một võ giả có thể thông qua Thiên Trận trước năm ba mươi tuổi. Vì điều này đại biểu trong địa vực Lam Khúc quận thành chúng ta lại xuất hiện một thiên tài hiếm có, thiên tài thiên tư siêu tuyệt, thiên tài mấy chục năm hiếm gặp.

Hoàng Lạc dõng dạc nói:

- Nhưng ta cảm thấy Thương Khúc chưởng viện nói có lý. Chúng ta không thể chứng thực Cảnh Ngôn ở trong Thiên Trận có dùng thủ đoạn gian lận tồi tệ nào không. Có một điều chúng ta không thể phủ nhận là Cảnh Ngôn ở trong Thiên Trận lâu hơn ba canh giờ, điều này không bình thường! Chúng ta xem ba học viện lớn khảo hạch không chỉ một, hai lần, chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Nghe Hoàng Lạc nói, khóe môi Cảnh Ngôn cong lên khinh rẻ.

Hoàng Lạc nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, giọng dịu nhẹ nhưng chất chứa uy hiếp:

- Cảnh Ngôn! Nếu ngươi thật sự dùng thủ đoạn đặc biệt gì trong Thiên Trận, hoặc lợi dụng lỗ hổng Thiên Trận thì ta nghĩ ngươi hãy nói ra ngay bây giờ. Ngươi khai ra chúng ta sẽ tha thứ cho, nếu ngươi không nói, bị chúng ta, Mộ tổng quản điều tra ra thì vấn đề nghiêm trọng!

Nói đơn giản là Hoàng Lạc không tin Cảnh Ngôn có thể vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh.

Trưởng lão Văn gia mắt âm trầm lấp lóe liếc Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi còn trẻ đừng tự lầm, nếu ngươi gian lận mới qua Thiên Trận được thì khai ngay đi, nếu không …

Chương 285 - Quyết Chiến Sinh Tử

Các tiếng trách cứ đổ ập vào Cảnh Ngôn:

- Tuổi còn trẻ không đi đường ngay, vọng tưởng dùng thủ đoạn cấp thấp giành được kim lệnh, ài.

- Phải đi đường ngay!

- Ngươi tên Cảnh Ngôn đúng không? Ngươi còn nhỏ, sau này có nhiều cơ hội, tuyệt đối đừng nhập ma, làm người đi ngay ngồi thẳng mới tốt!

Không đi đường ngay?

Nhập ma?

Cảnh Ngôn nghe những lời trách móc, hắn cười, nụ cười lạnh băng.

Thương Long quát to:

- Cảnh Ngôn, còn không nói ra cách gian lận của ngươi? Chờ bị tra ra thì ngươi không sống nổi!

Mới rồi Thương Long bị Cảnh Ngôn chèn ép á khẩu, mất hết mặt mũi, trong bụng ôm cục tức muốn trút ra. Thấy nhiều người chĩa đầu mâu vào Cảnh Ngôn thế là Thương Long lại nhảy ra, chỉ tay quát tháo hắn.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Gian lận? Ha ha.

Cảnh Ngôn cười to bảo:

- Cười chết người! Chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện Thương Khúc kêu ta tham gia Thần Phong học viện, ta từ chối, Thương Khúc quê quá hóa giận hạ lệnh phong sát với ta, các ngươi không nói được một câu công bằng!

Thương Khúc nghe lời này mặt xanh mét, hung tợn trừng Cảnh Ngôn.

- Ta xông Thiên Trận, trải qua nhiều thử thách giành được kim lệnh thì các ngươi nói ta gian lận! Ở trong mắt các ngươi có lẽ võ giả trẻ đến từ thành phố nhỏ như ta không có bối cảnh, nhân mạch thì dễ khi nhục đúng không? Tử đệ gia tộc các ngươi không có thực lực giành được kim lệnh, các ngươi tự nhiên cho rằng người ta cũng không làm được phải không? Người ta giành được kim lệnh là gian lận, tự lầm, dùng thủ đoạn cấp thấp phải không? Hôm nay, lúc này, Cảnh Ngôn ta có trăm cái miệng cũng không cãi lại được. Các ngươi không lấy ra lý do lại làm bộ mặt chắc chắn ta gian lận, thật khiến người buồn nôn! Gia tộc lớn Lam Khúc quận thành, ha ha.

Cảnh Ngôn nhìn Thương Long:

- Còn ngươi nữa Thương Long, là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện mà ba lần bốn lượt ô miệt, chửi rủa ta, ngươi nghĩ không thể xóa sổ ta thì không nuốt trôi cục tức chứ gì? Tốt, rất tốt!

Cảnh Ngôn nhìn Thương Long chằm chằm trầm giọng nói:

- Thương Long, ngươi có dám chiến với ta không? Ngươi luôn miệng nói ta chỉ có cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, không thể nào vượt qua Thiên Trận. Vậy thì tại đây ta khiêu chiến ngươi, ngay trước mặt nhiều người ta và ngươi đấu một trận quyết chiến sống chết đi! Ngươi dám không?

Cảnh Ngôn khiêu chiến Thương Long.

Nghe Cảnh Ngôn nói câu đó mọi người con ngươi co rút nhìn hắn chằm chằm.

- A?

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn khiêu chiến chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện Thương Long?

Sắc mặt Thương Long liên tục thay đổi, lão không ngờ Cảnh Ngôn khiêu chiến với lão ngay trước mắt bao người, còn là quyết chiến sống chết, nghĩa là sống chết tùy số trời, đặt mạng sống ra khiêu chiến.

Nhưng … làm sao Cảnh Ngôn dám? Hắn lấy đâu ra tự tin? Có lẽ nào chỉ là phô trương thanh thế?

Thương Long nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, lúc trong Đông Lâm thành lão tận mắt nhìn Cảnh Ngôn đánh nhau, biết rõ thực lực của hắn. Nên Thương Long không tin Cảnh Ngôn có thể vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh. Ở trong lòng Thương Long trăm phần trăm tin rằng Cảnh Ngôn dùng thủ đoạn nào đó mới vượt qua Thiên Trận, lão cho rằng hắn tuyệt đối không có thực lực giành được kim lệnh.

Nhưng Cảnh Ngôn dám khiêu chiến võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh như lão, hắn đang nghĩ gì?

Ánh mắt Cảnh Ngôn khinh rẻ nhìn Thương Long:

- Thương Long, ngươi nói ta chỉ có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ mà sao giờ ta khiêu chiến, ngươi còn do dự cái gì? Giữa chúng ta đối chiến sống chết, sống chết tùy số trời, chịu không?

Thương Long thấy ánh mắt của Cảnh Ngôn thì bùng cháy lửa giận:

- Ngươi …!

Sự khinh thường đó tổn thương sâu Thương Long, bị thằng nhóc chưa ráo máu đầu gần hai mươi tuổi mà dám coi khinh lão!

Thương Long tức giận quát:

- Tiểu tử nhớ đừng đổi ý!

Cảnh Ngôn cười khiêu khích:

- Tới đi!

Cảnh Ngôn nhảy xuống đài cao, đứng ở quảng trường bên dưới.

Cảnh Ngôn ngửa đầu nhìn đài cao:

- Thương Long, lại đây! Ta ở đây chờ ngươi!

Mộ Liên Thiên híp mắt nhìn Cảnh Ngôn, hắn khiêu chiến Thương Long, gã không lo chút nào. Mộ Liên Thiên biết thực lực của Cảnh Ngôn tuyệt đối không dưới Thương Long.

Thương Long đưa mặt hướng Thương Khúc, lớn tiếng bảo:

- Chưởng viện đại nhân cũng thấy rồi, là Cảnh Ngôn muốn khiêu chiến ta. Ta là chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, nếu không nhận khiêu chiến sẽ làm Thần Phong học viện chúng ta hổ thẹn, nên xin chưởng viện đại nhân cho phép ta chiến một trận với Cảnh Ngôn. Thương Long ta có thể nhục nhưng Thần Phong học viện không thể bị nhục!

Thương Khúc không để Thương Long xuống đấu với Cảnh Ngôn ngay, lão nhìn Mộ Liên Thiên hỏi ý:

- Mộ tổng quản thấy sao?

Nơi này là Quận Vương phủ, tổng quản Mộ Liên Thiên đang ở đây.

Thương Khúc rất vui vẻ cho Thương Long và Cảnh Ngôn đối chiến, tốt nhất là giết hắn luôn. Nhưng Mộ Liên Thiên

không đồng ý thì Thương Khúc không dám tùy ý cho Thương Long ra tay.

Mộ Liên Thiên cười nói:

- Ta thấy là được, hai bên đều muốn đối chiến thì không thành vấn đề.

Mộ Liên Thiên sẽ không ngăn cản trận chiến này, nếu không biết thực lực của Cảnh Ngôn thì gã sẽ ngăn cản vì sợ hắn gặp nguy hiểm, nhưng gã tin tưởng trăm phần trăm thực lực của hắn.

Đám người Thương Khúc không tin Cảnh Ngôn có thực lực giành được kim lệnh, nhưng Mộ Liên Thiên cho rằng hắn dựa vào sức mình vượt qua Thiên Trận. Mộ Liên Thiên hiểu biết Cảnh Ngôn thì hắn không phải loại người thích dựa vào thủ đoạn gian lận. Hơn nữa muốn gian lận trong Thiên Trận không dễ vậy, nếu đơn giản đã chẳng có ba mươi năm không người giành được kim lệnh.

Thấy Mộ Liên Thiên gật đầu Thương Khúc mừng rỡ.

Thương Khúc nghiêng người nhìn Thương Long:

- Thương Long chấp sự đi đi, nếu Cảnh Ngôn chủ động khiêu chiến thì Thần Phong học viện chúng ta không có lý do gì từ chối. Thần Phong học viện chúng ta không khi dễ người, nhưng nếu có ai cảm thấy Thần Phong học viện chúng ta dễ khi dễ là sai mười mươi. Nhớ kỹ, ngươi đại biểu Thần Phong học viện, tuyệt đối đừng làm Thần Phong học viện hổ thẹn!

Ý là bắt Thương Long đánh hết sức, đừng nương tay với Cảnh Ngôn. Đã quyết chiến sống chết thì giết Cảnh Ngôn trong khi đối chiến người ta cũng khó phàn nàn cái gì. Thương Long có giết Cảnh Ngôn cũng là hắn tự tìm, không có đủ thực lực lỗ mãng đòi quyết chiến sống chết với người ta, không phải tìm đường chết thì là gì?

Thương Long mắt lóe tia sáng, hiểu ý Thương Khúc:

- Rõ!

Vèo!

Thương Long nhảy người xuống đài cao, đáp xuống quảng trường đứng đối diện Cảnh Ngôn.

Hai người đứng xa đối mặt.

Hai người đối chiến hấp dẫn toàn trường chú ý, các cặp mắt nhìn Thương Long, Cảnh Ngôn.

Chương 286 - Chứng Minh Chính Mình

Hoàng Lạc nhìn Thư Linh, hỏi:

- Thư Linh chưởng viện thấy sao?

Thư Linh nghi hoặc hỏi:

- Thấy gì?

Hoàng Lạc cười nói:

- Cảnh Ngôn này hình như thật sự muốn đối chiến với Thương Long, tại sao hắn có tự tin như vậy?

Thư Linh lắc đầu nói:

- Không biết, có lẽ Cảnh Ngôn thật sự có thực lực giành được kim lệnh, nếu đúng vậy Thương Long sẽ gặp nguy hiểm.

Hoàng Lạc không tin Cảnh Ngôn có năng lực này:

- Ha ha, không thể nào.

Trong đám người trên đài cao đa số chung ý nghĩ với Hoàng Lạc.

Ngay từ đầu bọn họ đã không tin Cảnh Ngôn có thực lực như vậy, dù bây giờ hắn khiêu chiến Thương Long thì họ vẫn không thay đổi suy nghĩ. Họ chỉ thắc mắc tại sao Cảnh Ngôn dám khiêu chiến Thương Long, hắn không sợ chết? Hay muốn dùng điều này chứng minh trong sạch? Cái suy nghĩ này quá buồn cười. Dù hôm nay Cảnh Ngôn chết ở đây mọi người sẽ không nhớ hắn quá lâu, có lẽ là vài tháng, một, hai năm sau đó họ sẽ quên tên hắn.

Trong sông dài lịch sử Lam Khúc quận thành xuất hiện nhiều thiên tài rực rỡ như sao chổi, nhưng mấy người được nhớ mãi mãi? Thường có thiên tài, nhưng không tìm ra vài người danh lưu vạn cổ.

Quảng trường dưới đài cao, Thương Long nhìn Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, sẵn sàng chưa?

Thương Long lấy ra vũ khí của mình, một thanh trường kiếm màu bạc, hoa văn chuyển động trên thân kiếm, đây là pháp khí trường kiếm.

Thương Long nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, hình như lo hắn đổi ý. Thương Long nôn nóng muốn giết Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói, cũng rút ra Thiên Hỏa kiếm đỏ rực:

- Miễn nói nhảm đi.

Thương Long quát khẽ:

- Chịu chết!

Thương Long lắc người, kiếm quang bắn ra, uy năng mênh mông khuếch tán.

Cảnh Ngôn nhìn Thương Long ra tay, con ngươi co rút.

Thực lực của Thương Long không tệ, xem như thượng đẳng trong võ giả Tiên Thiên đỉnh.

Cảnh Ngôn từng đánh với võ giả thực lực như vậy, như đấu với Vạn quản sự, Phương chấp sự trong chợ Lam Khúc. Thực lực của hai người kia cùng đẳng cấp với Thương Long. Khi đó Cảnh Ngôn mới có tu vi Tiên Thiên trung kỳ nhưng đã đấu ngang tay với Vạn quản sự, Phương chấp sự. Giờ Cảnh Ngôn đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, tuy chỉ mới đột phá

chưa ổn định cảnh giới, nhưng thực lực cao hơn khi còn là Tiên Thiên trung kỳ gấp mấy lần.

Cảnh Ngôn siết chặt Thiên Hỏa kiếm chém ra luồng kiếm quang đỏ:

- Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng, một loại võ học trung phẩm.

- Võ học trung phẩm? Cảnh Ngôn sử dụng võ học trung phẩm?

Khi Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng được sử dụng, mọi người đều nhận ra. Bọn họ cảm thấy ngạc nhiên, rất khó hiểu. Cảnh Ngôn đối diện võ giả như Thương Long mà chỉ thi triển võ học trung phẩm, hắn muốn làm gì?

Người khác nhận ra Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng thì Thương Long cũng nhận biết, lão không thể tin được. Nhưng ngạc nhiên chỉ thoáng qua một giây, Thương Long lạnh lùng cười.

Thương Long đứng ở đây vì muốn tiêu diệt Cảnh Ngôn, nên lão ra tay gần như dốc hết sức, muốn một kiếm giết hắn. Công kích của Thương Long có uy năng vô cùng khủng bố.

Cảnh Ngôn đối mặt công kích của lão thế nhưng chỉ sử dụng Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Thương Long nhỏ giọng độc ác nói:

- Nếu ngươi muốn chết thì chiều ý ngươi!

Phụp!

Kiếm quang màu bạc và đỏ va chạm.

Răng rắc!

Trong khoảnh khắc kiếm quang đỏ vỡ tan, bay tán loạn.

Mọi người ngừng thở.

Sao có thể như vậy?

Bọn họ nhìn chăm chú Thương Long bay ngược ra.

Không sai, bọn họ không có nhìn lầm, là Thương Long bay ra ngoài chứ không phải Cảnh Ngôn văng ra. Cảnh tượng khác với họ tưởng tượng, chẳng phải Cảnh Ngôn mới nên bị đánh bay tiêu diệt sao? Vì sao sẽ là võ giả Tiên Thiên đỉnh Thương Long?

Chuyện gì thế này?

Mọi người ngây ngốc nhìn cảnh tượng xảy ra, họ không hiểu.

Thương Long phun búng máu:

- Phụt!

Nụ cười trên mặt Thương Long biến mất, thay thế là vặn vẹo như vỏ quýt. Mắt lão tràn ngập kinh hoàng e sợ.

Khi kiếm quang của lão bị đánh tan, Thương Long cảm nhận uy năng khó thể tưởng tượng ập đến. Thương Long không kịp suy nghĩ đó là cái gì đã bị lực lượng đánh bay, kinh mạch toàn thân chấn động, không kiềm được phun búng máu.

Cảnh Ngôn không ngừng tay, vì Thương Long chưa chết:

- Chết đi!

Kiếm thứ nhất là Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng, kiếm thứ hai là Trảm Nguyệt kiếm pháp mới.

Kiếm quang đỏ như vầng trăng khuyết bắn ra dán sát người Thương Long.

Đối mặt công kích lần hai Thương Long không có sức ngăn cản, đừng nói lão đã bị thương nặng, dù khi lão còn khỏe thì

cũng không đỡ nổi kiếm của Cảnh Ngôn. Uy năng nhát kiếm này đáng sợ hơn kiếm trước nhiều.

Thương Long hét to:

- A!

Thương Long vận dụng bí pháp, một vầng sáng đen mờ khuếch tán quanh người.

Đối mặt cái chết làm Thương Long kích phát tất cả tiềm lực, lão điên cuồng thúc giục nguyên khí. Thương Long biết nhát kiếm của Cảnh Ngôn rất có thể trực tiếp giết chết lão, nên lúc này lão không rảnh lo cái khác, chỉ muốn ngăn cản đường kiếm này.

Thương Long dốc hết sức ngăn cản đường kiếm thứ hai của Cảnh Ngôn, không quên cầu cứu:

- Chưởng viện đại nhân cứu ta với!

Thương Long sâu sắc hiểu được Cảnh Ngôn đáng sợ hơn lão tưởng tượng, lão kém xa hắn.

Xoẹt!

Thương Long rất muốn ngăn cản, lão đã dốc hết sức, giải phóng tất cả nguyên khí có thể vận chuyển. Nhưng kiếm quang đỏ dễ dàng xé rách vầng sáng đen quanh người lão, như đao nhọn sắc bén dễ dàng cắt ra miếng giẻ rách.

Sau đó kiếm quang đỏ xuyên qua người Thương Long.

Thương Long không kịp hét thảm đã té cái rầm xuống đất, tắt thở.

Kiếm quang đỏ qua một giây mới tan biến trong không gian.

Hai kiếm, chỉ hai kiếm!

Kiếm thứ nhất Thương Long bị thương nặng, kiếm thứ hai lão chết thẳng cẳng.

Bãi máu đỏ dần khuếch tán cạnh xác Thương Long.

Rốt cuộc có người lên tiếng, giọng khô khốc:

- Thương Long đã chết?

Thương Long, chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện, cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh đã chết. Cứ thế chết đi, chết trước mắt bao người!

Từ lúc hai người đánh nhau đến Thương Long chết tính ra mới vài giây, trong thời gian ngắn Thương Long bị Cảnh Ngôn giết.

Lúc Thương Long cầu cứu Thương Khúc đã đứng dậy, dường như muốn lao xuống đài cao. Nhưng khi Thương Khúc nhích người thì Thương Long đã bị chém giết.

Chương 287 - Không Phục Thì Chiến

Cảnh Ngôn giết Thương Long có hai lý do. Một là Thương Long và hắn có thù hận, lúc ở Đông Lâm thành hai người đã kết thù kết oán. Hơn nữa Thương Long lúc nào cũng mong Cảnh Ngôn chết. Lý do thứ hai là Cảnh Ngôn muốn chứng tỏ thực lực trước mặt mọi người.

Những người này nghi ngờ hắn gian lận trong Thiên Trận, dựa vào thủ đoạn giành được kim lệnh chứ gì? Giờ thì sao? Bọn họ có thể nói cái gì? Hai kiếm giết Thương Long đủ chứng minh Cảnh Ngôn có thực lực giành được kim lệnh, những người này phải ngoan ngoãn ngậm mồm lại.

Vẫn chưa phục? Được thôi, võ giả dưới Đạo Linh cảnh ai đến Cảnh Ngôn cũng không từ chối, không phục thì tới đánh với hắn.

Thương Khúc đứng trên đài cao gầm rống:

- Cảnh Ngôn! Ngươi dám giết chấp sự của Thần Phong học viện ta?

Mặt Thương Khúc dữ tợn gần như vặn vẹo. Trước lúc Thương Long xuống đài cao Thương Khúc nói trước mặt nhiều người là Thương Long đại biểu Thần Phong học viện. Thương Long xuống đài cao hai kiếm bị Cảnh Ngôn chém chết, làm Thương Khúc không còn mặt mũi nào, nguyên Thần Phong học viện hổ thẹn.

Thương Khúc vốn nghĩ Thương Long có thể mượn cơ hội đánh chết Cảnh Ngôn, nhưng kết quả này hoàn toàn trái ngược

với lão nghĩ.

Cảnh Ngôn xì cười:

- Thương Khúc, chút trình độ như ngươi mà cũng trở thành chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện được? Mau xéo về đi, đừng ở đây mất mặt. Lúc trước ta đã nói đối chiến sống chết với Thương Long. Sống chết tùy số trời. Ngươi cũng ủng hộ Thương Long đối chiến sống chết với ta mà. Sao? Hay ngươi muốn nói Thương Long có thể giết ta, nhưng ta không được giết Thương Long?

Thương Khúc nghiến răng nghiến lợi:

- Ngươi …!

Trước mặt nhiều người Thương Khúc không biết nên phản bác lại Cảnh Ngôn thế nào.

Cảnh Ngôn tiếp tục cười nói:

- Giờ ta có thể chứng minh ta không gian lận trong Thiên Trận đúng không? Thương Khúc, ngươi đừng không phục, ngươi không phục cũng được thôi, chờ ba tháng sau chúng ta lại so tài một trận trong Quận Vương phủ đi. Đúng vậy, ta đang khiêu chiến ngươi!

Cảnh Ngôn lại ném ra bom hạng nặng, hắn muốn khiêu chiến Thương Khúc.

Thương Khúc, cường giả Đạo Linh cảnh.

Cảnh Ngôn đang khiêu chiến Thương Khúc cường giả Đạo Linh cảnh.

Đám đông võ giả chưa lấy lại tinh thần từ việc Cảnh Ngôn hai kiếm giết Thương Long, giờ hắn lại ném bom khác.

Thương Khúc ngây người.

Cảnh Ngôn nói cái gì? Ba tháng sau khiêu chiến lão? Trong Quận Vương phủ?

Cảnh Ngôn nhếch môi nói:

- Thương Khúc, chắc ngươi rất muốn giết ta đúng không? Ta cho ngươi cơ hội này! Hôm nay ta đầu tiên là xông Thiên Trận, sau đó giết Thương Long, rất mệt, nên ta cần nghỉ ngơi một thời gian. Đúng vậy, nghỉ ba tháng, sau ba tháng ngươi và ta đấu một trận sống chết đi!

Hắn nói mệt cần nghỉ ngươi tất nhiên là lừa người, mọi người đều biết điều này. Nhưng Cảnh Ngôn nói ba tháng sau đấu sống chết với Thương Khúc thì quá kinh thế hãi tục. Ba tháng sau Cảnh Ngôn có thực lực đối kháng Thương Khúc?

Chuyện này tuyệt đối không thể nào!

Sức chiến đấu của Đạo Linh cảnh, võ giả cảnh giới Tiên Thiên khó thể với tới. Dù bây giờ Cảnh Ngôn có thể giết Thương Long chỉ trong hai kiếm, có sức chiến đấu võ giả Tiên Thiên đỉnh, nhưng hắn không thể đấu lại cường giả Đạo Linh cảnh thật sự.

Đối với võ giả thì ba tháng búng tay một cái qua mất.

Thương Khúc mắt lóe tia sáng:

- Tốt, ta nhận khiêu chiến của ngươi!

Thương Khúc rất muốn giết Cảnh Ngôn ngay, nhưng lão tuyệt đối không có cơ hội đánh chết hắn khi trong Quận Vương phủ. Cảnh Ngôn nói ba tháng sau khiêu chiến vừa lúc hợp ý Thương Khúc, dù sao cho hắn sống thêm ba tháng có ngại gì.

Từ khi nào Ngô Thân đến gần Cảnh Ngôn, trợn to mắt giật mình nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi mạnh quá đi.

Ngô Thân không ngờ Cảnh Ngôn mạnh như vậy, gã cũng rất mạnh, gã sống sót trong Thiên Trận là đủ biết.

Cảnh Ngôn phẩy tay:

- Bình thường thôi.

Cảnh Ngôn có ấn tượng không tệ với Ngô Thân, tuy cũng là tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành nhưng thuận mắt hơn đám tử đệ thế gia khác.

Ngô Thân thổn thức nói:

- Đừng khiêm nhường, ta vốn nghĩ trong võ giả Tiên Thiên sức chiến đấu của ta là bậc nhất, giờ ta rõ ràng hiểu được mình kém xa khi so sánh với ngươi. Thương Long còn bị ngươi hai kiếm giết, chậc chậc.

Ngô Thân tự tin nhưng gã tự nhận nếu đánh với Thương Long, có lẽ cuối cùng gã đánh bại lão nhưng muốn nhẹ nhàng giết lão là điều không thể. Thương Long xem như thượng đẳng trong võ giả Tiên Thiên đỉnh, võ giả cảnh giới Tiên Thiên muốn giết lão không dễ.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Có rảnh hai chúng ta có thể luận bàn một chút.

Ngô Thân nghe Cảnh Ngôn muốn luận bàn với mình cảnh giác rối rít xua tay:

- Đừng, ta chưa muốn chết!

Ngô Thân đảo tròng mắt, lại hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi giành được kim lệnh, ba học viện lớn hạ lệnh phong sát với ngươi cũng mất hiệu lực, vậy ngươi định vào học viện nào?

Ngô Thân biết Cảnh Ngôn không thể nào vào Thần Phong học viện, nhưng hắn sẽ chọn một trong hai Đạo Nhất học viện,

Hồng Liên học viện.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không biết, bây giờ chưa suy nghĩ nhiều, chưa chắc ta sẽ vào ba học viện lớn. Ưm, Thần Phong học viện và Hồng Liên học viện thì ta tuyệt đối sẽ không vào.

Cảnh Ngôn nói rồi cười khẽ.

Trên đài cao, mặt Hoàng Lạc đen thui, lúc này đã hối hận thắt ruột. Sớm biết Cảnh Ngôn yêu nghiệt như vậy sao Hoàng Lạc đi hạ lệnh phong sát đắc tội hắn làm chi? Nếu kéo Cảnh Ngôn vào Hồng Liên học viện sẽ có ích lợi rất lớn cho Hoàng Lạc.

Hối hận đã muộn.

Hoàng Lạc nghe Cảnh Ngôn nói sẽ không suy xét đến Thần Phong học viện, Hồng Liên học viện thì biểu tình cực kỳ khó xem. Cảnh Ngôn biểu hiện quá yêu nghiệt, hình dung hắn là võ giả trẻ xuất sắc nhất trong ba mươi năm cũng đáng. Hoàng Lạc còn đang nghĩ tìm cơ hội lôi kéo làm quen, nhưng Cảnh Ngôn nói thẳng trước công chúng là không suy xét Hồng Liên học viện.

Ngô Thân cười nói:

- Nói vậy là Cảnh Ngôn có thể sẽ vào Đạo Nhất học viện? Ha ha, vậy ta cũng chọn Đạo Nhất học viện đi.

Trước đó Ngô Thân không suy nghĩ kỹ sẽ vào học viện nào, giờ nghe Cảnh Ngôn nói vậy, gã hiểu hắn có thể sẽ đi Đạo Nhất học viện.

Tuy theo quy định Ngô Thân xông trận thất bại, không có tư cách vào ba học viện lớn. Nhưng Ngô Thân thất bại khi xông Thiên Trận, gã sống sót trong Thiên Trận, ba học viện

lớn sẽ giành giật gã, không cần gã kiếm tư cách vào học viện, ba học viện lớn sẽ đặc cách cho gã.

Chương 288 - Thư Linh Đến Xin Lỗi

Cảnh Ngôn nghe Ngô Thân nói, không quá quan tâm. Người Thần Phong học viện, Hồng Liên học viện thì rối rắm.

Trước có Cảnh Ngôn giành được kim lệnh không suy xét vào Thần Phong học viện, Hồng Liên học viện. Sau có Ngô Thân sống sót trong Thiên Trận tỏ vẻ muốn đi Đạo Nhất học viện.

Đây là đả kích lớn cho Thần Phong học viện, Hồng Liên học viện.

Hành vi của Cảnh Ngôn, Ngô Thân không đơn giản là hai người không vào học viện Hồng Liên học viện, Thần Phong học viện. Trong số võ giả giành ngân lệnh có nhiều người sẽ bị ảnh hưởng bởi quyết định của Cảnh Ngôn, Ngô Thân. Võ giả vốn tính tham gia Hồng Liên học viện, Thần Phong học viện chắc chắn sẽ có người đổi ý chuyển sang Đạo Nhất học viện.

E rằng khá nhiều võ giả đổi ý. Có mười bảy võ giả giành ngân lệnh, trừ Cảnh Ngôn và Ngô Thân ra còn mười lăm người. Những võ giả này toàn là thiên tài vô cùng hiếm thấy, mỗi người có hy vọng rất lớn trùng kích Đạo Linh cảnh. Hồng Liên học viện, Thần Phong học viện không muốn vuột mất ai.

Đây là lý do người Hồng Liên học viện, Thần Phong học viện rối rắm.

Chưởng viện ngoại viện hai học viện Thương Khúc, Hoàng Lạc ức chế nhiều nhất, nhưng trong tình hình này bọn họ trừ giương mắt nhìn ra không làm được gì khác.

Uy hiếp?

Ngô Thân là tử đệ Ngô gia sẽ sợ bọn họ uy hiếp?

Cảnh Ngôn thì càng khỏi phải nói, hắn trước mặt công chúng khiêu chiến chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện Thương Khúc, thời gian là ba tháng sau. Cảnh Ngôn như vậy mà sợ bọn họ uy hiếp? Họ lấy cái gì uy hiếp hắn?

Trên quảng trường Quận Vương phủ rộ tiếng xì xầm.

Mộ Liên Thiên tuyên bố:

- Ba học viện lớn khảo hạch đợt này đến đây kết thúc! Các vị có thể rời đi.

Trước khi đi Ngô Thân hét lớn với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta chờ ngươi trong Đạo Nhất học viện!

Cảnh Ngôn liếc Ngô Thân một cái, xoay người đi nhanh.

Trở về Tụ Hoa tửu lâu, Cảnh Ngôn thấy Hoắc Xuân Dương đang chờ mình. Mười võ giả trẻ từ Đông Lâm thành đến Lam Khúc quận thành tham gia ba học viện lớn khảo hạch, trừ Cảnh Ngôn ra những người khác đều có mặt. Trong mười người này không tính Cảnh Ngôn còn có hai người được tư cách vào ba học viện lớn. Đương nhiên hai người đó giành được đồng lệnh, bọn họ không chọn xông Địa Trận.

Những người khác khảo hạch thất bại, họ sẽ theo Hoắc Xuân Dương rời khỏi Lam Khúc quận thành trở về Đông Lâm thành.

Biểu tình Hoắc Xuân Dương kích động nói:

- Cảnh Ngôn, ta đã được đến tin tức ngươi vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh!

Hoắc Xuân Dương siêu kích động, không chỉ vì Cảnh Ngôn giành được kim lệnh.

Cảnh Ngôn là võ giả Đông Lâm thành, Hoắc Xuân Dương là thành chủ Đông Lâm thành. Đông Lâm thành ra một võ giả giành được kim lệnh, gã làm thành chủ cũng được lợi lớn. Ích lợi không phải là Hoắc Xuân Dương được thưởng vật chất gì mà là ảnh hưởng sâu xa.

Ví dụ Hoắc Xuân Dương ở trong Quận Vương phủ, gặp thành chủ thành phố khác, gặp một số nhân viên quản lý trong Quận Vương phủ, thái độ của họ sẽ đổi khác khi đụng mặt Hoắc Xuân Dương.

Hoắc Xuân Dương sâu sắc cảm nhận điều này, địa vị của gã nâng cao nhiều.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Cũng có phần may mắn, suýt chút thất bại.

Trong Thiên Trận Cảnh Ngôn thật sự suýt rớt, đã đến giờ, hắn suýt bị truyền tống đi, xông trận thất bại.

Hoắc Xuân Dương gật đầu nói:

- Mặc kệ nói thế nào ngươi đã chứng minh được bản thân. Ta sẽ mang họ về Đông Lâm thành, không nói nhiều với ngươi nữa. Lần sau ta đến Lam Khúc quận thành sẽ tìm ngươi.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Tốt.

Cảnh Lạc Vũ từ biệt Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ca, ta về Đông Lâm thành trước đây.

Cảnh Ngôn vỗ vai Cảnh Lạc Vũ:

- Ừ, cố gắng tu luyện đi, ba học viện lớn khảo hạch lần sau ngươi nhất định có thể đậu.

Người Thái gia, Triệu gia biểu tình phức tạp, bọn họ thậm chí không dám nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn liếc qua tử đệ hai gia tộc này, lười quan tâm họ.

Hoắc Xuân Dương dặn dò Cảnh Ngôn mấy câu rồi dẫn theo bảy võ giả trẻ thi rớt ra đi.

Cảnh Ngôn vào Tụ Hoa tửu lâu, về phòng mình, ngồi xếp bằng vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công ổn định cảnh giới. Cảnh Ngôn còn dư chút khối linh thạch cực phẩm, tạm thời đủ dùng.

Chớp mắt đã đến giữa trưa ngày thứ hai.

Có mấy bóng người đi hướng Tụ Hoa tửu lâu.

Một người nhíu mày hỏi:

- Chưởng viện đại nhân thật sự muốn đi xin lỗi Cảnh Ngôn?

Mấy người này là nhóm chưởng viện ngoại viện Đạo Nhất học viện Thư Linh. Đi đằng trước là Thư Linh, có hai chấp sự ngoại viện Đạo Nhất học viện theo sau nàng, Khánh Mặc cũng ở trong đó.

Thư Linh cười khẽ:

- Đúng rồi, phải xin lỗi, sợ là … Cảnh Ngôn cũng đang chờ ta.

Chấp sự ngần ngừ:

- Nhưng mà …

Thư Linh phất tay:

- Đừng nói nhiều, xin lỗi một tiếng không chết chóc gì. Đạo Nhất học viện chúng ta muốn Cảnh Ngôn tham gia thì phải được hắn tha thứ. Hôm qua trong Quận Vương phủ, Cảnh Ngôn nói không suy xét Thần Phong học viện, Hồng Liên học viện, nhưng cũng không nói sẽ vào Đạo Nhất học viện, hắn

đang chờ chúng ta xin lỗi. Nếu chúng ta không xin lỗi rất có thể Cảnh Ngôn không tham gia vào học viện nào.

Thư Linh mỉm cười nói:

- Vào đi.

Ba người Thư Linh đi vào tửu lâu, chủ quản Tụ Hoa tửu lâu Lãnh Ca liền thấy nàng.

Lãnh Ca chạy lại chào hỏi:

- Thư Linh chưởng viện?

Lãnh Ca đang định đi Quận Vương phủ, dợm bước ra Tụ Hoa tửu lâu trùng hợp gặp ba người Thư Linh đi vào tửu lâu.

Thư Linh thấy Lãnh Ca hơi kinh ngạc hỏi:

- Lãnh Ca chấp sự sao ở đây?

Thư Linh quen Lãnh Ca, biết gã là chấp sự của Quận Vương phủ.

Lãnh Ca cười nói:

- Ha ha, bây giờ ta là chủ quản Tụ Hoa tửu lâu, phụ trách việc kinh doanh của tửu lâu.

Trong lúc ba học viện lớn khảo hạch Tụ Hoa tửu lâu chuyên phụ trách tiếp đãi nhiều võ giả đến khảo hạch. Giờ chấm dứt khảo hạch, Tụ Hoa tửu lâu buôn bán bình thường lại, nên Lãnh Ca đi Quận Vương phủ tìm tổng quản Mộ Liên Thiên bàn bạc.

Thư Linh nửa đùa nửa thật cười hỏi:

- A? Giờ là chủ quản Lãnh Ca? Thăng chức rồi? Chúc mừng.

Lãnh Ca từ chấp sự Quận Vương phủ trở thành chủ quản Tụ Hoa tửu lâu đúng là thăng chức. Lãnh Ca có thể làm chủ

quản Tụ Hoa tửu lâu liên quan trực tiếp đến Cảnh Ngôn.

Lãnh Ca cười nói:

- Ha ha, mà Thư Linh chưởng viện đến đây làm gì?

Chân mày Lãnh Ca nhúc nhích, Thư Linh chưa nói ý đồ đến nhưng gã đoán ra đại khái, chắc muốn lôi kéo võ giả giành được ngân lệnh tham gia vào Đạo Nhất học viện.

Chương 289 - Báo Danh Đạo Nhất

Cảnh Ngôn đang nhắm mắt vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hấp thu khối linh thạch cực phẩm, chợt nghe bên ngoài có tiếng hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu có đây không?

Cảnh Ngôn mở mắt ra:

- Là chủ quản Lãnh Ca? Mời vào.

Cảnh Ngôn đang ổn định cảnh giới chứ không phải đột phá nên không sợ bị ảnh hưởng.

Cửa phòng bị đẩy ra, Lãnh Ca bước vào.

Nhóm người Đạo Nhất học viện Thư Linh đi đằng sau.

Lãnh Ca vào phòng, không tiếc lời cung duy:

- Ha ha, Cảnh Ngôn tiểu hữu thật giỏi, xông Thiên Trận giành kim lệnh. Trong địa vực Lam Khúc quận thành giờ Cảnh Ngôn tiểu hữu là thiên tài đệ nhất trong ba mươi năm ay.

Lãnh Ca biết chuyện Cảnh Ngôn giành được kim lệnh.

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- May mắn thôi.

Cảnh Ngôn nhướng chân mày nhìn hướng Thư Linh:

- Thư Linh chưởng viện?

Nếu bảo Cảnh Ngôn không có bất mãn gì với Thư Linh là không thể nào, tuy không bằng căm thù Thương Khúc, Hoàng

Lạc, nhưng nàng đại biểu Đạo Nhất học viện hạ lệnh phong sát Cảnh Ngôn.

Thư Linh cười tươi, tư thái rất thấp:

- Cảnh Ngôn!

Khánh Mặc cười sang sảng nói:

- Cảnh Ngôn, ta biết ngay ngươi không giống bình thường, từ lúc ở Đông Lâm thành là ta đã biết.

Cảnh Ngôn cười chắp tay với Khánh Mặc:

- Khánh Mặc chấp sự!

Cảnh Ngôn luôn cảm kích Khánh Mặc, lúc trong phủ thành chủ Đông Lâm thành là y bênh vực hắn, ân tình này hắn luôn ghi nhớ.

Thư Linh nhìn Cảnh Ngôn lại ngó Khánh Mặc, khóe môi cong lên. Thư Linh mang Khánh Mặc lại đây là có ý đồ hết, nàng biết y và Cảnh Ngôn có chút tình cảm. Có Khánh Mặc ở đây sẽ dễ nói chuyện hơn chút, ít ra Cảnh Ngôn sẽ không trở mặt tại chỗ.

Thư Linh nói sao cũng là chưởng viện ngoại viện Đạo Nhất học viện, nếu bị Cảnh Ngôn trở mặt thẳng thừng thì nàng cũng mất mặt. Thư Linh không hiểu nhiều về Cảnh Ngôn, không biết con người hắn thế nào, nhưng cảm thấy tính cách của hắn sẽ không quá hiền.

Nếu hắn tốt tính đã không giết Thương Long ngay trong Quận Vương phủ, lại còn khiêu chiến chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện Thương Khúc. Nhìn sao thì Cảnh Ngôn là loại người tính tình không dễ chọc.

Lãnh Ca cười từ biệt:

- Ha ha, các vị từ từ nói chuyện, ta còn có chuyện xin cáoi từ.

Lãnh Ca biết đám người Thư Linh đến tìm Cảnh Ngôn để nói xin lỗi, gã ở lại thì không được tốt lắm.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Chủ quản Lãnh Ca cứ tự nhiên.

Sau khi Lãnh Ca đi Thư Linh nói thăngr:

- Cảnh Ngôn, ta đến xin lỗi. Ngày đó ta đại biểu Đạo Nhất học viện hạ lệnh phong sát với ngươi là không ổn, mong Cảnh Ngôn hãy tha thứ cho ta.

Thư Linh đặt tư thái rất thấp, nàng là chưởng viện ngoại viện Đạo Nhất học viện mà nhỏ nhẹ xin lỗi thế này rất hiếm có.

Cảnh Ngôn nhìn Thư Linh, hắn không phải loại người được nước lấn tới. Khi thấy Thư Linh tìm đến cửa là Cảnh Ngôn không để bụng chuyện lệnh phong sát nữa, giờ nghe nàng chân thành xin lỗi, nếu hắn vẫn khư khư cố chấp thì không ổn.

Đương nhiên nếu Thư Linh không đến một chuyến Cảnh Ngôn có lẽ thật sự không chọn Đạo Nhất học viện.

Vào ba học viện lớn là chuyện tốt, có lợi cho Cảnh Ngôn, nhưng hắn không chỉ có một con đường để đi, hắn còn có đường lui. Hắn có thể tham gia Hiệp Hội Đan Sư, cũng sẽ được nhiều tài nguyên, vì Cảnh Ngôn là đan sư.

Trên đời này hầu như không có đan sư buồn rầu vì việc kiếm tài nguyên tu luyện.

Cảnh Ngôn cười xua tay:

- Thư Linh chưởng viện nói quá lời.

Thư Linh bổ sung thêm:

- Cảnh Ngôn, ta đến đây chỉ để bày tỏ xin lỗi, còn về ngươi có thể tham gia Đạo Nhất học viện hay không, đương nhiên ta hy vọng ngươi sẽ vào nhưng không bắt buộc.

Cảnh Ngôn nheo mắt, Thư Linh nói thì dễ nghe nhưng nếu không vì hắn tham gia Đạo Nhất học viện sợ là nàng không đến đây, tư thái thấp xin lỗi võ giả cảnh giới Tiên Thiên như hắn.

Cảnh Ngôn sẽ không vạch trần việc này.

Khánh Mặc ở một bên lớn tiếng nói:

- Cảnh Ngôn, lúc trong Đông Lâm thành ngươi đã hứa với ta sẽ ưu tiên suy xét tham gia Đạo Nhất học viện!

Cảnh Ngôn lắc đầu cười nói:

- Khánh Mặc đại ca có trí nhớ rất tốt.

Khánh Mặc nói:

- Tất nhiên rồi.

Cảnh Ngôn nhìn Thư Linh, nói:

- Thư Linh chưởng viện, qua vài ngày ta sẽ đi Đạo Nhất học viện báo danh.

Thư Linh lộ vẻ mừng rỡ, có câu nói này thì nàng hoàn toàn yên dạ.

Mấy ngày sau tu vi Tiên Thiên hậu kỳ của Cảnh Ngôn hoàn toàn ổn định.

Hôm qua Cảnh Thanh Trúc đến gặp Cảnh Ngôn, giao cho hắn số linh thạch có được từ đan dược đấu giá trong hội đấu giá lục ngọc mà hắn ủy thác nàng đại diện, tổng cộng hơn hai mươi sáu vạn khối linh thạch.

Đạo Nhất học viện ở góc đông bắc Lam Khúc quận thành, một viện lạc cực kỳ to lớn, trong sân có một dãy núi.

Tức là dãy núi nằm trong chuvi viện lạc Đạo Nhất học viện, có thể thấy học viện khổng lồ cỡ nào.

Mấy ngày nay khá nhiều võ giả đến Đạo Nhất học viện báo danh.

Võ giả qua ba học viện lớn khảo hạch giành được đồng lệnh tôgrn cộng hơn hai ngàn bảy trăm người, trừ bỏ hơn một trăm người xông Địa Trận không thành công bị bỏ tư cách, còn lại hơn hai ngàn năm trăm gần sáu trăm người có thể vào ba học viện lớn làm đệ tử.

Nên có ít nhất mấy trăm võ giả thi đậu khảo hạch mùa này tham gia Đạo Nhất học viện, có khi được một ngàn người.

Cảnh Ngôn mặc áo trắng một mình đi tới trước cổng lớn Đạo Nhất học viện.

Khi Cảnh Ngôn đến trước cửa chờ đi vào, bên cạnh có người lên tiếng:

- Ngươi cũng là người mới muốn vào Đạo Nhất học viện?

Nói chuyện là một thiếu nữ mặc váy dài xanh nhạt, thanh lệ thoát tục, trông mát mắt.

Cảnh Ngôn nhìn đối phương, mỉm cười gật đầu:

- Đúng rồi.

Trương Mẫn cười ngọt ngào nhìn Cảnh Ngôn:

- Ừm, vậy ngươi đi theo ta, ta mang ngươi báo danh. Báo danh xong ngươi là đệ tử chính thức của Đạo Nhất học viện chúng ta. À, ta tên Trương Mẫn, còn ngươi?

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta tên Cảnh Ngôn.

Trương Mẫn nói:

- Cảnh Ngôn, sau này phải gọi ta là sư tỷ, ta vào Đạo Nhất học viện đã năm năm.

Tính cách của Trương Mẫn có vẻ sáng sủa, Cảnh Ngôn là người mới nhưng nàng không hề lên mặt, đối xử rất thân thiết với hắn.

Hai người đi song song, Trương Mẫn tùy ý tán gẫu:

- Mấy ngày qua rất nhiều võ giả báo danh Đạo Nhất học viện nên ta đến hỗ trợ.

Rất nhanh hai người đi vào Đạo Nhất học viện.

Cổ thụ chọc trời, suối mát tóc rách.

Có vẻ hoàn cảnh Đạo Nhất học viện tốt hơn Thần Phong học viện chút.

Cảnh Ngôn đi bên cạnh Trương Mẫn, hơi nheo mắt, hít thở loáng thoáng có mùi thơm từ người nàng.

Lâu rồi hắn không nhàn nhã thoải mái như vậy.

Chương 290 - Không Tầm Thường

Trương Mẫn mang theo Cảnh Ngôn đi Sự Vụ Điện Đạo Nhất học viện báo danh.

Võ giả nào mới tham gia Đạo Nhất học viện đều phải đi Sự Vụ Điện của học viện đăng ký báo danh. Báo danh xong xuôi mới chính thức trở thành đệ tử Đạo Nhất học viện, có thể lĩnh lệnh bài thân phận, trang phục đệ tử vân vân.

Trương Mẫn nhìn chăm chú sơn mạch khổng lồ, nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, Đạo Nhất học viện chúng ta chủ yếu chia ra nội viện và ngoại viên. Ngươi thấy sơn mạch kia không? Đó là nơi đệ tử nội viện tu luyện, mỗi đệ tử nội viện có riêng một ngọn núi. Đệ tử ngoại viện không thể vào Đạo Nhất sơn mạch.

Cảnh Ngôn thuận miệng hỏi:

- Cậy sư đệ là đệ tử nội viện hay ngoại viện?

Mắt Trương Mẫn đầy hướng tới nói:

- Làm gì dễ vào nội viện được vậy. Nói cho ngươi biết, muốn vào nội viện phải đi đăng thiên thê. Dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh chưa chắc đi hết đăng thiên thê được.

Cảnh Ngôn gật gù:

- A, xem ra trở thành đệ tử nội viện rất khó.

Trương Mẫn lắc đầu nói:

- Đâu chỉ khó, nó khó như lên trời. Địa vị của đệ tử nội viện cao hơn đệ tử ngoại viện chúng ta nhiều. Cảnh Ngôn, sau này ngươi gặp đệ tử nội viện nhớ đừng đắc tội đối phương, phải cung kính. Nếu chọc giận đối phương rất có thể người ta sẽ giết ngươi tại chỗ.

Cảnh Ngôn chớp mắt hỏi:

- A? Đệ tử nội viện có thể tùy ý giết đệ tử ngoại viện?

Vẻ mặt Trương Mẫn bất đắc dĩ nói:

- Tuy có quy định đệ tử không được giết nhau, nhưng đệ tử nội viện có giết đệ tử ngoại viện chúng ta bình thường chỉ bị khiển trách không nhẹ không nặng. Hình Pháp Điện sẽ không nghiêm khắc truy cứu trách nhiệm của đệ tử nội viện.

Cảnh Ngôn lại gật gù:

- Ừm, xem ra đệ tử nội viện cao cao tại thượng thật.

Trương Mẫn chỉ vàoi kiến trúc to lớn, giới thiệu cho Cảnh Ngôn:

- Đúng vậy, đệ tử nội viện toàn là võ giả có hy vọng rất lớn trở thành cường giả Đạo Linh cảnh. Cảnh Ngôn nhìn đi, đó là bảo khố của Đạo Nhất học viện chúng ta, đệ tử Đạo Nhất học viện chỉ được đổi tài nguyên trong bảo khố, phải đổi bằng điểm học viện. Chờ sau khi ngươi báo danh học viện sẽ thưởng cho ít điểm.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe hỏi:

- Có thể đổi bí pháp sao?

Trương Mẫn sửng sốt:

- Đổi bí pháp? Cái đó thì khó, đệ tử bình thường không thể đổi tài nguyên loại bí pháp. Muốn đổi bí pháp phải trở thành đệ tử cao đẳng, có đủ điểmm ới được. Cảnh Ngôn, đệ tử ngoại

viện chúng ta chia ra đẳng cấp gồm hạ đẳng, trung đẳng, cao đẳng. Đệ tử cao đẳng có thân phận cao nhất trong đệ tử ngoại viện, đệ tử đẳng cấp càng cao càng có thể đổi tài nguyên quý giá trong bảo khố. Về bí pháp cần có thân phận đệ tử cao đẳng, nếu không thì dù ngươi có nhiều điểm cỡ nào cũng không thể đổi bí pháp.

Trương Mẫn nhìn thoáng qua Cảnh Ngôn, mỉm cười nói:

- Thông thường võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ có thể thăng làm đệ tử trung đẳng, cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ mới thăng lên cao đẳng. Cảnh giới Tiên Thiên đỉnh có thể thử đăng thiên thê thăng cấp đệ tử nội viện.

Trương Mẫn phẩy tay ngọc nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi mới đến Đạo Nhất học viện chúng ta, những việc này về sau ngươi tự nhiên biết.

Trương Mẫn chỉ ba tòa kiến trúc liền nhau, nói:

- Ngươi xem, đó là đan lâu, khí lâu, trận lâu. Còn phái trước là Sự Vụ Điện!

Từ lúc đi vào Đạo Nhất học viện đến bây giờ hai người đi khoảng một nén nhang mới đến Sự Vụ Điện.

Sự Vụ Điện là cơ cấu khá đặc biệt trong Đạo Nhất học viện, nó không quá quan trọng nhưng liên quan chặt chẽ đến từng đệ tử.

Võ giả mới vào Đạo Nhất học viện phải đi Sự Vụ Điện báo danh, đệ tử muốn thăng cấp cũng cần tới Sự Vụ Điện xin khảo hạch. Đệ tử ngoại viện muốn đi đăng thiên thê cũng phải đến Sự Vụ Điện lập hồ sơ, được cho phép mới có thể đi đăng thiên thê.

Trương Mẫn dẫn Cảnh Ngôn vào Sự Vụ Điện.

Trong Sự Vụ Điện có nhiều võ giả, mấy ngày gần đây rất nhiều người mới tham gia Đạo Nhất học viện, nên đây là khoảng thời gian bận rộn nhất của Sự Vụ Điện.

May mắn có nhiều chỗ ghi nhanh, Trương Mẫn dẫn Cảnh Ngôn vào không cần xếp hàng, đi thẳng tới trước mặt một chấp sự phụ trách đăng ký tin tức.

Chấp sự mặc trường bào màu xám liếc Trương Mẫn, Cảnh Ngôn một cái, hờ hững hỏi:

- Có chuyện gì?

Gã tên Hà Côn, một vị chấp sự trong Sự Vụ Điện.

Trương Mẫn lên tiếng:

- Chấp sự đại nhân, có người mới báo danh.

Hà Côn lạnh nhạt hỏi:

- Tên.

Cảnh Ngôn đáp:

- Cảnh Ngôn.

Hà Côn vốn híp mắt bỗng trợn to, mắt lóe tia sáng đánh giá kỹ Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn?

Hà Côn tạm dừng một lúc lại hỏi:

- Cảnh Ngôn nào?

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn Đông Lâm thành.

Trương Mẫn đứng một bên lộ ánh mắt khó hiểu, xem biểu tình của chấp sự Hà Côn hình như có nghe tên Cảnh Ngôn rồi. Trương Mẫn bản năng nhìn Cảnh Ngôn, thầm nghĩ trong Lam

Khúc quận thành không có gia tộc lớn họ Cảnh, tại sao chấp sự Hà Côn có vẻ như đã nghe tên Cảnh Ngôn?

Tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành đi báo danh thường sẽ được xem trọng một chút, đây là lẽ thường tình. Người ta thân phận khác biệt, được chú trọng, ưu đãi cũng bình thường.

Trương Mẫn nghe Cảnh Ngôn nói hắn là Cảnh Ngôn Đông Lâm thành, nàng cau mày lục tìm ký ức nhưng chưa từng nghe về Đông Lâm thành, thành phố nàng không biết thì chắc là thành phố nhỏ. Trương Mẫn hầu như không đi thành phố hơi lớn trong Lam Khúc quận thành nhưng ít nhất nghe tên, nàng không có ấn tượng gì về Đông Lâm thành.

Làm Trương Mẫn giật mình là chấp sự Hà Côn đứng bật dậy, gần như nín thở, trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn, ngươi chờ ở đây một lát.

Hà Côn bỏ lại một câu rồi đi nhanh.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Hà Côn đi khuất, không rõ có chuyện gì.

Trương Mẫn cũng khó hiểu, hơi khác trình tự báo danh bình thường. Thông thường người mới đến Đạo Nhất học viện báo danh tham gia sẽ đăng ký trực tiếp với chấp sự nơi này, sau khi đăng ký tin tức cá nhân là có thể lĩnh lệnh bài thân phận, chính thức trở thành đệ tử Đạo Nhất học viện.

Tình huống bây giờ là sao? Tại sao chấp sự Hà Côn đột nhiên rời đi, dặn Cảnh Ngôn chờ chút?

Trương Mẫn ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn, mắt đẹp nhìn đăm đăm như muốn xem thấu điểm đặc biệt gì trong hắn.

Chương 291 - Trực Tiếp Thăng Lên Đệ Tử Cao Đẳng

Có một việc Trương Mẫn có thể khẳng định là Cảnh Ngôn không đơn giản.

Hiển nhiên chấp sự Hà Côn có nghe nói về Cảnh Ngôn. Võ giả từ thành phố nhỏ đến được chấp sự Hà Côn biết tên, bên trong có điểm nào không giống bình thường.

Nhưng vấn đề nằm ở đâu? Trương Mẫn không biết.

Trương Mẫn không kiềm được hỏi:

- Cảnh Ngôn, tại sao chấp sự Hà Côn kêu ngươi chờ một lát? Ngươi làm cái gì?

Trương Mẫn thấy Cảnh Ngôn thanh tú, tuổi còn nhỏ, hắn đã làm chuyện gì khiến Hà Côn lộ vẻ kinh ngạc?

Cảnh Ngôn lắc đầu cười khổ nói:

- Ta có làm gì đâu.

Thật ra Cảnh Ngôn suy đoán chấp sự Hà Côn biết hắn giành được kim lệnh.

Đệ tử bình thường trong Đạo Nhất học viện không biết chuyện này nhưng Hà Côn là chấp sự Sự Vụ Điện, xem như thành viên tầng quản lý Đạo Nhất học viện, gã biết tin tức cũng bình thường.

Trương Mẫn sợ Cảnh Ngôn đắc tội đại nhân vật Sự Vụ Điện, nàng cho rằng tám phần là lý do này. Nếu đúng vậy Cảnh Ngôn còn ngớ ngẩn chờ ở đây chẳng khác nào chui đầu vô lưới.

Thế là Trương Mẫn thúc giục:

- Cảnh Ngôn, hay chúng ta đừng chờ nữa? Nếu ngươi đắc tội ai đó trong Sự Vụ Điện thì chúng ta rời khỏi đây nhanh đi, lát nữa muốn đi cũng không được.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Chắc không có chuyện gì, chờ chút đi. Lần đầu ta đến Sự Vụ Điện Đạo Nhất học viện, ta không quen đại nhân vật nào.

Cảnh Ngôn không lo lắng chút nào.

Đỉnh tầng Sự Vụ Điện. Chấp sự Hà Côn vội vàng vào một căn phòng.

Hà Côn khom người chào lão nhân mặc áo trắng:

- Điện chủ đại nhân!

Lão nhân áo trắng nhìn Hà Côn, hỏi:

- Có chuyện gì vậy Hà Côn chấp sự?

Lão nhân áo trắng là điện chủ Sự Vụ Điện. Thân phận điện chủ Sự Vụ Điện trong Đạo Nhất học viện giống như chưởng viện ngoại viện, có lẽ kém hơn chưởng viện ngoại viện một chút nhưng không quá nhiều. Chưởng viện ngoại viện có quyền hỏi việc Sự Vụ Điện nhưng không thể bắt buộc điện chủ Sự Vụ Điện làm cái gì.

Điện chủ Sự Vụ Điện tên Lâm Nham.

Hà Côn hơi khom người nghiêm túc nói:

- Điện chủ đại nhân, Cảnh Ngôn Đông Lâm thành đến.

Lâm Nham mắt lóe tia sáng, đứng dậy:

- A?

Lâm Nham chưa gặp Cảnh Ngôn nhưng đã tìm hiểu kỹ việc Cảnh Ngôn vượt qua khảo hạch Thiên Trận giành được

kim lệnh, đặc biệt tìm gặp chưởng viện ngoại viện Thư Linh. Thư Linh nói cho Lâm Nham biết Cảnh Ngôn sẽ tham gia Đạo Nhất học viện, nên lão có dặn dò nếu hắn đến Sự Vụ Điện báo danh phải nói cho lão biết ngay.

Nhân tài giành được kim lệnh! Ba mươi năm rồi chưa xuất hiện. Hơn nữa Cảnh Ngôn chưa đến hai mươi tuổi, Lâm Nham rất muốn gặp mặt nhân vật như vậy.

Nói thật là việc võ giả giành được kim lệnh Cảnh Ngôn sắp tham gia Đạo Nhất học viện đã gây chấn động trong cao tầng học viện. Thư Linh chưởng viện còn được cao tầng học viện ca ngợi.

- Điện chủ đại nhân, Cảnh Ngôn thật sự xông qua khảo hạch Thiên Trận giành được kim lệnh sao?

Đến lúc này Hà Côn vẫn không dám tin, đặc biệt gã đã gặp Cảnh Ngôn, không thấy hắn có gì khác lạ, chỉ là thanh niên thanh tú mười mấy tuổi. Nhìn thoáng qua thậm chí không tin Cảnh Ngôn là võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Lâm Nham gật mạnh đầu nói:

- Nếu thật sự là Cảnh Ngôn Đông Lâm thành thì không sai, ta đi gặp hắn.

Lâm Nham, Hà Côn rất nhanh trở lại chỗ ghi danh.

Hà Côn đi bên cạnh Lâm Nham chỉ hướng Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh, nhỏ giọng nói:

- Điện chủ đại nhân, hắn chính là Cảnh Ngôn.

Trương Mẫn trông thấy điện chủ Lâm Nham thì giật nảy mình, bản năng kêu lên:

- Điện chủ đại nhân?

Đối với đệ tử ngoại viện phủ tổng quản, không phải muốn gặp đẳng cấp như idnệ chủ Sự Vụ Điện là có thể gặp. Điện chủ Sự Vụ Điện là cường giả Đạo Linh cảnh!

Lâm Nham đánh giá Cảnh Ngôn, hắn cũng nhìn điện chủ.

Lâm Nham nheo mắt hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn Đông Lâm thành?

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn kính chào điện chủ đại nhân.

Lâm Nham phất tay nhiệt tình nói:

- Không cần đa lễ, đúng là hậu sinh khả úy, không nhìn ra. Ha ha, Cảnh Ngôn, Đạo Nhất học viện chúng ta hoan nghênh ngươi tham gia.

Cảnh Ngôn không có cảm xúc gì trước sự nhiệt tình của Lâm Nham. Chưởng viện ngoại viện ba học viện lớn không tiếc hạ thấp tư thái lôi kéo những võ giả giành được ngân lệnh, càng không nói tới hắn võ giả giành được kim lệnh.

Cảnh Ngôn không có cảm giác nhưng Trương Mẫn sợ hết hồn, ánh mắt kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn là nhân vật gì mà điện chủ Sự Vụ Điện cũng khách sáo với hắn như thế? Dù là võ giả thiên tài thế gia lớn của Lam Khúc quận thành cũng không thể làm điện chủ Sự Vụ Điện khách sáo đến mức này.

Lâm Nham cười nói:

- Cảnh Ngôn, xin hãy đưa kim lệnh của ngươi cho ta.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Được.

Cảnh Ngôn lấy kim lệnh ra đưa cho Lâm Nham.

Trong ba học viện lớn khảo hạch, võ giả giành được đồng lệnh cầm đến chỗ báo danh, võ giả giành được ngân lệnh, kim lệnh cũng làm vậy.

Trương Mẫn ngừng thở:

- Kim lệnh …

Trương Mẫn cũng qua ba học viện lớn khảo hạch vào Đạo Nhất học viện nên đương nhiên biết kim lệnh. Ngày xưa Trương Mẫn mang theo đồng lệnh vào Đạo Nhất học viện.

Bây giờ nàng nhìn thấy cái gì?

Nàng thấy kim lệnh, một tấm lệnh bài màu vàng sáng lấp lánh. Không nhiều người được thấy kim lệnh, đừng nói kim lệnh, ngân lệnh cũng rất hiếm thấy. Trong khảo hạch lần này chỉ có mười mấy người được ngân lệnh.

Lâm Nham tự mình đăng ký tin tức cá nhân cho Cảnh Ngôn, cười đưa lệnh bài bằng ngọc cho hắn:

- Được rồi, Cảnh Ngôn, bây giờ ngươi là đệ tử chính thức của Đạo Nhất học viện ta. Đây là lệnh bài thân phận đệ tử cao đẳng của ngươi.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Đệ tử cao đẳng?

Lâm Nham mỉm cười nói:

- Đúng vậy, ngươi là Cảnh Ngôn, có thể trực tiếp lấy được tư cách đệ tử cao đẳng Đạo Nhất học viện. Trong lệnh bài thân phận cao đẳng của ngươi có một vạn điểm học viện, tuy không nhiều nhưng bình thường người mới báo danh vào Đạo Nhất học viện chỉ được thưởng một trăm điểm.

Người mới báo danh thường chỉ được một trăm điểm thưởng học viện, Cảnh Ngôn trực tiếp nhận một vạn điểm

thưởng, cao hơn người mới gấp trăm lần.

Cảnh Ngôn từng tu luyện trong Thần Phong học viện, hắn đoán tích phân của Thần Phong học viện và Đạo Nhất học viện giống nhau. Một vạn điểm đúng là không thiếu, có lẽ không đủ đổi một pháp khí công kích nhưng không chênh lệch báo nhiêu, đủ thấy chất lượng điểm thưởng một vạn thế nào rồi.

Cảnh Ngôn cất lệnh bài thân phận của mình, cảm ơn:

- Đa tạ điện chủ đại nhân!

Cảnh Ngôn không ngờ mới vào Đạo Nhất học viện đã trở thành đệ tử cao đẳng. Cảnh Ngôn đã tu luyện trong Thần Phong học viện, khi đó hắn là đệ tử hạ đẳng, không biết rõ nhiều chuyện. Hơn nữa Cảnh Ngôn không ở trong Thần Phong học viện quá lâu, không được một năm đã bị Thương Long đuổi học.

Hiển nhiên Đạo Nhất học viện cực kỳ xem trọng Cảnh Ngôn, nếu không đã chẳng cho hắn trực tiếp được tư cách đệ tử cao đẳng. Cảnh Ngôn có thực lực là một nhẽ, nhưng dù hắn có thực lực thông thường phải qua nhiều đợt kiểm tra mới từ đệ tử hạ đẳng thăng cấp lên đệ tử cao đẳng.

Dù là tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành cũng không được ngoại lệ.

Cảnh Ngôn cất lệnh bài thân phận đệ tử cao đẳng xong hỏi Lâm Nham:

- Điện chủ đại nhân, ta muốn thăng cấp đệ tử nội viện phải xin phép ngài sao?

Ba tháng sau Cảnh Ngôn sẽ quyết đấu với chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện Thương Khúc, hắn không có nhiều thời gian. Cảnh Ngôn phải dùng gần ba tháng này cố gắng tăng mạnh thực lực, chỉ dựa vào cảnh giới Tiên Thiên

hậu kỳ không đủ đánh bại Thương Khúc. Cảnh Ngôn ít nhất phải có thực lực Tiên Thiên đỉnh, thậm chí đến Nửa Bước Đạo Linh cảnh mới được.

Cảnh Ngôn phải thành đệ tử nội viện Đạo Nhất học viện, đệ tử nội viện có thể đổi tài nguyên quý giá hơn trong bảo khố, thậm chí đổi tài nguyên như hồn tinh. Cảnh Ngôn muốn trong thời gian ngắn đến gần tu vi Đạo Linh cảnh, nếu có hồn tinh thì hy vọng rất lớn.

Con ngươi Lâm Nham co rút sau đó chợt hiểu:

- Thăng cấp nội viện?

Võ giả có thể giành được kim lệnh thì không phải nói nhiều về thực lực, hoàn toàn đủ tư cách tham gia khảo hạch thăng cấp trở thành đệ tử nội viện.

Lâm Nham trầm ngâm một lúc sau đó nói với Cảnh Ngôn:

- Được, Cảnh Ngôn, ta sắp xếp ngay. Đệ tử ngoại viện thăng cấp thành đệ tử nội viện cần ta giao xin phép lên trên, được trưởng lão nội viện phê chuẩn. Nhưng ngươi đừng lo, ta nghĩ mấy ngày là làm xong thủ tục, khi đó ta sẽ thông báo với ngươi.

Bình thường đệ tử ngoại viện khảo hạch thăng cấp cần một, hai tháng phê duyệt, khi Cảnh Ngôn xin, Lâm Nham không nói rõ cần bao lâu nhưng bảo đảm vài ngày là hoàn thành.

Đây chính là đặc quyền của Cảnh Ngôn người giành được kim lệnh.

Cảnh Ngôn lại cảm ơn:

- Làm phiền điện chủ đại nhân.

Mấy ngày thì Cảnh Ngôn chờ được, hắn còn cần đi Hiệp Hội Đan Sư một lần. Trước khi hội đấu giá lục ngọc Cảnh Ngôn đã nói trong Hiệp Hội Đan Sư là muốn tham gia vào.

Khi đó vì hội đấu giá lục ngọc nên không thể khảo hạch ngay, hắn phải chờ một thời gian.

Nay hội đấu giá lục ngọc kết thúc, Cảnh Ngôn cũng nên đi Đoan Dương thành, nếu không Hứa Đông phó hội trưởng sẽ mượn cơ hội công kích, chửi rủa phó hội trưởng Lưu Văn.

Chương 292 - Thanh Dương Viên

Đăng ký tin tức cá nhân, cầm lệnh bài thân phận đệ tử cao đẳng, sau đó Cảnh Ngôn từ biệt điện chủ Lâm Nham.

Cảnh Ngôn cầm lệnh bài thân phận đi thiên điện lĩnh trang phục đệ tử cao đẳng.

Nhân viên công tác trong thiên điện xem xét lệnh bài thân phận của Cảnh Ngôn xong trợn mắt há hốc mồm, dù ở trong Đạo Nhất học viện cũng khó gặp đệ tử cao đẳng trẻ tuổi như Cảnh Ngôn. Ít nhất những nhân viên làm việc trong thiên điện Sự Vụ Điện đã mấy chục năm, lần đầu tiên họ gặp đệ tử cao đẳng chưa đầy hai mươi tuổi.

Lĩnh trang phục xong Cảnh Ngôn, Trương Mẫn rời khỏi Sự Vụ Điện.

Cảnh Ngôn cảm giác sắc mặt Trương Mẫn khác trước một chút, trở nên cẩn trọng hơn, hắn hỏi:

- Sư tỷ sao không nói chuyện?

Trương Mẫn lắc đầu nguầy nguậy:

- A, không có gì.

Trương Mẫn không thừa nhận nhưng đồ ngốc đều nhìn ra thái độ của nàng với Cảnh Ngôn hơi chút kính sợ, nhìn nàng luôn đi sau hắn một chút là biết.

Cảnh Ngôn khẽ thở dài:

- Sư tỷ, ta cảm thấy sư tỷ không nhiệt tình với ta như vừa rồi.

Trương Mẫn hơi biến sắc mặt.

Nàng chỉ là đệ tử trung đẳng, Cảnh Ngôn thì là đệ tử cao đẳng. Trong Đạo Nhất học viện phân biệt đẳng cấp đệ tử rõ ràng, có thể nói đẳng cấp của đệ tử liên quan trực tiếp đến thực lực cá nhân.

Đệ tử trung đẳng chênh lệch địa vị rất lớn với đệ tử cao đẳng, nên Trương Mẫn trở nên im lặng nhiều, nàng không biết làm sao, không biết nên dùng thái độ gì với Cảnh Ngôn.

Lúc trước Trương Mẫn nhiệt tình, hoạt bát với Cảnh Ngôn vì nàng không biết hắn là võ giả giành được kim lệnh, vào Đạo Nhất học viện liền được tư cách đệ tử cao đẳng. Trương Mẫn còn tưởng Cảnh Ngôn là người mới bình thường, cùng lắm là võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ, nên nàng mới tùy ý.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Sư tỷ, hay chúng ta vẫn giống như trước đi, sư tỷ đừng xem ta là đệ tử cao đẳng. Dù ta là đệ tử cao đẳng có lẽ không lâu sau ta sẽ là đệ tử nội viện, không sao hết. Ta xem sư tỷ như bằng hữu, bằng hữu với nhau thì thân phận không là chướng ngại trong quan hệ của hai người.

Nghe thấy mấy lời này Trương Mẫn liếc mắt đẹp nhìn Cảnh Ngôn.

Cá tính Trương Mẫn sáng sủa, xem nàng lúc trước nhiệt tình với người mới Cảnh Ngôn là biết. Trương Mẫn nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, suy tư lời hắn nói có đáng tin không.

Lát sau Trương Mẫn thoải mái, Cảnh Ngôn không cần ngụy trang, đặc biệt là đối với Trương Mẫn, nàng chỉ là đệ tử trung đẳng. Nếu Cảnh Ngôn thật sự khinh thường nàng thì hắn chẳng cần giả bộ xem nàng là bằng hữu.

Trương Mẫn lại mỉm cười, nàng vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm.

Trương Mẫn nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta mang ngươi đến chỗ cư ngụ đi. Ta ở Thanh Dương Viên, hay ngươi cũng tạm ở lại Thanh Dương Viên đi. Có lẽ ngươi ở mấy ngày sẽ vào

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được.

Thanh Dương Viên là nơi đệ tử ngoại viện Đạo Nhất học viện cư ngụ. Trong Đạo Nhất học viện có mấy chục chỗ ở giống Thanh Dương Viên, nó chỉ nằm trong số đó. Những chỗ ở có tên khác nhau.

Trương Mẫn dẫn Cảnh Ngôn đến Thanh Dương Viên gặp viên chủ. Viên chủ Hoa Khai Chí lập tức xếp cho Cảnh Ngôn một tiểu viện đơn độc, nằm cạnh tiểu viện của Trương Mẫn.

Cảnh Ngôn đứng trước tiểu viện cười nói với Trương Mẫn:

- Sư tỷ, về sau chúng ta là hàng xóm rồi.

Trương Mẫn nói:

- Đúng rồi, nếu Cảnh Ngôn có gì cần ta hỗ trợ cứ kêu, ngươi mới vào Đạo Nhất học viện có một số việc chưa quen.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Chắc rồi, nếu có gì cần ta sẽ không khách sáo với sư tỷ.

Hai người đang nói chuyện chợt có mấy bóng người đi tới.

Một người kêu Trương Mẫn:

- Này Trương Mẫn!

Trương Mẫn thấy người đó, hơi cau mày.

Trương Mẫn hơi khom người hướng đối phương:

- Tiền Ba sư huynh.

Tiền Ba đầu tiên là cười với Trương Mẫn sau đó nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Trương Mẫn, tiểu tử này là ai?

Tiền Ba không đợi Trương Mẫn trả lời đã tự nói tiếp, còn hỏi tên Cảnh Ngôn:

- Là người mới chứ gì? Gần đây trong Thanh Dương Viên chúng ta đến nhiều người mới. Tiểu tử, ngươi tên là gì?

Cảnh Ngôn hơi cau mày.

Võ giả tên Tiền Ba xem trang phục chắc là đệ tử cao đẳng Đạo Nhất học viện. Cảnh Ngôn lĩnh quần áo trong Sự Vụ Điện giống hệt bộ đồ Tiền Ba mặc, hắn mới nhận đồ chưa kịp thay, trên người còn mặc trường bào màu xanh trước khi vào Đạo Nhất học viện.

Cảnh Ngôn cau mày vì võ giả tên Tiền Ba dùng ngữ điệu không thân thiện, tràn ngập bá đạo.

Nhiều võ giả đi theo sau lưng Tiền Ba, xem dấu hiệu trên quần áo giống như Trương Mẫn, đều là đệ tử trung đẳng.

Trong ngoại viện Đạo Nhất học viện, đệ tử hạ đẳng nhiều nhất, tiếp theo là đệ tử trung đẳng, đệ tử cao đẳng ít nhất. Toàn ngoại viện đệ tử cao đẳng chỉ chiếm hai một phần mười đến ba một phần mười các đệ tử.

Cảnh Ngôn trả lời:

- Ta tên Cảnh Ngôn.

Tuy võ giả tên Tiền Ba ra vẻ kênh kiệu sang chảnh nhưng Cảnh Ngôn vẫn lễ độ trả lời.

Tiền Ba vung tay, mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn, xin chào, hoan nghênh đi tới Thanh Dương Viên!

Nụ cười của Tiền Ba không thân thiết chút nào, ngược lại hơi âm trầm.

Trương Mẫn nói với Cảnh Ngôn, rõ ràng không muốn giao lưu với đệ tử cao đẳng tên Tiền Ba:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đi, ta mang ngươi đi xem Tu Luyện Trì.

Cảnh Ngôn đáp:

- Tốt!

Dù Trương Mẫn không nói dẫn Cảnh Ngôn đi xem Tu Luyện Trì thì hắn cũng không muốn tiếp xúc nhiều với võ giả tên Tiền Ba. Ấn tượng đầu tiên của Cảnh Ngôn với người này không quá tốt.

Trong Thần Phong học viện cũng có nơi giống Tu Luyện Trì, cho võ giả tu luyện. Tu luyện trong Tu Luyện Trì có hiệu quả làm ít được nhiều, vì bên trong có trận pháp vận chuyển, nguyên khí thiên địa tràn đầy hơn bên ngoài nhiều. Võ giả ở trong Tu Luyện Trì có thể hấp thu nguyên khí mau hơn. Tu Luyện Trì là tài nguyên tu luyện cực kỳ quan trọng của học viện, một trong những nơi nhiều võ giả tham gia ba học viện lớn yêu thích nhất.

Trương Mẫn định dẫn Cảnh Ngôn rời đi, Tiền Ba híp mắt nhấc chân cản trước mặt hai người:

- Ha ha, gấp cái gì? Còn chưa nói chuyện xong đừng vội đi.

Chương 293 - Đánh Tiền Ba

Tiền Ba ngăn Cảnh Ngôn, Trương Mẫn lại, khóe mắt liếc Cảnh Ngôn.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên:

- Có chuyện gì không?

Tiền Ba cười gian:

- Có chuyện chứ. Cảnh Ngôn, ngươi mới tham gia Đạo Nhất học viện đúng không? Vậy chắc ngươi được một trăm điểm thưởng, giờ lấy lệnh bài thân phận của ngươi ra. Một trăm điểm của ngươi có một nửa là của ta, nên giao cho ta.

Mấy đệ tử trung đẳng đi cùng Tiền Ba xúm lại gần chặn đường Cảnh Ngôn, Trương Mẫn, đề phòng hai người chạy trốn.

Cảnh Ngôn đã hiểu:

- À.

Những người này dọa nạt trấn lột, nơi nào có người là có phân tranh, có chèn ép và bất công.

Dù ở trong ba học viện lớn cũng không ngoại lệ.

Cảnh Ngôn làm bộ ngây thơ không hiểu:

- Tại sao một nửa điểm của ta là của ngươi?

Giọng Tiền Ba trở nên âm lạnh:

- Vì ta nói một nửa là của ta thì nó là của ta. Tiểu tử, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn phối hợp đi, đừng hỏi nhiều, đừng

do dự, càng đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Ngoan ngoãn phối hợp có lợi cho ngươi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta thì thích uống rượu phạt, không biết mùi vị thế nào.

Tiền Ba nhếch mép:

- Tiểu tử, xem ra ngươi thật sự không rõ ràng tình cảnh của mình.

Trương Mẫn nói chen vào:

- Tiền Ba sư huynh, Cảnh Ngôn cũng là đệ tử cao đẳng.

Tiền Ba kinh ngạc kêu lên:

- Đệ tử cao đẳng?

Sau đó Tiền Ba cười phá lên, nhìn Trương Mẫn:

- Ha ha ha! Trương Mẫn, người không liên quan đến nàng, tốt nhất đừng lắm chuyện! Tiểu tử này là người mới mà là đệ tử cao đẳng? Trương Mẫn đang vũ nhục chỉ số thông minh của ta sao?

Hiển nhiên Tiền Ba không tin lời Trương Mẫn.

Quần áo trên người Cảnh Ngôn chưa thay, Tiền Ba chưa gặp hắn bao giờ. Bằng vào hai điểm này Tiền Ba cho rằng Cảnh Ngôn là người mới trăm phần trăm. Nhưng Trương Mẫn nói Cảnh Ngôn là đệ tử cao đẳng, đây đúng là trò cười lớn nhất trần đời.

Cảnh Ngôn híp mắt cười khẽ hỏi:

- Thế thì Tiền Ba muốn sao?

Khí thế Tiền Ba trầm xuống, vận chuyển nguyên khí vươn tay chộp Cảnh Ngôn:

- Ta muốn sao? Ta muốn phế ngươi!

Tiền Ba, võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, đệ tử cao đẳng Đạo Nhất học viện, hiển nhiên thực lực của gã cực kỳ mạnh mẽ. Tiền Ba vốn không để Cảnh Ngôn vào mắt nên ra tay rất tùy ý, gã cho rằng sẽ nhẹ nhàng chộp lấy hắn rồi cho hắn biết cái gì là hiện thực.

Tiền Ba là thủ lĩnh một thế lực nhỏ chuyên ăn hiếp người mới. Vì ba học viện lớn khảo hạch mới kết thúc, nhiều người mới tham gia Đạo Nhất học viện. Những người mới vừa vào học viện sẽ nhận một trăm điểm thưởng, đám người Tiền Ba muốn bóc lột các người mới.

Nếu người mới ngoan ngoãn phối hợp thì mọi thứ vui vẻ, nhưng một số người mới cứng cổ không chịu giao một nửa điểm học viện mới nhận được, thế thì phải ra tay dạy bài học.

Đối với người mới không phối hợp đám người Tiền Ba tuyệt đối sẽ không khách sáo. Ví dụ như bây giờ, rõ ràng Cảnh Ngôn không chịu phối hợp, bọn họ muốn dạy hắn bài học để giết gà dọa khỉ, làm người mới khác biết Tiền Ba không dễ nói chuyện, tốt nhất dâng ra một nửa điểm.

Cảnh Ngôn thấy Tiền Ba vươn tay chộp nhưng không có phản ứng gì, lạnh lùng quát:

- Muốn chết!

Cảnh Ngôn giơ tay đánh hướng Tiền Ba.

Mắt Tiền Ba sáng rực cười to bảo:

- Ha ha ha! Còn dám đánh lại?

Tiền Ba vận chuyển nguyên khí tăng thêm mấy phần. Tuy Tiền Ba không dám giết Cảnh Ngôn tại chỗ nhưng làm hắn tàn phế không phải chuyện lớn gì.

Bùm!

Dao động nguyên khí mênh mông ập đến, trong khoảnh khắc Tiền Ba biến sắc mặt, trợn to mắt suýt lòi tròng. Vì Tiền Ba nhận ra nguyên khí mà gã ngưng tụ trong phút chốc bị lực lượng đáng sợ nghiền nát. Chưa xong, lực lượng kinh khủng đó chớp mắt đã đến trước mặt gã.

Tiền Ba đang định đánh trả thì lực lượng đã đánh mạnh vào gò má của gã.

Tiền Ba hét rầm lên:

- A!

Tiền Ba bay ngược ra như bị vật mạnh đánh trúng.

Mấy đệ tử trung đẳng đi theo Tiền Ba đến đây sợ ngây người, họ biết rõ thực lực của gã, nhưng giờ gã bị tát dính vách.

Tình huống gì đây?

Cho dù Tiền Ba không chuẩn bị, gã khinh địch nhưng không đến mức không chịu nổi một kích vậy đi?

Mấy học viên trung đẳng hết hồn nhìn Cảnh Ngôn. Bàn tay này quá kinh khủng, hù sợ họ, nên khi Tiền Ba bị đánh bay họ không tấn công Cảnh Ngôn mà đứng ngây ra như phỗng.

Cảnh Ngôn nhấc chân lắc người đến gần Tiền Ba:

- Tiền Ba, xem ra rượu phạt của ngươi không được tốt lắm.

Tiền Ba còn nằm dưới đất, mặt xanh mét, nửa khuôn mặt sưng phồng.

Ánh mắt Tiền Ba hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi …!

Chỉ có Tiền Ba biết vừa rồi đối diện lực lượng khủng bố cỡ nào. Tiền Ba biết rõ gã khinh địch trước, nhưng dù không khinh địch gã cũng chẳng thể ngăn cản nguyên khí hùng hồn

đó. Tiền Ba bản năng nhìn hai bên, nơi này hiển nhiên không có người khác, tức là lực lượng đáng sợ đó đúng là phát ra từ Cảnh Ngôn.

Người mới trẻ tuổi này tại sao có thực lực khủng bố đến vậy?

Tiền Ba đứng lên, nghiến răng nghiến lợi chửi rủa:

- Cảnh Ngôn, ngươi sẽ hối hận, ngươi nhất định hối hận! Ngươi dám đánh ta, ngày chết của ngươi không xa! Ngươi không biết kết cục đắc tội ta! Yên tâm đi, ta sẽ cho ngươi quỳ trước mặt ta, liếm ngón chân ta!

Cảnh Ngôn hừ lạnh, nét mặt sa sầm nói:

- Hừ! Ta không biết ngày chết của ta có xa không, ta chỉ biết cái mỏ của ngươi khiến người ghét!

Cảnh Ngôn giơ tay lên lại tát bay Tiền Ba, lần này gã bay xa hơn nữa.

Tiền Ba không có cơ hội đón đỡ, gã đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng hoàn toàn không thể ngăn cản công kích của Cảnh Ngôn.

Tát bay Tiền Ba xong Cảnh Ngôn lại đến gần gã, hắn mỉm cười nói:

- Lần này chịu câm mồm rồi đi?

Cảnh Ngôn lạnh lùng nói:

- Tiền Ba, ta căm ghét nhất là người giống như ngươi, ỷ vào có chút thực lực liền ăn hiếp người mới. Các ngươi là thứ xương mềm bắt nạt kẻ yếu. Ngươi nghe kỹ cho ta, về sau nếu dám xuất hiện trước mặt ta thì ta sẽ giết ngươi!

Cảnh Ngôn quát to:

- Biến!

Chương 294 - Tu Luyện Trì

Trương Mẫn mang Cảnh Ngôn đi Tu Luyện Trì là Tu Luyện Trì ngoại viện. Đệ tử nội viện không sử dụng Tu Luyện Trì ngoại viện, đệ tử nội viện có chỗ tu luyện tốt hơn.

Dọc đường đi Trương Mẫn nặng trĩu ưu tư nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi chọc vào rắc rối lớn.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Tiền Ba này có bối cảnh phải không?

Trương Mẫn kinh ngạc hỏi:

- Ngươi biết? Hay ngươi quen Tiền Ba?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Không quen, nhưng xem thực lực của hắn không quá mạnh. Tuy hắn là đệ tử cao đẳng nhưng với năng lực của hắn e rằng không thể nào trấn lột điểm của người mới, suy ra sau lưng hắn có người ủng hộ.

Trương Mẫn cảm thán tư duy của Cảnh Ngôn kín đáo, nhưng nàng càng tò mò hắn biết sau lưng Tiền Ba có người tại sao còn tát gã:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi đã đoán được thì sao …

Cảnh Ngôn nói:

- Ta ghét nhất là hạng người ỷ thế hiếp người giống Tiền Ba, lúc nãy ta nói rồi, nếu để ta gặp lại nữa ta sẽ giết hắn, ta nói thật. Ta không quan tâm người sau lưng hắn.

Trương Mẫn chau mày liễu nói:

- Nhưng người sau lưng hắn là đội viên Hình Pháp Điện, là một trong mười đại cao thủ của Đạo Nhất học viện chúng ta, cũng là nhân vật trên Bảng Chiến Thần, tên Tôn Hiểu, xếp hạng tám!

Bảng Chiến Thần là danh sách sức chiến đấu của ngoại viện Đạo Nhất học viện, gồm mười cái tên đại biểu cho mười người. Mười người này được công nhận là mười đại cường giả ngoại viện Đạo Nhất học viện.

Có lẽ trong ngoại viện còn ẩn giấu cao thủ không thích lộ mặt, nhưng người như vậy không nhiều. Nên mười đại cao thủ trên Bảng Chiến Thần có thể nói là mười người thực lực mạnh nhất ngoại viện. Mười người này cực kỳ có hy vọng thăng cấp đệ tử nội viện, khi có tên trong Bảng Chiến Thần thăng cấp nội viện mới bị xóa khỏi bảng, chọn người mới.

Tiền Ba quen với Tôn Hiểu hạng tám Bảng Chiến Thần, Bảng Chiến Thần còn là đội viện đội Chấp Pháp của Hình Pháp Điện, hai thân phận này cực kỳ hù người.

Đệ tử Đạo Nhất học viện không thích giao tiếp nhất là người của Hình Pháp Điện.

Cảnh Ngôn tuy là đệ tử cao đẳng, thực lực khủng bố có thể thăng cấp nội viện, nhưng nếu đắc tội người Hình Pháp Điện e rằng sẽ có rắc rối lớn.

Bởi vậy lúc Tiền Ba tới kiếm chuyện Trương Mẫn mới thúc giục Cảnh Ngôn rời đi.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Không có gì phải lo, chuyện Tiền Ba không phải lỗi của ta, hắn chủ động khiêu khích đòi ta giao ra một nửa điểm học viện. Ta không trực tiếp giết đã là cho hắn cơ hội, Hình Pháp Điện không thể vì chuyện này nhằm vào ta!

Cảnh Ngôn không quan tâm Tôn Hiểu đứng sau lưng Tiền Ba.

Nghe Cảnh Ngôn nói câu này, Trương Mẫn thầm than. Nếu Trương Mẫn biết Cảnh Ngôn dám giết chấp sự ngoại viện Thần Phong học viện thì sẽ biết ý nghĩa câu hắn đã cho Tiền Ba cơ hội.

Trương Mẫn chỉ một sơn cốc phía trước:

- Cảnh Ngôn, đằng trước là Tu Luyện Trì.

Tu Luyện Trì nằm trong sơn cốc, sơn cốc này tên Lạc Hà sơn cốc.

Cảnh Ngôn, Trương Mẫn còn ở bên ngoài nhưng đã thấy bóng đông đúc đệ tử Đạo Nhất học viện trong sơn cốc.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Vào xem.

Hai người nhanh chóng vào Lạc Hà sơn cốc.

Trên vách đá hai bên sơn cốc có các hang núi hình dạng gần giống nhau, cửa đá dày nặng chặn kín lối vào. Trên cửa đá có một chỗ lõm dùng để đặt lệnh bài thân phận.

Trương Mẫn nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn nhìn đi, những hang núi này là các Tu Luyện Trì, chỗ lõm trên cửa đá là để khảm lệnh bài thân phận vào mới mở ra.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Cần tiêu hao điểm đúng không?

Trương Mẫn trợn to mắt nói:

- Đương nhiên rồi, số lượng Tu Luyện Trì có hạn, nếu không cần hao điểm thì tất cả đệ tử sẽ ở mãi trong đó không

ra. Hang núi phần đầu đều là Tu Luyện Trì hạ đẳng, phần sau là Tu Luyện Trì trung đẳng, chỗ sâu nhất là Tu Luyện Trì cao đẳng.

Trương Mẫn giải thích cho Cảnh Ngôn nghe:

- Tu Luyện Trì hạ đẳng thì mỗi ngày hao một trăm điểm, Tu Luyện Trì trung đẳng mỗi ngày hao ba trăm điểm, Tu Luyện Trì cao đẳng mỗi ngày hao một ngàn điểm. Nếu muốn mở ra Tu Luyện Trì hạ đẳng thì trong lệnh bài thân phận phải có ít nhất một trăm điểm, một lần trừ hết. Sau khi đệ tử vào Tu Luyện Trì qua một ngày chưa ra sẽ lần thứ hai bị trừ số điểm một ngày. Nếu không đủ điểm thì đệ tử ở bên trong sẽ bị tự động truyền tống. Tu Luyện Trì trung đẳng, cao đẳng cũng giống vậy.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Ừm, đã hiểu.

Tu Luyện Trì tiêu hao rất kinh người. Một đệ tử mới vào Đạo Nhất học viện thường chỉ có một trăm điểm thưởng, tức là số điểm chỉ đủ cho thời gian tu luyện một ngày trong Tu Luyện Trì hạ đẳng.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Chúng ta ra sau nhìn đi.

Hai người đi sâu vào sơn cốc.

Tu Luyện Trì hạ đẳng nhiều nhất, Tu Luyện Trì trung đẳng nhiều thứ hai, Tu Luyện Trì cao đẳng ít nhất.

Trương Mẫn chỉ vào các hang núi phía sau, mắt lấp lóe tia mong chờ:

- Sau chỗ này là Tu Luyện Trì cao đẳng.

Cảnh Ngôn nhìn lướt qua hai bên vách núi, đếm đại khái Tu Luyện Trì cao đẳng khoảng hai mươi cái, không nhiều.

Nhưng đệ tử cao đẳng của Đạo Nhất học viện cũng không quá nhiều. Một ngày trong Tu Luyện Trì cao đẳng cần một ngàn điểm, dù là đệ tử cao đẳng cũng khó ở lâu được. Thông thường đệ tử cao đẳng phải tích lũy thời gian khá dài mới vào Tu Luyện Trì cao đẳng tu luyện một hoặc vài ngày.

Tiêu hao rất khủng bố.

Cảnh Ngôn có một vạn điểm, nếu tu luyện trong Tu Luyện Trì cao đẳng chỉ kéo dài được mười ngày. Giá trị một vạn điểm gần bằng một món pháp khí hạ phẩm, từ đó thấy được tu luyện trong Tu Luyện Trì cao đẳng tiêu hao kinh người cỡ nào.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt hỏi:

- Sư tỷ, hiệu quả của Tu Luyện Trì cao đẳng thế nào?

Trương Mẫn đỏ mặt nói:

- Cái đó … Cảnh Ngôn, ngươi cũng biết ta chỉ là đệ tử trung đẳng, làm gì có năng lực vào Tu Luyện Trì cao đẳng. Dù là Tu Luyện Trì trung đẳng thì ta chỉ đi một lần, bình thường ta tu luyện trong Tu Luyện Trì hạ đẳng. Nhưng hiệu quả của Tu Luyện Trì trung đẳng rất kinh người, tu luyện bên trong hiệu suất rất cao, nếu là Tu Luyện Trì cao đẳng thì hiệu quả sẽ càng kinh khủng nữa. Giờ ta là cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, cách đỉnh cao còn kém chút.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Sư tỷ có muốn thử Tu Luyện Trì cao đẳng không?

Chương 295 - Làm Mọi Người Hâm Mộ

Đương nhiên Trương Mẫn muốn vào Tu Luyện Trì cao đẳng tu luyện, nhưng với nàng bây giờ thì đó là mơ mộng hão huyền.

Tu Luyện Trì cao đẳng mỗi ngày càng tiêu hao một ngàn điểm học viện, không dễ tích góp số điểm này.

Muốn được điểm học viện tuy có nhiều con đường nhưng rất khó nhanh chóng gom được nhiều điểm.

Đối với đệ tử ngoại viện bình thường hoàn thành nhiệm vụ học viện ban phát, dùng tài nguyên không cần đổi điểm là con đường chủ yếu kiếm điểm. Đệ tử trung đẳng như Trương Mẫn muốn tích lũy một ngàn điểm cần vài tháng. Đệ tử kiếm điểm không thể nào dùng hết vào Tu Luyện Trì.

Võ giả tu luyện cần các loại tài nguyên, ví dụ như đan dược, võ học vân vân.

Trương Mẫn cười bất đắc dĩ nói:

- Đương nhiên muốn, nếu ta có thể tu luyện trong Tu Luyện Trì cao đẳng thì ba ngày sẽ đến cực hạn cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Tia sáng lóe lên trong mắt Trương Mẫn rồi vụt tắt.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Sư tỷ đưa lệnh bài thân phận cho ta đi.

Trương Mẫn bản năng hỏi:

- Làm chi?

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Sư tỷ khoan hỏi.

Trương Mẫn là nữ nhân rất thông minh, đoán được ngay Cảnh Ngôn muốn tặng điểm cho mình, nên nàng không lấy ra lệnh bài thân phận mà từ chối ngay:

- Cảnh Ngôn, ta biết ngươi có ý tốt nhưng điểm vô cùng quan trọng với ngươi. Nếu ngươi định tặng điểm cho ta thì bỏ đi.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Sư tỷ hiểu lầm, ta không định tặng điểm cho sư tỷ. Giờ ta chỉ có một vạn điểm, sư tỷ cũng biết số điểm không nhiều. Ta định cho sư tỷ mượn chút điểm, cỡ ba ngàn điểm, đủ cho sư tỷ tu luyện ba ngày trong Tu Luyện Trì cao đẳng. Ba ngày sau sư tỷ có thể đến cực hạn cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, chờ sau này sư tỷ có thì trả lại ba ngàn điểm cho ta. Đương nhiên không cần trả ngay.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn Trương Mẫn.

Ban đầu đúng là Cảnh Ngôn định tặng mấy ngàn điểm cho Trương Mẫn làm thù lao cảm ơn, nhưng nghe nàng nói lời từ chối thì hắn đổi ý, chọn cách cảm tạ mà nàng dễ chấp nhận.

Trương Mẫn vẫn do dự:

- Cái này …

Cảnh Ngôn thấy Trương Mẫn còn chần chừ thì thúc giục:

- Sư tỷ, đừng do dự. Thật ra mấy ngàn điểm không khác biệt gì lớn với ta, nhưng nó là trợ lực lớn cho sư tỷ. Sau khi đến cực hạn Tiên Thiên trung kỳ là có thể chuẩn bị thăng cấp

Tiên Thiên hậu kỳ, khi đó tốc độ kiếm điểm học viện của sư tỷ mau hơn bây giờ nhiều.

Rốt cuộc Trương Mẫn vẫn lấy ra lệnh bài thân phận đưa cho Cảnh Ngôn:

- Được rồi, vậy đa tạ Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lấy lệnh bài thân phận đệ tử cao đẳng của mình, vận chuyển nguyên khí đưa ba ngàn điểm trong một vạn điểm sang lệnh bài thân phận của Trương Mẫn.

Lệnh bài thân phận đệ tử Đạo Nhất học viện được luyện chế đặc biệt, giống như thẻ vàng linh thạch.

Cảnh Ngôn cầm lệnh bài thân phận của Trương Mẫn, nói:

- Sư tỷ, chúng ta đi qua mở Tu Luyện Trì cao đẳng.

Cảnh Ngôn đi hướng một Tu Luyện Trì cao đẳng.

Có hai mươi Tu Luyện Trì cao đẳng, lúc này một nửa Tu Luyện Trì chưa bị ai sử dụng.

Trong khu vực có nhiều võ giả chú ý Cảnh Ngôn, Trương Mẫn, đặc biệt hai người đi hướng một Tu Luyện Trì cao đẳng càng thành tiêu điểm sự chú ý.

- Nhìn kìa, lại có người sắp mở ra Tu Luyện Trì cao đẳng!

- Chậc chậc, giàu ghê. Một ngày ở Tu Luyện Trì cao đẳng thì hao một ngàn điểm học viện.

- Ủa? Trương Mẫn kìa, người bên cạnh nàng là ai sao chưa từng gặp?

- Đúng là Trương Mẫn, giống như mấy người chúng ta đều là đệ tử trung đẳng. Sao nàng mở ra Tu Luyện Trì cao đẳng? Ta chưa gặp qua người đứng cạnh nàng, hắn ăn mặc không giống trường bào đệ tử học viện chúng ta, không lẽ là người mới?

Dù là đệ tử cao đẳng cũng chỉ có một số dùng được Tu Luyện Trì cao đẳng, số đệ tử cao đẳng này bình thường là tử đệ gia tộc lớn Lam Khúc quận thành, hoặc là thành viên gia tộc lớn ở thành phố lớn khác.

Mỗi lần có người mở ra Tu Luyện Trì cao đẳng sẽ khiến người ta tán thán, hâm mộ.

Một số võ giả quen Trương Mẫn nhưng không biết mặt Cảnh Ngôn, hơn nữa hắn mặc đồ không phải đồng phục đệ tử Đạo Nhất học viện, điều này càng khiến người thắc mắc.

Có hai bóng người đang nhanh chóng đi sâu vào Lạc Hà sơn cốc. Một người là Tiền Ba lúc trước bị Cảnh Ngôn dạy cho bài học, người thứ hai thân hình cao gầy mặt không biểu tình.

Võ giả cao gầy vừa đi vừa hỏi Tiền Ba:

- Tiền Ba, ngươi xác định người mới đó đến Tu Luyện Trì phải không?

Giọng Tiền Ba âm trầm nói:

- Đúng vậy, chắc chắn đến Tu Luyện Trì! Lúc đó ta nghe rõ ràng Trương Mẫn định mang tiểu tạp chủng đi Tu Luyện Trì. Mới rồi ta hỏi vài người, bọn họ nói thấy Trương Mẫn dẫn người mới đi hướng Lạc Hà sơn cốc.

- Tiền Ba!

Võ giả cao gầy tạm dừng một chút rồi nhíu mày nói:

- Sau này ngươi đừng làm chuyện trấn lột điểm của người mới nữa.

Con ngươi Tiền Ba co rút hỏi:

- Tại sao?

Võ giả cao gầy lắc đầu nói:

- Loại việc này dù sao không tốt, ban đầu ta đã không đồng ý cho ngươi làm.

Tiền Ba cười khẩy nói:

- Tôn Hiểu sư huynh, ta trấn lột điểm có một nửa đưa cho sư huynh!

Võ giả cao gầy Tôn Hiểu nghe lời này ánh mắt sắc bén lườm Tiền Ba:

- Đúng vậy, lúc trước ngươi đưa ta nhiều điểm nhưng cũng mang đến nhiều rắc rối cho ta. Bắt đầu từ bây giờ ngươi đừng làm chuyện này nữa, cũng không cần đưa điểm cho ta. Tiền Ba, ngươi nên rõ ràng lý do ta giúp ngươi không phải vì ngươi cho ta điểm mà vì đại ca của ngươi!

Tôn Hiểu, cường giả xếp hạng tám Bảng Chiến Thần Đạo Nhất học viện, còn là đội viên Hình Pháp Điện.

Tiền Ba cười tủm tỉm nói:

- Tôn Hiểu sư huynh đừng giận, chuyện này cũng có gì ghê gớm đâu. Có sư huynh chống lưng cho ta thì ai dám lỗ mãng? Hơn nữa việc trấn lột người mới chỉ xảy ra mỗi lần ba học viện lớn khảo hạch có nhiều người mới tham gia Đạo Nhất học viện, không xảy ra chuyện gì rắc rối đâu. Đại ca của ta cũng biết Tôn Hiểu sư huynh giúp ta, gửi lời cảm kích đến sư huynh.

Nhìn thái độ tùy ý của Tiền Ba là biết gã không có nhiều kính sợ, tôn trọng Tôn Hiểu, dù Tôn Hiểu là cao thủ hạng tám Bảng Chiến Thần, đội viên của Hình Pháp Điện.

Chương 296 - Tôn Hiểu Đến

Nét mặt Tôn Hiểu không thay đổi nhưng lòng hơi tức giận, gã cũng biết Tiền Ba không tôn trọng mình bao nhiêu, nhưng không thể làm gì được. Đại ca của Tiền Ba từng dặn dò Tôn Hiểu ở ngoại viện chăm sóc tốt cho Tiền Ba, nếu không vì điều này gã lười để ý đồ ác ôn Tiền Ba.

Tóm lại Tôn Hiểu phải trông chừng Tiền Ba, giờ gã bị người đánh thì Tôn Hiểu phải ra mặt đòi lại mặt mũi, nếu không Tôn Hiểu khó ăn nói với đại ca của Tiền Ba, Tiền Trấn.

Khi Tiền Ba, Tôn Hiểu vào Lạc Hà sơn cốc, võ giả trong sơn cốc nhận ra Tôn Hiểu ngay.

- Mau nhìn kìa!

- Là Tôn Hiểu sư huynh!

- Tôn Hiểu sư huynh đến Lạc Hà sơn cốc là định vào Tu Luyện Trì cao đẳng tu luyện?

Cường giả hạng tám Bảng Chiến Thần tất nhiên rất nổi tiếng, nguyên ngoại viện Đạo Nhất học viện có trên chín mươi phần trăm võ giả biết Tôn Hiểu.

Tôn Hiểu hơi đứng lại quét mắt đám đông võ giả, mở miệng hỏi:

- Trong các ngươi có ai thấy Trương Mẫn mang theo một võ giả trẻ đi vào không?

Tôn Hiểu không biết Trương Mẫn, trước đó gã không biết nàng là ai, mãi đến vừa nãy Tiền Ba nói cái tên này cho gã nghe.

Một học viên hạ đẳng hồi hộp nói:

- Ta thấy! Trương Mẫn sư tỷ đúng là dẫn một võ giả trẻ đi sâu vào sơn cốc.

Tôn Hiểu liếc học viên hạ đẳng kia một cái rồi mang theo Tiền Ba bước nhanh vào sâu trong sơn cốc.

- Tôn Hiểu sư huynh tìm Trương Mẫn làm gì?

- Hình như không phải chuyện tốt.

- Đi! Đi qua xem!

Đa số người thích xem náo nhiệt, họ không biết Tôn Hiểu tìm Trương Mẫn có chuyện gì nhưng thấy biểu tình của gã rất nghiêm túc, hơn phân nửa không phải chuyện tốt, có lẽ tới kiếm chuyện.

Tiền Ba đi theo bên cạnh Tôn Hiểu, khá nhiều đệ tử biết tên xấu xa này.

Đằng trước một cửa hang Tu Luyện Trì cao đẳng, Cảnh Ngôn khảm lệnh bài thân phận của Trương Mẫn vào chỗ lõm.

Răng rắc! Răng rắc!

Chấn động truyền đến, tiếng ma sát vang lên.

Cửa đá dày nặng chậm rãi tách ra hai bên, nguyên khí nồng đậm tuôn ra khiến người giãn nở lỗ chân lông toàn thân.

Hiệu quả của Tu Luyện Trì cao đẳng đúng là không tệ.

Cảnh Ngôn híp mắt thầm suy tư có nên vào Tu Luyện Trì cao đẳng tu luyện một thời gian không. Nhưng cho Trương Mẫn mượn ba ngàn điểm thì hắn chỉ còn lại bảy ngàn, số điểm này chỉ đủ cho hắn tu luyện bảy ngày trong Tu Luyện Trì cao đẳng. Thời gian quá ngắn ngủi, thôi chờ kiếm thêm nhiều điểm rồi tính. Dù hắn không cho Trương Mẫn mượn ba ngàn điểm thì một vạn điểm chỉ đủ tu luyện mười ngày trong Tu Luyện

Trì cao đẳng, kém rất nhiều để hắn thăng cấp lên Tiên Thiên đỉnh.

Cảnh Ngôn nghiêng người sang một bên, nhìn Trương Mẫn:

- Sư tỷ vào tu luyện đi.

Trương Mẫn kích động mặt đỏ rực như trái táo hấp dẫn, nàng chưa từng tu luyện trong Tu Luyện Trì cao đẳng. Nàng bước tới mấy bước là có thể đi vào Tu Luyện Trì cao đẳng.

Trương Mẫn rất khao khát vào Tu Luyện Trì cao đẳng nhưng nàng vẫn do dự, nàng không thích nợ nhân tình, tận ba ngàn điểm!

- Cảnh Ngôn, hay ngươi đi vào tu luyện đi.

Cảnh Ngôn lắc đầu tiếc nuối nói:

- Sư tỷ, Tu Luyện Trì đã mở, sư tỷ lãng phí thời gian là lãng phí điểm.

Một võ giả bộ dạng thô kệch từ bên dưới nhảy lên, lớn tiếng nói với Cảnh Ngôn và Trương Mẫn:

- Ha ha ha! Trương Mẫn, ngươi và tiểu tử này có quan hệ gì? Chậc chậc, hai người nhường qua nhường lại trước Tu Luyện Trì cao đẳng cơ đấy. Hay nhường Tu Luyện Trì cao đẳng này lại cho ta đi?

Đây cũng là một đệ tử trung đẳng, hình như quen biết Trương Mẫn.

Trương Mẫn liếc đối phương một cái, cau mày khẽ quát:

- An Hổ, chuyện không liên quan đến ngươi!

An Hổ nói năng khó nghe:

- Ha ha ha! Trương Mẫn, ngươi sao có nhiều điểm để dùng Tu Luyện Trì cao đẳng? Là tiểu tử này lấy ra điểm đúng

không? Tiểu tử này cũng giàu thật, nói đi Trương Mẫn, hắn và ngươi có quan hệ gì? Ha ha, ngươi không nói ta cũng có thể đoán được, tiểu tử này nhất định là mê ngươi, dùng Tu Luyện Trì cao đẳng để làm vui lòng ngươi chứ gì? Bình thường thấy ngươi đứng đắn lắm không ngờ … chậc chậc.

Thật ra An Hổ ghen tỵ, gã cũng là đệ tử trung đẳng, cũng chưa từng sử dụng Tu Luyện Trì cao đẳng. An Hổ và Trương Mẫn xem như người quen, gã cư ngụ trong Thanh Dương Viên, khá hiểu biết nàng. An Hổ rõ ràng Trương Mẫn không có bối cảnh lớn, càng không thể nào tích góp được nhiều điểm cho nàng hoang phí rộng rãi vào Tu Luyện Trì cao đẳng. An Hổ suy đoán số điểm này là Cảnh Ngôn cung cấp.

Trông bộ dáng Cảnh Ngôn chắc là người mới vào Đạo Nhất học viện, tại sao người mới mà có nhiều điểm đến vậy? Cái này không khó đoán, một số người mới đến từ gia tộc lớn mang nhiều tài nguyên có thể đi bảo khố Đạo Nhất học viện đổi thành điểm. Trong Đạo Nhất học viện có khá nhiều người như vậy, có lẽ họ không có thực lực quá mạnh nhưng người ta giàu, nhiều tài nguyên đổi điểm học viện, tùy thích sử dụng số điểm này.

Sắc mặt Trương Mẫn khó xem, nàng nhìn An Hổ lại ngó một số võ giả tụ tập bên dưới. Trương Mẫn biết không chỉ một, hai người nghĩ giống An Hổ, đa số người đều cho rằng nàng và Cảnh Ngôn có quan hệ mờ ám.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn An Hổ:

- Ngươi tên An Hổ?

An Hổ trừng lại Cảnh Ngôn:

- Đúng vậy, ta là An Hổ. Tiểu tử, ngươi tên gì?

Cảnh Ngôn cười hờ hững nói:

- Ta tên gì không liên quan đến ngươi, giờ ta khuyên ngươi mau đi xuống thì hơn.

An Hổ cau mày, mắt lóe tia sáng sắc bén:

- A? Tiểu tử, bà nội nó muốn chết phải không? Dám ăn nói kiểu đó với ta? Hay ngươi nghĩ Trương Mẫn có thể bảo vệ ngươi? Ngươi có tin là ta bóp chết ngươi ngay không!?

An Hổ không dám giết Cảnh Ngôn nhưng đánh hắn một trận không phải chuyện lớn gì.

- Biến!

Một nguyên khí tuôn hướng An Hổ, Cảnh Ngôn lười nói nhiều.

An Hổ biến sắc mặt, gã cảm nhận lực lượng đè nặng xuống sau đó gã bị đẩy ra. An Hổ cố hết sức thúc giục nguyên khí hòng kiểm soát cơ thể nhưng không làm nên chuyện gì.

Trước mắt bao người An Hổ bay ra bình đài trước Tu Luyện Trì, rớt xuống dưới, khi rơi gã lảo đảo lại lùi mấy bước suýt ngã bệch xuống.

An Hổ rớt xuống đất kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn, trong một chốc gã không chắc chuyện gì xảy ra. Hình như tiểu tử này đi chung với Trương Mẫn ra tay, nhưng gã không thấy tiểu tử đó làm gì, từ đầu đến cuối hình như tiểu tử kia không nhích cánh tay, chuyện gì đây?

Vẻ mặt An Hổ hoang mang, những người khác cũng khó hiểu.

Võ giả xung quanh châm biếm An Hổ:

- An Hổ, ngươi vô dụng vậy?

- Đúng rồi, bị tiểu tử đó hù dọa một câu liền đi xuống? Ha ha, vậy không bằng đừng lên.

- Thật là càng sống càng trở lại, một người mới mà hù ngươi đến nông nỗi này.

Bọn họ không biết An Hổ bị lực lượng đánh bay, còn tưởng gã tự nhảy xuống. Tại sao An Hổ tự nhảy xuống? Vì gã bị hù sợ. Tiểu tử kia kêu biến gã liền biến mất.

Nghe những tiếng châm chọc, mặt An Hổ xanh mét nhưng không cách nào cãi lại. Gã nói gì đây? Bản thân gã cũng không biết xảy ra chuyện gì, có một điều An Hổ chắc chắn rằng tiểu tử kia hơi kỳ dị. An Hổ không dám đi lên nữa, ít nhất hiện giờ không nên lên, xem trước rồi tính.

Một tiếng gầm tức giận từ phía sau truyền đến:

- Là tiểu tử đó!

Tiền Ba, Tôn Hiểu lao nhanh đến, là Tiền Ba quát lớn. Tiền Ba đã thấy Trương Mẫn, Cảnh Ngôn đứng trước cửa hang.

Tiền Ba cười lạnh lớn tiếng kêu gào, ánh mắt độc ác như rắn rết:

- Nhãi ranh, ngươi cho rằng trốn ở chỗ này thì ta không tìm thấy ngươi?

Trong Thanh Dương Viên bị Cảnh Ngôn tát hai cái, đã qua một thời gian nhưng gò má Tiền Ba vẫn sưng, gã đã dùng dược tề trị thương, cần chút thời gian giảm sưng. Đây là sỉ nhục, Tiền Ba ước gì lột da rút gân Cảnh Ngôn ra.

Tiền Ba, Tôn Hiểu chạy đến nơi, các võ giả biến sắc mặt, đa số khom người chào hai người.

- Tiền Ba sư huynh?

- Tôn Hiểu sư huynh?

Tiền Ba là đệ tử cao đẳng, Tôn Hiểu không chỉ là đệ tử cao đẳng còn là cường giả thứ tám Bảng Chiến Thần.

Bọn họ thấy Tiền Ba nổi giận đùng đùng, trên cổ là cái đầu heo, nghe gã nói xong họ rất nhanh hiểu ra vụ việc. Xem ra Tiền Ba tính kiếm chuyện với Trương Mẫn và tiểu tử áo xanh, chủ yếu nhằm vào tiểu tử áo xanh.

Mọi người chưa từng gặp tiểu tử áo xanh, chín mươi chín phần trăm là người mới tham gia Đạo Nhất học viện. Một người mới thì sao đắc tội Tiền Ba? Không lẽ Tiền Ba biết tiểu tử áo xanh rất giàu, muốn hung hăng bắt chẹt một mớ điểm nên đặc biệt tìm đến? Nhưng không hợp lý, dù nguyên nhân đúng như vậy không lý nào Tôn Hiểu sư huynh đi cùng.

Mọi người thầm đoán mò.

Trương Mẫn chau chân mày liễu nhỏ giọng nói:

- Nguy rồi, Tôn Hiểu sư huynh đến mau quá.

Cảnh Ngôn nhìn võ giả cao gầy bên cạnh Tiền Ba, con ngươi co rút:

- Hắn là Tôn Hiểu hạng tám Bảng Chiến Thần sao?

- Ừ, đó là Tôn Hiểu sư huynh. Cảnh Ngôn, hiện tại nên làm gì? Hay ngươi mau vào Tu Luyện Trì đi, chỉ cần vào Tu Luyện Trì thì Tôn Hiểu sư huynh không thể phá hoại Tu Luyện Trì.

Ý Trương Mẫn muốn Cảnh Ngôn trốn trước rồi tính, không phải vì nàng cảm thấy Tôn Hiểu mạnh hơn Cảnh Ngôn, chỉ thân phận đội viên Hình Pháp Điện của gã rất đáng sợ.

Chương 297 - Đã Cho Cơ Hội

Không khí bỗng chốc nặng nề.

Đám người An Hổ ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ, không ai dám nói lung tung. Tôn Hiểu đem đến áp lực quá lớn cho họ.

Cường giả thứ tám Bảng Chiến Thần, tu vi Tiên Thiên đỉnh, nếu không có gì ngoài ý muốn có chín mươi phần trăm Tôn Hiểu sẽ thăng cấp thành đệ tử nội viện trong vòng ba, năm năm. Nhân vật như vậy là đệ tử đỉnh cao trong ngoại viện Đạo Nhất học viện.

Bây giờ nhân vật đáng sợ đó muốn tính sổ với Cảnh Ngôn.

Vẻ mặt Tiền Ba dữ tợn điên cuồng quát mắng Cảnh Ngôn:

- Tiểu súc sinh, còn không lăn xuống chịu chết cho lão tử!

Cảnh Ngôn nghiêng người nói với Trương Mẫn:

- Sư tỷ hãy vào Tu Luyện Trì đi, không cần lo chuyện nơi này.

Cảnh Ngôn lắc người từ bình đài đằng trước Tu Luyện Trì nhẹ nhàng đáp xuống.

Tiền Ba nhe răng nói, ánh mắt âm u lướt qua người Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh, ngươi không quên đúng không? Ta đã nói sẽ cho ngươi quỳ xuống trước mặt ta, liếm ngón chân ta. Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội sống, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn làm theo, quỳ xuống liếm ngón chân ta thì ta sẽ tha mạng cho

ngươi. Còn tiện nhân nhà ngươi, chờ ta xử xong tiểu tạp chủng này sẽ dạy dỗ ngươi sau!

Câu sau là nói với Trương Mẫn.

Cảnh Ngôn kêu Trương Mẫn vào Tu Luyện Trì trước nhưng nàng không làm theo mà cùng hắn nhảy xuống.

Hành động của Trương Mẫn khiến Cảnh Ngôn rất vui, nếu nàng nghe lời đi vào Tu Luyện Trì, có lẽ hắn sẽ không giận nhưng tình cảm sẽ phai mờ. Trương Mẫn theo Cảnh Ngôn nhảy xuống nói lên nàng là người rất nặng tình nghĩa.

Trương Mẫn nghe hăm dọa mặt hơi tái, tức giận người run run.

Cảnh Ngôn nhìn Tiền Ba chằm chằm, lòng dâng lên sát ý:

- Tiền Ba! Ta cũng đã nói nếu ngươi dám xuất hiện trước mặt ta thì ta sẽ giết ngươi!

Tiền Ba cười khẩy nói:

- Ha ha! Huênh hoang, ta chống mắt xem ngươi giết ta thế nào được?

Võ giả cao gầy Tôn Hiểu nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn? Nghe Tiền Ba nói ngươi là người mới vào Đạo Nhất học viện?

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta là Cảnh Ngôn. Đúng vậy, ta là người mới, hôm nay vừa báo danh tham gia Đạo Nhất học viện.

Tôn Hiểu thấp giọng quát:

- Ngươi là người mới mà không yên bổn phận thành thật tu luyện, vừa vào Đạo Nhất học viện đã gây chuyện thị phi, không thấy quá đáng sao?

Tôn Hiểu không coi khinh Cảnh Ngôn chút nào.

Tên khốn Tiền Ba kiêu căng bá đạo, ỷ vào đại ca tốt hoành hành ở ngoại viện Đạo Nhất học viện. Nhưng phải công nhận thực lực của Tiền Ba không tệ, tu vi Tiên Thiên hậu kỳ. Tiền Ba có thực lực như vậy nhưng bị người mới Cảnh Ngôn đánh nói lên thực lực của hắn rất mạnh. Trông Cảnh Ngôn trẻ măng, lứa tuổi như vậy có thực lực mạnh hơn Tiền Ba thì không thể xem thường.

Cảnh Ngôn nghe Tôn Hiểu chụp mũ, cười thản nhiên nói:

- Ngươi là Tôn Hiểu đúng không? Ta biết ngươi là võ giả xếp hạng tám Bảng Chiến Thần, còn là đội viên Hình Pháp Điện. Nhưng dù như vậy ngươi không thể nói năng bừa bãi. Nghe nói ngươi và Tiền Ba quen thân, Tiền Ba là loại người nào chắc ngươi nên biết. Đã biết con người của Tiền Ba mà ngươi nói ta gây chuyện thị phi, đây có tính là cố ý phỉ báng?

Con ngươi Tôn Hiểu co rút.

Tiền Ba hung hăng nói:

- Tôn Hiểu sư huynh nói nhảm nhiều với tiểu súc sinh này làm gì? Trực tiếp phế tiểu tử này rồi giao hắn cho ta, ta sẽ cho hắn biết cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong!

Đệ tử Đạo Nhất học viện xung quanh vãnh tai nghe hai phe đối thoại, lòng vô cùng rung động. Giờ họ đã biết Tiền Ba nổi giận đùng đùng tìm Cảnh Ngôn vì bị hắn đánh, đầu heo Tiền Ba hình như là bị hắn đánh sưng.

Thực lực của Tiền Ba là gì? Đó là đệ tử cao đẳng ngoại viện Đạo Nhất học viện, Cảnh Ngôn là người mới mà đánh đệ tử cao đẳng thành đầu heo thì thực lực ghê gớm cỡ nào?

Tim An Hổ đập nhanh, mới rồi trước mặt Cảnh Ngôn bỗng có lực lượng bàng bạc đẩy gã xuống, khi đó gã không chắc

xảy ra chuyện gì, nay xem ra đúng là Cảnh Ngôn phát ra nguyên khí đuổi gã xuống. Nghĩ đến đây An Hổ thầm run, gã chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ lại dám càn rỡ trước mặt võ giả có thể dạy dỗ đệ tử cao đẳng, gã nên mừng vì mình còn sống và không bị thương.

Những võ giả đi cùng An Hổ kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn, vừa rồi họ lắm mồm nói một vài lời khó nghe.

Tôn Hiểu hít sâu phớt lờ Tiền Ba kêu gào, nhìn thẳng Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn, chúng ta rõ ràng chút đi. Ngươi đánh Tiền Ba là sự thật, bây giờ ngươi xin lỗi Tiền Ba rồi bồi thường tổn thất nhất định, chuyện này bỏ qua.

Tiền Ba trợn to mắt nói:

- Tôn Hiểu sư huynh!

Tiền Ba tìm Tôn Hiểu vì muốn gã báo thù cho mình. Cái gì là báo thù? Đó là giết Cảnh Ngôn. Nhưng hình như Tôn Hiểu không định xuống tay với Cảnh Ngôn.

Tôn Hiểu cau mày lườm Tiền Ba:

- Tiền Ba, ngươi câm miệng một lúc đi!

Tôn Hiểu tiếp tục bảo:

- Cảnh Ngôn, ngươi là người thông minh, hy vọng ngươi hiểu rõ nặng nhẹ. Chuyện này không phải việc lớn gì, ngươi chỉ cần cúi đầu nhận sai thì trôi qua hết.

Cảnh Ngôn bật cười, nheo mắt nói:

- Xin lỗi? Bồi thường? Tôn Hiểu, ngươi nên biết một điều, ta đánh Tiền Ba vì hắn đáng đánh. Tiền Ba thấy ta là người mới thì định trấn lột, chỉ tát hai cái không giết ngay là đã cho

hắn cơ hội. Người mới từng bị Tiền Ba ăn hiếp chắc không ít đúng chứ?

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng cố ý phát ra sát ý:

- Tiền Ba nên quý trọng cơ hội sống sót này, đáng tiếc hắn không biết cơ hội quý giá. Ta nói rồi, nếu hắn còn xuất hiện trước mặt ta thì ta sẽ giết!

Võ giả xung quanh con ngươi co rút.

Cảnh Ngôn có ý gì?

Sau khi Tôn Hiểu nói ra những lời đó bọn họ thầm khó hiểu từ khi nào Tôn Hiểu sư huynh dễ nói chuyện như vậy, Cảnh Ngôn xin lỗi và bồi thường chút tài nguyên là xong chuyện. Họ càng không ngờ Cảnh Ngôn không nhận tình, hình như còn muốn đánh Tiền Ba.

Cảnh Ngôn là người nào mà tự tin như thế?

Những lời Cảnh Ngôn nói đã tiết lộ hắn biết Tôn Hiểu là ai, vậy mà dám cứng rắn tuyên bố như thế trước mặt Tôn Hiểu?

Mọi người ngẩn ngơ nhìn Cảnh Ngôn, có người cảm thấy hắn đã điên.

Chương 298 - Giết Tiền Ba

Các võ giả cho rằng Tôn Hiểu nói mấy câu trước xem như đã cho Cảnh Ngôn bậc thang, hắn chẳng những không cảm kích còn không muốn leo xuống. Nghe lời Cảnh Ngôn nói hình như rất muốn giết Tiền Ba.

Cảnh Ngôn cười nói thêm:

- Ta là người nói chuyện giữ lời, ta đã nói gặp lại Tiền Ba sẽ giết hắn thì ta giết thật.

Xoẹt!

Thiên Hỏa kiếm lóe vầng sáng đỏ chợt hiện ra, kiếm quang khuếch tán sóng gợn đỏ trong không gian.

Cảnh Ngôn thốt lời:

- Tiền Ba, chết!

Cảnh Ngôn lắc người, kiếm quang chém hướng Tiền Ba.

Tiền Ba không ngờ Cảnh Ngôn dám ra tay, dám ra tay với gã trước mặt Tôn Hiểu. Khi Tiền Ba nhận ra Cảnh Ngôn thật sự muốn giết mình, kiếm quang đỏ ẩn chứa uy năng đáng sợ đã chém ra.

Tôn Hiểu vội lấy ra vũ khí là cây gậy dài màu đen, gã quát to:

- Dừng tay!

Bóng côn đen đầy trời đập hướng kiếm quang đỏ.

Tôn Hiểu không ngờ Cảnh Ngôn đột nhiên ra tay giết Tiền Ba, trước đó gã thật sự không muốn đánh nhau với hắn. Chỉ cần Cảnh Ngôn xin lỗi nhận sai, bồi thường tài nguyên thì

chuyện này cho qua, nhưng ý muốn của Tôn Hiểu và Cảnh Ngôn khác xa nhau.

Bùm!

Kiếm quang và bóng côn va chạm phát ra tiếng nổ nhức óc.

Trong va chạm mạnh Tôn Hiểu rùng mình, mất kiểm soát liên tục thụt lùi.

Tôn Hiểu giật mình nhìn Cảnh Ngôn.

Tôn Hiểu đã phỏng đoán thực lực của Cảnh Ngôn là võ giả rất mạnh, nhưng hai người chính thức đánh nhau gã mới nhận ra hắn mạnh hơn gã tưởng tượng, chỉ cao hơn gã chứ không bao giờ thấp hơn.

Sao có thể?

Tôn Hiểu vô cùng giật mình, gã tu luyện trong Đạo Nhất học viện mười mấy năm. Cảnh Ngôn thoạt trông chưa đầy hai mươi tuổi sao có thể mạnh hơn gã?

Cảnh Ngôn nhìn Tôn Hiểu chằm chằm, cười khẩy nói:

- Tôn Hiểu, ngươi không ngăn ta được.

Tôn Hiểu chưa đứng vững đã thấy Cảnh Ngôn lần nữa tấn công Tiền Ba, kinh hoàng hét to:

- Cảnh Ngôn, ngươi mau dừng tay, tuyệt đối đừng phạm sai lầm lớn! Ngươi không thể giết Tiền Ba, đại ca của Tiền Ba là …!

Tiền Ba hét thảm:

- Không! A …!

Tôn Hiểu chưa la hết câu kiếm quang đỏ đã đánh tan phòng hộ yếu ớt của Tiền Ba, chặt cái đầu heo xuống.

Đầu lâu lăn dưới đất mấy chục thước mới ngừng lại.

Bốn phía tĩnh lặng.

Các cặp mắt tràn đầy kinh hoàng nhìn.

Đệ tử cao đẳng Tiền Ba cứ thế bị giết? Còn ở trước mặt Tôn Hiểu cường giả hạng tám Bảng Chiến Thần? Tôn Hiểu không ngăn được Cảnh Ngôn giết Tiền Ba?

Tôn Hiểu trợn to mắt, tay siết chặt gậy dài màu đen.

Mắt Tôn Hiểu đỏ ngầu:

- Cảnh Ngôn, ngươi …!

Tôn Hiểu không thích Tiền Ba nhưng gã phải bảo đảm sự an toàn cho Tiền Ba. Giờ Tiền Ba chết trước mặt gã, Tôn Hiểu biết ăn nói thế nào với đại ca của Tiền Ba, Tiền Trấn? Tiền Trấn tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tôn Hiểu, ta đã cho Tiền Ba cơ hội, là tự hắn tìm cái chết, không thể trách ta. Nếu ngươi muốn báo thù cho Tiền Ba thì được thôi, ta đứng đây, ngươi cứ ra tay.

Cảnh Ngôn cầm Thiên Hỏa kiếm nhìn Tôn Hiểu.

Tôn Hiểu thở hắt ra:

- Ngươi không biết mình làm cái gì. Có lẽ thực lực của ngươi cao hơn ta, ta không giết ngươi được. Nhưng có người có thể giết ngươi. Cảnh Ngôn, ngươi sẽ hối hận, ngươi thật sự không nên giết Tiền Ba. Dù Tiền Ba có lỗi, dù ngươi rất muốn giết nhưng ngươi không thể giết Tiền Ba. Chuyện này ngươi sai mười mươi rồi, ngươi không cách nào tưởng tượng giết chết Tiền Ba sẽ mang lại hậu quả nghiêm trọng thế nào, ngươi không gánh vác được.

Tôn Hiểu không định đánh với Cảnh Ngôn nữa, vì gã biết không cách nào giết hắn được.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên:

- A?

Nghe Tôn Hiểu nói thì thân phận của Tiền Ba không đơn giản như hắn biết, sợ là sau lưng Tiền Ba có người càng mạnh. Nhưng Cảnh Ngôn không hối hận đã giết người, loại người như Tiền Ba đáng chết.

Tôn Hiểu nói xong câu đó mang xác Tiền Ba nhanh chóng rời khỏi Lạc Hà sơn cốc.

Cảnh Ngôn liếc qua người xung quanh:

- Tất cả giải tán đi!

Võ giả tụ tập xung quanh đã nhiều đến mấy trăm người, bọn họ nín thở nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Khi nghe Cảnh Ngôn nói câu này bọn họ nhanh chóng giải tán, động tác nhanh nhẹn chỉ vài giây đã rời khỏi sâu trong Lạc Hà sơn cốc.

Thứ hạng trên Bảng Chiến Thần sắp thay đổi.

Đồ ngốc cũng nhìn ra được thực lực của Cảnh Ngôn cao hơn Tôn Hiểu, mà Tôn Hiểu xếp hạng tám Bảng Chiến Thần, vậy thứ hạng của Cảnh Ngôn sẽ thay thế Tôn Hiểu.

Một người mới trực tiếp lên Bảng Chiến Thần, chuyện này khiến người không chấp nhận được, vượt sức tưởng tượng. Trong lịch sử Đạo Nhất học viện hầu như không xuất hiện ví dụ như vậy, có lẽ từng có nhưng bọn họ chưa nghe qua, ít nhất trong vòng trăm năm không xảy ra trường hợp này.

Vẻ mặt Trương Mẫn lo lắng hỏi:

- Giờ nên làm sao đây Cảnh Ngôn? Tôn Hiểu sư huynh là người của Hình Pháp Điện, chắc chắn sư huynh đang đi Hình Pháp Điện mang theo người đến tập nã ngươi.

Đạo Nhất học viện cấm đệ tử giết nhau, muốn giết cũng được nhưng phải làm trong Chiến Thần Điện. Chiến Thần Điện là nơi chuyên cho đệ tử giao lưu luận bàn, có đệ tử thù hận quá sâu thì đi Chiến Thần Điện giải quyết. Giết hoặc bị thương đối phương trong Chiến Thần Điện không bị cấm cản.

Nơi này là Lạc Hà sơn cốc, Cảnh Ngôn giết Tiền Ba là trái với quy định của Đạo Nhất học viện.

Tôn Hiểu đi Hình Pháp Điện dẫn người đến tập nã Cảnh Ngôn xem như danh chính ngôn thuận.

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Sư tỷ không cần lo cho ta, binh tới tướng đỡ, nước đến đất chặn. Nếu sư tỷ không mau vào Tu Luyện Trì cao đẳng thì lãng phí điểm.

- A!

Trương Mẫn chợt nhớ ra Tu Luyện Trì cao đẳng còn đang mở ra, mới một lúc đã lãng phí nhiều điểm quý giá.

Cảnh Ngôn hít sâu, nói:

- Sư tỷ mau đi vào tu luyện, ta còn có chuyện cần giải quyết, phải rời khỏi Đạo Nhất học viện.

Trương Mẫn cho rằng Cảnh Ngôn định trốn, nàng nói:

- Ừm! Ngươi rời khỏi Đạo Nhất học viện tạm trốn cũng tốt, mà tốt nhất là rời xa Lam Khúc quận thành luôn.

Cảnh Ngôn cười cười nhưng không giải thích, hắn rời khỏi Đạo Nhất học viện không phải vì chạy trốn mà muốn đi tham gia Hiệp Hội Đan Sư.

Chương 299 - Hình Pháp Điện

Dưới Đạo Nhất Sơn.

Một võ giả khoảng bốn mươi tuổi mặc trường bào màu trắng đi tới gần Tôn Hiểu:

- Tôn Hiểu, tìm ta có chuyện gì?

Tôn Hiểu đã chờ tại đây một canh giờ.

Đệ tử ngoại viện không có tư cách leo lên Đạo Nhất Sơn, dù Tôn Hiểu là cường giả trên Bảng Chiến Thần cũng không ngoại lệ.

Tôn Hiểu cúi đầu chào:

- Tiền Trấn sư huynh.

Võ giả mặc trường bào màu trắng là ca ca của Tiền Ba, Tiền Trấn.

Tiền Trấn, đệ tử nội viện Đạo Nhất học viện.

Trong Đạo Nhất học viện ít ai biết Tiền Trấn là ca ca của Tiền Ba, đệ tử ngoại viện càng không có ai biết Tiền Ba có ca ca là đệ tử nội viện. Lý do vì Tiền Trấn cực kỳ nghiêm khắc dặn dò Tiền Ba, nếu không gã sớm tuyên dương Tiền Trấn là đại ca của mình cho mọi người biết.

Tiền Trấn nhìn lướt qua Tôn Hiểu thấy xác chết gần đó, con ngươi co rút, nét mặt sa sầm nói:

- A? Ai?

Giọng Tiền Trấn như phát ra từ dưới núi băng, lạnh lẽo khiến người hoảng loạn.

Tiền Trấn không thích đệ đệ Tiền Ba, Tiền Ba là đệ đệ cùng phụ khác mẫu với gã. Tiền Ba có thiên phú không tệ nhưng ở trong mắt Tiền Trấn thì chỉ là phế vật, đời này chưa chắc có thể bước vào Đạo Linh cảnh. Bởi vậy Tiền Trấn không muốn cho người ta biết Tiền Ba là đệ đệ của gã.

Nhưng dù thế nào Tiền Trấn và Tiền Ba có quan hệ huyết thống, gã không thể bỏ mặc Tiền Ba. Không ai có thể thay đổi sự thật Tiền Ba là đệ đệ của gã.

Tôn Hiểu cúi đầu, gã không dám nhìn Tiền Trấn:

- Cảnh Ngôn.

Tiền Trấn dặn Tôn Hiểu chăm sóc cho Tiền Ba, nhưng Tiền Ba đã chết, chết trước mặt gã. Tôn Hiểu không biết Tiền Trấn có tính cái chết của Tiền Ba lên đầu gã không.

Tiền Trấn cau mày:

- Cảnh Ngôn?

Tiền Trấn không có ấn tượng với cái tên này. Lẽ ra Tiền Ba là võ giả Tiên Thiên hậu kỳ, người giết được gã tuyệt đối không là hạng người vô danh.

Tôn Hiểu nhỏ giọng nói:

- Là một người mới, vừa tham gia vào Đạo Nhất học viện.

Tiền Trấn sắc mặt âm trầm hỏi:

- Người này chết hay chưa?

Tôn Hiểu khẽ nói:

- Chưa, ta không đánh lại hắn. Khi hắn giết Tiền Ba ngay trước mặt ta, ta đã cố gắng nhưng không thể ngăn cản hắn.

Tôn Hiểu biết giấu diếm Tiền Trấn không phải chuyện tốt, khi ấy có nhiều người trông thấy, gã không giấu diếm được. Cách làm thông minh nhất là nói thật.

Tiền Trấn mở bừng mắt ra, ánh mắt kinh ngạc hỏi:

- Người mới? Ngươi không đánh lại?

Một người mới có thể giết đệ tử cao đẳng Tiền Ba đã rất kỳ lạ, Tôn Hiểu nói gã cũng không cách nào ngăn cản người này giết Tiền Ba.

Giọng Tôn Hiểu càng nhỏ:

- Đúng.

- Ngươi còn có mặt gặp ta? Phế vật!

Giọng Tiền Trấn không chứa nhiều tức giận nhưng Tôn Hiểu biết lúc này Tiền Trấn đã tức điên. Tôn Hiểu không dám ngước đầu lên, lòng thầm cầu nguyện Tiền Trấn đừng giết mình.

Người khác có lẽ không biết Tiền Trấn tâm ngoan thủ lạt nhưng Tôn Hiểu hiểu rõ, dù Tiền Trấn giết Tôn Hiểu ngay bây giờ thì gã cũng không hề bất ngờ. Tôn Hiểu không dám phân bua cho mình vì làm vậy càng chọc giận Tiền Trấn.

Qua hai giây, Tiền Trấn mở miệng nói:

- Theo ta đi Hình Pháp Điện!

Mới qua một, hai giây nhưng Tôn Hiểu cảm thấy như đã qua một năm. Nghe câu đó Tôn Hiểu thầm thở phào, gã biết mình thoát một kiếp, Tiền Trấn không định giết gã, ít nhất gã tạm an toàn.

Tôn Hiểu lên tiếng:

- Rõ!

Hình Pháp Điện không ở trên Đạo Nhất Sơn mà nằm trong ngoại viện Đạo Nhất học viện. Hình Pháp Điện là nơi khá đặc biệt trong Đạo Nhất học viện, Hình Pháp Điện không chỉ quản lý học viên ngoại viện, nếu đệ tử nội viện phạm sai lầm lớn Hình Pháp Điện cũng có thể tập nã thẩm phán.

Đương nhiên Hình Pháp Điện nương tay với đệ tử nội viện hơn. Ví dụ đệ tử nội viện giết học viên ngoại viện, dù không ở trong Chiến Thần Điện thì bình thường Hình Pháp Điện sẽ không truy cứu, trừ phi học viên ngoại viên có gì đặc biệt, ví dụ bối cảnh to lớn.

Trong Hình Pháp Điện.

Tiền Trấn, Tôn Hiểu đến Hình Pháp Điện, gặp một chấp sự của Hình Pháp Điện.

- Tiêu Viêm chấp sự!

Chấp sự này tên Tiêu Viêm.

Chấp sự của Hình Pháp Điện khác biệt lớn với chấp sự ngoại viện.

Chấp sự Hình Pháp Điện đều là cường giả Đạo Linh cảnh. Chấp sự ngoại viện thì hầu như là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Nên địa vị chấp sự Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện thấp hơn chưởng viện ngoại viện một chút, điện chủ Hình Pháp Điện thì thân phận địa vị cao hơn chưởng viện ngoại viện nhiều.

Điện chủ Hình Pháp Điện là trưởng lão Đạo Nhất học viện, trưởng lão vô cùng quan trọng. Điện chủ Hình Pháp Điện không phải do một người đảm nhiệm suốt mà là nhiều trưởng lão luân lưu quản lý.

Tiêu Viêm cười nói với Tiền Trấn:

- Tiền Trấn? Ha ha, sao có rảnh đến gặp ta vậy? À, chúc mừng ngươi thành công thăng cấp Đạo Linh cảnh.

Tiền Trấn mấy tháng trước thăng cấp Đạo Linh cảnh, có thể nói là tương lai tươi sáng.

Dù là đệ tử nội viện không phải tất cả đều là Đạo Linh cảnh, có nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh đậu khảo hạch thăng cấp thành đệ tử nội viện. Những đệ tử nội viện thăng cấp này tuy có hy vọng lớn thành Đạo Linh cảnh nhưng không phải tuyệt đối trăm phần trăm.

Mỗi đệ tử thăng cấp Đạo Linh cảnh đều nhận được Đạo Nhất học viện đặc biệt chú trọng, càng trẻ tuổi càng được chú ý.

Đây cũng là việc bình thường, Đạo Linh cảnh một trăm tuổi và Đạo Linh cảnh ba, bốn chục tuổi có khác biệt rất lớn.

Tiền Trấn gật đầu chào Tiêu Viêm:

- Đa tạ. Tiêu Viêm chấp sự, ta đến đây tìm chấp sự vì có chuyện nhờ.

Tiền Trấn liếc qua Tôn Hiểu:

- Tôn Hiểu, ngươi nói với Tiêu Viêm chấp sự đi.

Tôn Hiểu gật đầu nói:

- Vâng, chấp sự đại nhân, chuyện là vầy …

Tôn Hiểu kể tỉ mỉ toàn quá trình Cảnh Ngôn đánh chết Tiền Ba.

Tiêu Viêm nổi giận gầm lên:

- Buồn cười, còn có chuyện như vậy? Cảnh Ngôn này … !

Tiêu Viêm chợt ngừng bặt, biến sắc mặt nói:

- Cảnh Ngôn? Chắc không phải là Cảnh Ngôn giành được kim lệnh trong khảo hạch đi?

Tiêu Viêm biết cái tên Cảnh Ngôn.

Võ giả giành được kim lệnh tham gia vào Đạo Nhất học viện là sự kiện quan trọng với Đạo Nhất học viện, nhân vật tầng quản lý đều nghe cái tên Cảnh Ngôn cũng bình thường.

Tiền Trấn kinh ngạc hỏi:

- Giành được kim lệnh? Cảnh Ngôn thông qua khảo hạch Thiên Trận?

Tôn Hiểu ngẩn ngơ.

Trước đó họ không biết Cảnh Ngôn là võ giả giành được kim lệnh.

Tiêu Viêm gật đầu nói:

- Chắc là hắn, người mới là thực lực cao hơn Tôn Hiểu e rằng chỉ có người này.

Chương 300 - Khảo Hạch Đan Sư

Biểu tình Tiêu Viêm trở nên nghiêm túc.

Tiền Trấn, Tôn Hiểu cũng nhíu chặt mày.

Vào Thiên Trận giành kim lệnh không phải chuyện nhỏ, không dễ bắt giữ võ giả giành được kim lệnh, rất có thể khiến cao tầng học viện đều nhúng tay vào.

Tiêu Viêm nhìn Tiền Trấn:

- Trong cao tầng học viện có nhiều người ôm thái độ lạc quan với thành tựu tương lai của Cảnh Ngôn. Nếu Hình Pháp Điện tập nã tiểu tử này e rằng ta không cách nào hoàn toàn làm chủ!

Tiền Trấn nhíu mày nói:

- Tiêu Viêm chấp sự, Cảnh Ngôn giết đệ tử cao đẳng Đạo Nhất học viện trong Lạc Hà sơn cốc là sự thật. Người này công khai phá hoại pháp quy của Đạo Nhất học viện, ta nghĩ Hình Pháp Điện bắt hắn thẩm phán là vô cùng hợp lý. Không thể vì hắn có thiên phú tốt mà bỏ mặc pháp quy của Đạo Nhất học viện đi?

Tiền Trấn biết Tiêu Viêm nói thật, nhưng bảo gã bỏ qua thì gã không cam lòng. Đặc biệt chuyện này liên quan đến mặt mũi, Tiền Ba là đệ đệ của gã, đệ đệ bị người giết mà gã chỉ có thể nén giận, nếu đồn ra ngoài Tiền Trấn còn mặt mũi nào?

Nên tóm lại Tiền Trấn quyết tâm không bỏ qua, gã muốn Cảnh Ngôn chết.

Hơn nữa Cảnh Ngôn tuy đã giành được kim lệnh nhưng hắn không phải võ giả Đạo Linh cảnh. Tiền Trấn chẳng những là võ giả Đạo Linh cảnh, gã mới bốn mươi tuổi, tương lai rộng mở.

Kêu học viện chọn một trong hai người Tiền Trấn, Cảnh Ngôn chưa chắc học viện chọn Cảnh Ngôn. Thiên phú cao đến mấy, tiềm lực lớn tới đâu cũng là chuyện tương lai, ai có thể nhìn thấu tương lai? Không chừng Cảnh Ngôn không cách nào thăng cấp Đạo Linh cảnh, hoặc không lâu sau hắn sẽ chết, vậy thì hắn không có giá trị gì lớn với Đạo Nhất học viện.

Nghe Tiền Trấn nói câu này Tiêu Viêm hiểu ý gã.

Tiêu Viêm thở hắt ra:

- Tiền Trấn, ta sẽ sắp xếp. Không ai thay đổi được sự thật Cảnh Ngôn trái nội quy, tập nã hắn về Hình Pháp Điện rồi xử phạt thế nào tính sau.

Tiêu Viêm nói sắp xếp là báo lên trên, cho thượng cấp cũng biết chuyện này, chứ nếu xảy ra vấn đề gì thì gã không gánh nổi.

Tiền Trấn gật mạnh đầu, mắt lóe tia sáng âm độc:

- Đa tạ Tiêu Viêm chấp sự. Đúng rồi, còn tiện nhân tên Trương Mẫn, ả cũng liên quan đến cái chết của Tiền Ba.

Tiêu Viêm nói:

- Vậy cùng tập nã đi.

Tiêu Viêm kiêng kị Cảnh Ngôn thôi, còn học viên Trương Mẫn thì Hình Pháp Điện có thể tùy ý xóa sổ.

Lam Khúc quận thành, Hiệp Hội Đan Sư.

Một hộ vệ Hiệp Hội Đan Sư đi tới trước mặt Tiêu Minh, hành lễ:

- Đan sư Tiêu Minh, bên ngoài có một người tự xưng là Cảnh Ngôn nói có quen với ngài.

Tiêu Minh là đan sư nhị giai lúc trước quen với Cảnh Thanh Trúc, lần đó Cảnh Ngôn đến xem như có giao tiếp qua.

Cảnh Ngôn vốn định gặp thẳng phó hội trưởng Lưu Văn, nhưng hộ vệ Hiệp Hội Đan Sư không có tư cách trực tiếp gặp phó hội trưởng, Cảnh Ngôn đành nhờ hộ vệ bẩm báo cho Tiêu Minh.

Nghe cái tên Cảnh Ngôn, con ngươi Tiêu Minh co rút.

Lần trước Cảnh Ngôn, Cảnh Thanh Trúc đến làm Hiệp Hội Đan Sư gà bay chó sủa, Tiêu Minh cũng bị kéo vào. Bây giờ công tác của gã bình thường nhưng Tiêu Minh biết cơn bão chưa qua.

Tiêu Minh trầm ngâm giây lát hỏi:

- Hắn có nói tìm ta có chuyện gì không?

Hộ vệ đáp:

- Hình như muốn tham gia Hiệp Hội Đan Sư.

Tiêu Minh gật đầu nói:

- Ừm, ta biết rồi. Ngươi dẫn hắn đi đại sảnh lầu một chờ đi.

Hộ vệ lên tiếng:

- Rõ!

Sau khi hộ vệ rời đi, Tiêu Minh tìm gặp phó hội trưởng Lưu Văn ngay. Cảnh Ngôn thi vào Hiệp Hội Đan Sư chắc chắn phó hội trưởng Lưu Văn, Hứa Đông đều sẽ có mặt.

Lúc trước Tiêu Minh không xem như người của Lưu Văn, nhưng từ khi xảy ra sự kiện đó dù gã không phải người của Lưu Văn cũng bị đóng dấu, gã biết nếu Lưu Văn thua Hứa Đông thì sau này gã không sống yên được.

Hộ vệ trở ra bên ngoài Hiệp Hội Đan Sư, mang Cảnh Ngôn vào đại sảnh lầu một. Đại sảnh này xem như đạo tràng, chủ yếu để luyện đan công khai.

Một số đan sư năng lực mạnh sẽ công khai luyện đan ở đây cho đan sư khác thấy, học tập chút kỹ xảo luyện đan. Hai vị phó hội trưởng Lưu Văn, Hứa Đông ngẫu nhiên sẽ công khai luyện đan tại đây cho những đan sư đẳng cấp thấp học tập, lĩnh ngộ, đây là một trong các ích lợi lớn khi đan sư tham gia Hiệp Hội Đan Sư.

Hộ vệ dẫn Cảnh Ngôn vào đại sảnh, bên trong tụ tập khá đông, khoảng mười mấy hai mươi người.

Nhưng không khí lặng im không ồn ào.

Cảnh Ngôn nhìn chính giữa đại sảnh:

- Phối dược?

Trong Hiệp Hội Đan Sư có một số dược tề sư, những dược tề sư này khá trẻ, thiên phú cao về dược tề, tương lai có hy vọng trở thành đan sư.

Cơ cấu như Hiệp Hội Đan Sư không toàn nhờ vào thu nhận đan sư bên ngoài, nó tự bồi dưỡng đan sư của mình. Mà bồi dưỡng đan sư phải bắt đầu từ dược tề sư.

Giá trị của dược tề sư kém xa đan sư nhưng cũng rất cao, trong chợ nhu cầu dược tề lớn nhất. Đặc biệt một số dược tề phẩm chất cao lợi nhuận cực lớn.

Trong đại sảnh có một dược tề sư hoặc đan sư cực kỳ lợi hại đang phối chế dược tề, công khai phối chế truyền dạy kinh nghiệm phối dược cho dược tề sư khác.

Luyện đan hay phối chế dược tề đều cần không khí yên lặng, vì sơ sẩy một cái sẽ dẫn đến phối dược hoặc luyện đan thất bại.

Dược tề phẩm chất cao không dễ phối chế ra.

Cảnh Ngôn thấy có người đang phối dược đương nhiên sẽ không làm tiếng động lớn quấy rầy, hắn yên lặng đứng chờ.

Qua khoảng hơn một tách trà.

Dược tề sư hoặc đan sư thở phào, nhẹ gật đầu:

- Phù.

Phối dược kết thúc, lần này phối dược có chút thành công.

Người này rót dược tề vào một bình sứ, híp mắt nhìn đám đông dược tề sư xung quanh, hỏi:

- Các ngươi đã xem kỹ toàn quá trình ta phối chế dược tề chưa?

Đan sư bốn phía tán thán cung duy:

- Đan sư Lữ Vân thành tựu phối dược thật khiến người than thở không bằng.

- Đúng rồi, xem đan sư Lữ Vân phối chế dược tề khiến ta được lợi nhiều.

- Tất nhiên, đan sư Lữ Vân năng lực phối dược đã đăng phong tạo cực.

Người tên Lữ Vân cười tươi rất là đắc ý, gã đúng là rất kiêu hãnh về việc phối dược.

Chương 301. Ô Miệt

Lữ Vân là đan sư nhất giai của Hiệp Hội Đan Sư.

Về luyện đan có nhiều đan sư nhị giai, tam giai trong Hiệp Hội Đan Sư năng lực cao hơn Lữ Vân. Nhưng về phối dược Lữ Vân có điểm đặc biệt, nhiều đan sư nhị giai, tam giai không bằng gã. Điều này khiến Lữ Vân có địa vị khá đặc biệt trong Hiệp Hội Đan Sư, gã có uy vọng rất cao trong đám dược tề sư.

Lữ Vân đang gật gù hưởng thụ bốn phía tâng bốc, chợt con ngươi co rút:

- A?

Lữ Vân thấy Cảnh Ngôn!

Lữ Vân không quen Cảnh Ngôn, chưa gặp hắn bao giờ.

Trong Hiệp Hội Đan Sư không có nhiều đan sư, dược tề sư, mọi người ở cùng một chỗ ngẩng đầu không gặp cúi đầu thấy, nên dù không quen cũng biết mặt, ít nhất có ấn tượng.

Lữ Vân chưa gặp qua Cảnh Ngôn, hắn rất lạ mặt.

Lữ Vân nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, mặt đen thui:

- Ngươi là ai?

Dược tề sư khác ánh mắt lạnh lùng nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

- Tiểu tử này ai?

- Không biết, chưa từng gặp.

Đám dược tề sư xì xầm nhỏ to, biểu tình hằn học trừng Cảnh Ngôn.

Nếu lúc bình thường bọn họ gặp người lạ sẽ không để bụng, nhưng hôm nay trong đại sảnh không giống bình thường. Lữ Vân công khai phối chế dược tề, người lạ xuất hiện ở đây có ý gì?

Cảnh Ngôn cau mày, đầu óc xoay chuyển, hắn mỉm cười nói:

- Là đan sư Tiêu Minh kêu ta tới nơi này chờ.

Cảnh Ngôn nghĩ hắn có lẽ bị hiểu lầm.

Lữ Vân nghe Cảnh Ngôn giải thích chẳng những không thông cảm ngược lại mặt càng âm trầm hơn:

- Ngươi không phải người trong Hiệp Hội Đan Sư?

Cảnh Ngôn bình tĩnh nói:

- Bây giờ không phải nhưng sau ngày hôm nay ta là người Hiệp Hội Đan Sư.

Lữ Vân rít the thé:

- Tiểu tử, ngươi học trộm ta phối dược phải không?

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Không, là đan sư Tiêu Minh kêu ta đến đây chờ khảo hạch, vị hộ vệ này có thể chứng minh giúp ta!

Đan sư Lữ Vân hình như không dễ nói chuyện.

Hộ vệ giải thích giùm:

- Đúng là đan sư Tiêu Minh kêu ta mang hắn lại đây chờ.

Lữ Vân trầm giọng quát:

- Tiểu tử, ta không cần biết ngươi và đan sư Tiêu Minh có quan hệ gì, hôm nay ngươi phải cho ta một lời giải thích! Ta

khuyên ngươi hãy ngoan ngoãn khai thật, nếu không dù là đan sư Tiêu Minh cũng không bảo vệ ngươi được!

Dược tề sư xung quanh lên tiếng trách mắng Cảnh Ngôn:

- Đúng rồi, thật kỳ cục! Tuổi còn trẻ không đi đường ngay, tương lai cũng chẳng làm nên trò trống gì!

- Hừ! Dù muốn tăng năng lực phối dược cũng nên đạp từng bước chân đi, muốn dùng thủ đoạn tồi tệ này trở thành dược tề sư cao cấp là nằm mơ!

- Hiệp Hội Đan Sư chúng ta không nên cho người như vậy khảo hạch!

Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn ở đây là muốn học trộm cách phối chế dược tề của đan sư Lữ Vân. Các dược tề sư rất tức giận, bọn họ cho rằng quan sát học tập cách Lữ Vân phối chế dược tề là đặc quyền của dược tề sư trong Hiệp Hội Đan Sư. Giờ người ngoài hưởng thụ đặc quyền của họ khiến họ cực kỳ bất mãn.

Sắc mặt Cảnh Ngôn đen thui, lạnh lùng nói:

- Đan sư Lữ Vân đúng không? Ta không muốn tranh luận với ngươi, chờ đan sư Tiêu Minh đến sẽ biết sự thật.

Trình độ phối dược của Cảnh Ngôn cao biết bao, phó hội trưởng Lưu Văn còn phải kinh thán. Cảnh Ngôn phối chế dược tề cấp thấp hiệu quả bằng dược tề trung cấp bình thường, thậm chí cao hơn chút, hắn mà thèm học trộm Lữ Vân phối chế dược tề?

Thật là buồn cười!

Cảnh Ngôn lười nói nhiều với những người này.

Lữ Vân quát:

- Ha ha … Nhãi ranh, ngươi nghĩ quen biết với đan sư Tiêu Minh thì ta không làm gì được ngươi? Ta hỏi ngươi, có phải ngươi xem ta phối chế dược tề không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Thấy, trình độ phối chế dược tề của ngươi đúng là không tệ.

Cảnh Ngôn đúng là thấy Lữ Vân phối dược, biết gã phối chế loại dược tề nào, đó là dược tề đỉnh cấp.

Lữ Vân cười phá lên, biểu tình khoa trương:

- Ha ha ha! Trình độ phối dược của ta không tệ? Láo quá! Ta được mở rộng tầm mắt rồi, ý ngươi là ta phối chế dược tề không tệ? Tiểu tử, trong đầu ngươi nghĩ gì? Hay ngươi muốn nói ngươi phối dược cao hơn ta? Nực cười!

Những người khác xì cười.

Cảnh Ngôn nói hắn đứng đây chờ khảo hạch tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư, đa số người không nghi ngờ gì điều này. Nhưng tuổi như Cảnh Ngôn dù đậu vào Hiệp Hội Đan Sư thì trăm phần trăm là dược tề sư, cùng lắm là một dược tề sư hơi có tiền đồ.

Giờ Cảnh Ngôn nói trình độ phối dược của Lữ Vân tàm tạm, đúng là rất buồn cười. Nếu nhân vật cao tầng Hiệp Hội Đan Sư nói lời như vậy Lữ Vân còn thấy vinh hạnh, nhưng người nói là dược tề sư trẻ gần hai mươi tuổi thì nghe rất chói tai.

Lữ Vân tức giận quát:

- Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội! Lữ Vân này không phải loại người bụng dạ hẹp hòi, nếu vừa rồi ngươi thành thật thừa nhận, nói một tiếng xin lỗi thì bỏ qua chuyện này cũng được. Nhưng ngươi không quý trọng cơ hội còn nhục nhã ta, ta

chống mắt xem đan sư Tiêu Minh có thể nói cái gì! Hừ, dù đan sư Tiêu Minh che chở ngươi thì ta phải cho ngươi nhận trừng phạt ngươi nên được!

Lữ Vân hít sâu đè nén lửa giận, gã không định tha cho Cảnh Ngôn.

Lữ Vân trầm giọng nói:

- Ngươi muốn tham gia Hiệp Hội Đan Sư? Nằm mơ đi! Ta chẳng những không cho ngươi vào Hiệp Hội Đan Sư, còn khiến ngươi vĩnh viễn không thể đi học trộm phối dược nữa! Ngươi sẽ nhớ kỹ ngày này!

Cảnh Ngôn nổi giận:

- Lữ Vân, ngươi đừng quá tự cho là đúng! Năng lực phối dược của ngươi không tệ nhưng vẻn vẹn tạm được, ta không cần học trộm phối chế dược tề của ngươi!

Cảnh Ngôn đã giải thích nhiều lần là hắn không học trộm nhưng Lữ Vân không nghe vào tai, khăng khăng nói hắn học trộm, còn buông lời uy hiếp.

Cảnh Ngôn không phải người sợ rắc rối, hắn là đan sư nhị giai, Lữ Vân chỉ là đan sư nhất giai mà dám ô miệt, uy hiếp đan sư nhị giai, hắn không nổi sùng tại chỗ là đã rất kiềm chế rồi.

Lữ Vân cứ dây dưa không nhả, gã xem Cảnh Ngôn là cái gì? Lữ Vân giục ngựa cũng không đuổi kịp trình độ phối dược của Cảnh Ngôn.

Hết chương 301.

Chương 302. Không Còn Mặt Mũi Nào

Tiêu Minh từ bên ngoài đi đến:

- Có chuyện gì?

Đại sảnh ồn ào làm Tiêu Minh xanh mặt. Vì Cảnh Ngôn sắp thi đan sư tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư nên phó hội trưởng Lưu Văn, Hứa Đông, một số quản sự Hiệp Hội Đan Sư sẽ đến đây, lúc này trong đại sảnh nhốn nháo như cái chợ.

Lữ Vân nghe giọng Tiêu Minh rất nhanh nhìn sang, tức giận nói:

- Đan sư Tiêu Minh đến đúng lúc lắm! Có phải đan sư kêu người này đến không? Hắn muốn làm gì? Hắn học trộm ta phối dược mà không chịu thừa nhận, còn vũ nhục ta! Ta không cần biết đan sư Tiêu Minh và người này là quan hệ gì, ta hy vọng đan sư Tiêu Minh đừng thiên vị hắn!

Lữ Vân hơi kiêng dè quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Tiêu Minh, nếu không gã đã kêu người đi bắt Cảnh Ngôn.

Tiêu Minh kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Tiêu Minh nghe rõ lời Lữ Vân nói, gã ngạc nhiên vì không hiểu.

Cảnh Ngôn học trộm ngươi phối dược?

Đùa giỡn cái gì?

Lữ Vân thấy biểu tình Tiêu Minh quái dị, bản năng cho rằng gã muốn che chở Cảnh Ngôn.

Lữ Vân gằn giọng hỏi:

- Ý đan sư Tiêu Minh thế nào? Không lẽ muốn thiên vị người này thật sao?

Tiêu Minh liếc Cảnh Ngôn một cái, con ngươi co rút:

- Đan sư Lữ Vân đừng hiểu lầm, ta và Cảnh Ngôn tiên sinh chỉ gặp mặt một lần, nhưng đan sư Lữ Vân nói Cảnh Ngôn tiên sinh học trộm ngươi phối dược thì ngươi hiểu lầm thật rồi.

Lữ Vân trợn to mắt nói:

- Hiểu lầm? Làm sao có thể hiểu lầm được chứ? Nhiều dược tề sư đều ở đây, bọn họ có thể làm chứng!

Tiêu Minh đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ đan sư nhị giai:

- Đan sư Lữ Vân, chút nữa phó hội trưởng đại nhân sẽ đến, ngươi và những dược tề sư mau đi đi. Cảnh Ngôn tiên sinh đúng là không thể nào học trộm ngươi phối dược, lần này Cảnh Ngôn tiên sinh đến là muốn khảo hạch đan sư. Cảnh Ngôn tiên sinh không chỉ là dược tề sư còn là đan sư, đan sư nhị giai.

Mặt Lữ Vân trắng bệch.

Cái gì? Gì gì?

Tình huống quái quỷ gì đây? Đan sư nhị giai?

Lữ Vân nhìn Cảnh Ngôn, gã không thể tin, không tin nổi Cảnh Ngôn là đan sư nhị giai, quá trẻ tuổi!

Lữ Vân mới chỉ là đan sư nhất giai, từ khi nào đan sư nhị giai đơn giản như vậy?

Trán Lữ Vân rịn mồ hôi, gã không muốn tin nhưng lý trí nói đan sư Tiêu Minh không thể lừa gạt gã. Đan sư Tiêu Minh

còn nói Cảnh Ngôn sẽ tham gia thi đan sư chứ không phải thi dược tề sư, tức là mới rồi đan sư nhất giai Lữ Vân chất vấn đan sư nhị giai học trộm gã phối dược.

Dược tề sư bốn phía nín thở im thin thít.

Nếu Cảnh Ngôn đúng là đan sư nhị giai, hắn thi đậu đan sư vào Hiệp Hội Đan Sư thì dược tề sư bọn họ …

Nhớ lại thái độ vừa rồi đối với Cảnh Ngôn, lòng bọn họ lạnh lẽo.

Tiêu Minh thúc giục:

- Các người mau ra ngoài đi, các phó hội trưởng đại nhân sắp lại đây rồi.

Lữ Vân không nói nổi một chữ, mặt không chút máu, cảm giác như mũi nhọn chĩa vào lưng, gã không biết mình bước ra đại sảnh như thế nào.

Mất mặt, quá mất mặt. Lữ Vân không lo lắng Cảnh Ngôn tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư sẽ làm gì hại gã, so sánh thì chất vấn đan sư nhị giai học trộm cách gã phối dược càng khiến gã thấy mất mặt hơn.

Lữ Vân không chút nghi ngờ chuyện này sau một canh giờ sẽ truyền khắp Hiệp Hội Đan Sư. Mười mấy hai mươi dược tề sư chứng kiến toàn quá trình, Lữ Vân không thể chặn miệng tất cả. Sau khi tin tức truyền ra Lữ Vân sẽ thành trò cười, gã không còn mặt mũi gặp người.

Tiêu Minh nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, rất xin lỗi, đan sư Lữ Vân không biết thân phận của tiên sinh …

Tiêu Minh hơi căng thẳng khi ở trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn xua tay:

- Không có gì đáng ngại!

Lát sau phó hội trưởng Lưu Văn từ bên ngoài đi vào.

Hai người mỉm cười chào nhau:

- Cảnh Ngôn!

- Đan sư Lưu Văn!

Nói thật là biết Cảnh Ngôn đến tham gia khảo hạch đan sư khiến Lưu Văn thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù tin nhân phẩm của Cảnh Ngôn nhưng Lưu Văn sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lỡ hắn không đến tham gia khảo hạch đan sư thì Hứa Đông sẽ mượn cơ hội công kích lão, sẽ là đả kích vô cùng nghiêm trọng vào uy vọng của lão trong Hiệp Hội Đan Sư.

Giờ Cảnh Ngôn đến thì Lưu Văn yên lòng, hắn chịu đến tức là hắn chắc chắn là đan sư thật sự, có nắm chắc thi đậu đan sư.

Phó hội trưởng Hứa Đông cũng đi vào đại sảnh.

Sắc mặt Hứa Đông hơi khó xem, trông khắc khổ nghiêm nghị. Hứa Đông không hy vọng Cảnh Ngôn tham gia khảo hạch Hiệp Hội Đan Sư, nhưng lão không thể ngăn cản hắn đến thi.

Một tháng trước nếu Cảnh Ngôn muốn khảo hạch tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư thì Hứa Đông còn ôm thái độ nghi ngờ, lão không tin hắn mới gần hai mươi tuổi sẽ là đan sư. Mặc dù Cảnh Ngôn lấy ra nhiều đan dược nhất giai, nhị giai ngay tại chỗ nhưng điều đó không thể chứng minh hắn là đan sư.

Tuy nhiên mấy hôm trước Hứa Đông nghe đồn một việc.

Tham gia ba học viện lớn khảo hạch có một võ giả tên Cảnh Ngôn vượt qua Thiên Trận, giành được kim lệnh, suy nghĩ của Hứa Đông bắt đầu thay đổi.

Võ giả có thể giành được kim lệnh thì còn chuyện gì không làm được? Cảnh Ngôn này thiên phú Võ Đạo đã đến độ cao xem thường võ giả Lam Khúc quận, vậy khả năng hắn là đan sư rất lớn.

Nếu Cảnh Ngôn là đan sư, thi đậu tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư, trong thời gian ngắn sẽ không tạo mất mác gì lớn cho Hứa Đông. Nhưng xung đột một tháng trước đã gây tổn hại cho uy vọng của Hứa Đông trong Hiệp Hội Đan Sư. Nhân vật như Cảnh Ngôn tham gia Hiệp Hội Đan Sư, vốn là điều lợi cho Hiệp Hội Đan Sư. Vấn đề là Cảnh Ngôn về phe Lưu Văn, Hứa Đông cực kỳ không muốn thấy thế lực của Lưu Văn càng lớn mạnh. Cảnh Ngôn dù trẻ tuổi nhưng hắn là võ giả giành kim lệnh, sức ảnh hưởng không thể khinh thường.

Hứa Đông, Lưu Văn lần lượt đi vào, một số đan sư cũng vào đại sảnh. Những đan sư này chia hai phái theo Lưu Văn, Hứa Đông.

Ngoài đại sảnh, Lữ Vân nôn nóng đi tới đi lui.

Lữ Vân thấy hai vị phó hội trưởng vào đại sảnh thì xác định Tiêu Minh nói thật, nhưng gã vẫn không cam lòng.

Một nam nhân trung niên bước ra từ đại sảnh:

- Đan sư Lữ Vân!

Lữ Vân nhìn đối phương:

- Bên trong …

Nam nhân trung niên nhỏ giọng nói:

- Cảnh Ngôn lai lịch không nhỏ, trong ba học viện lớn khảo hạch kết thúc mấy ngày trước có một võ giả giành được kim lệnh, đó chính là Cảnh Ngôn!

Lữ Vân há hốc mồm, suýt rớt tròng mắt:

- Cái gì?

Hết chương 302.

Chương 303. Một Bước Cuối Cùng

Lữ Vân hết sức giật mình, trong ba học viện lớn khảo hạch vượt qua Thiên Trận, giành được kim lệnh là khái niệm gì?

Nghe nói võ giả tu vi trong Võ Đạo gần đến Đạo Linh cảnh mới có khả năng qua Thiên Trận, giành được kim lệnh. Tức là tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn cách Đạo Linh cảnh không xa.

Mới rồi Lữ Vân trách cứ võ giả như vậy học trộm cách gã phối dược …

Tưởng tượng đã làm Lữ Vân nghĩ là run, nếu lúc đó Cảnh Ngôn nổi giận trực tiếp ra tay với gã thì gã tuyệt đối không ngăn cản nổi.

Quan trọng nhất là Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi, nhiều nhất hai mươi nhưng có thể giành được kim lệnh, thiên tài tuyệt thế như vậy tưởng tượng đã khiến người chấn động.

Nam nhân trung niên vỗ vai Lữ Vân, nhìn gã thật lâu rồi xoay người vào đại sảnh.

Lữ Vân đứng thẫn thờ bên ngoài một lúc rồi lảo đảo rời đi.

Trong đại sảnh.

Hứa Đông hùng hổ nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói ngươi là đan sư nhị giai vậy hãy tùy ý luyện chế một loại đan dược nhị giai đi, thành công thì ngươi tham gia Hiệp Hội Đan Sư, thất bại thì … hừ, đừng trách ta trở mặt!

Thi đan sư rất đơn giản.

Lưu trình khảo hạch trong Hiệp Hội Đan Sư là như vầy: Đan sư mấy cấp thì luyện chế đan dược cấp độ đó, thành công hoặc thất bại nhìn thoáng qua là biết.

Hứa Đông là phó hội trưởng, có thể khó xử Cảnh Ngôn khi thi, ví dụ chỉ định đan dược nhị giai nào khó khăn rất lớn cho hắn luyện chế. Nhưng làm vậy vô nghĩa, vì có phó hội trưởng Lưu Văn ở đây, lão sẽ không cho phép Hứa Đông tăng mức độ thi khó khăn.

Nếu Cảnh Ngôn luyện chế thành công có thể tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư, nếu hắn thất bại Hứa Đông sẽ trở mặt ngay, khi đó Lưu Văn muốn che chở hắn cũng khó khăn.

Lưu Văn mỉm cười nói với Cảnh Ngôn:

- Bắt đầu đi Cảnh Ngôn, đừng căng thẳng, bình thường ngươi luyện chế thế nào thì bây giờ làm như vậy, đừng có áp lực.

Cảnh Ngôn mỉm cười gật đầu nói:

- Vậy ta bắt đầu đây.

Trong đại sảnh có một đan lô cổ xưa.

Đại sảnh là nơi đan sư công khai luyện đan, tất nhiên chuẩn bị sẵn đan lô, phẩm chất rất tốt. Đan sư công khai luyện đan tại đây đều có năng lực rất mạnh, nên Hiệp Hội Đan Sư đặt đan lô ở chỗ này không phải loại bình thường.

Cảnh Ngôn lấy ra một ít linh thảo từ tu di giới chỉ, luyện chế ngay tại chỗ.

- Cảnh Ngôn thật sự là đan sư nhị giai sao?

- Thật khiến người khó tin, nhưng nếu hắn luyện chế không thành công phó hội trưởng Hứa Đông đại nhân sẽ không tha cho hắn, phó hội trưởng Lưu Văn cũng khó che chở hắn. Trừ phi phó hội trưởng Lưu Văn từ bỏ cái kia …

- Chờ xem đi, là thật hay giả một chốc nữa sẽ biết.

- Ừm!

Đan sư ở trong đại sảnh bàn tán rất nhanh ngừng lại, không gian tĩnh lặng.

Khi đan sư luyện đan yêu cầu hoàn cảnh rất cao, không thể bị ảnh hưởng, dù một chút ảnh hưởng nhỏ nhoi cũng sẽ dẫn đến một lò đan dược luyện chế không thành công.

Những người có mặt ở đây đều là đan sư, bọn họ hiểu rõ điều này.

Động tác của Cảnh Ngôn rất nhanh bỏ các loại linh thảo vào đan lô, thúc giục nguyên khí rót vào đan lô.

Cảnh Ngôn đang luyện chế Hồi Xuân Đan, một loại đan dược trị thương. Cảnh Ngôn rất quen thuộc loại đan dược này, nắm rõ từng bước đi tận xương, nên dù bị ảnh hưởng nhất định thì hắn hoàn toàn có thể luyện chế thành công.

Thời gian dần trôi.

Rất nhanh qua một nén nhang.

Luyện đan đại khái chia ra bốn giai đoạn: Bóc tách, rèn luyện, ngưng hình, ổn định. Khó khăn lớn nhất là bước cuối ổn định.

Một nén nhang trôi qua, Hồi Xuân Đan của Cảnh Ngôn đến bước cuối ổn định.

Những đan sư có mặt đều có năng lực rất mạnh, trừ hai vị phó hội trưởng ra những người khác là quản sự. Tức là trong số họ kém nhất là đan sư tam giai, nên họ hầu như nhìn ra Cảnh Ngôn luyện chế Hồi Xuân Đan đã đến bước nào.

Khi Hồi Xuân Đan của Cảnh Ngôn bắt đầu ổn định, mặt Hứa Đông xanh mét, vì lão nhìn ra hắn là đan sư nhị giai trăm

phần trăm. Ba bước đầu Cảnh Ngôn không sơ sẩy cái gì, trình độ luyện đan vô cùng kinh người, không thua gì một số đan sư tam giai, tứ giai. Nếu Cảnh Ngôn là đan sư nhị giai giả tuyệt đối không làm được đến mức này.

Động tác của Cảnh Ngôn nếu không tích lũy đủ và có kinh nghiệm thì tuyệt đối không làm được. Mọi người là người trong nghề, hoa hòe mặt ngoài giỏi thế nào cũng khó qua mắt họ được.

Nên Cảnh Ngôn luyện chế đan dược chưa mở lô lấy ra Hứa Đông cũng biết hắn thi đậu, sau này sẽ là thành viên của Hiệp Hội Đan Sư với thân phận đan sư nhị giai.

Các đan sư phe Hứa Đông biểu tình trầm trọng.

Đan sư phe Lưu Văn thì hớn hở, bọn họ hy vọng Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược thành công tham gia Hiệp Hội Đan Sư.

Cảnh Ngôn luyện chế đan dược đã bắt đầu ổn định, sắp đến lúc luyện chế thành công, nhiều nhất một phần ba thời gian chén trà là có thể mở lò lấy đan.

Chợt một thanh âm vang lên:

- Lợi hại! Không ngờ Cảnh Ngôn đúng là đan sư nhị giai, trước kia ta cứ tưởng hắn thổi phồng thôi, bây giờ xem ra ta đã hiểu lầm Cảnh Ngôn, lát nữa phải xin lỗi mới được. Nhưng Cảnh Ngôn làm hơi nhanh, luyện đan nóng nảy như vậy có khi nào bị thất bại không?

Giọng nói rất to tiếng, trong đại sảnh yên tĩnh càng như tiếng sấm nổ.

Người nói chuyện là đan sư tứ giai Cao Triệu Hải từng có xung đột với Cảnh Ngôn.

Cao Triệu Hải gật gù, nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, biểu tình thổn thức.

Đám người Lưu Văn lộ biểu tình tức giận trừng Cao Triệu Hải.

Cảnh Ngôn đang luyện chế đan dược, Cao Triệu Hải đột nhiên nói lớn tiếng sẽ sinh ra ảnh hưởng lớn với hắn, lúc này đang trong giai đoạn quan trọng nhất là ổn định đan dược.

Cao Triệu Hải nói nghe như muốn xin lỗi Cảnh Ngôn, nhưng đồ ngốc đều nhìn ra gã cố ý gây rối. Thấy Cảnh Ngôn sắp luyện đan thành công, Cao Triệu Hải không muốn thấy điều đó nên lên tiếng quấy rối. Nếu Cao Triệu Hải thật lòng muốn xin lỗi có thể chờ mở lô rồi nói mấy câu đó.

Đám người Lưu Văn giận run, nhưng vì Cảnh Ngôn còn tiếp tục luyện đan, dù là Lưu Văn cũng phải nuốt cục tức xuống, không tiện trách mắng Cao Triệu Hải.

Thằng khốn này quá ti tiện, phẩm đức tệ hại khiến người khinh thường.

Hết chương 303.

Chương 304. Thất Bại Hay Thành Công?

Cao Triệu Hải như không nhìn thấy ánh mắt tức giận của đám đan sư Lưu Văn. Cao Triệu Hải ước gì đám người Lưu Văn trách mắng mình, tốt nhất dẫn đến hỗn loạn, vậy thì sẽ làm Cảnh Ngôn luyện chế đan dược hoàn toàn thất bại.

Cực kỳ vô sỉ, không chút mặt mũi!

Cao Triệu Hải không ngậm miệng mà tiếp tục la lớn:

- Ui chao! Xin lỗi nha, xin lỗi, ta không kiềm được quên Cảnh Ngôn đang luyện chế đan dược cần hoàn cảnh yên lặng. Được rồi, ta không nói nữa.

Lần này lớn tiếng còn hơn trước.

Một số đan sư phe Hứa Đông cau mày. Bọn họ đứng về phe Hứa Đông, biết lão không muốn Cảnh Ngôn thi đậu. Nhưng đa số người có khí tiết, nếu dùng thủ đoạn ti tiện này hại Cảnh Ngôn thất bại thì quá tồi tệ.

Nên vài đan sư cau mày lườm Cao Triệu Hải.

Hứa Đông mặt không biểu tình, dường như mặc nhận hành vi của Cao Triệu Hải.

Cảnh Ngôn nghe rõ lời Cao Triệu Hải nói, hắn biết ý đồ của gã, thằng khốn này mặt dày như cái mo. Nhưng muốn dùng cách này ảnh hưởng Cảnh Ngôn luyện chế Hồi Xuân Đan thì phải làm Cao Triệu Hải thất vọng rồi.

Cảnh Ngôn thầm cười lạnh.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn hơi chững lại, có chút hoảng loạn.

Thấy động tác của Cảnh Ngôn, đám đan sư Lưu Văn biến sắc mặt.

Bọn họ biết Cảnh Ngôn đang ổn định đan dược, Cao Triệu Hải lớn tiếng ồn ào chắc chắn gây ảnh hưởng với hắn. Xem động tác của Cảnh Ngôn thì biết đúng là hắn bị ảnh hưởng, lò đan dược này có lẽ sẽ thất bại.

Luyện chế đan dược bước cuối ổn định tuyệt đối không thể xảy ra sai lầm, sai lệch một chút xíu nào sẽ khiến đan dược luyện chế thất bại.

Cao Triệu Hải thấy động tác của Cảnh Ngôn thì con ngươi co rút, nhếch mép. Cao Triệu Hải đắc ý nhìn hướng Hứa Đông.

Hứa Đông nheo mắt liếc Cao Triệu Hải một cái, nhẹ gật đầu.

Qua giây lát Cảnh Ngôn hoàn toàn ngừng lại, chấm dứt luyện chế đan dược.

Lưu Văn tức giận quát hỏi:

- Cao Triệu Hải, ngươi muốn làm gì!?

Vừa rồi Lưu Văn cố nhịn, giờ Cảnh Ngôn đã luyện chế đan dược xong, lão mới nổi sùng trừng mắt Cao Triệu Hải.

Cao Triệu Hải ra vẻ vô tội nhìn Lưu Văn:

- Phó hội trưởng Lưu Văn nói gì vậy?

Khí thế Lưu Văn trầm xuống:

- Đừng giả bộ nữa Cao Triệu Hải! Lúc Cảnh Ngôn luyện chế đan dược tại sao ngươi ra tiếng quấy nhiễu?

Tính cách của Lưu Văn khá hiền hòa, nhiều đan sư trong Hiệp Hội Đan Sư đều biết tính lão, ít khi nào thấy lão tức giận.

Bây giờ Lưu Văn không kiềm chế cơn giận nữa.

Cao Triệu Hải trợn to mắt nói:

- Quấy nhiễu? Phó hội trưởng Lưu Văn, ta quấy nhiễu Cảnh Ngôn hồi nào? Đúng là vừa rồi ta nói chuyện nhưng chỉ vì quá kinh thán, trình độ luyện đan của Cảnh Ngôn khiến người giật mình, đan sư tứ giai như ta luyện chế đan dược nhị giai cũng không mau bằng hắn. Ta thật sự không cố ý, phó hội trưởng Lưu Văn.

Đương nhiên Cao Triệu Hải sẽ không thừa nhận gã cố ý ảnh hưởng Cảnh Ngôn, gã làm vẻ mặt vô tội nhưng trong bụng phất cờ hò reo.

Cảnh Ngôn bật cười:

- Ha ha.

Cảnh Ngôn nheo mắt nhìn Cao Triệu Hải:

- Cao Triệu Hải, giữa ta và ngươi đúng là có mâu thuẫn. Ngươi gai mắt ta, ta cũng gai mắt ngươi. Nhưng khi ta luyện đan khảo hạch mà ngươi cố ý ra tiếng quấy rối muốn hại ta luyện đan thất bại, hành vi này quá ti tiện, ngươi thật sự không xứng tham gia Hiệp Hội Đan Sư!

Cao Triệu Hải cứng cổ cãi lại, dáng vẻ như bị Cảnh Ngôn ô miệt:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng ngậm máu phun người! Vừa rồi ta còn muốn xin lỗi ngươi, nhưng với thái độ hiện tại của ngươi thì ta không thèm!

Cảnh Ngôn châm chọc:

- Cao Triệu Hải, da mặt của ngươi dày đến không đo được. Chậc chậc, sau này đánh nhau với người nào ngươi có khuôn mặt này thì không thua được.

Hứa Đông giơ tay lên phán:

- Được rồi đừng nói nữa, Cảnh Ngôn, mở lô xem xét đan dược đi!

Lưu Văn nói ngay:

- Lò này không tính! Khi Cảnh Ngôn khảo hạch bị Cao Triệu Hải ảnh hưởng, lò đan dược này không thể xem như đan dược khảo hạch! Cảnh Ngôn, ngươi nghỉ ngơi một lúc rồi luyện chế lại đi!

Lưu Văn nhìn hướng Cảnh Ngôn nói.

Hứa Đông không đồng ý cho Cảnh Ngôn luyện chế đan dược mới:

- Phó hội trưởng Lưu Văn, làm vậy hơi không ổn. Thời gian của chúng ta quý giá, không thể lãng phí cho một mình Cảnh Ngôn.

Lưu Văn nhìn Hứa Đông:

- Phó hội trưởng Hứa Đông, chúng ta người khôn không nói tiếng lóng. Cảnh Ngôn luyện chế đan dược Cao Triệu Hải cố ý lên tiếng gây ảnh hưởng, điều này không công bằng với việc khảo hạch của Cảnh Ngôn. Ngươi là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, nên công bằng chút đi!

- Ta thừa nhận ngươi nói đúng, nhưng ta cũng không có nhiều thời gian hao phí tại đây. Nếu lò đan dược này không tính thì bỏ luôn khảo hạch cho Cảnh Ngôn đi.

Hứa Đông thấy biểu tình nhiều đan sư đứng cạnh mình, biết Cao Triệu Hải làm quá đáng chọc nhiều người bất mãn. Nên Hứa Đông không bắt buộc lấy lò đan dược của Cảnh Ngôn làm tiêu chuẩn, nhưng lão cũng không đồng ý cho hắn có cơ hội thứ hai. Lưu Văn đã nói không tính vậy khảo hạch

chấm dứt ở đây, Cảnh Ngôn muốn tham gia Hiệp Hội Đan Sư e rằng trong thời gian ngắn không được.

Hứa Đông vừa dứt lời Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Đan sư Lưu Văn!

Mọi người cùng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói:

- Lò đan dược này tính là đan dược khảo hạch của ta đi.

- A?

- Cảnh Ngôn này …

- Hắn nghĩ gì vậy? Bước cuối vì Cao Triệu Hải lên tiếng ảnh hưởng động tác của hắn hoàn toàn lệch lạc, đan dược chắc chắn thất bại!

Đan sư trong đại sảnh kinh ngạc nhìn Cảnh Ngôn.

Lưu Văn cau mày khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn, không biết hắn nghĩ gì.

Con ngươi Hứa Đông co rút, mắt lóe tia sáng hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi chắc không? Nếu lò đan dược này thất bại thì lớn chuyện, ta sẽ cho rằng ngươi đang trêu đùa ta!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Ha ha, bớt nói nhảm đi Hứa Đông, ngươi suy nghĩ lệch xa quá. Ta đã nói lò đan dược này xem như khảo hạch thì sẽ không đổi ý.

Khí thế Hứa Đông trầm xuống trừng Cảnh Ngôn:

- Ngươi …!

Hứa Đông hít sâu dằn lửa giận xuống, nheo mắt nói:

- Tốt, vậy ngươi mở lô đi!

Lưu Văn hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi nghĩ kỹ chưa?

Cảnh Ngôn cười nhìn Cao Triệu Hải:

- Đan sư Lưu Văn đừng lo, haha, có con chó ở một bên sủa vài tiếng không thể ảnh hưởng ta luyện đan.

Hết chương 304.

Chương 305. Phế Vật Ngu Xuẩn

Cảnh Ngôn dõng dạc tự tin nói.

Nhưng mới rồi khi Cảnh Ngôn ổn định đan dược mọi người thấy rõ đan dược xảy ra vấn đề.

Lưu Văn hơi lo âu.

Lỡ lò đan dược này thất bại Hứa Đông sẽ không bỏ qua, chín mươi phần trăm lão đòi giết Cảnh Ngôn tại chỗ. Lưu Văn muốn che chở Cảnh Ngôn thì phải thỏa hiệp Hứa Đông, cái giá thỏa hiệp là lão đánh mất tư cách cạnh tranh hội trưởng. Nếu Lưu Văn không chịu bỏ quyền thì khó che chở Hiệp Hội Đan Sư.

Trêu đùa phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Lưu Văn không do dự quá lâu, qua một giây lão có quyết định:

- Mở đi!

Mở lô nghiệm đan!

Nếu thất bại thì lão bỏ tranh giành chức vụ hội trưởng, bảo vệ mạng sống của Cảnh Ngôn.

Nghe Lưu Văn cũng đồng ý, Hứa Đông lộ vẻ mặt mừng rỡ. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, nếu thành công lão có cơ hội loại bỏ Lưu Văn, chờ hội trưởng rời khỏi Lam Khúc quận thành đi Đan Quốc thì Hứa Đông sẽ là hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành.

Vèo!

Cảnh Ngôn mở lô ngay, nguyên khí dâng lên, hắn duỗi tay ra, mấy viên đan dược bay ra khỏi đan lô trước bao cặp mắt nhìn chăm chú.

Hồi Xuân Đan là loại đan dược màu xanh biếc.

Mấy viên đan dược vừa được lấy ra không gian dâng lên hơi thở dạt dào sức sống.

Hồi Xuân Đan đan dược nhị giai là loại đan dược trị thương có hiệu lực rất mạnh, võ giả bị thương dù là nội thương cực kỳ nghiêm trọng, miễn có Hồi Xuân Đan là sẽ lành vết thương ngay.

Lúc trong Đoan Dương thành, thành chủ Bạch Tuyết tặng đan dược trị thương cho Lưu Hiểu Nguyệt là đan dược nhị giai Hồi Xuân Đan, một viên giá mấy vạn linh thạch.

Khi Cảnh Ngôn lấy đan dược ra, mọi người ngẩn ngơ.

- Sao có thể như vậy?

Một lò đan dược, sáu viên!

Đúng vậy, có đến sáu viên.

Đan sư tứ giai, tam giai khi luyện chế đan dược nhị giai một lò đan dược bình thường nhiều nhất là ba, bốn viên thành đan, xác suất sáu viên thành đan cực kỳ thấp.

Về mặt lý luận một lò đan dược nhiều nhất chín viên thành đan, nhưng chín viên chỉ nằm trong lý luận. Luyện đan bình thường hầu như không xuất hiện tình huống chín viên thành đan, để làm được điều đó trong quá trình bóc tách, rèn luyện không lãng phí chút xíu dược hiệu nào.

Đúng thế, không được để xói mòn một ít xíu dược hiệu mới có khả năng chín viên thành đan, đấy mới chỉ là bước cơ bản.

Muốn thật sự chín viên thành đan thì giai đoạn ngưng hình phải hoàn toàn khống chế dược hiệu, hoàn mỹ phân phối dược hiệu vào từng viên đan dược. Khi ổn định dựa vào thần hồn cường đại của võ giả ổn định hết chín viên đan dược.

Vậy nên chín viên thành đan là truyền thuyết.

Một lò sáu viên thành đan đã rất kinh khủng.

Dù là đan sư đẳng cấp như Lưu Văn, Hứa Đông luyện chế đan dược nhất giai, nhị giai cũng khó sáu viên thành đan.

Nên mọi người mới giật mình.

Khi đan dược lấy ra không có dấu hiệu tán loạn, tức là lò đan dược này luyện chế thành công.

Cao Triệu Hải nhìn chằm chằm sáu viên đan dược trong tay Cảnh Ngôn, trái tim từ trên trời rớt xuống đáy cốc.

Cao Triệu Hải vì khiến Cảnh Ngôn luyện đan thất bại mà cố ý lớn tiếng gây ảnh hưởng khi hắn luyện đan. Cao Triệu Hải biết rõ làm như vậy sẽ bị người ta coi khinh, thầm oán, cảm thấy đức hạnh của gã quá kém. Cao Triệu Hải không tiếc tất cả chỉ mong Cảnh Ngôn luyện đan thất bại.

Cảnh Ngôn thất bại thì gã là công thần, đi theo Hứa Đông về sau Cao Triệu Hải nước lên thì thuyền lên, được ích lợi càng lớn trong Hiệp Hội Đan Sư.

Nhưng giờ xem ra Cảnh Ngôn chẳng những không thất bại ngược lại cực kỳ thành công, hoàn mỹ luyện chế ra đan dược. Vậy những gì Cao Triệu Hải đã làm trước đó thành vô nghĩa, tự bôi nhọ danh tiếng của mình.

Mặt phó hội trưởng Hứa Đông xanh mét, lão đã chuẩn bị tâm lý chờ Cảnh Ngôn lấy ra đan dược tan rã thì lão giết hắn ngay, lúc này Hứa Đông chỉ đành bóp nát kế hoạch có sẵn.

Cảnh Ngôn liếc hướng Cao Triệu Hải khóc không ra nước mắt, cười hỏi:

- Thất vọng không Cao Triệu Hải? Ngươi tưởng sủa vài tiếng là có thể hại ta luyện đan thất bại? Thật là ấu trĩ!

Cảnh Ngôn đến gần Lưu Văn, đưa ra đan dược, khom người nói:

- Đan sư Lưu Văn, đây là Hồi Xuân Đan ta luyện chế, mời kiểm tra thực hư.

- Được!

Lưu Văn xem xét một lúc rồi lớn tiếng tuyên bố:

- Sáu viên Hồi Xuân Đan đều đến nhị phẩm!

Đại sảnh lại chìm trong tĩnh lặng, chốc lát sau rộ lên xôn xao.

Sáu viên đan dược nhị phẩm!

Trời ạ, một lò đan dược sáu viên thành đan, tất cả đều là nhị phẩm!

Ánh mắt nhiều đan sư nhìn Cảnh Ngôn không còn giật mình mà chuyển sang kinh hoàng.

Trong số đám người có mặt bao gồm hai vị đan sư ngũ giai phó hội trưởng cũng không dám bảo đảm một lò đan dược có thể luyện chế ra sáu viên nhị phẩm Hồi Xuân Đan.

Cảnh Ngôn quá yêu nghiệt!

Lưu Văn híp mắt nói với Hứa Đông:

- Mời phó hội trưởng Hứa Đông kiểm tra hư thực.

Lưu Văn rất giật mình, nếu không thấy tận mắt lão không tin được. Thiên phú đan đạo của Cảnh Ngôn không kém hơn

thiên phú Võ Đạo, thiên tài tuyệt thế như vậy không chú trọng vào đan đạo thật là phí của trời.

Hứa Đông xua tay:

- Không cần! Được rồi, khảo hạch đan dược kết thúc, Cảnh Ngôn tham gia Hiệp Hội Đan Sư, ta không có ý kiến!

Hứa Đông bỏ lại câu này xoay người ra đại sảnh.

Mất mặt, Hứa Đông không còn mặt mũi tiếp tục ở trong đại sảnh. Hứa Đông rất tức giận, lần thứ hai, Cảnh Ngôn lại một lần nữa làm lão mất mặt. Một tháng trước Cảnh Ngôn hại lão mất hết mặt mũi, lần này càng quá đáng hơn, hắn làm lão bẽ mặt trước công chúng.

Cao Triệu Hải đi ra theo.

Cao Triệu Hải kêu lên:

- Phó hội trưởng đại nhân!

Cao Triệu Hải muốn nói cái gì, danh tiếng của gã đã thối hoắc trong Hiệp Hội Đan Sư. Sự việc trong đại sảnh đồn ra ngoài thì Cao Triệu Hải sẽ bị nguyên Hiệp Hội Đan Sư trào phúng.

Hứa Đông quay người bực tức mắng chửi:

- Phế vật, phế vật ngu xuẩn! Đồ ngu nhà ngươi tại sao ra tiếng ảnh hưởng Cảnh Ngôn lúc luyện đan?

Hứa Đông suýt vươn tay chỉ vào trán Cao Triệu Hải mắng.

Nếu Cảnh Ngôn thất bại, Hứa Đông tuyệt đối sẽ không trách mắng Cao Triệu Hải. Vì Cảnh Ngôn thành công nên hành vi quấy rối của Cao Triệu Hải không chút giá trị, còn hại Hứa Đông mất mặt theo. vì Cao Triệu Hải là người của lão, nếu ai tám nhảm sẽ nói là Hứa Đông xúi gã làm.

Mặt Cao Triệu Hải trắng bệch cúi gằm xuống.

Hết chương 305.

Chương 306. Người Hình Pháp Điện Đến

Trong lúc Cảnh Ngôn khảo hạch, luyện chế đan dược thì Cao Triệu Hải cố ý ra tiếng hòng ảnh hưởng hắn luyện đan dẫn đến thi rớt, hành vi này chắc chắn bị coi khinh.

Trong Hiệp Hội Đan Sư ai đều biết Cao Triệu Hải là người của phó hội trưởng Hứa Đông, hành vi của gã khiến người ta liên tưởng đến Hứa Đông. Cộng thêm Cảnh Ngôn rõ ràng theo phe phó hội trưởng Lưu Văn, đủ khiến Hứa Đông sinh ra bất mãn. Việc Hứa Đông không hy vọng Cảnh Ngôn thi đậu là lẽ tất nhiên.

Giờ Cảnh Ngôn thi đậu tham gia vào Hiệp Hội Đan Sư là làm Hứa Đông bẽ mặt, khiến uy vọng của lão trượt dốc không phanh. Trong trận chiến ngầm giữa Hứa Đông và Lưu Văn, Lưu Văn có xu hướng chiếm ưu thế.

Trong phòng phó hội trưởng Lưu Văn chỉ có lão và Cảnh Ngôn.

Lưu Văn nói:

- Cảnh Ngôn, chúc mừng tham gia Hiệp Hội Đan Sư.

Vừa rồi trước mặt người khác Lưu Văn không tiện nói nhiều với Cảnh Ngôn, bây giờ trong phòng có hai người nên thái độ của lão tùy ý nhiều.

Lưu Văn tiếp tục bảo:

- Ta đã sai người sắp xếp một đan phòng, về sau ngươi có thể sử dụng đan phòng này để luyện đan. À mà Cảnh Ngôn,

giờ ngươi tham gia vào làm thành viên Hiệp Hội Đan Sư, ngươi là đan sư nhị giai, nhưng nếu muốn lấy linh thảo trong Hiệp Hội Đan Sư luyện chế đan dược thì cần đổi điểm cống hiến.

Cảnh Ngôn nhìn Lưu Văn:

- Điểm cống hiến?

Lưu Văn gật đầu nói:

- Đúng rồi, điểm cống hiến. Dược tề sư giao nộp dược tề có thể được điểm cống hiến. Đan sư giao lên đan dược cũng được điểm cống hiến. Điểm cống hiến có thể đổi các loại linh thảo.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Hiểu rồi.

Đan sư Hiệp Hội Đan Sư lấy linh thảo nội bộ không cần mua bằng linh thạch, nhưng phải có điểm cống hiến. Kiếm điểm cống hiến chủ yếu là dược tề hoặc đan dược, không khác mấy với việc mua bằng linh thạch, nhưng càng trực tiếp tiện lợi hơn.

Đối với Cảnh Ngôn tham gia Hiệp Hội Đan Sư có lợi rất lớn. Ít nhất trong Hiệp Hội Đan Sư gần như được tài nguyên vô tận luyện chế đan dược. Ở bên ngoài có thể mua linh thảo nhưng khá rắc rối, những cơ cấu thương nghiệp bán chủng loại linh thảo sẽ không đầy đủ như trong Hiệp Hội Đan Sư.

Đã đến lúc thử luyện chế đan dược tam giai, thăng cấp thành đan sư tam giai.

Nhưng trước khi luyện chế đan dược tam giai Cảnh Ngôn cần cường hóa năng lực luyện đan của mình. Luyện chế đan dược nhất giai, nhị giai nhiều lần sẽ quen thuộc luyện đan hơn.

Sau khi từ biệt Lưu Văn, Cảnh Ngôn đi xem đan phòng được phân phối cho mình. Trong đan phòng có đan lô nhưng

kém xa Càn Khôn Đan Lô.

Cảnh Ngôn đến nhà kho Hiệp Hội Đan Sư, hắn đổi một ít đan dược thành điểm cống hiến, tiêu hao điểm cống hiến đổi nhiều linh thảo. Cảnh Ngôn phát hiện với năng lực luyện đan của hắn có thể kiếm lợi nhuận kinh người.

Ví dụ Cảnh Ngôn nộp lên Hồi Xuân Đan nhị đẳng sẽ được hai ngàn điểm cống hiến. Tài liệu linh thảo cho một lò Hồi Xuân Đan đổi điểm cũng gần hai ngàn điểm cống hiến. Với tài liệu một lò Hồi Xuân Đan Cảnh Ngôn luyện chế ra sáu viên điểm nhị đẳng, tương đương với một vạn hai ngàn điểm cống hiến, lợi nhuận quá lớn.

Càng nghĩ Cảnh Ngôn càng kích động.

Sau khi đổi ra nhiều linh thảo Cảnh Ngôn liền quay về đan phòng, khóa cửa phòng lại, hắn vào Càn Khôn không gian, sử dụng Càn Khôn lô luyện chế đan dược.

Các loại đan dược nhất giai, nhị giai không ngừng được luyện chế ra.

Đan sư bình thường luyện chế một lò đan dược cần mấy canh giờ, Cảnh Ngôn thì chỉ mất một nén nhang, hắn có thể liên tục luyện chế đan dược. Đan sư bình thường luyện chế một lò đan dược xong cần nghỉ ngơi thật lâu mới tỉnh táo lại, Cảnh Ngôn có thần hồn mạnh mẽ, liên tục luyện chế ba, năm lô đan dược cũng không thấy mệt mỏi.

Luyện đan! Điên cuồng luyện đan!

Cảnh Ngôn cần tích góp nhiều đan dược, dùng chúng nó về Đạo Nhất học viện đổi thành điểm, lại dùng nhiều điểm nhanh chóng tăng thực lực của mình.

Với tốc độ luyện đan hiện tại của Cảnh Ngôn thì hắn kiếm tài nguyên sẽ vô cùng kinh khủng.

***

Trong phòng của Hứa Đông, có hai người chắp tay chào đối phương.

- Hứa Đông huynh!

- Mộc Tê lão đệ, sao có rảnh đến Hiệp Hội Đan Sư?

Một người là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Hứa Đông. Người kia tên Mộc Tê, không phải người của Hiệp Hội Đan Sư mà là phó điện chủ Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện.

Mộc Tê ngồi xuống, cười nói:

- Ha ha, ta đến gặp Hứa Đông huynh là có một việc muốn hỗ trợ.

Hứa Đông nheo mắt nói:

- A? Mộc Tê lão đệ cần luyện chế đan dược?

Mộc Tê đảo tròng mắt nói:

- Lần này không phải nhờ Hứa Đông huynh luyện chế đan dược giùm mà hy vọng Hứa Đông huynh giao ra một người.

Hứa Đông nhíu mày hỏi:

- Giao người? Là sao? Mộc Tê lão đệ muốn ta giao ra người của Hiệp Hội Đan Sư?

Mộc Tê gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Hứa Đông lắc đầu nói:

- Sợ là không ổn. Mộc Tê lão đệ, ta là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, lão đệ tìm ta đòi ta giao người Hiệp Hội Đan Sư. Ta tạm không hỏi lão đệ muốn người đó làm gì, nhưng lão đệ kêu ta giao đan sư của Hiệp Hội Đan Sư ra thấy có được không? Dù Quận Vương phủ muốn ta giao người cũng phải

đưa ra đủ lý do, nếu ta tùy ý giao người cho lão đệ sẽ bị người ta nói.

Hứa Đông và Mộc Tê quen biết đã lâu, quan hệ không tệ.

Mộc Tê là phó điện chủ Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện, cũng là nhân vật trưởng lão, thân phận ngang ngửa với Hứa Đông. Nhưng Mộc Tê kêu Hứa Đông giao đan sư của Hiệp Hội Đan Sư ra thì cực kỳ không hợp lý, đang phút then chốt, nhiều đan sư trung lập trong Hiệp Hội Đan Sư có xu hướng dựa vào Lưu Văn, lão không muốn bị người ta bắt lấy điểm yếu gì.

Mộc Tê lắc đầu rồi lại gật đầu nói:

- Hứa Đông huynh đừng gấp, nghe ta nói đã. Người ta muốn huynh giao ra tên Cảnh Ngôn, ta nghe nói hắn tham gia Hiệp Hội Đan Sư nhưng cũng là đệ tử ngoại viện của Đạo Nhất học viện ta. Hắn là đệ tử Đạo Nhất học viện nhưng xúc phạm pháp quy của học viện, Hình Pháp Điện chúng ta cần tập nã hắn về thẩm phán.

Nếu Cảnh Ngôn không phải đệ tử Đạo Nhất học viện mà chỉ là đan sư Hiệp Hội Đan Sư, Mộc Tê kêu Hứa Đông giao người sẽ bị cản trở rất lớn. Nhưng Cảnh Ngôn chẳng những là thành viên Hiệp Hội Đan Sư, hắn vừa là đệ tử Đạo Nhất học viện, Mộc Tê có lý do đòi Hứa Đông giao người. Với tình cảm của hai người, Mộc Tê cảm thấy Hứa Đông nên nể mặt mình.

Hết chương 306.

Chương 307. Có Rắc Rối

Hứa Đông nghe cái tên này mắt sáng rực:

- Cảnh Ngôn?

Trước khi Mộc Tê nói ra tên Cảnh Ngôn thì Hứa Đông không ngờ người lão muốn là hắn. Hứa Đông cứ tưởng là đan sư nào đó trong Hiệp Hội Đan Sư đã giết hoặc bị thương đệ tử quan trọng của Đạo Nhất học viện, Mộc Tê là phó điện chủ Hình Pháp Điện tất nhiên tới đòi người, vậy Hứa Đông không dễ giao người ra, cái này liên quan mặt mũi của Hiệp Hội Đan Sư.

Không ngờ người Mộc Tê muốn là Cảnh Ngôn khốn kiếp chết tiệt.

Thật khó tưởng tượng, Hứa Đông biết Cảnh Ngôn giành được kim lệnh tham gia Đạo Nhất học viện. Nhưng thiên tài tuyệt thế như Cảnh Ngôn tham gia Đạo Nhất học viện chẳng phải nên được đặc biệt bồi dưỡng sao? Tại sao Hình Pháp Điện đến đòi người?

Mộc Tê đã nói ra yêu cầu tức là Cảnh Ngôn gây sai lầm lớn trong Đạo Nhất học viện.

Hứa Đông cười vui vẻ.

Mộc Tê không biết Hứa Đông và Cảnh Ngôn có thù hận lớn, lão cho rằng phải tốn nước miếng thuyết phục Hứa Đông đồng ý giao nộp Cảnh Ngôn.

- Hứa Đông huynh, Cảnh Ngôn cũng là đệ tử của Đạo Nhất học viện ta, hắn phạm sai lầm lớn phải bị Hình Pháp Điện

thẩm phán. Xin Hứa Đông huynh giao hắn cho ta dẫn về Đạo Nhất học viện.

Hứa Đông cười nói:

- Mộc Tê lão đệ, Cảnh Ngôn đã là đệ tử Đạo Nhất học viện thì ta có lý do gì ngăn cản lão đệ mang về thẩm phán? Lão đệ yên tâm, giờ ta sẽ kêu hắn lại cho lão đệ mang hắn về thẩm phán.

Hứa Đông ước gì giết Cảnh Ngôn, giờ có cơ hội đương nhiên lão sẽ không ngăn cản Mộc Tê dẫn hắn đi.

Mộc Tê nghe Hứa Đông nói thì sửng sốt.

Quá dễ dàng, Mộc Tê không ngờ Hứa Đông đồng ý giao ra Cảnh Ngôn dễ vậy. Nhưng đây là chuyện tốt, trước khi đến tìm Hứa Đông thì Mộc Tê đã chuẩn bị tinh thần Hiệp Hội Đan Sư từ chối giao người.

Mộc Tê cười nói:

- Đa tạ Hứa Đông huynh.

Đan phòng của Cảnh Ngôn, hắn mới ra khỏi Càn Khôn không gian.

Mấy ngày nay Cảnh Ngôn đã tiêu hao gần hết số linh thảo đổi từ nhà kho Hiệp Hội Đan Sư lần đầu tiên. Những linh thảo đều biến thành các loại đan dược, đã tới lúc đổi mớ đan dược thành nhiều linh thảo hơn.

Khóe môi Cảnh Ngôn nhếch lên, theo tốc độ này chưa đầy một tháng hắn sẽ tích lũy đủ tài nguyên trùng kích cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Bước vào cảnh giới Tiên Thiên đỉnh chưa chắc hắn không có năng lực đối kháng lại Thương Khúc.

Cảnh Ngôn đi ra đan phòng của mình, một quản sự đi tới.

- Cảnh Ngôn!

Quản sự là đan sư tứ giai, mặt đen thui quát to:

- Theo ta đi một chuyến!

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Đi đâu?

Cảnh Ngôn biết quản sự này, là người của Hứa Đông, người Hứa Đông tìm hắn chắc chắn không có chuyện tốt.

Quản sự không chút khách sáo nạt:

- Bớt nói nhảm đi, ta kêu ngươi đi theo ta thì ngoan ngoãn nghe lời!

Cảnh Ngôn lại cau mày, thái độ cứng rắn nói:

- Ngại quá, ta rất vội, ngươi có chuyện gì thì nói lẹ, đi theo ngươi? Tưởng mình là ai?

Quản sự nét mặt sa sầm nói:

- Ngươi …!

Có lẽ quản sự không ngờ Cảnh Ngôn dám không nể mặt, nói sao thì gã là đan sư tứ giai, còn là quản sự của Hiệp Hội Đan Sư. Cảnh Ngôn chỉ là đan sư nhị giai bình thường mà dám chống đối gã ngay mặt.

Quá đáng giận!

Cảnh Ngôn đi băng băng tới trước:

- Không có chuyện gì thì ta đi đây.

Quản sự quát chói tai:

- Đứng lại cho lão tử!

Giọng quản sự rất lớn hấp dẫn đan sư khác chú ý.

Mấy đan sư đứng gần đó nhìn hai người.

Quản sự nói:

- Là phó hội trưởng Hứa Đông muốn gặp ngươi!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ha ha, ngại quá, phó hội trưởng Hứa Đông muốn gặp ta cũng phải xem ta có rảnh không. Bây giờ ta không rảnh gặp phó hội trưởng Hứa Đông, chó ngoan không cản đường, xéo đi!

Quan hệ của Cảnh Ngôn và Hứa Đông như nước với lửa, hắn chẳng cần nể mặt đối phương.

Quản sự cười khẩy nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng quá đáng. Hừ, ngươi chưa biết mình sắp đối mặt kết cục gì. Nói cho ngươi biết cũng được. Phó điện chủ Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện tự mình đến đây muốn dẫn ngươi về thẩm phán, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn phối hợp đi!

Cảnh Ngôn thầm giật mình:

- A?

Phó điện chủ Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện?

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, hắn liên tưởng nay đến việc mình giết Tiền Ba trong Lạc Hà sơn cốc Đạo Nhất học viện. Khi đó Tôn Hiểu có nói mấy lời lấp lửng, xem ra Tiền Ba không đơn giản như mặt ngoài. Có lẽ Tiền Ba có bối cảnh khác, nếu là đệ tử cao đẳng bình thường bị giết không đến mức khiến phó điện chủ Hình Pháp Điện tự mình tới Hiệp Hội Đan Sư đòi người.

Quản sự trầm giọng quát:

- Còn không đi theo ta!?

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình nói:

- Ta muốn gặp phó hội trưởng Lưu Văn.

Khí thế quản sự chợt dâng lên như muốn đánh nhau:

- Tiểu tử, muốn cầu cứu? Ngươi không có cơ hội, hừ! Nếu ngươi không đi theo ta thì ta đành cưỡng ép!

Quản sự là đan sư tứ giai, cũng là cường giả Đạo Linh cảnh. Tuy sức chiến đấu của Cảnh Ngôn gần với cường giả Đạo Linh cảnh nhưng không thể sánh bằng võ giả Đạo Linh cảnh thật sự, nếu đánh nhau, hắn không cách nào trốn thoát.

Nghĩ vậy Cảnh Ngôn cười nói:

- Đừng căng thẳng, ta đi theo ngươi gặp Hứa Đông là được.

Cảnh Ngôn biết nếu đánh thật thì hắn không đấu lại võ giả Đạo Linh cảnh này. Chống cự không có ích gì, đi gặp lão già Hứa Đông trước rồi tính. Hơn nữa có nhiều đan sư chú ý đến hai người, Cảnh Ngôn tin tưởng đan sư phe Lưu Văn sẽ nhanh chóng chạy đi báo cho Lưu Văn biết.

Chốc lát sau Cảnh Ngôn theo quản sự đến phòng của Hứa Đông.

Quản sự khom người cung kính nói với Hứa Đông:

- Phó hội trưởng đại nhân, ta đã mang Cảnh Ngôn đến.

Hứa Đông vẫy tay, mắt lóe tia sáng âm trầm nhìn Cảnh Ngôn:

- Ừm!

Trước khi Cảnh Ngôn đến Hứa Đông đã hỏi Mộc Tê sơ qua tình huống, lòng càng sung sướng. Vì lần này Cảnh Ngôn gây họa không nhỏ, hắn mà bị mang về Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện thẩm phán không chết cũng lột da. Hứa Đông đã ám chỉ với Mộc Tê hy vọng Hình Pháp Điện trực tiếp xử chết Cảnh Ngôn, dù không giết hắn ít nhất cũng phế hắn.

Hứa Đông chỉ vào Cảnh Ngôn, nói với Mộc Tê:

- Mộc Tê lão đệ, tiểu tử này chính là Cảnh Ngôn.

Mộc Tê nhìn Cảnh Ngôn, lão chưa từng gặp hắn, đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Hết chương 307.

Chương 308. Lưu Văn Cũng Không Ngăn Được

Mộc Tê đánh giá Cảnh Ngôn, hắn cũng quan sát lão, thầm suy đoán Tiền Ba là nhân vật gì mà khiến phó điện chủ tự mình đến, tuyệt đối không bình thường.

Mộc Tê mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn, ta hỏi ngươi, trong Lạc Hà sơn cốc Đạo Nhất học viện có phải ngươi giết đệ tử cao đẳng ngoại viện Tiền Ba không?

Cảnh Ngôn nói:

- Có, nhưng ta chỉ tự vệ, sự việc không phải ta gây ra trước.

Mộc Tê đứng dậy muốn dẫn Cảnh Ngôn đi ngay:

- Ngươi thừa nhận là được rồi, giờ ngươi hãy theo ta về Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện nhận điều tra, đi đi!

Hứa Đông cười âm hiểm:

- Cảnh Ngôn, ngoan ngoãn quay về nhận điều tra đi, nếu cuối cùng ngươi không có lỗi thì Hiệp Hội Đan Sư ta hoan nghênh ngươi trở về.

Hứa Đông thật tình ước gì Cảnh Ngôn bị Hình Pháp Điện trực tiếp xử tử, làm sao có thể hoan nghênh hắn trở về?

Cảnh Ngôn liếc Hứa Đông một cái, không để ý tới đối phương.

Cảnh Ngôn nhìn thẳng Mộc Tê:

- Ta đúng là đệ tử Đạo Nhất học viện, nhưng bây giờ ta là thành viên của Hiệp Hội Đan Sư, ta đang ở trong Hiệp Hội Đan Sư.

Cảnh Ngôn không muốn theo Mộc Tê về, hắn không biết trở lại sẽ có kết quả gì chờ đợi hắn. Hơn nữa Cảnh Ngôn kiếm tài nguyên không quá nhiều, bảo khố Đạo Nhất học viện định giá tài nguyên loại hồn tinh cực kỳ đắt. Giờ Cảnh Ngôn theo phó điện chủ Mộc Tê về thì không biết phải bị điều tra bao lâu, sẽ chậm trễ thời gian. Đối với Cảnh Ngôn thời gian là quý giá nhất.

Mộc Tê cười nói:

- Cảnh Ngôn, sợ là không thể theo ý ngươi, nếu ngươi không phối hợp ta đành bắt buộc.

Mộc Tê không lo Cảnh Ngôn chống đối, một bàn tay của lão có thể dễ dàng bắt hắn về.

Thực lực của Mộc Tê cực kỳ mạnh, trong Hình Pháp Điện ngay cả một chấp sự cũng là cường giả Đạo Linh cảnh, càng đừng nói phó điện chủ Mộc Tê. Chưởng viện ngoại viện Thư Linh thua xa Mộc Tê, lão là một trong các trưởng lão Đạo Nhất học viện, địa vị thân phận cao hơn Thư Linh, thực lực cũng hơn nàng nhiều.

Mộc Tê mỉm cười nói nhưng chứa đầy uy hiếp:

- Ngươi đừng tự chuốc khổ.

Muốn mang Cảnh Ngôn đi chướng ngại duy nhất là Hiệp Hội Đan Sư không đồng ý, giờ phó hội trưởng Hứa Đông cũng chấp nhận thì chẳng còn trở ngại gì.

Một giọng nói từ bên ngoài vọng vào:

- Cảnh Ngôn không thể đi!

Lưu Văn bước vào.

Thấy Lưu Văn, con ngươi Hứa Đông co rút:

- Phó hội trưởng Lưu Văn, hình như ta không mời ngươi đến? Ngươi xông vào phòng của ta như vậy có phải là quá thất lễ?

Khi Hứa Đông nói chuyện mắt nhìn hướng quản sự dẫn Cảnh Ngôn tới, lão đã dặn quản sự phải lặng lẽ mang hắn tới vì đừng để Lưu Văn biết. Nhưng giờ Lưu Văn biết chuyện, còn đến mau như vậy.

Quản sự cảm nhận ánh mắt của Hứa Đông, gục mặt xuống.

Lưu Văn cười nói:

- Phó hội trưởng Hứa Đông, ta cũng không muốn đến nhưng có chuyện cần tìm Cảnh Ngôn. Ta cần Cảnh Ngôn hiệp trợ luyện chế một loại đan dược, hắn chưa làm xong công tác.

Mộc Tê nhíu mày nói:

- Phó hội trưởng Lưu Văn, Cảnh Ngôn là đệ tử của Đạo Nhất học viện, hắn trái với pháp quy học viện, ta cần mang hắn về nhận điều tra, xin phó hội trưởng Lưu Văn đừng cản trở.

Đến hiện nay Mộc Tê chưa rõ quan hệ giữa Lưu Văn, Hứa Đông thế nào, nhưng lão nhìn ra Hứa Đông hy vọng lão dẫn Cảnh Ngôn về nhận thẩm phán, Lưu Văn thì không muốn như vậy.

Lưu Văn mỉm cười nói:

- Sợ là không được. Cảnh Ngôn đúng là đệ tử Đạo Nhất học viện nhưng hắn cũng là đan sư của Hiệp Hội Đan Sư, chuyện ta giao cho hắn mà hắn chưa làm xong, sao ta có thể cho hắn rời khỏi Hiệp Hội Đan Sư? Hắn muốn đi phải được ta cho phép!

Ngữ điệu Lưu Văn nhẹ nhàng nhưng thái độ rất kiên quyết.

Mộc Tê nheo mắt nói:

- Phó hội trưởng Lưu Văn đừng làm ta khó xử.

Mộc Tê không dám cứng rắn chống lại Lưu Văn, thân phận địa vị của Lưu Văn cao hơn lão, nhân mạch trong Lam Khúc quận thành càng rộng hơn nhiều. Lưu Văn là một trong các đan sư lợi hại nhất Lam Khúc quận thành, đắc tội với Lưu Văn không phải lựa chọn sáng suốt.

Hứa Đông lườm Lưu Văn, nói:

- Mộc Tê lão đệ cứ mang Cảnh Ngôn đi, công tác của phó hội trưởng Lưu Văn có ta hỗ trợ.

Mộc Tê vươn tay vung nguyên khí trói buộc người Cảnh Ngôn:

- Phó hội trưởng Lưu Văn, ta phải mang Cảnh Ngôn đi, đắc tội!

Lưu Văn mắt lóe tia sáng, khí thế trầm xuống phát ra nguyên khí muốn ngăn cản Mộc Tê:

- Dừng tay!

Hứa Đông cũng phát ra nguyên khí đẩy hướng Lưu Văn:

- Phó hội trưởng Lưu Văn, Mộc Tê lão đệ là khách, thái độ của ngươi hơi thất lễ.

Thực lực của Lưu Văn và Hứa Đông chênh lệch không quá lớn, Lưu Văn muốn hạ gục Hứa Đông trong thời gian ngắn là rất khó khăn. Hơn nữa đang ở trong Hiệp Hội Đan Sư, nếu hai vị phó hội trưởng đánh nhau túi bụi đồn ra ngoài thì hài.

Lưu Văn sắc mặt âm trầm hỏi:

- Hứa Đông, ngươi thật sự muốn làm như vậy sao?

Hứa Đông không chút nhún nhường:

- Không phải ta muốn mà là Lưu Văn ngươi phải làm như vậy. Nội bộ Đạo Nhất học viện giải quyết sự vụ, phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư nhà ngươi nhúng tay vào làm gì? Ta tin tưởng nếu Cảnh Ngôn không làm trái pháp quy của Đạo Nhất học viện thì Mộc Tê lão đệ sẽ không đến Hiệp Hội Đan Sư bắt người.

Mộc Tê cuốn lấy nguyên khí kéo Cảnh Ngôn ra ngoài:

- Cảnh Ngôn, đi! Nếu ngươi không làm sai Hình Pháp Điện tất nhiên sẽ không làm khó dễ ngươi. Chỉ cần điều tra kết thúc là ngươi sẽ lấy lại tự do.

Cảnh Ngôn thầm rít gào, điên cuồng vận chuyển nguyên khí:

- Chết tiệt!

Nhưng trước mặt Mộc Tê thì sự chống cự của Cảnh Ngôn thật yếu ớt, đừng nói hắn chỉ có tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, dù là Tiên Thiên đỉnh, thậm chí bước vào Đạo Linh cảnh cũng không chống lại phó điện chủ Hình Pháp Điện Mộc Tê được.

Mắt Mộc Tê lóe tia độc ác:

- Cảnh Ngôn, ngươi hãy thành thật chút, ngươi càng chống đối sẽ càng đau khổ. Có lẽ trước khi thẩm phán ta cho ngươi vĩnh viễn không cách nào vận chuyển nguyên khí. Nếu ngươi ngoan ngoãn phối hợp ta bảo đảm ngươi sẽ an toàn đến Hình Pháp Điện.

Lời ngầm là Cảnh Ngôn còn ngoan cố Mộc Tê sẽ trực tiếp phế bỏ vụ tuyền sau đó dẫn Cảnh Ngôn về Hình Pháp Điện nhận thẩm phán. Mộc Tê là phó điện chủ Hình Pháp Điện, lão tập nã phạm nhân, phạm nhân chống cự thì dù lão giết chết phạm nhân cũng hợp lý, càng không nói tới chỉ đơn giản phế bỏ tu vi của phạm nhân.

Người Cảnh Ngôn cứng ngắc, hắn cảm giác được Mộc Tê không phải giản đơn uy hiếp. Nếu hắn còn vùng vẫy có lẽ Mộc Tê sẽ phế bỏ vụ tuyền của hắn thật.

Hết chương 308.

Chương 309. Hội Trưởng Ra Mặt

Cảnh Ngôn tuyệt đối không phải loại người ngồi chờ chết, nhưng trước thực lực cực mạnh thì hắn đành bó tay.

Phó hội trưởng Lưu Văn đương nhiên bênh Cảnh Ngôn, nhưng lão mà ra tay thì thằng già Hứa Đông sẽ nhúng tay ngăn trở.

Đầu có Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, rủa thầm:

- Đáng giận!

Phó điện chủ Mộc Tê giơ tay lên, nguyên khí chuyển động kéo Cảnh Ngôn ra khỏi phòng:

- Cảnh Ngôn, đi!

Lưu Văn nhìn Hứa Đông chằm chằm:

- Hứa Đông, ngươi thật sự muốn ngăn cản ta?

Hứa Đông cười nói:

- Lưu Văn, không phải ta muốn ngăn ngươi, nếu ngươi không ra tay chắc chắn ta sẽ không ngăn cản. Nếu ngươi cản trở Mộc Tê lão đệ tập nã Cảnh Ngôn thì ta đành ngăn ngươi lại, để ngươi không phạm sai lầm lớn.

Cảnh Ngôn trừng Hứa Đông, quát mắng:

- Lão thất phu Hứa Đông! Công báo tư thù!

Dù sao hai người đã hoàn toàn xé rách da mặt, Cảnh Ngôn sắp bị dẫn về Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện nhận thẩm phán, hắn cần gì nể mặt thằng già Hứa Đông nữa.

Hứa Đông nét mặt sa sầm nói:

- Công báo tư thù? Cảnh Ngôn, nếu ngươi không làm trái pháp quy của Đạo Nhất học viện thì Hình Pháp Điện sẽ tập nã ngươi trở về sao? Tất cả là ngươi tự gây ra, muốn trách hãy trách chính ngươi!

Nhìn Cảnh Ngôn bị bắt buộc mang đi, Hứa Đông không tức giận khi bị hắn nhục mạ.

Cảnh Ngôn hét to:

- Lão thất phu Hứa Đông, ngươi nhớ cho lão tử! Rồi sẽ có ngày ngươi hối hận hành vi hôm nay!

Cảnh Ngôn bị Mộc Tê bắt buộc lôi đi.

Chợt một thanh âm vang lên:

- Phó điện chủ Mộc Tê, dừng tay đi!

Mọi người thấy hoa mắt, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

- Hội trưởng?

Mặt Mộc Tê lộ nét giật mình:

- Hội trưởng đại nhân!?

Hai vị phó hội trưởng Hứa Đông, Lưu Văn ngạc nhiên nhìn người đến.

Cảnh Ngôn thấy lão nhân nho nhã mặc trường bào màu vàng sậm đi tới.

Hội trưởng?

Cảnh Ngôn thầm đoán, là hội trưởng của Hiệp Hội Đan Sư sao?

Cảnh Ngôn chưa gặp hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, hắn chỉ biết hội trưởng tên Lý Hưng Lâu, được công nhận là đan sư

mạnh nhất trong địa vực Lam Khúc quận thành. Không lâu sau hội trưởng Lý Hưng Lâu sẽ rời khỏi Lam Khúc quận thành đi Đan Quốc.

Đã lâu lắm rồi Lý Hưng Lâu không hỏi chuyện Hiệp Hội Đan Sư, tuy vẫn giữ thân phận hội trưởng nhưng công việc trong Hiệp Hội Đan Sư toàn do hai phó hội trưởng Lưu Văn, Hứa Đông giải quyết. Nên Lý Hưng Lâu ít khi lộ mặt, Cảnh Ngôn chưa thấy bao giờ.

Lý Hưng Lâu đột nhiên xuất hiện khiến đám người Hứa Đông, Lưu Văn rất bất ngờ.

Lý Hưng Lâu mỉm cười nói, ánh mắt nhìn hướng Mộc Tê:

- Phó điện chủ Mộc Tê, người ở trong Hiệp Hội Đan Sư thì ngươi không thể mang đi. Phó điện chủ về đi.

Hứa Đông nhíu chặt mày, lão khom người chào Lý Hưng Lâu rồi nói:

- Hội trưởng đại nhân, Cảnh Ngôn xúc phạm pháp quy của Đạo Nhất học viện nên …

Hứa Đông chưa nói hết câu Lý Hưng Lâu đã phất tay ngăn lại, bình tĩnh nói:

- Cảnh Ngôn là đệ tử Đạo Nhất học viện nhưng cũng là đan sư của Hiệp Hội Đan Sư. Nếu Đạo Nhất học viện muốn mang Cảnh Ngôn ra khỏi Hiệp Hội Đan Sư thì kêu chưởng viện đến nói chuyện với ta.

Mộc Tê không cam lòng:

- Nhưng mà …

Mộc Tê sắp thành công dẫn độ không ngờ hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư tự mình ra mặt. Mộc Tê không dám lỗ mãng trước mặt hội trưởng này, thân phận của hội trưởng đại nhân không thua gì chưởng viện Đạo Nhất học viện. Chưởng viện không

phải ý là chưởng viện ngoại viện như Thư Linh, đó là thủ tịch chưởng viện thật sự.

Lý Hưng Lâu nói:

- Không nhưng nhị gì hết. Phó điện chủ Mộc Tê đã nghe lời ta nói rồi, giờ mời phó điện chủ đi đi, Cảnh Ngôn phải ở lại.

Giọng Lý Hưng Lâu nhẹ nhàng có vẻ hiền hòa nhưng mang theo uy nghiêm người bề trên.

Mộc Tê hành lễ:

- Được rồi.

Hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư tự mình ra mặt ngăn cản, Mộc Tê biết hôm nay muốn mang Cảnh Ngôn ra Hiệp Hội Đan Sư là không thể. Mộc Tê có nói toạc mồm cũng vô dụng, Lý Hưng Lâu đã nhấn mạnh muốn mang Cảnh Ngôn ra khỏi Hiệp Hội Đan Sư phải kêu chưởng viện Đạo Nhất học viện đại nhân tự mình đến đòi người.

Hiển nhiên chưởng viện Đạo Nhất học viện đại nhân sẽ không đòi người với Lý Hưng Lâu, thật ra chưởng viện đại nhân không biết về Cảnh Ngôn.

Mộc Tê hậm hực rời khỏi Hiệp Hội Đan Sư.

Cảnh Ngôn cảm ơn Lý Hưng Lâu:

- Đa tạ hội trưởng đại nhân.

Lý Hưng Lâu híp mắt nhìn Cảnh Ngôn, thản nhiên nói:

- Không cần cảm tạ ta, ngươi là đan sư của Hiệp Hội Đan Sư, Hiệp Hội Đan Sư nên bảo vệ ngươi. Nếu để Mộc Tê cứ như vậy mang ngươi đi thì mặt mũi của Hiệp Hội Đan Sư ta để đi đâu?

Mặt Hứa Đông trắng bệch, trông như Lý Hưng Lâu nói chuyện với Cảnh Ngôn nhưng Hứa Đông nghe ra hội trưởng đại nhân sinh ra bất mãn với lão. Hứa Đông không biết tại sao hội trưởng Lý Hưng Lâu đột nhiên xuất hiện, lão không ngờ tình huống này xảy ra. Hội trưởng hầu như không hỏi công việc Hiệp Hội Đan Sư, nhưng hôm nay ngoại lệ.

Lý Hưng Lâu bỏ lại một câu rồi xoay người chậm rãi rời đi:

- Cảnh Ngôn, thiên phú đan đạo của ngươi rất tốt, cố gắng lên, đừng uổng phí thiên phú của mình.

Hứa Đông nhìn Lý Hưng Lâu rời đi, sau đó nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, biểu tình phức tạp.

Hứa Đông hít sâu, quay về phòng mình.

Lưu Văn cười nói:

- Cảnh Ngôn, xem ra hội trưởng đại nhân chú ý ngươi.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Hội trưởng đại nhân không muốn thấy Hiệp Hội Đan Sư mất mặt đúng không?

Lưu Văn lắc đầu nói:

- Cái này thì ngươi sai rồi, hội trưởng đại nhân hầu như không màng chuyện Hiệp Hội Đan Sư, hội trưởng đại nhân sắp rời khỏi Hiệp Hội Đan Sư đi Đan Quốc, sẽ không để ý việc nhỏ này. Nhưng hội trưởng đại nhân vẫn ra mặt thì chỉ có một lý do, đó là hội trưởng đại nhân chú ý ngươi, xem trọng ngươi.

Cảnh Ngôn lặng im:

- …

***

Mười mấy ngày qua mau.

Trong khoảng thời gian này Cảnh Ngôn điên cuồng luyện chế đan dược, tích lũy điểm cống hiến Hiệp Hội Đan Sư với tốc độ kinh người.

Cảnh Ngôn vui mừng nhìn điểm cống hiến của mình:

- Một trăm vạn! Rốt cuộc đến một trăm vạn điểm cống hiến!

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Bắt đầu luyện chế Linh Anh Đan thôi! Đổi tài liệu linh thảo làm Linh Anh Đan.

Linh Anh Đan là một loại đan dược tam giai.

Cảnh Ngôn chưa luyện chế đan dược tam giai bao giờ, nay hắn bắt tay vào làm thử.

Linh Anh Đan là một loại đan dược tam giai tăng tu vi cho võ giả, hiệu quả mạnh mẽ hơn Quy Nguyên Đan nhiều.

Hết chương 309.

Chương 310. Điên Cuồng Tăng Tu Vi

Tài liệu cho một lô Linh Anh Đan cần sáu ngàn điểm cống hiến.

Cảnh Ngôn một hơi đổi năm mươi phần tài liệu Linh Anh Đan, hao ba mươi vạn điểm cống hiến.

Trừ Linh Anh Đan ra Cảnh Ngôn còn đổi nhiều tài liệu linh đan tam giai các loại. Cảnh Ngôn dùng hết chín mươi vạn điểm cống hiến trong nhà kho.

Điểm cống hiến của Hiệp Hội Đan Sư có giá trị đổi các loại tài nguyên linh thảo trong nhà kho, không tiêu xài thì nó không có giá trị gì.

Cảnh Ngôn muốn dùng những tài liệu linh thảo này luyện chế thành đan dược hết, về Đạo Nhất học viện đổi thành điểm học viện, lại dùng số điểm này mua tài nguyên khác, ví dụ như tài nguyên quý giá hồn tinh, bí pháp.

Cảnh Ngôn từ bảo khố trở về đan phòng, bắt tay vào luyện chế Linh Anh Đan ngay.

Lần đầu tiên luyện chế Linh Anh Đan làm Cảnh Ngôn hơi hồi hộp, nhưng hắn có Càn Khôn Đan Đạo, trình độ luyện đan quen tay hoàn toàn đủ chuẩn. Đối với Cảnh Ngôn luyện chế đan dược tam giai không quá khó khăn.

Đan sư nhị giai bình thường lần đầu tiên thử luyện chế đan dược tam giai có lẽ cần chuẩn bị thời gian rất dài mới thực hành.

Cảnh Ngôn thì không cần.

Càn Khôn Đan Đạo là công pháp đan đạo nghịch thiên, hơn nữa đan dược tam giai chỉ là nội dung trong thiên nhập môn của Càn Khôn Đan Đạo.

- Thất bại!

Lần đầu tiên luyện chế Cảnh Ngôn thất bại.

- Lại thất bại!

Lần thứ hai luyện chế Linh Anh Đan vẫn kết thúc trong thất bại, nhưng đã thành công ngưng hình, chỉ bị hỏng ở bước cuối ổn định.

Cách thành công không xa.

Cảnh Ngôn không ngừng nghỉ lần thứ ba luyện chế Linh Anh Đan:

- Lần thứ ba nhất định phải thành công!

Ngày hẹn quyết chiến với Thương Khúc còn hơn hai tháng, Cảnh Ngôn thiếu thốn thời gian, hắn không muốn lãng phí một chút xíu nào.

Cảnh Ngôn cẩn thận khống chế nguyên khí luyện ra Linh Anh Đan trong Càn Khôn Đan Lô.

Qua gần một canh giờ.

Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Phù!

Cảnh Ngôn mở đan lô ra, mắt lóe tia sáng.

- Thành công?

Cảnh Ngôn nhìn bốn viên đan dược trắng ngà lấy ra từ Càn Khôn Đan Lô.

Linh Anh Đan là đan dược màu trắng ngà, bề mặt trơn nhẵn có năng lượng bàng bạc chuyển động.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Hai viên nhị đẳng, hai viên tam đẳng.

Lần đầu tiên thành công luyện chế tam giai đã có bốn viên thành đan, hai viên được đẳng cấp nhị đẳng là rất hiếm có.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn vui mừng nói:

- Ha ha ha! Giờ ta là đan sư tam giai!

Luyện chế thành công đan dược tam giai đại biểu Cảnh Ngôn lên hàng đan sư tam giai, còn là Tiểu Đan Vương tam giai.

Lại qua vài ngày.

Cảnh Ngôn liên tục luyện chế Linh Anh Đan, một hơi luyện ra hai mươi lô Linh Anh Đan tổng cộng hơn một trăm hai mươi viên. Trong số đan dược này đa phần là nhị đẳng, chỉ số ít gần hai mươi viên là tam đẳng.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Nhiêu đây được rồi, để thử hiệu quả của Linh Anh Đan.

Cảnh Ngôn biết hiệu quả của Linh Anh Đan mạnh mẽ hơn Quy Nguyên Đan nhiều, nhưng hắn chưa từng dùng, không rõ ràng hiệu quả cụ thể, chờ dùng nó tu luyện mới biết.

Hiện giờ cảnh giới của Cảnh Ngôn là Tiên Thiên hậu kỳ, hắn nuốt vào Linh Anh Đan, vận chuyển Càn Khôn tâm pháp.

Rào rào!

Nguyên khí tinh thuần dâng lên trong tứ chi bách hải, nguyên khí dâng trào tụ trong vụ tuyền.

Một nén nhang sau Cảnh Ngôn hấp thu hết năng lượng ẩn chứa trong Linh Anh Đan, hắn mở mắt ra, khóe môi cong lên.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Hiệu quả rất mạnh, hơn linh thạch cực phẩm nhiều, dược hiệu khá ôn hòa, mức độ hấp thu mau hơn linh thạch cực phẩm.

Cảnh Ngôn không do dự lại nuốt viên Linh Anh Đan thứ hai.

Khi Cảnh Ngôn nuốt đến viên Linh Anh Đan thứ mười thì tu vi đã lên hai mươi phần trăm.

Sau một tuần Cảnh Ngôn dùng ba mươi mấy viên Linh Anh Đan, tu vi đến cực hạn Tiên Thiên hậu kỳ, tiến thêm một bước là đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Muốn đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên đỉnh không thể chỉ nhờ vào Linh Anh Đan, ít nhất muốn đột phá trong thời gian ngắn thì không thể hoàn toàn dựa vào Linh Anh Đan.

Nguyên khí của Cảnh Ngôn cực kỳ hùng hậu, đột phá khó khăn hơn võ giả bình thường nhiều, cần lượng nguyên khí không thể đánh đồng. Nên Cảnh Ngôn cần tài nguyên mạnh như hồn tinh hỗ trợ để nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Trong nhà kho Hiệp Hội Đan Sư không có tài nguyên như hồn tinh.

Cảnh Ngôn đứng dậy rời khỏi Càn Khôn không gian:

- Tới lúc về Đạo Nhất học viện xem.

Thực lực của Cảnh Ngôn mạnh hơn trước khi dùng Linh Anh Đan tu luyện năm mươi phần trăm. Lúc trước thực lực của Cảnh Ngôn gần cường giả Đạo Linh cảnh, bây giờ vẫn không thể hoàn toàn đối kháng lại. Nhưng nếu đánh nhau với

cường giả Đạo Linh cảnh, hắn dựa vào võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực thì võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ bình thường khó làm gì được hắn.

Cảnh Ngôn đến phòng của phó hội trưởng Lưu Văn.

Cảnh Ngôn nói:

- Đan sư Lưu Văn, ta muốn về Đạo Nhất học viện nhìn xem.

Lưu Văn kinh ngạc nhìn Cảnh Ngôn, nhíu mày hỏi:

- Về Đạo Nhất học viện? Cảnh Ngôn, ngươi nên biết Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện muốn tập nã ngươi đi?

Cảnh Ngôn gật đầu.

Hắn biết ý Lưu Văn, Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện muốn tập nã hắn về thẩm phán, giờ hắn trở lại Đạo Nhất học viện chẳng khác nào chui đầu vô lưới.

Nhưng Cảnh Ngôn không thể không quay về, hắn muốn thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên đỉnh trong thời gian ngắn thì dựa vào tài nguyên Đạo Nhất học viện là con đường mau nhất. Cảnh Ngôn cho rằng cứ trốn tránh mãi không phải là cách, hắn phải tìm hiểu rõ ràng thái độ của Hình Pháp Điện, Đạo Nhất học viện đối với mình thế nào.

Lần này về Đạo Nhất học viện, nếu Cảnh Ngôn thành công lên đăng Thiên Thê đậu đệ tử nội viện, thăng cấp trở thành đệ tử nội viện thì việc đánh chết Tiền Ba không quá nghiêm trọng.

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta biết, đan sư Lưu Văn, nhưng ta phải quay về xem, trốn tránh không phải là cách.

Lưu Văn trầm ngâm nói:

- Cảnh Ngôn, chuyện này ngươi tự quyết định là được. Ưm, ta sẽ bẩm báo với hội trưởng, ngươi là đan sư của Hiệp Hội Đan Sư, nếu Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện muốn xử trí ngươi, ta cảm thấy hội trưởng đại nhân nên biết chuyện.

Cho hội trưởng Lý Hưng Lâu biết Cảnh Ngôn về Đạo Nhất học viện, có lẽ hội trưởng sẽ đồng ý giúp hắn một tay. Sức ảnh hưởng của Lý Hưng Lâu rất lớn trong Quận Vương phủ, ba học viện lớn, nếu lão muốn che chở Cảnh Ngôn thì Đạo Nhất học viện sẽ nể tình.

Hết chương 310.

Chương 311. Đổi Hồn Tinh

Đạo Nhất học viện, bảo khố học viện.

Từ khi tham gia Đạo Nhất học viện đến nay Cảnh Ngôn chưa đi qua bảo khố của học viện.

Cảnh Ngôn nhìn bóng người qua lại trong đại sảnh bảo khố:

- Đông người thật.

Bảo khố là trọng địa tài nguyên của Đạo Nhất học viện, nhiều đệ tử thường đến bảo khố đổi tài nguyên tu luyện. Nơi này hầu như từng giây từng phút có đông đúc đệ tử đến.

Cảnh Ngôn đi thẳng tới quầy đổi.

Một nam nhân trung niên ngồi sau quầy. Cảnh Ngôn cẩn thận cảm ứng, biết đối phương là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Nam nhân trung niên thấy Cảnh Ngôn mặc trường bào đệ tử cao đẳng, khách sáo mỉm cười hỏi:

- Muốn đổi tài nguyên gì?

Nam nhân trung niên tuy là tu vi Tiên Thiên đỉnh, còn là chấp sự bảo khố, nhưng đệ tử cao đẳng Đạo Nhất học viện bình thường ít nhất là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ. Cộng thêm trẻ tuổi, có tiềm lực lớn, không chừng sau này sẽ thăng cấp thành đệ tử nội viện, nên thái độ của nam nhân trung niên rất khách sáo.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Hồn tinh.

Võ giả trung niên con ngươi co rút.

Hồn tinh, trong bảo khố có!

Đệ tử cao đẳng có tư cách đổi hồn tinh, nhưng hiếm có đệ tử đổi hồn tinh trong bảo khố. Vì hồn tinh cực kỳ quý giá, dù là hồn tinh cấp thấp cũng cần mấy vạn điểm, đệ tử bình thường, dù là đệ tử cao đẳng cũng khó đổi nổi.

Võ giả trung niên ngây ra một lúc hỏi lại:

- Ngươi xác định?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Khẳng định.

Võ giả trung niên nói rồi xoay người đi:

- Được, đi theo ta.

Cảnh Ngôn bước nhanh theo.

Võ giả trung niên dẫn Cảnh Ngôn đến căn phòng kín.

Tài nguyên bình thường có thể trao đổi bên ngoài, nhưng tài nguyên cực kỳ quý giá như hồn tinh thì không thể giao dịch tùy tiện, phải làm trong chỗ kín.

Vào phòng kín, võ giả trung niên nói:

- Hồn tinh cấp thấp cần hai vạn năm ngàn điểm, hãy đưa lệnh bài thân phận cho ta.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói, nhưng vẫn lấy lệnh bài thân phận ra:

- A, giờ ta không có nhiều điểm như vậy.

Lúc tham gia vào Đạo Nhất học viện Cảnh Ngôn được thưởng một vạn điểm, sau đó cho Trương Mẫn mượn ba ngàn điểm, hắn còn dư bảy ngàn điểm. Hồn tinh cấp thấp cần hai vạn năm ngàn điểm, số điểm hiện có của Cảnh Ngôn không

đủ, hắn muốn đổi không phải loại hồn tinh cấp thấp mà là cao cấp.

Hồn tinh cấp thấp không tệ, đã đủ đùng với võ giả cảnh giới Tiên Thiên bình thường. Nhưng với Cảnh Ngôn thì hồn tinh cấp thấp không có hiệu quả lớn, khi hắn ở cảnh giới hậu thiên đã sử dụng nó, hắn quá rành về năng lượng ẩn chứa trong hồn tinh cấp thấp. Cảnh Ngôn muốn lên Tiên Thiên đỉnh trong thời gian ngắn cần có thứ hiệu quả mạnh như hồn tinh cao cấp.

Võ giả trung niên tưởng mình nghe lầm:

- Cái gì?

Điểm không đủ? Nếu không đủ điểm thì đổi hồn tinh cái quái gì? Giỡn chắc?

Mặt võ giả trung niên đen như mực, lúc trước gã khách sáo với Cảnh Ngôn vì thấy hắn trẻ tuổi còn là đệ tử cao đẳng. Dù vậy hắn không thể trêu đùa chấp sự bảo khố, nếu Cảnh Ngôn đùa với gã, gã sẽ làm Cảnh Ngôn trả giá đắt.

Cảnh Ngôn nhìn võ giả trung niên, gằn giọng:

- Ta không đủ điểm, hơn nữa ta muốn đổi hồn tinh cao đẳng.

Giọng võ giả trung niên trở nên the thé, mắt chất chứa tức giận:

- Ngươi có ý gì? Không đủ điểm, ngươi tưởng chỗ này cho thiếu nợ? Còn muốn đổi hồn tinh cao đẳng, ngươi biết hồn tinh cao đẳng cần bao nhiêu điểm không? Mười vạn điểm! Đó là mười vạn điểm!

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Ha ha, khoan nóng. Đúng là ta không có đủ điểm nhưng ta có tài nguyên, dùng tài nguyên của ta đổi thành điểm sau đó

lấy điểm đổi hồn tinh cao đẳng.

Võ giả trung niên không vơi cơn tức, dù Cảnh Ngôn có tài nguyên nhưng được bao nhiêu? Đổi hồn tinh cao đẳng cần mười vạn điểm, võ giả trung niên cảm thấy tiểu tử trước mặt không rõ mười vạn điểm đại biểu cho cái gì. Đừng nói đệ tử ngoại viện, dù là đệ tử nội viện cũng ít ai có thể một hơi lấy ra mười vạn điểm học viện.

- Ngươi có tài nguyên? Là tài nguyên gì?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta có tài nguyên đan dược.

Võ giả trung niên cố kiềm lửa giận:

- Lấy ra xem!

Võ giả trung niên thầm đinh ninh Cảnh Ngôn đang đùa mình, nhưng gã cố nén giận. Cảnh Ngôn nói hắn có đan dược vậy gã sẽ xem đan dược trước rồi tính.

Cảnh Ngôn lấy ra một viên Linh Anh Đan nhị đẳng:

- Được.

Võ giả trung niên thấy đan dược của Cảnh Ngôn, lòng máy động:

- Đan dược tam giai Linh Anh Đan?

Võ giả trung niên công tác trong bảo khố, hiểu rõ các loại tài nguyên, Cảnh Ngôn vừa lấy đan dược ra gã liền nhận ra ngay Linh Anh Đan.

Linh Anh Đan, một loại đan dược tam giai giá trị rất cao.

Linh Anh Đan tam đẳng có thể đổi hơn năm ngàn điểm trong bảo khố.

Võ giả Tiên Thiên bình thường không thể lấy ra Linh Anh Đan, đương nhiên dù có Linh Anh Đan thì họ cũng sẽ không tùy tiện đưa ra. Ai không muốn dùng Linh Anh Đan tu luyện tăng cao thực lực, tu vi?

Hiệu quả của Linh Anh Đan mạnh mẽ hơn Quy Nguyên Đan nhiều, dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh dùng một viên Linh Anh Đan có thể trong thời gian ngắn ngủi tăng mảng lớn tu vi.

Hơn nữa trong bảo khố Đạo Nhất học viện khá hiếm thấy tài nguyên như Linh Anh Đan, điều kiện đổi giống như hồn tinh, cần có thân phận đệ tử cao đẳng.

Thấy Cảnh Ngôn lấy ra Linh Anh Đan, trong mắt võ giả trung niên tan bớt cơn giận.

Cảnh Ngôn đưa Linh Anh Đan đến trước mặt võ giả trung niên:

- Mời ngươi xem viên Linh Anh Đan này có thể đổi bao nhiêu điểm học viện?

Võ giả trung niên phản xạ nói:

- Linh Anh Đan có thể đổi năm ngàn điểm học viện.

Võ giả trung niên tiện tay nhận lấy Linh Anh Đan.

Võ giả trung niên đã nhận ra Cảnh Ngôn đưa đan dược tam giai Linh Anh Đan, nhưng hắn muốn dùng Linh Anh Đan đổi điểm thì gã phải xem xét kỹ càng hơn, lỡ đan dược của hắn là giả thì lớn chuyện. Võ giả trung niên phải hết sức thận trọng, Linh Anh Đan là thứ giá trị năm ngàn điểm, nếu là thuốc giả mà gã không nhận ra thì cuối cùng sẽ phải tự đền năm ngàn điểm.

Võ giả trung niên cẩn thận phân rõ Linh Anh Đan trong tay, há hốc mồm kinh kêu:

- A?

Hết chương 311.

Chương 312. Năm Mươi Vạn Điểm

Linh Anh Đan nhị đẳng!

Không ngờ là Linh Anh Đan nhị đẳng!

Mặt võ giả trung niên đỏ rần, trợn to mắt nhìn đan dược trong tay.

Linh Anh Đan nhị đẳng rất hiếm hoi. Nếu là Linh Anh Đan tam đẳng thì đa số đan sư từ tam giai trở lên đều có thể luyện chế ra, nhưng hiếm đan sư nào luyện ra Linh Anh Đan nhị đẳng. Dù là đám đan sư tứ giai trong Hiệp Hội Đan Sư cũng khó luyện chế ra Linh Anh Đan nhị đẳng.

Một viên Linh Anh Đan nhị đẳng giá trị một vạn điểm trong bảo khố.

Đệ tử Đạo Nhất học viện phải là đệ tử nội viện mới được đổi Linh Anh Đan nhị đẳng, yêu cầu cao còn hơn hồn tinh.

Võ giả trung niên dời mắt khỏi Linh Anh Đan chuyển sang Cảnh Ngôn:

- Của ngươi là Linh Anh Đan nhị đẳng?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng là Linh Anh Đan nhị đẳng.

Võ giả trung niên nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Linh Anh Đan nhị đẳng giá trị một vạn điểm học viện, ngươi xác định muốn đổi viên Linh Anh Đan này?

Võ giả trung niên tiếp tục bảo:

- Hơn nữa dù ngươi đổi đan dược thì mới được một vạn điểm, hồn tinh cao cấp cần mười vạn điểm.

Võ giả trung niên vốn tức giận Cảnh Ngôn giờ hoàn toàn bay biến, gã không tin đệ tử có thể lấy ra Linh Anh Đan nhị đẳng sẽ rảnh rỗi sinh nông nổi đi ghẹo mình, huống chi gã không quen Cảnh Ngôn.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Một vạn điểm …

Lúc trong Hiệp Hội Đan Sư Cảnh Ngôn luyện chế hơn một trăm hai mươi viên Linh Anh Đan, lúc tu luyện dùng ba mươi mấy viên, còn khoảng chín mươi viên. Cảnh Ngôn còn nhiều tài liệu luyện chế Linh Anh Đan, với năng lực của hắn có thể tùy thời luyện chế Linh Anh Đan.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Vậy tạm đổi năm mươi viên Linh Anh Đan đi.

Cảnh Ngôn lấy ra năm mươi viên Linh Anh Đan nhị đẳng.

Năm mươi viên Linh Anh Đan nhị đẳng giá trị năm mươi vạn điểm học viên, một hồn tinh cao cấp mới cần mười vạn điểm, tạm thời số điểm dư ra đủ cho Cảnh Ngôn dùng.

Võ giả trung niên ngây người:

- Cái … cái gì?

Năm mươi viên Linh Anh Đan nhị đẳng?

Tổ cha nó, đùa hơi lố!

Biểu tình võ giả trung niên đờ đẫn nhìn Cảnh Ngôn lấy ra từng viên Linh Anh Đan lấp lánh ánh sáng trắng ngà.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn võ giả trung niên:

- Xin hãy đổi những đan dược này thành điểm.

Cổ họng võ giả trung niên lên xuống ho khan:

- A …

Thái độ của võ giả trung niên chuyển sang cung kính:

- Ngươi chờ chút, ta đi mời chủ quản đại nhân.

Người có thể lấy ra năm mươi viên Linh Anh Đan nhị đẳng tuyệt đối không đơn giản, con số giao dịch quá lớn, võ giả trung niên không thể tự quyết định, cần chủ quản bảo khố đích thân đến.

Chủ quản là người có quyền lớn nhất trong bảo khố, cũng là một vị trưởng lão của Đạo Nhất học viện.

***

Trong một căn phòng trên đỉnh tầng bảo khố.

Một lão nhân râu tóc bạc phơ con ngươi co rút hỏi:

- Năm mươi viên Linh Anh Đan?

Võ giả trung niên khom người đáp:

- Đúng vậy!

Lão nhân tóc bạc lập tức đứng dậy ra khỏi phòng:

- Đi xem!

Chốc lát sau lão nhân tóc bạc, võ giả trung niên đi tới phòng kín nơi Cảnh Ngôn chờ.

Lão nhân tóc bạc là chủ quản bảo khố, trưởng lão Đạo Nhất học viện.

Võ giả trung niên chỉ vào Cảnh Ngôn:

- Chủ quản đại nhân, là hắn muốn dùng năm mươi viên Linh Anh Đan đổi điểm học viện.

Cảnh Ngôn khom người chào:

- Xin chào chủ quản đại nhân.

Lão nhân tóc bạc nhìn Cảnh Ngôn một cái, nheo mắt nói:

- Lấy Linh Anh Đan của ngươi ra xem thử.

Mãi đến lúc này lão nhân tóc bạc vẫn không tin. Năm mươi viên Linh Anh Đan hơi khoa trương, nếu nói ba, năm viên Linh Anh Đan thì còn bình thường. Năm mươi viên Linh Anh Đan thật khiến người không cách nào tin tưởng.

Hơn nữa người lấy ra năm mươi viên Linh Anh Đan lại là võ giả trẻ tuổi như vậy.

Cảnh Ngôn đưa ra cái hộp đựng năm mươi viên Linh Anh Đan nhị đẳng.

Lão nhân tóc bạc nhận lấy, mở nắp hộp ra, mắt hí chợt trợn to. Chỉ cần nhìn sơ lão nhân tóc bạc khẳng định đan dược trong hộp đều là Linh Anh Đan, toàn bộ là nhị đẳng.

Lão nhân tóc bạc nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Năm mươi viên Linh Anh Đan nhị đẳng có thể đổi năm mươi vạn điểm học viện, ngươi xác định đổi hết số đan dược này thành điểm?

Mặt lão nhân tóc bạc không có nhiều biểu tình nhưng nỗi lòng không bình tĩnh.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lão nhân tóc bạc nói:

- Đưa lệnh bài thân phận của ngươi cho ta.

Cảnh Ngôn đã cầm sẵn lệnh bài thân phận, hắn đưa ra:

- Đây.

Cảnh Ngôn hơi lo, vì hắn là đối tượng Hình Pháp Điện truy nã, không biết chủ quản bảo khố có biết chuyện này không. Có lẽ chủ quản không biết Cảnh Ngôn, nhưng thấy lệnh bài thân phận chắc chắn biết tên hắn. Nếu chủ quản biết Hình Pháp Điện truy nã Cảnh Ngôn thì sẽ có phản ứng gì?

Cảnh Ngôn lo là chủ quản trực tiếp khống chế hắn giao cho Hình Pháp Điện.

Lão nhân tóc bạc nhìn lệnh bài thân phận của Cảnh Ngôn, chợt ngước đầu lên nhìn hắn chằm chằm.

Cảnh Ngôn luôn nhìn lão nhân tóc bạc nên cảm giác được ngay ánh mắt cúa lão thay đổi, trái tim treo cao.

Chủ quản bảo khố này thực lực tuyệt đối cực kỳ cường đại, nếu lão ra tay khống chế thì Cảnh Ngôn không có chút hy vọng mong manh cản được.

Rất nhanh ánh mắt lão nhân tóc bạc bình thường lại, hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn?

Hỏi câu này tức là lão nhân tóc bạc có nghe qua tên của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lão nhân tóc bạc gật gù:

- Ừm, năm mươi vạn điểm đã đưa vào lệnh bài thân phận của ngươi.

Nghe câu này trái tim Cảnh Ngôn rơi nhẹ, hắn trực giác lão nhân tóc bạc biết Hình Pháp Điện truy nã mình, nhưng hình như lão không muốn nhắc tới. Tức là lão nhân tóc bạc không định xen vào chuyện này, vờ như không biết.

Cảnh Ngôn vội cảm ơn, nhận lấy lệnh bài thân phận của mình:

- Đa tạ chủ quản đại nhân.

Lão nhân tóc bạc cầm hộp đựng năm mươi viên Linh Anh Đan rời khỏi phòng kín.

Cảnh Ngôn nhìn sang võ giả trung niên còn đang đứng sững sờ:

- Giờ ta muốn đổi một hồn tinh cao cấp.

Võ giả trung niên thấy tận mắt chủ quản chuyển năm mươi vạn điểm cho Cảnh Ngôn, tức là hắn lấy ra năm mươi viên Linh Anh Đan đều là nhị đẳng. Võ giả trung niên không nghĩ ra Cảnh Ngôn làm sao có được năm mươi viên Linh Anh Đan nhị đẳng, điều này không hợp với lẽ thường.

Hết chương 312.

Chương 313. Thăng Cấp Tiên Thiên đỉnh

Trừ đổi một hồn tinh cao cấp ra Cảnh Ngôn đổi thêm một ngàn khối linh thạch cực phẩm.

Linh thạch cực phẩm một khối bằng hai trăm điểm học viện, một ngàn khối mất hai mươi vạn điểm.

Hai thứ cộng lại mất ba mươi vạn điểm, Cảnh Ngôn đổi năm mươi vạn điểm chỉ còn hai mươi vạn, cộng bảy ngàn điểm vốn có là hai mươi vạn bảy ngàn điểm.

Cảnh Ngôn rời khỏi bảo khố, mất thời gian một tách trà đi sâu vào Lạc Hà sơn cốc.

Cảnh Ngôn khảm lệnh bài thân phận vào chỗ lõm trên cửa đá Tu Luyện Trì, hắn lắc người vào trong.

Nguyên khí trong Tu Luyện Trì cực kỳ đậm đặc, chính giữa có một bồ đoàn.

Cảnh Ngôn cảm ứng sơ, xác định mắt trận pháp Tu Luyện Trì nằm dưới bồ đoàn. Ngồi xếp bằng tu luyện trên bồ đoàn có hiệu quả tốt nhất.

Cảnh Ngôn không chút do dự ngồi lên, vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, nguyên khí bàng bạc từ bốn phương tám hướng kéo hướng hắn.

Cảnh Ngôn đã đến cực hạn Tiên Thiên hậu kỳ, tích lũy đủ rồi, lại có công pháp nghịch thiên Thương Khung Đệ Nhất Thần Công phụ trợ nên hắn không chút do dự thử đột phá cảnh giới trói buộc.

Nguyên khí chuyển động trong kinh mạch Võ Đạo cảm ứng với vụ tuyền ở phần bụng.

Mấy canh giờ sau, Cảnh Ngôn lấy hồn tinh ra, hấp thu năng lượng trong hồn tinh. Cảnh Ngôn chuẩn bị sẵn một ít Thanh Minh Đan, chuẩn bị tùy thời hút năng lượng thuần dương trong hồn tinh.

Một ngày trôi qua.

Cảnh Ngôn híp mắt vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đến tột độ:

- Phá! Lột xác đi vụ tuyền!

Nguyên khí mênh mông hiện hình sương đậm quanh người Cảnh Ngôn, từ bên ngoài không thấy thân thể hắn, chỉ thấy nguyên khí như sương cuộn trào.

Cảnh Ngôn chộp mạnh Linh Anh Đan nhị đẳng nuốt vào.

Vèo!

Vụ tuyền bắt đầu lột xác.

Thành công thì Cảnh Ngôn bước vào cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, nếu thất bại thần hồn sẽ bị tổn hại, trong thời gian ngắn không thể thử đột phá Tiên Thiên hậu kỳ.

Bảy ngày sau.

Bùm!

Khí thế hơi thở kinh hoàng bộc phát từ người Cảnh Ngôn.

Không gian rung nhẹ, nguyên khí trong Tu Luyện Trì như nước sôi sùng sục phát ra tiếng rít.

Sâu trong Lạc Hà sơn cốc.

Một số đệ tử Đạo Nhất học viện trong sơn cốc kinh ngạc nói:

- Có chuyện gì?

- Chuyện gì xảy ra? Sao ta cảm giác sơn cốc rung nhẹ?

- Thì ra ngươi cũng cảm giác được, ta cứ tưởng là ảo giác của ta. Xem ra không phải ảo giác, vừa rồi nguyên sơn cốc có rung nhẹ.

- Tình huống gì vậy?

- Không lẽ Tu Luyện Trì xảy ra vấn đề?

Võ giả phản ứng khá nhanh nói:

- Rất có thể, đi bẩm báo cho chưởng viện Thư Linh đại nhân! Tu Luyện Trì bị trục trặc không phải việc nhỏ, không chậm trễ được!

Trong Tu Luyện Trì cao đẳng chỗ Cảnh Ngôn ở.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn mở mắt ra, mắt sáng như sao.

Cảnh Ngôn hé môi mặc niệm:

- Hút!

Nguyên khí như sương quanh người Cảnh Ngôn khoảnh khắc rút vào thân thể, cảnh tượng trong Tu Luyện Trì rõ ràng hơn.

Cảnh Ngôn đứng dậy, khóe môi cong lên, vài giây sau tia sáng trong mắt dần tắt.

Cảnh Ngôn siết nhẹ bàn tay:

- Thành công, cảnh giới Tiên Thiên đỉnh! Ha ha, quả nhiên rất mạnh, sức chiến đấu hiện tại của ta mạnh hơn khi ở cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ gấp mấy lần.

Cảnh Ngôn cảm giác sau khi cảnh giới tăng lên uy năng Thánh Quang kiếm pháp cũng cao hơn nhiều.

Cảnh Ngôn bật cười:

- Võ giả Đạo Linh cảnh? Ha ha, ta rất muốn thử một phen.

Khi ở cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ là Cảnh Ngôn đã có thực lực gần bằng cường giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ, nay hắn đến cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, hắn tự tin có thể đối chiến với cảnh giới Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Vèo!

Cảnh Ngôn rời khỏi Tu Luyện Trì, gỡ lệnh bài thân phận khỏi cửa đá, động ý niệm xem trong lệnh bài còn lại hai mươi vạn điểm. Lần này Cảnh Ngôn ở trong Tu Luyện Trì tiêu hao hết bảy ngàn điểm.

Cảnh Ngôn không để bụng bảy ngàn điểm, hắn cất lệnh bài thân phận, nhẹ nhàng nhảy xuống đài cao, sải bước ra ngoài Lạc Hà sơn cốc.

Một số đệ tử nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, một số có ý xấu muốn đánh cướp.

- Đó là ai?

- Ta thấy hắn ra khỏi Tu Luyện Trì cao đẳng.

- Ngươi không nhìn lầm, ta cũng nhìn thấy!

- Tiểu tử này là ai mà có thể sử dụng Tu Luyện Trì cao đẳng? Điểm của hắn nhiều thật.

- He he, hay chúng ta mượn ít điểm dùng?

Một tiếng hừ lạnh vang lên:

- Nếu ngươi không muốn sống thì cứ thử.

Nói chuyện là đệ tử cao đẳng.

Có người thắc mắc hỏi đệ tử cao đẳng đó:

- Sao vậy? Người này có lai lịch gì lớn sao?

Đệ tử cao đẳng khịt mũi nói:

- Ta không biết hắn có lai lịch gì không nhưng Tiền Ba bị hắn giết, hôm đó ta chứng kiến toàn quá trình. Tiền Ba bị hắn một kiếm chém chết, Tôn Hiểu hạng tám Bảng Chiến Thần cũng không ngăn được.

Rộ lên tiếng hút khí lạnh:

- Cái gì?

- Không thể nào! Hắn mới bao nhiêu tuổi?

- Khoan! Hắn là Cảnh Ngôn? Tôn Hiểu cũng không đánh lại hắn? Vậy là hắn trực tiếp leo lên Bảng Chiến Thần rồi!

Chuyện Cảnh Ngôn giết Tiền Ba khi ấy không nhiều đệ tử Đạo Nhất học viện thấy tận mắt, nhưng tốc độ lan truyền rất mau. Hơn một tháng qua đi trên tám mươi phần trăm đệ tử ngoại viện đều nghe nói chuyện này, nhưng đa số chưa thấy mặt Cảnh Ngôn.

Đệ tử cao đẳng liếc đệ tử lúc trước đòi ‘mượn’ điểm của Cảnh Ngôn:

- Đúng vậy, hắn chính là Cảnh Ngôn, Cảnh Ngôn vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh! Nên nếu ngươi không muốn sống cứ thử đòi điểm với hắn. Tiền Ba còn không đỡ nổi nhát kiếm của hắn, không biết ngươi có cản được không!

Võ giả tính trấn lột Cảnh Ngôn bỗng chốc mặt không chút máu, mắt trợn trắng. Gã không cho rằng đệ tử cao đẳng đang hù mình, vì gã cũng nghe tiếng Cảnh Ngôn, Tiền Ba chết thật sự, mọi người đều biết điều đó. Gã không thấy tận mắt cảnh Cảnh Ngôn giết Tiền Ba nhưng hôm đó không chỉ có vài người thấy toàn quá trình.

Trước bao cặp mắt nhìn chăm chú Cảnh Ngôn đi ra Lạc Hà sơn cốc, hắn nghe nhiều tiếng bàn tán về mình nhưng lười để

ý. Nếu có ai mắt mù muốn trấn lột hắn … ha ha.

Hết chương 313.

Chương 314. Trương Mẫn Đã Chết

Ngoài Thanh Dương Viên.

Thanh Dương Viên là nơi Cảnh Ngôn đang cư ngụ, nhưng từ khi hắn vào Đạo Nhất học viện chưa từng ở trong tiểu viện thuộc về mình nằm trong khuôn viên Thanh Dương Viên.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Không biết sư tỷ Trương Mẫn sao rồi.

Cảnh Ngôn mới đến bên ngoài Thanh Dương Viên chợt nghe tiếng kêu gọi:

- Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn đưa mắt nhìn sang, hơi nhướng mày. Đó là Hoa Khai Chí, viên trưởng Thanh Dương Viên.

Hôm đó Trương Mẫn dẫn Cảnh Ngôn đến Thanh Dương Viên, là Hoa Khai Chí tự mình xếp chỗ ở cho hắn.

Cảnh Ngôn bước nhanh nghênh đón, chắp tay chào:

- Viên trưởng đại nhân?

Hoa Khai Chí hỏi:

- Cảnh Ngôn, ta nghe nói ngươi đi Hiệp Hội Đan Sư, sao về rồi?

Trong giọng nói chất chứa lo âu, dường như Hoa Khai Chí không mong Cảnh Ngôn về Đạo Nhất học viện.

Cảnh Ngôn chau mày nhìn Hoa Khai Chí.

Hoa Khai Chí thấy Cảnh Ngôn nhíu mày bèn giải thích:

- Cảnh Ngôn, ngươi biết Hình Pháp Điện đang tập nã ngươi đúng không? Bây giờ ngươi trở về chắc chắn Hình Pháp Điện sẽ hành động.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta biết, nhưng ta không thể trốn tránh mãi. Đa tạ viện trưởng đại nhân báo cho biết.

Hoa Khai Chí khẽ thở dài:

- Ài. Phải rồi, ngươi có xin thăng cấp nội viện đúng không? Hơn hai mươi ngày trước Sự Vụ Điện đưa tin nói ngươi có thể khảo hạch.

Cảnh Ngôn gật đầu.

Cảnh Ngôn lúc mới vào Đạo Nhất học viện có xin điện chủ Sự Vụ Điện Lâm Nham cho thi đệ tử nội viện.

Hoa Khai Chí mắt lóe tia sáng nói:

- Nhưng ngươi tạm thời không nên gây chú ý trong Đạo Nhất học viện, hình như có người trong Hình Pháp Điện cực kỳ bất mãn với ngươi, bọn họ nhiều lần tìm ta hỏi ngươi có trở về không. Ta nghe nói có phó điện chủ Hình Pháp Điện tự mình tập nã ngươi, còn đi Hiệp Hội Đan Sư đòi người.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Viên trưởng, Hình Pháp Điện tập nã ta vì ta giết Tiền Ba, nhưng sự kiện đó không phải lỗi của ta. Tiền Ba muốn giết ta, ta chỉ là tự vệ. Hắn giết ta chẳng lẽ ta không thể đánh trả để mặc hắn giết?

Hoa Khai Chí bất đắc dĩ nói:

- Tuy nói vậy nhưng theo ta được biết bây giờ chuyện này tranh luận rất lớn. Hình Pháp Điện có cao tầng không muốn

truy cứu trách nhiệm của ngươi, nhưng cũng có cao tầng không chịu buông tha ngươi. Ài, Trương Mẫn cũng vì chuyện này đã chết.

Nghe câu đó Cảnh Ngôn rùng mình.

Trương Mẫn chết rồi?

Sư tỷ Trương Mẫn đã chết?

Cảnh Ngôn cảm giác trái tim chùng xuống, nghẹt thở:

- Viên trưởng nói gì?

Hoa Khai Chí liếc Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn chưa biết? Trương Mẫn bị Hình Pháp Điện bắt đi, mấy ngày sau chết trong đó, ta không rõ tình huống cụ thể.

Hoa Khai Chí còn tưởng đâu Cảnh Ngôn đã biết chuyện, nhưng nhìn biểu tình của hắn hình như không nghe tin Trương Mẫn chết.

Ngực Cảnh Ngôn sắp nổ tung, các cảm xúc điên cuồng dâng trào.

Cảnh Ngôn chưa từng ngờ rằng Trương Mẫn bị sự kiện đó liên lụy. Là hắn giết Tiền Ba, không liên quan chút gì đến Trương Mẫn. Cảnh Ngôn cho rằng người Hình Pháp Điện sẽ chú ý đến Trương Mẫn, cùng lắm hỏi vài câu về hắn. Cảnh Ngôn không bao giờ ngờ Trương Mẫn sẽ bị bắt đi, chết trong Hình Pháp Điện.

Lửa giận như mặt biển trong bão tố điên cuồng dâng lên mất kiểm soát.

Cảnh Ngôn và Trương Mẫn biết nhau không lâu, lúc này bóng dáng nàng không ngừng lặp lại trong óc hắn.

Nói chính xác Trương Mẫn là bằng hữu duy nhất của hắn trong Đạo Nhất học viện, nay nàng đã chết, chết vì hắn.

Mặt Cảnh Ngôn âm trầm như mực nước, cánh tay nổi gân xanh cục cục, nguyên khí tàn phá trong thân thể.

Hoa Khai Chí ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn, hắn phát ra nguyên khí quá hùng hậu không thua gì gã, mà gã là cường giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn chợt cười phá lên, nụ cười tràn ngập sát ý:

- Bọn họ giết sư tỷ Trương Mẫn? Ha ha ha ha ha ha!

Lúc này một tiếng quát to từ phía sau truyền đến:

- Cảnh Ngôn!

Hai bóng người lao nhanh đến, hai người biểu tình nghiêm khắc, mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm. Lúc họ đến gần cố ý tách ra, muốn từ hai bên bọc đánh, dường như sợ Cảnh Ngôn chạy trốn.

Cảnh Ngôn chậm rãi xoay người lại nhìn hai người đến gần mình.

Hai người mặc trường bào đệ tử cao đẳng ngoại viện Đạo Nhất học viện, khí thế mạnh mẽ, là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Hai người đến gần Cảnh Ngôn, quát to:

- Cảnh Ngôn, rốt cuộc ngươi vẫn trở lại!

- Hừ! Đi theo chúng ta một chuyến!

- Ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn phối hợp, tròng xiềng xích vào đi!

Một người ném hai sợi xích tới trước mặt Cảnh Ngôn, muốn hắn tự trói tay chân.

Cảnh Ngôn nhìn hai người đăm đăm, mắt lạnh băng nhếch mép hỏi:

- Các ngươi là ai?

Hai người lớn tiếng đáp:

- Chúng ta là đội viên Hình Pháp Điện!

- Cảnh Ngôn, mau mang xích vào cùng chúng ta đi Hình Pháp Điện!

Ánh mắt Cảnh Ngôn càng lạnh, sát ý quanh quẩn toàn thân:

- Hình Pháp Điện?

Người Hình Pháp Điện đến rất nhanh, lúc ở Lạc Hà sơn cốc nhiều đệ tử thấy Cảnh Ngôn nên tin tức truyền đến Hình Pháp Điện.

Hai đội viên Hình Pháp Điện cảm nhận sát ý từ người Cảnh Ngôn, hai người căng cứng từng thớ thịt, chực chờ đánh trả.

Một người uy hiếp:

- Cảnh Ngôn, ngươi tốt nhất biết điều chút. Ngươi phạm sai lầm lớn, giờ tốt nhất theo chúng ta đi Hình Pháp Điện nhận thẩm phán, nếu không …

Cảnh Ngôn quát to:

- Không thì sao!?

Một người vận chuyển nguyên khí:

- Tiểu tử đừng ngông cuồng như vậy, nếu ngươi không phối hợp thì đừng trách chúng ta ra tay. Nếu ngươi chống lại lệnh bắt dù chúng ta giết ngươi tại đây cũng sẽ không chịu trách nhiệm nào!

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Ra tay? Giết ta? Các ngươi tới thử xem!

Hoa Khai Chí nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn, đừng xúc động. Bọn họ kêu ngươi đi Hình Pháp Điện thì ngươi cứ đi đi, ngươi là thiên tài giành được kim lệnh, Hình Pháp Điện sẽ suy xét điều này.

Hoa Khai Chí lo Cảnh Ngôn xung đột với hai đội viên Hình Pháp Điện nâng cấp mâu thuẫn. Cảnh Ngôn đã là đối tượng bị Hình Pháp Điện tập nã, nếu đánh nhau với đội viện chống lại lệnh bắt thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng. Khi đó những cao tầng Hình Pháp Điện không muốn truy cứu Cảnh Ngôn có lẽ sẽ đổi ý. Chờ sự việc diễn biến đến bước đó, Cảnh Ngôn có ba đầu sáu tay cũng khó thoát khỏi cái chết.

Nên Hoa Khai Chí mới khuyên Cảnh Ngôn theo hai người kia đi Hình Pháp Điện.

Cảnh Ngôn nhìn Hoa Khai Chí, nói:

- Viên trưởng, ta sẽ đi Hình Pháp Điện.

Cảnh Ngôn nhìn hai đội viên Hình Pháp Điện, hỏi:

- Có phải các ngươi mang sư tỷ Trương Mẫn đi Hình Pháp Điện?

Hết chương 314.

Chương 315. Xảy Ra Chuyện Lớn

Cảnh Ngôn không chắc Trương Mẫn có phải bị hai người này tập nã không.

Cảnh Ngôn không biết đội viên Hình Pháp Điện có bao nhiêu người, nhưng chắc chắn không chỉ có năm ba người. Hai người này giống như Tôn Hiểu lúc trước Cảnh Ngôn đã gặp, cùng là đội viên Hình Pháp Điện, nên hắn thuận miệng hỏi.

- Trương Mẫn?

Một người ngẫm nghĩ, nhớ lại:

- A, đúng là chúng ta bắt Trương Mẫn. Nàng rất phối hợp, chúng ta kêu nàng đi Hình Pháp Điện nghe hỏi han nàng liền đi.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh băng.

Không cần biết Trương Mẫn chết như thế nào, hiển nhiên hai người này có dính líu đến cái chết của nàng.

Cảnh Ngôn bật cười:

- Ha ha.

Hai người âm trầm quát:

- Ngươi cười cái gì? Cảnh Ngôn, ngươi tốt nhất đừng câu giờ nữa, càng kéo dài thời gian càng không tốt cho ngươi. Các đại nhân Hình Pháp Điện không có nhiều kiên nhẫn như vậy!

Cảnh Ngôn siết chặt nắm tay:

- Hai ngươi biết sư tỷ Trương Mẫn đã chết không?

Hai người không hề có cảm xúc xin lỗi với cái chết của Trương Mẫn:

- Đương nhiên biết, là nàng ta đáng chết!

Khi nói đến Trương Mẫn chết hai người lộ rõ biểu tình đắc ý.

Thái độ này khiến Cảnh Ngôn không kiềm được lửa giận.

Cảnh Ngôn hét to:

- Chết!

Kiếm quang đỏ tràn ngập trong không gian, sát ý bộc phát càn quét.

Cảnh Ngôn đã cho họ cơ hội, dù khi họ thấy hắn tỏ thái độ rất ác liệt, dù họ bắt hắn tự trói tay chân đi Hình Pháp Điện nhận thẩm phán.

Dù là vậy Cảnh Ngôn không định giết họ.

Nhưng họ tập nã Trương Mẫn không liên quan gì đến cái chết của Tiền Ba, có lẽ họ nhận mệnh lệnh từ cao tầng Hình Pháp Điện, bản thân tội không đáng chết. Nhưng họ biết Trương Mẫn chết mà không có chút xin lỗi, đây mới là điều Cảnh Ngôn không nhịn được.

Vì vậy Cảnh Ngôn ra tay tấn công hai đội viên Hình Pháp Điện cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Thiên Hỏa kiếm bắn ra kiếm quang sắc bén xuyên qua không gian tích tắc đâm hướng hai người.

Hai người không ngờ Cảnh Ngôn sẽ tấn công họ, bọn họ là đội viên của Hình Pháp Điện. Họ phụng mệnh tập nã Cảnh Ngôn về nhận thẩm phán, đại biểu Hình Pháp Điện chí cao vô thượng, vậy mà hắn tấn công họ.

Bọn họ cảm nhận sát ý đáng sợ bao phủ toàn thân, rõ ràng hiểu được hắn không phải muốn chống lại lệnh bắt mà thật sự muốn giết họ.

Hai người phản ứng siêu mau, dù gì là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, còn là người nổi bật trong số đó. Có thể vào Hình Pháp Điện tuyệt đối không phải loại người tầm thường. Họ rút vũ khí ra ngay muốn đánh với Cảnh Ngôn.

Nhưng chênh lệch giữa họ với Cảnh Ngôn như hai đẳng cấp.

Không có gì bất ngờ, kiếm quang đỏ nhẹ nhàng xé rách chống cự của họ.

Hai người khàn giọng rít gào:

- Không!

- Mau dừng tay lại Cảnh Ngôn!

- Chúng ta là đội viên Hình Pháp Điện, ngươi giết chúng ta thì tuyệt đối không trốn thoát!

Xoẹt!

Kiếm quang đỏ không chút dừng lại xuyên thủng hai thân thể.

Hai người mềm oặt ngã xuống.

Hai võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh bị Cảnh Ngôn một kiếm chém chết, chỉ một nhát kiếm.

Hoa Khai Chí ngẩn ngơ.

Hoa Khai Chí không ngờ Cảnh Ngôn thật sự sẽ giết hai đội viên Hình Pháp Điện. Khi Cảnh Ngôn ra tay, Hoa Khai Chí là cường giả Đạo Linh cảnh, phản ứng nhanh hơn hai đội viên Hình Pháp Điện. Hoa Khai Chí do dự một chút rồi lắc người

vận chuyển nguyên khí ngăn cản, nhưng thực lực của Cảnh Ngôn làm gã không kịp cản lại.

Trơ mắt nhìn hai đội viên Hình Pháp Điện chết trước mặt mình, Hoa Khai Chí nặng nề thở ra, giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- Phù.

Lúc trước Cảnh Ngôn nghe Trương Mẫn chết phát ra khí thế khiến Hoa Khai Chí mơ hồ cảm thấy hắn mạnh không thua mình, nhưng đó chỉ là trực giác, gã không tin hắn thật sự bằng cường giả Đạo Linh cảnh như gã.

Giờ thấy Cảnh Ngôn ra tay Hoa Khai Chí mới hiểu rằng gã đã đánh giá thấp thực lực của Cảnh Ngôn.

Hoa Khai Chí hầu như khẳng định nếu gã đánh nhau với Cảnh Ngôn, không biết cuối cùng ai thắng ai thua. Cảnh Ngôn có thực lực đối kháng với cường giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Gió thổi gợi lên mùi máu trong không gian càng nồng.

Một số đệ tử Đạo Nhất học viện đứng xa không dám đến gần.

Chỗ này nằm ngoài Thanh Dương Viên, có nhiều học viên ngoại viện ra vào. Cảnh Ngôn giằng co với hai đội viên Hình Pháp Điện đương nhiên hấp dẫn nhiều người chú ý, huống chi viên trưởng Thanh Dương Viên cũng có mặt càng khiến người tò mò muốn biết.

Trước khi Cảnh Ngôn xông lên giết đội viên Hình Pháp Điện thì đám đệ tử còn đang đoán mò. Sau đó Cảnh Ngôn một kiếm chém chết hai đội viên, mọi người nín thở không nói nên lời.

- Thanh niên kia là ai?

- Hắn … giết đội viên Hình Pháp Điện?

- Trời ạ, mạnh quá, một kiếm đánh chết, không lẽ là cường giả Đạo Linh cảnh?

Mọi người lòng dậy sóng dữ, xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Xảy ra chuyện lớn!

Đã nhiều năm không có chuyện thành viên Hình Pháp Điện bị giết.

Hình Pháp Điện là cơ cấu chấp pháp hùng mạnh trong Đạo Nhất học viện, đệ tử nội viện cũng bị giám thị. Không ai dám ra tay với người Hình Pháp Điện, dù là đệ tử nội viện cũng không dám.

Cảnh Ngôn thì giết hai đội viên của Hình Pháp Điện.

Hoa Khai Chí gầm lên:

- Cảnh Ngôn, đi mau! Rời khỏi Đạo Nhất học viện với tốc độ mau nhất!

Cảnh Ngôn nhìn Hoa Khai Chí, lắc đầu nói:

- Viên trưởng, ta chưa hỏi rõ sư tỷ Trương Mẫn chết thế nào nên sẽ không đi.

Hoa Khai Chí sốt ruột nói:

- Ngươi không hiểu! Đi mau! Nếu không sẽ không kịp! Ngươi giết đội viên Hình Pháp Điện là khiêu khích toàn Hình Pháp Điện, chỉ giây lát chấp sự Hình Pháp Điện sẽ tự mình đến tập nã ngươi. Nếu ngươi bị bắt thì chết chắc, đi nhanh lên!

Hoa Khai Chí không mong võ giả thiên tài Cảnh Ngôn sẽ chết trong Hình Pháp Điện như Trương Mẫn, gã thúc giục hắn nhanh chóng rời khỏi Đạo Nhất học viện.

Cảnh Ngôn im lặng, hắn biết Hoa Khai Chí nói thật. Trước khi đánh chết đội viên Hình Pháp Điện có lẽ Cảnh Ngôn còn

chút cơ hội, nhưng hắn đã giết người, Hình Pháp Điện tuyệt đối không tha cho hắn.

Không lẽ cứ rời khỏi Đạo Nhất học viện vậy sao?

Bùm!

Chợt dao động nguyên khí mênh mông giáng xuống bao trùm cả không gian.

Hết chương 315.

Chương 316. Muốn Tru Sát

Nguyên khí bàng bạc hung ác từ trên trời giáng xuống, một bóng xám đáp xuống, nguyên khí dâng lên toàn thân. Nguyên khí như sương mang theo uy áp khiến người sợ hãi tràn ngập trong không gian.

Chấp sự Hình Pháp Điện, Tiêu Viêm!

Hoa Khai Chí chắp tay chào Tiêu Viêm:

- Tiêu Viêm chấp sự.

Tiêu Viêm chắp tay chào lại:

- Thanh Dương Viên viên trưởng.

Tiêu Viêm nhìn sang Cảnh Ngôn, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Cảnh Ngôn, một tháng trước ngươi giết đệ tử cao đẳng ngoại viện Tiền Ba ở Lạc Hà sơn cốc, xúc phạm pháp quy Đạo Nhất học viện, ngươi có nhận tội?

Cảnh Ngôn thẳng sống lưng đối diện Tiêu Viêm:

- Ta vô tội!

Tiêu Viêm rống to:

- To gan!

Cảnh Ngôn lớn tiếng nói:

- Đúng là ta giết Tiền Ba trong Lạc Hà sơn cốc, nhưng tội không nằm ở ta!

Tiêu Viêm nạt lại:

- Hừ! Không phải tội của ngươi chẳng lẽ do Tiền Ba?

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Đúng vậy, là lỗi của Tiền Ba! Tiền Ba ỷ vào thân phận đệ tử cao đẳng khi nhục học viện mới vào Đạo Nhất học viện. Theo ta được biết hễ đệ tử mới tham gia Đạo Nhất học viện sẽ được một trăm điểm thưởng học viện. Tiền Ba muốn mỗi người giao một nửa điểm cho hắn, ngày đầu tiên ta vào Đạo Nhất học viện Tiền Ba liền tìm đến ta bắt ta giao ra một nửa điểm. Ha ha, ta tham gia Đạo Nhất học viện được một vạn điểm, Tiền Ba đòi ta đưa năm ngàn điểm!

Con ngươi Tiêu Viêm co rút, thật ra gã biết Cảnh Ngôn nói thật. Tiêu Viêm không chú ý chuyện này nhưng gã là chấp sự Hình Pháp Điện có nghe loáng thoáng, ngoại viện có tin đồn đó. Đa số người mới bị chèn ép đều nén giận, số ít người mới không cam lòng bị Tiền Ba trấn lột.

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Đương nhiên ta không giao ra điểm của mình, Tiền Ba cứng rắn muốn đánh. Nhưng Tiền Ba không đánh lại ta, bị ta tát hai cái, đây là hắn tự rước lấy nhục! Cứ nghĩ chuyện này thế là xong, sau đó ta đến Lạc Hà sơn cốc, súc sinh Tiền Ba đi theo, còn mang theo đệ tử ngoại viện tên Tôn Hiểu, nghe nói là võ giả xếp hạng tám Bảng Chiến Thần Chiến Thần Điện. Tiền Ba muốn báo thù, đòi giết ta!

Cảnh Ngôn nhìn thẳng Tiêu Viêm, cao giọng quát:

- Tiêu Viêm chấp sự, ta hỏi chấp sự! Tiền Ba muốn giết ta không lẽ ta đứng yên cho hắn giết? Ta có phải là nên tự vệ phản kích?

Tiêu Viêm sắc mặt âm trầm á khẩu.

Hoa Khai Chí nói chêm vào:

- Chuyện Tiền Ba đúng là không phải lỗi của Cảnh Ngôn. Tuy pháp quy đệ tử có quy định rõ ràng không cho phép đệ tử

chém giết nhau, nhưng Tiền Ba muốn giết Cảnh Ngôn, đương nhiên Cảnh Ngôn không thể ngửa cổ chờ bị giết.

- Hình Pháp Điện vì chuyện Tiền Ba bị giết mà truy cứu Cảnh Ngôn thì hơi vô lý.

- Ta cũng thấy vậy. Mặc dù Cảnh Ngôn giết Tiền Ba nhưng đó là Tiền Ba chủ động gây sự, không phải Cảnh Ngôn tự tìm Tiền Ba gây hấn.

- Tiền Ba có tiếng xấu tệ, ngoại viện chúng ta nhiều người rất ghét hắn.

- Quá chuẩn, hắn ăn hiếp người mới không phải thời gian ngắn. Trước kia không xảy ra vấn đề là vì bối cảnh của hắn lớn, có Tôn Hiểu bao che. Lần này hắn khi dễ trên đầu Cảnh Ngôn, đạp trúng ván sắt. Cảnh Ngôn là cường giả giành được kim lệnh, Tôn Hiểu không bắt được hắn mà.

- Tiền Ba gieo gió gặt bão!

Nhiều đệ tử ngoại viện ở phía xa lao nhao lên tiếng, đa số người cho rằng Tiền Ba tự chuốc nhục.

Tiêu Viêm quê quá hóa giận quát mắng Cảnh Ngôn:

- Càn quấy, hôm nay mặc cho ngươi nói ba hoa chích chòe thì Hình Pháp Điện phải tử hình ngươi!

Cảnh Ngôn nhìn Tiêu Viêm, cười lạnh. Cảnh Ngôn cảm giác Tiêu Viêm có địch ý rất nặng với mình. Trước đó Cảnh Ngôn chưa gặp Tiêu Viêm, hắn không rõ địch ý này đến từ đâu, tóm lại không phải vì hắn giết hai đội viên khiến Tiêu Viêm thù ghét mình.

Cảnh Ngôn ép hỏi:

- Tiêu Viêm chấp sự nói ngươi đại biểu Hình Pháp Điện, vậy Hình Pháp Điện muốn tử hình ta cũng nên có lý do đi?

Mắt Tiêu Viêm lóe tia sắc bén:

- Lý do? Dù ngươi có cớ trong việc Tiền Ba nhưng vừa rồi ngươi giết hai đội viên Hình Pháp Điện, ngươi giải thích chuyện này thế nào?

Cảnh Ngôn không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Tiêu Viêm chấp sự, Trương Mẫn chết như thế nào?

Tiêu Viêm nói:

- Trương Mẫn cấu kết với ngươi, trong Hình Pháp Điện không chịu khai ra tung tích của ngươi, Hình Pháp Điện xử lý ả là hợp tình hợp lý!

Trương Mẫn dính líu đến chuyện Cảnh Ngôn đánh chết Tiền Ba nên Tiêu Viêm ấn tượng khá sâu sắc, khi Cảnh Ngôn hỏi gã không chút băn khoăn nói ra ngay. Ngày Trương Mẫn bị mang đến Hình Pháp Điện Tiêu Viêm có tham gia cuộc thẩm vấn. Trương Mẫn không nói một chữ Cảnh Ngôn đi đâu, sau này vì con đường khác mới biết hắn đi Hiệp Hội Đan Sư.

Đương nhiên Hình Pháp Điện tập nã Trương Mẫn với ý đồ hy vọng nàng chỉ chứng hắn, đổ tội hắn đánh chết Tiền Ba, nhưng nàng không chịu.

Cảnh Ngôn tức giận cười gằn, lửa giận cháy hừng hực:

- Hay cho hợp tình hợp lý! Là ta giết Tiền Ba, không liên quan gì đến Trương Mẫn. Lý do ta giết Tiền Ba thì ta đã nói rồi, lỗi không nằm ở ta. Đừng nói Trương Mẫn không liên quan gì tới cái chết của Tiền Ba, dù có chăng nữa không lẽ Hình Pháp Điện có lý do xử tử Trương Mẫn sao? Hợp tình hợp lý? Ta thật muốn hỏi Tiêu Viêm chấp sự hợp cái gì tình, cái gì lý?

Tiêu Viêm không muốn lý luận với Cảnh Ngôn nữa:

- To gan! Tiểu súc sinh mỏ nhọn lắm. Giờ là ta đang nói đến vấn đề của ngươi nhưng ngươi kéo sang Trương Mẫn, hừ, mặc cho ngươi miệng mồm nhanh nhảu thì ta quyết tru sát ngươi!

Cảnh Ngôn hét to:

- Buồn cười! Ta giết hai đội viên Hình Pháp Điện vì liên quan đến Trương Mẫn, cái chết của Trương Mẫn dính líu tới hai đội viên đó. Hình Pháp Điện không phân tốt xấu, không xử trí hai đội viên thì ta tự tay báo thù cho Trương Mẫn! Hơn nữa hai đội viên Hình Pháp Điện nói năng bỗ bã với ta, nhục nhã ta, trong tình huống ta không có lỗi bắt ta tự trói tay chân. Chỉ bằng vào điểm này ta có lý do giết bọn họ!

Tiêu Viêm bộc phát khí thế, lật tay lại, nguyên khí dâng trào tính đánh Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh, ngươi tìm cái chết!

Tiêu Viêm không muốn biện luận với Cảnh Ngôn nữa, lúc trước gã tính tìm lý do hợp lý tru sát hắn nên mới nói nhiều, nhưng giờ gã phát hiện mình không cãi lại hắn, càng nói nhiều càng lộ sai sót. Tiêu Viêm đổi ý, tính trực tiếp giết Cảnh Ngôn rồi tính.

Chợt có tiếng quát sốt ruột vọng đến:

- Tiêu Viêm chấp sự dừng tay!

Mọi người thấy chưởng viện ngoại viện Thư Linh ngự không bay đến.

Hết chương 316.

Chương 317. Xem Ra Chết Chắc Rồi

Chưởng viện Thư Linh đáp xuống trước mặt Cảnh Ngôn.

Tiêu Viêm là chấp sự Hình Pháp Điện, Thư Linh không quản lý được, nhưng về địa vị chấp sự Hình Pháp Điện thấp hơn chưởng viện ngoại viện nửa bậc.

Nên khi Tiêu Viêm trông thấy Thư Linh liền thu nguyên khí về.

Tiêu Viêm hơi bất mãn Thư Linh ngã cản gã tru sát Cảnh Ngôn:

- Chưởng viện Thư Linh làm vậy là sao?

Thư Linh từ tốn nói:

- Cảnh Ngôn là đệ tử ngoại viện nhưng không phải đệ tử bình thường, dù hắn có tội, Hình Pháp Điện muốn thẩm phán hắn thì ta cảm thấy chưởng viện ngoại viện ta đây có quyền biết chuyện. Ta muốn biết căn cứ Hình Pháp Điện định tội Cảnh Ngôn, tội mà Cảnh Ngôn gặp phải nặng cỡ nào.

Cảnh Ngôn tham gia vào Đạo Nhất học viện là Thư Linh một tay cố gắng thúc đẩy, nàng không muốn thấy hắn chết như vậy.

Tiêu Viêm nhíu mày nói:

- Hình Pháp Điện làm việc tất nhiên có căn cứ, nếu chưởng viện Thư Linh muốn biết nguyên do có thể chờ ta tru sát tiểu tử này rồi trải qua Hình Pháp Điện thông báo với chưởng viện.

Thư Linh lắc đầu nói:

- Cái này không thể được, Cảnh Ngôn là võ giả giành được kim lệnh, có tiềm lực vô cùng. Nếu Hình Pháp Điện không cho ta căn cứ hợp lý thì ta không thể đồng ý Cảnh Ngôn bị tru sát như vậy.

Tiêu Viêm nheo mắt đe dọa nói:

- Nói vậy là chưởng viện Thư Linh nhất quyết ngăn cản ta, cản trở Hình Pháp Điện chấp pháp? Vậy chưởng viện Thư Linh có nghĩ đến ăn nói thế nào với phó điện chủ Mộc Tê?

Thư Linh bật cười nói:

- Nếu chấp sự Tiêu Viêm định dùng trưởng lão Mộc Tê uy hiếp ta thì e rằng không thể như ý muốn.

Đám đệ tử đứng xa xem tụ tập càng lúc càng đông, đông nghìn nghịt.

Một số đệ tử không biết chuyện sau khi hỏi thăm đã biết sơ về việc này.

Đúng là lớn chuyện.

Giờ thì chưởng viện ngoại viện Thư Linh cũng bị lôi vào giằng co với Hình Pháp Điện.

Cảnh Ngôn đứng sau lưng Thư Linh:

- Chưởng viện Thư Linh …

Thư Linh không quay người lại, nàng nghe Cảnh Ngôn lên tiếng liền bảo:

- Đừng nói gì hết, ta sẽ không đồng ý Hình Pháp Điện tru sát ngươi!

Một câu đơn giản nhưng đầy quyết tâm.

Thư Linh không chấp nhận Hình Pháp Điện tru sát Cảnh Ngôn.

Trong khi Thư Linh và Tiêu Viêm giằng co, một giọng nói khàn khàn vang lên:

- Chưởng viện Thư Linh muốn căn cứ gì?

Thanh âm này không phải của chấp sự Tiêu Viêm.

Mọi người đều nhìn sang, thấy một bóng người màu nâu từ chân trời chậm rãi bay đến.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Mộc Tê?

Cảnh Ngôn đã gặp Mộc Tê, lúc ở Hiệp Hội Đan Sư là lão định mang hắn đi, cuối cùng hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lý Hưng Lâu tự mình ra mặt ngăn cản.

Cảnh Ngôn nghiến răng:

- Thằng già khốn nạn!

Chỉ giây lát phó điện chủ Mộc Tê từ trên trời giáng xuống, đứng cách Tiêu Viêm không xa.

Thư Linh khom người chào:

- Trưởng lão Mộc Tê.

Mộc Tê không chỉ là phó điện chủ Hình Pháp Điện, lão còn là trưởng lão của Đạo Nhất học viện.

Tiêu Viêm khom người hành lễ:

- Kính chào phó điện chủ đại nhân!

Mộc Tê phất tay.

Mộc Tê nhìn Thư Linh chằm chằm:

- Thư Linh, ta hỏi ngươi muốn căn cứ gì? Cảnh Ngôn trước giết đệ tử cao đẳng ngoại viện Tiền Ba, sau giết hai đội viên Hình Pháp Điện, có đúng không?

Thư Linh ở trước mặt Mộc Tê chịu đựng áp lực quá lớn:

- Nhưng tất cả là có lý do!

Mộc Tê cười nhạt chất vấn:

- Lý do? Ha ha, nếu có lý do là được tùy tiện giết người thì cần Hình Pháp Điện làm gì?

Phải công nhận Mộc Tê nói có lý. Ý nghĩa tồn tại của Hình Pháp Điện là xử phạt đệ tử Đạo Nhất học viện phạm sai lầm. Nếu đệ tử có ân oán thù riêng đều tự mình giải quyết thì Hình Pháp Điện để chưng chơi sao?

Một câu làm Thư Linh á khẩu, đừng nói nàng là chưởng viện ngoại viện, dù có là thủ tịch chưởng viện Đạo Nhất học viện cũng không thể bỏ qua Hình Pháp Điện.

Hàng ngàn học viên vây xem xì xầm xôn xao.

- Xem ra hôm nay Cảnh Ngôn chết chắc rồi.

- Đúng thế, phó điện chủ Hình Pháp Điện Mộc Tê còn ra mặt, thật sự muốn tru sát Cảnh Ngôn.

- Mới rồi chưởng viện Thư Linh xuất hiện ta cứ nghĩ Cảnh Ngôn sẽ giữ được mạng sống, ai ngờ phó điện chủ Hình Pháp Điện Mộc Tê đích thân đi ra đòi giết Cảnh Ngôn.

- Chậc chậc, rung động thật, một Cảnh Ngôn mà dẫn động nhiều đại nhân vật ra mặt. Những đại nhân vật này bình thường không dễ gặp.

- Chắc chắn chưởng viện Thư Linh không che chở Cảnh Ngôn nổi, Hình Pháp Điện có địa vị siêu nhiên trong Đạo Nhất học viện chúng ta. Hình Pháp Điện muốn Cảnh Ngôn chết, chưởng viện Thư Linh không có cách nào.

Bọn họ không quen biết gì Cảnh Ngôn, chẳng cần biết hắn chết hoặc sống, nhưng hôm nay có kịch hay như vậy không

hóng xem thì uổng.

Thư Linh vẫn kiên trì nói:

- Trưởng lão Mộc Tê, Cảnh Ngôn mới mười chín tuổi, hắn là võ giả giành được kim lệnh, tiền đồ vô lượng, không lâu sau có thể thăng cấp Đạo Linh cảnh. Ta cảm thấy nên cho hắn một cơ hội.

Giọng Mộc Tê sắc nhọn:

- Thư Linh!

Mộc Tê sắc mặt âm trầm lớn tiếng nói:

- Ta làm việc còn cần ngươi dạy sao? Tránh ra!

Thư Linh run nhẹ:

- Nhưng mà …

Mộc Tê lạnh lùng nói mang theo sát ý đáng sợ:

- Thư Linh, ngươi nghĩ ngươi có thể ngăn cản ta sao? Nói thẳng đi, hôm nay Cảnh Ngôn chết chắc! Đúng vậy, Cảnh Ngôn phải bị giết!

Thật ra Mộc Tê quyết tâm đòi giết Cảnh Ngôn lý do chủ yếu không phải vì hắn đánh chết Tiền Ba, làm trái pháp quy của học viện. Lý do là Mộc Tê tự mình đi Hiệp Hội Đan Sư nhưng không thể mang Cảnh Ngôn về, điều này khiến lão cực kỳ bực bội. Mấy ngày qua Mộc Tê luôn tìm cách làm sao bắt Cảnh Ngôn ra Hiệp Hội Đan Sư, nên khi nghe hắn trở lại Đạo Nhất học viện còn giết hai đội viên Hình Pháp Điện thì lão chạy tới ngay.

Mộc Tê đổ lỗi bị mất mặt trong Hiệp Hội Đan Sư lên đầu Cảnh Ngôn.

Chấp sự Tiêu Viêm nhếch mép, mắt lấp lóe nhìn Thư Linh, lộ rõ sung sướng.

Tiêu Viêm chủ động xin tru sát Cảnh Ngôn:

- Phó điện chủ đại nhân, để ta tru sát tiểu tử này đi!

Mộc Tê quay đầu liếc Tiêu Viêm một cái, lạnh lùng nói:

- Không cần, ta sẽ tự mình giết Cảnh Ngôn.

Mộc Tê lại quát Thư Linh:

- Tránh ra!

Cảnh Ngôn thầm thở dài:

- Tránh ra đi chưởng viện Thư Linh.

Cảnh Ngôn biết rõ dù chưởng viện Thư Linh không tránh ra cũng không ngăn nổi phó điện chủ Hình Pháp Điện Mộc Tê. Cảnh Ngôn đang suy xét ỷ vào thân pháp Thiên Không Chi Dực có thể vào phủ tổng quản trước khi bị Mộc Tê đuổi kịp không. Vào phủ tổng quản rồi Mộc Tê muốn giết hắn hầu như không thể.

Mộ Liên Thiên tuyệt đối sẽ không để Mộc Tê giết Cảnh Ngôn, mà lão cũng không có can đảm xông thẳng vào phủ tổng quản. Nhưng Cảnh Ngôn không chắc Mộc Tê mạnh cỡ nào.

Hết chương 317.

Chương 318. Hóa Trang Lên Sân Khấu

Cảnh Ngôn đã nắm giữ đệ nhị trọng Thiên Không Chi Dực, nếu dốc hết sức thúc đẩy võ giả Đạo Linh cảnh bình thường không đuổi kịp hắn.

Vấn đề là lão già Mộc Tê tuyệt đối không phải võ giả Đạo Linh cảnh bình thường, Cảnh Ngôn hơi nhúc nhích một chút là lão sẽ truy kích ngay.

Cảnh Ngôn nhìn Mộc Tê chằm chằm, hắn không tự tin mình nhanh hơn Mộc Tê.

Nhưng nếu Mộc Tê trực tiếp ra tay thì Cảnh Ngôn quyết liều một phen.

Mộc Tê bước ra một bước, nguyên khí hung dũng trùng kích mạnh vào Thư Linh:

- Thư Linh, ta nói lại lần cuối, tránh ra cho ta!

Nếu Thư Linh không chịu đứng sang một bên Mộc Tê sẽ xử luôn nàng.

Răng rắc!

Thư Linh hiển nhiên không cách nào đối kháng Mộc Tê, áp lực đáng sợ đẩy nàng liên tục thụt lùi, mặt trắng bệch. Thực lực hai người cách biệt quá lớn.

Mộc Tê lật tay lại định xuống tay với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi bỏ pháp quy Đạo Nhất học viện sang bên, công khai xem thường Hình Pháp Điện, tội không thể tha! Hiện tại ta tru sát ngươi đền tội!

Xoẹt!

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí, sẵn sàng thi triển Thiên Không Chi Dực.

Một giọng nói già nua ồm ồm vang lên:

- Chỗ này có chuyện gì mà náo nhiệt vậy?

Khi giọng già nua vang lên, mọi người thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống.

- Điện chủ Lâm Nham?

- Điện chủ Lâm Nham đến?

Người tới là điện chủ Sự Vụ Điện, Lâm Nham.

Lâm Nham nheo mắt nhìn Mộc Tê:

- Phó điện chủ Mộc Tê.

Mộc Tê chắp tay hướng Lâm Nham:

- Điện chủ Lâm Nham.

Sự Vụ Điện có lẽ không khiến người kính sợ bằng Hình Pháp Điện, nhưng tầm quan trọng của Sự Vụ Điện là không thể nghi ngờ, nội viện thăng cấp đều phải trình đơn xin lên Sự Vụ Điện. Nên thân phận của điện chủ Sự Vụ Điện kém hơn Hình Pháp Điện một chút, nhưng Mộc Tê chỉ là phó điện chủ, không dám quá càn rỡ trước mặt Lâm Nham.

Lâm Nham cũng là trưởng lão Đạo Nhất học viện.

Lâm Nham cười tủm tỉm nhìn người xung quanh, mở miệng hỏi:

- Ha ha, xảy ra chuyện gì mà Hình Pháp Điện làm rầm rộ như thế?

Mộc Tê nói:

- Điện chủ Lâm Nham, chuyện là vầy, đệ tử ngoại viện Cảnh Ngôn xúc phạm pháp quy Đạo Nhất học viện, giờ Hình Pháp Điện đang định thẩm phán tru sát hắn!

Lâm Nham đảo tròng mắt nhìn hướng Cảnh Ngôn, kinh ngạc hỏi:

- A? Cảnh Ngôn chỉ là đệ tử cao đẳng ngoại viện mà đáng giá phó điện chủ Mộc Tê tự mình ra mặt? Cảnh Ngôn, ngươi đã làm chuyện gì thương thiên hại lý khiến phó điện chủ Mộc Tê tức giận như vậy?

Lâm Nham cố ý nói mấy câu đó, lão không thể nào không biết tại sao Hình Pháp Điện nhằm vào Cảnh Ngôn. Lâm Nham nói mấy câu này lời ngầm là Hình Pháp Điện hơi chuyện bé xé ra to.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Điện chủ Lâm Nham, thật ra ta cũng không ngờ Hình Pháp Điện xem trọng ta như vậy.

Lâm Nham lắc đầu nói:

- Tiểu tử nhà ngươi thật biết gây sự. Ngươi xin ta cho thăng cấp nội viện đã có kết quả, ngươi tùy thời có thể khảo hạch. Cảnh Ngôn, ngươi cũng biết ta bận rộn, vậy đi, bây giờ ngươi cùng ta đi Thiên Thê khảo hạch đi.

Mộc Tê nghe mấy lời này thì mặt đen thui.

Ý của Lâm Nham quá rõ ràng, lão muốn dẫn Cảnh Ngôn đi khảo hạch.

Lâm Nham muốn làm gì? Ngươi biết Hình Pháp Điện đang thẩm phán Cảnh Ngôn lại muốn dẫn hắn đi, rõ ràng là chống lại Hình Pháp Điện!

Mặt già của Mộc Tê nhăn nhúm.

Nếu trong riêng tư thì đây không phải chuyện lớn. Lâm Nham là điện chủ Sự Vụ Điện, Mộc Tê phải nể mặt đôi chút. Nhưng đang có nhiều người xem, Mộc Tê muốn tru sát Cảnh Ngôn, Lâm Nham thì muốn dẫn hắn đi. Hành vi của Lâm Nham là đang tát mặt Mộc Tê.

Mộc Tê sắc mặt âm trầm nói với Lâm Nham:

- Sợ là chuyện này không được, điện chủ Lâm Nham. Chưa kết thúc thẩm phán với Cảnh Ngôn, hắn không thể đi đâu.

Lâm Nham xòe tay nói:

- Ta chỉ muốn dẫn Cảnh Ngôn đi khảo hạch thăng cấp nội viện chứ làm gì đâu?

Mặt Mộc Tê xanh mét ép hỏi:

- Điện chủ Lâm Nham muốn can thiệp vào công tác của Hình Pháp Điện?

Lâm Nham mỉm cười nói:

- Đương nhiên không phải, ta là điện chủ của Sự Vụ Điện, sao có thể can thiệp công tác của Hình Pháp Điện? Phó điện chủ Mộc Tê yên tâm, chờ Cảnh Ngôn khảo hạch xong Hình Pháp Điện muốn thẩm phán hắn thế nào không liên quan đến ta. Ta chỉ đang làm công tác của mình.

Lâm Nham luôn mỉm cười, ngữ điệu hiền hòa nhưng ai đều nhìn ra lão quyết tâm mang Cảnh Ngôn đi.

Hoa Khai Chí, Thư Linh thở phào nhẹ nhõm.

Có điện chủ Lâm Nham ra mặt thì tạm thời mạng sống của Cảnh Ngôn vẫn còn. Cảnh Ngôn thi đậu thăng cấp nội viện thì sẽ được nhiều trưởng lão chú ý, khi đó Hình Pháp Điện thẩm phán hắn thế nào không phải tùy phó điện chủ Mộc Tê có thể trực tiếp quyết định.

Trong Đạo Nhất học viện, tuy Hình Pháp Điện cũng giám thị đệ tử nội viện nhưng muốn phán tử hình phải được chưởng viện đại nhân cho phép, ít nhất cần được phó chưởng viện đồng ý.

Hình Pháp Điện không có quyền lực trực tiếp xử tử đệ tử nội viện.

Đám người Mộc Tê, Tiêu Viêm mặt đen như nhọ nồi. Điện chủ Lâm Nham muốn mang Cảnh Ngôn đi, bọn họ không tiện ngăn cản.

Lâm Nham nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi còn chờ cái gì? Theo ta đi!

Cảnh Ngôn reo lên:

- Rõ!

Chợt một lão nhân mặc trường bào màu trắng xuất hiện:

- Điện chủ Lâm Nham, chuyện của ngươi không vội vàng gì.

Lão nhân mặc trường bào màu trắng vẻ mặt hiền hòa, nheo mắt nhìn điện chủ Lâm Nham.

Lâm Nham thấy người đến, cau mày hơi khom người chào:

- Điện chủ Ứng Hữu Khuyết.

Ứng Hữu Khuyết, điện chủ Hình Pháp Điện, trưởng lão thượng thị của Đạo Nhất học viện.

Trong Đạo Nhất học viện chia trưởng lão làm thượng vị và hạ vị. Điện chủ Hình Pháp Điện thường do thượng vị trưởng lão luân lưu đảm nhiệm.

Thượng vị trưởng lão địa vị cao quyền trọng, không phải hạ vị trưởng lão có thể bằng được.

Trưởng lão như Lâm Nham, Mộc Tê là hạ vị trưởng lão. Hạ vị trưởng lão khá nhiều, thượng vị trưởng lão chỉ có ba người.

Chưởng viện, phó chưởng viện, thượng vị trưởng lão là tồn tại đỉnh cấp trong tầng quản lý học viện.

Nếu học viện gặp vấn đề lớn thông thường do chưởng viện, phó chưởng viện, thượng vị trưởng lão bàn bạc giải quyết. Hạ vị trưởng lão cũng có quyền tham gia, đưa ra đề nghị, nhưng quyền lên tiếng rất yếu.

Ứng Hữu Khuyết lạnh nhạt nói, chất chứa sự bá đạo không cho phép cãi lại:

- Điện chủ Lâm Nham, Cảnh Ngôn xúc phạm pháp quy học viện, Hình Pháp Điện có trách nhiệm thẩm phán hắn. Ta đã nghe điện chủ Lâm Nham vừa rồi nói những gì, ngươi muốn mang Cảnh Ngôn đi khảo hạch thăng cấp nội viện trước, chuyện này không được. Hình Pháp Điện thẩm phán hắn trước!

Hết chương 318.

Chương 319. Không Thể Trị Tội

Lâm Nham ngừng cười, lão nhìn Cảnh Ngôn tràn đầy bất đắc dĩ.

Lão đã hết sức, nhưng điện chủ Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết cũng ra mặt, dù Lâm Nham muốn mang Cảnh Ngôn rời khỏi đây chỉ đành bất lực.

Ứng Hữu Khuyết là thượng vị trưởng lão Đạo Nhất học viện, một trong mấy người quyền lực lớn nhất. Dù là Lâm Nham cũng không cách nào làm trái ý Ứng Hữu Khuyết.

Ứng Hữu Khuyết nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, theo chúng ta đi Hình Pháp Điện!

Một võ giả trẻ đi theo Ứng Hữu Khuyết đến lên tiếng:

- Điện chủ đại nhân, ta cảm thấy nên giết tiểu tử này tại chỗ để răn đe! Dù hắn có thiên tư cao đến đâu cũng không thể ở trên pháp quy Đạo Nhất học viện!

Ứng Hữu Khuyết liếc võ giả trẻ một cái, không đáp, hình như đang suy xét có nên đồng ý tru sát Cảnh Ngôn tại chỗ không.

Võ giả nhìn Cảnh Ngôn, nhe răng cười hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi không biết ta là ai đi?

Cảnh Ngôn nhìn người này chằm chằm, bực bội nói:

- Ngươi nổi tiếng lắm sao? Ta nên biết ngươi?

Cảnh Ngôn cảm nhận sát ý của người này nhằm vảo mình, nhưng hắn không quen gã, không rõ tại sao gã có sát ý mãnh liệt với mình như vậy. Có một điều Cảnh Ngôn chắc chắn người này nhất định là kẻ địch của hắn. Có sát ý mạnh với hắn không phải kẻ thù thì là gì?

Võ giả cười lạnh báo tên:

- Ta tên Tiền Trấn!

Tim Cảnh Ngôn rớt cái bịch, hắn liên tưởng ngay đến Tiền Ba. Tiền Ba và Tiền Trấn chắc chắn có liên quan.

Cảnh Ngôn hỏi ngay:

- Ngươi là ai của Tiền Ba?

Mắt Tiền Trấn lóe tia sáng lạnh:

- Ha ha, xem ra ngươi chưa quên Tiền Ba chết trong tay ngươi, nghe kỹ đây, Tiền Ba là đệ đệ của Tiền Trấn ta, lúc ngươi giết đệ đệ của ta có nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay?

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút.

Cảnh Ngôn không biết Tiền Ba còn có một ca ca trong Đạo Nhất học viện, thoạt trông người tên Tiền Trấn cũng là đệ tử nội viện, xem khí thế trên người gã chắc là võ giả Đạo Linh cảnh.

Tiền Trấn thấy Cảnh Ngôn im lặng, hỏi tiếp:

- Tiểu tử, ngươi quen Trương Mẫn đúng không?

Cảnh Ngôn nhướng mày, mắt lóe tia sáng nhìn Tiền Trấn chằm chằm.

Tiền Trấn cười âm hiểm:

- Xem ra ngươi thật sự biết Trương Mẫn. Trương Mẫn không tệ nhưng hơi ngu, ta đã cho ả cơ hội, chỉ cần ả đồng ý

chỉ chứng ngươi giết Tiền Ba đệ đệ của ta thì ta sẽ tha mạng cho. Nhưng ả không chịu làm chứng, ta đành tự tay giết ả.

Cảnh Ngôn nghiến chặt răng, sát ý đã bình ổn bỗng chốc lại dâng lên.

Tiền Trấn thấy biểu tình của Cảnh Ngôn thì càng vui sướng nói:

- Ha ha ha! Xem ra ngươi rất quan tâm Trương Mẫn. Chậc chậc, ngươi không biết Trương Mẫn chết thế nào phải không? Ả không chết ngay, ta phế vụ tuyền trước, rồi đứt đoạn từng sợi kinh mạch Võ Đạo, qua khoảng một tuần ả mới tự sát.

Tiền Trấn làm vẻ mặt hưởng thụ.

Cảnh Ngôn cảm giác trái tim sắp nổ tung:

- Đồ súc sinh!

Lửa giận đốt cháy Cảnh Ngôn.

Trương Mẫn chết vì hắn.

Tiền Trấn cười nhạt, Cảnh Ngôn càng tức giận, đau khổ gã càng vui. Tiền Trấn vốn không cần nói ra Trương Mẫn chết thế nào, nhưng thấy Cảnh Ngôn rất quan tâm nàng thì cố ý miêu tả nàng bị hành hạ đến chết, gã muốn làm hắn đau khổ giày vò.

Tiền Trấn lắc đầu nói:

- Là ả tự tìm, không thể trách ta. Ta đã cho ả cơ hội nhưng ả không biết quý trọng, ả chết chưa hết tội!

Cảnh Ngôn tức điên nghiến răng quát:

- Súc sinh, câm mồm cho lão tử!

Siết chặt bàn tay, móng tay đâm sâu vào thịt lòng bàn tay, máu đỏ chảy ra nhưng Cảnh Ngôn không có cảm giác gì, lửa cháy vô biên đốt trong ngực hắn.

Mặt Tiền Trấn dữ tợn nói:

- Ha ha ha! Tiểu tạp chủng nhà ngươi đã biết cảm giác mất người mình quan tâm sẽ đau lòng thế nào rồi đi?

Thật ra Tiền Trấn không quan tâm đệ đệ cùng phụ khác mẫu của mình, nhưng dù gã không cần cũng không cho phép người khác giết Tiền Ba. Tiền Trấn cảm thấy Cảnh Ngôn phải chết.

Tiền Trấn khom người nói với Ứng Hữu Khuyết:

- Xin điện chủ đại nhân cho phép ta tự tay tru sát tiểu tạp chủng!

Vèo!

Một bóng người màu vàng từ chân trời bay nhanh đến, đáp xuống sân.

Mọi người nhìn chằm chằm.

Người áo vàng trông rất trẻ tuổi:

- Trưởng lão Ứng Hữu Khuyết.

Nếu chỉ nhìn từ bề ngoài thì người này trẻ hơn Tiền Trấn một chút, khoảng ba mươi tuổi.

Nhưng những người có mặt Ứng Hữu Khuyết, Lâm Nham hay Mộc Tê đều làm khuôn mặt nghiêm túc.

Ứng Hữu Khuyết khom người hướng võ giả trẻ mặc trường bào màu vàng:

- Sứ giả Băng Nhược!

Võ giả trẻ mặc trườngg bào màu vàng là sứ giả theo bên chưởng viện.

Bên cạnh thủ tịch chưởng viện Đạo Nhất học viện luôn có hai sứ giả đi cùng, nhiệm vụ của sứ giả là truyền tin của

chưởng viện đại nhân. Từ mặt nào đó hai sứ giả đại biểu cho chưởng viện đại nhân.

Nên Ứng Hữu Khuyết mới khách sáo với sứ giả Băng Nhược.

Võ giả trẻ tên Băng Nhược nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn đáp:

- Đúng vậy!

Băng Nhược gật đầu với Cảnh Ngôn rồi nhìn sang Ứng Hữu Khuyết:

- Trưởng lão Ứng Hữu Khuyết, phụng mệnh phó chưởng viện đại nhân ta đến thông báo cho trưởng lão, Cảnh Ngôn vô tội!

Ứng Hữu Khuyết kinh ngạc kêu lên:

- A? Cái gì?

Những người khác cũng ngây người.

Khi Băng Nhược đến mọi người suy đoán ý đồ của sứ giả, nhưng không ai ngờ sứ giả đến thông báo cho Ứng Hữu Khuyết rằng Cảnh Ngôn vô tội. Sứ giả Băng Nhược còn nói là phụng mệnh của phó chưởng viện đại nhân.

Phó chưởng viện đại nhân cũng chú ý Cảnh Ngôn?

Ứng Hữu Khuyết chú ý Cảnh Ngôn vì lão là điện chủ Hình Pháp Điện, hắn xúc phạm pháp quy của Đạo Nhất học viện, cộng thêm nhiều người không mong hắn bị Hình Pháp Điện xử tử, nên lão mới tự mình ra mặt giải quyết chuyện này.

Bây giờ phó chưởng viện đại nhân cũng nhúng tay chuyện này thì rất không tầm thường.

Ứng Hữu Khuyết bất mãn trầm giọng hỏi:

- Sứ giả Băng Nhược, phó chưởng viện đại nhân muốn nhúng tay vào việc của Hình Pháp Điện ta sao?

Băng Nhược cười nói:

- Ta không rõ cụ thể, chỉ đến truyền tin. Phó chưởng viện đại nhân chính miệng dặn dò ta nói cho trưởng lão rằng Cảnh Ngôn vô tội, Hình Pháp Điện không thể trị tội Cảnh Ngôn.

Hết chương 319.

Chương 320. Chiến Với Tiền Trấn

Ứng Hữu Khuyết biểu tình cực kỳ khó xem.

Ứng Hữu Khuyết trầm giọng hỏi:

- Sứ giả Băng Nhược, đây là phó chưởng viện Đồng Khuê dặn dò sao?

Băng Nhược đáp:

- Không phải phó chưởng viện Đồng Khuê, là phó chưởng viện Phương Nhược Vũ đại nhân.

Ứng Hữu Khuyết cau mày:

- Phó chưởng viện Phương Nhược Vũ?

Đạo Nhất học viện ngày xưa có một vị chưởng viện, một phó chưởng viện, ba thượng vị trưởng lão. Nhưng gần đây có thêm một vị phó chưởng viện là Phương Nhược Vũ. Bây giờ Đạo Nhất học viện có hai phó chưởng viện đại nhân.

Lai lịch của Phương Nhược Vũ hơi bí ẩn, mấy thượng vị trưởng lão Ứng Hữu Khuyết không biết gì. Trước kia Phương Nhược Vũ không phải người của Đạo Nhất học viện, đột ngột tham gia vào học viện, vừa vào đã trực tiếp thành phó chưởng viện, địa vị chỉ dưới một mình chưởng viện.

Nghe nói là mệnh lệnh của Phương Nhược Vũ thì Ứng Hữu Khuyết thầm cười lạnh.

Nếu là phó chưởng viện Đồng Khuê thì Ứng Hữu Khuyết còn tôn trọng, nhưng với Phương Nhược Vũ thì lão không mấy để ý, ít nhất trong lòng không quá tôn kính. Ứng Hữu

Khuyết cho rằng Phương Nhược Vũ tuy là phó chưởng viện, thân phận cao hơn lão nhưng chỉ là người ngoài.

Mặc dù trong lòng Ứng Hữu Khuyết không tôn trọng nhưng mặt ngoài lão không thể trực tiếp làm trái, Phương Nhược Vũ dù sao là phó chưởng viện.

Phó chưởng viện ra lệnh thì Ứng Hữu Khuyết phải tuân theo, đặc biệt khi ở trước mặt nhiều người. Nếu Ứng Hữu Khuyết công khai trái lệnh phó chưởng viện thì lớn chuyện.

Ứng Hữu Khuyết khó chịu nói:

- Nếu phó chưởng viện đại nhân có lệnh vậy chuyện này tạm dừng đi.

Ứng Hữu Khuyết chỉ nói tạm dừng chứ không bảo rằng Cảnh Ngôn hoàn toàn vô tội. Ứng Hữu Khuyết định rời khỏi đây rồi tìm chưởng viện bàn về chuyện này. Ứng Hữu Khuyết sẽ không vì phó chưởng viện Phương Nhược Vũ nói một câu liền tha Cảnh Ngôn vô tội.

Tiền Trấn không cam lòng:

- Điện chủ đại nhân …

Mắt thấy sắp giết Cảnh Ngôn không ngờ sứ giả đột nhiên đến, còn phải thả hắn đi.

Chết tiệt!

Ứng Hữu Khuyết xua tay ngắt lời Tiền Trấn:

- Đừng nói nữa Tiền Trấn.

Tiền Trấn quay đầu trừng Cảnh Ngôn, âm trầm nói:

- Tiểu tạp chủng, coi như ngươi hên, cho ngươi sống thêm vài ngày!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Mới rồi ngươi muốn giết ta phải không?

Giờ phút này lửa giận và sát ý trong lòng Cảnh Ngôn không vơi đi, Tiền Trấn muốn giết hắn, hắn cũng muốn giết gã.

Cảnh Ngôn không biết tại sao phó chưởng viện tên Phương Nhược Vũ đặc biệt quan tâm mình, hắn chưa từng gặp, cũng chưa nghe về người này. Nhưng Cảnh Ngôn không cần suy nghĩ quá nhiều, sau này rồi sẽ có cơ hội gặp phó chưởng viện tên Phương Nhược Vũ.

Bây giờ Cảnh Ngôn muốn giết Tiền Trấn trước.

Tiền Trấn lạnh lùng quát:

- Nhãi ranh, đừng đạp cái mũi lên mặt! Nếu không phải sứ giả đại nhân mang đến lời dặn của phó chưởng viện đại nhân thì ta sẽ tha cho ngươi sao?

Cảnh Ngôn nhìn Tiền Trấn chằm chằm:

- Ha ha ha! Vậy ngươi ra tay bây giờ đi. Tiền Trấn, ta muốn khiêu chiến ngươi! Cảnh Ngôn ta đối chiến sống chết với ngươi!

Tiền Trấn kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Lâm Nham ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Hoa Khai Chí vội lên tiếng nhắc nhở:

- Cảnh Ngôn, Tiền Trấn là đệ tử nội viện, mới gần đây thành công thăng cấp Đạo Linh cảnh!

Đệ tử nội viện không phải đều là Đạo Linh cảnh. Tiền Trấn mới thăng cấp Đạo Linh cảnh gần đây, thực lực mạnh hơn lúc là Tiên Thiên gấp mấy lần.

Cảnh Ngôn không đáp lại Hoa Khai Chí, hắn ép hỏi Tiền Trấn:

- Tiền Trấn, ta muốn đối chiến sống chết với ngươi, có dám không?

Tiền Trấn đã phản ứng lại, âm trầm nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm:

- Ha ha ha! Ngươi muốn đối chiến sống chết với ta? Tốt, đây là ngươi nói!

Con ngươi Ứng Hữu Khuyết co rút nhìn sang Băng Nhược:

- Sứ giả Băng Nhược, Cảnh Ngôn muốn đối chiến sống chết với Tiền Trấn, không liên quan đến ta, Hình Pháp Điện!

Băng Nhược gật đầu:

- Ừm!

Băng Nhược nhìn Cảnh Ngôn.

Băng Nhược không biết Cảnh Ngôn và Phương Nhược Vũ có quan hệ gì, gã chỉ phụ trách truyền lệnh. Lúc này Băng Nhược hơi bất ngờ, Cảnh Ngôn có chút không tầm thường. Băng Nhược có tìm hiểu sơ về Cảnh Ngôn, biết hắn mới tham gia Đạo Nhất học viện, trong ba học viện lớn khảo hạch đã vượt qua Thiên Trận, giành được kim lệnh. Tuổi không lớn nhưng thực lực rất mạnh, tiềm lực to lớn, có hy vọng rất lớn thăng cấp Đạo Linh cảnh trong vòng mười năm.

Nhưng dù Cảnh Ngôn mạnh đến đâu thì tu vi hiện tại không đủ sức đối kháng võ giả Đạo Linh cảnh đi? Về giành được kim lệnh chỉ có thể nói Cảnh Ngôn thực lực gần bằng Đạo Linh cảnh, khá may mắn. Tiền Trấn là cường giả Đạo Linh cảnh thật sự, mấy tháng trước đã đột phá cảnh giới, là võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ trăm phần trăm.

Cảnh Ngôn chán sống muốn chém giết sống chết với Tiền Trấn?

Băng Nhược nhẹ lắc đầu, cảm thấy Cảnh Ngôn có ngạo cốt nhưng hành vi bồng bột.

Lúc trước Hình Pháp Điện đòi tru sát Cảnh Ngôn, phó chưởng viện đã ra lệnh không cho Hình Pháp Điện đụng vào Cảnh Ngôn, mạng sống của hắn được giữ lại, ít nhất hắn tạm thời an toàn. Cảnh Ngôn cố tình chủ động đòi đánh nhau sống chết với Tiền Trấn chẳng khác nào tự tìm chết.

- Cảnh Ngôn muốn khiêu chiến Tiền Trấn?

- Cảnh Ngôn này có thực lực rất mạnh, võ giả giành được kim lệnh mà.

- Thế thì sao? Ngươi không nghe viện trưởng Hoa Khai Chí nói gì? Tiền Trấn đã bước vào Đạo Linh cảnh, đối chiến với cường giả Đạo Linh cảnh khác gì tự sát?

- Ài, có vẻ Cảnh Ngôn rất quan tâm Trương Mẫn, biết Trương Mẫn chết trong tay Tiền Trấn nên bất chấp tất cả báo thù.

- Báo thù thì tốt, ta phục hắn. Nhưng khi chưa đủ thực lực thì không phải báo thù mà là tự sát. Người đã chết rồi sau này không có cơ hội báo thù nữa.

- …

Đám đệ tử Đạo Nhất học viện đứng xa bàn tán, nhiều người lắc đầu cho rằng Cảnh Ngôn bồng bột lỗ mãng, không nên làm như vậy. Nhưng cũng có một số người rất kính nể Cảnh Ngôn. Đặc biệt là đệ tử nữ giới càng cảm khái, rất có hảo cảm với Cảnh Ngôn.

Tiền Trấn nói thêm:

- Cảnh Ngôn, là ngươi chủ động khiêu chiến ta, cho dù ta giết ngươi thì Hình Pháp Điện không thể vì thế mà truy cứu trách nhiệm của ta.

Câu này nói với Cảnh Ngôn nhưng Tiền Trấn muốn cho đám người Ứng Hữu Khuyết nghe. Không phải gã muốn giết Cảnh Ngôn, là hắn chủ động khiêu chiến, gã chỉ ứng chiến. Dù gã giết Cảnh Ngôn thì gã không có lỗi.

Cảnh Ngôn chậm rãi rút ra Thiên Hỏa kiếm chỉ vào Tiền Trấn:

- Bớt nói vớ vẩn đi.

Tiền Trấn cũng rút vũ khí ra:

- Hừ! Ngươi nghĩ có thể giành được kim lệnh là đủ sức so tài với ta sao? Tốt! Hôm nay ta cho ngươi biết võ giả cảnh giới Tiên Thiên bình thường như ngươi cách biệt lớn cỡ nào với võ giả Đạo Linh cảnh ta đây!

Đó là một thanh trường kiếm màu đen, cũng là pháp khí.

Mắt Ứng Hữu Khuyết lấp lóe nói với người xung quanh:

- Chúng ta tránh ra một chút chừa khoảng trống cho Cảnh Ngôn khiêu chiến Tiền Trấn đi.

Ứng Hữu Khuyết làm gương lùi ra trăm thước.

Điện chủ Lâm Nham lắc đầu, thở dài thườn thượt lùi lại.

Hết chương 320.

Chương 321. Lần Đầu Giao Phong Đạo Linh

Lâm Nham muốn bảo vệ Cảnh Ngôn, thật ra lão không có quan hệ sâu đậm gì với hắn, lão che chở hắn chỉ vì hắn bày ra thiên phú, lão tích tài.

Giờ Cảnh Ngôn chủ động quyết chiến sống chết với Tiền Trấn làm Lâm Nham rất thất vọng.

Võ giả cần có cốt khí, có ngạo cốt là việc tốt. Nhưng võ giả không thể kiềm chế cơn giận, vì tức giận mà dù biết mình không đánh lại kẻ địch vẫn xông lên là bồng bột.

Lâm Nham lắc đầu, không khuyên nhủ Cảnh Ngôn thêm. Trận quyết đấu này là Cảnh Ngôn tự quyết định, Lâm Nham không cách nào bắt buộc hủy bỏ, dù hắn bị Tiền Trấn giết tại chỗ cũng là hắn tự tìm. Cảnh Ngôn có cơ hội sống sót, phó chưởng viện đã nhúng tay vào, nhưng hắn không biết quý trọng cơ hội.

Tiền Trấn ra tay:

- Chịu chết đi!

Trường kiếm đen bắn ra kiếm quang đen đặc bay nhanh.

Tiền Trấn quát to:

- Bôn Lôi Kiếm Pháp!

Kiếm quang đen ngưng hiện, trong không gian vang tiếng sấm sét.

Bôn Lôi Kiếm Pháp, võ học nhân giai. Khi thi triển kiếm pháp này có tiếng sấm nổ, thanh thế to lớn, tiếng sấm có công

hiệu chấn nhiếp đối thủ.

Tiền Trấn vừa ra tay đã thi triển võ học nhân giai Bôn Lôi Kiếm Pháp là biết gã không coi khinh Cảnh Ngôn.

Tiền Trấn biết Cảnh Ngôn giành được kim lệnh, có thực lực gần bằng võ giả Đạo Linh cảnh. Cảnh Ngôn một kiếm giết hai đội viên Hình Pháp Điện cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, thực lực như thế không thể coi thường. Nên vừa bắt đầu Tiền Trấn đã dốc hết sức ra, gã muốn giết Cảnh Ngôn bằng thời gian ngắn nhất để lập uy.

Bùm!

Kiếm quang đen bao trùm Cảnh Ngôn.

- Thiên Không Chi Dực!

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người né thoát kiếm quang đen.

Con ngươi Tiền Trấn co rút:

- A?

Tốc độ của Cảnh Ngôn nằm ngoài sức tưởng tượng của Tiền Trấn, tránh thoát nhát kiếm.

Tiền Trấn hừ lạnh một tiếng:

- May mắn lắm.

Trong đối chiến rất khó né thoát công kích của võ học vì tốc độ rất nhanh, muốn né thoát phải có năng lực phản ứng rất cao, bản thân có tốc độ siêu mau. Nên khi đối chiến ít võ giả nào chọn cách né tránh, đặc biệt khi hai võ giả thực lực ngang ngửa nhau đối chiến càng khó né đòn.

Tiền Trấn vung nhát kiếm thứ hai, Cảnh Ngôn lại chính xác né qua.

Nhát kiếm thứ ba, thứ bốn vẫn y như vậy.

Tiền Trấn sầm mặt xuống. Một, hai lần có thể nói Cảnh Ngôn may mắn, nhưng liên tục nhiều kiếm bị né thoát thì không thể giải thích là ăn may được. Tức là Cảnh Ngôn dựa vào năng lực của mình thoát khỏi công kích của Tiền Trấn.

Nhưng sao có thể?

Tiền Trấn không biết ngũ giác của Cảnh Ngôn mạnh mẽ đến mức nào, gã vừa dùng kiếm pháp hắn liền phát hiện. Cảnh Ngôn có võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực nên tất nhiên né thoát công kích của Tiền Trấn.

Cũng vì thực lực của Tiền Trấn và Cảnh Ngôn sàn sàn như nhau, nếu hắn đối mặt cường giả thực lực như Tiêu Viêm thì không có chút cơ hội né thoát.

Đến lúc này đám người Lâm Nham nhìn ra Cảnh Ngôn không tầm thường. Con ngươi Lâm Nham co rút, gật gù.

Trước khi Cảnh Ngôn và Tiền Trấn đánh nhau, Lâm Nham cảm thấy hắn không biết tự lượng sức mình. Giờ Lâm Nham nhận ra Cảnh Ngôn có tự tin, nắm chắc. Lâm Nham không biết thân pháp Cảnh Ngôn thi triển, lão khẳng định thân pháp của hắn không tầm thường. Có thân pháp này Tiền Trấn muốn giết Cảnh Ngôn không dễ.

Đám người Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết sắc mặt âm trầm, lặng im nhìn hai người kịch chiến. Người Hình Pháp Điện hy vọng thấy Tiền Trấn giết Cảnh Ngôn, nhưng xem tình hình trước mắt Tiền Trấn rất khó giết được Cảnh Ngôn.

Tiền Trấn sốt ruột hét lên:

- Tiểu tạp chủng, ngươi chỉ biết chạy sao? Ngươi có giỏi thì đánh ngay mặt với ta!

Tiền Trấn tấn công nhiều lần nhưng đều hụt, cứ tiếp tục thế này khi nào mới giết được Cảnh Ngôn?

Gã là võ giả Đạo Linh cảnh, đối diện người mới vừa vào Đạo Nhất học viện một tháng mà không thể đánh thắng thì cực kỳ mất mặt.

Đánh nhau lâu thì dù cuối cùng Tiền Trấn đánh bại hoặc giết Cảnh Ngôn cũng sẽ mất vinh diệu.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Tiền Trấn, ngươi tu luyện bị hỏng óc sao? Ngươi công kích ta, chẳng lẽ không cho phép ta né tránh? Phế vật vô tri!

Mắt Tiền Trấn đỏ ngầu:

- Ngươi …!

Gã bị mắng là phế vật! Gã sống bốn mươi năm chưa từng bị người mắng như vậy.

Tiền Trấn công kích càng hung ác hơn:

- Được, ta chống mắt xem ngươi né tới khi nào!

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Ngươi nghĩ rằng ta không tránh né thì ngươi có thể làm gì ta sao?

Sau một đợt công kích của Tiền Trấn thì Cảnh Ngôn không né tránh nữa, hắn đã phán đoán đại khái thực lực của gã.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Ngôn ngay mặt đánh nhau với võ giả Đạo Linh cảnh, lúc trước né tránh mục đích chính là tìm hiểu thực lực của Tiền Trấn.

- Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng!

Thiên Hỏa kiếm trong tay Cảnh Ngôn dâng lên kiếm quang màu đỏ.

Con ngươi Tiền Trấn co rút.

Rốt cuộc không tránh né nữa? Vậy thì chết đi!

Mắt Tiền Trấn lấp lóe nhe răng cười.

Bùm!

Kiếm quang của hai người va chạm trong không gian phát ra tiếng nổ nhức óc.

Cảnh tượng khiến người khó tin xuất hiện.

Kiếm quang đỏ của Cảnh Ngôn không bị đánh tan, hai loại kiếm quang nghiền áp trong không gian, qua mấy giây cùng tan biến.

Cảnh Ngôn, Tiền Trấn cùng lùi ra sau hai bước.

Lúc trước Cảnh Ngôn luôn né tránh khiến người xem không rõ hắn mạnh đến cỡ nào. Lần này hai người cứng đấu cứng, Cảnh Ngôn không bị thương nặng, hắn thậm chí không yếu thế.

Chuyện gì đây?

Hay Cảnh Ngôn thật sự có thực lực đối kháng Tiền Trấn?

Tiền Trấn biến sắc mặt, gã không bao giờ ngờ gã hết sức vận chuyển nguyên khí chém nhát kiếm nhưng không thể đánh bay Cảnh Ngôn.

Nhiều đệ tử ngoại viện Đạo Nhất học viện xì xầm:

- Cảnh Ngôn này mạnh dữ vậy?

- Hèn gì hắn có thể vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh.

- Đúng rồi, thoạt trông hắn chẳng những có tu vi gần bằng Đạo Linh cảnh, thực lực có thể đối kháng ngay mặt với võ giả Đạo Linh cảnh!

- Không tin được, năm nay hắn mới mười chín tuổi đi? Còn chưa tới hai mươi tuổi đã có thể chém giết đấu cứng với cường giả Đạo Linh cảnh!

- Khó đoán trận chiến này ai thắng ai thua, có lẽ Tiền Trấn không thể đánh bại Cảnh Ngôn.

Hết chương 321.

Chương 322. Đánh Chết Tiền Trấn

Sát ý khuếch tán giữa Cảnh Ngôn và Tiền Trấn.

Hai người cầm trường kiếm, ánh mắt giao nhau.

Tiền Trấn trầm giọng từ tốn nói:

- Ta đã xem thường ngươi, tiểu tử, ngươi che giấu rất sâu.

Thoạt trông Tiền Trấn bình tĩnh nhưng trong lòng gã không tĩnh chút nào.

Tiền Trấn cảm giác Cảnh Ngôn chưa bước vào Đạo Linh cảnh nhưng hắn biểu hiện ra thực lực mạnh đến khác lạ, gã không thể hiểu thấu.

Cảnh Ngôn khinh miệt lắc đầu nói:

- Buồn cười, ta chưa từng che giấu.

Tiền Trấn quát to:

- Tiểu tử đừng đắc ý! Nếu ngươi chỉ có bấy nhiêu thực lực thì hôm nay ngươi chết chắc!

Xoẹt!

Một đoàn dao động nguyên khí khuếch tán quanh người Tiền Trấn.

Cùng với nguyên khí dâng lên, làn da Tiền Trấn biến đen, sau mấy giây trông gã như khối tinh thiết.

Bí pháp!

Tiền Trấn sử dụng bí pháp!

Cảnh Ngôn nhìn Tiền Trấn chằm chằm, gã tu luyện bí pháp không làm hắn bất ngờ.

Trong bảo khố Đạo Nhất học viện có thể đổi lấy nhiều loại bí pháp, miễn là đệ tử nội viện, có đủ điểm thì hoàn toàn có thể đổi bí pháp mình muốn.

Sau khi Cảnh Ngôn thăng cấp đệ tử nội viện cũng có thể đổi bí pháp trong bảo khố.

- Là Kim Cương Thần Thể!

- Tiền Trấn thi triển bí pháp là Kim Cương Thần Thể!

Sau khi Tiền Trấn thi triển ra bí pháp liền bị người ta nhận ra.

Kim Cương Thần Thể là loại bí pháp tăng phòng ngự và lực lượng cho thân thể. Loại bí pháp này giống tường đồng vách sắt nhưng nó càng mạnh hơn nữa. Thật ra bí pháp này có điểm yếu, khi tăng mức độ phòng ngự và lực lượng lên cũng giảm thấp độ nhanh nhẹn.

Tiền Trấn có suy xét của mình, gã đã chứng kiến tốc độ của Cảnh Ngôn. Khi không thi triển Kim Cương Thần Thể, mức độ nhanh nhẹn của gã thua xa Cảnh Ngôn, trong lúc đánh nhau với hắn dù Tiền Trấn giữ lại thân thể nhanh nhẹn cũng sẽ không giảm bớt thế yếu. Thi triển Kim Cương Thần Thể tăng mảng lớn độ mạnh phòng ngự, lực lượng cho gã.

Thi triển bí pháp làm giọng nói Tiền Trấn thay đổi, khào khào có chút kim loại, giống như gã trở thành khối tinh thiết thật sự:

- Chết cho ta!

Nguyên khí của Tiền Trấn bỗng hùng hậu gấp đôi.

Tiền Trấn vận chuyển Bôn Lôi Kiếm Pháp hình thành kiếm quang đen mở rộng hơn trước một vòng nghiền áp hướng

Cảnh Ngôn.

Đám người lại xôn xao bàn tán:

- Tiền Trấn sử dụng bí pháp, không biết Cảnh Ngôn có tu luyện bí pháp không?

- Khó nói. Cảnh Ngôn mới tham gia Đạo Nhất học viện, chưa phải đệ tử nội viện, chắc chắn hắn không được bí pháp trong học viện. Cảnh Ngôn mới vào Đạo Nhất học viện một tháng, dù hắn có được bí pháp cũng không kịp tu luyện. Nếu hắn có bí pháp thì có lẽ tu luyện trước khi vào Đạo Nhất học viện.

Tiền Trấn rống to:

- Chết đi!

Đám người Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết nét mặt giãn ra.

Kim Cương Thần Thể là bí pháp rất mạnh, nhưng tiêu hao cũng lớn. Tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ thi triển Kim Cương Thần Thể không kéo dài được lâu, nhưng sau khi sử dụng Kim Cương Thần Thể thì thực lực tăng nhiều, dư sức đánh chết Cảnh Ngôn trong thời gian ngắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cảnh Ngôn không dám do dự, kiếm quang đỏ lại chém ra.

Răng rắc!

Lần này Cảnh Ngôn thi triển Trảm Nguyệt kiếm pháp mới.

Trảm Nguyệt kiếm pháp mới mạnh hơn Ngưng Nguyệt Tam Điệp Lãng nhiều.

Trảm Nguyệt kiếm pháp ngưng tụ kiếm quang đỏ chỉ giằng co giây lát với kiếm quang đen rồi bị đánh tan. Kiếm quang đỏ nổ tung trong không gian, trông kinh tâm động phách.

Cảnh Ngôn đã chuẩn bị sẵn tinh thần:

- Thiên Không Chi Dực!

Khi kiếm quang đỏ tán loạn Cảnh Ngôn liền vận chuyển võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực né điểm công kích mạnh nhất.

Cộp cộp cộp!

Cảnh Ngôn lại rơi xuống đất, liên tục lùi xa mấy thước.

Cảnh Ngôn híp mắt:

- Công kích rất mạnh.

Tiền Trấn thi triển Kim Cương Thần Thể đúng là thực lực tăng cao nhiều, lực công kích kinh người. Dù Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực cũng không thể hoàn toàn né thoát công kích của Tiền Trấn.

Cảnh Ngôn âm thầm vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công kiềm nén nguyên khí dao động.

Tiền Trấn không ngừng đợt công kích, sau khi thi triển bí pháp lần đầu ra tay còn chưa hết đà thì đòn công kích thứ hai đã phát ra.

- Chết!

Tiền Trấn đã thấy tia sáng chiến thắng, miễn Cảnh Ngôn không tu luyện bí pháp thì chắc chắn gã có thể giết hắn trong trận chiến này.

Lâm Nham không kiềm được mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi không tu luyện bí pháp nào sao?

Lâm Nham sốt ruột còn hơn.

Cảnh Ngôn nghe câu hỏi, rút thời gian trả lời:

- Không có.

Mặt Lâm Nham đen thui, nếu Cảnh Ngôn không tu luyện bí pháp thì trận chiến này có lẽ hắn sẽ thua Tiền Trấn, thậm chí chết trong tay gã. Kim Cương Thần Thể quá mạnh.

Tiền Trấn thi triển Bôn Lôi Kiếm Pháp, nhe răng cười nói:

- Tiểu tử, hôm nay ngươi chết chắc!

Cảnh Ngôn cười cười:

- Vậy sao? Thánh Quang kiếm pháp!

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống, dốc hết sức vận chuyển nguyên khí. Nguyên khí trong vụ tuyền chạy khắp kinh mạch Võ Đạo toàn thân mênh mông dâng lên.

Thánh Quang kiếm pháp thi triển ra, kiếm quang đỏ thoáng hiện bên trong bao bọc tia sáng trắng.

Ánh sáng trắng với uy thế khiếp hồn người, trông đáng sợ hơn kiếm quang đỏ nhiều.

Luồng kiếm quang này va chạm với kiếm quang đen, hai luồng sáng như hai tòa sơn mạch cực nhanh đụng vào nhau.

Không gian khoảnh khắc chấn động kịch liệt.

Phụt phụt!

Cảnh Ngôn và Tiền Trấn cùng lùi lại. Cảnh Ngôn lùi khoảng năm thước, Tiền Trấn lùi hơn mười thước. Nhìn từ mặt ngoài uy lực một kích của Cảnh Ngôn mạnh hơn công kích của Tiền Trấn nhiều.

Cảnh Ngôn nhếch mép, lại vung Thiên Hỏa kiếm:

- Kim Cương Thần Thể cũng chỉ có thế!

Tiền Trấn điên cuồng quát:

- Chết tiệt!

Tiền Trấn bị trùng kích đúng là nghiêm trọng hơn Cảnh Ngôn nhiều, nhưng mức độ thân thể phòng ngự rất cao nên còn chịu đựng được.

Roẹt roẹt!

Thánh Quang kiếm pháp lại bao trùm Tiền Trấn, lần này trong kiếm pháp Cảnh Ngôn vận dụng kiếm ý.

Kiếm ý dẫn động thế thiên địa.

Mắt Tiền Trấn đỏ ngầu:

- Muốn giết ta? Không thể nào!

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Vậy sao?

Bôn Lôi Kiếm Pháp ngưng tụ bị đánh tan, Thánh Quang kiếm pháp hình thành kiếm quang đỏ tuy tán loạn nhưng không biến mất ngay mà lấp lánh quanh người Tiền Trấn, đây chính là chỗ đáng sợ của kiếm ý.

Phập xoẹt!

Kiếm quang nhỏ vụn khoảnh khắc cắm vào người Tiền Trấn.

Hết chương 322.

Chương 323. Ngươi Dám Đụng Vào Người Của Ta?

Kiếm quang đỏ li ti tốc độ không quá mau.

Tiền Trấn là võ giả Đạo Linh cảnh, với năng lực của gã có thể né tránh mảnh vụn kiếm quang. Nhưng Tiền Trấn thi triển bí pháp Kim Cương Thần Thể, mức độ thân thể nhanh nhẹn giảm thấp nhiều. Cộng thêm Cảnh Ngôn vận dụng kiếm ý có hiệu quả trói buộc nhất định, vì vậy Tiền Trấn chỉ có thể trơ mắt nhìn các mảnh kiếm quang đỏ chui vào thân thể mình.

Bí pháp Kim Cương Thần Thể tăng cao năng lực phòng ngự toàn thân lên nhiều nhưng không thể cản trở kiếm quang đỏ chui vào.

- Khụ!

Máu đỏ thẳm chảy ra từ mắt miệng mũi tai của Tiền Trấn.

Tiền Trấn trợn tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, dường như muốn bước đến gần hắn, nhưng người gã nhẹ lảo đảo rồi té cái bịch xuống.

Sau đó gã không cách nào đứng lên nữa.

Sự sống tan biến, Tiền Trấn chết!

Ứng Hữu Khuyết trợn to đôi mắt trâu khó tin lạc giọng:

- Sao có thể như vậy?

Dù thấy tận mắt quá trình Tiền Trấn bị giết nhưng Ứng Hữu Khuyết không cách nào thuyết phục mình.

Tiền Trấn là võ giả Đạo Linh cảnh, vậy mà bị Cảnh Ngôn đánh chết.

Ứng Hữu Khuyết nhìn xác Tiền Trấn giây lát sau đó quay sang ngó Cảnh Ngôn trân trân, trong con ngươi hơi đục lấp lóe tia sáng dồn dập.

Lâm Nham thở hắt ra, lão cứ tưởng trong trận chiến này Cảnh Ngôn sẽ chết vào tay Tiền Trấn, không ngờ cuối cùng người chết là Tiền Trấn.

Thật ra Lâm Nham không mong Tiền Trấn chết, gã cũng là võ giả thiên tài hiếm có của Đạo Nhất học viện, cứ chết như thế rất đáng sợ. Nhưng so với Cảnh Ngôn thì Tiền Trấn kém xa. Tiền Trấn lớn hơn Cảnh Ngôn gấp đôi số tuổi nhưng bị hắn giết. Hai người ai cao ai thấp, nhìn qua là rõ.

Những đệ tử ngoại viện Đạo Nhất học viện thì khoa trương, tất cả đều ngừng thở. Trong lúc Cảnh Ngôn và Tiền Trấn đánh nhau bọn họ không ngừng bàn tán, giờ phút này họ lặng ngắt như tờ.

Bọn họ biết nếu Cảnh Ngôn có thể luôn tu luyện thì hắn sẽ trở thành một tồn tại truyền kỳ của Đạo Nhất học viện.

Cảnh Ngôn rút về Thiên Hỏa kiếm, nhìn Lâm Nham bình tĩnh hỏi:

- Điện chủ Lâm Nham, hiện tại chúng ta có thể khảo hạch thăng cấp nội viện chưa?

Lâm Nham sửng sốt, nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm:

- Có thể.

Ứng Hữu Khuyết đột nhiên lên tiếng:

- Chờ đã!

Cảnh Ngôn nhìn sang Ứng Hữu Khuyết:

- Điện chủ Ứng Hữu Khuyết còn có chuyện gì sao?

Cảnh Ngôn không có chút hảo cảm với người Hình Pháp Điện.

Mắt Ứng Hữu Khuyết lấp lóe tia sắc bén trầm giọng nói:

- Ngươi giết đệ tử nội viện Tiền Trấn, giờ còn hỏi ta có chuyện gì không? Chuyện của ngươi lớn!

Cảnh Ngôn cau mày, cố nén tức giận giải thích rằng:

- Điện chủ Ứng Hữu Khuyết, ta khiêu chiến Tiền Trấn, quyết chiến sống chết, điện chủ biết điều này, chẳng những biết còn đồng ý. Bây giờ điện chủ vì việc này mà nhằm vào ta không cảm thấy quá bất công sao?

Ứng Hữu Khuyết quát mắng:

- Hừ! Cảnh Ngôn, ngươi đừng hòng càn quấy! Bây giờ ngươi phải đi Hình Pháp Điện chờ xử lý. Ta sẽ tự mình bẩm báo chuyện này lên chưởng viện đại nhân, về xử trí ngươi thế nào thì ngươi kiên nhẫn chờ trong Hình Pháp Điện đi!

Cảnh Ngôn quát to:

- Thật là buồn cười! Ứng Hữu Khuyết, ngươi đừng làm ra vẻ đạo mạo trang nghiêm, chúng ta đều biết trong lòng ngươi nghĩ gì. Ha ha, nếu Tiền Trấn giết ta thì ngươi tuyệt đối không cho rằng Tiền Trấn có lỗi. Nay người chết là Tiền Trấn thì ngươi nói ta có tội, ngươi mà xứng quản lý Hình Pháp Điện?

Trương Mẫn chết trong Hình Pháp Điện khiến Cảnh Ngôn có oán niệm rất sâu, bây giờ điện chủ Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết tỏ rõ nhằm vào hắn, hỏi sao hắn nhịn được? Dù Cảnh Ngôn khom lưng uốn gối nhận sai e rằng Ứng Hữu Khuyết sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Phó điện chủ Mộc Tê hét chói tai:

- Tặc tử to gan, dám vô lễ với điện chủ!

Nguyên khí dâng lên, Mộc Tê lắc người muốn đánh Cảnh Ngôn.

Băng Nhược cau mày nhấn mạnh:

- Trưởng lão Ứng Hữu Khuyết, trưởng lão Mộc Tê, lúc trước ta đã truyền đạt chỉ lệnh của phó chưởng viện Phương Nhược Vũ, nàng nói Cảnh Ngôn vô tội.

Ứng Hữu Khuyết cứng rắn nói:

- Sứ giả Băng Nhược, phó chưởng viện Phương Nhược Vũ nói Cảnh Ngôn vô tội là về việc lúc trước hắn làm. Bây giờ Cảnh Ngôn giết đệ tử nội viện Tiền Trấn, chắc chắn phó chưởng viện chưa biết chuyện này, sao có thể nhận định Cảnh Ngôn vô tội? Ta cảm thấy mọi chuyện đợi đến Hình Pháp Điện rồi nói!

Băng Nhược lắc đầu, gã chỉ phụ trách truyền lệnh, không có quyền lực hỏi chuyện Hình Pháp Điện muốn làm gì. Đương nhiên đám người Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết nể mặt Băng Nhược vì thân phận sứ giả của gã, Ứng Hữu Khuyết chẳng xem gã là cái đinh gì.

Lâm Nham lên tiếng:

- Điện chủ Ứng Hữu Khuyết, ta cảm thấy ý kiến của phó chưởng viện Phương Nhược Vũ rất quan trọng.

Ý Lâm Nham là Phương Nhược Vũ làm phó chưởng viện Đạo Nhất học viện, địa vị chỉ dưới chưởng viện đại nhân. Lúc trước Phương Nhược Vũ nói Cảnh Ngôn vô tội chắc vì thưởng thức võ giả, nếu Hình Pháp Điện thật sự tập nã hắn rất có thể dẫn đến Phương Nhược Vũ bất mãn.

Ứng Hữu Khuyết lạnh lùng quát:

- Hừ! Hình Pháp Điện ta làm việc có quy định của Hình Pháp Điện, phó chưởng viện Phương Nhược Vũ ở đâu ta sẽ tự mình đi nói chuyện!

Người ta càng không cho Ứng Hữu Khuyết tập nã Cảnh Ngôn thì trong lòng lão càng oán hận hắn. Ứng Hữu Khuyết cảm thấy uy nghiêm của mình bị xâm phạm. Sự việc phát triển đến bước này vấn đề đã không phải là Cảnh Ngôn có tội hay không, còn liên quan đến mặt mũi điện chủ Hình Pháp Điện như lão. Ứng Hữu Khuyết bị mất mặt vì Cảnh Ngôn, nếu tha cho hắn thì điện chủ Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết sau này thành trò cười trong Đạo Nhất học viện.

Ứng Hữu Khuyết vung tay ra lệnh cho phó điện chủ Mộc Tê:

- Mộc Tê, tập nã tiểu tử này đến Hình Pháp Điện!

Mộc Tê lên tiếng:

- Rõ!

Bùm!

Nguyên khí vươn đến bao bọc Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thét dài:

- Muốn tập nã ta? Thử xem!

- Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực liên tục nhảy vọt chạy ra xa.

Con ngươi Mộc Tê co rút vận chuyển nguyên khí nhanh chóng lao lên:

- Tiểu tử, ở trong tay ta còn muốn chạy?

Cảnh Ngôn cảm giác cơ thể như đụng vào ngọn núi, hắn dốc hết sức thúc giục nguyên khí nhưng cách nào tránh thoát

lực lượng đáng sợ này áp chế.

Cảnh Ngôn cắn răng quát khẽ:

- Chết tiệt!

Chợt một giọng nói sang sảng từ chân trời xa vọng đến:

- Mộc Tê, ngươi dám đụng vào người của ta?

Mọi người thấy một nữ nhân mặc váy dài màu trắng đạp bước chân trời đi tới. Thân hình yểu điệu như tiên nữ giáng trần, giơ tay nhấc chân toát ra sức hấp dẫn khó tả.

Hết chương 323.

Chương 324. Phó Chưởng Viện Che Chở Cảnh Ngôn

Là nàng!

Khi Cảnh Ngôn thấy khuôn mặt nữ nhân mặc váy trắng thì tim đập nhanh.

Đây không phải lần đầu tiên Cảnh Ngôn và nữ nhân mặc váy trắng gặp mặt, xem như lần thứ hai. Lần đầu tiên gặp gỡ là ở trong Đông Lâm thành, khi đó Cảnh Ngôn bị sát thủ kim bài Ám Dạ truy sát, vào phút nguy cấp nữ nhân mặc váy trắng này xuất hiện giết sát thủ Ám Dạ cứu hắn.

Cảnh Ngôn nín thở nhìn chằm chằm nữ nhân mặc váy trắng từ trên trời giáng xuống.

Lúc đó Cảnh Ngôn cảm thấy nữ nhân mặc váy trắng không phải tình cờ có mặt, giờ xem ra đúng là nàng luôn chú ý đến hắn.

Sứ giả Băng Nhược hành lễ với Phương Nhược Vũ, những người khác cũng lễ phép chào hỏi.

- Phó chưởng viện đại nhân!

- Kính chào phó chưởng viện!

Phó chưởng viện?

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia sáng, hắn không biết người cứu hắn ở Đông Lâm thành là phó chưởng viện Đạo Nhất học viện. Xem ra tên của nữ nhân mặc váy trắng này là Phương Nhược Vũ.

Trong lòng Cảnh Ngôn rất khó hiểu, hắn và Phương Nhược Vũ không quen, giữa hai người không có giao tiếp gì nhưng tại sao Phương Nhược Vũ nhiều lần cứu hắn? Bên trong có lý do gì? Phó chưởng viện Phương Nhược Vũ không thể nào là người Cảnh gia mời đến bảo vệ hắn, Cảnh gia tuyệt đối không có năng lực nhờ cường giả đáng sợ đến vậy.

Chờ mọi người khom lưng chào hỏi xong Phương Nhược Vũ không đáp lại, nàng trực tiếp hỏi Băng Nhược:

- Băng Nhược, ngươi không nói cho họ là ta nói Cảnh Ngôn vô tội?

Băng Nhược khom người trả lời:

- Ta đã truyền lại lời của phó chưởng viện.

Phương Nhược Vũ gật đầu, lại nhìn Ứng Hữu Khuyết.

- Ứng Hữu Khuyết, Băng Nhược đã truyền lời của ta đến cho ngươi vậy tại sao Hình Pháp Điện còn muốn xuống tay với Cảnh Ngôn?

Ứng Hữu Khuyết cau mày, cứng rắn nói:

- Phó chưởng viện Phương Nhược Vũ, Hình Pháp Điện ta có quy tắc của Hình Pháp Điện. Cảnh Ngôn là đệ tử Đạo Nhất học viện, hắn có tội hoặc vô tội nên do Hình Pháp Điện phán quyết.

Lập trường của Mộc Tê hết sức kiên quyết:

- Điện chủ đại nhân nói đúng, Cảnh Ngôn trước giết đệ tử cao đẳng ngoại viện Tiền Ba, sau giết hai đội viên Hình Pháp Điện tập nã hắn, vừa rồi còn giết đệ tử nội viện Tiền Trấn. Phó chưởng viện đại nhân, hắn đã không phải vô tội, hắn tội nghiệt sâu nặng! Nếu Hình Pháp Điện không thẩm phán hắn thì Đạo Nhất học viện chẳng phải là lộn xộn?

Phương Nhược Vũ nhếch mép thản nhiên nói:

- Ta không cần biết Cảnh Ngôn làm cái gì, ta nói hắn vô tội thì hắn vô tội. Đạo Nhất học viện hay Hình Pháp Điện đều không thể trị tội Cảnh Ngôn!

Ngữ điệu hờ hững nhưng câu nói khiến những người có mặt rung động.

Bá đạo! Không thể nghi ngờ! Phương Nhược Vũ nói Cảnh Ngôn vô tội thì hắn không có tội, không ai được xuống tay với hắn, không thể trị tội hắn.

Hoàn toàn không để Hình Pháp Điện vào mắt.

Phương Nhược Vũ híp mắt nhìn Mộc Tê:

- Mộc Tê, ta mới rồi thấy ngươi ra tay với Cảnh Ngôn phải không? Giờ ngươi hãy xin lỗi Cảnh Ngôn!

Mộc Tê kinh ngạc kêu lên:

- Xin lỗi?

Phương Nhược Vũ gật đầu nói:

- Đúng rồi, ngươi xin lỗi Cảnh Ngôn thì chuyện này bỏ qua.

Ý Phương Nhược Vũ là Mộc Tê phải xin lỗi Cảnh Ngôn, vậy chuyện lão xuống tay với hắn sẽ cho sang trang. Nếu Mộc Tê không xin lỗi thì chuyện này không xong.

Mộc Tê đen mặt, lão không ngờ Phương Nhược Vũ sẽ yêu cầu như vậy. Muốn lão xin lỗi Cảnh Ngôn?

Lão là phó điện chủ Hình Pháp Điện, còn là hạ vị trưởng lão của Đạo Nhất học viện, với thân phận địa vị như lão mà phải xin lỗi Cảnh Ngôn?

Đừng nói Mộc Tê không làm gì sai, dù lão có sai cũng không thể nào xin lỗi Cảnh Ngôn.

Mộc Tê cười khẽ:

- Ha ha …phó chưởng viện đừng nói đùa.

Phương Nhược Vũ lạnh nhạt nói:

- Mộc Tê, ngươi nghe cho kỹ, ta không hề đùa. Ta muốn ngươi lập tức xin lỗi Cảnh Ngôn, ngươi nhận yêu cầu của ta là tốt nhất, nếu ngươi không làm được ta sẽ giết ngươi!

Toàn trường đều nghe thấy.

Nếu Mộc Tê không xin lỗi Phương Nhược Vũ sẽ giết lão.

Giọng Phương Nhược Vũ không chứa sát ý nhưng nàng là phó chưởng viện, nói ra câu đó tuyệt đối không phải tùy tiện. Nếu Mộc Tê không xin lỗi e rằng Phương Nhược Vũ làm thật.

Cảnh Ngôn lộ ánh mắt ngạc nhiên. Đám người Ứng Hữu Khuyết, Lâm Nham cũng giật mình nhìn Phương Nhược Vũ.

Đám đông đệ tử Đạo Nhất học viện đứng xa xem xoe tròn mắt khó tin nhìn Phương Nhược Vũ.

Cảnh Ngôn là gì của Phương Nhược Vũ?

Đồ ngốc đều nhìn ra thái độ của Phương Nhược Vũ bao che Cảnh Ngôn cỡ nào.

Mộc Tê lạnh lùng nói:

- Phó chưởng viện thứ lỗi cho ta không thể làm theo. Cảnh Ngôn xúc phạm pháp quy học viện, ta không cần biết Cảnh Ngôn có quan hệ gì với phó chưởng viện, nhưng hắn trái với pháp quy học viện là sự thật. Ý nghĩa Hình Pháp Điện tồn tại là trị những đệ tử trái pháp quy, dù phó chưởng viện muốn che chở Cảnh Ngôn thì ta vẫn sẽ tập nã thẩm phán hắn!

Phương Nhược Vũ không nể mặt lão làm Mộc Tê tức giận.

Nếu Phương Nhược Vũ không nói mấy lời vừa rồi Mộc Tê sẽ không đòi tập nã Cảnh Ngôn, dù sao phó chưởng viện tự mình ra mặt che chở Cảnh Ngôn. Nhưng vấn đề bây giờ là

Phương Nhược Vũ không nể nang gì lão, đã vậy Mộc Tê cũng không thèm nể Phương Nhược Vũ.

Còn về Phương Nhược Vũ đòi giết lão, ha ha, nếu nàng hành động, Mộc Tê cảm thấy dù lão không mạnh bằng nàng nhưng Mộc Tê nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Mộc Tê dứt lời, Phương Nhược Vũ bật cười.

Mọi người cảm nhận nguyên khí dao động nhẹ quanh người Phương Nhược Vũ, khuếch tán ra.

Khí thế Phương Nhược Vũ trầm xuống, khẽ quát:

- Chết!

Một dải lụa bảy sắc ẩn chứa năng lượng đáng sợ bắn hướng Mộc Tê.

Phương Nhược Vũ hành động.

Cảnh Ngôn nhìn dải lụa trong tay Phương Nhược Vũ, sát thủ Ám Dạ cũng chết dưới dải lụa này.

Phương Nhược Vũ thật sự muốn giết Mộc Tê sao?

Cảnh Ngôn không kiềm được suy đoán.

Mộc Tê rống to:

- A!

Phương Nhược Vũ đã ra tay đương nhiên Mộc Tê sẽ không ngồi chờ chết, lão thúc giục nguyên khí toàn thân, lấy ra binh khí kỳ lạ tấn công nàng.

Phương Nhược Vũ mới tham gia Đạo Nhất học viện một tháng trước, đám người Mộc Tê không biết thực lực của nàng đến trình độ thế nào.

Đến lúc này Mộc Tê không cho rằng Phương Nhược Vũ có thực lực giết lão, nên khi thấy nàng tấn công lão liền phản

kích.

Chỉ chớp mắt mặt Mộc Tê trắng bệch, lão hết sức vận chuyển nguyên khí, cùng thi triển võ học và bí pháp, nhưng áp lực ập đến gần lão không chút giảm bớt.

Hết chương 324.

Chương 325. Mộc Tê Đã Chết

Thấy võ học, bí pháp bị bẻ gãy nghiền nát đánh tan, Mộc Tê nóng nảy. Lão chợt hiểu rằng phó chưởng viện mới nhậm chức của Đạo Nhất học viện thực lực khủng bố, sắc bén đến cỡ nào. Ở trước mặt nàng thì Mộc Tê không có chút khả năng đón đỡ một vài giây.

Râu Mộc Tê bay bay, điên cuồng gào thét:

- Không!

Ứng Hữu Khuyết không đứng nhìn được nữa:

- Phó chưởng viện dừng tay!

Mộc Tê là người của Hình Pháp Điện, người của Ứng Hữu Khuyết, mới rồi lão ra lệnh cho Mộc Tê tập nã Cảnh Ngôn. Ứng Hữu Khuyết nhìn ra Mộc Tê không cản nổi Phương Nhược Vũ công kích, khi nàng mới tấn công lão định bụng xem thực lực của nàng thế nào. Khi Ứng Hữu Khuyết xác định Mộc Tê không đỡ nổi một kích của Phương Nhược Vũ thì hét to ra tay, muốn ngăn nàng giết Mộc Tê.

Phương Nhược Vũ thấy Ứng Hữu Khuyết xen vào, quát:

- Xéo đi!

Phương Nhược Vũ vươn tay phải trắng nõn thuôn dài vỗ hướng Ứng Hữu Khuyết. Chưởng ấn ngưng tụ trên không trung, rung nhẹ rồi đánh hướng Ứng Hữu Khuyết.

Bùm!

Ứng Hữu Khuyết bay ra ngoài.

Phương Nhược Vũ tùy tay vỗ chưởng đã đánh bay Ứng Hữu Khuyết, lão không có chút sức lực đối kháng.

Khi Ứng Hữu Khuyết bay ra dải lục bảy sắc hoàn toàn bao bọc thân thể Mộc Tê. Ánh sáng bảy sắc tỏa sáng, lát sau tiếng hét của Mộc Tê ngừng bặt.

Ngón tay Phương Nhược Vũ nhẹ co lại rút dải lụa bảy sắc về, thân thể Mộc Tê biến mất tại chỗ, nơi đó chỉ có bãi máu đỏ đọng lại thật lâu.

Mộc Tê bị giết không chừa mẩu xương.

Cảnh Ngôn ngây người nhìn cảnh này, đây không phải lần đầu tiên hắn thấy Phương Nhược Vũ giết người, hình như nàng thích khiến người ta chết không còn mảnh vụn, lúc giết sát thủ Ám Dạ cũng giống vậy.

Mọi người xoe tròn mắt.

Mộc Tê là trưởng lão Đạo Nhất học viện! Mộc Tê là cao tầng thật sự trong học viện.

Khi Phương Nhược Vũ ra tay mọi người không cho rằng nàng thật sự giết lão. Mãi khi trưởng lão Mộc Tê bị Phương Nhược Vũ làm thành bãi máu, mọi người vẫn không cách nào chấp nhận sự thật mình trông thấy.

Ứng Hữu Khuyết bị Phương Nhược Vũ một chưởng đánh bay xa trăm thước đã bay về, đôi mắt đỏ ngầu rống to:

- Phương Nhược Vũ!

Phương Nhược Vũ lạnh lùng quát:

- Ngậm miệng!

Phương Nhược Vũ liếc Ứng Hữu Khuyết một cái, môi son thốt ra thanh âm:

- Ứng Hữu Khuyết, nếu ngươi còn không biết nặng nhẹ thì ta giết luôn ngươi!

Ứng Hữu Khuyết lập tức khép miệng, lão đã hiểu biết nhất định về thực lực của Phương Nhược Vũ. Ứng Hữu Khuyết biết Phương Nhược Vũ muốn giết lão thì lão tuyệt đối không ngăn được. Ứng Hữu Khuyết không biết tại sao thực lực của Phương Nhược Vũ cường đại như vậy, có một điều lão biết rõ là nàng không chút do dự giết Mộc Tê, vậy nàng sẽ không quá băn khoăn khi giết thượng vị trưởng lão như lão.

Thân phận địa vị của Mộc Tê không bằng Ứng Hữu Khuyết, nhưng Mộc Tê là hạ vị trưởng lão Đạo Nhất học viện trăm phần trăm.

Vèo!

Ứng Hữu Khuyết không dám lảm nhảm nữa, lão lắc người bay đi, khi đã đi xa giọng lão vọng lại:

- Phương Nhược Vũ, ta đi gặp chưởng viện đại nhân!

Nghe Ứng Hữu Khuyết đe dọa, Phương Nhược Vũ cười khinh miệt không thèm để bụng.

Cảnh Ngôn lấy lại tinh thần, cảm ơn ngay:

- Đa tạ phó chưởng viện đại nhân.

Phương Nhược Vũ nhìn hắn.

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo:

- A?

Cảnh Ngôn cảm giác ánh mắt Phương Nhược Vũ nhìn hắn hơi lạnh lùng, xảy ra chuyện gì? Phương Nhược Vũ vì hắn không chút do dự giết nhân vật quan trọng như Mộc Tê, nhưng tại sao ánh mắt lạnh băng nhìn hắn?

Chuyện này là sao?

Vèo!

Phương Nhược Vũ không đáp lại Cảnh Ngôn, nàng lắc người rời đi.

Cảnh Ngôn nhìn bóng dáng Phương Nhược Vũ biến mất phía cuối trời, lòng dậy sóng. Ánh mắt Phương Nhược Vũ nhìn hắn không chút yêu thích, lạnh lẽo thấu xương. Nếu ai nói Phương Nhược Vũ muốn giết Cảnh Ngôn chắc chắn hắn tin tưởng.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Hình như phó chưởng viện Phương Nhược Vũ rất hận ta, nhưng thế là sao? Phương Nhược Vũ mạnh vượt sức tưởng tượng, nếu nàng muốn giết ta thì một ngón tay là đủ. Hơn nữa nếu muốn ta chết thì lúc ở Đông Lâm thành, nàng không cần giết sát thủ Ám Dạ là ta chết lâu rồi.

Cảnh Ngôn không hiểu nổi cách làm của Phương Nhược Vũ.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, lười nghĩ nhiều. Tóm lại nếu Phương Nhược Vũ muốn giết hắn thì hắn không trốn được, đoán lung tung vô dụng.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Tiêu Viêm:

- Chấp sự Tiêu Viêm.

Tiêu Viêm biểu tình cực kỳ khó xem, nghe Cảnh Ngôn kêu tên mình lão nhìn sang, ánh mắt rất phức tạp.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Ta muốn biết di thể của sư tỷ Trương Mẫn đang ở đâu.

Trương Mẫn chết vì hắn, dù thế nào Cảnh Ngôn cảm thấy nên làm chút gì đó, ít nhất đưa xác nàng về cho người thân.

Tiêu Viêm không muốn đáp lại Cảnh Ngôn chút nào, nhưng không thể không trả lời:

- Còn giữ trong hầm lạnh Hình Pháp Điện.

Phó điện chủ Mộc Tê còn chết thì chấp sự Hình Pháp Điện nho nhỏ như Tiêu Viêm …

Phó điện chủ Mộc Tê tuy xuống tay với Cảnh Ngôn nhưng không phải muốn giết hắn tại chỗ, chỉ muốn bắt hắn lại, vậy mà bị Phương Nhược Vũ giết.

Cảnh Ngôn nghe Tiêu Viêm đáp, gật gù:

- Ừm!

Hình Pháp Điện là nơi chuyên phán xét đệ tử Đạo Nhất học viện phạm tội nặng, đệ tử chết trong Hình Pháp Điện không chỉ có một, hai người. Nhiều xác đệ tử không thể giải quyết ngay sẽ đặt trong hầm lạnh lưu trữ, phòng ngừa xác bị mục.

Biết xác Trương Mẫn lưu giữ trong hầm lạnh thì Cảnh Ngôn hơi yên lòng, chờ có thời gian điều tra thân phận của nàng rồi đưa xác nàng về.

Cảnh Ngôn nhìn điện chủ Lâm Nham Sự Vụ Điện, hỏi:

- Điện chủ Lâm Nham, bây giờ ta có thể lên Thiên Thê không?

Lâm Nham nhướng mí mắt, thầm nghĩ: Ngươi vô tư thật, một trưởng lão học viện mới bị giết vì ngươi, vậy mà ngươi còn muốn đi Thiên Thê thăng cấp nội viện.

Lâm Nham nhẹ gật đầu nói:

- Được, bây giờ cũng được.

Cảnh Ngôn cảm ơn đám người Hoa Khai Chí, hắn ghi nhớ những người đã nói lời giúp mình.

Nội viện, chỗ ở của thủ tịch chưởng viện.

Ứng Hữu Khuyết vội lắc người lao vào.

Hết chương 325.

Chương 326. Sự Thật Khó Thể Chấp Nhận

Tâm tình của Ứng Hữu Khuyết lúc này không thể diễn tả bằng lời.

Quá mức! Không cách nào chấp nhận!

Mộc Tê chết ngay trước mặt lão, không chừa mẩu xương.

Ứng Hữu Khuyết không nhớ đã bao nhiêu năm rồi không cảm nhận cái chết đè đầu thế này, hôm nay lão lại cảm nhận sự nghẹt thở đó. Ứng Hữu Khuyết không nghi ngờ gì lúc đó lão ngoan cố trước mặt Phương Nhược Vũ giây lát sẽ bị nàng đánh chết ngay.

Ứng Hữu Khuyết chửi thầm trong bụng:

- Chết tiệt!

Ứng Hữu Khuyết lao thẳng vào phòng.

Một lão nhân mặc áo xanh ở trong phòng, nhướng mi mắt nhìn Ứng Hữu Khuyết, kinh ngạc hỏi:

- Trưởng lão Ứng Hữu Khuyết?

Lão nhân áo xanh là thủ tịch chưởng viện Đạo Nhất học viện Văn Quảng.

Trong lòng Ứng Hữu Khuyết rất bực tức nhưng vẫn khom người chào:

- Chưởng viện đại nhân!

Văn Quảng nhíu mày hỏi:

- Trưởng lão Ứng Hữu Khuyết, đã xảy ra chuyện gì sao?

Văn Quảng biết nếu không có việc lớn Ứng Hữu Khuyết sẽ không xông thẳng vào phòng mình.

Ứng Hữu Khuyết căm hờn nói:

- Chưởng viện đại nhân, Phương Nhược Vũ giết trưởng lão Mộc Tê!

Văn Quảng ngạc nhiên đứng bật dậy:

- Cái gì?

Văn Quảng hỏi dồn:

- Chuyện gì xảy ra?

Ứng Hữu Khuyết trầm giọng căm hờn nói:

- Chưởng viện đại nhân, ta thật không rõ tại sao đại nhân cho Phương Nhược Vũ vào Đạo Nhất học viện, còn để ả đảm nhiệm chức vụ phó chưởng viện. Tiện nhân này quá tàn nhẫn, trưởng lão Mộc Tê không làm gì sai mà ả giết trưởng lão Mộc Tê. Chưởng viện đại nhân nói xem nên xử trí Phương Nhược Vũ thế nào?

Ứng Hữu Khuyết hy vọng Văn Quảng tự tay đối phó Phương Nhược Vũ.

Văn Quảng hít sâu đi lòng vòng trong phòng:

- Chậc.

Ứng Hữu Khuyết chau mày, cảm thấy kỳ kỳ. Chưởng viện Văn Quảng không đáp lại ngay việc này, khác với Ứng Hữu Khuyết đã tưởng tượng. Ứng Hữu Khuyết cho rằng chưởng viện Văn Quảng nên ra chỉ lệnh ngay chuẩn bị xuống tay với Phương Nhược Vũ mới đúng. Ít nhất trừ chức vụ của nàng, bắt giữ nàng rồi thẩm phán.

Ứng Hữu Khuyết hoang mang:

- Chưởng viện đại nhân?

Văn Quảng trầm ngâm một hồi lâu rồi nói một câu:

- Trưởng lão Ứng Hữu Khuyết, về sau … tuyệt đối đừng bao giờ làm trái ý phó chưởng viện Phương Nhược Vũ nữa. Chỉ cần ngươi không chọc vào nàng thì nàng sẽ không chủ động kiếm chuyện với ngươi.

Ứng Hữu Khuyết nghi ngờ mình bị lãng tai:

- Cái gì?

Ứng Hữu Khuyết đang chờ chưởng viện Văn Quảng xử đối phương, nhưng đáp lại lão chỉ có một câu này.

Ứng Hữu Khuyết bi thương hét lên:

- Chưởng viện đại nhân nghĩ kiểu gì? Phương Nhược Vũ giết hạ vị trưởng lão của Đạo Nhất học viện chúng ta! Tiện nhân Phương Nhược Vũ mới tham gia Đạo Nhất học viện một tháng, trưởng lão Mộc Tê đã ở trong học viện hơn năm mươi năm trời!

Văn Quảng giơ tay xua nhẹ, bất đắc dĩ nói:

- Trưởng lão Ứng Hữu Khuyết, ta không quản chuyện này được, dù muốn cũng bất lực.

Ứng Hữu Khuyết trợn to mắt hỏi:

- Tại sao?

Văn Quảng lắc đầu cười khổ nói:

- Tại sao? Dù tất cả người Đạo Nhất học viện cộng lại cũng không thể làm gì Phương Nhược Vũ.

Ứng Hữu Khuyết trợn to mắt suýt rớt tròng:

- Hả?

Văn Quảng khẽ thở dài:

- Ài. Hơn một tháng trước Phương Nhược Vũ đến Đạo Nhất học viện gặp ta, nói muốn tham gia vào học viện. Khi đó nàng không nói tin tức gì về lai lịch của mình, ngươi cảm thấy ta sẽ đồng ý cho người nào đó đến Đạo Nhất học viện muốn làm phó chưởng viện sao? Hơn nữa ta không biết gì về lai lịch của nàng.

Ứng Hữu Khuyết khó hiểu hỏi:

- Vậy tại sao chưởng viện đại nhân cho ả đảm nhiệm phó chưởng viện?

Lúc đó là Văn Quảng đè ép mọi tiếng phản đối trực tiếp nhâm mệnh Phương Nhược Vũ làm phó chưởng viện. Nhiều người nêu ý kiến phản đối nhưng không thể thay đổi ý định của Văn Quảng.

- Ta cũng không muốn, nhưng mà …

Văn Quảng do dự một lúc như đang đặt quyết định gì, cười khổ lắc đầu nói:

- Ta không đỡ nổi ba chưởng của nàng ta! Khi nàng ra tay ta cảm giác còn chưa hết sức, nàng tùy tiện vỗ ba chưởng ta đã không đỡ nổi. Sau đó nàng nói một câu, nếu ta không đồng ý nàng trở thành phó chưởng viện Đạo Nhất học viện thì nàng sẽ làm chưởng viện Đạo Nhất học viện!

Văn Quảng không nói cho ai biết về chuyện này, nếu không phải cần giải thích lý do với Ứng Hữu Khuyết thì lão đã giấu nhẹm, vì rất mất mặt.

Lão là chưởng viện Đạo Nhất học viện, trong địa vực Lam Khúc quận thành lão là tồn tại cao cao tại thượng, dù ở trước mặt Quận Vương cũng không cần thấp cổ bé họng.

Nhưng đối mặt Phương Nhược Vũ, Văn Quảng không đỡ nổi ba chưởng.

Văn Quảng không muốn nói ra chuyện này, nhưng nếu lão không giải thích rõ có lẽ Ứng Hữu Khuyết sẽ không chịu thôi, lỡ lại đi chọc vào quái vật Phương Nhược Vũ, rất có thể nàng diệt luôn Ứng Hữu Khuyết.

Trong phòng chỉ có tiếng hít thở nặng nề của Ứng Hữu Khuyết, lão ngơ ngác nhìn Văn Quảng.

Ứng Hữu Khuyết rất khó chấp nhận những gì Văn Quảng nói, nhưng lão biết Văn Quảng không thể nào nói dối, tức là Văn Quảng thật sự không đỡ được ba chưởng của Phương Nhược Vũ.

Đây đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Trong địa vực Lam Khúc quận thành dù là Quận Vương đại nhân mạnh nhất cũng không thể mạnh hơn Văn Quảng nhiều như thế đi? Thực lực của Quận Vương đại nhân có lẽ mạnh hơn chưởng viện Văn Quảng chút xíu, nhưng Quận Vương muốn giết lão là rất khó khăn.

Nghe ý Văn Quảng thì Phương Nhược Vũ muốn giết lão không tốn chút sức.

Ứng Hữu Khuyết biết nếu lúc ấy Văn Quảng không đồng ý yêu cầu của Phương Nhược Vũ, rất có thể nàng sẽ trực tiếp giết lão rồi tự làm chưởng viện Đạo Nhất học viện. Trong Đạo Nhất học viện ai không đồng ý Phương Nhược Vũ sẽ giết kẻ đó.

Dù Văn Quảng cầu cứu Quận Vương phủ cũng vô dụng, thực lực của Phương Nhược Vũ đã mạnh đến mức miệt thị bất cứ võ giả nào trong địa vực Lam Khúc quận thành. Nếu Quận Vương phủ nhúng tay vào không chừng Phương Nhược Vũ trực tiếp giết đến Quận Vương phủ luôn.

Thủ đoạn của Phương Nhược Vũ nhìn từ việc nàng trực tiếp giết Mộc Tê là đoán được, khi nàng quyết định muốn giết

ai tuyệt đối sẽ không nén giận.

Qua khoảng một tách trà sau Ứng Hữu Khuyết thẫn thờ rời khỏi chỗ chưởng viện Văn Quảng cư ngụ.

Ứng Hữu Khuyết chợt hiểu rằng đời này không có hy vọng tìm Phương Nhược Vũ lấy lại mặt mũi.

Còn về Cảnh Ngôn, sau này hắn làm cái gì Ứng Hữu Khuyết không muốn hỏi tới nữa. Cảnh Ngôn có quái vật Phương Nhược Vũ che chở, ai dám xuống tay với hắn?

Nhưng Phương Nhược Vũ từ đâu đến? Trong địa vực Lam Khúc quận thành tuyệt đối không có võ giả mạnh như vậy.

Hết chương 326.

Chương 327. Lên Thiên Thê

Thiên Thê chín bậc nằm giữa Đạo Nhất Sơn và ngoại viện.

Đạo Nhất Sơn là nội viện Đạo Nhất học viện, đệ tử ngoại viện không có tư cách đi vào núi. Đệ tử ngoại viện muốn thăng cấp thành đệ tử nội viện phải qua khảo hạch Thiên Thê chín bậc.

Gần Thiên Thê chín bậc luôn không thiếu đệ tử ngoại viện tụ tập.

- Lợi hại!

- Sư tỷ Đông Thu Thủy cố lên!

- Ta đã nói mà, thực lực của sư tỷ Đông Thu Thủy có thể vượt qua khảo hạch thăng cấp nội viện!

- …

Dưới Thiên Thê có khoảng mấy chục đệ tử nội viện lớn tiếng hò reo.

Trên Thiên Thê, một nữ võ giả đang cố gắng leo lên trên.

Thiên Thê chỉ có chín bậc, nhưng leo lên mỗi bậc thang vô cùng khó khăn. Đệ tử ngoại viện bình thường không leo nổi nấc thang đầu tiên chứ đừng nói lên chín bậc tới đỉnh Thiên Thê.

Nữ võ giả đã đến nấc thang thứ tám, thân thể mềm mại run nhẹ, hiển nhiên nàng đối mặt áp lực cực kỳ lớn.

Các đệ tử hâm mộ reo lên:

- Thành công! Thu Thủy sư tỷ thành công đứng vững ở bậc thang thứ tám, bước tiếp theo là lên đỉnh bậc thứ chín!

- Quá lợi hại, ta không biết phải mất bao lâu mới đến trình độ của Thu Thủy sư tỷ!

Đông Thu Thủy, võ giả xếp hạng thứ ba trên Bảng Chiến Thần, nên trong ngoại viện nàng rất nổi tiếng, cộng thêm cực kỳ xinh đẹp, trong ngoại viện trên chín mươi phần trăm đệ tử biết nàng.

Bên dưới, một nam nhân điển trai hét lớn át qua giọng mọi người:

- Thu Thủy, hãy kiên trì! Cố gắng thêm chút nữa là nàng sẽ lên đỉnh!

Nam nhân điển trai cũng là võ giả xếp hạng bốn trên Bảng Chiến Thần.

Lên Thiên Thê không phải võ giả phải xin thăng cấp nội viện mới được leo lên, bất cứ đệ tử ngoại viện nào đều có thể thử trèo lên. Một ít võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh thực lực khá mạnh thường đến thử, hễ cảm thấy mình có khả năng lên đỉnh sẽ đi Sự Vụ Điện xin thăng cấp nội viện.

Vì đệ tử nào mỗi năm chỉ có thể xin một lần thăng cấp nội viện, nếu không có nắm chắc các học viên cũng sẽ không dễ dàng xin phép.

Đông Thu Thủy đứng trên Thiên Thê bậc thứ tám khẽ quát:

- A!

Đông Thu Thủy mạnh vận chuyển nguyên khí nhảy lên Thiên Thê nấc thứ chín.

Từ Thiên Thê nấc thứ chín tràn ra sóng gợn đen đánh mạnh vào Đông Thu Thủy đang từ dưới lao lên.

Khuôn mặt xinh đẹp của Đông Thu Thủy giờ phút này đỏ ửng:

- Phá cho ta!

Đông Thu Thủy chậm thật chậm dần đặt chân lên Thiên Thê nấc thứ chín.

- Thành công?

- Thu Thủy sư tỷ thành công?

- Chậc chậc, không uổng là cường giả hạng ba Bảng Chiến Thần.

Vèo roẹt!

Trong tiếng tán thán cúa mọi người Đông Thu Thủy bắn mạnh ra liên tục lộn mèo trên không trung, lảo đảo đáp xuống đất.

Đông Thu Thủy cuối cùng thất bại!

Tới Thiên Thê nấc thứ chín là lên đỉnh, nhưng đậu khảo hạch thăng cấp nội viện là phải đứng vững trên bậc thang thứ chín. Nếu đơn giản là leo lên nấc thang thứ chín rồi bị Thiên Thê đuổi xuống thì là không thành công.

Đông Thu Thủy đáp xuống đất, nhẹ lắc đầu, mắt tràn đầy thất vọng. Đông Thu Thủy đã dốc hết sức nhưng vẫn thất bại, tuy có chuẩn bị tâm lý nhưng khi thật sự thua làm nàng thấy hụt hẫng.

Võ giả hạng bốn Bảng Chiến Thần an ủi:

- Thu Thủy đã rất gần với thành công, qua mấy tháng nữa nhất định có thể thành công lên đỉnh!

Một số võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh mở miệng nói:

- Đúng rồi, sư tỷ Đông Thu Thủy đã rất mạnh!

- Chính xác, ta cảm giác chỉ cần thử thêm vài lần nữa là sư tỷ Đông Thu Thủy sẽ thành công!

***

Cảnh Ngôn đã đi tới Thiên Thê:

- Đây là Thiên Thê?

Cảnh Ngôn chưa từng đến, nên đây là lần đầu tiên hắn thấy hình dáng thật sự của Thiên Thê.

Nghe giọng Cảnh Ngôn, đệ tử xung quanh nhìn hắn, ánh mắt như nhìn tên ngốc.

Vì lời Cảnh Ngôn nói rất buồn cười.

Cảnh Ngôn bật thốt đây là Thiên Thê?

Nơi này không phải Thiên Thê thì là cái gì?

Đa số nhìn Cảnh Ngôn như đồ ngốc, nhưng có người trả lời hắn:

- Đây chính là Thiên Thê.

Cảnh Ngôn cảm ơn người đó:

- A, đa tạ.

Cảnh Ngôn lại hỏi:

- Chỉ cần leo lên Thiên Thê chín bậc là có thể thăng cấp trở thành đệ tử nội viện phải không?

Người kia gật đầu nói:

- Đúng, chỉ cần thực lực đủ cường đại leo lên chín bậc thang Thiên Thê là có thực lực đệ tử nội viện.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ưm, vậy ta thử xem.

Bốn phía vang tiếng cười khẩy.

- Ha ha ha!

- Tiểu tử, nhà ngươi mơ mộng hão huyền sao?

- Mới rồi còn hỏi đây có phải là Thiên Thê không, xem ra ngươi lần đầu tiên thấy Thiên Thê đúng chứ? Lần đầu đến mà ngươi muốn thử lên Thiên Thê?

Bọn họ nhìn Cảnh Ngôn như xem đồ ngốc.

Tuy đệ tử nào đều có thể thử lên Thiên Thê, nhưng không có đủ thực lực, ví dụ có tu vi Tiên Thiên đỉnh, đệ tử bình thường sẽ không tùy tiện thử. Thực lực quá yếu lên nấc một, hai Thiên Thê là bị đuổi xuống dưới, vậy thì rất mất mặt.

Cảnh Ngôn nhìn người xung quanh, nghi hoặc hỏi:

- A? Không lẽ lần đầu tiên lên Thiên Thê chắc chắn sẽ bị thất bại?

Lại rộ tiếng cười chói tai.

- Ha ha ha ha ha ha!

- Tiểu tử, ngươi tốt nhất giữ sức đi. Thiên Thê không phải ngươi muốn lên là có thể lên.

- Đúng vậy! Chờ ngươi tu luyện ba, năm, mười năm rồi hẵng thử!

- Đừng lãng phí thời gian, mỗi lần chỉ có thể một người thử leo lên Thiên Thê, ngươi muốn lên là lãng phí thời gian của chúng ta!

Cảnh Ngôn cau mày rồi lắc đầu, không thèm quan tâm đám người này nữa, hắn đến gần Thiên Thê.

Hạng bốn Bảng Chiến Thần, Từ Sâm cau mày quát nạt Cảnh Ngôn:

- Đứng lại!

Cảnh Ngôn dừng bước nhìn sang:

- Có chuyện gì?

Từ Sâm nói:

- Hưm, ngươi muốn thử lên Thiên Thê là tự do của ngươi, nhưng ngươi phải chờ.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tại sao?

Từ Sâm khịt mũi:

- Buồn cười, ta đến trước ngươi nên đương nhiên ngươi phải chờ ta lên Thiên Thê rồi mới thử.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ngươi nói có lý, vậy ngươi thử trước đi.

Đúng là Từ Sâm đến trước, gã kêu hắn chờ lượt sau cũng không có gì đáng trách.

Cảnh Ngôn đứng yên tại chỗ, chờ giây lát không thấy Từ Sâm có hành động gì.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Từ Sâm:

- Vậy là sao? Không phải ngươi muốn thử lên Thiên Thê sao? Tại sao chưa bắt đầu?

Từ Sâm lườm Cảnh Ngôn:

- Gấp cái gì? Ngươi nghĩ lên Thiên Thê là trò chơi sao? Không chuẩn bị tốt sao có thể thử? Tiểu tử cứ chờ từ từ đi, ta phải chuẩn bị chút rồi thử.

Hết chương 327.

Chương 328. Leo Lên Siêu Nhanh

Rõ ràng Từ Sâm đang cố ý làm khó dễ.

Có lẽ Từ Sâm muốn lên Thiên Thê thật nhưng không phải ngay lập tức. Cảnh Ngôn muốn lên Thiên Thê trước nhưng bị Từ Sâm ngăn cản, tỏ rõ khi dễ hắn.

Cảnh Ngôn sầm mặt. Từ Sâm nói gã đến trước, kêu Cảnh Ngôn chờ gã lên Thiên Thê rồi mới được leo lên, hắn cảm thấy có lý. Giờ thấy rõ Từ Sâm không định lên Thiên Thê, bắt Cảnh Ngôn kiên nhẫn chờ.

Cảnh Ngôn cười nhạt tiếp tục đến gần Thiên Thê.

Từ Sâm không định leo lên ngay vậy cứ để gã chờ đi.

Từ Sâm thấy Cảnh Ngôn tiếp tục đi hướng Thiên Thê thì ánh mắt lạnh lùng, gã không ngờ hắn dám làm như thế. Tên quê mùa này dám chống đối cường giả hạng bốn Bảng Chiến Thần như gã đây?

Đông Thu Thủy nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn, nói:

- Này! Thiên Thê không dễ leo, ngươi cần gì vội vã lên?

Đông Thu Thủy không quan tâm Cảnh Ngôn lấy được thành tích gì trên Thiên Thê, nhưng hắn cứng đầu leo sẽ đắc tội Từ Sâm. Đông Thu Thủy không mong thấy Cảnh Ngôn bị thương trong tay Từ Sâm nên lên tiếng khuyên.

Cảnh Ngôn quay đầu nhìn Đông Thu Thủy:

- Có lẽ không quá khó.

Đông Thu Thủy lắc đầu, không nói gì nữa.

Nàng đã khuyên bảo, nhưng Cảnh Ngôn không nghe, vậy chút nữa Từ Sâm có làm gì thì đó là hắn tự chuốc khổ.

Từ Sâm trầm giọng quát:

- Chút nữa sẽ tính sổ với tiểu tử nhà ngươi!

Cảnh Ngôn nghe vậy nhếch mép, vận chuyển nguyên khí bộc phát ra, hắn nhảy vọt bước lên nấc thang đầu tiên.

Khi hai chân Cảnh Ngôn đáp xuống bậc thang, trên nấc thang to lớn lấp lóe hoa văn rậm rạp.

Là trận pháp!

Thiên Thê là một trận pháp kỳ lạ. Võ giả leo lên bậc thang Thiên Thê thì trận pháp sẽ khởi động sinh ra lực lượng đuổi võ giả xuống Thiên Thê.

Hoa văn rậm rạp lấp lánh sáng lên, lực lượng từ bốn phương tám hướng đè ép Cảnh Ngôn.

Đám đông đệ tử đứng bên dưới châm biếm nhìn Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử đó sắp bay ra!

- Ha ha, không biết tự lượng sức mình, tưởng lên Thiên Thê dễ vậy sao?

- Ha, chờ xem tiểu tử này bay ra té dập mặt!

- Hắn tưởng Thiên Thê dễ leo? Chờ hắn văng ra mới biết hành vi của mình buồn cười cỡ nào!

Một lát sau tập thể câm mồm, vì Cảnh Ngôn vững vàng đứng trên bậc Thiên Thê thứ nhất, không có dấu hiệu chao đảo.

Đám đệ tử hít sâu, nói:

- Tiểu tử này có chút thực lực.

- Không ngờ đứng vững trên Thiên Thê nấc một.

Trong khi họ xì xào Cảnh Ngôn lại bay lên nấc thang thứ hai.

Khoảnh khắc Cảnh Ngôn đã đứng trên Thiên Thê bậc thang thứ hai.

Bùm!

Lực lượng càng mạnh mẽ hơn ập vào mặt, nguyên khí của Cảnh Ngôn rung nhẹ xua tan lực lượng ập đến.

Cảnh Ngôn híp mắt thầm nghĩ:

- Sức ép trên nấc hai mạnh hơn nấc một nhiều, e rằng càng lên cao khó khăn càng lớn. Hèn gì nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh không cách nào leo lên. Tiếp tục!

Cảnh Ngôn tạm dừng khoảng một giây trên Thiên Thê thứ hai rồi tiếp tục bay vọt lên.

Nấc thứ ba!

Nấc thứ bốn!

Nấc thứ năm!

Cảnh Ngôn không ngừng nhảy lên trên, mỗi nấc thang hắn chỉ ngừng lại một giây.

Đám đông đệ tử cao đẳng ngoại viện đứng bên dưới xoe tròn mắt. Mới vài giây Cảnh Ngôn đã đến Thiên Thê bậc thứ năm.

Có thể leo lên Thiên Thê bậc thang thứ năm ít nhất có tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, bọn họ không ngờ Cảnh Ngôn sẽ có thực lực mạnh mẽ đến vậy.

Nấc thứ sáu!

Nấc thứ bảy!

Khi Cảnh Ngôn bước lên Thiên Thê bậc thứ bảy thân hình vẫn vững như núi Thái.

Đến lúc này đám đệ tử cao đẳng ngoại viện im lặng.

Thiên Thê bậc thứ bảy là lằn ranh, có thể bước lên nó chứng minh võ giả có tu vi Tiên Thiên đỉnh.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh trong Đạo Nhất học viện đa số có thể leo lên Thiên Thê bậc thang thứ bảy, nhưng muốn lên bậc thứ tám không dễ.

Như Đông Thu Thủy hạng ba trên Bảng Chiến Thần khi leo lên Thiên Thê nấc thứ tám thì hơi lảo đảo, người run run. Thiên Thê bậc thang thứ chín đẩy Đông Thu Thủy rớt xuống.

Đám đệ tử cao đẳng lặng im giây lát rồi kinh thán:

- Người này là ai vậy?

- Trước kia chưa gặp qua, xem tuổi của hắn nhiều nhất chừng hai mươi đi? Hắn có tu vi cảnh giới Tiên Thiên đỉnh sao?

- Chắc là người mới vào Đạo Nhất học viện, không thì sao lúc trước chưa từng thấy Thiên Thê?

- Mạnh thật, tiểu tử này rất mạnh!

- Ta còn tưởng hắn không lên nổi Thiên Thê nấc thang đầu, không ngờ đã đến nấc thứ bảy.

Từ Sâm sắc mặt càng thêm âm trầm, gã chờ Cảnh Ngôn bị lực lượng Thiên Thê đuổi xuống sau đó dạy cho hắn bài học, ai ngờ hắn leo lên nấc thứ bảy. Cảnh Ngôn có thực lực này thì Từ Sâm khó đánh hắn.

Có người nhìn đệ tử cao đẳng xung quanh, mắt sáng rực hỏi:

- Các ngươi nói xem tiểu tử này có thể một hơi leo lên Thiên Thê bậc thứ tám không?

- Bậc thang thứ tám, nếu mà leo lên được cũng cỡ trình độ mười đại cao thủ Bảng Chiến Thần, tiểu tử này chắc chắn không thể!

- Chưa chắc, ngươi nhìn xem hắn từ bậc một leo lên bậc bảy mới bao nhiêu thời gian? Hình như hắn lên Thiên Thê mà nhẹ nhàng như đi bộ, có lẽ hắn có thể leo lên Thiên Thê bậc thang thứ tám.

Có người ủng hộ Cảnh Ngôn leo lên bậc thang thứ tám, có người thì không đồng ý.

Trong khi bọn họ thảo luận Cảnh Ngôn nhích người, hắn đứng ở bậc thang thứ bảy hơi lâu chút, không phải vì thấy vất vả mà do lực lượng trên Thiên Thê hơi huyền diệu, hắn muốn cảm nhận kỹ lực lượng đó.

Thiên Thê nấc thang thứ tám!

Hai chân Cảnh Ngôn vững vàng đạp trên bậc thang thứ tám.

Xoẹt!

Uy năng hùng hồn từ bốn phương tám hướng đổ ập xuống.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, nguyên khí dâng trào bộc phát ra:

- Phá cho ta!

Nguyên khí như sương bao quanh người Cảnh Ngôn đẩy năng lượng sóng đen ra xa mấy thước.

Mọi người xoe tròn mắt nhìn cảnh này.

Bọn họ không phải một, hai lần thấy võ giả leo lên Thiên Thê bậc thang thứ tám, nhưng lần đầu tiên thấy khả năng như

Cảnh Ngôn. Những đệ tử trước kia thành công thăng cấp nội viện e rằng không thể thoải mái leo lên Thiên Thê bậc thứ tám như vậy.

Hết chương 328.

Chương 329. Thăng Cấp Nội Viện

Cảnh Ngôn đứng trên Thiên Thê bậc thang thứ tám khoảng một tách trà thời gian.

Năng lượng trên Thiên Thê vô cùng huyền ảo, về lực lượng thì không mạnh đối với Cảnh Ngôn, nhưng ảo diệu ẩn chứa trong đó giúp ích rất lớn cho hắn.

Trong thời gian ngắn lên Thiên Thê Cảnh Ngôn phát hiện tu vi của mình tiến bộ bước dài, rõ rệt đến mức hắn cảm nhận được. Với tu vi hiện giờ của Cảnh Ngôn chỉ tăng chút thực lực rất khó nhận ra, hắn cảm nhận rõ thực lực tiến bộ thì bước tiến rất kinh khủng.

Cảnh Ngôn lại nhảy lên bậc thứ chín cũng là nấc thang cuối của Thiên Thê.

Nếu có thể đứng vững trên Thiên Thê nấc thang thứ chín Cảnh Ngôn sẽ chính thức đậu khảo hạch thăng cấp, từ đệ tử ngoại viện trở thành đệ tử nội viện.

Đám đệ tử cao đẳng ở bên dưới nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

- Đi lên! Đi lên!

- Hắn đúng là yêu nghiệt, thật sự leo lên Thiên Thê nấc thang thứ chín!

- Không tin được! Ngoại viện Đạo Nhất học viện chúng ta trung bình một năm chỉ có bốn, năm người lên đỉnh Thiên Thê. Hôm nay không uổng công, được thấy tận mắt.

- Võ giả trẻ này rốt cuộc là ai?

- Đúng rồi, hay hắn là Cảnh Ngôn? Các ngươi có từng nghe đồn Đạo Nhất học viện chúng ta có một người mới vừa tham gia tên Cảnh Ngôn, là thiên tài vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh?

- Đúng rồi, chắc chắn là hắn, nếu không thì ai có thể nhẹ nhàng qua Thiên Thê được? Có thể giành được kim lệnh thì qua khảo hạch Thiên Thê khó gì?

- …

Cảnh Ngôn biểu hiện ra thực lực quá mạnh, đám đệ tử đứng bên dưới dù không biết mặt cũng đoán được thân phận của hắn. Cho đến bây giờ họ chưa biết Cảnh Ngôn đã giết đệ tử nội viện cường giả Đạo Linh cảnh Tiền Trấn.

Cảnh Ngôn từ ngoài Thanh Dương Viên bay thẳng đến Thiên Thê nên tin tức chưa lan rộng ra.

Không lâu sau đệ tử toàn Đạo Nhất học viện sẽ biết chuyện Cảnh Ngôn đánh chết cường giả Đạo Linh cảnh Tiền Trấn, khi đó cái tên Cảnh Ngôn mới vang dội Đạo Nhất học viện.

Cộp!

Hai chân Cảnh Ngôn đạp trên bậc thang thứ chín, nguyên Thiên Thê phát ra tiếng vang khẽ.

Hoa văn đen rậm rạp nối liền trong không gian bao trùm Cảnh Ngôn, như muốn đuổi đi kẻ xâm nhập. Sóng gợn đen tỏa ra hơi thở năng lượng đáng sợ cực nhanh nghiền áp, tựa như ngọn núi lớn từ bên trên đập mạnh xuống.

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống quát to:

- Mở!

Nguyên khí trong vụ tuyền điên cuồng dâng lên như nước sôi sùng sục, Cảnh Ngôn làm trung tâm nguyên khí khuếch tán bốn phía.

Ong ong ong ong ong!

Sóng gợn đen bị ngăn cách bên ngoài. Dường như năng lượng sóng đen không cam lòng phát ra tiếng động ngân dài không dứt, nó tiếp tục ập hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vững như núi Thái, hai chân đứng vững trên Thiên Thê nấc thang thứ chín.

Lát sau tất cả sóng gợn đen biến mất, Thiên Thê nấc thang thứ chín yên tĩnh lại.

Đám đệ tử đứng bên dưới thấy rõ bóng dáng Cảnh Ngôn trên bậc thang thứ chín, bọn họ nín thở nhìn chăm chú.

Từ Sâm hít nhẹ thật sâu, mắt tràn đầy hoảng sợ.

Vừa rồi Từ Sâm muốn cho Cảnh Ngôn một bài học nhưng bây giờ gã không còn ý nghĩ đó nữa. Thực lực của Cảnh Ngôn tuyệt đối cao hơn gã. Từ Sâm thầm mừng, may mà mới rồi không đánh Cảnh Ngôn, nếu không hậu quả khó nói.

Đôi mắt đẹp của Đông Thu Thủy lấp lánh tia sáng, nàng nhớ vừa rồi còn muốn khuyên bảo Cảnh Ngôn, ngẫm lại thật buồn cười.

Cảnh Ngôn nói với nàng có lẽ lên Thiên Thê không khó khăn, Đông Thu Thủy cho rằng hắn không biết tự lượng sức mình. Hiện tại xem ra người ta nói thật, lên Thiên Thê không khó, toàn quá trình chưa tới thời gian một tách trà, nhanh kinh khủng.

Lên Thiên Thê đối với họ là khó hơn lên trời, nhưng với Cảnh Ngôn thì không khó chút nào. Nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng

của Cảnh Ngôn đừng nói Thiên Thê chín bậc, có mười bậc, hai mươi mấy bậc thì hắn vẫn leo lên một hơi.

Vèo!

Khi năng lượng Thiên Thê tán đi, Cảnh Ngôn nhảy nhẹ bay xuống.

Cảnh Ngôn vừa đáp xuống đất, mấy chục đệ tử cao đẳng xúm lại ríu rít.

- Huynh là sư huynh Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn nhìn quét bốn phía, gật đầu nói:

- Ta là Cảnh Ngôn.

Các đệ tử cao đẳng lao nhao xôn xao:

- Thật là sư huynh Cảnh Ngôn! Sư huynh Cảnh Ngôn lợi hại quá!

- Đúng rồi, lần đầu tiên lên Thiên Thê mà thuận lợi lên đỉnh, không uổng là võ giả thiên tài giành được kim lệnh!

- Nếu sư huynh Cảnh Ngôn có rảnh có thể giao lưu chút kinh nghiệm tu luyện Võ Đạo với ta được không?

Dường như tất cả đã quên trước khi Cảnh Ngôn lên Thiên Thê bị tập thể cười nhạo bàn tán. Nay thấy Cảnh Ngôn mạnh mẽ lên đỉnh, bọn họ ưỡn mặt dày nịnh nọt.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu nghe xung quanh ồn ào.

Điện chủ Sự Vụ Điện Lâm Nham xuất hiện:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn khom người chào:

- Điện chủ đại nhân!

Đệ tử cao đẳng khác, bao gồm Từ Sâm, Đông Thu Thủy đều khom lưng chào Lâm Nham.

Lâm Nham phớt lờ đám người chào hỏi, mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã qua khảo hạch Thiên Thê, từ bây giờ ngươi chính thức thăng cấp trở thành đệ tử nội viện Đạo Nhất học viện. Đưa lệnh bài thân phận của ngươi cho ta, thay đổi thành lệnh bài thân phận đệ tử nội viện.

Cảnh Ngôn lấy lệnh bài thân phận ra đưa cho Lâm Nham:

- Vâng.

Lâm Nham thuận tay nhận lấy, động ý niệm sau đó biến sắc mặt.

- Hai mươi vạn bảy ngàn điểm?

Lâm Nham không ngờ trong lệnh bài thân phận của Cảnh Ngôn có nhiều điểm đến vậy.

Lúc Cảnh Ngôn mới vào Đạo Nhất học viện, Lâm Nham thưởng cho hắn một vạn điểm học viện, bây giờ hắn có hơn hai mươi vạn điểm là sao? Theo Lâm Nham biết Cảnh Ngôn tham gia Đạo Nhất học viện hơn một tháng nhưng hắn hầu như không ở trong học viện, tức là hắn không có thời gian kiếm điểm học viện, vậy hơn hai mươi vạn điểm từ đâu ra?

Lâm Nham thở hắt ra, lấy ra một lệnh bài ngọc phù màu lục dời hai mươi vạn bảy ngàn điểm qua, đưa lệnh bài mới cho Cảnh Ngôn.

Mặc kệ Cảnh Ngôn làm sao kiếm điểm, việc này chẳng liên quan gì Lâm Nham. Lão chỉ không ngờ Cảnh Ngôn có nhiều điểm như thế nên mới bị giật mình.

Đám người hâm mộ nhìn lệnh bài thân phận màu lục trong tay Cảnh Ngôn, bọn họ khao khát ước mơ có lệnh bài này.

Hết chương 329.

Chương 330. Tâm Cảnh Biến Đổi

Lâm Nham tự mình dẫn Cảnh Ngôn leo lên Đạo Nhất Sơn.

Trong khi đi Lâm Nham trò chuyện với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi phá vỡ kỷ lục của Đạo Nhất học viện chúng ta.

Cảnh Ngôn ngạc nhiên nhìn Lâm Nham:

- Phá vỡ kỷ lục?

Lâm Nham cảm khái nói:

- Đúng vậy! Bây giờ ngươi là đệ tử nội viện trẻ tuổi nhất từ xưa đến nay trong Đạo Nhất học viện chúng ta. Trừ ngươi ra đệ tử nội viện trẻ tuổi nhất phải ngược dòng đến hai trăm năm trước, học viện kia lúc ấy đã hai mươi sáu tuổi, lớn tuổi hơn ngươi nhiều.

Lâm Nham là điện chủ Sự Vụ Điện Đạo Nhất học viện, cũng là hạ vị trưởng lão của học viện, nên lão biết tư liệu lịch sử khá nổi tiếng trong học viện.

Lâm Nham hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn tham gia Bắc Phong hay Nam Phong?

Lâm Nham giải thích:

- Đệ tử nội viện Đạo Nhất học viện chúng ta có hai phe phái, một là Nam Phong, hai là Bắc Phong. Tiền Trấn bị ngươi giết là đệ tử phái Nam Phong, nếu ngươi chọn Nam Phong e

rằng hơi rắc rối. Tiền Trấn tu luyện trong Nam Phong nhiều năm, chắc chắn có chút bằng hữu thân thiết, bọn họ biết Tiền Trấn bị ngươi giết có lẽ sẽ tìm ngươi gây sự.

Cảnh Ngôn gật gù nói:

- Vậy ta chọn Bắc Phong.

Cảnh Ngôn không sợ đám bằng hữu Nam Phong của Tiền Trấn, nhưng hắn không muốn gặp phiền phức. Suốt ngày có đám ruồi bọ nhặng xị bên tai sẽ rất phiền.

Lâm Nham dẫn Cảnh Ngôn đi Bắc Phong:

- Tốt, vậy chúng ta trực tiếp đi Bắc Phong.

Rất nhanh Cảnh Ngôn được sắp xếp chỗ ở mới, giờ hắn đã là đệ tử nội viện nên không thể ở trong Thanh Dương Viên ngoại viện nữa.

Bắc Phong là nhiều ngọn núi liên miên hợp thành, Cảnh Ngôn được chia cho một ngọn núi, sau này ngọn núi thuộc về cá nhân hắn. Dưới núi có một bia đá to lớn.

Cảnh Ngôn khắc ba chữ Trương Mẫn phong trên bia đá.

Sau này tên ngọn núi là Trương Mẫn phong, ngày nào Cảnh Ngôn còn ở Đạo Nhất học viện thì tên ngọn núi sẽ không đổi. Trừ phi có ngày Cảnh Ngôn rời khỏi học viện, không còn là thành viên của Đạo Nhất học viện, hoặc học viện không còn tồn tại, nếu không ngọn núi mãi mãi tên Trương Mẫn phong.

Cảnh Ngôn đặt tên này cho ngọn núi để kỷ niệm Trương Mẫn.

Trên Trương Mẫn phong, Cảnh Ngôn đứng ở đất trống trước dãy phòng ở, đôi mắt nhìn sương trắng mù mịt phía xa.

Một nhóm từ phía dưới đi lên.

Đám Bắc Phong lên Trương Mẫn phong của Cảnh Ngôn, chào hỏi.

- Hoan nghênh tham gia Bắc Phong!

- Sư đệ tên Cảnh Ngôn đúng không? Ta mới nhận được tin nên đến đây ngay.

- Ha ha, nghe nói sư đệ Cảnh Ngôn giết Tiền Trấn của Nam Phong có thật không vậy?

Cảnh Ngôn khom người chào nhóm đệ tử này:

- Các vị sư huynh, sư tỷ!

Một võ giả thô kệch phất tay sảng lãng nói:

- Đừng khách sáo vậy, Bắc Phong chúng ta không có nhiều quy định, đều là đệ tử Bắc Phong như nhau, thân phận giống nhau.

Có người đề nghị:

- Cảnh Ngôn mới tham gia Bắc Phong chúng ta, nên chúc mừng Cảnh Ngôn, hôm nay uống cho say đi!

Mọi người đồng ý:

- Tốt, uống say một bữa! Bình thường mọi người bận rộn hiếm khi có rảnh, nương cơ hội Cảnh Ngôn tham gia Bắc Phong cùng nhau cụng ly!

Cảnh Ngôn nhìn nhóm người, hắn không thích uống rượu nhưng không tiện từ chối những đồng môn nhiệt tình, đành đi theo họ.

- Nào, uống!

- Cảnh Ngôn, ta phải kính ngươi một ly, xem tuổi của ngươi chừng hai mươi đúng chứ? Nhưng ngươi có thể giết Tiền Trấn. Mấy tháng trước Tiền Trấn bước vào Đạo Linh cảnh, không dễ đối phó!

- Ta cũng kính Cảnh Ngôn một ly! Tại sao? Vì ta từng bị Tiền Trấn nhục nhã trước mặt mọi người, đáng tiếc ta không đánh lại hắn. Cảnh Ngôn đã báo thù cho ta, phải kính Cảnh Ngôn một ly mới được!

- Cạn!

- Ha ha ha! Sướng!

Một đám đệ tử Bắc Phong cụng ly trên Trương Mẫn phong, uống rượu một canh giờ sau mới giải tán.

Thời gian như nước chảy, chớp mắt qua một tháng.

Trong thời gian này Cảnh Ngôn không bước ra Trương Mẫn phong nửa bước, công việc hàng ngày của hắn là luyện đan, tu luyện diễn luyện võ học Thánh Quang kiếm pháp.

Trong một tháng Cảnh Ngôn đổi tài liệu từ Hiệp Hội Đan Sư đã bị hắn dùng hết, thay thế là một đống đan dược các loại.

Thực lực cá nhân của Cảnh Ngôn vững vàng tăng tiến, dần đến gần cực hạn Tiên Thiên đỉnh.

Có Thanh Minh Đan trung hòa, lúc trước Cảnh Ngôn sử dụng năng lượng hồn tinh cao cấp hầu như bị hấp thu hết.

- Nên đi đổi bí pháp!

Hôm nay Cảnh Ngôn rời khỏi Trương Mẫn phong đi bảo khố học viện.

Trong bảo khố học viện có nhiều loại bí pháp, qua sàn lọc Cảnh Ngôn chọn một loại bí pháp tên Thiểm Linh.

Hiệu dụng chính của Thiểm Linh là tăng tốc độ công kích của kiếm pháp.

Cảnh Ngôn chọn Thiểm Linh làm bí pháp đầu tiên của mình chủ yếu vì Thiểm Linh có thể kết hợp với Thiên Không Chi Dực.

Thiểm Linh không có hiệu quả tăng lực lượng, nhưng tu luyện bí pháp này đến tột độ là có thể tăng tốc độ kiếm pháp công kích hơn gấp đôi. Phối hợp với Thiên Không Chi Dực của Cảnh Ngôn thì uy lực rất lớn.

Nếu tu luyện Thiểm Linh đến cực hạn, khi đối mặt võ giả như Tiền Trấn, Cảnh Ngôn chủ động công kích có lẽ đối thủ không kịp chống cự có hiệu quả, sẽ bị đánh chết. Hơn nữa Cảnh Ngôn còn nắm giữ kiếm ý, kiếm ý phối hợp bí pháp Thiểm Linh, uy thế không đơn giản là một cộng một.

Còn hơn nửa tháng là đến ngày Cảnh Ngôn và Thương Khúc quyết đâu. Cảnh Ngôn lo chuẩn bị, tập trong vào việc tu luyện bí pháp Thiểm Linh.

Trong bảo khố Cảnh Ngôn lại tiêu hao chút đan dược đổi năm mươi vạn điểm, mua bí pháp Thiểm Linh tốn hết ba mươi vạn điểm.

Trừ Thiểm Linh ra Cảnh Ngôn đổi thêm hai hồn tinh cao cấp, chờ không lâu sau lúc thăng cấp Đạo Linh cảnh là hắn cần dùng chúng.

Cảnh Ngôn rời khỏi bảo khố nhưng không về Trương Mẫn phong ngay, hắn một mình ra khỏi Đạo Nhất học viện.

- Không biết Tử Kỳ bây giờ sao rồi.

Sau khi Trương Mẫn chết tâm cảnh của Cảnh Ngôn lặng lẽ thay đổi một chút, hắn càng xem trọng người mình để ý hơn.

Cảnh Tử Kỳ là một trong những người Cảnh Ngôn quan tâm nhất trên cõi đời này.

Cảnh Ngôn định đi Hồng Liên học viện thăm Cảnh Tử Kỳ, lần trước gặp mặt nàng đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ. Cảnh Ngôn định lần này thăm Cảnh Tử Kỳ sẽ tặng nàng một ít đan dược, trợ giúp nàng tăng cao thực lực.

Hết chương 330.

Chương 331. Ngươi Làm Cách Nào Trà Trộn Vào

Bên ngoài Hồng Liên học viện.

Hồng Liên học viện giống như Đạo Nhất học viện, người ngoài không được tùy tiện đi vào, nên Cảnh Ngôn đứng ngoài học viện chờ Cảnh Tử Kỳ đi ra.

Cảnh Tử Kỳ biết Cảnh Ngôn đến sẽ chạy ra gặp ngay.

Cảnh Ngôn đợi một nén nhang không thấy Cảnh Tử Kỳ xuất hiện, nhưng Mộ Vân Phỉ đi ra.

Trước khi Cảnh Ngôn chữa khỏi cho mẫu thân của Mộ Vân Phỉ thì nàng và Cảnh Tử Kỳ chỉ xem như bằng hữu quan hệ tạm được. Nhưng từ dạo đó Mộ Vân Phỉ và Cảnh Tử Kỳ thân thiết rất nhiều, đã thành khuê mật không giấu gì nhau.

Hai người gặp mặt, mỉm cười chào hỏi:

- Cảnh Ngôn?

- Mộ Vân Phỉ?

Cảnh Ngôn nhìn sau lưng Mộ Vân Phỉ nhưng không thấy bóng dáng Cảnh Tử Kỳ đâu, hắn hỏi:

- Tử Kỳ đâu? Nàng không ở trong Hồng Liên học viện?

Mộ Vân Phỉ gật đầu nói:

- Đúng là Tử Kỳ không ở trong học viện, nàng lĩnh một nhiệm vụ học viện đi sân săn bắn rồi.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Sân săn bắn?

Cảnh Ngôn biết sân săn bắn, nó nằm ở bên ngoài Lam Khúc quận thành, cách quận thành không quá xa.

Sân săn bắn do ba học viện lớn và Quận Vương phủ cùng quản lý. Ba học viện lớn sẽ phát một số nhiệm vụ liên quan sân săn bắn, nhiều đệ tử lĩnh nhiệm vụ đi kiếm điểm.

Cảnh Ngôn không cần lĩnh nhiệm vụ kiếm điểm học viện, đệ tử bình thường không có cách kiếm điểm nào tốt hơn, hoàn thành nhiệm vụ này là con đường kiếm điểm học viện tốt nhất.

Mộ Vân Phỉ gật đầu nói:

- Đúng rồi, nhóm Tử Kỳ mới đi thôi, giờ đuổi theo chắc sẽ bắt kịp trước khi đến sân săn bắn.

Cảnh Ngôn nói:

- Được rồi, vậy ta đi thử.

Mộ Vân Phỉ áy náy nói:

- Ừm, ta còn chút chuyện phải làm chứ nếu không đã đi cùng ngươi.

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Không sao, ta biết sân săn bắn ở đâu.

Sau khi từ biệt Mộ Vân Phỉ, Cảnh Ngôn vội vàng đi sân săn bắn.

Sân săn bắn thật ra là một dãy núi nằm bên ngoài Lam Khúc quận thành.

Trong sơn mạch có nhiều linh thú đủ loại.

Nhưng sân săn bắn khác với Hắc Thạch sơn mạch, Nguyệt Hoa Sâm Lâm nơi thiên nhiên tụ tập linh thú. Nghe nói ban đầu trong sơn mạch này không có linh thú ẩn hiện, hoàn toàn bị Quận Vương phủ kiểm soát, bên trong sản xuất một ít khoáng thạch quý giá, một ít tài nguyên linh thảo.

Sau này tài nguyên bị khai thác gần hết, Quận Vương phủ từ nơi như Hắc Thạch sơn mạch bắt giữ chút linh thú nuôi trong sân săn bắn. Quận Vương phủ bắt giữ những linh thú chủ yếu là thuần phục, nhưng theo thời gian trôi qua linh thú bị thuần phục ít hơn số lượng linh thú bị bắt về, linh thú ở trong sân săn bắn ngày càng đông.

Cộng thêm bầy linh thú sinh sản hậu đại, chưa tới trăm năm sơn mạch đã đầy ắp linh thú. Quận Vương phủ tốn rất nhiều công sức kiểm soát số lượng linh thú. Sau đó Quận Vương phủ, ba học viện lớn nghĩ ra một cách là hai bên cùng quản lý sơn mạch này, sửa tên thành sân săn bắn.

Ba học viện lớn ban nhiệm vụ cho đệ tử vào sân săn bắn săn giết linh thú, một mặt là rèn luyện đệ tử, thứ hai là hữu hiệu kiểm soát số lượng linh thú.

Một canh giờ sau Cảnh Ngôn đến sân săn bắn.

Ngoài doanh địa có vệ đội mặc giáp của Quận Vương phủ tuần tra. Cảnh Ngôn báo ra thân phận là đệ tử của Đạo Nhất học viện, đưa lệnh bài thân phận cho vệ đội mặc giáp kiểm tra. Vệ đội mặc giáp thả Cảnh Ngôn vào doanh địa sân săn bắn.

Doanh địa là nơi đệ tử ba học viện lớn tụ tập trước sân săn bắn, bên trong đông đúc đệ tử. Cảnh Ngôn đi dạo một vòng không thấy Cảnh Tử Kỳ, hắn đoán nàng chưa tới nơi.

Cảnh Ngôn từ Hồng Liên học viện đến sân săn bắn nhiều lần sử dụng Thiên Không Chi Dực đi bộ nên rất mau. Võ giả như Cảnh Tử Kỳ đến đây sẽ chậm hơn nhiều.

Sân săn bắn nằm bên ngoài Lam Khúc quận thành, ra Lam Khúc quận thành là một mảnh đồng hoang. Dọc đường đi Cảnh Ngôn không gặp Cảnh Tử Kỳ cũng là chuyện bình thường.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ:

- Chờ chút đi.

Cảnh Ngôn quyết định chờ Cảnh Tử Kỳ đến.

Lại qua một canh giờ.

Cảnh Ngôn thấy bóng dáng Cảnh Tử Kỳ trong một nhóm vài đệ tử Hồng Liên học viện:

- Đến rồi!

Đa số đệ tử ba học viện lớn đến sân săn bắn đều mặc đồng phục học viện của mình, chỉ số ít mặc đồ thường.

Nhóm Cảnh Tử Kỳ đều mặc đồng phục Hồng Liên học viện.

Cảnh Ngôn thấy Cảnh Tử Kỳ liền chạy lại gần.

Cảnh Tử Kỳ hơi ngạc nhiên khi gặp Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, sao ngươi ở đây?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đang chờ Tử Kỳ, mới rồi ta đi Hồng Liên học viện tìm nhưng Mộ Vân Phỉ nói tỷ đến đây, thế là ta tới.

Cảnh Tử Kỳ cười tươi như hoa:

- Ngươi tìm ta có chuyện gì sao?

Cảnh Ngôn đi Hồng Liên học viện tìm nàng làm Cảnh Tử Kỳ rất vui vẻ.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không có chuyện gì lớn.

Trong mấy người đi cùng Cảnh Tử Kỳ có một người liếc Cảnh Ngôn, hằn học hỏi:

- Cảnh Tử Kỳ, tiểu tử này là ai?

Ngữ điệu của người này làm Cảnh Ngôn hơi bực, hắn cau mày, cảm ứng sơ liền biết tu vi của người này là Tiên Thiên hậu kỳ, chắc là đệ tử cao đẳng Hồng Liên học viện.

Cảnh Ngôn thuận tiện cảm ứng thực lực những người khác trong đội, hắn ngạc nhiên phát hiện chỉ có Cảnh Tử Kỳ là cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, còn lại toàn là tu vi Tiên Thiên hậu kỳ.

Chuyện gì thế này? Nếu là nhóm cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ thì Cảnh Tử Kỳ làm sao tham gia vào được?

Cảnh Tử Kỳ quay lại giải thích với người kia:

- Đây là Cảnh Ngôn, là … bằng hữu của ta.

Cảnh Tử Kỳ định nói Cảnh Ngôn là đệ đệ cùng tộc với mình, nhưng Cảnh gia Đông Lâm thành không nổi tiếng, nếu giới thiệu như vậy sẽ phải tốn nước miếng giải thích, nên nàng đơn giản nói hắn là bằng hữu của nàng.

Người kia nghe Cảnh Tử Kỳ giới thiệu con ngươi co rút lại nhìn Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, nơi này doanh địa sân săn bắn, ngươi làm cách nào trà trộn vào?

Hiển nhiên gã không xem Cảnh Ngôn là đệ tử ba học viện lớn.

Chân mày Cảnh Ngôn dính chặt vào nhau, ngữ điệu của ngươi này nghe chói tai, mắt lóe tia địch ý.

Cảnh Ngôn vận động đầu óc, bất đắc dĩ thầm nghĩ:

- Không lẽ tên này có thù với ta?

Cảnh Ngôn nhìn kỹ người này, xác định trước kia chưa từng gặp, hai người không có thù hận gì mới đúng.

Hết chương 331.

Chương 332. Tham Gia Vào Đội

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đệ tử Hồng Liên học viện này, sau đó nhìn sang Cảnh Tử Kỳ.

Cảnh Ngôn nói:

- Tử Kỳ, ta có chuyện muốn nói, chúng ta qua bên kia.

Cảnh Ngôn lười để ý đệ tử cao đẳng Hồng Liên học viện này, hai bên cách biệt quá lớn, hắn đã đến một độ cao nhất định, tâm cảnh lên cao, không quá để bụng kiểu ăn nói không tôn kính giống hồi xưa nữa.

Cảnh Tử Kỳ lên tiếng:

- Được!

Cảnh Ngôn không muốn quan tâm người đó nhưng người kia được đằng chân lân đằng đầu quát hỏi:

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi bộ bị điếc sao?

Có lẽ người này cho rằng bị Cảnh Ngôn lơ đẹp là vũ nhục, hại gã mất mặt với người khác.

Cảnh Tử Kỳ cau chân mày liễu, nói với đệ tử Hồng Liên học viện đó:

- Cao Lô sư huynh, Cảnh Ngôn là đệ tử của Đạo Nhất học viện.

Cao Lô nhướng chân mày cười khẩy nói:

- Đạo Nhất học viện? Hắn mà có thể đi vào ba học viện lớn?

Một người trong đội Hồng Liên học viện khuyên Cao Lô:

- Cao Lô, đã là bằng hữu của Cảnh Tử Kỳ thì không phải người ngoài, bỏ đi.

Mấy đệ tử Hồng Liên học viện lên tiếng:

- Đúng rồi, chúng ta đến săn giết linh thú hoàn thành nhiệm vụ, đừng làm chuyện thêm phức tạp.

- Cảnh Tử Kỳ, mau lên đi, chúng ta đều đang chờ.

Cao Lô thấy những người khác đều nói vậy thì hừ mũi, hăng hăng lườm Cảnh Ngôn nhưng không nói gì thêm.

Cảnh Ngôn và Cảnh Tử Kỳ đi sang một bên.

Cảnh Ngôn nhỏ giọng hỏi:

- Tử Kỳ, người tên Cao Lô quen với tỷ lắm sao?

Cảnh Ngôn không có chút ấn tượng tốt với võ giả tên Cao Lô.

Cảnh Ngôn đến tìm Cảnh Tử Kỳ vốn định đưa nàng ít đan dược rồi đi, nhưng bây giờ hắn nảy ý khác.

Cảnh Tử Kỳ kinh ngạc hỏi:

- Quen gì đâu, sao Cảnh Ngôn hỏi vậy?

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Ta chỉ thấy lạ trong đội này có mình Tử Kỳ là Tiên Thiên trung kỳ, những người khác toàn là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ.

Cảnh Tử Kỳ chợt hiểu ý Cảnh Ngôn:

- À đúng vậy, thật ra là sư tỷ Lâm Như muốn mang ta theo, chứ thực lực của ta chắc chắn không được vào đội thế này.

Cảnh Tử Kỳ khá thân với Lâm Như trong đội.

Đương nhiên Cảnh Tử Kỳ biết Lâm Như trở thành bằng hữu của nàng lý do chính là vì Mộ Vân Phỉ. Trong Hồng Liên học viện không nhiều người biết thân phận của Mộ Vân Phỉ, người tên Lâm Như nằm trong số ít đó.

Lâm Như lôi kéo Cảnh Tử Kỳ vì muốn có quan hệ tốt với Mộ Vân Phỉ, nếu không thì võ giả không có bối cảnh cứng rắn, thực lực bình thường như nàng không đủ sức khiến Lâm Như lôi kéo.

Cảnh Ngôn liếc Cao Lô đứng cách không xa:

- Cao Lô kia tại sao cứ lườm ngang liếc dọc ta?

Cảnh Tử Kỳ cười bất đắc dĩ nói:

- Chắc vì ta, sư huynh Cao Lô không đồng ý cho ta vào đội, là sư tỷ Lâm Như kiên trì. Sư tỷ Lâm Như xem như người mạnh nhất trong đội, nên khi sư tỷ kiên trì thì Cao Lô buộc phải đồng ý. Thật ra ta không muốn đi cùng họ, dù sao thực lực của ta kém quá nhiều, nhưng sư tỷ Lâm Như buộc ta đến, hơn nữa đội này lĩnh nhiệm vụ có nhiều điểm thưởng, cho nên …

Tuy đám người Cao Lô, Lâm Như đều là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, nhưng trong cùng cảnh giới võ giả chênh lệch thực lực rất lớn. Lâm Như là người mạnh nhất đội, quyền lên tiếng nặng ký nhất.

Nghe Cảnh Tử Kỳ nói vậy Cảnh Ngôn liền hiểu.

Chắc Cao Lô gai mắt Cảnh Tử Kỳ, đinh ninh nàng kéo chân họ. Cảnh Ngôn quen Cảnh Tử Kỳ, Cao Lô bất mãn nàng nên ghét lây hắn.

Cao Lô bên kia không kiên nhẫn thúc giục:

- Mau lên đi Cảnh Tử Kỳ, nói xong chưa?

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Tử Kỳ, ta cũng tham gia vào đội các người đi.

Cảnh Ngôn lo cho Cảnh Tử Kỳ, đội ngũ này toàn là võ giả tu vi Tiên Thiên hậu kỳ tổ hợp, săn bắt linh thú chắc cũng thuộc loại thực lực không kém. Cảnh Tử Kỳ ở trong nhóm sẽ gặp nguy hiểm. Cái này không phải lý do chính, Cảnh Ngôn lo nhất là người tên Cao Lô lén giở trò xấu. Cảnh Tử Kỳ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, bị võ giả Tiên Thiên hậu kỳ lén ngáng chân rất khó giải quyết.

Cảnh Ngôn không muốn Cảnh Tử Kỳ chết.

Cảnh Tử Kỳ do dự hỏi:

- Có làm trễ thời gian của ngươi không?

Cảnh Tử Kỳ không lo an toàn của Cảnh Ngôn, nàng biết thực lực hắn thế nào. Võ giả Tiên Thiên đỉnh chưa chắc đánh lại Cảnh Ngôn, có hắn tham gia vào đội sẽ là trợ lực lớn. Nhưng Cảnh Ngôn là đệ tử Đạo Nhất học viện, hắn hỗ trợ hoàn thành nhiệm vụ sẽ không được nhận điểm Hồng Liên học viện, nghĩ là hắn ra sức miễn phí.

Cảnh Ngôn mỉm cười lắc đầu nói:

- Không có gì đáng ngại! Đi, qua đó đi.

Ánh mắt Cao Lô âm trầm nói:

- Thời gian quý giá, chúng ta tranh thủ thời gian vào sân săn bắn.

Cảnh Ngôn giơ tay lên:

- Chờ chút đã, ta muốn tham gia vào đội của các ngươi.

Cả đội xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn.

- Hả?

- Cái gì?

- Ngươi muốn tham gia vào đội ngũ của chúng ta?

Cao Lô châm chọc:

- Tiểu tử, tu vi của ngươi là gì? Ngươi biết đội ngũ chúng ta là thế nào không? Chỉ bằng ngươi mà muốn tham gia vào đội chúng ta? Thật là huênh hoang!

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Ha ha, đừng vội từ chối ta, nghe ta nói đã. Ta là đệ tử Đạo Nhất học viện, ta tham gia vào đội của các người chỉ có chỗ tốt không chút chỗ hỏng. Các người hoàn thành nhiệm vụ kiếm điểm sẽ không phải chia cho ta chút gì, có đúng không?

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy đám người Cao Lô mắt sáng rực.

Đúng rồi!

Cảnh Ngôn học ở Đạo Nhất học viện chứ không phải Hồng Liên học viện, bọn họ hoàn thành nhiệm vụ được điểm cố định không cần chia chút gì cho hắn, không có chỗ hỏng cho cả đội.

Ba học viện lớn phát nhiệm vụ săn giết linh thú đa số là thưởng điểm cố định, có thể một mình hoàn thành hoặc cả đội phối hợp. Nhưng điểm thưởng chỉ có bấy nhiêu, nếu cả đội hoàn thành thì phải chia đều điểm cho các võ giả trong đội.

Một nữ võ giả khác trong đội nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Vị sư đệ này nói đúng, nhưng sau khi chúng ta vào sân săn bắn không có tinh lực bảo vệ ngươi. Nếu gặp tình huống khẩn cáp chúng ta không rảnh bảo vệ an toàn cho ngươi.

Nàng là Lâm Như, cũng là nữ giới duy nhất trừ Cảnh Tử Kỳ ra trong đội này. Theo như Cảnh Tử Kỳ nói Lâm Như cũng là võ giả mạnh nhất đội.

Hết chương 332.

Chương 333. Kim Văn Linh Thú

Cảnh Ngôn tham gia vào đội này không cần điểm Hồng Liên học viện sau khi họ hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nếu cần bọn họ bỏ công ra bảo vệ hắn thì mất nhiều hơn được.

Cảnh Ngôn nhìn nữ võ giả tên Lâm Như, tính cách của nàng có vẻ không tệ, ít nhất nàng có chuyện nói thẳng. Nếu là kẻ xấu bụng sẽ không nói những lời này với Cảnh Ngôn, mặc kệ thực lực của hắn kém cỡ nào bọn họ cứ dẫn hắn đi, vào phút then chốt hy sinh con tốt thí không quan trọng gì này.

Cũng có thể vì Lâm Như nể mặt Cảnh Tử Kỳ mới nói thẳng với Cảnh Ngôn, nếu hắn chết sẽ làm Cảnh Tử Kỳ lấn cấn trong lòng.

Cảnh Ngôn cười cười nói thẳng:

- Ta không cần bất cứ người nào bảo vệ, nếu gặp nguy hiểm các ngươi hoàn toàn không phải chăm sóc cho ta, ta tự lo được.

Lâm Như hỏi lại Cảnh Ngôn:

- Ngươi thật sự muốn tham gia vào đội chúng ta?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lâm Như nhìn các thành viên khác, hỏi:

- Các vị có ý kiến gì việc Cảnh Ngôn tham gia vào đội chúng ta không?

Cao Lô cười âm trầm:

- Nếu là tiểu tử này chủ động xin vào đội chúng ta, không cần chúng ta chăm sóc thì ta cảm thấy không có lý do gì từ chối hắn.

Những người khác liếc nhau, không ý kiến gì.

Lâm Như phất tay nói:

- Được, chúng ta xuất phát đi!

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Chờ chút!

Cao Lô lộ rõ vẻ mặt không kiên nhẫn:

- Tiểu tử, ngươi lại có chuyện gì?

Cảnh Ngôn không giận, hắn nói:

- Có chuyện phải nói rõ trước đỡ khỏi phải rắc rối sau này.

Lâm Như nhíu mày hỏi:

- Ngươi nói đi.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Là vầy, ta tham gia vào đội các người sau khi hoàn thành nhiệm vụ, ta không chia điểm thưởng học viện, nhưng đội ngũ săn được linh thú thì tính thế nào?

Cao Lô híp mắt cao giọng quát:

- Tiểu tử nhà ngươi muốn chia linh thú?

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Ta nói một đề nghị thế này, các người săn được linh thú thì tự chia nhau. Cá nhân ta săn linh thú thì thuộc về ta, trừ phi ta không cần linh thú đó, nếu không các người không được nhúng chàm vào linh thú tự tay ta săn!

Cảnh Ngôn không để bụng xác linh thú bình thường, nhưng nếu có hồn tinh xuất hiện thì sao? Cảnh Ngôn cũng cần hồn tinh.

Xác suất gặp hồn tinh không lớn, nhưng lỡ gặp phải e rằng đám người này sẽ đỏ mắt đòi chia chác, nên có chuyện giao kèo trước là hơn, đỡ khỏi phải lúc đó dây dưa không rõ.

Hồn tinh cấp thấp đủ làm đám võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỏ mắt, trong Đạo Nhất học viện cần hai vạn năm ngàn điểm học viện đổi hồn tinh cấp thấp.

Lâm Như đồng ý ngay:

- Không thành vấn đề, ngươi tự săn linh thú hoàn toàn thuộc về cá nhân ngươi.

Cao Lô cười khinh miệt:

- Tiểu tử nhà ngươi mà săn được linh thú? Ha ha, sợ là chỉ săn giết được chút linh thú bình thường. Yên tâm, chúng ta không có hứng thú với linh thú bình thường.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Vậy thì không thành vấn đề.

Cả đội đi hướng sơn mạch sân săn bắn.

Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ đi cuối đội.

Cảnh Tử Kỳ đi bên cạnh Cảnh Ngôn, hỏi nhỏ:

- Cảnh Ngôn, tại sao ngươi muốn tham gia vào đội này? Với thực lực của ngươi một mình săn linh thú hiệu suất sẽ không thấp.

Cảnh Ngôn nhìn nàng:

- Không có gì, dù sao rảnh rỗi, đi góp vui chút.

Thật ra Cảnh Ngôn lo an toàn của Cảnh Tử Kỳ, nhưng không cần nói ra lý do này, nàng dù gì là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, có lòng tự tôn.

Dù Cảnh Ngôn không nói Cảnh Tử Kỳ cũng biết, nàng không tin hắn rảnh rỗi sinh nông nỗi góp vui. Nếu Cảnh Tử Kỳ không có mặt trong đội này Cảnh Ngôn không thể nào xin vào.

Đội ngũ đi rất nhanh vào sâu trong sơn mạch.

Linh thú hoạt động vòng ngoài thông thường là linh thú bình thường. Trong đó mạnh nhất là linh thú bát giai, cửu giai tương đương với võ giả nhân loại cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ. Đối với đội ngũ này linh thú bình thường không có chút uy hiếp, gặp liền giết, họ không cố ý đuổi bắt.

Mục tiêu của họ là hơi sâu trong sơn mạch, săn giết Kim Văn Linh Thú mạnh hơn linh thú bình thường.

Kim Văn Linh Thú nhất giai có thực lực nhân loại cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, Kim Văn Linh Thú tam giai bằng cường giả nhân loại Tiên Thiên đỉnh.

Nguyên đội liên hợp lại nếu đụng phải Kim Văn Linh Thú tam giai đi lẻ thì có thể đánh một trận, nhưng mục tiêu chính của họ là Kim Văn Linh Thú nhất giai, nhị giai.

Kim Văn Linh Thú có nhiều chủng loại, nhưng hầu hết rất dễ phân chia với linh thú bình thường. Các vị trí trên người Kim Văn Linh Thú sẽ có hoa văn màu vàng, đó là dấu hiệu của Kim Văn Linh Thú. Nghe nói Kim Văn Linh Thú là linh thú có huyết mạch thần thú, nên thực lực của chúng nó hơn xa linh thú bình thường.

Lúc trước Cảnh Ngôn ở Tội Ác Hiệp Cốc Nguyệt Hoa Sâm Lâm gặp Kim Loan Thủ Vệ cũng xem như một loại Kim Văn Linh Thú, còn là Kim Văn Linh Thú cực kỳ mạnh, thành chủ

Bạch Tuyết rất khó khăn mới giết được nó. Nếu không nhờ Cảnh Ngôn chưa chắc Bạch Tuyết có thể thuận lợi chém giết Kim Loan Thủ Vệ.

Mấy canh giờ sau.

Lâm Như đứng lại, trầm giọng nói với các thành viên:

- Mọi người chú ý, nơi này đã đến phạm vi hoạt động của Kim Văn Linh Thú, nhớ cẩn thận chút.

Cao Lô cười gian nhìn Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ:

- Sư tỷ Lâm Như, chúng ta không phải tay mơ lần đầu đến sân săn bắn, ha ha.

Lâm Như liếc Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ sau đó nói với Cảnh Tử Kỳ:

- Cảnh Tử Kỳ đừng cách chúng ta quá xa, với thực lực của ngươi nếu gặp Kim Văn Linh Thú nhất giai còn ứng đối được, đụng phải Kim Văn Linh Thú nhị giai thì ngươi có nguy hiểm.

Cảnh Tử Kỳ cười nói:

- Sư tỷ yên tâm, ta và Cảnh Ngôn đi chung sẽ không có nguy hiểm gì, Cảnh Ngôn có thể bảo vệ ta.

Lâm Như chau mày nhưng không nói gì thêm, nàng nhìn một người trong đội, dặn dò:

- Diệp Đông, nhớ chú ý Cảnh Tử Kỳ và Cảnh Ngôn nhiều chút.

Võ giả tên Diệp Đông gật đầu:

- Được rồi, cứ giao cho ta.

Diệp Đông đến gần Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ một chút.

Lâm Như hy vọng qua Cảnh Tử Kỳ thành lập quan hệ tốt với Mộ Vân Phỉ hơn, nên nàng không hy vọng Cảnh Tử Kỳ

chết trong sân săn bắn. Lâm Như kêu người tên Diệp Đông chú ý Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Ngôn nhiều lời ngầm là muốn y cố gắng hết sức bảo vệ hai người.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, đến nơi này đám người Lâm Như thận trọng rất nhiều.

Hết chương 333.

Chương 334. Có Nguy Hiểm

Thời gian dần trôi.

Khi màn đêm buông tấm mành che, cả đội dựng lều.

Ban đêm săn bắn là việc vô cùng nguy hiểm, tuy mọi người đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên có thị lực rõ ràng, nhưng ban đêm vẫn không rõ bằng ban ngày.

Đối với nhiều linh thú vào ban đêm khứu giác nhạy bén, thị giác rõ ràng hơn, nhân loại không thể sánh bằng.

Nên đa số đệ tử ba học viện lớn vào sân săn bắn sẽ không đi săn vào buổi tối.

Cao Lô đến gần Cảnh Ngôn, ra lệnh:

- Cảnh Ngôn, ngươi gác đêm, nếu có linh thú xuất hiện lập tức thông báo cho chúng ta.

Đối với võ giả như họ thì không cần ngủ, nhưng Cao Lô không muốn lãng phí thời gian vào việc gác đêm. Có khổ sai Cảnh Ngôn không dùng thì phí.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được, việc gác đêm giao cho ta.

Màn đêm bao phủ, nguyên sơn mạch sân săn bắn toát ra không khí lạnh lẽo âm trầm.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên một cây to, Cảnh Tử Kỳ ngồi cạnh hắn.

Cảnh Tử Kỳ nhẹ giọng nói:

- Cảnh Ngôn, lần này chúng ta lĩnh nhiệm vụ khó khăn hơi lớn, có lẽ cần vài ngày mới xong.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm!

Cảnh Tử Kỳ cắn môi nói:

- Hay ngươi về đi, có sư tỷ Lâm Như ở ta không sao đâu.

Thật ra Cảnh Ngôn ở bên cạnh làm Cảnh Tử Kỳ rất vui, nhưng nàng biết hắn trong đội chỉ lãng phí thời gian. Vì suốt ngày Cảnh Ngôn không làm gì, đoàn đội săn bắt linh thú không có phần của hắn.

Cảnh Ngôn chỉ nói:

- Cùng nhau về.

Một đêm bình yên.

Sáng sớm hôm sau, mọi người tiếp tục xuất phát.

Lần này mới đi chưa đến thời gian một tách trà cả đội đụng phải một con Kim Văn Linh Thú nhị giai.

Kim Văn Linh Thú nhị giai đại khái bằng võ giả nhân loại cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ. Trong đội Lâm Như có nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, rất dễ dàng giết con Kim Văn Linh Thú nhị giai này.

Mọi người rất thỏa mãn với thu hoạch giết Kim Văn Linh Thú nhị giai.

- Nếu một canh giờ giết chết một con Kim Văn Linh Thú nhị giai thì chúng ta hoàn thành nhiệm vụ trong ngày rồi.

- Đúng thế, nhưng Kim Văn Linh Thú nhị giai khó kiếm, không chừng mấy canh giờ cũng không thấy một con.

Cao Lô cười lớn nói:

- He he, cũng có thể lần này gặp vài con? Ta thì hy vọng sẽ gặp phải Kim Văn Linh Thú tam giai dễ đối phó. Săn một con là hoàn thành nhiệm vụ, sớm làm xong sớm trở về lĩnh điểm, ta đã sốt ruột rồi.

Kim Văn Linh Thú tam giai sức chiến đấu bằng võ giả nhân loại Tiên Thiên đỉnh. Với thực lực của đội ngũ này có thể miễn cưỡng chém giết, nhưng cũng rất nguy hiểm. Đụng tới một ít Kim Văn Linh Thú tam giai dễ đối phó còn đỡ, nếu gặp phải loại khó chơi thì xác suất trong đội bị thương, chết rất lớn.

Lại qua nửa canh giờ.

- Grào!

Phía trước vọng đến tiếng rống của linh thú.

Đám người Lâm Như hơi rùng mình, liếc nhau.

Cao Lô chủ động xin đi:

- Ta đi xem tình huống!

Nói xong Cao Lô không đợi Lâm Như đồng ý liền nhanh chóng xông ra ngoài.

Cảnh Ngôn cau mày lắc đầu. Cao Lô làm như vậy là bộp chộp, dù muốn đi lên điều tra cũng nên cẩn thận chút, giấu đi hơi thở, đi thật chậm. Cao Lô không có ý thức đó, gã trực tiếp vận chuyển nguyên khí xông ra ngoài, làm như vậy e rằng gã chưa trông thấy linh thú đã bị nó phát hiện trước.

Đám người Lâm Như thấy Cảnh Ngôn lắc đầu nhưng không để bụng.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nói:

- Chuẩn bị chém giết đi, những Kim Văn Linh Thú sắp lao đến.

Cảnh Ngôn đã cảm ứng Cao Lô bị linh thú phía trước phát hiện, chúng đang xông hướng gã, chắc chắn gã sẽ dẫn linh thú về.

Lâm Như nhíu mày hỏi:

- Những linh thú?

Người khác có lẽ không hiểu ý Cảnh Ngôn nhưng Lâm Như nghe ra khác lạ. Cảnh Ngôn nói ‘những con linh thú’ chứ không phải ‘con linh thú’.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng rồi, ước chừng có bốn con linh thú sẽ đến, hơi thở chúng nó dâng trào, phỏng chừng đều là Kim Văn Linh Thú nhị giai.

Diệp Đông cười nói:

- Tiểu tử đừng nói nhảm, sao ngươi biết có bốn con linh thú?

Bọn họ còn không biết tình huống đằng trước làm sao Cảnh Ngôn biết có bốn con linh thú? Còn nói đều là Kim Văn Linh Thú nhị giai.

Cảnh Ngôn liếc Diệp Đông một cái, không giải thích nhiều:

- Năm giây sau các ngươi liền biết.

Dù sao Cao Lô đã mang bốn con Kim Văn Linh Thú nhị giai chạy về.

Nghe Cảnh Ngôn nói, trừ Cảnh Tử Kỳ ra những người khác cười cười. Bọn họ không để bụng lời cảnh báo của hắn, Lâm Như cũng không tin Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không phật lòng, hắn đã báo trước, bọn họ không tin không thể trách được hắn.

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Tử Kỳ:

- Tử Kỳ, chút nữa đứng sau lưng ta. Xem thái độ của họ rất khó cùng lúc ngăn cản bốn con Kim Văn Linh Thú nhị giai.

Cảnh Tử Kỳ lên tiếng:

- Biết!

Vài giây sau.

Rầm rập rầm rập!

Đùng đùng đùng!

Từng tiếng nổ lớn, mặt đất rung rinh.

Đến lúc này đám người Lâm Như mới biến sắc mặt, vì họ biết một con linh thú không thể gây động tĩnh lớn như vậy.

Bóng dáng Cao Lô chật vật đập vào mắt cả nhóm.

Cao Lô sốt ruột hét to với đám người Lâm Như:

- Mau! Mau đến giúp ta!

Có thể thấy bốn bóng dáng to lớn rượt theo sau lưng Cao Lô.

Diệp Đông hút khí lạnh:

- Là Kim Mâu Hùng! Kim Văn Linh Thú nhị giai!

Kim Mâu Hùng là một loại Kim Văn Linh Thú nhị giai cực kỳ khó chơi, loài linh thú này sức sống rất mãnh liệt, lực lượng cực kỳ mạnh mẽ. Kim Mâu Hùng là một trong các linh thú Kim Văn Linh Thú nhị giai bị võ giả nhân loại ghét đụng tới nhất.

Cảm quan của Kim Mâu Hùng không quá mạnh, nếu khi Cao Lô điều tra cẩn thận một chút hoàn toàn có thể tránh cho bị nó phát hiện. Khi Cao Lô thấy Kim Mâu Hùng xông hướng mình, lẽ ra vì an toàn của đội gã nên dụ nó đi xa chứ không phải dẫn về.

Đội ngũ này đụng đến bốn con Kim Mâu Hùng là rất nguy hiểm. Nếu gặp Kim Văn Linh Thú nhị giai bình thường có thể đội ngũ này còn tiêu diệt được, nhưng bọn họ đối mặt là linh thú hung dữ linh thú.

Lâm Như lập tức vung tay lên, vận chuyển nguyên khí xông lên trước nhất:

- Hành động!

Hết chương 334.

Chương 335. Cảnh Ngôn Ra Tay

Vù vù vù vù vù!

Trừ Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ ra những người khác trong đội đều thúc giục nguyên khí xông ra ngoài.

Lâm Như lao ra ngoài rồi xoay người thấy chỉ có Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ ở đằng sau, nàng cau mày dặn dò Diệp Đông:

- Diệp Đông, ngươi khoan ra tay đối phó Kim Mâu Hùng, hãy ở lại bên Tử Kỳ.

Diệp Đông lên tiếng, khựng người lại hơi lùi ra sau:

- Rõ!

Tính luôn Cao Lô có tổng cộng bốn người vây giết bốn con Kim Mâu Hùng.

- Grào!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kịch chiến bắt đầu.

Cao Lô quay người lại chém giết với một con Kim Mâu Hùng, cả bốn Kim Mâu Hùng bị ngăn lại.

Diệp Đông nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, sao ngươi biết có bốn con Kim Văn Linh Thú nhị giai?

Mới rồi Cảnh Ngôn nói có bốn con Kim Văn Linh Thú nhị giai nhưng họ không tin, bây giờ sự thật bày ra, hắn nói hoàn

toàn chính xác, đúng là xuất hiện bốn con Kim Văn Linh Thú nhị giai.

Cảnh Ngôn nói thật:

- Ta có thể cảm ứng được.

Diệp Đông lắc đầu, cuối cùng y vẫn không tin lời Cảnh Ngôn.

Một lát sau.

- Grào!

Một con Kim Mâu Hùng hú lên, vỗ hai chưởng. Võ giả vóc dáng nhỏ gầy đánh nhau với con Kim Mâu Hùng này bị đánh bay ra ngoài.

Diệp Đông khẽ quát:

- Nguy rồi! Tử Kỳ, hãy cẩn thận, ta đi qua hỗ trợ!

Diệp Đông nói rồi xông ra ngoài.

Võ giả vóc dáng nhỏ gầy tuy có cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ nhưng hình như mới thăng cấp không lâu, thực lực yếu kém. Cho nên y đánh với Kim Mâu Hùng một lúc thì kiệt sức. Nếu không có người khác hỗ trợ e rằng y không chống cự được lâu, khoảng chục, hai chục giây sau sẽ bị Kim Mâu Hùng đập chết.

Diệp Đông lao qua giúp ngăn lại công kích của con Kim Mâu Hùng đối với võ giả nhỏ gầy. Võ giả nhỏ gầy nhanh chóng lại lao vào chiến trường, hai người cùng vây giết một con Kim Mâu Hùng, áp lực thoáng chốc nhỏ hơn nhiều.

Võ giả nhỏ gầy thừa dịp có khoảng trống nói tiếng cảm ơn:

- Đa tạ sư huynh Diệp Đông!

Diệp Đông lắc đầu nói:

- Chúng ta là một đội, khách khí cái gì!

Diệp Đông và võ giả nhỏ gầy hợp sức thoải mái chém giết Kim Mâu Hùng hơn, nhưng muốn giết nó nhanh thì khó. Kim Mâu Hùng có sức sống dồi dào, vết thương bình thường không thể ảnh hưởng động tác của chúng nó.

Tiếp tục chém giết.

Cảnh Ngôn nhìn chiến trường, lắc đầu nói:

- Cứ tiếp tục thế này sẽ có người chết.

Cảnh Tử Kỳ sốt ruột nói:

- Cảnh Ngôn, hay ngươi đi giúp đỡ bọn họ?

Cảnh Ngôn bĩu môi:

- Bọn họ không nhờ ta giúp, nếu ta tự dưng ra mặt giết Kim Mâu Hùng thì chiến quả xem như thuộc về ai?

Tuy nói vậy nhưng nếu nguy hiểm thật sự đến Cảnh Ngôn sẽ ra tay, hắn cảm thấy con người Lâm Như không tệ, hắn không muốn thấy nàng bị nguy hiểm.

Cao Lô bỗng hét to:

- Chết tiệt!

Cao Lô miễn cưỡng né một đợt công kích của Kim Mâu Hùng, nhưng bị rạch một lỗ hổng lớn trên cánh tay trái, máu tuôn như suối. Cao Lô bận đánh với Kim Mâu Hùng, không có thời gian dùng đan dược trị thương.

Cao Lô nóng ruột nóng gan, gã đảo tròng mắt chợt thấy Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ ở đằng sau. Mắt Cao Lô lóe tia âm u.

Cao Lô chửi thầm:

- Hai phế vật cứ đứng yên ngó chơi, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Cao Lô lắc người lao đến gần Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ. Kim Mâu Hùng sau lưng gã cũng kéo thân hình to lớn như ngọn núi nặng nề theo sát.

Lâm Như thấy cảnh này hét to:

- Cao Lô, ngươi đang làm gì!?

Cao Lô nhe răng cười nói:

- Sư tỷ Lâm Như, hai phế vật này cũng ở trong đội chúng ta, không có lý nào chúng ta ra sức mà bọn họ đứng ngắm cảnh!

Lâm Như sốt ruột kêu to:

- Trở về! Ngươi kiên trì thêm chút nữa, hai người Diệp Đông giết con Kim Mâu Hùng kia rồi sẽ đi giúp ngươi!

Cảnh Tử Kỳ chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, nàng không thể đỡ nổi một chưởng của Kim Mâu Hùng. Cảnh Ngôn trẻ còn hơn Cảnh Tử Kỳ, e rằng yếu hơn nàng nhiều, trong tình huống này Cao Lô dẫn Kim Mâu Hùng qua là muốn hại chết hai người.

Cao Lô không quay đầu lại quát to:

- Ta không kiên trì được nữa!

Lâm Như nóng nảy quát:

- Chạy mau Tử Kỳ!

Lâm Như bị con Kim Mâu Hùng bám chân không cách nào thoát ra giúp đỡ, hơn nữa nàng cách xa Cao Lô, Kim Mâu Hùng, dù có đuổi theo cũng không kịp.

Lâm Như thấy Cảnh Tử Kỳ, Cảnh Ngôn đứng yên không nhúc nhích như đã bị sợ ngây người, mắt nàng đỏ rực hét to:

- Tử Kỳ, ngươi đang làm gì? Còn không mau chạy?

Kim Mâu Hùng đi theo Cao Lô đã đến gần Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ:

- Grào!

Cao Lô quát với hai người Cảnh Ngôn:

- Mau ngăn con súc sinh này lại giúp ta, ta phải chữa thương!

Cảnh Ngôn nói:

- Là ngươi xin ta ra tay.

Cao Lô trợn to mắt hét lớn:

- Ngươi đừng nói nhảm nữa được không? Mau ra tay đối phó con súc sinh này!

Cao Lô không cho rằng Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ có thể đấu lại Kim Mâu Hùng, nhưng hai người có thể tranh thủ chút thời gian cho gã.

Đúng vậy, Cao Lô muốn Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ chết tranh thủ ít thời gian cho gã. Dù hai người yếu đến đâu Kim Mâu Hùng muốn giết họ cũng sẽ cần chút thời gian, ít nhất vài giây, đủ cho Cao Lô dùng đan dược trị thương và hơi phục hồi nguyên khí.

Có thể đây là kế một hòn đá ném hai chim, Cao Lô chẳng những tranh thủ thời gian cho mình còn diệt trừ Cảnh Ngôn, Cảnh Tử Kỳ, vậy là thiếu một người chia điểm sau khi họ hoàn thành nhiệm vụ.

Trong tiếng quát của Cao Lô, Cảnh Ngôn ra tay, kiếm quang đỏ chém hướng Kim Mâu Hùng.

- Grào!

Kim Mâu Hùng cảm nhận nguy hiểm, nó chợt khựng lại, giơ hai tay lên, đôi mắt màu vàng to lớn nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn quát:

- Súc sinh, chịu chết đi!

Cảnh Ngôn đã phát hiện điểm yếu của Kim Mâu Hùng, chỗ yếu ớt nhất của nó là mũi. Với thực lực của Cảnh Ngôn dù nhắm mắt cũng dễ dàng đánh chết Kim Mâu Hùng, nhưng có thể bớt chút sức thì tại sao không dùng cách này? Cảnh Ngôn chém ra kiếm quang đỏ tích tắc đâm xuyên mũi Kim Mâu Hùng.

Kim Mâu Hùng hét thảm:

- Grào!

Cả người Kim Mâu Hùng co giật, một lát sau nó ngã xuống.

Cao Lô đực mặt ra, hoàn toàn không phản ứng lại. Khi Cao Lô thấy Cảnh Ngôn nhúc nhích thì mừng thầm, vì hắn ra tay sẽ hấp dẫn Kim Mâu Hùng chú ý. Cao Lô đã định lấy ra đan dược trị thương, nhưng sau đó gã thấy Kim Mâu Hùng bỗng hiên ngã xuống.

Hết chương 335.

Chương 336. Hồn Tinh Kim Văn

Tại sao Kim Mâu Hùng nằm ngay đơ dưới đất?

Cao Lô không ngờ Kim Mâu Hùng sẽ chết nên gã mới thắc mắc, nhưng câu hỏi chỉ thoáng qua trong giây lát. Cao Lô dù gì là võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, gã rất nhanh cảm ứng được sự sống của Kim Mâu Hùng nhanh chóng tan biến, thân hình to lớn chỉ còn là cái xác.

Lâm Như đang chém giết thở phào một hơi, trong lòng hết sức giật mình. Vì lo Cảnh Tử Kỳ bị Kim Mâu Hùng giết nên dù đang đánh nhau với một con Kim Mâu Hùng nhưng Lâm Như luôn chú ý tới con Kim Mâu Hùng bị Cao Lô dụ qua.

Lâm Như thấy Cảnh Ngôn giết Kim Mâu Hùng, thấy kiếm quang đỏ đáng sợ.

Kim Mâu Hùng bị kiếm quang đỏ một nhát chém chết.

Lâm Như kinh sợ nhìn Cảnh Ngôn, nàng biết hắn tuyệt đối không giống như tưởng tượng. Cảnh Ngôn này thực lực mạnh hơn bất cứ ai trong đội, vì dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cũng không dám nói có thể một kiếm giết Kim Mâu Hùng.

Cảnh Ngôn khẽ kêu:

- A?

Có đoàn sáng dần bay lên trên xác Kim Mâu Hùng.

Cảnh Ngôn nhếch môi:

- Hồn tinh?

Trong người linh thú có xác suất nhất định hình thành hồn tinh, nhưng xác suất rất nhỏ. Nếu trong người linh thú sinh ra hồn tinh thì sau khi linh thú chết hồn tinh sẽ bay ra khỏi người.

Hồn tinh sẽ không ổn định trong không khí quá lâu, phải nhanh chóng bỏ nó vào dụng cụ chứa đặc biệt.

Cảnh Ngôn tu luyện đến nay đánh chết linh thú qua đó hai lần có được hồn tinh. Tính theo phần trăm bình thường thì Cảnh Ngôn không nên kiếm được hồn tinh nào, bây giờ xuất hiện hồn tinh thứ ba, chỉ có thể nói hắn rất may mắn.

Đội này từ lúc vào sân săn bắn đến bây giờ đã giết nhiều linh thú nhưng không xuất hiện một hồn tinh, Cảnh Ngôn lần đầu tiên ra tay chém giết Kim Văn Linh Thú nhị giai Kim Mâu Hùng đã xuất hiện hồn tinh, vận may đúng là nghịch thiên.

Hồn tinh sinh ra trong người linh thú bình thường thì là hồn tinh bình thường, Kim Văn Linh Thú sinh ra hồn tinh là hồn tinh Kim Văn, đó là loại hồn tinh cao cấp hơn hồn tinh bình thường.

Trong bảo khố Đạo Nhất học viện một hồn tinh cao cấp giá mười vạn điểm học viện, nếu là hồn tinh Kim Văn, ví dụ như hồn tinh Kim Văn cấp thấp trước mắt Cảnh Ngôn chắc chắn giá trị hơn hai mươi vạn điểm học viện, thậm chí đến mấy chục vạn điểm.

Cảnh Ngôn nheo mắt:

- Khá may mắn.

Cảnh Ngôn lắc người đến gần xác Kim Mâu Hùng cất hồn tinh Kim Văn vào một hộp ngọc.

Cao Lô thấy động tác của Cảnh Ngôn thì ánh mắt thay đổi, quát to:

- Tiểu tử, ngươi làm gì?

Cao Lô không ngờ trong người con Kim Mâu Hùng này sinh ra hồn tinh, nên khi hồn tinh xuất hiện gã không phản ứng lại. Mãi khi Cảnh Ngôn cất hồn tinh Kim Văn thì Cao Lô mới giật mình tỉnh lại.

Đó là hồn tinh Kim Văn sinh ra từ Kim Văn Linh Thú!

Đừng nói hồn tinh Kim Văn, dù là hồn tinh bình thường cũng đủ làm Cao Lô đỏ mắt.

Một hồn tinh Kim Văn! Nếu có được nó sẽ đổi bao nhiêu điểm Hồng Liên học viện? Chỉ tưởng tượng đã khiến người sôi trào máu nóng.

Cảnh Ngôn nghe Cao Lô quát lớn, hắn liếc sang gã.

Cao Lô trầm giọng đe dọa Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử mau lấy hồn tinh Kim Văn ra, đó không phải là thứ ngươi có thể nhúng chàm!

Cảnh Ngôn cười cười, Cao Lô dám uy hiếp hắn?

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Cao Lô, không phải thứ của ta thì ta sẽ không lấy, là đồ của ta thì ta không khách sáo.

Cao Lô đỏ mắt nói:

- Cái gì mà đồ của ngươi hoặc không? Hồn tinh Kim Văn này sinh ra trong người con Kim Mâu Hùng, mà con Kim Mâu Hùng là của ta, sao nó thành đồ của ngươi?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Cao Lô, ngươi phải hiểu rõ một điều, con Kim Mâu Hùng này là linh thú trong sân săn bắn. Tuy lúc trước ngươi chém giết với Kim Mâu Hùng, nhưng rõ ràng ngươi không đánh lại nó, vì vậy ngươi dụ nó chạy hướng ta và Tử Kỳ. Trong lòng mọi người đều biết ý đồ của ngươi là gì, ta lười so đo. Trước

khi ta giết Kim Mâu Hùng đã hỏi ngươi có phải ngươi muốn ta ra tay không, bây giờ ta giết Kim Mâu Hùng, mọi thứ trên người nó tất nhiên đều là của ta.

Cảnh Ngôn không để bụng Cao Lô uy hiếp, người trong đội ngũ này không ai có thể hình thành uy hiếp đến hắn. Nếu Cao Lô cứ dây dưa thậm chí muốn đánh nhau thì Cảnh Ngôn không sợ. Cao Lô mà xuống tay là Cảnh Ngôn sẽ giết gã ngay, một đệ tử cao đẳng ngoại viện Hồng Liên học viện tầm thường mà thôi, giết liền giết.

Cao Lô thở hổn hển:

- Cái gì mà ngươi giết Kim Mâu Hùng?

Lúc Cảnh Ngôn giết Kim Mâu Hùng thì Cao Lô đưa lưng về phía hắn, nên gã không thấy rõ. Sau khi Kim Mâu Hùng ngã xuống đất Cao Lô còn không biết nó chết, sau khi xác chết Kim Mâu Hùng chết gã còn tưởng là mình may mắn. Lúc trước chém giết Cao Lô để lại nhiều vết thương trên người Kim Mâu Hùng, gã cho rằng những vết thương này khiến Kim Mâu Hùng mất mạng.

Cao Lô có thấy Cảnh Ngôn ra tay nhưng chẳng nói lên được gì, thực lực như hắn sao có thể tổn thương Kim Mâu Hùng được? Dù Cảnh Ngôn may mắn thật sự gây ra tổn thương nhất định cho Kim Mâu Hùng thì tuyệt đối không phải then chốt dẫn đến cái chết.

Bởi vậy Cao Lô gã đây mới là người thật sự giết Kim Mâu Hùng.

Cảnh Ngôn xì cười:

- Đương nhiên là ta giết Kim Mâu Hùng. Cao Lô, ngươi cho rằng cái chết của con Kim Mâu Hùng này là do ngươi làm?

Trong đầu Cao Lô toàn là hồn tinh Kim Văn, gã đã đánh mất khả năng phán đoán cơ bản, la lên:

- Nói bậy bạ, bằng vào ngươi mà giết được Kim Mâu Hùng? Tiểu tử, ta khuyên ngươi biết điều chút, nếu không thì đừng trách ta không khách khí. Hồn tinh Kim Văn không phải thứ ngươi có thể mơ ước!

Cao Lô hùng hổ dọa nạt Cảnh Ngôn, toàn thân dâng lên nguyên khí.

Nhìn ra được Cao Lô chuẩn bị đánh Cảnh Ngôn, nếu hắn không giao hồn tinh Kim Văn ra có lẽ gã sẽ giết hắn rồi cướp đồ.

Bùm!

Một đoàn nguyên khí mạnh bộc phát từ người Cảnh Ngôn.

Nguyên khí mà Cao Lô phát ra so với nguyên khí của Cảnh Ngôn như dưới đất và trên trời, hai thứ không thể so sánh.

Cao Lô cảm nhận uy hiếp đáng sợ, tuy gã hơi mất lý trí nhưng chưa đến mức biến thành đồ ngốc. Khi cảm nhận nguyên khí của Cảnh Ngôn, tim Cao Lô giật thót, máu sôi trào thoáng chốc nguội lạnh.

Ánh mắt Cao Lô nhìn Cảnh Ngôn đã tràn đầy kinh hoàng, sợ hãi.

Hết chương 336.

Chương 337. Phân Phối Chiến Lợi Phẩm

Cao Lô bị hù đần mặt ra.

Nguyên khí của Cảnh Ngôn hùng hậu hơn gã rất nhiều, so sánh nguyên khí của hắn như biển gầm, vậy nguyên khí của Cao Lô là con thuyền nhỏ trong bão biển, hai bên cách biệt quá lớn.

Khuôn mặt Cao Lô tràn đầy kinh sợ, nguyên khí phát ra bỗng chốc tan biến. Trong lòng Cao Lô chỉ có một thắc mắc là tại sao Cảnh Ngôn mạnh đến vậy? Sự cường đại nghiền áp làm gã không có chút can đảm đối kháng.

Cảnh Ngôn nhìn Cao Lô, khẽ hừ sau đó giương mắt nhìn góc chiến trường khác.

Ba con Kim Mâu Hùng vẫn đang chém giết với bốn người Lâm Như. Trừ Lâm Như ra ba người khác đều mang vết thương.

Diệp Đông và võ giả nhỏ gầy hợp sức đối phó một con Kim Mâu Hùng, nó bị nhiều vết thương nhưng hai võ giả cũng có chút thương.

Cảnh Ngôn hỏi Lâm Như:

- Lâm Như có muốn ta ra tay không?

Lâm Như rất nhanh nói:

- Xin hãy giúp chúng ta!

Từ mấy giây trước Lâm Như đã muốn cầu viện Cảnh Ngôn, nhưng ngẫm lại thái độ lúc trước đối với hắn khiến

nàng khó thấp giọng cầu xin. Hơn nữa bốn người chưa bị nguy hiểm trí mạng, vì vậy nàng mới do dự chần chừ.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi làm Lâm Như không nhịn được nữa.

Cảnh Ngôn khẽ hừ, lắc người xông lên trên:

- Ừm!

Có Cảnh Ngôn tham gia, ba con Kim Mâu Hùng rất nhanh bị giết.

Chiến đấu kết thúc, dưới đất để lại xác bốn con Kim Mâu Hùng khổng lồ. Trừ con Kim Mâu Hùng đầu tiên sinh ra hồn tinh, ba con khác không có hồn tinh.

Cảnh Ngôn nhìn xác Kim Mâu Hùng, thầm tính toán. Hắn đã được một hồn tinh Kim Văn, không cần xác mấy con Kim Mâu Hùng này. Xác Kim Mâu Hùng có giá trị rất lớn, nhưng không đáng gì với Cảnh Ngôn, coi như cho đội ngũ này nhặt của hời mang đi hết vậy.

Nghĩ đến đây Cảnh Ngôn định mở miệng.

Chợt giọng Thiên Thủy vang lên trong đầu Cảnh Ngôn:

- Chờ chút!

Cảnh Ngôn động ý niệm thầm hỏi:

- Sao vậy tiền bối Thiên Thủy?

Thiên Thủy nói:

- Khoan tặng Kim Mâu Hùng cho người, ngươi hãy tra xét xem trong người mấy con Kim Mâu Hùng này có tinh huyết thần thú không?

Ngược dòng về xa xưa Kim Văn Linh Thú cũng xem như thần thú nên nó có thể có tinh huyết thần thú, tuy nhiên xác suất cực thấp.

Lúc trước Bạch Tuyết giết Kim Loan Thủ Vệ xuất hiện tinh huyết thần thú, nàng có nói qua cho Cảnh Ngôn biết.

Nghe Thiên Thủy nói lòng Cảnh Ngôn máy động, nhưng sau đó hắn cau mày.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Tiền bối Thiên Thủy, muốn xem xét tinh huyết thần thú có phải mang xác mấy con Kim Mâu Hùng về không? Nếu làm vậy có phải hơi quá đáng?

Thiên Thủy nói:

- Không cần, ngươi đặt tay lên người Kim Mâu Hùng rồi vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công là được. Nếu trong người Kim Mâu Hùng có tinh huyết thần thú thì ngươi sẽ cảm ứng được.

Trước khi Cảnh Ngôn xem xét Thiên Thủy bổ sung thêm:

- Đương nhiên ngươi đừng ôm hy vọng quá lớn, xác suất những Kim Văn Linh Thú cấp thấp ẩn chứa tinh huyết thần thú rất thấp, thấp hơn xác suất có hồn tinh nhiều. Tuy nhiên cứ tra xét một cái cũng tốt, không mất bao nhiêu thời gian.

Tục ngữ nói hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn.

Cảnh Ngôn đáp:

- Được.

Thật ra Cảnh Ngôn không ôm hy vọng gì lớn, dù là thần thú thật sự chưa chắc trong người có tinh huyết thần thú, càng đừng nói những hậu duệ cấp thấp.

Lâm Như đến trước mặt Cảnh Ngôn, áy náy cảm ơn:

- Đa tạ ngươi Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn xua tay:

- Việc nhỏ!

Lâm Như chân thành nói:

- Đây không phải chuyện này, nếu không có ngươi thì đội chúng ta chắc chắn có tử thương.

Lâm Như nói không sai, đội bọn họ không ứng đối nổi bốn con Kim Mâu Hùng.

Diệp Đông thở hổn hển hỏi:

- Cảnh Ngôn, tu vi cảnh giới của ngươi là gì?

Bọn họ trừ Cảnh Tử Kỳ ra không ai ngờ Cảnh Ngôn sẽ là võ giả rất mạnh. Dù trước khi chém giết với Kim Mâu Hùng được Cảnh Ngôn nhắc nhở có bốn con Kim Văn Linh Thú nhị giai xuất hiện, nhưng bọn họ không cho rằng hắn mạnh.

Giờ họ đã hiểu Cảnh Ngôn hoàn toàn dựa vào sức mình trước tiên cảm ứng bốn con Kim Mâu Hùng, buồn cười là bọn họ đinh ninh hắn nói bậy bạ.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Mấy người Lâm Như cau mày, vì họ đã gặp qua nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, nhưng chưa thấy Tiên Thiên đỉnh nào dễ dàng giết Kim Mâu Hùng như vậy.

Lâm Như nhìn Cảnh Tử Kỳ, giả bộ tức giận nói:

- Tử Kỳ, Cảnh Ngôn mạnh như vậy mà ngươi không nói cho chúng ta biết!

Cảnh Tử Kỳ mỉm cười nói:

- Tại sư tỷ không hỏi.

Lâm Như hét lên:

- A … Ta nhớ ra rồi! Cảnh Ngôn! Ta thấy cái tên này hơi quen, các ngươi có nhớ võ giả giành được kim lệnh trong ba học viện lớn khảo hạch mới đây không?

- Võ giả giành được kim lệnh?

- Đúng rồi!

- Có người tên Cảnh Ngôn!

Cả đám thi nhau la lên. Họ có nghe nói qua, võ giả giành được kim lệnh xuất hiện là việc lớn hiếm có trong địa vực Lam Khúc quận thành. Những đệ tử cao đẳng ngoại viện Hồng Liên học viện như họ đều có nghe đồn. Nhưng họ không quá chú ý, vì Cảnh Ngôn tham gia vào Đạo Nhất học viện chứ không phải Hồng Liên học viện.

Khi gặp Cảnh Ngôn, họ cảm thấy tên hắn hơi quen tai nhưng không liên tưởng Cảnh Ngôn trẻ tuổi với võ giả giành được kim lệnh.

Mắt Lâm Như sáng rực nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi thật sự vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng là ta.

Trong ba học viện lớn khảo hạch chỉ có mình Cảnh Ngôn vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh.

Cảnh Ngôn hít sâu nhìn mấy người Lâm Như:

- Chúng ta bàn việc chia bốn con Kim Mâu Hùng này thế nào đi.

Lâm Như nói ngay:

- Cảnh Ngôn, nếu không nhờ ngươi trong nhóm sẽ có người chết tại đây, ngươi thu xác bốn con Kim Mâu Hùng đi.

Cao Lô nhíu mày nói:

- Vậy sao được? Chúng ta cũng góp sức rất lớn chém giết bốn con Kim Mâu Hùng, cánh tay của ta bị Kim Mâu Hùng rạch một lỗ hổng lớn. Hơn nữa Cảnh Ngôn đã thu một hồn tinh Kim Văn, hắn thu hoạch lớn rồi sao có thể còn gom hết thu hoạch vào túi nữa?

Cao Lô hơi sợ Cảnh Ngôn, nhưng khi nghe Lâm Như nói tất cả Kim Mâu Hùng thuộc về hắn thì gã không nhịn được nhảy ra phản đối.

Hết chương 337.

Chương 338. Hơi Thở Đáng Sợ

Hồn tinh Kim Văn?

Mấy người Diệp Đông sửng sốt.

Khi Cảnh Ngôn đánh chết con Kim Mâu Hùng đầu tiên nhóm Diệp Đông không thấy, nên không biết hắn lấy một hồn tinh Kim Văn. Nghe Cảnh Ngôn nói làm họ kinh ngạc.

Cao Lô thấy mấy người ngạc nhiên, cười khẩy nói:

- Các người còn chưa biết đi? Mới rồi con Kim Mâu Hùng mà ta săn xuất hiện hồn tinh Kim Văn bị Cảnh Ngôn lấy mất. Các ngươi nói xem có phải hắn không nên lấy xác mấy con Kim Mâu Hùng không?

Cảnh Ngôn cau mày liếc Cao Lô.

Lâm Như tức giận quát to:

- Cao Lô, ngươi câm miệng cho ta! Có phải là ngươi dẫn con Kim Mâu Hùng hướng chỗ Cảnh Ngôn? Sau đó Kim Mâu Hùng bị Cảnh Ngôn giết, ngươi còn có mặt mũi nói đó là ngươi săn giết Kim Mâu Hùng? Nếu không nhờ Cảnh Ngôn thì ngươi đã chết trong mồm con Kim Mâu Hùng!

Lâm Như thấy toàn quá trình.

Đám người Diệp Đông đều biết trong chém giết Cao Lô dụ một con Kim Mâu Hùng đi. Bọn họ không điếc, có nghe lúc trước Lâm Như quát lớn, biết chuyện gì xảy ra.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Hồn tinh Kim Văn là của ta, không thương lượng, ta sẽ không lấy ra phân cho các ngươi. Còn xác bốn con Kim Mâu Hùng nếu tính theo cách phân chia công bằng thì có ít nhất một nửa là của ta.

Cảnh Ngôn nhìn mấy người.

Cả nhóm im lặng, bọn họ biết Cảnh Ngôn nói thật. Cảnh Ngôn ra sức nhiều nhất trong việc giết mấy con Kim Mâu Hùng, thực lực của người ta nằm ở đó, dù cứng rắn đòi thu Kim Mâu Hùng vào túi thì bọn họ nói gì được?

Cảnh Ngôn đến gần xác Kim Mâu Hùng:

- Ta nhìn xem trước rồi tính.

Đám người Lâm Như tò mò nhìn Cảnh Ngôn, bọn họ không biết hắn nói nhìn xem trước là gì.

Cảnh Ngôn đặt tay lên thân hình khổng lồ của Kim Mâu Hùng, mắt khép hờ vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Theo như tiền bối Thiên Thủy nói Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, nếu trong người Kim Mâu Hùng có tinh huyết thần thú thì hắn sẽ cảm ứng được. Cảnh Ngôn không rõ tình huống cụ thể, tóm lại tiền bối Thiên Thủy nói thì không sai được.

Cảnh Ngôn lắc đầu rút tay về:

- Không có cảm giác gì.

Khi vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, Cảnh Ngôn không có cảm giác đặc biệt gì. Hắn đi hướng xác Kim Mâu Hùng thứ hai, giống như con thứ nhất, không đem đến cảm giác đặc biệt cho Cảnh Ngôn. Con thứ ba cũng giống vậy.

Cảnh Ngôn thầm cảm thán:

- Tinh huyết thần thú đúng là rất hiếm thấy.

Cũng đúng, nếu tinh huyết thần thú không hiếm thì lúc trước Bạch Tuyết đã không nói ra lời như vậy.

Cảnh Ngôn đến gần xác Kim Mâu Hùng cuối cùng, hắn không ôm hy vọng gì nhưng việc này không làm hắn mất mác cái chi, điều tra thử không chết chóc ai.

Tay phải Cảnh Ngôn dán trên xác con Kim Mâu Hùng thứ bốn, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển nhanh.

Ong ong ong ong ong!

Khí thế bàng bạc bị Cảnh Ngôn phát hiện ra.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt thầm nghĩ:

- Đây là …

Cảnh Ngôn cảm nhận trong người con Kim Mâu Hùng này có ý chí đáng sợ, hơi thở bàng bạc siêu khủng bố, trong sát phạt mang theo thô bạo.

Nếu võ giả ý chí yếu chút đột nhiên đối mặt hơi thở đó sẽ sợ hãi ngã bệch xuống đất.

Cảnh Ngôn trợn to mắt, tia sáng lấp lóe nơi đáy mắt:

- Chắc không phải đâu? Trùng hợp như vậy bị ta đụng phải?

Cảnh Ngôn không biết tinh huyết thần thú có đặc tính gì, hắn chưa gặp bao giờ, nhưng xác con Kim Mâu Hùng này khác với ba con trước. Xác ba con Kim Mâu Hùng trước Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công không thấy phản ứng gì, chỉ có con này là khác lạ. Mặc kệ trong xác con Kim Mâu Hùng này có tinh huyết thần thú không, có một điều chắc chắn xác của nó không giống bình thường, có điều gì đó khác lạ.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, chậm rãi rút tay về:

- Phù.

Cảnh Ngôn nhìn đám người Lâm Như, nói:

- Vậy đi, xác bốn con Kim Mâu Hùng ta chỉ lấy một, là con này, ba con khác thuộc về đội các ngươi.

Cảnh Ngôn trực tiếp thu xác Kim Mâu Hùng trước mặt, hắn không cần dùng quỷ kế gì. Dù đám người Lâm Như biết xác Kim Mâu Hùng bị Cảnh Ngôn lấy đi có gì không bình thường thì hắn cũng chẳng e ngại.

Trước thực lực tuyệt đối Cảnh Ngôn không cần lãng phí thời gian giở trò hoa hòe.

Đám người Lâm Như liếc nhau, họ không hiểu động tác vừa rồi của Cảnh Ngôn có ẩn ý gì. Họ chưa từng thấy có người giết linh thú xong còn đặt tay lên xác linh thú.

Tuy không hiểu nhưng đám người Lâm Như không hỏi, mặc kệ Cảnh Ngôn làm việc này có ý nghĩa gì thì đó là chuyện của hắn, chẳng liên quan tới họ. Bọn họ có tò mò hỏi chỉ e Cảnh Ngôn không nói cho biết.

Cao Lô nghe Cảnh Ngôn nói ngược lại thở phào nhẹ nhõm. Nếu Cảnh Ngôn cứng rắn lấy hết xác Kim Mâu Hùng thì Cao Lô cũng không biết làm sao, gã tuyệt đối không có can đảm cướp xác Kim Mâu Hùng từ tay hắn. Nghe Cảnh Ngôn chịu để lại xác ba con Kim Mâu Hùng cho nhóm đã là rất thương tình.

Lâm Như trầm ngâm nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi lấy hết xác bốn con Kim Mâu Hùng đi.

Nói Lâm Như không muốn xác Kim Mâu Hùng là giả, nhưng chuyện gì cũng có mức độ. Nếu không nhờ Cảnh Ngôn thì vừa rồi họ đã phải trả giá đắt.

Cảnh Ngôn xua tay:

- Không cần, xác ba con Kim Mâu Hùng này không có ý nghĩa gì với ta, cho các người.

Đám người Lâm Như ngừng thở.

Xác ba con Kim Mâu Hùng không đáng gì, vậy còn xác con Kim Mâu Hùng mà Cảnh Ngôn lấy đi? Không lẽ nó có gì đặc biệt? Nhưng đặc biệt ở chỗ nào?

Có lẽ đám người Lâm Như biết trong thân thể Kim Văn Linh Thú có xác suất nhất định tồn tại tinh huyết thần thú, nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ có người chỉ cần đặt tay lên người linh thú một giây là xác định có tinh huyết thần thú không. Tinh huyết thần thú hư vô mờ mịt, bọn họ săn giết linh thú nhiều vô số kể, đừng nói tinh huyết thần thú, họ chưa bao giờ thấy hồn tinh.

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Mau lấy đi, các người chưa làm xong nhiệm vụ, tranh thủ thời gian đi.

Cao Lô sốt ruột thúc giục:

- Sư tỷ, Cảnh Ngôn đã nói vậy rồi thì sư tỷ đừng dài dòng nữa!

Lâm Như gật đầu nói:

- Được rồi!

Lâm Như là người mạnh nhất trong đội, đội ngũ săn giết tài nguyên như linh thú trước khi về học viện đều do nàng bảo quản.

Hết chương 338.

Chương 339. Phương Nhược Vũ Muốn Gặp Cảnh Ngôn

Cảnh Ngôn tham gia vào đội này mục đích ban đầu là bảo vệ Cảnh Tử Kỳ, hắn lo Cao Lô sẽ tìm cơ hội ám toán Cảnh Tử Kỳ. Điều Cảnh Ngôn lo lắng được nghiệm chứng, nếu hắn không có mặt thì hôm nay Cảnh Tử Kỳ rất có thể chết dưới móng vuốt con Kim Mâu Hùng bị Cao Lô dẫn đến. Với thực lực của Cảnh Tử Kỳ không ngăn nổi một kích của Kim Mâu Hùng.

Đương nhiên Cảnh Ngôn thu hoạch nằm ngoài dự đoán của hắn

Cảnh Ngôn không ngờ rằng trong đợt săn bắn này sẽ có được hồn tinh Kim Văn, càng không dự đoán được trong xác Kim Mâu Hùng tình nghi ẩn chứa tinh huyết thần thú. Thu hoạch chuyến đi sân săn bắn lần này đối với Cảnh Ngôn là rất phấn chấn.

Lâm Như thấy Cảnh Ngôn thật sự hờ hững với xác ba con Kim Mâu Hùng thì đồng ý thu chúng nó. Đương nhiên Lâm Như muốn có xác đám Kim Văn Linh Thú này.

Lâm Như lại cảm ơn Cảnh Ngôn:

- Đa tạ Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn Lâm Như, cười xua tay, hắn quét mắt nhìn hướng khác, con ngươi co rút.

Cảnh Ngôn khẽ nói:

- Có người!

Nghe Cảnh Ngôn nói có người cả nhóm Lâm Như biến sắc mặt. Bọn họ không nhận thấy ai đến gần, nhưng sau khi biết thực lực của Cảnh Ngôn thì các thành viên không còn nghi ngờ lời hắn nói.

Đệ tử ba học viện lớn hoạt động trong sân săn bắn khá nhiều, đụng phải đệ tử khác đến săn bắn cũng là chuyện bình thường.

Đám người Lâm Như tuy cảnh giác nhưng không ra vẻ như gặp đại địch.

Lát sau có mấy bóng người bước ra khỏi rừng cây.

Lâm Như nhỏ giọng nói:

- Là người của Thần Phong học viện!

Có tổng cộng năm người đến, mặc đồng phục đệ tử Thần Phong học viện, gồm bốn nam một nữ.

Một trong năm người có cái miệng cực to, gã liếc đám người Lâm Như một cái, mắt lóe tia sáng hỏi:

- Hồng Liên học viện?

Lâm Như trả lời:

- Chúng ta là Hồng Liên học viện.

Nữ võ giả duy nhất trong đội Thần Phong học viện nhìn quanh, ánh mắt âm trầm hỏi:

- Hình như vừa rồi các ngươi chém giết với Kim Mâu Hùng? Kim Mâu Hùng đâu?

Xung quanh có dấu vết đại chiến rất rõ rệt.

Mấy võ giả Thần Phong học viện biết nhóm Cảnh Ngôn đã đánh nhau với Kim Mâu Hùng, giờ không thấy Kim Mâu Hùng đâu, bọn họ biết chắc chúng nó bị đội Lâm Như thu.

Lâm Như trả lời:

- Kim Mâu Hùng đã bị đội ngũ của chúng ta đánh chết.

Người Thần Phong học viện ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Như:

- Bị các ngươi giết? Kim Mâu Hùng đó là mấy chúng ta phát hiện, sao các ngươi dám cướp đồ của chúng ta? Sao? Tưởng đệ tử Thần Phong học viện dễ ăn hiếp?

Nói trở mặt liền trở mặt, mới rồi còn khách sáo, ngữ điệu hiền hòa, bỗng chốc giọng điệu trở nên hung hăng dữ dằn.

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt nhìn.

Từ lúc mấy người này xuất hiện Cảnh Ngôn đã cảm thấy họ không có ý tốt, nhưng nhìn đám khốn trở mặt nhanh hơn lật sách khiến hắn thầm líu lưỡi, hắn không làm được giống họ.

Lâm Như chau mày giải thích:

- Là chúng ta phát hiện và giết Kim Mâu Hùng. Vị sư huynh này sao có thể nói là chúng ta cướp Kim Mâu Hùng của ngươi?

Lâm Như cũng biết đối phương chẳng qua kiếm cớ, mục đích là muốn chiếm xác Kim Mâu Hùng từ tay nhóm họ.

Nam nhân miệng rộng âm trầm nói:

- Bớt nói nhảm với lão tử đi, rõ ràng là lão tử phát hiện Kim Mâu Hùng trước, lão tử đi một chốc thông báo cho người khác trong đội đến săn giết, vậy mà bị các ngươi giành trước. Bây giờ lão tử cho các ngươi một con đường đi, giao Kim Mâu Hùng ra rồi xéo khỏi tầm mắt chúng ta, nếu không tất cả phải chết tại đây!

Bùm!

Nam nhân miệng rộng nói xong khí thế trầm xuống, nguyên khí dâng lên toàn thân.

Nguyên khí bàng bạc dao động tràn ngập trong không gian, bốn đội viên khác cũng vận chuyển nguyên khí. Không gian gió nổi mây phun.

Cảm nhận thực lực của năm học viên Thần Phong học viện, đám người Lâm Như mặt trắng bệch, bọn họ biết năm người này đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, mạnh hơn họ rất nhiều.

Lâm Như bản năng nhìn Cảnh Ngôn.

Nếu trong đội không có Cảnh Ngôn, bọn họ gặp tình huống này vì giữ mạng sống chỉ đành hy sinh ích lợi trong tay. Nhưng giờ thì khác, có Cảnh Ngôn trong đội, hắn là võ giả vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh, dù năm người kia đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh thì hắn cũng đánh lại.

Vấn đề là Cảnh Ngôn không có nghĩa vụ bảo vệ người Hồng Liên học viện, hắn chỉ cần mang đi Cảnh Tử Kỳ, không cần liều mạng chém giết vì ai.

Lâm Như không có tư cách, quyền lực yêu cầu Cảnh Ngôn làm cái gì.

Cảnh Ngôn cảm giác ánh mắt của Lâm Như, hắn quay đầu cười với nàng, sau đó tiến lên mấy bước.

Đám người Lâm Như nhìn Cảnh Ngôn, người Thần Phong học viện cũng nhìn hắn.

Đám người Lâm Như lo lắng lỡ Cảnh Ngôn mặc kệ họ, nếu muốn sống họ phải giao Kim Mâu Hùng ra. Người bên Thần Phong học viện hơi tò mò.

Họ cho rằng Lâm Như là thủ lĩnh, nhưng trong đội có thanh niên hai mươi tuổi đột nhiên đi ra là có ý gì?

Mọi người tập trung chú ý vào Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn võ giả miệng rộng trong đội Thần Phong học viện.

Cảnh Ngôn chắp hai tay sau lưng, mắt nhìn thẳng vào đối phương, mỉm cười nói:

- Các ngươi tốt nhất nghe kỹ lời ta nói, đừng bỏ sót một chữ nào. Ta muốn năm người lập tức biến mất khỏi mắt ta. Nhớ kỹ, trong vòng ba giây nếu các ngươi còn ở trước mắt ta thì ta sẽ giết các ngươi.

Cảnh Ngôn nói hết sức hờ hững, hắn không ham giết chóc, tuy không có tình cảm với Thần Phong học viện nhưng hắn không thể bảo người của Thần Phong học viện đều xấu xa.

Nhưng năm người này tuyệt đối không phải người tốt.

Thấy nhóm Lâm Như săn giết Kim Mâu Hùng, năm người ỷ vào thực lực muốn cướp thành quả từ tay người khác. Loại người này chết không đáng tiếc, họ sống sẽ làm càng nhiều người bị chèn ép bóc lột.

Cảnh Ngôn nói thật, năm người Thần Phong học viện chỉ có ba giây rời khỏi tầm mắt hắn, nếu đến thời gian mà họ còn ở đây thì giờ chết đến.

Nghe Cảnh Ngôn nói nhóm võ giả miệng rộng sửng sốt sau đó cười như điên.

Bọn họ bị uy hiếp, bị võ giả trẻ hai mươi tuổi uy hiếp, đúng là buồn cười nhất trần đời. Võ giả trẻ này còn nói chỉ cho bọn họ ba giây rời đi, nếu không sẽ giết họ.

Mấy người Thần Phong học viện hơi điên cuồng nhìn Cảnh Ngôn:

- Ha ha ha ha ha ha!

- Thú vị chết!

- Hài thật chứ, lâu rồi không gặp võ giả não rỗng như vậy.

- Cho chúng ta ba giây? Chúng ta không đi liền bị giết? Tốt thôi, tiểu tử, ta cũng cho ngươi ba giây. Bây giờ ngươi có ba giây chạy trốn, qua thời gian ta sẽ truy sát ngươi, hy vọng ngươi may mắn không bị ta đuổi theo.

Cảnh Ngôn không quan tâm họ, vẫn chắp tay sau lưng đếm thời gian:

- Một giây!

Năm người Thần Phong học viện sửng sốt, liếc nhau, trực giác hình như Cảnh Ngôn không đùa. Vậy là tiểu tử này thật sự bị khùng?

Đám người Thần Phong học viện ngây ra nhìn Cảnh Ngôn. Nhóm Lâm Như cũng treo tim.

Tuy Cảnh Ngôn không vứt bỏ họ nhưng lời hắn nói hơi kinh dị. Đối phương có đến năm võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, nghe ý Cảnh Ngôn thì bọn họ như gà đất chó nhà?

Cảnh Ngôn tiếp tục báo số, nguyên khí lặng lẽ vận chuyển:

- Hai giây!

Một người trong đội Thần Phong học viện xông lên, huơ vũ khí tấn công Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử đừng giả thần giả quỷ! Ngươi muốn chết thì ta cho ngươi chết trước!

Cảnh Ngôn lắc người, như hồn ma nhẹ nhàng né thoát công kích của võ giả Tiên Thiên đỉnh.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh của Thần Phong học viện kinh sợ nhìn Cảnh Ngôn. Gã cực kỳ tự tin vào thực lực của mình, một kích vừa rồi tuy gã không dốc hết sức nhưng có bảy

mươi phần trăm sức mạnh, vậy mà võ giả trẻ này dễ dàng né qua, thoạt trông không vất vả chút nào.

Mấy người võ giả miệng rộng biểu tình nghiêm túc một chút.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, vận chuyển nguyên khí bộc phát ra:

- Ba giây! Các ngươi đã chọn chết thì ta chiều ý!

Thiên Hỏa kiếm nhanh chóng rút ra, kiếm quang đỏ rực rỡ lan tỏa trong không gian.

Võ giả miệng rộng chợt nhận ra võ giả trẻ chừng hai mươi tuổi có thực lực khủng bố cỡ nào:

- Nguy rồi, chạy mau!

Vù vù vù vù vù!

Mấy người khác liều mạng lao ra.

- Chết!

Cảnh Ngôn vung Thiên Hỏa kiếm, kiếm quang đỏ bắn nhanh hướng năm người.

Năm người võ giả miệng rộng không dễ chọc, bọn họ đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, cách Đạo Linh cảnh chỉ một bước. Khi cảm nhận sát khí đáng sợ từ sau lưng họ lập tức xoay người đón đánh, vận chuyển nguyên khí trong cơ thể đến cực hạn cố ngăn cản công kích.

Nhưng bọn họ ngăn cản công kích của Cảnh Ngôn thật yếu ớt, kiếm quang đỏ dễ dàng đánh tan uy năng của họ, kiếm khí xâm nhập vào thân thể.

Năm người gần như chết cùng lúc.

Từ khi Cảnh Ngôn ra tay đến năm người bị hắn giết mới qua một giây, thời gian ngắn ngủi hắn đã giết năm võ giả cảnh

giới Tiên Thiên đỉnh của Thần Phong học viện.

Đám người Lâm Như xem ngây người. Họ vốn định giúp Cảnh Ngôn một tay, nhưng chưa nhúc nhích thì năm võ giả Tiên Thiên đỉnh Thần Phong học viện đã chết tại chỗ.

Kiếm quang đỏ tán đi, nhưng trong óc họ lặp đi lặp lại hình ảnh kiếm quang đỏ, kiếm quang đó quá đáng sợ.

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người nhanh chóng đến gần xác năm người, tháo xuống không gian giới chỉ của họ.

Giống như Cảnh Ngôn tưởng tượng, đội ngũ này lấy võ giả miệng rộng dẫn đầu, trong không gian giới chỉ của gã có nhiều Kim Văn Linh Thú, thậm chí có xác ba con Kim Văn Linh Thú tam giai.

Đội võ giả miệng rộng là cường giả Tiên Thiên đỉnh tổ thành, săn giết Kim Văn Linh Thú tam giai đi lẻ không khó khăn gì.

Cảnh Ngôn động ý niệm lấy ra xác Kim Văn Linh Thú trong không gian giới chỉ, hắn lần lượt xem xét trong xác chết có tinh huyết thần thú không.

Cuối cùng Cảnh Ngôn thất vọng lắc đầu. Những Kim Văn Linh Thú này không có con nào làm hắn cảm giác khác lạ, tức là trong xác chết những con Kim Văn Linh Thú này không có tinh huyết thần thú.

Cảnh Ngôn nói với Lâm Như:

- Lâm Như, cho các ngươi xác mấy con Kim Văn Linh Thú này.

Đám người Lâm Như vẫn đang thẫn thờ.

Cảnh Ngôn một kiếm giết năm cường giả Tiên Thiên đỉnh Thần Phong học viện quá rung động, họ khó thể tưởng tượng hắn mạnh cỡ nào. Một kiếm giết năm người, thoạt trông Cảnh Ngôn chưa dùng hết sức, nếu đồn ra ngoài sẽ hù chết người.

Bọn họ không biết hồi Cảnh Ngôn còn ở cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ đã có thể giết hai võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, còn là người thực lực rất mạnh trong số võ giả Tiên Thiên đỉnh. Giờ Cảnh Ngôn đã là Tiên Thiên đỉnh, Tiền Trấn Đạo Linh cảnh còn bị hắn giết, mấy võ giả Tiên Thiên đỉnh bình thường của Thần Phong học viện sao trốn thoát Thiên Hỏa kiếm trong tay hắn được.

Lâm Như nghe Cảnh Ngôn nói, không phản ứng lại:

- Cảnh Ngôn … ngươi … ngươi nói cái gì?

Xác Kim Văn Linh Thú nằm dưới đất có giá trị không ít, ba con Kim Văn Linh Thú tam giai giá trị liên thành, càng đừng nói có mười con Kim Văn Linh Thú nhị giai, thật nhiều Kim Văn Linh Thú nhất giai.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Những Kim Văn Linh Thú này thuộc về các ngươi, đủ cho các ngươi hoàn thành mấy lần nhiệm vụ học viện rồi đi?

Cao Lô lại gần nịnh hót:

- Cảnh Ngôn, ngươi thật là hào sảng!

Cao Lô thấy Cảnh Ngôn một kiếm giết năm cường giả Thần Phong học viện thì sợ suýt ướt quần. Cao Lô mới hiểu Cảnh Ngôn mạnh cỡ nào, hắn nhẹ nhàng giết võ giả Tiên Thiên đỉnh Thần Phong học viện không chút áp lực, vậy giết võ giả Tiên Thiên hậu kỳ Hồng Liên học viện như gã càng không có áp lực gì.

Cảnh Ngôn không sợ trả thù.

Cao Lô sợ thật, Cảnh Ngôn mà xuống tay với gã thì đám người Lâm Như tạm không bàn tới họ có ra tay ngăn lại không, dù muốn ngăn cản hắn cũng không được.

Cảnh Ngôn liếc Cao Lô, nhếch mép không nói.

Thấy Cảnh Ngôn lơ mình, Cao Lô cười gượng không dám càu nhàu. Nếu không biết thực lực của Cảnh Ngôn, bị hắn làm lơ chắc chắn Cao Lô sẽ quê quá hóa khùng. Giờ tình huống khác hẳn, Cảnh Ngôn là thực lực gì? Cao Lô là thực lực gì? Cảnh Ngôn lơ gã mới bình thường.

Cảnh Ngôn lại nói:

- Lâm Như, thanh lý đi, nên rời khỏi sân săn bắn.

Lâm Như lên tiếng:

- Được!

Sau đó Lâm Như thu tất cả xác Kim Văn Linh Thú.

Cả nhóm đi xuống núi.

***

Sau khi ra sân săn bắn, Cảnh Ngôn và Cảnh Tử Kỳ đi cuối đội.

Cảnh Ngôn đưa một chiếc nhẫn cho Cảnh Tử Kỳ:

- Cho này Tử Kỳ.

Thấy Cảnh Ngôn và Cảnh Tử Kỳ nói chuyện, những người khác tự động tránh xa. Bọn họ tò mò hai người nói những gì, nhưng không có lá gan lại gần nghe trộm.

Cảnh Tử Kỳ tò mò hỏi:

- Đây là cái gì?

Đương nhiên Cảnh Tử Kỳ biết không gian giới chỉ, ý của nàng hỏi bên trong có cái gì. Cảnh Ngôn không thể nào tự

dưng tặng nàng một không gian giới chỉ để chơi.

Cảnh Ngôn cười cười cố ý giấu:

- Tử Kỳ xem liền biết.

Cảnh Tử Kỳ bất đắc dĩ liếc xéo Cảnh Ngôn, động ý niệm xem xét vật phẩm trong nhẫn.

Chân mày Cảnh Tử Kỳ run run:

- A?

Trong nhẫn không có gì khác ngoài đan dược, Quy Nguyên Đan nhiều nhất, một ít Linh Anh Đan hiệu quả tốt hơn Quy Nguyên Đan, một số đan dược trị thương, đan dược ngưng thần. Những đan dược này đều có phẩm chất ưu tú.

Cảnh Tử Kỳ nín thở, khó tin nhìn Cảnh Ngôn.

Giá trị đan dược trong không gian giới chỉ hù chết người, ít nhất đáng giá mấy chục vạn điểm Hồng Liên học viện.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói với Cảnh Tử Kỳ:

- Tử Kỳ sau này nhớ đừng tổ đội với Cao Lô, người bụng dạ không tốt.

Cảnh Tử Kỳ gật đầu, nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Ừm! Cảnh Ngôn, những đan dược này quá nhiều, hay ngươi giữ lại cho mình dùng đi?

Cảnh Tử Kỳ trả nhẫn cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tử Kỳ, bây giờ ta là đan sư tam phẩm, đan dược không là gì với ta. Số lượng đan dược trong túi ta nhiều hơn cho Tử Kỳ nhiều.

Cảnh Tử Kỳ nín thở xoe tròn mắt đẹp, biểu tình không dám tin nhìn Cảnh Ngôn.

***

Sau khi vào Lam Khúc quận thành, Cảnh Ngôn và Cảnh Tử Kỳ chia tay. Đám người Lâm Như cung kính từ biệt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn về Trương Mẫn phong trong Đạo Nhất Sơn Đạo Nhất học viện.

Cảnh Ngôn thấy Băng Nhược ngồi xếp bằng trên bình đài đằng trước căn nhà mình cư ngụ, kinh ngạc kêu lên:

- Sứ giả Băng Nhược?

Nhìn Băng Nhược, lòng Cảnh Ngôn máy động. Tại sao sứ giả Băng Nhược có mặt trên Trương Mẫn phong của hắn? Xem bộ dáng hình như chờ đã lâu. Đã xảy ra chuyện gì?

Trong óc Cảnh Ngôn lướt qua nhiều suy nghĩ. Nếu không có chuyện lớn Băng Nhược không thể nào chờ đợi thật lâu trên Trương Mẫn phong của hắn.

Băng Nhược thấy Cảnh Ngôn thì mỉm cười, nói ra ý đồ của mình:

- Cảnh Ngôn đã trở về? Ta đến tìm ngươi vì phó chưởng viện Phương Nhược Vũ đại nhân muốn gặp ngươi.

Hết chương 339.

Chương 340. Cảnh Ngôn Ngây Người

Nghe Băng Nhược nói, Cảnh Ngôn biến sắc mặt.

Phương Nhược Vũ muốn gặp hắn?

Bất giác tim Cảnh Ngôn đập nhanh.

Lúc ở Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ truy sát, là Phương Nhược Vũ ra tay cứu hắn. Không lâu về trước hắn đối diện Hình Pháp Điện của học viện hại, Phương Nhược Vũ ra mặt nhúng tay vào, thậm chí giết Mộc Tê trước mắt công chúng.

Nhưng Cảnh Ngôn không thể quên ánh mắt Phương Nhược Vũ lạnh băng nhìn mình. Nói nữ nhân này nhiệt tình với hắn thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không tin. Nếu không phải Phương Nhược Vũ cứu hắn hai lần, Cảnh Ngôn sẽ cho rằng nàng hận hắn thấu xương.

Bây giờ sứ giả Băng Nhược đến nói cho Cảnh Ngôn biết Phương Nhược Vũ muốn gặp hắn, tất nhiên căng thẳng thần kinh.

Cảnh Ngôn bản năng hỏi:

- Sứ giả Băng Nhược, tại sao phó chưởng viện Phương Nhược Vũ muốn gặp ta?

Băng Nhược lắc đầu xin lỗi:

- Cái đó … ta không quá rõ ràng, phó chưởng viện đại nhân dặn ta kêu ngươi đi gặp nàng, cụ thể có chuyện gì thì nàng không nói với ta.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- À, ta biết rồi, ta đi gặp phó chưởng viện đại nhân ngay.

Nói chung hắn phải đi gặp Phương Nhược Vũ. Cảnh Ngôn đoán Phương Nhược Vũ không có ác ý, hắn do dự chủ yếu vì hơi sợ nàng, cảm giác đó rất khó nói rõ.

Băng Nhược cười nói:

- Cảnh Ngôn, vậy ta đi trước một bước!

Dứt lời Băng Nhược rời đi.

Thái độ của Băng Nhược rất khách sáo với Cảnh Ngôn, không phải vì hắn có quan hệ gì với Phương Nhược Vũ, chủ yếu do bản thân hắn đủ mạnh. Băng Nhược tận mắt thấy Cảnh Ngôn chém giết võ giả Đạo Linh cảnh Tiền Trấn, y sẽ không vì hắn chưa bước vào Đạo Linh cảnh mà coi thường.

Cảnh Ngôn đứng lặng trên bình đài một lúc rồi rời khỏi Trương Mẫn phong, đi nhanh tới ngọn núi nơi Phương Nhược Vũ cư ngụ.

Cảnh Ngôn mất chút thời gian đến đỉnh ngọn núi này, từ xa đã thấy Phương Nhược Vũ mặc váy dài màu trắng.

Phương Nhược Vũ đang ngồi xếp bằng tại chỗ, mắt khép hờ. Nàng tựa như tiên nữ trong tranh, làm người ta tự biết xấu hổ.

Cảnh Ngôn trông thấy Phương Nhược Vũ liền dừng bước, không tiện phát ra tiếng động, lớn tiếng, hắn yên lặng đứng chờ.

Thời gian dần trôi.

Cảnh Ngôn đợi mấy canh giờ, hắn sốt ruột, vài lần môi mấp máy rồi mím lại. Cảnh Ngôn nghĩ lỡ như Phương Nhược Vũ đang tu luyện, hắn ra tiếng ảnh hưởng có khi nào nàng tức

giận đập hắn thành bãi máu giống sát thủ kim bài Ám Dạ, trưởng lão Đạo Nhất học viện Mộc Tê không?

Đang lúc Cảnh Ngôn suy nghĩ có nên ngồi khoanh chân tu luyện tại đây thì bên tai nghe tiếng kêu:

- Đến rồi?

Cảnh Ngôn ngước đầu lên, thấy Phương Nhược Vũ đã mở mắt ra nhìn mình, ánh mắt vẫn lạnh lùng, giọng nói như phát ra từ đáy núi băng.

Cảnh Ngôn căng cứng người, hơi khom lưng:

- Đúng vậy!

Cảnh Ngôn cảm thấy Phương Nhược Vũ đã sớm biết hắn đến, từ lúc hắn leo lên ngọn núi này nàng liền biết.

Phương Nhược Vũ nhìn áng mây phía chân trời, chợt nói một câu:

- Ta sắp rời khỏi nơi này một đoạn thời gian, về sau hãy tự chăm sóc mình.

Cảnh Ngôn cau mày, hắn không hiểu ý Phương Nhược Vũ.

Cái gì gọi là ta sắp rời khỏi nơi này một đoạn thời gian, về sau hãy tự chăm sóc mình? Là sao?

Từ mặt chữ thì câu nói này đơn giản dễ hiểu, nhưng Cảnh Ngôn không rõ, hắn chắc chắn mình không liên quan gì với Phương Nhược Vũ, nàng nói câu đó nghe như luôn ở bên cạnh hắn.

Phương Nhược Vũ tiếp tục bảo:

- Ta đã điều tra tổ chức Ám Dạ, vì thời gian gấp gáp nên ta chưa xác định vị trí cụ thể của nó, nhưng ta đã khoanh vùng tổng bộ nằm ở địa vực Phỉ Thúy thành. Ta vốn định trừ bỏ tổ chức này nhưng bây giờ không kịp thời gian.

Cảnh Ngôn nghe câu này xoe tròn mắt.

Phương Nhược Vũ luôn điều tra tổ chức Ám Dạ?

Tổ chức Ám Dạ vô cùng bí ẩn, hiếm ai biết tổng bộ nằm ở nơi nào. Trừ một số thế lực mạng lưới quan hệ cực kỳ khổng lồ, người bình thường khó trực tiếp liên lạc Ám Dạ.

Cảnh Ngôn luôn cảm thấy trong Đông Lâm thành bị sát thủ Ám Dạ truy sát, Phương Nhược Vũ xuất hiện không phải trùng hợp. Hiện Cảnh Ngôn khẳng định Phương Nhược Vũ đúng là không phải tình cờ có mặt ở đó. Phương Nhược Vũ còn tự mình điều tra tổ chức Ám Dạ, lấy được tiến triển lớn, biết tổ chức Ám Dạ nằm ở địa vực Phỉ Thúy thành. Cảnh Ngôn biết nơi đó, là thành phố lớn trong địa vực Lam Khúc quận thành, tuy không bằng Lam Khúc quận thành nhưng lớn hơn thành phố nhỏ Đông Lâm thành nhiều.

Cảnh Ngôn không kiềm được hỏi:

- Hình như phó chưởng viện rất hiểu rõ về ta?

Nghe lời Phương Nhược Vũ nói Cảnh Ngôn cho rằng nàng luôn ở cạnh hắn, nhưng hắn chưa từng biết, không có ý thức đó.

Phương Nhược Vũ gật đầu thừa nhận:

- Đúng, từ khi ngươi còn bé đến bây giờ, mười mấy năm qua ta luôn ở bên cạnh chú ý ngươi.

Cảnh Ngôn há hốc mồm khó tin nhìn Phương Nhược Vũ.

Phương Nhược Vũ nhìn thẳng hắn, chậm rãi nói:

- Ngươi lần đầu tiên thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên, tham gia Thần Phong học viện. Rớt cảnh giới, bị Thần Phong học viện đuổi đi, giải mở phong ấn Càn Khôn Giới, cảnh giới tăng vùn vụt. Ngươi đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm, đi Đoan Dương thành vân vân. Ta biết hết những chuyện này.

Cảnh Ngôn nín thở, đầu óc ù vang, hắn biết Phương Nhược Vũ nói thật.

Rất khó tưởng tượng.

Cảnh Ngôn luôn cho rằng Càn Khôn Giới là bí mật lớn nhất của hắn, trừ hắn và Thiên Thủy ra không có ai biết hắn giải mở phong ấn Càn Khôn Giới. Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn bị hù sợ.

Phương Nhược Vũ biết luôn hắn giải mở phong ấn, còn có chuyện gì của hắn mà nàng không biết?

Dường như qua thật lâu sau Cảnh Ngôn thở hắt ra, sắc mặt khó xem nhìn Phương Nhược Vũ, trầm giọng hỏi:

- Người rốt cuộc là ai?

Nếu ai biết bên cạnh mình có một người xa lạ vẫn luôn chú ý đến mình, e rằng khó mà bình tĩnh chấp nhận.

Phương Nhược Vũ lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, bây giờ ta chưa thể nói cho ngươi biết thân phận của ta, sau này nếu ngươi đủ mạnh tự nhiên sẽ biết.

Phương Nhược Vũ rất thẳng thắn, cái gì nói được thì nàng sẽ nói thẳng ra, cái gì không thể nói nàng sẽ bảo với Cảnh Ngôn là không thể nói.

Hết chương 340.

Chương 341. Không Ai Ngăn Được

Phương Nhược Vũ không muốn nói, Cảnh Ngôn không có cách nào khác. Bàn về thực lực một ngón tay của Phương Nhược Vũ có thể nhẹ nhàng nghiền chết hắn. Cường giả như trưởng lão học viện Mộc Tê còn bị Phương Nhược Vũ trực tiếp giết, càng đừng nói Cảnh Ngôn bây giờ vẫn còn chênh lệch rất lớn với Mộc Tê.

Phương Nhược Vũ tạm dừng, nhìn Cảnh Ngôn.

- Ta biết lúc ba học viện lớn khảo hạch ngươi và người tên Thương Khúc từng có ước định, ngươi sắp có trận quyết đấu với y. Ta vốn không nên can thiệp chuyện nhỏ này, nhưng ta sắp rời đi, trước khi đi ta giải quyết chuyện này giúp ngươi, không cần phân tâm vì chuyện này.

Ngươi giải quyết giúp ta? Làm sao giải quyết?

Cảnh Ngôn buồn bực nhìn Phương Nhược Vũ, nhíu mày hỏi:

- Phó chưởng viện đại nhân, với thực lực của ta đối phó Thương Khúc chắc có chút phần thắng?

Phương Nhược Vũ lắc đầu nói:

- Ngươi đừng kêu ta là phó chưởng viện, nếu không phải vì ngươi thì ta sẽ không vào Đạo Nhất học viện trở thành phó chưởng viện. Thực lực hiện giờ của ngươi chưa chắc đấu thua người tên Thương Khúc, nhưng đối chiến kiểu này không có ý nghĩa gì lớn với ngươi, lo tập trung vào việc tu luyện thì tốt hơn.

Cảnh Ngôn lại trợn mắt há hốc mồm.

Nghe ý của Phương Nhược Vũ thì nàng trở thành phó chưởng viện Đạo Nhất học viện hoàn toàn là vì Cảnh Ngôn tham gia vào học viện này. Tức là Phương Nhược Vũ đảm nhiệm phó chưởng viện không quá lâu.

Nhưng mà … bà nội nó, ngươi tưởng Đạo Nhất học viện là nhà ngươi mở sao? Muốn vào làm phó chưởng viện liền làm?

Lòng Cảnh Ngôn tràn ngập bất đắc dĩ, hắn không biết Phương Nhược Vũ là ai, thái độ của nàng đối với hắn lạnh như băng, dường như trong lòng không thích hắn. Nhưng cố tình Phương Nhược Vũ bảo vệ Cảnh Ngôn, nàng còn biết bí mật lớn nhất của hắn là Càn Khôn Giới. Có vẻ như Phương Nhược Vũ không ham hố gì Càn Khôn Giới.

Cảnh Ngôn thầm khó hiểu về thực lực của Phương Nhược Vũ, e rằng nàng mạnh hơn hắn tưởng tượng nhiều, nếu không sao có thể muốn làm phó chưởng viện Đạo Nhất học viện liền làm?

Phương Nhược Vũ luôn chú ý Cảnh Ngôn nhưng Thiên Thủy không hề nhận ra, nếu lão phát hiện thì tại sao không nói.

Phương Nhược Vũ phất tay:

- Tốt rồi, ngươi có thể trở lại. Ta kêu ngươi lại đây là muốn ngươi sau này hãy chú ý cẩn thận, phải bảo vệ mạng sống của mình.

Ý nghĩa câu nói này rất rõ ràng.

Trước kia nhà ngươi có thể tùy hứng tuỳ tiện, dù gì còn Phương Nhược Vũ ở sau lưng, dù Cảnh Ngôn gặp phải chuyện này không giải quyết được thì nàng sẽ ra mặt dàn xếp hết. Nhưng bắt đầu từ bây giờ Phương Nhược Vũ sắp rời đi, không thể tiếp tục che chở Cảnh Ngôn, hắn phải tự dựa vào mình.

Cảnh Ngôn đờ đẫn xuống núi.

Lần này gặp mặt Phương Nhược Vũ có nhiều chuyện nằm ngoài tưởng tượng của Cảnh Ngôn, có thể nói là hơi ly kỳ. Nhưng lý trí nói cho Cảnh Ngôn rằng những gì Phương Nhược Vũ nói là sự thật, chứng cứ rõ ràng nhất là nàng biết hắn có Càn Khôn Giới và đã giải mở phong ấn. Nếu Phương Nhược Vũ không luôn bên cạnh Cảnh Ngôn thì không thể biết chuyện này.

Cảnh Ngôn thẫn thờ về Trương Mẫn phong của mình.

Thần Phong học viện.

Là một trong ba học viện lớn Lam Khúc quận thành, Thần Phong học viện và Đạo Nhất học viện từ quy mô, thực lực tổng thể đều sàn sàn như nhau.

Vài ngày sau, một nữ nhân mặc váy dài màu trắng đến trước cửa cổng Thần Phong học viện.

Thủ vệ cạnh cửa Thần Phong học viện nói với nữ nhân mặc váy trắng:

- Xin đưa ra lệnh bài thân phận đệ tử Thần Phong học viện.

Nữ nhân mặc váy trắng liếc đám thủ vệ, thản nhiên nói:

- Ta muốn gặp Thương Khúc, các ngươi tránh ra!

Thủ vệ nghe giọng điệu của nữ nhân mặc váy trắng liền biết người này không phải đệ tử Thần Phong học viện. Bọn họ vội cảnh giác chuẩn bị tùy thời ra tay.

Vèo vèo!

Nữ nhân mặc váy trắng giơ cánh tay ngọc trắng ngần búng nhẹ ngón tay.

Từng đợt sóng năng lượng mênh mông khuếch tán đẩy lùi đám thủ vệ, nữ nhân mặc váy trắng lững thững đi vào Thần

Phong học viện.

Đám thủ vệ trơ mắt nhìn, bọn họ hết sức vùng vẫy muốn tránh thoát nhưng dù gồng hết sức cũng vô ích.

Nữ nhân mặc váy trắng là Phương Nhược Vũ.

Phương Nhược Vũ ung dung đi tới điện chưởng viện ngoại viện, tốc độ nhìn như không mau nhưng thật ra siêu nhanh. Có thủ vệ truy kích nhưng không theo kịp nàng.

Rất nhanh Phương Nhược Vũ đến điện chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện.

Phương Nhược Vũ đi vào điện chưởng viện, nhìn quanh rồi hỏi:

- Thương Khúc có đây không?

Phương Nhược Vũ đến Thần Phong học viện là muốn tìm Thương Khúc, nàng dùng cách này rất trực tiếp. Cảnh Ngôn sẽ không ngờ rằng Phương Nhược Vũ dùng cách này giải quyết rắc rối giùm hắn.

Vèo!

Một bóng người nhanh chóng xuất hiện.

Người đó nhìn Phương Nhược Vũ, nhíu mày hỏi:

- Nàng là ai?

Phương Nhược Vũ lắc đầu nói:

- Ta là người nào không quan trọng, ta hỏi ngươi, Thương Khúc có đây không?

Người đó nhìn Phương Nhược Vũ chằm chằm:

- Thương Khúc đã không phải là chưởng viện ngoại viện nên tự nhiên không ở đây, nàng rốt cuộc là ai?

Người này là chưởng viện ngoại viện mới của Thần Phong học viện.

Gã thấy Phương Nhược Vũ liền cảm giác ra nàng không phải đệ tử bình thường của Thần Phong học viện, không phải phán đoán từ cách ăn mặc mà là khí thế phát ra từ người nàng.

Phương Nhược Vũ phớt lờ chưởng viện mới, nàng lắc người đi ra điện chưởng viện.

Chưởng viện mới theo sau.

Phương Nhược Vũ nhấc chân từng bước đi hướng chủ sơn mạch Thần Phong học viện.

Chưởng viện mới theo sau Phương Nhược Vũ, càng xem càng chắc chắn nàng không phải người Thần Phong học viện. Theo tình huống bình thường gã nên đánh Phương Nhược Vũ, nhưng gã do dự. Phương Nhược Vũ không cố ý phát ra khí thế nhưng gã mơ hồ cảm giác nàng rất mạnh.

- Nàng rốt cuộc là ai? Tại sao muốn gặp Thương Khúc?

Phương Nhược Vũ không quay đầu lại nói thẳng:

- Không liên quan ngươi.

Chưởng viện cắn răng hét to:

- Nếu nàng không phải thành viên của Thần Phong học viện thì không thể tự tiện xông vào nơi này, xin hãy đi ngay!

Phương Nhược Vũ thản nhiên nói không chút cảm xúc:

- Nói chuyện với Thương Khúc xong, giải quyết vấn đề rồi ta tự nhiên sẽ đi.

- Nàng không thể đi tới trước, đứng lại!

Rốt cuộc chưởng viện mới ra tay, tuy gã nghi ngờ nhưng dù gì là người Thần Phong học viện, còn là chưởng viện ngoại viện, gặp tình huống này gã phải ngăn cản.

Bùm!

Chưởng viện mới công kích Phương Nhược Vũ nửa đường đã bị đẩy ra, gã biến sắc mặt, thực lực của nàng hơn xa gã tưởng tượng. Chút thực lực của gã ở trước mặt Phương Nhược Vũ không đáng đối phương vươn ra một ngón tay.

Đúng vậy, vị chưởng viện mới công kích, Phương Nhược Vũ không nhúc nhích ngón tay, nàng chỉ phát ra uy năng đã nhẹ nhàng đẩy ra công kích.

Nỗi lòng chưởng viện mới dao động:

Thực lực mạnh quá!

Vèo!

Chưởng viện mới tăng tốc độ ngự không bay đi.

Chưởng viện ngoại viện mới tìm đến một vị trưởng lão Thần Phong học viện.

- Hoắc Lý An trưởng lão, có người xâm nhập Thần Phong sơn! Người nào? Không biết, chỉ biết không phải người của Thần Phong học viện ta!

Chưởng viện mới không thể ngăn cản Phương Nhược Vũ, gã phải thông báo với nhân vật cao tầng.

Hoắc Lý An mắt lóe tia sáng, lắc người bay nhanh ra ngoài:

- Hừ! Là ai mà to gan quá vậy, dám xâm nhập Thần Phong học viện ta?

Hoắc Lý An trông thấy Phương Nhược Vũ, rống to, vỗ chưởng ra:

- Tặc tử to gan sao dám xâm nhập Thần Phong học viện ta, ngoan ngoãn bó tay chịu trói!

Công kích của Hoắc Lý An đầy uy lực, nguyên khí phát ra tiếng rít trong không gian.

Phương Nhược Vũ bỗng trừng Hoắc Lý An, tay ngọc nâng lên vẫy nhẹ.

Vách tường năng lượng vô hình xoay tròn bay ra, thấy rõ trong không gian chưởng ấn của Hoắc Lý An bị bóp nát

Hoắc Lý An sợ ngây người.

Hoắc Lý An hiểu rất rõ trong công kích của mình ẩn chứa uy năng mạnh cỡ nào. Hoắc Lý An cực kỳ tự tin trong Thần Phong học viện không có ai dễ dàng hóa giải công kích của mình.

Hoắc Lý An giật mình nhìn Phương Nhược Vũ tiếp tục tiến tới trước, không dám lại ra tay tấn công nàng.

Tiếp theo trưởng lão thứ hai, thứ ba, thứ bốn, thậm chí thượng vị trưởng lão Thần Phong học viện đều chạy tới

- Dừng lại!

- Lập tức rời khỏi Thần Phong học viện!

- Ngươi là ai? Thật là gan to bằng trời! Dám xâm nhập Thần Phong học viện, chịu chết!

Đám trưởng lão thi nhau quát lớn.

Càng lúc càng đông đệ tử nội viện Thần Phong học viện tụ tập lại.

Thoạt trông như Phương Nhược Vũ bị bao vây.

Phương Nhược Vũ không ngừng lại, nàng tiếp tục tiến lên, mắt lướt qua đám người xung quanh:

- Ta tìm Thương Khúc có chuyện muốn nói.

- Lên, bắt giữ ả!

- Ra tay, nếu người này cứng đầu ngu xuẩn thì giết đi!

Bùm!

Đám đông cường giả tấn công Phương Nhược Vũ. Nàng xâm nhập Thần Phong học viện như vào chỗ không người, đây là sỉ nhục lớn, nếu đồn ra ngoài chẳng phải là Thần Phong học viện bị người cười rụng răng?

Mắt đẹp hơi trầm xuống, Phương Nhược Vũ tạm dừng, hít một hơi, váy dài màu trắng bay thướt tha trong gió.

Phương Nhược Vũ vươn ra hai tay trắng mịn như tuyết, một vòng xoáy xoay tròn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Không gian bị vòng xoáy xé ra từng vết nứt màu đen, năng lượng khủng bố trong thời gian ngắn tràn ngập cả không gian. Những người định tấn công Phương Nhược Vũ đều biến sắc mặt, bọn họ cảm nhận uy hiếp đáng sợ.

- Nguy rồi!

- Mau lùi ra khỏi mảnh không gian này!

- Rời đi!

Các trưởng lão Thần Phong học viện kinh hoàng hốt hoảng lùi nhanh.

Hết chương 341.

Chương 342. Ta không Tin Ngươi

Hơi thở hủy diệt trong không gian khuếch tán bốn phương tám hướng, hơi thở mạnh mẽ không gì sánh bằng, không thể chống lại.

Đám đông thượng vị, hạ vị trưởng lão Thần Phong học viện chạy vắt giò lên cổ trốn khỏi phạm vi hơi thở hủy diệt bao phủ, sau đó ngừng lại, nhìn hướng nữ nhân mặc váy trắng khủng bố.

Rắc!

Sau tiếng vỡ nát kỳ lạ.

Mọi thứ trong không gian, dù là cây cối, tảng đá khoảnh khắc thành bột phấn, tia sáng cũng mất màu.

Qua vài giây hơi thở hủy diệt mới dần tán đi, tia sáng trong không gian trở lại bình thường. Nhưng cỏ cây tảng đá trong khu vực không được may mắn như vậy, phạm vi vài trăm thước thành một mảnh trụi lủi.

Chỉ có nữ nhân mặc váy trắng xinh đẹp tuyệt trần ngạo nghễ đứng.

Đó rốt cuộc là ai?

Người này đến từ đâu?

Mọi người nín thở, không dám thở mạnh.

Quá khủng bố!

Đừng nói đám đệ tử nội viện Thần Phong học viện, những trưởng lão cũng khó tưởng tượng thực lực Phương Nhược Vũ bày ra.

Phương Nhược Vũ ra tay một lần không tổn thương đám võ giả Thần Phong học viện, nhưng bọn họ không ngốc, biết với sức mạnh của nàng nếu muốn giết họ thì họ không có thời gian chạy trốn. Bọn họ có thể trốn vì Phương Nhược Vũ không định lấy mạng họ.

Đám người mới rồi định tấn công Phương Nhược Vũ không dám đến gần nữa, nàng tha cho họ một lần không có nghĩa là sẽ có lần thứ hai.

Bọn họ có cảm giác sống sót sau tai nạn, nếu không bị khùng thì ai ngu lần thứ hai xông lên tìm chết?

Giọng Phương Nhược Vũ lạnh băng vang vọng bốn phía, vang bên tai từng người:

- Ta muốn gặp Thương Khúc!

Một giọng nói già nua từ xa vọng đến:

- Vị đại nhân này!

Mọi người thấy một bóng áo xám xuất hiện phía chân trời.

Chưởng viện Thần Phong học viện!

Bóng người áo xám bay nhanh đến là chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc.

Quan Nhạc bay đến gần đáp xuống trước mặt Phương Nhược Vũ, khuôn mặt già nua đầy cung kính.

Quan Nhạc khom lưng khiêm tốn nói:

- Vị đại nhân này xin hãy bình tĩnh đừng nóng, Thương Khúc sẽ đến ngay. Nhưng không biết ta có thể hỏi một câu đại

nhân tìm Thương Khúc có chuyện gì? Thương Khúc ở nơi này đắc tội đại nhân sao?

Phương Nhược Vũ liếc Quan Nhạc, lạnh nhạt nói:

- Thương Khúc đến ngươi tự nhiên biết tại sao ta tìm hắn.

Trong mắt Phương Nhược Vũ thì Quan Nhạc và người khác đều giống nhau.

Quan Nhạc lên tiếng, không truy hỏi nữa:

- Được.

***

Một trưởng lão đi tới ngọn núi chỗ Thương Khúc, xanh mặt kêu:

- Thương Khúc, đi theo ta.

Lúc này Thương Khúc còn chưa biết xảy ra chuyện gì.

Mới không lâu trước vì Cảnh Ngôn hại Thương Khúc bị trừ bỏ chức vụ chưởng viện ngoại viện Thần Phong học viện, lão cực kỳ hận hắn. Khi ba học viện lớn khảo hạch, Cảnh Ngôn ước hẹn với Thương Khúc sẽ quyết chiến vào ba tháng sau, tính thời gian cũng sắp đến. Mỗi ngày Thương Khúc thầm nghĩ giết Cảnh Ngôn trong khi quyết đấu sống chết.

Thương Khúc cho rằng tại Cảnh Ngôn giành được kim lệnh hại lão bị trừ chức chưởng viện ngoại viện.

Thương Khúc căng thẳng hỏi trưởng lão:

- Chuyện gì xảy ra?

Trưởng lão thúc giục:

- Trước đừng hỏi, lập tức theo ta!

Thương Khúc không dám chậm rãi:

- Vâng!

Lát sau Thương Khúc cùng trưởng lão đi tới chỗ Phương Nhược Vũ ở.

Thương Khúc xoe tròn mắt, lão thấy thủ tịch chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc, thấy nhiều trưởng lão Thần Phong học viện tụ tập.

Thương Khúc thấy nữ nhân mặc váy trắng đứng bên cạnh Quan Nhạc, mảnh đất bị lực lượng đáng sợ san bằng.

Xảy ra chuyện gì?

Trong óc Thương Khúc lướt qua các suy nghĩ.

Trưởng lão mang Thương Khúc đến đây khom người nói với Quan Nhạc:

- Chưởng viện đại nhân, Thương Khúc đến.

Quan Nhạc gật đầu, nhìn Thương Khúc, hỏi:

- Ừm! Thương Khúc, ngươi có quen vị đại nhân này?

Thương Khúc ngơ ngác lại nhìn Phương Nhược Vũ, hoang mang lắc đầu. Thương Khúc không quen Phương Nhược Vũ, chưa từng gặp nàng. Nghe ý chưởng viện đại nhân thì nữ nhân này hình như tới tìm Thương Khúc.

Không đợi Quan Nhạc nói gì Phương Nhược Vũ lên tiếng:

- Thương Khúc!

Phương Nhược Vũ lạnh băng nhìn Thương Khúc, hỏi:

- Ngươi và Cảnh Ngôn sắp có trận quyết chiến đúng không?

Thương Khúc sửng sốt:

- A?

Thương Khúc không phản ứng lại, sau đó tỉnh táo lại, châm chước nói:

- Đúng vậy, là Cảnh Ngôn chủ động khiêu chiến ta, ta chỉ ứng chiến!

Quan Nhạc thắc mắc nhìn hướng Phương Nhược Vũ. Nàng động can qua hùng hổ xâm nhập Thần Phong học viện vì chuyện võ giả trẻ tên Cảnh Ngôn và Thương Khúc đối chiến?

Quan Nhạc biết Cảnh Ngôn, đó là võ giả thiên tài ba mươi năm gần đây một người duy nhất vượt qua Thiên Trận, giành được kim lệnh. Quan Nhạc biết tên Cảnh Ngôn cũng là chuyện bình thường.

Phương Nhược Vũ nhìn Thương Khúc, giọng điệu không thể nghi ngờ nói:

- Ngươi từ bỏ trận đối chiến này đi.

Thương Khúc há hốc mồm:

- A?

Quan Nhạc nghiêm khắc nói với Thương Khúc:

- Vị đại nhân này kêu ngươi từ bỏ đối chiến với Cảnh Ngôn thì ngươi bỏ đi, chờ chút nữa ngươi chủ động nhận thua.

Thương Khúc không dám nói thêm gì nữa:

- A, ta biết rồi.

Thương Khúc không trông thấy cảnh Phương Nhược Vũ ra tay nhưng lão không ngốc, đại khái biết chuyện vừa xảy ra.

Phương Nhược Vũ gật gù:

- Ừm, vậy được rồi, ta đi đây.

Phương Nhược Vũ nói rồi xoay người đi.

Đám người Quan Nhạc dở khóc dở cười. Vừa rồi Phương Nhược Vũ suýt bứng chủ sơn mạch của Thần Phong học viện, bây giờ nàng nhẹ nhàng dặn một việc rồi rời đi?

Tóm lại đám người Quan Nhạc thở phào một hơi. Thực lực của Phương Nhược Vũ quá mạnh, nguyên Thần Phong học viện cộng lại cũng không ngăn được. Tuy Thần Phong học viện có đại trận thủ hộ, nhưng nếu mở ra đại trận thủ hộ thì hai bên sẽ khó trừ bỏ mâu thuẫn. Quan Nhạc không cho rằng đại trận thủ hộ của Thần Phong học viện ngăn lại Phương Nhược Vũ được.

Phương Nhược Vũ đang đi chợt khựng lại, xoay người nhìn Thương Khúc, lắc đầu lạnh nhạt nói:

- Không được, ta không tin ngươi, ngươi chết thì tốt hơn.

Phương Nhược Vũ vươn ngón tay thuôn dài cách không khí búng tay hướng Thương Khúc đang sững sờ.

Hết chương 342.

Chương 343. Hoàn Toàn Giải Quyết

Phương Nhược Vũ búng ngón tay, một luồng sáng đen bay ra từ đầu ngón tay của nàng.

Thương Khúc không có thời gian phản ứng đã bị tia sáng đen đáng sợ bắn trúng. Mặt Thương Khúc đỏ ửng, quanh người như có đoàn lửa đen rực cháy.

Tích tắc sau.

Rầm!

Vang tiếng trầm đục, người Thương Khúc nổ tung. Những ngọn lửa đỏ không biến mất ngay mà vẫn thiêu đốt giây lát. Thương Khúc bị chưng khô không còn một giọt máu.

Nếu Cảnh Ngôn có mặt ở đây sẽ co giật mí mắt.

Kiểu giết người của Phương Nhược Vũ rất quỷ dị, hình như nàng không thích chừa xác chết. Lúc Phương Nhược Vũ giết sát thủ Ám Dạ trong Đông Lâm thành, mới trước đó giết trưởng lão Mộc Tê trong Đạo Nhất học viện, đến bây giờ giết Thương Khúc tại Thần Phong học viện, tất cả không ngoại lệ chừa lại xác chết. Cách giết Thương Khúc càng quá mức, không còn giọt máu, tất cả bị đốt khô.

Trong thiên địa này Thương Khúc như chưa từng xuất hiện.

Đám người Quan Nhạc đứng như trời trồng nhìn.

Bọn họ cứ nghĩ chuyện đã xong, Phương Nhược Vũ sắp rời đi. Họ không bao giờ ngờ Phương Nhược Vũ đột ngột xoay người, ngón tay búng nhẹ đã tiêu diệt một người.

Nếu Quan Nhạc biết trước Phương Nhược Vũ muốn giết Thương Khúc có lẽ sẽ ra tay ngăn cản. Nhưng Quan Nhạc cũng biết mình không ngăn được, dù lão chuẩn bị trước cũng không thể ngăn cản, cảnh giới của Phương Nhược Vũ cao hơn lão nhiều.

Nhiều người mặt trắng bệch.

Đám cao tầng Thần Phong học viện thực lực mạnh hơn Thương Khúc nhiều, nhưng không ai tự tin đỡ một cái búng tay tùy ý của Phương Nhược Vũ.

Phương Nhược Vũ nhẹ gật đầu với Quan Nhạc:

- Được rồi, bây giờ đi thật.

Phương Nhược Vũ lắc người bay lên trời, chớp mắt biến mất.

Để lại đám người Thần Phong học viện ngó nhau, cả đời họ sẽ không quên chuyện hôm nay.

Quá rung động, bọn họ không cách nào nhìn thấu thực lực của nữ nhân đó. Họ chỉ biết rằng nữ nhân kia chưa dùng hết sức, có lẽ suốt đời họ không thể biết cảnh giới của nàng.

Một trưởng lão Thần Phong học viện qua thật lâu sau mở miệng hỏi:

- Chưởng viện đại nhân, cứ để nàng ta đi vậy sao?

Quan Nhạc liếc trưởng lão kia:

- Vậy ngươi tính sao?

Trưởng lão mặt đen thui không nói gì thêm.

***

Ba ngày sau, Trương Mẫn phong.

Từ ngày Cảnh Ngôn gặp Phương Nhược Vũ sau đó trở về Trương Mẫn phong thì luôn bế quan tu luyện, cảnh giới vững bước tăng tiến, bí pháp Thiểm Linh đã có hiệu quả nhất định.

Hôm nay Cảnh Ngôn rời khỏi Trương Mẫn phong, Đạo Nhất Sơn.

Ngày quyết chiến Thương Khúc đã đến, theo ước định hôm đó Cảnh Ngôn và Thương Khúc sẽ đến Quận Vương phủ quyết chiến.

Tuy Phương Nhược Vũ nói sẽ giải quyết chuyện này giúp hắn, nhưng Cảnh Ngôn không chắc nàng có ý gì, trận quyết chiến này còn diễn ra không. Vì không chắc nên không thể bỏ qua, Cảnh Ngôn định đi xem trước đã, Nếu Thương Khúc từ bỏ đối chiến sống chết thì Cảnh Ngôn không thể bắt buộc lão đánh.

Cảnh Ngôn mới ra ngoại viện đã đụng phải Thư Linh.

- Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn hành lễ với Thư Linh:

- Chưởng viện Thư Linh?

Thư Linh cười nói:

- Ừm, trong thời gian này không gặp thực lực của ngươi lại tiến bộ nhiều.

Thư Linh mơ hồ cảm giác khí thế của Cảnh Ngôn thay đổi, nhưng nàng không chắc có phải hắn lại đột phá cảnh giới trói buộc. Cho nên Thư Linh chỉ khen Cảnh Ngôn tiến bộ nhiều.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tạm được.

Thư Linh thuận miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn định đi đâu à?

Cảnh Ngôn đáp:

- Đi Quận Vương phủ, đã đến lúc ước định với Thương Khúc.

Thư Linh hé môi, không phản ứng lại.

Chốc lát sau Thư Linh thở hắt ra nói:

- Cảnh Ngôn không cần đi, Thương Khúc Thần Phong học viện đã chết, ước định với ngươi mất ý nghĩa.

Cảnh Ngôn trợn to mắt hỏi:

- Thương Khúc chết rồi?

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, hắn đã hiểu Phương Nhược Vũ nói sẽ giải quyết chuyện này giùm hắn là dùng cách gì.

Thư Linh cảm khái nói:

- Chết rồi, bị phó chưởng viện Phương Nhược Vũ giết, ngay trước mặt chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc và nhiều trưởng lão.

Chuyện xảy ra hôm đó sớm đồn ra ngoài, vì có rất nhiều người thấy quá trình Thương Khúc chết. Dù những cao tầng Thần Phong học viện không nói, đám đệ tử nội viện sẽ đưa tin ra. Nên bây giờ nguyên Lam Khúc quận thành đều biết Thương Khúc bị giết trong Thần Phong học viện.

Nghe Thư Linh nói làm tim Cảnh Ngôn đập nhanh.

Quá rõ ràng, quá bạo lực!

Phương Nhược Vũ làm quá gọn gàng dứt khoát.

Xâm nhập vào Thần Phong học viện, xử lý Thương Khúc ngay trước mặt tất cả cao tầng.

Cảnh Ngôn không biết nên nói cái gì, hắn không thể ngờ Phương Nhược Vũ dùng cách đơn giản thô bạo giải quyết chuyện này giúp hắn.

Nhưng ngẫm lại tính cách của Phương Nhược Vũ, chuyện này có lẽ không chút áp lực với nàng. Cách giải quyết này thật sự là rất triệt để, người chết thì làm sao quyết chiến với Cảnh Ngôn?

Thư Linh thấy nét mặt của Cảnh Ngôn, biết lúc trước hắn chưa hay tin Thương Khúc đã chết, nàng nói:

- Cảnh Ngôn, Thương Khúc chết rồi, ngươi không cần đi Quận Vương phủ nữa.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, chưởng viện Thư Linh, phó chưởng viện Phương Nhược Vũ đang ở đâu? Nàng giết người của Thần Phong học viện, chắc người Thần Phong học viện có biểu thị gì đi?

Thư Linh mỉm cười nói:

- Dạo này phó chưởng viện Phương Nhược Vũ không lộ mặt, nhưng người Thần Phong học viện đúng là không hề có ý trả thù. Đoạn thời gian này không thấy cao tầng Thần Phong học viện lộ mặt bên ngoài, ha ha, bọn họ muốn trả thù cũng không được, nếu làm được thì hôm đó phó chưởng viện Phương Nhược Vũ đã không thể ra Thần Phong học viện.

Phương Nhược Vũ là phó chưởng viện của Đạo Nhất học viện, chuyện nàng làm một mặt nào đó đại biểu Đạo Nhất học viện. Người ngoài đều biết phó chưởng viện Đạo Nhất học viện vô cùng thần dũng ra vào Thần Phong học viện giết người như vào chỗ không người. Chuyện này làm Đạo Nhất học viện rất hãnh diện.

Cảnh Ngôn khô khốc ậm ừ:

- A!

Cảnh Ngôn biết Phương Nhược Vũ đã rời khỏi địa vực Lam Khúc quận thành, hôm đó nàng kêu hắn đến có lẽ để từ biệt, một thời gian dài về sau nàng không về nữa. Trong thời gian này Cảnh Ngôn chỉ có thể dựa vào bản thân.

Hết chương 343.

Chương 344. Một Năm Sau

Ngày tháng yên bình qua rất nhanh.

Chớp mắt đã hơn một năm từ khi Cảnh Ngôn tham gia Đạo Nhất học viện.

Trong một năm qua tu vi của Cảnh Ngôn vững bước tăng tiến, dần đến cực hạn Tiên Thiên đỉnh, cách Đạo Linh cảnh chỉ có đường chỉ mỏng.

Trong thời gian này Cảnh Ngôn xuyên toa giữa Đạo Nhất học viện và Hiệp Hội Đan Sư, ngẫu nhiên đi phủ tổng quản gặp Mộ Liên Thiên, đi Hồng Liên học viện thăm Cảnh Tử Kỳ.

Cảnh Ngôn gặp Cảnh Thanh Trúc một lần, giao cho chút tài nguyên nhờ nàng hỗ trợ đưa đến Cảnh gia Đông Lâm thành, giúp Cảnh gia tăng lên thực lực.

Cảnh Ngôn tích lũy tài nguyên đã đến con số siêu khủng, hắn tu luyện tiêu hao lớn nhưng tốc độ tích góp tài nguyên hơn xa tốc độ tiêu hao.

Năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn đến trình độ kinh người, hắn đã có thể luyện chế ra đan dược tam giai, đại biểu hắn có danh hiệu Đan Vương, Đan Vương tam giai.

Khi tu luyện bí pháp Thiểm Linh đến tột độ, Cảnh Ngôn đổi thêm một bí pháp tên Hư Viêm, cao cấp hơn Thiểm Linh. Hiệu dụng của Hư Viêm là tăng uy lực võ học kiếm pháp.

Thánh Quang kiếm pháp của Cảnh Ngôn đã đến cấp bậc võ học nhân giai.

Tóm lại trong một năm này Cảnh Ngôn tiến bộ bước dài từ mỗi mặt, đặc biệt là sức chiến đấu của bản thân.

Tuy Cảnh Ngôn vẫn ở cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh, nhưng sức chiến đấu đã hơn lúc đối chiến với Thương Khúc. Võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh trung kỳ bình thường không chịu nổi một kích của Cảnh Ngôn.

Từ nửa năm trước Cảnh Ngôn đã đến cực hạn Tiên Thiên đỉnh, có thể thử đột phá thăng cấp. Nhưng Cảnh Ngôn cứ cảm thấy còn thiếu chút gì đó, vì cảm giác này nên hắn luôn áp chế cảnh giới, không thử đột phá. Nếu không phải cố ý áp chế thì Cảnh Ngôn đã sớm bước vào Đạo Linh cảnh thật sự.

***

Phủ tổng quản.

Mộ Liên Thiên cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, lại có vài ngày không gặp ngươi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Lâu gì đâu, ba tháng trước ta còn gặp tổng quản đại nhân.

Mộ Liên Thiên cười cười, bỗng trầm giọng nói:

- Ha ha ha! Phải rồi, có chuyện muốn nói với ngươi.

Cảnh Ngôn nhìn Mộ Liên Thiên.

Khuôn mặt Mộ Liên Thiên nghiêm túc nói:

- Đông Lâm thành gần đây xảy ra chút vấn đề, hình như thành chủ Hoắc Xuân Dương có chuyện. Ta được chút tình báo Đông Lâm thành đang hơi hỗn loạn.

Cảnh Ngôn thót tim:

- Cái gì?

Từ khi vào Đạo Nhất học viện thì Cảnh Ngôn không gặp Hoắc Xuân Dương nữa, nghe Mộ Liên Thiên bỗng nhắc tới gã khiến hắn giật mình.

Mộ Liên Thiên nói Hoắc Xuân Dương có chuyện? Là sao?

Mộ Liên Thiên nhẹ lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, ta biết ngươi đến từ Đông Lâm thành, gia tộc của ngươi ở trong Đông Lâm thành nên ta mới nhắc một tiếng. Hình như thành chủ Hoắc Xuân Dương mất tích, ta không rõ tình huống cụ thể, chỉ muốn nói trước cho ngươi biết, để ngươi chuẩn bị tâm lý.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút.

Mộ Liên Thiên không nói kỹ càng nhưng Cảnh Ngôn có thể tưởng tượng nếu không có Hoắc Xuân Dương tọa trấn Đông Lâm thành sẽ rơi vào vũng bùn hỗn loạn. Cảnh gia ở trong Đông Lâm thành kém hơn Triệu gia nhiều, có Hoắc Xuân Dương ở Triệu gia không dám càn rỡ, nếu Hoắc Xuân Dương mất tích thì Triệu gia còn nhẫn nhịn được không?

Hơn nữa tại sao Hoắc Xuân Dương mất tích? Bên trong có vấn đề lớn. Có lẽ Hoắc Xuân Dương mất tích liên quan trực tiếp đến Triệu gia, không chừng Triệu gia âm thầm phá rối.

Cảnh Ngôn hít sâu, hỏi:

- Mộ tổng quản, Đông Lâm thành chưa có thành chủ mới nhậm chức sao?

Mộ Liên Thiên chậm rãi nói:

- Chưa có nhâm mệnh mới. Đông Lâm thành hơi hẻo lánh, tin tức vừa mới truyền đến, tình huống cụ thể còn cần tìm hiểu, nên Quận Vương phủ không nhâm mệnh thành chủ mới ngay. Tuy nhiên gần đây Văn gia rất sống động, tộc trưởng Văn gia nhiều lần gặp Quận Vương đại nhân, hình như muốn đề cử một người làm thành chủ Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn nghe vậy thầm cười lạnh.

Văn gia?

Núi dựa sau lưng Triệu gia Đông Lâm thành chính là Văn gia.

Nghe Mộ Liên Thiên nói mấy lời này Cảnh Ngôn càng cảm thấy Hoắc Xuân Dương mất tích liên quan chặt chẽ đến Triệu gia, Văn gia.

Từ lúc Cảnh Ngôn giết Triệu Chân Nghiêm nhi tử của tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên, hắn biết Triệu gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nay xem ra Triệu gia đã hành động.

E rằng Cảnh gia đang rất khó khăn.

Lúc Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành, tuy Cảnh gia được hai chợ trong bốn chợ lớn Cảnh gia, kiếm được nhiều tài nguyên hơn, nhưng thời gian ngắn ngủi, Cảnh gia muốn qua mặt Triệu gia trong một, hai năm là rất khó.

Hoắc Xuân Dương mất tích, Triệu gia sẽ không vội xuống tay với Cảnh gia sao?

Cảnh Ngôn bất an từ biệt Mộ Liên Thiên, hắn rời khỏi phủ tổng quản nhưng không trở về Đạo Nhất học viện mà chạy thẳng đi Đông Lâm thành.

Với tu vi hiện giờ của Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực đệ nhị trọng từ Lam Khúc quận thành tới Đông Lâm thành không chậm hơn ngồi thiên yến xa bao nhiêu.

Hơn nửa tháng sau Cảnh Ngôn đến bên ngoài Đông Lâm thành, hắn đội mũ giấu khuôn mặt, đi vào Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn không trở về trạch viện Cảnh gia ngay mà đi chợ khu nam, Huy Hoàng đan lâu của hắn nằm trong chợ khu nam.

Cảnh Ngôn đầu đội mũ dừng lại bên ngoài Huy Hoàng đan lâu.

Đang lúc giữa trưa, bình thường là lúc Huy Hoàng đan lâu buôn bán đắt khách nhất. Hiện giờ Huy Hoàng đan lâu đóng kín cửa không có dấu hiệu kinh doanh. Một số võ giả mặc đồng phục thỉnh thoảng đi ngang qua đường cái, Cảnh Ngôn phát hiện bọn họ không phải hộ vệ Cảnh gia mà là của Triệu gia.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Xem ra thật sự có vấn đề.

Chợ khu nam bây giờ là sản nghiệp của Cảnh gia, hộ vệ tuần tra trên đường nên là hộ vệ Cảnh gia mới đúng. Giờ hộ vệ Triệu gia đi đầy đường, không thấy bóng dáng hộ vệ Cảnh gia.

Thấy biển Huy Hoàng đan lâu vẫn còn làm Cảnh Ngôn hơi yên tâm chút, sự việc chưa đến mức không thể cứu vãn, nếu không Huy Hoàng đan lâu đã thành đống phế tích.

Người Triệu gia hận nhất là Cảnh Ngôn, Triệu gia biết rõ Huy Hoàng đan lâu là sản nghiệp của hắn. Nếu Triệu gia và Cảnh gia nổi lên chiến sự, Triệu gia nên phá sập Huy Hoàng đan lâu trước đã trút giận, Huy Hoàng đan lâu vẫn còn tức là hai gia tộc lớn chưa hoàn toàn xé rách da mặt.

Hết chương 344.

Chương 345. Cảnh Khó Của Đông Lâm Thành

Cảnh Ngôn nhìn đường phố hai bên, tìm một khoảng trống bước nhanh đến trước cửa đan lâu.

Cốc cốc cốc!

Cảnh Ngôn gõ cửa.

Từ bên trong truyền ra giọng ồm ồm:

- Trong thời gian ngắn Huy Hoàng đan lâu không kinh doanh!

Lòng Cảnh Ngôn máy động, nghe giọng nói là của Cảnh Thần Tinh.

Cảnh Ngôn vận khí cao giọng quát:

- Thần Tinh thúc thúc, là ta!

- A?!

Trong đan lâu đầu tiên là yên lặng sau đó một mảnh kinh kêu, sau đó là tiếng bước chân dồn dập đến gần cửa.

Giọng Cảnh Thần Tinh lại vang lên sau ván cửa:

- Là Cảnh Ngôn?

Hiển nhiên Cảnh Thần Tinh nghe ra giọng Cảnh Ngôn, nhưng vì bảo hiểm lại lần nữa xác nhận.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Là ta.

Két két két két két!

Cửa phòng mở ra.

Cảnh Ngôn lắc người đi vào đan lâu, Cảnh Thần Tinh vội khép cửa đan lâu.

Cảnh Ngôn đảo mắt nhìn thấy nhiều nhân viên Huy Hoàng đan lâu đứng trong đại sảnh. Có Cảnh Thần Tinh, Tô Tử Huyên, một số dược tề sư quan trọng như Cảnh Thanh Nham cũng có mặt.

Cảnh Ngôn tháo mũ trên đầu xuống.

Cảnh Thần Tinh kích động nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, sao ngươi bỗng quay về?

Những người khác cảm xúc kích động, mắt hơi đỏ. Trong thời gian này cuộc sống của họ có nhiều khó khăn.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt nói:

- Ta nhận được tin tức, có phải thành chủ Hoắc Xuân Dương mất tích?

Biểu tình Cảnh Thần Tinh tức giận nói:

- Ừ, thành chủ đại nhân đã mất tích một tháng. Ban đầu phủ thành chủ giữ kín chuyện này nhưng cuối cùng tin tức bị người Triệu gia đồn ra. Nguyên Đông Lâm thành hỗn loạn, hai gia tộc khốn kiếp Triệu gia, Thái gia đúng là không chuyện ác nào không làm! Cảnh Ngôn, chợ khu nam đã bị Triệu gia cướp lại, chợ khu tây của Cảnh gia e rằng không lâu sau sẽ trở thành sản nghiệp của Triệu gia. Cảnh gia không có sức đối kháng.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Tình hình hiện giờ của Cảnh gia ra sao?

Trước khi về Đông Lâm thành là Cảnh Ngôn đã chuẩn bị tâm lý.

Cảnh Thần Tinh khẽ thở dài:

- Cảnh gia đang rất khó khăn. Tuy Cảnh gia và Lâm gia liên minh nhưng thua xa Triệu gia, Thái gia. Trong thời gian này hai bên xung đột nhiều, Cảnh gia tử thương nặng nề.

Cảnh Ngôn lấy làm lạ hỏi:

- Thần Tinh thúc thúc mới nói chợ khu nam đã bị Triệu gia cướp lại? Vậy tại sao Triệu gia không ra tay với Huy Hoàng đan lâu chúng ta?

Cảnh Thần Tinh nhíu mày nói:

- Vì đan lâu chúng ta một tháng không buôn bán, hình như ban đầu Triệu gia định san bằng đan lâu, sau đó không biết vì lý do gì Triệu gia đổi ý. Theo ý Triệu gia thì hy vọng Huy Hoàng đan lâu biến thành sản nghiệp của họ.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Người Triệu gia không ngốc, Huy Hoàng đan lâu là chậu châu báu, bọn họ thu vào túi có lợi nhiều hơn hủy nó.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút hỏi:

- Thần Tinh thúc thúc, tình hình của phủ thành chủ ra sao?

Tin tức của Cảnh Thần Tinh khá nhạy bén, đáp:

- Tình cảnh của phủ thành chủ cũng rất tệ. Thành chủ đại nhân mất tích, phủ thành chủ không cách nào khống chế Đông Lâm thành. Tuy vệ đội mặc giáp phủ thành chủ còn đó nhưng bất lực không thể tạo áp lực với bên ngoài. Phu nhân thành chủ chỉ lo tìm thành chủ đại nhân.

Nghe phu nhân thành chủ Lữ Cầm không bị gì làm Cảnh Ngôn hơi yên lòng. Hoắc Xuân Dương, Lữ Cầm luôn đối xử không tệ với Cảnh Ngôn, hắn nhớ ân tình này. Hoắc Xuân Dương mất tích, tạm thời Cảnh Ngôn không có cách tìm tòi nghiên cứu, hắn sẽ cố gắng hết sức bảo vệ Lữ Cầm.

Khuôn mặt Cảnh Thanh Nham nghiêm túc hỏi:

- Cảnh Ngôn, bây giờ chúng ta nên làm sao?

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thanh Nham, giật mình phát hiện tóc Cảnh Thanh Nham trắng nhiều hơn xưa.

Cảnh Thanh Nham lớn tuổi hơn Cảnh Ngôn một chút nhưng chỉ khoảng vài tuổi, bình thường gã không thể nào đầu bạc. Hơn một năm trước khi Cảnh Ngôn rời đi mái tóc Cảnh Thanh Nham còn đen tuyền.

Trong thời gian này Cảnh Thanh Nham chịu áp lực quá lớn. Cảnh Thần Tinh đỡ hơn chút, mặc dù gã gánh áp lực lớn nhất nhưng dù gì đã trải qua sóng to gió lớn, biết cách điều tiết áp lực.

Nhìn Cảnh Thanh Nham nhíu chặt chân mày, tim Cảnh Ngôn thít chặt.

Tô Tử Huyên cắn môi, siết chặt hai nắm tay:

- Cảnh Ngôn ca, người Triệu gia tuyên bố nếu chúng ta không giao Huy Hoàng đan lâu ra bọn họ chẳng những san bằng đan lâu, còn muốn xử tử tất cả chúng ta.

Một tháng nay họ đối mặt áp lực cực lớn, trông thấy Cảnh Ngôn xuất hiện làm họ rất vui vẻ, kích động.

Nhưng bọn họ cũng biết dù Cảnh Ngôn trở về khó thể cứu vãn được gì. Nguyên Đông Lâm thành đã là thiên hạ của Triệu gia, trước mắt Cảnh gia chưa bị san bằng nhưng mọi người biết sớm muộn gì gia tộc sẽ bị diệt.

Triệu gia mãi chưa ra tay vì chưa hoàn toàn khống chế Đông Lâm thành.

Đông Lâm thành không chỉ có bốn gia tộc lớn, có phủ thành chủ, có mấy chục thế lực lớn nhỏ. Những thế lực này

nhìn riêng lẻ thì không đáng lo, nhưng nếu gom lại thành một sợi dây thì không thể xem thường.

Triệu gia đang lôi kéo các thế lực nhỏ, uy hiếp dụ dỗ, roi và kẹo, khiến bọn họ phân rõ giới hạn với Cảnh gia. Sau khi hoàn toàn cô lập Cảnh gia, Lâm gia sẽ là lúc Triệu gia xuống tay với Cảnh gia. Triệu gia sẽ không bỏ qua cho Cảnh gia, Triệu gia sớm xếp Cảnh gia vào danh sách phải xóa sổ.

Cảnh Thần Tinh nêu ý kiến của mình:

- Cảnh Ngôn, hiện giờ tình thế của Đông Lâm thành rất hung hiểm, e rằng không thể thay đổi. Ta nghĩ hay là dời Huy Hoàng đan lâu đi, rời khỏi Đông Lâm thành trước rồi tính tiếp.

Mấy ngày nay Cảnh Ngôn chủ nhân Huy Hoàng đan lâu không ở, đám nhân viên quản lý bàn bạc có nên dời đan lâu đi không.

Tài sản đáng giá nhất của Huy Hoàng đan lâu không nằm ở kiến trúc mà là dược tề sư, một đống dược tề ở bên trong, mấy thứ này có thể nhanh chóng di dời.

Cảnh Thần Tinh tiếp tục bảo:

- Nhân viên trong đan lâu chúng ta không nhiều, xé lẻ âm thầm rời khỏi Đông Lâm thành không khó.

Hiển nhiên Cảnh Thần Tinh đã sớm có kế hoạch, nếu Cảnh Ngôn không trở về thì kế hoạch này sẽ thực hành trong một, hai ngày này.

Thời gian không chờ người, nếu cứ kéo dài, chờ Triệu gia hoàn toàn phong tỏa Huy Hoàng đan lâu muốn đi cũng muộn.

Qua hơn một năm rèn luyện Tô Tử Huyên đã trưởng thành hơn trước kia nhiều, có thể đảm đương một phía, nàng hỏi:

- Cảnh Ngôn ca nói xem chúng ta phải làm sao? Cảnh gia đã không cách nào cung cấp trợ giúp cho chúng ta.

Hết chương 345.

Chương 346. Phản Đồ Của Cảnh Gia

Người trong đại sảnh tầng một cùng nhìn Cảnh Ngôn.

Trước khi Cảnh Ngôn trở về bọn họ lấy Cảnh Thần Tinh dẫn đầu, nay hắn quay về tất nhiên phải để chủ nhân đan lâu quyết định, nếu Cảnh Ngôn đồng ý di chuyển đan lâu thì họ sẽ chuẩn bị ngay, tốt nhất đêm nay âm thầm phân tán lẻn ra Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn từ từ quét mắt nhìn mọi người, lên tiếng:

- Các vị! Đến lúc này, hoàn cảnh này các vị còn ở lại Huy Hoàng đan lâu làm Cảnh Ngôn này rất cảm kích. Ta thật sự rất cảm động sự trung thành của các người, các người không cô phụ Cảnh Ngôn thì ta cũng tuyệt đối không phụ các người!

Cảnh Ngôn nói những lời này từ tận đáy lòng.

Đến lúc này bọn họ không rời khỏi Huy Hoàng đan lâu, sự trung thành của họ đã không cần nói nhiều.

Dược tề sư tham gia Huy Hoàng đan lâu đều ký tên vào hiệp nghị, nhưng Đông Lâm thành đang loạn, ai quan tâm hiệp nghị trói buộc? Bọn họ có phản ra Huy Hoàng đan lâu, chợ dược tề của Triệu gia, Thái gia chắc chắn hoan nghênh họ tham gia. Trình độ phối dược của dược tề sư Huy Hoàng đan lâu cấp bậc hàng đầu nguyên Đông Lâm thành, nhưng những dược tề sư này không vứt bỏ Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Ngôn định bụng bồi dưỡng đám người này, miễn có đủ thiên phú hắn sẽ bồi dưỡng họ thành đan sư.

Còn những dược tề sư phản bội Huy Hoàng đan lâu, Cảnh Ngôn sẽ lần lượt tìm ra họ, từ từ tính sổ.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói ra quyết định:

- Huy Hoàng đan lâu sẽ không dời đi, ít nhất là bây giờ. Tương lai Huy Hoàng đan lâu có lẽ sẽ dời tổng bộ đến Lam Khúc quận thành, nhưng không phải bây giờ, sẽ không vì bị Triệu gia hiếp bức.

Đám người Cảnh Thần Tinh khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn …?

Cảnh Ngôn xua tay với mấy người Cảnh Thần Tinh:

- Ta đã quyết định rồi Thần Tinh thúc thúc. Cảnh Ngôn ta sẽ cùng các vị, cùng Huy Hoàng đan lâu sống còn! Ta sẽ không rời khỏi Đông Lâm thành trước khi giải quyết vấn đề Triệu gia!

Rầm!

Cửa đan lâu bỗng vang tiếng nổ điếc tai.

Răng rắc!

Cửa phòng vỡ nát, dao động nguyên khí từ bên ngoài lan vào.

Đám người Cảnh Thần Tinh biến sắc mặt.

Cảnh Ngôn sầm mặt xuống, hắn lại đội mũ, vì hắn không muốn bị người Triệu gia biết hắn đã quay về Đông Lâm thành.

Mấy người từ bên ngoài bước vào.

Một giọng không kiên nhẫn nói:

- Cảnh Thần Tinh, rốt cuộc ngươi đã suy xét kỹ chưa?

Cảnh Thần Tinh tức giận ngứa răng:

- Cảnh Xuân Vũ!

Đám người tiến vào không phải người Triệu gia mà là Cảnh Xuân Vũ Cảnh gia. Cảnh Xuân Vũ vốn là đại trưởng lão của Cảnh gia, sau này vì Cảnh Ngôn nên bị gia tộc trừ đi chức vụ đại trưởng lão.

Cảnh Xuân Vũ cười âm hiểm:

- Cảnh Thần Tinh, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội. Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn nhận điều kiện Triệu gia đưa ra đi, nếu không chẳng những không thể giữ gìn Huy Hoàng đan lâu, mạng nhỏ của ngươi cũng khó giữ.

Cảnh Thần Tinh mắng chửi:

- Phản đồ!

Cảnh Xuân Vũ mắt lóe tia sáng lạnh:

- Cảnh Thần Tinh, đừng không biết điều! Hừ, nếu không phải ta từ giữa hòa giải thì mạng nhỏ của ngươi sớm mất, còn có nhi tử của ngươi cũng đã chết. Ngươi không biết cảm ơn còn dám mắng ta? Ngươi nghĩ nếu không có ta nói giúp cho thì người Triệu gia sẽ cho ngươi nhiều thời gian vậy sao?

Giọng Cảnh Xuân Vũ âm lạnh quanh quẩn trong đại sảnh:

- Được rồi, không nói nhiều nữa, hôm nay ta đến là cho các ngươi cơ hội cuối cùng. Bây giờ hãy trả lời ta, rốt cuộc ngươi tính làm sao? Ta nói thẳng, nếu hôm nay ngươi quy thuận Triệu gia thì sống, không quy thuận chỉ có đường chết, mỗi người đều phải chết!

Đám người Cảnh Thần Tinh tức giận trắng mặt.

Cảnh Ngôn đội mũ biểu tình cực kỳ khó xem, hắn nhìn ra Cảnh Xuân Vũ đã phản bội Cảnh gia, giờ lão là con chó của Triệu gia, một con chó giúp chủ nhân đến đây cắn người.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Lão thất phu, không ngờ một thời gian không thấy ngươi đã thành con chó của Triệu gia. Nói đi, ngươi giúp Triệu gia cắn bao nhiêu người rồi?

Con ngươi Cảnh Xuân Vũ co rút tìm ra ngay Cảnh Ngôn lẩn trong đám người, quát to:

- A? Ngươi là ai?

Cảnh Ngôn khịt mũi cười khẩy nói:

- Ta là ai chẳng quan trọng, vấn đề là Cảnh Xuân Vũ nhà ngươi là ai? A, có lẽ không nên gọi ngươi là Cảnh Xuân Vũ, bây giờ ngươi tên Triệu Xuân Vũ nhỉ? Triệu gia cho khúc xương có phải ngọt hơn không?

Cảnh Xuân Vũ rống to tính đánh chết Cảnh Ngôn:

- Đáng giận, ngươi tìm cái chết!

Cảnh Xuân Vũ chợt khựng lại, xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Ngươi là Cảnh Ngôn?

Không ngờ Cảnh Xuân Vũ nghe ra giọng Cảnh Ngôn, lão không thấy mặt hắn nhưng rất quen thuộc tiếng nói của hắn. Mới rồi Cảnh Xuân Vũ không kịp phản ứng lại, giờ đã nhận biết giọng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Lão thất phu nghe ra giọng của ta làm ta hơi ngạc nhiên.

Cảnh Xuân Vũ điên cuồng rít gào:

- Tiểu súc sinh, không ngờ ngươi còn dám trở về! Ha ha, thật là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa cứ xông vào. Ngươi đã trở lại thì đừng hòng đi nữa, Đông Lâm thành là nơi chôn xương của ngươi!

Cảnh Xuân Vũ hận Cảnh Ngôn thấu xương, hắn chẳng những phế Cảnh Thiên Long tôn tử của lão, còn hại lão mất chức vụ đại trưởng lão Cảnh gia. Không ngày nào Cảnh Xuân Vũ quên mối hận này.

Nếu không phải bị phế chức vụ đại trưởng lão có lẽ Cảnh Xuân Vũ không dễ dàng phản bội Cảnh gia. Tất cả đều tại Cảnh Ngôn, lão từng giây từng phút muốn giết hắn. Đáng tiếc khi Cảnh Ngôn còn ở Đông Lâm thành thì Cảnh Xuân Vũ không có cơ hội xuống tay, sau này hắn đi Lam Khúc quận thành làm lão càng không có cơ hội. Không thấy mặt thì nói gì đến giết Cảnh Ngôn?

Bây giờ Cảnh Ngôn chủ động xuất hiện trước mặt lão, đây là cơ hội trời ban.

Mặt Cảnh Xuân Vũ dữ tợn, mắt lóe tia sáng đỏ.

Cảnh Xuân Vũ vung tay quát với năm, sáu cường giả hộ vệ Triệu gia sau lưng mình:

- Giết! Giết sạch bọn họ! Không chừa một tên!

Đám cường giả hộ vệ Triệu gia đều là hộ vệ tinh anh, tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, tuy không phải Tiên Thiên nhưng cũng là cường giả đỉnh cao dưới cảnh giới Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn xuất hiện khiến Cảnh Xuân Vũ không muốn cho đám người Cảnh Thần Tinh cơ hội nữa, lão muốn giết hết người Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Ngôn vừa nói chuyện vừa ra tay:

- Phản đồ chỉ có một con đường có thể đi, đó là đường chết! Cảnh Xuân Vũ, từ giây phút ngươi phản bội gia tộc thì số phận của ngươi đã định trước. Hôm nay ta tự tay giết phản đồ nhà ngươi!

Hết chương 346.

Chương 347. Khai Giết

Cảnh Xuân Vũ ra lệnh giết người.

Đám Cảnh Thần Tinh căng thẳng thần kinh, một số người hoảng loạn tính xông lên đánh nhau. Người Huy Hoàng đan lâu bàn về năng lực phối dược thì trình độ đỉnh cao, nhưng về sức chiến đấu yếu rất nhiều. Cảnh Thần Tinh mới chỉ có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, đây còn là vì hơn một năm qua có nhiều dược tề sử dụng cho việc tu luyện tăng tiến.

Những người khác sức chiến đấu càng kém.

Cảnh Xuân Vũ điên cuồng rống to:

- Chết! Giết hết, không chừa người sống!

Vù vù vù vù vù!

Hộ vệ Triệu gia tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên ở sau lưng Cảnh Xuân Vũ cùng xông lên.

Cảnh Xuân Vũ không phải người Triệu gia nhưng lão có địa vị không thấp trong gia tộc, trước tiên lão là võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, thứ hai lão là người phản ra Cảnh gia, giải quyết nhiều chuyện tốt hơn người Triệu gia ra mặt.

Nên cao tầng Triệu gia hơi xem trọng Cảnh Xuân Vũ.

Đám hộ vệ tinh anh của Triệu gia rất nghe lệnh của Cảnh Xuân Vũ.

Xoẹt!

Tay Cảnh Ngôn lóe kiếm quang đỏ, kiếm khí lan tràn, kiếm quang đỏ phản chiếu cả đại sảnh đỏ rực.

Cảnh Xuân Vũ nhe răng cười:

- Còn dám chống cự?

- A!

Cảnh Xuân Vũ mới dứt lời sau đó rú lên.

Cảnh Xuân Vũ thấy Cảnh Ngôn ra tay thì cũng tấn công, nhưng khi lão cảm ứng trong kiếm quang tràn ngập uy năng thì người lão cứng ngắc.

Khoảnh khắc Cảnh Xuân Vũ cứng người liền bị kiếm quang xuyên qua.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ bình thường như con nít ba tuổi trước mặt Cảnh Ngôn.

Mấy hộ vệ tinh anh của Triệu gia cảm giác kỳ lạ, họ quay đầu lại xem, sợ đến hồn vía lên mây.

Bọn họ biết Cảnh Ngôn là ai, hơn một năm trước hắn rất nổi tiếng trong Đông Lâm thành. Triệu Chân Nghiêm con của tộc trưởng Triệu gia chết trong tay Cảnh Ngôn, mỗi người Triệu gia đều biết tiếng Cảnh Ngôn. Đám hộ vệ tinh anh có nghe nói về Cảnh Ngôn, nhưng bọn họ đâu ngờ mới qua hơn một năm thực lực của Cảnh Ngôn đã mạnh đến mức có thể diệt gọn Cảnh Xuân Vũ?

Giờ họ mới biết Cảnh Ngôn mạnh cỡ nào, nhưng đã muộn.

Kiếm quang đỏ xuyên qua thân thể liền đâm thủng người đám hộ vệ Triệu gia.

Cảnh Ngôn ra tay mới qua một giây, Cảnh Xuân Vũ và đám hộ vệ tinh anh Triệu gia lão mang đến bị tru sát hết.

Cảnh Xuân Vũ tuyệt đối không ngờ tới điều này.

Đám người Cảnh Thần Tinh ngây ra như phỗng nhìn, họ biết thực lực của Cảnh Xuân Vũ nên mới càng giật mình. Cảnh Ngôn mạnh mẽ vượt sức tưởng tượng của họ.

Cảnh Ngôn nhìn xác Cảnh Xuân Vũ:

- Phản đồ đáng chết!

Cảnh Thần Tinh ấp úng hỏi:

- Cảnh Ngôn, cảnh giới của ngươi bây giờ là gì?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tiên Thiên đỉnh, nhưng ta từng giết võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn nói câu này làm đám người Cảnh Thần Tinh nín thở một giây.

Giết cường giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ!

Đạo Linh cảnh!

Nguyên Đông Lâm thành không có vài cường giả Đạo Linh cảnh, hiện những Đạo Linh cảnh được biết chỉ có vài người. Cảnh Ngôn nói hắn đã giết cường giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ, vậy chẳng phải là thực lực của hắn cao hơn Đạo Linh cảnh sơ kỳ?

Đám người Cảnh Thần Tinh chấn động đầu óc ù đặc, ngây người một lát sau mắt lóe tia sáng. Cảnh Ngôn có thực lực mạnh như vậy tức là trong trận so đấu này chưa chắc Cảnh gia không đánh lại.

Đám người Cảnh Thần Tinh biết tại sao Cảnh Ngôn nói sẽ không dời Huy Hoàng đan lâu, hắn có thực lực như vậy, Triệu gia muốn đối phó hắn và Cảnh gia sẽ không nhẹ nhàng. Triệu gia chỉ có tộc trưởng Triệu Đương Nguyên là cường giả Đạo Linh cảnh, vẻn vẹn chỉ là Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Thần Tinh:

- Thần Tinh thúc thúc, Huy Hoàng đan lâu tạm thời cứ vậy đi, giờ ta về trạch viện Cảnh gia nhìn xem.

Cảnh Thần Tinh dặn dò:

- Được rồi, Cảnh Ngôn nhớ cẩn thận.

Cảnh Ngôn rời khỏi Huy Hoàng đan lâu, hắn không ra chợ khu nam đi thẳng đến trạch viện Cảnh gia ngay, hắn đi Quản Lý Xử trong chợ khu nam.

Chợ khu nam bị Triệu gia khống chế lại, Quản Lý Xử chắc chắn toàn là người Triệu gia.

Cảnh Ngôn thầm tính toán:

- Thừa dịp Triệu gia chưa phản ứng lại giết nhiều người của họ trước đi.

Cảnh Ngôn đội mũ đi vào Quản Lý Xử chợ.

- Đứng lại!

- Ai mà dám xông vào Quản Lý Xử chợ?

- Mau đứng lại, nếu không chúng ta sẽ ra tay!

Quản Lý Xử có nhiều hộ vệ Triệu gia. Lúc hòa bình Quản Lý Xử chợ sẽ được gia tộc sắp xếp nhiều hộ vệ tuần tra, càng đừng nói đang lúc căng thẳng này, Triệu gia phái hộ vệ bảo vệ chợ nhiều hơn nữa.

Hộ vệ Triệu gia thấy cảnh cáo không có hiệu quả thì như sói đói hung ác nhào về phía Cảnh Ngôn:

- Không chịu ngừng, vậy tìm chết đi!

Phập!

Kiếm quang đỏ vụt qua, hộ vệ Triệu gia xông hướng Cảnh Ngôn đều chết tại chỗ.

Trong Quản Lý Xử gióng lên tiếng chuông.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

- Nguy rồi, có người xâm nhập Quản Lý Xử! Nguy rồi, có người xâm nhập Quản Lý Xử!

Nguyên Quản Lý Xử hỗn loạn, tiếng bước chân nổi lên các hướng.

Chỉ vài giây Cảnh Ngôn đã bị mấy chục hộ vệ Triệu gia bao vây.

Một lão nhân mặc trường bào màu vàng chậm rãi đi ra:

- Ngươi là ai mà to gan dám xâm nhập Quản Lý Xử chợ của Triệu gia giết người?

Lão nhân này là đại trưởng lão của Triệu gia, một trong những trưởng lão mạnh nhất Triệu gia, cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Đại trưởng lão Triệu gia này được phái đến chợ khu nam khống chế chợ.

Đại trưởng lão Triệu gia nhìn vết thương trên người mấy hộ vệ chết dưới kiếm của Cảnh Ngôn, con ngươi co rút, tim đập nhanh.

Xem tình trạng chết của mấy hộ vệ khiến đại trưởng lão Triệu gia phỏng đoán thực lực của đối phương không yếu, nếu không mạnh thì không thể nào nhẹ nhàng giết đám hộ vệ này.

Đại trưởng lão Triệu gia nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn đội mũ, trầm giọng quát:

- Các hạ rốt cuộc là ai? Tại sao không dám lộ mặt gặp người?

Cảnh Ngôn nhếch mép lạnh nhạt nói:

- Không phải không dám lộ mặt gặp người mà vì các ngươi không có tư cách khiến ta tháo mũ xuống.

Đại trưởng lão Triệu gia nheo mắt nhìn Cảnh Ngôn như muốn xuyên thấu mành che cái mũ nhìn khuôn mặt hắn:

- Ha ha, các hạ lớn lối lắm. Nhưng ta vẫn muốn biết tại sao các hạ xâm nhập Quản Lý Xử chợ của Triệu gia ta, hay các hạ có thù với Triệu gia?

Hết chương 347.

Chương 348. Không Chừa Người Sống

Đại trưởng lão Triệu gia, võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh.

Trong Đông Lâm thành trừ mấy cường giả đáng sợ Đạo Linh cảnh ra lão là một trong nhóm người đỉnh cao nhất.

Đối mặt võ giả đội mũ đen xâm nhập Quản Lý Xử, đại trưởng lão Triệu gia không vội ra tay, lão muốn tìm hiểu rõ thân phận của người này.

Triệu gia gần như hoàn toàn khống chế Đông Lâm thành, nhưng chưa đến phút cuối hái chiến quả, đại trưởng lão Triệu gia tất nhiên không hy vọng phút then chốt này xuất hiện biến cố mới.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Quản Lý Xử chợ của Triệu gia? Buồn cười, rất nực cười! Chợ khu nam rõ ràng thuộc về Cảnh gia, từ khi nào thành sản nghiệp của Triệu gia? Nghe nói người Triệu gia luôn mặt dày, quả nhiên danh bất hư truyền!

Đại trưởng lão Triệu gia tuyên bố cuối cùng lại như cố dụ dỗ:

- Các hạ đã không chịu báo ra thân phận thì ta đành khuyên các hạ mấy câu. Đông Lâm thành bây giờ không như lúc trước, các hạ là người thông minh nên phân rõ tình thế. Đối địch với Triệu gia ta cuối cùng sẽ rơi vào kết cục thân chết đạo tiêu. Ta không biết Cảnh gia cho các hạ bao nhiêu ích lợi, nhưng nếu các hạ đồng ý trợ giúp Triệu gia thì ta bảo đảm Triệu gia sẽ cho các hạ thù lao gấp đôi Cảnh gia!

Cảnh Ngôn mỉm cười lắc đầu nói:

- Thật là đáng tiếc, ta không phải người thông minh, không có phúc hưởng thù lao của Triệu gia.

Đại trưởng lão Triệu gia sắc mặt âm trầm nói:

- Xem ra các vị nhất định đối địch với Triệu gia ta!

Đại trưởng lão Triệu gia không hy vọng sinh ra biến cố, nhưng nếu người đến nhất định là mối uy hiếp vậy trách nhiệm của lão là bóp chết uy hiếp từ trong trứng nước.

Đại trưởng lão Triệu gia dứt khoát quát:

- Ra tay!

Lúc trước Cảnh Ngôn giết nhiều hộ vệ Triệu gia, nhưng nếu hắn đổi ý quy thuận Triệu gia hoặc rời khỏi Đông Lâm thành thì đại trưởng lão không định đánh nhau với hắn, vì lão trực giác hắn rất mạnh. Triệu gia đã ở địa vị ưu thế tuyệt đối nhưng không thể tùy tiện tạo dựng nhiều kẻ dịch. Quan trọng nhất là đại trưởng lão Triệu gia không rõ thân phận thật sự của Cảnh Ngôn là gì, lão tính khuyên bảo hắn đôi lời. Nhưng này xem ra Cảnh Ngôn sẽ không đổi ý, nhất quyết đối địch Triệu gia, vậy chỉ có một con đường là giết hắn.

Bùm!

Hộ vệ Quản Lý Xử nhận được mệnh lệnh của đại trưởng lão hầu như cùng lúc công kích Cảnh Ngôn.

Triệu gia có thể độc chiếm hạng nhất trong Đông Lâm thành mấy trăm năm không chỉ vì có một võ giả Đạo Linh cảnh, nội tình của nó thâm sâu hơn Cảnh gia nhiều. Chỉ nói đám hộ vệ này mạnh hơn hộ vệ của Cảnh gia không chỉ một cấp bậc, số lượng đông hơn.

Cảnh Ngôn nhếch mép, nhấc chân tiến lên một bước:

- Châu chấu đá xe!

Nguyên khí như thủy triều dâng lên toàn thân Cảnh Ngôn, uy năng cuồng bạo khuếch tán bốn phương tám hướng. Chỉ là nguyên khí, không có võ học ẩn chứa bên trong nhưng năng lượng đáng sợ đủ nghiền áp người thành phấn.

Xoẹt xoẹt!

Mấy chục hộ vệ tư thế giống nhau bay ngược ra, mỗi người miệng ọc máu. Chỉ một kích đã làm một nửa hộ vệ chết tại chỗ, còn lại một nửa không chết nhưng đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Đại trưởng lão Triệu gia cực kỳ giật mình xoe tròn mắt:

- Cái gì?!

Đại trưởng lão Triệu gia dự đoán Cảnh Ngôn rất mạnh, nhưng lão không ngờ hắn mạnh đến mức này. Uy năng mênh mông đó đại trưởng lão Triệu gia chỉ cảm nhận từ người tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên.

Không lẽ võ giả đội mũ này là cường giả Đạo Linh cảnh? Còn là người giúp đỡ Cảnh gia?

Sao có thể như vậy? Cảnh gia đã như mặt trời lặn xế chiều, cách diệt vong không còn vài ngày, tại sao đột nhiên xuất hiện trợ thủ là Đạo Linh cảnh?

Đại trưởng lão Triệu gia nổi điên rống lên:

- Các hạ rốt cuộc là ai!?

Giờ phút này đại trưởng lão Triệu gia hơi hoảng loạn, nỗi lòng dao động mạnh.

Cảnh Ngôn bước đến gần đại trưởng lão Triệu gia:

- Người chết không cần biết quá nhiều.

Tay Cảnh Ngôn lóe tia sáng đỏ, Thiên Hỏa kiếm màu đỏ bỗng hiện ra.

Đại trưởng lão Triệu gia điên cuồng hét lên:

- Các hạ đối địch với Triệu gia tuyệt đối không phải lựa chọn sáng suốt! Dù các hạ là võ giả Đạo Linh cảnh cũng chỉ có đường chết!

Trường bào phồng lên, nguyên khí vận chuyển điên cuồng, đại trưởng lão Triệu gia muốn ngăn cản áp lực đáng sợ ập vào mặt. Nhưng lực lượng của đại trưởng lão Triệu gia chưa va chạm với khí thế trên người Cảnh Ngôn đã bị đẩy lùi.

Vèo!

Đại trưởng lão Triệu gia không chịu nổi áp lực đáng sợ từng bước ép sát, lão lắc người thụt lùi muốn chạy khỏi nơi này, đại trưởng lão Triệu gia biết mình không đánh lại đối phương, lão không có sức đối kháng, nếu không trốn thì chết chắc.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Muốn đi?

Thiên Hỏa kiếm bắn ra kiếm quang đỏ.

Kiếm quang màu đỏ hình thành dòng sông đỏ trong không gian nối liền với thân thể đại trưởng lão Triệu gia.

Bị kiếm quang đỏ quét trúng, người đại trưởng lão Triệu gia rung bần bật giữa không trung. Khoảnh khắc đại trưởng lão Triệu gia rơi xuống, liên tục co giật, máu đỏ tuôn ra từ miệng mũi.

Mắt đại trưởng lão Triệu gia khó khăn chuyển động nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Đại trưởng lão Triệu gia không nghĩ ra vì sao lão chết sớm như vậy. Lão là một trong mấy người mạnh nhất dưới tộc trưởng trong toàn Triệu gia. Lão từng nghĩ tương lai sẽ chết, nhưng tuyệt đối không ngờ chết trong tình huống này, lão thậm chí không biết người giết mình là ai!

Sự sống xói mòn nhanh từ người đại trưởng lão Triệu gia, lão trợn to đôi mắt tràn đầy không cam lòng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chậm rãi rút về Thiên Hỏa kiếm, nhìn Quản Lý Xử nằm la liệt xác chết và người bị thương. Cảnh Ngôn lặng lẽ vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công liên tục bắn các nguyên khí vào những hộ vệ Triệu gia bị thương chưa chết.

Cảnh Ngôn muốn giết hết những người có mặt ở đây.

Hôm nay hắn mềm lòng tha mạng cho họ, ngày mai họ sẽ giết nhiều tử đệ Cảnh gia.

Lát sau nguyên Quản Lý Xử trừ Cảnh Ngôn ra không có người sống, hắn buông tiếng thở dài, rời khỏi Quản Lý Xử đi nhanh hướng trạch viện Cảnh gia.

Trong trạch viện Cảnh gia một mảnh bất an, trong lòng mọi người bao phủ mây mù dày đặc mà ánh nắng không thể chiếu xuyên.

Trong nghị sự đường, cao tầng gia tộc dạo này mỗi ngày tụ tập bàn bạc, thảo luận đối sách, tìm kiếm cơ hội xa vời sống sót trong gió tanh mưa máu sắp ập đến.

Hết chương 348.

Chương 349. Kiếp Nạn Của Cảnh Gia

Đằng trước cửa trạch viện Cảnh gia có hai mươi hộ vệ.

Bình thường chỉ xếp bốn hộ vệ canh cửa, giờ có hai mươi người canh giữ trước trạch viện đủ thấy không khí căng thẳng cỡ nào.

Cảnh Ngôn đội mũ đen mới đến gần cửa chính trạch viện hộ vệ Cảnh gia liền xuất hiện, cảnh giác nhìn hắn.

Một hộ vệ Võ Đạo cửu trọng thiên nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, quát:

- Người đến ngừng bước!

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Ta muốn gặp tộc trưởng Cảnh gia.

Mấy hộ vệ thực lực mạnh nhất liếc nhau:

- A?

Bọn họ siết chặt vũ khí không thả lỏng chút nào, tùy thời chuẩn bị chém giết.

Hộ vệ kia gằn giọng hỏi:

- Ngươi là ai?

Bây giờ thế cục cực kỳ căng thẳng, nên đám hộ vệ này hết sức chú ý cẩn thận.

Cảnh Ngôn hơi trầm ngâm nói:

- Ngươi chỉ cần đi thông bẩm một tiếng là được, nói là Cảnh gia đang gặp nguy cơ trùng trùng trong Đông Lâm thành, có người đến trợ trận.

Nơi này nhiều người mắt tạp, Cảnh Ngôn không muốn lộ thân phận quá sớm, tốt nhất không bày ra thân phận cho đám hộ vệ này biết.

Hộ vệ mắt lóe tia sáng nói:

- Ngươi muốn giúp Cảnh gia chúng ta? Xin chờ chút, ta đi thông bẩm tộc trưởng đại nhân ngay!

Hộ vệ xoay người bước nhanh vào trạch viện, không dám chậm trễ.

Đợi chưa đầy thời gian một tách trà hộ vệ kia quay lại nói với Cảnh Ngôn:

- Xin đi theo ta, tộc trưởng muốn gặp.

Cảnh Ngôn theo hộ vệ vào trạch viện Cảnh gia, đi hướng nghị sự đường.

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã và đám trưởng lão đều ra đứng trước nghị sự đường. Bọn họ rất tò mò vào lúc này là ai chịu giúp đỡ Cảnh gia.

Thế cục Đông Lâm thành hiện giờ người sáng suốt dễ dàng nhìn ra Cảnh gia không được, cách diệt vong không xa. Trong Đông Lâm thành các tiếng nói đều rủa Cảnh gia xuống dốc.

Trong tình huống này có ai đồng ý trợ giúp Cảnh gia?

Đám người Cảnh Thành Dã thấy hộ vệ dẫn một nam nhân đầu đội mũ đi tới, tập thể nhìn đăm đăm.

Khuôn mặt Cảnh Thành Dã lo âu nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Tiên sinh nói muốn giúp Cảnh gia chúng ta, xin hỏi tiên sinh là ai?

Cảnh Ngôn nói thẳng:

- Chúng ta vào trong nói, bên ngoài người đông mắt tạp, không tiện.

Nghe giọng Cảnh Ngôn làm đám người Cảnh Thành Dã biến sắc mặt, giọng nói rất quen tai. Hơn một năm bọn họ chưa gặp Cảnh Ngôn, nhưng hắn dù gì sống trong trạch viện Cảnh gia mười mấy năm, bọn họ nghe quen giọng hắn. Dù Cảnh Ngôn cố ý méo giọng thì họ vẫn thấy quen tai.

Cảnh Thành Dã khách sáo mời Cảnh Ngôn vào nghị sự đường:

- Mời tiên sinh vào nghị sự đường.

Sau khi vào nghị sự đường Cảnh Ngôn liền tháo mũ xuống. Nơi này chỉ có tộc trưởng, trưởng lão Cảnh gia và một số chủ quản quan trọng, giữ bí mật cao.

Đám người Cảnh Thành Dã kinh kêu:

- Cảnh Ngôn?

Mới rồi họ cảm thấy giọng Cảnh Ngôn hơi quen, nhưng vì hắn cố ý méo giọng nên họ không ngờ đó là hắn.

Cảnh Ngôn chắp tay với đám người xung quanh:

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão.

Cảnh Thành Dã vung tay lên, kiên quyết nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi trở về làm cái gì? Nhanh đi, mau rời khỏi Đông Lâm thành!

Tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh biểu tình nghiêm túc nói:

- Tộc trưởng nói đúng đấy Cảnh Ngôn, ngươi không nên trở về. Hiện tại mau về Lam Khúc quận thành đi!

Bát trưởng lão Cảnh Thanh Trúc nghi hoặc hỏi:

- Cảnh Ngôn, có phải ngươi được tin gì mới từ Lam Khúc quận thành trở về? Sao ngươi biết chuyện này?

Cảnh Thanh Trúc luôn ở Lam Khúc quận thành, gần đây mới quay về Đông Lâm thành. Vì Cảnh gia đối mặt kiếp nạn chưa từng có, Cảnh Thanh Trúc làm trưởng lão của Cảnh gia đương nhiên phải trở về trợ giúp gia tộc.

Mấy trưởng lão Cảnh gia thi nhau nói:

- E rằng Cảnh gia chúng ta lần này khó bình an vượt qua ải khó, nhưng Cảnh gia còn có hy vọng. Cảnh Ngôn, ngươi là hy vọng của Cảnh gia chúng ta, còn có Cảnh Tử Kỳ, nàng cũng rất giỏi, các ngươi ở Lam Khúc quận thành an toàn hơn, ngươi không nên về Đông Lâm thành vào lúc này.

Bọn họ không hy vọng Cảnh Ngôn về Đông Lâm thành, vì thành phố này đang rất nguy hiểm. Bên Triệu gia tùy thời phát động công kích toàn diện tiêu diệt Cảnh gia, khi đó tất cả người Cảnh gia sẽ vô cùng nguy hiểm, phỏng chừng chỉ có mười phần trăm sống tiếp được.

Mọi người đều biết thiên phú của Cảnh Ngôn rất cao, hắn sống thì tương lai có hy vọng báo thù. Chờ thực lực của Cảnh Ngôn đủ mạnh hoàn toàn có thể tiêu diệt Triệu gia, gầy dựng lại Cảnh gia.

Cảnh Ngôn nghe đám người lao nhao xua hắn ra khỏi Đông Lâm thành ngay, trong lòng vừa cảm động vừa bất đắc dĩ. Những trưởng bối này đa số quan tâm Cảnh gia, cũng rất lo lắng Cảnh Ngôn, họ hy vọng hắn sống sót. Triệu gia dù mạnh mẽ nhưng khó vươn tay đến Đạo Nhất học viện đối phó hắn.

- Xin tộc trưởng, các vị trưởng lão nghe ta nói.

Cảnh Thành Dã nặng nề nói:

- Ngươi muốn nói gì hả Cảnh Ngôn? Ngươi không biết Đông Lâm thành hung hiểm đến mức nào, thành chủ đại nhân

mất tích, bặt tin hơn một tháng rồi. Không có thành chủ uy hiếp, Triệu gia và Thái gia rục rịch, đã công kích đủ thứ vào Cảnh gia ta. Trong một tháng này số thành viên Cảnh gia tử thương nhiều đến mấy trăm.

Cảnh Ngôn tự tin nói:

- Tộc trưởng, ta đã trở về thì sẽ không rời đi ngay. Hơn nữa có ta ở, Triệu gia không dễ đối phó Cảnh gia.

Cảnh Ngôn không chắc sức chiến đấu đỉnh cao của Triệu gia nhiều cỡ nào, hắn không dám vỗ ngực bảo đảm. Nhưng Cảnh Ngôn nắm rõ thực lực của mình, nếu Triệu gia chỉ có một, hai võ giả Đạo Linh cảnh thì Cảnh Ngôn, Cảnh gia có năng lực đối kháng.

Mặt Cảnh Thành Dã tràn đầy bất đắc dĩ nói:

- Cảnh Ngôn, ta nói thẳng với ngươi đi, e rằng lần này Cảnh gia chúng ta sẽ bị hủy diệt. Ngươi ở lại hay không chẳng thể thay đổi được gì. Ngươi sống thì chúng ta còn hy vọng, nếu ngươi cũng chết nghĩa là hy vọng cuối cùng tan biến. Ta biết ngươi rất mạnh, Thanh Trúc trưởng lão có nói ngươi tham gia Đạo Nhất học viện, tương lai không thể đo lường. Nhưng bây giờ ngươi còn quá trẻ, thời gian tu luyện ngắn ngủi, ngươi mạnh đến đâu chẳng lẽ địch lại cường giả Đạo Linh cảnh?

Cảnh Thiên Anh tức giận nói:

- Đúng vậy! Hơn nữa Triệu gia bây giờ không chỉ có một cường giả Đạo Linh cảnh, Tam Anh Mẫu Mẫu cũng hợp tác với Triệu gia. Còn có Cảnh Xuân Vũ đáng chết, phản đồ này! Ta rất hận không thể tự tay giết chết y!

Các trưởng lão khác cũng lộ đôi mắt giận dữ.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Cảnh Xuân Vũ đã chết.

Hết chương 349.

Chương 350. Lâm Nam La U Oán

Nghe Cảnh Ngôn nói Cảnh Xuân Vũ đã chết, đám người Cảnh Thành Dã sửng sốt.

Một trưởng lão bật thốt:

- Cảnh Xuân Vũ đã chết? Chết thế nào?

Người Cảnh gia đương nhiên muốn giết phản đồ Cảnh Xuân Vũ, nhưng giết lão không đơn giản. Cảnh Xuân Vũ rất mạnh, cộng thêm thành viên cảnh giới Tiên Thiên của Cảnh gia mà ra khỏi trạch viện là Triệu gia biết ngay, sắp xếp chặn giết, nên không cách nào đi xử phản đồ Cảnh Xuân Vũ.

Cảnh Ngôn tùy ý nói:

- Ta đi Huy Hoàng đan lâu tình cờ thấy Cảnh Xuân Vũ dẫn theo hộ vệ Triệu gia đến gây sự, ta tiện tay giết luôn. Và người Triệu gia ở trong Quản Lý Xử chợ khu nam cũng bị ta giết hết rồi.

Đám người Cảnh Thành Dã ngừng thở.

Cảnh Ngôn nói nhẹ nhàng nhưng với họ là bom hạng nặng.

Trong Quản Lý Xử chợ khu nam có đại trưởng lão Triệu gia tọa trấn, Cảnh Ngôn giết hết người trong đó? Thật không thể tưởng tượng. Thực lực của Cảnh Ngôn mạnh tới mức nào? Cảnh Xuân Vũ đành thôi, chỉ có tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, nhưng đại trưởng lão Triệu gia là cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh thật trăm phần trăm.

Nhìn lại Cảnh Ngôn không chút vết trầy, tức là thực lực của hắn cao hơn đại trưởng lão Triệu gia rất nhiều.

Đám người Cảnh Thành Dã xoe tròn mắt khó tin nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão, ta không giấu diếm gì các vị, giờ ta chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh nhưng lúc trong Đạo Nhất học viện từng giết võ giả Đạo Linh cảnh. Nên ta mới nói Triệu gia muốn tiêu diệt Cảnh gia không dễ.

Trong nghị sự đường giờ phút này trừ giọng Cảnh Ngôn ra không có tiếng động nào khác.

Mọi người ngẩn ngơ.

Bọn họ khó thể tưởng tượng hơn một năm ngắn ngủi Cảnh Ngôn đã trưởng thành đến nước này.

Lúc Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành từng giết Triệu Chân Nghiêm nhi tử của Triệu Đương Nguyên, lúc ấy cảnh giới của gã là Tiên Thiên hậu kỳ. Trong lúc chém giết không quá thuận lợi, Cảnh Ngôn trải qua khổ chiến mới thành công giết Triệu Chân Nghiêm.

Tính theo lẽ thường qua hơn một năm dù Cảnh Ngôn có thiên phú rất cao cùng lắm chỉ có thể đấu lại võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh đi? Nhưng sao hắn có thể giết võ giả Đạo Linh cảnh?

Cảnh Ngôn tu luyện cái kiểu gì?

Qua vài giây sau nghị sự đường vẫn không có ai nói chuyện, bao gồm tộc trưởng Cảnh Thành Dã.

Nếu Cảnh Ngôn thật sự có thực lực như thế thì bọn họ không hy vọng hắn đi.

Chợt giọng hộ vệ từ bên ngoài truyền đến:

- Tộc trưởng, tộc trưởng Lâm gia đến!

Cảnh Thành Dã lên tiếng:

- Lâm tộc trưởng? Dẫn vào đi!

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tộc trưởng, thái độ hiện giờ của Lâm gia thế nào?

Cảnh Thành Dã lắc đầu nói:

- Lâm gia và Cảnh gia ta luôn liên minh, lần này Triệu gia chẳng những muốn diệt Cảnh gia ta cũng hết sức đả kích Lâm gia, chẳng những tấn công vào Cảnh gia càng dữ dội hơn. Nói chung Lâm gia không dễ sống.

Chốc lát sau tộc trưởng Lâm gia Lâm Nam La từ bên ngoài đi đến.

Cảnh Thành Dã chắp tay chào:

- Lâm tộc trưởng!

Lâm Nam La sắc mặt khó xem nói:

- Cảnh tộc trưởng. Ài, ta đã tìm mọi cách đi cầu viện khắp nơi nhưng không có hiệu quả. Lâm gia ta phái tử đệ ra Đông Lâm thành có hơn một nửa bị người Triệu gia, Thái gia chặn giết.

Lâm Nam La vừa đi vào đã ai oán càu nhàu.

Lâm Nam La oán trách nói:

- Cảnh tộc trưởng, lần này Lâm gia ta bị Cảnh gia hại thảm.

Cảnh Thành Dã hiểu ý Lâm Nam La.

Trong mắt Lâm Nam La thì Lâm gia bị Cảnh gia liên lụy, gia tộc mà Triệu gia muốn tiêu diệt nhất là Cảnh gia, vì Lâm

gia và Cảnh gia liên minh nên Triệu gia mới xếp Lâm gia vào danh sách hủy diệt.

Tính cách Lâm Nam La vốn hoạt bát, nhưng giờ không sống động nổi nữa, chân mày dính chặt vào nhau, ủ rũ. Gần đây Lâm gia khó sống yên.

Lâm Nam La lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Cảnh tộc trưởng bên này thế nào? Có viện binh mạnh gì không? Thành chủ đại nhân mất tích, nếu chúng ta không tìm thấy võ giả Đạo Linh cảnh trợ giúp thì hai gia tộc chúng ta e rằng tiêu đời thật. Muốn rời khỏi Đông Lâm thành cũng khó, nguyên thành phố đều bị Triệu gia, Thái gia liên hợp phong tỏa.

Cảnh Thành Dã nói:

- Lâm tộc trưởng bình tĩnh đã, Cảnh Ngôn của Cảnh gia ta đã trở lại, có lẽ có hy vọng.

Lúc này Lâm Nam La mới thấy Cảnh Ngôn trong đám đông, gã kinh ngạc nói:

- Cảnh Ngôn? Ngươi trở về rồi? Nghe nói ngươi tham gia Đạo Nhất học viện, tương lai rộng mở, sao trở về ngay lúc này làm gì?

Lâm Nam La cũng cho rằng Cảnh Ngôn không nên trở về.

Vẻ mặt Lâm Nam La bất đắc dĩ nói:

- Ài, Cảnh tộc trưởng nói vậy là sao? Cảnh Ngôn trở về liền có hy vọng? Cảnh tộc trưởng không biết là bên kia đang có hai cường giả Đạo Linh cảnh sao? Theo ta thấy không chỉ có hai cường giả Đạo Linh cảnh, có lẽ càng nhiều cường giả mà chúng ta không biết. Thành chủ đại nhân mất tích như thế nào? Nói không có thế lực càng mạnh nhúng tay vào thì ta không tin chút nào.

Đám người Cảnh Thành Dã nghe vậy đều im lặng.

Lâm Nam La nói thật.

Bên Triệu gia ở ngoài sáng chỉ có hai võ giả Đạo Linh cảnh, một là Triệu Đương Nguyên, hai là Tam Anh Mẫu Mẫu. Nhưng nếu chỉ có hai Đạo Linh cảnh thì sao có thể làm thành chủ Hoắc Xuân Dương mất tích? Bên trong chắc chắn còn có thế lực càng lớn xen vào, rất có thể là Văn gia Lam Khúc quận thành.

Cảnh Ngôn suy nghĩ kỹ hơn, hắn biết rõ thế lực sau lưng Triệu gia chưa chắc chỉ có mình Văn gia, rất có thể tổ chức sát thủ Ám Dạ cũng tham gia vào. Triệu gia thuê sát thủ của Ám Dạ không chỉ một, hai lần.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Có lẽ Lâm tộc trưởng không tin tưởng ta.

Lâm Nam La cho Cảnh Ngôn chút mặt mũi:

- Cảnh Ngôn, không phải ta không tin ngươi nhưng ta không tin ngươi hiện tại. Từ lâu ta đã biết thành tựu sau này của ngươi rất cao, vấn đề là ngươi không có thời gian. Nói thật là ta không ngờ ngươi sẽ trở về. Cảnh tộc trưởng, là ngươi thông báo Cảnh Ngôn về?

Cảnh Ngôn nói:

- Không phải tộc trưởng kêu ta về, ta tự nhận được tin nên về xem. Lâm tộc trưởng, tình cảnh của chúng ta đã như thế, nói nhiều cũng vô ích. Lâm gia và Cảnh gia đang chung một chiếc thuyền, lúc này phải đoàn kết lại mới có hy vọng vượt qua khó khăn. Chờ diệt sạch đám khốn kiếp Triệu gia, Thái gia thì Đông Lâm thành hoàn toàn là thiên hạ của Lâm gia, Cảnh gia ta!

Hết chương 350.

Chương 351. Quyết Chiến Đến

Lâm Nam La trợn mắt há hốc mồm nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn quá lớn lối!

Tiêu diệt Triệu gia, Thái gia?

Nếu Triệu gia, Thái gia dễ đối phó thì Cảnh gia, Lâm gia đã không rầu đến đau gan.

Nhưng có câu Cảnh Ngôn nói đúng, Cảnh gia và Lâm gia đã ngồi trên một chiếc thuyền, nếu lật thuyền thì hai gia tộc đều tiêu tùng.

Nay Lâm gia không có cơ hội rút ra, Triệu gia, Thái gia đã chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhiều thế lực nhỏ trong Đông Lâm thành có một nửa tỏ rõ đứng về phe Triệu gia, nên bên kia sẽ không cho Lâm gia cơ hội rút chân.

Hơn nữa dù Triệu gia đồng ý cho Lâm gia thoát ra thì Lâm gia không dám tin. Đợi khi Triệu gia tiêu diệt Cảnh gia xong, đối tượng tiếp theo sẽ là Lâm gia, Lâm Nam La không phải đồ ngốc.

Cảnh Thành Dã cười nói với Lâm Nam La thộn mặt ra:

- Không giấu gì Lâm tộc trưởng, tuy Cảnh Ngôn không thăng cấp Đạo Linh cảnh nhưng từng giết võ giả Đạo Linh cảnh, nên miễn là hai gia tộc đoàn kết một lòng thì không phải không có cơ hội vượt qua kiếp nạn này.

Lâm Nam La nín thở:

- Cái gì?

Mới rồi Lâm Nam La há hốc mồm vì lời Cảnh Ngôn nói có mùi mơ tưởng viễn vông, bây giờ Cảnh Thành Dã nói làm gã giật nảy mình, không tin nổi. Nhưng Lâm Nam La biết đến lúc này rồi Cảnh Thành Dã không cần lừa gã làm gì, tức là Cảnh Thành Dã nói thật.

Cảnh Ngôn cười bổ sung thêm:

- Tộc trưởng nói chính xác, trong Đạo Nhất học viện ta từng giết võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ. Triệu Đương Nguyên cũng là Đạo Linh cảnh sơ kỳ đúng không? Nếu một chọi một ta có nắm chắc đánh chết tên đó.

Thật ra Cảnh Ngôn giấu diếm một chút, thực lực của hắn nay mạnh hơn lúc đánh chết Tiền Trấn rất nhiều. Vì tình huống chưa rõ ràng, Cảnh Ngôn cảm thấy đừng lộ ra thực lực hoàn toàn quá sớm.

Lâm Nam La hít sâu, trầm giọng nói:

- Cảnh tộc trưởng, Cảnh Ngôn, vậy ta sẽ trở lại chuẩn bị, động viên toàn Lâm gia thề sống chết chiến một trận!

Cảnh Thành Dã gật mạnh đầu:

- Tốt!

***

Trạch viện Triệu gia.

Tiếng rống giận dữ của Triệu Đương Nguyên truyền ra từ viện tộc trưởng:

- Rốt cuộc là ai? Là ai? Kẻ nào giết đại trưởng lão Triệu gia ta? Là tên nào? Chết tiệt, ta phải bằm thây tên đó ra vạn mảnh!

Tin Quản Lý Xử chợ khu nam bị người tiêu diệt đã tuyền đến Triệu gia, xác đại trưởng lão Triệu gia được đưa về trạch viện Triệu gia.

Tam Anh Mẫu Mẫu híp mắt đục ngầu mở miệng nói:

- Đại trưởng lão là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, thực lực mạnh mẽ. Người có thể âm thầm giết đại trưởng lão và mấy chục hộ vệ Triệu gia tuyệt đối không đơn giản, e rằng cũng là võ giả Đạo Linh cảnh.

Triệu Đương Nguyên nghiến răng nói:

- Sao có thể? Sao lại có võ giả Đạo Linh cảnh ra tay với Triệu gia ta?

Tam Anh Mẫu Mẫu độc ác nói:

- Triệu tộc trưởng, theo ta thấy đã tới lúc hành động, nếu kéo dài nữa e rằng sinh ra nhiều biến cố.

Tam Anh Mẫu Mẫu và Cảnh gia vốn không có thù hận gì, hai bên kết thù vì Cảnh Ngôn giết Long Thần Vũ. Khi đó Tam Anh Mẫu Mẫu muốn giết Cảnh Ngôn nhưng bị Hoắc Xuân Dương ngăn cản, từ đó Tam Anh Mẫu Mẫu chuyển thù hận lên đầu nguyên Cảnh gia. Nên lần này Tam Anh Mẫu Mẫu kiên quyết đứng về phe Triệu gia giúp tiêu diệt Cảnh gia.

Triệu Đương Nguyên suy tư một lúc liền quyết định:

- Tam Anh Mẫu Mẫu nói đúng, việc này không nên chậm trễ. Nay chúng ta đã hoàn toàn khống chế thế cục Đông Lâm thành, đã tới lúc ra tay hái.

Triệu Đương Nguyên ra lệnh:

- Thái tộc trưởng hãy dẫn cường giả Thái gia từ hướng bắc bao vây Cảnh gia. Triệu gia ta đánh từ ngay mặt. Sau khi tiêu diệt Cảnh gia lập tức công kích Lâm gia, hai gia tộc này phải bị hủy diệt trong hôm nay!

Tộc trưởng Thái gia Thái Vân Kiến lên tiếng rồi đi:

- Rõ!

Một nén nhang sau nguyên Đông Lâm thành sôi trào.

Trên đường cái, trong tửu lâu, tiệm trà.

- Sắp khai chiến!

- Bốn gia tộc lớn Đông Lâm thành sắp đánh nhau!?

- Ừ, người ngựa Triệu gia, Thái gia đều hành động, trên đến tộc trưởng dưới tới đội viên hộ vệ đều đi!

- Quyết chiến cuối cùng sắp đến!

- Đi, chúng ta đi xem!

- Đi xem? Ngươi không sợ bị ngộ thương sao?

- Sợ cái gì? Ta đứng xa thật xa xem cuộc chiến chứ không tới gần, không lẽ họ thấy người liền giết.

Đông đúc võ giả Đông Lâm thành chạy tới trạch viện Cảnh gia. Bốn gia tộc lớn hỗn chiến, chuyện này hiếm gặp. Đám võ giả Đông Lâm thành đa số là mạo hiểm giả nên không sợ nguy hiểm, không muốn bỏ qua vở kịch hay này. Có nhiều người hy vọng vớt vát chút gì trong hỗn chiến. Hai gia tộc lớn có lẽ bị diệt, có lẽ nếu họ nhanh tay sẽ mò được chút tài nguyên của hai gia tộc.

Đa số người cảm thấy hôm nay Cảnh gia sẽ bị diệt, có lẽ từ nay về sau Đông Lâm thành không có Cảnh gia, thậm chí Lâm gia cũng không tồn tại. Đông Lâm thành sau này chỉ có hai gia tộc Triệu gia, Thái gia, hoặc nên nói chỉ có một mình Triệu gia. Thái gia hoàn toàn thành gia tộc phụ thuộc vào Triệu gia, Triệu gia nói đông Thái gia tuyệt đối không dám hướng tây.

- Các ngươi nói xem Cảnh gia có thể kiên trì bao lâu?

- Ta nghĩ nhiều lắm là một canh giờ, Cảnh gia không có võ giả Đạo Linh cảnh, không thể nào ngăn được. Đám võ giả cảnh giới Tiên Thiên tộc trưởng, trưởng lão Cảnh gia liên hợp

lại có lẽ bám giữ một võ giả Đạo Linh cảnh chút thời gian, nhưng các ngươi nên biết bên Triệu gia có ít nhất hai cường giả Đạo Linh cảnh.

- Ta thì thấy khó nói, có lẽ Cảnh gia còn con bài nào chưa lật. Hơn nữa tình huống trong phủ thành chủ không rõ ràng, mặc dù thành chủ đại nhân mất tích nhưng phu nhân thành chủ luôn đối xử không tệ với Cảnh gia. Triệu gia hành động, chẳng lẽ phu nhân thành chủ sẽ ngồi xem?

Tiếng bàn tán vang khắp thành phố.

Trạch viện Cảnh gia.

Tiếng la dồn dập chói tai vang lên nguyên trạch viện:

- Tộc trưởng! Tộc trưởng! Nguy, nguy rồi! Người ngựa của Triệu gia, Thái gia đều chạy đến trạch viện Cảnh gia, qua một nén nhang sẽ bao vây chúng ta!

Thám tử Cảnh gia vội vàng chạy về trạch viện gia tộc bẩm báo tin tức cho tộc trưởng, trưởng lão.

Trưởng lão Cảnh gia hùng hổ quát to:

- Mau vậy?

- Nên đến rồi sẽ đến, không tránh thoát thì chiến đi!

- Giết! Hừ, muốn tiêu diệt Cảnh gia chúng ta sẽ là bọn họ trả giá cực đắt!

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã phất tay quát:

- Triệu tập người chuẩn bị nghênh chiến!

- Tuân lệnh!

Các hộ vệ Cảnh gia chạy nhanh ra trạch viện đi tìm các gia tộc nhỏ, thế lực nhỏ có lẽ chịu giúp Cảnh gia.

Hết chương 351.

Chương 352. Máu Chảy Thành Sông

Trong Đông Lâm thành, một đoạn thời gian trước có nhiều gia tộc, thế lực phụ thuộc vào Cảnh gia. Đặc biệt khi Cảnh gia quản lý hai chợ và được phủ thành chủ hết sức ủng hộ, thế lực thần phục Cảnh gia càng nhiều.

Nhưng thế cục ngày nay đã khác, một số gia tộc thế lực không quá kiên định đã tính thoát khỏi Cảnh gia. Đặc biệt thời gian gần đây Triệu gia, Thái gia uy hiếp dụ dỗ, roi và keo làm nhiều gia tộc thế lực chọn phản ra Triệu gia, la hét trợ uy cho Triệu gia.

- Lưu tộc trưởng, quyết chiến sắp bắt đầu, tộc trưởng Cảnh gia hy vọng các người sẽ đến chi viện Cảnh gia!

- Mao tộc trưởng, tộc trưởng Cảnh gia kêu ta đến nhờ ngài dẫn dắt gia tộc chi viện Cảnh gia!

- …

Hộ vệ Cảnh gia chia nhau chạy tới các gia tộc thế lực xin chi viện.

Nhưng hiệu quả không được tốt.

Tộc trưởng đa số gia tộc không chịu gặp hộ vệ Cảnh gia. Ít ỏi vài tộc trưởng gia tộc gặp hộ vệ Cảnh gia, nói rõ sẽ mang người đi chi viện Cảnh gia.

Một hộ vệ đi tới Đổng gia, gặp tộc trưởng, nói:

- Đổng tộc trưởng, Cảnh gia ta hy vọng Đổng gia sẽ trợ giúp trong trận chiến này!

Tộc trưởng Đổng gia vung tay ra lệnh:

- Quá to gan, dám đến Đổng gia gây sự, người đâu, đánh chết người này!

Một trưởng lão Đổng gia cảnh giới Tiên Thiên trực tiếp oanh sát đại trưởng lão Cảnh gia:

- Chết!

Hộ vệ Cảnh gia vội ngăn cản:

- Đổng tộc trưởng, ngươi …!

Nhưng gã chỉ là võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên, đối mặt cường giả Tiên Thiên công kích không có chút sức ngăn cản, hai giây sau đã bị đánh chết.

Tộc trưởng Đổng gia cười khẩy nói:

- Hừ! Cảnh gia sắp tiêu đời còn muốn kéo Đổng gia ta xuống nước? Buồn cười.

Đổng tộc trưởng quát to:

- Truyền lệnh triệu tập người, chúng ta sẽ xuất chiến vì Triệu gia!

Mấy trưởng lão Đổng gia vội lên tiếng:

- Tuân lệnh!

Trong trạch viện Cảnh gia.

Một nén nhang sau.

Thám tử Cảnh gia không ngừng từ bên ngoài trở về đưa tin:

- Tộc trưởng, người Triệu gia đã bao vây Cảnh gia chúng ta, Thái gia cũng chặt đứt đường lui của chúng ta!

Lúc này chỉ có ba gia tộc thế lực đến giúp Cảnh gia. Đúng vậy, trong mấy chục gia tộc thế lực Đông Lâm thành chỉ có ba thế lực là dẫn người đến giúp Cảnh gia.

Cảnh Thành Dã nhìn ba thủ lĩnh thế lực trước mắt mình, lòng buồn bã. Chỉ có dưới tình huống như vậy mới thấy rõ lòng người.

Cảnh Thành Dã chắp tay chào ba tộc trưởng dẫn theo cường giả gia tộc đến giúp Cảnh gia:

- Lưu tộc trưởng, Mã tộc trưởng, Lý tộc trưởng.

Ba người đáp lễ:

- Cảnh tộc trưởng!

Cảnh Thành Dã chân thành nói:

- Ừm, ta không nói nhảm nhiều, Cảnh gia vĩnh viễn ghi nhớ ân tình này. Chờ kết thúc trận chiến Cảnh gia nhất định báo đáp hậu hĩnh!

Ba tộc trưởng bày tỏ lập trường rõ ràng:

- Cảnh tộc trưởng không cần nói những lời này, mấy năm nay Lưu gia ta nhận ân huệ của Cảnh gia không đếm hết. Lần này Cảnh gia gặp nạn, Lưu gia không thể đứng xem. Lưu gia ta chấp nhận cùng sống còn với Cảnh gia!

- Mã gia ta chấp nhận cùng sống còn với Cảnh gia!

- Lý gia ta cũng vậy!

Thật ra sắc mặt ba người rất khó xem, nhưng họ không chọn phản bội Cảnh gia. Họ biết phần thắng của Cảnh gia trong trận chiến này bằng không, họ chọn đứng về phe Cảnh gia tương đương với nhận kết cục diệt tộc.

Cảnh Thành Dã gật đầu.

Cảnh Thành Dã biết đến lúc này những gia tộc chưa tới thì hoặc là khoanh tay đứng nhìn, hoặc chọn về phe Triệu gia. Cảnh Thành Dã không hận những gia tộc thế lực đó, có lẽ họ suy xét cho gia tộc của bản thân. Lúc này chọn Cảnh gia chỉ có

đường chết, ít ai giữ được lòng trung thành khi đối mặt cái chết, đặc biệt là đặt cược toàn gia tộc.

Cảnh Thiên Anh sải bước đi tới:

- Tộc trưởng!

Sắc mặt Cảnh Thiên Anh tối tăm, mắt lóe tia sáng lạnh nói:

- Có bốn hộ vệ cầu viện không trở về kịp lúc.

Cảnh Thành Dã cau mày:

- A?

Cảnh Ngôn đứng một bên hỏi:

- Tứ trưởng lão, là những gia tộc nào?

Cảnh Thiên Anh nói có bốn người không trở về, Cảnh Ngôn biết có lẽ bốn người không về được nữa, chín mươi chín phần trăm đã chết. Nếu không chết bốn người nên về Cảnh gia rồi.

Cảnh Thiên Anh rít qua kẽ răng:

- Đổng gia, Tôn gia, Chu gia, còn có Trịnh gia!

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Ha ha, bốn gia tộc này … chờ kết thúc trận chiến mới từ từ tính sổ với họ! Bốn gia tộc này từ nay biến mất!

Trong lòng Cảnh Ngôn dâng lên sát ý đậm đặc.

Cảnh Ngôn không thù những gia tộc thế lực không chịu đến chi viện Cảnh gia, nhưng giết sứ giả cầu viện mà Cảnh gia phái đi thì tuyệt đối không thể tha thứ. Ngươi có thể vì gia tộc của mình không đến giúp Cảnh gia, nhưng giết hộ vệ Cảnh gia thì tính chất thay đổi.

Người không đến thì thôi đi, còn giết hộ vệ của Cảnh gia! Tỏ rõ làm kẻ thù của Cảnh gia!

Ngoài trạch viện vọng vào tiếng quát như sấm nổ đì đùng truyền khắp:

- Cảnh Thành Dã, hôm nay là ngày chết của ngươi! Là ngày Cảnh gia diệt tộc!

Cảnh Thành Dã nhíu mày nói:

- Là Triệu Đương Nguyên!

Vèo!

Cảnh Thành Dã mang theo mọi người bước nhanh ra ngoài trạch viện.

- Giết!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

- Chết đi, ha ha, hôm nay Cảnh gia sẽ diệt tộc!

Ngoài trạch viện đã có nhiều thành viên Cảnh gia chém giết với liên quân Triệu gia, trong thời gian ngắn chết mấy chục người. Ánh sáng phát ra từ các loại võ học lấp lánh trên bầu trời, tiếng gào thét vang lên liên tiếp.

Đám cường giả Triệu Đương Nguyên đứng ở phía sau, mắt lạnh nhìn toàn trường.

Triệu Đương Nguyên thấy Cảnh Thành Dã dẫn người đi ra, khịt mũi cười nói:

- Cảnh Thành Dã, ta còn tưởng ngươi định làm rùa đen rút đầu, không dám ra đây.

Cảnh Thành Dã quát to:

- Triệu Đương Nguyên, đừng vội ngông cuồng! Hôm nay chưa chắc là Cảnh gia diệt vong, rất có thể là Triệu gia ngươi!

Triệu Đương Nguyên khinh thường nói:

- Ha ha ha! Buồn cười quá, đến lúc này rồi ngươi còn mạnh miệng! Ta chống mắt xem ngươi có thể mạnh miệng tới khi nào! Bằng vào đám người này ngươi mơ xảy ra kỳ tích sao?

Triệu Đương Nguyên vung tay:

- Giết hết người Cảnh gia, chó gà không tha! Còn nữa, gia tộc thế lực nào trợ giúp Cảnh gia đều phải chết!

Khí thế Triệu Đương Nguyên dâng cao rống to:

- Ha ha ha! Hôm nay là ngày lành máu chảy thành sông, từ nay về sau Cảnh gia Đông Lâm thành sẽ trở thành lịch sử!

Hộ vệ Triệu gia trong đám đông điên cuồng tấn công:

- Giết! Giết sạch người Cảnh gia!

Hết chương 352.

Chương 353. Lữ Cầm Bất Đắc Dĩ

Tộc trưởng ba gia tộc rút ra vũ khí dẫn theo thành viên gia tộc xông ra ngoài:

- Người Lưu gia theo ta, giết!

- Nam nhi Mã gia, xông lên theo ta!

- Hỡi tử đệ Lý gia, cùng ta giết hết chúng!

Tình hình chiến đấu càng kịch liệt.

Trưởng lão Cảnh gia tham gia vào chém giết.

Tiên Thiên đấu Tiên Thiên, hậu thiên đấu hậu thiên.

Chiến trường ngoài trạch viện Cảnh gia nhanh chóng mở rộng, tiếng chém giết liên tiếp, mỗi giây mỗi phút có người ngã xuống, máu đọng lại thành dòng sông nhỏ màu đỏ dưới đất.

Xem toàn chiến trường thì phe Cảnh gia tuyệt đối yếu thế, không đông người bằng phe Triệu gia.

Trong phủ thành chủ Đông Lâm thành.

Thạch Tuyên tổng quản phủ thành chủ chạy nhanh đi biệt viện thành chủ.

- Phu nhân! Giết nhau rồi! Triệu Đương Nguyên và Thái Vân Kiến dẫn theo đám đông võ giả giết tới Cảnh gia!

Đứng trước mặt Thạch Tuyên là phu nhân của Hoắc Xuân Dương, Lữ Cầm.

Lữ Cầm sốt ruột nói:

- Thạch Tuyên, ngươi mang theo hai trăm vệ đội mặc giáp đi chi viện Cảnh gia!

Đoạn thời gian này vì Hoắc Xuân Dương mất tích nên Lữ Cầm chỉ lo tìm trượng phu Hoắc Xuân Dương, tuy có chú ý thế cục trong Đông Lâm thành nhưng nàng bất lực khống chế.

Thạch Tuyên lên tiếng, dợm bước ra ngoài tập kết vệ đội mặc giáp chi viện Cảnh gia:

- Rõ!

Một thanh âm vang lên:

- Phu nhân, chuyện này khoan gấp!

Một thanh âm khác vang lên, phó thành chủ Trần Binh mỉm cười đi vào.

Lữ Cầm thấy Trần Binh thì nét mặt sa sầm quát hỏi:

- Phó thành chủ Trần Binh, ngươi đến làm gì?

Trần Binh lạnh lùng cười:

- Ha ha ha! Đương nhiên ta phải đến, vừa rồi nghe phu nhân nói muốn tổng quản Thạch Tuyên dẫn vệ đội mặc giáp ra ngoài, chuyện này không ổn.

Nhìn dáng vẻ Trần Binh thì thấy không có nhiều tôn trọng cho Lữ Cầm.

Lữ Cầm hỏi ngược lại:

- Có gì không ổn?

Trần Binh cười nói:

- Có một điều phu nhân không biết, nay thành chủ đại nhân mất tích không ở trong Đông Lâm thành, ta là phó thành chủ tất nhiên có quyền lực hoàn toàn khống chế vệ đội mặc giáp của phủ thành chủ.

Lữ Cầm tức giận người run rẩy:

- Trần Binh, ngươi hãy hiểu rõ thân phận của mình trước! Ngươi chỉ là phó thành chủ chứ không phải thành chủ, ngươi có quyền lực gì chỉ huy vệ đội mặc giáp?

Trần Binh xì cười, ngày càng cuồng hơn:

- Ta biết điều đó, nhưng trước khi thành chủ mới đến thì phủ thành chủ do ta phụ trách là danh chính ngôn thuận. Còn phu nhân, ha ha, phu nhân chỉ là thê tử của Hoắc Xuân Dương, tốt nhất đừng xen vào việc phủ thành chủ.

Lữ Cầm kiềm nén tức giận quát:

- Trần Binh, ngươi đừng quá kiêu ngạo! Tuy Xuân Dương không có đây nhưng tùy thời sẽ trở về!

Trần Binh đắc ý nói:

- Phu nhân tỉnh lại đi, Hoắc Xuân Dương không thể nào trở về. Nói cho phu nhân biết cũng không sao, Triệu tộc trưởng đã đưa tin Hoắc Xuân Dương chết trong Hắc Thạch sơn mạch rồi, e rằng không còn lại mẩu xương!

Lúc Hoắc Xuân Dương còn thì Trần Binh ngoan ngoãn ra vẻ đáng thương, không dám vượt mức chút nào. Thằng khốn này giỏi nhẫn nhịn, qua mắt luôn Hoắc Xuân Dương. Nay biết Hoắc Xuân Dương không thể trở về Trần Binh mới lộ nguyên hình, nếu không phải xác định Hoắc Xuân Dương đã chết thì gã làm gì có gan đối xử với Lữ Cầm như vậy?

Nghe mấy lời nói Trần Binh nói làm ngực Lữ Cầm nghẹn lại, nàng cắn rách môi:

- Xuân Dương không thể nào chết!

Tuy Lữ Cầm nói vậy nhưng nàng biết sợ Hoắc Xuân Dương không về được nữa, Trần Binh không xác định điều này thì làm sao dám vô lễ như thế?

Lữ Cầm nhìn sang Thạch Tuyên:

- Thạch Tuyên, mang người chi viện Cảnh gia!

Thạch Tuyên cung kính nói:

- Tuân lệnh!

Trần Binh quát to vào mặt Thạch Tuyên:

- Đứng lại! Thạch Tuyên, ngươi chỉ có thân phận tổng quản, dám chống đối ta?

Thạch Tuyên hung tợn trừng Trần Binh:

- Ta chỉ có một chủ tử, Trần Binh, ngươi tránh ra!

Trần Binh nhìn Thạch Tuyên lại liếc sang Lữ Cầm:

- Ha ha, Lữ Cầm, ngươi nuôi được con chó trung thành đấy.

Thạch Tuyên giận dữ mắng:

- Ta là con chó trung thành còn tốt hơn con sói vô ơn nhà ngươi! Thành chủ đại nhân ưu đãi ngươi như vậy mà ngươi phản bội lại đại nhân, Trần Binh, ngươi sẽ hối hận! Ta dám chắc ngươi nhất định không chết tử tế được!

Khí thế Trần Binh trầm xuống định ra tay:

- Thạch Tuyên, ngươi muốn chết!

Khí thế trên người Thạch Tuyên bỗng tăng cao:

- Ngươi cứ thử xem!

Trần Binh kinh ngạc kêu lên:

- Tiên Thiên đỉnh? Từ khi nào ngươi thành võ giả Tiên Thiên đỉnh?

Trong nhận biết của Trần Binh thì Thạch Tuyên luôn là võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, bây giờ khí thế trên người lão

tăng lên biểu minh đã đến cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Trần Binh cũng là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh.

Thạch Tuyên cười khẩy nói:

- Có nhiều chuyện ngươi không biết.

Trần Binh kiềm nén giật mình, lạnh lùng trừng Thạch Tuyên:

- Hừ! Dù ngươi là Tiên Thiên đỉnh thì sao? Muốn điều động vệ đội của phủ thành chủ là không thể!

Trần Binh đi ra khỏi phòng.

Khuôn mặt Thạch Tuyên nghiêm túc nói:

- Làm sao bây giờ phu nhân? Trần Binh cản trở thì ta có điều động một ít vệ đội mặc giáp cũng không ra phủ thành chủ được. Trần Binh là phó thành chủ, nhiều vệ đội mặc giáp nghe theo hắn chỉ huy. Nếu ta cưỡng ép dẫn người lao ra e rằng sẽ đánh nhau với Trần Binh.

Lữ Cầm gật đầu, phất tay:

- Lúc trước nên để Xuân Dương giết hắn! Thôi, ta đã hết sức, không lo chuyện Cảnh gia được. Ài, Cảnh gia chỉ có thể tự dựa vào mình.

Lữ Cầm mất hết sức lực ngã ngồi xuống ghế, nàng chỉ là nữ nhân, trong phủ thành chủ này nàng không có quyền lực nhà nước chỉ huy vệ đội mặc giáp. Những vệ đội mặc giáp đa số chỉ nghe theo lời phó thành chủ Trần Binh, Lữ Cầm muốn giúp Cảnh gia cũng bất lực.

Ngoài trạch viện Cảnh gia.

Xoẹt!

Một luồng kiếm quang xanh từ chân trời chém vào vòng vây.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm quang dâng lên, vài võ giả phe Triệu gia gục ngã, bóng người hiện rõ.

Triệu Đương Nguyên tức giận quát:

- Tần Vũ!

Người mới giết vào là chủ quản Đông Lâm Đệ Nhất Lâu Tần Vũ, xem khí thế cũng là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, rất gần Đạo Linh cảnh.

Vèo!

- Giết!

Tần Vũ phớt lờ tiếng quát của Triệu Đương Nguyên, điên cuồng vận chuyển nguyên khí thi triển võ học gặt mạng sống võ giả Triệu gia.

Cảnh Thành Dã hơi bất ngờ nhìn Tần Vũ:

- Chủ quản Tần Vũ sao lại đến đây?

Tần Vũ nhìn Cảnh Thành Dã, mỉm cười nói:

- Ta nợ lão tộc trưởng Cảnh Thiên một cái mạng, đã đến lúc trả lại.

Tần Vũ ôm quyết tâm phải chết khi đến đây, gã nói nợ gia gia của Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên một cái mạng, người Cảnh gia không biết chuyện này.

Hết chương 353.

Chương 354. Trận Doanh Cảnh Gia Lớn Mạnh

Tần Vũ biết rõ Cảnh gia không có chút phần thắng trong trận chiến này, dù vậy vẫn tham gia vào chiến trường, đứng về phe Cảnh gia, chọn trận doanh Cảnh gia. Tần Vũ lấy mạng mình ra báo ơn, Cảnh gia mất thì gã chết.

Cảnh Thành Dã khô cằn thốt ra mấy chứ:

- Tần Vũ huynh, đa tạ!

Cảnh Thành Dã không có cách nào nói nhiều hơn, không thể khuyên bảo Tần Vũ rời đi, cũng không thể khuyên gã bán mạng cho Cảnh gia.

Tần Vũ nhìn Cảnh Thành Dã chằm chằm, lần này không nói gì chỉ cười cười, trường kiếm vung lên càng thường xuyên, không người ngăn cản.

Triệu Đương Nguyên gầm lên:

- Chết tiệt!

Triệu Đương Nguyên ra lệnh cho thất trưởng lão Triệu gia:

- Thất trường lão, ngươi đi cản hắn!

Thất trưởng lão Triệu gia cũng là cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Triệu Đương Nguyên vừa dứt lời thất trưởng lão liền bay hướng Tần Vũ, hai người đánh túi bụi.

Lại một giọng già nua vang lên:

- Cảnh tộc trưởng, lão phu cũng đến, hy vọng chưa quá muộn.

Tổng quản phủ thành chủ Thạch Tuyên thoáng hiện.

Cảnh Thành Dã thấy người đến thì mắt lóe tia vui mừng:

- Tổng quản Thạch Tuyên?

Cảnh Thành Dã luôn chờ, đợi người phủ thành chủ đến. Khi Cảnh Thành Dã nghe giọng, thấy Thạch Tuyên thì lòng dâng lên hy vọng. Nếu vệ đội mặc giáp phủ thành chủ đến giúp Cảnh gia thì chưa biết trận chiến này lộc về tay ai.

Nhưng rất nhanh tia sáng hưng phấn tan biến trong mắt Cảnh Thành Dã:

- A?

Vì sau lưng Thạch Tuyên không có vệ đội mặc giáp phủ thành chủ như trong tưởng tượng, lão đến một mình, trừ lão ra không có ai.

Triệu Đương Nguyên cuồng cười, đắc ý nói:

- Ha ha ha ha ha ha! Cảnh Thành Dã, ngươi còn gửi gắm hy vọng vào vệ đội mặc giáp phủ thành chủ sẽ đến đây? Đừng mong đợi nữa, vệ đội mặc giáp phủ thành chủ không thể nào đến. Tiện nhân Lữ Cầm rất tốt với Cảnh gia ngươi, nhưng bây giờ ả ta còn khó giữ mình, không rảnh tay giúp Cảnh gia!

Triệu Đương Nguyên vì tiêu diệt Cảnh gia, Lâm gia đã chuẩn bị vẹn toàn, sao có thể bỏ qua phía phủ thành chủ? Triệu Đương Nguyên sớm giao dịch với phó thành chủ Trần Binh, Trần Binh bảo đảm vệ đội mặc giáp sẽ không điều động giúp đỡ Cảnh gia.

Thạch Tuyên bất đắc dĩ nói:

- Cảnh tộc trưởng, vệ đội mặc giáp thật sự không cách nào đến, phu nhân đã hết sức. Lão phu đến một mình.

Thạch Tuyên không có quan hệ sâu đậm gì với Cảnh gia, nhưng phu phụ Hoắc Xuân Dương có ơn nặng như núi với lão. Hoắc Xuân Dương mất tích, Lữ Cầm bị giam lỏng trong phủ thành chủ, chỉ có Thạch Tuyên đến giúp Cảnh gia được. Thạch Tuyên giúp Cảnh gia vì báo đáp phu phụ Hoắc Xuân Dương chứ không phải vì Cảnh gia.

Cảnh Thành Dã chắp tay cảm ơn:

- Đa tạ tổng quản Thạch Tuyên!

Mặc dù Thạch Tuyên đến một mình nhưng cũng tăng sức chiến đấu mạnh cho trận doanh Cảnh gia.

Một lão nhân cảnh giới Tiên Thiên đỉnh trong trận doanh Triệu gia rống to:

- Triệu tộc trưởng, để ta chém giết lão thất phu Thạch Tuyên cho!

Lão nhân xông hướng Thạch Tuyên.

Khí thế Tam Anh Mẫu Mẫu dâng lên, bước ra nói:

- Triệu tộc trưởng, đã tới lúc lão thân ra tay, lão thân giết tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã trước!

Khí thế cường giả Đạo Linh cảnh phát ra, trong thời gian ngắn át qua khí thế của cường giả Tiên Thiên đỉnh. Võ giả Đạo Linh cảnh quá cường đại.

Triệu Đương Nguyên chắp tay với Tam Anh Mẫu Mẫu:

- Nhờ Tam Anh Mẫu Mẫu!

Đám người trận doanh Cảnh gia kinh hồn táng đảm nhìn Tam Anh Mẫu Mẫu đi hướng Cảnh Thành Dã:

- Cường giả Đạo Linh cảnh sắp ra tay!

Cường giả Đạo Linh cảnh hành động, trong trận doanh Cảnh gia có ai ngăn được?

Một khi Cảnh Thành Dã bị giết thì Cảnh gia mất đi sức cản cuối cùng, thành viên phe trận doanh Cảnh gia sẽ bị giết hết. Triệu Đương Nguyên không thể nào chừa người sống.

Cảnh Thành Dã trợn tròn mắt nhìn Tam Anh Mẫu Mẫu đến gần.

Cảnh Ngôn đội mũ nói với Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng hãy giao cho ta.

Cảnh Thành Dã hồi hộp hỏi nhỏ:

- Cảnh Ngôn có nắm chắc không?

Cảnh Ngôn nói hắn từng giết võ giả Đạo Linh cảnh, nhưng Cảnh Thành Dã chưa thấy tận mắt. Cảnh Ngôn cũng bảo hắn chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh, cảnh giới Tiên Thiên đối chiến với Đạo Linh cảnh luôn làm người ta khó yên lòng.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, giết mụ ta không thành vấn đề.

Cảnh Ngôn đang định ra tay đấu Tam Anh Mẫu Mẫu.

Chợt từ chân trời vọng đến tiếng thở dài:

- Ài.

Một bóng xám bay nhanh đến.

Đám người Triệu Đương Nguyên, Cảnh Thành Dã nhìn chằm chằm:

- A?

Ngự không bay đi, người đến hiển nhiên là cường giả Đạo Linh cảnh.

Giờ phút này trừ Triệu Đương Nguyên, Tam Anh Mẫu Mẫu ra lại đến cường giả Đạo Linh cảnh thứ ba.

Cảnh Ngôn cũng nhìn qua:

- Đó là … hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến?

Cảnh Ngôn biết người đến, đó là hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Đinh Khải Niên.

Đinh Khải Niên tới làm gì? Cũng muốn nhúng tay vào trận chiến tranh này? Hình như Đinh Khải Niên không có nhiều quan hệ ích lợi với Triệu gia và Cảnh gia, cũng chưa từng hỏi đến việc trong Đông Lâm thành. Vậy Đinh Khải Niên đột nhiên xuất hiện là vì sao?

Phương xa một số võ giả xem cuộc chiến cũng thấy Đinh Khải Niên, đám võ giả đa số từng đi Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến nên biết mặt Đinh Khải Niên.

Mọi người nhỏ giọng xì xầm:

- Sao hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đến?

- Chẳng lẽ cũng muốn giúp Triệu gia đối phó Cảnh gia?

- Nếu vậy thì Cảnh gia tiêu đời rồi, không có cơ hội nào nữa. Trận doanh Triệu gia có ba cường giả Đạo Linh cảnh, trận doanh Cảnh gia không có cường giả Đạo Linh cảnh nào, hai bên cách biệt quá lớn.

Bọn họ như đã thấy Cảnh gia không lâu sau bị san bằng.

Triệu Đương Nguyên thấy Đinh Khải Niên vội hỏi:

- Hội trưởng Đinh Khải Niên đến đây để …?

Triệu Đương Nguyên không mời Đinh Khải Niên trợ trận, nên hơi bất ngờ khi thấy lão đến.

Đinh Khải Niên mở mắt ra nhìn Triệu Đương Nguyên:

- Triệu tộc trưởng cần gì đuổi tận giết tuyệt?

Đinh Khải Niên nói làm mọi người, bao gồm Cảnh Thành Dã hơi bất ngờ. Cảnh Thành Dã không ngờ Đinh Khải Niên sẽ nói giúp cho Cảnh gia.

Đinh Khải Niên vừa mở miệng Triệu Đương Nguyên liền biết lão tuyệt đối không đứng về phía mình.

Triệu Đương Nguyên hỏi thẳng:

- Hội trưởng định giúp Cảnh gia?

Đinh Khải Niên đã đến tức là suy nghĩ kỹ càng rồi, Triệu Đương Nguyên có nói nhiều cũng khó làm lão đổi ý.

Đinh Khải Niên cười nói:

- Ta không giúp Cảnh gia, ta đến đây vì tìm Tam Anh Mẫu Mẫu!

Hết chương 354.

Chương 355. Kẻ Đội Mũ

Đinh Khải Niên nhìn Tam Anh Mẫu Mẫu:

- Tam Anh Mẫu Mẫu, ngươi không quên ba tháng trước ở Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến ngươi đánh nữ võ giả chủ quản Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến một bàn tay đi?

Con mắt đục ngầu của Tam Anh Mẫu Mẫu chuyển sang nhìn Đinh Khải Niên chằm chằm.

Ba tháng trước Tam Anh Mẫu Mẫu có đi Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, đúng là vì chút cãi cọ đã tát tai nữ võ giả chủ quản Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Tam Anh Mẫu Mẫu gần như quên chuyện này, không ngờ bây giờ Đinh Khải Niên tìm tới cửa tính sổ.

Tam Anh Mẫu Mẫu nhíu mày nói:

- Đinh Khải Niên, chuyện này để tính sau đi, hôm nay lão thân không có thời gian xử lý chút chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi này.

Đinh Khải Niên cười nói:

- Ha ha, đây không phải chuyện nhỏ. Nữ võ giả là người của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến ta, ngươi khi không đánh nàng, ta là hội trưởng đương nhiên phải ra mặt giải quyết chuyện này. Ngươi đánh người của ta thì phải cho ta một giải thích!

Đinh Khải Niên luôn miệng nói không giúp Cảnh gia, nhưng ai có mặt miễn không ngốc đều nhìn ra rõ ràng lão thiên hướng Cảnh gia.

Nếu không thì chỉ vì nữ võ giả chủ quản bị đánh, Đinh Khải Niên cố tình tìm Tam Anh Mẫu Mẫu ngay lúc này làm gì? Sự việc đã qua ba tháng, không lẽ hôm nay Đinh Khải Niên mới nhớ ra?

Hiển nhiên không phải!

Đinh Khải Niên chỉ đang tìm cớ giúp Cảnh gia một phen.

Đám mạo hiểm giả vây xem thầm cảm thán, bọn họ không ngờ hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến sẽ trợ giúp Cảnh gia, chọn theo trận doanh Cảnh gia.

Kết cục bị diệt vong định sẵn của Cảnh gia hình như có chút thay đổi. Đinh Khải Niên bám giữ Tam Anh Mẫu Mẫu, trận doanh Triệu gia chỉ còn mình Triệu Đương Nguyên là cường giả Đạo Linh cảnh.

Bên Cảnh gia, hai cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh chưa ra tay. Hai người này cộng thêm một vài võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ hợp tác có thể ngăn cản Triệu Đương Nguyên một thời gian.

Đương nhiên trận doanh Triệu gia vẫn có ưu thế tuyệt đối, võ giả hậu thiên hay Tiên Thiên đều nhiều hơn xa trận doanh Cảnh gia.

Tam Anh Mẫu Mẫu tức giận quát:

- Đinh Khải Niên, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Đinh Khải Niên cười nói:

- Tam Anh Mẫu Mẫu, yêu cầu của ta rất đơn giản, ngươi đi theo ta xin lỗi nữ võ giả chủ quản, nếu ngươi làm được thì chuyện này cho qua, nếu không ta đành cứng rắn ra tay. Hôm nay ta quyết phải được một lời giải thích!

Tam Anh Mẫu Mẫu càng tức giận:

- Ha ha, ngươi kêu ta đi xin lỗi một nha đầu? Đinh Khải Niên, ngươi nằm mơ! Muốn đánh cứ tới, Tam Anh Mẫu Mẫu ta nhận hết. Hừ, tưởng lão thân sợ ngươi sao?

Đinh Khải Niên liền tấn công Tam Anh Mẫu Mẫu:

- Vậy đành đắc tội!

Đinh Khải Niên sớm biết Tam Anh Mẫu Mẫu không thể nào đi xin lỗi nữ võ giả, đánh nhau với bà ta đều nằm trong dự đoán của lão.

Vèo xoẹt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai cường giả Đạo Linh cảnh đánh nhau phía chân trời, vầng sáng võ học rực rỡ chiếu rọi bầu trời.

Chợt con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- A?

Cảnh Ngôn cảm nhận khí cơ âm thầm áp sát nhanh, hơi thở khá quen thuộc.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng nhìn chăm chú một hướng:

- Sát thủ Ám Dạ?

Nếu là người bình thường sẽ không phát hiện hơi thở mỏng manh này, nhưng ngũ giác của Cảnh Ngôn rất mạnh, cộng thêm có kinh nghiệm giao tiếp với sát thủ Ám Dạ nên nhận ra ngay.

Quả nhiên có sát thủ Ám Dạ trộn lẫn vào.

Cảnh Ngôn hơi nghiêng người tới trước nói:

- Tộc trưởng cẩn thận, có sát thủ!

Sát thủ Ám Dạ này tốc độ siêu mau, công phu giấu hơi thở đăng phong tạo cực. Khi Cảnh Ngôn cảm ứng được sát thủ đó

thì đối phương đã đến gần Cảnh Thành Dã mười thước.

Mục tiêu của sát thủ Ám Dạ là tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã.

Cùng lúc đó, một bóng đen chợt xuất hiện, tay cầm loan đao đen hung hăng đâm vào Cảnh Thành Dã.

Cảnh Ngôn lướt ngang, chém ra Thiên Hỏa kiếm hướng tới bóng đen:

- Thứ không thể thấy ánh sáng cũng dám ra đây mất mặt?

Dường như bóng đen không e ngại kiếm quang của Cảnh Ngôn, đoản kiếm đen vạch nhẹ tiếp tục tấn công Cảnh Thành Dã. Có lẽ bóng đen cảm thấy công kích của Cảnh Ngôn chỉ là ruồi muỗi, đừng hòng ảnh hưởng hành động của gã.

Cảnh Ngôn đã thấy đầu lâu màu vàng trước ngực bóng đen, hắn cảm nhận hơi thở cường giả Đạo Linh cảnh trên người đối phương:

- Sát thủ kim bài!

Lại một sát thủ kim bài!

Lúc trong Huy Hoàng đan lâu Cảnh Ngôn bị một sát thủ kim bài Ám Dạ ám sát, hôm nay lại xuất hiện một người.

- A?

Ban đầu sát thủ kim bài không quan tâm công kích của Cảnh Ngôn, nhưng khi đụng chạm kiếm quang đỏ chợt giật mình. Trong kiếm quang đỏ ẩn chứa uy năng và sát ý vượt sức tưởng tượng của gã.

Bóng đen khựng lại trong không gian rồi lùi nhanh, né qua kiếm quang đỏ chém ngang eo trong đường tơ kẽ tóc. Thân pháp của sát thủ nhanh nhẹn hơn võ giả bình thường nhiều, nếu là võ giả bình thường, dù là Đạo Linh cảnh cũng khó thoát

khỏi một kích kia, chỉ có thể cứng rắn thúc giục nguyên khí đỡ đòn.

Cảnh Thành Dã đảo tròng mắt, thở hắt ra.

Đoản kiếm trong tay sát thủ Ám Dạ không tiếp xúc đến Cảnh Thành Dã nhưng gã đã cảm nhận được sát ý, gã biết dù Cảnh Ngôn nhắc nhở, gã đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn khó đỡ một kích trí mạng từ sát thủ.

Con mắt dưới lớp mặt nạ trừng Cảnh Ngôn, sát thủ kim bài hỏi:

- Ngươi là ai?

Sát thủ kim bài cảm nhận uy hiếp từ người Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không chút do dự cầm Thiên Hỏa kiếm lần thứ hai tấn công sát thủ:

- Hừ! Thứ không thể thấy ánh sáng mà xứng biết ta là ai?

Sát thủ kim bài lại lùi nhanh.

Triệu Đương Nguyên cũng phát hiện sự thay đổi này, lòng rung động:

- A?

Triệu Đương Nguyên biết sát thủ kim bài sẽ xuất hiện, lúc sát thủ kim bài hành động thì gã có chú ý đến. Triệu Đương Nguyên vốn tưởng Cảnh Thành Dã chết chắc, không ngờ kẻ đội mũ đứng cạnh Cảnh Thành Dã ngăn sát thủ kim bài lại.

Tiểu tử này là ai?

Triệu Đương Nguyên biết rõ năng lực của sát thủ kim bài, nếu sơ sẩy thì gã cũng phải chết vì bị sát thủ kim bài đánh lén. Nhưng kẻ đội mũ kia trước tiên phát hiện sát thủ kim bài tồn tại?

Hết chương 355.

Chương 356. Đạo Linh Ra Ùn Ùn

Lúc này Triệu Đương Nguyên rất bực bội.

Đầu tiên là Tần Vũ, Thạch Tuyên tham gia vào trận danh Cảnh gia, sau đó hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Đinh Khải Niên cũng giúp Cảnh gia, giờ chui ra tên khốn đội mũ.

Triệu Đương Nguyên vốn nghĩ tiêu diệt Cảnh gia rất dễ dàng, chỉ cần Triệu gia trả giá cực nhỏ là có thể biến Cảnh gia thành lịch sử Đông Lâm thành. Nhưng bây giờ lá bài tẩy, thực lực của Cảnh gia nằm ngoài dự đoán của Triệu Đương Nguyên.

Cứ tiếp tục đánh nhau thế này dù có thể tiêu diệt Cảnh gia thì Triệu gia cũng phải trả giá rất đắt.

Triệu Đương Nguyên rít qua kẽ răng:

- Chết tiệt! Rốt cuộc là tên khốn từ đâu chui ra mà có thể đánh với sát thủ kim bài Ám Dạ?

Cảnh Ngôn vung Thiên Hỏa kiếm công kích sát thủ Ám Dạ:

- Chịu chết đi!

Trong đám người đứng xa xem có kẻ nhận ra thân phận của sát thủ Ám Dạ:

- Đó là … sát thủ Ám Dạ?

Những võ giả này không có nhiều khả năng đã gặp sát thủ Ám Dạ, nhưng chín mươi chín phần trăm từng nghe nói. Sát

thủ Ám Dạ rất nổi tiếng trong địa vực Lam Khúc quận thành.

- Đúng là sát thủ Ám Dạ!

- Không ngờ Triệu gia mời cả sát thủ Ám Dạ!

- Triệu gia vì đối phó Cảnh gia đúng là hao tổn tâm huyết.

Một mạo hiểm giả kiến thức rộng lớn tiếng nói:

- Đó là sát thủ kim bài, sát thủ Ám Dạ Đạo Linh cảnh chuyên môn ám sát một số võ giả Đạo Linh cảnh! Dù là sát thủ kim bài cấp thấp nhất cũng có thực lực Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Có người nhíu mày, nghi ngờ hỏi:

- Nhưng kẻ đội mũ kia là ai?

Cảnh Ngôn đội mũ luôn đứng cạnh tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã, lúc trước mọi người có nhìn thấy nhưng không ai chú ý, xem trọng hắn. Đến lúc này thấy Cảnh Ngôn lao ra đánh nhau với sát thủ kim bài Ám Dạ thì mọi người mới lên tinh thần, giật mình thảo luận.

Người có thể đánh với sát thủ kim bài Ám Dạ tuyệt đối không đơn giản, không ngờ Cảnh gia còn giấu lá bài tẩy thủ đoạn như vậy. Cảnh gia rất không đơn giản.

Giọng sát thủ kim bài khàn khàn bất khuất hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Cảnh Ngôn quát:

- Người giết ngươi!

Khi Cảnh Ngôn công kích sát thủ kim bài cũng rút thời gian vung kiếm quang đỏ chém người trận danh Triệu gia. Mỗi luồng kiếm quang đỏ vụt ra ít nhất mang đi mạng sống ba, bốn võ giả trận doanh Triệu gia. Cảnh Ngôn công kích có mục tiêu, hắn chỉ giết những võ giả Triệu gia thực lực mạnh.

Vài giây ngắn ngủi Cảnh Ngôn đã xử lý ba võ giả cảnh giới Tiên Thiên trận danh Triệu gia.

Triệu Đương Nguyên nhìn đau lòng tim nhỏ máu. Triệu gia bồi dưỡng võ giả cảnh giới Tiên Thiên không dễ, tính ra Triệu gia mới có hai mươi mấy võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Triệu Đương Nguyên đau lòng, đám người Cảnh gia như Cảnh Thành Dã thì tinh thần phấn khởi.

Người Cảnh gia chỉ có tộc trưởng, trưởng lão biết người đội mũ là Cảnh Ngôn. Bọn họ không ngờ Cảnh gia có nhân vật mạnh như vậy, lúc trước luôn ẩn giấu.

Võ giả trong trận doanh Cảnh gia gồng sức rống lớn, công kích càng sắc bén hơn:

- Giết!

- Giết hết chó Triệu gia!

Cảnh Thành Dã thầm gật gù, lúc trước Cảnh Ngôn có kể thực lực của mình, nhưng mãi khi thấy hắn ra tay ngay mặt đấu với sát thủ kim bài Ám Dạ thì bọn họ mới hoàn toàn xác nhận hắn mạnh đến mức nào.

Vù vù vù vù vù!

Phía chân trời có hai bóng đỏ rực ngự không bay nhanh đến.

Hai người mặc trường bào màu đỏ, đeo mặt nạ.

Triệu Đương Nguyên thấy hai người kia thì thở phào nhẹ nhõm, đó là át chủ bài cuối cùng của Triệu gia, hai võ giả Đạo Linh cảnh. Triệu Đương Nguyên vốn không định lật ngửa át chủ bài, nhưng nay nếu không dùng thì Triệu gia rất khó tiêu diệt Cảnh gia.

Võ giả đứng xa xem thấy hai bóng người thì kinh kêu:

- Mau nhìn kìa, lại có hai cường giả Đạo Linh cảnh đến!

- Khủng bố quá, không ngờ một trận đối chiến Đông Lâm thành mà dẫn ra nhiều võ giả Đạo Linh cảnh như vậy!

- Hai Đạo Linh cảnh giúp trận doanh nào đây?

- Còn phải hỏi? Tất nhiên là trận doanh Triệu gia, ngươi không thấy hai người này chạy hướng người đội mũ sao?

Đám người xì xầm xôn xao, mọi người xoe tròn mắt nhìn bóng áo đỏ bay tới.

Cảnh Ngôn cũng chú ý thấy hai võ giả mặc áo đỏ, hắn đảo tròng mắt lắc đầu thầm nghĩ:

- Không phải người của sát thủ Ám Dạ.

Hai võ giả áo đỏ tuy đeo mặt nạ nhưng cách ăn mặc không phải đồng phục của sát thủ Ám Dạ.

Hai người đến gần Cảnh Ngôn, không nói một tiếng rút vũ khí ra tấn công hắn. Cùng với sát thủ kim bài Ám Dạ, ba người, ba cường giả Đạo Linh cảnh cùng công kích Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn quát hỏi:

- Các ngươi là ai?

Bị Cảnh Ngôn quát hỏi hai người phớt lờ, chỉ lo hết sức vận chuyển nguyên khí công kích dồn dập.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Hừ! Các ngươi không nói ta cũng biết, chắc chắn các ngươi đến từ Văn gia Lam Khúc quận thành! Các ngươi đều là trưởng lão Văn gia đúng không?

Hai người hơi khựng lại, nhưng tích tắc sau tiếp tục tấn công Cảnh Ngôn túi bụi.

Hai người đúng là người của Văn gia, nhưng không mong bị ai biết thân phận. Bọn họ là người của thế gia lớn Lam Khúc quận thành, nếu chuyện này đồn ra ngoài sẽ ảnh hưởng danh tiếng của Văn gia.

Gia tộc Đông Lâm thành tranh đấu, thế gia lớn Lam Khúc quận thành nhúng tay vào, chuyện này không sáng sủa gì. Bọn họ còn phái hai cường giả Đạo Linh cảnh nhúng tay vào cuộc tranh đấu này.

Nếu bị Quận Vương phủ biết e rằng Văn gia sẽ gặp rắc rối. Nhưng đến mức này rồi họ không có nhiều lựa chọn, phải diệt người đội mũ trước, sau đó tiêu diệt Cảnh gia. Khi đó dù tin đồn lan ra thì người ta không lấy được chứng cứ gì.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng hét to:

- Ha ha ha! Phế vật Văn gia mà muốn giết ta?

Thiên Hỏa kiếm bắn ra kiếm quang rực rỡ chói mắt hơn lúc đánh với sát thủ Ám Dạ.

Thấy hai võ giả Đạo Linh cảnh áo đỏ xuất hiện, đám người Cảnh Thành Dã mới thả lỏng lại căng thẳng thần kinh.

Cảnh Ngôn rất mạnh, nhưng hắn đang đối mặt với ba cường giả Đạo Linh cảnh, làm sao đây? Cảnh Ngôn có thể chống chọi được bao lâu?

Triệu Đương Nguyên yên lòng, đắc ý nói:

- Ha ha ha! Cảnh Thành Dã, ta nói rồi, hôm nay Cảnh gia ngươi nhất định huỷ diệt. Ngươi cho rằng Cảnh gia đào ra một kẻ đội mũ là có thể đối kháng Triệu gia sao? Ha ha ha ha ha ha!

Hết chương 356.

Chương 357. Một Mình Chiến Với Bốn Đạo Linh

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh lòng nóng như lửa đốt nhìn Cảnh Ngôn.

Nếu Cảnh Ngôn chết có thể nói trận chiến đấu này kết thúc.

Trận doanh Triệu gia gồm một sát thủ Ám Dạ Đạo Linh cảnh, hai cường giả Đạo Linh cảnh áo đỏ không biết lai lịch, cường giả Đạo Linh cảnh Triệu Đương Nguyên chưa ra tay.

Chiến trường tuy lớn nhưng điểm then chốt nhất nằm ở Cảnh Ngôn.

Nếu Cảnh Ngôn không chống cự nổi thì nguyên trận doanh Cảnh gia sẽ tan rã trong khoảnh khắc, tất cả võ giả chiến vì Cảnh gia sẽ chết tại đây. Triệu gia tuyệt đối sẽ không hiền từ tha cho người Cảnh gia, bọn họ sẽ nhổ cỏ tận gốc. Phụ nữ và con nít không có sức chiến đấu cũng sẽ bị Triệu gia giết sạch.

Cảnh Thành Dã treo tim treo gan.

Nhưng cảnh bọn họ lo lắng không xuất hiện.

Cảnh Ngôn bị ba võ giả Đạo Linh cảnh vây công nhưng xem tình hình chiến đấu thì hắn không yếu thế, tức là trong thời gian ngắn hắn dư sức đón đỡ công kích từ ba võ giả Đạo Linh cảnh.

Cảnh Thành Dã thở hắt ra cục nghẹn trong ngực.

Sát thủ Ám Dạ, hai trưởng lão Văn gia đang đấu với Cảnh Ngôn thì càng chiến càng kinh ngạc.

Lúc trước sát thủ Ám Dạ và Cảnh Ngôn một mình đấu với nhau, sát thủ cảm giác thực lực của Cảnh Ngôn hùng hồn cao hơn mình một chút, nhưng gã cảm thấy chênh lệch không lớn lắm.

Khi hai cường giả Đạo Linh cảnh Văn gia tham gia vào cùng sát thủ đánh Cảnh Ngôn, gã đinh ninh hắn rất nhanh sẽ bị giết. Nhưng sau vài lần tấn công sát thủ Ám Dạ nhìn không hiểu. Ba người hợp tác chém giết Cảnh Ngôn nhưng không khác gì khi gã một mình đánh với Cảnh Ngôn.

Sát thủ kim bài Ám Dạ thầm hoảng.

Vì Cảnh Ngôn quá sâu không lường được, làm người khác không cách nào nhìn thấu.

Hai trưởng lão Văn gia cũng thấp thỏm bất an giống sát thủ Ám Dạ. Mỗi đợt công kích đều như có thể giết Cảnh Ngôn, nhưng công kích qua đi phát hiện hắn không rụng cọng tóc, chuyện này là sao?

Triệu Đương Nguyên nhíu mày nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Triệu Đương Nguyên cảm thấy người đội mũ hơi lạ. Ba cường giả Đạo Linh cảnh liên hợp mà không thể nhanh chóng giết hắn, người đội mũ rốt cuộc mạnh cỡ nào?

Triệu Đương Nguyên tập trung chú ý đến cuộc chiến người đội mũ và ba cường giả Đạo Linh cảnh trận danh Triệu gia nhiều hơn.

Chợt con ngươi Triệu Đương Nguyên co rút nhìn chằm chằm Thiên Hỏa kiếm lấp lánh kiếm quang đỏ trong tay Cảnh Ngôn:

- Ủa? Vũ khí đó …

Triệu Đương Nguyên cảm giác Thiên Hỏa kiếm hơi quen thuộc, Triệu Chân Nghiêm nhi tử của gã chết dưới Thiên Hỏa kiếm nên gã sẽ không quên. Tuy Thiên Hỏa kiếm chỉ là pháp khí hạ phẩm nhưng cả đời Triệu Đương Nguyên không quên thanh trường kiếm này.

Con ngươi Triệu Đương Nguyên co rút, tức giận nghi ngờ rống to:

- Ngươi … Ngươi chẳng lẽ là Cảnh Ngôn?

Triệu Đương Nguyên từng giây từng phút muốn giết Cảnh Ngôn, nhưng lúc trước hắn đi Lam Khúc quận thành tham gia vào Đạo Nhất học viện, gã không có cơ hội xuống tay đành cố nhẫn nhịn. Nay thấy người đội mũ chiến cầm Thiên Hỏa kiếm, Triệu Đương Nguyên đâm ra nghi ngờ.

Pháp khí hạ phẩm như Thiên Hỏa kiếm không hiếm gặp nhưng quá trùng hợp, vừa lúc là Thiên Hỏa kiếm, vừa lúc là chiến vì Cảnh gia, lẽ tất nhiên Triệu Đương Nguyên liên tưởng đến Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đang đối chiến với ba võ giả Đạo Linh cảnh nghe Triệu Đương Nguyên quát, hắn nhếch mép.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Triệu Đương Nguyên, xem ra ngươi chưa bị mờ mắt, có thể nhận ra ta.

Vèo!

Cảnh Ngôn hất bay mũ trên đầu lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi.

Lúc này không cần giấu diếm thân phận nữa, sát thủ Ám Dạ và trưởng lão Văn gia đã lộ mặt, chắc ắt chủ bài của Triệu gia đã lật ngửa hết, không còn lại gì.

Triệu Đương Nguyên rít qua kẽ răng, mắt đỏ ngầu nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Cảnh Ngôn!

Thù hận cố nén vào khoảnh khắc này giải phóng, nguyên khí toàn thân điên cuồng dâng lên, Triệu Đương Nguyên giẫm mạnh chân lao ra hướng tới vòng vây ba võ giả Đạo Linh cảnh và Cảnh Ngôn.

Triệu Đương Nguyên bay nhanh hướng Cảnh Ngôn, thầm nghĩ:

- Tại sao là Cảnh Ngôn? Sao có thể? Cảnh Ngôn làm sao có thể chém giết với võ giả Đạo Linh cảnh? Còn là cùng đánh với ba võ giả Đạo Linh cảnh?

Triệu Đương Nguyên rất tức giận, ước gì giết Cảnh Ngôn ngay, nhưng gã dù gì là nhân vật trải qua sóng to gió lớn, tộc trưởng gia tộc số một Đông Lâm thành, gã còn giữ chút lý trí.

Triệu Đương Nguyên không hiểu vì sao Cảnh Ngôn có thực lực như vậy.

Hơn một năm trước khi Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành thì sức chiến đấu chỉ là cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, bằng Triệu Chân Nghiêm nhi tử đã chết của gã. Có lẽ Cảnh Ngôn mạnh hơn Triệu Chân Nghiêm một chút nhưng cách biệt tuyệt đối không lớn, cuối cùng Cảnh Ngôn giết được Triệu Chân Nghiêm, Triệu Đương Nguyên cho rằng phần lớn là ăn may.

Mới qua hơn một năm ngắn ngủi Cảnh Ngôn làm sao có thể chém giết với cường giả Đạo Linh cảnh?

Tên khốn này tu luyện cái kiểu gì?

Triệu Đương Nguyên thật khó tưởng tượng người đội mũ là Cảnh Ngôn Cảnh gia hai mươi tuổi. Nếu không thấy vũ khí Thiên Hỏa kiếm của Cảnh Ngôn, Triệu Đương Nguyên sẽ không liên quan người đội mũ và Cảnh Ngôn. Dù thấy Thiên

Hỏa kiếm thì Triệu Đương Nguyên chỉ nghi ngờ, thật tình là vì người đội mũ thực lực quá mạnh.

Vì nghi ngờ nên Triệu Đương Nguyên bản năng rống to hỏi người đội mũ, không ngờ đúng thật là Cảnh Ngôn, hắn gỡ mũ lộ ra mặt thật.

Triệu Đương Nguyên tràn đầy sát khí xông hướng Cảnh Ngôn.

Trong trận danh Cảnh gia, đám võ giả đều thấy Cảnh Ngôn.

Tử đệ Cảnh gia mắt sáng lấp lánh:

- Cảnh Ngôn ca?

- Là Cảnh Ngôn! Không ngờ là Cảnh Ngôn!

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn ca mạnh quá, có thể đánh nhau với nhiều cường giả Đạo Linh cảnh!

- Trận chiến này Cảnh gia chúng ta chắc chắn thắng!

Bọn họ không ngờ người đội mũ là Cảnh Ngôn, thực lực của hắn nằm ngoài phạm vi nhận biết của mọi người. Bọn họ không rõ Cảnh Ngôn tu luyện kiểu gì, giờ không phải lúc quan tâm vụ này, lo đánh bại Triệu gia mới là quan trọng nhất.

Triệu Đương Nguyên xông tới gần nhanh chóng tham gia vào vòng vây:

- Chịu chết đi Cảnh Ngôn!

Ba võ giả Đạo Linh cảnh không thể giết Cảnh Ngôn, vậy bốn người là có thể đi?

Triệu Đương Nguyên hung hăng vung vũ khí, thi triển võ học tấn công Cảnh Ngôn dồn dập.

Hết chương 357.

Chương 358. Sát Thủ Ám Dạ Gặp Bi Kịch Trước

Bốn Đạo Linh cảnh hợp sức muốn đánh chết Cảnh Ngôn.

Đối mặt bốn cường giả Đạo Linh cảnh hợp sức công kích, Cảnh Ngôn không tùy ý như vừa rồi:

- Thánh Linh kiếm pháp!

- Thiên Không Chi Dực!

Thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn mạnh hơn nhiều võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh trung kỳ. Nhưng bốn võ giả Đạo Linh cảnh đấu với Cảnh Ngôn không dễ đối phó, mỗi người có kinh nghiệm đánh nhau cực kỳ phong phú.

Sát thủ kim bài Ám Dạ thì không cần nói nhiều, thân pháp rất nhanh nhẹn, am hiểu tập kích ám sát. Mỗi lần ra tay toàn chọn vị trí cực kỳ xảo quyệt tàn nhẫn khó đề phòng.

Hai trưởng lão Văn gia là võ giả thế hệ trước bước vào Đạo Linh cảnh đã lâu, nguyên khí cực kỳ hùng hồn, lĩnh ngộ võ học vượt trên võ giả trẻ bình thường.

Giờ thêm lão thất phu Triệu Đương Nguyên tham gia, có lẽ thực lực yếu nhất trong bốn võ giả Đạo Linh cảnh, nhưng khi Triệu Đương Nguyên cùng lên, tấn công liều mạng, mỗi lần ra tay đều dồn hết sức, vận chuyển nguyên khí đến cực hạn.

Bốn người này làm Cảnh Ngôn cảm thấy hóc búa, nhưng hắn chưa sử dụng hai loại bí pháp Thiểm Linh, Hư Viêm, chỉ dùng Thiên Không Chi Dực, Thánh Quang kiếm pháp đã có thể xoay vần giữa bốn người.

Thiên Không Chi Dực quá nhanh, nhiều công kích của bốn người Triệu Đương Nguyên bị hắn nhẹ nhàng tránh thoát.

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh lao vào:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đến giúp ngươi đây!

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh là người thực lực mạnh nhất Cảnh gia trừ Cảnh Ngôn ra, đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Lúc trước hai người không tham gia vào chém giết vì chờ Triệu Đương Nguyên ra tay, ai ngờ gã xông hướng Cảnh Ngôn. Lẽ tất nhiên Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh phải chạy lại giúp Cảnh Ngôn đối phó Triệu Đương Nguyên.

Cảnh Ngôn thấy Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh tới gần vội hét lên:

- Tộc trưởng, các ngươi mặc kệ ta! Bốn phế vật không giết ta được!

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh thực lực không tệ nhưng dù gì không có tu vi Đạo Linh cảnh, tùy tiện tham gia vào vòng cường giả Đạo Linh cảnh đánh nhau chẳng những không giúp gì còn vướng víu tay chân Cảnh Ngôn, nên hắn kêu họ đừng đến.

Đám người Triệu Đương Nguyên nghe Cảnh Ngôn xưng hô bọn họ là phế vật thì tức điên. Bọn họ là cường giả Đạo Linh cảnh vậy mà bị Cảnh Ngôn mắng là phế vật.

Đáng giận!

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh ngừng lại, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi có chắc không?

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh không phải tay mơ, họ có phân tích vòng chiến của Cảnh Ngôn. Hai người biết chiến trường của Cảnh Ngôn khó khăn cỡ nào, với thực lực của họ

tùy tiện chen vào chưa chắc giúp đỡ gì được, nên nghe Cảnh Ngôn từ chối họ liền ngừng lại.

Cảnh Ngôn cao giọng quát:

- Chắc! Tộc trưởng lo giúp người khác đi, giết thêm vài người Triệu gia!

Mặt Triệu Đương Nguyên vặn vẹo dữ tợn, nguyên khí toàn thân như không cần tiền đổ ập hướng Cảnh Ngôn tựa thủy triều:

- Chết tiệt, chết cho ta! Nhãi ranh, hôm nay ta phải bằm thây ngươi ra vạn mảnh!

Đám võ giả vây xem đứng xa nín thở nhìn chằm chằm chiến trường không chớp mắt:

- Cảnh Ngôn Cảnh gia có thể mạnh đến vậy sao?

- Thì đó, ta sắp mù mắt rồi.

- Thật không ngờ người đội mũ sẽ là Cảnh Ngôn, nếu ta không nhớ nhầm thì Cảnh Ngôn mới hai mươi tuổi?

- Võ giả hai mươi tuổi đánh với bốn cường giả Đạo Linh cảnh?

Lúc trước mỗi người đều cho rằng Cảnh Ngôn không thể cản nổi công kích của Triệu gia, hôm nay Cảnh gia sẽ bị diệt. Giờ họ chợt nhận ra khó đoán trước trận chiến này ai thắng ai thua.

Một mình Cảnh Ngôn Cảnh gia ám chân bốn cường giả Đạo Linh cảnh trận doanh Triệu gia, điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người. E rằng tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên cũng không ngờ tới.

Chỉ có thể nói Cảnh Ngôn xuất hiện và sự cường đại của hắn là một biến số.

Sát thủ kim bài Ám Dạ chửi thề:

- Chết tiệt! Triệu tộc trưởng, nhiệm vụ lần này nằm ngoài ước định giữa chúng ta. Xin lỗi, ta đi đây.

Sát thủ kim bài Ám Dạ vừa đánh vừa nói với Triệu Đương Nguyên như vậy. Gã nhìn ra được bốn võ giả Đạo Linh cảnh liên hợp cũng không thể làm gì Cảnh Ngôn, cứ đánh như vậy cuối cùng bị giết rất có thể là họ. Gã không muốn xen vào nữa, tuy Triệu gia thuê sát thủ Ám Dạ nhưng tình hình bây giờ có thay đổi.

Lúc thuê sát thủ Ám Dạ thì Triệu gia không nói trong trận doanh Cảnh gia có kẻ biến thái như Cảnh Ngôn. Nếu sớm biết có cao thủ như Cảnh Ngôn tồn tại, Ám Dạ chưa chắc từ chối ủy thác của Triệu gia, nhưng Ám Dạ tuyệt đối sẽ không chỉ phái ra một sát thủ kim bài hành động.

Vừa dứt lời sát thủ Ám Dạ lắc người rút khỏi vòng chiến.

Triệu Đương Nguyên sốt ruột nhìn sát thủ Ám Dạ nhúc nhích, gầm lên:

- Lúc này sao ngươi có thể đi?

Nhưng sát thủ kim bài Ám Dạ mặc kệ Triệu Đương Nguyên gầm rống, gã nhanh nhẹn lùi về.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Muốn đi? Đâu dễ vậy? Ngươi nghĩ Đông Lâm thành là đâu? Ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi? Trong thiên hạ không có chuyện tốt như vậy!

Cảnh Ngôn đâu chịu tha cho sát thủ Ám Dạ chạy?

Cảnh Ngôn vận chuyển bí pháp:

- Thiểm Linh!

Thiểm Linh là một loại bí pháp tăng tốc độ công kích, lúc trước Cảnh Ngôn không dùng, bây giờ hắn đột nhiên sử dụng tăng vọt tốc độ.

Sát thủ Ám Dạ định chạy đâu ngờ tốc độ công kích của Cảnh Ngôn nhanh hơn nhiều, gã thấy kiếm quang chém hướng mình bản năng đỡ với tiết tấu giống vừa rồi, nhưng lần này gã tính sai.

Thánh Quang kiếm pháp ẩn chứa bí pháp Thiểm Linh mau hơn sát thủ Ám Dạ tưởng tượng nhiều.

Bùm!

Khi sát thủ kim bài Ám Dạ định lần thứ hai đỡ một kích kia thì hơi muộn, thân thể bị lực lượng to lớn đánh bay ra ngoài, miệng phun máu.

Sát thủ Ám Dạ văng xa mấy chục thước, ho sặc sụa:

- Phụt!

Một kích của Cảnh Ngôn không giết sát thủ kim bài Ám Dạ nhưng làm gã bị thương nặng.

- Hư Viêm!

Thừa dịp ngươi bệnh lấy mạng ngươi, Cảnh Ngôn không ngừng lại, công kích lần thứ hai đổ ập xuống sát thủ Ám Dạ. Trong kiếm quang đỏ có thêm một lửa màu lam nhấp nháy, đó là bí pháp Hư Viêm. Bí pháp Hư Viêm tăng uy lực kiếm pháp.

- Còn muốn đánh lén ta?

Sát thủ Ám Dạ lần này biết Cảnh Ngôn có thủ đoạn đột ngột tăng tốc độ công kích, gã miễn cưỡng vận khí tạm đè ép vết thương, mắt nhìn chằm chằm động tác của Cảnh Ngôn. Sát thủ Ám Dạ đã chuẩn bị tinh thần, chờ cản một kích của Cảnh Ngôn là gã có thể thoát khỏi chiến trường, không cần nhiều thời gian, chỉ một giây là gã sẽ thành công thoát đi.

Hết chương 358.

Chương 359. Tiếp Theo Là Triệu Đương Nguyên Bi Kịch

Sát thủ Ám Dạ thấy kiếm quang đỏ chém tới, gã híp mắt nhếch mép.

Bị lừa một lần sẽ có lần thứ hai mắc mưu sao?

Với tu vi của sát thủ Ám Dạ đương nhiên nhận ra công kích vừa rồi chỉ có tốc độ siêu nhanh, lực lượng thật sự không tăng lên bao nhiêu. Miễn gã chuẩn bị đầy đủ thì dư sức bằng vào sức mình đỡ đòn công kích cỡ đó. Gã có thể lợi dụng công kích của Cảnh Ngôn nương sức mạnh trốn đi xa hơn, vậy là gã nương thế rời khỏi chiến trường này.

Sát thủ Ám Dạ huơ đoản kiếm đen ngăn cản kiếm quang đỏ.

Bùm!

Sau tiếng nổ nhức óc, sát thủ Ám Dạ trợn to muốn rớt tròng mắt.

Gã không hiểu, thật sự không hiểu, vì sao lần này đòn công kích của Cảnh Ngôn có uy năng đáng sợ đến vậy? Trong kiếm quang ẩn chứa sát ý và uy lực mạnh mẽ hơn lúc trước gã đón đỡ gấp đôi.

Rắc!

Không có nhiều thời gian cho sát thủ Ám Dạ suy tư đạo lý, lực lượng ngăn cản của gã tích tắc bị kiếm quang đỏ đánh tan. Kiếm quang đỏ xuyên qua người sát thủ Ám Dạ.

Sát thủ Ám Dạ run nhẹ rồi mềm nhũn ngã xuống.

Sát thủ kim bài Đạo Linh cảnh đã bị Cảnh Ngôn giết.

Cảnh này khiến vô số người mắt sáng rực tràn ngập hoảng sợ.

Là cường giả Đạo Linh cảnh ngã xuống!

Trước kia nguyên Đông Lâm thành không có vài cường giả Đạo Linh cảnh, mỗi người đều là đại nhân vật thật sự, giậm chân một cái Đông Lâm thành rung rinh ba đợt. Giờ một cường giả Đạo Linh cảnh chết trước mắt bao người, làm người ta không chấp nhận được.

Triệu Đương Nguyên cũng thấy cảnh sát thủ Ám Dạ bị giết, ngọn lửa tức giận trong lòng tắt ngấm. Lúc này Triệu Đương Nguyên bắt đầu tính toán an toàn mạng sống của mình. Vừa rồi lửa giận đốt cháy ngực nên Triệu Đương Nguyên không tính tới chuyện Cảnh Ngôn có thể giết mình, nay thấy sát thủ kim bài Ám Dạ bị giết làm gã bình tĩnh lại.

Cảnh Ngôn có thể giết sát thủ kim bài Ám Dạ cũng có thể giết gã!

So với báo thù Triệu Đương Nguyên càng quan tâm mạng sống của mình hơn, vì báo thù mà đánh mất mạng sống thì không đáng.

Triệu Đương Nguyên thầm rít gào:

- Không! Ta tuyệt đối không thể chết!

Triệu Đương Nguyên không muốn chết!

Triệu Đương Nguyên vận chuyển nguyên khí thu về, mỗi đợt công kích không liều mạng như lúc trước.

Sát thủ kim bài Ám Dạ chết ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đối chiến.

Lúc trước sát thủ Ám Dạ chỉ đánh nhau với Cảnh Ngôn, không gây sát thương trực tiếp với người khác trên chiến trường. Giờ sát thủ Ám Dạ chết nhưng ảnh hưởng sĩ khí của võ giả hai trận doanh khó thể tính rõ.

Phe võ giả Cảnh gia thì sĩ khí tăng cao. Phe võ giả Triệu gia lan tràn cảm xúc bi quan trong lòng.

Nỗi lòng ảnh hưởng rất khủng khiếp trong cuộc hỗn chiến.

Ví dụ hai võ giả thực lực ngang nhau chém giết giằng co, nếu một người bị cảm xúc bi quan ảnh hưởng rất có thể ngay sau đó sẽ bị giết.

Cảnh Ngôn vẫn chưa quên chuyện này:

- Triệu Đương Nguyên, ta hỏi ngươi, gia gia của ta Cảnh Thiên có phải bị ngươi hại chết?

Tiền bối Thiên Thủy từng nói Cảnh Thiên bị sát thủ Ám Dạ đánh lén, bị thương nặng không chữa được mà chết.

Tại sao sát thủ Ám Dạ đánh lén Cảnh Thiên? Sát thủ Ám Dạ sẽ không bỗng dưng xuống tay, Cảnh Ngôn khẳng định trên tám mươi phần trăm là Triệu gia thuê sát thủ Ám Dạ hạ độc thủ với Cảnh Thiên.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi, hơi thở Triệu Đương Nguyên rối loạn, cảm xúc bị ảnh hưởng.

Cảnh Ngôn tức giận quát:

- Triệu Đương Nguyên, ngươi nói hoặc không đều không quan trọng, vì ngươi không nói ta cũng biết là ngươi thuê sát thủ Ám Dạ ám sát gia gia của ta!

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Còn Văn gia cũng dính líu đến! Một gia tộc như Triệu gia có thể liên lạc với tổ chức Ám Dạ chắc chắn có công Văn gia

trong đó! Hôm nay ta tiêu diệt Triệu gia trước, ngày khác mới diệt Văn gia Lam Khúc quận thành!

Giọng Cảnh Ngôn không lớn, chỉ có trưởng lão Văn gia và Triệu Đương Nguyên nghe rõ.

Ba võ giả Đạo Linh cảnh hơi kinh khủng nhìn Cảnh Ngôn. Đặc biệt hai trưởng lão Văn gia, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ âm trầm như mực. nỗi lòng của họ vô cùng phức tạp, đang suy nghĩ đến Đông Lâm thành giúp Triệu gia có phải là sai lầm không? Có lẽ bọn họ không nên đến.

Triệu Đương Nguyên âm trầm nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói đúng, gia gia của ngươi Cảnh Thiên đúng là Triệu gia ta thuê sát thủ Ám Dạ ám sát. Ha ha, lão già Cảnh Thiên đó sắp thăng cấp Đạo Linh cảnh, làm sao ta cho phép chuyện đó xảy ra, nên lão phải chết! Chuyện này không trách ta, có trách thì trách lão thăng cấp Đạo Linh cảnh!

Hốc mắt Cảnh Ngôn ửng đỏ, sát ý bộc phát.

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí toàn thân vung Thiên Hỏa kiếm, Thánh Quang kiếm pháp chém hướng Triệu Đương Nguyên:

- Hư Viêm! Triệu Đương Nguyên, chết cho ta!

Triệu Đương Nguyên thấy vậy thầm mừng, những lời vừa rồi gã nói thật nhưng có mục đích. Triệu Đương Nguyên biết Cảnh Ngôn cực kỳ quan tâm gia gia Cảnh Thiên đã chết của mình, gã nói ra câu đó là muốn chọc giận hắn.

Trong chém giết kịch liệt nếu Cảnh Ngôn bị chọc giận mất lý trí sẽ lộ ra sơ hở, vậy là bọn họ có cơ hội đánh chết hắn.

Quả nhiên Cảnh Ngôn mất đi lý trí, điên cuồng thúc giục nguyên khí công kích Triệu Đương Nguyên dẫn đến sơ sẩy phòng ngự.

Cơ hội như vậy không nhiều, đánh với Cảnh Ngôn đến bây giờ đã một nén nhang, thân pháp của hắn huyền ảo, tốc độ siêu mau, bọn họ không có cơ hội tốt. Nay rốt cuộc chộp lấy cơ hội duy nhất giết Cảnh Ngôn.

- Hai vị trưởng lão, mau! Thừa dịp này giết tiểu tử kia!

Hai trưởng lão Văn gia đều là hạng người rất thiện chiến, họ bắt lấy cơ hội trong tích tắc. Hai người nhanh chóng thừa dịp Cảnh Ngôn phòng ngự lơi lỏng điên cuồng dùng võ học oanh kích hắn.

Bùm!

Cảnh Ngôn như không phát hiện trưởng lão Văn gia công kích, Thánh Quang kiếm pháp với uy năng hùng hồn không thể đối kháng đè hướng Triệu Đương Nguyên.

Thánh Quang kiếm pháp kèm bí pháp Hư Viêm ngưng tụ, lúc ấy Triệu Đương Nguyên chưa hồi hộp, gã cho rằng thực lực của mình dù đối mặt một kích điên cuồng nhất từ Cảnh Ngôn cũng không thể bị giết ngay tại chỗ. Dù Triệu Đương Nguyên không thể đỡ một kích kia cùng lắm bị thương một chút.

Lấy cái giá bị thương một chút đổi mạng sống của Cảnh Ngôn, Triệu Đương Nguyên cảm thấy vô cùng đáng giá.

Nếu Cảnh Ngôn không chết sẽ là trí mạng cho Triệu gia, hắn sống thì hôm nay Triệu gia không mất sau này cũng mất.

Hết chương 359.

Chương 360. Triệu Đương Nguyên Bạo

Triệu Đương Nguyên suy xét có lý.

Hiện giờ Cảnh Ngôn có năng lực chiến với bốn vị cường giả Đạo Linh cảnh, qua vài năm còn cỡ nào nữa? Đến lúc đó dù có Văn gia ở phía sau chống lưng Triệu gia cũng không có chỗ đứng trong Đông Lâm thành.

Nên Triệu Đương Nguyên chọn mạo hiểm, không thể trách gã cấp tiến.

Kiếm quang đỏ đổ ập xuống Triệu Đương Nguyên, ánh sáng đỏ che rợp trời, kiếm quang đỏ phun ra nuốt vào uy năng khiếp người. Chỗ lửa màu lam nơi bí pháp Hư Viêm ngưng tụ càng toát ra năng lượng khiến người nghẹt thở.

Triệu Đương Nguyên cắn răng liều mạng vung vũ khí thi triển võ học đỡ đòn.

Chỉ cần cản được, Triệu Đương Nguyên không quan tâm bị thương, gã cản được thì hai võ giả Đạo Linh cảnh Văn gia công kích chắc chắn Cảnh Ngôn sẽ chết. Vì giết Cảnh Ngôn, Triệu Đương Nguyên bị thương là đáng giá.

Bùm!

Trước vô số cặp mắt nhìn chăm chú kiếm quang đỏ va chạm mạnh với võ học của Triệu Đương Nguyên.

Võ học của Triệu Đương Nguyên ngưng tụ màn sáng màu đen, trước mắt mọi người màn sáng đen bị xé rách, kiếm quang đỏ đánh vào người gã.

Mặt Triệu Đương Nguyên trắng bệch, gã tính sai!

Triệu Đương Nguyên đinh ninh có thể cản một kích hết sức của Cảnh Ngôn, nhưng sự thật là gã không thể ngăn được. Một kích hết sức của Cảnh Ngôn nhanh hơn, mạnh mẽ hơn gã tưởng tượng.

Triệu Đương Nguyên không bỏ cuộc, gầm lên cưỡng ép vận chuyển nguyên khí vụ tuyền:

- Không!

Triệu Đương Nguyên phun ra một ngụm tiên huyết, khí thế liền tăng lên mảng lớn, hiển nhiên gã đã sử dụng bí pháp tự tàn nâng cao lực lượng.

Xoẹt!

Kiếm quang đỏ đến gần người Triệu Đương Nguyên một thước, gã cảm nhận sát ý dâng trào trong kiếm quang.

Mắt Triệu Đương Nguyên đỏ ngầu trông hết sức dữ tợn, gã vung pháp khí nghênh đón kiếm quang đỏ, liều chết chống cự.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Triệu Đương Nguyên sử dụng bí pháp tự tàn thực lực tăng mảng lớn trong thời gian ngắn, e rằng đã gần đến tu vi Đạo Linh cảnh trung kỳ.

Nhưng Cảnh Ngôn dốc hết sức một kích ẩn chứa uy năng tuyệt đối mạnh hơn đa số cường giả Đạo Linh cảnh.

Triệu Đương Nguyên tu vi tăng vọt thật sự ngăn cản kiếm quang đỏ, nhưng uy năng bí pháp Hư Viêm theo ngay sau đó nổ tung, uy năng hùng hồn càng hung mãnh ập hướng gã.

Triệu Đương Nguyên trơ mắt nhìn pháp khí trong tay mình bị đánh bật, kiếm quang đỏ đâm vào thân thể.

- Tộc trưởng!

- Triệu tộc trưởng!

Từng tiếng gào thét vang lên từ bốn phương tám hướng, có bi thương, khó tin.

Bùm!

Thân thể Triệu Đương Nguyên nổ tung, mưa máu đổ xuống.

Nếu Triệu Đương Nguyên chỉ bị kiếm quang đỏ quét trúng thì cơ thể sẽ không nổ, công kích của Cảnh Ngôn không giống Phương Nhược Vũ, Triệu Đương Nguyên cùng lắm bị đâm xuyên người mà chết.

Nhưng phút cuối Triệu Đương Nguyên dùng bí pháp loại tự tàn, lấy cái giá tổn hại thân thể đổi lấy thực lực cường đại trong thời gian ngắn, làm vụ tuyền và nguyên khí cực kỳ không ổn định. Kết quả là Triệu Đương Nguyên vẫn không đỡ được một kiếm của Cảnh Ngôn mới dẫn đến thân thể nổ banh xác.

Triệu Đương Nguyên chết không toàn thây.

Lúc này công kích của hai trưởng lão Văn gia đã đến trước mặt Cảnh Ngôn, hai luồng sáng võ học hoàn toàn bao trùm lên hắn.

Vì Cảnh Ngôn dốc hết sức công kích Triệu Đương Nguyên nên tích tắc đó hắn vận chuyển nguyên khí đến cực hạn, đối mặt công kích của hai trưởng lão Văn gia, hắn không có nhiều thủ đoạn ứng đối. Muốn trong khoảnh khắc lại ngưng tụ đủ nguyên khí đỡ công kích của hai trưởng lão Văn gia là không thể nào, trừ phi Cảnh Ngôn đã bước vào Đạo Linh cảnh.

Tóm lại Cảnh Ngôn không thể tránh thoát công kích của hai trưởng lão Văn gia.

Đám người Cảnh Thành Dã thấy Triệu Đương Nguyên bị giết thì phấn khởi tinh thần, vô cùng vui sướng. Giây sau họ thấy Cảnh Ngôn bị hai vầng sáng đáng sợ bao phủ.

Đám người Cảnh Thành Dã sốt ruột hét lên:

- Cảnh Ngôn!

Bọn họ ước gì có thể xông lên giúp Cảnh Ngôn, nhưng chỉ đành bất lực. Trước không nói họ không xông lên kịp, dù chạy tới kịp cũng không thể ngăn cản công kích từ hai cường giả Đạo Linh cảnh đánh hết sức.

Hình như Cảnh Ngôn chết chắc.

Bóng dáng Cảnh Ngôn mờ dần trong vầng sáng.

Người trận doanh Cảnh gia trái tim thít chặt.

Người trận doanh Triệu gia không vui nổi, tộc trưởng của họ đã bị diệt, dù giết Cảnh Ngôn thì Triệu Đương Nguyên sẽ không sống lại.

Hai trưởng lão Văn gia thở phào một hơi, họ không quan tâm Triệu Đương Nguyên sống chết thế nào. Triệu Đương Nguyên chết cứ chết, miễn họ còn sống là tốt rồi.

Cảnh Ngôn quá khó giết.

Nếu không phải Triệu Đương Nguyên chọc giận Cảnh Ngôn, làm hắn gồng hết sức lo giết gã nên từ bỏ phòng ngự, với thực lực của hai trưởng lão Văn gia tuyệt đối không giết hắn nổi. Nay Cảnh Ngôn không có khả năng trốn thoát.

Trong màn sáng, Cảnh Ngôn đang vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đến cực độ. Trong hai màn sáng ngưng tụ từ võ học có các điểm yếu bị Cảnh Ngôn thấy.

- Trốn trong này? Không được, công kích chỗ này yếu chút nhưng ta vẫn bị giết. Còn đây? Cũng không được, thân thể quá

yếu, trốn ở chỗ này ta có cơ hội sống tiếp nhưng xác suất không đến một phần.

Trong khoảnh khắc đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển cực nhanh, trong một giây hắn suy xét vô số khả năng sống sót.

- Nơi này? Hưm, chỗ này hình như lực công kích yếu nhất, cơ hội sống sót lớn nhất.

Rốt cuộc Cảnh Ngôn xác nhận một chỗ ẩn núp, có lẽ còn chỗ khác tốt hơn nhưng hắn không có thời gian. Hai màn sáng đã sát người, còn do dự nữa hắn sẽ bị xé vụn. Cảnh Ngôn lắc người đến gần điểm này, hắn dốc hết sức vận chuyển nguyên khí có thể sử dụng bức ra ngoài người hình thành vòng bảo vệ.

Cảnh Ngôn không chắc có sống tiếp được không, điều bây giờ hắn có thể làm là cố gắng hết sức nghe theo số trời.

Cuối cùng màn sáng hoàn toàn che lấp bóng hình Cảnh Ngôn, từ bên ngoài không thấy gì. Trong không gian chỉ có màn sáng ngưng tụ từ võ học của hai trưởng lão Văn gia.

Một trưởng lão Văn gia mệt mỏi nói:

- Rốt cuộc giết tiểu tử này.

Trưởng lão Văn gia khác lắc đầu nói:

- Ừ, tiểu tử này quá mạnh. Không biết sao ta cảm giác hắn hình như chưa phải Đạo Linh cảnh, thật là không thể tưởng tượng, sức chiến đấu của hắn hung hãn đến bất ngờ.

Hết chương 360.

Chương 361. Tiếng Oán Than Dậy Khắp Đất Trời

Một giây sau màn sáng ngưng tụ từ võ học của hai trưởng lão Văn gia dần tan biến.

Chiến trường vốn chém giết vô cùng kịch liệt lúc này bỗng chậm lại. Nhiều võ giả trận doanh Cảnh gia và Triệu gia ngừng động tác, nhìn chằm chằm màn sáng đang tán đi.

Cảnh Ngôn đã chết?

Nguyên chiến trường, bao gồm đám võ giả đứng xa xem đều nín thở tìm bóng dáng Cảnh Ngôn.

Xem tình hình lúc trước thì Cảnh Ngôn chết chắc.

Đặc biệt võ giả trên cảnh giới Tiên Thiên càng khẳng định, thực lực càng mạnh càng hiểu rõ tình cảnh lúc bấy giờ của Cảnh Ngôn.

Trong màn sáng vọng ra tiếng ho nhẹ:

- Khụ!

Cảnh Ngôn ngạo nghễ đứng đó, cầm Thiên Hỏa kiếm vẫn toát ra tia sáng lạnh khiếp người.

Cảnh Ngôn còn sống!

Hai trưởng lão Văn gia há hốc mồm to đến có thể nhét đầu người.

Sao có thể như vậy?

Cảm xúc giật mình lan tràn, cảm giác sợ hãi tràn ngập.

Như vậy mà vẫn không chết được, phải làm sao mới có thể giết Cảnh Ngôn?

Mắt Cảnh Ngôn sáng như sao:

- Hai phế vật Văn gia các ngươi tưởng làm vậy có thể giết chết ta sao?

Khóe môi Cảnh Ngôn có vết máu, quần áo rách rưới, người uốn lượn các vệt máu trông ghê người. Nhưng khí thế của Cảnh Ngôn nhanh chóng phục hồi với tốc độ kinh khủng.

Hai trưởng lão Văn gia chọn chạy trốn:

- Đi!

Nếu khí thế của Cảnh Ngôn yếu chắc chắn hai người sẽ tiếp tục đánh hắn, nhưng trong một thoáng khí thế của hắn phục hồi như thường. Bọn họ không bị hỏng não, nên họ chọn trốn ngay, lựa chọn như vậy mới bình thường. Tiếp đánh với Cảnh Ngôn mới là óc bị cửa kẹp.

Cảnh Ngôn nhe răng cười:

- Muốn đi? Đã đến Đông Lâm thành thì đừng đi nữa!

Vèo!

Thiên Không Chi Dực vận chuyển, Cảnh Ngôn đuổi theo sát.

Hai trưởng lão Văn gia đều là Đạo Linh cảnh, có thể ngự không bay trong thời gian ngắn, tốc độ siêu mau. Nhưng Cảnh Ngôn nhanh hơn, hắn không thể ngự không bay nhưng từ khi nắm giữ Thiên Không Chi Dực đệ nhị trọng đã mau hơn võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ, thậm chí nhanh ngang bằng Đạo Linh cảnh trung kỳ.

Dưới đất.

Cảnh Ngôn vung Thiên Hỏa kiếm, kiếm quang đỏ quét qua bầu trời, trong kiếm quang ẩn chứa uy năng bí pháp Hư Viêm.

Một trưởng lão Văn gia hét thảm:

- A!

Trưởng lão Văn gia từ trên trời rớt xuống.

Giờ phút này hai trưởng lão Văn gia chỉ lo chạy trốn, không muốn đánh nhau nữa. Dù họ dốc hết sức ra cũng không cách nào ngăn cản Cảnh Ngôn, càng đừng nói họ đã bị hù sợ teo tim.

Cảnh Ngôn một kiếm giết một trưởng lão Văn gia, khi trưởng lão từ trên trời rớt xuống thì kiếm thứ hai chém ra.

Trưởng lão Văn gia thứ hai quay người lại muốn đỡ đòn, nhưng bất lực, giống trưởng lão Văn gia thứ nhất từ trên trời rớt xuống.

Bịch bịch!

Hai tiếng động lớn, hai trưởng lão Văn gia rớt xuống đất bỏ mạng.

Cảnh Ngôn không quay đầu lại, xoay người một cái chạy nhanh tới chỗ Tam Anh Mẫu Mẫu và Đinh Khải Niên đánh nhau.

Tam Anh Mẫu Mẫu thấy Cảnh Ngôn xông đến thì người run rẩy. Tam Anh Mẫu Mẫu thấy rõ Cảnh Ngôn liên tiếp giết bốn cường giả Đạo Linh cảnh, giờ sát thần này xông về phía bà.

Tam Anh Mẫu Mẫu rất muốn giết Cảnh Ngôn, nhưng bà biết hắn mạnh cỡ nào thì suy nghĩ đó bị sợ hãi thay thế.

Cảnh Ngôn cười dữ dằn đến gần, nhìn Tam Anh Mẫu Mẫu:

- Tam Anh Mẫu Mẫu, lại gặp mặt.

Bà già này cực kỳ đáng ghét.

Tam Anh Mẫu Mẫu trợn to mắt hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn, hơi thở hỗn loạn hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn làm gì?

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Ta làm gì? Ta ngược lại muốn hỏi ngươi ở đây làm gì? Ngươi và Triệu gia cấu kết với nhau muốn diệt vong Cảnh gia ta, giờ còn hỏi ta muốn làm gì?

Giọng điệu Tam Anh Mẫu Mẫu hơi cầu xin:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng xằng bậy! Ngươi thả ta đi, về sau ta tuyệt đối không gây sự với Cảnh gia. Bắt đầu từ bây giờ ân oán giữa ta và ngươi xóa bỏ chịu không?

Tam Anh Mẫu Mẫu không muốn chết!

Tam Anh Mẫu Mẫu biết Cảnh Ngôn mà ra tay là bà chết chắc, bà không muốn chết, hy vọng Cảnh Ngôn tha cho mình, để bà đi. Tạm thời Tam Anh Mẫu Mẫu không muốn báo thù, đương nhiên về sau nếu có cơ hội chắc chắn bà sẽ làm.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Thả ngươi thì ân oán xóa bỏ, sau này ngươi không tìm Cảnh gia và ta gây sự nữa?

Mắt Tam Anh Mẫu Mẫu lóe sáng như nhìn thấy hy vọng, thề thốt:

- Đúng, đúng vậy! Chỉ cần ngươi thả ta đi, ta bảo đảm rời khỏi Đông Lâm thành ngay, vĩnh viễn không trở lại!

Cảnh Ngôn nhe răng cười nói:

- Nếu ta giết ngươi chẳng phải cũng sẽ được hiệu quả như vậy sao? Hơn nữa giết ngươi rồi không cần lo ngươi không giữ

chữ tín. Ta không dám tin danh dự của ngươi! Tam Anh Mẫu Mẫu, chết đi!

Cảnh Ngôn vung mạnh Thiên Hỏa kiếm.

- A!

Tam Anh Mẫu Mẫu chết ngay tại chỗ.

Đinh Khải Niên nhìn Cảnh Ngôn lại ngó xác Tam Anh Mẫu Mẫu, thầm thổn thức.

Khi người đội mũ đánh với cường giả Đạo Linh cảnh trận danh Triệu gia, Đinh Khải Niên không ngờ người đó chính là Cảnh Ngôn. Khi Cảnh Ngôn gỡ mũ xuống lộ ra khuôn mặt, lão giật mình như nhiều người khác.

Cảnh Ngôn từng tham gia đối chiến trong Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, khi đó Đinh Khải Niên âm thầm xem trận chiến. Từ lúc đó Đinh Khải Niên đã cảm thấy tương lai Cảnh Ngôn chắc chắn tỏa sáng chói lòa, nhưng lão không ngờ ngày hắn tỏa sáng mau như vậy.

Tốc độ trưởng thành của Cảnh Ngôn quá mau, mau đến khiến người không phản ứng lại.

Cảnh Ngôn chắp tay cảm ơn Đinh Khải Niên:

- Hội trưởng đại nhân, xin đa tạ đến giúp Cảnh gia.

Cảnh Ngôn và Đinh Khải Niên không có giao tiếp gì, nhưng lúc này lão đến giúp Cảnh gia, hắn sẽ không giả bộ không thấy ân tình này.

Đinh Khải Niên cảm khái nói câu hai ý nghĩa:

- Cảnh Ngôn, thật không ngờ.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ha ha, hội trưởng đại nhân, đợi ta giúp gia tộc kết thúc trận chiến tranh này rồi sau đó chúng ta lại trò chuyện.

Dứt lời Cảnh Ngôn quay về chiến trường.

Kiếm quang đỏ tràn ngập khắp chiến trường, kiếm quang đến đâu là không ai cản nổi. Võ giả trận doanh Triệu gia oán than dậy đất trời, tử thương vô số.

Có người hét to, chạy trốn:

- Mau chạy đi!

Tộc trưởng Triệu gia đã chết, năm cường giả Đạo Linh cảnh trong trận doanh Triệu gia chết hết, bọn họ còn lý do gì tiếp tục ở lại đánh với người Cảnh gia?

Hết chương 361.

Chương 362. Giải Cứu Lữ Cầm

Cảnh Ngôn không đuổi giết võ giả dưới cảnh giới Tiên Thiên chạy trốn, nhưng trên cảnh giới Tiên Thiên thì hắn không bỏ qua một người nào. Võ giả cảnh giới Tiên Thiên đem đến uy hiếp rất lớn với Cảnh gia.

Sau thời gian một tách tra, chiến tranh ồn ào náo động đã có kết quả rõ ràng, chiến trường dần yên tĩnh.

Đường cái la liệt xác võ giả hai trận doanh.

Cảnh Ngôn đến trước mặt Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng! Bây giờ phong tỏa Đông Lâm thành, giết võ giả trận doanh Triệu gia không tha!

Cảnh Thành Dã lên tiếng, lại nói với Cảnh Thiên Anh:

- Được! Tứ trưởng lão, ngươi dẫn theo trưởng lão khác đi viện trợ cho tộc trưởng Lâm gia, ta phụ trách phong tỏa thành thị!

Lâm gia và Thái gia đang chém giết. Tộc trưởng Lâm gia mang theo nhiều cao thủ vốn định tới trạch viện Cảnh gia, giữa đường bị Thái Vân Kiến dẫn theo đám cường giả chặn giết, hai bên đến bây giờ còn đang đánh túi bụi.

Trận chiến bên trạch viện Cảnh gia đã ngừng, tiếp theo Thái gia nên bị tiêu diệt, vậy thì Đông Lâm thành sẽ không gây nhiễu loạn gì lớn nữa. Chờ khống chế thế cục rồi từ từ tính sổ gia tộc thế lực phản ra Cảnh gia.

Lúc trước luôn là Triệu gia phong tỏa thành thị, người Cảnh gia và Lâm gia ra khỏi thành liền bị chặn giết. Giờ Cảnh gia phong tỏa thành thị tiêu diệt cá lọt lưới Triệu gia. Hiện tại phong tỏa hơi muộn, đã có nhiều võ giả trận doanh Triệu gia chạy ra ngoài nhưng dù gì chỉ là số ít, còn sống cũng không gây sóng gió gì lớn, không ảnh hưởng đại cục.

Sau này Cảnh gia sẽ nhanh chóng vươn lên, những dư nghiệt của Triệu gia càng không thể ảnh hưởng đến Cảnh gia.

Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh bận rộn đi làm việc, chỉ còn mình Cảnh Ngôn có thể đại biểu Cảnh gia.

Vì yậy Cảnh Ngôn đại biểu Cảnh gia cảm ơn Thạch Tuyên, Tần Vũ:

- Tổng quản Thạch Tuyên, tổng quản Tần Vũ, xin đa tạ.

Thạch Tuyên và Tần Vũ trên người đều có vết thương. Thạch Tuyên đỡ hơn chút, Tần Vũ bị thương khá nặng, đã cụt một tay. Nhưng hai người rất hưng phấn, họ vốn ôm quyết tâm phải chết không ngờ sự việc đảo ngược, họ sống sót, bị tiêu diệt là Triệu gia.

Sau khi trò chuyện vài câu.

- Tổng quản Thạch Tuyên, phu nhân thành chủ ra sao rồi?

Mới rồi Cảnh Ngôn nghe Triệu Đương Nguyên nhắc tình cảnh của phu nhân thành chủ không tốt, hình như bị tên khốn Trần Binh giam cầm.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi mặt Thạch Tuyên tối sầm, oán giận nói:

- Nhờ Cảnh Ngôn thiếu gia giúp phu nhân thành chủ. Tên khốn Trần Binh cho rằng thành chủ không về được, hắn nắm quyền lớn trong phủ thành chủ, giờ cảnh ngộ của phu nhân rất tệ.

Nếu không biết thực lực của Cảnh Ngôn thì Thạch Tuyên sẽ không lỗ mãng nhờ hắn giúp, vì thấy hắn cường đại, nếu hắn chịu giúp đỡ Trần Binh chẳng đáng lo.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta đi xem.

Cảnh Ngôn nói với Đinh Khải Niên ở gần đó:

- Hội trưởng, ta đi phủ thành chủ một chuyến, hôm khác ta tự đến Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến bái phỏng vậy!

Đinh Khải Niên gật đầu nói:

- Được!

Sau đó Cảnh Ngôn lấy ra hai viên Hồi Xuân Đan đưa cho Thạch Tuyên, Tần Vũ nuốt xuống, rồi vận dụng Thiên Không Chi Dực chạy đi phủ thành chủ.

Trong phủ thành chủ.

Trần Binh tùy tiện ngồi chễm chệ trong phòng ngủ của Lữ Cầm, vẻ mặt đắc ý lộ rõ dục vọng không thèm che giấu.

Trần Binh rất vui vẻ.

Thành chủ Hoắc Xuân Dương đã chết, Thạch Tuyên đi tham gia chiến tranh giữa Cảnh gia và Triệu gia, hiển nhiên lão sẽ không về nữa. Giờ trong phủ thành chủ là thiên hạ của gã, gã muốn làm gì thì làm, không ai ngăn cản gã được.

Trần Binh cười âm tà, mắt sáng rực nhìn Lữ Cầm:

- Lữ Cầm, ta khuyên nàng hãy suy nghĩ kỹ đi. Hoắc Xuân Dương đã chết, ha ha, nàng cần gì luôn nhớ hắn? Chẳng bằng theo ta đi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ không bạc đãi nàng. Ta bảo đảm ngày tháng sau này của nàng không kém hơn lúc đi theo Hoắc Xuân Dương, sẽ càng tốt hơn.

Trần Binh thèm Lữ Cầm lâu rồi, nhưng trước kia gã không dám biểu lộ ra chút ý đồ. Trần Binh biết rõ nếu để Hoắc Xuân Dương biết suy nghĩ của gã thì Hoắc Xuân Dương sẽ giết gã ngay, không cho gã chút cơ hội. Trần Binh chỉ có thể giấu sâu ý đồ vào đáy lòng, không dám nói với ai.

Sau khi Hoắc Xuân Dương mất tích Trần Binh vẫn không thể nhào lên, vì bên cạnh Lữ Cầm có Thạch Tuyên. Thạch Tuyên là tổng quản phủ thành chủ, đi theo Hoắc Xuân Dương, Lữ Cầm mấy chục năm, có sức ảnh hưởng rất lớn trong phủ thành chủ, có một đám vệ đội mặc giáp cực kỳ trung thành với nàng. Trần Binh không thể chống đối Thạch Tuyên, gã không nắm chắc sẽ thắng.

Giờ thì tốt rồi, Hoắc Xuân Dương chết, Thạch Tuyên chắc cũng đi bán muối rồi, Lữ Cầm thành vật trong túi của gã.

Lữ Cầm giận run hung tợn trừng Trần Binh:

- Ta phi! Đồ vô sỉ! Ngươi nhất định sẽ không có kết cục tốt! Ta có chết cũng không theo ngươi!

Lữ Cầm yếu hơn Trần Binh, tuy nàng cũng là cảnh giới Tiên Thiên nhưng bất lực trước gã. Nghe những lời dâm uế, Lữ Cầm quyết tâm nếu Trần Binh cứng rắn làm bẩn nàng thì nàng sẽ tự sát ngay. Dù chết Lữ Cầm cũng không cho phép Trần Binh làm nhục mình.

Trần Binh cười gian:

- Cương cường lắm, ha ha, ta có kiên nhẫn, ta đợi được. Ta tin sớm muộn sẽ có ngày nàng đổi ý.

Trần Binh không định cưỡng bức Lữ Cầm, có lẽ gã nhìn ra lúc này không phải thời cơ tốt để làm chuyện đó. Trần Binh không chắc khống chế nàng trước khi nàng tự sát, nếu Lữ Cầm chết thì hết vui.

Bên ngoài chợt vọng vào thanh âm:

- Phó thành chủ đại nhân!

Trần Binh nghe tiếng kêu, gã dặn Lữ Cầm một câu rồi đứng lên:

- Lữ Cầm hãy nghỉ ngơi đi, chờ tối chút ta sẽ đến thăm nàng.

Trần Binh cười tủm tỉm ra khỏi phòng, thấy một hộ vệ đứng đó.

Trần Binh biết chiến tranh giữa Triệu gia và Cảnh gia chắc đã có kết quả, hộ vệ đến báo cáo.

Trong phòng, mắt Lữ Cầm đỏ ửng rơi lệ hai hàng. Nàng muốn chết cho rồi, nhưng nàng tin Hoắc Xuân Dương chưa chết. Hoắc Xuân Dương còn sống mà nàng tự sát, khi gã trở về thì làm sao bây giờ? Nàng phải cố gắng sống sót chờ Hoắc Xuân Dương về.

Lữ Cầm ngẩng đầu nhìn trần nhà, thì thào:

- Tại sao như vậy? Sao có thể như vậy? Thuần Dương, chàng đang ở đâu?

Lệ ướt mặt giai nhân.

Trần Binh nhìn hộ vệ, cười hỏi:

- Như thế nào? Có phải Cảnh gia đã bị san bằng?

Hết chương 362.

Chương 363. Hy Vọng Trong Tuyệt Vọng

Trần Binh đang hết sức hưng phấn, không chú ý vẻ mặt hộ vệ khó xem.

Hộ vệ này được Trần Binh phái đi gần trạch viện Cảnh gia tìm hiểu tin tức là thân tín của gã. Hộ vệ biết ý nghĩ của Trần Binh, biết gã mong chờ điều gì. Nhưng vấn đề là hộ vệ mang về tin tức không phải tin tốt cho Trần Binh.

Trần Binh thấy hộ vệ không báo tin ngay, biểu tình cực kỳ khó xem.

Trần Binh nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì? Không lẽ Cảnh gia vẫn đang chống cự? Không thể nào! Lực lượng trận danh Triệu gia đủ để nghiền áp trận doanh Cảnh gia mười lần, sao Cảnh gia có thể chống cự lâu vậy được?

Hộ vệ cắn răng lớn tiếng bẩm báo:

- Đại nhân! Cảnh gia vẫn còn nhưng Triệu gia mất rồi, Triệu gia tiêu đời!

Trần Binh há hốc mồm, da mặt co giật, mắt hí trợn tròn.

Trong phút chốc Trần Binh không phản ứng lại, gã không chấp nhận sự thật mà hộ vệ nói. Nếu hộ vệ này không phải thân tín của gã, Trần Binh sẽ cho rằng hộ vệ cố ý lừa bịp gã. Nhưng hộ vệ đứng trước mặt là thân tín hết sức trung thành của gã, lý trí nói với Trần Binh hãy tin hộ vệ.

Vấn đề là chuyện này sao có thể xảy ra?

Lực lượng của trận doanh Triệu gia mạnh như vậy, có đến mấy Đạo Linh cảnh, Cảnh gia lấy cái gì ngăn cản? Cảnh gia làm sao ngăn cản võ giả Đạo Linh cảnh?

Hộ vệ nói không phải Cảnh gia ngăn cản Triệu gia công kích mà là Cảnh gia tiêu diệt Triệu gia.

Những võ giả Đạo Linh cảnh đang làm gì? Lão già Triệu Đương Nguyên làm cái trò gì?

Qua vài giây, Trần Binh hít sâu lấy lại tinh thần, gầm lên:

- Tình huống là sao?

Hộ vệ kể đại khái chuyện đã thấy và quá trình bốn vị võ giả Đạo Linh cảnh chém giết:

- Vốn sự việc phát triển thuận lợi, nhiều cao thủ trận doanh Triệu gia kéo đến Cảnh gia, hai bên đánh nhau, Cảnh gia tử thương nặng nề. Nhưng sau đó có một người đội mũ phe Cảnh gia đứng ra, thực lực cực mạnh. Người đó đầu tiên đấu với một sát thủ Ám Dạ trận doanh Triệu gia, sát thủ Ám Dạ không đánh lại người đội mũ. Sau đó hai cường giả Đạo Linh cảnh trận doanh Triệu gia tham gia vào vòng chiến, nhưng họ vẫn không cách nào giết người đội mũ. Lúc này tộc trưởng Triệu gia Triệu Đương Nguyên đột nhiên nhận ra người đội mũ là Cảnh Ngôn, người đó đúng thật là Cảnh Ngôn. Hắn tháo mũ xuống, chúng ta đều thấy mặt. Triệu Đương Nguyên cũng tham gia vào vòng chiến đấu với Cảnh Ngôn. Thực lực của Cảnh Ngôn quá đáng sợ, bọn họ bị giết tan tác.

- Ngươi đang nói Cảnh Ngôn của Cảnh gia?

Trần Binh đương nhiên sẽ không quên Cảnh Ngôn, lúc trước vì hắn giết đệ tử của Thần Phong học viện Lam Khúc quận thành, chấp sự, gã bức ép Cảnh gia giao hắn ra. Có thể nói Trần Binh ấn tượng khắc sâu với Cảnh Ngôn.

Vấn đề là Cảnh Ngôn sao có thể đối chiến với võ giả Đạo Linh cảnh? Còn đấu với bốn võ giả Đạo Linh cảnh? Đây như đang mơ giữa ban ngày!

Hộ vệ cúi đầu hoảng sợ nói:

- Đúng vậy! Là Cảnh Ngôn của Cảnh gia, nghe nói mới hai mươi tuổi! Bốn võ giả Đạo Linh cảnh nhóm tộc trưởng Triệu gia đều bị Cảnh Ngôn giết chết.

Trần Binh thấy mình sắp ướt quần:

- Một mình Cảnh Ngôn giết bốn võ giả Đạo Linh cảnh?

Trần Binh chợt nhận ra Triệu gia bị diệt, Triệu Đương Nguyên bị Cảnh Ngôn giết, vậy hắn rất nhanh sẽ tìm đến gã. Trần Binh biết Thạch Tuyên đi trợ giúp Cảnh gia ngăn cản Triệu gia, chắc chắn lão sẽ nói sơ tình hình phủ thành chủ, chắc chắn nói chuyện Trần Binh ngăn cản vệ đội mặc giáp đi gấp rút tiếp viện Cảnh gia.

Trần Binh nhận ra mình có nguy hiểm liền quyết định, không chút do dự hay lưu luyến:

- Chết tiệt! Đi, rời khỏi Đông Lâm thành ngay!

Mặc kệ Cảnh Ngôn làm sao biến mạnh như vậy, tóm lại kết quả là hiện giờ thực lực của hắn rất mạnh, mạnh tới mức Trần Binh không thể chống lại. Nếu Trần Binh không rời khỏi Đông Lâm thành trước khi bị Cảnh Ngôn tìm đến, gã rất có thể sẽ chết trong tay hắn.

Chợt một tiếng quát tức giận tuyền đến:

- Trần Binh, ngươi tính đi đâu?

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tiếp theo là một chuỗi nguyên khí va chạm kịch liệt, tiếng hét thảm làm nhạc đệm.

Trần Binh hoảng sợ hét lên:

- Cảnh Ngôn?

Trần Binh nghe giọng nói hình như của Cảnh Ngôn, tiếng va chạm kịch liệt chắc là một số vệ đội mặc giáp muốn ngăn cản Cảnh Ngôn nhưng bị hắn đánh bay.

Vèo!

Một dòng sóng khí hung mãnh ập đến.

Trần Binh thấy hoa mắt, khi gã nhìn rõ sự vật thì trước mắt đã có thêm một người.

Người này không phải Cảnh Ngôn thì còn ai nữa?

Trần Binh kinh hoàng tuyệt vọng nhìn Cảnh Ngôn đứng gần mình, gã đoán hắn sẽ tới tìm nhưng không ngờ đến mau như vậy.

Trần Binh trắng mặt hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi đến nơi này làm cái gì? Sao ngươi có thể tự tiện xông vào phủ thành chủ!

Trần Binh chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, võ giả Đạo Linh cảnh còn không đánh lại Cảnh Ngôn thì gã làm sao ngăn cản hắn?

Trần Binh hung hăng rống to:

- Nơi đây là phủ thành chủ, ta là phó thành chủ Đông Lâm thành, ngươi không được làm bậy!

Nghe Trần Binh nói Cảnh Ngôn cảm thấy hơi buồn cười.

Đến lúc này Trần Binh còn tin thân phận phó thành chủ đem lại tác dụng, mơ mộng lợi dụng thân phận này áp chế, làm hắn không dám ra tay.

Cảnh Ngôn lắc đầu, mắt lóe tia sáng sắc bén.

Cảnh Ngôn quát hỏi:

- Trần Binh, ta hỏi ngươi, phu nhân thành chủ đang ở đâu?

Mắt Trần Binh sáng rực, nghe Cảnh Ngôn quát hỏi làm gã có ý tưởng mới đó là phu nhân thành chủ. Trần Binh biết phu phụ Hoắc Xuân Dương, Lữ Cầm luôn đối xử tốt với Cảnh Ngôn, hắn sẽ không mong thấy nàng chết. Nếu lợi dụng Lữ Cầm có lẽ gã sẽ thành công trốn ra Đông Lâm thành.

Trần Binh uy hiếp:

- Cảnh Ngôn, ngươi nghe cho kỹ! Lữ Cầm nằm trong tay ta, nếu ngươi dám đụng vào ta thì ngươi vĩnh viễn đừng hòng thấy Lữ Cầm!

Cảnh Ngôn biến sắc mặt.

Nếu Lữ Cầm đúng là nằm trong tay Trần Binh thì khó giải quyết. Cảnh Ngôn muốn giết Trần Binh, nhưng nếu cái giá phải trả bằng mạng sống Lữ Cầm thì đó là điều hắn không muốn thấy. Theo như Thạch Tuyên nói khả năng Lữ Cầm rơi vào tay Trần Binh rất lớn.

Làm sao bây giờ?

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, mặc kệ thế nào cứu ra Lữ Cầm mới là quan trọng nhất.

Trong phòng. Lữ Cầm đang thẫn thờ chợt khóe mắt nhúc nhích, nàng loáng thoáng nghe bên ngoài có tiếng khắc khẩu, hình như còn có tiếng hét thảm.

Có chuyện gì? trong phủ thành chủ sao có đánh nhau? Không lẽ Thạch Tuyên trở lại?

Lữ Cầm đứng dậy đi ra ngoài tiếng nói chuyện càng lúc càng rõ ràng.

Lữ Cầm nghe giọng Trần Binh, hình như gã đang kêu tên Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn?

Hết chương 363.

Chương 364. Mọi Chuyện Giải Quyết Xong

Lữ Cầm bản năng tưởng mình nghe lầm.

Cảnh Ngôn?

Ha ha, sao Cảnh Ngôn có thể xuất hiện ở đây được?

Cảnh Ngôn đi Lam Khúc quận thành sao đột nhiên về Đông Lâm thành, còn đến phủ thành chủ?

Hơn nữa Cảnh gia e rằng đã bị hủy diệt, dù Cảnh Ngôn trở lại cũng khó thoát khỏi bị Triệu gia truy sát.

Khóe môi Lữ Cầm cong lên nụ cười cay đắng, sau đó thân thể mềm mại khẽ run, vì nàng loáng thoáng nghe tiếng Cảnh Ngôn.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Lữ Cầm bước nhanh hơn, chỉ vài bước đã đến cạnh cửa, mở cửa phòng ra.

Cảnh Ngôn, Trần Binh đứng bên ngoài sửng sốt. Cảnh Ngôn thấy Lữ Cầm xuất hiện khá là bất ngờ, hắn cứ tưởng nàng bị Trần Binh khống chế.

Trần Binh nhìn Lữ Cầm xuất hiện thì hết hồn, gã định lợi dụng nàng để chạy ra Đông Lâm thành. Nhưng Lữ Cầm đã lộ mặt trước Cảnh Ngôn, tức là chỗ dựa cuối cùng của gã cũng mất.

Vèo!

Khí thế Trần Binh trầm xuống, nguyên khí bộc phát ra, gã phản ứng cực nhanh, vừa thấy Lữ Cầm liền ra tay. Trần Binh muốn bắt giữ Lữ Cầm trước khi Cảnh Ngôn hành động, vậy là có thể uy hiếp hắn.

Trần Binh biết khống chế Lữ Cầm là cơ hội sống sót duy nhất của gã, phó thành chủ chó chết gì đó Cảnh Ngôn tuyệt đối không e ngại. Đối với Cảnh Ngôn giết một phó thành chủ không khác gì giết con chó.

Cảnh Ngôn quát:

- Chết đi!

Thiên Hỏa kiếm chém ra kiếm quang đỏ. Trần Binh phản ứng nhanh đến đâu cũng không thể mau hơn Cảnh Ngôn, nên gã vừa nhích người là hắn đã vung kiếm chém ra. với thực lực của Cảnh Ngôn, võ giả mới bước vào Đạo Linh cảnh như Trần Binh tuyệt đối không có đường cản.

Trần Binh gào thét:

- Không! Ta không thể chết! Đừng giết ta! A!

Phập!

Kiếm quang đâm vào người Trần Binh, tắt thở.

Lữ Cầm ngây người nhìn cảnh này, nàng biết thực lực của Trần Binh rất mạnh trong võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Nhưng vì sao Cảnh Ngôn vừa ra mặt đã trực tiếp đánh chết Trần Binh? Chém một nhát kiếm tùy ý?

Lữ Cầm lại nhìn kỹ Cảnh Ngôn, lần này này xác định người đứng gần đó đúng là hắn.

Cảnh Ngôn mỉm cười chào:

- Phu nhân.

Lòng Lữ Cầm chứa đầy thắc mắc hỏi:

- Cảnh Ngôn, sao ngươi về Đông Lâm thành?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta biết Cảnh gia gặp nạn nên đặc biệt chạy về, ta là tử đệ Cảnh gia mà.

Lữ Cầm nghĩ ngay đến Cảnh Ngôn có thể sống sót không:

- Ngươi biết Cảnh gia gặp nạn còn đặc biệt trở về? Ngươi về thì sao Triệu gia tha cho ngươi? Mau thừa dịp Triệu gia chưa phát hiện tung tích của ngươi hãy rời khỏi Đông Lâm thành, đi Lam Khúc quận thành, đừng trở lại. Trừ phi ngươi có thực lực đủ mạnh có thể đối kháng Triệu gia!

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Phu nhân đừng gấp, thật ra Triệu gia đã không còn, trước khi ta đến phủ thành chủ thì tộc trưởng Triệu gia, võ giả cảnh giới Tiên Thiên của Triệu gia, những trợ thủ mạnh của Triệu gia đều chết hết.

Lữ Cầm giật mình kêu lên:

- Cái gì?!

Lữ Cầm nghe Cảnh Ngôn kể lại sự việc, ánh mắt nhìn hắn đã không cách nào hình dung. Lữ Cầm không tin được thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn mạnh đến trình độ này, hình như mạnh còn hơn trượng phu của nàng Hoắc Xuân Dương nhiều. Dù là Hoắc Xuân Dương cũng khó đấu với bốn cường giả Đạo Linh cảnh.

Đang nói chuyện Thạch Tuyên đã trở lại phủ thành chủ.

Cảnh Ngôn, Lữ Cầm, Thạch Tuyên tụ lại với nhau.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ rồi nói với Thạch Tuyên:

- Tổng quản Thạch Tuyên, sợ là trong phủ thành chủ còn nhiều thân tín của Trần Binh, phải tóm họ ra.

Thân tín của Trần Binh tất nhiên rất trung thành với gã, không lôi bọn họ ra ngoài sáng không chừng về sau sẽ gây nhiễu loạn gì nữa, hơn nữa dù họ chối không có liên quan gì với Trần Binh nhưng có lẽ họ đang đợi cơ hội báo thù. Cho nên phải tìm ra và xử lý nhóm người này.

Thạch Tuyên gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, ta sẽ mang người đi làm ngay. Thân tín của Trần Binh không nhiều, đa số hộ vệ không phải trung thành với Trần Binh, họ chỉ nghe lệnh.

Thạch Tuyên ở trong phủ thành chủ mấy chục năm, lâu còn hơn Trần Binh đến nhậm chức nên lão hiểu rõ thân tín của gã, muốn trốn khỏi tay lão là vô cùng khó khăn.

Thạch Tuyên mang theo một đội hộ vệ bắt đầu thanh tra trong phủ thành chủ, tuy có gió tanh mưa máu nhưng chẳng còn cách nào khác.

Cảnh Ngôn không giỏi an ủi, hắn cũng tin Lữ Cầm sẽ không yếu đuối:

- Phu nhân, ta cần trở về Cảnh gia xem tình hình. Nhân tố không ổn định trong phủ thành chủ đã mất, phu nhân có thể yên lòng. Còn về thành chủ đại nhân, ta nghĩ đại nhân sẽ trở về, ta không tin đại nhân đã chết.

Từ biệt Lữ Cầm rồi Cảnh Ngôn quay về trạch viện Cảnh gia.

Chém giết quy mô lớn đã hoàn toàn ngừng, chỉ một vài địa khu cục bộ còn rải rác vài cuộc chiến. Nguyên Đông Lâm thành hầu như bị Cảnh gia nắm giữ.

Cá lọt lưới Triệu gia muốn trốn khỏi Đông Lâm thành đã bị Cảnh Thành Dã dẫn người chặn giết phần lớn, chỉ số ít thành công trốn đi. Số ít người này về sau nếu dám trở về Đông Lâm

thành chắc chắn sẽ bị Cảnh gia diệt, bọn họ muốn sống thì tốt nhất vĩnh viễn không quay về Đông Lâm thành.

Lúc Cảnh Ngôn trở về trạch viện Cảnh gia, đường cái bên ngoài trạch viện la liệt xác chết đã bị thanh lý xong, gột rửa đường sạch sẽ. Trong không khí còn nồng mùi máu nhưng nhìn từ bên ngoài đã không thấy dấu vết vừa rồi xảy ra chiến tranh quy mô lớn tử thương mấy nghìn người.

Cảnh Thành Dã đã trở về gia tộc, thấy Cảnh Ngôn liền hỏi:

- Cảnh Ngôn về rồi? Bên phủ thành chủ không sao chứ?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Vấn đề bên phủ thành chủ đã giải quyết.

Cảnh Thành Dã hít sâu, con ngươi co rút nói:

- Ừm, bên này mọi việc cũng xong xuôi. Thái gia tiêu đời, tộc trưởng và tất cả trưởng lão chết, đang tiếp tục chặn giết cá lọt lưới. Sản nghiệp của Triệu gia trong thành và từng cái trấn có một số thế lực chống cự, nhưng đại cục đã định, hai gia tộc thành lịch sử Đông Lâm thành.

Sản nghiệp trong Đông Lâm thành quan trọng nhất là bốn khu chợ, nhiều trấn trong địa vực Đông Lâm thành cũng có sản nghiệp của Triệu gia, Thái gia, ví dụ mạch khoáng. Những sản nghiệp đó là chiến lợi phẩm của Cảnh gia.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Việc thu hoạch tộc trưởng cứ sắp xếp, nhưng giờ còn một việc chúng ta phải xử lý, đó là thanh lý những gia tộc phản chiến.

Khi Triệu gia rầm rộ giết hướng Cảnh gia, họ phái nhiều hộ vệ đi cầu viện nhưng chỉ có tộc trưởng ba gia tộc dẫn theo thành viên đến giúp đỡ, các gia tộc khác không xuất hiện. Nếu bọn họ chỉ đơn giản không đến chiến trường thì Cảnh gia sẽ

không chờ về sau tính sổ. Cảnh gia thông cảm ý nghĩ giữ gìn gia tộc của họ, dù sao ai xem tình huống khi đó đều kết luận Cảnh gia phải mất. Nhưng có bốn gia tộc chẳng những không giúp Cảnh gia còn giết hộ vệ đến cầu viện, tuyệt đối không thể nhịn cho qua được.

Cảnh Thành Dã gật mạnh đầu, mắt lóe tia sáng hung ác:

- Ừm! Ta đi sắp xếp!

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Còn nữa, phải trọng thưởng cho Lưu gia, Mã gia, Lý gia. Khi Cảnh gia chúng ta gặp nguy nan, ba gia tộc này đồng ý cùng Cảnh gia sống còn. Bọn họ là bằng hữu vĩnh viễn của Cảnh gia, Cảnh gia lớn mạnh cũng phải mang theo ba gia tộc cùng tiến.

Cảnh Thành Dã đồng ý:

- Đúng vậy! Ba gia tộc cũng mất mác lớn trong trận chiến này, giờ là lúc luận công ban thưởng. Đối với người hoặc thế lực trợ giúp Cảnh gia thì Cảnh gia ta tuyệt đối sẽ không tiếc rẻ. Chờ ngày mai ta sẽ lại triệu tập họ đến.

Nếu có người đứng gần nghe Cảnh Ngôn và Cảnh Thành Dã đối thoại sẽ có ảo giác hắn mới là tộc trưởng của Cảnh gia.

Nhưng sự thật là nếu không có Cảnh Ngôn tồn tại, nguyên Cảnh gia đã biến mất. Cảnh Ngôn mà muốn làm tộc trưởng thì Cảnh Thành Dã tuyệt đối sẽ nhường vị trí cho hắn ngay. Nhưng mục tiêu của Cảnh Ngôn không phải làm tộc trưởng Cảnh gia tầm thường, hắn theo đuổi cao hơn trong Võ Đạo, hắn muốn trở thành cường giả Thiên Nguyên đại lục.

Con đường Võ Đạo của Cảnh Ngôn mới chỉ là bắt đầu.

Vì dược tề trị thương tồn kho của Cảnh gia không đủ dùng, Cảnh Ngôn tạm thời triệu tập nhiều dược tề trị thương trong

Huy Hoàng đan lâu.

Huy Hoàng đan lâu đã hơn một tháng không kinh doanh bình thường nhưng dược tề sư mỗi ngày vẫn phối chế dược tề, bởi vậy số lượng dược tề tồn kho rất nhiều. Đương nhiên dược tề của Huy Hoàng đan lâu không thuộc về Cảnh gia, đan lâu đưa dược tề đến phải trả đủ tiền.

Trong chiến tranh này Cảnh gia thương vong rất lớn, nhưng kiếm tài nguyên từ chiến trường cũng rất kinh người. Chỉ tính mấy thứ như linh thạch có sẵn đã là con số thiên văn, đặc biệt sau khi tiêu diệt Triệu gia, Thái gia, bảo khố trong hai gia tộc có nhiều tài nguyên.

Mua dược tề của Huy Hoàng đan lâu không khó khăn gì, tính theo giá thị trường Cảnh gia thanh toán đủ số linh thạch có sẵn.

Cảnh Thành Dã và các vị trưởng lão Cảnh gia chỉ huy, Đông Lâm thành nhanh chóng bình ổn lại, những mạo hiểm giả định thừa dịp cháy nhà hôi của lần này rất là yên phận.

Khi đó nhiều mạo hiểm giả thấy người ngựa Triệu gia đi trạch viện Cảnh gia liền chạy theo sau, muốn ăn tiền người chết, nhặt mót. Nhưng sau khi Triệu gia bị diệt thì họ rất ngoan, ba năm con chó mèo nhỏ rục rịch một chút đã là rất giỏi. Ngẫm lại cũng không có gì lạ, họ bị Cảnh Ngôn hù sợ.

Hết chương 364.

Chương 365. Đại Hội Luận Công Phát Thưởng

Cảnh Ngôn quá mạnh!

Một mình giết bốn cường giả Đạo Linh cảnh, chấn nhiếp Đông Lâm thành.

Đa số mạo hiểm giả Đông Lâm thành không quan tâm trận chiến tranh này cuối cùng gia tộc nào thắng. Khi Triệu Đương Nguyên dẫn dắt đám đông võ giả đến trạch viện Cảnh gia, họ theo sau chỉ muốn thừa dịp loạn nhặt của rơi.

Họ chẳng quan tâm cuối cùng bị diệt là Triệu gia hay Cảnh gia.

Đương nhiên trong lòng họ đinh ninh Cảnh gia sẽ bị diệt, kết quả bị diệt là Triệu gia. Chuyện này vốn không sao, chẳng liên quan gì họ, nhưng thấy Cảnh Ngôn giết bốn Đạo Linh cảnh làm họ điếng hồn. Cuối cùng họ thật ngoan không thêm phiền, khiến công tác kết thúc trận chiến của Cảnh gia rất thuận lợi.

Đổng gia Đông Lâm thành.

Đổng gia không xem như gia tộc hàng đầu trong Đông Lâm thành nhưng cũng tính là gia tộc lớn, có vài võ giả cảnh giới Tiên Thiên tọa trấn.

Trước khi Triệu gia và Cảnh gia khai chiến, quan hệ giữa Đổng gia và Cảnh gia khá thân. Nên lúc bắt đầu chiến tranh Cảnh gia phái hộ vệ đi Đổng gia cầu viện.

Nhưng Đổng gia phản bội Cảnh gia, chẳng những ruồng bỏ còn giết hộ vệ được Cảnh gia phái đến.

Bây giờ Đổng gia một mảnh hoảng sợ.

Đổng gia không tham gia trận chiến chủ chốt giữa Triệu gia và Cảnh gia, nhưng Đổng gia có góp sức chiến đấu. Khi Triệu gia thất bại tộc trưởng Đổng gia liền mang theo tộc nhân rời khỏi, chạy về trạch viện gia tộc.

Làm sao đây?

Họ vốn nghĩ trận chiến tranh này Cảnh gia chắc chắn bị diệt vong, không ngờ là Triệu gia bị diệt.

Nếu khi chiến tranh bắt đầu bọn họ không phản bội Cảnh gia thì bây giờ đã là công thần, vấn đề là họ đầu phục Triệu gia, còn giết nhiều người Cảnh gia. Nghĩ bằng ngón chân cũng biết Cảnh gia sẽ tính sổ với họ.

Tộc trưởng và mấy trưởng lão Đổng gia tụ tập trong nghị sự đường bàn bạc đối sách.

Bọn họ hối hận. Nếu sớm biết Cảnh gia thắng thì họ chắc chắn sẽ không phản bội, nhưng bây giờ có hối hận đã muộn, trên đời không có thuốc hối hận.

Không chỉ mình Đổng gia phập phồng lo sợ, còn có Tôn gia, Chu gia, Trịnh gia. Mấy gia tộc này đều đụng trận phản bội Cảnh gia lao vào vòng tay Triệu gia.

Trừ mấy gia tộc này ra còn những thế lực vốn ủng hộ Triệu gia.

Cảnh gia đã khống chế cục diện nhưng trong Đông Lâm thành vẫn dâng trào sóng ngầm, không có gia tộc nào muốn bị người tàn sát.

Cảnh gia với thủ đoạn sấm sét tiêu diệt Triệu gia, chấn nhiếp tất cả gia tộc. Những gia tộc này có bị tử thương nặng

trong chiến tranh nhưng chưa diệt tộc, có gia tộc không mất mác quá lớn trong cuộc chiến, nhưng họ sợ người Cảnh gia giết tới cửa.

Tóm lại nguyên Đông Lâm thành vẫn không bình tĩnh, lòng người hoảng sợ, vô số người quan sát.

Trong Cảnh gia đang thảo luận.

Nên thanh lý tất cả gia tộc đối địch như gió thu thổi lá rụng? Hay trấn an một phần gia tộc? Khó quyết định ngay được. Cảnh gia dù thắng nhưng cũng mất mác rất lớn, nếu tiếp tục chém giết, khai chiến e rằng Đông Lâm thành sẽ đánh nát bấy.

Trong nghị sự đường Cảnh gia.

Có trưởng lão ủng hộ tiếp tục đánh:

- Tộc trưởng, theo ta thấy những tên khốn đồng khí liên chi với Triệu gia đều nên bị tiêu diệt. Tuy gia tộc chúng ta sẽ có mất mác nhưng làm như vậy một lần chấm dứt, sau này Đông Lâm thành do Cảnh gia chúng ta quyết định.

Có trưởng lão suy xét tình hình trước mắt của Cảnh gia, chần chừ nói:

- Tử đệ trẻ của Cảnh gia đã tử thương gần một nửa, nếu đánh tiếp thì có thể còn lại bao nhiêu? Không biết qua bao nhiêu năm mới lấy lại nguyên khí.

Một trưởng lão nóng tính gầm lên:

- Ý kiến của tộc trưởng thế nào? Chẳng lẽ để đám khốn kia nhởn nhơ? Tiếp tục sống sao? Mấy gia tộc Đổng gia vào phút cuối cùng phản bội Cảnh gia, tuyệt đối không thể tha thứ!

Nhiều trưởng lão, chủ quản nhìn Cảnh Thành Dã.

Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Ngôn, hỏi ý kiến:

- Cảnh Ngôn nghĩ sao?

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Cảnh gia chúng ta trải qua trận chiến này đúng là mất mác rất lớn. Đông Lâm thành còn chưa ổn định, nếu chúng ta tiếp tục giết e rằng các gia tộc sẽ không ngồi chờ chết, bọn họ rất có thể liên hợp lại. Thực lực mạnh nhất trong gia tộc bọn họ chỉ là cảnh giới Tiên Thiên, không có cường giả Đạo Linh cảnh, nhưng họ đông người, nếu đánh nhau Cảnh gia ta nhất định có nhiều thành viên chết đi.

Cảnh Ngôn mạnh nhưng hắn chỉ có một mình, không có phép phân thân, không thể lo hết các góc chiến trường.

Những gia tộc không ngốc, sẽ không ngồi chờ bị đánh bại từng phần. Nếu Cảnh gia kéo đại quân đến gần gia tộc nào chuẩn bị hủy diệt, các gia tộc khác sẽ liên hợp tổ thành liên quân quyết tử chiến với Cảnh gia. Dù sao phải chết, họ tuyệt đối không ngửa cổ chờ Cảnh gia chém đồ đao xuống.

Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Ngôn:

- Vậy ý của ngươi là bỏ qua?

Nếu Cảnh gia bỏ qua như vậy sẽ khiến người không cam lòng.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Cũng không phải! Đối với những gia tộc phản bội chúng ta tuyệt đối không thể nhân nhượng. Nhưng chúng ta phải dùng chút kỹ xảo, không thể trực tiếp giết tới cửa.

Có trưởng lão hỏi:

- Cảnh Ngôn có cách gì hay?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Vậy đi, chúng ta tổ chức đại hội luận công phát thương, mời tất cả gia tộc thế lực đến tham gia. Trấn an đa số gia tộc, không khách sáo với những gia tộc quyết định xóa sổ.

Mọi người nghe Cảnh Ngôn nói vậy liền hiểu.

Muốn tiêu diệt gia tộc lúc trước đối địch với Cảnh gia là không hiện thực, làm vậy thì số lượng võ giả Đông Lâm thành chết lên tới chục vạn, khi đó Đông Lâm thành chìm trong biển lửa.

Cảnh Thành Dã đập bàn nói:

- Cách của Cảnh Ngôn rất hay, chúng ta cứ làm vậy đi! Qua vài ngày chúng ta mở đại hội luận công phát thường, mời thủ lĩnh tất cả gia tộc đến!

Thất trưởng lão nhíu mày hỏi:

- Tộc trưởng, lỡ có đứng đầu gia tộc không chịu đến thì sao? Ví dụ mấy gia tộc Đổng gia, bọn họ không cho rằng Cảnh gia ta sẽ tha cho họ, làm gì có gan đến tham gia đại hội?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Bọn họ sẽ đến, nếu không đến thì Cảnh gia chúng ta tiêu diệt họ cũng không dẫn đến bắn ngược quá lớn. Chắc chắn họ không muốn nhưng không dám không đến. Nhưng tộc trưởng chờ thêm một thời gian hãy tổ chức đại hội luận công phát thưởng, ưm, đợi một tháng sau đi. Trong một tháng đủ cho Cảnh gia chúng ta hoàn toàn khống chế Đông Lâm thành.

Hết chương 365.

Chương 366. Lại Vào Tội Ác Hiệp Cốc

Nghe Cảnh Ngôn nói, mọi người, bao gồm Cảnh Thành Dã đều gật đầu.

Đông Lâm thành bây giờ một đống hỗn loạn, cần chút thời gian khống chế hoàn toàn. Ví dụ bốn chợ lớn tuy bị Cảnh gia, Lâm gia tiếp nhận nhưng muốn kinh doanh lại cần có thời gian.

Một tháng không dài cũng không ngắn, khá thích hợp.

Mọi người không có ý kiến, sự việc cứ thế quyết định.

Họp xong Cảnh Ngôn ra trạch viện Cảnh gia, hắn đi Huy Hoàng đan lâu trước, bắt đầu buôn bán lại. Sau đó Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành đi Hắc Phong trấn trong địa vực Đoan Dương thành.

Cảnh Ngôn định lần thứ hai vào Tội Ác Hiệp Cốc Nguyệt Hoa Sâm Lâm, tìm nhiều Tử Huân Hoa hơn.

Chỉ có Tội Ác Hiệp Cốc mới sinh sản Tử Huân Hoa, không thấy trong chợ. Nhưng không phải vì thế mà Tử Huân Hoa thưa thớt, trong Tội Ác Hiệp Cốc có rất nhiều, nếu không vì vậy lần trước Cảnh Ngôn đã chẳng một hơi tìm được chín gốc Tử Huân Hoa.

Cảnh Ngôn tìm Tử Huân Hoa vì phối chế ra nhiều Thánh Linh dược tề hơn. Thời gian gấp gáp nên lần này đi đường Cảnh Ngôn thường dùng thân pháp Thiên Không Chi Dực, chỉ một tuần ngắn ngủi hắn đã đến Hắc Phong trấn bên ngoài

Nguyệt Hoa Sâm Lâm. Cảnh Ngôn đi phủ đệ trưởng trấn trước tìm Lưu Đại Toàn và nữ nhi của gã, ở lại phủ đệ một đêm.

Lưu Đại Toàn, Lưu Hiểu Nguyệt trông thấy Cảnh Ngôn thì rất mừng, chiêu đãi chu đáo. Đặc biệt là Lưu Hiểu Nguyệt, gặp Cảnh Ngôn làm nàng luôn cười tủm tỉm. Thực lực của Lưu Hiểu Nguyệt cao hơn lần trước Cảnh Ngôn gặp nhiều, đã là võ giả cao cấp, tu vi Võ Đạo thất trọng thiên.

Hôm sau Cảnh Ngôn đi vào Tội Ác Hiệp Cốc Nguyệt Hoa Sâm Lâm, trước khi đi hắn để lại chút tài nguyên quý giá cho Lưu Hiểu Nguyệt.

Với thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn đi vào Tội Ác Hiệp Cốc không cần thận trọng như lúc trước. Ngoài rìa Tội Ác Hiệp Cốc xuất hiện linh thú bình thường không tạo thành chút uy hiếp với Cảnh Ngôn, dù là linh thú bát giai, thậm chí cửu giai cũng bị hắn một kiếm giết dễ như chơi.

Rất nhanh Cảnh Ngôn đến chỗ lần trước phát hiện chín gốc Tử Huân Hoa.

Nhớ lại lần trước đến đây đụng phải thành chủ Bạch Tuyết, Cảnh Ngôn thầm thổn thức. Tính thời gian đã qua chừng hai năm.

Hai năm trước Cảnh Ngôn còn là võ giả cảnh giới hậu thiên, bây giờ hắn đã là Tiên Thiên đỉnh, có sức chiến đấu Đạo Linh cảnh trung kỳ.

Thời gian như nước chảy.

Thực lực của Cảnh Ngôn thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cảnh Ngôn ở lại đây giây lát rồi tiếp tục vào sâu hơn, chú ý tình hình trong sơn cốc.

Cảnh Ngôn chợt phát hiện dấu vết Tử Huân Hoa, mỉm cười hái:

- Tử Huân Hoa! Tìm tiếp!

Lần này đến Cảnh Ngôn định hái nhiều Tử Huân Hoa phối chế một đống dược tề Thánh Linh, mới hái có một gốc đương nhiên hắn sẽ không đi.

Từ lúc phát hiện Tử Huân Hoa thứ nhất, Cảnh Ngôn vào sâu một quãng sẽ thấy Tử Huân Hoa khác, đôi khi là một gốc, có khi mấy gốc mọc chung chỗ. Đương nhiên đụng phải linh thảo có giá trị khác Cảnh Ngôn cũng sẽ tiện tay hái. Hắn là đan sư, về mặt lý luận linh thảo nào cũng cần thiết, nhưng nếu là linh thảo quá bình thường thì hắn lười lãng phí thời gian hái. Những linh thảo được Cảnh Ngôn hái đều là phẩm cấp cao, giá trị cao.

Bùm!

Cảnh Ngôn đi sâu vào Tội Ác Hiệp Cốc ngày thứ hai chợt nghe có tiếng đánh nhau.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Có người?

Cảnh Ngôn lắc người nhanh chóng áp sát.

Quả nhiên nơi đó có người đang đánh nhau, Cảnh Ngôn thấy một nữ võ giả mặc váy dài màu tím chém giết với một con Kim Văn Linh Thú tứ giai.

Sức chiến đấu của Kim Văn Linh Thú tứ giai đại khái bằng võ giả nhân loại cảnh giới Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn xuất hiện, cùng lúc đó nữ võ giả phát hiện ra hắn, khóe mắt liếc nhanh qua.

Cảnh Ngôn cười cười, hắn thấy nữ võ giả khi phát hiện ra mình thì cảnh giác hơn, tấn công Kim Văn Linh Thú bớt sắc bén hơn trước.

Lúc trước nữ võ giả chém giết với Kim Văn Linh Thú rõ ràng chiếm ưu thế, nếu Cảnh Ngôn không xuất hiện có lẽ qua hai phần ba thời gian tách trà là nàng sẽ giết con Kim Văn Linh Thú tứ giai này. Bây giờ Cảnh Ngôn xuất hiện, động tác của nữ võ giả thận trọng nhiều, cố ý kiểm soát nguyên khí, chắc vì lo hắn đột nhiên đánh lén.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Ta chỉ đi ngang qua đây.

Nữ nhân nghe Cảnh Ngôn nói vậy hơi cau mày, nàng không trả lời, vẫn không đánh hết sức với Kim Văn Linh Thú, rõ ràng không tin lời Cảnh Ngôn.

Nữ nhân mặc váy dài màu tím trông khá trẻ khoảng ba mươi tuổi, tu vi là cảnh giới Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn thấy nữ võ giả váy tím vẫn chưa buông cảnh giác, bổ sung thêm:

- Ta thật sự đi ngang qua, xin hãy mau giết con Kim Văn Linh Thú tứ giai để ta còn đi nữa!

Địa hình khu này hơi kỳ lạ, nữ võ giả và Kim Văn Linh Thú chém giết hoàn toàn chặn đường, chưa đánh xong Cảnh Ngôn không qua được.

Đáp lại Cảnh Ngôn chỉ có tiếng rống tức giận của Kim Văn Linh Thú:

- Grào!

Cảnh Ngôn thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu, có vẻ tính cách của nữ nhân này không dễ tin người. Đã vậy Cảnh Ngôn dứt khoát ngồi xếp bằng chờ, hắn chống mắt xem nếu hắn không đi thì nàng ta còn giữ cảnh giác đánh nhau với Kim Văn Linh Thú mãi không.

Thấy Cảnh Ngôn ngồi khoanh chân nữ võ giả hơi ngạc nhiên, hành động nhanh nhẹn hơn, công kích dần sắc bén hung hãn.

Qua khoảng một tách trà sau nữ nhân rốt cuộc giết Kim Văn Linh Thú.

Lúc này Cảnh Ngôn đứng dậy, cười với nữ võ giả váy tím nhanh chóng thu xác Kim Văn Linh Thú.

Nữ võ giả váy tím nghiêm túc đánh giá Cảnh Ngôn, hình như hơi ngạc nhiên, có lẽ vì hắn quá trẻ tuổi. Nhưng võ giả có thể vào trong Tội Ác Hiệp Cốc sâu đến vùng này thì thực lực tuyệt đối đủ mạnh, đến khu vực này không thể giải thích bằng vận may, nên nữ võ giả váy tím không vì Cảnh Ngôn trẻ tuổi mà dỡ bỏ cảnh giác với hắn.

Nữ võ giả váy tím nhìn Cảnh Ngôn giây lát rồi rời đi, hình như không hứng thú giao lưu với hắn.

Thấy nữ võ giả sắp đi, lòng Cảnh Ngôn máy động bản năng kêu lên:

- Chờ chút!

Nữ võ giả váy tím cứng nhắc hỏi:

- Có chuyện gì?

Ánh mắt nàng cực kỳ cảnh giác, giơ ngang vũ khí trước mặt chuẩn bị tùy thời đánh nhau.

Thấy bộ dạng nữ võ giả váy tím như thế Cảnh Ngôn thầm lắc đầu, chắc nàng là thành viên gia tộc lớn, không có nhiều kinh nghiệm trải đời, nếu không đã chẳng lộ rõ vẻ đề phòng khi thấy hắn.

Cảnh Ngôn giải thích rằng:

- Đừng hiểu lầm, ta không có ác ý. Ta chỉ muốn hỏi nàng có Tử Huân Hoa không?

Cảnh Ngôn chợt nảy ý tưởng, Tử Huân Hoa không có giá trị với võ giả bình thường, trong chợ không có Tử Huân Hoa không phải vì nó quá hiếm hoi, đơn giản là nó không có giá trị. Võ giả có thể vào Tội Ác Hiệp Cốc sâu tận đây ít nhất cảnh giới từ Tiên Thiên hậu kỳ trở lên, với võ giả như vậy hái Tử Huân Hoa chỉ lãng phí thời gian.

Cảnh Ngôn lên tiếng hỏi nhưng không ôm hy vọng quá lớn.

Nữ võ giả váy tím sửng sốt:

- Tử Huân Hoa?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng rồi, nếu nàng có Tử Huân Hoa thì ta đồng ý dùng tài nguyên khác trao đổi.

Nữ võ giả váy tím làm động tác khiến Cảnh Ngôn bất ngờ:

- Ngươi tự xem đi.

Nữ võ giả váy tím vung cánh tay, một đống linh thảo các loại chồng chất trước mặt nàng, có trên trăm loại linh thảo lẫn lộn vào nhau.

Có thể tưởng tượng sau khi linh thảo bị hái xuống thì bị tùy tiện chất trong tu di giới chỉ, nên khi lấy ra mới chất thành núi nhỏ.

Làm Cảnh Ngôn dở khóc dở cười là trong đống linh thảo có nhiều cỏ dại chẳng chút giá trị. Đúng vậy, là cỏ dại trăm phần trăm, không chút giá trị.

Cảnh Ngôn cười gượng lắc đầu, nữ võ giả váy tím đúng là quái thai. Hắn rất khó tưởng tượng võ giả Đạo Linh cảnh mà hái cả cỏ dại bỏ vào tu di giới chỉ của mình. Nhưng Cảnh

Ngôn cũng mừng, trong đống linh thảo có nhiều Tử Huân Hoa, có lẽ nữ võ giả váy tím không bỏ qua luôn cỏ dại nên mới hái Tử Huân Hoa giá trị không cao bao nhiêu.

Nếu là võ giả Đạo Linh cảnh khác e rằng khinh thường Tử Huân Hoa, càng đừng nói tốn thời gian hái những linh thảo giá trị cực thấp.

Cảnh Ngôn lựa chọn trong đống linh thảo tìm ra tất cả Tử Huân Hoa, nói:

- Của nàng có nhiều Tử Huân Hoa, ta lấy hết.

Nữ võ giả váy tím chỉ số Tử Huân Hoa được Cảnh Ngôn lựa ra, nhấn mạnh hỏi:

- Ngươi lấy mấy cái này?

Cảnh Ngôn gật đầu, hỏi:

- Đúng vậy! Nàng muốn đổi mớ Tử Huân Hoa này ra bao nhiêu linh thạch?

Nữ võ giả váy tím lắc đầu nói:

- Ta không biết, ngươi tùy tiện đưa đi.

Mắt nữ võ giả váy tím nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn, vũ khí siết chặt trong tay nàng tùy thời sẵn sàng đánh nhau.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ Tử Huân Hoa không có giá trị với người khác, nhưng nó rất có giá với hắn, thật khó định giá với đối phương. Nếu làm nữ võ giả váy tím không vừa lòng, nàng không chịu trao đổi thì biết làm sao?

Hết chương 366.

Chương 367. Kế Hoạch Chế Tạo Tiên Thiên

Mắt đẹp nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, nữ võ giả váy tím không thúc giục.

Cảnh Ngôn nhìn đối phương, hỏi dò:

- Chắc nàng cũng biết Tử Huân Hoa không có giá trị quá cao trong chợ?

Cảnh Ngôn không hiểu nhiều về Đạo Linh cảnh này, không biết tính cách của đối phương ra sao, hắn lo mình báo giá không đến mức mong muốn đối phương sẽ phủi tay rời đi. Nếu giao dịch thất bại Cảnh Ngôn lại phải mất nhiều thời gian ở đây tìm nhiều Tử Huân Hoa.

Nữ võ giả váy tím gật đầu nói:

- Ta biết.

Cảnh Ngôn yên lòng, xem ra nữ võ giả váy tím không định hét giá cao.

Nữ võ giả váy tím bổ sung thêm:

- Nhưng ngươi đã muốn mua Tử Huân Hoa của ta tức là ngươi cần Tử Huân Hoa, có nhu cầu thì có giá trị.

Cảnh Ngôn nghe vậy trợn trắng mắt, nữ võ giả váy tím này cũng không ngốc, không thể trả một ít linh thạch qua mắt nàng.

Cảnh Ngôn ngập ngừng rồi lật tay ra, một cái bình bằng ngọc hiện ra trong lòng bàn tay.

Cảnh Ngôn ném bình ngọc cho đối phương:

- Chỗ ta có một viên đan dược, nàng thấy sao?

Trong bình ngọc đựng một viên đan dược tam giai tên Kim Văn Vũ Hóa Đan, có thể tăng lực công kích của võ giả Đạo Linh cảnh trong thời gian ngắn, tác dụng phụ hầu như không có. Trong chợ khó mua Kim Văn Vũ Hóa Đan, dù ở trong Lam Khúc quận thành, võ giả bình thường chỉ có thể mua qua hội đấu giá.

Cảnh Ngôn có nhiều Kim Văn Vũ Hóa Đan, lúc rảnh rỗi hắn luyện chế đủ loại đan dược tam giai, Kim Văn Vũ Hóa Đan nằm trong số đó.

Nữ võ giả váy tím mở nắp bình ngọc ra, con ngươi co rút:

- Kim Văn Vũ Hóa Đan? Phẩm chất nhị đẳng!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng vậy! Đây là một viên Kim Văn Vũ Hóa Đan nhị đẳng, ta định dùng đan dược này đổi số Tử Huân Hoa của nàng chịu không?

Tính giá Tử Huân Hoa theo thị trượng thì còn kém rất xa để so sánh với một viên Kim Văn Vũ Hóa Đan nhị đẳng, nhưng chúng nó có ích lớn cho Cảnh Ngôn. Lấy một viên đan dược hắn dễ dàng luyện chế ra đổi đống Tử Huân Hoa, Cảnh Ngôn không cho rằng mình chịu thiệt.

Nữ võ giả váy tím chỉ vào đống linh thảo, hỏi:

- Ngươi còn Kim Văn Vũ Hóa Đan phải không? Ta nghĩ nếu ngươi đưa thêm một viên Kim Văn Vũ Hóa Đan thì ta đổi toàn bộ linh thảo cho ngươi, vậy ổn hơn.

Cảnh Ngôn chỉ vào mình:

- Ta lại đưa một viên Kim Văn Vũ Hóa Đan đổi toàn bộ linh thảo của nàng?

Nữ võ giả váy tím gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Cảnh Ngôn dở khóc dở cười nói:

- Nàng có biết trong đống linh thảo này có nhiều cái chỉ là cỏ dại?

Nữ võ giả váy tím kiên quyết nói:

- Mặc kệ, ta không rành về linh thảo, tóm lại ngươi muốn Tử Huân Hoa thì phải đổi luôn linh thảo khác.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói, lại ném một viên Kim Văn Vũ Hóa Đan cho đối phương:

- Được rồi, tùy nàng.

Nữ võ giả váy tím nhận lấy bình ngọc thứ hai, kiểm tra kỹ như sợ Cảnh Ngôn lừa nàng. Kiểm tra xong nữ võ giả váy tím vừa lòng gật gù, nở nụ cười khiến người say mê.

Nữ võ giả váy tím thu về trường kiếm, lắc người định đi:

- Vậy ta đi đây.

Cảnh Ngôn nhìn bóng lưng nữ võ giả váy tím, hét to:

- Tên nàng là gì?

Giọng nữ võ giả váy tím từ xa vọng lại:

- Tên ta là Linh Kỳ!

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Linh Kỳ …

Tiếp theo Cảnh Ngôn sửa sang lại đống linh thảo lộn xộn, phát hiện một số linh thảo giá trị rất cao, tính sơ dùng hai viên

Kim Văn Vũ Hóa Đan đổi đống linh thảo này không bị lỗ, cuộc mua bán tạm được.

Vèo!

Cảnh Ngôn vung tay thu hết linh thảo vào tu di giới chỉ.

- Nên trở lại!

Cảnh Ngôn xoay người chạy nhanh ra ngoài rìa Tội Ác Hiệp Cốc.

Đổi Tử Huân Hoa từ chỗ Linh Kỳ, cộng thêm Cảnh Ngôn tự mình hái tổng cộng hơn hai trăm gốc Tử Huân Hoa, đủ nhu cầu.

Cảnh Ngôn từ Nguyệt Hoa Sâm Lâm quay về Đông Lâm thành lại mất hơn một tuần.

Huy Hoàng đan lâu, đỉnh tầng, căn cứ phối dược.

Huy Hoàng đan lâu trữ tồn nhiều linh thảo đủ loại, đủ đẳng cấp, rất đầy đủ. Phối chế dược tề Thánh Linh chỉ thiếu mình Tử Huân Hoa, giờ Cảnh Ngôn kiếm được một đống, tiếp theo là bắt tay vào làm.

Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành hơn một năm, trong thời gian này Cảnh gia xuất hiện nhiều hạt giống Võ Đạo tốt. Tử đệ trực hệ và chi thứ cộng lại cỡ mấy trăm người Võ Đạo cửu trọng thiên. Trong đám người này có một phần ba thiên phú tốt nhất, nếu được thêm dược tề Thánh Linh trợ giúp đột phá cảnh giới thì trong thời gian ngắn Cảnh gia sẽ xuất hiện mấy chục võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Trước kia tử đệ Cảnh gia rất ít có Võ Đạo cửu trọng thiên, nguyên Đông Lâm thành cũng không có nhiều võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên dưới ba mươi tuổi. Có lý do rất quan trọng là vì không có dược tề tốt, tài nguyên thiếu thốn.

Lúc Cảnh gia mới được chợ khu nam tương đương với quản lý hai chợ, được đến tài nguyên tăng mảng lớn, cộng thêm trong Huy Hoàng đan lâu làm ra nhiều dược tề phẩm chất tốt đưa đến, khiến tử đệ Cảnh gia trong hơn một năm này thực lực tăng vùn vụt.

Nhiều võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên đều bị kẹt trước lạch trời Võ Đạo cửu trọng thiên đến Tiên Thiên.

Có lẽ vì Cảnh gia phát triển quá nhanh, nếu để mặc thì không lâu sau sẽ vượt qua Triệu gia, nên Triệu gia mới sốt ruột xuống tay, không tiếc ám toán thành chủ Hoắc Xuân Dương. Triệu gia biết Hoắc Xuân Dương còn ở thì không thể làm gì Cảnh gia.

Triệu gia tính toán đủ điều nhưng bỏ sót khả năng Cảnh Ngôn trở về kịp lúc, thực lực của hắn vượt dự đoán của họ.

Cảnh Ngôn đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm là làm ra nhiều dược tề Thánh Linh cho Cảnh gia lại bay vọt tổng thể.

Có thể tưởng tượng trong thời gian ngắn Cảnh gia xuất hiện mấy chục võ giả cảnh giới Tiên Thiên nữa, về sau trong Đông Lâm thành còn gia tộc nào lay động được địa vị của Cảnh gia?

Trong đại sảnh căn cứ phối dược.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thanh Nham, hỏi:

- Thanh Nham ca, ta kêu ca chuẩn bị tài liệu đã xong chưa?

Cảnh Thanh Nham lên tiếng:

- Chuẩn bị hết rồi. Nhưng Cảnh Ngôn, ngươi cần những tài liệu linh thảo có ích gì? Chúng nó có thể phối chế ra dược tề gì à?

Vẻ mặt Cảnh Thanh Nham đầy thắc mắc.

Hết chương 367.

Chương 368. Hai Trăm Bình Dược Tề Thánh Linh

Hiện giờ năng lực phối dược của Cảnh Thanh Nham đã rất mạnh, lúc trước Cảnh Ngôn dạy cho gã điều phối dược tề giờ đều nắm giữ hết. Chờ Cảnh Thanh Nham bước vào cảnh giới Tiên Thiên là có thể luyện đan.

Hôm nay Cảnh Ngôn kêu Cảnh Thanh Nham chuẩn bị tài liệu linh thảo làm Cảnh Thanh Nham hoang mang, trong tri thức của gã không nhìn ra hắn cần những tài liệu này là định phối chế loại dược tề nào.

Cảnh Ngôn cười cười không giải thích nhiều:

- Thanh Nham ca hãy nhìn đi.

Cảnh Ngôn chuẩn bị sơ rồi bắt đầu phối chế dược tề Thánh Linh, hắn dùng mười dụng cụ phối chế mười phần dược tề cùng lúc.

Qua một tách trà đã phối chế ra một mớ dược tề.

Cảnh Ngôn đưa một bình dược tề mới toanh cho Cảnh Thanh Nham:

- Thanh Nham ca nhìn dược tề này đi.

Cảnh Thanh Nham liếc sơ liền nhận ra ngay. Trước khi Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành từng để lại chút dược tề đặc biệt, đó là loại dược tề này.

Cảnh Thanh Nham biến sắc mặt kêu lên:

- Là dược tề Thánh Linh?

Cảnh Thanh Nham biết sự khủng bố của dược tề Thánh Linh.

Sau khi Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành, Huy Hoàng đan lâu làm theo chỉ thị của hắn mỗi cách một đoạn thời gian tổ chức đấu giá loại nhỏ một lần, vật phẩm đấu giá là dược tề Thánh Linh và một số đan dược cấp thấp Cảnh Ngôn để lại.

Dược tề Thánh Linh được truyền ra làm chấn động nguyên Đông Lâm thành, vô số gia tộc giành giật. Lần đầu đấu giá thậm chí gây rối loạn, Cảnh gia và phủ thành chủ điều động hộ vệ giữ trật tự mới thuận lợi kết thúc đấu giá.

Giờ Cảnh Ngôn lại phối chế loại dược tề nghịch thiên này, một hơi làm mười bình.

Làm Cảnh Thanh Nham hít thở dồn dập là Cảnh Ngôn kêu gã chuẩn bị tài liệu thoạt trông có hai trăm phần, tức là hắn sẽ phối chế hai trăm bình dược tề Thánh Linh?

Suy nghĩ thoáng qua, mặt Cảnh Thanh Nham đỏ rần. Hai trăm bình dược tề Thánh Linh có ý nghĩa gì? Nếu cho võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên thiên phú cao dùng, không dám nói có một nửa thăng cấp Tiên Thiên nhưng ít nhất sẽ có ba mươi phần trăm võ giả thăng cấp.

Đợt dược tề này đủ làm thế gia lớn rung động.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta phối chế lần nữa, phối chế hãy nhìn kỹ, sau đó ca cũng hỗ trợ phối chế nó.

- Không được! Cảnh Ngôn, không thể cho ta biết cách phối chế loại dược tề này! Dược tề này quá quý giá!

Tuy Cảnh Thanh Nham si mê phối chế dược tề, ít giao lưu với người ngoài nhưng chỉ số thông minh trên trung bình, gã

biết giá trị phối phương dược tề Thánh Linh thế nào. Vì biết nên Cảnh Thanh Nham không thể học tập.

Cảnh Ngôn lắc đầu nghiêm túc nói:

- Thanh Nham ca và Thần Tinh thúc thúc là người ta tin tưởng nhất, nếu không đã chẳng giao Huy Hoàng đan lâu cho các người quản lý. Ta đồng ý dạy cách phối chế dược tề Thánh Linh cho Thanh Nham ca, đương nhiên ca tuyệt đối không thể tiết lộ cách phối chế này ra ngoài.

Cảnh Thanh Nham hé môi:

- …

Cảnh Ngôn xua tay ngăn lại:

- Được rồi, chúng ta đã chậm trễ thời gian, có Thanh Nham ca hỗ trợ phối chế dược tề sẽ mau một chút.

Cảnh Thanh Nham đỏ mặt gật đầu, gã nghiêm túc xem Cảnh Ngôn phối chế dược tề Thánh Linh lần nữa rồi cùng hắn phối chế. Đương nhiên tốc độ phối chế dược tề của Cảnh Thanh Nham chậm hơn Cảnh Ngôn nhiều, hoàn toàn không thể so sánh.

Hai trăm bình dược tề Thánh Linh làm hai người bận rộn đến nửa đêm mới phối chế xong.

Làm xong hai trăm bình dược tề Thánh Linh, Cảnh Ngôn còn dư chút Tử Huân Hoa nhưng hắn không định dùng hết, giữ lại Tử Huân Hoa bên người phòng khi có cần.

Lại qua hơn mười ngày.

Hôm nay ở trạch viện Cảnh gia, Cảnh Ngôn, tộc trưởng Cảnh Thành Dã, các vị trưởng lão tụ tập trong nghị sự đường.

Cảnh Thành Dã nói:

- Cảnh Ngôn, tin tức đã truyền đến mỗi gia tộc thế lực, sáng ngày mai chắc họ sẽ đến Cảnh gia tham gia đại hội luận công phát thưởng.

Cảnh Ngôn gật đầu nói, mắt lóe tia sáng lạnh:

- Ừm, chúng ta nên làm chút chuẩn bị, người gia tộc nào dám không đến trực tiếp xuất binh tiêu diệt. Cảnh gia chúng ta không lạm sát, nhưng không thể để người ta thấy mình yếu đuối!

Cảnh Thành Dã cười nói:

- Ta đã chuẩn bị rồi, bên phủ thành chủ cũng hết sức ủng hộ Cảnh gia ta. Phủ thành chủ có năm trăm vệ đội mặc giáp sẵn sàng tùy thời điều động.

Hiện giờ phủ thành chủ trăm phần trăm ủng hộ Cảnh gia, chuyện của Cảnh gia là của phủ thành chủ. Trước khi thành chủ mới đến điều này sẽ không thay đổi. Vệ đội mặc giáp phủ thành chủ bị Lữ Cầm, Thạch Tuyên kiểm soát.

Cảnh Thành Dã đổi đề tài, nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Phải rồi, còn có một việc. Chợ khu bắc vốn do Lâm gia quản lý, sau cuộc náo động Đông Lâm thành, Cảnh gia ta chủ đạo trật tự trong thành thị tạo dựng lại. Lâm Nam La xin cho Lâm gia tiếp tục quản lý chợ khu bắc.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, hắn hỏi:

- Tộc trưởng, hiện nay thái độ của Lâm Nam La đối với Cảnh gia ta thế nào?

Cảnh Thành Dã nheo mắt nói:

- Lâm Nam La vô cùng cung kính với Cảnh gia ta, nếu không đã chẳng xin Cảnh gia cho phép Lâm gia tiếp tục quản lý chợ khu bắc.

Lâm gia hiện giờ quỳ xưng thần Cảnh gia, tộc trưởng Lâm gia Lâm Nam La tư thái rất thấp trước mặt Cảnh Thành Dã.

Các trưởng lão khác gật đầu, Cảnh gia khá vừa lòng thái độ của Lâm gia.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ừm, nếu vậy để Lâm gia tiếp tục giữ chợ khu bắc. Cảnh gia chúng ta không thể ăn mảnh, Cảnh gia đã chiếm ba trong bốn chợ Đông Lâm thành cũng ổn rồi.

Cảnh Thành Dã cười nói:

- Ta cũng nghĩ vậy.

Thật ra tộc trưởng như gã có quyền tự quyết định việc này, không cần hỏi Cảnh Ngôn, Cảnh Thành Dã nói ra vì tỏ vẻ tôn trọng Cảnh Ngôn.

Dù sao Cảnh Ngôn không có mặt thì nguyên Cảnh gia đã không tồn tại, hắn mới là trụ cột nòng cốt của Cảnh gia.

Tiếp theo mọi người thảo luận một số vấn đề về thế cục Đông Lâm thành. Cảnh Ngôn không nêu nhiều ý kiến, hắn sẽ không ở trong Đông Lâm thành quá lâu, chờ chấm dứt đại hội luận công phát thưởng hắn sẽ rời khỏi Đông Lâm thành trở về Lam Khúc quận thành.

Đến nay thành chủ Hoắc Xuân Dương chưa về, chức vị thành chủ Đông Lâm thành không thể bỏ trống mãi, chắc chắn Lam Khúc quận thành nhâm mệnh thành chủ mới đến. Cảnh Ngôn không hy vọng thành chủ mới tới ảnh hưởng phát triển của Cảnh gia trong Đông Lâm thành. Cảnh Ngôn cần tìm hiểu thành chủ mới nhậm chức là ai, tuyệt đối không thể để người của Văn gia làm thành chủ Đông Lâm thành.

Hết chương 368.

Chương 369. Trong Đại Hội

Ngày thứ hai.

Phủ đệ Đổng gia.

Tộc trưởng Đổng gia sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng. Hôm qua Cảnh gia sai người đến thông báo tộc trưởng, đám trưởng lão Đổng gia đi Cảnh gia tham gia

Cái gì là đại hội luận công phát thưởng?

Đó là một tháng trước trong đại chiến Cảnh gia và Triệu gia, có công đứng về phe Cảnh gia nên Cảnh gia sẽ ban thưởng cho họ.

Nhưng Đổng gia có đứng về trận doanh Cảnh gia đâu, vậy Cảnh gia kêu bọn họ tham gia đại hội luận công phát thưởng là có ý đồ gì?

Sau khi đại chiến Cảnh gia và Triệu gia qua đi, Đổng gia tích cực hoạt động ngầm, họ sợ Cảnh gia tính sổ nên không thể ngồi chờ chết. Đổng gia liên lạc với nhiều gia tộc thế lực có ý nghĩ giống như họ, liên hợp lại với nhau. Cảnh gia mà xuống tay là bọn họ sẽ hợp tác ứng chiến.

Nhưng khiến người bất ngờ là Cảnh gia không hề có dấu hiệu ra tay, một tháng nay Đông Lâm thành hết sức bình tĩnh.

Mãi đến hôm qua Cảnh gia đột nhiên phái người đến đưa tin.

Đám người tộc trưởng Đổng gia biết nếu tham gia đại hội tuyệt đối không có chuyện tốt cho Đổng gia. Nhưng nếu không đi thì hậu quả cũng rất nghiêm trọng.

Tộc trưởng Đổng gia nóng nảy đi tới đi lui:

- Làm sao bây giờ?

Thời gian gấp gáp, lúc này không kịp bàn bạc cách ứng đối với gia tộc khác.

Vậy có nên đi hay không?

Trong Đông Lâm thành còn có một số gia tộc như Chu gia, Trịnh gia cũng nghĩ như tộc trưởng Đổng gia.

Thật lòng họ không muốn tham gia đại hội này, nhưng sợ Cảnh gia tức giận trực tiếp phái người đến tiêu diệt. Bọn họ biết hiện tại vệ đội mặc giáp phủ thành chủ hầu như mặc cho Cảnh gia sai khiến, gia tộc riêng lẻ không có năng lực ngăn cản Cảnh gia.

Trên quảng trường to lớn cúa Cảnh gia.

Các nhân vật Cảnh gia như Cảnh Ngôn, Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh sớm có mặt ở đây. Bốn phía có đông đúc thành viên Cảnh gia xếp hàng ngay ngắn.

Theo thời gian trôi qua các thủ lĩnh gia tộc mang theo thành viên quan trọng đi đến, người Cảnh gia xếp chỗ ngồi cho các vị khách này.

Dần dà người trên quảng trường ngày càng đông nhưng tiếng ồn rất nhỏ, hầu như không ai huyên thuyên lớn tiếng. Trừ gia tộc cá biệt, thủ lĩnh những gia tộc khác phập phồng lo sợ. Đặc biệt những gia tộc thế lực trận doanh Triệu gia càng thấp thỏm lo sợ, e sợ Cảnh gia kêu họ đến bắt trọn ổ.

Tộc trưởng Lưu gia, Mã gia, Lý gia thì bình thản. Lúc Cảnh gia gặp nguy nan ba gia tộc chọn sống còn cùng Cảnh gia, bọn họ tin Cảnh gia có tiêu diệt gia tộc nguyên thành cũng sẽ không xuống tay với họ. Hơn nữa hôm nay đại hội này tên là đại hội luận công phát thưởng, vậy sẽ có chủ đồ ban thưởng.

Tộc trưởng Lưu gia hỏi nhỏ tộc trưởng Mã gia:

- Mã tộc trưởng nói xem Cảnh gia sẽ ban thưởng cái gì cho chúng ta?

Tộc trưởng Mã gia mỉm cười nói:

- Chắc sẽ cho nhiều linh thạch.

Tộc trưởng Lý gia nhếch môi nói:

- Ta nghĩ ít nhất cho mỗi gia tộc chúng ta mười vạn linh thạch. Lần này tiêu diệt Triệu gia và Thái gia, Cảnh gia thu hoạch rất khủng, các ngươi không biết con số cụ thể. Mấy năm nay Triệu gia, Thái gia tích lũy rất kinh người.

Ba vị tộc trưởng ngồi chung với nhau, thầm mong chờ phần thưởng được ban cho. Bọn họ là người ủng hộ trung thực của Cảnh gia, họ thuộc nhóm được thưởng nhiều nhất.

Tộc trưởng Lưu gia nói:

- Cảnh gia có được nhiều đến đâu ta cũng không thể mắt đỏ, cho bao nhiêu chúng ta đều phải ôm cảm kích. Tuy ba gia tộc chúng ta góp sức nhiều trong trận chiến này, nhưng xoay chuyển thế cục là Cảnh gia, là Cảnh Ngôn thiếu gia.

Lưu gia được Cảnh gia bồi dưỡng, từ đầu đến cuối Lưu gia là người ủng hộ Cảnh gia trăm phần trăm, chưa bao giờ thay đổi.

Tộc trưởng Lý gia cười cười:

- Lưu tộc trưởng nói đúng, ha ha.

Tộc trưởng một gia tộc đi tới, thái độ vô cùng khiêm tốn nói:

- Mấy vị tộc trưởng khỏe.

Lưu tộc trưởng dùng khóe mắt liếc đối phương:

- A, Ngô tộc trưởng khỏe.

Ngô gia vốn cũng là người ủng hộ kiên định của Cảnh gia, nhưng sau khi khai chiến người Ngô gia không xuất hiện. Nên Lưu tộc trưởng rất coi thường Ngô gia, nói chuyện giọng điệu cũng là lạ.

Tộc trưởng Ngô gia nghe ra nhưng không để bụng, bất đắc dĩ nói:

- Ba vị tộc trưởng, ta đại biểu Ngô gia khẩn cầu các người nói tốt vài câu giúp Ngô gia ta trước mặt Cảnh tộc trưởng.

Lưu tộc trưởng cười khẩy nói:

- Ngô tộc trưởng nói vậy là sao? Ngô gia còn cần chúng ta nói tốt giúp? Cảnh gia luôn rất ưu ái các người, muốn nói tốt cũng nên là Ngô tộc trưởng nói giúp chúng ta.

Ngô tộc trưởng lúng túng, nhưng da mặt của gã không mỏng, nếu bị châm chích vài câu liền bỏ cuộc thì không thích hợp lãnh đạo một gia tộc.

Ngô tộc trưởng giải thích:

- Lưu tộc trưởng, ta biết ngươi có chút khó chịu với Ngô gia ta, nhưng trong tình thế đó chúng ta có lựa chọn nào? Ngô gia ta cũng muốn giúp Cảnh gia, nhưng nếu làm như vậy Ngô gia sẽ biến mất khỏi Đông Lâm thành, vì chuyện này trong Ngô gia cũng cãi cọ rối ren.

Lưu tộc trưởng xua tay nói:

- Ngô tộc trưởng đừng nói nữa, chúng ta đều biết tình huống khi đó thế nào. Ngô tộc trưởng suy xét có đạo lý của ngươi, nhưng làm người không thể quên gốc. Những gia tộc chúng ta đi theo Cảnh gia sớm nhất, nếu không có Cảnh gia làm chỗ dựa thì có thể phát triển được sao?

Mặt Ngô tộc trưởng tối sầm, thở dài thườn thượt chắp tay với ba người rồi quay về chỗ ngồi của mình.

Lúc này Cảnh Ngôn đứng dậy chắp tay với đứng đầu mấy chục gia tộc trên quảng trường:

- Các vị tộc trưởng gia tộc Đông Lâm thành!

Cảnh Ngôn tự mình chủ trì đại hội luận công phát thưởng.

Cảnh Ngôn mỉm cười nheo mắt nói:

- Hôm nay là ngày Cảnh gia ta tổ chức đại hội luận công phát thưởng, Cảnh gia hoan nghênh các vị tộc trưởng đến dự đại hội lần này. Ta nghĩ không cần ta nói nhiều các vị cũng hiểu mục đích đại hội. Một tháng trước Đông Lâm thành ta xảy ra biến động lớn, có một số gia tộc biến mất trở thành lịch sử. Trong biến động gia tộc các vị cùng Cảnh gia ta dắt tay vượt qua ải khó, Cảnh gia rất cảm kích ân tình của các gia tộc nên mới có đại hội luận công phát thưởng hôm nay. Cảnh gia ta muốn cảm tạ các vị!

Giọng Cảnh Ngôn quanh quẩn trên bầu trời quảng trường.

Cảnh Ngôn nhìn sang một vị chủ quản Cảnh gia, hỏi:

- Đã đến giờ, có gia tộc nào chưa đến không?

Hết chương 369.

Chương 370. Ban Thưởng

Chủ quản Cảnh gia khom người nói:

- Còn người Đổng gia, Chu gia chưa đến.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Hai gia tộc này làm gì? Hay Cảnh gia chúng ta chưa thông báo cho họ?

Chủ quản lên tiếng:

- Hôm qua gia tộc đã sai người thông báo hai gia tộc này.

Đương nhiên Cảnh Ngôn biết hai gia tộc đã được thông báo, hắn cố ý nói ra vì muốn những người có mặt đều biết điều này.

Cảnh gia thông báo các ngươi đến tham gia đại hội nhưng các ngươi không tới là coi thường Cảnh gia.

Đông Lâm thành bây giờ ai xem thường Cảnh gia thì kẻ đó phải trả giá cực đắt.

Cảnh Ngôn nhìn mặt trời:

- Thời gian đã đến, chờ thêm thời gian một tách trà!

Cảnh Ngôn nhìn hướng mọi người, mỉm cười nói:

- Các vị hãy bình tĩnh, chúng ta chờ người Đổng gia, Chu gia thêm thời gian một tách trà đi.

Qua một tách trà, người Đổng gia, Chu gia vẫn không thấy mặt.

Thật ra nếu người Đổng gia, Chu gia muốn tham gia đại hội thì đã sớm đến, Cảnh Ngôn biết điều đó. Cảnh Ngôn nói

chờ thời gian một tách trà nhưng không ôm hy vọng người Đổng gia, Chu gia sẽ đến kịp giờ.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không đợi nữa, bắt đầu đại hội đi.

Cảnh Ngôn lấy ra một tu di giới chỉ, khẽ quát:

- Lưu tộc trưởng!

- Có!

Tộc trưởng Lưu gia đứng dậy bước nhanh lên trước, đến trước mặt Cảnh Ngôn, cúi gập người chào.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Lưu tộc trưởng, một tháng trước trong chiến tranh giữa Cảnh gia ta và Triệu gia, Lưu tộc trưởng dẫn dắt thành viên gia tộc đẫm máu giết chóc vì Cảnh gia ta. Bây giờ ta đại biểu Cảnh gia bày tỏ lòng biết hướng đến Lưu tộc trưởng và Lưu gia!

Lưu tộc trưởng lớn tiếng nói:

- Đây là điều Lưu gia nên làm, không có Cảnh gia thì không có Lưu gia ta!

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, nay ta đại biểu Cảnh gia ban thưởng cho Lưu gia, hy vọng tương lai Lưu gia sẽ phát triển càng tốt.

Cảnh Ngôn nói rồi lấy ra thẻ vàng linh thạch khỏi tu di giới chỉ.

Cảnh Ngôn đưa thẻ vàng linh thạch cho Lưu tộc trưởng:

- Lưu tộc trưởng, trong hai tấm thẻ vàng linh thạch này có hai mươi vạn linh thạch.

Hai mươi vạn linh thạch!

Đám người nghe con số này biểu tình rung động.

Cảnh gia thật rộng rãi, vừa ra tay đã cho hai mươi vạn linh thạch, đây là con số đủ khiến gia tộc thế lực nhỏ đỏ mắt. Những gia tộc thế lực nhỏ kiếm tiền một năm cũng chỉ được vài vạn linh thạch, lần này Cảnh gia ban thưởng hai mươi vạn linh thạch đúng là con số thiên văn.

Lưu tộc trưởng ngừng thở.

Mới rồi mấy gia tộc bọn họ còn thảo luận Cảnh gia ban thưởng cho họ phỏng chừng có mười vạn linh thạch. Được mười vạn linh thạch là đã đến mong muốn của họ, đã đủ làm họ vừa lòng, không ngờ Cảnh gia ban thưởng hai mươi vạn linh thạch.

Kích động!

Lưu tộc trưởng thầm hít sâu, hai tay nhận thẻ vàng linh thạch.

Lưu tộc trưởng chân thành nói:

- Đa tạ Cảnh Ngôn thiếu gia, đa tạ Cảnh gia.

Các ánh mắt hâm mộ nhìn Lưu tộc trưởng. Họ biết trong trận chiến này Cảnh gia thu hoạch rất lớn, nhưng Cảnh gia có chịu trích ra một phần chia cho người khác hay không lại là chuyện khác.

Nói thật là dù Cảnh gia keo kiệt ôm hết cũng không ai dám nói linh tinh. Hai gia tộc Triệu gia, Thái gia còn bị diệt, chẳng lẽ bọn họ cứng rắn hơn hai gia tộc này? Nếu chọc giận Cảnh gia, làm Cảnh gia mặc kệ trắng đen phái binh tiêu diệt bọn họ thì họ không có chỗ nói lý.

Cảnh Ngôn lại lấy ra một hộp ngọc từ tu di giới chỉ, vừa nói vừa đưa cho Lưu tộc trưởng:

- Trong này còn có hai mươi viên Quy Nguyên Đan, hai mươi viên Hồi Xuân Đan, hai mươi viên giải độc đan.

Lưu tộc trưởng ngây người.

Được hai mươi vạn linh thạch đủ làm Lưu tộc trưởng mừng rỡ, có số linh thạch này gia tộc sẽ dễ sống hơn nhiều, cho nhiều tử đệ có thiên phú tốt thực lực tăng vùn vụt trong thời gian ngắn. Nhưng không ngờ Cảnh Ngôn lấy ra sáu mươi viên đan dược đưa cho gã.

Đây đúng là … làm người đầu óc ù đặc.

Giá trị sáu mươi viên đan dược hơn xa hai mươi vạn linh thạch.

Không chỉ riêng Lưu tộc trưởng, thủ lĩnh mấy gia tộc nhìn trân trân, tim đập nhanh. Nếu nói hai mươi vạn linh thạch chỉ làm họ hơi đỏ mắt hâm mộ, vậy những đan dược này làm họ phát cuồng, miệng lưỡi khô khốc.

Lưu tộc trưởng do dự:

- Cái này …

Lưu tộc trưởng đương nhiên muốn có những đan dược này, nhưng số lượng quá kinh khủng, tính sơ giá trị cũng trên trăm vạn linh thạch.

Trăm vạn linh thạch là khái niệm gì?

Lưu tộc trưởng sợ chờ khi mình ra trạch viện Cảnh gia sẽ bị người cướp giật, tuy thực lực của gã không kém nhưng những người có mặt cũng có khá nhiều mạnh hơn gã.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Lưu tộc trưởng, đây là Lưu gia nên được, nhận lấy đi.

Mấy chục viên đan dược tầm thường không đáng gì với Cảnh Ngôn.

Lưu tộc trưởng giơ hai tay nhận hộp ngọc:

- Rõ!

Tay Lưu tộc trưởng run run, thầm thề về sau Lưu gia hết lòng đi theo Cảnh gia không đổi ý, vĩnh viễn không sinh ra hai lòng.

Khi mọi người chưa phản ứng lại Cảnh Ngôn đưa tiếp năm bình dược tề:

- Lưu tộc trưởng, còn có năm bình dược tề Thánh Linh cũng nằm trong phần thưởng.

Năm bình dược tề này là dược tề Thánh Linh, vật nghịch thiên tăng xác suất võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên rất nhiều.

Người Đông Lâm thành không xa lạ gì dược tề Thánh Linh, vì Huy Hoàng đan lâu nhiều lần hội đấu giá dược tề này. Mỗi lần dược tề Thánh Linh xuất hiện dẫn đến điên cuồng, vì mỗi bình dược tề Thánh Linh đại biểu một phần ba võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Trong đám gia tộc có mặt ở đây nguyên gia tộc chỉ có một vị võ giả cảnh giới Tiên Thiên, nếu có thêm một người nữa đại biểu ý nghĩa quá to lớn. Hai võ giả cảnh giới Tiên Thiên tọa trấn gia tộc thì địa vị càng vững vàng.

Nên khi Cảnh Ngôn lấy ra năm bình dược tề Thánh Linh cho Lưu tộc trưởng, thủ lĩnh gia tộc trên quảng trường như bị sét đánh, quên hít thở.

Dược tề Thánh Linh không phải ngươi có linh thạch là có thể mua. Chỉ khi Huy Hoàng đan lâu đấu giá mới ngẫu nhiên thấy dược tề Thánh Linh, nơi khác không có.

Còn về Cảnh Ngôn có lừa bịp mọi người hay không, nghĩ sơ liền biết đó là không thể nào, hắn tuyệt đối không lừa mọi

người cũng không cần làm như vậy.

Hết chương 370.

Chương 371. Ban Thưởng Chói Mù Mắt

Người Cảnh gia cũng mất bình thường.

Lúc trước Cảnh gia ban thưởng linh thạch, đan dược cấp thấp cho Lưu gia thì người Cảnh gia không thấy có gì, nhưng Cảnh Ngôn lấy ra dược tề Thánh Linh. Có dược tề Thánh Linh nên cho gia tộc của mình dùng chứ! Tại sao đưa cho người ngoài?

Lưu gia trung thành với Cảnh gia, nhưng trung thành đến đâu cũng chỉ là người ngoài.

Cảnh Ngôn ban thưởng những năm bình dược tề Thánh Linh cho Lưu gia, nếu đưa cho tử đệ Cảnh gia thì Cảnh gia trong thời gian ngắn ít nhất tăng thêm hai vị võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Đám người Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh cau mày. Nhưng Cảnh Ngôn đã nói ra, bọn họ không thể lên tiếng ngăn cản, làm vậy sẽ khiến người cười, cũng là không tôn trọng Cảnh Ngôn.

Đám cao tầng Cảnh gia thầm kêu khổ, lúc trước Cảnh Ngôn không nói với họ là ban thưởng dược tề Thánh Linh, hắn mà nói chắc chắn họ sẽ phản đối, nhưng dù họ không đồng ý cũng không cách nào thay đổi quyết định của hắn.

Đến đây Cảnh Ngôn ban thưởng tài nguyên cho Lưu gia gồm hai mươi vạn linh thạch, sáu mươi viên đan dược cấp thấp, năm bình dược tề Thánh Linh. Đúng là món quà lớn làm người ta phát điên.

Đám thủ lĩnh gia tộc mắt đỏ ngầu, chỉ muốn xông lên cướp đồ trên tay Lưu tộc trưởng. Nhưng họ chưa mất lý trí, nếu lúc này họ xông lên, Cảnh Ngôn quét một kiếm là tập thể chết hết.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Mã tộc trưởng!

Mã tộc trưởng trông thấy Cảnh Ngôn ban thưởng Lưu gia đã sớm khát khao khó nhịn, nghe hắn kêu tên gã liền nhảy vọt lên lật đật tới gần, mắt long lanh nhìn hắn.

Bộ dạng đó giống như con nít nghe người lớn ngoắc lại cho kẹo. Không ai cười Mã tộc trưởng, đổi lại là họ cũng khó ra vẻ bình tĩnh hơn Mã tộc trưởng.

Đại hội luận công phát thưởng, quả nhiên là luận công ban thưởng, phần thưởng chói mù mắt.

Cảnh Ngôn thưởng cho Mã gia giống y như cho Lưu gia, không có gì thay đổi.

Nhận thưởng xong Mã tộc trưởng rối rít cảm ơn, nói lắp bắp, hơi thở hỗn loạn, mắt trợn to như ốc bươu, người run run. Mã tộc trưởng cả đời chưa từng kích động như vậy.

Tiếp theo là Lý gia, ban thưởng giống y như Lưu gia, Mã gia.

Ba gia tộc đều trung thành nhất với Cảnh gia, nguyện cùng sống còn với Cảnh gia, không thể đối xử khác biệt.

Đến đây ban thưởng chưa chấm dứt, Cảnh Ngôn kêu từng thủ lĩnh gia tộc lên nhận thưởng.

Những gia tộc này lúc này theo trận doanh Triệu gia, nhưng trong đại chiến một tháng trước bọn họ không phái cường giả trong gia tộc tham gia chiến tranh. Bọn họ không tham gia đã là có công với Cảnh gia, phải ban thưởng. Cho họ biết đi theo Cảnh gia lăn lộn là có tiền đồ, Cảnh gia sẽ không

bạc đãi họ. Đương nhiên đám người này nhận thưởng kém xa ba gia tộc Lưu gia.

Phần thưởng cho đám gia tộc này chỉ có chút ít linh thạch, đan dược, đừng mơ có dược tề Thánh Linh. Ít nhất trước mắt bọn họ không có tư cách được dược tề Thánh Linh.

Các gia tộc hối hận.

Nếu sớm biết họ đã hết sức ủng hộ Cảnh gia, nhưng ai ngờ Cảnh gia có thể tiêu diệt Triệu gia đâu? Bọn họ không phái người tham gia chiến tranh là đã chịu áp lực lớn, sợ Triệu gia tiêu diệt Cảnh gia và Lâm gia xong sẽ đối phó họ. Ai có năng lực nhìn thấu tương lai biết Cảnh gia thắng?

Đợt ban thưởng thứ ba nhằm vào những gia tộc trong trận doanh Cảnh gia không xuất chiến. Những gia tộc này trước chiến tranh chọn đứng về phe Cảnh gia, nhưng bọn họ không ủng hộ Cảnh gia khi chiến tranh đến, làm Cảnh Ngôn và Cảnh gia rất khó chịu.

Phần thưởng của họ càng ít, không bằng những gia tộc trận doanh Triệu gia không xuất hiện. Họ chỉ được chút linh thạch, thậm chí không có đan dược.

Có người không kiềm được kêu ca:

- Cảnh Ngôn thiếu gia!

Cảnh Ngôn nhìn người đó:

- Từ tộc trưởng có gì muốn nói?

Từ gia là gia tộc trong trận doanh Cảnh gia, nhưng bọn họ không xuất chiến, chọn khoanh tay ngồi nhìn.

Từ tộc trưởng cứng da đầu nói:

- Ưm, ta muốn nói mấy câu. Ta muốn biết tại sao các gia tộc như Thủy gia đều được thưởng đan dược, còn gia tộc trận

doanh Cảnh gia chúng ta chỉ được thưởng chút linh thạch?

Từ tộc trưởng đặt câu hỏi, nhiều tộc trưởng nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Bọn họ cũng có thắc mắc, nhưng không có lá gan hỏi thẳng ra như tộc trưởng.

Nói thật là nếu lúc trước Cảnh Ngôn không ban thưởng cho các gia tộc kia, vậy Cảnh gia chỉ cho gia tộc bọn họ chút linh thạch thì họ sẽ hết sức vui mừng cảm ơn. Sợ nhất là đối lập, chênh lệch làm họ bất bình, cảm thấy bất công. Tại sao người ta có nhiều tài nguyên mà bọn họ chỉ được chút linh thạch?

Từ tộc trưởng cứng cổ nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Lưu gia, Mã gia, Lý gia được Cảnh Ngôn thiếu gia ban thưởng dày không có gì đáng trách, chúng ta đều thông cảm. Nhưng gia tộc trong trận doanh Triệu gia cũng được ban thưởng đan dược, còn gia tộc trận doanh Cảnh gia chúng ta chỉ được một ít, đây là không công bằng!

Nếu đã nói ra thì Từ tộc trưởng không e ngại gì nữa.

Nghe Từ tộc trưởng nói, Cảnh Ngôn cười tủm tỉm híp mắt nhìn gã.

Bị Cảnh Ngôn nhìn làm da đầu Từ tộc trưởng tê dại, gã cũng sợ, hắn một mình giết bốn cường giả Đạo Linh cảnh, nếu muốn giết võ giả Tiên Thiên như gã chỉ cần một ngón tay.

Cảnh Ngôn hất cằm, trầm giọng quát:

- Nếu ngươi cảm thấy không công bằng thì ta nói cho ngươi rõ! Từ tộc trưởng cũng nói ngươi là gia tộc trong trận doanh Cảnh gia ta. Ta hỏi ngươi, khi Cảnh gia bị Triệu gia công kích Từ gia đang ở đâu? Lúc Cảnh gia gặp nguy nan không được Từ gia giúp đỡ, vậy Từ gia có tư cách gì nói là gia tộc trận doanh Cảnh gia ta?

Trán Từ tộc trưởng rịn mồ hôi, gã nhìn tộc trưởng gia tộc từng trong trận doanh Triệu gia như Thủy gia, cố cãi:

- Nhưng gia tộc trong trận doanh Triệu gia cũng không giúp Cảnh gia!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Nói hay lắm. Gia tộc trong trận doanh Triệu gia ở trận đối chiến đó, vứt bỏ lập trường cá nhân ta cảm thấy bọn họ nên trợ giúp Triệu gia đối phó Cảnh gia ta, nhưng họ không làm như vậy, theo ta thấy đó là có công với Cảnh gia, nên họ được ban thưởng nhiều hơn Từ gia ngươi.

Hết chương 371.

Chương 372. Một Chưởng Đập Chết

Cảnh Ngôn nói đạo lý, lời hắn nói nắm đằng cán.

Các gia tộc như Từ gia luôn miệng nói là gia tộc trong trận doanh Cảnh gia, nhưng lúc đại chiến với Triệu gia thì các ngươi làm rùa đen rút đầu còn không biết ngượng vỗ ngực xưng là trận doanh Cảnh gia?

Các gia tộc như Thủy gia trước chiến tranh theo trận doanh Triệu gia, nhưng trong đại chiến họ không giúp đỡ Triệu gia, đây là có công với Cảnh gia.

Nghe Cảnh Ngôn nói, cao tầng các gia tộc Thủy gia gật gù đồng ý, lòng thầm cảm kích. Bọn họ cứ nghĩ Cảnh gia sẽ thanh toán những gia tộc theo trận doanh Triệu gia, ai ngờ Cảnh gia không xử họ còn ban thưởng, khiến họ cảm kích tận đáy lòng.

Tộc trưởng Thủy gia phát ra lời thề độc tại chỗ:

- Cảnh Ngôn thiếu gia! Cảnh tộc trưởng! Ta đại biểu Thủy gia tại đây nói một câu, từ nay Thủy gia nguyện sống còn cùng Cảnh gia! Nếu trái với lời thề hãy cho Thủy gia diệt tộc!

Lời thề tuy không có khả năng trói buộc thật sự nhưng tộc trưởng Thủy gia thề trước mặt nhiều người đủ chứng minh quyết tâm của y và Thủy gia.

- Tiền gia ta…

Gia tộc khác cũng lục tục thề theo. Có lẽ ai đó trong lòng không muốn thề nhưng hết cách, tình thế bức ép, người ta thề mà họ không thề thì Cảnh gia sẽ nghĩ sao?

Từ tộc trưởng á khẩu, không nói nên lời. Bọn họ làm sao không hiểu đạo lý mà Cảnh Ngôn nói?

Từ tộc trưởng lớn tiếng nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, mới rồi ta nghĩ không kỹ càng. Cảnh Ngôn thiếu gia nói đúng, Từ gia ta đúng là không nên có được nhiều ban thưởng, nhưng hôm nay ta xin thề tại đây về sau Cảnh gia có gì sai bảo Từ gia thì Từ gia sẽ dốc hết sức hoàn thành!

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- Ừm! Các vị, chỉ cần thật lòng ủng hộ Cảnh gia thì Cảnh gia ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi các người. Ta dám bảo đảm miễn các vị trung tâm, sau này gia tộc các vị phát triển sẽ càng mau càng tốt. Đông Lâm thành sẽ càng ngày càng lớn mạnh. Hiện tại Đông Lâm thành chỉ là thành phố nhỏ bé trong Lam Khúc quận thành, nhưng ta tin mười năm sau nguyên Lam Khúc quận thành đều biết đến Đông Lâm thành chúng ta!

Cảnh Ngôn nói leng keng dõng dạc.

Đứng đầu nhiều gia tộc nghe sôi trào máu nóng, ai chẳng muốn gia tộc của mình lớn mạnh? Ai không mong thành phố của mình lớn mạnh? Thành thị mạnh thì gia tộc bản xứ cũng nước lên thuyền lên.

Cảnh Ngôn nhìn tộc trưởng Tôn gia đứng trong đám người:

- Tôn tộc trưởng!

Nghe giọng Cảnh Ngôn, người Tôn tộc trưởng khẽ run.

Lúc trước Cảnh Ngôn ban thưởng cho đám gia tộc làm Tôn gia đỏ mắt, nhưng bọn họ không mang chút hy vọng. Tôn gia biết chính mình làm cái gì, Cảnh gia tha cho gia tộc một đường sống là bọn họ đã thắp nhang, mong mỏi Cảnh gia ban thưởng càng buồn cười.

Cảnh Ngôn lại nhìn hướng tộc trưởng Trịnh gia:

- Trịnh tộc trưởng!

Tôn tộc trưởng, Trịnh tộc trưởng đi tới hành lễ hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Hai gia tộc các ngươi, ha ha…

Nghe Cảnh Ngôn cười nhạt, lòng Tôn tộc trưởng, Trịnh tộc trưởng lạnh lẽo, khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên trên.

Cảnh Ngôn nhìn hai người chằm chằm:

- Các ngươi có biết mình sai không?

Hai người biểu tình bi thương nhận sai:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, chúng ta biết sai, xin tha cho Tôn gia / Trịnh gia!

Cảnh Ngôn nhướng mày quát hỏi:

- Các ngươi là gia tộc trận doanh Cảnh gia, hộ vệ Cảnh gia ta đi hai gia tộc cầu viện, các ngươi không giúp đỡ cũng đành thôi, còn giết hộ vệ Cảnh gia ta. Các ngươi nói món nợ này tính thế nào!?

- Bại hoại!

- Không ngờ Tôn gia, Trịnh gia là cái thứ bối tín khí nghĩa như vậy!

- Thật khiến người khinh thường!

Tiếng quát mắng xung quanh làm hai vị tộc trưởng mặt xám như tro tàn.

Tôn tộc trưởng kinh hoàng nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, chúng ta đã phạm sai lầm lớn nhưng xin cho gia tộc chúng ta một cơ hội! Chúng ta cũng

không có cách nào, khi đó Triệu gia có nhiều cường giả Đạo Linh cảnh, Cảnh gia thì…

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Các ngươi cho rằng Cảnh gia thất bại đúng không? Nên các ngươi giết hộ vệ Cảnh gia đến cầu viện để nịnh Triệu gia?

Trịnh tộc trưởng cầu xin:

- Cảnh Ngôn thiếu gia là người nói lý, tình thế lúc đó đúng là vậy. Chúng ta cũng chỉ muốn bảo vệ gia tộc.

Cảnh Ngôn tức giận quát:

- Các ngươi bảo vệ gia tộc của mình có thể không giúp Cảnh gia, nếu làm như nhóm Từ tộc trưởng thì ta không trách các ngươi. Nhưng vấn đề là các ngươi giết hộ vệ Cảnh gia ta!

Hai người cố van nài:

- Chúng ta…

Cảnh Ngôn xua tay ngắt lời:

- Thôi đừng phân bua gì nữa, ta cho hai gia tộc cơ hội, ai xuống tay với hộ vệ Cảnh gia ta phải chết, người khác có thể sống.

Tôn tộc trưởng, Trịnh tộc trưởng bất đắc dĩ liếc nhau.

Gia tộc hai người tuy giết hộ vệ Cảnh gia nhưng không xuất binh giúp Triệu gia đối phó Cảnh gia. Nếu không vì điều này bọn họ có lẽ cũng sẽ giống Đổng gia, Chu gia, không dám đến tham dự đại hội luận công phát thưởng.

Cảnh Ngôn quát:

- Ta không có nhiều thời gian cho các ngươi chậm rãi suy xét! Hoặc giao ra người đã giết hộ vệ Cảnh gia ta, hoặc gia tộc các ngươi diệt!

Tôn tộc trưởng, Trịnh tộc trưởng không muốn giao ra trưởng lão trong gia tộc, giết hộ vệ Cảnh gia là trưởng lão. Nhưng nếu không giao người Cảnh Ngôn sẽ tiêu diệt gia tộc bọn họ, hơn nữa hắn chỉ muốn kẻ ra tay chết là đã rất rộng lượng.

Nhiều gia tộc tại đây hầu như bị Cảnh gia hợp nhất, bọn họ muốn kéo người ta cùng nhau đối phó Cảnh gia là không thể nào. Họ tin Cảnh Ngôn nói một câu, những người này sẽ không chút do dự oanh sát hai gia tộc trong chớp mắt. Tôn tộc trưởng, Trịnh tộc trưởng đã cảm nhận những cặp mắt rình rập chầu chực như những con sói đói tùy thời cắn người, chỉ đợi Cảnh Ngôn ra lệnh.

Ba giây thoáng qua.

Tộc trưởng hai gia tộc thỏa hiệp:

- Tôn Sơn trưởng lão lên đây đi.

- Trịnh Minh trưởng lão, ài…

Không thỏa hiệp thì gia tộc của họ sẽ diệt vong, giờ giao ra người giết hộ vệ Cảnh gia ít nhất có thể bảo vệ gia tộc.

- Tộc trưởng!

Hai trưởng lão biết bị giao ra chỉ có đường chết, họ không muốn chết. Nghe tộc trưởng kêu tên mình, hai trưởng lão nóng nảy hét lên, muốn vùng vẫy phút cuối.

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí oanh sát hai trưởng lão:

- Chết!

Trưởng lão hai gia tộc này không thể nào ngăn cản, trong khoảnh khắc đã bị nguyên khí mạnh mẽ nghiền chết.

Hết chương 372.

Chương 373. Cảnh Gia Sôi Trào

Một chưởng đập chết hai trưởng lão Tôn gia, Trịnh gia tại chỗ.

Hai cường giả cảnh giới Tiên Thiên nhưng không ngăn được Cảnh Ngôn một giây, đơn giản còn hơn giết hai con gà con.

Tộc trưởng Trịnh gia, Tôn gia tận mắt thấy trưởng lão gia tộc mình bị đánh chết, trái tim chìm xuống vực sâu. Bọn họ đúng là không có chút đường chống cự Cảnh Ngôn, nếu không thuận theo chỉ có đường bị diệt. Bây giờ hy sinh một vị trưởng lão ít nhất bảo vệ căn cơ gia tộc.

Cảnh Ngôn nhìn hai tộc trưởng:

- Trịnh tộc trưởng, Tôn tộc trưởng, các người đã giao ra hung thủ giết hộ vệ Cảnh gia thì ta bỏ qua chuyện này không truy cứu nữa.

- Đa tạ Cảnh Ngôn thiếu gia!

Hai người biểu tình phức tạp, Cảnh Ngôn giết trưởng lão của họ mà hai tộc trưởng phải cảm ơn hắn. Nói không ức chế là gạt người, nhưng có ấm ức cỡ nào thì họ phải kiềm nén, bọn họ thậm chí không dám biểu hiện ra bất mãn với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn phất tay:

- Ừm! Còn một việc ta muốn giao cho hai gia tộc đi làm, nếu các ngươi đồng ý và làm tốt chuyện này thì ta có thể tin hai gia tộc thật lòng quy thuận Cảnh gia ta.

Hai tộc trưởng lòng lạnh lẽo:

- Xin Cảnh Ngôn thiếu gia cứ sai bảo.

Hai tộc trưởng biết Cảnh Ngôn kêu họ làm gì thì họ cũng không có đường từ chối.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Các ngươi nên biết Đổng gia, Chu gia đã phạm tội nặng hơn Tôn gia, Trịnh gia nhiều. Ta không định tha thứ cho hai gia tộc nữa, ta muốn nhờ hai gia tộc các ngươi đi đầu tiêu diệt Đổng gia, Chu gia.

Xem tình huống hiện tại Cảnh Ngôn muốn tiêu diệt Đổng gia, Chu gia rất đơn giản, hắn ra lệnh một tiếng thì chưa đầy một canh giờ hai gia tộc sẽ bị san bằng ngay. Nhưng Cảnh Ngôn muốn Tôn gia, Trịnh gia dẫn đầu, ý đồ hao tổn sức mạnh chủ chốt của hai gia tộc này. Cảnh Ngôn có thể không tiêu diệt Tôn gia, Trịnh gia, nhưng sai lầm đã phạm phải không thể xóa nhòa khi chỉ tự đẩy ra một trưởng lão. Cảnh Ngôn muốn bọn họ vĩnh viễn nhớ kỹ họ không có năng lực phản bội Cảnh gia.

Tộc trưởng Trịnh gia, Tôn gia nghe Cảnh Ngôn nói mấy lời này thì mặt xanh mét, họ là cáo già, tất nhiên biết ý đồ của hắn.

Tộc trưởng Trịnh gia cứng da đầu nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, Đổng gia và Chu gia đúng là tội không thể tha thứ nhưng…Chu gia không có gì, thực lực ngang ngửa Trịnh gia ta, nhưng trong Đổng gia có đến năm võ giả cảnh giới Tiên Thiên. Trịnh gia và Tôn gia cộng lại mới bằng Đổng gia.

Tộc trưởng Tôn gia tội nghiệp nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Chuyện này thì các ngươi yên tâm, Cảnh gia ta sẽ làm hậu thuẫn cho các ngươi. Ha ha, hay các ngươi cảm thấy ta là loại người chỉ biết nói miệng? Ta nói đã không truy cứu sai lầm của hai gia tộc thì đương nhiên không thể để gia tộc các ngươi bị Đổng gia, Chu gia tiêu diệt. Ta chỉ cần các ngươi dốc hết sức là được.

Cảnh Ngôn sẽ không để Tôn gia, Trịnh gia bị diệt, nhưng qua trận chiến này chắc chắn hai gia tộc tổn thương nguyên khí nhiều.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Còn nữa, nếu các ngươi dốc hết sức thì Cảnh gia ta không tiếc ban thưởng cho hai gia tộc. Ví dụ dược tề Thánh Linh, nếu tiêu diệt Đổng gia, Chu gia có lẽ các người sẽ được ban thưởng dược tề Thánh Linh.

Đánh một bàn tay phải cho một trái táo, Cảnh Ngôn không thể làm hai gia tộc này hoàn toàn thất vọng đau khổ. Suy yếu lực lượng là trừng phạt dành cho họ, phạt qua đi bọn họ lập công lao cần được thưởng.

Quả nhiên nghe Cảnh Ngôn nói hai gia tộc có lẽ được ban thưởng dược tề Thánh Linh, hai tộc trưởng mắt sáng rực lên tinh thần. Hai gia tộc họ mới mất hai trưởng lão cảnh giới Tiên Thiên, tổn thất nặng nề. Nhưng nếu được dược tề Thánh Linh có lẽ rất nhanh trong gia tộc của họ sẽ lại thăng cấp Tiên Thiên mới.

Tộc trưởng hai gia tộc vội nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, ta về gia tộc triệu tập người ngay!

- Cảnh Ngôn thiếu gia, Tôn gia ta cũng triệu tập người chuẩn bị khai chiến!

- Cảnh Ngôn thiếu gia, Thủy gia ta nguyện tham gia vào trận chiến này!

- Từ gia cũng muốn tham gia trận chiến!

Tộc trưởng các gia tộc giơ tay xin chiến, đây là cơ hội tốt cho họ biểu hiện, nếu làm tốt có lẽ họ cũng sẽ được dược tề Thánh Linh. Lùi một bước, cứ cho rằng biểu hiện tốt không được thưởng dược tề Thánh Linh, nhưng nếu không biểu hiện gì thì gia tộc tuyệt đối không được chút ích lợi nào, chỉ có chỗ hỏng.

Cảnh Ngôn con ngươi co rút nói:

- Ha ha, các vị tộc trưởng đừng sốt ruột, các vị đều có thể hỗ trợ. Nhưng ta muốn Tôn gia, Trịnh da dẫn đầu trận chiến này, các vị chỉ có thể hỗ trợ họ, hiểu chưa?

- Chúng ta hiểu!

Không ai nói nhiều, bọn họ hiểu ý Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn phất tay lớn tiếng tuyên bố đại hội luận công phát thưởng kết thúc:

- Được rồi, đại hội luận công phát thưởng chấm dứt, các vị tộc trưởng giải tán đi!

Đám người đứng đầu gia tộc lần lượt đi lên chào Cảnh Ngôn, Cảnh Thành Dã rồi lục tục rời đi.

Chờ người ngoài đi hết, Cảnh Thành Dã hỏi ra thắc mắc kiềm nén đã lâu:

- Cảnh Ngôn, ban thưởng dược tề Thánh Linh ra ngoài có phải là quá nhiều?

Nhìn Cảnh Ngôn ban thưởng mười lăm bình dược tề Thánh Linh khiến lòng Cảnh Thành Dã nhỏ máu, Cảnh Thành Dã không tiếc tài nguyên khác, nhưng dược tề Thánh Linh là thứ tốt có linh thạch cũng không mua được.

Tộc trưởng Cảnh gia và đám trưởng lão thi nhau lên tiếng, mắt sáng rực nhìn Cảnh Ngôn:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn, không cần cho người ngoài dược tề Thánh Linh!

- Trong Cảnh gia ta cũng rất thiếu loại dược tề này!

- Cảnh Ngôn, ngươi kiếm đâu ra dược tề Thánh Linh? Có thể kiếm thêm một ít không?

Bọn họ đều lo lắng cho gia tộc chứ không phải vì bản thân, vì họ đều là cảnh giới Tiên Thiên, không cần dùng dược tề Thánh Linh.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão khoan gấp. Các người cảm thấy ta sẽ không chừa lại dược tề Thánh Linh cho gia tộc của mình sao?

Mọi người hưng phấn sốt ruột hỏi Cảnh Ngôn:

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn, ý của ngươi là ngươi còn dược tề Thánh Linh?

- Có bao nhiêu dược tề? Hơn một năm qua Cảnh gia xuất hiện nhiều hạt giống tốt, nếu có dược tề Thánh Linh phụ trợ sẽ được một nhóm thăng cấp Tiên Thiên nhanh.

Hết chương 373.

Chương 374. Đại Hội Kết Thúc

Lúc thấy Cảnh Ngôn ban thưởng mười lăm bình dược tề Thánh Linh ra ngoài mọi người cho rằng hắn không còn nhiều, mười lăm bình dược tề Thánh Linh là số lượng lớn, nếu chừa cho gia tộc có thể khiến gia tộc trong thời gian ngắn xuất hiện trên năm võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Đám người Cảnh Thành Dã xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn, không lẽ hắn còn giữ mười bình dược tề Thánh Linh?

Không chỉ đám cao tầng Cảnh gia, đám đông tử đệ trẻ trên quảng trường tinh thần phơi phới. Đặc biệt tử đệ trẻ cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên, bọn họ khát vọng dược tề Thánh Linh rất khó miêu tả bằng lời.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm:

- Ta tự tạo ra dược tề Thánh Linh, miễn có tài liệu là có thể phối chế ra nhiều bấy nhiêu. Nhưng tài liệu hơi khó kiếm, có một tài liệu chính không bán trong chợ.

Cảnh Ngôn không mong người trong gia tộc xem dược tề Thánh Linh dễ lấy nên nói nửa thật nửa giả, hắn không định nói tỉ mỉ.

Cảnh Ngôn đổi đề tài, hỏi Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng, hiện giờ Cảnh gia ta có bao nhiêu võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên dưới ba mươi tuổi?

Cảnh Thành Dã khẽ thở dài:

- Dưới ba mươi tuổi còn chín mươi sáu người, ài, trong trận chiến này nhiều hạt giống tốt đã chết trận.

Hơn một năm qua nhờ tài nguyên cung ứng sung túc khiến Cảnh gia tăng nhiều hạt giống tốt. So với một năm trước thì Cảnh gia tăng gấp chục lần võ giả trẻ Võ Đạo cửu trọng thiên. Trong trận chiến với Triệu gia, tử đệ trẻ tử thương rất lớn, võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên tử thương hơn trăm người.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, nhờ tộc trưởng kêu hết số tử đệ trẻ này ra.

Chưa đến ba mươi tuổi đã ở cảnh giới cửu trọng thiên, dù được linh thạch, dược tề tài nguyên sung túc bồi dưỡng nhưng cũng nói lên đám võ giả này có thiên phú không tệ.

Cảnh Thành Dã nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, không biết hắn muốn làm gì, nhưng gã không thắc mắc hỏi. Cảnh Thành Dã làm theo lời hắn kêu võ giả trẻ cửu trọng thiên lên.

Có chín mươi sáu võ giả cửu trọng thiên dưới ba mươi tuổi còn sống, rất nhanh họ đứng trước mặt Cảnh Ngôn, xoe tròn mắt khao khát nhìn hắn.

Cảnh Ngôn nhìn gần trăm võ giả trẻ trước mắt mình, mở miệng nói:

- Các ngươi đều có hy vọng rất lớn thăng cấp Tiên Thiên, nên các ngươi đều được một bình dược tề Thánh Linh.

Cảnh Ngôn dứt lời gây xôn xao. Hắn nói họ được dược tề Thánh Linh, nhưng họ có hơn chín mươi người, đã định trước chỉ số ít mới có dược tề Thánh Linh.

Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn dùng cách nào đó chọn một số người để tặng dược tề Thánh Linh.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta định cho mỗi người một bình dược tề Thánh Linh.

- Cái gì?!

Mọi người ngây ra như phỗng nghe.

Mỗi người được một bình dược tề Thánh Linh tức là có chín mươi sáu bình?

Quá kinh khủng!

Cảnh Thành Dã cũng hết hồn, không kiềm được nhắc nhở:

- Cảnh Ngôn, nơi đây có hơn chín mươi người!

Cảnh Ngôn nói:

- Ta biết! Giờ ta đọc tên ai người đó bước lên lĩnh dược tề Thánh Linh. Nhưng các ngươi hãy ghi nhớ một điều, dược tề Thánh Linh không dễ có, khi các ngươi sử dụng phải thận trọng, chuẩn bị sẵn sàng, tranh thủ một lần đột phá thăng cấp Tiên Thiên.

Sau đó Cảnh Ngôn đọc từng cái tên, các bình dược tề Thánh Linh được phân phát.

Mọi người cực kỳ kích động, dược tề Thánh Linh là bảo bối hiếm hoi với họ, không cần Cảnh Ngôn dặn hò họ cũng sẽ không lãng phí.

Phát xong chín mươi sáu bình dược tề Thánh Linh, đám người Cảnh Thành Dã hút khí lạnh. Hơn chín mươi bình dược tề Thánh Linh, chín mươi mấy người này dù chỉ có một phần ba có thể thành công thăng cấp trong thời gian ngắn thì cũng được hơn ba mươi người đến cảnh giới Tiên Thiên.

Tức là trong thời gian ngắn Cảnh gia sẽ có thêm ba mươi mấy võ giả cảnh giới Tiên Thiên. Điều này quá kinh thế hãi tục, từ này về sau Đông Lâm thành hoàn toàn là thiên hạ của Cảnh gia.

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Tiếp theo ta sẽ phát tiếp ba mươi bình dược tề Thánh Linh!

Vừa rồi phát dược tề Thánh Linh cho võ giả cảnh giới Võ Đạo cửu trọng thiên dưới ba mươi tuổi, giờ cũng phát dược tề Thánh Linh cho một số lớn tuổi hơn.

Võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên trên ba mươi tuổi thiên phú kém hơn chút, nhưng có nhiều người trong số họ có thể nhờ vào dược tề Thánh Linh đột phá đến Tiên Thiên trong thời gian ngắn. Cảnh gia không thể bỏ qua số người này.

Những võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên trên ba mươi tuổi nghe Cảnh Ngôn nói một câu, tâm trạng còn ủ rũ bỗng chốc sáng sủa. Họ cứ tưởng dược tề Thánh Linh không có phần mình, xem ra Cảnh Ngôn và gia tộc không quên họ.

Cảnh Ngôn bắt đầu kêu tên, hắn khá quen thuộc võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên trên ba mươi tuổi nên có thể trực tiếp gọi tên đến lĩnh dược tề Thánh Linh.

Đối tượng phát ba mươi bình dược tề Thánh Linh không giới hạn, một số hộ vệ được thuê cũng có cơ hội. Trong trận chiến với Triệu gia, người có công lao lớn dù chỉ là hộ vệ cũng được dược tề Thánh Linh, hành động của Cảnh Ngôn làm đám hộ vệ rất cảm động. Bọn họ sẽ càng ủng hộ, trung thành với Cảnh gia hơn. Cảnh gia đối xử không tệ với họ, nhiều người cả đời không có hy vọng thăng cấp Tiên Thiên, nhưng bây giờ được dược tề Thánh Linh thì hy vọng tăng lớn.

Tiên Thiên!

Đây là mục tiêu và lý tưởng bao nhiêu võ giả theo đuổi phấn đấu cả đời.

Phát xong một trăm hai mươi sáu bình dược tề Thánh Linh, đại hội luận công phát thưởng mới hoàn toàn chấm dứt.

Chờ tử đệ Cảnh gia giải tán, Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng, ta còn năm mươi bình dược tề Thánh Linh sẽ đặt trong bảo khố Cảnh gia, sau này thưởng cho tử đệ ưu tú.

Cảnh Ngôn lại lấy ra năm mươi cái bình sứ giao cho Cảnh Thành Dã.

Tay Cảnh Thành Dã run run nhận lấy mớ bình sứ.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- À, khảo sát Lâm gia lâu thêm chút đi, nếu Lâm gia thật lòng cam nguyện lấy Cảnh gia ta dẫn đầu thì cho họ mười bình dược tề Thánh Linh.

Cảnh Thành Dã đỏ mặt gật mạnh đầu:

- Ừm, ta hiểu rồi!

Hết chương 374.

Chương 375. Cảnh Gia Tăng Vọt Tiên Thiên

Đêm đó Đổng gia, Chua gia Đông Lâm thành bị san bằng.

Mấy ngày sau.

Cảnh Thành Dã đến Huy Hoàng đan lâu chợ khu nam tìm Cảnh Ngôn.

Cảnh Thành Dã hớn hở báo tin vui:

- Mười ngày ngắn ngủi Cảnh gia tăng thêm bảy võ giả cảnh giới Tiên Thiên!

Cảnh Ngôn bí hiểm nói:

- Chờ thêm chút nữa đi.

Một tháng sau.

Cảnh Thành Dã lại đến Huy Hoàng đan lâu chợ khu nam tìm Cảnh Ngôn.

Cảnh Thành Dã ngoác mồm tận mang tai nói, lộ rõ phấn khởi:

- Cảnh Ngôn, ngươi đoán trong một tháng Cảnh gia ra bao nhiêu võ giả cảnh giới Tiên Thiên?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tộc trưởng cứ nói thẳng đi.

Cảnh Thành Dã gật gù nói:

- Ha ha, tận hai mươi sáu Tiên Thiên, tăng thêm hai mươi sáu Tiên Thiên! Mới qua một tháng! Còn nhiều người được

dược tề Thánh Linh nhưng vì tích lũy không đủ nên chưa dùng, nếu qua nửa năm thì…chậc chậc.

Cảnh Thành Dã chẳng còn dáng vẻ tộc trưởng gia tộc lớn nhất Đông Lâm thành, đương nhiên gã chẳng cần ra vẻ uy nghiêm trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn gật gù cười nói:

- Ừm, những võ giả cảnh giới Tiên Thiên này ổn định cảnh giới rồi địa vị của Cảnh gia chúng ta trong Đông Lâm thành sẽ kiên cố vững chắc.

Cảnh Thành Dã tưởng tượng tương lai sau này, không kiềm được lâng lâng:

- Đâu chỉ kiên cố vững chắc, ta nghĩ dù là gia tộc lớn trong một số thành phố lớn cũng chỉ có mấy chục võ giả Tiên Thiên. Lúc trước Triệu gia mới có hai mươi võ giả Tiên Thiên, Cảnh gia ta bây giờ có bốn mươi Tiên Thiên, nửa năm sau ít nhất tăng lên sáu mươi người! Hơn nữa Cảnh gia nắm giữ ba cái chợ, nhiều mạch khoáng trong địa vực Đông Lâm thành có một nửa bị Cảnh gia chiếm. Có những tài nguyên này vun đắp thì…

Cảnh Ngôn nói:

- Tộc trưởng. ta định hai ngày nữa sẽ về Lam Khúc quận thành, khi đó sẽ không đi chào tộc trưởng.

Cảnh Thành Dã nhíu mày hỏi:

- Sắp đi rồi? Mau vậy?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Nên trở lại, còn có rất nhiều chuyện ta phải giải quyết. Chắc sắp quyết định người kế nhiệm thành chủ Đông Lâm thành rồi.

Cảnh Thành Dã không nói gì thêm, chuyện của Cảnh Ngôn không cần gã xen vào:

- Cũng tốt.

Hôm sau, có một tin tốt làm Cảnh Ngôn rất vui vẻ. Cảnh Thần Tinh thúc thúc thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên, mặc dù gã bị đứt một chân sẽ trở ngại lớn khi đánh nhau nhưng dù gì là Tiên Thiên, võ giả dưới Tiên Thiên muốn làm gì Cảnh Thần Tinh sẽ rất khó.

Chờ sau này Cảnh Ngôn kiếm đan dược cho võ giả mọc tay chân cụt là có thể giúp Cảnh Thần Tinh thúc thúc trở về làm người bình thường.

Đêm đó Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành chạy nhanh đi Lam Khúc quận thành.

Việc ở Đông Lâm thành tạm chấm dứt, Cảnh Ngôn còn bận rộn nhiều thứ. Tổ chức Ám Dạ và Văn gia chịu thiệt, bọn họ sẽ không bỏ qua. Cảnh Ngôn cũng sẽ không bỏ qua cho hai thế lực này, bước tiếp theo là loại bỏ Văn gia, tổ chức Ám Dạ.

Nhưng hiện giờ thực lực của Cảnh Ngôn còn kém xa, điều hắn phải làm nhất là thăng cấp thành cường giả Đạo Linh cảnh.

Hơn mười ngày sau Cảnh Ngôn về Lam Khúc quận thành, đi phủ tổng quản gặp Mộ Liên Thiên trước nhất.

Mộ Liên Thiên nhìn thẳng Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu trong thời gian này đi đâu vậy?

Chắc Mộ Liên Thiên có nghe nói chuyện xảy ra trong Đông Lâm thành. Mặc dù Lam Khúc quận thành cách Đông Lâm thành xa xôi, nhưng Quận Vương phủ tuyệt đối biết việc lớn trong Đông Lâm thành. Mộ Liên Thiên là tổng quản, gã cũng có thể nhận được tin tức.

Mộ Liên Thiên cố ý hỏi câu này, chắc đã đoán được việc trong Đông Lâm thành là Cảnh Ngôn làm.

Cảnh Ngôn cười gượng:

- Ha ha ha!

Mộ Liên Thiên lắc đầu nói:

- Tiểu tử này, ngươi làm hơi lớn chuyện, Văn gia đang nhảy lên nhảy xuống.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút hỏi:

- Văn gia có động tác lớn gì?

Mộ Liên Thiên trầm giọng nói:

- Rất nhiều, tuy lúc trước Văn gia có hứng thú với nhân tuyển kế nhiệm thành chủ Đông Lâm thành nhưng chỉ có thế. Bây giờ hình như Văn gia không tiếc mọi giá muốn khống chế Đông Lâm thành, Văn gia tiêu phí số tiền lớn xúi giục mấy thế gia ủng hộ mình.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt hỏi:

- Đã xác định nhân tuyển kế nhiệm?

Mộ Liên Thiên nói:

- Đại khái xác định nhân tuyển là người Văn gia, một trưởng lão, võ giả Đạo Linh cảnh. Bây giờ chỉ chờ Quận Vương đại nhân gật đầu ra lệnh nhâm mệnh, mấy ngày nay sẽ có tin. Với ý kiến của vài thế gia lớn, Quận Vương đại nhân không thể không nể họ ba phần, hơn nữa Quận Vương đại nhân sẽ không để bụng Đông Lâm thành cỏn con.

Mí mắt Cảnh Ngôn co giật:

- Cường giả Đạo Linh cảnh Văn gia đi Đông Lâm thành đảm nhiệm thành chủ?

Đây là chuyện lớn bằng trời.

Cảnh gia hầu như khống chế Đông Lâm thành, nhưng trong gia tộc không có cường giả Đạo Linh cảnh. Nếu trưởng lão Văn gia đi Đông Lâm thành thì Cảnh gia lấy cái gì đối kháng?

Thành chủ không phải một người, vệ đội mặc giáp phủ thành chủ sẽ bị thành chủ mới tiếp nhận kiểm soát. Khi đó phủ thành chủ nhằm vào Cảnh gia, cục diện đoàn kết một lòng trong Đông Lâm thành sẽ bị phá vỡ.

Lòng Cảnh Ngôn nặng nề hỏi:

- Tổng quản đại nhân, chẳng lẽ chuyện này không có đường cứu vãn sao?

Mộ Liên Thiên lắc đầu nói:

- Rất khó khăn, dù là ta cũng không cách nào thay đổi chuyện này, trừ phi Hoắc Xuân Dương mất tích trở về Đông Lâm thành. Nếu thành chủ Đông Lâm thành còn thì không cần nhâm mệnh thành chủ mới.

Cảnh Ngôn nghe vậy lòng lạnh lẽo.

Sự sống chết của thành chủ Hoắc Xuân Dương đến nay chưa biết, dù Hoắc Xuân Dương không chết thì xác xuất gã trở về Đông Lâm thành ngay là gần bằng không. Hoắc Xuân Dương đã vắng mặt ba tháng.

Cảnh Ngôn lắc đầu nguầy nguậy:

- Không được, tuyệt đối không được! Người Văn gia tuyệt đối không thể trở thành thành chủ Đông Lâm thành!

Mộ Liên Thiên nói:

- Cảnh Ngôn, chờ chút nữa chúng ta bàn việc, giờ ta phải đi Quận Vương phủ một chuyến, có chuyện quan trọng.

Trước khi Cảnh Ngôn đến gặp Mộ Liên Thiên định ra phủ tổng quản đi đến Quận Vương phủ. Vì Cảnh Ngôn tình cờ tới nên Mộ Liên Thiên ở lại giây lát trò chuyện với hắn.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Tổng quản đại nhân, ta cũng muốn gặp Quận Vương đại nhân.

Nếu không phải sự việc gấp gáp Cảnh Ngôn sẽ không tùy tiện đòi gặp Quận Vương đại nhân, nhưng bây giờ hắn không có cách nào.

Mộ Liên Thiên nhíu mày nói:

- Ngươi muốn gặp Quận Vương đại nhân? Cũng tốt, đi theo ta, có lẽ ngươi có thể hỗ trợ chuyện này được. Nếu ngươi thật sự giúp được, khi đó có đòi một, hai điều kiện Quận Vương đại nhân cũng sẽ đồng ý.

Hết chương 375.

Chương 376. Mới Vào Quận Vương Phủ

Mộ Liên Thiên dẫn Cảnh Ngôn ra phủ tổng quản, đi hướng Quận Vương phủ.

Phủ tổng quản nằm một bên Quận Vương phủ, hai phủ đệ khoảng cách đường thẳng chỉ hơn hai ngàn thước. Cảnh Ngôn và Mộ Liên Thiên không chạy nhanh cũng chẳng mất bao lâu đã đến nơi.

Trên đường đi Cảnh Ngôn tò mò hỏi:

- Tổng quản đại nhân, Quận Vương phủ xảy ra chuyện gì?

Mới rồi Mộ Liên Thiên nói Quận Vương phủ có chuyện có lẽ hắn có thể giúp được việc, điều này làm Cảnh Ngôn rất ngạc nhiên. Quận Vương phủ có chuyện gì mà võ giả chưa bước vào Đạo Linh cảnh như hắn có thể nhúng tay?

Cảnh Ngôn biết Mộ Liên Thiên sẽ không thuận miệng nói chơi, gã nói như thế tất nhiên có lý.

Mộ Liên Thiên vừa đi vừa nói:

- Quận Vương đại nhân có một phụ thân gần đây thân thể có chút vấn đề.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Phụ thân của Quận Vương đại nhân?

Cảnh Ngôn chưa từng nghe nói phụ thân của Quận Vương còn khỏe mạnh.

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Đúng vậy! Phụ thân của Quận Vương đại nhân ít lộ mặt, trong Lam Khúc quận thành ít ai biết chuyện này. Ta biết phụ thân của Quận Vương đại nhân thực lực cực kỳ khủng bố, cao hơn xa Quận Vương đại nhân, nghe nói Lam Khúc quận thành chúng ta có một chỗ đứng trên Thiên Nguyên đại lục là nhờ lão nhân gia tồn tại.

Cảnh Ngôn nghe vậy xoe tròn mắt, hắn luôn cho rằng Quận Vương đại nhân mạnh nhất địa vực Lam Khúc quận thành, không ngờ trên Quận Vương đại nhân còn có một vị phụ thân, thực lực mạnh hơn xa Quận Vương.

Cảnh Ngôn nhìn Mộ Liên Thiên, tin tức này khá bí ẩn nhưng gã không chút do dự nói cho hắn biết, đủ thấy gã tin tưởng hắn.

Cảnh Ngôn hít sâu, đảo mắt hỏi:

- Lão nhân gia thực lực mạnh như vậy thì sao thân thể có chuyện?

Mộ Liên Thiên dặn dò Cảnh Ngôn:

- Ta không rõ tình huống cụ thể, ta không phải đan sư, không có quyền lên tiếng trong chuyện này. Ta mang ngươi vào Quận Vương phủ, ngươi cứ thử vận may đi. Nếu không thể được ngươi cũng đừng nói nhiều, tính tình Quận Vương đại nhân không quá tốt, nếu ngươi làm gì rắc rối e rằng ta không thể che chở ngươi.

Cảnh Ngôn gật đầu, không hỏi nhiều:

- Ta hiểu rồi.

Rất nhanh hai người đến cửa chính Quận Vương phủ.

Hộ vệ trước cửa thấy Mộ Liên Thiên đến thì không hỏi nhiều, trực tiếp cho hai người vào.

Mộ Liên Thiên rất quen thuộc Quận Vương phủ, gã dẫn Cảnh Ngôn đi thẳng tới một chỗ tiền viện.

Mộ Liên Thiên đứng trước kiến trúc, quay sang nói với Cảnh Ngôn:

- Tới rồi, nơi này chính là phòng tiếp khách của Quận Vương phủ. Quận Vương đại nhân chắc đang gặp mặt một số đại nhân vật, ngươi đi theo ta đừng tùy tiện mở miệng nói chuyện.

Cảnh Ngôn gật đầu liên tục:

- Ta hiểu!

Cảnh Ngôn không ngốc, đây là nơi nào? Trung tâm quyền lực Lam Khúc quận thành. Đừng nói võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh nhỏ bé như hắn, dù là Đạo Linh cảnh đỉnh cũng không dám càn rỡ.

Một võ giả mặc trường bào màu xanh đi tới, hơi khom người với Mộ Liên Thiên:

- Tổng quản đại nhân đến rồi?

Mộ Liên Thiên nói:

- Đúng vậy, nhận được tin của Quận Vương đại nhân là ta tới đây ngay, xin hãy thông bẩm một tiếng.

Người đó liếc qua Cảnh Ngôn một cái, lên tiếng:

- Được!

Người đó xoay người sải bước vào kiến trúc, lát sau trở ra nói:

- Quận Vương đại nhân kêu tổng quản đại nhân đi vào.

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Tốt.

Người đó lại nhìn Cảnh Ngôn, có lẽ vì hắn lạ mặt nên lại hỏi:

- Vị tiểu huynh đệ này là…?

Mộ Liên Thiên giải thích rằng:

- Tiểu hữu này tên Cảnh Ngôn, ha ha, ta mang hắn đến gặp Quận Vương đại nhân.

Người đó cười cười:

- À.

Cảnh Ngôn theo sau Mộ Liên Thiên đi vào phòng.

Căn phòng thoạt trông rất bình thường, hơi rộng rãi chút. Trong phòng có khá nhiều người, một người ngồi ở ghế chính mặc trường bào màu vàng sậm, mặt mày nho nhã. Có lão nhân ngồi uống trà cạnh người mặc áo vàng.

Ghế hai bên có nhiều lão nhân lớn tuổi ngồi, có người Cảnh Ngôn biết như phó hội trưởng Lưu Văn, Hứa Đông của Hiệp Hội Đan Sư. Trừ hai phó hội trưởng ra hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lý Hưng Lâu cũng có mặt.

Mộ Liên Thiên khom người chào nam nhân nho nhã mặc trường bào màu vàng sậm:

- Kính chào Quận Vương đại nhân!

Cảnh Ngôn hành lễ theo Mộ Liên Thiên nhưng không ra tiếng.

Quận Vương Chu Thượng Vân phất tay với tổng quản, mắt nhìn Cảnh Ngôn giây lát.

Lưu Văn, Hứa Đông thấy Cảnh Ngôn thì biến sắc mặt, bọn họ không ngờ hắn có mặt ở đây.

Hai người có biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Mộ Liên Thiên, nhưng Mộ Liên Thiên mang hắn đến Quận Vương phủ,

còn đi thẳng đến trường hợp quan trọng như vậy làm người ta khó đoán mục đích.

Ánh mắt Hứa Đông sắc bén mở miệng hỏi:

- Sao tiểu tử này đến?

Trong ngữ điệu có hơi hướm chất vấn, Hứa Đông và Cảnh Ngôn là kẻ thù, hắn xuất hiện đương nhiên lão không vui.

Mộ Liên Thiên cười nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu có đặc điểm xuất sắc trong đan đạo nên ta mang hắn đến xem, có lẽ có thể giúp được việc.

Hứa Đông trào phúng nói:

- Mộ tổng quản đang đùa sao? Ha ha, hắn chỉ là đan sư nhị phẩm tầm thường, Mộ tổng quản mang hắn đến còn nói có thể giúp được việc?

Đối tượng Hứa Đông trào phúng là Cảnh Ngôn.

Mộ Liên Thiên khó chịu nói:

- Không lẽ phó hội trưởng Hứa Đông có thù với Cảnh Ngôn? Người là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư tại sao có thù với một đan sư nhị phẩm? Ta mang Cảnh Ngôn đến đây vì hy vọng hắn sẽ giúp được gì, dù cuối cùng hắn không thể giúp đỡ ta cũng không thấy có gì sai. Tại sao phó hội trưởng Hứa Đông nói chuyện khó nghe như vậy?

Mộ Liên Thiên là thân phận gì? Tổng quản Quận Vương phủ!

Tuy Mộ Liên Thiên không quản lý Hiệp Hội Đan Sư được, nhưng về thân phận địa vị Mộ Liên Thiên cao hơn phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư như Hứa Đông, ngang ngửa với hội trưởng Lý Hưng Lâu.

Hứa Đông nói chuyện kiểu đó làm Mộ Liên Thiên bực bội, mặc dù lão nhằm vào Cảnh Ngôn nhưng là gã mang hắn đến đây. Hứa Đông nhằm vào Cảnh Ngôn tức là không nể mặt Mộ Liên Thiên, lão hằn học với hắn tức là không thèm nể nang gã.

Nghe Mộ Liên Thiên vặc lại, Hứa Đông tỉnh não, mặt già đỏ hồng. Hứa Đông chợt nhận ra lão nói chuyện hơi kỳ, chỉ tại thấy Cảnh Ngôn làm lão bùng cháy lửa giận không kiểm soát được.

Hết chương 376.

Chương 377. Đại Nhân Vật Đan Quốc

Mặt Hứa Đông đỏ nhưng dù gì đã thấy qua sóng to gió lớn, rất nhanh sắc mặt lão trở lại bình thường.

Trong phòng đều là đại nhân vật, ở trước mặt nhiều người dù Hứa Đông muốn lùi bước cũng cứng cổ muốn giữ sĩ diện.

Giọng điệu Hứa Đông dịu lại nhưng không buông bỏ sĩ diện:

- Mộ tổng quản hiểu lầm, ta không có ý đó. Ta chỉ cảm thấy một đan sư nhị giai tuyệt đối không thể nào giúp được gì. Hơn nữa chuyện này càng ít người biết càng tốt, chắc Mộ tổng quản cũng hiểu nhiều người biết khả năng lộ tin tức càng lớn, sẽ ảnh hưởng rất nghiêm trọng.

Mộ Liên Thiên cười lạnh:

- Ta đương nhiên biết tầm quan trọng của chuyện này, phó hội trưởng Hứa Đông, nhưng ta có thể đảm bảo nhân phẩm và phẩm tính của Cảnh Ngôn. Nếu Cảnh Ngôn không đáng tin tưởng thì ta mang hắn đến làm gì? Tốt nhất phó hội trưởng Hứa Đông đừng nghi ngờ quyết định của ta.

Lưu Văn cười cười lên tiếng:

- Ha ha, ta cũng muốn nói một câu. Cảnh Ngôn là đan sư Hiệp Hội Đan Sư ta, tuy chỉ là đan sư nhị giai nhưng hiểu biết về đan đạo có điểm độc đáo, ta có hiểu biết con người Cảnh Ngôn, tính tình của hắn khá trầm ổn.

Nghe Lưu Văn lên tiếng, mắt Hứa Đông lộ tia tức giận.

Chu Thượng Vân phất tay nói:

- Được rồi các vị, chúng ta không nói linh tinh nữa, nếu Mộ tổng quản đã tôn sùng thanh niên này như vậy thì ta tin Mộ tổng quản có lý do của mình. Ta mời các vị đến vì chuyện gì các vị cũng biết rồi. Vấn đề của phụ thân ta rất hóc búa, mong các vị sẽ dốc hết sức.

Chu Thượng Vân nói xong nhìn sang lão nhân ngồi cạnh mình, chắp tay nói:

- Cơ Nguyệt Đan Vương, lần này làm phiền người.

Hiển nhiên thân phận của lão nhân này không giống bình thường, người khác ngồi ghế hai bên chỉ có lão ngồi cạnh Quận Vương.

Không phải muốn ngồi ghế nào là ngồi, nguyện Lam Khúc quận thành e rằng không ai có thể ngồi ngang hàng với Quận Vương. Xem thái độ của Chu Thượng Vân đối với lão nhân tên Cơ Nguyệt là biết.

Cơ Nguyệt cười nói:

- Quận Vương khách sáo quá, Chu lão gia tử nổi tiếng vang dội khắp Thiên Nguyên đại lục, có thể giúp Chu lão gia tử là vinh hạnh cho Cơ Nguyệt ta.

Chu Thượng Vân đứng lên nói:

- Ha ha, vậy mời các vị dời bước, phụ thân của ta đang ở nội viện chờ các vị.

Những người khác đứng lên.

Chu Thượng Vân, Đan Vương tên Cơ Nguyệt ra khỏi phòng, người còn lại mới đi ra.

Đoàn người đi hậu viện.

Quận Vương phủ rất to lớn, đoàn người đi một nén nhang mới tới một chỗ môi trường rất kỳ lạ. Bên này không có bóng dáng hộ vệ, người hầu, trong không gian dâng trào năng lượng kỳ lạ.

Cảnh Ngôn suy đoán bên này chắc có trận pháp vận chuyển, nếu người ngoài tùy tiện đi vào sẽ bị kẹt bên trong. Chu lão gia tử có vẻ không thích bị người quấy rồi.

Đoàn người đến trước kiến trúc thấp bé, đứng lại. Thoạt trông kiến trúc rất bình thường, như tùy ý chất đống bằng đất bùn.

Cảnh Ngôn, Mộ Liên Thiên đi đằng sau, hắn hỏi nhỏ:

- Tổng quản đại nhân, vị Đan Vương Cơ Nguyệt đó là người nào?

Cảnh Ngôn nghe tên đan sư lợi hại trong Lam Khúc quận thành nhưng rất xa lạ với Cơ Nguyệt.

Mộ Liên Thiên nhỏ giọng đáp lại:

- Đan Vương Cơ Nguyệt là đan sư cường đại đến từ Đan Quốc, không giống bình thường

Cảnh Ngôn sửng sốt:

- Đan Quốc?

Đây không phải lần đầu tiên Cảnh Ngôn nghe về Đan Quốc. Nghe đồn hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lý Hưng Lâu không lâu sau sẽ đi Đan Quốc. Hai phó hội trưởng Lưu Văn, Hứa Đông vì tranh giành chức vụ hội trưởng mới đấu tranh kịch liệt như vậy. Không ngờ Đan Vương Cơ Nguyệt đến từ Đan Quốc. Đan Quốc là thánh địa của đan đạo nguyên Thiên Nguyên đại lục, vô số đan sư đỉnh cao đều ở trong đó.

Chu Thượng Vân nghiêng người nói:

- Mời các vị vào.

Hình như Chu Thượng Vân dùng cách nào đó giao lưu với người trong kiến trúc, được cho phép mới kêu mọi người đi vào.

Một lão nhân mặc trường bào màu vàng lên tiếng:

- Quận Vương đại nhân, người rảnh rỗi không cần vào đi?

Khi nói lão liếc hướng Cảnh Ngôn, hiển nhiên người rảnh rỗi là ám chỉ hắn.

Lão nhân mặc trường bàu màu vàng tên Lư Như, một Đan Vương rất mạnh, thành tựu đan đạo cao còn hơn Lưu Văn, Hứa Đông, ngang bằng Lý Hưng Lâu. Nhưng Lư Như không phải người Hiệp Hội Đan Sư mà là đan sư tự do.

Người này rất thân với Hứa Đông, bởi vậy lão mới mở miệng nói lời nhằm vào Cảnh Ngôn. Ở trong mắt Lư Như thì Cảnh Ngôn đúng là người rảnh rỗi, nghiêm khắc mà nói Mộ Liên Thiên cũng thuộc diện này. Nhưng Mộ Liên Thiên là tổng quản của Quận Vương phủ, dù gã không phải đan sư nhưng có tư cách đi vào kiến trúc. Cảnh Ngôn không có tư cách đó.

Chu Thượng Vân cau mày nhìn Lư Như.

Lư Như thấy Quận Vương nhíu mày, bổ sung thêm:

- Chẩn đoán cho lão gia tử không giống bình thường, nếu tùy tiện ai đều có thể đi vào, lỡ ảnh hưởng chẩn đoán với lão gia tử thì mất nhiều hơn được.

Cảnh Ngôn chau mày nhìn lão nhân kia, lòng rất bực bội. Cảnh Ngôn chưa gặp phụ thân Quận Vương, không rõ tình huống hiện giờ của người bệnh ra sao nên không dám bảo mình có thể giúp đỡ. Nhưng không có nghĩa là người ta có thể tùy ý ô miệt hắn, mà còn nói thẳng hắn là kẻ rảnh rỗi.

Cảnh Ngôn nắm giữ Càn Khôn Đan Đạo, ai dám bảo hắn không giúp được gì?

Thật là khiến người bực bội.

Chu Thượng Vân nhìn Cảnh Ngôn.

Chu Thượng Vân rất tin Mộ Liên Thiên, nhưng nói đan sư nhị giai có thể giúp đỡ trong chuyện này thì gã trăm phần trăm không tin. Nếu đan sư nhị giai giúp được thì Chu Thượng Vân mời Đan Vương Cơ Nguyệt từ Đan Quốc đến làm chi?

Đan Vương Cơ Nguyệt từ vạn dặm xa xôi đến đây không phải du lịch, Quận Vương phủ trả giá rất lớn mời người ta. Chu Thượng Vân cho rằng Cảnh Ngôn có vào hay không chẳng quan trọng.

Hứa Đông thuận thế bĩu môi nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi chờ ở đây đi, loại việc này không phải Đan Vương nhị giai nho nhỏ như ngươi có thể xen vào.

Cảnh Ngôn là đan sư của Hiệp Hội Đan Sư, Hứa Đông là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, lão dùng giọng điệu mệnh lệnh nói chuyện với hắn không có vấn đề gì. Mặt ngoài Cảnh Ngôn là thuộc hạ của Hứa Đông.

Hết chương 377.

Chương 378. Bạch Tuyết bao che

Lưu Văn cau mày nhìn Lư Như, lão biết Lư Như và Hứa Đông chơi thân nên không có hảo cảm gì với Lư Như.

Lưu Văn hy vọng Cảnh Ngôn đi vào, vấn đề là Lư Như nói hắn vào sẽ ảnh hưởng chẩn đoán Chu lão gia tử. Trước không nói Cảnh Ngôn đi vào có gây ảnh hưởng gì không, lỡ bị đám người Lư Như cắn ngược tương đương với hại hắn.

Trong phút chốc Lưu Văn do dự có nên nói giúp cho Cảnh Ngôn không.

- Đan sư nhị giai tốt nhất đừng vào, không có ý nghĩa.

Nói chuyện là Cơ Nguyệt đến từ Đan Quốc.

Cơ Nguyệt liếc Cảnh Ngôn một cái, lão không biết hắn, không có thù hận gì, không cần nhằm vào hắn. Cơ Nguyệt nói câu này căn cứ vào hiểu biết của mình, Chu Thượng Vân kể lại tình huống của Chu lão gia tử đúng là đan sư nhị giai bình thường không thể giúp ích. Đã không giúp được thì cho đan sư nhị giai vào làm chi?

Chu Thượng Vân gật đầu nói với Cảnh Ngôn:

- Cơ Nguyệt tiên sinh nói đúng, Cảnh Ngôn, ngươi chờ ở đây đi.

Cơ Nguyệt đã nói vậy đương nhiên Chu Thượng Vân phải nể mặt.

Cảnh Ngôn xanh mặt, chửi thầm Lư Như, Hứa Đông.

Chu Thượng Vân đã nói thẳng ý kiến, chẳng lẽ Cảnh Ngôn đi phản bác, cứng rắn xông vào?

Mộ Liên Thiên đã nhắc hắn tính tình Quận Vương đại nhân không tốt, lỡ Cảnh Ngôn chống đối gã bị một bàn tay đập chết thì làm sao? Cảnh Ngôn tự tin đến đâu cũng không cho rằng mình có thể chịu được một bàn tay của Quận Vương đại nhân.

Đã không thể chống đối được thì ngoan ngoãn nhận.

Cảnh Ngôn đành lên tiếng:

- Rõ.

Chu Thượng Vân nói với người khác:

- Chúng ta vào đi.

Đoàn người đi vào kiến trúc thấp bé.

Trước khi vào Hứa Đông lạnh lùng lườm Cảnh Ngôn, ánh mắt đắc ý và mỉa mai lộ rõ.

Cảnh Ngôn tức giận chửi thầm:

- Bà nội nó!

Mộ Liên Thiên bất đắc dĩ nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi chờ ở đây đi, ta vào xem tình huống gì, chờ một lát ta đi ra nói cho ngươi.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Ừm!

Lát sau đằng trước kiến trúc thấp bé chỉ còn một mình Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn khẽ thở dài, sau đó ngồi xếp bằng chờ đợi:

- Ài, đành đợi.

Không lâu sau trước mắt Cảnh Ngôn có một bóng dáng vụt qua, một bóng người áo trắng đi ra khỏi kiến trúc thấp bé. Nhìn kỹ thì là thành chủ Bạch Tuyết.

Người bước ra từ kiến trúc thấp bé không ai khác hơn là Đoan Dương thành thành chủ Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn biết quan hệ của Bạch Tuyết và Quận Vương, Hoắc Xuân Dương từng nói cho hắn thành chủ Bạch Tuyết là nữ nhi của Quận Vương đại nhân.

Hắn biết mối quan hệ đó, thấy Bạch Tuyết có mặt ở đây không làm hắn quá ngạc nhiên, chỉ hơi bất ngờ.

Bạch Tuyết nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn chào:

- Thành chủ Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết giúp đỡ hắn rất nhiều, nói ra thì Cảnh Ngôn nợ ân tình nàng.

Bạch Tuyết nói:

- Ngươi đi theo ta.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, xem ra Bạch Tuyết định dẫn hắn vào kiến trúc thấp bé.

Cảnh Ngôn nói:

- Thành chủ Bạch Tuyết, mới rồi Quận Vương đại nhân kêu ta ở đây chờ.

Mặt Bạch Tuyết không biểu tình, vẫn lạnh băng như cũ, giọng nói cứng rắn không cho nghi ngờ:

- Ta kêu ngươi đi vào với ta.

Tim Cảnh Ngôn giật thót, thầm nghĩ hay là quan hệ của thành chủ Bạch Tuyết và Quận Vương đại nhân không quá tốt? Ít nhất thành chủ Bạch Tuyết không nghe lời Quận Vương, nếu không khi biết ý của Quận Vương tại sao nàng còn cứng rắn làm trái?

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, cuối cùng gật đầu nói:

- À, được rồi.

Vẫn như cũ, không thể cưỡng lại thì nhận thôi.

Chỉ hy vọng khi hắn đi vào sẽ không bị Quận Vương đập chết, nhưng có Bạch Tuyết che chở chắc Quận Vương không đến mức trực tiếp xuống tay? Hơn nữa thành chủ Bạch Tuyết xuất hiện ở đây nói lên nàng và lão gia tử có quan hệ rất tốt.

Cảnh Ngôn đi theo Bạch Tuyết vào kiến trúc thấp bé.

Không gian trong kiến trúc không quá lớn, đám người Quận Vương đứng trong đại sảnh vừa đủ lớn trước căn phòng.

Một lão nhân râu tóc hoa râm ngồi khoanh chân, híp mắt, khóe môi treo nụ cười kỳ lạ.

Bạch Tuyết dẫn Cảnh Ngôn vào gây chú ý, căn phòng rất nhỏ, một chút tiếng động đều bị người nghe được ngay.

Hứa Đông thấy Cảnh Ngôn đi vào liền quát to:

- Cảnh Ngôn, ngươi đi vào làm gì? Đây là đâu? Ai cho phép ngươi chạy lung tung? Còn không cút đi?

Lư Như nhếch mép mắng:

- Thứ không biết lễ độ là gì, Quận Vương đại nhân kêu ngươi chờ bên ngoài nhưng ngươi lại đi vào, công khai làm trái ý Quận Vương đại nhân là tội chết!

Đám người Lưu Văn, Mộ Liên Thiên lòng lạnh lẽo, bọn họ thấy Cảnh Ngôn đi vào lòng thầm la hỏng rồi. Hai người cho rằng Cảnh Ngôn tuyệt đối không nên đi vào, đặc biệt khi Quận Vương đại nhân đã tỏ thái độ rõ ràng kêu hắn chờ bên ngoài. Cảnh Ngôn đi vào đúng là làm trái ý Quận Vương đại nhân, nơi này là chỗ Chu lão gia tử cư ngụ không phải ai cũng được vào. Cảnh Ngôn tự ý xông vào khó tránh khỏi tội.

Mặt Bạch Tuyết lạnh băng phun ra mấy chữ:

- Các ngươi ngậm miệng!

Nghe Bạch Tuyết nói, đám người Lư Như, Hứa Đông con ngươi co rút.

Bọn họ đều biết Bạch Tuyết, biết nàng là nữ nhi của Quận Vương.

Lúc trước Quận Vương vì Bạch Tuyết tiêu diệt một thế gia lớn Lam Khúc quận thành, có thể nói cực kỳ yêu thương nàng.

Bọn họ còn biết Chu lão gia tử vô cùng cưng yêu Bạch Tuyết, mới rồi khi họ cùng Quận Vương đi vào thấy thành chủ Bạch Tuyết ở bên cạnh Chu lão gia tử. Nếu Chu lão gia tử không thích Bạch Tuyết sẽ để nàng theo bên cạnh chăm sóc sao?

Nên Lư Như, Hứa Đông bị Bạch Tuyết nạt liền im thin thít. Hai người không sợ thực lực của Bạch Tuyết, nhưng họ sợ Quận Vương và Chu lão gia tử.

Dù Bạch Tuyết có lỗi trong chuyện này nhưng Quận Vương, Chu lão gia tử sẽ bênh Hứa Đông, Lư Như sao? Đáp án là không, nếu hai người nói xấu Bạch Tuyết sẽ làm Quận Vương, Chu lão gia tử bất mãn.

Bạch Tuyết bổ sung thêm:

- Là ta kêu Cảnh Ngôn vào.

Con ngươi Quận Vương co rút, nhìn Bạch Tuyết lại ngó Cảnh Ngôn, không nói gì thêm. Quận Vương nợ nữ nhi rất nhiều, gã luôn cố gắng bù đắp nhưng không cách nào lấp kín khe nứt.

Chu lão gia tử đầy hứng thú nhìn Cảnh Ngôn, lão biết tính tình của Bạch Tuyết, thái độ của nàng với Cảnh Ngôn không giống bình thường. Từ khi nào tôn nữ của lão che chở cho người ngoài như vậy?

Hết chương 378.

Chương 379. Chẩn Đoán

Chu lão gia tử tên Chu Thiên, là nhân vật nổi tiếng lừng lẫy trong Thiên Nguyên đại lục.

Đan Vương Cơ Nguyệt đến từ Đan Quốc thái độ với Quận Vương Chu Thượng Vân bình thường, nhưng rất kính sợ Chu Thiên.

Chu Thiên mỉm cười, nghiêm túc đánh giá Cảnh Ngôn từ trên xuống dưới. Ánh mắt như có lực lượng nhìn thấu lòng người, làm Cảnh Ngôn không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn đứng yên.

Chu Thiên cười nói:

- Chỗ của ta không có gì ghê gớm! Có cái gì không có thể tiến vào? Tuy ta không quen vị tiểu huynh đệ này, nhưng đã là bằng hữu của tôn nữ Bạch Tuyết thì cũng là bằng hữu của ta.

Chu Thiên còn không có ý kiến thì những người khác càng thêm không thể nói cái gì. Nhưng Chu Thiên nói chuyện làm người ta bất đắc dĩ, cái gì gọi là bằng hữu của tôn nữ tức là bằng hữu của lão? Lý luận kiểu gì?

Đương nhiên Hứa Đông, Lư Như rất khó chịu, e rằng Quận Vương Chu Thượng Vân cũng thầm bực, vì gã đã chính miệng dặn Cảnh Ngôn đừng vào, giờ hắn đi vào tức là làm gã mất mặt. Nhưng trong tình huống này Chu Thượng Vân không tiện nổi sùng.

Cơ Nguyệt mỉm cười hỏi:

- Lão gia tử, bây giờ ta xem giúp lão gia tử được không?

Chu Thiên cười tủm tỉm nói:

- Được, Cơ Nguyệt tiên sinh đừng có áp lực gì, bệnh của ta không phải vấn đề lớn, giải quyết được là tốt nhất, nếu không thể cũng không ảnh hưởng gì.

Cơ Nguyệt khiêm tốn nói:

- Lão gia tử yên tâm, tất nhiên ta sẽ cố hết sức.

Cơ Nguyệt không nói mình nắm chắc trăm phần trăm, lão không dám nói ẩu trước mặt Chu Thiên, lỡ bảo đảm xong lão không giải quyết được vấn đề thì mất mặt. Nhưng Cơ Nguyệt rất tự tin vào năng lực của mình, lão là đan sư đến từ Đan Quốc. Tuy địa vị của Cơ Nguyệt trong Đan Quốc không quá cao, nhưng đan sư Đan Quốc đến nơi như Lam Khúc quận cũng xem như cường giả có năng lực siêu phàm thoát tục về đan đạo.

Hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành Lý Hưng Lâu khao khát vào Đan Quốc đào tạo sâu, Đan Quốc mới là vùng đất trong mơ của tất cả đan sư.

Lúc trước Cơ Nguyệt đã nghe Chu Thượng Vân nói đại khái, biết vấn đề của Chu Thiên nằm ở kinh mạch Võ Đạo.

Đối với một võ giả, trong kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền là hai chỗ quan trọng nhất. Nếu hai chỗ này xảy ra vấn đề thì lớn chuyện, ảnh hưởng võ giả rất lớn.

Cơ Nguyệt hiểu biết kinh mạch Võ Đạo sâu sắc, lão đã khám cho nhiều võ giả bị trục trặc kinh mạch Võ Đạo. Lúc này Cơ Nguyệt chưa rõ tình huống của Chu Thiên thế nào nhưng trong lòng lão đã có năm, sáu cách giải quyết, loại đan dược nào có hiệu quả nhất tu sửa kinh mạch Võ Đạo trong võ giả.

Cơ Nguyệt bắt đầu hành động.

Mọi người trong phòng đều nhìn Cơ Nguyệt, bao gồm Cảnh Ngôn. Hắn tò mò cường giả đan đạo đến từ Đan Quốc có

bao nhiêu năng lực.

Quanh người Cơ Nguyệt dâng lên một đoàn nguyên khí hóa sương mờ chậm rãi tiếp xúc Chu Thiên, bao bọc người lão.

Nếu không được Chu Thiên cho phép Cơ Nguyệt tuyệt đối không dám làm như vậy. Nguyên khí của Cơ Nguyệt chui vào người Chu Thiên, cảm ứng tình hình trong kinh mạch Võ Đạo.

Nét mặt Chu Thiên hờ hững như không quan tâm nguyên khí của Cơ Nguyệt, định lực này làm Cảnh Ngôn cảm khái.

Bị người ta dùng nguyên khí xâm nhập thân thể, người bình thường khó mà bình tĩnh đối mặt. Nếu Cơ Nguyệt có ý xấu hoàn toàn có thể thừa dịp này tổn hại nặng Chu Thiên. Có lẽ Chu Thiên mạnh hơn Cơ Nguyệt nhiều, nhưng nguyên khí của lão đã xâm nhập vào thân thể thì dù Chu Thiên phản ứng nhanh đến đâu cũng khó đuổi ra những nguyên khí này trước khi chúng nó gây hại.

Nên sự bình tĩnh của Chu Thiên không phải giả bộ là làm được.

Qua khoảng thời gian tách trà Cơ Nguyệt mới rút về nguyên khí, nhíu chặt mày, hiển nhiên vấn đề kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên không dễ giải quyết như lão tưởng.

Chu Thượng Vân hỏi ngay:

- Thế nào hả Cơ Nguyệt tiên sinh?

Phụ thân của gã biểu hiện như không có chuyện gì lớn, nhưng Chu Thượng Vân làm nhi tử không thể ung dung như thế. Vì Chu Thượng Vân biết rõ trong kinh mạch Võ Đạo của phụ thân có vấn đề rất nghiêm trọng. Thân thể võ giả có hơn một trăm kinh mạch Võ Đạo quan trọng, những kinh mạch chính của Chu Thiên có một phần ba bị bế tắc.

Điều này đại biểu cái gì?

Đại biểu thực lực của Chu Thiên đã bị hạn chế rất nhiều.

Nếu chỉ bị hạn chế thực lực cũng không sao, vấn đề là các kinh mạch Võ Đạo khác bị xâm thực từ từ.

Ban đầu trong kinh mạch Võ Đạo chỉ có mấy cái bị bế tắc, vài tháng ngắn ngủi đã có một phần ba kinh mạch bị nghẹt. Nếu không thể giải quyết vấn đề này thì không lâu sau toàn bộ kinh mạch Võ Đạo sẽ tắc nghẽn, khi đó tu vi khủng bố của Chu Thiên không cách nào giải phóng ra.

Nghe Chu Thượng Vân hỏi, chân mày Cơ Nguyệt vẫn dính chặt vào nhau, lão nhìn Chu Thiên lại ngó Chu Thượng Vân.

Cơ Nguyệt chậm rãi nói:

- Quận Vương đại nhân, trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử hình như bị lực lượng kỳ lạ lấp kín, lực lượng này cực kỳ bá đạo, vẫn đang không ngừng xâm thực kinh mạch Võ Đạo.

Phải công nhận Cơ Nguyệt có tài thật.

Nghe Cơ Nguyệt nói, mắt Chu Thượng Vân sáng rực, gã biết lão kể ra rất gần sát tình hình thực tế. Đan Vương Cơ Nguyệt trong thời gian ngắn ngủi nắm giữ bệnh tình thì có lẽ có khả năng giải quyết được vấn đề? Năng lực của đan sư Đan Quốc đúng là siêu phàm thoát tục.

Chu Thượng Vân sốt ruột hỏi:

- Cơ Nguyệt tiên sinh, có cách giải quyết không?

Chu Thượng Vân là người tính tình thẳng thắng, tuy làm Quận Vương nắm giữ nguyên địa vực Lam Khúc quận thành, nhiều năm qua tính cách của gã vẫn nóng nảy như ngày nào.

Cơ Nguyệt chau mày trầm giọng nói:

- Không giấu gì Quận Vương đại nhân, tuy ta cảm ứng năng lượng kỳ lạ trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử nhưng không thể nhận ra đó là vật gì, nguyên nhân do đâu. E rằng ta không thể trực tiếp luyện chế ra đan dược giải quyết tận gốc vấn đề.

Cơ Nguyệt nhìn đám đan sư Lý Hưng Lâu đứng trong phòng:

- Hay là vậy đi, để đan sư khác nhìn xem, mọi người cùng nghĩ cách có lẽ sẽ tìm được phương án giải quyết càng tốt.

Chu Thượng Vân gật đầu, gã mời đan sư mạnh nhất Lam Khúc quận thành đến cũng có ý này.

Hết chương 379.

Chương 380. Cảnh Ngôn Ra Tiếng

Chu Thượng Vân nhìn đám đan sư Lý Hưng Lâu.

Chu Thượng Vân chắp tay:

- Nhờ các vị!

Cả nhóm lên tiếng:

- Quận Vương đại nhân quá lời.

Đám đan sư Lý Hưng Lâu lần lượt tiến lên chẩn đoán cho Chu Thiên lão gia tử.

Đan sư trong căn phòng này trừ Cảnh Ngôn ra kém nhất là đan sư ngũ giai. Bọn họ đều là đại nhân vật nổi tiếng như cồn trong địa vực Lam Khúc quận thành, mỗi người có tài năng thật sự, không phải loại giá áo túi cơm giả danh lừa bịp. Họ có đặc điểm riêng trong đan đạo.

Qua hơn một canh giờ đám đan sư kết thúc chẩn đoán cho Chu lão gia tử.

Hứa Đông mở miệng nói cái nhìn của mình trước:

- Trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử đúng là sinh ra tình huống bế tắc, Hiện xem ra một phần ba kinh mạch Võ Đạo xảy ra vấn đề, như Đan Vương Cơ Nguyệt đã nói những kinh mạch Võ Đạo này bị năng lượng kỳ lạ xâm thực. Nếu không thể tan rã năng lượng này e rằng dù tạm thời khống chế cũng không thể trị tận gốc.

Vẻ mặt Hứa Đông nghiêm túc, có vẻ thật lòng lo cho Chu Thiên.

Nghe Hứa Đông nói đám người gật gù, bọn họ cũng nhìn ra vấn đề.

Cơ Nguyệt nhìn những người khác, từ tốn nói:

- Trong các vị có ai có thể xác định năng lượng trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử là vật gì không? Hoặc nên nói nguyên nhân do đâu?

Cơ Nguyệt cố ý hỏi như vậy, chính lão cũng không cách nào nhận ra năng lượng đó, lão không tin trong chỗ này có ai mạnh hơn lão.

Hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lý Hưng Lâu lắc đầu nói:

- Cái này khó nói, trong thiên địa có nhiều loại năng lượng, một số đan dược cũng ẩn chứa năng lượng chúng ta không biết rõ. Muốn tìm hiểu kỹ rất khó khăn.

Những người khác lắc đầu.

Đan sư trong phòng này không ai biết năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên là cái gì. Bọn họ chỉ biết năng lượng này có năng lực xâm thực rất mạnh đang phá hoại kinh mạch Võ Đạo.

Chu Thượng Vân nhướng mày hỏi:

- Cơ Nguyệt tiên sinh, các vị đan sư, có cách nào loại trừ năng lượng này không?

Lư Như mắt lóe tia sáng nói:

- Ta có một cách!

Mắt Chu Thượng Vân nhìn đăm đăm thúc giục:

- Mời đan sư Lư Như nói nhanh!

Mắt Lư Như lấp lóe lướt qua người khác, từ tốn nói:

- Có một loại đan dược tên Thanh A Đan, là đan dược ngũ giai, chắc sẽ có hiệu quả.

Thanh A Đan là đan dược khá hiếm hoi, trong một số điển tịch đan đạo xa xưa có ghi chép về đan dược này.

Những người ở đây đều đọc nhiều điển tịch đan đạo, nhiều người biết đan dược ngũ giai Thanh A Đan. Công hiệu của Thanh A Đan đúng là có hy vọng áp chế năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên.

Cơ Nguyệt xua tay giải thích:

- Không ổn, Thanh A Đan không ổn! Thanh A Đan đúng là có hiệu quả, nhưng loại đan dược này chẳng những áp chế năng lượng quỷ dị trong kinh mạch lão gia tử, còn áp chế cả nguyên khí. Nếu lão gia tử vận chuyển nguyên khí sẽ bị phản phệ, khiến năng lượng quỷ dị xâm thực kinh mạch Võ Đạo nhanh hơn. Dù sau này lão gia tử không sử dụng nguyên khí thì Thanh A Đan chưa chắc thành công áp chế năng lượng đó.

Lư Như nhíu chặt mày, mặt đen thui, mới rồi còn hớn hở bỗng chốc ủ rũ. Nếu người khác nói Thanh A Đan mà lão nêu lên không được có lẽ Lư Như còn cãi lại, nhưng Cơ Nguyệt nói Thanh A Đan không thể dùng, lão không có lá gan tranh biện với Cơ Nguyệt.

Hứa Đông lên tiếng:

- Ta thấy có thể dùng Long Tiên Đan, Long Tiên Đan là một loại đan dược lục giai khó khăn rất lớn, e rằng khó luyện chế.

Long Tiên Đan là đan dược lục giai nhưng mức độ luyện chế cực khó, đa số đan sư lục giai không thể luyện chế ra đan dược này. Hơn nữa tài liệu chính của Long Tiên Đan đến từ một loài Kim Văn Linh Thú cực kỳ hiếm thấy, trong Quận Vương phủ chưa chắc có tài liệu tên Long Tiên.

Lý Hưng Lâu cũng cho rằng Long Tiên Đan là lựa chọn không tệ:

- Dùng Long Tiên Đan đúng là lựa chọn tốt hơn.

Nghe Lý Hưng Lâu đồng ý, Hứa Đông cười đắc ý, mắt híp lại thành cái khe. Nếu đề nghị của lão được chấp nhận sẽ là công lớn.

Lý Hưng Lâu nói:

- Nhưng tài liệu chính của Long Tiên Đan rất hiếm thấy, tài liệu khác còn dễ tính nhưng tài liệu tên Long Tiên khó kiếm được.

Đầu óc Chu Thượng Vân vận chuyển nhanh:

- Long Tiên? Nếu ta không nhớ lầm thì trong Quận Vương phủ có Long Tiên, ước chừng ta tình cờ kiếm được nhưng luôn chưa dùng.

Vì Long Tiên là tài liệu rất quý giá, nên Chu Thượng Vân nhớ rõ.

Lý Hưng Lâu nói một hồi chợt ngừng:

- Nếu có Long Tiên thì thử xem, nhưng luyện chế Long Tiên Đan rất khó khăn, nếu thất bại lãng phí Long Tiên e rằng…

Những người khác hiểu ý Lý Hưng Lâu.

Cơ Nguyệt lắc đầu nói:

- Ha ha, ta có thể luyện chế Long Tiên Đan, có thể một lần thành công. Nhưng ta cho rằng Long Tiên Đan không ổn, dược hiệu của nó ôn hòa không có tác dụng phụ với nguyên khí. Nếu năng lượng quỷ dị trong kinh mạch lão gia tử bình thường thì sử dụng Long Tiên Đan sẽ có hiệu quả rất tốt. Vấn đề là

năng lượng quỷ dị trong kinh mạch lão gia tử cực kỳ bá đạo, dược hiệu của Long Tiên Đan không thể khống chế được.

Lý Hưng Lâu gật gù:

- Đan Vương Cơ Nguyệt nói đúng, nếu đối phó năng lượng bình thường có lẽ Long Tiên Đan có hiệu quả, nhưng năng lượng trong kinh mạch lão gia tử vô cùng bá đạo, xâm thực rất mạnh, e rằng hiệu quả Long Tiên Đan không tốt đẹp.

Mới rồi Lý Hưng Lâu có cảm ứng năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo Chu Thiên, đúng là rất bá đạo.

Chu Thượng Vân cau mày nhìn hướng Cơ Nguyệt:

- Cơ Nguyệt tiên sinh có cách gì không?

Cơ Nguyệt nhìn đan sư khác, hỏi:

- Ta có một cách nhưng nắm chắc không lớn, không biết các vị có từng nghe qua Nguyệt Liên Đan?

Các đan sư lên tiếng:

- Nguyệt Liên Đan?

- Chưa từng nghe qua!

- Nguyệt Liên Đan là đan dược cấp mấy? Không lẽ là đan dược cao cấp?

Đan dược cao cấp tức là từ thất giai trở lên. Những người ở đây đều là đan sư ngũ giai, chỉ có Lý Hưng Lâu là đan sư lục giai. Nếu là đan dược cao cấp thì bọn họ chưa từng nghe cũng bình thường.

Lý Hưng Lâu nói:

- Ta biết Nguyệt Liên Đan, nó là một loại đan dược ngũ giai. Đan dược này tuy chỉ là ngũ giai nhưng cách luyện chế nó hình như đã thất truyền, ngàn năm rồi không xuất hiện Nguyệt Liên Đan nữa.

Cơ Nguyệt nói:

- Ha ha, ở bên ngoài đúng là không còn Nguyệt Liên Đan nhưng trong Đan Quốc vẫn có, trùng hợp ta có thể luyện chế Nguyệt Liên Đan. Bây giờ điều ta lo nhất là dược tính của Nguyệt Liên Đan cực kỳ âm nhu, nếu sử dụng Khứ Phiền chung rất có thể sẽ tạo tổn thương không thể chữa cho thân thể lão gia tử.

Con ngươi Lý Hưng Lâu co rút.

Nguyệt Liên Đan đã rất lâu rồi không xuất hiện trong tầm nhìn công chúng, không ngờ trong Đan Quốc còn cách luyện chế Nguyệt Liên Đan. Đan Quốc không uổng là thánh địa đan đạo trên Thiên Nguyên đại lục. Không chừng trong Đan Quốc còn nhiều cách luyện chế đan dược thất truyền đã lâu.

Trong lòng Lý Hưng Lâu càng khao khát Đan Quốc hơn.

Đối với đa số đan sư không có gì hấp dẫn với họ hơn là hiểu biết lần mò sâu sắc hơn trên đường đan đạo.

Chu Thượng Vân vội hỏi:

- Cơ Nguyệt tiên sinh nắm chắc bao nhiêu?

Cơ Nguyệt lắc đầu nói:

- Quận Vương đại nhân, ta không dám nói nắm chắc phần lớn, vì thật tình ta không thể xác định lai lịch năng lượng quỷ dị trong kinh mạch lão gia tử. Trước không nói Nguyệt Liên Đan có thể tổn hại thân thể lão gia tử không, ta không chắc có thể trừ bỏ năng lượng quỷ dị đó.

Cơ Nguyệt không dám sơ sẩy, lỡ vỗ ngực bảo đảm, làm ra Nguyệt Liên Đan cho Chu Thiên lão gia tử dùng nhưng cuối cùng không có hiệu quả, còn hại thân thể Chu Thiên bị tổn thương thì Cơ Nguyệt không chắc Chu Thượng Vân sẽ rộng lượng bỏ qua cho mình.

Nên Cơ Nguyệt tuyệt đối sẽ không bảo đảm cái gì, dù Nguyệt Liên Đan không chữa được cho Chu Thiên thì Chu Thượng Vân và Chu Thiên không có lý do gì xuống tay với lão, nếu thành công, công lao của lão sẽ không bị xóa bỏ, chọn cách ổn thỏa tốt hơn.

Nghe Cơ Nguyệt nói làm Chu Thượng Vân thất vọng.

Nếu Cơ Nguyệt có nắm chắc thì Chu Thượng Vân tuyệt đối tin tưởng, dù chỉ có bảy, tám phần nắm chắc lão sẽ vỗ ngực bảo đảm, sau khi trị liệu công lao của lão càng lớn. Xem thái độ của Cơ Nguyệt thì hiệu quả của Nguyệt Liên Đan không hơn năm mươi phần trăm, rất có thể chỉ được mười, hai mươi phần trăm.

Quá mạo hiểm!

Chu Thiên mỉm cười nói:

- Nếu không có cách nào khác vậy thử Nguyệt Liên Đan đi, nắm xương già của ta đã như vậy rồi, không sợ lăn qua lộn lại.

Câu này nói cho đám đan sư Cơ Nguyệt nghe, cũng là cho Chu Thượng Vân.

Chu Thiên biết rõ tình hình thân thể của mình nhất, lão biết nếu mặc kệ năng lượng trong kinh mạch tiếp tục xâm thực, lão cùng lắm sống thêm một năm, nửa năm rồi sẽ thành phế nhân, có khả năng sẽ chết.

Chu Thượng Vân buông tiếng thở dài nhìn Cơ Nguyệt:

- Ài, vậy làm phiền Cơ Nguyệt tiên sinh luyện chế Nguyệt Liên Đan đi. Cần tài liệu gì xin cứ nói, ta sẽ sai người chuẩn bị ngay.

Một giọng nói đột nhiên vang lên:

- Quận Vương đại nhân, hay để ta xem thử tình huống của lão gia tử?

Mọi người trong phòng sửng sốt, giọng nói rất trẻ, không phải đám lão già bọn họ nói. Trong phòng này chỉ có Cảnh Ngôn và Bạch Tuyết là trẻ tuổi, đây rõ ràng là giọng nam.

Hết chương 380.

Chương 381. Ngại Gì Thử Xem?

Yên tĩnh chốc lát rồi mọi ánh mắt nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Lúc trước đám đan sư chẩn đoán cho Chu Thiên, Cảnh Ngôn không nói tiếng nào làm mọi người sắp quên hắn tồn tại. Giờ Cảnh Ngôn nói một câu gây chú ý mãnh liệt.

Cảnh Ngôn nói cái gì?

Cảnh Ngôn nói muốn xem tình huống của Chu Thiên lão gia tử.

Thật buồn cười, đúng là viễn vông.

Mộ Liên Thiên đứng cạnh Cảnh Ngôn đầu óc nổ tung.

Lúc ở phủ tổng quản, Mộ Liên Thiên vốn định để Cảnh Ngôn nhìn xem có thể hỗ trợ không. Nhưng Mộ Liên Thiên tuyệt đối không muốn Cảnh Ngôn phô trương trước mặt một đám đan sư ngũ giai, lục giai, dù hắn muốn thử cũng nên chờ các đan sư rời đi hẵng nói.

Cảnh Ngôn nói ra lời này chẳng phải là tát mặt đám đan sư sao? Tuy Cảnh Ngôn cũng là đan sư nhưng địa vị cách biệt quá lớn. Khi các đan sư chẩn đoán cho Chu Thiên lão gia tử đương nhiên không có chỗ cho hắn xen vào.

Mộ Liên Thiên nhìn Cảnh Ngôn, lòng thầm than, hắn còn quá trẻ tuổi.

Chu Thượng Vân nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Cảnh Ngôn, mới rồi ngươi nói gì?

Chu Thượng Vân vốn đã thấy khó chịu khi Cảnh Ngôn làm trái ý gã đi vào phòng này, giờ hắn còn muốn khám cho lão gia tử. Tiểu tử này không biết trời cao đất rộng là gì!

Hứa Đông mắt lóe tia sáng biểu tình tức giận quát:

- Hừ! Tiểu nhi vô tri cũng dám huênh hoang? Tiểu tử, ngươi nghĩ đây là đâu? Có chỗ cho ngươi nói chuyện sao?

Hứa Đông giả vờ tức giận, trong lòng lão rất vui vẻ. Cảnh Ngôn quá lỗ mãng, hắn muốn khám cho Chu lão gia tử trước mặt nhiều đan sư? Có trò hay xem.

Không nói đan sư khác, Đan Vương Cơ Nguyệt chắc chắn cực kỳ tức giận. Trước đó Cơ Nguyệt đề nghị dùng Nguyệt Liên Đan, Quận Vương cũng đồng ý, đã hỏi lão cần tài liệu gì để luyện chế.

Lư Như cười lạnh độc ác nói:

- Còn trẻ không biết nặng nhẹ tính cách như vậy sao có thể vào Hiệp Hội Đan Sư? Hội trưởng Lý Hưng Lâu, theo ta thấy nên nhanh chóng đá người như Cảnh Ngôn ra khỏi Hiệp Hội Đan Sư là tốt hơn, đỡ khỏi phải làm hỏng danh tiếng Hiệp Hội Đan Sư Chúng ta thì không sao nhưng Đan Vương Cơ Nguyệt đến từ Đan Quốc.

Lư Như nói mấy câu này rất độc ác, lời ngầm là Cơ Nguyệt là đan sư Đan Quốc, Lý Hưng Lâu nhà ngươi sắp đi Đan Quốc, không thừa dịp này làm thân với Cơ Nguyệt. Giờ vì một đan sư nho nhỏ trong Hiệp Hội Đan Sư làm Cơ Nguyệt khó chịu, lão sẽ vừa mắt hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư sao?

Lý Hưng Lâu cau mày nhìn Cảnh Ngôn, lão khá thưởng thức hắn, nếu không lúc trước phó điện chủ Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện đến Hiệp Hội Đan Sư tập nã hắn, lão đã không ra mặt ngăn cản. Nhưng bây giờ xem ra Cảnh Ngôn gây rắc rối cho lão.

Lưu Văn nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đừng nói gì nữa. Trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử có năng lượng quỷ dị nghiêm trọng hơn ngươi nghĩ.

Lưu Văn vì tốt cho Cảnh Ngôn, sợ hắn gây rắc rối lớn khó kết thúc. Cảnh Ngôn mặc dù tuổi trẻ có tài, mới bấy nhiêu tuổi đã là đan sư nhị giai. Nhưng có mặt ở đây toàn là đan sư ngũ giai, lục giai, bọn họ còn không biết vấn đề ở đâu thì Cảnh Ngôn biết cái gì?

Cảnh Ngôn gật đầu với Lưu Văn. Vừa rồi hắn mở miệng là đã trải qua suy nghĩ, có ý muốn so tài, vì Hứa Đông, Lư Như coi thường hắn. Nhưng càng nhiều là vì Cảnh Ngôn tự tin, hắn tin tưởng Càn Khôn Đan Đạo. Cho dù Cảnh Ngôn không rõ vấn đề của Chu Thiên lão gia tử do đâu nhưng hắn có cách bù đắp, hắn biết một loại đan dược tam giai có hiệu quả phục hồi kinh mạch Võ Đạo. Tức là dù không thể trừ bỏ năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo nhưng dùng đan dược tam giai Cảnh Ngôn biết có thể giảm bớt tốc độ kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên lão gia tử bị xâm thực.

Có bảo đảm thì hắn sợ cái gì?

Cảnh Ngôn không quan tâm người khác, cười nói với Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, ta chỉ muốn hỗ trợ. Hơn nữa dù cuối cùng ta không thể giúp gì nhưng cũng không có mất mác, cùng lắm chỉ lãng phí chút thời gian.

Đám đan sư Hứa Đông quát mắng:

- Bậy bạ!

- Cút đi!

- Ở trước mặt chúng ta không có chỗ cho ngươi càn rỡ!

Đám người Lý Hưng Lâu, Lưu Văn nét mặt sa sầm.

Cảnh Ngôn kiên trì khiến họ cảm thấy bị hắn coi thường năng lực của mình. Họ đều là nhân vật nổi tiếng lừng lẫy, bị đan sư nhị giai coi khinh làm sao họ chịu được? Lưu Văn rất thân với Cảnh Ngôn thì không có cảm giác gì, nhưng những người khác thấy uất nghẹn.

Cảnh Ngôn cười nhạt nhìn đám người Hứa Đông:

- Đan sư Hứa Đông, đan sư Lư Như, ha ha, tuy về đẳng cấp đan sư thì ta không bằng các ngươi, nhưng các ngươi dám nói mình biết hết đan dược sao? Các ngươi có thể chắc chắn ta không giúp được gì? Lỡ như ta có thể giúp đỡ nhưng bị các ngươi ngăn cản hỗ trợ làm lỡ chữa trị kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử, các ngươi dám gánh trách nhiệm này không?

Hứa Đông tức điện quát:

- Đồ khốn kiếp, còn dám cãi? Thật là trong mắt không người, quá kiêu ngạo! Ngươi là thành viên Hiệp Hội Đan Sư, ta là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, hôm nay nếu không dạy dỗ ngươi thì là hại ngươi!

Mới rồi Hứa Đông giả bộ giận nhưng bây giờ lão tức thật. Bị đan sư nhị giai chất vấn khiến Hứa Đông không nhịn được nữa, nếu không phải vì trường hợp đặc biệt lão đã không nói dài dòng mà trực tiếp xuống tay với Cảnh Ngôn.

Ánh mắt Lư Như cực kỳ tàn nhẫn, nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm như muốn cắn chết hắn.

Giọng Bạch Tuyết lạnh lùng vang lên:

- Các ngươi ồn ào cái gì? Cảnh Ngôn muốn thử thì có gì không được?

Hứa Đông nhíu mày nói:

- Thành chủ Bạch Tuyết không phải đan sư, có lẽ không biết nhiều về đan đạo. Một đan sư nhị giai tầm thường sao có cách giải quyết kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử?

Hứa Đông không dám nổi nóng với Bạch Tuyết, càng không dám trực tiếp nhục mạ.

Bạch Tuyết cau mày:

- Vậy ta hỏi các người rốt cuộc có bảo đảm trị liệu kinh mạch Võ Đạo của gia gia ta không? Nếu các người bảo đảm thì Cảnh Ngôn không cần thử.

Bạch Tuyết hỏi một câu làm đám người Hứa Đông lặng im.

Ai dám bảo đảm trị liệu kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử?

Không ai dám.

Hết chương 381.

Chương 382. Vận Dụng Càn Khôn Đan Đạo

Bạch Tuyết lạnh lùng cười:

- Nếu các người không dám bảo đảm thì tại sao ngăn cản Cảnh Ngôn chẩn đoán cho gia gia?

Chu Thượng Vân trừng mắt Bạch Tuyết:

- Bạch Tuyết, không được vô lễ! Các vị đan sư đều là khách, bọn họ đến hỗ trợ, sao ngươi có thể ăn nói kiểu đó?

Bạch Tuyết phớt lờ Chu Thượng Vân, nàng nói với Chu Thiên:

- Gia gia, cho Cảnh Ngôn thử xem đi! Cảnh Ngôn mới hai mươi tuổi đã trở thành đan sư nhị giai nói lên hắn có thiên phú khiến người khó với tới trong đan đạo. Lỡ hắn có cách gì thì sao?

Chu Thiên mỉm cười nói, mắt nhìn Cảnh Ngôn:

- Ha ha, nếu Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ là đan sư thì cứ xem đi, không có gì ghê gớm.

Cảm giác ánh mắt của Chu Thiên làm tim Cảnh Ngôn giật thót, hắn cứ cảm thấy ánh mắt lão nhìn mình là lạ.

Nghe phụ thân nói vậy Chu Thượng Vân khó nói gì thêm.

Chu Thượng Vân nhìn Cảnh Ngôn, trầm ngâm hỏi ý Cơ Nguyệt:

- Cơ Nguyệt tiên sinh thấy sao?

Cơ Nguyệt nói:

- Nếu tiểu tử này có tự tin như vậy không ngại cho hắn thử. Lão gia tử lòng dạ rộng lớn, chắc không trách hắn vô cớ sinh sự.

Khi Cơ Nguyệt nói chuyện môi nở nụ cười nhưng ai đều nhìn ra lão cực kỳ không vui, trong lời nói ám chỉ Cảnh Ngôn vô cớ sinh sự. Cơ Nguyệt coi thường việc Cảnh Ngôn khám cho Chu Thiên lão gia tử, nhưng lão không thể phản đối lời của lão gia tử.

Chu Thượng Vân gật đầu nói:

- Được rồi, vậy thì để Cảnh Ngôn nhìn một cái. Ngươi lại đây đi.

Cảnh Ngôn nghe lời bước lên trước, hơi khom người hành lễ với Chu Thượng Vân, Chu Thiên.

Hứa Đông châm biếm, mắt sáng rực trừng Cảnh Ngôn:

- Ta chống mắt xem tiểu tử này muốn làm gì!

Lư Như cười khẩy nói:

- Đơn giản là muốn biểu hiện hấp dẫn chú ý thôi, người trẻ tuổi bây giờ quá nôn nóng.

Ánh mắt Hứa Đông sắc bén nói:

- Hừ! Nếu hắn không nói ra lý do gì được thì ta tuyệt đối không tha cho.

Cảnh Ngôn lườm Hứa Đông, Lư Như, không khách sáo nói:

- Câm mồm đi, lúc ta chẩn đoán cho lão gia tử cần yên lặng, các ngươi muốn tán dóc thì đi ra ngoài nói.

Mặt Hứa Đông, Lư Như đen thui, thầm bực mình, chỉ muốn giết Cảnh Ngôn ngay nhưng không thể làm trong phòng này. Muốn giết cũng phải chờ Cảnh Ngôn khám xong.

Cảnh Ngôn nói với Chu Thiên:

- Lão gia tử, đắc tội.

Chu Thiên gật đầu nói:

- Ngươi đừng có áp lực, cứ lo làm chuyện của ngươi.

Cảnh Ngôn không do dự nữa, hắn vận chuyển một luồng nguyên khí từ từ tiếp xúc thân thể Chu Thiên, nguyên khí thuận lợi chui vào trong.

Lòng Cảnh Ngôn rung động thầm nghĩ:

- Mạnh quá! Trong kinh mạch Võ Đạo rộng lớn quá, đây là tu vi Võ Đạo gì?

Cảnh Ngôn chỉ có cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh nhưng sức chiến đấu sánh bằng võ giả Đạo Linh cảnh trung kỳ. Trong kinh mạch Võ Đạo của Cảnh Ngôn rất rộng lớn, nhưng so với kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên thì cách biệt xa tít tắp.

Nguyên khí chuyển động nhanh trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên.

Rất nhanh Cảnh Ngôn bắt được một loại năng lượng quái dị trong những kinh mạch Võ Đạo, nhìn sơ rất giống nguyên khí của võ giả.

Nếu là đan sư bình thường rất khó bắt giữ được năng lượng này. Đám đan sư Cơ Nguyệt có thể phát hiện ra vì họ là đan sư cực kỳ mạnh, hơn xa đan sư bình thường.

Cảnh Ngôn cũng phát hiện năng lượng đó, hắn thử dùng nguyên khí tiếp xúc.

Bùm!

Khi nguyên khí của Cảnh Ngôn đụng vào năng lượng đó liền bị đánh tan.

Cảnh Ngôn rung động:

- Năng lượng thật bá đạo!

Cảnh Ngôn chau mày:

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Đám đan sư Cơ Nguyệt không cách nào nhận ra năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên là gì cũng có lý. Năng lượng rất kỳ lạ, bản thân nó không bài xích với nguyên khí của lão gia tử, nhưng nguyên khí của Chu Thiên không cách nào dung hợp với năng lượng.

Năng lượng này không ngừng lớn mạnh trong kinh mạch Võ Đạo, dần làm tắc nghẽn kinh mạch Võ Đạo rộng lớn.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu:

- Trông không giống năng lượng từ bên ngoài, hình như nó sinh ra từ kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử. Nhưng nó dựng dục thế nào?

Đúng là rất hóc búa, nếu không tìm hiểu rõ lai lịch năng lượng thì không ai dám chắc chắn có thể trừ tận gốc.

Năng lượng này sinh ra như thế nào?

Cảnh Ngôn bình tĩnh không ngừng thăm dò năng lượng.

Thời gian không ngửng trôi, rất nhanh qua gần một nén nhang.

Lúc trước đan sư chẩn đoán đều mất khoảng thời gian một tách trà, có khi chỉ cần nửa tách trà, Cảnh Ngôn tốn thời gian lâu nhất.

Hứa Đông sắc mặt âm trầm mở miệng hỏi:

- Tiểu tử có phát hiện gì không? Đừng đứng đó làm bộ làm tịch, chậm trễ thời gian hay lắm sao?

Hứa Đông mất kiên nhẫn, những đan sư khác cũng cau mày. Cảnh Ngôn khám quá lâu, nếu hắn cứ kéo dài chẳng lẽ họ phải chờ mãi sao? Thời gian của họ rất quý giá.

Cơ Nguyệt nói với Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử càng ứng đối sớm càng tốt, kéo dài lâu sẽ càng nghiêm trọng. Theo ta thấy hãy chuẩn bị bắt tay vào luyện chế Nguyệt Liên Đan ngay đi.

Chu Thượng Vân nhìn Cảnh Ngôn vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ lắc đầu.

Chu Thượng Vân cảm thấy Cảnh Ngôn làm bộ làm tịch, có lẽ ban đầu hắn tự tin vào bản thân nhưng khi bắt đầu khám cho lão gia tử thì phát hiện mình không biết gì, lại sĩ diện nên cố câu giờ.

Đan sư Cơ Nguyệt nói có lý.

Chu Thượng Vân ngừng một lúc rồi nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi không phát hiện gì thì thôi đi.

Cảnh Ngôn hít sâu, hắn nhìn Chu Thượng Vân, bình tĩnh nói:

- Xin Quận Vương đại nhân chờ một chút, ta lại xem thử.

Cảnh Ngôn lại vận chuyển nguyên khí trong người, hắn âm thầm điều động tin tức Càn Khôn Đan Đạo. Càn Khôn Đan Đạo bao gồm mọi mặt, Cảnh Ngôn mới chỉ giải mở nhập môn thiên nhưng đủ cho hắn ngạo thị vô số đan sư.

Nếu vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo cũng không phát hiện được gì thì đành lùi một bước sử dụng đan dược tam giai có hiệu quả tu sửa kinh mạch Võ Đạo vậy.

Hết chương 382.

Chương 383. Không Thể Tin Được

Khi Cảnh Ngôn vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo đưa nguyên khí tiếp xúc năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên, tình huống có thay đổi, một số tin tức tự động đưa vào óc Cảnh Ngôn.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực gật gù:

- Thì ra là vậy, đúng là…hèn gì nhiều đan sư không nhận ra lai lịch năng lượng này.

Cảnh Ngôn cau mày, đầu óc xoay chuyển. Càn Khôn Đan Đạo mạnh mẽ vượt sức tưởng tượng của Cảnh Ngôn, vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo làm hắn biết loại tin tức đáng lẽ hắn hoàn toàn không biết gì.

Càn Khôn Đan Đạo bao gồm mọi mặt, nó ẩn chứa tin tức không chỉ giới hạn trong đan dược, cũng bao gồm hình thành các loại năng lượng.

Hứa Đông lại lên tiếng:

- Nhãi ranh, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Còn muốn lãng phí bao nhiêu thời gian! Hứa Đông ta sống hơn một trăm năm, đã gặp nhiều tiểu tử không biết trời cao đất rộng, nhưng thứ không biết nặng nhẹ, cứng cổ không chịu nhận sai như ngươi thì chưa gặp bao nhiêu!

Hứa Đông nhìn ra Chu Thượng Vân mất kiên nhẫn với Cảnh Ngôn, Bạch Tuyết luôn ủng hộ hắn cũng không nói đỡ cho hắn nữa. Nên Hứa Đông mới la lối không e ngại gì.

Cảnh Ngôn vụt quay đầu trừng Hứa Đông:

- Ngươi sống hơn một trăm năm mà ngu như chó! Ta đang chẩn đoán kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử, ngươi ba phen bốn lượt quấy rầy còn có mặt hỏi ta muốn làm gì? Ta hỏi lại ngươi muốn làm gì thì đúng hơn, chẳng lẽ ngươi có mục đích không thể cho ai biết?

Cảnh Ngôn đã biết vấn đề nằm ở đâu, thông qua Càn Khôn Đan Đạo đã có cách giải quyết rất tốt.

Đúng vậy, Cảnh Ngôn biết sử dụng một loại đan dược có thể khống chế năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên, có thể từ từ tan rã nó. Nếu thành công tan rã năng lượng này thì thực lực của Chu Thiên lão gia tử sẽ tăng lên.

Trong lòng có tự tin thì Cảnh Ngôn sợ gì nữa.

Khí thế Hứa Đông trầm xuống, tròng mắt sắp lồi ra. Cảnh Ngôn dám đốp chát lại, lão cảm giác cục tức nghẹn trong ngực sắp nổ tung.

Mặt Lư Như đen như nhọ nồi nói:

- Quá ngông cuồng, quá cuồng vọng! Quận Vương đại nhân cho phép tiểu tử này ở đây càn quấy ảnh hưởng Cơ Nguyệt tiên sinh và chúng ta chữa trị cho lão gia tử sao?

Chu Thiên cười nói:

- Thôi bỏ đi Cảnh Ngôn, vấn đề của ta tự ta biết, không dễ giải quyết. Ngươi còn trẻ, tuổi như ngươi có thể trở thành đan sư nhị giai thì tương lai không thể đo lường. Ha ha, ta nghĩ tương lai ngươi có lẽ sẽ vượt qua tất cả đan sư trong phòng này.

Rõ ràng Chu Thiên không ôm hy vọng quá lớn vào Cảnh Ngôn.

Chu Thượng Vân vung tay, sắc mặt khó xem nói:

- Bạch Tuyết, mang Cảnh Ngôn ra ngoài đi.

Bạch Tuyết cau mày, nàng muốn nói gì nhưng cuối cùng không thốt nên lời bênh vực hắn.

Bạch Tuyết nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, chúng ta ra ngoài đi.

Cảnh Ngôn cười nói với Bạch Tuyết:

- Giờ còn chưa đi được, ta đã chẩn đoán cho lão gia tử, còn chưa nói ra cách giải quyết.

Cơ Nguyệt muốn nổi điên, ánh mắt âm trầm hít sâu, nói:

- Ngươi tên Cảnh Ngôn phải không? Nghe giọng điệu của ngươi hình như biết vấn đề của lão gia tử ở đâu? Vậy ngươi nói xem trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử là tình huống gì?

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử có một luồng năng lượng, một phần ba kinh mạch Võ Đạo bị năng lượng này xâm thực bế tắc.

Cơ Nguyệt phất tay nói:

- Mới rồi chúng ta đã nói cái này rồi, ngươi cũng ở đây tự nhiên biết, ngươi không cần nói ra kết luận của chúng ta.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đan sư Cơ Nguyệt khoan nóng, nghe ta nói đã.

Cảnh Ngôn liếc Cơ Nguyệt một cái, tiếp tục bảo:

- Trong một trăm lẻ tám kinh mạch Võ Đạo chính của lão gia tử có ba mươi lăm kinh mạch Võ Đạo đã bị tắc, bốn kinh mạch Võ Đạo đang bị tắc.

Đan sư trong phòng sửng sốt:

- A?

- Cái gì?

- Tiểu tử này…

Mắt Lý Hưng Lâu lóe sáng nhìn Cảnh Ngôn, tim rung lên.

Đan Vương Cơ Nguyệt biến sắc mặt, mắt bắn ra tia sáng, hơi thở rối loạn.

Hứa Đông nhảy ra la lên:

- Ngươi đang nói bậy cái gì? Ngươi tưởng nói bậy chút chi tiết là lừa được chúng ta sao? Tiểu tử còn non lắm!

Mới rồi bọn họ chẩn đoán nói ra nhiều nội dung và tin tức, có nói một phần ba kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên bị tắc nghẽn, nhưng họ không thảo luận chi tiết chính xác, không nói cụ thể có bao nhiêu kinh mạch Võ Đạo bị tắc nghẽn.

Đan sư ngũ giai như Hứa Đông không cách nào phân biệt rõ có bao nhiêu kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử bị tắc, bọn họ chỉ đoán được đại khái. Muốn hiểu rõ hơn thì càng khó khăn, đan sư ngũ giai như Hứa Đông không có năng lực phân biệt.

Lư Như nhìn Cảnh Ngôn lại ngó sắc mặt của Cơ Nguyệt, Lý Hưng Lâu, lần này lão không ra tiếng vì cảm thấy tình hình kỳ kỳ. Nếu Cảnh Ngôn nói bậy thì tại sao Cơ Nguyệt tiên sinh làm vẻ mặt như thế?

Lư Như cảm thấy Cảnh Ngôn nói chi tiết rất có thể đúng, nhưng làm sao hắn biết? Không lẽ đoán? Nhưng vận may quá tốt đi. Ba mươi lăm kinh mạch đúng là một phần ba một trăm lẻ tám kinh mạch, nhưng nói thẳng ba mươi lăm cái thì xác suất không lớn.

Lưu Văn phát hiện không khí kỳ lạ, nhìn Lý Hưng Lâu hỏi:

- Hội trưởng, Cảnh Ngôn nói có đúng không?

Lý Hưng Lâu gật đầu nói:

- Trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử đúng là có ba mươi lăm cái bị bế tắc.

Khi Lý Hưng Lâu nói chuyện mắt nhìn Cảnh Ngôn, lão không thể hiểu nổi hắn làm sao biết rõ như vậy. Vì đan sư lục giai như Lý Hưng Lâu cũng hao phí nhiều công sức mới phân biệt ra con số cụ thể kinh mạch tắc nghẽn trong người Chu Thiên. Lý Hưng Lâu tin đan sư Cơ Nguyệt phân biệt số lượng kinh mạch bị tắc nghẽn không dễ dàng.

Lý Hưng Lâu nói:

- Nhưng năng lực của ta có hạn, không đếm rõ có mấy kinh mạch Võ Đạo đang bị năng lượng quỷ dị bế tắc. Cơ Nguyệt tiên sinh thì sao?

Khi Lý Hưng Lâu nói mấy lời này, đám đan sư Hứa Đông như gặp quỷ. Đặc biệt là Hứa Đông ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn khác hẳn, chi tiết mà lão cũng không biết thế nhưng Cảnh Ngôn biết?

Chuyện quái quỷ gì đây?

Hết chương 383.

Chương 384. Cửu Dương Liên Thiên

Lúc này Cơ Nguyệt biểu tình cực kỳ khó xem.

Cơ Nguyệt là đan sư đến từ Đan Quốc, nói thật là đan sư như Lý Hưng Lâu ở trong mắt lão chỉ là tên nhà quê hơi lợi hại, trong lòng hơi coi khinh đan sư Lam Khúc quận thành. Mặt ngoài khách sáo đơn giản là lễ phép, trong lòng Cơ Nguyệt không công nhận đan sư lục giai Lý Hưng Lâu.

Bây giờ nỗi lòng Cơ Nguyệt rất phức tạp, nghe Lý Hưng Lâu hỏi, lão phải nói ra cái gì. Nhưng Cơ Nguyệt không xác định trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên có vài cái bị xâm thực, lão chỉ đoán khoảng chừng ba bốn hoặc năm sáu cái.

Cảnh Ngôn nói trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên có bốn cái đang bị xâm thực tắc nghẽn, Cơ Nguyệt không dám chắc.

Nhiều người trong phòng đang nhìn, nếu Cơ Nguyệt thừa nhận đan sư Đan Quốc như lão không bằng thanh niên hai mươi tuổi thì biết đút mặt vào đâu?

Nếu Cảnh Ngôn không đứng ra thì không sao, đám người Lý Hưng Lâu chẳng bằng lão, nhưng bây giờ tình huống thay đổi.

Thấy mọi người nhìn mình, Cơ Nguyệt đành nói:

- Trong kinh mạch Võ Đạo của Chu lão gia tử đúng là có bốn cái đang bị xâm thực.

Điều Cơ Nguyệt không chắc chắn đã bị Cảnh Ngôn nói ra, lão đành thuận thế thừa nhận.

Nghe Cơ Nguyệt nói, đám đan sư sửng sốt.

Cảnh Ngôn làm sao chẩn đoán ra được?

Mọi người thấy xấu hổ.

Hứa Đông, Lư Như ngoan ngoãn câm miệng, bọn họ còn nói gì được?

Người ta tuy chỉ là đan sư nhị giai nhưng chẩn đoán chính xác vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên, về điều này đã mạnh hơn bọn họ.

Cảnh Ngôn liếc Cơ Nguyệt, cười nhạt hỏi:

- Đan sư Cơ Nguyệt chắc đã biết mới rồi không phải ta cố ý kéo dài lãng phí thời gian của các người rồi đi?

Cơ Nguyệt trợn trắng mắt, kiềm lại máu trào lên họng, cảm thấy bụng nóng bỏng, không biết có bị nghẹn nội thương không.

Cơ Nguyệt cố nén lửa giận bực tức trừng Cảnh Ngôn, mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi thật sự có năng lực vậy nói xem năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo của Chu lão gia tử là năng lượng gì? Đến từ đâu?

Quận Vương Chu Thượng Vân nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể nhận biết?

Mới rồi Chu Thượng Vân cảm thấy Cảnh Ngôn làm bậy, giờ sinh ra chút hy vọng vào hắn. Chu Thượng Vân không phải đan sư, không hiểu nhiều về đan đạo nên không rõ Cảnh Ngôn chẩn đoán ra những chi tiết này kinh người cỡ nào, nhưng nhìn biểu tình của các đan sư thì biết đại khái.

Có lẽ Cảnh Ngôn đúng là người tài ba.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Quận Vương đại nhân, ta đúng là biết năng lượng quỷ dị trong người lão gia tử sinh ra như thế nào.

Đám đan sư trong phòng hú lên:

- Cái gì? Không thể nào!

- Quá khoa trương!

- Đúng là mơ giữa ban ngày!

Chu Thượng Vân híp mắt liếc tình hình chộn rộn, trầm giọng nói:

- Các vị, xin hãy yên tĩnh một chút nghe Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ nói chuyện!

Đám đan sư nghe lời im miệng, nhưng mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Chu Thiên rung động hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi thật sự biết lai lịch năng lượng trong kinh mạch của ta?

Lúc mọi người đi vào Chu Thiên luôn giữ nụ cười nhẹ, lúc này nụ cười biến mất, thay thế là nghiêm nghị.

Chu Thiên là nhân vật gì?

Nổi tiếng lừng lẫy trên Thiên Nguyên đại lục, Cơ Nguyệt đến từ Đan Quốc ở trước mặt Chu Thiên chỉ xem như tiểu bối. Chu Thiên hiểu rõ vấn đề của mình hơn người khác, lão bình tĩnh là vì không cưỡng cầu, có cưỡng cầu cũng vô dụng. Dù đám đan sư cuối cùng không thể chữa được Chu Thiên cũng không trách ai.

Nhưng!

Lúc này Chu Thiên biết vấn đề kinh mạch của mình có hy vọng giải quyết thì sự hờ hững biến mất, cường giả như lão sao cam nguyện từ từ thành phế nhân?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Lão gia tử, đúng là ta có chút ý tưởng, giờ ta nói ra, nếu nói sai xin lão gia tử đừng trách.

Chu Thiên gật đầu nói:

- Ngươi cứ nói, không ai trách ngươi.

Cảnh Ngôn nhướng mày hỏi:

- Có phải lúc trước lão gia tử từng luyện một loại bí pháp luyện thể?

Nghe câu hỏi của Cảnh Ngôn, mắt Chu Thiên bắn ra tia sáng, khí thế trầm xuống nhìn hắn đăm đăm.

Sao Cảnh Ngôn biết được?

Đúng là Chu Thiên có luyện một loại bí pháp luyện thể, nhưng lão không nói cho ai biết, nhi tử Chu Thượng Vân còn không biết. Hơn nữa đã lâu rồi Chu Thiên không rời khỏi Lam Khúc quận thành, không đánh nhau với võ giả quá mạnh, nên trừ lão ra không thể nào có người khác biết chuyện này.

Vậy tại sao Cảnh Ngôn biết?

Chu Thiên tu luyện bí pháp luyện thể không đơn giản, đặt ở Thiên Nguyên đại lục cũng tính là bí pháp cường đại số một, giá trị khó mà đánh giá. Bởi vậy Chu Thiên mới cố gắng không lộ ra ngoài, nếu lộ tin công pháp này rất có thể dẫn đến rắc rối, Trên đại lục có nhiều cường giả.

Cơ Nguyệt mất kiên nhẫn nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng nói lòng vòng, hiện tại ngươi cần nói là nguồn gốc năng lượng quỷ dị trong người lão gia tử!

Ngươi hỏi lão gia tử tu luyện bí pháp gì làm chi? Liên quan gì với ngươi?

Cơ Nguyệt đã mất đúng mực, nếu lòng lão bình tĩnh tuyệt đối sẽ không sốt ruột chất vấn Cảnh Ngôn. Lòng Cơ Nguyệt nóng như lửa đốt vì lão lo lắng, lỡ hắn biết lai lịch năng lượng đó vậy hôm nay lão rất mất mặt. Lão là đan sư Đan Quốc! Bị dế nhũi đan sư hai mươi tuổi đạp xuống thì sau này làm sao lăn lộn?

Hứa Đông lấy lại sức sống, hùa theo Cơ Nguyệt quát:

- Đúng vậy! Lão gia tử tu luyện bí pháp có liên quan gì với ngươi? Ngươi hỏi cái này làm cái gì? Hơn nữa lão gia tử có tu luyện bí pháp hay không phải nói cho ngươi sao?

Chu Thiên như không nghe thấy lời đám người Cơ Nguyệt nói, lão nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, từ tốn hỏi:

- Cảnh Ngôn, sao ngươi biết ta tu luyện một loại bí pháp luyện thể?

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nói:

- Lão gia tử, nếu ta không nhìn lầm thì năng lượng trong người lão gia tử liên quan đến bí pháp luyện thể gần đây lão gia tử tu luyện.

Trải qua vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo chẩn đoán Cảnh Ngôn được chút tin tức, hắn biết bí pháp luyện thể mà Chu Thiên tu luyện tên Cửu Dương Liên Thiên.

Hết chương 384.

Chương 385. Dùng Phổ La Đan

Cửu Dương Liên Thiên là một loại bí pháp luyện thể cực kỳ bá đạo, khi tu luyện bí pháp sai lầm một li sẽ gây ảnh hưởng lớn cho thân thể.

Lúc Chu Thiên tu luyện Cửu Dương Liên Thiên quá nôn nóng dẫn đến nguyên khí trong người biến dị, hình thành năng lượng khác lạ không ngừng xâm thực kinh mạch Võ Đạo.

Cơ Nguyệt câm miệng.

Cảnh Ngôn nói năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo là do Chu Thiên tu luyện một loại bí pháp luyện thể. Xem thái độ của Chu Thiên thì đúng là gần đây lão có tu luyện bí pháp luyện thể này.

Xâu chuỗi những tin tức lại, nhân vật như Cơ Nguyệt không hiểu Cảnh Ngôn làm sao biết Chu Thiên gần đây tu luyện bí pháp luyện thể?

Chu Thiên hơi nghiêng người tới trước, thái độ nghiêm túc hơn nhiều:

- Cảnh Ngôn, ngươi có cách nào khống chế năng lượng này không?

Chu Thiên không muốn bàn nhiều về bí pháp luyện thể đó nên không trực tiếp trả lời Cảnh Ngôn, nhưng thái độ của lão đã ngầm thừa nhận.

Cảnh Ngôn nhìn Chu Thiên:

- Ta đúng là có cách có thể thử, nhưng không nắm chắc tuyệt đối.

Chu Thiên hỏi:

- Ngươi nắm chắc vài phần?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đại khái có tám chín phần.

Nghe Cảnh Ngôn nói mắt Chu Thiên lại bắn ra tia sáng, nắm chắc tám chín phần đã hơn xa dự đoán của lão.

Đám người Chu Thượng Vân rung động.

Chu Thượng Vân nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi tuyệt đối đừng phóng đại!

Nắm chắc tám chín phần nghe không đáng tin.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn Chu Thượng Vân, nói:

- Quận Vương đại nhân, ta không phóng đại, ta nói nắm chắc tám chín phần là đã rất cầu thị. Dù cuối cùng ta không thể tan rã năng lượng trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử nhưng ta nghĩ có thể cải thiện tình huống hiện tại nhiều.

Lý Hưng Lâu lên tiếng hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi định dùng đan dược gì trị liệu?

Hứa Đông mở miệng nói:

- Ta nghĩ để Cảnh Ngôn nói ra tình huống cụ thể năng lượng trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử thì tốt hơn. Cảnh Ngôn nói ra chúng ta cũng có thể hỗ trợ nghĩ cách.

Lư Như tiếp lời:

- Đúng vậy! Lúc trước chúng ta không có cách tốt là vì không thể xác định cụ thể vấn đề của lão gia tử, giờ Cảnh Ngôn biết tình huống cụ thể thì nên nói ra, chúng ta càng có

thể đúng bệnh hốt thuốc. Mọi người cùng nhau nghĩ cách đáng tin hơn một mình hắn nói.

Cảnh Ngôn cười nhạt nhìn Hứa Đông, Lư Như:

- Đúng là mặt dày. Các ngươi không tra ra vấn đề là vì năng lực của các ngươi không đúng. Giờ ta tra được vấn đề, các ngươi đòi ta nói ra tình huống cụ thể, dựa vào cái gì?

Bạch Tuyết trừng đám người Hứa Đông:

- Cảnh Ngôn, đừng bị phân tâm vì người không liên quan, và mấy người không liên quan tốt nhất im mồm lại!

Nói thật là Bạch Tuyết không ngờ đến biểu hiện của Cảnh Ngôn, lúc trước nàng không biết hắn có thành tựu thế nào trong đan đạo. Giờ thấy Cảnh Ngôn đè đầu đám đan sư, trong lòng Bạch Tuyết rất vui vẻ, đương nhiên nàng không lộ ra ngoài mặt.

Cảnh Ngôn gật đầu với Bạch Tuyết, nhìn hướng Chu Thiên:

- Ta định dùng Phổ La Đan.

Trong phòng lại vang lên tiếng thắc mắc:

- Phổ La Đan?

- Đó là đan dược gì? Sao chưa từng nghe?

- Ta cũng chưa nghe nói qua!

Cơ Nguyệt dồn dập nói:

- Phổ La Đan? Không thể nào! Phổ La Đan đã thất truyền từ mấy ngàn năm trước, dù trong Đan Quốc cũng không tìm thấy Phổ La Đan nữa, đương nhiên không thể nào có ai luyện chế ra!

Người ta chưa từng nghe nói Phổ La Đan nhưng Cơ Nguyệt biết. Nội tình của đan sư Đan Quốc hơn xa đám đan sư

nhà quê bên ngoài. Nhưng Cơ Nguyệt chỉ vẻn vẹn biết đến Phổ La Đan, nó được ghi chép trong một ít điển tịch đan đạo thượng cổ còn giữ trong Đan Quốc. Theo Cơ Nguyệt biết không có đan sư nào luyện chế ra Phổ La Đan được.

Cảnh Ngôn có thể nói ra Phổ La Đan làm Cơ Nguyệt ngạc nhiên, đan sư bình thường không biết loại đan dược này. Như các đan sư trong phòng chưa từng nghe về đan dược đó, bản thân Cơ Nguyệt nếu không phải Cảnh Ngôn nhắc tới thì lão sẽ không nhớ ra, Phổ La Đan vùi sâu trong ký ức lão.

Nghe Cơ Nguyệt nói mấy đan sư khác lại khép mồm, bọn họ chưa từng nghe qua nhưng đan sư Cơ Nguyệt biết Phổ La Đan tồn tại.

Cảnh Ngôn nói Phổ La Đan hiển nhiên không phải thuận miệng nói dóc.

Cảnh Ngôn nheo mắt mỉm cười nói:

- Ha ha, có lẽ các ngươi không biết làm sao luyện chế Phổ La Đan nhưng ta thì biết làm ra nó.

Cơ Nguyệt ngây ra, sau đó cười phá lên:

- Ha ha ha!

Cảnh Ngôn luyện chế Phổ La Đan? Đúng là trò cười!

Chu Thượng Vân nhíu mày hỏi:

- Cơ Nguyệt tiên sinh cười cái gì?

Cơ Nguyệt thoải mái cười nói:

- Quận Vương đại nhân, ta suýt bị tiểu tử này làm chấn động. Phổ La Đan từng tồn tại mấy ngàn năm trước, trong Đan Quốc chúng ta có một ít điển tịch thượng cổ ghi chép về Phổ La Đan. Nhưng cách luyện chế Phổ La Đan sớm không tìm thấy, dù là đan sư cao cấp trong Đan Quốc cũng không thể

luyện ra. Nếu Cảnh Ngôn được đến Phổ La Đan trong di tích thượng cổ gì đó, tuy khả năng không lớn nhưng cũng có thể. Tiểu tử này lại nói hắn có thể luyện chế Phổ La Đan. Hắn chỉ là đan sư nhị giai, làm sao luyện chế ra đan dược tam giai Phổ La Đan?

Cơ Nguyệt chắc chắn nói:

- Trừ phi tiểu tử này này nói Phổ La Đan không phải loại Phổ La Đan mà ta biết, nhưng ta nghĩ khả năng này bằng không. Ta thật không biết tiểu tử này có ý đồ gì, tại sao nói mình có thể luyện chế Phổ La Đan, nhưng ta dám chắc chắn hắn nói dối!

Chu Thượng Vân thắc mắc hìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không hề ra vẻ có tật giật mình khi bị vạch trần lời nói dối, hắn mỉm cười nói:

- Phổ La Đan đúng là đan dược tam giai, ta có thể luyện chế ra nó cũng là sự thật.

Cơ Nguyệt bất chấp thân phận xắn tay áo muốn đấu với Cảnh Ngôn, lão sắp tức bể phổi:

- Buồn cười! Ngươi là đan sư nhị giai làm sao luyện chế đan dược tam giai? Ngươi nghĩ chúng ta đều là đồ ngốc sao?

Cảnh Ngôn trợn to mắt, biểu tình không tin được nhìn Cơ Nguyệt:

- Ai mới là kẻ nực cười? Ta nói mình là đan sư nhị giai bao giờ?

Cơ Nguyệt nín thở, chớp chớp mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Ngẫm lại từ lúc Cảnh Ngôn vào căn phòng này đến khi lên tiếng đòi khám cho Chu Thiên, hắn chưa từng nói mình là đan sư nhị giai.

Hết chương 385.

Chương 386. Cơ Nguyệt Bực Tức

Cơ Nguyệt nghẹn lời, trân trân nhìn Cảnh Ngôn, ngực lão cũng bị nghẹn.

Cơ Nguyệt cảm giác mình như tên hề nhảy loi choi. Cơ Nguyệt chắc như đinh đóng cột là Cảnh Ngôn không thể luyện chế Phổ La Đan, lôi ra luận chứng đan sư nhị giai không cách nào luyện chế đan dược tam giai.

Giờ Cảnh Ngôn nói một câu làm Cơ Nguyệt á khẩu.

Cơ Nguyệt cho rằng Cảnh Ngôn là đan sư nhị giai vì vừa rồi đám người Hứa Đông nói hắn là đan sư nhị giai. Chính hắn không phản bác điều này.

Bà nội nó, ngươi là đan sư tam giai tại sao không phản bác?

Trong lòng Cơ Nguyệt như có vạn con ngựa giẫm đạp chạy nhanh qua.

Mặt Hứa Đông đen thui mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn? Ngươi là đan sư tam giai?

Hứa Đông không nhịn nổi nữa.

Lúc Cảnh Ngôn tham gia Hiệp Hội Đan Sư còn là đan sư nhị giai, hơn một năm ngắn ngủi đã trở thành đan sư tam giai. Nhưng ngẫm lại hơn một năm trước Cảnh Ngôn mới hai mươi tuổi đã là đan sư nhị giai, hình như bỏ ra hơn một năm thăng lên tam giai không phải chuyện không thể.

Cảnh Ngôn nhìn Hứa Đông, nghiêm nghị nói:

- Đúng rồi, ta là đan sư tam giai.

Hứa Đông nghiến răng ken két:

- Nhưng lúc ngươi tham gia Hiệp Hội Đan Sư rõ ràng là đan sư nhị giai.

Cảnh Ngôn châm chọc:

- Hứa Đông, trong óc ngươi toàn là nước màu vàng sao? Khi ta tham gia Hiệp Hội Đan Sư là đan sư nhị giai, chẳng lẽ ta không thể tiếp tục thăng cấp? Ngươi lý luận cái kiểu gì?

Hứa Đông chớp mắt lia, suýt chết ngất.

Lư Như không hát đệm, lão im thin thít liếc qua Cơ Nguyệt lại ngó Hứa Đông, thật là uất ức.

Lư Như quyết tâm trước khi nắm chắc trăm phần trăm tuyệt đối không hé ra một chữ.

Chu Thượng Vân không quan tâm tâm trạng của Cơ Nguyệt thế nào, hỏi:

- Cảnh Ngôn, Phổ La Đan cần tài liệu gì? Ngươi nói đi ta sai người chuẩn bị ngay.

Lúc trước Chu Thượng Vân tôn trọng Cơ Nguyệt vì gã trông chờ lão có cách chữa lão gia tử. Giờ Cảnh Ngôn có cách tốt hơn thì lo bên Cơ Nguyệt làm chi?

- Phổ La Đan cần tài liệu không khó tìm …

Cảnh Ngôn liệt kê ra tài liệu cần cho việc luyện chế Phổ La Đan. Cảnh Ngôn không sợ bị người ta biết tài liệu luyện chế Phổ La Đan qua đó mò ra cách làm. Cần hơn trăm loại tài liệu, bước luyện chế đan dược cực kỳ nghiêm ngặt, sai lầm một bước sẽ dẫn đến luyện chế thất bại. Chỉ biết tài liệu làm đan dược thì khó đoán ra cách luyện chế.

Đương nhiên vì phòng ngừa bị người mày mò ra, Cảnh Ngôn cố ý kể thêm vài loại tài liệu. Nửa thật nửa giả khiến người càng không thể thí nghiệm ra cách luyện chế Phổ La Đan.

Chu Thượng Vân hưng phấn nói:

- Ta kêu người chuẩn bị!

Chu Thiên híp mắt thành cái khe, gật đầu nói với Cảnh Ngôn:

- Làm phiền ngươi, tiểu tử.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Không phiền thưa lão gia tử, rất nhanh sẽ tốt.

Mọi người rời khỏi kiến trúc Chu Thiên cư ngụ. Chu Thượng Vân xếp căn phòng cho Cảnh Ngôn ở, chuẩn bị đan lô và tài liệu đầy đủ.

Mộ Liên Thiên mỉm cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, hôm nay ngươi nổi bật lớn, đan sư Cơ Nguyệt của Đan Quốc cũng bị ngươi đè xuống.

Mới đầu Cảnh Ngôn xin khám cho lão gia tử làm Mộ Liên Thiên vã mồ hôi lạnh, lỡ hắn ham chú ý nên khoe khoang thì khó đoán hậu quả. Dù Bạch Tuyết che chở Cảnh Ngôn, Quận Vương đại nhân chưa chắc chịu bỏ qua cho hắn. Tính tình Quận Vương Chu Thượng Vân rất nóng nảy, ghét nhất là kẻ thích gây chú ý.

May mà Cảnh Ngôn biểu hiện đúng câu kinh thế hãi tục, làm đám đan sư Cơ Nguyệt á khẩu đứng đực mặt ra xem hắn biểu diễn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tổng quản đại nhân, ta vốn không muốn làm như vậy, nhưng có người muốn nhằm vào ta. Họ gai mắt ta thì ta không thể cứ rụt cổ.

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Ha ha, cũng đúng. Được rồi, ta không ảnh hưởng ngươi luyện đan.

Mộ Liên Thiên nói xong ra khỏi phòng.

Trong kiến trúc thấp bé chỗ của Chu Thiên.

Chu Thiên nhìn Bạch Tuyết, cười hỏi:

- Tuyết nhi quen tiểu tử Cảnh Ngôn như thế nào?

Lúc này trong phòng chỉ có Bạch Tuyết, Chu Thiên, Chu Thượng Vân.

Bạch Tuyết trả lời:

- Cảnh Ngôn là người Cảnh gia Đông Lâm thành, tôn nữ quen hắn ở Tội Ác Hiệp Cốc Nguyệt Hoa Sâm Lâm. Khi đó hắn chưa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, hắn giúp tôn nữ một việc nên xem như tôn nữ nợ hắn một nhân tình.

Chu Thiên bí hiểm nói:

- Chỉ đơn giản nợ hắn nhân tình?

Làm sao Chu Thiên không nhìn ra thái độ của Bạch Tuyết đối với Cảnh Ngôn không giống bình thường?

Với tính cách của Bạch Tuyết che chở Cảnh Ngôn trước mặt nhiều người thì vấn đề rất lớn, nợ nhân tình không thể giải thích được. Lâu nay Bạch Tuyết chưa từng chú ý ai nhiều như thế.

Nghe Chu Thiên nói, Bạch Tuyết cau mày.

Chu Thượng Vân trợn mắt há hốc mồm.

- Nhi có nghe về Cảnh Ngôn. Hơn một năm trước trong ba học viện lớn khảo hạch hình như hắn vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh. Chưa đầy hai mươi tuổi thành tựu Võ Đạo của hắn rất kinh người, tương lai rất có thể đến đẳng cấp Đạo Sư cảnh.

Đạo Sư cảnh là cảnh giới Võ Đạo mạnh hơn Đạo Linh cảnh, trong địa vực Lam Khúc quận thành số lượng võ giả Đạo Sư cảnh ít ỏi.

Chu Thiên gật gù:

- Tiểu tử này thật là không giống bình thường. Thiên phú Võ Đạo mạnh, thiên phú đan đạo cũng cao, có tài năng. Nhưng … sợ hai lo hai đầu sẽ bị ảnh hưởng.

Võ Đạo, đan đạo, con đường nào đều cần trả giá tinh lực và thời gian khó đánh giá. Trong Thiên Nguyên đại lục có võ giả rất mạnh cả hai Võ Đạo, đan đạo, nhưng loại người này rất hiếm hoi. Đa số võ giả chỉ phát triển một hướng.

Chu Thượng Vân trầm ngâm nói:

- Tiểu tử này thông minh vô cùng, chắc hắn biết bên nào nặng bên nào nhẹ.

Bạch Tuyết nói:

- Gia gia, chờ Cảnh Ngôn luyện chế ra Phổ La Đan là kinh mạch Võ Đạo của gia gia sẽ phục hồi.

Chu Thiên nhìn Bạch Tuyết, bí hiểm nói:

- Cái này khó nói, dù Cảnh Ngôn luyện chế ra Phổ La Đan nhưng có hiệu quả hay không chưa biết. Nhưng dù Phổ La Đan không có hiệu quả cũng xem như ta nợ nhân tình của Cảnh Ngôn, Tuyết nhi cứ yên tâm.

Bạch Tuyết đỏ mặt, hiển nhiên gia gia Chu Thiên đã nhìn thấu lòng nàng. Bạch Tuyết nói câu trên là có ý nhắc nhở và

thăm dò, nàng không chắc Phổ La Đan của Cảnh Ngôn có hiệu quả chữa kinh mạch Võ Đạo cho gia gia Chu Thiên không.

Chu Thượng Vân đăm chiêu liếc qua Bạch Tuyết.

Hết chương 386.

Chương 387. Luyện Chế Thoải Mái

Khi Cảnh Ngôn luyện chế Phổ La Đan, đám đan sư Hứa Đông không rời khỏi Quận Vương phủ, họ được sắp xếp tạm ở lại.

Đám người Hứa Đông tuy rằng mất hết mặt mũi nhưng họ không cam lòng cụp đuôi rời đi, họ muốn xem Cảnh Ngôn có thật sự luyện chế ra Phổ La Đan không? Nếu luyện chế Phổ La Đan thành công thì nó có thật sự chữa kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên không.

Trong phòng Cơ Nguyệt nghỉ tạm, bốn đan sư Hứa Đông, Lư Như có mặt tại đây. Cả nhóm, bao gồm Cơ Nguyệt biểu tình cực kỳ khó xem.

Nói thật nếu có thể ra tay thì họ tuyệt đối sẽ giết Cảnh Ngôn liền.

Rất mất mặt!

Lấy ra một người trong số họ đều là tồn tại ức vạn người kính ngưỡng, hôm nay họ bị một tiểu tử hai mươi tuổi hỉ mũi chưa sạch đè nghẹt thở.

Đặc biệt là Cơ Nguyệt, lão vừa tức giận vừa hối hận. Nếu sớm biết Cơ Nguyệt đã không đến Lam Khúc quận thành, lão tới đây một mặt vì thù lao, thứ hai là muốn kiếm cảm giác thành tựu. Cơ Nguyệt hưởng thụ được đan sư khác cung duy.

Trong Đan Quốc có nhiều đan sư mạnh hơn Cơ Nguyệt, đan sư như lão khi ở trong Đan Quốc không được hưởng vinh

diệu muôn vàn tầm mắt chú ý. Nên Cơ Nguyệt đến Lam Khúc quận thành thì vầng sáng trên đầu lão sẽ lấp lánh hơn.

Cơ Nguyệt không thể ngờ đột nhiên chui ra đan sư trẻ tên Cảnh Ngôn, lão bị đạp, đan sư lục giai đến từ Đan Quốc bị đan sư trẻ hai mươi tuổi giẫm dưới chân.

Cảm giác bực tức ức chế nghẹn trong ngực rất khó chịu.

Chuyện này đồn ra ngoài, đặc biệt là truyền về Đan Quốc thì khó tưởng tượng Cơ Nguyệt sẽ bị cười nhạo thế nào.

Cảnh Ngôn thật đáng hận!

Trong không gian im lặng, Lư Như nhìn hướng Cơ Nguyệt, mở miệng hỏi:

- Cơ Nguyệt tiên sinh nói cách luyện chế Phổ La Đan đã thất truyền mấy ngàn năm trời, trong Đan Quốc cũng không có đan sư luyện chế ra được. Cảnh Ngôn làm sao biết cách luyện chế Phổ La Đan?

Ánh mắt Hứa Đông âm trầm nói:

- Có khi nào tiểu tử này lừa chúng ta? Có lẽ hắn không biết luyện chế Phổ La Đan, nghe đâu đó về loại đan dược này, biết không ai luyện chế ra được nên lấy đó lừa dối?

Cơ Nguyệt nheo mắt nói:

- Cách luyện chế đan dược Phổ La Đan đúng là đã thất truyền mấy ngàn năm. Cảnh Ngôn nếu không ngu thì không dám làm bừa như vậy, nếu Quận Vương biết mình bị lừa gạt thì dù Bạch Tuyết che chở hắn cũng khó thoát chết. Nếu Cảnh Ngôn thông minh nên biết điều này, suy ra hắn rất có thể thật sự biết luyện chế Phổ La Đan.

Cơ Nguyệt trầm ngâm nói:

- Có lẽ hắn lấy được đan phương Phổ La Đan trong di tích nào đó. Mặc dù đan phương Phổ La Đan thất truyền đã lâu nhưng không chừng trong di tích cổ xưa còn đan dược và đan phương.

Khả năng này rất nhỏ nhưng không thể hoàn toàn phủ nhận.

Một đan sư mắt nóng bỏng nói:

- Rất có thể! Có lẽ tiểu tạp chủng này không chỉ được đến đan phương Phổ La Đan còn có cái khác, nếu không thì sao hắn có thể còn trẻ đã thăng cấp thành đan sư tam giai? Có lẽ hắn từng vào động phủ hoặc di tích của tông sư đan đạo để lại.

Một động phủ hoặc di tích của tông sư đan đạo để lại hấp dẫn đan sư nhiều đến khó thể đo lường. Mấy người nhìn nhau, đầu óc xoay chuyển. Nếu đúng như vậy, nếu lấy được mấy thứ này từ tay Cảnh Ngôn thì …

Hứa Đông hít sâu hỏi:

- Cơ Nguyệt tiên sinh nói xem nếu luyện chế ra Phổ La Đan có hiệu quả với kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên không?

Cơ Nguyệt nói:

- Khó nói, vì ta chỉ xem qua miêu tả đan dược này trong một số điển tịch đan đạo thượng cổ. Nhưng Phổ La Đan đúng là đan dược tu sửa kinh mạch Võ Đạo, có điều Phổ La Đan chỉ là đan dược tam giai, đẳng cấp quá thấp, có thể chữa cho kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên hay không thì chưa biết.

Những người khác gật gù.

Không ai thấy qua Phổ La Đan, càng chưa từng sử dụng nó. Đan sư trong phòng trừ Cơ Nguyệt ra người khác chưa nghe về Phổ La Đan bao giờ.

Phổ La Đan có hiệu quả hay không chờ nó được luyện ra, Chu Thiên dùng rồi mới biết.

Hứa Đông hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Nếu tạp chủng Cảnh Ngôn luyện chế đan dược không hiệu quả thì ta sẽ không tha cho hắn. Không bằm thây hắn ra vạn mảnh khó nguôi ngoai mối hận trong lòng ta!

Dù Quận Vương phủ không truy cứu Cảnh Ngôn thì Hứa Đông có cách trị Cảnh Ngôn, hắn là thành viên của Hiệp Hội Đan Sư, lão là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư. Ít nhất Hứa Đông có thể trục xuất Cảnh Ngôn ra Hiệp Hội Đan Sư, dùng thủ đoạn khác từ từ trị hắn.

Cơ Nguyệt mắt lóe tia sáng lạnh nói:

- Chờ xem đi!

Trong lòng Cơ Nguyệt không cho rằng Phổ La Đan có thể chữa kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên, vì đẳng cấp quá thấp, đan dược ẩn chứa dược hiệu có giới hạn. Cơ Nguyệt đã chẩn đoán năng lượng quỷ dị trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên, năng lượng cực kỳ bá đạo, muốn dùng đan dược cấp thấp tan rã loại trừ nó e rằng rất khó.

Phổ La Đan không có hiệu quả thì Chu Thiên vẫn phải cần Cơ Nguyệt hỗ trợ, khi đó lão có chuyện để nói.

Cơ Nguyệt sẽ không trực tiếp giết chết Cảnh Ngôn, lão sẽ bắt hắn lại ép hỏi hắn làm sao biết đan phương Phổ La Đan. Nếu Cảnh Ngôn cơ duyên tình cờ vào động phủ thượng cổ được một ít thứ quý giá thì lão sẽ cướp chúng từ tay hắn, có lẽ lão sẽ qua đó thăng lên thành Đan Vương cao cấp.

Trong phòng của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không dùng đan lô mà Quận Vương chuẩn bị sẵn, trước khi hắn ra khỏi phòng này sẽ không ai đi vào quấy

rầy, nên hắn vào Càn Khôn không gian sử dụng Càn Khôn Đan Lô luyện chế Phổ La Đan.

Cảnh Ngôn đã có thể luyện chế đan dược tam giai nhất đẳng nên luyện chế Phổ La Đan chẳng chút áp lực.

Ngay hôm đó Cảnh Ngôn đã luyện chế ra Phổ La Đan, một loại đan dược màu lam sẫm. Cảnh Ngôn còn luyện chế một ít Thủy Mộc Đan.

Thủy Mộc Đan cũng là đan dược tam giai, có công hiệu tẩm bổ tu sửa kinh mạch Võ Đạo.

Lúc trước Cảnh Ngôn tính là nếu không thể chẩn đoán ra vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên lão gia tử thì sẽ dùng Thủy Mộc Đan. Mặc dù Thủy Mộc Đan không cách nào thanh trừ năng lượng biến dị nhưng khi năng lượng xâm thực kinh mạch Võ Đạo thì đan dược có thể tu sửa kinh mạch. Mặc dù tốc độ tu sửa không bằng tốc độ xâm thực, nhưng có thể giảm bớt nhiều áp lực cho kinh mạch Võ Đạo.

Giờ đã chẩn đoán ra bệnh, lấy Phổ La Đan làm chủ, Thủy Mộc Đan làm phụ, tin tưởng Chu Thiên dùng hai loại đan dược này sẽ sinh ra hiệu quả ngay.

Hết chương 387.

Chương 388. Tiếng Chất Vấn

Luyện chế Phổ La Đan, Thủy Mộc Đan xong Cảnh Ngôn tiện tay luyện một ít đan dược khác, mấy ngày sau hắn mới ra khỏi Càn Khôn không gian.

Cảnh Ngôn ra cửa phòng liền thấy võ giả đã gặp ngoài phòng tiếp khách khi hắn cùng Mộ Liên Thiên đến Quận Vương phủ.

Võ giả luôn canh giữ trước phòng Cảnh Ngôn, thấy hắn đi ra liền tiến lên chắp tay. Người này địa vị không thấp, hôm đó Mộ Liên Thiên thấy người này thái độ khá khách sáo.

Võ giả nhìn Cảnh Ngôn, mở miệng hỏi:

- Đan sư Cảnh Ngôn đã luyện chế xong đan dược?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đã luyện chế xong xuôi, xin dẫn ta đi gặp Quận Vương đại nhân.

Võ giả lên tiếng:

- Tốt, xin đi theo ta!

Rất nhanh Cảnh Ngôn lại gặp Quận Vương Chu Thượng Vân.

Chu Thượng Vân thấy Cảnh Ngôn thì mắt lóe tia sáng, híp mắt lại.

Chu Thượng Vân hỏi ngay:

- Cảnh Ngôn, ngươi luyện chế ra Phổ La Đan rồi?

Chu Thượng Vân đợi mòn mỏi vài ngày, tuy biết luyện chế đan dược cần thời gian nhưng khó kiềm nén nóng ruột nóng gan. Chu Thượng Vân cũng lo Cảnh Ngôn luyện chế thất bại. Tài liệu cần thiết cho Phổ La Đan không khó tìm, tuy toàn là linh thảo giá trị cao hiếm thấy nhưng với tài lực của Quận Vương phủ thì không thành vấn đề. Chỉ sợ Cảnh Ngôn chưa từng luyện chế Phổ La Đan, lỡ hắn liên tục luyện chế thất bại và cuối cùng vẫn không thành công thì lớn chuyện.

Dù sao đan sư Cơ Nguyệt đã nói Phổ La Đan là đan dược thất truyền, đan sư cao cấp trong Đan Quốc cũng không cách nào luyện chế ra.

Các loại lo lắng làm Chu Thượng Vân luôn phập phồng lo sợ.

Cảnh Ngôn nhìn thấu Chu Thượng Vân, hắn cười nói:

- Không nhục sứ mệnh, đã luyện chế Phổ La Đan thành công.

Chu Thượng Vân nghe nói đan dược được luyện chế ra, thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt sắc bén hơn một chút:

- Tốt, rất tốt!

- Quận Vương đại nhân!

Ngay lúc đói đám đan sư Cơ Nguyệt từ bên ngoài đi đến, bao gồm nhóm Hứa Đông, Lư Như, Lý Hưng Lâu.

Tốc độ nhận được tin tức của họ khá nhanh, Cảnh Ngôn vừa xuất quan gặp Quận Vương là cả đám được tin chạy nhanh đến ngay.

Chu Thượng Vân liếc qua Cơ Nguyệt, nói:

- Cơ Nguyệt tiên sinh, Cảnh Ngôn đã luyện chế ra Phổ La Đan.

Cơ Nguyệt nghe vậy người khẽ run, ánh mắt từ từ lướt qua Cảnh Ngôn.

Chu Thượng Vân định dẫn Cảnh Ngôn đi gặp Chu Thiên:

- Mời Cảnh Ngôn tiểu hữu theo ta.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Được!

Cơ Nguyệt nói nhanh:

- Xin Quận Vương đại nhân cho phép chúng ta đi cùng. Tuy Phổ La Đan được luyện chế ra nhưng chưa chắc có hiệu quả. Nếu Phổ La Đan vô hiệu thì vẫn cần cách khác.

Hứa Đông tiếp lời:

- Cơ Nguyệt tiên sinh nói đúng, Phổ La Đan biến mất mấy ngàn năm dài, trong điển tịch thượng cổ chỉ ghi lại một phần, không ai có thể bảo đảm dược hiệu của nó thế nào.

Chu Thượng Vân ngẫm nghĩ thấy đám người Cơ Nguyệt nói có lý.

Chu Thượng Vân trầm ngâm nói:

- Vậy được, mời các vị đan sư đi theo ta.

Đoàn người theo Chu Thượng Vân đến kiến trúc thấp bé chỗ ở của Chu Thiên.

Nhóm Cảnh Ngôn mới đi vào vài giây Bạch Tuyết đã đi tới, nàng nhìn hắn, không cần hỏi cũng biết chắc đan dược đã được luyện ra, nếu không cả đám người đã chẳng đến gặp gia gia Chu Thiên mau vậy.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Bạch Tuyết, gật đầu chào, nàng gật đầu lại.

Chu Thượng Vân nói chuyện với Chu Thiên trước sau đó mới chuyển hướng Cảnh Ngôn:

- Phụ thân, Cảnh Ngôn tiểu hữu đã luyện chế ra Phổ La Đan. Cảnh Ngôn, ngươi lấy Phổ La Đan ra đi.

Cảnh Ngôn lấy ra Phổ La Đan màu lam sẫm:

- Lão gia tử, đây chính là Phổ La Đan. Sử dụng Phổ La Đan có hiệu quả với việc áp chế, tan rã nguyên khí biến dị trong kinh mạch Võ Đạo của lão gia tử. Nhưng vì nhanh chóng tu sửa kinh mạch Võ Đạo bị xâm thực, lão gia tử tốt nhất là dùng chung với Thủy Mộc Đan.

Hứa Đông bĩu môi khinh miệt nói:

- Thủy Mộc Đan? Tiểu tử này còn biết Thủy Mộc Đan? Ha ha, nói thì nhẹ nhàng quá. Dùng Thủy Mộc Đan? Nếu có Thủy Mộc Đan, ai chẳng biết nó trợ giúp cho việc tu sửa kinh mạch Võ Đạo?

Lư Như nhìn Chu Thượng Vân, hỏi:

- Quận Vương đại nhân, trong Quận Vương phủ e rằng không có Thủy Mộc Đan đúng không?

Cơ Nguyệt cười nhạt:

- Tuy Thủy Mộc Đan cũng chỉ là đan dược tam giai nhưng trong Đan Quốc rất hiếm có. Một số cường giả Đạo Sư cảnh bị tổn hại kinh mạch Võ Đạo cũng không kiếm được Thủy Mộc Đan trị thương.

Mọi người đều biết Thủy Mộc Đan, phối phương của loại đan dược này còn chưa thất truyền, nhưng nằm trong tay số ít đan sư. Mọi người đều biết Thủy Mộc Đan tu sửa kinh mạch Võ Đạo, nhưng võ giả Đạo Sư cảnh muốn kiếm Thủy Mộc Đan trị thương cũng khó khăn, dù kiếm được thì phải trả giá cực đắt.

Hơn nữa đan dược như Thủy Mộc Đan bình thường chỉ có chút ít trong Đan Quốc. Ngẫu nhiên Đan Quốc tổ chức hội đấu giá mới xuất hiện Thủy Mộc Đan, số lượng trên đầu ngón tay.

Trong đan dược, không phải đan dược phụ trợ võ giả đột phá cảnh giới mới có giá trị cao nhất. Đan dược đắt giá nhất một loại là tu sửa kinh mạch Võ Đạo, thứ hai là tu sửa vụ tuyền. Hai loại đan dược này giá trị cao hơn đan dược giúp võ giả đột phá cảnh giới.

Nên đám người Cơ Nguyệt nghe Cảnh Ngôn kêu Chu Thiên lão gia tử dùng Thủy Mộc Đan kèm theo thì rất buồn cười.

Thủy Mộc Đan mặc dù là đan dược tam giai nhưng hiếm hoi còn hơn kiếm loại đan dược cao cấp khác. Thủy Mộc Đan là đan dược đặc biệt, không thể tính giá trị của nó qua phẩm cấp. Võ giả mạnh cỡ nào nếu bị thương kinh mạch Võ Đạo đều có thể dùng Thủy Mộc Đan chữa trị kinh mạch.

Những đan sư có mặt ở đây, bao gồm Cơ Nguyệt đều không thể luyện chế ra Thủy Mộc Đan. Dù có đặt tài liệu Thủy Mộc Đan trước mặt họ thì họ cũng không luyện ra được.

Hứa Đông chợt ồ lên, lớn tiếng nói:

- Ta hiểu rồi! Cảnh Ngôn, thằng nhãi khốn kiếp nhà ngươi to gan quá! Dám lừa gạt chúng ta! Phổ La Đan chỉ là ngươi lấy ra ngụy trang phải không? Giờ ngươi nói phải dùng kèm với Thủy Mộc Đan, ha ha, nếu có Thủy Mộc Đan thì lão gia tử không cần dùng đan dược nào phối hợp cũng có thể tu sửa kinh mạch Võ Đạo được!

Lư Như cũng bừng tỉnh, mắt lóe tia sáng sắc bén hét to:

- Ta cũng hiểu rồi! Tiểu tử này quá âm hiểm, chúng ta suýt bị lừa! Giờ xem ra tiểu tử này nói Phổ La Đan chắc chắn là giả, dù sao chúng ta chưa từng thấy, không thể phân biệt ra!

Hết chương 388.

Chương 389. Dùng Đan Dược

Đúng rồi!

Cơ Nguyệt đến từ Đan Quốc cũng không thấy vật thực Phổ La Đan, càng không thể nào phân biệt thật giả.

Giờ Cảnh Ngôn kêu Chu Thiên lão gia tử dùng chung Phổ La Đan và Thủy Mộc Đan, thoạt trông như đánh yểm trợ, lấy cớ cho việc Phổ La Đan không có hiệu quả.

Hứa Đông, Lư Như đắc ý nhìn Cảnh Ngôn, như đã vạch trần âm mưu quỷ kế của Cảnh Ngôn. Họ chống mắt xem Cảnh Ngôn cãi chày cãi cối thế nào.

Quận Vương Chu Thượng Vân cau mày nhìn Cảnh Ngôn.

Trong Quận Vương phủ không có Thủy Mộc Đan.

Chu Thượng Vân biết Thủy Mộc Đan, loại đan dược này dù không phải đan sư thì nhiều người cũng biết đến nó. Thủy Mộc Đan có hiệu dụng tu sửa kinh mạch Võ Đạo, đây là thường thức trong đại lục.

Chu Thượng Vân từng qua nhiều con đường tìm kiếm Thủy Mộc Đan, nhưng đan dược này rất hiếm có. Hơn nữa vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên không phải 'chết' mà là 'sống'. Một số võ giả bị thương kinh mạch Võ Đạo có lẽ là trong kịch chiến gây tổn thương cố định, dùng Thủy Mộc Đan chữa trị là được. Vấn đề kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên lão gia tử thì không ngừng ác hóa, nên có được một, hai viên Thủy Mộc Đan cũng như muối bỏ biển, không cách nào giải quyết tận gốc.

Không lẽ Cảnh Ngôn chỉ đang nói bừa bãi?

Chu Thượng Vân cau mày nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, nếu Phổ La Đan không phối hợp Thủy Mộc Đan thì hiệu quả rất kém sao? Trong Quận Vương phủ của ta không có Thủy Mộc Đan.

Lưu Văn, Lý Hưng Lâu thầm lo cho Cảnh Ngôn.

Nếu Cảnh Ngôn thật sự lừa gạt Quận Vương, Chu Thiên lão gia tử thì vấn đề nghiêm trọng, rất có thể hắn sẽ bị xử tử tại chỗ.

Quận Vương là người quản lý Lam Khúc quận thành, nếu đồn ra tin Quận Vương bị lừa thì bên ngoài nói sao? Da mặt Quận Vương đại nhân đặt ở đâu bây giờ?

Nên khả năng Quận Vương nổi giận trực tiếp đánh chết Cảnh Ngôn là rất lớn.

Nghe Chu Thượng Vân hỏi Cảnh Ngôn, Cơ Nguyệt nhếch mép.

Chu Thiên lão gia tử nhìn Cảnh Ngôn, đầu óc xoay chuyển. Chu Thiên có ấn tượng đầu khá tốt với Cảnh Ngôn, trẻ tuổi có tài, Bạch Tuyết có hảo cảm với hắn, lão không phản đối thậm chí là ủng hộ. Nhưng nếu Cảnh Ngôn là loại tiểu bối nói dối vanh vách thì không được, Chu Thiên sẽ không chấp nhận cho Bạch Tuyết phát triển cái gì với loại người này.

Mọi người trong phòng cùng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Quận Vương đại nhân xin đừng hiểu lầm, ý ta nói Phổ La Đan phối hợp với Thủy Mộc Đan có hiệu quả tốt nhất, không nói Phổ La Đan không có Thủy Mộc Đan dùng kèm thì vô hiệu. Dù chỉ dùng Phổ La Đan cũng có thể giải quyết vấn đề của lão gia tử, nhưng mất thời gian lâu hơn.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Hơn nữa ta có Thủy Mộc Đan, nên lão gia tử có thể phối hợp dùng Phổ La Đan và Thủy Mộc Đan.

Đám người Cơ Nguyệt xoe tròn mắt, ngừng thở.

Cảnh Ngôn lại lấy ra một viên đan dược tròn vo màu xanh:

- Quận Vương đại nhân, đây chính là Thủy Mộc Đan, một loại đan dược tam giai chuyên tu sửa kinh mạch Võ Đạo của võ giả.

Cơ Nguyệt sắp rớt tròng mắt:

- Sao có thể như vậy?

Cơ Nguyệt không có Thủy Mộc Đan, nhưng đã gặp một lần trong Đan Quốc. Nhìn từ bên ngoài thì đan dược màu xanh Cảnh Ngôn lấy ra rất giống Thủy Mộc Đan, ngửi mùi thì giống hệt Thủy Mộc Đan mà lão đã thấy.

Cảnh Ngôn đưa hai loại đan dược hướng Chu Thiên:

- Quận Vương đại nhân, mời dùng thử.

Cơ Nguyệt lên tiếng, nhìn chằm chằm đan dược trong tay Cảnh Ngôn:

- Chờ chút! lão gia tử, có thể cho ta xem hai loại đan dược này trước không? Ta lo lỡ như là thuốc giả …

Cơ Nguyệt không xác định Phổ La Đan thật giả nhưng lão nắm chắc bảy, tám phần Thủy Mộc Đan là đồ thật. Nếu Thủy Mộc Đan là thật thì Phổ La Đan có khả năng rất lớn cũng là thật. Cơ Nguyệt muốn xem hai loại đan dược này là để phân tích, cảm nhận, có lẽ lão sẽ nắm giữ chút tin tức rồi về Đan Quốc luyện chế thử.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đan sư Cơ Nguyệt chưa thấy qua Phổ La Đan thì sao có thể phân biệt đan dược thật giả? Bỏ đi.

Cơ Nguyệt trợn tròn mắt cãi lại:

- Ta chưa thấy Phổ La Đan nhưng đã gặp Thủy Mộc Đan nhiều lần, có thể giám định thật giả!

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ha ha, cái này không ổn.

Giọng Cơ Nguyệt the thé:

- Có gì không ổn?

Ánh mắt Cảnh Ngôn long lên, gằn giọng:

- Vì đan dược này là của ta! Ta không muốn cho ngươi xem thì ngươi không được xem, đơn giản vậy thôi!

Cơ Nguyệt sửng sốt sau đó mặt xanh như tàu lá chuối. Đúng vậy, đan dược là của Cảnh Ngôn, hắn không muốn cho lão xem là quyền của hắn. Có lẽ lão có thể xin Quận Vương cho xem đan dược?

Cơ Nguyệt mong chờ nhìn hướng Quận Vương Chu Thượng Vân.

Không đợi Cơ Nguyệt mở miệng, Chu Thượng Vân phất tay nói:

- Không cần giám định thật giả, đan dược là thật sự, ta tin tưởng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn tiếp tục đưa đan dược tới trước:

- Lão gia tử hãy thử xem.

Chu Thiên gật đầu nhận lấy Phổ La Đan, Thủy Mộc Đan:

- Tốt, vậy ta thử xem.

Có năm viên Phổ La Đan, năm viên Thủy Mộc Đan.

Chu Thiên nhìn Cảnh Ngôn chăm chú. Phổ La Đan hay Thủy Mộc Đan đều có giá trị cực kỳ kinh người, Cảnh Ngôn trực tiếp đưa lên mỗi thứ năm viên, người hẹp hòi không thể làm được điều này.

Đám đan sư Hứa Đông mắt sáng rực nhìn hai loại đan dược, đầu óc chuyển động nhanh.

Trước không nói Phổ La Đan, nó biến mất mấy ngàn năm, hiện tại không còn thấy đan dược này, khó tính giá trị. Thủy Mộc Đan thì giá trị kinh người, nếu họ có thể luyện chế Thủy Mộc Đan thì kiếm được tài phú lớn cỡ nào?

Sao Cảnh Ngôn có Thủy Mộc Đan được?

Hứa Đông nắm rõ bối cảnh của Cảnh Ngôn, biết hắn là tử đệ một gia tộc Đông Lâm thành, tức là hắn không thể từ con đường nào đó mua Thủy Mộc Đan. Vậy Cảnh Ngôn lấy ra Thủy Mộc Đan hoặc là kiếm được trong động phủ thượng cổ, hoặc hắn có phối phương luyện chế Thủy Mộc Đan rồi tự mình làm ra.

Những người ở đây đều thông minh, hầu như nghĩ đến điều này. Nếu bọn họ lấy được phối phương Thủy Mộc Đan thì …

Chu Thiên nhận đan dược, mỗi thứ lấy một viên nhìn sơ rồi dứt khoát nuốt xuống, nhắm mắt lại hơi vận chuyển nguyên khí hấp thu dược lực khuếch tán.

Các cặp mắt nhìn đăm đăm, mọi người nín thở chờ kết quả. Nếu đan dược có hiệu quả thì không mất bao lâu, có lẽ qua thời gian một tách trà Chu Thiên sẽ cảm nhận được biến đổi ngay.

Hết chương 389.

Chương 390. Không Cần Sĩ Diện

Chu Thiên khép mắt vận chuyển nguyên khí, theo dõi sít sao biến đổi trong kinh mạch Võ Đạo.

Dù mặt ngoài Chu Thiên bình tĩnh đến đâu cũng không thể thật sự hờ hững thản nhiên. Đặc biệt khi Chu Thiên nghe Cảnh Ngôn nói những lời đó, biết vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo của lão có lẽ được giải quyết một lần cho mãi mãi, Chu Thiên khó thể bình tĩnh ung dung.

Thời gian chậm rãi trôi.

Trong phòng không ai nói chuyện, không phát ra tiếng động, mọi người hít thở thật nhẹ, nhìn Chu Thiên trân trân.

Một nén nhang thoáng qua giây lát.

Chu Thiên lại mở mắt ra.

Bùm!

Khí thế trên người Chu Thiên dâng trào.

Trước khi dùng đan dược của Cảnh Ngôn, nguyên khí của Chu Thiên ẩn giấu nhưng hơi hướm nặng nề âm u, dù không rõ rệt nhưng cường giả vẫn cảm giác được.

Bây giờ hơi thở của Chu Thiên chuyển sang phấn khởi tràn đầy sức sống.

Không cần Chu Thiên nói gì đám người Cơ Nguyệt đều hiểu đan dược Cảnh Ngôn đưa tuyệt đối là thật, đã có hiệu quả cực kỳ tốt.

Khí thế trên người Chu Thiên tuyệt đối không phải giả, nếu không phải đan dược có hiệu quả thì sẽ không biến đổi rõ rệt như vậy.

Chu Thiên vui sướng cười lớn:

- Ha ha ha ha ha ha!

Chu Thiên nhìn Cảnh Ngôn, cười to bảo:

- Tốt, rất tốt! Cảnh Ngôn tiểu hữu, đan dược của ngươi quả nhiên có hiệu quả! Không ngờ ngươi còn trẻ đã là đan sư tam giai, có thể luyện chế ra đan dược tam giai nhất đẳng!

Giờ phút này Chu Thiên vui sướng hân hoan từ tận đáy lòng.

Từ khi tu luyện Cửu Dương Liên Thiên làm nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo bị biến dị, năng lượng biến dị không ngừng xâm thực kinh mạch, Chu Thiên chưa từng nhẹ nhàng thoải mái như vậy.

Vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo là tâm bệnh của Chu Thiên, lão từng muốn đi Đan Quốc tìm cách giải quyết. Nhưng đi Đan Quốc thì sẽ xảy ra chuyện khó dự đoán, ví dụ bí pháp Cửu Dương Liên Thiên bị lộ. Nếu bí pháp luyện thể này lộ ra ngoài sẽ dẫn đến đủ chuyện phiền phức, với thực lực của Chu Thiên cộng thêm kinh mạch Võ Đạo bị tổn hại nặng ảnh hưởng nghiêm trọng đến thực lực cá nhân, lão không chắc có thể giải quyết rắc rối tìm tới cửa.

Vì suy xét đủ thứ nên Chu Thiên không đi Đan Quốc.

Giờ vấn đề này bị Cảnh Ngôn giải quyết, hỏi sao Chu Thiên không vui?

Chu Thiên cảm nhận rõ ràng năng lượng biến dị trong kinh mạch Võ Đạo đã bị tan rã một phần, kinh mạch Võ Đạo bị hư cũng nhanh chóng tu sửa.

Có thể tưởng tượng khi dùng hết năm viên Phổ La Đan, năm viên Thủy Mộc Đan thì vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo sẽ giải quyết hoàn toàn, khi đó thực lực của Chu Thiên sẽ phục hồi trăm phần trăm, thậm chí tiến bộ thêm một bước.

Nghe Chu Thiên nói không làm cảm xúc của Cảnh Ngôn dao động nhiều, vì hắn đã chắc chắn hai loại đan dược có hiệu quả cho lão.

Đám người Cơ Nguyệt thì sóng lòng trào dâng. Bọn họ nghe Chu Thiên nói Cảnh Ngôn luyện chế đan dược tam giai nhất đẳng. Một đan sư tam giai hai mươi tuổi đã khiến người bất ngờ, trong Đan Quốc hiếm gặp, mà đan sư hai mươi tuổi luyện chế ra đan dược tam giai nhất đẳng thì càng thêm không thể tưởng tượng.

Chu Thiên đã nói như vậy thì đan dược Cảnh Ngôn mới đưa lão chắc chắn là đan dược nhất đẳng, nếu không lão đã chẳng thốt lên lời như vậy.

Lý Hưng Lâu nhìn Chu Thiên, hỏi:

- Lão gia tử nói Cảnh Ngôn luyện chế ra Phổ La Đan hoặc Thủy Mộc Đan nhất đẳng?

Chu Thiên gật đầu mỉm cười nói:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn tiểu hữu đưa đan dược cho ta đúng là đan dược nhất đẳng.

Hứa Đông lạc giọng:

- Không thể nào! Dù là ta luyện chế đan dược tam giai cũng chỉ có một phần xác suất luyện chế ra đan dược nhất đẳng!

Chu Thiên cười nói:

- Ha ha, thiên phú đan đạo của Cảnh Ngôn tiểu hữu đúng là kinh người, tương lai chắc chắn sẽ trở thành tông sư đan đạo

danh chấn đại lục.

Lưu Văn mỉm cười nhìn Cảnh Ngôn:

- Xem ra về luyện đan Cảnh Ngôn đã vượt qua ta.

Lưu Văn là đan sư ngũ giai, có thể luyện chế đan dược ngũ giai, tạm thời Cảnh Ngôn không thể sánh bằng lão. Nhưng Lưu Văn luyện chế đan dược tam giai cũng chỉ ít ỏi vài lần là đến nhất đẳng.

Cảnh Ngôn trong vòng vài ngày đã luyện chế ra Phổ La Đan nhất đẳng, đơn giản là hắn may mắn sao? Lưu Văn thầm thổn thức, nhớ lúc gặp Cảnh Ngôn ở Đông Lâm thành, lão không ngờ tốc độ trưởng thành của hắn mau như vậy.

Cảnh Ngôn vội nói:

- Đan sư Lưu Văn quá lớn, ta chẳng qua hơi may mắn. Không phải mỗi lần ta đều có thể luyện chế ra đan dược tam giai nhất đẳng.

Hứa Đông nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, nghiêm túc hỏi:

- Cảnh Ngôn, ta hỏi ngươi, Phổ La Đan và Thủy Mộc Đan thật sự là ngươi tự mình luyện chế ra?

Cảnh Ngôn nheo mắt hỏi ngược lại:

- Là ta luyện chế, ngươi muốn nói cái gì?

Mắt Hứa Đông lấp lóe tia sáng:

- Nếu hai loại đan dược này đúng là ngươi luyện chế thì ta hy vọng ngươi sẽ cống hiến cách luyện chế ra giao cho Hiệp Hội Đan Sư!

Hứa Đông nhìn hướng Lý Hưng Lâu:

- Hội trưởng đại nhân, nếu Cảnh Ngôn cống hiến hai loại đan dược này sẽ trợ giúp rất lớn cho phát triển của Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành chúng ta. Đương nhiên Hiệp

Hội Đan Sư chúng ta cũng nên cho Cảnh Ngôn phần thưởng nhất định.

Lý Hưng Lâu cau mày nhìn Hứa Đông.

Không lâu sau Lý Hưng Lâu sẽ đi Đan Quốc, tất nhiên hy vọng Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành phát triển càng lúc càng tốt. Nhưng ý Hứa Đông muốn bắt buộc Lý Hưng Lâu, mượn tay lão giành lấy Phổ La Đan, Thủy Mộc Đan từ Cảnh Ngôn.

Nói thật thì Lý Hưng Lâu cũng rất muốn có hai đan phương này, nhưng lão có nguyên tắc, đan phương của Phổ La Đan hay Thủy Mộc Đan đều có giá trị khó thể đánh giá. Người có chút sĩ diện sẽ ngại ngùng không dám đòi Cảnh Ngôn chỉ cho cách luyện chế hai loại đan dược.

Cảnh Ngôn cười nhạt nhìn Hứa Đông:

- Hứa Đông, ngươi có chút sĩ diện được không? Ngươi là đan sư ngũ giai nên biết giá trị đan phương Phổ La Đan, Thủy Mộc Đan. Ngươi tùy tiện nói một câu đòi ta giao ra đan phương, ngươi dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ đưa?

Hứa Đông không hề xấu hổ nói:

- Cảnh Ngôn! Ta chỉ vì Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành, ngươi cũng là thành viên của Hiệp Hội Đan Sư, ngươi có nghĩa vụ trợ giúp Hiệp Hội Đan Sư phát triển lớn mạnh! Ngươi biết đan phương của hai loại đan dược này chẳng lẽ không thể hy sinh một chút cống hiến ra sao?

Hết chương 390.

Chương 391. Chu Thiên Cảm Tạ

Hiệp Hội Đan Sư tuy là cơ cấu cấp bậc rõ ràng nhưng cũng rời rạc. Hiệp hội không yêu cầu nhiều với thành viên, càng đừng nói bắt thành viên cống hiến ra đan phương quý giá.

Hứa Đông mặt dày vô sỉ đến nổi Lư Như chơi thân với lão cũng đỏ mặt giùm. Lư Như tự nhận nếu lão là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư tuyệt đối sẽ không yêu cầu Cảnh Ngôn cống hiến ra đan phương, không nói nổi nên lời.

Cảnh Ngôn nhìn thẳng Hứa Đông, nhếch mép hỏi:

- Hứa Đông, ta hỏi ngươi! Nếu ngươi có đan phương của hai loại đan dược này thì có cống hiến cho Hiệp Hội Đan Sư không?

Hứa Đông trợn to mắt nói:

- Bây giờ đang nói ngươi! Ta không có đan dược hai loại đan dược này!

Hứa Đông thấy những người khác nhìn mình, những ánh mắt khinh rẻ.

Hứa Đông vội nói:

- Nếu ta có đan phương hai loại đan dược thì ta chắc chắn sẽ giao cho Hiệp Hội Đan Sư.

Hứa Đông rõ ràng là mở mắt nói bừa, nếu lão có hai loại đan phương tuyệt đối sẽ không nói cho ai biết.

Cảnh Ngôn lắc đầu dửng dưng nói:

- Ha ha, ngươi có tinh thần hiến dâng thật, bội phục. Nhưng ngại quá, ta không có khí độ cao phong lượng tiết đó, ta không định công bố đan phương Phổ La Đan, Thủy Mộc Đan ra ngoài.

Hứa Đông nhe răng trợn mắt, cảm thấy bị đùa giỡn:

- Ngươi …!

Lý Hưng Lâu thật tình không muốn thấy Hứa Đông làm chuyện mất mặt hơn nữa:

- Được rồi! Đan phương là vật phẩm cá nhân của Cảnh Ngôn, Hiệp Hội Đan Sư chúng ta không có lý do yêu cầu hắn giao ra!

Cơ Nguyệt không kiềm được lên tiếng:

- Cảnh Ngôn, không biết có đồng ý giao dịch đan phương hai loại đan dược với ta? Nếu ngươi nói cho ta biết hai loại đan phương này thì ta đồng ý trao đổi tài nguyên mà ngươi không cách nào tưởng tượng, ta cũng sẽ dẫn tiến ngươi đi Đan Quốc.

Cơ Nguyệt thèm đan phương Phổ La Đan, Thủy Mộc Đan nhỏ dãi.

Cơ Nguyệt cũng tính lén bắt cóc Cảnh Ngôn rồi buộc hắn khai ra đan phương, nhưng vấn đề là hắn đã giải quyết tổn thương kinh mạch Võ Đạo cho Chu Thiên, Quận Vương phủ sẽ che chở hắn. Cơ Nguyệt hầu như không có hy vọng bắt cóc Cảnh Ngôn, lão mà hành động là khỏi ra địa vực Lam Khúc quận thành.

Nếu Cảnh Ngôn đồng ý giao dịch đan phương hai loại đan dược này cũng là lựa chọn không tệ.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ngại quá, không hứng thú.

Tài nguyên? Hắn không thiếu. Đi Đan Quốc? Đi làm gì? Hắn có Càn Khôn Đan Đạo còn cần đi Đan Quốc đào tạo sâu sao? Hơn nữa luyện đan chỉ là phụ trợ, Cảnh Ngôn lo tập trung vào Võ Đạo hơn.

Bị Cảnh Ngôn thẳng thừng từ chối làm Cơ Nguyệt biểu tình cực kỳ khó xem.

Bà nội nó, ngươi từ chối cũng nói khéo chút đi!

Cơ Nguyệt thật tình cảm thấy đi Lam Khúc quận thành là sai lầm lớn.

Chu Thiên trực tiếp ra tiếng đuổi khách:

- Đan sư Cơ Nguyệt, các vị ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với Cảnh Ngôn tiểu hữu.

Chân mày Cơ Nguyệt nhúc nhích, ngập ngừng nói:

- Lão gia tử, vậy ta cáo từ trước!

Cơ Nguyệt xoay người đi ra ngoài, đan sư khác lục tục từ biệt rời đi.

Thoáng chốc trong phòng chỉ có bốn người Cảnh Ngôn, Chu Thượng Vân, Bạch Tuyết, Chu Thiên.

Chu Thiên nói với Chu Thượng Vân:

- Thượng Vân, ngươi và Tuyết nhi cũng đi ra ngoài.

Chu Thượng Vân nhìn phụ thân Chu Thiên, không hỏi nhiều, cùng Bạch Tuyết ra khỏi phòng.

Cảnh Ngôn khó hiểu nhìn Chu Thiên, lòng thầm run. Chắc Chu Thiên lão gia tử sẽ không mơ ức gì đan phương Phổ La Đan, Thủy Mộc Đan đi? Giá trị của hai đan phương này đúng là đủ làm cường giả như Chu Thiên động lòng.

Nếu Chu Thiên thật sự yêu cầu giao ra đan phương thì hắn phải làm sao?

Đồng ý? Vậy thiệt thòi lớn. Không chịu? Lỡ Chu Thiên cứng rắn bắt buộc thì sao?

Chu Thiên nhìn biểu tình của Cảnh Ngôn liền đoán ra suy nghĩ của hắn:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu đừng căng thẳng, ta không có hứng thú gì với đan phương của ngươi.

Nghe vậy Cảnh Ngôn hơi đỏ mặt, bị nhìn thấu ý tưởng.

Chu Thiên cười hỏi:

- Ha ha, ta giữ ngươi lại là muốn hỏi ngươi làm sao biết vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo của ta là do tu luyện bí pháp luyện thể?

Cảnh Ngôn thận trọng nói:

- Không giấu gì lão gia tử, ta chẩn đoán ra vấn đề của lão gia tử vì ta từng học một loại công pháp đan đạo khá mạnh.

Tuyệt đối không thể nói cho ai biết sự tồn tại của Càn Khôn không gian, nếu nói ra Cảnh Ngôn chết chắc, thực lực càng cao hắn càng hiểu rõ hơn giá trị của Càn Khôn Giới.

Chu Thiên gật đầu, hỏi:

- Vậy ngươi có biết ta tu luyện bí pháp nào không?

Chu Thiên đoán được Cảnh Ngôn học đan đạo cao sâu, nếu không với tuổi như hắn sao có thể trở thành đan sư tam giai? Cảnh Ngôn còn biết luyện chế Phổ La Đan thất truyền mấy ngàn năm, điều này càng chứng minh hắn có công pháp đan đạo mà đan sư khác không có.

Chân mày Cảnh Ngôn nhúc nhích nói:

- Chắc … là bí pháp Cửu Dương Liên Thiên.

Con ngươi Chu Thiên co rút, nín thở nói:

- Ngươi biết cả Cửu Dương Liên Thiên!? Ngươi nói đúng, ta vì tu luyện Cửu Dương Liên Thiên mới dẫn đến nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo biến dị, xảy ra vấn đề. Cửu Dương Liên Thiên này là bí pháp luyện thể hàng đầu, có thể nói là báu vật vô giá, ta tình cờ có được nó trong di tích thượng cổ. Trừ ngươi ra không ai biết chuyện này.

Chu Thiên nói làm Cảnh Ngôn căng thẳng thần kinh.

Qua Càn Khôn Đan Đạo khiến Cảnh Ngôn biết Chu Thiên tu luyện bí pháp luyện thể Cửu Dương Liên Thiên, nhưng hắn không biết giá trị của nó lớn cỡ nào. nghe Chu Thiên nói thì hình như Cửu Dương Liên Thiên là bí pháp luyện thể quý giá có thể làm đại lục chấn động mạnh.

Hèn gì Chu Thượng Vân, Bạch Tuyết cũng bị đuổi ra ngoài, Chu Thiên không muốn cho nhi tử, tôn nữ biết về bí pháp Cửu Dương Liên Thiên.

Chu Thiên vừa nói vừa lấy ra một tấm bia đá trong tu di giới chỉ:

- Ngươi giúp ta một việc lớn, với thành tựu trong đan đạo của ngươi có lẽ không cần tài nguyên bình thường, thôi thì ta tặng cái này cho ngươi.

Chu Thiên dùng nguyên khí nâng bia đá Cửu Dương Liên Thiên đưa đến trước mặt Cảnh Ngôn:

- Trong bia đá bí pháp này còn có đạo lực, ngươi hấp thu đạo lực thì cũng nắm giữ cách tu luyện Cửu Dương Liên Thiên.

Lòng Cảnh Ngôn máy động, niềm vui dâng trào nhưng nét mặt hắn do dự:

- Cái này …

Chu Thiên cười nói:

- Nhận đi. Nhưng bí pháp này cực kỳ bá đạo, hơn nữa tu luyện vô cùng khó khăn, cần tài nguyên nhiều như biển. Ngươi phải tự mình nắm giữ mấy vấn đề này, và đừng tùy tiện sử dụng nó, lỡ có cường giả thấy ngươi sử dụng bí pháp rất có thể họ nhận ra, khi đó sẽ có rắc rối. Nếu ngươi tu luyện thành công thì có thể dùng bí pháp này như thủ đoạn giữ mạng.

Chu Thiên đã lấy ra bia đá Cửu Dương Liên Thiên tức là lão suy xét rõ ràng, không phải khách sáo với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn giúp Chu Thiên việc này có thể nói là tặng cho lão cái mạng thứ hai, lão tặng lại Cửu Dương Liên Thiên cho hắn cũng là việc nên làm. Cửu Dương Liên Thiên dù quý giá nhưng không thể so sánh với mạng sống của mình.

Cảnh Ngôn cất đi Cửu Dương Liên Thiên:

- Đa tạ lão gia tử.

Vì tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công nên độ mạnh thân thể của Cảnh Ngôn cứng cỏi hơn võ giả bình thường nhiều, nếu tu luyện thêm bí pháp luyện thể Cửu Dương Liên Thiên sẽ giúp ích rất lớn cho hắn. Còn về tu luyện bí pháp này cần tài nguyên như biển, đây không phải vấn đề khó khăn với Cảnh Ngôn.

Tặng năm viên Phổ La Đan, năm viên Thủy Mộc Đan chẳng những được nhân tình của Chu Thiên còn nhận bí pháp Cửu Dương Liên Thiên, cuộc mua bán có lời.

Cảnh Ngôn cất Cửu Dương Liên Thiên xong trò chuyện vài câu với Chu Thiên rồi từ biệt.

Cảnh Ngôn đi ra kiến trúc thấp bé, thấy Quận Vương Chu Thượng Vân đứng bên ngoài.

Chu Thượng Vân mỉm cười chào:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu.

Ban đầu gặp Cảnh Ngôn, Chu Thượng Vân không hề xem trọng hắn, dù biết hắn là võ giả giành được kim lệnh cũng không khiến gã dao động nỗi lòng.

Khó vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh, trong đại vực Lam Khúc quận thành mất mấy chục năm mới ra một võ giả như vậy. Nhưng giành được kim lệnh tương lai chưa chắc thăng cấp thành võ giả Đạo Sư cảnh.

Trong đại vực Lam Khúc quận thành mấy trăm năm gần đây tổng cộng chỉ có mười võ giả giành được kim lệnh, nhưng những người này chỉ số ít là cuối cùng thăng cấp đến Đạo Sư cảnh.

Nên Chu Thượng Vân ấn tượng tốt với Cảnh Ngôn nhưng chưa đến trình độ đặc biệt xem trọng.

Bây giờ Chu Thượng Vân thay đổi cảm quan với Cảnh Ngôn nghiêng trời lệch đất. Thanh niên này cực kỳ không đơn giản, có lẽ sau này Đạo Sư cảnh không thể trói buộc bước chân của hắn, không chừng trong địa vực Lam Khúc quận lại ra một cường giả danh chấn đại lục.

Quan trọng nhất là đan dược của Cảnh Ngôn giúp cho phụ thân Chu Thiên, giải quyết vấn đề trong kinh mạch Võ Đạo. Dù thế nào thì đây là ân tình rất nặng, nếu không có biểu thị gì thì không nói được.

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Quận Vương đại nhân.

Chu Thượng Vân cười tủm tỉm nói:

- Đừng khách sáo vậy, sau này ngươi muốn đến Quận Vương phủ cứ tới tự nhiên, muốn gặp Bạch Tuyết cũng được. Nhưng có lẽ qua một thời gian Bạch Tuyết sẽ về Đoan Dương thành, dù sao nàng là thành chủ Đoan Dương thành.

Cảnh Ngôn nghe câu này thấy kỳ kỳ, hình như có ẩn ý gì đó.

Cảnh Ngôn nhìn Chu Thượng Vân, không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ bảo là hắn không muốn gặp thành chủ Bạch Tuyết?

Chu Thượng Vân tạm dừng rồi nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có gì cần ta hỗ trợ hay muốn tài nguyên gì cứ nói với ta, miễn ta làm được chắc chắn giúp ngươi.

Lòng Cảnh Ngôn máy động.

Cảnh Ngôn đến Quận Vương phủ chỉ vì một việc, về nhân tuyển thành chủ Đông Lâm thành!

Không biết xin chức vụ thành chủ thì Quận Vương đại nhân Chu Thượng Vân có đồng ý không?

Hết chương 391.

Chương 392. Đề Cử Cảnh Thiên Anh

Đông Lâm thành chỉ xem như thành nhỏ trong địa vực Lam Khúc quận thành, chức vị thành chủ trong thành thị này chắc không quá quan trọng.

Dù thế nào Cảnh Ngôn cũng muốn thử một phen, dù không thể xin được chức vị thành chủ cũng quyết không cho người Văn gia trở thành thành chủ Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn hỏi dò:

- Quận Vương đại nhân, mấy tháng trước thành chủ Hoắc Xuân Dương Đông Lâm thành mất tích đến nay không rõ tung tích. Không biết đã xác định nhân tuyển thành chủ mới chưa?

Cảnh Ngôn đã được Mộ Liên Thiên cho biết nhân tuyển thành chủ Đông Lâm thành hầu như quyết định là một trưởng lão của Văn gia. Nhưng ở trước mặt Chu Thượng Vân tốt nhất là giả bộ không biết, như vậy mới không khiến gã phản cảm.

Chu Thượng Vân híp mắt nhìn Cảnh Ngôn, gã biết hắn là người Đông Lâm thành, trong thành có Cảnh gia, hắn là tử đệ Cảnh gia. Gần đây Cảnh gia và gia tộc khác trong Đông Lâm thành là Triệu gia chiến tranh, cuối cùng Triệu gia bị diệt. Vị trí thành chủ Đông Lâm thành bỏ trống, e rằng người Cảnh gia cũng theo dõi kỹ.

Chu Thượng Vân nghĩ thoáng qua liền biết ý tưởng của Cảnh Ngôn.

Chu Thượng Vân mỉm cười hỏi:

- Đã có nhân tuyển thành chủ Đông Lâm thành, là Văn Tùng trưởng lão của Văn gia. Thế nào? Cảnh Ngôn có ý với thành chủ Đông Lâm thành?

- Quận Vương đại nhân! Ta nói thật đi, Văn gia và ta có thù hận, nếu để người Văn gia đi Đông Lâm thành đảm nhiệm thành chủ sẽ uy hiếp đến phát triển của Cảnh gia. Lúc trước ta xin tổng quản Mộ Liên Thiên dẫn ta vào Quận Vương phủ vì muốn gặp Quận Vương đại nhân, hy vọng đại nhân sẽ đổi ý. Ta biết ta người nhỏ lời nhẹ, nhưng vì sự phát triển của gia tộc đành to gan cầu xin.

Cảnh Ngôn không cho rằng Quận Vương không biết chuyện xảy ra trong Đông Lâm thành.

Chu Thượng Vân đã sớm biết Văn gia và Triệu gia có quan hệ, vì Triệu gia bị diệt, hai trưởng lão Đạo Linh cảnh của Văn gia chết nên gia tộc này không tiếc mọi giá xoay vần trong Lam Khúc quận thành hòng khống chế Đông Lâm thành.

Nghe Cảnh Ngôn nói mấy lời này, Chu Thượng Vân gật gù, biểu tình nghiêm túc hơn.

Chu Thượng Vân hỏi:

- Ngươi có đề nghị gì về nhân tuyển thành chủ Đông Lâm thành không? Cảnh Ngôn, lần này ngươi giúp ta một việc lớn, nếu ngươi đề cử nhân tuyển thích hợp thì ta có thể đồng ý.

Chu Thượng Vân không chú trọng nhân tuyển thành chủ Đông Lâm thành, người Văn gia đảm nhiệm hay người Cảnh Ngôn đề cử chẳng khác biệt gì trong mắt gã. Chỗ khó chủ yếu là áp lực đến từ Văn gia và mấy thế gia lớn. Văn gia đã hy sinh rất lớn vì muốn giành lấy chức vị thành chủ, thuyết phục mấy thế gia Lam Khúc quận thành cùng đề cử trưởng lão Văn gia Văn Tùng đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành. Nếu Chu

Thượng Vân đột nhiên đổi ý thì sẽ làm Văn gia và mấy thế gia bất mãn.

Nhưng vì báo đáp nhân tình của Cảnh Ngôn đành bá đạo độc tài độc đoán một lần vậy.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực, nghe Chu Thượng Vân hỏi câu này hắn biết có cơ may.

Nhân tuyển thì …

Bản thân Cảnh Ngôn không rảnh nhận chức thành chủ Đông Lâm thành, nếu hắn đảm nhiệm thành chủ thì phải về Đông Lâm thành tọa trấn, hiển nhiên không thích hợp.

Đầu óc xoay chuyển, Cảnh Ngôn nghĩ đến một người.

Cảnh Ngôn thận trọng nói:

- Quận Vương đại nhân, ta cảm thấy trưởng lão Cảnh gia Cảnh Thiên Anh có thể đảm nhiệm. Cảnh Thiên Anh tuy bây giờ chỉ là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh nhưng có gia tộc ủng họ, có thể phục chúng.

Cảnh Thiên Anh hiện là Tiên Thiên đỉnh, nhưng với thiên phú của lão nếu được tài nguyên sung túc sau này có hy vọng rất lớn thăng cấp Đạo Linh cảnh.

Chu Thượng Vân trầm ngâm nói:

- Ừm! Tu vi cảnh giới Tiên Thiên đỉnh hơi yếu, nhưng may mà có gia tộc của ngươi ủng hộ, có thể khống chế Đông Lâm thành. Được rồi, vậy thì để trưởng lão của Cảnh gia ngươi đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành. Nhưng ta nói mích lòng trước được lòng sau, nếu làm Đông Lâm thành quá chướng khí mù mịt thì ta sẽ hỏi tội.

Cảnh Ngôn thuận thế nói:

- Xin Quận Vương đại nhân yên tâm, ta bảo đảm Đông Lâm thành sẽ phát triển càng lúc càng tốt. Nhưng ta hơi lo bên Văn gia, lỡ Văn gia trả thù thì Đông Lâm thành không ngăn được.

Chu Thượng Vân cười lườm Cảnh Ngôn, nhẹ lắc đầu nói:

- Tiểu tử này! Ta sẽ khuyên bảo Văn gia.

Cảnh Ngôn vội cảm ơn:

- Đa tạ Quận Vương đại nhân!

Đông Lâm thành hiện giờ đã bị Cảnh gia khống chế, cộng thêm Cảnh Thiên Anh làm thành chủ, có thể nói Đông Lâm thành vững như núi thái. Miễn không có thế lực mạnh như Văn gia xuống tay, Đông Lâm thành không khó phát triển ngày càng lớn mạnh.

Chu Thượng Vân phẩy tay với Cảnh Ngôn:

- Được rồi, ngươi đi nghỉ ngơi đi, trong thời gian gần đây ngươi tạm ở lại Quận Vương phủ, chờ xác định thành chủ Đông Lâm thành rồi ta sẽ nói ngươi biết.

Chu Thượng Vân càng vừa lòng Cảnh Ngôn hơn, tuy Cảnh Ngôn mang đến vấn đề khó khăn cho gã nhưng gã rất vừa lòng sự ổn trọng của hắn.

Nếu Cảnh Ngôn là loại người kiêu ngạo, có chút thành tựu đã vểnh đuôi lên trời, có lẽ Chu Thượng Vân sẽ đồng ý điều hắn xin nhưng sau này hai người mất tình cảm.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Vâng!

Cảnh Ngôn kiềm nén cảm xúc xoay người bước nhanh rời đi.

Vấn đề Đông Lâm thành giải quyết viên mãn, tảng đá lớn trong lòng Cảnh Ngôn cũng được dời đi.

Ở lại Quận Vương phủ một thời gian vừa lúc thử tu luyện Cửu Dương Liên Thiên, xem hiệu quả của bí pháp luyện thể đỉnh cấp này thế nào.

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn mới về phòng ở tạm thì thấy Bạch Tuyết mặc váy trắng đứng chờ sẵn.

Cảnh Ngôn tiến lên chào:

- Thành chủ Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Chuyện gia gia xin đa tạ ngươi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Chuyện nhỏ không đáng nhắc đến.

Bạch Tuyết hỏi:

- Ngươi ở trong Đạo Nhất học viện có ai sinh sự với ngươi không?

Cảnh Ngôn sửng sốt, nghe ý Bạch Tuyết hình như trong Đạo Nhất học viện nếu có ai kiếm chuyện với hắn thì nàng sẽ bênh hắn. Đoạn thời gian trước Cảnh Ngôn gặp phiền phức trong Đạo Nhất học viện thật, nhưng đã bị Phương Nhược Vũ giải quyết xong.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Không ai sinh sự với ta trong Đạo Nhất học viện.

Bạch Tuyết gật đầu nói:

- Ừm, vậy thì tốt. Không có gì nữa, ta đi đây. Ngày mai ta về Đoan Dương thành, sau này ngươi muốn gặp ta cứ đi Đoan

Dương thành tìm.

Bạch Tuyết nói rồi bước đi.

Cảnh Ngôn nhìn bóng lưng Bạch Tuyết, thầm nghĩ tính cách của nàng thật quyết đoán dứt khoát.

Cảnh Ngôn lắc đầu đi vào căn phòng tạm ở cũng là phòng hắn đã luyện chế Phổ La Đan, Thủy Mộc Đan.

Hết chương 392.

Chương 393. Quận Vương Gặp Tộc Trưởng Văn Gia

Văn gia là một trong mấy thế gia lớn Lam Khúc quận thành, nội tình thâm sâu khỏi phải nói.

Chỉ tính cường giả Đạo Linh cảnh trong gia tộc đã có mấy chục người, đó chỉ mới là thực lực mặt ngoài. Gia tộc như Văn gia chắc chắn ẩn giấu lá bài không cho người biết, không đến lúc sống còn của gia tộc họ sẽ không dễ dàng sử dụng.

Gần đây không khí âm u giăng trên Văn gia.

Gia tộc như Văn gia thế lực khổng lồ, xúc tu vươn đến từng thành phố trong địa vực Lam Khúc quận thành. Ví dụ Triệu gia Đông Lâm thành chỉ là một trong những con rối Văn gia nâng đỡ, hy sinh một Triệu gia không ảnh hưởng lớn đến tổng thể Văn gia.

Mỗi năm Triệu gia cung lên tài nguyên có vẻ nhiều, nhưng so với thu nhập của Văn gia thì chỉ là một phần nhỏ.

Nhưng chuyện liên quan đến mặt mũi. Tình huống bây giờ không chỉ là Triệu gia được Văn gia nâng đỡ đã bị diệt, hai cường giả Đạo Linh cảnh của Đạo Linh cảnh cũng bị giết. Văn gia cố ý kiểm soát tin tức lan rộng nhưng một số người, thế lực có ảnh hưởng trong Lam Khúc quận thành đã biết tin.

Điều này làm Văn gia mất hết mặt mũi, thật nhục nhã.

Đặc biệt nhân vật cao tầng của Văn gia như tộc trưởng, trưởng lão không ngẩng đầu lên được. Mấy ngày nay họ hay bị cao tầng thế gia khác giễu cợt.

Nói nghiêm khắc thì Tam Anh Mẫu Mẫu cũng xem như người Văn gia, tính ra Văn gia mất hết ba cường giả Đạo Linh cảnh trong Đông Lâm thành.

Dù là Văn gia nhưng một hơi mất ba cường giả Đạo Linh cảnh cũng đau chết. Mỗi võ giả Đạo Linh cảnh khó bồi dưỡng ra, cần nhiều thời gian, còn cần tài nguyên nhiều như biển. Nên Văn gia tuyệt đối không bỏ qua việc này, Cảnh Ngôn phải chết, gia tộc nhỏ Cảnh gia phải ngã.

Vì khống chế Đông Lâm thành mà Văn gia trả giá lớn khó thể tưởng tượng, giờ sự việc thành công, chỉ chờ Quận Vương phủ hạ lệnh nhâm mệnh.

Văn gia, viện tộc trưởng.

Một hộ vệ áo đen Văn gia bước nhanh đi vào, hành lễ với tộc trưởng Văn Lam:

- Tộc trưởng!

Thoạt trông Văn Lam khoảng năm. sáu chục tuổi nhưng tuổi thật đã hơn trăm, tu vi là Đạo Linh cảnh đỉnh.

Hộ vệ áo đen cung kính nói:

- Quận Vương phủ mới truyền tin kêu tộc trưởng đại nhân đi qua một chuyến.

Văn Lam mắt lóe tia sáng:

- A?

Rốt cuộc đợi đến tin tức này!

Mấy ngày gần đây Văn Lam luôn chờ tin Quận Vương phủ.

Văn Lam ra lệnh cho hộ vệ:

- Đi kêu trưởng lão Văn Tùng đến đây!

Văn Tùng là trưởng lão mà Văn gia sắp phái đi Đông Lâm thành, sau này thành chủ Đông Lâm thành do Văn Tùng đảm nhiệm xử lý Cảnh gia, hoàn toàn khống chế Đông Lâm thành.

Văn gia rầm rộ phái ra nhiều người đi tiêu diệt một gia tộc Đông Lâm thành thị không ổn, vì có điều kiêng dè nên lúc trước họ phái hai trưởng lão đi giúp Triệu gia phải đeo mặt nạ, không cho ai thấy mặt.

Nói ra thì Văn gia mất mác trong Đông Lâm thành như người câm ăn hoàng liên, không kể khổ được, Văn gia thậm chí không thể lấy cái cớ gì đi báo thù.

Muốn báo thù phải có lý do, Văn gia có cái cớ gì mà nói? Ngươi nói trưởng lão gia tộc của mình chết trong Đông Lâm thành, vậy tại sao tộc trưởng nhà ngươi cứ luôn xuất hiện ở Đông Lâm thành? Tại sao nhúng tay vào chiến tranh giữa Triệu gia và Cảnh gia?

Những lời này không thể nói ra, muốn xử lý Cảnh gia phải dùng thủ đoạn khác, khống chế Đông Lâm thành trước rồi tìm cơ hội tính sổ với Cảnh gia, cùng lắm tốn chút thời gian.

Trưởng lão Văn Tùng nhanh chóng đến.

Văn Lam nhìn Văn Tùng:

- Trưởng lão Văn Tùng cùng ta đi Quận Vương phủ gặp Quận Vương đại nhân.

Văn Tùng mắt lóe tia sáng hỏi:

- Đã xác định?

Văn Tùng rất vui lòng đi Đông Lâm thành đảm nhiệm thành chủ. Làm trưởng lão trong Văn gia thì Văn Tùng chỉ là một trưởng lão không quan trọng, nhưng đến Đông Lâm thành thì thành vua không ngai, muốn làm gì thì làm. Văn Tùng là

võ giả Đạo Linh cảnh trung kỳ, trở thành thành chủ thì trong Đông Lâm thành có ai làm gì được gã?

Nên Văn Tùng rất mong chờ nhâm mệnh sắp tới tay, nghe tộc trưởng Văn Lam muốn dẫn gã đi gặp Quận Vương làm nỗi lòng gã dao động.

Văn Lam gật đầu nói:

- Ừm, chắc vì chuyện này.

Văn Lam nói tiếp:

- Chờ trở về từ Quận Vương phủ ngươi hãy chuẩn bị rồi đi Đông Lâm thành, ngươi biết nên làm sao với Cảnh gia đi?

Văn Tùng lên tiếng:

- Ta biết!

Hai người ra trạch viện Văn gia đi hướng Quận Vương phủ.

Hai người ngồi trong phòng tiếp khách chờ Quận Vương Chu Thượng Vân đến.

Một tách trà qua đi.

Một nén nhang đưa lại.

Nửa canh giờ đã qua.

Hai người dần nôn nóng.

Văn Tùng cau mày bất mãn hỏi:

- Chuyện này là sao hả tộc trưởng? Quận Vương đại nhân kêu chúng ta lại đây nhưng chờ mãi không thấy mặt, bắt chúng ta đợi mòn mỏi.

Văn Lam nhíu mày nói:

- Có lẽ Quận Vương bận công việc, cứ bình tĩnh chờ đi.

Trong lòng Văn Lam cũng hơi bực, nhưng lão là tộc trưởng Văn gia, công phu tu thân dưỡng tính không tệ, ngoài mặt không lộ chút gì mất kiên nhẫn.

Hai người ngồi trong phòng tiếp khách chờ suốt một canh giờ Chu Thượng Vân mới từ bên ngoài sải bước vào.

Chu Thượng Vân chắp tay xin lỗi Văn Lam:

- Văn tộc trưởng đợi lâu, trong Quận Vương phủ có chút chuyện cần giải quyết ngay nên chậm trễ chút.

Văn Lam, Văn Tùng vội đứng dậy trả lễ.

Văn Lam mỉm cười nói:

- Không có gì đáng ngại, chúng ta cũng không đợi bao lâu.

Dù Quận Vương cố ý cho họ chờ thì họ cũng không dám trách móc gì. Trong địa vực Lam Khúc quận thành, Quận Vương phủ mới là kẻ quản lý thật sự, thế gia như Văn gia tuyệt đối không có thực lực đấu cứng với Quận Vương phủ.

Chu Thượng Vân giơ tay ra hiệu mời ngồi:

- Ừm, mời hai vị ngồi.

Ba người ngồi xuống.

Chu Thượng Vân nhìn Văn Lam:

- Hôm nay ta mời Văn tộc trưởng đến đây là có một chuyện muốn nói.

Khóe môi Văn Lam cong lên, mắt lộ ý cười:

- Mời Quận Vương đại nhân nói.

Văn Lam đoán việc Quận Vương muốn nói chắc về nhâm mệnh chức vị thành chủ Đông Lâm thành. Lúc trước chưa công bố nhâm mệnh thành chủ Đông Lâm thành nhưng cơ bản đã xác định, chỉ chờ Quận Vương đại nhân tự mình công bố.

Chu Thượng Vân tạm dừng:

- Là về nhân tuyển thành chủ Đông Lâm thành.

Nghe vậy Văn Lam cười càng tươi. Văn Tùng cũng hớn hở ra mặt, võ giả Đạo Linh cảnh bình thường khó làm thành chủ một thành thị.

Hết chương 393.

Chương 394. Tiền Mất Tật Mang

Văn Lam, Văn Tùng lộ ánh mắt mong chờ.

Văn gia đã trả giá rất nhiều vì khống chế Đông Lâm thành, nhưng miễn là thành công thì mọi thứ đáng giá. Chờ đánh đổ Cảnh gia, tài nguyên sản xuất trong địa vực Đông Lâm thành có thể trích ra nhiều lợi nhuận cho Văn gia. Kinh doanh mấy chục năm, trăm năm sẽ bù đắp lại cái giá Văn gia bỏ ra cho lần này.

Chu Thượng Vân nhìn hai người, chậm rãi nói:

- Văn tộc trưởng, ta đã xác định nhân tuyển thành chủ Đông Lâm thành là trưởng lão Cảnh gia Đông Lâm thành, Cảnh Thiên Anh.

Ong ong ong ong ong!

Khóe môi nhếch cao đông cứng trên mặt Văn Lam, đầu óc trống rỗng.

Có ý gì? Chuyện gì chứ?

Chẳng phải đã nói rồi, xác định là trưởng lão Văn gia Văn Tùng đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành sao? Tại sao bây giờ thay đổi, thành trưởng lão Cảnh gia? Bà nội nó thế là sao?

Văn Lam rất rõ ràng Quận Vương Chu Thượng Vân nên biết tại sao Văn gia kiên trì khống chế Đông Lâm thành, là vì đối phó Cảnh gia. Nhưng bây giờ Quận Vương trực tiếp nhâm mệnh trưởng lão Cảnh gia làm thành chủ Đông Lâm thành.

Chẳng khác nào vã mặt Văn gia.

Có thể tưởng tượng khi tin tức truyền ra, thế lực lớn nhỏ trong Lam Khúc quận thành sẽ xem đây là trò cười giễu cợt Văn gia.

Văn Lam ngây người hồi lâu rồi hít sâu nhìn Chu Thượng Vân.

Trưởng lão Văn gia Văn Tùng đảo tới đảo lui từ Văn Lam sang Chu Thượng Vân.

Thành chủ của ta đâu?

Chức vị thành chủ của ta đâu!?

Văn Tùng rất muốn tức giận rít gào chất vấn Chu Thượng Vân, nhưng gã chưa mất hết lý trí. Văn Tùng biết rõ tính tình Chu Thượng Vân không hiền hòa, lỡ chọc giận Chu Thượng Vân đập một phát thì gã không chắc mình sống tiếp. Chu Thượng Vân có đập chết gã thì Văn gia cũng không thể, không dám báo thù cho gã.

Văn Lam hít sâu cố gắng tỉnh táo lại:

- Quận Vương đại nhân, ta hơi khó hiểu.

Chu Thượng Vân nhướng mày hỏi:

- Văn tộc trưởng có chỗ nào khó hiểu?

Chu Thượng Vân sớm đoán được Văn gia sẽ không im lặng nhận kết quả này.

Văn Lam cố gắng nhẹ giọng hỏi:

- Quận Vương đại nhân, tuy lúc trước đại nhân không chính miệng nói nhâm mệnh trưởng lão Văn gia Văn Tùng làm thành chủ Đông Lâm thành, nhưng chúng ta đều biết chuyện này trên cơ bản xem như xác định rồi. Ta không hiểu là tại sao Quận Vương đại nhân đột nhiên đổi ý nhâm mệnh người Cảnh gia thành thành chủ Đông Lâm thành?

Văn Lam dù gì là tộc trưởng thế gia Văn gia, tuy hơi yếu thế trước mặt Quận Vương nhưng chưa đến mức không dám hé răng.

Chu Thượng Vân lắc đầu nói:

- Về chuyện này thì hai ngày nay ta ngẫm nghĩ kỹ lại, cho rằng trưởng lão Văn Tùng không quá thích hợp đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành.

Văn Lam không cam lòng có cãi:

- Quận Vương đại nhân, mới trước đó Đông Lâm thành xảy ra đại chiến, Cảnh gia và Triệu gia chém giết, chết mấy trăm hàng ngàn võ giả. Nếu nhâm mệnh trưởng lão Cảnh gia đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành thì sau này Đông Lâm thành sẽ loạn lớn!

Chu Thượng Vân cười nói:

- Vấn đề này chưa xảy ra nên ai cũng không thể xác định nó sẽ diễn ra. Nếu Đông Lâm thành gặp loạn lớn chắc chắn ta sẽ có hành động tiếp theo. Nhưng có một điều ta phải nói rõ với Văn tộc trưởng, Văn gia tốt nhất đừng nhúng tay vào chuyện Đông Lâm thành. Nếu để ta biết Văn gia âm thầm trả thù Cảnh gia Đông Lâm thành thì ta sẽ không bỏ qua! Ta cần Đông Lâm thành ổn định lại, phát triển lớn mạnh!

Nghe Chu Thượng Vân nói lời này tim Văn Lam rớt cái bịch.

Rõ ràng Chu Thượng Vân đã quyết định, Văn Lam có nói toạc mồm cũng không thể thay đổi suy nghĩ trong gã.

Văn Lam nghĩ một đằng nói một nẻo:

- Nếu Quận Vương đại nhân có quyết định vậy ta không thể nói gì hơn, hy vọng Đông Lâm thành ngày càng tốt hơn.

Văn Lam đứng dậy từ biệt:

- Quận Vương đại nhân, chúng ta xin cáo từ.

Văn Lam không muốn ở trong Quận Vương phủ thêm giây phút nào nữa.

Văn Tùng đứng dậy, hai người một trước một sau đi ra phòng tiếp khách, rời khỏi Quận Vương phủ.

Ra Quận Vương phủ, Văn Tùng không kiềm được hỏi Văn Lam:

- Chuyện này là sao hả tộc trưởng? Tại sao Quận Vương đột nhiên đổi ý?

Văn Lam ôm một bụng tức giận, nghe Văn Tùng hỏi thì hằn học đáp lại:

- Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai?

Văn Lam thật sự không biết, cũng rất thắc mắc.

Hai người đầy khó hiểu về gia tộc.

Văn Lam kêu các trưởng lão Văn gia lại thông báo chuyện này. Các trưởng lão Văn gia nghe xong xoe tròn mắt, bất mãn rít gào:

- Quận Vương đang làm cái gì vậy?

- Tưởng Văn gia chúng ta dễ ăn hiếp sao?

- Văn gia trả giá lớn mới khiến mấy thế gia ủng hộ, Quận Vương một câu nói trực tiếp phủ quyết là sao?

Lần này Văn gia trả giá rất lớn nhưng cuối cùng đổi lấy kết quả như vậy? Tuyệt đối không thể giấu nhẹm tin tức này, không tới một ngày nguyên Lam Khúc quận thành đều biết, những tiếng giễu cợt sẽ vang lên khắp phố phường.

Đại trưởng lão Văn gia trầm ngâm nói:

- Quận Vương đổi ý chắc chắn có nguyên nhân, hơn nữa thành chủ mới là người của Cảnh gia. Xem ra nguyên nhân làm Quận Vương đổi ý liên quan đến Cảnh gia.

Đại trưởng lão Văn gia xem như trí nang của gia tộc, lúc các trưởng lão khác bừng bừng lửa giận thì người này bình tĩnh phân tích.

Văn Lam xanh mặt quát:

- Tra! Nhất định phải tra rõ! Ta muốn biết là nguyên nhân gì khiến Chu Thượng Vân đổi ý!

Hộ vệ áo đen Văn gia từ bên ngoài đi vào:

- Tộc trưởng, phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Hứa Đông đến!

Văn Lam mắt lóe tia sáng:

- Phó hội trưởng Hứa Đông? Mau mời vào!

Lát sau Hứa Đông vào phòng.

Đám người Văn Lam chắp tay chào, hết sức khách sáo:

- Hứa Đông tiên sinh.

Hứa Đông là đan sư ngũ giai, vừa là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, ngày thường Văn gia quen thân với Hứa Đông.

Hứa Đông đáp lễ:

- Văn tộc trưởng, các vị trưởng lão Văn gia.

Hứa Đông nhìn ra không khí khác lạ trong phòng, nhưng lão không quá bất ngờ. Vì Hứa Đông cũng nhận được tin tức, biết nhân tuyển thành chủ Đông Lâm thành đổi thành người của Cảnh gia.

Văn gia biết thành chủ Đông Lâm thành bị đổi chắc chắn cực kỳ khó chịu.

Văn Lam mời Hứa Đông ngồi, khách sáo hỏi:

- Hứa Đông tiên sinh đến đây có chuyện gì?

Hứa Đông nhướng chân mày ung dung nói:

- Cũng không có việc gì, nghe đâu Quận Vương đại nhân nhâm mệnh người Cảnh gia tên Cảnh Thiên Anh làm thành chủ Đông Lâm thành.

Một trưởng lão Văn gia trầm giọng hỏi:

- Hứa Đông tiên sinh chắc không phải đến xem trò cười của Văn gia chúng ta đi?

Hứa Đông cười cười, không phật lòng trước giọng điệu của trưởng lão Văn gia này:

- Đương nhiên không phải! Ta chỉ cảm thấy có lẽ các vị chưa biết tại sao Quận Vương đại nhân bỗng thay đổi quyết định.

Hết chương 394.

Chương 395. Thuần Dương Linh Thể

Hứa Đông thông cảm người Văn gia nóng nảy, ai gặp chuyện này cũng khó bình tĩnh chấp nhận, nên lão không trách trưởng lão Văn gia gắt gỏng.

Nghe Hứa Đông nói câu này đám người Văn gia liếc nhau.

Văn Lam trầm giọng hỏi:

- Không lẽ Hứa Đông tiên sinh biết lý do Quận Vương thay đổi quyết định nhâm mệnh thành chủ Đông Lâm thành?

Hứa Đông khép hờ mắt nói:

- Đúng là ta biết một ít, tuy không phải trăm phần trăm xác định nhưng nắm chắc chín phần.

Đám người Văn Lam nín thở nhìn Hứa Đông:

- Xin Hứa Đông tiên sinh cho biết!

Trước đó bọn họ thảo luận không ra nguyên nhân gì khiến Quận Vương đổi ý, Văn Lam ra lệnh phải tra rõ. Giờ Hứa Đông nói lão biết nguyên nhân, nếu lão nói ra thì Văn gia khỏi mất công điều tra.

- Chuyện này chắc liên quan đến Cảnh Ngôn. Văn tộc trưởng cũng biết Cảnh Ngôn đi? Tiểu tử Cảnh gia Đông Lâm thành mới gần đây trong ba học viện lớn khảo hạch vượt qua Thiên Trận, giành được kim lệnh.

Hứa Đông nhắc đến Cảnh Ngôn rõ ràng ngữ điệu hằn học, có thể nói lão không ngừng ghét hắn nhiều hơn. Nếu có cơ hội giết Cảnh Ngôn thì Hứa Đông tuyệt đối không do dự, hắn đã

thành căn bệnh trầm kha của lão. Tại Cảnh Ngôn mà chức vị hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư tương lai có lẽ rơi vào tay Lưu Văn. Nhân mạch của Lưu Văn vốn không ít hơn Hứa Đông, có thêm Cảnh Ngôn thì gần như được Quận Vương phủ ủng hộ, trong đường đua giành chức vụ hội trưởng có thể nói Hứa Đông hoàn toàn yếu thế.

Hứa Đông đến Văn gia là vì đốt lửa tăng thù oán của Văn gia với Cảnh Ngôn hơn. Hứa Đông biết Văn gia và Cảnh Ngôn có thù, lão muốn đổ dầu cho lửa cháy càng mạnh.

Văn Lam nhẹ lắc đầu nói:

- Chúng ta biết Cảnh Ngôn này, nhưng dù tiểu tử đó giành được kim lệnh tham gia Đạo Nhất học viện cũng không đủ khiến Quận Vương xem trọng như vậy đi?

Một trưởng lão Văn gia khinh thường nói:

- Đúng rồi, nhãi ranh hai mươi tuổi tầm thường, đừng nói hắn chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh, dù hắn đã là Đạo Linh cảnh cũng không thể khiến Quận Vương đổi ý vì hắn.

Hứa Đông nghe vậy cười nhạt lắc đầu nói:

- Nếu chỉ có bấy nhiêu thì không đủ để Quận Vương thay đổi nhâm mệnh thành chủ Đông Lâm thành. Nhưng gần đây xảy ra một chuyện, cụ thể là gì thì thứ lỗi ta không thể nói, ta chỉ có thể nói cho các người rằng Cảnh Ngôn giúp Quận Vương một việc, Quận Vương nợ hắn nhân tình.

Đám người Văn Lam trợn to mắt.

Tuy chưa xác định nhưng họ biết Hứa Đông nói thật, nếu không thì chẳng tìm ra lý do nào khác khiến Quận Vương thay đổi nhâm mệnh thành chủ Đông Lâm thành.

Cánh tay Văn Lam nổi gân xanh:

- Nhãi ranh này!

Đại trưởng lão Văn gia khẽ thở dài:

- Muốn đối phó Cảnh Ngôn càng lúc càng khó khăn.

Hứa Đông đầy oán niệm nói:

- Không giấu gì các vị, ta và tiểu tạp chủng Cảnh Ngôn có thù, ta cũng muốn giết hắn. Nhưng giết tiểu tạp chủng trong Lam Khúc quận thành là vô cùng khó khăn, không biết tiểu tạp chủng dùng thủ đoạn gì mà nữ nhi của Quận Vương, Bạch Tuyết rất ưu ái hắn.

Đại trưởng lão Văn gia nói:

- Muốn giết Cảnh Ngôn không thể gấp gáp, hắn đã móc nối với Quận Vương phủ, chúng ta giết hắn tuyệt đối không thể để lại chứng cứ liên quan đến chúng ta. Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn.

Giết Cảnh Ngôn thành việc lớn hàng đầu của Văn gia, không giết hắn thì Văn gia khó yên ổn.

***

Trong Quận Vương phủ, căn phòng Cảnh Ngôn cư ngụ.

Cảnh Ngôn đã hấp thu đạo lực trong bia đá Cửu Dương Liên Thiên, nắm giữ cách tu luyện. Có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hỗ trợ, quá trình tu luyện Cửu Dương Liên Thiên khá suôn sẻ. Nhưng tu luyện loại công pháp này tiêu hao tài nguyên làm Cảnh Ngôn tim đập chân run, mới vài ngày hắn đã hao tài nguyên tương đương hơn một trăm khối linh thạch cực phẩm.

Cửu Dương Liên Thiên cực kỳ bá đạo, hèn gì Chu Thiên tu luyện công pháp này tạo thành nguyên khí biến dị xâm thực kinh mạch Võ Đạo.

Nhưng vấn đề này không làm khó Cảnh Ngôn, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển, hắn khống chế

nguyên khí đến trình độ võ giả bình thường khó thể tưởng tượng.

Cảnh Ngôn líu lưỡi thầm nghĩ:

- Lợi hại! Giai đoạn thứ nhất của Cửu Dương Liên Thiên là Thuần Dương Linh Thể, theo tiến độ hiện giờ của ta sẽ thành công trong một tháng.

Bí pháp luyện thể Cửu Dương Liên Thiên có ba giai đoạn, giai đoạn thứ nhất là Thuần Dương Linh Thể, giai đoạn thứ hai tên Thiên Long Linh Thể, giai đoạn thứ ba tên Bất Diệt Linh Thể.

Xem tin tức trong bí pháp Cửu Dương Liên Thiên thì luyện thành Bất Diệt Linh Thể khiến võ giả bất tử bất diệt, hơi khoa trương. Cảnh Ngôn không tin thân thể của mình có thể đến trình độ bất tử bất diệt, nếu đúng vậy thì vô địch thiên hạ.

Bây giờ Cảnh Ngôn chưa suy xét xa như thế, lo luyện thành giai đoạn thứ nhất Thuần Dương Linh Thể đã.

Theo như Cảnh Ngôn suy tính muốn luyện thành Thuần Dương Linh Thể phải tiêu hao tài nguyên hơn ngàn khối linh thạch cực phẩm. Một ngàn khối linh thạch cực phẩm là con số kếch sù với võ giả Đạo Linh cảnh, nhưng Cảnh Ngôn lo được, hắn chỉ cần luyện chế đan dược nhiều chút là xong. Hơn nữa tài nguyên có sẵn dư sức cho hắn một hơi luyện thành Thuần Dương Linh Thể.

Cảnh Ngôn rất mong chờ hiệu quả khi luyện thành Thuần Dương Linh Thể, theo như tin tức trong bí pháp Cửu Dương Liên Thiên thì luyện thành Thuần Dương Linh Thể rồi tốc độ lành thân thể của võ giả nhanh hơn võ giả bình thường gấp trăm lần.

Hiệu quả ra sao thì Cảnh Ngôn không thể xác định khi chưa luyện thành, nếu tin tức trong bí pháp là đúng, hiệu quả

này vô cùng khủng bố.

Cơ thể bị chút tổn thương không cần dùng đan dược gì có thể lành lặn trong thời gian ngắn ngủi.

Thời gian qua nhanh, đã trôi đi một tháng.

Đông Lâm thành, Cảnh gia.

- Tộc trưởng!

- Tộc trưởng triệu tập chúng ta đến đây có chuyện gì?

- …

Các trưởng lão Cảnh gia tụ tập lại, vì họ nhận được tin tức Cảnh Thành Dã liền chạy đến.

Biểu tình Cảnh Thành Dã nghiêm túc nhìn các trưởng lão, chậm rãi nói:

- Có một việc, đặc sứ Quận Vương phủ Lam Khúc quận thành sắp đến Đông Lâm thành.

Cảnh gia luôn chờ người Lam Khúc quận thành đến, vì chức vị thành chủ Đông Lâm thành bỏ trống, thành chủ mới là ai liên quan trực tiếp đến ích lợi trụ cột của Cảnh gia.

Hết chương 395.

Chương 396. Thành Chủ Mới Của Đông Lâm Thành

Nghe Cảnh Thành Dã nói, các trưởng lão biến sắc mặt.

Tuy rằng mọi người đều biết nên đến rồi sẽ đến, nhưng khi nó thật sự tới, mọi người không thể bình tĩnh.

Đặc sứ Quận Vương phủ đến Đông Lâm thành rõ ràng để tuyên bố nhâm mệnh thành chủ mới.

Có lẽ thành chủ mới đi cùng đặc sứ, chờ công bố xong thành chủ mới sẽ bắt tay vảo quản lý Đông Lâm thành ngay.

Nhị trưởng lão Cảnh gia biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Tộc trưởng, đặc sứ đã đến Đông Lâm thành rồi?

Cảnh Thành Dã gật đầu nói:

- Ừm, đã tới bên ngoài Đông Lâm thành, chắc sắp vào thành.

- Không lẽ thành chủ mới thật sự là trưởng lão Văn gia sao?

Đoạn thời gian này Cảnh gia nhận được tin tức, biết thành chủ mới có thể là trưởng lão Văn gia. Văn gia là thế lực sau lưng Triệu gia đã bị tiêu diệt, cũng là thế lực đối địch của Cảnh gia. Triệu gia và Cảnh gia đại chiến, Văn gia phái hai cường giả Đạo Linh cảnh đến giúp đỡ Triệu gia. Nếu trưởng lão Văn gia đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành, có thể tưởng tượng sau này Cảnh gia khó sống.

Tuy hiện giờ Cảnh gia xem như khống chế Đông Lâm thành, nhưng thành chủ vẫn là thành chủ, có nhiều vệ đội mặc

giáp cộng thêm thân phận nhà nước, đủ hạn chế sự phát triển của Cảnh gia, thậm chí làm Cảnh gia dần xuống dốc.

Đám người thảo luận:

- Đi một bước tính một bước đi!

- Cho dù thật sự là trưởng lão Văn gia đảm nhiệm thành chủ thì sao? Mới gần đây Triệu gia khai chiến với Cảnh gia ta, có ai tin Cảnh gia thắng? Cuối cùng bị diệt chẳng phải là Triệu gia sao?

- Đúng vậy! Muốn hạ gục Cảnh gia ta không dễ vậy! Bây giờ Cảnh gia có mấy chục võ giả cảnh giới Tiên Thiên, tương lai chắc chắn sẽ được hơn trăm người, dù là thành chủ cũng không thể bỏ qua thực lực Cảnh gia ta!

- …

Cảnh Thành Dã nghiêm túc nói:

- Các vị cùng ta đi phủ thành chủ nghênh tiếp đi.

Cảnh Thành Dã kêu hết trưởng lão đến là vì dẫn theo họ đi phủ thành chủ nghênh tiếp đặc sứ, cũng để nhìn xem thành chủ là ai. Nếu thật sự là trưởng lão Văn gia thì phải sớm tính toán.

- Ừm!

- Tốt, chúng ta đi nghênh tiếp đặc sứ và thành chủ mới!

Cảnh Thành Dã và trưởng lão Cảnh gia đi ra trạch viện gia tộc đến bên ngoài phủ thành chủ.

Mấy gia tộc Đông Lâm thành rất nhanh biết tin, một số lén bàn tán không ngừng lan tràn trong thành thị.

Đông Lâm thành hiện giờ không có ai, thế lực nào có thể đối kháng Cảnh gia ngay mặt. Mấy chục gia tộc lớn nhỏ ngoan ngoãn theo khuôn phép, nhưng nói toàn bộ gia tộc một lòng với Cảnh gia thì là lừa mình dối người.

Trong đó không thiếu một ít gia tộc hy vọng Cảnh gia gặp họa, những gia tộc này ngóng chờ thành chủ đến.

Bên ngoài phủ thành chủ, đám người Cảnh Thành Dã yên lặng chờ. Lữ Cầm, Thạch Tuyên cũng ra khỏi phủ thành chủ. Sau khi thành chủ đến bọn họ phải cuốn gói khỏi phủ thành chủ.

Rốt cuộc một chiếc thiên yến xa chậm rãi chạy đến đậu lại trước mặt mọi người.

Một võ giả trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi xuống xe.

Người này là đặc sứ từ Quận Vương phủ đến Đông Lâm thành tuyên bố nhân tuyển thành chủ mới. Cảnh Ngôn biết người này, khi hắn theo Mộ Liên Thiên đi Quận Vương phủ đã gặp người này ngoài phòng tiếp khách, về sau hắn luyện đan xong cũng là người này dẫn hắn đi gặp Quận Vương Chu Thượng Vân.

Đám người Cảnh Thành Dã bước nhanh nghênh đón.

Cảnh Thành Dã chắp tay chào, hỏi:

- Vị đại nhân này từ Lam Khúc quận thành đến?

Chu Triệt nhìn đám người Cảnh Thành Dã, mỉm cười nói:

- Ta tên Chu Triệt, từ Quận Vương phủ đến. Các vị là người Cảnh gia?

Trước khi Chu Triệt đến có tìm hiểu tình huống Đông Lâm thành, biết Cảnh Ngôn là người Cảnh gia. Hiện giờ Quận Vương hết sức lễ ngộ với Cảnh Ngôn, vì hắn mà Quận Vương nhâm mệnh trưởng lão Cảnh gia làm thành chủ Đông Lâm thành.

Nên Chu Triệt không lên mặt với người Cảnh gia, ngược lại thái độ thân thiết.

Nghe ngữ điệu của Chu Triệt, đám người Cảnh Thành Dã lòng máy động, hình như đặc sứ đại nhân rất thân thiện với Cảnh gia?

Cảnh Thành Dã nhìn Chu Triệt lại liếc thùng xe thiên yến xa, không có người thứ hai xuống xe, hay thành chủ mới không đi cùng đặc sứ?

Đầu óc xoay chuyển nhanh, Cảnh Thành Dã đáp:

- Ta là tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã, kính chào Chu Triệt đặc sứ đại nhân.

Chu Triệt xua tay cười nói:

- Ha ha, không cần đa lễ. Ta đến vì thành chủ Hoắc Xuân Dương mất tích mấy tháng, Đông Lâm thành cần thành chủ mới quản lý, nên ta mang thư nhâm mệnh thành chủ mới của Quận Vương đại nhân.

Đám người Cảnh Thành Dã không nói gì thêm, chờ Chu Triệt nói tiếp.

Chu Triệt nhẹ lật tay, một cuốn tập hiện ra. Đây là thư nhâm mệnh thành chủ Đông Lâm thành mới.

Đám người Cảnh Thành Dã ngoài mặt bình tĩnh nhưng lòng hồi hộp, nếu thành chủ mới là người Văn gia thì Cảnh gia phải chuẩn bị tinh thần đấu tranh lâu dài.

Nói ra thì dù bây giờ thực lực của Cảnh gia rất mạnh nhưng so đấu với phủ thành chủ cuối cùng Cảnh gia vẫn phải thua.

- Bây giờ ta tuyên đọc Quận Vương đại nhân nhâm mệnh thành chủ Đông Lâm thành! Quận Vương Chu Thượng Vân Lam Khúc quận thành nhâm mệnh cho Cảnh Thiên Anh Cảnh gia làm thành chủ Đông Lâm thành mới!

Giọng Chu Triệt rõ ràng chui vào tai từng người.

Thư nhâm mệnh rất ngắn, chỉ có một câu nói này.

Đám người Cảnh Thành Dã nghe xong xoe tròn mắt.

Không tin được, cảm giác đang mơ.

Thành chủ mới chính là Cảnh Thiên Anh?

Cảnh Thiên Anh đứng sau lưng Cảnh Thành Dã biểu tình ngạc nhiên, lão chưa bao giờ ngờ mình có thể làm thành chủ Đông Lâm thành.

Cảnh Thiên Anh trợn to mắt nhìn Cảnh Thành Dã và các trường lão khác, biểu tình mọi người như nhau làm lão tin mình không lãng tai.

Đặc sứ Chu Triệt đúng là nói cho lão đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành mới.

Không gian yên tĩnh vài giây, mọi người không phản ứng lại, không ai ngờ thành chủ mới là trưởng lão Cảnh gia Cảnh Thiên Anh. Lúc trước có tin đồn nói thành chủ mới là trưởng lão Văn gia Lam Khúc quận thành, tin đồn không thể xác định trăm phần trăm, nhưng mọi người cho rằng dù thành chủ mới không phải trưởng lão từ Văn gia cũng phải là đại nhân vật, cường giả Đạo Linh cảnh ở Lam Khúc quận thành.

Cảnh Thiên Anh mới chỉ có cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh. Thông thường thành chủ một thành phố phải có tu vi Đạo Linh cảnh, thực lực quá yếu thì không quản lý được thành thị.

Chu Triệt thấy hồi lâu không ai nói chuyện, đành hắng giọng hỏi:

- Thành chủ Cảnh Thiên Anh có đây không?

Cảnh Thiên Anh tiến lên mấy bước nói:

- Đặc sứ đại nhân, ta chính là Cảnh Thiên Anh!

Chu Triệt đến gần Cảnh Thiên Anh, giao thư nhâm mệnh cho lão:

- Chúc mừng thành chủ Cảnh Thiên Anh, về sau quản lý Đông Lâm thành là trách nhiệm của thành chủ Cảnh Thiên Anh.

Chu Triệt cười tươi rất nhiệt tình.

Cảnh Thiên Anh nhận lấy thư nhâm mệnh:

- Rõ!

Chu Triệt nói:

- Ưm, thành chủ Cảnh Thiên Anh, tộc trưởng Cảnh Thành Dã, tuyên đọc nhâm mệnh đã xong, thư nhâm mệnh cũng giao vào tay thành chủ mới rồi, ta nên trở lại.

Chu Triệt không định ở lại Đông Lâm thành lâu, trong Quận Vương phủ còn nhiều chuyện phải làm.

Cảnh Thành Dã không kiềm được hỏi:

- Đặc sứ Chu Triệt, tại sao nhâm mệnh thành chủ mới là trưởng lão Cảnh gia ta? Quận Vương đại nhân cũng biết trưởng lão Cảnh gia Cảnh Thiên Anh sao?

Thành chủ mới là người Cảnh gia đương nhiên Cảnh Thành Dã rất vui vẻ, nhưng nếu không giải đáp thắc mắc thì gã rất khó chịu. Những người khác nhìn Chu Triệt, mọi người đều có cùng thắc mắc. Bản thân Cảnh Thiên Anh cũng hoang mang.

Có lẽ Quận Vương đại nhân biết đến Cảnh gia, nhưng Cảnh Thiên Anh chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, không lẽ Quận Vương đại nhân cũng biết đến? Và còn nhâm mệnh Cảnh Thiên Anh làm thành chủ mới.

Chu Triệt cười nói:

- Ha ha, ta không rõ ràng tình huống cụ thể nhưng chắc liên quan đến Cảnh Ngôn Cảnh gia.

Chu Triệt biết tại sao người Cảnh gia thắc mắc, nếu không vì Cảnh Ngôn thì thành chủ mới tuyệt đối sẽ không rơi vào người Cảnh gia. Chu Triệt không thể nói ra tình huống tỉ mỉ, nhưng cho người Cảnh gia biết là vì Cảnh Ngôn nên Quận Vương đại nhân mới nhâm mệnh Cảnh Thiên Anh làm thành chủ Đông Lâm thành, chuyện này không phải cấm kỵ gì.

Nghe Chu Triệt nói tập thể ngây ra.

Cảnh Ngôn?

Lúc đại chiến với Triệu gia, là Cảnh Ngôn về kịp lúc, một mình hắn lật ngược bàn cờ. Giờ nhâm mệnh thành chủ mới cũng liên quan đến Cảnh Ngôn? Hắn khiến Quận Vương đại nhân nhâm mệnh trưởng lão Cảnh gia làm thành chủ Đông Lâm thành mới?

Mọi người nỗi lòng dậy sóng. Bước chân của Cảnh Ngôn càng lúc càng nhanh, giờ Quận Vương đại nhân cũng bị hắn ảnh hưởng.

Chu Triệt chắp tay chào:

- Các vị, ta xin cáo từ, sau này còn gặp lại!

Đám Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh đồng thanh kêu lên:

- Cung tiễn đặc sứ đại nhân!

Mọi người nhìn Chu Triệt lên thiên yến xa, chiếc xe chạy nhanh biến mất trên đường cái.

Từ Chu Triệt xuống thiên yến xa đến kết thúc nhâm mệnh thành chủ mới ngắn ngủi chưa tới thời gian một tách trà, nhưng trong thời gian ngắn ngủi này tình cảnh của Cảnh gia thay đổi trời long đất lở.

Lúc trước Cảnh gia ỷ vào thực lực gia tộc khống chế Đông Lâm thành, giờ thì hoàn toàn nắm giữ thành thị này. Về sau trong địa vực Đông Lâm thành còn ai dám chống đối Cảnh gia thì tuyệt đối tự tìm chết.

Lữ Cầm, Thạch Tuyên đứng phía sau lúc này bước lên trước, thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thành chủ mới là người Văn gia hay ai khác trong Lam Khúc quận thành thì tình cảnh của nhóm Lữ Cầm rất tệ. Nhóm Lữ Cầm đã cùng thuyền với Cảnh gia, thành chủ mới muốn đối phó Cảnh gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho nhóm Lữ Cầm. Giờ biết thành chủ mới là Cảnh Thiên Anh, áp lực của nhóm Lữ Cầm biến mất theo Cảnh gia.

Hết chương 396.

Chương 397. Đá Sập Trương Mẫn Phong

Tin Cảnh Thiên Anh trở thành thành chủ Đông Lâm thành truyền ra, thành phố này lại sôi trào.

Thực lực gia tộc của Cảnh gia vốn đã có một không hai Đông Lâm thành, hiện không có gia tộc nào có thể đối kháng ngay mặt. Nay trưởng lão Cảnh gia Cảnh Thiên Anh thành thành chủ, sau này địa vực Đông Lâm thành đã nằm trọn trong tay Cảnh gia.

Một số thế lực trung thành với Cảnh gia nghe tin này thì rất vui, Cảnh gia lớn mạnh không phải việc xấu với họ, ngược lại là tin tốt. Đi theo Cảnh gia có thịt ăn, gia tộc bọn họ sẽ phát triển càng lúc càng tốt đẹp. Bọn họ không có dã tâm tương lai vượt trên Cảnh gia, nên họ nhàn nhã hưởng thụ.

Còn thế lực có ý xấu thì rơi vào tình huống khó xử. Trước đó họ mong chờ thành chủ mới có thể đối kháng Cảnh gia để họ thừa dịp đục nước béo cò, lớn mạnh gia tộc, ai ngờ thành chủ mới là người Cảnh gia.

Nghe tin làm họ mắt tròn mắt dẹt, sửng sốt qua đi họ phải suy xét con đường về sau. Họ không có nhiều lựa chọn, hoặc hết lòng đi theo Cảnh gia, hoặc dọn ra Đông Lâm thành. Vì trong địa vực Đông Lâm thành không thể nào vượt qua Cảnh gia, bọn họ mà rục rịch một cái là Cảnh gia tuyệt đối không tha cho.

Nguyên thành thị thảo luận về việc nhâm mệnh thành chủ mới.

- Tại sao Quận Vương đại nhân nhâm mệnh Cảnh Thiên Anh làm thành chủ mới?

- Không hiểu nổi, Quận Vương đại nhân mà biết một trưởng lão gia tộc Đông Lâm thành sao?

- Chắc biết, chẳng những biết còn nhâm mệnh Cảnh Thiên Anh làm thành chủ mới.

- May mắn thật, Cảnh Thiên Anh tuy có thực lực không tầm thường nhưng chỉ là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, chưa bước vào Đạo Linh cảnh. Ta đã đi mấy chục thành thị nhưng chưa từng thấy thành chủ nào chỉ có tu vi cảnh giới Tiên Thiên.

- Cái này có thể hiểu, Đông Lâm thành hiện giờ khác với xưa, Đông Lâm thành hiện tại là Cảnh gia một nhà độc tài. Dù Cảnh Thiên Anh không phải Đạo Linh cảnh nhưng có Cảnh gia ở sau lưng ủng hộ, cộng thêm vệ đội mặc giáp phủ thành chủ đã đủ.

- Nói đúng.

Trong một tửu lâu, có võ giả trung niên ăn mặc như mạo hiểm giả nheo mắt nói:

- Các người không biết tại sao Quận Vương đại nhân nhâm mệnh Cảnh Thiên Anh làm thành chủ mới đúng không?

Những người khác nhìn võ giả trung niên:

- Chúng ta không biết, chẳng lẽ ngươi biết?

Giọng trầm thấp của võ giả trung niên khuếch tán trong tửu lâu:

- Đúng là ta biết. Cảnh Thiên Anh có thể làm thành chủ hoàn toàn là vì Cảnh Ngôn. Nghe nói Cảnh Ngôn quen biết với Quận Vương đại nhân, Cảnh Ngôn muốn thành chủ Đông Lâm thành thế là Quận Vương cho.

Mọi người trợn to mắt lộ vẻ khó tin.

***

Đạo Nhất học viện, nội viện trên Đạo Nhất Sơn.

Một đệ tử nội viện khúm núm đứng trước mặt học viên khác, chỉ hướng Trương Mẫn phong thuộc về Cảnh Ngôn:

- Đặng Thanh sư huynh, đây chính là Trương Mẫn phong.

Đệ tử tên Đặng Thanh hung hăng chửi rủa:

- Đi! Đi lên! Ta muốn xem tiểu súc sinh Cảnh Ngôn có bộ dạng gì, có phải là ba đầu sáu tay!

Đặng Thanh là đệ tử trên Nam Phong nội viện Đạo Nhất học viện. Người này năm nay hơn bốn mươi, nổi tiếng như cồn trong nội viện. Đặc biệt trên Nam Phong, Đặng Thanh là cây cầu trong đệ tử dưới năm mươi tuổi.

Đoàn người vênh váo hung hăng xông lên Trương Mẫn phong.

Bọn họ lục soát một phen xác định Cảnh Ngôn không có trên Trương Mẫn phong.

- Sư huynh, tiểu súc sinh không có đây!

Đặng Thanh vung tay hùng hổ quát:

- Hừ! Không lẽ biết ta tới kiếm chuyện với hắn nên cố ý trốn? Trốn được hòa thượng không trốn khỏi miếu! Ta không tin tiểu súc sinh này không trở lại! Chúng ta đi!

Đoàn người nhanh chóng xuống Trương Mẫn phong.

Khi xuống núi Đặng Thanh bỗng đứng lại, giơ tay lên:

- Chờ đã!

Đặng Thanh híp mắt chậm rãi xoay người nhìn mấy chữ Trương Mẫn phong tên bia đá.

Đặng Thanh cười âm hiểm:

- Trương Mẫn phong? Ha ha, đã đến đây rồi không thể về không được, phải để lại chút gì.

Nguyên khí bộc phát ra khỏi người Đặng Thanh.

Nguyên khí mênh mông đập mạnh vào bia đá.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai, bia đá vỡ nát. Đặng Thanh vận chuyển nguyên khí dâng trào nghiền bia đá thành bụi phấn.

Ngọn núi rung nhẹ.

Sau khi bia đá vỡ nát, mấy giây sau vài bóng người bay nhanh đến, đều là đệ tử của Bắc Phong. Đệ tử Bắc Phong thấy đám người Đặng Thanh thì biến sắc mặt, lại nhìn bia đá bị gã phá hủy, cả nhóm biểu tình tức giận.

Một đệ tử Bắc Phong cố nén tức giận hỏi:

- Đặng Thanh sư huynh làm vậy là sao?

Lúc Cảnh Ngôn mới tham gia Bắc Phong thì đệ tử này từng cùng hắn uống rượu, bữa nhậu hoan nghênh hắn tham gia Bắc Phong nội viện.

Đặng Thanh không thèm để mắt mấy đệ tử Bắc Phong, khóe mắt liếc qua khiêu khích mấy người:

- Ta đang làm gì? Các ngươi bị mù không thấy sao?

Một người trầm giọng hỏi:

- Ý của chúng ta là tại sao ngươi đến Bắc Phong gây sự, đánh sập Trương Mẫn phong?

Đặng Thanh khịt mũi nói:

- Gậy sự? Ta không gây sự, ta tới tìm tiểu tử tên Cảnh Ngôn, hắn không ở nên ta để lại dấu ấn cho hắn biết. Nếu các

ngươi đã đến thì vừa lúc, chờ nhãi ranh tên Cảnh Ngôn trở về hãy thông báo với hắn, nói là Đặng Thanh Nam Phong muốn làm thịt hắn, rửa cổ chờ đi!

Đặng Thanh trong mắt không người, hết sức ngông cuồng.

Đặng Thanh nói xong cùng mấy đệ tử Nam Phong ngạo nghễ rời đi.

Một đệ tử Bắc Phong hai mắt đỏ ngầu gầm gừ:

- Sư huynh, Đặng Thanh đập nát bia đá Trương Mẫn phong, chúng ta cứ để họ ung dung rời đi vậy sao?

Một người đứng đằng trước cả nhóm thở dài lắc đầu nói:

- Nếu không thì làm sao được? Thực lực của chúng ta không thể ngăn hắn lại. Đặng Thanh này là một trong những người mạnh nhất võ giả dưới năm mươi tuổi trong Nam Phong. Sư huynh sư tỷ dưới năm mươi tuổi của Bắc Phong chúng ta có lẽ chỉ một, hai người ngang ngửa Đặng Thanh.

- Ài.

- Khi Cảnh Ngôn trở về chúng ta nên nói sao với hắn đây? Khi hắn thấy bia đá ra như vậy chắc sẽ rất tức giận.

Mấy người lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ. Họ biết tại sao núi của Cảnh Ngôn tên Trương Mẫn phong. Lúc Cảnh Ngôn ở hạ viện quen một đệ tử tên Trương Mẫn, nàng chết vì hắn, nên hắn mới đặt tên ngọn núi là Trương Mẫn phong.

Hết chương 397.

Chương 398. Đột Phá Đạo Linh Cảnh

Nam Phong, Đạo Nhất Sơn.

Đám người Đặng Thanh nói cười trở về từ Bắc Phong.

- Mấy tên Bắc Phong đúng là phế vật.

- Đúng rồi, sư huynh Đặng Thanh đập bia đá Trương Mẫn phong tại chỗ mà đám phế vật Bắc Phong dám hó hé câu nào? Bọn họ không dám thở mạnh trước mặt sư huynh Đặng Thanh, một đám ngu xuẩn vô dụng!

- …

Đám người cực kỳ kiêu ngạo vênh váo.

Một thanh âm uy nghiêm vang lên:

- Đặng Thanh!

Đám người Đặng Thanh nhìn hướng phát ra thanh âm.

Thấy rõ người kêu tên mình, khuôn mặt Đặng Thanh nghiêm túc bước nhanh lên chào:

- Phong chủ đại nhân?

Những người khác khom lưng hành lễ.

Người kêu Đặng Thanh là phong chủ Nam Phong, một thượng vị trưởng lão trong Đạo Nhất học viện.

Phong chủ Nam Phong khép hờ mắt hỏi:

- Vừa xuất quan ngươi đã chạy đi đâu?

Phong chủ này khá chú ý Đặng Thanh, biết luôn khi nào gã bế quan, xuất quan.

Đặng Thanh nhếch môi nói:

- Không đi đâu, chỉ đi dạo một vòng. Phong chủ đại nhân tìm ta có gì không?

Hôm nay Đặng Thanh mới xuất quan.

Phong chủ Nam Phong gật đầu nói:

- Ừm, nửa tháng nữa là đại hội hai phong, Nam Phong ta sẽ phái ra ba võ giả dưới năm mươi tuổi đối chiến với đệ tử Bắc Phong.

Mắt Đặng Thanh sáng rực, nghe hiểu ý phong chủ:

- Phong chủ đại nhân muốn ta đại biểu Nam Phong xuất chiến?

Đại hội hai phong nội viện Đạo Nhất học viện mười năm tổ chức một lần.

Đại hội hai phong có một hạng mục bắt mắt nhất là hai phong phái ra ba võ giả dưới năm mươi tuổi đối chiến, ba ván thắng hai. Phe thắng được thưởng nhiều tài nguyên học viện, không chỉ có người xuất chiến được thưởng, đệ tử nguyên sơn phong đều có thưởng. Dĩ nhiên người xuất chiến nhận thưởng nhiều hơn chút.

Sơn phong thua không có thưởng gì.

Đại hội hai phong so đấu không chỉ vì thưởng còn vì mặt mũi. Người thắng tất nhiên vui vẻ, nếu thua thì mất hết mặt mũi, trong mười năm sẽ không thể ngẩng đầu lên trước đệ tử phong khác.

Đại hội hai phong mùa trước Nam Phong đánh bại Bắc Phong, khiến đệ tử Bắc Phong thấy nhục trước mặt đệ tử Nam

Phong. Bởi vậy lúc Cảnh Ngôn tham gia Bắc Phong, nhiều đệ tử Bắc Phong biết hắn giết Tiền Trấn của Nam Phong thì nồng nhiệt hoan nghênh hắn.

Phong chủ Nam Phong gật đầu nói:

- Đúng vậy! Nếu ngươi muốn thì có thể đại biểu Nam Phong xuất chiến, ngươi là một trong ba người xuất chiến.

Đặng Thanh lớn tiếng nói:

- Phong chủ đại nhân yên tâm, ta nhất định đánh cho đám phế vật Bắc Phong tè ra quần!

Đại hội hai phong là cơ hội lộ mặt, khi đó đệ tử nội viện xem cuộc chiến, học viên ngoại viện cũng được xem. Đại hiển thần uy trên đại hội hai phong là cơ hội hiếm có.

Phong chủ Nam Phong nói xong rời đi:

- Nếu ngươi đồng ý thì hãy chuẩn bị trong nửa tháng này đi.

***

Quận Vương phủ.

Căn phòng Cảnh Ngôn ở tạm.

Bùm!

Một lực lượng mạnh mẽ chợt tràn ra ngoài người Cảnh Ngôn, có tiếng vang khẽ, trường bào xanh trên người hắn bỗng thành tro. Thân thể Cảnh Ngôn tỏa màu vàng nhạt, mắt hắn cũng lóe ánh sáng vàng nhạt.

Mắt Cảnh Ngôn tràn ngập hân hoan:

- Thuần Dương Linh Thể thành công!

Tu luyện một tháng Cảnh Ngôn rốt cuộc tu luyện thành công giai đoạn thứ nhất của Cửu Dương Liên Thiên, theo tin

tức trong bí pháp cơ thể hắn đã đến đẳng cấp Thuần Dương Linh Thể.

Sau khi luyện thành Thuần Dương Linh Thể, độ cứng thân thể Cảnh Ngôn dù không vận chuyển Thuần Dương Linh Thể cũng hơn võ giả bình thường gấp mấy chục lần. Nếu vận dụng Thuần Dương Linh Thể thì khi cơ thể Cảnh Ngôn bị thương sẽ lành lặn ngay trong tích tắc.

Đương nhiên đây là tin tức trong Cửu Dương Liên Thiên, hiệu quả thật sự của Thuần Dương Linh Thể thế nào thì Cảnh Ngôn không dám chắc khi chưa qua thực chiến.

Cảnh Ngôn động ý niệm, mắt sáng rực thầm nghĩ:

- Có thể thử xem!

Cảnh Ngôn lấy một thanh đoản kiếm màu đen ra rạch nhẹ lên cánh tay.

- A?

Cảnh tượng làm Cảnh Ngôn xoe tròn mắt xuất hiện.

Đoản kiếm đen không thể rạch đứt làn da, cánh tay Cảnh Ngôn chỉ có một vết hằn trắng.

Cảnh Ngôn hít sâu, nói:

- Khoa trương quá vậy? Đoản kiếm này là phẩm cấp pháp khí!

Lúc tu luyện Cửu Dương Liên Thiên, Cảnh Ngôn đã xem nội dung về biến đổi của thân thể sau khi luyện thành Thuần Dương Linh Thể, nhưng hắn cho rằng miêu tả có phần phóng đại, khoa trương. Bây giờ Cảnh Ngôn không thể không tin.

Lúc Cảnh Ngôn dùng đoản kiếm đen không vận dụng nguyên khí, nhưng bản thân đoản kiếm đen là pháp khí, cực kỳ bén. Hoa văn phức tạp trên pháp khí có mang tính công kích

cực mạnh, có thể nói võ giả Đạo Linh cảnh nào đứng ở đây bị Cảnh Ngôn cầm đoản kiếm đen đâm nhẹ chắc chắn để lại lỗ máu trên người.

- Chậc chậc.

Cảnh Ngôn giật mình qua đi mắt lấp lóe tia sáng, lắc đầu.

Xoẹt!

Đoản kiếm đen bắn ra tia sáng đen, Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí nhất định, đoản kiếm phun ra nuốt vào kiếm quang đen.

Kiếm quang đen vụt qua cánh tay Cảnh Ngôn.

Máu đỏ ứa ra từ miệng vết thương.

Cảnh Ngôn nhìn vết thương, thầm vận chuyển bí pháp:

- Thuần Dương Linh Thể!

Chỉ một giây miệng vết thương trên cánh tay Cảnh Ngôn được đoàn sáng vàng nhạt bao trùm, vết thương khép lại với tốc độ mắt thường trông thấy.

Cảnh Ngôn ngơ ngác nhìn cảnh tượng này.

Cảnh Ngôn không tin được:

- Cái này … hơi quá rồi đi?

Dù là đan dược Hồi Xuân Đan cũng thua xa hiệu quả phục hồi của Thuần Dương Linh Thể.

Nếu bị thương trong khi đánh nhau, võ giả hầu như không có thời gian nuốt đan dược trị thương. Nuốt vào đan dược còn cần dùng nguyên khí hòa tan dược hiệu mới có hiệu quả trị thương tốt. Võ giả đang đánh nhau làm gì rảnh rỗi và có dư nguyên khí đi hấp thu dược hiệu trị thương?

Thuần Dương Linh Thể thì khác, Cảnh Ngôn động ý niệm một cái là vận chuyển chữa lành tổn thương thân thể ngay.

Khi Cảnh Ngôn cảm thán Thuần Dương Linh Thể mạnh mẽ, vết thương trên cánh tay hắn đã lành như lúc ban đầu, không để lại vết sẹo nào.

- A?

Người Cảnh Ngôn khẽ run, vụ tuyền của hắn có cảm giác là lạ.

Từ hơn một năm trước Cảnh Ngôn thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên đỉnh thì vụ tuyền không có cảm giác này. Cảnh Ngôn đến cực hạn Tiên Thiên đỉnh đã một thời gian, vì cảm giác thiếu gì đó nên hắn mãi chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh.

Bây giờ thời cơ đã đến.

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, thầm gật gù. Có lẽ vì hắn luyện thành Thuần Dương Linh Thể nên vụ tuyền mới có cơ hội tự động lột xác.

- Đạo Linh cảnh! Trùng kích đi! Bắt đầu thăng cấp!

Cảnh Ngôn vội ngồi xếp bằng, lấy ra nhiều tài nguyên chuẩn bị từ cảnh giới Tiên Thiên thăng cấp thành cường giả Đạo Linh cảnh.

Hồn tinh Kim Văn!

Thanh Minh Đan!

Một đống khối linh thạch cực phẩm!

Cảnh Ngôn đặt tất cả trước mặt mình.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chậm rãi vận chuyển, Cảnh Ngôn nhắm mắt nội thị vụ tuyền.

Thật ra với thiên phú của Cảnh Ngôn cộng thêm Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, đống tài nguyên hắn đã có, xác

suất một lần đột phá thành công trở thành võ giả Đạo Linh cảnh ít nhất bảy, tám mươi phần trăm. Nhưng Cảnh Ngôn chậm chạp không thăng cấp vì linh cảm nếu cưỡng ép thăng cấp, dù thành công cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng trong tương lai.

Tu vi Đạo Linh cảnh không phải mục tiêu cuối cùng của Cảnh Ngôn.

Tương lai Cảnh Ngôn muốn thử thăng cấp Đạo Sư cảnh, thậm chí là Đạo Vương cảnh càng mạnh. Võ giả Đạo Vương cảnh mới là cường giả đỉnh cao nhất trên Thiên Nguyên đại lục, trên Đạo Vương cảnh còn có đẳng cấp cao hơn nữa, nhưng Cảnh Ngôn hiện giờ không thể rình ngó tu vi trình độ đó, muốn ngước nhìn cũng không thể.

Bây giờ Cảnh Ngôn cần dốc hết sức tiến lên Đạo Linh cảnh, vụ tuyền tự động sinh ra cảm ứng là điều Cảnh Ngôn khát vọng, luôn chờ đợi.

Thời gian chậm rãi trôi, một canh giờ sau hắn bắt đầu hấp thu khối linh thạch cực phẩm bổ sung năng lượng cần cho vụ tuyền lột xác.

Mấy canh giờ sau, tốc độ hấp thu khối linh thạch cực phẩm không đủ để bù đắp tiêu hao nguyên khí. Lòng bàn tay Cảnh Ngôn nâng hồn tinh Kim Văn lên, hấp thu năng lượng trong đó.

Cảnh giới Tiên Thiên đỉnh thăng cấp thành Đạo Linh cảnh, võ giả bình thường muốn đột phá cần tài nguyên nhiều như biển. Cảnh Ngôn thăng cấp khó khăn hơn võ giả bình thường nhiều, nên biết hắn ở cảnh giới Tiên Thiên đỉnh có thể đấu với nhiều cường giả Đạo Linh cảnh liên hợp lại. Nguyên khí của Cảnh Ngôn hùng hậu hơn đa số võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Tu vi đáng sợ như vậy muốn trùng kích thăng cấp Đạo Linh cảnh cần nhiều tài nguyên hơn cũng bình thường.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khi Cảnh Ngôn hấp thu năng lượng ẩn chứa trong hồn tinh Kim Văn, năng lượng khủng bố chui vào thân thể, vụ tuyền chấn động mạnh. Năng lượng mênh mông chuyển động trong kinh mạch Võ Đạo toàn thân, không cách nào khống chế.

Cảnh Ngôn vội nuốt Thanh Minh Đan.

Năng lượng ẩn chứa trong hồn tinh Kim Văn vượt qua tưởng tượng của Cảnh Ngôn. Hồn tinh Kim Văn cấp thấp chứa năng lượng nhiều gấp chục lần hồn tinh cao cấp.

Nuốt vào Thanh Minh Đan, năng lượng hồn tinh Kim Văn trong người Cảnh Ngôn nhanh chóng bị trung hòa một chút. Năng lượng bị trung hòa theo Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển rất nhanh hấp thu vào vụ tuyền, bổ sung nguyên khí tiêu hao khi vụ tuyền lột xác.

Có một điều Cảnh Ngôn sơ sót!

Thanh Minh Đan chỉ là đan dược nhất giai, trung hòa hồn tinh cao cấp còn được, nhưng hắn đang dùng hồn tinh Kim Văn. Thanh Minh Đan nhất giai không cách nào trung hòa hết năng lượng chí dương ẩn chứa trong hồn tinh Kim Văn.

Hết chương 398.

Chương 399. Thành Công Thăng Cấp

Năng lượng cuồng bạo của hồn tinh Kim Văn va đụng trong thân thể Cảnh Ngôn.

Mặc dù Cảnh Ngôn đã vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đến cực hạn nhưng vẫn không thể khống chế năng lượng chí dương của hồn tinh Kim Văn. Nuốt một đống Thanh Minh Đan vào, năng lượng hồn tinh Kim Văn bị trung hòa chỉ vẻn vẹn một phần nhỏ.

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh như tia chớp:

- Nguy rồi! Cứ tiếp tục thế này e rằng ta sẽ nổ tan xác!

Nhưng muốn tìm cách giải quyết năng lượng hồn tinh Kim Văn trong một chốc hắn không nghĩ ra.

Cảnh Ngôn cắn răng:

- Làm sao đây?

Vụ tuyền vẫn đang lột xác, khá thuận lợi. Nhưng năng lượng chứa trong hồn tinh Kim Văn đã cuồng bạo, nếu không thể khống chế thì kết quả tuyệt đối vô cùng thê thảm.

Cảnh Ngôn đã cảm giác kinh mạch Võ Đạo toàn thân từng đợt tê liệt.

Nếu không xoay chuyển tình huống này thì có thể tưởng tượng kinh mạch Võ Đạo sẽ tan vỡ trước, sau đó vụ tuyền nổ tung, cả người hắn thành huyết vụ.

Lại qua thời gian nửa tách trà.

Cảm giác tê liệt trong kinh mạch Võ Đạo càng lúc càng rõ ràng, từng đợt đau nhức như sóng triều trong bão tổ đổ ập đến.

Vụ tuyền rung bần bật.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công rất mạnh nhưng công pháp này không phải vạn năng. Đặc biệt tu vi của Cảnh Ngôn quá thấp, hắn chỉ phát huy một phần nhỏ bé sự cường đại của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Từng đoàn nguyên khí điên cuồng duỗi ra rụt về quanh người Cảnh Ngôn, gò má hắn đỏ thẫm như máu.

Trông như người Cảnh Ngôn sắp nổ tung.

- Không không không! A!!!

Mặt Cảnh Ngôn cực kỳ dữ tợn, thân thể đau nhức không thể tả xiết, hắn sắp mất lý trí. Đến khi đó vụ tuyền lột xác sẽ bị mất kiểm soát, đột phá cảnh giới thất bại, mạng sống của hắn sẽ chôn vùi tại đây.

Lý trí còn sót lại khiến Cảnh Ngôn vận chuyển Thuần Dương Linh Thể mới luyện thành:

- Cửu Dương Liên Thiên Thuần Dương Linh Thể!

Thuần Dương Linh Thể chuyển động, một doàn sáng vàng dâng lên trên người Cảnh Ngôn. Đoàn sáng vàng bao phủ, nguyên khí cuồng bạo trào ra bỗng chốc yếu đi.

Kinh mạch Võ Đạo trướng to đến cực hạn sắp nổ tung rốt cuộc ổn định một chút, khe nứt trong kinh mạch dần khép lại.

Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Phù.

Cảnh Ngôn lấy ra Thủy Mộc Đan nuốt cái ực. Thủy Mộc Đan là đan dược đặc biệt tu sửa kinh mạch Võ Đạo, lúc trước

vì giúp Chu Thiên chữa kinh mạch Võ Đạo nên hắn luyện mấy lò Thủy Mộc Đan. Đưa cho Chu Thiên năm viên Thủy Mộc Đan nhất đẳng, Cảnh Ngôn còn dư khá nhiều, vừa lúc dùng vào lúc này.

Khi Cảnh Ngôn luyện chế Thủy Mộc Đan chưa bao giờ nghĩ mình sẽ dùng nó ngay, thật là vô cùng may mắn.

Nuốt Thủy Mộc Đan xuống, tốc độ kinh mạch Võ Đạo khép lại nhanh hơn, năng lượng hồn tinh Kim Văn còn đang phá hoại kinh mạch Võ Đạo nhưng Thuần Dương Linh Thể và Thủy Mộc Đan liên hợp tu sửa, tốc độ kinh mạch khép mau hơn bị phá hoại.

Vụ tuyền vẫn đang tiếp tục lột xác, Cảnh Ngôn chỉ có thể cắn răng kiên trì.

Mấy canh giờ sau, năng lượng hồn tinh Kim Văn yếu bớt, lúc này Cảnh Ngôn mới nhẹ cả người.

Trong mấy canh giờ Cảnh Ngôn từng giây từng phút đi trước quỷ môn quan, tùy thời mất mạng. Mãi đến giờ phút này Cảnh Ngôn mới yên lòng chút.

Năng lượng hồn tinh Kim Văn giảm xuống, Cảnh Ngôn khống chế nguyên khí toàn thân chặt chẽ hơn, gò má trở về màu bình thường.

Thời khắc nguy hiểm nhất đã qua.

Lại qua hơn một canh giờ.

Ong ong ong ong ong!

Vụ tuyền ở bụng rung nhẹ.

Kết thúc lột xác vụ tuyền!

Cảnh Ngôn thành công từ cảnh giới Tiên Thiên đỉnh trở thành võ giả Đạo Linh cảnh.

Lúc là cảnh giới Tiên Thiên thì màu vụ tuyền xám, thăng cấp lên Đạo Linh cảnh vụ tuyền lột xác thành tím nhạc, nội thị thấy rất đẹp.

Nguyên khí trong vụ tuyền từ đoàn sương một lần nữa cô đọng. Đa số nguyên khí vẫn lờ nhờ nhưng số ít đã thành thể lỏng, nguyên khí thể lỏng ẩn chứa năng lượng vô cùng kinh người.

Ý niệm tiếp xúc tới nguyên khí thể lỏng có thể cảm ứng năng lượng chứa trong đó. Nguyên khí thể lỏng cỡ nắm tay chứa năng lượng bằng nguyên khí to một thước vuông.

Lúc này Cảnh Ngôn không có sức cảm nhận thực lực tăng mạnh.

Năng lượng hồn tinh Kim Văn chưa bị hấp thu hết, năng lượng trong hồn tinh Kim Văn quá bàng bạc. Một hồn tinh Kim Văn cấp thấp đưa Cảnh Ngôn từ Tiên Thiên đỉnh lên Đạo Linh. Đến lúc này năng lượng ẩn chứa trong hồn tinh Kim Văn mới chỉ tiêu hao hơn nửa, còn dư gần một nửa năng lượng chưa bị hấp thu chuyển hóa.

Tiếp theo Cảnh Ngôn phải tiếp tục hấp thu phần năng lượng này, ít nhất lợi dụng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hoàn toàn khống chế phần năng lượng hồn tinh Kim Văn, để nó núp trong cơ thể sau này tiêu hóa từ từ chuyển thành nguyên khí có thể dùng.

Cứ thế lại qua vài ngày uy năng trong hồn tinh Kim Văn mới bị trấn áp hoàn toàn.

Hôm nay Cảnh Ngôn mở mắt ra, hít sâu một hơi rồi phun ra.

Lần này thăng cấp chỉ trong vài ngày nhưng vô cùng hung hiểm, có thể nói nếu không nhờ luyện thành Thuần Dương Linh Thể thì Cảnh Ngôn chết chắc. Nhưng nếu không luyện

thành Thuần Dương Linh Thể thì vụ tuyền của Cảnh Ngôn đã không tự động lột xác.

Nhớ lại tình huống trong kinh mạch Võ Đạo và vụ tuyền lúc trước, Cảnh Ngôn ngẫm lại mà run. Người ta thử đột phá cảnh giới cùng lắm thăng cấp thất bại thần hồn bị tổn hại. Cảnh Ngôn đột phá lần này suýt nổ banh xác, nói ra thì gặp hiểm cảnh chủ yếu tại hồn tinh Kim Văn. Cảnh Ngôn không ngờ năng lượng của hồn tinh Kim Văn hung hãn hơn hồn tinh cao cấp bình thường nhiều như vậy.

Tia sáng trong mắt dần tắt, Cảnh Ngôn lại nhắm mắt cẩn thận quan sát vụ tuyền màu tím trong bụng.

- A?

Chợt một góc trong não như bị mở ra, Cảnh Ngôn phát hiện có thêm thứ mới trong tư duy của mình.

Chân mày Cảnh Ngôn run run:

- Càn Khôn Đan Đạo, thâm tạo thiên!

Hết chương 399.

Chương 400. Về Đạo Nhất Học Viện

Lúc trong Càn Khôn không gian, Cảnh Ngôn hấp thu đạo lực từ bia đá Càn Khôn Đan Đạo, nhưng khi đó hắn chỉ nắm giữ tin tức nhập môn thiên. Sau này năng lực đan đạo của hắn càng lúc càng mạnh nhưng không nắm giữ đan đạo cao cấp hơn.

Bây giờ Cảnh Ngôn thăng cấp thành võ giả Đạo Linh cảnh, hình như Càn Khôn Đan Đạo mở rộng hơn trước.

Thâm tạo thiên!

Phía trước là nhập môn thiên, hiện tại là thâm tạo thiên!

Cảnh Ngôn lướt nhanh tin tức đan đạo mới nhận được, đã hiểu thâm tạo thiên là lôi đài cao cấp hơn nhập môn thiên. Luyện chế đan dược trong thâm tạo thiên toàn là đan dược từ tam giai trở lên, bắt đầu từ đan dược tứ giai, cao cấp nhất là đan dược lục giai. Không thấy tin tức trên đan dược lục giai.

Tức là trên thâm tạo thiên còn có trình độ cao nữa, nhưng với tu vi Đạo Linh cảnh không biết đẳng cấp cao hơn.

Cảnh Ngôn mất chút thời gian hiểu biết Càn Khôn Đan Đạo thâm tạo thiên, sau đó hắn mở mắt ra.

Mới nhận thâm tạo thiên nhưng Cảnh Ngôn cảm thấy như có thể luyện chế đan dược tứ giai ngay. Hiểu biết tin tức thâm tạo thiên khiến Cảnh Ngôn rõ ràng hơn tại sao không thể nhận trọn vẹn tin tức về Càn Khôn Đan Đạo một lần duy nhất. Vì tin tức đan đạo quá mênh mông, nhiều hơn xa nhập môn thiên.

Nếu Cảnh Ngôn không thăng cấp Đạo Linh cảnh, độ mạnh thần hồn của hắn một hơi nhận nhiều tin tức rất có thể thần hồn sẽ không ổn định, bị tổn thương. Thăng cấp Đạo Linh cảnh làm thần hồn của Cảnh Ngôn mạnh lên nhiều, giải mở hấp thu thâm tạo thiên nhẹ nhàng hơn.

Nên Cảnh Ngôn cảm thấy hắn có thể luyện chế đan dược tứ giai ngay bây giờ cũng có lý, vì cơ sở luyện đan của hắn cực kỳ vững chắc. Hơn một năm trước Cảnh Ngôn đã có thể luyện chế ra đan dược tam giai, trải qua hơn một năm tăng tiến, hắn luyện chế đan dược tam giai rất nhẹ nhàng luyện ra phẩm chất nhất đẳng.

Cảnh Ngôn chưa thử luyện chế đan dược tứ giai chủ yếu vì hắn không biết cách luyện chế.

Cảnh Ngôn gật gù, đứng dậy ra khỏi phòng.

Cảnh Ngôn thuận lợi đến gặp Quận Vương Chu Thượng Vân, hắn muốn từ biệt.

Chu Thượng Vân mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn, đã nhâm mệnh thành chủ Đông Lâm thành mới xong xuôi, Cảnh Thiên Anh trở thành thành chủ Đông Lâm thành mới.

Cảnh Ngôn cảm ơn:

- Đa tạ Quận Vương đại nhân!

Từ lúc Cảnh Ngôn tu luyện Cửu Dương Liên Thiên đến thăng cấp Đạo Linh cảnh đã qua hơn một tháng, đúng là nên nhâm mệnh thành chủ Đông Lâm thành xong.

Cảnh Ngôn nói:

- Quận Vương đại nhân, ta đến đây là muốn xin phép về Đạo Nhất học viện.

Chu Thượng Vân gật đầu nói:

- Ừm, sau này nếu ngươi có chuyện gì cứ đến Quận Vương phủ tìm ta, lúc nào cũng được, ngươi có thể tự do ra vào Quận Vương phủ.

Khi nói chuyện ánh mắt Chu Thượng Vân khác lạ nhìn Cảnh Ngôn, vì gã mơ hồ cảm giác khí chất của hắn thay đổi, hơi khác lần đầu tiên gặp nhau. Nhưng Chu Thượng Vân không chắc Cảnh Ngôn khác chỗ nào.

Dù là Chu Thượng Vân cũng không thể nhìn thoáng qua đoán ngay cảnh giới của Cảnh Ngôn đã là Đạo Linh cảnh.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khác tầm thường, về giấu hơi thở đã đến trình độ kinh người. Với tu vi của Chu Thượng Vân nếu gặp võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ, gã nhìn thoáng qua liền biết cảnh giới của đối phương.

Từ biệt Chu Thượng Vân, Cảnh Ngôn rời khỏi Quận Vương phủ chạy nhanh đi Đạo Nhất học viện.

Nửa canh giờ ngắn ngủi Cảnh Ngôn đi vào Đạo Nhất học viện, leo lên Bắc Phong Đạo Nhất Sơn, đến trước Trương Mẫn phong.

Từ lần trước ra Đạo Nhất học viện đến bây giờ đã mấy tháng, khi đi tu vi của Cảnh Ngôn là Tiên Thiên đỉnh, lúc về thành Đạo Linh cảnh.

Cảnh Ngôn đứng dưới Trương Mẫn phong, con ngươi co rút:

- A?

Bia đá Trương Mẫn phong mất tiêu!

Cảnh Ngôn nhìn quanh, cau mày lẩm bẩm:

- Không nhầm, chỗ này là Trương Mẫn phong của ta.

Với năng lực trí nhớ của Cảnh Ngôn lẽ ra không thể đi nhầm chỗ.

- Có chuyện gì? Ta rời đi mấy tháng không lẽ chỗ tu luyện của ta đã bị thu về?

Cảnh Ngôn không ngờ có người đánh nát bia đá Trương Mẫn phong, phản ứng đầu tiên là Trương Mẫn phong bị học viện lấy lại.

Hai đệ tử Bắc Phong lại gần chào Cảnh Ngôn:

- Sư đệ Cảnh Ngôn về rồi?

Cảnh Ngôn chắp tay chào hai người:

- Hai vị sư huynh khỏe.

Cảnh Ngôn biết hai người này, lúc hắn mới tham gia bình thường thì họ từng cùng hắn uống rượu.

Cảnh Ngôn nhìn chỗ vốn dựng tấm bia, hỏi:

- Hai vị sư huynh, Trương Mẫn phong của ta làm sao vậy? Không thấy bia đá, hai sư huynh biết xảy ra chuyện gì không?

Nghe Cảnh Ngôn hỏi, hai người biến sắc mặt liếc nhau.

Đệ tử nguyên Bắc Phong đều biết chuyện xảy ra ở Trương Mẫn phong gần đây.

Chuyện này không chỉ riêng mình Cảnh Ngôn còn làm nguyên Bắc Phong mất mặt, nên khi hắn hỏi hai người hơi mất tự nhiên.

Cảnh Ngôn nhìn sắc mặt của hai người liền đoán được họ biết bia đá Trương Mẫn phong bị làm gì. Cảnh Ngôn nhìn hai người chờ câu trả lời.

Nếu Đạo Nhất học viện thu về Trương Mẫn phong thì Cảnh Ngôn sẽ rời khỏi học viện ngay.

Một người vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Cảnh Ngôn, chúng ta biết chuyện này.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn nghiêm túc hỏi:

- Xin sư huynh nói cho ta biết bia đá Trương Mẫn phong của ta ở đâu?

Người này ngập ngừng không biết nên nói sao:

- Bia đá Trương Mẫn phong còn ở đây nhưng mà …

Cảnh Ngôn sửng sốt, lại nhìn vị trí tấm bia, lần này hắn xem kỹ hơn.

- Cái này …

Cảnh Ngôn phát hiện chút dấu vết, quanh chỗ bia đá Trương Mẫn phong có ít đá vụn và nhiều bụi đá. Nghĩ thoáng qua Cảnh Ngôn liền biết đá vụn và bụi là bia đá.

Phát hiện điều này đốt cháy lửa giận trong lòng Cảnh Ngôn, hắn cố bình tĩnh hỏi:

- Hai vị sư huynh! Bia đá của ta bị ai phá hoại?

Người đó trả lời:

- Là Đặng Thanh của Nam Phong.

Cảnh Ngôn nghi hoặc lặp lại:

- Đặng Thanh?

Cái tên rất xa lạ, Cảnh Ngôn chưa nghe bao giờ. Hình như hắn không có thù hận gì với Đặng Thanh, tại sao người này phá hoại bia đá Trương Mẫn phong của hắn?

- Đúng vậy, là Đặng Thanh Nam Phong dã đánh nát tấm bia, nói ra thì có liên quan đến Tiền Trấn bị ngươi giết. Đặng Thanh và Tiền Trấn thân nhau, lúc ngươi giết Tiền Trấn thì Đặng Thanh không có trong học viện, hắn ra ngoài rèn luyện.

Mấy tháng trước Đặng Thanh vừa về, lúc về Nam Phong liền bế quan tu luyện, mấy ngày trước mới xuất quan. Chắc Đặng Thanh xuất quan biết Tiền Trấn chết do bị Cảnh Ngôn giết, nên hắn đến Bắc Phong tìm ngươi, trùng hợp là ngươi vắng mặt …

Đệ tử Bắc Phong nói đến đây thì ngừng.

Cảnh Ngôn nghe hiểu vụ việc từ đầu đến cuối. Tên khốn Đặng Thanh tới Trương Mẫn phong tính báo thù cho Tiền Trấn, kiếm chuyện với Cảnh Ngôn. Trùng hợp Cảnh Ngôn vắng mặt nên Đặng Thanh đánh nát bia đá trút giận.

Thằng khốn kiếp!

Cảnh Ngôn nghiến răng chửi thầm, lửa giận bốc cháy càng cao.

Nếu Đặng Thanh kiếm chuyện với hắn vì Tiền Trấn bị giết thì hắn sẽ không giận dữ như vậy, vấn đề là gã đập bể bia đá Trương Mẫn phong, hành vi này rất ti tiện.

Đệ tử Bắc Phong nhìn Cảnh Ngôn, thuận miệng vạch thực lực của Đặng Thanh:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng xúc động. Đặng Thanh là võ giả đỉnh cao trong số đệ tử dưới năm mươi tuổi của Nam Phong, thực lực vô cùng hung hãn. Nghe nói Đặng Thanh đã là võ giả Đạo Linh cảnh hậu kỳ, rất gần với Đạo Linh cảnh đỉnh.

Nhiều hạ vị trưởng lão Đạo Nhất học viện có tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ, một số thượng vị trưởng lão mới có tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh.

Cảnh Ngôn nhếch mép, mắt lóe tia sáng sắc bén:

- Đạo Linh cảnh hậu kỳ sao?

Đệ tử kia gật đầu nghiêm nghị nói:

- Ừ. thực lực cực mạnh! Trong số đệ tử dưới năm mươi tuổi của Bắc Phong chúng ta chỉ có sư huynh Lục Vĩnh là ngang ngửa hắn.

Một người khác nói:

- A phải rồi Cảnh Ngôn, phong chủ đại nhân dặn nếu ngươi trở về thì đến gặp phong chủ đại nhân ngay.

Cảnh Ngôn trợn to mắt hỏi:

- Phong chủ đại nhân muốn gặp ta?

Từ khi Cảnh Ngôn thăng cấp thành đệ tử nội viện tham gia Bắc Phong chưa từng tiếp xúc với phong chủ, nhưng hắn biết phong chủ Bắc Phong là một thượng vị trưởng lão của Đạo Nhất học viện.

Đệ tử kia nói:

- Đúng, phong chủ đại nhân chắc đang ở trong chủ điện Bắc Phong, nếu tiện thì ngươi đi gặp phong chủ đại nhân ngay đi.

Cảnh Ngôn chắp tay với hai người:

- Ừm, ta biết! Đa tạ hai vị sư huynh!

Cảnh Ngôn lắc người chạy nhanh đi chủ điện Bắc Phong.

Sau khi Cảnh Ngôn đi xa, hai người nhìn bóng dáng hắn biến mất trong tầm mắt.

Một người tức giận nói:

- Đặng Thanh thật quá đáng!

Một người khác bĩu môi nói:

- Ỷ thế hiếp người thôi!

- Hừ! Ta thì thấy vì phó chưởng viện Phương Nhược Vũ rời khỏi Đạo Nhất học viện nên hắn mới dám quá đáng như

vậy. Nếu phó chưởng viện Phương Nhược Vũ còn trong Đạo Nhất học viện, Đặng Thanh tuyệt đối không dám gây sự với Cảnh Ngôn.

- Đúng rồi, phó chưởng viện Phương Nhược Vũ vì Cảnh Ngôn trực tiếp đánh chết một hạ vị trưởng lão của học viện chúng ta. Nếu phó chưởng viện Phương Nhược Vũ còn đây, Đặng Thanh gây sự với Cảnh Ngôn sẽ bị phó chưởng viện Phương Nhược Vũ giết không kịp ngáp.

- Tiếc thật, không biết tại sao phó chưởng viện Phương Nhược Vũ rời khỏi Đạo Nhất học viện.

- Bây giờ Cảnh Ngôn chỉ có thể nhẫn nhịn Đặng Thanh. Có phong chủ đại nhân che chở chắc Đặng Thanh sẽ không làm gì quá đáng, nhưng nếu Cảnh Ngôn chủ động tìm Đặng Thanh thì khó nói.

- …

***

Chủ điện Bắc Phong.

Phong chủ Bắc Phong đang cùng một số đệ tử Bắc Phong thảo luận đại hội hai phong diễn ra vài ngày sắp tới.

Hết chương 400.

Chương 401. Tính Toán Của Cảnh Ngôn

Trong chủ điện Bắc Phong có khoảng mười mấy người ngồi.

Không khí hơi nặng nề.

Phong chủ Bắc Phong Triệu Kỳ mặc trường bào màu vàng sậm, hơi cau mày nhìn võ giả khác ngồi trong đại điện.

Những võ giả này đều là đệ tử Bắc Phong, có mấy đệ tử lớn tuổi. Những võ giả lớn tuổi tuy cũng là đệ tử Bắc Phong nhưng xem như nhân vật quản lý Bắc Phong, ngày thường giúp đỡ phong chủ quản lý Bắc Phong.

Giọng phong chủ Triệu Kỳ ồm ồm quanh quẩn trong đại điện:

- Đệ tử đại biểu Bắc Phong ta xuất chiến trong đại hội hai phong lần này người đầu tiên là Lục Vĩnh, người thứ hai chọn Ôn Du đi. Các vị nói xem Bắc Phong chúng ta chọn ai là người thứ ba xuất chiến?

Đại hội hai phong sắp đến, Triệu Kỳ làm phong chủ Bắc Phong gần đây tâm tình rất nặng nề.

Đại hội hai phong mười năm một lần, mùa trước Bắc Phong thua Nam Phong.

Thật ra không chỉ có mùa trước, mùa trước của trước Bắc Phong cũng thua. Bắc Phong đã liên tục thua Nam Phong hai mùa, nếu đại hội hai phong lần này Bắc Phong lại thua thì đó là thua liên tiếp ba đợt.

Triệu Kỳ làm phong chủ Bắc Phong tất nhiên rầu lo.

Bắc Phong thua liên tục ba lần, không khó tưởng tượng mười năm sắp tới sẽ bị giễu cợt. Phong chủ Nam Phong mỗi lần gặp gã đều sẽ lôi chuyện này ra chèn ép gã!

Triệu Kỳ mới nhắc đến Ôn Du, Lục Vĩnh là trụ cột nổi bật trong đệ tử dưới năm mươi tuổi của Bắc Phong, đều là tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ. Lục Vĩnh bốn mươi mấy tuổi, Ôn Du gần bốn mươi tuổi.

Lục Vĩnh, Ôn Du cũng có mặt trong đại điện, hai người tuổi lớn nhưng vẻ ngoài khá trẻ trung.

Chuyện này bình thường, cảnh giới của võ giả càng cao tuổi thọ càng dài. Thông thường võ giả Đạo Linh cảnh thọ trên hai trăm tuổi, tức là tốc độ già cả của võ giả chậm hơn người thường nhiều.

Võ giả thiên phú càng cao đột phá càng nhanh thì tuổi càng trẻ. Năm, sáu chục tuổi mới thăng cấp Tiên Thiên và võ giả hai, ba mươi tuổi thăng cấp Tiên Thiên tuyệt đối khác biệt xa về dáng vóc.

Phong chủ Triệu Kỳ hỏi xong đại điện yên tĩnh, trong phút chốc không ai nói chuyện.

Nhân tuyển thứ ba khó lựa chọn, đệ tử Bắc Phong dưới năm mươi tuổi chỉ có Ôn Du, Lục Vĩnh xuất sắc nhất. Dưới hai người có một đám đệ tử Đạo Linh cảnh trung kỳ, trong đó có vài người gần đến Đạo Linh cảnh hậu kỳ.

Nhưng theo tin họ biết Nam Phong có ba đệ tử tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ, tức là nhân tuyển thứ ba của Bắc Phong là ai cuối cùng chỉ có nước bị đánh bại. Nên rất khó lựa chọn người thứ ba.

Triệu Kỳ khẽ thở dài:

- Các ngươi đề cử một người đi, Bắc Phong chúng ta không thể chỉ phái ra hai người đối chiến.

Tuy đã xác định kết quả đối chiến của người thứ ba nhưng vẫn phải chọn người, nếu không Bắc Phong sẽ bị người Đạo Nhất học viện cười rụng răng. Không đưa ra nổi ba đệ tử? Dù đánh thua cũng tốt hơn là không phái ai ra.

Một võ giả lớn tuổi trong đại điện lên tiếng:

- Phong chủ đại nhân, thực lực của Đoạn Lâm khá mạnh trong đệ tử Đạo Linh cảnh trung kỳ.

Người này nhắc tên Đoạn Lâm khá nổi tiếng trong Bắc Phong, tu vi Đạo Linh cảnh trung kỳ gần hậu kỳ.

- Ừm! Để sư đệ Đoạn Lâm xuất chiến là thích hợp!

Một người chán chường nói:

- Gì mà thích hợp hay không, sư đệ Đoạn Lâm chỉ có cảnh giới Đạo Linh cảnh trung kỳ, Nam Phong phái ba học viên chắc chắn đều là Đạo Linh cảnh hậu kỳ. Đoạn Lâm đấu với ai thì kết quả đều thua chắc.

Triệu Kỳ vung tay lên quyết định:

- Được rồi, người thứ ba chọn Đoạn Lâm đi!

Một học viên đi vào đại điện hành lễ với Triệu Kỳ:

- Phong chủ đại nhân, Cảnh Ngôn đến, hắn nói phong chủ muốn gặp hắn.

Triệu Kỳ gật đầu nói:

- Cảnh Ngôn? Cho hắn vào đi.

Nghe tên Cảnh Ngôn, những người ở đây biểu tình hơi thay đổi.

Cảnh Ngôn khá nổi tiếng, đầu tiên là vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh, sau đó xung đột với Hình Pháp Điện Đạo Nhất học viện. Vì chuyện này phó chưởng viện Phương Nhược Vũ còn ra tay đánh chết một hạ vị trưởng lão học viên.

Mấy giây sau Cảnh Ngôn từ bên ngoài đi vào.

Cảnh Ngôn không biết phong chủ Triệu Kỳ, tuy hắn tham gia Bắc Phong một năm nhưng chưa gặp gã bao giờ. Khi Cảnh Ngôn vừa vào đại điện, nhìn sơ hắn liền biết ai là phong chủ Triệu Kỳ.

Rõ ràng trong đại điện chỉ có một người ngồi trên vị trí đó.

Cảnh Ngôn khom người chào Triệu Kỳ:

- Kính chào phong chủ đại nhân.

Triệu Kỳ gật đầu hỏi:

- Ừm, Cảnh Ngôn, ta kêu ngươi lại đây vì chuyện bia đá Trương Mẫn phong bị phá hoại. Ta biết bia đá của ngươi bị Đặng Thanh Nam Phong phá hỏng, ngươi định xử lý việc này thế nào?

Cảnh Ngôn cố nén tức giận nói thẳng:

- Thưa phong chủ đại nhân, ta định tìm Đặng Thanh hỏi xem tại sao hắn đập bể bia đá của ta.

Bia đá Trương Mẫn phong bị Đặng Thanh đập bể, chuyện này tuyệt đối không bỏ qua. Nếu Đặng Thanh không cho một lời giải thích Cảnh Ngôn sẽ không chịu thôi.

Nếu không phải phong chủ Triệu Kỳ muốn gặp hắn, khi biết bia đá bị đập Cảnh Ngôn đã lao thẳng đến Nam Phong tìm Đặng Thanh.

Nghe Cảnh Ngôn nói nhiều người trong đại điện nhếch mép.

Trong mắt họ thì Cảnh Ngôn nói hơi huênh hoang, không biết tự lượng sức mình!

Ngươi đi tìm Đặng Thanh chất vấn?

Đặng Thanh đập bia đá của ngươi là muốn gây sự, ngươi tìm gã chẳng phải là dê vào miệng cọp có đi không về? Đừng nói ngươi đi tìm Đặng Thanh, dù ngươi không đi, ngoan ngoãn ở trong Bắc Phong rất có thể Đặng Thanh sẽ lại đến kiếm chuyện với ngươi.

Đám người này thừa nhận tốc độ tu luyện của Cảnh Ngôn rất nhanh, hơn một năm trước có thể giết Tiền Trấn Đạo Linh cảnh sơ kỳ. Nhưng Đặng Thanh là Đạo Linh cảnh hậu kỳ, nghe nói gần đến Đạo Linh cảnh đỉnh.

Nói câu khó nghe, Đặng Thanh muốn giết Tiền Trấn chỉ cần một chưởng là nhẹ nhàng giết gã mười lần.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên như ngươi đi tìm võ giả gần Đạo Linh cảnh đỉnh chất vấn chẳng khác nào tự chuốc rắc rối.

Trong đại điện vang tiếng cười khe khẽ.

Cảnh Ngôn cau mày liếc những người kia, hắn không ra tiếng, hắn biết họ đinh ninh hắn không biết tự lượng sức mình. Cảnh Ngôn lười phân bua giải thích.

Hết chương 401.

Chương 402. Đại Hội Hai Phong

Ánh mắt Triệu Kỳ đầy bất đắc dĩ nhìn Cảnh Ngôn, tuy gã không tiếp xúc với hắn nhưng đã nghe tên hắn nhiều lần.

Xem việc Cảnh Ngôn làm từ khi hắn vào Đạo Nhất học viện thì tính tình khá cứng rắn, hắn không chủ động gây sự nhưng ai mà chọc vào hắn tuyệt đối không chịu đựng.

Bởi vậy Triệu Kỳ mới đặc biệt triệu kiến Cảnh Ngôn.

Triệu Kỳ rất xem trọng Cảnh Ngôn, hắn mới hai mươi tuổi nhưng tu vi không thấp, có thể giành được kim lệnh trong ba học viện lớn khảo hạch tuyệt đối đáng giá đặc biệt bồi dưỡng và quan tâm.

Triệu Kỳ sợ Cảnh Ngôn xúc động xông thẳng đến Nam Phong tính sổ với Đặng Thanh, nếu xảy ra xung đột hắn rất có thể bị Đặng Thanh giết. Triệu Kỳ không mong chuyện đó xảy ra.

Triệu Kỳ trầm giọng nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi tạm gác chuyện này lại đi.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Triệu Kỳ:

- Ý của phong chủ đại nhân là …?

Triệu Kỳ nhức đầu nói:

- Mấy ngày nữa là đại hội hai phong mười năm một lần, ta không có thời gian quan tâm chuyện này giúp ngươi. Chờ qua đại hội hai phong ta sẽ giao lưu với phong chủ Nam Phong, xem coi giải quyết chuyện này ra sao.

Cảnh Ngôn nghe vậy trầm ngâm.

Hình như chờ phong chủ rút thời gian xử lý thì tốt hơn, Cảnh Ngôn một mình lao vào Nam Phong tìm Đặng Thanh lý luận trên chín mươi phần trăm sẽ đánh nhau, khi đó e rằng không thể cứu vãn.

Phong chủ đã lên tiếng, Cảnh Ngôn cảm thấy không thể không nể mặt.

Quan trọng nhất là phong chủ nói đầy ẩn ý, Cảnh Ngôn cảm giác gã có chút gì quan tâm hắn. Triệu Kỳ không cho Cảnh Ngôn đi tìm Đặng Thanh chắc vì sợ hắn chịu thiệt.

Suy xét mấy nguyên nhân xong Cảnh Ngôn không thể không biết cảm kích, hắn gật đầu nói:

- Vậy ta đợi sau đại hội hai phong.

Triệu Kỳ gật đầu:

- Ừm!

Triệu Kỳ trầm giọng quát:

- Tất cả giải tán! Lục Vĩnh, Ôn Du, Đoạn Lâm hãy chuẩn bị đàng hoàng, ba ngày nữa bắt đầu đại hội hai phong, chúng ta phải cố gắng trăm phần trăm đánh bại Nam Phong!

Trong mấy lời này cảm giác không mấy tự tin.

Những người ở đây đều muốn Bắc Phong của mình đánh bại Nam Phong. Họ là đệ tử Bắc Phong, Bắc Phong thua bọn họ đều sẽ mất mặt. Vấn đề là hiện thực không cách nào thay đổi, ít nhất nhìn từ mặt ngoài xác suất thắng của Bắc Phong chỉ có ba mươi phần trăm.

Bắc Phong muốn đánh bại Nam Phong thì Lục Vĩnh, Ôn Du phải thắng, ai trong hai người thua thì Bắc Phong chẳng

còn cơ hội lật ngược ván cờ. Đoạn Lâm chắc chắn không có phần thắng.

Triệu Kỳ nói xong mấy câu cuối người trong đại điện lục tục giải tán, Cảnh Ngôn rời khỏi đại điện.

Ba ngày sau, ngoại viện Đạo Nhất học viện.

Đại hội hai phong tổ chức trên quảng trường ngoại viện, học viên ngoại viện Đạo Nhất học viện đều có thể xem cuộc chiến.

Sáng sớm hôm nay đông nghẹt học viên ngoại viện tụ tập trên quảng trường chờ đại hội hai phong bắt đầu, chật như nem cối vây kín quảng trường.

- Các ngươi nói xem đại hội hai phong lần này phong nào thắng?

- Còn phải nói, chắc chắn là Nam Phong rồi!

- Đúng vậy! Mấy mùa đại hội hai phong gần đây Nam Phong mạnh hơn.

- Nếu đại hội hai phong lần này Bắc Phong vẫn thua là thua liên tục ba lần.

Có người mới không biết tình huống hai đợt đại hội hai phong trước, hỏi:

- A? Không lẽ đại hội hai phong hai lần trước Bắc Phong đều bị đánh bại?

- Đúng rồi, Bắc Phong đã thua liên tục hai lần.

Những đệ tử ngoại viện này không quan tâm Nam Phong hay Bắc Phong mạnh hơn, họ chỉ đến xem náo nhiệt. Bọn họ đứng ở đây là muốn nhìn đệ tử nội viện so đấu với nhau, xem cường giả Đạo Linh cảnh dánh nhau là thế nào.

Khó thấy cảnh cường giả Đạo Linh cảnh đánh nhau, hơn nữa cường giả Đạo Linh cảnh xuất chiến trong đại hội hai phong đều là nổi bật nhất trong nội viện. Có thể nói những đệ tử xuất chiến là một nhóm người mạnh nhất trong võ giả dưới năm mươi tuổi của nội viện Đạo Nhất học viện.

Theo thời gian trôi qua đệ tử nội viện lục tục đến.

Đệ tử nội viện Nam Phong và Bắc Phong phân biệt rõ ràng, hình thành hai đoàn thể. Hai bên gai mắt nhau, trợn mắt nhướng mày, thỉnh thoảng quát mắng nhau.

Cảnh Ngôn cũng đến.

Hắn muốn xem náo nhiệt đại hội hai phong, tuy hắn không trực tiếp tham gia đối chiến nhưng xem đệ tử dự thi đấu nhau cho hắn hiểu biết sâu hơn thực lực của võ giả Đạo Linh cảnh hậu kỳ.

Quan trọng nhất là Đặng Thanh Nam Phong sẽ đối chiến, Cảnh Ngôn muốn nhìn xem thực lực của Đặng Thanh như thế nào, nếu hắn đấu với gã thì có dễ thắng không.

Sau đại hội hai phong nếu phong chủ Triệu Kỳ không thể thuận lợi xử lý chuyện này thì Cảnh Ngôn vẫn phải đi Nam Phong tìm Đặng Thanh. Khi đó e rằng không tránh khỏi đánh nhau, dù thế nào bia đá sơn phong hắn tu luyện bị đánh nát, không thể nhẹ nhàng bỏ qua được.

Cảnh Ngôn ta không dễ ăn hiếp! Tưởng xoa nắn ta như cục bột là không được!

Lục Vĩnh, Ôn Du, Đoạn Lâm Bắc Phong lần lượt đến.

Đặng Thanh, Bảo Lôi, Ô Trí Nam Phong cũng đến đây.

Đến cuối cùng là phong chủ Nam Phong Hồ Dương, phong chủ Bắc Phong Triệu Kỳ, nhiều trưởng lão Đạo Nhất học viện khác.

Những đại nhân vật này trực tiếp leo lên đài cao trên quảng trường.

Sau khi các đại nhân vật leo lên đài cao, sáu học viên hai phong sắp tham gia đối chiến cũng lên đài đứng sau lưng hai vị phong chủ.

Phong chủ Nam Phong Hồ Dương cười tủm tỉm nhìn Triệu Kỳ, nói:

- Triệu Kỳ phong chủ, xem ra đại hội hai phong lần này Nam Phong ta lại đánh bại Bắc Phong ngươi.

Hai người đều là thượng vị trưởng lão Đạo Nhất học viện, địa vị thân phận ngang nhau. Hai người là phong chủ hai phong, khó tránh khỏi đấu tranh gay gắt, đều muốn đè đầu đối phương.

Triệu Kỳ đã liên tục bị đè hai mươi năm, cũng muốn phản kích một lần. Nhưng khi nhìn ba đệ tử Bắc Phong sau lưng mình, Triệu Kỳ muốn thở dài.

Triệu Kỳ nhìn xuống dưới, tìm thấy bóng dáng Cảnh Ngôn trong đệ tử Bắc Phong, vui mừng thầm nghĩ:

- Ài, có lẽ lần này vẫn thua, nhưng chờ đợi sau, qua thêm mười năm khi tiểu tử Cảnh Ngôn lớn lên thì phần thắng của Bắc Phong ta càng lớn.

Triệu Kỳ liếc Hồ Dương một cái, đáp trả:

- Phong chủ Hồ Dương, chưa bắt đầu đối chiến kết quả rất khó nói.

Hết chương 402.

Chương 403. Trước Hạ Một Phần

Hồ Dương nhe răng cười nói:

- Ha ha ha! Nếu phong chủ Triệu Kỳ tự tin với Bắc Phong như vậy thì bắt đầu đại hội hai phong đợt này ngay đi?

Hồ Dương đã tìm hiểu ba nhân tuyển xuất chiến của Bắc Phong.

Lục Vĩnh, Ôn Du tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ, thực lực không tệ. Nhưng Đoạn Lâm chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh trung kỳ, có thể nói chưa bắt đầu đối chiến Bắc Phong đã thua một ván.

Hồ Dương không chút áp lực, đại hội hai phong mùa này lại đánh bại Bắc Phong thì Nam Phong liên tục thắng ba lần, ngẫm lại đã sướng lên mây.

Mặt Triệu Kỳ không biểu tình nói:

- Bắt đầu đi!

Cứ kéo dài tiếp không phải là cách, nên đến rồi sẽ đến.

Ánh mắt Hồ Dương đắc ý nói:

- Đại hội hai phong mùa trước Nam Phong ta đánh bại Bắc Phong, mùa này Nam Phong chịu thiệt chút để đệ tử Nam Phong ta bước ra khỏi hàng trước vậy.

Hồ Dương nói với Bảo Lôi đứng sau lưng mình:

- Bảo Lôi, ngươi đại biểu Nam Phong ta xuất chiến đầu tiên đi.

Bảo Lôi lên tiếng:

- Rõ!

Bảo Lôi bay xuống đài cao đáp xuống quảng trường.

Hồ Dương híp mắt nhìn Triệu Kỳ:

- Đệ tử xuất chiến đầu tiên của Nam Phong ta đã lên sân, phong chủ Triệu Kỳ, đến lượt ngươi phái Bắc Phong xuống sân.

Triệu Kỳ không trả lời Hồ Dương, quay sang nói với Lục Vĩnh:

- Lục Vĩnh, ngươi xuất chiến đầu tiên đi.

Lục Vĩnh lĩnh mệnh:

- Rõ!

Lục Vĩnh bay xuống đài cao đứng đối diện Bảo Lôi.

Triệu Kỳ cho Lục Vĩnh xuống sân đầu tiên là đã tính toán kỹ. Lục Vĩnh là võ giả mạnh nhất trong đệ tử Bắc Phong dưới năm mươi tuổi, để gã xuất chiến nắm chắc lớn nhất.

Triệu Kỳ biết mới vô đầu đã phái Lục Vĩnh ra ngoài vừa có ưu thế nhưng cũng có yếu thế, hai trận đối chiến tiếp theo phải làm sao?

Nhưng nếu thua ngay trận đầu thì khỏi so tài hai trận sau.

Mặc kệ mấy chuyện này, lo thắng trận đầu đã!

Hồ Dương cười hỏi:

- Phong chủ Triệu Kỳ, Lục Vĩnh chắc là người mạnh nhất trong ba người Bắc Phong các ngươi đúng chứ? Phong chủ Triệu Kỳ phái Lục Vĩnh ra trước tiên thì hai trận đối chiến tiếp theo phải làm sao?

Hồ Dương hiểu biết ba người Lục Vĩnh, biết thực lực của Lục Vĩnh mạnh mẽ, xem như hàng đầu trong võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ. Ôn Du tuy cũng là đẳng cấp Đạo Linh cảnh hậu kỳ nhưng còn kém hơn Lục Vĩnh.

Triệu Kỳ liếc Hồ Dương một cái:

- Phong chủ Hồ Dương, chúng ta đừng nói nhiều quá, ta quyết định thứ tự xuất chiến Bắc Phong không cần phong chủ Hồ Dương lo giùm!

Hồ Dương cười to bảo:

- Ha ha ha! Phong chủ Triệu Kỳ nói đúng, là ta nhiều chuyện. Ừm, vậy bắt đầu đối chiến đi!

Các trưởng lão trên đài cao nhìn Lục Vĩnh và Bảo Lôi, thỉnh thoảng có người nhỏ giọng rì rầm. Đám trưởng lão biết đại hội hai phong lần này Bắc Phong có lẽ lại bị đánh bại, so sánh hai phong thì Bắc Phong yếu thế hơn nhiều.

Mấy giây sau Bảo Lôi và Lục Vĩnh chính thức đối chiến.

Hai người cầm pháp khí chém giết nhanh. Võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ mỗi lần ra tay thanh thế cực kỳ to lớn, vầng sáng hai loại võ học tràn ngập trong không gian, phát ra tiếng nổ đáng sợ.

Trong không gian thỉnh thoảng hiện ra các vệt đen.

Cảnh Ngôn đứng trong dám đệ tử Bắc Phong nhìn chằm chằm hai người đối chiến. Lục Vĩnh và Bảo Lôi đều là võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ, thực lực cách biệt không quá lớn, muốn phân ra thắng thua sẽ mất một thời gian dài.

Một đệ tử Bắc Phong đứng cạnh Cảnh Ngôn nhỏ giọng nói:

- Sư huynh Lục Vĩnh mạnh nhất trong đệ tử dưới năm mươi tuổi, trận chiến này sư huynh Lục Vĩnh thắng chắc!

Một học viên khác lắc đầu nói:

- Nhưng Bảo Lôi đó không phải đệ tử Nam Phong mạnh nhất dưới năm mươi tuổi, dù sư huynh Lục Vĩnh đánh bại Bảo Lôi thì hai trận đối chiến tiếp theo phần thắng của Bắc Phong chúng ta rất nhỏ.

Lại một người phân tích:

- Sách lược của phong chủ đại nhân đúng, nếu chúng ta thua trận chiến đầu tiên thì trực tiếp bỏ hai trận sau cho rồi. Thắng trận đầu có thể kích thích đấu chí của sư tỷ Ôn Du và sư huynh Đoạn Lâm!

- …

Một người kích động nói:

- Mau nhìn kia, sư huynh Lục Vĩnh sắp thắng! Bảo Lôi sắp không ngăn được rồi!

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút.

Lục Vĩnh đúng là mạnh hơn Bảo Lôi, hai người đánh nhau qua thời gian một tách trà Bảo Lôi liên tục lùi, thoạt trông sắp không ngăn được. Có lẽ tạo nghệ võ học của Bảo Lôi và cầm pháp khí không thua Lục Vĩnh, nhưng mức độ nguyên khí hùng hậu thì gã kém hơn Lục Vĩnh một bậc.

Đánh nhau lâu nguyên khí cung ứng không kịp, Bảo Lôi thi triển võ học không bá đạo sắc bén như lúc đầu. Còn võ học của Lục Vĩnh vẫn đại khai đại hợp, càng chiến càng mạnh mẽ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lại vang tiếng nổ điếc tai, Bảo Lôi bị đánh bay ra.

Lục Vĩnh vẫn chưa thả lỏng, tuy Bảo Lôi đã bị đánh văng ra nhưng chưa tính là thua. Lục Vĩnh biết rõ trong cuộc đối chiến như vậy không thể cho đối phương có cơ hội, tuyệt đối

không cho chút cơ hội nào. Nếu Lục Vĩnh sơ sảy thì khó biết dẫn đến hậu quả gì.

Dù sao Bảo Lôi yếu hơn Lục Vĩnh một chút nhưng không quá nhiều, cho Bảo Lôi cơ hội không chừng Lục Vĩnh sẽ bị đánh bại. Làm võ giả có kinh nghiệm đánh nhau dày dạn, Lục Vĩnh biết rõ hung hiểm trong đối chiến.

Bảo Lôi bị đánh bay hơn chục thước, khí thế trầm xuống, gã hít sâu, nguyên khí tuôn ra ồ ạt, gã lộn mèo bay về.

Bảo Lôi thấy Lục Vĩnh vận chuyển kiếm quang lại quét tới, tái mặt vội nhận thua:

- Ta nhận thua!

Cứng rắn không chịu thua không có ý nghĩa gì, Bảo Lôi biết thực lực của Lục Vĩnh, có tiếp tục đánh nhau thì cuối cùng gã vẫn thua.

Nghe Bảo Lôi nhận thua Lục Vĩnh mới ngừng công kích, thu về nguyên khí.

Đám võ giả xung quanh hưng phấn nhìn Lục Vĩnh và Bảo Lôi.

- Sư huynh Lục Vĩnh lợi hại quá!

- Chậc chậc, đúng là danh bất hư truyền! Không uổng là võ giả đỉnh cao trong đệ tử nội viện!

- Kiếm quang kia mà quét qua người ta đủ trực tiếp giết ta rồi!

- Trận chiến đầu tiên sư huynh Lục Vĩnh đánh bại sư huynh Bảo Lôi, Bắc Phong trước thắng một ván!

Nhiều người trong số họ đều biết Lục Vĩnh, Bảo Lôi.

Không khí trong nhóm đệ tử Bắc Phong không vui vẻ bao nhiêu. Tuy Bắc Phong thắng một ván trước nhưng ích gì? Lục

Vĩnh mạnh nhất đã xuất chiến, không có cơ hội đấu trận thứ hai.

Hết chương 403.

Chương 404. Lập Uy

Trên đài cao quảng trường, Lục Vĩnh, Bảo Lôi mới đối chiến xong đã trở lại.

Hồ Dương híp mắt thành cái khe, nói:

- Ván đầu tiên Nam Phong ta thua. Phong chủ Triệu Kỳ, giờ hãy phái đệ tử thứ hai của Bắc Phong xuất chiến!

Thật ra từ lúc Lục Vĩnh đại biểu Bắc Phong xuất chiến là Hồ Dương đã chuẩn bị tinh thần thua trận đầu. Lục Vĩnh là võ giả mạnh nhất trong đệ tử Bắc Phong dưới năm mươi tuổi, gã đánh bại Bảo Lôi mới hợp lý.

Hai ván đối chiến tiếp theo Nam Phong nắm chắc phần thắng, dù Triệu Kỳ lựa chọn thế nào cũng không thể thay đổi kết quả Bắc Phong thua.

Triệu Kỳ nhìn hướng Ôn Du:

- Trận thứ hai, Ôn Du, ngươi ra trận đi.

Trận chiến đầu tiên là Nam Phong phái người ra sân trước, trận chiến thứ hai đến lượt Bắc Phong.

Ôn Du nhẹ gật đầu nói:

- Vâng!

Ôn Du cất bước nhẹ nhàng bay ra đài cao đáp xuống đất.

Nhìn người Bắc Phong thứ hai xuất chiến là Ôn Du, con ngươi Hồ Dương co rút.

Hồ Dương đảo tròng mắt, nói:

- Ô Trí, ngươi đại biểu Nam Phong xuất chiến trận thứ hai đi.

Ô Trí đứng cạnh Đặng Thanh lên tiếng:

- Rõ!

Ô Trí là người mạnh nhất trong đệ tử Nam Phong dưới năm mươi tuổi, cao còn hơn Bảo Lôi đã xuất chiến và Đặng Thanh chưa ra trận.

Hồ Dương phái Ô Trí nghênh chiến Ôn Du cũng vì ổn thỏa.

Nếu phái Đặng Thanh đấu với Ôn Du, tuy hy vọng thắng của gã rất lớn nhưng cũng có khả năng thua. Cho Ô Trí đánh với Ôn Du thì thắng chắc trăm phần trăm. Chờ xong trận thứ hai, trận thứ ba là Đặng Thanh và Đoạn Lâm đánh nhau. Đặng Thanh quơ vài cái là hạ gục Đoạn Lâm, thế thì đại hội hai phong mùa này Nam Phong sẽ lại đánh bại Bắc Phong.

Thấy Ô Trí xuống sân, sắc mặt Triệu Kỳ khó coi, nhưng gã không có cách nào khác, chỉ đành hy vọng kỳ tích sẽ xảy ra.

Các vị trưởng lão xem cuộc chiến bàn tán:

- Thực lực của Ôn Du không tệ nhưng so với Ô Trí thì có chênh lệch nhất định.

- Đúng rồi, e rằng Bắc Phong sẽ thua trận chiến thứ hai.

- Thua trận thứ hai rồi Bắc Phong cũng không có cơ hội gì trong trận thứ ba. Đại biểu Bắc Phong xuất chiến trận thứ ba là Đoạn Lâm, nhưng Đoạn Lâm mới có cảnh giới Đạo Linh cảnh trung kỳ. Đại biểu Nam Phong xuất chiến là Đặng Thanh có cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ, Đoạn Lâm không cách nào đối kháng lại.

Trong lòng mọi người đều cho rằng đại hội hai phong lần này Bắc Phong vẫn sẽ thua.ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Trong khi trưởng lão, đám đệ tử quanh quảng trường xì xầm, Ô Trí và Ôn Du bắt đầu đối chiến.

Cảnh Ngôn cũng theo dõi trận chiến này, khi hai người bắt đầu đánh nhau hắn bản năng lắc đầu.

Giữa Ôn Du và Ô Trí đúng là cách biệt không nhỏ. Mới vừa bắt đầu Ôn Du đã hoàn toàn yếu thế, thoạt trông Ô Trí chưa dốc hết sức, động tác của gã rất nhẹ nhàng. Ôn Du chật vật đỡ đòn, mỗi lần dốc hết sức ra đánh nhưng vẫn người lùi lại.

Đệ tử Nam Phong hét chói tai:

- Phế vật Bắc Phong, sao các ngươi không hét lớn lên đi?

- Trong trận chiến đầu tiên các ngươi gào lớn lắm mà, giờ sao vậy? Bị câm rồi?

- Ha ha ha! Bắc Phong các ngươi thua chắc đại hội hai phong lần này rồi! Chờ đối chiến xong Nam Phong chúng ta lại được học viện thưởng nhiều, đệ tử Bắc Phong các ngươi chỉ có thể giương mắt nhìn!

Đệ tử Bắc Phong nghe những tiếng chói tai, mặt đỏ rần, mắt tức giận nhưng không cãi lại được.

Đừng nói họ, đám đệ tử hạ viện cũng nhìn ra Ôn Du không đánh lại Ô Trí. Hai người đối chiến hoàn toàn là Ô Trí đè Ôn Du ra đánh, nàng hoàn toàn không đánh trả.

Ô Trí vừa đánh vừa mặt không biểu tình nói:

- Ôn Du, nhận thua đi.

Ôn Du cắn chặt răng cố gắng ngăn cản đối phương công kích, nàng không đáp lại Ô Trí. Ôn Du biết trận thứ hai là then chốt, nếu nàng thua là Bắc Phong sẽ thua. Ôn Du biết mình không mạnh bằng Ô Trí nhưng nàng không thể không kiên trì.

Thấy Ôn Du không chịu chủ động nhận thua, Ô Trí sầm mặt xuống, mắt lóe tia sáng lạnh.

Ô Trí thét dài:

- Nếu Ôn Du không chịu nhận thua thì ta không khách sáo!

Ô Trí bỗng đánh nhanh hơn, vũ khí bắn ra tia sáng lạnh, uy năng khủng bố giáng xuống thiên địa.

Bùm!

Ánh sáng búa màu lam như xé rách không gian điên cuồng chém vào người Ôn Du. Trường kiếm pháp khí trong tay Ôn Du khuếch tán đoàn sáng màu vàng đất, cố gắng ngăn cản búa quang màu lam.

Hai loại võ học va chạm phát ra tiếng nổ nhức óc.

Trong khoảnh khắc này bầu trời sắp sập, chỗ hai luồng sáng võ học giao hòa tia sáng biến mất, nhìn từ xa khu vực đó tối đen như lỗ đen, trông rất quỷ dị.

Một số võ giả Đạo Linh cảnh thấy đoàn sáng vàng đất bị búa quang lam hung hăng xé rách sau đó chém vào Ôn Du.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Nguy rồi!

Cảnh Ngôn và Ôn Du không quen biết, hai người chưa tiếp xúc bao giờ. Nhưng Ôn Du là đệ tử Bắc Phong, hắn không muốn thấy Ôn Du bị tổn thương. Nhưng tình huống bây giờ là Ôn Du không cản nổi công kích của Ô Trí, sắp bị búa quang tổn hại nặng.

- Ác! Ô Trí quá ác!

Trong khi Cảnh Ngôn thầm nghĩ thì Ôn Du bay ra ngoài với tốc độ đáng sợ, bụng trào máu.

Ôn Du đã bị tổn hại nặng.

Khi Ô Trí và Ôn Du bắt đầu đối chiến gã chưa dùng hết sức, cũng đè đầu Ôn Du đánh nhưng còn một khoảng cách rất xa mới tới mức độ đánh bị thương nàng. Ô Trí đột nhiên bùng nổ hết sức đánh Ôn Du một kích rõ ràng là cố ý, mục đích là bị thương nặng nàng. Nếu không với thực lực của Ô Trí muốn đánh bại Ôn Du không cần xuống tay độc ác như vậy, gã cứ giữ thế công như lúc bắt đầu thì nàng cũng sẽ dần hao hụt nguyên khí mà thua trận. Nhưng Ô Trí chọn cách này đánh bại Ôn Du.

Ô Trí âm trầm liếc qua Ôn Du, lạnh lùng quát to:

- Vừa rồi ta đã cho nàng cơ hội nhận thua nhưng nàng không nhận, giờ bị thương cũng là tự tìm!

Ô Trí đang lập uy, thông qua đánh bị thương Ôn Du lập uy trước mặt vô số đệ tử Đạo Nhất học viện, để mọi người biết sức mạnh của gã.

Mặt Ôn Du trắng bệch không chút máu, nàng vội nuốt Hồi Xuân Đan xuống máu mới ngừng tuôn ra ổ bụng. Ôn Du dã cố gắng hết sức nhưng thực lực của nàng kém hơn Ô Trí một mảng.

Hết chương 404.

Chương 405. Cảnh Ngôn Lên Đài Cao

Hai đệ tử Bắc Phong nâng Ôn Du nét mặt ủ rũ chậm rãi rời khỏi quảng trường.

Ô Trí kiêu ngạo đứng trên quảng trường một lúc, hưởng thụ vô số cặp mắt tôn sùng nhìn chăm chú.

Qua thời gian một phần ba tách trà Ô Trí khinh thường nhìn lướt qua chỗ đệ tử Bắc Phong tụ tập rồi quay về đài cao.

Hồ Dương mỉm cười nói:

- Phong chủ Triệu Kỳ, trận chiến thứ hai này là Nam Phong ta thắng. Trận đầu Bắc Phong ngươi thắng, trận thứ hai Nam Phong ta thắng, vậy tiếp theo chờ xem kết quả trận chiến thứ ba.

Nghe Hồ Dương nói, Triệu Kỳ nhìn Đoạn Lâm sau lưng mình, lòng thầm than.

Mặt Đoạn Lâm tái nhợt, chưa lên sân gã đã e sợ. Có thể tưởng tượng trong trạng thái này Đoạn Lâm lên sân thì khó chống cự Đặng Thanh qua vài giây.

Đoạn Lâm đã mất can đảm, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì.

Ôn Du bị thương làm Đoạn Lâm sợ hãi.

Trong kiểu đối chiến này không thường thấy chết chóc nhưng không ai bảo đảm tuyệt đối sẽ không chết.

Đặc biệt Đoạn Lâm sắp đối mặt Đặng Thanh Nam Phong, người này nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt. Đừng nói đệ tử Bắc

Phong, dù là đệ tử Nam Phong cũng có nhiều người bị Đặng Thanh đánh.

Đoạn Lâm không chắc khi đối diện Đặng Thanh thì gã sẽ không xuống tay nặng, nếu lúc đánh nhau Đặng Thanh nặng tay giết Đoạn Lâm, dù là phong chủ Triệu Kỳ cũng không kịp cứu.

Đặng Thanh cười nói:

- Phong chủ đại nhân, trận chiến thứ ba cứ giao cho ta, ha ha ha ha ha!

Đặng Thanh lắc người đáp xuống đất, gã ngước nhìn Đoạn Lâm trên đài cao, quát to:

- Phế vật Nam Phong, lại đây chịu chết đi!

Tiếng quát của Đặng Thanh làm Đoạn Lâm run nhẹ, gã càng sợ hãi hơn, Đặng Thanh hô to kêu gã đi chịu chết.

Đoạn Lâm khó khăn nhìn hướng Đặng Thanh, cảm nhận sát ý trong mắt gã. Đoạn Lâm muốn nhấc chân lên nhưng phát hiện hai chân không nghe lời.

Triệu Kỳ nhìn Đoạn Lâm:

- Đoạn Lâm, ngươi đi đi! Nếu không đánh lại thì nhận thua đi.

Triệu Kỳ vốn không ôm hy vọng gì với Đoạn Lâm, thấy trạng thái của gã thì càng cảm thấy không chút cơ may nào.

Đại hội hai phong lần này Nam Phong thật sự lại đánh bại Bắc Phong.

Triệu Kỳ không cam lòng! Nhưng có cách nào? Hiện thực là thế, Triệu Kỳ bất lực không thể thay đổi.

Nghe Triệu Kỳ kêu, Đoạn Lâm vẫn đứng yên tại chỗ ngơ ngác nhìn phong chủ.

Hồ Dương không kiên nhẫn cau mày hối:

- Phong chủ Triệu Kỳ, kêu người Bắc Phong xuất chiến thứ ba lên đi, đừng chậm trễ thời gian.

Mặt Triệu Kỳ càng xanh.

Đại hội hai phong lần này không chỉ thua người còn thua trận, nhân tuyển thứ ba của Bắc Phong không còn can đảm xuất chiến. Trước bao cặp mắt đệ tử Đạo Nhất học viện nhìn thì mất mặt biết bao.

Nguyên Bắc Phong thành đối tượng bị cười nhạo.

Hồ Dương lộ rõ vẻ mặt đắc ý:

- Hay bỏ đi, phong chủ Triệu Kỳ nói một câu Bắc Phong nhận thua thì không soi trận thứ ba nữa. Có đánh hay không đều như nhau.

Nghe Hồ Dương nói, lòng Triệu Kỳ bùng cháy lửa giận ước gì tự mình lên sân, dù không được thì đánh với Hồ Dương một trận cũng tốt. Nhưng Triệu Kỳ biết ý nghĩ này không thể nào biến thành sự thật.

Nhưng kêu Triệu Kỳ trực tiếp nhận thua, gã khó nói câu đó ra khỏi miệng trước mặt công chúng.

Một trưởng lão Đạo Nhất học viện nói với Triệu Kỳ:

- Phong chủ Triệu Kỳ, đại hội hai phong mùa này ngừng ở đây đi?

- Ừ, thôi kết thúc đi, Nam Phong thắng đại hội hai phong mùa này.

- Không có gì hay xem.

- …

Đám nhân vật cao tầng không muốn lãng phí thời gian, chờ đợi Triệu Kỳ thừa nhận Bắc Phong thua rồi đi.

Đám người quanh quảng trường không kiên nhẫn la ó:

- Có chuyện gì? Người thứ ba của Bắc Phong sao chưa xuống?

- Còn đợi cái gì?

- Mau bắt đầu trận chiến thứ ba đi! Lát nữa ta còn phải đi sân săn bắn hoàn thành nhiệm vụ học viện!

- Thua thì thua, dây dưa dài dòng!

Đệ tử Bắc Phong đứng chung với Cảnh Ngôn đều lộ vẻ mặt xấu hổ, đệ tử nội viện bọn họ bị đệ tử ngoại viện giễu cợt.

Cảnh Ngôn bước ra khỏi đám đông, leo lên đài cao.

Khi Cảnh Ngôn lên đài Triệu Kỳ mới thấy hắn, cau mày thầm nghĩ:

- A? Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn lên làm gì?

Hồ Dương cũng nhìn Cảnh Ngôn, gã không biết mặt hắn nhưng nhìn biểu tình của Triệu Kỳ liền đoán ra hắn là đệ tử Bắc Phong.

Một số trưởng lão trên đài cao đều nhìn Cảnh Ngôn, có vài người biết Cảnh Ngôn, bao gồm điện chủ Hình Pháp Điện. Lúc trước vì Cảnh Ngôn làm lão mất hết mặt già, một phó điện chủ Hình Pháp Điện chết, nên khi lão trông thấy Cảnh Ngôn thì biểu tình cực kỳ khó xem, mắt lóe tia tức giận.

- Người đó là ai? Leo lên đài cao làm gì?

- Ủa? Là Cảnh Ngôn đây mà!

Quanh quảng trường có người nhận ra Cảnh Ngôn, lúc hắn ở hạ viện cũng khá nổi tiếng, nhiều người biết mặt.

Cảnh Ngôn chắp tay chào Triệu Kỳ:

- Phong chủ đại nhân!

Triệu Kỳ phất tay, nhìn hướng Hồ Dương.

Triệu Kỳ trầm giọng từ từ nói:

- Phong chủ Hồ Dương, có chuyện ta vốn định chờ kết thúc đại hội hai phong rồi tìm phong chủ nói chuyện, nhưng Cảnh Ngôn đã đi lên thì nói ngay bây giờ vậy. Đệ tử Nam Phong Đặng Thanh đập nát bia đá sơn phong tu luyện của Cảnh Ngôn, ta nghĩ Đặng Thanh nên xin lỗi Cảnh Ngôn.

Triệu Kỳ thấy Cảnh Ngôn đi lên tưởng hắn vì vụ bia đá sơn phong bị đập, gã đã bảo đảm với hắn đợi đại hội hai phong xong sẽ tự mình tìm phong chủ Nam Phong nói chuyện.

Nói thật Cảnh Ngôn leo lên đài cao lúc này làm Triệu Kỳ hơi bực, gã đã bảo đảm rồi mà hắn không kịp đợi? Đại hội hai phong chưa chấm dứt đã tự tiện đi lên, hắn không thể chờ một chút sao?

Tuy Bắc Phong sắp thua thật, đại hội hai phong tương đương kết thúc, nhưng trận thứ ba chưa bắt đầu đối chiến, Triệu Kỳ chưa tuyên bố nhận thua thì đại hội vẫn còn diễn ra.

Con ngươi Hồ Dương co rút:

- Tiểu tử này chính là Cảnh Ngôn?

Hồ Dương có nghe tên Cảnh Ngôn, hơn một năm trước hắn gây lớn chuyện trong Đạo Nhất học viện.

Hồ Dương bĩu môi nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, hỏi:

- Đặng Thanh đập bia đá của ngươi? Ngươi có biết tại sao Đặng Thanh làm như vậy? Tại sao Đặng Thanh đập bia đá của ngươi mà không đi đập của người khác?

Hết chương 405.

Chương 406. Cảnh Ngôn Chiến Với Đặng Thanh

Hồ Dương hỏi câu này làm Cảnh Ngôn bất ngờ, hắn thật sự không ngờ phong chủ Nam Phong có thể nói ra lời vô sỉ đến thế.

Đặng Thanh Nam Phong đập nát bia đá sơn phong tu luyện của Cảnh Ngôn, Hồ Dương làm phong chủ Nam Phong thiên vị đệ tử sơn phong của mình, hắn có thể thông cảm. Vấn đề là dù ngươi thiên hướng Đặng Thanh cũng không thể vô sỉ đến mức này đi?

Nghe ngữ điệu của Hồ Dương làm như Đặng Thanh đập bia đá của Cảnh Ngôn là lỗi hắn, còn hỏi tại sao Đặng Thanh không đập bia đá của người khác mà chuyên chọn bia đá của Cảnh Ngôn, quá buồn cười!

Giọng Cảnh Ngôn rắn đanh:

- Phong chủ Hồ Dương, Đặng Thanh đập bia đá của ta, phong chủ Hồ Dương muốn biết tại sao hắn đập thì đi hỏi hắn!

Hồ Dương cười khẩy nói:

- Ha ha, quả nhiên có chút tính tình. Ngươi đã kiên cường như vậy thì tốt, ngươi giỏi thì trực tiếp tìm Đặng Thanh chất vấn, còn chạy đi kiếm phong chủ Triệu Kỳ đứng ra cho mình làm chi?

Cảnh Ngôn cười lạnh, nheo mắt nhìn Hồ Dương.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Phong chủ Hồ Dương sai rồi, ta không tìm phong chủ Bắc Phong đứng ra giúp, ta vốn tính trực tiếp tìm Đặng Thanh, đổi ý là vì phong chủ Bắc Phong sợ ta giết Đặng Thanh nên mới nói muốn tìm ngươi nói chuyện trước.

Hồ Dương sửng sốt.

Triệu Kỳ ngẩn ngơ.

Triệu Kỳ không cho Cảnh Ngôn tìm Đặng Thanh không phải sợ hắn giết Đặng Thanh, gã lo Cảnh Ngôn bị Đặng Thanh giết.

Nhưng Cảnh Ngôn nói mấy lời này rất hết giận, đặc biệt thấy Hồ Dương ngây người rồi mặt xám đen làm lòng Triệu Kỳ lâng lâng, cảm giác bực tức trong đại hội hai phong mùa này cũng vơi bớt.

Triệu Kỳ nhìn Cảnh Ngôn, gật gù, nói sao thì hắn nói chuyện thật sắc bén.

Đặng Thanh đứng bên dưới trừng Cảnh Ngôn, quát mắng:|

- Nhãi ranh, ngươi chính là Cảnh Ngôn? Ta còn tưởng ngươi luôn trốn tránh làm rùa đen rút đầu, không ngờ dám lộ mặt! Lá gan to lắm. Ngươi muốn hỏi tại sao ta đập bia đá của ngươi? Đừng gấp, chờ đại hội hai phong lần này kết thúc ta sẽ từ từ giải thích cho ngươi!

Đặng Thanh cố ý lớn tiếng cho đệ tử toàn quảng trường nghe thấy, giọng nói tràn ngập giễu cợt uy hiếp.

Rất nhiều đệ tử nghe mấy câu Đặng Thanh nói, nhẹ lắc đầu. Cảnh Ngôn có rắc rối rồi.

Tiếng nghị luận nổi lên bốn phía.

- Sao Đặng Thanh dám gây sự với Cảnh Ngôn?

- Hơn một năm trước Hình Pháp Điện muốn trừng phạt Cảnh Ngôn cuối cùng dẫn đến Phương Nhược Vũ phó chưởng viện ra tay giết một phó điện chủ, Đặng Thanh kiếm chuyện với Cảnh Ngôn, không muốn sống nữa sao?

- Các ngươi không biết đâu, phó chưởng viện Phương Nhược Vũ đã rời khỏi Đạo Nhất học viện từ lâu, đến nay chưa về, không rõ tung tích. Nếu không ngươi nghĩ Đặng Thanh bị khùng sao đi kiếm chuyện với Cảnh Ngôn?

Một số đệ tử không biết Phương Nhược Vũ rời đi bây giờ đã biết, lộ biểu tình hiểu ra.

Cảnh Ngôn đang chờ câu này, hắn lên đài cao là muốn đấu với Đặng Thanh chứ không phải tìm Triệu Kỳ bênh mình. Triệu Kỳ hoàn toàn hiểu lầm ý Cảnh Ngôn.

Giọng Cảnh Ngôn ồm ồm vang khắp quảng trường:

- Phong chủ đại nhân! Xin cho phép ta đại biểu Bắc Phong xuất chiến! Để ta đấu với Đặng Thanh trận thứ ba!

Cảnh Ngôn chưa nói xong quảng trường ồn ào bỗng ngừng bặt, mọi người xoe tròn mắt khó tin nhìn Cảnh Ngôn.

Qua mấy giây.

Đám người ồ lên tiếng cười.

Cảnh Ngôn muốn đối chiến với Đặng Thanh?

Cảnh Ngôn chẳng những cứng cổ mà còn bị khùng, hắn đấu với Đặng Thanh? Hắn dựa vào cái gì?

Thực lực của Cảnh Ngôn không tệ, hơn một năm trước có thể giết Tiền Trấn tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ. Nhưng Tiền Trấn có thể đánh đồng với Đặng Thanh sao?

Triệu Kỳ xoe tròn mắt ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn, nhìn vào mắt hắn là gã hiểu hắn lên đài cao không phải nhờ gã

đứng ra bênh vực, hắn muốn đối chiến với Đặng Thanh.

Dường như không phải Cảnh Ngôn chợt nảy ý mà đã quyết định từ trước khi lên đài.

Triệu Kỳ hít sâu, phất tay nói:

- Cảnh Ngôn, đại hội hai phong mùa này Bắc Phong thua thì thua, Triệu Kỳ ta, Bắc Phong chúng ta không phải không dám nhận thua. Ngươi muốn đối chiến với Đặng Thanh thì bỏ đi.

Triệu Kỳ không muốn Cảnh Ngôn lên sân liền bị Đặng Thanh xử lý, hắn là hạt giống tốt, chờ đại hội hai phong mùa sau có lẽ Bắc Phong còn phải nhờ vào hắn tham gia đánh bại Nam Phong. Triệu Kỳ không nói thẳng Cảnh Ngôn không thể nào đánh lại Đặng Thanh đã là chừa mặt mũi cho hắn.

Hồ Dương không khách sáo nói:

- Tiểu tử, ta thấy ngươi bị điên rồi. Ngươi muốn đối chiến với Đặng Thanh? Thật là không biết trời cao đất rộng. Ngươi thấy không? Đoạn Lâm Bắc Phong các ngươi không có cả can đảm xuất chiến, ngươi nghĩ võ giả dưới năm mươi tuổi toàn Bắc Phong chỉ mình ngươi làm được? Thật khiến người thất vọng, thiên phú không tệ, thực lực không kém nhưng không chút tự hiểu mình. Ha ha, lúc trước nghe nói đệ tử nội viện Cảnh Ngôn trẻ tuổi nhất Đạo Nhất học viện từ xưa đến nay chọn tham gia Bắc Phong còn làm ta thấy tiếc, nay xem ra chẳng có gì phải tiếc. Tính cách như ngươi sợ là không sống được bao năm!

Hồ Dương đang trả thù vừa rồi Cảnh Ngôn chống đối mình.

Đám người trong quảng trường cười rộ lên.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn Hồ Dương, mỉm cười nói:

- Ta như đã thấy chờ lát nữa ta đánh bại Đặng Thanh thì phong chủ Hồ Dương làm biểu tình giật mình cỡ nào. Phong chủ đại nhân, ta đã quyết định đối chiến với Đặng Thanh, đại hội hai phong mùa này Bắc Phong chúng ta chưa thua!

Cảnh Ngôn nói xong không đợi Triệu Kỳ đồng ý đã nhảy xuống đứng đối diện Đặng Thanh.

Đám người đệ tử Bắc Phong vẻ mặt lo âu nói:

- Cảnh Ngôn muốn làm gì?

- Hắn là võ giả cảnh giới Tiên Thiên mà đi lên làm chi?

- Thật là trò đùa, lẽ nào hắn không biết Đặng Thanh là ai? Đặng Thanh vốn tính gây sự với hắn, giờ thì hay rồi, Cảnh Ngôn tự đưa lên cửa. Ta nghĩ Đặng Thanh sẽ mượn cơ hội này giết Cảnh Ngôn!

Đặng Thanh là cường giả tốp ba trong võ giả Nam Phong dưới năm mươi tuổi, Cảnh Ngôn đi lên đối chiến miễn bàn kết quả, Đặng Thanh một kiếm là giết hắn chết tươi.

Triệu Kỳ cau mày nhìn Cảnh Ngôn đứng trước mặt Đặng Thanh, gã muốn khuyên nhủ thêm.

Hồ Dương nói móc:

- Xem ra Bắc Phong của phong chủ Triệu Kỳ còn có người, mới rồi ta còn nghĩ Bắc Phong không tìm ra một người xuất chiến, hình như ta đã sai.

Hết chương 406.

Chương 407. Đạo Linh Trẻ Tuổi Nhất

Triệu Kỳ đang định kêu Cảnh Ngôn về nghe Hồ Dương mỉa mai thì nuốt ngược lời sắp nói.

Nhân tuyển xuất chiến thứ ba của Bắc Phong Đoạn Lâm sợ đến không dám xuống sân, giờ kêu Cảnh Ngôn trở về thì Bắc Phong phái ai đi đánh trận chiến thứ ba?

Điện chủ Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết lên tiếng:

- Phong chủ Triệu Kỳ, Cảnh Ngôn đã quyết tâm xuất chiến vì Bắc Phong thì cứ theo ý hắn đi.

Khóe mắt Triệu Kỳ liếc Ứng Hữu Khuyết, gã biết Cảnh Ngôn và Hình Pháp Điện có mâu thuẫn. Trong lòng Ứng Hữu Khuyết chắc luôn ghi hận Cảnh Ngôn.

Triệu Kỳ trầm ngâm nói:

- Cảnh Ngôn, nhớ phải lượng sức mà làm!

Cảnh Ngôn ngước nhìn đài cao, cười nói:

- Phong chủ đại nhân cứ yên tâm.

Trong sân, Cảnh Ngôn và Đặng Thanh đứng đối diện nhau.

Đặng Thanh nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Tiểu tử, lá gan của ngươi không nhỏ.

Đặng Thanh không ngờ Cảnh Ngôn dám đánh với gã.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Ngươi sai, lá gan của ta luôn không lớn.

Đặng Thanh quát to:

- Gan ngươi không lớn? Vậy ngươi còn dám lên đối chiến với ta? Chẳng lẽ không sợ ta giết ngươi?

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Đặng Thanh, ngươi lại sai! Ta cùng ngươi đối chiến không phải vì to gan mà là Đặng Thanh nhà ngươi không đủ khiến ta sợ hãi. Ngươi nói muốn giết ta càng buồn cười, với thực lực của ngươi muốn giết ta còn kém xa lắm!

Đặng Thanh gầm lên:

- Tiểu tử, ngươi tìm cái chết!

Thái độ của Cảnh Ngôn rõ ràng là đang vũ nhục gã, Đặng Thanh là tốp ba đệ tử Nam Phong dưới năm mươi tuổi, ngày thường ai dám không nhìn gã?

Giờ Cảnh Ngôn đứng trước mặt gã ra vẻ dửng dưng như không, đây là nhục nhã lớn nhất đối với Đặng Thanh.

Vèo!

Đặng Thanh vung tay lên, một trường đao màu tím chợt hiện ra.

Thấy Đặng Thanh lấy ra vũ khí, Cảnh Ngôn cũng cầm Thiên Hỏa kiếm, kiếm quang đỏ dâng lên trước mặt.

Mắt Đặng Thanh lấp lóe tia sắc bén:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, hôm nay cho ngươi chết hiểu được. Ngươi hỏi tại sao ta đập bia đá của ngươi? Hừ, có lẽ ngươi không biết quan hệ giữa Tiền Trấn và ta, ta giết ngươi để báo thù cho Tiền Trấn!

Cảnh Ngôn quát:

- Bớt nói nhiều đi, nhào vô đánh!

Hai người cùng thi triển võ học công kích đối phương.

Trong khoảnh khắc không gian chỗ hai người tràn ngập kiếm quang, đao quang ẩn chứa uy năng đáng sợ. Không gian bị hai loại vầng sáng bao phủ.

Đám người Bắc Phong hết hồn nhìn, họ sợ thấy Cảnh Ngôn bị Đặng Thanh một đao chém chết.

Đám võ giả trong quảng trường thì xoe tròn mắt, họ không quan tâm Cảnh Ngôn chết hay sống, hắn bị một đao chém chết ngược lại xem càng đã ghiền.

Cảnh Ngôn muốn đối chiến với Đặng Thanh là quyết định của chính hắn, không có đủ thực lực lại muốn lên sân cậy mạnh, có chết không trách được ai.

Bùm!

Hai người đối chiến kết thúc đợt va chạm đầu tiên.

Cảnh tượng khiến người rớt tròng mắt xảy ra.

Cảnh Ngôn bình yên đứng tại chỗ, cảnh tượng trong tưởng tượng không xảy ra.

Chuyện gì vậy?

Vẻ mặt Cảnh Ngôn rất nhẹ nhàng, dường như công kích của Đặng Thanh không tạo áp lực cho hắn. Nhìn lại Đặng Thanh, biểu tình cực kỳ khó xem.

Hai phong chủ Triệu Kỳ, Hồ Dương ngây người. Triệu Kỳ hơi khó tin, gã tuyệt đối không ngờ Cảnh Ngôn có năng lực đấu với Đặng Thanh. Trước khi Cảnh Ngôn ra tay Triệu Kỳ luôn lo hắn bị giết tại chỗ.

Hồ Dương thì thào:

- Đạo Linh cảnh? Cảnh Ngôn đột phá Đạo Linh cảnh rồi?

Hồ Dương cực kỳ giật mình, giật mình đến ngẩn ngơ. Hồ Dương không bao giờ ngờ Cảnh Ngôn sẽ là võ giả Đạo Linh cảnh.

Hồ Dương có tìm hiểu về Cảnh Ngôn, dù sao hắn là võ giả vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh, thiên phú Võ Đạo rất mạnh.

Nhưng Cảnh Ngôn mới vào Đạo Nhất học viện chưa đầy hai năm, hơn một năm trước hắn đánh với Tiền Trấn, giết gã, lúc ấy hắn còn là cảnh giới Tiên Thiên, đây là điều chắc chắn.

Tức là trong hơn một năm Cảnh Ngôn từ cảnh giới Tiên Thiên thăng cấp thành Đạo Linh cảnh.

Quá kinh thế hãi tục.

Nói thật thì Hồ Dương hay Triệu Kỳ đều công nhận Cảnh Ngôn có khả năng rất lớn về sau thăng cấp thành võ giả Đạo Linh cảnh, nhưng dù không mất mấy chục năm ít nhất cũng phải trên năm năm đi?

Mới qua bao lâu Cảnh Ngôn đã là võ giả Đạo Linh cảnh?

Hồ Dương nhớ lại lời mình đã nói: Mừng vì Cảnh Ngôn không chọn Nam Phong. Hồ Dương cảm thấy mặt nóng rát.

Thiên tài như vậy nếu chọn Nam Phong chắc chắn Hồ Dương sẽ giơ tay hoan nghênh.

Vẻ mặt Triệu Kỳ mừng rỡ, Cảnh Ngôn biểu hiện nằm ngoài dự đoán của gã. Khi Cảnh Ngôn chưa thăng cấp Tiên Thiên đã có thể giết võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ Tiền Trấn, vậy nay hắn là tu vi Đạo Linh cảnh đánh với Đặng Thanh ít nhất có thể đối kháng một chút.

Miễn không thua quá thảm thì Bắc Phong và phong chủ giữ lại chút mặt mũi.

Các vị trưởng lão xì xầm:

- Đúng là Đạo Linh cảnh!

- Cảnh Ngôn mới hai mươi tuổi đi? Lứa tuổi như vậy đã là Đạo Linh cảnh, chậc chậc. Đây là võ giả Đạo Linh cảnh trẻ tuổi nhất Đạo Nhất học viện từ xưa đến nay.

- Đúng vậy! Nếu không nhớ lầm thì Cảnh Ngôn đúng là đệ tử thăng cấp thành võ giả Đạo Linh cảnh nhanh nhất học viện chúng ta xưa nay.

Đám đệ tử trong quảng trường ngây như phỗng, đám đông đen kịt yên tĩnh.

Sắc mặt Đặng Thanh đã trở lại bình thường, gã nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm chậm rãi nói:

- Cảnh Ngôn, ta đã xem thường ngươi, không ngờ ngươi trở thành Đạo Linh cảnh.

Cảnh Ngôn nheo mắt lạnh nhạt nói:

- Hiện tại ngươi biết cũng không chậm! Đặng Thanh, ta cho ngươi một cơ hội sống, lập tức xin lỗi đã đập bia đá của ta thì ta không giết ngươi. Ngươi suy nghĩ cho kỹ, nếu từ chối xin lỗi thì hôm nay ngươi sẽ chết tại đây.

Qua đợt giao đấu đầu tiên Cảnh Ngôn đã biết đại khái thực lực của Đặng Thanh, tuy gã chưa sử dụng bí pháp gì nhưng không khác biệt bao nhiêu với hắn.

Đặng Thanh điên cuồng rít gào:

- Buồn cười! Nằm mơ! Xin lỗi? Ha ha, tiểu tử, ta muốn giết ngươi!

Trường đao màu tím dần biến ảo ra đao quang đầy trời, Đặng Thanh lắc người lao nhanh đến gần Cảnh Ngôn.

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống:

- Muốn chết!

- Thiên Không Chi Dực!

- Bí pháp Thiểm Linh!

- Thánh Quang kiếm pháp!

Đã cho Đặng Thanh cơ hội nhưng gã không chịu xin lỗi, còn muốn giết hắn, vậy Cảnh Ngôn không khách sáo nữa.

Thiên Không Chi Dực tăng tốc độ của Cảnh Ngôn lên trình độ siêu khủng bố. Bí pháp gia cố tốc độ công kích của Thánh Quang kiếm pháp, làm Cảnh Ngôn tấn công nhanh đến mức cường giả Đạo Linh cảnh khó bắt giữ.

Hết chương 407.

Chương 408. Ba Kiếm Chém Giết

Cảnh Ngôn không sử dụng bí pháp Hư Viêm.

Giết Đặng Thanh không cần lật ra hết át chủ bài.

Thật ra nếu không phải Cảnh Ngôn muốn nhanh chóng giết Đặng Thanh thì hắn chẳng cần dùng Thiên Không Chi Dực, Thiểm Linh làm gì.

Khi Cảnh Ngôn ở cảnh giới Tiên Thiên đỉnh sức chiến đấu đã hơn đa số võ giả Đạo Linh cảnh trung kỳ. Lúc trong Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn cùng lúc đấu với bốn võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ, giết cả bốn. Bốn võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ này không phải loại tầm thường, sức chiến đấu cực kỳ hung hãn. Đặc biệt là sát thủ Ám Dạ và hai trưởng lão Văn gia, dù võ giả Đạo Linh cảnh trung kỳ muốn giết họ cũng không dễ.

Nay Cảnh Ngôn thăng cấp thành Đạo Linh cảnh, sức chiến đấu thật sự sánh bằng hậu kỳ, muốn giết một Đặng Thanh dễ như chơi.

Nhưng trong trường hợp này muốn giết Đặng Thanh phải hành động thật nhanh. Nếu cho Đặng Thanh có thời gian phản ứng gã sẽ nhận thua, khi dó Cảnh Ngôn buộc phải dừng tay. Dù Cảnh Ngôn không chịu ngừng, phong chủ Nam Phong Hồ Dương phát hiện không thích hợp thì sẽ không đứng trơ mắt nhìn Đặng Thanh bị giết.

Nên Cảnh Ngôn chỉ có thể tranh thủ trong thời gian ngắn nhất làm người ta không kịp phản ứng diệt gọn Đặng Thanh.

Bùm!

Thánh Quang kiếm pháp với uy năng khủng bố bao phủ Đặng Thanh, kiếm quang xuyên qua nhanh đến khiến người không kịp suy nghĩ.

Đặng Thanh bản năng dốc hết sức vận chuyển nguyên khí thi triển võ học đón đỡ.

Lúc này Đặng Thanh không rảnh nghĩ nhiều, chỉ có thể dốc hết sức ứng đối ngăn cản công kích của Cảnh Ngôn. Người Đặng Thanh dâng lên ánh sáng tím, hiển nhiên gã dùng bí pháp nào đó, độ mạnh nguyên khí tăng lên mảng lớn.

Bùm!

Kiếm quang quét qua, lực va chạm đáng sợ đánh bay Đặng Thanh.

Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực thân hình như hồn ma bám sát.

Cảnh Ngôn lại thi triển Thánh Quang kiếm pháp:

- Thánh Quang kiếm pháp!

Tiếng nổ thứ hai vang lên.

Đặng Thanh lại thụt lùi, lần này gã phun ra búng máu. Lần đầu tiên mắt Đặng Thanh tràn ngập kinh hoàng, hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn.

Đặng Thanh hé môi muốn thốt ra chữ nhận thua.

Cảnh Ngôn chém ra nhát kiếm thứ ba ngay khi Đặng Thanh hé môi:

- Thánh Quang kiếm pháp!

Hồ Dương không nhịn được nữa hét to một tiếng:

- Dừng tay! Cảnh Ngôn, mau dừng tay!

Nghe tiếng quát của Hồ Dương, Cảnh Ngôn bĩu môi. Kiếm thứ ba đã thi triển còn kêu dừng tay? Thật là buồn cười!

Phập!

Kiếm thứ ba vô cùng sắc bén xé rách phòng ngự của Đặng Thanh, kiếm quang đâm vào ngực gã, năng lượng ẩn chứa hơi thở hủy diệt khoảnh khắc phá hoại kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền.

Lũ năng lượng tán đi, sự sống của Đặng Thanh cũng nhanh chóng xói mòn.

Đặng Thanh há mồm nói một câu rồi ngã xuống:

- Sao … sao ngươi mạnh như vậy?

Cảnh Ngôn liếc xác Đặng Thanh, rút về Thiên Hỏa kiếm, vững vàng đứng tại chỗ.

Quảng trường yên tĩnh có thể nghe tiếng kim rơi, mọi người mắt tròn mắt dẹt nhìn Cảnh Ngôn.

Tất cả không ai đoán ra kết quả này.

Đặng Thanh và Cảnh Ngôn đánh nhau, người chết không phải Cảnh Ngôn mà là Đặng Thanh.

Điều này đảo điên nhận biết của mọi người.

Xảy ra chuyện gì?

Dù Cảnh Ngôn là võ giả Đạo Linh cảnh cũng không thể mạnh đến mức đó đi? Đặng Thanh là võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ, tu vi gần đỉnh. Thế nhưng bị giết đơn giản như vậy?

Trừ lần đầu tiên giao đấu thăm dò ra Cảnh Ngôn chỉ liên tục chém ba kiếm đã giết Đặng Thanh?

Hồ Dương trên đài cao hít sâu, mắt tóe lửa. Đặng Thanh là một trong những đệ tử ưu tú nhất Nam Phong của gã, giờ chết

như vậy? Hơn nữa Đặng Thanh bị giết đại biểu đại hội hai phong mùa này Nam Phong thua.

Đại hội hai phong vốn nắm chắc phần thắng, chỉ vì Cảnh Ngôn làm Nam Phong bị vuột phần thắng.

Lửa giận bùng cháy trong lòng Hồ Dương.

- Cảnh Ngôn! Đồ khốn kiếp độc ác! Ngươi và Đặng Thanh chỉ luận bàn tỷ thí vậy mà ngươi giết hắn! Ngươi –Giết –Hắn!

Giọng nói tức giận của Hồ Dương vang vọng trên bầu trời quảng trường.

Khí thế Hồ Dương tăng lên, nguyên khí dao động toàn thân dợm ra tay.

Cảnh Ngôn nghe tiếng quát đưa mắt nhìn Hồ Dương, hắn không e ngại khi thấy gã làm động tác muốn đánh mình. Hồ Dương dám xuống tay chưa chắc Cảnh Ngôn không đánh lại gã.

Hồ Dương cũng là tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh, tuy cũng thuộc hàng đỉnh cao trong cảnh giới đỉnh nhưng Cảnh Ngôn tự tin ỷ vào Thiên Không Chi Dực dù hắn không thể đấu cứng cũng giữ an toàn được. Hồ Dương khó thể giết hắn.

Cảnh Ngôn nhếch mép, khinh thường liếc Hồ Dương, hỏi ngược lại:

- Mới rồi phong chủ Hồ Dương kêu ta tự tìm Đặng Thanh, sao quên lời mình nói nhanh vậy? Trước đó ta đã nói ta vốn định tự tìm Đặng Thanh, vì phong chủ Bắc Phong chúng ta sợ ta giết Đặng Thanh nên mới nói để phong chủ Bắc Phong ra mặt giao lưu với ngươi. Phong chủ Triệu Kỳ đã nói nhưng phong chủ Hồ Dương trả lời thế nào? Ha ha, giờ ta tự tìm Đặng Thanh, hắn không chịu xin lỗi nên ta giết hắn, phong chủ Hồ Dương lại nói ta độc ác? Không biết phong chủ Hồ Dương muốn ta làm thế nào?

Lời nói của Cảnh Ngôn như dao nhọn đâm vào tim Hồ Dương, gã á khẩu câm nín.

Cảnh Ngôn nói từng câu là sự thật. Vừa rồi Triệu Kỳ có nói chuyện bia đá của Cảnh Ngôn bị đập, là Hồ Dương kêu hắn tự tìm Đặng Thanh. Lời Hồ Dương nói ra không thể phủ nhận trước mặt nhiều người đi?

Hồ Dương thu lại khí thế, cố cãi:

- Dù vậy ngươi cũng không nên giết Đặng Thanh.

Cảnh Ngôn nhếc mép lớn tiếng nói:

- Phong chủ Hồ Dương, chúng ta không nói nhảm nữa, ta giết Đặng Thanh thứ nhất là có lý do, thứ hai là hắn cũng muốn giết ta. Những lời Đặng Thanh vừa nói phong chủ Hồ Dương cũng nghe được đi? Ta không thể đứng tại chỗ cho Đặng Thanh giết đúng không?

Mọi người nghe Cảnh Ngôn nói, thầm gật gù.

Xem tình thế vừa rồi Đặng Thanh đúng là có ý muốn giết Cảnh Ngôn, nếu hắn không mạnh bằng gã thì người chết rất có thể là hắn.

Bây giờ Cảnh Ngôn giết Đặng Thanh không có gì đáng trách, không ai moi ra sai lầm được.

Từ hôm nay trở đi cái tên Cảnh Ngôn càng có sức nặng trong Đạo Nhất học viện.

Sau này đệ tử Đạo Nhất học viện khi nhắc đến Cảnh Ngôn sẽ không ai lộ ra biểu tình khinh miệt được nữa.

Ba kiếm giết Đặng Thanh Đạo Linh cảnh hậu kỳ, thực lực này tính nguyên Lam Khúc quận thành cũng thuộc hàng cường giả Võ Đạo hàng đầu.

Triệu Kỳ nhìn Hồ Dương, nói:

- Phong chủ Hồ Dương, trong đối chiến kiểu này có tử thương là không thể tránh khỏi. Trong trận chiến thứ hai Ôn Du Bắc Phong ta cũng bị đánh thương.

Hồ Dương hừ mũi nhưng không nói gì thêm, gã không nắm đằng cán. Chuyện đến nước này nói kiểu gì Hồ Dương cũng không có lý, muốn trách chỉ trách Cảnh Ngôn quá mạnh, mạnh vượt sức tưởng tượng của mọi người.

Triệu Kỳ cười tươi nói:

- Đại hội hai phong mùa này Bắc Phong ta thắng!

Bắc Phong thắng, tất cả đệ tử đều được phần thưởng không tệ. Đại hội hai phong mười năm mới tổ chức một lần nên phần thưởng rất dày, đặc biệt ba người đại biểu Bắc Phong xuất chiến được thưởng khiến võ giả Đạo Linh cảnh ghen tỵ.

Đám đệ tử Bắc Phong vỗ tay chúc mừng, mắt hưng phấn. Người Nam Phong thì lặng im, mặt như đưa đám. Phần thưởng tới tay đột nhiên vuột mất, thật khiến người hụt hẫng.

Mặt Ứng Hữu Khuyết tối sầm nói:

- Đại hội hai phong kết thúc, giải tán.

Ứng Hữu Khuyết vốn muốn nhìn Cảnh Ngôn bị thua, không được thấy kết quả mong muốn làm lão thất vọng ê chề.

Ứng Hữu Khuyết nói xong câu đó nhanh chóng rời đi, lão không muốn ở lại đây một giây nào.

Đến đây thì đại hội hai phong kết thúc, tiếp theo là thưởng cho đệ tử Bắc Phong.

Phần thưởng này ở trong mắt Cảnh Ngôn không đáng gì, hắn không thiếu tài nguyên tu luyện bình thường. Trong bảo khố học viện có thể cho Cảnh Ngôn đổi gần như tất cả tài nguyên cần thiết, điểm học viện không là vấn đề, hắn tùy thời luyện chế nhiều đan dược đổi lấy.

Cảnh Ngôn lại nắm giữ Càn Khôn Đan Đạo thâm tạo thiên, có thể luyện chế đan dược tứ giai giá trị cao hơn, quý giá hơn, sau này kiếm được càng nhiều tài nguyên.

Cảnh Ngôn chắp tay từ biệt Triệu Kỳ:

- Phong chủ đại nhân, ta về trước.

Triệu Kỳ nói:

- Sắp phát thưởng rồi, ngươi chờ một lát hẵng đi.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Phần thưởng đưa đến Trương Mẫn phong đi.

Triệu Kỳ gật đầu đồng ý ngay:

- Cũng được.

Người Bắc Phong đều ở lại chờ lĩnh thưởng, một mình Cảnh Ngôn về Trương Mẫn phong nội viện.

Cảnh Ngôn đứng ở chân núi nhìn vị trí vốn dựng bia đá Trương Mẫn phong, trong đầu nhớ lại cảnh gặp Trương Mẫn.

Thật lâu sau Cảnh Ngôn thở dài, hắn lấy một khối tinh thạch cao mấy thước ra khỏi tu di giới chỉ, dùng đoản kiếm pháp khí khắc ba chữ Trương Mẫn phong lên rồi dựng đứng nó tại chỗ.

Khối tinh thạch này giá trị không thấp, là một loại tài liệu chuyên dùng để chế tạo bia đá võ học. Khối tinh thạch to như vậy giá trị hơn chục vạn linh thạch.

Nhưng chẳng đáng gì với Cảnh Ngôn.

Có ai ăn trộm bia tinh thạch này không? Ha ha, lúc trước Đặng Thanh đập bia đá của Cảnh Ngôn có kết quả gì? Gã đã chết.

Ai không muốn sống dám ăn cắp bia đá của Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu, xoay người rời đi. Cảnh Ngôn không lên Trương Mẫn phong mà xuống Đạo Nhất Sơn đi Sự Vụ Điện. Cảnh Ngôn luôn nhớ việc đưa xác Trương Mẫn về, giờ là lúc nên đi một chuyến.

Cảnh Ngôn đến Sự Vụ Điện tìm đọc tin tức của Trương Mẫn, biết nàng đến từ thành phố nào.

Hết chương 408.

Chương 409. Trương Gia

Đại hội hai phong mùa này Nam Phong bị Bắc Phong đánh bại, trong vòng một canh giờ ngắn ngủi tin tức truyền khắp Đạo Nhất học viện.

Một số đệ tử không đến hiện trường xem lúc nghe tin đa số vẻ mặt hoang mang.

Đại hội hai phong không tổ chức liên tục nhưng mười năm một lần được chú ý rất cao trong Đạo Nhất học viện.

Trước đại hội có nhiều đệ tử phân tích kết quả đại hội hai phong mùa này, họ cho rằng Bắc Phong vẫn sẽ thua. Nên khi biết kết quả trái gược với suy đoán mới càng bất ngờ, ngạc nhiên hơn.

Sau đó họ biết trong đại hội hai phong mùa này then chốt Bắc Phong đánh bại Nam Phong nằm ở Cảnh Ngôn một năm trước thăng cấp nội viện.

Cảnh Ngôn đại biểu Bắc Phong xuất chiến, trong trận chiến thứ ba hắn đánh với Đặng Thanh Nam Phong. Trong Đạo Nhất học viện dù là nội viện hay ngoại viện Đặng Thanh đều nổi tiếng như cồn. Cảnh Ngôn ba kiếm giết Đặng Thanh tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ, tin tức làm mọi người chấn động vô cùng.

Cảnh Ngôn đến Sự Vụ Điện, điện chủ Sự Vụ Điện Lâm Nham rất nhanh tới gặp hắn.

Lâm Nham luôn đối xử tốt với Cảnh Ngôn. Lúc Hình Pháp Điện định chế tài Cảnh Ngôn, Lâm Nham còn ra mặt bênh hắn một tiếng. Nhưng khi đó thái độ của Lâm Nham đối với Cảnh Ngôn ít nhiều mang tư thái người bề trên, không phải lão cố ý

tự cao vênh váo gì mà đây là sự thật. Lâm Nham là điện chủ Sự Vụ Điện, còn là hạ vị trưởng lão, sao có thể xem đệ tử ngoại viện Cảnh Ngôn ngang hàng mình được?

Lần này Lâm Nham gặp Cảnh Ngôn đã có hơi hướm ngang hàng, lão biết hắn ba kiếm giết Đặng Thanh, thực lực như thế e rằng mạnh hơn lão chút. Lâm Nham tự hỏi dù lão ra tay cũng khó giết Đặng Thanh Đạo Linh cảnh hậu kỳ dễ dàng.

Quan trọng nhất là tốc độ tiến bộ Võ Đạo của Cảnh Ngôn như thần, hơn một năm hắn đã trưởng thành đến tình trạng đáng sợ như vậy, nếu qua vài năm nữa còn cỡ nào?

Cảnh Ngôn bây giờ là Đạo Linh cảnh sơ kỳ, nếu hắn đột phá thành Đạo Linh cảnh trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ, trong địa vực Lam Khúc quận thành võ giả Đạo Linh cảnh có ai đối kháng lại Cảnh Ngôn?

Có thể nói mười năm tương lai Cảnh Ngôn sẽ trưởng thành võ giả đỉnh cao nhất trong địa vực Lam Khúc quận thành.

Hai người ở trong phòng chắp tay chào nhau:

- Điện chủ Lâm Nham!

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn nói rõ ý đồ:

- Ta đến Sự Vụ Điện vì muốn kính nhờ Sự Vụ Điện thẩm tra giúp tư liệu của sư tỷ Trương Mẫn.

Lâm Nham phất tay nói:

- Chuyện nhỏ, ta đi lấy tư liệu đệ tử Trương Mẫn ngay.

Đừng nói chuyện cỏn con này, dù là việc hơi khó làm, miễn Cảnh Ngôn lên tiếng là Lâm Nham sẽ cố gắng làm được.

Lâm Nham sai chấp sự Sự Vụ Điện Hà Côn lấy tin tức đăng ký của Trương Mẫn đến, theo sau tự tay giao cho Cảnh

Ngôn.

Cảnh Ngôn đọc qua biết Trương Mẫn đến từ một thành phố tên Hạo Phong thành trong địa vực Lam Khúc quận thành.

Lâm Nham cũng thấy tư liệu Trương Mẫn mà Cảnh Ngôn cầm trên tay, nói:

- Hạo Phong thành này nằm ở đông bộ địa vực Lam Khúc quận thành, hơi hẻo lánh. Trương Mẫn là thành viên Trương gia, Trương gia có thế lực nhất định trong Hạo Phong thành.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta định đi một chuyến Hạo Phong thành đưa di thể của sư tỷ Trương Mẫn trở về.

Lâm Nham nói:

- Nếu là việc nhỏ này thì có thể phái người đi làm.

Ý của Lâm Nham là Cảnh Ngôn không cần đích thân làm chuyện này, Đạo Nhất học viện phái đại ai đó đi là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta không làm được gì nhiều cho sư tỷ Trương Mẫn, tự mình đi một chuyến tốt hơn.

Cảnh Ngôn rời khỏi Sự Vụ Điện, đi Hình Pháp Điện.

Người Hình Pháp Điện thấy Cảnh Ngôn đến ai nấy biểu tình cực kỳ khó xem, khi họ nghe hắn nói muốn mang xác Trương Mẫn đi liền đồng ý. Hình Pháp Điện bây giờ không muốn dính dáng nhiều với Cảnh Ngôn.

Cũng đúng, điện chủ Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết còn bó tay với Cảnh Ngôn, tôm tép như họ đi khó xử hắn? Trừ phi bọn họ không muốn sống.

Chọc giận Cảnh Ngôn bị hắn chém cho một nhát bọn họ không đỡ nổi.

Hôm sau Cảnh Ngôn rời khỏi Đạo Nhất học viện, Lam Khúc quận thành chạy hướng Hạo Phong thành phía đông bộ.

Mấy ngày sau Cảnh Ngôn đến Hạo Phong thành.

Hạo Phong thành không phải thành phố to lớn, nhưng nó lớn hơn Đông Lâm thành một chút.

Trong địa vực Lam Khúc quận thành có mấy trăm thành thị, nếu phân chia đẳng cấp thì Đông Lâm thành chắc chắn là thành thị cấp bậc thấp nhất, Hạo Phong thành cao hơn một bậc nhưng kém xa thành phố lớn như Phỉ Thúy thành.

Cảnh Ngôn đi vào Hạo Phong thành, rất thuận lợi hỏi thăm địa chỉ Trương gia.

Trong tin tức đăng ký của Trương Mẫn ở Sự Vụ Điện Đạo Nhất học viện nói nàng là thành viên của Trương gia, nhưng hồ sơ không ghi tỉ mỉ về Trương gia. Mãi khi Cảnh Ngôn vào Hạo Phong thành, tìm hiểu mới biết tình huống của Trương gia. Ở Hạo Phong thành, Trương gia xem như gia tộc hạng hai, nhưng gia tộc hạng hai trong Hạo Phong thành đặt ở Đông Lâm thành tuyệt đối là gia tộc hạng nhất.

Thực lực tổng thể của Cảnh gia và Triệu gia trước khi đại chiến ngang ngửa Trương gia Hạo Phong thành.

Cảnh Ngôn đến trước trạch viện Trương gia.

Cảnh Ngôn chắp tay nói với hộ vệ đứng trước cửa Trương gia:

- Ta là Cảnh Ngôn đệ tử Đạo Nhất học viện, có chuyện muốn gặp tộc trưởng Trương gia.

Mấy hộ vệ Trương gia xem xét Cảnh Ngôn, đương nhiên họ không thể nào đã gặp mặt hắn. Nhưng Cảnh Ngôn nói hắn

là đệ tử của Đạo Nhất học viện thì họ không dám chậm trễ, cái tên Đạo Nhất học viện dù ở thành phố nào cũng nổi tiếng lừng lẫy. Danh tiếng ba học viện lớn Lam Khúc quận thành không phải đùa chơi.

Một hộ vệ khách sáo với Cảnh Ngôn:

- Xin chờ một chút, ta đi bẩm báo với tộc trưởng.

Hộ vệ xoay người vào trạch viện, Cảnh Ngôn kiên nhẫn đợi.

Lòng Cảnh Ngôn nặng trĩu, hắn đến Trương gia để đưa xác Trương Mẫn, không biết người Trương gia có thái độ thế nào.

Tộc trưởng Trương gia nghe nói đệ tử Đạo Nhất học viện đến, không biết có chuyện gì nhưng vẫn rất xem trọng việc này. Cảnh Ngôn chỉ đợi khoảng một tách trà hộ vệ liền đi ra, cung kính mời hắn vào.

Cảnh Ngôn được đưa đến phòng tiếp khách Trương gia, chờ giây lát có vài võ giả lớn tuổi đi vào.

Trong mấy người một vị nhìn Cảnh Ngôn rồi chắp tay hỏi:

- Tiểu hữu đến từ Đạo Nhất học viện?

Cảnh Ngôn đứng dậy chắp tay chào đối phương:

- Ta tên Cảnh Ngôn, đến từ Đạo Nhất học viện Lam Khúc quận thành.

Hết chương 409.

Chương 410. Muội Muội Của Trương Mẫn

- Cảnh Ngôn tiểu hữu khỏe, ta là tộc trưởng Trương gia Hạo Phong thành, Trương Nhất Binh, mấy vị bên cạnh ta đều là trưởng lão Trương gia.

Thái độ của Trương Nhất Binh hơi khách sáo, không vì Cảnh Ngôn trẻ tuổi mà lộ vẻ coi thường.

Người Trương gia rất xem trọng Cảnh Ngôn đến từ Đạo Nhất học viện, nếu không Trương Nhất Binh đã chẳng mang theo nhiều trưởng lão đến gặp hắn.

Tộc trưởng, các trưởng lão đều là tu vi cảnh giới Tiên Thiên, địa vị khá cao trong Hạo Phong thành.

Trương Nhất Binh giới thiệu nhóm người mình xong mời Cảnh Ngôn ngồi:

- Mời ngồi, Cảnh Ngôn tiểu hữu.

Tất cả ngồi xuống.

Trương Nhất Binh hỏi thẳng:

- Không biết Cảnh Ngôn tiểu hữu từ Lam Khúc quận thành đến Hạo Phong thành tìm Trương gia ta có chuyện gì không?

Cảnh Ngôn nghe vậy hơi trầm ngâm, châm chước một lúc mới mở miệng hỏi:

- Trương tộc trưởng, Trương gia có một thành viên nữ tên Trương Mẫn học ở Đạo Nhất học viện đúng không?

Tuy Cảnh Ngôn đã xem tin tức cá nhân của Trương Mẫn trong Đạo Nhất học viện nhưng vẫn muốn xác nhận lại.

Trương Nhất Binh gật đầu nói:

- Trương Mẫn? Đúng vậy, Trương Mẫn là nữ nhi của cửu trưởng lão Trương gia ta, năm năm trước vào Đạo Nhất học viện.

Trương Nhất Binh nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cũng là đệ tử Đạo Nhất học viện, hắn nhắc tới Trương Mẫn tất nhiên quen biết nàng. Hai người cùng là đệ tử Đạo Nhất học viện, biết nhau là chuyện thường.

Biểu tình Cảnh Ngôn nặng nề đứng dậy, lấy quan tài đá ra khỏi tu di giới chỉ:

- Vậy ta đến đúng chỗ rồi.

Thấy Cảnh Ngôn lấy quan tài ra, đám người Trương Nhất Binh biến sắc mặt, ánh mắt tức giận trừng Cảnh Ngôn.

Tới cửa đưa quan tài, trò này không vui.

Cảnh Ngôn vội giải thích rằng:

- Trương tộc trưởng, các vị đừng hiểu lầm! Sư tỷ Trương Mẫn đã qua đời, đang nằm trong quan tài đá này.

Nghe Cảnh Ngôn nói đám người Trương Nhất Binh lại biến sắc mặt, bọn họ không biết Trương Mẫn đã chết.

Lam Khúc quận thành cách Hạo Phong thành rất xa, tuy trong Lam Khúc quận thành có người Trương gia làm ít việc nhưng người bình thường không thể vào Đạo Nhất học viện. Bởi vậy đến nay người Trương gia không biết tin Trương Mẫn chết rồi.

Võ giả như Trương Mẫn đi vào Đạo Nhất học viện ba năm năm không về thăm gia tộc là rất bình thường.

Ví dụ như Cảnh Ngôn, hắn vào Đạo Nhất học viện hơn một năm mới lần đầu tiên trở về Đông Lâm thành, còn là vì hắn được tin Cảnh gia và Triệu gia đại chiến. Cảnh Tử Kỳ tham gia Hồng Liên học viện cũng thật lâu không về Cảnh gia.

Trương Nhất Binh tiến lên mở nắp quan tài đá ra, thấy xác Trương Mẫn nằm bên trong, người Trương Nhất Binh khẽ run.

Trương Mẫn tham gia Đạo Nhất học viện là thiên tài rất ghê gớm đối với gia tộc như Trương gia, nay nàng chết!

Cảm xúc tức giận tích tục trong ngực Trương Nhất Binh.

Mấy trưởng lão Trương gia tiến lên nhìn Trương Mẫn trong quan tài đá, mỗi người lộ vẻ mặt căm hờn.

Cảnh Ngôn không biết nên nói điều gì an ủi người Trương gia.

Một trưởng lão Trương gia trầm giọng hỏi:

- Cảnh Ngôn, Trương Mẫn chết như thế nào?

Cảnh Ngôn cố gắng dùng lời lẽ đơn giản kể lại toàn sự kiện:

- Sư tỷ Trương Mẫn bị một đệ tử tên Tiền Trấn trong Đạo Nhất học viện giết, chuyện này liên quan đôi chút đến ta. Tiền Trấn có một đệ đệ tên Tiền Ba, Tiền Ba này làm xằng làm bậy ở ngoại viện Đạo Nhất học viện, hoành hành bá đạo. Tiền Ba thấy ta là người mới vào Đạo Nhất học viện muốn trấn lột điểm học viện, ta từ chối không đưa hắn muốn giết ta, nhưng thực lực không bằng ta, cuối cùng bị ta giết. Ca ca của Tiền Ba, Tiền Trấn tức giận vì cái chết của đệ đệ, muốn tìm ta báo thù. Trùng hợp lúc ấy ta không có trong Đạo Nhất học viện nên Tiền Trấn lấy sư tỷ Trương Mẫn trút giận.

Cảnh Ngôn hy vọng kể rõ sự thật cho người Trương gia, hắn không muốn lừa gạt bọn họ.

Còn về bọn họ có ghi hận hắn hay không thì Cảnh Ngôn không rảnh nghĩ nhiều.

Ánh mắt trưởng lão sắc bén lườm Cảnh Ngôn:

- Nói vậy Trương Mẫn chết là do ngươi?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng là có liên quan với ta. Sau khi biết chuyện này ta đã giết Tiền Trấn, xem như báo thù cho sư tỷ Trương Mẫn.

Trưởng lão tức giận gầm lên:

- Hừ! Người đã chết thì báo thù có ích gì?

Trương Nhất Binh lườm trưởng lão quát vào mặt Cảnh Ngôn:

- Tam trưởng lão! Trương Mẫn đã chết, người chết không thể sống lại! Cảnh Ngôn tiểu hữu ở xa tới là khách, hắn đưa di thể Trương Mẫn trở lại, còn báo thù cho Trương Mẫn, nói ra thì chúng ta còn phải cảm tạ Cảnh Ngôn tiểu hữu.

Trương Nhất Binh là người phân rõ đúng sai.

Tam trưởng lão hừ lạnh nhưng không cãi lại, người biết lý lẽ dù rất tức giận cũng hiểu rằng nếu Cảnh Ngôn nói thật thì cái chết của Trương Mẫn không thể đổ lỗi cho hắn.

Cảnh Ngôn chân thành nói:

- Trương tộc trưởng, ta rất có lỗi với chuyện này, nhưng sự việc không cách nào cứu lại, ta hối hận khi đó mình không có trong Đạo Nhất học viện. Ta biết bây giờ có nói nhiều thế nào cũng không thể bù đắp được gì.

Trương Nhất Binh phất tay nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, Trương Mẫn không phải ngươi giết, Trương gia chúng ta không thể trách tiểu hữu.

Trương Nhất Binh quát to hướng bên ngoài:

- Người đâu!

Một hộ vệ chạy nhanh đến.

Trương Nhất Binh ra lệnh:

- Mang Cảnh Ngôn tiểu hữu đi nghỉ ngơi.

Trương Nhất Binh nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, ta và trưởng lão gia tộc lo việc hậu sự cho Trương Mẫn, tạm thời không thể tiếp đãi tiểu hữu, có gì sơ xuất xin thứ lỗi.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không sao.

Trương Nhất Binh ngẫm nghĩ nói:

- Ừm, nếu Cảnh Ngôn tiểu hữu muốn rời khỏi Hạo Phong thành trở về Lam Khúc quận thành có thể tùy thời đi. Trước khi Cảnh Ngôn tiểu hữu đi xin nói cho ta biết một tiếng, ngươi vạn dặm xa xôi đưa di thể Trương Mẫn về, Trương gia ta nên cho ngươi một ít thù lao.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Chờ xong xuôi hậu sự của sư tỷ Trương Mẫn rồi ta đi.

Còn về thù lao mà Trương Nhất Binh nói tất nhiên Cảnh Ngôn sẽ không nhận, trong không khí này hắn không tiện giằng co qua lại về vấn đề này.

Cảnh Ngôn đi theo hộ vệ đến phòng khách trong trạch viện Trương gia, tạm ở lại.

Hộ vệ rời đi, trong phòng khách chỉ còn một mình Cảnh Ngôn, bốn phía tĩnh lặng.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu.

Hơn nửa canh giờ sau một người từ bên ngoài đi vào, đó là một thiếu nữ khoảng mười bốn, lăm tuổi, mặc váy dài màu xanh nhạt.

Thiếu nữ gặp Cảnh Ngôn liền hỏi, mắt ngấn lệ, chân mày liễu hơi cau:

- Ngươi là bằng hữu của tỷ tỷ ta, Cảnh Ngôn?

- Ta là Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nghe đối phương hỏi liền đoán thiếu nữ chắc là muội muội của Trương Mẫn, hơn nữa xem mặt mày nàng khá giống Trương Mẫn.

Hết chương 410.

Chương 411. Nhiều Đan Dược Vậy?

Giọt lệ lăn khỏi khóe mắt thiếu nữ, nàng hỏi:

- Ngươi đã giết kẻ giết hại tỷ tỷ của ta?

Thiếu nữ này tên Trương Ngọc, là muội muội ruột của Trương Mẫn. Trương Mẫn lớn hơn Trương Ngọc mười tuổi, trước khi Trương Mẫn vào Đạo Nhất học viện thì Trương Ngọc được nàng chăm sóc đến lớn, tình cảm tỷ muội rất sâu.

Vì vậy khi Trương Ngọc biết tỷ tỷ của mình chết liền chạy vội đến gặp Cảnh Ngôn, nỗi đau trong lòng nàng chỉ có nàng mới hiểu.

Nhìn vẻ mặt của Trương Ngọc, lòng Cảnh Ngôn chua xót.

Cảnh Ngôn gật mạnh đầu nói:

- Người kia đã bị ta giết!

Trương Ngọc ngước đầu lên, mắt mông lung nhìn Cảnh Ngôn:

- Đa tạ ngươi báo thù cho tỷ tỷ của ta. Ta đi đây, chờ khi ngươi rời khỏi Trương gia xin nói cho ta biết, ta tiễn ngươi.

Trương Ngọc nói rồi định rời đi.

Cảnh Ngôn ngăn Trương Ngọc lại:

- Chờ chút! Ta có vài thứ về sau nàng cần dùng.

Cảnh Ngôn lấy một đống nhỏ tài nguyên ra khỏi tu di giới chỉ, trong đó có năm bình dược tề Thánh Linh.

Lúc ở Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Nham luyện chế hai trăm bình dược tề Thánh Linh chưa dùng hết, còn dư một ít, còn mấy chục gốc Tử Huân Hoa.

Trừ dược tề Thánh Linh ra Cảnh Ngôn đưa tài nguyên có nhiều loại đan dược. Quy Nguyên Đan, Ngưng Khí Đan, Hồi Xuân Đan vân vân, ngay cả Linh Anh Đan vô cùng quý giá Cảnh Ngôn cũng lấy ra vài viên.

Cảnh Ngôn luôn cảm thấy mình mắc nợ Trương Mẫn, nếu không tại hắn nàng sẽ không chết. So với một mạng sống, những tài nguyên này dù quý giá nhưng Cảnh Ngôn cảm thấy không bằng mạng sống của Trương Mẫn.

Tặng đống tài nguyên này cho Trương Ngọc xem như một loại bù đắp, Cảnh Ngôn không cách nào cho Trương Mẫn sống lại, chẳng bằng tặng ít tài nguyên cho muội muội của nàng.

Trương Ngọc nhìn Cảnh Ngôn đưa tài nguyên, hơi ngây người:

- Cái này …

Trương Ngọc nhỏ tuổi chưa gặp trường hợp lớn nào nhưng nàng biết đan dược quý giá. Trương Ngọc không biết năm bình dược tề Thánh Linh là cái gì, tuy nhiên số đan dược này vô cùng quý giá, trong bảo khố Trương gia trữ tồn đan dược không nhiều như thế.

Trương Ngọc kiên quyết lắc đầu nói:

- Ta không thể nhận! Ngươi báo thù giúp tỷ tỷ của ta, là ân nhân của Trương gia, sao ta có thể lấy đồ của ngươi?

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, nói:

- Những tài nguyên này không phải của ta mà là của Trương Mẫn.

Trương Ngọc chớp mắt hỏi lại:

- Tài nguyên tỷ tỷ của ta để lại?

Trương Ngọc mới mười bốn, lăm tuổi, chưa trải đường đời, không hiểu thấu tình đời, nghe Cảnh Ngôn nói những tài nguyên này là của tỷ tỷ thì nàng không chút nghi ngờ.

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, nàng mau cất đi.

Trương Ngọc thế này mới chịu nhận tài nguyên Cảnh Ngôn tặng cho:

- A!

Cảnh Ngôn đặc biệt nhắc dược tề Thánh Linh:

- Dược tề trong bình sứ này là một loại dược tề có thể phụ trợ võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên đột phá đến Tiên Thiên. Giờ nàng đã là Võ Đạo cửu trọng thiên, chờ lúc chuẩn bị thăng cấp Tiên Thiên hãy sử dụng một bình.

Giá trị của dược tề Thánh Linh quá cao, nếu Cảnh Ngôn không nói, Trương Ngọc hoặc người Trương gia chưa chắc biết cách dùng. Dù sao trên Thiên Nguyên đại lục trừ Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Nham ra không có người thứ ba phối chế ra dược tề Thánh Linh.

Trương Ngọc nhẹ gật đầu:

- Ừm!

Lúc này Trương Ngọc vẫn không rõ sự quý giá của dược tề Thánh Linh.

Thấy vẻ mặt Trương Ngọc không đổi khác nhiều, Cảnh Ngôn không giải thích thêm, chờ nàng biết tác dụng của dược tề Thánh Linh chắc người Trương gia sẽ nghiệm chứng dược hiệu, khi đó liền biết dược tề Thánh Linh quý giá, sẽ không lãng phí nó.

Chợt một giọng nói từ bên ngoài vọng vào:

- Trương Ngọc!

Nghe tiếng kêu Trương Ngọc đổi sắc mặt, nói nhỏ với Cảnh Ngôn:

- Là phụ thân của ta, ta đi đây!

Trương Ngọc nói rồi ra khỏi phòng.

Cửu trưởng lão đứng ngoài phòng, sắc mặt âm trầm. Thấy Trương Ngọc đi ra cửu trưởng lão hừ mũi, xoay người đi.

Trương Mẫn là nữ nhi của cửu trưởng lão, nàng chết, tâm tình của gã nặng nề nhất trong tất cả người Trương gia.

Cảnh Ngôn ở trong phòng, hắn vừa bước ra cửa phòng định gặp phụ thân của Trương Mẫn, nhưng thấy Trương Ngọc và một nam nhân trung niên đã đi xa.

Cảnh Ngôn lắc đầu, lại thở dài bất đắc dĩ.

Cửu trưởng lão Trương gia này có vẻ không muốn gặp hắn, lúc trước nói chuyện với tộc trưởng Trương gia thì phụ thân của Trương Mẫn vắng mặt. Xem hành vi của cửu trưởng lão là Cảnh Ngôn biết gã oán trách mình. Cảnh Ngôn có thể thông cảm, cửu trưởng lão không chửi thẳng vào mặt hắn đã xem như khách khí.

Đi xa một chút cửu trưởng lão mới dừng lại, quát hỏi Trương Ngọc:

- Trương Ngọc, đến gặp hắn làm gì?

Trương Ngọc đáp:

- Cảnh Ngôn ca ca báo thù giúp tỷ tỷ, nữ nhi đến đa tạ.

Cửu trưởng lão hừ lạnh nói:

- Hừ! Nếu không tại hắn thì tỷ tỷ của ngươi không chết, còn đến cảm ơn hắn làm gì?

Trương Ngọc cãi lại:

- Phụ thân! Không phải Cảnh Ngôn ca ca giết tỷ tỷ, sao phụ thân có thể trách ca ca? Trông Cảnh Ngôn ca ca là người tốt, nhất định không hy vọng tỷ tỷ chết.

Cửu trưởng lão tức giận mắt tròn xoe:

- Còn dám cãi? Cảnh Ngôn ca ca cái gì? Ca gì mà ca! Nhìn bộ dáng tốt nhưng ngươi làm sao biết người ta thật sự tốt? Ngươi mới quen hắn bao lâu?

Trương Ngọc không phục nói:

- Cảnh Ngôn ca ca nếu không tốt thì tại sao đưa tỷ tỷ từ Đạo Nhất học viện trở lại? Sao có thể trả lại tài nguyên mà tỷ tỷ để lại cho nữ nhi?

Cửu trưởng lão kinh ngạc nói:

- Ai biết hắn nghĩ gì? Có lẽ muốn kiếm thù lao. Khoan, ngươi nói gì? Cảnh Ngôn đưa tài nguyên tỷ tỷ của ngươi để lại cho ngươi?

Chuyện gì vậy? Không đúng lắm.

Nếu Trương Mẫn để lại tài nguyên gì thì lúc Cảnh Ngôn gặp tộc trưởng tại sao không lấy ra, chờ khi gặp Trương Ngọc mới đưa tài nguyên cho nàng? Điều này vô lý.

Trương Ngọc lấy ra tài nguyên lúc trước Cảnh Ngôn đưa cho cửu trưởng lão xem:

- Đây, phụ thân xem đi!

Cửu trưởng lão nhìn một ít bình sứ, bình ngọc trong tay Trương Ngọc.

Cửu trưởng lão nhíu mày nói:

- Có đan dược?

Đan dược là tài nguyên hơi khan hiếm đối với gia tộc như Trương gia. Trên Thiên Nguyên đại lục bình thường đựng đan dược trong bình ngọc, đựng dược tề trong bình sứ. Nên khi cửu trưởng lão nhìn những bình ngọc này bản năng cho rằng bên trong là đan dược.

Trương Ngọc cầm bình ngọc khá nhiều, nếu thật sự là đan dược thì …

- Ta xem thử!

Ban đầu cửu trưởng lão hơi giật mình, nhưng ngẫm nghĩ lại đâm ra nghi ngờ. Nếu trong những bình ngọc này đều là đan dược thì quá nhiều, rất có thể không phải đựng đan dược mà là thứ khác.

Hết chương 411.

Chương 412. Cửu Trưởng Lão Giật Mình

Cửu trưởng lão tùy tay cầm một bình ngọc từ tay Trương Ngọc.

Trương Ngọc cầm năm bình sứ, mấy chục bình ngọc, cửu trưởng lão không để ý năm bình sứ, quan trọng là mấy bình ngọc. Nếu trong bình đựng đan dược tức là có ít nhất mấy chục viên. Ngẫm kỹ lại thấy không thể nào, dù là mấy chục viên đan dược cấp thấp nhất thì tổng giá trị dễ dàng đến mấy chục vạn linh thạch.

Mấy chục vạn linh thạch là con số không nhỏ đối với gia tộc quy mô như Trương gia.

Cửu trưởng lão cầm bình ngọc, vẻ mặt tự giễu, vì vừa rồi gã cho rằng trong bình đựng đan dược. Tỉnh táo ngẫm lại gã cảm thấy không thể nào là đan dược, vì số lượng quá nhiều, nếu là một, hai bình ngọc thì rất có thể đựng đan dược.

Cửu trưởng lão tùy tay mở nút bình ngọc ra, nhìn vào trong. Cửu trưởng lão xoe tròn mắt giật mình nhìn chằm chằm bình ngọc trong tay.

Trong bình ngọc là một viên đan dược, nút vừa mở ra cửu trưởng lão liền cảm ứng sóng năng lượng lan tỏa ra ngoài.

Cửu trưởng lão vội đổ đan dược trong bình ra:

- Đây là …

Khí thế cửu trưởng lão trầm xuống:

- Quy Nguyên Đan! Một viên Quy Nguyên Đan! Hơn nữa phẩm chất không phải tam đẳng.

Cửu trưởng lão là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, có thể phán đoán ra phẩm chất của Quy Nguyên Đan. Cửu trưởng lão đã dùng nhiều Quy Nguyên Đan tam đẳng, nhưng viên Quy Nguyên Đan trong tay gã từ màu sắc hay dao động năng lượng đều khác biệt rõ rệt với Quy Nguyên Đan mà gã dùng.

Trương Ngọc kinh ngạc nhìn phụ thân:

- Phụ thân, trong những bình ngọc này đều đựng đan dược!

Cửu trưởng lão vội giật lấy bình ngọc trong tay Trương Ngọc lần lượt mở nút ra:

- Ta xem thử!

Cửu trưởng lão càng xem càng giật mình.

Như Trương Ngọc nói, thứ trong bình ngọc toàn là đan dược. Có Quy Nguyên Đan, Hồi Xuân Đan, Ngưng Khí Đan vân vân, thậm chí có ba viên Linh Anh Đan.

Quá khoa trương!

Tính sơ giá trị những đan dược hơn hai trăm vạn linh thạch, dù là với toàn gia tộc thì hai trăm vạn linh thạch là con số lớn.

Đầu óc cửu trưởng lão xoay chuyển nhanh, gã nhìn Trương Ngọc hỏi:

- Trương Ngọc, Cảnh Ngôn nói với ngươi những tài nguyên này là tỷ tỷ của ngươi để lại:

Trương Ngọc gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Cửu trưởng lão không nói gì thêm.

Trương Ngọc không trải sự đời, tin lời Cảnh Ngôn nói nhưng cửu trưởng lão thì khác, gã biết ngay hắn nói dối. Đầu tiên cửu trưởng lão hiểu rõ năng lực của nữ nhi Trương Mẫn, thực lực của nàng không tệ nhưng kiếm tài nguyên trong Đạo Nhất học viện chỉ miễn cưỡng đủ cho mình dùng, càng đừng nói để lại nhiều tài nguyên như vậy.

Nếu số tài nguyên này không phải Trương Mẫn để lại thì chắc chắn là của Cảnh Ngôn, nhưng tại sao hắn tặng cho Trương Ngọc?

Mắt cửu trưởng lão lấp lóe, chợt rùng mình nghĩ tới một khả năng.

Chắc không phải Cảnh Ngôn vừa mắt Trương Ngọc đi?

Cửu trưởng lão càng nghĩ càng cảm thấy khả năng rất lớn. Có lẽ quan hệ cua Cảnh Ngôn và Trương Mẫn không phải bằng hữu bình thường. Tại sao Cảnh Ngôn đưa xác Trương Mẫn từ Đạo Nhất học viện đến? Ban đầu người Trương gia, bao gồm cửu trưởng lão cho rằng hắn vì kiếm thù lao mới làm như vậy. Nhưng bây giờ xem ra suy đoán này rất buồn cười, Cảnh Ngôn có thể lấy ra nhiều đan dược như vậy tuyệt đối sẽ không vừa mắt chút ít tài nguyên. Trương gia tuyệt đối không thể lấy ra nhiều tài nguyên, cho Cảnh Ngôn mấy vạn linh thạch tạ ơn đã là hay.

Nên trong Đạo Nhất học viện rất có thể Cảnh Ngôn và Trương Mẫn là tình nhân, giờ hắn gặp Trương Ngọc, thấy nàng giống tỷ tỷ nên vừa mắt nàng. Cảnh Ngôn tặng những đan dược cho Trương Ngọc, ý đồ quá rõ ràng.

Trương Ngọc không biết suy nghĩ của phụ thân, nàng nói:

- Phụ thân, năm bình sứ này …

Phụ thân đã lấy hết bình ngọc, trong tay Trương Ngọc còn cầm năm bình sứ. Trương Ngọc nhìn bình sứ trong tay, muốn

hỏi phụ thân có định lấy qua luôn không.

Cửu trưởng lão lo âu hỏi:

- Bên trong là dược tề gì?

Cảnh Ngôn có thể tặng nhiều đan dược cho Trương Ngọc thì dược tề chắc cũng quý giá, nhưng dược tề quý giá tới đâu tuyệt đối không thể so sánh với đan dược.

So với đan dược thì cửu trưởng lão không quan tâm nhiều đến năm bình dược tề, gã hỏi tùy ý.

Trương Ngọc chậm rãi nói:

- Cảnh Ngôn ca ca nói trong này là dược tề tên dược tề Thánh Linh, có thể phụ trợ võ giả cửu trọng thiên đột phá Tiên Thiên, rất quý giá, quý hơn nhiều đan dược.

Hơi thở cửu trưởng lão nặng nề:

- Cái gì?!

Tinh thần bay xa bị kéo về, mắt cửu trưởng lão trợn tròn.

Dược tề quý giá còn hơn nhiều đan dược?

Cửu trưởng lão chưa từng nghe cách nói này. Nếu không phải nhìn thấy mớ đan dược trước cửu trưởng lão sẽ cho rằng Cảnh Ngôn nói bậy bạ. Giờ cửu trưởng lão đã thấy mấy chục viên đan dược, Cảnh Ngôn sẽ khoác lác nói nhảm sao?

Cảnh Ngôn đã bảo dược tề này quý giá hơn đan dược thì …

Dược tề Thánh Linh?

Cửu trưởng lão lắc đầu cau mày, chưa từng nghe nói về dược tề này.

Cửu trưởng lão hít sâu cầm một bình dược tề mở ra, cẩn thận phân biệt:

- Ta chưa thấy loại dược tề này.

Cửu trưởng lão chưa từng gặp dược tề Thánh Linh, không biết giá trị của dược tề. Nếu đúng như Cảnh Ngôn nói dược tề có thể phụ trợ võ giả cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên thì nó vô cùng quý trọng.

Cửu trưởng lão nói với Trương Ngọc:

- Trương Ngọc, đi, chúng ta đi gặp tộc trưởng.

Tuy số đan dược và dược tề là Cảnh Ngôn tặng cho Trương Ngọc, nhưng vẫn phải báo với tộc trưởng thì hơn. Nếu chỉ là tài nguyên giá trị bình thường, hai phụ thân nữ nhi bọn họ không cần báo lên gia tộc, nhưng giá trị mớ tài nguyên này hơn hai trăm vạn linh thạch, rất kinh khủng.

Trương Ngọc theo phụ thân đến viện tộc trưởng.

Tộc trưởng Trương gia Trương Nhất Binh thấy cửu trưởng lão, cười khổ nói:

- Cửu trưởng lão, ta đã lo hậu sự cho Trương Mẫn rồi. Tuy Trương Mẫn là nữ tử nhưng phải làm lễ tang thật phong cảnh, hài tử này là niềm tự hào của Trương gia ta!

Trương Nhất Binh biết cái chết của Trương Mẫn làm cửu trưởng lão rất đau lòng.

Cửu trưởng lão nhìn Trương Nhất Binh, thầm thở dài:

- Tộc trưởng, ta đến đây không phải nói chuyện này, ta muốn bàn với tộc trưởng về Cảnh Ngôn.

Hết chương 412.

Chương 413. Giám Định Dược Tề Thánh Linh

Về Cảnh Ngôn?

Nghe cửu trưởng lão nói vậy Trương Nhất Binh cau mày, gã lo nhất là cửu trưởng lão tìm gã bàn về Cảnh Ngôn, quả nhiên cửu trưởng lão vẫn đến.

Trương Nhất Binh vội vã nói:

- Cửu trưởng lão, về Cảnh Ngôn, ta cảm thấy đừng khó xử hắn. Cái chết của Trương Mẫn có liên quan đôi chút đến Cảnh Ngôn nhưng chúng ta không thể đổ hết trách nhiệm lên hắn. Hơn nữa hắn không chỉ đưa Trương Mẫn từ Đạo Nhất học viện đến Trương gia chúng ta, còn báo thù cho Trương Mẫn. Nếu chúng ta xuống tay với Cảnh Ngôn, đồn ra ngoài người ta thấy Trương gia thế nào?

Ý Trương Nhất Binh là chờ làm đám tang cho Trương Mẫn xong đưa Cảnh Ngôn ít thù lao là xong.

Nghe tộc trưởng nói, cửu trưởng lão sửng sốt.

Cái quái quỷ gì?

Cửu trưởng lão dở khóc dở cười nói:

- Tộc trưởng hiểu lầm, ta đến gặp tộc trưởng nói về Cảnh Ngôn không phải vì muốn xuống tay với hắn. Ta cũng biết Cảnh Ngôn không có lỗi trong cái chết của Trương Mẫn.

Trương Nhất Binh nhướng mày hỏi:

- A? Vậy ngươi muốn nói cái gì?

Cửu trưởng lão lấy ra hết đan dược, dược tề Cảnh Ngôn mới tặng cho Trương Ngọc:

- Tộc trưởng xem đi!

Cửu trưởng lão đưa bình ngọc đựng đan dược đến trước mặt Trương Nhất Binh:

- Nơi này có nhiều loại đan dược, ta đã phân biệt, tất cả đều đến nhị dẳng. Tộc trưởng xem xét đi.

Trương Nhất Binh trợn to mắt, nhanh chóng xem qua hết đống đan dược trước mặt mình.

Trương Nhất Binh kinh thán hỏi:

- Những đan dược này từ đâu ra? Thật sự là … tất cả đan dược đều là phẩm chất trên tam đẳng. Ta không chắc có phải là nhất đẳng không nhưng ít nhất là phẩm chất nhị đẳng.

Cửu trưởng lão lấy ra đan dược tuyệt đối không phải từ bảo khố Trương gia. Số lượng đan dược trữ trong bảo khố không nhiều như vậy, cũng không thể nào toàn là loại tam đẳng.

Trương Nhất Binh có chút ít đan dược nhị đẳng nhưng ít hơn mớ đan dược mà cửu trưởng lão lấy ra rất nhiều. Trương Nhất Binh cho rằng bản thân cửu trưởng lão cũng không thể kiếm được nhiều đan dược phẩm chất cao như thế.

Cửu trưởng lão lắc đầu nói:

- Những đan dược này là Cảnh Ngôn tặng cho Trương Ngọc.

Trương Nhất Binh ngẩn ngơ:

- Cái gì?

Một lát sau Trương Nhất Binh nhìn Trương Ngọc.

Trương Ngọc nhìn lại Trương Nhất Binh:

- Tộc trưởng, Cảnh Ngôn ca ca nói những tài nguyên này là tỷ tỷ để lại.

Nghe Trương Ngọc giải thích, Trương Nhất Binh và cửu trưởng lão liếc nhau, hiển nhiên Trương Nhất Binh cũng không tin.

Trương Mẫn tu luyện trong Đạo Nhất học viện, dù được một ít tài nguyên tuyệt đối không đến con số khổng lồ này.

Trương Nhất Binh nheo mắt nói:

- Cảnh Ngôn có ý gì? Ta vốn nghĩ hắn muốn kiếm chút thù lao từ Trương gia, nay xem ra mục đích của hắn không phải cái này.

Cửu trưởng lão mắt lóe tia sáng nói:

- Ừm! Tộc trưởng có từng thấy loại dược tề này không?

Cửu trưởng lão đưa qua mấy bình sứ.

Trương Nhất Binh khó hiểu nhận lấy, cẩn thận xem xét sau đó lắc đầu.

Cửu trưởng lão nói:

- Cảnh Ngôn nói dược tề này là dược tề Thánh Linh đó, có thể phụ trợ võ giả từ cửu trọng thiên đột phá đến Tiên Thiên. Công hiệu quá kinh người, nói thật là nếu không phải hắn đưa nhiều đan dược như vậy ta tuyệt đối không tin. Còn bây giờ …

Cửu trưởng lão chỉ nói một nửa nhưng Trương Nhất Binh hiểu ý.

Nhìn biểu tình của cửu trưởng lão là biết trong lòng chấn động cỡ nào.

Trương Nhất Binh hít thở dồn dập nói:

- Sự việc quan trọng, đi! Chúng ta đi gặp đan sư Cao Lan!

Trương Nhất Binh nói đan sư Cao Lan là một đan sư tam giai. Hạo Phong thành có hai đan sư thường trụ, đan sư Cao Lan là một người, một người khác xem như đệ tử của Cao Lan, đan sư nhất giai.

Địa vị của Cao Lan trong Hạo Phong thành sánh bằng thành chủ.

Gia tộc như Trương gia rất khó mời Cao Lan đến, Trương Nhất Binh nói đi gặp tức là chủ động đi tìm Cao Lan. Với thân phận của Trương Nhất Binh muốn gặp Cao Lan không khó khăn, miễn lúc Cao Lan chưa luyện đan là có thể gặp.

Cửu trưởng lão biết Trương Nhất Binh muốn làm gì nên sải bước đi theo.

Phủ đệ của Cao Lan cách trạch viện Trương gia không xa.

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão đến đúng dịp Cao Lan không bận chuyện gì, họ thuận lợi gặp Cao Lan.

Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Cao Lan không có nhiều biểu tình, dù ở trước mặt Trương Nhất Binh thì lão vẫn ra vẻ bề trên:

- Trương tộc trưởng tìm ta có chuyện gì không?

Cao Lan có vốn liếng lên mặt, lão chịu gặp Trương Nhất Binh nhanh như vậy là đã cho gã mặt mũi. Với địa vị của Cao Lan có thể trực tiếp từ chối tiếp khách, Trương Nhất Binh không thể phàn nàn cái gì. Một tộc trưởng gia tộc hạng hai không đáng Cao Lan đi làm quen.

Trương Nhất Binh không nói nhiều, trực tiếp nói thẳng ý đồ:

- Đan sư Cao Lan, ta và cửu trưởng lão lại đây vì có một loại dược tề muốn nhờ đan sư phân rõ giùm.

Trước đó Trương Nhất Binh và Cao Lan không quá quen thuộc, càng không là bằng hữu nên chẳng cần khách sáo, nói nhiều khiến người ghét. Cứ nhờ Cao Lan hỗ trợ giám định dược tề, giám định xong cho thù lao nhất định là được.

Cao Lan kinh ngạc hỏi:

- Dược tề?

Cao Lan không ngờ Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão Trương gia tìm lão là để giám định dược tề. Nếu giám định đan dược gì thì còn dễ nói, nhưng Trương Nhất Binh kêu lão giám định dược tề là có ý gì? Vũ nhục đan sư tam giai như lão sao?

Mặt Cao Lan đen thui lạnh lùng nói:

- Ý của Trương tộc trưởng là sao? Đang đùa với lão phu?

Trương Nhất Binh vội giải thích rằng:

- Đan sư Cao Lan đừng hiểu lầm, chúng ta thật sự muốn nhờ đan sư giám định giùm một loại dược tề. Loại dược tề này đặc biệt không thể tìm thấy trong chợ, tên của nó là dược tề Thánh Linh, nghe nói có thể phụ trợ võ giả cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên.

Trương Nhất Binh không muốn đắc tội Cao Lan, trong Hạo Phong thành đắc tội với lão thì sau này Trương gia bước đi khó khăn.

Nghe Trương Nhất Binh nói, Cao Lan khinh thường cười phá lên:

- Ha ha ha! Trương tộc trưởng nói dược tề này ta chưa từng nghe qua. Ta dám chắc trên Thiên Nguyên đại lục không có loại dược tề này, dược tề tầm thường có thể phụ trợ võ giả cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên? Trương tộc trưởng cảm thấy có khả năng không?

Cao Lan tiếp tục bảo:

- Nếu Trương tộc trưởng bỏ ra số tiền lớn mua nó từ nơi nào đó thì ta dám tộc trưởng đã bị lừa. Nếu Trương tộc trưởng còn chưa mua mà có người muốn bán dược tề này cho tộc trưởng, vậy tộc trưởng tuyệt đối đừng mua nếu không sẽ hối hận.

Mấy lời này làm Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão lúng túng ngượng nghịu.

Hai người liếc nhau, nhẹ lắc đầu.

Ngay cả đan sư Cao Lan cũng chưa từng nghe về dược tề, nó có thể là hàng thật sao? Nhưng tại sao Cảnh Ngôn phải nói dối? Các đan dược đều là hàng thật trăm phần trăm. Hai người không cách nào giám định công hiệu của dược tề Thánh Linh, nhưng họ có thể xác định số đan dược đó là thật hay giả.

Hơn nữa Cảnh Ngôn không bán dược tề Thánh Linh cho Trương gia mà là dược tề hắn tặng Trương Ngọc.

Cửu trưởng lão không chết tâm cố năn nỉ:

- Xin đan sư Cao Lan giám định một chút đi, nếu dược tề này là giả Trương gia ta vẫn đồng ý trả thù lao!

Cửu trưởng lão thật sự không tìm ra lý do Cảnh Ngôn nói dối.

Cao Lan nét mặt sa sầm nói:

- Nếu các người đã kiên trì vậy ta sẽ giám định một phen!

Dù sao dược tề là giả thì Trương gia vẫn sẽ trả thù lao, giám định dược tề cũng không khó khăn gì, không lãng phí bao nhiêu thời gian.

Nghe thấy Cao Lan đồng ý Trương Nhất Binh vội lấy ra năm bình dược tề Thánh Linh đặt ở trước mặt lão.

Cao Lan nhếch mép, vung ống tay áo tùy ý mở nắp một bình sứ ra, hít một hơi mùi dược tề.

- Ủa?

Cao Lan là đan sư tam giai, trình độ đan dược không kém. Công hiệu của dược tề là gì tuy Cao Lan mới ngửi không thể hoàn toàn kết luận nhưng có thể phán đoán ra nó không giống bình thường. Sau đó khuôn mặt Cao Lan nghiêm túc, từ tùy tay cầm bình sứ đổi sang hai tay cẩn thận nâng lên.

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão luôn quan sát biểu tình của Cao Lan, nhìn sắc mặt lão thay đổi, hai người tinh thần rung lên, mắt sáng rực.

Cao Lan cẩn thận quan sát màu dược tề, hít mấy hơi, qua một hồi lâu mới cẩn thận đổ ra một ít dược tề trong bình sứ thè lưỡi nếm thử.

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão nhìn Cao Lan run nhẹ người, hít thở dồn dập.

Cao Lan ngước mắt nhìn hai người, hỏi:

- Dược … dược tề này tên dược tề Thánh Linh?

Biểu tình Trương Nhất Binh căng thẳng hỏi lại:

- Đúng vậy, là dược tề Thánh Linh! Đan sư Cao Lan, dược tề này có công hiệu phụ trợ võ giả cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên sao?

Trương Nhất Binh đã nhìn ra dược tề Thánh Linh tuyệt đối không phải thuốc giả, nếu không biểu tình của đan sư Cao Lan đã chẳng thay đổi. Ban đầu vẻ mặt Cao Lan khinh thường, chẳng chút quan tâm, giờ thì lão hết sức thận trọng.

Nghe Trương Nhất Binh hỏi, Cao Lan không trả lời ngay mà đảo tròng mắt.

Cao Lan trầm ngâm vài giây rồi từ từ nói:

- Ta tạm thời chưa nói được công hiệu của dược tề Thánh Linh, nhưng dược tề này hơi đặc biệt. Vậy đi, các ngươi để dược tề lại chờ ta nghiên cứu, có kết quả sẽ thông báo các ngươi đến lấy.

Cao Lan híp mắt đứng dậy, ra vẻ tiễn khách.

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão liếc nhau. Hai người đã cảm giác ra dược tề Thánh Linh có lẽ là thật, nếu nó có hiệu quả như thế thì sao có thể tùy tiện để lại năm bình dược tề ở chỗ Cao Lan?

Hết chương 413.

Chương 414. Bối Cảnh Lớn

Trương Nhất Binh hỏi dò:

- Đan sư Cao Lan, nơi này có năm bình dược tề, hay chúng ta để lại một bình cho đan sư cẩn thận nghiên cứu phân biệt, bốn bình khác chúng ta mang đi trước?

Nhìn thái độ của Cao Lan thì biết Cảnh Ngôn đưa dược tề Thánh Linh tuyệt đối không tầm thường. Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão không ngốc, nếu Cao Lan không thấy ra dược tề có gì đặc biệt sao đòi giữ lại nghiên cứu?

Cao Lan nhíu chặt mày gắt hỏi:

- Trương tộc trưởng! Là các ngươi cầm dược tề này kêu lão phu kiểm tra thực hư! Các ngươi cũng biết dược tề đặc biệt, khỏi hỏi lão phu cũng chắc chắn các ngươi chưa từng nghe về dược tề này. Đã đặc biệt tất nhiên cần thời gian kiểm tra, thái độ của các ngươi chẳng lẽ là không tin lão phu?

Trương Nhất Binh cười làm lành nói:

- Không phải không phải! Chúng ta không có ý đó. Được rồi, vậy đặt năm bình dược tề ở đây, chờ ba, bốn ngày nữa chúng ta lại đến lấy.

Trương gia không thể đắc tội đan sư Cao Lan, đặt dược tề ở đây vài ngày cũng không có gì không ổn. Cao Lan là đan sư tam giai, tài phú kinh người, chắc sẽ không vì nuốt mấy bình dược tề làm hỏng danh tiếng của mình.

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão rời khỏi phủ đệ Cao Lan đi về trạch viện Trương gia.

Trong phòng, cửu trưởng lão hơi nhíu mày hỏi:

- Tộc trưởng thấy chuyện này thế nào?

Trương Nhất Binh không trả lời thẳng:

- Cảnh Ngôn này có thể lấy ra nhiều đan dược như vậy, còn có dược tề Thánh Linh, e rằng lai lịch không tầm thường.

Cửu trưởng lão nghe hiểu lợi ngầm, lắc đầu nói:

- Chưa nghe nói Lam Khúc quận thành có tộc lớn Cảnh gia.

Trương Nhất Binh nheo mắt nói:

- Có lẽ đến từ thành phố lớn khác.

Cửu trưởng lão gật gù:

- Ừm, khả năng này cao!

Trương Nhất Binh đi tới đi lui trong phòng:

- Hay kêu Cảnh Ngôn đến hỏi thẳng hắn, nếu thật sự có lai lịch thì ngươi đừng ngăn cản, đây cũng là chuyện tốt với Trương Ngọc. Ta nghe Trương Ngọc luôn miệng kêu Cảnh Ngôn ca ca, chắc cũng có hảo cảm.

Hiển nhiên Trương Nhất Binh cũng cho rằng Cảnh Ngôn có hảo cảm với Trương Ngọc, nếu không tại sao tặng cho nàng nhiều tài nguyên như vậy. Dù là tử đệ gia tộc lớn cũng sẽ không tùy tiện lấy ra nhiều đan dược tặng người.

Nói Cảnh Ngôn không để ý mớ đan dược này thì Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão tuyệt đối không tin. Xem tuổi của Cảnh Ngôn khoảng hai mươi, lứa tuổi này giỏi lắm là Tiên Thiên sơ kỳ, trung kỳ, sao có thể không để bụng đống đan dược đó?

Cửu trưởng lão dứt khoát nói:

- Ta không có ý kiến!

Trương Nhất Binh nói rất có lý, nếu Cảnh Ngôn có bối cảnh lớn, Trương Ngọc đi theo hắn tốt hơn ở lại Trương gia, cộng thêm cũng là việc tốt cho toàn gia tộc.

***

Hộ vệ Trương gia đứng ngoài phòng Cảnh Ngôn ở tạm, cung kính hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, không biết bây giờ tiên sinh có rảnh không?

Cảnh Ngôn lắc người đi ra, hắn nhìn hộ vệ:

- Có chuyện gì sao?

Hộ vệ khom người nói:

- Tộc trưởng muốn mời tiên sinh đi một chuyến.

Cảnh Ngôn do dự một chút, gật đầu nói:

- Được, giờ ta cũng không có việc gì gấp.

Cảnh Ngôn theo hộ vệ lại đến phòng tiếp khách của Trương gia.

Vừa đi vào Cảnh Ngôn sửng sốt, lòng thầm than:

- Ra vẻ lớn thật!

Trong phòng tiếp khách có tộc trưởng Trương gia Trương Nhất Binh, còn có bảy, tám võ giả. Những người này đều lớn tuổi, phỏng chừng là trưởng lão Trương gia.

Cảnh Ngôn vừa đi vừa thầm nghĩ:

- Muốn làm gì đây?

Cảnh Ngôn chắp tay với Trương Nhất Binh:

- Trương tộc trưởng.

Trương Nhất Binh cười tươi mời Cảnh Ngôn ngồi, đảo mắt nói:

- Mời Cảnh Ngôn tiểu hữu ngồi. Các vị trưởng lão, vị này chính là Cảnh Ngôn của Đạo Nhất học viện, võ giả thiên tài trẻ tuổi có tài.

Trong đám trưởng lão này có một số đã gặp qua Cảnh Ngôn, nhiều người khác chưa gặp mặt.

Cảnh Ngôn chắp tay với các trưởng lão trước rồi mới ngồi xuống:

- Các vị trưởng lão khỏe.

Xem biểu tình của những người này và ngữ điệu của Trương Nhất Binh hình như họ không định làm gì hại hắn. Cảnh Ngôn cũng không lo người Trương gia làm hại mình, với thực lực của hắn đừng nói Trương gia tầm thường, cường giả nguyên Hạo Phong thành đến, nếu hắn muốn đi không ai giữ lại được.

Cảnh Ngôn tạm dừng một chút rồi hỏi:

- Không biết Trương tộc trưởng kêu ta đến có chuyện gì?

Trương Nhất Binh cười nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, chủ yếu là cửu trưởng lão muốn gặp ngươi.

Trong đám trưởng lão một võ giả nhỏ tuổi hơn chút lên tiếng:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn nhìn đối phương, hắn biết người này là phụ thân của Trương Mẫn, cũng là cửu trưởng lão Trương gia.

Cảnh Ngôn đáp lại:

- Cửu trưởng lão, không biết muốn gặp ta có chuyện gì? Nếu muốn hỏi về sư tỷ Trương Mẫn thì ta có gì nói nấy.

Khuôn mặt cửu trưởng lão buồn bã nói:

- Về nguyên nhân chết của Trương Mẫn lúc trước ngươi đã nói với tộc trưởng, tộc trưởng đã nói cho ta biết. Làm phụ thân của Trương Mẫn, ta rất cảm kích ngươi báo thù cho Trương Mẫn và đưa nàng về, nếu không nhờ ngươi thì đến nay chúng ta không biết Trương Mẫn đã …

Cửu trưởng lão đổi đề tài hỏi:

- Ta muốn hỏi ngươi chủ yếu không phải chuyện của Trương Mẫn, ngươi có phải là người của Lam Khúc quận thành không?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói, vẻ mặt hoang mang nhìn cửu trưởng lão:

- Không phải!

Cửu trưởng lão lại hỏi:

- Không lẽ ngươi là võ giả ra từ mấy thành phố lớn?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Cũng không, ta là người Cảnh gia Đông Lâm thành.

- Đông Lâm thành?

Đám người Trương gia ánh mắt giao nhau, cái tên Đông Lâm thành rất xa lạ, bọn họ không có ấn tượng.

Những thành phố lớn trong Lam Khúc quận thành, không nói thành phố hạng nhất, dù là hạng hai thì họ ít nhất có nghe tên. Nhưng bọn họ không có ấn tượng về Đông Lâm thành, chỉ có một giải thích đó là thành phố rất nhỏ, cùng lắm cỡ Hạo Phong thành, có lẽ không bằng Hạo Phong thành.

Lòng Cảnh Ngôn máy động, hắn phát hiện nét mặt cửu trưởng lão hơi thất vọng.

Tình huống gì đây? Hắn là võ giả ra từ thành phố nào liên quan gì với Trương gia sao?

Ánh mắt cửu trưởng lão nghi hoặc hỏi:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đã biết tài nguyên ngươi tặng cho Trương Ngọc. Những tài nguyên này con số giá trị vô cùng khổng lồ, nếu ngươi không có bối cảnh gia tộc lớn thì sao có nhiều tài nguyên như vậy?

Lúc trước bọn họ đã giao lưu, đều thiên hướng giả thiết Cảnh Ngôn là tử đệ gia tộc lớn. Nhưng nghe Cảnh Ngôn nói hắn ra từ Đông Lâm thành, trong thành phố nhỏ dù là gia tộc lớn nhất thì có thể cung cấp bao nhiêu tài nguyên cho tử đệ?

Hết chương 414.

Chương 415. Gặp Cao Phượng

Cảnh Ngôn khó hiểu nhìn cửu trưởng lão và đám người Trương gia.

Những người Trương gia này có ý gì?

Làm ra cảnh rầm rộ thế này kêu hắn đến chỉ vì hỏi tài nguyên hắn tặng Trương Ngọc đến từ đâu?

Nhưng vì sao khi nghe Cảnh Ngôn nói hắn là người Đông Lâm thành thì họ lộ ánh mắt thất vọng? Cảnh Ngôn là người ở đâu liên quan gì đến Trương gia? Hắn tặng cho Trương Ngọc tài nguyên đến từ đâu liên quan gì đến Trương gia?

Suy nghĩ lướt nhanh trong óc, chợt lòng Cảnh Ngôn máy động:

- A?

Trong phòng tiếp khách Trương gia tuy có tộc trưởng Trương Nhất Binh, đám trưởng lão Trương gia nhưng chủ chốt là phụ thân của Trương Ngọc, cửu trưởng lão.

Điều này chắc hẳn có lý do gì đó.

Cảnh Ngôn mơ hồ suy đoán ra ý nghĩ của đám người Trương gia, thầm buồn cười. Người Trương gia hiểu lầm hành vi của hắn.

Thấy cửu trưởng lão còn nhìn mình, Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Ta và sư tỷ Trương Mẫn là bằng hữu, lúc ta tham gia Đạo Nhất học viện được sư tỷ hướng dẫn. Cái chết của sư tỷ

Trương Mẫn cũng do ta mà ra, ta rất áy náy. Trương Ngọc là muội muội của sư tỷ Trương Mẫn nên ta muốn tặng nàng chút tài nguyên xem như bồi thường phần nào.

Cảnh Ngôn cố gắng khéo giải thích hiểu lầm.

Nhưng đám người Trương gia chưa thôi hiểu lầm.

Vì Cảnh Ngôn tặng tài nguyên cho Trương Ngọc giá trị quá cao, nếu nói đống tài nguyên chỉ là chút bồi thường thì người Trương gia không thể hiểu nổi.

Trương Nhất Binh nghiêm túc hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, ngươi thật sự là võ giả Đông Lâm thành?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

- Ừm!

Trương Nhất Binh và cửu trưởng lão liếc nhau, trong mắt tràn đầy thất vọng.

Trương Nhất Binh nói:

- Trương Ngọc còn nhỏ, chưa từng đi ra Hạo Phong thành, trong thời gian gần chúng ta cũng không muốn để nàng rời đi. Nếu Cảnh Ngôn tiểu hữu muốn lấy lại những tài nguyên đã tặng cho Trương Ngọc cũng được hết.

Cảnh Ngôn nghe vậy khóe môi nhếch cao.

Suy đoán của Cảnh Ngôn hiển nhiên chính xác, người Trương gia cho rằng hắn có ý với nàng. Người Trương gia cho rằng hắn tặng đống tài nguyên cho Trương Ngọc là một loại sính lễ, nên mới hỏi bối cảnh của hắn. Nếu Cảnh Ngôn có bối cảnh mạnh chắc Trương gia sẽ đồng ý để Trương Ngọc theo hắn.

Suy nghĩ thoáng qua, Cảnh Ngôn thấy hơi buồn lòng.

Cảnh Ngôn đứng lên, hứng thú rã rời nói:

- Các vị, những tài nguyên này là ta tặng cho Trương Ngọc, hy vọng nàng nhanh chóng thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên. Nếu không có chuyện gì khác thì ta xin cáo từ trước.

Cảnh Ngôn vốn không hề có ý tưởng gì với Trương Ngọc.

Lúc này một hộ vệ Trương gia từ bên ngoài chạy vào:

- Tộc trưởng!

Trương Nhất Binh nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì?

Hộ vệ nói:

- Cao Phượng ở ngoài trạch viện, nàng muốn gặp tộc trưởng.

Trương Nhất Binh nhíu chặt mày:

- Sao lại đến nữa? Không phải ta đã nói Trương gia bó tay không giúp được họ sao?

Một trưởng lão nói với hộ vệ kia:

- Kêu Cao Phượng về đi, Trương gia chúng ta thật sự bất lực, không có năng lực giúp nàng.

Hộ vệ lên tiếng định rời đi:

- Rõ!

Con ngươi Cảnh Ngôn coi rút, hắn cảm thấy cái tên khá quen thuộc:

- Cao Phượng?

Chắc không phải là Cao Phượng trong đội mạo hiểm Liệt Diễm đi?

Lòng Cảnh Ngôn máy động.

Nhưng trên đời này có nhiều người tên Cao Phượng, Cao Phượng đến tìm Trương gia chưa chắc là Cao Phượng trong đội mạo hiểm Liệt Diễm mà Cảnh Ngôn quen.

Cảnh Ngôn cảm thấy sẽ không trùng hợp như vậy, nhưng vẫn thuận miệng hỏi:

- Trương tộc trưởng, các người nói Cao Phượng là ai?

Trương Nhất Binh nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Hả?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Là vầy, ta quen một nữ võ giả cũng tên Cao Phượng, là thành viên một đội mạo hiểm. Nhưng chắc chỉ trùng hợp thôi.

Trương Nhất Binh nói:

- Đội mạo hiểm? Cao Phượng đúng là thành viên đội mạo hiểm cấp thấp, ca ca của nàng tên Cao Triển, đội trưởng của đội mạo hiểm. Tên đội mạo hiểm là Liệt Diễm.

Cảnh Ngôn kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Cảnh Ngôn thật không ngờ sẽ có chuyện tình cờ như thế, huynh muội Cao Triển, Cao Phượng ở Hạo Phong thành. Lúc Cảnh Ngôn gặp hai huynh muội là trong Hắc Phong trấn Đoan Dương thành, Đoan Dương thành và Hạo Phong thành cách nhau không gần.

Trương Nhất Binh thấy sắc mặt Cảnh Ngôn thay đổi, trầm giọng hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu quen Cao Phượng không lẽ là Cao Phượng này?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng là ta quen Cao Phượng này. Cao Phượng và Cao Triển đều là bằng hữu của ta, có vẻ họ gặp rắc rối gì?

Trương Nhất Binh bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Đúng là họ gặp rắc rối lớn. Phụ thân của Cao Triển và Cao Phượng từng là hộ vệ Trương gia, nếu chỉ là phiền phức nhỏ Trương gia sẽ giúp họ. Nhưng Trương gia chịu bó tay với chuyện của họ.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt nói:

- Trương tộc trưởng, nếu được thì ta muốn gặp Cao Phượng.

Trương Nhất Binh nói với hộ vệ còn chưa đi:

- Cái này thì được, đi kêu Cao Phượng đến đi.

Hộ vệ lên tiếng:

- Rõ!

Ngoài trạch viện Trương gia. Cao Phượng mặc váy dài lửa đỏ sốt ruột đi tới đi lui chờ đợi.

Cao Phượng biết đến cầu viện Trương gia hy vọng không lớn, vì nhân vật họ đắc tội dù là Trương gia cũng không dám đụng chạm. Nhưng Cao Phượng hết cách rồi, nguyên Hạo Phong thành chỉ có Trương gia là còn chút hy vọng giúp đỡ. Trương gia đã từ chối thẳng thừng một lần, nếu Cao Phượng còn cách khác thì nàng tuyệt đối sẽ không đến tìm Trương gia lần thứ hai.

Trong lúc Cao Phượng chờ nóng ruột nóng gan hộ vệ trở lại.

Cao Phượng vội nghênh đón, ánh mắt lo lâu lóe tia mong mỏi.

Hộ vệ nói:

- Cao Phượng, tộc trưởng kêu ngươi vào.

Cao Phượng nghe vậy mắt sáng rực.

Không lẽ có hy vọng? Trương gia đổi ý?

Cao Phượng kích động hỏi:

- Trương tộc trưởng đồng ý giúp chúng ta đúng không?

Hộ vệ lắc đầu nói:

- Không phải, chúng ta có một vị khách nói biết ngươi nên muốn gặp.

Nghe hộ vệ nói vậy Cao Phượng từ hớn hở rớt xuống đáy cốc.

Rốt cuộc vẫn không chịu giúp đỡ sao?

Trương gia không chịu hỗ trợ, Cao Phượng có thể thông cảm, vì khi Trương gia nhúng tay chuyện này rất có thể nguyên gia tộc gặp họa. Trương gia lo cho an toàn của gia tộc mình nên không chịu xen vào chuyện này, Cao Phượng không nói ra được lời oán trách.

Còn về hộ vệ Trương gia nói có khách trong gia tộc quen nàng, Cao Phượng không chú ý đến, trong óc nàng đang rối bời chỉ vô thức đi theo hộ vệ vào trạch viện.

Hết chương 415.

Chương 416. Rắc Rối Của Cao Phượng

Cao Phượng đi theo hộ vệ đến phòng tiếp khách Trương gia.

Cao Phượng vừa bước vào Cảnh Ngôn liền nhìn nàng.

Quả nhiên là Cao Phượng mà hắn biết!

Nhưng Cao Phượng bây giờ gầy gò hơn lần trước gặp, khuôn mặt tiều tụy nhiều.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Cao Phượng!

Cao Phượng nghe giọng Cảnh Ngôn mới đưa mắt nhìn sang, thân thể mềm mại run nhẹ, mắt đẹp trợn tròn.

Cảnh Ngôn?

Cao Phượng không ngờ hộ vệ nói khách Trương gia quen nàng sẽ là Cảnh Ngôn. Lúc gặp Cảnh Ngôn trong Hắc Phong trấn địa vực Đoan Dương thành đến bây giờ đã qua hai năm. Hai năm nhìn như rất dài thật ra không quá lâu, đặc biệt đối với mạo hiểm giả càng giống một chớp mắt. Mạo hiểm giả đi qua các nơi nguy hiểm, mỗi lần mạo hiểm có lẽ mất mấy tháng, nên hơn hai năm chỉ là thời gian vào nơi như Nguyệt Hoa Sâm Lâm vài lần.

Cao Phượng hơi lấy lại sức sống:

- Cảnh Ngôn?

Trông thấy Cảnh Ngôn làm Cao Phượng rất bất ngờ, có chút vui vẻ, cảm xúc u ám bị niềm vui xua tan bớt. Cao Phượng nở nụ cười nhẹ trông rất xinh đẹp.

Đám người Trương Nhất Binh nhìn Cảnh Ngôn và Cao Phượng, hai người gặp mặt liền nhận ra đối phương khiến họ chắc chắn hắn quen Cao Phượng.

Trương Nhất Binh nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu là người quen với Cao Phượng vậy trò chuyện một lúc đi, chúng ta ra ngoài trước.

Trương Nhất Binh không muốn hỏi thăm việc Cao Phượng gặp phải, Trương gia sẽ không nhúng tay vào, nên gã không muốn ở lại đây lần nữa nghe nàng cầu xin. Nói thật thì từ chối Cao Phượng trong lòng Trương Nhất Binh cũng rất khó chịu.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Tốt, Trương tộc trưởng cứ tự nhiên.

Đám người Trương gia đi ra ngoài.

Một trưởng lão Trương gia thất vọng lắc đầu nói:

- Ta còn tưởng Cảnh Ngôn là tử đệ gia tộc lớn, không ngờ đi ra từ thành phố nhỏ chưa từng nghe tên.

Một trưởng lão khác mở miệng nói:

- Trông Cảnh Ngôn rất trẻ nhưng có thể vào Đạo Nhất học viện, thiên phú Võ Đạo chắc rất mạnh.

- Ta vẫn không hiểu hắn làm sao được nhiều tài nguyên đến thế, Trương gia ta một năm tổng thu nhập không nhiều bằng tài nguyên hắn cho Trương Ngọc. Có lẽ hắn càng có nhiều tài nguyên nữa!

Trưởng lão Trương gia bàn tán rôm rả.

Tộc trưởng Trương Nhất Binh nhìn mấy trưởng lão, nói:

- Mặc kệ mấy chuyện đó đi, hắn nói tặng tài nguyên cho Trương Ngọc chỉ vì bù đắp áy náy với Trương Mẫn, chúng ta cứ coi như hắn nói thật. Vừa rồi ta đã nói nếu hắn muốn lấy lại những tài nguyên thì hoàn toàn có thể, hắn không chịu lấy về thì không thể trách chúng ta cản trở hắn mang Trương Ngọc đi.

Trong phòng, Cảnh Ngôn và Cao Phượng ngồi xuống.

Hơn hai năm không gặp, hai người trò chuyện vài câu.

Cảnh Ngôn hỏi vào vấn đề chính:

- Cao Phượng, nghe người Trương gia nói hình như nàng gặp rắc rối?

Nói sao thì Cảnh Ngôn và huynh muội Cao Phượng, Cao Triển xem như bằng hữu. Lúc trước Cảnh Ngôn ở Hắc Phong trấn muốn vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm, đội mạo hiểm Liệt Diễm dẫn hắn tìm đến Tội Ác Hiệp Cốc. Nếu Cao Phượng gặp rắc rối mà Cảnh Ngôn giúp được gì chắc chắn hắn sẽ giúp.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi chuyện nét mặt Cao Phượng sa sầm.

Cao Phượng như mất hết sức lực, mềm nhũn tựa vào ghế:

- Ta làm sai chuyện, ta đánh bị thương Tống Minh.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Tống Minh là ai?

Cao Phượng chợt nhớ ra Cảnh Ngôn không phải người Hạo Phong thành mà chỉ là khách của Trương gia, trước kia chưa từng đến đây nên hắn đương nhiên không biết Tống Minh là ai.

Cao Phượng giải thích một câu:

- Tống Minh là nhi tử của tộc trưởng Tống gia, Tống gia là một trong gia tộc lớn nhất Hạo Phong thành chúng ta.

Cảnh Ngôn gật gù, đại khái biết rắc rối của Cao Phượng:

- À.

Dừng một lúc Cảnh Ngôn lại hỏi:

- Tại sao Cao Phượng đánh Tống Minh?

Nhắc tới Tống Minh là mắt Cao Phượng rực cháy tức giận, đằng đằng sát khí:

- Thằng khốn nạn Tống Minh đó! Hắn ỷ vào thế lực gia tộc trong Hạo Phong thành không chuyện ác nào không làm, không biết làm bao nhiêu chuyện xấu!

Cao Phượng cắn răng nói:

- Hắn đối với ta … mấy hôm trước hắn đụng phải ta trong tửu lâu, chẳng những buông lời vũ nhục ta còn động tay động chân. Ta không nhịn được đập hắn một chưởng, hình như … đánh thương hắn. Từ trước Tống Minh đã có … Ý đó với ta, mỗi lần gặp ta luôn làm bộ dáng khiến người buồn nôn. Ta cũng biết không thể trêu vào Tống Minh, Tống gia nên luôn ccos nhịn, mấy hôm trước ta thật sự không chịu nổi nữa.

Mặt Cao Phượng đỏ ửng, khóe mắt liếc trộm Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn gật gù cười nói:

- Tống Minh đúng là đáng đánh.

Cao Phượng tức giận nói:

- Đúng vậy! Nếu không phải vì Tống gia thì ta giết hắn lâu rồi!

Lần đầu tiên Cảnh Ngôn gặp Cao Phượng liền biết nàng nóng tính, có thể nhẫn nhịn nhiều lần đã hiếm có.

Cao Phượng thở dài thườn thượt:

- Tống Minh đáng đánh nhưng mà …

Cảnh Ngôn hỏi:

- Người Tống gia có ý thế nào?

Cao Phượng có thể tìm đến Trương gia nói lên Tống gia chưa xuống tay, có lẽ Tống gia đưa ra điều kiện với nhóm Cao Phượng.

Cao Phượng nói:

- Tống gia đòi chúng ta bồi thường năm mươi vạn linh thạch. Tống Minh chỉ bị vết thương nhẹ, dù không dùng dược tề trị thương vì vài ngày là khỏe, nhưng Tống gia bắt đội mạo hiểm chúng ta bồi thường năm mươi vạn linh thạch. Chúng ta làm gì có nhiều linh thạch như vậy bồi thường cho họ?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Năm mươi vạn linh thạch? Khẩu vị của Tống gia không nhỏ.

Năm mươi vạn linh thạch không đáng gì với Cảnh Ngôn, nhưng là con số thiên văn với võ giả bình thường. Gia tộc như Trương gia cũng không thể một hơi lấy ra năm mươi vạn linh thạch có sẵn.

Cao Phượng nói nhanh:

- Bọn họ không chỉ muốn linh thạch! Tống Minh ghê tởm đó đòi ta cùng hắn ba tháng! Năm mươi vạn linh thạch cộng thêm ta cùng hắn ba tháng thì họ mới bỏ qua, nếu không Tống gia sẽ tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm. Lần này ta chọc rắc rối lớn cho đội mạo hiểm. Ta đến Trương gia là muốn nhờ Trương gia ra mặt nói một tiếng. Nhưng Trương gia nhỏ yếu hơn Tống gia nhiều, Trương tộc trưởng không muốn xen vào chuyện này.

Nghe nói Tống Minh đòi Cao Phượng cùng gã ba tháng, mặt Cảnh Ngôn sầm xuống, lòng dâng lên tức giận. Lúc nghe

Tống gia đòi năm mươi vạn linh thạch thì Cảnh Ngôn không có cảm giác gì, bây giờ hắn tức giận thật.

Ỷ thế hiếp người nhưng không thể ép đến đường cùng đi?

Hết chương 416.

Chương 417. Đầu Óc Nước Vào

Tống gia làm việc hết sức quá đáng.

Trương gia không chịu ra mặt, Cảnh Ngôn có thể thông cảm. Trương gia và Tống gia chênh lệch giống như Cảnh gia và Triệu gia ngày xưa. Cảnh gia đại chiến với Triệu gia, nếu không phải Cảnh Ngôn đột nhiên giết ra thì chắc chắn Cảnh gia bị diệt.

Trương gia sợ rước họa vào gia tộc mình.

Cao Phượng tiếp tục bảo:

- Tống gia còn bắt đi ca ca của ta, nói trong vòng bảy ngày nếu không thỏa mãn điều kiện bọn họ nêu ra thì sẽ giết ca ca trước, sau đó tiêu diệt nguyên đội mạo hiểm Liệt Diễm. Nay đã qua bốn ngày, chỉ còn ba ngày là đến kỳ hạn của Tống gia.

Cao Phượng nói những lời này hoàn toàn chỉ xem Cảnh Ngôn là đối tượng tâm sự, nàng không cho rằng hắn có thể giúp gì. Cao Phượng không hề có ý nhờ Cảnh Ngôn giúp đỡ, đối diện vật khổng lồ như Tống gia nếu để hắn nhúng tay là hại hắn. Cao Phượng tuyệt đối không muốn thấy Cảnh Ngôn có nguy hiểm.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Cao Phượng, để ta ra mặt nói chuyện với Tống gia.

Cao Phượng bản năng thảng thốt:

- Cái gì? Không được! Người Tống gia vốn không nói lý!

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Không sao, họ không nói lý thì chúng ta cũng không nói lý.

Cao Phượng trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn, khó tin hỏi:

- Cảnh Ngôn, không lẽ ngươi có năm mươi vạn linh thạch?

Cảnh Ngôn đòi bàn chuyện với Tống gia thì hiển nhiên là bàn điều kiện. Một trong hai điều kiện của Tống gia là yêu cầu đội mạo hiểm Liệt Diễm bồi thường năm mươi vạn linh thạch. Nếu Cảnh Ngôn không có năm mươi vạn linh thạch thì bàn gì được?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng, ta có đủ linh thạch.

Cao Phượng cau mày liễu:

- Nhưng mà … Liệt Diễm chúng ta không biết khi nào mới trả lại năm mươi vạn linh thạch được.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Không gấp, khi nào có thì trả.

Cao Phượng trầm ngâm, nàng suy tư một lát sau cùng gật đầu nói:

- Được rồi.

Cao Phượng không còn cách nào, nếu chỉ liên quan đến bản thân thì nàng không quan tâm, cùng lắm chết là được. Nhưng chuyện này chẳng những liên quan đến nàng, còn có ca ca Cao Triển, nguyên đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Cảnh Ngôn có thể lấy ra năm mươi vạn linh thạch có lẽ sẽ giải quyết nguy cơ trong êm thắm.

Cao Phượng giấu tràn ngập cảm kích Cảnh Ngôn sâu tận đáy lòng.

Nói ra thì Cao Phượng và Cảnh Ngôn không quen thân gì, lần giao tiếp duy nhất là hai năm trước, lần đó đội mạo hiểm Liệt Diễm giúp hắn chút chuyện nhỏ nhưng không đáng gì, hắn đã thanh toán thù lao, hắn không nợ bọn họ.

Hai người đứng dậy ra phòng tiếp khách, Cảnh Ngôn chuẩn bị cùng Cao Phượng đi chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng.

Trước khi rời khỏi trạch viện Trương gia Cảnh Ngôn đi gặp Trương Nhất Binh, hắn không thể lặng lẽ rời đi, lên tiếng chào hỏi tốt hơn.

Trong biệt viện Trương Nhất Binh cư ngụ.

Cảnh Ngôn nói:

- Trương tộc trưởng, ta rời khỏi trạch viện Trương gia mấy ngày, Cao Phượng là bằng hữu của ta, nàng gặp rắc rối, ta phải giúp nàng.

Trương Nhất Binh nghe vậy biến sắc mặt, ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn. Trương Nhất Binh không ngờ Cảnh Ngôn đồng ý giúp Cao Phượng, nhưng ngẫm lại hắn tùy tay tặng đống tài nguyên cho Trương Ngọc thì gã thoải mái. Tống gia muốn năm mươi vạn linh thạch có lẽ Cảnh Ngôn có thể lấy ra được.

Nhưng Cảnh Ngôn đã đánh giá thấp trình độ vô sỉ của người Tống gia, Trương Nhất Binh cho rằng bỏ ra năm mươi vạn linh thạch cũng không giải quyết được chuyện này. Khẩu vị của Tống gia lớn hơn Cảnh Ngôn tưởng tượng nhiều.

Trương Nhất Binh khuyên nhủ:

- Cảnh Ngôn, ngươi khoan vội quyết định làm gì, ta nghĩ ngươi nên tìm hiểu kỹ Tống gia, chuyện này không dễ giải quyết như vậy.

Trương Nhất Binh có ý tốt không muốn thấy Cảnh Ngôn bị Tống gia ăn không chừa mẩu xương.

Cảnh Ngôn mỉm cười lắc đầu nói:

- Không sao.

Thấy Cảnh Ngôn kiên quyết Trương Nhất Binh không tiện nói gì thêm, dù sao hắn không phải tử đệ Trương gia, thậm chí không liên quan nhiều với Trương gia. Cảnh Ngôn đã nhất quyết muốn giúp Cao Phượng, gã có nói nhiều hơn cũng vô ích.

Trương Nhất Binh nói:

- Nếu Cảnh Ngôn tiểu hữu đã quyết định thì ta không tiện nói nhiều.

Cảnh Ngôn nói xong rời đi:

- Ừm, ta xin cáo từ.

Một trưởng lão nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn đầu óc có vấn đề?

Trưởng lão khác cười nhạt nói:

- Quá trẻ tuổi, ha ha, cho rằng có chút thực lực là có thể giải quyết mọi thứ.

Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn có chút thực lực, ít nhất là cảnh giới Tiên Thiên. Nhưng cảnh giới Tiên Thiên tầm thường muốn bàn điều kiện với Tống gia? Đó là mơ tưởng viễn vông, Tống gia có cường giả Đạo Linh cảnh.

Đám người Trương Nhất Binh không cho rằng Cao Phượng chưa nói rõ về Tống gia với Cảnh Ngôn, nhưng hắn vẫn quyết định nhúng tay vào chuyện này, chỉ có thể nói ý nghĩ của hắn quá đơn giản.

Mấy trưởng lão lắc đầu nói:

- Chờ hắn bị Tống gia hút khô sẽ biết không nghe tộc trưởng khuyên là phải hối hận.

- Ừm, quá non nớt, tưởng mình là đệ tử Đạo Nhất học viện, có nhiều linh thạch thì không chuyện gì không giải quyết được. Chậc chậc, hắn chỉ là dê béo trong mắt Tống gia.

- Hối hận? Sợ rằng không có cơ hội hối hận, rất có thể Tống gia trực tiếp giết hắn.

Đám người Trương gia không tin Cảnh Ngôn có thể giải quyết chuyện này, hắn xen vào là dẫn hỏa đốt người.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng rời khỏi trạch viện Trương gia, nửa canh giờ sau đến chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm đóng quân.

Đội mạo hiểm Liệt Diễm không chỉ có một đội, huynh muội Cao Triển chỉ lãnh đạo một đội mạo hiểm trong số đó. Trong đội mạo hiểm Liệt Diễm có bốn đội mạo hiểm giống như vậy.

Đoàn trưởng đội mạo hiểm cũng là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, trong đội chỉ có một võ giả Tiên Thiên, nhìn tổng thể vẫn là đội mạo hiểm cấp thấp, nếu không chẳng đến mức không thể lấy ra năm mươi vạn linh thạch có sẵn.

Cao Phượng giới thiệu một nam nhân áo đen vạm vỡ cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, vị này là đoàn trưởng của đội mạo hiểm chúng ta, Lý Dũng.

Cảnh Ngôn cười chào:

- Đoàn trưởng khỏe.

Khuôn mặt Lý Dũng nặng nề gật đầu chào Cảnh Ngôn:

- Hoan nghênh!

Lý Dũng khó hiểu nhìn sang Cao Phượng, gã biết nàng đi Trương gia cầu viện, gã nóng ruột nóng gan chờ kết quả. Giờ

Cao Phượng mang về một võ giả trẻ làm Lý Dũng không rõ chuyện gì xảy ra.

Lý Dũng hỏi ngay:

- Cao Phượng, bên Trương gia …?

Cao Phượng lắc đầu nói:

- Đoàn trưởng, người Trương gia không chịu can thiệp.

Hết chương 417.

Chương 418. Mọi Người Tò Mò

Lý Dũng đoán được chín mươi chín phần trăm Cao Phượng sẽ tay trắng trở về, nhưng trong lòng gã vẫn ôm chút may mắn. Nghe Cao Phượng nói câu này Lý Dũng khó che giấu vẻ thất vọng.

Lý Dũng khẽ thở dài, lắc đầu nhìn Cảnh Ngôn, cố nặn nụ cười hỏi:

- Vị huynh đệ Cảnh Ngôn này là bằng hữu của nàng?

Cao Phượng không biết nàng có tính là bằng hữu của Cảnh Ngôn không, ậm ừ:

- Ừm.

Cao Phượng lại nói:

- Cảnh Ngôn có đủ linh thạch có thể cho đội mạo hiểm chúng ta mượn trước.

Ánh mắt Lý Dũng thay đổi:

- Hả? Cái gì!?

Lý Dũng vốn tưởng Cảnh Ngôn là võ giả mà Cao Phượng mới quen, hoặc hắn muốn tham gia đội mạo hiểm Liệt Diễm, không ngờ nàng nói như vậy.

Lý Dũng bản năng nuốt nước miếng, hỏi:

- Cảnh Ngôn huynh đệ biết Tống gia muốn bồi thường năm mươi vạn linh thạch không? Là năm mươi vạn linh thạch!

Lý Dũng không nhìn ra Cảnh Ngôn là loại người có thể lấy ra năm mươi vạn linh thạch.

Năm mươi vạn linh thạch chứ không phải năm trăm khối linh thạch!

Cảnh Ngôn gật đầu nghiêm túc nói:

- Ta có năm mươi vạn linh thạch.

Lý Dũng vỗ ngực nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ thật sự đồng ý cho chúng ta mượn linh thạch? Ngươi yên tâm, đội mạo hiểm Liệt Diễm sẽ cố gắng sớm trả lại linh thạch cho ngươi. Ta không dám bảo đảm là lúc nào nhưng ta lấy danh dự đoàn trưởng đội mạo hiểm hứa sẽ cố gắng hết sức!

Cảnh Ngôn cười cười nghe Lý Dũng nói.

Cảnh Ngôn mới gặp Lý Dũng không lâu nhưng cảm thấy con người của gã không tệ, ít nhất hắn không thấy gã có vẻ gì trách móc Cao Phượng. Là Cao Phượng gây ra rắc rối, dù Lý Dũng đổ hết trách nhiệm lên người nàng thì Cảnh Ngôn cũng không thấy lạ.

Cảnh Ngôn nói:

- Lý Dũng đoàn trưởng, linh thạch là việc nhỏ, nhưng Tống gia nêu điều kiện không chỉ có năm mươi vạn linh thạch. Nên ta muốn nói chuyện một bữa với người Tống gia.

Lý Dũng, Cao Phượng biến sắc mặt.

Như Cảnh Ngôn nói, Tống Minh Tống gia đòi Cao Phượng cùng gã ba tháng, không cần nói rõ ra mọi người cũng biết ý của tên khốn này.

Lý Dũng tạm dừng giây lát, trầm giọng quát:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, chỉ sợ Tống Minh không dễ nói chuyện. Ta nghĩ kỹ rồi, nếu không được thì chúng ta liều mạng! Cùng lắm chết, thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm ta không có ai là đồ hèn!

Trong khi ba người nói chuyện có mấy võ giả đi vào, có nam có nữ.

Những người này chào Lý Dũng, Cao Phượng, nghe giới thiệu Cảnh Ngôn biết họ là thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm, đội trưởng hoặc phó đội trưởng phân đội mạo hiểm. Họ nghe có khách đến nên tới xem.

Những người này không có vẻ gì là trách Cao Phượng, tỏ vẻ cùng chung mối thù.

Đội mạo hiểm Liệt Diễm đúng là đoàn kết.

Khi đám người biết Cảnh Ngôn đồng ý cho mượn năm mươi vạn linh thạch thì kích động cảm ơn.

Trò chuyện một lúc Lý Dũng lại hỏi:

- Cảnh Ngôn huynh đệ chắc không phải người Hạo Phong thành?

Cảnh Ngôn có thể tùy tiện lấy ra năm mươi vạn linh thạch hiển nhiên không phải người thường. Mấy gia tộc lớn nhất Hạo Phong thành không ai họ Cảnh, hơn nữa họ chưa bao giờ gặp qua hắn.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta đúng là không phải người Hạo Phong thành, ta đến từ Đông Lâm thành.

Con ngươi Lý Dũng co rút:

- Đông Lâm thành? Ta từng đi qua đó, chỗ ấy có Hắc Thạch sơn mạch.

Những mạo hiểm giả bình thường đi các chỗ hiểm mạo hiểm, hoàn thành các loại nhiệm vụ, hoặc săn giết linh thú, nên họ biết thành phố nhỏ Đông Lâm thành cũng không lạ gì.

Mọi người trò chuyện một lúc, Lý Dũng sai người chuẩn bị phòng ở tạm cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn muốn nói chuyện với Tống gia nhưng không phải muốn là được, còn cần phái người đi liên lạc với Tống gia, được Tống gia cho phép mới có thể đàm phán. Nên Cảnh Ngôn tạm ở lại nơi đóng quân của đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Tạm biệt nhóm Lý Dũng, Cao Phượng, Cảnh Ngôn tạm nghỉ trong căn phòng đội mạo hiểm Liệt Diễm chuẩn bị cho mình.

Cảnh Ngôn rời đi, nhóm Lý Dũng, Cao Phượng tụ lại với nhau. Mới rồi có mặt hắn, họ không tiện hỏi thăm về hắn.

Lý Dũng là người hỏi đầu tiên:

- Cao Phượng, nàng quen Cảnh Ngôn huynh đệ này ở đâu? Tại sao hắn đồng ý cho chúng ta mượn năm mươi vạn linh thạch?

Những người khác cũng lộ vẻ thắc mắc.

Nhìn từ mặt ngoài Cảnh Ngôn rất trẻ, khoảng hai mươi tuổi, nhưng họ không chắc tuổi thật của hắn. Trên thế giới này rất khó đoán chính xác tuổi của võ giả, còn một số đan dược có công hiệu trú nhan hoặc một ít linh thảo đều khiến người giữ vẻ trẻ trung.

Thấy mọi người nhìn mình, Cao Phượng nhíu mày nói:

- Nói đến thì phải ngược dòng từ hai năm trước, khi đó ta và ca ca mang theo đội mạo hiểm đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm, tình cờ gặp Cảnh Ngôn ở Hắc Phong trấn. Hắn muốn vào Tội Ác Hiệp Cốc tìm một loại linh thảo, không biết đường nên

thuê chúng ta dẫn đường. Sau khi tới Tội Ác Hiệp Cốc thì chúng ta chia tay, từ đó không gặp lại nữa.

Cao Phượng kể ngắn gọn quá trình kết bạn với Cảnh Ngôn.

Những người khác nghe xong sửng sốt.

Đơn giản vậy thôi?

Gặp mặt một lần, không có quan hệ đặc biệt gì mà đồng ý cho mượn năm mươi vạn linh thạch?

Cảnh Ngôn là loại người gì? Không lẽ năm mươi vạn linh thạch chỉ là con số cỏn con đối với hắn?

Đám người Lý Dũng khó tin nói:

- Chỉ có thế?

Cao Phượng nhấn mạnh:

- Sự thật là vậy.

Một nữ võ giả nghiêm trang nhìn kỹ Cao Phượng, trêu chọc:

- Cao Phượng, có khi nào Cảnh Ngôn huynh đệ vừa mắt ngươi không? Rất có thể, Cao Phượng là mỹ nhân số một số hai của Hạo Phong thành chúng ta, có lẽ Cảnh Ngôn có hảo cảm với ngươi.

Những người khác gật gù.

Cao Phượng đỏ mặt, nàng cũng hy vọng Cảnh Ngôn thích mình, nhưng nàng cảm thấy khả năng rất nhỏ. Cảnh Ngôn không biểu lộ có tình cảm đặc biệt gì với nàng, còn về tại sao hắn đồng ý trả năm mươi vạn linh thạch giúp nàng thì Cao Phượng không biết.

Ồn ào một lúc sau Lý Dũng hỏi:

- Vị Cảnh Ngôn huynh đệ này bao nhiêu tuổi? Tu vi thế nào?

Mấy người khác biểu tình tình huống nghiêm túc.

Cao Phượng trầm ngâm nói:

- Ta không rõ ràng, tuổi thì trạc hai mươi, tu vi chắc là cảnh giới Tiên Thiên rồi. Hai năm trước Cảnh Ngôn còn là Võ Đạo cửu trọng thiên, nhưng hắn rất mạnh, mạnh hơn võ giả cùng cảnh giới nhiều.

Đám Lý Dũng ngây người, các cặp mắt chất chứa khó tin.

Hết chương 418.

Chương 419. Đàm Phán

Đám Lý Dũng rất bất ngờ.

Cảnh Ngôn nói hắn là người Đông Lâm thành, tuy Đông Lâm thành lưng dựa Hắc Thạch sơn mạch nhưng thành phố này chỉ là thành thị nhỏ trong địa vực Lam Khúc quận thành. Hạo Phong thành mạnh hơn Đông Lâm thành nhiều, trong Đông Lâm thành hình như không có gia tộc gì lớn.

Nếu Cảnh Ngôn đúng là hai mươi tuổi, ở trong gia tộc nào cũng chỉ tính là hậu bối trẻ.

Hậu bối trẻ của gia tộc thế nào mà có thể tùy tay lấy ra năm mươi vạn linh thạch?

Hay Cảnh Ngôn … là nhi tử của thành chủ Đông Lâm thành?

Lý Dũng thầm lo, Cảnh Ngôn đòi đàm phán với người Tống gia, không biết cuối cùng sẽ phát triển thế nào.

Mấy đội trưởng khác cũng im lặng.

Thật sự vì Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi, hình như cảnh giới Võ Đạo của hắn không quá cao. Dù hắn đúng là cảnh giới Tiên Thiên thì sao? Không có chút sức đánh trả trước mặt Tống gia. Hai năm trước là Võ Đạo cửu trọng thiên, bây giờ cùng lắm có tu vi Tiên Thiên sơ kỳ.

Đám người Lý Dũng nỗi lòng nặng trĩu.

Mắt Lý Dũng lóe tia lo lắng nói:

- Cao Phượng, lần sau gặp Cảnh Ngôn huynh đệ nhớ dặn dò hắn không thể xung đột với Tống Minh.

Cao Phượng lên tiếng:

- Ừm, ta biết.

Cao Phượng hiểu ý Lý Dũng, nếu Cảnh Ngôn xung đột với Tống Minh rất có thể hắn tự đẩy mình vào cảnh hiểm. Cảnh Ngôn là võ giả đến từ Đông Lâm thành, dù hắn là nhi tử của thành chủ, Tống Minh sẽ không e ngại gì hắn. Nơi này là Hạo Phong thành, Tống gia là một trong những gia tộc lớn nhất thành phố.

Thời gian qua mau, hai ngày sau.

Trong trạch viện Tống gia, hai võ giả một già một trẻ đi ra.

Võ giả trẻ khuôn mặt tuấn tú nhưng mắt lóe tia âm trầm, mặt hơi trắng. Gã là nhi tử của tộc trưởng Tống gia, Tống Minh. Lão nhân đi bên cạnh gã là trưởng lão bình thường cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ.

Hai người rời khỏi Tống gia tính đi chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm đóng quân.

Tống Minh được tin đội mạo hiểm Liệt Diễm đã chuẩn bị năm mươi vạn linh thạch. Tống Minh vốn có thể kêu người đội mạo hiểm Liệt Diễm đưa năm mươi vạn linh thạch đến Tống gia, nhưng gã không làm như vậy mà tự mình đi nơi đội mạo hiểm đóng quân lấy thứ gã muốn.

Tại sao phải tự mình đi lấy?

Lý do rất đơn giản, Tống Minh muốn cho tất cả người Hạo Phong thành biết gã là không thể đắc tội. Cao Phượng đắc tội với gã, đội mạo hiểm Liệt Diễm chẳng những phải bồi thường năm mươi vạn linh thạch, chính nàng phải hầu hạ gã ba tháng!

Trong Hạo Phong thành mà đắc tội với gã thì … ha ha, tự tìm đường chết.

Tống Minh và trưởng lão Tống gia nghênh ngang đi trên đường, tốc độ không nhanh, vì họ muốn tin tức khuếch tán mau, tốt nhất cho người toàn Hạo Phong thành đều biết.

Biết rằng đội mạo hiểm Liệt Diễm ở trước mặt Tống Minh cũng phải ra vẻ đáng thương ngoan ngoãn thỏa mãn mọi yêu cầu của gã.

Trưởng lão Tống gia mắt âm trầm nói:

- Thiếu gia, thật không ngờ đội mạo hiểm Liệt Diễm có thể chuẩn bị đủ năm mươi vạn linh thạch.

Tống Minh tùy ý nói:

- Thì đó, cứ tưởng bắt họ bồi thường năm mươi vạn linh thạch, bọn họ tuyệt đối không thể chuẩn bị xong trong vòng bảy ngày. Nay xem ra không có cơ hội tiêu diệt bọn họ.

Ngay từ đầu Tống Minh đã định tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Mặt Tống Minh vặn vẹo nhếch mép cười âm tà:

- Nhưng dù chúng bồi thường năm mươi vạn linh thạch thì ta cũng không bỏ qua cho tiện nhân Cao Phượng. Tiện nhân này dám đánh ta trước mặt mọi người, không hành hạ ả một phen khó nguôi ngoai mối hận trong lòng ta. Ha, ta phải cho ả sống không bằng chết!

Trưởng lão Tống gia cười nói:

- Tiểu tiện nhân này cũng bốc lửa lắm, he he …

Lão già này hiển nhiên chẳng tốt lành gì.

Tống Minh liếc trưởng lão Tống Lục, xấu xa nói:

- Trưởng lão Tống Lục đừng gấp, chờ ta chơi tiện nhân đó rồi cũng cho trưởng lão vui vẻ mấy ngày.

Mắt Tống Lục sáng rực nói:

- Vậy xin đa tạ thiếu gia.

Trong lòng Tống Lục rất khinh thường Tống Minh. Ngươi chơi rồi mới đưa lão tử? Tưởng lão tử thích đi giày rách sao?

Ngoài mặt Tống Lục không lộ vẻ bất mãn gì. Phế vật Tống Minh đến nay chưa thăng cấp Tiên Thiên nhưng dù gì là nhi tử của tộc trưởng, còn Tống Lục chỉ là trưởng lão bình thường trong Tống gia. Thân thiết với Tống Minh rất có lợi cho lão.

Trên đường võ giả thấy Tống Minh, Tống Lục đều tránh phía xa nói nhỏ. Tống Minh nổi tiếng ác, không ai dám đến gần dính xui.

- Đó là Tống Minh Tống gia?

- Còn có trưởng lão Tống gia Tống Lục!

- Bọn họ làm gì vậy?

- Ngươi không biết sao? Mấy hôm trước Cao Phượng đội mạo hiểm Liệt Diễm đánh Tống Minh một chưởng, Tống gia ra thông điệp yêu cầu đội mạo hiểm Liệt Diễm bồi thường năm mươi vạn linh thạch, bắt Cao Phượng cùng Tống Minh ba tháng.

- Tống Minh, Tống Lục đang tính kiếm đội mạo hiểm Liệt Diễm tính sổ?

- Xem ra đội mạo hiểm Liệt Diễm sẽ biến mất từ đây.

Tống Minh, Tống Lục đủng đỉnh đến nơi đội mạo hiểm Liệt Diễm đóng quân.

Khi hai người đến gần chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm đóng quân một khoảng cách nhóm Lý Dũng đã nhận được tin, nhanh chóng chuẩn bị. Đoàn trưởng Lý Dũng và một số đội trưởng, phó đội trưởng tụ tập lại. Bọn họ chạy ra ngoài nơi đóng quân nghênh đón Tống Minh, Tống Lục.

Trong phòng của Cảnh Ngôn vọng vào giọng Cao Phượng:

- Cảnh Ngôn, Tống Minh đến!

Cảnh Ngôn nghe kêu liền ra khỏi phòng, khóe môi cong lên nói:

- Đã đến? Qua hai ngày mới tới, lên giá cao thật.

Cao Phượng thở hổn hển:

- Ừ, sắp đến nơi rồi, nhóm đoàn trưởng ở bên ngoài nghênh tiếp.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Đoàn trưởng Lý Dũng quá khách khí với Tống Minh này.

Nói vậy nhưng Cảnh Ngôn thông cảm áp lực của Lý Dũng. Đội mạo hiểm Liệt Diễm đối phương vật khổng lồ như Tống gia không có vốn liếng đối kháng, sơ sẩy một cái sẽ bị diệt.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng đang nói chuyện liền thấy nhóm Lý Dũng nghênh hai võ giả một già một trẻ vào.

Cao Phượng đứng cạnh Cảnh Ngôn nhỏ giọng nói:

- Người trẻ tuổi đó là Tống Minh, một người khác là trưởng lão Tống gia tên Tống Lục.

Cảnh Ngôn gật đầu, nhấc chân đi tới:

- Ừm, chúng ta qua đi.

Cao Phượng theo sau.

Tống Minh chợt dừng bước liếc về phía Cảnh Ngôn, ánh mắt gã lướt qua hắn ngừng lại trên người Cao Phượng. Tống Minh không thèm để mắt võ giả trẻ Cảnh Ngôn.

Tống Minh cười âm hiểm:

- Cao Phượng, chúng ta lại gặp mặt.

Mặt Cao Phượng đen thui, nàng không đáp lại, quay đầu không thèm nhìn Tống Minh. Cao Phượng lo nếu tập trung vào người Tống Minh sẽ không nhịn được lại đánh gã, thấy gã là nàng chỉ muốn giết chết.

Hết chương 419.

Chương 420. Sát Ý Của Cảnh Ngôn

Lý Dũng ở một bên chân mày nhúc nhích, biểu tình cung kính vươn tay mời Tống Minh, Tống Lục vào căn phòng hơi lớn:

- Tống Minh thiếu gia, mời.

Tống Minh hừ lạnh, phất mạnh ống tay áo nhấc chân đi vào.

Đám người Lý Dũng lục tục vào phòng.

Lý Dũng đã sớm chuẩn bị căn phòng này chuyên dùng cho cuộc đàm phán hôm nay.

Trang sức trong phòng đơn giản, đặt hai hàng ghế ngay ngắn.

Tống Minh chễm chệ ngồi xuống, Tống Lục ngồi cạnh gã. Hai người biểu tình lãnh ngạo, lộ ra không kiên nhẫn. Cảnh Ngôn vào phòng ngồi xuống cạnh đoàn trưởng Lý Dũng.

Khi Tống Minh thấy Cảnh Ngôn ngồi xuống thì ánh mắt tối sầm. Mới rồi Cảnh Ngôn và Cao Phượng cùng đi tới Tống Minh không quá để ý, tưởng hắn là thành viên bình thường của đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn ngồi xuống.

Đội trưởng phân đội mạo hiểm lúc này đều không có tư cách ngồi. Mấy đội trưởng, bao gồm Cao Phượng đều đứng sau lưng Lý Dũng, Cảnh Ngôn.

Tống Minh chỉ vào Cảnh Ngôn, kiêu căng quát hỏi:

- Lý Dũng, tiểu tử này rất lạ mắt, hắn từ đâu chui ra?

Lý Dũng định trả lời nhưng Cảnh Ngôn giành nói trước, hắn híp mắt:

- Ta tên Cảnh Ngôn, ngươi không cần hỏi ta từ đâu ra, không liên quan đến ngươi, cũng không dính líu gì đến đàm phán hôm nay. Tóm lại ngươi chỉ cần biết ta đại biểu đội mạo hiểm Liệt Diễm là được.

Mắt hẹp dài của Tống Minh bắn ra tia sáng lạnh, gắt hỏi:

- Đàm phán? Đàm phán cái gì?

Hôm nay Tống Minh đến nơi đóng quân của đội mạo hiểm Liệt Diễm không phải vì đàm phán, gã đến lấy năm mươi vạn linh thạch và mang Cao Phượng đi. Còn nhãi ranh tên Cảnh Ngôn nói đàm phán, ha ha, đội mạo hiểm Liệt Diễm có tư cách đàm phán với Tống gia sao?

Đúng là mơ giữa ban ngày!

Đám người Lý Dũng ngồi một bên mặt trắng bệch. Cảnh Ngôn nói chuyện không chút ôn hòa, xem tình hình này thì kết quả cuối cùng không tưởng tượng nổi.

Cảnh Ngôn gật đầu nghiêm túc nói:

- Thật ra cũng không tính là đàm phán. Ta đã biết gút mắt giữa ngươi và đội mạo hiểm Liệt Diễm, là ngươi vô lễ trước nên Cao Phượng không nhịn được đánh ngươi một chưởng, chuyện này là lỗi của ngươi ngược lại đòi đội mạo hiểm Liệt Diễm bồi thường năm mươi vạn linh thạch cho ngươi. Nói đến thật khiến người khó hiểu, ta không nhìn ra ngươi bị thương chỗ nào.

Mặt Tống Minh tối sầm, suýt nhảy cẫng lên, nhưng gã chưa kịp nổi sùng Cảnh Ngôn đã bổ sung thêm:

- Ngươi muốn năm mươi vạn linh thạch, đội mạo hiểm Liệt Diễm có thể cho ngươi. Nhưng về điều kiện thứ hai mà ngươi yêu cầu thì dẹp đi, làm việc quá đáng không có lợi gì cho Tống gia.

Cảnh Ngôn vung tay, năm tấm thẻ vàng linh thạch màu vàng nằm trong lòng bàn tay hắn.

Cảnh Ngôn nói nhanh:

- Trong năm tấm thẻ này mỗi tấm có mười vạn, cộng lại vừa đủ năm mươi vạn linh thạch. Tống Minh, ngươi nhận những linh thạch này rồi về Tống gia của ngươi đi, thả Cao Triển về, cũng đừng làm phiền đội mạo hiểm Liệt Diễm nữa.

Cách giải quyết của Cảnh Ngôn đã rất ôn hòa.

Tống gia ở trong mắt đám người Lý Dũng là vật khổng lồ, nhưng chẳng là cái đinh gì với Cảnh Ngôn. Thực lực của Tống gia cùng lắm mạnh hơn Triệu gia Đông Lâm thành ngày xưa một chút. Khi Cảnh Ngôn chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh đã có thể tiêu diệt Triệu gia, nay hắn đã là Đạo Linh cảnh còn sợ gì Tống gia?

Cảnh Ngôn không muốn gây sóng to gió lớn trong Hạo Phong thành, nên hắn thật sự định đền năm mươi vạn linh thạch cho Tống Minh. Cảnh Ngôn cảm thấy cách giải quyết của hắn đã rất nể mặt Tống gia rồi.

Nhưng ở trong mắt Tống Minh, Tống Lục thì giọng điệu, thái độ của Cảnh Ngôn là không thể tha thứ. Trong Hạo Phong thành có người dám nói chuyện kiểu đó với nhi tử tộc trưởng Tống gia?

Đám người Lý Dũng sợ đứng tim.

Lý Dũng nhìn Tống Minh lại ngó Cảnh Ngôn, đầu óc trống rỗng. Lý Dũng muốn nói điều gì giảm bớt không khí nhưng phát hiện không hé môi được, không biết nên nói cái gì.

Lý Dũng nhìn hướng Cao Phượng, hai ngày trước gã đã dặn nàng là nhắc Cảnh Ngôn khi gặp Tống Minh thì để tư thái hạ thấp xuống. Tại sao Lý Dũng phải dặn Cao Phượng như vậy? Vì sợ Cảnh Ngôn và Tống Minh chống lại nhau.

Bây giờ thì sao?

Tư thái của Cảnh Ngôn cao hơn Tống Minh nhiều, giọng điệu như trưởng bối răn dạy vãn bối, dạy xong cho chút kẹo an ủi.

Thấy Lý Dũng nhìn mình Cao Phượng lộ vẻ bất đắc dĩ, nàng đã theo lời gã nói với Cảnh Ngôn rồi, nàng không ngờ hắn sẽ cứng rắn như vậy.

Nhưng sự cứng rắn của Cảnh Ngôn làm Cao Phượng thầm la hay, vốn không nên khách sáo với đồ khốn Tống Minh này làm gì.

Mắt Tống Minh tràn ngập lạnh lẽo, khí thế dao động, đồ ngốc đều nhìn ra gã đang tức điên.

Tống Minh nặng nề gần như rít gào:

- Ha ha ha! Thú vị, rất thú vị! Lý Dũng, tiểu tử này từ đâu chui ra? Hắn có biết ta là ai không? Có biết địa vị của Tống gia trong Hạo Phong thành?

Trưởng lão Tống gia Tống Lục nói hùa theo, nhếch mép cười âm trầm:

- Đội mạo hiểm Liệt Diễm thật là không biết điều. Lý Dũng, ngươi tưởng Tống gia ta không định tiêu diệt Liệt Diễm phải không? Ta nói thẳng cho ngươi biết, Tống gia muốn tiêu diệt Liệt Diễm của ngươi chỉ trong một canh giờ, ha ha, phủ thành chủ tuyệt đối sẽ không nhúng tay chuyện này!

Lý Dũng phản ứng lại, vội nói:

- Tống Minh thiếu gia xin đừng tức giận, Cảnh Ngôn còn trẻ, chủ yếu vì Cao Phượng là bằng hữu vô cùng đặc biệt của Cảnh Ngôn nên hắn sốt ruột quá lỡ nói lời không nên.

Lý Dũng ám chỉ Cao Phượng là nữ nhân của Cảnh Ngôn, hắn vì nàng nên mới bực bội.

Nghe Lý Dũng nói Cảnh Ngôn cau mày, nhưng hắn không phản bác.

Tống Minh nhắm ngay Cao Phượng độc ác chửi:

- Tiện nhân! Quả nhiên là tiện nhân! Ta còn tưởng rằng ngươi là trinh tiết liệt nữ, không ngờ là đồ nát giả thanh cao!

Tống Minh biết ý Lý Dũng, biết Cao Phượng có nam nhân khiến gã bớt hứng thú với nàng hơn, nhưng tức giận không nguội bớt.

Mắt Cảnh Ngôn lạnh xuống:

- Tống Minh, ngươi tốt nhất giữ miệng sạch sẽ. Lấy năm mươi vạn linh thạch này rồi xéo về gia tộc của ngươi, ngoan ngoãn ở trong đó đi!

Tống Minh nhục mạ Cao Phượng làm Cảnh Ngôn nổi lên sát ý.

Hết chương 420.

Chương 421. Ngươi Bị Mù Sao

Trở mặt!

Cảnh Ngôn nói mấy lời này tương đương với hoàn toàn xé rách mặt cùng người Tống gia. Có lẽ ngay từ trước khi đàm phán Cảnh Ngôn đã cho rằng không thể hòa bình giải quyết chuyện này, hắn muốn nói chuyện một bữa chỉ vì cho Tống Minh một cơ hội.

Vụt!

Tống Minh đứng bật dậy, người phát ra lạnh lẽo khiếp người, nhiệt độ căn phòng bỗng giảm thấp xuống.

Tống Minh điên cuồng rống vào mặt Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh, ngươi tìm cái chết!

Trong Hạo Phong thành Tống Minh chưa bao giờ bị nhục nhã thế này, nếu không bằm thây Cảnh Ngôn ra thì gã không tên là Tống Minh.

Bùm!

Rống xong Tống Minh lật tay vỗ vào Cảnh Ngôn.

Dao động nguyên khí bỗng chốc khuếch tán trong phòng, ở trong mắt Cảnh Ngôn thì luồng nguyên khí này yếu đến tội. Tống Minh còn chưa bước vào cảnh giới Tiên Thiên, gã chỉ có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên. Nếu Tống Minh là cảnh giới Tiên Thiên đã không đến mức bị Cao Phượng đánh.

Cao Phượng chỉ có tu vi Võ Đạo cửu trọng thiên, cách cảnh giới Tiên Thiên còn một bước cuối.

- Không biết tự lượng sức mình!

Cảnh Ngôn không đứng dậy, hắn hờ hững nói một câu, liếc Tống Minh một cái rồi vươn tay ra, một luồng nguyên khí đẩy ra. Nguyên khí ngưng tụ thành bàn tay to rạch phá không gian chộp mạnh hướng Tống Minh.

Nguyên khí của Tống Minh đụng vào bàn tay to bỗng tan vỡ, gã như gà con bị túm lại gần.

Tất cả xảy ra trong tích tắc, nhanh đến khiến người không kịp nhìn.

Trưởng lão Tống gia Tống Lục ngồi cạnh Tống Minh không kịp phản ứng. Khi Tống Minh ra tay định giết Cảnh Ngôn, Tống Lục không để bụng, nhếch mép cười nhạt. Tống Lục là võ giả cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ, tự nhận là chí cao vô thượng trong nơi đóng quân đội mạo hiểm Liệt Diễm, không ai có thể càn rỡ trước mặt lão.

Lúc Tống Minh hành động Tống Lục lo tập trung chú ý vào Lý Dũng, gã dám nhích nhúc ngăn Tống Minh là lão sẽ ra tay ngay, rất có thể trực tiếp đánh chết Lý Dũng.

Tống Lục không thể ngờ Tống Minh bị tiểu tử trẻ tuổi túm lấy, gã không có chút sức chống cự. Khi Tống Lục phản ứng lại Tống Minh đã đến trước mặt tiểu tử Cảnh Ngôn.

Mặt Tống Lục tối sầm tức giận quát:

- Càn rỡ!

Tống Lục quê quá hóa giận, vô cùng mất mặt. Lão theo Tống Minh đến đây là để bảo vệ tử đệ công tử bột này, giờ gã bị người ta bắt ngay trước mắt lão.

Tống Lục mạnh xông lên:

- Ngươi muốn chết!

Uy thế cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ khuếch tán, đám người Lý Dũng căng cứng từng thớ thịt. Nhưng họ đều là võ giả dày dạn kinh nghiệm, dù không mạnh bằng Tống Lục nhưng sẽ không bị lão hù sợ. Thấy Tống Lục hành động, đám người Lý Dũng liền vận chuyển nguyên khí định vây công.

Những mạo hiểm giả không ai là loại người chần chừ do dự, nếu đã đàm phán thất bại sắp đánh nhau mà còn sợ hãi rụt rè chỉ vô ích. Dù đánh không lại Tống Lục cũng không thể bó tay chịu trói!

Thấy Tống Lục xông hướng mình muốn cứu về Tống Minh, Cảnh Ngôn quát to:

- Biến về đi!

Cảnh Ngôn một tay túm Tống Minh, một tay đánh hướng Tống Lục.

Bùm!

Tiếng nổ nguyên khí nhức óc vang vọng, căn phòng rung bần bật.

Cùng với tiếng nổ là Tống Lục bay cái vèo như đạn pháo đập mạnh vào vách tường, lại gây ra tiếng nổ lớn thứ hai.

Mọi người nhìn sang, thấy thân thể Tống Lục đụng thủng cái lỗ to trên vách tường, lão đã văng ra ngoài phòng.

Đám người Lý Dũng vốn định liên hợp vây công Tống Lục, nhưng cảnh này khiến tập thể khựng lại, các cặp mắt hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn.

Tình huống gì đây?

Quá dữ dội rồi đi? Vỗ một chưởng đánh bay trưởng lão Tống gia Tống Lục, còn đụng thủng vách tường cái lỗ lớn. Quan trọng hơn hết Cảnh Ngôn chỉ dùng một tay, tay kia còn túm Tống Minh mặt trắng bệch.

Lúc này đám người Lý Dũng đã nhìn ra thực lực của Cảnh Ngôn tuyệt đối cao hơn Tống Lục, cao hơn không chỉ một chút.

Cảnh Ngôn nhìn lỗ thủng trên vách tường, lắc đầu lẩm bẩm:

- Hình như không kiểm soát tốt độ mạnh.

Cảnh Ngôn túm Tống Minh lắc mình ra khỏi phòng.

Đám người Lý Dũng câm nín nhìn nhau, vội ra theo.

Trưởng lão Tống gia Tống Lục chật vật nằm sấp dưới đất, mặt xám mày tro chống tay gượng dậy, bên môi treo vệt máu. Thấy đám người Cảnh Ngôn đi ra, mắt Tống Lục lộ tia kinh hoàng.

Tống Lục không nghĩ ra vì sao thực lực của Cảnh Ngôn mạnh đến vậy, xem tuổi của hắn chỉ khoảng hai mươi nhưng vì sao mạnh hơn xa cảnh giới Tiên Thiên trung kỳ? Không lẽ bề ngoài Cảnh Ngôn trẻ trung thật ra lớn tuổi? Rất có thể! Nhưng đội mạo hiểm Liệt Diễm mời cường giả như vậy từ đâu đến? Trong Hạo Phong thành tuyệt đối không có nhân vật này.

Tống Lục chậm rãi đứng lên, cảm giác kinh mạch Võ Đạo toàn thân đau nhói. Cú va chạm quá đáng sợ, nếu mạnh hơn chút nữa Tống Lục sẽ bị trực tiếp oanh sát.

Tống Lục đứng thẳng lên không dám xông hướng Cảnh Ngôn nữa, lão nhìn Tống Minh trong tay hắn, nỗi lòng xao động.

Mặt Tống Minh trắng bệch kêu lên:

- Trưởng lão Tống Lục mau cứu ta!

Tống Minh muốn vùng thoát khỏi tay Cảnh Ngôn nhưng toàn thân không cách nào vận chuyển chút xíu lực lượng.

Nghe Tống Minh la làng, Tống Lục trợn trắng mắt.

Bà nội nó, ngươi bị mù sao? Không thấy lão tử bị tiểu tử này một bàn tay đánh bay? Cứu ngươi? Lão tử cứu kiểu gì?

Tống Lục hồi hộp nhìn Cảnh Ngôn, thấy hắn không làm động tác vỗ chưởng mới hơi yên bụng.

Thiếu gia Tống gia bị Cảnh Ngôn chộp trong tay thì không ổn, Tống Lục hít sâu châm chước thương lượng:

- Cái kia … Cảnh Ngôn, xin hãy thả Tống Minh thiếu gia ra, chuyện gì đều có thể thương lượng. Nếu Tống Minh thiếu gia có sơ sẩy gì thì không cách nào cứu vãn. Tộc trưởng Tống gia ta mà tức giận chắc chắn sẽ trả thù.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Cảnh Ngôn thấy Tống Lục có thể đứng thẳng thì yên lòng, đương nhiên không phải vì hắn không muốn lão chết, hắn cần lão mang tin về Tống gia. Dù sao ca ca của Cao Phượng, Cao Triển còn bị nhốt trong Tống gia, giờ mà trực tiếp xử lý Tống Lục, Tống Minh e rằng Tống gia sẽ giết Cao Triển ngay.

Hết chương 421.

Chương 422. Không Cần Lo Lắng

Tống Lục giật bắn người, mặt già nhăn nhúm vội nói:

- Không phải! Tuyệt đối không phải uy hiếp!

Cảnh Ngôn lạnh lùng quát:

- Đừng nói nhảm nhiều, ta giữ lại mạng sống của ngươi và phế vật này không vì sợ Tống gia trả thù! Được rồi, ngươi về Tống gia ngay, nói rõ với tộc trưởng Tống gia mang Cao Triển đội mạo hiểm Liệt Diễm lại đây đổi người! Nếu Cao Triển rụng một cọng lông là ta cho phế vật Tống Minh đứt một ngón tay, nhớ chưa?

Tống Lục trợn to mắt suýt rớt tròng:

- …

Cảnh Ngôn nheo mắt, khí thế trầm xuống:

- Không nhớ?

Thấy Cảnh Ngôn dợm ra tay, Tống Lục gật đầu lia:

- Nhớ! Nhớ!

Cảnh Ngôn vung cánh tay túm Tống Minh:

- Nhớ thì mau cút, không lẽ muốn ta tiễn ngươi ra ngoài?

Tống Lục nhìn Tống Minh, cuối cùng không dám nói nhiều. Tống Lục cực kỳ không muốn trở về, lão đến là vì bảo vệ Tống Minh, ai ngờ gã bị người bắt sống, lão đi về một mình.

Có thể tưởng tượng khi Tống Lục nói cho tộc trưởng Tống gia biết chuyện từ đầu đến cuối thì sắc mặt tộc trưởng khó coi cỡ nào.

Tống Lục ra khỏi nơi đóng quân của đội mạo hiểm Liệt Diễm, thấy võ giả tụ tập đầy đường thì nhăn mặt. Lúc lão và Tống Minh lại đây vênh váo tự đắc, sợ có người không biết bọn họ tới kiếm đội mạo hiểm Liệt Diễm. Ai ngờ sự việc phát triển ra ngoài dự đoán.

Giờ Tống Lục ra khỏi đội mạo hiểm Liệt Diễm, bộ dạng mặt xám mày tro, quần áo loang lổ vết máu. Đám võ giả ở bên ngoài vây xem không phải đồ ngốc, nghĩ sơ liền đoán ra sự việc.

Mất mặt!

Hôm nay đúng là lật thuyền trong mương.

Tống Lục cúi đầu bước nhanh ra trạch viện đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Võ giả trên đường bàn tán xôn xao:

- Chuyện gì xảy ra?

- Có chuyện gì? Tại sao trưởng lão Tống Lục người đầy tro bụi, trên áo hình như có vết máu.

- Tống Lục và Tống Minh đi vào nơi đóng quân của đội mạo hiểm Liệt Diễm bộ dáng không như vậy. a phải rồi, Tống Minh đâu? Sao chỉ có một mình trưởng lão Tống Lục đi ra?

- Không lẽ đội mạo hiểm Liệt Diễm bị trưởng lão Tống Lục tiêu diệt? Trong kịch chiến trưởng lão Tống Lục bị thương? Nhưng không đúng, bên trong không có tiếng chém giết.

Mọi người không biết trong sân của đội mạo hiểm Liệt Diễm xảy ra chuyện gì.

Trong sân.

Cảnh Ngôn xách Tống Minh mặt trắng bệch, nói với Lý Dũng:

- Đoàn trưởng Lý Dũng, nhốt phế vật này trước đi.

Người Tống gia phải một lúc nữa mới đến, Cảnh Ngôn không thể cứ luôn xách Tống Minh trong tay.

Cao Phượng cắn răng nói:

- Ta đến!

Tống Minh luôn bị Cảnh Ngôn túm cổ đã choáng váng đầu óc, nhưng thấy Cao Phượng mặt dữ tợn đến gần thì rùng mình, đầu óc tỉnh táo lại. Tống Minh biết Cao Phượng hận gã tận xương, nếu không phải e ngại gia tộc của gã thì nàng đã sớm giết gã.

Thấy mình sắp rơi vào tay Cao Phượng, trái tim Tống Minh rớt xuống đáy cốc hét rầm lên:

- Các ngươi muốn làm gì? Các … các ngươi không sợ phụ thân của ta diệt sao? Lý Dũng! Lý Dũng rốt cuộc muốn làm gì? Sao không ngăn hắn lại!?

Bốp!

Cảnh Ngôn tùy tay ném Tống Minh xuống rồi tát một cái đánh gã bay xa.

Cảnh Ngôn âm trầm nhìn Tống Minh rớt xuống đất:

- Câm mồm! Còn ồn ào nữa là ta giết!

Tống Minh ăn một cái tát liền ngoan, tuy gã trác táng nhưng không ngu, gã biết bây giờ nếu không phối hợp chắc chắn gã chịu thiệt. Đừng nói người tên Cảnh Ngôn có thực lực mạnh đến khó tin, chỉ nói đám người Cao Phượng có thể nhẹ

nhàng xoa nắn gã. Tống Minh biết đạo lý hảo hán không chịu thiệt trước mắt.

Cao Phượng đến trước mặt Tống Minh, đá gã lăn xa mấy thước. Tống Minh đau nhe răng trợn mắt nhưng không dám la to, gã lớn như vậy chưa từng chịu thiệt đến thế.

Cao Phượng quát:

- Còn không đứng lên!?

Tống Minh lật người lại lật đật đứng dậy, cúi đầu giấu đáy mắt âm độc vụt qua. Tống Minh thề chờ phụ thân mang theo cường giả gia tộc đến gã sẽ giết đội mạo hiểm Liệt Diễm gà chó không tha, đúng vậy, một con chuột cũng không bỏ qua!

Cao Phượng áp giải Tống Minh đi trước.

Ánh mắt Lý Dũng kính sợ nhìn Cảnh Ngôn, nói chuyện ngập ngừng:

- Cảnh Ngôn … huynh đệ.

Lý Dũng cảm thấy lại kêu ‘Cảnh Ngôn huynh đệ’ hơi không thích hợp, nhưng gã không biết nên xưng hô hắn thế nào.

Cảnh Ngôn biểu hiện ra thực lực làm mọi người ở đây vô cùng rung động. Tống Lục bị một chưởng đánh bay, thoạt trông Cảnh Ngôn chưa dùng hết sức. E rằng sức chiến đấu của Cảnh Ngôn ít nhất là Tiên Thiên hậu kỳ, nghe Cao Phượng nói hắn mới hai mươi tuổi, lứa tuổi này đã có tu vi đáng sợ như vậy, nhìn khắp Lam Khúc quận thành tính là thiên tài hạng nhất.

Đám người Lý Dũng có lẽ thực lực không quá mạnh nhưng họ đã gặp trường hợp lớn, thấy nhiều thiên tài của gia tộc lớn, nhưng những người đó kém hơn Cảnh Ngôn mười vạn tám ngàn dặm.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đoàn trưởng Lý Dũng, ta sẽ lo chuyện này đến cùng, đừng lo.

Lý Dũng nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, tộc trưởng Tống gia là cường giả Đạo Linh cảnh, có mấy chục võ giả cảnh giới Tiên Thiên. Đây mới chỉ là mặt ngoài, có lẽ trong Tống gia còn ẩn giấu võ giả Đạo Linh cảnh. Tộc trưởng Tống gia biết Tống Minh chịu thiệt chắc chắn tức giận, rất có thể sẽ tự mình đến đây.

Lúc này Lý Dũng không lo bị Tống gia trả thù, vì việc đã rồi. Lý Dũng không trách Cảnh Ngôn, vì dù hắn không xuất hiện Tống gia cũng sẽ không bỏ qua cho đội mạo hiểm Liệt Diễm. Bọn họ không trả nổi năm mươi vạn linh thạch, cũng sẽ không đồng ý giao Cao Phượng cho Tống Minh.

Việc đã đến nước này Lý Dũng tiêu sái chấp nhận, gã nói những câu trên với Cảnh Ngôn vì muốn cho hắn biết năng lực cua Tống gia.

Lý Dũng tạm dừng rồi nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ ra khỏi thành ngay bây giờ có lẽ còn kịp.

Lý Dũng cho Cảnh Ngôn biết Tống gia mạnh mẽ vì muốn hắn trốn đi, đội mạo hiểm Liệt Diễm chắc chắn không chạy thoát nhưng một mình hắn có lẽ kịp rời khỏi Hạo Phong thành.

Cảnh Ngôn nghe vậy lắc đầu nói:

- Đoàn trưởng Lý Dũng, ta nói rồi, các người đừng quá lo, tộc trưởng Tống gia có đến cũng không sao cả.

Đám người Lý Dũng thấy Cảnh Ngôn cố chấp muốn ở lại thì không tiện khuyên thêm. Lý Dũng và mấy đội trưởng

nhanh chóng tụ tập các thành viên Liệt Diễm lại, chuẩn bị khai chiến với Tống gia.

Hết chương 422.

Chương 423. Bốn Trưởng Lão Xuất Động

Việc xảy ra ở nơi đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng nhanh chóng truyền ra ngoài.

Nhi tử của tộc trưởng Tống gia Tống Minh bị bắt giữ, bị người đội mạo hiểm Liệt Diễm bắt làm tù binh!

Mọi người nghe tin này đều không tin được, trải qua xác nhận nhiều phía mới biết đây đúng là sự thật.

Thật khó tưởng tượng, trong Hạo Phong thành có người hoặc thế lực dám bắt nhốt Tống Minh.

Cái tên đội mạo hiểm Liệt Diễm làm Hạo Phong thành rúng động.

Trong trạch viện Trương gia.

Trương Nhất Binh chậm rãi đi tới đi lui trong viện tộc trưởng.

Lúc Tống Minh, trưởng lão Tống gia Tống Lục đi đội mạo hiểm Liệt Diễm thì Trương Nhất Binh có nhận được tin tức, cũng đang chú ý chặt chẽ mâu thuẫn giữa đội mạo hiểm Liệt Diễm và Tống gia sẽ phát triển thế nào. Trương Nhất Binh đã phái nhiều người đến nơi đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng tìm hiểu tin tức.

Trong viện tộc trưởng còn có mấy trưởng lão Trương gia khác.

Một vị trưởng lão thuận miệng phân tích:

- Trong đội mạo hiểm Liệt Diễm chỉ có đoàn trưởng Lý Dũng là võ giả cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ. Tu vi của Cảnh Ngôn rất khó nói, nếu Tống Lục là người Liệt Diễm đánh nhau không biết tình huống thế nào.

Một trưởng lão Trương gia khác lắc đầu nói:

- Tính cách của Lý Dũng trầm ổn, hắn biết rõ hoàn toàn trở mặt với Tống gia sẽ có hậu quả gì.

Lúc này một hộ vệ Trương gia vào trạch viện, hộ vệ này là một trong những người được Trương Nhất Binh phái đi tìm hiểu tin tức.

Trương Nhất Binh híp mắt hỏi:

- Tình huống như thế nào?

Hộ vệ đáp nhanh:

- Tống Minh bị bắt giữ, trưởng lão Tống gia Tống Lục một mình về gia tộc.

Mấy trưởng lão ngồi trong viện đứng bật dậy, nhìn hộ vệ trân trân:

- Hả?

- Cái gì?

- Nhi tử của tộc trưởng Tống gia Tống Minh bị bắt giữ?

Trong báo cáo của hộ vệ biểu lộ một điều là đội mạo hiểm Liệt Diễm hoàn toàn trở mặt với Tống gia, tù binh là Tống Minh. Tống gia tuyệt đối sẽ không tha thứ chuyện này.

Hộ vệ nói tiếp:

- Đúng vậy, nghe nói trưởng lão Tống gia Tống Lục bị đánh thương.

Đám người Trương Nhất Binh biến sắc mặt.

Trưởng lão Tống Lục bị đánh thương? Bị ai đánh?

Chỉ có một khả năng, đó là Cảnh Ngôn!

Vì trong đội mạo hiểm Liệt Diễm người mạnh nhất Lý Dũng cũng không đánh lại Tống Lục, biến số duy nhất là Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn quá to gan, đệ tử dám xuống tay đánh thương Tống Lục, còn tù binh Tống Minh?

- Thật không nhìn ra, lúc Cảnh Ngôn đến Trương gia ta thoạt trông nho nhã thanh tú thế mà có quyết đoán như vậy. Hơn nữa thực lực của hắn có vẻ rất mạnh, bị thương Tống Lục …

Một trưởng lão luôn gai mắt Cảnh Ngôn hừ lạnh nói:

- Quyết đoán chó má, là không biết sống chết thì đúng hơn! Hắn nghĩ có thể đối kháng Tống gia sao? E rằng Cảnh Ngôn sẽ mang đến tai họa cho Trương gia ta.

Nghe trưởng lão này nói những người khác lặng im.

Đúng rồi!

Chuyện Cảnh Ngôn làm rất có thể mang đến rắc rối cho Trương gia, nếu bị Tống gia biết hắn và Trương gia có quan hệ, có khi nào Tống gia tức giận đốt luôn Trương gia không?

Trương Nhất Binh vui mừng nói:

- May mắn không cho Trương Ngọc theo Cảnh Ngôn, nếu không khó cãi lại.

Trương Nhất Binh nói với hộ vệ kia:

- Ngươi trở lại tiếp tục chú ý, e rằng người Tống gia rất nhanh sẽ có động tác!

Hộ vệ lên tiếng:

- Rõ!

Trạch viện Tống gia.

Tống Lục về gia tộc liền chạy đi viện tộc trưởng, dọc đường tử đệ thấy bộ dáng của lão đều kinh ngạc há hốc mồm.

Tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn, một cường giả Đạo Linh cảnh, giậm chân trong Hạo Phong thành khiến thành thị rung rinh.

Tống Trung Sơn có ba nhi tử, Tống Minh là con út, về thiên phú Võ Đạo tư chất của Tống Minh kém nhất. Nhưng Tống Trung Sơn thương Tống Minh nhất, vì mẫu thân của gã.

Khi Tống Trung Sơn nghe Tống Minh bị bắt nhốt ở nơi đóng quân của đội mạo hiểm Liệt Diễm, mặt gã trở nên âm lạnh, mắt lạnh lẽo làm Tống Lục đứng trước mặt gã như bị đóng băng.

Giọng Tống Trung Sơn trầm thấp đặc biệt vang lên:

- Tống Minh bị bắt mà ngươi còn có mặt mũi trở về?

Tống Lục phân bua:

- Tộc trưởng, không phải ta không hết sức mà vì võ giả tên Cảnh Ngôn quá mạnh. Tộc trưởng nhìn xem ta cũng bị thương, hơn nữa Tống Minh thiếu gia bị bắt, ta ném chuột sợ vỡ đồ, sợ thương tổn đến thiếu gia.

Tống Trung Sơn bộc phát ra uy thế:

- Phế vật!

Tống Lục liên tục thụt lùi, gục mặt xuống không dám ngước nhìn tộc trưởng Tống Trung Sơn.

Bị Tống Trung Sơn chửi là phế vật Tống Lục chỉ dám oán thầm, nếu lão là phế vật thì Tống Minh chẳng phải là phế vật trong phế vật? Dù là phế vật nếu dùng tài nguyên nhiều như

biển bồi dưỡng cũng rất có thể khả năng thăng cấp Tiên Thiên, nhưng Tống Minh đến nay không đột phá Tiên Thiên.

Tống Trung Sơn trầm giọng quát:

- Đi kêu trưởng lão Tống Lập đến đây!

Tống Lục vội đáp:

- Vâng!

Tống Lục nhanh chóng chạy đi, ở trước mặt Tống Trung Sơn áp lực quá lớn, mới rồi lão còn lo bị bóp chết. Tống Lục tuy là trưởng lão Tống gia, nhưng chỉ là trưởng lão bình thường, kém xa trưởng lão như Tống Lập. Tống Trung Sơn có tự tay làm thịt Tống Lục thì trong gia tộc cũng sẽ không phàn nàn gì.

Tống Lập là đại trưởng lão Tống gia, một cường giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh gần với Đạo Linh cảnh.

Tống Lập bước đến, chắp tay hỏi:

- Tộc trưởng tìm ta?

Tống Lục tìm Tống Lập chỉ nói tộc trưởng kêu đi qua, không nói rõ có chuyện gì nên Tống Lập chưa biết Tống Minh bị đội mạo hiểm Liệt Diễm nhốt.

Nét mặt Tống Trung Sơn đã trở lại bình tĩnh, giọng nói bình thản:

- Trưởng lão Tống Lập, có chuyện làm phiền trưởng lão đi một chuyến.

Thái độ của Tống Trung Sơn đối với Tống Lập khác hẳn với Tống Lục.

Ngữ điệu Tống Trung Lập tùy ý nói:

- Hài tử Tống Minh bị đội mạo hiểm Liệt Diễm bắt, ta muốn nhờ trưởng lão mang hắn về. À, mang đi Cao Triển.

Tống Lập mắt lóe tia sáng, đầu óc chuyển động nhanh hiểu ngay. Tống Lập có nghe vụ Tống Minh và đội mạo hiểm Liệt Diễm, nhưng không quá chú ý.

Tống Trung Sơn bình tĩnh nói:

- Sau khi xác định Tống Minh an toàn thì diệt Liệt Diễm đi, ta không hy vọng về sau thấy một người nào.

Trong giọng nói chất chứa sát ý âm lạnh.

Không muốn thấy người Liệt Diệt nào nghĩa là nhổ cỏ tận gốc.

Tống Lập lên tiếng:

- Hiểu rồi!

Tống Lập đi ra viện tộc trưởng, tìm ba trưởng lão Tống gia khác, mang theo Cao Triển đi nhanh tới chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm đóng quân.

Có bốn vị trưởng lão Tống gia hành động, hai Tiên Thiên đỉnh, hai Tiên Thiên hậu kỳ, với trận hình này đừng nói tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm, dù đối phó gia tộc như Trương gia cũng dư sức khiến Trương gia mất mác hơn một nửa cường giả.

Hết chương 423.

Chương 424. Trao Đổi

Vô số võ giả Hạo Phong thành chú ý động tác của Tống gia.

Thấy bốn trưởng lão Tống gia xuất phát đi đội mạo hiểm Liệt Diễm, mọi người lộ vẻ mặt kinh sợ, thót tim.

Tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn không đích thân hành động nhưng cử bốn trưởng lão Tống gia, trong đó có hai người là Tiên Thiên hậu kỳ, hai người còn lại là cường giả Tiên Thiên đỉnh.

Trong Hạo Phong thành đã lâu rồi Tống gia không làm ra đội hình lớn vậy.

Trong Trương gia.

Tin tức không ngừng từ bên ngoài truyền vào.

Nghe tin xong Trương Nhất Binh hết sức rung động:

- Bốn trưởng lão Tống gia xuất động? Hai Tiên Thiên đỉnh, hai Tiên Thiên hậu kỳ? Trong đó có đại trưởng lão Tống gia Tống Lập?

Nghe Tống gia bày ra đội hình tim Trương Nhất Binh thít chặt. Nếu dùng đội hình này đối phó Trương gia thì Trương gia rất khó giải quyết, nếu liều mạng đánh dù cuối cùng tiêu diệt bốn trưởng lão Tống gia thì Trương gia chắc chắn tổn thất nặng nề. E rằng mất hơn một nửa võ giả Tiên Thiên Trương gia.

Đám người Trương gia lắc đầu nói:

- Tuy tộc trưởng Tống gia không tự mình ra mặt nhưng rõ ràng tộc trưởng Tống gia rất tức giận, nếu không đã chẳng để đại trưởng lão Tống Lập ra mặt giải quyết chuyện này.

- Đúng rồi, đội mạo hiểm Liệt Diễm chạy trời không khỏi nắng. Mặc dù trưởng lão Tống gia mang Cao Triển đi đội mạo hiểm Liệt Diễm, nhưng đơn giản vì ném chuột sợ vỡ đồ, muốn đổi Tống Minh về. Chờ khi Tống Minh an toàn cũng là lúc Liệt Diễm bị hủy diệt.

- Cảnh Ngôn hơi non, hắn tưởng bắt giữ Tống Minh là có thể giải quyết vấn đề, suy nghĩ quá đơn giản.

Bốn trưởng lão Tống gia xuất động đã nói rõ vấn đề, nếu Tống gia không định tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm thì không cần làm rầm rộ như thế.

Trong Hạo Phong thành không chỉ mình Trương gia xem đợt giao phong giữa Tống gia và đội mạo hiểm Liệt Diễm, mấy gia tộc thế lực khác cũng chú ý. Hai gia tộc lớn khác ngang ngửa Tống gia cũng phái người tìm hiểu tin tức.

Những thế lực này có lẽ không hứng thú với đội mạo hiểm Liệt Diễm, nhưng họ quan tâm động tác của Tống gia.

Nguyên Hạo Phong thành náo động lên, mỗi thế lực gia tộc tụ tập người gần chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm đóng quân, xem xét tình thế phát triển.

Trong chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng.

Bốn trưởng lão Tống Lập mang theo Cao Triển hùng dũng đi đến.

Các thành viên đội mạo hiểm Lý Dũng và Cảnh Ngôn đứng trong sân nhìn người Tống gia đi vào.

Lúc Tống Minh, Tống Lục đến Lý Dũng còn ra ngoài nghênh tiếp, lần này thì không cần. Vì lần trước mọi người có

thể ngồi xuống bàn lại, bây giờ sự việc phát triển đến bước này còn bàn cái kiểu gì?

Ánh mắt Cảnh Ngôn chậm rãi lướt qua đám người Tống Lập, khí thế của bốn người này mạnh hơn Tống Lục nhiều, nhưng hắn hoàn toàn không để bụng.

Cảnh Ngôn nhìn Cao Triển, thoạt trông gã không bị thương, chỉ hơi lôi thôi. Thấy Cao Triển khỏe mạnh thì Cảnh Ngôn yên lòng.

Cao Phượng đứng sau lưng Cảnh Ngôn kêu lên:

- Ca ca!

Cao Triển còn chưa lấy lại tinh thần, gã bị Tống gia bắt làm con tin, ngăn cách tin tức với bên ngoài, gã không biết đội mạo hiểm Liệt Diễm xảy ra chuyện gì. Khi mấy trưởng lão Tống gia Tống Lập mang Cao Triển rời khỏi gia tộc, gã hoàn toàn không biết ý đồ của bọn họ. Cao Triển muốn hỏi nhưng bị đám người Tống Lập lơ đẹp.

Mãi khi nhóm Tống Lập đưa Cao Triển vào đội mạo hiểm Liệt Diễm gã mới hiểu được, nhưng thầm lấy làm kỳ. Vì dù Tống gia muốn đàm phán với đội mạo hiểm Liệt Diễm cũng không cần dẫn theo gã làm gì, hơn nữa Tống Minh chết tiệt không đi cùng.

Vào đội mạo hiểm Liệt Diễm, Cao Triển thấy ngay Cảnh Ngôn đứng cạnh đoàn trưởng Lý Dũng, tim gã rung lên.

Tại sao Cảnh Ngôn ở đây?

Nghe Cao Phượng kêu, Cao Triển mỉm cười nói:

- Ca không sao.

Ánh mắt Tống Lập như chim ưng nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Ngươi là Cảnh Ngôn phải không?

Cảnh Ngôn khẽ cười hỏi:

- Ta là Cảnh Ngôn, còn ngươi là ai?

Tống Lập trầm giọng nói:

- Ta tên Tống Lập, đại trưởng lão Tống gia. Chúng ta đã mang Cao Triển lại đây, Tống Minh của Tống gia ta ở đâu?

Cảnh Ngôn nhìn sang Cao Phượng:

- Cao Phượng, phiền nàng mang phế vật kia lại đây.

Cao Phượng lên tiếng rồi chạy đi:

- Tốt!

Tống Lập nhìn Lý Dũng, uy hiếp nói:

- Lý Dũng, ngươi quá to gan, dám bắt nhi tử của tộc trưởng Tống gia ta. Hay ngươi nghĩ Liệt Diễm của ngươi có thể đối kháng lại Tống gia?

Lý Dũng lắc đầu nói:

- Trưởng lão Tống Lập nói sai rồi, nếu Tống gia chịu cho Liệt Diễm con đường sống thì Liệt Diễm tuyệt đối sẽ không đối nghịch với Tống gia, càng không thể nào đối kháng lại Tống gia. Nhưng là Tống gia muốn Liệt Diễm mất, chẳng lẽ muốn Liệt Diễm duỗi cổ cho các ngươi chém sao?

Lý Dũng hoàn toàn bất chấp!

Lúc này không cần coi cóng tay chân nữa, vì dù Lý Dũng làm kiểu gì kết quả đã định trước, không thể thay đổi.

Tống Lập tức giận cười gằn:

- Tốt, rất tốt!

Bỗng con ngươi Tống Lập co rút bắn ra ánh mắt lạnh.

Tống Lập thấy Tống Minh bị Cao Phượng lôi ra. Lúc này Tống Minh chẳng còn chút bộ dáng thiếu gia của gia tộc lớn.

Tống Minh mới bị nhốt trong đội mạo hiểm Liệt Diễm gần một canh giờ mà mắt đã đờ đẫn, quần áo rách rưới, mặt như đầu heo.

Nếu không phải thấy Tống Minh trong đội mạo hiểm Liệt Diễm mà là ngoài đường chắc chắn Tống Lập không nhận ra gã.

Nguyên khí tuôn ồ ạt ra ngoài người Tống Lập, trợn to mắt quát:

- Các ngươi làm gì Tống Minh!?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đừng tức giận, chúng ta không làm gì. Tống Minh hơi không nghe lời nên ta dạy hắn một trận thôi, ngươi xem, giờ hắn ngoan nhiều.

Ánh mắt Tống Lập âm trầm trừng Cảnh Ngôn, lửa giận đốt cháy trong lồng ngực. Tống Lập hít sâu đè xuống ngọn lửa, Tống Minh còn trong tay đối phương, giờ không phải lúc trở mặt. Muốn trở mặt thì chờ trao đổi Tống Minh với Cao Triển xong, Tống Minh hoàn toàn ăn toàn rồi mới tính tiếp.

Tống Minh như nghe được giọng Tống Lập, mắt u ám chợt vụt sáng, gã khó khăn nghiêng đầu nhìn hướng Tống Lập.

Tống Minh nhếch miệng thê thảm la lên:

- Trưởng lão Tống Lập mau cứu ta!

Tống Lập hơi vung tay, nguyên khí dâng lên đẩy Cao Triển tới trước:

- Trao đổi đi!

Đang phút then chốt Tống Lập không dám giở trò gì với Cao Triển, trong mắt gã thì hoàn toàn không cần động tay chân. Chờ Tống Minh an toàn, tất cả người đội mạo hiểm Liệt

Diễm và tiểu tử tên Cảnh Ngôn phải chết! Đội mạo hiểm Liệt Diễm không còn một cọng cỏ, từ nay Hạo Phong thành không có đội mạo hiểm Liệt Diễm!

Hết chương 424.

Chương 425. Bốn Trưởng Lão Gục Ngã

Cao Triển về bên đội mạo hiểm Liệt Diễm, Tống Minh về bên Tống Lập.

Cao Triển không biết tại sao Cảnh Ngôn xuất hiện ở Hạo Phong thành:

- Cảnh Ngôn …

Cảnh Ngôn phất tay:

- Chờ chút nữa nói sau.

Cao Triển gật đầu, lúc này đúng là không phải lúc ôn chuyện.

Cảnh Ngôn nhìn Tống Lập chằm chằm nói:

- Trưởng lão Tống Lập, bây giờ sự việc đã giải quyết, các ngươi cũng nên đi. Hy vọng các ngươi sau này đừng gây sự với Liệt Diễm nữa.

Tống Lập cười âm trầm:

- Ha ha ha!

Con mắt trắng nhiều hơn đen chậm rãi xoay một vòng chợt trở nên đằng đằng sát khí.

Tống Minh độc ác la lên:

- Trưởng lão Tống Lập! Ta muốn bọn chúng chết! Không chừa một tên! Không … Không đúng! Đừng giết tiện nhân Cao Phượng, ta muốn lột sạch đồ ả, cho tất cả người Hạo Phong thành sung sướng trên người ả!

Mặt Cảnh Ngôn tối sầm, mắt lóe tia sáng lạnh:

- Tống Minh, xem ra ngươi vẫn không nhớ kỹ, cho ngươi cơ hội sống một, hai lần nhưng không biết quý trọng. Loại người như ngươi chết tốt hơn, ngươi sống chỉ làm cho cõi đời này thêm một tai họa!

Tống Minh như rắn rết nhìn Cảnh Ngôn:

- Tiểu tạp chủng, hôm nay ta nhất định bằm thây ngươi ra vạn mảnh, ta chờ xem lát nữa ngươi còn nói nổi không!

Lý Dũng mở miệng nói:

- Trưởng lão Tống Lập, Liệt Diễm chúng ta có thể rời khỏi Hạo Phong thành ngay bây giờ, không bao giờ vào Hạo Phong thành nửa bước.

Lý Dũng thấy sát ý lạnh băng trong mắt Tống Lập, gã biết đám trưởng lão Tống gia không định bỏ qua cho đội mạo hiểm Liệt Diễm. Lý Dũng nói ra câu trên là muốn cố gắng lần cuối, miễn Tống gia đồng ý tha cho đội mạo hiểm Liệt Diễm một đường thì bọn họ có thể mãi mãi rời khỏi Hạo Phong thành.

Tống Lập lạnh lùng cười:

- Lý Dũng, bây giờ nói gì cũng muộn, tất cả người Liệt Diễm hôm nay không sống rời đi được. Các ngươi đã làm chuyện không nên làm thì nên chuẩn bị gánh vác hậu quả.

Tống Lập nghiêng người nói với một trưởng lão Tống gia:

- Bát trưởng lão hãy ở bên cạnh Tống Minh thiếu gia, đừng để thiếu gia có sơ xuất gì.

Bát trưởng lão Tống gia lắc người đi tới bên Tống Minh:

- Rõ!

Tống Minh tiếp tục điên cuồng chửi rủa:

- Trưởng lão Tống Lập hãy ra tay đi! Giết sạch bọn chúng! Để tiện nhân Cao Phượng sống, còn lại giết hết!

Cảnh Ngôn nhếch môi, vươn tay cầm Thiên Hỏa kiếm:

- Thật là thứ không biết sống chết!

Xoẹt!

Kiếm quang đỏ bắn ra, uy năng tăng vọt, sát ý cuồng bạo.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm quang bỗng bắn hướng Tống Minh.

Lý Dũng quát to:

- Giết!

Trong đội mạo hiểm Liệt Diễm chỉ mình Lý Dũng là tu vi cảnh giới Tiên Thiên, những người khác chưa thăng cấp Tiên Thiên. Nhưng đám người vô cùng có ăn ý, Lý Dũng quát một tiếng tập thể cùng lúc xông lên. Bọn họ đấu với mấy trưởng lão Tống gia như lúc cùng nhau liên hợp giết linh thú cường đại.

Bát trưởng lão Tống gia thấy Cảnh Ngôn muốn chém chết Tống Minh thì khí thế tăng vọt, thò hai tay ra:

- Tiểu tử to gan!

Một luồng sáng đen bắn ra chặn lại kiếm quang đỏ.

Bùm!

Kiếm quang đỏ và ánh sáng đen va chạm phát ra tiếng vang khẽ. Ánh sáng đen bị xé rách, kiếm quang đỏ không giảm tốc độ chém xuống đầu Tống Minh.

Bát trưởng lão gầm lên:

- Nguy rồi!

Bát trưởng lão không ngờ Cảnh Ngôn chém ra kiếm quang uy năng mạnh mẽ như vậy, y đã ngăn cản nhưng không có hiệu quả gì. Bát trưởng lão gầm lên vội ra tay lần thứ hai, may mắn Tống Minh đứng ngay cạnh y. Bát trưởng lão cầm gậy dài màu đen miễn cưỡng chắn trước khi kiếm quang đỏ nuốt Tống Minh.

Bùm!

Chỉ tích tắc bát trưởng lão bay ngược ra, hộc máu, mặt trắng bệch. Kiếm quang đỏ đã chui vào người Tống Minh xoe tròn mắt.

Tống Minh hét thảm:

- A!

Cả người Tống Minh bị xé rách, máu phun tung tóe.

Đám người Tống Lập xoe tròn mắt nhìn cảnh này.

Lúc trước Tống Lập kêu bát trưởng lão bảo vệ Tống Minh, bát trưởng lão là võ giả cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, ở trong mắt Tống Lập thì dư sức bảo vệ Tống Minh.

Nhưng không thể ngờ bát trưởng lão không cản nổi công kích của Cảnh Ngôn dù chỉ một chốc, bị đánh bay đi không rõ sống chết, Tống Minh thì chết tại chỗ.

Tim Tống Lập rớt cái bịch, ý nghĩ đầu tiên là biết ăn nói thế nào với tộc trưởng Tống Trung Sơn? Nhiệm vụ chính của Tống Lập khi đến đội mạo hiểm Liệt Diễm là mang Tống Minh về, nhưng gã đã chết thẳng cẳng, xác bị chẻ đôi. Tống Lập không hề nghĩ đến một khả năng khác là y không về được, vậy là khỏi phải nói gì với tộc trưởng.

Tống Lập nhìn Cảnh Ngôn, rống to:

- Ngươi … Ngươi dám giết Tống Minh!?

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Là các ngươi tự tìm đường chết! Nếu các ngươi mang Tống Minh xéo ra khỏi đây thì hắn sẽ không chết. Nhưng các ngươi cố tình muốn tìm cái chết.

Cảnh Ngôn nói chuyện nhưng động tác không ngừng, Thiên Hỏa kiếm liên tục rạch không gian, từng đợt kiếm khí màu đỏ tràn ngập quét hướng đám người Tống Lập.

Ba người Tống Lập cùng thi triển võ học.

- A!!!

Trong ba người có hai là Tiên Thiên đỉnh, một là Tiên Thiên hậu kỳ. Võ giả tu vi cỡ này tính là cường giả hàng đầu trong Hạo Phong thành, nhưng tu vi của họ kém hơn Cảnh Ngôn mười vạn tám ngàn dặm. Cảnh Ngôn không thi triển võ học gì, chỉ đơn thuần dùng nguyên khí vận chuyển kiếm khí chém giết.

Dù vậy ba người Tống Lập không cản nổi kiếm quang bắn ra, kiếm quang đỏ ẩn chứa uy năng cao hơn họ nhiều.

Chỉ một giây ba người Tống Lập đã nuốt hận tắt thở.

Bốn trưởng lão Tống gia hùng hổ đến muốn tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm, kết quả không đến một tách trà đã thành bốn xác chết.

Hai Tiên Thiên đỉnh, hai Tiên Thiên hậu kỳ, bốn người này chiếm một phần ba sức chiến đấu đỉnh cao nhất trong Tống gia. Nhưng một phần ba sức chiến đấu đỉnh cao nhất gục ngã ở chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng.

Từ lúc bắt đầu kịch chiến đến chấm dứt tính ra chỉ cỡ hai, ba giây.

Đám thành viên đội mạo hiểm Lý Dũng đang định liên hợp vây giết, chuẩn bị tinh thần liều mạng tới cùng. Nhưng họ mới

rút vũ khí ra, chưa kịp đứng vào vị trí thì cuộc chém giết đã chấm dứt. Bốn trưởng lão Tống gia cộng thêm Tống Minh nằm ngay đơ trước mắt mọi người.

Các thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm ánh mắt kinh sợ nhìn Cảnh Ngôn.

Mặt Cảnh Ngôn không đổi sắc cất Thiên Hỏa kiếm.

Lý Dũng há hốc mồm nửa ngày không nói ra một chữ:

- Cái này …

Trong đám người cuối cùng Cao Phượng mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn … ngươi … ngươi bây giờ là cảnh giới gì?

Hết chương 425.

Chương 426. Toàn Thành Xao Động

Nghe Cao Phượng hỏi, khóe môi Cảnh Ngôn cong lên thản nhiên nói:

- Ta bây giờ là Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Một câu nói ra, tất cả người có mặt ai nấy hút khí lạnh.

Đạo Linh cảnh!

Nguyên Hạo Phong thành võ giả Đạo Linh cảnh đếm trên đầu ngón tay, gia tộc như Trương gia không có cường giả Đạo Linh cảnh tọa trấn.

Không ngờ Cảnh Ngôn lại là võ giả Đạo Linh cảnh.

Không ai nghi ngờ lời Cảnh Ngôn nói, vì họ thấy tận mắt đám người Tống Lập cảnh giới Tiên Thiên đỉnh, Tiên Thiên hậu kỳ bị uy năng một kiếm của Cảnh Ngôn diệt gọn trong tích tắc.

Mọi người giật mình, trở nên kính sợ Cảnh Ngôn hơn.

Người trước mắt là cường giả Đạo Linh cảnh, đội mạo hiểm Liệt Diễm bọn họ đã bao giờ tiếp xúc với cường giả Đạo Linh cảnh?

Lý Dũng giật mình qua đi ngó sang Cao Phượng, thầm nghĩ nàng và Cao Triển rất may mắn khi quen biết võ giả đáng sợ như Cảnh Ngôn.

Còn về Cao Phượng nói hai năm trước Cảnh Ngôn còn ở cảnh giới hậu thiên, Lý Dũng cho rằng khi đó nàng nhìn lầm. Hai năm trước Cảnh Ngôn không thể nào là cảnh giới hậu

thiên, trong vòng hai năm từ Võ Đạo cửu trọng thiên đột phá đến Đạo Linh cảnh? Đây đúng là đùa giỡn!

Cảnh Ngôn cười chào Cao Triển:

- Cao Triển, lâu không gặp.

Cao Triển chất phác gật đầu nói:

- A … ừ.

Cảnh tượng hai năm trước tái hiện như ngày hôm qua trong óc Cao Triển.

Không thể tưởng tượng!

Lần đầu tiên gặp mặt Cảnh Ngôn còn chưa thăng cấp Tiên Thiên, hôm nay hắn đã là Đạo Linh cao không thể với tới.

Cảnh Ngôn cũng nhớ lại cảnh xưa:

- Lúc trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm may nhờ đội mạo hiểm các người giúp đỡ ta.

Nói đến thì Cảnh Ngôn phải cảm tạ huynh muội Cao Triển, không có hai người thì hắn không thể tìm đến Tội Ác Hiệp Cốc nhanh vậy. Nếu thời gian không đúng Cảnh Ngôn không cách nào quen thành chủ Bạch Tuyết, tuy mọi chuyện không liên quan trực tiếp đến huynh muội Cao Triển nhưng sự tình cờ hình thành vì ảnh hưởng của hai người.

Cao Triển hé môi định nói mình không giúp được gì, nhưng Cảnh Ngôn xua tay ngăn lại.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Chúng ta đừng nói mấy chuyện khác nữa, ta có hai bình dược tề, lúc huynh muội hai người thăng cấp Tiên Thiên hãy sử dụng nó, chắc sẽ có giúp.

Cảnh Ngôn lấy ra hai bình dược tề Thánh Linh đưa cho Cao Triển và Cao Phượng. Cảnh Ngôn không nói rõ đặc tính

của dược tề, dù sao ở đây nhiều người mắt tạp, không thể bảo đảm không có ai nổi ý xấu. Cũng không cần nói tỉ mỉ, chờ hai người dùng rồi liền biết sức mạnh của dược tề Thánh Linh.

Cao Triển, Cao Phượng vội nhận lấy dược tề mà Cảnh Ngôn đưa qua.

Cảnh Ngôn đảo mắt nói:

- Có lẽ ta còn ở Hạo Phong thành vài ngày, về sau từ từ ôn chuyện đi. Giờ ta đi Tống gia một chuyến giải quyết dứt khoát chuyện này.

Tống gia phái bốn trưởng lão đến tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm, tuy họ đã chết nhưng tai họa ngầm Tống gia còn đó, Cảnh Ngôn phải đi tìm gia tộc này.

Dứt lời Cảnh Ngôn lắc người, giẫm chân bay vọt lên trời.

Võ giả Đạo Linh cảnh có thể ngự không bay thời gian ngắn, bay cần tiêu hao nhiều nguyên khí nhưng với mức độ nguyên khí hùng hậu của Cảnh Ngôn thì không sợ.

Chớp mắt Cảnh Ngôn biến mất phía cuối trời.

Nhìn Cảnh Ngôn bay đi, đám người Lý Dũng lại kinh thán.

Lý Dũng đột nhiên biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi! Tộc trưởng Tống gia là cường giả Đạo Linh cảnh, tuy tu vi sơ kỳ nhưng trong Tống gia rất có thể còn cường giả Đạo Linh cảnh thứ hai.

Ý Lý Dũng là Cảnh Ngôn đi Tống gia rất có thể gặp nguy hiểm.

Đám người Cao Triển tái mặt. Cảnh Ngôn tuy là võ giả Đạo Linh cảnh nhưng Tống gia cũng có cường giả Đạo Linh cảnh. Trước không nói Tống gia có cường giả Đạo Linh cảnh thứ hai không, chỉ nói tộc trưởng Tống gia và một đống cường

giả Tiên Thiên, nếu họ hợp sức lại thì Cảnh Ngôn đánh thắng được không?

Đám người thi nhau lên tiếng, nóng ruột nóng gan không biết làm sao.

- Làm sao bây giờ?

- Cảnh Ngôn vì đội mạo hiểm chúng ta mới làm như vậy, chúng ta phải làm chút gì đó!

- Nhưng chúng ta có thể làm thế nào? Tập thể chạy lại đó cũng chẳng giúp được gì!

Cao Phượng nhìn Lý Dũng, nói:

- Đoàn trưởng, chắc Cảnh Ngôn đã sớm có tính toán, hắn đi Tống gia thì nên có nắm chắc, ít nhất có thể tự bảo vệ mình.

Không hiểu sao Cao Phượng ngày càng tin tưởng Cảnh Ngôn.

Mọi người nghe vậy trầm ngâm. Cao Phượng nói có lý, từ khi Cảnh Ngôn đến đội mạo hiểm hắn cho họ cảm giác rất là bình tĩnh trầm ổn.

Trước lúc Cảnh Ngôn giết bốn trưởng lão Tống gia không hề nói mình là cường giả Đạo Linh cảnh, nếu không phải Cao Phượng hỏi e rằng hắn không nói. Nếu đổi thành võ giả kiêu ngạo, họ ước gì người ta biết mình là Đạo Linh cảnh.

Bên ngoài chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm đóng quân.

Vô số võ giả nhìn chằm chằm bóng dáng biến mất phía chân trời, kinh ngạc kêu lên:

- Các ngươi xem đó là cái gì?

- Trời, cường giả ngự không bay đi!

- Đạo Linh cảnh! Là võ giả Đạo Linh cảnh! Đó là ai? Tại sao bay ra từ Liệt Diễm?

Một võ giả quay đầu nhìn sân đội mạo hiểm Liệt Diễm, nghi hoặc hỏi:

- Đám trưởng lão Tống gia Tống Lập sao rồi? Tại sao chưa đi ra? Hình như mới rồi có tiếng đánh nhau.

Lúc có tiếng đánh nhau mọi người cho rằng trưởng lão Tống gia và đội mạo hiểm Liệt Diễm giết nhau, nhưng rất nhanh tiếng động ngừng bặt, tiếng ồn chỉ kéo dài một, hai giây. Đang lúc họ thắc mắc thì thấy một cường giả Đạo Linh cảnh bay ra khỏi sân chớp mắt mất hút.

Tất cả vượt sức tưởng tượng.

Nơi đóng quân của đội mạo hiểm Liệt Diễm tại sao có võ giả Đạo Linh cảnh bay ra?

Vì sao bốn trưởng lão Tống gia không ra khỏi sân?

Thắc mắc nổi lên bốn phía, không biết trong sân đầu bên kia xảy ra chuyện gì.

Một mạo hiểm giả lớn gan to giọng nói:

- Hừ! Các người khỏi đoán lung tung, ta đi xem là biết!

Võ giả nói hiên ngang không sợ nhưng động tác không nhanh nhảu mà hết sức cẩn thận đến gần sân đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Lúc trước bọn họ lo trưởng lão Tống gia và đội mạo hiểm Liệt Diễm đánh nhau hại lây cá trong chậu nên đứng xa chờ kết quả, không dám đến gần. Nếu họ tới gần, lỡ trưởng lão Tống gia tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm xong tiện tay giết họ thì biết tìm ai nói lý?

Người khác thấy mạo hiểm giả đến gần thì nín thở im miệng, nhìn trân trân. Mạo hiểm giả rất nhanh đến ngoài cửa sân đội mạo hiểm Liệt Diễm, ngóng cổ nhìn vào trong.

Hết chương 426.

Chương 427. Người Trương gia Ngây Ngẩn

Khi mạo hiểm giả thấy cảnh tượng trong viện thì mắt tròn xoe.

Tình huống thấy đám người đội mạo hiểm Liệt Diễm đoàn trưởng Lý Dũng bình yên dọn dẹp mấy xác chết.

Mạo hiểm giả tự nhiên nhìn hướng mấy xác chết, giật bắn người:

- Tống … Tống Lập? Trưởng lão Tống gia?

Đám trưởng lão Tống gia Tống Lập đã chết, nằm yên không nhúc nhích, dưới đất còn loang lổ vết máu chưa kịp thanh lý.

Người đứng xa thấy mạo hiểm giả một lúc lâu không nhúc nhích, không kiềm được hỏi dồn:

- Tình huống bên trong thế nào?

Mạo hiểm giả quay đầu lại hét to một tiếng:

- Ngươi không biết lại đây xem sao?

Mạo hiểm giả nói rồi bước vào.

Đám đông đứng xa xem ngó nhau, một bụng thắc mắc. Có một điều họ chắc chắn là bên trong không có nguy hiểm, nếu không mạo hiểm giả tuyệt đối không dám nghênh ngang đi vào.

Một đám người ôm tò mò đến gần.

- Người Tống gia đã chết?

- Vậy … là nhóm trưởng lão Tống Lập đều chết?

- Nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Nhiều người vào sân.

Họ sợ bị trưởng lão Tống gia giết nhưng không sợ người đội mạo hiểm Liệt Diễm, đương nhiên dám tùy ý đi vào đều là loại người cho rằng hơi quen biết với đội mạo hiểm.

Liệt Diễm là đội mạo hiểm, quen biết rộng khắp, quen càng nhiều người. Nhưng lúc đội mạo hiểm Liệt Diễm kết thù kết oan với Tống gia, đám người này né xa mười vạn tám ngàn dặm, tuyệt đối không dám đứng ra bênh vực đội mạo hiểm.

Một người trợn to mắt trâu chào hỏi Lý Dũng:

- Đoàn trưởng Lý Dũng, đây là …?

Lý Dũng xua tay nói:

- Ha ha, không có việc gì, không có chuyện gì lớn.

Nghe Lý Dũng nói đám người trợn to mắt ốc bươu.

Các trưởng lão Tống gia chết tại đây mà Lý Dũng nhà ngươi nói là không có chuyện gì? Đây chẳng phải là mở mắt nói dối sao?

Đám người phản ứng rất nhanh, liên tưởng mới rồi võ giả Đạo Linh cảnh bay ra, họ chợt hiểu. Xem ra võ giả Đạo Linh cảnh đó là cường giả đội mạo hiểm Liệt Diễm mời đến, người Tống gia bị cường giả Đạo Linh cảnh giết hết.

Nhưng đội mạo hiểm Liệt Diễm từ đâu mời đến cường giả Đạo Linh cảnh? Bọn họ lấy cái gì mời?

Có người hỏi nhưng Lý Dũng không chịu nổi.

Trạch viện Trương gia, Trương Nhất Binh và các trưởng lão Trương gia đang ngồi với nhau.

Trương Ngọc từ bên ngoài xông vào, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận:

- Phụ thân, tộc trưởng! Sao các người không giúp đội mạo hiểm Liệt Diễm?

Cửu trưởng lão trừng mắt quát:

- Trương Ngọc, nói lung tung cái gì!?

Trương Ngọc lớn tiếng nói:

- Phụ thân, bây giờ Cảnh Ngôn ca ca đang có nguy hiểm, sao phụ thân có thể thấy chết không cứu? Cảnh Ngôn ca ca giúp Trương gia chúng ta lớn như vậy, còn tặng nhiều tài nguyên cho chúng ta. Các người … trơ mắt nhìn Cảnh Ngôn ca ca chết sao?

Cửu trưởng lão sầm mặt quát nạt:

- Không được càn rỡ! Mau trở lại, chuyện này không có chỗ cho ngươi xen miệng!

Trương Nhất Binh cười khổ cảm thán nói:

- Trương Ngọc, không phải Trương gia chúng ta không muốn ra tay mà là không thể. Ngươi cảm thấy Trương gia chúng ta có thể đối kháng lại Tống gia sao? Nếu Trương gia ra mặt chẳng khác nào dẫn lửa đốt người.

- Nhưng … gia tộc không thể nói vài câu sao? Hoặc chúng ta mời Lưu gia ra mặt!

Trương Ngọc biết Trương Nhất Binh nói sự thật, nhưng nếu Lưu gia đồng ý ra mặt thì Tống gia cũng phải nể tình. Trương gia là gia tộc phụ thuộc vào Lưu gia, Lưu gia giống như Tống gia đều là gia tộc hạng nhất của Hạo Phong thành.

Trương Nhất Binh lắc đầu nói:

- Trương Ngọc, ngươi nghĩ Trương gia chúng ta có mặt mũi lớn như vậy khiến Lưu gia làm việc sao? Hơn nữa bây giờ nói gì cũng muộn, bốn vị trưởng lão Tống gia đã đi chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng, hai bên đã đánh nhau, có lẽ lúc này kết thúc rồi.

Mới rồi một hộ vệ Trương gia mang về tin tức nói hai bên đã đánh nhau..

Trương Nhất Binh biết rõ khi đã đánh nhau đội mạo hiểm Liệt Diễm tuyệt đối không chống cự qua một tách trà sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, Cảnh Ngôn chết chắc.

Trương Nhất Binh lắc đầu nói:

- Trương Ngọc, lúc Cảnh Ngôn đi Liệt Diễm ta đã khuyên hắn đừng đi nhưng hắn không nghe, cố chấp bướng bỉnh thì ta đành bó tay.

Cửu trưởng lão nét mặt sa sầm nói:

- Được rồi, tộc trưởng đã giải thích cho ngươi nghe rồi, mau ra khỏi đây.

Trương Ngọc chu miệng lầu bầu, nhìn tộc trưởng Trương Nhất Binh, lại nhìn phụ thân và các trưởng lão. Khi nghe tộc trưởng nói trưởng lão Tống gia và đội mạo hiểm Liệt Diễm đã đánh nhau, rất có thể bây giờ người đội mạo hiểm và Cảnh Ngôn đều bị giết thì lòng Trương Ngọc rất lo âu. Nếu có thể, Trương Ngọc rất muốn chạy đi đội mạo hiểm Liệt Diễm gúp đỡ.

Lúc này một hộ vệ áo đen bước nhanh đi vào.

Thấy hộ vệ đi vào con ngươi Trương Nhất Binh co rút, buông tiếng thở dài. Hộ vệ này là một trong những người được Trương Nhất Binh phái đi tìm hiểu tin tức.

Các trưởng lão khác cũng lắc đầu, đa số vẻ mặt thương tiếc.

Hộ vệ khom người nói với Trương Nhất Binh:

- Tộc trưởng, trưởng lão Tống gia và đội mạo hiểm Liệt Diễm đã chém giết nhau xong.

Trương Nhất Binh gật đầu, hỏi:

- Ừm, người Liệt Diễm có ai sống sót không?

Hộ vệ nghe vậy sửng sốt, sau đó hiểu ý tộc trưởng cho rằng đội mạo hiểm Liệt Diễm bị tiêu diệt hoàn toàn.

Một trưởng lão trầm giọng nói:

- Với tính cách của Tống gia e rằng người Liệt Diễm không ai sống sót. Nhưng Tống Minh rất háo sắc, có khả năng giữ lại Cao Phượng.

Một trưởng lão khác cảm khái:

- Đội mạo hiểm Liệt Diễm thành lập cũng được mười năm trong Hạo Phong thành, bị hủy diệt hơi đáng tiếc. Bọn họ đắc tội gia tộc lớn nào cũng tốt hơn đắc tội Tống gia nhiều.

Trưởng lão luôn gai mắt Cảnh Ngôn bĩu môi nói:

- Liệt Diễm bị diệt sạch cũng là tự mình chuốc lấy, tiếc là Cảnh Ngôn kìa. Thật không hiểu hắn nghĩ gì, chuyện có thể nhúng tay thì hắn cứ làm, nhưng nhúng tay vào việc quá sức mình, lần này khi không tặng mạng sống.

Trương Nhất Binh xua tay nói:

- Được rồi, người đã chết, nghĩ xem có cách nào chôn người Liệt Diễm không.

Muốn chôn xác người Liệt Diễm cũng không dễ, phải xem thái độ của Tống gia, nếu Tống gia không ngại thì dễ làm, nếu Tống gia không vui thì Trương gia không thể làm.

Hộ vệ nghe một lúc không chen vào được, giờ thừa dịp khoảng trống lên tiếng:

- Tộc trưởng!

Hộ vệ hít sâu nói nhanh:

- Người Liệt Diễm đều sống khỏe, đám trưởng lão Tống gia Tống Lập bao gồm nhi tử của tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn đã bị giết!

Hộ vệ nhớ lại cảnh trông thấy trong nơi đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng vẫn không kiềm được tim đập nhanh.

Hết chương 427.

Chương 428. Giáng Lâm Tống Gia

Có lẽ khi đó người đứng ngoài chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng không biết cường giả Đạo Linh cảnh bay đi là ai, nhưng hộ vệ Trương gia biết mặt Cảnh Ngôn.

Cường giả Đạo Linh cảnh đó không phải Cảnh Ngôn từng đến Trương gia thì là ai?

Nghe hộ vệ nói, đám người Trương Nhất Binh không phản ứng lại.

Hộ vệ nói cái gì?

Người Tống gia đi đội mạo hiểm Liệt Diễm đều chết hết, người đội mạo hiểm Liệt Diễm còn sống? Đây là lời hộ vệ đã nói?

Trong phút chốc mọi người nghi ngờ mình nghe nhầm hoặc hộ vệ nói ngược kết quả.

Lát sau tộc trưởng Trương Nhất Binh trợn to mắt hét lên:

- Ngươi đang nói gì?

Hộ vệ vội nói thêm:

- Tộc trưởng! Người đội mạo hiểm Liệt Diễm không ai chết, không có người bị thương. Người Tống gia đều bị Cảnh Ngôn giết, Cảnh Ngôn là võ giả cường đại tu vi Đạo Linh cảnh!

Từng tiếng kinh kêu vang lên trong phòng.

- Cái gì?

- Hả?

- Không thể nào!

Cảnh Ngôn là cường giả Đạo Linh cảnh? Đùa cái gì?

Nguyên Trương gia không có một cường giả Đạo Linh cảnh, làm sao cường giả Đạo Linh cảnh thành bằng hữu với Trương Mẫn của Trương gia bọn họ? Hơn nữa hình như hai người tình cảm rất thân thiết.

Hộ vệ chắc chắn nói:

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão, Cảnh Ngôn đúng là cường giả Đạo Linh cảnh, không nhầm được. Ta ở ngoài chỗ Liệt Diễm đóng quân tận mắt thấy hắn ngự không bay đi. Người khác không biết Cảnh Ngôn nhưng ta nhận ra được!

Nghe vậy đám người trong phòng hút khí lạnh.

Nếu cường giả ngự không bay thì chắc chắn là Đạo Linh cảnh. Hộ vệ còn thấy tận mắt thì không giả được. Hơn nữa người đội mạo hiểm Liệt Diễm không bị gì, trưởng lão Tống gia thì chết hết, xâu chuỗi lại cơ bản có thể khẳng định Cảnh Ngôn là võ giả Đạo Linh cảnh.

Trương Ngọc hé môi kinh ngạc kêu lên:

- Cảnh Ngôn ca ca là võ giả Đạo Linh cảnh?

Trong kịch ngạc có vui mừng, mới rồi Trương Ngọc còn lo Cảnh Ngôn sẽ chết, không ngờ hắn là cường giả Đạo Linh cảnh.

Phụ thân của Trương Ngọc, cửu trưởng lão Trương gia nhìn nàng lại ngó sang tộc trưởng Trương Nhất Binh. Cảm xúc hối hận lan tràn trong lòng cửu trưởng lão.

Nếu sớm biết Cảnh Ngôn là cường giả Đạo Linh cảnh thì cửu trưởng lão cần gì ngăn cản hắn và Trương Ngọc quen

nhau? Chuyện cầu còn không được vậy mà gã ngăn cản?

Có thể tưởng tượng nếu Cảnh Ngôn và Trương Ngọc thành đôi, tuy hắn không phải người Trương gia nhưng có thể tính một nửa người của họ, nếu Trương gia gặp chuyện hắn khoanh tay đứng nhìn được sao? Từ nay Trương gia tự tin mạnh mẽ hơn trong Hạo Phong thành, gia tộc như Lưu gia cũng sẽ thay đổi hoàn toàn thái độ với Trương gia.

Cơ mặt Trương Nhất Binh co giật, cùng cửu trưởng lão liếc nhau, thấy hối hận trong mắt đối phương.

Trương Nhất Binh hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh đang ở đâu?

Lúc trước Trương Nhất Binh luôn xưng hô Cảnh Ngôn là tiểu hữu, bây giờ biết hắn là võ giả Đạo Linh cảnh thì chuyển sang kêu tiên sinh. Đối mặt cường giả Đạo Linh cảnh, tộc trưởng Trương gia không tính là gì.

Trương Nhất Binh nhớ lại lúc trước tỏ vẻ không vừa mắt Cảnh Ngôn, lòng thầm ức chế.

Hộ vệ lắc đầu đưa ra suy đoán:

- Chưa biết nhưng chắc là đi Tống gia.

Đám người Trương Nhất Binh biến sắc mặt nói:

- Đi Tống gia?

Trương Nhất Binh nói với mấy trưởng lão Trương gia trong phòng:

- Các vị trưởng lão, chúng ta cũng đi xem!

Bên trên trạch viện Tống gia.

Một bóng người áo xanh khoảnh khắc xuất hiện.

Người này là Cảnh Ngôn từ nơi đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng bay tới.

Xoẹt!

Ánh sáng đỏ chợt lóe trước mặt Cảnh Ngôn, Thiên Hỏa kiếm dâng lên ánh sáng đỏ rực.

Cảnh Ngôn nghiêm túc nhìn quét nguyên trạch viện Tống gia. Người trong trạch viện còn chưa biết trên bầu trời có thêm một bóng người.

Trong viện tộc trưởng, Tống Trung Sơn sắc mặt âm trầm còn đang chờ Tống Lập mang Tống Minh về, tính thời gian trong một nén nhang đám người Tống Lập nên trở lại.

Tống Trung Sơn vốn không quan tâm nhiều đến việc tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm. Hạo Phong thành có hơn trăm thế lực lớn nhỏ, đội mạo hiểm Liệt Diễm chỉ xem như thế lực hết sức bình thường, có biến mất cũng chẳng có gì ghê gớm. Không lâu sau người Hạo Phong thành sẽ quên từng có đội mạo hiểm Liệt Diễm xuất hiện.

Cảnh Ngôn ở trên trời nhếch mép, Thiên Hỏa kiếm trong tay hắn bỗng tỏa sáng chói lòa. Nguyên khí trong người Cảnh Ngôn vận chuyển, thân kiếm hiện ra bóng kiếm đỏ to lớn đáng sợ.

Bóng kiếm rung mạnh trong không gian, sau đó bóng kiếm như thiên thạch từ trên trời giáng xuống, uy năng cực kỳ hung hãn nổ tung dưới đất.

Xung lực mãnh liệt làm một phương không gian rung mạnh, nguyên khí khủng bố khuếch tán.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, trong trạch viện Tống gia, một tòa kiến trúc cao nhất hùng vĩ nhất khoảnh khắc sụp đổ thành

đống hoang tàn. Kiếm quang đáng sợ phá hủy kiến trúc xong cắm sâu dưới đất.

Từ không trung thấy kiếm quang để lại khe rãnh lớn thật sâu dưới đất.

Quanh kiến trúc bốc lên bụi mù mịt.

Kiến trúc bị Cảnh Ngôn phá hủy là bảo khố của Tống gia. Tài liệu xây dựng bảo khố vô cùng kiên cố, hao phí mấy vạn linh thạch, gần bằng tài liệu xây kiến trúc Huy Hoàng đan lâu của Đông Lâm thành. Dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng khó phá hoại được, nhưng Cảnh Ngôn chỉ chém một nhát kiếm quang đã hoàn toàn phá hủy kiến trúc.

Vù vù vù vù vù!

Các bóng người điên cuồng bay ra từ các kiến trúc.

Trong trạch viện Tống gia vang tiếng nổ lớn như vậy, tất cả tử đệ Tống gia cảm ứng được ngay, thi nhau chạy lại.

- Chuyện gì xảy ra?

- Có chuyện gì?

- Hình như tiếng động phát ra từ bảo khố, mau đi xem!

- …

Tống Trung Sơn ở trong viện tộc trưởng cũng cảm ứng chấn động ngay lập tức, gã còn cảm nhận nguyên khí tuyền ba trong không gian. Mặt Tống Trung Sơn tối sầm, vận chuyển nguyên khí lao nhanh như làn khói.

Khi Tống Trung Sơn lao ra viện tộc trưởng ngước đầu lên liền thấy bóng người lơ lửng trên bầu trời.

Mắt Tống Trung Sơn rực cháy ngọn lửa, nguyên khí dao động mạnh, mắt nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn ở trên trời:

- Võ giả Đạo Linh cảnh? Là ai!?

Người đến hiển nhiên là địch không phải bạn, nhưng trông người này rất trẻ tuổi, chưa từng gặp trong Hạo Phong thành. Tại sao người này đến trạch viện Tống gia còn chủ động công kích?

Hết chương 428.

Chương 429. Ngạo Thị Toàn Trường

Tống Trung Sơn ngước đầu đánh giá Cảnh Ngôn, hắn cũng tỏa định gã.

Tống Trung Sơn là võ giả Đạo Linh cảnh, khí thế hùng hậu, với tu vi của Cảnh Ngôn không khó cảm ứng khí thế dâng trào hơn xa mọi người.

Tống Trung Sơn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Vèo!

Tống Trung Sơn vọt lên cao đứng đối diện Cảnh Ngôn.

- Trời ạ!

- Bảo khố của Tống gia ta làm sao vậy? Là ai phá hỏng bảo khố?

- Mau nhìn lên trời, có người ở đó!

Ban đầu đa số tử đệ Tống gia không phát hiện Cảnh Ngôn lơ lửng trên bầu trời, bọn họ nghe tiếng hét mới giương mắt lên nhìn, thấy hắn.

Ngự không bay là dấu hiệu của võ giả Đạo Linh cảnh.

Đám tử đệ Tống gia hiểu ngay người hủy bảo khố của gia tộc họ là cường giả Đạo Linh cảnh trên trời. Mọi người lộ vẻ mặt kinh hoàng. Tống gia tuy mạnh nhưng khi có một cường giả Đạo Linh cảnh lơ lửng bên trên trạch viện, đám tử đệ Tống gia không kiềm được sinh ra khủng hoảng.

Cảm xúc kinh hoàng lan tràn trong trạch viện.

- Tộc trưởng đến!

- Là tộc trưởng của Tống gia chúng ta!

Khi tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn bay lên, đám người Tống gia thấy gã thì lên tinh thần. Nhìn Tống Trung Sơn xuất hiện họ mới yên lòng, ai đều biết tộc trưởng của họ cũng là võ giả Đạo Linh cảnh.

Trên bầu trời.

Tống Trung Sơn mắt lóe tia sáng âm trầm nhìn Cảnh Ngôn, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao đến phá rối Tống gia ta?

Nếu Cảnh Ngôn là võ giả bình thường thì Tống Trung Sơn đã không nói nhảm nhiều, dám tới phá hoại Tống gia cứ đập một phát chết tươi. Nhưng Cảnh Ngôn là cường giả Đạo Linh cảnh, trước khi chưa rõ ràng lý do đối phương tìm đến Tống Trung Sơn cố nén tức giận trong lòng.

Cảnh Ngôn nhếch mép hỏi ngược lại Tống Trung Sơn:

- Ngươi là tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn?

Tống Trung Sơn trầm giọng hỏi:

- Đúng vậy! Ta chính là Tống Trung Sơn, các hạ rốt cuộc là ai? Các hạ đến Tống gia ta có mục đích gì? Không lẽ Tống gia có thù hận với các vị?

Nghe câu hỏi của Cảnh Ngôn là Tống Trung Sơn đoán ra mục tiêu của hắn đúng là Tống gia, đối phương đến có mục đích.

Cảnh Ngôn nhìn thẳng Tống Trung Sơn, chậm rãi nói:

- Ta tên Cảnh Ngôn, đến Tống gia ngươi vì cho ngươi một tin tức. Ngươi có một nhi tử tên Tống Minh đúng không? Hắn

đã chết, bị ta giết chết. Còn có mấy trưởng lão Tống gia có một người tên Tống Lập, tất cả đã bị ta giết.

Khí thế Tống Trung Sơn trầm xuống, đôi mắt giật mình mắt lóe tia sáng.

Tống Trung Sơn còn đang chờ Tống Lập mang Tống Minh về gia tộc, lúc này một võ giả Đạo Linh cảnh chạy đến nói cho gã biết nhi tử và đám trưởng lão Tống Lập đều bị giết.

Trước đó Tống Trung Sơn có nghe Tống Lục nói về Cảnh Ngôn, nhưng gã không ngờ Cảnh Ngôn trong lời kể sẽ là võ giả Đạo Linh cảnh.

Sát ý ngập trời dâng lên trong ngực Tống Trung Sơn, gã biết võ giả tên Cảnh Ngôn nói thật. Tống Trung Sơn không quen người này nhưng hắn một hơi nói ra tên Tống Minh và Tống Lập, hiển nhiên đã tiếp xúc với đám người Tống Lập.

Tống Trung Sơn tức giận liên tưởng đến một việc:

- Ngươi đứng ra vì đội mạo hiểm Liệt Diễm?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng, đội mạo hiểm Liệt Diễm là bằng hữu của ta. Nhi tử của ngươi Tống Minh khinh người quá đáng, ta nhiều lần cho hắn cơ hội nhưng hắn không biết quý trọng, còn muốn diệt vong đội mạo hiểm Liệt Diễm, ta đành ra tay giết hắn.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Ta tìm ngươi một là cho ngươi biết tin này, thứ hai là hy vọng chuyện này kết thúc tại đây. Sau này Tống gia các ngươi đừng gây sự với đội mạo hiểm Liệt Diễm nữa. Tống Trung Sơn, chuyện cho đến bây giờ Tống gia chưa mất mác gì lớn, nhưng nếu ngươi không nghe ta khuyến cáo, sau này gia tộc hạng nhất Hạo Phong thành không có pháp tắc của Tống gia.

Cảnh Ngôn nói sự thật chứ không phải hăm dọa gì, nhưng nghe trong tai Tống Trung Sơn đang tức run người thì đặc biệt chói tai.

Tống Trung Sơn dẫn dắt Tống gia nhiều năm qua chưa từng có ai dám ngông như vậy trước mặt gã. Giết nhi tử của gã, trưởng lão Tống gia trước, rồi còn dám tới Tống gia chính miệng nói với gã, yêu cầu gã không được trả thù.

Tống Trung Sơn cười như điên, nguyên khí dao động như sóng dữ bão biển:

- Ha ha ha ha ha ha!

Giọng Tống Trung Sơn lạnh như băng vạn năm:

- Hay cho một tin tức huênh hoang!

Bên dưới, đám đông tử đệ Tống gia căng thẳng nhìn hai bóng người trên bầu trời. Đám trưởng lão Tống gia cũng tụ tập lại.

Tống Lục có mặt trong đám người, giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- Đó … đó là Cảnh Ngôn?

Trong đội mạo hiểm Liệt Diễm, Tống Lục bị Cảnh Ngôn một bàn tay đánh bay nên biết thực lực của hắn đáng sợ, dù vậy lão không ngờ hắn là một cường giả Đạo Linh cảnh.

Tống Lục thấy người lạnh lẽo, đặc biệt khi nghe đám người Tống Minh, Tống Lập đều chết, lão thầm mừng. Lão có thể sống ra khỏi đội mạo hiểm Liệt Diễm trở về nhà đúng là may mắn.

Trong khi Cảnh Ngôn và Tống Trung Sơn giằng co, chân trời xa xuất hiện hai bóng người.

Hai người này là tộc trưởng hai gia tộc hạng nhất Hạo Phong thành, có một người là tộc trưởng Lưu gia.

Những gia tộc lớn đều nhận được tin, kinh ngạc qua đi liền chạy tới thấy tận mắt, xem chuyện này phát triển đến bước nào.

Hai tộc trưởng gia tộc hạng nhất gặp nhau, chắp tay chào:

- Lưu tộc trưởng!

- Hồ tộc trưởng!

Hai cùng nhìn hướng Cảnh Ngôn và Tống Trung Sơn ở bên trên trạch viện Tống gia.

Hồ tộc trưởng nheo mắt tùy ý nói:

- Người tên Cảnh Ngôn từ đâu chui ra? Lá gan rất lớn, dám một mình chạy đến trạch viện Tống gia.

Hồ tộc trưởng nói nhẹ nhàng nhưng ánh mắt nặng nề.

Lưu tộc trưởng cười ung dung nói:

- Ha ha, sợ là Tống Trung Sơn không bao giờ ngờ, vốn tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm là chuyện dễ như trở bàn tay lại chọc đến một võ giả Đạo Linh cảnh. Nếu Tống Trung Sơn sớm biết đội mạo hiểm Liệt Diễm có dính líu đến võ giả Đạo Linh cảnh e rằng sẽ không làm quyết định như vậy.

Nhìn Tống gia gặp rắc rối, đối với người như Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng rất vui được thấy. Tống gia bị suy yếu thực lực có ích rất lớn cho gia tộc của họ.

Hết chương 429.

Chương 430. Một Kiếm Ra Đầy Đất Tàn

Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng liếc nhau, mỉm cười ngầm hiểu.

Hồ tộc trưởng ngập ngừng nói:

- Không biết võ giả tên Cảnh Ngôn thực lực như thế nào, đụng độ Tống Trung Sơn có mấy phần thắng?

Lưu tộc trưởng phân tích:

- Sợ là không yếu, chắc hắn cũng biết đôi chút thực lực của Tống gia, đã biết còn dám đến một mình tức là tự tin vào bản thân.

Hồ tộc trưởng gật đầu nói:

- Có lý, nhưng dù hắn thật sự mạnh làm Tống Trung Sơn không cách nào ngăn cản, chỉ e hắn khó bình an rời khỏi Hạo Phong thành.

Lưu tộc trưởng đảo tròng mắt, gật đầu hiểu ý Hồ tộc trưởng. Cảnh Ngôn không phải võ giả Hạo Phong thành, hắn là người từ ngoài đến. Một võ giả xứ ngoài tới Hạo Phong thành làm mưa làm gió, thành chủ sẽ nghĩ thế nào?

Trước không nói mối quan hệ giữa thành chủ Hạo Phong thành và Tống gia, chỉ nói hành vi của Cảnh Ngôn làm thành chủ mất mặt. Thành chủ là người quản lý cả tòa thành thị, có địa vị bá quyền tuyệt đối trong thành phố này.

Không có thành chủ của thành phố này muốn thấy võ giả xứ ngoài đại khái sát giới trong thành phố của mình.

Nên Hồ tộc trưởng mới nói câu đó.

Bùm!

Trong khi hai tộc trưởng gia tộc hạng nhất nói chuyện, bên kia Tống Trung Sơn đã hành động. Tống Trung Sơn chém ra búa tạ màu đen, người gã rung nhẹ, nguyên khí mạnh mẽ khuếch tán bốn phương tám hướng.

Cảm ứng nguyên khí đó, Lưu tộc trưởng và Hồ tộc trưởng con ngươi co rút, biến sắc mặt.

Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng giật mình kêu lên:

- Đạo Linh cảnh trung kỳ?

- Tống Trung Sơn là Đạo Linh cảnh trung kỳ?

- Cái tên này giấu sâu thật, thăng cấp Đạo Linh cảnh trung kỳ mà chúng ta không biết gì. Lão già đúng là âm hiểm.

Hai người luôn cho rằng Tống Trung Sơn chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ, nếu không phải hôm nay Tống Trung Sơn muốn giết Cảnh Ngôn thì Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng còn bị giấu diếm.

Hai người đầu có xoay chuyển. Tống Trung Sơn đã thăng cấp Đạo Linh cảnh trung kỳ, sau này gia tộc của hai người phải điều chỉnh lại. Võ giả Đạo Linh cảnh trung kỳ mạnh hơn sơ kỳ nhiều, Hồ tộc trưởng, Lưu tộc trưởng chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ.

Lưu tộc trưởng lắc đầu nói:

- E rằng Cảnh Ngôn có nguy hiểm, có lẽ hắn cũng không ngờ Tống Trung Sơn là Đạo Linh cảnh trung kỳ.

Lưu tộc trưởng dứt lời Tống Trung Sơn đã cầm búa tạ đen khuếch tán sóng gợn màu đen. Sóng gợn đen đáng sợ như mạng nhện trong không gian.

Ngay sau đó búa tạ bắn ra luồng sáng đen chết chóc, khuếch tán hơi thở hủy diệt nghiền áp hướng Cảnh Ngôn.

Tống Trung Sơn tức điên quát:

- Nhãi ranh, ta trước giết ngươi rồi tự tay bằm thây người đội mạo hiểm Liệt Diễm ra vạn mảnh!

Tống Trung Sơn đã bất chấp Cảnh Ngôn có lai lịch gì, có bối cảnh lớn gì không. Lúc này điều Tống Trung Sơn muốn làm nhất là giết võ giả tên Cảnh Ngôn trước mặt mình.

- Thiên Không Chi Dực!

Vèo!

Khi luồng sáng đen ập đến, Cảnh Ngôn nhẹ lắc người thoát ra phạm vi luồng sáng đen của búa tạ tập kích.

Tống Trung Sơn kinh ngạc kêu lên:

- A?

Tống Trung Sơn không ngờ tốc độ của Cảnh Ngôn mau như vậy, nhẹ nhàng né thoát đòn công kích hết sức của gã.

Trong số võ giả cảnh giới Tiên Thiên Tống gia đứng bên dưới một người hét to:

- Ra tay, giết tiểu tử đó!

Những người khác nghe tiếng liền thi triển võ kỹ, võ học oanh sát hướng Cảnh Ngôn đứng trên trời.

Đám võ giả cảnh giới Tiên Thiên không thể bay nhưng bọn họ thi triển võ học có thể đánh trúng Cảnh Ngôn trên trời. Mấy chục võ giả cảnh giới Tiên Thiên cùng oanh kích, có thể tưởng tượng cảnh đó thế nào. Chân trời nhuộm bảy sắc màu.

Nguyên khí trong phương không gian này sôi trào đến cực điểm.

Cảnh Ngôn lơ lửng trên trời nói:

- Xem ra Tống gia vẫn đi lên con đường không lối về.

Thiên Hỏa kiếm bỗng đâm tới trước, ánh sáng đỏ từ thân kiếm bắn ra.

Luồng sáng đỏ xé rách không gian hung hăng đâm xuống đám đông võ giả Tiên Thiên Tống gia.

Khi Cảnh Ngôn xuống tay với đám đông bên dưới Tống gia liền linh cảm không may, vội hét lên:

- Mau tản ra!

Dù Tống Trung Sơn không nhắc nhở thì người bên dưới nhìn trường kiếm trong tay Cảnh Ngôn tuôn ra ánh sáng đâm xuống dưới cũng đã cuống cuồng bỏ chạy.

Nhìn đám võ giả cảnh giới Tiên Thiên định tản ra chạy trốn, Cảnh Ngôn nhếch mép.

Cảnh Ngôn thi triển Thánh Quang kiếm pháp ẩn chứa bí pháp Thiểm Linh nhanh biết bao, đừng nói võ giả cảnh giới Tiên Thiên, dù là cảnh giới Đạo Linh cảnh cũng chưa chắc có thể thành công né tránh.

Kiếm quang đỏ chớp mắt đánh tan vầng sáng ngưng tụ từ võ học của đám võ giả Tiên Thiên, rồi tiếp tục đâm xuống.

Phập!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm quang đỏ nhanh đến cực hạn, đám võ giả Tiên Thiên mới lắc người thì kiếm quang đã phô thiên cái địa oanh kích.

Một kiếm ra, thây ngã khắp nơi!

Tống Trung Sơn ở trên trời nhìn cảnh này trợn to nứt khoét mắt.

Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng kinh hồn táng đảm, mắt tràn đầy kinh hoàng.

Cảnh Ngôn này quá ác, tốc độ công kích của hắn mau đến không tin được. Cách xa như vậy mà đám võ giả Tiên Thiên Tống gia không kịp trốn.

Hai người thầm nghĩ may mắn gia tộc của họ không đắc tội Cảnh Ngôn, tiểu tử này chạy tới gia tộc của họ huơ pháp khí trường kiếm lung tung là thảm.

Cảnh Ngôn nhìn tình hình bên dưới, nhẹ lắc đầu. Tuy một kiếm giết năm võ giả cảnh giới Tiên Thiên Tống gia nhưng Cảnh Ngôn không vừa lòng kết quả, mới rồi tụ tập hơn hai mươi võ giả Tiên Thiên, một kiếm chém xuống mới chết sáu, bảy người.

Tống Trung Sơn đã hoàn toàn điên cuồng:

- Tiểu tạp chủng, ta muốn ngươi chết!

Tống Trung Sơn giơ búa tạ đen, đôi mắt đỏ ngầu điên cuồng lao vào Cảnh Ngôn. Thân pháp của Cảnh Ngôn quá mau, thi triển võ học công kích cự ly xa khó có hiệu quả nên Tống Trung Sơn tính đánh gần thân.

Lưu tộc trưởng khẽ quát:

- Mau chạy đi! Để Tống Trung Sơn Đạo Linh cảnh trung kỳ áp sát mới tránh thì đã muộn!

Lưu tộc trưởng nhìn ra tốc độ của Cảnh Ngôn rất nhanh, ỷ vào tốc độ kéo rộng khoảng cách thì Tống Trung Sơn không thể làm gì hắn. Sau đó hắn thừa dịp rảnh chém vài kiếm vào đám đông Tống gia thì sướng hơn. Lưu tộc trưởng không phải sợ Cảnh Ngôn bị giết nên sốt ruột giùm, đơn giản là muốn người Tống gia chết càng nhiều càng tốt.

Hết chương 430.

Chương 431. Kiêng Kị

Lưu tộc trưởng trợn to mắt nóng ruột giùm.

Lưu tộc trưởng nói rất nhỏ, tuy có lòng nhắc nhở nhưng Cảnh Ngôn nghe được thì chắc chắn Tống Trung Sơn cũng nghe thấy. Lưu tộc trưởng không muốn Tống gia và Lưu gia khai chiến nên chỉ đành giương mắt nhìn, lẩm bẩm vài câu.

Hồ tộc trưởng đứng gần đó cũng nghĩ giống Lưu tộc trưởng.

Hai người nín thở nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Lần này Cảnh Ngôn không né tránh mà đứng lơ lửng, đôi mắt sáng như trời sao nhìn Tống Trung Sơn tựa mãnh thú nhào tới.

Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng xoa tay thầm nghĩ:

- Tại sao không nhúc nhích?

- Chờ Tống Trung Sơn đến gần? Vậy thì làm gì còn đường sống? Mau bay đi! Tốc độ của ngươi rất nhanh mà!

Xoẹt!

Bọn họ không chờ đến Cảnh Ngôn bay đi mà là hắn vung kiếm chém vào Tống Trung Sơn.

Một kiếm nhìn như hết sức tùy ý.

Kiếm quang đỏ kéo cái đuôi màu đỏ dài trong không gian quét hướng Tống Trung Sơn.

Tống Trung Sơn rống to:

- Grào!

Búa tạ màu đen đập mạnh hướng kiếm quang, cùng lúc đó khóe môi Tống Trung Sơn cong lên nụ cười tàn khốc. Vì lúc này Tống Trung Sơn và Cảnh Ngôn cách nhau rất gần, chỉ cần đánh tan kiếm quang là gã sẽ đến trước mặt Cảnh Ngôn ngay, chém nhát búa vào đầu hắn.

Tống Trung Sơn muốn đập nát bấy óc Cảnh Ngôn.

Bùm!

Tống Trung Sơn chợt biến sắc mặt.

Khi búa to đen trong tay Tống Trung Sơn tiếp xúc với kiếm quang màu đỏ, gã cảm giác cả người tê rần. Búa đen bay khỏi tay, lực lượng vượt tầm kiểm soát của Tống Trung Sơn.

Giây sau kiếm quang đỏ khủng bố thuận thế xẹt qua người Tống Trung Sơn.

Tống Trung Sơn lơ lửng trên trời khẽ run, mắt nhanh chóng vụt tắt sức sống, chỉ còn nỗi sợ hãi đọng lại.

Một giây sau Tống Trung Sơn từ trên trời rớt xuống.

Trên đường cái phía xa.

Đám người Trương gia Trương Nhất Binh còn đang đến gần trạch viện Tống gia.

- Tộc trưởng Tống gia và Cảnh Ngôn tiên sinh đang đánh nhau!

- Cảnh Ngôn tiên sinh rời khỏi đội mạo hiểm Liệt Diễm đúng là đi Tống gia, không ngờ nhanh vậy đã đánh nhau.

Có trưởng lão Trương gia cảm khái nói:

- Đúng rồi, Cảnh Ngôn tiên sinh thật sự là cường giả Đạo Linh cảnh. Tiếc là Trương gia chúng ta có mắt không tròng.

Cảnh Ngôn xa xôi vạn dặm đưa xác Trương Mẫn về, ban đầu Trương gia còn nghi ngờ hắn muốn kiếm thù lao. Sau đó

Cảnh Ngôn tặng cho Trương Ngọc tài nguyên giá trị hơn hai trăm vạn linh thạch, bọn họ mới nhận ra hắn thật lòng, dù vậy vẫn không xem trọng hắn. Ngẫm lại nực cười, bọn họ muốn ngăn cản việc tốt của Cảnh Ngôn và Trương Ngọc, việc làm hết sức ngu xuẩn.

Đám người Trương Nhất Binh con ngươi co rút:

- Có chuyện gì?

Bọn họ trông thấy cái gì?

Họ thấy Tống Trung Sơn từ trên trời rớt xuống. Một kiếm kia làm vũ khí bay rời tay Tống Trung Sơn, chính gã cũng rơi xuống.

Họ chợt hiểu dưới đòn công kích đó dù Tống Trung Sơn không chết thì chắc chắn bị thương nặng, tức là trong đợt giao phong giữa Cảnh Ngôn và Tống Trung Sơn, Tống Trung Sơn không đánh bại Cảnh Ngôn.

Tất cả người Trương gia, bao gồm vô số võ giả đã sớm đứng trên đường xem cuộc chiến đều giật mình há hốc mồm.

Lưu tộc trưởng ấp úng:

- Tống Trung Sơn … bị giết?

Hồ tộc trưởng cũng ngây ra như phỗng.

Tống Trung Sơn tu vi Đạo Linh cảnh trung kỳ mà bị một kiếm chém chết?

Cảnh Ngôn này là quái vật từ đâu chui ra?

Tuy thấy tận mắt Tống Trung Sơn bị Cảnh Ngôn giết nhưng hai người vẫn không tin được. Tống Trung Sơn dẫn dắt Tống gia cùng với Lưu gia, Hồ gia là gia tộc hạng nhất trong Hạo Phong thành. Họ chưa bao giờ ngờ rằng Tống Trung Sơn sẽ chết như vậy.

Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng luôn không thích Tống Trung Sơn. Con người này nổi tiếng độc ác bá đạo, thủ đoạn độc ác có thù sẽ trả. Nhưng thấy Tống Trung Sơn chết, hai người ít nhiều có cảm giác thỏ chết cáo khóc. Võ giả Đạo Linh cảnh mạnh như Tống Trung Sơn nói chết liền chết, tu vi của hai người còn không bằng gã, có lẽ một ngày nào đó cái chết sẽ vô tình giáng xuống người họ.

Tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn chết, nguyên Tống gia lộn xộn.

Đám đông tử đệ Tống gia ở bên dưới hỗn loạn.

Một số người nhát gan cuống cuồng tìm chỗ trốn. Một số vì tức giận quên sợ hãi thì huơ vũ khí vận chuyển nguyên khí công kích Cảnh Ngôn ở trên trời.

Những đòn công kích này không đem lại chút uy hiếp cho Cảnh Ngôn, nhưng hắn vẫn đánh trả.

Từ ban đầu Cảnh Ngôn vì đội mạo hiểm Liệt Diễm nên liên tục giết chóc. Nếu không thể kiểm soát cơn giận của người Tống gia vậy dù Tống Trung Sơn chết đi thì những người trong gia tộc còn sống vẫn sẽ trả thù đội mạo hiểm.

Thiên Hỏa kiếm trong tay Cảnh Ngôn lại lóe kiếm quang đỏ định oanh sát các thành viên Tống gia thực lực mạnh và tấn công hắn.

Xoẹt!

Kiếm quang tràn ra ngưng tụ trong không gian, giáng xuống.

Chợt một giọng nói tang thương truyền ra từ sâu trong trạch viện Tống gia:

- Người trẻ tuổi!

Thanh âm nặng nề khó tả.

Một luồng sáng tím chợt bắn lên cao, ánh sáng ẩn chứa uy năng kinh người như muốn bao trùm cả thiên địa. Bầu trời bừng sáng sắc tím.

Vầng sáng tím xoay tít tụ thành vòng xoáy cản lại hết kiếm quang Cảnh Ngôn chém ra.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút lộ tia giật mình, ánh mắt sâu thẳm nhìn sâu trong trạch viện Tống gia.

Không ngờ trong Tống gia trừ tộc trưởng Tống Trung Sơn Đạo Linh cảnh ra còn ẩn giấu võ giả đáng sợ hơn. Thực lực của võ giả này mạnh hơn Tống Trung Sơn rất nhiều.

Tiếng hơi nặng nề vang lên:

- Khụ khụ.

Một thân hình lọm khọm dần hiện ra.

Bóng người liên tục đạp từ từ lên cao, lơ lửng trên trời.

Cảnh Ngôn nhìn bóng người vừa xuất hiện, mắt lóe tia sáng kiêng dè. Lão nhân này thoạt trông tuổi già sức yếu, sức sống đang giảm xuống nhưng khí thế lại như lửa cháy khiến người hoảng loạn.

Một số võ giả Tống gia lớn tuổi thấy lão nhân kia thì biểu tình điên cuồng:

- Lão tộc trưởng?

- Lão tộc trưởng còn sống!

- Ha ha ha! Lão tộc trưởng Tống gia chúng ta còn ở! Lão tộc trưởng còn sống, ha ha ha ha ha ha!

Lão nhân mới đi ra là lão tộc trưởng của Tống gia!

Hết chương 431.

Chương 432. Thành Chủ Đến

Cảnh Ngôn liếc mắt đám người Tống gia bên dưới, nhìn nét mặt của họ, nghe tiếng hét của họ.

Hình như đám người Tống gia đều cho rằng lão tộc trưởng đã chết, không ngờ lão chưa chết, luôn ẩn ở chỗ sâu trong trạch viện.

Biết thân phận của lão nhân biểu tình của Cảnh Ngôn càng cảnh giác hơn. Nếu đối phương là lão tộc trưởng Tống gia, Cảnh Ngôn giết nhiều cường giả Tống gia, e rằng khó hòa bình.

Cường giả Tiên Thiên Tống gia kéo dài hơi tàn thi nhau quát to:

- Lão tộc trưởng! Hãy giết hắn! Giết súc sinh tên Cảnh Ngôn!

- Đúng, giết hắn! Tên khốn này giết mười mấy võ giả Tiên Thiên Tống gia ta, tộc trưởng cũng … chết trận!

- Xin lão tộc trưởng ra tay tiêu diệt Cảnh Ngôn!

Ánh mắt của họ hận không thể ăn tươi nuốt sống Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười, người chỉ biết mắng người thì không thể giết ai.

Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng đứng trên bầu trời ngoài trạch viện Tống gia thấy lão tộc trưởng Tống gia xuất hiện

cũng xoe tròn mắt. Hai người đều cho rằng lão tộc trưởng đã chết, giờ lão xuất hiện giống như thấy quỷ sống.

Tống Trung Sơn nhận vị trí tộc trưởng Tống gia đã hơn trăm năm. Từ bảy, tám chục năm trước lão tộc trưởng Tống gia không còn xuất hiện trước mặt người Hạo Phong thành, mọi người cho rằng lão đã chết.

Trăm năm trước lão tộc trưởng Tống gia thực lực cực mạnh, Tống gia có thể trở thành gia tộc số một Hạo Phong thành không phải vì Tống Trung Sơn mà là do lão tộc trưởng.

Hơn trăm năm qua đi, tu vi của lão tộc trưởng mạnh đến mức nào? Có thể nói nếu lão tộc trưởng không thoái ẩn mà luôn chủ trì Tống gia thì Lưu gia, Hồ gia có liên hợp lại cũng không thể đối kháng với Tống gia.

Không chỉ Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng ngây người, đám võ giả, mạo hiểm giả, ai biết quá khứ của Tống gia khi thấy lão tộc trưởng xuất hiện cũng bị giật mình.

Lão tộc trưởng mặt nhăn nheo không lộ nhiều biểu tình, nhưng ngữ điệu chất vấn nặng nề như núi:

- Người trẻ tuổi, thủ đoạn của ngươi quá độc ác, nếu ta không xuất hiện có phải ngươi muốn đồ sạch tất cả tử đệ Tống gia?

Nghe lão tộc trưởng hỏi, Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Nếu ngươi nói đạo lý thì chúng ta nói chuyện, nếu ngươi không nói đạo lý thì trực tiếp đánh đi.

Sau khi thấy tính cách của đám người Tống Trung Sơn, Tống Minh thì Cảnh Ngôn hoàn toàn mất hy vọng với người Tống gia, nên hắn không muốn nói nhảm nhiều.

Lão tộc trưởng tuy khí thế cực kỳ mạnh mẽ nhưng Cảnh Ngôn cảm giác người này chưa thăng cấp Đạo Sư cảnh, còn ở

lại Đạo Linh cảnh. Nếu không thể tránh khỏi vậy thì chiến đi!

Lão tộc trưởng râu trắng dài bay bay, lão hỏi:

- Nói đạo lý? Vậy ngươi nói xem cái lý của ngươi là gì?

Cảnh Ngôn nhìn đăm đăm, ngừng giây lát rồi mở miệng nói:

- Tống Trung Sơn có một nhi tử tên Tống Minh, ta không biết lão có hiểu biết về hắn không, nhưng người Tống gia trong trạch viện chắc đều biết phẩm tính của Tống Minh thế nào. Lão không biết Tống Minh cứ hỏi những vãn bối của lão.

- Hạo Phong thành có một đội mạo hiểm tên Liệt Diễm, ta có bằng hữu ở trong Liệt Diễm. Tống Minh Tống gia ban ngày ban mặt động tay động chân với nữ bằng hữu của ta, bị vỗ một chưởng. Liệt Diễm xem như đụng phải tổ ong vò ve, Tống gia chẳng những bắt Liệt Diễm bồi thường năm mươi vạn linh thạch, càng khiến người tức giận là Tống Minh bắt bằng hữu của ta cùng hắn ba tháng!

- Ha ha, ta đã cho Tống Minh cơ hội, cho Tống gia không chỉ một lần cơ hội. Nhưng Tống Trung Sơn không chịu thôi, rõ ràng là Tống gia sai nhưng hắn lại muốn tiêu diệt nguyên đội mạo hiểm Liệt Diễm! Lão tộc trưởng hỏi ta có phải định đồ sạch người Tống gia không. Vậy ta hỏi lão tộc trưởng một câu, sau khi ta đến Tống gia chắc lão biết chuyện rồi? Ta hỏi lão, sau khi ta đến đây có lạm sát người Tống gia không? Nguyên cái viện này ít nhất cũng có mấy ngàn tử đệ Tống gia đi? Nếu ta muốn giết, trong thời gian này giết mấy trăm người có khó không?

Cảnh Ngôn một hơi nói hết câu chuyện.

Mấy lời này làm đám võ giả Tống gia lúc trước còn kêu gào bị chặn họng.

Đúng vậy, nếu nói lý thì Tống gia không nắm đằng cán.

Nếu không phải Tống Minh quá khốn kiếp thì đã không chọc vào Cảnh Ngôn. Nếu Tống Trung Sơn không phái đám người Tống Lập đi tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm thì họ không đến mức bị giết.

Lão tộc trưởng đứng trên trời mắt lấp lóe tia sáng. Lão đã lâu không lộ mặt, không hỏi chuyện Tống gia, nhưng lão không cần hỏi đám vãn bối cũng biết Cảnh Ngôn nói thật.

Tất cả là Tống gia tự tìm.

Muốn nói lý Tống gia thua hoàn toàn.

Như Cảnh Ngôn nói, khi hắn mới tới bầu trời trạch viện Tống gia là lão tộc trưởng đã cảm ứng được, nhưng lão không ra mặt ngay. Mấy năm nay lão đã hoàn toàn buông tay sự vụ gia tộc.

Đương nhiên lão không ngờ Cảnh Ngôn sẽ mạnh như vậy, nếu biết sớm lão sẽ không trơ mắt nhìn Tống Trung Sơn bị đánh chết. Mặc kệ phẩm tính của Tống Trung Sơn thế nào thì gã vẫn là tộc trưởng đương nhiệm của Tống gia.

Khi lão tộc trưởng nhận ra Tống Trung Sơn thua xa Cảnh Ngôn thì đã muộn, lão chỉ kịp ngăn cản hắn tiếp tục ra tay với đám võ giả Tiên Thiên Tống gia.

Cảnh Ngôn khịt mũi lớn tiếng hỏi:

- Lão tộc trưởng cho rằng ta có sai không? Chỉ cho Tống gia giết người ta nhưng không cho phép người ta đánh trả phải không?

Lão tộc trưởng nhướng chân mày trắng, không nói chuyện.

Chợt một tiếng quát như sấm nổ vang lên:

- Ngươi có sai không? Ngươi sai mười mươi!

Cảnh Ngôn nhướng chân mày trừng mắt nhìn phía xa.

Người chưa đến giọng đã truyền tới.

Người đến thực lực cực kỳ mạnh.

Trong khi Cảnh Ngôn phỏng đoán, chân trời xa có bóng vàng bay nhanh đến dần rõ ràng hơn.

Bóng người xuất hiện, đám người xung quanh trạch viện Tống gia lại xôi trào xao động.

- Là thành chủ đại nhân!

- Thành chủ đại nhân Viên Kế Hổ đến! Không ngờ thành chủ cũng bị kinh động!

- …

Từng tiếng la nổi lên bốn phía.

Người đến là thành chủ Hạo Phong thành Viên Kế Hổ. Mặt Viên Kế Hổ tràn đầy tức giận, ánh mắt hung tợn trừng Cảnh Ngôn, khí thế dao động, nguyên khí sôi trào quanh người.

Viên Kế Hổ hừ lạnh, trầm giọng quát nạt Cảnh Ngôn:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao đến Hạo Phong thành ta đại khai sát giới? Ngươi hoàn toàn không để thành chủ Hạo Phong thành ta đây vào mắt!

Cảnh Ngôn không phải người Hạo Phong thành nhưng đến Hạo Phong thành giết lung tung, đồn ra ngoài thành chủ mất hết mặt mũi.

Hết chương 432.

Chương 433. Cách Giải Quyết

Vô số người cảm giác được tức giận trong câu hỏi của Viên Kế Hổ.

Mọi người không ngạc nhiên trước cơn giận của thành chủ Viên Kế Hổ. Cảnh Ngôn cũng đoán trước được, nếu hắn là thành chủ một thành phố, có ngày bỗng có võ giả xứ ngoài vào địa vực thành phố mình đại khai sát giới thì chắc chắn hắn sẽ khó chịu.

Tuy hiểu vì sao Viên Kế Hổ tức giận nhưng Cảnh Ngôn không hề thấy có lỗi.

Viên Kế Hổ là thành chủ Hạo Phong thành lại dung túng Tống gia, làm xằng làm bậy, Cảnh Ngôn cảm thấy gã không hợp cách làm thành chủ.

Một thành chủ vốn phụ trách quản lý thành phố. Tống gia hở chút là đòi tiêu diệt thế lực như đội mạo hiểm Liệt Diễm, nếu ngày thường thành chủ Hạo Phong thành quản lý nghiêm khắc từng thế lực trong thành, trói buộc gia tộc lớn, thế lực lớn thì Tống gia dám tùy tiện đòi tiêu diệt đội mạo hiểm Liệt Diễm sao?

Như ngày xưa Hoắc Xuân Dương còn đảm nhiệm chức thành chủ Đông Lâm thành, Triệu gia thế lớn trong Đông Lâm thành nhưng không dám tùy tay xuống tay với Cảnh Ngôn, khơi mào chiến tranh. Mãi khi Triệu gia thông qua Văn gia Lam Khúc quận thành thuê sát thủ Ám Dạ, đầu tiên xuống tay

với thành chủ Hoắc Xuân Dương sau đó mới tấn công Cảnh gia.

Đạo lý như nhau.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Viên Kế Hổ, nhướng mày lạnh nhạt nói:

- Thật ra ta không muốn ra tay, lần này đến Hạo Phong thành vì chút chuyện riêng, ta không muốn giết bất cứ ai. Nhưng có chút chuyện luôn làm người ta bất đắc dĩ. Thành chủ hãy tìm hiểu trước tại sao ta nhằm vào Tống gia đi.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy lửa giận càng rực cháy trong lòng Viên Kế Hổ.

Tiểu tử này trẻ tuổi không thèm để thành chủ vào mắt, đến Hạo Phong thành giết người còn ra vẻ mình không hề sai.

Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng lắc đầu.

Lúc trước họ có nói rồi, Viên Kế Hổ sẽ xuất hiện, gã là thành chủ Hạo Phong thành không thể nào bỏ qua Cảnh Ngôn giết võ giả Hạo Phong thành.

Đương nhiên dù Viên Kế Hổ không xuất hiện thì Cảnh Ngôn khó yên thân. Lão tộc trưởng Tống gia còn sống và lộ mặt, Cảnh Ngôn giết nhiều cường giả Tống gia như đám Tống Trung Sơn. Lão tộc trưởng có thể thả Cảnh Ngôn bình yên rời đi sao?

Hiển nhiên là không thể nào.

Đám người Trương Nhất Binh căng thẳng nhìn lên trời. Khi lão tộc trưởng Tống gia xuất hiện bọn họ cảm thấy không ổn, giờ thành chủ Viên Kế Hổ cũng ra mặt, dù Cảnh Ngôn có ba đầu sáu tay cũng khó rời khỏi đây.

Lão tộc trưởng Tống gia chắp tay hướng Viên Kế Hổ:

- Thành chủ đại nhân.

Viên Kế Hổ đáp lễ:

- Lão tộc trưởng.

Viên Kế Hổ hơi tôn trọng lão tộc trưởng Tống gia.

Lão tộc trưởng mở miệng nói:

- Chuyện này là Tống gia ta gây ra, xin cho ta xử lý trước.

Viên Kế Hổ nhướng chân mày:

- A?

Viên Kế Hổ trầm ngâm sau đó gật đầu nói:

- Lão tộc trưởng nói có lý, xin cứ tự nhiên.

Viên Kế Hổ rất bực mình nhưng nếu lão tộc trưởng Tống gia đã nêu yêu cầu thì gã cho đối phương mặt mũi. Huống chi Tống gia chết nhiều cường giả, tộc trưởng Tống Trung Sơn cũng chết, người Tống gia yêu cầu tự mình xử lý Cảnh Ngôn là hợp lý.

Lão tộc trưởng cảm ơn Viên Kế Hổ:

- Đa tạ thành chủ.

Sau đó lão tộc trưởng nhìn Cảnh Ngôn, mắt đục trở nên sáng rực:

- Người trẻ tuổi, vừa rồi ngươi nói có đạo lý của ngươi. Đối với việc đội mạo hiểm Liệt Diễm, đúng là là Tống gia ta xử lý rất bá đạo.

Lão tộc trưởng nói lớn nên võ giả trong trạch viện Tống gia, ngoài trạch viện đều nghe rõ ràng.

Cảnh Ngôn nghe câu này hơi bất ngờ, ngạc nhiên vì lão tộc trưởng Tống gia là người có chút đạo lý, khác hẳn với Tống Trung Sơn.

Lão tộc trưởng nói một tràng:

- Đứng ở lập trường của ngươi, bênh vực giúp bằng hữu có cái lý của ngươi. Nhưng ta không thể đứng ở lập trường của ngươi, ta là người Tống gia, ngươi giết nhiều người Tống gia, bao gồm tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn, ta không thể đơn giản thả ngươi đi. Về đội mạo hiểm Liệt Diễm thì ta có thể bảo đảm miễn ta còn sống đội mạo hiểm Liệt Diễm tuyệt đối sẽ không bị uy hiếp đến từ Tống gia nữa.

Mấy câu làm Cảnh Ngôn hơi khâm phục.

Đám võ giả vây xem gật gù. Lão tộc trưởng Tống gia làm việc hoàn toàn khác với Tống Trung Sơn. Tính cách của Tống Trung Sơn thế nào? Mặc kệ ngươi có lý hay không cứ đập chết là xong.

Lão tộc trưởng làm việc đường đường chính chính, lão nói không thể thả Cảnh Ngôn rời đi, đứng ở góc độ của lão thì điều này hợp lý. Mặc kệ có phải Tống gia gây chuyện trước hay không, Tống gia đã chết mấy chục cường giả là sự thật.

Ngữ điệu của Cảnh Ngôn dịu lại:

- Lão tộc trưởng muốn thế nào?

Nếu lão tộc trưởng đòi Cảnh Ngôn cho một giải thích thì hắn không cho được, nếu lão muốn giết hắn thì phải dựa vào thực lực, hắn tuyệt đối sẽ không khoanh tay chịu chết!

Lão tộc trưởng nói:

- Người trẻ tuổi! Nói thật thì lâu rồi ta không ra mặt, có phải ngươi cũng nhìn thấy tuổi thọ của ta gần hết không sống bao lâu. Ta không muốn liều mạng đánh với ngươi, vậy đi, ta chỉ ra tay với ngươi một lần, nếu ngươi đỡ được một kích hết sức của ta coi như ta đã hết sức. Ta không ngăn ngươi được, miễn ngươi không giết tử đệ Tống gia nữa thì có thể tự do rời khỏi Tống gia.

Cảnh Ngôn nghe vậy bản năng gật đầu.

Lão tộc trưởng Tống gia này làm Cảnh Ngôn có chút hảo cảm, hắn không muốn giết võ giả từ từ già đi này. Như lão tộc trưởng nói, Cảnh Ngôn cảm nhận sức sống không ngừng trôi đi từ lão tộc trưởng, tuổi thọ của lão không còn bao nhiêu, nếu không đột phá Đạo Sư cảnh thì không thể cứu vãn được.

Còn về đỡ một kích của lão, Cảnh Ngôn không để bụng. Khí thế đối phương bàng bạc, thực lực cường đại, nhưng dù sao không phải Đạo Sư cảnh. Dù là võ giả cảnh giới Đạo Sư cảnh sơ kỳ muốn một kích giết Cảnh Ngôn cũng khó thành công trăm phần trăm.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta đồng ý! Mặc kệ kết quả một kích kia như thế nào, miễn Tống gia không ra tay với Liệt Diễm nữa thì ta không giết người Tống gia.

Nghe Cảnh Ngôn nói câu này khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão tộc trưởng giãn ra nụ cười:

- Người trẻ tuổi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi, ta sắp ra tay!

Lão tộc trưởng nhẹ vung cánh tay, bỗng chốc có thêm một vòng tròn màu tím. Ánh sáng tím lấp lánh trên vòng tròn, uy năng mênh mông, pháp văn rậm rạp hiện ra.

Mới rồi lão tộc trưởng ngăn cản Cảnh Ngôn giết tử đệ Tống gia là dùng vòng tròn tím này.

Hết chương 433.

Chương 434. Uy Năng Khiến Người Sợ hãi

Thấy lão tộc trưởng Tống gia định ra tay, khuôn mặt Cảnh Ngôn nghiêm túc.

Tuy Cảnh Ngôn tự tin thực lực của mình nhưng hắn tuyệt đối không xem thường lão tộc trưởng Tống gia này. Người này tuy sức sống xói mòn, thọ nguyên cạn kiệt, nhưng càng là như vậy khi ra tay bùng nổ uy năng mới đáng sợ hơn. Vì người như vậy không còn e ngại gì nữa, không có thứ gì khiến họ sợ.

Ánh sáng tím trên vòng tròn tím bắn lên cao, vầng sáng mông lung che lấp ánh nắng. Cùng với nguyên khí dâng trào, uy năng hùng hồn bao phủ bầu trời trạch viện Tống gia.

Lão tộc trưởng Tống gia tuy không thăng cấp Đạo Sư cảnh nhưng cũng không xa, có thể nói một chân đã bước vào Đạo Sư cảnh.

Xoẹt!

Thiên Hỏa kiếm trong tay Cảnh Ngôn chưa bùng nổ thành chủ Viên Kế Hổ đã vội dâng lên một đoàn nguyên khí bao quanh người. Khuôn mặt Viên Kế Hổ nghiêm túc, toàn trường chỉ có Viên Kế Hổ đứng gần chiến trường Cảnh Ngôn và lão tộc trưởng Tống gia nhất. Viên Kế Hổ phát ra nguyên khí bảo vệ mình đủ thấy rất e ngại uy năng mà lão tộc trưởng Tống gia phát ra, dường như gã lo bị lan đến.

Viên Kế Hổ nhìn lão tộc trưởng Tống gia, thầm nghĩ:

- Mấy chục năm không gặp chẳng ngờ thực lực của lão tộc trưởng Tống gia tinh thâm đến mức này. Đáng tiếc … thọ

nguyên khô kiệt, nếu có thêm thời gian mấy chục năm chưa chắc không thể thăng cấp Đạo Sư cảnh.

Thọ nguyên của võ giả Đạo Linh cảnh khoảng hai trăm tuổi, ít ai sống hơn ba trăm tuổi. Thăng cấp Đạo Sư cảnh thì thọ nguyên tăng vọt gần năm trăm tuổi.

Lòng Viên Kế Hổ rung động, bản thân gã cũng là võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh, nhưng cảm ứng uy năng lão tộc trưởng Tống gia phát ra dường như gã kém một bậc.

Đán võ giả vây xem cũng cảm nhận uy năng mênh mông tràn ngập, bọn họ nín thở nhìn chằm chằm hai bóng người trên trời.

Cảnh Ngôn có thể cản nổi một kích hết sức của lão tộc trưởng không?

Hồ tộc trưởng, Lưu tộc trưởng lắc người khoảnh khắc lùi xa hai trăm thước. Họ đều là võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh sơ kỳ, nếu cách quá gần họ không tự tin cản nổi uy năng tiết ra từ Cảnh Ngôn và lão tộc trưởng Tống gia va chạm.

Thực lực của Cảnh Ngôn không yếu, võ giả Đạo Linh cảnh trung kỳ Tống Trung Sơn còn bị diệt gọn trong một nốt nhạc, tức là hắn là cường giả cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ.

Xoẹt!

Vầng sáng tím như mặt trời màu tím, ánh sáng đầy trời nổ tung sau đó nghiền áp hướng Cảnh Ngôn.

Cùng lúc đó, Thiên Hỏa kiếm trong tay Cảnh Ngôn bắn ra muôn vàn kiếm quang.

Thánh Quang kiếm pháp, bí pháp Hư Viêm cùng vận chuyển!

Bí pháp Thiểm Linh là tăng tốc độ công kích, thi triển nó lúc này không ích gì nên Cảnh Ngôn không dùng. Cảnh Ngôn

cũng không sử dụng Thiên Không Chi Dực, nó không giúp nhiều cho việc đỡ một kích.

Vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đến cực độ, nguyên khí sôi trào, Cảnh Ngôn gần như dốc hết sức.

Ẩn chứa kiếm ý mà Cảnh Ngôn lĩnh ngộ ra, muôn vàn kiếm quang đỏ va chạm với ánh sáng tím.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Hai vầng sáng đan xen, vị trí trung tâm xuất hiện vòng xoáy năng lượng đáng sợ. Dù ở xa cũng cảm nhận được vị trí trung tâm có lực hút mạnh mẽ phát tán bốn phía.

Viên Kế Hổ cau mày, vận chuyển nguyên khí mạnh thêm vài phần triệt tiêu lực lượng xâm thực xung quanh.

Hồ tộc trưởng, Lưu tộc trưởng thầm mừng liếc nhau, may mắn họ đã lùi ra hai trăm thước nếu không thì dù năng lượng này không tạo thành uy hiếp cho họ cũng sẽ làm họ chật vật.

Đám võ giả bên dưới nhìn chăm chú, hai người là tộc trưởng gia tộc hạng nhất Hạo Phong thành không muốn xấu mặt trước công chúng.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai luồng sáng điên cuồng va chạm, tiếng nổ vang vọng mười dặm.

Mắt lão tộc trưởng Tống gia càng sáng, lão nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, khuôn mặt già nua lộ nét giật mình. Có vẻ lão tộc trưởng Tống gia cũng không ngờ Cảnh Ngôn sẽ mạnh đến vậy.

Qua vài giây.

Kiếm quang đỏ rốt cuộc vỡ tan, khi bắt đầu tan vỡ thì tốc độ kiếm quang tán loạn tăng tốc, khoảnh khắc kiếm quang đỏ

đã tứ tán trong không gian.

Vầng sáng tím như thủy triều ập hướng Cảnh Ngôn, thân thể hắn bị bao phủ hoàn toàn, từ bên ngoài không thấy cảnh tượng bên trong.

Cảnh Ngôn bị vầng sáng tím bao phủ thầm thở ra. Vì xem như hắn cản được một kích của lão tộc trưởng Tống gia. Nói ra thì uy năng công kích của Cảnh Ngôn kém hơn lão tộc trưởng Tống gia một chút, nên Thánh Quang kiếm pháp bị hoàn toàn đánh tan, lão tộc trưởng phát ra vầng sáng võ học vẫn ngưng tụ.

Cách biệt này chủ yếu vì cảnh giới của Cảnh Ngôn kém nhiều, hắn chỉ là Đạo Linh cảnh sơ kỳ, lão tộc trưởng Tống gia là Đạo Linh cảnh đỉnh.

Tuy vầng sáng tím vẫn ngưng tụ nhưng mất chín mươi phần trăm uy năng, còn dư lại sức mạnh không đủ lấy mạng Cảnh Ngôn. Đương nhiên vẫn không thể coi thường uy năng sót lại.

Cảnh Ngôn ở trong vầng sáng lặng lẽ vận chuyển Cửu Dương Liên Thiên.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Thuần Dương Linh Thể!

Vầng sáng tím tạo thành tổn thương cho Cảnh Ngôn nhờ Thuần Dương Linh Thể phục hồi đã không là vấn đề lớn.

Cho dù Cảnh Ngôn không vận chuyển Thuần Dương Linh Thể cũng sẽ không bị tổn thương trí mạng, cùng lắm bị vết thương nhẹ, nhưng hắn không dám mạo hiểm.

Lão tộc trưởng Tống gia nói chỉ cần Cảnh Ngôn đỡ được một kích thì chuyện này dừng ở đây, nhưng ai bảo đảm lão nói chuyện giữ lời? Lỡ Cảnh Ngôn không vận chuyển Thuần

Dương Linh Thể phục hồi mà lão tộc trưởng tiếp tục tấn công, cơ thể hắn bị thương chẳng khác nào tự chuốc khó khăn cho mình.

Dù lão tộc trưởng Tống gia giữ lời hứa nhưng thành chủ Viên Kế Hổ còn rình rập một bên. Thực lực của Viên Kế Hổ tuyệt đối không thấp, Cảnh Ngôn phải chú ý cẩn thận, cố gắng cho mình giữ trạng thái khỏe mạnh nhất.

Có người lẩm bẩm:

- Cảnh Ngôn … sẽ bị giết sao?

Vì ở bên ngoài không thấy tình hình trong ánh sáng tím nên lúc này mọi người không chắc Cảnh Ngôn có bị lão tộc trưởng Tống gia giết không.

Hết chương 434.

Chương 435. Khỏe Mạnh Lành Lặn

Đám võ giả vây xem chỉ thấy Cảnh Ngôn thi triển võ học bị đánh tan, bản thân hắn bị lão tộc trưởng Tống gia thi triển võ học bao phủ.

Bọn họ cho rằng nếu đã bị võ học của đối phương bao phủ thì chết chắc rồi.

Đừng nói đám võ giả cảnh giới hậu thiên, dù là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, thậm chí tộc trưởng Lưu gia, tộc trưởng Hồ gia tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ cũng lắc đầu thầm than.

Lão tộc trưởng Tống gia đã nói miễn Cảnh Ngôn đỡ được một kích của lão thì bỏ qua chuyện hắn giết tử đệ Tống gia. Tiếc rằng Cảnh Ngôn vẫn không thể cản nổi một kích đáng sợ.

Thành chủ Viên Kế Hổ nghi ngờ nhìn Cảnh Ngôn bị vầng sáng tím bao phủ, gã không thấy rõ cảnh tượng bên trong nhưng cảm ứng được một hơi thở toát ra từ trong ánh sáng tím, hình như Cảnh Ngôn chưa chết.

Người trong vùng trời này chỉ có lão tộc trưởng Tống gia biết rõ một kích kia không cách nào giết chết Cảnh Ngôn.

Lão tộc trưởng Tống gia cười to bảo:

- Ha ha ha! Xem ra ta vẫn thua.

Các cặp mắt nhìn lão tộc trưởng Tống gia, họ không hiểu tại sao lão tộc trưởng Tống gia nói vậy. Những tử đệ Tống gia ôm đầy thắc mắc.

Lão tộc trưởng Tống gia vừa cười xong, vầng sáng tím trên trời tán đi.

Cảnh Ngôn vững vàng lơ lửng tại chỗ, trừ quần áo hơi xộc xệch ra họ không thấy một vết trầy nào.

Sao có thể như vậy?

Mọi người chính mắt nhìn Cảnh Ngôn thi triển võ học bị đánh tan, ánh sáng võ học của lão tộc trưởng bao bọc hắn. Trong tình huống này sao Cảnh Ngôn có thể khỏe mạnh bình yên?

Đừng nói đám người ngoài, bản thân lão tộc trưởng Tống gia lại thầm kinh thán.

Trước đó lão tộc trưởng Tống gia đã biết Cảnh Ngôn không chết, đợt công kích này của lão thậm chí không cách nào tổn hại nặng Cảnh Ngôn. Nhưng lão tộc trưởng không ngờ hắn chẳng bị vết trầy nào, lão vốn nghĩ hắn ít nhiều gì bị thương, nay xem ra lão cũng sai.

Thanh niên này mạnh hơn lão tưởng tượng.

Lão tộc trưởng Tống gia thầm nghĩ nếu hai người liều mạng đánh nhau, không biết cuối cùng lộc về tay ai. Lần công kích này lão tộc trưởng Tống gia đã dốc hết sức không chút giữ lại nhưng không thể tổn thương Cảnh Ngôn chút nào. Nếu đánh thật, trận chiến này e rằng khó kết thúc trong thời gian ngắn. Nếu đánh nhau lâu, với tình trạng sức khỏe của lão sẽ dần giảm bớt uy năng đòn công kích, lão không có nhiều sức sống, khó đánh lâu.

Cảnh Ngôn nhìn lão tộc trưởng chăm chú:

- Giờ thì lão tộc trưởng nói thế nào?

Lão tộc trưởng lấy lại bình tĩnh nói:

- Người trẻ tuổi, ân oán giữa ngươi và Tống gia ta từ nay xóa bỏ. Tống gia bảo đảm bắt đầu từ bây giờ không phạm vào đội mạo hiểm Liệt Diễm nữa.

Cảnh Ngôn chắp tay với lão tộc trưởng Tống gia:

- Đa tạ!

Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng rung động không nói nên lời. Cảnh Ngôn mạnh đến khủng bố, lão tộc trưởng Tống gia dốc hết sức đánh một kích mà không làm hắn trầy trụa gì.

Nếu không thấy tận mắt có ai tin?

Đám đông vây xem càng khó tưởng tượng sự việc sẽ như vậy.

Trong lòng Viên Kế Hổ rất rung động vì thực lực Cảnh Ngôn biểu hiện ra. Nhưng làm thành chủ Hạo Phong thành, Viên Kế Hổ hùng hổ tới kiếm chuyện với Cảnh Ngôn nếu giờ xem như không có xảy ra chuyện gì, phủi mông rời đi thì gã sẽ rất mất mặt.

Cảnh Ngôn nhìn Viên Kế Hổ, cười lạnh hỏi:

- Vậy thành chủ Hạo Phong thành muốn sao?

Viên Kế Hổ lại bị thái độ của Cảnh Ngôn chọc giận:

- Ta muốn sao? Ha ha … Tiểu tử, hôm nay nếu ngươi không cho ta một giải thích thì đừng hòng rời khỏi Hạo Phong thành!

Cảnh Ngôn huơ Thiên Hỏa kiếm:

- Nói vậy là thành chủ muốn chiến một trận?

Nói ra thì Cảnh Ngôn chưa từng đánh nhau với võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh đỉnh. Lúc trước hắn giết Đặng Thanh trong Đạo Nhất học viện chỉ vẻn vẹn là võ giả Đạo Linh cảnh hậu kỳ.

Nếu thành chủ Hạo Phong thành muốn chiến một trận Cảnh Ngôn không e ngại, đánh thì đánh, ai sợ ai?

Con ngươi Viên Kế Hổ co rút, người dâng lên khí lạnh.

Cảnh Ngôn đã nói đến mức này, nếu thành chủ Hạo Phong thành không có biểu thị gì thì võ giả xung quanh nhìn gã thế nào? Người ta sẽ nói thành chủ Hạo Phong thành sợ hãi.

Viên Kế Hổ đang định ra tay lão tộc trưởng Tống gia bỗng lên tiếng:

- Thành chủ đại nhân, xin hãy nghe lão tử nói một lời.

Viên Kế Hổ nhìn hướng lão tộc trưởng:

- Mời lão tộc trưởng nói.

Giọng già nua của lão tộc trưởng từ từ cất lên:

- Người trẻ tuổi này có mâu thuẫn với Tống gia, bây giờ mâu thuẫn giữa hắn và Tống gia đã kết thúc. Mặc kệ lúc trước hắn giết mấy tử đệ Tống gia, giết tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn, tóm lại chuyện này đã chấm dứt.

Viên Kế Hổ cau mày thầm nghĩ: Chuyện của tiểu tử này và Tống gia ngươi kết thúc, nhưng chuyện của hắn với thành chủ Hạo Phong thành ta đây mới bắt đầu, ngươi nói câu đó là sao?

Lão tộc trưởng nheo mắt nói:

- Nêu lão hủ muốn xin thành chủ đại nhân nể mặt đừng ra tay nữa, ít nhất hôm nay đừng. Ngoài ra ta có mấy câu muốn nói riêng với thành chủ.

Lòng Viên Kế Hổ máy động.

Lời nói của lão tộc trưởng Tống gia có ẩn ý, là chuyện gì?

Lão tộc trưởng muốn nói cái gì mà cần nói riêng?

Đầu óc xoay chuyển nhanh, Viên Kế Hổ gật đầu nói:

- Được, chuyện hôm nay tạm gác lại, lão tộc trưởng, chúng ta qua bên kia nói chuyện.

Viên Kế Hổ lại quát hướng Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi tốt nhất ở trong Hạo Phong thành.

Viên Kế Hổ lắc người bay sâu vào trạch viện Tống gia.

Lão tộc trưởng Tống gia lại nhìn Cảnh Ngôn, gật đầu với hắn rồi bay theo thành chủ Viên Kế Hổ.

Cảnh Ngôn nhìn hướng hai người biến mất, lắc đầu. Cảnh Ngôn không quan tâm lão tộc trưởng Tống gia muốn nói gì với thành chủ, nếu thành chủ Hạo Phong thành không đánh thì hắn nên ra khỏi trạch viện Tống gia.

Cảnh Ngôn quét qua đám tử đệ Tống gia. Những người này ánh mắt cực kỳ tức giận nhìn Cảnh Ngôn, hiển nhiên hận hắn. Nhưng lão tộc trưởng đã nói Tống gia sẽ không làm gì nhằm vào đội mạo hiểm Liệt Diễm nữa, lão đã nói trước mắt bao người thì Tống gia sẽ không uy hiếp đến đội mạo hiểm Liệt Diễm nữa.

Cảnh Ngôn không để bụng người Tống gia hận mình thế nào.

Hết chương 435.

Chương 436. Viên Kế Hổ Giật Mình

Viên Kế Hổ, lão tộc trưởng Tống gia ở trong một kiến trúc nằm sâu trong trạch viện Tống gia.

Viên Kế Hổ nghi hoặc hỏi:

- Lão tộc trưởng muốn nói gì với ta?

Nói đến thì lão tộc trưởng Tống gia và thành chủ Hạo Phong thành không giao tiếp nhiều, lúc Viên Kế Hổ đảm nhiệm thành chủ Hạo Phong thành thì lão tộc trưởng Tống gia đã thoái ẩn, người chủ trì Tống gia đổi thành Tống Trung Sơn hôm nay mới bị giết.

Viên Kế Hổ tâm kế thận trọng, lúc ở bên ngoài nghe lão tộc trưởng Tống gia có lời ngầm muốn nói nên tạm thời gác lại chuyện đối phó Cảnh Ngôn.

Lão tộc trưởng Tống gia híp mắt nhìn Viên Kế Hổ, chậm rãi nói:

- Thành chủ đại nhân cũng thấy tận mắt ta công kích người trẻ tuổi kia, cảm thấy tu vi của ta như thế nào?

Viên Kế Hổ không hiểu tại sao lão tộc trưởng Tống gia hỏi câu này, nhưng gã thành thật chỉ là:

- Thực lực của lão tộc trưởng vô cùng mạnh mẽ, chắc hẳn gần đến Đạo Sư cảnh.

Lão tộc trưởng Tống gia lại hỏi:

- Thành chủ cảm thấy nếu đánh nhau với ta thì có nắm chắc giết ta không?

Viên Kế Hổ nét mặt sa sầm nói:

- Không có nắm chắc.

Sự thật thì Viên Kế Hổ cảm thấy nếu đánh nhau với lão tộc trưởng Tống gia, người thua có lẽ là gã.

Lão tộc trưởng mở mắt to hơn một chút, nghiêm túc nói:

- Đây là lý do ta ngăn cản thành chủ đại nhân, thực lực của người trẻ tuổi không dưới ta!

Viên Kế Hổ giật mình kêu lên:

- Cái gì? Sao có thể như vậy? Hắn thi triển võ học chẳng phải bị lão tộc trưởng đánh tan sao?

Lão tộc trưởng lắc đầu nói:

- Không hẳn vậy! Ta thi triển võ học bị đánh tan võ học của người trẻ tuổi, nhưng uy năng võ học bị hao tổn trên chín phần, còn sót lại uy năng rất ít. Nên người trẻ tuổi dù bị uy năng võ học của ta công kích trực tiếp cũng không bị vết thương gì.

Viên Kế Hổ nghe vậy hoàn toàn biến sắc mặt.

Viên Kế Hổ hơi khó tin, rồi lại không tìm thấy lý do lão tộc trưởng Tống gia lừa gã. Tính ra thì Cảnh Ngôn giết nhiều người Tống gia, dù lão tộc trưởng Tống gia không hận hắn thấu xương cũng tuyệt đối không thiên hướng hắn, gã không tìm thấy lý do lão tộc trưởng nói dối.

Trước khi lão tộc trưởng nói mấy lời này Viên Kế Hổ không cho rằng Cảnh Ngôn có thể không bị gì khi hứng chịu một kích của lão tộc trưởng là vì uy năng không còn sót lại bao nhiêu.

Lão tộc trưởng tiếp tục bảo:

- Cho nên thực lực của người trẻ tuổi này rất mạnh, ta có thể nói hắn không thua kém gì ta. Nếu đánh nhau khả năng ta bị giết là cao hơn tám phần.

Viên Kế Hổ đã giật mình đến không nói nên lời, gã tự nhận mình yếu hơn lão tộc trưởng Tống gia một chút. Giờ lão tộc trưởng Tống gia nói nếu lão đánh nhau với người kia, xác suất thắng chưa tới hai mươi phần trăm. Nếu đổi lại là Viên Kế Hổ đánh với người kia thì kết quả ra sao.

Nghĩ đến đây Viên Kế Hổ vã mồ hôi lạnh.

Lão tộc trưởng luôn quan sát biểu tình của Viên Kế Hổ, biết lúc này lòng gã dậy sóng dữ.

- Cái này mới chỉ là một trong số đó, ta không hy vọng thành chủ ra tay còn có lý do thứ hai, đó là về tuổi của người trẻ tuổi này.

Viên Kế Hổ bản năng lặp lại:

- Tuổi?

Viên Kế Hổ cười khẩy nói:

- Tuổi của người đó thế nào? Trông hắn trẻ nhưng chắc dùng đan dược hoặc linh thảo trú nhan, tuổi thật của hắn chưa chắc còn nhỏ.

Viên Kế Hổ nghe lão tộc trưởng luôn miệng nói người trẻ tuổi, gã cho rằng đó là vì người đó bộ dáng trẻ nên lão mới xưng hô như vậy, tuổi thật chưa biết lớn cỡ nào. Xem bề ngoài hai mươi tuổi nhưng nói võ giả hai mươi tuổi có thể đối kháng với lão tộc trưởng Tống gia?

Đây chẳng phải là đang nói giỡn sao?

Lão tộc trưởng cười nói:

- Thành chủ đại nhân sai rồi, ta không dám nói chính xác tuổi của người này nhưng chắc chắn không chênh lệch với bề ngoài bao nhiêu.

Viên Kế Hổ ngơ ngác nhìn lão tộc trưởng.

Không chênh lệch với bề ngoài bao nhiêu?

Lão tộc trưởng muốn nói người kia chỉ có hai mươi tuổi?

Viên Kế Hổ muốn cười, đang đùa à? Võ giả Đạo Linh cảnh hai mươi tuổi? Còn có thể đối kháng với cường giả Đạo Linh cảnh đỉnh?

Mắt Viên Kế Hổ nhìn lão tộc trưởng ẩn chứa ý là đừng đùa với ta, ta không ngốc.

Lão tộc trưởng đã đoán được Viên Kế Hổ sẽ không tin, lão cười cười bình tĩnh nói:

- Thành chủ đại nhân có thể thấy sức sống của ta đang trôi đi chứ?

Viên Kế Hổ gật đầu nói:

- Ừm, đại khái cảm giác được.

Viên Kế Hổ mơ hồ phát hiện thọ nguyên của lão tộc trưởng Tống gia đang nhanh chóng khô cạn, không có gì bất ngờ xảy ra trong vòng mười năm sẽ tự nhiên chết. Thọ nguyên khô kiệt là thứ không thể thay đổi, dù có đan dược kéo dài tuổi thọ nhưng chỉ có một lần, dùng lần đầu tiên có hiệu quả, lần thứ hai sẽ hạ thấp công hiệu, đến lần thứ ba có lẽ vô ích.

Lão tộc trưởng lại hỏi:

- Vậy thành chủ đại nhân nên biết võ giả sử dụng đan dược trú nhan hay linh thảo gì thì không thể thay đổi sức sống, thần hồn đúng không?

Viên Kế Hổ lại gật đầu nói:

- Cái đó ta biết.

Lão tộc trưởng cảm khái nói:

- Thọ nguyên của ta gần tới, cảm ứng sức sống và thần hồn rất nhạy bén. Nên ta cảm giác tuổi thật của người trẻ tuổi kia như mặt trời mới mọc buổi sáng.

Viên Kế Hổ trợn to mắt suýt lòi tròng. Gã chợt nhớ người gần hết tuổi thọ đúng là cảm ứng rất nhạy với sức sống và thần hồn.

Viên Kế Hổ đã giật mình đến tột đỉnh.

Nếu lão tộc trưởng nói thật thì người kia … Sao có thể? Trong địa vực Lam Khúc quận thành sao có võ giả có thiên phú như vậy?

Viên Kế Hổ nuốt nước bọt khan.

Lão tộc trưởng đợi một chút chờ Viên Kế Hổ hơi tiêu hóa tin tức mới nghe được mới nói tiếp:

- Ta cảm thấy người trẻ tuổi này chắc chắn không giống bình thường, nếu thành chủ đánh nhau với hắn, dù cuối cùng thành chủ có thể giết hắn, lỡ lai lịch của hắn rất lớn thì thành chủ giải quyết thế nào?

Viên Kế Hổ trợn to mắt.

Đúng rồi, một Đạo Linh cảnh hai mươi tuổi, thiên tài tuyệt thế sánh bằng Đạo Linh cảnh đỉnh có thể nào không tiếng tăm gì?

Lão tộc trưởng nhìn Viên Kế Hổ, điều nên nói lão đã nói, lựa chọn thế nào là của gã.

Thật ra lão tộc trưởng làm như vậy không phải vì Viên Kế Hổ mà vì Tống gia. lúc này Tống gia bị tổn hao thực lực nhiều, có lão ở Tống gia có thể sừng sững không ngã, nhưng

thọ nguyên của lão không còn nhiều, khi lão qua đời Tống gia sẽ ra sao?

Hết chương 436.

Chương 437. Tra Cảnh Ngôn

Nếu có thể kết thiện duyên với Viên Kế Hổ, sau này Tống gia có thành chủ chiếu ứng một chút, đợi khi lão tộc trưởng chết, Tống gia rơi khỏi gia tộc hạng nhất sẽ không bị những thế lực như hổ rình mồi nuốt trọn.

Có thể nói lão tộc trưởng Tống gia vất vả suy nghĩ cho gia tộc của mình.

Viên Kế Hổ bình ổn nỗi lòng, lại chắp tay với lão tộc trưởng Tống gia:

- Lão tộc trưởng, ta xin ghi nhớ nhân tình này trước, cáo từ!

Khi Viên Kế Hổ rời khỏi trạch viện Tống gia, Cảnh Ngôn và đám người Trương Nhất Binh đang trên đường về Trương gia.

Lúc này đám người Trương Nhất Binh tràn ngập kính sợ với Cảnh Ngôn.

Võ giả trước mặt họ là một vị tồn tại cường đại đến mức nào mà lão tộc trưởng Tống gia cũng không làm gì được?

Cảnh Ngôn đang đi chợt nhìn hướng Trương Nhất Binh, cười hỏi:

- Có phải Trương tộc trưởng muốn nói gì không?

Cảnh Ngôn đã sớm phát hiện Trương Nhất Binh biểu tình quái lạ, hình như muốn nói gì rồi lại không dám nói.

Trương Nhất Binh nghe Cảnh Ngôn hỏi, nặn ra nụ cười mất tự nhiên:

- Cảnh Ngôn … tiên sinh.

Cảnh Ngôn thầm than, nói:

- Các người không cần thay đổi thái độ với ta, Trương tộc trưởng muốn nói gì cứ nói thẳng ra.

- Cảnh Ngôn tiên sinh, ta muốn hỏi tiên sinh có định rời đi Hạo Phong thành ngay bây giờ không? Tiên sinh yên tâm, Trương gia chúng ta sẽ tổ chức lễ tang của Trương Mẫn với quy cách long trọng nhất.

Cảnh Ngôn cau mày, hắn nhìn Trương Nhất Binh:

- Ta không định rời khỏi Hạo Phong thành ngay lúc này. Nếu Trương tộc trưởng cảm thấy ta ở Trương gia sẽ đem đến rắc rối cho gia tộc thì ta sẽ không đi Trương gia, có thể không tham gia lễ tang của sư tỷ Trương Mẫn.

Mặt Trương Nhất Binh trắng bệch lắc đầu nguầy nguậy, giải thích nhanh:

- Cảnh Ngôn tiên sinh đừng hiểu lầm, ta không có ý đó! Con người thành chủ Viên Kế Hổ khác hẳn Tống Trung Sơn, dù biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn tiên sinh và Trương gia ta cũng sẽ không giận chó đánh mèo Trương gia. Ta muốn hỏi là … Cảnh Ngôn tiên sinh thật sự sẽ xung đột với thành chủ?

Trương Nhất Binh nói thật, tính cách của Viên Kế Hổ sẽ không vì Cảnh Ngôn mà ghét lây Trương gia. Nên Trương Nhất Binh hỏi Cảnh Ngôn có phải định rời đi ngay lúc này là vì lo cho hắn.

Cảnh Ngôn rất mạnh nhưng nếu xung đột ngay mặt với Viên Kế Hổ sẽ có kết quả gì? Nếu Viên Kế Hổ mạnh, có lẽ Cảnh Ngôn sẽ bị giết tại chỗ. Nếu Cảnh Ngôn mạnh rồi giết Viên Kế Hổ, gã là thành chủ Hạo Phong thành, giết một thành chủ là gây lớn chuyện.

Nghe Trương Nhất Binh giải thích Cảnh Ngôn mở miệng an ủi ngược lại, dịu giọng nói:

- Trương tộc trưởng không cần lo chuyện của ta, ta có chừng mực.

Trương Nhất Binh vội gật đầu:

- Vâng vâng!

***

Viên Kế Hổ rời khỏi trạch viện Tống gia trở về phủ thành chủ, biểu tình cực kỳ khó xem.

Chuyện xảy ra hôm nay làm Viên Kế Hổ ôm một bụng tức giận không chỗ trút, nhưng nghe lão tộc trưởng Tống gia nói xong gã không dám trực tiếp tính sổ với Cảnh Ngôn.

Cứ thế bỏ qua? Viên Kế Hổ không cam lòng.

Viên Kế Hổ trở về không lâu có một bóng người từ bên ngoài bước nhanh vào.

Người đi vào khom lưng hỏi:

- Thành chủ đại nhân tìm ta?

Người này là tổng quản của phủ thành chủ.

Viên Kế Hổ ra lệnh cho Tô tổng quản:

- Tô tổng quản hãy đi làm một việc, điều tra bối cảnh của một người, ta muốn biết tất cả những gì liên quan hắn. Ưm, sử dụng tất cả lực lượng phủ thành chủ điều tra rõ!

Tô tổng quản biết lý do Viên Kế Hổ tức giận, biết gã muốn điều tra người nào.

Tô tổng quản lên tiếng, rời đi:

- Vâng, ta sẽ làm ngay!

Viên Kế Hổ thở hắt ra, mắt lấp lóe tia sáng.

Viên Kế Hổ không hoàn toàn tin lời lão tộc trưởng Tống gia, gã không tìm thấy lý do lão nói dối, nhưng kêu gã tin một thanh niên hai mươi tuổi là võ giả Đạo Linh cảnh mà sánh bằng cường giả Đạo Linh cảnh đỉnh, gã rất khó thuyết phục mình tin.

Nên Viên Kế Hổ vừa trở về liền tìm tổng quản phủ thành chủ sai người đào ra chi tiết của Cảnh Ngôn. Viên Kế Hổ muốn biết Cảnh Ngôn là thần thánh phương nào, có bối cảnh gì.

Hai ngày qua trong chớp mắt.

Xung đột giữa Cảnh Ngôn và Tống gia tuy đã kết thúc, nhưng tin hai ngày hắn một mình đi Tống gia giết tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn và các vị trưởng lão vẫn tiếp tục lan truyền trong Hạo Phong thành.

Chuyện này sợ là sự kiện lớn nhất Hạo Phong thành trong vòng trăm năm nay, mọi người nói chuyện say sưa.

Tộc trưởng Trương gia Trương Nhất Binh thì mặt mày hớn hở tinh thần phấn chấn.

Vì hai ngày trước khi Cảnh Ngôn rời khỏi trạch viện Tống gia đã đi cùng đám người Trương gia Trương Nhất Binh. Khi đó vô số cặp mắt thấy cảnh này, mọi người biết Cảnh Ngôn và Trương gia có liên quan.

Nên trong hai ngày này những thủ lĩnh thế lực Hạo Phong thành lặng lẽ đến thăm Trương Nhất Binh, thái độ đó làm Trương Nhất Binh lâng lâng. Tộc trưởng gia tộc ngang hàng với Trương gia cũng ít nhiều ra vẻ khiêm tốn.

Mấy chuyện này chưa là gì.

Quan trọng nhất là Lưu gia! Tộc trưởng Lưu gia mời Trương Nhất Binh qua, nói chuyện vô cùng thân thiết khách sáo, gián tiếp hỏi thăm thân phận của Cảnh Ngôn. Trương

Nhất Binh không biết nhiều, chỉ có thể nói Cảnh Ngôn là đệ tử Đạo Nhất học viện, có quan hệ không bình thường với Trương Mẫn đã qua đời của Trương gia.

Trương Nhất Binh hết sức xảo diệu tiết lộ Cảnh Ngôn có hảo cảm với muội muội của Trương Mẫn, Trương Ngọc, tặng cho nàng tài nguyên nhiều như biển.

Tộc trưởng Lưu gia nghe mấy lời này lòng thầm giật mình, xem ra về sau phải ưu đãi Trương gia nhiều chút. Lỡ đắc tội Cảnh Ngôn thì chết, hắn có thể vì đội mạo hiểm Liệt Diễm giết tới Tống gia, diệt Tống Trung Sơn, chẳng lẽ hắn sẽ không vì Trương gia đến Lưu gia tiêu diệt tộc trưởng như gã sao?

Vô hình trung tộc trưởng Lưu gia thầm quyết định.

Trương Nhất Binh rất vui vẻ, tộc trưởng Lưu gia đã bao giờ có thái độ hiền hòa như vậy với y? Trước kia Trương Nhất Binh muốn gặp tộc trưởng Lưu gia phải xem tâm tình của đối phương.

Trong phủ thành chủ.

Tô tổng quản nhận được tin tức từ Lam Khúc quận thành truyền đến. Tô tổng quản híp mắt tùy ý từ từ mở ra tờ giấy vừa nhận được, xem nội dung. Tờ giấy này ghi lại điều tra về Cảnh Ngôn.

Tô tổng quản nhìn xong kinh kêu, biểu tình như thấy quỷ:

- Cái gì?

Hết chương 437.

Chương 438. Sợ Hết Hồn

Tô tổng quản là võ giả Đạo Linh cảnh, vừa là tổng quản phủ thành chủ Hạo Phong thành, coi như thấy rộng biết nhiều.

Nhưng!

Khi Tô tổng quản trông thấy tin tức truyền từ Lam Khúc quận thành thì chấn động toàn thân, không kiềm được hét lên.

Tin tức về Cảnh Ngôn quá kinh khủng.

Tô tổng quản tái mặt hít sâu, không dám tưởng tượng sâu xa:

- Thành chủ đại nhân suýt làm ra sai lầm lớn, may mắn lão tộc trưởng Tống gia ngăn cản nếu không thì …

Võ giả tên Cảnh Ngôn thật sự là người thành chủ Hạo Phong thành Viên Kế Hổ không thể trêu vào.

Vèo!

Tô tổng quản không dám ở lâu, dùng tốc độ nhanh nhất đi gặp thành chủ Viên Kế Hổ.

Trong phòng Viên Kế Hổ ở, Tô tổng quản chạy nhanh vào:

- Thành chủ đại nhân!

Viên Kế Hổ nhìn Tô tổng quản, bình tĩnh hỏi:

- A? Đã điều tra ra?

Đã qua hai ngày, cũng nên có tin tức.

Tô tổng quản gật đầu nói:

- Vâng, tin tức đã truyền đến. Người tên Cảnh Ngôn là võ giả Cảnh gia Đông Lâm thành.

Viên Kế Hổ mím môi:

- Đông Lâm thành?

Viên Kế Hổ là thành chủ Hạo Phong thành đương nhiên biết Cảnh gia. Trong Lam Khúc quận thành có mấy trăm thành phố, Viên Kế Hổ biết từng thành phố. Đông Lâm thành chỉ là một thành phố nhỏ trong địa vực Lam Khúc quận thành, Hạo Phong thành cao hơn Đông Lâm thành một cấp bậc.

Mắt Viên Kế Hổ bắn ra tia sáng hỏi:

- Võ giả gia tộc nhỏ trong thành phố nhỏ?

Tô tổng quản tiếp tục bảo:

- Đúng vậy! Nhưng Cảnh Ngôn bây giờ là đệ tử của Đạo Nhất học viện, rất nổi tiếng trong học viện.

Viên Kế Hổ gật gù:

- Ừm, đệ tử Đạo Nhất học viện không là gì.

Với thực lực của Cảnh Ngôn nổi tiếng vang dội trong Đạo Nhất học viện cũng bình thường.

Tô tổng quản nói tiếp:

- Hắn không chỉ là đệ tử của Đạo Nhất học viện còn là đan sư của Hiệp Hội Đan Sư. Người này chẳng những có thiên phú Võ Đạo mạnh mẽ vô song, thành tựu ở đan đạo cũng rất cao.

Viên Kế Hổ lộ vẻ mặt ngoài ý muốn:

- Cái gì? Hắn còn là đan sư?

Trong Thiên Nguyên đại lục đan sư là tồn tại rất đặc biệt. Chỉ nói ở Hạo Phong thành, có mấy võ giả Đạo Linh cảnh nhưng chỉ có hai đan sư, có một người là đệ tử của người kia. Trong tình huống bình thường nếu không phải mâu thuẫn không thể giải quyết thì võ giả không muốn xung đột với đan sư chút nào.

Viên Kế Hổ nhớ lời lão tộc trưởng Tống gia từng nói:

- Người tên Cảnh Ngôn bao nhiêu tuổi?

Lão tộc trưởng Tống gia nói tuổi thật của Cảnh Ngôn ngang ngửa với bề ngoài.

Khuôn mặt tổng quản nghiêm túc nói:

- Tin tức viết Cảnh Ngôn khoảng hai mươi tuổi.

Viên Kế Hổ nghe câu này đứng bật dậy khỏi ghế, biểu tình quỷ dị.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng nghe Tô tổng quản nói tuổi của Cảnh Ngôn, trái tim Viên Kế Hổ đập loạn nhịp.

Hai mươi tuổi!

Tổ cha nó, thật sự là hai mươi tuổi. Hai mươi tuổi mà có tu vi Đạo Linh cảnh, ngang ngửa lão tộc trưởng Tống gia, thực lực không thua gì thành chủ Hạo Phong thành như gã.

Cảnh Ngôn là quái thai gì? Cảnh gia Đông Lâm thành là gia tộc kiểu gì? Trong gia tộc này sao có thể xuất hiện nhân vật yêu nghiệt đến thế?

Trong phòng yên tĩnh, Tô tổng quản im lặng không nói tiếp, sợ là thành chủ Viên Kế Hổ phải tiêu hóa tin tức này một thời gian.

Lúc này Viên Kế Hổ đã xác định lão tộc trưởng Tống gia không lừa gã, Cảnh Ngôn đúng là chỉ có hai mươi tuổi.

Qua vài giây Viên Kế Hổ mới thở hắt ra, nhìn Tô tổng quản, tò mò hỏi:

- Cảnh gia Đông Lâm thành là gia tộc thế nào?

- Cảnh gia không có gì kỳ lạ, Đông Lâm thành chỉ là thành phố nhỏ trong Lam Khúc quận. Cảnh gia xem như gia tộc khá lớn ở thành phố này, đoạn thời gian trước Cảnh gia đại chiến

với gia tộc khác, cuối cùng tiêu diệt đối phương. Cảnh gia bây giờ là gia tộc lớn số một Đông Lâm thành, nhưng trong gia tộc này trừ Cảnh Ngôn ra không có võ giả Đạo Linh cảnh thứ hai.

Viên Kế Hổ gật đầu nói:

- Thế này thì không có bối cảnh cứng rắn mấy, vậy đi, kêu Cảnh Ngôn đến, ta nói chuyện một bữa tới hắn. Hắn là đệ tử Đạo Nhất học viện vừa là đan sư Hiệp Hội Đan Sư, nếu hắn chịu nhận sai với ta thì chuyện hắn giết người Tống gia bỏ qua đi.

Viên Kế Hổ định thỏa hiệp.

Tô tổng quản lắc đầu nói:

- Thành chủ đại nhân, còn một việc người phải biết. Tuy gia tộc của Cảnh Ngôn không quá mạnh nhưng sau lưng hắn còn có núi dựa lớn.

Viên Kế Hổ trợn to mắt hỏi:

- Núi dựa lớn gì?

Tô tổng quản nói:

- Hắn có quan hệ vô cùng thân thiết với tổng quản Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên. Theo tin tức chúng ta có được Cảnh Ngôn ra vào phủ tổng quản của Mộ Liên Thiên như nhà mình.

Nghe câu này mặt Viên Kế Hổ tối sầm. Gã biết Mộ Liên Thiên, là tổng quản của Quận Vương phủ, nắm quyền lực lớn. Đừng nói Viên Kế Hổ chỉ là thành chủ Hạo Phong thành, dù là thành chủ mấy thành thị lớn nhất trong địa vực Lam Khúc quận thành ở trước mặt Mộ Liên Thiên cũng phải nể nang ba phần.

Tô tổng quản chậm rãi nói:

- Cảnh Ngôn và Mộ Liên Thiên có quan hệ thân thiết vừa có ơn lớn với Quận Vương đại nhân, ân tình gì thì tin tức không lộ ra. Nhưng qua một điều có thể thấy ra một chút Quận Vương đại nhân cực kỳ xem trọng Cảnh Ngôn.

Viên Kế Hổ nhướng mày nhìn Tô tổng quản, bản năng hỏi:

- Điểm gì?

Khi Viên Kế Hổ nghe nói Cảnh Ngôn và Mộ Liên Thiên có quan hệ không giống bình thường thì gã hoàn toàn bỏ ý định đối phó Cảnh Ngôn. Gã tuyệt đối không thể trêu vào Cảnh Ngôn, nếu Viên Kế Hổ không biết sống chết kiếm chuyện với hắn rất có thể sẽ hết làm thành chủ. Tuy Mộ Liên Thiên không thể trực tiếp nhậm chức thành chủ một thành phố, nhưng là tổng quản Quận Vương phủ, nếu Mộ Liên Thiên nói vài câu trước mặt Quận Vương đại nhân thì Quận Vương đại nhân chỉ cần một câu miễn chức thành chủ của Viên Kế Hổ.

Sau đó Viên Kế Hổ nghe nói Quận Vương đại nhân còn nợ Cảnh Ngôn nhân tình, gã cảm giác trái tim chết lặng.

Giọng Tô tổng quản hơi run:

- Thành chủ nhiệm kỳ trước của Đông Lâm thành mới mất tích đến nay chưa trở lại, nên Đông Lâm thành cần thành chủ mới. Văn gia Lam Khúc quận thành âm thầm vận tác nhiều, hao phí rất nhiều tài nguyên muốn cho người mình đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành.

Điểm cuối cùng mới là kinh người nhất, vừa rồi Tô tổng quản xem tin tức bị điểm cuối cùng hù sợ hét ra tiếng.

Hết chương 438.

Chương 439. Dược Tề Bị Đổi

Viên Kế Hổ nhìn Tô tổng quản chờ nghe tiếp.

Đông Lâm thành chỉ là thành phố nhỏ, Văn gia là một trong thế gia mạnh nhất Lam Khúc quận thành, nếu Văn gia muốn chức vị thành chủ Đông Lâm thành thì không khó bắt vào tay.

Tô tổng quản hít sâu, nói:

- Văn gia hao phí cái giá lớn thầm vận tác thật lâu, nhưng cuối cùng vị trí thành chủ Đông Lâm thành không rơi vào người Văn gia. Thành chủ Đông Lâm thành mới là một trưởng lão Cảnh gia cảnh giới Tiên Thiên đỉnh. Tất cả mọi thứ Văn gia làm đều vô nghĩa.

Viên Kế Hổ thộn mặt ra, ngơ ngẩn nhìn Tô tổng quản.

Thành chủ Đông Lâm thành mới là trưởng lão Cảnh gia? Còn là một võ giả chưa bước vào Đạo Linh cảnh?

Đông Lâm thành tuy là thành phố nhỏ nhưng thành chủ sao có thể cho võ giả chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh đảm nhiệm? Chưa từng có tiền lệ này.

Giọng Tô tổng quản tràn ngập kinh thán vang vọng trong phòng:

- Quận Vương đại nhân nhâm mệnh trưởng lão Cảnh gia đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành vì Cảnh Ngôn. Nghe nói Cảnh Ngôn xin chức vị thành chủ thế là Quận Vương đại nhân cho ngay.

Thân thể Viên Kế Hổ như bị rút hết sức lực, gã mềm nhũn ngã ngồi trên ghế.

Viên Kế Hổ cảm thấy tư duy đặc quánh.

Cảnh Ngôn muốn một chức vị thành chủ, Quận Vương liền cho? Hơn nữa Cảnh Ngôn không tự mình đảm nhiệm thành chủ là để một trưởng lão Cảnh gia cảnh giới Tiên Thiên đỉnh làm.

Văn gia tốn công sức nửa ngày thành công cốc? Người Văn gia chắc chắn không cam lòng, nhưng trưởng lão Cảnh gia vẫn đảm nhiệm thành chủ Đông Lâm thành, tức là Văn gia ở trước mặt Quận Vương không quan trọng bằng lời nói của Cảnh Ngôn.

Trong phòng, Viên Kế Hổ và Tô tổng quản hơn nửa ngày không nói tiếng nào.

Qua một lúc lâu Viên Kế Hổ lại ra tiếng, tâm tính hoàn toàn thay đổi. Cảnh Ngôn đến Hạo Phong thành của gã giết có vài người, ha ha, chết vài người chứ mấy. Đừng nói giết vài người, Cảnh Ngôn hoàn toàn tiêu diệt Tống gia thì có sao?

Viên Kế Hổ nói chuyện trở nên hết sức mềm nhẹ, khi nói tên Cảnh Ngôn mang theo cung kính:

- Cảnh Ngôn tiên sinh đang ở Trương gia phải không?

Tô tổng quản tò mò nhìn Viên Kế Hổ:

- Đúng rồi, thành chủ muốn làm gì?

Viên Kế Hổ mỉm cười nói:

- Ài, Cảnh Ngôn tiên sinh từ xa đến, ta là thành chủ Hạo Phong thành sao có thể không đi thăm? Ta đi Trương gia, tự mình đi! Ta không thể mất lễ độ.

Tô tổng quản sửng sốt, gã nhìn Viên Kế Hổ, lòng thầm cảm thán. Viên Kế Hổ thay đổi tâm tính nhanh đến khó tin.

Tô tổng quản nói một nửa thì ngừng:

- Lúc trước thành chủ đại nhân và Cảnh Ngôn tiên sinh có chút xung đột, vô số võ giả Hạo Phong thành đều thấy, nếu bây giờ …

Ý của Tô tổng quản rất rõ ràng.

Lúc trước ngươi muốn đánh muốn giết Cảnh Ngôn, giờ tới cửa chào hỏi rõ ràng có ý xin lỗi chịu thua, chẳng khác nào tự tát mặt mình.

Viên Kế Hổ nghe hiểu ý Tô tổng quản, gã cười nói:

- Ngươi muốn nói những người này sẽ lén chê trách ta đúng không? Chẳng sao, bọn họ có nói nhiều cũng không thể làm gì thành chủ này. Hơn nữa Cảnh Ngôn tiên sinh là đại nhân vật đến, ta hạ thấp tư thái nghênh tiếp là việc đương nhiên.

Viên Kế Hổ mơ mộng nói:

- Chờ sau này chức vị thành chủ thành phố lớn hơn trống, có Cảnh Ngôn tiên sinh hỗ trợ một chút thì ta có cơ hội rồi.

Tô tổng quản vội khen:

- Thành chủ đại nhân anh minh!

Tô tổng quản thầm phục Viên Kế Hổ co được giãn được.

Phủ đệ đan sư Cao Lan.

Trương Nhất Binh và cửu trưởng lão chắp tay với Cao Lan:

- Đan sư Cao Lan!

Trương Nhất Binh sốt ruột hỏi:

- Đan sư Cao Lan nghiên cứu xong dược tề Thánh Linh chưa?

Sau khi Cảnh Ngôn xung đột với Tống gia, đây là lần thứ hai Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão đến gặp Cao Lan.

Ngày đó biết thực lực của Cảnh Ngôn, đám người Trương gia Trương Nhất Binh không còn nghi ngờ dược tề Thánh Linh. Nên bọn họ cùng Cảnh Ngôn về Trương gia liền tìm Cao Lan, muốn lấy về năm bình dược tề Thánh Linh.

Nhưng không được, Cao Lan lấy lý do đang giám định từ chối Trương Nhất Binh lấy lại dược tề Thánh Linh.

Nên hôm sau Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão lại tới.

Cao Lan híp mắt gật đầu nói:

- Ừm, đã giám định ra.

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão nghe vậy mừng rỡ.

Cao Lan vung tay, năm bình sứ hiện ra trên bàn bên cạnh lão.

Cao Lan bĩu môi nói:

- Trương tộc trưởng hãy lấy về những thuốc giả này đi.

Trương Nhất Binh lắc người muốn thu về năm bình dược tề, nghe Cao Lan nói vậy gã cứng người lại.

Trương Nhất Binh sửng sốt nhìn Cao Lan vẻ mặt buồn bực:

- Thuốc giả?

Cửu trưởng lão cau mày.

Cao Lan khinh thường nói:

- Đúng vậy! Năm bình dược tề này hoàn toàn là thuốc giả, không có chút giá trị. Nói gì mà giúp võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên thăng cấp Tiên Thiên, hoàn toàn là chó má!

Trương Nhất Binh nói nhanh:

- Sao có thể là thuốc giả được? Tuyệt đối không thể nào! Năm bình dược tề này là Cảnh Ngôn tiên sinh lấy ra, sao có thể là thuốc giả?

Trước khi biết thực lực của Cảnh Ngôn thì Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão nghi ngờ công hiệu của dược tề Thánh Linh. Nhưng từ lúc biết Cảnh Ngôn là võ giả Đạo Linh cảnh thì họ không còn nghi ngờ.

Cường giả như Cảnh Ngôn có cần lấy thuốc giả ra lừa họ không? Hơn nữa Cảnh Ngôn chẳng có nhu cầu gì với Trương gia, tại sao hắn phải lấy thuốc giả lừa bọn họ?

Mắt Cao Lan đảo qua:

- Trương tộc trưởng nói năm bình dược tề là Cảnh Ngôn xung đột với Tống gia đưa?

Trương Nhất Binh nhìn thẳng Cao Lan:

- Đúng vậy!

Cửu trưởng lão nhíu mày hỏi:

- Có phải đan sư Cao Lan giám định sai rồi không? Hoặc lấy sai dược tề? Năm bình dược tề này không phải là năm bình Cảnh Ngôn tiên sinh đưa tặng Trương gia đi?

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão bắt đầu nghi ngờ Cao Lan. Cảnh Ngôn không thể nào tặng thuốc giả nhưng Cao Lan nói dược tề là giả, rất có khả năng lão trộm đổi năm bình dược tề Thánh Linh.

Nghe cửu trưởng lão hỏi, mặt Cao Lan đen thui lạnh lùng quát:

- Các ngươi có ý gì? Hừ, vì giám định năm bình dược tề này lãng phí nhiều thời gian của lão phu, nhưng năm bình dược tề không có giá trị gì. Các ngươi lại nói lão phu biển thủ dược tề của các ngươi?

Cao Lan đứng dậy ra lệnh đuổi khách:

- Mời hai vị về đi, phải rồi, phí giám định dược tề là năm vạn linh thạch, chút nữa các người nhớ đưa đến cho lão phu.

Hết chương 439.

Chương 440. Lá Gan Không Nhỏ

Trạch viện Trương gia, chỗ Cảnh Ngôn ở. Trương Ngọc như phấn điêu ngọc mài cũng ở đây.

Hai ngày qua Trương Ngọc luôn ở cùng Cảnh Ngôn, hắn tùy tiện chỉ nàng vài câu về tu luyện Võ Đạo đã giúp ích rất lớn.

Lúc chưa biết thực lực của Cảnh Ngôn thì người Trương gia không mong hắn và Trương Ngọc tiếp xúc. Bây giờ người Trương gia rất vui thấy Trương Ngọc bám dính Cảnh Ngôn, họ ước gì hắn thật sự thích nàng.

Cảnh Ngôn nói với Trương Ngọc:

- Trương Ngọc, thực lực của nàng đã có thể thử thăng cấp Tiên Thiên, có dược tề Thánh Linh mà ta đưa nàng phụ trợ không khó một lần đột phá thành công.

Cảnh Ngôn nắm rõ tu vi Võ Đạo của Trương Ngọc, hắn biết nàng sử dụng dược tề Thánh Linh thăng cấp Tiên Thiên thì khả năng một lần thành công là rất lớn. Có thể nói miễn không xảy ra ngoài ý muốn chắc chắn Trương Ngọc sẽ thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên.

Thiên phú Võ Đạo của Trương Ngọc không tệ, tính là đỉnh cấp trong tử đệ trẻ Trương gia, không thua gì Trương Mẫn tỷ tỷ của nàng.

Trương Ngọc nói thẳng:

- Cảnh Ngôn ca ca, phụ thân và tộc trưởng đã đi lấy dược tề Thánh Linh rồi.

Trương Ngọc không khôn lanh gì, nghe Cảnh Ngôn hỏi tại sao không dùng dược tề Thánh Linh đột phá là nàng nói thẳng ra. Nếu là người suy nghĩ thâm sâu sẽ cho rằng Cảnh Ngôn có thể tức giận, giấu nhẹm việc này.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Phụ thân của nàng lấy đi dược tề Thánh Linh?

Những đan dược, dược tề Thánh Linh là Cảnh Ngôn tặng cho Trương Ngọc, nhưng cửu trưởng lão và Trương Nhất Binh lấy chúng đi, thế là sao?

Cảnh Ngôn thầm bực mình.

Trương Ngọc gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Cảnh Ngôn hỏi:

- Đan dược khác thì sao?

Trương Ngọc nói:

- Đan dược khác phụ thân và tộc trưởng đưa ta, nói là chờ ta thăng cấp Tiên Thiên thì sử dụng những đan dược này tu luyện.

Cảnh Ngôn gật gù, nguôi cơn giận.

Bên ngoài chợt vọng vào tiếng kêu:

- Cảnh Ngôn tiên sinh …

Nghe giọng là tộc trưởng Trương gia Trương Nhất Binh.

Cảnh Ngôn, Trương Ngọc ra khỏi phòng.

Biết dược tề Thánh Linh bị Trương Nhất Binh lấy đi làm sắc mặt Cảnh Ngôn hơi khó chịu. Trương Ngọc thăng cấp Tiên

Thiên chỉ cần một bình dược tề Thánh Linh, có năm bình, ít nhất nên chừa lại một bình cho nàng đi?

Cảnh Ngôn nhìn Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão, hỏi:

- Trương tộc trưởng đến vừa lúc, ta hỏi tộc trưởng, các người lấy đi hết năm bình dược tề Thánh Linh của Trương Ngọc?

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão trắng mặt.

Trương Nhất Binh ấp úng không biết nên nói sao:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, dược tề Thánh Linh đó …

Từ khi rời khỏi phủ đệ của đan sư Cao Lan, Trương Nhất Binh và cửu trưởng lão luôn suy nghĩ nên nói sao với Cảnh Ngôn. Cảnh Ngôn tặng dược tề Thánh Linh cho Trương Ngọc nhưng bọn họ nghi ngờ công hiệu của nó đưa cho Cao Lan giám định, chẳng khác nào nói bọn họ không tin hắn.

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão rất rối rắm.

Cảnh Ngôn nhìn biểu tình của hai người cảm thấy có ẩn tình:

- Chuyện gì xảy ra?

Trương Nhất Binh cắn răng, cũng bất chấp:

- Cảnh Ngôn tiên sinh hãy xem dược tề này có phải là những thứ tiên sinh tặng cho Trương Ngọc không?

Trương Nhất Binh lấy ra năm bình dược tề mang về từ phủ đệ của Cao Lan đưa cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn khó hiểu nhận lấy nhìn xem, bình sứ không có vấn đề, đúng là hắn tặng cho Trương Ngọc. Cảnh Ngôn mở nắp bình, ánh mắt hắn tối sầm. Bình sứ không có vấn đề nhưng dược tề bên trong không phải dược tề Thánh Linh.

Cảnh Ngôn lại nhìn hai người Trương Nhất Binh, giọng cao hơn:

- Dược tề này là cái gì?

Nghe ngữ điệu của Cảnh Ngôn làm Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão xác định dược tề đúng là có vấn đề, khả năng trục trặc duy nhất là đan sư Cao Lan. Hai người không ngờ đan sư Cao Lan sẽ vì năm bình dược tề Thánh Linh làm chuyện vô sỉ như vậy.

Trương Nhất Binh kể tỉ mỉ cho Cảnh Ngôn nghe việc mình đưa dược tề cho đan sư Cao Lan giám định, không dám giấu diếm chút nào.

Cảnh Ngôn bực mình nói:

- Hừ! Đó là các ngươi tự tìm, ta tặng dược tề cho Trương Ngọc, liên quan gì các ngươi? Có cần các ngươi lấy dược tề đi giám định sao?

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão mím môi cúi đầu, ngoan ngoãn nghe răn.

Bọn họ không dám cãi lại Cảnh Ngôn, thầm nghĩ nếu sớm biết hắn mạnh như vậy thì họ làm gì ăn no rửng mỡ đưa dược tề cho Cao Lan giám định.

Cảnh Ngôn nhìn hai người, hỏi:

- Đan sư Cao Lan là đan sư tam giai?

Trương Nhất Binh hối hận nói:

- Đúng vậy, Hạo Phong thành chúng ta có hai đan sư, Cao Lan là một trong số đó, người kia là đệ tử của lão. Chúng ta không ngờ đan sư Cao Lan sẽ làm chuyện như vậy.

Cảnh Ngôn gật đầu, hỏi:

- Người này biết dược tề là ta tặng cho Trương Ngọc không?

Cái tên của Cảnh Ngôn hiện đã vang vọng Hạo Phong thành, Cao Lan là người có uy tín danh dự trong Hạo Phong thành, không thể nào không biết xung đột giữa Cảnh Ngôn và Tống gia. Cao Lan nên biết thực lực của Cảnh Ngôn giết tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn mà Tống gia không làm gì được hắn.

Trương Nhất Binh bất đắc dĩ nói:

- Lúc trước có lẽ không biết, nhưng khi chúng ta đi lấy dược tề đã nói rõ với Cao Lan.

Cảnh Ngôn nghe vậy khí thế trầm xuống, lòng lạnh lùng nói:

- Cao Lan biết dược tề là của ta còn giao năm bình này cho các ngươi?

Cửu trưởng lão ôm bụng tức giận, nói thẳng Cao Lan là thằng già:

- Không chỉ có thế, thằng già này còn bắt chúng ta thanh toán phí giám định năm vạn linh thạch!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Lá gan của người này không nhỏ, ta đi tìm y!

Trương Nhất Binh vội nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, chúng ta đi cùng tiên sinh!

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Không cần, các ngươi nói cho ta phủ đệ của Cao Lan ở đâu là được.

Hỏi rõ vị trí phủ đệ Cao Lan rồi Cảnh Ngôn bay ra trạch viện Trương gia.

Cửu trưởng lão nói nhỏ:

- Không biết thằng già Cao Lan gặp Cảnh Ngôn có giao ra năm bình dược tề Thánh Linh không?

Trương Nhất Binh nghiến răng nói:

- Hừ! Lão già đó đúng là không biết sống chết. Tống gia gặp Cảnh Ngôn tiên sinh còn phải nhún nhường, lão ta lại dám nuốt đồ của tiên sinh, dám nói dược tề tiên sinh đưa là thuốc giả! Theo ta thấy lão chán sống!

Trương Ngọc đứng một bên chu môi tức giận nói:

- Phụ thân, tộc trưởng, hai người không nên đưa dược tề đi cho Cao Lan giám định!

Trương Nhất Binh, cửu trưởng lão lộ vẻ mặt lúng túng.

Lúc này một hộ vệ chạy vào nói:

- Tộc trưởng, thành chủ đại nhân đến!

Hết chương 440.

Chương 441. Thái Độ Của Thành Chủ

Thành chủ đến?

Trương Nhất Binh rùng mình.

Cảnh Ngôn và Tống gia kết thúc xung đột, nhưng xung đột với thành chủ Viên Kế Hổ thì chưa xong.

Thành chủ đến Trương gia làm gì? Nghĩ bằng ngón chân cũng biết chắc chắn là tìm Cảnh Ngôn. Nếu không vì Cảnh Ngôn thì khi không thành chủ sẽ đến Trương gia sao? Từ lúc Viên Kế Hổ nhậm chức thành chủ Hạo Phong thành đến nay chưa từng đích thân tới Trương gia, phủ thành chủ có chuyện gì sẽ phái người kêu người Trương gia qua.

Trương Nhất Binh chấn động tinh thần, vội nói:

- Mau mời!

Phòng tiếp khách Trương gia.

Trương Nhất Binh và đám trưởng lão bước nhanh vào, Viên Kế Hổ đã chờ ở bên trong.

Viên Kế Hổ thấy người Trương gia vào, bất ngờ đứng dậy cười tươi nói:

- Ha ha ha! Trương tộc trưởng khỏe không?

Đám người Trương gia Trương Nhất Binh ngây ra.

Tình huống gì?

Thành chủ chẳng những đứng dậy đón chào còn cười tươi chào hỏi?

Trong phút chốc đám người Trương Nhất Binh đứng đực mặt ra, họ không hiểu thành chủ tính làm gì.

Trương Nhất Binh ngây người một lát sau phản ứng lại, vội vàng chắp tay chào Viên Kế Hổ:

- Kính chào thành chủ đại nhân!

Trước mặt là thành chủ Hạo Phong thành, người Trương gia ăn gan beo cũng không dám vô lễ, trừ phi Trương gia không muốn lăn lộn trong Hạo Phong thành.

Viên Kế Hổ nói thẳng ý đồ đến:

- Trương tộc trưởng, lần này ta đến chủ yếu vì gặp Cảnh Ngôn tiên sinh. Nghe nói Cảnh Ngôn tiên sinh làm khách ở Trương gia, không biết Trương tộc trưởng có thể dẫn kiến một chút không?

Quả nhiên tìm Cảnh Ngôn.

Khoan, Cảnh Ngôn tiên sinh? Là sao?

Đám người Trương Nhất Binh càng hoang mang. Thành chủ muốn tìm Cảnh Ngôn, đây là tất nhiên, nhưng thái độ của thành chủ hơi kỳ.

Còn kêu người Trương gia dẫn kiến giùm?

Tổ cha nó, hai ngày trước chẳng phải ngươi đã gặp Cảnh Ngôn trong trạch viện Tống gia sao? Khi đó suýt đánh với Cảnh Ngôn, sao bây giờ làm ra vẻ chưa từng gặp hắn?

Đám người Trương gia Trương Nhất Binh hoang mang. Xem thái độ của thành chủ không giống tìm Cảnh Ngôn sinh sự.

Trương Nhất Bình không hiểu ra sao nhưng vẫn phải trả lời Viên Kế Hổ:

- Thành chủ đại nhân, Cảnh Ngôn tiên sinh mới rời khỏi Trương gia đi phủ đệ của đan sư Cao Lan.

Viên Kế Hổ hiểu ra, cười nói:

- Đi phủ đệ Cao Lan? À đúng rồi, Cao Lan là đan sư, không lẽ tìm đan sư Cao Lan bàn luận về đan đạo? Cao Lan có chút năng lực, có thể khiến Cảnh Ngôn tiên sinh đi gặp thì giỏi đấy. Không sao, ta chờ ở đây là được, dù sao rảnh rỗi.

Trương Nhất Binh không biết tại sao Viên Kế Hổ thay đổi thái độ với Cảnh Ngôn, nhưng có một điều chắc chắn đó là gã đến không phải kiếm chuyện với hắn.

Vì thế Trương Nhất Binh nói ra lý do Cảnh Ngôn tìm Cao Lan:

- Thành chủ đại nhân, Cảnh Ngôn tiên sinh đi tìm đan sư Cao Lan không phải vì bàn luận đan đạo mà do …

Viên Kế Hổ tức giận rống to:

- Cái gì? Đồ khốn kiếp! Cao Lan quá khốn kiếp! Lão thất phu dám làm ra chuyện như vậy! Không được, ta phải đi xem, lão già làm mất mặt Hạo Phong thành!

Đám người Trương Nhất Binh bị cơn giận của Viên Kế Hổ làm hết hồn.

- Trương tộc trưởng, ta đi trước, cáo từ!

Viên Kế Hổ nói xong lao nhanh ra phòng tiếp khách, phóng lên cao bay nhanh hướng phủ đệ Cao Lan.

Phủ đệ Cao Lan.

Một nam nhân trung niên mặc áo tím đứng cạnh Cao Lan, chỉ vào một bình sứ biểu tình giật mình hỏi:

- Sư phụ, dược tề này thật sự kỳ lạ như vậy?

Cao Lan cảm khái nói:

- Ừm, dược tề này tên là dược tề Thánh Linh. Thật không tin được, ta sống hơn trăm năm nhưng chưa từng nghe nói trên thế giới này có dược tề thần kỳ như vậy, chậc chậc.

Nam nhân trung niên líu lưỡi nói:

- Đúng là khó tin, không thể tưởng tượng. Nếu có thể phối chế nhiều dược tề chẳng phải là trong thời gian ngắn chế tạo ra một đám võ giả cảnh giới Tiên Thiên?

Gã là đệ tử của Cao Lan, một đan sư nhất giai.

Con ngươi Cao Lan co rút:

- Đúng vậy! Nhưng ta đã nghiên cứu dược tề này vài ngày mà chưa thể hiểu rõ tài liệu phối chế dược tề. Còn về cách phối chế càng khó khăn, e rằng tinh lực một mình ta suốt đời khó hoàn thành.

Cao Lan nuốt năm bình dược tề không đơn thuần vì dược tề, lão muốn tìm ra cách phối chế. Có năm bình dược tề dù quý giá đến mấy cũng được bao nhiêu? Nếu biết rõ phối phương thì sẽ là báu vật vô giá. Nếu thành công, nguyên Lam Khúc quận thành đều chấn động.

Khi đó trong Lam Khúc quận thành ai không biết tên Cao Lan?

Ha ha, những đan sư trung cấp của Hiệp Hội Đan Sư cũng phải hết sức cung kính với lão. Nên Cao Lan phải tìm cách làm ra phối phương dược tề Thánh Linh.

Đệ tử Cao Lan hít sâu trầm giọng nói:

- Vì tìm hiểu rõ phối phương của dược tề như vậy, dù trả giá lớn đến đâu cũng đáng!

Lúc này chân trời vọng đến tiếng quát:

- Cao Lan, ngươi đi ra!?

Nghe thanh âm, ánh mắt Cao Lan thay đổi, khóe môi cong lên.

Đệ tử Cao Lan biến sắc mặt, quát to:

- Là ai?

Cao Lan nói với đệ tử:

- Chắc là Cảnh Ngôn. Đi, ra ngoài xem hắn muốn làm gì.

Cao Lan đã đoán được Cảnh Ngôn sẽ đến.

Tộc trưởng Trương gia Trương Nhất Binh mang thuốc giả về chắc chắn sẽ lấy ra cho Cảnh Ngôn xem, hắn tới tìm tính sổ là đương nhiên.

Giọng đệ tử Cao Lan hạ thấp nhiều:

- Cảnh Ngôn? Là người xung đột với Tống gia?

Hai ngày nay uy danh của Cảnh Ngôn như sấm bên tai gã.

Sát thần này đến tìm sư phụ làm cái gì?

Đệ tử Cao Lan muốn hỏi nguyên nhân nhưng Cao Lan đã đi ra ngoài, gã đành theo sau.

Hai người mới ra cửa thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống. Hộ vệ trong phủ đệ từ bốn phương tám hướng lao nhanh đến, mơ hồ bao vây Cảnh Ngôn. Đám hộ vệ thấy người từ trên trời giáng xuống liền biết là cường giả Đạo Linh cảnh, nên họ dừng lại ở nơi xa, chỉ dám phạm vi lớn bao vây chứ không đến gần hắn.

Cao Lan nhìn Cảnh Ngôn, trầm giọng quát:

- Ngươi là ai?

Cao Lan biết rõ còn cố hỏi.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm:

- Ngươi là Cao Lan?

Cao Lan rất biết cách trả đũa:

- Đúng vậy, ta quang minh Cao Lan! Các hạ là ai? Tại sao xâm nhập phủ đệ của ta? Hay các vị cho rằng có thực lực cường đại là có thể thích gì làm nấy?

Hết chương 441.

Chương 442. Cứu Tinh Đến

Nghe Cao Lan hỏi, Cảnh Ngôn tức giận bật cười.

Hay cho lão thất phu không cần mặt mũi!

Cảnh Ngôn kiềm nén tức giận trầm giọng nói:

- Ta là Cảnh Ngôn, tại sao đến tìm ngươi tin tưởng ngươi rất rõ ràng. Chúng ta người khôn không nói tiếng lóng, Cao Lan, ngươi trả lại năm bình dược tề Thánh Linh, chuyện này ta xem như không xảy ra.

Cao Lan nheo mắt nói:

- Thì ra là Cảnh Ngôn đó, rất nổi tiếng. Nhưng ta mặc kệ ngươi là ai, thực lực mạnh cỡ nào. Ngươi không được ta đồng ý xâm nhập phủ đệ của ta tức là xông vào nhà riêng. Hừ, ngươi nói dược tề Thánh Linh thì sớm bị tộc trưởng Trương gia Trương Nhất Binh lấy lại rồi!

Cao Lan sớm nghĩ đến nên nói gì khi Cảnh Ngôn tới, lão tuyệt đối không thừa nhận mình lấy dược tề Thánh Linh của hắn. Cao Lan quyết ăn mấy bình dược tề.

Đệ tử Cao Lan đứng cạnh lão, khóe mắt liếc sư phụ mình. Giây trước gã mới thấy dược tề Thánh Linh nhưng sư phụ nói Trương Nhất Binh đã lấy về. Đầu óc xoay chuyển đệ tử hiểu ngay dược tề Thánh Linh bị sư phụ biển thủ.

Đệ tử Cao Lan biết sự thật thế nào nhưng không chút do dự bênh sư phụ mình:

- Cảnh Ngôn, dược tề Thánh Linh đã bị Trương tộc trưởng lấy lại, giờ ngươi tìm sư phụ của ta đòi lại là có ý gì?

Đệ tử biết ý nghĩa của dược tề Thánh Linh, thần dược như thế tuyệt đối không thể để Cảnh Ngôn lấy lại. Sư phụ nói nếu làm ra phối phương dược tề Thánh Linh thì địa vị sẽ lên cao, gã làm đệ tử của lão thân phận cũng lên theo.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn đệ tử Cao Lan, khinh thường nói:

- Sư đồ hai người y như nhau. Cao Lan, ta không muốn nói nhảm nhiều với ngươi, nếu ngươi biết khôn thì trả lại dược tề, đừng lấy cớ rác rưởi dược tề bị Trương Nhất Binh lấy về. Dược tề là của ta, ta biết rõ thật giả thế nào. Ngươi tốt nhất là đừng thử thách lòng kiên nhẫn của ta!

Cảnh Ngôn hơi vận chuyển nguyên khí, nếu Cao Lan cứng cổ quyết không trả lại dược tề thì Cảnh Ngôn đành ra tay.

Cao Lan ỷ lại lớn nhất là thành chủ Viên Kế Hổ:

- Lớn lối thật. Ha ha, tưởng thực lực của mình mạnh là có thể hoành hành bá đạo nơi nơi giết người? Cảnh Ngôn, ta biết ngươi xung đột với Tống gia, ngươi giết tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn. Nhưng nơi này là Hạo Phong thành, không phải chỗ cho ngươi làm xằng làm bậy! Ngươi không sợ thành chủ Hạo Phong thành ta tru sát sao?

Cao Lan đã hỏi thăm Cảnh Ngôn và Tống gia xung đột thế nào, xung đột hai bên đã kết thúc nhưng vấn đề giữa thành chủ và Cảnh Ngôn chưa xong. Hôm đó nếu không phải lão tộc trưởng Tống gia khuyên nhủ thì thành chủ đã ra tay tru sát Cảnh Ngôn ngay tại chỗ.

Cao Lan tin tưởng nếu hôm nay Cảnh Ngôn lại ra tay, thành chủ Viên Kế Hổ chắc chắn sẽ tru sát hắn. Cao Lan lôi Viên Kế Hổ ra vì muốn làm Cảnh Ngôn kiêng dè, lão không tin hắn không sợ chết.

Bên ngoài đồn Cảnh Ngôn lợi hại thế nào thì Cao Lan không tin, lão cho rằng nếu lão tộc trưởng Tống gia dốc hết

sức hắn tuyệt đối không sống nổi. Tương tự, thành chủ Viên Kế Hổ muốn giết Cảnh Ngôn thì hắn tuyệt đối không cản nổi.

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Cao Lan, ngươi nghĩ thành chủ có thể che chở ngươi?

Cảnh Ngôn biết Cao Lan tự tin vì điều gì, là thành chủ Viên Kế Hổ.

Tim Cao Lan giật thót:

- Hừ! Nơi này là Hạo Phong thành! Ngươi là người ngoài đến Hạo Phong thành nhưng hở chút giết chóc, thành chủ đại nhân tru sát ngươi là thiên kinh địa nghĩa! Ta khuyên ngươi tốt nhất là rời khỏi Hạo Phong thành trước khi thành chủ chưa xuống tay, nếu không chờ lúc ngươi muốn đi thì đã muộn!

Không hiểu sao Cao Lan nhìn nét mặt của Cảnh Ngôn không cảm giác ra hắn e ngại thành chủ.

Hay Cảnh Ngôn thật sự không sợ thành chủ Viên Kế Hổ tru sát hắn?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không muốn giết người nhưng đôi khi bị buộc.

Xem ra không hành động thì không lấy về năm bình dược tề Thánh Linh được.

Xoẹt!

Thiên Hỏa kiếm hiện ra.

Thấy Cảnh Ngôn lấy ra Thiên Hỏa kiếm, mắt Cao Lan lóe tia sợ hãi. Cao Lan không phải loại người không sợ chết, lão biết dược tề là của Cảnh Ngôn còn dám nuốt dược tề Thánh Linh không phải vì không sợ chết, chỉ vì có núi dựa thành chủ cộng thêm lão ham dược tề Thánh Linh, mê danh vọng.

Cao Lan thở hổn hển:

- Ngươi muốn làm gì?

Đệ tử Cao Lan căng thẳng quát to:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng làm bậy! Nếu ngươi ra tay chắc chắn thành chủ đại nhân sẽ không tha cho ngươi!

Chợt một tiếng quát to truyền đến:

- Cao Lan!

Thành chủ Viên Kế Hổ từ chân trời bay nhanh đến.

- Thành chủ?

- Thành chủ đại nhân!

Cao Lan thấy Viên Kế Hổ đến thì mừng rỡ, từ hoảng hốt lại trở nên tự tin.

Thành chủ đến, núi dựa của lão tới thì sợ gì Cảnh Ngôn?

Cao Lan nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, nhếch mép cười ác, hăng hái nói:

- Tiểu súc sinh, mới rồi ta kêu đi nhưng ngươi không đi, bây giờ muốn đi đã muộn!

Cao Lan chửi rủa Cảnh Ngôn một câu rồi khóc lóc tố cáo với Viên Kế Hổ từ trên trời giáng xuống:

- Thành chủ đại nhân, tiểu súc sinh tên Cảnh Ngôn tự tiện xông vào phủ đệ của ta, xin thành chủ đại nhân làm chủ giúp ta!

Đệ tử Cao Lan lanh mồm lanh miệng cùng Cao Lan kẻ túng người hứng, rất là uất ức nói:

- Thành chủ đại nhân, người tên Cảnh Ngôn khi không xâm nhập vào phủ đệ của sư phụ. Thành chủ đại nhân nhìn xem, hắn lấy cả vũ khí ra tính giết chúng ta. Phải tru sát loại người này, nếu không uy danh của Hạo Phong thành ta ở đâu?

Cảnh Ngôn cười nhạt nhìn hai sư đồ.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn hướng Viên Kế Hổ, hỏi:

- Viên Kế Hổ muốn nhúng tay vào chuyện này phải không?

Cảnh Ngôn lười giải thích tại sao tìm Cao Lan, hắn cho rằng có giải thích cũng vô ích. Hôm trong Tống gia, Viên Kế Hổ tính đánh hắn rồi, giờ trong phủ đệ Cao Lan một lần nữa thấy gã e rằng không phải trùng hợp. Có lẽ Viên Kế Hổ luôn phái người âm thầm giám thị, biết Cảnh Ngôn tìm Cao Lan nên theo tới đây.

Viên Kế Hổ cười nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, đúng là ta phải nhúng tay xử lý chuyện này! Sinh hoạt trong Hạo Phong thành, ta là thành chủ, không ra mặt sao được?

Thấy dáng vẻ của Viên Kế Hổ, con ngươi Cảnh Ngôn co rút, nghe giọng điệu của gã hơi kỳ. Lúc ở Tống gia thì Viên Kế Hổ nói chuyện không như vậy.

Hết chương 442.

Chương 443. Phải Làm Cảnh Ngôn Vừa Lòng

Cảnh Ngôn thầm khó hiểu nhìn thành chủ Viên Kế Hổ mới đến.

So với hai ngày trước ở Viên Kế Hổ đúng là khác nhau một trời một vực, Cảnh Ngôn không cảm nhận ác ý từ Viên Kế Hổ. có thể nói thái độ của Viên Kế Hổ có chút tôn kính Cảnh Ngôn.

Xảy ra chuyện gì?

Cao Lan tiếp tục kêu gào:

- Xin thành chủ đại nhân hãy tru sát tên giặc này!

Vì Viên Kế Hổ đến làm Cao Lan tự tin, nỗi lòng kích động nên không nhận ra thái độ của Viên Kế Hổ với Cảnh Ngôn. Cao Lan chỉ nghe Viên Kế Hổ nói gã làm thành chủ Hạo Phong thành sao có thể bỏ qua chuyện này.

Đệ tử của Cao Lan thì lộ vẻ giật mình, hơi lùi lại một bước. Gã cảm giác sự việc khác lạ, thái độ của thành chủ đối với Cảnh Ngôn không giống bên ngoài đồn là muốn đối phó hắn.

Nếu thành chủ thật sự muốn đối phó Cảnh Ngôn sẽ khách sáo xưng hô là tiên sinh sao?

Gã nhìn sư phụ Cao Lan, không biết làm sao nhắc nhở lão.

Viên Kế Hổ liếc hướng Cao Lan, ánh mắt âm trầm lớn tiếng quát mắng:

- Lão già chết tiệt không biết ngượng là gì! Mặt mũi của Hạo Phong thành ta bị ngươi làm mất hết! Thật là không biết

sống chết, đồ của Cảnh Ngôn tiên sinh cũng dám nuốt! Lá gan của ngươi lớn lắm!

Biểu tình cuồng vọng của Cao Lan đông lại, dù lão bị hỏng não lúc này cũng nhìn ra Viên Kế Hổ đang rít gào với mình.

Chuyện gì đây?

Cao Lan là đan sư tam giai, đan sư mạnh nhất Hạo Phong thành, quan hệ với thành chủ tuy không thân thiết nhưng không tệ. Khi thành chủ cần luyện chế đan dược đa số sẽ tìm Cao Lan.

Nhưng thái độ của thành chủ Viên Kế Hổ lúc này vì sao trở nên như vậy?

Cao Lan trợn to mắt khó tin nhìn Viên Kế Hổ, lão không ngờ gã đứng về phía Cảnh Ngôn. Viên Kế Hổ là chỗ dựa lớn nhất của Cao Lan, giờ núi dựa đứng về phía đối lập với lão?

Nếu không có Viên Kế Hổ thì Cao Lan kkhông dám biển thủ dược tề Thánh Linh, ít nhất không dám kiêu ngạo như vậy. Vì uy danh của Cảnh Ngôn không phải giả, dù hắn không đánh lại Viên Kế Hổ nhưng dư sức đối phó với lão.

Cao Lan hoảng sợ, ấp úng nói:

- Thành … Thành chủ đại nhân làm sao … vậy?

Viên Kế Hổ trầm giọng quát:

- Lão thất phu, mau giao đồ ra, bớt nói nhảm đi!

Viên Kế Hổ lười dằng dai với Cao Lan, gã đã nhúng tay vào chuyện này thì phải làm thật đẹp, khiến Cảnh Ngôn vừa lòng.

Cao Lan cắn chết không nhả:

- Nhưng ta không lấy cái gì.

Viên Kế Hổ ra tay dứt khoát gọn gàng:

- Muốn chết!

Nếu Cao Lan ngoan ngoãn giao đồ của Cảnh Ngôn ra Viên Kế Hổ sẽ chừa mạng sống cho lão, nhưng ở trước mặt gã mà lão còn ngoan cố phủ nhận chẳng khác nào xem thường thành chủ này.

Bùm!

Viên Kế Hổ ra tay tàn nhẫn dứt khoát, nguyên khí toàn thân tuôn ra ồ ạt cực kỳ hung ác ập hướng Cao Lan.

Cao Lan thấy Viên Kế Hổ ra tay thì người mềm nhũn:

- Thành chủ tha mạng!

Viên Kế Hổ cười nhạt, động tác không chút tạm dừng.

Phập!

Bàn tay Viên Kế Hổ chính xác đập vào đầu Cao Lan, đầu lão như trái dưa hấu bị đập mạnh, cảnh tượng không cần tả nhiều.

Nhìn Cao Lan mềm nhũn ngã dưới đất, Viên Kế Hổ hừ lạnh một tiếng:

- Thứ không biết sống chết, ta gai mắt ngươi lâu rồi. Trong ngày thường ngươi tác uy tác phúc cũng đành thôi, nhưng dám nhảy nhót trước mặt Cảnh Ngôn tiên sinh, có chết cũng chẳng đáng tiếc!

Viên Kế Hổ phủi tay.

Rầm bịch!

Đệ tử Cao Lan quỳ xuống khóc ròng, sợ đến bay mất hồn vía nhưng không quên van xin:

- Thành chủ đại nhân, chuyện này không liên quan gì với ta, đều là Cao Lan làm!

Viên Kế Hổ nhìn đệ tử Cao Lan, cười gằn:

- Ta tạm thời tin tưởng ngươi, nhưng ngươi còn đang chờ cái gì? Còn không giao đồ ra? Ngươi là đệ tử của lão thất phu Cao Lan, chắc không thể nào không biết thứ đó ở đâu đi?

Viên Kế Hổ nhìn chằm chằm đệ tử Cao Lan, mắt lóe sát ý. Gã dám nói nhảm một câu là Viên Kế Hổ sẽ tru sát ngay.

- Ta biết! Ta biết! Ta đi lấy!

Đệ tử Cao Lan vừa nói vừa lồm cồm bò dậy nhảy phắt vào phòng, hai giây sau đi ra cầm năm bình sứ.

Đệ tử Cao Lan nhìn Viên Kế Hổ lại ngó Cảnh Ngôn, nức nở nói:

- Thành chủ đại nhân, đồ của Cảnh Ngôn đại nhân là mấy cái này.

Viên Kế Hổ trợn to mắt nói:

- Còn không đưa cho Cảnh Ngôn tiên sinh?

Đệ tử Cao Lan bò tới gần Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đại nhân nhìn xem những dược tề Thánh Linh này …

Trên đời ít ai không sợ chết, đối mặt cái chết không vài người cứng xương nổi.

Đệ tử Cao Lan sợ đứng tim, sư phụ của gã đã bị một bàn tay đạp chết, thành chủ đập chết gã sẽ có áp lực gì sao? Gã không hiểu tại sao thành chủ đột nhiên giúp Cảnh Ngôn, nhưng lúc này không thích hợp nghĩ nhiều, lo giữ mạng nhỏ quan trọng nhất.

Cảnh Ngôn cầm năm bình sứ mở ra nhìn, gật đầu cất đi.

Viên Kế Hổ nhìn Cảnh Ngôn, mỉm cười nói:

- He he, đồ của Cảnh Ngôn tiên sinh đúng không?

Bộ dáng Viên Kế Hổ như thể người vừa giết Cao Lan không phải là gã.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng rồi, không có vấn đề.

Cảnh Ngôn không biết tại sao Viên Kế Hổ đột nhiên khách sáo, nhưng gã đã thân thiện thì hắn không thể tiếp tục mặt lạnh.

Viên Kế Hổ rất dứt khoát, trực tiếp đập chết Cao Lan, lúc Cảnh Ngôn thấy cũng hơi bị giật mình.

Viên Kế Hổ chán ghét nhìn quét xung quanh, nói:

- Vậy thì tốt, tốt rồi. Ài, Cao Lan làm Hạo Phong thành chúng ta mất mặt, gây rắc rối cho Cảnh Ngôn tiên sinh khiến ta vô cùng áy náy. Ài, chỗ mùi hôi nồng nặc này chúng ta đừng ở lâu, vừa đi vừa nói chuyện.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Được.

Hai người cùng đi.

Mãi khi Cảnh Ngôn, Viên Kế Hổ biến mất đệ tử Cao Lan mới thở hắt ra, xem như giữ được mạng nhỏ. Gã nhìn sư phụ Cao Lan không còn cái đầu, mặt gã không chút máu.

Một góc ngoài phủ đệ Cao Lan, Viên Kế Hổ và Cảnh Ngôn đứng lại.

Viên Kế Hổ nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, mới rồi ta đi Trương gia biết tiên sinh đến Cao Lan, nên ta chạy tới đây ngay.

Cảnh Ngôn nheo mắt cười nói:

- Đa tạ thành chủ.

Hết chương 443.

Chương 444. Đạo Nguyên Quả

Viên Kế Hổ nhìn như thô kệch nhưng rất tinh tế, gã nói mình đến Trương gia trước biết Cảnh Ngôn tìm Cao Lan, đây là đang giải thích sợ bị hiểu lầm gã phái người theo dõi Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn Viên Kế Hổ cười toe toét lòng thầm khó hiểu, hắn không chắc tại sao gã đột ngột đổi thái độ với mình. Cảnh Ngôn không tiện hỏi thẳng ra thắc mắc.

Viên Kế Hổ hơi tạm dừng, cẩn thận dò hỏi:

- Nghe nói Cảnh Ngôn tiên sinh là người Đông Lâm thành?

Nghe Viên Kế Hổ đặt câu hỏi Cảnh Ngôn liền hiểu:

- Đúng vậy, ta là người Đông Lâm thành.

Xem ra Viên Kế Hổ đã điều tra hắn.

Thoạt trông Viên Kế Hổ thuận miệng hỏi nhưng thật ra có mục đích:

- Đông Lâm thành là nơi tốt, ta chưa đi qua nhưng nhiều lần nghe nói Hắc Thạch sơn mạch ở đó mỗi ngày hấp dẫn vô số mạo hiểm giả đi vào săn bắn. Ta nghe tổng quản trong phủ nói Cảnh Ngôn tiên sinh là thành viên Cảnh gia Đông Lâm thành, thành chủ Đông Lâm thành hiện giờ cũng do người Cảnh gia đảm nhiệm.

Viên Kế Hổ thông qua phủ thành chủ điều tra chi tiết của Cảnh Ngôn nhận về tin tức rất kinh người. Viên Kế Hổ biết mức độ chính xác của tin tức thông thường sẽ không có sai

lầm, nhưng cũng có khả năng lầm lẫn. Muốn xác định tin tức thật giả sẽ phải mất thêm mấy ngày, Viên Kế Hổ không thể chờ nữa, nếu tin là thật thì gã phải nhanh chóng bù đắp quan hệ với Cảnh Ngôn.

Viên Kế Hổ không tiện hỏi thẳng Cảnh Ngôn về quan hệ của hắn và Quận Vương đại nhân, nên gã hỏi đường vòng thành chủ Đông Lâm thành có phải do người Cảnh gia đảm nhiệm, đây là câu hỏi khôn.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng cười nói:

- Hiện thành chủ Đông Lâm thành do trưởng lão Cảnh gia Cảnh Thiên Anh đảm nhiệm.

Cảnh Ngôn nghĩ sơ liền hiểu những ý đồ của Viên Kế Hổ.

Mắt Viên Kế Hổ lại lóe tia kinh ngạc:

- Cảnh gia có Cảnh Ngôn tiên sinh nhất định sẽ phát dương quang đại, tương lai sừng sững Lam Khúc quận thành không phải việc khó.

Thành chủ Đông Lâm thành thật sự do người Cảnh gia đảm nhiệm, tức là tin tức gã có được đều chính xác.

Cảnh Ngôn chắp tay cảm ơn:

- Đa tạ lời chúc của thành chủ.

Viên Kế Hổ chân thành nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh là khách quý của Hạo Phong thành ta, lần này từ xa đến, ta làm thành chủ có chút thất lễ, mong Cảnh Ngôn tiên sinh rộng lượng đừng chê trách.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Thành chủ quá khách khí.

Cảnh Ngôn hiểu rõ bây giờ Viên Kế Hổ khách sáo là vì biết bối cảnh của hắn, nếu hắn không có bối cảnh như vậy Viên Kế

Hổ tuyệt đối sẽ không tôn kính nâng hắn lên.

Cảnh Ngôn không muốn sinh ra xung đột với Viên Kế Hổ nên sẽ không nói toạc ra, cứ như bây giờ người tốt ta tốt mọi người tốt cũng hay.

Viên Kế Hổ bỗng lấy ra một cái hộp màu đỏ đưa cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, ta từng vào một động phủ thượng cổ, lấy được một trái cây đặc biệt trong đó. Trái cây này chắc sẽ có trợ giúp với Cảnh Ngôn tiên sinh, xin hãy nhận lấy.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nhìn Viên Kế Hổ, hắn định từ chối ngay. Thứ Viên Kế Hổ lấy ra chắc chắn không tệ, chín mươi phần trăm là trân bỏ giá trị liên thành. Nhưng nếu Cảnh Ngôn nhận quà thì ý nghĩa sẽ thay đổi, quan hệ của hai người đổi khác.

Đơn giản là Cảnh Ngôn nhận quà, sau này Viên Kế Hổ tìm hắn hỗ trợ, hắn khó lòng tuyệt tình từ chối. Cảnh Ngôn không thể làm chuyện ăn xong quẹt mỏ như gà.

Nên Cảnh Ngôn định từ chối món quà ngay.

Không đợi Cảnh Ngôn ở miệng Viên Kế Hổ đã nói thêm:

- Trái cây này tên Đạo Nguyên Quả, ta có tra duyệt một số điển tịch thượng cổ được đến chút manh mối. Nếu võ giả dùng Đạo Nguyên Quả tu luyện trong thời gian nhất định hiệu quả sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Viên Kế Hổ sợ Cảnh Ngôn không biết Đạo Nguyên Quả là vật gì nên giải thích tỉ mỉ.

Không phải Viên Kế Hổ xem thường Cảnh Ngôn mà vì Đạo Nguyên Quả đã không còn trên đại lục, những nơi như Hắc Thạch sơn mạch, Nguyệt Hoa Sâm Lâm không có Đạo Nguyên Quả.

Nghe cái tên Đạo Nguyên Quả, lòng Cảnh Ngôn máy động.

Càn Khôn Đan Đạo tự động vận chuyển, sau đó tinh thần Cảnh Ngôn rung động mạnh.

Đạo Nguyên Quả?

Không ngờ có Đạo Nguyên Quả!

Cảnh Ngôn cảm giác tim sắp nhảy khỏi lồng ngực.

Đạo Nguyên Quả đúng là có công hiệu tăng hiệu suất tu luyện cho võ giả, Viên Kế Hổ nói đúng. Nhưng với Cảnh Ngôn thì giá trị Đạo Nguyên Quả không chỉ có bấy nhiêu.

Cảnh Ngôn do dự.

Nếu là trân bảo khác dù nó vô cùng quý giá Cảnh Ngôn cũng không để bụng, với năng lực luyện đan của hắn sau này muốn kiếm bao nhiêu tài nguyên chẳng được?

Nhưng Đạo Nguyên Quả là thứ đã biến mất, trừ một số động phủ, di tích thượng cổ ra khó mà tìm thấy. Nếu lần này từ chối Viên Kế Hổ đưa tặng, sau này muốn tìm Đạo Nguyên Quả e rằng khó không thua gì lên trời.

Cảnh Ngôn nhướng chân mày nhìn Viên Kế Hổ, hắn trầm ngâm một lát sau nói:

- Vậy xin đa tạ thành chủ đại nhân tặng cho.

Cảnh Ngôn nhận lấy Đạo Nguyên Quả, thật sự khó mà từ chối. Vì Đạo Nguyên Quả đáng giá nợ Viên Kế Hổ một nhân tình, có trái Đạo Nguyên Quả thì cảnh giới của Cảnh Ngôn ít nhất sẽ tăng một bậc trong thời gian ngắn.

Thấy Cảnh Ngôn nhận Đạo Nguyên Quả, Viên Kế Hổ rất vui vẻ, tinh thần phơi phới. Khoảnh khắc Cảnh Ngôn nhận lấy Đạo Nguyên Quả, quan hệ giữa Viên Kế Hổ và Cảnh Ngôn chính thức sâu thêm một bước. Lúc trước Viên Kế Hổ giết Cao

Lan không đáng gì, dù gã không ra mặt cũng chẳng sao, gã cũng không làm gì Cảnh Ngôn được.

Như lão tộc trưởng Tống gia nói, nếu Viên Kế Hổ đánh với Cảnh Ngôn khả năng gã thua rất lớn. Ở trong mắt Viên Kế Hổ tuy Đạo Nguyên Quả quý giá nhưng so với nhân tình của Cảnh Ngôn thì không đáng gì.

***

Trạch viện Trương gia.

Đám ngườiTrương Nhất Binh lo âu chờ đợi.

Thành chủ Viên Kế Hổ rời khỏi Trương gia đi phủ đệ Cao Lan tìm Cảnh Ngôn, đám người Trương gia không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Viên Kế Hổ và Cảnh Ngôn tiên sinh có khi nào đánh nhau không?

Tuy Viên Kế Hổ đến Trương gia với thái độ khác hẳn, nhưng đám người Trương Nhất Binh vẫn không biết vì sao, không ai dám chắc Viên Kế Hổ nghĩ gì.

Trương Nhất Binh giậm chân nóng nảy quát hỏi:

- Người tìm hiểu tin tức tại sao còn chưa về?

Viên Kế Hổ mới rời đi Trương Nhất Binh liền phái người chạy đi phủ đệ Cao Lan tìm hiểu tin tức. Nhưng tốc độ bay của Viên Kế Hổ nhanh biết bao, người Trương gia đi nghe ngóng chắc chắn sẽ không về nhanh như vậy.

Hết chương 444.

Chương 445. Thần Đạo Đan

Trong khi đám người Trương gia Trương Nhất Binh nóng ruột nóng gan chờ tin truyền về.

Cảnh Ngôn trở lại.

Thấy Cảnh Ngôn bình yên đám người Trương gia thở phào nhẹ nhõm, lòng thầm khó hiểu.

Thành chủ Viên Kế Hổ tìm Cảnh Ngôn rốt cuộc có ý gì?

Trương Nhất Binh do dự hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, mới rồi thành chủ đến tìm tiên sinh.

Cảnh Ngôn phất tay cười nói:

- Ta biết, mới rồi đã gặp thành chủ, không có việc gì.

Cảnh Ngôn biết người Trương gia luôn lo thành chủ có địch ý với hắn, thế là hắn bổ sung thêm:

- Trương tộc trưởng, các người không cần lo làm gì, hiểu lầm lúc trước giữa ta và thành chủ Viên Kế Hổ đã gỡ bỏ.

Nghe câu này đám người Trương Nhất Binh mắt lóe tia sáng kỳ lạ. Lúc trên bầu trời trạch viện Tống gia, Viên Kế Hổ định đánh với Cảnh Ngôn, sau đó lão tộc trưởng Tống gia khuyên nhủ mới thôi. Mới qua hai ngày Viên Kế Hổ đã hoàn toàn thay đổi thái độ với Cảnh Ngôn.

Gỡ bỏ hiểu lầm?

Cảnh Ngôn lấy ra dược tề thu về từ phủ đệ Cao Lan, đặt chúng lên bàn:

- Đây là năm bình dược tề Thánh Linh, Trương Ngọc chắc cần một bình là đủ, bốn bình khác Trương tộc trưởng tự phân phối đi.

Đám người Trương Nhất Binh mừng rỡ.

Nếu Cảnh Ngôn không nói, dù Trương Ngọc chỉ cần một bình dược tề thì bọn họ không dám đòi nàng đưa bốn bình khác. Cảnh Ngôn đã nói ra thì bốn bình dược tề Thánh Linh còn dư bọn họ có thể cho mấy tử đệ Võ Đạo cửu trọng thiên xuất sắc nhất gia tộc dùng, trong thời gian ngắn có lẽ Trương gia sẽ thêm một, hai cảnh giới Tiên Thiên.

Đám người Trương gia ra tiếng tâng bốc:

- Cảnh Ngôn tiên sinh ra tay thì cho Cao Lan mười lá gan cũng không dám tiếp tục bá chiếm dược tề Thánh Linh.

- Đúng rồi, lão thất phu Cao Lan thật đáng hận, may mắn có Cảnh Ngôn tiên sinh nếu không Trương gia chúng ta muốn thu về dược tề rất khó khăn.

Cảnh Ngôn liếc mấy người, nói:

- Cao Lan đã chết.

Đám người Trương Nhất Binh rùng mình:

- A?

- Cái gì?

Cảnh Ngôn tiên sinh ác vậy? Cứ thế giết Cao Lan? Cao Lan là đan sư tam giai, có địa vị cao không thể với tới trong Hạo Phong thành. Dù là mấy gia tộc hạng nhất muốn tìm Cao Lan luyện chế đan dược giùm cũng phải ăn nói khép nép, giờ lão bị Cảnh Ngôn giết?

Trương Nhất Binh hít sâu hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh giết đan sư Cao Lan?

Cảnh Ngôn đáp:

- Không phải ta, là thành chủ Viên Kế Hổ tự tay giết.

Nhưng khác biệt không lớn, nếu Viên Kế Hổ không xuất hiện Cảnh Ngôn vẫn sẽ giết Cao Lan. một đan sư tam giai tầm thường có đáng gì?

Cảnh Ngôn vừa nói vừa lấy một tờ giấy ra:

- Được rồi, không nói mấy chuyện này. Có một việc muốn nhờ Trương tộc trưởng hỗ trợ, trong giấy có chút tài liệu linh thảo mà ta cần, Trương tộc trưởng hãy tìm giúp ta. Đây là mười vạn linh thạch cho Trương tộc trưởng dùng.

Cùng với tờ giấy còn có một tấm thẻ vàng mười vạn linh thạch. Giấy liệt kê tài liệu linh thảo đều thường thấy, có thể mua trong Đông Lâm thành thì ở Hạo Phong thành càng dễ tìm.

Cảnh Ngôn cần những tài liệu này để luyện chế Thần Đạo Đan.

Đúng vậy, Thần Đạo Đan là một loại đan dược được ghi trong Càn Khôn Đan Đạo. Đan dược này không có phẩm cấp, độ khó luyện chế cỡ đan dược tứ giai bình thường.

Cảnh Ngôn biết cách luyện chế Thần Đạo Đan nhưng hắn không thể luyện ra, vì hắn không có Đạo Nguyên Quả. Thật tình cờ khi Viên Kế Hổ tặng một trái Đạo Nguyên Quả, có nó cộng thêm tinh huyết thần thú mà Cảnh Ngôn lấy từ người Kim Mâu Hùng trong sân săn bắn bên ngoài Lam Khúc quận thành, hai loại tài liệu chính đều có, thiếu tài liệu phụ trợ khác có thể mua trong Hạo Phong thành.

Theo như Càn Khôn Đan Đạo miêu tả Thần Đạo Đan thì đan dược này ít nhất tăng một cảnh giới cho võ giả Đạo Linh cảnh. Nếu võ giả Đạo Sư cảnh dùng có thể tăng tu vi mảng lớn.

Thần Đạo Đan là đan dược nghịch thiên, nếu thả ra ngoài sẽ làm nguyên Thiên Nguyên đại lục rúng động.

Chỉ vì hai tài liệu chính quá hiếm hoi. Tinh huyết thần thú còn dễ tính, mặc dù quý hiếm nhưng có thể tìm được. Đạo Nguyên Quả thì dù trong Quận Vương phủ cũng không có.

Viên Kế Hổ có một trái, có thể nói đây là cơ duyên lớn của Cảnh Ngôn.

Vốn vì không cách nào luyện chế Thần Đạo Đan nên Cảnh Ngôn tính tìm cơ hội trực tiếp hấp thu tinh huyết thần thú, mỗi tội hiệu quả sẽ kém rất nhiều. Cảnh Ngôn giờ là tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ, nếu trực tiếp hấp thu tinh huyết thần thú sẽ giúp thực lực tiến bộ nhiều, nhưng hy vọng đột phá một cảnh giới không lớn.

Trương Nhất Binh hồi hộp nhận lấy tờ giấy trong tay Cảnh Ngôn, đọc lướt qua xong yên lòng gật đầu.

Linh thảo liệt kê trên giấy không hiếm hoi, có thể mua trong Hạo Phong thành, hao phí linh thạch không nhiều, mười vạn linh thạch dư dả.

Trương Nhất Binh nịnh nọt nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, những tài liệu này dễ tìm, ta sai người làm ngay, không cần linh thạch.

Nếu mua tài liệu cần trăm vạn linh thạch thì Trương Nhất Binh đành chịu, trong Trương gia không có nhiều linh thạch có sẵn. Những tài liệu này chỉ cần vài vạn linh thạch, chuyện nhỏ.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Trương tộc trưởng, những linh thạch này không đáng gì với ta, không cần Trương gia trả giùm.

Trương Nhất Binh nghe Cảnh Ngôn kiên quyết nói, không dám cãi nữa, nhanh chóng nhận lấy thẻ vàng linh thạch từ tay hắn.

Sau đó Trương Nhất Binh sai một trưởng lão phải mua đầy đủ tài liệu linh thảo Cảnh Ngôn liệt kê với tốc độ nhanh nhất.

***

Trạch viện Lưu gia.

Một trưởng lão hỏi tộc trưởng Lưu gia:

- Tộc trưởng, ngày mai Trương Mẫn Trương gia tổ chức lễ tang, Lưu gia ta có cần phái người đi không?

Trương gia là gia tộc phụ thuộc Lưu gia, Trương Mẫn là tử đệ vô cùng quan trọng của Trương gia. Lễ tang của Trương Mẫn theo lý thuyết Lưu gia cần phái người tham gia.

Nhưng bây giờ thế cục hơi vi diệu, cường giả Cảnh Ngôn ở trong Trương gia, nghe nói là hắn đưa xác Trương Mẫn về. Hiển nhiên Cảnh Ngôn và Trương Mẫn có quan hệ không giống bình thường. Nhưng hiện tại thành chủ đại nhân gai mắt Cảnh Ngôn, nếu Lưu gia tham gia lễ tang của Trương Mẫn bị thành chủ biết, có khi nào thành chủ cũng gai mắt Lưu gia?

Lưu tộc trưởng không trả lời ngay, vắt óc suy tư. Bình thường thì Lưu gia nhất định sai người tham gia lễ tang của Trương Mẫn, ít nhất có một trưởng lão đi.

Nhưng bây giờ …

Lưu tộc trưởng rối rắm một lúc lâu cuối cùng nói:

- Thôi đừng đi tránh cho thành chủ bất mãn với Lưu gia ta. Tuy thành chủ sẽ không vì vậy trả thù Lưu gia nhưng vẫn có ảnh hưởng, chờ xong việc lại đi tìm Trương Nhất Binh giải thích.

Hết chương 445.

Chương 446. Phán Đoán Sai Sót

Nếu không suy xét đến nhân tố Cảnh Ngôn và thành chủ Viên Kế Hổ giải hòa thì tộc trưởng Lưu gia lo đúng đắn.

Lưu gia không phái người tham gia lễ tang Trương Mẫn có lẽ sẽ làm Trương gia không vui, nhưng xong chuyện Lưu gia đi Trương gia giải thích một chút, Trương gia sẽ hiểu cho nỗi khổ của Lưu gia. Làm như vậy vừa không khiến thành chủ Viên Kế Hổ khó chịu vừa không làm Trương gia bất mãn nhiều.

Trưởng lão Lưu gia đồng ý quyết định của tộc trưởng.

Trong Hạo Phong thành không chỉ có một, hai gia tộc có cùng nỗi băn khoăn như Lưu gia.

Gia tộc hạng nhất khác, Hồ gia cũng quyết định tương tự, không tham gia lễ tang của Trương Mẫn.

Những thế lực hạng hai ngang ngửa Trương gia, thậm chí là gia tộc thế lực quy mô nhỏ hơn, thế lực kém hơn đa số không định phái người đến dự lễ tang của Trương Mẫn.

Hạo Phong thành lúc này nhìn như bình tĩnh thật ra không giống mặt ngoài, hình dung bằng từ mạch nước ngầm cũng không quá mức.

Nhiều người chờ hành động của thành chủ, đặc biệt là thế lực ghen tỵ Trương gia gần đây đắc thế càng mong chờ thành chủ ra tay với Cảnh Ngôn. Nếu việc này liên lụy đến Trương gia thì càng tuyệt vời.

Một ngày qua nhanh.

Hôm nay tất cả người Trương gia mặc trường bào màu trắng.

Trương Mẫn vốn có địa vị cao trong Trương gia, còn trẻ đã thăng cấp Tiên Thiên, được vào Đạo Nhất học viện tu luyện. Trương Mẫn là niềm tự hào của Trương gia, lễ tang của nàng sao Trương gia có thể làm qua loa?

Phụ thân của Trương Mẫn là cửu trưởng lão Trương gia.

Bây giờ còn một nguyên nhân quan trọng hơn là Cảnh Ngôn, hắn còn ở Trương gia, cho đám người Trương Nhất Binh một trăm lá gan cũng không dám làm lễ tang Trương Mẫn qua loa.

Sáng tinh mơ Trương Nhất Binh và đám trưởng lão Trương gia đứng ở trước cửa trạch viện đón khách.

Tuy rằng có rất nhiều gia tộc thế lực quyết định không tham gia lễ tang của Trương Mẫn, nhưng vẫn còn nhiều gia tộc thế lực đến dự. Nên trước cửa trạch viện Trương gia từ sáng sớm đã đông người, từng nhóm khách nườm nượp đến.

Người không ít nhưng Trương Nhất Binh và trưởng lão Trương gia biểu tình cực kỳ khó xem.

Vì đến bây giờ các gia tộc thế lực nặng ký trong Hạo Phong thành chỉ có một Cổ gia phái người tới, và chỉ phái chủ quản thay mặt tới dự, không có đẳng cấp trưởng lão.

Khi mặt trời dần treo trên đỉnh đầu mọi người, dòng người trở nên thưa thớt.

Trong sân, nhiều đứng đầu gia tộc tụ lại với nhau.

- Ha ha, nhiều người đến nhưng ít thấy đại nhân vật nặng ký.

- Đúng rồi, xem ra uy áp của thành chủ ảnh hưởng rất lớn, những gia tộc lớn sợ chọc thành chủ khó chịu nên không phái người tới.

- Chắc Trương Nhất Binh sẽ thấy khó ở, có lẽ không ngờ đến tham gia lễ tang của Trương Mẫn chỉ có những gia tộc thế lực nhỏ như chúng ta.

- Nếu biết người gia tộc lớn không đến thì ta chẳng tới làm gì, dù sao nhiều gia tộc không ai đến, Trương Nhất Binh không thể chỉ ghi hận ta đi?

Một số người tụ tập xì xầm to nhỏ, có người vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Nơi nào cũng không thiếu kẻ ghét người ta sống sướng.

Ngoài cửa chính trạch viện Trương gia.

Một trưởng lão khẽ thở dài:

- Ài.

Những người khác nhìn trưởng lão, nhẹ lắc đầu, họ biết tại sao trưởng lão này than dài.

Tộc trưởng Trương Nhất Binh nói:

- Đã tốt lắm rồi, nếu không có Cảnh Ngôn tiên sinh sợ là không nhiều người như vậy lại đây.

Nghe vậy các trưởng lão khác gật gù.

Một vị trưởng lão nhíu mày nói:

- Những người đó e rằng không biết thành chủ đại nhân và Cảnh Ngôn tiên sinh đã giải hòa rồi? Nếu họ biết chắc đã đến.

Trương Nhất Binh cười nhạt:

- Trương gia chúng ta đã thông báo tin tức, họ có tới hay không là chuyện của họ. Gia tộc có ai tới hoặc không chẳng

làm ta có cảm xúc gì, nhưng Lưu gia … hơi khiến người thất vọng đau khổ.

Nghe Trương Nhất Binh nói, các vị trưởng lão mặt hơi xanh. Lưu gia không có ai đến làm người Trương gia khó chịu, trong một chốc khó nguôi ngoai.

Một trưởng lão chợt biến sắc mặt nhìn chằm chằm đằng trước:

- Tộc trưởng mau nhìn, người Tống gia đến!

Mấy người đi tới.

Đám người Trương Nhất Binh nhìn chăm chú.

Trương Nhất Binh giật mình thì thào:

- Nhị trưởng lão, tam trưởng lão, cửu trưởng lão, thập nhị trưởng lão Tống gia?

Cửu trưởng lão lẩm bẩm:

- Tống gia đến làm gì?

Trương gia và Tống gia không có nhiều giao tiếp, bây giờ vì Cảnh Ngôn và Tống gia xung đột khiến Trương gia có địch ý với Tống gia.

Đại trưởng lão Trương gia trầm giọng nói:

- Chắc không phải đến gây sự đi?

Trương Nhất Binh vội nói:

- Cẩn thận chút, hôm nay là lễ tang của Trương Mẫn, tuyệt đối không thể xảy ra sự cố! Nhưng người Tống gia chắc không lỗ mãng vậy, Cảnh Ngôn tiên sinh còn trong Trương gia ta, chẳng lẽ họ dám đến gây sự? Không sợ Cảnh Ngôn tiên sinh lại đi Tống gia một chuyến?

Cảnh Ngôn diệt tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn kèm theo mười trưởng lão thực lực cường đại, giờ thực lực của Tống gia giảm mạnh. Nếu Cảnh Ngôn lại đi lần nữa thì Tống gia khỏi lăn lộn trong Hạo Phong thành. Trừ lão tộc trưởng Tống gia ra có lẽ Trương gia dư sức nghiền ép Tống gia.

Trong khi đám người Trương Nhất Binh nghi ngờ, nhị trưởng lão Tống gia mỉm cười đến gần, chắp tay chào:

- Trương tộc trưởng.

Nhị trưởng lão Tống gia đi đầu, trưởng lão khác đều chắp tay chào.

Nhị trưởng lão Tống gia bi thương nói:

- Hài tử Trương Mẫn là hạt mầm tốt, đáng tiếc. Các vị Trương tộc trưởng nén bi thương.

Đám người Trương Nhất Binh sửng sốt.

Tạm không nói biểu tình và ngữ điệu của nhị trưởng lão Tống gia có phải giả tạo, dù thật sự giả tạo thì thái độ này không giống tới gây sự. Hơn nữa Tống gia bày ra long trọng, đến bốn vị trưởng lão, người bình thường không thể được đãi ngộ như vậy.

Trương Nhất Binh phản ứng nhanh nhẹn, sắc mặt như thường chắp tay nghênh đám người Tống gia vào:

- Nhị trưởng lão, tam trưởng lão … mời vào trong.

Miễn người Tống gia không phải tới gây sự Trương gia đương nhiên hoan nghênh. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, hiện giờ thực lực của Tống gia vẫn ở trên nhiều gia tộc hạng hai, huống chi còn lão tộc trưởng Đạo Linh cảnh đỉnh ở.

Đám người trong trạch viện Trương gia đang nhỏ giọng trào phúng lễ tang, bỗng thấy đám trưởng lão Tống gia đến, cả đám lộ vẻ giật mình. Giống như nhóm Trương Nhất Binh, bọn

họ không ngờ Tống gia sẽ phái người đến tham gia lễ tang của Trương Mẫn.

Họ cho rằng dù là ai đến thì người Tống gia tuyệt đối không nên tới.

Hết chương 446.

Chương 447. Quy Cách Lễ Tang

Lúc trước Tống gia và Trương gia không có thù hận gì, nhưng quan hệ tuyệt đối không tính là thân mật.

Hiện tại lại bởi vì Cảnh Ngôn chẳng phải Tống gia nên căm thù Trương gia sao?

Hôm nay người Tống gia đến tham gia lễ tang của Trương Mẫn là có ý gì?

Người Tống gia dẫn đến xôn xao, những người vốn trào phúng bàn tán bỗng chốc im miệng, nghi ngờ nhìn bốn trưởng lão Tống gia bước nhanh đến.

Không lẽ người Tống gia tới gây sự? Không đúng, nghe nói Cảnh Ngôn còn trong Trương gia, người Tống gia dù bị khùng cũng biết quấy rối lễ tang của Trương Mẫn thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không bỏ qua cho họ.

Lễ tang vốn mộc mạc bởi vì người Tống gia đến tăng thêm sắc màu. Nói thế nào thì Tống gia là gia tộc hạng nhất Hạo Phong thành, bốn vị trưởng lão vào sân, khí thế đổi khác ngay.

Trạch viện Lưu gia.

Hộ vệ Lưu gia lao nhanh vào viện tộc trưởng:

- Tộc trưởng!

Lưu tộc trưởng nét mặt sa sầm nạt:

- Hoảng cái gì?

Lưu tộc trưởng đang thảo luận với các trưởng lão Lưu gia tại sao mấy hôm nay thành chủ Viên Kế Hổ không có hành động gì. Hộ vệ đột ngột xông vào làm Lưu tộc trưởng khó chịu.

Hộ vệ bị tộc trưởng Lưu gia trừng mắt, người run rẩy nói:

- Là … là về lễ tang Trương Mẫn Trương gia.

Nghe hộ vệ nói, Lưu tộc trưởng chợt nhớ ra gã phái người đi lễ tang Trương Mẫn tìm hiểu tin tức. Tuy người Lưu gia không định tham gia lễ tang của Trương Mẫn nhưng gã muốn biết có gia tộc lớn nào đi dự lễ.

Lưu tộc trưởng phất tay nói:

- Nói!

Hộ vệ lên tiếng:

- Vâng! Nhị trưởng lão, tam trưởng lão … Tống gia đều đi Trương gia tham gia lễ tang của Trương Mẫn.

Lưu tộc trưởng và đám trưởng lão khí thế trầm xuống:

- Cái gì?!

Mới rồi họ còn đang nói Hồ gia có phái người tham gia lễ tang không, nhưng họ tuyệt đối không bàn đến người Tống gia có tới dự không. Bọn họ cho rằng người Tống gia tuyệt đối không thể nào tham gia lễ tang của Trương Mẫn.

Hộ vệ mang về tin tức hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ.

Hơn nữa người Tống gia chẳng những tham gia lễ tang của Trương Mẫn còn phái đến bốn trưởng lão. Nhị trưởng lão, tam trưởng lão đều là thành viên quan trọng nhất trong Tống gia, có thể nói trừ lão tộc trưởng Tống gia ra, nhị trưởng lão, tam

trưởng lão nắm quyền lực lớn nhất gia tộc. Họ tham gia lễ tang của Trương Mẫn, bên trong có bao ẩn ý?

Ngây người một lát sau Lưu tộc trưởng phất tay với hộ vệ:

- Tiếp tục quan sát!

Hộ vệ lên tiếng rời đi:

- Rõ!

Sau khi hộ vệ đi khuất, Lưu tộc trưởng biểu tình nghiêm túc nhìn mấy trưởng lão:

- Tại sao Tống gia tham gia lễ tang Trương Mẫn?

Một vị trưởng lão suy đoán:

- Không lẽ muốn mượn việc này dịu lại quan hệ với Cảnh Ngôn?

Một trưởng lão khác lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn không phải người Hạo Phong thành, sớm muộn gì hắn sẽ rời đi. Người Tống gia làm dịu quan hệ với Cảnh Ngôn có ích gì? Hạo Phong thành vẫn do thành chủ Viên Kế Hổ nắm giữ.

- Không thể nào là gây sự đi? Cảnh Ngôn còn trong Trương gia, với thực lực của hắn đừng nói bốn võ giả Tiên Thiên, dù là bốn võ giả Đạo Linh cảnh đi cũng là có đi không về.

Con ngươi Lưu tộc trưởng co rút nói:

- Nhìn xem đi, chúng ta tạm thời không rõ người Tống gia nghĩ thế nào.

Một người nhíu mày hỏi:

- Tộc trưởng, người Tống gia cũng đi có phải Lưu gia chúng ta nên phái người đến không?

Lưu tộc trưởng trầm ngâm nói:

- Chờ xem đi, ta cứ cảm thấy hôm nay hơi không giống bình thường, có lẽ thành chủ Viên Kế Hổ cũng sẽ có hành động.

Ngoài trạch viện Trương gia.

Đám người Trương Nhất Binh sắc mặt tốt hơn nhiều. Người Tống gia đến, lễ tang của Trương Mẫn vô tình nâng cao quy cách. Tống gia một trong ba gia tộc lớn Hạo Phong thành, lễ tang người bình thường không thể khiến họ tham gia.

Đám người Trương Nhất Binh càng vì người Tống gia đến màn trách móc Lưu gia nhiều hơn.

Người Tống gia cũng đến mà Lưu gia ngươi không phái một người nào.

Ha ha!

Uổng công Trương gia ta lúc trước lấy Lưu gia ngươi làm đầu. Dù Lưu gia kiêng kị thành chủ đến đâu cũng nên phái người lại biểu thị đi, giờ không thấy một bóng ma nào.

Cửu trưởng lão đột nhiên la lên:

- Tộc trưởng mau nhìn kìa!

Cửu trưởng lão thấy một người bước trên con đường, đó là thành chủ Viên Kế Hổ mặc trường bào màu vàng sậm.

Cửu trưởng lão xoe tròn mắt nhìn kỹ, đúng là thành chủ. Tại sao thành chủ Viên Kế Hổ xuất hiện ở chỗ này? Không lẽ là trùng hợp?

Tộc trưởng Trương Nhất Binh và các trưởng lão Trương gia xoe tròn mắt.

Bọn họ nhìn thành chủ Viên Kế Hổ đi thẳng tới.

Viên Kế Hổ đến trước mặt đám người Trương Nhất Binh, khẽ thở dài:

- Trương tộc trưởng, cửu trưởng lão, hãy nén bi thương. Ài, đáng tiếc cho hài tử Trương Mẫn.

Nghe Viên Kế Hổ nói mấy lời này đám người Trương Nhất Binh khẳng định thành chủ thật sự đến tham gia lễ tang Trương Mẫn. Nhưng họ rất khó tin cảnh tượng trước mắt là sự thật.

Nếu nói người Tống gia đến tham gia lễ tang Trương Mẫn làm đám người Trương Nhất Binh kinh ngạc, hơi hân hoan, vậy Viên Kế Hổ đến dự làm đầu óc họ đứng hình.

Hôm qua Cảnh Ngôn mới trở về từ phủ đệ Cao Lan nói với họ đã gỡ bỏ hiểu lầm cùng Viên Kế Hổ. Nhưng đám người Trương Nhất Binh không thể tưởng tượng Viên Kế Hổ sẽ tham gia lễ tang Trương Mẫn.

Thù vinh này rơi vào đầu Trương gia.

Nên biết Viên Kế Hổ là thành chủ Hạo Phong thành! Đừng nói lễ tang Trương Mẫn Trương gia, dù là lễ tang tộc trưởng Trương Nhất Binh bình thường Viên Kế Hổ sẽ không đích thân tham gia, cùng lắm phái tổng quản phủ thành chủ tới biểu thị. Chỉ có lễ tang tộc trưởng gia tộc hạng nhất mới khiến Viên Kế Hổ tự mình đến dự.

Nên đám người Trương Nhất Binh qua một lúc không nói nên lời, chỉ biết đứng như trời trồng nhìn Viên Kế Hổ.

Viên Kế Hổ xem biểu tình của đám người Trương Nhất Binh, cố ý cười hỏi:

- Trương tộc trưởng không hoan nghênh ta sao?

Nhóm Trương Nhất Binh phản ứng lại.

Trương Nhất Binh khom người chào rối rít mời Viên Kế Hổ vào trong:

- Mời thành chủ đại nhân vào, mời!

Mãi đến lúc này đám người Trương Nhất Binh mới hiểu Cảnh Ngôn nói gỡ bỏ hiểu lầm với thành chủ là thế nào. Cái này đâu chỉ là gỡ bỏ hiểu lầm, đây đúng là biến thành bằng hữu tốt thân thiết. Nhóm Trương Nhất Binh hưng phấn lên mây, nhưng chưa mất lý trí, họ biết Viên Kế Hổ đến không phải vì nể Trương gia mà là vì Cảnh Ngôn.

Hết chương 447.

Chương 448. Toàn Trường Mù Mắt

Viên Kế Hổ đi đằng trước, đám người Trương Nhất Binh theo sau.

Thành chủ đến, Trương Nhất Binh không thể để thành chủ tự mình vào trạch viện. Để lại cửu trưởng lão ngoài cửa chính đón khách, những người khác đều theo Viên Kế Hổ vào trạch viện.

Khi Viên Kế Hổ xuất hiện trong trạch viện, quảng trường ồn ào bỗng chốc yên tĩnh, dường như thế giới mất tiếng động.

Các cặp mắt nhìn chăm chú.

Thành chủ … đến?

Mọi người đứng bật dậy, kinh sợ nhìn thành chủ Viên Kế Hổ.

Người quản lý Hạo Phong thành, thành chủ có địa vị bá quyền tuyệt đối trong khu vực thành phố.

- Thành chủ đại nhân đến nơi này là vì điều gì?

- Không lẽ tới kiếm Cảnh Ngôn tính sổ?

- Rất có thể, hai ngày qua thành chủ không có động tác gì, có lẽ chờ hôm nay bùng nổ.

- Có phải chúng ta đến nhầm rồi không? Nếu thành chủ và Cảnh Ngôn đại chiến trong Trương gia thì chúng ta bị vạ lây.

Ban đầu giật mình qua đi, một số người xì xầm nhỏ to. Một số hối hận đến dự lễ tang của Trương Mẫn Trương gia, nếu

bây giờ cho họ cơ hội chắc chắn họ sẽ đi ngay.

Mấy trưởng lão Tống gia biểu tình nghiêm túc.

Nói thật thì bọn họ không muốn tham gia lễ tang Trương Mẫn. Cảnh Ngôn giết tộc trưởng Tống Trung Sơn và nhiều trưởng lão Tống gia, kêu họ một chốc buông bỏ thù hận hơi làm khó người ta. Họ đến đây vì lệnh của lão tộc trưởng Tống gia, chuyện lão tộc trưởng ra lệnh bọn họ không dám không tuân theo.

Bọn họ có hỏi lão tộc trưởng về xung đột giữa thành chủ và Cảnh Ngôn, nếu người Tống gia tham gia lễ tang Trương Mẫn có làm thành chủ khó chịu không? Lão tộc trưởng chỉ cười bảo thành chủ và Cảnh Ngôn sẽ không có xung đột, giờ Tống gia làm tốt quan hệ với Trương gia chỉ có lợi không chỗ hại.

Lão tộc trưởng đã nói vậy thì họ không tiện hỏi nhiều.

Nay thấy thành chủ đến, mấy trưởng lão Tống gia nghi ngờ thành chủ tới kiếm Cảnh Ngôn tính sổ, có lẽ lão tộc trưởng nghĩ sai.

Một số người đứng đầu chào Viên Kế Hổ:

- Thành chủ đại nhân!

- Kính chào thành chủ đại nhân!

- …

Viên Kế Hổ gật đầu chào lại, sắc mặt gã nghiêm nghị, vì đang trong lễ tang không thể cười giỡn đáp lại những người này, đó là không tôn trọng Trương Mẫn đã chết. Không tôn trọng Trương Mẫn tức là không tôn trọng Cảnh Ngôn, hậu quả rất nghiêm trọng.

Giống như đa số người, Viên Kế Hổ cho rằng Cảnh Ngôn và Trương Mẫn có quan hệ không giống bình thường, rất có thể là người yêu.

Mọi người thấy mặt thành chủ nghiêm nghị đều đinh ninh Viên Kế Hổ tới kiếm chuyện với Cảnh Ngôn.

Vèo!

Lúc này một bóng người xuất hiện, dần đến người.

Người mới xuất hiện là Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn biết Viên Kế Hổ tới nên đi ra.

Mọi người nhìn Cảnh Ngôn đi tới, ngày càng gần.

- Cảnh Ngôn ra rồi!

- Xem ra thành chủ và Cảnh Ngôn cuối cùng vẫn đụng độ nhau.

- Nhưng … thành chủ làm vậy hơi quá đáng, dù sao trong lễ tang. Làm vậy rồi về sau Trương gia còn mặt mũi nào ở trong Hạo Phong thành?

Khi mọi người cho rằng Viên Kế Hổ sắp bùng nổ, cảnh tượng khiến người không tin nổi xảy ra.

Thành chủ Viên Kế Hổ bước nhanh nghênh đón, khách sáo chào hỏi còn gọi Cảnh Ngôn là tiên sinh:

- Cảnh Ngôn tiên sinh!

Thấy cảnh này, nghe giọng Viên Kế Hổ, mọi người giật mình suýt rớt cằm.

Đám đông nổ tung:

- Bà nội nó, mù mắt rồi!

- Mau cho ta biết đây là ảo giác, tất cả không phải sự thật đi!

- Ta chẳng những thấy ảo giác còn nghe nhầm!

Đám người trợn mắt há hốc mồm, xoe tròn mắt như trâu.

Cảnh Ngôn chắp tay chào lại:

- Thành chủ khỏe, đa tạ thành chủ đến dự.

Cảnh Ngôn đoán trước Viên Kế Hổ sẽ đến tham gia lễ tang Trương Mẫn, nhưng thấy gã đến thật làm hắn khá cảm kích.

Thấy thái độ của Cảnh Ngôn, Viên Kế Hổ mừng thầm, biết gã đến lần này là đúng. Tuy ở trước mắt nhiều người biểu hiện ra thái độ như vậy khác hoàn toàn với mấy hôm trước ở Tống gia, nhưng vì vun đắp tình cảm với Cảnh Ngôn, Viên Kế Hổ bất chấp.

Như khi Viên Kế Hổ tặng Đạo Nguyên Quả cho Cảnh Ngôn, gã cảm thấy đáng giá, vô cùng đáng giá.

Viên Kế Hổ vừa thở dài vừa dùng giọng hâm mộ khẽ quát:

- Nên, nên như vậy. Ài, Trương Mẫn tiểu thư, thật đáng tiếc, ài. Cái tên chết tiệt đó dám xuống tay với Trương Mẫn tiểu thư, nếu không phải tên khốn kia đã bị Cảnh Ngôn tiên sinh giết thì ta nhất định sẽ tự tay tru sát!

Viên Kế Hổ biết nguyên nhân chết của Trương Mẫn, Cảnh Ngôn đã báo thù cho nàng.

Cảnh Ngôn nhìn Viên Kế Hổ chằm chằm, mắt lấp lóe.

Viên Kế Hổ lúng túng, hình như gã biểu hiện hơi lố, nói câu này thật không thích hợp.

Cảnh Ngôn vươn tay làm động tác mời:

- Mời thành chủ ngồi.

Viên Kế Hổ lên tiếng:

- Được.

Viên Kế Hổ đến trước linh đường Trương Mẫn, hơi khom lưng xem như cúi đầu.

Nhìn động tác của Viên Kế Hổ, đám người lại há hốc mồm không biết nên nói cái gì.

Mấy trưởng lão Tống gia bí hiểm liếc nhau, họ đã hiểu ý nghĩa câu nói của lão tộc trưởng. Lão tộc trưởng đúng là tuệ nhãn như đuốc, có lẽ sớm lường trước thành chủ thay đổi thái độ với Cảnh Ngôn.

Bọn họ đến tham gia lễ tang Trương Mẫn là đúng, đặc biệt khi thấy Lưu gia, Hồ gia không có ai đến khiến họ càng kích động hơn.

Trạch viện Lưu gia.

Hộ vệ bước nhanh vào viện tộc trưởng.

Lưu tộc trưởng và các trưởng lão thấy hộ vệ đi vào, mắt nhúc nhích, họ biết bên trạch viện Trương gia lại có tin tức truyền về.

Lưu tộc trưởng hỏi ngay:

- Thế nào? Hồ gia có người đến dự không?

Hộ vệ trả lời:

- Hồ gia không có ai tới.

Lưu tộc trưởng gật gù sau đó cười khẽ:

- Ừm, xem ra Hồ gia suy nghĩ giống Lưu gia ta. Ha ha, tộc trưởng Hồ gia không ngốc.

Một trưởng lão khác cười nói:

- Đúng vậy, lão già đó rất tinh minh.

Lưu tộc trưởng nhếch môi, đắc ý nheo mắt nói:

- Nhưng Hồ gia so với Lưu gia ta có một điểm không bằng, Trương gia là phụ thuộc của Lưu gia. Chờ kết thúc lễ tang, ta kêu Trương Nhất Binh đến giải thích đàng hoàng, cho chút ích

lợi thì Trương Nhất Binh sẽ thông cảm. Hồ gia thì không được, họ rất khó được Trương gia thông cảm.

Hết chương 448.

Chương 449. Lưu Gia Kinh Hãi

Nếu chỉ là một Trương gia thì không cần xem trọng, gia tộc như Lưu gia, Hồ gia hoàn toàn không cần suy xét cảm nhận của người Trương gia thế nào.

Vấn đề là Trương gia móc nối một cường giả Đạo Linh cảnh, hơn nữa cường giả này thực lực siêu khủng bố. Dù là lực lượng đỉnh cao của Lưu gia, Hồ gia cũng không cách nào đối kháng lại cường giả Đạo Linh cảnh Cảnh Ngôn.

Ai đều biết lý do Lưu gia, Hồ gia rối rắm có nên tham gia lễ tang Trương Mẫn hay không chủ yếu vì Cảnh Ngôn.

Thành chủ Hạo Phong thành Viên Kế Hổ nếu đánh nhau với Cảnh Ngôn, cuối cùng giết hắn thì Trương gia không đáng gì. Vấn đề là xác suất này rất thấp.

Hôm Cảnh Ngôn ở trên bầu trời trạch viện Tống gia biểu hiện ra thực lực Lưu tộc trưởng có thấy. Lão tộc trưởng Tống gia còn bó tay với Cảnh Ngôn, dù thành chủ đánh nhau với hắn e rằng khó thể thật sự giết hắn. Miễn Cảnh Ngôn không chết thì gia tộc như Hồ gia, Lưu gia không thể phớt lờ Trương gia. Dù Cảnh Ngôn lần này bị đuổi ra Hạo Phong thành, hắn có thể đến lần thứ nhất thì có thể lại đến lần hai.

Lưu tộc trưởng đắc chí vì quyết định của mình.

Hộ vệ biểu tình cực kỳ khó xem. Gã không thể nhúng tay vào quyết định của cao tầng, nhìn ra được tại sao đám người tộc trưởng rối rắm, tại sao không phái người đến dự lễ tang của Trương Mẫn Trương gia.

Hộ vệ thấy vẻ mặt của đám người tộc trưởng, thật sự không nỡ nói ra cảnh tượng trông thấy ngoài trạch viện Trương gia:

- Tộc trưởng …

Lưu tộc trưởng phất tay, híp mắt hỏi hộ vệ:

- À, thời gian cũng đến, ngươi nói xem có gia tộc lớn nào đến dự lễ tang Trương Mẫn?

Hộ vệ nói:

- Tống gia có bốn vị trưởng lão đến dự.

Lưu tộc trưởng lạnh nhạt nói:

- Cái đó ta biết, còn có ai.

Rốt cuộc hộ vệ vẫn nói ra:

- Còn có … thành chủ đại nhân cũng đi.

Hộ vệ vội vàng chạy về báo tin là vì thành chủ tham gia lễ tang Trương Mẫn, gã biết tin tức này rất quan trọng với Lưu gia.

Đám người Lưu tộc trưởng vẻ mặt bình tĩnh bỗng chốc mặt đủ sắc màu.

Lưu tộc trưởng hít sâu trợn to mắt hỏi:

- Thành chủ? Thành chủ đi Trương gia?

Hộ vệ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Thành chủ đại nhân tự mình đến Trương gia tham gia lễ tang của Trương Mẫn.

Một trưởng lão Lưu gia biểu tình nghiêm túc nói:

- Cái gì mà tham gia lễ tang của Trương Mẫn? Thành chủ đi Trương gia chắc chắn là tính sổ với Cảnh Ngôn. Mấy hôm trước thành chủ không ra tay là đang chờ lễ tang Trương Mẫn,

thành chủ muốn ra tay với Cảnh Ngôn ngay trong lễ tang, rõ ràng là cực kỳ bất mãn với Trương gia.

Lưu tộc trưởng ra lệnh cho hộ vệ:

- Mau trở lại tiếp tục quan sát, nếu thành chủ đại nhân thật sự đánh nhau với Cảnh Ngôn lập tức trở về bẩm báo!

Lưu tộc trưởng cho rằng thành chủ đi Trương gia là vì kiếm chuyện với Cảnh Ngôn.

Hộ vệ vội giải thích rằng:

- Tộc trưởng! Thành chủ đại nhân đi Trương gia không phải kiếm chuyện với Cảnh Ngôn, thành chủ đại nhân thật sự tham dự lễ tang Trương Mẫn!

Hộ vệ vô cùng nghiêm túc nói:

- Có người nhìn thấy thành chủ đại nhân gặp Cảnh Ngôn thì rất khách sáo, còn xưng hô Cảnh Ngôn tiên sinh.

Lúc Viên Kế Hổ và Cảnh Ngôn gặp mặt có nhiều cặp mắt trông thấy nên tin tức truyền ra ngay cũng bình thường.

Nghe hộ vệ nói, Lưu tộc trưởng và trưởng lão khó hiểu.

Mấy ngày trước trong Tống gia chẳng phải thành chủ đòi đánh đòi giết Cảnh Ngôn sao? Tại sao mấy ngày không gặp trở nên khách khí như vậy?

Còn kêu Cảnh Ngôn tiên sinh.

Chẳng lẽ hai người là bằng hữu cũ nhiều năm không gặp?

Đám người Lưu tộc trưởng liếc nhau, hiển nhiên hộ vệ không thể nào nói dối, chuyện này thật sự xảy ra. Nhưng nghe làm người ta không tin được.

Thành chủ tự mình tham gia lễ tang Trương Mẫn? Đừng nói lễ tang của Trương Mẫn, dù là lễ tang của tộc trưởng

Trương gia Trương Nhất Binh thì thành chủ cùng lắm phái thuộc hạ đi biểu thị.

Trong khi đám người ngây ra, hoang mang không rõ, một trưởng lão Lưu gia bước nhanh đi vào.

Công tác chính của trưởng lão Lưu gia này là thu thập tình báo Hạo Phong thành. Trưởng lão sốt ruột đi gặp tộc trưởng vì nhận được tin tức vô cùng quan trọng.

Trưởng lão vừa đi vào khuôn mặt nặng nề chắp tay chào Lưu tộc trưởng:

- Tộc trưởng!

Lưu tộc trưởng nhìn bát trưởng lão, vội hỏi:

- Bát trưởng lão, có chuyện gì?

Mấy trưởng lão khác cùng nhìn bát trưởng lão.

Bát trưởng lão sốt ruột nói:

- Tộc trưởng, xảy ra chuyện lớn! Đan sư Cao Lan chết vào hôm qua!

Cao Lan là đan sư tam giai, đan sư mạnh nhất Hạo Phong thành, có liên lạc thường xuyên với gia tộc như Lưu gia. Cao Lan chết đương nhiên là việc lớn, lớn trong toàn Hạo Phong thành.

Lưu tộc trưởng giật mình kêu lên, mắt bắn ra tia sáng không dám tin:

- Cái gì?! Đan sư Cao Lan đã chết? Xảy ra chuyện gì?

Bát trưởng lão nói:

- Ta mới nhận được tin, có liên quan Cảnh Ngôn. Trước đó không lâu Cảnh Ngôn tặng một ít dược tề cho Trương gia, Trương gia nhờ đan sư Cao Lan giám định công hiệu của dược

tề. Đa sư Cao Lan muốn biển thủ những dược tề này, chọc giận Cảnh Ngôn.

Nghe vậy đám người Lưu tộc trưởng khinh thường nói:

- Không thể nào! Đan sư Cao Lan là đan sư tam giai, vì mấy bình dược tề tầm thường mà biển thủ?

Đừng nói dược tề, dù là đan dược tam giai bình thường Cao Lan cũng không thể nào biển thủ. Nếu làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Cao Lan.

Bát trưởng lão gật mạnh đầu nói:

- Là thật sự, ta đã điều tra, Cao Lan thật sự biển thủ dược tề mà Cảnh Ngôn tặng cho Trương gia. Nên hôm qua Cảnh Ngôn tự mình đi phủ đệ Cao Lan.

Lúc mới nhận được tin bát trưởng lão không tin, nhưng chuyện này không khó điều tra. Khi đó nhiều hộ vệ trong phủ đệ Cao Lan đều thấy, đệ tử Cao Lan cũng hiểu rõ ngọn nguồn vụ việc.

Dù bát trưởng lão không tin cỡ nào cũng phải tin tưởng, bởi vì đây là sự thực!

Đám người Lưu gia lên tiếng, có người tức giận gầm lên.

- Cảnh Ngôn giết đan sư Cao Lan?

- Cảnh Ngôn này quá to gan.

- Một mình giết đến Tống gia, gây ra động tĩnh lớn như vậy, sự việc chưa bình ổn lại đi giết đan sư Cao Lan, hắn rốt cuộc muốn làm gì? Cho rằng trong Hạo Phong thành không có ai chế ngự được hắn sao?

Cao Lan chết ít nhiều ảnh hưởng đến những gia tộc hạng nhất, về sau họ muốn tìm người luyện đan giúp là rất khó khăn.

Bát trưởng lão lắc đầu nói:

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão! Cảnh Ngôn đúng là đi phủ đệ của đan sư Cao Lan muốn lấy lại số dược tề, nhưng đan sư Cao Lan không phải bị Cảnh Ngôn giết.

Khuôn mặt bát trưởng lão hiện nét giật mình.

Hết chương 449.

Chương 450. Tiếc Đứt Ruột

Nghe bát trưởng lão nói, đám người Lưu tộc trưởng lại ngây ngẩn.

Đan sư Cao Lan không phải bị Cảnh Ngôn giết thế thì là ai? trong Hạo Phong thành có ai có năng lực và lá gan đó?

Nói thật dù là gia tộc như Lưu gia, Hồ gia cũng không dám công khai giết đan sư Cao Lan tam giai, làm vậy ảnh hưởng quá ác liệt.

Bát trưởng lão hết hồn nói:

- Là thành chủ tự mình giết đan sư Cao Lan, ý của thành chủ là đan sư Cao Lan bôi đen Hạo Phong thành.

Đám người Lưu tộc trưởng khí thế trầm xuống, kinh kêu:

- Cái gì?!

Đan sư Cao Lan bị thành chủ giết?

Nguyên căn phòng yên tĩnh, không có tiếng hít thở. Bọn họ còn tưởng Cao Lan bị Cảnh Ngôn giết, ai ngờ là thành chủ Viên Kế Hổ giết lão.

Một trưởng lão hít sâu, nói:

- Không thể nào! Sao thành chủ giết đan sư Cao Lan được?

Bát trưởng lão không cách nào hiểu được, nói:

- Chắc không sai, ta đã tiếp xúc với đệ tử Cao Lan, khi đó hắn có mặt ở hiện trường. Nghe hắn nói thành chủ đại nhân lúc ấy tỏ ra hết sức tôn kính Cảnh Ngôn.

Ánh mắt Lưu tộc trưởng liên tục biến đổi, tin tức này cùng với tin hộ vệ truyền về so sánh liên kết lại, đáp án rõ ràng. Mặc kệ xảy ra chuyện gì, tóm lại thái độ của thành chủ đại nhân đối với Cảnh Ngôn hoàn toàn thay đổi.

- Đi, đi Trương gia! Hài tử Trương Mẫn chết thảm, Lưu gia chúng ta sao có thể không đi thăm?

Khi Lưu tộc trưởng nói mấy câu này mặt không đỏ chút nào.

Lưu tộc trưởng và đám trưởng lão rời khỏi trạch viện Lưu gia, chạy nhanh đi trạch viện Trương gia.

Nói thật lúc này đám người Lưu tộc trưởng vô cùng hối hận, nếu sớm biết thì họ ít nhất phái một trưởng lão tham gia lễ tang Trương Mẫn. Chỉ vì kiêng kị cái nhìn của thành chủ làm họ vuột mất một cơ hội rất tốt.

Cảnh tượng tương tự cũng xảy ra trong Hồ gia.

Hồ tộc trưởng hết sức hối hận.

Thành chủ Viên Kế Hổ và Cảnh Ngôn hóa thù thành bạn, vậy là Trương gia chẳng những được cường giả như Cảnh Ngôn chống lưng, một mặt nào đó cũng được thành chủ nâng đỡ. Sau này đối với Trương gia không thể tùy ý như trước kia nữa.

Chỉ tính một mình Cảnh Ngôn, sau này trong Hạo Phong thành ai dám xuống tay với Trương gia? Tống gia là vết xe đổ.

Khi đám người Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng đến Trương gia thì bữa tiệc đã sớm bắt đầu, họ tới khá muộn.

Nhưng họ đến vẫn làm không khí trong bữa tiệc đẩy lên cao triều. Ba gia tộc lớn Hạo Phong thành đều có người tham gia lễ tang của Trương Mẫn, đây là việc vô cùng vinh diệu cho Trương gia.

Nhiều người ánh mắt mỉa mai nhìn người Lưu gia, Hồ gia.

Tại sao?

Rất đơn giản, ai đều nhìn ra ban đầu người Lưu gia, Hồ gia không định tham gia lễ tang Trương Mẫn, nếu không họ đã chẳng đợi khi bữa tiệc bắt đầu mới vội đến. Hai gia tộc này đổi ý vì được tin thành chủ tham dự lễ tang.

Lưu gia, Hồ gia đã tính sai. Giờ dù họ đến thì Trương gia, Cảnh Ngôn tuyệt đối sẽ không quá cảm kích. Nếu họ đến sớm chắc chắn người Trương gia sẽ cảm động.

Đáng tiếc bỏ lỡ cơ hội, người thông minh bị thông minh lầm.

Đám người Lưu tộc trưởng, Hồ tộc trưởng đúng là vô cùng hối hận, nhưng có hối hận cũng muộn, giờ chỉ đành cố gắng bù đắp quan hệ với Trương gia. Nhưng mặc kệ họ cố gắng thế nào, muốn người Trương gia gỡ bỏ khúc mắc là vô cùng khó khăn.

Người hai gia tộc đến, trò chuyện với đám người Trương gia Trương Nhất Binh một lúc rồi ngồi vào ghế. Họ có chào hỏi thành chủ và Cảnh Ngôn, thầm đoán tại sao thành chủ xóa bỏ hiềm khích với Cảnh Ngôn. Trong một chốc họ không nghĩ ra.

Khi đêm đến lễ tang của Trương Mẫn mới kết thúc, hôm nay tâm tình của Cảnh Ngôn hơi chùng xuống. Nếu có cách nào cho Trương Mẫn sống lại Cảnh Ngôn nhất định sẽ gắng hết sức làm, nhưng người chết không thể sống lại, đạo lý này con nít ba tuổi đều hiểu. Dù là võ giả mạnh nhất đại lục, dù có là cường giả Đạo Tôn trong truyền thuyết cũng không thể cho người chết sống lại.

***

Ngoài Lam Khúc quận thành, một chỗ hết sức ẩn khuất.

Trong bóng đêm, tộc trưởng Văn gia Văn Lam một trong thế gia mạnh nhất Lam Khúc quận thành đang đứng lặng tại đây.

Không biết qua bao lâu.

Một bóng người như ma nhanh chóng đến gần, bóng người như hòa vào hắc ám, lặng lẽ không tiếng động, hơi thở ẩn giấu hầu như không thể phát hiện, tốc độ siêu nhanh.

Bóng người đến gần Văn Lam mới giảm tốc độ, dần hiện ra từ bóng tối.

Bóng đen chắp tay chào Văn Lam, giọng quỷ dị như không phải nói bằng miệng mà từ bụng:

- Văn tộc trưởng!

Văn Lam thấy người đến con ngươi co rút, vội chắp tay trả lễ:

- Ân Tiên Sinh!

Bóng đen dường như đưa mắt nhìn quanh, giọng nói chất chứa nghi hoặc hỏi:

- Tại sao Văn tộc trưởng hẹn chỗ gặp mặt là ở đây?

Văn Lam càng nói biểu tình càng trầm trọng:

- Chuyện ta sắp nói với Ân Tiên Sinh quá quan trọng, cẩn thận thì tốt hơn.

Người được Văn Lam gọi là Ân Tiên Sinh cao giọng một chút:

- Xin Văn tộc trưởng cứ nói!

Văn Lam hơi thấp giọng:

- Là về Cảnh Ngôn.

Dù ở chốn hoang vắng bốn bề yên lặng Văn Lam vẫn chú ý cẩn thận.

Khi Văn Lam nói đến Cảnh Ngôn mắt lóe tia sát ý âm trầm:

- Ân Tiên Sinh, Cảnh Ngôn phải chết! Để hắn sống sẽ thành tai họa lớn, tốc độ tiến bộ của tiểu tử này làm người ta không tin được. Hắn mới hai mươi tuổi đã bước vào Đạo Linh cảnh, nếu mặc kệ hắn e rằng không đến mười năm sẽ sinh ra uy hiếp trí mạng với chúng ta.

Văn Lam có nghe tin Cảnh Ngôn giết Đặng Thanh trong Đạo Nhất học viện, nên biết hắn đã là võ giả Đạo Linh cảnh, lúc mới nghe tin Văn Lam giật nảy mình.

Mới trong đại loạn Đông Lâm thành, Triệu gia và Cảnh gia chiến tranh, Cảnh Ngôn giết nhiều võ giả tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ, nhưng Văn Lam biết khi đó hắn chưa thăng cấp Đạo Linh cảnh, còn là Tiên Thiên đỉnh. Mới qua thời gian ngắn ngủi Cảnh Ngôn đã bước vào Đạo Linh cảnh, còn giết được võ giả Đạo Linh cảnh hậu kỳ. Nếu để Cảnh Ngôn tiếp tục trưởng thành, chờ khi hắn bước vào Đạo Linh cảnh hậu kỳ, thậm chí là đỉnh thì dù là Văn gia cũng khó đối phó hắn.

Văn Lam biết rõ chờ Cảnh Ngôn lớn lên có đủ thực lực hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Văn gia. Văn Lam tin Cảnh Ngôn chắc chắn biết cái chết của gia gia hắn liên quan đến Văn gia.

Hết chương 450.

Chương 451. Vương Bài Ám Dạ

Triệu gia phải bị diệt, mục tiêu tiếp theo của Cảnh Ngôn là Văn gia. Bây giờ chưa lộ ra manh mối gì nhưng đó là vì Cảnh Ngôn còn chưa có đủ thực lực đối phó Văn gia.

Bởi vậy tuyệt đối không thể để Cảnh Ngôn tiếp tục lớn lên.

Hôm nay Văn Lam hẹn Ân Tiên Sinh đến là muốn bàn về việc giết Cảnh Ngôn. Văn Lam tin tưởng Ân Tiên Sinh cũng muốn Cảnh Ngôn chết, vì hắn không chỉ là uy hiếp với Văn gia, hắn cũng đem đến uy hiếp lớn cho Ân Tiên Sinh.

Ân Tiên Sinh lặng im giây lát, hỏi:

- Văn tộc trưởng đã sốt ruột muốn trừ bỏ Cảnh Ngôn nhưng tại sao chưa ra tay mà nói với ta?

Văn Lam nhìn Ân Tiên Sinh:

- Nếu Ân Tiên Sinh không muốn trừ bỏ Cảnh Ngôn e rằng hôm nay đã không đến gặp ta. Ta không nói lòng vòng làm gì, Cảnh Ngôn bây giờ rất được thế trước mặt Quận Vương đại nhân, nếu người Văn gia giết Cảnh Ngôn thì khó qua mắt Quận Vương đại nhân. Nếu bị Quận Vương đại nhân biết, kết cục của Văn gia có lẽ sẽ là Lư gia khác. Nên Văn gia không thể trực tiếp tru sát Cảnh Ngôn, Ân Tiên Sinh nói cái giá đi.

Ân Tiên Sinh trầm giọng nói:

- Văn tộc trưởng, ta cũng không thích nói nhảm nhiều. Nhưng như Văn tộc trưởng nói, Quận Vương cực kỳ xem trọng Cảnh Ngôn, nếu ta tru sát hắn bị Quận Vương biết e rằng

sau này Ám Dạ hoạt động trong địa vực Lam Khúc quận thành sẽ gặp lực cản rất lớn.

Ân Tiên Sinh là người Ám Dạ, gã không chỉ là sát thủ bình thường, thân phận thật sự là thủ lĩnh Ám Dạ.

Sát thủ Ám Dạ đại khái chia ba đẳng cấp kim bài, ngân bài, đồng bài. Ân Tiên Sinh là sát thủ vương bài.

Ân Tiên Sinh rất quan tâm về Cảnh Ngôn, đã có ba sát thủ Ám Dạ chết trong tay hắn, có hai người là sát thủ kim bài Đạo Linh cảnh. Đây là mất mác lớn cho Ám Dạ.

Nhưng Ân Tiên Sinh có băn khoăn khi giết Cảnh Ngôn, người Văn gia kiêng kị Quận Vương, Ám Dạ cũng hơi e ngại Quận Vương.

Nếu Quận Vương biết Cảnh Ngôn bị Ám Dạ giết chắc chắn có động tác, sau này Ám Dạ hoạt động trong địa vực Lam Khúc quận thành sẽ gặp khó khăn lớn hơn.

Văn Lam cố thuyết phục:

- Ân Tiên Sinh! Đau dài không bằng đau ngắn, Cảnh Ngôn phải chết! Hắn uy hiếp Văn gia, cũng là mối đe dọa của Ám Dạ. Ta nghi ngờ hắn biết gia gia của hắn Cảnh Thiên bị sát thủ Ám Dạ giết, hơn nữa sát thủ Ám Dạ không chỉ một lần xuống tay với hắn. Ân Tiên Sinh cảm thấy Cảnh Ngôn sẽ bỏ qua sao? Ân Tiên Sinh nên biết ta nói mấy lời này không phóng đại.

Ân Tiên Sinh lại im lặng.

Giây lát sau Ân Tiên Sinh đồng ý nhận nhiệm vụ:

- Một ngàn vạn linh thạch, ta tự mình ra tay khiến Cảnh Ngôn vĩnh viễn biến mất!

Cảnh Ngôn sống đúng là mối đe dọa của Ám Dạ, hơn nữa Ám Dạ vốn là tổ chức sát thủ chuyên nhận các loại nhiệm vụ

ám sát. Miễn đủ thù lao Ám Dạ cơ bản sẽ không từ chối nhiệm vụ của cố chủ.

Một ngàn vạn linh thạch!

Đối với võ giả Đạo Linh cảnh thì đây là cái giá trên trời.

Ám Dạ làm thành chủ Hoắc Xuân Dương Đông Lâm thành cũ mất tích chỉ cần thù lao hai trăm vạn linh thạch, để giết Cảnh Ngôn Ân Tiên Sinh đòi một ngàn vạn linh thạch.

Nghe con số này con ngươi Văn Lam co rút.

Văn gia tuy là một trong những gia tộc lớn nhất Lam Khúc quận thành nhưng một ngàn vạn linh thạch có sẵn là số lượng không nhỏ với họ. Một năm tổng giá trị của Văn gia chỉ khoảng một, hai ngàn vạn linh thạch.

Nhưng vì giết Cảnh Ngôn, tiêu phí một ngàn vạn linh thạch cũng đáng giá.

Văn Lam không suy nghĩ lâu:

- Một lời đã hứa!

Ân Tiên Sinh đã mở miệng thì tuyệt đối không cho phép ngươi cò kè mặc cả. Nếu cãi cọ Ân Tiên Sinh sẽ xoay người đi, không nhận nhiệm vụ nữa.

Văn Lam nói thêm:

- Ân Tiên Sinh, Cảnh Ngôn chắc đang ở Hạo Phong thành, là cơ hội xuống tay tốt nhất. Chờ hắn về Lam Khúc quận thành thì khó giết. Còn một điều nữa, Cảnh Ngôn tuy tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ nhưng hắn có thực lực giết võ giả Đạo Linh cảnh hậu kỳ, Ân Tiên Sinh nhớ chú ý điều đó.

Văn Lam lấy một đống thẻ vàng linh thạch ra khỏi tu di giới chỉ. Cảnh Ngôn đi Hạo Phong thành, trong Đạo Nhất học

viện có nhiều người biết nên Văn Lam không khó điều tra ra tin tức.

Văn Lam gặp Ân Tiên Sinh vì muốn thuê y giết Cảnh Ngôn, trong người đã chuẩn bị sẵn một đống linh thạch có sẵn.

Văn Lam nói:

- Ân Tiên Sinh, trong này là thẻ vàng năm trăm vạn linh thạch có sẵn, chờ Cảnh Ngôn chết sẽ thanh toán năm trăm vạn còn lại ngay.

Văn Lam tiếp xúc với Ám Dạ không phải một, hai lần nên biết quy định của tổ chức. Sau khi nhận nhiệm vụ cố chủ phải thanh toán một nửa tiền thù lao, nhiệm vụ hoàn thành sẽ nhận một nửa còn lại.

Ân Tiên Sinh cất hết thẻ vàng linh thạch, bỏ lại một câu rồi biến mất trong bóng tối:

- Văn tộc trưởng chờ tin Cảnh Ngôn chết đi.

Nhìn Ân Tiên Sinh rời đi, mắt Văn Lam lóe tia sáng lạnh, khóe môi cong lên.

Giờ thì Văn Lam có thể yên lòng, mối đe dọa Cảnh Ngôn sắp hoàn toàn bị thanh trừ. Ân Tiên Sinh tự mình ra tay, mặc cho Cảnh Ngôn yêu nghiệt đến đâu cũng chết chắc.

Người bình thường không biết nhưng Văn Lam biết võ giả Đạo Sư cảnh chết trong tay Ân Tiên Sinh không ít, Văn Lam chưa từng nghe Ân Tiên Sinh thất bại bao giờ.

Văn Lam đứng nơi đồng không mông quạnh một lúc rồi vận chuyển nguyên khí bay lên lao nhanh đi bản thành Lam Khúc quận thành.

***

Hạo Phong thành, Trương gia.

Cảnh Ngôn ở trong một căn phòng khách.

Đã qua ba ngày từ lễ tang Trương Mẫn.

Cảnh Ngôn dặn Trương Nhất Binh trước khi hắn bước ra khỏi phòng tuyệt đối không được quấy rầy.

Cảnh Ngôn ở trong không gian Càn Khôn Giới, ba ngày qua hắn thử luyện chế mấy lô đan dược tứ giai. Trừ bỏ lần đầu tiên luyện chế thất bại, còn lại mấy lần đều thành công.

Cảnh Ngôn híp mắt thầm nghĩ:

- Nên thử luyện chế Thần Đạo Đan. Theo tin tức Càn Khôn Đan Đạo thì trận chiến Thần Đạo Đan khó bằng đan dược tứ giai. Nay ta luyện chế đan dược tứ giai bình thường đã không có sai lầm gì, chắc có thể luyện chế Thần Đạo Đan.

Tài liệu chính của Thần Đạo Đan là tinh huyết thần thú và Đạo Nguyên Quả, hai loại tài liệu này rất khó kiếm, Cảnh Ngôn không cho phép có sai sót. Trước khi luyện chế Thần Đạo Đan Cảnh Ngôn luyện tập với đan dược tứ giai khác.

Cảnh Ngôn thầm mong chờ luyện chế Thần Đạo Đan thành công, dùng nó tu luyện thì trong thời gian ngắn ngủi thực lực của hắn sẽ tăng vọt.

Hết chương 451.

Chương 452. Đan Thần Cảnh Ngôn

Cảnh Ngôn lấy ra tất cả tài liệu cần thiết cho luyện chế Thần Đạo Đan, phân loại đặt cạnh Càn Khôn Đan Lô.

Thiên Thủy đứng một bên nhìn.

Thần Đạo Đan quá quan trọng, nếu không có nó, Cảnh Ngôn muốn từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ thăng cấp đến trung kỳ có lẽ phải mất ít nhất một, hai năm. Có Thần Đạo Đan phụ trợ thì vài ngày là Cảnh Ngôn sẽ đến Đạo Linh cảnh trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ.

Cảnh Ngôn nói với Thiên Thủy:

- Tiền bối Thiên Thủy, ta bắt đầu luyện chế đây.

Thiên Thủy phất tay nói:

- Ừ, đừng có áp lực gì, cứ xem như luyện chế đan dược tứ giai bình thường là được.

Cảnh Ngôn gật đầu, đặt sự chú ý vào tài liệu và Càn Khôn Đan Lô. Thương Khung Đệ Nhất Thần Công lặng lẽ vận chuyển, nguyên khí chậm rãi dâng lên tiến vào Càn Khôn Đan Lô.

Cảnh Ngôn bỏ một ít tài liệu phụ trợ vào Càn Khôn Đan Lô.

Bóc tách tài liệu phụ trợ xong Cảnh Ngôn bỏ vào tinh huyết thần thú, cuối cùng bỏ Đạo Nguyên Quả quý giá nhất, tinh huyết thần thú còn mua được nhưng Đạo Nguyên Quả là

có tiền cũng không thể mua. Trong Đan Quốc chưa chắc có Đạo Nguyên Quả.

Toàn quá trình không tốn thời gian quá lâu, mới qua một canh giờ đã bóc tách rèn luyện xong hết tài liệu.

Bước tiếp theo là ngưng hình đan dược.

Với thực lực của Cảnh Ngôn, có Càn Khôn Đan Đạo phụ trợ, bước ngưng hình tuyệt đối không có sơ sẩy gì.

Bước thứ bốn then chốt cũng là bước cuối cùng, ổn định mới là khó khăn. Lúc Cảnh Ngôn lần đầu tiên luyện chế đan dược tứ giai đã thất bại ở bước ổn định. Thành công ngưng hình đan dược nhưng khi lấy đan dược thì dược hiệu mất kiểm soát tan rã biến mất trong không gian.

Đến bước cuối cùng Cảnh Ngôn hít sâu, hết sức chăm chú cảm nhận dược hiệu trong Càn Khôn Đan Lô dung hợp với nguyên khí.

Thời gian dần trôi, lại qua một nén nhang.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, mắt bắn ra tia sáng:

- Phù!

Cảnh Ngôn nhìn Càn Khôn Đan Lô đăm đăm:

- Kết thúc! Không biết có luyện chế thành công không?

Cảnh Ngôn không chắc Thần Đạo Đan có thành công ổn định không, hắn dùng nguyên khí cảm ứng đan dược tồn tại trong đan lô nhưng không biết sau khi mở lô thì đan dược có tan rã trong không gian không.

Thiên Thủy lên tiếng khuyên:

- Cảnh Ngôn, mở lô lấy đan đi! Đừng nghĩ quá nhiều, ngươi mới hai mươi tuổi, có thành tựu như bây giờ dù không có Thần Đạo Đan thì sau này đường Võ Đạo của ngươi sẽ

không bị ảnh hưởng nhiều. Luyện chế thành công là tốt nhất, nếu thất bại cũng không cần thất vọng.

Cảnh Ngôn nghe vậy gật đầu:

- Ừm!

Tuy nói thế nhưng luyện chế đan dược thất bại khó tránh khỏi thất vọng.

Vèo!

Càn Khôn Đan Lô bị mở ra.

Cảnh Ngôn vung tay lên, một nguyên khí dâng lên nâng đan dược ra khỏi đan lô.

Vèo!

Biến dị xảy ra.

Một luồng sáng bảy sắc từ trên trời giáng xuống, khoảnh khắc chui vào Thần Đạo Đan được nâng lên.

Ngoài căn phòng Cảnh Ngôn ở có mấy tử đệ Trương gia đi ngang qua, một người tình cờ nhìn hướng đó.

Người đó thấy chân trời bỗng giáng xuống thần quang bảy sắc chiếu vào phòng Cảnh Ngôn, gã trợn to mắt bản năng hét lên:

- Đó là cái gì?

Mấy người khác nghe gã la thì nhìn sang, nhưng không thấy gì. Thần quang bảy sắc từ lúc xuất hiện đến biến mất chỉ trong tích tắc.

- Có gì đâu?

- Không có gì hết.

Tử đệ Trương gia nhíu mày nói:

- Không phải, ta vừa mới trông thấy vầng sáng bảy sắc bốn phương tám hướng phòng Cảnh Ngôn tiên sinh.

Người khác lắc đầu giễu cợt:

- Chắc ngươi nhìn lầm rồi, có gì đâu? Ha ha, bị hoa mắt đi.

Tử đệ Trương gia trông thấy ánh sáng bảy sắc cũng đâm ra nghi ngờ. Không lẽ nhìn lầm thật? Nhưng sao gã bỗng dưng thấy ảo giác?

Tử đệ Trương gia lắc đầu không nói gì nữa, gã không dám vào phòng Cảnh Ngôn ở, cái chuyện bắt gió bắt bóng này không thể bẩm báo cho tộc trưởng và trưởng lão, vì chỉ mình gã nhìn thấy dị tượng.

Càn Khôn không gian, Cảnh Ngôn ngây người bên cạnh Càn Khôn Đan Lô.

Cảnh Ngôn thấy một luồng thần quang đột nhiên xuất hiện chui vào Thần Đạo Đan mới ra lô.

Cảnh Ngôn lẩm bẩm:

- Đây là cái gì?

Từ khi Cảnh Ngôn nắm giữ Càn Khôn Đan Đạo đến nay luyện chế đan dược nhiều kinh người, nhưng chưa từng xuất hiện dị tượng thế này.

Thiên Thủy ở một bên xem ngây người, thì thào:

- Đạo tắc giáng lâm?

Giọng Thiên Thủy rất nhẹ nhưng Cảnh Ngôn nghe rõ.

Mắt Cảnh Ngôn đầy thắc mắc nhìn Thiên Thủy:

- Đạo tắc giáng lâm? Đó là gì hả tiền bối Thiên Thủy?

Đến lúc này Cảnh Ngôn đã xác định luyện chế Thần Đạo Đan thành công, nhưng một lô đan dược chỉ có một viên thành

đan.

Lúc trước Cảnh Ngôn luyện chế đan dược thông thường có trên năm, sáu viên thành đan, đôi lúc được bảy viên. Lần này luyện chế Thần Đạo Đan chỉ có một viên thành đan.

Sau khi Thần Đạo Đan bị lấy ra khỏi Càn Khôn Đan Lô và tan biến, xem kinh nghiệm lúc trước thì đan dược đã thành công luyện chế. Làm Cảnh Ngôn khó hiểu là khoảnh khắc đan dược ra lô xuất hiện một thần quang chui vào đan dược, hắn không biết đây là chuyện tốt hay xấu.

Thiên Thủy thở hắt ra, biểu tình rung động nói:

- Chỉ có đan dược hoàn mỹ xuất hiện mới có đạo tắc giáng lâm.

Chợt mắt Thiên Thủy sáng rực nhìn Cảnh Ngôn, kích động nói:

- Thật không tin được, tiểu tử hai mươi tuổi tầm thường nhà ngươi có thể luyện chế ra đan dược dẫn động đạo tắc! Dù thời đại của ta thì tiểu tử nhà ngươi cũng xem như đan sư nổi bật!

Cảnh Ngôn nghe ra thần quang xuất hiện chắc không xấu, viên thần đan này hình như đến đẳng cấp hoàn mỹ gì đó. Cảnh Ngôn không hiểu rõ, trong Càn Khôn Đan Đạo không có ghi chép tin tức này.

Thiên Thủy đã bình tĩnh lại, mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn, phẩm chất của đan dược này là … ngươi biết có nhất đẳng, nhị đẳng, tam đẳng phải không. Ở thời bây giờ có thể luyện chế đan dược tam đẳng là đan sư bình thường, luyện chế ra đan dược nhị đẳng gọi là Tiểu Đan Vương, luyện chế ra đan dược nhất đẳng có danh hiệu Đan Vương. Nhưng ngươi không biết trên đan dược nhất đẳng có đan dược càng hoàn mỹ, đan dược đó gọi là thần đan. Đan sư luyện chế ra

thần đan có một danh hiệu trên đại lục là Đan Thần, Cảnh Ngôn, bây giờ ngươi cũng xem như Đan Thần.

Hết chương 452.

Chương 453. Công Hiệu Nghịch Thiên

Đan Thần!

Nghe Thiên Thủy nói Cảnh Ngôn hơi rung động.

Thiên Thủy tiếp tục bảo:

- Luyện thành thần đan sẽ có thiên địa đạo tắc giáng lâm, thứ ngươi vừa trông thấy là thiên địa đạo tắc. Đạo tắc dung nhập vào đan dược sẽ tăng cao hiệu lực, công hiệu viên Thần Đạo Đan của ngươi vì có đạo tắc dung nhập vào nên ít nhất tăng gấp đôi.

Cảnh Ngôn nhìn đan dược trong lòng bàn tay mình:

- Nhưng một lô Thần Đạo Đan chỉ có một viên thành đan.

Cảnh Ngôn không để bụng phong hào Đan Thần gì đó, ngược lại công hiệu của Thần Đạo Đan tăng ít nhất gấp đôi làm hắn rất mừng.

Thiên Thủy nghe Cảnh Ngôn nói không nhịn được lườm hắn:

- Thần Đạo Đan là đan dược đặc biệt không phẩm cấp! Đan dược đặc biệt đa số một lô chỉ có một viên thành đan, ngươi còn muốn bao nhiêu viên?

Nói thật thì thấy đạo tắc giáng lâm làm Thiên Thủy rất bất ngờ.

Thiên Thủy cho rằng Cảnh Ngôn dù hấp thu nắm giữ Càn Khôn Đan Đạo cũng không thể trong thời gian ngắn có năng lực luyện ra thần đan. Mảnh thiên địa này không phải thời đại

của lão, thiên địa hiện giờ kém hơn lúc thời của lão nhiều. Ở thời đại của Thiên Thủy muốn luyện chế ra thần đan phẩm chất hoàn mỹ cũng không dễ, Đan Thần xuất hiện dủ làm nguyên đại lục chú trọng.

Thiên Thủy thầm cảm thán thiên phú của Cảnh Ngôn mạnh hơn lão nhiều. Thiên Thủy sẽ không nói ra đánh giá này, Cảnh Ngôn ở trong mắt lão còn là cây non, không thể để hắn sinh ra lòng kiêu căng.

Cảnh Ngôn chép miệng nói:

- Hiểu rồi. Đáng tiếc tài liệu có hạn, nếu không luyện thêm vài lô Thần Đạo Đan thì …

Thiên Thủy trợn trắng mắt, biến mất trước mặt Cảnh Ngôn.

Khi Thiên Thủy biến mất để lại một câu:

- Dùng Thần Đạo Đan xem hiệu quả đi.

Tuy Thiên Thủy biến mất nhưng Cảnh Ngôn vẫn gật đầu đáp lại, không cần lão nói hắn cũng sốt ruột muốn dùng.

Cảnh Ngôn lập tức ngồi xếp bằng, vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công rồi nuốt xuống Thần Đạo Đan mới luyện chế ra.

Dùng Thần Đạo Đan và dùng đan dược khác cảm giác rất khác biệt. Đan dược khác sau khi nuốt xuống đa số hòa tan trở thành một đoàn năng lượng. Thần Đạo Đan thì sau khi nuốt vào vẫn giữ nguyên hình dạng.

Cảnh Ngôn nội thị thấy Thần Đạo Đan xoay tròn trong bụng mình rồi nằm ở một bên vụ tuyền màu tím.

Cảnh Ngôn quan sát giây lát, thử vận chuyển tâm pháp hấp thu năng lượng từ Thần Đạo Đan trợ giúp tăng cao năng lượng trong vụ tuyền.

Lát sau Cảnh Ngôn phát hiện Thần Đạo Đan ẩn chứa năng lượng siêu khủng bố, nhưng năng lượng rất thuần túy, có hiệu quả cực mạnh cho vụ tuyền.

Năng lượng Thần Đạo Đan kích thích vụ tuyền như thành sa mạc dưới ánh mặt trời, khát khao muốn nhiều nguyên khí hơn. Những nguyên khí chưa hóa lỏng trong vụ tuyền bắt đầu hòa tan, tăng số lượng nguyên khí hóa lỏng càng lúc càng nhiều, không gian trống trong vụ tuyền lớn dần, chứa nhiều nguyên khí tích trữ hơn.

Sau khi hiểu được điểm này Cảnh Ngôn bắt đầu lấy khối linh thạch cực phẩm, đan dược ra nuốt, phối hợp công hiệu của Thần Đạo Đan lớn mạnh uy năng ẩn chứa trong vụ tuyền.

Một ngày qua.

Hai ngày lại.

Đến ngày thứ ba, vụ tuyền của Cảnh Ngôn lại tràn đầy, nguyên khí hóa lỏng gần như đến một phần ba nguyên khí tổng thể, vụ tuyền tự động lột xác.

Quá trình lột xác vô cùng thuận lợi, Cảnh Ngôn hầu như không cần cố ý khống chế, hắn chỉ cần vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công liên tục hấp thu năng lượng Thần Đạo Đan. Vụ tuyền trong bụng suôn sẻ lột xác không chút trắc trở.

Nhiều khối linh thạch cực phẩm, các đan dược Quy Nguyên Đan, Linh Anh Đan bị nuốt vào.

Chưa đến một ngày vụ tuyền đã lột xác xong, không gian trong vụ tuyền mở rộng gấp đôi, nhiều nguyên khí lấp đầy không gian mở rộng.

Vô hình trung thực lực cúa Cảnh Ngôn tăng tiến kinh người.

Từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ đến trung kỳ chỉ mất ba ngày đã đột phá thành công.

Nếu để võ giả khác biết sẽ đập đầu tự sát.

Đột phá thành công Cảnh Ngôn mở mắt ra, khóe môi cong lên.

Tin tức của Càn Khôn Đan Đạo quả nhiên đúng, mức độ nghịch thiên của Thần Đạo Đan nằm ngoài sức tưởng tượng của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cảm ứng năng lượng Thần Đạo Đan, nó giúp hắn từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ thăng cấp lên trung kỳ nhưng không biến mất, vẫn xoay tròn một bên vụ tuyền. Nhìn từ mặt ngoài Thần Đạo Đan không khác gì lúc mới được luyện chế ra.

Cảnh Ngôn cảm nhận năng lượng còn sót lại của Thần Đạo Đan, hắn trợn mắt há hốc mồm:

- Cái này …

Cảnh Ngôn phát hiện Thần Đạo Đan tiêu hao năng lượng chưa tới một phần năm, vậy mà cho hắn từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ đến trung kỳ. Còn dư năng lượng đủ cho Cảnh Ngôn đến tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ.

Cảnh Ngôn giật mình qua đi chép miệng thầm nghĩ:

- Chậc chậc, đúng là kinh người.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Thần Đạo Đan đã mạnh vậy thì làm một hơi luôn!

Cảnh Ngôn ra khỏi Càn Khôn không gian, xuất hiện trong phòng.

Tuy muốn làm một hơi nhưng dù gì vừa đột phá cảnh giới xong, cần ổn định lại, nên Cảnh Ngôn ra Càn Khôn không gian trước, chờ qua một, hai ngày quen thuộc nguyên khí tăng

mạnh sau khi đột phá cảnh giới, rồi mới hấp thu năng lượng Thần Đạo Đan tăng cảnh giới đến Đạo Linh cảnh hậu kỳ.

Cảnh Ngôn ra khỏi phòng đi loanh quanh trong trạch viện Trương gia. Cảnh Ngôn vốn nên rời khỏi Hạo Phong thành trở lại Lam Khúc quận thành, nhưng vì luyện chế ra Thần Đạo Đan nên hắn tính tiếp tục ở lại Trương gia, nâng cao thực lực thêm một bước rồi tính.

Tử đệ Trương gia thấy Cảnh Ngôn đều cung kính từ xa hành lễ, kêu Cảnh Ngôn tiên sinh.

Cảnh Ngôn cười đáp lại đám tử đệ Trương gia.

Cảnh Ngôn mới ra khỏi phòng một tách trà thì Trương Nhất Binh xuất hiện, hỏi hắn có gì cần không. Cảnh Ngôn cười bảo không.

Giờ Trương Nhất Binh cung kính Cảnh Ngôn như tổ tông Trương gia. Chỗ lợi khi Cảnh Ngôn ở trong Trương gia đã bày ra một chút, gần đây địa vị của Trương gia trong Hạo Phong thành tăng lên nhiều, gần như ngang bằng gia tộc mạnh nhất dưới ba gia tộc hạng nhất.

Thành chủ Viên Kế Hổ hơi quan tâm Trương gia, thậm chí chuyển nhượng một ít sản nghiệp phủ thành chủ cho Trương gia với giá thấp.

Trương Nhất Binh biết tất cả đều là Cảnh Ngôn mang đến cho Trương gia.

Hết chương 453.

Chương 454. Quận Vương Giận

Cảnh Ngôn mất hai ngày ổn định tu vi Đạo Linh cảnh trung kỳ, sau đó lại bế quan.

Nhờ lực lượng Thần Đạo Đan, Cảnh Ngôn từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ thăng cấp hậu kỳ mất ba ngày. Nhưng từ Đạo Linh cảnh trung kỳ lên hậu kỳ tăng khó khăn nhiều.

Chớp mắt qua ba ngày nhưng vụ tuyền màu tím vẫn đang lột xác, liên tiếp đột phá tiêu hóa tài nguyên vô cùng kinh người. May mà Cảnh Ngôn mang đầy đủ khối linh thạch cực phẩm, các loại đan dược, không bị thiếu hụt tài nguyên khi đột phá.

Lại qua mấy ngày, vụ tuyền lột xác gần đến cuối, nguyên khí trong vụ tuyền đã hoàn toàn hóa lỏng, mỗi một giọt nguyên khí hóa lỏng ẩn chứa uy năng cực kỳ khủng bố.

Cường giả cảnh giới Đạo Sư cảnh sơ kỳ bình thường mức độ nguyên khí hùng hậu e rằng không mạnh bằng Cảnh Ngôn.

Cường giả Đạo Sư cảnh trong địa vực Lam Khúc quận thành chỉ một bàn tay đếm hết. Khi Cảnh Ngôn thành công thăng cấp cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ thì sức chiến đấu sẽ chen chân vào hàng cường giả đỉnh cao địa vực Lam Khúc quận thành.

Nhìn khắp Thiên Nguyên đại lục tuy chưa đủ để ngạo thế một phương nhưng Cảnh Ngôn sẽ nhảy ra phạm trù bị người xoa nắn.

Lúc này trong trạch viện Văn gia Lam Khúc quận thành.

Biệt viện tộc trưởng Văn gia Văn Lam cư ngụ.

Lục trưởng lão Văn gia vào phòng Văn Lam, khom người hỏi Văn Lam đưa lưng hướng mình:

- Tộc trưởng tìm ta?

Nghe tiếng lục trưởng lão, Văn Lam xoay người lại cười nói:

- Mời lục trưởng lão ngồi.

Lục trưởng lão là vị trưởng lão nắm quyền lực lớn trong Văn gia, cũng là một phần quan trọng trong trung tâm quyền lực gia tộc. Khi Văn Lam gặp lục trưởng lão cũng rất khách sáo.

Lục trưởng lão lên tiếng, ngồi xuống ghế:

- Ừm!

Lục trưởng lão ngồi xuống rồi hỏi:

- Tộc trưởng tìm ta có chuyện gì?

Con ngươi Văn Lam co rút trầm giọng nói:

- Nên truyền ra tin đó.

Lục trưởng lão nghe vậy mắt lóe tia sáng, hiểu Văn Lam nói về tin gì.

Lục trưởng lão nhỏ giọng hỏi:

- Đã đến lúc? Có nên chờ thêm hai ngày?

Văn Lam nhếch mép:

- Tới lúc rồi, đã qua một tuần, Ân Tiên Sinh nên đến Hạo Phong thành rồi, dù Quận Vương và tổng quản biết cũng nước xa không cứu được lửa gần.

Văn Lam nói truyền ra tin tức là về vương bài Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn.

Văn Lam biết rõ Quận Vương xem trọng Cảnh Ngôn, vì hắn nói một câu mà gã đưa chức vụ thành chủ Đông Lâm thành cho người Cảnh gia, sự xem trọng này đã nằm ngoài nhận biết của người bình thường.

Nên Văn Lam tuyệt đối không cho phép việc Ân Tiên Sinh ám sát Cảnh Ngôn liên lụy đến Văn gia, gã không thể mạo hiểm. Trước khi Cảnh Ngôn bị giết để Quận Vương biết tin này sẽ giảm thấp mạo hiểm cho Văn gia.

Toàn Văn gia chỉ có tộc trưởng Văn Lam, mấy trưởng lão quan trọng nhất biết chuyện này, lục trưởng lão nằm trong số đó. Lục trưởng lão chuyên phụ trách tình báo, để lão làm công việc rải tin là thích hợp nhất.

Văn Lam dặn dò:

- Lục trưởng lão, dù thế nào cũng không thể để nguồn tin dính dáng đến Văn gia ta.

Không phải Văn Lam nghi ngờ năng lực của lục trưởng lão, chỉ vì việc này quan hệ rất lớn, không cho phép một chút sơ sẩy. Dù để lại chút xíu manh mối cũng sẽ là uy hiếp trí mạng.

Lục trưởng lão đứng dậy, nói một câu rồi đi:

- Ta hiểu, ta sẽ làm ổn thỏa chuyện này. Nếu không có chuyện gì khác vậy ta xin phép đi sắp xếp.

Văn Lam đứng dậy đưa tiễn:

- Tốt!

Hôm đó Mộ Liên Thiên nôn nóng bỗng vào Quận Vương phủ, không chờ Chu Triệt thông bẩm đã chạy vào biệt viện Quận Vương cư ngụ.

Thấy Mộ Liên Thiên sốt ruột như vậy Chu Triệt không dám ngăn cản, theo sát phía sau.

Quận Vương Chu Thượng Vân thấy Mộ Liên Thiên, nhìn biểu tình của gã liền biết có chuyện:

- Liên Thiên, xảy ra chuyện gì?

Việc khiến Mộ Liên Thiên nóng nảy thế này tuyệt đối không nhỏ, bản thân Chu Thượng Vân hiếm khi thấy Mộ Liên Thiên sốt ruột như vậy.

Mộ Liên Thiên nói ngay:

- Quận Vương, Cảnh Ngôn có nguy hiểm!

Chu Thượng Vân biến sắc mặt, con ngươi co rút hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Mộ Liên Thiên nói nhanh:

- Ta mới nhận được tin sát thủ Ám Dạ muốn giết Cảnh Ngôn, giờ Cảnh Ngôn đang ở Hạo Phong thành, sát thủ Ám Dạ chắc đã đến Hạo Phong thành.

Khi Mộ Liên Thiên nói chuyện người ngoài cảm nhận rõ ràng gã đang kiềm nén tức giận.

Ít có chuyện làm Mộ Liên Thiên giận dữ như vậy.

Nghe Mộ Liên Thiên nói, con ngươi Chu Triệt co rút. Chu Triệt phụ trách nội vụ Quận Vương phủ, có thể nói là gã một trong những người hiểu rõ Quận Vương nhất. Nếu Cảnh Ngôn bị giết Quận Vương đại nhân sẽ rất giận dữ.

Bùm!

Quận Vương Chu Thượng Vân bộc phát ra khí thế lạnh lẽo.

Chu Thượng Vân sắc mặt âm trầm nói rít qua kẽ răng:

- Ám Dạ?

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Đúng! Chưa hoàn toàn xác định nhưng chắc tin không giả, hơn nữa có người cố ý phát tán ra.

Mộ Liên Thiên tiếp tục bảo:

- Cảnh Ngôn đã thăng cấp Đạo Linh cảnh, thực lực rất mạnh, võ giả Đạo Linh cảnh hậu kỳ bình thường khó tạo thành uy hiếp với hắn. Nhưng lần này người Ám Dạ ra tay là thủ lĩnh Ân Tiên Sinh.

Vì biết người Ám Dạ ra tay là Ân Tiên Sinh nên Mộ Liên Thiên mới sốt ruột. Sát thủ Ám Dạ dù là đám sát thủ kim bài cũng khó đối phó Cảnh Ngôn, nhưng thủ lĩnh Ân Tiên Sinh là cường giả Đạo Sư cảnh. Nghe nói người này từng ám sát nhiều võ giả Đạo Sư cảnh.

Chu Thượng Vân trầm ngâm một chút hỏi:

- Có thể tra ra là ai truyền ra tin tức này không?

Nếu điều tra ra ai hoặc thế lực nào phát tán tin tức thì có nhiều thứ bắt giữ được, xác định người nào thuê vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh. Người biết tin này rất có thể cũng biết ai thuê vương bài Ám Dạ giết Cảnh Ngôn.

Mộ Liên Thiên tức giận nói:

- Rất khó, ta đã thử rồi nhưng điều tra sâu phát hiện người ban đầu truyền tin đã mất tích. Nhưng ta nghĩ trong Lam Khúc quận thành người muốn Cảnh Ngôn chết nhất là Văn gia.

Người Chu Thượng Vân toát ra sát ý nói:

- Tốt nhất điều tra rõ, Văn Lam có lá gan này sao? Nếu là Văn gia chắc họ sẽ không để lộ tin tức đi?

Mộ Liên Thiên nói:

- Ừm, ta sẽ tiếp tục diều tra. Nhưng bây giờ ta phải đi Hạo Phong thành ngay, xem có tới kịp không.

Tuy nói vậy nhưng Mộ Liên Thiên biết e rằng không kịp, dù gã dốc hết sức chạy từ đây đến Hạo Phong thành cũng phải mất vài ngày mới tới.

Hết chương 454.

Chương 455. Lấy Chết Cảnh Báo

Quận Vương Chu Thượng Vân cũng biết điều này.

Vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh vốn là cường giả Đạo Sư cảnh, cộng thêm giỏi về chạy đột kích. Đừng nói người này xuất phát trước Mộ Liên Thiên, dù Mộ Liên Thiên và người này cùng lúc ra địa vực Lam Khúc quận thành chạy đến Hạo Phong thành, cuối cùng đến nơi trước sẽ là sát thủ vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh.

Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên biết giờ có chạy đến Hạo Phong thành khả năng cứu Cảnh Ngôn là rất thấp, nhưng dù chỉ có một chút khả năng cũng phải thử.

Khí thế Chu Thượng Vân trầm xuống nói:

- Liên Thiên, ngươi chạy đi Hạo Phong thành nhanh! Nếu Cảnh Ngôn còn sống dù thế nào cũng phải cứu hắn, Ám Dạ quá đáng!

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Ta hiểu!

Mộ Liên Thiên lắc người lao ra.

Từ lúc Mộ Liên Thiên nhận được tin đến nay mới qua một nén nhang, gã vừa được tin liền tới gặp Chu Thượng Vân ngay. Vì Quận Vương Chu Thượng Vân và Cảnh Ngôn có quan hệ đặc biệt, tổng quản phải báo cho Chu Thượng Vân biết chuyện này để thành chủ có chuẩn bị.

Mộ Liên Thiên rời khỏi Quận Vương phủ không chút ngừng lại, vận chuyển nguyên khí liên tục lắc người chớp mắt biến mất trên bầu trời. Mộ Liên Thiên thúc giục nguyên khí đến cực hạn, tốc độ nhanh như tia chớp.

Nhưng Mộ Liên Thiên có mau hơn nữa cũng khó ngăn cản sát thủ vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh kịp lúc. Trong lòng Mộ Liên Thiên suy đoán vương bài Ám Dạ lúc này chắc đã đến Hạo Phong thành, có lẽ Cảnh Ngôn chết rồi.

Gần trạch viện Trương gia Hạo Phong thành.

Trong bóng đêm một cái bóng đen mờ như hồn ma xuất hiện.

Bóng đen ngừng lại ngoài trạch viện giây lát, đôi mắt sâu thẳm lấp lóe tia sáng lạnh lẽo:

- Cảnh Ngôn chắc ở trong trạch viện Trương gia, xác định vị trí trước đã!

Vèo!

Bóng người chợt lóe biến mất tại chỗ, không gian xung quanh không có nhiều dao động nguyên khí. Dù võ giả ở gần bên này cũng không thể tra xét nguyên khí dao động, khó phát hiện bóng đen.

Bóng đen là thủ lĩnh Ám Dạ Ân Tiên Sinh.

Ân Tiên Sinh lặng lẽ vào trạch viện Trương gia, đội hộ vệ trong trạch viện không hề phát hiện có người lẻn vào.

Trong một tòa biệt viện, đó là chỗ ở của ngũ trưởng lão Trương gia.

Ngũ trưởng lão đang ngồi xếp bằng trên giường nhắm mắt tu luyện.

Một bóng đen đột nhiên xuất hiện trong phòng, võ giả cảnh giới Tiên Thiên ngũ trưởng lão không hề hay biết.

Ân Tiên Sinh nhìn ngũ trưởng lão Trương gia ngồi trên giường, thầm nghĩ:

- Biệt viện hơi tinh xảo, người này chắc là thành viên quan trọng trong gia tộc, vậy chắc hắn biết chỗ ở của Cảnh Ngôn.

Ân Tiên Sinh tuy mạnh nhưng không phải thần, không thể nào biết Cảnh Ngôn ở đâu, nên lẻn vào biệt viện của ngũ trưởng lão tìm hiểu chỗ ở của hắn.

Bùm!

Người Ân Tiên Sinh phát ra dao động nguyên khí đáng sợ ập hướng ngũ trưởng lão.

Ngũ trưởng lão mở mừng mắt ra, nét mặt kinh hoàng.

Ngũ trưởng lão cực kỳ giật mình nhìn Ân Tiên Sinh xuất hiện trong phòng:

- Ngươi là ai?

Người này vào phòng của ngũ trưởng lão mà y không biết gì, nếu người này không chủ động phát ra nguyên khí thì y vẫn không biết có người trong phòng.

Giọng Ân Tiên Sinh âm trầm chui vào lỗ tai ngũ trưởng lão:

- Ta tìm Cảnh Ngôn, ngươi nói cho ta biết Cảnh Ngôn ở đâu là có thể sống.

Ngũ trưởng lão cực kỳ giật mình nhưng không mất năng lực suy nghĩ, nghe câu này liền nghĩ ngay người này đến có ý xấu, muốn đối phó Cảnh Ngôn tiên sinh.

Ngũ trưởng lão tính câu giờ:

- Ngươi tìm Cảnh Ngôn tiên sinh làm gì?

Người này có thể lặng lẽ vào phòng ngũ trưởng lão thì thực lực tuyệt đối hơn xa y.

Giọng Ân Tiên Sinh lạnh băng không chút tình cảm:

- Đừng hỏi nhiều, ngươi chỉ cần nói cho ta biết Cảnh Ngôn ở đâu là có thể sống, nếu không thì chết!

Ngũ trưởng lão hơi vận chuyển nguyên khí, nhìn Ân Tiên Sinh chằm chằm:

- Cảnh Ngôn tiên sinh là khách của Trương gia ta, nếu ngươi không nói rõ ý đồ thì ta không thể cho ngươi biết Cảnh Ngôn tiên sinh ở đâu.

Ân Tiên Sinh tiến lên trước:

- Không nói thì chết!

Ngũ trưởng lão âm thầm vận chuyển nguyên khí chợt bùng nổ, tiếng quát lớn truyền khắp trạch viện Trương gia:

- Địch tập! Địch tập!

Ân Tiên Sinh nghe tiếng hét hơi biến sắc mặt, y không ngờ người Trương gia này không hề sợ chết, ở trước mặt y mà vẫn dám ra tiếng cảnh báo!

Ân Tiên Sinh phát ra sát ý:

- Chết đi!

Đoản kiếm màu đen đáng sợ toát ra khí lạnh khiếp người khoảnh khắc nằm trong tay Ân Tiên Sinh, thân kiếm dâng lên ánh sáng đen âm thầm bao bọc người ngũ trưởng lão.

Khi ánh sáng đen bao bọc ngũ trưởng lão thì giọng y ngừng bặt, hơi thở hoàn toàn biến mất.

Ngũ trưởng lão Trương gia cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ ở trước mặt cường giả Đạo Sư cảnh không hề có năng lực chống cự, từ lúc y cảnh báo thì đã sẵn sàng đón cái chết.

Ngũ trưởng lão không thể đoán ra cảnh giới tu vi của Ân Tiên Sinh, nhưng y chắc chắn Ân Tiên Sinh mạnh hơn mình nhiều. Ân Tiên Sinh nói miễn y nói ra chỗ ở của Cảnh Ngôn là có thể sống, nhưng rõ ràng Ân Tiên Sinh muốn hại Cảnh Ngôn. Cảnh Ngôn là ân nhân của Trương gia, ngũ trưởng lão không thể vì mình sống mà bán đứng Cảnh Ngôn, nên y dùng mạng sống của mình cảnh báo cho gia tộc, cho Cảnh Ngôn.

Ân Tiên Sinh lạnh lùng liếc xác ngũ trưởng lão, chửi thầm:

- Chết tiệt, thứ không muốn sống!

Giờ phút này nguyên trạch viện Trương gia xao động, tiếng quát lớn cảnh báo của ngũ trưởng lão khiến người trong trạch viện biết kẻ địch xâm nhập vào.

Tiếng la hét lan tràn trong trạch viện Trương gia.

Tộc trưởng Trương Nhất Binh và đám trưởng lão cảnh giới Tiên Thiên lao ngay ra chỗ ở của mình, nhanh chóng bao vây biệt viện ngũ trưởng lão cư ngụ. Nhiều tử đệ, hộ vệ Trương gia theo sau, chỉ mấy giây ngoài biệt viện ngũ trưởng lão đã vây đầy mấy trăm người Trương gia.

Ân Tiên Sinh chậm rãi đi ra biệt viện ngũ trưởng lão, ánh mắt hờ hững liếc qua đám người Trương gia không ngừng kéo đến gần. Đám người này không hề tạo uy hiếp cho y được.

Hết chương 455.

Chương 456. Đạo Linh cảnh hậu kỳ

Ân Tiên Sinh đến Hạo Phong thành là để ám sát Cảnh Ngôn.

Lúc trước Ân Tiên Sinh không định gây ra động tĩnh quá lớn trong lần hành động này, nên mới lặng lẽ lẻn vào Trương gia. Ân Tiên Sinh muốn bắt nhân vật quan trọng của Trương gia tiết lộ Cảnh Ngôn ở đâu, sau đó tìm đến hắn lặng lẽ giết chết.

Trong mắt Ân Tiên Sinh tuy Cảnh Ngôn có sức chiến đấu Đạo Linh cảnh hậu kỳ nhưng y muốn giết hắn, hắn tuyệt đối không có đường chống cự, ám sát Cảnh Ngôn không khó khăn.

Chờ Cảnh Ngôn chết Ân Tiên Sinh sẽ rời khỏi Hạo Phong thành ngay, không để lại điểm yếu gì.

Dù Quận Vương Chu Thượng Vân cực kỳ xem trọng Cảnh Ngôn, nổi giận khi hắn bị giết nhưng không có chứng cứ trực tiếp, dù nghi ngờ Ám Dạ Ân Tiên Sinh làm thì sao?

Ha ha, dù là Quận Vương Chu Thượng Vân khống chế nguyên địa vực Lam Khúc quận thành muốn xuống tay với Ám Dạ cũng phải đắn đo có chịu nổi hậu quả không.

Nhưng bây giờ muốn âm thầm giết Cảnh Ngôn là không thể nào, Ân Tiên Sinh không ngờ người Trương gia mà y tìm đến không sợ chết, liều mạng ra tiếng cảnh báo.

Đám đông thành viên Trương gia bao vây nơi này, Ân Tiên Sinh muốn ẩn giấu cũng hơi khó. Vậy đơn giản làm thẳng tay

đi, dù gì trong Hạo Phong thành không ai có thể ngăn cản Ân Tiên Sinh giết Cảnh Ngôn.

Quyết giết Cảnh Ngôn!

Trương Nhất Binh thấy Ân Tiên Sinh ra khỏi phòng ngũ trưởng lão thì nét mặt sa sầm hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao xâm nhập vào Trương gia ta?

Cái tên âm khí âm trầm bước ra khỏi phòng nhưng ngũ trưởng lão không ra, tức là ngũ trưởng lão đã gặp nạn.

Giọng Ân Tiên Sinh âm u chui vào tai đám người Trương gia, tập thể rùng mình:

- Các ngươi mặc kệ ta là ai, ta từ đâu tới. Các ngươi chỉ cần cho ta biết Cảnh Ngôn ở đâu là được, giết Cảnh Ngôn xong ta sẽ rời khỏi nơi này.

Tên này quá bá đạo!

Trương Nhất Binh vừa nói vừa nháy mắt với một hộ vệ:

- Suy nghĩ của các vị hơi đơn giản, các vị xâm nhập Trương gia ta, không cho giải thích gì đã muốn tùy ý rời đi.

Hộ vệ giật mình, thấy ánh mắt của tộc trưởng thì hiểu ý, âm thầm tới gần phòng ngũ trưởng lão.

Tất cả động tác không giấu diếm Ân Tiên Sinh được, nhưng y không quan tâm, không ngăn cản hộ vệ định vào phòng ngũ trưởng lão.

Ân Tiên Sinh bộc phát ra uy năng động trời, uy năng làm một mảnh thiên địa mất màu:

- Ta không muốn nói nhảm nhiều với các ngươi, ta đến lần này nhiệm vụ là giết Cảnh Ngôn. Nếu các ngươi phối hợp thì không sao, nếu không hợp tác vậy ta sẽ diệt sạch gia tộc của các ngươi!

Đám người Trương Nhất Binh cảm nhận uy năng đó mặt trắng bệch.

Uy năng này quá đáng sợ! Quá cường đại!

Dường như đến nỗi bọn họ hầu như mất can đảm chống cự.

Người này tuyệt đối mạnh hơn cường giả Đạo Linh cảnh. Trong Hạo Phong thành, thành chủ Viên Kế Hổ là cường giả Đạo Linh cảnh đỉnh, sau này Cảnh Ngôn xuất hiện còn đánh nhau với lão tộc trưởng Tống gia khiến đám người Trương Nhất Binh càng hiểu rõ thực lực của võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh.

Người mặc đồ đen, mặt trắng âm trầm như quỷ bộc phát ra khí thế hơn xa Cảnh Ngôn tiên sinh, thành chủ Viên Kế Hổ và lão tộc trưởng Tống gia.

Vậy người này rất có thể là cường giả đáng sợ Đạo Sư cảnh vượt qua Đạo Linh cảnh.

Làm sao bây giờ?

Người này nói rõ muốn giết Cảnh Ngôn, nếu họ khai ra chỗ ở của hắn, có lẽ loại nhân vật này khinh thường tiêu diệt Trương gia nhỏ bé. nhưng nếu khai ra chỗ ở của Cảnh Ngôn chẳng phải là Trương gia phản bội hắn?

Hộ vệ vào phòng ngũ trưởng lão rồi kinh hoàng đi ra, nói với Trương Nhất Binh:

- Tộc trưởng, ngũ trưởng lão … chết rồi!

Đôi mắt Trương Nhất Binh hơi đỏ, tức giận quát:

- Đáng giận! Ngươi … Ngươi xâm nhập Trương gia ta, giết trưởng lão Trương gia. Ngươi nghĩ thực lực của mình mạnh thì Trương gia chúng ta sợ sao? Người Trương gia không phải đồ hèn!

Một số người Trương gia nóng tính quát to:

- Tộc trưởng, chúng ta liều mạng với hắn!

- Đúng vậy! Giết! Cùng lắm là chết!

Lúc này Cảnh Ngôn ở trong Càn Khôn không gian.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, thở hắt ra:

- Phù.

Cảnh Ngôn hơi vận chuyển nguyên khí trong người:

- Rốt cuộc đột phá đến Đạo Linh cảnh hậu kỳ.

Từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ đến trung kỳ mất ba ngày, từ Đạo Linh cảnh trung kỳ đột phá đến hậu kỳ lâu đến một tuần, nhưng toàn quá trình không có gì ngoài ý muốn.

Thần Đạo Đan có tác dụng kích thích vụ tuyền quá nghịch thiên, sử dụng Thần Đạo Đan rồi đột phá có thể nói không chút bình cảnh. Cảnh Ngôn cảm thấy võ giả Đạo Linh cảnh khác sử dụng Thần Đạo Đan cũng sẽ có hiệu quả vô cùng kinh người.

Cảnh Ngôn lại kiểm tra Thần Đạo Đan trong bụng.

Lần này Thần Đạo Đan nhỏ hơn lúc mới luyện chế ra nhiều, Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí cảm ứng. Năng lượng sót lại của Thần Đạo Đan còn khoảng một nửa, không bằng ba phần năm viên đan dược cũ. Tức là Cảnh Ngôn liên tiếp từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ đột phá trung kỳ, đến hậu kỳ tiêu hao chưa đến một nửa năng lượng Thần Đạo Đan. Số năng lượng Thần Đạo Đan còn lại chắc đủ cho Cảnh Ngôn thăng cấp Đạo Linh cảnh đỉnh.

Tốc độ tu luyện không tin được.

Cảnh Ngôn vui mừng nhưng hơi tiếc nuối nghĩ:

- Ưm, ổn định cảnh giới mới đột phá vài ngày rồi đột phá tiếp, một hơi bước vào Đạo Linh cảnh đỉnh sau đó chuẩn bị thăng cấp Đạo Sư cảnh. Tiếc là không có nhiều Đạo Nguyên Quả, nếu không làm thêm vài viên Thần Đạo Đan thì không khó thăng cấp lên Đạo Sư cảnh.

Thiên Thủy xuất hiện nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, hình như bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Vì Cảnh Ngôn luôn ở trong Càn Khôn không gian đột phá cảnh giới nên không nghe tiếng ngũ trưởng lão Trương gia cảnh báo. Thiên Thủy luôn chú ý bên ngoài biến đổi nên biết Trương gia gặp chuyện.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Trương gia gặp chuyện? Ta ra ngoài xem!

Trương gia bây giờ có thể xảy ra chuyện gì? Trong Hạo Phong thành có người dám làm hại Trương gia?

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người ra Càn Khôn không gian, hắn biến sắc mặt lao nhanh ra khỏi phòng mình.

Cảnh Ngôn vừa ra Càn Khôn không gian liền cảm nhận dao động năng lượng khủng bố bao la, năng lượng này dao động cực kỳ hùng hậu, đáng sợ hơn lúc Cảnh Ngôn đánh nhau với lão tộc trưởng Tống gia mà lão phát ra rất nhiều.

Hết chương 456.

Chương 457. Thực Lực Của Ân Tiên Sinh

Khuôn mặt trắng âm trầm của Ân Tiên Sinh nở nụ cười quỷ dị, mắt bắn ra sát ý:

- Nếu các ngươi muốn chết thì ta chiều, giết hết các ngươi rồi ta lục tìm nguyên trạch viện Trương gia, không tin không tìm thấy Cảnh Ngôn!

Đám người Trương Nhất Binh đang xông lên bị sát ý uy hiếp không kiềm chế được lùi một bước.

Nói lúc này đám người Trương Nhất Binh không sợ là giả, họ không chắc người lai lịch không rõ này là ai nhưng họ biết một điều này, nếu người này muốn tiêu diệt nguyên Trương gia tuyệt đối không khó khăn gì. Trong gia tộc dù là mấy người mạnh nhất cũng không đỡ nổi một chiêu của cái tên quỷ khí âm trầm này.

Ân Tiên Sinh không muốn tiếp tục lãng phí thời gian:

- Như vậy … Chịu chết đi!

Trương gia không chịu khai ra Cảnh Ngôn ở đâu, vậy Ân Tiên Sinh sẽ giết hết mọi người rồi từ từ tìm. Miễn Cảnh Ngôn còn trong trạch viện Trương gia thì tìm ra hắn chỉ là vấn đề về thời gian.

Dù sao đã gây lớn chuyện rồi.

Đám người Trương gia Trương Nhất Binh lấy vũ khí ra chuẩn bị liều mạng chiến đấu:

- Giết!

- Giết! Giết!

Dù sợ hãi nhưng như Trương Nhất Binh nói, người Trương gia không hèn, dù không đánh lại cũng phải giết một trận, không thể bó tay chịu trói.

Ngay lúc này một bóng người nhanh chóng đến gần trên đầu đám người:

- Ám Dạ?

Người đến tất nhiên là Cảnh Ngôn mới xuất quan.

Cảnh Ngôn nhìn Ân Tiên Sinh, mặc dù y không đeo mặt nạ như sát thủ Ám Dạ khác nhưng xem cách ăn mặc rất giống mấy sát thủ Ám Dạ đã mặc mà hắn gặp qua. Cảnh Ngôn hầu như chắc chắn xác định thân phận của người này là vì đoản kiếm đen trong tay y. Loại đoản kiếm này xem như dấu hiệu của sát thủ Ám Dạ, Cảnh Ngôn có đoản kiếm đen lấy từ sát thủ Ám Dạ.

Vèo!

Các cặp mắt bên dưới nhìn Cảnh Ngôn ở trên trời.

Cảnh Ngôn xuất hiện hấp dẫn Ân Tiên Sinh nhìn hướng hắn, đám người Trương Nhất Binh cũng nhìn hắn.

Ân Tiên Sinh nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn bay nhanh đến:

- Ngươi chắc là Cảnh Ngôn?

Ân Tiên Sinh không gặp Cảnh Ngôn bao giờ, nhưng Trương gia chỉ là gia tộc hạng hai trong Hạo Phong thành, gia tộc không có võ giả Đạo Linh cảnh. Cảnh Ngôn ngự không bay đến, đoán sơ là Ân Tiên Sinh xác định người đến đúng là Cảnh Ngôn mà y muốn tìm.

Trương Nhất Binh hét lớn với Cảnh Ngôn ở trên trời:

- Cảnh Ngôn tiên sinh mau chạy đi, người này có ý xấu với tiên sinh!

Không cần Trương Nhất Binh nhắc nhở Cảnh Ngôn cũng biết người Ám Dạ đến chắc chắn vì hại mình.

Cảnh Ngôn gật đầu ra hiệu Trương Nhất Binh đừng quá lo, hắn nhìn Ân Tiên Sinh nói:

- Văn gia muốn giết ta thật là bỏ vốn gốc, thuê sát thủ Ám Dạ Đạo Sư cảnh đến giết ta.

Cho đến bây giờ Cảnh Ngôn không biết thân phận của Ân Tiên Sinh, nhưng nhìn khí thế của đối phương đoán đó là võ giả Đạo Sư cảnh. Có thể thuê sát thủ Ám Dạ Đạo Sư cảnh làm nhiệm vụ ám sát sẽ phải trả giá vô cùng cao.

Ân Tiên Sinh không trả lời Cảnh Ngôn, y nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi còn trẻ, chỉ dùng hai mươi năm có thể đến hôm nay thăng cấp Đạo Linh đúng là làm người ta kinh thán. Giết võ giả thiên tài như ngươi làm người ta không nỡ, nhưng ngươi phải chết. Vậy đi, ngươi hãy tự sát, ta cho ngươi giữ toàn thây.

Cảnh Ngôn cười cười:

- Tự sát?

Ân Tiên Sinh gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu ngươi tự sát ta sẽ cho ngươi toàn thây. Nếu ngươi chống cự thì kết quả rất khó nói, có lẽ ngươi sẽ bị bầm thây vạn mảnh.

- Ha ha ha! Ta thì rất muốn xem võ giả Đạo Sư cảnh mạnh cỡ nào!

Vèo!

Xoẹt!

Cảnh Ngôn mạnh rút Thiên Hỏa kiếm ra chém xuống Ân Tiên Sinh. Kiếm quang đỏ rực rỡ chói lòa trong bóng đêm, ẩn chứa uy năng khiến đám người Trương Nhất Binh kinh sợ liên tục thụt lùi.

Ân Tiên Sinh đối mặt công kích của Cảnh Ngôn không hề tỏ vẻ hốt hoảng, y vung đoản kiếm đen, mảnh ánh sáng đen hiện ra trước mặt:

- Thật sự dám đánh với ta!

Kiếm quang đỏ bỗng chốc vụt qua khoảng cách không gian đến gần ánh sáng đen.

Ong ong ong ong ong!

Ánh sáng đen bị kiếm quang đỏ đánh trúng nhẹ rung phát ra một chuỗi tiếng vù vù. Nhứng màn sáng đen không có chút vết nứt. Kiếm quang đỏ công kích hai giây rồi dần mất uy năng cuối cùng tan biến trong không gian.

Thấy cảnh này Cảnh Ngôn rất giật mình, hắn bây giờ không phải cảnh giới Đạo Linh cảnh sơ kỳ mà là thăng cấp tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ. Mức độ nguyên khí hùng hậu mạnh hơn khi Cảnh Ngôn mới đến Hạo Phong thành gấp vô số lần.

Bây giờ một kích của Cảnh Ngôn bị đối phương dễ dàng ngăn lại, tuy hắn không thi triển võ học, không sử dụng bí pháp gì nhưng có thể nhẹ nhàng đỡ một kích thì đối phương không phải cường giả Đạo Sư cảnh sơ kỳ bình thường.

Lòng Cảnh Ngôn chấn động, mặt ngoài không lộ vẻ gì, đầu óc xoay chuyển nhanh. Sát thủ Ám Dạ trước mắt đáng sợ hơn Cảnh Ngôn tưởng tượng nhiều.

Ân Tiên Sinh vung cánh tay, màn sáng đen biến mất, mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Thực lực quả nhiên không sai, nhưng dù thiên phú của ngươi cao đến đâu, thực lực mạnh cỡ nào thì hôm nay ngươi phải chết!

Giọng Ân Tiên Sinh đậm đặc sát ý. Mới rồi Cảnh Ngôn công kích tuy bị Ân Tiên Sinh ngăn cản hoàn toàn nhưng y cảm nhận uy năng ẩn chứa trong công kích làm y hơi kinh thán. Thực lực của Cảnh Ngôn hình như mạnh hơn tộc trưởng Văn gia Văn Lam nói một mảng, nếu để hắn trưởng thành có lẽ không ra mười năm sẽ thành mối đe dọa của Ám Dạ.

Bước đầu thăm dò thực lực của Cảnh Ngôn xong, Ân Tiên Sinh càng muốn tru sát hắn hơn.

- Thiên Không Chi Dực!

Vèo!

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng thúc giục thân pháp Thiên Không Chi Dực, thân hình vụt qua bóng đêm biến mất trong tầm mắt người Trương gia.

Ân Tiên Sinh chửi rùa, nhanh nhẹn đuổi theo:

- Chết tiệt, muốn chạy? Tốc độ thật nhanh!

Ân Tiên Sinh có phỏng đoán Cảnh Ngôn sẽ chạy trốn, nhưng không ngờ tốc độ của hắn mau như vậy.

Ân Tiên Sinh dốc hết sức vận chuyển nguyên khí thi triển một loại võ học thân pháp hùng hổ truy kích Cảnh Ngôn ở đằng trước:

- Hừ! Tốc độ đúng là rất nhanh, nhưng ngươi không chạy ra khỏi lòng bàn tay của ta!

Hết chương 457.

Chương 458. Giao Chiến Với Đạo Sư Cảnh

Ân Tiên Sinh là võ giả Đạo Sư cảnh, cách biệt của Đạo Linh cảnh và Đạo Sư cảnh lớn như Tiên Thiên và Đạo Linh cảnh. Cộng thêm Ân Tiên Sinh là thủ lĩnh Ám Dạ, giỏi nhất là ám sát, mà ám sát thì cần tốc độ đáng sợ.

Nên Ân Tiên Sinh truy kích Cảnh Ngôn về mặt tốc độ còn mau hơn hắn dốc hết sức vận chuyển Thiên Không Chi Dực.

Nếu không phải thân pháp Thiên Không Chi Dực cực mạnh e rằng Cảnh Ngôn chưa bay xa vạn thước đã bị đuổi kịp. Có Thiên Không Chi Dực gia cố, khoảng cách giữa Ân Tiên Sinh và Cảnh Ngôn không ngừng rút ngắn nhưng sẽ không bị bắt kịp trong vòng một, hai giây.

Cảnh Ngôn không cần quay đầu lại cũng cảm nhận được sát thủ Ám Dạ không ngừng rút ngắn khoảng cách với mình.

- Chết tiệt! Làm sao đây? Cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì sẽ bị đuổi kịp. Hơn nữa cái tên quỷ khí âm trầm này thực lực quá mạnh, tuy ta đã thăng cấp thành võ giả Đạo Linh cảnh hậu kỳ nhưng chưa ổn định cảnh giới, không cách nào phát huy ra hết thực lực.

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh nhưng vẫn khó tìm ra cách đối phó sát thủ Ám Dạ.

Đừng nói Cảnh Ngôn chưa ổn định cảnh giới, dù hắn đã ổn định thì không nắm chắc trăm phần trăm cản nổi công kích của sát thủ Ám Dạ.

Bùm!

Ân Tiên Sinh ở đằng sau truy kích giây lát, đợi đến lúc Cảnh Ngôn trong phạm vi công kích y liền dùng đoản kiếm đen chém ra kiếm quang đen hướng hắn.

Kiếm quang đen đáng sợ có bóng kiếm phun ra nuốt vào xung quanh, từ xa nhìn bóng kiếm xẹt qua không gian như bị lực lượng đáng sợ đè ép sụp đổ một ít. Từng vết nứt đen kéo dài canh giờ, nhưng công năng tự động tu sửa không gian vô cùng mạnh, kiếm quang hơi xuyên qua khu vực đó là vết rạn đen sẽ khép lại biến mất ngay.

Cảnh Ngôn cảm nhận uy năng đáng sợ mênh mông vô biên ập đến sau lưng, hắn lắc nhẹ cả người:

- Đáng giận!

Bùm!

Vụ tuyền màu tím trong bụng xoay tít, nguyên khí mênh mông dâng lên.

- Thánh Quang kiếm pháp!

- Bí pháp Hư Viêm!

Cảnh Ngôn quay người chém hết sức một nhát kiếm.

Cảnh Ngôn không thể đỡ công kích của Ân Tiên Sinh, hắn cảm giác không cách nào né khỏi. Nếu không quay người ngăn cản thì ngay sau đó hắn sẽ chết dưới một kích kia.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai loại kiếm quang va chạm, vang tiếng nổ điếc tai từ trung tâm khuếch tán bốn phía.

Cảnh Ngôn và Ân Tiên Sinh còn ở trên bầu trời Hạo Phong thành, nên khi vang tiếng nổ điếc tai nửa tòa thành bị kinh động. Một số võ giả thực lực mạnh cảm nhận dao động năng lượng từ một góc không gian truyền đến.

- Là ai đang đánh nhau?

- Uy năng thật khủng khiếp. lực lượng mạnh quá!

- …

Những người Hạo Phong thành cảm nhận năng lượng đột ngột xuất hiện trong thiên địa, lao nhao suy đoán.

Trong các gia tộc Lưu gia, Hồ gia có nhiều cường giả nhận ra dao động năng lượng khác lạ. Đám người Lưu tộc trưởng con ngươi co rút, biểu tình giật mình.

Đoạn thời gian này vì Cảnh Ngôn xuất hiện trong Hạo Phong thành làm họ rối rắm, giờ họ cảm nhận hai dao động năng lượng, tuy chỉ còn sót lại mỏng manh nhưng có thể phán đoán đại khái thế lực của người phát ra. Hai chủ nhân sóng năng lượng hơn xa võ giả Đạo Linh cảnh bình thường.

Thành phố như Hạo Phong thành từ khi nào xuất hiện cường giả đáng sợ như vậy?

Đám người Lưu tộc trưởng lộ vẻ mặt không biết làm sao, võ giả Đạo Linh cảnh sơ kỳ như họ vốn là cường giả số một số hai Hạo Phong thành, giờ xem ra họ còn kém xa lắm.

Trong phủ thành chủ.

Thành chủ Viên Kế Hổ nhướng chân mày vội chạy ra khỏi phòng, nhìn hướng góc trời truyền đến năng lượng.

Viên Kế Hổ là thành chủ Hạo Phong thành, trong thành xuất hiện dao động sinh ra khi cường giả đánh nhau, gã phải tìm hiểu xảy ra chuyện gì:

- Có chuyện gì?

Tô tổng quản nhanh chóng xuất hiện.

Tô tổng quản mặt tái nhợt thở hổn hển:

- Xảy ra chuyện! Xảy ra chuyện! Cảnh Ngôn đánh nhau với một võ giả, võ giả đó thực lực rất mạnh, hình như là sát thủ của tổ chức sát thủ Ám Dạ!

Nghe vậy mắt Viên Kế Hổ tràn đầy giật mình kêu lên:

- Cái gì?!

Vèo!

Sau đó Viên Kế Hổ bay ra ngoài.

Kiếm quang của Cảnh Ngôn và Ân Tiên Sinh va chạm vào nhau, hắn bay ngược ra ngoài.

Cảnh Ngôn không kiềm được phun ra búng máu:

- Phụt!

Lại nhìn Ân Tiên Sinh, hơi lảo đảo chút, thụt lùi mấy thước trên không trung. Nhìn người Ân Tiên Sinh không có vết thương gì nhưng biểu tình của y rất lạ.

Ân Tiên Sinh nhìn Cảnh Ngôn bị đánh bay ra xa, khó tin lẩm bẩm:

- Không thể nào! Đỡ một kiếm của ta mà không chết?

Ân Tiên Sinh cho rằng Cảnh Ngôn không thể đỡ nổi nhát kiếm của y. Nhát kiếm đó Ân Tiên Sinh đã dốc hết sức, theo tin tức y biết Cảnh Ngôn nên là cảnh giới Đạo Linh cảnh sơ kỳ, có sức chiến đấu Đạo Linh cảnh hậu kỳ. Vấn đề là Ân Tiên Sinh dốc hết sức đánh một kích, đừng nói võ giả tu vi Đạo Linh cảnh sơ kỳ, dù là Đạo Sư cảnh sơ kỳ cũng khó khăn sống sót.

Cảnh Ngôn có thể đỡ một kích của y, chỉ bị thương hộc máu.

Trong lòng Cảnh Ngôn cũng rất khổ, đối mặt sát thủ Ám Dạ thực lực mạnh đến khó tin. Cảnh Ngôn đã thấy hai sát thủ

kim bài Ám Dạ, hai người đó so với sát thủ trước mắt hắn cách biệt quá lớn.

Sát thủ Ám Dạ này có thân phận gì? Tại sao thực lực mạnh đến vậy?

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, khóe môi cong lên, giơ tay lau vết máu dính bên môi.

Cảnh Ngôn mở miệng nói:

- Thực lực của các hạ thật mạnh mẽ, xem ra các hạ không phải sát thủ bình thường trong Ám Dạ.

Cảnh Ngôn khá tò mò thân phận của sát thủ này.

Không ngờ Ân Tiên Sinh chịu trả lời:

- Ngươi nói đúng, ta là thủ lĩnh của tổ chức Ám Dạ, ngươi có thể kêu ta là Ân Tiên Sinh.

Có lẽ vì Cảnh Ngôn biểu hiện ra thực lực khiến Ân Tiên Sinh cho rằng hắn có tư cách đối thoại với mình.

Nghe Ân Tiên Sinh nói, tuy Cảnh Ngôn đã suy đoán đối phương không phải sát thủ bình thường nhưng vẫn bị chấn động.

Thủ lĩnh tổ chức Ám Dạ tự mình truy sát hắn, người bình thường khó thể làm được.

Cảnh Ngôn lại hỏi:

- Vậy ngươi giết ta là vì được Văn gia Lam Khúc quận thành thuê? Văn gia trả bao nhiêu giá lớn mới thuê được thủ lĩnh Ám Dạ?

Hết chương 458.

Chương 459. Khổ Chiến

Đánh nhau với Ân Tiên Sinh làm thân thể Cảnh Ngôn bị thương, vết thương không nhẹ.

Cảnh Ngôn âm thầm vận chuyển bí pháp Thuần Dương Linh Thể, vết thương trong người hắn đang khép lại với tốc độ kinh người. Vận chuyển Thuần Dương Linh Thể tu sửa thân thể Cảnh Ngôn không cần dùng đan dược trị thương.

Vì Cảnh Ngôn không dùng đan dược trị thương nên Ân Tiên Sinh mới có kiên nhẫn nói chuyện. Nếu Cảnh Ngôn nuốt đan dược trị thương trước mặt y thì chắc chắn Ân Tiên Sinh sẽ lần thứ hai tấn công hắn, không chờ vết thương của hắn lành.

Ân Tiên Sinh băn khoăn giây lát rồi nói:

- Đúng là tộc trưởng Văn gia Văn Lam thuê ta ám sát ngươi. Ta vốn không nên nói tin tức liên quan cố chủ, nhưng ta có thể ngoại lệ cho ngươi. Với thực lực, bối cảnh của ngươi, Văn gia thanh toán một ngàn vạn linh thạch không quá cao. Cảnh Ngôn, thực lực của ngươi cao hơn ta tưởng.

Ân Tiên Sinh nói mấy câu khiến Cảnh Ngôn nghi ngờ, trong lời nói của thủ lĩnh Ám Dạ có ẩn ý gì đó.

Cảnh Ngôn không đáp lại ngay, quả nhiên Ân Tiên Sinh nói tiếp.

Ân Tiên Sinh nhìn Cảnh Ngôn chăm chú:

- Cảnh Ngôn, tuy thực lực của ngươi rất mạnh nhưng nếu ta muốn giết ngươi thì ngươi không có khả năng sống sót. Giờ ta cho ngươi một cơ hội sống.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Cơ hội gì?

Mắt Ân Tiên Sinh đăm đăm, nói:

- Ngươi tham gia vào Ám Dạ! Nếu ngươi đồng ý trở thành sát thủ Ám Dạ, vĩnh viễn không lộ mặt thật trước bất cứ ai thì ta sẽ không giết ngươi.

Ân Tiên Sinh muốn hấp thu Cảnh Ngôn vào Ám Dạ đơn thuần là chợt nảy ý.

Trước khi biết thực lực của Cảnh Ngôn thì Ân Tiên Sinh không nghĩ như vậy, mục đích duy nhất của y đến Hạo Phong thành là giết hắn, nhưng nhìn Cảnh Ngôn đỡ một kích hết sức của y mà không chết, làm Ân Tiên Sinh rất bất ngờ. Cảnh Ngôn mới hai mươi tuổi đã có thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu hấp thu hắn vào Ám Dạ thì sẽ là trợ lực lớn cho sự phát triển của tổ chức sát thủ.

Vì có ý nghĩ này nên Ân Tiên Sinh mới nói cho Cảnh Ngôn biết y được Văn Lam thuê. Ân Tiên Sinh cho rằng Cảnh Ngôn có biết tin tức này hay không đều giống nhau, nếu hắn tham gia Ám Dạ sau này phải đổi thân phận, nếu từ chối vào Ám Dạ thì hắn là người chết, người chết biết tin tức không sao cả.

Ân Tiên Sinh nói mấy câu làm Cảnh Ngôn nở nụ cười.

Tham gia Ám Dạ? Có thể không?

Đừng nói sát thủ của Ám Dạ từng được Triệu gia thuê giết gia gia của hắn Cảnh Thiên, dù không có chuyện này hắn cũng không vào Ám Dạ trở thành sát thủ. Huống chi Ân Tiên Sinh có điều kiện hạn chế là sau này Cảnh Ngôn không được lộ mặt thật trước bất cứ ai, hắn vĩnh viễn phải sống trong bóng tối.

Ân Tiên Sinh nhìn biểu tình của Cảnh Ngôn liền đoán ra ý nghĩ của hắn, lạnh lùng nói:

- Xem ra ngươi muốn từ chối ta.

Cảnh Ngôn cười lớn cao giọng quát:

- Ân Tiên Sinh! Ngươi muốn giết ta không dễ vậy!

Nguyên khí mãnh liệt bộc phát ra khỏi người Cảnh Ngôn.

Phía xa, thành chủ Hạo Phong thành Viên Kế Hổ chậm rãi đến gần chiến trường.

- Là Cảnh Ngôn tiên sinh? Một người khác … sát thủ Ám Dạ! Khốn kiếp, sát thủ Ám Dạ chết tiệt, dám đến Hạo Phong thành ta giết người? Buồn cười!

Viên Kế Hổ tức điên, ước gì xông lên giết sát thủ Ám Dạ. Nhưng Viên Kế Hổ vừa cảm nhận hai luồng dao động năng lượng đáng sợ, thầm biết thực lực của sát thủ Ám Dạ này không thấp.

Nếu sát thủ Ám Dạ này bình thường thì bây giờ đã bị Cảnh Ngôn giết rồi mới đúng. Viên Kế Hổ cố nén tức giận không xông lên tiêu diệt sát thủ Ám Dạ, gã đứng cách mấy ngàn thước, đầu óc xoay chuyển tính chào hỏi Cảnh Ngôn.

Viên Kế Hổ chưa kịp mở miệng đã thấy Cảnh Ngôn chém kiếm quang đỏ hướng sát thủ Ám Dạ.

Sát thủ Ám Dạ cũng đánh ra kiếm quang đen.

Hai người lần thứ hai đánh nhau.

Viên Kế Hổ sợ ngây người:

- Ôi trời, tình huống gì đây?

Viên Kế Hổ không dám tin cảnh tượng trông thấy.

Cảnh Ngôn và sát thủ Ám Dạ lao vào đánh nhau, phát ra uy năng khủng bố đến khó tin. Viên Kế Hổ đứng xa mấy ngàn thước vẫn cảm nhận rõ rệt hơi thở hủy diệt kinh người. Viên Kế Hổ cảm giác nếu đến gần trung tâm năng lượng e rằng

không chống đỡ nổi một giây sẽ bị năng lượng của hai người hoàn toàn nghiền nát.

Viên Kế Hổ chỉ là võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh đỉnh, bàn về thực lực lão tộc trưởng Tống gia mạnh hơn gã một chút. Lúc Cảnh Ngôn ở Đạo Linh cảnh sơ kỳ sức chiến đấu đã không dưới lão tộc trưởng Tống gia, nay hắn là tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ, hắn mà đánh với lão tộc trưởng Tống gia thì lão tuyệt đối không chịu nổi một kích.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm quang của hai người lại va chạm, kiếm quang đen và đỏ không ngừng xé rách nhau trong không gian. Vách tường không gian nứt rạn vệt đen ghê người mà rõ ràng. Vách tường không gian cũng không chịu nổi va chạm đáng sợ sinh ra từ hai người đánh hết sức.

Bùm!

Cảnh Ngôn vẫn bị đánh bay, khi bay ngược hắn hộc hai ngụm máu. Lúc đánh nhau Cảnh Ngôn cùng lúc vận chuyển Thuần Dương Linh Thể, nhưng công kích của Ân Tiên Sinh quá mạnh, dù là Thuần Dương Linh Thể cũng không thể trong tích tắc tu sửa tổn hại nặng trong thân thể.

Cảnh Ngôn bị đánh bay, Ân Tiên Sinh cũng thụt lùi mấy thước, gã hít sâu điều chỉnh lại nguyên khí trong vụ tuyền.

Viên Kế Hổ trợn mắt há hốc mồm đứng phía xa nhìn.

Khi sát thủ Ám Dạ liếc hướng Viên Kế Hổ, gã run bắn như rơi vào hầm băng vạn thước.

Viên Kế Hổ biết thực lực của Cảnh Ngôn kém hơn sát thủ Ám Dạ một chút, gã nên đi lên giúp hắn một tay. Nhưng nhìn thực lực của Cảnh Ngôn và sát thủ Ám Dạ, Viên Kế Hổ biết gã mà đi lên sát thủ Ám Dạ chém một nhát kiếm là gã chết không kịp ngáp.

Viên Kế Hổ vừa giật mình vừa rủa thầm. Cảnh Ngôn quá mạnh, may mắn lúc ấy lão tộc trưởng Tống gia ngăn cản gã đánh Cảnh Ngôn, sau đó gã điều tra bối cảnh của hắn. Nếu không làm vậy, Viên Kế Hổ mà xuống tay với Cảnh Ngôn e rằng chỉ một kích đã bị hắn chém chết.

Với bối cảnh của Cảnh Ngôn, cộng thêm Viên Kế Hổ đánh trước, dù hắn giết thành chủ cũng sẽ không bị trừng phạt.

Hết chương 459.

Chương 460. Biến Mất

Viên Kế Hổ cho rằng hôm đó Cảnh Ngôn và lão tộc trưởng Tống gia giao đấu trong khoảnh khắc hắn còn giấu thực lực, vì khi ấy hắn không biểu hiện mạnh mẽ như hôm nay. Viên Kế Hổ hoàn toàn không ngờ rằng trong nửa tháng ngăn ngủi cảnh giới của Cảnh Ngôn từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ thăng cấp đến hậu kỳ.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Cảnh Ngôn và Ân Tiên Sinh đánh nhau vô cùng kịch liệt. Mỗi Cảnh Ngôn đều bị lực lượng đáng sợ đánh bay hộc máu, nhưng khoảnh khắc ngắn ngủi hắn lại vùng lên.

Ân Tiên Sinh rất ngạc nhiên, y không hiểu vì sao rõ ràng Cảnh Ngôn bị thương rất nặng nhưng thực lực không chịu ảnh hưởng gì lớn.

Ân Tiên Sinh quan sát một lúc không có manh mối gì, lòng thầm cười lạnh. Mặc kệ ngươi có thủ đoạn gì, để xem ngươi có thể kiên trì tới khi nào.

- Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Ngôn lại bị đánh bay, hắn không tiếp tục quay lại đấu cứng với Ân Tiên Sinh nữa, hắn thi triển võ học thân pháp chạy nhanh ra sau.

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, hắn vô cùng cẩn thận suy tính nếu cứ tiếp tục đánh thì sớm muộn gì hắn sẽ bị Ân Tiên Sinh diệt. Bí pháp Thuần Dương Linh Thể tuy mạnh nhưng thi triển bí pháp luyện thể này cũng cần tiêu hao nhiều nguyên khí. Tuy nguyên khí trong người Cảnh Ngôn hùng hồn

nhưng dù gì mới đột phá đến Đạo Linh cảnh hậu kỳ, liên tục thi triển Thuần Dương Linh Thể ảnh hưởng rất lớn với hắn.

Nếu cứ theo tốc độ tiêu hao như bây giờ Cảnh Ngôn cùng lắm chỉ chống chọi được nửa canh giờ rồi sẽ bị giết.

Ân Tiên Sinh thấy Cảnh Ngôn chạy nhanh biến mất ở phía xa, y không vội vàng, nheo mắt cười âm trầm:

- Muốn chạy? Cảnh Ngôn, ngươi nghĩ ngươi có thể chạy được sao?

Giây sau Ân Tiên Sinh lắc người đuổi theo.

Viên Kế Hổ đứng phía xa quan sát đại chiến, thấy hai người rời đi gã bản năng định đi theo nhìn. Viên Kế Hổ thấy ra thực lực của Cảnh Ngôn không bằng sát thủ Ám Dạ, nếu cứ đánh tiếp hắn rất có thể bị sát thủ Ám Dạ giết. Viên Kế Hổ cũng muốn hỗ trợ nhưng không nhúng tay vào được. Trong Hạo Phong thành thực lực của Viên Kế Hổ xem như đỉnh cao nhất, gã không nhúng tay vào được thì người khác càng không thể. Dù là lão tộc trưởng Tống gia cũng bó tay trong cuộc chiến này.

Xoẹt!

Viên Kế Hổ dợm bước đuổi theo nhưng một luồng kiếm quang đen đột ngột xuất hiện. Viên Kế Hổ hết hồn rùng mình, vội kích phát ra hết nguyên khí mới miễn cưỡng cản lại kiếm quang đen.

Mặt Viên Kế Hổ trắng bệch nhìn bóng đêm phía xa, gã biết một kiếm này là sát thủ Ám Dạ đáng sợ đang cảnh cáo gã. Uy năng nhát kiếm này tuy mạnh nhưng Viên Kế Hổ biết nếu sát thủ Ám Dạ thật sự muốn diệt gã, vậy dù gã có dốc hết sức lực cũng không thể đỡ nhát kiếm.

Viên Kế Hổ lắc đầu khẽ thở dài:

- Ài, thôi, bọn họ đã rời khỏi Hạo Phong thành thì sau này có xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến ta.

Viên Kế Hổ rất bất đắc dĩ, gã là thành chủ Hạo Phong thành mà không ngăn được hai võ giả đánh nhau trong thành phố. May mà Cảnh Ngôn đã hấp dẫn sát thủ Ám Dạ rời khỏi Hạo Phong thành, Viên Kế Hổ mới không phải lúng túng.

Ân Tiên Sinh đuổi theo gắt gao:

- Cảnh Ngôn, ngươi không chạy thoát!

Mỗi khi Cảnh Ngôn vào phạm vi công kích của Ân Tiên Sinh là y sẽ chém ra kiếm quang tập sát.

Mỗi lần Cảnh Ngôn buộc phải dốc hết sức ngăn cản.

Cứ thế hai người vừa chạy nhanh vừa công kích nhau, mấy canh giờ sau họ đã rời xa Hạo Phong thành thật xa, đang ở nơi hoang vắng.

Vết thương trong người Cảnh Ngôn đã rất nghiêm trọng, nguyên khí thể lỏng trong vụ tuyền tiêu hao hơn một nửa. Lần tiếp theo cản công kích của Ân Tiên Sinh làm Cảnh Ngôn cảm thấy kiệt sức, Thuần Dương Linh Thể rất mạnh nhưng không thể hoàn toàn triệt tiêu tổn thương của Ân Tiên Sinh đối với thân thể hắn.

Cảnh Ngôn sốt ruột suy nghĩ nhiều cách:

- Cứ tiếp tục thế này ta sẽ bị giết!

Cuối cùng Cảnh Ngôn phát hiện các cách này vô dụng với Ân Tiên Sinh, so với võ giả bình thường ưu thế lớn nhất của hắn là tốc độ. Dựa vào võ học thân pháp Thiên Không Chi Dực đệ nhị trọng, dù là võ giả Đạo Sư cảnh bình thường cũng khó đuổi kịp Cảnh Ngôn. Vấn đề là ưu thế này bị Ân Tiên Sinh khắc ghế hoàn toàn. Thân pháp của Ân Tiên Sinh có lẽ không bằng Thiên Không Chi Dực đệ nhị trọng nhưng cách

biệt không quá lớn. Ân Tiên Sinh với ưu thế về cảnh giới hoàn toàn bù đắp điểm yếu võ học thân pháp.

Nếu không nhờ Thuần Dương Linh Thể thì Cảnh Ngôn không chống chọi nổi tới bây giờ.

Giọng Thiên Thủy vang lên trong óc Cảnh Ngôn:

- Trốn vào Càn Khôn không gian trước đi!

Nghe Thiên Thủy nói mắt Cảnh Ngôn sáng rực, sau đó cau mày.

Trốn vào Càn Khôn không gian là một cách, vấn đề là nếu bị Ân Tiên Sinh biết, lỡ tin tức truyền ra thì …

Thực lực hiện tại của Cảnh Ngôn tuyệt đối không thể giữ Càn Khôn không gian trước đám cường giả, nếu bị lộ tin tức, hắn hoặc là giao ra Càn Khôn không gian hoặc bị giết rồi người ta cướp Càn Khôn không gian từ xác hắn.

Vì kiêng kị nên Cảnh Ngôn mới chần chừ.

Thiên Thủy biết điều Cảnh Ngôn lo âu, sốt ruột nói:

- Còn chần chừ cái gì, giờ mà chết thì lo gì Càn Khôn không gian có bị lộ không?

Nghe tiền bối Thiên Thủy nói, Cảnh Ngôn cắn răng động ý niệm, lắc người vào Càn Khôn không gian. Cảnh Ngôn biết tình huống của hắn nếu do dự thì sẽ chết trong đợtcông kích tiếp theo của Ân Tiên Sinh.

Ân Tiên Sinh ở phía sau nhếch mép, mắt bắn ra tia sáng khiếp người. Ân Tiên Sinh cảm ứng hơi thở của Cảnh Ngôn yếu dần, y biết khi hơi thở của võ giả yếu đi tức là mạng sống cũng sắp mất.

Võ giả chết trong tay Ân Tiên Sinh rất nhiều, vài võ giả Đạo Sư cảnh bị y giết. Trong đời Ân Tiên Sinh không phải

mỗi lần ám sát đều suôn sẻ, đôi khi lúc ám sát mục tiêu sẽ gặp chút khó khăn. Giống lần ám sát Cảnh Ngôn, không thuận lợi như Ân Tiên Sinh nghĩ.

Vì có kinh nghiệm rất phong phú nên Ân Tiên Sinh cực kỳ nhạy cảm hơi thở trên người võ giả, giờ hơi thở trên người Cảnh Ngôn đang yếu bớt, y đoán lần sau ra tay hắn sẽ không cản nổi.

Ân Tiên Sinh lao vọt lên kéo Cảnh Ngôn vào phạm vi công kích của mình, y chém mạnh đoản kiếm đen. Một kiếm này phải giết Cảnh Ngôn.

Khuôn mặt trắng bệnh của Ân Tiên Sinh lộ nét mặt tàn nhẫn:

- Tiểu tử, chết đi! Không tham gia Ám Dạ thì chỉ có một con đường chết!

Giây sau Ân Tiên Sinh trợn to mắt nói:

- A? Cái gì?

Vì Cảnh Ngôn luôn bị Ân Tiên Sinh tỏa định bỗng biến mất trong không gian.

Hết chương 460.

Chương 461. Tiếp Tục Đột Phá

Trong khoảnh khắc này Ân Tiên Sinh rất giật mình.

Ân Tiên Sinh chém ra kiếm quang đen không chút trở ngại quét hướng không gian kia rồi dần tan biến. Bóng dáng Cảnh Ngôn thật sự biến mất trong tầm mắt y.

Sao có thể như vậy?

Ân Tiên Sinh lắc người đến vị trí Cảnh Ngôn biến mất, y cẩn thận xem xét bốn phía, chân mày càng dính vào nhau.

Một người đột ngột biến mất có nhiều loại khả năng.

Nếu Cảnh Ngôn mạnh hơn Ân Tiên Sinh nhiều, hắn nắm giữ cách ẩn núp gì thì có thể ung dung biến mất trước mắt y. Vấn đề là thực lực của Cảnh Ngôn không bằng Ân Tiên Sinh, nên dù hắn có cách ẩn núp cũng không thể nào biến mất không để lại chút dấu vết trước mặt thủ lĩnh sát thủ giỏi về ẩn núp.

Khả năng thứ hai là chỗ này có di tích thượng cổ hoặc thứ tương tự bị che giấu, Cảnh Ngôn đến đây, di tích thượng cổ đột nhiên mở ra hút hắn vào.

Nghĩ đến khả năng thứ hai, người như Ân Tiên Sinh cũng lộ biểu tình rung động. Nếu phát hiện di tích thượng cổ thì cơ duyên này quá lớn.

Trên đại lục này thường có tin vtức truyền ra nói ai đó ở nơi nào phát hiện di tích hoặc động phủ thường cổ. Nhưng lời đồn này quá xa xôi với đa số võ giả, phần lớn cả đời không vào di tích thượng cổ một lần.

Võ giả quá nhiều mà di tích thì ít ỏi.

Những động phủ hoặc di tích thượng cổ có thể vào nhiều lần đều bị thế lực lớn khống chế, người ngoài không có cơ hội đi vào.

Ân Tiên Sinh ôm nỗi lòng kích động cẩn thận dò xét một nén nhang nhưng không phát hiện điều gì.

Xung quanh có di tích thượng cổ hoặc nơi tương tự rồi lại không thể nhìn bằng mắt thịt, nói lên di tích thượng cổ bị trận pháp che giấu. Thực lực của Ân Tiên Sinh không thấp, trận pháp ẩn giấu bình thường khi y không chú ý có lẽ không phát hiện, nhưng bây giờ y kiểm tra hết sức cẩn thận nhưng vẫn không thấy gì, chỉ có thể nói trận pháp ẩn giấu quá mạnh hoặc vốn không hề có trận pháp đó.

Có khả năng thứ ba là Cảnh Ngôn mang theo trân bảo động phủ.

Trân bảo động phủ khác với không gian giới chỉ. Không gian giới chỉ là chết, vật sống không thể vào. Nhưng trân bảo động phủ thì khác, bên trong có đạo tắc đầy đủ vận chuyển, vật sống có thể đi vào.

Bất cứ trân bảo động phủ nào đều là báu vật vô giá, trên Thiên Nguyên đại lục ít ỏi vài người mới sở hữu trân bảo động phủ, mỗi người đều cực kỳ mạnh. Những luyện khí sư bình thường trên đại lục không thể luyện chế ra trân bảo động phủ.

Tưởng tượng Cảnh Ngôn có trân bảo động phủ, mắt Ân Tiên Sinh nóng bỏng.

Nếu trong tình huống bình thường Ân Tiên Sinh sẽ không cho rằng võ giả tu vi như Cảnh Ngôn có trân bảo động phủ. Nhưng trải qua phán đoán sàn lọc khả năng, Ân Tiên Sinh cho rằng xác suất Cảnh Ngôn có trân bảo động phủ lớn hơn. Một người sống không thể nào khi không biến mất được.

Ân Tiên Sinh lại cẩn thận tìm kiếm, tìm tòi từng tấc không gian.

Trân bảo động phủ không phải vật không bóng không hình, tuy là một loại báu vật không gian nhưng nó không thể hoàn toàn hư vô. Ân Tiên Sinh cho rằng nếu Cảnh Ngôn có trân bảo động phủ thì chắc chắn nó nằm trong không gian này, tìm kỹ thì sớm muộn gì sẽ bắt gặp nó.

Cảnh Ngôn vào Càn Khôn không gian, thở hắt ra. Phút cuối Ân Tiên Sinh lần nữa công kích hung hãn, với tình huống hiện giờ của Cảnh Ngôn khả năng đỡ đòn không đến mười phần trăm. May mà Cảnh Ngôn kịp lúc vào Càn Khôn không gian, tránh thoát một kích kia.

Càn Khôn không gian thành một hạt bụi hòa vào hoàn cảnh bốn phía.

Tuy tạm thời ẩn núp nhưng Cảnh Ngôn không giảm bớt áp lực chút nào. Nếu Càn Khôn không gian bị phát hiện chờ đợi Cảnh Ngôn là tai họa ngập đầu, đừng nói hắn là võ giả nhỏ bé cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ, dù hắn mạnh gấp mười lần cũng khó sống sót.

Càn Khôn không gian không phải trân bảo động phủ bình thường, nó có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, Càn Khôn Đan Đạo, Càn Khôn Khí Đạo, Càn Khôn Trận Đạo, toàn là thứ siêu nghịch thiên. Mấy thứ này tùy tiện một cái phát tán ra ngoài sẽ làm nguyên đại lục chấn động.

Nên giờ phút này Cảnh Ngôn không có thời gian lãng phí, hắn vội ngồi xuống bằng nuốt vào một ít đan dược trị thương, sau đó vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công nhanh chóng hấp thu khối linh thạch cực phẩm và một ít đan dược phục hồi nguyên khí.

Một ngày sau vết thương và nguyên khí của Cảnh Ngôn phục hồi lại, tu vi Đạo Linh cảnh hậu kỳ cũng ổn định. Giờ Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí suôn sẻ hơn lúc bị Ân Tiên Sinh Ám Dạ truy sát nhiều. Nếu lúc này đánh nhau với Ân Tiên Sinh thì Cảnh Ngôn có thể cầm cự lâu hơn, dù vậy hắn không cho rằng mình đánh lại y.

Cảnh Ngôn kêu gọi:

- Tiền bối Thiên Thủy!

Cảnh Ngôn dứt lời Thiên Thủy liền hiện ra trước mặt hắn.

Mắt Cảnh Ngôn long lanh nhìn Thiên Thủy:

- Sát thủ Ám Dạ đi chưa?

Cảnh Ngôn tuyệt đối không thể lộ mặt, nếu Ân Tiên Sinh chưa đi mà hắn ra ngoài thì chỉ có đường tiếp tục núp vào Càn Khôn không gian. Lần thứ hai làm chuyện như vậy khả năng Càn Khôn không gian bị lộ tăng cao nhiều.

Thiên Thủy lắc đầu nói:

- Tiểu tử kia còn đang tìm ngươi, xem bộ dáng muốn đào ba thước đất.

Thiên Thủy có thể dễ dàng điều tra tình hình bên ngoài, võ giả như Ân Tiên Sinh tuyệt đối không cảm ứng được hơi thở của lão.

Cảnh Ngôn rủa thầm:

- Chết tiệt!

Thiên Thủy đề nghị:

- Cảnh Ngôn, xem ra tiểu tử kia không tìm được ngươi sẽ không bỏ qua, ta nghĩ ngươi hãy mau tăng cảnh giới lên Đạo Linh cảnh đỉnh mới có sức đánh một trận.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đành vậy.

Cảnh Ngôn chuẩn bị sơ rồi nhắm mắt lại, hấp thu Thần Đạo Đan trong bụng.

Thời gian trôi qua từng ngày, từ lúc Cảnh Ngôn vào Càn Khôn không gian đã qua một tuần.

Mắt Ân Tiên Sinh xanh ngắt nhìn chằm chằm vị trí Cảnh Ngôn biến mất.

Ân Tiên Sinh đã điều tra kỹ không gian này trên chục lần nhưng không tìm ra trân bảo động phủ.

Không thể nói Ân Tiên Sinh không may mắn, bởi vì đẳng cấp Càn Khôn không gian quá cao biến thành hạt bụi không khác gì hạt bụi bình thường. Đừng nói võ giả thực lực như Ân Tiên Sinh, dù là võ giả mạnh hơn y một đại cảnh giới cũng khó nhận ra Càn Khôn không gian hóa thành hạt bụi.

Hết chương 461.

Chương 462. Tổng Quản Đến Hạo Phong Thành

Tuy tìm kiếm không có kết quả nhưng Ân Tiên Sinh không dễ bỏ cuộc, y rất có kiên nhẫn. Huống chi vì trân bảo động phủ, đừng nói lãng phí vài ngày, dù mất vài năm cũng không là gì.

Trên khuôn mặt xanh trắng của Ân Tiên Sinh không có chút gì là nôn nóng:

- Kiếm lại lần nữa!

Cảnh Ngôn đang trốn trong Càn Khôn không gian thử đột phá cảnh giới, Ân Tiên Sinh khổ sở tìm kiếm bóng dáng của hắn và trân bảo động phủ. Trên bầu trời Hạo Phong thành có một bóng người nhanh như tia chớp lao đến.

Bóng người đến bầu trời Hạo Phong thành, tạm dừng ba giây liền xông hướng phủ thành chủ, giáng lâm xuống.

Viên Kế Hổ ở phủ thành chủ lao vọt ra ngoài phòng, khuôn mặt tức giận tìm tung tích võ giả đột nhiên giáng lâm phủ thành chủ của gã.

Nhưng rất nhanh vẻ mặt tức giận biến mất, thay vào đó là cung kính, vì Viên Kế Hổ thấy người giáng lâm phủ thành chủ của gã là tổng quản Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên.

Viên Kế Hổ là thành chủ Hạo Phong thành từng đi Quận Vương phủ Lam Khúc quận thành nhiều lần, nên gã nhận ra ngay tổng quản đại nhân Quận Vương phủ Mộ Liên Thiên.

Viên Kế Hổ tiến lên hành lễ:

- Mộ tổng quản!

Mộ Liên Thiên chắp tay chào lại:

- Viên thành chủ. Có chuyện gấp cần thành chủ nên trực tiếp xông vào, có gì thất lễ mong Viên thành chủ đừng trách.

Mộ Liên Thiên lo an nguy của Cảnh Ngôn nên không rảnh chú ý quy định. Nói đến thì Mộ Liên Thiên tuy là tổng quản Quận Vương phủ, thân phận địa vị cao hơn Viên Kế Hổ nhiều, nhưng nơi này dù sao là Hạo Phong thành, Viên Kế Hổ là người quản lý thành phố, Mộ Liên Thiên xâm nhập vào phủ thành chủ của gã hơi thất lễ.

Viên Kế Hổ xua tay tỏ vẻ không để bụng:

- Không sao, Mộ tổng quản đến đây có chuyện gì?

Viên Kế Hổ đã đoán được lý do Mộ Liên Thiên đến Hạo Phong thành. Lúc trước Viên Kế Hổ tìm hiểu bối cảnh của Cảnh Ngôn, biết hắn rất thân thiết với tổng quản Quận Vương phủ, hắn ra vào phủ đệ của Mộ Liên Thiên đơn giản như vào nhà mình.

Nên Mộ Liên Thiên nóng nảy đến Hạo Phong thành có lẽ vì Cảnh Ngôn, có lẽ gã biết hắn gặp nguy hiểm bị sát thủ Ám Dạ truy sát.

Mộ Liên Thiên thúc giục Viên Kế Hổ:

- Viên thành chủ, làm phiền dẫn ta đi Trương gia nghay, tộc trưởng Trương gia tên Trương Nhất Binh, chúng ta vừa đi vừa nói.

Mộ Liên Thiên biết gã đến hơi muộn, nhưng dù có một chút hy vọng gã sẽ không bỏ qua. Trước khi ra Lam Khúc quận thành là Mộ Liên Thiên đã biết lý do Cảnh Ngôn đến Hạo Phong thành, vì đưa xác một thành viên Trương gia từ

Đạo Nhất học viện về nhà. Nên Mộ Liên Thiên mới giục Viên Kế Hổ đưa gã đi Trương gia.

- Được!

Viên Kế Hổ không chậm trễ, hai người lập tức vận chuyển nguyên khí bay lên trời, nhanh chóng đến trạch viện Trương gia trong thành.

Trong lúc bay Viên Kế Hổ hỏi:

- Mộ tổng quản đến vì Cảnh Ngôn tiên sinh?

Nghe Viên Kế Hổ hỏi, con ngươi Mộ Liên Thiên co rút. Mộ Liên Thiên không biết chuyện Cảnh Ngôn làm trong Hạo Phong thành, gã không ngờ thành chủ Viên Kế Hổ sẽ biết đến hắn. Mộ Liên Thiên tới Hạo Phong thành tìm Viên Kế Hổ trước chủ yếu vì gã không biết vị trí Trương gia, hỏi người khác chỉ đường không bằng trực tiếp tìm Viên Kế Hổ đưa gã đi Trương gia.

Mộ Liên Thiên có linh cảm không may:

- Viên thành chủ biết Cảnh Ngôn?

Viên Kế Hổ cảm thán rằng:

- Cảnh Ngôn tiên sinh trẻ tuổi có tài, mới hai mươi tuổi đã có thực lực sánh bằng cường giả Đạo Sư cảnh, thật là khiến người tôn kính.

Thực lực sánh bằng cường giả Đạo Sư cảnh?

Là sao?

Mộ Liên Thiên ngây người, khó hiểu nhìn Viên Kế Hổ. Mộ Liên Thiên biết tu vi của Cảnh Ngôn, cảnh giới thật sự là Đạo Linh cảnh sơ kỳ, sức chiến đấu mạnh hơn đa số Đạo Linh cảnh hậu kỳ, có sức chiến đấu cỡ võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh.

Vấn đề là thành chủ Viên Kế Hổ nói Cảnh Ngôn có sức chiến đấu bằng Đạo Sư cảnh.

Mộ Liên Thiên nhìn Viên Kế Hổ, gã không cho rằng Viên Kế Hổ cố ý phóng đại thực lực của Cảnh Ngôn quá lố như vậy. Đạo Linh cảnh đỉnh và Đạo Sư cảnh sơ kỳ chênh lệch rất lớn, dù Viên Kế Hổ biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Quận Vương, cố ý muốn nịnh hắn và Mộ Liên Thiên cũng không thể nói ra lời vô lý như vậy.

Là lý do gì khiến Viên Kế Hổ cho rằng Cảnh Ngôn có sức chiến đấu của võ giả Đạo Sư cảnh?

Mộ Liên Thiên xoay chuyển đầu óc, hỏi:

- Viên thành chủ quen Cảnh Ngôn thế nào?

Nghe Mộ Liên Thiên hỏi, Viên Kế Hổ kể đại khái việc Cảnh Ngôn làm trong Hạo Phong thành. Đương nhiên Viên Kế Hổ giấu việc gã phái người điều tra về Cảnh Ngôn, lúc ban đầu còn muốn đối phó hắn.

Nghe Viên Kế Hổ kể, Mộ Liên Thiên càng ngạc nhiên hơn. Vì theo như Viên Kế Hổ nói gã nghe ra hắn có năng lực đối kháng võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh. Nhưng vì sao Viên Kế Hổ nói Cảnh Ngôn có sức chiến đấu võ giả Đạo Sư cảnh?

Viên Kế Hổ nói xong chuyện Cảnh Ngôn trải qua, khẽ thở dài bảo:

- Sát thủ Ám Dạ đó thực lực quá mạnh.

Nghe câu này mắt Mộ Liên Thiên lóe tia sáng, khuôn mặt rắn đanh.

Sát thủ Ám Dạ!

Quả nhiên sát thủ Ám Dạ đến trước, gã vẫn tới muộn chút.

Mộ Liên Thiên hỏi ngay:

- Viên thành chủ nói sát thủ Ám Dạ kia xuất hiện trong Hạo Phong thành? Sát thủ đó đến để gết Cảnh Ngôn?

Viên Kế Hổ nghiến răng nói:

- Đúng vậy! Sát thủ Ám Dạ và Cảnh Ngôn tiên sinh đánh nhau, vô số võ giả Hạo Phong thành đều thấy tận mắt. Sát thủ Ám Dạ quá đáng sợ, khi đó ta muốn giúp Cảnh Ngôn tiên sinh nhưng sát thủ Ám Dạ cách mấy ngàn thước chém một kiếm đánh bay ta, nên ta biết mình không cách nào nhúng tay vào kịch chiến như vậy. Sát thủ Ám Dạ chết tiệt!

Viên Kế Hổ không muốn Cảnh Ngôn chết chút nào.

Ban đầu Viên Kế Hổ và Cảnh Ngôn có chút xung đột, nhưng sau đó quan hệ của hai người dịu đi, gã còn tặng một trái Đạo Nguyên Quả vì để hắn nợ nhân tình, nay xem ra tặng không rồi.

Mộ Liên Thiên thầm nghi ngờ:

- Viên thành chủ nói sát thủ Ám Dạ đó và Cảnh Ngôn đánh nhau? Chẳng lẽ sát thủ Ám Dạ khó giết Cảnh Ngôn?

Có lẽ Viên Kế Hổ không biết sát thủ Ám Dạ muốn giết Cảnh Ngôn là ai, nhưng Mộ Liên Thiên biết rõ, thủ lĩnh của Ám Dạ, sát thủ vương bài Ân Tiên Sinh.

Ân Tiên Sinh tìm đến Cảnh Ngôn và muốn giết hắn mà khó khăn đến vậy? Ân Tiên Sinh mạnh mẽ dù là Mộ Liên Thiên cũng không nắm chắc có thể đánh bại y.

Hết chương 462.

Chương 463. Thăng Cấp Đỉnh

Dù Cảnh Ngôn có sức chiến đấu Đạo Linh cảnh đỉnh e rằng không thể ngăn cản một, hai lần công kích của Ân Tiên Sinh Ám Dạ.

Không lẽ người đến Hạo Phong thành ám sát Cảnh Ngôn không phải Ân Tiên Sinh mà là người Ám Dạ khác?

Cũng không đúng!

Thành chủ Viên Kế Hổ nói sát thủ Ám Dạ cách mấy ngàn thước chém nhát kiếm làm gã không đỡ nổi, hiển nhiên người đấu với Cảnh Ngôn là Ân Tiên Sinh. Hơn nữa trong tổ chức Ám Dạ trừ Ân Tiên Sinh thực lực cường đại ra, sát thủ khác dù là sát thủ kim bài thì đa số thực lực bình thường.

Chuyện này là sao đây?

Viên Kế Hổ nhớ lại cảnh lúc trước trông thấy, nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh tuy hơi kém hơn sát thủ Ám Dạ nhưng trong thời gian ngắn y không giết được Cảnh Ngôn tiên sinh, tuy nhiên nếu qua lâu Cảnh Ngôn tiên sinh sẽ nguy hiểm. Mỗi lần sát thủ Ám Dạ ra tay là Cảnh Ngôn tiên sinh lại bị thương.

Viên Kế Hổ than dài:

- Mộ tổng quản, khi đó có lẽ Cảnh Ngôn tiên sinh không muốn vì đại chiến liên lụy người Hạo Phong thành nên chủ động hấp dẫn sát thủ Ám Dạ ra khỏi thành. Bọn họ bay quá

mau, ta không đuổi theo kịp, không biết bây giờ Cảnh Ngôn tiên sinh sao rồi.

Viên Kế Hổ không nói Cảnh Ngôn chạy trốn chỉ nói hắn lo người Hạo Phong thành bị liên lụy mới rời khỏi thành, nói rất khéo.

Mộ Liên Thiên vẫn không nghĩ ra Cảnh Ngôn dựa vào cái gì có thể đối kháng lại võ giả Đạo Sư cảnh Ân Tiên Sinh:

- Chuyện này xảy ra bao lâu?

Viên Kế Hổ nhớ lại kiếm quang đen chém hướng mình, gã không kiềm được rùng mình:

- Đã qua khoảng một tuần, mấy ngày nay Cảnh Ngôn tiên sinh không trở về, sát thủ Ám Dạ đáng giận cũng không quay lại. Mộ tổng quản biết thân phận của sát thủ Ám Dạ đó không? Thực lực của y quá mạnh.

Lòng Mộ Liên Thiên nặng trĩu nói:

- Người đó chắc là thủ lĩnh Ám Dạ Ân Tiên Sinh.

Chuyện xảy ra bảy ngày trước, đã qua bảy ngày mà Cảnh Ngôn chưa về, đúng là dữ nhiều lành ít.

Có lẽ Cảnh Ngôn đã thành công thoát khỏi truy sát trở về Lam Khúc quận thành? Rất có thể, Cảnh Ngôn không đánh lại Ân Tiên Sinh, hắn về Hạo Phong thành sẽ bị y truy sát tiếp, nhưng nếu chạy về Lam Khúc quận thành thì Ân Tiên Sinh mạnh đến mấy cũng không dám lỗ mãng.

Tuy nhiên khả năng này không lớn.

Viên Kế Hổ nghe Mộ Liên Thiên nói sát thủ Ám Dạ là thủ lĩnh Ân Tiên Sinh thì giật mình há hốc mồm.

Viên Kế Hổ không quá quen thuộc tổ chức Ám Dạ nhưng có nghe nói vương bài Ân Tiên Sinh. Sát thủ vương bài này

từng giết nhiều cường giả Đạo Sư cảnh, nổi tiếng vang dội trong địa vực Lam Khúc quận thành, như sấm bên tai một số võ giả nổi tiếng. Nếu ai bị Ân Tiên Sinh theo dõi thì ăn ngủ không yên.

Không ngờ người đến ám sát Cảnh Ngôn là sát thủ vương bài Ân Tiên Sinh khiến người nghe tên sợ vỡ mật, hèn gì thực lực của y đáng sợ đến vậy.

Trong khi nói chuyện Viên Kế Hổ đã dẫn Mộ Liên Thiên đến trạch viện Trương gia, gặp đám người Trương Nhất Binh.

Đám người Trương gia biết thân phận của Mộ Liên Thiên thì vô cùng cung kính, họ nghe nói Mộ Liên Thiên đến tìm Cảnh Ngôn, ai nấy biểu tình tối tăm.

Bảy ngày trước sát thủ Ám Dạ xuất hiện làm mỗi người Trương gia lòng nặng trĩu. Vốn vì Cảnh Ngôn khiến Trương gia phát triển phồn vinh, đột nhiên xuất hiện sát thủ Ám Dạ làm Cảnh Ngôn tiên sinh rời khỏi Hạo Phong thành còn chết một vị trưởng lão.

Đám người Trương Nhất Binh nhẹ nhàng được mới kỳ.

Không biết Cảnh Ngôn tiên sinh đã gặp chuyện gì, còn sống hay chết rồi. Người Trương gia đương nhiên hy vọng Cảnh Ngôn sống.

Mộ Liên Thiên không được manh mối hữu dụng gì từ Trương gia.

Mấy ngày tiếp theo Mộ Liên Thiên lấy Hạo Phong thành làm trung tâm sưu tầm bốn phía. Viên Kế Hổ phái ra nhiều hộ vệ mặc giáp từ phủ thành chủ hỗ trợ tìm tung tích Cảnh Ngôn.

Nhưng địa vực quanh Hạo Phong thành quá rộng, đừng nói họ có chút người, dù đông hơn gấp mấy lần thì trong thời gian ngắn không sưu tầm nổi.

Liên tục tìm vài ngày không có tin tức của Cảnh Ngôn, Mộ Liên Thiên đành bỏ cuộc, dặn dò Viên Kế Hổ một phen sau đó trở về Lam Khúc quận thành. Mộ Liên Thiên chỉ biết cầu nguyện Cảnh Ngôn đã quay lại Lam Khúc quận thành.

***

Trong Càn Khôn không gian, hơn mười ngày qua đi.

Bùm!

Vụ tuyền màu tím trong bụng Cảnh Ngôn lại chấn động, khoảnh khắc Thần Đạo Đan biến mất, một vầng sáng tím mãnh liệt hiện ra trên vụ tuyền tím.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, thần quang rực rỡ ngưng tụ thật lâu trong đôi mắt hắn.

Đạo Linh cảnh đỉnh!

Qua hơn mười ngày thăng cấp, nhờ Thần Đạo Đan phụ trợ khiến tu vi của Cảnh Ngôn từ Đạo Linh cảnh hậu kỳ lên đến đỉnh.

Tăng một tiểu cảnh giới nhưng làm thực lực của Cảnh Ngôn tiến xa mảng lớn.

- Năng lượng Thần Đạo Đan bị hấp thu hoàn toàn. Một viên Thần Đạo Đan khiến ta từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ vượt qua Đạo Linh cảnh trung kỳ, Đạo Linh cảnh hậu kỳ đến Đạo Linh cảnh đỉnh. Thật kinh người, dù là thần đan phẩm chất hoàn mỹ thì hiệu quả này cũng quá nghịch thiên.

Trong lòng Cảnh Ngôn thầm thổn thức. Cảnh Ngôn vốn không cho rằng một viên Thần Đạo Đan sẽ có công hiệu đáng sợ đến vậy, trước khi luyện chế Thần Đạo Đan hắn cảm thấy viên đan dược kia có thể trợ giúp hắn tăng lên một cảnh giới Võ Đạo đã là may. Nếu thăng cấp hai cảnh giới là hắn siêu

may mắn, nhưng không ngờ Thần Đạo Đan phẩm chất hoàn mỹ khiến tu vi của hắn đến Đạo Linh cảnh đỉnh.

Tuy trong khi đột phá tiêu hao tài nguyên nhiều như biển, nhưng không có Thần Đạo Đan thì Cảnh Ngôn muốn từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ thăng cấp đến đỉnh, dù có tài nguyên nhiều như biển cũng mất mười năm tiến bộ từ từ.

Cảnh Ngôn xem xét tài nguyên tích trữ, cười khổ.

Lúc trước Cảnh Ngôn tích trữ các loại tài nguyên là con số thiên văn, giờ gần như hết sạch, chẳng còn một khối linh thạch cực phẩm. Các đan dược Quy Nguyên Đan, Linh Anh Đan không còn bao nhiêu.

Khi vụ tuyền sắp lột xác xong Cảnh Ngôn buộc phải lấy ra linh thạch bình thường, một đống linh thạch chất dưới đất, hắn đặt tay lên, hai giây sau đống linh thạch bình thường thành nhúm tro bụi.

May mắn cuối cùng đột phá cảnh giới, hơi ổn định củng cố là Cảnh Ngôn có thể ra Càn Khôn không gian, đi quyết tử chiến với Ân Tiên Sinh.

Hết chương 463.

Chương 464. Tái Chiến Với Đạo Sư Cảnh

Từ lúc Cảnh Ngôn núp vào Càn Khôn không gian đến nay đã qua hai mươi ngày.

Phải công nhận sự kiên nhẫn của Ân Tiên Sinh hơn xa sát thủ khác. Hai mươi ngày qua Ân Tiên Sinh không bỏ cuộc, vẫn cẩn thận tìm kiếm chỗ Cảnh Ngôn ẩn náu.

Có xu hướng không tìm ra chỗ ẩn náu của Cảnh Ngôn quyết không rời đi.

Cảnh Ngôn nghe Thiên Thủy nói Ân Tiên Sinh còn ở ngoài không gian Càn Khôn Giới, hắn cười khổ cảm thán. May mắn hắn thành công thăng cấp Đạo Linh cảnh đỉnh, nếu không có Thần Đạo Đan phụ trợ trong thời gian ngắn tăng lên cảnh giới thì hắn sẽ bị Ân Tiên Sinh chặn ở cửa không biết bao lâu mới ra được.

Chỉ bị chặn trong Càn Khôn không gian là việc nhỏ, quan trọng là lỡ bị Ân Tiên Sinh phát hiện Càn Khôn không gian thì vấn đề nghiêm trọng. Dù Ân Tiên Sinh không thể luyện hóa nắm giữ Càn Khôn không gian, nhưng y có thể phát tán tin tức ra ngoài. Bị đám đại năng biết tin Cảnh Ngôn sẽ không có một ngày bình yên.

Nhưng giờ Cảnh Ngôn đã thành cường giả Đạo Linh cảnh đỉnh, đối mặt võ giả như Ân Tiên Sinh hắn có sức chiến một trận. Chỉ cần giết Ân Tiên Sinh thì không cần lo bị lộ Càn Khôn không gian.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Đã đến lúc đi gặp vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh.

Cảnh Ngôn động ý niệm rời khỏi Càn Khôn không gian, lại xuất hiện trước mặt Ân Tiên Sinh.

Ân Tiên Sinh đang kiểm tra lần thứ chín mươi chín không gian này, ai ngờ Cảnh Ngôn đột nhiên hiện ra làm y ngây người một chốc. Ân Tiên Sinh tự tin khẳng định Cảnh Ngôn trốn vào trân bảo động phủ, vì vậy y mới kiên nhẫn quanh quẩn tìm kiếm tại đây. Ân Tiên Sinh đã quyết định khi nào chưa tìm ra trân bảo động phủ thì không bỏ cuộc.

Cảnh Ngôn xuất hiện từ trân bảo động phủ làm Ân Tiên Sinh bất ngờ, nhưng y ngây người chỉ chốc lát sau đó tỉnh táo lại, mắt xanh ngắt nhìn Cảnh Ngôn.

Giọng Ân Tiên Sinh quái dị vang lên:

- Cảnh Ngôn, quả nhiên trên người của ngươi có trân bảo động phủ!

Cảnh Ngôn hiện ra làm Ân Tiên Sinh mừng hớn hở, vì lúc trước y chỉ nắm chắc năm mươi phần trăm hắn có trân bảo động phủ, giờ thì y gần như xác định trăm phần trăm.

Cảnh Ngôn không đáp lại Ân Tiên Sinh, hắn cảm thán rằng:

- Chậc chậc, đã qua hai mươi ngày mà Ân Tiên Sinh chưa ra khỏi đây.

Trên gò má xanh của Ân Tiên Sinh lộ nụ cười âm trầm quỷ quái:

- Vì báu vật động phủ, hai mươi ngày có là gì? Dù hai mươi tháng, hai mươi năm ta vẫn chờ được!

Ân Tiên Sinh cho rằng trân bảo động phủ của Cảnh Ngôn đã là vật trong túi của y. Ân Tiên Sinh vận chuyển nguyên khí cảm ứng bốn phía, cũng tỏa định gắt gao hơi thở của Cảnh

Ngôn, nếu hắn lại núp vào trân bảo động phủ thì y sẽ thu nhỏ phạm vi tìm kiếm chính xác hơn, vậy là y sẽ tìm ra trân bảo động phủ mà Cảnh Ngôn ẩn náu.

Nhưng lần này Cảnh Ngôn xuất hiện không định lại núp vào Càn Khôn không gian.

Ân Tiên Sinh nhìn Cảnh Ngôn, đưa ra giao dịch:

- Cảnh Ngôn, trân bảo động phủ không phải thứ ngươi nên chiếm lấy, dù là ta cũng không thể giữ được nó. Nhưng ta có thể dùng trân bảo động phủ đổi lấy một ít tài nguyên cần thiết, nếu ngươi đưa nó cho ta thì ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Ân Tiên Sinh sợ Cảnh Ngôn lại núp trong trân bảo động phủ, y sẽ tốn nhiều thời gian và công sức. Nên Ân Tiên Sinh mới đưa ra giao dịch như vậy, nếu Cảnh Ngôn chịu từ bỏ trân bảo động phủ đổi lấy mạng sống của mình.

Cảnh Ngôn cười lắc đầu nói:

- Ha ha, không thể nào.

Ân Tiên Sinh mắt lóe tia sáng sắc bén, đoản kiếm đen chém mạnh vào Cảnh Ngôn:

- Vậy hết cách, đành giết ngươi trước!

Cảnh Ngôn dứt khoát vung Thiên Hỏa kiếm với kiếm quang đỏ khiếp người nghênh đón kiếm quang đen.

Trên vùng hoang dã này vang tiếng nổ điếc tai nhức óc.

Nhưng hoang dã vắng vẻ hiu quạnh, hai người đánh nhau có gây tiếng nổ lớn hơn nữa cũng sẽ không làm người thứ ba chú ý.

Kiếm quang đen và đỏ va chạm, tình hình lần này thay đổi lớn so với đợt trước hai người đánh nhau. Lúc trước Cảnh Ngôn thi triển Thánh Quang kiếm pháp hình thành kiếm quang

chỉ có thể chống cự một khoảnh khắc trước kiếm quang của Ân Tiên Sinh rồi tán loạn. Lần này kiếm quang của hai người nghiền áp nhau vài giây sau đó tan biến.

Lực lượng nghiền áp kinh người hất Cảnh Ngôn và Ân Tiên Sinh bay ngược ra.

Cảnh Ngôn lại bị chấn hộc máu:

- Phụt!

Ân Tiên Sinh quá mạnh, dù Cảnh Ngôn đến tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh khi đấu với y vẫn không chiếm lợi.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia kinh sợ nhìn hướng Ân Tiên Sinh bị đánh bay ra.

Ân Tiên Sinh không dễ chịu gì, y cũng hộc máu, bay ngược ra mấy chục thước mới ổn định thân thể.

Ân Tiên Sinh cực kỳ giật mình nghiến răng nhìn Cảnh Ngôn:

- Sao có thể như vậy?

Ân Tiên Sinh không cách nào tưởng tượng vì sao thực lực của Cảnh Ngôn trong hai mươi ngày ngắn ngủi tăng cao nhiều đến vậy.

Hai mươi ngày trước Ân Tiên Sinh đánh với Cảnh Ngôn, tuy không thể diệt gọn hắn nhưng Cảnh Ngôn không có sức đánh lại y. Hai mươi ngày ngắn ngủi Cảnh Ngôn đã tăng thực lực lên đến trình độ không thua gì Ân Tiên Sinh.

Sao có thể?

Nếu không thấy tận mắt, tự mình chứng kiến Ân Tiên Sinh tuyệt đối không tin có chuyện như vậy. Cảnh Ngôn quá tà môn.

Ân Tiên Sinh hít sâu đè nén nỗi lòng rung động, thầm nghĩ:

- Tiểu tử này còn là tu vi Đạo Linh cảnh, chưa thăng cấp Đạo Sư cảnh nhưng lực công kích của hắn không yếu hơn ta, có thể tổn thương ta!

Kinh mạch Võ Đạo toàn thân truyền đến đau rát làm Ân Tiên Sinh nhíu chặt mày. Một lần võ học va chạm làm thân thể y bị thương, đương nhiên Cảnh Ngôn cũng không bị nhẹ hơn y.

Cảnh Ngôn nhếch mép nhìn Ân Tiên Sinh:

- Ân Tiên Sinh, xem ra ngươi muốn giết ta không dễ như tưởng tượng, đúng không?

Cảnh Ngôn thật sự bị thương, nhưng có Thuần Dương Linh Thể chữa lành chút vết thương không đáng gì, khi hắn nói chuyện hầu như vết thương đã khép.

Cảnh Ngôn cho rằng Ân Tiên Sinh không có nhiều khả năng được bí pháp luyện thể như Cửu Dương Liên Thiên. Theo như Chu Thiên lão gia tử nói bí pháp Cửu Dương Liên Thiên là bí pháp luyện thể đẳng cấp đỉnh cao trên đại lục, võ giả cỡ như Ân Tiên Sinh rất khó kiếm được bí pháp đỉnh cao như thế.

Hết chương 464.

Chương 465. Hủy Thi Diệt Tích

Khuôn mặt xanh trắng của Ân Tiên Sinh thay đổi nhiều lần, y vẫn không tin được Cảnh Ngôn đã có thực lực đối kháng ngay mặt với mình. Ân Tiên Sinh đoán phải chăng Cảnh Ngôn sử dụng đồ vật hoặc đan dược đặc biệt gì.

Đúng vậy thì không cần quá lo, đồ vật đặc biệt hay đan dược thì công hiệu sẽ không kéo dài.

Ân Tiên Sinh cảm thấy khả năng này rất lớn.

Lời Cảnh Ngôn nói có lẽ chỉ đang hù y, nếu y bị hù sợ chủ động rời đi thì hắn an toàn.

Nghĩ vậy Ân Tiên Sinh cười lạnh, giở trò vặt ở trước mặt y không thấy buồn cười sao?

Ân Tiên Sinh mới định trả lời Cảnh Ngôn thuận tiện thăm dò, nhưng hắn đã hành động.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thuần Dương Linh Thể chữa lành vết thương sau đó lại ra tay.

- Thánh Quang kiếm pháp!

- Bí pháp Hư Viêm!

- Bí pháp Thiểm Linh!

Cảnh Ngôn thi triển ra vài loại thủ đoạn, hắn thậm chí sử dụng kiếm ý. Từ lúc ban đầu Cảnh Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý đến bây giờ không đột phá, nhưng thực lực của hắn lên cao uy năng kiếm ý cũng tăng rất nhiều.

Lại đánh nhau với cường giả như Ân Tiên Sinh, kiếm ý vẫn giúp đỡ Cảnh Ngôn rất lớn.

Nhưng tăng cảnh giới kiếm ý quá khó khăn, với ngộ tính, tư chất của Cảnh Ngôn mà đến nay chưa thể lĩnh ngộ sâu hơn chân lý kiếm ý.

Ân Tiên Sinh sửng sốt thầm nghĩ:

- A? Không lẽ mình đoán sai? Cảnh Ngôn không phải hù mình? Nếu không làm sao hắn dám chủ động ra tay?

Thấy Cảnh Ngôn tấn công, Ân Tiên Sinh thầm nghi ngờ ngoài miệng quát to:

- Đến hay!

Ân Tiên Sinh vận chuyển nguyên khí toàn thân điên cuồng va chạm với Cảnh Ngôn.

Lần này kiếm quang đen không bằng lần đầu tiên va chạm với kiếm quang đỏ. Hai loại kiếm quang tán loạn, Ân Tiên Sinh lại bị đánh bay xa hơn, không kiềm được phun ra ngụm máu. Cảnh Ngôn tuy kinh mạch Võ Đạo bị chấn động nhưng không hộc máu.

Lần đầu tiên Cảnh Ngôn bị thương đã được Thuần Dương Linh Thể chữa lành, hắn lại tấn công vẫn giữ sức chiến đấu gần đỉnh cao. Ân Tiên Sinh thì tốc độ phục hồi không mau như vậy, vết thương còn đó, tuy y dốc hết sức nhưng vận chuyển nguyên khí không đến sức chiến đấu đỉnh cao. Cứ tiêu hao thế này trong lần va chạm thứ hai làm Ân Tiên Sinh bị thương nặng hơn.

Ân Tiên Sinh hỗn loạn thầm nghĩ:

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Mới rồi Ân Tiên Sinh còn tưởng Cảnh Ngôn sử dụng vài thủ đoạn tạm thời tăng cao thực lực, nhưng sau đợt va chạm

thứ hai y nghi ngờ ý nghĩ của mình.

Cảnh Ngôn chữa lành vết thương, lại tấn công:

- Ân Tiên Sinh, xem ra mục tiêu giết ta không được rồi, hôm nay ngươi sẽ chết tại đây.

Ân Tiên Sinh vội ngăn cản.

Lần này Cảnh Ngôn hơi lùi lại vài thước, Ân Tiên Sinh bị đánh bay ra ngoài, liên tục hộc mấy búng máu trên không trung.

Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Muốn chạy?

Cảnh Ngôn thấy Ân Tiên Sinh bị đánh bay đi tính thừa dịp này chạy trốn.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ân Tiên Sinh, ngươi không chạy thoát!

Khi Đạo Linh cảnh hậu kỳ chưa ổn định, tốc độ của Cảnh Ngôn chỉ chậm hơn Ân Tiên Sinh một chút. Nay Cảnh Ngôn bước vào Đạo Linh cảnh đỉnh, cảnh giới ổn định, về tốc độ hắn có ưu thế hơn y. Huống chi Ân Tiên Sinh bị thương nặng, tốc độ sẽ bị ảnh hưởng.

Cảnh Ngôn vừa truy kích vừa quát to:

- Giờ đã biết mùi bị truy sát rồi đi?

Ân Tiên Sinh không dám quay đầu lại, y chỉ cắm đầu chạy nhanh muốn cắt đuôi Cảnh Ngôn.

Ân Tiên Sinh cảm giác khí thế sau lưng càng lúc càng gần, sốt ruột quát to:

- Cảnh Ngôn, ngươi không thể giết ta! Ngươi không biết lai lịch của ta, nếu ngươi giết ta thì ta bảo đảm ngươi cũng sống

không nổi!

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Vậy sao?

Giọng Ân Tiên Sinh càng sốt ruột nói::

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng nghi ngờ lời ta nói, ta không chỉ là thủ lĩnh Ám Dạ địa vực Lam Khúc quận thành, nếu ngươi giết ta thì tuyệt đối không sống được! Dù Quận Vương Chu Thượng Vân che chở ngươi thì ngươi cũng chết chắc!

Cảnh Ngôn cau mày, đầu óc xoay chuyển nhanh. Ân Tiên Sinh không giống nói lung tung, dường như y có bối cảnh lớn ghê gớm.

Nhưng mà …

Dù vậy Cảnh Ngôn vẫn phải giết Ân Tiên Sinh, vì y tuy không biết Càn Khôn không gian nhưng biết hắn có trân bảo động phủ. Dù là trân bảo động phủ bình thường nhất cũng đủ khiến đám đại năng động tâm, nếu tin tức truyền ra ngoài không biết có vị đại năng này bất chấp da mặt âm thầm tìm đến Cảnh Ngôn không.

Nên dù Ân Tiên Sinh có bối cảnh lớn hơn thì Cảnh Ngôn quyết phải giết Ân Tiên Sinh.

Ân Tiên Sinh vừa chạy vắt giò lên cổ vừa hộc máu, hết sức kích phát nguyên khí làm vết thương của y càng nặng thêm, vụ tuyền ở bụng chấn động mạnh.

- Cảnh Ngôn, ngươi tha ta một mạng chỉ có lợi không chỗ hại với ngươi! Chỉ cần hôm nay ngươi không giết ta thì ta nợ ngươi một mạng, sau này ngươi muốn ta là gì thì ta làm cái đó!

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Mặc cho ngươi nói ba hoa chích choè ta cũng không tin!

Cảnh Ngôn đã đến gần phạm vi công kích, Thiên Hỏa kiếm chém mạnh, kiếm quang đỏ như dòng sông trên bầu trời oanh sát hướng Ân Tiên Sinh.

Ân Tiên Sinh vội xoay người, biểu tình dữ tợn điên cuồng:

Ân Tiên Sinh muốn đỡ một kích kia nhưng bất lực.

Nguyên khí trên người Ân Tiên Sinh phát ra tiếng rít chói tai lan tràn, đoản kiếm đen trong tay y rực rỡ ánh sáng đen. Nhưng Ân Tiên Sinh dốc hết sức cũng không cản nổi kiếm quang đỏ của Cảnh Ngôn.

Màn trời đen bị cắt đứt, vô số vết nứt không gian bị xé rách khép lại, kiếm quang đỏ xuyên thấu thân thể Ân Tiên Sinh.

Khi sự sống sắp trôi đi, Ân Tiên Sinh nói ra câu cuối:

- Chuyện này … không thể nào! Cảnh Ngôn, ngươi sẽ hối hận! Giết ta thì ngươi cũng không sống được!

Sau đó Ân Tiên Sinh từ trên trời rớt xuống, bùm một tiếng té xuống tảng đá.

Cảnh Ngôn nhanh chóng đáp xuống cẩn thận lục soát các đồ vật như tu di giới chỉ trên người Ân Tiên Sinh, sau đó hắn vận chuyển một đoàn nguyên khí nghiền thân thể y thành bụi.

Chỉ khoảnh khắc không gian này trừ mùi máu thoang thoảng ra không thấy cái gì liên quan Ân Tiên Sinh nữa.

Cảnh Ngôn xử lý xác Ân Tiên Sinh xong liền chạy thật nhanh, hắn chạy qua một canh giờ mới lại vào Càn Khôn không gian.

Cảnh Ngôn xem có bao nhiêu tài nguyên trên người Ân Tiên Sinh, sát thủ Ám Dạ bình thường không mang theo nhiều tài nguyên bên người, nhưng Ân Tiên Sinh là vương bài Ám

Dạ, với tự tin của y sẽ không cho rằng mình chết. Ân Tiên Sinh dù không mang theo toàn bộ tài nguyên trên người cũng sẽ không quá ít.

Hết chương 465.

Chương 466. Thu Hoạch Lớn

Trong Càn Khôn không gian, Cảnh Ngôn ôm mong chờ lấy ra mấy món cướp từ người Ân Tiên Sinh.

Một tu di giới chỉ, một ngọc bài màu vàng sữa, một thanh đoản kiếm đen lấp lánh ánh sáng đen.

Cảnh Ngôn cầm ngọc bài lên nhìn, cảm giác hơi ấm, mặt phải khắc hai chữ Ám Dạ.

Cảnh Ngôn quan sát kỹ ngọc bài, vẻ mặt thắc mắc:

- Ngọc bài này chất liệu là gì?

Cảnh Ngôn đã thấy nhiều các loại tài liệu nhưng không nhìn ra chất liệu của ngọc bài. Nhìn kỹ hình như không có công dụng đặc biệt gì, Cảnh Ngôn tùy tay cất ngọc bài.

Quan trọng là tu di giới chỉ mà Ân Tiên Sinh mang theo tùy thân.

Có lẽ Ân Tiên Sinh nằm mơ cũng không ngờ y đến Hạo Phong thành ám sát Cảnh Ngôn lại chết vào tay hắn. Nên tài nguyên trong tu di giới chỉ của y có lẽ mang đến niềm vui bất ngờ lớn cho Cảnh Ngôn.

Gần đây liên tiếp đột phá cảnh giới tiêu hao gần hết tài nguyên của Cảnh Ngôn, nếu không có tu di giới chỉ của Ân Tiên Sinh thì hắn phải bán đan dược mới mong tích góp lại tài nguyên nhiều như biển.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Xem thử!

Tu di giới chỉ của Ân Tiên Sinh bị mở ra, hắn bắt đầu dọn đồ ra ngoài.

- Thẻ vàng linh thạch?

Nhóm đầu tiên là một đống thẻ vàng linh thạch.

Cảnh Ngôn quét ý niệm qua thẻ vàng linh thạch:

- Ôi trời, toàn là thẻ vàng giá mười vạn linh thạch, để đếm thử … chậc chậc.

Cảnh Ngôn không kiềm được giật mình vì số lượng thẻ vàng linh thạch trong tu di giới chỉ của Ân Tiên Sinh, có một trăm ba mươi tấm, mỗi tấm là mười vạn cộng lại là một ngàn ba trăm vạn linh thạch kếch xù.

Cảnh Ngôn không biết trong một ngàn ba trăm vạn linh thạch này mới trước đó có năm trăm vạn là Ân Tiên Sinh lấy từ tay tộc trưởng Văn gia Văn Lam.

Giờ Văn Lam còn trong gia tộc chờ tin chết của Cảnh Ngôn, tiếc rằng gã phải thất vọng.

Sát thủ là nghề rất giàu, trên thế giới này có lẽ chỉ đan sư năng lực khá mạnh là giàu bằng sát thủ.

Cảnh Ngôn tiếp tục dời vật phẩm trong tu di giới chỉ.

Lần này là một đống khối linh thạch cực phẩm, số lượng gần ngàn khối, một khối linh thạch cực phẩm tương đương ba ngàn đến bốn ngàn linh thạch bình thường, một ngàn khối linh thạch cực phẩm bằng mấy trăm vạn linh thạch bình thường.

Thấy đống khối linh thạch cực phẩm, mắt Cảnh Ngôn lấp lóe cất hết. Hắn đã hao hết khối linh thạch cực phẩm, không còn một khối. Có đống khối linh thạch cực phẩm này Cảnh Ngôn tạm thời không cần đi mua linh thạch cực phẩm.

Đợt vật phẩm thứ ba được dời ra là một đống linh thảo, các loại khoáng thạch. Những cái này rất nhiều, toàn có giá trị cao. Trong đó linh thảo cao cấp chiếm khoảng mười phần trăm.

Mắt Cảnh Ngôn sáng như sao.

Đống linh thảo, khoáng thạch giá trị cao hơn một ngàn vạn linh thạch bình thường một mảng lớn. Cảnh Ngôn lười tính giá cụ thể, tóm lại về sau hắn luyện đan sẽ có lúc dùng đống linh thảo này. Khoáng thạch thì tạm gác lại, về sau nếu Cảnh Ngôn đặt chân vào luyện khí hoặc trận đạo sẽ cần các loại khoáng thạch.

Tiếp theo là mớ vật phẩm cuối cùng, các loại tạp vật linh tinh. Đa số Cảnh Ngôn không quen, càng không biết cách dùng. Có một hồn tinh Kim Văn trong đống tạp vật làm Cảnh Ngôn mừng rỡ, hắn gật gù lấy hồn tinh Kim Văn ra cẩn thận cất đi. Cảnh Ngôn nghiên cứu một lúc ném đống tạp vật sang bên, không định đưa vào tu di giới chỉ, để chúng trong Càn Khôn không gian cũng như nhau.

Đến lúc này tu di giới chỉ của Ân Tiên Sinh trống rỗng, Cảnh Ngôn kiểm tra tu di giới chỉ một lần nữa xác định không bỏ sót, hắn vận chuyển nguyên khí hoàn toàn phá hủy tu di giới chỉ. Đẳng cấp tu di giới chỉ này rất cao, nếu lấy ra bán ít nhất đáng giá trăm vạn linh thạch.

Nhưng vì an toàn Cảnh Ngôn phá hủy nó.

Vì những lời Ân Tiên Sinh nói trước khi chết làm Cảnh Ngôn kiêng dè. Có lẽ sau lưng Ân Tiên Sinh có bối cảnh càng lớn, nên không thể để lại chiếc nhẫn, lỡ nhẫn có ấn ý thần hồn gì thì Cảnh Ngôn có thể sẽ bị thế lực lớn sau lưng Ân Tiên Sinh tìm đến. Hủy diệt tu di giới chỉ hoàn toàn là cách xử lý ổn thỏa nhất.

Làm xong mọi thứ Cảnh Ngôn mới cầm thanh đoản kiếm màu đen.

Cảnh Ngôn đã có ba đoản kiếm màu đen, thanh đoản kiếm lấy từ Ân Tiên Sinh là cái thứ bốn. Có điều ba đoản kiếm màu đen trước không thể so sánh với cái của Ân Tiên Sinh.

Khi Ân Tiên Sinh cầm đoản kiếm màu đen công kích Cảnh Ngôn làm hắn cảm nhận uy năng mênh mông từ nó hơn xa pháp khí bình thường, giờ hắn có cơ hội xem kỹ.

Khi Cảnh Ngôn tập trung chú ý vào đoản kiếm màu đen, mắt hắn trợn to mắt nói:

- Không lẽ đây là đạo khí?

Đạo khí là vũ khí đẳng cấp cao hơn pháp khí, giá trị của đạo khí rất khó tính toán, trong hội đấu giá cỡ lớn ở Lam Khúc quận thành cũng ít khi có đạo khí.

Theo Cảnh Ngôn biết nguyên địa vực Lam Khúc quận thành không có nhiều đạo khí, trong số võ giả Đạo Linh cảnh mà hắn gặp chưa thấy ai sử dụng đạo khí.

Thiên Hỏa kiếm của Cảnh Ngôn chỉ là pháp khí bình thường, đương nhiên hắn muốn mua pháp khí tốt hơn không khó gì. Nhưng dùng Thiên Hỏa kiếm lâu, Cảnh Ngôn không định mua pháp khí phẩm chất cao hơn.

Nếu có thể mua đạo khí thì Cảnh Ngôn chắc chắn sẽ không dùng Thiên Hỏa kiếm nữa.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, biểu tình giật mình lẩm bẩm:

- Đúng là một đạo khí, khí văn trên này cao cấp hơn khí văn trên pháp khí.

Cảnh Ngôn gật gù cất đoản kiếm màu đen vào tu di giới chỉ của mình:

- Nhưng hơi tiếc đây là đoản kiếm, chỉ thích hợp cho ám sát đánh lén. Nếu đánh nhau ngay mặt thì đoản kiếm hơi không hợp, thôi cứ cất đi, chờ lúc cần thiết lấy ra dùng.

Cảnh Ngôn vỗ tay phủi bụi, đứng lên.

Thu hoạch trên người Ân Tiên Sinh nằm ngoài dự đoán của Cảnh Ngôn, tính sơ tổng giá trị đống tài nguyên này ít nhất hơn bốn ngàn vạn linh thạch. Bấy nhiêu đây chưa phải toàn bộ gia tài của Ân Tiên Sinh.

Võ giả Đạo Sư cảnh bình thường có của cải một ngàn vạn linh thạch đã là giàu.

Hết chương 466.

Chương 467. Cảnh Ngôn Tiên Sinh Nào?

Đặc biệt đoản kiếm màu đen đạo khí càng là thứ muốn mua cũng khó. Pháp khí không thể sánh bằng uy năng của đạo khí, hơn nữa sử dụng đạo khí thì sức chiến đấu tuyệt đối tăng cao nhiều. Nếu đạo khí là trường kiếm thì càng hoàn mỹ.

Cảnh Ngôn ở trong Càn Khôn không gian hai ngày, dùng thời gian này chữa lành vết thương khi đánh chết Ân Tiên Sinh, sau đó hắn ra ngoài.

Cảnh Ngôn đứng trên hoang dã tìm phương hướng rồi chạy nhanh như bay:

- Nên về Hạo Phong thành xem sao.

Lúc Cảnh Ngôn rời khỏi Hạo Phong thành trong tình huống đặc biệt, nếu hắn không về một chuyến thì không ổn thỏa. Cảnh Ngôn rất hiểu biết các gia tộc thế lực, chỉ có nắm trong tay thì họ mới ngoan, toàn là đám khốn ăn tươi nuốt sống.

Lúc này đã qua hai mươi ngày từ khi Cảnh Ngôn rời khỏi Hạo Phong thành.

Mộ Liên Thiên đến Hạo Phong thành là lúc Cảnh Ngôn và Ân Tiên Sinh rời khỏi thành một tuần, Mộ Liên Thiên tìm kiếm một tuần tổng cộng là nửa tháng.

Giờ từ lúc Mộ Liên Thiên bỏ không tìm Cảnh Ngôn, quay về Lam Khúc quận thành đã qua một tuần.

Người trong Hạo Phong thành hầu như cho rằng Cảnh Ngôn đã chết.

Chuyện Ân Tiên Sinh ám sát Cảnh Ngôn truyền khắp Hạo Phong thành, nhiều võ giả thấy tận mắt kịch chiến lúc đó, cũng thấy hai người rời khỏi Hạo Phong thành.

Qua lâu như vậy Cảnh Ngôn chưa về, khả năng sống sót rất thấp.

Trong trạch viện Trương gia Hạo Phong thành.

Trương Nhất Binh và trưởng lão Trương gia tụ tập ở nghị sự đường gia tộc.

Nhờ Cảnh Ngôn nên Trương gia từng phong cảnh một thời gian, bây giờ nhiều thế lực Hạo Phong thành cho rằng hắn chết, thái độ với Trương gia cũng lạnh nhạt.

Không nói gia tộc thế lực khác, Lưu gia trở lại thái độ không lạnh không nóng như xưa.

Cửu trưởng lão trầm giọng hỏi:

- Tộc trưởng, Lưu gia thật sự không chịu nói một câu sao?

Trương Nhất Binh nói:

- Đúng vậy, Lưu tộc trưởng nói cạnh tranh bình thường hắn không tiện ra mặt nói gì, kêu chúng ta đi tìm thành chủ đại nhân.

Mấy ngày nay Trương gia gặp rắc rối, việc buôn bán trong Hạo Phong thành bị Tống gia cạnh tranh kịch liệt. Đặc biệt về dược tề và vũ khí, Tống gia bất chấp vốn gốc chèn ép việc buôn bán của Trương gia.

Tống gia trải qua trận chiến hai mươi ngày trước hao tổn thực lực nhiều, nhưng lão tộc trưởng còn, gia tộc nội tình thâm sâu, Trương gia làm sao đấu lại?

Tống gia điên cuồng khuếch trương buôn bán không phải chỉ nhằm vào Trương gia. Chẳng qua Tống gia ghét Cảnh

Ngôn, là Trương gia vời hắn đến nên Tống gia ‘chăm sóc’ đặc biệt chút. Mấy ngày nay buôn bán dược tề, vũ khí của Trương gia teo tóp hơn một nửa.

Cứ tiếp tục thế này Trương gia không chống cự được lâu.

Trương Nhất Binh vốn muốn Lưu gia ra mặt nói một câu, có thể làm Tống gia kiêng dè một chút. Nhưng người Lưu gia không chịu nói tiếng nào, xúi Trương gia tìm thành chủ giải quyết.

Làm sao Trương gia đi tìm thành chủ được?

Thành chủ tham gia lễ tang Trương Mẫn nhưng đó là vì mặt mũi Cảnh Ngôn. Trương gia vì cạnh tranh buôn bán đi tìm thành chủ, không chừng chẳng được thấy mặt thành chủ.

Giờ phút này thành chủ Viên Kế Hổ rất có thể hối hận chuyển nhượng một số sản nghiệp cho Trương gia với giá thấp, ước gì kiếm cớ lấy lại.

Một trưởng lão căm hờn nói:

- Chúng ta nhìn thấu rồi, Lưu gia không đáng tin! Hừ, nếu Cảnh Ngôn tiên sinh vẫn còn thì người Lưu gia sẽ đối xử như vậy với Trương gia chúng ta sao? Tống gia dám nhằm vào Trương gia không?

Những người khác vẻ mặt buồn bã.

Đúng rồi, nếu Cảnh Ngôn còn thì những người đó dám đối xử như vậy với Trương gia không? Giờ Cảnh Ngôn mất, mấy người kia còn bỏ đá xuống giếng, mong ước thấy Trương gia xui xẻo.

Một trưởng lão buồn rầu nói:

- Nhân vật như Cảnh Ngôn tiên sinh sao có thể chết được?

Trương Nhất Binh nghiến răng nói:

- Sát thủ Ám Dạ chết tiệt! Tổng quản đại nhân Quận Vương phủ đến tìm Cảnh Ngôn tiên sinh, xem ra hai người rất thân nhau. Nếu Cảnh Ngôn tiên sinh bị giết tổng quản đại nhân nhất định sẽ báo thù cho Cảnh Ngôn tiên sinh!

Cửu trưởng lão siết chặt nắm tay:

- Cảnh Ngôn tiên sinh người tốt có tướng trời, sẽ không dễ bị giết như vậy!

Cửu trưởng lão nói kiên quyết nhưng gã biết khả năng Cảnh Ngôn còn sống rất xa vời. Thực lực của sát thủ Ám Dạ hơn Cảnh Ngôn tiên sinh nhiều, nếu không có gì ngoài ý muốn hắn khó tránh thoát sát thủ Ám Dạ đáng sợ truy sát.

Đám người trong nghị sự đường đều biết điều này, họ nói Cảnh Ngôn không chết, hắn còn sống chỉ để tự an ủi mình. Tất cả biết chín mươi phần trăm Cảnh Ngôn chết rồi.

Đám gia tộc Tống gia, Lưu gia cũng nghĩ vậy, nếu không Tống gia chẳng dám chèn ép buôn bán của Trương gia. Vì cho rằng Cảnh Ngôn chết nên họ đối phó Trương gia không chút áp lực, phá đổ Trương gia xem như lấy lại tiền lời cho việc Cảnh Ngôn giết nhiều người Tống gia.

Hơn nữa hoàn toàn chèn ép việc buôn bán, với thủ đoạn này thành chủ Viên Kế Hổ cũng khó nói cái gì. Tống gia đâu có xuất binh diệt Trương gia?

Hơn nữa Viên Kế Hổ ít nhiều còn nợ lão tộc trưởng Tống gia nhân tình.

Một trưởng lão tức giận đề nghị:

- Tộc trưởng, nếu không được thì chúng ta tiếp xúc với Hồ gia. Mỗi năm Trương gia nộp nhiều tài nguyên cho Lưu gia, nhưng khi chúng ta gặp khó khăn Lưu gia không chịu nói giúp một câu. Dù chúng ta chọn theo Hồ gia thì không ai trách được chúng ta, là Lưu gia bất nghĩa trước!

Đám người liếc nhau.

Nếu không xoay sở được thì đành làm như vậy, không thể trơ mắt nhìn gia tộc bị nuốt trọn!

Cộp cộp cộp!

Ngoài nghị sự đường bỗng có tiếng bước chân, sau đó là giọng hộ vệ dồn dập vọng lại:

- Tộc trưởng!

Đám người Trương Nhất Binh nghe hộ vệ la thì cau mày, nghe giọng rất vội vàng.

Lại xảy ra chuyện lớn!

Nếu không phải có chuyện hộ vệ sẽ không sốt ruột như vậy.

Đám người thót tim.

Trương Nhất Binh trầm giọng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Mặc kệ là chuyện gì Trương gia đều phải đối mặt.

Giọng hộ vệ lại vọng vào:

- Tộc trưởng, Cảnh Ngôn tiên sinh đến!

- Hả?

- Cái gì?

Nghe hộ vệ nói, đám người Trương Nhất Binh xoe tròn mắt.

Cảnh Ngôn tiên sinh đến?

Là Cảnh Ngôn tiên sinh nào? Hả? Sao có thể?

Hết chương 467.

Chương 468. Trước Khi Đi

Đám người Trương Nhất Binh biết hộ vệ nói Cảnh Ngôn tiên sinh là Cảnh Ngôn đưa Trương Mẫn về nhà, nhưng trong một chốc bọn họ không phản ứng lại. Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ Cảnh Ngôn sống sót trở về.

Yên lặng giây lát đám người Trương Nhất Binh lao ra nghị sự đường.

Bọn họ vừa ra khỏi cửa liền thấy hộ vệ đứng cùng Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh. Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nhìn đám người Trương Nhất Binh.

Mọi người cực kỳ kích động, tộc trưởng Trương Nhất Binh người run run.

Thấy Cảnh Ngôn cả đám mắt đỏ hoe.

- Cảnh Ngôn tiên sinh?

- Cảnh Ngôn tiên sinh!

- Cảnh Ngôn tiên sinh … còn sống?

Cảnh Ngôn mỉm cười chào mọi người:

- Trương tộc trưởng, các vị trưởng lão khỏe.

Cảnh Ngôn bình tĩnh nói:

- Ta đúng là còn sống, ha ha, sát thủ Ám Dạ muốn giết ta không dễ vậy.

Cảnh Ngôn không nói sát thủ Ám Dạ đã bị hắn giết, không cần thiết.

Cảnh Ngôn nói:

- Các vị, lần này ta đến là để từ biệt, chút nữa ta sẽ rời khỏi Hạo Phong thành quay về Lam Khúc quận thành.

Đám người Trương Nhất Binh bình ổn nỗi lòng kích động.

Trương Nhất Binh nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, nửa tháng trước Mộ tổng quản Quận Vương phủ đến tìm tiên sinh, nhưng bỏ ra một tuần không tìm được tiên sinh nên đi rồi.

Cảnh Ngôn nghe vậy mắt lấp lóe.

Mộ Liên Thiên đến Hạo Phong thành tìm hắn?

Xem ra Mộ Liên Thiên biết sát thủ Ám Dạ tới Hạo Phong thành ám sát hắn, nếu không gã chẳng vô duyên vô cớ từ Lam Khúc quận thành lặn lội Hạo Phong thành đến tìm Cảnh Ngôn. Mộ Liên Thiên đặc biệt từ Lam Khúc quận thành đến Hạo Phong thành, khiến Cảnh Ngôn khá cảm động.

Mộ Liên Thiên là người nặng tình nặng nghĩ, hơi giống thành chủ Hoắc Xuân Dương Đông Lâm thành cũ.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta biết. Trương tộc trưởng, trong thời gian ta rời đi hơn hai mươi ngày Trương gia có gặp rắc rối gì trong Hạo Phong thành không?

Nghe Cảnh Ngôn hỏi, đám người Trương Nhất Binh nhìn nhau. Mới rồi họ không biết nên nói sao với Cảnh Ngôn, nhưng hắn đã hỏi thì họ dễ mở miệng hơn.

Trương Nhất Binh kể tình cảnh làm ăn gần đây của Trương gia cho Cảnh Ngôn nghe.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng lạnh, nhếch mép. Người Tống gia đúng là không chết tâm.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta sẽ giải quyết chuyện này. Trương tộc trưởng, các vị, chờ giải quyết chuyện này rồi ta sẽ không đến trạch viện Trương gia nữa, cáo từ.

Cảnh Ngôn lắc người biến mất khỏi tầm mắt đám người Trương Nhất Binh.

Cả đám lộ vẻ mặt mừng rỡ. Cảnh Ngôn còn sống, lại trở về Hạo Phong thành thì cảnh khó của Trương gia sẽ giải quyết dễ dàng. Tống gia biết Cảnh Ngôn còn sống chắc chắn không dám chèn ép việc buôn bán của Trương gia nữa.

Đám người Trương gia ồn ào bàn tán:

- Có Cảnh Ngôn tiên sinh ở Trương gia chúng ta không sợ ai!

- Đúng rồi, không ngờ Cảnh Ngôn tiên sinh còn sống. Sát thủ Ám Dạ kia thực lực hung hãn vậy mà không giết được tiên sinh.

- Ta sớm nói Cảnh Ngôn tiên sinh người tốt có tướng trời không dễ chết sớm vậy đâu.

- Hừ! Lưu gia không giúp chúng ta nhưng có Cảnh Ngôn tiên sinh giúp. Tộc trưởng, chúng ta hãy trực tiếp tách khỏi Lưu gia đi, sau này không cung phụng tài nguyên cho Lưu gia nữa.

- Ừ, tách ra đi! Có Cảnh Ngôn tiên sinh ở, Lưu gia không dám làm gì chúng ta!

Tảng đá trong lòng họ bị dời đi, cả người nhẹ nhàng. Cách làm việc của Lưu gia khiến Trương gia thất vọng vô cùng.

Cảnh Ngôn ra trạch viện Trương gia nhưng không đi chỗ Tống gia ngay, hắn đến nơi đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng.

Cảnh Ngôn hơi lo cho đội mạo hiểm Liệt Diễm. Tống gia chèn ép việc buôn bán của Trương gia, đối với đội mạo hiểm

Liệt Diễm thì sao? Tuy lão tộc trưởng Tống gia ở trước mặt mọi người đã nói từ nay Tống gia tuyệt đối không sinh sự với đội mạo hiểm Liệt Diễm nữa, nhưng Cảnh Ngôn luôn ôm nghi ngờ với lời hứa của Tống gia.

Cảnh Ngôn không cho rằng Tống gia chèn ép việc buôn bán của Trương gia, lão tộc trưởng Tống gia hoàn toàn không hay biết gì. Tất cả hành động hiện giờ của Tống gia chắc chắn do lão tộc trưởng quyết định.

Tống gia đối xử với Trương gia như vậy, đội mạo hiểm Liệt Diễm là ngọn nguồn hại Tống gia mất mác nặng nề thì sẽ ra sao?

Cảnh Ngôn đang trên đường bay hướng đội mạo hiểm Liệt Diễm, khuôn mặt lạnh băng. Nếu đội mạo hiểm Liệt Diễm bị gì Cảnh Ngôn tuyệt đối không bỏ qua cho Tống gia nữa, với thực lực hiện giờ của hắn tiêu diệt Tống gia không khó khăn. Lão tộc trưởng Tống gia đã thua xa Cảnh Ngôn.

Chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng ồn ào lộn xộn.

Thành viên đội mạo hiểm đi qua đi lại căn phòng trong sân.

Đoàn trưởng Lý Dũng đứng trong sân, mấy đội trưởng bao gồm huynh muội Cao Triển, Cao Phượng đều đứng sau lưng gã. Khuôn mặt mọi người trầm trọng.

Lý Dũng lớn tiếng nói:

- Các vị huynh đệ, đêm nay chúng ta phải gói ghém xong, suốt đêm rời khỏi Hạo Phong thành!

Các thành viên đội mạo hiểm lên tiếng.

Đội mạo hiểm Liệt Diễm sắp tập thể rời khỏi Hạo Phong thành.

Họ không ở lại Hạo Phong thành được nữa. Đám người Lý Dũng không muốn đi, nhưng nếu họ không đi có lẽ đội mạo

hiểm Liệt Diễm sẽ gặp đả kích hủy diệt.

Mấy ngày qua đội mạo hiểm Liệt Diễm có một số thành viên bỗng mất tích. Lý Dũng đã điều tra nhưng không có manh mối gì, không ai biết thành viên mất tích đi đâu.

Lý Dũng và các vị đội trưởng phân tích, cảm thấy khả năng lớn nhất là Tống gia thầm giở trò quỷ.

Lão tộc trưởng Tống gia hứa hẹn trước mặt công chúng vĩnh viễn không gây sự với đội mạo hiểm Liệt Diễm, nên bọn họ mặt ngoài không xuống tay nhưng có lẽ lén giở trò, thậm chí tìm thế lực khác đối phó đội mạo hiểm Liệt Diễm.

Đám người Lý Dũng cảm nhận đoàn sát ý âm trầm bao phủ trên đầu bọn họ. Nếu đội mạo hiểm Liệt Diễm không có hành động gì ngay có lẽ nguyên đội mạo hiểm sẽ chôn vùi tại đây. Bởi vậy họ bàn bạc rồi nhanh chóng quyết định mang toàn bộ đội mạo hiểm rời khỏi Hạo Phong thành.

Cao Phượng bi thương hỏi:

- Đại ca nói xem Cảnh Ngôn tiên sinh thật sự đã chết sao?

Cao Triển lắc đầu nói:

- Chưa biết được, dù sao không ai thấy tận mắt Cảnh Ngôn tiên sinh bị giết.

Lý Dũng buông tiếng thở dài:

- Ài, nếu Cảnh Ngôn tiên sinh còn sống những chuyện này sẽ không xảy ra. Người Tống gia có lẽ cho rằng Cảnh Ngôn tiên sinh đã chết mới dám làm như vậy. Nghe nói Trương gia gần đây cũng khó sống.

Hết chương 468.

Chương 469. Lại Đến Tống Gia

Đội mạo hiểm Liệt Diễm định tập thể rời khỏi Hạo Phong thành, đóng gói tất cả thứ có thể mang đi.

Trong đội mạo hiểm Liệt Diễm chỉ mình đoàn trưởng Lý Dũng có tu di giới chỉ, vì đi nhanh nên đành bỏ lại mấy đồ vật lớn.

Tài nguyên quý giá đều bỏ vào tu di giới chỉ của đoàn trưởng, những tài nguyên có thể mang theo bên người thì từng thành viên đội mạo hiểm Liệt Diễm mang theo một chút.

Trước khi trời tối họ phải rời khỏi Hạo Phong thành.

Cảnh Ngôn đang nhanh chóng đến gần góc trời đội mạo hiểm Liệt Diễm đóng quân.

Khi Cảnh Ngôn thấy bóng người ở chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm thì thở phào nhẹ nhõm, hắn đã thấy đám người Lý Dũng, huynh muội Cao Triển. Những người này còn sống nói lên Tống gia không xuống tay với đội mạo hiểm Liệt Diễm, hoặc ít nhất không dùng sức mạnh tiêu diệt.

Khi đám người Lý Dũng chìm đắm trong bi thương, một bóng người từ trên trời giáng xuống. Đám người rùng mình, khí thế ngưng kết nhanh chóng đề phòng.

Khi họ thấy người từ trên trời giáng xuống là Cảnh Ngôn thì ngây ra.

Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn chết thật rồi, Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện làm tập thể giật mình.

Lý Dũng lắp bắp:

- Cảnh … Cảnh Ngôn tiên sinh?

Cao Phượng kinh ngạc, vẻ mặt hân hoan mừng rỡ.

Khi biết Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ truy sát rời khỏi Hạo Phong thành, Cao Phượng trở nên ngơ ngẩn, từ đó nàng thẫn thờ như mất hồn. Cao Triển lo lắng suốt ngày, sợ muội muội duy nhất từ nay mất tinh thần.

Cao Phượng thấy Cảnh Ngôn xuất hiện thế là trở về bình thường.

Cao Phượng kích động kêu lên:

- Cảnh Ngôn!

Cao Phượng quên hết tất cả, trong mắt nàng chỉ có Cảnh Ngôn.

Cao Phượng tiến lên trước vươn tay ngọc ôm Cảnh Ngôn, nước mắt vui mừng tràn mi.

Hành động của Cao Phượng làm Cảnh Ngôn lúng túng, hắn ngửi mùi thơm trên người nàng. Cảnh Ngôn cảm thấy ôm Cao Phượng thì không ổn, đẩy nàng ra càng không được.

Mấy người khác nhìn cảnh này, có người hơi nhíu mày, có người khóe môi cong lên, có người trợn to mắt khó tin.

Qua một lúc Cảnh Ngôn hắng giọng:

- Khụ khụ.

Cao Phượng đỏ mặt lùi một bước, cúi đầu thẹn thùng. Cao Phượng chưa từng làm vẻ mặt như vậy.

Cảnh Ngôn nhìn cảnh tượng trong sân biết đội mạo hiểm sắp di dời, khỏi suy nghĩ nhiều cũng biết là do Tống gia:

- Đoàn trưởng Lý Dũng, các vị đội trưởng. Lúc trước Ám Dạ có sát thủ đến Hạo Phong thành định ám sát ta, chắc các người đều biết chuyện, nhưng hắn thất bại, ta vẫn sống khỏe. Hình như các người sắp di chuyển?

Hạo Phong thành là đại bản doanh của đội mạo hiểm Liệt Diễm, nếu không xảy ra biến cố sao đội mạo hiểm chịu dời ra ngoài thành?

Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Ta đến đây chủ yếu từ biệt các vị, có lẽ đêm nay ta sẽ đi.

Đám người Lý Dũng nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh định rời khỏi Hạo Phong thành?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng vậy! Ở Hạo Phong thành cũng lâu, nên đi.

Đám người Lý Dũng biết Cảnh Ngôn sẽ không ở lâu trong Hạo Phong thành, nhưng nghe hắn nói đêm nay sẽ đi làm mọi người không nỡ.

Đặc biệt là Cao Phượng, nàng nghe Cảnh Ngôn nói thì người run run. Có lời nàng muốn nói nhưng đến bên môi thì mím nàng. Cao Phượng biết mình sinh ra tình cảm đặc biệt với Cảnh Ngôn, nhưng cảm thấy không xứng với hắn.

Cảnh Ngôn không ngốc trong chuyện tình cảm, xem động tác của Cao Phượng, nhìn nàng ngập ngừng muốn nói, hắn hiểu tình cảm nàng dành cho mình. Nói thật thì Cảnh Ngôn cũng hơi thích Cao Phượng, nhưng chưa có ý định cưới thê vào lúc này. Thù của gia gia chưa trả, Cảnh Ngôn mới hai mươi tuổi, và nhiều lý do khác.

Nhưng nhìn dáng vẻ Cao Phượng làm Cảnh Ngôn không nỡ, hắn châm chước nói:

- Cao Phượng có thể đi Đông Lâm thành, thành chủ Đông Lâm thành là trưởng lão Cảnh gia ta. Cảnh gia có năng lực khống chế nguyên Đông Lâm thành, nếu đội mạo hiểm đi Đông Lâm thành thì có nhiều tiện lợi. Hơn nữa Đông Lâm thành lưng dựa Hắc Thạch sơn mạch, có nhiều chỗ tốt cho việc phát triển của đội mạo hiểm.

Nghe Cảnh Ngôn nói mắt Cao Phượng sáng rực. Nếu nàng đi Đông Lâm thành thì không cần lo sau này không thể gặp Cảnh Ngôn. Có lẽ Cảnh Ngôn không còn đến Hạo Phong thành nhưng hắn chắc chắn sẽ về Đông Lâm thành, vì gia tộc của hắn ở thành phố đó.

Cảnh Ngôn vừa dứt lời Cao Phượng đã trợn to mắt đẹp bật thốt:

- Ta đi Đông Lâm thành!

Cái cách sốt ruột bày tỏ đó người ngốc cũng nhìn ra không tầm thường.

Đám người Lý Dũng, Cao Triển trợn trắng mắt. Thật là không biết dè dặt gì cả. Nhưng cá tính của Cao Phượng vốn ngay thẳng, phóng khoáng hơn nhiều nam nhân.

Cảnh Ngôn cười cười, nói:

- Đoàn trưởng Lý Dũng, sau này Tống gia sẽ không là mối uy hiếp của Liệt Diễm nữa, đoàn trưởng không cần vì Tống gia mang dẫn đội mạo hiểm Liệt Diễm rời khỏi Hạo Phong thành. Nhưng nếu đoàn trưởng thật sự muốn đưa Liệt Diễm đi Đông Lâm thành thì cũng được. Hiện Đông Lâm thành là thành phố nhỏ, nhưng không lâu sau ta tin nó sẽ vượt qua thành phố như Hạo Phong thành. Có lẽ sau này sẽ là thành phố hạng nhất Lam Khúc quận thành.

Lòng Lý Dũng kích động nói:

- Ừm! Cảnh Ngôn tiên sinh, ta cũng cảm thấy Đông Lâm thành là lựa chọn cắm rễ tốt.

Lý Dũng biết Cảnh Ngôn nói thật.

Đông Lâm thành bây giờ là thành phố nhỏ cấp thấp nhất trong địa vực Lam Khúc quận thành, nhưng sau này thì sao? Có Cảnh Ngôn ở, Đông Lâm thành phát triển đến thành phố đứng sau Lam Khúc quận thành cũng có thể.

Cảnh Ngôn chắp tay chào đám người:

- Được rồi, ta xin cáo từ! Các vị, chúng ta sau này còn gặp lại!

Trong ánh mắt mọi người nhìn theo Cảnh Ngôn bay hướng trạch viện Tống gia.

Cảnh Ngôn không hỏi đám người Lý Dũng về đội mạo hiểm Liệt Diễm phải chịu áp lực thế nào, không cần. Nếu đội mạo hiểm Liệt Diễm không bị Tống gia chèn ép thì sẽ rời đi sao?

Cảnh Ngôn đi Tống gia là muốn đòi một cách nói.

Nếu lão tộc trưởng Tống gia thật sự là tiểu nhân lật lọng, Cảnh Ngôn cảm thấy hắn cần đánh Tống gia thành tàn phế, để gia tộc này không còn cơ hội lớn mạnh lên nữa.

Vèo!

Bóng áo xanh bay nhanh, qua thời gian một phần ba tách trà đã đến bên trên trạch viện Tống gia.

Gần nửa tháng qua Tống gia thường làm động tác lớn trong Hạo Phong thành.

Hết chương 469.

Chương 470. Cái Giá Phản Bội

Bóng xanh lơ lửng bên trên trạch viện Tống gia.

Trong lòng Cảnh Ngôn kiềm nén lửa giận. Lúc trước lão tộc trưởng Tống gia ra mặt, chính miệng hứa hẹn không bao giờ sinh sự với đội mạo hiểm Liệt Diễm nữa. Nhưng bây giờ thì sao?

Có lẽ mặt ngoài Tống gia không xuống tay với Cảnh Ngôn, nhưng ở trong mắt hắn thì hàng loạt hành động gần đây của Tống gia là lật lọng, nói không giữ lời.

Nếu Cảnh Ngôn chết thật, có thể tưởng tượng Trương gia không cầm cự bao lâu sẽ bị đánh ngã hoàn toàn. Đội mạo hiểm Liệt Diễm dù thật sự dời đi chưa chắc an toàn ra địa vực Hạo Phong thành, không chừng chân trước vừa ra khỏi thành đã gặp thế lực bí ẩn chặn giết.

Cảnh Ngôn nhìn trạch viện Tống gia khổng lồ, hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Bùm!

Dao động nguyên khí kinh khủng giây lát khuếch tán nguyên trạch viện Tống gia, dao động nguyên khí mênh mông gần như thực chất, cực kỳ hùng hồn. Trong không gian khuếch tán sóng gợn đáng sợ.

Tất cả người Tống gia trong trạch viện cảm nhận dao động nguyên khí đáng sợ ngay. Mọi người biến sắc mặt, uy năng ẩn

chứa trong nguyên khí làm họ teo tim.

Vù vù vù vù vù!

Các bóng người từ các phòng ốc lao ra, kinh hoàng nhìn lên trời.

Hơn hai mươi ngày trước Tống gia bị người giết tới cửa, đến nay các thành viên không quên cảm giác căm hờn nhục nhã đó. Hôm nay lại có cường địch tới cửa.

Xoẹt!

Thiên Hỏa kiếm đỏ khoảnh khắc nằm trong tay Cảnh Ngôn, hắn không nói một câu, kiếm quang đỏ vụt qua bao phủ xuống đầu đám đông.

Lúc trước Cảnh Ngôn là Đạo Linh cảnh sơ kỳ hầu như càn quét, huống chi bây giờ hắn đã là cảnh giới Đạo Linh cảnh đỉnh.

Kiếm quang xoẹt qua đâu không ai đỡ nổi, hậu thiên hay Tiên Thiên đều bị kiếm quang giết.

Trong trạch viện Tống gia tiếng la hét nổi lên bốn phía, tiếng gầm rống vang dội.

- Là ai?

- Đó … là Cảnh Ngôn! Là Cảnh Ngôn! Cảnh Ngôn chưa chết!

- Không thể nào! Sao có thể là hắn? Chẳng phải hắn đã bị sát thủ Ám Dạ đánh chết sao?

- Chết tiệt, tên khốn này còn sống!

Trong hỗn loạn các cặp mắt nhìn Cảnh Ngôn. Người Tống gia nhận ra Cảnh Ngôn ngay, họ đinh ninh hắn đã chết, không giờ hắn vẫn sống, và lại một lần nữa giết tới Tống gia.

Hung tàn còn hơn lần đầu tiên.

Lần đầu Cảnh Ngôn đến Tống gia không ra tay trực tiếp, trước tiên giao thiệp với tộc trưởng Tống gia Tống Trung Sơn sau cùng đàm phán tan vỡ mới ra tay. Lần này Cảnh Ngôn trực tiếp giết người Tống gia.

Bùm!

Một luồng sáng tím phóng lên cao, thân hình lão tộc trưởng Tống gia dần hiện ra trong ánh sáng tím. Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão tộc trưởng Tống gia tràn đầy tức giận, nhưng nhiều nhất là kinh hoàng. Hiển nhiên lão tộc trưởng Tống gia không ngờ Cảnh Ngôn còn sống.

Hành động gần đây của Tống gia đúng là do lão tộc trưởng dẫn dắt, lão biết tuổi thọ của mình không còn nhiều, muốn dùng thời gian cuối cùng mở rộng sản nghiệp Tống gia. Đương nhiên lão tộc trưởng có ý nuốt Trương gia, xem như lấy lời với những việc Cảnh Ngôn đã làm cho Tống gia.

Nếu Cảnh Ngôn còn sống tất nhiên lão tộc trưởng không dám làm vậy, nhưng hắn bị sát thủ Ám Dạ truy sát, khả năng sống rất thấp, thế là lão không có nhiều kiêng dè.

Trong Hạo Phong thành trừ thành chủ Viên Kế Hổ ra lão tộc trưởng không có địch thủ. Lưu gia, Hồ gia tuy là gia tộc đỉnh cấp nhưng họ tuyệt đối không dám trở mặt với Tống gia khi lão tộc trưởng Tống gia còn trên đời.

Thành chủ Viên Kế Hổ cũng nằm trong tính toán của lão tộc trưởng Tống gia. Miễn Tống gia không rầm rộ kéo thành viên gia tộc bạo lực giết gia tộc khác, Viên Kế Hổ sẽ không chủ động xen vào cạnh tranh buôn bán.

Tính tới tính lui không ngờ Cảnh Ngôn còn sống.

Lý do làm lão tộc trưởng Tống gia kinh hoàng nhiều hơn tức giận không phải Cảnh Ngôn còn sống, lại giết đến Tống gia, mà là lão cảm nhận thực lực của hắn mạnh hơn lần trước

nhiều. Lần trước lão tộc trưởng cảm thấy đấu với Cảnh Ngôn thắng ít thua nhiều, bây giờ thực lực của hắn lại tăng lên, phần thắng của lão bằng không.

Lão tộc trưởng Tống gia khàn giọng quát hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu làm vậy là có ý gì?

Cảnh Ngôn cười lạnh.

Lão tộc trưởng Tống gia lộ mặt Cảnh Ngôn tạm ngừng giết chóc người Tống gia, hắn lạnh băng nhìn chằm chằm lão tộc trưởng râu bạc bay bay.

Giọng Cảnh Ngôn cất cao chất chứa tức giận khiến người hoảng loạn:

- Lão tộc trưởng! Ngươi nên biết rõ lý do ta lại đến Tống gia! Cảnh Ngôn này hận nhất là loại tiểu nhân lật lọng, ngươi làm ta rất thất vọng. Ta cứ tưởng lão tộc trưởng là người đáng tin, nhưng việc ngươi làm phụ lòng tin của ta!

Cảnh Ngôn cầm Thiên Hỏa kiếm lại vung lên, kiếm quang ngưng tụ:

- Ha ha ha! Đám người các ngươi cho rằng ta đã chết đi? Đáng tiếc ta không như các ngươi mong muốn, ta còn sống!

Lão tộc trưởng thấy Cảnh Ngôn lại định ra tay, vội giải thích:

- Cảnh Ngôn, Tống gia tuyệt đối không làm chuyện khiến ngươi tức giận, trong đó có hiểu lầm!

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Lão tộc trưởng, nói những lời này không có ý nghĩa gì, ta không muốn nghe ngươi giải thích dài dòng.

Trước thực lực tuyệt đối Cảnh Ngôn lười nói nhảm nhiều.

Quanh trạch viện Tống gia có nhiều võ giả phát hiện Cảnh Ngôn còn sống, làm họ bất ngờ.

- Mau nhìn bên trên Tống gia!

- Đó là … Cảnh Ngôn?

- Cái gì? Hắn không chết? Chẳng phải hắn bị sát thủ Ám Dạ giết rồi sao? Tại sao còn sống?

- Cảnh Ngôn không chết, Tống gia tàn đời rồi.

Nhưng Cảnh Ngôn xuất hiện trong Tống gia không khiến họ giật mình bao nhiêu, vì họ biết tại sao hắn giết tới Tống gia.

Gần đây hàng loạt hành động của Tống gia … ha ha.

Cảnh Ngôn còn sống thì Tống gia tiêu đời. Lần trước Cảnh Ngôn vì đội mạo hiểm Liệt Diễm giết tới Tống gia, giết mấy chục cường giả Tống gia. Lão tộc trưởng Tống gia ra mặt hứa hẹn. Sau đó việc Tống gia làm người sáng suốt đều nhìn ra Tống gia bối tín khí nghĩa. Nhưng dù nhìn ra điểm này cùng lắm họ chỉ thầm coi rẻ, kêu họ ra mặt chủ trì công đạo thì họ không có thực lực đó.

Cảnh Ngôn biết Tống gia phản bội mình, hắn tức giận như vậy cũng là đương nhiên.

Kiếm quang đỏ ngưng tụ, một bóng kiếm dài trăm thước mang theo uy năng và sát ý không gì sánh bằng quét xuống.

Lão tộc trưởng Tống gia không kịp nói nhiều, vội dùng vòng tròn tím ngăn Cảnh Ngôn giết người Tống gia.

Hết chương 470.

Chương 471. Quả Quyết

Ánh sáng tím như con sông dài vĩnh viễn không thay đổi vắt ngang bầu trời kịp lúc cản lại bóng kiếm đỏ to lớn sắp chém xuống.

Hai loại vầng sáng nhuộm một góc trời vô ngần sắc màu rực rỡ. Uy năng vô tận từ vầng sáng phô thiên cái địa bắn bốn phương.

Đám võ giả ngoài trạch viện Tống gia cảm nhận uy áp hùng hồn đáng sợ.

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm trên bầu trời.

Lão tộc trưởng Tống gia có thể đỡ công kích của Cảnh Ngôn không? Nếu đỡ được thì Cảnh Ngôn có rút đi? Hoặc dốc hết sức tiếp tục chém giết?

- Cái đó …

- Sao có thể?

- Thật đáng sợ! Kiếm quang quá khủng khiếp!

Mọi người nhìn chăm chú, ánh sáng tím của lão tộc trưởng Tống gia tiếp xúc kiếm quang đỏ bỗng chốc tan rã. Nhiều vầng sáng tím li ti như sao rải rác bốn phương, tan biến trong không gian.

Vầng sáng tím tan vỡ, kiếm quang đỏ không giảm tốc độ tiếp tục chém xuống đám đông bên dưới, uy năng không giảm bớt bao nhiêu.

Chuyện gì thế này?

Hơn hai mươi ngày trước lần đầu Cảnh Ngôn đến Tống gia, khi đó lão tộc trưởng Tống gia ra tay còn đỡ được công kích của hắn. Mới qua hai mươi ngày lão tộc trưởng Tống gia đã bất lực không ngăn đỡ sao?

Lão tộc trưởng Tống gia lúc này ở trước mặt Cảnh Ngôn như con nít ba tuổi, không có sức đánh lại.

Không lẽ đợt trước Cảnh Ngôn không ra tay hết sức?

Mọi người rung động tâm hồn.

Bùm!

Kiếm quang đỏ chớp mắt chém xuống đám đông bên dưới, một bóng kiếm đã giết mấy trăm tử đệ Tống gia.

Người Tống gia mất mác nặng nề.

Cảnh Ngôn lại hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Cảnh Ngôn lại vung Thiên Hỏa kiếm, kiếm quang đỏ lần nữa ngưng tụ.

Lão tộc trưởng Tống gia run bần bật cứng rắn kiềm chế nguyên khí hỗn loạn, một lần ra tay ngăn cản tuy lão tộc trưởng Tống gia không bị Cảnh Ngôn công kích trực tiếp nhưng lực lượng to lớn bắn ngược khiến nguyên khí của lão hỗn loạn.

Lão tộc trưởng Tống gia không kịp xem xét tình hình thân thể, lão chậm một chút là Tống gia sẽ có ít nhất mấy trăm người chết tại chỗ.

Khuôn mặt nhăn nheo của Tống gia ướt lệ:

- Cảnh Ngôn công tử, xin dừng tay! Xin dừng tay! Ta sai rồi, là ta sai rồi!

Cảnh Ngôn giết tử đệ Tống gia của lão, một nhát kiếm có mấy trăm tử đệ bỏ mạng.

Phụp!

Lão tộc trưởng Tống gia quỳ giữa hư không lạy Cảnh Ngôn, liên tục hô mình sai.

Lão thật sự sai.

Lão tộc trưởng Tống gia vô cùng hối hận, lão cho rằng Cảnh Ngôn đã chết nên mặc kệ người Tống gia làm động tác nhỏ với Trương gia, đội mạo hiểm Liệt Diễm. Giờ lão tộc trưởng Tống gia phải gánh cái giá nuốt lời hứa quá đắt, nếu lão nghiêm khắc giữ lời thì sẽ có nạn lớn hôm nay sao?

Người Tống gia ở bên dưới thấy Tống gia làm vậy thì kích động hét to:

- Lão tộc trưởng!

- Lão tộc trưởng … !

- Không được đâu lão tộc trưởng!

Lão tộc trưởng nghiêm khắc trừng đám người Tống gia ở bên dưới:

- Tất cả người Tống gia! Nếu các ngươi còn nhận lão tộc trưởng ta đây thì im hết!

Người Tống gia run rẩy cắn chặt răng, không dám nói nữa.

Cảnh Ngôn tạm dừng nguyên khí trong người, lạnh lùng nhìn lão tộc trưởng quỳ, trầm giọng hỏi:

- Hiện tại biết sai có phải hơi muộn?

Lão tộc trưởng run giọng nói:

- Xin Cảnh Ngôn công tử cho Tống gia ta thêm một cơ hội.

Từ khi lão tộc trưởng Tống gia ngăn cản công kích của Cảnh Ngôn nhưng không cứu được tử đệ Tống gia, lão biết thực lực của mình kém hơn hắn mười vạn tám ngàn dặm. Nếu Cảnh Ngôn công kích lão thì một chiêu lão cũng không đỡ nổi.

Lão tộc trưởng Tống gia kinh hoàng còn hơn người khác. Vì người ta cho rằng lần trước Cảnh Ngôn đến Tống gia là giấu thực lực, chưa ra hết sức. Lão tự mình đấu với Cảnh Ngôn, biết rõ khi đó hắn mạnh ngang ngửa lão. Trong thời gian ngắn ngủi Cảnh Ngôn đã mạnh hơn lão nhiều.

Lão tộc trưởng Tống gia không biết sao Cảnh Ngôn làm được nhưng đây là sự thật, hắn đáng sợ nằm ngoài tưởng tượng của lão.

Lão tộc trưởng Tống gia không thể hiểu nổi vì sao bị sát thủ Đạo Sư cảnh Ám Dạ truy sát mà Cảnh Ngôn còn sống, thực lực tăng lên nhiều. Nhưng những điều này không quan trọng với lão tộc trưởng Tống gia, trước mắt điều quan trọng nhất là khiến Cảnh Ngôn nguôi sát tâm, lại tha cho Tống gia một lần.

Mặt Cảnh Ngôn lạnh lùng nói:

- Lão tộc trưởng, nếu ta chết, bị sát thủ Ám Dạ giết thì Tống gia có tha cho Trương gia? Có tha cho Liệt Diễm không? Ngươi đừng qua loa với ta, ta biết các ngươi sẽ không! Ta tin tưởng các ngươi một lần nhưng các ngươi làm ta thất vọng, ta lại phải tin tưởng các ngươi một lần nữa sao?

Lão tộc trưởng quỳ trên không trung run giọng nói:

- Cảnh Ngôn công tử! Tất cả đúng là lỗi của ta và Tống gia, công tử tức giận là đúng, lỗi của chúng ta phụ lòng tin của công tử. Nhưng mấy vạn tử đệ Tống gia đều là người sống, đa số người không nên hy sinh mạng sống vì sai lầm của ta!

Răng rắc!

Lão tộc trưởng bỗng vươn tay trái xé xuống cánh tay phải của mình, máu tuôn ồ ạt từ tay cụt nhưng lão không dùng nguyên khí hoặc đan dược trị thương cầm máu.

- Bắt đầu từ hôm nay Tống gia ta nguyện trở thành gia tộc phụ thuộc của Trương gia, mỗi năm cung phụng một ngàn vạn linh thạch cho Trương gia. Nếu Cảnh Ngôn công tử còn không vừa lòng thì cứ giết ta, chỉ xin công tử tha cho những người Tống gia vô tội.

Lão tộc trưởng là người quả quyết, lão biết không lấy ra chút thành ý Cảnh Ngôn sẽ không dễ tha cho lão và nguyên Tống gia. Nên lão tộc trưởng trước tự đứt một tay, lại tỏ thái độ để Tống gia thành gia tộc phụ thuộc của Trương gia.

Gia tộc phụ thuộc không chỉ hàng năm cung phụng tài nguyên cho chủ gia, hễ chủ gia có gì sai phái thì gia tộc phụ thuộc phải là người đầu tiên đứng ra dốc hết sức hoàn thành mệnh lệnh.

Cảnh Ngôn nheo mắt, thầm đắn đo.

Tống gia có mấy vạn tử đệ, chỉ tính ở trong trạch viện đã có gần một vạn tử đệ Tống gia. Phải giết hết đám người này sao?

Ban đầu Cảnh Ngôn vốn không định giết sạch người Tống gia, đương nhiên cũng vì Trương gia, đội mạo hiểm Liệt Diễm không bị đả kích trí mạng, nếu không hắn tuyệt đối đồ sạch Tống gia.

Cảnh Ngôn trầm tư một phen lại nhìn lão tộc trưởng Tống gia.

Lão tộc trưởng Tống gia cúi đầu chờ Cảnh Ngôn phán quyết, nếu hắn thật sự không chịu buông tha thì hôm nay là ngày Tống gia diệt vong, không ai cứu được.

Hết chương 471.

Chương 472. Gia Tộc Phụ Thuộc

Tống gia sống hay chết, còn hay mất chỉ trong một ý nghĩ của Cảnh Ngôn.

Không chỉ lão tộc trưởng cúi đầu không dám nhìn Cảnh Ngôn, đám tử đệ Tống gia cũng căng thẳng cúi gằm mặt.

Có lẽ trong lòng họ còn tức giận nhưng trước cái chết, ít ai có thể thấy chết không sờn. Bọn họ biết rõ nếu Cảnh Ngôn quyết tâm muốn tiêu diệt Tống gia thì không khó gì.

Rốt cuộc Cảnh Ngôn lên tiếng.

Cảnh Ngôn nhìn lão tộc trưởng Tống gia, chậm rãi nói:

- Bắt đầu từ bây giờ Tống gia quy phục Trương gia. Mỗi năm Tống gia phải cung phụng tài nguyên một ngàn vạn linh thạch cho Trương gia, ngoài ra Tống gia phải chuyển nhượng một nửa sản nghiệp gia tộc cho Trương gia. Bắt đây từ bây giờ Tống gia là gia tộc phụ thuộc của Trương gia.

Lão tộc trưởng thở phào nhẹ nhõm.

Vô số tử đệ Tống gia vẻ mặt nhẹ nhàng. Nhưng Tống gia phải chuyển nhượng một nửa sản nghiệp cho Trương gia làm người ta lòng nhỏ máu.

Tống gia là một trong gia tộc hàng đầu Hạo Phong thành, sản nghiệp gia tộc vô cùng khổng lồ. Có thể nói nếu Tống gia chuyển nhượng một nửa sản nghiệp cho Trương gia thì không ra vài chục năm Trương gia sẽ chen chân vào hàng gia tộc hạng nhất.

Mà không cần mấy chục năm, từ khoảnh khắc Tống gia quy phục Trương gia thì ở một mặt nào đó Trương gia đã có thể đối kháng hai gia tộc hạng nhất Hạo Phong thành Lưu gia, Hồ gia. Vì nếu Trương gia đại chiến với hai gia tộc này, người Tống gia phải hết sức chi viện cho Trương gia. Nên Trương gia có gia tộc phụ thuộc Tống gia thì sức chiến đấu không kém hơn Lưu gia, Hồ gia bao nhiêu.

Lão tộc trưởng không chút chống cự, lão biết Cảnh Ngôn không muốn lấy mạng mình:

- Cẩn tuân lệnh của Cảnh Ngôn công tử! Đa tạ Cảnh Ngôn công tử nương tay với Tống gia ta.

Kiếp nạn của Tống gia xem như lại vượt qua.

Cảnh Ngôn nhìn lão tộc trưởng Tống gia một cái, nói:

- Lão tộc trưởng chút nữa đến phủ thành chủ bàn việc quy phục với tộc trưởng Trương Nhất Binh đi.

Về chuyển nhượng sản nghiệp, gia tộc quy phục cần lão tộc trưởng Tống gia và Trương Nhất Binh gặp mặt bàn chuyện. Đặc biệt chuyển nhượng sản nghiệp không phải nói ngoài miệng là được, phải có văn bản chứng minh.

Lão tộc trưởng vội lên tiếng:

- Rõ!

Giây sau Cảnh Ngôn cất Thiên Hỏa kiếm, lắc người rời khỏi bầu trời trạch viện Tống gia.

Cảnh Ngôn rời đi, đám võ giả vây xem xem bên ngoài trạch viện Tống gia lấy lại tinh thần. Những gì họ thấy như đang nằm mơ.

Tống gia thành gia tộc phụ thuộc của Trương gia?

Quá buồn cười, một gia tộc hạng nhất thành phụ thuộc của gia tộc hạng hai?

Thật khiến người khó chấp nhận, nhưng rất nhanh họ phải cảm thán có cường giả thực lực càn quét tất cả giúp đỡ thì dù là gia tộc nhỏ yếu cũng có thể khiến gia tộc cường đại quỳ xưng thần.

Đám người Tống gia chờ Cảnh Ngôn đi quay sang ngó nhau. Nói không bi ai là xạo, nhưng có cách nào? Trốn được tai họa ngập đàu lần này đã là điều may mắn cho Tống gia, nếu không nhờ lão tộc trưởng quyết định nhanh chóng e rằng Tống gia tiêu đời.

Chờ lão tộc trưởng cầm máu tay cụt, một số trưởng lão Tống gia ngập ngừng nói:

- Lão tộc trưởng …

- Chúng ta thật sự phải quy phục Trương gia? Thật sự chuyển nhượng một nửa sản nghiệp sao?

Đám trưởng lão Tống gia biểu tình cực kỳ phức tạp. Bọn họ cao cao tại thượng sau này phải nhìn ánh mắt người Trương gia làm việc?

Chuyển biến khiến người khó chấp nhận ngay.

Lão tộc trưởng từ trên trời rơi xuống, nhìn các trưởng lão, lắc đầu nói:

- Ừm, cũng không tính là việc xấu.

Lão tộc trưởng cảm khái nói:

- Thực lực của Cảnh Ngôn cực kỳ đáng sợ, các ngươi không hiểu Cảnh Ngôn đã thuộc đẳng cấp sức chiến đấu đỉnh cao trong toàn địa vực Lam Khúc quận thành. Hắn mới hai mươi tuổi, ha ha, qua mười năm nữa hắn sẽ mạnh đến mức nào?

Các vị trưởng lão Tống gia vẫn giữ biểu tình căm hờn, nhưng nghe lão tộc trưởng nói sức chiến đấu của Cảnh Ngôn thuộc hàng đỉnh cao trong địa vực Lam Khúc quận thành làm họ rung động tinh thần. Đây chẳng phải nói Cảnh Ngôn sánh bằng cường giả Đạo Sư cảnh?

Đáng sợ! Quá đáng sợ!

Lão tộc trưởng lắc đầu khẽ thở dài:

- Các ngươi thật là, vẫn chưa hiểu sao? Giờ Tống gia chúng ta muốn tranh bá Hạo Phong thành đã không thể, nhưng dựa vào Trương gia thì chúng ta xem như thành viên Trương gia. Cảnh Ngôn che chở Trương gia tự nhiên cũng che chở Tống gia chúng ta. Các ngươi tưởng tượng đi, với sự cường đại của Cảnh Ngôn đừng nói trong Hạo Phong thành, dù là những thành phố hạng nhất trong đại vực Lam Khúc quận thành có thể làm gì chúng ta không?

Lão tộc trưởng nhìn sâu xa, thấy nhiều hơn người bình thường.

Nghe lão tộc trưởng giải thích đám người Tống gia mắt sáng rực.

Đúng rồi, lão tộc trưởng nói chính xác! Sau này Tống gia theo Trương gia, gia tộc dư sức phát triển ổn định. Tống gia không cần lo sau khi lão tộc trưởng thân chết đạo tiêu bị Lưu gia, Hồ gia chèn ép. Ngoan ngoãn đi theo Trương gia thì Tống gia không lo an nguy.

Lão tộc trưởng buồn bã nhìn những tử đệ Tống gia đã chết, dặn các trưởng lão:

- Các ngươi dọn dẹp … trạch viện đi, giờ ta đi phủ thành chủ một chuyến gặp thành chủ đại nhân và tộc trưởng Trương Nhất Binh.

***

Trạch viện Lưu gia.

Một trưởng lão Lưu gia bước nhanh vào viện tộc trưởng:

- Tộc trưởng!

Trưởng lão thấy Lưu tộc trưởng thì tức run người gầm rú:

- Chết tiệt! Trương gia đáng chết! Khốn kiếp, thứ đáng giận, đồ vô ơn bạc bẽo, gan to bằng trời! Phải khiển trách mới được, chúng ta phải cho Trương gia một bài học nhớ đời!

Lưu tộc trưởng ngạc nhiên nhìn thất trưởng lão, nghi hoặc hỏi:

- Thất trưởng lão làm sao vậy? Trương gia thế nào?

Thất trưởng lão tức giận đưa một phần văn kiện cho tộc trưởng:

- Tộc trưởng tự xem đi!

Lưu tộc trưởng nhận lấy, cau mày mở ra, sau đó mắt trợn to, biểu tình tức giận mặt vặn vẹo.

Lưu tộc trưởng đọc nội dung trong văn kiện, tức giận còn hơn thất trưởng lão:

- Hừ! Trương Nhất Binh muốn chết sao? Trương gia không muốn lăn lộn trong Hạo Phong thành nữa? Bọn họ cho rằng còn Cảnh Ngôn chống lưng cho mình sao? Đồ khốn kiếp dám tách khỏi Lưu gia ta!

Văn kiện này là Trương gia đưa đến, ý chính là từ bây giờ Trương gia tách khỏi Lưu gia khống chế, không còn là gia tộc phụ thuộc của Lưu gia, sẽ không cung phụng tài nguyên mỗi năm cho Lưu gia nữa.

Trương Nhất Binh và các trưởng lão Trương gia vốn đã muốn tách khỏi Lưu gia từ trước khi Cảnh Ngôn quay về Hạo Phong thành. Cảnh Ngôn trở lại, họ còn do dự gì nữa? Cảnh

Ngôn vừa ra trạch viện Trương gia thì Trương Nhất Binh sai một hộ vệ đưa văn kiện này cho Lưu gia ngay.

Hết chương 472.

Chương 473. Bị Nghe Nhầm

Lưu tộc trưởng lật tay, nguyên khí dâng trào, văn kiện trong tay gã hóa thành tro trong cơn tức giận của tộc trưởng.

Thất trưởng lão Lưu gia độc ác nói:

- Tộc trưởng, phải cho Trương gia bài học nhớ đời! Trương Nhất Binh này đúng là đầu óc bị nước vào, không hiểu hắn lấy đâu ra lá gan dám để Trương gia thoát khỏi Lưu gia ta!

Trương gia thoát khỏi Lưu gia vấn đề không chỉ là mất một gia tộc phụ thuộc, quan trọng hơn là mặt mũi của Lưu gia.

Trương gia vốn là gia tộc phụ thuộc của Lưu gia, đột nhiên tuyên bố thoát khỏi Lưu gia thì thế lực khác trong Hạo Phong thành sẽ nhìn Lưu gia thế nào? Lưu gia sẽ bị giễu cợt trào phúng. Người ta sẽ nói: Ngươi xem, Lưu gia không khống chế được một gia tộc phụ thuộc, gia tộc như vậy còn có tiền đồ sao?

Làm một gia tộc hạng nhất trong thành phố, sĩ diện quan trọng thế nào không cần giải thích nhiều.

Mắt Lưu tộc trưởng mắt lóe tia sáng:

- Ta biết Trương Nhất Binh nghĩ sao. Gần đây Tống gia chèn ép Trương gia việc buôn bán cực kỳ nghiêm trọng, thấy Lưu gia chúng ta không ra mặt nên sinh lòng bất mãn. Ha ha, tính lấy cách này biểu đạt bất mãn với Lưu gia? Hắn sai rồi! Sai mười mươi! Hừ, thật là ngây thơ, dù Trương gia không thật sự muốn thoát khỏi Lưu gia khống chế cũng phải cho họ bài học. Dám uy hiếp Lưu gia? Ha ha.

Thất trưởng lão trợn to mắt đằng đằng sát khí nói:

- Tộc trưởng, để ta triệu tập người, không cho Trương Nhất Binh biết mùi còn tưởng Trương gia có thể đối kháng lại Lưu gia, đồ ngu!

Lưu tộc trưởng cười khẩy nói:

- Ừm! Thất trưởng lão đi di, do ngươi phụ trách việc này. Không làm Trương gia quỳ xin tha thì không nổi bật uy phong của Lưu gia ta. Về thành chủ thì ta sẽ tự mình đi nói chuyện.

Lưu tộc trưởng cho rằng thành chủ sẽ không che chở Trương gia.

Hôm đó thành chủ Viên Kế Hổ tham gia lễ tang Trương Mẫn Trương gia chỉ vì nể mặt Cảnh Ngôn. Nay Cảnh Ngôn đã chết, thành chủ còn tiếp tục quan tâm che chở Trương gia sao? Không thể nào!

Hơn nữa là Trương gia đòi thoát khỏi Lưu gia. Lưu gia ra tay là chiếm lý. Nếu không nhiều gia tộc trong Hạo Phong thành đều muốn thoát khỏi chủ gia chẳng phải là lộn xộn?

Chợt một bóng người vội vàng đi vào:

- Thất trưởng lão định làm gì?

Người này là tứ trưởng lão của Lưu gia, phụ trách công tác tình báo.

Sắc mặt tứ trưởng lão khó coi, chân mày nhíu chặt.

Thất trưởng lão mắt lóe tia sáng lạn cười gian nói:

- Tứ trưởng lão, Trương gia mới phái người đưa văn thư đến muốn thoát khỏi Lưu gia, ta đã bẩm báo với tộc trưởng, đang đi triệu tập người. He he, ta chuẩn bị đi gặp Trương Nhất Binh, lão già đó mà không khoanh tay chịu trói là ta diệt!

Thất trưởng lão lại hỏi:

- Không lẽ tứ trưởng lão đã biết chuyện này?

Thất trưởng lão nhìn sắc mặt tứ trưởng lão tái xanh còn tưởng gã đã biết Trương gia muốn thoát khỏi Lưu gia?

Tứ trưởng lão trợn to mắt quát nạt:

- Cái gì? Ngươi định dẫn người đi Trương gia? Hồ đồ!

Thất trưởng lão sầm mặt xuống, khí chịu lớn tiếng hỏi:

- Tứ trưởng lão nói vậy là sao? Trương gia thoát khỏi Lưu gia chúng ta, tứ trưởng lão có ý gì?

Lưu tộc trưởng khó hiểu nhìn tứ trưởng lão, không biết có ý thế nào.

Tứ trưởng lão trực tiếp nhìn hướng tộc trưởng:

- Tộc trưởng! Cảnh Ngôn còn sống, hắn chưa chết. Ta mới nhận được tin hắn đã về Hạo Phong thành, không lâu trước có người thấy tận mắt hắn bay ra trạch viện Trương gia.

Tứ trưởng lão nói nhanh có vẻ rất sốt ruột, gã đâu ngờ Cảnh Ngôn còn sống. Lúc trước Tống gia chèn ép Trương gia việc buôn bán, Lưu gia không đứng ra nói giúp một tiếng, nếu bị Cảnh Ngôn biết có khi nào bất mãn không? Tứ trưởng lão nghe thất trưởng lão đòi dẫn người đi Trương gia, gã rất muốn tát thất trưởng lão một cái.

- Cái gì?

- Không thể nào!

Lưu tộc trưởng và thất trưởng lão rùng mình, biểu tình hoảng sợ. Hai người biểu tình cực kỳ khó xem, sợ ngây người.

Có thể tưởng tượng nếu thất trưởng lão thật sự dẫn cường giả Lưu gia đi Trương gia gây sự, Cảnh Ngôn còn sống, việc này là đâm thủng trời.

***

Phủ thành chủ.

Viên Kế Hổ đang ở trong phòng mình.

Đoạn thời gian này Viên Kế Hổ không rời khỏi phủ thành chủ, tâm tình của gã rất kém.

Vốn vì bối cảnh của Cảnh Ngôn nên Viên Kế Hổ tính nịnh hắn, còn tặng một trái Đạo Nguyên Quả lôi kéo quan hệ. Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn đã chết, Đạo Nguyên Quả mất trắng.

Tuy biết Cảnh Ngôn đúng là thân thiết với tổng quản Mộ Liên Thiên, nhưng vậy thì sao? Cảnh Ngôn đã chết, dù hắn thân với Mộ Liên Thiên, Quận Vương đại nhân đến đâu cũng có ích gì? Hơn nữa Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ ám sát trong Hạo Phong thành, Quận Vương và Mộ tổng quản có vì vậy mà trách tội thành chủ Viên Kế Hổ vô dụng?

Những suy nghĩ này quanh quẩn trong đầu Viên Kế Hổ cả ngày.

Viên Kế Hổ lắc đầu, đi tới đi lui trong phòng:

- Ài.

Viên Kế Hổ cảm thấy mình thật xui, giờ chỉ mong Quận Vương đại nhân, Mộ tổng quản sẽ không vì Cảnh Ngôn bị ám sát ở Hạo Phong thành mà trách tội thành chủ Hạo Phong thành Viên Kế Hổ.

Gã cũng không có cách nào, sát thủ Ám Dạ là cường giả Đạo Sư cảnh, gã chỉ là Đạo Linh cảnh đỉnh, dù gã liều mạng giúp Cảnh Ngôn cũng không thể ngăn cản sát thủ Ám Dạ chết tiệt đó!

Viên Kế Hổ càng nghĩ càng muốn thở dài:

- Ài …

Chợt ngoài phòng truyền vào giọng Tô tổng quản:

- Thành chủ đại nhân!

Viên Kế Hổ nhìn cửa phòng:

- Có chuyện gì vậy Tô tổng quản? Nếu chuyện không quan trọng thì đừng nói với ta, ta muốn bình tĩnh.

Cửa phòng đóng nên Viên Kế Hổ không thấy Tô tổng quản đứng bên ngoài.

Tô tổng quản không đứng một mình, Cảnh Ngôn đứng cạnh gã, hắn mới từ trạch viện Tống gia lại đây.

Khi Tô tổng quản thấy Cảnh Ngôn thì cũng hết hồn, biểu tình như gặp quỷ. Nhưng Tô tổng quản phản ứng rất nhanh, nhiệt tình mang Cảnh Ngôn vào phủ thành chủ, trực tiếp tìm thành chủ Viên Kế Hổ.

Nghe Viên Kế Hổ nói, Tô tổng quản lúng túng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười cười lắc đầu, mở miệng nói:

- Viên thành chủ, ta đến tìm vì có chút chuyện nhỏ muốn làm phiền, nếu Viên thành chủ không tiện thì thôi vậy.

Cảnh Ngôn ít nhiều đoán ra suy nghĩ trong Viên Kế Hổ lúc này.

Cảnh Ngôn nói tùy ý, Viên Kế Hổ ở trong phòng nghe giọng này thì trợn to mắt, há hốc mồm nín thở.

Chuyện gì vậy?

Giọng nói rất quen tai, đây chẳng phải là giọng của Cảnh Ngôn sao?

Không lẽ gã nghe nhầm?

Hết chương 473.

Chương 474. Chứng Kiến

Ừ, chắc vì dạo này lo âu, thần hồn không yên ổn nên mới nghe nhầm. Đúng, đúng là vậy. Phải tĩnh dưỡng mới được, nếu không sẽ bệnh nặng.

Viên Kế Hổ gật gù, đầu óc suy nghĩ lan man.

Giọng Cảnh Ngôn lại vọng vào:

- Viên thành chủ bây giờ không rảnh thì chút nữa ta đến vậy.

Vèo!

Lần này Viên Kế Hổ khẳng định mình không lảng tai, bên ngoài đúng là có giọng nói rất giống của Cảnh Ngôn. Viên Kế Hổ lắc người nhanh nhẹn mở cửa xông ra ra ngoài phòng.

Viên Kế Hổ thấy Cảnh Ngôn và Tô tổng quản đứng bên ngoài:

- Cảnh Ngôn … tiên sinh?

Cảnh Ngôn còn sống?

Cảnh Ngôn thật sự sống?

Ha ha ha!

Viên Kế Hổ rất muốn ngửa đầu cười dài. Mấy hôm nay Viên Kế Hổ luôn lo âu hoảng hốt, không phải vì có tình cảm sâu đậm với Cảnh Ngôn nên buồn, gã lo Quận Vương đại nhân, tổng quản đại nhân Mộ Liên Thiên vì chuyện này trách tội mình, gã sợ bị liên lụy.

Giờ Cảnh Ngôn không chết thì không thành vấn đề.

Hơn nữa tặng Đạo Nguyên Quả không bị uổng phí.

Trước khi Cảnh Ngôn tìm đến Viên Kế Hổ không nhận được tin hắn về Hạo Phong thành. Vì Cảnh Ngôn về Hạo Phong thành đầu tiên là đến Trương gia, lại đi chỗ đội mạo hiểm Liệt Diễm trú đóng, rồi đến thẳng trạch viện Tống gia. Cảnh Ngôn đi vài chỗ nhưng cộng lại mới qua nửa canh giờ.

Viên Kế Hổ không nhận được tin là bình thường.

Cảnh Ngôn cười chắp tay với Viên Kế Hổ:

- Viên thành chủ, lần này đến tìm vì có chút chuyện cần Viên thành chủ làm người làm chứng.

Viên Kế Hổ vui vẻ nói:

- Mời Cảnh Ngôn tiên sinh nói, miễn ta làm được nhất định sẽ dốc hết sức.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Viên thành chủ nói quá lời, cũng không phải chuyện lớn gì, liên quan đến Tống gia.

Nghe vậy con ngươi Viên Kế Hổ có rút.

Viên Kế Hổ có nghe nói gần đây Tống gia làm hàng loạt động tác, nhưng gã không ra mặt làm gì. Viên Kế Hổ nhìn Cảnh Ngôn, thầm nghĩ chắc hắn không phải vì gã không đứng ra bênh Trương gia mà bất mãn đi?

Lúc này có hai bóng người từ một bước bước nhanh đến. Một người là quản gia phủ thành chủ, người thứ hai là lão tộc trưởng Tống gia.

Sắc mặt lão tộc trưởng Tống gia tái nhợt.

Làm Viên Kế Hổ giật mình không phải vì sắc mặt của lão tộc trưởng mà là cánh tay lão. Lão tộc trưởng Tống gia cụt tay phải, chỉ còn tay trái.

Xảy ra chuyện gì?

Quản gia đến gần chào Viên Kế Hổ:

- Thành chủ đại nhân, lão tộc trưởng Tống gia muốn gặp đại nhân!

Lão tộc trưởng Tống gia lên tiếng, hơi khom người:

- Thành chủ, Cảnh Ngôn công tử.

Viên Kế Hổ biến sắc mặt, lòng máy động. Lão tộc trưởng Tống gia gặp Cảnh Ngôn không lộ vẻ bất ngờ, tức là lão đã gặp hắn trước khi hắn đến phủ thành chủ, nên mới không ngạc nhiên. Vậy cánh tay của lão tộc trưởng Tống gia chắc liên quan tới Cảnh Ngôn.

Viên Kế Hổ thầm hít sâu, lòng hoảng sợ.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Viên thành chủ, Tống gia muốn phụ thuộc vào Trương gia, thành gia tộc phụ thuộc của Trương gia, và vô điều kiện chuyển nhượng một nửa sản nghiệp Tống gia cho Trương gia. Ta muốn nhờ Viên thành chủ làm nhân chứng cho chuyện này.

Viên Kế Hổ nghe Cảnh Ngôn nói, nhướng cao chân mày.

Chuyện này quá vượt sức tưởng tượng. Tại sao Tống gia phải dựa vào Trương gia? Bị áp lực từ Cảnh Ngôn? Lão tộc trưởng Tống gia cam nguyện sao?

Viên Kế Hổ nhìn hướng lão tộc trưởng Tống gia.

Lão tộc trưởng Tống gia nói ngay:

- Điều Cảnh Ngôn công tử nói cũng là điều ta muốn nói với thành chủ.

Con ngươi Viên Kế Hổ co rút, lúc này gã không rõ xảy ra chuyện gì bên trong, nhưng lão tộc trưởng Tống gia không có ý kiến gì vậy gã phải nể mặt Cảnh Ngôn làm nhân chứng.

Viên Kế Hổ ra lệnh cho Tô tổng quản:

- Tô tổng quản đi mời tộc trưởng Trương gia Trương Nhất Binh lại đây.

Tô tổng quản lên tiếng, tâm tình kinh sợ xoay người đi:

- Vâng!

Mọi người đợi gần nửa canh giờ, Trương Nhất Binh theo Tô tổng quản đến.

Trương Nhất Binh không biết thành chủ kêu đến có chuyện gì, trên đường đi có hỏi bóng hỏi gió nhưng Tô tổng quản chỉ bảo là chuyện tốt, Trương gia sẽ bay lên trời. Tô tổng quản không chịu tiết lộ nhiều hơn.

Người có thể đảm nhiệm chức vụ tổng quản phủ thành chủ đương nhiên sẽ nhiều chuyện, nhưng thái độ thân thiện với Trương Nhất Binh khác hẳn bình thường. Tô tổng quản vốn là võ giả Đạo Linh cảnh, bình thường không thể nào tôn kính võ giả Tiên Thiên đỉnh Trương Nhất Binh.

Trương Nhất Binh ôm nghi ngờ đi theo Tô tổng quản vào phủ thành chủ.

Trong lòng Trương Nhất Binh luôn nghĩ:

- Tô tổng quản nói chuyện tốt là cái gì?

Mãi khi Trương Nhất Binh thấy Cảnh Ngôn, lão tộc trưởng Tống gia trong phòng tiếp khách thì tinh thần rung động.

Rất nhanh Trương Nhất Binh biết Tống gia sẽ phụ thuộc Trương gia. Một nửa sản nghiệp Tống gia vô điều kiện chuyển nhượng cho Trương gia, ngoài ra mỗi năm Tống gia sẽ cung phụng cho Trương gia tài nguyên một ngàn vạn linh thạch.

Nghe thấy tin tức này Trương Nhất Binh hóa đá, gã không dám tin vào lỗ tai mình.

Tống gia phụ thuộc vào Trương gia? Nghe như đang mơ.

Cảnh Ngôn nhìn Trương Nhất Binh, cười hỏi:

- Trương tộc trưởng có ý kiến gì khác với chuyện này không?

Tống gia muốn dựa vào Trương gia cũng phải hỏi ý Trương gia, nếu Trương gia không đồng ý Cảnh Ngôn không thể cưỡng ép tự quyết định. Nhưng hiển nhiên Trương Nhất Binh nếu không bị ngu tuyệt đối sẽ không từ chối chuyện này.

Mặt Trương Nhất Binh đỏ rần rối rít nói:

- Ý kiến? Ta không có ý kiến, ta không có ý kiến …

Ai đều thấy Trương Nhất Binh rất kích động, nhưng kích động là một chuyện, gã không vì vui sướng mà choáng váng.

Biểu tình Trương Nhất Binh trịnh trọng nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, ta vô cùng đồng ý Tống gia quy phục Trương gia, nhưng ta không thể nhận sản nghiệp. Cảnh Ngôn tiên sinh sắp về Lam Khúc quận thành, không thể tự mình quản lý những sản nghiệp này. Trương gia có thể hỗ trợ Cảnh Ngôn tiên sinh quản lý chúng, mỗi năm cung phụng một ngàn vạn linh thạch ta sẽ sai người đưa đến Lam Khúc quận thành giao cho Cảnh Ngôn tiên sinh, hoặc chờ tiên sinh đến Hạo Phong thành lấy.

Trương Nhất Binh không ngốc, gã biết lý do Tống gia quy phục Trương gia. Nếu Cảnh Ngôn không ở thì Trương gia là cái thá gì với Tống gia? Càng đừng nói Tống gia quy phục Trương gia, rất buồn cười.

Tất cả là Cảnh Ngôn mang đến cho Trương gia.

Hết chương 474.

Chương 475. Hạo Phong Thành Rung Mạnh

Trương Nhất Binh biết rõ phải ôm chặt cây to Cảnh Ngôn thì Trương gia mới phát triển lâu xa.

Cảnh Ngôn có quan hệ gì với Trương gia?

Có thể nói ràng buộc duy nhất là nữ nhi đã chết của cửu trưởng lão, Trương Mẫn. Có lẽ trước kia Cảnh Ngôn có chút tình cảm đặc biệt với nàng, nhưng nàng đã chết, hắn sẽ nhớ Trương Mẫn trong bao lâu?

Ba năm? Năm năm? Hay mười năm?

Lúc trước cao tầng Trương gia cho rằng Cảnh Ngôn tặng tài nguyên cho Trương Ngọc vì nhìn trúng nàng, nhưng xem tình huống sau đó thì hắn không hề có tình cảm nam nữ gì, cùng lắm yêu ai yêu cả đường đi.

Nên nếu bây giờ Trương gia nhận hết món quà lớn này thì duyên phận với Cảnh Ngôn từ đây chấm hết, Trương gia không thể nông cạn như vậy.

Nghe Trương Nhất Binh nói mấy câu này, mắt Viên Kế Hổ lấp lóe, trong vô tình gã tăng sự tôn trọng với Trương Nhất Binh lên nhiều. Trương Nhất Binh là người thông minh, Viên Kế Hổ gật gù nghĩ.

Viên Kế Hổ nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh thấy sao?

Cảnh Ngôn nheo mắt chậm rãi nhìn lướt qua Trương Nhất Binh, hắn cười cười:

- Cung phụng mỗi năm một ngàn vạn linh thạch Trương tộc trưởng hãy cứ nhận cho Trương gia, còn Tống gia chuyển nhượng một nửa sản nghiệp làm theo ý Trương tộc trưởng.

Một nửa sản nghiệp của Tống gia không phải số lượng nhỏ, đối với Cảnh Ngôn đó là con số lớn. Cảnh Ngôn không hiểu nhiều về sản nghiệp của Tống gia nhưng Cảnh Ngôn phỏng chừng giá trị một nửa lên đến hàng ức linh thạch. Dù sao Tống gia là gia tộc đỉnh cấp Hạo Phong thành, nội tình thâm sâu không phải Trương gia, Cảnh gia Đông Lâm thành có thể sánh bằng.

Mỗi năm Tống gia thu nhập linh thạch có sẵn e rằng trên ngàn vạn. Đương nhiên đây là lúc trước, giờ một nửa sản nghiệp thuộc về Cảnh Ngôn, còn phải cung phụng một ngàn vạn linh thạch cho Trương gia, tài nguyên của Tống gia rất căng thẳng, e rằng sau này tử đệ Tống gia muốn tài nguyên tu luyện đa số người sẽ bị giảm bớt hơn một nửa.

Số còn lại này là đã loại trừ các loại tài nguyên linh thạch còn dư lại.

Cảnh gia của Cảnh Ngôn mỗi năm còn dư chỉ mấy chục vạn linh thạch, tích lũy số linh thạch còn dư chủ yếu làm dự trữ. Khi tích lũy đến một mức độ sẽ lấy ra mua chút tài nguyên đỉnh cấp vô cùng đắt giá đối với một số gia tộc, ví dụ đan dược mạnh vân vân.

Viên Kế Hổ cười cười, hỏi lại lão tộc trưởng Tống gia:

- Cứ làm vậy, Tống lão tộc trưởng chắc không có ý kiến gì?

Lão tộc trưởng gật đầu nói:

- Ta không có bất cứ ý kiến.

Cảnh Ngôn đứng lên chắp tay với mọi người:

- Viên thành chủ, các vị, chuyện còn lại làm phiền các vị, ta nghĩ ta nên cáo từ.

Việc Hạo Phong thành đã giải quyết xong, tiếp theo chắc sẽ không sinh ra chuyện mất khống chế nữa. Cảnh Ngôn định rời đi, vấn đề sản nghiệp tin tưởng người nơi đây không ai dám giở trò lừa bịp Cảnh Ngôn, trừ phi chán sống.

Mọi người đứng dậy đưa tiễn, nhìn theo Cảnh Ngôn bay đi.

Tống gia quy phục Trương gia, chuyển nhượng sản nghiệp, các việc vặt không mất bao lâu đã làm xong lưu trình. Từ giờ phút này địa vị của Trương gia trong Hạo Phong thành là không thể so sánh.

Tin Tống gia quy phục Trương gia khuếch tán trong Hạo Phong thành. Khi Cảnh Ngôn ở trạch viện Tống gia, những lời lão tộc trưởng Tống gia nói bị người đứng ngoài vây xem đều nghe vậy, nên tin tức lan truyền là bình thường.

Võ giả lần đầu tiên nghe tin này không ai tin.

Tống gia quy phục Trương gia?

Đùa gì vậy? Thật buồn cười.

Đa số người khịt mũi khinh thường, cho rằng chuyện không thể nào.

Đám gia tộc như Lưu gia, Hồ gia cũng nhận được tin.

Trong trạch viện Lưu gia, Lưu tộc trưởng và các trưởng lão tụ tập ở nghị sự đường, không khí nặng nề.

Lưu tộc trưởng trầm giọng chậm rãi hỏi:

- Tin Tống gia quy phục Trương gia là thật hay giả?

Tin này quá dọa người, nhưng liên tưởng Cảnh Ngôn còn sống lại trở về Hạo Phong thành, chưa chắc tin sẽ là giả. Nhưng đám người Lưu tộc trưởng cho rằng dù Cảnh Ngôn trở

về cũng không thể bắt buộc gia tộc hạng nhất Tống gia quy phục Trương gia đi? Cảnh Ngôn rất mạnh nhưng lão tộc trưởng Tống gia không phải trưng chơi, ép nóng nảy lão sẽ quyết tử chiến với hắn.

Một vị trưởng lão ngần ngừ nói:

- Nghe nói Cảnh Ngôn đi Tống gia, lão tộc trưởng Tống gia thua.

Tin tức bên ngoài quá lộn xộn, trong thời gian ngắn Lưu gia không cách nào xác định nào tin tức là thật sự, tin nào là giả. Có tin nói lão tộc trưởng Tống gia đã chết khi đánh với Cảnh Ngôn, cái này càng khó tin hơn.

Một trưởng lão khác nói:

- Chờ tứ trưởng lão điều tra rõ liền biết, chắc sắp rồi.

Những người này phân tích từng câu, tứ trưởng lão chợt từ bên ngoài đi vào.

Mọi người tập trung nhìn.

Hiển nhiên tứ trưởng lão đã được đến tin chính xác.

Lưu tộc trưởng hỏi ngay, chân mày nhíu chặt, biểu tình sốt ruột:

- Tứ trưởng lão, tình huống thế nào?

Tứ trưởng lão hít sâu, sắc mặt âm trầm nói:

- Tộc trưởng, tin tức là thật. Tống gia đã quy phục Trương gia, trong phủ thành chủ hai bên đã ký tên hiệp nghị. Lão tộc trưởng Tống gia tự mình ký tên với Trương Nhất Binh, thành chủ đại nhân chứng kiến.

Tứ trưởng lão nói làm mọi người hút khí lạnh.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi xác định tin tức là thật vẫn làm mọi người khó kiềm chế rung động.

Tống gia thật sự quy phục Trương gia.

Cách cục Hạo Phong thành sắp thay đổi, từ nay Trương gia sẽ thay thế Tống gia chen chân vào hàng gia tộc hạng nhất Hạo Phong thành. Tuy thực lực của Trương gia còn yếu, nhưng có trợ lực Tống gia thì Trương gia ở một mức nào đó có thể đối kháng với Lưu gia, Hồ gia.

Tứ trưởng lão tiếp tục bảo:

- Tống gia chuyển nhượng một nửa sản nghiệp gia tộc cho Trương gia, nhưng Trương gia chỉ phụ trách quản lý, chủ nhân sản nghiệp là Cảnh Ngôn.

Mọi người nghe vậy lại ngây ra.

Một trưởng lão đứng bật dậy quát to:

- Không thể nào! Tại sao Tống gia làm vậy?

Thật quá khó hiểu, lão tộc trưởng Tống gia bị điên sao?

Tứ trưởng lão nhìn trưởng lão kia, chậm rãi nói:

- Đương nhiên Tống gia không muốn, nhưng không có cách nào. Tống gia muốn sống sót phải làm như vậy, nếu không Tống gia sẽ bị diệt tộc. Cảnh Ngôn đi Tống gia giết hơn năm trăm tử đệ, lão tộc trưởng Tống gia ra mặt ngăn cản nhưng không đỡ nổi một chiêu. Cuối cùng lão tộc trưởng Tống gia quyết định nhanh tự đứt một tay, đồng ý quy phục Trương gia …

Hết chương 475.

Chương 476. Chết Tốt

Đám người Lưu tộc trưởng nghe mấy lời này suýt nín thở chết ngất.

Lão tộc trưởng Tống gia, cường giả Đạo Linh cảnh đỉnh mà không ngăn nổi một chiêu của Cảnh Ngôn?

Vậy chẳng phải nói Cảnh Ngôn có sức chiến đấu của Đạo Sư cảnh? Hai mươi tuổi, Đạo Sư cảnh? Muốn hù chết người sao?

Nhưng sự thật hình như là vậy.

Trong địa vực Lam Khúc quận thành mới có bao nhiêu cường giả Đạo Sư cảnh?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, thật lâu không nói nên lời. Họ vô cùng hối hận.

Họ biết Lưu gia bỏ lỡ một lần cơ hội ngàn năm một thuở. Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn chết trong tay sát thủ Ám Dạ nên dửng dưng với Trương gia cầu viện, khiến Trương gia trực tiếp thoát khỏi gia tộc họ.

Nếu khi Trương gia bị Tống gia chèn ép về buôn bán mà Lưu gia đứng ra nói một tiếng, cảnh tượng sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tiếc rằng tất cả quá muộn.

Trong khi đám người Lưu gia giật mình và vô cùng hối hận, Hồ gia tốt hơn Lưu gia một chút. Trương gia không liên quan gì với Hồ gia. Nhưng nghe nói Tống gia phụ thuộc vào Trương gia, người Hồ gia biểu tình nhiều màu.

Hạo Phong thành biến thiên!

Thành thị chấn động, gia tộc lớn nhỏ không biết nên hình dung vận may của Trương gia thế nào. Quen một cường giả bằng Đạo Sư cảnh, sau này Trương gia đã định trước sẽ lên trời.

***

Vèo!

Cảnh Ngôn lướt nhanh trong mây lao hướng Lam Khúc quận thành.

Đám người Mộ Liên Thiên chắc đều cho rằng hắn đã chết, nên Cảnh Ngôn cần trở về Lam Khúc quận thành nhanh.

Khi Cảnh Ngôn chạy nhanh về Lam Khúc quận thành thì Mộ Liên Thiên đã từ Hạo Phong thành về tới nơi.

Mộ Liên Thiên vào thành thị, trực tiếp đi Đạo Nhất học viện một trong ba học viện lớn, leo lên Đạo Nhất Sơn gặp Văn Quảng chưởng viện Đạo Nhất học viện.

Trong Đạo Nhất Điện.

Chưởng viện Văn Quảng rất trịnh trọng khi Mộ Liên Thiên đến thăm.

Mộ Liên Thiên là tổng quản Quận Vương phủ, có thể nói là dưới một người trên vạn người, bàn về thân phận địa vị không thua gì chưởng viện Đạo Nhất học viện như lão. Nên khi Văn Quảng biết Mộ Liên Thiên đến liền từ trong nội điện đi ra nghênh tiếp.

Hai người gặp mặt trò chuyện một lúc.

Mộ Liên Thiên hỏi thăng:

- Chưởng viện Văn Quảng, Cảnh Ngôn có từng về Đạo Nhất học viện không?

Mộ Liên Thiên ôm chút may mắn.

Trong Hạo Phong thành, Cảnh Ngôn bị vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh truy sát chạy khỏi thành phố. Tuy thực lực Ân Tiên Sinh đáng sợ nhưng khi đó không giết Cảnh Ngôn ngay trong Hạo Phong thành, vì vậy không thể xác định hắn đã chết thật.

Có lẽ Cảnh Ngôn còn sống.

Mộ Liên Thiên thầm cầu nguyện Cảnh Ngôn trở lại Đạo Nhất học viện.

Nếu Cảnh Ngôn trốn thoát Ân Tiên Sinh truy sát chắc sẽ về Đạo Nhất học viện Lam Khúc quận thành ngay. Ở trong Đạo Nhất học viện dù Ân Tiên Sinh mạnh đến mấy cũng không cách nào tiếp tục truy sát Cảnh Ngôn.

Nghe Mộ Liên Thiên hỏi, Văn Quảng cau mày.

Văn Quảng cũng biết Cảnh Ngôn bị ám sát trong Hạo Phong thành, lão không có ấn tượng trực tiếp với hắn, càng không có hảo cảm gì. Nhưng Cảnh Ngôn dù gì là đệ tử cực kỳ xuất sắc của nội viện Đạo Nhất học viện, hai mươi tuổi là thiên tài Võ Đạo thăng cấp Đạo Linh cảnh, nói chưởng viện hoàn toàn không chú ý hắn là xạo.

Nên tin vương bài Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn truyền bá phạm vi nhỏ trong Lam Khúc quận thành Văn Quảng liền biết tin, luôn chú ý tình thế phát triển.

Nhưng đến nay Văn Quảng không nghe tin Cảnh Ngôn trở về.

Văn Quảng tạm dừng rồi nói:

- Mộ tổng quản, ta cũng đang chú ý chuyện này nhưng ta chưa được tin Cảnh Ngôn về Đạo Nhất học viện. Ta sẽ kêu

phong chủ Bắc Phong Triệu Kỳ lại đây hỏi xem, chắc sẽ rõ ràng hơn chút.

Mộ Liên Thiên nhíu chặt mày, gật đầu nói:

- Được.

Văn Quảng sai Băng Nhược đi mời phong chủ Triệu Kỳ đến.

Rất nhanh phong chủ Bắc Phong đi vào đại điện.

Triệu Kỳ chắp tay khom người chào:

- Chưởng viện, Mộ tổng quản.

Văn Quảng hỏi:

- Phong chủ Triệu Kỳ, Cảnh Ngôn có về Bắc Phong chưa?

Nói ra thì Văn Quảng hơi lấn cấn với Cảnh Ngôn.

Tại sao?

Vì phó chưởng viện Phương Nhược Vũ đã lâu không xuất hiện.

Lúc Phương Nhược Vũ vào Đạo Nhất học viện, nói thẳng đòi chức phó chưởng viện. Vì thực lực của Phương Nhược Vũ khủng bố đến khó chống lại nên Văn Quảng buộc phải đồng ý yêu cầu. Sau này Phương Nhược Vũ biểu hiện ra thái độ hết sức đặc biệt với Cảnh Ngôn, làm Văn Quảng sinh ra chút lấn cấn với hắn, đương nhiên chỉ một chút xíu.

Mắt Triệu Kỳ lóe tia tức giận nói:

- Cảnh Ngôn còn chưa về.

Triệu Kỳ cũng biết tin Cảnh Ngôn bị vương bài Ám Dạ ám sát trong Hạo Phong thành, nghĩ đến là thấy bực mình. Đoạn thời gian này từng ngày Triệu Kỳ vài lần đi Trương Mẫn phong xem Cảnh Ngôn về chưa.

Trước khi chưởng viện kêu Triệu Kỳ đến gã vừa xuống Trương Mẫn phong, Cảnh Ngôn vẫn chưa về, hắn không về Đạo Nhất học viện.

Văn Quảng khẽ thở dài:

- Ài.

Văn Quảng nhìn Mộ Liên Thiên không nói, nhưng vẻ mặt đã biểu lộ rõ ràng.

Sợ là Cảnh Ngôn vĩnh viễn không về được.

Mộ Liên Thiên buồn bã đứng dậy, chắp tay cáo từ:

- Nếu vậy thì chưởng viện Văn Quảng, ta xin cáo từ.

Sắc mặt Mộ Liên Thiên khó xem, tuy đã chuẩn bị tinh thần nhưng bây giờ chút hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Mộ Liên Thiên thầm rít gào:

- Ám Dạ chết tiệt, chết tiệt!

Văn Quảng đứng lên tiễn Mộ Liên Thiên ra Đạo Nhất Điện, nhìn bóng gã đi xa, lão thở ngắn than dài.

Văn Quảng lẩm bẩm:

- Đạo Linh cảnh hai mươi tuổi, đáng tiếc, nếu không sau này sẽ không khó trở thành Đạo Sư cảnh. Ám Dạ … Ài, Quận Vương cũng khó làm gì Ám Dạ đi?

Phong chủ Triệu Kỳ đứng cạnh Văn Quảng, trong lòng rất tức giận.

Triệu Kỳ trầm giọng nói:

- Chưởng viện đại nhân, người thuê Ám Dạ chắc chắn là Văn gia. Văn gia có thù rất sâu với Cảnh Ngôn, muốn hắn chết nhất là bọn họ.

Chưởng viện Văn Quảng lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Đúng thì sao? Không có chứng cứ, bọn họ sẽ không để lại chứng cứ gì. Quận Vương phủ nếu không có chứng cứ không thể nào xuống tay với Văn gia. Đạo Nhất học viện chúng ta cũng không có cách gì báo thù cho Cảnh Ngôn.

Cùng lúc đó trong một tòa cung điện, hai lão nhân mắt rũ xuống, khóe môi nhếch lên.

Hai người này là phong chủ Nam Phong Hồ Dương, điện chủ Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết.

Ứng Hữu Khuyết nheo mắt hỏi:

- Đã chết đi?

Hồ Dương cười khẽ:

- Chết tốt.

Hết chương 476.

Chương 477. Tin Chết

Ứng Hữu Khuyết, Hồ Dương liếc nhau, thấy ý cười trong mắt đối phương.

Hai người này đều có xung đột với Cảnh Ngôn.

Ứng Hữu Khuyết là điện chủ Hình Pháp Điện, lúc trước Hình Pháp Điện vì Cảnh Ngôn giết đệ tử nội viện Tiền Trấn muốn trừng trị hắn, phó chưởng viện Phương Nhược Vũ ra mặt hết sức che chở hắn làm Hình Pháp Điện mặt xám mày tro. Điện chủ như Ứng Hữu Khuyết cũng mất hết mặt mũi.

Ứng Hữu Khuyết luôn ghi hận Cảnh Ngôn.

Hồ Dương cũng oán hận Cảnh Ngôn. Không lâu trước trong đại hội hai phong, vì Cảnh Ngôn xuất hiện hại Nam Phong thua Bắc Phong. Chẳng những thế Cảnh Ngôn còn giết một đệ tử cực kỳ xuất sắc của Nam Phong.

Hồ Dương làm phong chủ Nam Phong, mặt mũi không còn gì.

Hai người nghe Cảnh Ngôn bị vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh ám sát thì mừng hớn hở.

Thiên phú Võ Đạo của Cảnh Ngôn rất kinh người, nếu hắn sống tương lai sẽ đem đến vinh quang cho Đạo Nhất học viện. Nhưng hai người có thù riêng với Cảnh Ngôn, Ứng Hữu Khuyết, Hồ Dương ước gì hắn chết cho rồi.

Hồ Dương cười đề nghị:

- Ứng điện chủ, ta bỗng thấy người sảng khoái rất là sung sướng, hay chúng ta uống một ly đi?

Ứng Hữu Khuyết giãn chân mày, cười hể hả:

- Lời Hồ phong chủ nói cũng là điều ta muốn nói. Đã lâu rồi không nhẹ nhàng như vậy, nên chúc mừng.

Hai người liền lấy ra rượu quý nhưỡng bằng linh quả, cùng chè chén.

Tin Cảnh Ngôn bị Ám Dạ ám sát dần lan truyền trong nội viện Đạo Nhất học viện.

Trên Nam Phong.

- Các ngươi nghe nói chưa? Cảnh Ngôn Bắc Phong chết rồi!

- Cảnh Ngôn đã chết? Sao có thể?

- Chết thật rồi, ta cũng nghe tin tức này. Nghe nói Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ ám sát ở Hạo Phong thành phía đông.

- Sát thủ Ám Dạ? Cảnh Ngôn cũng mạnh đấy chứ, trong đại hội hai phong sư huynh Đặng Thanh Nam Phong chúng ta cũng chết trong tay hắn. Sư huynh Đặng Thanh là võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ.

- Đúng vậy! Ta biết tổ chức Ám Dạ, bên trong có một số sát thủ kim bài tu vi Đạo Linh cảnh, nhưng muốn giết Cảnh Ngôn e rằng rất khó.

- Ha ha, các ngươi không biết, Cảnh Ngôn không phải bị sát thủ kim bài Ám Dạ ám sát mà là sát thủ vương bài duy nhất tự mình ra tay. Cường giả Đạo Sư cảnh chết trong tay sát thủ vương bài này đã có vài người, Cảnh Ngôn mạnh thật nhưng kém xa sát thủ vương bài.

- Cái gì? Sát thủ vương bài Ám Dạ tự mình ra tay?

- Là ai thuê được sát thủ vương bài? Bỏ vốn lớn thật, thuê sát thủ vương bài không phải chút xíu tài nguyên có thể mời

được.

- Ha ha ha! Mấy chuyện này không liên quan chúng ta, Cảnh Ngôn chết là việc tốt cho Nam Phong, chứ Bắc Phong ra Cảnh Ngôn, sau này Nam Phong khó sống thoải mái.

- …

Đám Nam Phong mừng hớn hở.

Đương nhiên có một số đệ tử thấy tiếc thương khi Cảnh Ngôn bị ám sát. Dù sao Cảnh Ngôn là thiên tài Võ Đạo trăm năm khó gặp, hắn chết là mất mác lớn cho Đạo Nhất học viện.

Trên Bắc Phong.

Không khí nặng nề tràn ngập trong Bắc Phong, nhiều đệ tử Bắc Phong tụ tập một chỗ, vẻ mặt buồn rầu thảo luận việc Cảnh Ngôn bị ám sát.

Vừa lúc phong chủ Triệu Kỳ từ Đạo Nhất Điện trở về, đệ tử Bắc Phong vây quanh gã.

- Phong chủ đại nhân!

- Kính chào phong chủ đại nhân!

- Phong chủ đại nhân, Cảnh Ngôn thật sự đã chết rồi?

- Tin tức này là thật? Tại sao Cảnh Ngôn bị ám sát? Là ai thuê sát thủ vương bài Ám Dạ?

Đám người lao nhao sốt ruột hỏi dồn.

Mọi người không tin Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ giết chết, hoặc nên nói là họ không muốn tin sự thật này.

Triệu Kỳ chậm rãi quét đám đệ tử Bắc Phong, sắc mặt âm trầm quát:

- Các ngươi tụ tập ở đây làm gì? Rảnh quá phải không? Không đi tu luyện nhiều chuyện làm gì hả?

Đệ tử hơi quen thuộc với Cảnh Ngôn không bị Triệu Kỳ quát nạt hù sợ, cố chấp hỏi:

- Phong chủ đại nhân, nhiều người nói Cảnh Ngôn Bắc Phong chúng ta bị sát thủ Ám Dạ ám sát, tin tức này rốt cuộc là thật hay giả? Nếu như là giả thì tại sao Cảnh Ngôn rời đi Đạo Nhất học viện lâu vậy chưa về?

Triệu Kỳ trầm ngâm nói:

- Lời đồn không thể tin, chưa chắc Cảnh Ngôn chết. Không ai thấy tận mắt Cảnh Ngôn bị giết, cũng không thấy xác Cảnh Ngôn.

Có người hỏi:

- Phong chủ đại nhân, nói vậy là Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ ám sát là thật?

Triệu Kỳ gật đầu nói:

- Ừm!

Đám đệ tử Bắc Phong càng kích động hơn.

Phong chủ đại nhân cũng công nhận tin sát thủ Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn là thật, tức là hắn chết thật. Nếu Cảnh Ngôn còn sống phong chủ đại nhân sẽ không nói lời vừa rồi, gã sẽ cho mọi người biết Cảnh Ngôn chưa chết.

Phong chủ nói không tìm được xác Cảnh Ngôn, điều này không chứng minh được gì.

Nếu sát thủ Ám Dạ giết Cảnh Ngôn chắc chắn sẽ hủy thi diệt tích không để lại chút manh mối. Chuyện này dễ làm, đừng nói võ giả Đạo Sư cảnh, dù là võ giả hậu thiên thực lực hơi mạnh cũng có thể dễ dàng hoàn toàn hủy diệt xác chết.

Có người lòng đầy căm phẫn quát lớn:

- Phong chủ đại nhân, là ai thuê sát thủ Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn? Có thể điều tra ra không? Cảnh Ngôn là một trong các đệ tử xuất sắc nhất Đạo Nhất học viện ta, học viện mặc kệ vậy sao?

Đám người Bắc Phong tức giận gầm rống:

- Đúng vậy! Đạo Nhất học viện chúng ta phải báo thù cho Cảnh Ngôn!

- Đúng! Phải báo thù! Phong chủ đại nhân, chuyện này không thể bỏ qua như vậy! Chúng ta muốn đi gặp chưởng viện đại nhân, chúng ta muốn báo thù cho Cảnh Ngôn!

Triệu Kỳ cao giọng quát vào mặt đám người:

- Câm mồm hết! Báo thù cho Cảnh Ngôn không phải việc các ngươi nên xen vào, giờ các ngươi cần làm là lo tăng cao thực lực. Học viện đã có kế hoạch chuyện Cảnh Ngôn.

Mọi người thấy Triệu Kỳ tức giận thật thì im miệng không dám hó hé gì thêm.

Phủ tổng quản.

Mộ Liên Thiên mặt không biểu tình từ Đạo Nhất học viện về phủ đệ của mình.

Tề Tư Nhu thấy Mộ Liên Thiên trở về liền tiến lên đón, cau chân mày liễu:

- Liên Thiên.

Nhìn biểu tình của Mộ Liên Thiên là Tề Tư Nhu biết kết quả, e rằng đó là kết quả nàng không muốn nhận.

Nhưng Tề Tư Nhu vẫn hỏi:

- Kết quả không tốt đẹp?

Giọng Tề Tư Nhu rất nhẹ, quan hệ của nàng với Cảnh Ngôn là nếu không nhờ hắn bây giờ nàng đã chết. Tề Tư Nhu

có thể sống tiếp, thậm chí tiếp tục tu luyện Võ Đạo đều nhờ Cảnh Ngôn. Nên khi nghe Cảnh Ngôn bị sát thủ vương bài Ám Dạ ám sát thì nàng rất lo lắng.

Hết chương 477.

Chương 478. Văn Gia Mừng Như Điên

Mộ Liên Thiên nhìn thê tử Tề Tư Nhu, từ từ lắc đầu nói:

- Ân Tiên Sinh Ám Dạ tự mình ra tay, Cảnh Ngôn hầu như không có khả năng trốn thoát. Trong Hạo Phong thành không ai thấy tận mắt Cảnh Ngôn bị giết, nhưng ta tìm quanh Hạo Phong thành bảy ngày không thấy tung tích Cảnh Ngôn.

Khuôn mặt Tề Tư Nhu buồn bã, quả nhiên không phải kết quả tốt.

Tề Tư Nhu khẽ thở dài:

- Liên Thiên, hài tử Cảnh Ngôn có ơn với chúng ta, chàng có thể điều tra ra là ai thuê sát thủ Ám Dạ không? Chúng ta không thể không làm gì. Ài, ta vốn định để Vân Phỉ gả cho Cảnh Ngôn, không ngờ …

Mộ Liên Thiên trợn to mắt.

Để Vân Phỉ gả cho Cảnh Ngôn? Tề Tư Nhu không nói cho gã biết bao giờ.

Tề Tư Nhu liếc xéo Mộ Liên Thiên:

- Như thế nào? Cảnh Ngôn mới hai mươi tuổi đã là võ giả Đạo Linh cảnh, còn là đan sư tam giai, ưu tú hơn Vân Phỉ nhiều. Nếu Cảnh Ngôn vừa mắt Vân Phỉ thì rất tốt.

Mộ Liên Thiên cười khổ, gã thở dài:

- Đáng tiếc, sợ là Cảnh Ngôn không thể trở lại, Vân Phỉ không có phúc phận này.

Mắt Tề Tư Nhu buồn bã trầm giọng nói:

- Đúng vậy!

Mộ Liên Thiên nói:

- Ta đi Quận Vương phủ một chuyến báo Quận Vương đại nhân biết.

Trong Quận Vương phủ.

Trong phòng, Chu Thượng Vân sắc mặt âm trầm hỏi Mộ Liên Thiên:

- Liên Thiên, không theo kịp sao?

Mộ Liên Thiên lắc đầu nói:

- Khi ta đến Hạo Phong thành thì bảy ngày trước vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh đã đến Hạo Phong thành và tìm được Cảnh Ngôn.

Chu Thượng Vân tức giận rít qua kẽ răng, người tràn ngập sát ý:

- Chết tiệt! Ám Dạ thật kỳ cục, tưởng ta thật sự không làm gì Ám Dạ được?

Mộ Liên Thiên âm trầm lạnh lùng nói:

- Quận Vương đại nhân, giờ không phải lúc suy xét nhằm vào Ám Dạ, phải thử xem có thể tra ra kẻ nào thuê vương bài Ám Dạ không.

Nếu để Mộ Liên Thiên điều tra ra là ai thuê Ám Dạ, gã mặc kệ đối phương là thế lực gì tuyệt đối sẽ không cho đối phương sống yên. Dù là thế lực thuộc bốn gia tộc lớn Lam Khúc quận thành thì Mộ Liên Thiên nhất định phải cho họ trả giá đắt, hối hận giết Cảnh Ngôn.

Sắc mặt Chu Thượng Vân bình tĩnh lại, trầm giọng nói:

- Ừ, không tiếc mọi giá điều tra ra kẻ sau màn!

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Biết, ta đi làm việc đây.

Mộ Liên Thiên rời khỏi Quận Vương phủ liền hành động, nhưng chuyện này không có đầu mối, người sau màn không để lại manh mối gì, muốn điều tra ra không dễ dàng.

Mộ Liên Thiên có đối tượng nghi ngờ, đó là Văn gia. Nhưng nếu không tìm được chứng cứ thì Mộ Liên Thiên không thể làm hành động gì nhằm vào họ. Mộ Liên Thiên chỉ vẻn vẹn nghi ngờ, gã không chắc chắn là Văn gia làm, không nắm chắc năm mươi phần trăm.

Trạch viện Văn gia, trong viện tộc trưởng.

Văn Lam và mấy trưởng lão quan trọng nhất Văn gia đều có mặt ở đây.

Mấy trưởng lão nhìn tộc trưởng Văn Lam.

Lúc này tâm tình của Văn Lam rất tốt, cười tươi híp mắt.

Lục trưởng lão phụ trách công tác tình báo Văn gia cũng vẻ mặt hớn hở.

Văn Lam kêu lục trưởng lão:

- Lục trưởng lão nói đi.

Mới rồi lục trưởng lão đến mang theo một tin tức, Văn Lam nghe xong mừng như điên, lập tức mời mấy trưởng lão quan trọng nhất gia tộc đến.

Lục trưởng lão gật đầu, cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh:

- Mấy vị trưởng lão! Tiểu tử Cảnh Ngôn chắc đã chết!

- Hả?

- Tiểu tử đó chết rồi? Rốt cuộc chết?

- Ha ha … Quá tốt!

Mấy trưởng lão đều biết tộc trưởng thuê vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh ám sát Cảnh Ngôn. Họ là mấy trưởng lão quan trọng nhất Văn gia. Văn Lam thuê Ân Tiên Sinh ám sát Cảnh Ngôn có thể giấu trưởng lão khác trong gia tộc, nhưng phải cho mấy trưởng lão này biết, phải được họ đồng ý. Thù lao một ngàn vạn linh thạch không phải một mình tộc trưởng Văn Lam có thể quyết định, dù sao là tài nguyên của gia tộc. Một ngàn vạn linh thạch là số lượng không nhỏ với Văn gia, có mớ tiền này có thể làm rất nhiều chuyện.

Nghe thấy lục trưởng lão nói, mấy trưởng lão rất vui vẻ.

Thật sự vì Cảnh Ngôn mang đến mất mác quá lớn cho Văn gia. Tại hắn khiến Văn gia không chỉ mất mác nặng nề về tài nguyên còn mất mặt lớn.

Từ Triệu gia bị tiêu diệt, nhiều trưởng lão Đạo Linh cảnh Văn gia chết, đến chức vụ thành chủ Đông Lâm thành bị hắn cướp đi, tất cả làm Văn gia mất hết mặt mũi.

Cho nên người Văn gia ước gì tiêu diệt Cảnh Ngôn.

Giờ nghe Cảnh Ngôn đã chết, đám người mừng rỡ. Trừ bỏ Cảnh Ngôn không phải chuyện dễ dàng, nếu Cảnh Ngôn luôn ở trong Lam Khúc quận thành, Đạo Nhất học viện hoặc Hiệp Hội Đan Sư thì Văn gia, Ám Dạ khó tìm được cơ hội xuống tay với hắn.

Cảnh Ngôn đáng chết thật, hắn rời khỏi Lam Khúc quận thành đi Hạo Phong thành.

Một trưởng lão mắt lấp lóe hỏi:

- Lục trưởng lão, tin tức có thể tin được không?

Lục trưởng lão cười nói:

- Hẳn là tin cậy, Mộ Liên Thiên đặc biệt đi Hạo Phong thành tìm Cảnh Ngôn nhưng tay trắng trở về. Ha ha, Ân Tiên Sinh tự mình ám sát Cảnh Ngôn nếu thất bại thì buồn cười. Ta nghĩ Ân Tiên Sinh không thể nào để Cảnh Ngôn trốn thoát khỏi tay mình.

Tộc trưởng Văn Lam nheo mắt nói:

- Ân Tiên Sinh đã ám sát vài võ giả Đạo Sư cảnh, Cảnh Ngôn tầm thường sao có thể trốn khỏi tay hắn? Nhưng có một vấn đề là Ân Tiên Sinh không đến lấy thù lao năm trăm vạn linh thạch còn lại.

Văn Lam khó hiểu lắc đầu.

Một trưởng lão phân tích:

- Thân phận của Cảnh Ngôn không tầm thường, là ân nhân của Quận Vương. Ta nghĩ Ân Tiên Sinh có điều kiêng dè nên gần đây không dám vào Lam Khúc quận thành. Chờ sóng gió qua đi Ân Tiên Sinh sẽ đến lấy tiền thù lao còn lại. Nếu Cảnh Ngôn thành công trốn đi thì Ân Tiên Sinh mới nhanh chóng lộ mặt, nhiệm vụ thất bại hắn phải báo cho chúng ta biết ngay.

Những người khác gật gù, trưởng lão này nói có lý.

Giờ là thời kỳ phi thường, Mộ Liên Thiên đang hết sức kiếm manh mối, nếu Ân Tiên Sinh đến Lam Khúc quận thành sẽ vô cùng nguy hiểm. Đối với Ân Tiên Sinh hay với Văn gia đều là nguy hiểm vô cùng, đợi sóng gió qua đi thì an toàn nhiều.

Văn Lam trầm giọng nghiêm túc nói:

- Các vị! Hôm nay các vị ra khỏi phòng này hãy quên chuyện này đi. Ở lúc nào, chỗ nào đều không được nhắc tới chuyện gì về Cảnh Ngôn.

Đám người gật đầu.

Không cần Văn Lam dặn, nếu bị Quận Vương biết Văn gia thuê Ân Tiên Sinh ám sát Cảnh Ngôn thì tình cảnh của Văn gia sẽ rất tệ.

Hết chương 478.

Chương 479. Trở Về

Thời gian trôi qua từng ngay, các thế lực lớn Lam Khúc quận thành biết tin Cảnh Ngôn bị vương bài Ám Dạ ám sát.

Nhưng tin này không gây chấn động gì lớn, cái tên Cảnh Ngôn chỉ được nhắc trong phạm vi nhỏ.

Cảnh Ngôn tuy có thiên phú Võ Đạo rất cao nhưng hắn còn trẻ, thực lực không mạnh đến mức khiến mấy gia tộc lớn chú ý chặt chẽ.

Nên tin Cảnh Ngôn chết chỉ khiến các đại nhân vật cảm khái một phen, còn lại không có gì. Chết thì thôi, trên đời này thiên tài đã chết nhiều không đếm xuể.

Trong dòng sông lịch sử thiên tài rực rỡ chói mắt cuối cùng không nhiều người được người đời nhớ mãi.

Một ngày nào đó, ban đêm.

Phủ đệ tổng quản.

Một người áo đen dứng đối diện Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên hỏi nhỏ:

- Có manh mối?

Người áo đen nghiêm túc nói:

- Manh mối chính không cách nào kiểm chứng. Tin Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ ám sát do một du côn Lam Khúc quận thành tên Mao Thiên truyền tới. Mao Thiên đã mất tích, e rằng bị người sau màn trừ khử rồi.

Manh mối đứt đoạn, muốn điều tra người sau màn thuê Ân Tiên Sinh hầu như không thể nào. Ít nhất trong thời gian ngắn

nhưng cách thường quy là không được.

Mộ Liên Thiên mắt lóe tia sáng lạnh.

Người áo đen mắt sáng như sao nói rất nhỏ:

- Tổng quản, hay là thử nữa xem? Nếu người sau màn là Văn gia thì lục trưởng lão Văn gia chắc chắn biết. Hay lặng lẽ bắt lục trưởng lão Văn gia lại đây, với thủ đoạn của ta sẽ làm y mở miệng.

Cách bình thường không thể điều tra manh mối, muốn biết sự thật phải dùng thủ đoạn đặc biệt.

Mộ Liên Thiên trầm ngâm.

Dùng thủ đoạn này nếu lộ ra ngoài làm không tốt sẽ có vấn đề. Nếu Văn gia thật sự là kẻ sau màn thì dễ nói, nhưng lỡ như Văn gia không phải thì …

Rắc!

Mộ Liên Thiên đang suy xét có nên dùng thủ đoạn này không bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vang khe khẽ.

Mộ Liên Thiên và người áo đen biến sắc mặt, hai người cùng lắc mình khoảnh khắc ra khỏi phòng.

Hai người đang bí mật nói chuyện, bàn việc có nên bắt cóc lục trưởng lão Văn gia không. Còn chưa quyết định nhưng hình như có người xâm nhập phủ tổng quản.

Mộ Liên Thiên, người áo đen bản năng cảm thấy có người muốn tìm hiểu tin tức. Hơn nữa người này rất mạnh, nghe vị trí phát ra tiếng động hình như ở ngoài phòng. Có thể đến gần phòng tới mức này mới bị hai người phát hiện, võ giả bình thường không thể có thực lực như vậy.

Nên hai người lập tức lao nhanh ra ngoài, dù thế nào cũng không thể để người xâm nhập phủ tổng quản rời đi.

Mộ Liên Thiên, người áo đen tích tắc đã đến bên ngoài, quả nhiên thấy có bóng người đứng.

Mộ Liên Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Mộ Liên Thiên định ra tay, nguyên khí tràn ra.

Mặc kệ người này có phải đến dò hỏi tin tức không, bắt trước nói sau.

Người áo đen cùng Mộ Liên Thiên ra tay.

Bóng người vội lên tiếng:

- Tổng quản, là ta!

Nghe giọng nói Mộ Liên Thiên sửng sốt, người áo đen vẻ mặt nghi ngờ.

Mộ Liên Thiên nhìn kỹ:

- Cảnh Ngôn?

Khuôn mặt người xâm nhập phủ tổng quản là Cảnh Ngôn!

Dù là Mộ Liên Thiên khoảnh khắc này cũng giật nảy mình, gã không cách nào tưởng tượng.

Mộ Liên Thiên nhìn khuôn mặt Cảnh Ngôn nhưng không tin đối phương là hàng thật, gã nghĩ có khi nào đây là người rất giống hắn không?

Cảnh Ngôn cười nói với Mộ Liên Thiên:

- Đúng là ta.

Mộ Liên Thiên hơi vận chuyển nguyên khí cẩn thận cảm ứng, giật mình xác định người đến đúng là Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không chết!

Mộ Liên Thiên vui mừng nói ngay:

- Cảnh Ngôn, mau vào phòng nói chuyện!

Ba người lại vào phòng.

Cảnh Ngôn thừa dịp bóng đêm vào Lam Khúc quận thành không đi cửa chính phủ tổng quản mà xâm nhập vào trạch viện là có lý do.

Cảnh Ngôn đoán được trong Lam Khúc quận thành nhiều người cho rằng hắn đã chết, nên hắn âm thầm trở về để những người này, đặc biệt là Văn gia không biết ngay tin hắn chưa chết.

Nếu Cảnh Ngôn vào từ cửa chính phủ tổng quản, chờ hộ vệ thông bẩm thì tin tức sẽ bị tiết lộ.

Cũng vì Cảnh Ngôn và Mộ Liên Thiên có quan hệ không giống bình thường, hắn xâm nhập phủ tổng quản không làm gã bực mình.

Sau khi vào phòng Mộ Liên Thiên lộ vẻ mặt không tin được, kèm theo vui sướng kích động.

Mộ Liên Thiên cho rằng Cảnh Ngôn đã chết, bị vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh giết. Không ngờ Cảnh Ngôn còn sống và trở lại Lam Khúc quận thành. Uất nghẹn trong ngực mấy ngày nay bỗng chốc tan biến, Mộ Liên Thiên lên tinh thần nhiều.

Người áo đen cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn. Y là thủ lĩnh tình báo của phủ tổng quản, cũng xem như thủ lĩnh tình báo Quận Vương phủ, thân phận vô cùng đặc biệt. Y và Cảnh Ngôn không quá quen thuộc nhưng biết rõ chuyện hắn bị vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh ám sát. Khi thấy Cảnh Ngôn bình yên trở về thì người áo đen không tin nổi. Cảnh Ngôn dùng thủ đoạn gì thoát khỏi vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh truy sát? Người áo đen chuyên làm công tác tình báo, hiểu biết Ám Dạ sâu sắc hơn Mộ Liên Thiên nhiều.

Mộ Liên Thiên thở hắt ra, mắt sáng rực hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi còn sống?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Đúng vậy, ta còn sống! Đủ lông đủ tóc!

Cảnh Ngôn xòe tay, hắn cảm giác Mộ Liên Thiên rất vui vẻ, chắc mấy ngày nay gã tốn nhiều công sức vì chuyện hắn bị ám sát.

Mộ Liên Thiên hít sâu, sốt ruột hỏi:

- Sống là tốt rồi, rất tốt! Ân Tiên Sinh đi Hạo Phong thành giết ngươi, làm sao ngươi trốn khỏi tay hắn?

Cảnh Ngôn cười cười nghiêm túc nói:

- Tổng quản, ta không trốn.

Mộ Liên Thiên cau mày kinh ngạc hỏi:

- Ngươi không trốn? Là sao? Hay ngươi và Ân Tiên Sinh có hiệp nghị gì nên hắn tha cho ngươi?

Mộ Liên Thiên không giao tiếp trực tiếp với vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh, nhưng theo tin tức gã nắm giữ khi Ân Tiên Sinh đã nhận nhiệm vụ của cố chủ sẽ không dễ dàng thay đổi. Nếu nói Ân Tiên Sinh khi không tha cho Cảnh Ngôn thì vô lý, Mộ Liên Thiên chưa từng nghe Ân Tiên Sinh chủ động tha cho mục tiêu. Ân Tiên Sinh là loại người không đạt được mục đích quyết không bỏ qua.

Hết chương 479.

Chương 480. Kế Hoạch Diệt Văn

Ngẫm lại Ân Tiên Sinh đã bị mình giết, khóe môi Cảnh Ngôn cong lên.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không có hiệp nghị gì, Ân Tiên Sinh đề nghị ta tham gia Ám Dạ thành sát thủ của họ nhưng bị ta từ chối rồi.

Mộ Liên Thiên buồn bực hỏi:

- Vậy tại sao hắn tha cho ngươi?

Cảnh Ngôn nhe răng cười nói:

- Không phải Ân Tiên Sinh tha cho ta mà là ta giết hắn.

Mộ Liên Thiên ngây người.

Người áo đen ngẩn ngơ.

Cảnh Ngôn giết Ân Tiên Sinh? Giết vương bài Ám Dạ?

Làm sao có thể?

Ân Tiên Sinh là cường giả Đạo Sư cảnh, không phải sơ kỳ mà là trung kỳ. Nguyên địa vực Lam Khúc quận thành người có thể giết Ân Tiên Sinh không nhiều, đặc biệt y am hiểu tốc độ và ẩn núp. Dù là một số võ giả Đạo Sư cảnh mạnh hơn Ân Tiên Sinh chưa chắc giết được y.

Qua giây lát Mộ Liên Thiên hít sâu, tuy gã giật mình nhưng không cho rằng Cảnh Ngôn nói dối. Mộ Liên Thiên hiểu tính Cảnh Ngôn, có lẽ hắn có thủ đoạn đặc biệt nào đó, nhờ chúng mới đưa Ân Tiên Sinh vào chỗ chết.

Mộ Liên Thiên mắt lấp lóe, gã không hỏi Cảnh Ngôn làm cách nào giết Ân Tiên Sinh mà hỏi chuyện khác:

- Cảnh Ngôn, ngươi biết ai thuê Ân Tiên Sinh không?

Cảnh Ngôn đáp ngắn gọn:

- Văn gia.

Trước khi Ân Tiên Sinh ra tay với Cảnh Ngôn có tiết lộ thân phận cố chủ. Nói đến cũng vì Ân Tiên Sinh muốn mời Cảnh Ngôn về với mình, dù hắn từ chối tham gia tổ chức Ám Dạ, y tự nhận có nắm chắc giết hắn nên mới nói ra thân phận cố chủ cho hắn biết.

Mộ Liên Thiên nét mặt sa sầm nói:

- Quả nhiên là Văn gia! Lão già Văn Lam đáng chết này!

Cảnh Ngôn nhìn người áo đen đứng bên cạnh, hắn không có ấn tượng gì với người này, nhưng có thể đến đây vào lúc này thì chắc là thân tín của Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên nhìn vẻ mặt Cảnh Ngôn là biết hắn có lời muốn nói, gã phất tay bảo:

- Cảnh Ngôn, nơi này không có người ngoài.

Có câu này của Mộ Liên Thiên thì Cảnh Ngôn không cần lo nghĩ nhiều, hắn nói thẳng:

- Tổng quản, ta muốn nhổ Văn gia, tiêu diệt nó.

Cách nghĩ này không phải đột nhiên sinh ra vì Văn gia thuê Ân Tiên Sinh ám sát Cảnh Ngôn.

Khi biết gia gia Cảnh Thiên chết có liên quan Văn gia thì Cảnh Ngôn đã nghĩ như vậy, nhưng lúc ấy hắn không phải muốn tiêu diệt sạch Văn gia. Cảnh Ngôn dự định là trừ bỏ kẻ liên lạc rồi thôi. Nhưng theo tình thế phát triển, Văn gia đầu tiên là phái trưởng lão Đạo Linh cảnh định giúp Triệu gia tiêu

diệt Cảnh gia, sau đó thuê vương bài Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn, mới khiến hắn quyết tâm tiêu diệt Văn gia.

Nghe Cảnh Ngôn nói, Mộ Liên Thiên và người áo đen khí thế trầm xuống.

Cảnh Ngôn nói nhẹ nhàng nhưng lời này đồn ra ngoài hù chết người.

Văn gia là một trong bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành, nội tình thâm sâu người thường không cách nào tưởng tượng. Cảnh Ngôn mở miệng đòi tiêu diệt Văn gia.

Dù là lúc Mộ Liên Thiên chưa biết Cảnh Ngôn còn sống, gã muốn Văn gia trả giá cực đắt nhưng chưa từng nghĩ sẽ hoàn toàn tiêu diệt Văn gia.

Lát sau mắt Mộ Liên Thiên bắn ra tia sáng sắc lạnh:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đi gặp Quận Vương đại nhân.

Hiển nhiên Mộ Liên Thiên đồng tình ý tưởng của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Bây giờ?

Muốn tiêu diệt Văn gia phải được Quận Vương đồng ý, tất nhiên cần đi gặp Chu Thượng Vân. Nhưng lúc này đang nửa đêm.

Mặc dù võ giả đến cảnh giới nhất định ban ngày hay buổi tối không có gì khác nhau, nhưng vào lúc này đi gặp Quận Vương hơi không tiện.

Mộ Liên Thiên gật mạnh đầu:

- Đúng, bây giờ! Việc này không nên chậm trễ! Thừa dịp Văn gia chưa biết ngươi còn sống sắp xếp kế hoạch ổn thỏa.

Tiêu diệt Văn gia không phải việc đơn giản có thể làm được, cần kế hoạch kín kẻ.

Nửa tách trà thời gian sau.

Cảnh Ngôn, Mộ Liên Thiên lặng lẽ đến bên ngoài Quận Vương phủ.

Mộ Liên Thiên dẫn Cảnh Ngôn đi hướng góc hẻo lánh Quận Vương phủ:

- Đi cửa ngầm!

Đi cửa chính có nguy cơ lộ tin tức, trèo tường vào thì không được. Quận Vương phủ phòng thủ hơn hẳn phủ tổng quản, dù Mộ Liên Thiên muốn lặng lẽ bay vào cũng không được, mới đến bên trên Quận Vương phủ đệ sẽ bị cường giả bên trong phát hiện ngay.

Nhưng Quận Vương phủ có cửa ngầm, không nhiều người biết đến nó, người biết đều là thân tín của Quận Vương.

Cảnh Ngôn đi theo Mộ Liên Thiên từ cửa ngầm trên vách tường đi vào Quận Vương phủ đệ. Rất nhanh có một người xuất hiện trước mặt hai người, người đó thấy Mộ Liên Thiên vào từ cửa ngầm thì không hỏi nhiều, dẫn Mộ Liên Thiên và Cảnh Ngôn đi biệt viện Quận Vương cư ngụ.

Chu Thượng Vân thấy Cảnh Ngôn lộ vẻ mặt giật mình, dù là Quận Vương cũng hết hồn khi gặp hắn xuất hiện trước mặt.

Chu Thượng Vân hé môi, mắt nhìn Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên nhếch mép nói:

- Quận Vương đại nhân, Cảnh Ngôn không chết! Vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh bị Cảnh Ngôn đánh chết, người thuê Ân Tiên Sinh là Văn gia. Ha ha, lần này Văn gia tính sai, họ thuê cả vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh nhưng vẫn không thể hoàn thành mục đích.

Chu Thượng Vân hí mắt, lại nhìn hướng Cảnh Ngôn, đầu óc xoay chuyển nhanh nhưng biểu tình đã trở về bình thường.

Cảnh Ngôn khom người nói:

- Quận Vương đại nhân, Văn gia ba phen bốn lượt nhằm vào ta, ta nghĩ đã đến lúc phản kích. Ta xin Quận Vương đại nhân cho phép ta tiêu diệt Văn gia.

Nghe Cảnh Ngôn nói, mắt Chu Thượng Vân bắn ra tia sáng.

Chu Thượng Vân tạm dừng một lúc rồi nhìn Cảnh Ngôn, gã hỏi:

- Cảnh Ngôn hiểu biết gì về thực lực của Văn gia?

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, không chắc chắn nói:

- Võ giả Đạo Sư cảnh của Văn gia chắc không hơn ba người đi?

Văn gia chắc chắn có võ giả Đạo Sư cảnh. Tộc trưởng Văn gia Văn Lam là cường giả Đạo Sư cảnh. Văn gia có thể sừng sững trong Lam Khúc quận thành ngàn năm dài, nội tình gia tộc nhất định cực kỳ thâm sâu. E rằng trừ tộc trưởng Văn Lam là cường giả Đạo Sư cảnh ra còn cường giả Đạo Sư cảnh khác.

Nhưng nguyên địa vực Lam Khúc quận thành không có nhiều cường giả Đạo Sư cảnh, Văn gia có ba vị đã là siêu phàm.

Chu Thượng Vân híp mắt từ tốn nói:

- Đúng là Văn gia có ba võ giả Đạo Sư cảnh, nhưng đó không phải trở ngại lớn nhất. Gia tộc như Văn gia có trận pháp mạnh bảo vệ. Muốn tiêu diệt Văn gia thì phải có lực lượng trừ bỏ trận pháp bảo vệ, có lẽ ba võ giả Đạo Sư cảnh liên hợp lại cũng không phá nổi trận pháp.

Muốn tiêu diệt gia tộc như Văn gia phải chuẩn bị đầy đủ hết sức.

Hết chương 480.

Chương 481. Sức Chiến Đấu Của Cảnh Ngôn

Nghe Quận Vương nói Văn gia có trận pháp bảo vệ, Cảnh Ngôn không bất ngờ gì.

Gia tộc như Văn gia nếu không có trận pháp bảo vệ phòng ngự mới kỳ.

Chờ Cảnh gia sau này lớn mạnh cũng sẽ mời trận pháp sư đến bày trận pháp phòng ngự cường đại trong trạch viện. Đương nhiên bày trận pháp bảo vệ cần nhiều tài nguyên, cửa nhỏ nhà nghèo không bỏ tiền nổi. Trong Lam Khúc quận thành chỉ có bốn thế gia lớn, ba học viện lớn, vương phủ của Quận Vương mới bày trận pháp phòng ngự.

Cảnh Ngôn nhìn Quận Vương Chu Thượng Vân.

Cảnh Ngôn cho rằng Chu Thượng Vân vô cùng bất mãn với Văn gia. Gã là Quận Vương Lam Khúc quận thành, chủ nhân của quận thành này. Văn gia thuê sát thủ Ám Dạ xuống tay với Cảnh Ngôn rõ ràng là thiếu kính sợ với Quận Vương. Văn gia không phải không biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân.

Nên Quận Vương Chu Thượng Vân chắc chắn muốn cho Văn gia biết mùi đau khổ, còn về gã có định tiêu diệt Văn gia hay không thì Cảnh Ngôn không chắc. Nhưng Cảnh Ngôn muốn bắt lấy cơ hội này một hơi hoàn toàn xóa sổ Văn gia.

Cảnh Ngôn hơi khom người nói:

- Muốn tiêu diệt Văn gia cần có Quận Vương đại nhân ủng hộ.

Nếu không được Quận Vương cho phép, Cảnh Ngôn muốn dùng sức mình tiêu diệt Văn gia là không thể nào.

Mộ Liên Thiên ở một bên nói vun vào, gã hoàn toàn đứng về phe Cảnh Ngôn:

- Quận Vương đại nhân, Văn gia rất kỳ cục, họ biết rõ Cảnh Ngôn và Quận Vương đại nhân quan hệ thân thiết nhưng thuê Ân Tiên Sinh ám sát Cảnh Ngôn, lá gan quá lớn.

Chu Thượng Vân nhìn Mộ Liên Thiên, nhếch môi, lại nhìn Cảnh Ngôn.

Trong mắt hẹp dài của Chu Thượng Vân vụt qua tia sáng:

- Cảnh Ngôn, ý ngươi là muốn ta ra tay giúp ngươi xóa sạch Văn gia.

Không đợi Cảnh Ngôn trả lời Chu Thượng Vân lại thở dài bảo:

- Ài, Cảnh Ngôn, chắc ngươi biết mười năm trước trong Lam Khúc quận thành có năm đại thế gia đi?

Cảnh Ngôn thầm khó hiểu nhưng vẫn đáp:

- Biết. Trừ Lục gia, Văn gia, Viên gia, Thái gia thuở ấy có Lư gia.

Khi Cảnh Ngôn chưa từ Đông Lâm thành đến Lam Khúc quận thành đã nghe Hoắc Xuân Dương nhắc tới Lư gia. Chu Thượng Vân hoàn toàn phá hủy Lư gia trong một đêm, nguyên nhân liên quan trực tiếp đến Bạch Tuyết.

Chu Thượng Vân trầm ngâm nói:

- Vậy ngươi cũng biết Lư gia đã bị ta hủy diệt, tuy nhiên ta cũng phải trả giá lớn. Trong địa vực Lam Khúc quận thành ta là người quản lý quận thành, nguyên Thiên Nguyên đại lục thì Lam Khúc quận thành chỉ là một trong chín mươi chín quận

thành. Lam Khúc quận thành bị Thánh thành quản lý. Hơn mười năm trước ta tiêu diệt Lư gia dẫn đến ảnh hưởng lớn, trong Thánh thành có một số tiếng nói nhằm vào ta. Nếu bây giờ ta lại tiêu diệt Văn gia e rằng sẽ đem đến rắc rối lớn cho ta.

Thánh thành!

Đó hoàn toàn xứng đáng là thành phố số một Thiên Nguyên đại lục.

Thánh Chủ đại nhân của Thánh thành là người quản lý nguyên Thiên Nguyên đại lục, chín mươi chín quận thành nghe theo hiệu lệnh của Thánh Chủ.

Nói trắng ra Chu Thượng Vân chỉ là đại quan biên cương, mặc dù có quyền lực không người sánh bằng trong Lam Khúc quận thành nhưng Thánh Chủ nói một câu là Chu Thượng Vân từ Quận Vương thành bình dân ngay.

Cảnh Ngôn nhướng mày hỏi:

- Quận Vương, trong Văn gia có nhiều người mạnh hơn Ân Tiên Sinh không?

Chu Thượng Vân lắc đầu nói:

- Cái đó thì không, tuy Văn gia có mấy võ giả Đạo Sư cảnh tọa trấn nhưng không ai mạnh hơn Ân Tiên Sinh.

Chu Thượng Vân là Quận Vương, nắm rõ sức chiến đấu đỉnh cao của từng gia tộc trong quận thành.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nói:

- Vậy thì tốt, võ giả Đạo Sư cảnh của Văn gia cứ để ta xử.

Chu Thượng Vân giật mình:

- Cái gì?

Mộ Liên Thiên vội nói:

- Cảnh Ngôn đang nói gì vậy? Ngươi đối phó võ giả Đạo Sư cảnh? Văn gia không chỉ có một Đạo Sư cảnh.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Quận Vương, tổng quản, ta có thể giết Ân Tiên Sinh tất nhiên có thể đối phó võ giả Đạo Sư cảnh Văn gia.

Mộ Liên Thiên không kiềm được hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi dùng thủ đoạn gì giết được Ân Tiên Sinh?

Lúc trước nghe Cảnh Ngôn nói hắn giết Ân Tiên Sinh, Mộ Liên Thiên bản năng cho rằng hắn dùng thủ đoạn đặc biệt nên không hỏi kỹ, vì có liên quan riêng tư cá nhân. Nhưng giờ Cảnh Ngôn đòi đối phó võ giả Đạo Sư cảnh Văn gia, không lẽ thủ đoạn đánh chết Ân Tiên Sinh có thể sử dụng nhiều lần sao?

Chu Thượng Vân ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn hai người, nói:

- Thật ra ta ngay mặt giết Ân Tiên Sinh. Ta đã là cảnh giới Đạo Linh cảnh đỉnh, thực lực của ta có thể ngay mặt giết võ giả Đạo Sư cảnh trung kỳ. Văn gia trừ phi có người thực lực mạnh hơn vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh nhiều, nếu không … ha ha.

Nghe Cảnh Ngôn nói Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên kiến thức uyên bác cũng không kiềm được thộn mặt ra.

Cảnh Ngôn ngay mặt giết Ân Tiên Sinh?

Cái này … sao có thể?

Cảnh Ngôn nói hắn đã là Đạo Linh cảnh đỉnh?

Nhưng mới không lâu trước khi Cảnh Ngôn rời khỏi Đạo Nhất học viện đi Hạo Phong thành chỉ mới thăng cấp Đạo

Linh cảnh.

Chu Thượng Vân nhớ rõ lần đầu tiên gặp Cảnh Ngôn là lúc hắn luyện chế đan dược chữa bệnh kinh mạch Võ Đạo cho phụ thân Chu Thiên của gã. Khi ấy Cảnh Ngôn còn chưa bước vào Đạo Linh cảnh, chỉ có tu vi Tiên Thiên.

Trong thời gian ngắn ngủi Cảnh Ngôn đã thành Đạo Linh cảnh đỉnh?

Có cần biến thái vậy không?

Giờ phút này Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên cảm thấy kiệt quệ. Hai người từ thiên phú hay thực lực xem như đỉnh cao trong địa vực Lam Khúc quận thành, nhưng so với Cảnh Ngôn thì họ quá bình thường.

Cảnh Ngôn mới có hai mươi tuổi!

Tuy rất giật mình nhưng Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên biết Cảnh Ngôn sẽ không nói dối.

Chỉ có thể nói thiên phú Võ Đạo của Cảnh Ngôn dù là hai người cũng không đuổi theo kịp. Điểm quan trọng không phải cái này, Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh nhưng giết được võ giả Đạo Sư cảnh trung kỳ như Ân Tiên Sinh, đây mới là điểm đáng sợ nhất.

Có thể tưởng tượng chờ khi Cảnh Ngôn thành võ giả Đạo Sư cảnh thì sẽ là cường giả hạng nhất trong đẳng cấp Đạo Sư cảnh. Nguyên địa vực Lam Khúc quận thành có mấy người đối kháng lại quái thai Cảnh Ngôn nổi?

Thật lâu sau Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên thở hắt ra, giấu đi rung động trong mắt.

Hết chương 481.

Chương 482. Càn Khôn Trận Đạo

Lam Khúc Lục gia.

Một trưởng lão mặc trường bào đỏ sậm nhìn ngọc bài màu lam trong tay, thì thầm:

- Lam Khúc Lệnh? Quận Vương đại nhân truyền đến Lam Khúc Lệnh, bảy ngày sau tới Quận Vương phủ nghị sự?

Nam nhân mặc trường bào đỏ thẫm nhẹ lắc đầu, cất ngọc bài màu lam:

- Quận Vương đại nhân đã nhiều năm không truyền Lam Khúc Lệnh, lần này xảy ra chuyện lớn gì? Chờ bảy ngày sau sẽ biết.

Nam nhân mặc trường bào đỏ thẫm là tộc trưởng Lục gia một trong bốn thế gia lớn của Lam Khúc quận thành.

Lam Khúc Viên gia.

Một bóng người áo vàng cầm ngọc bài màu lam, nhíu mày nói:

- Mấy chục năm không thấy Lam Khúc Lệnh, lần này Lam Khúc Lệnh lại hiện chắc có chuyện lớn xảy ra.

Người áo vàng là tộc trưởng Viên gia.

Y cất ngọc bài màu lam, lại ngồi khoanh chân, nhắm mắt.

Lam Khúc Thái gia.

Tộc trưởng Thái gia nhận Quận Vương truyền đến Lam Khúc Lệnh thì khá bất ngờ.

Lam Khúc Lệnh tượng trưng cho quyền lực Quận Vương, người nhận Lam Khúc Lệnh phải nghiêm khắc làm theo tin tức, đúng thời gian quy định báo danh Quận Vương phủ. Ai dám cãi lệnh tức là coi thường Quận Vương, Quận Vương có quyền xử kẻ đó.

Ví dụ mấy thế gia lớn trong Lam Khúc quận thành nhận Lam Khúc Lệnh, tin tức yêu cầu bảy ngày sau họ phải đến Quận Vương phủ tham gia nghị sự. Vậy thì bảy ngày sau bọn họ phải đúng giờ có mặt trong Quận Vương phủ, nếu vắng họp Quận Vương có trực tiếp dẫn vệ đội Quận Vương phủ san bằng gia tộc của họ thì người ta cũng khó nói gì được.

Dù là Thánh Chủ Thánh thành cũng sẽ đồng ý cách làm của Quận Vương.

Lam Khúc Lệnh là tượng trưng quyền lực, Lam Khúc Lệnh đại biểu không chỉ là Quận Vương quận thành, ở một mặt nào đó nó đại biểu cho Thánh Chủ, đại biểu Thánh thành khống chế Thiên Nguyên đại lục.

Gặp Lam Khúc Lệnh mà không nghe lệnh, nghiêm trọng thì tương đương với phản bội.

Vì Lam Khúc Lệnh có uy nghiêm đáng sợ nên bình thường Quận Vương sẽ không dễ dàng sử dụng.

Trừ ba thế gia lớn Lục gia, Viên gia, Thái gia nhận Lam Khúc Lệnh, còn có chưởng viện ba học viện lớn Đạo Nhất học viện, Thần Phong học viện, Hồng Liên học viện. Và hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đều nhận được Lam Khúc Lệnh.

Thời gian nghị sự là bảy ngày sau.

Bảy ngày này Cảnh Ngôn ở trong Quận Vương phủ.

Trong Càn Khôn không gian. Cảnh Ngôn đứng trước tấm bia đá dựng ở Càn Khôn Trận Đạo.

Cảnh Ngôn mong chờ nhìn bia đá Càn Khôn Trận Đạo:

- Đã đến lúc học Càn Khôn Trận Đạo.

Sau khi hiểu sức mạnh của Càn Khôn Đan Đạo thì Cảnh Ngôn rất mong đợi Càn Khôn Trận Đạo, Càn Khôn Khí Đạo.

Muốn tiêu diệt Văn gia phải phá hoại trận pháp phòng ngự bảo vệ Văn gia. Quận Vương nói nếu dùng sức mạnh phá hoại thì nhiều võ giả Đạo Sư cảnh liên hợp cũng khó thành công. Nhưng nếu là trận sư hiểu trận đạo, nắm giữ cách vận chuyển của trận pháp bảo vệ Văn gia thì dễ phá hỏng nó hơn nhiều.

Cảnh Ngôn muốn nắm giữ thêm chút thực lực mới càng nắm chắc tiêu diệt Văn gia.

Phòng ngừa chu đáo thì mới phòng trước không lo.

Cảnh Ngôn đặt tay lên bia đá Càn Khôn Trận Đạo, nguyên khí lặng lẽ vận chuyển, tâm niệm liên kết với bia đá.

Hơi thở dày nặng mênh mông toát ra tang thương ùa vào thân thể Cảnh Ngôn. Khoảnh khắc Cảnh Ngôn cảm giác trong ký ức của mình có tin tức trận đạo nhiều như biển sao.

Nhận tin xong Cảnh Ngôn liền ngồi xếp bằng, tiêu hóa những tin tức đã hấp thu.

Số lượng tin tức siêu khổng lồ, hiện tại thực lực của Cảnh Ngôn đã rất mạnh, thần hồn đủ cường đại nên không cảm giác quá vất vả.

Giống như Càn Khôn Đan Đạo, Cảnh Ngôn chỉ giải mở được một phần trận pháp sơ cấp của Càn Khôn Trận Đạo. Muốn nắm giữ trận pháp cao sâu cường đại hơn cần tạo nghệ trận pháp sơ cấp của Cảnh Ngôn đến độ cao nhất định mới được.

- Trận pháp công kích cấp thấp.

- Trận pháp phòng ngự cấp thấp.

- Ngũ Quỷ Khốn Trận!

- Thất Sát Tỏa Hồn Trận!

Các tin tức trận pháp không ngừng thoáng hiện trong óc Cảnh Ngôn, nắm giữ cách bài bố trận pháp, lĩnh ngộ huyền ảo trung tâm trận pháp với tốc độ kinh người.

Cảnh Ngôn mất ba ngày mới xem lướt qua hết trận pháp sơ cấp của Càn Khôn Trận Đạo. Phần lớn trận pháp Cảnh Ngôn cảm thấy mình có thể bày ra được, miễn có tài liệu. Phần nhỏ trận pháp hơi đặc biệt, độ khó rất lớn, dù Cảnh Ngôn trực tiếp hấp thu tin tức trận pháp sơ cấp cũng khó bày ra được ngay.

Có một số trận pháp tuy cũng là sơ cấp nhưng một người không thể bày ra được.

Những trận pháp này có một số có thể bày ra bản thu nhỏ, trận pháp thu nhỏ tức là bày trên trận bàn.

Trận bàn là thứ tài liệu vô cùng quý giá chế tạo ra, công hiệu gần giống tu di giới chỉ. Trận bàn không lớn, có thể mang theo bên người, bên trong tự thành không gian chuyên dùng để bày một số trận pháp thu nhỏ.

Đừng xem thường trận pháp thu nhỏ, uy năng cực kỳ đáng sợ. Trận pháp công kích cấp thấp có thể tạo thành uy hiếp trí mạng với võ giả Đạo Sư cảnh. Trận pháp thu nhỏ uy lực không mạnh bằng trạng thái bình thường nhưng nếu bày ra mấy cái có thể tùy thời lấy ra dùng khi chiến đấu cũng rất tuyệt.

Ánh mắt Cảnh Ngôn đăm đăm:

- Giờ ta có thể bài bố thử, có lẽ sẽ có hiệu quả trong cuộc chiến diệt vong Văn gia. Nhưng ta thiếu tài liệu bày trận pháp.

Cảnh Ngôn đứng dậy lắc người ra Càn Khôn không gian.

Tài liệu bày trận không phải hoàn toàn không có, trong khoáng thạch, tạp vật trên người Ân Tiên Sinh có nhiều cái là tài liệu bày trận. Nhưng Cảnh Ngôn muốn bày hai loại trận pháp thu nhỏ, tài liệu của Ân Tiên Sinh không có nhiều cái hữu dụng, đa số phải tìm mua.

Đặc biệt là trận bàn quan trọng nhất với trận pháp thu nhỏ, phải mua ngay, đây là cơ bản.

Cảnh Ngôn tìm đến Chu Triệt, thân tín của Quận Vương Chu Thượng Vân:

- Chu Triệt đại ca.

Chu Triệt cười hỏi:

- Cảnh Ngôn lão đệ có gì không?

Cảnh Ngôn xin lỗi nói:

- Chu Triệt đại ca, giờ ta không tiện lộ mặt, đại ca có thể nào mua giúp ta vài thứ được không?

Chu Triệt là thân tín của Chu Thượng Vân, địa vị thân phận rất cao, Mộ Liên Thiên còn phải khách sáo với gã. Cảnh Ngôn muốn nhờ Chu Triệt mua đồ giùm đúng là hơi không ổn.

Hết chương 482.

Chương 483. Lần Đầu Bày Trận

Nhưng không có cách nào tốt hơn.

Trong nội viện trừ Quận Vương Chu Thượng Vân Cảnh Ngôn chỉ có thể gặp Chu Triệt. Hộ vệ bình thường khó vào sâu trong nội viện, dù trong này có hộ vệ thì Cảnh Ngôn không yên tâm nhờ người ta mua giùm.

Mộ Liên Thiên có thể đến đây, nhưng gã không ở lại Quận Vương phủ, không thể nào luôn chờ tại đây.

Chu Triệt không có gì phật lòng:

- Cảnh Ngôn lão đệ cần gì cứ nói ra, khách sáo với ta làm gì?

Chu Triệt biết Quận Vương đại nhân vì Cảnh Ngôn đã quyết định đối phó thế gia Văn gia, còn ra Lam Khúc Lệnh. Mấy ngày sau một số người mạnh nhất, địa vị cao nhất địa vực Lam Khúc quận thành sẽ đến Quận Vương phủ nghị sự, mục tiêu bàn về xuống tay với Văn gia.

Chu Triệt còn biết một điều nữa, Cảnh Ngôn dựa vào sức mạnh giết vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh. Chu Triệt kém xa hắn, Cảnh Ngôn gọi một tiếng lão ca là gã đã rất nở mặt nở mày, mua ít đồ giúp hắn có đáng gì?

Cảnh Ngôn thấy Chu Triệt đồng ý dứt khoát thì cũng không dằng dai, hắn nói ra những món mình cần.

Ban đầu mặt Chu Triệt không biểu tình, nghe Cảnh Ngôn báo một chuỗi vật phẩm thì tái mặt.

Chu Triệt không phải trận sư nhưng với tầm mắt của gã không khó nhìn ra vật phẩm Cảnh Ngôn cần dùng để bày trận pháp. Đặc biệt trận bàn, theo Chu Triệt biết chỉ khi bày trận pháp nhỏ mới sử dụng nó.

Cảnh Ngôn một hơi nói ra mấy trăm loại tài liệu, cười nhìn Chu Triệt:

- Lão ca, chỉ có mấy thứ này.

Chu Triệt rất giật mình hỏi:

- Cảnh Ngôn lão đệ muốn mấy thứ này làm cái gì? Không lẽ lão đệ định bài bố trận pháp? Lão đệ là trận pháp sư?

Cảnh Ngôn là đan sư tam giai, giờ hắn mua tài liệu bài bố trận pháp. Chẳng những thiên phú Võ Đạo làm người ta tuyệt vọng, còn là đan sư thiên phú siêu cao, giờ thành trận sư?

Cảnh Ngôn sờ mũi nói thật:

- Chu Triệt lão ca, nói thật thì ta chưa bài bố trận pháp bao giờ, nhưng muốn làm thử.

Cảnh Ngôn thật sự chưa từng bài bố trận pháp, hắn mới học trận pháp. Nếu không phải vì đối phó Văn gia có lẽ Cảnh Ngôn còn chưa định học trận pháp.

Chu Triệt nhíu mày nói:

- À, ra là thế .Cảnh Ngôn lão đệ đừng trách lão ca lắm miệng, ngươi là võ giả thiên phú Võ Đạo kinh người, nên đặt tinh lực chủ yếu vào Võ Đạo. Ngươi đã học luyện đan làm phân tán nhiều tinh lực, nếu lại thử bày trận có khi nào ảnh hưởng quá lớn không?

Chu Triệt nói mấy lời này là có ý tốt.

Trên Thiên Nguyên đại lục những võ giả mạnh nhất ít ai cùng lúc học đan đạo, không phải không có nhưng ít ỏi, càng

đừng nói vừa học đan đạo vừa học trận đạo. Con người tinh lực có hạn.

Cảnh Ngôn biết Chu Triệt có ý tốt nên hắn không phản cảm:

- Ta biết, ta chỉ thử xem, chủ yếu lo tập trung vào Võ Đạo.

Chu Triệt gật đầu nói:

- Ừm, ngươi hiểu là được, ta sẽ không nói nhiều.

Cảnh Ngôn lấy ra năm mươi tấm thẻ vàng mười vạn linh thạch giao cho Chu Triệt:

- Lão ca, đây là năm trăm vạn linh thạch, chắc đủ dùng, có thể mua nhiều trận bàn chút.

Cảnh Ngôn không thể nào chỉ bày một trận pháp cỡ nhỏ, sau này có nhiều cơ hội dùng trận bàn, mua nhiều chút cũng được. Hơn nữa Cảnh Ngôn lấy được hơn một ngàn vạn linh thạch có sẵn trên người Ân Tiên Sinh giờ lấy ra năm trăm vạn cũng không đau lòng.

Chu Triệt thuận tay nhận thẻ vàng linh thạch.

Nếu mua chút tài nguyên thì Chu Triệt có thể bỏ tiền túi ra, nhưng Cảnh Ngôn cần quá nhiều thứ, nói thật là gã không có cách nào một hơi trả nhiều linh thạch có sẵn như vậy.

Chu Triệt đi mua đống lớn tài liệu giúp Cảnh Ngôn.

Khoảng hai canh giờ sau Chu Triệt trở về, đã mua đủ thứ Cảnh Ngôn cần, năm trăm vạn linh thạch xài hết sạch.

Cảnh Ngôn chắp tay cảm ơn:

- Đa tạ lão ca.

Chu Triệt nói rồi rời đi:

- Chuyện nhỏ, thôi ta không quấy rầy Cảnh Ngôn lão đệ.

Chu Triệt rời đi liền tìm đến Quận Vương Chu Thượng Vân.

Chu Thượng Vân nghe Chu Triệt báo cáo rất là bất ngờ:

- Cảnh Ngôn mua tài liệu bày trận?

Nói Cảnh Ngôn mua tài liệu luyện đan thì bình thường, hắn là đan sư. Nhưng Cảnh Ngôn mua tài liệu bày trận làm cái gì?

Chu Triệt nói:

- Đúng vậy! Hơn nữa một lần mua tài liệu trị giá năm trăm vạn linh thạch.

Chu Thượng Vân kinh ngạc hỏi:

- Không lẽ tiểu tử Cảnh Ngôn là trận sư?

Chu Triệt phân tích:

- Chắc không phải, hắn nói mua những tài liệu này để thử bày trận. Ta thấy Cảnh Ngôn định học bày trận, chắc hắn có một số cách bài bố trận pháp nên muốn làm thử.

Chu Thượng Vân nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, thế này mới bình thường chút. Nếu tiểu tử Cảnh Ngôn vừa là đan sư vừa là trận sư thì hình dung bằng từ quái vật cũng không đủ.

Chu Thượng Vân xua tay cười nói:

- Kệ hắn đi, chờ hắn biết bày trận khó khăn sẽ bỏ cuộc. Ha ha, muốn trở thành trận sư không dễ vậy, đạo trận pháp cần thời gian và tinh lực không nhẹ nhàng hơn đan đạo.

Chu Thượng Vân nói thật.

Trong địa vực Lam Khúc quận thành số lượng trận sư ít còn hơn đan sư, không bằng một phần mười. Nhưng sử dụng trận đạo kém xa đan đạo. Hầu hết võ giả tu luyện cần có đan dược, trận đạo thì bình thường chỉ những gia tộc lớn mới cần đến bài bố trận pháp.

Có thể nói muốn đi đường trận đạo khó khăn hơn đan đạo nhiều. Bày trận cần tài nguyên khủng hơn luyện đan nhiều, ban đầu xác suất bày trận thất bại rất lớn, sai một li là đa số tài liệu sẽ bị hủy hoại mất giá trị.

Võ giả bình thường không chơi nổi trận đạo, những gia tộc lớn cũng ít bồi dưỡng trận pháp sư. Không phải họ không muốn mà vì cái giá quá lớn, thế gia lớn cũng khó bồi dưỡng ra.

***

Cảnh Ngôn ở trong phòng đặt hết tài liệu trước mặt, hơi híp mắt.

- Trước tiên thử trận pháp cỡ nhỏ Thất Sát Tỏa Hồn Trận đi.

Cảnh Ngôn cầm một trận bàn, nhắm mắt lại cảm nhận tin tức Càn Khôn Trận Đạo về Thất Sát Tỏa Hồn Trận bản thu nhỏ.

Sau đó Cảnh Ngôn hành động, ban đầu động tác rất chậm, hơi trúc trắc. Theo thời gian trôi qua động tác của Cảnh Ngôn càng lúc càng nhanh, các loại tài liệu không ngừng đặt trên trận bàn.

Hết chương 483.

Chương 484. Đại Công Cáo Thành

Bày trận không chỉ cần tiêu hao nguyên khí của trận sư, nó còn tiêu hao thần hồn võ giả, khó khăn lớn hơn luyện đan.

Với năng lực của Cảnh Ngôn dù luyện chế đan dược tứ giai cũng chỉ mất thời gian lâu nhất một canh giờ. Nhưng để bày ra Thất Sát Tỏa Hồn Trận lại ngốn hết mười canh giờ, dù thần hồn của Cảnh Ngôn mạnh mẽ lúc này thấy hơi mệt.

Quan trọng là Thất Sát Tỏa Hồn Trận cỡ nhỏ chưa bày ra xong, mới hoàn thành hơn phân nửa.

Phụt!

Răng rắc!

Trận bàn trong tay Cảnh Ngôn phát ra một chuỗi tiếng vang khẽ, luồng năng lượng dao động khuếch tán.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt vội dùng ý niệm xem xét.

Cảnh Ngôn ngây người nhìn trận bàn trong tay:

- Thất bại?

Lần đầu tiên bày trận mất mười canh giờ cuối cùng thất bại.

Bày trận thất bại, không gian trận bàn sụp đổ, bề mặt trận bàn nứt rạn li ti, nhiều tài liệu bên trong có tám, chín phần mười thành phế phẩm.

- Chết tiệt, tài liệu giá trị trăm vạn linh thạch cứ như vậy bị hủy?

Dù bây giờ Cảnh Ngôn giàu sụ nhưng ngẫm lại thất bại một lần mất trăm vạn linh thạch thì biểu tình cực kỳ khó xem.

Cảnh Ngôn hít sâu bình ổn nỗi lòng.

Cảnh Ngôn sửa sang lại tài liệu còn có thể dùng trong trận bàn, vứt bỏ phế vật sang bên.

Cảnh Ngôn nhắm mắt vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, hắn nhớ lại toàn quá trình bày trận tìm kiếm nguyên nhân thất bại.

Lần đầu tiên Cảnh Ngôn bày trận pháp cỡ nhỏ Thất Sát Tỏa Hồn Trận đã có thể làm ra một nửa trận pháp cũng giỏi lắm rồi.

Trận pháp cỡ nhỏ tuy dùng tài liệu ít hơn trận pháp bình thường nhiều, thời gian bài bố cũng ngắn hơn, nhưng độ khó cao hơn trận pháp bình thường.

Trận pháp nhỏ là bày trận trên trận bàn, tuy trận bàn tự thành không gian nhưng bày trận trong không gian trận bàn tuyệt đối khó khăn hơn bày trận ở không gian bình thường bên ngoài nhiều.

Cảnh Ngôn bày trận trên trận bàn thất bại, nếu bày trận ở không gian bên ngoài thì chưa chắc sẽ không thành công bày ra Thất Sát Tỏa Hồn Trận.

Hơn nữa Càn Khôn Trận Đạo tuy nghịch thiên nhưng Cảnh Ngôn mới học bày trận, đây là lần đầu tiên thực hành. Đừng nói thất bại một lần, Cảnh Ngôn làm hỏng ba, năm lần cũng bình thường.

Cảnh Ngôn nhắm mắt một canh giờ sau lại mở mắt ra, hắn đã đại khái nắm giữ nguyên nhân bày trận thất bại. Cảnh Ngôn nghỉ ngơi một canh giờ khiến thần hồn, nguyên khí phục hồi như lúc ban đầu.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, lấy trận bàn mới tinh làm thử:

- Thử thêm lần nữa!

Hai mươi canh giờ sau, tức là gần hai ngày.

Trận bàn rung nhẹ.

Oong!

Lần này Cảnh Ngôn lộ vẻ mặt vui mừng, Thất Sát Tỏa Hồn Trận cỡ nhỏ bài bố thành công, bày trận lần thứ hai đã thành công.

Nếu trận sư khác biết e rằng xấu hổ đập đầu chết cho rồi.

Đừng nói bị trận sư khác biết, nếu Quận Vương Chu Thượng Vân biết cũng sẽ hết hồn.

Người ta học bày trận, làm thử từ bắt đầu đến thành công mất mấy năm, Cảnh Ngôn nhà ngươi chỉ vài ngày đã thành công bày trận? Còn là bài bố trận pháp cỡ nhỏ khó khăn lớn hơn?

Cảnh Ngôn nhờ Chu Triệt mua giùm tài liệu bày trận, gã bẩm báo cho Chu Thượng Vân biết ngay, khi đó Chu Thượng Vân còn cười chờ Cảnh Ngôn biết khó mà lui.

Rõ ràng Chu Thượng Vân không cho rằng Cảnh Ngôn có thể trở thành trận sư. Chu Thượng Vân biết thiên phú của Cảnh Ngôn, có thành tựu rất kinh người về Võ Đạo, đan đạo. Nếu Cảnh Ngôn bỏ ra nhiều tinh lực và thời gian cho trận đạo rất có thể hắn sẽ trở thành trận sư. Nhưng muốn trong thời gian ngắn thành công bày trận thì không thể nào.

Chu Thượng Vân cho rằng khi Cảnh Ngôn đã hiểu muốn làm trận sư sẽ mất nhiều thời gian, công sức hơn thì sẽ bỏ cuộc. Tiếc rằng Chu Thượng Vân tính sai, gã không biết Cảnh Ngôn có thứ nghịch thiên như Càn Khôn Giới.

Cảnh Ngôn nhếch môi, nheo mắt cẩn thận đánh giá Thất Sát Tỏa Hồn Trận:

- Không biết uy năng trận pháp này thế nào. Nếu dùng thứ này công kích võ giả tu vi Đạo Sư cảnh bình thường thì sẽ gây rắc rối bao lớn cho đối phương? Thất Sát Tỏa Hồn Trận bình thường có thể đối phó nhiều võ giả Đạo Sư cảnh, trận pháp nhỏ giảm thấp uy năng nhiều. Chậc chậc, nói đến thì trận pháp thật mắc, chỉ tài liệu đã hao trăm vạn linh thạch, hy vọng uy lực đừng làm ta quá thất vọng.

Cảnh Ngôn lắc đầu cất trận bàn mới bày xong.

Cảnh Ngôn nhanh chóng nhớ lại cách bày Đại Nhật Vẫn Thạch Trận:

- Nếm thử Đại Nhật Vẫn Thạch Trận!

Thất Sát Tỏa Hồn Trận cỡ nhỏ đại khái là trận pháp công kích đơn thể, tuy có thể cùng lúc công kích nhiều võ giả nhưng thuộc tính của nó là công kích đơn thể, dùng cho một kẻ địch mới phát huy uy lực đến tận cùng. Đại Nhật Vẫn Thạch Trận là trận pháp thuộc tính công kích quần thể.

Vì lúc trước thành công bài bố trận pháp một lần nên Cảnh Ngôn tràn đầy tự tin, động tác bày trận cũng nhanh hơn chút.

Có điều Đại Nhật Vẫn Thạch Trận rườm rà hơn Thất Sát Tỏa Hồn Trận, bước đi nhiều hơn một phần ba, sử dụng tài liệu thì rẻ hơn Thất Sát Tỏa Hồn Trận.

Bày Đại Nhật Vẫn Thạch Trận làm Cảnh Ngôn mất gần ba mươi canh giờ, tuy động tác bày trận nhanh hơn chút nhưng trận pháp rườm rà hơn. Ở vài chỗ then chốt Cảnh Ngôn phải hết sức cẩn thận, thất bại một lần là lãng phí gần trăm vạn linh thạch, dù là hắn cũng không chịu nổi thất bại mấy lần.

May mắn cố gắng ba mươi canh giờ không uổng phí, Đại Nhật Vẫn Thạch Trận thành công được bày ra.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, mắt sáng rực:

- Khi đấu với Văn gia sẽ ném Đại Nhật Vẫn Thạch Trận hướng võ giả Tiên Thiên, Đạo Linh cảnh của Văn gia, he he. Tạm bày ra hai cái này thôi, không có nhiều thời gian.

Cảnh Ngôn cất Đại Nhật Vẫn Thạch Trận vào tu di giới chỉ, chờ khi khai chiến với Văn gia hắn sẽ thử uy lực hai trận pháp cỡ nhỏ này.

Cảnh Ngôn lặng lẽ vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hấp thu năng lượng trong khối linh thạch cực phẩm.

Nhắm mắt rồi mở mắt đã qua một ngày.

Hôm nay trong Quận Vương phủ các đại nhân vật Lam Khúc quận thành lục tục kéo đến.

Chu Triệt đại biểu Quận Vương Chu Thượng Vân dẫn các đại nhân vật vào nghị sự đường trong Quận Vương phủ. Tổng quản Mộ Liên Thiên đã chờ sẵn ở nghị sự đường, mỗi khi có người đi vào gã sẽ chắp tay chào hỏi.

Hết chương 484.

Chương 485. Không Thể Thấy Người Ta Tốt Hơn Mình

Người nhận Lam Khúc Lệnh đều đến đông đủ.

Trừ những người nhận Lam Khúc Lệnh ra, tộc trưởng gia tộc hạng hai Lam Khúc quận thành cũng đến nghị sự đường Quận Vương phủ. Bọn họ không nhận được Lam Khúc Lệnh mà Quận Vương truyền đi, nhưng được Quận Vương phủ thông báo tham gia cuộc họp hôm nay.

Trong nghị sự đường, đẳng cấp tộc trưởng mấy gia tộc như Lục gia đều ngồi ở bàn dài chính giữa. Đứng đầu gia tộc, thế lực hạng hai ngồi trên các cái ghế đặt sẵn ở nơi xa hơn chút.

Nói trắng ra đứng đầu thế lực hạng hai trong quận thành không có quyền lên tiếng trong cuộc họp thế này. Bọn họ đến đây chỉ để nghe, đương nhiên trong tình huống đặc biệt họ có thể biểu đạt ý kiến, nhưng sẽ không được xem trọng.

- Lục tộc trưởng khỏe.

- Viên tộc trưởng cũng khỏe, mấy tháng không thấy Viên tộc trưởng.

- Ha ha, đúng thật, đám già chúng ta ngày càng ít gặp mặt nhau.

- Thái tộc trưởng, nghe nói gần đây Thái gia lại mua quyền khai thác một mạch khoáng mới từ Quận Vương đại nhân? Hình như số lượng dự trữ linh thạch trong mạch khoáng mới rất lớn, Thái gia lại phát tài.

Tộc trưởng Thái gia khiêm tốn phất tay, nhưng vẻ mặt đắc ý lộ rõ:

- Đâu đâu, chỉ là mạch khoáng nhỏ.

***

Trong nghị sự đường ồn ào náo nhiệt.

Chưởng viện Hồng Liên học viện Đông Bạc tò mò nhìn Văn Quảng:

- Chưởng viện Văn Quảng, nghe nói Cảnh Ngôn của Đạo Nhất học viện ngươi đã chết? Chuyện này là thật hay giả?

Sắc mặt Văn Quảng hơi khó xem.

Cảnh Ngôn là đệ tử khá đặc biệt, tiềm lực vô cùng.

Từ lúc Cảnh Ngôn vượt qua Thiên Trận giành được kim lệnh thì hắn đã được ba học viện lớn chú ý, ba chưởng viện đều biết tên hắn. Sau này Cảnh Ngôn ngày càng nổi tiếng, thành lập quan hệ vô cùng thân thiết với Quận Vương phủ. Có thể nói đại nhân vật Lam Khúc quận thành đều biết đến võ giả trẻ Cảnh Ngôn.

Chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc mắt lộ ý cười nói:

- Đúng rồi, chưởng viện Văn Quảng, nghe nói Cảnh Ngôn bị sát thủ vương bài Ám Dạ ám sát. Ài, thật là mất mác không nhỏ cho Đạo Nhất học viện.

Quan Nhạc biết Cảnh Ngôn nhưng ấn tượng với hắn rất kém.

Tại sao?

Phải nói đến Phương Nhược Vũ, lúc trước nàng vì Cảnh Ngôn giết vào Thần Phong học viện, giết chưởng viện ngoại

viện Thương Khúc trước mắt công chúng, Thần Phong học viện không ai ngăn được nàng.

Chuyện này làm từ chưởng viện đến đệ tử Thần Phong học viện mất mặt.

Quan Nhạc là chưởng viện Thần Phong học viện càng tức giận hơn, nhưng lão biết thực lực của Phương Nhược Vũ, tìm nàng trả thù là không thể nào, lão tự nhiên tính món nợ này lên đầu Cảnh Ngôn. Khi Quan Nhạc nghe nói Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ ám sát thì rất vui vẻ.

Nói đến thì nơi đây không ít người mừng thầm khi nghe tin Cảnh Ngôn bị ám sát, dù không có thù riêng với hắn nhưng nghe nói thiên tài Võ Đạo này bị giết cũng vui. Gia tộc bọn họ không có loại thiên tài này tất nhiên không hy vọng thiên tài Cảnh Ngôn người ngoài gia tộc xuất hiện.

Lòng người khó lường, đa số người không thích người ta tốt hơn mình, đạo lý là thế.

Văn Quảng biểu tình cực kỳ khó xem.

Những người khác đưa mắt nhìn sang bên này, thi nhau nói:

- Nói ra thì tiếc cho hài tử Cảnh Ngôn.

- Thì đó, tiểu tử Cảnh Ngôn không chết là về sau Lam Khúc quận thành chúng ta có thêm một võ giả Đạo Sư cảnh.

- Ài, thiên tài thì nhiều tiếc rằng đi đến cuối không có bao nhiêu.

- Cảnh Ngôn cũng có lỗi, nếu hắn không rời khỏi Đạo Nhất học viện, bản thành Lam Khúc quận thành thì vương bài Ám Dạ không thể giết hắn được.

Mặt ngoài họ tiếc thương cho Cảnh Ngôn, nhưng trong lòng nghĩ thế nào thì không ai biết. Tóm lại đa số ánh mắt

không có chút tiếc thương.

Văn Quảng không nhịn được nói nhỏ:

- Cảnh Ngôn chưa chắc chết!

Chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc lắc đầu nói:

- Ha ha, chúng ta cũng hy vọng Cảnh Ngôn không chết. Nhưng vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh đã nhắm trúng thì không có khả năng sống sót. Đừng nói Cảnh Ngôn, đám già chúng ta nếu bị Ân Tiên Sinh theo dõi cũng phải nhức đầu.

Những người khác gật gù đồng ý:

- Đúng vậy! Chưởng viện Quan Nhạc nói có lý.

Mộ Liên Thiên khẽ quát:

- Các vị, nghị sự lần này sắp bắt đầu!

Tập thể im iệng, Quận Vương đại nhân Chu Thượng Vân sắp xuất hiện.

Có người đột nhiên phát hiện trong bọn họ thiếu một người quan trọng.

Tộc trưởng Văn gia Văn Lam không đến, chuyện gì đây?

- Tộc trưởng Văn Lam đâu?

- Ủa?

- Đúng là không thấy, sao tộc trưởng Văn Lam không đến? Lam Khúc Lệnh của Quận Vương đại nhân mà hắn dám không tới sao?

Mọi người ánh mắt hoang mang tìm kiếm bốn phía nhưng không thấy bóng dáng Văn Lam.

Có người lẩm bẩm:

- Kỳ lạ, nếu tộc trưởng Văn Lam nhận Lam Khúc Lệnh tuyệt đối sẽ không vắng mặt, không lẽ …

Những người khác biến sắc mặt.

Đúng vậy, nhận Lam Khúc Lệnh trừ phi là đầu óc nước vào không muốn sống, nếu không tuyệt đối không dám vắng mặt. Lý do Văn Lam không đến suy ra chỉ có một, đó là Quận Vương không đưa Lam Khúc Lệnh cho Văn Lam. Nhưng người khác đều nhận Lam Khúc Lệnh thì tại sao Văn Lam không có? Văn gia là một trong bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành, ba thế gia lớn đều nhận Lam Khúc Lệnh, vì sao riêng Văn gia không có?

Nguyên nhân đã nổi lên mặt nước.

Không lẽ Quận Vương đại nhân triệu tập mọi người lại đây bàn chuyện liên quan đến Văn gia? Rất có thể.

Chuyện Cảnh Ngôn bị ám sát mọi người không nói nhiều nhưng trong lòng có phần suy đoán. Đa số người cho rằng cố chủ thuê vương bài Ám Dạ là Văn gia, đương nhiên không có chứng cứ không ai dám chắc là Văn gia làm.

Mọi người biết chút ít về mâu thuẫn giữa Cảnh Ngôn và Văn gia, người muốn hắn chết nhất là Văn gia.

Nếu Quận Vương đại nhân thật sự nhằm vào Văn gia, lý do rất có thể về cái chết của Cảnh Ngôn.

Nghĩ đến đây mọi người thầm kinh. Nếu Quận Vương thật sự nhằm vào Văn gia thì sức nặng của Cảnh Ngôn trong lòng Quận Vương hơi khủng khiếp. Quận Vương thật sự vì Cảnh Ngôn đã chết mà xuống tay với Văn gia sao?

Trong phút chốc nghị sự đường im phăng phắc.

Yên tĩnh lại rồi tộc trưởng Lục gia nhìn Mộ Liên Thiên, hỏi:

- Mộ tổng quản, tại sao tộc trưởng Văn gia Văn Lam không đến đây?

Hết chương 485.

Chương 486. Tranh Biện

Quan hệ giữa bốn gia tộc lớn Lam Khúc quận thành ở một mức độ nào đó đều là đối địch, ai đều muốn gia tộc của mình càng lớn mạnh, chèn ép thế lực khác, nên không thể tránh cạnh tranh.

So sánh thì Lục gia và Văn gia hòa hợp một chút, nên không thấy Văn Lam đến tộc trưởng Lục gia là người đầu tiên đứng ra hỏi Mộ Liên Thiên.

Mộ Liên Thiên nghe tộc trưởng Lục gia hỏi, ánh mắt nghiêm túc nhìn sang, cười nói:

- Lục tộc trưởng cứ bình tĩnh, chờ Quận Vương đại nhân đến đây Lục tộc trưởng và các vị sẽ biết tại sao tộc trưởng Văn Lam không đến.

Mộ Liên Thiên nghe rõ ràng đám người này bàn luận về sống chết của Cảnh Ngôn, gã thầm cười nhạt nhưng không lên tiếng. Đám người này bây giờ nói mát, chờ Cảnh Ngôn sống sờ sờ xuất hiện trước mặt bọn họ không biết họ sẽ có biểu tình gì?

Kẻ vui sướng khi người gặp họa sẽ phải thất vọng.

Tộc trưởng Lục gia nhíu chặt mày hỏi:

- Chẳng lẽ vì Quận Vương đại nhân cố ý không thông báo cho tộc trưởng Văn Lam? Nghị sự lần này thật sự nhằm vào Văn gia?

Mộ Liên Thiên nheo mắt nói:

- Ta nói rồi, mọi chuyện chờ Quận Vương đại nhân đến tự nhiên rõ ràng, Lục tộc trưởng đừng gấp gáp.

Những người ở đây biểu tình khác nhau nhưng có cùng điểm chung là vẻ mặt nghiêm nghị, bao gồm nhiều người đứng đầu thế lực hạng hai.

Bên ngoài truyền vào giọng Chu Triệt:

- Quận Vương đại nhân đến!

Quận Vương Chu Thượng Vân sải bước đi vào.

Các cặp mắt trong nghị sự đường chăm chú nhìn sang, nhìn theo Quận Vương đi đến ghế chủ ngồi xuống.

Chu Thượng Vân giơ tay đè không khí:

- Các vị đều ngồi đi.

Quận Vương ra hiệu xong đứng đầu thế lực hạng nhất ngồi xuống, sau đó là thế lực hạng hai.

Chu Thượng Vân nói thẳng:

- Hôm nay kêu các vị đến là có chuyện quan trọng muốn bàn. Ta nghĩ các vị đều nghe nói không lâu trước đệ tử nội viện Đạo Nhất học viện Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ ám sát ở Hạo Phong thành.

Mọi người nghe vậy con ngươi co rút.

Quả nhiên vì chuyện Cảnh Ngôn bị ám sát.

Nhiều người thầm liếc nhau, nhưng không ai nói chuyện, chờ Chu Thượng Vân nói tiếp.

Chu Thượng Vân nhìn hướng chưởng viện Đạo Nhất học viện Văn Quảng:

- Chưởng viện Văn Quảng hãy nói về đệ tử Đạo Nhất học viện Cảnh Ngôn này đi.

Tim Văn Quảng rung mạnh, nhưng rất nhanh bình thường trở lại, ồm ồm nói:

- Cảnh Ngôn là thiên tài xuất sắc nhất Đạo Nhất học viện ta trăm năm qua, không có người thứ hai. Ta có thể nói nguyên địa vực Lam Khúc quận thành gần trăm năm nay Cảnh Ngôn là võ giả trẻ có thiên phú mạnh nhất, tiến bộ nhanh nhất. Cái khác ta không cần nói nhiều, Cảnh Ngôn hai mươi tuổi đã bước vào Đạo Linh cảnh, nếu hắn có thể tiếp tục tu luyện, ta tin trước trăng tuổi không khó thăng cấp thành Đạo Sư cảnh.

Văn Quảng tuy hơi không thích Cảnh Ngôn vì Phương Nhược Vũ, nhưng lúc này lão không chút keo kiệt khen ngợi hắn.

Cảnh Ngôn dù sao là đệ tử của Đạo Nhất học viện, hắn bị ám sát Văn Quảng cũng vô cùng tức giận.

Chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc không mặn không nhạt nói một câu:

- Chưởng viện Văn Quảng, nói về võ giả chỉ có thiên phú mạnh là không được, ta nghe nói phẩm tính của Cảnh Ngôn không được tốt.

Văn Quảng liếc Quan Nhạc, phản bác:

- Chưởng viện Quan Nhạc nói sai rồi, Cảnh Ngôn là đệ tử nội viện Đạo Nhất học viện, đương nhiên ta hiểu biết hắn nhiều hơn chưởng viện Quan Nhạc. Tâm tính của Cảnh Ngôn rất lương thiện, phẩm tính cũng không có vấn đề gì!

Phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Hứa Đông mặt tối sầm nói:

- Chưởng viện Văn Quảng, Cảnh Ngôn không chỉ là đệ tử của Đạo Nhất học viện cũng là thành viên của Hiệp Hội Đan Sư ta, ta có quyền phát ngôn việc Cảnh Ngôn. Nếu chưởng viện Văn Quảng cho rằng Cảnh Ngôn tâm tính lương thiện thì sai rồi, theo ta thấy Cảnh Ngôn là kẻ nuốt hận tất báo, lòng dạ hẹp hòi, hơi …

Hiệp Hội Đan Sư cũng nhận Lam Khúc Lệnh, theo quy tắc nên là hội trưởng Lý Hưng Lâu đến. Nhưng Lý Hưng Lâu đã rời khỏi Lam Khúc quận thành đi Đan Quốc, bây giờ do hai vị phó hội trưởng quản lý công việc Hiệp Hội Đan Sư. Nên đại biểu Hiệp Hội Đan Sư đến dự họp Quận Vương phủ là Lưu Văn và Hứa Đông.

Lưu Văn hừ lạnh ngay mặt phản bác Hứa Đông:

- Hừ! Không biết là ai nuốt hận tất báo, Cảnh Ngôn chỉ là có chút thù riêng với ngươi mà ngươi đã bôi nhọ hắn, còn không biết ngượng nói Cảnh Ngôn lòng dạ hẹp hòi?

Mâu thuẫn giữa Lưu Văn và Hứa Đông đã đến trình độ gay cấn, hai người này vì chức vụ hội trưởng mà hoàn toàn trở mặt, hai người sức ảnh hưởng ngang nhau, trong một chốc khó đánh bại đối phương lên ngôi. Nếu Cảnh Ngôn còn sống cơ hội của Lưu Văn khá lớn. Cảnh Ngôn và Quận Vương thân thiết, có Cảnh Ngôn âm thầm giúp đỡ phần thắng của Lưu Văn đến bảy, tám chục phần trăm hay càng cao hơn.

Nhưng Cảnh Ngôn đã chết, mọi chuyện khó nói.

Khi Hứa Đông biết tin Cảnh Ngôn chết lão rất mừng, thậm chí cùng đan sư phe mình mở tiệc chúc mừng rình rang.

Hứa Đông không hiền gì, cãi lại Lưu Văn:

- Lưu Văn, ngươi nói vậy là sao? Ngươi và ta đều là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, hay ngươi cho rằng mình đã là hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư? Ta nói một câu cũng không được?

Chu Thượng Vân phất tay ngăn hai người tiếp tục cải vã:

- Được rồi!

Sắc mặt Chu Thượng Vân tối tăm trầm giọng quát:

- Các vị cũng nghe chưởng viện Văn Quảng nói rồi, người trẻ tuổi Cảnh Ngôn thiên phú cực cao, tâm tính cũng không sai. Hắn bị ám không chỉ là mất mác của Đạo Nhất học viện, cũng là mất mác của toàn thể Lam Khúc quận thành chúng ta. Ta không hiểu tại sao có người vì ích lợi của bản thân không tiếc thuê sát thủ Ám Dạ muốn trừ bỏ Cảnh Ngôn? Loại người này, loại gia tộc này thật khiến người thất vọng. Ta là Quận Vương Lam Khúc quận thành, quản lý nơi này, ta tuyệt đối không cho phép có ai, thế lực như vậy muốn làm gì thì làm trong thành thị của ta!

Chu Thượng Vân chưa nói hết câu đám người đã giật thót tim.

Đúng như họ dự đoán, Quận Vương không định bỏ qua vụ Cảnh Ngôn bị ám sát.

Tình huống hiện giờ nhìn qua là rõ, Quận Vương cho rằng Văn gia thuê vương bài Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn. Quận Vương còn muốn động can qua lớn, vì nếu đơn giản khiển trách Văn gia một chút Quận Vương tuyệt đối sẽ không bỏ qua không mời tộc trưởng Văn gia Văn Lam dự họp. Không cho Văn Lam đến vậy e rằng Quận Vương định nặng tay với Văn gia.

Quận Vương vì việc này không tiếc sử dụng Lam Khúc Lệnh, mức độ rất nghiêm trọng.

Hết chương 486.

Chương 487. Diễn Trò Hề

Mắt Chu Thượng Vân rực sáng nhìn quét đám người, giọng trầm thấp quả quyết quát:

- Ta làm Quận Vương Lam Khúc quận thành, quản lý quận thành, có nghĩa vụ dẫn dắt toàn thành thị phát triển, lớn mạnh! Với con sâu làm rầu nồi canh Văn gia, ta muốn hoàn toàn xóa sổ! Phải móc thịt thối trên người xuống, thời gian ngắn sẽ rất đau nhưng vì sống sót, chúng ta không thể ủy khuất cầu toàn!

Làm Quận Vương đôi khi phải bá đạo.

Tộc trưởng Lục gia lên tiếng hỏi:

- Quận Vương đại nhân có chứng cứ chứng minh sát thủ Ám Dạ được Văn gia thuê không?

Tộc trưởng Viên gia cũng mở miệng nói:

- Nếu đúng là Văn gia thuê sát thủ Ám Dạ thì Quận Vương làm quyết định gì Viên gia ta cũng hết sức ủng hộ. Nhưng phải có chứng cứ vô cùng chính xác mới được!

Tộc trưởng Thái gia trầm ngâm nói:

- Đúng vậy! Văn gia là gia tộc hàng đầu trong Lam Khúc quận thành, nếu không có chứng cứ rất khó phục chúng.

Văn gia là gia tộc ngang ngửa với ba thế gia này, nếu Quận Vương tùy tiện có thể tiêu diệt Văn gia thì cũng có thể làm vậy với ba gia tộc bọn họ.

Môi hở răng lạnh, thỏ chết cáo khóc.

Tuy Văn gia có cạnh tranh với ba thế gia lớn, nhưng nếu Quận Vương tùy tiện diệt Văn gia thì ba thế gia không muốn

thấy chút nào.

Đương nhiên nếu Quận Vương kiên quyết tiêu diệt Văn gia, bọn họ có phản đối cũng vô dụng, dù không cam lòng cỡ nào cũng không thể chống đối Quận Vương phủ.

Như hơn mười năm trước Quận Vương trực tiếp tiêu diệt thế gia Lư gia, gã ra tay không thèm bàn bạc, bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn.

Chu Thượng Vân nhếch mép:

- Chứng cứ? Các ngươi nghĩ ta chỉ phỏng đoán chứ không có chứng cứ chứng minh sát thủ Ám Dạ được Văn gia thuê?

Tộc trưởng Lục gia khẽ nói:

- Chúng ta không có ý đó, chỉ hy vọng nếu Quận Vương đại nhân có chứng cứ thì lấy ra cho chúng ta xem. Nếu đúng là Văn gia làm, chúng ta là một phần của Lam Khúc quận thành đương nhiên hy vọng góp sức bảo vệ quận thành chúng ta, bảo vệ chính nghĩa.

Chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc mỉm cười nói:

- Quận Vương đại nhân, vì bảo đảm không xảy ra sai lầm, ta cho rằng nên tìm ra sát thủ Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn, thẩm vấn kẻ đó xác định thân phận cố chủ!

Ba học viện lớn có địa vị cao hơn bốn thế gia lớn trong Lam Khúc quận thành, tuy không bằng Quận Vương nhưng cách biệt không quá lớn. Quận Vương có thể trực tiếp nhằm vào bốn thế gia lớn nhưng không thể làm thế với ba học viện lớn.

Ba học viện lớn hoàn toàn không thuộc về Lam Khúc quận thành, tiếng nói của ba học viện lớn có thể thẳng đến Thánh thành. Gia tộc trong địa vực quận thành không thể so sánh.

Quan Nhạc đòi bắt sát thủ ám sát Cảnh Ngôn hoàn toàn là gây khó khăn cho Quận Vương.

Vì tổ chức Ám Dạ lai lịch không giống bình thường.

Võ giả bình thường không biết nhưng chưởng viện ba học viện lớn, người thế gia hiểu biết Ám Dạ nhiều. Tổ chức Ám Dạ không chỉ có trong địa vực Lam Khúc quận thành, toàn đại lục đa số địa vực quận thành đều có tổ chức này.

Nghe nói người sáng lập Ám Dạ là thành viên một gia tộc cổ xưa trên Thiên Nguyên đại lục, gia tộc cổ xưa thế lực lớn đến dễ dàng xóa sổ Quận Vương phủ Lam Khúc quận thành. Dù là Thánh Chủ của Thánh thành cũng không dễ dàng đối đầu với gia tộc cổ xưa.

Ân Tiên Sinh Ám Dạ dù biết quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Quận Vương còn dám ám sát hắn vì người đứng sau lưng y. Ân Tiên Sinh biết y có giết Cảnh Ngôn thì Quận Vương Chu Thượng Vân không cách nào đối phó mình.

Quan Nhạc là chưởng viện Thần Phong học viện đương nhiên cũng biết lai lịch của Ám Dạ, lão nói vậy rõ ràng khó xử Quận Vương.

Ngươi có giỏi thì đi đối phó Ám Dạ!

Đây là suy nghĩ của Quan Nhạc.

Chu Thượng Vân liếc qua Quan Nhạc, thầm cười lạnh.

Mộ Liên Thiên nói chuyện thay cho Chu Thượng Vân:

- Chưởng viện Quan Nhạc, sợ là suy nghĩ của chưởng viện không thể làm được. Người ám sát Cảnh Ngôn là vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh.

Quan Nhạc nhếch môi, nhìn thẳng Mộ Liên Thiên:

- Mộ tổng quản, đừng trách ta nói thẳng, ta cảm thấy tổ chức sát thủ Ám Dạ mới là u nhọt thật sự trong địa vực Lam Khúc quận thành chúng ta. Bao nhiêu võ giả thiên tư siêu đẳng trong địa vực Lam Khúc quận thành bị sát thủ Ám Dạ giết chết. Võ giả Đạo Sư cảnh chết trong tay Ân Tiên Sinh theo ta biết đã có ba người, con số thực tế e rằng không chỉ có bấy nhiêu. Bây giờ Ân Tiên Sinh lại ám sát Cảnh Ngôn, ta cho rằng phải bắt Ân Tiên Sinh lại thẩm phán!

Tộc trưởng mấy thế gia lên tiếng ủng hộ Quan Nhạc:

- Đúng vậy! Nên bắt Ân Tiên Sinh lại!

- Đúng rồi, bắt Ân Tiên Sinh Ám Dạ, Quận Vương đích thân thẩm vấn bắt hắn nói ra thân phận cố chủ!

Mộ Liên Thiên cười khẩy nói:

- Ân Tiên Sinh không đến được, bởi vì hắn đã chết. Một người chết làm sao bị bắt thẩm phán?

- A?

- Cái gì?

- Ân Tiên Sinh đã chết?

Khi Mộ Liên Thiên nói câu này tập thể ngây người.

Đứng đầu thế lực hạng hai đều xoe tròn mắt.

Mọi người kinh ngạc nhìn Quận Vương Chu Thượng Vân.

Không lẽ Quận Vương đại nhân xuống tay với Ân Tiên Sinh? Từ miệng Ân Tiên Sinh xác định cố chủ chính là Văn gia?

Nhưng sao Quận Vương dám làm như thế? Chẳng lẽ không sợ gia tộc cổ xưa đằng sau tổ chức Ám Dạ trả thù?

Quận Vương tuy được Thánh Chủ nhâm mệnh nhưng với thủ đoạn gia tộc cổ xưa kia muốn xóa bỏ Quận Vương một

quận thành không khó. Quận Vương thật sự quyết tâm báo thù cho Cảnh Ngôn, không tiếc đắc tội gia tộc cổ xưa sao?

Trong phút chốc không khí nghị sự đường hơi kỳ lạ.

Hứa Đông lên tiếng:

- Nếu Ân Tiên Sinh chết thì chuyện này thành chết không đối chứng.

Hứa Đông biết nói câu này là đắc tội Quận Vương, nhưng dù lão không nói gì thì vì Cảnh Ngôn chắc chắn Quận Vương sẽ không nghiêng về phía lão. Ai đều biết Cảnh Ngôn thân với Lưu Văn, nên Quận Vương phủ về việc nhân tuyển hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư có chín mươi phần trăm khả năng sẽ ủng hộ Lưu Văn.

Hứa Đông biết điều đó nên phải kéo thế lực hạng nhất Lam Khúc quận thành đa số ủng hộ mình, đây sẽ là cơ hội duy nhất cho lão trở thành hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư.

Hiệp Hội Đan Sư khá đặc biệt, không nhận Quận Vương phủ quản lý trực tiếp. Nói chính xác ra Hiệp Hội Đan Sư Lam Khúc quận thành, bao gồm Hiệp Hội Đan Sư ở bất cứ quận thành nào trên Thiên Nguyên đại lục đều nhận Hiệp Hội Đan Sư Đan Quốc lãnh đạo. Nhưng bên Đan Quốc sẽ không trực tiếp nhâm mệnh nhân tuyển hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư trong các quận thành, bình thường mỗi quận thành tự chọn ra hội trưởng.

Hết chương 487.

Chương 488. Ngươi Còn Sống?

Hứa Đông đã bất chấp.

Miễn có thể trở thành hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư tân nhậm, dù đắc tội Quận Vương cũng không tiếc! Dù sao Quận Vương không thể nhậm chức hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư.

Chu Thượng Vân sâu thẳm liếc Hứa Đông một cái.

Nói đến thì phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Hứa Đông vốn không có tư cách ngồi trên bàn dài này nói linh tinh. Nếu hội trưởng Lý Hưng Lâu không rời khỏi Lam Khúc quận thành thì Hứa Đông không có tư cách tham gia nghị sự lần này.

Tộc trưởng mấy thế gia lớn mắt hơi sáng nhìn hướng Hứa Đông.

Đặc biệt là tộc trưởng Lục gia, tâm tình khá phức tạp. Một mặt lão hơi sợ lực lượng của Quận Vương, nhưng mặt khác thấy hơi hưng phấn.

Quận Vương là người nắm quyền lực lớn nhất, những gia tộc lớn, thế lực lớn bọn họ nếu có thể đối kháng Quận Vương một lần sẽ là chuyện khiến người phấn chấn.

Dã tâm trong tiềm thức của họ thúc đẩy dục vọng đối kháng lại Quận Vương.

Tộc trưởng Lục gia nhướng chân mày nhìn Chu Thượng Vân, chậm rãi nói:

- Quận Vương đại nhân, nếu đại nhân đã ra tay với Ân Tiên Sinh Ám Dạ, truy bắt hắn nên để lại người sống. Nay Ân Tiên

Sinh chết rồi, chết không có đối chứng, càng không có chứng cứ chứng minh là Văn gia thuê Ân Tiên Sinh.

Tộc trưởng Viên gia tiếp lời:

- Ta cũng cảm thấy sự việc quan trọng, Văn gia là một trong thế gia lớn Lam Khúc quận thành chúng ta, nếu Quận Vương đại nhân muốn đối phó Văn gia sẽ gây ảnh hưởng lớn, đặc biệt khi không có chứng cứ chính xác chứng minh Văn gia có tội.

Chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc ngồi trên ghế, hí mắt dưỡng thần.

Thú vị.

Cuộc họp lần này Quận Vương hơi khó kiểm soát.

Nếu Quận Vương Chu Thượng Vân khư khư cố chấp không chừng sẽ có hỗn loạn lớn. Nếu Lam Khúc quận thành náo động thì trung tâm Thiên Nguyên đại lục, bên Thánh thành sẽ cảm thấy Chu Thượng Vân không thể kiểm soát Lam Khúc quận thành, suy xét đổi người.

Tộc trưởng mấy thế gia lớn dứt lời, Chu Thượng Vân nhếch mép cười nhạt.

Chu Thượng Vân nói với góc trong nghị sự đường:

- Các ngươi đừng gấp, Cảnh Ngôn, ngươi đi ra nói đi!

Mọi người ngẩn ngơ.

Cái gì gọi là Cảnh Ngôn đi ra nói?

Quận Vương đại nhân nói vậy là sao? Chẳng phải Cảnh Ngôn đã chết?

Trong mắt mọi người lộ tia kinh ngạc chỉ có Quận Vương Chu Thượng Vân, tổng quản Mộ Liên Thiên biết Cảnh Ngôn

chưa chết. Chính chưởng viện Đạo Nhất học viện cũng không biết Cảnh Ngôn còn sống.

Trong các cặp mắt kinh ngạc, Cảnh Ngôn chậm rãi bước ra từ một căn phòng góc trong.

Cảnh Ngôn ở nội điện đã nghe rõ lời những người này nói. Hắn mới hiểu chỗ khó xử của Quận Vương Chu Thượng Vân.

Chu Thượng Vân địa vị cao quyền trọng nhưng không cách nào hoàn toàn khống chế gia tộc lớn Lam Khúc quận thành, đặc biệt là gia tộc và thế lực hạng nhất.

Nhìn Cảnh Ngôn đi ra, đám tộc trưởng Lục gia, Viên gia, Thái gia xoe tròn mắt.

Cảnh Ngôn còn sống?

Sao Cảnh Ngôn sống được?

Chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc vốn bộ dáng nhởn nhơ giờ thì mắt trợn to suýt rớt tròng, nhìn Cảnh Ngôn trân trân.

Chưởng viện Đạo Nhất học viện Văn Quảng trong ánh mắt kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ.

Những người đứng đầu thế lực hạng hai ngồi xa hơn nghe họp cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đi ra, chắp tay chào Quận Vương trước:

- Quận Vương đại nhân.

Cảnh Ngôn nghiêng người nhìn những đại nhân vật ngồi trên bàn dài:

- Các vị đại nhân khỏe.

Khi nói chuyện khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, hắn biết nơi này có nhiều người thấy hắn còn sống trong lòng rất thất vọng.

Hứa Đông như thấy quỷ:

- Cảnh Ngôn … ngươi … ngươi còn sống?

Cảnh Ngôn nhe hàm răng trắng:

- Ta đúng là còn sống, phó hội trưởng Hứa Đông.

Lưu Văn kích động người run run:

- Cảnh Ngôn, chúng ta nghe nói ngươi bị Ám Dạ Ân Tiên Sinh ám sát, còn tưởng rằng ngươi đã …

Lưu Văn và Cảnh Ngôn quen thân đã lâu.

Cảnh Ngôn cười thân thiết:

- Đan sư Lưu Văn, Ám Dạ Ân Tiên Sinh đúng là đi Hạo Phong thành ám sát ta, nhưng ta không dễ bị giết vậy.

Cảnh Ngôn híp mắt suy nghĩ sơ sau đó nói đại khái quá trình mình bị ám sát:

- Các vị! Để ta kể chuyện xảy ra đi.

Đương nhiên Cảnh Ngôn bỏ qua một ít chi tiết, ví dụ hắn trốn trong Càn Khôn tiểu thế giới đột phá cảnh giới mới giết Ân Tiên Sinh.

Tuyệt đối không thể để người ta biết Càn Khôn tiểu thế giới, ít nhất bây giờ không thể cho người thứ hai biết.

Hứa Đông là người thứ nhất nhảy ra chất vấn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ muốn nói Ân Tiên Sinh bị ngươi giết?

Cảnh Ngôn nhìn Hứa Đông:

- Vương bài Ám Dạ đúng là bị ta giết, Ân Tiên Sinh chính miệng nói là Văn gia thuê hắn.

Hứa Đông cười phá lên:

- Ha ha ha!

Tinh thần Hứa Đông đã bấn loạn, nếu lão còn giữ bình tĩnh có thể tỉnh táo thì lão sẽ hiểu rằng thân phận của lão không thích hợp làm chim đầu đàn. Nhưng Hứa Đông đã bối rối, hoàn toàn quên người nào ngồi trên bàn dài này địa vị, thân phận so với lão cao hơn chứ không thấp.

Hứa Đông lớn tiếng quát mắng:

- Cảnh Ngôn, ngươi nghĩ chúng ta là đồ ngốc sao? Ngươi cho rằng thủ đoạn cỏn con của ngươi có thể lừa được chúng ta? Ngươi nói ngươi giết Ân Tiên Sinh? Vậy ta hỏi ngươi, ngươi dựa vào cái gì giết Ân Tiên Sinh? Bằng vào ngươi mới thăng cấp thành võ giả Đạo Linh cảnh? Ngươi biết thực lực của Ân Tiên Sinh thế nào không? Võ giả Đạo Sư cảnh trung kỳ, còn đột ngột ám sát. Ngươi là võ giả Đạo Linh cảnh mới thăng cấp, ngươi nói giết Ân Tiên Sinh, chúng ta làm sao tin ngươi?

Hứa Đông nói mấy câu này khiến nhiều người thầm gật gù. Vừa rồi họ giật mình vì Cảnh Ngôn không bị Ân Tiên Sinh giết, nay tỉnh táo lại không khó tưởng tượng điều này.

Thực lực của Cảnh Ngôn sao giết được Ân Tiên Sinh Đạo Sư cảnh trung kỳ? Đừng nói Cảnh Ngôn tầm thường, những người ở đây ai dám nói mình đánh lại Ân Tiên Sinh? Càng đừng nói tới giết y.

Vương bài Ám Dạ này giỏi về tốc độ, dù thực lực của ngươi hơi áp chế được y nhưng chưa chắc có thể giết y.

Chưởng viện Đạo Nhất học viện Văn Quảng cũng lộ biểu tình kinh ngạc. Nếu nói Phương Nhược Vũ âm thầm giết Ân Tiên Sinh cho Cảnh Ngôn thì có khả năng rất lớn. Nhưng Cảnh Ngôn nói hắn tự tay giết vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh!

Hết chương 488.

Chương 489. Chứng Minh Thực Lực

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng.

Cảm nhận ánh mắt của Cảnh Ngôn, Hứa Đông bản năng run rẩy, lòng thầm sinh ra lạnh lẽo.

Hứa Đông quê quá hóa giận gầm lên:

- Chết tiệt!

Lão sợ hãi một nhãi ranh hỉ mũi chưa sạch hai mươi tuổi, đây là sỉ nhục to lớn. Ánh mắt Hứa Đông nhìn Cảnh Ngôn càng âm lạnh.

Cảnh Ngôn lạnh lùng quát:

- Hứa Đông! Ta giết Ân Tiên Sinh thế nào là chuyện của ta, không liên quan đến ngươi!

Hứa Đông như hiểu rõ âm mưu quỷ kế của Cảnh Ngôn, đắc ý nói:

- Tiểu tử đừng ngông cuồng như vậy, ngươi nói ngươi giết Ân Tiên Sinh thì giết sao? Buồn cười quá, còn dám nói Ân Tiên Sinh cho ngươi biết là Văn gia thuê hắn? Ngươi có đầu óc không? Tổ chức như Ám Dạ sẽ tùy tiện nói ra thân phận của cố chủ? Ha ha, theo ta thấy ngươi chỉ muốn mượn cơ hội trả thù Văn gia!

Hứa Đông càng nói càng thấy mình có lý, dần dần cho rằng sự thật đúng như lão tưởng tượng.

Cảnh Ngôn chợt cười nói:

- Hứa Đông, trước kia ta cảm thấy ngươi là thằng già khốn, không ngờ ngươi khốn nạn như vậy. Ân Tiên Sinh cho rằng ta chết chắc nên mới nói thân phận cố chủ cho ta biết, nhưng Ân Tiên Sinh không ngờ cuối cùng ta không chết mà hắn chết. Các vị nếu hiểu biết tổ chức Ám Dạ chắc biết thứ này?

Cảnh Ngôn lật bàn tay lại, một tấm ngọc bài kỳ lạ xuất hiện.

Ngọc bài này là Cảnh Ngôn lấy từ tu di giới chỉ của Ân Tiên Sinh hôm hắn giết y. Cầm ngọc bài trong tay cảm giác ấm áp, chất liệu không phải ngọc bình thường. Cảnh Ngôn không nhận ra đó là chất liệu gì, nhìn từ bề ngoài giống như ngọc.

Hứa Đông nhìn chằm chằm ngọc bài trong tay Cảnh Ngôn, nhưng lão không biết thứ này:

- Đây là … đây là thứ gì? Cảnh Ngôn, ngươi đừng tưởng rằng lấy đại thứ gì ra là tăng độ đáng tin lời nói của ngươi!

Hứa Đông tuy là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư nhưng đẳng cấp hơi thấp.

Hứa Đông không biết ngọc bài nhưng nơi này có người biết, không chỉ một người.

Chưởng viện ba học viện lớn, tộc trưởng ba thế gia lớn, hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến cau mày nhìn ngọc bài trong tay Cảnh Ngôn.

- Đó là Ám Dạ Lệnh?

- Tại sao Ám Dạ Lệnh nằm trong tay Cảnh Ngôn?

- Không lẽ Ám Dạ Ân Tiên Sinh chết thật rồi?

Hứa Đông nhìn biểu tình của người khác, nghe một chuỗi tiếng kêu, lão cảm thấy sự việc không đơn giản. Thứ Cảnh Ngôn lấy ra hình như vô cùng quan trọng với tổ chức Ám Dạ.

Chưởng viện Văn Quảng nhanh chóng mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn, có thể cho ta xem Ám Dạ Lệnh không?

Cảnh Ngôn tùy tay ném Ám Dạ Lệnh:

- Được.

Dù sao Cảnh Ngôn không để bụng thứ này, lúc mới lấy Ám Dạ Lệnh hắn có xem xét kỹ nhưng không biết lệnh bài này có ích gì, tùy tay đặt trong tu di giới chỉ.

Chưởng viện Văn Quảng chộp lấy Ám Dạ Lệnh, xem xét kỹ.

Lát sau Văn Quảng lại nói:

- Đây đúng là Ám Dạ Lệnh, Ân Tiên Sinh đã chết rồi. Nếu Ân Tiên Sinh không chết Ám Dạ Lệnh không thể nào mất, chúng ta đều biết tổ chức Ám Dạ trong mỗi quận thành chỉ thủ lĩnh có một khối Ám Dạ Lệnh.

Văn Quảng nói làm đám người hút khí lạnh.

Xem ra đúng như Cảnh Ngôn nói Ân Tiên Sinh đã chết. Mọi người không cho rằng chưởng viện Văn Quảng nói xạo. Chưởng viện Thần Phong học viện, Hồng Liên học viện cũng tin Văn Quảng.

Hứa Đông giật mình, nhưng ương bướng không tin Cảnh Ngôn có thể giết Ân Tiên Sinh:

- Chưởng viện Văn Quảng! Dù vậy vẫn không thể phán định Ân Tiên Sinh bị Cảnh Ngôn giết, Cảnh Ngôn không có thực lực đó!

Dù Ân Tiên Sinh đã chết rất có thể là người khác xuống tay, có lẽ Quận Vương âm thầm giúp đỡ.

Cảnh Ngôn nhìn Hứa Đông, giọng trầm thấp mà chậm rãi nói:

- Hứa Đông, ngươi thật là không biết sống chết. Ta vốn không định so đo với tiểu nhân như ngươi, nhưng ngươi khiến người thất vọng. Nếu ngươi đã không tin thực lực của ta, chứng minh rất đơn giản, ngươi dám quyết đấu sống chết với ta không?

Hứa Đông luôn nhảy loi choi làm Cảnh Ngôn sinh ra sát ý với lão. Cảnh Ngôn vốn không thích Hứa Đông, hai người sớm có thù hận. Nhưng lúc trước Cảnh Ngôn không có sát ý với Hứa Đông, hành vi hiện giờ của lão là tự tìm đường chết.

Nghe Cảnh Ngôn đòi khiêu chiến mình, Hứa Đông sửng sốt.

Hứa Đông không ngờ, những người khác cũng bị bất ngờ. Hứa Đông tuy chỉ là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư nhưng thực lực là Đạo Linh cảnh đỉnh, cách Đạo Sư cảnh chỉ có một bước.

Cảnh Ngôn làm sao có tự tin khiêu chiến Hứa Đông?

Cảnh Ngôn nhếch môi cười khinh miệt:

- Hứa Đông, ngươi không dám quyết đấu với ta sao?

Vẻ mặt Hứa Đông âm độc nói:

- Tiểu tử, đây là chủ động khiêu chiến ta!

Hứa Đông không tin Cảnh Ngôn có thực lực giết Ân Tiên Sinh, cũng không cho rằng Cảnh Ngôn có thực lực đối kháng lại lão. Hứa Đông sớm muốn giết Cảnh Ngôn nhưng mãi không có cơ hội, giờ hắn dám chủ động khiêu chiến, dù lão có giết Cảnh Ngôn trong lúc đánh nhau thì Quận Vương không thể lấy cớ xử lão đi? Dù gì là Cảnh Ngôn chủ động, không phải lão muốn quyết đấu với hắn. Hơn nữa có nhiều người tại đây nhìn thấy.

Cảnh Ngôn khịt mũi:

- Đúng vậy!

Cảnh Ngôn nhìn hướng Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, để ta chứng minh thực lực của mình cho Hứa Đông mở mắt đi.

Chu Thượng Vân cau mày nhưng vẫn gật đầu nói:

- Được.

Chu Thượng Vân tin Ân Tiên Sinh bị Cảnh Ngôn giết, hắn có thể giết y thì xử một Hứa Đông dễ như trở bàn tay.

- Lão già, ta chờ ngươi bên ngoài!

Cảnh Ngôn dứt lời lắc mình ra nghị sự đường, đi tới đất trống bên ngoài chờ Hứa Đông lại gần.

Hứa Đông và những người trong nghị sự đường đi ra.

Lưu Văn bước nhanh đến trước mặt Cảnh Ngôn, nói nhỏ:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng làm bậy, Hứa Đông tuy là đan sư nhưng tu vi Võ Đạo không yếu, có tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh.

Lưu Văn lo Cảnh Ngôn chịu thiệt trong tay Hứa Đông, lão nhìn ra Hứa Đông muốn giết hắn. Nếu trong quyết đấu có cơ hội chắc chắn Hứa Đông sẽ thừa dịp giết Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đan sư Lưu Văn yên tâm, trận quyết đấu này đúng là sẽ có người chết nhưng kẻ đó không phải là ta. Đúng rồi, chờ Hứa Đông chết đan sư Lưu Văn chắc sẽ thuận lợi trở thành hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư.

Hết chương 489.

Chương 490. Van Xin Tha

Lưu Văn sững sờ nhìn Cảnh Ngôn, lão không nghĩ ra tại sao hắn tự tin đến vậy.

Cảnh Ngôn có thể lấy ra Ám Dạ Lệnh vốn thuộc về Ân Tiên Sinh nói lên Ân Tiên Sinh chết thật rồi, nhưng nói y bị hắn giết thì Lưu Văn không thể thuyết phục mình tin tưởng.

Lùi một bước, dù Ân Tiên Sinh thật sự chết trong tay Cảnh Ngôn thì chắc là hắn dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó.

Thấy Cảnh Ngôn cứ khăng khăng thế là Lưu Văn không khuyên nhủ thêm. Tin tưởng có Quận Vương, Mộ tổng quản ở đây, dù thế nào hai người sẽ không trơ mắt nhìn Cảnh Ngôn chết vào tay Hứa Đông. Lưu Văn gật đầu lùi sang một bên.

Đám người chưởng viện ba học viện lớn ra nghị sự đường, đứng phía xa nhìn Cảnh Ngôn. Mỗi người ánh mắt lộ tia suy nghĩ khác nhau, nhưng đa số lộ chút vẻ mặt giễu cợt.

Tộc trưởng Lục gia nhướng mày hỏi dò Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, trận chiến này là Cảnh Ngôn chủ động tìm phó hội trưởng Hứa Đông, nếu trong kịch chiến Cảnh Ngôn bị phó hội trưởng Hứa Đông ngộ thương chắc không thể truy cứu trách nhiệm của phó hội trưởng Hứa Đông đi?

Chu Thượng Vân lạnh lùng liếc tộc trưởng Lục gia, trầm giọng nói:

- Lục tộc trưởng chẳng lẽ không nghe rõ lời Cảnh Ngôn vừa nói? Được rồi, ta lặp lại lần này cho Lục tộc trưởng, Cảnh

Ngôn nói là quyết chiến sống chết, sống chết tự lo, đã hiểu chưa?

Tộc trưởng Lục gia rùng mình, cười gượng im miệng.

Lão dù gì là tộc trưởng một trong các thế gia Lam Khúc quận thành nhưng vẫn phải cúi đầu trước mặt Quận Vương Chu Thượng Vân.

Đứng đầu thế lực hạng hai thì đứng xa hơn nữa, bọn họ chỉ trỏ, nhìn biểu tình và ngôn ngữ của họ thì không ai cho rằng Cảnh Ngôn đánh lại Hứa Đông. Lão là phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, rất nổi tiếng. Dù Hứa Đông lo tập trung vào việc luyện đan nhưng tu vi Võ Đạo không phải võ giả trẻ hai mươi tuổi tầm thường có thể khiêu chiến.

Cảnh Ngôn nhìn Hứa Đông từ xa, cười hỏi:

- Chuẩn bị xong chưa Hứa Đông?

Hứa Đông hơi do dự, lão nhìn thấy tự tin trên người Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn dựa vào cái gì có tự tin như vậy? Không lẽ Cảnh Ngôn thật sự có thực lực đánh bại lão sao? Không thể nào!

Hứa Đông lắc mạnh đầu gác lại suy nghĩ linh tinh, lão nhếch mép lạnh lùng nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi là thành viên Hiệp Hội Đan Sư cộng thêm ngươi còn trẻ, ta nhường ngươi ra tay trước!

Hứa Đông thật tình không thể vứt mặt già tự tấn công Cảnh Ngôn trước.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh băng:

- Hừ! Ngươi tự tìm!

Bùm!

Cảnh Ngôn vung tay, nguyên khí mênh mông dâng lên, nguyên khí khoảnh khắc ngưng tụ trong không gian ập hướng Hứa Đông phía đối diện.

Những người nhìn động tác của Cảnh Ngôn đều con ngươi co rút, cười nhạt bình luận.

- Gì đây? Sao Cảnh Ngôn không lấy vũ khí ra?

- Đúng rồi, không thi triển võ học, chỉ phát ra nguyên khí. Trông nguyên khí cũng mạnh, nhưng hắn bị ngu sao? Đan sư Hứa Đông đã nhường hắn ra tay trước còn không biết bắt lấy cơ hội tấn công trước, chỉ phát ra một luồng nguyên khí.

- Thật là không biết tự lượng sức mình, hắn tưởng mình là ai? Võ giả Đạo Sư cảnh sao?

- Ha ha, dù là võ giả Đạo Sư cảnh muốn một kích đánh bại đan sư Hứa Đông cũng phải dùng vũ khí, võ học.

Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên cau mày, nhưng hai người nhớ ra Cảnh Ngôn có thể giết Ân Tiên Sinh thì đối phó Hứa Đông Đạo Linh cảnh đỉnh không cần tốn sức.

Trong khi mọi người trào phúng Hứa Đông biến sắc mặt.

Người đứng xa không cảm nhận rõ sự đáng sợ từ nguyên khí của Cảnh Ngôn, nhưng Hứa Đông rất nhanh nhận ra. Luồng nguyên khí này như dãy núi nặng nề ập đến, nguyên khí chưa đến nhưng lực lượng nghiền áp đáng sợ làm người Hứa Đông căng cứng.

Tim Hứa Đông rớt cái bịch, không rảnh giữ lời nhường Cảnh Ngôn ra tay trước, lão vội rút ra vũ khí tấn công ngay.

Xoẹt!

Tuy động tác của Hứa Đông rất nhanh, ra tay kịp lúc, nhưng lão thi triển võ học ngưng tụ ánh sáng khoảnh khắc bị nguyên khí của Cảnh Ngôn đánh tan.

Thân thể Hứa Đông bị lực lượng không cách nào so sánh kéo bay khỏi mặt đất.

Hứa Đông thầm rít gào:

- Không không không không!

Hứa Đông liều mạng vận chuyển nguyên khí muốn tránh thoát lực lượng đáng sợ, nhưng mặc cho nguyên khí trong vụ tuyền của lão thúc giục đến cực hạn vẫn không cách nào phá bỏ lực lượng quanh người.

Mặt Hứa Đông trắng bệch, ánh mắt đầy hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn. Hứa Đông không cách nào tưởng tượng Cảnh Ngôn sẽ có lực lượng đáng sợ đến vậy, lão không có sức ngăn cản lực lượng này chút nào.

- Sao có thể như vậy? Sao có thể như vậy?

Thân thể Hứa Đông không ngừng va đập trong không trung, trông như con chim nhỏ cô độc bất lực bị trói.

Đám người đứng xa xem không biết Hứa Đông bị lực lượng của Cảnh Ngôn khống chế, họ tưởng lão cố ý bay. Động tác và tư thế của Hứa Đông trông hơi kỳ, nhưng ai mà ngờ nổi đó là do lão không thể vùng thoát lực lượng của Cảnh Ngôn khống chế?

Đám người cau mày khó hiểu nhìn Hứa Đông làm các động tác kỳ lạ trong không trung.

- Đan sư Hứa Đông làm gì vậy?

- Hứa Đông bay lên làm gì? Sao không mau công kích Cảnh Ngôn đi? Muốn biểu hiện gì giữa không trung? Có phải biểu diễn đâu!

- Phó hội trưởng Hứa Đông muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn chơi với Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười, mắt bắn ra tia sáng lạnh, ngón tay khép chặt lại:

- Chết đi!

Nếu Hứa Đông ngoan ngoãn thì Cảnh Ngôn không tính diệt lão, nhưng lão già này cứ nhảy loi choi, ba phen bốn lượt nhằm vào hắn, tưởng hắn dễ ăn hiếp sao? Nếu Hứa Đông có cơ hội e rằng lão tuyệt đối không bỏ qua cho Cảnh Ngôn.

Hứa Đông bị lực lượng đáng sợ bao bọc, lão cảm nhận lực lượng bốn phía đè ép. Hứa Đông tính dùng nguyên khí đẩy mở lực lượng bốn phía, nhưng vẫn vô ích, lực lượng đáng sợ dày nặng không chút cản trở nhanh chóng áp súc.

Hứa Đông không ngốc, lão biết nếu không thể chặn lại lực lượng đáng sợ này thì ngày sau đó lão sẽ bị nghiền chết.

Đến lúc này Hứa Đông luống cuống thật, đầu óc trống rỗng. Cơ thể đau đớn làm Hứa Đông tỉnh táo lại một chút.

Hứa Đông khàn giọng van xin:

- Ta thua! Ta thua! Cảnh Ngôn … Cảnh Ngôn mau buông ta xuống!

Hết chương 490.

Chương 491. Bóp Nát

Mặt Hứa Đông tái nhợt, gò má vặn vẹo. Hứa Đông cảm thấy mình thật nhỏ bé như con kiến trước mặt con voi.

Thần hồn cũng đang run rẩy.

Hứa Đông cầu xin, đám đại nhân vật đều ngây người, ngơ ngác nhìn.

Đến lúc này họ hiểu Hứa Đông không hề khoe khoang, lão không phải cố ý bay lên. Nghĩa là Hứa Đông hoàn toàn bị Cảnh Ngôn khống chế.

Hình như Hứa Đông bị Cảnh Ngôn phát ra nguyên khí bắt trói, không thể tránh thoát lực lượng trói buộc biến mất.

Nhưng sao có thể? Làm sao Cảnh Ngôn có lực lượng mạnh vậy được? Hứa Đông tuy không phải võ giả Đạo Sư cảnh nhưng là Đạo Linh cảnh đỉnh trăm phần trăm. Dù là võ giả Đạo Sư cảnh bình thường cũng không thể làm đến trình độ này.

Chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc giật nảy mình.

Chưởng viện Hồng Liên học viện lộ vẻ hoảng sợ.

Chưởng viện Đạo Nhất học viện Văn Quảng đồng tử thành đường thẳng.

Tộc trưởng mấy thế gia lớn, đứng đầu các thế lực hạng hai đều không nói nên lời. Lúc trước họ cho rằng Cảnh Ngôn không thể đánh bại Hứa Đông, còn nghĩ chờ hắn không chống chọi được Quận Vương sẽ ra tay cứu hắn. Nhưng tình hình bây

giờ là Hứa Đông nằm trong tay Cảnh Ngôn như đứa con nít, chống chọi một chút cũng không thể.

Cảnh Ngôn quát khẽ:

- Đã cho ngươi cơ hội, là ngươi tự tạo nghiệt không thể sống! Tha cho ngươi? Không thể nào!

Phụp!

Hứa Đông bị trói giữa không trung như có lực lượng to lớn bóp nát người lão, mưa máu phun tung tóe rồi bốc hơi không còn một mảnh.

Phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Hứa Đông chết không chừa mẩu xương.

Cảnh Ngôn không thích giết chóc, nhưng Hứa Đông nhiều lần ô nhục hắn, nếu hắn còn mềm lòng nương tay thì là kẻ yếu đuối.

Cảnh Ngôn dùng cách giết chóc rung động này giết Hứa Đông vì chấn nhiếp vài người trong này. Cho họ biết Cảnh Ngôn bây giờ không dễ ăn hiếp, đừng tưởng hắn là võ giả trẻ hai mươi tuổi là có thể xoa nắn hắn. Cảnh Ngôn muốn cho bọn họ biết dù không ỷ vào uy nghiêm của Quận Vương đại nhân thì hắn không phải người bọn họ muốn ăn hiếp liền làm.

Cảnh Ngôn giết Hứa Đông, đám người vây xem á khẩu một hồi lâu.

Bọn họ bị chấn động. Hứa Đông dù gì là đại nhân vật trong Lam Khúc quận thành, tuy thực lực chỉ là Đạo Linh cảnh đỉnh nhưng lão là đan sư ngũ giai. Tộc trưởng thế gia lớn ít nhiều gì nể mặt Hứa Đông một chút. Nhưng đan sư mạnh mẽ nổi tiếng như cồn trong Lam Khúc quận thành bị Cảnh Ngôn xử lý.

Lưu Văn thuộc nhóm người nỗi lòng dao động kịch liệt nhất.

Mới rồi Lưu Văn còn muốn khuyên Cảnh Ngôn đừng quyết đấu với Hứa Đông, lão sợ hắn chịu thiệt. Cảnh Ngôn lại nói với lão chờ giết Hứa Đông thì không ai tranh giành chức vị hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư với lão nữa. Khi đó Lưu Văn không cho rằng lời Cảnh Ngôn nói sẽ thành hiện thực, nhưng bây giờ hắn đã làm theo lời.

Hứa Đông chết, nguyên Hiệp Hội Đan Sư không ai có thể tranh chức vụ hội trưởng với lão nữa. Từ giờ phút này cơ bản Lưu Văn đã là hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, thống lĩnh nguyên Hiệp Hội Đan Sư.

Đừng nói người khác, trong mắt Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên ít nhiều có chút giật mình. Bọn họ tin lời Cảnh Ngôn nói, nhưng thấy tận mắt hắn dễ dàng bóp chết Hứa Đông thì vẫn không kiềm được chấn động.

Với tốc độ tu luyện thế này không lâu sau Cảnh Ngôn sẽ trở thành một trong võ giả mạnh nhất địa vực Lam Khúc quận thành.

Chưởng viện Thần Phong học viện đứng ra chất vấn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi hơi ác. Thực lực của ngươi cao hơn đan sư Hứa Đông nhiều, đánh bại hắn dễ như trở bàn tay, ngươi cần gì giết hắn? Ngươi có biết phó hội trưởng Hứa Đông là đan sư ngũ giai? Ngươi giết hắn khiến Lam Khúc quận thành mất một đan sư ưu tú, là mất mác lớn cỡ nào cho quận thành chúng ta?

Cảnh Ngôn nhìn Quan Nhạc, khinh miệt bĩu môi:

- Chưởng viện Quan Nhạc lỗ tai bị điếc à? Vừa rồi ta đã nói là quyết đấu sống chết, vậy tất nhiên là đánh đến phân ra sống và chết. Ta không giết Hứa Đông chẳng lẽ chờ lão giết ta?

Mặt Quan Nhạc đen thui:

- Ngươi …

Quan Nhạc không ngờ Cảnh Ngôn chẳng thèm nể chưởng viện ba học viện lớn.

Cảnh Ngôn thấy Quan Nhạc còn muốn nói gì, hắn cười nhạt, vừa rồi khi hắn chưa ra mặt có nghe Quan Nhạc nói vài câu, lão ta cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Cảnh Ngôn nhìn thẳng Quan Nhạc:

- Ngươi gì mà ngươi, nếu không phục thì dễ thôi, ta đã đối chiến với Hứa Đông xong, ngươi có thể lên, ta chiến một trận với ngươi!

- Ui!

Cảnh Ngôn nói làm đám người hút khí lạnh.

Cảnh Ngôn mới giết phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Hứa Đông xong, giờ khiêu chiến chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc?

Mọi người cùng nhìn Quan Nhạc.

Chưởng viện Hồng Liên học viện mắt lấp lóe tia sáng, cười nói với Quan Nhạc:

- Chưởng viện Quan Nhạc, Cảnh Ngôn khiêu chiến ngươi kìa.

Ngữ điệu của chưởng viện Hồng Liên học viện là xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện, lão không quan tâm Hứa Đông sống chết, không để ý kết quả quyết đấu của Quan Nhạc và Cảnh Ngôn. Lão mong chờ xem quá trình hai người đánh một trận.

Nghe chưởng viện Hồng Liên học viện nói, con ngươi Quan Nhạc co rút lườm lại.

Quan Nhạc không phải loại người nóng đầu xúc động. Cảnh Ngôn giết Hứa Đông nhẹ nhàng như đập chết một con kiến, lão đâm ra nghi ngờ phải chăng Ân Tiên Sinh bị Cảnh Ngôn giết thật? Cảnh Ngôn có thể giết Ân Tiên Sinh thì Quan Nhạc chưa chắc đánh lại hắn.

Nếu vào sân đánh bại Cảnh Ngôn thì dễ nói, lỡ bị hắn đánh bại thì Quan Nhạc mất mặt già. Quan Nhạc tự tin có thể bảo vệ mình, nhưng chuyện này liên quan mặt mũi.

Quan Nhạc hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Thân phận của ta thế nào, ngươi là đệ tử Đạo Nhất học viện tầm thường, võ giả trẻ hai mươi tuổi, có tư cách gì khiêu chiến với ta?

Người khác nghe vậy cười khẽ.

Quan Nhạc nói dõng dạc nhưng ai đều nghe ra lão không nắm chắc đánh bại Cảnh Ngôn nên không dám lên sân.

Nghe tiếng cười xung quanh, Quan Nhạc sầm mặt xuống lạnh lùng liếc Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Không dám đối chiến với ta thì đừng nói vớ vẩn nữa, ngoan ngoãn câm miệng đi, không ai nói ngươi câm.

Quan Nhạc tức xanh mặt, người run run.

Chưởng viện Đạo Nhất học viện Văn Quảng chắp tay với Quận Vương Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, ta đại biểu Đạo Nhất học viện ủng hộ quyết định san bằng Văn gia của Quận Vương đại nhân!

Chu Thượng Vân gật mạnh đầu với Văn Quảng:

- Rất tốt, ta rất cảm tạ chưởng viện Văn Quảng ủng hộ.

Hết chương 491.

Chương 492. Hành Động

Ngay sau đó Lưu Văn nghiêm túc tỏ thái độ:

- Quận Vương đại nhân, ta đại biểu Hiệp Hội Đan Sư ủng hộ quyết định thảo phạt Văn gia của đại nhân!

Giờ Hứa Đông đã chết, Hiệp Hội Đan Sư tự nhiên do Lưu Văn làm chủ.

Chu Thượng Vân cười nói:

- Tốt, hội trưởng Lưu Văn, tin tưởng Hiệp Hội Đan Sư có ngươi dẫn dắt sẽ càng lúc càng tốt.

Lưu Văn nghe vậy khí thế trầm xuống.

Quận Vương đại nhân kêu lão là hội trưởng, rõ ràng gã tỏ thái độ hoàn toàn ủng hộ lão thành hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư. Hứa Đông đã chết, lại được Quận Vương ủng hộ, có thể nói chức vụ hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư đã vào trong túi Lưu Văn.

Những người khác nhìn nhau, không ai nói gì. Lưu Văn trở thành hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư là ván đã đóng thuyền, nếu lúc này bọn họ lảm nhảm cái gì chẳng phải là đắc tội luôn Lưu Văn? Hứa Đông đã chết, Lưu Văn thành đan sư mạnh nhất Lam Khúc quận thành, đắc tội lão thì không tốt cho gia tộc của họ.

Lưu Văn kích động liên tục cảm ơn:

- Đa tạ Quận Vương đại nhân!

Chu Thượng Vân cười phất tay.

Chưởng viện Hồng Liên học viện Đông Bạc cũng tỏ thái độ:

- Hồng Liên học viện ta ủng hộ quyết định của Quận Vương!

Đông Bạc và Văn gia không có nhiều liên quan, đừng nói Cảnh Ngôn có thực lực mạnh như vậy, dù hắn chết rồi, hoặc hắn không có thực lực gì thì lão sẽ vẫn ủng hộ quyết định của Quận Vương. Dù sao Hồng Liên học viện sẽ không phái người giúp Quận Vương xóa sổ Văn gia, ủng hộ chỉ là thái độ mặt ngoài.

Thấy Đạo Nhất học viện, Hồng Liên học viện, Hiệp Hội Đan Sư đều ủng hộ Quận Vương, Quan Nhạc biểu tình cực kỳ khó xem. Hai trong ba học viện lớn đã tỏ thái độ, nếu Thần Phong học viện không lên tiếng sẽ hoàn toàn đắc tội Quận Vương. Mặc dù Thần Phong học viện có đắc tội Quận Vương cũng chẳng phải chuyện lớn đâm thủng trời gì, nhưng Thần Phong học viện dù gì là học viện trong địa vực Lam Khúc quận thành, nhiều công tác cần được Quận Vương ủng hộ.

Ví dụ ba học viện lớn khảo hạch tuyển nhận học viên mới, nếu Quận Vương phủ gai mắt Thần Phong học viện thì sau này Thần Phong học viện có thể tuyển nhận được bao nhiêu đệ tử thiên phú tốt?

Biểu tình trên mặt Quan Nhạc thay đổi vài lần, lão buộc phải lên tiếng ủng hộ.

Toàn bộ ba học viện lớn ủng hộ quyết định tiêu diệt Văn gia của Quận Vương.

Hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến là một lão nhân mặc trường bào màu xám, lên tiếng:

- Quận Vương, ta cũng đại biểu ủng hộ quyết định của đại nhân, Văn gia thật sự rất kỳ cục.

Đây là hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Lam Khúc quận thành, không phải hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Đông Lâm thành có thể sánh bằng. Trong nhiều thành phố thuộc Lam Khúc quận thành quản lý hầu như mỗi thành thị đều có chi nhánh Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến. Có thể nói lực lượng của Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến vô cùng đáng sợ.

Lực lượng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến không thua gì ba học viện lớn, sức chiến đấu còn mạnh hơn học viện. Mấy thế gia lớn càng kém xa Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến.

Hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến tỏ thái độ làm Chu Thượng Vân hơi bất ngờ, vì trong biểu quyết thường Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến bỏ phiếu trắng, không ủng hộ cũng không phản đối. Nói trắng ra là Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến không nhúng tay vào việc Lam Khúc quận thành.

Chu Thượng Vân nhìn lão nhân áo xám, nghiêm túc nói:

- Lâm hội trưởng, đa tạ.

Lâm Thanh cười xua tay nói:

- Quận Vương, Văn gia thật sự rất kỳ cục, nếu mọi người đều làm như Văn gia thì chẳng phải là Lam Khúc quận thành lộn xộn? Ha ha, lần này Quận Vương muốn trừng trị Văn gia thì ta cũng sẽ góp chút sức.

Nghe hội trưởng Lâm Thanh nói, mọi người biến sắc mặt. Cảnh Ngôn không ngờ hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Lâm Thanh sẽ ủng hộ nhiệt liệt đến thế.

Cảnh Ngôn đánh giá Lâm Thanh, vừa lúc lão nhìn lại, gật đầu với hắn.

Cảnh Ngôn cảm giác ánh mắt của Lâm Thanh, hắn hơi cau mày. Ánh mắt hội trưởng Lâm Thanh lộ tin tức khác, Cảnh Ngôn nhớ lại nhưng không nghĩ ra hắn có gì liên quan với hội trưởng Lâm Thanh. Cảnh Ngôn và hội trưởng Hiệp Hội Cực

Hạn Đối Chiến Đông Lâm thành quan hệ không tệ, nhưng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Đông Lâm thành chỉ là một chi nhánh nhỏ.

Đến lúc này tộc trưởng ba thế gia lớn cũng biết tay mềm sao bằng chân cứng, bọn họ mà phản đối cũng chẳng được gì. Chọc Quận Vương bất mãn chẳng bằng dứt khoát ủng hộ, nhưng ủng hộ là một việc, muốn họ góp sức là không thể nào.

Vì vậy ba thế gia lớn lần lượt tỏ thái độ.

Những thế lực hàng đầu đều đồng ý, các gia tộc hoặc thế lực hạng hai càng không dám phản đối, toàn bộ ủng hộ quyết định của Chu Thượng Vân.

Chu Thượng Vân gật đầu nói với Mộ Liên Thiên:

- Nếu vậy thì hành động đi. Mộ tổng quản, chuẩn bị đi, lát xuất phát.

Mộ Liên Thiên lên tiếng đi làm ngay:

- Tuân lệnh!

***

Trạch viện Văn gia.

Tộc trưởng Văn Lam triệu tập tất cả trưởng lão, chủ quản Văn gia đến nghị sự đường.

Một trưởng lão trầm giọng bất mãn nói:

- Quận Vương có ý gì? Bọn họ cho ba học viện lớn, Lục gia, Viên gia, Thái gia Lam Khúc Lệnh nhưng tại sao không đưa cho Văn gia chúng ta?

Một đám trưởng lão Văn gia thi nhau lên tiếng:

- Đúng vậy! Quận Vương muốn làm gì?

- Văn gia chúng ta là một trong bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành, Quận Vương Chu Thượng Vân truyền Lam Khúc Lệnh cho thế lực hạng nhất khác nhưng bỏ qua Văn gia chúng ta, trong này chắc chắn có vấn đề.

- Đương nhiên có vấn đề! Ta mới nhận được tin những thế lực hạng hai cũng được triệu đến Quận Vương phủ tham gia nghị sự, nhưng Văn gia chúng ta không được tin tức gì.

Văn Lam nặng nề thở ra, nhìn đám người Văn gia, chậm rãi nói:

- Sợ là Văn gia chúng ta có rắc rối, Quận Vương muốn xuống tay với Văn gia.

Có người nhíu mày hỏi:

- Tại sao Quận Vương muốn xuống tay với Văn gia?

Văn Lam nói:

- Các ngươi chắc biết chuyện Cảnh Ngôn bị sát thủ Ám Dạ ám sát? Quận Vương và Cảnh Ngôn quan hệ thân thiết, Quận Vương cực kỳ tức giận với cái chết của Cảnh Ngôn.

Một trưởng lão tức giận nói:

- Nhưng tộc trưởng! Cảnh Ngôn chết hay không liên quan gì Văn gia ta? Quận Vương Chu Thượng Vân có tức giận đến đâu cũng không thể trách tội Văn gia đi?

Chỉ có tộc trưởng Văn Lam, mấy trưởng lão quan trọng nhất biết là Văn gia thuê Ân Tiên Sinh ám sát Cảnh Ngôn, những người khác không hay biết gì.

Ánh mắt Văn Lam nghiêm túc nói:

- Chu Thượng Vân là Quận Vương, có nhiều chuyện hắn không cần lý do, chỉ nghi ngờ đã đủ. Dù thế nào chúng ta phải làm tính toán tệ nhất, phòng trước khỏi lo.

Hết chương 492.

Chương 493. Khai Chiến

Văn Lam thống lĩnh Văn gia một trong bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành đã hơn trăm năm, khứu giác rất nhạy.

Quận Vương Chu Thượng Vân triệu tập tất cả thế lực hạng nhất, nhì Lam Khúc quận thành tham gia nghị sự, chỉ có Văn gia là không được triệu tập, điều này nói lên vấn đề rõ ràng.

Văn gia phải sớm có tính toán.

Một bóng người từ bên ngoài đi vào:

- Tộc trưởng!

Người này là lục trưởng lão phụ trách công tác tình báo Văn gia.

Văn Lam đứng dậy, khí thế nặng nề hỏi:

- Điều tra rõ chưa?

Lục trưởng lão gật đầu:

- Rồi!

Mọi người cùng nhìn lục trưởng lão, phát hiện sắc mặt lục trưởng lão hơi tái nhợt.

Có chuyện gì? Lục trưởng lão là một trong những thành viên điềm tĩnh nhất Văn gia, xảy ra chuyện gì làm lục trưởng lão biến sắc mặt? Không lẽ Quận Vương thật sự xuống tay với Văn gia? Những thế lực hạng nhất, nhì thật sự ủng hộ Quận Vương Chu Thượng Vân?

Lục trưởng lão trầm giọng nói:

- Hôm nay Quận Vương triệu tập những người này nghị sự, bàn bạc việc xuống tay với Văn gia ta.

Nghe vậy mắt mọi người bắn ra tia sáng lạnh, trong người dâng lên lạnh lẽo.

Nếu Quận Vương quyết tâm xuống tay thì Văn gia gặp rắc rối to. Hơn mười năm tiền, Lư gia một trong năm thế gia lớn Lam Khúc quận thành trong một đêm bị Quận Vương san bằng. Thực lực tổng thể của Văn gia ngang ngửa Lư gia. Tức là nếu Quận Vương quyết tâm làm, dù không được gia tộc hay thế lực nào ủng hộ, gã chỉ dựa vào lực lượng Quận Vương phủ đủ tiêu diệt Văn gia.

Căng thẳng qua đi nhiều người Văn gia căm hờn quát:

- Chết tiệt!

- Sao Quận Vương có thể làm như vậy?

- Quận Vương không sợ bị Thánh thành trách tội sao?

- Quận Vương quyết tâm báo thù cho Cảnh Ngôn đây mà.

- Báo thù cho Cảnh Ngôn? Dù hắn là Quận Vương cũng không thể cưỡng ép đổ chuyện Cảnh Ngôn bị ám sát lên đầu Văn gia. Hắn có chứng cứ sao?

Trong nghị sự đường Văn gia ồn ào tranh cãi.

Văn Lam sắc mặt âm trầm không nói chuyện.

Lục trưởng lão tiếp tục bảo:

- Tộc trưởng, Cảnh Ngôn không chết, hắn còn sống.

Văn Lam nghe câu này trợn to mắt nói:

- Cái gì?

Cảnh Ngôn không chết?

Sao có thể như vậy? Ám Dạ Ân Tiên Sinh tự mình đi Hạo Phong thành ám sát Cảnh Ngôn mà sao hắn sống nổi?

Nếu Ân Tiên Sinh nhiệm vụ thất bại tại sao không đưa tin về cho Văn gia?

Văn Lam luôn cho rằng Ân Tiên Sinh không đến Văn gia lấy phần thù lao còn lại là vì chờ qua tiếng gió sẽ tới lấy. Nếu Cảnh Ngôn không chết, dù Ân Tiên Sinh tạm thời không dám lẻn vào Lam Khúc quận thành cũng nên đưa tin cho Văn gia đi?

Nhiệm vụ thất bại mà không cho cố chủ biết, đây không phải phong cách của Ám Dạ.

- Tộc trưởng, Cảnh Ngôn thật sự không chết, hắn đang trong Quận Vương phủ.

Lúc lục trưởng lão nhận được tin tức cũng giật nảy mình, sau khi xác nhận đúng là Cảnh Ngôn còn sống. Những người đứng đầu đều thấy Cảnh Ngôn sống trong Quận Vương phủ.

Văn Lam bản năng hỏi:

- Ân Tiên Sinh thì sao?

Văn Lam giật mình vô cùng, Cảnh Ngôn còn sống thì tình huống của Ân Tiên Sinh ra sao?

Lục trưởng lão khó khăn nói:

- Ân Tiên Sinh chắc đã bị Cảnh Ngôn giết chết.

Lục trưởng lão không tin đây là sự thật, nhưng đúng là Cảnh Ngôn còn sống, Ân Tiên Sinh bặt vô âm tín.

Nguyên nghị sự đường Văn gia trong khoảnh khắc tĩnh lặng.

Ân Tiên Sinh bị Cảnh Ngôn giết?

Đùa gì vậy!

Ân Tiên Sinh là cường giả Đạo Sư cảnh nổi tiếng hơn trăm năm, võ giả Đạo Sư cảnh chết trong tay y rất nhiều. Nhân vật như vậy sao có thể bị nít ranh hai mươi tuổi Cảnh Ngôn giết? Đúng là mơ giữa ban ngày!

Văn Lam xua tay thở hắt ra:

- Không thể nào!

Nếu nói Cảnh Ngôn lợi dụng thủ đoạn gì trốn thoát Ân Tiên Sinh truy sát thì còn có thể, bảo hắn giết ngược lại Ân Tiên Sinh thì Văn Lam tuyệt đối không tin. Chắc chắn là tin giả, Cảnh Ngôn nói tào lao.

Lục trưởng lão mắt lấp lóe nói tiếp:

- Tộc trưởng, dù nói thế nào thì Cảnh Ngôn đúng là khiến người không thể tưởng tượng. Chưa xác định Ân Tiên Sinh có đúng là bị hắn giết chết không, cần thời gian từ từ kiểm chứng. Nhưng thực lực của Cảnh Ngôn vượt sức tưởng tượng của ta. Trong Quận Vương phủ, Cảnh Ngôn vì cãi cọ với phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Hứa Đông đã chủ động khiêu chiến sống chết với Hứa Đông.

Mọi người nhìn lục trưởng lão chằm chằm chờ nghe tiếp.

Văn Lam mơ hồ cảm thấy là lạ, hỏi:

- Sau đó thì sao?

Lục trưởng lão nhấn mạnh:

- Hứa Đông đã chết trong tay Cảnh Ngôn, không đỡ được một chiêu đã bị Cảnh Ngôn bóp chết. Tin này xác định trăm phần trăm, có nhiều người thấy tận mắt.

Phù!

Hít hà!

Trong nghị sự đường đầy tiếng hút không khí.

Hứa Đông là ai?

Phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư, một đan sư ngũ giai, tu vi Võ Đạo tuy chưa bước vào Đạo Sư cảnh nhưng là võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh. Trong đại vực Lam Khúc quận thành bàn về thực lực cá nhân dù Hứa Đông không thể chen chân vào cường giả hàng đầu nhưng cũng thuộc hạng hai.

Thực lực như vậy mà không đỡ nổi một chiêu của Cảnh Ngôn?

Văn Lam biến sắc mặt, hít sâu, lòng lạnh lẽo. Tốc độ tiến bộ của Cảnh Ngôn đúng là nghe rợn người, không thể tưởng tượng.

Khí thế Văn Lam nặng nề, vung tay lên quát lớn:

- Chuẩn bị chiến đấu! Các vị, chuẩn bị khai chiến ngay!

- Rõ!

Người trong nghị sự đường đều đứng dậy lao nhanh ra ngoài.

Cảnh Ngôn chưa chết, sức chiến đấu phỏng chừng đến đẳng cấp Đạo Sư cảnh. Vậy trận chiến này dường như không thể tránh khỏi, Quận Vương phủ mặc dù thế lớn nhưng Văn gia không thể ngồi chờ chết.

Trong lúc Văn gia chuẩn bị đại chiến, đoàn người Quận Vương phủ đông nghẹt ra khỏi phủ đến trạch viện Văn gia.

Nhiều vệ đội cảnh giới Tiên Thiên Quận Vương phủ mặc giáp đen ngay ngắn đi trên đường cái thênh thang, bên trên vệ đội cảnh giới Tiên Thiên có nhiều võ giả Đạo Linh cảnh bay.

Phía sau vệ đội mặc giáp là Quận Vương Chu Thượng Vân, tổng quản Mộ Liên Thiên, Cảnh Ngôn và nhiều người đứng đầu thế lực hạng nhất.

Bản thành Lam Khúc quận thành sôi trào.

Vô số võ giả đứng xa nhìn quân đội ra khỏi Quận Vương phủ.

- Chuyện gì xảy ra?

- Quận Vương phủ muốn làm gì?

- Sắp khai chiến sao?

- Suỵt, nói nhỏ chút! Quận Vương đại nhân đang khai chiến với Văn gia!

Người tin tức nhanh nhạy đã biết Quận Vương phủ định ra tay với Văn gia.

Hết chương 493.

Chương 494. Ngoan Cố Chống Lại

Vệ đội mặc giáp uy thế bàng bạc rời khỏi Quận Vương phủ nửa canh giờ sau đến trạch Văn gia.

Mộ Liên Thiên vung tay ra lệnh:

- Bao vây cả trạch viện, cấm bất cứ ai ra vào!

Mộ Liên Thiên dứt lời vệ đội mặc giáp nhanh nhẹn đâu vào đấy bao vây nguyên trạch viện Văn gia.

Xào xạc!

Thanh âm kỳ lạ truyền ra từ trạch viện Văn gia.

Ngay sau đó là dải ánh sáng chói mắt tụ trên bầu trời trạch viện, qua khoảng một giây vầng sáng phát tán bao trùm trạch viện Văn gia ở bên trong.

Trận pháp bảo vệ!

Văn gia đã khởi động trận pháp bảo vệ!

Trận pháp không phải bài bố hoàn thành là xong, còn cần bảo vệ định kỳ. Khởi động trận pháp sẽ tiêu hao năng lượng, nên bình thường trận pháp bảo vệ trong Quận Vương phủ cũng không mở ra thời gian dài. Chỉ khi gặp công kích nhiều mới mở ra tránh bị kẻ địch xâm nhập.

Trận pháp càng cao cấp khi khởi động tiêu hao năng lượng càng kinh người. Trận pháp công kích tiêu hao lớn hơn trận pháp phòng ngự một chút.

Bình thường trận pháp phòng ngự cấp thấp sau khi mở ra dù không bị bên ngoài công kích mỗi canh giờ tiêu hao tài nguyên hơn mười vạn linh thạch. Nếu bị bên ngoài công kích sẽ tiêu hao tài nguyên càng nhiêu, cụ thể bao nhiêu tùy vào mức độ bị tấn công.

Đám người Cảnh Ngôn dần bay tới mép bầu trời trạch viện Văn gia, vị trí này cảm ứng rõ trận pháp bảo vệ truyền đến dao động năng lượng.

Chu Thượng Vân híp mắt nhìn trận pháp bảo vệ trạch viện bên dưới, nhếch mép.

Rõ ràng Văn gia tính ngoan cố chống lại. Chu Thượng Vân đã đoán được như vậy, gia tộc lớn như Văn gia sẽ không khoanh tay chịu trói, dù biết không đánh lại cũng sẽ chống cự tới cùng.

Trong trạch viện Văn gia, tộc trưởng Văn Lam dẫn dắt đám đôn cường giả Văn gia tập trung một chỗ nhìn đám người Quận Vương ở bên ngoài.

Một trưởng lão Văn gia khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Tộc trưởng, trận pháp bảo vệ của chúng ta không ngăn được bao lâu, đối phương có quá đông cường giả Đạo Sư cảnh.

Đôi mắt hẹp dài của Văn Lam lấp lóe tia sáng lạnh:

- Trước nhìn xem hẵng nói, xem có bao nhiêu người công kích Văn gia ta.

Văn Lam thấy các gia tộc Lục gia, chưởng viện ba học viện lớn đứng sau lưng Quận Vương, và nhiều người đứng đầu thế lực hạng hai khác. Nhưng Văn Lam không cho rằng tất cả người này sẽ ra tay, chắc phần lớn chỉ đứng nhìn.

Chu Thượng Vân vận chuyển nguyên khí giọng ồm ồm truyền ra:

- Văn Lam, ngươi là Văn gia, một trong bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành nhưng thuê sát thủ Ám Dạ ám sát thiên tài Võ Đạo Lam Khúc quận thành ta, tội không thể tha thứ. Ta là Quận Vương Lam Khúc quận thành, quyết không thể cho phép khối u ác tính như Văn gia độc hại cả quận thành, cản trở sự phát triển của quận thành.

Không chỉ người Văn gia nghe được, vô số võ giả đứng xa xem cũng nghe rõ ràng.

Chu Thượng Vân muốn san bằng Văn gia phải cho người Lam Khúc quận thành biết lý do, gã làm Quận Vương phải đứng về phía đạo lý, nếu không sẽ bị nhiều người chê trách sau lưng.

Giọng Văn Lam truyền ra, gã quyết không thừa nhận chuyện này:

- Quận Vương đại nhân! Người nói Văn gia thuê sát thủ Ám Dạ ám sát thiên tài Võ Đạo Lam Khúc quận thành, có chứng cứ gì không?

Cảnh Ngôn lắc người tiến lên, cười lạnh nhìn Văn Lam:

- Tộc trưởng Văn Lam chắc không bao giờ ngờ ngươi thuê vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh không thể giết chết ta đi?

Văn Lam nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm, gã hận hắn nghiến răng, hận thấu xương, muốn lóc từng miếng thịt trên người hắn xuống. Cứ nghĩ thuê Ân Tiên Sinh ra tay là an toàn trăm phần trăm, không ngờ Cảnh Ngôn còn sống. Vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh có khả năng đã chết.

Văn Lam hiên ngang lẫm liệt nói, như thể Cảnh Ngôn và Quận Vương liên hợp lại ăn hiếp Văn gia:

- Tiểu tặc Cảnh Ngôn, đừng ngông cuồng như vậy. Ai đều biết ngươi và Văn gia ta sớm có thù nên ngươi thừa dịp này vu oan hãm hại. Ha ha, ngươi cho rằng ngươi và Quận Vương quan hệ thân thiết thì có thể muốn gì làm nấy sao? Trong thiên hạ còn công đạo!

Văn Lam cố ý nói vậy, đắp nặn Văn gia yếu thế tranh thủ đồng tình.

Cảnh Ngôn tức giận quát:

- Vậy sao? Đúng là có nhiều người biết ta có thù với Văn gia, ngươi nói ta vu oan Văn gia cũng có lý. Nhưng ta muốn hỏi ngươi vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh có phải cũng có thù với Văn gia?

Văn Lam khịt mũi nói:

- Buồn cười, Văn gia chưa từng tiếp xúc với Ân Tiên Sinh, làm sao có thù?

Cảnh Ngôn nghi hoặc hỏi:

- Vậy thì lạ, ta không hiểu tại sao Ân Tiên Sinh nói là ngươi thuê hắn.

Văn Lam tức giận quát:

- Tiểu tặc đừng nói bậy bạ! Ngươi đừng tưởng mọi người ngu ngốc cho ngươi dắt mũi. Ngươi nói Ân Tiên Sinh bảo là ta thuê hắn nhưng có chứng cứ không? Không có chứng cứ đã nói nhảm nhí, ngươi tưởng há mồm nói ra là chân lý sao?

Cảnh Ngôn lật tay qua, một khối tinh thạch bảy sắc hiện ra.

Nhìn tinh thạch bảy sắc mọi người đều biết nó, đó là thủy tinh ký ức có thể sao chép cảnh tượng trong một đoạn thời gian bao gồm giọng nói và hình ảnh.

Nguyên khí vận chuyển, trong tinh thạch khuếch tán sóng gợn bảy sắc, trên bầu trời hiện ra ảo ảnh rõ ràng.

Trong ảo ảnh có hai bóng người, một mảnh kiến trúc thành thị hơi mơ hồ.

Thấy cảnh này Văn Lam mắt lóe tia sáng, biểu tình kinh hoàng. Văn Lam biết sự việc hơi không ổn.

Chu Thượng Vân nhìn chằm chằm ảo ảnh, Mộ Liên Thiên nhìn ảo ảnh, người Văn gia nhìn ảo ảnh, mọi người đều nhìn chăm chú vào ảo ảnh.

Những người ở đây đều nhận ra một bóng người là Cảnh Ngôn, người khác thì đa số không biết. Nhưng các đại nhân vật đều nhận ra người đứng đối diện Cảnh Ngôn là vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh.

Cảnh Ngôn ảo mở miệng hỏi:

- Vậy là ngươi muốn giết ta bởi vì được Văn gia Lam Khúc quận thành thuê? Văn gia tốn cái giá bao lớn mới thuê được thủ lĩnh Ám Dạ nhà ngươi?

Giọng nói tuyền khắp trạch viện Văn gia.

Bốn phía yên tĩnh, vãnh tai lắng nghe.

Mới rồi Văn Lam nói Văn gia và Cảnh Ngôn có thù, hắn mượn cơ hội trả thù. Nhiều người cho rằng điều này có khả năng.

Ân Tiên Sinh ảo nói làm mọi người biến sắc mặt:

- Đúng là tộc trưởng Văn gia Văn Lam thuê ta giết ngươi …

Mọi người không ngốc, kết hợp tình cảnh lúc đó và mấy lời Ân Tiên Sinh nói, tất cả hiểu ra. Ân Tiên Sinh nói thật, đúng là người Văn gia thuê y.

Hết chương 494.

Chương 495. trận pháp sư

Cảnh Ngôn lấy ra thủy tnh ký ức hoàn nguyên lại đoạn đối thoại của hắn và vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh, sự thật hé lộ.

Vô số người vây xem nhỏ giọng xì xầm, cảm quan với Văn gia rớt xuống đáy cốc:

- Người Văn gia vô sỉ quá.

- Rõ ràng là họ lén thuê sát thủ Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn vậy mà chết không thừa nhận. Cảnh Ngôn đã lấy thủy tinh ký ức ra, chờ xem họ còn cãi thế nào.

- Đồ mặt dày, ta suýt tin Văn Lam! Còn suy nghĩ có đúng là Cảnh Ngôn mượn cơ hội trả thù không.

- Không ngờ đường đường là tộc trưởng Văn gia một trong bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành mà có thể hiên ngang lẫm liệt mở to mắt nói bừa, cắn ngược lại Cảnh Ngôn một miếng. Nếu Cảnh Ngôn không chuẩn bị thủy tinh ký ức thì khó giải thích rõ.

- Đúng vậy! Hèn gì Cảnh Ngôn tức giận đến muốn xuống tay với Văn gia, đổi lại là ta cũng sẽ tức giận muốn tiêu diệt Văn gia.

- …

Vốn Quận Vương dẫn dắt vệ đội ép hướng Văn gia làm nhiều người thầm hơi thiên hướng Văn gia, cho rằng Quận Vương ỷ thế hiếp người. Nhưng bây giờ họ đã thay đổi suy nghĩ, đối với võ giả bình thường thì tuyệt đối không có hảo cảm với tổ chức Ám Dạ.

Văn gia thuê thủ lĩnh Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn, thủ đoạn thật hèn.

Văn Lam xanh mặt ở trong trạch viện. Đám trưởng lão Văn gia đều mặt đen thui, nhiều người không biết Ám Dạ Ân Tiên Sinh thật sự được Văn gia thuê, giờ bọn họ đã biết.

Cảnh Ngôn vung tay thu về thủy tinh ký ức:

- Văn Lam, ngươi còn lời gì để nói?

Lúc ở Hạo Phong thành là Cảnh Ngôn đã đoán trước chuyện hôm nay sẽ xảy ra, nên hắn hỏi Ân Tiên Sinh thân phận cố chủ đã chuẩn bị thủy tinh ký ức thu lại lời nói của y.

Đối mặt Cảnh Ngôn chất vấn Văn Lam không nói nên lời. Giờ Văn Lam biết có nhanh mồm dẻo miệng cũng không cách nào bóp méo sự thật Cảnh Ngôn bày ra, không vài người lại tin lời dối trá của gã.

Đám người tộc trưởng Lục gia biểu tình cực kỳ khó xem.

Trong Quận Vương phủ, Cảnh Ngôn không lấy thủy tinh ký ức ra làm chứng cứ, điều này khiến họ hơi khó chịu. Bọn họ vốn định nói đỡ cho Văn gia nhưng giờ không nói nên lời.

Ánh mắt Chu Thượng Vân sắc lạn xuyên qua hư không bắn vào người Văn Lam:

- Văn Lam, ngươi thật sự muốn ngoan cố chống lại đến cùng sao?

Văn Lam cũng nhìn Quận Vương chằm chằm:

- Quận Vương, Văn gia ta là bốn thế gia lớn Lam Khúc quận thành, ngàn năm qua cống hiến vô số cho Lam Khúc quận thành. Ngươi thật sự vì một người trẻ tuổi hai mươi tuổi mà ra tay với Văn gia?

Chu Thượng Vân gầm lên:

- Thật là ngu xuẩn cứng cổ!

Chu Thượng Vân hơi nghiêng người hét ra sau:

- Mã tiên sinh, xin ra tay đi!

Một bóng áo lam bước nhanh đến gần Chu Thượng Vân.

Người này là Mã tiên sinh:

- Quận Vương, để ta nhìn xem trận pháp bảo vệ của Văn gia ra sao đã.

Mã tiên sinh là trận pháp sư của Quận Vương phủ.

Đám người đứng xa nghe vậy hiểu ra người này là trận pháp sư, đám người rung động.

Mọi người ngẫm lại cũng hiểu. Tuy thế gia lớn như Văn gia không có trận pháp sư, nhưng trong Quận Vương nuôi trận pháp sư là bình thường. trận pháp sư ít ỏi nhưng cơ cấu quyền lực cao nhất một quận thành nếu không có trận pháp sư mới lạ.

Đám người gia tộc lớn, thế lực lớn sắc mặt không thay đổi, hiển nhiên họ đều biết Mã tiên sinh. Lúc Quận Vương diệt Lư gia, Mã tiên sinh là nhân vật then chốt phá trận pháp của Lư gia. Nếu không nhờ Mã tiên sinh, Quận Vương muốn trong một đêm tiêu diệt Lư gia không dễ như vậy.

Chu Thượng Vân gật đầu, Mã tiên sinh đến gần trạch viện Văn gia, vươn ra nguyên khí cẩn thận cảm ứng trận pháp bảo vệ.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm động tác của Mã tiên sinh. Cảnh Ngôn không gặp Mã tiên sinh bao giờ, không rõ tạo nghệ trận pháp của y đến trình độ nào. Nên dù Cảnh Ngôn đã nhận ra trận pháp bảo vệ của trạch viện Văn gia cũng không nói nhiều.

Lỡ trình độ trận pháp của Mã tiên sinh rất cao, lúc này Cảnh Ngôn xen lời chẳng phải là tự chuốc rắc rối? Cảnh Ngôn tự tin vào trình độ trận pháp của mình nhưng hắn biết mình dù gì là trận pháp sư sơ giai.

Đám người Văn gia căng thẳng.

Muốn phá một trận pháp bình thường có hai cách, một loại là tìm đến then chốt trận pháp vận chuyển tức là trận cơ. Nếu tìm ra trận cơ, phá trận cơ trước rồi bài trừ trận pháp sẽ đơn giản nhiều. Cách thứ hai là mặc kệ tất cả, dùng sức mạnh bài trừ, cách này hơi vụng về.

Nhưng nếu không tìm thấy trận cơ đành dùng sức mạnh bài trừ.

Mã tiên sinh xem xét một lúc lâu sâu khuôn mặt nghiêm xúc xoay người lại.

Mã tiên sinh hơi khom người nói với Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, trận pháp bảo vệ của Văn gia chắc là Tam Hoàn Trận, độ khó hơi lớn, với năng lực của ta muốn tìm đến trận cơ ở đâu sẽ mất thời gian không ngắn.

Chu Thượng Vân nhíu mày hỏi:

- Mã tiên sinh cảm thấy cần bao lâu mới tìm được trận cơ?

Chu Thượng Vân hỏi như vậy không phải trách Mã tiên sinh không đủ năng lực, gã chỉ không muốn tốn thời gian quá lâu. Chu Thượng Vân cũng biết có sốt ruột chỉ vô ích, mọi chuyện cần dựa vào trận pháp sư Mã tiên sinh. Trong Quận Vương phủ chỉ có một mình Mã tiên sinh là trận pháp sư.

Mã tiên sinh tạm dừng rồi nói:

- Có lẽ cần năm canh giờ trở lên.

Cảnh Ngôn đứng bên cạnh cau mày.

Mã tiên sinh nói trận pháp này là Tam Hoàn Trận nhưng Cảnh Ngôn đã xem xét, hắn cảm thấy trận pháp này là Cửu Hoa Trận mới đúng. Tam Hoàn Trận và Cửu Hoa Trận rất giống nhau, nhưng khác biệt rõ ràng, nguyên lý vận chuyển khác hẳn.

Nếu trận pháp này thật là Cửu Hoa Trận mà Mã tiên sinh tìm trận cơ theo Tam Hoàn Trận, đừng nói năm canh giờ, có năm năm cũng không tìm ra.

Chu Thượng Vân nghe Mã tiên sinh nói vậy thở phào, năm canh giờ không lâu, còn tốt hơn ỷ vào sức mạnh phá trận. Hơn nữa dùng sức mạnh bài trừ trận pháp phòng ngự bảo vệ dù nhiều võ giả Đạo Sư cảnh cùng công kích cũng khó phá hỏng trong một chốc.

Chu Thượng Vân gật đầu nói:

- Vậy làm phiền Mã tiên sinh.

Mã tiên sinh tuy chỉ là võ giả Đạo Linh cảnh nhưng thái độ của Chu Thượng Vân hơi tôn kính, khách sáo hơn với tộc trưởng mấy thế gia lớn nhiều.

Hết chương 495.

Chương 496. Tiểu Tử Ngông Cuồng

Cảnh Ngôn nhìn Mã tiên sinh định tìm trận cơ, hắn hơi do dự.

Nếu Cảnh Ngôn không nhìn lầm thì trận pháp bảo vệ trong trạch viện Văn gia là Cửu Hoa Trận chứ không phải Tam Hoàn Trận. Mã tiên sinh không cách nào tìm ra trận cơ thì chẳng phải là lãng phí thời gian?

Cảnh Ngôn suy nghĩ một lúc cuối cùng lên tiếng:

- Quận Vương đại nhân, hay để ta xem trận pháp này, ta có chút hiểu biết về trận pháp.

Sắc mặt Chu Thượng Vân thay đổi:

- A?

Chu Thượng Vân biết Cảnh Ngôn nghiên cứu trận pháp, lúc trong Quận Vương phủ hắn còn nhờ Chu Triệt mua giùm tài liệu bài bố trận pháp. Nhưng Chu Thượng Vân không hề suy nghĩ đến việc cho Cảnh Ngôn xem trận pháp bảo vệ Văn gia. Chu Thượng Vân cho rằng Cảnh Ngôn không thể nào nhận biết trận pháp bảo vệ trạch viện Văn gia.

Mấy đại nhân vật ấn tượng xấu với Cảnh Ngôn lập tức khinh thường nói:

- Đùa gì vậy?

- Ngươi nghĩ mình là ai? Biết luyện đan cũng đành thôi, chẳng lẽ còn hiểu trận pháp?

Chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc bĩu môi nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi tốt nhất đừng phô trương, có Mã tiên sinh ở đây tìm đến trận cơ phá trận là chuyện sớm hay muộn. Nếu ngươi nhúng tay vào lỡ ảnh hưởng Mã tiên sinh thì chẳng phải là lãng phí thời gian?

Mã tiên sinh nghe Cảnh Ngôn nói cũng cau mày, hơi bực mình khi Cảnh Ngôn đòi nhìn trận pháp.

Một nhãi ranh hai mươi tuổi mà hiểu gì về trận pháp?

Chu Thượng Vân hơi do dự, theo gã hiểu biết Cảnh Ngôn tuy hắn trẻ tuổi nhưng không phải loại người nói đùa chơi. Cảnh Ngôn đòi xem trận pháp không lẽ hắn thật sự hiểu một chút về trận pháp?

Cảnh Ngôn không quan tâm mấy người trào phúng mình, hắn nói với Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, cho ta xem cũng không có gì, hai người so với một người tìm trận cơ xác suất thành công lớn chút.

Mã tiên sinh không kiềm được sầm mặt trách cứ, trợn to mắt quát nạt Cảnh Ngôn:

- Đùa cái gì? Mã Khuê này nghiên cứu trận pháp đã trăm năm, ngươi mới bao nhiêu tuổi? Dù ngươi học trận pháp từ trong bụng mẫu cũng không thể so sánh với ta!

Mã Khuê hơi bực mình, lời Cảnh Ngôn nói làm y cảm thấy hắn đòi so sánh với mình. Mã Khuê dù gì là trận pháp sư hàng đầu trong địa vực Lam Khúc quận thành, một võ giả trẻ hai mươi tuổi không quan trọng gì mà dám so sánh với Mã Khuê?

Buồn cười quá!

Dù là Quận Vương đại nhân cũng phải khách sáo với Mã Khuê, một thằng nhóc mà tính khoe khoang trước mặt y?

Nghe Mã Khuê mắng sắc mặt Cảnh Ngôn lạnh băng.

Cảnh Ngôn cảm thấy nên chú ý mặt mũi Mã Khuê, y dù gì là người Quận Vương phủ, còn là trận pháp sư hiếm thấy. Nên Cảnh Ngôn không trực tiếp nói ra nghi ngờ Mã Khuê nhìn lầm trận pháp, hắn khéo léo tỏ vẻ muốn xem trận pháp này. Không ngờ Mã Khuê xấu tính như vậy.

- Ha ha, ta không dám so sánh gì với Mã tiên sinh, nhưng có lẽ Mã tiên sinh đã nhìn lầm trận pháp này.

Người ta đã không nể mình chẳng lẽ Cảnh Ngôn còn phải dán mặt lên sao?

Giọng Cảnh Ngôn đã lạnh băng.

Chu Thượng Vân thấy Cảnh Ngôn kiên trì, lòng thầm khó hiểu, gã ngẫm nghĩ nói:

- Mã tiên sinh, để Cảnh Ngôn nhìn xem cũng không sao, dù gì chỉ tốn chút thời gian.

Mã Khuê không nói gì thêm nhưng vung mạnh tay áo, trong lòng rất khó chịu. Nếu Chu Thượng Vân không phải Quận Vương thì Mã Khuê đã phủi tay áo bỏ đi.

Cảnh Ngôn mặc kệ Mã Khuê, hắn đi tới rìa trận pháp xem xét kỹ.

Cảnh Ngôn đã khẳng định trận pháp này là Cửu Hoa Trận, nhưng vì chắc ăn vẫn phải phân rõ ràng, nếu nhận sai sẽ chọc người cười chê.

Nhiều người hài hước nhìn động tác của Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn này đúng là vô tri.

- Bằng vào hắn cũng mơ đánh đồng với trận sư Mã Khuê? Không biết tự lượng sức mình!

- Ta chống mắt xem hắn có thể nhìn ra cái gì, người trẻ tuổi chỉ biết phô trương, có chút thiên phú đã cho rằng mình hiểu

hết. Nhãi ranh trong mắt không người!

Những người này có quan hệ xấu với Cảnh Ngôn, hoặc đại nhân vật ghen tỵ hắn. Bọn họ nghĩ chờ chút nữa Cảnh Ngôn không nói ra được lời nào có lý thì sẽ châm chọc mấy câu.

Đám người Văn Lam ở trong trạch viện cười nhạt.

Mới rồi Mã Khuê phân biệt trận pháp đám người Văn Lam căng thẳng thần kinh. Nhưng khi Văn Lam nghe Mã Khuê nói trận pháp này là Tam Hoàn Trận thì gã thầm thở phào, người ta không phải chứ tộc trưởng như gã tất nhiên biết trận pháp bảo vệ gia tộc là trận nào.

Mã Khuê đã nhìn lầm, nếu giải trận theo kiểu Tam Hoàn Trận thì y có dùng năm tháng, năm năm cũng không thể nào tìm ra trận cơ. Văn Lam thấy Cảnh Ngôn cũng đi phân rõ trận pháp, lòng thầm xem thường cười nhạt.

Cảnh Ngôn gật gù thầm nghĩ:

- Quả nhiên là Cửu Hoa Trận, không phải Tam Hoàn Trận.

Mới rồi Mã Khuê mất thời gian lâu cuối cùng xem lầm Cửu Hoa Trận thành Tam Hoàn Trận. Cảnh Ngôn chỉ dùng vài giây đã xác nhận trận pháp bảo vệ trước mắt là Cửu Hoa Trận.

Thấy Cảnh Ngôn thu về nguyên khí, Mã Khuê khóe môi nhếch cao.

Mã Khuê chẳng chút khách sáo trách cứ:

- Như thế nào? Bỏ cuộc? Cảnh Ngôn, ngươi biết trận pháp mà, sao không xem tiếp đi? Người trẻ tuổi không biết khiêm tốn, hừ!

Mã Khuê thấy Cảnh Ngôn chỉ dùng vài giây rồi thu về nguyên khí, bản năng cho rằng hắn bỏ cuộc.

Cũng đúng, có ai ngờ Cảnh Ngôn mất vài giây đã phân rõ trận pháp bảo vệ sơ giai? Dù là trận sư trung giai cũng không làm được điều này.

Tộc trưởng Lục gia mỉm cười nói với Mã Khuê:

- Mã tiên sinh cần gì so đo với tiểu tử không biết trời cao đất rộng, muốn phá trận này còn phải kính chờ Mã tiên sinh giúp đỡ nhiều.

Tộc trưởng Lục gia liếc qua Cảnh Ngôn, trong mắt rõ rành rành châm chọc.

Quan Nhạc xì cười nói:

- Đúng rồi, đừng so đo với tiểu tử cuồng vọng này. Xin Mã tiên sinh ra tay tìm trận cơ đi.

Tộc trưởng Viên gia nhìn như khuyên nhủ nhưng thật ra lời nói đầy châm chọc:

- Cảnh Ngôn, trận pháp không dễ nghiên cứu, ngươi muốn học trận đạo phải cố gắng từ từ. Mã tiên sinh có thành tựu rất cao ở đường trận đạo, nếu ngươi muốn thì không ngại thỉnh giáo Mã tiên sinh. Mã tiên sinh không phải kiểu người giấu nghề, sẽ dốc lòng dạy cho ngươi.

Những đại nhân vật đều cười nhạo Cảnh Ngôn vài câu, dường như làm vậy khiến họ thấy sướng.

Cảnh Ngôn xoay người, lạnh lùng liếc qua đám người Mã Khuê.

Quận Vương không thích đám người này cười nhạo Cảnh Ngôn, nhưng nếu hắn không nhìn ra cái gì thì gã cũng khó bắt lỗi ai.

- Cảnh Ngôn, ngươi đã nhìn ra thứ gì chưa?

Hết chương 496.

Chương 497. Giải Trận

Đám đại nhân vật mới rồi trào phúng Cảnh Ngôn ngoài miệng nói hắn là nít ranh, nhưng trong lòng họ không dám thật sự coi thường hắn. Nếu họ thật sự hoàn toàn không để ý tới hắn thì đã chẳng ba phen bốn lượt châm biếm, vì chú ý mới ghen tỵ, muốn thấy Cảnh Ngôn mất mặt. Hình như Cảnh Ngôn mất mặt sẽ cho họ tìm được an ủi.

Nhưng dù có thừa nhận hay không dưới đáy lòng họ xem Cảnh Ngôn là nhân vật ngang hàng với mình.

Mã Khuê nhìn hướng Quận Vương, trầm giọng quát:

- Quận Vương đại nhân! Theo ta thấy đừng chậm trễ thời gian nữa, Tam Hoàn Trận hơi phức tạp, muốn tìm ra trận cơ không dễ.

Cảnh Ngôn híp mắt liếc Mã Khuê một cái:

- Mã tiên sinh cứ bình tĩnh đừng gấp.

Mã Khuê tức giận trừng Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, rốt cuộc nhà ngươi muốn sao?

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Mã tiên sinh, thật ra trận pháp này không phải Tam Hoàn Trận, nếu Mã tiên sinh phá giải theo Tam Hoàn Trận thì muốn tìm ra trận cơ là viễn vông.

Mã tiên sinh rùng mình, trợn to mắt suýt lòi tròng hung tợn trừng Cảnh Ngôn:

- Cái gì? Tiểu tử nói bậy bạ gì?

Thằng nhóc khốn kiếp dám nói trận pháp bảo vệ trạch viện Văn gia không phải Tam Hoàn Trận, nhãi ranh này muốn làm gì?

Mã Khuê bản năng cho rằng Cảnh Ngôn muốn làm y bẽ mặt, nhưng y và hắn không có ân oán, tại sao hắn làm như vậy?

Mã Khuê không nghĩ ra, nhưng trong lòng khó kiềm chế tức giận.

Đám người tộc trưởng Lục gia sửng sốt.

Họ thấy Cảnh Ngôn chỉ dùng vài giây đã thu về nguyên khí, xoay người lại, tưởng hắn từ bỏ việc phân biệt trận pháp. Không ngờ Cảnh Ngôn nói trận pháp bảo vệ trạch viện Văn gia không phải Tam Hoàn Trận.

Đùa gì vậy?

Mã Khuê tiên sinh là trận pháp sư hạng nhất trong địa vực Lam Khúc quận thành, tuy y chỉ là trận pháp sư sơ giai nhưng trong Lam Khúc quận.hiếm có ai tạo nghệ trận pháp cao hơn Mã Khuê.

Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên liếc nhau, đều hoang mang.

Chu Thượng Vân nghi hoặc hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói trận pháp này không phải Tam Hoàn Trận, vậy ngươi nhận ra đó là trận pháp gì sao?

Cảnh Ngôn đáp:

- Quận Vương đại nhân, trận pháp này đúng là không phải Tam Hoàn Trận, nó là Cửu Hoa Trận. Tam Hoàn Trận và Cửu Hoa Trận có chỗ giống nhau nhưng nguyên lý vận chuyển hoàn toàn khác, cách bày trận cũng khác. Nếu giải trận theo Tam Hoàn Trận thì chỉ lãng phí thời gian.

Lúc trước Cảnh Ngôn vì giữ sĩ diện cho Mã Khuê, nhưng thái độ của y như vậy khiến hắn khó chịu, nên hắn nói thẳng ra nguyên nhân. Dù sao Cảnh Ngôn có thể tự giải mở Cửu Hoa Trận, nếu không có gì ngoài ý muốn không cần tốn năm canh giờ. Có Mã Khuê ở hay không chẳng khác biệt gì.

Chu Thượng Vân lặp lại:

- Cửu Hoa Trận?

Mã Khuê nghe Cảnh Ngôn nói thì biến sắc mặt nhìn hướng trận pháp:

- A?

Mã Khuê không chắc, tuy y là trận pháp sư sơ giai nhưng về đạo nghiên cứu trận pháp đã có kinh nghiệm nhiều năm. Mã Khuê có nghiên cứu Tam Hoàn Trận, cũng nghiên cứu Cửu Hoa Trận.

Trước khi Cảnh Ngôn nói ra Mã Khuê không cho rằng trận pháp này là Cửu Hoa Trận. Nhưng nghe Cảnh Ngôn nói vậy Mã Khuê không dám chắc.

Mã Khuê mắt lóe tia sáng nhìn Cảnh Ngôn, lòng rất khó chịu. Cảnh Ngôn là võ giả trẻ hai mươi tuổi sao có thể nhận ra Cửu Hoa Trận?

Không thể nào! Tuyệt đối không thể! Có lẽ Cảnh Ngôn nghe đâu đó về Tam Hoàn Trận, Cửu Hoa Trận nên cố ý khoe khoang thôi.

Muốn Mã Khuê tin Cảnh Ngôn thật sự dựa vào năng lực bản thân phân rõ Cửu Hoa Trận thì y tuyệt đối không tin. Trong Lam Khúc quận đúng là có một số trận pháp sư khác, nhưng theo Mã Khuê biết trận pháp sư sơ giai trẻ tuổi nhất cũng trên năm mươi tuổi. Nghiên cứu trận pháp khó khăn hơn luyện đan nhiều.

Mã Khuê lại lên tiếng:

- Ngươi nói Cửu Hoa Trận nhưng có chứng cứ gì không?

Cảnh Ngôn liếc Mã Khuê, phẩy tay:

- Chứng cứ? Cần chứng cứ chứ gì? Mã tiên sinh lùi lại đi, để ta phá trận.

Thái độ của Mã Khuê làm Cảnh Ngôn ghét, hắn lười nói nhiều. Mã Khuê muốn chứng cứ thì chờ Cảnh Ngôn giải Cửu Hoa Trận thì tự nhiên thành bằng chứng.

Mã Khuê kinh ngạc kêu lên:

- Ngươi phá trận?

Đám người tộc trưởng Lục gia ngẩn ngơ.

Tình huống gì?

Cảnh Ngôn còn muốn phá trận?

Không lẽ Cảnh Ngôn đúng là trận pháp sư? Thiên tài Võ Đạo, đan đạo, bây giờ còn nghiên cứu đạo trận pháp?

Bà nội nó cái này là khi dễ người!

Không thể nào! Tuyệt đối không thể!

Đáy lòng mọi người không muốn tin điều này, nhưng nhìn biểu tình tự tin nắm trong tay của Cảnh Ngôn làm họ hoang mang. Cảnh Ngôn định một mình phá trận? Nếu không phá được thì những lời hắn nói chẳng khác nào tự tát mặt.

Đám người chưởng viện Thần Phong học viện Quan Nhạc ngậm miệng lại, họ chọn nhìn xem hẵng nói. Nhưng trong lòng họ không tin Cảnh Ngôn có thể phá trận, ngoài miệng không mỉa mai nhưng ánh mắt họ vẫn lộ rõ xem thường.

Chu Thượng Vân nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn giải trận?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, giải mở Cửu Hoa Trận không cần năm canh giờ.

Chu Thượng Vân trầm ngâm, sau đó nhìn hướng Mã Khuê:

- Mã tiên sinh, hãy để Cảnh Ngôn thử trước đi, nếu Cảnh Ngôn thất bại thì Mã tiên sinh lại ra tay.

Chu Thượng Vân nói khách sáo nhưng ai đều nhìn ra Quận Vương càng tin tưởng Cảnh Ngôn.

Mã Khuê cũng nghe hiểu, mắt lấp lóe, cuối cùng lẩm bẩm:

- Để ta xem ngươi làm sao giải trận.

Mã Khuê lùi lại một chút, nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không nói gì nữa, động tác nhanh nhẹn tìm chỗ trận cơ Cửu Hoa Trận ẩn giấu.

Đám người Văn Lam trong trạch viện nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Một trưởng lão Văn gia hỏi Văn Lam:

- Tộc trưởng, thằng nhãi khốn kiếp Cảnh Ngôn nói trận pháp bảo vệ gia tộc chúng ta là Cửu Hoa Trận, hắn đang nói bậy phải không?

Loại hình trận pháp bảo vệ gia tộc là cơ mật, trong Văn gia ít ai biết.

Văn Lam biểu tình cực kỳ khó xem, vì gã biết trận pháp bảo vệ gia tộc mình đúng là Cửu Hoa Trận.

Văn Lam không trả lời câu hỏi của trưởng lão, gã thấp giọng tức giận nói:

- Chết tiệt! Tiểu tử này làm sao nhận ra Cửu Hoa Trận được!

Câu này đã đáp lại câu hỏi của trưởng lão.

Hết chương 497.

Chương 498. Tiến Công

Đám người Văn gia sầm mặt xuống.

Các cặp mắt nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn thúc giục nguyên khí tìm trận cơ.

Đám đông đứng xa xem nhỏ giọng xì xầm.

- Cảnh Ngôn thật sự hiểu trận đạo?

- Thế thì quá khoa trương, Mã tiên sinh đó hình như là trận pháp sư của Quận Vương phủ. Mã tiên sinh nói trận pháp bảo vệ của Văn gia là Tam Hoàn Trận, nhưng Cảnh Ngôn nói là Cửu Hoa Trận, rốt cuộc ai chính xác hơn?

- Ta không hiểu là Cảnh Ngôn là võ giả trẻ hai mươi tuổi làm sao hiểu trận pháp? Nghe nói hắn đã là võ giả Đạo Linh cảnh, còn là đan sư, hắn làm sao có thời gian nghiên cứu học tập trận đạo?

- Nhưng nếu hắn không hiểu trận pháp thì bây giờ hắn đang làm cái gì?

Cảnh Ngôn đã rất nổi tiếng trong Lam Khúc quận thành, không nhiều người tận mắt thấy hắn nhưng rất đông người nghe qua tên của hắn.

Chu Thượng Vân hỏi nhỏ Mộ Liên Thiên đứng cạnh mình:

- Liên Thiên, ngươi nói xem trận pháp bảo vệ Văn gia có đúng là Cửu Hoa Trận không?

Mộ Liên Thiên trầm ngâm rồi đáp:

- Quận Vương, theo ta hiểu biết Cảnh Ngôn thì hắn tuyệt đối không phải loại người thích kiếm sự chú ý. Cảnh Ngôn nói

trận pháp này là Cửu Hoa Trận, có vẻ hắn rất tự tin. Ta cảm thấy Cảnh Ngôn thật sự nhận ra trận pháp, Mã tiên sinh phán đoán sai lầm.

Người bình thường không thể hiểu thấu lòng tin Mộ Liên Thiên dành cho Cảnh Ngôn. Khi Cảnh Ngôn lần đầu tiên đi phủ tổng quản, Mộ Liên Thiên chưa bao giờ ngờ hắn có thể chữa lành vụ tuyền cho thê tử của gã. Kết quả thì sao? Cảnh Ngôn làm được, làm rất hoàn mỹ. Sau đó Cảnh Ngôn lại tu sửa kinh mạch Võ Đạo cho phụ thân Quận Vương. Tất cả chứng minh Cảnh Ngôn không giống bình thường, chuyện người ta không làm được chưa chắc hắn không thể.

Chu Thượng Vân nhíu mày hỏi:

- Vậy Cảnh Ngôn có thể phá trận pháp này không?

- Cái đó …

Mộ Liên Thiên muốn nói Cảnh Ngôn có thể, nhưng gã cảm thấy hơi kinh thế hãi tục. Nếu Cảnh Ngôn có thể phá Cửu Hoa Trận chẳng phải là tạo nghệ trận pháp của hắn cao còn hơn Mã Khuê?

Rất dọa người.

Chu Thượng Vân cười khổ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Tiểu tử này thật là, đắc tội Mã Khuê hoàn toàn rồi, nếu hắn không thể phá trận Mã Khuê sẽ không chịu thôi.

Thời gian dần trôi.

Rất nhanh qua một nén nhang.

Chợt mắt Cảnh Ngôn bắn ra tia sáng:

- A?

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm một vị trí, thầm nghĩ:

- Cửu Hoa Trận chắc có hai trận cơ, giờ ta tìm được một cái. Ưm, phá trận cơ này trước thì cái khác dễ tìm hơn.

Cảnh Ngôn lắc người di chuyển nhanh.

Bùm!

Nguyên khí dâng lên, chưởng ảnh ngưng hiện, uy năng mênh mông vỗ vào một chỗ trước mặt hắn.

Vang tiếng nổ điếc tai.

Trận pháp bảo vệ Văn gia dâng lên ánh sáng, trận pháp gợn sóng.

Mọi ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn, thấy hắn vỗ chưởng, tất cả xem trận pháp bảo vệ biến đổi.

Một giây sau trận pháp dâng lên vầng sáng dần bình ổn, ánh sáng trận pháp vẫn vững vàng bao trùm trạch viện Văn gia.

Mắt Quan Nhạc sáng rực, nhếch mép cười gằn:

- Ha ha, xem ra Cảnh Ngôn phá trận thất bại, theo ta thấy để Mã tiên sinh lên đi.

Quan Nhạc tuy là chưởng viện Thần Phong học viện nhưng không nghiên cứu gì về trận pháp, thấy một chưởng uy năng bàng bạc của Cảnh Ngôn vỗ ra mà trận pháp bảo vệ không có thay đổi rõ rệt, bản năng cho rằng hắn phá trận thất bại.

Cảnh Ngôn liếc Quan Nhạc một cái, không khách sáo quát:

- Câm mồm xem là được, nôn cái gì?

Quan Nhạc tức giận:

- Ngươi …

Cảnh Ngôn tiếp tục tìm, trận cơ thứ nhất đã bị phá hoại, năng lượng trận pháp dao động, hắn tỏa định ngay trận cơ thứ

hai. Cảnh Ngôn lập tức đến vị trí trận cơ thứ hai, hắn làm động tác như vừa rồi, dứt khoát vỗ chưởng tứ hai.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Răng rắc!

Năng lượng Cửu Hoa Trận trở nên cuồng bạo, gió to đáng sợ rít gào nổi lên.

Mọi người trông thấy tầng năng lượng bao phủ trạch viện Văn gia chợt lóe rồi tán đi. Mọi người thấy lồng chụp năng lượng trận pháp nứt rạn vệt đen ghê người.

Cảnh Ngôn lật tay lại, Thiên Hỏa kiếm hiện ra, hắn chém mạnh. Kiếm quang đỏ mang theo uy năng khủng bố quét qua bầu trời trạch viện Văn gia tiêu diệt sạch năng lượng sót lại của Cửu Hoa Trận.

Đến đây thì Cửu Hoa Trận bị phá hoàn toàn, năng lượng trận pháp khuếch tán trong không gian.

Đừng nói đám võ giả Đạo Sư cảnh Chu Thượng Vân, võ giả hậu thiên chưa bước vào Tiên Thiên cũng nhìn ra trận pháp bảo vệ trạch viện Văn gia đã bị Cảnh Ngôn phá.

- Cái này …

- Sao có thể như vậy?

- Trận pháp thật sự bị phá? Cảnh Ngôn tìm được trận cơ của trận pháp thật sao?

- Không tin được, Cảnh Ngôn là quái vật từ đâu chui ra?

Mọi người rất rõ ràng nếu không tìm được trận cơ, phá hỏng nó thì Cảnh Ngôn không thể một mình phá tan trận pháp bảo vệ của Văn gia được.

Giờ Cảnh Ngôn chỉ dùng hai chưởng một kiếm nhẹ nhàng đập nát trận pháp đã nói lên hắn hiểu rõ trận pháp, dùng một

nén nhang ngắn ngủi tìm đến điểm đột phá là trận cơ.

Mặt Mã Khuê xanh mét, y còn chờ xem Cảnh Ngôn xấu mặt ai ngờ mới một chút thời gian hắn đã phá trận pháp bảo vệ Văn gia.

Mặt bị đánh sưng.

Mã Khuê đinh ninh trận pháp là Tam Hoàn Trận, nhưng kết quả là y sai, Cảnh Ngôn mới chính xác. Nếu Mã Khuê giải trận theo kiểu Tam Hoàn Trận thì cuối cùng chỉ lãng phí thời gian, buồn cười là lúc Cảnh Ngôn chỉ ra trận pháp là Cửu Hoa Trận mà y tưởng hắn cố ý chống đối mình.

Ngẫm lại quá mất mặt.

Nhưng Cảnh Ngôn làm sao nắm giữ trận đạo?

Mã Khuê ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn, nỗi lòng phức tạp, mặt tối tăm.

Đám người Quan Nhạc trào phúng Cảnh Ngôn lúc này mặt cũng đen như mực, ánh mắt họ nhìn hắn đã chứa chút kinh sợ. Năng lực của Cảnh Ngôn quá khủng khiếp, đắc tội hắn không phải chuyện tốt cho những thế lực của họ.

Cảnh Ngôn xoay người cười nói với Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, trận pháp đã bị phá.

Chu Thượng Vân vung mạnh cánh tay:

- Ừm! Tiến công!

Vệ đội mặc giáp bao vây trạch viện Văn gia đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Hết chương 498.

Chương 499. Bất Tử Thánh Lệnh

Vầng sáng đủ màu bắn lên tận trời xanh.

Trông thấy cảnh này Cảnh Ngôn cũng biến sắc mặt.

Nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên, Đạo Linh cảnh ra tay, uy năng đó dù là võ giả Đạo Sư cảnh cũng không cách nào đối kháng. Khi lượng tích tới mức nhất định có thể khiến chất biến đổi.

Võ giả vây xem hơi thổn thức, nhưng không đồng tình bao nhiêu:

- Văn gia tiêu đời rồi.

- Sau ngày hôm nay Văn gia Lam Khúc quận thành sẽ trở thành lịch sử.

- Ài, sợ là Văn gia không ngờ vì một Cảnh Ngôn dẫn đến diệt tộc, nếu sớm biết Văn gia đã không đắc tội Cảnh Ngôn hoàn toàn.

- Cũng là bọn họ tự tìm, đi thuê sát thủ Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn, giờ Cảnh Ngôn báo thù là lẽ đương nhiên.

Trong trạch viện Văn gia hỗn loạn, nhiều cường giả rút vũ khí ra chuẩn bị liều chết. Nhưng họ biết dù liều mạng chống cự cũng không chống chọi được lâu, một gia tộc trong quận thành không thể đối kháng với Quận Vương phủ.

Văn Lam rống to:

- Chu Thượng Vân, dừng tay!

Văn Lam lắc người bay lên bên trên trạch viện, giọng trầm thấp chui vào tai mọi người:

- Chu Thượng Vân, ngươi không thể ra tay với Văn gia ta!

Văn Lam trực tiếp kêu thẳng tên Quận Vương.

Chu Thượng Vân híp mắt hỏi:

- A? Tại sao ta không thể ra tay?

Văn Lam vung tay, một vật màu đen xoay tròn bay ra:

- Ngươi nhìn xem đây là cái gì!

Ngay sau đó ánh sáng đen bùng nổ, bầu trời hiện ra ảo ảnh lúc mờ lúc rõ.

Có người kinh kêu:

- Bất Tử Thánh Lệnh?

Chu Thượng Vân thấy ảo ảnh thì con ngươi co rút hoàn toàn biến sắc mặt.

Cảnh Ngôn khó hiểu nhìn Quận Vương lại ngó ảo ảnh:

- Bất Tử Thánh Lệnh?

Trong ảo ảnh dần hiện ra mấy chữ viết màu đen.

Ánh sáng đen ngưng tụ thành mấy chữ Bất Tử Thánh Lệnh.

Đừng xem thường mấy chữ này, nó tràn ngập uy năng mênh mông đáng sợ. Cảnh Ngôn cảm nhận uy năng này tinh thần rung động.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm mấy chữ đó:

- Lực lượng thật đáng sợ!

Văn Lam lộ vẻ mặt đắc ý nói:

- Chu Thượng Vân, đây là Bất Tử Thánh Lệnh mà Thánh Chủ đại nhân tự tay tạo ra. Văn gia ta có Bất Tử Thánh Lệnh,

trong trăm năm Quận Vương phủ ngươi không thể xuống tay với Văn gia.

Bất Tử Thánh Lệnh không tầm thường, một mức nào đó tượng trưng cho uy nghiêm của Thánh Chủ.

Chu Thượng Vân hít sâu nhíu mày hỏi:

- Văn gia các ngươi làm sao có được Bất Tử Thánh Lệnh?

Chu Thượng Vân không xa lạ gì Bất Tử Thánh Lệnh, vì gã cũng có. Nhưng tại sao trong gia tộc có Bất Tử Thánh Lệnh do Thánh Chủ chế tạo?

Văn Lam đắc ý nói:

- Cái này ngươi không cần biết.

Không đến bất đắc dĩ Văn Lam không muốn sử dụng Bất Tử Thánh Lệnh, nhưng hiện tại tình huống nguy cấp, đã đến đường cùng. Văn Lam mà không lấy Bất Tử Thánh Lệnh ra thì Văn gia sẽ thành Lư gia thứ hai, sử dụng Bất Tử Thánh Lệnh ít nhất bảo đảm Văn gia trăm năm không bị gì.

Sắc mặt Chu Thượng Vân thay đổi.

Văn gia lấy ra Bất Tử Thánh Lệnh thì đúng là Chu Thượng Vân không cách nào xuống tay. Nếu Văn gia lấy ra Bất Tử Thánh Lệnh nhưng Chu Thượng Vân vẫn ra lệnh xóa sổ Văn gia là cãi lệnh Thánh Chủ, hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, Quận Vương không thể gánh nổi.

Đừng nói Quận Vương như gã, trên đại lục bảy gia tộc lớn đáng sợ cũng không dám công khai trái lệnh Thánh Chủ.

Cảnh Ngôn không biết Bất Tử Thánh Lệnh là vật gì, nhưng nghe ra manh mối từ đối thoại của Quận Vương và Văn Lam. Hình như Văn gia có Bất Tử Thánh Lệnh thì Quận Vương không thể tấn công Văn gia.

Chưởng viện ba học viện lớn, tộc trưởng mấy thế gia biến sắc mặt. Lúc trước họ cho rằng Văn gia không tránh khỏi, ai ngờ Văn gia còn có át chủ bài Bất Tử Thánh Lệnh.

Một tấm Bất Tử Thánh Lệnh chỉ có thể sử dụng một lần nhưng đã quá đủ, ít nhất trong trăm năm Quận Vương phủ không thể làm gì Văn gia.

Mấy gia tộc như Lục gia ánh mắt mong ước, hiển nhiên gia tộc của họ không có Bất Tử Thánh Lệnh.

Đám đông vây xem nhỏ giọng bàn tán Bất Tử Thánh Lệnh là vật gì, đa số người không biết. Một số võ giả kiến thức rộng thì biết.

- Bất Tử Thánh Lệnh là cái gì?

- Không biết, chưa nghe nói qua. Nhưng hình như rất lợi hại.

- Hừ! Đương nhiên lợi hại! Đây chính là lệnh bài Thánh Chủ đại nhân tự tay tạo ra. Nghe nói Thánh Chủ đại nhân vì ức chế chiến loạn cố ý chế tạo một ít Bất Tử Thánh Lệnh. Đương nhiên Bất Tử Thánh Lệnh chỉ trói buộc lực lượng nhà quan, nếu hai gia tộc đánh nhau thì Bất Tử Thánh Lệnh không có hiệu quả.

Chu Thượng Vân ngoắc Cảnh Ngôn lại:

- Cảnh Ngôn!

Chờ Cảnh Ngôn đến gần Chu Thượng Vân khó xử nói:

- Văn gia có Bất Tử Thánh Lệnh, trong vòng trăm năm Quận Vương phủ ta không thể xuống tay với họ.

Cảnh Ngôn nghi hoặc hỏi:

- Bất Tử Thánh Lệnh là Thánh Chủ đại nhân tự tay tạo ra?

Chu Thượng Vân gật đầu nói:

- Đúng, Thánh Chủ đại nhân vì phòng ngừa quận thành chém giết nhau nên tạo ra một ít Bất Tử Thánh Lệnh. Phe nào thấy Bất Tử Thánh Lệnh phải ngừng đánh, nếu không đó là xem thường Thánh Chủ đại nhân, sẽ nhận trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Nghe Chu Thượng Vân giải thích Cảnh Ngôn mới hiểu thì ra Bất Tử Thánh Lệnh xuất hiện là vì phòng ngừa quận thành đánh nhau.

Ví dụ như quận thành khác muốn công kích Lam Khúc quận thành, Chu Thượng Vân lấy ra Bất Tử Thánh Lệnh thì phe tấn công phải ngừng lại lui binh ngay, nếu không sẽ bị Thánh Chủ trừng phạt.

Thánh Chủ làm như vậy vì muốn bảo vệ quận thành nhỏ yếu. Quận thành như Lam Khúc quận khá nhỏ yếu trong chín mươi chín quận thành trên đại lục. Nếu không có Bất Tử Thánh Lệnh bảo vệ thì những quận thành mạnh sẽ nuốt Lam Khúc quận thành.

Cảnh Ngôn ngập ngừng hỏi:

- Quận Vương, Bất Tử Thánh Lệnh chắc không trói buộc ta đi?

Chu Thượng Vân gật đầu nói:

- Đương nhiên, Bất Tử Thánh Lệnh chỉ trói buộc cơ cấu bên quan, như Quận Vương phủ, phủ thành chủ.

Mắt Cảnh Ngôn bắn ra tia sáng:

- Vậy thì tốt! Quận Vương đại nhân, để ta đến đối phó Văn gia đi.

Văn Lam thuê vương bài Ám Dạ ám sát hắn, nếu Cảnh Ngôn không có Càn Khôn tiểu thế giới thì bây giờ đã chết rồi.

Văn gia cấu kết với Triệu gia thuê sát thủ Ám Dạ ám sát gia gia Cảnh Thiên, thù hận này không thể xóa bỏ.

Dù thế nào Cảnh Ngôn quyết san bằng Văn gia.

Chu Thượng Vân nghe Cảnh Ngôn nói vội khuyên:

- Cái gì? Cảnh Ngôn, ngươi đừng làm bậy. Ngươi còn trẻ, với thiên phú Võ Đạo của ngươi không lâu sau có thể bước vào Đạo Sư cảnh, không cần mạo hiểm bây giờ.

Hết chương 499.

Chương 500. Tỏ Ra Yếu Thế

Mộ Liên Thiên cũng khuyên:

- Đúng rồi, Cảnh Ngôn đừng lỗ mãng. Văn gia có Bất Tử Thánh Lệnh của Thánh Chủ nên Quận Vương đại nhân không thể xuống tay, ta là tổng quản Quận Vương phủ cũng không thể giúp ngươi. Tạm gác chuyện này lại, chúng ta bàn bạc kỹ hơn.

Cảnh Ngôn cười nói với hai người:

- Quận Vương đại nhân, tổng quản đại nhân, ta biết các người có ý tốt nhưng hôm nay ta đến thì sẽ không dễ dàng trở lại. Văn gia có là đầm rồng hang hổ thì Cảnh Ngôn này quyết xông vào một lần. Hai vị yên tâm, dù ta không diệt được Văn gia nhưng Văn gia cũng khó giết ta.

Chu Thượng Vân còn muốn khuyên nữa:

- Cảnh Ngôn …

Nhưng Chu Thượng Vân chưa nói ra Cảnh Ngôn đã bay đi.

Cảnh Ngôn cầm Thiên Hỏa kiếm lao thẳng vào Văn Lam lơ lửng trên trời:

- Lão thất phu Văn Lam, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh còn chết trong tay Cảnh Ngôn, Văn Lam tuy là tộc trưởng Văn gia nhưng không thể nào mạnh hơn Ân Tiên Sinh được. Hôm nay dù không diệt được Văn gia cũng phải giết Văn Lam.

Cảnh Ngôn không định ngay từ đầu đã dốc hết sức, hắn khống chế số lượng nguyên khí điều động ra vụ tuyền khoảng

sáu mươi phần trăm.

Quận Vương không thể đối phó Văn gia, Cảnh Ngôn muốn giết Văn Lam nếu đấu cứng ngay mặt thì khó. Trong Văn gia có nhiều cường giả, nghe Quận Vương nói bên trong có lẽ tồn tại ba võ giả Đạo Sư cảnh.

Muốn giết Văn Lam phải dùng chút kế sách.

Văn Lam thấy Cảnh Ngôn húc thẳng vào mình, sắc mặt trầm xuống, mắt lóe tia sáng lạnh quát to:

- Ta chờ xem nhãi ranh nhà ngươi có bao nhiêu năng lực!

Ngoài miệng Văn Lam không coi Cảnh Ngôn ra gì, nhưng trong bụng hết sức cẩn thận. Văn Lam đã nghe lục trưởng lão nói Cảnh Ngôn một chiêu giết phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Hứa Đông Đạo Linh cảnh đỉnh, thực lực đó tuyệt đối không thể khinh thường.

Hơn nữa Văn Lam không tin Ân Tiên Sinh chết vào tay Cảnh Ngôn nhưng đây cũng là điểm đáng ngờ. Nên khi đối mặt Cảnh Ngôn, Văn Lam thận trọng nhiều.

Trong trạch viện Văn gia bay ra các luồng sáng.

- Tiểu tử muốn chết!

- Tiểu tạp chủng dám công kích tộc trưởng Văn gia ta, chịu chết đi!

- Chết cho lão phu!

Trong Văn gia không thiếu cường giả Đạo Linh cảnh, khoảnh khắc mấy chục luồng sáng bao vây Cảnh Ngôn, toàn là võ giả Đạo Linh cảnh.

Nếu một hay ba năm võ giả Đạo Linh cảnh lên thì Cảnh Ngôn không e ngại, nhưng mười mấy võ giả Đạo Linh cảnh liên hợp lực công kích không thể khinh thường.

Cảnh Ngôn nghiêm túc hơn, tính lấy Đại Nhật Vẫn Thạch Trận ra. Đại Nhật Vẫn Thạch Trận bài bố trên trận bàn uy năng yếu hơn Đại Nhật Vẫn Thạch Trận bình thường nhiều, nhưng trong thời gian ngắn không khó đối phó mấy chục võ giả Đạo Linh cảnh. Nên biết Thất Sát Tỏa Hồn Trận cỡ nhỏ có thể làm võ giả Đạo Sư cảnh bình thường nuốt hận.

Đại Nhật Vẫn Thạch Trận là sát trận công kích quần thể, có thể cùng lúc tấn công nhiều mục tiêu. Võ giả Đạo Linh cảnh thực lực yếu kém e rằng không chịu nổi Đại Nhật Vẫn Thạch Trận công kích.

Chưởng viện Đạo Nhất học viện Văn Quảng đứng sau lưng Chu Thượng Vân vèo một cái lao ra, hét to:

- Cảnh Ngôn, ta đến giúp ngươi!

Văn Quảng liên tục vỗ chưởng hai tay lao vào mười mấy cường giả Đạo Linh cảnh Văn gia.

Nhưng dù thực lực Văn Quảng mạnh mẽ muốn giết mười mấy võ giả Đạo Linh cảnh trong thời gian ngắn cũng khó, trong số đó không thiếu cường giả Đạo Linh cảnh đỉnh.

Văn Lam thấy Văn Quảng ra mặt thì ánh mắt thay đổi, tức giận quát:

- Chưởng viện Văn Quảng, ngươi thật sự muốn thành tử địch với Văn gia ta?

Văn Quảng vừa trả lời Văn Lam vừa không ngừng động tác tay:

- Tộc trưởng Văn Lam, Cảnh Ngôn là đệ tử của Đạo Nhất học viện ta, ngươi thuê sát thủ Ám Dạ ám sát Cảnh Ngôn nên biết Văn gia đã kết thù kết oán với Đạo Nhất học viện.

Mấy chục cường giả Đạo Linh cảnh Văn gia đối mặt công kích của võ giả Đạo Sư cảnh Văn Quảng thì không dám khinh

thường, dốc hết sức cùng nhau ứng đối.

Văn Lam lại chuyển sang chú ý Cảnh Ngôn:

- Tiểu tạp chủng, chịu chết đi!

Một luồng sáng lam bắn ra trước mặt Văn Lam, đó là thanh trường kiếm màu lam.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm trường kiếm màu lam trong tay Văn Lam, mắt lóe tia nóng bỏng:

- Lại một món đạo khí!

Hơi thở đạo khí khác với pháp khí, Văn Lam vừa lấy ra đạo khí liền có uy năng kinh người khuếch tán.

- Thánh Quang kiếm pháp!

- Hư Viêm!

Thiên Hỏa kiếm trong tay Cảnh Ngôn tăng vọt kiếm quang vắt qua không trung quét hướng Văn Lam.

Khí thế Văn Lam trầm xuống, nguyên khí toàn thân tăng vọt, kiếm quang lam trướng lớn chớp mắt nhuộm bầu trời thành màu lam nhạt:

- Hừ! Tài mọn cũng dám lộ ra trước mặt ta!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Hai người va chạm, ánh sáng rực rỡ, uy năng không gì sánh bằng.

Trong va chạm Cảnh Ngôn bay ra, hộc búng máu, mặt trắng bệch.

Một kiếm đánh bay Cảnh Ngôn làm Văn Lam yên lòng:

- Ha ha ha! Có chút thực lực cũng dám càn rỡ trước mặt ta, thứ không biết sống chết!

Mới rồi Văn Lam còn tưởng thực lực của Cảnh Ngôn không thua gì mình, gã sinh lòng kiêng dè. Không ngờ sau đợt giao đấu Cảnh Ngôn bị đánh bay, đã bị thương.

Ngẫm lại vừa rồi mình cẩn thận kiêng dè, Văn Lam thấy tức giận. Không đợi Cảnh Ngôn bay về Văn Lam đã đạp không trung đến gần hắn, muốn giết hắn.

Mộ Liên Thiên trợn to mắt sốt ruột rống to:

- Cảnh Ngôn!

Mộ Liên Thiên nhích người định xông lên ngăn lại tộc trưởng Văn gia Văn Lam.

Chu Thượng Vân ngăn cản Mộ Liên Thiên:

- Liên Thiên, đừng hành động thiếu suy nghĩ!

Chu Thượng Vân cũng rất sốt ruột, muốn xông lên giúp Cảnh Ngôn. Nhưng nếu Chu Thượng Vân làm vậy, chờ đợi gã là tai họa ngập đầu đổ xuống Quận Vương phủ. Mộ Liên Thiên là tổng quản Quận Vương phủ, cũng có thân phận người nhà nước, không thể để gã xông lên giúp Cảnh Ngôn đối phó Văn Lam.

Mộ Liên Thiên biết ý Chu Thượng Vân, nhưng bảo gã trơ mắt nhìn Cảnh Ngôn bị giết thì gã không làm được:

- Nhưng mà …

Hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đứng ra:

- Mộ tổng quản, để cho ta.

Dứt lời hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đã xông lên cản đường Văn Lam.

Thấy hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến ra tay Mộ Liên Thiên thở phào nhẹ nhõm, căng thẳng nhìn chiến trường.

Chợt một luồng sáng cực nhanh từ sâu trong trạch viện Văn gia bắn ra.

- Ha ha ha! Văn gia ta lâu rồi không náo nhiệt như vậy, lão phu cũng đến góp vui đi.

Chưa dứt lời bóng người đã đến chiến trường, người này mặc trường bào màu xám, hơi lọm khọm nhưng khí thế cực kỳ bàng bạc.

Đám cường giả Văn gia thấy bóng người này xuất hiện, cung kính chào:

- Thái thượng trưởng lão!

Hết chương 500.

Chương 501. Không Thích Hợp

Lão giả bay ra từ nơi sâu trong nội viện Văn gia đúng là một vị thái thượng trưởng lão của Văn gia. Một cường giả Đạo Sư cảnh đáng sợ.

Là thái thượng trưởng lão của gia tộc, lão hầu như không quan tâm chuyện lặt vặt gì. Nhưng khi gia tộc gặp phải nguy cơ sống còn, thân là thái thượng trưởng lão, lão tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Người Văn gia khi thấy thái thượng trưởng lão của tộc mình xuất hiện liền chấn động, vẻ mặt ai nấy đều đầy cuồng nhiệt, sùng kính.

Thái thượng trưởng lão này nhìn chằm chằm Lâm Thanh, hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến, nói:

- Lâm Thanh hội trưởng, lâu rồi không gặp, ngươi vẫn không hề thay đổi chút nào.

- Văn Nho trưởng lão cũng tinh thần như thế, giống hệt mười năm trước đây.

Lâm Thanh vốn tính đi ngăn Văn Lam công kích Cảnh Ngôn nhưng hiện tại Văn Nho, thái thượng trưởng lão của Văn gia xuất hiện. Dù Văn Nho chưa ra tay nhưng đã làm Lâm Thanh không thể ngăn cản hành động của tộc trưởng Văn gia, Văn Lam được nữa.

Cơ thể thái thượng trưởng lão Văn Nho gầy còm, khí thế mênh mông nói:

- Không ngờ rằng gặp lại chúng ta lại trở thành kẻ thù của nhau. Lâm Thanh hội trưởng, ngươi thật muốn ra mặt vì tên thanh niên tên Cảnh Ngôn kia sao?

- Ha ha, vấn đề này còn phải xem Văn Nho ngươi thấy thế nào. Ta muốn bảo vệ Cảnh Ngôn. Văn gia muốn giết Cảnh Ngôn. Văn Nho trưởng lão ngươi thấy sao?

Dù Lâm Thanh đang cười thản nhiên nhưng nguyên khí cả người đã sớm được điều động, có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Khí tức Văn Nho ngưng lại, đánh một chưởng móc về phía gáy Lâm Thanh nói:

- Vậy để ta tới lãnh giáo tu vi của Lâm Thanh hội trưởng một chút đi!

…

Bên kia.

Văn Lam tức giận quát lớn:

- Cảnh Ngôn tiểu tặc, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!

Lúc Lâm Thanh lắc người xông tới Văn Lam đã tạm thời dừng chuyện tấn công Cảnh Ngôn của mình lại. Đúng lúc Văn Lam chuẩn bị ngăn cản Lâm Thanh thì thấy thái thượng trưởng lão của Văn gia, Văn Nho xuất hiện, gã tự nhiên có thể tiếp tục ra tay với Cảnh Ngôn.

Khóe môi Cảnh Ngôn nhuốm máu, ánh mắt lại vô cùng kiên nghị, khí thế không hề thua Văn Lam, nói:

- Lão thất phu Văn Lam kia, ngươi muốn giết ta cũng không phải đơn giản như vậy!

Mộ Liên Thiên lo lắng khẽ gầm lên:

- Không xong!

Khoảng cách giữa Văn Lam và Cảnh Ngôn hiện tại đã rất gần, cho dù Mộ Liên Thiên giờ có ra tay cũng không ngăn được Văn Lam công kích Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn ban nãy bị một kiếm của Văn Lam đánh bay, vậy Cảnh Ngôn giờ có thể chặn được một kiếm thứ hai này của Văn Lam sao?

Trong mắt Chu Thượng Vân cũng xuất hiện một tia lo âu.

Chu Thượng Vân hơi căm tức. Không chỉ tức Văn gia, cũng là tức Cảnh Ngôn!

Ban nãy Chu Thượng Vân cũng từng khuyên Cảnh Ngôn nhưng Cảnh Ngôn lại không nghe. Bây giờ Chu Thượng Vân có muốn cũng không thể ra tay giúp Cảnh Ngôn được.

- Hôm nay sợ rằng Cảnh Ngôn sẽ bị Văn Lam giết chết!

- Đúng vậy. Thực lực Cảnh Ngôn thật sự rất mạnh, không ngờ hắn có thể chặn được một kiếm của tộc trưởng Văn gia. Nhưng chênh lệch hai bên rất rõ ràng, kiếm thứ hai này chỉ sợ sẽ giết chết Cảnh Ngôn.

- Trong Lam Khúc quận chúng ta, Cảnh Ngôn thật sự là thiên tài. Nhưng mà Cảnh Ngôn lại quá nôn nóng. Nếu Cảnh Ngôn có thể đợi mấy chục năm, đợi lúc hắn trở thành võ giả Đạo Sư cảnh thì đối phó Văn gia sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Không ít võ giả đứng xem chung quanh đều lắc đầu thở dài.

Ánh mắt đám người tộc trưởng Lục gia, Quan Nhạc lại lấp lóe ánh sáng, nhìn chằm chằm cuộc chiến của Văn Lam và Cảnh Ngôn. Họ đều thầm mong Cảnh Ngôn bị Văn Lam đánh chết.

- Ầm ầm!

Kiếm quang màu lam và đỏ lại va chạm với nhau.

Theo vụ nổ do hai thanh kiếm va chạm với nhau gây ra, Cảnh Ngôn lại bị đánh bay đi. Lúc này, Cảnh Ngôn văng ngược lại xa hơn, miệng phun máu tươi, sắc mặt trắng bệch. Nhìn qua Cảnh Ngôn bị thương rất nặng.

Nhưng khi Văn Lam công kích tới, Cảnh Ngôn lại đỡ được, không bị giết chết.

Đôi mắt Văn Lam trợn to, hung tợn mắng một câu:

- Mệnh tiểu tạp chủng ngươi quả thật cứng rắn!

Lời còn chưa dứt Văn Lam lại nhằm về phía Cảnh Ngôn.

Văn Lam đánh ra hai kiếm liên tục liền hoàn toàn trầm tĩnh lại. Văn Lam có thể cảm giác được nguyên khí Cảnh Ngôn đang bạo động, nguyên khí khắp người đều trở nên vô cùng không ổn định.

Thực rõ ràng, Cảnh Ngôn bị thương không nhẹ!

Để ngừa xảy ra chuyện nằm ngoài ý muốn, Văn Lam muốn nhanh chóng chém ra kiếm thứ ba, giết chết Cảnh Ngôn.

Văn Lam sợ lãng phí thời gian nên lập tức tăng tốc tới mức cực hạn, xông lại gần Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hít một hơi thật sâu, đôi mắt đỏ đậm, gầm:

- Lão thất phu, ta liều mạng với ngươi!

Sau khi nói xong, Cảnh Ngôn chủ động đánh về phía Văn Lam. Bộ dáng tựa như đã hoàn toàn mất đi lí trí.

- Tiểu tạp chủng, chết đi cho ta!

Văn Lam thấy Cảnh Ngôn nhằm về phía mình liền vui vẻ. Văn Lam chỉ cho rằng Cảnh Ngôn đã điên cuồng, hoàn toàn đánh mất lí trí cùng sức phán đoán, chỉ muốn liều mạng với mình.

Trong lòng Văn Lam hoàn toàn không hề đề phòng gì. Trong mắt Văn Lam, khi mình chém ra kiếm thứ ba chắc chắn có thể chém chết Cảnh Ngôn. Giết được Cảnh Ngôn xem như bỏ được một mối họa lớn trong lòng Văn gia.

- Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Ngôn vừa phi hành vừa vận chuyển Thiên Không Chi Dực nhị tầng. Tốc độ Cảnh Ngôn lập tức tăng vọt, nhanh chóng tới gần Văn Lam.

Văn Lam thấy Cảnh Ngôn đột nhiên gia tốc, theo bản năng nghĩ:

- A? Tốc độ tên tiểu tử này thật nhanh! Dường như tốc độ của hắn so với lúc ta toàn lực phi hành còn nhanh hơn chút. Xem ra Cảnh Ngôn đã tu luyện võ học thân pháp tương đối đặc biệt!

Nhưng dù nghĩ vậy Văn Lam cũng không quá để ý.

Tốc độ nhanh nữa thì sao?

Nếu Cảnh Ngôn xoay người chạy trốn vậy có lẽ gã còn đuổi không kịp. Nhưng Cảnh Ngôn lại xông về phía gã, vậy xông càng nhanh, chết càng mau mà thôi!

- Ha ha… Chết đi!

Kiếm thứ ba của Văn Lam rốt cục đánh ra. Kiếm quang màu lam tựa như một tia chớp xanh mang theo khí tức hủy diệt nhanh chóng quét về phía Cảnh Ngôn.

Mà Cảnh Ngôn cũng giống như đã thúc dục toàn bộ nguyên khí. Thân Thiên Hỏa Kiếm bùng nổ kiếm quang màu đỏ cuồn cuộn dâng trào.

- Xích!

Cảnh Ngôn đem Thiên Hỏa Kiếm quăng thẳng về phía kiếm quang màu xanh kia.

- Phanh!

Hai lực lượng đáng sợ va chạm, hai luồng kiếm quang không ngừng đấu đá đánh nát lẫn nhau. Một lát sau, Thiên Hỏa Kiếm màu đỏ bị kiếm quang màu xanh đánh bay.

Mà thân pháp Thiên Không Chi Dực của Cảnh Ngôn vẫn chưa hề đình chỉ. Cơ thể Cảnh Ngôn vẫn xông về phía tộc trưởng Văn gia, Văn Lam với tốc độ đáng sợ.

- Xảy ra chuyện gì?

- Không thích hợp!

Văn Lam đột nhiên ý thức được mọi chuyện có vẻ không đúng. Văn Lam nhíu nhíu mày, ánh mắt nghi hoặc.

Bị kiếm thức ba này của mình công kích, Cảnh Ngôn không phải nên bị mình chém chết sao?

Tuy Cảnh Ngôn đều quăng vũ khí của bản thân ra ngoài nhưng điều đó cũng không thể thay đổi việc Cảnh Ngôn bị giết chết đi?

Văn Lam cảm giác được kiếm thứ ba Cảnh Ngôn thi triển có uy lực dường như mạnh hơn hai kiếm đầu tiên rất nhiều.

Võ học Văn Lam thi triển vậy mà không thể mạnh mẽ đánh tan võ học của Cảnh Ngôn ngay lập tức, càng không hề đánh bay Cảnh Ngôn ra ngoài như hai lần trước.

- Tiểu tạp chủng này muốn làm gì?

Văn Lam không có bao nhiêu thời gian tự hỏi rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Thân ảnh Cảnh Ngôn đã xuất hiện cách Văn Lam ba mươi thước!

Chút khoảng cách ấy với tốc độ Cảnh Ngôn hiện tại có thể vượt qua chỉ trong nháy mắt!

Hết chương 501.

Chương 502. Chém Chết Văn Lam

Không có thời gian nghĩ nhiều, cánh tay Văn Lam vung lên, trường kiếm màu lam trong tay đánh tới Cảnh Ngôn, để lại một vệt rạn màu đen ghê người trong không gian nơi nó đi qua.

Trên thực tế, lúc này không những Văn Lam không quá rõ tình huống, ngay cả những người vây xem cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Kiếm thứ ba của Văn Lam hiển nhiên không tạo ra tổn thương thực chất nào cho Cảnh Ngôn. Nhưng tại sao Cảnh Ngôn lại muốn vọt tới gần Văn Lam?

Vũ khí của Cảnh Ngôn đều bị hắn quăng ra ngoài, chẳng lẽ Cảnh Ngôn muốn tiếp cận Văn Lam rồi dùng tay không đánh nhau với Văn Lam?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Ngay tại lúc đầu óc tất cả mọi người đều lơ mơ không quá rõ dụng ý Cảnh Ngôn thì trong tay Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện một đoản kiếm màu đen. Sát ý quanh quẩn trên thanh kiếm, pháp văn trải rộng.

- Thánh Quang Kiếm Pháp!

- Hư Viêm!

- Thiểm Linh!

- Kiếm ý!

Tại thời khắc đó, Cảnh Ngôn gần như đem tất cả thủ đoạn mình có thi triển ra.

Không có cách, Cảnh Ngôn muốn giết Văn Lam thì nhất định phải nhanh. Ban nãy Cảnh Ngôn cố ý yếu thế cũng chỉ vì một chiêu đột ngột lúc này.

Tuy tu vi Văn Lam hơi yếu hơn vương bài Ám Dạ, Ân Tiên Sinh một chút nhưng dù sao Văn Lam cũng là võ giả Đạo Sư cảnh.

Hơn nữa Văn Lam là tộc trưởng Văn gia, con bài chưa lật trong tay gã chỉ sợ không ít. Nếu Cảnh Ngôn vừa đối mặt liền chơi cường công thì một khi Văn Lam bị vây vào thế hạ phong kia chắc chắn sẽ xuất hiện rất nhiều biến cố.

Cho tới bây giờ, cường giả Đạo Sư cảnh của Văn gia chỉ mới xuất hiện hai người. Hẳn còn có một võ giả Đạo Sư cảnh đang ẩn nấp chưa xuất hiện. Cho nên nếu muốn giết Văn Lam, sách lược của Cảnh Ngôn đang dùng là hợp lí nhất.

Khi Cảnh Ngôn thúc giục nguyên khí tới mức tận cùng, ra hết thủ đoạn thì sắc mặt Văn Lam lập tức thay đổi.

Văn Lam cảm giác mình không thể ngăn được đòn tấn công này của Cảnh Ngôn. Hơn nữa Cảnh Ngôn không chỉ có tốc độ thân pháp nhanh, tốc độ công kích cũng nhanh hơn ban nãy rất nhiều. Văn Lam dù có muốn lui về sau tránh đi một phần kiếm quang cũng không được.

- Không!

- Đáng chết!

- Tiểu tạp chủng, ngươi dám ám toán ta!

Nếu lúc này Văn Lam còn nhìn không ra ban nãy Cảnh Ngôn cố ý yếu thế thì Văn Lam cũng quá ngu xuẩn.

Nhưng cũng chính vì nhìn ra điểm này nên Văn Lam mới tức điên lên.

Nơi Văn Lam gã và Cảnh Ngôn chém giết lẫn nhau đã rời xa đình viện Văn gia. Cho dù cường giả Văn Lam có muốn tới cứu viện cũng đã không kịp.

Khóe miệng Cảnh Ngôn xuất hiện một nụ cười lạnh:

- Lão thất phu, đi chết đi!

- Phập!

- Phốc phốc!

Văn Lam cố gắng ngăn cản. Nhưng chỉ chống đỡ chưa được một chớp mắt đã bị kiếm quang màu đen của Cảnh Ngôn đánh bại.

Quầng sáng màu đen liền đâm xuyên qua cơ thể Văn Lam!

Cảnh Ngôn dốc hết toàn lực, ngay cả Ân Tiên Sinh đều không ngăn được huống gì là Văn Lam tu vi mới chỉ Đạo Sư cảnh sơ kỳ?

Huống hồ đoản kiếm màu đen trong tay Cảnh Ngôn cũng chính là đạo khí. Uy thế của nó đáng sợ hơn Thiên Hỏa Kiếm nhiều lắm.

Nếu Văn Lam có thể ngăn được đó mới là việc lạ.

Bởi vì Văn Lam không hề chuẩn bị chút nào nên gã ngay cả thời gian sử dụng thủ đoạn bảo mệnh cũng không có!

Trên phía chân trời, cơ thể Văn Lam run mạnh rồi sau đó ngã nhào xuống dưới!

Mọi người thấy một màn như vậy đều ngây ra. Cảnh đang diễn ra trước mặt hiển nhiên không ai ngờ tới được. Ngoại trừ Cảnh Ngôn, ngay cả Mộ Liên Thiên, người tương đối hiểu biết Cảnh Ngôn đều không thể ngờ được chuyện này.

Chu Thượng Vân khẽ nói:

- Văn Lam bị Cảnh Ngôn giết?

Mộ Liên Thiên gật đầu nói:

- Văn Lam dường như chết thật rồi.

Ban nãy nội tâm Mộ Liên Thiên còn nóng như lửa đốt, lo âu vô cùng, chỉ sợ Cảnh Ngôn bị Văn Lam giết chết. Không ngờ tình huống lại đột nhiên thay đổi, chết cũng là tộc trưởng Văn gia, Văn Lam.

Ánh mắc tộc trưởng Lục gia cũng dại ra:

- Làm sao có thể? Thực lực Cảnh Ngôn…

Tộc trưởng Viên gia hoảng sợ nói:

- Tiểu tử này thật sự có thực lực chém giết võ giả Đạo Sư cảnh? Vậy vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh kia cũng thật bị Cảnh Ngôn giết?

Tộc trưởng Thái gia cũng biến sắc nói:

- Thật là đáng sợ! Vừa rồi thì ra Cảnh Ngôn cố ý tỏ ra yếu thế với Văn Lam để Văn Lam bớt cảnh giác. Tâm cơ thật đáng sợ!

Trong những người này, sắc mặt khó xem nhất chính là chưởng viện Thần Phong Học Viện, Quan Nhạc.

Quan Nhạc vừa kinh hãi cũng vừa thấy hơi may mắn.

Khi trước trong Quận Vương phủ, sau khi Cảnh Ngôn giết chết phó hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lưu Đông, Quan Nhạc từng nghi ngờ Cảnh Ngôn. Cảnh Ngôn khi ấy nói nếu Quan Nhạc gã không phục cũng có thể tới đánh một trận!

May mắn Quan Nhạc gã không chấp nhận, nếu như đồng ý vậy kết quả cũng thật khó nói.

Những võ giả vây xem xa xa thì lập tức sôi trào.

Tuy họ tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình nhưng trong lúc nhất thời ai cũng thấy khó có thể tin.

Tộc trưởng Văn gia, Văn Lam liền chết như thế?

Tộc trưởng Văn gia, một trong tứ đại thế gia của Lam Khúc quận thành liền chết như thế?

Hơn nữa còn bị một võ giả mới hai mươi tuổi giết chết?

Trong lòng những võ giả nơi đây, Văn Lam tuyệt đối là cao cao tại thượng,muốn nhìn cũng nhìn không tới. Không ai có thể nghĩ tới cường giả như Văn Lam lại sẽ chết. Hơn nữa còn chết đột nhiên, gọn ghẽ đến thế!

Đây chính là một cường giả Đạo Sư cảnh đó!

Toàn bộ Lam Khúc quận cũng không có bao nhiêu cường giả Đạo Sư cảnh cả!

- Tộc trưởng…

Vô số người Văn gia sau khi ngây ra liền rống lên giận dữ.

Cơ thể Văn Lam từ trên cao rơi xuống nhưng chưa chạm đất đã có người Văn gia điên cuồng xông tới, muốn đón lấy thi thể Văn Lam mang về.

- Hừ!

Ánh mắt Cảnh Ngôn đảo qua, cơ thể chợt lóe, nhanh chóng tới điểm rơi của Văn Lam trước.

Cảnh Ngôn nhìn vô số người Văn gia đang vọt tới liền chém một kiếm qua.

Nơi kiếm quang quét qua, không ai có thể ngăn cản. Chỉ một kiếm, võ giả Văn gia đã chết hơn trăm người.

Cảnh Ngôn đột nhiên lột tu di giới chỉ trên tay Văn Lam xuống. Cảnh Ngôn tự nhiên không có bất cứ hứng thú gì với thi thể Văn Lam. Thứ Cảnh Ngôn hứng thú chính là giới chỉ trên tay tộc trưởng Văn gia, Văn Lam này.

- Tiểu súc sinh, ngươi muốn chết!

Vẻ mặt đạm mạc của thái thượng trưởng lão Văn gia, Văn Nho đang giao chiến với hội trưởng Lâm Thanh liền trở nên dữ tợn, đôi mắt đỏ đậm nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm. Cơ thể lão run run, hiển nhiên đang phẫn nộ tới cực điểm.

Văn Nho đương nhiên không ngờ được Văn Lam sẽ bị Cảnh Ngôn giết chết.

Ban nãy khi Cảnh Ngôn giao thủ với Văn Lam đều bị vây ở thế hạ phong, nhìn qua căn bản không đỡ được mấy chiêu nên thái thượng trưởng lão Văn Nho cũng không hề để ý. Văn Nho cảm thấy Cảnh Ngôn sẽ nhanh chóng bị Văn Lam giết rớt!

Nhưng kết quả lại nằm ngoài dự đoán của Văn Nho!

Văn Nho vừa gầm lên liền muốn xông về phía Cảnh Ngôn!

- Văn Nho trưởng lão, ngươi đang giao thủ với ta, chẳng lẽ là khinh thường ta sao?

Lâm Thanh thấy Văn Nho muốn rời khỏi cuộc chiến liền quát lên. Tốc độ công kích của Lâm Thanh chợt tăng nhanh, cản Văn Nho lại.

- Lâm Thanh, ngươi thực sự muốn không chết không ngừng với Văn gia ta sao?

Thực lực Văn Nho tương đương với Lâm Thanh. Hai người quả thật không thể phân ra thắng bại trong thời gian ngắn. Nếu Lâm Thanh đánh hết sức, Văn Nho lão thật sự không thể thoát thân cho nên Văn Nho chỉ có thể lo lắng gào thét.

Lâm Thanh cười, lắc đầu nói:

- Văn Nho trưởng lão nói sai rồi. Chẳng lẽ ngươi quên ban nãy ngươi đã nói chúng ta là kẻ thù sao?

- Rống!

Lúc này lại xuất hiện một tiếng thét truyền ra từ trong đình viện Văn gia. Ngay sau đó, một thân ảnh màu bạc mang theo một quầng sáng bạc phóng lên cao.

Hết chương 502.

Chương 503. Uy Thế Đại Nhật Vẫn Thạch

Lại là một cường giả Đạo Sư cảnh!

Ngay tại lúc lão giả mặc trường bào màu bạc kia lao ra, ánh mắt Cảnh Ngôn liền tập trung vào trên người lão.

Nguyên khí cuồn cuộn truyền ra từ trên người lão khiến tim người ta đập nhanh hơn. Ánh mắt Cảnh Ngôn cũng trở nên vô cùng ngưng trọng.

Tuy Cảnh Ngôn không thể xác định cảnh giới tu vi của người này nhưng Cảnh Ngôn bỗng cảm thấy thực lực của thái thượng trưởng lão Văn gia kia dường như còn muốn cao hơn thái thượng trưởng lão Văn Nho xuất hiện ban nãy.

Cảnh Ngôn liếc mắt nhìn về phía Chu Thượng Vân.

Chu Thượng Vân từng nhắc tới trong Văn gia hẳn không có võ giả vượt qua cảnh giới Ân Tiên Sinh. Nhưng lão giả mặc trường bào màu bạc này lại hình như là cường giả Đạo Sư cảnh hậu kì vô cùng đáng sợ.

Cảnh Ngôn người mang thần công đệ nhất thiên hạ cho nên rất nhạy bén trong việc cảm ứng khí cơ. Cảnh Ngôn cảm nhận được dao động của khí tức vượt qua Ân Tiên Sinh từ trên người lão giả mới xuất hiện.

- Văn Lam!

Ánh mắt lão giả mặc trường bào màu bạc kia dừng trên thi thể Văn Lam nằm trên mặt đất, trong thanh âm lộ ra một cảm xúc bi thương.

Ngay sau đó, ánh mắt lão trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm vào người Cảnh Ngôn.

Lão giả kia mở miệng nhấn từng chữ:

- Văn Hướng Thiên ta bế quan ba mươi năm, không hỏi chuyện của Văn gia. Nhưng hôm nay ngươi giết Văn Lam con ta, tội không thể tha! Ta muốn đem ngươi bầm thây vạn đoạn!

Trong thanh âm kia nồng nặc sát ý. Mỗi một chữ dừng như được tạo thành từ hàn băng vạn năm. Lửa giận điên cuồng thiêu đốt vần vũ bên cạnh lão.

Văn Hướng Thiên?

Phụ thân của Văn Lam?

Ánh mắt Cảnh Ngôn trợn to, nhìn lão giả kia chằm chằm.

Chu Thượng Vân thoáng nín thở, cũng nhìn Văn Hướng Thiên, nói:

- Văn Hướng Thiên quả nhiên không chết!

Trước kia Chu Thượng Vân nói với Cảnh Ngôn võ giả Đạo Sư cảnh của Văn gia hẳn không vượt qua ba người. Chu Thượng Vân cũng không quá chắc chắn điều đó!

Mà nhân tố không chắc chắn kia chính là Văn Hướng Thiên!

Văn Hướng Thiên đã rất lâu không có xuất hiện cho nên Chu Thượng Vân cũng không biết Văn Hướng Thiên còn sống hay chết rồi.

Vẻ mặt Mộ Liên Thiên trở nên ngưng trọng nói:

- Thực lực Văn Hướng Thiên này rất mạnh, hẳn là vượt qua Văn Nho đi?

Văn Hướng Thiên xuất hiện khiến tất cả võ giả Đạo Sư cảnh, bao gồm của Chu Thượng Vân đều hơi chấn động tinh

thần. Cái tên Văn Hướng Thiên ở hai trăm năm trước từng chấn động Lam Khúc quận thành.

Văn Hướng Thiên, nhân vật chung thời đại với phụ thân Quận Vương Chu Thượng Vân, Chu Thiên. Tính tuổi thì Văn Hướng Thiên phải từ ba trăm tuổi đến bốn trăm tuổi. Là một lão già hàng thật giá thật.

- Thái thượng trưởng lão, giết chết tiểu súc sinh kia đi!

- Giết chết Cảnh Ngôn!

…

Người Văn gia đều gầm lên:

- Giết chết tên tiểu tạp chủng Cảnh Ngôn kia!

Tộc trưởng gia tộc họ đều bị Cảnh Ngôn xử lí, hận ý kia quả thật có thể hiểu.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm Văn Hướng Thiên, đoản kiếm màu đen trong tay bị nguyên khí thúc dục chấn động ong ong ra tiếng.

Tâm niệm vừa động, Cảnh Ngôn thu đoản kiếm kia lại, một thanh trường kiếm màu xanh xuất hiện trong tay hắn.

Trường kiếm màu xanh này chính là đạo khí ban nãy Văn Lam sử dụng. Đoản kiếm màu đen tuy cũng là đạo khí nhưng dù sao đoản kiếm Cảnh Ngôn sử dụng cũng hơi không được tự nhiên.

- Vèo!

Văn Hướng Thiên mở rộng hai tay, một đạo hắc quang bắt đầu xuất hiện. Ngưng mắt nhìn có thể thấy trong hắc quang có một thanh trường phủ như ẩn như hiện.

Chuôi trường phủ kia không biết đã tàn sát bao nhiêu tính mạng võ giả, nhuốm máu bao nhiêu người. Sát ý từ nó tỏa ra

tận trời, khắp không gian đều bị sát ý đáng sợ bao trùm.

Cùng lúc đó, rất nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên trong đình viện Văn gia cũng đều tụ tập lại một chỗ.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên của Văn gia ước chừng mấy trăm người. Bọn họ tụ lại, nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn. Hiển nhiên là chuẩn bị liên thủ công kích Cảnh Ngôn.

Tuy bọn họ không thể phi hành nhưng thi triển võ học trên mặt đất cũng có thể công kích võ giả trên bầu trời.

Nếu là công kích rời rạc, Cảnh Ngôn hoàn toàn không quan tâm. Nhưng nếu mấy trăm võ giả Tiên Thiên thi triển võ học đồng thời công kích thì năng lượng nó tạo ra cũng rất đáng sợ. Ngay cả võ giả Đạo Sư cảnh cũng phải tạm lánh, không dám cứng rắn đỡ.

- Cư nhiên tụ tập lại?

- Thật sự là không biết sống chết!

Cảnh Ngôn nhìn thấy mấy trăm võ giả Tiên Thiên tụ tập lại liền cười lạnh.

Này quả thật hợp ý Cảnh Ngôn hắn!

Không hề do dự, Cảnh Ngôn liền truyền một cỗ nguyên khí vào trong trận bàn. Nháy mắt, trận bàn liền biến lớn rồi nhanh chóng xoay tròn. Cánh tay Cảnh Ngôn vung lên, trận bàn nhanh chóng từ trên cao phủ xuống dưới.

- Bùm!

Một cỗ khí tức khủng bố từ trong trận bàn trào ra. Mấy trăm võ giả cảnh giới Tiên Thiên bên dưới không kịp tự hỏi liền bị một đạo năng lượng màu vàng đất bao phủ.

Cảnh Ngôn khẽ quát:

- Mở!

Ánh sáng màu vàng đất đang bao phủ mấy trăm võ giả Tiên Thiên kia chợt sôi trào lên.

Tất cả mọi người ngây người!

Người hơi có kiến thức đều có thể nhận ra thứ Cảnh Ngôn thả ra chính là trận bàn trận pháp. Mà võ giả Tiên Thiên Văn gia tụ tập lại bên dưới đều bị trận pháp bao trùm.

Bọn họ đều nhìn chằm chằm ánh sáng kia.

- Ầm ầm ầm…

Một cục vẫn thạch cực lớn từ trên trời giáng xuống, hung hăng đập về phía võ giả Tiên Thiên của Văn gia.

Võ giả Tiên Thiên của Văn gia đương nhiên cũng cảm thấy được không ổn. Bọn họ phát hiện vẫn thạch vẫn rơi từ trên đầu xuống, vẻ mặt cả đám ngưng trọng vội vàng lấy vũ khí ra thi triển võ học muốn chống lại.

Nhưng dù họ đã cố gắng hết sức cũng chỉ khiến tốc độ rơi của vẫn thạch giảm bớt, muốn đánh tan chúng cũng cực kì khó khăn.

- Phốc!

Vẫn thạch rơi xuống đất, Tiên Thiên của Văn gia bị đập ngã xuống đất. Sau khi vẫn thạch biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại những vết máu đỏ sẫm ghê người.

Những vẫn thạch kia được tạo ra từ năng lượng, không phải vật thực cho nên sau khi công kích xong cũng tự động biến mất.

- Ầm ầm ầm!

- Phốc phốc phốc!

Công kích của Đại Nhật Vẫn Thạch Trận hiển nhiên cũng vừa mới bắt đầu.

Nếu là một đám võ giả Đạo Linh cảnh rơi vào trận vậy còn có thể chống cự một phần. Nếu hợp tác với nhau ít nhất có thể ngăn cản được một đoạn thời gian. Nhưng đang bị trận pháp vây quanh chính là một đám võ giả Tiên Thiên. Cho dù là Tiên Thiên đỉnh cao cũng ngăn không được công kích của Đại Nhật Vẫn Thạch Trận.

Cũng do bọn chúng muốn chết!

Nếu bọn họ tách nhau ra vậy Đại Nhật Vẫn Thạch Trận kia cũng không bao phủ được bao nhiêu, công kích cũng không được nhiều. Nhưng bọn họ lại tụ tập mấy trăm người lại với nhau, chuẩn bị liên thủ công kích Cảnh Ngôn.

Ai ngờ được Cảnh Ngôn có một trận pháp loại nhỏ, tương đương làm cho bọn họ tự chui đầu vào rọ.

Chỉ mới qua một hô hấp liền có hơn hai mươi võ giả Tiên Thiên của Văn gia bị đập chết. Mà vẫn thạch ở trên đầu những người còn lại cũng xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Đợt đầu tiên là một khối vẫn thạch. Đợt thứ hai là năm khối vẫn thạch. Đợt thứ ba là hơn hai mươi khối vẫn thạch.

Uy thế Đại Nhật Vẫn Thạch Trận mạnh cỡ nào?

Có thể nói nếu như đại trận không bị phá hư giữa chừng thì mấy trăm võ giả Tiên Thiên của Văn gia kia chỉ sợ không ai sống sót được.

Trận pháp loại nhỏ này ít nhất có thể công kích liên tục trong thời gian hơn một chén trà nhỏ.

Hết chương 503.

Chương 504. Chiến Văn Hướng Thiên

Thấy thành viên gia tộc mình chết thảm như thế, đôi mắt hai thái thượng trưởng lão của Văn gia là Văn Nho cùng Văn Hướng Thiên đều đỏ giống như muốn nhỏ máu.

Chết dưới vẫn thạch đều là võ giả Tiên Thiên của Văn gia!

Cho dù là gia tộc như Văn gia, võ giả Tiên Thiên cũng tuyệt đối xem như lực lượng nòng cốt. Bồi dưỡng ra một võ giả cảnh giới Tiên Thiên tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng. Nó không những cần rất nhiều tài nguyên còn cần võ giả có thiên phú cao mới được.

Nếu như chết là võ giả Hậu Thiên vậy cũng còn đỡ. Dù sao con cháu Văn gia rất nhiều, chết một ngàn hay tám trăm người cũng không phải chuyện lớn gì. Nhưng hiện tại chết đều là võ giả Tiên Thiên!

- Rống!

Văn Nho rống giận liên tục, nhưng lão lại bị Lâm Thanh bám chân, quả thật không thể đi giải cứu thành viên Văn gia đang bị vây trong Đại Nhật Vẫn Thạch Trận.

Văn Hướng Thiên vốn tính toán trực tiếp ra tay giết chết Cảnh Ngôn. Nhưng thấy cảnh con cháu Văn gia bị vây trong Đại Nhật Vẫn Thạch Trận như thế liền xoay người, nhằm về phía Đại Nhật Vẫn Thạch Trận đang phát ra ánh sáng màu vàng đất kia.

- Bùm!

Trường phủ trong tay Văn Hướng Thiên phát ra một đạo ánh sáng màu đen, đập về phía Đại Nhật Vẫn Thạch Trận.

- Bùm!

Vầng sáng màu vàng đất bị ánh sáng màu đen kia công kích liền chấn động kịch liệt.

Nhưng muốn phá hư trận pháp nếu chỉ dựa sức mạnh vậy cũng không dễ dàng như vậy. Thực lực Văn Hướng Thiên tuy mạnh mẽ nhưng cũng không thể phá vỡ Đại Nhật Vẫn Thạch Trận loại nhỏ với ba năm đòn công kích.

Nếu Văn Hướng Thiên hiểu trận pháp, có thể tìm được trận cơ của Đại Nhật Vẫn Thạch Trận thì có thể phá vỡ Đại Nhật Vẫn Thạch Trận thoải mái một chút

Thấy Văn Hướng Thiên muốn phá hư Đại Nhật Vẫn Thạch Trận, Cảnh Ngôn đương nhiên sẽ không đứng nhìn.

Dùng trận pháp chém giết võ giả Văn gia tuy thực tàn khốc nhưng Cảnh Ngôn tuyệt đối sẽ không cảm thấy thương hại.

Trên chiến trường ngươi chết ta sống, ai thương hại được ai?

Quận Vương Chu Thượng Vân nhìn Đại Nhật Vẫn Thạch Trận đầy lúng túng, nội tâm sóng gió ngập trời.

Nếu như khi nãy Cảnh Ngôn có thể nhận ra Cửu Hoa Trận, còn loại bỏ được nó khiến Chu Thượng Vân kinh ngạc thì giờ Chu Thượng Vân quả thật hơi thấy hoảng sợ.

Mộ Liên Thiên chớp chớp mắt, thở ra một hơi nói:

- Cảnh Ngôn này khi nào có được trận pháp loại nhỏ này vậy?

Mộ Liên Thiên vẫn cho rằng Đại Nhật Vẫn Thạch Trận kia là Cảnh Ngôn từ đâu đó có được.

Giá trị một trận pháp công kích sơ cấp loại nhỏ ít nhất cũng trên năm trăm vạn linh thạch. Trong Lam Khúc quận thành, muốn mua cũng mua không được.

Phải biết, giá trị tài liệu Cảnh Ngôn tốn khi bố trí Đại Nhật Vẫn Thạch Trận này đã vượt qua trăm vạn linh thạch.

Đây là vì Cảnh Ngôn có Càn Khôn Trận Đan, có thể tiết kiệm tài liệu mà không ảnh hưởng uy lực của trận pháp. Nếu là trận pháp sư khác bày trận vậy tài liệu tiêu tốn sẽ càng nhiều.

Hơn nữa xác xuất thành công khi trận pháp sư sơ cấp bày loại trận pháp loại nhỏ này cũng không quá cao. Bày trận hai lần thành công một lần đã được coi như rất tốt rồi.

Cộng thêm phí của trận pháp sư, tính sơ qua giá trị một trận pháp loại nhỏ như thế thì năm trăm vạn linh thạch đã xem như thấp.

Chu Triệt trừng mắt, đứng một bên đoán:

- Trận pháp này chỉ sợ do Cảnh Ngôn bố trí ra từ mấy ngày trước.

Mấy ngày trước, khi Cảnh Ngôn ở trong Quận Vương phủ đã từng nhờ y mua giúp tài liệu bày trận cho nên Chu Triệt rất rõ chuyện này. Lúc ấy, Chu Triệt còn bẩm báo với Quận Vương Chu Thượng Vân.

Quan Nhạc nghe Chu Triệt nói thế lập tức hô:

- Cái gì? Tự Cảnh Ngôn bố trí? Sao thế được?

Chu Triệt nhìn Quan Nhạc sau đó quay đầu qua hướng khác, không để ý tới đối phương.

Mộ Liên Thiên cũng há miệng thở dốc:

- Tự Cảnh Ngôn bày trận?

Chu Thượng Vân gật đầu nói:

- Chắc vậy. Mấy ngày trước Cảnh Ngôn có nhờ Chu Triệt mua giúp tài liệu bày trận. Chuyện này ta cũng biết.

Chu Thượng Vân yên lặng đè cảm giác khiếp sợ trong lòng xuống.

Vẻ mặt Chu Triệt khó có thể tin, chậm rãi nói tiếp:

- Đúng. Hơn nữa khi ấy ta hỏi Cảnh Ngôn có phải là trận pháp sư hay không, Cảnh Ngôn nói hắn còn chưa từng bố trí trận pháp bao giờ cho nên muốn thử xem sao. Ta thật không ngờ Cảnh Ngôn thật có thể bày trận thành công.

Chu Triệt đương nhiên sẽ không hoài nghi Cảnh Ngôn nói dối. Bởi vì đó thật không cần thiết.

Nghe Chu Triệt nói vậy, đám người chung quanh đều lập tức ngừng thở.

Cảnh Ngôn này rốt cục là quái vật gì vậy?

Phải biết uy lực trận pháp loại nhỏ tuy không mạnh như trận pháp bình thường nhưng độ khó của nó lại hơn trận pháp bình thường kia nhiều.

Mã Khuê đứng một bên im lặng không nói gì. Vì cho dù là gã cũng không dám cam đoan mình có thể bố trí được trận pháp loại nhỏ.

Đại Nhật Vẫn Thạch Trận Mã Khuê cũng biết, nhưng muốn Mã Khuê bố trí thì với năng lực của gã cũng rất miễn cường. Đương nhiên nếu không tiếc tài liệu thì Mã Khuê cũng tin mình có thể thành công.

Ánh mắt Mã Khuê nhìn phía Cảnh Ngôn hiện giờ đã nhiều mấy phần kính phục.

Cảnh Ngôn này không thể đong đếm bằng lẽ thường. Mã Khuê gã vẫn không cần so sánh với hắn thì hơn.

Tuy Cảnh Ngôn tuổi trẻ nhưng tu vi võ đạo đã có thể chém giết võ giả Đạo Sư cảnh như tộc trưởng Văn gia, Văn Lam. Bản thân Mã Khuê cảm thấy nếu mình đối mặt Cảnh Ngôn tuyệt đối một chiêu cũng không đỡ được.

- Bùm!

Kiếm quang màu lam như một ánh cầu vồng, quét về phía Văn Hướng Thiên.

Văn Hướng Thiên vốn định mạnh mẽ đánh vỡ Đại Nhật Vẫn Thạch Trận nhưng giờ Cảnh Ngôn lại công kích lão khiến Văn Hướng Thiên chỉ có thể quay lại đối phó.

Thực lực Cảnh Ngôn cũng không yếu, ngay cả Văn Hướng Thiên lão nếu không cẩn thận cũng có thể bị thương nặng.

Cho nên tuy Văn Hướng Thiên thấy thành viên Văn gia tử thương thảm trọng trong Đại Nhật Vẫn Thạch Trận nhưng lão cũng chỉ có thể tạm thời buông tha, quay lại đối mặt với Cảnh Ngôn.

- Tiểu tạp chủng, ta giết ngươi trước!

Văn Hướng Thiên giận dữ vô cùng. Sau khi gầm lên liền vung cự chùy trong tay, đánh mạnh về phía Cảnh Ngôn.

- Phanh!

- Phốc phốc phốc!

Cảnh Ngôn vận dụng Thương Khung Đệ Nhất Thần Công toàn lực ứng phó.

Mỗi lần va chạm cơ thể Cảnh Ngôn đều bị đánh bay mấy chục thước. Võ học hai bên va chạm hơn mười lần Cảnh Ngôn đã bị đánh lui hơn trăm thước.

- Tu vi lão thất phu này quả nhiên là Đạo Sư cảnh hậu kì.

Cảnh Ngôn lúc này đã hoàn toàn có thể xác định tu vi Văn Hướng Thiên là Đạo Sư cảnh hậu kỳ.

Thực lực Văn Hướng Thiên mạnh hơn Ân Tiên Sinh một khoảng lớn.

Cảm giác kinh mạch võ đạo cùng vụ tuyền đang chấn động, Cảnh Ngôn vội vàng lặng lẽ thúc dục Cửu Dương Liên Thiên, nhanh chóng khôi phục thương thế.

- Tu vi Văn Hướng Thiên…

Mộ Liên Thiên nhìn chằm chằm vào thân ảnh Văn Hướng Thiên.

Tuy Mộ Liên Thiên không đối mặt trực tiếp với công kích của Văn Hướng Thiên nhưng cảm ứng được năng lượng dao động từ đó Mộ Liên Thiên có thể nhận ra tu vi Văn Hướng Thiên dường như là Đạo Sư cảnh hậu kỳ.

Chu Thượng Vân thấp giọng nói một câu chứng minh suy đoán của Mộ Liên Thiên:

- Không ngờ được cảnh giới Văn Hướng Thiên lại đột phá. Khi ta gặp Văn Hướng Thiên lần trước, lão vẫn chỉ là Đạo Sư cảnh trung kỳ. Hơn nữa Văn Hướng Thiên đã mất gần trăm năm vẫn không thể từ Đạo Sư cảnh trung kì thăng cấp lên Đạo Sư cảnh hậu kỳ. Ta còn nghĩ cả đời này Văn Hướng Thiên cũng không thể đột phá, ai ngờ… Văn Hướng Thiên hiện giờ đã thăng cấp rồi.

Mộ Liên Thiên lại lo lắng:

- Tu vi Văn Hướng Thiên là Đạo Sư cảnh hậu kỳ vậy Cảnh Ngôn chắc chắn không phải đối thủ của Văn Hướng Thiên rồi.

Chu Thượng Vân bất đắc dĩ nói:

- Đừng nói Cảnh Ngôn, ngay cả ta nếu giao thủ với Văn Hướng Thiên bây giờ cũng chưa chắc thắng được.

Tu vi Chu Thượng Vân cũng là Đạo Sư cảnh hậu kỳ.

Hết chương 504.

Chương 505. Văn Hướng Thiên Bi Thảm

- Bùm!

- Bùm!

Uy thế cự chùy trong tay Văn Hướng Thiên vô cùng khủng bố, mỗi cú bổ đều chứa lực lượng kinh người.

Cảnh Ngôn gắng sức hết mức cũng không thể chống lại được hoàn toàn. Cảnh Ngôn đã vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, tìm kiếm nhược điểm trong võ học Văn Hướng Thiên nhưng dù vậy Cảnh Ngôn vẫn bị vây vào thế yếu.

Cơ thể Cảnh Ngôn không ngừng bị đánh bay.

Cũng may Cảnh Ngôn còn có bí pháp Cửu Dương Liên Thiên, có thể khôi phục rất nhanh nếu không tình huống sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Mộ Liên Thiên thầm sốt ruột nhưng cũng không có cách gì. Thứ nhất Mộ Liên Thiên là người bên vương phủ, không thể vi phạm Bất Tử Thánh Lệnh đi giúp Cảnh Ngôn. Thứ hai, cho dù Mộ Liên Thiên liều lĩnh xông tới giúp cũng không thể chống lại cường giả tu vi Đạo Sư cảnh hậu kỳ.

Đám người tộc trưởng Lục gia đều lộ vẻ vui mừng, đôi mắt lóe sáng.

- Chết đi!

- Cảnh Ngôn, mau chết đi!

- Văn Hướng Thiên, thêm chút lực, xử lí thằng nhãi Cảnh Ngôn kia đi!

Nội tâm những người này điên cuồng kêu gào, đương nhiên ở trước mặt Chu Thượng Vân, cả đám cũng không dám mở miệng nói vậy.

Mà rất nhiều võ giả vây xem chung quanh cũng khẽ tụ lại bàn tán.

- Thực lực Cảnh Ngôn thật kinh khủng, ngay cả Văn Lam cũng bị hắn giết chết! Nhưng thái thượng trưởng lão Văn Hướng Thiên của Văn gia này dường như còn mạnh hơn tộc trưởng Văn Lam của Văn gia nhiều.

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn không phải đối thủ của Văn Hướng Thiên!

- Cảnh Ngôn có thể kiên trì bao lâu?

- Nhưng mà dù Cảnh Ngôn có bị giết chết thì Văn gia lần này cũng bị tổn thất nặng nề. Các ngươi xem, trong trận pháp bên kia đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên của Văn gia. Bọn họ đã chết hơn trăm người đi? Những người rơi vào trong đó cũng không biết cuối cùng có mấy người có thể sống sót!

- Tộc trưởng Văn gia đều chết. Sau trận chiến này, Văn gia nguyên khí đại thương, chỉ sợ phải mất rất lâu mới có thể khôi phục.

…

Trong tiếng nghị luận sôi nổi, trình độ dự đoán đòn tấn công của Văn Hướng Thiên của Cảnh Ngôn cũng đạt tới mức tận cùng. Kiếm quang màu xanh cùng phủ quang màu đen đan chéo nơi chân trời, tạo thành một biển sáng hoa mỹ.

Cuồng phong kinh khủng quét qua, ở cách đó mấy ngàn thước cũng có thể cảm nhận được từng đợt lạnh người.

- Chính là lúc này!

Tuy Cảnh Ngôn bị đánh bay liên tục nhưng hắn cũng không hề rối loạn.

Cảnh Ngôn luôn tìm cơ hội!

Võ giả tu vi như Văn Hướng Thiên, trình độ nguyên khí cùng tốc độ cũng cực nhanh, Cảnh Ngôn không thể không cẩn thận ứng đối.

- Phụt!

Động tác Cảnh Ngôn cực nhanh. Ngón tay Cảnh Ngôn chợt búng ra, một đạo hắc quang nhanh chóng vọt về phía Văn Hướng Thiên.

- Hừ, chút tài mọn!

Văn Hướng Thiên thấy một đạo hắc quang từ trên người Cảnh Ngôn bắn ra liền tùy tay bổ một búa tới.

Văn Hướng Thiên biết hắc quang kia là thủ đoạn nào đó của Cảnh Ngôn. Đối mặt với võ giả như Cảnh Ngôn, dù ngoài miệng khinh thường nhưng nội tâm Văn Hướng Thiên cũng không dám lơ là.

Văn Hướng Thiên thấy hắc quang phóng tới liền lập tức thúc dục nguyên khí thi triển võ học hung hăng bổ tới, muốn đanh tan hắc quang ấy từ nơi xa.

Phủ quang màu đen giao nhau với hắc quang của Cảnh Ngôn, đột nhiên một mảnh hư ảnh tràn ra. Có thể thấy trên hư ảnh phủ quang kia xuất hiện một làn sóng gợn.

Nhưng mà hư ảnh kia vẫn nhanh chóng xông tới bao phủ Văn Hướng Thiên!

Trong nháy mắt hư ảnh đã bao trùm toàn bộ vào trong!

Cảnh Ngôn thấy cảnh đó liền cong môi.

Cảnh Ngôn luôn luôn tìm cơ hội, sao có thể khiến Văn Hướng Thiên tránh thoát Thất Sát Khóa Hồn Trận được.

Thời cơ Cảnh Ngôn nắm bắt tốt vô cùng. Đừng nói Văn Hướng Thiên đầu tiên là công kích trận bàn Thất Sát Khóa Hồn Trận nên lãng phí một chút thời gian, cho dù lúc Cảnh Ngôn mới kích phát Thất Sát Khóa Hồn Trận Văn Hướng Thiên liền chọn tránh đi thì tỷ lệ thành công thoát khỏi cũng không đến một phần mười.

Văn Hướng Thiên chọn công kích trận bàn trước, lại lãng phí thời gian khiến Văn Hướng Thiên hoàn toàn lỡ mất thời cơ chạy ra khỏi phạm vi tập trung của Thất Sát Khóa Hồn Trận.

Cảnh Ngôn thấy Văn Hướng Thiên rơi vào trong Thất Sát Khóa Hồn Trận liền nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nói thật, nếu như không có trận pháp này, Cảnh Ngôn chỉ dựa vào tu vi bản thân đánh nhau với Văn Hướng Thiên thì người thắng cuối cùng chắc chắn là Văn Hướng Thiên.

Tu vi Cảnh Ngôn hiện tại có thể chém giết đa số võ giả Đạo Sư cảnh trung kỳ nhưng nếu so với võ giả Đạo Sư cảnh hậu kỳ cũng còn kém không ít.

- Tiểu súc sinh, ngươi dám ám toán ta!

Văn Hướng Thiên bị Thất Sát Khóa Hồn Trận bao phủ lập tức liền nhận ra tình trạng nguy hiểm mình đang gặp. Văn Hướng Thiên rống giận liên tục trong trận, đôi mắt đỏ bừng, vẻ mặt vô cùng dữ tợn.

Cảnh Ngôn đứng ngoài trận, hít sâu một hơi lạnh lùng nói:

- Lão thất phu, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Bây giờ, đám người Văn gia trong trạch viện Văn gia đều thấy lạnh cả người.

Chỉ cần đầu óc bình thường đều có thể nhìn ra thái thượng trưởng lão Văn Hướng Thiên của Văn gia bọn họ đã bị Cảnh Ngôn dùng một trận pháp đánh lén.

Đầu tiên là mấy trăm con cháu Văn gia cảnh giới Tiên Thiên bị một trận pháp có tính công kích quần thể vây khốn, hiện tại ngay cả Văn Hướng Thiên cũng bị rơi vào trong trận pháp.

Người Văn gia đều trở nên bối rối!

Đám người Chu Thượng Vân lúc này cũng lặng im không nói gì.

Bọn họ cũng không biết nên nói gì cho phải. Trên người Cảnh Ngôn lại có hai cái trận pháp loại nhỏ!

Trước đó là một loại trận pháp có tính công kích quần thể. Bây giờ Cảnh Ngôn lại lấy ra một trận pháp khác dường như có tính công kích đơn thể!

Văn Hướng Thiên kia cũng thật xui xẻo. Rơi vào trong trận pháp, cho dù Văn Hướng Thiên là võ giả Đạo Sư cảnh hậu kỳ chỉ sợ cũng phải chịu áp lực cực lớn.

Phải biết, cho dù là trận pháp công kích loại nhỏ bình thường nhất cũng có khiến võ giả Đạo Sư cảnh bình thường nuốt hận mà chết. Cho nên dù trận pháp này không thể giết chết Văn Hướng Thiên thì cũng chắc chắn có thể khiến Văn Hướng Thiên gặp phiền toái lớn vô cùng.

Chu Thượng Vân nhìn về phía Mã Khuê vẻ mặt phức tạp đứng bên, hỏi:

- Mã tiên sinh, trận pháp này là loại trận pháp nào?

Ánh mắt Mã Khuê xoay chuyển, trầm giọng nói:

- Chắc là Thất Sát Khóa Hồn Trận, một loại trận pháp sơ cấp vô cùng mạnh. Võ giả tu vi Đạo Sư cảnh sơ kì rơi vào đó

hầu như không thể sống sót!

- Tê!

Bốn phía vang lên không ít tiếng hít khí.

Cảnh Ngôn sau khi dùng Thất Sát Khóa Hồn Trận đánh lén Văn Hướng Thiên cũng không hề đứng tại chỗ nhìn. Hắn lắc mình một cái, cũng chui vào trong Thất Sát Khóa Hồn Trận.

Cảnh Ngôn đương nhiên cũng hiểu được, nếu chỉ dựa vào Thất Sát Khóa Hồn Trận này thì không thể giết chết Văn Hướng Thiên được cho nên còn cần Cảnh Ngôn hắn tự ra tay.

Thất Sát Khóa Hồn Trận là Cảnh Ngôn luyện chế nên nó tâm ý tương thông với hắn, Cảnh Ngôn không cần lo lắng trận pháp sẽ công kích mình. Cảnh Ngôn vọt vào trong Thất Sát Khóa Hồn Trận, bắt đầu công kích Văn Hướng Thiên.

- Rống!

Trong trận pháp màu đen, tiếng rống giận của Văn Hướng Thiên không ngừng truyền ra.

Lửa giận của Văn Hướng Thiên thiêu đốt đến cực hạn. bản thân lão cũng hơi bó tay bó chân trước công kích của Cảnh Ngôn.

Thời gian Thất Sát Khóa Hồn Trận tấn công ước chừng cỡ một nén nhang, nếu như không có Cảnh Ngôn ở bên cạnh quấy rối thì Văn Hướng Thiên đã có thể dốc hết sức ứng phó, nhanh chóng phá vỡ trận pháp chui ra.

Hết chương 505.

Chương 506. Diệt Văn Gia

Từ lúc rơi vào Thất Sát Khóa Hồn Trận liền quyết định kết cục bi thảm của cường giả Đạo Sư cảnh hậu kỳ này.

Thực lực Văn Hướng Thiên quả thật đủ mạnh nhưng sức chiến đấu của Cảnh Ngôn cũng không kém Văn Hướng Thiên bao nhiêu. Hơn nữa Cảnh Ngôn có Thất Sát Khóa Hồn Trận trợ giúp, Văn Hướng Thiên chỉ có thể trở thành đối tượng bị chà đạp.

Văn Hướng Thiên chết!

Mất thời gian một chén trà nhỏ, Cảnh Ngôn giết Văn Hướng Thiên thành công. Cảnh Ngôn vung tay chém đầu Văn Hướng Thiên xuống.

Một cường giả Đạo Sư cảnh hậu kỳ liền ngã xuống như vậy!

Có thể nói tu vi Văn Hướng Thiên tuyệt đối xếp trong top năm ở trong Lam Khúc quận. Nhưng hôm nay, sinh mệnh đi được hơn ba trăm năm của Văn Hướng Thiên cũng chấm dứt.

Cảnh Ngôn giết Văn Hướng Thiên xong liền lập tức thu vũ khí và tu di giới chỉ của đối phương về rồi lắc người ra khỏi Thất Sát Khóa Hồn Trận. Dưới ánh nhìn hoảng sợ của mọi người, Cảnh Ngôn giết về phía thái thượng trưởng lão Văn gia, Văn Nho đang đánh nhau với Lâm Thanh.

Tim Văn Nho lúc này đều lạnh!

Tuy Văn Nho vẫn luôn chém giết với Lâm Thanh nhưng lão vẫn luôn quan sát cuộc chiến của Cảnh Ngôn và Văn

Hướng Thiên. Văn Nho chứng kiến tận mắt cảnh Văn Hướng Thiên bị Cảnh Ngôn giết chết!

Văn Nho biết, Văn gia xong rồi!

Không cần đám người Chu Thượng Vân, Quận Vương phủ ra tay, Văn gia cũng xem như chôn vùi trong tay người thanh niên tên Cảnh Ngôn này rồi!

Văn Nho thầm than.

Văn Nho chính là võ giả Đạo Sư cảnh trung kì, tu vi cũng cỡ Ân Tiên Sinh. Cho dù không có Lâm Thanh thì Văn Nho cũng không phải đối thủ của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn liên thủ với Lâm Thanh, Văn Nho kiên kì chẳng được bao lâu liền cũng bỏ mình.

Cảnh Ngôn cười nói với Lâm Thanh:

- Lâm Thanh hội trưởng, tài nguyên trên người Văn Nho chắc cũng không ít, thỉnh ngươi thu lấy đi.

Đôi mắt Lâm Thanh lấp lóe, nói:

- Này không hay đi?

Cảnh Ngôn híp mắt:

- Ân tình Lâm Thanh hội trưởng giúp Cảnh Ngôn lần này, Cảnh Ngôn nhớ kĩ. Tài nguyên trên người Văn Nho chỉ là chút tấm lòng thôi.

- Được, vậy ta lấy!

Lâm Thanh cũng không chống đẩy, lập tức thu vũ khí và tu di giới chỉ của Văn Nho đi.

Văn Nho là võ giả Đạo Sư cảnh trung kì, còn là thái thượng trưởng lão của Văn gia, tài nguyên mang theo sẽ ít sao?

Vì thế ngay cả Lâm Thanh cũng không thể không để mắt tới tài nguyên trên người Văn Nho được.

Cảnh Ngôn chắp tay nói với Lâm Thanh:

- Ta qua giúp Văn Quảng chưởng viện!

Bên kia, Văn Quảng chưởng viện còn đang đánh nhau với võ giả Đạo Linh cảnh của Văn gia.

Tuy Văn Quảng đã giết chết mấy tên võ giả Đạo Linh cảnh thực lực yếu nhưng trận đấu giữa hai bên vẫn còn lâu mới có thể phân rõ thắng bại.

Cảnh Ngôn trực tiếp xông vào, giống hổ vào bầy dê, đại sát tứ phương.

Võ giả Đạo Linh cảnh của Văn gia liên thủ đối kháng Văn Quảng chưởng viện đều có vẻ miễn cưỡng, giờ Cảnh Ngôn lại xông tới khiến trận hình của bọn họ lập tức tan vỡ! Mới qua một hô hấp liền có ba võ giả Đạo Linh cảnh bị giết chết.

- Chạy mau!

Một trưởng lão Đạo Linh cảnh hét lớn, xoay người bỏ chạy. Nhưng mà ở trước mặt Cảnh Ngôn và Văn Quảng, dù họ muốn chạy cũng khó.

Nếu bọn họ đồng tâm hiệp lực ổn định trận hình đối kháng thì có lẽ còn có thể kiên trì một lát, nhưng bọn họ lựa chọn chạy trốn khiến cái chết đến càng nhanh hơn.

Nhất là Cảnh Ngôn!

Sau khi Cảnh Ngôn thúc dục Thiên Không Chi Dực, cho dù những võ giả Đạo Linh cảnh kia đã chạy rất xa cũng có thể lập tức bị hắn đuổi kịp, vung tay chém chết.

Sau mấy chục hô hấp, đám võ giả Đạo Linh cảnh của Văn gia liền bị giết sạch không còn một ai.

Đám võ giả Tiên Thiên của Văn gia đang bị nhốt trong Đại Nhật Vẫn Thạch Trận lúc này cũng đã chết trên tám phần. Số còn lại chết hết cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, vô số thành viên Văn gia trong trach viện đã hoàn toàn rối loạn. Từng thân ảnh điên cuồng từ cửa xông ra ngoài.

Giáp Trụ Vệ Đội của Quận Vương phủ tuy vẫn vây quanh Văn gia như trước nhưng vì Văn gia có Bất Tử Thánh Lệnh nên họ cũng không thể ngăn đám võ giả Văn gia đang lao ra được.

Người của Văn gia nhiều lắm, cho dù thực lực đám người Cảnh Ngôn đều rất mạnh mẽ cũng không thể chặn lại hết được.

Nhưng vào lúc này, cách đó không xa lại có một đám võ giả Đạo Linh cảnh tới. Những người này đúng là đệ tử Bắc Phong của Đạo Nhất Học Viện. Người dẫn đầu là phong chủ Bắc Phong, Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ mang theo năm mươi đệ tử Đạo Linh cảnh của Bắc Phong điên cuồng chém giết người Văn gia đang trốn chạy. Một bên khác, đan sư Đạo Linh cảnh của Hiệp Hội Đan Sư cũng đuổi tới, gia nhập vòng chiến.

Một hồi đại chiến kinh thiên động địa rốt cục cũng kết thúc. Văn gia máu chảy thành sông, chết vô số kể.

Đương nhiên, vào lúc cuối cùng mặc dù có cường giả của Đạo Nhất Học Viện và Hiệp Hội Đan Sư tham gia chặn giết đám người Văn gia nhưng bởi vì số lượng bọn họ quá nhiều nên muốn diệt sạch cũng là điều không hiện thực.

Cuối cùng, số người Văn gia chạy ra Lam Khúc quận thành cũng không ít. Cảnh giới những võ giả chạy trốn kia hầu như đều là Hậu Thiên, cho dù bọn họ còn sống cũng không tạo được sóng gió gì.

Hơn nữa nếu bọn họ không muốn chết, chắc chắn sẽ không bước chân vào Lam Khúc quận thành nữa.

Cảnh Ngôn đi tới gần chỗ Chu Thượng Vân, chắp tay nói:

- Quận Vương đại nhân!

- Cảnh Ngôn …

Chu Thượng Vân trừng mắt nhìn Cảnh Ngôn, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Tận giờ Chu Thượng Vân vẫn còn chưa thể tin Văn gia thật sự bị diệt. Hơn nữa toàn bộ quá trình ấy còn chưa tới một ngày.

Quả thực… Điên rồi!

Chu Thượng Vân thầm suy tính một chút. Cho dù Chu Thượng Vân y muốn tiêu diệt Văn gia đều không dễ dàng. Cửu Hoa Trận ban nãy có thể ngăn cản Quận Vương phủ một thời gian dài, dù sao ngay cả Mã Khuê là trận pháp sư đều nhận sai. Tiếp theo, tu vi thái thượng trưởng lão Văn gia, phụ thân tộc trưởng Văn Lam, Văn Hướng Thiên đã là Đạo Sư cảnh hậu kì. Chu Thượng Vân cũng không dám chắc mình có thể đánh chết đối phương.

Quận Vương phủ muốn tiêu diệt Văn gia đều không dễ mà Cảnh Ngôn lại gần như dựa vào lực một người diệt muốn hết Văn gia. Hơn nữa Cảnh Ngôn còn tốn chưa đến một ngày!

Văn gia phong cảnh vô hạn liền bị kết liễu như thế!

Mộ Liên Thiên thở ra một hơi, trầm giọng hạ lệnh:

- Giáp Trụ Vệ Đội nghe lệnh! Tuy người Văn gia tội ác tày trời, đáng chết nhưng Quận Vương phủ chúng ta cũng không thể để người Văn gia phơi thây như thế. Bây giờ các ngươi hãy an táng toàn bộ thi thể người Văn gia đi!

Công phu bên ngoài cũng phải làm cho đủ!

- Vâng!

Giáp Trụ Vệ Đội nghe lệnh lập tức hành động.

Giáp Trụ Vệ Đội bọn họ vốn nên xông pha chém giết người Văn gia, không ngờ tới cuối cùng công tác lại biến thành thu liệm thi thể.

Hơi ngẫm lại cũng thật khá buồn cười.

Chu Thượng Vân nhíu mày hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, Văn gia đã bị diệt, bước tiếp theo ngươi tính làm gì?

Văn gia là một trong tứ đại thế gia của Lam Khúc quận thành, gia sản Văn gia không cần nghĩ cũng biết nhiều cỡ nào. Ý Chu Thượng Vân chính là hỏi Cảnh Ngôn tính xử trí sản nghiệp Văn gia ra sao.

Nếu như là Quận Vương phủ diệt trừ Văn gia vậy sản nghiệp Văn gia tự nhiên có bảy tám phần phải thuộc về tay Quận Vương phủ. Nhưng hiện tại Cảnh Ngôn dựa vào bản thân diệt trừ Văn gia nên Chu Thượng Vân cũng không thể không biết xấu hổ đoạt sản nghiệp Văn gia khỏi tay Cảnh Ngôn được.

Chưa nói, Cảnh Ngôn còn có ân với Chu Thượng Vân!

Hết chương 506.

Chương 507. Lừa Dối Cảnh Ngôn

Số lượng sản nghiệp của Văn gia tuy kinh người nhưng Chu Thượng Vân hiển nhiên không thể xuống tay với chúng. Những sản nghiệp ấy xử lí ra sao còn phải đợi ý kiến Cảnh Ngôn.

Mà một mình Cảnh Ngôn tự nhiên cũng rất khó tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp khổng lồ của Văn gia, cũng không thể để những sản nghiệp ấy tiếp tục hoạt động bình thường.

Không đợi Cảnh Ngôn mở miệng trả lời, tộc trưởng Lục gia liền vội vàng nói:

- Số lượng sản nghiệp Văn gia ở các nơi vô cùng khổng lồ, một mình Cảnh Ngôn ngươi chắc chắn xử lí không được. Ta xem không bằng chúng ta tiện đây phân phối sản nghiệp Văn gia một chút. Lục gia ta nguyện ý dùng các tài nguyên như linh thạch mua một phần sản nghiệp Văn gia từ tay Cảnh Ngôn ngươi.

- Viên gia ta cũng muốn mua một phần sản nghiệp vốn của Văn gia!

- Ha ha, Thái gia ta cũng đồng ý mua một phần sản nghiệp vốn của Văn gia!

Ba thế gia của Lam Khúc quận thành này dù cũng gia đại nghiệp đại nhưng nếu để bọn họ lập tức bỏ ra tài nguyên để mua hết sản nghiệp Văn gia đó là không hiện thực. Cho nên bọn họ đều nói muốn mua một phần.

Không phải bọn họ biết đủ mà do quả thật không nuốt trôi được nhiều như thế!

Tộc trưởng Lục gia nháy mắt với tộc trưởng Viên gia và tộc trưởng Thái gia, tiếp tục nói:

- Cảnh Ngôn! Ngươi chỉ có một mình, nắm giữ số sản nghiệp Văn gia ấy trong tay quả thực lãng phí, không bằng ngươi bán chúng đi lấy tài nguyên tu luyện. Nhưng mà giá cả bán ấy có thể ưu đãi một chút. Lục gia ta nhất định toàn lực giúp ngươi giải quyết vấn đề này, lấy toàn bộ tài nguyên linh thạch ra mua!

- Đúng, giá bán nên ưu đãi một chút!

- Lục tộc trưởng nói đúng, chỉ cần Cảnh Ngôn ngươi ra giá thích hợp, mấy gia tộc chúng ta đều nguyện ý dốc toàn lực mua sản nghiệp Văn gia cho ngươi.

Tộc trưởng Viên gia và tộc trưởng Thái gia đều ngầm hiểu ánh mắt của tộc trưởng Lục gia kia.

Nghe mấy tộc trưởng nói vậy, Cảnh Ngôn thầm cười lạnh trong lòng.

Lũ khốn kiếp này cũng thật nực cười. Bọn họ muốn mua sản nghiệp Văn gia, thèm muốn chúng vô cùng vậy còn đòi Cảnh Ngôn hắn cho một cái giá ưu đãi!

Quả thực xem Cảnh Ngôn hắn là đồ ngốc!

Đừng nói Cảnh Ngôn có muốn giữ lại số sản nghiệp Văn gia ấy không, cho dù Cảnh Ngôn thật sự không muốn giữ chúng, tính toán bán đi thì thế lực hoặc gia tộc muốn mua chúng trong Lam Khúc quận cũng còn rất nhiều!

Không nói đâu xa, Quận Vương Chu Thượng Vân bên cạnh hắn cũng chắc chắn vô cùng vui lòng dùng các tài

nguyên, linh thạch hết sức thu mua phần lớn sản nghiệp Văn gia.

Cảnh Ngôn cười lạnh, nói với đám người tộc trưởng Lục gia:

- Ý tốt của mấy vị tộc trưởng Cảnh Ngôn ta xin nhận. Nhưng sản nghiệp Văn gia này tự ta có thể xử lí, cũng không phiền các vị quan tâm.

Đám người tộc trưởng Lục gia nghe Cảnh Ngôn nói vậy đều lộ vẻ lo lắng.

Tộc trưởng Lục gia vội vàng nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể còn không biết sản nghiệp Văn gia khổng lồ cỡ nào. Những sản nghiệp đó nếu ngươi muốn xử lí sẽ thực phiền toái, sẽ lãng phí rất nhiều thời gian và tinh lực.

- Đúng vậy, quả thực rất hao tâm tổn trí!

Vẻ mặt tộc trưởng Thái gia thành khẩn nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng nghĩ chúng ta muốn chiếm tiện nghi của ngươi. Chúng ta đang muốn giúp ngươi!

Chu Thượng Vân khó chịu nói:

- Mấy vị tộc trưởng!

Chu Thượng Vân thân là Quận Vương Lam Khúc quận sao không biết rõ tâm tư của tộc trưởng mấy gia tộc này được.

Mấy lão già này thật quá bừa bãi, bản thân Chu Thượng Vân y còn đứng đây vậy mà dám tính lừa dối Cảnh Ngôn.

Chu Thượng Vân thản nhiên nói:

- Sản nghiệp Văn gia này Quận Vương phủ ta sẽ giúp Cảnh Ngôn xử lí. Cho dù Cảnh Ngôn tính toán bán chúng đi thì cũng sẽ tiến hành bán đấu giá.

Ý tứ chính là mấy tên tộc trưởng các ngươi muốn chiếm tiện nghi còn lâu mới được.

Đám người tộc trưởng Lục gia nghe Chu Thượng Vân nói thế lập tức đen mặt. Nếu đem sản nghiệp Văn gia đi bán đấu giá vậy bọn họ thật sự không thể chiếm chút tiện nghi nào.

Sản nghiệp Văn gia đem bán đấu giá chắc chắn sẽ khiến rất nhiều thế lực tranh đoạt. Giá cả cũng tuyệt đối không thấp.

- Quận Vương đại nhân!

Cảnh Ngôn suy nghĩ một lát rồi nói với Chu Thượng Vân:

- Ta là võ giả Đông Lâm thành. Sau ta còn có Cảnh gia! Ta tính để gia tộc của ta tới Lam Khúc quận thành tiếp quản sản nghiệp của Văn gia!

Nếu bán sản nghiệp Văn gia đi, Cảnh Ngôn quả thật có thể đổi được một lượng linh thạch nhiều tới mức không tưởng. Nhưng Cảnh Ngôn không chỉ là đan sư tứ giai còn là trận pháp sư sơ cấp, linh thạch với hắn thật sự không hề khó khăn.

Mà đối với Cảnh gia mà nói, nếu có thể tiếp quản sản nghiệp Văn gia vậy Cảnh gia có thể phát triển vượt bậc trong thời gian ngắn.

Cảnh Ngôn cần gia tộc trở nên mạnh mẽ. Vì gia gia đã mất, Cảnh Ngôn cũng có trách nhiệm khiến gia tộc mình trở nên cường thịnh.

Tiêu diệt Văn gia xong, việc tiếp quản sản nghiệp Văn gia thật đúng là một cơ hội thật tốt.

- Gia tộc của ngươi?

Chu Thượng Vân nghe Cảnh Ngôn nói vậy nhíu mày:

- Cảnh Ngôn, để gia tộc của ngươi tiếp quản sản nghiệp Văn gia chỉ sợ hơi…

Đông Lâm thành chỉ là một thành nhỏ trong Lam Khúc quận. Cảnh gia tuy là thế lực không nhỏ trong Đông Lâm thành nhưng nếu ở trong Lam Khúc quận thì lại chẳng đáng gì. Cảnh gia có thể quản lí được sản nghiệp khổng lồ của Văn gia sao?

Đám người Quan Nhạc nghe Cảnh Ngôn nói vậy đều cười lạnh, trong lòng trào phúng.

Cảnh Ngôn muốn để gia tộc của hắn tiếp quản sản nghiệp Văn gia vậy cuối cùng sẽ chẳng khác nào vác đá tự đập chân mình.

Cho dù Cảnh gia có cường giả sức chiến đấu vô cùng hung hãn như Cảnh Ngôn tọa trấn, cho dù Cảnh gia được Quận Vương đại nhân che chở nhưng nếu muốn quản lí sản nghiệp Văn gia cũng không phải một hai người là có thể xong. Muốn quản lí tốt còn cần rất nhiều cường giả bình thường tham dự.

Cảnh gia có thể có mấy võ giả cảnh giới Tiên Thiên đây?

Hung lắm khoảng mười hai mươi người. Mà với mười hai mươi võ giả Tiên Thiên sao có thể quản lí được sản nghiệp khổng lồ của Văn gia được?

Đây là một chuyện cười!

Cảnh Ngôn cũng biết ý Chu Thượng Vân muốn nói. Nhưng Chu Thượng Vân chắc còn không biết tình huống Cảnh gia hiện tại.

Lúc trước, khi Cảnh Ngôn từ Đông Lâm thành trở lại Lam Khúc quận thành, Cảnh gia cũng đã có hơn năm mươi võ giả Tiên Thiên. Bây giờ, số lượng võ giả Tiên Thiên của Cảnh gia chắc chắn càng nhiều!

Có Cảnh Ngôn hắn trấn, lại được Quận Vương phủ che chở vậy Cảnh gia cũng không phải không thể quản lí sản nghiệp khổng lồ ấy được.

Ngay tại lúc Cảnh Ngôn đang muốn giải thích, ánh mắt hắn liền ngưng lại. Một thân ảnh đang cố gắng chui ra từ trong đám người xa xa.

- Bát trưởng lão?

Người này đúng là bát trưởng lão Cảnh gia, Cảnh Thanh Trúc.

Cảnh Thanh Trúc vẫn luôn phụ trách phòng làm việc của Cảnh gia ở Lam Khúc quận thành nên đa số thời gian Cảnh Thanh Trúc đều ở nơi đây. Khi tin Cảnh Ngôn đại chiến Văn gia truyền ra, Cảnh Thanh Trúc tự nhiên liền biết.

Cảnh Thanh Trúc vừa nghe tin liền lập tức chạy tới, nhưng khi tới nơi, cuộc đại chiến lại đã chấm dứt!

Cảnh Thanh Trúc nghe đám người chung quanh bàn tán mới biết được Văn gia đã bị diệt. Những đại nhân vật như tộc trưởng, thái thượng trưởng lão của Văn gia đều bị Cảnh Ngôn chém chết.

Cảnh Thanh Trúc vô cùng kinh hãi, cố gắng chen ra khỏi đám người. Ánh mắt chuyển động, muốn tìm kiếm thân ảnh Cảnh Ngôn.

Hết chương 507.

Chương 508. Tiên Thiên Của Cảnh Gia Có Hơn Trăm

Lúc ban đầu khi Cảnh Thanh Trúc nghe được tin Cảnh Ngôn khai chiến với Văn gia nàng cũng bị dọa sững người.

Thời gian Cảnh Thanh Trúc ở Lam Khúc quận tương đối dài nên cũng khá hiểu về Văn gia. Cảnh Ngôn lại dám khai chiến với quái vật như Văn gia sao?

Cảnh Thanh Trúc cũng không biết tu vi hiện tại của Cảnh Ngôn.

Sau đó Cảnh Thanh Trúc lại nghe nói Quận Vương đại nhân xuất binh bao vây Văn gia mới hơi yên tâm một chút. Nhưng rất nhanh Cảnh Thanh Trúc lại nghe được tin Văn gia có bảo vật của Thánh Chủ, khiến người Quận Vương phủ không thể ra tay khiến trái tim Cảnh Thanh Trúc lại như muốn rớt ra ngoài.

Cảnh Thanh Trúc cuối cùng cũng chạy tới gần đình viện Văn gia.

Vừa mới tới Cảnh Thanh Trúc liền thấy chung quanh đình viện Văn gia là một đống hỗn độn, tử thương vô số, thây phơi đầy đất. Mà theo tiếng nghị luận chung quanh thì hình như Cảnh Ngôn chưa chết!

Cảnh Thanh Trúc khẩn trương tìm kiếm tung tích Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn thấy Cảnh Thanh Trúc trước. Hắn cười gọi:

- Bát trưởng lão!

Cảnh Thanh Trúc nghe được tiếng Cảnh Ngôn mới lần theo tìm thấy hắn. Nhưng vừa nhìn, Cảnh Thanh Trúc liền chấn động.

Tuy Cảnh Thanh Trúc chỉ thấy Quận Vương Chu Thượng Vân một hai lần nhưng cũng nhận ra đối phương. Cảnh Ngôn vậy mà lại đứng bên cạnh Quận Vương đại nhân.

Cảnh Ngôn ngoắc Cảnh Thanh Trúc:

- Bát trưởng lão, đến đây nói chuyện đi.

Cảnh Thanh Trúc mang theo tâm trạng lo âu thấp thỏm nhanh chóng đi qua, khom người hành lễ với đám người Quận Vương.

Chu Thượng Vân khoát tay, cười nói:

- Người Cảnh gia, không cần đa lễ!

Cảnh Thanh Trúc thầm kích động không thể nói nên lời.

Cảnh Thanh Trúc nàng lại có thể đứng trước mặt Quận Vương đại nhân, còn nói chuyện với ngài ấy nữa. Điều này trước kia Cảnh Thanh Trúc nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mặt Cảnh Thanh Trúc đỏ lên. Cảnh Thanh Trúc muốn hỏi Cảnh Ngôn một chút chuyện gì đã xảy ra nhưng lại hơi cố kị.

Mộ Liên Thiên cười chào hỏi Cảnh Thanh Trúc:

- Bát trưởng lão, ta là Mộ Liên Thiên, tổng quản Quận Vương phủ.

- Ta là Lâm Thanh, hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến!

Văn Quảng cũng cười:

- Ta là Văn Quảng, chưởng viện Đạo Nhất Học Viện.

Triệu Kỳ cười lớn:

- Ha ha, ta là Triệu Kỳ, phong chủ Bắc Phong của Đạo Nhất Học Viện. Cảnh Ngôn cũng là đệ tử của Bắc Phong ta.

…

Một đám đại nhân vật đều chào hỏi Cảnh Thanh Trúc. Cảnh Thanh Trúc ngây người, đầu óc trống rỗng, cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Những người này đều là đại nhân vật nổi danh toàn Lam Khúc quận!

Đương nhiên, những người có quan hệ không tốt với Cảnh Ngôn cũng sẽ không tới chào hỏi Cảnh Thanh Trúc.

Bọn họ cảm ứng thực lực Cảnh Thanh Trúc một chút. Sau khi phát hiện tu vi đối phương cũng chỉ mới Tiên Thiên hậu kì lại càng không hứng thú.

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên trong mắt họ cũng chẳng tính cái gì.

Một lát sau, Cảnh Ngôn hỏi Cảnh Thanh Trúc:

- Bát trưởng lão, trong Cảnh gia chúng ta hiện tại có bao nhiêu đệ tử cảnh giới Tiên Thiên?

Việc tiếp quản sản nghiệp Văn gia không thể chậm trễ cho nên mọi chuyện lập tức phải được thực hiện. Cảnh Ngôn cần mau chóng khiến gia tộc phái rất nhiều người tới Lam Khúc quận thành mới được.

Cảnh Thanh Trúc nghe Cảnh Ngôn hỏi, còn chưa trả lời thì đám người tộc trưởng Lục gia đã cười lạnh ra tiếng.

Một gia tộc trong thành nhỏ như Đông Lâm thành có thể có bao nhiêu võ giả Tiên Thiên? Cảnh Ngôn này còn dám hỏi trước mặt bọn họ.

- Cảnh Ngôn! Muốm quản lí sản nghiệp khổng lồ của Văn gia chỉ sợ ít nhất cũng phải có năm mươi võ giả Tiên Thiên cùng với rất nhiên võ giả Hậu Thiên mới được!

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn, gia tộc của ngươi có thể quản lí được một phần sản nghiệp của Văn gia, nhưng đa số vẫn phải bán đi mới tốt.

Mấy tộc trưởng đều đứng một bên dùng ngữ khí nhạo báng nói. Nội dung trong đó cũng đầy sự coi thường, ý bảo gia tộc của Cảnh Ngôn quá kém cỏi.

Cảnh Thanh Trúc không biết tại sao Cảnh Ngôn lại hỏi mình vậy nhưng nàng vẫn trả lời:

- Theo tin truyền tới từ nửa tháng trước thì trong gia tộc có tổng cộng một trăm lẻ sáu đệ tử cảnh giới Tiên Thiên!

Nghe con số ấy, Cảnh Ngôn cũng giật mình!

Cảnh Ngôn biết đệ tử cảnh giới Tiên Thiên trong gia tộc hẳn không ít nhưng hắn cũng không ngờ đã có hơn một trăm.

Phải biết, ngay cả đại gia tộc như Văn gia, võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng mới cỡ hơn bốn trăm người mà thôi. Cảnh gia lại có chừng một trăm Tiên Thiên, đây thật sự quá kinh người.

Đương nhiên, Cảnh gia có thể xuất hiện nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên như vậy chủ yếu do có Thánh Linh dược tề.

Nếu không có Thánh Linh dược tề thì dù Cảnh gia nắm Đông Lâm thành trong tay, trong thời gian ngắn có thể có thêm hai ba võ giả Tiên Thiên đã không tệ rồi.

Đám người tộc trưởng Lục gia đều ngừng thở, vô cùng giật mình.

Sao thế được?

Một gia tộc thành thị nhỏ như Đông Lâm thành lại có được cả trăm Tiên Thiên?

Đây không phải chuyện khó hơn lên trời sao?

Đừng nói Đông Lâm thành, ngay cả gia tộc lớn trong thành thị bậc nhất cũng chưa chắc có một trăm Tiên Thiên đi?

Ngay cả Chu Thượng Vân cũng há miệng thở dốc!

Chu Thượng Vân cũng không ngờ gia tộc Cảnh Ngôn lại mạnh mẽ như thế.

Cảnh Thanh Trúc lại nói tiếp:

- Đúng rồi Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên Anh thành chủ đã tấn chức tới Đạo Linh cảnh!

Ánh mắt Cảnh Ngôn sáng lên:

- A? Tứ trưởng lão bước vào Đạo Linh cảnh?

Lúc trước khi Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành, tộc trưởng Cảnh Thành Dã cùng tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cao.

Tiên Thiên đỉnh cao cùng Đạo Linh cảnh tuy chỉ kém nhau một cảnh giới nhưng giữa hai bên lại cách biệt một trời. Không ngờ sau khi từ biệt tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh đã tấn chức tới Đạo Linh cảnh.

Đây tuyệt đối là một chuyện đáng ăn mừng!

Cảnh Thanh Trúc cũng thoáng cảm khái nói:

- Đúng vậy! Tứ trưởng lão trở thành thành chủ Đông Lâm thành không lâu liền đột phá bước vào Đạo Linh cảnh thành công.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, đây là chuyện tốt!

Cảnh Ngôn nghĩ một lát lại nói với Cảnh Thanh Trúc:

- Bát trưởng lão, ta có một tin muốn trưởng lão truyền về gia tộc. Trưởng lão thông tri tộc trưởng dẫn người tới Lam Khúc quận thành tiếp quản sản nghiệp của Văn gia. Cảnh gia chúng ta hiện tại có một trăm lẻ sáu võ giả cảnh giới Tiên Thiên, chỉ cần để hai mươi người ở lại Đông Lâm thành, số còn lại đều tới Lam Khúc quận thành thôi.

Cảnh Thanh Trúc trợn tròn đôi mắt:

- Tiếp quản sản nghiệp Văn gia?

Tuy tuổi Cảnh Thanh Trúc không nhỏ nhưng tướng mạo cũng là mỹ nhân, toàn thân lộ ra một sự quyến rũ thành thục. Hiện tại Cảnh Thanh Trúc trợn tròn mắt mị lực cũng trào dâng khắp nơi.

Cảnh Ngôn cười gật đầu:

- Đúng! Văn gia đã bị diệt vong, sản nghiệp Văn gia hiện tại thuộc về ta.

- Ta lập tức thông tri tộc trưởng!

Trái tim Cảnh Thanh Trúc đập như nổi trống. Cảnh Thanh Trúc không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì nhưng bây giờ nàng chỉ cần biết kết quả là được.

Nếu Cảnh gia tiếp quản sản nghiệp Văn gia, trời ạ… Mới nghĩ một chút đã thấy máu nóng sôi trào rồi!

Cảnh Thanh Trúc chào từ biệt Cảnh Ngôn và đám người Chu Thượng Vân xong liền nhanh chóng rời đi.

Chu Thượng Vân cười nói:

- Cảnh Ngôn, Quận Vương phủ sẽ hộ trợ thống kê sản nghiệp các nơi của Văn gia cho ngươi và tạm thời quản lí

chúng. Chờ khi người gia tộc ngươi đến Quận Vương phủ sẽ chuyển giao toàn bộ lại.

Ban nãy Chu Thượng Vân còn lo lắng Cảnh gia không có năng lực quản lí sản nghiệp Văn gia nhưng hiện tại biết Cảnh gia có nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên như vậy Chu Thượng Vân cũng không cần quan tâm nữa.

Tuy thực lực Cảnh gia còn hơi yếu nhưng có Cảnh Ngôn cùng sự giúp đỡ của Quận Vương phủ tự nhiên có thể khiến Cảnh gia sống yên tại Lam Khúc quận thành.

Cảnh Ngôn khom người nói:

- Cảm ơn Quận Vương đại nhân!

Hết chương 508.

Chương 509. Danh Truyền Một Quận

Quy mô sản nghiệp Văn gia khổng lồ tới mức người bình thường rất khó tưởng tượng được, Bây giờ Văn gia diệt vong, sản nghiệp các nơi chắc chắn sẽ hỗn loạn. Nếu không có Quận Vương phủ hỗ trợ thì một mình Cảnh Ngôn cũng rất khó khống chế được chúng trong thời gian ngắn.

Nhưng giờ có Quận Vương phủ giúp đỡ nên chuyện này cũng đơn giản. Thế lực hoặc người dám đối địch với Quận Vương phủ hẳn sẽ không nhiều lắm.

Tin Văn gia bị diệt cũng lan truyền khắp Lam Khúc quận thành với tốc độ cực nhanh. Mấy canh giờ sau liền tiếp tục truyền khắp các thành thị trong Lam Khúc quận.

Văn gia thân là một trong tứ đại thế gia Lam Khúc quận lại bị diệt, đây quả thật là một tin động trời.

Trong mấy ngày tiếp theo, trên đường cùng tửu lâu ở quận thành đều nói đến chuyện Cảnh Ngôn tiêu diệt Văn gia. Cái tên Cảnh Ngôn cũng uy chấn toàn bộ Lam Khúc quận.

Rất nhiều người đều suy đoán thực lực Cảnh Ngôn.

Có người nói sức chiến đấu của Cảnh Ngôn đã đứng đầu Lam Khúc quận. Cũng có người nói Cảnh Ngôn là võ giả có sức chiến đấu như Đạo Sư cảnh bình thường.

Mọi người xôn xao, thật thật giả giả, võ giả bình thường cũng không thể phân biệt được nên tin cái nào. Nhưng có một điều ai cũng thừa nhận đó là Cảnh Ngôn mới hai mươi tuổi đã càn quét Văn gia, một trong tứ đại thế gia Lam Khúc quận

tuyệt đối là võ giả khiến người ta kinh diễm nhất ở Lam Khúc quận trong ngàn năm qua.

Trong việc tiếp quản sản nghiệp Văn gia sau đó Cảnh Ngôn cũng không có chiếm hết một mình.

Trong trận chiến ấy Hiệp Hội Đan Sư, Đạo Nhất Học Viện, Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến đều có ra tay giúp đỡ nên Cảnh Ngôn cũng tặng một phần sản nghiệp Văn gia cho những thế lực này.

Hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lưu Văn, hội trưởng Hiệp Hội Cực Hạn Đối Chiến Lâm Thanh, chưởng viện Đạo Nhất Học Viện Văn Quảng tuy đều chối từ một phen nhưng cuối cùng cũng nhận quà Cảnh Ngôn tặng, hơn nữa cũng âm thầm vừa lòng.

Còn những thế lực không giúp Cảnh Ngôn thì đều hối hận vô cùng. Nếu sớm biết Cảnh Ngôn có thể tiêu diệt Văn gia, bọn họ chắc chắn cũng ra tay!

Tiêu diệt Văn gia bọn họ cũng có thể được rất nhiều chỗ tốt. Đáng tiếc, thế giới này cũng không có thuốc hối hận. Bọn họ chỉ có thể trợn mắt nhìn người ta đem ích lợi kia chia cắt!

Trương Mẫn Phong trên Bắc Phong Sơn ở nội viện Đạo Nhất Học Viện.

Nhiều ngày qua Trương Mẫn Phong cũng hơi náo nhiệt. Không những đệ tử Bắc Phong mà ngay cả đệ tử Nam Phong cũng tới chúc mừng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn trước đó có chút mẫu thuẫn và ma xát với Nam Phong nhưng hiện tại đệ tử Nam Phong đều rất khách khí với hắn. Bọn họ ai cũng cung kính, không dám có chút vô lễ nào.

Đứng trước thực lực tuyệt đối, cái đầu có cao ngạo tới đâu cũng không thể không cúi, quả thật không thể ngẩng lên được.

Cảnh Ngôn quá mạnh mẽ!

Sức chiến đấu của Cảnh Ngôn ít nhất cũng có Đạo Sư cảnh. Mà trong toàn bộ Đạo Nhất Học Viện, cường giả Đạo Sư cảnh cũng chỉ có ba bốn người mà thôi. Ngay cả tu vi phong chủ Nam Phong, Bắc Phong cũng mới chỉ tới Đạo Linh cảnh đỉnh cao.

Vậy thì trong Đạo Nhất Học Viện lại có mấy người có thể tự cao tự đại trước mặt Cảnh Ngôn đây? Ngay cả chưởng viện Văn Quảng khi thấy Cảnh Ngôn đều khách khách khí khí.

Văn Quảng tận mắt thấy cảnh thái thượng trưởng lão Văn gia Văn Hướng Thiên tu vi Đạo Sư cảnh hậu kì bị Cảnh Ngôn giết chết!

Dưới chân núi Trương Mẫn Phong.

Phong chủ Nam Phong Hồ Dương cùng điện chủ Hình Pháp Điện Ứng Hữu Khuyết nhìn nhau bất đắc dĩ.

Ngày đó, lúc bọn họ nghe tin Cảnh Ngôn bị vương bài Ám Dạ Ân Tiên Sinh ám sát còn rất đắc ý. Mấy ngày trước khi nghe tin Cảnh Ngôn khai chiến với Văn gia liền sững sờ.

Cảnh Ngôn còn sống khiến hai người rất chấn động. Tin tức sau đó truyền đến nói Văn gia bị diệt khiến hai người càng bất an hơn.

Nhưng hai người dù gì cũng là trưởng lão Đạo Nhất Học Viện, muốn bọn họ lập tức buông thể diện đi xin lỗi quả thật có chút khó khăn. Do đó, qua mấy ngày suy nghĩ cả hai mới tới tìm Cảnh Ngôn.

Hai người liếc nhau, bất đắc dĩ cùng bước lên Trương Mẫn Phong.

Cảnh Ngôn đang đả tọa trên bình thai ở Trương Mẫn Phong, hai ngươi đi tới thấy hắn đều hơi khom người chào nói:

- Cảnh Ngôn!

Tuy Cảnh Ngôn còn là một đệ tử nội viện của Đạo Nhất Học Viện nhưng hai người họ cũng không dám lên mặt, thái độ đều rất cung kính.

Đùa sao!

Quái vật lớn như Văn gia còn bị Cảnh Ngôn diệt, nếu hai người đắc tội Cảnh Ngôn vậy chẳng phải bị diệt rất dễ hay sao?

Bằng sự mạnh mẽ của Cảnh Ngôn cùng quan hệ với Quận Vương phủ, cho dù Cảnh Ngôn giết họ chỉ sợ cũng không có áp lực gì.

Cảnh Ngôn mở mắt ra. Thấy Hồ Dương cùng Ứng Hữu Khuyết đến, Cảnh Ngôn cũng đứng lên, cười gật đầu với hai người nói:

- Chào hai vị!

Tuy Cảnh Ngôn có mâu thuẫn với bọn họ nhưng cũng không phải cừu hận không thể hóa giải cho nên khi thấy vẻ kính sợ cùng thái độ khách khí ấy Cảnh Ngôn tự nhiên cũng không ra vẻ gì làm đối phương khó xử.

Sau khi thấy biểu hiện của Cảnh Ngôn, tâm trạng vẫn luôn thấp thỏm của Hồ Dương và Ứng Hữu Khuyết đều biến mất. Hai bên nói chuyện một lát, Hồ Dương cùng Ứng Hữu Khuyết đều thể hiện ý muốn giải thích với Cảnh Ngôn.

Mâu thuẫn hai bên cũng coi như biến mất.

Đông Lâm thành, Cảnh gia!

Đoạn thời gian gần đây tốc độ phát triển của Cảnh gia quả thật đạt tới mức khủng bố. Võ giả cảnh giới Tiên Thiên xuất hiện như măng mọc sau mưa.

Trong trạch viện gia tộc có thể đụng phải võ giả cảnh giới Tiên Thiên bất cứ lúc nào. Nhưng mà theo số lượng võ giả cảnh giới Tiên Thiên tăng lên một vấn đề khác cũng xuất hiện trước mặt tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã.

Lượng tài nguyên tiêu hao khi võ giả cảnh giới Tiên Thiên tu luyện đương nhiên không phải võ giả Hậu Thiên có thể sánh bằng. Cảnh gia hiện giờ tuy dường như đã khống chế toàn bộ Đông Lâm thành nhưng Đông Lâm thành dù sao cũng là thành nhỏ, tài nguyên cũng có hạn. Gia tộc thu vào có chút chẳng bằng lượng chi ra.

Cảnh gia bất đắc dĩ chỉ có thể cho võ giả Tiên Thiên bước vào Hắc Thạch sơn mạch tìm kiếm tài nguyên để trợ cấp thêm.

Đương nhiên Đông Lâm thành cũng đang phát triển rất nhanh, nhưng tốc độ phát triển ấy còn lâu mới bằng tốc độ Cảnh gia lớn mạnh.

Cảnh Thành Dã thân là tộc trưởng Cảnh gia cũng rất rối rắm. Mỗi ngày Cảnh Thành Dã đều nghĩ nên tới đâu để có được càng nhiều tài nguyên.

Trong Đông Lâm thành không có chỗ nào tốt, dù sao Đông Lâm thành còn có nhiều thế lực khác, cũng không thể không để đường sống cho bọn họ được.

Một ngày này, Cảnh Thành Dã nhận được tin truyền về từ Lam Khúc quận thành. Tin tức này đúng là do bát trưởng lão Cảnh Thanh Trúc truyền tới.

Sau khi Cảnh Thành Dã đọc xong tin, sắc mặt lập tức thay đổi, sau một lúc lâu mới thở ra một hơi thật sâu.

Tin tức này thật quá kinh người. Nếu không phải do Cảnh Thanh Trúc truyền về Cảnh Thành Dã sợ sẽ khó mà tin được.

Cảnh Thành Dã quát khẽ một tiếng:

- Người tới!

Một hộ vệ nhanh chóng bước vào trong viện:

- Tộc trưởng!

Cảnh Thành Dã trầm giọng phân phó:

- Bảo toàn bộ thành viên cảnh giới Tiên Thiên đang có mặt ở trạch viện tới Nghi sự đường họp.

Hết chương 509.

Chương 510. Một Đám Dế Nhũi

Nghị sự đường Cảnh gia, Tiên Thiên tụ tập.

Tuy tới bây giờ tu vi võ giả cảnh giới Tiên Thiên của Cảnh gia đa số đều mới trung kỳ nhưng bọn họ có một ưu thế rất lớn chính là rất trẻ. Gần một trăm Tiên Thiên trong Nghị sự đường đa số đều là võ giả dưới ba mươi tuổi.

Tiềm lực của họ rất lớn!

Số người có thể tấn chức Đạo Linh cảnh trong tương lai ở đây chỉ sợ cũng không ít. Chỉ cần tài nguyên sung túc tin chắc không tới ba mươi năm số võ giả Đạo Linh cảnh của Cảnh gia sẽ không ngừng xuất hiện.

- Không biết tộc trương triệu tập chúng ta có chuyện gì.

- Không rõ nữa, ta cũng không nghe được tin gì. Đông Lâm thành gần đây cũng không có chuyện lớn nào xảy ra cả.

- Các ngươi không biết? Tài nguyên trong kho gia tộc chúng ta gần đây càng ngày càng ít, chẳng bao lâu bảo khố gia tộc sẽ trống trơn. Ta nghe nói ngay cả bia đá võ học hiện tại cũng chỉ còn lại có hai ba cái.

- Cái gì? Vậy làm sao bây giờ?

- Này phải hỏi tộc trưởng mới được. Ta thấy nếu thật sự không được vậy cứ để mấy Tiên Thiên tuổi trẻ chúng ta lập nhóm xâm nhập vào Hắc Thạch sơn mạch đi giết Kim Văn Linh Thú đổi lấy tài nguyên. Kim Văn Linh Thú rất quý đấy!

- Đúng! Bát trưởng lão Cảnh Thanh Trúc của Cảnh gia chúng ta cũng có quan hệ tương đối rộng ở Lam Khúc quận thành. Chỉ cần chúng ta có được Kim Văn Linh Thú thì vận chuyển tới Lam Khúc quận thành sẽ đổi được các loại tài nguyên rất dễ.

Trong nghị sự đường, các Tiên Thiên trẻ tuổi tụ lại một chỗ đàm luận sôi nổi.

- Tộc trưởng tới!

Lúc này tộc trưởng Cảnh Thành Dã từ bên ngoài đi đến, tất cả mọi người vội vàng đứng lên chào.

Cảnh Thành Dã đi vào ngồi ở vị trí đầu tiên, đưa tay ra hiệu:

- Mọi người đều ngồi đi!

Các Tiên Thiên của Cảnh gia nghe vậy mới lại ngồi xuống.

Cảnh Thành Dã nghĩ đến tin tức mới truyền về từ Lam Khúc quận thành, nội tâm vẫn khó có thể bình tĩnh. Mắt Cảnh Thành Dã lấp lánh, nhìn mọi người ở đây nói:

- Hôm nay, ta gọi mọi người tới vì có một chuyện lớn cần tuyên bố!

Nghe bảo có chuyện lớn cần tuyên bố, mọi người ai cũng chấn động tinh thần.

Cảnh Thành Dã hít sâu một hơi chậm rãi nói:

- Ta mới nhận được tin của bát trưởng lão truyền từ Lam Khúc quận thành về. Cảnh Ngôn muốn ta dẫn tám mươi thành viên gia tộc cảnh giới Tiên Thiên tới Lam Khúc quận thành phát triển.

Tất cả mọi người sửng sốt.

Địa vị của Cảnh Ngôn ở Cảnh gia đương nhiên không ai sánh được. Ngay cả tộc trưởng Cảnh Thành Dã và cả thành chủ Đông Lâm thành Cảnh Thiên Anh hiện tại cũng không thể.

Nhưng Cảnh Ngôn giờ lại muốn tộc trưởng mang tám mươi đệ tử Tiên Thiên tới Lam Khúc quận thật sự khiến người khó có thể tưởng được.

Một vị trưởng lão nhíu mày nói:

- Tộc trưởng, quyết định này có phải hơi hấp tấp không?

Một vị trưởng lão khác cũng lo lắng nói:

- Đúng vậy! Tuy đệ tử cảnh giới Tiên Thiên của Cảnh gia chúng ta hiện tại không ít, đưa tám mươi Tiên Thiên đi Lam Khúc quận cũng có Cảnh Ngôn chiếu cố, hoàn toàn có thể trụ chân ở Lam Khúc quận nhưng chúng ta lại không có tài nguyên dư thừa để mua sản nghiệp ở Lam Khúc quận!

Đi Lam Khúc quận thành phát triển là một nước cờ lớn. Muốn đi bước ấy cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Trong Cảnh gia đã không có tài nguyên gì, đi Lam Khúc quận thì mua sản nghiệp bằng cách nào? Chẳng lẽ bọn họ tới đó suốt ngày trợn mắt nhìn nhau sao? Vậy còn không bằng ở lại Đông Lâm thành, ít nhất có Hắc Thạch sơn mạch làm chỗ dựa, cùng lắm thì đi vào đó liệp sát linh thú.

Lại có người âm thầm hy vọng hỏi Cảnh Thành Dã:

- Đúng vậy! Tộc trưởng, Cảnh Ngôn rốt cục tính thế nào?

- Ha ha!

Cảnh Thành Dã nhìn mọi người, cất tiếng cười to.

- Cái này các ngươi không cần lo lắng. Cảnh Ngôn đã diệt Văn gia của Lam Khúc quận thành. Sau khi chúng ta tới đó có

thể lập tức tiếp nhận sản nghiệp Văn gia, thu hoạch được rất nhiều tài nguyên. Hơn nữa trong tin bát trưởng lão truyền về cũng nói Văn gia cất giữ một lượng tài nguyên nhiều kinh người. Chúng ta tới đó có thể lập tức sử dụng chúng.

Đôi mắt Cảnh Thành Dã càng nói càng sáng lên.

- Văn gia?

- Cảnh Ngôn tiêu diệt Văn gia?

- Văn gia này là gia tộc thế nào? Có thể có bao nhiêu tài nguyên cùng sản nghiệp?

Sau khi nghe Cảnh Thành Dã nói vậy mọi người đều chấn động, nhưng sau đó ai cũng lộ vẻ nghi hoặc. Đa số võ giả trẻ tuổi cũng không biết Văn gia là gì.

- Tộc trưởng, Văn gia ngài nói là Văn gia nào?

Một vị trưởng lão hiển nhiên cũng biết uy danh Văn gia ở Lam Khúc quận thành, nhưng trong lòng lão lại hơi khó tin được.

Văn gia kia chính là một trong tứ đại thế gia của Lam Khúc quận, mạnh hơn Cảnh gia không biết bao nhiêu lần.

Cảnh Thành Dã cười nói với đối phương:

- Chính là Văn gia ngươi nghĩ đấy!

- Cái gì?

- Sao có thể thế được?

Mấy trưởng lão đều kinh hãi vô cùng, không nhịn được bật dậy, cơ thể khẽ run.

Tiên Thiên trẻ tuổi không biết Văn gia đại biểu cái gì, hỏi:

- Tộc trưởng, trưởng lão, Văn gia này chẳng lẽ rất mạnh sao?

Một trưởng lão hừ nhẹ nói:

- Đương nhiên rất mạnh. Văn gia chính là một trong tứ đại thế gia của Lam Khúc quận, nghe nói cường giả Đạo Sư cảnh cũng không phải chỉ có một người.

- A?

Tất cả Tiên Thiên trẻ tuổi đều trợn mắt.

Ban nãy khi họ nghe tộc trưởng nói Văn gia bị Cảnh Ngôn diệt còn nghĩ đó chỉ là một gia tộc nhỏ ở Lam Khúc quận thành.

Đương nhiên, cho dù là một gia tộc nhỏ ở Lam Khúc quận thành cũng sẽ không quá nhỏ. Ít nhất cũng mạnh hơn Triệu gia Đông Lâm thành khi trước một chút. Nhưng ai cũng không ngờ được Văn gia này lại là một trong tứ đại thế gia của Lam Khúc quận.

Tuy bọn họ không quá rõ ý nghĩa Văn gia đại biểu nhưng không ai không biết tứ đại thế gia Lam Khúc quận có nghĩa thế nào.

Có người thở dốc, hỏi Cảnh Thành Dã:

- Cảnh Ngôn ca tiêu diệt Văn gia, một trong tứ đại thế gia? Tộc trưởng, Cảnh Ngôn ca sao làm được vậy?

Khóe miệng Cảnh Thành Dã khẽ cong lên, híp mắt nói:

- Cụ thể ta cũng không rõ lắm. Chờ chúng ta tới Lam Khúc quận thành tự nhiên sẽ biết thôi. Bây giờ những ai muốn đi Lam Khúc quận thành đều đứng lên. Lần này ta chỉ mang theo tám mươi người đi trước xem sao.

- Rầm rầm!

Võ giả Tiên Thiên ở đây gần như đứng lên toàn bộ, cũng chỉ có mấy vị trưởng lão không có đứng dậy.

Cuối cùng Cảnh Thành Dã không thể không điểm danh mấy thành viên Tiên Thiên ở lại Đông Lâm thành, tám mươi võ giả còn lại thì đi theo Cảnh Thành Dã tới Lam Khúc quận thành.

Cảnh Thành Dã cất cao thanh âm nói:

- Các ngươi chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta liền xuất phát!

- Vâng!

Mọi người kích động đáp lại.

Thời gian vội vàng, chớp mắt đã qua gần tháng. Đoàn người Cảnh gia Đông Lâm thành cũng đến được Lam Khúc quận thành.

- Oa, đây là Lam Khúc quận thành?

- Tòa thành thật lớn, không biết lớn hơn Đông Lâm thành chúng ta mấy lần nữa

- Chậc chậc, ngươi xem đường phố này, rộng hơn chỗ Đông Lâm thành chúng ta trên mười lần ấy chứ.

- Còn những võ giả kia nữa, ta cảm nhận được khí tức trên người họ đều rất mạnh, hẳn đều là võ giả cao cấp đi? Chắc cũng có cả cảnh giới Tiên Thiên nữa!

Đám đệ tử Cảnh gia đi ở trên đường quan sát hoàn cảnh chung quanh không ngừng tán thưởng, vẻ mặt đều thật kích động cùng hưng phấn.

Bỗng một tiếng hô quát chói tai ở đằng sau vang lên:

- Một đám dế nhũi quê mùa nào thế này? Còn không mau nhường đường cho đại gia!

Hết chương 510.

Chương 511. Sợ Choáng Váng

Đoàn người Cảnh gia nhìn sang liền thấy mấy võ giả nam mặc hoa phục, vẻ mặt khinh bỉ đang nghênh ngang đi tới.

Trên thực tế tuy số lượng người Cảnh gia không ít nhưng đường phố nơi đây rất rộng, cộng thêm đệ tử Cảnh gia thấy chung quanh người người đi lại tấp nập nên cũng cố gắng duy trì đội ngũ không để phân tán, do đó cũng không gây cản trở gì cho đám võ giả kia.

Đám võ giả trẻ tuổi cảnh giới Tiên Thiên của Cảnh gia bị mắng vậy đều tức đỏ mặt.

Ở Đông Lâm thành bọn họ nào từng chịu nhục nhã như thế? Nhưng họ cũng biết đây là Lam Khúc quận thành, không phải Đông Lâm thành. Nơi này cường giả như mây, do đó những người trẻ tuổi Cảnh gia cũng đều rất khắc chế. Mặc dù còn hơi tức giận nhưng bọn họ vẫn đứng sang một bên nhường đường.

Trong lòng Cảnh Thành Dã tuy đầy lửa giận nhưng lão vẫn không nói gì. Cảnh gia họ mới đến cứ cố gắng đừng gây phiền phức là hơn.

Đám võ giả mặc quần áo hoa lệ kia thấy người Cảnh gia bị mắng cũng không dám cãi lại càng đắc ý.

- Lũ dế nhũi, lão tử bảo các ngươi tránh ra các ngươi điếc sao?

- Thật không biết lũ dế này từ đâu tới quận thành của chúng ta, không khí cũng bị chúng làm ô nhiễm. Theo ta, quận

thành không nên để bọn chúng bước vào.

- Không sai chút nào. Lũ dế nhũi này tới quận thành chính vì giành tài nguyên với chúng ta! Nếu không có bọn chúng, chúng ta chắc chắn sẽ càng thoải mái hơn!

- Dế nhũi, ngươi trừng cái gì mà trừng? Cẩn thận lão tử đánh chết ngươi!

Những võ giả kia không coi ai ra gì mà ra sức nhục mạ chửi bới người Cảnh gia.

Sắc mặt Cảnh Thành Dã đen lại. Lão nhìn mấy người kia, trầm giọng nói:

- Mấy vị không cần quá đáng. Chúng ta đã tránh đường rồi, các ngươi đi qua là được.

- Ai u! Lão già nhà ngươi còn dám mạnh miệng?

- Ngươi có biết chúng ta là ai không?

Kẻ cầm đầu dám người này căm ghét trừng Cảnh Thành Dã một cái, kiêu ngạo nói:

- Lão già, nghe cho rõ đây: Ta là Trần Nham của Trần gia! Dám tranh luận với ta? Chán sống chắc? Có tin lão tử tát ngươi một phát chết luôn không?

Trần gia là một gia tộc nhị lưu ở Lam Khúc quận thành, thế lực vẫn rất lớn. Mấy nam tử mặc quần áo hoa lệ này đều là con cháu của một số gia tộc trong Lam Khúc quận thành.

Cảnh Thành Dã cau mày, nén giận nói:

- Các vị, chúng ta không muốn gây chuyện, còn mong mấy vị đừng nên sỉ nhục chúng ta nữa!

Tại Đông Lâm thành, sau khi Triệu gia bị diệt Cảnh Thành Dã lão nào chịu uất ức thế này? Nhưng giờ họ mới vừa tới Lam Khúc quận thành, chưa trụ vững chân nên cũng không

cần chuốc thù mới tốt. Cũng vì nghĩ thế nên Cảnh Thành Dã vẫn luôn nhẫn nhịn.

- Ha ha!

- Lão già này còn tự cho là đúng nữa chứ!

- Sỉ nhục lão? Sỉ nhục lão là để mắt lão! Thứ quái gì chứ!

Mấy người bọn chúng đều cười nhạo. Trần Nham chuyển mắt một vòng, nói:

- Lão già kia, ngươi khiến gia gia ta rất mất hứng! Hôm nay ngươi không bồi thường mấy chục vạn linh thạch thì đừng hòng sống sót rời khỏi Lam Khúc quận thành!

Đám người bên Trần Nham nghe vậy đều sáng mắt.

Tuy bọn họ đều là con cháu của đại gia tộc nhưng tài nguyên hằng ngày nhận được cũng luôn cố định, quả thật không đủ chi tiêu. Chuyện dọa dẫm tống tiền vơ vét tài sản trong thành họ cũng làm không ít.

Đặc biệt là khi đụng tới một số võ giả tới từ thành thị cấp thấp hơn, mỗi lần bọn họ dọa đều có thể thành công. Dù thực lực đám võ giả đến từ thành thị cấp thấp ấy mạnh hơn nhưng cũng không dám đắc tội bọn họ.

Bọn chúng thấy số người bên đoàn người Cảnh gia không ít, nói vậy chắc cũng là gia tộc ở thành thị nhỏ. Gia tộc như thế tuy mấy chục vạn linh thạch với họ cũng không ít nhưng hơi ép chút cũng có thể giao ra được.

Nghĩ rằng một gia tộc ở thành thị nhỏ cũng không dám gây sự ở Lam Khúc quận thành. Hơn nữa tu vi mấy người bọn chúng đều tới cảnh giới Tiên Thiên, cho dù động thủ cũng không cần lo lắng. Một khi động thủ thật, cho dù đánh không lại thì gia tộc sau lưng cũng sẽ ra mặt giúp đỡ thôi.

Cảnh Thành Dã nghe thấy đám người kia còn đòi bồi thường mấy chục vạn linh thạch liền nổi giận.

Tuy Cảnh Thành Dã lão không muốn gây chuyện nhưng lần này tới Lam Khúc quận thành cũng vì để chuẩn bị tiếp nhận sản nghiệp Văn gia. Cảnh Ngôn Cảnh gia bọn họ ngay cả quái vật khổng lồ như Văn gia cũng có thể diệt vậy người Cảnh gia cũng tuyệt đối không thể khiến Cảnh Ngôn mất mặt!

Cảnh Thành Dã cười lạnh hỏi:

- Nếu ta không đồng ý bồi thường thì sao?

- Lão già kia, ngươi quả thật muốn chết!

Đám người Trần Nham thấy Cảnh Thành Dã lại dám từ chối liền thúc dục nguyên khí, triển lộ tu vi cảnh giới Tiên Thiên của mình ra.

- Ầm!

Cơ thể Cảnh Thành Dã cũng chấn động mạnh.

Tu vi Cảnh Thành Dã đã là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh cao, thúc giục nguyên khí uy thế quả thật kinh người.

Đám người Trần Nham cảm nhận được sự mênh mông của nguyên khí Cảnh Thành Dã liền lập tức thay đổi sắc mặt, theo bản năng lui về sau một bước

Mà tám mươi đệ tử Cảnh gia kia thấy tộc trưởng đều thúc dục nguyên khí liền liếc nhìn nhau, cũng thúc giục nguyên khí theo.

- Ầm!

- Ầm! Ầm!

Trong lúc nhất thời, nguyên khí sôi trào bao phủ cả con đường.

Sắc mặt đám người Trần Nham khi cảm nhận được nguyên khí trên người tám mươi đệ tử Cảnh gia lại càng khó coi hơn. Trong mắt cũng xuất hiện sự sợ hãi.

Bọn họ cũng không bất ngờ khi thấy Cảnh Thành Dã là võ giả Tiên Thiên. Nhưng đám người trẻ tuổi kia, tám mươi người trẻ tuổi kia đều có tu vi Tiên Thiên mới khiến bọn họ thật sự sợ hãi.

Tuổi đám võ giả ấy cũng ngang ngửa bọn họ, thậm chí không ít người còn nhỏ hơn nhưng lại đều bước vào cảnh giới Tiên Thiên! Điều này khiến đám người Trần Nham thấy sợ hãi.

Phải biết bọn họ đều là võ giả khá ưu tú trong cùng thế hệ ở gia tộc mỗi người. Hơn nữa võ giả Tiên Thiên dưới ba mươi tuổi trong gia tộc mấy người Trần Nham cũng chẳng có bao nhiêu.

Lai lịch đám người trước mặt này rốt cục là gì?

Tu vi đám người ấy đều tới Tiên Thiên, điều này cũng quá kinh khủng đi!

Trần Nham sợ hãi cắn răng rống:

- Các ngươi muốn làm gì?

Đám người Trần Nham đều kinh hồn bạt vía hét:

- Ta cảnh cáo các ngươi, các ngươi đừng có làm loạn. Ta là người Trần gia ở quận thành, nếu các ngươi dám ra tay với ta thì gia tộc của ta chắc chắn sẽ không buông tha cho các ngươi đâu!

Nơi này là đường phố nên chuyện người Cảnh gia và con em mấy đại gia tộc trong Lam Khúc quận thành xảy ra mâu thuẫn rất nhanh khiến người tụ tập chỉ trỏ.

Bọn họ thấy nhóm người Cảnh gia đều sôi trào nguyên khí, tu vi ai cũng tới Tiên Thiên liền đều trợn mắt không nói nên lời.

- Tộc trưởng!

Đúng lúc này, một thanh âm truyền đến.

Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc chậm rãi từ một phía bước tới. Cảnh Ngôn thấy Cảnh Thành Dã liền cất tiếng hô.

Cảnh Thành Dã nhìn thấy Cảnh Ngôn liền vội vã thu hồi nguyên khí:

- Cảnh Ngôn!

Đám đệ tử Cảnh gia cũng đều thu hồi nguyên khí chào hỏi Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc:

- Cảnh Ngôn ca!

- Bát trưởng lão!

Đám người Trần Nham thấy Cảnh Ngôn liền giống như thấy quỷ.

Mấy người họ đều gặp qua Cảnh Ngôn, cũng biết Cảnh Ngôn là người tiêu diệt Văn gia. Khi nghe đám người Cảnh Thành Dã nói chuyện, mấy người Trần Nham liền dọa sợ xanh mặt.

Thì ra đám người bị họ nhục mạ ấy lại chính là người trong gia tộc tên Cảnh Ngôn quái vật kia!

Hết chương 511.

Chương 512. Nơi Dừng Chân Mới

Đám người Trần Nham ngây ngốc nhìn Cảnh Ngôn đi tới…

Ban nãy khi đám người Cảnh Thành Dã đều thể hiện tu vi cảnh giới Tiên Thiên, tuy đám Trần Nham giật mình và bất ngờ nhưng nghĩ đến gia tộc sau lưng nên cũng không sợ.

Nhưng bây giờ thấy Cảnh Ngôn bọn họ ai cũng lạnh người, hơi lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng tới óc.

Cảnh Ngôn là ai?

Đây chính là cường giả tiêu diệt quái vật lớn Văn gia. Gia tộc sau lưng bọn họ dù có mạnh hơn nữa cũng không thể so với Văn gia.

Trêu chọc Cảnh Ngôn, đừng nói đám tiểu bối như họ mà ngay cả gia tộc đằng sau cũng có thể bị san thành bình địa.

Văn gia chính là minh chứng tốt nhất!

Sắc mặt mấy người Trần Nham lúc này đều tái.

Cảnh Ngôn mủm cười chào hỏi Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng, mọi người đi đường vất vả!

Cảnh Thành Dã cười:

- Này mà cũng vất vả à?

Cảnh Ngôn gật đầu. Chợt quay sang nhìn mấy người Trần Nham.

Đám người Trần Nham lui ở một bên. Bọn họ muốn nhanh chóng chạy trốn khỏi đây nhưng lại không dám cho nên chỉ phải nép sang bên thầm mong Cảnh Ngôn có thể lãng quên mình đi. Ai ngờ, sợ gì cái gì thì nó sẽ đến. Ánh mắt Cảnh Ngôn lập tức dính lên trên người cả đám.

Đầu gối cả bọn mềm nhũn, lập tức quỳ hết xuống đất.

- Cảnh Ngôn đại nhân! Chúng ta sai, chúng ta sai, cầu ngài tha cho chúng ta một mạng!

- Cảnh Ngôn đại gia, là chúng ta có mắt không tròng. Van ngài đừng chấp nhặt với chúng ta!

…

Mấy người Trần Nham phản ứng cũng nhanh. Bọn họ vừa quỳ xuống liền dập đầu liên tục, trán cũng bật máu. Cả đám nước mắt nước mũi khóc cầu tha thứ.

Bọn họ biết nếu đợi đến lúc Cảnh Ngôn đập chết họ vậy ngay cả cơ hội xin tha cũng không còn.

Cảnh Ngôn nhíu mày.

Nói thật, với cảnh giới hiện tại Cảnh Ngôn cũng thật khinh thường việc dây dưa với đám tiểu bối ấy. Nhưng lũ này ban nãy vũ nhục đám người Cảnh gia Cảnh Ngôn cũng có thấy, nếu hắn nhẹ nhàng buông tha chúng vậy chẳng phải khiến Cảnh gia bị người coi thường, Cảnh Ngôn hắn bị người coi thường sao?

Cảnh Ngôn vừa tạo uy ở Lam Khúc quận xong, tuyệt đối không thể bị khiêu khích!

Vũ nhục Cảnh gia, chính là vũ nhục Cảnh Ngôn hắn!

Đám người Cảnh Thành Dã thấy mấy người Trần Nham làm vậy đều ngây ra. Tuy bọn họ không quá hiểu biết bối cảnh đám người Trần Nham nhưng xem thái độ kiêu ngạo của bọn

chúng ban nãy vậy gia tộc sau lưng chúng chỉ sợ cũng không phải gia tộc nhỏ gì.

Nhưng dù vậy mấy người đó thấy Cảnh Ngôn liền bị dọa đến tình trạng này?

Trong lòng đám người Cảnh Thành Dã đều chấn động, nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Chỉ có Cảnh Thanh Trúc đứng một bên cười.

Cảnh Thanh Trúc từng thấy ngay cả Quận Vương đại nhân khi ở trước mặt Cảnh Ngôn đều khách khí tôn trọng vô cùng.

- Mấy người các ngươi đứng lên!

Cảnh Ngôn vung tay, một cỗ nguyên khí xuất hiện nâng mấy người Trần Nham dậy rồi xua tay nói:

- Giờ các ngươi quay về gia tộc của mình bảo tộc trưởng gia tộc các ngươi tới gặp ta!

Cảnh Ngôn khinh thường chuyện bắt nạt đám tiểu bối, nhưng cũng không thể bỏ qua đơn giản vậy được.

Đám người Trần Nham nghe Cảnh Ngôn nói thế lại run lên. Cả bọn liếc nhau.

Bảo bọn họ đi thông tri tộc trưởng gia tộc, vậy gia tộc họ còn không lột một tầng da của cả đám xuống?

Nhưng mà bọn họ cũng không dám trái lời Cảnh Ngôn!

Thông tri tộc trưởng ít nhất sẽ không mất mạng nhưng nếu lơ lời Cảnh Ngôn nói vậy chỉ sợ cái mạng nhỏ này cũng không còn nữa. Hơn nữa rất có thể ngay cả gia tộc của họ cũng sẽ bị tai ương ngập đầu.

Cảnh Ngôn quát khẽ:

- Cút đi! Ta chờ tộc trưởng gia tộc các ngươi ở đình viện Văn gia!

- Vâng!

Mấy người Trần Nham vội vàng chạy mất.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Tộc trưởng, giờ ta mang mọi người đi xem nơi Cảnh gia ta dừng chân ở Lam Khúc quận thành!

- Nơi dừng chân?

Cảnh Thành Dã thoáng sửng sốt rồi hơi kích động, mắt lấp lánh nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đang nói đình viện Văn gia sao?

Cảnh Ngôn khoát tay cười nói:

- Trước kia là đình viện Văn gia nhưng sau này chính là đình viện Cảnh gia chúng ta!

Văn gia đã trở thành lịch sử. Thế gia ngàn năm kia chớp mắt đã kết thúc rồi.

Đoàn người nhanh chóng di chuyển trên đường, hướng về phía đình viện vốn của Văn gia trước kia.

Cảnh Thành Dã nghĩ tới mấy người Trần Nham mới gặp ban nãy lại nhịn không được hỏi:

- Cảnh Ngôn, mấy võ giả trẻ tuổi ban nãy có thân phận gì vậy?

Cảnh Ngôn bảo để tộc trưởng gia tộc bọn họ tới gặp mình. Nếu gia tộc sau lưng mấy người ấy là thế lực khá lớn vậy tộc trưởng bọn họ sẽ đến gặp Cảnh Ngôn sao?

Cảnh Ngôn thuận miệng nói:

- Ta cũng không biết bọn họ nhưng có kẻ nói mình là người Trần gia. Trần gia là gia tộc nhị lưu ở Lam Khúc quận thành, yếu hơn Văn gia trước kia một chút!

Trần gia này Cảnh Ngôn từng giao tiếp qua lúc mới tới Lam Khúc quận thành.

Cảnh Thanh Trúc hiểu biết tương đối nhiều về các thế lực nên nói:

- Gia tộc nhị lưu ở Lam Khúc quận thành trên cơ bản đều không có võ giả Đạo Sư cảnh. Thành viên mạnh nhất bình thường cũng chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh cao.

Nghe Cảnh Ngôn và Cảnh Thanh Trúc nói vậy đám người Cảnh Thành Dã lại chấn động thêm lần nữa.

Mặc dù chỉ là gia tộc nhị lưu của Lam Khúc quận thành nhưng nó cũng mạnh hơn Cảnh gia không biết bao nhiêu lần. Người mạnh nhất Cảnh gia hiện tại cũng chính là thành chủ Đông Lâm thành hiện tại, Cảnh Thiên Anh. Cảnh Thiên Anh mới tấn chức Đạo Linh cảnh sơ kỳ cách đây không lâu.

Do đó khi Cảnh Thành Dã biết Trần gia có võ giả Đạo Linh Cảnh điên phong liền thầm bồn chồn trong lòng.

Kỳ thật cũng không trách Cảnh Thành Dã được. Dù sao tu vi Cảnh Thành Dã mới Tiên Thiên đỉnh cao. Hơn nữa Cảnh Thành Dã luôn ở trong thành nhỏ như Đông Lâm thành, cũng rất ít thấy võ giả tu vi Đạo Linh cảnh. Quan niệm ăn sâu bén rễ của Cảnh Thành Dã rất khó lập tức vứt bỏ.

Nhưng Cảnh Thành Dã cũng không tiện hỏi nhiều thêm. Bởi Cảnh Ngôn thể hiện rõ thái độ không thèm quan tâm mấy gia tộc nhị lưu kia.

Đoàn người rất nhanh liền tới chỗ đình viện Văn gia.

Trải qua một hồi đại chiến, trong trạch viện Văn gia đã có rất nhiều kiến trúc bị tổn hại nhưng mức độ cũng không quá nghiêm trọng, chỉ cần hơi tu sửa là được. Đình viện Văn gia có Quận Vương phủ trông coi nên người ngoài cũng không thể tiến vào trong được.

- Đến!

Cảnh Ngôn mang đám người Cảnh Thành Dã đi tới trước đình viện Văn gia, híp mắt nói.

- Đây là đình viện Văn gia?

- Thật khổng lồ, lớn hơn đình viện Cảnh gia chúng ta nhiều!

- Đó là đương nhiên! Văn gia là một trong tứ đại thế gia của Lam Khúc quận thành mà, thành viên gia tộc chỉ sợ cũng vượt xa mười vạn đi?

Đám đệ tử Cảnh gia trẻ tuổi đều sôi nổi cảm thán, nhìn đình viện trước mắt không ngừng rung động.

Cảnh Ngôn nhìn đám người Cảnh gia nói:

- Về sau đây chính là nơi dừng chân của Cảnh gia chúng ta ở Lam Khúc quận thành!

Hết chương 512.

Chương 513. Giây Lát Ba Năm

Hộ vệ Quận Vương phủ ở trước cửa đình viện Văn gia thấy Cảnh Ngôn tới liền nhanh chóng ra chào. Bọn họ cơ bản đều biết Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói chuyện với đội trưởng ở đây:

- Phiền ngươi đi thông tri Quận Vương đại nhân rằng người Cảnh gia đã tới Lam Khúc quận thành, chuẩn bị tiếp thu sản nghiệp của Văn gia!

- Vâng!

Đội trưởng hộ vệ đáp lời, nhanh chóng rời đi. Cảnh Ngôn mang người Cảnh gia đi vào đình viện Văn gia làm quen với hoàn cảnh nơi đây một chút.

Chưa tới một canh giờ, Quận Vương Chu Thượng Vân liền tự mình chạy tới.

Đám người Cảnh Thành Dã lần đầu nhìn thấy Quận Vương nên đều không biết. Khi họ biết người đứng trước mặt là Quận Vương Lam Khúc quận thành liền vội vàng cung kính hành lễ. Chu Thượng Vân cũng rất khách khí với bọn họ.

Chu Thượng Vân nhìn đến những võ giả Tiên Thiên của Cảnh gia liền rung động thêm một lần. Một gia tộc ở thành nhỏ vậy mà có thể có nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên như vậy thật khiến người ta khiếp sợ.

Sau khi Chu Thượng Vân tới không lâu, tộc trưởng mấy gia tộc nhị lưu cũng vội vã chạy tới.

Mấy tộc trưởng này sau khi nghe tin con cháu tộc mình đắc tội Cảnh Ngôn đều giật mình, sắc mặt cực kì khó coi. Bọn họ không dám chậm trễ chút nào lập tức chạy tới đình viện Văn gia.

- Cảnh Ngôn tiên sinh, lỗi do tộc trưởng ta sơ sẩy. Tiên sinh an tâm, thứ không có mắt kia ta chắc chắn sẽ trách phạt thật nặng!

Nội dung mấy tộc trưởng nói đều không khác nhau mấy. Cảnh Ngôn hừ nhẹ một tiếng, mặt không biểu tình:

- Việc trong gia tộc các ngươi không liên can gì tới ta, ta cũng lười hỏi đến!

Trái tim mấy tộc trưởng kia đều giật thót. Ngữ khí Cảnh Ngôn như vậy cũng không phải dấu hiệu tốt!

Đôi mắt tộc trưởng Trần gia khẽ chuyển lập tức bổ sung:

- Trần gia ta nguyện ý bồi thường hai trăm vạn linh thạch cho Cảnh tộc trưởng!

Chỉ vì một đệ tử trẻ trong gia tộc vô ý vũ nhục Cảnh gia mà phải bồi thường hai trăm vạn linh thạch, tộc trưởng Trần gia tim như nhỏ máu!

Hai trăm vạn linh thạch kia cũng không phải số lượng nhỏ! Nhưng nếu đưa quá ít gã lại sợ Cảnh Ngôn sẽ tức giận.

Đối mặt với nhân vật như Cảnh Ngôn nếu linh thạch quá ít thật sự không dám đưa mà!

Cảnh Ngôn nghe vậy liền nở nụ cười.

Mấy tộc trưởng khác thấy tộc trưởng Trần gia dường như tìm được đúng hướng cũng sôi nổi tỏ vẻ nguyện ý bồi thường cho Cảnh gia hai trăm vạn linh thạch. Bốn gia tộc, bồi thường tổng lại được tám trăm vạn linh thạch.

Số lượng này thật sự không ít.

Hơn nữa, quan trọng hơn, số linh thạch bồi thường này đối với Cảnh gia bây giờ quả thật không tệ!

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thành Dã hỏi:

- Tộc trưởng, ngài thấy sao?

Cảnh Thành Dã sớm trợn trừng mắt:

- Được… Được thôi!

Trước đó, Cảnh Thành Dã còn từng nghi ngờ mấy gia tộc kia có tới không. Không ngờ tộc trưởng mấy gia tộc đó không những tự mình tới giải thích mỗi gia tộc còn bồi thường hai trăm vạn linh thạch!

Đây là chuyện trước kia Cảnh Thành Dã tuyệt đối không dám nghĩ tới.

Cảnh Ngôn khoát tay nói:

- Nếu tộc trưởng đồng ý vậy ta cũng không có ý kiến. Trần tộc trưởng, các ngươi đều mau đem bồi thường đưa tới đây đi, đừng để ta đợi quá lâu.

- Vâng!

Mấy tộc trưởng vâng dạ, chào Quận Vương Chu Thượng Vân xong liền cẩn thận rời đi.

Sau khi ra đình viện Văn gia, mấy người đều thở ra một hơi. Tuy hai trăm vạn linh thạch cứ vậy không có nhưng có thể giải quyết chuyện phiền phức này cũng khiến trái tim vốn treo cao của họ an ổn quay về chỗ cũ.

Việc giao tiếp sản nghiệp Văn gia đều do người Quận Vương phủ và Cảnh Thành Dã hoàn thành, Cảnh Ngôn cũng lười nhúng tay. Cảnh Ngôn chỉ cần Cảnh gia phát triển lớn

mạnh là được. Cụ thể ra sao Cảnh Ngôn không có thời gian và tinh lực đi suy nghĩ làm gì.

Trong bóng đêm, Cảnh Ngôn và Cảnh Thành Dã ngồi đối diện nhau trong phòng. Cảnh Thành Dã hỏi:

- Cảnh Ngôn, Cảnh gia bây giờ tiếp thu rất nhiều sản nghiệp của Văn gia vậy ngươi cảm thấy ta có nên đem trọng tâm của Cảnh gia dời tới Lam Khúc quận thành hay không?

Cảnh Thành Dã suy nghĩ một trận mới có ý nghĩ như thế.

Trước lúc tiếp nhận sản nghiệp Văn gia, Cảnh Thành Dã từng dự đoán được sản nghiệp Văn gia chắc chắn cực kì khổng lồ. Nhưng khi Cảnh Thành Dã thật sự nhìn thấy mới phát hiện phán đoán của mình quá bảo thủ.

Sản nghiệp Văn gia khổng lồ vượt qua dự đoán của Cảnh Thành Dã!

Có số sản nghiệp ấy, Cảnh gia của lão cho dù xuất hiện mấy trăm võ giả Tiên Thiên trong thời gian ngắn thì cũng có đủ tài nguyên để dùng.

Cảnh Thành Dã còn không biết số sản nghiệp ấy là phần còn lại sau khi bị phân chia. Bằng không chỉ sợ Cảnh Thành Dã sẽ càng giật mình hơn.

Cảnh Ngôn nghe Cảnh Thành Dã nói vậy liền nhíu mày.

- Tộc trưởng!

Cảnh Ngôn vừa lắc đầu vừa nói:

- Đông Lâm thành là đại bản doanh của Cảnh gia chúng ta, tuyệt đối không thể bỏ. Đông Lâm thành lưng tựa Hắc Thạch sơn mạch, có ưu thế rất lớn. Hắc Thạch sơn mạch chính là nơi ngay cả võ giả Đạo Sư cảnh cũng không dám xâm nhập vào khu vực trung tâm. Cả nơi ấy chính là một kho báo cực lớn.

- Ý ta chính là trung tâm Cảnh gia còn phải đặt ở Đông Lâm thành. Sản nghiệp ở Lam Khúc quận thành coi như một con đường thu thập tài nguyên cho Cảnh gia thôi! Kế tiếp ngài nên đưa một số đệ tử cảnh giới Hậu Thiên không có mấy hy vọng tấn chức tới Tiên Thiên của Cảnh gia đưa tới đây để phụ trách quản lí sản nghiệp các nơi.

- Còn tộc trưởng ngài vẫn nên ở lại Đông Lâm thành giúp Cảnh gia trở nên lớn mạnh, giúp Đông Lâm thành phát triển mạnh hơn!

- Chúng ta phải khiến Đông Lâm thành phát triển thành thành thị nhất lưu như Phỉ Thúy thành, thậm chí có thể sánh với Lam Khúc quận thành.

Cảnh Thành Dã nghe Cảnh Ngôn nói thế liền há hốc miệng. Nhưng lão rất nhanh liền khôi phục lại, nội tâm cũng bùng cháy một ngọn lửa hưng phấn.

Nếu có thể khiến Đông Lâm thành phát triển thành nơi có thể sánh vai với Lam Khúc quận thành thì Cảnh gia chưởng khống nơi ấy cũng trở nên khó thể tưởng được.

Cảnh Thành Dã gật đầu thật mạnh, nói:

- Cảnh Ngôn, ta đã hiểu.

Cảnh Ngôn cũng gật đầu nói:

- Ừ!

Cảnh Ngôn lại khẽ nói:

- Thánh Linh dược tề Thanh Nham ca cũng có thể phối chế. Sau khi ngài trở lại Đông Lâm thành liền tìm Thanh Nham ca thương nghị chút để huynh ấy phối chế định kì một ít Thánh Linh dược tề cho gia tộc dùng. Tài liệu chính của Thánh Linh dược tề là Tử Huân Hoa. Loại linh thảo này có thể tìm thấy ở Nguyệt Hoa Sâm Lâm trong Tội Ác Hạp Cốc. Ngài

có thể phái một đội võ giả Tiên Thiên đi tới đó tìm. Chú ý, nhất định phải giữ bí mật, không thể để lộ tin này ra ngoài!

Trong mắt Cảnh Thành Dã đầy sự kích động, lão nói:

- Được, ta đã biết!

Ngày tháng thoi đưa, quang âm thấm thoát, chớp mắt đã qua ba năm.

Trong ba năm này Cảnh Ngôn đa số đều ở trong Đạo Nhất Học Viện cố gắng tu luyện. Tu vi Cảnh Ngôn cũng vẫn luôn tăng lên, giờ đã tới cực hạn của Đạo Linh cảnh đỉnh cao nhưng hắn vẫn chưa thể bước vào Đạo Sư cảnh.

Muốn tấn chức Đạo Sư cảnh quả thật quá khó khăn. Này cũng khó trách cả Lam Khúc quận thành chỉ có mấy võ giả Đạo Sư cảnh.

Thật ra nếu Cảnh Ngôn muốn mạnh mẽ đột phá cảnh giới thì hắn đã có thể thử từ hơn một năm trước. Nhưng mỗi lần Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đều cảm thấy thiếu một chút gì đó. Nếu Cảnh Ngôn không quan tâm cứ nhất quyết đột phá tấn chức chỉ sợ sẽ ảnh hưởng con đường võ đạo ngày sau.

Hết chương 513.

Chương 514. Đại Hội Đan Linh

Vì dù không bước vào Đạo Sư cảnh thì trong toàn bộ Lam Khúc quận cũng không có mấy người uy hiếp được Cảnh Ngôn nên hắn cũng không vội vã đi tấn chức tới Đạo Sư cảnh.

Nếu vì thống khoái nhất thời mà làm hại tới căn cơ võ đạo vậy thật mất nhiều hơn được!

Đạo Sư cảnh còn chưa phải cực hạn võ đạo Cảnh Ngôn muốn theo đuổi!

Trong ba năm này Cảnh Ngôn ngoại trừ tu luyện võ đạo còn dùng để luyện đan và nghiên cứu trận pháp.

Ở mặt đan đạo, Cảnh Ngôn đã có thể luyện chế đan dược lục giai một cách tự nhiên. Có thể nói trong toàn bộ Lam Khúc quận, năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn đã xem như mạnh nhất.

Ngay cả hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lưu Văn cũng chỉ mới là đan sư ngũ giai mà thôi, còn lâu mới bằng Cảnh Ngôn. Hơn nữa Cảnh Ngôn còn có thể luyện chế rất nhiều đan dược, hơn nữa đều là loại sớm thất truyền. Những đan sư khác căn bản luyện chế không được!

Tại mặt trận đạo, dù Cảnh Ngôn vẫn không thể bố trí trận pháp trung cấp nhưng nghiên cứu về trận pháp sơ cấp của Cảnh Ngôn đã rất kĩ lưỡng. Việc bố trí một trận pháp sơ cấp với Cảnh Ngôn hiện tại quả thật không hề khó khăn chút nào.

Cảnh Ngôn đều bố trí trận pháp bảo hộ tại nơi dừng chân của Cảnh gia ở Lam Khúc quận thành cùng đình viện Cảnh gia

ở Đông Lâm thành. Hơn nữa trận pháp Cảnh Ngôn bố trí còn không phải chỉ một loại trận pháp mà là trận pháp liên hoàn. Trong trận pháp phòng nhự có trận pháp công kích, trong trận pháp công kích còn ẩn giấu vây trận.

Có thể nói dù là nơi dừng chân của Cảnh gia ở Lam Khúc quận thành hay đình viện Cảnh gia ở Đông Lâm thành đều được phòng thủ kiên cố. Người bình thường muốn phá vỡ nó quả thật rất khó.

Cảnh Ngôn có tự tin rằng trận pháp sư sơ cấp trên Thiên Nguyên đại lục cũng không thể phá được trận pháp liên hoàn do hắn bố trí. Ngay cả trận pháp sư trung cấp nếu trình độ hơi thấp cũng có thể rất khó phá giả được.

Nếu muốn mạnh mẽ phá thì độ khó cũng rất lớn. Không có mấy chục cường giả Đạo Sư cảnh hợp sức lại vậy hy vọng phá trận pháp liên hoàn Cảnh Ngôn bố trí cũng không lớn.

Trong ba năm qua Cảnh gia cũng đã phát triển tới mức có thể so với một số thế lực nhị lưu trong Lam Khúc quận thành. Nhất là số lượng võ giả cảnh giới Tiên Thiên còn nhiều hơn một số gia tộc nhị lưu.

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã cũng thành công bước vào Đạo Linh cảnh ở một năm trước. Bát trưởng lão Cảnh Thanh Trúc cũng đã đạt tới cực hạn Tiên Thiên đỉnh cao, sắp tới sẽ chuẩn bị tấn chức Đạo Linh cảnh.

Ba năm qua, Cảnh Ngôn luyện chế rất nhiều đan dược. Có không ít số chúng đều chảy vào Cảnh gia khiến số lượng võ giả Tiên Thiên hậu kì cùng Tiên Thiên đỉnh cao của Cảnh gia cũng nhanh chóng tăng mạnh.

Dựa theo mức độ phát triển của Cảnh gia hiện tại thì mười năm sau Cảnh gia có thể chống lại trực diện bất kì gia tộc hoặc thế lực nào ở Lam Khúc quận thành trừ tam đại thế gia ra.

Đông Lâm thành hiện tại cũng nhờ sự dẫn dắt của Cảnh gia mà phát triển thành một thành thị hạng ba của Lam Khúc quận. So với Hạo Phong thành nó còn lớn hơn không ít.

Hội đấu giá mỗi năm một lần của Huy Hoàng Đan Lâu ở Đông Lâm thành đều có danh tiếng rất lớn trong toàn bộ Lam Khúc quận thành. Rất nhiều võ giả đều cho rằng hội đấu giá của Huy Hoàng Đan Lâu ở Đông Lâm thành là một trong những hội đấu giá quan trọng nhất trong toàn bộ Lam Khúc quận.

Thậm chí rất nhiều võ giả Đạo Linh cảnh cũng đều sẽ đặc biết tới Đông Lâm thành để tham gia hội đấu giá lớn được tổ chức mỗi năm một lần này. Ở hội đấu giá của Huy Hoàng Đan Lâu sẽ xuất hiện rất nhiều đan dược ngày thường rất khó mua được.

Ngày này, Cảnh Ngôn đang nhắm mắt dưỡng thần ở Trương Mẫn Phong thì phong chủ Bắc Phong Triệu Kỳ đột nhiên tới.

- Phong chủ!

- Cảnh Ngôn!

Hai người gặp mặt liền chắp tay chào nhau. Vẻ mặt Triệu Kỳ nghiêm túc, nói:

- Cảnh Ngôn, ban nãy Quận Vương đại nhân phái người lại đây bảo ngươi đi qua một chuyến!

- Quận Vương tìm ta?

Cảnh Ngôn híp mắt:

- Vậy ta tới Quận Vương phủ một chuyến!

Cảnh Ngôn rất nhanh liền tới Quận Vương phủ.

Cảnh Ngôn hiện tại bước vào Quận Vương phủ chẳng khác nào về nhà mình vậy. Hộ vệ của Quận Vương phủ cũng chẳng hề hỏi nhiều một câu, hành lễ xong liền để Cảnh Ngôn đi vào, căn bản không cần bẩm báo gì.

Chu Thượng Vân ở rất xa liền cười ngoắc Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã đến rồi.

Cảnh Ngôn cũng cười:

- Quận Vương đại nhân, ngài tìm ta?

Chu Thượng Vân bước vào trong viện, ý bảo Cảnh Ngôn ngồi xuống rồi nói:

- Đúng! Ta bảo ngươi tới là vì có chuyện muốn nói với ngươi.

Cảnh Ngôn hơi nghi hoặc, nhanh chóng ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Chu Thượng Vân. Chu Thượng Vân lập tức nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có từng nghe nói qua Đại Hội Đan Linh chưa?

Ánh mắt Cảnh Ngôn ngưng lại:

- Đại Hội Đan Linh ?

Đại Hội Đan Linh Cảnh Ngôn đã từng nghe qua nhưng cũng không biết rõ. Cảnh Ngôn chỉ biết Đại Hội Đan Linh này là một trong những việc trọng đại nhất ở Thiên Nguyên đại lục.

Mà bên tổ chức Đại Hội Đan Linh đúng là Đan Quốc, nơi có địa vị cực cao có thể so với Thánh thành! Hơn nữa nghe nói Đại Hội Đan Linh một trăm năm mới tổ chức một lần.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Quận Vương đại nhân, ta từng nghe nói qua rồi nhưng cũng không biết rõ.

Chu Thượng Vân tự nhiên gật đầu.

Đại Hội Đan Linh trăm năm mới tổ chức một lần mà Cảnh Ngôn hiện tại cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi! Cảnh Ngôn có thể nghe nói qua về Đại Hội Đan Linh cũng đã xem như không tồi.

Chu Thượng Vân giới thiệu về Đại Hội Đan Linh cho Cảnh Ngôn nghe:

- Đại Hội Đan Linh này do Đan Quốc tổ chức, trăm năm tổ chức một lần. Mỗi lần Đại Hội Đan Linh không chỉ hấp dẫn vô số người tài đan đạo tham gia mà ngay cả võ giả bình thường cũng đều sẽ tới đó. Ở Đại Hội Đan Linh, chỉ cần võ giả có đủ tài nguyên là dường như có thể đổi được bất kì thứ gì mình muốn.

- Ở Đại Hội Đan Linh có một sự kiện vô cùng quan trọng chính là đổi mới bảng Đan Vương Tân Tú của Đan Quốc. Nếu có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú thì chính là một vinh dự rất lớn. Rất nhiều thế lực của Thánh thành đều vô cùng chú ý bảng Đan Vương Tân Tú này.

Chu Thượng Vân chậm rãi nói:

- Muốn được đề tên trên bảng đó cần tham gia một lần Đại Hội Luyện Đan. Chỉ có đan sư ưu tú nhất mới có tư cách đề tên trên bảng Đan Vương Tân Tú. Hơn nữa, muốn tham gia Đại Hội Luyện Đan còn cần phải thỏa mãn hai điều kiện: Một là tuổi của đan sư phải thấp hơn một trăm. Hai là phải có thư đề cử. Quận Vương phủ Lam Khúc quận thành ta có một danh ngạch gửi thư đề cử, tuổi Cảnh Ngôn ngươi cũng còn lâu mới được một trăm.

Nghe Chu Thượng Vân nói vậy Cảnh Ngôn cũng hiểu sơ được nguyên nhân Chu Thượng Vân gọi mình tới. Chu Thượng Vân dường như muốn bảo hắn tham gia Đại Hội Luyện Đan ở Đại Hội Đan Linh này.

Nhưng mà Cảnh Ngôn thật không hứng thú gì với Đại Hội Luyện Đan này.

Ở Đại Hội Luyện Đan, rất nhiều đan sư ưu tú tỉ thí luyện đan, giao lưu tâm đắc. Nhưng điều này đối với Cảnh Ngôn mà nói thật chẳng quan trọng. Cảnh Ngôn có Càn Khôn Đan Đạo trong người nên không cần học tập kinh nghiệm luyện đan gì từ đan sư khác cả.

Cảnh Ngôn nói thẳng:

- Quận Vương đại nhân, ta không có hứng thú gì với bảng Đan Vương Tân Tú này cả.

Chu Thượng Vân phẩy tay áo, nói:

- Ngươi đừng vội, nghe ta nói xong đã.

Chu Thượng Vân đã sớm đoán được Cảnh Ngôn không quá để ý tới thanh danh gì đó.

- Nếu có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú thì sẽ được ban thưởng. Phần thưởng này cực kì phong phú!

Nói đến đây, trong mắt Chu Thượng Vân đều xuất hiện ánh sáng.

Hết chương 514.

Chương 515. Kim Tước Thương Hội.

Nhắc đến phần thưởng khi được đề tên trên bảng Đan Vương Tân Tú này trong mắt Chu Thượng Vân đều nóng rực.

Thấy vẻ mặt Chu Thượng Vân khác thường như thế trong lòng Cảnh Ngôn cũng hơi hơi chấn động.

Nói thật, trân bảo bình thường căn bản không có sức hấp dẫn gì với Cảnh Ngôn. Tài nguyên Cảnh Ngôn tích cóp từng chút một được quả thực đã tới một con số thiên văn. Đừng nói võ giả Đạo Linh cảnh, ngay cả võ giả Đạo Sư cảnh cũng không dám so tài nguyên với Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn, cái khác ta cũng không thể nói nhiều cho ngươi biết nhưng nếu có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú ngươi có thể có được hai thứ tốt nhất.

Khí tức Chu Thượng Vân hơi ngưng lại:

- Phần thưởng đầu tiên, Tạo Hóa Đan!

- Cái gì?

Cảnh Ngôn nghe thấy ba chữ Tạo Hóa Đan kia cũng không thể bình tĩnh.

Tạo Hóa Đan, một loại đan dược thất cấp. Công hiệu của nó chính là giúp võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh cao tấn chức Đạo Sư cảnh.

Có thể nói một viên Tạo Hóa Đan quan trọng chẳng khác nào tính mạng thứ hai của võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh cao vậy!

Với Cảnh Ngôn mà nói, hiện nay hắn đã tới cực hạn của Đạo Linh cảnh đỉnh cao. Bản thân Cảnh Ngôn cũng có thể nếm thử đột phá chướng ngại cảnh giới nhưng hắn lại luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó, căn cơ chưa vững. Nếu như Cảnh Ngôn có một viên Tạo Hóa Đan thì có lẽ căn cơ kia sẽ hoàn toàn vững chắc, đột phá tới Đạo Sư cảnh!

Trân bảo, đan dược bình thường quả thật không có lực hấp dẫn gì với Cảnh Ngôn. Nhưng với Tạo Hóa Đan thì ngay cả Cảnh Ngôn cũng không thể không động lòng.

Chu Thượng Vân thấy vẻ mặt Cảnh Ngôn thay đổi liền mỉm cười.

- Ở Đại Hội Luyện Đan, đan sư ưu tú nhất có thể được thưởng Tạo Hóa Đan, Nhưng Tạo Hóa Đan cũng không phải phần thưởng tốt nhất. Phần thưởng thứ hai ta muốn nói tới, chính là nguyên lực!

Chu Thượng Vân nói đến cuối chợt nhấn mạnh.

Nguyên lực!

Vụt!

Cảnh Ngôn nghe được hai chữ ấy liền lập tức đứng lên, theo bản năng kinh hô:

- Sao có thể?

Thật sự do hai chữ nguyên lực kia tạo nên rung động quá lớn với Cảnh Ngôn. Nguyên lực, Cảnh Ngôn thân là đan sư lục giai đương nhiên cũng có biết qua.

Đồng thời, Cảnh Ngôn cũng rất muốn có được nguyên lực. Nhưng Cảnh Ngôn cũng biết muốn có được nguyên lực lại khó khăn đến cỡ nào. Trên toàn Thiên Nguyên đại lục cũng tìm không thấy bao nhiêu nguyên lực.

Nguyên lực là một loại lực lượng thiên nhiên hình thành do sự giao hòa của quy luật thiên địa sau khi dựng dục vạn năm. Loại lực lượng này ẩn chứa lực lượng pháp tắc thuần khiết nhất.

Đối với đan sư mà nói, nguyên lực còn có sức hấp dẫn lớn hơn. Bởi vì đan sư có thể sử dụng nguyên lực để luyện đan. Mà đan dược luyện chế ra thông qua nguyên lực sẽ có thể tăng thêm một cấp độ phẩm chất.

Cảnh Ngôn hiện tại cũng có thể ngẫu nhiên luyện chế được đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Nếu đan dược phẩm chất hoàn mỹ kia lại được tăng lên một cấp vậy sẽ đạt tới mức nào?

Linh đan trong truyền thuyết sao?

Cảnh Ngôn từng nói chuyện với Thiên Thủy. Theo lời Thiên Thủy thì linh đan đã đạt tới trình độ siêu phàm thoát tục.

Linh đan sinh ra, trong đan dược sẽ sinh ra linh tính. Đó là bảo vật không thuộc về thế gian. Ngay cả người từng là cường giả đệ nhất đại lục như Thiên Thủy cũng chưa gặp qua linh đan vài lần.

Mà mức độ quý hiếm của nguyên lực cũng không thua kém, có thể nói là báu vật vô giá.

Cảnh Ngôn thật sự không thể tưởng được trong phần thưởng Đại Hội Luyện Đan trăm năm mới tổ chức một lần sẽ có nguyên lực.

- Kỳ thật, trong phần thưởng của các lần Đại Hội Luyện Đan trước đó cũng không có nguyên lực. Nhưng lần Đại Hội Luyện Đan này lại xuất hiện. Tin tức ta có được là chính xác. Tạo nghệ ở đan đạo của Cảnh Ngôn ngươi đã vô cùng mạnh, nếu lại có được nguyên lực…

Chu Thượng Vân nói tới đó liền không nói nữa mà dùng ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Ánh mắt Cảnh Ngôn chợt lóe, lên tiếng:

- Quận Vương đại nhân ngài không cần nói nữa, lần Đại Hội Đan Linh này ta tham gia là được!

Đừng nói nguyên lực, cho dù vì Tạo Hóa Đan Cảnh Ngôn cũng phải đi một chuyến. Tạo Hóa Đan này thật sự mua không được, cho dù trong Đan Quốc cũng đồng dạng.

Chu Thượng Vân gật đầu nói:

- Được! Ngươi đã quyết định vậy ba ngày sau chúng ta liền xuất phát. Con đường từ đây tới Đan Quốc cực kỳ xa xôi, phải vượt qua địa vực của hơn mười quận thành. Chúng ta xuất phát sớm một chút cũng đỡ phải bị chuyện gì ngoài ý muốn trên đường làm chậm trễ thời gian.

Ba ngày sau, Chu Thượng Vân và Cảnh Ngôn rời khỏi Lam Khúc quận thành đi về hướng Đan Quốc.

Hai người trực tiếp dùng cách phi hành để đi.

Võ giả Đạo Linh cảnh có thể ngự không phi hành trong thời gian ngắn. Tu vi càng thâm hậu, thời gian phi hành có thể càng dài.

Tu vi Chu Thượng Vân là Đạo Sư cảnh hậu kì. Cảnh Ngôn tuy chính là Đạo Linh cảnh nhưng mức độ hùng hậu nguyên khí cũng không thua cường giả Đạo Sư cảnh như Chu Thượng Vân bao nhiêu

Phi hành chạy đi, Cảnh Ngôn cũng không hề áp lực.

Đan Quốc, Kim Tước Thương Hội!

Trong Đan Quốc cũng có rất nhiều thế lực tồn tại, số lượng thương hội ở đây cũng đạt tới năm cái. Kim Tước Thương Hội trong số thương hội ấy tuy không tính thứ nhất nhưng cũng có thể xếp thứ ba.

Một hôm, Lý Hưng Lâu mang vẻ mặt hưng phấn vội đi tới tầng trên cùng của thương hội.

Một đan sư mặc trường bào màu đỏ nhìn Lý Hưng Lâu hỏi:

- Lý Hưng Lâu hội trưởng, có chuyện gì sao?

Lý Hưng Lâu là đan sư lục giai, lúc trước ở Lam Khúc quận thành gã chính là đan sư mạnh nhất ở Lam Khúc quận. Tới Đan Quốc, Lý Hưng Lâu chỉ có thể xem như một đan sư tương đối bình thường.

Thế lực Lý Hưng Lâu gia nhập sau khi tới Đan Quốc chính là Kim Tước Thương Hội này. Trong Kim Tước Thương Hội, Lý Hưng Lâu cũng có địa vị nhất định. Dù sao gã cũng là đan sư lục giai.

Tuy Kim Tước Thương Hội cũng có đan sư cao cấp nhưng dù sao số lượng quá ít, cho nên họ cũng hơi nể trọng một số đan sư trung cấp, nhất là đan sư lục giai.

Lý Hưng Lâu chắp tay nói với đan sư kia:

- Ta muốn gặp hội trưởng đại nhân!

Ánh mắt đan sư kia ngưng lại, nói:

- A, hội trưởng đại nhân đang tại luyện đan, chỉ sợ ngươi phải chờ một lát.

Lý Hưng Lâu gật đầu:

- Được, ta có thể chờ!

Lý Hưng Lâu nói xong liền đứng chờ ngoài phòng. Chờ liền chờ cả ngày cửa phòng mới rốt cục được mở ra. Một thanh âm truyền ra từ bên trong:

- Lý Hưng Lâu đan sư, ngươi có việc muốn tìm ta?

Lý Hưng Lâu ở bên ngoài đáp:

- Vâng!

Thanh âm kia lại vang lên:

- Vào đây nói đi!

Sau khi được cho phép Lý Hưng Lâu mới bước vào trong, vẻ mặt cung kính.

Vì người Lý Hưng Lâu muốn gặp không chỉ là hội trưởng Kim Tước Thương Hội mà còn là một đan sư cao cấp. Tại mặt đan đạo, chênh lệch của Lý Hưng Lâu và người này lớn vô cùng.

Trong phòng là một lão giả mặc trường bào màu vàng nhạt, khuôn mặt hơi khô gầy nhưng đôi mắt lại sáng ngời hữu thần.

Lão giả này tương đối khách khí nói:

- Lý Hưng Lâu đan sư, ngươi có chuyện gì mời nói đi!

Lý Hưng Lâu hỏi:

- Hội trưởng đại nhân! Đại Hội Luyện Đan của Đan Quốc sắp bắt đầu, Kim Tước Thương Hội chúng ta có phải cũng cần một số đan sư đại biểu thương hội tham gia Đại Hội Luyện Đan hay không?

Lão giả gật đầu:

- Đương nhiên.

Lý Hưng Lâu châm chước nói tiếp:

- Hội trưởng cũng biết ta tới từ Lam Khúc quận thành. Ta biết trong Lam Khúc quận thành có một thiên tài đan đạo. Hắn có lẽ có thể đại biểu Kim Tước Thương Hội chúng ta tham gia Đại Hội Luyện Đan. Nếu người này có thể đạt được thứ tự tốt ở Đại Hội Luyện Đan vậy có lẽ sẽ mang tới ích lợi thật lớn cho Kim Tước Thương Hội chúng ta!

Hết chương 515.

Chương 516. Phí Vào Cửa

Đan sư Lý Hưng Lâu nói, tự nhiên chính là Cảnh Ngôn.

Tuy Cảnh Ngôn còn trẻ nhưng tạo nghệ ở mặt đan đạo về mặc nào đó cũng khiến ngay cả Lý Hưng Lâu đều mặc cảm.

Ít nhất, đan dược cấp ba Cảnh Ngôn luyện chế để trị liệu kinh mạch võ đạo cho Chu Thiên lão gia tử khi trước bản thân Lý Hưng Lâu gã cũng luyện chế không được.

Lão giả kia nghe Lý Hưng Lâu nói vậy liền lộ ra một nụ cười nhạt.

Lão hiển nhiên cũng không quá hứng thú với lời Lý Hưng Lâu nói.

Lam Khúc quận chính là một quận thành tương đối nhỏ ở Thiên Nguyên đại lục. Trong quận thành này lão cũng không nghe nói có đan sư cường đại nào. Lão biết Lý Hưng Lâu chính là hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư ở Lam Khúc quận thành, cũng là đan sư có năng lực mạnh nhất ở đó.

Nhưng mà dù Lý Hưng Lâu là đan sư lục giai thì ở Đan Quốc gã cũng chẳng nổi trội gì. Người Lý Hưng Lâu đề cử lại có thể có tạo nghệ ở đan đạo cao bao nhiêu đây? Cho nên lão cũng không quá chờ mong người được Lý Hưng Lâu nói tới kia.

Lão giả mặc trường bào màu vàng nhạt này chính là hội trưởng Kim Tước Thương Hội, tên gọi Bạch Lan.

Bạch Lan thuận miệng hỏi:

- Người ngươi nói kia tên là gì?

Lý Hưng Lâu trả lời:

- Tên hắn là Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn? Chưa từng nghe qua.

Bạch Lan lắc đầu:

- Hắn là đan sư cấp mấy?

Nếu Bạch Lan nghe qua tên Cảnh Ngôn mới là chuyện lạ.

Cảnh Ngôn nổi tiếng ở Lam Khúc quận nhưng Đan Quốc lại cách Lam Khúc quận mười mấy quận thành thì tên Cảnh Ngôn sao có thể truyền tới Đan Quốc nhanh như thế được? Huống chi ngay cả Quận Vương Lam Khúc quận Bạch Lan cũng chẳng chú ý gì nhiều.

- Bốn năm trước hắn cũng đã là đan sư tam giai.

Lần cuối Lý Hưng Lâu gặp Cảnh Ngôn ở Quận Vương phủ Lam Khúc quận thì Cảnh Ngôn đúng là đan sư tam giai. Lý Hưng Lâu cũng không biết qua mấy năm này Cảnh Ngôn có đột phá gì ở mặt đan đạo hay không.

Nhưng theo Lý Hưng Lâu, với thiên phú của Cảnh Ngôn thì bốn năm để hắn từ đan sư tam giai trở thành đan sư tứ giai hẳn cũng chẳng khó khăn gì.

- Đan sư tam giai?

Bạch Lan nhướng mày, trên mặt có chút không vui.

Đan sư tam giai lại muốn đại biểu Kim Tước Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan? Đùa gì vậy? Trong Đan Quốc, tùy tiện tóm một đan sư tới cũng đều có thể là đan sư trung cấp, cao hơn tam giai nhiều.

Lý Hưng Lâu thấy vẻ mặt Bạch Lan thay đổi liền đoán được điều lão nghĩ. Lý Hưng Lâu vội giải thích:

- Hội trưởng đại nhân, Cảnh Ngôn này bốn năm trước là đan sư tam giai. Bằng năng lực của hắn hiện tại hẳn đã tấn chức thành đan sư trung cấp. Thiên phú ở mặt đan đạo của Cảnh Ngôn cực cao. Hắn chưa tới hai mươi tuổi đã là đan sư tam giai! Mặc dù trong Đan Quốc cũng rất khó tìm được một đan sư tam giai trẻ như thế.

Nghe Lý Hưng Lâu giải thích sắc mặt Bạch Lan mới khôi phục như thường. Lão gật đầu.

Nếu Cảnh Ngôn thật sự chưa tới hai mươi tuổi đã là đan sư tam giai thì đúng là có thể xem như thiên tài đan đạo. Thiên tài như thế Kim Tước Thương Hội mời chào về cũng không tồi.

Là đối tượng đáng giá bồi dưỡng!

Bạch Lan hơi trầm ngâm một lát, hỏi:

- Lý Hưng Lâu đan sư, Cảnh Ngôn ngươi nói chắc chắn tham gia Đại Hội Luyện Đan sao?

Lý Hưng Lâu nghiêm túc đáp:

- Đúng vậy, ta được tin Cảnh Ngôn đã cùng Quận Vương Lam Khúc quận Chu Thượng Vân lên đường tới Đan Quốc rồi.

Bạch Lan nhìn Lý Hưng Lâu nói:

- Tốt! Một khi đã như vậy thì đợi Cảnh Ngôn tới Đan Quốc ngươi hãy nói cho ta biết, ta đi gặp hắn!

…

Trên phía chân trời, Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân chậm rãi hạ dần độ cao. Chu Thượng Vân chỉ về phía thành thị trên núi nơi xa xa nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ngươi xem, đó chính là Đan Quốc!

Trước lúc Chu Thượng Vân nói chuyện Cảnh Ngôn cũng đã chú ý tới tòa thành không giống bình thường này.

Cảnh Ngôn đi theo Chu Thượng Vân rời khỏi Lam Khúc quận thành. Dọc theo đường đi hai người vượt qua địa vực hơn mười quận thành, gặp qua vô số thành thị nhưng cũng không có thành thị nào lại được xây trên đỉnh núi cả. Cho nên Cảnh Ngôn vừa thấy thành thị đông đúc kia liền chấn động, sau đó liền nghe Chu Thượng Vân nói đó là Đan Quốc.

Cảnh Ngôn tán thưởng:

- Đan Quốc quả nhiên không giống bình thường!

Chu Thượng Vân cười nói:

- Đương nhiên, Đan Quốc đều nổi danh khắp Thiên Nguyên đại lục. Đi, chúng ta đi xuống. Trong Đan Quốc không cho phép phi hành, chúng ta cần đi bộ tới đó.

Lúc này hai người đã rời khỏi địa vựa Lam Khúc quận thành ba tháng. Phi hành cỡ ba tháng mới từ Lam Khúc quận thành tới được Đan Quốc.

Chu Thượng Vân dặn dò Cảnh Ngôn:

- Muốn đi Đan Quốc, từ đây chỉ có một con đường có thể đi. Ở nơi khác đều có trận pháp chặn lại. Trong Đan Quốc cũng không thể xông loạn. Một khi xông nhầm vào trong đại trận thì hậu quả sẽ không thể gánh nổi.

Cảnh Ngôn lần đầu tới Đan Quốc nên có rất nhiều chuyện cũng còn không biết. Nếu Cảnh Ngôn tự tiện xông nhầm vào một số cấm địa thì dù là Quận Vương như Chu Thượng Vân cũng rất khó cứu Cảnh Ngôn ra được.

Tại Đan Quốc, mặt mũi của Chu Thượng Vân cũng không có mấy tác dụng.

Hai người không ngừng trèo lên .

Dọc theo đường đi, hai người cũng nhìn thấy rất nhiều võ giả. Có người leo lên trên cũng có người đi xuống dưới. Trong những người này không ít đều là đan sư.

Trèo lên hơn một canh giờ, Cảnh Ngôn thấy được một cửa đá thật lớn. Trước cửa đá có một đội thủ vệ mặc giáp trụ màu lam. Khí tức trên người họ hùng hậu, mỗi người đều là võ giả Đạo Linh cảnh. Nhất là người cầm đầu kia, chắc là võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh cao.

Hai người Cảnh Ngôn đi qua.

Người cầm đầu đám thủ vệ kia vươn tay ngăn lại hai người:

- Hai vị dừng lại!

Sắc mặt gã nghiêm túc nhìn hai người hỏi:

- Hai vị có lệnh cư trú của Đan Quốc không?

Chu Thượng Vân đáp:

- Chúng ta không phải người của Đan Quốc.

Vẻ mặt thủ vệ kia không hề dao động, nói:

- Người ngoài nếu muốn đi vào Đan Quốc cần giao mười miếng linh thạch cực phẩm làm phí vào cửa.

Mười miếng linh thạch cực phẩm?

Trong lòng Cảnh Ngôn khẽ run. Cảnh Ngôn không ngờ muốn vào Đan Quốc còn phải giao phí vào cửa. Hơn nữa cái phí đó còn cao tới mười miếng linh thạch cực phẩm.

Mười miếng linh thạch cực phẩm tương đương với ba bốn vạn linh thạch bình thường!

Tuy với gia sản của Cảnh Ngôn thì hắn cũng không cần quan tâm chút linh thạch ấy nhưng phải biết chỉ riêng phí vào cửa đã cao tới mấy vạn linh thạch rồi.

Chậc chậc… Người quản lí Đan Quốc này chỉ dựa vào phí vào cửa kia cũng đủ giàu chảy mỡ.

Trong lòng Cảnh Ngôn không ngừng cảm khái.

Chu Thượng Vân cười nói:

- Chúng ta là bằng hữu của Lý Hưng Lâu đan sư ở Kim Tước Thương Hội.

Thủ vệ nhíu mày liếc Chu Thượng Vân một cái mới lắc đầu nói:

- Vậy hai người các ngươi phải đợi người các ngươi nói tới đón các ngươi mới được.

- Chúng ta chờ một lát vậy.

Chu Thượng Vân mang Cảnh Ngôn đi sang một bên rồi nói với Cảnh Ngôn:

- Lý Hưng Lâu đan sư hẳn một lát nữa sẽ đi ra đón chúng ta. Chúng ta đợi một chút là được.

- Ừ, không nóng nảy.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Quận Vương đại nhân, chẳng lẽ chúng ta quen người Đan Quốc liền không cần giao nộp phí vào cửa kia sao?

Hết chương 516.

Chương 517. Khinh Thường

Chu Thượng Vân chưa trả lời liền thấy một bóng người bước nhanh ra từ trong cửa đá kia.

- Quận Vương đại nhân! Cảnh Ngôn!

Người tới đúng là Lý Hưng Lâu, người từng là hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư ở Lam Khúc quận thành.

Ba người gặp mặt, thoáng hàn huyên.

Lý Hưng Lâu nói:

- Chúng ta hiện tại đi Kim Tước Thương Hội.

Người cầm đầu đám thủ vệ mặc giáp xanh xem xong lệnh cư trú của Lý Hưng Lâu liền nói:

- Lý Hưng Lâu đan sư, hai vị này dù là bằng hữu của ngươi nhưng bọn họ không phải cư dân Đan Quốc nên muốn đi vào Đan Quốc mỗi người cần giao năm miếng linh thạch cực phẩm.

Chu Thượng Vân cười cười, khẽ lật tay liền lấy mười miếng linh thạch cực phẩm ra.

Quen người Đan Quốc thì phí vào cửa là năm miếng linh thạch cực phẩm. Nếu không quen thì phí nhập môn sẽ là mười miếng linh thạch cực phẩm.

Cảnh Ngôn thấy Chu Thượng Vân đưa phí vào cửa cũng không nói gì. Dù sao với quan hệ của Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân thì ai giao số phí ấy cũng đều giống nhau. Hai người cũng sẽ không để ý tới mấy miếng linh thạch cực phẩm ấy.

Lý Hưng Lâu mang hai người đi vào trong cửa đá. Thành thị nằm trên đỉnh núi này giờ mới lộ rõ ra.

Cảnh Ngôn cũng tấm tắc thán phục. Có thể xây một thành thị trên đỉnh núi này như thế thực khiến người ta khó có thể tin.

- Từ giờ đến lúc Đại Hội Đan Linh bắt đầu còn có hai tháng nữa. Cảnh Ngôn, ngươi muốn tham gia Đại Hội Luyện Đan nên ta đã đề cử ngươi với hội trưởng Kim Tước Thương Hội. Ngươi có thể đại biểu Kim Tước Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan thì có thể được Kim Tước Thương Hội trả thù lao.

Lý Hưng Lâu nói:

- Trong khoảng thời gian trước lúc bắt đầu Đại Hội Đan Linh này, ngươi và Quận Vương đại nhân cũng có thể ở trong Kim Tước Thương Hội.

Cảnh Ngôn chắp tay cảm ơn:

- Đa tạ Lý Hưng Lâu đan sư!

Trên đường tới đây Chu Thượng Vân cũng đã nói cho Cảnh Ngôn nghe qua về chuyện này.

Cảnh Ngôn có danh ngạch đề cử của Quận Vương Chu Thượng Vân cho nên Cảnh Ngôn có thể lựa chọn tự mình tham gia Đại Hội Luyện Đan hoặc đại biểu một thế lực nào đó trong Đan Quốc tham gia Đại Hội Luyện Đan.

Nếu Cảnh Ngôn đại biểu một thế lực nào đó tham gia Đại Hội Luyện Đan thì vì bản thân hắn không phải đan sư của thế lực đó cho nên sẽ được đối phương trả cho một số thù lao nhất định.

Dù sao đại biểu thế lực đó tham gia Đại Hội Luyện Đan nếu có thể lấy được thứ tự không tệ thì cũng có thể khiến danh

vọng của thế lực kia tăng lên rất nhiều.

Không lâu sau ba người Cảnh Ngôn liền đi tới trước một kiến trúc rất tráng lệ. Lý Hưng Lâu mang hai người đi vào, sau đó gã để hai người ngồi đợi trong một căn phòng còn bản thân mình thì đi bẩm báo hội trưởng Bạch Lan.

Sau nửa ngày Lý Hưng Lâu mới quay lại. Gã xin lỗi nói:

- Cảnh Ngôn, Quận Vương đại nhân. Thật xin lỗi, hiện tại hội trưởng đang có chuyện bận nên có thể sẽ phải đợi thêm một chút nữa.

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Không sao.

Chu Thượng Vân cũng cười nói:

- Nơi này chính là Kim Tước Thương Hội, thương hội lớn xếp thứ ba ở Đan Quốc. Hội trưởng là đại nhân vật ở Thiên Nguyên đại lục, chúng ta đợi một chút cũng không có gì.

Hội trưởng Kim Tước Thương Hội cho dù với Chu Thượng Vân cũng là một đại nhân vật.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua!

Hai ngày trôi qua!

Ba ngày trôi qua!

Cảnh Ngôn cùng Chu Thượng Vân cũng dần trở nên hơi mất kiên nhẫn. Cái giá của hội trưởng Kim Tước Thương Hội này cũng không khỏi quá lớn đi?

Cảnh Ngôn tới Kim Tước Thương Hội đó là chuẩn bị đại biểu Kim Tước Thương Hội bọn họ tham gia Đại Hội Luyện Đan. Hội trưởng này cứ cho Cảnh Ngôn đợi vậy quả thật có chút không chấp nhận được.

Lý Hưng Lâu xin lỗi cũng càng ngày càng khẩn thiết nhưng Lý Hưng Lâu cũng không có cách nào. Lý Hưng Lâu gã ở Kim Tước Thương Hội cũng không có địa vị cao gì, càng không có khả năng quyết định ý định của hội trưởng.

Đến ngày thứ tư rốt cục cũng có người tới nói hội trưởng đại nhân đã rảnh, mấy người Cảnh Ngôn có thể tới gặp.

Cảnh Ngôn, Chu Thượng Vân, Lý Hưng Lâu đi vào trong một căn phòng rộng mở.

Cảnh Ngôn vừa bước vào liền thấy có ba người ngồi trong đó. Một lão giả mặc trường bào màu vàng nhạt ngồi trên ghế ở chính giữa, hai người kia ngồi ở hai bên.

Ba người Cảnh Ngôn bước vào, ba người bên trong cũng không hề đứng dậy, ngay cả ý định đứng dậy cũng không có. Bọn họ đều dùng ánh mắt nhìn liếc qua người Cảnh Ngôn một cái.

Lý Hưng Lâu khom người chào lão giả mặc trường bào màu vàng nhạt ngồi ở chính giữa:

- Tham kiến hội trưởng đại nhân!

Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân cũng đều chắp tay chào theo.

Bạch Lan cũng chính là lão giả mặc trường bào màu vàng nhạt kia híp mắt nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Lý Hưng Lâu đan sư, thanh niên ngày chính là Cảnh Ngôn sao?

Lý Hưng Lâu giới thiệu Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân:

- Đúng vậy, vị này chính là Cảnh Ngôn, còn vị này chính là Quận Vương Lam Khúc quận, Chu Thượng Vân.

Bạch Lan khẽ gật đầu nói:

- Ừ!

Người ngồi bên trái sau khi liếc qua Cảnh Ngôn liền nhíu mày nói:

- Hội trưởng, ta xem đan sư tên Cảnh Ngôn này dường như cũng không có chỗ khác người nào đi! Đan sư như hắn tùy tiện tóm một cái ở Đan Quốc chúng ta cũng tóm được một bó to. Ngài thật muốn để hắn đại biểu Kim Tước Thương Hội chúng ta tham gia Đại Hội Luyện Đan sao?

Cảnh Ngôn nghe người kia nói vậy cũng hơi nhíu mày lại.

Trong lòng Cảnh Ngôn vốn đã hơi bất mãn. Bọn họ đợi chừng hơn ba ngày mới thấy được hội trưởng Kim Tước Thương Hội. Bây giờ gặp mặt lại nghe được những lời có tính vũ nhục như thế thật khiến Cảnh Ngôn hơi căm tức.

Chu Thượng Vân cũng không thoải mái.

Chu Thượng Vân y dù gì cũng là Quận Vương một quận thành, là người quan phương. Phải biết toàn bộ đại lục cũng chỉ có chín mươi chín quận thành mà thôi. Mà sau khi y vào đây ba người nơi này ngay cả ý định đứng dậy cũng đều không có. Thậm chí sau khi biết thân phận của y cũng đều không để y ngồi xuống.

Bạch Lan nghe người kia nói vậy liền nhẹ nhàng cười cười rồi lại lắc đầu. Bạch Lan chậm rãi nói:

- Kia cũng không giống nhau. Trong Đan Quốc tuy cũng có không ít đan sư tam giai hai mươi tuổi nhưng dù sao những đan sư kia đều được hun đúc bằng rất nhiều đan đạo từ bé cho nên tiến bộ ở mặt đan đạo cũng càng thuận lợi hơn. Mà Cảnh Ngôn này là người của Lam Khúc quận thành. Hắn có thể trở thành đan sư tam giai khi chưa tới hai mươi tuổi chứng tỏ thiên phú của hắn ở mặt đan đạo quả thực rất mạnh.

Những lời này nhìn như khích lệ nhưng đám người Cảnh Ngôn đều nghe ra được hội trưởng Kim Tước Thương Hội này hơi có ý khinh thường Lam Khúc quận.

Sắc mặt Chu Thượng Vân cũng hơi hơi đen xuống.

Chu Thượng Vân y chính là Quận Vương Lam Khúc quận, người khác chê bai Lam Khúc quận trước mặt y, y vui mới là lạ.

Lý Hưng Lâu cũng thấy xấu hổ.

Lý Hưng Lâu cũng là đan sư tới từ Lam Khúc quận. Nhưng hiển nhiên Lý Hưng Lâu đã tương đối quen vậy.

Từ lúc Lý Hưng Lâu rời khỏi Lam Khúc quận tới Đan Quốc, gia nhập Kim Tước Thương Hội cũng đã hơn ba năm. Lý Hưng Lâu bị đan sư ở Đan Quốc xem thường cũng không phải một hai lần. Những người này căn bản là khinh thường đan sư đến từ tiểu quận thành.

Bạch Lan chợt nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn! Lý Hưng Lâu đan sư hẳn đã nói với ngươi rồi, ngươi có thể đại biểu Kim Tước Thương Hội chúng ta tham gia Đại Hội Luyện Đan ở Đại Hội Đan Linh. Kim Tước Thương Hội ta cũng nguyện ý trả cho ngươi thù lao là mười vạn linh thạch. Còn nữa, ngươi có thể có được tư cách gia nhập Kim Tước Thương Hội chúng ta.

Hết chương 517.

Chương 518. Ưu Hải Thương Hội

Bạch Lan lại tiếp tục bổ sung một câu:

- Đương nhiên, ngươi phải sử dụng danh ngạch của chính ngươi tham gia Đại Hội Luyện Đan.

Mười vạn linh thạch?

Sử dụng danh ngạch dự thi của chính mình?

Cảnh Ngôn quả thực cho rằng mình nghe nhầm!

Mười vạn linh thạch, đây là đuổi ăn mày sao?

Mười vạn linh thạch tương đương với hơn hai mươi miếng linh thạch cực phẩm. Nếu không quen người Đan Quốc thì tiền phí vào cửa của Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân cũng đã phải cần hai mươi miếng linh thạch cực phẩm rồi!

Mà hội trưởng Kim Tước Thương Hội này lại dám mở miệng bảo trả thù lao cho Cảnh Ngôn mười vạn linh thạch. Đây quả thực chính là một loại nhục nhã với Cảnh Ngôn!

Về phần chuyện gia nhập Kim Tước Thương Hội của Bạch Lan, Cảnh Ngôn cũng cười trong lòng. Kim Tước Thương Hội rất giỏi sao? Muốn hắn cầu gia nhập Kim Tước Thương Hội?

Nói thật, Cảnh Ngôn tới Kim Tước Thương Hội chủ yếu vẫn là vì nể mặt Lý Hưng Lâu. Lúc trước ở Lam Khúc quận thành Lý Hưng Lâu cũng từng trợ giúp Cảnh Ngôn nhiều lần nên Cảnh Ngôn luôn cảm thấy thiếu Lý Hưng Lâu một ít ân tình.

Còn chuyện Kim Tước Thương Hội có trả thù lao hay không, Cảnh Ngôn cũng không quá để ý. Dù sao bản thân Cảnh Ngôn cũng không có thiếu tài nguyên tu luyện.

Nếu hội trưởng Kim Tước Thương Hội có thể khách khí một chút, thái độ tốt một chút thì dù đối phương không cho Cảnh Ngôn thù lao Cảnh Ngôn cũng không phải không thể đại biểu Kim Tước Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan.

Nhưng hiện tại thì sao?

Thái độ Kim Tước Thương Hội chính là cái loại này!

Đến lúc này Cảnh Ngôn cũng đã nhận ra Kim Tước Thương Hội cũng không hề xem trọng hắn.

Cảnh Ngôn nhìn Lý Hưng Lâu, thấy sắc mặt Lý Hưng Lâu cũng rất khó xem. Hơn nữa Cảnh Ngôn cũng nhìn ra được địa vị Lý Hưng Lâu ở Kim Tước Thương Hội chỉ sợ cũng không cao lắm. Bằng không hội trưởng Kim Tước Thương Hội cũng sẽ không có thái độ ấy với người được Lý Hưng Lâu đề cử tới như thế.

Hơn nữa sau khi ba người họ vào đây, hội trưởng Kim Tước Thương Hội cũng không hề có ý để Chu Thượng Vân ngồi xuống.

Ánh mắt Cảnh Ngôn chuyển về phía Chu Thượng Vân:

- Quận Vương, chúng ta đi thôi?

- Được!

Chu Thượng Vân đã sớm muốn xoay người rời đi.

Cảnh Ngôn chắp tay nói với Lý Hưng Lâu:

- Lý Hưng Lâu đan sư, thật có lỗi, chúng ta phải đi!

Nếu Kim Tước Thương Hội hoàn toàn không đem Cảnh Ngôn hắn để ở trong lòng thì hắn cần gì vội vàng xán tới? Thái

độ Kim Tước Thương Hội như vậy tin rằng Lý Hưng Lâu cũng có thể hiểu được quyết định cự tuyệt làm đại biểu Kim Tước Thương Hội tham dự Đại Hội Luyện Đan của Cảnh Ngôn.

Lý Hưng Lâu thầm than một tiếng.

Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân xoay người đi ra khỏi phòng.

- Cái tên tiểu tử này thật lớn!

Nam tử ngồi bên trái cười lạnh nói:

- Thật sự là quá vô lễ!

Ánh mắt Bạch Lan hội trưởng cũng trầm xuống, đầy ý lạnh. Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân xoay người bước đi khiến lão cũng rất không vui.

- Hội trưởng, ta đi tiễn bọn họ!

Lý Hưng Lâu nói vậy rồi cũng đi mất.

Bên ngoài Kim Tước Thương Hội.

Lý Hưng Lâu đầy vẻ xin lỗi nói:

- Cảnh Ngôn, Quận Vương đại nhân, thực sự rất xin lỗi, ta cũng không biết hội trưởng sẽ như thế.

- Không sao!

Cảnh Ngôn phất tay nói.

Dù trong lòng Cảnh Ngôn rất giận thì hắn cũng sẽ không nhằm vào Lý Hưng Lâu. Cảnh Ngôn cũng biết Lý Hưng Lâu bảo mình tới cũng là ý tốt.

Chu Thượng Vân hừ nhẹ một tiếng. Y nhìn thoáng qua kiến trúc khổng lồ của Kim Tước Thương Hội, cười lạnh nói:

- Lý Hưng Lâu đan sư, nếu Kim Tước Thương Hội là loại như vậy ta thấy ngươi còn không bằng sớm nên rời đi thì hơn!

Lý Hưng Lâu lắc đầu, lại thở dài:

- Vâng. Kỳ thật hội trưởng đối với ta cũng không tệ lắm. Ta cũng không biết hôm nay hội trưởng sao lại vậy nữa.

Chu Thượng Vân chắp tay với Lý Hưng Lâu nói:

- Lý Hưng Lâu đan sư, chúng ta tạm thời chia tay vậy!

Sau đó Chu Thượng Vân nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đi thôi!

Cảnh Ngôn cũng chào từ biệt Lý Hưng Lâu:

- Cáo từ!

Ba người chia tay ngay trước cửa Kim Tước Thương Hội.

Hai người đi ở trên đường của Đan Quốc, Chu Thượng Vân nói:

- Cảnh Ngôn, ta mang ngươi đi Ưu Hải Thương Hội!

Cảnh Ngôn nhướng mày:

- Ưu Hải Thương Hội?

- Đúng!

Chu Thượng Vân gật đầu:

- Ở Đan Quốc có năm thương hội. Kim Tước Thương Hội này được xếp thứ ba. Ưu Hải Thương Hội là thương hội xếp cuối cùng, thế lực cũng nhỏ nhất. Nhưng mà ta quen hội trưởng Ưu Hải Thương Hội, quen từ rất lâu rồi, xem như lão bằng hữu đi.

Chu Thượng Vân cười nói tiếp:

- Ta vốn tính để ngươi đại biểu Ưu Hải Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan nhưng Lý Hưng Lâu truyền tin nói với ta hy vọng ngươi có thể đại biểu Kim Tước Thương Hội. Ta nghĩ Kim Tước Thương Hội cũng mạnh hơn Ưu Hải Thương Hội nên mới không phản đối.

Chu Thượng Vân bĩu môi nói:

- Ha ha, ai ngờ hội trưởng Kim Tước Thương Hội này lại vô lễ như thế! Sớm biết vậy liền không tới đó làm gì!

Tiếp, Chu Thượng Vân nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, mặc dù Ưu Hải Thương Hội nhỏ nhất trong năm thương hội ở Đan Quốc nhưng hội trưởng Ưu Hải Thương Hội tuyệt đối sẽ không vô lễ như thế!

Cảnh Ngôn không thèm để ý nói:

- Kỳ thật có đại biểu thương hội tham gia Đại Hội Luyện Đan hay không với ta mà nói cũng đều không quan trọng.

Cho dù không đại biểu bất kì thương hội nào tham gia Đại Hội Luyện Đan thì Cảnh Ngôn có danh ngạch đề cử của Lam Khúc quận cũng có thể tự tham gia. Cuối cùng cũng chính là thiếu một chút phí đại biểu mà thôi. Mà Cảnh Ngôn cũng không quá để ý chút tiền thù lao ấy.

Với Cảnh Ngôn hiện tại, cho dù là trăm vạn thậm chí mấy trăm vạn linh thạch cũng không đủ khiến hắn vô cùng động tâm.

Chu Thượng Vân cười nói:

- Tốt lắm, chúng ta tới Ưu Hải Thương Hội thôi!

Hơn nửa canh giờ sau, hai người tới trước cửa Ưu Hải Thương Hội.

Kiến trúc Ưu Hải Thương Hội quả thật kém hơn Kim Tước Thương Hội một chút nhưng xét từ bên ngoài thì sự chênh lệch ấy cũng không quá rõ ràng.

Hai người bước vào Ưu Hải Thương Hội, ở trong một căn phòng đợi chờ giây lát liền có một thân ảnh xinh đẹp nhanh chóng đi tới.

- Quận Vương, đã lâu không gặp!

Thân ảnh xinh đẹp kia sau khi bước vào liền cười chào hỏi Chu Thượng Vân.

Ánh mắt Cảnh Ngôn dừng trên người đối phương liền thấy đó là một nữ tử mặc y phục màu tím. Dung mạo nàng ta khiến ngay cả Cảnh Ngôn đều thấy nao nao.

Dung mạo nữ tử này nếu so với Bạch Tuyết cũng không kém chút nào, nhưng tuổi nàng ta hẳn lớn hơn Bạch Tuyết rất nhiều.

Từ bên ngoài thì đoán không ra nhưng Cảnh Ngôn có thể cảm giác được. Hơn nữa ban nãy Chu Thượng Vân cũng nói mình đã quen hội trưởng Ưu Hải Thương Hội trước kia rất lâu.

Lúc Cảnh Ngôn đánh giá nữ tử thì Chu Thượng Vân cũng mở miệng chào:

- Chào Thanh Như hội trưởng!

Hội trưởng?

Nội tâm Cảnh Ngôn khẽ động.

Cảnh Ngôn không ngờ nữ tử mặc đồ tím này lại chính là hội trưởng Ưu Hải Thương Hội. Tuy Ưu Hải Thương Hội chỉ là thương hội nhỏ yếu nhất trong năm thương hội ở Đan Quốc nhưng có thể lập hội ở Đan Quốc chứng tỏ nội tình của Ưu Hải Thương Hội tuyệt đối không thể khinh thường. Nữ tử

trước mặt là hội trưởng Ưu Hải Thương Hội vậy năng lực của nàng cũng có thể thấy được một phần.

Chu Thượng Vân hàn huyên với hội trưởng tên Thanh Như kia vài câu liền giới thiệu Cảnh Ngôn:

- Thanh Như hội trưởng, vị này chính là Cảnh Ngôn. Hắn là đan sư của Lam Khúc quận ta.

- Chào Cảnh Ngôn đan sư!

Thanh Như lập tức chủ động chào hỏi Cảnh Ngôn, khuôn mặt tươi cười, rất nhiệt tình.

Hết chương 518.

Chương 519. Đan Sư Lục giai

Thanh Như cũng không biết Chu Thượng Vân mang Cảnh Ngôn tới đây là muốn tham gia Đại Hội Luyện Đan của Đại Hội Đan Linh.

Chu Thượng Vân vốn tính truyền tin báo với Thanh Như trước nhưng vì Lý Hưng Lâu nhúng tay nên y mới bỏ dỡ kế hoạch kia. Do đó bây giờ Thanh Như hội trưởng vẫn còn không biết Chu Thượng Vân muốn để Cảnh Ngôn đại biểu Ưu Hải Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan của Đại Hội Đan Linh.

Tuy Thanh Như không biết Cảnh Ngôn có thân phận gì, hơn nữa tuổi hắn còn rất trẻ nhưng nàng cũng không hề xem nhẹ. Thanh Như rất nhiệt tình khiến Cảnh Ngôn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cảnh Ngôn cũng cười đáp:

- Chào Thanh Như hội trưởng!

Chu Thượng Vân nói thẳng:

- Thanh Như hội trưởng, thiên phú của Cảnh Ngôn ở mặt đan đạo rất mạnh, năng lực luyện đan cũng rất cao cho nên ta cùng Cảnh Ngôn tới tìm ngươi muốn hỏi xem Ưu Hải Thương Hội có cần người đại biểu Ưu Hải Thương Hội hay không.

Từ điểm này có thể thấy quan hệ của Chu Thượng Vân và Thanh Như quả thật rất tốt. Nếu không Chu Thượng Vân cũng sẽ không nói thẳng như thế.

- Cảnh Ngôn đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội?

Thanh Như hiển nhiên có chút bất ngờ nhưng nàng cũng phản ứng rất nhanh. Sau khi thoáng kinh ngạc Thanh Như liền lại cười nói:

- Vậy thì thật tốt quá!

Thanh Như nhìn Cảnh Ngôn.

Từ bề ngoài thì thật đúng không thấy Cảnh Ngôn có chỗ nào đặc biệt cả. Nhưng Thanh Như hiểu Chu Thượng Vân.

Nếu Chu Thượng Vân đề cử Cảnh Ngôn thì thực lực ở mặt đan đạo của Cảnh Ngôn chắc chắn không kém.

Còn chuyện Cảnh Ngôn thoạt nhìn quá trẻ thì cũng rất khó nói. Ở Thiên Nguyên đại lục cũng có không ít võ giả một trăm tuổi thậm chí hai trăm tuổi có bộ dáng mới hai ba mươi tuổi.

Hơn nữa bộ dáng trầm ổn của Cảnh Ngôn khiến Thanh Như cảm thấy Cảnh Ngôn chỉ sợ cũng trên năm mươi tuổi rồi. Còn chuyện vượt qua một trăm tuổi thì chắn chắn không thể nào bởi vì điều kiện tham gia Đại Hội Luyện Đan đầu tiên chính là tuổi đan sư không được vượt qua một trăm.

Chu Thượng Vân nửa như đùa nửa như thật nói:

- Thanh Như hội trưởng, bằng hữu thì bằng hữu nhưng thù lao kia cũng không thể ít đâu!

- Đó là đương nhiên!

Thanh Như vội đáp rồi nàng lại khẽ nhíu mày:

- Nhưng mà danh ngạch tham gia Đại Hội Luyện Đan của Ưu Hải Thương Hội chúng ta chỉ có năm cái. Hiện tại mấy danh ngạch kia cũng đã xác định rồi nên nếu muốn thay đổi có thể phải mời họp ban trị sự mới được.

Chu Thượng Vân khoát tay nói:

- Danh ngạch dự thi ngươi không cần lo, một danh ngạch của Lam Khúc quận chúng ta là cho Cảnh Ngôn.

- Vậy thật tốt quá!

Đôi mày Thanh Như liền giãn ra hoàn toàn. Nàng nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Việc thù lao thì năm trăm vạn linh thạch được không? Nếu Cảnh Ngôn đan sư cảm thấy không ổn có thể thương nghị lại.

Thanh Như không biết năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn như thế nào nhưng chỉ bằng mặt mũi Chu Thượng Vân thì con số năm trăm vạn linh thạch kia cũng đáng được. Hơn nữa thù lao năm trăm vạn linh thạch thì hội trưởng là nàng cũng có thể tự quyết định, không cần sự biểu quyết của ban trị sự thương hội.

Cảnh Ngôn nghe thù lao là năm trăm vạn linh thạch thì dù hắn không quan tâm nhưng cũng không hề bất mãn gì.

Ban nãy ở Kim Tước Thương Hội, người ta mới cho có mười vạn linh thạch thôi. Ưu Hải Thương Hội lập tức liền cho năm trăm vạn linh thạch, lớn hơn Kim Tước Thương Hội những năm mươi lần.

- Thanh Như hội trưởng!

Cảnh Ngôn còn chưa nói gì Chu Thượng Vân liền mở miệng:

- Cảnh Ngôn có hi vọng rất lớn tiến vào bảng Đan Vương Tân Tú.

Chu Thượng Vân cũng không quá rõ năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn hiện tại đến mức nào nhưng y biết một điều, Cảnh Ngôn có thể luyện chế một số đan dược mà các đan sư khác không thể luyện chế.

Ánh mắt Thanh Như ngưng lại:

- Bảng Đan Vương Tân Tú?

Bảng Đan Vương Tân Tú cũng không phải dễ vào. Mỗi lần Đại Hội Luyện Đan chỉ có cỡ hai mươi đan sư có thể viết tên lên đó. Mà số lượng đan sư tham gia Đại Hội Luyện Đan thì lại hơn một ngàn người.

Phải biết, những đan sư tham gia Đại Hội Luyện Đan kia cũng không phải tùy tiện tìm đến. Đó đều là những người có thành tựu nhất định ở mặt đan đạo.

Toàn bộ Lam Khúc quận cũng chỉ có một danh ngạch đề cử mà thôi. Đương nhiên Lam Khúc quận chính là một quận thành tương đối nhỏ, những quận thành lớn thì số lượng danh ngạch cũng nhiều hơn chút.

Hơn nữa một số luyện đan thế gia cùng với các đại gia tộc có thế lực lớn cũng đều có không ít danh ngạch tham gia Đại Hội Luyện Đan. Ưu Hải Thương Hội cũng có năm danh ngạch.

Thanh Như cười nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn đan sư, mạo muội hỏi một câu: Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?

Cảnh Ngôn cũng mỉm cười đáp:

- Hai mươi ba tuổi!

Câu trả lời của Cảnh Ngôn khiến khuôn mặt vốn tươi cười của Thanh Như cứng lại.

Đối với tuổi đan sư dự thi tuy Đại Hội Luyện Đan chỉ hạn chế mức tuổi tối đa chứ không hạn chế mức tuổi tối thiểu nhưng đan sư tham gia Đại Hội Luyện Đan đừng nói hơn hai mươi tuổi, ngay cả dưới năm mươi tuổi đều tương đối khó gặp.

Cảnh Ngôn chỉ có hai mươi ba tuổi?

Trong lúc nhất thời, dù Thanh Như rất tin tưởng Chu Thượng Vân cũng nói không ra lời.

Đan sư hai mươi ba tuổi lên được bảng Đan Vương Tân Tú?

Nếu không phải người nói ra điều này là Chu Thượng Vân thì dù tính tình Thanh Như có tốt cỡ nào đi chăng nữa chắc cũng tặng cho đối phương một ánh mắt đầy xem thường.

Cảnh Ngôn nhìn sắc mặt Thanh Như liền đoán được ý của nàng. Cảnh Ngôn nói tiếp một câu:

- Thanh Như hội trưởng, tuổi của ta ngươi không cần nghi ngờ. Tuy tuổi ta không lớn lắm nhưng cũng có thể luyện chế được đan dược lục giai.

- Cái gì?

Thanh Như kinh ngạc hô một tiếng.

Đan sư lục giai?

Đan sư lục giai hơn hai mươi tuổi?

Đùa cái gì vậy?

Trong Đan Quốc, đan sư lục giai có rất nhiều. Trong Ưu Hải Thương Hội của Thanh Như cũng có không ít đan sư lục giai nhưng đa số đan sư lục giai đều trên một trăm tuổi. Đan sư ngũ giai dưới một trăm tuổi cũng không có nhiều. Trình độ đan sư ở Đan Quốc tuyệt đối đều là nhân tài kiệt xuất khắp Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn căn bản không phải người Đan Quốc. Cảnh Ngôn là đan sư của Lam Khúc quận.

Chu Thượng Vân cũng nhìn Cảnh Ngôn đầy ngạc nhiên.

Lúc trước, khi Cảnh Ngôn tới Quận Vương phủ trị liệu kinh mạch võ đạo cho phụ thân Chu Thượng Vân thì Cảnh Ngôn mới chỉ là đan sư tam giai. Hơn bốn năm trôi qua, Cảnh Ngôn liền từ đan sư tam giai nhảy tới đan sư lục giai?

Chu Thượng Vân cũng giật mình.

Chu Thượng Vân biết thiên phú về mặt đan đạo của Cảnh Ngôn vô cùng kinh người nhưng cũng không cần biến thái như thế đi? Chu Thượng Vân vốn nghĩ Cảnh Ngôn hẳn đã thăng cấp thành đan sư tứ giai, ai ngờ…

Hơn nữa, Cảnh Ngôn không chỉ là đan sư, hắn còn là một trận pháp sư!

Sau khi giật mình, Chu Thượng Vân lại cười nói:

- Thanh Như hội trưởng, Ưu Hải Thương Hội các ngươi lần này xem như nhặt được một tiện nghi lớn rồi!

Chu Thượng Vân biết nếu Cảnh Ngôn nói mình có thể luyện chế được đan dược lục giai vậy nhất định chính là như thế. Cảnh Ngôn là người không thích ăn nói lung tung chỉ biết mạnh miệng.

Hơn nữa ở mặt võ đạo, Cảnh Ngôn cũng là võ giả có năng lực đánh với Đạo Sư cảnh. Ngay cả Văn Hướng Thiên của Văn gia có tu vi Đạo Sư cảnh hậu kì cũng chết trong tay Cảnh Ngôn. Kỳ tích Cảnh Ngôn sáng tạo đã không phải chỉ một hai cái.

Thanh Như cười gượng một tiếng:

- Này đúng là… Thật khiến người ta vô cùng bất ngờ!

Nếu Cảnh Ngôn thật sự là đan sư lục giai, hơn nữa còn có thể đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội thì quả thật Ưu Hải Thương Hội xem như trúng đại vận.

Bởi vì, số lượng đan sư lục giai dưới một trăm tuổi nguyện ý tham gia Đại Hội Luyện Đan quá ít. Cho dù Ưu Hải Thương Hội bỏ ra cái giá cực lớn đi mời cũng rất khó mời được.

Hết chương 519.

Chương 520. Ban Trị Sự

Nụ cười của Thanh Như hơi mất tự nhiên.

Cảnh Ngôn mới có hai mươi ba tuổi đã là một đan sư lục giai, này quả thật rất khiến người ta khó có thể lập tức chấp nhận được.

Tuy Thanh Như tín nhiệm Chu Thượng Vân nhưng trước đó nàng cũng không quen biết Cảnh Ngôn nên trong lúc nhất thời có hơi chần chờ, đây cũng là chuyện thực bình thường.

Cảnh Ngôn nhìn vẻ mặt Thanh Như liền biết tâm tư đối phương. Nhưng Cảnh Ngôn đã nói những điều nên nói, nếu Thanh Như không muốn tin thì Cảnh Ngôn cũng không muốn đi cố gắng chứng minh gì cả.

Thanh Như chính là hội trưởng Ưu Hải Thương Hội, không biết gặp qua bao nhiêu dạng người. Thanh Như quan sát Cảnh Ngôn, phát hiện thanh niên trước mặt quả thật lạnh nhạt trầm ổn đến hơi khó tin, tuy từ bên ngoài Cảnh Ngôn thật sự chỉ hơn hai mươi tuổi.

Nếu Cảnh Ngôn không chủ động nói tuổi mình ra thì Thanh Như còn không ngờ rằng thanh niên đối diện mình mới chỉ hơn hai mươi.

Thanh Như rốt cục quyết định:

- Cảnh Ngôn đan sư, Ưu Hải Thương Hội ta nguyện ý trả thù lao hai ngàn vạn linh thạch mời ngươi làm đại biểu cho chúng ta!

Thế nào đi nữa Thanh Như cũng không tin Chu Thượng Vân sẽ lừa mình. Cho dù Thanh Như không tin Cảnh Ngôn thì

cũng phải tin Chu Thượng Vân.

Hai ngàn vạn linh thạch, quả thật không hề ít. Tài sản võ giả Đạo Sư cảnh bình thường cũng chỉ một hai ngàn vạn linh thạch.

Ví dụ Ám Dạ Vương Bài Ân Tiên Sinh bị Cảnh Ngôn giết lúc trước tính cả vật phẩm mang theo cũng chỉ đáng giá mấy ngàn vạn linh thạch mà thôi.

Đương nhiên, Ân Tiên Sinh có thể còn có nhiều tài nguyên khác không mang theo nhưng phải biết Ân Tiên Sinh là Ám Dạ Vương Bài, gã cũng từng giết không ít võ giả Đạo Sư cảnh.

Chu Thượng Vân cũng hiểu được thù lao kia cũng không tệ lắm. Chu Thượng Vân gật đầu nhìn Cảnh Ngôn cười nói:

- Cảnh Ngôn ngươi thấy sao?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ta cảm thấy được rồi.

Năm trăm vạn linh thạch Cảnh Ngôn cũng có thể đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội, hai ngàn vạn linh thạch tự nhiên không vấn đề. Tài nguyên càng nhiều càng tốt, không ai sẽ ngại linh thạch của mình quá nhiều.

Thanh Như vui sướng nói:

- Nếu Cảnh Ngôn đan sư không có ý kiến gì thì ta lập tức đi chuẩn bị mời họp ban trị sự để nói chuyện này.

Sau khi chào tạm biệt Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân, Thanh Như liền đi chuẩn bị mời họp ban trị sự. Hai người Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân thì kiên nhẫn chờ đợi.

Hai ngàn vạn linh thạch đối với Ưu Hải Thương Hội mà nói cũng không coi là nhiều gì nhưng lập tức vận dụng nhiều linh thạch như thế cũng không phải một mình hội trưởng như

Thanh Như có thể tùy tiện quyết định. Thanh Như còn cần báo cho những vị trị sự khác biết.

Trị sự của thương hội đều là những người có cổ phần trong đó.

Đại thương hội như Ưu Hải Thương Hội trên cơ bản cũng không hoàn toàn thuộc về người nào. Hầu như đều có rất nhiều trị sự tham dự vào. Hội trưởng thương hội chính là người chiếm phần nhiều nhất, cũng là người quản lí thương hội hoạt động.

Ước chừng chưa tới một canh giờ, ban trị sự liền mời dự họp. Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân cũng được Thanh Như hội trưởng mời đi qua.

Trong một đại điện thật lớn của Ưu Hải Thương Hội, Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân tới tương đối sớm. Hai người ngồi vào chỗ của tân khách, tùy ý tám chuyện với Thanh Như hội trưởng.

Một đám thành viên ban trị sự cũng đều từ ngoài bước tới. Một nam tử trung niên nghi hoặc hỏi Thanh Như:

- Hội trưởng, hôm qua mới mời dự họp ban trị sự xong sao hôm nay lại họp nữa?

Thanh Như hội trưởng cười nói với mọi người:

- Hôm nay mời họp ban trị sự vì có một chuyện quan trọng muốn thương nghị với mọi người.

- Hai vị này là?

Có người nhìn về phía Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân.

Những người kia sau khi bước vào đại điện, ánh mắt đầu tiên đều nhìn thấy hai người Cảnh Ngôn. Nhưng đa số đều không hỏi, bọn họ biết Thanh Như sẽ giới thiệu. Nhưng có một người lại chủ động hỏi.

Thanh Như thấy mọi người đã đến đông đủ liền đứng lên nói:

- Vị này chính là Quận Vương Lam Khúc quận Chu Thượng Vân, vị này chính là Cảnh Ngôn đan sư của Lam Khúc quận.

- Chu Thượng Vân Quận Vương!

- Ha ha, Lam Khúc quận kia mấy chục năm trước ta từng ghé qua một lần.

…

Hơn mười vị trị sự có hơn nửa đều khách khí chào hỏi Chu Thượng Vân. Thân phận Quận Vương của Chu Thượng Vân vẫn tương đối khiến người tôn trọng.

Đương nhiên thân phận quân vương Lam Khúc quận kia cũng không đến mức khiến những trị sự ấy cố gắng lấy lòng Chu Thượng Vân.

Hai ba người trong đó cũng hàn huyên một câu với Cảnh Ngôn nhưng những trị sự kia cũng không hề xem trọng hắn.

Đan sư của Lam Khúc quận…

Bọn họ trước kia từng nghe nói Lam Khúc quận có một đan sư tên Lý Hưng Lâu lại chưa từng nghe Lam Khúc quận có đan sư tên Cảnh Ngôn nào. Nói vậy, đối phương cũng không phải đan sư mạnh mẽ gì.

Một nam tử nước da ngăm đen nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn đan sư, Lam Khúc quận có một đan sư tên Lý Hưng Lâu, trước kia dường như là hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư ở Lam Khúc quận, nay đã gia nhập Kim Tước Thương Hội.

Cảnh Ngôn cười nhìn người kia nói:

- Tin tức của trị sự này thật linh thông.

Cảnh Ngôn nghe ra trong lời người này nói có chút chế nhạo nhưng Cảnh Ngôn cũng lười so đo. Dù sao Thanh Như hội trưởng rất khách khí với hắn.

Người nọ thấy thái độ Cảnh Ngôn tùy ý như thế liền hơi không vui, gã hỏi tiếp:

- Ha ha, Cảnh Ngôn đan sư ngươi rất quen với Lý Hưng Lâu đan sư không?

Ánh mắt Cảnh Ngôn hơi ngưng lại, thản nhiên nói:

- Cũng không phải quá quen. Ta và Lý Hưng Lâu đan sư cũng không giao tiếp nhiều nhưng quan hệ cũng không tệ lắm.

Những trị sự khác nghe nam tử kia nói chuyện với Cảnh Ngôn liền chuyển lực chú ý sang. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía hai người.

Ánh mắt người kia sắc bén, lớn tiếng:

- Xem ra tạo nghệ ở mặt đan đạo của Cảnh Ngôn đan sư rất cao, quan hệ với đan sư lục giai Lý Hưng Lâu cũng không tồi. Như vậy, Cảnh Ngôn đan sư có hứng thú gia nhập Ưu Hải Thương Hội chúng ta không? Chỉ cần tạo nghệ ở mặt đan đạo của ngươi không quá tệ vậy gia nhập Ưu Hải Thương Hội chúng ta cũng không khó. Ưu Hải Thương Hội chúng ta hoan nghênh người có năng lực gia nhập, hơn nữa đãi ngộ cũng không kém những thương hội khác chút nào.

Những lời kia của gã đã có ý sỉ nhục Cảnh Ngôn. Người ở đây đều nghe ra được.

Cảnh Ngôn nhíu mày, nhướng mi liếc đối phương một cái.

Cảnh Ngôn cũng không quen người kia, nhưng đối phương lại sỉ nhục hắn như thế quả thật khiến Cảnh Ngôn cảm thấy hơi giận.

Người đó cũng không đợi Cảnh Ngôn nói chuyện liền quay đầu nhìn Thanh Như nói tiếp:

- Thanh Như hội trưởng, ngươi tìm chúng ta lại đây là vì muốn báo chúng ta biết vị đan sư tên Cảnh Ngôn này muốn gia nhập Ưu Hải Thương Hội chúng ta đúng không? Thật ra loại chuyện nhỏ này hoàn toàn không cần hưng sư động chúng như thế. Chỉ cần Cảnh Ngôn đan sư có đủ năng lực, những trị sự chúng ta đương nhiên thực hoan nghênh.

Thanh Như hơi nhướng mày.

Có thể thấy nội tâm Thanh Như hiện giờ cũng không hề vui nhưng chỉ một lát sắc mặt Thanh Như lại khôi phục như thường.

- Tây Mang trị sự, ngươi hiểu lầm.

Trên mặt Thanh Như lại hiện nét cười. Nàng lắc đầu nói với nam tử da ngăm đen kia:

- Cảnh Ngôn đan sư tới lần này là muốn đại biểu Ưu Hải Thương Hội chúng ta tham gia Đại Hội Luyện Đan. Còn nếu Cảnh Ngôn đan sư nguyện ý gia nhập Ưu Hải Thương Hội chúng ta, vậy quá tốt. Nhưng chuyện ấy còn phải xem Cảnh Ngôn đan sư có nguyện ý hay không.

Hết chương 520.

Chương 521. Tỷ Thí Một Trận?

Những lời kia của Thanh Như khiến những trị sự ở đây đều hơi sững sốt.

Bọn họ quả thật không ngờ Thanh Như mời họp ban trị sự là để tuyên bố chuyện Cảnh Ngôn làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội.

Đôi mắt đẹp của Thanh Như nhìn về phía Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đan sư, ngươi có muốn gia nhập Ưu Hải Thương Hội không?

Nếu Cảnh Ngôn thật là đan sư lục giai, đan sư lục giai hai mươi ba tuổi thì chỉ cần đào được Cảnh Ngôn về dù có phải trả một cái giá rất lớn Thanh Như nàng cũng đều chấp nhận.

Đan sư lục giai hai mươi ba tuổi có khả năng tấn chức đan sư cao cấp trong tương lai rất lớn. Nói không chừng đan sư thất giai cũng không phải giới hạn của hắn. Nếu mấy chục năm sau hoặc trăm năm sau Cảnh Ngôn có thể trở thành đan sư bát giai vậy thì Ưu Hải Thương Hội tuyệt đối không còn là thương hội yếu nhất ở Đan Quốc.

Trong Đan Quốc, đan sư lục giai có rất nhiều nhưng đan sư lục giai có thể tấn chức thành đan sư cao cấp cũng rất ít. Đan sư như thế đều có địa vị phi thường cao tại bất luận thế lực nào. Mặc dù trong đại thương hội đứng đầu Đan Quốc, số lượng đan sư cao cấp cũng không vượt qua năm người.

Cảnh Ngôn nhíu mày lắc đầu nói:

- Thanh Như hội trưởng, thật xin lỗi, ta tạm thời còn chưa có tính toán đó.

Mục đích Cảnh Ngôn theo Chu Thượng Vân đến Đan Quốc lần này chủ yếu là tham gia Đại Hội Luyện Đan, chuyện gia nhập thương hội Đan Quốc Cảnh Ngôn quả thật chưa hề nghĩ tới.

Nghe Cảnh Ngôn nói thế đám trị sự Tây Mang đều hơi biến sắc. Không ít người đều liếc nhìn nhau.

Ưu Hải Thương Hội trong năm đại thương hội của Đan Quốc dù đứng cuối nhưng thực lực và lực ảnh hưởng cũng không thể khinh thường. Người tên Cảnh Ngôn này lại dám trực tiếp cự tuyệt việc gia nhập Ưu Hải Thương Hội?

Tây Mang nhìn về phía Thanh Như, hỏi:

- Hội trưởng, vị Cảnh Ngôn đan sư này nếu làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội thì thù lao là bao nhiêu?

Thanh Như nói:

- Ta mời mọi người tới đây là muốn nói đến chuyện đó. Ta tính trả thù lao hai ngàn vạn linh thạch cho Cảnh Ngôn đan sư.

- Cái gì?

- Trả thù lao hai ngàn vạn linh thạch?

Tây Mang trị sự hét ầm lên:

- Hội trưởng, ngài không đùa chứ? Thù lao những đan sư đại biểu Ưu Hải Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan lần này cộng lại cũng mới hơn hai ngàn vạn linh thạch một chút. Ngài lại cho một mình Cảnh Ngôn này hai ngàn vạn linh thạch?

Đan sư đại biểu một thương hội tham gia Đại Hội Luyện Đan đương nhiên không phải chỉ có một. Trước Cảnh Ngôn,

Ưu Hải Thương Hội đã tìm được năm đan sư tuổi không quá một trăm đại biểu họ tham gia rồi.

Mà thù lao năm người kia cộng lại cũng mới hơn hai ngàn vạn linh thạch. Hơn nữa, trong năm người này riêng đan sư ngũ giai cũng đã có ba người. Hai người còn lại tuy chưa đạt tới đan sư ngũ giai nhưng cũng là người nổi bật trong số đan sư tứ giai, tiền đồ rộng mở.

Thanh Như hiển nhiên sớm đoán được phản ứng của những người này. Nàng chậm rãi giải thích:

- Chư vị trị sự khoan vội đã, Cảnh Ngôn đan sư chính là một đan sư lục giai.

- Hả?

- Đan sư lục giai?

Lúc này, ánh mắt đa số trị sự nhìn về phía Cảnh Ngôn đã hoàn toàn thay đổi. Nếu như là đan sư lục giai thì thù lao hai ngàn vạn linh thạch cũng không tính cao. Thậm chí có thể nói với giá thị trường hiện nay nó còn hơi thấp nữa.

Số lượng đan sư lục giai dưới trăm tuổi ở Thiên Nguyên đại lục quá ít. Bằng không trước đó Ưu Hải Thương Hội cũng không phải ngay cả một đan sư lục giai làm đại biểu cũng tìm không được.

Ánh mắt Tây Mang trị sự lóe lóe, chăm chú nhìn Cảnh Ngôn. Nội tâm Tây Mang cũng kinh ngạc vô cùng. Nếu Cảnh Ngôn thật là đan sư lục giai thì thái độ ban nãy của gã quả thật quá vô lễ. Tây Mang thầm nghĩ mình có phải nên tới xin lỗi một chút hay không.

Một trị sự nhíu mày nói:

- Thanh Như hội trưởng, ta cũng hiểu biết sơ về Hiệp Hội Đan Sư ở Lam Khúc quận. Theo ta được biết, trong một thời

gian dài trước đây trong Lam Khúc quận dường như chỉ có một đan sư lục giai là Lý Hưng Lâu. Mà tuổi Lý Hưng Lâu cũng đã sớm vượt qua một trăm. Sau khi Lý Hưng Lâu tới Đan Quốc, Lam Khúc quận hẳn không có đan sư lục giai nữa mới phải.

- Ha ha…

Chu Thượng Vân xen miệng, ngạo nghễ nói:

- Cảnh Ngôn mới hai mươi ba tuổi, các ngươi không biết tên Cảnh Ngôn cũng là chuyện thường. Nhưng sau này tên Cảnh Ngôn nhất định sẽ được toàn bộ đan sư trên đại lục biết đến.

Ban nãy Chu Thượng Vân vẫn luôn im lặng nhưng sau khi tên trị sự tên Tây Mang kia sỉ nhục Cảnh Ngôn, Chu Thượng Vân liền rất căm tức. Hiện tại Chu Thượng Vân cố ý nói ra tuổi Cảnh Ngôn vì muốn tranh mặt mũi cho Cảnh Ngôn. Chu Thượng Vân muốn những trị sự Ưu Hải Thương Hội kia biết tiềm lực Cảnh Ngôn vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Để bọn họ không cần mắt chó thấy người thấp!

Hai mươi ba tuổi?

Đan sư lục giai hai mươi ba tuổi?

Ngươi đùa cái gì vậy?

Tây Mang cười lớn:

- Ha ha…

Ban nãy Tây Mang còn hơi hoài nghi nhưng hiện tại gã có thể xác định chắc chắn Cảnh Ngôn này chỉ là một tên lừa gạt.

Ngay cả trong Đan Quốc đều tìm không thấy đan sư lục giai hơn hai mươi tuổi thì Lam Khúc quận sao có thể có được? Này quả thực là đang vũ nhục chỉ số thông minh của bọn họ!

Khóe miệng Tây Mang mang nét khinh thường, híp mắt nói:

- Chu Thượng Vân Quận Vương, ngươi đừng trách ta nói chuyện thẳng quá! Lam Khúc quận của ngươi nếu bảo xuất hiện đan sư lục giai hai mươi ba tuổi ta quả thực không tin!

Sắc mặt Thanh Như lạnh lùng:

- Tây Mang trị sự, Chu Thượng Vân Quận Vương là bằng hữu của ta!

Không thể không nói, vị Thanh Như hội trưởng này vẫn có chút uy nghiêm. Sau khi nàng quát xong Tây Mang trị sự kia liền thu liễm thái độ lại rất nhiều.

Thanh Như xin lỗi hai người Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân:

- Chu Thượng Vân Quận Vương, Cảnh Ngôn đan sư. Mong hai người đừng trách, Tây Mang trị sự cũng là một đan sư. Hắn là đan sư thất giai, tính tình có chút không tốt.

Ánh mắt Cảnh Ngôn híp lại.

Trách không được Thanh Như hội trưởng lại nhường nhịn người tên Tây Mang này đến thế. Thì ra đối phương là một vị đan sư thất giai.

Địa vị của trị sự tên Tây Mang trong ban trị sự Ưu Hải Thương Hội này chỉ sợ cũng cực cao. Tuy Cảnh Ngôn không biết Ưu Hải Thương Hội có chính xác bao nhiêu đan sư cao cấp nhưng tuyệt đối sẽ không nhiều. Số lượng chắc chắn sẽ không vượt qua hai người.

Tây Mang nghe Thanh Như nói vậy liền lộ ra một tia lãnh ngạo. Tây Mang nói đầy ẩn ý:

- Tại mặt luyện đan, ta còn có chút tâm đắc. Người thường nếu muốn lừa ta còn không dễ đâu.

Cảnh Ngôn ngưng mắt nhìn về phía Tây Mang, nói:

- Tây Mang đan sư, không bằng vậy đi. Chúng ta so tài một chút thế nào? Đương nhiên, ngươi là đan sư thất giai, có thể luyện chế đan dược thất giai mà ta chỉ là đan sư lục giai, không thể luyện chế đan dược thất giai được nên nếu chúng ta tỉ thí thì phải bỏ những đan dược thất giai ra.

Trong lòng Cảnh Ngôn cũng bốc hỏa.

Nếu không phải nể mặt Thanh Như, Cảnh Ngôn quả thật không muốn kiếm số thù lao hai ngàn vạn linh thạch kia. Còn Tây Mang này nếu gã đáng giận như thế vậy Cảnh Ngôn hắn cũng không ngại giáo huấn đối phương một chút ở mặt luyện đan vậy.

Cảnh Ngôn ngay cả đan dược phẩm chất hoàn mỹ đều có thể luyện chế ra thì chỉ cần hai bên tỉ thí không phải đan dược cao cấp, Cảnh Ngôn hắn cũng không sợ Tây Mang chút nào.

Hết chương 521.

Chương 522. Thành Đan Bảy Khối

Tây Mang quả thật không ngờ Cảnh Ngôn lại dám khiêu chiến mình cho nên gã nhất thời hơi ngây ra.

Không thể không nói vị đan sư thất giai tên Tây Mang này đều có danh tiếng không nhỏ trong toàn Đan Quốc. Từ sau khi Tây Mang trở thành đan sư thất giai, bao nhiêu người nịnh bợ, khen tặng gã.

Không chỉ người Ưu Hải Thương Hội mà ngay cả người ngoài cũng rất tôn kính Tây Mang. Lúc này một đan sư trẻ mới hai mươi ba tuổi lại muốn khiêu chiến Tây Mang gã ở mặt luyện đan!

Tây Mang nhíu nhíu mày. Khóe miệng nở nụ cười lạnh, có chút khinh thường. Ánh mắt gã lướt qua người Cảnh Ngôn, nói:

- Tiểu tử, Tây Mang ta cũng không phải ngươi muốn là có thể khiêu chiến. Nhưng ta có thể cho ngươi một cơ hội. Ta có một đệ tử tên Khâu Phương, hắn mới là đan sư ngũ giai. Không bằng như vậy, ngươi có thể so luyện đan với hắn một chút.

Tây Mang đây là đang tự cao tự đại.

Tây Mang căn bản không tin Cảnh Ngôn là đan sư lục giai. Mà với thân phận của Tây Mang gã đương nhiên cũng không phải ai đều có thể tùy tiện khiêu chiến.

Thân phận Tây Mang gã là gì? Thân phận Cảnh Ngôn là gì? Nếu gã tỉ thí luyện đan với Cảnh Ngôn thì dù gã có thắng

cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Trong mắt Tây Mang, chênh lệch hai bên quá lớn.

Nhưng nếu Tây Mang lập tức cự tuyệt lại hơi lo người khác sẽ nói xấu mình. Hơn nữa cũng khiến Thanh Như hội trưởng lâm vào thế bí cho nên Tây Mang mới để đệ tử Khâu Phương của mình ra mặt giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng kia.

Thiên phú đan đạo của Khâu Phương, đệ tử Tây Mang cũng rất cao. Khâu Phương chưa đến sáu mươi tuổi đã là đan sư ngũ giai.

Trên toàn bộ đại lục, thiên phú đan đạo của Khâu Phương cũng đáng khen ngợi. Để Khâu Phương đối phó Cảnh Ngôn tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Khâu Phương cũng là một trong những đan sư đại biểu Ưu Hải Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan lần này. Tư cách dự thi của đám người Khâu Phương đều dùng danh ngạch của Ưu Hải Thương Hội.

Cảnh Ngôn nghe vậy liền cười:

- Đan sư ngũ giai?

Tây Mang cũng là người rõ ràng, gã khẽ nói:

- Đúng vậy, chính là đan sư ngũ giai. Nếu ngươi có thể đánh bại đệ tử Khâu Phương của ta thì Tây Mang ta đây sẽ tán thành ngươi, hơn nữa còn xin lỗi đã hiểu nhầm ngươi.

Cảnh Ngôn cũng không quá để ý đối thủ là ai:

- Được, không thành vấn đề!

Đôi mắt các trị sự trong điện cũng đều lóe sáng, chẳng ai mở miệng nói gì thêm. Dù sao đợi Cảnh Ngôn và Khâu Phương so tài xong thì chân tướng cũng rõ ràng.

Nếu Cảnh Ngôn thua vào tay Khâu Phương vậy Thanh Như hội trưởng chỉ sợ cũng không mặt mũi nhắc lại chuyện dùng hai ngàn vạn linh thạch để mời Cảnh Ngôn đại biểu Ưu Hải Thương Hội tham dự Đại Hội Luyện Đan. Nếu Thanh Như kiên trì thì bọn họ cũng có lí do để phản đối.

Thanh Như nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn đan sư, ngươi thật muốn tỉ thí luyện đan với Khâu Phương đan sư sao?

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Đúng vậy, Thanh Như hội trưởng.

Thanh Như khẽ nhíu mày liễu nhưng cũng không phản đối gì. Kỳ thật Thanh Như cũng hơi ngạc nhiên.

Thanh Như tin Chu Thượng Vân là một chuyện nhưng Thanh Như cũng muốn xác định Cảnh Ngôn rốt cục có phải đan sư lục giai hay không. Nếu Cảnh Ngôn đồng ý thì Thanh Như tự nhiên cũng không cần ngăn cản.

Rất nhanh, một nam tử mặc trường bào màu vàng được kêu tới. Nam tử này chào đám người Thanh Như:

- Tham kiến hội trưởng, xin chào các vị trị sự!

Thanh Như mỉm cười nói:

- Khâu Phương đan sư, không cần đa lễ.

- Khâu Phương, ta bảo ngươi lại đây vì có chuyện muốn ngươi làm…

Tây Mang nói sơ mọi chuyện cho Khâu Phương nghe. Trong lúc Tây Mang nói, Khâu Phương cũng đã nhìn về phía Cảnh Ngôn.

Hai mươi ba tuổi?

Đan sư lục giai?

Khâu Phương khẽ lắc đầu, y cũng không tin Cảnh Ngôn có thể là đan sư lục giai. Khâu Phương ở Đan Quốc lâu vậy còn chưa từng thấy đan sư lục giai hơn hai mươi tuổi.

Khâu Phương cũng không biết trên toàn Thiên Nguyên đại lục có đan sư lục giai hơn hai mươi tuổi hay không nhưng trong Đan Quốc dường như không có đan sư như vậy.

Khâu Phương nhíu mày nhìn Cảnh Ngôn dò hỏi:

- Cảnh Ngôn đan sư, xin hỏi ngươi muốn luyện chế loại đan dược nào?

Khâu Phương là đan sư ngũ giai chắc chắn không thể luyện chế đan dược lục giai được. Nếu Cảnh Ngôn nói hai người tỉ thí luyện chế đan dược lục giai vậy hiển nhiên Cảnh Ngôn có vấn đề.

Sau khi Khâu Phương hỏi vậy tất cả mọi người nơi đây đều nhìn về phía Cảnh Ngôn, đợi xem hắn muốn chọn loại đan dược nào.

Cảnh Ngôn híp mắt nói:

- Khâu Phương đan sư là đan sư ngũ giai vậy mời Khâu Phương đan sư đề nghị đi.

- A?

Ánh mắt Khâu Phương trầm lại. Đám người Tây Mang cũng thấy hơi bất ngờ.

Khâu Phương dừng một chút rồi nói:

- Vậy chúng ta luyện chế Chu Anh Đan được không?

Chu Anh Đan là một loại đan dược ngũ giai, hơn nữa còn là một đan dược ngũ giai tương đối thông thường. Nói như vậy đan sư ngũ giai trên cơ bản đều có thể luyện chế Chu Anh Đan.

Loại đan dược này là đan dược tương đối trụ cột, luyện chế cũng tương đối đơn giản. Khi một đan sư tứ giai bắt đầu chuẩn bị tấn chức đan sư ngũ giai thì Chu Anh Đan là loại đan dược được luyện thử phổ biến nhất. Nếu luyện chế thành công vậy đồng nghĩa đan sư ấy tấn chức đan sư ngũ giai thành công.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Có thể, ta không sao cả.

Khâu Phương thấy Cảnh Ngôn đồng ý liền vung tay lên. Một đan lô màu đen thật lớn lập tức xuất hiện trước người Khâu Phương.

Thân là đan sư tự nhiên sẽ luôn mang đan lô theo trên người. Khâu Phương vừa mới lấy đan lô của mình từ trong tu di giới chỉ ra.

Cảnh Ngôn có chút chần chờ.

Cảnh Ngôn đương nhiên cũng có đan lô nhưng đó là Càn Khôn đan lô. Tuy người nơi này hẳn cũng không có ai biết về Càn Khôn đan lô nhưng Cảnh Ngôn vẫn sợ lỡ xảy ra sai sót gì.

Càn Khôn đan lô tuyệt đối không bình thường, nếu bị ai đó nhận ra vậy hậu quả sẽ rất khó lường.

Tây Mang thấy Cảnh Ngôn chậm chạp bất động liền thúc giục:

- Cảnh Ngôn, đan lô của ngươi đâu?

Những người khác đều nhìn Cảnh Ngôn. Ngay cả Thanh Như hội trưởng cũng nhìn về phía hắn.

Dù sao ngay cả đan sư cấp thấp cũng đều có đan lô mình thường dùng huống chi là đan sư ngũ giai, đan sư lục giai?

Đối với đan sư đan lô chẳng khác nào vũ khí đối với võ giả. Dùng quen thì không thích thay mới. Thiên Hỏa Kiếm của

Cảnh Ngôn cũng bị hắn dùng rất lâu, thẳng đến lúc Cảnh Ngôn lấy được trường kiếm đạo khí từ trên người tộc trưởng Văn gia hắn mới chịu thay thế.

- Thanh Như hội trưởng, có thể bảo người đem một cái đan lô tới không?

Sau khi suy nghĩ một phen Cảnh Ngôn vẫn quyết định không đưa Càn Khôn đan lô ra. Dù sao đối thủ của Cảnh Ngôn chỉ là một đan sư ngũ giai, Cảnh Ngôn tự tin dù mình dùng bất kì đan lô nào cũng có thế chiến thắng đối phương.

Cảnh Ngôn không cảm thấy có gì không ổn nhưng những người khác lại đều trợn mắt.

Cảnh Ngôn này lại nhờ Thanh Như hội trưởng bảo người đưa một đan lô tới. Chẳng lẽ bản thân hắn không có đan lô?

Cảnh Ngôn nói mình là đan sư lục giai lại ngay cả một đan lô đều không có? Điều này cũng quá buồn cười quá đi?

Tây Mang nhíu mày nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, nếu hiện tại ngươi bỏ cuộc thì vẫn còn kịp. Chỉ cần ngươi thừa nhận mình nói dối thì Ưu Hải Thương Hội cũng sẽ không truy cứu gì ngươi. Sau khi ngươi thừa nhận mình là kẻ lừa đảo liền có thể tự do rời khỏi Ưu Hải Thương Hội. Ta cam đoan không ngăn trở ngươi.

Ánh mắt những người khác nhìn về phía Cảnh Ngôn cũng ít nhiều lộ ra nét âm lãnh.

Cảnh Ngôn không để ý Tây Mang. Hắn tiếp tục nhìn Thanh Như:

- Thanh Như hội trưởng, phiền ngươi bảo người đưa một đan lô tới đây.

- Một khi đã như vậy thì sau khi tỉ thí xong cũng đừng trách ta trở mặt!

Những lời này Tây Mang cố ý nói cho Thanh Như nghe. Sắc mặt Thanh Như cũng trở nên nghiêm túc:

- Cảnh Ngôn đan sư, xin chờ một chút!

Một đan sư lục giai lại không có đan lô của mình, này nói ra cũng không ai tin.

Thanh Như phân phó xuống, bảo người đưa một đan lô tới.

Lúc đang đợi, Thanh Như cũng nhìn Chu Thượng Vân. Thanh Như bắt đầu hơi hoài nghi.

Thanh Như quả thật tương đối tín nhiệm Chu Thượng Vân nhưng biểu hiện của Cảnh Ngôn hiện giờ thật sự khiến không ai tin được hắn là một đan sư lục giai.

Mà Chu Thượng Vân lại không hề có vẻ lo âu gì cả. Chu Thượng Vân tin tưởng Cảnh Ngôn tuyệt đối.

Đừng nói Cảnh Ngôn tỉ thí với Khâu Phương, cho dù Cảnh Ngôn tỉ thí với đan sư thất giai Tây Mang kia, chỉ cần không phải so luyện chế đan dược thất giai thì Chu Thượng Vân đều sẽ cho rằng Cảnh Ngôn có thể đánh bại Tây Mang.

Người thương hội nhanh chóng đưa một đan lô tới. Phẩm chất đan lô này cũng không sai, cao cấp hơn đan lô thông thường ở chợ nhiều.

Không ít tài liệu cần để luyện chế Chu Anh Đan cũng được mang tới chung với đan lô. Chúng được xếp chỉnh tề ngay ngắn.

Khâu Phương nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn đan sư, có thể bắt đầu chưa?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Có thể!

Khâu Phương nghe Cảnh Ngôn nói thế liền bắt đầu hành động. Khâu Phương thúc giục nguyên khí đưa vào đan lô sau đó bỏ từng loại tài liệu vào bên trong.

Cảnh Ngôn thì vẫn chậm rãi đứng nhìn Khâu Phương bận việc.

Tạo nghệ đan đạo của Khâu Phương này quả thật rất tốt. Kiến thức cơ bản cũng có vẻ rất vững chắc.

Tây Mang thúc giục:

- Tiểu tử, luyện đan không phải ngươi cứ nhìn xong bắt chước là được. Đừng lãng phí thời gian, mau bắt đầu đi!

Tây Mang thấy Cảnh Ngôn quan sát Khâu Phương luyện đan chỉ cho rằng Cảnh Ngôn tính bắt chước động tác của đệ tử mình.

Nhưng việc luyện đan đâu phải chỉ cần bắt chước là có thể thành công? Đừng nói là đan dược ngũ giai, ngay cả đan dược nhất giai thậm chí dược tề cấp thấp đều không thể bắt chước động tác là có thể thành công.

Cảnh Ngôn cười nhẹ, cũng bắt đầu luyện chế.

Từng loại linh thảo bị Cảnh Ngôn để vào đan lô trước người. Động tác Cảnh Ngôn thực tùy ý, giống như tùy tiện đem tài liệu bỏ vào trong đan lô vậy. Căn bản không có sự thận trọng giống như các đan sư khác khi luyện chế đan dược.

Phải biết, cho dù đan sư như Tây Mang luyện chế đan dược ngũ giai thì cũng không dám nói chắc chắn thành công.

Những tiếng thì thầm khẽ khẽ truyền ra…

- Đây là đang luyện đan?

- Đây là đang phung phí tài liệu đúng không? Nào có ai luyện đan như vậy!

- Xem ra đúng là kẻ lừa đảo thật!

Thanh âm những người kia rất thấp nhưng với nhĩ lực của Cảnh Ngôn thì cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Nụ cười trên mặt Tây Mang ngày càng tươi hơn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Cảnh Ngôn dừng động tác lại, nhắm mắt dưỡng thần. Mà Khâu Phương bên kia thì vẫn còn đang tiếp tục.

Khâu Phương chỉ là đan sư ngũ giai nên khi luyện chế Chu Anh Đan không dám có bất kì sơ suất gì. Y thực cẩn thận luyện chế.

Thoạt nhìn đợi tới lúc Khâu Phương luyện chế xong lò Chu Anh Đan này chỉ sợ còn cần một canh giờ nữa.

Một canh giờ sau, Khâu Phương thở ra một hơi sau đó mới nhìn về phía Cảnh Ngôn.

- Hả?

Khâu Phương phát hiện Cảnh Ngôn không có bất luận động tác gì. Chẳng lẽ Cảnh Ngôn luyện chế xong rồi?

Tốc độ Cảnh Ngôn luyện chế Chu Anh Đan còn nhanh hơn mình?

Tây Mang nói với Khâu Phương:

- Khâu Phương, lấy đan đi!

- Vâng, sư phụ!

Khâu Phương vâng lời, không do dự nữa, y mở đan lô ra.

Mấy khối đan dược màu đỏ bị lấy khỏi đan lô. Chúng ngưng mà không tan chứng minh lò Chu Anh Đan này Khâu Phương đã luyện chế thành công.

Từng thanh âm truyền ra từ trong đại điện:

- Một hai ba bốn…

- Chúc mừng Khâu Phương đan sư!

- Ha ha, Khâu Phương đan sư quả nhiên là một trong những đan sư xuất sắc nhất Ưu Hải Thương Hội chúng ta. Lò Chu Anh Đan này thành đan bốn viên. Rất giỏi!

- Trong vòng trăm tuổi, Khâu Phương đan sư nhất định có thể trở thành đan sư lục giai!

…

Tây Mang vẻ mặt đắc ý mở miệng:

- Khâu Phương, ta xem Chu Anh Đan ngươi luyện chế nào!

Khâu Phương là đệ tử của Tây Mang. Khâu Phương biểu hiện tốt vậy sư phụ là gã cũng cảm thấy mát mặt.

Sau khi nhìn đan dược Khâu Phương luyện chế Tây Mang gật đầu vừa lòng nói:

- Không tồi không tồi, một viên đạt tới nhị đẳng, ba viên tam đẳng. Tốt lắm!

Tây Mang hơi gấp gáp nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi luyện chế xong chưa?

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Xong rồi!

Khóe môi Tây Mang cong lên âm hiểm:

- Nếu xong rồi vậy mời ngươi khai lô đi!

Cảnh Ngôn vươn tay, thúc giục một cỗ nguyên khí đem đan lô mở ra. Nguyên khí cuộn lấy đan dược nằm bên trong chậm rãi bay ra ngoài.

- Một hai ba bốn năm sáu bảy…

- Này…

- Bảy viên đan dược?

Chỉ thấy trên bàn tay Cảnh Ngôn có bảy khối đan dược màu đỏ đang nhẹ nhàng lơ lửng. Một cỗ năng lượng thản nhiên từ những đan dược đó lan tỏa ra ngoài.

Mọi người đợi giây lát liền phát hiện bảy khối đan dược này không hề có dấu hiệu tan vỡ. Nói cách khác Cảnh Ngôn thật sự luyện chế được bảy viên đan dược!

Đôi mắt của Tây Mang muốn rớt ra ngoài:

- Sao có thể thế được?

Khâu Phương cũng ngừng thở, vẻ mặt không thể tin.

Khâu Phương luyện chế được bốn viên đan dược đã xem như phát huy vượt mức. Bình thường khi Khâu Phương luyện chế Chu Anh Đan đa số chỉ được từ hai đến ba viên. Đôi khi còn chỉ có được mỗi một viên, thậm chí cũng có thể thất bại không được gì. Mà Cảnh Ngôn lại luyện chế được bảy viên Chu Anh Đan, điều này sao có thể?

Tây Mang hiển nhiên là người nóng vội nhất, không đợi Cảnh Ngôn nói gì gã liền xông tới bên cạnh Cảnh Ngôn vươn tay nói:

- Ta xem những đan dược đó đi!

Cảnh Ngôn liếc Tây Mang một cái liền đưa đan dược trong tay qua. Tây Mang nhận lấy đan dược liền cẩn thận quan sát chúng.

Những trụ sự khác, ngay cả Thanh Như hội trưởng đều nhìn Tây Mang chằm chằm.

- Sao có thể thế được, Chu Anh Đan phẩm chất nhất đẳng? Điều này sao có thể? Không có khả năng!

Tây Mang thân là đan sư thất giai nên việc phân biệt phẩm chất đan dược không hề khó khăn.

Lúc Cảnh Ngôn lấy bảy viên đan dược ra tuy Tây Mang khiếp sợ nhưng trong lòng còn nghĩ có thể đó cũng không phải Chu Anh Đan mà là tàn thứ phẩm. Nhưng hiện tại, khi Tây Mang phân biệt chúng mới phát hiện bảy viên Chu Anh Đan này lại đều đạt tới phẩm chất nhất đẳng!

Bốn viên Chu Anh Đan do Khâu Phương, đệ tử Tây Mang luyện chế cũng chỉ có một viên đạt tới nhị đẳng, ba viên còn lại là tam đẳng mà thôi!

Mà Chu Anh Đan do Cảnh Ngôn luyện chế không chỉ được những bảy viên hơn nữa phẩm chất còn đều là nhất đẳng!

Sau khi nghe Tây Mang nói vậy toàn bộ đại điện liền yên tĩnh lại. Vẻ mặt mỗi người đều không thể tin.

Kỳ thật bọn họ không biết đây là do Cảnh Ngôn luyện chế tùy ý thôi. Nếu Cảnh Ngôn thật sự chú tâm thì một lò Chu Anh Đan kia có thể sẽ xuất hiện đan dược phẩm chất hoàn mỹ!

Hết chương 522.

Chương 523. Giải thích

Sắc mặt Tây Mang rất khó coi!

Tay Tây Mang cầm bảy viên Chu Anh Đan Cảnh Ngôn luyện chế nhưng trong lòng đang sóng cuộn thét gào. Suy nghĩ lại thái độ của mình ban nãy Tây Mang chỉ cảm thấy mặt mình nóng rát.

Kỳ thật Tây Mang chỉ có tính tình hơi quái một chút, bình thường cũng tương đối hơi cao ngạo mà thôi. Tây Mang cũng không phải người xấu.

Thái độ Tây Mang với Cảnh Ngôn như thế chủ yếu vì từ đầu Tây Mang đã cho rằng Cảnh Ngôn là một kẻ lừa đảo. Đối với kẻ lừa đảo, hơn nữa còn lừa thương hội những hai ngàn vạn linh thạch thì thái độ Tây Mang chắc chắn không thể tốt được rồi.

Ai nào ngờ được Lam Khúc quận sẽ có đan sư lục giai hai mươi ba tuổi cơ chứ? Hơn nữa năng lực đan đạo của đan sư lục giai này cũng vô cùng khủng bố. Cư nhiên có thể luyện được một lò Chu Anh Đan thành đan bảy viên phẩm chất đều là nhất đẳng!

Tây Mang tự nhận cho dù gã cũng rất khó có thể luyện chế được một lò Chu Anh Đan thành đan bảy viên, phẩm chất đều nhất đẳng như Cảnh Ngôn. Khó trách ban nãy Cảnh Ngôn lại muốn khiêu chiến gã!

Người ta có năng lực và tự tin như thế!

Tây Mang cúi cái đầu vốn cao ngạo xuống, lập tức hướng Cảnh Ngôn giải thích:

- Cảnh Ngôn đan sư, ban nãy là ta sai. Hiện tại ta xin lỗi ngươi, mong ngươi có thể tha thứ cho sự vô lễ của ta!

Thái độ ban nãy của Tây Mang quả thật rất ác liệt. Dưới tình huống không có chứng cớ liền hoài nghi thậm chí vũ nhục Cảnh Ngôn nên bây giờ mở miệng xin lỗi cũng là chuyện phải làm.

Sau khi chứng kiến năng lực Cảnh Ngôn, Tây Mang liền biết nếu mời được Cảnh Ngôn đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội thì sẽ có hiệu quả kinh người thế nào.

Năng lực đáng sợ của Cảnh Ngôn nếu tham gia Đại Hội Luyện Đan thì khả năng bước vào bảng Đan Vương Tân Tú cũng rất lớn. Một khi Cảnh Ngôn có tên trên bảng Đan Vương Tân Tú, lợi ích Ưu Hải Thương Hội có được sẽ không thể nào đoán hết được.

Đối với một thương hội mà nói, thứ gì quan trọng nhất?

Đương nhiên chính là danh khí!

Danh khí, tiếng tăm ngươi lớn thì người ta mới tin tưởng, mới chấp nhận giao dịch với ngươi. Lượng người giao dịch với ngươi tăng thì tiếng tăm cũng mở rộng thêm.

Đây là một chuyện rất tốt!

Cho nên Ưu Hải Thương Hội bỏ ra hai ngàn vạn linh thạch để mời Cảnh Ngôn làm đại biểu quả thật vô cùng có lời!

Tây Mang không đợi Cảnh Ngôn nói chuyện liền nói tiếp:

- Cảnh Ngôn đan sư, chuyện ban nãy đều là sai lầm của cá nhân ta, không liên quan gì tới Ưu Hải Thương Hội cả nên mong ngươi không cần vì mấy lời ta nói mà từ chối làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội!

Với năng lực Cảnh Ngôn, bốn thương hội xếp trước Ưu Hải Thương Hội trong Đan Quốc mà biết cũng sẽ tranh nhau

tìm Cảnh Ngôn tới làm đại biểu cho mình.

Cảnh Ngôn có thể cảm giác được thái độ thành khẩn của Tây Mang nên cơn tức trong lòng hắn cũng lập tức nhỏ đi không ít.

Đúng như lời Tây Mang nói, cá nhân Tây Mang không thể đại biểu cho cả thương hội. Dù sao Tây Mang cũng không phải hội trưởng Ưu Hải Thương Hội.

Thanh Như hội trưởng ngay từ đầu đã rất khách khí với Cảnh Ngôn nên nể mặt Thanh Như, Cảnh Ngôn cũng không thể phất áo bỏ đi. Hơn nữa, quan hệ của Chu Thượng Vân cùng Thanh Như lại còn vô cùng tốt.

Cảnh Ngôn ngẫm vậy liền khoác tay áo nói:

- Coi như xong, một chút chuyện không thoải mái qua rồi thì cho qua đi.

Cảnh Ngôn cũng không phải loại người bụng dạ hẹp hòi.

Tây Mang thấy Cảnh Ngôn nói vậy mới thở phào nhẹ nhõm. Những trị sự khác cũng vậy. Bọn họ quả thật rất lo vì đắc tội Cảnh Ngôn nên Cảnh Ngôn sẽ không làm đại biểu giúp cho Ưu Hải Thương Hội bọn họ nữa.

Thanh Như nhìn Cảnh Ngôn, sóng mắt lưu chuyển.

Ban nãy Thanh Như không ngăn cản Cảnh Ngôn tỷ thí với Khâu Phương cũng vốn có ý muốn xem năng lực Cảnh Ngôn thế nào. Không ngờ năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn lại vượt sức tưởng tượng của nàng như thế.

Ánh mắt Thanh Như đảo qua những trị sự nơi đây, hỏi:

- Các vị trị sự, bây giờ các ngươi không có ý kiến gì nữa về việc Cảnh Ngôn làm đại biểu cho chúng ta đúng không?

- Không có!

- Đương nhiên không có, có thể mời được Cảnh Ngôn đan sư làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội chính là vinh hạnh của thương hội chúng ta!

- Đúng! Cảnh Ngôn đan sư sau này sẽ là vị khách tôn quý nhất của thương hội chúng ta. Nếu Cảnh Ngôn đan sư nguyện ý gia nhập Ưu Hải Thương Hội, vậy sẽ càng tốt.

Các trị sự đều hưng phấn nói.

Khuôn mặt Thanh Như đầy nét cười:

- Tốt lắm, bây giờ ta sẽ tự tay kí hiệp nghị với Cảnh Ngôn đan sư! Cảnh Ngôn đan sư, có được không?

Cảnh Ngôn gật đầu tùy ý nói:

- Ta không sao cả!

Hai bên kí tên lên hiệp nghị, Cảnh Ngôn lập tức liền lấy được kim tạp chứa hai ngàn vạn linh thạch.

Hiệp nghị Cảnh Ngôn kí với Ưu Hải Thương Hội có hơi khác so với ban đầu.

Ban đầu thì Cảnh Ngôn đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội, Ưu Hải Thương Hội trả cho Cảnh Ngôn thù lao hai ngàn vạn linh thạch. Nhưng giờ hiệp nghị lại được thêm một điều, nếu Cảnh Ngôn có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú thì Ưu Hải Thương Hội còn sẽ trả thêm cho Cảnh Ngôn hai ngàn vạn linh thạch nữa.

Cộng hết lại chính là bốn ngàn vạn linh thạch!

Cảnh Ngôn biết đây là Ưu Hải Thương Hội đang muốn tạo quan hệ tốt đẹp với mình. Bốn ngàn vạn linh thạch thoạt nhìn rất nhiều nhưng so với tiếng tăm Ưu Hải Thương Hội được tăng khi Cảnh Ngôn bước vào bảng Đan Vương Tân Tú mà nói lại không phải quá lớn.

Phải biết, muốn bước vào bảng Đan Vương Tân Tú cũng không phải chuyện dễ. Số lượng đan sư tham gia mỗi kỳ Đại Hội Luyện Đan đều hơn một ngàn người.

Toàn bộ hơn một ngàn đan sư đó lại đều là đan sư ưu tú nhất dưới một trăm tuổi của cả Thiên Nguyên đại lục. Không ít đan sư trong số đó còn là đệ tử của đan đạo thế gia. Trình độ đan đạo của bọn họ đều vô cùng kinh người!

Sau khi kí tên lên hiệp nghị xong, Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân liền ở lại Ưu Hải Thương Hội. Thời gian từ giờ tới lúc Đại Hội Đan Linh bắt đầu còn hai tháng nữa, trong thời gian ấy Cảnh Ngôn đều sẽ ở tạm ở nơi này.

Trong thương hội, bên trong một căn phòng.

- Sư phụ!

Khâu Phương lo sợ bất an, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Y cúi đầu cũng không dám nhìn sắc mặt sư phụ Tây Mang của mình.

Tây Mang liếc nhìn Khâu Phương một cái.

Khâu Phương là đệ tử của Tây Mang nên Tây Mang vẫn rất hiểu đối phương. Thiên phú ở mặt đan đạo của Khâu Phương rất tốt, hơn năm mươi tuổi đã là đan sư ngũ giai. Tuy Khâu Phương không thể so với yêu nghiệt như Cảnh Ngôn nhưng trong Đan Quốc thì tư chất của Khâu Phương đã xem như rất mạnh rồi.

Tây Mang cũng vẫn rất thích đứa đệ tử này cho nên luôn chỉ bảo Khâu Phương rất cặn kẽ.

Khâu Phương nhìn bộ dạng Khâu Phương như thế cũng thầm hiểu. Tây Mang biết Khâu Phương muốn nói điều gì mà lại không dám nói.

Tây Mang mở miệng nói thẳng:

- Chỉ cần Cảnh Ngôn đan sư đồng ý chỉ điểm ngươi thì ta không có ý kiến. Sư phụ ngươi đây cũng không phải kẻ bảo thủ. Tuy ta không muốn thừa nhận nhưng sự lí giải ở đan đạo của Cảnh Ngôn đan sư quả thật có thể mạnh hơn ta rất nhiều. Nếu Cảnh Ngôn đan sư đồng ý chỉ điểm ngươi thì ngươi sẽ thu được ích lợi không thể nào tính hết.

Tây Mang đoán rằng Khâu Phương muốn đi tìm Cảnh Ngôn thỉnh giáo nhưng lại sợ mình phản đối. Nói thật, ngay bản thân Tây Mang cũng đều muốn đi thỉnh tháo Cảnh Ngôn một số vấn đề.

Khâu Phương nghe thấy sư phụ mình đồng ý liền kích động đến đỏ mặt.

Lúc ban đầu, Khâu Phương quả thật có hơi không xem trọng Cảnh Ngôn. Khâu Phương không tin rằng Cảnh Ngôn mạnh hơn mình.

Nhưng kết quả so sánh lại khiến Khâu Phương hoảng sợ!

Tỉ thí xong Khâu Phương mới biết thành tựu ở đan đạo của Cảnh Ngôn dù mình có giục ngựa đuổi theo cũng không bằng được.

Hết chương 523.

Chương 524. Canh Cánh Trong Lòng

Sau khi Cảnh Ngôn luyện chế ra bảy viên Chu Anh Đan trước mặt mọi người Khâu Phương liền có ý muốn thỉnh giáo Cảnh Ngôn chuyện luyện đan. Nhưng Khâu Phương dù sao cũng là đệ tử Tây Mang. Việc thỉnh giáo đan sư khác về việc luyện đan không chỉ quan hệ tới bản thân Khâu Phương còn quan hệ tới sư phụ Tây Mang của y cho nên Khâu Phương mới cần Tây Mang cho phép.

Khâu Phương không có đi xin Cảnh Ngôn lúc ấy mà là chờ cuộc họp ban trị sự chấm dứt, khi ở một mình với Tây Mang mới nói đến chuyện này. Bây giờ sư phụ Tây Mang đồng ý Khâu Phương đương nhiên vô cùng sung sướng.

Khâu Phương liên tục hô:

- Cảm ơn sư phụ! Cảm ơn sư phụ!

Tây Mang phất tay:

- Đi đi!

Sau khi Khâu Phương đi khỏi Tây Mang mới khẽ than một tiếng, cảm thấy hơi nản.

Phòng Cảnh Ngôn.

Hộ vệ Ưu Hải Thương Hội bước vào phòng hành lễ với Cảnh Ngôn xong rồi nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, Khâu Phương đan sư muốn cầu kiến ngài!

Cảnh Ngôn nhíu mày:

- Khâu Phương?

Thoáng nghĩ Cảnh Ngôn liền có thể đoán sơ được nguyên nhân Khâu Phương tới gặp mình.

Cảnh Ngôn cười nhẹ.

Cảnh Ngôn trước kia cũng không quen Khâu Phương, hai bên không có quan hệ gì nên nếu Khâu Phương muốn thỉnh giáo chuyện luyện đan Cảnh Ngôn cũng không có nghĩa vụ gì phải đi giúp Khâu Phương.

Tuy Cảnh Ngôn không có ý so đo với sư đồ Tây Mang nhưng nếu muốn Cảnh Ngôn bỏ qua hết khúc mắc cũng thật không có khả năng. Dù sao ban nãy ở trong đại điện, thái độ của Tây Mang cũng hơi quá ác liệt.

Cảnh Ngôn dừng một chút liền phẩy tay nói:

- Nhờ ngươi chuyển lời cho Khâu Phương đan sư rằng ta giờ không rảnh.

Hội vệ đáp dạ rồi đi gặp Khâu Phương uyển chuyển nói:

- Khâu Phương đan sư, Cảnh Ngôn tiên sinh hiện tại đang bận, có thể không có thời gian gặp ngài.

Sắc mặt Khâu Phương hơi trắng:

- Không thời gian sao?

Vẻ mặt Khâu Phương ảm đạm nói:

- Không sao, ta đợi ở đây. Khi nào Cảnh Ngôn đan sư có thời gian thì có lẽ sẽ gặp ta.

Hộ vệ lắc đầu cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy ngày sau.

Chu Thượng Vân tới gặp Cảnh Ngôn, cười hỏi:

- Cảnh Ngôn, ở đây có quen không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, rất tốt, không có gì không quen cả.

Chu Thượng Vân híp mắt nói tiếp:

- Vậy là tốt rồi! Ha ha, mấy hôm nay Thanh Như cứ nhắc tới ngươi, chỉ sợ ngươi ở Ưu Hải Thương Hội không quen. Nàng rất lo lắng ngươi sẽ bất mãn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thanh Như hội trưởng thật là người cẩn thận. Nhưng nàng quá lo lắng rồi. Ta ở đây rất tốt, nàng không cần lo lắng cho ta.

- Vậy là tốt!

Chu Thượng Vân bỗng nhíu mày, vẻ mặt hơi nghi hoặc hỏi:

- Đúng rồi Cảnh Ngôn, Khâu Phương đan sư đứng bên ngoài phòng ngươi là sao vậy? Mấy hôm nay dường như hắn vẫn luôn đứng đó. Hắn muốn gặp ngươi?

Cảnh Ngôn hơi sửng sốt:

- A?

Cảnh Ngôn chợt nhớ mấy hôm trước hộ vệ quả thật có vào báo có Khâu Phương tới muốn gặp hắn nhưng lại bị hắn cự tuyệt. Bây giờ là sao vậy, Khâu Phương kia vẫn luôn đứng đó chờ?

- Ngươi không biết?

Chu Thượng Vân thấy phản ứng Cảnh Ngôn như thế liền trợn tròn mắt.

Cảnh Ngôn bật cười nói:

- Mấy hôm trước hộ vệ có nói với ta Khâu Phương muốn gặp ta nhưng ta từ chối. Ta thật không ngờ Khâu Phương lại luôn đứng chờ bên ngoài.

Cảnh Ngôn vẫn luôn chưa bước ra ngoài cho nên nếu không phải Chu Thượng Vân đột nhiên nhắc tới Cảnh Ngôn còn thật không biết Khâu Phương vẫn luôn đứng bên ngoài chờ mình cho gặp.

Chu Thượng Vân tùy ý nói một câu:

- Nếu ngươi không muốn gặp thì bảo hắn cút đi cũng được, đứng bên ngoài thật chướng mắt!

Hiển nhiên Chu Thượng Vân cũng không hề có ấn tượng tốt gì với sư đồ Tây Mang.

Cảnh Ngôn ngăn Chu Thượng Vân lại nói:

- Thôi! Xem ra Khâu Phương này vẫn là ngươi tương đối có nghị lực. Nếu hắn nguyện ý đứng bên ngoài chờ vài ngày thì ta gặp hắn xem Khâu Phương hắn muốn làm cái gì.

Chu Thượng Vân lắc đầu nói:

- Vậy chính ngươi xem rồi làm đi, ta đi trước!

Sau khi biết tin có thể gặp Cảnh Ngôn, cơ thể Khâu Phương lập tức chấn động, y nhanh chóng bước vào trong phòng Cảnh Ngôn.

- Xin chào Cảnh Ngôn đan sư!

Sau khi Khâu Phương tiến vào phòng liền cúi người thật sâu hành lễ, rất khiêm tốn chào hỏi.

- Khâu Phương đan sư, không cần khách khí.

Cảnh Ngôn phẩy tay, nhìn Khâu Phương hỏi:

- Không biết tại sao Khâu Phương đan sư muốn gặp ta?

Cơ thể Khâu Phương vẫn cúi, không dám ngẩng đầu lên, nói:

- Cảnh Ngôn đan sư, ta có một số vấn đề ở đan đạo muốn thỉnh giáo ngài. Ta biết thỉnh cầu của ta thật thất lễ, mong Cảnh Ngôn đan sư có thể tha thứ cho ta.

Kỳ thật Khâu Phương cũng không quá hy vọng vào chuyện này.

Khâu Phương muốn Cảnh Ngôn dạy mình luyện đan nhưng y cũng không có quan hệ gì với Cảnh Ngôn thì tại sao Cảnh Ngôn phải chỉ điểm y?

Khoan nói việc họ chỉ là hai người xa lạ gặp nhau được hai lần, ngay cả sư phụ cũng chưa hẳn đồng ý chỉ điểm quá nhiều cho đồ đệ. Do đó, trong lòng Khâu Phương cũng biết khả năng Cảnh Ngôn cũng rất thấp.

Nhưng Khâu Phương lại không nguyện ý để cơ hội trôi qua. Cho dù chỉ có một chút hy vọng Khâu Phương cũng muốn thử xem sao.

Cơ hội như thế quả thật chỉ ngộ mà không thể cầu!

- Được, ngươi muốn hỏi cái gì cứ hỏi đi! Không cần khách khí!

Khiến Khâu Phương trăm ngàn lần không ngờ chính là Cảnh Ngôn lại lập tức đồng ý.

Khâu Phương ngẩng đầu, ánh mắt không dám tin nhìn Cảnh Ngôn. Khâu Phương lập tức còn chưa kịp phản ứng lại.

Trên thực tế, lúc Cảnh Ngôn đồng ý gặp Khâu Phương cũng đã có quyết định. Nếu Cảnh Ngôn không đồng ý chỉ điểm Khâu Phương thì đã không gặp mà khiến Khâu Phương lập tức cút cũng được.

Cảnh Ngôn thấy vẻ mặt mờ mịt của Khâu Phương không khỏi cười hỏi:

- Khâu Phương đan sư, ngươi làm sao vậy?

- Khụ…

Lúc này Khâu Phương mới tỉnh lại, vội vàng cúi người thật sâu bái tạ Cảnh Ngôn.

Tại mặt đan đạo, Cảnh Ngôn và Khâu Phương quả thật không phải chung một cấp bậc nên vấn đề làm khó Khâu Phương trong mắt Cảnh Ngôn lại đều là chuyện nhỏ. Khâu Phương hỏi cái gì Cảnh Ngôn lập tức liền có thể trả lời cái đó.

Càng biết được đáp án những vấn đề vẫn luôn làm khó mình nội tâm Khâu Phương lại càng chấn động mãnh liệt. Năng lực tại đan đạo của đan sư tên Cảnh Ngôn này có lẽ còn mạnh hơn sư phụ Tây Mang của y nhiều!

…

Kim Tước Thương Hội!

Trong gian phòng hội trưởng Bạch Lan cư trú, Bạch Lan đang nói chuyện với một vị trị sự của thương hội.

Bạch Lan hỏi:

- Đan sư đại biểu Kim Tước Thương Hội chúng ta đều xác định xong rồi sao?

Vị trị sự tuổi tác rất lớn kia gật đầu đáp:

- Đúng vậy, tổng cộng có chín vị đan sư sẽ đại biểu cho Kim Tước Thương Hội chúng ta.

Bạch Lan cười nói:

- Ừ! Tốt lắm, có thể mời được Vinh Kiệt đan sư làm đại biểu cho thương hội chúng ta quả thật là chuyện vui.

Vị trị sự kia cũng lên tiếng:

- Đúng vậy! Tuy cái giá phải trả để mời Vinh Kiệt đan sư rất lớn nhưng cũng vô cùng đáng giá. Nếu không phải Vinh Kiệt đan sư từng thiếu Kim Tước Thương Hội chúng ta một nhân tình thì chỉ sợ lần này hắn cũng sẽ không làm đại biểu giúp chúng ta đâu. Nghe nói mấy thương hội khác cũng đều muốn mời Vinh Kiệt đan sư làm đại biểu.

Bạch Lan gật gật đầu:

- Ừ!

Bạch Lan đột nhiên nghĩ tới Cảnh Ngôn được Lý Hưng Lâu giới thiệu kia, hỏi:

- Đúng rồi, đan sư tên Cảnh Ngôn lần trước kia hiện tại sao rồi?

Thái độ hai người Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân phất tay áo bỏ đi khi ấy khiến Bạch Lan rất không dễ chịu. Bạch Lan vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này.

Hết chương 524.

Chương 525. Thanh Như May Mắn

Trong mắt Bạch Lan, Cảnh Ngôn chính là không biết tốt xấu!

Bạch Lan lão đều đồng ý để Cảnh Ngôn đại biểu Kim Tước Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan, còn trả thù lao mười vạn linh thạch. Tuy mười vạn linh thạch quả thật không nhiều lắm nhưng khi ấy lão cũng nói có thể cho Cảnh Ngôn gia nhập Kim Tước Thương Hội đào tạo sâu. Đây cũng là cơ hội không phải đan sư bình thường nào cũng có thể có.

Mà Cảnh Ngôn kia lại không hề quý trọng cơ hội khó được ấy!

Cảnh Ngôn này, chắc chắn sẽ hối hận.

Trị sự kia thản nhiên nói:

- Nghe đến một chút tin tức rằng người này tới Ưu Hải Thương Hội, chắc là muốn làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội đi!

- Ưu Hải Thương Hội cũng vì thật sự vì không tìm thấy người. Ha ha, không biết Ưu Hải Thương Hội trả thù lao cho tiểu tử kia bao nhiêu.

Bạch Lan tùy ý nói tiếp:

- Thôi, cố gắng chuẩn bị Đại Hội Đan Linh đi. Trăm năm mới tổ chức một lần, việc có thể khai hỏa thanh danh ở Đại Hội Luyện Đan hay không sẽ có ảnh hưởng cực lớn đến chúng ta đấy!

Vị trị sự kia cũng dùng thanh âm chứa đầy chờ mong nói:

- Vâng, Kim Tước Thương Hội chúng ta hiện tại xếp thứ ba trong năm thương hội. Nếu lần này Vinh Kiệt đan sư chúng ta mời có thể đi lên bảng Đan Vương Tân Tú thì Kim Tước Thương Hội chúng ta rất có thể nương cơ hội ấy vượt qua Đông Nhật Thương Hội đứng ở vị trí thứ hai!

…

Thời gian nhanh chóng trôi qua, ngày Đại Hội Đan Linh tổ chức rốt cục đã đến.

Cảnh Ngôn, Chu Thượng Vân đi theo đám người Ưu Hải Thương Hội và Thanh Như hội trưởng xuất phát từ thương hội tới Đan Linh Chi Thành.

Đan Linh Chi Thành ở nơi trung tâm nhất Đan Quốc. Nó không phải thành thị chân chính, nói một cách tương đối, nên gọi đó là một phủ đệ hay trạch viện thì hợp hơn.

Nhưng tên Đan Linh Chi Thành đó được Thánh Chủ Thánh thành tự tay phong. Thành chủ Đan Linh Chi Thành lại là đan vương có thành tựu cực cao ở đan đạo. Hơn nữa đối phương cũng là một trong số ít đan sư cửu giai của toàn bộ Thiên Nguyên đại lục.

Danh vọng của thành chủ Đan Linh Chi Thành trên đại lục có thể nói gần bằng Thánh Chủ Thánh thành. Nghe nói, cho dù Thánh Chủ nhìn thấy thành chủ Đan Linh Chi Thành cũng phải lễ nhường ba phần, vô cùng khách khí.

Trên thực tế, trên toàn Thiên Nguyên đại lục, tuy đồn rằng có tổng cộng ba đan sư cửu giai nhưng hiện tại còn xuất hiện trước mặt thế nhân cũng chỉ có mỗi thành chủ Đan Linh Chi Thành mà thôi. Hai vị đan sư cửu giai kia đã không xuất hiện mấy trăm năm rồi, không biết họ có còn sống hay không.

Thành chủ Đan Linh Chi Thành tên là Hồ Đông Hạc. Hồ Đông Hạc có rất nhiều đệ tử, trong số đó có không ít người đều là đan sư cao cấp.

Đa số đan sư cao cấp của Thiên Nguyên đại lục đều sống ở Đan Linh Chi Thành. Ngay cả những đan đạo thế gia kia cũng còn lâu mới sánh bằng Đan Linh Chi Thành được.

Đám người Cảnh Ngôn thuận lợi tiến vào Đan Linh Chi Thành.

Dọc đường đi có không ít người tới chào hỏi Thanh Như hội trưởng xinh đẹp quyến rũ của Ưu Hải Thương Hội. Thanh Như là hội trưởng Ưu Hải Thương Hội, quen biết nhiều người là chuyện đương nhiên.

Đám người Cảnh Ngôn cuối cùng dừng chân ở trên một quảng trường khổng lồ trong Đan Linh Chi Thành. Quảng trường này cũng tương đối đặc biệt. Nhìn tổng thể nó giống như một cái cầu thang.

Đám người Cảnh Ngôn hiện nay đều đứng trên đó. Bốn phía người đông nghìn nghịt, liên miên không dứt. Lượng võ giả có mặt hôm nay chỉ sợ ít nhất cũng hơn mười vạn.

Nhưng tuy bọn họ đều tới tham gia Đại Hội Đan Linh nhưng chỉ có một số ít là sẽ tham gia Đại Hội Luyện Đan. Dựa theo tin tức Cảnh Ngôn có, đan sư tham gia Đại Hội Luyện Đan hẳn chỉ hơn một ngàn người.

Không phải những đan sư khác không muốn tham gia mà bọn họ không có cơ hội tham gia. Danh ngạch dự thi Đại Hội Luyện Đan đều cố định. Ngay cả Lam Khúc quận cũng chỉ có một danh ngạch dự thi mà thôi, cũng chính là danh ngạch của Cảnh Ngôn.

Mấy người Cảnh Ngôn đang chờ đợi bỗng một thanh âm vang lên từ phía sau:

- Đây không phải là Thanh Như hội trưởng sao?

Người nói chuyện chính là hội trưởng Kim Tước Thương Hội, Bạch Lan. Bên cạnh Bạch Lan còn có mười mấy người của Kim Tước Thương Hội.

Cũng như Ưu Hải Thương Hội, trị sự của Kim Tước Thương Hội cơ bản đều có mặt. Trừ những trị sự của thương hội còn có những đan sư trẻ tuổi đại biểu Kim Tước Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan.

Bạch Lan cũng nhìn thấy Cảnh Ngôn. Ánh mắt Bạch Lan lướt nhanh qua rồi cười lạnh.

Thanh Như cười nói:

- Bạch Lan hội trưởng, ngươi cũng tới rồi!

- Đúng vậy! Sự kiện trăm năm mới có một lần sao ta có thể bỏ qua được?

Bạch Lan ngoài cười nhưng trong không cười nói sau đó giới thiệu đan sư đứng cạnh mình với Thanh Như:

- Thanh Như hội trưởng, ta giới thiệu với ngươi, vị này chính là Vinh Kiệt đan sư. Ừ, ngươi hẳn cũng biết rồi.

Ánh mắt Cảnh Ngôn cũng nhìn về phía đan sư tên Vinh Kiệt này. Đối phương mặc trường bào màu vàng, trước ngực có hai chữ "Kim Tước" thật to.

Trên phục sức Cảnh Ngôn mặc hôm nay cũng có hai chữ "Ưu Hải" cho nên Cảnh Ngôn vừa nhìn chữ trên ngực đối phương liền hiểu đan sư tên Vinh Kiệt này hẳn là một trong những đan sư đại biểu cho Kim Tước Thương Hội.

Thanh Như vẫn nở nụ cười, chào hỏi:

- Vinh Kiệt đan sư, xin chào!

- Xin chào Thanh Như hội trưởng!

Vinh Kiệt cười với Thanh Như.

Tuy thái độ Vinh Kiệt vẫn hơi cao ngạo nhưng cũng xem như khách khí. Đôi mắt Vinh Kiệt lóe sáng nhìn Thanh Như chằm chằm, nhiệt độ trong mắt không hề che giấu bao nhiêu.

Bạch Lan khẽ cau mày. Lão không có thấy được vẻ mặt mình muốn thấy ở trên mặt Thanh Như. Theo ý Bạch Lan, sau khi Thanh Như nhìn thấy Vinh Kiệt đan sư thì cảm xúc ít nhất cũng phải thay đổi một chút mới đúng.

Vinh Kiệt là đan sư trong Đan Quốc, tiếng tăm rất lớn. Vinh Kiệt là đan sư lục giai dưới một trăm tuổi. Thân phận đó quả thật không thể khinh thường.

Nhưng Bạch Lan phải thất vọng. Vẻ mặt Thanh Như không hề thay đổi chút nào.

Quả thật, nếu Ưu Hải Thương Hội không có Cảnh Ngôn làm đại biểu thì khi Thanh Như biết Vinh Kiệt làm đại biểu cho Kim Tước Thương Hội chắc chắn sẽ chấn động. Nhưng hiện tại Ưu Hải Thương Hội có Cảnh Ngôn nên Thanh Như cũng lạnh nhạt nhiều.

Vinh Kiệt hơn bảy mươi tuổi là đan sư lục giai nhưng Cảnh Ngôn mới hơn hai mươi tuổi cũng là đan sư lục giai rồi!

Chênh lệch lớn cỡ nào?

Hơn nữa, Cảnh Ngôn còn có thể luyện chế một lò Chu Anh Đan được bảy viên đan dược nhất đẳng, Vinh Kiệt có thể sánh bằng sao?

Lúc này, Chu Thượng Vân đứng cạnh liền nói thầm mấy câu với Thanh Như sau đó vẻ mặt Thanh Như liền trở nên cổ quái.

Thanh âm Chu Thượng Vân cực thấp, ngay cả Cảnh Ngôn cũng không rõ Chu Thượng Vân nói cái gì nhưng Cảnh Ngôn

đoán sơ cũng biết chắc Chu Thượng Vân nói cho Thanh Như nghe chuyện thái độ của Bạch Lan hội trưởng với mình khi trước.

Thanh Như nghe xong liền cười nói:

- Bạch Lan hội trưởng, ta có dự cảm sau Đại Hội Luyện Đan này e rằng ngươi sẽ phải hối hận về một số quyết định trước kia của mình đấy!

Thanh Như hơi thấy may mắn!

May mắn Bạch Lan không nhận ra sự bất phàm của Cảnh Ngôn. May mắn Bạch Lan cự tuyệt yêu nghiệt như Cảnh Ngôn. Nếu không, Cảnh Ngôn bây giờ đã là đại biểu của Kim Tước Thương Hội chứ không phải Ưu Hải Thương Hội!

Hết chương 525.

Chương 526. Đại Hội Bắt Đầu

Thanh Như nói vậy Bạch Lan cũng hơi khó hiểu. Lão không rõ lời Thanh Như nói có ý gì nhưng hoàn cảnh bây giờ cũng không tiện hỏi rõ cho nên chỉ có thể cười gượng lai tiếng rồi nói sang chuyện khác.

Ánh mắt Bạch Lan dừng trên người Cảnh Ngôn:

- Thanh Như hội trưởng, thanh niên đứng bên cạnh ngươi có vẻ rất quen đấy.

Một trị sự của Kim Tước Thương Hội híp mắt thuận miệng nói:

- Hội trưởng, người này tên Cảnh Ngôn. Hai tháng trước hắn có tới thương hội chúng ta muốn làm đại biểu tham gia Đại Hội Luyện Đan.

Bạch Lan làm bộ giật mình:

- A, ta nhớ rồi, chẳng trách quen mắt thế. Không ngờ Cảnh Ngôn đan sư không có năng lực làm đại biểu bên thương hội chúng ta liền chạy tới Ưu Hải Thương Hội của Thanh Như hội trưởng ngươi.

Thanh Như nhìn Bạch Lan, thầm nghĩ bây giờ ngươi cười vui vẻ nhưng sau Đại Hội Luyện Đan sợ rằng ngươi chắc cười không nổi nữa.

Bạch Lan vừa cười vừa hỏi:

- Thanh Như hội trưởng, ngươi trả thù lao cho vị đan sư tên Cảnh Ngôn đại biểu Ưu Hải Thương Hội này bao nhiêu?

Ánh mắt Thanh Như lấp lóe nói:

- Bạch Lan hội trưởng, ngươi hỏi chuyện này dường như không hợp quy củ. Ngươi chắc cũng biết chuyện này thuộc về bí mật thương hội. Nhưng ta và Bạch Lan hội trưởng quen như vậy, cũng không phải người ngoài. Nếu Bạch Lan hội trưởng muốn biết thì ta nói cũng không sao. Ưu Hải Thương Hội chúng ta mời Cảnh Ngôn đan sư làm đại biểu với thù lao hai ngàn vạn linh thạch.

- A!

Đám người Bạch Lan nghe Thanh Như nói vậy liền cứng lại, vẻ mặt khiếp sợ vô cùng.

Bọn họ đương nhiên không ngờ tới Ưu Hải Thương Hội vì mời Cảnh Ngôn làm đại biểu sẽ trả cái giá hai ngàn vạn linh thạch.

Lý do Bạch Lan hỏi thù lao Ưu Hải Thương Hội trả cho Cảnh Ngôn chỉ vì muốn thông qua chuyện đó nhục nhã Cảnh Ngôn thôi. Bạch Lan cũng không ngờ thù lao của Cảnh Ngôn lại cao như vậy, chuyện ấy hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của lão.

Nếu đám người Bạch Lan biết hai ngàn vạn linh thạch đó chỉ là con số thấp nhất, Cảnh Ngôn nếu có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú thì Ưu Hải Thương Hội còn phải trả thêm hai ngàn vạn linh thạch nữa chắc bọn họ sẽ càng chấn động hơn.

Lúc này, đan sư tên Vinh Kiệt kia cuối cùng cũng nhìn về phía Cảnh Ngôn.

Trước đó Vinh Kiệt rất cao ngạo, quả thật không nhìn Cảnh Ngôn mấy lần. Nhưng hiện tại Vinh Kiệt nghe về thù lao của Cảnh Ngôn còn chẳng kém mình liền thầm buồn bực, cũng coi trọng Cảnh Ngôn một chút.

Vinh Kiệt thấy Cảnh Ngôn rất lạ mặt, chắc không phải người Đan Quốc. Vinh Kiệt nghĩ Cảnh Ngôn chắc là đệ tử của đan đạo thế gia nào được Ưu Hải Thương Hội mời tới tham dự.

- Bạch Lan hội trưởng, xin lỗi trước không tiếp được.

Thanh Như xin lỗi Bạch Lan xong liền nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đan sư, chúng ta qua bên kia đi, ta có mấy người quen muốn giới thiệu với ngươi.

Cảnh Ngôn nghe vậy liền gật đầu.

Đám người Cảnh Ngôn đi theo Thanh Như tới chỗ một đám người tụ tập cách đó không xa. Sau khi giới thiệu Cảnh Ngôn mới biết những người đó đều là thành viên của mấy đại thương hội Đan Quốc. Hội trưởng mấy thương hội kia cũng có mặt tại đây.

Thanh Như chào bọn họ, bọn họ cũng khách khí đáp lời. Nhìn thoáng qua thì quan hệ mọi người vẫn rất hòa thuận.

Một thành viên Kim Tước Thương Hội cau mày hỏi:

- Hội trưởng, ngài nói Thanh Như có uống nhầm thuốc hay không? Sao Thanh Như lại trả cho Cảnh Ngôn hai ngàn vạn linh thạch được?

- Quả thật có chút quái lạ!

Bạch Lan trầm tư nói:

- Thanh Như mặc dù là một nữ nhân nhưng lại rất khôn khéo. Hai ngàn vạn linh thạch cũng không phải số lượng nhỏ!

Vinh Kiệt đan sư hỏi Bạch Lan:

- Bạch Lan hội trưởng, Cảnh Ngôn này rốt cục là ai? Chắc không phải đan sư Đan Quốc chứ? Đan sư dưới trăm tuổi

tương đối nổi tiếng ở Đan Quốc ta không thể nào không biết được.

Bạch Lan đáp:

- Vinh Kiệt đan sư không biết hắn cũng bình thường. Cảnh Ngôn tới từ Lam Khúc quận. Ngươi nhìn người đứng bên cạnh hắn chính là Quận Vương Lam Khúc quận, hình như tên là Chu Thượng Vân.

Vinh Kiệt hơi sững sờ.

- Lam Khúc quận?

Vẻ mặt Vinh Kiệt đầy ngờ vực:

- Lam Khúc quận ta có biết, nhưng dường như đó chỉ là một quận thành nhỏ, chưa từng nghe nói nơi ấy có đan đạo thế gia nào mà?

Bạch Lan nói:

- Người này đương nhiên không phải thiên tài của đan đạo thế gia nào. Trong Kim Tước Thương Hội của ta có một đan sư đến từ Lam Khúc quận, tên Lý Hưng Lâu. Trước khi đến Đan Quốc, Lý Hưng Lâu chính là hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư của Lam Khúc quận. Lý Hưng Lâu cũng là đan sư lục giai. Theo lời hắn nói thì Cảnh Ngôn mấy năm trước cũng chỉ là đan sư tam giai mà thôi.

Vinh Kiệt bắt đầu buồn bực:

- Sao có thể vậy được? Vậy tại sao Thanh Như hội trưởng lại muốn trả thù lao cho Cảnh Ngôn là hai ngàn vạn linh thạch cơ chứ?

Tiếp đó, Vinh Kiệt lại cười:

- Ha ha, Thanh Như hội trưởng sẽ không bị lừa chứ? Nơi như Lam Khúc quận đó sao có thể xuất hiện đan sư xuất sắc

được?

Bạch Lan lắc đầu trả lời:

- Tình huống cụ thể ta cũng không quá rõ! Vinh Kiệt đan sư, chúng ta đi qua chào hỏi hội trưởng mấy thương hội khác đi! Hội trưởng Long Tường Thương Hội, Lý Lâm cũng đang ở đấy!

Long Tường Thương Hội chính là đại thương hội đứng đầu Đan Quốc. Quy mô Kim Tước Thương Hội không thua Đông Nhật Thương Hội xếp thứ hai bao nhiêu nhưng nếu so với Long Tường Thương Hội thì lại kém nhau mười vạn tám ngàn dặm.

Quy mô Long Tường Thương Hội đại khái bằng Đông Nhật Thương Hội và Kim Tước Thương Hội cộng lại, đan sư bát giai trong Đông Nhật Thương Hội cũng có mấy người. Địa vị Đông Nhật Thương Hội ở Đan Quốc hầu như không thể nào lay động.

Bản thân Lý Lâm hội trưởng cũng là một trong những đệ tử xuất sắc nhất của thành chủ Đan Linh Chi Thành, Hồ Đông Hạc. Trước đây rất lâu cũng đã là đan sư bát giai.

Không bao lâu sau, quảng trường vốn lộn xộn liền lập tức trở nên an tĩnh. Từng ánh mắt đều dừng trên quảng trường phía cầu thang cao nhất.

Cảnh Ngôn cũng nhìn theo.

Trên chỗ quảng trường cao nhất xuất hiện một đám thân ảnh, ước chừng cỡ hơn trăm người. Sau khi bọn họ xuất hiện liền lục tục ngồi xuống. Ở vị trí bắt mắt nhất có hai người ngồi, một người là một lão giả lông mi trắng, một người khác là một nam nhân bộ dáng trung niên mặc trường bào màu xanh không biết nhiêu tuổi.

Thanh Như khẽ nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đan sư, người ngồi bên trái chính là thành chủ Đan Linh Chi Thành, Hồ Đông Hạc. Người ngồi bên phải chắc là đặc sứ Thánh thành phái tới, đại biểu Thánh Chủ đại nhân.

Cảnh Ngôn nghe vậy khẽ gật đầu.

Sự kiện trọng đại như Đại Hội Luyện Đan thì người Thánh thành tới cũng bình thường. Dù sao, trên toàn bộ đại lục, địa vị Đan Quốc cũng gần với Thánh thành. Hơn nữa Đại Hội Luyện Đan trăm năm tổ chức một lần cũng là tiêu điểm của toàn bộ đại lục.

Ngay tại lúc Cảnh Ngôn đánh giá những người trên chỗ cao nhất quảng trường thì một lão giả mặc trường bào màu trắng đi tới ngay phía trước, ánh mắt nhìn lướt qua đám người đông nghìn nghịt bên dưới.

- Đại Hội Luyện Đan hiện tại bắt đầu!

Thanh âm lão giả truyền vào tai mọi người:

- Sau đây tiến vào giai đoạn thứ nhất của Đại Hội Luyện Đan, mời các đan sư tham gia chuẩn bị sẵn sàng, nhận số báo danh của mình.

Hết chương 526.

Chương 527. Biện Dược

Lúc lão giả kia còn chưa dứt lời, trên quảng trường phía cao nhất kia liền có một võ giả bộ dáng gầy yếu bay xuống la lớn:

- Mời các đan sư dự thi tiến lên, dùng danh ngạch đổi lấy số báo danh.

Cảnh Ngôn nhìn Chu Thượng Vân, Chu Thượng Vân nhìn Cảnh Ngôn gật đầu cười. Sau đó Cảnh Ngôn cùng các đan sư đại biểu của Ưu Hải Thương Hội tiến về phía trước.

Cùng lúc đó cũng có rất nhiều đan sư đi ra ngoài. Hiển nhiên bọn họ đều tới chuẩn bị tham gia Đại Hội Luyện Đan lần này. Cảnh Ngôn liếc mắt nhìn qua, nhẩm tính quả thật có cỡ hơn một ngàn người tham gia.

Quá trình dùng danh ngạch đổi lấy số báo danh diễn ra vô cùng nhanh. Cảnh Ngôn cũng dùng danh ngạch Chu Thượng Vân cho mình đổi lấy một bảng số, trên đó viết một con số màu đỏ tươi, sáu mươi sáu.

Một lát sau, tất cả đan sư tham gia Đại Hội Luyện Đan đều đổi xong. Võ giả gầy yếu đứng bên trên quảng trường hô ban nãy cũng bay về.

Lão giả mặc trường bào màu trắng lại nói:

- Mời đan sư có số báo danh bước lên quảng trường bậc một!

Cảnh Ngôn cũng theo đám người nhảy lên. Trên quảng trường bậc một xếp xong rất nhiều cái bàn. Mỗi cái bàn đều được tơ lụa phủ kín.

Khâu Phương đứng cạnh Cảnh Ngôn nói khẽ:

- Cảnh Ngôn đan sư, hiện tại Đại Hội Luyện Đan đã bắt đầu, phần thứ nhất là Biện Dược.

Khâu Phương cũng không biết Cảnh Ngôn có hiểu rõ trình tự của Đại Hội Luyện Đan không nhưng sau khi suy nghĩ một chút Khâu Phương vẫn quyết định nói. Lỡ như Cảnh Ngôn không biết thì giờ Khâu Phương nói cũng có thể khiến Cảnh Ngôn có sự chuẩn bị.

Cảnh Ngôn nhìn Khâu Phương:

- Biện Dược?

Khâu Phương nghe ngữ khí Cảnh Ngôn vậy liền biết Cảnh Ngôn quả thật cũng không biết trình tự của Đại Hội Luyện Đan rồi.

- Đúng, phần thứ nhất chính là Biện Dược, phân biệt một trăm loại linh thảo. đan sư đủ yêu cầu phần này mới có thể bước vào phần kế tiếp. Phần thứ hai là biện đan. Phần thứ ba mới là luyện đan. Nếu có thể thuận lợi vượt qua cửa thứ ba thì cơ bản có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú.

Khâu Phương vừa nói vừa gật đầu, ánh mắt lộ tia hướng tới.

Khâu Phương là đan sư ngũ giai hầu như không có cơ hội bước vào bảng Đan Vương Tân Tú.

Đoạn thời gian này Khâu Phương thỉnh giáo Cảnh Ngôn rất nhiều vấn đề về đan đạo, được lợi rất lớn cho nên hiện tại Khâu Phương vô cùng tôn trọng Cảnh Ngôn. Thậm chí còn tôn trọng hơn cả sư phụ Tây Mang của y.

- Ừ, ta đã biết.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Cảm ơn Khâu Phương đan sư!

Lão giả kia lại nói lớn:

- Mời đan sư dựa theo số báo danh tìm tới vị trí bàn của mình!

Hơn một ngàn đan sư bao gồm Cảnh Ngôn đều bắt đầu hành động. Cảnh Ngôn cũng nhanh chóng tìm được bàn dài có ghi số sáu mươi sáu của mình. Cảnh Ngôn đứng trước cái bàn ấy.

Sau khi tất cả mọi người đều đứng trước bàn của bản thân, thanh âm lão giả lại truyền tới:

- Mời tất cả đan sư mở lớp vải lụa đang đậy lên!

Xoạt xoạt!

Tất cả đan sư đều vạch trần vải lụa đậy trên cái bàn trước mặt mình ra. Từng loại linh thảo trên ấy cũng đập vào mắt các đan sư.

Chủng loại các linh thảo trên mỗi bàn đều như nhau, đều có một trăm loại. Ngoại trừ chúng, trên bàn còn có giấy và bút.

Trên giấy có vẽ sẵn những ô trống, tổng cộng có bốn hàng, mỗi hàng có hai mươi lăm ô.

Cảnh Ngôn liếc qua liền biết số ô trên giấy sẽ tương ứng với linh thảo đang được đặt trên bàn. Xem ra phần thứ nhất Biện Dược này chính là viết tên các loại linh thảo tương ứng vào các ô trống trên giấy.

- Phần thứ nhất của Đại Hội Luyện Đan, Biện Dược! Trên trường bàn trước người mỗi vị đan sư đều có một trăm loại linh thảo. Các vị đan sư cần làm chính là phân biệt các loại linh thảo sau đó viết tên chúng vào ô trống tương ứng trên giấy. Thời gian phần thi thứ nhất là một canh giờ!

Lão giả ngưng giọng quát:

- Hiện tại, Biện Dược bắt đầu! Chú ý, trước lúc phần thi kết thúc, không được giao lưu với bất kì ai khác. Nếu vi phạm sẽ bị hủy bỏ tư cách tham gia Đại Hội Luyện Đan của đan sư đó.

Sau khi lão giả kia dứt lời, các đan sư đều lập tức cầm lấy bút vội vã bắt đầu viết tên các loại linh thảo lên đó. Nhưng bọn họ viết nhanh, dừng bút cũng nhanh.

Thời gian chưa qua một phần ba chén trà nhỏ đã có rất nhiều đan sư dừng bút, nhíu mày, vẻ mặt u sầu.

- Đây là thứ gì?

- Đây cũng là linh thảo? Sao ta chưa từng thấy qua? Nhìn qua giống như khoáng thạch!

- Đáng chết! Đáng chết! Có hai ba loại liên tiếp ta đều không biết, sao có thể? Ta gặp vô số loại linh thảo trong thương hội, sao lại không biết loại linh thảo này?

Một đám đan sư bắt đầu vò đầu bứt tai, trong lòng lo lắng quay cuồng.

Một số linh thảo đặt trên bàn phía trước quả thật rất dễ phân biệt nhưng hai mươi loại phía sau lại khó khăn rất nhiều. Ngay cả những đan sư của đan đạo thế gia, thậm chí của thương hội đều nhíu mày.

Bởi vì thời gian có hạn, bọn họ chỉ có thể buông tha từng loại từng loại. Thậm chí có người bỏ qua hơn mười loại linh thảo.

Những đan sư đó, đều không thể bình tĩnh!

Bọn họ cảm thấy độ khó của Đại Hội Luyện Đan này dường như tăng nhiều. Đan sư tham gia Đại Hội Luyện Đan đều là đan sư dưới một trăm tuổi, bọn họ đương nhiên không thể tham gia Đại Hội Luyện Đan lần trước nhưng đa số bọn họ

đều có bối cảnh, cũng hiểu biết sơ về lần Đại Hội Luyện Đan trước đó.

Rất nhiều đan sư cũng biết phần thi Biện Dược của lần Đại Hội Luyện Đan trước đa số đan sư đều có thể phân biệt được hơn bảy mươi loại linh thảo. Nhưng phần thứ nhất của lần Đại Hội Luyện Đan này dường như ngay cả phân biệt được năm mươi loại linh thảo đều quá khó khăn.

Cảnh Ngôn đứng trước trường bàn, ánh mắt lướt qua từng loại linh thảo đặt bên trên, hô hấp cũng dần trở nên gấp gáp hơn.

- Kim Quang Thảo?

- Thạch Nham Quả Thực?

…

Ánh mắt Cảnh Ngôn càng sáng hơn.

Những linh thảo trước đó Cảnh Ngôn còn không quá để ý. Bởi vì chúng đều tương đối thông thường, giá trị cũng không quá cao. Nhưng một số linh thảo sau này lại có rất nhiều loại ngay cả Cảnh Ngôn cũng chưa từng thấy qua. Nếu không phải trên Càn Khôn Đan Đạo có ghi lại thông tin của chúng chắc Cảnh Ngôn cũng không thể phân biệt được.

Nhưng Cảnh Ngôn cũng biết giá trị của những linh thảo ấy. Nhất là mấy chục loại linh thảo phía sau, mỗi một loại đều vô giá, bình thường quả thật có muốn cũng mua không được.

Trong lòng Cảnh Ngôn thầm cảm thán, Đan Quốc không hổ là thánh địa đan đạo của Thiên Nguyên đại lục, có thể lập tức đưa nhiều loại linh thảo hiếm có ra như thế!

Chậc chậc, nếu có thể cất đám ấy vào túi, lại càng thích hơn!

Hết chương 527.

Chương 528. Độ Khó Rất Lớn

Nhưng ý nghĩ đó cũng chỉ có thể tùy tiện ngẫm lại mà thôi. Đan Linh Chi Thành tuyệt đối sẽ không cho phép những linh thảo trân quý ấy bị người tùy tiện lấy đi.

Một phần trong số linh thảo ấy có giá trị rất cao, số lượng chúng dù trong Đan Quốc chỉ sợ cũng không nhiều lắm.

Ví dụ như Cửu Tử Long Hồn Thảo kia, giá trị một gốc ít nhất cũng trên ngàn vạn linh thạch. Hơn nữa, loại linh thảo hiếm có như thế có đôi khi dù ngươi có nhiều linh thạch hơn nữa cũng mua không được.

Trên quảng trường chỗ bậc thang cao nhất,

Một lão giả mặc trường bào màu tro xoay người nói với Hồ Đông Hạc:

- Sư phụ! Độ khó của phần Biện Dược lần Đại Hội Luyện Đan này có phải hơi quá lớn hay không?

Lão giả này là một đệ tử của Hồ Đông Hạc, cũng là một trong những giám khảo của lần Đại Hội Luyện Đan này.

Lần Đại Hội Luyện Đan này có mười vị giám khảo. Trong số đó, riêng đệ tử Hồ Đông Hạc đã có bốn người. Sáu người còn lại có người là đan sư tiếng tăm lừng lẫy của Đan Quốc, cũng có người là đan sư của đan đạo thế gia có thành tựu kinh người ở mặt đan đạo.

Mười người ấy tạo thành ban giám khảo của Đại Hội Luyện Đan.

Một vị giám khảo khác cũng nhíu mày nói:

- Phần Biện Dược đầu tiên này quả thật tương đối khó, khó hơn phần Biện Dược của Đại Hội Luyện Đan trước nhiều.

Có giám khảo chậm rãi nói:

- Ừ, nhưng khó cũng là khó chung. Đối với các đan sư tham gia Đại Hội Luyện Đan đều là công bằng!

- Ha ha..

Trên khuôn mặt hồng hào của Hồ Đông Hạc lộ nét cười:

- Chư vị nói thật đúng. Độ khó của lần Đại Hội Luyện Đan này hơn xa lần Đại Hội Luyện Đan trước. Nhưng đối với những đan sư tham gia dự thi cũng không ảnh hưởng gì nhiều. Lần Đại Hội Luyện Đan này có tổng cộng một ngàn hai trăm ba mươi tám đan sư tham gia, nhưng phần thứ nhất chúng ta chỉ chọn bốn trăm người thăng cấp. Dù cuối cùng các đan sư kia phân biệt được bao nhiêu loại linh thảo thì chỉ cần vị trí hắn xếp trong bốn trăm, hắn có thể thuận lợi vượt qua phần này thăng cấp tới phần sau.

Mọi người nghe Hồ Đông Hạc nói vậy đều nhẹ nhàng gật đầu.

Không sai, muốn khó tất cả cùng khó, không ai có thể chiếm tiện nghi!

Sứ giả Thánh thành nhìn qua tương đối trẻ kia cười chắp tay nói với Hồ Đông Hạc:

- Hồ Đông Hạc đan vương!

Người này tên Thường Huyễn. Tu vi võ đạo của gã cực kì mạnh mẽ, hơn nữa bản thân cũng là đan sư. Dù ở mặt đan đạo Thường Huyễn không thể so với đan sư cửu giai là Hồ Đông Hạc nhưng bản thân Thường Huyễn ở một mức độ nào đó đại

biểu cho uy nghiêm của Thánh Chủ cho nên ở Đan Quốc Thường Huyễn có thể cùng ngồi cùng ăn với Hồ Đông Hạc.

Thường Huyễn tùy ý nói:

- Ta hơi ngạc nhiên, không biết qua phần thứ nhất của Đại Hội Luyện Đan lần này, đan sư có thành tích tốt nhất sẽ phân biệt được bao nhiêu loại linh thảo.

Thường Huyễn cũng thật đang nói chuyện phiếm, dù sao gã ngồi ở đây cũng không có chuyện khác làm.

Hồ Đông Hạc nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Thường Huyễn sứ giải! Này rất khó nói. Nếu có một số đan sư nghiên cứu tương đối sâu các tài liệu thì sẽ có thể phân biệt càng nhiều loại linh thảo.

Thường Huyễn nhấn mạnh:

- Nói vậy cũng đúng nhưng ta nhìn qua một trăm loại linh thảo kia đều thấy không ít loại linh thảo hiếm thấy. Ta nghĩ chỉ sợ đan sư tham dự lần này không ai có thể nhận ra được hơn chín mươi loại linh thảo!

Hồ Đông Hạc gật đầu nhìn Thường Huyễn cười nói:

- Ừ, ta đồng ý lời Thường Huyễn sứ giải! Một trăm loại linh thảo này nếu đan sư nào có thể nhận ra hơn chín mươi loại thì quả thật rất giỏi. Ngay cả một số đan sư cao cấp chỉ sợ cũng rất khó phân biệt được chín mươi loại trong số đó.

Tại nơi này có không ít đại nhân vật trong Đan Quốc cùng với một số nhân vật cấp cao của các đan đạo thế gia. Bọn họ dù không phải đan sư nhưng cũng đều có nghiên cứu về đan đạo cho nên sau khi nghe Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn nói chuyện với nhau đều đồng ý.

Bởi vì ngay cả bọn họ cũng không phân biệt được không ít loại linh thảo trong một trăm loại linh thảo bên dưới.

Bọn họ rất rõ ràng độ khó của phần thứ nhất lần Đại Hội Luyện Đan này.

Quảng trường dưới chót nhất.

Thành viên các thương hội của Đan Quốc đứng cách nhau cũng không xa.

Ánh mắt đám người Ưu Hải Thương Hội chủ yếu đều dừng trên người Cảnh Ngôn. Bọn họ có hy vọng rất lớn ở Cảnh Ngôn.

Tuy có những sáu đan sư đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội tham gia nhưng ngoại trừ Cảnh Ngôn, ngay cả Khâu Phương đan sư, người có năng lực đan đạo mạnh nhất trong số họ cũng không hề có cơ hội bước vào bảng Đan Vương Tân Tú.

Chu Thượng Vân đứng cạnh Thanh Như khẽ nói:

- Thanh Như đừng quá lo lắng, bằng năng lực của Cảnh Ngôn, thăng cấp tới phần thứ ba cũng sẽ không quá khó!

Thanh Như nhìn Chu Thượng Vân cười:

- Ừ! Ta tin tưởng Cảnh Ngôn đan sư!

Lúc này, một thanh âm từ không xa truyền đến:

- Thanh Như hội trưởng, ta nhìn thấy Cảnh Ngôn đan sư. Ngươi xem, hắn ở chỗ này này!

Thanh Như nghe thanh âm kia liền nhíu mày. Vì chủ nhân thanh âm đó là Bạch Lan, Thanh Như hơi không thích đối phương.

Thanh Như liếc sang, nụ cười đầy ẩn ý nói:

- Bạch Lan hội trưởng ngươi thật quan tâm Cảnh Ngôn đan sư.

Vẻ mặt Bạch Lan tò mò, giống như rất nghi hoặc nói:

- Thanh Như hội trưởng đừng hiểu lầm, ta với Cảnh Ngôn đan sư cũng không quen. Nhưng ta dù sao cũng từng gặp qua Cảnh Ngôn đan sư, ấn tượng cũng tương đối sâu. Hiện tại thấy hắn cho nên thuận miệng nói cho ngươi biết thôi. Nhưng ta quả thật hơi ngạc nhiên, ta phát hiện tận giờ Cảnh Ngôn đan sư dường như viết rất ít. Thanh Như hội trưởng, ngươi nói đây là sao vậy? Thanh Như hội trưởng ngươi tốn hai ngàn vạn linh thạch mời Cảnh Ngôn đan sư làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội vậy năng lực đan đạo của đối phương chắc chắn rất mạnh thế thì vì sao Cảnh Ngôn đan sư lại không hạ bút bao nhiêu thế?

Trên thực tế, Bạch Lan đúng là cố ý nói thế. Thanh Như có thể cảm nhận được sự sung sướng của Bạch Lan qua những lời trên.

Cảnh Ngôn cự tuyệt Kim Tước Thương Hội lại đi làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội, chuyện này luôn khiến Bạch Lan cảm thấy không thoải mái. Thật giống như có một cái xương cắm trong cổ họng, rất khó chịu.

- Cái gì?

Một giọng nói kinh ngạc khác truyền tới:

- Thanh Như hội trưởng, ngươi vì mời Cảnh Ngôn đan sư làm đại biểu của Ưu Hải Thương Hội mà tốn hai ngàn vạn linh thạch?

Thân phận người này cũng không tầm thường, y là hội trưởng thương hội đứng thứ hai trong Đan Quốc. Trước lúc Đại Hội Luyện Đan bắt đầu, Thanh Như từng mang Cảnh Ngôn tới giới thiệu với bọn họ cho nên bọn họ cũng biết tên Cảnh Ngôn, hơn nữa còn biết Cảnh Ngôn là đan sư đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội.

Nhưng bọn họ thật không ngờ giá trị con người của Cảnh Ngôn lại cao tới hai ngàn vạn linh thạch!

Đây cũng không phải giá trị một đan sư bình thường có được. Nói chung đan sư đáng giá hai ngàn vạn linh thạch đều sẽ là đan sư lục giai. Hiện tại hội trưởng Đông Nhật Thương Hội nghe Bạch Lan nói vậy liền tò mò hỏi một câu.

Thanh Như trả lời:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn đan sư làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội với mức thù lao hai ngàn vạn linh thạch. Nếu Cảnh Ngôn đan sư có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú thì Ưu Hải Thương Hội sẽ trả thêm cho Cảnh Ngôn đan sư hai ngàn vạn linh thạch nữa!

- Này…

Đôi mắt hội trưởng Đông Nhật Thương Hội khẽ lóe sáng:

- Cảnh Ngôn đan sư rốt cục có lai lịch gì vậy?

Bạch Lan cười lạnh một tiếng, khinh thường nói:

- Có lai lịch gì? Bất quá chỉ là một đan sư bừa bãi vô danh của Lam Khúc quận mà thôi.

Hết chương 528.

Chương 529. Đã Đến Giờ

Hội trưởng Đông Nhật Thương Hội nghe Bạch Lan nói vậy liền hơi ngạc nhiên!

Nếu Cảnh Ngôn thật là một đan sư bừa bãi vô danh của Lam Khúc quận thì chẳng lẽ Thanh Như hội trưởng là kẻ ngốc? Khi không lại trả một cái giá lớn đến vậy để mời một đan sư không có chút khả năng đi làm đại biểu cho thương hội của mình?

Không những hội trưởng Đông Nhật Thương Hội nhìn Bạch Lan đầy khó hiểu mà ngay cả hội trưởng Long Tường Thương Hội cũng nhìn sang.

Địa vị hội trưởng Long Tường Thương Hội trong năm hội trưởng thương hội đều tương đối siêu phàm cho nên ban nãy khi các hội trưởng tụ tập lại y cũng chỉ tùy ý hàn huyên, không hứng thú mấy với các đan sư đại biểu cho các thương hội kia.

Nhưng lời Bạch Lan nói khiến hội trưởng Long Tường Thương Hội bỗng thấy hơi hứng thú cho nên mới nhìn sang.

Bạch Lan thấy ngay cả hội trưởng Long Tường Thương Hội đều nhìn mình liền bĩu môi nói tiếp:

- Cảnh Ngôn này ban đầu đến Kim Tước Thương Hội của ta muốn làm đại biểu cho thương hội tham gia Đại Hội Luyện Đan.

Bạch Lan đại khái kể về mọi chuyển xảy ra. Tuy về cơ bản Bạch Lan cũng nói sự thật nhưng trong lời Bạch Lan nói lại nhuốm đầy ý Cảnh Ngôn là một kẻ trẻ tuổi kiêu ngạo không biết phân biệt tốt xấu.

Mọi người nghe xong đều giật mình. Bởi vì Bạch Lan nói rất kĩ càng tỉ mỉ cho nên bọn họ tự nhiên cũng không hoài nghi mấy.

Cảnh Ngôn đúng là đan sư ở Lam Khúc quận, mà đám hội trưởng đứng đây cũng có biết về nơi ấy.

Thiên Nguyên đại lục có tổng cộng chín mươi chín quận thành. Sinh ý của thương hội bọn họ đều trải rộng khắp Thiên Nguyên đại lục cho nên dù một quận thành nhỏ như Lam Khúc quận bọn họ đương nhiên cũng không thể không biết.

Sau khi bọn họ biết Cảnh Ngôn là đan sư của Lam Khúc quận liền không hứng thú gì mấy. Trong Lam Khúc quận căn bản không có đan đạo thế gia, cũng không nghe nói qua có đan sư lợi hại nào cả.

Hội trưởng Hắc Nha Thương Hội khẽ nói với Thanh Như:

- Thanh Như hội trưởng, có lẽ ngươi bị lừa rồi!

Hắc Nha Thương Hội cũng là thương hội xếp thứ tư trong Đan Quốc.

Năm đại thương hội của Đan Quốc đầu tiên là Long Tường Thương Hội, thứ hai là Đông Nhật Thương Hội, thứ ba là Kim Tước Thương Hội, thứ bốn là Hắc Nha Thương Hội, cuối cùng là Ưu Hải Thương Hội. Trong đó Long Tường Thương Hội có địa vị không thể lay động. Còn hai thương hội xếp thứ hai Đông Nhật Thương Hội và thứ ba Kim Tước Thương Hội lại chênh nhau không lớn.

Còn Hắc Nha xếp thứ tư và Ưu Hải xếp thứ năm lại kém hơn hai thương hội kia một bậc.

Thanh Như nghe hội trưởng Hắc Nha Thương Hội nói vậy liền cười, cũng không thèm để ý.

Nếu trước lúc thấy cảnh Cảnh Ngôn luyện đan, Thanh Như quả thật có thể sẽ lo lắng. Nhưng hiện tại, Thanh Như hoàn toàn tin tưởng năng lực của Cảnh Ngôn.

Cho dù Cảnh Ngôn thật sự không thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú thì cũng chắc chắn sẽ không bị đào thải từ phần thứ nhất được.

Thanh Như trầm giọng nói:

- Ta tin tưởng năng lực của Cảnh Ngôn đan sư!

Bạch Lan nói giọng chắc chắn:

- Ha ha… Thanh Như hội trưởng quả thực rất tín nhiệm Cảnh Ngôn này. Nhưng Thanh Như hội trưởng, thời gian phần thi thứ nhất chỉ có một canh giờ, hiện tại đều qua hơn nửa canh giờ rồi mà Cảnh Ngôn kia cũng vẫn chưa viết gì cả. Ta luôn luôn chú ý hắn cho nên có thể khẳng định số linh thảo Cảnh Ngôn phân biệt được hiện tại chắc chắn không vượt qua ba mươi loại!

Một trị sự của Kim Tước Thương Hội cũng nhấn mạnh:

- Hội trưởng nói đúng! Ta cũng luôn chú ý Cảnh Ngôn kia, hắn quả thật không mấy viết gì!

Ánh mắt Thanh Như nhìn về phía Cảnh Ngôn, mày hơi hơi nhíu lại.

Trên thực tế, Thanh Như cũng vẫn luôn chú ý động tác của Cảnh Ngôn.

Thanh Như nhất định phải chú ý Cảnh Ngôn, dù sao Cảnh Ngôn cũng là hy vọng lớn nhất của Ưu Hải Thương Hội.

Ưu Hải Thương Hội đương nhiên không thể so với Long Tường Thương Hội. Long Tường Thương Hội chỉ sợ tìm được không những một vị đan sư lục giai tới làm đại biểu. Thậm chí

trong Long Tường Thương Hội cũng có đan sư lục giai dưới một trăm tuổi!

Cho nên Thanh Như biết Bạch Lan vẫn chưa nói sai.

Thanh Như cũng không biết chắc đã xảy ra chuyện gì cho nên cũng lười đáp lời Bạch Lan.

Mấy hội trưởng khác cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao Cảnh Ngôn này là đại biểu của Ưu Hải Thương Hội. Ưu Hải Thương Hội tổn thất lớn cỡ nào cũng không liên can gì đến bọn họ. Trong lòng họ thậm chí còn ước gì Ưu Hải Thương Hội tổn thất lớn hơn nữa mới hay.

Thời gian từng chút trôi qua.

- Những linh thảo phía sau này thật đúng là quá khó để phân biệt được. Có một số linh thảo rất dễ phân biệt sai.

Cảnh Ngôn híp mắt thầm nghĩ:

- Hoàng Khô Liên này cực kì giống Xà Đầu Thảo. Chỉ sợ có rất nhiều đan sư đều sẽ nhận nhầm Hoàng Khô Liên thành Xà Đầu Thảo rồi.

Hoàng Khô Liên là một loại linh thảo cực kì hiếm thấy, rất nhiều đan sư đều chưa từng thấy qua. Nhưng Xà Đầu Thảo lại tương đối thông thường cho nên các đan sư nhìn lướt qua Hoàng Khô Liên rất dễ nghĩ đó là Xà Đầu Thảo.

Mà tình huống ấy cũng không phải ở một hai loại linh thảo mà là cỡ mười loại.

- Không còn thời gian nữa!

- Viết thôi!

Cảnh Ngôn rốt cục bắt đầu nhanh chóng đặt bút viết một loạt tên linh thảo trên giấy.

Thanh Như thấy Cảnh Ngôn nhanh chóng viết liền lộ nét cười, trong lòng cũng thả lỏng một chút.

Động tác của Cảnh Ngôn tự nhiên cũng bị đám người Bạch Lan nhìn thấy. Bạch Lan không khách khí nói:

- Ha ha, Cảnh Ngôn này thật đúng là thú vị. Hắn thầy thời gian không còn bao nhiêu liền viết lung tung. Cảnh Ngôn hắn nghĩ rằng viết đáp án lung tung vậy có thể mèo mù vớ phải cá rán sao? Thật quá ngây thơ!

Những người khác cũng đều lắc đầu. Nhưng bọn họ cũng không nói gì bởi đó cũng chẳng liên can gì tới mình. Bọn họ để ý chính là đan sư đại biểu thương hội mình. Bọn họ đều thầm phỏng đoán có mấy đan sư đại biểu cho thương hội mình thông qua được phần thứ nhất bước vào phần thứ hai.

Tốc độ viết của Cảnh Ngôn rất nhanh, từng cái tên linh thảo dần dần chiếm đầy các khoảng trống trên giấy.

Lúc viết cái tên linh thảo cuối cùng, Cảnh Ngôn nhướng mày, hơi phân vân:

- Nếu ta phân biệt được hết một trăm loại linh thảo thì có phải quá náo động hay không?

Nói thật, Cảnh Ngôn phân biệt được chín mươi chín loại linh thảo cũng đã vô cùng nghịch thiên. Cảnh Ngôn cũng không sợ làm náo động nhưng nếu viết toàn bộ tên một trăm loại linh thảo ra hắn lại không biết sẽ gây ra hậu quả gì.

Cảnh Ngôn cuối cùng cũng cắn răng viết cái tên cuối cùng vào, thầm nhủ:

- Lo nhiều như vậy làm gì! Bọn họ thích nghĩ thế nào liền nghĩ thế đó đi!

Cảnh Ngôn lúc này đang muốn gây náo động!

Đại Hội Luyện Đan không nghi ngờ là cơ hội tốt để thanh danh lan truyền khắp đại lục. Tuy nói chênh lệch của một trăm loại và chín mươi chín loại linh thảo không lớn nhưng ấn tượng tạo ra cho người khác cũng không hề giống.

Giữ một trăm và chín mươi chín, người ta càng ấn tượng, càng nhớ kĩ một trăm hơn!

Lão giả chủ trì Đại Hội Luyện Đan đứng trên quảng trường chỗ cao nhất lúc này lại mở miệng:

- Đã hết giờ, mời tất cả đan sư lập tức để bút trong tay xuống!

Thời gian phần thi thứ nhất, đã qua.

Lão giả vừa nói tất cả đan sư liền đều buông bút trong tay xuống. Rất nhiều người không cam lòng, còn muốn viết tiếp nhưng bọn họ cũng không dám. Nếu không bị phán trái luật rồi hủy bỏ tư cách dự thi vậy mất nhiều hơn được!

Hết chương 529.

Chương 530. Điều Đó Không Thể Nào!

Lão giả nói xong liền có vô số bóng người nhảy xuống. Những người này bắt đầu thu bài thi trước mặt các đan sư.

Một lát sau liền có một người đi tới trước mặt Cảnh Ngôn. Người nọ nhìn Cảnh Ngôn, mặt không đổi sắc xác nhận:

- Đan sư số sáu mươi sáu?

Cảnh Ngôn gật đầu đáp:

- Đúng vậy!

Người đó cầm lấy bút trên bàn viết số sáu mươi sáu trên phần đầu tờ giấy đáp án của Cảnh Ngôn, hỏi:

- Không có vấn đề gì đúng không?

- Không có!

Sau khi Cảnh Ngôn đáp lời người kia liền thu tờ giấy lại rồi tiếp tục đi thu của những người khác.

Một lát sau, mọi bài thi đều được thu xong. Chúng được gửi về quảng trường nơi cao nhất, chia ra để trước mặt mười vị giám khảo.

Lão giả chủ trì Đại Hội Luyện Đan vung tay nói:

- Các đan sư dự thi, bây giờ các ngươi có thể hoạt động tự do. Nhưng các ngươi không thể rời khoảng quảng trường nơi các ngươi đang đứng!

Đan sư vừa thi phần Biện Dược xong liền sôi nổi thảo luận. Dường như chẳng có mấy người có sắc mặt dễ ngó cả.

- Trời ơi! Khó quá, phần Biện Dược của Đại Hội Luyện Đan này thật là khó!

- Đúng vậy, chết tiệt, ta chỉ sợ mình viết không được năm mươi tên linh thảo nữa!

- Ngươi nhận ra được bao nhiêu loại?

Thậm chí có một số đan sư đều đen mặt, đôi mắt đỏ bừng, cơ thể run rẩy.

Khâu Phương nhanh chóng đi tới bên cạnh Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn đan sư, ngươi nhận ra được bao nhiêu loại linh thảo? Lần Đại Hội Luyện Đan này thật khó, khó hơn lần Đại Hội Luyện Đan trước nhiều!

Mấy đan sư đại biểu Ưu Hải Thương Hội dự thi khác cũng đều đi tới cạnh Cảnh Ngôn.

Bọn họ cũng không biết chuyện Cảnh Ngôn và Khâu Phương từng tỉ thí luyện đan nhưng năng lực Khâu Phương xem như mạnh nhất trong cả bọn, Khâu Phương lại rất tôn kính Cảnh Ngôn nên khi đứng trước mặt Cảnh Ngôn bọn họ cũng rất tôn kính.

Ít nhất là nhìn qua rất tôn kính!

Chuyện Cảnh Ngôn và Khâu Phương tỉ thí luyện đan ngày đó cũng không bao nhiêu người Ưu Hải Thương Hội biết. Ngoại trừ Thanh Như hội trưởng cùng Quận Vương Chu Thượng Vân ra, những người khác đều là trị sự của thương hội.

Những người này tự nhiên không có vấn đề gì. Bọn họ đều chiếm phần trong Ưu Hải Thương Hội cho nên không thể vô duyên vô cớ tiết lộ tin tức bên trong thương hội được.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Quả thật tương đối khó!

Một đan sư nữ của Ưu Hải Thương Hội lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Ừ, ta viết còn không được năm mươi đáp án nữa. Trong đó có không ít không thể xác định. Ai, ta có thể không vượt qua phần thi thứ nhất này mất.

Khâu Phương nhìn nữ đan sư kia nói:

- Ta cũng chẳng hơn ngươi mấy. Tuy ta viết được hơn sáu mươi đáp án nhưng cũng có một số không biết có đúng hay không.

- Thật sự là bị đả kích không nhẹ!

Vẻ mặt đan sư còn lại cười khổ nói:

- Khâu Phương đan sư, lần này không chừng chỉ có thể dựa vào ngươi. Trong mấy người chúng ta cũng chỉ có ngươi chắc chắn bước được vào vòng hai!

Đan sư này cũng là đan sư ngũ giai nhưng hiển nhiên còn không bằng Khâu Phương. Khâu Phương có đan sư thất giai là Tây Mang dạy dỗ, những người khác sẽ không có may mắn như thế.

Dù ở Đan Quốc thì việc muốn tìm một đan sư cao cấp làm sư phụ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Khâu Phương khoát tay nói:

- Các ngươi nói sai rồi, ta nhưng không thể sánh với Cảnh Ngôn đan sư được!

Mấy đan sư khác đều hơi sửng sốt:

- A?

Bọn họ có thể cảm nhận được thái độ Khâu Phương rất thành khẩn, không phải đang khiêm tốn. Thấy vậy, mấy người

đều nhìn về phía Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười cười, không nói nhiều.

Trên bậc thang cao nhất, mười vị giám khảo đang chấm điểm bài thi của các đan sư.

- Ai, bài thi nào trả lời được ba mươi bảy loại!

- Bài thi này không tồi, trả lời được bốn mươi chín loại!

- Bài thi này hơi kém, mới có hai mươi lăm! Hẳn không có hy vọng bước vào vòng sau đâu!

Các giám khảo vừa chấm vừa lắc đầu đầu thở dài.

Một giám khảo nữ nhìn những giám khảo khác, nói:

- Phần Biện Dược lần này quả thật đủ khó. Ta nãy giờ chấm hơn mười bài nhưng chẳng bài nào đáp được năm mươi loại lấy được năm mươi điểm cả!

Một giám khảo bên cạnh cũng cười nói:

- Ta cũng vậy, thành tích tốt nhất mới được có bốn mươi sáu điểm thôi!

Một lão giả híp mắt thản nhiên nói:

- Xem ra lần này chỉ cần bốn mươi điểm là có thể bước vào vòng sau!

Quá trình chấm bài rất nhanh. Mỗi giám khảo kia đều là đan sư bát giai, năng lực đan đạo rất mạnh. Hơn nữa bọn họ cũng đã sớm biết đáp án, liếc mắt qua liền có thể biết bài mình chấm đúng được mấy câu.

Một người đột nhiên sáng mắt, hét lớn:

- Ồ, bài thi này không tồi! Trả lời đúng bảy mươi chín loại linh thảo, thiếu chút nữa là được tám mươi điểm rồi!

Lập tức liền có giám khảo khác xúm lại, vẻ mặt kinh hỉ nhìn bài thi:

- Cái gì? Bảy mươi chín điểm? Ta xem xem!

Bài thi đạt bảy mươi chín điểm đã xem như hạc giữa bầy gà khiến người ta phấn chấn.

Nói thật, Đại Hội Luyện Đan lần này càng khó khăn lại càng dễ thể hiện được năng lực cùng học thức của một đan sư. Nếu quá đơn giản, mọi người ai cũng được trên tám mươi điểm thì chênh lệch sẽ không có bao nhiêu.

Tám mươi điểm cũng mới thua một trăm điểm có hai mươi điểm thôi. Hiện tại độ khó càng lớn thì chênh lệch trong đó lại càng to hơn.

- Thật sự không tệ!

Có người chậc lưỡi nói:

- Ừ, số tám mươi chín này rất tốt. E rằng đối phương là đan sư trẻ tuổi của đan đạo thế gia nào rồi.

Mấy người xuất thân từ đan đạo thế gia trong ban giám khảo đều nhìn lẫn nhau.

Bọn họ cũng không biết bài thi này thuộc về người của gia tộc nào. Trên bài thi chỉ có con số, không có tên nên bọn họ cũng không biết chủ nhân của nó có phải là đan sư gia tộc mình không.

Theo thời gian trôi qua, số lượng bài thi được chấm xong càng ngày càng nhiều. Thỉnh thoảng cũng xuất hiện một bài điểm tương đối cao.

Nhưng mà số lượng bài thi điểm cao thật sự quá ít, đa số đều dưới năm mươi điểm thôi.

Một giám khảo nhìn bài thi trên tay, vẻ mặt vui sướng nói:

- Thật lợi hại, tám mươi ba điểm, quả thật rất lợi hại. Với độ khó phần thi Biện Dược lần này chỉ sợ một số đan sư cao cấp cũng mới được có tám mươi điểm thôi.

Một giám khảo khác lập tức cười lớn nói:

- Ha ha, ta đây có một bài được tám mươi sáu điểm!

- Không có khả năng! Điều đó không có khả năng!

Đột nhiên có một người khẽ hô!

Tầm mắt các giám khảo khác đều chuyển về hướng ấy, nghi ngờ hỏi:

- Tôn Kỳ đan sư, ngươi sao vậy?

- Tôn huynh, sao thế? Cái gì không có khả năng?

…

Tôn Kỳ là đệ tử Hồ Đông Hạc. Trên toàn bộ Thiên Nguyên đại lục, Tôn Kỳ cũng là đan sư tài giỏi có danh tiếng rất lớn, có thể nói là đức cao vọng trọng. Những giám khảo khác cũng đều rất tôn trọng Tôn Kỳ.

Lúc này, sắc mặt Tôn Kỳ đỏ ửng, vô cùng kích động. Những giám khảo khác đều buồn bực cho nên sôi nổi hỏi xem xảy ra chuyện gì.

Tôn Kỳ không trả lời mọi người mà tự nói một mình:

- Không thể tin được! Quả thực hơi quá rồi, số sáu mươi sáu này rốt cục đến từ đâu vậy?

Hết chương 530.

Chương 531. Số Sáu Mươi Sáu Là Ai?

Những giám khảo khác càng kinh ngạc!

Bọn họ chưa từng thấy Tôn Kỳ đan sư thất thố như thế bao giờ!

Trong ban giám khảo có không ít người quen biết Tôn Kỳ. Bọn họ quen Tôn Kỳ một hai trăm năm cũng chưa từng thấy Tôn Kỳ đan sư vốn luôn thận trọng lại có lúc kích động như thế.

Một giám khảo ngồi cạnh Tôn Kỳ cao giọng hỏi:

- Sư huynh, ngươi rốt cục sao thế?

Vị giám khảo ấy cũng là đệ tử Hồ Đông Hạc, là sư huynh đệ với Tôn Kỳ.

Tôn Kỳ nhìn đối phương nói:

- Đừng hỏi, các ngươi xem một chút liền biết.

Nghe Tôn Kỳ nói vậy, những người khác nào ngồi yên nổi? Bọn họ vội vàng đi tới. Mà Tôn Kỳ cũng trải bài thi trên tay ra bàn.

Sắc mặt các giám khảo khác cũng nhanh chóng thay đổi!

- Sao có thể có chuyện này được?

- Chuyện này… Chuyện này?

- Số sáu mươi sáu này rốt cục là ai? Thế này cũng quá nghịch thiên rồi!

Các giám khảo đều bị chấn động mạnh.

Bọn họ đương nhiên sẽ chấn động. Bởi vì bọn họ tự nhân ngay cả mình tham gia phần thi Biện Dược của Đại Hội Luyện Đan này cũng e rằng Không làm được tới mức như đan sư số sáu mươi sáu kia.

Bọn họ biết trước đáp án, nếu không biết trước thì một số linh thảo bọn họ cũng nhận không ra.

Bọn họ lại đều là đan sư đứng đầu Thiên Nguyên đại lục đấy!

Nói thật lòng, bọn họ có thể chỉ làm được hơn chín mươi điểm thôi!

Có người vội nói:

- Xem bài này được bao nhiêu điểm?

Tôn Kỳ lắc đầu thở dài:

- Không cần nhìn, chín mươi chín điểm! Bài thi này được chín mươi chín điểm, chỉ đáp sai Nhật Nguyệt Tinh Thảo thôi!

- A!

Các giám khảo khác đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Phải biết, cho dù ở những lần Biện Dược coi như dễ hơn trong quá khứ thì số lượng đan sư được chín mươi chín điểm cũng rất hiếm! Huống gì phần thi Biện Dược Đại Hội Luyện Đan này lại khó như thế!

Mọi người bàn tán xôn xao…

- Số sáu mươi sáu này rốt cục là ai?

- Chẳng lẽ của thế gia nào?

- Chắc không phải đan sư thiên tài của Đan Linh Chi Thành chứ? Ngay cả thiên tài của đan đạo thế gia e rằng cũng không yêu nghiệt như thế!

…

- Tôn Kỳ, xảy ra chuyện gì?

Lúc này, Hồ Đông Hạc cũng chú ý thấy đám người Tôn Kỳ có vẻ không bình thường.

Tôn Kỳ cúi người hành lễ:

- Sư phụ!

Tiếp đó, Tôn Kỳ đứng dậy, cầm bài thi của số sáu mươi sáu kia đi về phía Hồ Đông Hạc, kích động nói:

- Sư phụ, ngài xem bài thi này một chút. Chín mươi chín điểm, đây chắc là số điểm cao nhất của phần thi Biện Dược lần này rồi!

Tôn Kỳ cũng không biết số sáu mươi sáu là ai nhưng đối phương chắc chắn là kỳ tài đan đạo mấy trăm năm mới có.

- Ồ?

Hồ Đông Hạc cũng hơi sững sờ, quay sang nhìn Thường Huyễn một cái.

Hai người biết rõ độ khó phần thi Biện Dược này thế nào, bởi vì mỗi một phần thi của Đại Hội Luyện Đan này đều do hai người tự tay sắp xếp. Hơn nữa, trừ hai người họ, ngay cả những giám khảo kia đến tận lúc Đại Hội Luyện Đan sắp bắt đầu mới biết tình hình cụ thể!

- Chín mươi chín điểm?

Ánh mắt Hồ Đông Hạc cũng lóe sáng.

Tôn Kỳ cười hỏi:

- Sư phụ, số sáu mươi sáu này sẽ không là đệ tử ngài mới thu chứ?

Tôn Kỳ Không nghĩ ra trừ sư phụ mình còn ai có thể dạy dỗ được thiên tài đan đạo ưu tú như thế. Ngay cả những thế gia đan đạo kia, cũng không được!

- Không có, dạo gần đây ta cũng không có thu đệ tử!

Hồ Đông Hạc cau mày lắc đầu:

- Tôn Kỳ, đưa bài thi kia cho ta xem một chút!

- Vâng, sư phụ!

Tôn Kỳ dùng hai tay đưa bài thi qua.

Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn đều nhìn bài thi kia, cẩn thẩn xét duyệt. Rất nhanh, đôi mắt hai người đều lóe ra tia không thể tin nổi!

Mà đám người ở quảng trường nơi bậc thang thấp nhất cũng chú ý thấy tình huống dị thường ở nơi cao nhất kia.

- Chấm xong rồi sao?

- Xảy ra chuyện gì? Sao Hồ Đông Hạc thành chủ lại đi xem bài thì?

- Không biết! Có gì đó không đúng, lẽ nào bài thi kia có vấn đề?

Mọi người bàn tán xôn xao, ai cũng cảm thấy tò mò.

Mọi người đều biết, chấm bài là chuyện của ban giám khảo, Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn sứ giả căn bản sẽ không xen vào. Nhưng hiện tại, bọn họ lại tận mắt thấy giám khảo đưa một bài thi tới trước mặt Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn!

Hiển nhiên, chuyện này hơi bất thường!

Trên quảng trường bậc thang thứ hai, đám người Cảnh Ngôn cũng chú ý tới tình hình trên kia. Trong lòng Cảnh Ngôn

mơ hồ đoán được, bài thi Hồ Đông Hạc đang cầm kia chắc là của mình.

Trừ Cảnh Ngôn hắn ra, e rằng không một ai trong số đan sư tham dự Đại Hội Luyện Đan này có thể phân biệt được toàn bộ linh thảo và trả lời được tất cả đáp án!

Hồ Đông Hạc xem qua bài thi liền khẽ hít một hơi nói với Tôn Kỳ:

- Tôn Kỳ, ngươi sai rồi!

Tôn Kỳ sững ra:

- Ta sai rồi?

Tôn Kỳ cũng rất buồn bực:

- Sư phụ, lẽ nào bài thi này không phải được chín mươi chín điểm? Không thể nào, chẳng lẽ số sáu mươi sáu không phải trả lời sai một loại linh thảo sao?

Tôn Kỳ đương nhiên buồn bực

Tôn Kỳ y biết được đáp án, với năng lực của mình y không thể nào nhớ nhầm. Hơn nữa bài thi kia Tôn Kỳ cũng xem đi xem lại không chỉ một lần, không nên có sai lầm mới đúng.

Thường Huyễn ngồi bên cũng nói:

- Tôn Kỳ đan sư, ngươi quả thật sai rồi.

Tôn Kỳ thấy Thường Huyễn sứ giả cũng nói như thế liền lúng túng.

Sư phụ nói thế, Thường Huyễn sứ giả cũng nói thế thì y chắc chắn sai rồi!

Tôn Kỳ không dám nói gì nữa nhưng trong lòng lại rối rắm, nghĩ mãi không ra mình lại sai chỗ nào? Đáp án có một trăm cũng không phải một vạn!

Một giám khảo khác cũng là đệ tử Hồ Đông Hạc mở miệng nói:

- Sư phụ! Sứ giả đại nhân! Ban nãy ta cũng xem bài thi ấy, Tôn Kỳ sư huynh hẳn không phán đoán sai!

Lại có một giám khảo nói:

- Ha ha, dù không là chín mươi chín điểm thì cũng được chín mươi tám đi? Không khác nhau mấy!

Người này chưa kịp xem xong bài thi kia nên mới nói vậy.

Các giám khảo khác cũng vội gật đầu. Chín mươi tám điểm quả thật chẳng khác chín mươi chín điểm gì nhiều, đối phương đều hẳn là người đứng đầu phần thi Biện Dược của Đại Hội Luyện Đan này rồi.

- Các ngươi đừng có gấp!

Hồ Đông Hạc phất tay nói:

- Bài thi này không phải chín mươi chín điểm, cũng không phải chín mươi tám điểm mà là một trăm điểm!

- Cái gì?

- Chuyện này…. Sao thế được? Một trăm điểm? Đúng là một trăm điểm?

…

Người chung quanh đều trợn tròn mắt, Tôn Kỳ cũng không ngoại lệ.

Không sai, bài thi này đáp sai tên Nhật Nguyệt Tinh Thảo. Bài thi ấy viết là Tử Quang Lưu Ly Thảo chứ không phải Nhật Nguyệt Tinh Thảo, Tôn Kỳ chắc chắn điều đó.

Chỗ sai duy nhất chính là cái ấy, nếu Tôn Kỳ y nhớ lầm cũng quá vô lí đi?

Hồ Đông Hạc ngưng giọng nói:

- Số sáu mươi sáu này rốt cục là tiểu tử nào? Hắn lại biết Tử Quang Lưu Ly Thảo. Cái tên này đan sư bình thường e rằng đều chưa từng nghe qua mới đúng!

Hết chương 531.

Chương 532. Điểm Tối Đa

Tử Quang Lưu Ly Thảo, chính là Nhật Nguyệt Tinh Thảo.

Tuy tên khác nhau nhưng đều chỉ một loại linh thảo. Nhưng trên Thiên Nguyên đại lục hiện tại đan sư dường như chỉ biết Nhật Nguyệt Tinh Thảo, lại không biết Tử Quang Lưu Ly Thảo.

Trên thực tế, ngay cả đan sư cửu giai Hồ Đông Hạc trong lúc ngẫn nhiên đọc qua tên này ở một quyển điển tịch đan đạo thượng cổ mới biết Tử Quang Lưu Ly Thảo chính là Nhật Nguyệt Tinh Thảo. Nói đúng hơn, hơn một ngàn năm trước, Nhật Nguyệt Tinh Thảo gọi là Tử Quang Lưu Ly Thảo, sau này mới đổi tên.

Tại Thiên Nguyên đại lục, linh thảo bị đổi tên cũng không phải chỉ có một hai loại. Một số linh thảo trong số chúng hiện tại thậm chí có những hai ba cái tên.

Tôn Kỳ kịp phản ứng:

- Sư phụ, ý ngài là Nhật Nguyệt Tinh Thảo cũng gọi là Tử Quang Lưu Ly Thảo?

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Đúng, hai cái tên này đều chính xác, chỉ là đa số đan sư đều không biết thôi.

Các giám khảo đều hơi ngây ra. Ngay cả bọn họ đều chưa từng nghe qua cái tên Tử Quang Lưu Ly Thảo vậy mà số sáu mươi sáu này lại biết.

Tôn Kỳ lại nhẹ nhàng thở ra.

Tuy Tôn Kỳ y chấm sai nhưng lại không phải trách nhiệm của y. Những giám khảo khác cũng không ai biết Tử Quang Lưu Ly Thảo chính là Nhật Nguyệt Tinh Thảo.

Cảnh Ngôn đứng trên quảng trường bậc thang thứ hai tự nhiên nghe không được cuộc nói chuyện của đám người Hồ Đông Hạc ở nơi cao nhất.

Cảnh Ngôn phân biệt được Tử Quang Lưu Ly Thảo căn cứ vào Càn Khôn Đan Đạo. Càn Khôn Đan Đạo là điển tịch đan đạo tại trước kia rất lâu cho nên Cảnh Ngôn cũng không biết Tử Quang Lưu Ly Thảo hiện tại được gọi là Nhật Nguyệt Tinh Thảo.

Hồ Đông Hạc nói thêm:

- Tốt lắm, các ngươi tiếp tục chấm bài đi!

Mọi người đều vâng.

Thường Huyễn híp mắt:

- Ta thật muốn nhanh chóng biết được số sáu mươi sáu kia là ai!

Hồ Đông Hạc cười:

- Ta cũng hiếu kì! Nhưng mà chúng ta rất nhanh sẽ biết thôi!

Dù Hồ Đông Hạc lão cũng tò mò nhưng cũng không nóng nảy.

Đợi sau khi toàn bộ bài thi được chấm xong, chọn bốn trăm đan sư điểm cao nhất rồi để họ đi lên quảng trường bậc thang thứ ba tự nhiên có thể biết số sáu mươi sáu là ai.

Lại một lát sau, hơn một ngàn bài thi đều được chấm xong. Nhưng mười vị giám khảo vẫn xem lại toàn bộ bài thi một lần để ngừa có sai lầm.

Giám khảo đều cố ý xem xét đáp án Nhật Nguyệt Tinh Thảo. Nếu có đan sư đáp chính là Tử Quang Lưu Ly Thảo thì bọn họ cũng phải sửa điểm lại.

Nhưng ngoại trừ bài thi được điểm tối đa của số sáu mươi sáu, những bài thi khác không có ai đáp là Tử Quang Lưu Ly Thảo cả.

- Chư vị đan sư, bài thi của các ngươi đã được chấm xong. Bốn trăm đan sư điểm cao nhất sẽ vượt qua phần thi đầu tiên, Biện Dược, bước vào phần thi thứ hai, Biện Đan!

Lão giả áo trắng mở một tờ giấy ra, trong đó thống kê điểm của từng thí sinh. Thanh âm lão giả vang dội khiến mọi người đều nghe rõ:

- Hiện tại, ta sẽ đọc số báo danh của những đan sư được bước vào vòng sau. Mời những đan sư ấy đi lên quảng trường bậc thang thứ ba!

Đám đan sư Khâu Phương đều cảm thấy hơi khẩn trương.

Phần thi thứ nhất đào thải hơn một nửa số đan sư dự thi. Hơn một ngàn người bọn họ chỉ có bốn trăm người có thể thăng cấp vào vòng hai.

- Số một!

- Số hai!

- Số năm!

- Số chín!

- Số mười sáu!

- Số mười bảy!

…

Lão giả áo trắng không ngừng đọc các con số, những đan sư có số báo danh kia nghe mình được đọc đều lộ vẻ mặt vui

sướng.

- Ta thăng cấp!

- Ha ha, ta cũng thăng cấp, thật tốt quá!

Có người vui có người buồn, những đan sư không nghe thấy con số của mình liền cười không nổi. Số báo danh lão giả kia đọc đều theo trình tự từ bé đến lớn. Lão đọc số một, số hai sau đó đọc tới số năm vậy thì đan sư số báo danh ba và bốn đã bị đào thải.

Đan sư nghe được mình qua đều đi từ quảng trường bậc thang thứ hai lên thứ ba.

Lão giả vẫn đọc đều đều:

- Số bốn mươi tám!

Khâu Phương khẽ hỏi:

- Cảnh Ngôn đan sư, số báo danh ngươi là bao nhiêu?

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta số sáu mươi sáu. Khâu Phương đan sư, ngươi số bao nhiêu?

Khâu Phương thở dài nói:

- Ta số bảy mươi lăm. Sắp đọc đến đoạn chúng ta rồi!

Có thể thấy Khâu Phương đang rất khẩn trương.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Khâu Phương đan sư không cần khẩn trương, với năng lực của ngươi chắc chắn có thể thăng cấp vào vòng sau.

Cảnh Ngôn nói vậy không phải để trấn an Khâu Phương. Tiếp xúc hai tháng qua, Cảnh Ngôn cũng tương đối hiểu về năng lực đan đạo của Khâu Phương. Trụ cột của Khâu Phương

tương đối vững chắc, chỉ cần phát huy bình thường thì thăng cấp vào vòng sau không khó.

Khâu Phương gật đầu:

- Vâng!

Khi lão giả áo trắng kia đọc ra con số năm mươi bảy, sau khi Bạch Lan nhìn thấy một đan sư bước lên quảng trước tầng thứ ba liền cười nói:

- Tốt! Rất tốt! Kim Tước Thương Hội ta cũng có một đan sư thăng cấp vào vòng hai!

Đan sư ấy đúng là đan sư đại biểu cho Kim Tước Thương Hội.

Thời gian này, lão giả kia đột nhiên hơi ngừng lại.

Trước đó tốc độ đọc số của lão giả vẫn luôn đều nhau, lão đột nhiên dừng một chút mọi người tự nhiên đều nhận thấy được.

Chỉ thấy ánh mắt lão giả quét qua toàn bộ quảng trường bậc thang thứ nhất, giống như hít sâu một hơi rồi cũng đọc ra:

- Số sáu mươi sáu!

Sau khi đọc con số ấy ra, lão giả lại dừng một lát.

Khâu Phương vội chúc:

- Cảnh Ngôn đan sư, chúc mừng!

Những đan sư khác của Ưu Hải Thương Hội cũng sôi nổi chúc mừng, ánh mắt đều có chút hâm mộ, thầm nghĩ: Cảnh Ngôn đan sư này quả thật có chút năng lực, khó trách hội trưởng sẽ mời hắn làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội!

Cảnh Ngôn gật đầu với mọi người sau đó cất bước đi về phía trước, nhảy lên quảng trường bậc thang tầng thứ ba.

Đám người Hồ Đông Hạc ở trên cao cũng đều nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Cảnh Ngôn tự nhiên cảm giác được những ánh mắt sáng quắc đó. Cảnh Ngôn thầm cười khổ một chút.

Sau khi Cảnh Ngôn viết xong đáp án liền biết sẽ có kết quả thế này. Nhưng Cảnh Ngôn vốn muốn nổi danh cho nên cũng không để ý đến những ánh mắt ấy cho lắm.

- Người kia là ai?

- Chưa thấy qua, hẳn không phải đan sư của Đan Quốc!

- Cao huynh, huynh có quen không? Có phải người của gia tộc huynh không?

- Không phải! Số sáu mươi sáu này là người của gia tộc nào vậy?

- Không phải gia tộc của ta!

- Ta cũng không biết!

Đám người thuộc đan đạo thế gia đều nhìn Cảnh Ngôn lắc đầu.

Ban nãy họ còn hơi chờ mong, nhưng sau khi nhìn thấy Cảnh Ngôn bọn họ đều hơi thất vọng, sau đó mới hỏi những người khác. Nhưng khiến họ kinh ngạc chính là không ai trong số họ biết số sáu mươi sáu. Nói cách khác, số sáu mươi sáu không phải người Đan Quốc, cũng không phải đan sư của bất kì thế gia nào trong bọn họ.

Thường Huyễn cũng rất ngạc nhiên:

- Người này nhìn qua rất trẻ!

Hồ Đông Hạc cũng nhướng mày nói:

- Ừ, trẻ thật, nhìn qua chỉ mới hơn hai mươi thôi!

Hết chương 532.

Chương 533. Hắn Tên Cảnh Ngôn

Những đại nhân vật trên quảng trường nơi cao nhất hiển nhiên không ai biết Cảnh Ngôn. Bọn họ sôi nổi đoán thân phận của hắn nhưng quả thật đoán mãi không ra.

Cảnh Ngôn đạt được điểm tối đa ở phần thi Biện Dược khiến bọn họ không thể bình tĩnh nổi. Họ ai cũng muốn biết Cảnh Ngôn rốt cục là quái vật chui ra từ đâu.

Nhưng tin tức về Cảnh Ngôn hẳn sẽ nhanh chóng được đưa tới! Bọn họ chỉ cần đợi một chút nữa thôi.

Sau khi Cảnh Ngôn nhảy lên quảng trường tầng thứ ba, lão giả áo trắng tiếp tục đọc tiếp.

- Tại sao có thể như vậy? Hắn lại thông qua vòng đầu tiên?

Hội trưởng Kim Tước Thương Hội, Bạch Lan nhịn Không được hô. Ban nãy lão nói quá chắc chắn cho nên hiện tại lâm vào thế bí.

Sắc mặt những trị sự Kim Tước Thương Hội khác cũng đều trở nên khó coi.

Bạch Lan cảm nhận được ánh mắt của những hội trưởng khác nhìn về phía mình đều có chút khác thường. Giống như mọi người đều giễu cợt lão!

Ban nãy Bạch Lan lão nói Cảnh Ngôn chắc chắn là một đan sư bừa bãi vô danh, Không thể thông qua phần thi đầu tiên. Nhưng Cảnh Ngôn giờ lại bước lên quảng trường tầng thứ ba, rõ ràng là thăng cấp!

Bạch Lan không nhịn được có chút hối hận.

Sớm biết vậy lão đã không nhiều lời trước mặt mọi người như thế!

Chủ yếu là do Bạch Lan rất không thích Cảnh Ngôn cho nên luôn muốn kiếm cơ hội trào phúng đối phương. Nhưng mục đích chủ yếu của Bạch Lan chính là nhằm vào hội trưởng của Ưu Hải Thương Hội, Thanh Như.

Thanh Như là một nữ tử vô cùng khôn khéo. Nàng quản lí Ưu Hải Thương Hội có thể so chiêu với những thương hội lâu đời bọn họ cho nên Bạch Lan mới muốn thông qua Cảnh Ngôn làm Thanh Như mất mặt. Tốt nhất là có thể đả kích Thanh Như, làm nàng mất đi sự tin tưởng.

Nhưng Bạch Lan thật không ngờ Cảnh Ngôn lại được việc như thế, lại thuận lợi vượt qua phần thi đầu tiên! Vượt qua được vòng một danh tiếng sẽ tăng cao, hai chữ Ưu Hải trước ngực Cảnh Ngôn cũng bị càng nhiều người chú ý tới.

Thanh Như cười nhìn Bạch Lan nói:

- Bạch Lan hội trưởng, xem ra Cảnh Ngôn đan sư cự tuyệt thù lao mười vạn linh thạch của ngươi cũng có đạo lí!

Không ít người đứng chung quanh đều cười khẽ.

Ban nãy chính miệng Bạch Lan nói mình tính cho Cảnh Ngôn mười vạn linh thạch để Cảnh Ngôn làm đại biểu cho Kim Tước Thương Hội nhưng Cảnh Ngôn lại không biết tốt xấu từ chối.

Nếu Cảnh Ngôn bị loại ngay từ vòng đầu thì cũng không có ai nhắc tới chuyện này. Nhưng hiện tại Cảnh Ngôn đã bước vào vòng hai vậy thì mười vạn linh thạch kia đương nhiên còn lâu mới phù hợp thân phận Cảnh Ngôn!

Đan sư có thể bước vào vòng hai cơ bản cần tới ngũ giai. Đan sư tứ giai muốn thông qua vòng một chỉ có thể dựa vào vận khí cực mạnh mới được.

Bỏ mười vạn linh thạch muốn mời một đan sư ngũ giai dưới một trăm tuổi làm đại biểu tham gia Đại Hội Luyện Đan quả thật là chuyện cười. Kim Tước Thương Hội làm như vậy quả thực chẳng khác nào vũ nhục Cảnh Ngôn đan sư, cũng khó trách người ta lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Khuôn mặt già nua của Bạch Lan lập tức nóng rực. Bạch Lan khẽ hừ nói:

- Thăng cấp tới vòng hai thì sao??

Bạch Lan đen mặt nói xạo như muốn vớt vát chút mặt mũi:

- Một đan sư mới hơn hai mươi tuổi như Cảnh Ngôn ta cũng không tin có thể vào được tới vòng ba. Cảnh Ngôn có thể phân biệt được rất nhiều linh thảo có lẽ vì Cảnh Ngôn gặp qua tương đối nhiều loại linh thảo mà thôi. Cũng có thể do Cảnh Ngôn quá may mắn, những linh thảo trong phần thi Biện Dược lại đúng là những linh thảo hắn gặp qua hoặc nghe nói qua.

Dù những lời Bạch Lan nói có chút già mồm át lẽ phải nhưng những người khác nghe cũng thấy có chút đạo lí.

Đầu tiên, Cảnh Ngôn chính là đan sư đến từ Lam Khúc quận. Tiếp theo, Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi. Đan sư hơn hai mươi tuổi đạt tới ngũ giai ngay cả trong Đan Quốc cũng rất hiếm thấy.

Nếu đúng như lời Bạch Lan nói thì Cảnh Ngôn chắc chắn sẽ lộ nguyên hình ở phần thi thứ hai thôi. Bởi vì phần thi thứ hai chính là biện đan, đó cũng không phải biện dược có thể so sánh.

Lúc biện dược cho dù gặp linh thảo khó thế nào chỉ cần ngươi ngẫu nhiên gặp qua vậy ngươi cũng có thể phân biệt

được. Nhưng nếu biện đan thì lại rất khó vì chủng loại đan dược rất nhiều, bề ngoài lại chẳng khác nhau mấy.

Tuy nói chúng cũng khác nhau về màu sắc và độ lớn nhỏ nhưng chủng loại đan dược thật sự quá nhiều, một màu cũng đã có rất nhiều chủng loại rồi. Nếu chỉ dựa vào bên ngoài đi phân biệt đan dược thì dường như là điều không thể.

Độ khó của phần thi biện đan lớn hơn phần thi biện dược rất nhiều!

Phần thi biện dược của Đại Hội Luyện Đan lần này đã khó như thế thì biện đan cũng sẽ không quá thoải mái!

Thanh Như nghe Bạch Lan nói vậy liền cười khẽ, không dây dưa gì nhiều. Ánh mắt Thanh Như lại chuyển về phía trước.

Lão giả áo trắng đứng trên quảng trường cao nhất cũng từ từ đọc xong bốn trăm lẻ ba con số thăng cấp tới vòng sau. Vì trong phạm vi thông qua có nhiều đan sư có điểm giống nhau cho nên số lượng đan sư thăng cấp lên tới bốn trăm lẻ ba chứ không phải bốn trăm.

Này khác nhau không nhiều!

Giống như Cảnh Ngôn đoán, Khâu Phương đan sư cũng thuận lợi thăng cấp vào vòng hai. Trong số sáu đan sư đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội, tính cả Cảnh Ngôn thì có ba người bước vào vòng thứ hai, có ba người bị đào thải. Nhưng có thể có ba người thuận lợi vào vòng hai cũng đã không tệ.

Khâu Phương cùng một đan sư nữ khác sau khi tới quảng trường thứ ba liền đứng ở bên cạnh Cảnh Ngôn. Phục sức cả ba giống nhau, trên ngực đều có hai chữ Ưu Hải nên có hơi bắt mắt.

Cảnh Ngôn chú ý thấy trong chín đan sư đại biểu cho Kim Tước Thương Hội thì có năm người thăng cấp vào vòng hai.

Người cầm đầu bọn họ chính là đan sư lục giai Vinh Kiệt. Vinh Kiệt hiện tại đang cao ngạo đứng một bên.

Trong bốn trăm lẻ ba đan sư đứng trên quảng trường bậc thứ ba này thì số đan sư lục giai cũng không nhiều. Cảnh Ngôn không xác định được có bao nhiêu nhưng nhiều nhất chắc cũng hơn mười người mà thôi.

Một phần trong đó là đan sư Đan Quốc, cũng có một phần là đệ tử của đan đạo thế gia. Đan sư tự do như Cảnh Ngôn chỉ sợ cũng không nhiều, thậm chí ngoài Cảnh Ngôn ra cũng không có ai.

Lão giả áo trắng nói lớn:

- Chúc mừng các ngươi bước vào vòng thứ hai của Đại Hội Luyện Đan. Phần thi này sẽ tiến hành biện đan. Trong bốn trăm lẻ ba đan sư các ngươi sẽ có một trăm đan sư được bước vào vòng thứ ba, luyện đan. Bây giờ mời mọi người chuẩn bị sẵn sàng. Sau thời gian một chén trà nhỏ nữa, phần thi biện đan sẽ chính thức bắt đầu!

Trên quảng trường nơi cao nhất, lão giả áo trắng nói xong liền lui về sau một đoạn.

Giám khảo Tôn Kỳ nhìn lão giả kia hỏi:

- Dương huynh, số sáu mươi sáu kia tên là gì?

Lúc Cảnh Ngôn nhảy từ quảng trường bậc thứ hai lên bậc thứ ba thì tin tức về hắn cũng đã bại lộ.

Lúc Cảnh Ngôn đi đổi danh ngạch lấy số báo danh thì tin tức của hắn cũng bị ban tổ chức Đại Hội Đan Linh nắm giữ cho nên họ tra được tin tức của Cảnh Ngôn rất nhanh.

Lão giả kia lập tức đáp:

- Đan sư số sáu mươi sáu tên là Cảnh Ngôn, đến từ Lam Khúc quận, hai mươi ba tuổi!

Hết chương 533.

Chương 534. Mười Đề

Lam Khúc quận?

Hai mươi ba tuổi?

Câu trả lời của lão giả áo trắng khiến Tôn Kỳ trợn tròn mắt. Không những Tôn Kỳ, vẻ mặt những người chung quanh cũng vô cùng cổ quái. Ngay cả Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn cũng biến sắc mặt.

Thường Huyễn khẽ hít sâu một hơi, hạ giọng hỏi:

- Chỗ Lam Khúc quận kia lại có thiên tài đan đạo như thế?

Ánh mắt Hồ Đông Hạc nhìn Cảnh Ngôn đứng bên dưới nói:

- Quan trọng là hắn mới hai mươi ba tuổi! Thật sự hơi khó tin nổi!

Thường Huyễn ép thanh âm xuống cực thấp:

- Hồ Đông Hạc thành chủ, ngài nói… Cảnh Ngôn này có phải là đệ tử có Đại Đan Vương nào dạy dỗ hay không?

Đại Đan Vương Thường Huyễn nói chỉ đan sư cửu giai trên Thiên Nguyên đại lục.

Trên Thiên Nguyên đại lục có ba vị Đại Đan Vương. Tuy nói ngoài Hồ Đông Hạc, hai vị Đại Đan Vương kia đã rất lâu không xuất hiện nhưng cũng không ai dám xác định họ đã qua đời.

Nói không chừng có một người trong số đó ẩn thân ở Lam Khúc quận, dạy dỗ ra một thiên tài đan đạo. Nếu thật như thế thì Cảnh Ngôn kia có thể không tầm thường.

Có một Đại Đan Vương đứng phía sau tuyệt đối là một đại sát khí!

Hồ Đông Hạc gật mạnh:

- Điều này cũng có khả năng!

…

- Cảnh Ngôn kia hình như là đại biểu của Ưu Hải Thương Hội!

- Đúng vậy, phục sức trên người Cảnh Ngôn có chữ Ưu Hải kìa!

- Cô nhóc Thanh Như kia rất có ánh mắt, không tồi! Rất tốt, xem ra Mao gia của ta hẳn nên chú ý tới Ưu Hải Thương Hội nhiều chút!

Trên quảng trường nơi cao nhất đều là các đại nhân vật.

Lúc này, người đứng trên quảng trường dưới chót nhất còn không biết Cảnh Ngôn đạt được bao nhiêu điểm ở phần thi thứ nhất. Người trên quảng trường cao nhất kia lại biết Cảnh Ngôn đạt đươc tối đa một trăm điểm, cũng là một trăm điểm duy nhất của phần thi biện dược tại Đại Hội Luyện Đan lần này.

Cũng vì biểu hiện của Cảnh Ngôn quá xuất sắc cho nên những đại nhân vật đó cũng chú ý Ưu Hải Thương Hội nhiều hơn một chút.

Thời gian một chén trà nhỏ trôi qua!

Lão giả tiếp tục chủ trì:

- Các vị đan sư, phần thi biện đan của Đại Hội Luyện Đan hiện tại bắt đầu!

Trong thời gian nghỉ ngơi ban nãy cũng đã sớm có nhân viên công tác dọn từng bàn dài lên để trên quảng trường tầng ba.

Khác với chuẩn bị sẵn như phần thi thứ nhất ở quảng trường bậc hai, những chiếc bàn trên quảng trường tầng thứ ba đợi sau khi đan sư thăng cấp xong mới được bố trí.

Bởi vì trước khi phần thi biện dược chấm dứt không ai xác định được rốt cục đan sư nào sẽ thuận lợi vào vòng hai. Do đó ban tổ chức đợi sau khi phần thi đầu tiên chấm dứt mới có thể dựa vào đó sắp xếp bàn.

Lúc lão giả đang nói Cảnh Ngôn cũng nhanh chóng tìm được chiếc bàn có viết số báo danh của mình. Nhưng lúc này trên bàn chỉ có giấy bút chứ không có đan dược.

Ngay tại lúc Cảnh Ngôn nghi hoặc liền nhìn thấy có một viên đan dược màu xanh từ người lão giả bay ra.

Đan dược chậm rãi bay xuống, cuối cùng huyền phù trên Không quảng trường tầng thứ ba. Hơn nữa còn có nhân viên công tác đem một tấm tinh thạch thật lớn để vào trên quảng trường.

Tấm tinh thạch này cao chừng ba mươi thước, rộng cũng có hai mươi thước. Có thể nói là rất lớn.

Đan dược màu xanh kia liền bị chiếu trên tấm tinh thạch ấy. Nó không chỉ bị phóng to mấy chục lần còn vô cùng rõ ràng để mọi đan sư vào vòng hai đều có thể quan sát được.

- Phần thi thứ hai biện đan mọi người sẽ phải phân biệt mười khối đan dược, bây giờ đang là khối đầu tiên!

- Mong các đan sư chú ý, các ngươi không những phải viết tên đan dược ra mà còn phải phân tích tài liệu dùng để luyện chế nó. Các ngươi viết càng rõ thì điểm sẽ càng cao. Mười đề thi, mỗi đề thi tối đa được mười điểm, tổng cộng lại một trăm điểm. Điểm các ngươi càng cao, cơ hội bước vào vòng thi thứ ba càng lớn.

Lão giả mỉm cười:

- Thời gian mỗi đề thi là một chén trà nhỏ, mong mọi người tranh thủ thời gian.

Ánh mắt các đan sư trên quảng trường tầng ba thỉnh thoảng lại quét về phía hình ảnh đan dược màu xanh trên bức tường tinh thạch kia.

Vẻ mặt mọi người không giống nhau nhưng không có ai mở miệng nói chuyện. Đương nhiên, trong phần biện đan việc nói chuyện bị cấm tuyệt đối. Một khi phát hiện ai vi phạm vậy người đó chắc chắn sẽ bị hủy bỏ tư cách dự thi.

Cảnh Ngôn nhìn thoáng qua viên đan dược màu xanh kia liền nhận ra nó ngay.

Đây là một loại giải độc đan cấp thấp. Hơn nữa còn là đan dược nhất giai, xem như một loại đan dược tương đối cơ bản. Đừng nói những đan sư tinh anh ở đây, ngay cả một số đan sư cấp thấp bình thường cũng có thể luyện chế được loại đan dược này.

Đề thi đầu tiên của phần biện đan có thể nói vô cùng đơn giản.

Cảnh Ngôn cũng không trì hoãn, hắn lập tức viết tên và các tài liệu để luyện chế loại đan dược này lên giấy. Không có gì bất ngờ thì đề đầu tiên này Cảnh Ngôn nhất định được điểm tối đa.

Cảnh Ngôn viết xong liền buông bút, lúc này đa số đan sư cũng còn đang viết. Quả thật như Cảnh Ngôn nghĩ, đề thi đầu tiên này đối với những đan sư ở đây không hề có chút khó khăn nào.

Sau thời gian một chén trà nhỏ liền có nhân viên công tác tới thu tất cả bài thi đi. Ngay sau đó liền có nhân viên khác tới đặt lên bàn mỗi đan sư dự thi một tờ giấy trắng khác.

Tiếp đó chính là đề thứ hai, đề thứ ba, đề thứ bốn, đề thứ năm!

Đề thứ hai là một loại đan dược nhị giai. Đề thứ ba là một loại đan dược tam giai. Đề thứ tư và thứ năm đều là đan dược tứ giai.

Năm đề đầu tiên cũng không quá khó. Nhất là bốn đề đầu có thể nói là đề tặng điểm. Không có gì thay đổi thì bốn trăm lẻ ba đan sư ở đây đều hẳn kiếm được điểm tối đa.

Đề thứ năm có hơi khó khăn chút. Loại đan dược này tương đối hiếm thấy, chỉ sợ một số đan sư lục giai cũng chưa chắc luyện chế được. Nhưng phần thi này kiểm tra biện đan chứ không phải luyện đan nên cho dù một số đan sư không thể luyện chế ra nó thì cũng có thể biết được tên và chủng loại linh thảo cần dùng.

Đan dược đề thứ sáu lập tức tăng mạnh độ khó lên.

Nó là Không Minh Đan, một loại đan dược ngũ giai, hơn nữa còn là đan dược ngũ giai tương đối hiếm có công dụng phụ trợ võ giả tụ thần.

Lúc tu luyện sử dụng loại đan dược này có thể tăng mạnh mức độ tập trung của võ giả giúp tăng hiệu suất tu luyện.

Loại Không Minh Đan này hơi hiếm thấy, đan sư bình thường đừng nói gặp qua, có thể nghe cũng đều chưa nghe qua. Đương nhiên giá trị của nó cũng vô cùng cao, võ giả bình thường nhưng dùng không nổi.

Đương nhiên, với Cảnh Ngôn mà nói điều đó lại rất đơn giản. Chỉ cần không phải đan dược cao cấp thì Càn Khôn Đan Đạo của hắn cơ bản đều ghi lại phương pháp luyện chế.

Hết chương 534.

Chương 535. Đoán Bậy

Lúc phần thi biện dược tiến hành tới đề thứ sáu, rất nhiều đan sư dự thi đã cảm thấy lo lắng.

Bọn họ vắt hết óc suy nghĩ cũng vẫn không dám xác định viên đan dược thứ sáu này là cái gì, càng đừng nói viết ra được tên những tài liệu cần dùng để luyện chế nó!

Bọn họ vò đầu bứt tai, đợi thời gian qua đi chỉ có thể trợn mắt nhìn tờ giấy thi trước mặt mình bị lấy mất. Có một số người thấy đã đến giờ liền tùy ý viết đại một cái tên. Trong ấn tượng nhiều người có vài loại đan dược không khác loại đan dược đề thứ sáu là mấy nên tùy ý đoán một loại có khả năng chính xác.

Vạn nhất mèo mù vớ phải cá rán thì cũng được một chút điểm.

Kế tiếp, lão giả áo trắng kia lại lấy loại đan dược thứ bảy ra.

Đây là một khối đan dược màu đỏ, dù cách nhau khá xa vẫn có thể cảm ứng được năng lượng dao động tỏa ra từ nó. Viên đan dược kia cũng là đan dược ngũ giai.

Thường Huyễn luôn luôn chú ý Cảnh Ngôn nói:

- Không biết Cảnh Ngôn này biểu hiện thế nào ở phần thi thứ hai này!

Thường Huyễn là đặc sứ tới từ Thánh thành, tại sao Thánh Chủ đại nhân phái y đến? Mục đích chính là muốn nhìn xem trăm năm qua trên Thiên Nguyên đại lục có xuất hiện thiên tài

đan đạo nào không, hoặc chính xác hơn là xuất hiện bao nhiêu thiên tài đan đạo.

Tên đan sư biểu hiện xuất sắc ở Đại Hội Luyện Đan nhất định sẽ được truyền về Thánh thành, chuyển tới tai Thánh Chủ.

Hồ Đông Hạc mỉm cười nói:

- Ha ha… Một lát sẽ biết. Biểu hiện của Cảnh Ngôn này ở vòng đầu tiên xuất sắc như thế thì thành tích vòng hai hẳn sẽ không quá kém. Ta lại rất chờ mong hắn sẽ biểu hiện thế nào ở vòng thứ ba!

Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi!

Nếu như nói Cảnh Ngôn có một vị sư phụ vô cùng lợi hại thì Cảnh Ngôn có thể sẽ gặp qua rất nhiều loại đan dược và linh thảo. Một số đan dược và linh thảo vô cùng hiếm thấy cũng có thể nhận ra cũng bình thường.

Nhưng điều quan trọng nhất ở đan đạo là luyện đan. Năng lực chân chính của một đan sư chính là biểu hiện ở mặt luyện đan chứ không phải ở phân biệt đan dược và linh thảo.

Ngay cả một số võ giả không phải là đan sư cũng có thể nhận biết rất nhiều linh thảo và đan dược.

Mà phần luyện đan mới là khó khăn nhất!

Luyện đan không thể đầu cơ trục lợi, cũng không thể học cấp tốc. Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi, dù từ lúc mới sinh ra Cảnh Ngôn đã bắt đầu học luyện đan thì cũng mới chừng hai mươi năm mà thôi, có thể có bao nhiêu thành tựu đây?

Cũng chính vì như thế nên Hồ Đông Hạc mới nói vậy.

Nếu Cảnh Ngôn cũng rất xuất sắc ở mặt luyện đan thì mới thực sự là thiên tài đan đạo. Qua lần Đại Hội Luyện Đan này,

cái tên Cảnh Ngôn có thể sẽ truyền khắp toàn bộ Thiên Nguyên đại lục, khiến vô số võ giả biết tên của hắn.

Mười vị giám khảo cũng đều đang khẽ bàn về những đan sư có biểu hiện xuất sắc tại vòng một Đại Hội Luyện Đan lần này. Trong đó, cái tên Cảnh Ngôn tự nhiên được nhắc tới nhiều nhất.

Cũng có người cho rằng Cảnh Ngôn có thể sẽ bị gục ngã ở vòng thi thứ hai!

Biện đan cũng không phải biện dược có thể so. Không có sự tích lũy nhất định thì rất khó thông qua vòng này.

Bốn trăm lẻ ba đan sư tham gia phần thi thứ hai nhưng cuối cùng chỉ có một trăm đan sư có thể bước vào vòng sau, này cũng không dễ dàng.

Sau khi thời gian phân biệt viên đan dược thứ bảy kết thúc lập tức liền tới viên đan dược thứ tám, thứ chín. Hai loại đan dược này đều là đan dược lục giai. Một loại trong đó tương đối thông thường còn loại kia lại vô cùng hiếm thấy. Ngay cả một số đan sư cao cấp chỉ sợ cũng chưa từng thấy.

Thường Huyễn nhìn Hồ Đông Hạc nói:

- Viên đan dược kia chỉ sợ trong hơn bốn trăm đan sư ở đây có không đến mười người có thể phân biệt ra được.

Hồ Đông Hạc nghe vậy liền gật đầu.

Thường Huyễn nói đúng vậy.

Loại đan dược thứ chín này tìm khắp Thiên Nguyên đại lục cũng tìm không thấy mấy người có thể luyện chế được. Viên đan dược kia cũng do Hồ Đông Hạc lão tự tay luyện chế.

Ngay cả giám khảo nơi quảng trường cao nhất này chỉ sợ cũng không có ai có thể luyện chế.

Cũng không phải năng lực họ không đủ mà do tài liệu của đan dược ấy quá mức hiếm thấy. Hiện tại trên Thiên Nguyên đại lục căn bản là tìm không ra. Đương nhiên, quan trọng nhất là bọn họ cũng không biết đan phương của nó.

Tuy Hồ Đông Hạc có rất nhiều đệ tử nhưng Hồ Đông Hạc cũng không truyền thụ toàn bộ đan phương của đan dược đặc biệt cho họ.

Đấy cũng không thể trách Hồ Đông Hạc tàng tư. Bất luận đan sư nào cũng không có khả năng truyền thụ toàn bộ cho đệ tử cả, họ luôn giữ lại một chút cho riêng mình.

Khi thấy loại đan dược thứ chín xong các đan sư lập tức bỏ qua. Không cần họ đoán vì bọn họ căn bản không biết nó là cái gì.

Mà Cảnh Ngôn sau khi vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo một lát liền nhận ra viên đan dược kia, hắn lập tức viết lên bài thi của mình.

Có người chú ý thấy động tác của Cảnh Ngôn, không khỏi nhíu mày.

- Tiểu tử này xảy ra chuyện gì?

- Hắn đang viết đáp án?

- Chẳng lẽ hắn biết viên đan dược kia? Sao có thể thế được!

Trên toàn bộ quảng trường tầng ba dường như chỉ có một mình Cảnh Ngôn đang viết đáp án nên tự nhiên khiến những người khác chú ý.

Các đan sư thấy động tác của Cảnh Ngôn liền thầm suy đoán, cảm thấy không dám tin.

Cũng có người hèn mọn nghĩ:

- Có lẽ chính là đoán bậy đoán bạ!

Nhất là một số đan sư đứng đầu trong số các đan sư kia thì loại ý nghĩ này càng mãnh liệt. Bởi vì bọn họ đều chưa từng thấy loại đan dược kia mà Cảnh Ngôn lại đang viết đáp án, sao thế được chứ? Nếu Cảnh Ngôn thật sự biết loại đan dược ấy vậy chẳng phải chứng tỏ năng lực Cảnh Ngôn mạnh hơn bọn họ sao?

Bọn họ đương nhiên sẽ không tin tại mặt đan đạo Cảnh Ngôn còn mạnh hơn mình.

Đương nhiên nếu bọn họ biết Cảnh Ngôn đạt được điểm tối đa ở vòng thi đầu tiên thì e rằng đã không nghĩ như vậy.

Một trị sự Kim Tước Thương Hội cười lớn nói:

- Hội trưởng, ngài xem Cảnh Ngôn kia kìa. Những đan sư khác cũng chưa viết gì mà hắn lại đang viết. Ha ha, không biết hắn đang viết cái gì nữa!

Ngày đó lúc Cảnh Ngôn tới Kim Tước Thương Hội, người này cũng có mặt. Gã chính là lão giả có thái độ kém nhất kia.

Lão cũng là một đan sư, mà khối đan dược thứ chín này lão cũng không biết.

Hội trưởng Kim Tước Thương Hội Bạch Lan hơi chua chua nói:

- Không cần để ý đến hắn! Cảnh Ngôn hắn có thể vượt qua phần thi đầu nhưng phần thi thứ hai này hắn nhất định không thể!

Nói thật, nếu Bạch Lan sớm biết Cảnh Ngôn có thể vượt qua phần thi thứ nhất thì lão chắc chắn sẽ không cho thù lao chỉ mười vạn linh thạch, thái độ cũng sẽ không lãnh đạm như thế.

Phải biết, trong chín vị đan sư đại biểu cho Kim Tước Thương Hội cũng chỉ có năm người được vào vòng sau. Nhiều người vào được vòng hai đương nhiên sẽ khiến danh tiếng Kim Tước Thương Hội tăng thêm một bước.

Đáng tiếc, hiện tại Bạch Lan lão biết đã chậm. Trong lòng Bạch Lan nhất định cũng khá hối tiếc.

Nếu Cảnh Ngôn có thể bước vào vòng ba chỉ sợ Bạch Lan sẽ hối hận muốn chết mất!

Chỉ có một trăm đan sư được bước vào vòng ba, độ chú ý lúc đó cũng không tầm thường.

Người tham gia Đại Hội Đan Linh cũng không phải người bình thường. Nếu không có tài lực và lực ảnh hưởng nhất định thì sẽ không có tư cách tới tham gia Đại Hội Đan Linh.

Nếu có mấy đan sư đại biểu Kim Tước Thương Hội được đứng trên quảng trường tầng thứ tư thì hiệu quả tuyên truyền của Kim Tước Thương Hội chắc chắn sẽ vô cùng mạnh mẽ.

Hết chương 535.

Chương 536. Phân Tích Tạo Hóa Đan

Hội trưởng Hắc Nha Thương Hội khẽ hỏi:

- Thanh Như hội trưởng, ngươi đoán Cảnh Ngôn đan sư có thể bước vào vòng thứ ba không?

Hội trưởng Hắc Nha Thương Hội và Thanh Như tương đối quen thuộc. Hơn nữa hai thương hội bọn họ cũng là liên minh ở một mức độ có lợi nào đó.

Cạnh tranh giữa các thương hội tại Đan Quốc vô cùng kịch liệt, Hắc Nha Thương Hội và Ưu Hải Thương Hội là hai thương hội yếu nhất nên áp lực cũng lớn nhất. Bọn họ hợp tác ở một trình độ nhất định có thể giảm bớt rất nhiều áp lực cho cả hai bên.

Thanh Như cười nói:

- Hẳn là không có vấn đề.

Hội trưởng Hắc Nha Thương Hội hơi ngẩn ra. Gã không ngờ Thanh Như lại tin tưởng Cảnh Ngôn đến thế.

Thanh Như nói hẳn không có vấn đề liền đủ chứng minh Thanh Như tin tưởng Cảnh Ngôn đan sư này vô cùng.

Hội trưởng Hắc Nha cười khẽ nói:

- Thanh Như thật tinh mắt, tốn hai ngàn vạn linh thạch mời Cảnh Ngôn đan sư làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội thật là một mua bán có lời.

Nếu Cảnh Ngôn đan sư có thể bước vào vòng ba thì hai ngàn vạn linh thạch Ưu Hải Thương Hội bỏ ra kia quả thật rất

có lời.

Tuy vậy, dù hội trưởng Hắc Nha nói thế nhưng trong lòng vẫn có chút không tin.

Đan sư có thể bước vào vòng ba dường như đều rất có tiếng, khả năng loại đan sư không hề danh tiếng như Cảnh Ngôn bước được vào vòng ba thật sự rất nhỏ.

Hội trưởng Hắc Nha đương nhiên sẽ không nói vậy trước mặt Thanh Như.

Bạch Lan đứng cạnh nghe hai người Thanh Như nói chuyện lại bất âm bất dương cười lạnh hai tiếng.

Bạch Lan lúc này cũng không nói gì. Nhưng đợi sau khi Cảnh Ngôn bị loại ở vòng hai Bạch Lan chắc chắn phải nói móc Thanh Như vài câu.

Hôm nay Bạch Lan rất mất mặt, trong lòng rất khó chịu nên cần xả bớt.

Trên quảng trường tầng thứ ba, đáp án đề thi thứ chín bị thu đi, kế tiếp chính là loại đan dược cuối cùng.

Cảnh Ngôn nhìn động tác của lão giả áo trăng không khỏi cũng hơi thấy khẩn trương.

Bởi dựa theo quy luật trước đó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì loại đan dược cuối cùng này phải là đan dược cao cấp.

Cảnh Ngôn là đan sư lục giai, hắn chưa từng luyện chế đan dược cao cấp. Hơn nữa tại quận thành như Lam Khúc quận quả thật cũng không nhìn thấy đan dược cao cấp gì.

Loại đan dược thứ tám, thứ chín đều là đan dược lục giai, loại cuối cùng này chín phần là đan dược thất giai.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, lão giả áo trắng rốt cục lấy loại đan dược thứ mười ra.

Đây là một khôi đan dược có vầng sáng màu tím bao bọc chung quanh. Bên dưới quầng sáng có thể mơ hồ thấy một số màu sắc rực rỡ hỗn loạn đan xen vào nhau.

Lão giả nói thẳng ra cấp độ, phẩm chất của đan dược này:

- Các vị đan sư, đây là loại đan dược cuối cùng của phần thi thứ hai Đại Hội Luyện Đan. Viên đan dược kia là đan dược thất giai.

Cảnh Ngôn khẽ nhíu mày, thầm nghĩ, quả nhiên là đan dược thất giai. Mà Cảnh Ngôn cũng quả thật chưa từng thấy loại đan dược thất giai này.

Làm sao giờ?

Chín đề thi trước Cảnh Ngôn cũng không biết mình có thể được bao nhiêu điểm. Trong ấn tượng của Cảnh Ngôn, chín đề thi kia hắn hẳn đều có thể được tối đa mười điểm hết.

Nhưng Cảnh Ngôn cũng không dám xác định mình có sai lầm chỗ nào không cho nên số điểm ấy có thể sẽ thay đổi chút ít.

Đương nhiên cho dù có thay đổi thì Cảnh Ngôn cảm thấy mình vẫn có thể được trên tám mươi điểm. Nhưng với thành tích tám mươi đến chín mươi điểm Cảnh Ngôn cũng không biết mình có thể bước vào vòng ba hay không.

Bốn trăm lẻ ba đan sư ở vòng hai này cũng không phải là nhân vật đơn giản. Rất khó đoán bọn họ có thể được mấy điểm ở vòng thi này.

Bốn trăm lẻ ba đan sư chỉ có cỡ một trăm người có thể bước vào vòng ba!

Độ khó vẫn rất lớn cho nên Cảnh Ngôn cũng không nghĩ dễ dàng buông tha đề thi thứ mười này.

Cảnh Ngôn muốn thử xem xem!

Cảnh Ngôn lặng lẽ vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo.

- Hử?

- Tạo Hóa Đan?

Ánh mắt Cảnh Ngôn đột nhiên sáng rực.

Trước lúc đến Đan Quốc, Chu Thượng Vân đã nói cho Cảnh Ngôn biết trong phần thưởng của Đại Hội Luyện Đan có Tạo Hóa Đan. Tạo Hóa Đan là một loại đan dược thất giai có thể trợ giúp võ giả Đạo Linh cảnh đột phá tới Đạo Sư cảnh, vô cùng quý giá. Dù trong Đan Quốc cũng không thể mua được Tạo Hóa Đan.

Thông qua Càn Khôn Đan Đạo, Cảnh Ngôn đã biết tên loại đan dược cuối cùng này. Hắn nhẹ nhàng gật đầu.

Một trong những phần thưởng của Đại Hội Luyện Đan lần này chính là Tạo Hóa Đan, bây giờ ban tổ chức lấy nó ra làm đề thi vòng thứ hai dường như cũng là chuyện rất bình thường. Bản thân hắn cũng nên sớm đoán được vậy mới phải.

Sáu đó Cảnh Ngôn cầm bút, viết xuống ba chữ Tạo Hóa Đan.

Có thể phân biệt được đan dược là có thể có được một số điểm nhất định trong đề thi này rồi.

Cảnh Ngôn phát hiện trên quảng trường tầng ba này có không ít đan sư đều viết lên tờ giấy thi. Hiển nhiên có không ít người nhận ra được viên đan dược kia.

Trong số những đan sư ấy có lẽ đa số đều chưa từng thấy Tạo Hóa Đan nhưng trong bọn họ chắc chắn có không ít người

đoán được loại đan dược cuối cùng là cái gì. Hơn nữa cho dù không thể xác định đó là Tạo Hóa Đan thì cũng nắm chắc mấy phần.

Sau khi viết ba chữ Tạo Hóa Đan xong, Cảnh Ngôn tiếp tục vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo. Một cỗ năng lượng vô hình chậm rãi bao trùm viên Tạo Hóa Đan đang huyền phù trên không kia.

Bởi vì Cảnh Ngôn là đan sư lục giai nên Càn Khôn Đan Đạo cũng mới giải phong nhập môn thiên và thâm tạo thiên mà thôi. Mà ở trong hai phần ấy cũng không có bất luận tin tức gì về đan dược thất giai Tạo Hóa Đan cho nên Cảnh Ngôn cũng không biết tài liệu cần để luyện chế Tạo Hóa Đan là gì, càng đừng nói đan phương của nó.

Cảnh Ngôn thúc giục Càn Khôn Đan Đạo bao trùm Tạo Hóa Đan.

Cảnh Ngôn chỉ muốn thử xem Càn Khôn Đan Đạo có thể phân tích ra tài liệu cần để luyện chế Tạo Hóa Đan hay không.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đột nhiên, đôi mắt Cảnh Ngôn sáng ngời.

Càn Khôn Đan Đạo không khiến Cảnh Ngôn thất vọng, một phần tin tức lập tức xông vào đầu Cảnh Ngôn. Từng loại linh thảo lập tức hiện ra.

- Ha ha…

Cảnh Ngôn thật muốn cất tiếng cười to nhưng may mắn hắn không có mất đi lí trí, biết hiện tại không thể làm càn quá mức cho nên chỉ thầm cười trong lòng mà thôi.

Ngay sau đó Cảnh Ngôn liền viết tên từng loại tài liệu lên bài thi của mình.

Cảnh Ngôn đúng là có hơi kích động.

Ban nãy khi Cảnh Ngôn dùng Càn Khôn Đan Đạo bao trùm Tạo Hóa Đan hắn cũng không dám xác định Càn Khôn Đan Đạo có thể phân tích ra thành phần tài liệu của Tạo Hóa Đan. Ai ngờ Càn Khôn Đan Đạo lại nghịch thiên như thế, Cảnh Ngôn thành công!

Sau khi Cảnh Ngôn dừng bút không lâu, thời gian đã hết, lão giả áo trắng bảo mọi người dừng bút sau đó nhân viên công tác nhanh chóng đi thu bài thi của các đan sư về.

Rất nhanh, đáp án đề thi thứ mười của các đan sư cũng bị đưa lên quảng trường nơi cao nhất, đặt trước mặt mười vị giám khảo.

Trước mặt mỗi vị giám khảo đều đặt bốn trăm lẻ ba bài thi. Giám khảo thứ nhất chấm bài thi đề thứ nhất. Giám khảo thứ hai chấm đề thứ hai, cứ như vậy tính.

Lão giả áo trắng nói với đám người Cảnh Ngôn:

- Các vị đan sư có thể nghỉ ngơi một lát, chờ chấm điểm xong. Chú ý, trước lúc xác định đan sư nào thăng cấp vào vòng ba, các vị cũng không thể rời khỏi quảng trường tầng ba này.

Hết chương 536.

Chương 537. Bài Thi Của Số Sáu Mươi Sáu

Giám khảo trên quảng trường nơi cao nhất đang nhanh chóng chấm từng bài thi của các đan sư. Các đan sư trên quảng trường tầng ba lại đều lo lắng chờ đợi.

Ba đan sư đại biểu Ưu Hải Thương Hội dự thi Đại Hội Luyện Đan bao gồm Cảnh Ngôn cũng tụ lại một chỗ thảo luận phần thi biện đan mới chấm dứt, đối chiếu đáp án từng đề thi với nhau.

Bốn đề thi đầu, đáp án ba người đều không khác nhau. Đến đề thứ năm liền có sự sai lệch.

Đáp án đề thứ năm, Khâu Phương và Cảnh Ngôn giống nhau mà vị nữ đan sư kia lại hơi sai một chút. Nhưng sai không quá nghiêm trọng nên hẳn có thể được chín điểm.

Tới đề thứ sáu sai khác nhau càng nhiều. Sau khi hỏi Cảnh Ngôn đáp án, sắc mặt Khâu Phương và nữ đan sư kia đều hơi nhục nhã.

Sau khi đối chiếu đáp án đề thứ bảy, Khâu Phương và nữ đan sư kia đều không nói gì cũng không muốn tiếp tục so đáp án ba đề sau nữa. Bọn họ không có tin tưởng. Hơn nữa ba đề cuối cùng họ quả thật là viết lung tung.

Giám khảo chấm bài rất nhanh, một lát liền chấm được bảy tám bài thi.

- Số sáu mươi sáu?

- Ta xem xem!

- Ừ, không tệ, đáp án không có vấn đề gì, mười điểm!

Giám khảo ấy xem kĩ bài thi của Cảnh Ngôn liền gật đầu cho ngay mười điểm.

Giám khảo này chấm đề thứ nhất cho nên cơ bản đều đạt được mười điểm, đan sư tham gia phần thi vòng thứ hai không thể ngay cả đề đầu tiên đều đáp sai.

Giám khảo chấm đề thứ hai, thứ ba và thứ bốn cũng đều không khác thế mấy. Trên cơ bản bài nào cũng đạt được mười điểm tối đa.

Chấm rất đơn giản, chỉ cần đan sư viết được tên và tất cả tên các tài liệu dùng để luyện chế đan dược ra liền được mười điểm.

Nếu trong tên tài liệu có chút sai sót thì xem xét mà trừ bớt điểm đi. Trả lời sai một loại tài liệu liền tính tỉ lệ mà trừ, trừ nhiều nhất là sáu điểm. Mà đáp đúng tên đan dược sẽ được bốn điểm.

Điểm bài thi phần thứ hai này là tên đan dược được bốn điểm, tên tài liệu luyện chế đan dược được sáu điểm.

Nói ví dụ như một loại đan dược cần dùng ba mươi loại tài liệu mà đan sư kia nêu ra đủ ba mươi loại tài liệu nhưng trong đó lại viết sai một loại liền chia theo tỉ lệ ba mươi mà trừ.

Giám khảo chấm đề thứ năm cũng đặc biệt chú ý tới số sáu mươi sáu Cảnh Ngôn.

Không trách được, Cảnh Ngôn đạt được điểm tối đa trong phần thi đầu nên muốn không khiến chú ý cũng khó. Do đó mỗi khi chấm tới bài thi có số sáu mươi sáu các giám khảo đều đặc biệt mà chú ý một chút, cũng cảm thấy hơi hơi chờ mong.

Giám khảo chấm đề thứ năm cười khẽ, gật đầu nói:

- Tốt lắm! Hoàn mỹ! Số sáu mươi sáu này quả nhiên có chút năng lực!

Bên cạnh có người hỏi:

- Sao? Bài thi đề số năm của số sáu mươi sáu cũng được điểm tối đa?

Lúc giám khảo chấm bài cũng có giao lưu với nhau.

- Đúng!

Giám khảo kia gật đầu nói:

- Bài thi này của số sáu mươi sáu không có sai sót nào, được mười điểm!

- Ha ha, đề đầu tiên hắn cũng được mười điểm!

- Ừ, đề thứ hai cũng mười điểm!

Giám khảo chấm mấy đề trước cũng cười nói.

Mấy người nhìn về phía giám khảo chấm đề thứ sáu.

Giám khảo kia nhìn thấy bọn họ như vậy liền nói:

- Các ngươi đừng có gấp, chỗ của ta còn chưa chấm tới bài thi của hắn đâu.

Này cũng bình thường, cấp bậc đan dược càng cao thì tài liệu cần dùng lại càng nhiều, thời gian chấm cũng càng dài cho nên tốc độ chấm bài của giám khảo đầu tiên là nhanh nhất.

Không bao lâu sau, trước mặt giám khảo chấm đề thứ sáu xuất hiện bài thi của số sáu mươi sáu!

Giám khảo này xem xét cẩn thận bài thi của Cảnh Ngôn xong liền hơi tán thưởng nói:

- Thật lợi hại! Hoàn mỹ vô cùng, đáp án không có bất cứ vấn đề gì!

Giám khảo ngồi cạnh lập tức hỏi:

- Vậy đề thi số sáu mươi sáu cũng được điểm tối đa à?

Giám khảo chấm đề thứ sáu nói:

- Đúng vậy! Được mười điểm. Không hề sai sót, hắn thậm chí còn viết ra một số tài liệu có thể thay thế. Có thể nói đáp án của số sáu mươi sáu rất hoàn mỹ. Ta đều muốn cho hắn hơn mười điểm cơ, đáng tiếc nhiều nhất chỉ có thể cho mười!

Mấy người kia nghe vậy đều hơi sững sờ.

Số sáu mươi sáu này đúng là thiên tài đan đạo!

Lúc này, giám khảo chấm đề thứ bảy cũng bất giác tăng nhanh tốc độ chấm hơn. Ban nãy khi giám khảo chấm sáu đề thi trước nói chuyện với nhau y cũng nghe được cho nên bản thân y cũng rất tò mò muốn xem số sáu mươi sáu sẽ được mấy điểm ở đề thi số bảy này.

- Đến!

Giám khảo chấm đề số bảy nhìn thấy bài thi có con số sáu mươi sáu liền chấn động, khẽ hít sâu một hơi, nói:

- Này…Tiểu tử này muốn nghịch thiên! Lại… Lại được mười điểm!

Độ khó của đề thi thứ bảy rất lớn. Bảy tám bài thi gã chấm trước đó không có bài nào vượt qua sáu điểm cho nên sau khi chấm bài thi của Cảnh Ngôn mới không nhịn được sự khiếp sợ.

- Đề thứ bảy cũng được điểm tối đa?

- Này cũng hơi quá rồi!

- Chẳng lẽ tiểu tử này có thể được chín mươi điểm ở phần thi thứ hai này chăng?

- Thật đúng là khó nói, bảy đề thi trước đã được bảy mươi điểm rồi, ba đề thi sau đó rất có thể được thêm hai mươi điểm!

Ánh mắt các giám khảo đều bắt đầu tỏa sáng.

Được trên tám mươi điểm ở phần thi thứ hai không hề đơn giản. Tuy phần thi thứ hai khó khăn nhưng cũng không khác lần trước là mấy. Nó không chênh lệch quá lớn giữa hai lần tổ chức như phần thi biện dược.

Tuy vậy, đối chiếu thành tích phần thi biện đan của Đại Hội Luyện Đan trước đó, đan sư có thành tích đạt tới tám mươi điểm cũng không quá nhiều.

Đan sư có thể đạt trên chín mươi điểm ở phần thi thứ hai Đại Hội Luyện Đan lần này tuyệt đối là lông phượng và sừng lân, thậm chí có thể không có một ai. Thành tích cao nhất ở phần thi thứ hai tại Đại Hội Luyện Đan đợt trước chính là hơn tám mươi điểm, chứ chưa tới chín mươi!

Trên cơ bản đan sư được trên bảy mươi điểm đã có thể bước vào vòng ba rồi. Nói cách khác, chỉ dựa vào bảy đề thi trước thì Cảnh Ngôn đã bước một chân vào vòng ba.

Những giám khảo trước đều nhìn giám khảo chấm đề thi thứ tám:

- Chung huynh, huynh mau chấm đi. Mau xem số sáu mươi sáu đạt được mấy điểm đề thứ tám!

Giám khảo chấm đề thi thứ tám liếc mấy người kia một cái, tức giận nói:

- Các ngươi gấp cái gì? Ta phải chấm theo thứ tự chứ!

Tuy giám khảo kia nói vậy nhưng trong lòng gã cũng rất tò mò. Mấy người kia cũng cười nhưng không ai giục nữa.

Bọn họ tạm thời dừng tay, đợi giám khảo kia chấm đến bài Cảnh Ngôn xem hắn được bao nhiêu điểm.

Ánh mắt giám khảo thứ tám bỗng sáng lên, nói:

- Đến! Số sáu mươi sáu!

Lập tức liền có người hỏi:

- A? Bao nhiêu điểm?

- Ta xem trước một chút!

Giám khảo thứ tám đáp vậy nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm bài thi trong tay, tiếp đó gật đầu nói:

- Trả lời đúng tên đan dược, bốn điểm!

- Tài liệu thì sao?

- Trả lời tên tài liệu thì sao? Chẳng lẽ sai nhiều lắm?

- Đề thứ tám rất khó, có thể phân biệt đó là đan dược gì cũng không dễ rồi!

- Ừ!

Mấy người kia sôi nổi nghị luận.

- Làm sao có thể… Này…

Sau khi giám khảo thứ tám nhìn tên những tài liệu Cảnh Ngôn viết liền trợn lớn mắt hô.

Giám khảo thứ bảy nhướng mày trừng mắt hỏi:

- Chung huynh, xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ đề thứ tám này số sáu mươi sáu cũng được điểm tối đa?

Hết chương 537.

Chương 538. Bài Thi Đề Thứ Mười

Giám khảo thứ tám không vội vã trả lời mà cẩn thận duyệt bài thi trên tay từ trên xuống dưới lại một lần nữa.

Không sai!

Đây là một đáp án hoàn mỹ không thể nghi ngờ!

Giám khảo thứ tám ngẩng đầu nhìn những giám khảo khác, gật đầu thật mạnh nói:

- Bài thi giải đề số tám của đan sư số sáu mươi sáu cũng được mười điểm tối đa

Tuy mọi người thấy vẻ mặt giám khảo thứ tám đã có sự chuẩn bị nhưng khi nghe đối phương nói vậy vẫn khiến bọn họ không kiềm được chấn động.

Tám đề đầu vậy mà đều được điểm tối đa!

Tám đề chính là tám mươi điểm!

Dù hai đề sau số sáu mươi sáu nộp giấy trắng thì bằng điểm của tám bài thi trước cũng đủ để hắn vượt qua đại bộ phận đan sư rồi!

Tám mươi điểm chắc chắn có thể đứng trong top năm mươi. Thậm chí có thể lọt vào top ba mươi. Việc bước vào vòng ba cũng chắc chắn không có bất cứ vấn đề gì!

Thường Huyễn híp mắt, hỏi Hồ Đông Hạc:

- Thành chủ, xem ra ngài nói không hề sai chút nào. Thành tích vòng thứ hai của tiểu tử tên Cảnh Ngôn này cũng không

hề kém!

Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn nghe rất rõ cuộc nói chuyện của các giám khảo cho nên bọn họ cũng biết đan sư số sáu mươi sáu tên Cảnh Ngôn kia đã đạt được tám mươi điểm.

Hồ Đông Hạc gật đầu:

- Đúng vậy! Phần thi thứ hai này nếu không có bất ngờ gì xảy ra thì Cảnh Ngôn đan sư hẳn có thể được trên chín mươi điểm. Cũng rất có thể đứng hạng đầu vòng thi thứ hai!

Thường Huyễn nói:

- Ừ, không biết đề thứ chín hắn có thể được bao nhiêu điểm. Còn đề thứ mười chỉ sợ nhiều nhất hắn cũng chỉ có được bốn điểm!

- Đề thứ chín cũng rất khó. Tìm khắp Thiên Nguyên đại lục cũng không có mấy đan sư có thể luyện chế được viên đan dược kia.

Hồ Đông Hạc cười nói tiếp:

- Còn về đề thứ mười, có lẽ rất nhiều đan sư có thể đoán được đan dược kia chính là Tạo Hóa Đan nhưng nếu muốn viết tên những tài liệu cần để luyện chế nó thì quả thật không có khả năng! Toàn bộ Thiên Nguyên đại lục, ngoài ta ra, người có thể luyện chế Tạo Hóa Đan hẳn sẽ không quá ba người!

Tạo Hóa Đan là một đan dược vô cùng đặc biệt.

Tuy nó chỉ xem như đan dược thất giai nhưng vì một số lí do đặc biệt mà đan phương Tạo Hóa Đan đã bị mất. Trong một thời gian rất dài, Tạo Hóa Đan đã trở thành lịch sử.

Nhưng mấy trăm năm trước, một di tích thượng cổ trên Thiên Nguyên đại lục bị phát hiện, trong di tích đó có đan phương của Tạo Hóa Đan. Tạo Hóa Đan từ đó mới xuất hiện

lại. Nhưng mà đan sư có được đan phương Tạo Hóa Đan cũng rất ít!

Trong số đan sư có đan phương Tạo Hóa Đan ấy có Hồ Đông Hạc!

Giám khảo chấm đề thứ chín đột nhiên kinh hô:

- Mười… Mười điểm!

- Mười điểm?

- Số sáu mươi sáu này chẳng lẽ ngay cả đề thứ chín cũng được mười điểm?

Tuy giám khảo thứ chín chưa nói ai được mười điểm nhưng mọi người nghe y nói vậy liền lập tức nghĩ tới đan sư số sáu mươi sáu.

Giám khảo thứ chín gật đầu:

- Ừ, đáp án đề số chín của số sáu mươi sáu vẫn được mười điểm, không hề sai sót!

- Nói như vậy chín đề đầu số sáu mươi sáu này đã được chín mươi điểm?

- Người đứng đầu phần thi thứ hai của Đại Hội Luyện Đan này lại là đan sư số sáu mươi sáu?

- Thật là một kẻ kinh người!

- Đợi sau khi Đại Hội Luyện Đan kết thúc, ta nhất định phải đi gặp đan sư số sáu mươi sáu này mới được!

Các giám khảo sôi nổi cảm thán, sắc mặt ai cũng thay đổi.

Hai người Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn liếc nhìn lẫn nhau, cũng không nói gì nữa.

Giám khảo chín đề đầu tiên đều nhìn về phía Tôn Kỳ thúc giục…

- Tôn huynh, ngươi chấm bài nhanh lên!

- Đúng vậy, Tôn Kỳ đan sư, sao ngươi chưa bắt đầu chấm bài thi đề thứ mười đi?

- Mau lên, mau xem bài thi đề thứ mười này đan sư số sáu mươi sáu kia được bao nhiêu điểm!

Lúc này, Tôn Kỳ quả thật chưa bắt đầu chấm bài thi để trước mặt.

Y không nóng nảy!

Bởi vì đề thứ mười ngay cả Tôn Kỳ y cũng không biết đáp án!

Đan dược đề thứ mười là Tạo Hóa Đan. Tôn Kỳ cũng không biết để luyện chế Tạo Hóa Đan cần những tài liệu gì. Chín đề thi trước đó đều có đáp án tiêu chuẩn nhưng đề thứ mười lại không.

Tôn Kỳ chấm bài thi đề thứ mười cũng rất đơn giản. Bởi vì bài thi đề thứ mười trừ cái tên đan dược ra còn lại hầu hết đều bỏ trống chỗ viết tên tài liệu.

Dù những đan sư kia đoán ra loại đan dược thứ mười là Tạo Hóa Đan thì cũng không viết tài liệu cần dùng để luyện chế nó hoặc chính xác hơn bọn họ không viết ra được.

Nếu viết bậy bạ không đúng được một loại tài liệu nào thì chắc chắn sẽ gây ấn tượng xấu với giám khảo cho nên trong bốn trăm lẻ ba bài thi có thể chín mươi chín phần trăm đều để trống vị trí viết tên tài liệu.

Tốc độ Tôn Kỳ chấm bài cũng rất nhanh. Nhìn thấy viết đúng tên đan dược liền cho bốn điểm, sau đó có thể bỏ bài ấy qua một bên.

Tôn Kỳ thấy những giám khảo khác đều giục mình liền cười, bắt đầu chấm bài.

- Không điểm!

- Bốn điểm!

- Không điểm!

- Bốn điểm!

- Bốn điểm!

Số đan sư đoán ra đan dược kia là Tạo Hóa Đan cũng thật không ít, chiếm cỡ hơn một nửa. Nhưng những bài thi ấy đều giống hệt nhau, chỗ viết tên tài liệu đều bị bỏ trống.

Rất nhanh, Tôn Kỳ liền chấm tới bài thi của số sáu mươi sáu.

- A?

Tôn Kỳ liếc mắt nhìn qua liền thấy bài thi này lại viết đáp án tại vị trí viết tên tài liệu. Sau khi kinh ngạc hô khẽ một tiếng, ánh mắt Tôn Kỳ lại lướt về phía trước.

- Tạo Hóa Đan!

Tôn Kỳ nhìn chỗ kia liền thấy tên đan dược chính xác.

- Tôn huynh, như thế nào? Bài thi thứ mười của số sáu mươi sáu được bao nhiêu điểm?

- Bốn điểm? Hay là nhiều hơn?

…

Các giám khảo đều liên tục hỏi, Tôn Kỳ trừng mắt nói:

- Các ngươi hỏi ta? Ta làm sao biết?

Tất cả mọi người sửng sốt sau đó liền cười xấu hổ. Ban nãy do vội quá nên bọn họ quên đan dược thứ mười là Tạo Hóa Đan, Tôn Kỳ đan sư cũng không biết tài liệu cần để luyện chế nó.

Tôn Kỳ đứng lên, cung kính khom người nói với Hồ Đông Hạc:

- Sư phụ!

Hồ Đông Hạc nhìn Tôn Kỳ:

- A?

Tôn Kỳ chỉ bài thi trước mặt nói:

- Sư phụ, bài thi này có viết tên tài liệu cần để luyện chế Tạo Hóa Đan, ngài xem xem?

Vốn theo trình tự bình thường thì Tôn Kỳ nên phân loại những bài thi có viết tên đan dược và tên tài liệu ra đưa cho Hồ Đông Hạc thẩm duyệt một lần. Nhưng tình huống hiện tại hơi đặc biệt!

Đan sư số sáu mươi sáu này đạt điểm tối đa trong chín đề thi trước, hơn nữa cũng đạt điểm tối đa phần thi biện dược nên Tôn Kỳ cảm thấy sư phụ Hồ Đông Hạc của mình có thể muốn xem bài thi thứ mười của đối phương sớm một chút.

Hồ Đông Hạc nhíu mày:

- Tôn Kỳ, ngươi nói là bài thi của đan sư số sáu mươi sáu sao?

Tôn Kỳ gật đầu:

- Đúng vậy sư phụ!

Hồ Đông Hạc xua tay cười nói:

- Ừ, vậy mang lại đây ta xem!

Ngay lúc này Hồ Đông Hạc cũng không cho rằng đan sư số sáu mươi sáu Cảnh Ngôn có thể viết chính xác tên các tài liệu cần dùng để luyện chế Tạo Hóa Đan do đó vẻ mặt Hồ Đông Hạc cũng rất tùy ý.

Hết chương 538.

Chương 539. Phần Thứ Hai Được Điểm Tối Đa

Tôn Kỳ đưa bài thi đề số mười của Cảnh Ngôn cho Hồ Đông Hạc.

Hồ Đông Hạc nhận bài thi, phất tay nói với các giám khảo:

- Các ngươi đều thất thần làm gì? Mau chóng chấm bài thi phần mình đi!

Những giám khảo đó mới đột nhiên tỉnh lại, tiếp tục chấm bài thi trước mặt.

Hồ Đông Hạc tùy tay mở bài thi của Cảnh Ngôn ra xem, gật đầu:

- Tạo Hóa Đan!

Thường Huyễn cũng rướn cổ lên, nhìn bài thi trong tay Hồ Đông Hạc.

Thường Huyễn nhìn thấy bên dưới cái tên Tạo Hóa Đan quả thật có viết một hàng dài tên các loại linh thảo. Nhưng Thường Huyễn cũng không quá rõ tài liệu cần để luyện chế Tạo Hóa Đan.

Tuy Thường Huyễn cũng là đan sư nhưng y cũng mới là đan sư bát giai. Thường Huyễn có thể cùng ngồi cùng ăn với Hồ Đông Hạc chủ yếu dựa vào thân phận Thánh thành mà không phải thân phận đan sư.

- Này…

Hồ Đông Hạc chậm rãi lướt nhìn tới phần tên tài liệu liền cứng người, hơi thở loạn nhịp trong chớp mắt.

Thường Huyễn chú ý tới phản ứng dị thường của Hồ Đông Hạc, đôi mắt y liền lóe sáng.

Hồ Đông Hạc trở nên vô cùng nghiêm túc. Ánh mắt của lão chậm rãi lướt qua bài thi của Cảnh Ngôn. Sau khi xem xong tên tất cả linh thảo Hồ Đông Hạc liền giật mình rống:

- Sao có thể thế được?

Sau đó, Hồ Đông Hạc chậm rãi cuốn bài thi ấy lại, cất đi. Ánh mắt Hồ Đông Hạc lập tức dừng trên người thanh niên có vẻ gầy yếu đang đứng trên quảng trường tầng ba kia.

Thường Huyễn nhịn không được hỏi:

- Thành chủ, bài thi này?

Hồ Đông Hạc nhìn Thường Huyễn hơi trầm ngâm nhưng rồi nhanh chóng đáp:

- Mười điểm đi!

Tại một mức độ nào đó Thường Huyễn đại biểu cho Thánh Chủ cho nên Hồ Đông Hạc quả thật không thể giấu diếm cái gì. Hơn nữa, Hồ Đông Hạc cũng không cần giấu.

Thường Huyễn nghe vậy liền biến sắc.

Thường Huyễn đương nhiên biết Tạo Hóa Đan là cái gì.

Hồ Đông Hạc nói bài thi của Cảnh Ngôn kia được mười điểm vậy chứng tỏ Cảnh Ngôn đã viết đúng tên các tài liệu cần để luyện chế Tạo Hóa Đan!

Điều này chứng tỏ điều gì?

Hiển nhiên, nó chứng minh Cảnh Ngôn quả thật có thể biết đan phương của Tạo Hóa Đan! Nếu Cảnh Ngôn không biết đan phương Tạo Hóa Đan thì sao lại biết tài liệu cần để luyện chế nó chứ?

Thường Huyễn hít sâu một hơi, kìm nén sự khiếp sợ trong lòng, hỏi:

- Một trăm điểm?

Hồ Đông Hạc trầm giọng nói:

- Ừ! Thường Huyễn sứ giả, ta cũng không gạt ngươi, bài giải này của Cảnh Ngôn hơi khác với đáp án tiêu chuẩn của ta một chút. Nhưng sự sai khác ấy cực kì nhỏ! Hơn nữa ta nghĩ cẩn thận thì có lẽ dùng tài liệu Cảnh Ngôn viết đây cũng có thể luyện chế được Tạo Hóa Đan!

Năng lực đan đạo của Hồ Đông Hạc cực cao cho nên Thường Huyễn nghe Hồ Đông Hạc nói thế liền hiểu được ý lão.

Tài liệu Cảnh Ngôn viết ra có thể hơi khác tài liệu Hồ Đông Hạc dùng để luyện chế Tạo Hóa Đan một chút. Nhưng sự khác nhau đó rất nhỏ, chắc là khác một loại tài liệu, nhiều nhất là hai loại mà thôi. Hơn nữa, cho dù khác nhau hai loại tài liệu thì nó vẫn có thể luyện chế ra được Tạo Hóa Đan!

Thường Huyễn gật đầu.

Hồ Đông Hạc nhìn Thường Huyễn, cũng không nói gì nữa.

Trên thực tế, Thường Huyễn không biết sự khiếp sợ trong lòng Hồ Đông Hạc như thế nào. Bởi vì nếu luyện chế Tạo Hóa Đan theo đan phương Hồ Đông Hạc có quả thật dùng được nhưng có một loại linh thảo trên đan phương ấy hầu như đã tuyệt tích trên Thiên Nguyên đại lục! Này mới khiến số lượng Tạo Hóa Đan rất ít, Hồ Đông Hạc cũng chỉ có thể cố gắng kiếm loại tài liệu ấy, không biết bao lâu mới có thể luyện chế được một lò Tạo Hóa Đan.

Mà tài liệu Cảnh Ngôn viết lại không có thứ ấy, hắn viết tên một loại tài liệu khác!

Tài liệu Cảnh Ngôn viết tuy cũng vô cùng trân quý nhưng trong Đan Quốc chỉ cần ngươi nguyện ý trả giá đủ linh thạch thì vẫn có thể mua được!

Nếu dùng loại tài liệu Cảnh Ngôn viết quả thật luyện chế được Tạo Hóa Đan thì…

Hồ Đông Hạc có chút không dám nghĩ nữa.

Kết quả chính là số lượng Tạo Hóa Đan sẽ tăng lên rất nhiều. Tạo Hóa Đan tăng nhiều vậy số lượng võ giả Đạo Sư cảnh cũng có thể nhanh chóng tăng lên!

Võ giả Đạo Sư cảnh có ý nghĩa thế nào? Này rất dễ hiểu!

Lam Khúc quận là một trong chín mươi chín quận thành trên Thiên Nguyên đại lục. Toàn bộ Lam Khúc quận cũng tìm không ra mấy võ giả Đạo Sư cảnh!

Quận Vương Lam Khúc quận cũng mới là võ giả Đạo Sư cảnh hậu kỳ mà thôi. Toàn bộ Thiên Nguyên đại lục, số lượng võ giả Đạo Sư cảnh cũng chỉ cỡ hai ba ngàn người.

Ở Thiên Nguyên đại lục, một võ giả Đạo Sư cảnh tuyệt đối được xem là cường giả chân chính!

Suy nghĩ như vậy Hồ Đông Hạc đều muốn gọi Cảnh Ngôn tới ngay lập tức, hỏi đối phương một phen. Nhưng cuối cùng Hồ Đông Hạc cũng vẫn bỏ suy nghĩ đó đi!

Bởi vì Hồ Đông Hạc lo lắng sau lưng Cảnh Ngôn rất có thể có một vị đan sư có năng lực đan đạo còn mạnh hơn mình. Nếu không vậy, Hồ Đông Hạc không thể hiểu được tại sao Cảnh Ngôn lại biết được đan phương Tạo Hóa Đan!

Theo Hồ Đông Hạc, lão không cho rằng Cảnh Ngôn chỉ viết lung tung!

Nếu thật đúng như Hồ Đông Hạc đoán vậy thì dù Hồ Đông Hạc rất muốn biết càng nhiều tin tức về đan phương Tạo Hóa

Đan Cảnh Ngôn có nhưng Hồ Đông Hạc tuyệt đối không thể dùng một số thủ đoạn mạnh mẽ được.

Thường Huyễn ngồi bên cạnh cũng thầm muốn nhìn xem bài thi của Cảnh Ngôn kia nhưng cuối cùng Thường Huyễn vẫn không nói gì.

Hồ Đông Hạc vừa nhìn đến bài thi của Cảnh Ngôn liền cất đi cũng đã thể hiện thái độ của mình rồi.

Nếu Thường Huyễn y mở miệng có lẽ Hồ Đông Hạc sẽ băn khoan nhiều điều mà đáp ứng nhưng cũng chắc chắn vướng mắc trong lòng.

Thường Huyễn biết mình không thể khiến Hồ Đông Hạc mất hứng!

Phải biết, Hồ Đông Hạc có địa vị cực cao trong mắt Thánh Chủ đại nhân. Nếu không phải Thánh Chủ đại nhân quá bận rộn thì chắc chắn cũng sẽ tới Đan Quốc dự Đại Hội Luyện Đan.

Thường Huyễn không phải một kẻ tự đại. Hồ Đông Hạc khách khí với Thường Huyễn nhưng Thường Huyễn cũng không thể thật cho rằng bản thân mình có thể đứng ngang hàng với Hồ Đông Hạc.

Trừ phi một ngày nào đó Thường Huyễn cũng có thể trở thành đan sư cửu giai!

Thời gian trôi qua!

Rốt cục, mười giám khảo đều chấm xong hết tất cả bài thi.

Tôn Kỳ cũng lấy ra mấy bài thi trong số bốn trăm lẻ ba bài kia đưa tới cho Hồ Đông Hạc xem. Hồ Đông Hạc nghiêm túc xem mấy lần chỉ nói một câu:

- Đều là bốn điểm!

Hiển nhiên, mấy bài thi hiếm hoi có viết tên tài liệu cần dùng để luyện chế Tạo Hóa Đan kia đều không có bài nào đáp gần đúng với đáp án cả.

Kế tiếp chính là việc thống kê điểm, chọn ra số báo danh của một trăm đan sư đứng đầu.

Tôn Kỳ do dự hỏi:

- Sư phụ, bài thi của đan sư số sáu mươi sáu kia được bao nhiêu điểm?

Hồ Đông Hạc đáp:

- Mười điểm!

Ban nãy Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn nói chuyện với nhau rất khẽ cho nên mười giám khảo kia cũng không nghe thấy. Mà bây giờ, sau khi Tôn Kỳ hỏi, Hồ Đông Hạc đáp lại khá lớn tiếng nên không chỉ các giám khảo nghe rõ mà các đại nhân vật đang xem lễ cũng đều nghe rõ ràng.

Khí tức mọi người đều ngưng lại, đầu óc trống rỗng.

Sau cỡ một hô hấp, Tôn Kỳ mới kiềm chế rung động hỏi:

- Sư phụ, số sáu mươi sáu này cũng đạt điểm tối đa ở phần thi thứ hai sao?

Hết chương 539.

Chương 540. Bị Đào Thải?

Trên quảng trường nơi cao nhất lúc này vô cùng an tĩnh cho nên thanh âm Tôn Kỳ có vẻ vô cùng rõ ràng.

Tất cả võ giả trên quảng trường nơi cao nhất đều rõ ràng đan dược thứ mười phần thi thứ hai đưa ra chính là Tạo Hóa Đan. Mà hiện tại Hồ Đông Hạc thành chủ lại nói có một bài thi đạt được mười điểm ở đề thứ mười vậy cũng thật quá dọa người!

Những người ở đây đều là cường giả có thân phận có địa vị trên Thiên Nguyên đại lục. Bọn họ rất rõ ý nghĩa của Tạo Hóa Đan.

Vô số người dùng hết thủ đoạn cũng muốn có được đan phương Tạo Hóa Đan nhưng lại không có mà bây giờ lại có một đan sư trẻ tuổi tham gia Đại Hội Luyện Đan có thể viết ra tên tất cả tài liệu cần dùng để luyện chế Tạo Hóa Đan!

Lập tức ai cũng vội vàng suy tính.

Bọn họ đều ý thức được, Cảnh Ngôn rất có thể có đan phương Tạo Hóa Đan. Mà sau khi ý thức được điều đó bọn họ đương nghiên muốn tiếp xúc với Cảnh Ngôn, sau đó có được đan phương.

Nhưng hiện tại bọn họ hiển nhiên không làm được, phải đợi Đại Hội Luyện Đan kết thúc mới có thể tìm cơ hội thực hiện.

Tạo Hóa Đan chính là đan dược thất giai, nếu có thể có đan phương của nó thì số đan sư có thể luyện chế Tạo Hóa Đan trên Thiên Nguyên đại lục chắc chắn sẽ không ít.

Hồ Đông Hạc khoát tay nói với Tôn Kỳ:

- Bài thi số mười của số sáu mươi sáu được mười điểm. Hắn rốt cục được tổng cộng bao nhiêu điểm cần mười giám khảo các ngươi tính toán!

- Vâng, sư phụ!

Tôn Kỳ cố nén sự khiếp sợ trong lòng mà cùng thống kê điểm của tất cả bốn trăm lẻ ba đan sư tham gia vòng hai với chín giám khảo khác.

Sau khi thống kê xong, một trăm đan sư có điểm cao nhất nhìn qua liền biết ngay. Những đan sư ấy sẽ thăng cấp tới vòng ba.

Lão giả áo trắng lấy được danh sách liền lập tức nghiêm túc đọc lên.

Giống như phần thi thứ nhất, lão giả cũng không nói nhưng đan sư được thăng cấp kia có bao nhiêu điểm. Lão chỉ đọc số báo danh tương ứng mà thôi.

Bốn trăm lẻ ba đan sư đứng trên quảng trường tầng ba đều tập trung tinh thần, hai tay buông lỏng, an tĩnh nghe kết quả.

Bạch Lan nghe được một con số liền lập tức hớn hở, hưng phấn nói:

- Ha ha, Vinh Kiệt đan sư quả nhiên tài cao, thuận lợi thăng cấp vào vòng ba!

- Bạch Lan hội trưởng, chúc mừng chúc mừng!

- Ha ha, chúc mừng!

Những hội trưởng thương hội khác đều cười chúc mừng Bạch Lan. Đương nhiên đó là bên ngoài, trong lòng bọn họ chỉ sợ đều không hy vọng thương hội khác tăng cao danh vọng.

Bạch Lan ứng phó một phen, đột nhiên lão cười càng tươi, nhìn Thanh Như nói:

- Ban nãy ta nói gì nhỉ? Cảnh Ngôn kia không có khả năng bước vào vòng ba, hiện tại xem ra ta nói không sai!

Lúc này lão giả áo trắng đã đọc tới con số sau bảy mươi, số sáu mươi sáu cũng không có được đọc lên.

Bạch Lan nói tiếp:

- Nhưng mà Thanh Như hội trưởng, Khâu Phương đan sư của thương hội các ngươi quả thật không tồi, cư nhiên có thể bước vào vòng ba!

Con số lão giả mới đọc đúng là số báo danh của Khâu Phương đan sư thuộc Ưu Hải Thương Hội.

- Cảnh Ngôn đan sư, xảy ra chuyện gì? Tại sao không có đọc số của ngươi?

Khâu Phương nghe thấy số báo danh của mình được đọc liền thầm vui vẻ nhưng sau đó lại hơi nghi hoặc. Bởi vì lão giả kia lại không đọc số sáu mươi sáu của Cảnh Ngôn.

Số của Khâu Phương ở phía sau Cảnh Ngôn cũng đã bị đọc rồi nhưng Cảnh Ngôn lại không có!

Bấy giờ Cảnh Ngôn cũng rất kinh ngạc. Hắn nhíu chặt mày, cũng không biết chỗ nào ra vấn đề. Cảnh Ngôn cũng không xác định mình có được một trăm điểm không nhưng trên chín mươi điểm tuyệt đối không là vấn đề. Thành tích hơn chín mươi điểm chẳng lẽ còn không đủ để bước vào vòng ba sao?

Phương diện này nhất định xảy ra vấn đề!

Cảnh Ngôn âm thầm suy nghĩ nhưng lúc này hắn cũng không xác định rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Cảnh Ngôn nhìn Khâu Phương nói:

- Khâu Phương đan sư, ngươi lên quảng trường tầng tư trước đi!

- Vâng!

Vẻ mặt Khâu Phương hơi trầm trọng nhưng vẫn nhanh chóng nhảy lên quảng trường tầng tư.

Đan sư thăng cấp vào vòng ba đều phải đi lên quảng trường tầng tư. Khâu Phương kinh ngạc sao Cảnh Ngôn lại không thăng cấp nhưng bản thân y thăng cấp đương nhiên cũng thầm vui vẻ không thôi.

Trước lúc có kết quả, Khâu Phương cũng không chắc mình có thể bước vào vòng ba hay không.

Trên quảng trường nơi thấp nhất, Thanh Như nhíu chặt mày liễu, không phản ứng những lời trào phúng của Bạch Lan chút nào.

Thanh Như có chút không tin!

Đan sư có thể tùy tay luyện chế ra được một lò bảy viên đan dược ngũ giai phẩm chất nhất đẳng sao có thể không bước vào được vòng ba? Nàng không tin!

Nhưng sự thật chính là số sáu mươi sáu của Cảnh Ngôn đan sư quả thật không được đọc lên.

Trình tự đọc số của đan sư được thăng cấp cũng không phải dựa theo thành tích mà dựa theo thứ tự của số báo danh. Cảnh Ngôn là số sáu mươi sáu nhưng lão giả áo trắng kia đã hô đến qua một trăm vậy có nghĩa Cảnh Ngôn đã bị đào thải!

- Thanh Như hội trưởng, ngươi cũng không nên quá thất vọng!

- Cảnh Ngôn kia tuy không thăng cấp vào vòng ba nhưng dù gì cũng bước vào được vòng hai, cũng xem như tăng một chút danh tiếng cho Ưu Hải Thương Hội rồi. Hai ngàn vạn

linh thạch ngươi bỏ ra cũng không xem như uổng phí hoàn toàn!

- Lại nói, biểu hiện của Cảnh Ngôn đan sư đã vượt dự đoán của ta rồi. Nếu biết hắn có thể thăng cấp tới vòng hai, ta sẽ không chỉ đồng ý cho hắn mười vạn linh thạch mà có thể cho những một trăm vạn!

Tuy Thanh Như không thèm phản ứng nhưng Bạch Lan vẫn tiếp tục tươi cười nói.

Những lời nói của Bạch Lan nhìn qua thì như đang an ủi Thanh Như nhưng sự châm chọc trong đó ai cũng hiểu rõ.

Bạch Lan chấp nhận trả trăm vạn linh thạch mà Thanh Như lại trả hai ngàn vạn linh thạch, đây không phải đang cười nhạo Thanh Như sao?

Hội trưởng Hắc Nha đứng bên cạnh lắc đầu nói:

- Ai! Thanh Như hội trưởng, ngươi dùng hai ngàn vạn linh thạch mời Cảnh Ngôn đan sư làm đại biểu cho Ưu Hải Thương Hội có vẻ thiếu thỏa đáng một chút!

Thanh Như nói:

- Đối với Ưu Hải Thương Hội ta, hai ngàn vạn linh thạch cũng không tính cái gì!

Hội trưởng Long Tường Thương Hội và Đông Nhật Thương Hội đều liếc Thanh Như một cái. Hai người họ lại không nói gì cả. Sau khi nhìn qua Thanh Như, bọn họ lại chú ý tới quảng trường tầng ba như cũ.

Bọn họ cũng chẳng quan tâm Ưu Hải Thương Hội có tổn thất hay không. Điều họ quan tâm chính là có mấy đan sư đại biểu cho thương hội họ có thể thăng cấp bước vào vòng ba.

Tốc độ đọc số của lão giả áo trắng rất nhanh.

Ba mươi đan sư nhảy lên quảng trường tầng tư!

Năm mươi đan sư nhảy lên quảng trường tầng tư!

Bảy mươi đan sư nhảy lên quảng trường tầng tư!

Chín mươi đan sư nhảy lên quảng trường tầng tư!

Giai đoạn cuối, tốc độ đọc của lão giả hơi chậm lại nhưng cuối cùng cũng hô lên con số của đan sư được thăng cấp thứ một trăm.

Đan sư kia sung sướng, nhanh chóng nhảy từ quảng trường tầng ba tới quảng trường tầng tư.

Hết chương 540.

Chương 541. Số Sáu Mươi Sáu Phá Kỉ Lục

Một trị sự Kim Tước Thương Hội vui sướng nói:

- Hội trưởng, trừ Vinh Kiệt đan sư ra, Trần Quang đan sư của Kim Tước Thương Hội chúng ta cũng thuận lợi thăng cấp!

Bạch Lan cười ngoác miệng:

- Ừ, Trần Quang đan sư biểu hiện rất tốt, đáng giá Kim Tước Thương Hội chúng ta chú trọng bồi dưỡng!

Bạch Lan đương nhiên rất vui vẻ!

Bạch Lan chú ý thấy Đông Nhật Thương Hội cũng chỉ có hai đan sư thăng cấp vào vòng ba. Hai đan sư kia Bạch Lan cũng biết, lão thầm so sánh năng lực hai người kia. Một người ngang ngửa Trần Quang, người còn lại thì mạnh hơn Trần Quang nhưng lại kém Vinh Kiệt đan sư không ít.

Vinh Kiệt đan sư có thực lực bước vào bảng Đan Vương Tân Tú. Nếu Vinh Kiệt đan sư thật sự thành công bước vào top hai mươi, ghi danh lên bảng Đan Vương Tân Tú thì sẽ khiến danh vọng Kim Tước Thương Hội tăng lên nhanh chóng.

Nói không chừng Kim Tước Thương Hội có thể nương cơ hội này vượt qua Đông Nhật Thương Hội, trở thành thương hội lớn thứ hai trong Đan Quốc.

Bạch Lan nghĩ như thế nên rất vui sướng.

Mà Long Tường Thương Hội quả không hổ là thương hội đứng đầu không thể lay động. Trong số các đan sư đại biểu

Long Tường Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan có những bốn người bước vào vòng ba.

Hơn nữa trong bốn người kia lại có hai người là đan sư lục giai không hề thua kém Vinh Kiệt. Bọn họ đều có hi vọng bước vào bảng Đan Vương Tân Tú!

Còn Hắc Nha Thương Hội đứng thứ tư thì chỉ có một đan sư thăng cấp thành công.

Sắc mặt Chu Thượng Vân xanh mét, y nói với Thanh Như:

- Thanh Như hội trưởng, chuyện này chắc chắn có vấn đề. Ta không tin Cảnh Ngôn sẽ bị đào thải. Điều đó không có khả năng!

Lòng tin của Chu Thượng Vân với Cảnh Ngôn không phải đám người Thanh Như có thể so sánh.

Chu Thượng Vân cảm thấy Cảnh Ngôn bước vào bảng Đan Vương Tân Tú không hề khó khăn gì, thậm chí có thể lọt vào top năm.

Hiện tại Cảnh Ngôn bị đào thải ở vòng hai, Chu Thượng Vân đương nhiên cảm thấy không bình thường, trong đó chắc chắn có vấn đề!

- Ừ!

Thanh Như gật đầu:

- Ta cũng thấy không thích hợp! Nhưng mà…

Thanh Như thật sự không nghĩ ra được chỗ nào có vấn đề. Nếu nói giám khảo Đại Hội Luyện Đan chấm sai, đó cũng là chuyện không tưởng. Các giám khảo cũng không thể nào nhằm vào Cảnh Ngôn được.

Tây Mang nhìn Thanh Như nói:

- Hội trưởng, chúng ta cũng không cần tức giận, Khâu Phương đan sư, đệ tử của ta cũng bước vào vòng ba!

Tâm trạng Tây Mang lúc này không tồi. Đệ tử của lão thăng cấp vào vòng ba, làm sư phụ Tây Mang đương nhiên thấy hãnh diện.

Thanh Như nhìn Tây Mang nói:

- Khâu Phương đan sư lập công cho thương hội, đợi sau khi Đại Hội Luyện Đan kết thúc thương hội sẽ thưởng thêm cho Khâu Phương đan sư!

Tây Mang tùy ý nói:

- Ha ha, đệ tử kia của ta tại mặt đan đạo quả thật không tệ. Trong vòng hai mươi năm hắn rất có thể thăng cấp tới lục giai.

Đan sư bị đào thải ở tầng ba đã có người buồn bã lục tục nhảy xuống. Đúng lúc này, lão giả áo trắng lại nói một câu:

- Đan sư số sáu mươi sáu, mời bước lên quảng trường tầng tư!

Trước đó lão giả đã đọc đủ một trăm con số, cũng chính là một trăm đan sư được thăng cấp. Khi mọi người cho rằng đã muốn kết thúc ai ngờ lão giả áo trắng lại đọc thêm ra một con số. Hơn nữa con số kia vẫn là số sáu mươi sáu!

Đây là tình huống gì?

Số sáu mươi sáu bước lên quảng trường tầng tư chẳng phải nói số sáu mươi sáu cũng thăng cấp vào vòng ba sao?

Nhưng mà nếu số sáu mươi sáu thăng cấp tại sao trước đó lại bỏ qua số đó?

Lão giả áo trắng mắc phải sai lầm?

Chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra!

Như vậy, tại sao lại đối xử đặc biệt với số sáu mươi sáu như vậy?

Cảnh Ngôn đứng trên quảng trường tầng ba còn đang suy tư rốt cuộc xảy ra chuyện gì, mình nên tìm ai hỏi thì đột nhiên nghe thấy lão giả áo trắng đọc số báo danh sáu mươi sáu của mình. Vẻ mặt Cảnh Ngôn hơi cứng lại, nhìn về phía lão giả đứng trên quảng trường nơi cao nhất kia.

Thanh Như ngẩn ra!

Bạch Lan cứng ngắc tại chỗ, trợn tròn mắt, không thể tin được!

Hội trưởng Hắc Nha Thương Hội cũng trừng lớn mắt!

Hội trưởng Long Tường Thương Hội, Đông Nhật Thương Hội cũng không khác mấy.

Số người đứng trên quảng trường tầng dưới chót vượt qua mười vạn, vẻ mặt đa số bọn họ đều có vẻ không đúng cho lắm.

- Ha ha…

Lão giả áo trắng chậm rãi nói:

- Có thể rất nhiều người đều thắc mắc tại sao ta lại đọc số sáu mươi sáu cuối cùng. Bây giờ ta sẽ nói cho các ngươi biết lí do.

- Đan sư số sáu mươi sáu đạt được một trăm điểm tối đa ở phần thi Biện dược. Một trăm loại linh thảo, hắn phân biệt được tất cả, không hề sai chút nào!

Đám người nghe vậy lập tức sôi trào.

- Chậc chậc!

- Cái gì? Sao có thể được?

- Một trăm điểm phần thi đầu tiên? Không hề sai? Số sáu mươi sáu này thật lạ mặt, hắn là đan sư tới từ đâu vậy?

Nếu ở phần thi đầu tiên Cảnh Ngôn được chín mươi chín điểm chứ không phải một trăm điểm thì mọi người có lẽ cũng sẽ giật mình nhưng tuyệt đối sẽ không khiếp sợ giống như bây giờ!

Cảnh Ngôn nghe vậy liền cong môi khẽ cười. Cảnh Ngôn cũng đã lường trước việc đó rồi.

Thanh Như hội trưởng cũng cười.

Có những lời ấy của lão giả áo trắng, Cảnh Ngôn đan sư sẽ là tiêu điểm của toàn trường. Phục sức Cảnh Ngôn đan sư đang mặc chính là Ưu Hải Thương Hội bọn họ! Nhiều người nhìn Cảnh Ngôn đan sư như thế thì đương nhiên cũng có thể nhìn thấy hai chữ Ưu Hải kia!

Lão giả áo trắng tiếp tục nói:

- Mà ở phần thi thứ hai, biện đan, đan sư số sáu mươi sáu cũng đạt được điểm tối đa, một trăm điểm!

Lão cười, nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Được một trăm điểm trong cả hai phần thi chưa bao giờ xuất hiện tại lịch sử Đại Hội Luyện Đan chúng ta. Cho nên, đây là tình huống đặc biệt! Do đó ta mới cố ý đọc số báo danh của đan sư ấy cuối cùng. Đan sư số sáu mươi sáu sáng lập kỉ lục mới tại Đại Hội Luyện Đan!

Cảnh Ngôn vừa lòng gật đầu:

- Quả nhiên cũng được điểm tối đa!

Nếu lão giả áo trắng không nói thì Cảnh Ngôn cũng không xác định mình có được điểm tối đa hay không. Hiện tại, Cảnh Ngôn có thể xác định tin tức Càn Khôn Đan Đạo ẩn chứa quả thật hoàn mỹ, không hề sai lầm.

Cảnh Ngôn hiện tại rất bình tĩnh nhưng người ở quảng trường dưới chót lại lâm vào trạng thái hỗn loạn.

- Sao thế được?

- Điều đó không có khả năng!

- Ta không tin! Ta không tin có người đều được điểm tối đa trong cả hai phần thi. Nhất định số sáu mươi sáu kia có bối cảnh sau lưng, biết trước đáp án!

- Biết trước đáp án? Ngươi đùa sao? Ngươi nghĩ Hồ Đông Hạc thành chủ và Thường Huyễn sứ giả là ai? Hai phần thi biện dược và biện đan kia do Hồ Đông Hạc thành chủ và Thường Huyễn sứ giả đặt ra, bọn họ sẽ tiết lộ đáp án sao?

- Ừ, ta cũng nghe được một chút tin tức. Nghe nói ngay cả mười vị giám khảo đến tận lúc Đại Hội Luyện Đan bắt đầu mới biết tình huống cụ thể cho nên đáp án không thể bị lộ đâu!

Có người quen Thanh Như đi tới chỗ nàng, trầm giọng hỏi:

- Thanh Như hội trưởng, số sáu mươi sáu hình như là đại biểu của Ưu Hải Thương Hội. Vị đan sư kia rốt cục có lai lịch gì?

Hết chương 541.

Chương 542. Đồn Đãi

Không ít người đều nhìn về phía hội trưởng Ưu Hải Thương Hội, Thanh Như.

Lúc này không hề nghi ngờ, Cảnh Ngôn đã thành tiêu điểm chú ý của mọi người, mà phục sức trên người hắn cũng cho mọi người biết hắn là đại biểu của Ưu Hải Thương Hội.

Ai cũng hiểu, lần này danh vọng của Ưu Hải Thương Hội sẽ tăng nhiều rồi!

Mà thứ quan trọng nhất của thương hội là cái gì? Đương nhiên là việc buôn bán! Danh tiếng ngươi lớn thì mới có càng nhiều người đồng ý tới giao dịch với ngươi!

Thanh Như cười ôn hòa:

- Đan sư số sáu mươi sáu là Cảnh Ngôn đan sư. Cảnh Ngôn đan sư không phải đan sư của thương hội chúng ta, nhưng ở Đại Hội Luyện Đan này, Cảnh Ngôn đan sư quả thật là đại biểu Ưu Hải Thương Hội chúng ta tham dự.

Đôi mắt Thanh Như chợt sáng, tùy ý nói tiếp:

- Còn thân phận và lai lịch của Cảnh Ngôn đan sư thì ta cũng không có phương tiện nói nhiều. Ta chỉ có thể nói cho chư vị, Cảnh Ngôn đan sư là đan sư đến từ Lam Khúc quận. Cách đây không lâu ta có nghe được một tin đồn, nghe nói trong Lam Khúc quận có Đại Đan Vương ẩn cư! Ta cũng không biết tin ấy có thật không nữa!

Chu Thượng Vân im lặng nhìn Thanh Như.

Lam Khúc quận có Đại Đan Vương ẩn cư? Sao ta lại không biết?

Chu Thượng Vân là Quận Vương Lam Khúc quận, nếu Lam Khúc quận có Đại Đan Vương ẩn cư vậy thân là Quận Vương Chu Thượng Vân chắc chắn phải biết!

Đương nhiên cũng có thể Đại Đan Vương kia quả thật không muốn ai quấy rầy cho nên tin đó không có bị truyền ra.

Nhưng nếu thế thì sao Thanh Như lại nghe được lời đồn ấy chứ?

Chu Thượng Vân thầm nghĩ một chút liền hiểu được.

Những lời Thanh Như nói ấy chỉ sợ toàn là bịa đặt. Nhưng Thanh Như cũng là người rất thông minh, nàng nói đó chỉ là đồn đãi mà thôi, mức độ tin cậy không thể xác nhận.

Nhưng, như thế cũng đã đủ rồi.

Chu Thượng Vân đương nhiên không mở miệng nghi ngờ. Lời Thanh Như nói cũng có lợi cho Lam Khúc quận, tên Lam Khúc quận trong lúc vô tình đã bị các võ giả nhớ kĩ trong lòng.

Đúng như Thanh Như suy nghĩ, đám người chung quanh thoáng an tĩnh một lát liền lại sôi trào.

Đại Đan Vương! Đây chính là Đại Đan Vương đan sư cửu giai đó!

Đan sư cửu giai ở Thiên Nguyên đại lục rốt cục có thân phận cao quý cỡ nào? Cứ nhìn thành chủ Đan Linh Chi Thành, Hồ Đông Hạc là biết.

Trong đám người có người mở miệng hô lớn:

- Thanh Như hội trưởng, ý của ngài là Cảnh Ngôn đan sư có thể là đệ tử của Đại Đan Vương?

Thanh Như cười nói:

- Chuyện này ta thật không biết, Cảnh Ngôn đan sư cũng không nói nhiều lắm. Nhưng ta nghĩ, ngoạt trừ đệ tử do Đại

Đan Vương dạy dỗ, còn ai có thể đạt điểm tối đa trong cả hai vòng thi ở Đại Hội Luyện Đan đâu?

- Đúng! Chắc chắn là đệ tử của Đại Đan Vương!

- Cảnh Ngôn đan sư viết làm nên kỉ lục ở Đại Hội Luyện Đan. Nếu hắn không có sư phụ là Đại Đan Vương thì chắc chắn không làm được thế!

Một nam võ giả mặc giáp trụ hỏi lớn:

- Thanh Như hội trương, Đoàn Mạo Hiểm Thiên Băng ta muốn triển khai hợp tác tại mặt nào đó với Ưu Hải Thương Hội, không biết ý hội trưởng thế nào?

Thanh Như híp đôi mắt đẹp, đáp:

- Đương nhiên hoan nghênh, Ưu Hải Thương Hội chúng ta đều mở cửa hoan nghênh mọi sự hợp tác!

- Thanh Như hội trưởng, ta….

Trong một thời gian ngắn đã có một số thế lực lớn nhỏ muốn hợp tác với Ưu Hải Thương Hội. Trong những thế lực đó đa số là đoàn đội mạo hiểm.

Tại Thiên Nguyên đại lục, các đoàn đội mạo hiểm là chủ lực thu thập các loại tài nguyên. Ở rất nhiều thành thị đều có bóng dáng bọn họ hoạt động. Bọn họ là đầu mối bán ra tài nguyên, còn các thế lực, gia tộc lại là nơi thu mua chủ yếu.

Thanh Như chuyển mắt nhìn võ giả chung quanh nói:

- Chư vị, ta cảm thấy không bằng đợi Đại Hội Luyện Đan kết thúc chúng ta cùng tới tổng bộ thương hội thương lượng chi tiết chuyện hợp tác?

- Được!

- Cứ vậy đi!

Mọi người sôi nổi trả lời.

Đương nhiên, những thế lực đề nghị hợp tác bây giờ đều tương đối nhỏ. Những thế lực lớn chắc chắn sẽ không tùy tiện thể hiện thái độ như thế. Cho dù bọn họ muốn hợp tác với Ưu Hải Thương Hội cũng không thể sốt ruột mà cần thời gian thương nghị nhất định.

Hội trưởng Kim Tước Thương Hội, Bạch Lan lúc này hối hận muốn xanh ruột.

Nếu ban đầu lúc Cảnh Ngôn mới tới Đan Quốc lập tức đến Ưu Hải Thương Hội thì Bạch Lan cũng không hối hận như thế. Nhưng vấn đề là Cảnh Ngôn đi tới Kim Tước Thương Hội của Bạch Lan mà lão lại không hề tôn trọng đối phương! Thù lao mười vạn linh thạch quả thực đang vũ nhục Cảnh Ngôn!

Nếu thái độ lúc ấy của Bạch Lan không cao cao tại thượng như thế, nếu Bạch Lan chấp nhận trả nhiều thù lao hơn thì có lẽ Cảnh Ngôn sẽ không là đại biểu của Ưu Hải Thương Hội mà phải là Kim Tước Thương Hội mới đúng!

Bạch Lan hối hận!

Dù Đại Hội Luyện Đan mới xong vòng hai nhưng Cảnh Ngôn đã thành tiêu điểm toàn trường không hề nghi ngờ. Kéo theo danh vọng Ưu Hải Thương Hội cũng nhanh chóng tăng theo.

Thật đáng giận mà!

Bạch Lan cắn răng, lão biết bây giờ nghĩ gì đó đã chậm. Lúc này thấy Thanh Như mở mày mở mặt như thế Bạch Lan lại thấy đố kị không chịu được.

Bạch Lan nghĩ, là Thanh Như cướp đi thứ vốn thuộc về Kim Tước Thương Hội! Còn Cảnh Ngôn chết tiệt kia nữa, sao lúc ấy hắn không nói ra thân phận của mình? Nếu Cảnh Ngôn nói, Bạch Lan lão nào dám chậm trễ như thế?

Kỳ thật lúc này Bạch Lan cũng tin Cảnh Ngôn thật là đệ tử của Đại Đan Vương. Nếu không sẽ không lí giải được tại sao Cảnh Ngôn được điểm tối đa ở vòng một và vòng hai.

Khả năng duy nhất chính là sư phụ Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương. Chỉ có đan sư được Đại Đan Vương bỏ công dạy dỗ mới có thể có kiến thức đến thế.

Nhưng mà…

Mắt Bạch Lan chợt lóe sáng, chắp tay nói với Thanh Như:

- Thanh Như hội trưởng, chúc mừng ngươi!

Thanh Như đương nhiên không quên Bạch Lan ban nãy nói móc mình thế nào, hiện tại có cơ hội phản kích Thanh Như đương nhiên sẽ không hề nương tay. Thanh Như cười nói:

- Cảm ơn Bạch Lan hội trưởng. Bây giờ chắc Bạch Lan hội trưởng không còn nghĩ Ưu Hải Thương Hội của ta mời Cảnh Ngôn đan sư làm đại biểu là một cuộc mua bán lỗ vốn đi?

Bạch Lan nghe Thanh Như nói thế liền đen mặt, liên tục cười gượng. Cũng may Bạch Lan đã trải qua trăm ngàn sóng gió, da mặt đủ dày nên cũng không có hiện ra sự xấu hổ ngại ngùng gặp người gì.

Bạch Lan chậm rãi nói:

- Cảnh Ngôn đan sư quả thật đáng giá hai ngàn vạn linh thạch. Nhưng Cảnh Ngôn đan sư chỉ sợ không được gì ở vòng ba đâu. Cảnh Ngôn đan sư chỉ mới hai mươi ba tuổi, dù hắn có Đại Đan Vương dạy dỗ thì năng lực ở mặt luyện đan chỉ sợ cũng không cao. Nếu cho Cảnh Ngôn đan sư mấy chục năm để chậm rãi tăng cao năng lực luyện đan thì có lẽ hắn có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú.

Thanh Như hiện tại rất tin Cảnh Ngôn:

- Ta tin tưởng Cảnh Ngôn đan sư có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú!

Bởi vì Thanh Như rõ ràng Cảnh Ngôn là đan sư lục giai. Đan sư lục giai tham gia Đại Hội Luyện Đan dù có cỡ năm mươi người mà chỉ có hai mươi người có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú nhưng Thanh Như cảm thấy với năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn, hắn chắc chắn có thể xếp trong top hai mươi kia.

Bạch Lan kiên trì nói:

- Lòng tin của Thanh Như hội trưởng thật mạnh. Nhưng ta vẫn không tin Cảnh Ngôn đan sư có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú. Hắn quá trẻ! Chúng ta cũng biết, luyện đan cần thời gian tích lũy kinh nghiệm!

Mục đích Bạch Lan nói như thế là muốn tăng mức độ chú ý của Kim Tước Thương Hội lên.

Hết chương 542.

Chương 543. Tình Huống Nào?

Giọng Tây Mang cực thấp:

- Hội trưởng!

Ánh mắt Tây Mang sáng rỡ, vẻ mặt chờ mong nói:

- Ngài nói sau Đại Hội Luyện Đan này lợi nhuận năm nay của Ưu Hải Thương Hội chúng ta có thể tăng bao nhiêu?

Tây Mang thật sự hơi nhịn không nổi. Cảnh Ngôn biểu hiện vượt xa dự đoán của gã nhiều lắm.

Tây Mang là trị sự thương hội, có chung vốn trong Ưu Hải Thương Hội nên lợi nhuận thương hội cao, Tây Mang được chia cũng sẽ càng nhiều.

Thanh Như cũng khẽ trả lời:

- Bây giờ còn không dễ nói, còn phải xem Cảnh Ngôn đan sư có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú hay không. Nhưng mà dù không có lên được bảng Đan Vương Tân Tú thì lợi nhuận năm nay của thương hội chúng ta ít nhất cũng nhiều hơn ba phần!

Tây Mang giật mình:

- Cao như thế?

Lợi nhuận tăng thêm ba phần cũng không phải một số nhỏ. Phải biết, mặc dù Ưu Hải Thương Hội là thương hội nhỏ nhất trong năm đại thương hội ở Đan Quốc nhưng lợi nhuận hàng năm cũng cao vô cùng. Nếu lại thêm ba phần trong số đó thì thật quá kinh người.

Tây Mang hơi ngây ra, khẽ nói:

- Nếu vậy chẳng phải Ưu Hải Thương Hội chúng ta có thể vượt qua Hắc Nha Thương Hội hay sao?

Đôi mắt Thanh Như cũng đầy hưng phấn:

- Không mấy vấn đề!

Đợi Cảnh Ngôn bước vào bảng Đan Vương Tân Tú thì sinh ý của Ưu Hải Thương Hội sẽ tăng cao thêm lần nữa. Thậm chí có thể tăng thêm năm mươi phần trăm kim ngạch buôn bán và mức độ lợi nhuận!

Trên quảng trường tầng tư, một trăm lẻ một đan sư thăng cấp vào vòng ba đang đợi phần thi luyện đan bắt đầu.

Sở dĩ có những một trăm lẻ ba đan sư thăng cấp vì điểm của đan sư số một trăm và một trăm lẻ một giống nhau cho nên họ đều được thông qua.

Sau thời gian chuẩn bị một chén trà nhỏ, lão giả áo trắng liền bắt đầu tuyên bố về phần thi thứ ba. Nhưng lúc này lão giả lại nhắc tới phần thưởng của vòng thi thứ ba.

- Một trăm lẻ một vị đan sư các ngươi dù biểu hiện ở vòng ba như thế nào cũng có được phần thưởng nhất định. Người đứng thứ hai mươi mốt đến năm mươi sẽ được một ngàn khối linh thạch cực phẩm. Từ năm mươi mốt đến một trăm được hai trăm khối linh thạch cực phẩm. Từ mười một đến hai mươi được thưởng mười viên Vũ Thần Đan cùng một ngàn khối linh thạch cực phẩm.

- Từ thứ sáu đến thứ mười, sẽ được…

- Người đứng thứ năm…

Lão giả áo trắng liệt kê phần thưởng của các thứ tự ra,

Phần thưởng của Đại Hội Luyện Đan không hề nghi ngờ là vô cùng phong phú. Vị trí càng đứng trước thì thưởng cho càng kinh người. Nhất là năm đan sư đứng đầu, đều có thể được thưởng Tạo Hóa Đan.

Cảnh Ngôn nghe tên những phần thưởng ấy cũng cảm thấy vô cùng chờ mong.

Cảnh Ngôn đã tới cực hạn của Đạo Linh cảnh đỉnh cao, còn dừng lại đó một thời gian không ngắn. Nếu lần này được đến một viên Tạo Hóa Đan thì nói không chừng Cảnh Ngôn hắn có thể đột phá tới Đạo Sư cảnh!

Lão giả áo trắng rốt cục nói ra phần thưởng của người đứng đầu:

- Người đứng đầu của Đại Hội Luyện Đan lần này sẽ được thưởng một viên Tạo Hóa Đan, năm nghìn khối linh thạch cực phẩm cùng với một phần nguyên lực!

Nghe được hai chữ nguyên lực, trong mắt vô số đan sư đều muốn phun lửa.

Lực hấp dẫn của nguyên lực với đan sư rất khó tưởng tưởng. Trên toàn bộ Thiên Nguyên đại lục, đan sư có được nguyên lực lại càng ít hơn.

Nguyên lực là thứ vô cùng hi hữu, chỉ sợ trong Đan Quốc cũng không có được bao nhiêu. Ngay cả ánh mắt người của đan đạo thế gia khi nghe thấy có nguyên lực làm phần thưởng đều trở nên nóng cháy.

Nói thật, mục đích một phần đan đạo thế gia khi tới tham gia Đại Hội Luyện Đan lần này chính là nguyên lực.

Có thể nói ngay cả Tạo Hóa Đan cũng không có lực hấp dẫn với những đan đạo thế gia tối cao như thế. Nhưng nguyên lực lại không giống!

Để được đến nguyên lực, bọn họ có thể không tiếc bất cứ giá nào!

So với nguyên lực, năm nghìn khối linh thạch cực phẩm cũng không tính cái gì. Năm nghìn khối linh thạch cực phẩm cũng chỉ có giá trị chưa tới hai ngàn vạn linh thạch bình thường mà thôi.

Cảnh Ngôn híp mắt, thầm nghĩ:

- Nếu người đứng đầu có thể đạt được nguyên lực thì mình liền hết sức vậy!

Cảnh Ngôn đương nhiên cũng muốn có thứ trân quý như nguyên lực.

Cảnh Ngôn biết nguyên lực có thể giúp đan sư lúc luyện đan tăng cao phẩm chất đan dược. Mà hiện tại, Cảnh Ngôn đã có thể luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Nếu được nguyên lực phụ trợ, phẩm chất đan dược ấy có thể đạt tới mức nào?

Sau khi lão giả áo trắng nói xong, nhân viên công tác liền đi vào quảng trường tầng tư. Từng tòa đan lô được bày biện ra. Nhưng mà có một trăm linh một đan sư thăng cấp, Đan Quốc lại chỉ bày hai ba mươi cái đan lô ra ngoài.

Hiển nhiên, đa số đan sư đều có đan lô riêng của mình. Bọn họ sẽ không dùng đan lô Đan Quốc cung cấp.

Đan lô Đan Quốc cung cấp tuy có phẩm chất không tồi nhưng đan sư thăng cấp vào vòng ba không có ai ở thế lực nhỏ cả, hầu như ai cũng có bối cảnh lớn. Đan lô của họ dường như cũng có phẩm chất tốt hơn đan lô Đan Quốc cung cấp, bọn họ đương nhiên không bằng lòng đan lô Đan Quốc đưa rồi.

Lão giả áo trắng lại thuận miệng nói tiếp:

- Các đan sư có thể sử dụng đan lô của mình, cũng có thể sử dụng đan lô Đan Quốc cung cấp. Hiện tại, mời các đan sư lựa chọn đan lô!

Trên thực tế, bản thân lão giả cũng không cho rằng sẽ có đan sư lựa chọn sử dụng đan lô Đan Quốc cung cấp.

Dựa vào kinh nghiệm trước đây thì quả thật cũng không có đan sư nào chọn dùng đan lô Đan Quốc cung cấp cả. Các đan sư đều sẽ dùng đan lô mình luôn mang theo.

Lão chỉ nói vậy theo lệ thường mà thôi.

Nếu dùng đan lô của mình thì bây giờ cũng nên lấy ra.

Cảnh Ngôn nhìn quanh liền phát hiện cũng không có đan sư nào đi lấy đan lô Đan Quốc cung cấp cả.

Cảnh Ngôn lắc đầu.

Càn Khôn đan lô của Cảnh Ngôn vẫn không nên đem ra thì hơn. Dù lần này Cảnh Ngôn muốn gây náo động để tăng cao danh vọng nhưng Càn Khôn đan lô quá quan trọng, làm không tốt sẽ mang tới tai họa.

Thôi, hay dùng đan lô Đan Quốc cung cấp đi!

Lão giả áo trắng cũng không có đợi bao lâu. Khi lão đang muốn mở miệng nói tiếp về chi tiết vòng thi luyện đan này thì phát hiện có một thân ảnh trên quảng trường tầng tư di chuyển!

- Hả?

- Xảy ra chuyện gì?

- Đây không phải đan sư số sáu mươi sáu sao? Hắn đi về phía đan lô do Đan Quốc cung cấp?

- Không thể nào, chẳng lẽ hắn muốn dùng đan lô Đan Quốc cung cấp để luyện đan? Bản thân hắn không có đan lô riêng

sao?

Đám người đều ngây ra nhìn Cảnh Ngôn. Ngay cả lão giả áo trắng, ngay cả những nhân vật tai to mặt lớn, ngay cả mười vị giám khảo cùng với Thường Huyễn, Hồ Đông Hạc cũng không ngoại lệ.

Cảnh Ngôn quả thật đi đến trước đám đan lô, chọn đại một cái.

Thanh âm không thể tin lan tràn khắp nơi…

- Tình huống nào? Số sáu mươi sáu kia thật sự muốn dùng đan lô Đan Quốc cung cấp? Tại sao lại thế?

Những đan sư còn lại trên quảng trường tầng tư đều nhìn Cảnh Ngôn đầy kinh ngạc. Chỉ có Khâu Phương như có chút suy nghĩ.

Ở tổng bộ Ưu Hải Thương Hội Khâu Phương từng tỉ thí luyện đan với Cảnh Ngôn. Lần đó Cảnh Ngôn cũng dùng đan lô do thương hội cung cấp.

Hết chương 543.

Chương 544. Tốc Độ Luyện Đan

Nếu Cảnh Ngôn chỉ là đan sư thăng cấp tới vòng va bình thường thì dù Cảnh Ngôn dùng đan lô Đan Quốc cung cấp tuy có lẽ sẽ gây ra một trận nghị luận nhưng tuyệt đối cũng không chấn động như bây giờ.

Bây giờ mọi người đang phỏng đoán bối cảnh của Cảnh Ngôn.

Rất nhiều người cho rằng Cảnh Ngôn có một vị sư phụ cực kì cường đại, có thể là Đại Đan Vương. Cho nên với thân phận, bối cảnh ấy làm sao Cảnh Ngôn không có đan lô chuyên dụng được?

Hoặc là nói, Cảnh Ngôn kia cảm thấy bản thân không cần dùng đan lô riêng, chỉ dùng đan lô Đan Quốc cung cấp cũng có thể quét ngang tất cả đan sư khác?

Tiếng nghị luận lan tràn như sóng trào khắp quảng trường dưới chót nhất. Ngay cả những đại nhân vật trên quảng trường nơi cao nhất cũng đều dùng ánh mắt tò mò đánh giá Cảnh Ngôn, thầm thì thảo luận với nhau.

Thời gian này, lão giả áo trắng lại tiếp tục mở miệng:

- Các vị đan sư, tại vòng ba Đại Hội Luyện Đan này các ngươi cần tỉ thí năng lực luyện đan của mình. Tiếp theo, ta sẽ nói một chút quy tắc cụ thể.

- Phần thi này chia làm hai giai đoạn. Giai đoạn thứ nhất, trong các vị sẽ tỉ thí chọn ra hai mươi người. Giai đoạn thứ

hai, chính là xếp hạng cho hai mươi người được chọn trước đó.

- Hiện tại, tất cả các vị sẽ chuẩn bị luyện chế một lò Hỏa Sí Đan, một lò Tam Toàn Đan. Thời gian luyện đan là ba canh giờ. Các giám khảo sẽ căn cứ phẩm chất cùng số lượng đan dược các ngươi luyện chế được để quyết định điểm rồi chọn ra hai mươi đan sư đứng đầu.

Lão giả áo trắng phất tay:

- Thời gian bắt đầu!

Nhân viên công tác lập tức đưa một phần tài liệu tới tay một trăm lẻ một đan sư.

Hỏa Sí Đan là một loại đan dược tứ giai. Tam Toàn Đan lại là một loại đan dược ngũ giai.

Hai loại đan dược này cũng không phải hiếm thấy. Có thể nói chỉ cần là đan sư ngũ giai trên cơ bản đều có thể luyện chế huống chi đan sư đang đứng ở đây đều là nhân tài kiệt xuất trong lớp đan sư trung cấp? Luyện chế hai loại đan dược này với bọn họ hẳn không có bất cứ vấn đề gì?

Mấu chốt là, đan dược luyện chế ra có phẩm chất và số lượng như thế nào?

Một trăm lẻ một vị đan sư đều nhanh chóng tập trung. Bọn họ lấy đan lô chuyên dụng của mình ra, tập trung tinh thần.

Thời gian luyện đan chỉ có ba canh giờ, bọn họ đương nhiên không dám chậm trễ một chút nào.

Cảnh Ngôn không có vội vã bắt đầu luyện đan. Cảnh Ngôn đang suy nghĩ…

- Hỏa Sí Đan và Tam Toàn Đan ta đều từng luyện chế rất nhiều lần. Luyện chế hai loại đan dược kia không khó. Luyện chế một lò được bảy tám viên đan dược cũng thực nhẹ nhàng.

Hơn nữa hai lô đan dược kia cộng lại cũng không cần một canh giờ.

- Như vậy… Ta có nên cố gắng thử xem có thể luyện chế được đan dược phẩm chất hoàn mỹ hay không đây?

Hỏa Sí Đan và Tam Toàn Đan tuy đều là đan dược tương đối đơn giản nhưng muốn luyện chế được phẩm chất hoàn mỹ thì ngay cả với Cảnh Ngôn đều là chuyện không hề dễ dàng.

Mấy năm nay Cảnh Ngôn luyện chế rất nhiều đan dược nhưng đạt tới phẩm chất hoàn mỹ lại chỉ là ngẫu nhiên.

Muốn luyện chế được đan dược phẩm chất hoàn mỹ cần vô cùng chuyên chú, rất hao phí tâm lực. Đương nhiên, dù vậy cũng chưa chắc có thể thành công.

Cảnh Ngôn muốn bước vào top hai mươi hẳn là không có vấn đề. Như vậy nếu hao phí cực nhiều tinh thần vào giai đoạn thứ nhất này liệu có phải hơi mất nhiều hơn được hay không?

Cảnh Ngôn rốt cục vẫn lắc đầu nghĩ:

- Chậc, thuận theo tự nhiên đi! Hai lô đan dược này ta cứ luyện chế bình thường vậy. Tranh đoạt vị trí đầu mới là mục tiêu của ta!

Cảnh Ngôn bắt đầu luyện chế Hỏa Sí Đan.

Sau khi nhìn thấy động tác luyện chế của Cảnh Ngôn, không ít người ở trên quảng trường nơi cao nhất đều nhíu mày.

Bởi vì động tác Cảnh Ngôn quá tùy ý!

Cảnh Ngôn bỏ từng loại linh thảo vào đan lô. Này không có vấn đề gì như động tác của Cảnh Ngôn lại giống như đang quăng vào lung tung vậy.

Luyện đan sao có thể thế được?

Thường Huyễn cũng nhíu chặt mày lại, nói với Hồ Đông Hạc ngồi bên cạnh:

- Thành chủ, ngài xem Cảnh Ngôn đan sư số sáu mươi sáu kia kìa. Hắn là đang luyện đan sao? Hắn như vậy có thể luyện chế thành công sao?

Vẻ mặt Hồ Đông Hạc cũng hơi quái dị, không biết nên nói thế nào:

- Thủ pháp của Cảnh Ngôn đan sư quả thật đặc biệt!

Thường Huyễn lắc đầu:

- Xem ra Cảnh Ngôn muốn bước vào top hai mươi có chút khó khăn. Hắn tùy ý như thế thì dù có luyện chế thành công chỉ sợ phẩm chất và số lượng cũng sẽ không quá lạc quan.

Hồ Đông Hạc nói:

- Bây giờ nói vậy cũng còn hơi sớm, đợi sau khi luyện chế xong hãy tính vậy.

Thường Huyễn gật đầu:

- Cũng phải!

…

Trị sự của Kim Tước Thương Hội chỉ về phía Cảnh Ngôn, trợn mắt như phát hiện đại lục mới hỏi:

- Hội trưởng ngài xem Cảnh Ngôn kia đang làm gì thế!

Kỳ thật không cần đối phương nói Bạch Lan cũng vẫn luôn chú ý hành động của Cảnh Ngôn. Lúc này, Bạch Lan nghe trị sự kia nói vậy liền cười, chắp tay nói với bốn phía:

- Chư vị!

Ban nãy có rất nhiều người tới nói chuyện với Thanh Như cho nên quanh đây có rất nhiều võ giả tụ tập. Bạch Lan vừa

mở miệng mọi người liền nhìn về phía lão.

Bạch Lan tươi cười, trong mắt lộ vẻ đắc ý nói:

- Ban nãy ta có nói Cảnh Ngôn đan sư đại biểu của Ưu Hải Thương Hội tuổi quá trẻ, năng lực luyện chế đan dược có thể có chút khiếm khuyết. Hiện tại các ngươi xem động tác của Cảnh Ngôn đan sư đi, hiển nhiên ta nói không hề sai!

Bạch Lan nói tiếp:

- Mặc kệ Cảnh Ngôn đan sư có sư phụ là Đại Đan Vương hay không thì chuyện luyện đan cũng không phải một thời gian ngắn liền có thành tựu cao được. Ta cảm thấy Cảnh Ngôn đan sư có thể luyện chế thất bại. Dù sao hắn quá trẻ tuổi, thiên phú có lẽ rất cao nhưng thiên phú tốt cỡ nào cũng cần thời gian tích lũy!

Thanh Như không thể giữ im lặng được, nàng nhíu mày chất vấn Bạch Lan:

- Bạch Lan hội trưởng, lời ngươi nói có vẻ thiếu cơ sở. Phần thi luyện đan chưa kết thúc thì không ai dám khẳng định năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn đan sư có được hay không. Ta có nên cho rằng ngươi đang chửi bới Cảnh Ngôn đan sư và Ưu Hải Thương Hội không?

Nếu Thanh Như để mặc Bạch Lan nói tiếp chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Ưu Hải Thương Hội.

Bạch Lan thấy Thanh Như đáp lại không những không căm tức mà còn hưng phấn thêm:

- Thanh Như hội trưởng, ta chỉ đang nói sự thực thôi!

Đây hiển nhiên là cơ hội tốt để tăng danh tiếng cho Kim Tước Thương Hội.

- Bạch Lan hội trưởng, nãy giờ ngươi đã nghị luận về Cảnh Ngôn đan sư rất nhiều lần, mà mỗi lần ngươi đều nói sai. Nếu

ta là ngươi, hiện tại ta chắc chắn sẽ ngậm miệng, không vội vã nhảy ra tạo tin đồn như thế!

Chu Thượng Vân cũng thật sự nhịn không được.

Chu Thượng Vân không phải người Ưu Hải Thương Hội nên cũng không muốn dính vào việc tranh đấu của các thương hội nhưng Bạch Lan này hơi quá đáng!

Bạch Lan nhìn lướt qua quảng trường tầng tư nói:

- Ha ha, chúng ta đây liền mỏi mắt mong chờ!

Bạch Lan phát hiện Cảnh Ngôn đã đem toàn bộ linh thảo cần để luyện chế Hỏa Sí Đan bỏ vào đan lô nội tâm liền thấy mừng rỡ. Bởi vì những đan sư khác vẫn còn linh thảo nguyên liệu cho Hỏa Sí Đan ở trước mặt như nhau.

Động tác Cảnh Ngôn quá nhanh, hắn luyện chế đan dược như thế chắc chắn không có thành tích tốt.

Hết chương 544.

Chương 545. Si Ngốc Ngây Dại

Bản thân Bạch Lan là đan sư có năng lực rất mạnh, cũng rất quen thuộc từng bước luyện đan. Từng đó năm sống Bạch Lan chưa từng gặp ai luyện đan như Cảnh Ngôn cho nên Bạch Lan khẳng định thành tích Cảnh Ngôn sẽ không quá tốt.

Với trình độ luyện đan ấy, dù cuối cùng có thể thành đan thì phẩm chất và số lượng đan dược Cảnh Ngôn luyện chế ra cũng chẳng ra gì.

Bạch Lan đã chuẩn bị xong lời nói và hành động để hung hăng đả kích Cảnh Ngôn và Ưu Hải Thương Hội sau khi thành tích được tính ra.

Tuy biểu hiện của Cảnh Ngôn ở hai phần thi trước giúp Ưu Hải Thương Hội tăng mạnh danh tiếng, điều này không tránh được, nhưng Bạch Lan lão sẽ không bỏ qua cơ hội công kích Ưu Hải Thương Hội.

Bạch Lan không thể mặc kệ Ưu Hải Thương Hội kiêu ngạo được!

Xung quanh có không ít người hiểu một chút về đan đạo, bọn họ cũng gật đầu đồng ý.

Động tác cùng tốc độ của Cảnh Ngôn quá nhanh, nhanh hơn những đan sư đang ở trên quảng trường tầng tư khác gấp hai không chừng. Đây mà là đang luyện đan sao?

Sau thời gian một nén nhang…

- Xong! Mở lô lấy đan!

Khóe miệng Cảnh Ngôn khẽ cong.

Cảnh Ngôn đã cảm ứng được Hỏa Sí Đan ngưng hình thành công. Sau khi thở nhẹ một hơi, Cảnh Ngôn liền khai lô đem Hỏa Sí Đan lấy ra để vào trong một hộp ngọc trước mặt.

Trước mặt mỗi đan sư đều có để hai cái hộp ngọc.

Sau khi đan sư đem đan dược luyện chế xong cần đem đan dược bỏ vào trong hộp ngọc. Như vậy có thể cam đoan dược hiệu trong đó không bị xói mòn.

Cảnh Ngôn biết Hỏa Sí Đan của mình không có bất cứ vấn đề gì cho nên hắn cũng không cần quan sát. Theo nguyên khí bắt đầu cuộn trào, Hỏa Sí Đan bên trong đan lô cũng nhanh chóng được để vào trong hộp ngọc.

Vô số người đều nhìn chằm chằm động tác của Cảnh Ngôn.

Khi bọn họ thấy Cảnh Ngôn mở lô lấy đan liền lại ngây người. Cảnh Ngôn đang làm cái gì vậy?

Chẳng lẽ hắn đã luyện xong lô đan dược đầu tiên?

Bây giờ đa số đan sư đều chưa tinh luyện xong linh thảo trước mặt mà Cảnh Ngôn đã mở lô lấy đan?

Đây không phải đùa chứ?

Nhưng sau đó suy đoán của họ được chứng thực, Cảnh Ngôn quả thật đang mở lô lấy đan!

Bởi vì động tác Cảnh Ngôn quá mức mau lẹ cho nên bọn họ còn chưa kịp nhìn kĩ thì đan dược ấy đã bị Cảnh Ngôn bỏ vào hộp ngọc rồi.

- Các ngươi thấy rõ không?

- Đan sư số sáu mươi sáu luyện chế thành công Hỏa Sí Đan sao?

- Ta chỉ thấy mơ hồ một chút, dường như là đan dược ngưng hình nhưng thành phẩm mấy khối, phẩm chất thế nào ta cũng không biết!

- Thật đúng là…

Rất nhiều người đều lộ ra vẻ mặt không biết nói gì.

Ngay tại lúc bọn họ còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần thì Cảnh Ngôn đã rửa sạch cặn ở trong đan lô, bắt đầu luyện chế lò đan dược thứ hai, Tam Toàn Đan. Động tác cũng y như trước, vẫn cứ tùy ý, vẫn cứ mau.

Hắn… Hắn luyện xong một lô đan dược lại không nghỉ ngơi một chút khôi phục tinh thần? Người này thật đang luyện đan sao?

Rất nhanh, linh thảo để luyện chế đan dược ngũ giai Tam Toàn Đan đều bị Cảnh Ngôn bỏ vào trong đan lô.

Bây giờ ngay cả mười vị giám khảo ở trên quảng trường cao nhất kia cũng hơi há mốc miệng.

Hơn nửa bọn họ đều trợn to mắt, nhìn Cảnh Ngôn bằng ánh mắt không dám tin.

Bọn họ đều là nhân tài kiệt xuất trong đan sư bát giai, hơn nữa còn khá trẻ, mới cỡ hai trăm tuổi nhưng sống lâu như vậy còn chưa từng gặp ai luyện đan lại tùy tính như thế.

Tôn Kỳ nhịn không được hỏi người bên cạnh:

- Các vị, các ngươi thấy thế nào?

Ngay cả Tôn Kỳ cũng nhịn không được mông lung. Tuy Tôn Kỳ không nói rõ họ tên nhưng những giám khảo khác cũng biết Tôn Kỳ đang ý chỉ ai.

Một giám khảo chuyển mắt nói:

- Lúc khai lô Hỏa Sí Đan ta quan sát rất cẩn thận, nếu ta không lầm thì phải ngưng hình được bảy khối đan dược!

Tốc độ thu đan của Cảnh Ngôn ban nãy quả thật nhanh nhưng đối với những võ giả thực lực vô cùng mạnh như bọn họ thì ánh mắt vô cùng tốt cho nên bọn họ có thể nhìn thấy cảnh Cảnh Ngôn lấy đan dược ra. Điều không thể xác định duy nhất chính là những đan dược đó để vào trong hộp ngọc xong có tán loạn hay không.

Đan sư luyện chế đan dược không phải cứ ngưng hình là xong, còn cần củng cố nó lại nữa. Nếu ngưng hình thành công thì lúc khai lô đan dược thoạt nhìn đúng là thành đan nhưng những đan dược ấy vẫn có thể không củng cố.

Đan dược không củng cố sau khi lấy ra khỏi đan lô sẽ rất có thể tán loạn trong thời gian ngắn.

Các giám khảo thấy Cảnh Ngôn đem đan dược bỏ vào hộp ngọc nhưng bọn họ không xác định được đan dược Cảnh Ngôn bỏ vào kia có củng cố hay không. Chỉ có đan dược củng cố mới là đan dược luyện chế thành công.

Một giám khảo khác gật đầu nói:

- Ừ, đúng là bảy khối đan dược ngưng hình nhưng không biết có tán loạn hay không.

Có giám khảo hỏi:

- Thời gian Cảnh Ngôn luyện chế xong Hỏa Sí Đan là bao nhiêu?

Có người đáp lại:

- Chắc cỡ một nén hương đấy!

Một canh giờ là bốn nén hương, phần thi luyện đan này tổng cộng ba canh giờ mà Cảnh Ngôn lại chỉ dùng thời gian có một nén hương đã luyện chế xong Hỏa Sí Đan!

Lúc các giám khảo thảo luận, Cảnh Ngôn cũng không có nghĩ gì nhiều. Hắn vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo, không ngừng thúc dục nguyên khí trích luyện tinh hoa của linh thảo dùng để luyện chế Tam Toàn Đan.

Rèn luyện, chiết xuất, sau đó tiến hành ngưng hình!

Thời gian lại trôi qua một nén nhang.

- Được rồi!

Cảnh Ngôn lại thở ra một hơi.

Cảnh Ngôn chuyển mắt nhìn những đan sư khác. Những đan sư ấy vẫn còn đang luyện chế Hỏa Sí Đan. Trước mặt một số người vẫn còn một phần linh thảo dùng để luyện chế Hỏa Sí Đan chưa luyện xong.

Cảnh Ngôn lắc đầu, mở lô lấy đan.

Một mảnh sáng xanh xuất hiện, Tam Toàn Đan được Cảnh Ngôn lấy ra, bỏ vào hộp ngọc thứ hai đặt trước người.

Cảnh Ngôn đậy nắp hộp ngọc lại, ngồi xếp bằng xuống, nhắm mắt lại, nhìn qua dường như đang dưỡng thần.

Hai lô đan dược đã được luyện chế xong, kế tiếp Cảnh Ngôn chỉ cần đợi đến giờ liền có nhân viên tới đem đan dược đi cho giám khảo chấm điểm là xong.

Những võ giả nhìn thấy Cảnh Ngôn luyện chế xong hai lô đan dược đều si ngốc choáng váng!

Hai lô đan dược Cảnh Ngôn luyện chế chỉ mất hơn nửa canh giờ. Này thật sự là đang luyện đan sao? Không phải ứng phó bậy bạ cho có chứ?

Có không ít người thật muốn xông lên hỏi Cảnh Ngôn rốt cục có phải đang luyện đan hay không, hoặc xem trong hộp

ngọc trước mặt Cảnh Ngôn có đan dược luyện chế thành công không!

Nhưng hiển nhiên chuyện đó làm không được!

Trên quảng trường tầng tư ngoại trừ Cảnh Ngôn ra còn một trăm vị đan sư đang luyện đan, dù bọn họ có tò mò cỡ nào cũng không thể đi lên làm ảnh hưởng tới các đan sư đang luyện đan khác được.

Tôn Kỳ hít sâu một hơi lắc đầu nói với các giám khảo khác:

- Ta thật sự không biết nên nói cái gì!

- Ta cũng không biết nên nói cái gì!

Một giám khảo khác cười tự giễu nói:

- Đúng vậy, còn có thể nói gì? Trong nửa canh giờ, hai lô đan dược, một lô Tam Toàn Đan, một lô Hỏa Sí Đan… Ta muốn nói trong nửa canh giờ ta cũng làm không được.

Một nữ giám khảo trầm ngâm nói:

- Nhanh cũng không nói được điều gì, còn phải xem số lượng và phẩm chất đan dược nữa!

Hết chương 545.

Chương 546. Cho Điểm

Trong mười vị giám khảo của Đại Hội Luyện Đan lần này chỉ có một người là nữ tính. Lúc này nghe nữ giám khảo kia nói vậy mấy vị giám khảo khác cũng đều gật đầu.

Tỷ thí luyện đan so nhau không những tốc độ mà còn xem số lượng và phẩm chất đan dược. Chỉ cần số lượng và phẩm chất xuất chúng thì dù có chậm chút cũng chẳng sao cả.

Tiếp đó tuy mọi người vẫn còn ngẫu nhiên thảo luận một chút về trình độ luyện đan của đan sư số sáu mươi sáu Cảnh Ngôn nhưng hiển nhiên đã không còn khiếp sợ như trước.

Thời gian ba canh giờ rất ngắn, nhất là đối với những đan sư đang luyện đan kia mà nói.

Một trăm lẻ một đan sư, đa số đều luyện chế Hỏa Sí Đan và Tam Toàn Đan xong. Sau khi đến giờ lão giả áo trắng liền bảo các đan sư dừng tay lại. Một số rất ít đan sư chưa luyện chế xong Tam Toàn Đan cũng chỉ có thể không cam lòng dừng lại.

Nhân viên công tác bắt đầu thu lại hai hộp ngọc để trước mặt các đan sư. Hai hộp ngọc chồng chung một chỗ, bên trên để số báo danh tương ứng của mỗi đan sư.

Tất cả hộp ngọc thu lại xong liền được nhanh chóng mang lên trên quảng trường nơi cao nhất, để chỉnh tề trước mặt mười vị giám khảo.

Lão giả áo trắng để các đan sư nghỉ ngơi, đợi giám khảo chấm điểm đan dược.

Khâu Phương đi tới trước mặt Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn đan sư, ta không có khả năng bước vào top hai mươi. Cảnh Ngôn đan sư ngài muốn bước vào đó hẳn không có vấn đề gì đi?

Khâu Phương là đan sư ngũ giai, Khâu Phương cũng khá rõ năng lực của mình. Khâu Phương biết mình không có khả năng bước vào top hai mươi. Sau khi thành tích được công bố, Khâu Phương y sẽ bị loại mất.

Tuy vậy, có thể bước vào vòng ba Khâu Phương cũng đã hơi vừa lòng rồi.

Cảnh Ngôn nghe Khâu Phương nói vậy liền cười gật đầu.

Cảnh Ngôn chỉ bảo Khâu Phương ở mặt đan đạo rất nhiều cho nên cũng hiểu năng lực của đối phương. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì Khâu Phương quả thật không có nhiều khả năng bước vào top hai mươi.

Khâu Phương hơi ngạc nhiên, ánh mắt chờ mong hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đan sư, ngươi luyện chế được mấy khối Hỏa Sí Đan và Tam Toàn Đan?

Ngày ấy, lúc Khâu Phương và Cảnh Ngôn tỉ thí luyện chế Chu Anh Đan, Cảnh Ngôn luyện chế ra bảy viên Chu Anh Đan phẩm chất nhất đẳng, quả thật làm Khâu Phương chấn động không nhẹ. Cho nên Khâu Phương cảm thấy số lượng Hỏa Sí Đan và Tam Toàn Đan Cảnh Ngôn luyện chế được tuyệt đối sẽ không ít. Hơn nữa phẩm chất của chúng cũng sẽ không quá kém.

Cảnh Ngôn đáp:

- Bảy khối Hỏa Sí Đan, tám khối Tam Toàn Đan!

Điều này cũng không cần giấu diếm, một lát sau khi giám khảo cho điểm thì mọi người cũng biết kết quả thôi.

Mặc dù Khâu Phương đã chuẩn bị tâm lí nhưng nghe Cảnh Ngôn nói ra kết quả ấy vẫn khiến y hít vào một ngụm khí lạnh.

Khâu Phương còn không biết Cảnh Ngôn chỉ dùng thời gian nửa canh giờ liền dừng việc, bằng không chỉ sợ sẽ bị dọa ngất xỉu mất.

Tuy hơi khó tin nhưng Khâu Phương rất tin lời Cảnh Ngôn nói, không hề hoài nghi chút nào.

Khâu Phương lấy lại tinh thần liền chân thành chúc mừng:

- Cảnh Ngôn đan sư bước vào top hai mươi không có khó khăn gì!

Lúc này một đan sư đứng gần đó liếc Cảnh Ngôn một cái, dùng ngữ khí hèn mọn nói:

- Nói khoác mà không biết ngượng!

Mặc dù gã không có chỉ tên nói họ nhưng rõ ràng đang nói đến Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhíu mày liếc đối phương một cái.

Người nọ thấy Cảnh Ngôn nhìn về phía mình liền cười lạnh nói:

- Tiểu tử, đừng tưởng hai phần thi đầu ngươi biểu hiện xuất sắc thì rất lợi hại. Luyện đan cũng không đơn giản như ngươi nghĩ đâu!

Cảnh Ngôn cũng khẽ cong môi, híp mắt hỏi:

- Ta biết ngươi sao?

Người nọ giống như rất giật mình, hỏi lại:

- Ngươi không biết ta?

Cảnh Ngôn bĩu môi đáp:

- Quả thật không biết, không biết các hạ là thần thánh phương nào?

Đối phương cao ngạo ngẩng đầu, liếc Cảnh Ngôn nói:

- Hừ! Ta là đan sư Phương gia. Đan đạo thế gia Phương gia, chắc ngươi biết chứ?

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Phương gia?

Phương gia, đan đạo thế gia ở Thiên Nguyên đại lục Cảnh Ngôn đương nhiên biết, Chu Thượng Vân từng nhắc qua với hắn. Đan sư này có thể đại biểu Phương gia tham dự Đại Hội Luyện Đan liền chứng tỏ năng lực của gã không thấp.

Nhưng, vậy thì lại thế nào?

Năng lực Phương gia ở mặt đan đạo rất mạnh. Trong mười vị giám khảo có một vị là đan sư Phương gia.

Ánh mắt đan sư Phương gia kia sáng lên:

- Đúng! Phương gia! Tiểu tử, ngươi mới vừa nói ngươi luyện chế được bảy khối Hỏa Sí Đan và tám khối Tam Toàn Đan?

Thanh âm người này không thấp nên ánh mắt các đan sư đứng trên quảng trường tầng tư đều nhìn về phía Cảnh Ngôn và gã, một số đan sư thậm chí còn đi tới vây quanh.

Một đan sư dùng giọng điệu tò mò, tràn đầy trêu chọc hỏi:

- Phương huynh, ngươi mới nói gì vậy? Ngươi nói ai luyện chế được bảy khối Hỏa Sí Đan và tám khối Tam Toàn Đan?

- Chính là người này!

Đan sư Phương gia chỉ về phía Cảnh Ngôn nói:

- Số sáu mươi sáu! Kẻ được điểm tối đa ở hai phần thi đầu!

- Ha ha, tiểu tử này nói đùa đúng không?

Có người cười nói:

- Bảy khối Hỏa Sí Đan và tám khối Tam Toàn Đan? Tại sao hắn không nói mình luyện chế được chín khối Hỏa Sí Đan và chín khối Tam Toàn Đan đi?

Một lô đan dược thành đan nhiều nhất được chín khối, nhưng đó cũng chỉ ở mặt lí luận. Trên Thiên Nguyên đại lục, chưa từng nghe nói có ai có thể luyện ra một lô đan dược được chín khối cả. Được bảy khối, tám khối đan dược thì một số đan sư năng lực rất mạnh ngẫu nhiên có thể làm được.

Nhưng vấn đề là những đan sư ở đây đều là ngũ giai, lục giai. Hơn nữa thời gian lại hạn chế, muốn luyện một lô đan dược thành phẩm được bảy khối, tám khối quả thật khó hơn lên trời!

Vinh Kiệt đan sư đại biểu Kim Tước Thương Hội đứng trong đám người ồn ào:

- Chư vị còn không biết, tiểu tử này còn rất cuồng đấy. Trước đó ta chủ động chào hỏi hắn, hắn đều xa cách giống như mình tài giỏi cỡ nào vậy!

Vinh Kiệt đã sớm chướng mắt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn liếc nhìn đan sư đứng chung quanh, khóe miệng nở nụ cười lạnh, nhìn Vinh Kiệt nói:

- Các ngươi không cần vội vậy, đợi lát nữa công bố thành tích thì tự nhiên sẽ biết. Còn vị đan sư tên Vinh Kiệt này, ta với ngươi rất quen sao? Ngươi chào ta, ta nhất định phải đáp lại ngươi?

- Ngươi!

Sắc mặt Vinh Kiệt đỏ ửng. Gã trừng Cảnh Ngôn, nổi giận đùng đùng nói:

- Tiểu tử, ngươi đừng quá cuồng vọng!

Vinh Kiệt dù gì cũng là đan sư trẻ tuổi có chút danh tiếng, Cảnh Ngôn nói vậy quả thực không đem Vinh Kiệt gã để vào mắt. Kiểu không nhìn kia làm lòng tự trọng của Vinh Kiệt tổn thương nghiêm trọng!

…

- Đan sư số một trăm bốn mươi ba, bảy trăm bốn mươi điểm!

Vừa lúc đó, lão giả áo trắng đã bắt đầu đọc điểm của các đan sư. Các đan sư trên quảng trường tầng tư lập tức đều an tĩnh lại, nhìn về phía quảng trường nơi cao nhất kia.

Cảnh Ngôn ngẩn ra:

- Bảy trăm bốn mươi điểm? Điểm cao vậy sao?

Cảnh Ngôn cũng không quá hiểu quy tắc cụ thể. Cảnh Ngôn chỉ biết hai phần thi trước điểm tối đa là một trăm. Nhưng trong phần tỷ thí luyện đan này hắn lại nghe được số điểm bảy trăm bốn mươi, chẳng lẽ điểm cao nhất của phần thi này là một ngàn điểm sao?

Nếu như là một ngàn điểm thì bảy trăm bốn mươi điểm cũng là số điểm vô cùng cao rồi!

Hết chương 546.

Chương 547. Đan Đạo Đệ Nhất Thế Gia

Cảnh Ngôn thoáng suy nghĩ…

Số một trăm bốn mươi ba? Không phải là đan sư của Phương gia kia sao?

Cảnh Ngôn nhìn về phía đan sư Phương gia kia, quả nhiên thấy trên mặt đối phương lộ một nụ cười thản nhiên. Xem ra, số điểm đó quả thật không tệ lắm.

- Phương huynh, chúc mừng!

- Chúc mừng chúc mừng, bảy trăm bốn mươi điểm chắc chắn bước vào top mười nhỉ?

- Đan sư của đan đạo thế gia quả nhiên lợi hại!

Tiếng khen ngợi liên tiếp vang lên, đan sư Phương gia chắp tay nói:

- Cảm ơn chư vị!

Tiếp, gã hơi đắc ý nói:

- Ta luyện chế được năm khối Hỏa Sí Đan và năm khối Tam Toàn Đan. Có thành tích như thế ta quả thật tương đối vừa lòng!

Một đan sư thoạt nhìn tương đối trẻ nói:

- Phương huynh quả nhiên cao minh, ta luyện chế mới được năm khối Hỏa Sí Đan và bốn khối Tam Toàn Đan, được hơn sáu trăm điểm ta đã thỏa mãn.

- Ta kém Phương huynh còn nhiều hơn. Ta luyện chế được có bốn khối Hỏa Sí Đan và bốn khối Tam Toàn Đan!

Vinh Kiệt đan sư lắc đầu, như cảm thán thành tích mình không tốt. Nhưng ánh mắt gã rõ ràng có chút đắc ý.

Có thể thấy, bốn khối Hỏa Sí Đan và bốn khối Tam Toàn Đan đã là thành tích rất tốt.

Cảnh Ngôn hỏi Khâu Phương đứng bên cạnh:

- Khâu Phương đan sư, điểm này tính thế nào? Điểm tối đa là bao nhiêu?

- Điểm?

- A, là thế này. Điểm dựa vào số lượng và phẩm chất đan dược quyết định. Điểm tối đa của một viên đan dược là mười điểm. Ví dụ một khối Hỏa Sí Đan nếu phẩm chất nhất đẳng thì được mười điểm. Cảnh Ngôn đan sư ngươi luyện chế được bảy khối Hỏa Sí Đan và tám khối Tam Toàn Đan, nếu phẩm chất chúng đều là nhất đẳng thì ngươi được tổng cộng một ngàn năm trăm điểm.

Khâu Phương giải thích cho Cảnh Ngôn hiểu:

- Lý luận thì điểm tối đa của phần thi này là một ngàn tám trăm điểm, cũng chính là luyện chế được chín khối Hỏa Sí Đan và chín khối Tam Toàn Đan. Nhưng không ai làm được điều đó! Ngay cả Hồ Đông Hạc là Đại Đan Vương cũng không thể làm được.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- A, ta hiểu rồi!

Ban nãy có đan sư nói đan sư Phương gia kia được bảy trăm bốn mươi điểm liền có thể bước vào top mười.

Mà điểm Cảnh Ngôn hắn…

Tuy Cảnh Ngôn không có xem Hỏa Sí Đan và Tam Toàn Đan mình luyện chế có phẩm chất gì nhưng hắn vẫn đoán được đại khái. Cảnh Ngôn tin tưởng một ngàn điểm hẳn thực dễ dàng.

Cảnh Ngôn lại liếc nhìn đan sư Phương gia kia một cái. Lát nữa đợi tên này nghe mình được hơn một ngàn điểm không biết có thấy xấu hổ hay không?

- Đan sư số ba trăm năm mươi, ba trăm hai mươi điểm!

- Đan sư số chín mươi hai, hai trăm năm mươi điểm!

Lão giả áo trắng không ngừng đọc số điểm của các đan sư lên. Tuy vậy lão đọc cũng không liên tục bởi vì việc chấm điểm và đọc điểm được tiến hành đồng thời với nhau. Các giám khảo quyết định điểm của một đan sư xong, lão giả áo trắng liền lập tức đọc nó lên.

Công việc chấm điểm gồm mười vị giám khảo cùng cho điểm đan dược của một đan sư luyện chế cho nên tốc độ tương đối chậm. Đan dược được một trăm lẻ một đan sư luyện ra cần tất cả cùng cho điểm.

Lão giả áo trắng lại đọc một số điểm:

- Đan sư số năm mươi sáu, năm trăm chín mươi điểm!

Vinh Kiệt nghe số điểm đó liền hơi biến sắc. Số năm mươi sáu đúng là bản thân gã.

Một đan sư quen biết Vinh Kiệt, cũng là người Đan Quốc cười nói:

- Vinh Kiệt đan sư, chúc mừng! Với số điểm ấy khả năng ngươi bước vào top hai mươi rất lớn! Vinh Kiệt đan sư, ngươi sắp được ghi tên vào bảng Đan Vương Tân Tú rồi!

Vinh Kiệt lắc đầu nói:

- Không dễ nói, hơi khó đây! Năm trăm chín mươi điểm phải xem may mắn!

Bằng kinh nghiệm Đại Hội Luyện Đan lần trước, năm trăm chín mươi điểm đúng là một ranh giới. may mắn có thể bước vào top hai mươi, xui xẻo thì có thể bị loại bỏ.

Số điểm được đọc lên, có người vui sướng, có người sầu. Nhất là những đan sư được ba trăm điểm, bốn trăm điểm. Bọn họ hầu như không có bất cứ hy vọng nào, sắc mặt bọn họ dễ nhìn mới là lạ.

- Đan sư số bảy mươi ba, năm trăm điểm!

Số bảy mươi ba chính là Khâu Phương!

Khâu Phương nghe số điểm ấy liền thở ra một hơi.

Khâu Phương biết với số điểm ấy bản thân không thể bước vào top hai mươi. Nhưng thành tích năm trăm điểm cũng khiến Khâu Phương vừa lòng!

Ít nhất không phải quá khó coi!

Phải biết, Khâu Phương chỉ là một đan sư ngũ giai, chưa hề thăng cấp tới lục giai. Nếu Khâu Phương có thể thăng cấp thành đan sư lục giai thì sáu bảy trăm điểm cũng không hề khó, có thể bước được vào top hai mươi.

Khâu Phương mới hơn năm mươi tuổi, trẻ hơn rất nhiều đan sư ở đây. Nếu Đại Hội Luyện Đan này tổ chức chậm lại mười năm thì Khâu Phương tham gia Đại Hội Luyện Đan có thể bước chân vào bảng Đan Vương Tân Tú.

Nhưng chuyện trên đời chính là thế, rất nhiều lúc không có sự công bằng gì. Chỉ có thể trách mình không đủ may mắn, không gặp phải thời gian tốt nhất.

Cảnh Ngôn cười an ủi Khâu Phương:

- Khâu Phương đan sư, thành tích đó cũng không sai.

Khâu Phương cũng cười nói:

- Cảnh Ngôn đan sư, ta cũng không thất vọng đâu. Nói thật, nếu không phải Cảnh Ngôn đan sư ngươi chỉ điểm đan đạo ta hai tháng khiến năng lực ta tăng lên không ít thì ta chắc chắn đã không được năm trăm điểm, nhiều nhất cũng cỡ bốn trăm thôi. Có thể được năm trăm điểm ta đã rất vừa lòng rồi.

- Ừ!

Cảnh Ngôn cũng nhận ra Khâu Phương đang nói thật lòng.

Trên quảng trường nơi cao nhất.

- Người này không tồi!

- Đúng vậy, đan sư này rất lợi hại. Chậc chậc, trong hộp ngọc này cư nhiên có chừng bảy khối Hỏa Sí Đan!

- Mau xem xem là đan sư số mấy.

- Để ta xem. Hử? Đan sư số một trăm bảy mươi tám? Là Vạn Lai đan sư?

- Là Vạn Lai! Không hổ là đan sư thiên tài của Vạn gia, lại có thể luyện chế ra được bảy khối Hỏa Sí Đan. A, Vạn Lệ đan sư, ngươi xem trước chút đi. Vạn Lai là thiên tài đan đạo Vạn gia ngươi mà!

Một giám khảo cười nhìn về phía nữ giám khảo duy nhất kia nói vậy.

Nữ giám khảo đó tên Vạn Lệ, đúng là thành viên đan đạo thế gia Vạn gia.

Vạn gia là một trong những đan đạo thế gia trên Thiên Nguyên đại lục được các đan sư công nhận. Trong gia tộc này, đan sư bát giai đều có vài vị. Những đan đạo thế gia khác so với Vạn gia vẫn còn kém một bậc.

Vạn gia cũng là một gia tộc có từ rất lâu đời. Nghe nói tại ban đầu, Vạn gia từng xuất hiện nhiều vị Đại Đan Vương.

Vạn Lệ nhẹ nhàng gật đầu:

- Vậy ta xem xem phẩm chất đan dược Vạn Lai luyện chế được!

Từ vẻ mặt có thể thấy tâm trạng Vạn Lệ hiện tại cũng rất tốt. Vạn Lai biểu hiện xuất chúng nàng cũng rất có mặt mũi.

- Năm khối phẩm chất nhất đẳng, hai khối phẩm chất nhị đẳng!

Rất nhanh, Vạn Lệ đã giám định xong phẩm chất đan dược kia, sau đó nàng nói tiếp:

- Chư vị, mọi người cũng xem một chút đi!

Mấy giám khảo khác cũng tới giám định một trận. Kết quả đúng như lời Vạn Lệ nói, năm khối phẩm chất nhất đẳng, hai khối phẩm chất nhị đẳng.

- Xem Tam Toàn Đan trong hộp ngọc thứ hai đi!

Các giám khảo mở hộp ngọc thứ hai của Vạn Lai ra.

Hết chương 547.

Chương 548. Điểm Của Cảnh Ngôn

Lại là bảy khối đan dược!

Số lượng Tam Toàn Đan trong hộp ngọc thứ hai của Vạn Lai giống hệt số lượng Hỏa Sí Đan trong hộp ngọc thứ nhất.

Không thể không nói năng lực luyện đan của đan sư tên Vạn Lai này quả thật vô cùng tốt. Trong vòng ba canh giờ gã luyện chế hai lô đan dược, mỗi một lô đều được bảy viên! Nhưng hai loại đan dược ấy lại là đan dược tứ giai và ngũ giai.

Loại thành tích ấy ngay cả một số đan sư cao cấp chỉ sợ cũng làm không được.

Giám khảo Vạn Lệ nhìn thấy số lượng đan dược trong hộp ngọc thứ hai thì càng mừng hơn. Nhưng Vạn Lệ cũng không biểu hiện quá bất ngờ gì. Hiển nhiên Vạn Lệ tương đối rõ ràng năng lực của Vạn Lai. Thành tích hiện tại của Vạn Lai hẳn coi như nằm trong dự đoán.

Mục tiêu Vạn Lai tham gia Đại Hội Luyện Đan lần này chính là được đến nguyên lực!

Một giám khảo tò mò hỏi:

- Vạn Lệ đan sư, Vạn Lai đan sư này của Vạn gia các ngươi sẽ không phải đã tấn chức thành đan sư cao cấp chứ?

Vạn Lệ cười cười nói:

- Bây giờ còn chưa! Vạn Lai hiện tại vẫn là đan sư lục giai nhưng bằng năng lực đan đạo của hắn thì muốn thăng cấp thành đan sư cao cấp hẳn không quá khó. Đợi Đại Hội Luyện

Đan này kết thúc, Vạn Lai có lẽ sẽ tìm cơ hội bước vào hàng ngũ đan sư cao cấp!

- Thật sự là thiên tài đan đạo!

- Phương gia chúng ta nếu có thiên tài như Vạn Lai thì tốt rồi!

Một người cười lớn nói:

- Ha ha… Vạn Lai là đan sư có hi vọng trở thành Đại Đan Vương. Sau khi Đại Hội Luyện Đan lần này kết thúc chỉ sợ Hồ Đông Hạc thành chủ sẽ thu Vạn Lai làm đệ tử thân truyền đi!

Ngữ khí của người đó như đang nói giỡn nhưng những giám khảo khác nghe vậy lại đều gật đầu. Những giám khảo có bối cảnh gia tộc thì đều lộ ra vẻ mặt hâm mộ.

Mọi người cũng biết Vạn Lai thật sự có cơ hội rất lớn trở thành đệ tử của thành chủ Đan Linh Chi Thành, Hồ Đông Hạc. Mà một khi Hồ Đông Hạc thu Vạn Lai làm đệ tử thì nếu tương lai không có gì bất ngờ xảy ra, Vạn Lai tuyệt đối có thể trở thành đan sư bát giai vô cùng xuất sắc!

Để trở thành Đại Đan Vương quá khó khăn nhưng nếu muốn trở thành đan sư bát giai thì chỉ cần Hồ Đông Hạc chỉ điểm và thiên phú đan đạo của Vạn Lai là không vấn đề gì.

Tôn Kỳ nói với Vạn Lệ:

- Vạn Lệ đan sư, vẫn để ngươi xem số Tam Toàn Đan đó trước đi!

Vạn Lệ cười đáp:

- Được!

Vạn Lệ nhanh chóng kiểm tra xong, mở miệng nói:

- Năm khối phẩm chất nhất đẳng, hai khối phẩm chất nhị đẳng!

Dựa vào quy tắc cho điểm thì điểm Vạn Lai đạt được từ hai lô đan dược kia đã chắc chắn vượt qua một ngàn.

Mười khối đan dược phẩm chất nhất đẳng chính là một ngàn điểm, thêm bốn khối đan dược phẩm chất nhị đẳng được hai trăm điểm nữa, tổng cộng Vạn Lai được một ngàn hai trăm điểm!

Những giám khảo khác cũng kiểm tra phẩm chất đan dược Vạn Lai luyện chế ra, sau đó một giám khảo nói:

- Xem ra tại phần thi này, Vạn Lai sẽ đạt giải nhất!

- Ừ, thứ nhất hẳn không có vấn đề. Một ngàn hai trăm điểm, chắc chẳng có đan sư nào vượt qua được số điểm ấy.

- Ta nhớ rõ đan sư có điểm cao nhất tại phần thi luyện đan ở Đại Hội Luyện Đan lần trước cũng mới hơn một ngàn điểm một chút, còn chưa tới một ngàn một trăm đâu!

Các giám khảo khác cũng đều gật đầu nói:

- Ừ, đúng là chưa đến một ngàn một trăm điểm!

- Đan sư số ba trăm, một ngàn hai trăm điểm!

Lão giả áo trắng đứng trên quảng trường nơi cao nhất báo ra số điểm của đan sư số ba trăm, cũng chính là Vạn Lai đan sư.

Xôn xao!

Quảng trường tầng tư ồ lên!

Quảng trường dưới chót cũng ồn ào nhốn nháo!

Điểm trước đó báo ra đều là mấy trăm điểm. Thấp thì hai ba trăm, cao cũng không vượt qua tám trăm nhưng hiện tại lại đột nhiên toát ra con số một ngàn hai trăm thì tạo ra oanh động cũng là điều tất nhiên.

Hơn mười vạn võ giả bên dưới quảng trường tầng chót đều nghị luận sôi nổi…

- Đan sư số ba trăm, đây không phải là Vạn Lai đan sư của Vạn gia sao?

- Đã sớm nghe nói năng lực đan đạo của Vạn Lai đan sư rất mạnh, hiện tại xem ra đồn đãi không giả. Vạn Lai quả thật vô cùng cường đại!

- Một ngàn hai trăm điểm? Chỉ sợ trong số các đan sư tham gia Đại Hội Luyện Đan lần này không ai có thể vượt qua được đi?

- Nghe nói tuổi Vạn Lai đan sư cũng không lớn, hình như mới cỡ sáu mươi thôi. Nhưng hình như Vạn Lai đan sư rất ít rời khỏi Vạn gia, mấy chục năm cũng lộ diện không được mấy lần!

- Đương nhiên rồi, đan sư như Vạn Lai đan sư tất nhiên phải dùng tất cả tinh lực tại mặt luyện đan, sao có thể xuất hiện khắp nơi chứ!

Trong lúc các võ giả nghị luận thì các giám khảo tiếp tục chấm điểm. Vì thành tích Vạn Lai quá cao khiến bọn họ cũng giảm hứng thú với đan dược các đan sư sau đó luyện chế rất nhiều.

Sau Vạn Lai rất nhanh liền xuất hiện một đan sư có thành tích trên chín trăm điểm nhưng cũng không gây náo động gì lắm.

Trên quảng trường tầng tư, rất nhiều đan sư đều vây quanh khen ngợi lấy lòng một vị đan sư.

Người này chính là Vạn Lai của Vạn gia.

Vạn Lai khẽ híp mắt, nhìn qua có vẻ trấn định rất nhiều. Khi có ai nói chuyện với gã Vạn Lai cũng khách khí đáp lại.

Tuy thái độ luôn có cảm giác xa cách nhưng biểu hiện cũng không cao ngạo khiến các đan sư khác càng thêm nhiệt tình hơn.

Cảnh Ngôn và Khâu Phương tự nhiên không có bu theo. Khâu Phương khẽ nói với Cảnh Ngôn:

- Vạn gia không hổ là thế gia đứng đầu đan đạo! Nếu không có Cảnh Ngôn đan sư ngươi thì Vạn Lai rất có thể đạt được thứ nhất ở Đại Hội Luyện Đan này đấy.

Ánh mắt Khâu Phương lóe sáng:

- Đáng tiếc, có Cảnh Ngôn đan sư ngươi đây nên Vạn Lai chắc chắn không chiếm được danh hiệu đệ nhất rồi!

Cảnh Ngôn cười tùy ý nói:

- Ha ha, đợi điểm công bố rồi nói sau. Ta cũng không xác định mình được bao nhiêu điểm. Có lẽ, người đứng đầu chính là Vạn Lai!

Trên quảng trưởng nơi cao nhất, các giám khảo lại mở một hộp ngọc ra. Giám khảo mở hộp ấy liền thét lên một tiếng đầy kinh hãi:

- Bảy khối đan dược? Lại là bảy khối?

Một lô đan dược thành đan bảy khối hiển nhiên cũng không dễ thấy. Các giám khảo đã chấm điểm của bảy tám mươi vị đan sư nhưng trong hộp ngọc của các đan sư ấy chỉ có mỗi mình Vạn Lai là được bảy viên đan dược.

Hiện tại, lại xuất hiện thêm một lô được bảy viên đan dược nữa!

- A?

- Là ai?

Ánh mắt những giám khảo khác đều sáng ngời, lập tức khơi dậy hứng thú.

Giám khảo kia nhìn thoáng qua thẻ bài ghi số báo danh sau đó liền choáng váng, trợn lớn mắt, sợ hãi hô:

- Số sáu mươi sáu? Cảnh Ngôn đan sư đến từ Lam Khúc quận kia?

- Số sáu mươi sáu?

Mấy vị giám khảo lập tức đều xúm lại nhìn thẻ bài ghi số trên tay giám khảo kia. Trên đó đúng là số sáu mươi sáu.

- Cảnh Ngôn đan sư này quả thật đủ lợi hại! Hai phần thi đầu hắn đều được điểm tối đa, ở phần thi thứ ba biểu hiện của hắn vậy mà cũng mạnh mẽ như thế? Hơn nữa, Cảnh Ngôn kia dùng thời gian có nửa canh giờ đã chấm dứt việc luyện đan!

Các giám khảo còn nhớ cảnh tượng Cảnh Ngôn luyện đan ban nãy…

- Đúng vậy! Trước đó khi ta thấy hắn đem đan dược lô đầu tiên bỏ vào hộp ngọc còn nghĩ rằng sẽ tán loạn một phần. Ai ngờ bảy khối đan dược đều thành đan!

Hết chương 548.

Chương 549. Số Điểm Kinh Người

Một giám khảo giục:

- Mau xem phẩm chất của Hỏa Sí Đan!

Tôn Kỳ nói:

- Ta xem trước đi!

Tiếp đó, Tôn Kỳ tùy tay đem tất cả số đan dược trong hộp ngọc ra, cẩn thận giám định.

- Nhất đẳng!

- Nhất đẳng! Vẫn là nhất đẳng!

…

Tôn Kỳ giám định xong bảy khối đan dược, nói:

- Bảy khối đan dược, phẩm chất đều là nhất đẳng!

Những giám khảo khác nghe vậy đều đờ ra. Bọn họ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tôn Kỳ và bảy khối Hỏa Sí Đan kia trên tay y.

Ban nãy, khi Cảnh Ngôn luyện chế đan dược bọn họ đều nhìn thấy rất rõ, thời gian Cảnh Ngôn luyện chế Hỏa Sí Đan và Tam Toàn Đan đều tốn chừng một nén nhang! Nói cách khác, Cảnh Ngôn dùng thời gian một nén nhang luyện chế ra bảy khối Hỏa Sí Đan phẩm chất nhất đẳng!

Này nghe qua thật hơi khó tin được!

Nhưng kết quả do Tôn Kỳ đan sư tự mình kiểm tra không có khả năng sai lầm, bọn họ đều rất rõ điều đó. Uy vọng của

Tôn Kỳ đan sư tại Thiên Nguyên đại lục vô cùng cao. Trong mười vị giám khảo ở đây, uy vọng của Tôn Kỳ cao nhất.

Vạn Lệ hơi sửng sốt liền giật mình mở miệng nói:

- Điều này sao có thể được?

Tôn Kỳ đưa Hỏa Sí Đan trong tay cho những giám khảo khác:

- Các ngươi cũng xem đi!

Kết quả hiển nhiên đúng y Tôn Kỳ đan sư nói. Phẩm chất Hỏa Sí Đan do Cảnh Ngôn luyện chế ra quả thật đều là nhất đẳng, không sai!

- Người này muốn nghịch thiên!

- Đúng vậy! Ta cũng không biết nên nói thế nào nữa! Ai, tại sao ta có cảm giác lạ, Cảnh Ngôn này thật sự chỉ có hai mươi ba tuổi sao? Hắn rốt cục học tập luyện đan như thế nào?

- Bảy khối Hỏa Sí Đan phẩm chất nhất đẳng, đây là bảy trăm điểm rồi! Này… Này…

Ban nãy ai cũng cho rằng Vạn Lai đan sư được một ngàn hai trăm điểm chắc chắn đoạt được danh hiệu đệ nhất phần thi này. Ai ngờ, Cảnh Ngôn đan sư lợi hại hơn.

Một lô đan dược được bảy trăm điểm!

Nói cách khác, Tam Toàn Đan Cảnh Ngôn luyện chế chỉ cần được năm trăm điểm liền có thể vượt qua Vạn Lai đan sư.

Một giám khảo nói:

- Chúng ta còn chờ cái gì? Nhìn coi Tam Toàn Đan Cảnh Ngôn đan sư luyện chế thế nào đi!

Lúc này Tôn Kỳ đan sư tự mình mở hộp ngọc thứ hai của Cảnh Ngôn ra. Tám khối đan dược mượt mà sáng bóng lẳng lặng nằm bên trong.

Ngay cả Tôn Kỳ cũng đều trợn mắt há hốc mồm, khẽ nuốt khan mấy cái, nói:

- Tám… Tám khối?

Vạn Lệ nói:

- Tôn huynh, xem phẩm chất của tám khối Tam Toàn Đan này đi!

Tôn Kỳ khẽ lắc đầu nói:

- Mọi người cùng xem đi!

Các giám khảo cùng bắt đầu giám định…

- Khối này là nhất đẳng!

- Ừ, khối trong tay ta phẩm chất cũng là nhất đẳng!

- Cũng là nhất đẳng!

…

Rất nhanh, tám khối đan dược đều được giám định xong, toàn bộ đều là nhất đẳng.

Tám khối Tam Toàn Đan, tám trăm điểm. Cộng với bảy trăm điểm ban nãy, tổng cộng là một ngàn năm trăm điểm!

Điểm tối đa của hai lô đan dược là một ngàn tám trăm điểm, nhưng đó là điểm tối đa chỉ tồn tại ở mặt lí luận. Tất cả mọi người rõ ràng, ngay cả Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc tự mình ra tay cũng không thể được điểm tối đa.

Có lẽ chỉ có đan thần nắm giữ cảnh giới đan đạo cao nhất trong điển tịch thượng cổ mới có thể được điểm tối đa!

Mà đan thần cơ bản là không tồn tại ở Thiên Nguyên đại lục. Mọi người cũng thông qua điển tịch thượng cổ mới biết đến đan sư giống như thần kia. Nghe nói đan thần có thể luyện

chế được đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Một loại đan dược nghịch thiên có thể khiến quy luật thiên địa xuất hiện.

Hai lô đan dược được một ngàn năm trăm điểm, này đã xem như…

Mười vị giám khảo không khỏi thầm nghĩ, ngay cả bọn họ ra tay luyện chế hai lô đan dược ấy chỉ sợ cũng không được đến một ngàn năm trăm điểm như Cảnh Ngôn.

Thường Huyễn nhìn Hồ Đông Hạc!

Hồ Đông Hạc cũng nhìn về phía Thường Huyễn, ngữ khí hơi thổn thức:

- Xem ra ta cũng xem nhầm rồi! Cảnh Ngôn đan sư chỉ có hai mươi ba tuổi nên ta nghĩ năng lực luyện đan của hắn không thể so với các đan sư khác. Ai ngờ…

Hồ Đông Hạc quả thật cho rằng biểu hiện của Cảnh Ngôn tại vòng ba sẽ không quá xuất sắc.

Tuy Cảnh Ngôn có thể là đệ tử của Đại Đan Vương nhưng Cảnh Ngôn lại quá trẻ mà luyện đan lại cần thời gian tích lũy, tăng thêm năng lực bản thân. Dù cho có Đại Đan Vương dạy dỗ, nếu muốn luyện ra năng lực luyện đan rất mạnh trong vòng mười năm quả thật là điều không thể.

Nhưng kết quả hiện tại lại chứng minh ý tưởng khi ấy của Hồ Đông Hạc là sai lầm!

Thường Huyễn uyển chuyển hỏi:

- Hồ Đông Hạc thành chủ, đợi Đại Hội Luyện Đan kết thúc ta muốn nói chuyện với Cảnh Ngôn đan sư, có được không?

Với thân phận Thường Huyễn cho dù không thương lượng với Hồ Đông Hạc cũng có thể đi nói chuyện với Cảnh Ngôn. Nhưng Thường Huyễn vì tỏ vẻ tôn trọng Hồ Đông Hạc nên vẫn thỉnh cầu Hồ Đông Hạc cho phép. Dù sao Đại Hội Luyện

Đan là Đan Quốc chủ đạo, ở đây Hồ Đông Hạc mới là chủ nhân!

Hồ Đông Hạc liền gật đầu đồng ý:

- Đương nhiên có thể!

Thường Huyễn cười nói:

- Ha ha, ta thật sự càng ngày càng mong đợi. Ban nãy ta còn không cho rằng Cảnh Ngôn đan sư có thể bước vào bảng Đan Vương Tân Tú nhưng hiện tại ta cảm thấy Cảnh Ngôn đan sư rất có thể đạt vị trí đầu ở Đại Hội Luyện Đan đấy!

Hồ Đông Hạc híp mắt nhìn Cảnh Ngôn đang đứng trên quảng trường tầng tư, nói:

- Thường Huyễn sứ giả, không riêng ngươi nghĩ vậy, ta bây giờ cũng nghĩ thế! Có lẽ, chỉ có mình Vạn Lai đan sư mới có thể so sánh với tên nhóc Cảnh Ngôn này!

Lúc này, lão giả áo trắng ho nhẹ hai tiếng:

- Đan sư số sáu mươi sáu…

Lão giả áo trắng cố ý kéo dài.

Lúc này, vẻ mặt Cảnh Ngôn hơi đổi, ánh mắt cũng nhìn về phía lão giả đứng trên cao kia. Số sáu mươi sáu chính là bản thân Cảnh Ngôn, hiển nhiên điểm của hắn đã có.

Sắc mặt Khâu Phương đứng cạnh Cảnh Ngôn cũng hơi nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía quảng trường nơi cao nhất. Khâu Phương cũng tò mò, Cảnh Ngôn đan sư có thể được đến bao nhiêu điểm đây?

Quảng trường dưới chót cũng lập tức trở nên an tĩnh.

Lúc lão giả áo trắng thông báo điểm của đa số đan sư ban nãy bọn họ cũng không hề an tĩnh lắng nghe. Nhưng vì biểu hiện của Cảnh Ngôn ở hai phần thi trước quá chói mắt nên

trong thâm tâm bọn họ cũng đều chờ mong, muốn biết năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn như thế nào.

Bạch Lan nhìn Thanh Như, khóe miệng nở nụ cười quỷ di:

- Thanh Như hội trưởng, điểm của Cảnh Ngôn Ưu Hải Thương Hội các ngươi có rồi kia!

Vẻ mặt của hội trưởng Long Tường Thương Hội, Đông Nhật Thương Hội, Hắc Nha Thương Hội cũng đều trở nên nghiêm túc. Bọn họ nhìn về phía quảng trường nơi cao nhất, đợi lão giả đọc điểm Cảnh Ngôn lên.

- Điểm của đan sư số sáu mươi sáu này, ừ…

Lão giả áo trắng giống như cố ý muốn treo khẩu vị người khác.

- Xảy ra chuyện gì?

Có người khẽ nói:

- Ban nãy đọc điểm đan sư đều rất nhanh, tại sao lúc này lại kéo kéo chậm chậm như thế?

Ánh mắt Bạch Lan sáng ngời:

- Thanh Như hội trưởng, Cảnh Ngôn đan sư của Ưu Hải Thương Hội các ngươi sẽ không phải điểm quá thấp cho nên người ta cũng ngại đọc ra? Chẳng lẽ là không điểm?

Khả năng Bạch Lan nói xảy ra cũng rất lớn. Cảnh Ngôn luyện hai lô đan dược chỉ trong vòng nửa canh giờ, luyện xong trong thời gian ngắn như thế quả thực có thể thất bại hoàn toàn.

Hết chương 549.

Chương 550. Lại Là Đệ Nhất!

Nếu Cảnh Ngôn thật sự được không điểm như vậy chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng cực lớn cho Ưu Hải Thương Hội, cũng sẽ xóa bỏ đa số danh vọng Ưu Hải Thương Hội tăng lên do Cảnh Ngôn được điểm tối đa ở hai vòng thi đầu.

Nghĩ vậy Bạch Lan càng hưng phấn hơn, ý khiêu khích trong ánh mắt cũng càng ngày càng rõ ràng.

- Cảnh Ngôn đan sư sẽ không thật sự bị không điểm chứ?

- Quả thật có thể như thế! Tốc độ luyện đan của hắn quá nhanh, cũng quá tùy ý nên bị không điểm ta cũng không bất ngờ gì!

- Ban nãy ta còn muốn hợp tác buôn bán với Ưu Hải Thương Hội, hiện tại…

Rất nhiều người đều bắt đầu lắc đầu.

Lão giả áo trắng rốt cục cũng hô lên vài chữ:

- Một ngàn năm trăm điểm!

Đúng vậy, mấy chữ kia lão giả hô to ra tiếng.

Ban nãy, lúc đọc điểm lão giả áo trắng đều thúc giục nguyên khí khiến thanh âm vang khắp toàn bộ quảng trường. Nhưng lúc này lão giả hô lớn những chữ kia cũng dùng nguyên khí!

Toàn bộ quảng trường đều trở nên yên tĩnh!

Trên quảng trường tầng tư, đám người Vinh Kiệt cùng với đan sư Phương gia ban nãy còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn Cảnh Ngôn thì giờ sau khi nghe được điểm của hắn liền lập tức trắng mặt.

Khâu Phương kích động nói:

- Một ngàn năm trăm điểm? Thật sự là một ngàn năm trăm điểm!

Ánh mắt Khâu Phương nhìn về phía Cảnh Ngôn đã tràn đầy sùng bái.

Tuy tuổi Khâu Phương lớn hơn Cảnh Ngôn rất nhiều nhưng tại mặt đan đạo cũng không so tuổi.

Giống như võ đạo, đan đạo cũng tuân theo quy tắc kẻ mạnh đứng trước. Năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn hơn Khâu Phương cả mười con phố. Khâu Phương thậm chí cảm thấy năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn còn mạnh hơn sư phụ Tây Mang của mình rất nhiều.

Cảnh Ngôn lúc này lại rất lạnh nhạt.

Tuy Cảnh Ngôn không kiểm tra đan dược mình chuyện chế ra nhưng đến trình độ như hắn số lượng, phẩm chất đan dược trong mỗi lô mình luyện ra Cảnh Ngôn vẫn có thể cảm giác đại khái được.

Cho nên dù Cảnh Ngôn không kiểm tra Cảnh Ngôn cũng biết mình hẳn sẽ được một ngàn năm trăm điểm. Cho dù có lệch thì cũng không ít hơn một ngàn bốn trăm điểm!

Thanh Như cười nói:

- Bạch Lan hội trưởng! Năng lực của Cảnh Ngôn đan sư ngươi thật sự không thể đo lường. Còn có, Cảnh Ngôn đan sư cũng không phải đan sư của Ưu Hải Thương Hội chúng ta. Ưu Hải Thương Hội chúng ta rất mong Cảnh Ngôn đan sư có thể

gia nhập thương hội. Thiên tài đan đạo như Cảnh Ngôn đan sư ai không muốn kết làm bằng hữu chứ? A, đúng rồi, Bạch Lan hội trưởng chắc là ngoại lệ. Lúc trước Cảnh Ngôn đan sư tới muốn đại biểu Kim Tước Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan nhưng Bạch Lan hội trưởng ngươi lại không đồng ý!

Thanh Như nói thật lạnh nhạt tùy ý nhưng lại rất xảo quyệt. Bạch Lan nghe Thanh Như nói thế sắc mặt liền tái mét.

Bạch Lan nhìn bốn phía, quả nhiên thấy rất nhiều ánh mắt nhìn mình giống như đang nhìn một tên ngốc vậy!

Cảnh Ngôn không những được điểm tối đa ở hai phần thi đầu mà ngay cả phần thi luyện đan cũng khó ai sánh bằng. Thiên tài đan đạo như thế Kim Tước Thương Hội của lão lại chặn lại ngoài cửa.

Bạch Lan là hội trưởng, không ngu ngốc thì là cái gì?

Bạch Lan rất muốn biện bạch vào câu nhưng cuối cùng cũng không biết nên nói gì. Bây giờ dường như nói càng nhiều sai lại càng nhiều.

Bạch Lan dường như đã đoán trước được mình từ lúc này sẽ thành trò cười cho cả Thiên Nguyên đại lục.

Đúng vậy!

Sau khi chuyện này truyền ra Bạch Lan lão chắc chắn sẽ bị vô số người giễu cợt. Trong một thời gian rất dài về sau, Bạch Lan lão đều là trò cười cho người ta. Hơn nữa, còn chắc chắn không chỉ trong mỗi Đan Quốc.

Võ giả tham gia Đại Hội Luyện Đan đều đến từ khắp Thiên Nguyên đại lục. Sau khi họ rời đi chắc chắn sẽ đề cập chuyện này cho người khác nghe.

Kim Tước Thương Hội của lão chỉ đồng ý cho Cảnh Ngôn đan sư thù lao mười vạn linh thạch để làm đại biểu cho Kim Tước Thương Hội tham gia Đại Hội Luyện Đan, thật sự là có mắt không tròng!

Bạch Lan ngậm chặt miệng, không nói một lời. Nhưng sắc mặt Bạch Lan lại vô cùng khó coi. Những trị sự của Kim Tước Thương Hội cũng đều thành thật.

Ban nãy nhảy vui cỡ nào, bây giờ chết thảm bấy nhiêu!

Bọn họ cũng đều biết, Kim Tước Thương Hội gặp phiền toái lớn! Chuyện này truyền ra lại còn có ai đồng ý buôn bán với Kim Tước Thương Hội nữa chứ?

Ai chấp nhận buôn bán với đồ ngu ngốc chứ?

Nhưng cũng do chính bọn họ tìm đường chết mà thôi!

Nếu ban đầu bọn họ thành thật không nói gì thì có lẽ sẽ chẳng mấy ai biết Cảnh Ngôn từng đi Kim Tước Thương Hội. Cũng không mấy ai biết Kim Tước Thương Hội bọn họ chỉ muốn dùng mười vạn linh thạch để mời Cảnh Ngôn làm đại biểu tham gia Đại Hội Luyện Đan!

Nhưng bây giờ, tất cả đều chậm.

Ánh mắt các đan sư trên quảng trường tầng tư đều dừng trên người Cảnh Ngôn. Ngay cả Vạn Lai vẫn luôn lạnh nhạt thờ ơ kia cũng hiện ra vẻ mặt cực kì khó chịu. Trong đôi mắt Vạn Lai hiện lên một tia tức giận.

Cảnh Ngôn đạt được điểm tối đa ở hai phần thi đầu tiên khi trước dù Vạn Lai hơi thấy không thoải mái nhưng cũng không quá để ý. Dù sao một đan sư có mạnh hay không cũng không phải dựa vào nhận biết linh thảo và đan dược mà cần xem năng lực luyện đan của đan sư đó như thế nào.

Vạn Lai rất tự tin năng lực luyện đan của mình. Vạn Lai cảm thấy trong phần thi thứ ba này tuyệt đối không có ai có thể chống lại mình. Ai ngờ năng lực luyện đan của tên đan sư Cảnh Ngôn kia lại không kém Vạn Lai gã, thậm chí còn mạnh hơn.

Hơn nữa tên Cảnh Ngôn này còn dùng đan lô do Đan Quốc cung cấp cũng chưa dùng đan lô chuyên dụng của chính hắn.

Thời gian này chỉ cần đầu óc không có vấn đề đều tuyệt đối sẽ không cho rằng Cảnh Ngôn không có đan lô riêng. Năng lực luyện đan như thế sao có thể không có một cái đan lô cho được?

Đã có đan lô chuyên dụng lại dùng đan lô Đan Quốc cung cấp, này đại biểu điều gì?

Mọi người cũng biết ý nghĩa trong đó!

Cảnh Ngôn căn bản không quá để ý những đối thủ như bọn họ. Hoặc nói, Cảnh Ngôn vô cùng tự tin năng lực của ban thân mình.

Nhưng việc này bọn họ lại trách lầm Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn rất muốn dùng đan lô của mình nhưng Cảnh Ngôn dám lấy Càn Khôn đan lô ra dùng sao? Một khi bị nhận ra, với tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh cao của hắn có thể bảo vệ được Càn Khôn đan lô chắc?

Cảnh Ngôn rất rõ sự cường đại của Càn Khôn đan lô. Trên toàn Thiên Nguyên đại lục chỉ sợ không tìm thấy được một đan lô nào có thể sánh với Càn Khôn đan lô.

Thời gian lại qua một lát, điểm một trăm lẻ một đan sư đều được công bố.

Cảnh Ngôn được một ngàn năm trăm điểm hoàn toàn xứng đáng chiếm vị trí số một. Vạn Lai được một ngàn hai trăm

điểm, đứng vị trí số hai. Một đan sư được hơn chín trăm điểm đứng vị trí số ba.

Tình huống bị không điểm cũng không xuất hiện ở Đại Hội Luyện Đan này.

Điểm đan sư thấp nhất cũng gần được hai trăm. Còn có mấy đan sư chưa luyện chế xong Tam Toàn Đan điểm cũng hơi thấp, đều từ hai trăm đến ba trăm.

Lão giả áo trắng lại nói tiếp:

- Các đan sư, bây giờ điểm của các vị đều đã có, hai mươi người đứng đầu cũng đã có. Hiện tại, ta đọc số báo danh của hai mươi đan sư được bước vào giai đoạn thứ hai của phần thi này, cũng là trận chung kết cuối cùng.

Những đan sư có thứ tự đứng sau hai mươi chỉ có thể được thưởng một chút linh thạch cực phẩm. Hai mươi đan sư đứng đầu sẽ tiếp tục tỉ thí luyện đan chọn ra thứ tự cuối cùng, tranh đoạt phần thường khiến người vô cùng đỏ mắt kia.

Lão giả áo trắng nhanh chóng đọc ra hai mươi con số. Hai mươi đan sư tương ứng cũng sẽ được bước vào bảng Đan Vương Tân Tú, được người trên toàn Thiên Nguyên đại lục biết rõ.

Hết chương 550.

Chương 551. Trận Chung Kết

Trận chung kết Đại Hội Luyện Đan hơi khác phần tỉ thí trước.

Phần thi trước đều công khai, bị mọi người quan sát mà trận chung kết lại tương đối phong bế.

Hai mươi đan sư bước vào trận chung kết đi theo lão giả áo trắng bước vào một nơi đặc biệt của Đan Linh Chi Thành.

Nơi này chính là đan đường của Đan Linh Chi Thành. Trong số đan dược hi hữu đang lưu thông trên Thiên Nguyên đại lục có ít nhất một phần ba được luyện chế ở đây.

Đan đường cũng là trung tâm của Đan Linh Chi Thành. Nó cũng là nơi trung tâm của Đan Quốc. Tình hình chung đan đường luôn được phong tỏa, người ngoài không được bước vào. Nhưng trận chung kết mỗi lần Đại Hội Luyện Đan đều sẽ được diễn ra ở đây.

Lúc này số người bước vào đan đường cũng không nhiều, Ngoại trừ đan sư muốn tham gia trận chung kết ra cũng chỉ có Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc, Thường Huyễn sứ giả cùng với mười vị giám khảo và lão giả áo trắng chủ trì Đại Hội Luyện Đan.

Trên đường tới đây lão giả áo trắng đã giảng giải đại khái quy tắc của trận chung kết cho mọi người nghe.

Trân chung kết này theo chế độ đối đầu loại bỏ trực tiếp. Các đan sư chia làm từng cặp tỉ thí với nhau thông qua rút thăm.

Có thể nói thứ tự xếp hạng ở phần này không chỉ cần thực lực mà còn cần sự may mắn nhất định. Đương nhiên nếu thực lực ngươi có thể áp đào toàn bộ đan sư khác thì ngươi cũng chẳng cần may mắn.

Lão giả áo trắng cười nhìn đám người Cảnh Ngôn nói:

- Các vị đan sư, các ngươi còn không rõ chỗ nào không? Nếu đều đã rõ, không có thắc mắc gì thì trận chung kết hiện tại sẽ bắt đầu!

Không ai lên tiếng.

- Tốt lắm, trận chung kết hiện tại bắt đầu!

Lão giả áo trắng nói tiếp:

- Tiến hành rút thăm! Các ngươi sẽ lần lượt rút một cái thăm đánh số từ một đến hai mươi. Vòng thi thứ nhất, số một với số hai, số ba với số bốn, cứ vậy mà tính! Thứ tự xếp hạng từ số mười một đến số hai mươi sẽ không xếp cụ thể!

Mười người đúng đầu mới được xếp thứ tự chính thức, mười một đến hai mươi lại không.

Việc rút thăm cũng giống như lấy số báo danh ban đầu kia nhưng lúc này chỉ có hai mươi đan sư rút thăm. Thời gian chưa qua một chén trà nhỏ việc rút thăm liền xong.

Cảnh Ngôn rút được số bảy. Dựa theo quy tắc Cảnh Ngôn sẽ ti thí luyện đan với số tám. Đánh bại đối thủ, loại đối phương đi sẽ bước vào được top mười của trận chung kết.

Top mười được thưởng nhiều hơn mười người còn lại nhiều lắm.

Cảnh Ngôn đang đánh giá những đan sư khác liền nghe thấy tiếng la:

- Ai là số bảy?

- Đan sư rút được số bảy mau lên tiếng!

Người đang kêu la kia đúng là đan sư Phương gia châm chọc Cảnh Ngôn lúc trước. Đối phương lúc ấy nhìn Cảnh Ngôn không vừa mắt. Nhưng Cảnh Ngôn khi đó lại không so đo với gã.

Cảnh Ngôn nói lớn:

- Ta là số bảy!

- Ngươi?

Đan sư Phương gia nghe Cảnh Ngôn nói vậy hơi sửng sốt rồi thay đổi sắc mặt.

Trước lúc điểm phần thi đầu của vòng thi luyện đan được công bố, đan sư Phương gia quả thật không đem Cảnh Ngôn để vào mắt. Nhưng sau khi biết điểm của Cảnh Ngôn thì dù ngu như heo gã cũng biết thực lực luyện đan của Cảnh Ngôn chắc chắn rất mạnh.

Đan sư Phương gia hiển nhiên không quá nguyện ý đối đầu với Cảnh Ngôn nên sắc mặt gã có hơi đen lại.

Ánh mắt đa số đan sư chung quanh khi nhìn đan sư Phương gia đều có chút vui sướng khi người gặp họa. Nhân duyên của đan sư Phương gia hiển nhiên không quá tốt, có lẽ có liên quan tới việc gã trắng trợn không coi ai ra gì cho nên khi biết đối thủ của gã là Cảnh Ngôn mấy người kia mới tính ngồi xem kịch vui.

Lão giả áo trắng lại mở miệng nói:

- Số một tỉ thí số hai, số ba tỉ thí số bốn, cứ vậy tính. Bây giờ các ngươi có thể viết tên các loại tài liệu mình cần.

Đan dược luyện chế ở trận chung kết cũng không có quy định cụ thể. Nói cách khác các đan sư có thể lựa chọn luyện

chế loại đan dược nào và Đan Quốc sẽ cung cấp tài liệu tương ứng để luyện chế loại đan dược đó.

Ngươi có thể lựa chọn luyện chế đan dược nhất giai cũng có thể luyện chế đan dược lục giai. Thậm chí chỉ cần ngươi đủ năng lực thì cũng có thể chọn luyện chế đan dược cao cấp.

Trong trận chung kết, điều duy nhất đan sư cần làm là cố gắng hết sức luyện chế ra đan dược có giá trị cao, đánh bại đối thủ.

Thành tích trận chung kết chính là xem giá trị tổng thể của đan dược, cũng không phải cho điểm.

Nói cách khác, hai đan sư tỷ thí với nhau nếu một người luyện chế ra đan dược giá trị một trăm vạn linh thạch, người kia luyện chế ra đan dược giá trị một trăm mười vạn linh thạch thì đan sư luyện chế ra đan dược trị giá một trăm mười vạn linh thạch kia chiến thắng.

Công việc của các giám khảo chính là phán đoán giá trị cụ thể của đan dược.

Các giám khảo đều là những đan sư cực kì hiểu biết đan dược cho nên cơ bản sẽ không xuất hiện trường hợp phán đoán sai lệch. Hơn nữa còn có Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc ở đây, cho dù xuất hiện loại đan dược nào các giám khảo phán định không được thì Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc sẽ ra mặt phán định.

Sau đó, các đan sư bắt đầu viết tên các tài liệu mình cần. Cảnh Ngôn cũng như vậy, hắn viết tên các loại linh thảo cần dùng để luyện chế một loại đan dược ra trên giấy.

Sau khi nộp tờ giấy viết tên tài liệu lên, rất nhanh liền có nhân viên công tác đưa toàn bộ linh thảo các đan sư yêu cầu tới.

Các đan sư dựa theo trình tự đối chiến mà bị phân ra.

- Tốt lắm, vòng tỉ thí đầu tiên bắt đầu, thời gian là một canh giờ!

Lão giả áo trắng tuyên bố vòng tỉ thí thứ nhất bắt đầu.

Đan sư Phương gia liếc Cảnh Ngôn một cái, lạnh lùng nói:

- Hừ, muốn đánh bại ta, cũng không phải dễ dàng như vậy! Ta ngược lại muốn xem thử ngươi đến cùng mạnh cỡ nào!

Gã quả thật rất kiêng kị Cảnh Ngôn, nhưng trong lòng gã vẫn chưa buông tha hy vọng.

Bởi vì luyện đan trước đó chỉ luyện chế đan dược tứ giai, ngũ giai. Năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn rất mạnh nhưng chưa chắc có thể luyện tốt đan dược lục giai.

Nếu Cảnh Ngôn luyện chế đan dược lục giai chất lượng tốt số lượng ít thì gã có cơ hội đánh bại Cảnh Ngôn rất lớn.

Đan dược đan sư Phương gia chọn luyện chế đúng là một loại đan dược lục giai.

Giá trị đan dược lục giai hiển nhiên cao hơn đan dược ngũ giai rất nhiều. Nếu Cảnh Ngôn chọn luyện chế đan dược ngũ giai thì dù phẩm chất tốt, số lượng nhiều một chút cuối cùng giá trị cũng có thể không bằng đan dược lục giai đan sư Phương gia luyện chế.

Cảnh Ngôn nghe đối phương nói vậy liền cười lạnh đáp:

- Đánh bại ngươi quả thật không phải việc khó gì!

Sự khinh miệt của Cảnh Ngôn ai đều có thể thấy được.

Sự thật cũng đúng vậy!

Theo Cảnh Ngôn thấy, đan sư Phương gia căn bản không tạo ra bao nhiêu uy hiếp với mình. Muốn nói uy hiếp chỉ sợ trong hai mươi đan sư ở đây cũng chỉ có mỗi đan sư Vạn gia kia có thể hơi khiến Cảnh Ngôn cảnh giác một chút thôi.

Vạn Lai đan sư của Vạn gia đạt được một ngàn hai trăm điểm ở phần thi luyện đan trước đó.

Cảnh Ngôn không xác định người này có ẩn giấu thực lực hay không.

- Ngươi…

Đan sư Phương gia nghe giọng điệu Cảnh Ngôn khinh thường như thế lập tức muốn nổi giận.

Lão giả áo trắng vào lúc này khẽ quát:

- Im lặng!

Nghe lão giả quát, đan sư Phương gia không dám lên tiếng nữa. Gã bắt đầu tiến hành luyện chế đan dược.

Hết chương 551.

Chương 552. Không Thích Hợp

Hai mươi vị đan sư đều tập trung tinh thần luyện chế đan dược của mình.

Các giám khảo cũng xem xét cẩn thận động tác của bọn họ. Nhưng bọn họ nhìn không thấy linh thảo các đan sư đang sử dụng.

Các giám khảo cũng khẽ nói chuyện với nhau:

- Phương huynh, đan sư kia của Phương gia ngươi lại đụng phải Cảnh Ngôn ở vòng một! Ai, vận khí hơi không tốt rồi!

Phương gia là đan đạo thế gia ở Thiên Nguyên đại lục, hầu như mỗi lần Đại Hội Luyện Đan tổ chức đều có đan sư Phương gia đảm nhiệm chức vị giám khảo. Lúc này sắc mặt vị giám khảo Phương gia kia cũng không được dễ coi cho lắm.

Biểu hiện của Cảnh Ngôn trước đó thật sự quá kinh người. Lão cũng biết đan sư gia tộc mình có thể bị loại ngay từ vòng đầu.

Có giám khảo cười khẽ nói:

- Phương Xích đan sư cũng chưa chắc sẽ bị đào thải. Cảnh Ngôn đan sư kia chưa chắc là đan sư lục giai mà!

Giám khảo Phương gia lắc đầu đáp:

- Không dám chắc được! Xem đi, nếu Phương Xích bị loại ngay từ vòng đầu thì cũng chỉ có thể trách hắn xui xẻo thôi. Nếu không phải đụng tới Cảnh Ngôn hoặc Vạn Lai, Phương Xích có hy vọng rất lớn bước vào top mười.

Các giám khảo khác cũng đều gật đầu theo.

Năng lực Phương Xích quả thật không tồi, mọi người cũng đều thấy.

Hai mươi đan sư bước vào trận chung kết có sáu người là đệ tử đan đạo thế gia, có sáu người là đan sư Đan Quốc, có năm người là đại biểu cho thương hội cùng với ba người là tán nhân.

Đan dược Cảnh Ngôn luyện chế cũng là đan dược lục giai.

Trong trận chung kết tuy có thể lựa chọn luyện chế đan dược cấp thấp nhưng đan sư bước vào được trận chung kết đều là đan sư lục giai. Nếu như Cảnh Ngôn chọn một đan dược cấp thấp thì rất có thể sẽ bị loại mất.

Cho nên Cảnh Ngôn không cần nhìn linh thảo trước mặt các đan sư khác cũng có thể xác định đan dược hai mươi đan sư luyện chế hẳn đều là đan dược lục giai.

Ai cũng không muốn bị loại ngay từ vòng đầu!

Đan dược lục giai Cảnh Ngôn luyện chế tên là Tử Khí Đan, coi như một loại đan dược tương đối thông thường, rất nhiều đan sư lục giai đều có thể luyện chế. Nhưng giá trị của Tử Khí Đan vẫn rất trân quý bởi vì trong số linh thảo cần để luyện chế Tử Khí Đan có vài loại hơi hiếm có, giá trị cũng cực cao.

Thời gian ước chừng qua hơn một nén nhang, Cảnh Ngôn liền chấm dứt luyện đan. Sau đó Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng xuống nhắm mắt dưỡng thần, không nhìn ai cả.

Đương nhiên, Cảnh Ngôn cũng nhìn không thấy tình huống luyện đan của những người khác.

Trận chung kết tương đối đặc biệt bởi vì trận chung kết sẽ đề cập tới một số đan dược đặc biệt. Có thể sẽ xuất hiện đan

dược vô cùng hiếm thấy! Nếu bị người khác thấy được linh thảo sử dụng thì có thể sẽ bị lộ đan phương.

Lúc các đan sư luyện chế đan dược, trừ bản thân cùng lão giả áo trắng ra những người khác đều không quá rõ linh thảo đan sư sử dụng, cũng nhìn không thấy cảnh những người khác luyện đan thế nào.

Giám khảo trong đan đường lần thứ hai trợn to mắt.

- Cảnh Ngôn đan sư luyện chế xong?

- Hắn luyện chính là đan dược mấy giai vậy? Chẳng lẽ là đan dược ngũ giai? Nếu chính là đan dược ngũ giai vậy tỉ lệ thắng của Cảnh Ngôn cũng không lớn!

- Hẳn không phải là đan dược lục giai! Lúc này mới hơn một nén nhang thôi!

Trước đó, Cảnh Ngôn luyện chế đan dược tứ giai và ngũ giai đều chỉ mất thời gian một nén nhang. Hiện tại, hành động của Cảnh Ngôn cho thấy Cảnh Ngôn đã luyện chế đan dược xong rồi.

Ban nãy các giám khảo còn đang nghị luận lần này Cảnh Ngôn luyện chế đan dược mấy giai, bây giờ đã thấy Cảnh Ngôn luyện chế xong. Vài vị giám khảo nói Cảnh Ngôn luyện chế chính là đan dược lục giai bấy giờ cũng im lặng.

Bởi vì nếu Cảnh Ngôn luyện chế là đan dược lục giai, hơn nữa còn thành công trong thời gian ngắn như thế thì quả thật hơi không thể nào.

Trừ phi, Cảnh Ngôn là đan sư cao cấp!

Mà nói thật, ngay cả đan sư cao cấp cũng rất hiếm người có thể luyện chế ra đan dược lục giai trong thời gian một nén nhang. Nói như vậy, chỉ có những đan sư rất mạnh trong các đan sư bát giai mới có loại trình độ đó.

Trong mắt vị giám khảo Phương gia kia lộ ra ý mừng.

Ban nãy lão đều cho rằng Phương Xích không có cơ hội. Hiện tại xem ra Phương Xích còn có cơ hội đấy!

Chỉ cần Phương Xích luyện chế đan dược lục giai thành công thì rất có thể sẽ đánh bại Cảnh Ngôn.

Giám khảo Phương gia cười nói:

- Ha ha, ta lại cảm thấy Cảnh Ngôn là đan sư kì tài ngút trời, không thể phán đoán theo lẽ thường được. Đan dược Cảnh Ngôn đan sư luyện chế không hẳn không phải đan dược lục giai.

Tuy lão nói như thế nhưng những người khác đều có thể cảm nhận được sự vui sướng của lão. Thực hiển nhiên, trong ngoài bất nhất.

Ngoại trừ giám khảo Phương gia tương đối vui sướng ra thì giám khảo Vạn Lệ của Vạn gia cũng thầm thở phào một hơi.

Vạn Lệ quả thật lo lắng Cảnh Ngôn sẽ tạo thành uy hiếp cho Vạn Lai. Hiện tại xem ra Cảnh Ngôn có thể sẽ bị loại ngay từ vòng thứ nhất!

Một canh giờ, rất nhanh liền chấm dứt.

Lão giả áo trắng tự mình đi thu đan dược mỗi đan sư luyện chế sau đó đưa đến trước mặt mười vị giám khảo.

- Số một thắng, số hai loại!

- Số bốn thắng, số ba loại!

Vòng thi này phán định giá trị đan dược nên cũng theo trình tự. Dù sao cũng chỉ có mười nhóm, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Cảnh Ngôn là nhóm thứ bốn cho nên rất nhanh, các giám khảo bắt đầu phán định đan dược Cảnh Ngôn luyện chế.

- Trong hộp ngọc này chính là đan dược do Cảnh Ngôn đan sư luyện chế!

- Mở ra nhìn xem là đan dược mấy giai đi!

Có người cười nói:

- Ta đoán là đan dược ngũ giai. Cảnh Ngôn đan sư có thể chính là đan sư ngũ giai cho nên không thể luyện chế được đan dược lục giai!

Giám khảo Phương gia cũng nói:

- Cũng chưa chắc, có thể là đan dược lục giai!

Vạn Lệ đưa tay mở nắp hộp ra, nói:

- Rốt cục là đan dược mấy gia, mở xem chẳng phải liền biết!

Ánh sáng màu tím tràn ngập không gian.

- Tử Khí Đan?

- Đan dược lục giai Tử Khí Đan?

Đan sư Phương gia hơi há hốc miệng, trợn mắt nói:

- Tại sao có thể như vậy?

Nội tâm gã vốn nắm chắc chín phần, gã cho rằng đan dược Cảnh Ngôn luyện chế chính là đan dược ngũ gia nhưng hiện tại lại thấy Tử Khí Đan xuất hiện trong tầm mắt tự nhiên sẽ sững sờ rồi.

Giá trị Tử Khí Đan vô cùng cao. Hơn nữa tỉ lệ luyện chế thất bại cũng tương đối lớn. Tuy rất nhiều đan sư lục giai đều có thể luyện chế được Tử Khí Đan nhưng họ cần luyện chế mấy lô, tiêu hao mấy phần linh thảo mới có thể thành công một lô cũng thật khó nói.

Cũng chính vì thế trong hai mươi đan sư bước vào trận chung kết có rất ít người lựa chọn Tử Khí Đan.

Mọi người đều biết Tử Khí Đan có giá trị rất cao, hơn nữa bản thân mình cũng có thể luyện chế nhưng vấn đề là một khi thất bại thì sẽ bị loại bỏ ngay.

Không mấy ai dám mạo hiểm chọn Tử Khí Đan cả!

- Một hai ba…

- Bảy khối Tử Khí Đan! Một lô thành đan bảy khối, hơn nữa còn là đan dược lục giai Tử Khí Đan!

- Ta xem xem!

- A…

- Phẩm chất nhất đẳng! Một lô Tử Khí Đan này đều có phẩm chất nhất đẳng!

Các giám khảo đều là nhân vật tiền bối kiến thức rộng rãi, ai cũng đều sống hơn hai trăm tuổi nhưng bây giờ bọn họ vẫn nhịn không được cảm thấy chấn động.

Ước chừng một lúc lâu sau, các giám khảo mới mở hộp ngọc của đan sư số tám, cũng chính là Phương Xích đan sư ra xem đan dược gã luyện chế.

Phương Xích lúc này có hơi lo sợ bất an.

Phương Xích tự nhiên không biết Cảnh Ngôn luyện chế ra bảy khối Tử Khí Đan phẩm chất nhất đẳng. Trong lòng Phương Xích còn chút tâm lí may mắn. Nếu Cảnh Ngôn không phải đan sư lục giai thì mình còn có thể qua vòng này bước vào top mười.

Nhưng khi Phương Xích nhìn thấy vẻ mặt các giám khảo khi mở hộp ngọc của Cảnh Ngôn ra gã liền cảm thấy hơi có vấn đề.

Hết chương 552.

Chương 553. Tiến Vào Top Ba

Kỳ thật trước lúc các giám khảo mở hộp ngọc của Phương Xích ra bọn họ cũng đã gần như khẳng định được kết quả của nhóm này. Mở hộp ngọc Phương Xích ra xem cũng chỉ là tuân theo quy trình thôi.

Giám khảo Phương gia kia thậm chí chưa nhìn đan dược Phương Xích luyện chế cũng đã biết gía trị của chúng tuyệt đối không thể vượt qua bảy khối Tử Khí Đan của Cảnh Ngôn rồi.

Kết quả tỉ thí của số bảy Cảnh Ngôn và số tám Phương Xích cũng được công bố. Lão giả áo trắng trầm giọng nói:

- Đan sư số bảy chiến thắng, đan sư số tám bị loại!

Cảnh Ngôn nghe được kết quả này liền hơi cười. Bởi vì nó hoàn toàn nằm trong dự đoán của Cảnh Ngôn.

Phương Xích hơi khó chấp nhận được, gã gầm lớn:

- Không! Không!

Phương Xích tham gia Đại Hội Luyện Đan lần này cũng được gia tộc kí thác kì vọng cao.

Phương Xích là đan sư xuất sắc nhất của Phương gia trong gần trăm năm qua. Gia tộc cho rằng Phương Xích bước vào top mười của bảng Đan Vương Tân Tú không có vấn đề gì. Ngay cả bản thân Phương Xích cũng cho rằng bản thân có thể bước vào top năm!

Nhưng ai ngờ ngay cả top mười gã cũng không chen chân tới được!

Lão giả áo trắng nhìn chằm chằm Phương Xích, lại quát:

- Yên lặng!

Đôi mắt Phương Xích hơi đỏ nhưng cuối cùng gã cũng không dám gây rối ở đan đường của Đan Linh Chi Thành cho nên liền trở nên thành thật.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, kết quả của mười nhóm đều có hết. Mười đan sư đánh bại đối thủ được bước vào top mười của bảng Đan Vương Tân Tú. Mà đan sư bị đánh bại thì bị loại, xếp hạng từ mười một tới hai mươi.

Mười đan sư top mười lại chia thành năm nhóm tỉ thí với nhau. Đương nhiên cũng cần rút thăm lần nữa. Thứ tự thăm cũng từ số một tới số mười, cũng là số một tỉ thí số hai, số hai tỉ thí số ba, cứ vậy tính.

Đối thủ đợt này của Cảnh Ngôn là một đan sư tán nhân.

Đan sư này tuy không có bối cảnh quá mạnh mẽ nhưng năng lực đan đạo quả thực cực kì xuất sắc. Nhưng y cuối cùng cũng không thể nào sánh bằng Cảnh Ngôn, Cảnh Ngôn thuận lợi bước vào top năm.

Đợt thứ ba là năm chọn ba, có một đan sư bị lẻ nên vào thẳng trực tiếp ở vòng này. Còn ai được vậy, phải xem kết quả rút thăm.

Số Cảnh Ngôn rút được ở vòng ba chính là số bốn cho nên Cảnh Ngôn cần tỉ thí luyện đan với số ba. Người được tiến thẳng chính là số năm Vạn Lai.

Nói cách khác Vạn Lai không cần tỉ thí, lập tức chiếm được một ghế trong top ba!

Lại qua một canh giờ, Cảnh Ngôn đánh bại đối thủ vòng ba, cũng thuận lợi bước vào top ba.

Kết quả cuối cùng, ba người đứng đầu chính là Cảnh Ngôn, Vạn Lai cùng một vị đan sư tên Mã Vinh.

Mã Vinh là người Đan Quốc. Tuy Mã Vinh không phải đệ tử đan đạo thế gia nhưng tên tuổi Mã Vinh cũng rất vang dội trong Đan Quốc. Bởi vì Mã Vinh không chỉ có năng lực rất mạnh còn có một vị sư phụ nổi tiếng khắp Thiên Nguyên đại lục.

Sư phụ Mã Vinh chính là giám khảo Tôn Kỳ!

Cho nên nói, Mã Vinh xem như là đồ tôn của Hồ Đông Hạc. Nghe nói Hồ Đông Hạc từng chỉ điểm Mã Vinh.

Sau khi xác định được ba người đứng đầu, tỉ thí không còn loại trực tiếp nữa mà là ba người tỉ thí từng cặp với nhau. Trình tự tỉ thí cũng dựa vào rút thăm.

Lúc này thăm được đánh số từ một đến ba. Số một đối chiến với số hai, bên thắng đối chiến với số ba. Nếu số một đánh bại số ba thì chính là đệ nhất, hai đan sư còn lại cũng sẽ tỉ thí với nhau để xác định người đứng thứ hai và thứ ba.

Phần thưởng của ba người đứng đầu cũng chênh nhau rất lớn.

Người đứng đầu có thể được đến Tạo Hóa Đan, nguyên lực cùng với năm ngàn linh thạch cực phẩm. Đó cũng là lí do ba người sẽ cố gắng hết sức.

Kết quả rút thăm rất nhanh liền có, Cảnh Ngôn rút được số ba cho nên một canh giờ tiếp Cảnh Ngôn sẽ có thể nghỉ ngơi, Mã Vinh và Vạn Lai sẽ tỉ thí trước với nhau.

- Tạo nghệ đan đạo của Mã Vinh vô cùng cao thâm, chỉ sợ không thua Vạn Lai!

- Ừ, kết quả tỉ thí của hai người quả thật rất khó nói.

- Tôn huynh, huynh nghĩ trong hai người ai mạnh hơn?

Sau khi Mã Vinh và Vạn Lai bắt đầu luyện đan, các giám khảo liền thấp giọng nói chuyện với nhau. Một người nhìn Tôn Kỳ hỏi vậy.

Tôn Kỳ là sư phụ Mã Vinh, đương nhiên sẽ là người rõ năng lực của Mã Vinh nhất.

Tôn Kỳ cười vuốt chòm râu đáp:

- Thiên tư Mã Vinh quả thật rất tốt. Trong mười năm sau, Mã Vinh hẳn có thể trở thành đan sư cao cấp!

Mặc dù Mã Vinh là đệ tử của mình nhưng Tôn Kỳ không quá khen ngợi Mã Vinh. Tôn Kỳ nói chuyện tương đối khách quan.

Tôn Kỳ nói tiếp:

- Mà Vạn Lai đan sư cũng rất lợi hại. Nói thật ta cũng không biết ai càng mạnh hơn nữa.

Mấy vị giám khảo nghe Tôn Kỳ nói thế đều khẽ cười.

Tôn Kỳ nói quả thật xem như chưa nói.

Cảnh Ngôn nhìn động tác của Mã Vinh và Vạn Lai. Tận đáy lòng Cảnh Ngôn quả thực hy vọng Mã Vinh có thể đánh bại Vạn Lai. Bởi vì Vạn Lai cho Cảnh Ngôn cảm giác không tốt.

Trong trận chung kết, Vạn Lai từng không phải một lần dùng ánh mắt âm lãnh đánh giá Cảnh Ngôn.

Vạn Lai mặt ngoài giống như rất hiền hòa nhưng tâm tính sẽ rất khó nói. Cảnh Ngôn cảm thấy Vạn Lai là một kẻ lòng dạ rất sâu, mà Mã Vinh lại khiến người thoải mái rất nhiều.

Ngay trước lúc rút thăm vòng cuối, Mã Vinh còn khách khí chào hỏi với Cảnh Ngôn. Cảnh Ngôn cảm giác được tính cách Mã Vinh tương đối ôn hòa cho nên Cảnh Ngôn cũng hy vọng Mã Vinh có thể đánh bại Vạn Lai.

Nhưng Cảnh Ngôn quả thật cũng không thể xác định hai người ai lợi hại hơn một chút.

Nói một cách khách quan thì năng lực hai người hẳn tương đương nhau, rốt cục ai có thể đánh bại ai sẽ nhìn bản thân họ phát huy. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì giá trị đan dược hai người luyện chế sẽ không chênh nhau quá lớn.

Một canh giờ qua đi, đan dược Mã Vinh và Vạn Lai luyện chế cũng được lão giả áo trắng đưa đến trước mặt giám khảo. Rất nhanh, các giám khảo liền tranh luận với nhau, bộ dáng giống như rất kịch liệt.

Không cần nghĩ nhiều cũng có thể đại khái đoán được các giám khảo tại sao tranh luận. Chắc là giá trị đan dược hai người luyện chế chênh nhau không quá lớn cho nên trong lúc nhất thời không thể xác định đan dược của ai có giá trị cao hơn.

Tranh luận một hồi lâu vẫn cứ không thể thống nhất ý kiến. Tôn Kỳ khom người nói với Hồ Đông Hạc:

- Sư phụ, mời ngài quyết định!

Ý kiến của các giám khảo khác nhau thì chỉ có thể mời Hồ Đông Hạc xuất mã. Hồ Đông Hạc quyết định chắc chắn không có ai dám nghi ngờ.

Tuy nói Mã Vinh là đồ tôn của Hồ Đông Hạc nhưng bằng uy vọng của lão chắc chắn cũng sẽ không thiên vị gì.

Hồ Đông Hạc đi tới nói:

- Ta xem xem thử!

Hồ Đông Hạc giám định xong liền nói:

- Giá trị đan dược hai người luyện chế quả thật chênh nhau không lớn nhưng nếu đem chúng mang đi bán đấu giá thì đan dược do Vạn Lai đan sư luyện chế có giá cả sẽ càng cao hơn chút. Cho nên trận này Vạn Lai đan sư đánh bại Mã Vinh đan sư.

Vạn Lai nghe kết quả đó liền khẽ cong khóe môi một chút, chắp tay nói với Mã Vinh:

- Mã Vinh đan sư, đa tạ!

Mã Vinh vẫn cứ khiêm cung như cũ. Y chắp tay nói với Vạn Lai:

- Ha ha, Vạn Lai đan sư khách khí. Năng lực của Vạn Lai đan sư quả thật mạnh hơn ta!

Hết chương 553.

Chương 554. So Đấu Cuối Cùng

Nhìn ra được Mã Vinh tuy thua trận này có lẽ hơi hụt hẫng nhưng vẫn bình tĩnh chấp nhận, điều này nói nên tâm tính của đan sư này rất tốt.

Vạn Lai thì có vẻ hơi cao ngạo, gã nói Mã Vinh đã nhường nhưng trong mắt thì tia sáng sắc bén, toát ra cảm giác ngạo nghễ.

Lão nhân áo trắng nói:

- Trận so tài này đan sư Vạn Lai thắng lợi, giờ mời đan sư Vạn Lai nghỉ ngơi giây lát, sau đó cùng đan sư Cảnh Ngôn so tài luyện đan.

Luyện đan rất tốn tinh thần, nếu Vạn Lai mới đấu xong một trận luyện đan lại so tài tiếp với Cảnh Ngôn thì không công bằng cho gã.

Vạn Lai lắc đầu nói:

- Không cần, ta có thể tiếp tục so tài luyện đan với Cảnh Ngôn ngay bây giờ.

Vẻ mặt Vạn Lai vô cùng tự tin.

Lão nhân áo trắng nhíu mày hỏi:

- Đan sư Vạn Lai có chắc không?

Theo quy tắc Vạn Lai mới so tài với Mã Vinh xong, nên cho gã thời gian nghỉ ngơi. Nhưng nếu Vạn Lai tự yêu cầu so tài cùng Cảnh Ngôn ngay thì bên tổ chức sẽ thỏa mãn yêu cầu.

Vạn Lai gật đầu, nhếch mép khinh thường, làm như vô tình khóe mắt liếc qua Cảnh Ngôn:

- Đúng vậy! Ta xác định! Ta không cần lãng phí thời gian.

Lão nhân áo trắng mạnh vung tay:

- Được! Giờ đan sư Vạn Lai và đan sư Cảnh Ngôn bắt đầu so tài luyện đan!

Vạn Lai và Cảnh Ngôn so tài xong sẽ xuất hiện hạng nhất đại điển luyện đan mùa này. Nếu Vạn Lai đánh bại Cảnh Ngôn thì gã sẽ được hạng nhất, sau đó Cảnh Ngôn so tài với Mã Vinh, người thắng giành hạng hai, kẻ thua được hạng ba. Nếu Vạn Lai thua Cảnh Ngôn thì hắn được hạng nhất, Vạn Lai hạng hai, Mã Vinh hạng ba.

Lão nhân áo trắng dứt lời Cảnh Ngôn nhìn hướng Vạn Lai, hơi cau mày.

Cảnh Ngôn không cho rằng Vạn Lai không quan tâm hạng nhất, chắc chắn gã vô cùng muốn giành lấy hạng nhất. Vậy tại sao Vạn Lai không cần thời gian nghỉ mà muốn trực tiếp so tài luyện đan với Cảnh Ngôn?

Không lẽ Vạn Lai cho rằng Cảnh Ngôn không chịu nổi một kích? Gã bằng vào cái gì nghĩ như vậy?

Qua thành tích luyện đan lúc trước Cảnh Ngôn cảm thấy năng lực luyện đan của Vạn Lai mạnh thật, nhưng chưa đến trình độ phớt lờ hắn.

Không lẽ Vạn Lai còn lá bài nào chưa lật?

Cảnh Ngôn càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn, nếu không nắm át chủ bài Vạn Lai tuyệt đối sẽ không ngông cuồng như vậy.

Thế thì át chủ bài của Vạn Lai là cái gì?

Trong khi đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển, Mã Vinh cười nói:

- Đan sư Cảnh Ngôn, cố lên!

Cảnh Ngôn vội đáp:

- Đa tạ đan sư Mã Vinh.

Lẽ ra Mã Vinh nên mong Cảnh Ngôn thua, vì hắn thua là y có thể giành hạng hai. Nếu Cảnh Ngôn thắng thì hạng hai chẳng dính dáng gì đến y, nhưng Mã Vinh vẫn chân thành chúc phúc, làm hắn càng lúc càng có hảo cảm với y.

Cảnh Ngôn trò chuyện với Mã Vinh hai câu rồi đặt chú ý vào việc so tài với Vạn Lai. Mặc kệ Vạn Lai có át chủ bài gì tóm lại Cảnh Ngôn sẽ dốc hết sức trong cuộc so tài này.

Cảnh Ngôn cau mày thầm nghĩ:

- Luyện chế loại đan dược nào đây?

Nắm giữ Càn Khôn Đan Đạo khiến Cảnh Ngôn luyện chế chủng loại đan dược nhiều đến hù chết người. Có nhiều đan dược đã tuyệt tích trên Thiên Nguyên đại lục Cảnh Ngôn cũng biết cách luyện ra, trong đó không thiếu một số quý giá đến mức Đại Đan Vương cũng không thể luyện chế.

Trong khi Cảnh Ngôn suy nghĩ thì Vạn Lai đã viết tài liệu mình cần ra giấy, đưa cho lão nhân áo trắng. Vạn Lai không suy xét nhiều, gã trực tiếp viết các loại tài liệu, rõ ràng gã đã sớm có chuẩn bị, quyết định sẵn trận cuối luyện chế loại đan dược nào.

Lão nhân áo trắng nhận lấy tờ giấy Vạn Lai đưa qua, mắt bắn ra tia sáng.

Lão nhân áo trắng cũng là đan sư cao cấp, tạo nghệ đan đạo rất cao, nên lão xem tài liệu linh thảo Vạn Lai viết liền đoán ra gã tính luyện chế loại đan dược nào.

Nhưng loại đan dược này …

Lão nhân áo trắng sâu thẳm nhìn Vạn Lai, lão không sai người chuẩn bị tài liệu ngay mà đưa cho các giám khảo xem tài liệu gã muốn. Các giám khảo đọc xong đều lộ biểu tình kinh ngạc.

Một giám khảo cau mày ngập ngừng muốn nói lại thôi:

- Đan sư Vạn Lệ, cái này …

Một giám khảo khác cau mày nhìn Vạn Lệ:

- Thế là sao? Vạn Lai không phải là đan sư lục giai sao? Tại sao những tài liệu này hình như dùng để luyện chế Kim Văn Nhật Nguyệt Đan?

Những giám khảo khác cùng nhìn Vạn Lệ.

Các giám khảo giao lưu nhỏ giọng.

Cảnh Ngôn thấy các giám khảo khe khẽ thì thầm, biểu tình quái dị, nhưng hắn không nghe được họ đang nói gì. Đây là các giám khảo cố ý làm vậy, trước khi kết thúc so tài họ sẽ không để Cảnh Ngôn biết Vạn Lai sắp luyện chế loại đan dược nào.

Vạn Lệ không quá ngạc nhiên, dường như đã biết từ lâu:

- Vạn Lai đúng là đan sư lục giai, nhưng nếu hắn chọn luyện chế Kim Văn Nhật Nguyệt Đan thì chắc có tính toán của mình.

Kim Văn Nhật Nguyệt Đan là loại đan dược thất giai, một đan sư lục giai muốn luyện chế đan dược thất giai, hèn gì các giám khảo bị bất ngờ.

Đan sư lục giai gỏi nhất là luyện chế ra đan dược lục giai, đây là thường thức. Vạn Lai cố tình chọn Kim Văn Nhật Nguyệt Đan, nếu không phải gã bị hỏng não vậy tức là gã có

nắm chắc. Nếu Vạn Lai luyện chế ra Kim Văn Nhật Nguyệt Đan thành công, cho dù Cảnh Ngôn luyện chế những đan dược lục giai giá trị cao nhất cũng thua trận này.

Lão nhân áo trắng sai người chuẩn bị linh thảo Vạn Lai cần.

Mặc kệ Vạn Lai có thể luyện chế ra được không, bên tổ chức phải chuẩn bị đầy đủ tài liệu gã chọn, thất bại hay thành công là chuyện của gã.

Còn về Vạn Lai có phải là đan sư thất giai hay không thì chẳng là vấn đề. Điều kiện hạn chế của đại điển luyện đan là đan sư trong vòng trăm tuổi chứ không giới hạn đẳng cấp, nên dù Vạn Lai có là đan sư thất giai cũng không sao hết.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Có vấn đề! Trong đó nhất định có vấn đề! Không biết Vạn Lai luyện chế đan dược gì mà làm các giám khảo rung động như vậy, chắc chắn không phải đan dược bình thường!

Cảnh Ngôn có quyết định:

- Được rồi, chọn Long Hổ Đan đi! Loại đan dược này giá trị cao nhất trong đan dược lục giai.

Mới rồi Cảnh Ngôn còn phân vân có nên chọn Long Hổ Đan không, nhưng nhìn các giám khảo phản ứng sau khi xem linh thảo Vạn Lai chọn, Cảnh Ngôn cảm thấy vì an toàn quyết định luyện chế Long Hổ Đan.

Hết chương 554.

Chương 555. Nguyên Lực Của Vạn Lai

Chỉ nghe tên thì Long Hổ Đan hơi tục, nhưng loại đan dược này vô cùng quý giá, cần tài liệu rất hiếm thấy. Nhưng trong Đan Quốc không khó tìm tài liệu luyện chế Long Hổ Đan.

Nghe nói đan phương Long Hổ Đan đã thất truyền, Hồ Đông Hạc chắc cũng không luyện chế được. Nếu Cảnh Ngôn luyện chế ra Long Hổ Đan ở một mức độ nào đó thêm điểm cho mình.

Sau khi có quyết định động tác của Cảnh Ngôn nhanh chóng, chỉ vài giây hắn đã viết xong tài liệu linh thảo cần cho việc luyện chế Long Hổ Đan, giao cho lão nhân áo trắng.

Lão nhân áo trắng nhẹ gật đầu với Cảnh Ngôn, cầm đọc.

Lão nhân áo trắng khẽ kêu:

- Ủa?

Vì lão nhân áo trắng không nhìn ra đan dược mà Cảnh Ngôn muốn luyện chế là loại gì.

Lão nhân áo trắng liếc Cảnh Ngôn một cái, hắn cười đáp lại.

Lão nhân áo trắng đưa tài liệu linh thảo Cảnh Ngôn cần cho các giám khảo xem.

- Cảnh Ngôn tính luyện chế đan dược gì?

- Tôn huynh biết không?

Tôn Kỳ lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, hình như … không có đan dược lục giai nào cần những tài liệu này, trong đan dược thất giai cũng không có loại đan dược cần các linh thảo này.

Một giám khảo hơi mập cười khổ nói:

- Hôm nay thật là được mở rộng tầm mắt. Đan sư Vạn Lai là đan sư lục giai nhưng chọn luyện chế Kim Văn Nhật Nguyệt Đan. Đan sư Cảnh Ngôn càn ly kỳ, chọn tài liệu làm đan sư bát giai như chúng ta cũng không biết hắn muốn luyện ra đan dược gì.

Giám khảo Vạn Lệ mắt lóe tia sáng nói:

- Đúng là rất thú vị, nhìn xem đi, ta tò mò đan sư Cảnh Ngôn định luyện chế ra đan dược gì!

Tài liệu luyện chế Long Hổ Đan hiếm thấy thật, nhưng trong Đan Linh Chi Thành đều có dự trữ, nên rất nhanh tài liệu linh thảo mà Cảnh Ngôn cần đều đưa đến.

Cảnh Ngôn và Vạn Lai bắt đầu chuẩn bị trước đan lô để luyện đan.

Lão nhân áo trắng gật đầu với hai người:

- Bắt đầu đi! Hai người có một canh giờ.

Vạn Lai nhìn Cảnh Ngôn, trầm giọng nói:

- Cảnh Ngôn! Ta quyết lấy hạng nhất đại điển luyện đan! Ta thừa nhận năng lực đan đạo của ngươi rất mạnh, nhưng dù thế nào ngươi không thể đánh bại ta!

Cảnh Ngôn nhìn Vạn Lai, cười nói:

- Vậy sao? Trước khi kết quả chưa ra thì mọi chuyện khó nói. Đan sư Vạn Lai tự tin quá nhiều, nhưng đôi khi hy vọng

càng lớn thất vọng càng nhiều, đan sư Vạn Lai cẩn thận là hơn, tốt nhất chuẩn bị tâm lý thất bại đi.

Bị Vạn Lai khiêu khích Cảnh Ngôn kiên quyết đánh trả.

Vạn Lai nói những lời này đơn giản là muốn ảnh hưởng tinh thần Cảnh Ngôn, nếu hắn bị dao động thì lúc luyện đan sẽ có sai lầm. Đan sư luyện đan cần sức tập trung cao độ, chểnh mãng một cái là luyện đan thất bại ngay.

- Ha ha, ngươi biết cái này không?

Xoẹt!

Vạn Lai dứt lời vung tay lên, một vầng sáng đỏ nhạt hiện ra trước mặt gã.

Vèo!

Vầng sáng đỏ nhạt vừa hiện ra Cảnh Ngôn liền cảm giác lực lượng bàng bạc dâng lên trong đại điện, đó là lực lượng khuếch tán từ vầng sáng đỏ nhạt.

Mí mắt Cảnh Ngôn co giật:

- Đây là …

Cảnh Ngôn cảm giác tinh thần dường như dâng lên theo vầng sáng đỏ nhạt.

Không chỉ có Cảnh Ngôn giật mình, những người khác cũng xoe tròn mắt, bao gồm đa số giám khảo.

Có giám khảo khẽ kinh kêu:

- Nguyên lực? Đan sư Vạn Lai lại có nguyên lực trong người?

Nguyên lực có sức hấp dẫn không gì sánh bằng với đan sư, sự quý giá của nguyên lực khó thể tưởng tượng, có thể nói là báu vật vô giá.

Các giám khảo ở đây chỉ có một, hai người sở hữu nguyên lực, cũng có thể mười người đều không có nguyên lực.

Nghe giám khảo kia kinh kêu, tim Cảnh Ngôn rung lên.

Cảnh Ngôn chưa thấy nguyên lực, nhưng khi Vạn Lai lấy ra vầng sáng đỏ nhạt hắn đoán thứ đó là nguyên lực.

Vạn gia là thế gia đại đan đạo số một trên Thiên Nguyên đại lục, trong gia tộc chắc chắn có nguyên lực. Nhưng dù là Vạn gia cũng không có nhiều nguyên lực. Vạn Lai là đan sư lục giai mà sở hữu nguyên lực, thật khó tưởng tượng.

Cảnh Ngôn nghe nói trên Thiên Nguyên đại lục tổng số nguyên lực không đến mười cái, đa số thế gia đan đạo không có nguyên lực. Vạn gia dù có nhưng cùng lắm được hai cái là hết.

Tôn Kỳ buông tiếng thở dài nhìn Vạn Lệ nói:

- Đan sư Vạn Lệ, Vạn gia các người vì đại điển luyện đan lần này hạ vốn gốc thật.

Trong đại điển luyện đan không có quy định các đan sư không thể dùng nguyên lực, nên Vạn Lai lấy nguyên lực ra dùng không trái luật. Nhưng đan sư có nguyên lực thì chắc chắn được ưu thế trong so tài.

Nguyên lực trợ giúp đan sư rất lớn, một đan sư lục giai bình thường nếu có nguyên lực phụ trợ đủ sức chen chân vào hàng đan sư lục giai đỉnh cấp.

Một giám khảo khác lắc đầu nói:

- Hèn gì Vạn Lai là đan sư lục giai mà muốn luyện chế Kim Văn Nhật Nguyệt Đan, hóa ra vì có nguyên lực.

Nguyên lực có thể tăng phẩm cấp đan dược mà đan sư luyện chế, khiến đan sư vượt cấp luyện chế đan dược. Đan sư lục giai đỉnh cấp như Vạn Lai nếu có nguyên lực, cộng thêm

thử nghiệm nhiều lần thì rất có thể luyện chế ra đan dược thất giai.

Vạn Lai muốn luyện chế Kim Văn Nhật Nguyệt Đan trong khi so tài với Cảnh Ngôn, chắc gã đã thử luyện chế đan dược này nhiều lần trong Vạn gia, và đã thành công luyện chế ra Kim Văn Nhật Nguyệt Đan, nếu không gã chẳng tự tin lớn đến thế.

- Xem ra hạng nhất đại điển luyện đan thuộc về đan sư Vạn Lai rồi.

- Đúng thế, đan sư Cảnh Ngôn mạnh đến đâu cũng không cách nào sánh bằng Vạn Lai có nguyên lực, trừ phi Cảnh Ngôn cũng sở hữu nguyên lực.

Có giám khảo lắc đầu nói:

- Không thể nào! Nguyên lực sao có thể thường thấy như vậy.

Vạn Lệ cười nói:

- Có lẽ đan sư Cảnh Ngôn có thể luyện chế ra đan dược giá trị không kém hơn Kim Văn Nhật Nguyệt Đan?

Mọi người nghe ra Vạn Lệ nói mỉa mai, nàng tuyệt đối không cho rằng Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược có giá trị cao hơn Kim Văn Nhật Nguyệt Đan.

***

Thường Huyễn thầm than, nói nhỏ:

- Xem ra Cảnh Ngôn không lấy được hạng nhất rồi.

Hồ Đông Hạc cũng nói:

- Ừm! Đan sư Vạn Lai có nguyên lực, đan sư Cảnh Ngôn khó đấu lại.

Thường Huyễn nheo mắt nói:

- Vừa rồi ta còn cảm thấy đan sư Cảnh Ngôn có thể giành được hạng nhất, tiếc thật.

Nói thật thì Thường Huyễn hy vọng Cảnh Ngôn sẽ giành được hạng nhất, vì hắn mới hơn hai mươi tuổi, hình như nắm giữ đan phương Tạo Hóa Đan, không chừng hắn còn có nhiều đan phương đan dược quý giá.

Hết chương 555.

Chương 556. Luyện Chế Kết Thúc

Vạn Lai châm chọc nói, mắt lóe tia giễu cợt:

- Cảnh Ngôn, bây giờ ngươi còn cảm thấy mình có thể thắng sao?

Vạn Lai quyết giành lấy hạng nhất đại điển luyện đan mùa này, gia tộc của gã cũng quyết tâm.

Nguyên lực của Vạn Lai đúng là không thuộc về gã, nó là tài nguyên của gia tộc. Gia tộc tạm cho Vạn Lai sử dụng nguyên lực, vì để gã giành lấy hạng nhất đại điển luyện đan, giành phần thưởng nguyên lực trong đại điển luyện đan mùa này. Chờ kết thúc đại điển luyện đan thì nguyên lực trong tay Vạn Lai sẽ bị gia tộc lấy lại.

Nguyên lực quá quý giá, bất cứ gia tộc nào cũng sẽ không đưa cho một đan sư lục giai. Nguyên lực ở trong tay đan sư bát giai có tác dụng mạnh hơn đan sư lục giai gấp vô số lần.

Đương nhiên gia tộc sẽ cho Vạn Lai phần thưởng vô cùng phong phú.

Nói thật thì Vạn Lai vốn không định sử dụng nguyên lực, gã cảm thấy với năng lực của bản thân không khó giành hạng nhất đại điển luyện đan. Không ngờ trong đại điển luyện đan xuất hiện quái thai Cảnh Ngôn, từ mấy ải trước luôn đè đầu gã, làm gã buộc phải sử dụng nguyên lực. Nếu không dùng nguyên lực thì Vạn Lai không chắc đánh bại được Cảnh Ngôn.

Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng Vạn Lai phải công nhận nếu chỉ so tài năng lực luyện đan cá nhân, gã cảm thấy

cơ hội đánh bại Cảnh Ngôn chỉ được một nửa. Vì vậy Vạn Lai quyết định dùng nguyên lực áp đảo Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhướng mày nói:

- Ta đã nói rồi, kết quả tỷ thí chưa ra, chuyện gì cũng khó nói trước.

Vạn Lai có nguyên lực tăng áp lực lớn cho Cảnh Ngôn, nhưng bảo hắn ngoan ngoãn nhận thua là không thể nào.

Có nguyên lực thì sao?

Cảnh Ngôn không phải hoàn toàn không có hy vọng thắng, có lẽ cần chút may mắn nhưng đó vẫn tính là cơ hội. Nếu bỏ cuộc bây giờ thì không một chút hy vọng.

Vạn Lai cười khẩy nói:

- Được, ta chống mắt xem ngươi làm sao.

Vạn Lai bắt đầu luyện chế Kim Văn Nhật Nguyệt Đan. Động tác của gã hết sức cẩn thận, dù sao gã chỉ là đan sư lục giai, tuy có nguyên lực phụ trợ nhưng sơ sẩy một cái là luyện chế đan dược thất bại.

Vạn Lai đưa nguyên lực vào đan lô, sau đó bỏ vào các loại linh thảo, tập trung tinh thần mỗi bước đi, không dám lơ là.

Cảnh Ngôn liếc Vạn Lai một cái rồi quay sang luyện chế Long Hổ Đan, nhanh chóng bỏ các loại tài liệu vào đan lô.

Các giám khảo nhỏ giọng xì xầm, suy đoán Cảnh Ngôn luyện chế loại đan dược nào.

Cảnh Ngôn đã bắt đầu luyện đan, có thể xác định hắn không có nguyên lực, ít nhất trong lần luyện đan này hắn không sử dụng nguyên lực. Vậy khả năng thắng duy nhất của Cảnh Ngôn là làm đan sư thất giai.

Cảnh Ngôn đang luyện chế đan dược mọi người không biết, nên họ không chắc hắn luyện chế đan dược lục giai hay thất giai.

Nhưng mọi người đều hiểu một điều, đó là khả năng Cảnh Ngôn là đan sư thất giai không hơn mười phần trăm.

Cảnh Ngôn luyện chế lò Long Hổ Đan này cẩn thận hơn trước nhiều, không tùy ý nữa, tốc độ luyện đan chậm hơn nhiều.

Nguyên lực là cẩn thận khống chế mỗi bước đi, vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo từng giây từng phút.

Luyện chế Long Hổ Đan khó khăn hơn đan dược lục giai bình thường nhiều, trước đó Cảnh Ngôn chưa từng luyện chế đan dược này. Không phải Cảnh Ngôn không muốn luyện chế mà vì rất khó tìm được đầy đủ tài liệu, hơn nữa Cảnh Ngôn không cần dùng Long Hổ Đan gấp, hắn không cố ý thu gom linh thảo cần thiết để luyện ra đan dược.

Hơn nửa canh giờ Cảnh Ngôn hoàn thành bước ổn định cuối cùng, sắc mặt hơi khó xem.

Vì tuy chưa mở lô nhưng Cảnh Ngôn ít nhiều cảm giác được thành tích luyện đan của mình. Lò đan dược này hình như chỉ có bốn viên thành đan, Cảnh Ngôn cảm thấy nếu Long Hổ Đan có tám viên thành đan và đều là phẩm chất nhất đẳng thì còn chút hy vọng thắng. Nay xem ra chỉ có bốn viên thành đan, hy vọng chiến thắng vô cùng xa vời.

Luyện đan kết thúc, Cảnh Ngôn nhìn Vạn Lai ở gần đó.

Vạn Lai vẫn đang luyện chế, lò đan dược của gã chưa xong.

Cảnh Ngôn cau mày nhẹ lắc đầu thầm nghĩ:

- Không biết Vạn Lai luyện loại đan dược nào, có mấy viên thành đan, phẩm chất thế nào? Nếu Vạn Lai luyện chế đan dược giá trị thấp thì còn đỡ, nhưng tên này có nguyên lực thì sao lựa chọn luyện chế đan dược giá trị không cao được?

Giá trị Long Hổ Đan tuy rất cao nhưng trên Thiên Nguyên đại lục có một số đan dược lục giai giá trị cao chót vót. Vạn Lai là tử đệ Vạn gia, được chút đan phương đan dược hiếm thấy cũng là điều có thể.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, nghĩ thông suốt làm người nhẹ nhàng:

- Thôi, thất bại hay thành công đành xem ý trời, có nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Thời gian dần trôi, còn một tách trà là đến một canh giờ, Vạn Lai chấm dứt luyện đan.

Lúc này mắt Vạn Lai bắn ra tia sáng, giờ gã tràn ngập tự tin đan dược mình luyện chế, gã đã luyện chế thành công.

Giám khảo Vạn Lệ luôn chú ý Vạn Lai, thấy biểu tình của gã thì thở phào nhẹ nhõm, mặt lộ rõ vui mừng.

Vạn Lai luyện chế thành công lò Kim Văn Nhật Nguyệt Đan thì giành hạng nhất đã chắc như đinh đóng cột, tức là phần thưởng nguyên lực cho hạng nhất đại điển luyện đan vào túi Vạn gia.

Tương lai Vạn gia lại có thêm một nguyên lực, đây là trợ lực to lớn cho gia tộc.

Lão nhân áo trắng thấy hai người ngừng động tác, lên tiếng hỏi:

- Đan sư Cảnh Ngôn, đan sư Vạn Lai, hai người luyện đan xong rồi?

Vạn Lai cao ngạo ngẩng cao đầu:

- Ta xong rồi.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta cũng kết thúc.

Lão nhân áo trắng nói:

- Vậy mở lô đi.

Vạn Lai mở lô trước, nguyên khí dâng lên, từng viên đan dược tỏa vầng sáng vàng bay ra khỏi đan lô.

Nhìn kỹ thì thấy những đan dược này bề mặt tròn trịa phát sáng, lớp ngoài có hoa văn vàng rậm rạp.

Vạn Lai nhìn đan dược trong tay mình, thầm mừng rỡ.

Trước khi mở lô Vạn Lai đã cảm ứng được lô đan dược này luyện chế rất tốt, thành đan nhiều. Nhưng thấy tận mắt đan dược làm Vạn Lai không kiềm được mừng như điên.

Vạn Lai liếc sơ:

- Một, hai, ba …

Vạn Lai kiềm nén nỗi lòng kích động:

- Sáu viên, tận sáu viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan! Xem ra hôm nay là thời của ta, lúc trong gia tộc lần làm tốt nhất của ta chỉ có năm viên thành đan, đa số một lô ba viên thành đan, có khi còn luyện chế thất bại.

Hết chương 556.

Chương 557. Đan Dược Hoàn Mỹ Tái Hiện

Phát huy vượt mức bình thường!

Kim Văn Nhật Nguyệt Đan không là nhóm quý nhất trong đan dược thất giai nhưng thuộc hàng trung thượng đẳng. Kim Văn Nhật Nguyệt Đan làm đan dược cao cấp giá trị hơn xa đan dược lục giai. Những đan dược lục giai cao cấp nhất thường kém xa đan dược thất giai. Giống như đan sư lục giai và thất giai, tuy rằng chỉ kém một cấp bậc nhưng khác biệt về chất.

Vạn Lai nhìn sáu viên đan dược trong tay, hốc mắt đỏ hoe, lẩm bẩm gầm gừ:

- Ha ha ha … Đầu tiên là ta!

Lão nhân áo trắng đưa hộp ngọc đựng sáu viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan đến trước mặt mười giám khảo.

Các giám khảo bắt đầu giám định Kim Văn Nhật Nguyệt Đan.

- Đúng là đan dược thất giai Kim Văn Nhật Nguyệt Đan, không sai.

- Trong sáu viên đan dược có ba viên đến nhất đẳng, ba viên là nhị đẳng, rất tốt, giá trị rất cao.

- Năng lực đan đạo của đan sư Vạn Lai rất mạnh, cộng thêm nguyên lực phụ trợ luyện chế ra sáu viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan, hạng nhất đại điển luyện đan mùa này không phải hắn thì còn ai nữa.

Giám khảo Phương gia chua lòm nói:

- Đan sư Vạn Lệ, ta phải chúc mừng trước rồi, Vạn gia sẽ có thêm một nguyên lực.

Phương gia cũng là thế gia đan đạo trên đại lục, nhưng Phương gia chỉ có một nguyên lực. Vạn gia trước đó đã có hai nguyên lực, giờ Vạn gia sắp thu nguyên lực thứ ba vào túi, chênh lệch sẽ càng lúc càng lớn.

Đan sư Vạn Lệ nhếch môi cười.

Vạn Lệ cũng cho rằng Vạn Lai đã lấy được hạng nhất đại điển luyện đan mùa này, nguyên lực vào tay, nàng rất vui. Không chỉ vì lo cho gia tộc, nếu có nguyên lực thứ ba thì bản thân Vạn Lệ có hy vọng xin một cái về dùng, nàng dù gì là đan sư bát giai đỉnh cấp.

Tôn Kỳ lên tiếng:

- Lại xem đan dược đan sư Cảnh Ngôn luyện chế đi.

Tôn Kỳ mở miệng, giám khảo khác cùng nhìn Cảnh Ngôn, mắt tràn đầy tò mò.

Vì đến bây giờ họ chưa biết Cảnh Ngôn luyện chế đan dược gì. Có người nghi ngờ đan dược mà Cảnh Ngôn luyện chế đã không tìm thấy trên đại lục, có người cảm thấy lô đan dược của hắn thất bại.

Lão nhân áo trắng nhìn Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn, hãy mở lô lấy đan đi.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn cực kỳ nghiêm túc, hắn nhận ra Vạn Lai luyện chế Kim Văn Nhật Nguyệt Đan, nghe các giám khảo nói sáu viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan có ba viên phẩm chất nhất đẳng, ba viên phẩm chất nhị đẳng làm lòng hắn thấp thỏm.

Mã Vinh cười nói:

- Đan sư Cảnh Ngôn, vì đan sư Vạn Lai có nguyên lực phụ trợ nên ngươi thua hắn cũng bình thường, mạnh hơn ta nhiều. Lúc ta tỷ thí với đan sư Vạn Lai thì đan sư Vạn Lai không dùng nguyên lực.

Mã Vinh đang an ủi Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn gật đầu với Mã Vinh:

- Ha ha, đa tạ đan sư Mã Vinh.

Cảnh Ngôn mở lô.

Một thanh âm khe khẽ vang lên, Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí lấy Long Hổ Đan ra khỏi đan lô.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Quả nhiên chỉ có bốn viên Long Hổ Đan.

Khi luyện chế Cảnh Ngôn đã cảm giác lô đan dược này chỉ có bốn viên thành đan, nay thấy bốn viên đan dược chậm rãi bay ra càng xác định cảm ứng lúc trước của hắn.

Các giám khảo thấy đan dược Cảnh Ngôn luyện chế đều cau mày, khó hiểu hỏi người khác:

- Ủa? Đây là đan dược gì?

- Đan sư Cảnh Ngôn thật sự luyện chế ra đan dược?

- Nhưng … chưa từng thấy loại đan dược này, các vị có ai từng gặp chưa?

Mọi người đều không biết Long Hổ Đan.

Hồ Đông Hạc ngồi chung với Thường Huyễn mắt chớp một cái.

Hồ Đông Hạc ngạc nhiên lẩm bẩm:

- Chắc không thể nào.

Hồ Đông Hạc nhìn Long Hổ Đan cảm giác hơi quen mắt, hình như từng thấy loại đan dược giống vậy trong điển tịch. Nhưng Hồ Đông Hạc không chắc, hơn nữa đan phương loại đan dược này đã sớm thất truyền.

Vạn Lai liếc đan dược trong tay Cảnh Ngôn, bĩu môi:

- Mới có bốn viên thành đan?

Vạn Lai không biết loại đan dược này, nhưng gã không thèm để bụng. Dù Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược cũng là thất giai thì chỉ có bốn viên, không thể sánh bằng gã luyện ra sáu viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan. Huống chi Vạn Lai đinh ninh Cảnh Ngôn không thể nào luyện chế đan dược thất giai.

Bùm!

Xoẹt xoẹt!

Vang lên biến dị xảy ra.

Một luồng sáng bảy sắc từ trên trời giáng xuống.

Vì luồng sáng xuất hiện rất đột ngột nên mọi người không hề chuẩn bị trước, tất cả rùng mình trố mắt ra.

Chuyện gì đây?

Luồng sáng bảy sắc giáng xuống bốn viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan, chui vào trong một viên đan dược.

Năng lượng này rất kỳ lạ, cảm ứng không có uy năng quá lớn nhưng mọi người phát hiện luồng sáng bảy sắc rất dày nặng, có uy áp không thể khinh nhờn, khiến người muốn quỳ lạy.

Phụp!

Luồng sáng bảy sắc biến mất, bốn viên đan dược trắng đen giao nhau bỗng biến đổi.

- Grào!

- Grừ!

Mấy hoa văn hiện trên viên đan dược, xem kỹ thì phát hiện có con cọp và con rồng bay, cọp và rồng đang gầm gừ.

Người trong đan đường ngẩn ngơ.

Không chỉ mình lão nhân áo trắng, giám khảo, Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc, sứ giả Thánh thành Thường Huyễn cũng trợn mắt há hốc mồm.

Biến đổi khiến người hoàn toàn không ngờ đến.

Bản thân Cảnh Ngôn cũng sững sờ.

Phẩm chất hoàn mỹ!

Trong một lô đan dược không ngờ có hai viên Long Hổ Đan đến phẩm chất hoàn mỹ. Đan dược phải là phẩm chất hoàn mỹ mới dẫn động thiên địa pháp tắc và được thừa nhận.

Đây không phải lần đầu tiên Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ, lần sớm nhất là lúc ở Hạo Phong thành luyện chế Thần Đạo Đan. Khi đó Cảnh Ngôn dựa vào một viên Thần Đạo Đan tăng cái vèo mấy canh giờ.

Trong mấy năm sau này Cảnh Ngôn luyện chế ra nhiều đan dược, ngẫu nhiên ra phẩm chất hoàn mỹ nhưng đều là đan dược cấp thấp. Cảnh Ngôn chưa từng luyện chế đan dược lục cấp ra phẩm chất hoàn mỹ. Đương nhiên không ai biết Cảnh Ngôn luyện chế đan dược phẩm chất hoàn mỹ, dù là Chu Thượng Vân cũng không biết.

Đan dược phẩm chất hoàn mỹ còn gọi là thần đan, về cách nói này chỉ là phóng đại.

Trong bốn viên Long Hổ Đan có hai viên đến phẩm chất hoàn mỹ, hai viên khác là phẩm chất nhất đẳng.

Cảnh Ngôn nhìn bốn viên đan dược trong tay, tim đập nhanh. Lô đan dược này là phát huy vượt mức bình thường, mới rồi Cảnh Ngôn còn buồn vì chỉ có bốn viên thành đan, bây giờ tâm tình hoàn toàn trái ngược.

Hết chương 557.

Chương 558. Hiệu Dụng Của Long Hổ Đan

Qua mấy giây dị tượng trên hai viên Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ mới biến mất.

Dị tượng đã mất nhưng hai viên Long Hổ Đan này lấp lóe ánh sáng bảy sắc như ẩn như hiện, khác hẳn với hai viên đan dược phẩm chất nhất đẳng.

Trong đan đường yên tĩnh thật lâu cho đến khi một giọng nói hoảng sợ phá vỡ:

- Có phải ta bị hoa mắt?

Một thanh âm khác kinh ngạc kêu lên:

- Hình như ta mới nhìn thấy dị tượng, sao giống như pháp tắc giáng lâm trong truyền thuyết?

- Đúng là pháp tắc giáng lâm rồi! Chắc vì … thần đan xuất hiện, còn một hơi ra hai viên!

- Đó không lẽ là Long Hổ Đan? Ta nhớ có đọc miêu tả Long Hổ Đan trong một quyển điển tịch thượng cổ. Dị tượng đó rất giống miêu tả trong điển tịch, nếu dị tượng không xuất hiện thì ta không nhớ đến.

- Chắc là Long Hổ Đan thật, ta cũng thấy miêu tả về nó. Ba ngàn năm trước trên đại lục có đan sư còn luyện chế ra Long Hổ Đan được.

Đám đan sư bình thường hay đọc nhiều điển tịch đan đạo, nên không chỉ có vài người đã thấy miêu tả về Long Hổ Đan.

Quan trọng là nếu không phải dị tượng xuất hiện thì dù đan sư biết đến Long Hổ Đan cũng sẽ không liên tưởng với đan dược Cảnh Ngôn luyện chế. Vì Long Hổ Đan đã lâu thật lâu chưa từng xuất hiện qua.

Hơn nữa Long Hổ Đan là đan dược vô cùng quan trọng với võ giả, hiệu dụng của nó rất đặc biệt, loại đan dược này có thể tu sửa thần hồn.

Võ giả trong quá trình tu luyện thần hồn dễ bị tổn thương. Khi võ giả tu luyện thường rất cẩn thận chú ý tránh cho kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền bị tổn thương. Vì kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền là căn cơ của võ giả, nếu bị thương muốn phục hồi hơi khó khăn, cần mất nhiều thời gian và tiền tài.

Nên võ giả tu luyện đặc biệt chú ý kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền của mình. Tuy nhiên rất khó tránh cho thần hồn bị tổn hại.

Ví dụ võ giả hậu thiên muốn đột phá đến Tiên Thiên lỡ thất bại chắc chắn ảnh hưởng thần hồn. Tiên Thiên đột phá đến Đạo Linh, Đạo Linh đột phá tới Đạo Sư cảnh đều là như nhau.

Vì vậy khi võ giả đột phá đại cảnh giới trói buộc hết sức cẩn thận, tìm mọi cách tích lũy, khi nào cảm thấy đã hoàn toàn đầy đủ mới làm thử.

Dù vậy rất ít có võ giả đột phá một lần là thành công.

Đột phá thất bại thần hồn nhất định bị tổn hại cần tĩnh dưỡng thời gian dài, một số võ giả suốt đời không thể phục hồi thần hồn bị tổn hại, đánh mất cơ hội lại đột phá.

Long Hổ Đan là loại đan dược tu sửa thần hồn. Nếu võ giả có loại đan dược này có thể trong thời gian ngắn tu sửa thần hồn bị tổn hại, lại có cơ hội đột phá đại cảnh giới trói buộc. Có thể tưởng tượng tầm quan trọng của Long Hổ Đan đối với võ giả, nó không chỉ có hiệu quả với thần hồn võ giả bình thường,

cũng có công hiệu cho võ giả Đạo Vương cảnh cường đại, thậm chí cũng giúp ích với võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Nhưng võ giả cảnh giới thấp thần hồn yếu kém, hiệu quả tu sửa của Long Hổ Đan tốt hơn chút. Võ giả cảnh giới càng cao cần nhiều Long Hổ Đan hơn để tu sửa thần hồn.

Trên Thiên Nguyên đại lục có một số đan dược cấp thấp được gọi là thần đan, nhưng đều khác với Long Hổ Đan về bản chất.

Những đan dược này có hiệu quả tẩm bổ với võ giả không bị tổn hại thần hồn, hễ thần hồn bị thương tổn, nếu muốn dùng những đan dược đó tu sửa là không thể nào.

Đương nhiên dù là Long Hổ Đan chỉ có thể phục hồi thần hồn, nếu thần hồn bị khiếm khuyết thì Long Hổ Đan không thể đắp lại cho hoàn chỉnh được.

Như một bình hoa xinh đẹp nếu mặt ngoài bị nứt chút ít thì Long Hổ Đan sẽ làm nó liền lại như cũ. Nếu bình hoa nát hoặc mất một góc, vậy Long Hổ Đan không thể làm bình hoa vỡ hoàn chỉnh như cũ, hoặc làm mảnh bị mất mọc ra.

Dù vậy Long Hổ Đan là thứ mỗi võ giả khao khát mơ ước.

Long Hổ Đan tuy chỉ là đan dược lục giai nhưng đối với võ giả thì nó hấp dẫn hơn nhiều đan dược cao cấp. Đặc biệt trên Thiên Nguyên đại lục đã không còn có đan sư luyện chế được Long Hổ Đan, chỉ thấy trong điển tịch thượng cổ ghi chép lại, đan phương cũng biến mất hoàn toàn.

Mọi người trong đan đường không ngờ khi còn sống được thấy Long Hổ Đan xuất hiện trước mắt mình, tận mắt nhìn thấy Long Hổ Đan được luyện ra.

Giám khảo Vạn Lệ là người không muốn thấy Long Hổ Đan nhất trong các giám khảo, nàng xoe tròn mắt nhìn chằm chằm đan dược trong tay Cảnh Ngôn:

- Sao có thể như vậy? Sao hắn có thể luyện chế Long Hổ Đan?

Một giám khảo trong giọng nói chất chứa giật mình:

- Thú vị, ta vốn nghĩ đan sư Cảnh Ngôn luyện chế đan dược tuyệt đối không thể so sánh với Kim Văn Nhật Nguyệt Đan của đan sư Vạn Lai, nhưng giờ thì khó nói.

Các giám khảo lục tục cảm thán:

- Đúng rồi, tuy chỉ có bốn viên Long Hổ Đan nhưng bên trong có hai viên phẩm chất hoàn mỹ.

- Thật là không cách nào tưởng tượng, không ngờ đan sư Cảnh Ngôn có thể luyện chế ra thần đan được pháp tắc thiên địa thừa nhận.

- …

Đa số giám khảo đều cho rằng Cảnh Ngôn luyện chế Long Hổ Đan có giá trị cao hơn.

Một mặt nào đó Cảnh Ngôn luyện chế Long Hổ Đan vượt trên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan mà Vạn Lai luyện ra. Hai loại đại biểu ý nghĩa không cùng đẳng cấp.

Nhưng vì Long Hổ Đan sớm biến mất, giá trị khó tính toán. Chung kết đại điển luyện đan là xem đan dược đáng giá bao nhiêu linh thạch, cái này phải nghiên cứu kỹ, không thể phỏng đoán chủ quan Kim Văn Nhật Nguyệt Đan và Long Hổ Đan cái nào quý giá hơn.

Hồ Đông Hạc lên tiếng:

- Đan sư Cảnh Ngôn, xin hãy đưa đan dược ngươi luyện chế cho ta xem.

Lúc Cảnh Ngôn mới lấy đan dược ra Hồ Đông Hạc nghĩ ngay đến Long Hổ Đan, nhưng khi ấy không dám chắc vì y

chưa từng thấy Long Hổ Đan thật sự. Đợi lúc xuất hiện dị tượng là Hồ Đông Hạc dám khẳng định Cảnh Ngôn luyện chế Long Hổ Đan.

Cảnh Ngôn đáp ngay:

- Tốt!

Lão nhân áo trắng sâu thẳm nhìn Cảnh Ngôn, trịnh trọng nhận lấy Long Hổ Đan từ tay hắn nhanh chóng đưa tới trước mặt Hồ Đông Hạc.

Vẻ mặt Hồ Đông Hạc nghiêm túc quan sát Long Hổ Đan.

Vạn Lai thì biểu tình cực kỳ khó xem, mặt đen như nhọ nồi.

Hạng nhất đại điển luyện đan vốn đã vào túi giờ trở nên không ổn định, vịt nấu chín có khả năng bay đi.

Vạn Lai không cam lòng!

Vạn Lai đảo tròng mắt hung hăng trừng Cảnh Ngôn, ánh mắt lạnh băng. Môi Vạn Lai mấp máy muốn nói gì nhưng cuối cùng không nói ra.

Hết chương 558.

Chương 559. Đấu Giá Tại Chỗ

Mười giám khảo nhìn Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc.

Nếu Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược đúng là Long Hổ Đan trong truyền thuyết, vậy thứ đại biểu đằng sau nó hơi khủng bố.

Nếu có thể luyện chế ra nhiều Long Hổ Đan thì thực lực võ giả trên toàn Thiên Nguyên đại lục sẽ bay vọt tổng thể. Một số võ giả không có hy vọng đột phá cảnh giới sẽ lại có được cơ hội.

Mọi người nín thở làm đan đường tĩnh lặng.

Hồ Đông Hạc cẩn thận cảm nhận bốn viên đan dược hai màu trong tay.

Hồ Đông Hạc chưa thấy Long Hổ Đan thật nên không thể xác định ngay đan dược trong tay mình có phải là Long Hổ Đan không. Nhưng Hồ Đông Hạc có thân phận Đại Đan Vương, tạo nghệ đan đạo cực kỳ cao sâu. Qua quan sát kỹ càng và cảm ứng, Hồ Đông Hạc không dám khẳng định trăm phần trăm đây là Long Hổ Đan trong truyền thuyết, nhưng nắm chắc chín mươi phần trăm.

Hơn nữa mọi người tận mắt thấy cảnh dẫn động thiên địa pháp tắc, dù Cảnh Ngôn luyện chế đan dược nhất giai nhưng có thể dẫn động thiên địa pháp tắc đủ chứng minh năng lực đan đạo của hắn.

Cuối cùng Hồ Đông Hạc nói, mắt lấp lóe thần quang:

- Đây chắc là Long Hổ Đan.

Những người có mặt đều nghe ra giọng Hồ Đông Hạc chất chứa kích động.

Hồ Đông Hạc thấy Long Hổ Đan cũng khó nén kích động càng đừng nói người khác. Trong những người ở đây có người bị tổn hại thần hồn, rất khát vọng Long Hổ Đan.

Tôn Kỳ khom người hỏi:

- Sư phụ, Long Hổ Đan của đan sư Cảnh Ngôn giá trị cao hay Kim Văn Nhật Nguyệt Đan của đan sư Vạn Lai giá cao hơn?

Sư phụ Hồ Đông Hạc của gã đã tự mình giám định đan dược, vậy để sư phụ bình phán giá trị đan dược sẽ tốt hơn. Rất khó đoán giá Long Hổ Đan, vì trên Thiên Nguyên đại lục đã không tìm thấy tiêu chuẩn.

Nghe Tôn Kỳ hỏi, Hồ Đông Hạc cười khẽ:

- Khó lắm sao?

Hồ Đông Hạc nhìn đám giám khảo, hỏi:

- Ta hỏi các người đồng ý dùng bao nhiêu linh thạch mua Kim Văn Nhật Nguyệt Đan nhất đẳng?

Tôn Kỳ trả lời:

- Cái này … theo như trong đấu giá hội trước kia một viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan nhất đẳng giá từ ba trăm vạn đến năm trăm vạn linh thạch. Kim Văn Nhật Nguyệt Đan nhị đẳng giá hai trăm đến ba trăm vạn linh thạch.

Kim Văn Nhật Nguyệt Đan tuy quý giá nhưng vẫn thường thấy trong một số hội đấu giá cỡ lớn trên Thiên Nguyên đại lục, loại đan dược này đa số đan sư cao cấp có thể luyện chế ra, về giá cả có tiêu chuẩn tham khảo.

Các giám khảo gật gù đồng ý giá Tôn Kỳ đưa ra cho Kim Văn Nhật Nguyệt Đan, cảm thấy rất công bằng.

Hồ Đông Hạc lại hỏi:

- Vậy còn Long Hổ Đan?

Tôn Kỳ cau mày nhìn các giám khảo xung quanh.

Đám giám khảo liếc nhau, Long Hổ Đan tuy là đan dược lục giai nhưng giá trị rất khó bình phán.

Giám khảo Vạn Lệ lên tiếng:

- Đại Đan Vương đại nhân, đã lâu rồi Thiên Nguyên đại lục chúng ta không xuất hiện Long Hổ Đan, trong mỗi hội đấu giá chưa từng có Long Hổ Đan được đấu giá, nên khó nói giá trị của nó.

Vạn Lệ không hy vọng Long Hổ Đan được bình phán giá rất cao, cái này liên quan đến gia tộc của nàng có được phần thưởng nguyên lực trong đại điển luyện đan mùa này không. Nếu Long Hổ Đan của Cảnh Ngôn thắng Kim Văn Nhật Nguyệt Đan của Vạn Lai, vậy nguyên lực sẽ vuột khỏi tầm tay Vạn gia.

Có giám khảo thân với Vạn Lệ thuận thế nói:

- Giám khảo Vạn Lệ nói có lý, giá trị Long Hổ Đan khó phán đoán được ngay.

Đám giám khảo Tôn Kỳ cau mày, lòng không đồng ý lời của giám khảo Vạn Lệ nhưng không tiện phản bác. Bọn họ cũng không biết nên định giá cho Long Hổ Đan bao nhiêu thì thích hợp.

Sắc mặt Vạn Lai dễ xem hơn nhiều, gã chưa thua, gã còn cơ hội lấy hạng nhất.

Hồ Đông Hạc bật cười, mắt quét những người có mặt:

- Vậy đi, bây giờ chúng ta tổ chức đấu giá đi. Tuy nơi này không nhiều người, sẽ ảnh hưởng lớn đến đấu giá Long Hổ Đan nhưng không còn cách nào tốt hơn xác định giá trị của Long Hổ Đan.

Hồ Đông Hạc tuy là thành chủ Đan Linh Chi Thành nhưng không thể trực tiếp phán định giá trị của Long Hổ Đan, sẽ bị người chê trách.

Hồ Đông Hạc nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn có ý kiến gì không?

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Không.

Cảnh Ngôn có thể nói cái gì? Hồ Đông Hạc nói đấu giá tại chỗ vậy thì có thể nhanh chóng xác định giá trị Long Hổ Đan, đây là cách tốt nhất.

Hồ Đông Hạc bổ sung thêm:

- Rất tốt. Nhưng vì công bằng, đan sư Cảnh Ngôn không thể đấu giá Long Hổ Đan, được chứ?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được.

Hồ Đông Hạc nheo mắt nói:

- Bây giờ đấu giá bốn viên Long Hổ Đan, hai viên phẩm chất nhất đẳng, hai viên phẩm chất hoàn mỹ. Có hứng thú với Long Hổ Đan có thể tự do ra giá, không có giá thấp

Hồ Đông Hạc vừa dứt lời một thanh âm vang lên:

- Ta ra bốn ngàn vạn linh thạch mua bốn viên Long Hổ Đan!

Người thứ nhất ra giá là giám khảo Phương gia.

Giám khảo Phương gia mắt sáng rực nhìn chằm chằm bốn viên đan dược trong tay Hồ Đông Hạc, mắt đỏ ngầu, vừa mở miệng đã ra giá bốn ngàn vạn linh thạch. Giám khảo Phương gia không hy vọng Vạn gia lại có được nguyên lực, nhưng y ra giá bốn ngàn vạn linh thạch không phải vì sợ Vạn gia được đến nguyên lực, chỉ đơn giản là y muốn mua bốn viên Long Hổ Đan này.

Vạn Lệ lườm đan sư Phương gia, nghiến chặt răng.

Vạn Lệ biết đại thế đã mất, Vạn Lai không có cơ hội.

Bởi vì Vạn Lai luyện chế Kim Văn Nhật Nguyệt Đan có ba viên nhất đẳng, ba viên nhị đẳng dù tính với giá năm trăm vạn linh thạch một viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan nhất đẳng, ba trăm vạn linh thạch một viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan nhị đẳng, Vạn Lai luyện chế sáu viên Kim Văn Nhật Nguyệt Đan tổng giá trị mới đến hai ngàn bốn trăm vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn luyện chế bốn viên Long Hổ Đan thì đan sư Phương gia người ra giá đầu tiên đã lên bốn ngàn vạn linh thạch, vượt mảng lớn giá trị Kim Văn Nhật Nguyệt Đan mà Vạn Lai luyện chế.

Vạn Lai đã thua.

Hạng nhất đại điển luyện đan mùa này đã thuộc về Cảnh Ngôn, phần thưởng cho quán quân đã vào túi hắn.

Đấu giá Long Hổ Đan chưa kết thúc, giám khảo Phương gia mới báo giá xong giọng thứ hai vang lên.

Thường Huyễn mỉm cười nói:

- Ta cũng có hứng thú với Long Hổ Đan, ta đồng ý dùng năm ngàn vạn linh thạch mua bốn viên Long Hổ Đan.

Hết chương 559.

Chương 560. Giá Điên Cuồng

Bốn viên đan dược, năm ngàn vạn linh thạch!

Đây tuyệt đối là giá trên trời, trung bình một viên đan dược giá hơn một ngàn vạn linh thạch. Giá này cao hơn đa số đan dược bát giai một mảng.

Hồ Đông Hạc cười bí hiểm nhìn Thường Huyễn, lắc đầu nói:

- Sứ giả Thường Huyễn, ta không ngờ sứ giả cũng có hứng thú lớn với Long Hổ Đan, xem ra quy tắc đấu giá phải sửa đổi một chút.

Hồ Đông Hạc trầm ngâm nói:

- Vậy đi, bốn viên Long Hổ Đan, mỗi người có mặt nhiều nhất chỉ có thể mua một viên. Đây cũng là vì để càng nhiều người có được nó. Ta đồng ý dùng hai ngàn vạn linh thạch mua một viên Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Hai ngàn vạn linh thạch mua một viên đan dược lục giai.

Nếu đồn ra ngoài sẽ hù chết một đám người, nhưng những người ở đây chỉ giật mình vì Hồ Đông Hạc cũng muốn mua Long Hổ Đan, họ không quá bất ngờ về hai ngàn vạn linh thạch mua một viên Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Không thể so sánh Long Hổ Đan với đan dược bình thường, có liên quan rất nhiều. Một điều này là nếu lấy được Long Hổ Đan là có thể nghiên cứu, làm ra được đan phương

Long Hổ Đan thì không thể tính toán bằng mấy ngàn vạn linh thạch.

Người trong đan đường đều hiểu điều này, nên mọi người không cho rằng dùng hai ngàn vạn linh thạch mua một viên Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ không có gì kỳ lạ.

Hồ Đông Hạc thấy mọi người không báo giá bèn hỏi:

- Có ai ra giá cao hơn không?

Mọi người lắc đầu. Không phải họ không ra giá cao hơn được, chủ yếu vì Đan Vương Hồ Đông Hạc đã ra hai ngàn vạn linh thạch, không lẽ bọn họ trả giá cao hơn cạnh tranh với Hồ Đông Hạc sao? Không có được Long Hổ Đan là chuyện nhỏ, đắc tội Hồ Đông Hạc mới là vấn đề lớn.

Hồ Đông Hạc cười cười cất một viên đan dược phẩm chất hoàn mỹ:

- Nếu không có giá cao hơn vậy viên Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ là của ta.

Thường Huyễn không đợi Hồ Đông Hạc nói tiếp đã vội nói:

- Ta ra hai ngàn vạn linh thạch mua Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ còn lại!

Lại là hai ngàn vạn linh thạch.

Những người khác nhìn nhau, bất đắc dĩ thầm thở dài.

Thường Huyễn là đặc sứ đến từ Thánh Thành, ở mức độ nào đó đại biểu thành chủ Thánh thành. Dù thế nào bọn họ cũng phải nể mặt Thường Huyễn, đấu giá với Thường Huyễn thì hơi kỳ. Hơn nữa giá hai ngàn vạn linh thạch không thấp.

Cứ thế Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ thứ hai rơi vào tay Thường Huyễn.

Thường Huyễn cười chắp tay hướng mọi người:

- Đa tạ, rất cảm tạ mọi người nhường đan dược cho ta.

Thường Huyễn thanh toán hai ngàn vạn linh thạch, cất đi Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ thứ hai.

Hồ Đông Hạc nhìn hai viên Long Hổ Đan còn lại trong tay mình, nói:

- Nơi đây còn hai viên Long Hổ Đan phẩm chất nhất đẳng, ai có hứng thú có thể ra giá cạnh tranh.

Giám khảo Phương gia lập tức lên tiếng:

- Ta ra giá một ngàn vạn linh thạch mua một viên!

Giám khảo Phương gia quyết tâm dù thế nào cũng phải kiếm một viên Long Hổ Đan. Mang đan dược về, trải qua đám đan sư của gia tộc cao cấp phân tích, nghiên cứu thì có hy vọng làm ra đan phương Long Hổ Đan. Đương nhiên sẽ phải trả giá cực đắt, cần nhiều tài liệu và thời gian mới có thể thành công. Nhưng nếu làm ra đan phương thì mọi thứ đáng giá.

Một giám khảo liếc giám khảo Phương gia một cái:

- Ta ra một ngàn một trăm vạn linh thạch.

Giám khảo Phương gia không chút do dự biểu ra quyết lấy Long Hổ Đan bằng được:

- Một ngàn hai trăm vạn linh thạch!

Giám khảo cạnh tranh đấu giá cười lắc đầu nói:

- Xem ra Phương huynh quyết tâm lấy Long Hổ Đan, thôi ta từ bỏ.

Đan sư Phương gia vội cảm ơn:

- Đa tạ Vương huynh, ta xin ghi nhớ nhân tình này!

Giám khảo Phương gia dùng một ngàn hai trăm vạn linh thạch mua Long Hổ Đan thứ ba, thành công bỏ vào túi. Cầm đan dược trong tay rồi giám khảo Phương gia mới thở phào nhẹ nhõm, nụ cười treo trên môi.

Giao dịch viên Long Hổ Đan thứ ba xong Hồ Đông Hạc nâng viên cuối cùng, nhẹ đung đưa:

- Long Hổ Đan cuối cùng, ai có hứng thú thì ra giá đi!

Vạn Lệ cắn môi, lòng rất rối rắm.

Vạn Lệ rất muốn lấy Long Hổ Đan vào tay, nhưng nàng cảm thấy mình cũng đấu giá thì hơi mất mặt.

Long Hổ Đan là Cảnh Ngôn luyện chế ra, vì loại đan dược này làm Vạn Lai của Vạn gia mất tư cách quán quân. Giờ Vạn Lệ muốn mua một viên Long Hổ Đan thật khiến người bực tức.

Vạn Lệ là người rất dứt khoát, nàng nhanh chóng quyết định lấy bằng được viên Long Hổ Đan cuối cùng:

- Không được! Đây là Long Hổ Đan cuối cùng, phải lấy được nó. Vạn Lai đã mất hạng nhất, không thể cứu vãn nữa. Bây giờ lo vấn đề mặt mũi mới thật sự là ngu xuẩn.

Vạn Lệ hét to hướng Hồ Đông Hạc:

- Ta ra một ngàn vạn linh thạch!

Nghe giọng Vạn Lệ làm mặt Vạn Lai xanh mét. Vạn Lệ là trưởng lão của Vạn gia,

Vạn Lai đã xem Cảnh Ngôn là kẻ địch của mình, loại kẻ địch hận thấu xương. Giờ trưởng lão Vạn gia tham gia đấu giá đan dược mà kẻ địch luyện chế, Vạn Lai cảm giác như có cục đá to đập mạnh vào ngực, lửa giận bùng cháy làm gã muốn hộc máu.

Nhưng Vạn Lai không thể thay đổi quyết định của Vạn Lệ, gã chỉ có thể trơ mắt nhìn bất lực. Vạn Lai âm trầm liếc xéo Cảnh Ngôn, ước gì nuốt sống hắn.

Có người ra giá cao hơn:

- Một ngàn một trăm vạn linh thạch!

Vạn Lệ tăng giá ngay:

- Một ngàn hai trăm vạn linh thạch!

Vạn Lệ cũng muốn làm giống giám khảo Phương gia tỏ vẻ quyết tâm mua về, làm đối thủ cạnh tranh biết khó mà lui.

Nhưng lần này không được thuận lợi, Vạn Lệ tăng giá lên một ngàn hai trăm vạn linh thạch, giám khảo báo ra một ngàn một trăm vạn không ra giá tiếp, nhưng giọng mới tham gia vào.

- Ta ra một ngàn ba trăm vạn linh thạch mua viên Long Hổ Đan này!

Cảnh Ngôn ngạc nhiên nhìn Mã Vinh, không ngờ Mã Vinh đồng ý trả nhiều linh thạch mua viên Long Hổ Đan cuối cùng.

Vạn Lệ hung tợn lườm Mã Vinh, cắn môi rít qua kẽ răng:

- Một ngàn bốn trăm vạn linh thạch!

Một ngàn bốn trăm vạn linh thạch!

Đây là cái giá siêu khủng bố, Vạn gia tuy là thế gia đan đạo số một Thiên Nguyên đại lục, nội tình thâm sâu nhưng khó tùy tiện lấy ra hơn một ngàn vạn linh thạch.

Mã Vinh do dự nhìn Vạn Lệ.

Hết chương 560.

Chương 561. Lời Mời Từ Thánh Thành

Mã Vinh ngẫm nghĩ từ bỏ tiếp tục tăng giá.

Mã Vinh thật sự rất muốn được đến một viên Long Hổ Đan, nhưng giờ giá Long Hổ Đan đã lên đến một ngàn bốn trăm vạn linh thạch, giá rất cao. Cho dù Mã Vinh ra giá tiếp chưa chắc thành công lấy về viên Long Hổ Đan.

Nên Mã Vinh bỏ cuộc.

Còn một lý do là Vạn Lệ có được Long Hổ Đan thì gia tộc sau lưng nàng sẽ triệu tập nhiều đan sư cùng nhau nghiên cứu đan phương của nó, Mã Vinh không có năng lực này.

Mã Vinh bỏ tăng giá, những người khác không báo giá nữa.

Viên Long Hổ Đan cuối cùng với giá một ngàn bốn trăm vạn bị Vạn Lệ thành công đấu giá về.

Đến đây thì bốn viên Long Hổ Đan có hai viên phẩm chất hoàn mỹ đấu giá trên trời bốn ngàn vạn linh thạch, hai viên Long Hổ Đan phẩm chất nhất đẳng giá cao ngất ngưỡng hai ngàn sáu trăm vạn linh thạch, cộng lại là sáu ngàn sáu trăm vạn linh thạch.

Đây là con số kinh người.

Tiếc rằng những linh thạch này không liên quan gì đến Cảnh Ngôn, là hắn luyện chế đan dược nhưng nó không thuộc về hắn mà của Đan Linh Chi Thành. Hơn nữa tài liệu Cảnh Ngôn luyện chế Long Hổ Đan là Đan Linh Chi Thành cung cấp.

Nhưng sáu ngàn sáu trăm vạn linh thạch so sánh với nguyên lực sắp có được thì không đáng gì. Nguyên lực là báu vật vô giá, không thể tính toán bằng linh thạch. Có thế gia đan đạo nào sở hữu nguyên lực mà chịu lấy ra bán lại không?

Không có!

Lão nhân áo trắng được Hồ Đông Hạc ra hiệu bắt đầu tuyên đọc thứ hạng cuối cùng hai mươi hạng đầu đại điển luyện đan mùa này:

- Giờ bốn viên Long Hổ Đan do đan sư Cảnh Ngôn luyện chế đã đấu giá thành công, với giá là sáu ngàn sáu trăm vạn linh thạch. Kết quả so tài của đan sư Cảnh Ngôn và đan sư Vạn Lai đã rõ ràng, hạng nhất đại điển luyện đan mùa này là đan sư Cảnh Ngôn. Hạng hai là đan sư Vạn Lai. Hạng ba là đan sư Mã Vinh …

Không ai phản đối.

Vạn Lai cực kỳ không cam lòng nhưng lúc này gã mím chặt môi không cãi lại.

Vạn Lai tâm cao khí ngạo, nhưng gã dù gì xuất thân gia tộc lớn, gã không thể làm chuyện càn quấy. Vạn Lai cũng biết dù gã ăn vạ cũng không cách nào sửa đổi kết quả này.

Dù không cam lòng đến đâu cũng đành nhận mệnh, Vạn Lai đè chặt hận trong lòng. Ở trong mắt Vạn Lai thì nguyên lực thuộc về gã nhưng bây giờ bị Cảnh Ngôn cướp mất.

Hồ Đông Hạc đứng lên nói:

- Giờ ta tự phát thưởng cho ba đan sư hàng đầu, mời ba đan sư hàng đầu tạm ở lại.

Ba người Cảnh Ngôn ở lại, những người khác rời khỏi đan đường.

Phần thưởng cho tốp ba đan sư được Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc tự mình phát cho, phần thưởng của đan sư khác là người chủ trì lão nhân áo trắng phát.

Mười giám khảo cũng rời khỏi đan đường.

Một lát sau trong đan đường chỉ còn lại Cảnh Ngôn, Vạn Lai, Mã Vinh và Hồ Đông Hạc, Thường Huyễn.

Hồ Đông Hạc cười tủm tỉm nhìn Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn tiến lên một bước:

- Có!

Tim Cảnh Ngôn đập nhanh, nói không kích động là giả. Phần thưởng của hạng nhất không biết làm bao nhiêu người mắt đỏ, đặc biệt là nguyên lực.

Cảnh Ngôn thầm lo có cường giả nào theo dõi mình muốn cướp nguyên lực không?

Cảnh Ngôn không hề lo lắng không đâu, nguyên lực ở trên người hắn đủ khiến nhiều võ giả mơ ước. Một số cường giả rất có thể sẽ mạo hiểm chặn giết Cảnh Ngôn, cướp giật nguyên lực của hắn.

Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn có suy xét mấy chuyện này cũng vô dụng, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Hồ Đông Hạc đưa phần thưởng vào tay Cảnh Ngôn:

- Đây là phần thưởng thuộc về ngươi, một nguyên lực, một viên Tạo Hóa Đan, năm ngàn khối linh thạch cực phẩm. Đan sư Cảnh Ngôn, ngươi là đan sư có thiên phú đan đạo xuất sắc nhất ta từng thấy trong đời, ta hy vọng tương lai trông thấy ngươi trở thành Đại Đan Vương.

Cảnh Ngôn cung kính hành lễ, nhận lấy phần thưởng:

- Đa tạ thành chủ!

Nguyên lực trông giống cái Vạn Lai đã dùng, đều là đoàn năng lượng đỏ nhạt. Cảnh Ngôn nhìn thoáng qua rồi bỏ vào tu di giới chỉ.

Tiếp theo Hồ Đông Hạc trao thưởng vào tay Vạn Lai, Mã Vinh.

Tốp ba đều được thưởng Tạo Hóa Đan, chỉ khác số lượng linh thạch cực phẩm. Có điều đan sư như Mã Vinh, Vạn Lai không hứng thú nhiều với linh thạch cực phẩm, chỉ có Tạo Hóa Đan an ủi hai người một chút.

Hồ Đông Hạc phất tay nói:

- Đan sư Vạn Lai, đan sư Mã Vinh có thể đi rồi.

Vạn Lai sâu thẳm nhìn Cảnh Ngôn, xoay người đi ra đan đường.

Mã Vinh vẫn giữ vẻ khiêm tốn từ biệt Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn, chúng ta tạm chia tay ở đây, lát gặp lại.

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- Được.

Mặt Cảnh Ngôn cười nhưng nỗi lòng không bình tĩnh, hắn đang suy nghĩ thành chủ Hồ Đông Hạc giữ lại một mình hắn để làm gì.

Hồ Đông Hạc nhìn Thường Huyễn:

- Sứ giả Thường Huyễn nói trước đi.

Thường Huyễn chắp tay với Hồ Đông Hạc:

- Được, đa tạ.

Thường Huyễn mỉm cười nhìn Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn, ta nói thẳng vậy, ta muốn mời đan sư cùng ta đi Thánh thành, vào Thánh Cung. Ta nghĩ Thánh Chủ đại nhân sẽ cho đan sư Cảnh Ngôn lễ ngộ nhất định, đan sư sẽ có phát triển lớn hơn trong Thánh thành.

Thường Huyễn nói rất trực tiếp.

Từ khi Cảnh Ngôn viết ra tài liệu cần cho việc luyện chế Tạo Hóa Đan là Thường Huyễn đã có ý tưởng này, muốn mang hắn đi Thánh thành. Ở trận chung kết Thường Huyễn càng kiên định suy nghĩ này.

Thường Huyễn cảm thấy với thiên phú đan đạo của Cảnh Ngôn nếu ở Thánh thành thì tương lai nhất định sẽ trở thành Đại Đan Vương. Trên Thiên Nguyên đại lục thân phận địa vị của Đại Đan Vương không thua gì Thánh Chủ, Thường Huyễn mang Cảnh Ngôn đến Thánh thành, sau này hắn trở thành Đại Đan Vương thì y cũng sẽ được tài phú rất lớn không thể nhìn bằng mắt thường.

Nghe Thường Huyễn mời, Cảnh Ngôn nhướng mi nhìn y.

Đi Thánh thành?

Trước đó Cảnh Ngôn chưa từng nghĩ sẽ đi Thánh thành.

Cảnh Ngôn biết Thánh Cung, đó là nơi Thánh Chủ đại nhân cư ngụ. Nếu Đan Quốc là thánh địa đan đạo thì Thánh Cung là thánh địa Võ Đạo. Vào Thánh Cung sẽ có lợi cho phát triển của Cảnh Ngôn, hơn nữa theo sứ giả Thường Huyễn đi Thánh Cung không sợ có ai mơ ước nguyên lực.

Nhưng có lợi cũng có tệ, vào Thánh Cung có lẽ sẽ không còn nhiều tự do. Cảnh Ngôn không cho rằng Thánh Cung là nơi hắn muốn vào thì vào, ra thì ra. Khi đã bước vào Thánh Cung rất có thể sau này Cảnh Ngôn sẽ bị nhiều hạn chế, hắn không muốn như thế.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ cuối cùng quyết định từ chối sứ giả Thường Huyễn, vào Thánh Cung có lẽ không gặp uy hiếp gì nữa nhưng cường giả thật sự không thể lớn lên dưới sự che chở của cây to.

Hết chương 561.

Chương 562. Bia Đan Vương

Đan đạo chỉ là phụ trợ đối với Cảnh Ngôn, có thể nói là nghề phụ.

Trong lòng Cảnh Ngôn chỉ có Võ Đạo đặt lên hàng đầu.

Nếu Cảnh Ngôn tập trung vào đan đạo thì hắn sẽ đồng ý đi Thánh thành Thánh Cung, ở đó hắn có tài liệu sung túc trợ giúp hắn lấy được thành tựu cao hơn trên đường đan đạo. Đan đạo tùy ý thích của hắn, không cần trui rèn gì.

Nhưng Võ Đạo thì không được.

Giờ Cảnh Ngôn không phải thằng nhóc trong Đông Lâm thành, hắn hiểu biết sâu sắc hơn về Thiên Nguyên đại lục. Trên đại lục này hầu như không có cường giả thật sự nào lớn lên từ vòng tay che chở.

Nên khi Thường Huyễn đưa ra lời mời, Cảnh Ngôn chỉ suy nghĩ giây lát liền có quyết định.

Cảnh Ngôn nói khéo:

- Cảm tạ đại nhân xem trọng nhưng ta tạm thời không định đi Thánh thành, sau này có cơ hội ta sẽ đến đó.

Thường Huyễn nghe vậy sửng sốt, y có suy đoán Cảnh Ngôn chưa chắc chịu theo mình đi Thánh Cung, nhưng không ngờ hắn từ chối dứt khoát như vậy. Thường Huyễn cảm thấy dù Cảnh Ngôn cuối cùng từ chối lời mời của y cũng nên suy nghĩ lâu chút. Nên khi Thường Huyễn nghe Cảnh Ngôn từ chối thì ngẩn ngơ.

Thường Huyễn ngây người, mắt Hồ Đông Hạc thì rực sáng, lão thầm gật gù. Hồ Đông Hạc cũng không thể nhìn thấu thanh

niên hai mươi ba tuổi này, người thường rất khó từ chối sức hấp dẫn của Thánh Cung.

Thường Huyễn không muốn bỏ qua thiên tài đan đạo này:

- Đan sư Cảnh Ngôn đừng vội trả lời ta, trước khi Đại Hội Đan Linh kết thúc ta đều ở trong Đan Quốc, trong thời gian này đan sư có thể từ từ suy xét đề nghị của ta.

Cảnh Ngôn cười cười gật đầu.

Hắn đã quyết định đương nhiên sẽ không dễ dàng sửa đổi.

Thường Huyễn dời mắt khỏi Cảnh Ngôn chuyển sang Hồ Đông Hạc, nhún vai, ánh mắt bất đắc dĩ.

Hồ Đông Hạc híp mắt, nụ cười kỳ dị.

Hồ Đông Hạc nhìn Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn, mới rồi có nói thiên phú đan đạo của ngươi là tốt nhất trong tất cả đan sư ta đã thấy trong đời mình. Không biết đan sư có đồng ý vào môn tướng của ta?

Hồ Đông Hạc là người dứt khoát, vừa lên liền hỏi Cảnh Ngôn có muốn bái sư không. Nhưng câu hỏi của Hồ Đông Hạc cũng là thăm dò, vì nghi ngờ Cảnh Ngôn là đệ tử của Đại Đan Vương, đưa ra câu hỏi trên để chứng thực suy đoán của mình có chính xác không. Nếu Cảnh Ngôn không có sư phụ thì Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc muốn thu hắn làm đệ tử, chắc chắn hắn sẽ vui vẻ đồng ý. Nếu Cảnh Ngôn đã có sư phụ thì sẽ từ chối.

Cảnh Ngôn ngẩn ngơ nhìn Hồ Đông Hạc.

Bái Hồ Đông Hạc làm sư phụ?

Cảnh Ngôn cũng chưa nghĩ tới chuyện này.

Cảnh Ngôn thừa nhận Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc có thực lực không người sánh bằng trong đan đạo, nhưng Cảnh

Ngôn có Càn Khôn Đan Đạo. Có Càn Khôn Đan Đạo còn cần bái sư sao?

Hơn nữa trong Càn Khôn không gian có tàn hồn của tiền bối Thiên Thủy, dù Cảnh Ngôn gặp vấn đề gì không thể giải quyết, không tìm thấy đáp án thì có tiền bối Thiên Thủy giúp đỡ, hắn không cần bái sư.

Cảnh Ngôn ấp úng:

- Thành chủ đại nhân, cái … ta …

Cảnh Ngôn khó mà từ chối thẳng Hồ Đông Hạc.

Thấy biểu tình của Cảnh Ngôn là Hồ Đông Hạc hiểu ý, cười xua tay hỏi:

- Ta biết rồi, ngươi đã có sư phụ đúng không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng!

Cảnh Ngôn trả lời không tính là nói dối, một mặt nào đó Thiên Thủy là sư phụ của hắn ở cả hai Võ Đạo và đan đạo.

Hồ Đông Hạc tò mò hỏi:

- Đan sư Cảnh Ngôn có thể cho ta biết sư phụ của ngươi là vị nào không?

Đan sư có thể dạy ra thiên tài như Cảnh Ngôn tuyệt đối không phải hạng người không tiếng tăm, nhưng Hồ Đông Hạc không đoán ra sư phụ của hắn là ai, càng nghĩ càng muốn biết điều này.

Cảnh Ngôn nói:

- Thành chủ đại nhân, sư phụ không cho phép ta ở bên ngoài nhắc tục danh của sư phụ, dù là thành chủ đại nhân thì ta cũng không thể nói.

Đương nhiên Cảnh Ngôn không thể nói ra tên Thiên Thủy.

Cái tên Thiên Thủy có lẽ võ giả bây giờ ít ai nhớ, nhưng đan sư đọc nhiều sách vở như Hồ Đông Hạc chắc chắn từng thấy trong một số điển tịch thượng cổ. Thiên Thủy từng là cường giả số một đại lục.

Hồ Đông Hạc thầm thất vọng, nhưng cũng thông cảm cho hắn:

- Được rồi, ta đã hiểu.

Cảnh Ngôn nghiêm ngặt giữ lời dặn của sư phụ chứng minh hắn có phẩm tính rất tốt, Hồ Đông Hạc sẽ không làm hắn khó xử.

Hồ Đông Hạc nhìn Cảnh Ngôn, lại nói với Thường Huyễn:

- Vậy chúng ta ra ngoài đi, bảng Đan Vương Tân Tú nên thay đổi.

Đại điển luyện đan mùa nào là có Đan Vương Tân Tú mùa nấy.

Trên quảng trường bậc thang.

Đông đúc võ giả chưa đi, bọn họ không thấy tình huống trận chung kết nhưng đều ở đây chờ đổi mới bảng Đan Vương Tân Tú.

Chính giữa dưới chót quảng trường bậc thang có tấm bia đá to lớn, bia này được gọi là bia Đan Vương.

Mỗi trăm năm bia Đan Vương đổi mới một lần, mỗi lần hiện ra hai mươi cái tên đan sư. Trên đại lục giấc mơ của tất cả đan sư trẻ là có tên trên bia Đan Vương.

Muốn lên bảng Đan Vương không dễ.

Thiết lập bảng Đan Vương Tân Tú đã có lịch sử ngàn năm, trong ngàn năm qua chỉ có hơn hai trăm đan sư có tên trên

bảng Đan Vương. Trong hơn hai trăm đan sư đa số khi còn sống trở thành đan sư cao cấp, có một số thành Đại Đan Vương.

Bản thân Hồ Đông Hạc cũng từng lên bảng Đan Vương Tân Tú.

Bảng Đan Vương Tân Tú là một trong những danh sách xếp hạng được chú ý nhất toàn đại lục.

Khi đan sư tham gia chung kết, giám khảo xuất hiện trước mắt mọi người, có người hét lên:

- Trở lại! Trở lại rồi! Hình như đã xong chung kết, các đan sư đều đi ra!

- Kết thúc thật rồi, không biết thứ hạng thế nào. Không biết là đan sư nào giành được hạng nhất.

Có người cho rằng Cảnh Ngôn sẽ giành hạng nhất đại điển luyện đan:

- Ta xem trọng đan sư Cảnh Ngôn!

Có người phản bác:

- Ha ha, đan sư Cảnh Ngôn hơi non, ta cho rằng hắn không có khả năng giành được hạng nhất.

Có người mắt sắc thấy hai mươi đan sư tham gia chung kết chỉ có mười bảy người đi ra, có ba người vắng mặt:

- Ủa? Chỉ có mười bảy đan sư tham gia chung kết đi ra, đan sư Vạn Lai, đan sư Mã Vinh, đan sư Cảnh Ngôn không có mặt.

Một người trầm giọng nói:

- Vậy xem ra đan sư Vạn Lai, đan sư Mã Vinh, đan sư Cảnh Ngôn nằm trong tốp ba đại điển luyện đan mùa này.

Một người đứng bên cạnh lần đầu xem lễ, không rõ ràng lưu trình đặt câu hỏi:

- Tại sao nói vậy?:

Người kia khinh thường liếc võ giả hỏi chuyện, bĩu môi nói:

- Ngu xuẩn, ba hạng đầu đại điển luyện đan sẽ do thành chủ Hồ Đông Hạc tự mình phát thưởng, nên họ xuất hiện trễ chút.

Hết chương 562.

Chương 563. Danh Chấn Đại Lục

Võ giả tham gia Đại Hội Đan Linh đa số không phải người bình thường, trong đó không thiếu võ giả Đạo Sư cảnh, họ rất quen thuộc lưu trình đại điển luyện đan. Họ biết tại sao chỉ có mười bảy đan sư tham gia chung kết đi ra, ba đan sư vắng mặt tất nhiên lọt vào tốp ba đại điển luyện đan mùa này.

Tây Mang khó nén kích động chân thành tán thán:

- Hội trưởng, đan sư Cảnh Ngôn vào ba hàng đầu, thật lợi hại!

Cảnh Ngôn ký kết hiệp nghị với Ưu Hải Thương Hội là hắn sẽ làm người quảng cáo cho thương hội, Ưu Hải Thương Hội sẽ thanh toán thù lao hai ngàn vạn linh thạch cho hắn. Nếu Cảnh Ngôn leo lên bảng Đan Vương Tân Tú thì tăng thêm hai ngàn vạn linh thạch, tổng cộng bốn ngàn vạn linh thạch thù lao.

Nhìn như linh thạch rất nhiều nhưng vật tốt hơn cái giá của nó, được ích lớn hơn nhiều.

Cảnh Ngôn leo lên bảng Đan Vương Tân Tú thì người Ưu Hải Thương Hội vô cùng vừa lòng, hắn lại lọt vào tốp ba, hèn gì đám người Tây Mang không kiềm được kích động và hưng phấn.

Ngược lại người Kim Tước Thương Hội ủ rũ ỉu xìu, hối hận thắt ruột.

Đám võ giả đứng xung quanh thầm cười nhạo. Người Kim Tước Thương Hội đúng là óc heo, người mạnh như đan sư

Cảnh Ngôn tự đưa tới cửa mà họ từ chối, khó tìm ra từ nào hình dung cái ngu của họ.

Trong thời gian ngắn các phương thế lực bắt chuyện với Thanh Như nhiều hơn, có nhiều người nói thẳng muốn hợp tác với Ưu Hải Thương Hội. Trong đó có một số gia tộc lớn, đội mạo hiểm nổi tiếng đại lục.

Trong khi quảng trường bàn tán ồn ào, đan sư Vạn Lai, đan sư Mã Vinh lần lượt xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

- Đan sư Vạn Lai và đan sư Mã Vinh cũng ra rồi!

- Kỳ lạ, đan sư Cảnh Ngôn đâu?

- Đan sư Cảnh Ngôn chưa ra.

- Chuyện gì xảy ra?

Những người quen thuộc lưu trình đại điển luyện đan lúc này cũng hoang mang. Vì trước kia trong hai mươi đan sư vào chung kết, mười bảy người sẽ ra trước, một lúc sau tốp ba cũng ra. Nhưng lần này đan sư Cảnh Ngôn trong tốp ba không đi ra cùng đan sư Mã Vinh, Vạn Lai.

- Không lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?

- Đan sư Cảnh Ngôn đâu rồi?

- Chắc không phải lúc luyện đan bị gì rồi đi?

Đám người suy đoán, một số không có ý tốt, có khối người không thích thấy người ta sống tốt. Nhiều người ước gì Cảnh Ngôn xảy ra chuyện để họ xem náo nhiệt.

Nhưng họ không phải đoán già đoán non lâu, Cảnh Ngôn đã xuất hiện.

Mọi cặp mắt nhìn chăm chú.

Cùng ra với Cảnh Ngôn là thành chủ Đan Linh Chi Thành Hồ Đông Hạc, đặc sứ Thánh thành Thường Huyễn.

Hồ Đông Hạc đi ra liền bước thẳng tới chính giữa dưới cùng quảng trường, đứng trước bia Đan Vương.

Bảng Đan Vương chưa đổi mới, tên trên bia còn là tên đan sư đại điển luyện đan trước trước. Những cái tên này để lại trên bia Đan Vương một trăm năm, đã có nhiều người trong số họ thành đan sư cao cấp, cũng có vài đan sư còn kẹt lại ở lục giai, hai, ba đan sư đã chết.

Đan sư tập trung vào luyện đan tuy không hay đi mạo hiểm như võ giả gặp nhưng thường có sự cố xảy ra. Đan sư cũng sẽ chết, có lẽ chết vào tay võ giả, hoặc chết ở chỗ hiểm hóc nào đó.

Hồ Đông Hạc vung tay lên, một luồng nguyên khí chui vào bia Đan Vương, những cái tên mờ dần rồi biến mất.

Sau đó những cái tên mới xuất hiện trên bia Đan Vương.

Mười cái tên xuất hiện trước nhất, đó là từ hạng mười một đến hai mươi đại điển luyện đan mùa này. Những cái tên này đa số nổi tiếng như cồn trước khi tổ chức đại điển luyện đan. Năm cái tên xuất hiện sau là từ hạng sáu đến mười đại điển luyện đan mùa này. Rồi đến tên đan sư thứ bốn, năm.

Như lúc trước mọi người phỏng đoán, tốp ba đúng là Cảnh Ngôn, Mã Vinh, Vạn Lai. Vì hai mươi đan sư vào chung kết chỉ có tên ba người chưa xuất hiện trên bia Đan Vương.

Hồ Đông Hạc lại vung tay, tên Mã Vinh xuất hiện ở vị trí thứ ba.

- Đan sư Mã Vinh mới được hạng ba?

- Cái này … ta còn tưởng đâu đan sư Mã Vinh sẽ được hạng nhất.

Mã Vinh rất nổi tiếng, gã là đệ tử của Tôn Kỳ, mà Tôn Kỳ là đệ tử của Hồ Đông Hạc.

Nhiều người đều cho rằng hạng nhất đại điển luyện đan mùa này thuộc về đan sư Mã Vinh, không ngờ gã chỉ lấy hạng ba.

Đám người xì xầm nhỏ to.

- Là ai giành hạng nhất đây?

- Đan sư Vạn Lai hay đan sư Cảnh Ngôn?

- Đan sư Vạn Lai là thành viên Vạn gia đệ nhất thế gia đan đạo, nội tình Vạn gia vô cùng thâm sâu, có giành hạng nhất đại điển luyện đan cũng bình thường.

- Chưa chắc, đan sư Cảnh Ngôn biểu hiện mấy ải trước luôn áp chế đan sư Vạn Lai.

Trên bia Đan Vương hiện ra cái tên ở vị trí thứ hai.

Vạn Lai!

Hạng hai đại điển luyện đan mùa này là đan sư Vạn Lai của Vạn gia.

Cái tên vị trí hạng nhất vẫn trống nhưng ai đều biết nó thuộc về đan sư Cảnh Ngôn.

Trước khi đại điển luyện đan, cái tên Cảnh Ngôn rất xa lạ với mọi người, chưa ai từng nghe tên này.

Giờ thì không lâu sau cái tên Cảnh Ngôn sẽ truyền khắp Thiên Nguyên đại lục, đến từng quận thành, ghi vào sách sử.

Sau này Cảnh Ngôn có thành tựu gì, dù hắn chết thì tên của hắn sẽ tỏa sáng thời gian rất dài. Vì cái tên này đã leo lên vị trí hạng nhất đại điển luyện đan trăm năm một lần.

Một trăm năm chỉ có một người.

Trước bao cặp mắt nhìn, Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc cuối cùng đặt tên Cảnh Ngôn ở vị trí số một bia Đan Vương.

Ánh sáng vàng bắn ra.

Bia Đan Vương có hai mươi cái tên, chỉ tên ở vị trí thứ nhất có màu khác. Những cái tên đều là màu đỏ sậm, chỉ có tên của Cảnh Ngôn là màu vàng. Ánh sáng vàng dâng lên tỏa sáng chói mắt.

Lão nhân áo trắng đứng ra lớn tiếng nói với tất cả mọi người:

- Giai đoạn đại điển luyện đan của Đại Hội Đan Linh mùa này kết thúc! Mười ngày sau giai đoạn giao dịch Đại Hội Đan Linh chính thức khởi động, địa điểm giao dịch vẫn ở chỗ này!

Đại điển luyện đan kết thúc nhưng Đại Hội Đan Linh mới bắt đầu, với đa số võ giả thì sau đại điển luyện đan mới là màn kịch chính.

Hết chương 563.

Chương 564. Nôn Nóng Sốt Ruột

Cảnh giao dịch Đại Hội Đan Linh là một trong những thịnh hội lớn nhất đại lục trong trăm năm.

Nói nó là một trong chủ yếu vì Thánh thành có hội đấu giá tổ chức trăm năm một lần.

Hai đại hội đều là thịnh hội hấp dẫn ánh mắt toàn đại lục, nhưng tính chất khác nhau.

Hội giao dịch của Đại Hội Đan Linh tổng thể là giao dịch tự do. Hội đấu giá của Thánh thành là Thánh Cung chủ trì đấu giá quy mô lớn. Một cái là tính tự do cao, một cái là tính tổ chức mạnh, ai cao ai thấp tùy mỗi người, khó thể nói rõ.

Mười ngày sau mới bắt đầu hội giao dịch.

Trên quảng trường có mười vạn võ giả đến xem đại điển luyện đan dần giải tán, chờ hội giao dịch mười ngày sau. Khi bắt đầu hội giao dịch sẽ kéo dài một tháng, trong thời gian này võ giả hầu như có thể mua bất cứ thứ gì mình muốn mua, sẽ xuất hiện nhiều vật phẩm quý hiếm lạ.

Dù là Tạo Hóa Đan cũng có thể xuất hiện trong hội giao dịch.

Cảnh Ngôn hơi mong chờ hội giao dịch, nếu kiếm được chút tài liệu hắn cần trong hội giao dịch sẽ là niềm vui bất ngờ, ví dụ như Đạo Nguyên Quả cần phải có để luyện chế Thần Đạo Đan.

Cảnh Ngôn đi đến trước mặt đám người Thanh Như, hắn định cùng họ về Ưu Hải Thương Hội trước. Mười ngày này Cảnh Ngôn có thể ở lại Ưu Hải Thương Hội chờ hội giao dịch bắt đầu. Hơn nữa Ưu Hải Thương Hội còn phải thanh toán hai ngàn vạn linh thạch thù lao cho Cảnh Ngôn.

Hội trưởng Long Tường Thương Hội bỗng đến gần:

- Hội trưởng Thanh Như!

Thanh Như nhìn hội trưởng Long Tường Thương Hội Long Tất, hỏi:

- Có chuyện gì sao hội trưởng Long Tất?

Long Tất gật đầu, biểu tình nghiêm túc:

- Ừm, có một việc. Hình như ta mới nghe hội trưởng nói Cảnh Ngôn tiên sinh không phải người của Ưu Hải Thương Hội đúng không?

Nghe câu hỏi Thanh Như nhướng cao chân mày, nàng hiểu ngay hội trưởng Long Tất muốn gì.

Hội trưởng Long Tất muốn Cảnh Ngôn tham gia Long Tường Thương Hội.

Trong lòng Thanh Như đương nhiên không hy vọng trông thấy Cảnh Ngôn vào Long Tường Thương Hội, nhưng hắn đúng là không phải người Ưu Hải Thương Hội, nếu hắn muốn đi Long Tường Thương Hội thì Thanh Như không tìm thấy lý do ngăn cản.

Thanh Như không muốn trả lời nhưng làm hội trưởng Ưu Hải Thương Hội, nàng có khả năng giữ điềm tĩnh rất cao:

- Đúng vậy Cảnh Ngôn tiên sinh đúng là không phải người của Ưu Hải Thương Hội.

Long Tất gật đầu, nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Ừm, vậy thì không thành vấn đề. Cảnh Ngôn tiên sinh, ta là hội trưởng Long Tường Thương Hội Long Tất.

Cảnh Ngôn gật đầu chào:

- Hội trưởng Long Tất khỏe.

Long Tất là người tính cách trực tiếp:

- Ta muốn mời Cảnh Ngôn tiên sinh tham gia Long Tường Thương Hội, điều kiện thì tùy tiên sinh đưa ra.

Ý của Long Tất là chỉ cần Cảnh Ngôn đồng ý tham gia Long Tường Thương Hội, hắn muốn gì cứ đưa ra yêu cầu. Từ đây thấy được Long Tất vô cùng mong muốn Cảnh Ngôn tham gia Long Tường Thương Hội.

Đại điển luyện đan mùa này đan sư làm người quảng cáo cho Long Tường Thương Hội cũng leo lên bảng Đan Vương Tân Tú, nhưng so với hạng nhất của Cảnh Ngôn thì kém mười vạn tám ngàn dặm. Nếu có thể thu hút Cảnh Ngôn vào thương hội của mình sẽ có lợi lớn cho sự phát triển.

Cảnh Ngôn mới hai mươi ba tuổi đã lên hạng nhất bảng Đan Vương Tân Tú, chờ qua mấy chục năm còn dữ dội cỡ nào?

Long Tất cảm thấy tương lai Cảnh Ngôn rất có thể lên đỉnh Đại Đan Vương. Long Tất chưa thấy biểu hiện của Cảnh Ngôn trong chung kết nhưng điều đó không ảnh hưởng gã làm ra phán đoán chính xác.

Vì quá sốt ruột muốn Cảnh Ngôn tham gia Long Tường Thương Hội nên Long Tất không chờ trở lại bàn bạc với thương hội, gã trực tiếp đưa ra lời mời với Cảnh Ngôn.

Không chỉ mình Long Tất, hội trưởng Đông Nhật Thương Hội, hội trưởng Hắc Nha Thương Hội cũng ánh mắt nóng cháy nhìn Cảnh Ngôn.

Hội trưởng Kim Tước Thương Hội Bạch Lan cũng hy vọng Cảnh Ngôn tham gia Kim Tước Thương Hội, nhưng gã biết khả năng đó gần bằng không.

Cảnh Ngôn từ chối khéo:

- Đa tạ hội trưởng Long Tất nâng đỡ, nhưng hiện giờ ta chưa tính tham gia thương hội.

Long Tất dường như đã đoán trước câu trả lời của Cảnh Ngôn nên không có vẻ gì thất vọng, rất nhanh nói:

- Không sao, chắc đan sư Cảnh Ngôn sẽ ở lại Đan Quốc một thời gian, có thể từ từ suy xét. Trong thời gian này đan sư Cảnh Ngôn sẽ ở trong Ưu Hải Thương Hội phải không? Qua vài ngày ta sẽ đến Ưu Hải Thương Hội bái phỏng đan sư.

Long Tất đã nói đến mức đó thì Cảnh Ngôn không tiện chối đẩy thêm, hắn cười cười xem như ngầm đồng ý.

Mắt Thanh Như lóe tia vui mừng, vì Cảnh Ngôn không trực tiếp đồng ý lời mời của Long Tất thì nàng còn cơ hội.

Thanh Như hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, chúng ta về Ưu Hải Thương Hội thôi?

Thanh Như biết rõ người hoặc thế lực có hứng thú với Cảnh Ngôn tuyệt đối không chỉ mình Long Tường Thương Hội. Trong Đan Quốc e rằng tất cả thế lực đều hứng thú với Cảnh Ngôn.

Ưu Hải Thương Hội có ưu thế lớn hơn thế lực khác là Cảnh Ngôn có quan hệ với họ, hắn tạm thời ở lại Ưu Hải Thương Hội.

Nhất cự ly nhì tốc độ.

Ưu Hải Thương Hội dù sao là một trong năm thương hội lớn của Đan Quốc, có tài lực cực kỳ hùng hậu.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được.

Đoàn người rời khỏi Đan Linh Chi Thành quay về Ưu Hải Thương Hội.

Thanh Như lập tức giao hai ngàn vạn linh thạch còn lại cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, theo như hiệp nghị của chúng ta thì tiên sinh lên bảng Đan Vương Tân Tú, chúng ta phải thanh toán thêm hai ngàn vạn linh thạch thù lao. Đây là hai ngàn vạn linh thạch.

Hôm ký tên hiệp nghị Ưu Hải Thương Hội đã thanh toán hai ngàn vạn linh thạch, nên bây giờ chỉ cần đưa hai ngàn vạn linh thạch còn lại.

Cảnh Ngôn nhận lấy, đây là hắn nên được, không có gì phải từ chối. Cảnh Ngôn làm người quảng cáo cho Ưu Hải Thương Hội, mang đến ích lợi chỉ có vài ngàn vạn linh thạch.

Thanh Như chờ Cảnh Ngôn cất linh thạch rồi lại nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, có một chuyện ta muốn nói với tiên sinh.

Khi Thanh Như nói chuyện khóe mắt nhìn sang Chu Thượng Vân, vì chuyện nàng sắp bàn với Cảnh Ngôn nếu được gã hỗ trợ thì xác suất thành công lớn hơn chút.

Trước đó Thanh Như đã nói chuyện với Chu Thượng Vân, gã không phản đối, nhưng bảo phải xem ý Cảnh Ngôn thế nào, gã cũng không thể ảnh hưởng ý tưởng của hắn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Mời hội trưởng Thanh Như nói.

Thanh Như nói:

- Vậy ta nói thẳng. Ta muốn đan sư Cảnh Ngôn tham gia Ưu Hải Thương Hội. Tuy Ưu Hải Thương Hội chúng ta xếp chót trong năm thương hội lớn, nhưng Ưu Hải Thương Hội là thương hội phát triển nhanh nhất trong năm thương hội lớn Đan Quốc. Nếu có Cảnh Ngôn tiên sinh tham gia thì không lâu sau Ưu Hải Thương Hội sẽ vượt qua Kim Tước Thương Hội.

Hết chương 564.

Chương 565. Hội Trưởng Vinh Dự

Hội trưởng Thanh Như không nói khoa trương.

Bây giờ nhìn thì Ưu Hải Thương Hội và Kim Tước Thương Hội chênh lệch khá lớn, nhưng không lâu sau khoảng cách sẽ bị rút nhỏ lại. Vì Cảnh Ngôn làm người quảng cáo cho Ưu Hải Thương Hội khiến lưới buôn bán của thương hội sẽ mở rộng nhiều trong một đoạn thời gian về sau. Nếu Cảnh Ngôn tham gia Ưu Hải Thương Hội thì hiệu quả khó đoán trước, nhưng chắc chắn rất mạnh.

Cảnh Ngôn hơi cau mày:

- Nói thật với hội trưởng Thanh Như, ta không muốn tham gia vào thế lực nào.

Cảnh Ngôn không muốn bị thương hội trói buộc, Thánh Cung Thánh thành mời mà hắn còn từ chối chứ đừng nói thương hội Đan Quốc.

Đan sư như Cảnh Ngôn muốn kiếm tài nguyên linh thạch không khó, rảnh rỗi luyện chế một ít đan dược là dễ dàng kiếm tiền. Miễn Cảnh Ngôn muốn, người xin hắn luyện đan nơi đâu cũng có.

Thanh Như nói ngay:

- Cảnh Ngôn tiên sinh nếu tham gia Ưu Hải Thương Hội thì thương hội chúng ta sẽ không trói buộc tiên sinh, tiên sinh không cần làm gì trong thương hội. Chúng ta chỉ hy vọng Cảnh Ngôn tiên sinh đảm nhiệm chức hội trưởng vinh dự.

Nói trắng ra là Ưu Hải Thương Hội ham danh vọng của Cảnh Ngôn. Đương nhiên Cảnh Ngôn đồng ý luyện đan cho thương hội càng tốt, nhưng ước mơ đó không hiện thực, Thanh Như biết rõ.

Cảnh Ngôn nhìn Thanh Như:

- Hội trưởng vinh dự?

Nếu không bị giới hạn cái gì thì nhận cũng chẳng sao.

Cảnh Ngôn có ấn tượng tốt với Thanh Như, hắn hiểu ý nàng, muốn hắn làm hội trưởng vinh dự Ưu Hải Thương Hội đơn giản là lợi dụng danh vọng của hắn. Nhưng hắn sẽ không chấp nhận bị lợi dụng danh vọng không công, làm hội trưởng vinh dự của thương hội có ích lợi gì? Nếu không có lợi thì miễn bàn.

Thanh Như ném ra bom hạng nặng:

- Đúng vậy! Là hội trưởng vinh dự, miễn Cảnh Ngôn tiên sinh đồng ý sẽ được phân ngạch một phần của Ưu Hải Thương Hội ngay!

Phân ngạch mười phần trăm!

Phân ngạch mười phần trăm của Ưu Hải Thương Hội có bao nhiêu? Cảnh Ngôn không rõ ràng nhưng hắn biết có rất nhiều.

Đây là một trong năm thương hội lớn Đan Quốc!

Trong Ưu Hải Thương Hội có mấy chục lý sự, bọn họ đều có phân ngạch nhất định, mỗi người cơ bản có không phẩy phần trăm, ít ai được mười phần trăm. Bản thân Thanh Như cũng chỉ được mười phần trăm phân ngạch.

Mười phần trăm phân ngạch là con số rất lớn, chứng minh thành ý của Ưu Hải Thương Hội khi mời Cảnh Ngôn.

Như đám người Long Tường Thương Hội dù muốn Cảnh Ngôn tham gia thương hội của họ nhưng tuyệt đối sẽ không cho Cảnh Ngôn phân ngạch nhiều như vậy. Dù họ có thể cho hắn cũng sẽ kèm thêm nhiều điều kiện.

Chu Thượng Vân lên tiếng:

- Cảnh Ngôn, ta cảm thấy đề nghị của Thanh Như rất tốt, ngươi suy xét thử xem?

Đối với Cảnh Ngôn thì hắn chỉ cần treo cái tên hội trưởng vinh dự trong Ưu Hải Thương Hội là được mười phần trăm phân ngạch thương hội, cớ sao không làm?

Chu Thượng Vân hy vọng Cảnh Ngôn đồng ý.

Cảnh Ngôn gật đầu với Chu Thượng Vân:

- Ừm!

Cảnh Ngôn nói:

- Đề nghị của hội trưởng Thanh Như đúng là rất tốt, nhưng ta còn một điều kiện.

Mắt Thanh Như sáng rực nói:

- Mời Cảnh Ngôn tiên sinh nói!

Miễn Cảnh Ngôn đồng ý tham gia Ưu Hải Thương Hội, đừng nói một điều kiện, mười điều kiện Thanh Như cũng cố gắng thỏa mãn. Thanh Như là người thấy xa trông rộng, nàng đảm nhiệm hội trưởng thương hội cũng có lý do của nó.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta có một đan lâu tên là Huy Hoàng đan lâu, chuyên bán ra đan dược.

Mắt Thanh Như sáng rực:

- Huy Hoàng đan lâu? Huy Hoàng đan lâu ở Đông Lâm thành Lam Khúc quận?

Cảnh Ngôn hơi kinh ngạc hỏi:

- Hội trưởng Thanh Như cũng biết Huy Hoàng đan lâu?

Huy Hoàng đan lâu chỉ là một đan lâu trong Đông Lâm thành địa vực Lam Khúc quận, không ngờ Thanh Như biết đến nó.

Nói ra thì mấy năm nay Đông Lâm thành phát triển rất nhanh, vài năm ngắn ngủi Đông Lâm thành đã không còn là thành thị cấp thấp nhất trong Lam Khúc quận. Đông Lâm thành còn kém xa mấy thành thị đỉnh cấp như Lam Khúc quận, nhưng cũng tính vào thành thị hạng hai, quy mô thành thị mở rộng hơn trước gấp mười lần. Đã có thêm nhiều võ giả Đạo Linh cảnh trong thành thị.

Hiện giờ Huy Hoàng đan lâu rất nổi tiếng, vì nhiều đan dược trong Huy Hoàng đan lâu có phẩm chất cao. Nhiều đan dược chảy ra Lam Khúc quận lưu thông trong Thiên Nguyên đại lục.

Khuyết điểm của Huy Hoàng đan lâu là đan dược của họ toàn là đan dược cấp thấp, ít có đan dược trung cấp. Nên trong vòng võ giả Đạo Linh cảnh trở lên Huy Hoàng đan lâu không có chút sức hấp dẫn, tuy nhiên không ảnh hưởng thế lực như Huy Hoàng đan lâu biết đến nó.

Thanh Như cảm khái:

- Có nghe nói qua, không ngờ Huy Hoàng đan lâu là sản nghiệp của đan sư Cảnh Ngôn, hèn gì Huy Hoàng đan lâu sản xuất ra đan dược đều có phẩm chất rất cao.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, đan dược của Huy Hoàng đan lâu giờ cơ bản đều là cấp thấp nhưng sau này chắc chắn sẽ có nhiều đan dược trung cấp, thậm chí cao cấp. Điều kiện của ta là hy vọng Ưu Hải Thương Hội sẽ hợp tác với Huy Hoàng đan lâu, Huy Hoàng đan lâu có thể ưu tiên dùng đan dược đổi lấy tài liệu của Ưu Hải Thương Hội.

Nghe Cảnh Ngôn nói ra yêu cầu Thanh Như nhẹ cả người, không ngờ điều kiện của hắn là thế này.

Điều kiện này Ưu Hải Thương Hội chẳng những không lỗ lã gì còn được lợi. Đan dược của Huy Hoàng đan lâu phẩm chất tốt, thị trường rộng, nếu có được đan dược của Huy Hoàng đan lâu thì có lợi cho việc buôn bán bên Ưu Hải Thương Hội.

Thanh Như không chút đắn đo đồng ý ngay:

- Không thành vấn đề, bây giờ ta sai người đi liên lạc người phụ trách Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành ngay.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nếu không có vấn đề vậy thì hội trưởng Thanh Như, hợp tác vui vẻ.

Thanh Như biết Cảnh Ngôn đã đồng ý lời xin của mình:

- Được, quá tốt!

Tiếp theo là mở họp ban trị sự.

Cảnh Ngôn được mười phân trăm phân ngạch Ưu Hải Thương Hội là thay đổi khung phân ngạch của thương hội, phải phân phối lại phân ngạch của đám lý sự.

Cảnh Ngôn cũng sẽ tham gia ban trị sự.

Mười phần trăm phân ngạch của Cảnh Ngôn phải rút ra từ lý sự khác, phân ngạch của lý sự sẽ ít chút. Nhưng người có

ánh mắt sâu xa tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì, nhìn gần thì họ ít phân ngạch nhưng nhìn xa họ được đến ích lợi càng nhiều.

Nên ban trị sự thông qua chuyện này hết sức suôn sẻ, hầu như không ai phản đối.

Sau khi ký tên vào hiệp nghị, Cảnh Ngôn chính thức trở thành hội trưởng vinh dự Ưu Hải Thương Hội, được mười phần trăm phân ngạch của thương hội. Hội trưởng vinh dự này sẽ không xen vào công việc bình thường của thương hội.

Hết chương 565.

Chương 566. Đột Phá Đạo Sư cảnh

Đám lý sự Ưu Hải Thương Hội chuyển thái độ vô cùng cung kính với Cảnh Ngôn, bọn họ rất thông minh, biết giá trị của hắn, không dám chểnh mãng thần tài.

Vì vậy ban trị sự không kéo dài lâu liền chấm dứt.

Thanh Như phái người đi Đông Lâm thành liên lạc với người phụ trách Cảnh Thần Tinh của Huy Hoàng đan lâu ngay, đương nhiên mang theo lời nhắn của Cảnh Ngôn.

Nếu Cảnh Ngôn không tỏ thái độ thì Cảnh Thần Tinh sẽ không tự tiện hợp tác với Ưu Hải Thương Hội, có hắn lên tiếng thì không thành vấn đề.

Cảnh Ngôn về phòng cũ của mình.

Còn mười ngày mới đến hội giao dịch, Cảnh Ngôn không muốn lãng phí thời gian này.

Đã đến lúc từ Đạo Linh cảnh đột phá tới Đạo Sư cảnh, Cảnh Ngôn đã giới hạn ở Đạo Linh cảnh đỉnh lâu lắm rồi, nay có Tạo Hóa Đan phụ trợ không đột phá còn đợi tới bao giờ?

Hơn nữa ở trong Đan Quốc có lẽ an toàn cho Cảnh Ngôn, vì những thế lực lớn cũng không dám gây sự trong này. Cảnh Ngôn đi ra Đan Quốc thì khó đoán hậu quả, sẽ có nhiều người nhằm vào hắn. Bản thân thực lực càng mạnh thì năng lực sống còn mới càng mạnh.

Cảnh Ngôn lấy Tạo Hóa Đan ra:

- Tạo Hóa Đan!

Vì Cảnh Ngôn được hạng nhất đại điển luyện đan nên lấy viên Tạo Hóa Đan phẩm chất tốt, đến nhất đẳng. Tạo Hóa Đan của hạng hai, ba thì phẩm chất kém hơn chút, hạng hai được Tạo Hóa Đan nhị đẳng, hạng ba là tam đẳng.

Cảnh Ngôn vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo tiếp tục phân tích Tạo Hóa Đan, nhưng chỉ có thể phân tích ra các loại tài liệu luyện chế Tạo Hóa Đan chứ không cách nào tìm ra đan phương tỉ mỉ.

Thử vài lần đều thất bại, Cảnh Ngôn đành tạm gác lại.

Cảnh Ngôn lấy ra nhiều linh thạch cực phẩm, một số đan dược có thể sẽ dùng. Cảnh Ngôn tập trung tinh thần vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất.

Căn phòng yên tĩnh.

Mấy canh giờ sau Cảnh Ngôn bỗng nhúc nhích, hắn cầm Tạo Hóa Đan nhét vào miệng ngay, năng lượng mênh mông lan tràn tứ chi toàn thân.

Vụ tuyền ở bụng bỗng biến lớn một chút, vầng sáng tím bao bọc cũng trở nên đậm hơn.

Chỉ vài giây Cảnh Ngôn cảm giác vụ tuyền bắt đầu lột xác.

Cho dù Cảnh Ngôn không dùng Tạo Hóa Đan cũng có thể thử đột phá cảnh giới trói buộc. Nhưng từ khi Cảnh Ngôn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công nắm giữ cảnh giới của mình đã đến trình độ huyền ảo, hắn trực giác thiếu cái gì đó, nếu cưỡng ép đột phá cảnh giới thì dù thành công cũng sẽ có tai họa ngầm.

Vì cảm ứng vô hình này nên Cảnh Ngôn luôn ức chế cảnh giới, không lỗ mãng đột phá.

Nói cách khác Cảnh Ngôn từ lâu đã tích lũy đủ điều kiện, giờ có Tạo Hóa Đan làm mồi dẫn, vụ tuyền lột xác, đột phá cảnh giới suôn sẻ như nước chảy thành sông.

Vụ tuyền lột xác tiêu hao nhiều năng lượng, hầu như sau một giây Cảnh Ngôn cảm giác vụ tuyền khao khát năng lượng. Cảnh Ngôn dứt khoát đặt tay lên đống núi nhỏ linh thạch cực phẩm hấp thu năng lượng chứa bên trong.

Không chỉ thế, Cảnh Ngôn nuốt hàng đống đan dược ẩn chứa năng lượng tinh thuần vào bụng.

Cảnh Ngôn đột phá từ Đạo Linh cảnh đến Đạo Sư cảnh cần năng lượng siêu khủng bố, mức độ nguyên khí của hắn hùng hậu có thể đối kháng lại võ giả Đạo Sư cảnh hậu kỳ. Võ giả như vậy đột phá cảnh giới đương nhiên hơn hẳn võ giả bình thường.

Từng đợt năng lượng như nước sông chảy xiết trôi qua kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền, không ngừng chuyển hóa thành nguyên khí tiêu hao hết. Trong quá trình vụ tuyền tăng tốc độ lột xác.

Cảnh Ngôn cảm nhận rõ ràng không gian vụ tuyền nhanh chóng biến lớn, vụ tuyền lớn thì lưu trữ nguyên khí càng nhiều, có nhiều nguyên khí thì võ giả càng mạnh.

Một ngày trôi qua.

Hai ngày đi lại.

Đột phá đại cảnh giới khác với tiểu cảnh giới.

Từ Đạo Linh cảnh sơ kỳ đột phá đến trung kỳ, từ trung kỳ đến hậu kỳ đều là đột phá tiểu cảnh giới, đơn giản hơn đột phá đại cảnh giới nhiều, ít tốn thời gian hơn.

Đột phá đại cảnh giới khó xong trong thời gian ngắn ngủi, đôi khi kéo dài vài tháng. Nhưng vì Cảnh Ngôn tích lũy đủ

cộng thêm có Tạo Hóa Đan phụ trợ, tài nguyên sung túc bổ sung tiêu hao nên không mất thời gian bao lâu.

Dù vậy qua mấy ngày Cảnh Ngôn vẫn đang tiếp tục đột phá cảnh giới, không gian vụ tuyền nhanh chóng khuếch trương.

- Thật là lợi hại! Không gian này … có thể trữ bao nhiêu nguyên khí?

Cảnh Ngôn không biết không gian vụ tuyền của võ giả Đạo Sư cảnh khác bao lớn, nhưng không gian vụ tuyền của hắn chưa lột xác xong mà quy mô đã tăng gấp đôi so với lúc hắn ở cực hạn Đạo Linh cảnh đỉnh.

Tức là vụ tuyền của Cảnh Ngôn có thể tích trữ nguyên khí nhiều hơn gấp đôi theo như tình huống bình thường.

Thực lực tăng lên không đơn giản là một cộng một, tăng gấp đôi mức độ nguyên khí hùng hậu là thực lực tăng lên gấp mấy lần.

Đương nhiên thực lực của võ giả dính dáng nhiều mặt, nguyên khí chỉ là một phần cấu thành thực lực. Ví dụ tu luyện võ học, bí pháp sử dụng vũ khí vân vân cũng liên quan chặt chẽ đến thực lực võ giả.

Cảnh Ngôn vô cùng mong chờ khi hắn thành công đột phá thì không gian vụ tuyền mở rộng bao nhiêu lần, khi đó thực lực của hắn ngang ngửa võ giả cảnh giới gì?

Không gian vụ tuyền tự hình thành riêng, vụ tuyền nằm ở phần bụng, bụng võ giả nhân loại chỉ có bao lớn, nhìn từ mặt ngoài vụ tuyền dĩ nhiên cũng chỉ to cỡ đó. Nhưng không gian vụ tuyền tăng lên theo cảnh giới của võ giả, bề ngoài nhìn không lớn nhưng không gian bên trong rất to.

Cảnh Ngôn không gấp, cứ chậm mà chắc, thần hồn tỉ mỉ nắm giữ tình huống vụ tuyền.

Ưu Hải Thương Hội, trong một góc đại điện.

Hội trưởng Thanh Như và mấy lý sự đang tụ họp.

Một lý sự hưng phấn nói:

- Hội trưởng, mấy hôm nay mỗi ngày có nhiều thế lực đến viếng Ưu Hải Thương Hội, muốn hợp tác với chúng ta. Theo ta thấy mấy ngày nữa Ưu Hải Thương Hội có thể vượt mặt Hắc Nha Thương Hội rồi.

Từ khi đại điển luyện đan kết thúc, thế lực đến tìm Ưu Hải Thương Hội muốn hợp tác làm ăn nối liền không dứt. Nhiều đội mạo hiểm trực tiếp mang hàng đống tài liệu bán cho Ưu Hải Thương Hội.

Một số đơn hàng lớn Thanh Như tự mình phụ trách, đơn hàng nhỏ thì cho cấp dưới làm.

Tóm lại mấy ngày qua ngạch kinh doanh của Ưu Hải Thương Hội tăng mảng lớn.

Hết chương 566.

Chương 567. Bước Vào Đạo Sư Cảnh

Mấy ngày gần đây điểm thu mua hay bán ra của Ưu Hải Thương Hội đều tăng vù vù.

Không chỉ thế, võ giả muốn tham gia vào Ưu Hải Thương Hội nhiều hơn trước kia rất nhiều. Thế lực như Ưu Hải Thương Hội tự bồi dưỡng một số đoàn thể đội mạo hiểm, nên cần tuyển nhận võ giả thực lực khá mạnh vào.

Nghiệp vụ kinh doanh của thương hội cực kỳ phức tạp, cơ bản nghề nghiệp có thể kiếm tiền là thương hội đều muốn nhúng tay vào. Thương hội càng mạnh thì nghiệp vụ càng phức tạp.

Như Long Tường Thương Hội, nghiệp vụ của họ liên quan đến các mặt, thậm chí bồi dưỡng cả trận pháp sư, khí sư. Ưu Hải Thương Hội hiện giờ không có nhiều tinh lực bồi dưỡng trận pháp sư, khí sư, họ chỉ bồi dưỡng một ít đan sư. Vì lôi kéo đan sư có năng lượng mạnh thương hội phải trả giá rất lớn.

Mấy lý sự trong đại điện siêu hưng phấn.

Họ đã đoán trước hội trưởng danh dự Cảnh Ngôn sẽ mang đến danh vọng cho thương hội, giúp rất nhiều cho việc phát triển thương hội, nhưng không ngờ sẽ đến mức độ kinh người như vậy.

Mới có vài ngày?

Ngạch kinh doanh tháng của Ưu Hải Thương Hội đã có xu hướng vươn qua Hắc Nha Thương Hội, nếu lâu hơn nữa thì sao?

Có thể tưởng tượng trong vòng một năm sau Ưu Hải Thương Hội không khó khăn vượt mặt Kim Tước Thương Hội xếp hạng ba.

Khuôn mặt Thanh Như bình tĩnh hỏi:

- Đã tính qua chưa? Chúng ta mất bao lâu để vượt qua Hắc Nha Thương Hội?

Bề ngoài Thanh Như bình tĩnh nhưng trong lòng tuyệt đối không như vậy.

Lý sự lớn tiếng nói:

- Nếu không có gì ngoài ý muốn trong vòng nửa tháng ngạch kinh doanh tháng này của Ưu Hải Thương Hội chúng ta sẽ vượt qua Hắc Nha Thương Hội.

Thanh Như gật đầu nói:

- Tốt, rất tốt! Hội trưởng danh dự còn đang bế quan?

Thanh Như muốn nói tin tốt này cho Cảnh Ngôn, vì hắn là hội trưởng danh dự, có quyền lực biết tình hình phát triển của thương hội.

Lý sự đáp:

- Hội trưởng Cảnh Ngôn đang bế quan, dặn không ai được quấy rầy. Ta đã sai hộ vệ canh giữ ngoài phòng hội trưởng Cảnh Ngôn, cấm không cho phép người nào đến gần.

Thanh Như gật đầu, mắt híp lại như vầng trăng khuyết:

- Ừm, tạm thời cứ vậy đi. Các vị hãy đi làm việc.

Cho Cảnh Ngôn mười phần trăm phân ngạch có đáng gì? Hắn mang đến cho Ưu Hải Thương Hội hơn hẳn con số này.

***

Từ lúc Cảnh Ngôn bế quan đến bây giờ đã qua bảy ngày.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên giường, vụ tuyền vẫn đang đột phá.

Nhưng đã sắp lột xác xong, Cảnh Ngôn cảm giác mấy canh giờ qua không gian vụ tuyền không tăng lớn nữa, vách tường dần dày lên.

Vách tường càng dày vụ tuyền càng ổn định.

Thông thường võ giả cảnh giới càng cao thì vách tường vụ tuyền càng dày, tử khí quanh vụ tuyền càng đậm, trông như vụ tuyền vốn có màu tím.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Nếu không có gì ngoài ý muốn thì qua mấy canh giờ nữa sẽ chấm dứt đột phá.

Dù là Cảnh Ngôn lúc này cũng khó tránh khỏi hồi hộp, vì đến mức này rồi vẫn chưa hoàn toàn thành công đột phá.

Không hiếm võ giả đột phá đến phút cuối thì thất bại, càng tới cuối mới thất bại thì tổn hại thần hồn càng lớn. Nếu mới bắt đầu đã thất bại thì tổn thương thần hồn võ giả nhỏ hơn nhiều.

Nên đến lúc này Cảnh Ngôn vẫn không dám lơ là, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công luôn vận chuyển, thần hồn cảm ứng từng chút biến đổi nhỏ của vụ tuyền.

Lại qua mấy canh giờ.

Rốt cuộc vụ tuyền hoàn toàn ngừng biến đổi.

Đôi mắt khép chợt mở, hai luồng thần quang chói lòa bắn ra, Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Thành công!

Tuy đã sớm biết đột phá không thành vấn đề nhưng khi thật sự thành công, chính thức bước vào Đạo Sư cảnh làm Cảnh

Ngôn không kiềm được kích động.

Bao nhiêu võ giả Đạo Linh cảnh cả đời không thể vượt qua bình chướng kia, đến chết cũng không thể thăng cấp Đạo Sư cảnh.

Bắt đầu từ bây giờ hắn cũng là võ giả Đạo Sư cảnh!

Nguyên Lam Khúc quận không tìm thấy bao nhiêu võ giả Đạo Sư cảnh, nhìn khắp Thiên Nguyên đại lục thì võ giả Đạo Sư cảnh được tính là trụ cột vững vàng.

Hơn nữa Cảnh Ngôn không phải võ giả Đạo Sư cảnh bình thường, khi ở Đạo Linh cảnh đỉnh hắn có thể giết võ giả Đạo Sư cảnh hậu kỳ, nay hắn bước vào Đạo Sư cảnh, thực lực sẽ mạnh đến thế nào thật khó đoán trước khi có đối chiếu thật sự.

Cảnh Ngôn không đứng dậy ngay, hắn tiếp tục hấp thu năng lượng linh thạch cực phẩm, nuốt vào đan dược tăng nguyên khí.

Không gian vụ tuyền mở rộng gấp mấy lần, cần nguyên khí lấp đầy khoảng trống. Nguyên khí thể lỏng không ngừng tụ lại trong không gian vụ tuyền.

Cảnh Ngôn hấp thu linh thạch cực phẩm, đan dược mấy ngày mới dần ngừng lại.

Lúc này không gian vụ tuyền của Cảnh Ngôn cơ bản đã đầy, nguyên khí dâng trào toàn thân làm hắn muốn nhảy vọt lên trên trời hung hăng vẫy vùng một phen. May mà Cảnh Ngôn không quên đang trong tổng bộ Ưu Hải Thương Hội, chỗ này là Đan Quốc.

- A? Càn Khôn Đan Đạo cao cấp thiên? Càn Khôn Trận Đạo thâm tạo thiên?

Cảnh Ngôn hầu như cùng lúc nhận tin mới của Càn Khôn Đan Đạo và Càn Khôn Trận Đạo.

Sau khi Cảnh Ngôn đột phá đến Đạo Sư cảnh thì thần hồn lớn mạnh nhiều. Có lẽ Càn Khôn Đan Đạo, Càn Khôn Trận Đạo tự động cảm ứng thần hồn của Cảnh Ngôn nên cùng lúc mở phong ấn cao cấp hơn, cho hắn nắm giữ nhiều tin tức hơn về chúng nó.

Cảnh Ngôn bỏ Càn Khôn Trận Đạo sang bên, hắn cẩn thận chỉnh lý sơ Càn Khôn Đan Đạo.

Nhiều đan phương đan dược cao cấp tự động dung hợp với ký ức của Cảnh Ngôn, như thể thật lâu trước kia hắn đã biết cách luyện chế chúng nó.

Tuy sớm tiếp xúc Càn Khôn Đan Đạo nhưng mỗi lần giải mở phong ấn cao cấp hơn làm Cảnh Ngôn không kiềm được cảm thán rằng:

- Quá đáng sợ!

Nếu tất cả đan sư trên đại lục đều có thể học tập đan đạo, vậy đan sư còn quý giá nữa không?

Không biết người sáng tạo Càn Khôn Giới là người như thế nào, dùng cách gì mà cho người thừa kế dễ dàng nắm giữ phần truyền thừa này.

Cảnh Ngôn bỗng cau mày:

- Ủa? Kỳ lạ, sao không có Tạo Hóa Đan?

Cảnh Ngôn lại chỉnh lý tất cả đan phương đan dược cao cấp trong Càn Khôn Đan Đạo, hắn phát hiện thật sự không có Tạo Hóa Đan.

Tạo Hóa Đan là đan dược thất giai, thuộc loại cao cấp thì lẽ ra Cảnh Ngôn nên biết mới đúng.

Lòng Cảnh Ngôn tràn đầy hoang mang:

- Sao có thể như vậy?

Tạo Hóa Đan có thể nói là đan dược quý giá nhất trên Thiên Nguyên đại lục, phụ trợ võ giả Đạo Linh cảnh thăng cấp Đạo Sư cảnh. Cảnh Ngôn vốn định luyện chế Tạo Hóa Đan thành công thì sẽ làm ra một mớ cho người bên cạnh mình đều được dùng.

Hết chương 567.

Chương 568. Hội Giao Dịch

Bản thân Cảnh Ngôn không cần dùng Tạo Hóa Đan nhưng có nhiều người quen của hắn rất cần nó.

Ví dụ thành chủ Đông Lâm thành hiện nay, cũng là tứ trưởng lão Cảnh gia Cảnh Thiên Anh cần có Tạo Hóa Đan. Thiên phú Võ Đạo của Cảnh Thiên Anh không kém nhưng so với những thiên tài hiếm thấy thì còn cách một mảng. Nếu không có Tạo Hóa Đan thì cả đời Cảnh Thiên Anh xác suất đột phá đến Đạo Sư cảnh rất thấp, nếu có Tạo Hóa Đan thì xác suất cao hơn nhiều.

Lùi một bước, nếu luyện chế ra đan dược Tạo Hóa Đan sẽ tích lũy đống lớn tài phú cho Cảnh Ngôn.

Những gia tộc lớn trên Thiên Nguyên đại lục rất khát cầu Tạo Hóa Đan, một số thế gia đan đạo cũng khó kiếm được Tạo Hóa Đan, giá của đan dược này cao chót vót.

Nhìn tốp ba đại điển luyện đan mới được thưởng Tạo Hóa Đan là biết giá trị của nó thế nào.

Cảnh Ngôn gọi Thiên Thủy trong Càn Khôn không gian:

- Tiền bối Thiên Thủy!

Vèo!

Thiên Thủy hiện ra, khen ngợi:

- Tiểu tử khá lắm, đã có tu vi Đạo Sư cảnh. Đạo Sư cảnh hai mươi tuổi đặt ở thời của ta cũng là thiên tài Võ Đạo hàng đầu.

Cảnh Ngôn gọi Thiên Thủy ra không phải muốn nghe khen, hắn hỏi:

- Tiền bối Thiên Thủy, sau khi ta bước vào Đạo Sư cảnh giải phong Càn Khôn Đan Đạo cao cấp thiên nhưng trong đó không có cách luyện chế Tạo Hóa Đan, thế là sao?

Thiên Thủy lắc đầu nói:

- Tạo Hóa Đan? Đương nhiên không có loại đan dược này.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Tại sao?

Thiên Thủy tự nhiên nói:

- Bởi vì mấy ngàn năm trước Tạo Hóa Đan không tồn tại nên trong Càn Khôn Đan Đạo dĩ nhiên không có cách luyện chế nó.

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt.

Mấy ngàn năm không có Tạo Hóa Đan? Tạo Hóa Đan mới có sau mấy ngàn năm nay?

Thiên Thủy tiếp tục bảo:

- Tạo Hóa Đan không tệ, không biết là đan sư nào sáng tạo ra, năng lực đan đạo của người này rất cao minh.

Thiên Thủy là người cởi bỏ phong ấn Càn Khôn Giới lần trước, khoảng bốn ngàn năm trước. Ở thời của Thiên Thủy chưa có Tạo Hóa Đan, sau khi lão chết Tạo Hóa Đan mới xuất hiện trên Thiên Nguyên đại lục.

Loại đan dược này do một đan sư năng lực rất mạnh sáng tạo ra, về sau không biết vì lý do gì đan phương lại thất truyện. Ít ỏi vài người như Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc tìm được đan phương Tạo Hóa Đan trong một di tích.

Cảnh Ngôn đã hiểu, xoe tròn mắt thất vọng nói:

- Vậy chẳng phải là ta không thể luyện chế ra Tạo Hóa Đan?

Thiên Thủy lườm Cảnh Ngôn:

- Cái đó đơn giản, ngươi chỉ cần tìm một viên Tạo Hóa Đan rồi phân tích ra đan phương là được.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Nhưng lúc trước ta có Tạo Hóa Đan chỉ phân tích ra tài liệu của nó.

Thiên Thủy trừng Cảnh Ngôn:

- Lúc trước? Lúc đó ngươi nắm giữ cao cấp thiên rồi sao?

Cảnh Ngôn chợt hiểu:

- A?

Lúc Cảnh Ngôn lấy được Tạo Hóa Đan còn chưa bước vào Đạo Sư cảnh, không giải mở Càn Khôn Đan Đạo cao cấp thiên nên không thể phân tích ra đan phương đan dược cao cấp như Tạo Hóa Đan. Nghe ý Thiên Thủy thì nếu bây giờ Cảnh Ngôn có được Tạo Hóa Đan là có thể phân tích ra đan phương.

Ngẫm lại trình độ nghịch thiên của Càn Khôn Đan Đạo, Cảnh Ngôn cảm thấy rất có thể sẽ phân tích ra đan phương Tạo Hóa Đan.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, bước tiếp theo là kiếm một viên Tạo Hóa Đan. Tuy Tạo Hóa Đan ít ỏi nhưng chắc Đan Linh Chi Thành có nó, nếu không được thì tìm Hồ Đông Hạc, cùng lắm trả chút giá trao đổi. Tóm lại Cảnh Ngôn quyết tâm làm ra đan phương luyện chế ra Tạo Hóa Đan.

Lát sau Cảnh Ngôn ra khỏi phòng.

Chắc hội giao dịch đã bắt đầu, lần này hắn bế quan qua mười ngày. Nhưng hội giao dịch kéo dài suốt một tháng, Cảnh

Ngôn không nóng nảy.

Thủ vệ ngoài cửa trông thấy Cảnh Ngôn liền hành lễ cung kính chào:

- Hội trưởng đại nhân!

Tuy Cảnh Ngôn chỉ là hội trưởng danh dự nhưng hắn vẫn là hội trưởng, địa vị cao hơn lý sự. Hơn nữa Cảnh Ngôn có mười phần trăm phân ngạch của thương hội, hắn sở hữu phân ngạch cao nhất trừ Thanh Như ra, xem như lão bản thứ hai của Ưu Hải Thương Hội.

Cảnh Ngôn gật đầu chào mấy thủ vệ, mở miệng hỏi:

- Hội trưởng Thanh Như đâu?

Một thủ vệ trả lời:

- Hội trưởng đi hội giao dịch, không có trong thương hội.

Cảnh Ngôn không bất ngờ:

- À.

Hội giao dịch là cơ hội gom hàng hiếm có đối với thương hội, Đại Hội Đan Linh trăm năm một lần có nhiều thứ tốt xuất hiện. Chắc chắn Ưu Hải Thương Hội sẽ dốc hết sức mua các loại tài nguyên quý giá.

Đan sư Khâu Phương tình cờ đi tới:

- Cảnh Ngôn tiên sinh?

Cảnh Ngôn nhìn hướng Khâu Phương, mỉm cười chào:

- Đan sư Khâu Phương.

Khâu Phương cau mày nhìn kỹ Cảnh Ngôn, không hiểu sao cứ cảm thấy hắn thay đổi. Nhưng Khâu Phương không nói ra được chỗ nào khác biệt, tóm lại cảm giác hơi khác trước lúc Cảnh Ngôn bế quan.

Đương nhiên là khác, trước khi Cảnh Ngôn bế quan vẫn là Đạo Linh cảnh, bây giờ hắn đã là Đạo Sư cảnh, tăng một đại cảnh giới. Khâu Phương chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh bình thường, nếu nhìn ra cảnh giới Cảnh Ngôn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công mới kỳ.

Khâu Phương quan sát giây lát không rõ Cảnh Ngôn thay đổi thế nào thế là dẹp chuyện đó sang một bên.

Khâu Phương nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, mấy hôm trước các hội trưởng thương hội như Long Tường Thương Hội có đến tìm, muốn gặp tiên sinh. Họ biết Cảnh Ngôn tiên sinh đã là hội trưởng danh dự của Ưu Hải Thương Hội chúng ta thì rời đi rồi.

Cảnh Ngôn đã đoán trước hội trưởng mấy thương hội sẽ đến lôi kéo mình:

- Ừ, họ đi rồi cũng hay, ta khỏi phải tốn nước miếng giải thích.

Khâu Phương lại hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh có muốn đi hội giao dịch xem không? Chỗ đó có nhiều thứ tốt.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta đang định đi đây.

Khâu Phương nhiệt tình nói:

- Vậy ta mang Cảnh Ngôn tiên sinh qua!

Hai người ra Ưu Hải Thương Hội đi hướng Đan Linh Chi Thành, dọc đường đi Khâu Phương hỏi Cảnh Ngôn thấy vấn đề về đan đạo hắn đều giải đáp. Cảnh Ngôn bây giờ là hội trưởng danh dự Ưu Hải Thương Hội, chiếm phân ngạch trong

thương hội, Khâu Phương có năng lực đan đạo càng mạnh càng có lợi cho thương hội.

Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Đan sư Khâu Phương đã có thể thử luyện chế đan dược lục giai.

Khâu Phương có thiên phú đan đạo rất giỏi, ngộ tính tốt, tốc độ tiến bộ siêu mau. Cảnh Ngôn cảm thấy thử vài lần là Khâu Phương sẽ luyện chế được đan dược lục giai, thăng cấp đan sư lục giai.

Vừa đi vừa nói rất nhanh hai người đến Đan Linh Chi Thành.

Đập vào mắt đông nghẹt người.

Hết chương 568.

Chương 569. Yêu Nghiệt

Đại Hội Đan Linh hấp dẫn người nhiều hơn Cảnh Ngôn tưởng tượng, đập vào mắt biển người đông đúc. Trong Đan Linh Chi Thành trừ một số khu vực đặc biệt ra nơi khác đều là đầu người.

Cảnh Ngôn thầm khen:

- Không uổng là một trong hai thịnh hội lớn của Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn hướng Khâu Phương:

- Đan sư Khâu Phương, nơi này có quá nhiều võ giả, chúng ta có thể tìm được nhóm hội trưởng Thanh Như không?

- Không thành vấn đề, trong hội giao dịch có nhiều người Ưu Hải Thương Hội, chúng ta chỉ cần hỏi thăm là sẽ xác định được vị trí của nhóm hội trưởng ngay.

Khâu Phương vừa nói vừa tìm nhân viên Ưu Hải Thương Hội trong đám đông.

Nhân viên Ưu Hải Thương Hội đều mặc đồng phục có dấu hiệu thương hội, rất dễ tìm được.

Thương hội phái nhiều người đến hội giao dịch chủ yếu là mua về càng nhiều tài nguyên hiếm hoi. Những thành viên thương hội này đều có kiến thức nhất định, hễ xuất hiện vật phẩm hiếm hoi là sẽ dùng cách đặc biệt đưa tin về cho nhân vật cao tầng hội trưởng.

Không chỉ mình Ưu Hải Thương Hội làm như vậy, thế lực khác cơ bản cũng dùng cách này cố gắng tìm tài nguyên quý hiếm.

Rất nhanh Khâu Phương điều tra ra vị trí đám người hội trưởng Thanh Như, cùng Cảnh Ngôn chen lấn đi tới.

Quá đông võ giả nên hai người đi không nhanh, từ từ nhích tới trước. Võ giả không được bay trong Đan Quốc, hai người không có cách nào tốt hơn.

Mất nửa canh giờ Cảnh Ngôn và Khâu Phương mới thấy đám cao tầng thương hội hội trưởng Thanh Như.

Cảnh Ngôn trò chuyện một lát với đám người Thanh Như. Hôm nay đã là ngày thứ bốn hội giao dịch, mấy ngày trước Ưu Hải Thương Hội được nhiều đồ tốt, đám người Thanh Như rất vui vẻ.

- Đó là đan sư Cảnh Ngôn thì phải?

- Đan sư Cảnh Ngôn?

- Hạng nhất đại điển luyện đan? Đệ nhất bảng Đan Vương Tân Tú mùa này?

Lúc trước Cảnh Ngôn và Khâu Phương đi chung không ai chú ý đến hắn, nhưng khi hắn hội hợp với đám người Thanh Như thì ánh mắt nhìn hắn tăng nhiều thêm.

- Hắn là Cảnh Ngôn? Trẻ ghê, trẻ y như tin đồn, hắn thật sự chỉ có hơn hai mươi tuổi?

- Đúng là đan sư Cảnh Ngôn, ta may mắn được xem lễ đại điển luyện đan, đã thấy hắn.

Người xung quanh chỉ có số ít xem lễ đại điển luyện đan hôm đó.

Võ giả tham gia hội giao dịch nhiều hơn trăm vạn, một người chỉ cần nộp mười khối linh thạch cực phẩm là được vào Đan Quốc. Nhưng muốn xem lễ đại điển luyện đan thì không dễ vậy, người không có thân phận, địa vị nhất định không có

tư cách xem lễ đại điển luyện đan. Nên hôm đó chỉ có khoảng mười vạn võ giả đến xem đại điển luyện đan.

Sau khi Cảnh Ngôn bị nhận ra một đám võ giả xúm lại, nhiều người muốn nhờ hắn luyện chế đan dược giùm:

- Đan sư Cảnh Ngôn có thể luyện chế một lô đan dược giúp ta không? Ta ra tài liệu!

- Xin đan sư Cảnh Ngôn cũng luyện chế một lô đan dược giúp ta đi! Đan sư Cảnh Ngôn yên tâm, miễn đan sư giúp ta lần này thì ta nợ một nhân tình, sau này đan sư có gì nhờ nhất định sẽ không chối từ!

- …

Bọn họ cảm thấy Cảnh Ngôn tuy chỉ là đan sư lục giai, không thể luyện chế đan dược cao cấp nhưng đa số người cũng không cần dùng đan dược cao cấp.

Mặt Cảnh Ngôn hơi đen, bốn phía ồn ào đổ ập đến khiến người nghẹt thở.

Một nữ võ giả hùng hổ chen ra đám đông như muốn nhào vào Cảnh Ngôn, hét to:

- Đan sư Cảnh Ngôn, ta muốn gả cho ngươi, ta không ngại làm tiểu thiếp!

Mặt Cảnh Ngôn càng đen thui.

Đám người Thanh Như cười khúc khích.

Chợt một lý sự Ưu Hải Thương Hội hơi lớn tuổi ánh mắt khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn:

- Ủa?

Lý sự này thực lực Võ Đạo rất mạnh, một trong những thành viên thực lực mạnh nhất trong Ưu Hải Thương Hội, đó là một vị cường giả Đạo Vương cảnh. Võ giả Đạo Vương cảnh

không có nhiều trên Thiên Nguyên đại lục, mỗi Đạo Vương cảnh đều là nhân vật nổi tiếng như cồn trên đại lục.

Phụ thân của Chu Thượng Vân, Chu Thiên là cường giả Đạo Vương cảnh.

Lý sự nhìn Cảnh Ngôn, hơi kinh ngạc hỏi:

- Hội trưởng Cảnh Ngôn chẳng lẽ đã bước vào Đạo Sư cảnh?

Cảnh Ngôn nhìn hướng người này.

Đám người Thanh Như nghe vậy sửng sốt.

Bọn họ biết năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn rất mạnh, thiên phú yêu nghiệt, nhưng không rành về thực lực Võ Đạo của hắn. Trong số họ không ai cho rằng Cảnh Ngôn là võ giả Đạo Sư cảnh.

Võ giả Đạo Sư cảnh hai mươi ba tuổi? Sao có thể?

Cảnh Ngôn không giấu diếm, hắn gật đầu nói:

- Ừm, lần này bế quan đột phá đến Đạo Sư cảnh.

Xung quanh một mảnh tiếng hút không khí.

Cảnh Ngôn thật sự bước vào Đạo Sư cảnh!

Bản thân Thanh Như chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh hậu kỳ.

Trong phút chốc đám người Thanh Như không nói nên lời, họ khó thể chấp nhận.

Đan sư lục giai hai mươi ba tuổi, võ giả Đạo Sư cảnh hai mươi ba tuổi, Cảnh Ngôn yêu nghiệt đến mức nào?

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Hội trưởng Thanh Như, ta tính đi dạo một mình, xin phép đi trước.

Ngày càng nhiều người tụ tập lại, Cảnh Ngôn không muốn đứng đây như con khỉ cho người xem, rời đi tốt hơn.

Cảnh Ngôn chắp tay từ biệt lý sự khác, hơi vận chuyển Thiên Không Chi Dực chốc lát biến mất.

Cảnh Ngôn đi ra đám đông vội đeo mặt nạ vào, hắn không muốn đi tới đâu sau lưng có đám người theo đuôi.

Nổi tiếng chưa chắc đều là chuyện tốt.

Sau khi Cảnh Ngôn rời đi, mấy lý sự Ưu Hải Thương Hội cười khổ nhỏ giọng bàn tán:

- Các ngươi nói xem hội trưởng Cảnh Ngôn tu luyện cái kiểu gì?

- Ài, không thể so sánh. Ta nhớ hồi ta hai mươi mấy tuổi chỉ là tu vi Tiên Thiên, vậy mà hội trưởng Cảnh Ngôn đã là Đạo Sư cảnh.

- Cái đó chưa quan trọng, quan trọng là Cảnh Ngôn còn là đan sư lục giai! Hắn vừa bỏ công vào luyện đan vừa lo bên Võ Đạo, sao mà xoay sở được?

May mắn họ chưa biết Cảnh Ngôn còn là trận pháp sư, đạo trận pháp khó khăn hơn đan đạo. Số lượng trận pháp sư trên Thiên Nguyên đại lục chỉ bằng một phần trăm đan sư, nghiên cứu trận đạo cần thời gian và tinh lực nhiều hơn đan đạo rất nhiều.

Một thành viên Ưu Hải Thương Hội đến gần nhóm Thanh Như, báo cáo:

- Hội trưởng, phát hiện một đám khoáng thạch Hàn Quang!

- Khoáng thạch Hàn Quang?

- Chúng ta đi xem thử, khoáng thạch Hàn Quang rất hiếm thấy!

Khoáng thạch Hàn Quang là một loại tài liệu rèn tạo đạo khí, số lượng ít ỏi, rất quý giá.

Hết chương 569.

Chương 570. Thuê Quầy Hàng

Cảnh Ngôn đeo mặt nạ vào thì không ai nhận ra hắn nữa.

Mặt nạ không thể thay đổi hơi thở của Cảnh Ngôn, nhưng võ giả biết mặt Cảnh Ngôn vốn ít ỏi, người phân rõ hơi thở của hắn càng đếm trên đầu ngón tay. Chỉ có đám giám khảo trong đại điển luyện đan tiếp xúc gần gũi với Cảnh Ngôn mới nhận ra hơi thở của hắn.

Xung quanh có các loại quầy hàng rực rỡ muôn màu, đủ thứ đặt trên quầy, muốn gì có nấy. Từ linh thảo đến khoáng thạch, từ đan dược đến vũ khí, từ quần áo đến thức ăn, ngẫu nhiên thấy cả trận pháp cỡ nhỏ.

Cảnh Ngôn đi dạo hơn một canh giờ nhưng không mua gì hết. Không phải Cảnh Ngôn không đụng tới vật phẩm có giá trị, mỗi tội không có thứ gì là hắn cần gấp.

Cảnh Ngôn cau mày thầm nghĩ:

- Cứ tiếp tục thế này không biết đến khi nào mới đụng tới thứ ta cần.

Có quá nhiều quầy hàng, đông đúc người. Những quầy hàng cố định vị trí nhưng chủ hàng thì không, có chủ hàng bán hết đồ hoặc không muốn bán tiếp thì quầy hàng sẽ đổi chủ.

Cảnh Ngôn gật gù:

- Có lẽ ta nên kiếm một quầy hàng bán chút đan dược, cũng có thể thu mua thứ ta cần ngay tại quầy.

Cảnh Ngôn có rất nhiều đan dược đủ loại, đan dược cấp thấp ít, mấy năm nay hắn luyện chế nhiều đan dược trung cấp. Bản thân Cảnh Ngôn không cần nhiều đan dược như vậy, không bán đi đổi thành linh thạch hoặc tài nguyên cần thiết thì có giữ lại cũng vô nghĩa.

Nghĩ liền làm.

Nhưng quầy hàng không phải muốn chiếm là chiếm, hội giao dịch cũng có Quản Lý Xử, muốn có quầy hàng thì một là thuê từ Quản Lý Xử, hai là tiếp nhận từ tay chủ hàng khác.

Nhưng nhận quầy hàng qua tay chủ hàng thì không quá bảo hiểm.

Vì thuê quầy hàng có thời hạn, ví dụ một chủ hàng thuê quầy hàng một ngày, khi sắp hết giờ qua tay đưa người khác, vậy quầy hàng mới rất có thể sẽ bị lấy lại trong thời gian ngắn.

Nên Cảnh Ngôn trực tiếp đi Quản Lý Xử.

Trong Quản Lý Xử rất náo nhiệt.

Cảnh Ngôn nhìn quanh:

- Nhiều người vậy sao?

Đại sảnh Quản Lý Xử rất lớn, nhưng lúc này hơi chật chội, có ít nhất hàng trăm võ giả.

Cảnh Ngôn tạm dừng giây lát rồi đi vào trong, hỏi nhân viên công tác tình hình thuê quầy hàng.

Cảnh Ngôn mới nhấc chân đi vào trong bị một đống tiếng quát gọi lại:

- Đứng lại!

- Tiểu tử nhà ngươi là cái thá gì?

- Ra sau xếp hàng!

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Xếp hàng?

Một võ giả trung niên đứng trong đám đông nhìn Cảnh Ngôn, mở miệng hỏi:

- Ngươi đến thuê quầy hàng?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng.

Người đó nhẹ nhàng nói:

- Vậy ngươi phải xếp hàng, nhìn chúng ta xem, đều đang xếp hàng. Có rất nhiều người muốn thuê quầy hàng, số lượng quầy hàng không đủ dùng phải từ từ chờ có chỗ trống.

Xung quanh có nhiều người ánh mắt hằn học nhìn Cảnh Ngôn, hắn mà cứng rắn chen ngang là họ sẽ xắn tay áo xông lên.

Tất nhiên sẽ không đánh nhau tại đây, nhưng họ có thể kêu thủ vệ đến đuổi Cảnh Ngôn ra.

- Được rồi.

Người ta đều xếp hàng, Cảnh Ngôn không tiện làm ra khác biệt. Cảnh Ngôn cũng không phải loại ỷ thế hiếp người, xếp hàng đợi một chút không sao hết.

Cảnh Ngôn chắp tay cảm ơn võ giả nhắc nhở mình:

- Đa tạ.

Võ giả trung niên cười xua tay:

- Không có chi.

Đội xếp hàng di chuyển chậm chạp, trong lúc đợi rảnh rỗi không có việc làm, ý niệm của Cảnh Ngôn chui vào tu di giới chỉ xem xét tài nguyên trong nhẫn.

Xem xét làm Cảnh Ngôn giật nảy mình:

- Linh thạch cực phẩm của ta đâu?

Trong tu di giới chỉ của Cảnh Ngôn vốn có nhiều linh thạch cực phẩm, trước khi đến Đan Quốc tuy hắn không cố ý đổi linh thạch cực phẩm nhưng mấy năm nay tích góp được gần một vạn. Tính luôn phần thưởng năm ngàn khối linh thạch cực phẩm trong đại điển luyện đan thì Cảnh Ngôn có hơn một vạn bốn ngàn khối linh thạch cực phẩm.

Nhưng Cảnh Ngôn phát hiện linh thạch cực phẩm trong tu di giới chỉ của mình chỉ còn hơn một ngàn viên.

Một vạn bốn ngàn mấy linh thạch cực phẩm chỉ còn lại hơn một ngàn?

Sao có thể như vậy?

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt:

- Lần này ta đột phá cảnh giới tiêu hao hơn một vạn linh thạch cực phẩm?

Không tin nổi.

Hơn một vạn linh thạch cực phẩm! Một lần đột phá mà tiêu hao nhiều dữ vậy sao?

Khi Cảnh Ngôn đột phá không chỉ sử dụng linh thạch cực phẩm còn có nhiều đan dược.

Cảnh Ngôn vội xem tình hình đan dược tiêu hao thế nào. Hắn chưa từng cố ý kiểm kê số lượng, nhưng biết đại khái võ giả tăng nguyên khí cần bao nhiêu đan dược các loại.

Kiểm kê xong Cảnh Ngôn ngây người.

- Không thể nào! Tiêu hao khủng bố vậy? Đây mới chỉ là từ Đạo Linh cảnh đột phá đến Đạo Sư cảnh, nếu Đạo Sư cảnh đột phá Đạo Vương cảnh thì thế nào nữa?

Cảnh Ngôn khó thể bình tĩnh. Tuy về sau hắn có thể luyện chế đan dược cao cấp, kiếm tài nguyên càng nhẹ nhàng nhưng vẫn hơi chật vật xoay sở số lượng tiêu hao khi tu luyện.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ài, tiêu hao khủng khiếp thật. Lần này đột phá tiêu hao bằng mấy chục võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh bình thường đột phá cảnh giới.

Cảnh Ngôn tu luyện tiêu hao tài nguyên rất nhiều, nếu không phải hắn có thể luyện chế đan dược đổi lấy tài nguyên e rằng rất khó tích lũy nhiều tài nguyên như thế.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Phải kiếm càng nhiều tài nguyên hơn nữa mới được!

Cảnh Ngôn đã chấp nhận hiện thực mình tiêu hao tài nguyên khổng lồ.

Cảnh Ngôn bắt đầu nghiên cứu Càn Khôn Trận Đạo thâm tạo thiên, bên trong có nhiều cách bày trận pháp trung cấp.

Xếp hàng.

Đợi mòn mỏi bốn canh giờ rốt cuộc đến lượt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói với nhân viên công tác:

- Ta muốn thuê một quầy hàng.

Nhân viên nhìn Cảnh Ngôn, hình như thắc mắc tại sao hắn đeo mặt nạ nhưng không hỏi nhiều, ngập ngừng rồi nói:

- Được, giờ vừa lúc trống một quầy hàng, ngươi chỉ có thể thuê nhiều nhất ba ngày. Phí thuê một ngày là một trăm linh thạch cực phẩm.

Một quầy hàng tiền thuê một ngày một trăm linh thạch cực phẩm, đắt cắt cổ.

Giờ Cảnh Ngôn đã biết tại sao Đại Hội Đan Linh không tổ chức hội đấu giá cũng kiếm nhiều tài nguyên, tiền cho thuê quầy hàng đã đủ kiếm con số thiên văn. Nguyên Đan Linh Chi Thành có bao nhiêu quầy hàng? Ít nhất hơn một vạn quầy hàng.

Nhân viên công tác thúc giục:

- Ngươi muốn thuê không? Nếu không thuê thì xin nhường chỗ.

Có rất nhiều người muốn thuê quầy hàng.

Cảnh Ngôn lấy ra ba trăm linh thạch cực phẩm:

- Thuê, ba ngày đi!

Một thủ vệ đến gần dẫn Cảnh Ngôn đi quầy hàng hắn thuê.

Hết chương 570.

Chương 571. Mối Làm Ăn Đầu Tiên

Vị trí quầy hàng không tệ, diện tích lớn, chiều dài năm thước, rộng bốn thước, khoảng hai mươi bình phương.

Quầy hàng xung quanh thông thường diện tích cỡ mười bình phương.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Hèn gì tiền thuê một ngày một trăm linh thạch cực phẩm, nếu là quầy hàng nhỏ hoặc vị trí không tốt chắc sẽ rẻ hơn.

Một trăm linh thạch cực phẩm bằng ba, bốn chục vạn linh thạch, phí dụng rất cao.

Cảnh Ngôn nhìn ngọc bài trong tay rồi cất, ngọc bài này là bằng chứng thuê quầy hàng. Nếu Cảnh Ngôn muốn nhường lại quầy hàng cho người khác, chỉ cần bàn tốt giá rồi đưa ngọc bài cho đối phương là được.

Cảnh Ngôn lấy ra các bình ngọc đặt trên quầy hàng, trong mỗi bình ngọc có một loại đan dược. Quầy hàng có nhiều thẻ gỗ, Cảnh Ngôn viết tên các loại đan dược đặt trước đan dược đó.

Võ giả đi ngang qua nhìn sơ liền thấy đan dược gì bán trên quầy hàng.

Tất nhiên Cảnh Ngôn không lấy ra hết đan dược, hắn chỉ lấy ra một ít bán thử, xem những đan dược này có thể bán ra giá tiền thế nào.

Bày ra đan dược xong Cảnh Ngôn lấy cầm một tờ giấy viết một số tài liệu mình cần. Có một số linh thảo cao cấp, có tài liệu cần dùng cho trận pháp trung cấm. Nếu có võ giả muốn mua đan dược của Cảnh Ngôn có thể cầm tài liệu hắn cần đến trao đổi.

Một tiếng kinh kêu vang lên đằng trước quầy hàng của Cảnh Ngôn:

- Ủa? Các ngươi mau đến xem! Trên quầy hàng này có bán Lăng Nguyên Đan!

Vài ánh mắt lập tức nhìn sang, mấy người chạy lại gần.

Cảnh Ngôn nhìn mấy người này, ước chừng đều là võ giả Đạo Linh cảnh. Có một người dẫn đầu tuy chưa bước vào Đạo Sư cảnh nhưng tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh, mấy người này sát khí hơi nặng, chắc là mạo hiểm giả.

Người dẫn đầu nhìn giới thiệu trên thẻ gỗ:

- Đúng là có Lăng Nguyên Đan.

Lăng Nguyên Đan là một loại đan dược lục giai, hiệu dụng của nó là võ giả dùng xong sẽ tăng sức bùng nổ trong thời gian ngắn. Tác dụng phụ của Lăng Nguyên Đan khá nhỏ, rất được mạo hiểm giả ưa thích. Lăng Nguyên Đan không là đan dược vô cùng hiếm hoi, tốn chút thời gian và cái giá là có thể mua mấy viên Lăng Nguyên Đan. Đặc biệt trong Đan Quốc càng dễ mua được, nhưng ít quầy hàng nào bán Lăng Nguyên Đan.

Mấy người xì xầm nhỏ to:

- Quầy hàng này có nhiều chủng loại đan dược thật.

- Nhiều ghê.

- Chậc chậc, một vài đan dược ngay cả Bích Ngọc Lâu cũng không bán, chỉ có thể mua trong đấu giá.

- Mấy cái này chắc không phải hàng giả đi? Nếu là đan dược thật thì cầm đi Bích Ngọc Lâu có thể bán giá tốt.

Vì quầy hàng của Cảnh Ngôn có nhiều đan dược, nhiều loại hiếm thấy khiến bọn họ không chắc đan dược là thật hay giả.

Cảnh Ngôn mở miệng nói:

- Nếu mấy vị không yên tâm có thể tự mình giám định đan dược thật giả.

Mạo hiểm giả dẫn đầu cầm lên một bình Lăng Nguyên Đan tra xét:

- Để ta xem thử.

Mạo hiểm giả nhìn một lúc lâu sau nói:

- Xem ra đúng là thật. Giống hệt như cái chúng ta từng dùng, màu mùi y hệt, có vẻ phẩm chất tốt hơn chút.

Người đó nói xong chân mày nhíu chặt.

Cảnh Ngôn nói thêm:

- Mấy cái này đều là đan dược nhất đẳng.

Cảnh Ngôn lấy ra Lăng Nguyên Đan đều là nhất đẳng, đa số đan dược trên quầy hàng là nhất đẳng, chỉ số ít nhị đẳng, không có viên đan dược nào là tam đẳng. Đan dược nhị đẳng là ban đầu Cảnh Ngôn luyện chế ra, giờ hắn luyện chế đan dược trung cấp hầu như không có nhị đẳng, ít nhất là phẩm chất nhị đẳng, ngẫu nhiên có phẩm chất hoàn mỹ. Dĩ nhiên Cảnh Ngôn sẽ không bán đan dược phẩm chất hoàn mỹ, dù muốn bán cũng phải đưa vào đấu giá. Ở hội đấu giá mới lột tả giá trị lớn nhất của đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Mạo hiểm giả đó trợn to mắt hỏi:

- Đều là phẩm chất?

Mạo hiểm giả lại thuận miệng nói:

- Đan dược của ngươi giá thế nào?

Cảnh Ngôn đáp:

- Một viên Lăng Nguyên Đan nhất đẳng sáu mươi vạn linh thạch, nếu có tài liệu ta cần thì có thể trao đổi.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa chỉ vào tờ giấy.

Lăng Nguyên Đan nhất đẳng giá sáu mươi vạn linh thạch không mắc, nếu mua trong Bích Ngọc Lâu ít nhất phải bảy mươi vạn linh thạch mới mua được.

Bích Ngọc Lâu là một đan lâu trong Đan Quốc, chuyên bán đan dược, một số tài liệu linh thảo quý giá.

Trong Đan Quốc có nhiều đan lâu, Bích Ngọc Lâu là quy mô lớn nhất, nên võ giả trên đại lục nhắc đến đan lâu nhiều nhất là Bích Ngọc Lâu.

Một mạo hiểm giả mắt lấp lóe hỏi:

- Đại ca, chúng ta mua hai viên ở đây đi?

Bọn họ là đội mạo hiểm, Lăng Nguyên Đan đôi khi là thứ giữ mạng. Gặp một số Kim Văn Linh Thú thực lực cường đại nếu bọn họ không đánh lại, dùng Lăng Nguyên Đan tạm bùng nổ thực lực có lẽ sẽ giết được.

Mua Lăng Nguyên Đan trong Bích Ngọc Lâu một viên đan dược phẩm chất nhất đẳng phải tốn mười vạn linh thạch.

Mạo hiểm giả thủ lĩnh nhìn thẳng Cảnh Ngôn, hỏi:

- Chủ hàng, giá đan dược của ngươi tạm ổn, nhưng đừng lừa bịp chúng ta, nếu bán thuốc giả lừa gạt thì ngươi sẽ không yên đâu!

Mạo hiểm giả này phân rõ Lăng Nguyên Đan, đã xác định chín mươi phần trăm đan dược là thật, nhưng gã không phải

đan sư, không dám chắc chắn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Yên tâm, ta không chạy được.

Mấy mạo hiểm giả bỏ ra một trăm hai mươi vạn linh thạch mua hai viên Lăng Nguyên Đan. Bọn họ muốn mua thêm đan dược khác, ví dụ Trị Thương Đan, nhưng phẩm chất đan dược của Cảnh Ngôn toàn là nhất đẳng, giá hơi cao, bọn họ cảm thấy mua hơi lãng phí nên bỏ cuộc.

Cảnh Ngôn cất linh thạch, chờ người mua đan dược tiếp theo:

- Không tệ, mới khởi đầu đã bán được một trăm hai mươi vạn linh thạch.

Quầy hàng bày nhiều đan dược rất nhanh hấp dẫn nhiều người, nhưng đa số đứng ngắm, ít người mua. Nhiều người nghi ngờ đan dược có phải là hàng thật không, những đan dược trung cấp giá trị không nhỏ, nếu mua nhầm hàng giả thì lỗ to.

Những người thật sự muốn mua đan dược đều do dự, đứng chờ xem người ta mua trước. Dù sao quầy hàng có nhiều đan dược, không sợ một chốc bán hết.

Không nhiều người mua đan dược nhưng danh tiếng quầy hàng của Cảnh Ngôn dần truyền ra, ngày càng nhiều người xúm lại xem.

Hết chương 571.

Chương 572. Bích Ngọc Lâu

Tuy tạm thời lèo tèo vài người bỏ ra linh thạch mua đan dược nhưng Cảnh Ngôn không nóng nảy, hắn thuê quầy hàng ba ngày, đầy đủ thời gian. Giờ mọi người không quyết định mua chủ yếu vì không chắc đan dược trên quầy hàng là thật hay giả, bỏ số tiền lớn mua nhầm đống đồ giả thì lỗ hộc máu.

Đa số mọi người chờ xem, nhưng chờ khi vô vòng rồi thì dễ buôn bán.

Có người hỏi thăm Chu Anh Đan:

- Này, Chu Anh Đan của ngươi cũng là phẩm chất nhất đẳng?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Đúng vậy, Chu Anh Đan ở đây đều là phẩm chất nhất đẳng.

Người đó hỏi:

- Ngươi bán Chu Anh Đan thế nào?

Cảnh Ngôn đáp nhanh:

- Một viên Chu Anh Đan phẩm chất nhất đẳng chỉ cần ba mươi vạn linh thạch.

Chu Anh Đan là đan dược ngũ giai thường thấy, bởi vậy giá trị công khai.

Người đó nghi hoặc hỏi:

- Tại sao Chu Anh Đan của ngươi rẻ quá vậy? Bích Ngọc Lâu bán Chu Anh Đan phẩm chất nhất đẳng không khi nào dưới ba mươi lăm vạn linh thạch.

Đôi khi đan dược quá rẻ sẽ làm người ta không yên tâm.

Cảnh Ngôn dở khóc dở cười nói:

- Rẻ chút không tốt sao?

Cảnh Ngôn có thể bán Chu Anh Đan phẩm chất nhất đẳng mắc chút, nhưng nếu không có ưu thế về giá bán thì tốc độ bán hàng cũng chậm, Cảnh Ngôn không muốn lãng phí nhiều thời gian vào việc bán đan dược, có thời gian rảnh đó hắn sẽ luyện chế thêm nhiều đan dược. Cố ý hạ giá thấp đơn giản vì hắn muốn bán hết nhanh.

Người kia lấy ra một chiếc tu di giới chỉ ném cho Cảnh Ngôn:

- Được rồi, vậy ta mua hai viên thử xem. Nhưng ta cảnh cáo trước, lát nữa ta sẽ dùng đan dược này, nếu hiệu quả không đúng thì ta sẽ đến tìm ngươi tính sổ!

Cảnh Ngôn nhìn trong chiếc nhẫn vừa đúng sáu mươi vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng giá không nói thách, là giả sẽ một đền mười!

Cảnh Ngôn cất linh thạch, đưa hai viên Chu Anh Đan cho đối phương.

Dần dà việc buôn bán khá khẩm hơn, nhưng đến nay đan dược được mua đều là loại giá thấp thường thấy, loại đan dược hở chút một viên trăm vạn linh thạch thì có người hỏi nhưng không ai mua. Võ giả có khả năng mua một viên đan dược trăm vạn linh thạch đều là tu vi Đạo Sư cảnh, võ giả Đạo Linh cảnh hầu như không có tài lực đó.

Đan Linh Chi Thành, một góc hội giao dịch, một quầy hàng diện tích lớn đến bốn, năm mươi bình phương.

Chủ hàng là một nam nhân mặc trường bào màu vàng, có mấy võ giả mặc đồng phục có chữ Bích Ngọc Lâu đứng cạnh gã.

Trên quầy hàng bày đủ loại đan dược, đây là quầy hàng mà Bích Ngọc Lâu thuê.

Bích Ngọc Lâu tuy là đan lâu trong Đan Quốc, rất nổi tiếng, nhưng dòng người trong hội giao dịch rất lớn, Bích Ngọc Lâu không muốn bỏ qua cơ hội này nên thuê một quầy hàng. Với quan hệ của Bích Ngọc Lâu không khó gì thuê quầy hàng diện tích lớn.

Danh tiếng của Bích Ngọc Lâu quá nổi, nhiều võ giả đi quầy hàng mua đan dược. Mấy người bán hàng thỉnh thoảng hoàn thành các đợt hàng, nhưng dần dà tình huống thay đổi.

Nam nhân mặc áo vàng nheo mắt cười tủm tỉm, nhưng khi phát hiện võ giả mua đan dược ít dần thì cau mày.

Nam nhân mặc áo vàng hỏi người bán hàng:

- Có chuyện gì? Tốc độ bán đan dược hơi chậm đúng không?

Một người bán hàng lúc này mới nhận ra vấn đề:

- Chủ quản đại nhân, hình như chậm thật, nãy giờ ít người mua đan dược.

Nam nhân mặc áo vàng có thể làm chủ quản Bích Ngọc Lâu đương nhiên có năng lực nhất định. Khi gã thấy ít võ giả mua đan dược liền nhận ra có vấn đề.

- Không thích hợp, tại sao người mua đan dược đột nhiên thiếu? Không đúng, chắc chắn có vấn đề.

Một nam nhân mặc đồ giống mấy người bán hàng chạy nhanh vào:

- Chủ quản! Chủ quản!

Người bán hàng này thở hổn hển vừa nói vừa chỉ một hướng:

- Chủ quản, bên kia có một quầy hàng bán đan dược!

Nam nhân mặc áo vàng sầm mặt hỏi:

- Quầy hàng bán đan dược? Người ta bán thì kệ người ta, ngươi ồn ào cái gì?

Nam nhân mặc áo vàng tưởng người bán hàng này phát hiện thứ tốt gì nên chạy nhanh về báo cho gã, ai ngờ chỉ nói là có quầy hàng bán đan dược.

Hội giao dịch lớn như vậy có quầy hàng bán đan dược là bình thường.

Người bán hàng sốt ruột nói:

- Chủ quản … không phải! Quầy hàng đó bán số lượng đan dược rất nhiều!

Nam nhân mặc áo vàng chủ quản cười khẩy nói:

- Nhiều đan dược? Ha ha, nhiều cỡ nào? Bằng một phần mười quầy hàng Bích Ngọc Lâu chúng ta không?

Quầy hàng của gã giảm tốc độ bán đan dược làm gã nhận ra có vấn đề, nhưng gã chưa liên tưởng đến tình huống này dính dáng tới quầy hàng bán đan dược khác.

Người bán hàng ngây ra, mặt đỏ rực cuối cùng cắn răng nói:

- Cái đó … hình như quầy hàng kia bán đan dược không ít hơn chúng ta, chủng loại đầy đủ. Nhiều đan dược quầy hàng chúng ta không có nhưng quầy hàng kia đều bán.

Nếu chỉ là quầy hàng bán đan dược bình thường thì gã đã không chạy về bẩm báo, quầy hàng kia không giống bình

thường, nhiều đan dược Bích Ngọc Lâu không dễ bán ra nhưng quầy hàng kia tùy tiện lấy ra bán.

Giọng chủ quản đó cất cao:

- Ngươi nói cái gì?

Chủ quản vung mạnh cánh tay sải bước đi ra quầy hàng:

- Đi, đi xem thử! Ngươi đi trước dẫn đường, nhanh lên!

Hai người nhanh chóng đến gần quầy hàng của Cảnh Ngôn.

Quầy hàng của Cảnh Ngôn và quầy hàng của Bích Ngọc Lâu cách nhau không xa, nên khi danh tiếng quầy hàng Cảnh Ngôn truyền ra thì nhiều võ giả ở gần có hứng thú với đan dược đều xúm lại. Bởi vậy ảnh hưởng lớn đến việc làm ăn của quầy hàng Bích Ngọc Lâu.

Hiện nay không nhiều người mua đan dược của Cảnh Ngôn nhưng vì đan dược trên quầy hàng rẻ hơn bên quầy hàng Bích Ngọc Lâu, những người muốn mua đan dược sẽ không ngốc đi quầy hàng Bích Ngọc Lâu mua đan dược mắc hơn.

Người bán hàng nói với nam nhân mặc áo vàng:

- Chủ quản đại nhân, là nơi này, là quầy hàng đó!

Nam nhân mặc áo vàng ánh mắt nghiêm túc nói:

- Vào xem đã.

Gã cũng thấy ra vấn đề, nhiều người vây quanh quầy hàng đó, đứng bên ngoài không thấy gì.

Người bán hàng Bích Ngọc Lâu vừa la lớn vừa chen vào trong:

- Tránh ra tránh ra, cho chúng ta vào!

Hai người mất chút công sức rốt cuộc đến trước quầy hàng của Cảnh Ngôn.

Nam nhân mặc áo vàng thấy bình ngọc đặt trên quầy hàng thì thầm kinh kêu:

- Trời ạ, đan dược nhiều chủng loại vậy sao?

Hết chương 572.

Chương 573. Đắc Tội

Nam nhân mặc áo vàng quét mắt qua quầy hàng liền biết người bán hàng không phóng đại. Đan dược trên quầy hàng đúng là có nhiều loại quầy hàng Bích Ngọc Lâu không có, một số đan dược hoàn toàn có thể đấu giá trong hội đấu giá.

Vèo!

Nam nhân mặc áo vàng nhìn Cảnh Ngôn như muốn xem rõ hắn là ai, nhưng Cảnh Ngôn đeo mặt nạ, gã không thể nhận biết.

Nam nhân mặc áo vàng nhìn Cảnh Ngôn, mở miệng hỏi:

- Ngươi là chủ hàng?

Cảnh Ngôn đáp:

- Đúng vậy!

Cảnh Ngôn thấy trang phục của nam nhân mặc áo vàng, đoán gã là người của Bích Ngọc Lâu.

Nam nhân mặc áo vàng chỉ đại vài loại đan dược trên quầy hàng:

- Mấy đan dược này ngươi bán thế nào?

Cảnh Ngôn báo giá.

Nam nhân mặc áo vàng nghe Cảnh Ngôn báo giá, lòng máy động. Gã đã hiểu tại sao quầy hàng của mình vắng khách, quầy hàng chết tiệt này bán đan dược giá thấp hơn quầy hàng Bích Ngọc Lâu nhiều. Võ giả mua đan dược không ngốc, ai chịu bỏ ra nhiều linh thạch hơn mua đan dược giống nhau?

Nam nhân mặc áo vàng đảo tròng mắt thầm nghĩ:

- Chết tiệt, nếu tiếp tục thế này thì Bích Ngọc Lâu khỏi buôn bán gì nữa. Không được!

Nam nhân mặc áo vàng mắt nghiêm túc báo ra thân phận:

- Vị huynh đệ này, ta là chủ quản của Bích Ngọc Lâu, Thủy Dương.

Cảnh Ngôn chắp tay:

- Thì ra là Thủy chủ quản, Thủy chủ quản muốn mua đan dược? Đan dược của ta toàn là hàng tốt.

Cảnh Ngôn biết Bích Ngọc Lâu bán đan dược, nhưng nếu Bích Ngọc Lâu muốn mua thì hắn sẽ không từ chối.

Thủy Dương gật đầu, vung tay nói:

- Đúng vậy! Bích Ngọc Lâu mua hết đan dược của ngươi!

Người xung quanh nghe Thủy Dương nói thì xôn xao.

- Cái gì?

- Bích Ngọc Lâu muốn mua hết số đan dược này?

- Như vậy sao được? Ta còn muốn mua một ít!

- Bích Ngọc Lâu mua những đan dược này làm gì? Bọn họ bán đan dược, có mua đan dược ở đây thì cuối cùng vẫn bán cho chúng ta và giá sẽ cao hơn nhiều!

Bọn họ đều hiểu điều đó, nếu đan dược ở đây bị Bích Ngọc Lâu mua đi thì giá sẽ không ưu đãi thế này. Bích Ngọc Lâu bán đan dược mắc hơn ở đây mười, hai mươi phần trăm.

Hơn nữa quầy hàng này có nhiều đan dược Bích Ngọc Lâu không bán, chỉ có trong hội đấu giá, nếu muốn mua loại đan dược này họ sẽ phải trả cái giá càng lớn.

Nhiều người muốn mua đan dược thầm nóng nảy.

Thủy Dương quay đầu âm trầm lườm đám người lao nhao, hừ lạnh, gã không cần biết đám người này nghĩ gì.

Cảnh Ngôn cũng không quan tâm ai mua đan dược của mình, miễn trả đúng giá hắn nói, bán cho ai chẳng được? Hơn nữa bán hết một lần cho Bích Ngọc Lâu thì Cảnh Ngôn không cần bày quán tại đây nữa.

Cảnh Ngôn đứng dậy nói:

- Được, vậy bây giờ ta tính giá đan dược cho Thủy chủ quản.

Thủy Dương xua tay cười nói:

- Không gấp, giờ ngươi phải mang đan dược đi Bích Ngọc Lâu, trong Bích Ngọc Lâu chúng ta có đan sư cao cấp giám định những đan dược này sau đó mới đưa giá thu mua.

Cảnh Ngôn nghe vậy cau mày.

Ý Thủy Dương là không mua đống đan dược tại chỗ, hắn phải đi Bích Ngọc Lâu, giá cả do Bích Ngọc Lâu quyết định, Bích Ngọc Lâu đưa bao nhiêu hắn phải lấy ra bấy nhiêu.

Cảnh Ngôn thầm cười lạnh.

Nếu ngay từ đầu Cảnh Ngôn muốn bán đan dược cho đan lâu thì hắn đã không thuê quầy hàng trong hội giao dịch. Cảnh Ngôn không biết trực tiếp đi đan lâu bán đan dược sao? Hơn nữa Đan Quốc có rất nhiều cơ cấu thương nghiệp thu mua đan dược.

Cảnh Ngôn từ chối:

- Ngại quá, nếu Thủy chủ quản mua đan dược của ta thì không sao, ta tính tổng giá trị, Thủy chủ quản trả linh thạch là được. Nhưng Thủy chủ quản muốn ta mang đan dược đi Bích Ngọc Lâu thì không thể.

Cảnh Ngôn biết Bích Ngọc Lâu ra giá thu mua chắc chắn thấp hơn giá của hắn nhiều, nếu hắn đồng ý mang đan dược đi Bích Ngọc Lâu chỉ tốn thời gian.

Thủy Dương mắt lóe tia sáng lạnh:

- Ngươi chắc chứ?

Cảnh Ngôn nghe ra Thủy Dương ngầm đe dọa, nhưng hắn không e ngại:

- Đúng, ta chắc chắn.

Thủy Dương hung hăng bỏ lại một câu rồi chen ra đám đông:

- Rất tốt, hy vọng ngươi không hối hận!

Sau khi Thủy Dương đi, việc buôn bán của Cảnh Ngôn đắt khách hơn.

- Cho ta năm viên Chu Anh Đan!

- Ta muốn hai viên Minh Huyết Đan!

- Chủ hàng bán ta một viên Cửu Hoa Đan đi!

Trong phút chốc đã bán ra đan dược giá trị bốn trăm vạn linh thạch, một số đan dược dễ bán mau hết hàng Cảnh Ngôn lại lấy ra một ít bổ sung.

Bỗng một lão nhân lên tiếng:

- Chủ hàng, ta có một ít linh thảo, có thể trao đổi không?

Lão nhân vừa nói vừa lấy ra một ít linh thảo.

Cảnh Ngôn nhìn thoáng qua, thấy trong số linh thảo có nhiều linh thảo cao cấp mình cần. Nói thật so với linh thạch thì Cảnh Ngôn càng muốn những tài liệu cần thiết hơn.

Cảnh Ngôn chỉ tờ giấy đặt trên quầy:

- Đương nhiên được, nhưng ta chỉ cần những tài liệu đã liệt kê.

Lão nhân gật đầu nói:

- Được, không thành vấn đề. Chủ hàng nhìn xem linh thảo của ta có thể được bao nhiêu giá?

Cảnh Ngôn tính toán, sau đó chỉ ra phần linh thảo đã tách riêng:

- Được, những linh thảo này là ta cần, giá khoảng hai trăm ba mươi vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn cho giá rất vừa lòng đẹp ý, đan lâu cũng thu mua linh thảo nhưng giá thấp hơn của hắn nhiều. Bình thường thương hội mua những linh thảo này giá tuyệt đối không bằng Cảnh Ngôn đưa ra.

Nghe Cảnh Ngôn ra giá, lão nhân mắt lộ ý cười gật mạnh đầu.

Lão nhân cười nói:

- Ta rất vừa lòng giá cả, vậy ta đổi một ít đan dược.

Lão nhân chọn vài loại đan dược giá đến ba trăm vạn linh thạch, linh thảo không đủ trao đổi thế là lão lại đưa cho Cảnh Ngôn thêm bảy mươi vạn linh thạch.

Giao dịch ba trăm vạn linh thạch xem như khá lớn.

Lão nhân cất đan dược, nhìn Cảnh Ngôn, do dự một chút sau đó nói:

- Cái này … ta lắm miệng một câu, người vừa rồi là chủ quản của Bích Ngọc Lâu. Thế lực Bích Ngọc Lâu rất lớn, hình như ngươi đã đắc tội hắn, chỉ e không dễ bỏ qua.

Nghe lão nhân nói Cảnh Ngôn cười cười, hắn biết lão có ý tốt.

Cảnh Ngôn phất tay cười nói:

- Không sao, nơi này là Đan Quốc, chẳng lẽ họ dám ra tay?

Hết chương 573.

Chương 574. Muốn Làm Cảnh Ngôn

Lão nhân nhìn Cảnh Ngôn, lắc đầu không nói thêm gì nữa. Lão không thể kêu Cảnh Ngôn chạy nhanh đi, hơn nữa xem thái độ của hắn sẽ không nghe lời lão khuyên.

Người xung quanh thấy rõ lão nhân và Cảnh Ngôn giao dịch, nhiều người biết những linh thảo mà lão lấy ra.

- Quầy hàng này thu mua linh thảo giá cao vậy sao?

- Cao thật, cao hơn giá Bích Ngọc Lâu thu mua hai, ba phần.

- Ta nhớ hình như có loại linh thảo chủ hàng cần, tìm thử xem!

Giá Cảnh Ngôn thu mua linh thảo rất hấp dẫn người, võ giả xung quanh có nhiều người là mạo hiểm giả, vào các chỗ nguy hiểm kiếm tài nguyên trên người linh thú, một số linh thảo, khoáng thạch. Thông thường họ kiếm được tài nguyên đều bán cho cơ cấu thương nghiệp như Bích Ngọc Lâu, giá tài nguyên do bên mua quyết định, dĩ nhiên thấp rất nhiều.

Vì vậy khi thấy Cảnh Ngôn ra giá, nhiều người tinh thần rung lên, lập tức lục tìm trong tu di giới chỉ xem có thứ hắn cần không.

Việc buôn bán quầy hàng của Cảnh Ngôn ngày càng đắt khách, có được càng nhiều tài nguyên như linh thảo, khoáng thạch.

Một canh giờ sau, Cảnh Ngôn kiểm kê sơ thu hoạch, vừa lòng thầm nghĩ:

- Không tệ, trừ dùng linh thảo trao đổi ra đã bán được khoảng hai ngàn vạn linh thạch.

Tiêu hao từ linh thạch đột phá đến Đạo Sư cảnh làm túi tiền Cảnh Ngôn eo hẹp, giờ hắn có Huy Hoàng đan lâu, có nhiều sản nghiệp từ Tống gia Hạo Phong thành, nhưng tổng thu nhập không đủ cung ứng tiêu hao trong tu luyện. Phân ngạch mười phần trăm của Ưu Hải Thương Hội thì phải chờ một năm sau lấy huê hồng, trong thời gian ngắn khó lấy ra.

Nên muốn kiếm nhiều tài nguyên mà nhanh nhất thì chỉ còn cách bán ra đan dược.

Quầy hàng Bích Ngọc Lâu.

Một nam nhân thân hình nhỏ gầy mặc áo xám đến gần Thủy Dương:

- Chủ quản!

Thủy Dương hỏi nhỏ:

- Như thế nào? Điều tra ra thân phận người đó chưa?

Nam nhân nhỏ gầy lắc đầu nói:

- Tra không ra, ta hỏi nhiều người nhưng không biết người đó là ai, mọi người chưa từng gặp người này.

Thủy Dương âm trầm rủa thầm:

- Thứ giấu đầu lòi đuôi!

Thủy Dương nhìn bốn phía quầy hàng vắng hoe, lòng càng bực bội hơn.

Đã qua một lúc lâu mà quầy hàng Bích Ngọc Lâu không bán được gì, việc buôn bán của tên khốn đeo mặt nạ thì náo nhiệt náo bỏng.

Làm sao đây?

Hạ giá? So giá thấp với tên khốn kia? Tuyệt đối không được!

Không phải Bích Ngọc Lâu không chịu lỗ được nhưng khi đã mở ra khe hở sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, ảnh hưởng việc buôn bán về sau của đan lâu, nên tuyệt đối không thể hạ giá. Hơn nữa Thủy Dương tuy là chủ quản nhưng gã không có quyền lực hạ giá.

Thủy Dương tức giận nghiến răng ken két:

- Thứ chết tiệt này!

Bán đắt hay ế liên quan trực tiếp đến ích lợi của Thủy Dương, tuy gã không có phân ngạch của Bích Ngọc Lâu nhưng nếu quầy hàng bán đắt khách thì có thể rút phần trăm.

Quầy hàng của Cảnh Ngôn trực tiếp tổn hại ích lợi của Thủy Dương, gã không tức tối mới kỳ.

Khuôn mặt Thủy Dương âm trầm thoáng qua độc ác:

- Hừ! Nếu tiểu tử này đã không nể mặt thì đừng trách ta! Giấu đầu lòi đuôi chắc hẳn không có bối cảnh gì lớn.

Thủy Dương cho rằng Cảnh Ngôn không thể nào có bối cảnh lớn, tuy hắn không có bán ra nhiều đan dược có lẽ có chút năng lực, nhưng nếu hắn là người thế lực lớn trong Đan Quốc thì đã không đeo mặt nạ. Người của gia tộc lớn, đan đạo thế gia trên đại lục sẽ không đeo mặt nạ bán vỉa hè.

Thủy Dương không tin đan dược trên quầy hàng của Cảnh Ngôn là hàng thật, rất có thể là đan dược giả.

Thủy Dương dặn dò nam nhân nhỏ gầy, nam nhân này lĩnh mệnh rời đi.

Gần một nén nhang sau nam nhân nhỏ gầy trở về, tay cầm một bình ngọc.

Nam nhân nhỏ gầy đưa bình ngọc cho Thủy Dương:

- Đã hoàn thành rồi, chủ quản.

Thủy Dương nhận lấy bình ngọc, gật đầu với nam nhân nhỏ gầy:

- Ừm! Làm tốt lắm, chờ sau khi về sẽ có ban thưởng.

Nam nhân nhỏ gầy hớn hở nói:

- Đa tạ chủ quản đại nhân!

Nam nhân nhỏ gầy rời đi mất hút trong đám đông, tuy gã là thuộc hạ của Thủy Dương nhưng không mặc trang phục dấu hiệu Bích Ngọc Lâu.

Qua một lúc một lão nhân áo trắng đến quầy hàng Bích Ngọc Lâu.

Thủy Dương nhìn lão nhân áo trắng đến, vội vàng nghênh đón chào hỏi:

- Xin chào đan sư Lãnh Phong!

Lão nhân áo trắng tên Lãnh Phong, là đan sư bát giai, đan sư mạnh nhất trong Bích Ngọc Lâu, nhân vật cao tầng thật sự, thân phận cao hơn Thủy Dương mấy cấp bậc.

Lãnh Phong nhìn Thủy Dương, hiền hòa hỏi:

- Thủy Dương? Ngươi phát hiện thứ tốt gì mà kêu ta lại đây?

Thủy Dương đưa bình ngọc ra:

- Làm phiền đan sư Lãnh Phong nhìn xem đan dược này có vấn đề gì không?

Đan dược trong bình ngọc là một viên đan dược lục giai võ giả nhỏ gầy mua từ quầy hàng của Cảnh Ngôn.

Lãnh Phong không biết Thủy Dương muốn làm gì nhưng vẫn nhận lấy bình ngọc, đổ đan dược ra tra xét:

- Ừm!

Một lát sau.

- Không tệ, là Xa Khuê Đan, phẩm chất rất tốt.

Lãnh Phong là đan sư bát giai, giám định đan dược lục giai Xa Khuê Đan không khó.

Xa Khuê Đan hơi hiếm hoi, một viên giá trị hơn một trăm vạn linh thạch. Có thể mua trong Bích Ngọc Lâu, giá một viên một trăm hai mươi vạn linh thạch, nếu là phẩm chất nhị đẳng thì giá tám mươi vạn đến chín mươi vạn linh thạch.

Thủy Dương nhướng mày hỏi:

- Thật sự là đan dược tốt?

Thủy Dương dao động thầm nghĩ:

- Tên khốn kia làm sao kiếm được những đan dược này?

Chủng loại đan dược trên quầy hàng của Cảnh Ngôn rất kinh người, nếu tất cả đều là đồ thật thì bối cảnh của người đó khó nói.

Người bình thường sao có thể làm ra nhiều đan dược như vậy? Phẩm chất cao đến thế.

Lãnh Phong cau mày nhìn quanh quầy hàng:

- Thủy Dương đang lẩm bẩm cái gì? Sao quầy hàng chúng ta vắng hoe thế này?

Không một bóng người gần quầy hàng, đừng nói mua đan dược, không thấy một người hỏi thăm.

Thủy Dương thêm mắm dặm muối kể cho Lãnh Phong nghe về quầy hàng đan dược gần chỗ mình:

- Đan sư Lãnh Phong, chuyện này … Ài, đều tại quầy hàng chết tiệt đó …

Kể xong Thủy Dương nghiến răng ken két căm hờn nói:

- Đồ khốn kiếp đó, tại hắn ác ý hạ giá nếu không quầy hàng đã chẳng bán ế như vậy!

Thủy Dương chỉ là chủ quản Bích Ngọc Lâu, nếu Cảnh Ngôn là người có bối cảnh lớn thì gã không thể đắc tội. Nhưng đan sư Lãnh Phong đến, chờ xem quyết định của lão. Đan sư Lãnh Phong có phân ngạch trong Bích Ngọc Lâu, chắc chắn sẽ càng thấy tức giận khi việc buôn bán của đan lâu bị ảnh hưởng.

Hết chương 574.

Chương 575. Mở To Mắt Nói Dối

Thủy Dương vừa nói vừa quan sát phản ứng của Lãnh Phong, gã công tác ở Bích Ngọc Lâu mấy chục năm, tiếp xúc với Lãnh Phong được vài chục năm, rất hiểu tính của lão. Ở trước mặt người khác Lãnh Phong biểu hiện hiền hòa, trông thân thiện nhưng người biết lão sẽ không nghĩ vậy.

Lãnh Phong là thủ tịch đan sư của Bích Ngọc Lâu, tính cách rất bá đạo. Kẻ hung dữ sẽ không lộ ra vui giận, nhưng nếu ngươi thật sự đắc tội người đó thì hãy cẩn thận, người đó tùy thời trả thù ngươi.

Thủy Dương thấy rõ trong mắt đan sư Lãnh Phong lóe tia sáng lạnh, gã thuận thế hỏi:

- Đan sư Lãnh Phong thấy chúng ta có nên làm chút gì không? Nếu để thế này thì quầy hàng Bích Ngọc Lâu chắc chắn không buôn bán gì được!

Nét mặt Lãnh Phong không thay đổi, thanh âm giống như ban đầu hỏi:

- Chủ hàng là ai?

Thủy Dương lắc đầu nói:

- Người đó luôn đeo mặt nạ, chúng ta không điều tra ra thân phận của hắn, nhưng chắc không phải người của các thế lực lớn Đan Quốc.

Lãnh Phong cười nói:

- Đi xem thử. Chủ quản Thủy Dương hãy đi trước dẫn đường, nếu đan dược trên quầy hàng đó đúng là có rất nhiều, phẩm chất tốt thật thì người này không phải hạng người vô danh.

Thủy Dương dẫn Lãnh Phong lại đến trước quầy hàng của Cảnh Ngôn.

Lúc này võ giả tụ tập gần quầy hàng càng đông hơn, khác với trước là nhiều người mua đan dược hơn, trước kia đám người này chỉ xem chứ ít ai mua đan dược.

Lãnh Phong nhìn quầy hàng bán đắt như tôm tươi thì mắt càng lạnh.

Lãnh Phong gật gù nói:

- Đúng là có nhiều đan dược, chủng loại rất đầy đủ.

Thủy Dương nhỏ giọng nói:

- Đan sư Lãnh Phong, mới rồi ta nhờ đan sư giám định đan dược là mua từ quầy hàng này. Rất có thể người này toàn bán đan dược thật.

Lãnh Phong lại gật đầu nói:

- Ừm, để ta nói chuyện với hắn một bữa.

Lãnh Phong chen tới trước quầy hàng:

- Vị huynh đệ này tại sao đeo mặt nạ?

Thủy Dương thì lo dẩy võ giả xung quanh ra chút.

Nhiều người biết mặt chủ quản Bích Ngọc Lâu Thủy Dương, nên hơi giận cách làm của gã nhưng không dám nói gì.

Bích Ngọc Lâu là đan lâu số một Đan Quốc, bình thường rất mạnh mẽ.

Đan dược có thể nói là thị trường của bên bán, đặc biệt một số đan dược quý giá muốn mua cũng khó khăn, đắc tội Bích Ngọc Lâu không phải chuyện tốt.

Cảnh Ngôn nhìn Lãnh Phong, nghe câu hỏi, hắn nhếch mép dưới lớp mặt nạ. Cảnh Ngôn đã gặp qua Thủy Dương, giờ thấy gã đi theo bên cạnh Lãnh Phong liền đoán lão nhân này là cao tầng của Bích Ngọc Lâu.

Cảnh Ngôn trả lời:

- Mặt mũi hơi xấu, sợ làm người ta hãi nên đeo mặt nạ.

Con ngươi Lãnh Phong co rút, tự giới thiệu:

- Ha ha, vị huynh đệ này tếu thật. Huynh đệ, ta là Lãnh Phong, thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu.

Lãnh Phong giới thiệu mình với Cảnh Ngôn, người xung quanh cũng nghe thấy.

- Cái gì?

- Lão là đan sư Lãnh Phong?

- Nghe nói là đan sư bát giai năng lực rất mạnh!

Lãnh Phong tuy là thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu nhưng không thường lộ mặt, ít người thấy lão. Võ giả bình thường càng khó trông thấy.

Thân phận của Lãnh Phong làm nhiều người ở đây kinh kêu, dù trong Đan Quốc cũng hiếm thấy đan sư bát giai, mỗi người đều cao cao tại thượng.

Cảnh Ngôn không quá quan tâm:

- Đan sư Lãnh Phong khỏe.

Cảnh Ngôn đã giải mở Càn Khôn Đan Đạo cao cấp thiên, luyện chế ra đan dược thất giai, chờ kiếm đủ tài liệu linh thảo là hắn sẽ bắt tay vào làm. Ở trong mắt Cảnh Ngôn thì đan sư

thất giai, bát giai như nhau, hắn không có gì cần nhờ nên chẳng cần khúm núm cung duy đối phương.

Lãnh Phong chỉ đan dược trên quầy hàng, hỏi:

- Không cần khách khí. Vị huynh đệ này có đan dược nhiều chủng loại quá, ta muốn mua, có thể cho ta xem trước không?

Cảnh Ngôn nói:

- Đương nhiên có thể!

Lãnh Phong lập tức cầm lấy vài bình ngọc giám định.

Cảnh Ngôn chú ý thấy Lãnh Phong cầm bình ngọc đều là đan dược hiếm thấy, một viên giá trị hàng trăm vạn linh thạch.

Động tác của Lãnh Phong rất chậm, rất cẩn thận. Trong tay Lãnh Phong đang cầm đan dược lục giai tên Vạn Vật Đan. Loại này trên Thiên Nguyên đại lục chỉ có mặt trong đấu giá, một viên Vạn Vật Đan phẩm chất nhất đẳng giá ba trăm vạn linh thạch.

Quầy hàng của Cảnh Ngôn có ít nhất trên mười viên Vạn Vật Đan, đó chỉ là số lượng được bày ra, không ai biết trong tu di giới chỉ của hắn còn nhiều hơn nữa.

Lãnh Phong cảm thấy cổ họng khô khốc, dù lão là thủ tịch đan sư của Bích Ngọc Lâu cũng khó thể một hơi thấy nhiều Vạn Vật Đan như vậy. Bản thân Lãnh Phong không biết luyện chế Vạn Vật Đan.

Động tác của Lãnh Phong rất chậm, nhìn như còn đang giám định đan dược thật giả, nhưng thật ra lão đã nhìn rõ Vạn Vật Đan trong tay lão là thật, là đan tốt phẩm chất nhất đẳng, tinh khiết hơn Vạn Vật Đan phẩm chất nhất đẳng trước kia lão trông thấy.

Đầu óc Lãnh Phong xoay chuyển, nếu có thể bá chiếm những đan dược này sẽ là số tài sản kếch xù khiến người tim

đập nhanh.

Trong khi Lãnh Phong giám định không ai mua đan dược, mọi người chờ kết quả lão giám định. Trong mắt đám võ giả thì Lãnh Phong là nhân viên chuyên nghiệp, nếu đan sư Lãnh Phong nói đó là đồ thật thì họ không cần đắn đo nhiều, chắc chắn sẽ bỏ hết linh thạch ra mua.

Quầy hàng này bán đan dược khá rẻ, bọn họ mua nhiều đan dược dù tạm thời không cần dùng có thể giữ lại chờ có cơ hội qua tay bán cho người cần, kiếm giá chênh lệch.

Cảnh Ngôn nhìn Lãnh Phong, không nóng nảy, chờ phản ứng của đối phương.

Lãnh Phong bỗng chỉ vào Cảnh Ngôn, tức giận quát to:

- Ngươi thật to gan, dám bán đan giả trong Đan Quốc!

Cảnh Ngôn nheo mắt.

Đan dược thật hay giả đương nhiên Cảnh Ngôn biết rõ, Lãnh Phong nói mấy lời này rõ ràng là mở to mắt nói dối. Cảnh Ngôn không tin Lãnh Phong là đan sư bát giai mà không giám định ra Vạn Vật Đan thật hay giả, hiển nhiên đối phương không có ý tốt.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nói:

- Đan sư Lãnh Phong không nên nói lung tung.

Lãnh Phong cười khẩy, khinh thường nói:

- Nói lung tung? Ta là thủ tịch đan sư của Bích Ngọc Lâu, đan sư bát giai mà sẽ nói lung tung? Trong tay ta cầm Vạn Vật Đan, tuy Vạn Vật Đan hiếm hoi nhưng chỉ là đan dược lục giai, lẽ nào ta không giám định ra đan dược lục giai là thật hay giả?

Hết chương 575.

Chương 576. Xung Đột

Lãnh Phong muốn nuốt trọn đan dược của Cảnh Ngôn.

Đan dược trên quầy hàng giá trị quá kinh người, tính sơ hơn xa một ức linh thạch.

Nghe Lãnh Phong quát, võ giả đã mua đan dược kích động la hét đòi đổi hàng. Những võ giả chưa mua đan dược cũng la hùa theo, trong bụng mừng thầm:

- Đan giả?

- Quầy hàng này bán đan dược giả?

- Chết tiệt! Ta đã bỏ ra ba trăm vạn linh thạch! Tổ cha nó, ta muốn trả hàng!

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh băng.

Lãnh Phong trầm giọng quát:

- Thật là không biết sống chết! Đây không phải nơi cho ngươi bán thuốc giả! Biết điều thì cút ngay, thừa dịp thủ vệ đại hội không ở, nếu bị thủ vệ bắt thì ngươi sẽ phải hối hận cả đời!

Lãnh Phong định chờ Cảnh Ngôn rời đi sẽ theo đuôi, đợi tới chỗ vắng người rồi giết hắn, cướp đan dược.

Lãnh Phong là đan sư bát giai, đa số tập trung vào đan đạo nhưng tu vi Võ Đạo cũng không thấp, là Đạo Sư cảnh đỉnh, chỉ kém một bước đến Đạo Vương cảnh.

Đan sư bát giai không có tu vi Võ Đạo quá yếu, nếu thực lực thấp thì không thể bước vào đan sư bát giai. Khi luyện đan yêu cầu nguyên khí rất cao.

Lãnh Phong có suy xét đến Cảnh Ngôn có khi nào có bối cảnh lớn gì không, nhưng lão ngẫm nghĩ một hồi cảm thấy không thể nào. Nếu Cảnh Ngôn là người có bối cảnh lớn thì tại sao đeo mặt nạ?

Những gia tộc, thế lực lớn ước gì tăng danh vọng cho mình, có ai cố ý che lấp đeo mặt nạ?

Lãnh Phong cho rằng Cảnh Ngôn không có bối cảnh gì, hắn sở hữu những đan dược này có lẽ vì may mắn đi vào động phủ đan sư siêu lợi hại.

Cảnh Ngôn ở trong mắt Lãnh Phong là dê béo, nếu không lột sạch hắn thì thật xin lỗi bản thân.

Cảnh Ngôn tức giận:

- Lão già kia, nếu không mua đan dược thì biến ra xa cho lão tử!

Cảnh Ngôn chắp tay nói với một số võ giả kích động:

- Các vị, đan dược của ta đều là đồ thật, tuyệt đối không có đan giả được! Nhưng nếu các vị muốn trả hàng thì được hết, xin chờ giây lát đợi ta đánh lão già kia đã!

Khí thế Lãnh Phong trầm xuống:

- Đúng là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Rất tốt, ta đây sẽ kêu thủ vệ đến, để xem ngươi còn cứng miệng nữa không!

Nếu Cảnh Ngôn tự mình đi thì tốt nhất, nhưng xem ra hắn không muốn đi, vậy đành dùng chút quan hệ.

Lãnh Phong kêu Thủy Dương:

- Chủ quản Thủy Dương đi mời đội trưởng Cao Chiếu đến, nói là ở đây có người bày quán bán đan giả, kêu Cao Chiếu đến giải quyết!

Thủy Dương lên tiếng:

- Rõ!

Lãnh Phong quay sang nói với Cảnh Ngôn:

- Ngươi sẽ hối hận! Nếu ta là ngươi sẽ rời khỏi đây ngay, chờ thủ vệ đại hội đến dù muốn đi cũng không đi được!

Lãnh Phong không thể trực tiếp xuống tay với Cảnh Ngôn trong hội giao dịch, dù hắn bán thuốc giả cũng phải thông qua thủ vệ Đan Linh Chi Thành xử lý. Vậy thì Lãnh Phong chiếm lấy đan dược của Cảnh Ngôn sẽ phải trích ra một phần ích lợi, lão nói đội trưởng Cao Chiếu có quan hệ thân thiết với lão, nhưng lão thật sự không muốn chia lợi với Cao Chiếu.

Cảnh Ngôn không quan tâm, đan dược của hắn đều là đan thật, dù thủ vệ đến có thể làm gì?

Rất nhanh Thủy Dương dẫn theo một số thủ vệ mặc giáp trụ chạy đến.

Mọi người thấy thủ vệ đến tự động nhường ra con đường.

Một nam nhân cao to nổi giận đùng đùng đi đến, lớn tiếng quát tháo:

- Là ai bán đan giả? Ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám bán đan giả trong Đan Quốc? Thật là chán sống!

Lãnh Phong chắp tay với người này:

- Đội trưởng Cao Chiếu!

Cao Chiếu thấy Lãnh Phong thì cười nói:

- Đan sư Lãnh Phong cũng ở đây?

Lãnh Phong lại trở về giọng hiền hòa:

- Đội trưởng Cao Chiếu, chút nữa chúng ta trò chuyện sau, bây giờ giải quyết vấn đề bán đan giả này. Đan dược trên quầy

hàng của người này có nhiều cái là giả, hình như đã có nhiều người mua. Ta ngẫu nhiên trông thấy, làm đan sư của Đan Quốc tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn chuyện này xảy ra nên thông báo đội trưởng đến giải quyết ngay.

Cao Chiếu nhe răng cười với Lãnh Phong:

- Đan sư Lãnh Phong thật đúng là cao phong lượng tiết!

Thật ra Cao Chiếu rất quen thộc với Lãnh Phong, biết lão là loại người nào. Nếu không có ích lợi thì dù Lãnh Phong phát hiện có người bán thuốc giả cũng sẽ không hỏi đến.

Cao Chiếu không vạch ra, gã mơ hồ cảm thấy sẽ được chia chút lợi.

Hai người liếc nhau, hiểu ngầm.

Cao Chiếu trừng Cảnh Ngôn, hung tợn quát mắng:

- Thứ giấu đầu lòi đuôi, nhìn là biết không phải thứ tốt, còn không tháo mặt nạ xuống!?

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Cao Chiếu:

- Đan dược trên quầy hàng của ta đều là đan thật! Vị đội trưởng này là thủ vệ của Đại Hội Đan Linh, phụ trách giữ trật tự, ta cảm thấy ngươi không nên vì lời nói một phía đã bảo đan dược của ta là giả được!

Cảnh Ngôn không tháo mặt nạ xuống, hắn nhìn ra Cao Chiếu và Lãnh Phong có gì đó với nhau.

Cao Chiếu vung tay lên:

- Thằng nhãi này còn dám cãi chày cãi cối! Hừ, có lời gì thì đến Quản Lý Xử nói chuyện!

Mấy thủ vệ xông hướng Cảnh Ngôn.

Lãnh Phong bỗng lấy một bình ngọc ra đưa cho Cao Chiếu:

- Đội trưởng Cao Chiếu, nói miệng không bằng chứng, đan dược trong bình này cũng ở trên quầy hàng, mới rồi ta đã giám định. Nay mời đội trưởng Cao Chiếu bảo quản, chờ đến Quản Lý Xử kêu đan sư Đan Linh Chi Thành tự mình giám định là biết lời ta nói đúng hay sai.

Lãnh Phong đưa bình ngọc giống hệt bình đựng Vạn Vật Đan trên quầy hàng của Cảnh Ngôn.

Nhiều người xung quanh đều trông thấy, nên khi Lãnh Phong lấy ra bình ngọc không ai nghi ngờ. Mọi người cho rằng đan dược trong bình ngọc đúng là nằm trên quầy hàng của Cảnh Ngôn.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, hắn biết Lãnh Phong lấy ra bình ngọc e rằng đã bị đánh tráo. Cho dù bình ngọc không bị tráo thì đan dược bên trong chắc chắn đã thay đổi.

Cao Chiếu hét to một tiếng:

- Tốt, rất tốt! Nhân chứng vật chứng đều có, để ta xem tên khốn nhà ngươi có lời gì nói nữa!? Mang đi cho ta!

Lãnh Phong mừng thầm, có Cao Chiếu hợp tác thì Cảnh Ngôn mặc cho họ xoa nắn. Hôm nay tiểu tử này chết chắc, phải phun ra hết tài nguyên mang trên người. Nhưng tưởng tượng phải chia một phần lợi cho Cao Chiếu làm Lãnh Phong đau lòng.

Bùm!

Mấy thủ vệ lao vào Cảnh Ngôn, tất nhiên hắn sẽ không ngồi chờ chết, nguyên khí dâng lên, vỗ chưởng. Sau tiếng nổ lớn mấy thủ vệ lùi về.

Hết chương 576.

Chương 577. Giết!

Rõ ràng Cảnh Ngôn ra tay.

Đánh thủ vệ giữ trật tự trong hội giao dịch.

Võ giả xung quanh sợ ngây người, bọn họ chưa từng tưởng tượng có người dám đánh thủ vệ trong Đại Hội Đan Linh, nhìn ra được cái người đeo mặt nạ thực lực rất mạnh.

Thủ vệ tiến lên định tập nã võ giả đeo mặt nạ thực lực kém nhất cũng là Đạo Linh cảnh đỉnh. Võ giả đeo mặt nạ tùy tay vỗ một chưởng thủ vệ liền bị đẩy lùi, người này mạnh hơn thủ vệ rất nhiều, chắc là Đạo Sư cảnh.

Võ giả tham gia Đại Hội Đan Linh tuy đều rất mạnh nhưng số ít đến đẳng cấp Đạo Sư cảnh. Võ giả Đạo Sư cảnh không phải rau cải trắng, khá ít ỏi trên đại lục.

Đội trưởng Cao Chiếu biến sắc mặt, gã không ngờ Cảnh Ngôn dám đánh nhau chống lại lệnh bắt. Cao Chiếu lạnh lùng cười, Cảnh Ngôn vùng vẫy chống cự lệnh bắt thì dù đan dược trên quầy hàng là thật thì hắn cũng tiêu rồi. Đánh thủ vệ chẳng khác nào tìm chết.

Khí thế Cao Chiếu trầm xuống, gầm lên xông thẳng vào Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh dám chống cự, không nhìn xem đây là nơi nào!?

Võ giả xung quanh thụt lùi sợ bị vạ lây.

- Tìm cái chết!

Cảnh Ngôn cảm nhận đối phương phát ra uy năng hùng hồn bao phủ mình như muốn giết tại chỗ, lòng hắn dâng lên sát ý.

Cao Chiếu thật sự muốn giết Cảnh Ngôn, nếu hắn không chống cự thì gã còn phải suy nghĩ kỹ nếu muốn giết hắn tại chỗ. Bây giờ Cảnh Ngôn chống lại lệnh bắt, dù Cao Chiếu trực tiếp giết hắn cũng không ai chỉ trích gì được.

Bùm!

Đợt này Cảnh Ngôn giận thật, đánh thật.

Cao Chiếu tuy cũng là võ giả Đạo Sư cảnh nhưng tu vi chỉ là trung kỳ. Cảnh Ngôn ở Đạo Linh cảnh đỉnh đã từng giết võ giả tu vi Đạo Sư cảnh hậu kỳ, nay hắn bước vào Đạo Sư cảnh, đối phó võ giả Đạo Sư cảnh trung kỳ dễ như trở bàn tay.

Một tiếng vang thật lớn qua đi, Cao Chiếu như sao băng bay ra ngoài.

Không có gì bất ngờ.

Cao Chiếu không đỡ nổi một chưởng của Cảnh Ngôn.

- Phụt phụt!

Mọi người thấy Cao Chiếu trên đường bay phun mấy búng máu, mặt trắng bệch.

Một lát sau Cao Chiếu lăn lông lóc dưới đất như chó chết, bị thương rất nặng, phải có đan dược trị thương cao cấp nếu không cơ hội sống không lớn.

Cao Chiếu thở hổn hển kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn, gã không bao giờ ngờ hắn mạnh đến như vậy. Cao Chiếu dù gì là Đạo Sư cảnh trung kỳ nhưng gã như con nít ba tuổi trước mặt hắn. Cao Chiếu cảm giác sự sống của mình đang nhanh chóng trôi đi.

Cao Chiếu cầu cứu Lãnh Phong:

- Đan sư … Lãnh Phong … mau cứu ta! Mau cứu ta với!|

Chắc chắn Lãnh Phong có mang đan dược trị thương cao cấp, nếu dùng kịp lúc có lẽ gã còn giữ được mạng sống.

Nhưng lúc này Lãnh Phong như không nghe thấy Cao Chiếu cầu cứu, mắt trân trân nhìn Cảnh Ngôn.

Lãnh Phong là võ giả Đạo Sư cảnh đỉnh, nhưng lão biết rõ một điều rằng dù lão mạnh hơn Cao Chiếu thì không thể nhẹ nhàng đánh bay gã. Lão là đan sư, cảnh giới cao nhưng không giỏi về chiến đấu.

Nếu đánh nhau với mạo hiểm giả cùng cảnh giới, kết quả không cần nghĩ nhiều, mạo hiểm giả đều dày dạn kinh nghiệm, đan sư ít khi trải qua chém giết sống chết, hai người không cách nào so sánh.

Trông thấy Cao Chiếu bị Cảnh Ngôn tùy tay vỗ chưởng suýt chết thẳng cẳng là Lãnh Phong biết sức chiến đấu của hắn cao hơn mình.

Lão hơi hối hận.

Cảnh Ngôn dám giết cả thủ vệ thì sẽ e ngại thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu như lão sao?

Cảnh Ngôn liếc Lãnh Phong, lắc người áp sát lão:

- Lão già, ngươi cũng chết cho ta!

So với Cao Chiếu thì Cảnh Ngôn càng giận Lãnh Phong hơn.

Lãnh Phong không hề muốn đánh nhau với Cảnh Ngôn, lão thấy hắn tới gần mình phản ứng đầu tiên là chạy trốn:

- Không!

Lão không muốn chết!

Tốc độ của Cảnh Ngôn mau hơn:

- Muốn đi?

Xoẹt!

Lãnh Phong không quay đầu lại ném ra một vật màu đen.

Vật màu đen bay ra biến thành một tấm thuẫn màu đen, ánh sáng ngưng tụ hình thành màn sáng đen to lớn che đằng sau Lãnh Phong.

Thứ này chắc là một món đạo khí, không phải loại công kích mà là phòng ngự.

Lãnh Phong là đan sư bát giai, tài sản dày, lão có chuẩn bị một số thứ giữ mạng cũng là chuyện bình thường. Như một số kẻ sợ chết chắc chắn tìm mọi cách chuẩn bị các thứ giữ mạng.

Cảnh Ngôn một chưởng vỗ vào tấm thuẫn đen, tấm thuẫn lấp lóe ánh sáng đen, dao động như vằn nước quanh tấm thuẫn lan tràn bốn phương tám hướng. Nhưng tấm thuẫn hoàn toàn cản lại một kích của Cảnh Ngôn, năng lực phòng ngự của đạo khí này thật ghê gớm, có lẽ là cực phẩm trong đạo khí, giá trị ít nhất ngàn vạn linh thạch.

Lãnh Phong thấy đạo khí phòng hồ chặn được công kích của Cảnh Ngôn thì lấy lại tinh thần, la lớn:

- Ngươi … Ngươi dừng tay! Ngươi hành hung trong Đại Hội Đan Linh có biết là tội nghiệt lớn cỡ nào không? Còn không mau dừng tay!

Cảnh Ngôn lạnh lùng liếc Lãnh Phong, giơ tay lên, một thanh trường kiếm màu lam ngưng tụ sau đó kiếm quang lam chém vào tấm thuẫn màu đen.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Tấm thuẫn đen bỗng chốc hiện ra vết nứt lớn.

Thấy cảnh này Lãnh Phong hồn vía lên mây. Đó là đạo khí cực phẩm, dù là lão vì sở hữu đạo khí này đã tốn công sức rất nhiều.

Nghe nói đạo khí có thể đỡ nhiều đợt công kích của võ giả Đạo Vương cảnh, nhưng bây giờ bị võ giả đeo mặt nạ chém một nhát đã nứt ra?

Sao có thể như vậy?

Cảnh Ngôn thật sự động sát tâm, liên tục công kích, từng đợt kiếm quang không ngừng chém ra.

Bùm!

Đạo khí tấm thuẫn đen hình thành màn sáng phòng hộ cuối cùng tán loạn.

Lãnh Phong sợ hãi nhũn người, muốn trốn cũng không được.

Đây là sự khác nhau giữa đan sư và mạo hiểm giả. Nếu là mạo hiểm giả tuyệt đối sẽ không yếu đuối như vậy, dù không đánh lại cũng có thể giữ sự bình tĩnh dốc hết sức đối kháng với Cảnh Ngôn.

Đám võ giả vây xem ngây người.

Gây lớn chuyện!

Võ giả đeo mặt nạ bán đan dược này thực lực quá mạnh, thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu, võ giả Đạo Sư cảnh đỉnh không có chút sức đánh lại trước mặt hắn?

Chợt một giọng ồm ồm vang lên:

- Dừng tay!

Một đoàn nguyên khí hùng hậu đáng sợ bay tới, kiếm quang lam của Cảnh Ngôn đã chụp xuống đầu Lãnh Phong nhưng bị nguyên khí mênh mông cản lại.

Cảnh Ngôn liếc hướng người ngăn cản mình ra mặt.

- A?

Người xuất hiện là lão nhân áo trắng chủ trì đại điển luyện đan.

Hết chương 577.

Chương 578. Nhận Ra Cảnh Ngôn

Nguyên khí dâng lên trên người lão nhân áo trắng, uy năng hùng hồn.

Lão nhân áo trắng chưa trực tiếp đánh với Cảnh Ngôn nhưng hắn cảm nhận áp lực rất mạnh. Lão nhân áo trắng tuyệt đối là cường giả Đạo Vương cảnh, e rằng không phải Đạo Vương cảnh bình thường.

Cảnh Ngôn nhìn lão nhân áo trắng.

Đan sư Lãnh Phong của Bích Ngọc Lâu lấy lại tinh thần từ nỗi kinh hoàng. Lão suýt tưởng mình chết trong tay Cảnh Ngôn.

Nhát kiếm vừa rồi kiếm quang màu lam ẩn chứa sát ý đáng sợ thẩm thấu vào thần hồn, Lãnh Phong biết bản thân lão chắc chắn không thể ngăn cản nhát kiếm này.

Lão nhặt về một cái mạng.

Lãnh Phong thấy lão nhân áo trắng thì vội kêu lên:

- Dương Tiêu đại nhân! Dương Tiêu đại nhân!

Lãnh Phong nhanh chóng chạy lại gần Dương Tiêu, lão đã bị hù sợ. Nếu sớm biết Cảnh Ngôn mạnh như vậy, còn có gan đánh thủ vệ thì Lãnh Phong đã không lỗ mãng vừa lên liền ô miệt hắn.

Lão nhân áo trắng Dương Tiêu nhìn Lãnh Phong, lên tiếng hỏi:

- Đan sư Lãnh Phong, chuyện gì đây?

Thái độ của Dương Tiêu khá khách sáo với Lãnh Phong.

Lãnh Phong là đan sư bát giai, thân phận trong Đan Quốc không thấp. Bình thường Dương Tiêu thấy Lãnh Phong tỏ ra rất khách sáo.

Dương Tiêu không phải đan sư nhưng thân phận đặc biệt, xem như đại tổng quản Đan Linh Chi Thành, trợ giúp Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc quản lý Đan Linh Chi Thành, thậm chí nguyên Đan Quốc. Tu vi Võ Đạo của Dương Tiêu rất cao, Cảnh Ngôn không đoán sai, cảnh giới của lão là Đạo Vương cảnh đỉnh, kém một bước đến Đạo Hoàng cảnh giới.

Nguyên Thiên Nguyên đại lục sức chiến đấu đỉnh nhất là Đạo Hoàng cảnh, nghe nói trên đại lục số lượng võ giả Đạo Hoàng cảnh đếm bằng hai bàn tay là hết. Mỗi Đạo Hoàng cảnh đều là trụ cột trên đại lục, ít khi lộ mặt trước võ giả bình thường. Bọn họ đến không bóng đi không hình, năng lực nằm ngoài tưởng tượng của võ giả.

Tất cả võ giả đều công nhận một điều rằng cường giả Đạo Hoàng cảnh cực kỳ mạnh.

Lãnh Phong đã trở lại bình thường, lão đã thấy qua sóng to gió lớn, nay có Dương Tiêu chống lưng nên không e ngại Cảnh Ngôn:

- Dương Tiêu đại nhân, người này bày quán bán đan dược trong Đại Hội Đan Linh. Trong đan dược hắn bán có thuốc giả, sau khi bị ta giám định ra thì ỷ vào tu vi Võ Đạo mạnh mẽ ra tay tổn thương người. Dương Tiêu đại nhân nhìn xem, đội trưởng Cao Chiếu cũng bị hắn đánh thương!

Cảnh Ngôn nghe Lãnh Phong nói mấy lời này thì lửa giận vốn nguội bớt lại bùng cháy.

Đến lúc này rồi lão thất phu Lãnh Phong còn ô miệt hắn!

Nguyên khí vận chuyển trong người nhưng Cảnh Ngôn không xông lên, lão nhân áo trắng Dương Tiêu mạnh hơn hắn nhiều, dù bây giờ hắn bước vào Đạo Sư cảnh cũng không đánh lại lão. Nếu cứng rắn đánh nhau rất có thể hắn sẽ gục ngã.

Lãnh Phong chỉ vào Cao Chiếu nằm dưới đất, lão nói gã bị Cảnh Ngôn đánh thương nhưng lúc này gã đã tắt thở, chết ngắc.

Lúc trước Cao Chiếu bị thương rất nặng, nếu cứu chữa kịp lúc có lẽ còn giữ được mạng sống. Vấn đề là Cao Chiếu cầu cứu Lãnh Phong nhưng lão không quan tâm, trong thời gian ngắn ngủi gã chết tại chỗ.

Khi Dương Tiêu đến liền thấy Cao Chiếu. Cao Chiếu là đội trưởng thủ vệ, tất nhiên lão biết mặt gã. Thấy Cao Chiếu bị người giết làm Dương Tiêu tức giận, nhưng trước khi biết rõ sự việc lão không xuống tay với chủ hàng đeo mặt nạ ngay.

Dương Tiêu nghe Lãnh Phong kể xong quát hỏi Cảnh Ngôn:

- Ngươi là ai? Dám bán đan giả trong Đại Hội Đan Linh? Còn công khai giết đội trưởng thủ vệ Đại Hội Đan Linh, ngươi quá đáng! Tháo mặt nạ xuống!

Võ giả xung quanh lấy lại tinh thần, xì xầm nhỏ to:

- Người này tàn đời rồi.

- Thì đó, dù hắn mạnh đến đâu hôm nay sợ là khó thoát chết. Hắn có mạnh hơn nữa cũng không thể đánh lại Dương Tiêu đại nhân.

- Không ngờ Dương Tiêu đại nhân cũng đích thân ra mặt.

- …

Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn chạy trời không khỏi nắng, tình nghi bán thuốc giả không là gì, vấn đề là hắn giết thủ vệ,

đây là tội nặng.

Đại Hội Đan Linh trước kia ít khi có tình huống này, dù ngẫu nhiên xuất hiện người đánh thủ vệ đều khó thoát khỏi bị Đan Linh Chi Thành định tội, trực tiếp xử tử. Dù là thành viên những gia tộc lớn cũng không dám gây sự trong Đan Quốc.

Vì vậy bọn họ đinh ninh hôm nay Cảnh Ngôn chết chắc.

Cảnh Ngôn cố nén tức giận, chắp tay với Dương Tiêu giải thích rằng:

- Dương Tiêu đại nhân! Ta không cố ý gây sự, hơn nữa ta không hề bán đan giả. Đan sư tên Lãnh Phong và thủ vệ tên Cao Chiếu cấu kết nhau vu hãm ta bán ra thuốc giả, bọn họ muốn chiếm đan dược của ta làm của riêng.

Cảnh Ngôn không hiểu rõ con người Dương Tiêu, nhưng lão cho hắn cảm giác là người công chính, có lẽ sẽ không vì lời nói một phía của Lãnh Phong mà định tội hắn.

Lãnh Phong tức giận quát:

- Ngươi ngậm máu phun người! Ngươi còn ngược lại ô miệt ta!

Cảnh Ngôn nhìn thẳng Dương Tiêu:

- Đan dược trên quầy hàng của ta có phải là đan giả hay không rất dễ giám định. Không biết Dương Tiêu đại nhân có phải là đan sư không?

Dương Tiêu trả lời:

- Ta không phải đan sư.

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Cũng không sao, Dương Tiêu đại nhân có thể tìm đan sư năng lực mạnh đến giám định đan dược trên quầy hàng của ta.

Những đan dược này đều là trung giai, không khó giám định thật giả.

Lãnh Phong biến sắc mặt, lão biết đan dược trên quầy hàng của Cảnh Ngôn là đồ thật. Nếu Dương Tiêu kêu đan sư cao cấp khác đến giám định thì lời nói dối của Lãnh Phong sẽ bị vạch ra.

Không được, không thể để chuyện đó xảy ra!

Lãnh Phong sốt ruột suy nghĩ tìm cách nào ngăn cản Dương Tiêu kêu đan sư khác đến giám định đan dược.

Dương Tiêu nghe Cảnh Ngôn nói thì xua tay:

- Không cần!

Lãnh Phong mừng rỡ, không ngờ Dương Tiêu không tin lời Cảnh Ngôn, thậm chí không kêu đan sư đến giám định số đan dược này. Lãnh Phong lại cười toe.

Dương Tiêu tiếp tục bảo:

- Ta tin tưởng những đan dược này là thật.

Lãnh Phong mắt tròn mắt dẹt.

Tình huống gì?

Dương Tiêu nói vậy là sao? Không lẽ Dương Tiêu biết cái tên đeo mặt nạ này?

Cảnh Ngôn cũng ngây người, hắn nhìn Dương Tiêu.

Dương Tiêu cười với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hiểu ngay Dương Tiêu nhận ra hắn, biết hắn là Cảnh Ngôn giành hạng nhất đại điển luyện đan mùa này.

Cũng đúng, Dương Tiêu không khó khăn gì nhận ra Cảnh Ngôn, tuy hắn đeo mặt nạ nhưng cường giả như lão dựa vào

hơi thở là nhận biết ngay, Hơn nữa Cảnh Ngôn không cố ý đổi giọng.

Lúc Dương Tiêu mới xuất hiện có lẽ không nhận ra Cảnh Ngôn ngay, nhưng bây giờ chắc chắn đã biết.

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Đa tạ Dương Tiêu đại nhân!

Hết chương 578.

Chương 579. Đạo Khí Lại Hiện

Dương Tiêu nhận ra Cảnh Ngôn nhưng không vạch trần.

Cảnh Ngôn đeo mặt nạ rõ ràng không muốn bị người nhận ra. Giờ Cảnh Ngôn rất nổi tiếng, nếu bị người nhận ra hắn bày quán bán đan dược sẽ đắt khách, nhưng cũng bị quấy rầy, sẽ có một đám người xúm lại tìm hắn luyện đan hoặc mấy chuyện phiền phức khác.

Dương Tiêu cau mày nhìn Lãnh Phong.

Lãnh Phong đã thẫn thờ, lão biết mình gây rắc rối.

Dương Tiêu nói:

- Đan sư Lãnh Phong hãy đi theo ta, ngươi quấy nhiễu trật tự hội giao dịch, cấu kết thủ vệ vu hãm người ta bán đan giả. Đan Linh Chi Thành sẽ thẩm phán ngươi!

Dương Tiêu vốn không quá thích Lãnh Phong, mặt ngoài lão già này đạo mạo trang nghiêm nhưng bên trong làm nhiều việc xấu xa. Dương Tiêu quản lý Đan Quốc, nắm nhiều tình báo về Lãnh Phong.

Mặt Lãnh Phong vã mồ hôi lạnh:

- Dương Tiêu đại nhân … đại … nhân …

Lãnh Phong gặp rắc rối lớn, Đan Linh Chi Thành muốn thẩm phán lão!

Nếu Lãnh Phong bị thẩm phán thì hành vi phạm tội tuyệt đối sẽ không nhẹ. Không chỉ việc Lãnh Phong đã làm trong

hội giao dịch hôm nay, còn cộng thêm những chuyện xấu xa trong bóng tối lão đã làm cũng sẽ bị vạch trần.

Dương Tiêu nét mặt sa sầm nói:

- Đan sư Lãnh Phong đừng nói nhiều, đi theo ta.

Lãnh Phong bị Dương Tiêu cứng rắn mang đi, xác đội trưởng thủ vệ Cao Chiếu cũng bị nâng đi.

Người xung quanh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Vừa rồi bọn họ tưởng đâu Cảnh Ngôn tàn đời, ai ngờ gió đổi chiều hắn chẳng bị gì, thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu Lãnh Phong bị Dương Tiêu đại nhân mang về.

Một số người thông minh rất nhanh hiểu ngay Dương Tiêu đại nhân có lẽ quen Cảnh Ngôn, thân phận của hắn không thấp, nếu không Dương Tiêu đại nhân đã chẳng tin tưởng hắn như thế.

Còn chờ cái gì?

Nhanh chóng mua đan dược thôi!

Quầy hàng này bán đan dược vừa rẻ phẩm chất vừa tốt, ra tay chậm thì mình chịu thiệt.

- Ta muốn mua đan dược!

- Ta có linh thảo ngươi cần!

- Ta có một số khoáng thạch ngươi cần, ta muốn đổi!

Trong phút chốc đắt khách như tôm tươi, Cảnh Ngôn bận mệt thở. May mắn hắn có cảnh giới Võ Đạo mạnh mẽ, thần hồn cường đại nên không luống cuống tay chân.

Chỉ mấy canh giờ Cảnh Ngôn đã kiếm được năm ngàn vạn linh thạch, còn thu nhiều tài liệu cần thiết.

Cảnh Ngôn vui mừng thầm nghĩ:

- Với tốc độ này thì không đến ba ngày đan dược tồn kho của ta sẽ bán hết.

Ngày thứ hai các loại đan dược trên quầy hàng bán sạch, Cảnh Ngôn lại lấy ra một mớ từ tu di giới chỉ.

Đến ngày thứ ba không còn nhiều đan dược để bán, Cảnh Ngôn phải giữ lại một ít phòng hờ khi cần.

Lúc này Cảnh Ngôn có sẵn linh thạch đã hơn một ức năm ngàn vạn linh thạch, cộng thêm nhiều linh thảo cao cấp, các loại khoáng thạch. Cảnh Ngôn khá vừa lòng kết quả này.

Một nữ võ giả mặc váy dài màu đỏ đứng trước quầy hàng, nhìn Cảnh Ngôn:

- Ta muốn mua Kim Yến Đan.

Cảnh Ngôn trả lời:

- Ngại quá, hết Kim Yến Đan rồi.

Kim Yến Đan là đan dược lục giai nhưng không thường dùng, Cảnh Ngôn có luyện chế một ít, không nhiều. Hai ngày nay Kim Yến Đan đã bán hết, còn sót lại vài viên nhưng Cảnh Ngôn không muốn bán ra.

Nữ võ giả hơi thất vọng hỏi lại:

- Hết rồi?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng, xin lỗi.

Nữ võ giả lấy ra vài thứ, hỏi:

- Vậy ngươi có phải là đan sư không? Có thể luyện chế ra Kim Yến Đan không? Nếu ngươi luyện chế được ta sẽ đổi mấy thứ này với ngươi.

Cảnh Ngôn đang định từ chối, chợt trợn to mắt nhìn vật phẩm trong tay nữ võ giả.

Cảnh Ngôn không tin nổi mắt mình:

- Đạo Nguyên Quả!?

Trên tờ giấy đặt ở quầy hàng có viết thu mua Đạo Nguyên Quả, nhưng hơn hai ngày qua không ai cầm Đạo Nguyên Quả đến đổi.

Bản thân Cảnh Ngôn cũng không ôm nhiều hy vọng, vì Đạo Nguyên Quả rất hiếm thấy, trên Thiên Nguyên đại lục không tìm ra loại linh thảo này. Cảnh Ngôn viết thu mua Đạo Nguyên Quả chỉ thử vận may, hắn không cho rằng có người sẽ đưa ra Đạo Nguyên Quả.

Lúc trước thành chủ Hạo Phong thành tặng trái Đạo Nguyên Quả cho Cảnh Ngôn là tìm trong di tích, có lẽ còn người khác phát hiện Đạo Nguyên Quả trong di tích nào đó nhưng tuyệt đối sẽ không quá nhiều.

Không ngờ nữ võ giả này lấy ra Đạo Nguyên Quả, không phải một trái mà đến bốn trái.

Đạo Nguyên Quả đối với võ giả bình thường sau khi dùng chủ yếu là phụ trợ võ giả tập trung tinh thần, tăng ngộ tính nhất định. Nhưng Cảnh Ngôn có thể luyện chế Thần Đạo Đan, lúc trước hắn dùng một trái Đạo Nguyên Quả liên tục đột phá mấy tiểu cảnh giới đủ thấy uy lực của nó.

Nữ võ giả đầy hy vọng nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi còn cần loại trái cây này không?

Đương nhiên cần!

- Cần!

Nữ võ giả lại hỏi:

- Vậy ngươi là đan sư phải không? Có thể luyện chế Kim Yến Đan không?

Cảnh Ngôn đáp nhanh:

- Ta là đan sư, có thể luyện chế Kim Yến Đan!

Khó khăn lắm mới gặp Đạo Nguyên Quả, sao có thể bỏ qua?

Cảnh Ngôn cảm ứng tu vi của nữ võ giả, hắn sửng sốt, nàng còn chưa bước vào Đạo Linh cảnh, chỉ là Tiên Thiên đỉnh. Nàng kiếm mớ Đạo Nguyên Quả này từ đâu ra?

Đạo Nguyên Quả trong tay nữ võ giả không phải giả, nếu Cảnh Ngôn không thấy Đạo Nguyên Quả mà chỉ xem miêu tả trên Càn Khôn Đan Đạo thì không chắc. Nhưng Cảnh Ngôn đã gặp Đạo Nguyên Quả, dùng nó luyện chế Thần Đạo Đan nên khẳng định trăm phần trăm thứ nữ võ giả cầm đúng là Đạo Nguyên Quả mà hắn cần.

Nữ võ giả sốt ruột hỏi:

- Vậy thì quá tốt! Khi nào ngươi có thể luyện chế Kim Yến Đan nữa?

Cảnh Ngôn trầm ngâm một chút nói:

- Vậy đi, nàng có thể theo ta đi Ưu Hải Thương Hội không? Ta luyện đan cần chút thời gian, nhưng lâu nhất là hai ngày sẽ xong.

Cảnh Ngôn còn có Kim Yến Đan nhưng hắn rất muốn biết nữ võ giả lấy Đạo Nguyên Quả từ chỗ nào, vì vậy …

Nữ võ giả ngây thơ nói:

- Ưu Hải Thương Hội? Ta biết Ưu Hải Thương Hội, ta có thể đi cùng ngươi, ngươi là người của Ưu Hải Thương Hội?

Cảnh Ngôn nói:

- Xem như đi, vậy … chúng ta đi ngay thôi!

Nữ võ giả nhìn chút ít đan dược còn lại trên quầy hàng của Cảnh Ngôn, hỏi:

- Được, nhưng quầy hàng của ngươi làm sao bây giờ?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Chuyện nhỏ.

Cảnh Ngôn kêu đại một võ giả, đưa lệnh bài quầy hàng cho đối phương nói còn một ngày có thể bán.

Võ giả sửng sốt, hỏi ngay:

- Cho ta quầy hàng? Có cần trả tiền không?

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Miễn phí!

Võ giả mừng rỡ, như có bánh nhân thịt từ trên trời rớt xuống. Cảnh Ngôn và nữ võ giả vừa đi võ giả này liền qua tay quầy hàng cho người khác.

Hết chương 579.

Chương 580. Đứa Trẻ Ngây Thơ

Ưu Hải Thương Hội.

Cảnh Ngôn đi vào thương hội, tháo mặt nạ xuống.

Cảnh Ngôn dẫn nữ võ giả vào, nhiều người trong thương hội tuy ngạc nhiên nhưng không hỏi nhiều. Cảnh Ngôn là hội trưởng danh dự của thương hội, đừng nói hắn mang một người vào, dù dẫn cả đám người cũng không ai dám chất vấn hắn.

Cảnh Ngôn hỏi nữ võ giả:

- Tên nàng là gì?

Nữ võ giả rụt rè đáp:

- Ta tên Dịch Tiểu Tử.

Nữ võ giả dè dặt quan sát thương hội.

Cảnh Ngôn thấy Dịch Tiểu Tử hơi sợ, an ủi:

- Đừng sợ.

Dịch Tiểu Tử gật đầu:

- Ừm!

Cảnh Ngôn dẫn Dịch Tiểu Tử tới phòng mình sau đó hỏi:

- Nàng muốn đổi bao nhiêu Kim Yến Đan?

Kim Yến Đan tuy là đan dược lục giai nhưng giá trị không cách nào so sánh với Đạo Nguyên Quả. Đặc biệt giá trị của Đạo Nguyên Quả không thể tính toán đối với Cảnh Ngôn.

Dịch Tiểu Tử do dự một lúc lâu mới trả lời:

- Ta muốn đổi … mười viên được không?

Dường như Dịch Tiểu Tử không nghĩ ra làm sao dùng Đạo Nguyên Quả đổi Kim Yến Đan.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Mười viên?

Đạo Nguyên Quả tuy quý giá nhưng một trái không thể đổi mười viên Kim Yến Đan. Mười viên Kim Yến Đan giá hơn một ngàn vạn linh thạch, Đạo Nguyên Quả thì có cầm đi đấu giá cũng chỉ được từ năm trăm vạn đến một ngàn vạn linh thạch. Dù người khác có được Đạo Nguyên Quả cũng không thể luyện chế ra Thần Đạo Đan, chỉ có cách ăn trực tiếp.

Trên Thiên Nguyên đại lục đan sư có thể luyện chế Thần Đạo Đan e rằng chỉ một mình Cảnh Ngôn.

Dịch Tiểu Tử thấy Cảnh Ngôn cau mày thì mặt trắng bệch:

- Không chỉ có bốn trái, ta có càng nhiều trái cây!

Dịch Tiểu Tử vội lấy ra càng nhiều Đạo Nguyên Quả từ tu di giới chỉ.

Một trái, hai trái …

Có mười bảy trái Đạo Nguyên Quả.

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt.

Lúc ở quầy hàng của Cảnh Ngôn trong hội giao dịch Dịch Tiểu Tử chỉ lấy ra bốn trái đã đủ làm hắn kích động. Không ngờ Dịch Tiểu Tử có đến mười bảy trái Đạo Nguyên Quả.

Càng làm Cảnh Ngôn không biết nên nói cái gì là hắn tưởng Dịch Tiểu Tử nói một trái Đạo Nguyên Quả đổi mười viên Kim Yến Đan, nhưng có vẻ như nàng định dùng tất cả Đạo Nguyên Quả đổi mười viên Kim Yến Đan.

Nhìn mười trái Đạo Nguyên Quả làm Cảnh Ngôn trố mắt ra, không hiểu Dịch Tiểu Tử lấy đâu ra nhiều Đạo Nguyên Quả như vậy.

Mười bảy trái Đạo Nguyên Quả nếu luyện chế thành Thần Đạo Đan thì có thể gúp thực lực của Cảnh Ngôn lên đến trình độ nào?

Có thể dễ dàng đến Đạo Vương cảnh đỉnh.

Dịch Tiểu Tử còn nói thêm:

- Cái kia … nếu những Đạo Nguyên Quả này không đổi được mười viên Kim Yến Đan thì luyện chế ít một chút cũng được.

Cô nương này hơi ngốc.

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Đổi mười viên Kim Yến Đan hoàn toàn không thành vấn đề, những Đạo Nguyên Quả của nàng rất quý giá.

Dịch Tiểu Tử nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh Ngôn hỏi dò:

- Ta có thể hỏi nàng lấy những Đạo Nguyên Quả này từ đâu không?

Dịch Tiểu Tử chìm trong hồi ức, biểu tình kinh hoàng nói:

- À ta cũng không biết chỗ đó là đâu nhưng nó xa thật xa, ta và tỷ tỷ đi hơn hai năm mới tới. Tỷ tỷ nói chỗ đó tên là Vô Vọng Thâm Uyên, nơi đó vô cùng nguy hiểm, ta đã thấy linh thú rất lợi hại. Nhưng chỗ đó có rất nhiều loại trái này, còn có linh thảo khác. Có điều chúng ta không dám vào sâu, chỉ hái những trái này ở ngoài rìa rồi về.

Vô Vọng Thâm Uyên?

Cảnh Ngôn thật sự bị chấn động.

Cảnh Ngôn biết Vô Vọng Thâm Uyên, nó nằm ở nơi cực bắc Thiên Nguyên đại lục, là cấm địa. Võ giả trên đại lục đều biết tuyệt đối không thể đặt chân vào Vô Vọng Thâm Uyên, nghe nói dù là cường giả Đạo Hoàng cảnh hễ vào Vô Vọng Thâm Uyên thì có đi không có về.

Không ngờ Dịch Tiểu Tử chưa bước vào Đạo Linh cảnh mà đã cùng tỷ tỷ từng đi qua cấm địa Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn thật sự không biết nên nói cái gì.

Cảnh Ngôn chưa đi Vô Vọng Thâm Uyên, nơi đó quá xa, với tốc độ hiện tại của hắn đi tới đó cũng mất mấy tháng.

Dịch Tiểu Tử và tỷ tỷ của nàng chẳng những vào Vô Vọng Thâm Uyên còn sống sót trở ra, thật không tin được. Cảnh Ngôn không nghi ngờ Dịch Tiểu Tử nói dối, hắn không tìm ra lý do nàng lừa hắn. Nếu Dịch Tiểu Tử không muốn nói ra nguồn gốc Đạo Nguyên Quả có thể từ chối thẳng, nàng không cần lấy Vô Vọng Thâm Uyên ra lừa hắn.

Cảnh Ngôn nói với Dịch Tiểu Tử:

- Dịch Tiểu Tử, hai ngày này nàng hãy ở trong thương hội, ta luyện chế Kim Yến Đan ngay, chờ luyện xong sẽ trao đổi với nàng.

Dịch Tiểu Tử gật đầu nói:

- Được.

Cảnh Ngôn kêu người sắp xếp căn phòng cho Dịch Tiểu Tử, hắn luyện chế đan dược ngay.

Tuy Dịch Tiểu Tử nói chỉ cần mười viên Kim Yến Đan nhưng Cảnh Ngôn sẽ không hố người, đặc biệt lừa dối người ngây thơ như nàng.

Cảnh Ngôn dùng hai ngày luyện chế ra nhiều đan dược trung giai, bao gồm mấy chục viên Kim Yến Đan.

Cảnh Ngôn không hỏi tu vi của tỷ tỷ Dịch Tiểu Tử là gì, nhưng chắc hẳn không mạnh hơn nàng bao nhiêu, cùng lắm là võ giả Đạo Linh cảnh. Đan dược trung giai chắc thích hợp cho bọn họ dùng.

Chuẩn bị xong một đống đan dược trung giai, Cảnh Ngôn lại tìm gặp Dịch Tiểu Tử.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta đã luyện chế xong đan dược, Dịch Tiểu Tử.

Dịch Tiểu Tử kinh ngạc kêu lên:

- Ừ, vậy chúng ta trao đổi được không? Ta phải trở về, nếu không tỷ tỷ sẽ lo lắng.

Cảnh Ngôn lấy ra đan dược mình chuẩn bị:

- Được!

Đa số là đan dược trung giai, có một ít đan dược tam giai Linh Anh Đan. Dịch Tiểu Tử có thể dùng Linh Anh Đan tu luyện nhanh chóng đến cực hạn Tiên Thiên đỉnh.

Cảnh Ngôn đẩy đống đan dược đến trước mặt Dịch Tiểu Tử:

- Dịch Tiểu Tử, những đan dược này đều là của nàng, nhưng nhớ tuyệt đối đừng tùy tiện lấy ra, khi dùng hãy cẩn thận đừng để người ta thấy.

Cảnh Ngôn có ý tốt khi dặn dò như vậy. Đống đan dược này giá trị kinh người, nếu bị kẻ bụng dạ xấu xa trông thấy Dịch Tiểu Tử sẽ gặp nguy hiểm.

Dịch Tiểu Tử ngẩn ngơ:

- Cái này … số đan dược này đều cho ta hết sao? Ta chỉ cần Kim Yến Đan!

Cảnh Ngôn vừa cười nói vừa chọn ra mấy bình ngọc đựng Kim Yến Đan:

- Có Kim Yến Đan, nàng xem, trong mấy bình ngọc này có hơn hai mươi viên Kim Yến Đan.

Dịch Tiểu Tử nhìn qua, xác định trong bình đúng là Kim Yến Đan.

Dịch Tiểu Tử cục xúc bất an hỏi:

- Tại sao nhiều như vậy? không cần nhiều, mười viên Kim Yến Đan là được rồi.

Dịch Tiểu Tử rất muốn đống đan dược này, nhưng nàng cảm thấy Đạo Nguyên Quả của mình không đủ giá trị đổi nhiều đan dược như vậy.

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Đạo Nguyên Quả của nàng đáng giá nhiều đan dược như thế, nhận lấy đi, nói ra thì là ta chiếm lợi.

Dịch Tiểu Tử cất đan dược, từ biệt Cảnh Ngôn:

- Được rồi, đa tạ ngươi, ta đi đây.

Hết chương 580.

Chương 581. Lâu Chủ Bích Ngọc Lâu

Dịch Tiểu Tử rời đi, Cảnh Ngôn liền bắt tay chuẩn bị luyện chế Thần Đạo Đan.

Tài liệu then chốt nhất trong Thần Đạo Đan là Đạo Nguyên Quả đã vào tay, phụ liệu khác dễ kiếm được. Đừng nói nơi này là Đan Quốc, dù ở trong Lam Khúc quận cũng có thể nhẹ nhàng tìm được tài liệu phụ của Thần Đạo Đan.

Cảnh Ngôn vào Càn Khôn không gian, dùng Càn Khôn Đan Lô luyện chế Thần Đạo Đan.

Thần Đạo Đan là đan dược đặc biệt không có đẳng cấp, về mặt lý luận dù là đan sư nhất giai miễn biết đan phương thì có khả năng thành công luyện chế ra Thần Đạo Đan. Nhưng sự thật không dễ luyện chế Thần Đạo Đan, cực kỳ phức tạp, cần nhiều chủng loại linh thảo. Nếu không có tinh thần, nguyên khí mạnh thì khó thành công luyện ra loại đan dược này.

Cảnh Ngôn bây giờ phải mất mấy canh giờ mới luyện xong một lô Thần Đạo Đan, tốn công sức hơn luyện chế đan dược lục giai nhiều.

Nhìn Thần Đạo Đan lấy ra từ đan lô, Cảnh Ngôn thất vọng lẩm bẩm:

- Phẩm chất nhất đẳng?

Lần trước luyện chế Thần Đạo Đan đến phẩm chất hoàn mỹ nên hiệu quả nằm ngoài dự đoán, lần luyện chế này đan dược chỉ đến phẩm chất nhất đẳng, không cách nào so sánh với phẩm chất hoàn mỹ.

Một lô đan dược chỉ có một viên.

Về lý luận đan dược thường quy một lô có chín viên thành đan, đan dược đặc biệt không nằm trong lý luận này. Đa số đan dược đặc biệt chỉ có thể một viên thành đan.

- Xem ra với năng lực hiện giờ của ta còn rất khó khăn luyện chế đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Lần luyện đan này Cảnh Ngôn dùng cả nguyên lực, nhưng vì mới có nguyên lực không lâu, hắn không quen thuộc cách dùng nên không thể phát huy tác dụng lớn nhất của nguyên lực.

Cảnh Ngôn lắc đầu, không luyện chế Thần Đạo Đan tiếp:

- Tạm gác lại đi.

Trên người Cảnh Ngôn tuy có mười sáu trái Đạo Nguyên Quả nhưng dùng một trái thiếu một. Tuy đã biết trong Vô Vọng Thâm Uyên sẽ có nhiều Đạo Nguyên Quả, nhưng tràn ngập không xác định, Cảnh Ngôn không biết mình khi nào có thể đi vào Vô Vọng Thâm Uyên.

Võ giả Thiên Nguyên đại lục gọi Vô Vọng Thâm Uyên là cấm địa tất nhiên có cái lý của nó.

Phỏng chừng Cảnh Ngôn phải đến Đạo Hoàng cảnh mới có thể đi vào Vô Vọng Thâm Uyên xem.

Trong tin đồn một số cường giả Đạo Hoàng cảnh đi vào Vô Vọng Thâm Uyên rồi không trở về nữa. Cấm địa vô cùng hung hiểm, cũng được gọi là vùng đất chết chóc.

Cảnh Ngôn sẽ không dễ dàng mạo hiểm vào Vô Vọng Thâm Uyên. Hắn tạm từ bỏ việc luyện chế Thần Đạo Đan, chờ khi quen thuộc nguyên lực hơn mới luyện chế tiếp.

Cảnh Ngôn ra khỏi phòng, đổi linh thạch bình thường thành một vạn khối linh thạch cực phẩm trong Ưu Hải Thương

Hội.

Vì Cảnh Ngôn là hội trưởng danh dự của thương hội nên một khối linh thạch cực phẩm chỉ cần ba ngàn khối linh thạch bình thường, đổi một vạn khối linh thạch cực phẩm mất ba ngàn vạn linh thạch bình thường.

Cảnh Ngôn về phòng, nuốt vào Thần Đạo Đan, hắn muốn nhìn xem sau khi bước vào Đạo Sư cảnh thì hiệu quả khi dùng Thần Đạo Đan thế nào. Linh thạch cực phẩm mới đổi chỉ dùng cho việc phụ trợ.

Sau khi nuốt vào Thần Đạo Đan, Cảnh Ngôn đặt tay lên đống linh thạch cực phẩm hấp thu năng lượng.

Linh thạch cực phẩm bây giờ hiệu quả rất kém với Cảnh Ngôn, nguyên khí của hắn vô cùng hùng hậu. Lúc Cảnh Ngôn ở Đạo Linh cảnh đỉnh đã bằng Đạo Sư cảnh hậu kỳ bình thường, giờ hắn bước vào Đạo Sư cảnh, nguyên khí tăng lên, cần năng lượng càng nhiều.

Nên dù Cảnh Ngôn hấp thu hàng trăm khối linh thạch cực phẩm cùng lúc cũng không đủ, nguyên khí của hắn quá hùng hậu.

Cảnh Ngôn chưa đánh nhau với Đạo Vương cảnh, nhưng hắn phỏng chừng nguyên khí hiện giờ của hắn dù không bằng võ giả Đạo Vương cảnh sơ kỳ cũng không thua kém quá nhiều.

Cảnh Ngôn hấp thu Thần Đạo Đan xong vụ tuyền ở bụng lột xác, thật nhiều năng lượng ùa vào giúp vụ tuyền lột xác.

Từng đống linh thạch cực phẩm chất chồng trước mặt Cảnh Ngôn, khi hao hết một đống linh thạch cực phẩm hắn sẽ hấp thu năng lượng trong đống khác.

Mấy ngày sau cảnh giới của Cảnh Ngôn từ Đạo Sư cảnh sơ kỳ lên trung kỳ, nhưng năng lượng trái Thần Đạo Đan cũng

tiêu hao hết.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Thần Đạo Đan nhất đẳng đúng là kém hơn Thần Đạo Đan hoàn mỹ nhiều.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Đạo Sư cảnh sơ kỳ thăng lên trung kỳ đã mất một viên Thần Đạo Đan, nếu từ Đạo Sư cảnh trung kỳ lên Đạo Sư cảnh hậu kỳ chắc cần hai viên Thần Đạo Đan nhất đẳng. Nếu có Thần Đạo Đan phẩm chất hoàn mỹ thì một viên là đủ cho thăng cấp cảnh giới.

Thời gian tiếp theo Cảnh Ngôn ngẫu nhiên đi xem Đại Hội Đan Linh, thấy vật phẩm nào thích liền mua, dù sao hắn có nhiều linh thạch. Nhưng nhiều lúc Cảnh Ngôn ru rú trong Ưu Hải Thương Hội quen thuộc nguyên lực.

Nguyên lực là trân bảo không giống bình thường, trong đó ẩn chứa lực lượng thiên địa pháp tắc. Cảnh Ngôn còn rất xa lạ lực lượng này, nhưng theo thời gian trôi qua hắn có thể từ từ quen thuộc với lực lượng này.

Hôm nay Cảnh Ngôn đang ở trong phòng nghiên cứu nguyên lực.

Bên ngoài vọng vào giọng dịu dàng của hội trưởng Thanh Như:

- Hội trưởng Cảnh Ngôn có rảnh không?

Cảnh Ngôn mở cửa phòng thấy Thanh Như đứng bên ngoài:

- À, có rảnh.

Thanh Như nở nụ cười quyến rũ với Cảnh Ngôn, nói:

- Rảnh thì tốt, là vầy, lâu chủ Bích Ngọc Lâu Trình Dục mới đến đây, nàng muốn gặp ngươi.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm túc hỏi:

- Lâu chủ của Bích Ngọc Lâu?

Thanh Như hờ hững nói:

- Đúng vậy, nàng muốn gặp ngươi, không biết có chuyện gì. Nếu ngươi không muốn gặp thì ta sẽ nói với nàng.

Lâu chủ Bích Ngọc Lâu tuy có ảnh hưởng không nhỏ trong Đan Quốc nhưng chưa thể so sánh với Ưu Hải Thương Hội. Bích Ngọc Lâu dù sao chỉ là đan lâu, nghiệp vụ chủ yếu liên quan đan dược. Nghiệp vụ của thương hội pha tạp nhiều.

Thông thường Thanh Như sẽ nể mặt lâu chủ Bích Ngọc Lâu, nhưng tùy chuyện, nếu Cảnh Ngôn không muốn gặp Trình Dục thì nàng không cảm thấy có gì khó xử.

Cảnh Ngôn trầm ngâm một chút nói:

- Nếu lâu chủ Bích Ngọc Lâu đến thì gặp đi.

Trước đó Cảnh Ngôn không giao tiếp gì với Trình Dục, nhưng hắn đoán nàng tìm đến có lẽ vì thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu Lãnh Phong. Lãnh Phong khiến Cảnh Ngôn có ấn tượng xấu với Bích Ngọc Lâu.

Phẩm tính của Lãnh Phong kém nhưng được làm thủ tịch đan sư, e rằng nữ võ giả không được tốt lắm.

Lâu chủ Bích Ngọc Lâu Trình Dục đã đến thì gặp mặt một lần cũng không có gì.

Thanh Như hỏi:

- Được, lâu chủ Trình Dục đang trong phòng tiếp khách, chúng ta qua luôn bây giờ?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đi.

Lát sau hai người đến phòng tiếp khách của Ưu Hải Thương Hội.

Cảnh Ngôn vừa đi vào liền thấy một nữ nhân mặc đồ đen, khuôn mặt xinh đẹp. Cảnh Ngôn cảm giác nữ nhân áo đen không trẻ trung, ước chừng lớn hơn Thanh Như nhiều.

Hết chương 581.

Chương 582. Không Nể Tình

Thấy Cảnh Ngôn, Thanh Như vào nữ nhân áo đen liền đứng dậy, cười tươi.

Nữ nhân áo đen rất nhiệt tình khen:

- Vị này chắc là hội trưởng Cảnh Ngôn? Đúng là trẻ như lời đồn.

Thanh Như giới thiệu hai bên:

- Lâu chủ Trình Dục, vị này đúng là hội trưởng danh dự Ưu Hải Thương Hội chúng ta, Cảnh Ngôn. Hội trưởng Cảnh Ngôn, vị này là lâu chủ Bích Ngọc Lâu Trình Dục.

Cảnh Ngôn hỏi thẳng:

- Không biết lâu chủ Trình Dục đến Ưu Hải Thương Hội tìm ta có gì cần?

Vì không có ấn tượng tốt với Bích Ngọc Lâu nên Cảnh Ngôn lười khách sáo.

Trình Dục làm lâu chủ của Bích Ngọc Lâu, nghe hiểu Cảnh Ngôn không kiên nhẫn.

Trình Dục cười gượng:

- Hội trưởng Cảnh Ngôn đúng là người sảng khoái bộc trực. Là vầy, ta biết đan sư Lãnh Phong của Bích Ngọc Lâu có chút xích mích với hội trưởng Cảnh Ngôn, nên ta cố ý lại đây đại biểu đan sư Lãnh Phong xin lỗi hội trưởng Cảnh Ngôn!

Thanh Như ở một bên nghe vậy cau mày.

Mới rồi Trình Dục không nói tại sao tìm Cảnh Ngôn nên Thanh Như không biết ý đồ của nàng ta. Thanh Như không

biết Cảnh Ngôn và Lãnh Phong xung đột từ lúc nào, hắn không hề nhắc tới chuyện này.

Cảnh Ngôn không mặn không nhạt châm chọc:

- Lâu chủ Trình Dục khách sáo, vốn không cần xin lỗi gì, Đan Linh Chi Thành sẽ xử lý chuyện này. Nhưng đường thông tin của lâu chủ Trình Dục thật nhanh nhạy làm người ta ngạc nhiên.

Hôm đó Cảnh Ngôn xung đột với Lãnh Phong có đeo mặt nạ, vậy mà Trình Dục điều tra ra người có mâu thuẫn với lão chính là hắn, đủ thấy năng lực của nàng không nhỏ.

Trình Dục cau mày, nàng nhìn ra được Cảnh Ngôn muốn giải quyết sự việc theo công bằng.

Thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu đến nay còn bị nhốt trong Đan Linh Chi Thành chờ thẩm phán, ngày phán xét đã đến gần, chờ có kết quả thì mọi việc đều muộn. Trình Dục hoạt động nhiều chỗ nhưng hiệu quả không rõ ràng, rất khó tìm ra cách vớt Lãnh Phong ra ngoài. Trình Dục đường cùng mới tìm Cảnh Ngôn, nếu đương sự không truy cứu thì tội của Lãnh Phong nhỏ hơn nhiều, Bích Ngọc Lâu hoạt động một chút không khó cứu lão ra Đan Linh Chi Thành.

Trình Dục bổ sung thêm:

- Hội trưởng Cảnh Ngôn, ta đến đây thật sự muốn xin lỗi. Khi đó đan sư Lãnh Phong thật tình không biết chủ hàng là hội trưởng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nghe vậy vốn sắp hết giận lại bùng cháy ngọn lửa:

- Ý của lâu chủ Trình Dục là nếu chủ hàng hôm đó không phải ta mà là người khác thì Lãnh Phong có thể tùy tiện vu hãm phải không?

Xem tình hình thì xung đột giữa Cảnh Ngôn và Lãnh Phong không làm hắn gặp mất mác gì lớn. Nhưng nếu thực lực của Cảnh Ngôn không đủ mạnh, không giành được hạng nhất đại điển luyện đan thì khó nói hắn sẽ gặp chuyện gì. Khi đó Lãnh Phong và Cao Chiếu cấu kết, Cảnh Ngôn không nhờ tu vi Võ Đạo mạnh mẽ đã bị bắt rồi.

Nói một tiếng xin lỗi qua hết mọi chuyện, được sao?

Cảnh Ngôn thầm cười nhạt.

Trình Dục vừa nói vừa lấy ra tu di giới chỉ muốn đưa cho Cảnh Ngôn:

- Ta không có ý đó! Hội trưởng Cảnh Ngôn, đúng là Lãnh Phong lỗ mãng, ta cũng rất tức giận với hành vi của Lãnh Phong. Nhưng Lãnh Phong dù gì là thủ tịch đan sư của Bích Ngọc Lâu, năng lực đan đạo rất mạnh, ta không thể thấy chết không cứu! Chỉ cần hội trưởng Cảnh Ngôn giơ cao đánh khẽ tha cho đan sư Lãnh Phong lần này ta liền dâng lên một ngàn vạn linh thạch thay lời xin lỗi!

Lời xin lỗi một ngàn vạn linh thạch!

Bích Ngọc Lâu bỏ vốn khá lớn, một ngàn vạn linh thạch không ít. Nhưng Cảnh Ngôn sẽ để ý sao? Hắn luyện chế một lô Long Hổ Đan đã đấu giá hơn năm ngàn vạn.

Cảnh Ngôn phất tay:

- Lâu chủ Trình Dục, ta bất lực. Người nhốt Lãnh Phong không phải ta mà là Đan Linh Chi Thành, xin lỗi, nếu không có chuyện gì khác ta còn bận việc, không tiễn.

Cảnh Ngôn không thèm nhìn tu di giới chỉ trong tay Trình Dục, nói rồi ra khỏi phòng.

Vẻ mặt Trình Dục lúng túng, nàng không ngờ thái độ của Cảnh Ngôn cứng rắn như vậy. Xem ra muốn xuống tay bên

Cảnh Ngôn là không được, xem ý của hắn thì một ngàn vạn linh thạch không được, hai ngàn vạn, ba ngàn vạn linh thạch cũng không thể.

Mắt Trình Dục lóe tia sáng lạnh, hơi tức giận. Nàng tự mình đến xin lỗi vậy mà Cảnh Ngôn không thèm nể mặt, nàng dù gì là lâu chủ Bích Ngọc Lâu, ở Đan Quốc xem như nhân vật có số má, hắn hoàn toàn không nể nang gì.

Trình Dục chửi thầm:

- Gì chứ, leo lên hạng nhất bảng Đan Vương Tân Tú chứ có gì mà láo!

Thái độ của Thanh Như lạnh nhạt nhiều:

- Xin lỗi lâu chủ Trình Dục, chuyện này ta cũng không giúp được gì.

Nếu trong tình huống bình thường Thanh Như không muốn quan hệ ác liệt với Bích Ngọc Lâu, nhưng nếu vì Cảnh Ngôn thì nàng hoàn toàn không quan tâm Bích Ngọc Lâu. Chẳng qua là đan lâu lớn nhất Đan Quốc, đắc tội thì có sao.

Trình Dục cứng rắn bỏ lại một câu rồi rời đi:

- Hội trưởng Thanh Như, cáo từ!

***

Đan Linh Chi Thành, nhà tù dưới lòng đất.

Lãnh Phong bị nhốt trong tù thấy Trình Dục đến, vội hỏi:

- Sao rồi lâu chủ? Tiểu tử kia nói sao?

Mới bị nhốt mười ngày nhưng Lãnh Phong như hoàn toàn thay đổi, già nhiều.

Trình Dục nhìn Lãnh Phong, nhẹ lắc đầu.

Lãnh Phong gầm rống, gò má vặn vẹo:

- Chết tiệt! Nhãi ranh khốn nạn! Thằng khốn! Muốn ta chết chứ gì? Đáng giận! Nếu có cơ hội ta nhất định sẽ không tha cho hắn! Ta phải làm chết hắn! Làm chết hắn!

Lãnh Phong chưa bao giờ chịu thiệt lớn như vậy.

Trình Dục nhíu mày nói:

- Đan sư Lãnh Phong bình tĩnh chút đi.

Trong nhà tù ngầm này hiện giờ chỉ có hai người, nhưng Lãnh Phong cứ la lối sẽ bị người bên ngoài nghe thấy, đồn ra ngoài sẽ càng không tốt cho lão.

Lãnh Phong nóng nảy hỏi:

- Làm sao bây giờ lâu chủ? Chờ Đại Hội Đan Linh kết thúc lỡ ta bị thẩm phán thì sao?

Nếu không phải vì Đại Hội Đan Linh đang diễn ra Lãnh Phong đã bị phán xét rồi. Tình hình hiện giờ của lão rất tệ, qua thêm mười ngày Đại Hội Đan Linh kết thúc, lão bị thẩm phán không chết cũng lột da.

Trình Dục lắc đầu nói:

- Hơi khó, thái độ của Dương Tiêu rất kiên quyết, ta đã thử tiếp xúc nhưng Dương Tiêu không muốn bỏ qua cho ngươi.

Trình Dục trầm ngâm nói:

- Vì vậy phải dùng cách khác, nhưng cái giá rất đắt. Đan sư Lãnh Phong, phỏng đoán bảo thù phải cần một ức linh thạch mới đưa ngươi ra được.

Nghe Trình Dục nói Lãnh Phong suýt nổi điên:

- Cái gì? Một ức linh thạch? Lâu chủ lấy mạng già của ta cho rồi! Một ức linh thạch! Một ức linh thạch!

Hết chương 582.

Chương 583. Đan Sư Thất Giai

Muốn Lãnh Phong đưa ra một ức linh thạch là lấy mạng già của lão.

Lãnh Phong không có sẵn nhiều linh thạch như vậy, phải bán tài nguyên khác.

Trình Dục sắc mặt âm trầm nói:

- Đan sư Lãnh Phong đừng la nữa, Cảnh Ngôn không định tha cho ngươi, muốn ra khỏi chỗ này phải trả giá lớn, không thì đừng mơ. Chuyện này phải làm sớm, ngươi mau quyết định đi. Hoạt động càng sớm thì trả giá càng nhỏ.

Trình Dục cũng rất bực mình thái độ của Cảnh Ngôn, nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là đưa Lãnh Phong ra, giải quyết chuyện này.

Con số một ức linh thạch mới chỉ là nhận định bảo thủ. Vì thái độ của Dương Tiêu rất kiên quyết, Bích Ngọc Lâu phải vận động tìm đại nhân vật năng lực rất lớn để giải quyết, phải tốn hao của cải nhiều. Trình Dục sẽ không trả số linh thạch này, cần Lãnh Phong tự mình nộp ra.

Trình Dục thấy vẻ mặt Lãnh Phong do dự, nàng nói tiếp:

- Đan sư Lãnh Phong, nếu ngươi bị thẩm phán tội nặng có lẽ mất cả mạng sống, tài nguyên nhiều hơn nữa nếu người đã chết thì có ích gì?

Lãnh Phong đau lòng tháo tu di giới chỉ xuống đưa cho Trình Dục:

- Ài, được rồi! Làm phiền lâu chủ nhanh chóng sắp xếp ta ra ngoài!

Lãnh Phong có tiếc linh thạch cỡ nào nhưng ngẫm lại có lẽ mình mất mạng, so sánh thì mạng nhỏ quan trọng hơn. Lãnh Phong biết rõ nếu bị thẩm phán thì tội không đơn giản là lão vu hãm Cảnh Ngôn bán đan giả, những chuyện lão đã làm lúc trước cũng sẽ bị lật ra, khi đó rất có thể lão sẽ bị xử tử.

Trình Dục gật đầu nói:

- Ừm, giao cho ta đi! Yên tâm, bỏ ra một ức linh thạch chắc đủ rồi.

Trình Dục đi ra nhà tù ngầm của Đan Linh Chi Thành.

Bích Ngọc Lâu có thể trở thành đan lâu lớn nhất Đan Quốc thì mạng lưới quan hệ rất mạnh, nếu không đã chẳng biết người xung đột với Lãnh Phong là Cảnh Ngôn.

Trong tu di giới chỉ của Lãnh Phong có sẵn linh thạch chưa đầy một ức, chỉ được năm, sáu ngàn vạn. Nhưng trong tu di giới chỉ có tài nguyên khác, bán một phần là đủ một ức linh thạch.

Mấy ngày sau Lãnh Phong quả nhiên được thả ra nhà tù ngầm.

Dù trong Đan Linh Chi Thành miễn ngươi có đủ linh thạch thì có thể làm được nhiều chuyện. Có linh thạch là mọi việc dễ làm, Dương Tiêu không muốn thả Lãnh Phong, nhưng trong Đan Linh Chi Thành có vài người ngang ngửa Dương Tiêu.

Bích Ngọc Lâu.

Trình Dục tự mình nghênh đón Lãnh Phong trở về:

- Đan sư Lãnh Phong, hoan nghênh ngươi trở về!

Lãnh Phong là thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu, năng lực đan đạo rất mạnh, kiếm nhiều linh thạch cho Bích Ngọc Lâu. Nếu mất đi đan sư bát giai này Bích Ngọc Lâu sẽ bị đả kích nặng.

Có một số thành viên cao tầng khác cùng Trình Dục hoan nghênh Lãnh Phong về.

Lãnh Phong chắp tay với mọi người:

- Đa tạ các vị!

Tuy được thả ra nhưng Lãnh Phong biểu tình cực kỳ khó xem. Lần này lão lỗ to, tài phú teo tóp một nửa. Lão tích lũy hai, ba trăm năm mới ra chừng này!

Chết tiệt, bỏ ra một ức ba ngàn vạn linh thạch mới cứu Lãnh Phong ra nhà tù ngầm Đan Linh Chi Thành.

Lãnh Phong hận Cảnh Ngôn thấu xương.

Trong một căn phòng.

Đám cao tầng trung tâm Bích Ngọc Lâu như Trình Dục, Lãnh Phong ngồi họp.

- Lâu chủ, chuyện này tuyệt không thể bỏ qua như vậy! Tiểu nhân tôi tệ vô sỉ đáng chết đó, ta rất muốn làm chết hắn! Ta phải diệt hắn!

Lãnh Phong hận Cảnh Ngôn muốn chết, lão rất muốn bằm thây hắn ra vạn mảnh.

Trình Dục nhẹ lắc đầu nói:

- Có cách gì được? Cảnh Ngôn là hội trưởng danh dự Ưu Hải Thương Hội, còn là người hạng nhất bảng Đan Vương Tân Tú.

Muốn đối phó Cảnh Ngôn không dễ.

Lãnh Phong hung hăng siết chặt hai nắm tay, biểu tình dữ tợn, mắt lóe tia sáng lạnh:

- Tóm lại Lãnh Phong này tuyệt đối không nuốt trôi cơn tức, quyết không thể bỏ qua!

Trình Dục trầm giọng nói, mắt lấp lóe:

- Bàn bạc kỹ hơn! Không thể cứng rắn đến!

Lãnh Phong muốn trả thù Cảnh Ngôn, Trình Dục cũng vậy. Vì đan sư Lãnh Phong bị bắt khiến Bích Ngọc Lâu chịu mất mác vô hình. Hôm Lãnh Phong bị Dương Tiêu mang đi nhiều người trong hội giao dịch thấy, tin tức truyền ra ngay.

Nhiều người nói thủ tịch đan sư Bích Ngọc Lâu tính cách xấu xa, ảnh hưởng luôn đan lâu, gần đây ngạch kinh doanh giảm mạnh ba, bốn mươi phần trăm. Có người nói Bích Ngọc Lâu cắt cổ bán giá đan dược quá cao, là thương nhân độc ác, quỷ hút máu.

***

Ưu Hải Thương Hội.

Hôm nay Cảnh Ngôn biết tin Lãnh Phong được thả ra, hắn hơi bất mãn khi nghe tin. Dương Tiêu phái người đưa tin đến, lão cũng giải thích cho Cảnh Ngôn là lão không muốn thả nhưng chẳng còn cách nào. Trong Đan Linh Chi Thành có người nhất quyết đòi thả, nói là Lãnh Phong không có tội nặng gì.

Cảnh Ngôn lắc đầu, muốn thả cứ thả, ước chừng lần này Lãnh Phong và Bích Ngọc Lâu chịu mất mác không nhỏ.

Gạt cảm xúc bực bội sang bên, Cảnh Ngôn định luyện chế Thần Đạo Đan. Mấy ngày qua Cảnh Ngôn khống chế nguyên lực càng lúc càng tinh thông, hắn muốn làm thử.

Đương nhiên Cảnh Ngôn không nóng lòng luyện chế Thần Đạo Đan ngay, chỉ dùng đan dược thất giai luyện tập. Cảnh Ngôn kiếm nhiều linh thảo cần dùng khi luyện chế Thần Vũ Đan. Thần Vũ Đan là đan dược tăng nguyên khí khi võ giả Đạo Sư cảnh tu luyện. Cảnh Ngôn tu luyện cũng cần nhiều Thần Vũ Đan.

Lô Thần Vũ Đan đầu tiên luyện chế thất bại.

Tuy có nguyên lực nhưng Cảnh Ngôn chưa từng luyện chế đan dược thất giai, lần đầu làm xảy ra trục trặc là không thể tránh cho.

Tiếp tục luyện chế.

Lô Thần Vũ Đan thứ hai lại thất bại, nhưng lần thứ hai mãi đến bước cuối ổn định, còn kém một chút thì hỏng.

Lô Thần Vũ Đan thứ ba thành công, có bốn viên thành đan, ba viên nhất đẳng, một viên nhị đẳng, thành quả không tệ.

Điều này nghĩa là Cảnh Ngôn trở thành đan sư thất giai.

Đến lô Thần Vũ Đan thứ bốn có sáu viên thành đan, năm viên nhất đẳng, một viên nhị đẳng.

Lô Thần Vũ Đan thứ năm vẫn là sáu viên thành đan, tất cả đều là nhất đẳng. Cảnh Ngôn nắm giữ cách luyện chế Thần Vũ Đan càng sâu sắc tăng cao phẩm chất đan dược, tốc độ luyện chế không ngừng tiến bộ nhanh hơn.

Cảnh Ngôn một hơi luyện chế mười lô Thần Vũ Đan, từ lô thứ năm về sau đều là phẩm chất nhất đẳng. Trong lô đan dược thứ chín có hai viên Thần Vũ Đan phẩm chất hoàn mỹ. Vì phòng ngừa Thần Vũ Đan phẩm chất hoàn mỹ xuất hiện pháp tắc giáng xuống dị tượng bị bên ngoài trông thấy nên Cảnh Ngôn cố ý bày trận pháp ẩn nấp, bên ngoài khó nhìn thấy dị tượng.

Cảnh Ngôn cất hết Thần Vũ Đan, thầm nghĩ:

- Tạm ổn rồi, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai bắt đầu luyện chế Thần Đạo Đan.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng nhắm mắt dưỡng thần, lặng lẽ vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Hết chương 583.

Chương 584. Tưởng Ta Dễ Ăn Hiếp

Hôm sau Cảnh Ngôn chính thức luyện chế lô Thần Đạo Đan thứ hai.

Lòng Cảnh Ngôn tĩnh như nước lặng, sử dụng nguyên lực màu đỏ nhạt, ung dung bỏ từng loại linh thảo vào đan lô theo thứ tự đan phương.

Mấy canh giờ sau chấm dứt luyện chế lô đan dược.

Khi Thần Đạo Đan được lấy ra từ đan lô, trong không gian tràn ngập ánh sáng ngũ sắc chui vào Thần Đạo Đan.

Cảnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, hắn biết viên Thần Đạo Đan này đến trình độ phẩm chất hoàn mỹ.

Cảnh Ngôn không dừng lại nghỉ ngơi mà tiếp tục luyện chế:

- Cảm giác không tệ, xúc cảm rất tốt, tiếp tục luyện chế đi

Viên Thần Đạo Đan thứ ba là phẩm chất nhất đẳng.

Tiếp tục!

Thần Đạo Đan thứ bốn phẩm chất hoàn mỹ, Thần Đạo Đan thứ năm lại được phẩm chất hoàn mỹ, Thần Đạo Đan thứ sáu phẩm chất nhất đẳng.

Cảnh Ngôn mất mấy ngày luyện chế ra chín viên Thần Đạo Đan, cộng thêm viên ban đầu là mười. Dùng hết mười trái Đạo Nguyên Quả, còn lại bảy. Trong chín viên Thần Đạo Đan có năm viên phẩm chất hoàn mỹ, bốn viên phẩm chất nhất đẳng.

Tức là Cảnh Ngôn luyện chế Thần Đạo Đan có một nửa xác suất được phẩm chất hoàn mỹ.

Tuy có một phần là nhờ nguyên lực nhưng phải công nhận năng lực luyện chế đan dược của Cảnh Ngôn hơi kinh khủng.

Cảnh Ngôn cất chín viên Thần Đạo Đan, hắn không luyện chế tiếp, tuy còn lại bảy trái Đạo Nguyên Quả nhưng hắn vẫn cất giữ, không chừng sau này cần dùng vào việc khác. Dù sao Cảnh Ngôn tùy thời có thể luyện chế Thần Đạo Đan, không cần gấp gáp.

Cảnh Ngôn đứng dậy, định đi Đại Hội Đan Linh nhìn xem:

- Đại Hội Đan Linh chắc sắp kết thúc, lại đi xem thử. Trăm năm mới tổ chức một lần, lần này kết thúc phải chờ một trăm năm sau mới tham gia được.

Đại Hội Đan Linh có một số thứ hiếm hoi xuất hiện, ví dụ mười bảy trái Đạo Nguyên Quả, tuy có phần ăn may nhưng nếu Cảnh Ngôn không tham gia Đại Hội Đan Linh thì đã bỏ qua cơ hội này.

Cảnh Ngôn mới mở cửa phòng ra hộ vệ thương hội vội chạy lại.

Hộ vệ nói nhanh:

- Hội trưởng Cảnh Ngôn đại nhân, hội trưởng Thanh Như đại nhân đã nhiều lần đến tìm ngài!

Cảnh Ngôn nhìn hộ vệ, hỏi:

- Hội trưởng Thanh Như tìm ta?

Hộ vệ đáp:

- Đúng vậy! Hình như rất sốt ruột, đã đến mấy lần, nhưng vì hội trưởng Cảnh Ngôn đại nhân bế quan. hội trưởng Thanh Như sợ quấy rầy ngài.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta đi gặp hội trưởng Thanh Như ngay.

Cảnh Ngôn không biết Thanh Như tìm mình có chuyện gì, tuy hắn là hội trưởng Ưu Hải Thương Hội nhưng không hỏi nhiều về cách vận chuyển trong thương hội.

Lát sau Cảnh Ngôn đến gặp Thanh Như.

Cảnh Ngôn hỏi thẳng nàng:

- Hội trưởng Thanh Như tìm ta có chuyện gì?

Thanh Như thấy Cảnh Ngôn, vẻ mặt sốt ruột nói:

- Hội trưởng Cảnh Ngôn rốt cuộc xuất quan! Xảy ra chuyện!

Cảnh Ngôn hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Khuôn mặt Thanh Như nghiêm túc nói:

- Là về hội trưởng Cảnh Ngôn. Giờ bên ngoài đều bàn tán về hội trưởng, nói hội trưởng bán thuốc giả trong hội giao dịch, bị đan sư Lãnh Phong của Bích Ngọc Lâu phát hiện. Hội trưởng Cảnh Ngôn giành hạng nhất bảng Đan Vương Tân Tú trong đại điển luyện đan mùa này, rất nổi tiếng, nên khi tin đồn lan ra ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng.

Sắc mặt Cảnh Ngôn sầm xuống, nhíu chặt mày hỏi:

- Chuyện này không phải đã qua rồi sao? Là Lãnh Phong Bích Ngọc Lâu vu hãm ta!

Thanh Như nói nhanh:

- Ban đầu mọi người không tin, nhưng chỉ qua vài ngày hướng gió đã thay đổi, chắc chắn có bàn tay ở phía sau đẩy. Bọn họ nói hội trưởng Cảnh Ngôn bán đan giả trong hội giao

dịch bị phát hiện nên không có mặt mũi đi hội giao dịch nữa. Mấy thương hội Long Tường Thương Hội cũng bỏ đá xuống giếng, góp lửa thổi gió …

Thanh Như nóng ruột nóng gan.

Mấy thương hội Đan Quốc có thế lực rất lớn, bọn họ không đứng ra chèn ép Cảnh Ngôn và Ưu Hải Thương Hội, nhưng âm thầm ngáng chân.

Nghe Thanh Như nói Cảnh Ngôn liền hiểu vụ việc, hèn gì nàng nóng nảy muốn gặp hắn. Nếu không giải quyết chuyện này sẽ gây ảnh hưởng rất lớn, không chỉ ảnh hưởng đến Cảnh Ngôn còn tạo mặt trái nặng nề cho Ưu Hải Thương Hội.

Lòng Cảnh Ngôn bừng cháy lửa giận:

- Bích Ngọc Lâu cố ý gây sự! Họ cứu Lãnh Phong ra ngoài có lẽ phải trả giá rất lớn, không cam lòng chịu thiệt, không dám ngay mặt gây sự với ta nên lén giở trò quỷ. Thật là tồi tệ!

Cảnh Ngôn biết Bích Ngọc Lâu cố ý sinh sự.

Thanh Như gật gù đồng ý:

- Ừ, ta phái người âm thầm điều tra, tuy không thể khẳng định hoàn toàn nhưng các loại manh mối đều chỉ hướng Bích Ngọc Lâu.

Thanh Như nhìn Cảnh Ngôn, hỏi ý:

- Giờ chúng ta làm sao đây hội trưởng Cảnh Ngôn? Bích Ngọc Lâu không đáng lo, cùng lắm cứng đấu cứng với họ. Nhưng chắc chắn đám Long Tường Thương Hội, Đông Nhật Thương Hội sẽ bỏ đá xuống giếng. Ta lo họ mượn cơ hội đả kích Ưu Hải Thương Hội.

Nếu không phải chờ Cảnh Ngôn xuất quan cùng bàn bạc Thanh Như đã sớm bắt tay đánh trả. Thanh Như biết Lãnh

Phong Bích Ngọc Lâu bị Đan Linh Chi Thành bắt, nàng biết lão vu hãm Cảnh Ngôn bán đan giả.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, trầm giọng nói:

- Chuyện này … để ta giải quyết đi!

Mới trước đó Cảnh Ngôn nhận được Dương Tiêu truyền tin báo Lãnh Phong được cứu ra, làm hắn hơi lấn cấn trong lòng. Có điều Cảnh Ngôn không muốn tiếp tục làm khó dễ Lãnh Phong hoặc Bích Ngọc Lâu, Lãnh Phong đi ra cũng phải trả giá cực đắt, nếu bọn họ thành thật thì Cảnh Ngôn không chấp nhặt.

Nhưng hiển nhiên Bích Ngọc Lâu không chịu thôi.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sắc bén.

Cảnh Ngôn càng nghĩ càng tức giận:

- Tưởng Cảnh Ngôn này dễ ăn hiếp sao?

Thanh Như khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn:

- Hội trưởng Cảnh Ngôn định làm gì? Ưu Hải Thương Hội sẽ hoàn toàn phối hợp hội trưởng.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Hội trưởng Thanh Như đừng nhúng tay vào, giờ ta đi ra ngoài một chuyến.

Thanh Như muốn hỏi kỹ hơn nhưng chưa kịp, Cảnh Ngôn đã rời đi.

Cảnh Ngôn đi ra Ưu Hải Thương Hội, đến Đan Linh Chi Thành.

Cảnh Ngôn bị thủ vệ ngăn lại:

- Người tới dừng bước!

- Nơi này là khu vực đặc biệt, người ngoài không được vào!

Trong lúc Đại Hội Đan Linh có thể ra vào tự do nhiều chỗ Đan Linh Chi Thành, nhưng có một số khu vực đặc biệt người ngoài không thể vào.

Cảnh Ngôn nói thẳng:

- Ta là Cảnh Ngôn, có chuyện tìm Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc.

Lần này Cảnh Ngôn vào Đan Linh Chi Thành là vì tìm Hồ Đông Hạc.

Thủ vệ biết Cảnh Ngôn, gã biến sắc mặt bỏ lại một câu rồi chạy vào trong:

- Ngươi là đan sư Cảnh Ngôn? Xin chờ một chút, ta đi bẩm báo!

Hết chương 584.

Chương 585. Hồ Đông Hạc Chấn Động

Hồ Đông Hạc làm thành chủ Đan Linh Chi Thành, người bình thường khó thể gặp mặt. Nhưng khi Hồ Đông Hạc nghe Cảnh Ngôn muốn tìm mình thì không chút do dự sai thủ vệ dẫn Cảnh Ngôn vào phủ thành chủ.

Cảnh Ngôn gặp Hồ Đông Hạc, hành lễ chào ngay:

- Thành chủ đại nhân!

Hồ Đông Hạc cười hỏi:

- Sao đan sư Cảnh Ngôn có rảnh đến gặp ta?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Muốn xin thành chủ đại nhân chỉ dạy đôi điều về đan đạo.

Hồ Đông Hạc mời Cảnh Ngôn ngồi:

- Thế thì tốt lắm, đan sư Cảnh Ngôn tuy không phải đan sư cao cấp nhưng hiểu biết đan đạo có vài chỗ làm ta mặc cảm không bằng.

Hồ Đông Hạc cười tủm tỉm nhìn Cảnh Ngôn:

- Nhưng … Đan sư Cảnh Ngôn đến gặp ta sợ là không chỉ muốn giao lưu về đan đạo đúng không?

Cảnh Ngôn nghe hỏi liền biết Hồ Đông Hạc chắc chắn có nghe tin đồn về mình, cũng đoán hắn tìm tới vì chuyện này.

Cảnh Ngôn không già mồm, trực tiếp kể lại vụ việc:

- Thành chủ đại nhân quả nhiên hiểu thấu.

Hồ Đông Hạc nghe Cảnh Ngôn kể xong trầm ngâm giây lát, gật đầu nói:

- Đan sư Lãnh Phong kia phẩm hạnh đúng là không tốt, Dương Tiêu có nói qua chuyện này với ta.

Hồ Đông Hạc nhướng mày hỏi:

- Nhưng đan sư Cảnh Ngôn nói Bích Ngọc Lâu chửi rủa ngươi, có chứng cứ gì không?

Cảnh Ngôn lắc đầu.

Trong thời gian ngắn Cảnh Ngôn khó tìm được bằng chứng thép, mấy ngày nay Ưu Hải Thương Hội luôn tìm manh mối và chứng cứ Bích Ngọc Lâu rải tin, thu hoạch không nhiều.

Hồ Đông Hạc nhíu mày nói:

- Đan sư Cảnh Ngôn! Bích Ngọc Lâu là đan lâu lớn nhất trong Đan Quốc, nếu không có chứng cứ mà ngươi tìm đến ta thì ta có thể làm gì giúp ngươi?

Cảnh Ngôn không quá ngạc nhiên khi nghe Hồ Đông Hạc nói mấy lời này.

Đối với Hồ Đông Hạc thì Cảnh Ngôn xem như người ngoài, hắn không định tham gia Đan Linh Chi Thành, người ta là thành chủ của Đan Linh Chi Thành có nghĩa vụ gì giúp người ngoài đối phó đan lâu lớn số một Đan Quốc?

Dù người ta có chút hảo cảm với ngươi cũng không được.

Nên Hồ Đông Hạc nói câu trên rõ ràng là từ chối.

Cảnh Ngôn nhà ngươi muốn ta hỗ trợ đối phó Bích Ngọc Lâu cũng được, miễn lấy ra bằng chứng. Không có chứng cứ? Vậy ngại quá, ta bất lực.

Cảnh Ngôn không cho rằng Hồ Đông Hạc không nắm được chứng cứ Bích Ngọc Lâu làm chuyện không hợp pháp. Với

phẩm tính của Lãnh Phong không biết trước kia làm bao nhiêu chuyện trái pháp luật, Bích Ngọc Lâu chưa chắc sạch sẽ. Lâu chủ Bích Ngọc Lâu không biết con người Lãnh Phong thế nào sao? Vấn đề là tại sao Hồ Đông Hạc phải giúp Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn im lặng.

Hồ Đông Hạc cười tủm tỉm nhìn Cảnh Ngôn.

Hai người không nói chuyện, không gian trong phòng nặng nề.

Qua một lúc lâu.

Cảnh Ngôn chợt mở miệng hỏi:

- Thành chủ đại nhân trở thành đan sư cửu giai chắc qua đã lâu?

Hồ Đông Hạc không rõ tại sao Cảnh Ngôn hỏi vậy nhưng vẫn trả lời:

- Ừm, hơn hai trăm năm trước ta là đan sư cửu giai.

Cảnh Ngôn thuận thế nói:

- Hơn hai trăm năm, chắc thành chủ đại nhân luôn tìm cách để đan đạo càng tiến bộ hơn đúng chứ?

Cảnh Ngôn cho rằng Hồ Đông Hạc sẽ không thỏa mãn làm đan sư cửu giai, chắc chắn luôn tìm cách tiến bộ hơn. Hồ Đông Hạc hiện giờ chưa luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Con ngươi Hồ Đông Hạc co rút, biến sắc mặt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Nụ cười biến mất trên mặt Hồ Đông Hạc:

- Đan sư Cảnh Ngôn nói vậy là có ý gì?

Cảnh Ngôn vội nói:

- Thành chủ đại nhân đừng hiểu lầm, ta muốn nói … có lẽ ta có thể giúp thành chủ đại nhân tiến thêm một bước trong đan đạo.

Nhân vật như Hồ Đông Hạc cũng kinh ngạc đứng bật dậy, giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi nói cái gì?!

Cảnh Ngôn nói:

- Hôm đó thành chủ đại nhân cũng thấy ta luyện chế Long Hổ Đan, ta có thể luyện ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Chắc thành chủ đại nhân thắc mắc vì sao đan sư lục giai như ta mà luyện chế được đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Ta muốn nói là nếu tìm đúng cách thì thành chủ đại nhân cũng có thể luyện chế đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Hồ Đông Hạc nheo mắt, lại mỉm cười.

Nếu đan sư khác nói có thể giúp Hồ Đông Hạc tiến thêm một bước trên đường đan đạo chắc chắn sẽ bị khinh bỉ, sẽ bị xem là điên rồ. Hồ Đông Hạc là đan sư cửu giai, tìm cách hơn hai trăm năm nhưng không thể thành công, đan sư khác mạnh hơn Hồ Đông Hạc được sao?

Nhưng là Cảnh Ngôn nói thì khác.

Hồ Đông Hạc thấy tận mắt Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ, còn là Long Hổ Đan đã biến mất. Hôm đó Hồ Đông Hạc tham gia đấu giá về một viên Long Hổ Đan phẩm chất hoàn mỹ, mục đích quan trọng nhất là phân tích thành phần, tìm hiểu vì sao Long Hổ Đan có thể đến phẩm chất hoàn mỹ.

Hồ Đông Hạc cũng muốn hỏi thẳng Cảnh Ngôn, nhưng hắn sẽ chịu nói miễn phí sao? Đáp án là không. Hơn nữa thân phận của Hồ Đông Hạc không thích hợp hỏi Cảnh Ngôn tại sao có thể luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Hồ Đông Hạc hít sâu hỏi:

- Đan sư Cảnh Ngôn không phải đang đùa với ta đi?

Ngón tay Cảnh Ngôn nhúc nhích:

- Thành chủ đại nhân, ta không dám đùa với ngài.

Một tấm bia đá màu đen hiện ra trong tay Cảnh Ngôn, trông như bia đá võ học.

Cảnh Ngôn đẩy bia đá đen đến trước mặt Hồ Đông Hạc:

- Thành chủ đại nhân xem thử thứ trong này trước đi.

Hồ Đông Hạc nghi ngờ nhận lấy, hơi vận chuyển nguyên lực.

Tấm bia đá này đúng là lưu trữ đạo lực, nhưng bên trong không phải võ học. Trước khi gặp Hồ Đông Hạc thì Cảnh Ngôn mới tạo ra bia đá này, nội dung bên trong là một phần tin tức Càn Khôn Đan Đạo.

Cảnh Ngôn mỉm cười chờ Hồ Đông Hạc nhận đạo lực trong bia đá.

Không lâu sau Hồ Đông Hạc buông bia đá xuống, biểu tình cực kỳ giật mình. Chỉ ít ỏi vài tin tức Càn Khôn Đan Đạo nhưng đem đến rung động quá lớn cho Hồ Đông Hạc.

Bản thân Hồ Đông Hạc là đan sư cửu giai, hiểu rõ hơn ý nghĩa tin tức này.

Hồ Đông Hạc kinh sợ nhìn Cảnh Ngôn, bây giờ mới hiểu tại sao hắn hai mươi mấy tuổi mà giành được hạng nhất bảng Đan Vương Tân Tú. Sư phụ của Cảnh Ngôn là ai? Trên đại lục này là người nào hiểu biết đan đạo đáng sợ đến vậy?

Hồ Đông Hạc lấy mình ra so sánh, phát hiện bản thân kém rất xa. Tin tức trong bia đá đem đến xúc động rất lớn cho Hồ Đông Hạc, cảm giác lỗ chân lông dựng đứng.

Hồ Đông Hạc không phải đan sư bình thường, hiểu rõ những tin tức này có lẽ sẽ giúp bản thân tiến bộ thêm một bước, trở thành Đan Thần, luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Hết chương 585.

Chương 586. Thu Mua Bích Ngọc Lâu

Đối với Đại Đan Vương như Hồ Đông Hạc không nhiều thứ hấp dẫn được họ, luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ nằm trong số ít này.

Nỗi lòng Hồ Đông Hạc không thể bình tĩnh, thứ truy tìm hơn hai trăm năm đột nhiên xuất hiện trước mắt, có thể tưởng tượng sự rung động đó.

Cảnh Ngôn thấy đã đến lúc, mở miệng hỏi:

- Thành chủ đại nhân cảm thấy bí điển đan đạo này thế nào? Có thể trợ giúp thành chủ đại nhân không?

Hồ Đông Hạc chân thành nói:

- Đan sư Cảnh Ngôn, thứ ngươi cho ta có thể nói là vô giá. Ta lĩnh ngộ đan đạo xảy ra chút thay đổi, có lẽ khi ta còn sống có thể bước ra một bước đó!

Hồ Đông Hạc hỏi thẳng:

- Nói đi, ngươi muốn đối phó Bích Ngọc Lâu thế nào?

Hồ Đông Hạc biết tại sao Cảnh Ngôn cho mình tấm bia đá này, cầm đồ phải làm việc.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Nói thật thì Lãnh Phong Bích Ngọc Lâu tuy vu hãm ta trong hội giao dịch, nhưng sau khi Lãnh Phong được cứu ra ta vốn không định truy cứu nữa. Nhưng bây giờ bọn họ quá đáng, dọc đường ta đến nghe nhiều tiếng mắng ta, nếu không đánh trả lại thì coi như gắn chặt bêu danh bán thuốc giả.

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Ta sẽ trợ giúp ngươi!

Hồ Đông Hạc lại nheo mắt nói:

- Nhưng sức ảnh hưởng của Bích Ngọc Lâu rất lớn, lâu chủ Trình Dục có thủ đoạn cao minh, nhìn nàng cứu ra Lãnh Phong là biết. Người này còn có bối cảnh lớn, nàng là người của Trình gia, trực tiếp hủy Bích Ngọc Lâu sẽ động nhiều chỗ. Hơn nữa đan sư Cảnh Ngôn hủy Bích Ngọc Lâu sạch sẽ không phải là cách phản kích tốt nhất.

Cảnh Ngôn nhìn Hồ Đông Hạc, chờ nghe tiếp.

Quả nhiên Hồ Đông Hạc tiếp tục bảo:

- Có lẽ đan sư Cảnh Ngôn có thể mua Bích Ngọc Lâu.

Cảnh Ngôn chưa nghĩ đến điều này:

- Mua Bích Ngọc Lâu?

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đan sư Cảnh Ngôn mua Bích Ngọc Lâu là cách tốt nhất, Lãnh Phong thì càng dễ đối phó, đan sư bát giai không là gì.

Cảnh Ngôn nghe đề nghị của Hồ Đông Hạc hơi động lòng.

Sức ảnh hưởng của Bích Ngọc Lâu rất lớn, mạng lưới buôn bán hầu như bao trùm nguyên Thiên Nguyên đại lục.

Nhưng mà …

Cảnh Ngôn chỉ có hơn một ức linh thạch, muốn mua Bích Ngọc Lâu thì thiếu rất nhiều. Giá trị của Bích Ngọc Lâu Đan Quốc ít nhất cỡ mười ức linh thạch hoặc hơn nữa.

Cảnh Ngôn suy tư một lúc rồi hỏi:

- Thành chủ đại nhân cảm thấy cần bao nhiêu linh thạch để mua Bích Ngọc Lâu?

Hồ Đông Hạc nói:

- Giá trị của Bích Ngọc Lâu rất cao, nhưng có ta trợ giúp ngươi thì dễ dàng hơn nhiều. Ngươi chờ chút, ta kêu Dương Tiêu lại đây, y hiểu biết Bích Ngọc Lâu rất rõ.

Chốc lát sau Dương Tiêu đến trước mặt Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc.

Hồ Đông Hạc nói cho Dương Tiêu nghe về kế hoạch, sau đó hỏi:

- Dương Tiêu, ngươi cảm thấy tổng giá trị của Bích Ngọc Lâu bao nhiêu?

Dương Tiêu mắt lóe tia sáng hỏi lại:

- Tổng giá trị?

Hồ Đông Hạc gật đầu khẳng định:

- Đúng, tổng giá trị!

Dương Tiêu ngẫm nghĩ nói:

- Giá trị rất cao, tổng bộ của Bích Ngọc Lâu ở Đan Quốc nhưng có phân bộ trong nhiều quận thành Thiên Nguyên đại lục, nếu cộng hết lại giá trị khoảng năm mươi ức linh thạch.

Nghe con số làm Cảnh Ngôn giật nảy mình.

Năm mươi ức linh thạch?

Mới rồi Cảnh Ngôn chỉ tính tổng bộ Bích Ngọc Lâu trong Đan Quốc, nghe ý Dương Tiêu thì Bích Ngọc Lâu có chi nhánh ở nhiều quận thành, cộng lại tất cả giá trị siêu khủng.

Hồ Đông Hạc phất tay nói:

- Ừm, giá trị đúng là rất cao, nhưng không đáng gì, muốn mua Bích Ngọc Lâu chỉ cần thu mua một phần phân ngạch. Phân ngạch của lâu chủ Trình Dục chiếm bao nhiêu?

Dương Tiêu nắm giữ mấy tin tức này rất tỉ mỉ, đáp:

- Phân ngạch của lâu chủ Trình Dục khoảng ba, bốn mươi phần trăm.

Dương Tiêu lại nhíu mày nói:

- Thành chủ đại nhân, đan sư Cảnh Ngôn thu mua Bích Ngọc Lâu sẽ bị lực cản rất lớn. Một số người trong Đan Linh Chi Thành chúng ta cũng có phân ngạch Bích Ngọc Lâu, bọn họ sẽ không muốn thấy đan sư Cảnh Ngôn thu mua Bích Ngọc Lâu.

Hồ Đông Hạc phất tay nói:

- Lực cản này không là gì, ta sẽ hết sức hỗ trợ đan sư Cảnh Ngôn.

Dương Tiêu nghe vậy hơi ngây người, lão hoang mang.

Vì sao thành chủ đại nhân ủng hộ Cảnh Ngôn đến thế? Dương Tiêu cảm thấy kỳ kỳ, dù thành chủ đại nhân xem trọng Cảnh Ngôn thì nhiệt tình như vậy hơi lạ.

Dương Tiêu nhìn Hồ Đông Hạc, đầu óc suy nghĩ lung tung, trong một chốc không nghĩ ra.

Nếu có thành chủ đại nhân hết sức giúp đỡ Cảnh Ngôn thì lực cản Đan Linh Chi Thành không đáng gì. Đan Linh Chi Thành là địa bàn của thành chủ Hồ Đông Hạc, ở đây không ai có thể chống đối lại Hồ Đông Hạc.

Hồ Đông Hạc hỏi:

- Lãnh Phong có bao nhiêu phân ngạch?

Dương Tiêu trả lời:

- Lãnh Phong không có nhiều phân ngạch Bích Ngọc Lâu, y chỉ là đan sư bát giai, ngoài ra không có bối cảnh gì. Phân ngạch của y hình như là ba phần trăm.

Hồ Đông Hạc lại hỏi:

- Phân ngạch của Mao Vĩ thì sao?

Dương Tiêu kinh ngạc hỏi lại:

- Thủ lĩnh Mao Vĩ?

Mao Vĩ là thủ lĩnh thủ vệ Đan Linh Chi Thành, địa vị ngang bằng Dương Tiêu.

Người đưa Lãnh Phong ra tù chủ yếu nhờ tay Mao Vĩ.

Thành chủ hỏi phân ngạch Bích Ngọc Lâu của Mao Vĩ là có ý gì? Dương Tiêu trực giác thủ lĩnh Mao Vĩ xui đến nơi.

Dương Tiêu tạm dừng rồi trả lời ngay:

- Phân ngạch Bích Ngọc Lâu của thủ lĩnh Mao Vĩ hơi nhiều, khoảng mười lăm phần trăm.

Hồ Đông Hạc gật gù:

- Ừm, cũng tạm rồi, phân ngạch của ba người này cộng lại là năm mươi hai phần trăm.

Hồ Đông Hạc nhìn Cảnh Ngôn, cười nói:

- Đan sư Cảnh Ngôn nắm giữ phân ngạch của ba người này thì Bích Ngọc Lâu cơ bản nằm trong tay ngươi.

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt.

Ba phân ngạch này rất nhiều, nhưng thu mua phân ngạch của ba người phải tốn bao nhiêu linh thạch? Ít nhất hơn hai mươi ức.

Cảnh Ngôn đào đâu ra nhiều linh thạch vậy?

Dù tìm hội trưởng Thanh Như cũng không thể một chốc đưa đủ số linh thạch này. Nếu là hai ức linh thạch thì có hy vọng tạm rút từ Ưu Hải Thương Hội dùng trước, nhưng con số lên đến hai mươi ức thì không có chút hy vọng.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ nói:

- Thành chủ đại nhân, phân ngạch thì dủ nhưng cần rất nhiều linh thạch thu mua, ta không có.

Đây là cơ hội tốt ngặt nỗi Cảnh Ngôn không có nhiều linh thạch đến thế. Cảnh Ngôn dù gì mới hai mươi mấy tuổi, nếu hắn là một, hai trăm tuổi, với năng lực của hắn tích góp ra hai, ba chục ức linh thạch không là vấn đề lớn.

Hồ Đông Hạc cười khẽ:

- Ha ha, thứ đan sư Cảnh Ngôn đưa ta coi như ta mua nó, giá trị của thứ này khó tính toán, ta tạm định giá là mười ức linh thạch đi.

Hết chương 586.

Chương 587. Quyết Định

Hồ Đông Hạc định dùng mười ức linh thạch mua một phần điển tịch Càn Khôn Đan Đạo mà Cảnh Ngôn đưa mình.

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt nhìn Hồ Đông Hạc:

- Thành chủ đại nhân, cái này hơi không ổn.

Hồ Đông Hạc cười nói:

- Ngại ít? Vậy tăng thêm chút.

- Không phải! Ta đưa đồ cho thành chủ đại nhân không hề có ý muốn bán nó!

Ngay từ đầu Cảnh Ngôn đã không định dùng một phần Càn Khôn Đan Đạo đổi linh thạch từ tay Hồ Đông Hạc. Nếu Cảnh Ngôn có ý định này thì đã không trực tiếp đưa bia đá chứa một phần Càn Khôn Đan Đạo cho Hồ Đông Hạc, chờ bàn điều kiện xong hắn mới lấy ra.

Hồ Đông Hạc xua tay nói:

- Ta không thể lấy không đồ của đan sư Cảnh Ngôn, quyết định vậy đi. Nhưng ngươi muốn mua Bích Ngọc Lâu thì mười ức linh thạch không đủ.

Với thân phận của Hồ Đông Hạc tất nhiên sẽ không chiếm lợi của Cảnh Ngôn, giúp đỡ hắn thu mua Bích Ngọc Lâu, cho hắn mười ức linh thạch mua một phần Càn Khôn Đan Đạo coi như vì trả nhân tình.

Dương Tiêu ở một bên nghe ù ù cạc cạc. Lúc Cảnh Ngôn đưa một phần Càn Khôn Đan Đạo cho Hồ Đông Hạc thì Dương Tiêu không có mặt, lão nghĩ thoáng qua liền hiểu, mới

rồi còn thấy lạ vì sao thành chủ đại nhân nhiệt tình hỗ trợ Cảnh Ngôn đối phó Bích Ngọc Lâu, nay xem ra là hắn đưa gì đó cho thành chủ đại nhân.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Mười ức linh thạch đúng là thiếu nhiều, ta có hơn một ức gần hai ức linh thạch có sẵn, vẫn thiếu hụt nhiều.

Chợt mắt Cảnh Ngôn lóe sáng, lại nói:

- Thành chủ đại nhân, thứ ta mới đưa nếu đại nhân cẩn thận lĩnh ngộ có hy vọng tiến thêm một bước trong đan đạo, nhưng khả năng này không phải trăm phần trăm.

Hồ Đông Hạc cảm khái:

- Đúng vậy, nhưng bấy nhiêu ta đã rất vừa lòng, tìm hơn hai trăm năm mà không có cách nào, bây giờ có hy vọng.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ta còn có một đan phương! Nếu thành chủ có thể luyện chế ra loại đan dược này thì hy vọng tiến bộ càng lớn.

Nghe Cảnh Ngôn nói, Hồ Đông Hạc mắt lóe tia sáng:

- A?

Cảnh Ngôn không nói nhiều, lấy giấy bút từ tu di giới chỉ viết nhanh.

Trước khi gặp Hồ Đông Hạc thì Cảnh Ngôn hơi do dự, hắn tiếp xúc với Hồ Đông Hạc ở đại điển luyện đan, cảm giác thành chủ Đan Linh Chi Thành quang minh lỗi lạc. Nhưng dù sao thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, Cảnh Ngôn không thể hoàn toàn tin tưởng Hồ Đông Hạc. Ban đầu Cảnh Ngôn khó quyết định có nên đưa luôn đan phương hết sức quan trọng này cho Hồ Đông Hạc không.

Cảnh Ngôn tặng một phần tin tức Càn Khôn Đan Đạo cho Hồ Đông Hạc đúng là giúp ích rất lớn, nhưng Hồ Đông Hạc có thể dựa vào cái này tiến bộ trong đan đạo được không thì khó nói. Hy vọng không quá lớn.

Nhưng nếu cộng thêm đan phương này, miễn Hồ Đông Hạc luyện chế ra đan dược đó thì khả năng tiến bộ đan đạo rất lớn, có tám mươi phần trăm hy vọng.

Cảnh Ngôn đã chắc chắn Hồ Đông Hạc là người quang minh lỗi lạc, nếu không thì khi lấy được phần tin tức Càn Khôn Đan Đạo, dù lão đồng ý giúp hắn đối phó Bích Ngọc Lâu cũng sẽ không đưa thêm mười ức linh thạch. Hồ Đông Hạc làm như vậy khiến Cảnh Ngôn quyết định đẩy thêm một phát, cho lão có hy vọng càng lớn tiến bộ đan đạo.

Cảnh Ngôn viết xong đưa tới trước mặt Hồ Đông Hạc.

- Đây là …

Hồ Đông Hạc đọc lướt qua liền nhận ra Cảnh Ngôn đưa đan phương, nhưng lão không biết sẽ luyện chế ra đan dược gì. Hồ Đông Hạc không cách nào nhìn ra Cảnh Ngôn đưa đan phương của đan dược nào.

Cảnh Ngôn nói thẳng:

- Thành chủ đại nhân, đây là đan phương một loại đan dược cửu giai. Loại đan dược này không có tên vì nó không có hiệu dụng cụ thể. Nếu đan sư luyện chế ra được sẽ giúp ích rất lớn cho đan sư tăng năng lực đan đạo.

Cảnh Ngôn bây giờ đã giải mở Càn Khôn Đan Đạo nhập môn thiên, thâm tạo thiên, cao cấp thiên, hiểu biết và lĩnh ngộ Càn Khôn Đan Đạo đến trình độ cao sâu. Cảnh Ngôn có nhiều cách giúp cho đan sư thiên tư cao luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ, hắn đang chỉ cho Hồ Đông Hạc một trong các cách đó.

Miễn Cảnh Ngôn muốn, dù là đan sư chưa đến trình độ cao cấp thì vẫn được hắn đào tạo luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Bản thân Cảnh Ngôn lúc là đan sư trung cấp đã luyện chế Thần Đạo Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Hồ Đông Hạc lại bị rung động, râu dựng đứng:

- Chuyện này có thật không?

Dương Tiêu ở một bên không nghe hiểu nhưng lờ mờ đoán ra, hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn.

Năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn mạnh đến mức nào? Là nhân vật thế nào dạy ra yêu nghiệt như hắn?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta không dám lừa gạt thành chủ đại nhân.

Thật ra Hồ Đông Hạc không nghi ngờ lời Cảnh Ngôn nói, hắn lấy ra một phần Càn Khôn Đan Đạo đủ chứng minh. Hồ Đông Hạc hỏi theo quán tính, chủ yếu là vì quá giật mình.

Hồ Đông Hạc trầm giọng nghiêm nghị nói:

- Đa tạ đan sư Cảnh Ngôn.

Hồ Đông Hạc vung tay lên nói:

- Vậy đi, ta không đưa ngươi mười ức linh thạch, ta sẽ trực tiếp lo việc thu mua Bích Ngọc Lâu, mười ức linh thạch đủ rồi.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Mười ức linh thạch là đủ?

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Ừm, vấn đề không lớn. Lãnh Phong phạm nhiều tội, phân ngạch Bích Ngọc Lâu của y không cần dùng linh thạch thu mua. Mao Vĩ có mười lăm phần trăm phân ngạch Bích Ngọc Lâu, cũng không cần linh thạch. Hừ, Mao Vĩ là thủ lĩnh thủ vệ

Đan Linh Chi Thành nhưng âm thầm làm nhiều chuyện gây hại cho ích lợi Đan Quốc. Hắn tưởng ta không biết nhưng thật ra ta biết hết.

Cảnh Ngôn sửng sốt.

Hình như Hồ Đông Hạc sớm muốn xử Mao Vĩ, nhưng đối với lão việc này quá đớn giản, làm sớm hay muộn không có gì khác biệt.

Hồ Đông Hạc tạm dừng rồi nói tiếp:

- Chỉ có phân ngạch của lâu chủ Trình Dục hơi rắc rối, nhưng vấn đề không quá lớn, nàng sẽ đồng ý chuyển nhượng.

Hồ Đông Hạc chốt câu:

- Hai ngày này đan sư Cảnh Ngôn ở trong phủ thành chủ chờ tin đi.

Cảnh Ngôn hơi hưng phấn nói:

- Đa tạ thành chủ đại nhân!

Nếu có thể thu mua Bích Ngọc Lâu thì Cảnh Ngôn sẽ sửa tên ngay, đổi thành Huy Hoàng đan lâu. Có mạng lưới buôn bán của Bích Ngọc Lâu thì việc phát triển cho Huy Hoàng đan lâu bớt nhiều rắc rối. Để Cảnh Thần Tinh thúc thúc đến Đan Quốc quản lý tổng bộ Bích Ngọc Lâu là hợp nhất.

Hai ngày tiếp theo Cảnh Ngôn ở trong phủ thành chủ chờ tin từ Bích Ngọc Lâu.

Hết chương 587.

Chương 588. Xảy Ra Chuyện

Bích Ngọc Lâu.

Một đám người ăn uống linh đình trong căn phòng ở đỉnh tầng Bích Ngọc Lâu.

- Cạn!

- Ha ha ha! Sảng khoái, thật là sảng khoái!

- Nào, tất cả cùng nhau cạn ly! Rượu ngon hiếm gặp mùi vị khác hẳn!

Lâu chủ Bích Ngọc Lâu Trình Dục, thủ tịch đan sư Lãnh Phong và một đám cao tầng đều ngồi đây.

Không chỉ có người Bích Ngọc Lâu, mấy thương hội như Long Tường Thương Hội, Đông Nhật Thương Hội cũng có người dự tiệc. Đặc biệt là Kim Tước Thương Hội, hội trưởng Bạch Lan đích thân đến.

Đan sư Lãnh Phong bưng ly rượu, mặt đỏ ửng hết sức cung kính nâng ly hướng nam nhân vạm vỡ làn da ngăm đen:

- Mao Vĩ đại nhân, Lãnh Phong phải cảm tạ đại nhân. Nếu không nhờ đại nhân thì Lãnh Phong này sao có thể ra nhanh như vậy, bây giờ còn đang bị nhốt trong lao tù lòng đất.

Nam nhân vạm vỡ Mao Vĩ phất tay, bưng ly nhấp ngụm nhỏ:

- Đan sư Lãnh Phong quá khách sáo, chút chuyện nhỏ không đáng nhắc tới.

Lãnh Phong cười cười, suy nghĩ trong lòng khác hẳn ngoài miệng. Lãnh Phong nhờ Mao Vĩ giúp đỡ phải trả giá rất lớn,

hơn một ức linh thạch ngốn hết tích góp cả đời của lão.

Những lời phàn nàn này không thể nó ra, nếu đắc tội Mao Vĩ thì rắc rối lớn.

Một đám người vừa cụng ly vừa cười rôm rả.

Hội trưởng Kim Tước Thương Hội Bạch Lan cười to bảo:

- Cảnh Ngôn chết tiệt đó bây giờ không sống yên, ha ha ha ha ha ha!

Lãnh Phong lạnh lùng cười:

- Chắc chắn rồi, bên ngoài khắp nơi đang mắng hắn, dễ chịu được mới lạ. Ta nghĩ không lâu sau tên của hắn sẽ bị gỡ khỏi bảng Đan Vương Tân Tú.

Bạch Lan mắt lóe tia sáng âm trầm nói:

- Tiện nhân Thanh Như giữ bình tĩnh giỏi, mãi không nhảy ra.

Một lý sự của Long Tường Thương Hội nhe răng cười nói:

- Tiện nhân Thanh Như rất láu cá, nàng ta biết lúc này mà nhảy ra là cho chúng ta cơ hội. Hiện tại bên ngoài toàn chửi Cảnh Ngôn, nàng ta nhảy ra thì … ha ha, hướng gió không chỉ thổi vào Cảnh Ngôn.

Trình Dục trợn to mắt đẹp nói:

- Không gấp, đợi Cảnh Ngôn thân bại danh liệt mục tiêu tiếp theo là Ưu Hải Thương Hội, tiểu tiện nhân Thanh Như không chạy thoát!

Lý sự Long Tường Thương Hội gật gù nói:

- Đúng, cứ làm theo kế hoạch, từ từ không gấp gáp được. Đến lúc đó còn cần Mao Vĩ đại nhân giúp đỡ chúng ta.

Mao Vĩ ồm ồm nói:

- Các vị hãy yên tâm, ta sẽ hết sức giúp các vị bắt lấy Ưu Hải Thương Hội. Ta không tin Ưu Hải Thương Hội chưa từng làm chuyện xúc phạm luật pháp Đan Quốc.

Trình Dục đá lông nheo với Mao Vĩ:

- Có Mao Vĩ đại nhân giúp thì chúng ta sẽ dễ dàng thu mua Ưu Hải Thương Hội.

Tim Mao Vĩ đập nhanh, bụng nóng cháy.

Mắt Mao Vĩ nóng bỏng nhìn Trình Dục:

- Lâu chủ Trình Dục, hay chúng ta đi phòng lâu chủ từ từ bàn kế hoạch?

- Ha ha ha!

- Lâu chủ Trình Dục và Mao Vĩ đại nhân cứ tự nhiên đi, không cần lo cho chúng ta!

- Đúng đúng, chúng ta lại uống một lúc rồi tự về được!

- …

Một đám người cười toe toét, họ biết Mao Vĩ và Trình Dục sắp làm gì. Hai người quan hệ không tầm thường, nếu không vì sao Mao Vĩ nhiều lần giúp đỡ Trình Dục?

Trình Dục đứng dậy quyến rũ nhìn Mao Vĩ:

- Mao Vĩ đại nhân, vậy chúng ta đi thôi, đi phòng của ta bàn bạc kỹ bước tiếp theo nên làm sao?

Trình Dục không sợ những người này nói ra nói vào, mọi người đều ngầm hiểu, chẳng cần che giấu.

Mao Vĩ trợn to mắt nói:

- Tốt tốt!

Đôi mắt Mao Vĩ như muốn ăn Trình Dục, gã không kịp đợi chỉ muốn đè nàng tại chỗ.

Rầm!

Vang lên cửa phòng bật mở.

Một bóng người chạy nhanh vào hét to:

- Không tốt! Không tốt! Lâu chủ đại nhân, nguy rồi! Xảy ra chuyện!

Người chạy vào là đội trưởng hộ vệ của Bích Ngọc Lâu.

Đám người trong phòng đang uống vui vẻ, đột nhiên xảy ra biến cổ làm cả nhóm khó chịu nhìn người xông vào.

Trình Dục lạnh lùng liếc đội trưởng hộ vệ:

- Có chuyện gì? Không biết ta đang tiếp đãi khách quý?

Đội trưởng hộ vệ như không thấy Trình Dục bực bội, hoa tay múa chân nói:

- Lâu … Lâu chủ đại nhân, vệ đội đến! Vệ đội đến bao vây Bích Ngọc Lâu!

Trình Dục nhướng cao chân mày hỏi:

- Vệ đội? Vệ đội gì?

Hộ vệ hít sâu, nói:

- Là vệ đội Đan Linh Chi Thành, bọn … bọn họ bao vây Bích Ngọc Lâu, không ai được ra vào.

Trình Dục sửng sốt:

- A?

Trình Dục nhìn hướng Mao Vĩ.

Những người trong phòng ngạc nhiên nhìn Mao Vĩ.

Mao Vĩ là thủ lĩnh vệ đội Đan Linh Chi Thành, tình huống bây giờ là sao? Vì sao vệ đội bao vây Bích Ngọc Lâu?

Mao Vĩ cũng đầy thắc mắc, gã không biết xảy ra chuyện gì.

Không lẽ là hành động nhằm vào Bích Ngọc Lâu? Nhưng Mao Vĩ là thủ lĩnh vệ đội, tại sao gã không biết tin tức gì?

Mao Vĩ hoang mang một thoáng rồi tức giận gầm gừ:

- Đám khốn đó tính lật trời sao?

Đội trưởng hộ vệ nhìn Mao Vĩ, nói:

- Mao Vĩ đại nhân, là … là Dương Tiêu đại nhân tự mình mang vệ đội đến. Dương Tiêu đại nhân đang … đang đi lên.

Mao Vĩ nghe Dương Tiêu tự mình đến thì ánh mắt nghiêm túc:

- Cái gì? Dương Tiêu? Cái tên này tính làm gì? Bị điên sao? Hừ, ta ra ngoài xem sao, để ta xem thử Dương Tiêu muốn làm gì!

Dương Tiêu có thân phận ngang bằng Mao Vĩ trong Đan Linh Chi Thành, gã không có ưu thế gì khi đối mặt với lão.

Nghe đội trưởng hộ vệ và Mao Vĩ đối thoại, Trình Dục thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi Trình Dục còn tưởng là Mao Vĩ muốn xuống tay với Bích Ngọc Lâu, nhưng nghe gã nói hiển nhiên không biết chuyện này. Vậy thì không sao, địa vị của Dương Tiêu dù cao nhưng Mao Vĩ mới là thủ lĩnh vệ đội.

Những người khác cũng thở phào giống Trình Dục, có Mao Vĩ chống thì vấn đề không lớn.

Mao Vĩ nhấc chân định đi ra xem tình hình, chợt mấy bóng người bước nhanh tới gần. Người đi đầu là Dương Tiêu, sau lưng lão có nhiều cao tầng trong vệ đội Đan Linh Chi Thành.

Dương Tiêu bước vào, quét mắt một vòng cười nói:

- Ha ha, náo nhiệt thật.

Mao Vĩ tức giận quát hỏi:

- Dương Tiêu, ngươi muốn làm cái gì?

Trình Dục híp mắt hẹp dài nhìn Dương Tiêu:

- Dương Tiêu đại nhân, chúng ta đang tụ hội, ngài làm vậy …

Bạch Lan trầm giọng từ từ nói:

- Lâu chủ Trình Dục hình như phạm lỗi rồi, ngài không mời Dương Tiêu đại nhân tham gia tụ hội của chúng ta thì sao được?

Hết chương 588.

Chương 589. Lấy Được Bích Ngọc Lâu

Dương Tiêu liếc qua Bạch Lan, mỉm cười nói:

- Ta không hứng thú loại tụ hội này.

Dương Tiêu nghe ra lời nói của Bạch Lan chất chứa châm biếm.

Khí thế Mao Vĩ dao động, gò má hơi vặn vẹo nói:

- Dương Tiêu, ngươi đã không có hứng thú với tụ hội của ta vậy đến đây làm gì?

Mao Vĩ là thủ lĩnh vệ đội, nắm quyền vệ đội Đan Linh Chi Thành, gã uống rượu trong Bích Ngọc Lâu, Dương Tiêu mang vệ đội phong tỏa Bích Ngọc Lâu, làm vậy là sao? Tát mặt gã?

Dương Tiêu cười nói:

- Thủ lĩnh Mao Vĩ khoan nóng.

Dương Tiêu bỗng biến sắc mặt phất tay quát:

- Người đâu! Bắt Lãnh Phong lại! Lãnh Phong, ngươi xúc phạm luật pháp Đan Quốc, đi theo chúng ta! Ta khuyên ngươi đừng chống cự, nếu không ta sẽ giết ngươi tại chỗ!

Mấy nhân vật cao tầng vệ đội sau lưng Dương Tiêu liền tiến lên bắt giữ Lãnh Phong.

Lãnh Phong sợ ngây người, lão nghe mấy chữ giết tại chỗ thì đầu óc trống rỗng. Lão không muốn chết, lão chưa sống đủ.

Lãnh Phong phản ứng lại gào rú lên:

- Không! Không! Lâu chủ mau cứu ta với!

Trình Dục biến sắc mặt, nàng chợt hiểu xảy ra chuyện lớn. Dương Tiêu mang vệ đội đến phong tỏa Bích Ngọc Lâu, trực tiếp bắt người, thoạt trông mặt mũi của Mao Vĩ cũng vô ích, chắc chắn có vấn đề lớn.

Trình Dục là người thông minh, nàng chợt hiểu bản thân mình cũng khó thoát nạn.

Mao Vĩ làm thủ lĩnh vệ đội, không phải loại người đầu to óc trái nho, gã thấy thái độ của Dương Tiêu cứng rắn thì trực giác không ổn.

- Dương Tiêu, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Không phải ta đã nói với ngươi rồi, Lãnh Phong bị hãm hại. Lãnh Phong là đan sư bát giai sao có thể vu hãm đan sư lục giai?

Dương Tiêu lạnh nhạt nói với Mao Vĩ:

- Thủ lĩnh Mao Vĩ, ngươi cũng phải theo ta trở lại. Thành chủ đại nhân phát hiện có vài vấn đề cần ngươi giải thích.

Lúc này Mao Vĩ chưa bị định tội, gã vẫn là thủ lĩnh vệ đội nên thái độ của Dương Tiêu còn hơi khách sáo. Đương nhiên Mao Vĩ muốn chạy trốn sẽ bị Dương Tiêu bắt tại chỗ ngay.

Mao Vĩ nghe câu đó mặt trắng bệch đứng ngây như phỗng.

Những người trong phòng im thin thít không dám hó hé tiếng nào. Đặc biệt là hội trưởng Kim Tước Thương Hội Bạch Lan co rút cổ, mím chặt môi.

***

- Đan sư Lãnh Phong lại bị bắt?

- Chẳng phải đã thả ra sao? Nói là mọi chuyện do Cảnh Ngôn hãm hại mà?

- Tại sao lại bị bắt? Chuyện gì xảy ra?

- Không chỉ mình đan sư Lãnh Phong, thủ lĩnh Mao Vĩ cũng có vấn đề, hình như đã bị bắt nhốt.

Tin tức rất nhanh lan trong Đan Quốc.

- Chẳng lẽ không phải đan sư Cảnh Ngôn hãm hại Lãnh Phong mà đúng là Lãnh Phong vu hãm đan sư Cảnh Ngôn bán đan giả?

- Ta bị rối não, thật không hiểu chuyện này ra sao nữa. Nhưng hình như Lãnh Phong có vấn đề thật, nếu không tại sao Đan Linh Chi Thành lại bắt Lãnh Phong nữa?

Sau khi tin tức lan rộng, nhiều võ giả trong Đan Linh Chi Thành bớt nhục mạ Cảnh Ngôn. Mấy ngày nay đã có nhiều người kháng nghị nghiêm trọng với Đan Linh Chi Thành, yêu cầu bỏ tư cách bảng Đan Vương Tân Tú của Cảnh Ngôn.

***

Đan Linh Chi Thành, phủ thành chủ.

Sau khi Lãnh Phong, Mao Vĩ bị mang đi không lâu Trình Dục liền vào phủ thành chủ Đan Linh Chi Thành, tìm gặp thành chủ Hồ Đông Hạc.

Trình Dục không thể không đến, núi dựa lớn nhất của nàng là thủ lĩnh vệ đội Mao Vĩ, nhưng chính gã cũng bị bắt nhốt. Trước kia Trình Dục gặp chút khó khăn không thể giải quyết sẽ tìm Mao Vĩ hỗ trợ, bây giờ gã cũng bị bắt thì nàng tìm ai được?

Trình Dục trực giác chuyện này liên quan đến Cảnh Ngôn, nhưng nàng có thể tìm hắn sao? Dù nàng tìm Cảnh Ngôn, dù đúng là hắn làm ra chuyện này thì hắn sẽ quan tâm đến nàng sao?

Trình Dục không dám ở Bích Ngọc Lâu chờ tin, nếu không chủ động e rằng đan lâu xảy ra chuyện lớn thật.

- Kính chào thành chủ đại nhân!

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Lâu chủ Trình Dục, lâu rồi không gặp.

Trình Dục cúi đầu nói:

- Ta nên thường xuyên đến thăm thành chủ đại nhân. Mới trước đó lão tộc trưởng Trình gia còn nhắc tới thành chủ đại nhân, nói chờ có cơ hội sẽ đên bái kiến ngài.

Trình gia là một trong bảy thế gia lớn Thiên Nguyên đại lục, một gia tộc vô cùng cổ xưa, thế lực đáng sợ. Nghe nói Thánh Chủ Thánh thành cũng không dễ đắc tội bảy thế gia lớn.

Trên đại lục có tin đồn thực lực của bảy thế gia lớn có thể đối kháng lại Thánh Chủ. Trong bảy thế gia lớn đều có cường giả đáng sợ Đạo Hoàng cảnh, đó là cột trụ của thế gia lớn.

Hồ Đông Hạc nghe vậy cười xua tay:

- Ta biết lâu chủ Trình Dục đến vì sao. Mao Vĩ có vấn đề rất nghiêm trọng, Lãnh Phong của Bích Ngọc Lâu cũng xúc phạm luật pháp. Là ta ra lệnh tập nã bọn họ.

Trình Dục cúi đầu, biểu tình cực kỳ khó xem.

Hồ Đông Hạc trầm giọng nói:

- Trình Dục hãy rút khỏi Bích Ngọc Lâu đi, vấn đề của Bích Ngọc Lâu rất nghiêm trọng. Nể mặt Trình gia nên ta cho ngươi bình an rút ra.

Trình Dục vụt ngẩng đầu, mắt tràn đầy hoảng loạn:

- Vậy … vậy sao được?

Trình Dục có tưởng tượng Bích Ngọc Lâu sẽ xảy ra chuyện gì nhưng không ngờ nghiêm trọng như vậy. Trình Dục đinh ninh Hồ Đông Hạc dù biết Bích Ngọc Lâu có vấn đề nhưng vì

Trình gia sẽ mắt mở mắt nhắm, không ngờ Hồ Đông Hạc kêu nàng rút ra Bích Ngọc Lâu.

Trình Dục kinh doanh Bích Ngọc Lâu nhiều năm, dùng nhiều thủ đoạn đen tối mới cho nó dần lớn mạnh. Bích Ngọc Lâu là công sức cả đời nàng, bảo nàng rút ra thì sao cam lòng?

Mặt Hồ Đông Hạc không biểu tình vung tay ném một quyển sách:

- Ngươi tự xem đi!

Trình Dục đón lấy giở ra xem, càng xem lòng càng lạnh. Trình Dục không thể ngờ Hồ Đông Hạc biết tỉ mỉ những việc làm ngầm của Bích Ngọc Lâu trong đường tơ kẽ tóc.

Hồ Đông Hạc khẽ thở dài:

- Trình Dục, giờ ngươi đã hiểu chưa? Nếu những việc Bích Ngọc Lâu đã làm đồn ra ngoài, ngươi cảm thấy người ta sẽ nhìn ngươi thế nào?

Giọng điệu Hồ Đông Hạc lạnh nhạt mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ:

- Chuyện này cứ làm theo lời ta nói, ngươi nhận mười ức linh thạch rồi rút khỏi Bích Ngọc Lâu đi.

- Mười … mười ức linh thạch?

Con số này thấp hơn Trình Dục tưởng nhiều.

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Mười ức linh thạch, mang theo mười ức linh thạch rời khỏi Đan Quốc, trở về gia tộc của ngươi đi!

Chợt một giọng nói vang lên sau lưng Trình Dục:

- Thành chủ đại nhân tìm ta?

Người đi vào là Cảnh Ngôn.

Hồ Đông Hạc nói với Cảnh Ngôn sau đó nhìn sang Trình Dục:

- Ừm, đan sư Cảnh Ngôn, từ bây giờ ngươi tiếp nhận Bích Ngọc Lâu. Trình Dục, ngươi và Cảnh Ngôn trở lại làm xong thủ tục giao tiếp, làm cho cẩn thận, ta không muốn thấy có gì trục trặc.

Hết chương 589.

Chương 590. Lâu Chủ Cảnh Ngôn

Hồ Đông Hạc nói mấy lời này xem như quyết định cuối cùng.

Trình Dục đồng ý thì có thể lấy mười ức linh thạch, nếu không chịu thì nàng vừa không giữ được Bích Ngọc Lâu cũng mất luôn tiền.

Trình Dục là người thông minh, nàng biết dù làm gì thì Bích Ngọc Lâu sẽ không thuộc về mình.

Trình Dục không cam lòng nhưng nàng không biểu hiện ra ngoài, bình tĩnh nói:

- Ta nghe lời thành chủ đại nhân.

Hồ Đông Hạc vừa lòng gật đầu:

- Ừm!

Trình Dục hơi hối hận, nàng cảm thấy nếu không phải sau đó Bích Ngọc Lâu chọc vào Cảnh Ngôn thì sự việc không phát triển đến bước này. Nhưng giờ có hối hận cũng muộn, Trình Dục không thể thay đổi kết quả. Trong hối hận dâng lên ghét, Cảnh Ngôn cướp đi đan lâu của nàng, Trình Dục không hận hắn mới kỳ. Nhưng có hận đến mấy cũng hết cách.

Trình Dục nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn, ta hy vọng Bích Ngọc Lâu sẽ tiếp tục lớn mạnh trong tay ngươi.

Cảnh Ngôn chỉ cười.

Tiếp theo là giao dịch Bích Ngọc Lâu.

Quá trình thuận lợi, Trình Dục không làm khó dễ gì, không phải không muốn mà là không dám.

Nơi này là Đan Quốc, Hồ Đông Hạc là người khống chế Đan Quốc, Trình Dục tuy là thành viên của bảy gia tộc lớn nhưng nếu nàng chết trong Đan Quốc, gia tộc khó báo thù cho nàng.

Chủ nhân của Bích Ngọc Lâu đổi thành Cảnh Ngôn, một mình hắn chiếm năm mươi hai phần trăm phân ngạch.

Tin tức lan ra gây sóng to gió lớn.

Đối với võ giả bình thường thì Bích Ngọc Lâu là vật khổng lồ, trong phút chốc vật khổng lồ đổi chủ nhân, hỏi sao không khiến người giật mình, chấn động?

Không còn ai nhắc chuyện Cảnh Ngôn bán thuốc giả.

Bọn họ không cách nào tưởng tượng tài phú của Cảnh Ngôn, tóm lại là siêu nhiều, người như vậy có cần bán chút đan giả trung giai không? Nực cười.

Đám lý sự Ưu Hải Thương Hội thay đổi cái nhìn về Cảnh Ngôn, càng cung kính hơn.

- Chúc mừng hội trưởng Cảnh Ngôn!

- Ha ha, không ngờ lâu chủ Bích Ngọc Lâu thành hội trưởng Cảnh Ngôn Ưu Hải Thương Hội chúng ta.

- Tài lực của hội trưởng Cảnh Ngôn thật đáng sợ.

Bọn họ không rõ chi tiết Cảnh Ngôn làm sao thu mua Bích Ngọc Lâu, nhưng ít nhiều gì đoán ra đôi chút. Họ thầm khó hiểu, không rõ vì sao thành chủ Hồ Đông Hạc ủng hộ Cảnh Ngôn đến thế.

Bọn họ không tiện mở miệng hỏi Cảnh Ngôn, chỉ có thể giấu thắc mắc xuống đáy lòng.

Cảnh Ngôn cười nói với cả đám:

- Bích Ngọc Lâu đã là lịch sử, hiện tại tên của nó là Huy Hoàng đan lâu.

Những người sở hữu phân ngạch Bích Ngọc Lâu hơi phàn nàn việc thay đổi lâu chủ, nhưng có Đan Linh Chi Thành trợ giúp, Cảnh Ngôn không gặp nhiều khó khăn trong việc sửa đổi Bích Ngọc Lâu.

Thủ lĩnh Mao Vĩ còn bị gông cổ, lâu chủ Trình Dục không có đường lựa chọn, những người khác có thể làm cái gì?

Đối nghịch với Cảnh Ngôn?

Đó là tìm cái chết!

Mông ai cũng không sạch sẽ, Đan Linh Chi Thành muốn làm thịt bọn họ không sợ không tìm được cớ, vậy nên ngoan ngoãn là tốt nhất.

Cảnh Ngôn có nói nếu ai muốn rút ra thì tùy, hắn sẽ tính theo giá thị trường thu mua phân ngạch trong tay họ, làm họ yên lòng nhiều.

Không ai chủ động rút ra, cũng có một phần vì lâu chủ Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc quan hệ không giống bình thường. Huy Hoàng đan lâu dựa lưng vào Đan Linh Chi Thành, về sau phát triển sẽ càng thuận lợi.

Mấy ngày cuối của Đại Hội Đan Linh, Cảnh Ngôn hay đi dạo hội giao dịch mua nhiều … các loại, nhưng không có thứ nào làm hắn hân hoan.

Báu vật như Đạo Nguyên Quả rất hiếm thấy, trong Đại Hội Đan Linh trăm năm một lần cũng khó thấy, dù xuất hiện chưa chắc Cảnh Ngôn gặp được, mua được.

Đại Hội Đan Linh kết thúc, Cảnh Ngôn không rời khỏi Đan Quốc ngay. Quận Vương Chu Thượng Vân một mình quay về Lam Khúc quận, gã là Quận Vương, không thể vắng mặt Lam Khúc quận quá lâu.

Cảnh Ngôn ở lại Huy Hoàng đan lâu, ngẫu nhiên giải quyết chút chuyện, phần lớn thời gian chăm chỉ tu luyện. Cảnh Ngôn tìm một ít võ học mạnh mẽ dung nhập vào Thánh Quang kiếm pháp.

Mấy tháng ngắn ngủi uy lực của Thánh Quang kiếm pháp lên đến cực hạn võ học nhân giai, không lâu sau có thể chính thức bước vào phạm trù võ học địa giai.

Nguyên Thiên Nguyên đại lục hiếm thấy võ học địa giai.

Cảnh giới của Cảnh Ngôn không ngừng tăng mạnh, có Thần Đạo Đan phụ trợ tốc độ tu luyện của hắn siêu khủng. Trong nửa năm Cảnh Ngôn đến Đạo Sư cảnh đỉnh, đây còn là vì hắn cố ý kiềm chế, nếu không hắn càng nhanh đến đẳng cấp này.

Đến Đạo Sư cảnh đỉnh rồi tu vi của Cảnh Ngôn tạm chững lại.

Muốn từ Đạo Sư cảnh đột phá đến Đạo Vương cảnh khó khăn quá lớn, dù có đan dược cao cấp, Thần Đạo Đan phụ trợ cũng rất khó khăn.

Cảnh Ngôn không gấp gáp, hắn tích lũy từ từ, miễn tích góp đủ thì đột phá Đạo Vương cảnh nước chảy thành sông.

Có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, Đạo Sư cảnh đỉnh không phải điểm dừng cuối cùng tu vi của Cảnh Ngôn.

Hơn nữa dù đột phá cảnh giới thất bại thì Cảnh Ngôn có thể luyện chế Long Hổ Đan phục hồi thần hồn, có nhiều cơ hội thử đột phá cảnh giới.

Thời gian như nước chảy.

Hôm nay tâm tình Cảnh Ngôn vui vẻ xuống chân núi Đan Quốc, vì Cảnh Thần Tinh đến.

Sau khi thành lâu chủ Huy Hoàng đan lâu Đan Quốc, Cảnh Ngôn kêu hội trưởng Thanh Như phái người đón Cảnh Thần Tinh. Cảnh Ngôn không thể bỏ nhiều công sức vào việc buôn bán Huy Hoàng đan lâu, hắn cần Cảnh Thần Tinh phụ trách phát triển Huy Hoàng đan lâu.

Huy Hoàng đan lâu có nhiều chi nhánh ở các quận thành trên đại lục công tác vô cùng phức tạp. Nếu tốn nhiều công sức cho việc này sẽ ảnh hưởng đến tu luyện của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn từ xa thấy Cảnh Thần Tinh, bước nhanh lên cười chào:

- Thần Tinh thúc thúc!

Còn có Cảnh Thanh Nham đi cùng, gã đã sớm là cảnh giới Tiên Thiên, Đan Vương tam giai.

Đúng vậy, Cảnh Thanh Nham đã luyện chế ra đan dược tam giai nhất đẳng.

Cảnh Thần Tinh cảm thán rằng:

- Đan Quốc, rốt cuộc đến nơi. Cảnh Ngôn, ngươi kêu chúng ta tới Đan Quốc có chuyện gì?

Cảnh Thần Tinh chưa biết đan lâu lớn số một Đan Quốc thành sản nghiệp của Cảnh Ngôn, sửa tên Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Thanh Nham cực kỳ say mê đan đạo, nói:

- Cảnh Ngôn, Huy Hoàng đan lâu chúng ta buôn bán rất tốt, đến Đan Quốc một lần đi về mất một, hai năm. Tuy ta cũng muốn tới Đan Quốc xem thử nhưng sợ ảnh hưởng việc buôn bán của đan lâu.

Cảnh Thanh Nham nghe Cảnh Ngôn kêu gã đi Đan Quốc thì cũng háo hức, nhưng ngẫm lại ảnh hưởng việc luyện đan, làm gã rối rắm.

Hết chương 590.

Chương 591. Liệt Diễm Thương Hội

Đan Quốc là thánh địa đan đạo trên Thiên Nguyên đại lục, có thể nói hầu như tất cả đan sư đều muốn vào Đan Quốc. Nhưng đan sư bình thường không có tư cách đó.

Như hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lý Hưng Lâu ở Lam Khúc quận, là đan sư lục giai mà phải mất nhiều công sức khó khăn đi vào Đan Quốc, tham gia Kim Tước Thương Hội. Nhưng giờ Lý Hưng Lâu đã rời khỏi Kim Tước Thương Hội, tham gia vào Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Thanh Nham cũng muốn đến Đan Quốc xem thử, nơi đây là thánh địa đan đạo. Nhưng kêu Cảnh Thanh Nham chọn thì gã thà ở lại đan lâu Đông Lâm thành luyện chế đan dược. Mỗi tội Cảnh Ngôn phái người đưa tin, Cảnh Thanh Nham không thể không đến.

Qua hơn nửa năm mới từ Đông Lâm thành đến Đan Quốc, đứng ở chân núi có thể thấy tòa thành hùng vĩ trên đỉnh núi.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Thanh Nham, cười nói:

- Thanh Nham ca thật là mê mẩn luyện đan, sau này sẽ có thành tựu trong đan đạo.

Cảnh Thanh Nham nghe vậy cười ngại ngùng.

Cảnh Ngôn kêu hai người cùng leo núi:

- Thần Tinh thúc thúc, chúng ta vào Đan Quốc trước đi. Kêu hai người đến đây vì có chuyện quan trọng.

Cảnh Thần Tinh tuy mất một chân nhưng đã là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, leo núi không khó khăn.

Mấy canh giờ sau ba người Cảnh Ngôn đến cửa Đan Quốc.

Muốn vào Đan Quốc phải đi qua cánh cửa này, từ vị trí khác vào Đan Quốc là rất nguy hiểm, vì bốn phía tòa thành bày các loại trận pháp. Nếu không có đủ thực lực lỗ mãng vào trong trận rất có thể sẽ chết trong đó.

Ba người Cảnh Ngôn mới đến gần cửa Đan Quốc, đám thủ vệ khom người hành lễ, vô cùng cung kính nói:

- Đan sư Cảnh Ngôn!

- Xin chào đan sư Cảnh Ngôn!

Bọn họ đều biết Cảnh Ngôn, hắn có danh vọng rất cao trong Đan Quốc.

Lúc trước Lý Hưng Lâu đi ra đón Cảnh Ngôn, Chu Thượng Vân vào Đan Quốc không thấy thủ vệ khách sáo thế này.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Vất vả, bọn họ là trưởng bối của ta.

Thủ vệ liền khom người chào Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham:

- Hai vị đại nhân khỏe!

Cảnh Thanh Nham, Cảnh Thần Tinh ngây ra như phỗng, hai người không hiểu tại sao đám thủ vệ cung kính với Cảnh Ngôn như vậy. Cảnh Thanh Nham, Cảnh Thần Tinh tu vi cảnh giới Tiên Thiên, chưa cảm ứng được thực lực Võ Đạo của thủ vệ, nhưng hai người cảm giác khí thế trên người thủ vệ cực kỳ hùng hậu hơn xa mình.

Cảnh Ngôn thấy hai người đứng thẫn thờ, lên tiếng kêu gọi:

- Chúng ta vào thôi Thần Tinh thúc thúc.

Hai người phản ứng lại:

- A … ừ.

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham theo Cảnh Ngôn vào Đan Quốc, không cần nộp phí vào cửa. Cảnh Ngôn có địa vị quá cao trong Đan Quốc, đừng nói hắn mang hai người vào, có dẫn mấy trăm người vào cũng không cần nộp phí gì.

Hội trưởng danh dự Ưu Hải Thương Hội, lâu chủ Bích Ngọc Lâu, những thân phận này không nhỏ. Không chỉ thế, Cảnh Ngôn và thành chủ đại nhân Đan Linh Chi Thành rất thân thiết, nghe nói Cảnh Ngôn tùy thời đi phủ thành chủ, muốn gặp thành chủ đại nhân lúc nào cũng được, người thường không thể làm điều này.

Vào Đan Quốc rồi Cảnh Thanh Nham không kiềm được hỏi:

- Cảnh Ngôn, những thủ vệ hình như rất mạnh, tu vi của họ là gì?

Cảnh Ngôn tùy ý nói:

- Dẫn đầu là Đạo Sư cảnh sơ kỳ, những người khác là võ giả Đạo Linh cảnh.

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham thộn mặt ra.

Võ giả Đạo Linh cảnh?

Võ giả Đạo Sư cảnh?

Trời ạ!

Giờ này khắc này đầu óc Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham trống rỗng, không dám tin.

Cảnh Thần Tinh lấy lại tinh thần, thắc mắc nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, hình như họ rất tôn trọng ngươi …?

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Bọn họ là vệ đội của phủ thành chủ, ta và thành chủ đại nhân Đan Linh Chi Thành có chút quan hệ nên họ tôn kính ta.

Ba người đi tiếp.

Đến trước kiến trúc Ưu Hải Thương Hội, Cảnh Thần Tinh nhìn vật khổng lồ này cảm khái nói:

- Ưu Hải Thương Hội? Thật là thương hội đầy khí phái, Đông Lâm thành chúng ta giờ cũng có thương hội.

Cảnh Thanh Nham hưng phấn nói nhiều hơn bình thường:

- Cảnh Ngôn, Đông Lâm thành chúng ta đã xem như thành thị khá lớn, đặc biệt về đan dược. Thành thị khác trong Lam Khúc quận hầu như đến Đông Lâm thành mua đan dược. Phải rồi, còn đội mạo hiểm Liệt Diễm nữa! Cảnh Ngôn, người đội mạo hiểm Liệt Diễm là bằng hữu của ngươi đúng không?

Cảnh Thanh Nham si mê luyện đan, thường giao lưu đan đạo với đan sư khác, nếu không thì gã chẳng hứng thú nói chuyện. Đến Đan Quốc làm Cảnh Thanh Nham kích động, nói nhiều chút.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe:

- Đội mạo hiểm Liệt Diễm? Bọn họ đúng là bằng hữu của ta, họ ở Đông Lâm thành thế nào rồi?

Nghe tên đội mạo hiểm Liệt Diễm làm Cảnh Ngôn nhớ ngay đến huynh muội Cao Triển, Cao Phượng.

Là Cảnh Ngôn xúi đội mạo hiểm Liệt Diễm đi Đông Lâm thành.

Cảnh Thanh Nham từ từ kể:

- Khá tốt, mấy năm trước đội mạo hiểm Liệt Diễm đến Đông Lâm thành, tiếp xúc với chúng ta trước. Gia tộc biết họ

là bằng hữu của ngươi nên khá quan tâm họ. Ban đầu họ chủ yếu đi vào Hắc Thạch sơn mạch săn bắt linh thú kiếm tài nguyên, sau này được Cảnh gia trợ giúp thành lập Liệt Diễm Thương Hội trong Đông Lâm thành, mấy năm nay phát triển càng lúc càng lớn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Vậy thì tốt.

Biết nhóm Cao Phượng phát triển tốt đẹp làm Cảnh Ngôn yên lòng.

Cảnh Thần Tinh bỗng cười ám muội nói:

- Cảnh Ngôn, có phải Cao Phượng thích ngươi không? Nàng nhiều lần hỏi ta về ngươi, hỏi sao ngươi nhiều năm rồi chưa về Đông Lâm thành. Theo ta thấy tám phần nàng thích ngươi, trong lòng nhớ ngươi.

- A?

Lòng Cảnh Ngôn nhẹ rung động, khuôn mặt Cao Phượng hiện ra trong đầu hắn.

Cảnh Thần Tinh nói tiếp:

- Nếu có dịp thì về Đông Lâm thành xem đi, ta thấy Cao Phượng không tệ, tính tình thẳng thắn nhưng lòng lương thiện. Nàng tu luyện cũng nhanh, đã là tu vi Tiên Thiên đỉnh. Ta nhớ lúc nàng mới đến Đông Lâm thành còn chưa đột phá Tiên Thiên.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Như thế thì tiến bộ đúng là mau.

Cao Phượng có thể đột phá đến Tiên Thiên cũng nhờ Cảnh Ngôn, nếu không có dược tề Thánh Linh thì sau này nàng vẫn sẽ đột phá Tiên Thiên nhưng không mau vậy.

Cảnh Ngôn nhấc chân bước qua cửa Ưu Hải Thương Hội:

- Chúng ta vào thôi Thần Tinh thúc thúc.

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham thắc mắc hỏi:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đến Ưu Hải Thương Hội làm cái gì? Mà ngươi có quan hệ gì với Ưu Hải Thương Hội? Ưu Hải Thương Hội nói muốn thành lập quan hệ hợp tác với chúng ta, bọn họ nói đó là ý của ngươi.

Hết chương 591.

Chương 592. Hai Người Giật Nảy Mình

Cảnh Thần Tinh quản lý Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành, mạng lưới buôn bán khá lớn, tiếp xúc với các loại thế lực nên có nghe về năm thương hội lớn của Đan Quốc.

Ưu Hải Thương Hội là một trong năm thương hội lớn.

Ưu Hải Thương Hội phái người đi Đông Lâm thành bàn bạc chuyện hợp tác với Cảnh Thần Tinh, làm gã thầm thắc mắc, khi biết đây là ý của Cảnh Ngôn thì càng khiến gã tò mò hơn. Lần này đến Đan Quốc, Cảnh Ngôn dẫn họ vào thẳng tổng bộ Ưu Hải Thương Hội, nên Cảnh Thần Tinh càng muốn hỏi quan hệ giữa hắn và Ưu Hải Thương Hội.

Cảnh Ngôn cười giải thích:

- Ta là hội trưởng danh dự Ưu Hải Thương Hội.

Ba người vào thương hội.

Nhân viên trong thương hội vô cùng tôn kính chào Cảnh Ngôn.

Từ khi vào thương hội luôn được người hành lễ làm Cảnh Thần Tinh không có cơ hội hỏi kỹ, đi theo Cảnh Ngôn lên tầng cao hơn. Cảnh Ngôn dặn nhân viên sắp xếp hai căn phòng cho Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham.

Cảnh Ngôn nói:

- Thần Tinh thúc thúc, Thanh Nham ca vất vả từ Đông Lâm thành đến Đan Quốc chắc mệt rồi, hôm nay nghỉ ngơi đi, chờ ngày mai chúng ta hẵng nói chuyện.

Hai người vội nói:

- Chúng ta không mệt!

- Đúng rồi, không mệt chút nào, ngồi thiên yến xa thì mệt gì, vừa nhanh vừa vững chắc.

Cảnh Ngôn nheo mắt mỉm cười hỏi lại:

- Không mệt thật?

Cảnh Thần Tinh nhìn Cảnh Ngôn:

- Không mệt! Cảnh Ngôn, ngươi kêu chúng ta lại đây rốt cuộc có chuyện gì?

Cảnh Ngôn lấy một bình ngọc ra nói:

- Nếu không mệt thì … Thần Tinh thúc thúc hãy dùng đan dược này đi.

Cảnh Thần Tinh nhận lấy bình ngọc, mở ra xem:

- Đây là đan dược gì?

Cảnh Thần Tinh không biết đan dược trong tay, bây giờ gã đã thấy nhiều loại đan dược, rất quen thuộc, ít có đan dược nào gã không biết. Đương nhiên Cảnh Thần Tinh ít biết đan dược cao cấp.

Cảnh Ngôn chỉ đan dược nói:

- Đây là một loại đan dược cửu giai tên là Cửu Chuyển Đoạn Tục Đan, Thần Tinh thúc thúc dùng nó thì vài ngày sau chân cụt sẽ lại mọc ra. Nhưng trong lúc chân mọc sẽ tiêu hao nhiều năng lượng, Thần Tinh thúc thúc còn cần dùng một ít linh thạch bổ sung tiêu hao.

Đan dược này đúng là Cửu Chuyển Đoạn Tục Đan, bản thân Cảnh Ngôn không luyện ra được nhưng quan hệ của hắn với Hồ Đông Hạc thì nhờ luyện giùm không khó khăn.

Cảnh Ngôn chưa từng quên ước muốn Cảnh Thần Tinh là người tứ chi đầy đủ, bây giờ hắn có năng lực tất nhiên phải thực hiện điều này.

Mắt Cảnh Thần Tinh ngấn lệ:

- Cái này … Cảnh Ngôn, đan dược cửu giai thì quý quá!

Giá trị một viên đan dược cửu giai tuyệt đối là con số thiên văn!

Cảnh Thần Tinh không dám tưởng tượng Cửu Chuyển Đoạn Tục Đan giá trị bao nhiêu linh thạch, một ngàn vạn? Hai ngàn vạn? Ba hay năm ngàn vạn?

Đã bao nhiêu năm, Cảnh Thần Tinh nằm mơ đều mộng cái chân cục mọc ra, nhưng gã biết đó là điều không thể. Trong tay gã đang cầm đan dược cửu giai! Nguyên Thiên Nguyên đại lục có bao nhiêu người luyện chế ra đan dược cửu giai? Cảnh Thần Tinh không biết chính xác nhưng gã biết mình tuyệt đối không thể kiếm được đan dược cửu giai.

Bây giờ Cảnh Ngôn đưa đan dược cửu giai Cửu Chuyển Đoạn Tục Đan vào tay gã.

- Thần Tinh thúc thúc đã không mệt thì dùng ngay bây giờ đi, ưm, ta đi đây, qua hai ngày sẽ lại đến tìm Thần Tinh thúc thúc. Thanh Nham ca cũng nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa sẽ bận rộn.

Cảnh Ngôn nói xong rời đi.

Cảnh Thanh Nham vô cùng kích động nhìn phụ thân:

- Phụ thân!

Cảnh Thần Tinh nói không nên lời:

- Cảnh Ngôn … Cảnh Ngôn …

Mấy ngày sau Cảnh Ngôn lại đến tìm Cảnh Thần Tinh.

Lúc này Cảnh Thần Tinh đã như người bình thường, có hai chân, không cần chống nạng đi. Nhưng ban đầu hơi không thích ứng, quen thuộc một thời gian là được. Vì mới mọc chân nên không thể dùng sức nhiều, mấy thứ lặt vặt này không phải vấn đề lớn.

Thấy bộ dạng hiện tại của Cảnh Thần Tinh làm Cảnh Ngôn hoàn toàn yên lòng.

Cảnh Ngôn nói với hai người:

- Thần Tinh thúc thúc, Thanh Nham ca đi theo ta chút.

Ba người ra Ưu Hải Thương Hội đến trước Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham nhìn biển tên thì kinh ngạc kêu lên:

- Ủa? Sao đan lâu này cũng tên là Huy Hoàng đan lâu?

- Chuyện gì vậy? Giống hệt tên của đan lâu chúng ta.

Hai người chưa từng nghe Đan Quốc có Huy Hoàng đan lâu. Mấy đan lâu trong Đan Quốc đều có sức ảnh hưởng rất lớn, Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham có nghe tiếng của chúng nhưng không nghe nói Đan Quốc có Huy Hoàng đan lâu.

Nhìn kiến trúc đan lâu này không nhỏ nhưng vì sao bọn họ chưa nghe qua bao giờ?

Cảnh Ngôn giải thích rằng:

- Trước kia đan lâu này tên Bích Ngọc Lâu.

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham liên tục thảng thốt:

- Bích Ngọc Lâu? Đan lâu lớn số một Đan Quốc?

- Nhưng sao biến thành Huy Hoàng đan lâu? Chúng ta biết Bích Ngọc Lâu, nó có phân bộ trong nhiều quận thành!

Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành của họ không thể so sánh với Bích Ngọc Lâu.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Bích Ngọc Lâu đã là lịch sử, hiện tại chỉ có Huy Hoàng đan lâu. Ta có năm mươi hai phần trăm phân ngạch đan lâu này, nên xem như chủ nhân của nó. Ta kêu Thần Tinh thúc thúc, Thanh Nham ca đến Đan Quốc cũng vì vậy. Ta không có nhiều thời gian, công sức quản lý Huy Hoàng đan lâu, nên cần nhờ Thần Tinh thúc thúc quản lý đan lâu. Thanh Nham ca đến rồi cũng đừng về Đông Lâm thành, trong Huy Hoàng đan lâu có nhiều đan sư trung cấp, vài vị đan sư cao cấp, sau này Thanh Nham ca có thể giao lưu đan đạo với họ.

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham nghe ngây người.

Cảnh Ngôn thành chủ nhân của Huy Hoàng đan lâu trước kia là Bích Ngọc Lâu?

Trời ạ!

Đó là món tài phú lớn cỡ nào?

Cái … này …

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham không nói nên lời.

Cảnh Thần Tinh sợ sệt nói:

- Cảnh Ngôn, ta sợ ta làm không tốt!

Vật khổng lồ như vậy khi vận chuyển là vô cùng phức tạp, Cảnh Thần Tinh e sợ mình không đủ năng lực.

Cảnh Ngôn cổ vũ cho gã:

- Ta tin tưởng năng lực của Thần Tinh thúc thúc, thúc thúc muốn làm gì cứ việc làm. Nếu có ai dám quấy rối Thần Tinh thúc thúc cứ nói với ta một tiếng, ta sẽ làm việc với người đó!

Thần Tinh thúc thúc nhớ đừng sao nhãng việc tu luyện, việc vặt sai cấp dưới đi làm, thúc thúc lo giữ đại cục thôi.

Tuy Cảnh Ngôn mỉm cười nhưng giọng điệu rất nghiêm túc nói:

- Về tu luyện cần tài nguyên gì cứ dùng, giờ chúng ta sự nghiệp lớn, kiếm tài nguyên là để dùng, tuyệt đối đừng tiết kiệm. Thanh Nham ca cũng vậy, giờ ca đã là đan sư sơ cấp, muốn thăng lên đan sư trung cấp thì Võ Đạo ít nhất phải bước vào Đạo Linh cảnh.

Hết chương 592.

Chương 593. Khách Khanh Lệnh

Cảnh Thần Tinh phụ trách quản lý Huy Hoàng đan lâu, Cảnh Thanh Nham phụ trách trung tâm luyện đan của Huy Hoàng đan lâu.

Ai người vào chức vị tất nhiên gặp lực cản, nhưng có Cảnh Ngôn mạnh mẽ thúc đẩy, những lực cản thoáng chốc tan rã hết.

Ai không phục? Không phục thì đi ra!

Cảnh Ngôn không quan tâm, nếu có ai gây sự hắn sẽ dùng thủ đoạn sấm sét mạnh mẽ trấn áp.

Cảnh Ngôn chiếm năm mươi hai phần trăm phân ngạch trong Huy Hoàng đan lâu, những người khác cộng lại cũng chỉ có bốn mươi tám phần trăm phân ngạch, không thể nào đối kháng lại.

Thế là Cảnh Ngôn lùi ra sau màn, không hỏi nhiều về việc kinh doanh của Huy Hoàng đan lâu, mặc cho Cảnh Thần Tinh phát huy tự do.

Năng lực của Cảnh Thần Tinh rất mạnh, thực lực cá nhân tuy không giỏi nhưng gã mất chưa tới một tháng đã hiểu rõ ràng mạng lưới buôn bán của đan lâu. Cảnh Thần Tinh xếp người mình vào một số vị trí quan trọng, có hơn một nửa lâu chủ các chi nhánh bị đổi thành người của gã.

Nói là người mình ý là Cảnh Thần Tinh tự đề bạt một số người có năng lực, bọn họ nhờ được Cảnh Thần Tinh thưởng thức mới có địa vị cao nên tự nhiên ôm lòng cảm ơn.

Giao Huy Hoàng đan lâu cho Cảnh Thần Tinh xong Cảnh Ngôn tập trung tinh lực vào việc tu luyện.

Từng ngày trôi qua.

Hôm nay trong Đan Linh Chi Thành.

Hồ Đông Hạc đứng trước một đan lô, thầm nghĩ:

- Mấy ngày nay ta hiểu biết đan đạo sâu sắc thêm nhiều, nhưng để luyện chế ra đan dược hoàn mỹ thì không dễ.

Hồ Đông Hạc mới luyện chế xong một lô đan dược, đây chỉ là đan dược nhất giai.

Từ mấy tháng trước Hồ Đông Hạc đã thành công luyện chế đan dược trên đan phương mà Cảnh Ngôn đưa cho. Như lời Cảnh Ngôn nói nếu Hồ Đông Hạc luyện chế ra đan dược cửu giai này thì cách đan dược hoàn mỹ không xa. Nhưng trong mấy tháng Hồ Đông Hạc liên tục thử nhưng vẫn không thể thành công luyện chế đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Hồ Đông Hạc lắc đầu vươn tay mở đan lô:

- Thử xem sao!

Nguyên khí vận chuyển, mấy viên đan dược chậm rãi bay ra khỏi đan lô.

Vèo!

Một vầng sáng bảy sắc từ trên trời giáng xuống.

Trong truyền ra tiếng cười sang sảng của Hồ Đông Hạc.

- Ha ha ha ha ha ha!

Huy Hoàng đan lâu.

- Thành chủ đại nhân muốn gặp ta?

Cảnh Ngôn nhận được Đan Linh Chi Thành truyền tin bảo là Hồ Đông Hạc muốn gặp, thế là hắn đến biệt viện phủ thành

chủ Đan Linh Chi Thành, nơi lão cư ngụ.

Cảnh Ngôn chào:

- Thành chủ đại nhân.

Mặt mày Hồ Đông Hạc hớn hở nói:

- Đừng gọi ta là thành chủ, kêu lão ca đi, ta gọi ngươi là Cảnh Ngôn lão đệ.

Hồ Đông Hạc rất vui vẻ, kích động, bất cứ ai đều thấy điều đó. Hôm nay Hồ Đông Hạc luôn cười toe.

Lòng Cảnh Ngôn máy động, hắn mở miệng hỏi:

- Không lẽ lão ca đã luyện chế ra đan dược hoàn mỹ?

Hồ Đông Hạc kêu xưng hô là lão ca, dĩ nhiên Cảnh Ngôn sẽ không phản đối, điều này nói lên quan hệ giữa hai người tiến sâu hơn một bước.

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Ừ, thật không ngờ khi ta còn sống có thể tiến bộ thêm một bước.

Hồ Đông Hạc tiện tay lấy ra một viên đan dược nhất giai, vầng sáng bảy sắc lấp lánh trên bề mặt. Hồ Đông Hạc đưa đan dược cho Cảnh Ngôn, lão luyện chế lô đan dược nhất giai này có tám viên thành đan nhưng chỉ bảy viên dẫn động pháp tắc giáng xuống, đến trình độ phẩm chất hoàn mỹ.

Cảnh Ngôn nhìn qua rồi trả lại đan dược, chúc mừng:

- Chúc mừng lão ca!

Hồ Đông Hạc cười nói:

- Nếu không nhờ Cảnh Ngôn lão đệ thì đời này ta không thể tiến bộ thêm trong đan đạo, ta nhớ kỹ ân tình này.

Bỗng vẻ mặt Hồ Đông Hạc nghiêm túc hơn:

- Cảnh Ngôn lão đệ, có mấy câu phải nói với đệ. Trên Thiên Nguyên đại lục giờ gió nổi mây phun vì lão đệ, theo như ta biết có nhiều thế lực đều nhằm vào lão đệ. Trong Đại Hội Đan Linh mùa này lão đệ đắc tội nhiều người, e rằng họ sẽ không chịu bỏ qua.

Hồ Đông Hạc nhìn Cảnh Ngôn:

- Lão đệ không ra Đan Quốc thì không sao, bọn họ có to gan đến đâu cũng không dám gây sự trong Đan Quốc. Lão đệ còn trẻ, mới hơn hai mươi tuổi, ta cảm thấy lão đệ sẽ không ở mãi trong Đan Quốc.

Cảnh Ngôn hiểu ý Hồ Đông Hạc, không cần lão nói thì hắn đã nghe chút tiếng gió. Nhiều thế lực lớn trên đại lục rình rập Cảnh Ngôn, hắn vừa bước ra Đan Quốc là các thế lực sẽ hành động ngay.

Như Hồ Đông Hạc nói, Cảnh Ngôn đắc tội nhiều người, ví dụ thế gia số một đan đạo Phương gia. Bọn họ quyết tâm giành phần thưởng nguyên lực trong đại điển luyện đan, ai ngờ bị Cảnh Ngôn cướp mất, Phương gia sẽ bỏ qua sao?

Trình gia một trong bảy thế gia lớn, Trình Dục lâu chủ cũ của Bích Ngọc Lâu là người Trình gia. E rằng Trình Dục có địa vị nhất định trong gia tộc, nàng đã rời khỏi Đan Quốc quay về Trình gia, nàng sẽ không muốn trả thù Cảnh Ngôn cướp đi Bích Ngọc Lâu sao?

Vì áp lực rất lớn nên Cảnh Ngôn mới tranh thủ mọi thời gian cố gắng tu luyện tăng cao cảnh giới Võ Đạo của mình. Giờ Cảnh Ngôn đã là Đạo Sư cảnh đỉnh, chỉ kém một bước sẽ thăng cấp đến Đạo Vương cảnh. Với các loại thủ đoạn của Cảnh Ngôn, chờ hắn đột phá Đạo Vương cảnh thì dù đối mặt những thế lực lớn cũng có sức tự bảo vệ mình.

Hồ Đông Hạc hơi tạm dừng sau đó lấy ra một tấm lệnh bài màu xanh đưa cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn lão đệ cầm Khách Khanh Lệnh này đi.

Cảnh Ngôn nhìn ngọc bài trong tay, lần đầu tiên nghe về thứ này nên không biết tác dụng là gì:

- Khách Khanh Lệnh?

Hồ Đông Hạc cười gật đầu nói:

- Đúng vậy! Chỉ cần Cảnh Ngôn lão đệ cầm Khách Khanh Lệnh của Đan Linh Chi Thành ta, thế lực bình thường không có lá gan sinh sự với lão đệ. Nói ra thì ta chấp chưởng Đan Linh Chi Thành hơn hai trăm năm chỉ đưa ba tấm Khách Khanh Lệnh ra ngoài, bao gồm tấm trong tay lão đệ.

Hồ Đông Hạc thản nhiên nói:

- Hiện giờ Cảnh Ngôn lão đệ là khách tôn quý nhất của Hồ Đông Hạc này, thế lực bình thường muốn đối phó lão đệ sẽ phải đắn đo kỹ. Dù là bảy thế gia lớn cũng cần băn khoăn được mất thế nào.

Nghe Hồ Đông Hạc giải thích Cảnh Ngôn cảm giác thứ trong tay nặng hơn.

Cảnh Ngôn không ngờ Khách Khanh Lệnh có sức nặng như vậy, hơn hai trăm năm Hồ Đông Hạc mới tặng ba tấm Khách Khanh Lệnh, ý nghĩa không giống bình thường. Nhưng Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ lại thả lỏng, Hồ Đông Hạc làm vậy là trả nhân tình. Nhờ Cảnh Ngôn nên Hồ Đông Hạc mới tiến bộ đan đạo, luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Trước khi luyện ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ thì Hồ Đông Hạc không hề muốn tặng Khách Khanh Lệnh cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cất Khách Khanh Lệnh, chắp tay nói:

- Đa tạ lão ca.

Hết chương 593.

Chương 594. Người Của Cổ Gia Đến

Hồ Đông Hạc lại dặn dò:

- Tuy có Khách Khanh Lệnh nhưng Cảnh Ngôn lão đệ tốt nhất đừng rời khỏi phạm vi Đan Quốc. Có lẽ họ không dám đối phó lão đệ ngoài sáng nhưng lén làm gì thì khó nói. Minh thương dễ tránh tên ngầm khó phòng, hãy cẩn thận là hơn hết.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Trong thời gian ngắn ta không định rời khỏi Đan Quốc.

Cảnh Ngôn trò chuyện với Hồ Đông Hạc một lúc rồi xin phép rời đi.

Thiên Nguyên đại lục, Cổ gia.

Cổ gia là một trong bảy thế gia lớn trên Thiên Nguyên đại lục, nghe nói gia tộc này đã có lịch sử mấy ngàn năm, tồn tại từ trước đại chiến nhân thần.

Nội tình của bảy thế gia lớn vô cùng thâm sâu, gia tộc nào đều có thực lực sánh bằng Thánh thành. Nhưng hiện giờ bảy thế gia lớn làm việc điệu thấp nhiều, họ nghe theo Thánh thành lãnh đạo, ít nhất mặt ngoài tôn Thánh Chủ làm chủ.

Đông Quan quận, trong một biệt viện nằm trong trạch viện Cổ gia.

Một thanh niên thân hình cao gầy, khuôn mặt tuấn tú đứng chắp tay sau lưng, một lão nhân râu đen đứng trước mặt thanh niên, khom người nói chuyện, vẻ mặt cung kính.

Cổ gia quản lý đất tám quận Thiên Nguyên đại lục, Đông Quan quận nằm trong tám quận.

Thanh niên khóe môi cong lên, lạnh nhạt hỏi:

- Cảnh Ngôn vẫn còn ở trong Đan Quốc?

Lão nhân râu đen cúi đầu trả lời:

- Đúng vậy! Mới nhận được tin Cảnh Ngôn đã được Khách Khanh Lệnh của Đan Linh Chi Thành. Đan Linh Chi Thành truyền tin này khắp đại lục, tỏ rõ thái độ che chở Cảnh Ngôn.

Thanh niên nhíu mày hỏi:

- Lão già Hồ Đông Hạc nghĩ gì? Vì sao ưu ái Cảnh Ngôn như thế?

Thanh niên tên Cổ Ngân Hà, tử đệ trực hệ của Cổ gia, thân phận tôn quý.

Không chỉ như vậy, Cổ Ngân Hà còn có thân phận khác đó là tộc trưởng Cổ gia dự bị. Thái gia gia của gã là thái thượng trưởng lão của Cổ gia.

Gia tộc như Cổ gia tuyển tộc trưởng trải qua sàn lọc kỹ càng, gia tộc sẽ bồi dưỡng nhiều ứng cử viên, về sau lựa chọn tộc trưởng từ trong nhóm ứng cử viên này. Cổ gia còn có quy định rất kỳ lạ là mỗi đời tộc trưởng lâu nhất chỉ được làm ba trăm năm, đến thời hạn mặc kệ tộc trưởng đó ưu tú cỡ nào đều phải nhường ghế lại cho ứng cử viên tộc trưởng khác.

Đương nhiên ứng cử viên tộc trưởng không nhiều, thông thường trong một kỳ chỉ có hai, ba ứng cử viên.

Cổ Ngân Hà nằm trong hai ứng cử viên tộc trưởng đợt này, trước mắt gã ưu tú hơn ứng cử viên khác. Trong Cổ gia đa số người đều cho rằng Cổ Ngân Hà sẽ trở thành tộc trưởng Cổ gia đời tiếp theo.

Lão nhân râu đen chậm rãi nói:

- Cảnh Ngôn không đơn giản, hắn trẻ tuổi nhưng năng lực cực kỳ khủng bố. Theo tình báo chúng ta có được có lẽ Hồ Đông Hạc được đến ích lợi gì từ tay hắn, nên mới che chở Cảnh Ngôn như vậy.

Cổ Ngân Hà hừ mũi:

- Hừ!

Lão nhân râu đen tiếp tục bảo:

- Thiếu gia, Cảnh Ngôn đã được đến Khách Khanh Lệnh, chúng ta muốn đối phó hắn thì phải suy tính thật kỹ. Thân phận của Hồ Đông Hạc không giống bình thường, chúng ta không tiện đắc tội.

Cổ Ngân Hà nheo mắt nói:

- Vốn định chờ tiểu tử kia rời khỏi Đan Quốc rồi tính, nay xem ra hắn có ra khỏi Đan Quốc hay không đều như nhau. Hắn có Khách Khanh Lệnh của Đan Quốc, dù thế nào chúng ta không thể xuống tay ngay mặt.

Cổ Ngân Hà đổi đề tài hỏi:

- Chúng ta thăm dò động phủ thượng cổ ở Lam Khúc quận sao rồi?

Lão nhân râu đen ngập ngừng nói:

- Thêm một, hai tháng nữa chắc kết thúc thăm dò.

Cổ Ngân Hà vung tay nói:

- Ngừng đi, triệu hồi người của chúng ta về hết. Trong động phủ thượng cổ này có nhiều thứ tốt, đã không có nguy hiểm gì thì ta sẽ tự mình đi xem.

Lão nhân râu đen hoang mang:

- Hả?

Cổ Ngân Hà nhếch mép:

- Thằng nhãi Cảnh Ngôn là người Lam Khúc quận, chúng ta lập tức đi Đan Quốc tìm hắn. Hắn quen thuộc Lam Khúc quận, chúng ta kêu hắn mang đi động phủ thượng cổ chẳng phải hợp lý sao? Với thân phận của chúng ta nhờ hắn giúp đỡ lẽ nào hắn từ chối?

Lão nhân râu đen mắt sáng rực, gật đầu nói:

- Vậy được!

Đan Quốc, Huy Hoàng đan lâu.

Trong căn phòng trên đỉnh tầng, Cảnh Ngôn đối mặt Cổ Ngân Hà và lão nhân râu đen.

Cổ Ngân Hà đánh giá Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi là đan sư Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn nhìn Cổ Ngân Hà:

- Đúng, ta là Cảnh Ngôn, hai vị tìm ta có chuyện gì?

Cảnh Ngôn biết thân phận của người này, tử đệ Cổ gia thuộc bảy thế gia lớn, tên là Cổ Ngân Hà. Lão nhân đứng cạnh Cổ Ngân Hà khí thế ẩn giấu, nhìn là biết không phải cường giả bình thường, chắc phụ trách bảo vệ gã.

Cổ Ngân Hà tự giới thiệu trước, sau đó chỉ vào lão nhân râu đen cạnh mình:

- Ta tên Cổ Ngân Hà, dự bị tộc trưởng Cổ gia, vị này là Ân Lão.

Nghe Cổ Ngân Hà giới thiệu, lòng Cảnh Ngôn máy động.

Cảnh Ngôn được Chu Thượng Vân cho biết tổ chức Ám Dạ hình như có bối cảnh Cổ gia. Thủ lĩnh Ám Dạ Lam Khúc

quận tên Ân Tiên Sinh, người bên cạnh Cổ Ngân Hà tên Ân Lão, nghĩ sơ Cảnh Ngôn liền hiểu hai người có mối liên quan gì.

Cảnh Ngôn không ra tiếng, chờ Cổ Ngân Hà nói tiếp.

Cổ Ngân Hà mỉm cười nói:

- Lần này chúng ta đến là đặc biệt tìm Cảnh Ngôn. Chúng ta biết đan sư Cảnh Ngôn có năng lực đan đạo rất xuất sắc, giành được hạng nhất đại điển luyện đan mùa này, leo lên vị trí số một bảng Đan Vương Tân Tú. Cổ gia chúng ta cho rằng đan sư Cảnh Ngôn là thiên tài đan đạo hiếm có, chúng ta muốn hợp tác với đan sư Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- A? Hợp tác thế nào?

Cổ Ngân Hà tự tin nói:

- Chúng ta hy vọng đan sư Cảnh Ngôn sẽ luyện đan cho Cổ gia, Cổ gia thu mua hết đan dược mà đan sư Cảnh Ngôn luyện chế. Đương nhiên Cổ gia sẽ cung cấp bảo vệ, được Cổ gia bảo vệ thì đan sư Cảnh Ngôn không cần lo bị thế lực khác quấy rầy, có thể lo tập trung vào đan đạo. Tin tưởng có Cổ gia ta nâng đỡ, tương lai đan sư Cảnh Ngôn nhất định trở thành Đại Đan Vương cửu giai!

Sự tự tin này không phải giả vờ mà toát ra từ trong người Cổ Ngân Hà.

Cổ Ngân Hà nghiêng người nói với Ân Lão:

- Ân Lão nói tiếp đi.

Ân Lão nhe răng cười, trực tiếp hỏi:

- Đan sư Cảnh Ngôn, thủ lĩnh Ám Dạ Lam Khúc quận chết trong tay ngươi phải không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng.

Nếu Ám Dạ thật sự là tổ chức sát thủ do Cổ gia khống chế thì Cảnh Ngôn không bất ngờ gì khi bị người Cổ gia điều tra ra là hắn giết Ân Tiên Sinh, không cần phủ nhận.

Hết chương 594.

Chương 595. Lòng Dạ Khó Lường

Ân Lão vừa mở miệng Cảnh Ngôn liền khẳng định thủ lĩnh Ám Dạ Lam Khúc quận Ân Tiên Sinh bị hắn giết có liên quan đến Ân Lão.

Ân Lão mắt lóe tia sáng, khí thế mạnh mẽ ập hướng Cảnh Ngôn:

- Người bị đan sư Cảnh Ngôn giết tên Ân Cửu, là thuộc hạ của ta. Đan sư Cảnh Ngôn giết người của ta, nên cho ta lời giải thích!

Cảnh Ngôn nhướng chân mày, híp mắt nhìn Ân Lão:

- Ân Lão nói sai rồi, đầu tiên ta không biết Ân Tiên Sinh là thuộc hạ của ngươi, thứ hai là Ân Tiên Sinh giết ta trước, ta chỉ phản kích tự bảo vệ.

Hai vai Cảnh Ngôn lắc nhẹ hất ra khí thế đè ép.

Thấy Cảnh Ngôn mặt không đổi sắc tiêu trừ uy áp của mình, mắt Ân Lão lóe tia ngạc nhiên.

Cảnh Ngôn khó chơi hơn Ân Lão nghĩ.

Mắt Cổ Ngân Hà vụt qua tia sắc lạnh, gã cười nói:

- Đan sư Cảnh Ngôn đừng lo, lần này chúng ta đến không có ý muốn tính sổ với ngươi. Ta chỉ hy vọng đan sư Cảnh Ngôn nhận đề nghị hợp tác mà ta nêu.

Cảnh Ngôn từ chối thẳng thừng:

- Cổ thiếu gia, thật xin lỗi, ta không thể nhận đề nghị của Cổ thiếu gia.

Cổ Ngân Hà ngạc nhiên:

- A?

Nguyên Thiên Nguyên đại lục không vài người dám từ chối Cổ Ngân Hà.

Cảnh Ngôn cười nhìn Cổ Ngân Hà.

Đang trong Đan Quốc, Cảnh Ngôn không tin Cổ Ngân Hà dám xuống tay với mình. dù ở ngoài Đan Quốc thì mặt ngoài Cổ Ngân Hà cũng không dám xuống tay. Khách Khanh Lệnh Đan Quốc không phải đùa, nếu Khách Khanh Lệnh không có tác dụng thì Hồ Đông Hạc giải thích làm chi?

Hồ Đông Hạc đã đưa tin tặng Khách Khanh Lệnh cho Cảnh Ngôn truyền khắp Thiên Nguyên đại lục, mọi người trên đại lục đều biết hắn là người được lão tôn trọng.

Mấy ngày nay Cảnh Ngôn nhận được tin một số người bí ẩn lảng vảng ngoài Đan Quốc đã lặng lẽ rút đi.

Cổ Ngân Hà ngoài cười nhưng trong không cười:

- Không sao, đan sư Cảnh Ngôn muốn hợp tác hay không là tự do của ngươi, ta không thể bắt buộc. Nhưng ta còn có một điều nhờ, ta muốn nhờ đan sư Cảnh Ngôn giúp chút chuyện nhỏ. Nếu đan sư Cảnh Ngôn đồng ý thì mâu thuẫn với Ân Lão ta tin Ân Lão sẽ không để bụng. Ân Lão nói đúng không?

Ân Lão gật đầu nói:

- Đúng, một mình Ân Cửu có cũng được, không có cũng không sao, không xem như nhân vật quan trọng gì.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt hỏi:

- Ha ha … Cổ thiếu gia muốn ta làm cái gì?

Cổ Ngân Hà nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Đan sư Cảnh Ngôn là người Lam Khúc quận, Cổ gia phát hiện một động phủ thượng cổ trong Lam Khúc quận, ta muốn nhờ đan sư Cảnh Ngôn mang ta vào động phủ này.

Cảnh Ngôn nghe vậy trầm ngâm.

Nói thật thì Cảnh Ngôn không muốn đắc tội vật khổng lồ như Cổ gia, với thực lực hiện giờ của hắn không cách nào đối kháng lại Cổ gia. Nếu Cổ Ngân Hà không ôm ý đồ khác, đơn thuần muốn nhờ giúp đỡ thì Cảnh Ngôn đồng ý ngay.

Vấn đề là Cảnh Ngôn có thể tin tưởng Cổ Ngân Hà thật sự thuần khiết sao?

Cảnh Ngôn khẳng định trăm phần trăm Cổ Ngân Hà tuyệt đối không có ý tốt. Cổ Ngân Hà muốn Cảnh Ngôn giúp đỡ việc này e rằng mục đích là muốn dụ hắn ra Đan Quốc.

Có điều Cảnh Ngôn khó hiểu là Cổ Ngân Hà dụ hắn ra Đan Quốc làm gì? Muốn giết hắn sao? Hắn đi theo họ sẽ bị nhiều người biết, Hồ Đông Hạc cũng biết, Cổ Ngân Hà muốn giết Cảnh Ngôn không sợ chọc giận Hồ Đông Hạc?

Cảnh Ngôn do dự.

Cổ Ngân Hà thấy vậy lên tiếng ném ra bom hạng nặng:

- Nếu đan sư Cảnh Ngôn giúp ta việc này thì ta sẽ nói cho ngươi một tin tức, chắc chắn tin tức này làm người có hứng thú. Ta nghĩ đan sư Cảnh Ngôn sẽ rất tò mò về tung tích phụ thân của mình đúng chứ?

Cảnh Ngôn trợn to mắt bật thốt:

- Cổ thiếu gia nói cái gì!?

Cảnh Ngôn không có ấn tượng gì về phụ thân, chỉ biết khi hắn còn bé xíu phụ thân rời khỏi gia tộc, rời đi Đông Lâm thành. Phụ thân của hắn đi đâu? Không chỉ riêng Cảnh Ngôn, cả gia tộc đều không biết.

Bây giờ Cổ Ngân Hà nói câu đó, không lẽ gã biết tung tích của phụ thân?

Cảnh Ngôn giật mình nhìn Cổ Ngân Hà.

Cổ Ngân Hà thúc giục:

- Đan sư Cảnh Ngôn mau quyết định đi! Ngươi giúp ta việc này thì ta chắc chắn không nuốt lời, sẽ nói cho đan sư Cảnh Ngôn biết chuyện về phụ thân của ngươi!

Cảnh Ngôn không do dự nữa:

- Mười ngày sau xuất phát!

Cổ Ngân Hà vỗ tay:

- Tốt!

Mười ngày chớp mắt qua đi.

Trong mười ngày này Cảnh Ngôn không bước ra cửa phòng nửa bước, hắn không tăng tu vi nguyên khí, không luyện đan. Trong mười ngày Cảnh Ngôn bỏ hết công sức vào bày trận pháp cỡ nhỏ.

Thực lực của Ân Lão sâu không lường được, Cổ Ngân Hà thì không đáng lo, Cảnh Ngôn cảm ứng ra gã chỉ là võ giả Đạo Sư cảnh. Ân Lão tuyệt đối là võ giả Đạo Vương cảnh, nếu lão ra tay thì Cảnh Ngôn không nắm chắc sẽ thắng.

Nhưng Cảnh Ngôn có thể bày trận pháp cỡ nhỏ.

Từ sau khi giải mở Càn Khôn Trận Đạo thâm tạo thiên Cảnh Ngôn không bỏ bê việc học tập trận pháp. Hiện giờ hắn đã có thể bày trận nhiều loại trận pháp trung cấp. Tuy trận

pháp cỡ nhỏ uy lực bé chút nhưng tiện mang theo, bày ra rồi tùy thời có thể sử dụng.

Trong mười ngày Cảnh Ngôn bày ra ba trận pháp cỡ nhỏ, một cái công kích, một cái phòng ngự, một cái là khốn trận. Có ba trận pháp này cộng thêm một số trận pháp trung cấp cơ sở hắn đã luyện tập bày ra từ trước, dù Ân Lão có xuống tay giết Cảnh Ngôn cũng có năng lực đánh trả.

Mười ngày sau Cảnh Ngôn lại gặp Cổ Ngân Hà, Ân Lão.

Cảnh Ngôn nói với Cổ Ngân Hà:

- Xuất phát đi Cổ thiếu gia.

Cổ Ngân Hà gật đầu nói:

- Đi, đi Lam Khúc quận!

Ba người ra Huy Hoàng đan lâu, đi ra Đan Quốc, bay hướng Lam Khúc quận.

Với tốc độ của ba người từ Đan Quốc đến Lam Khúc quận cũng phải mất một, hai tháng.

Hôm nay ba người đến Lam Khúc quận, đi gặp Quận Vương Chu Thượng Vân.

Chu Thượng Vân vừa thấy Cổ Ngân Hà không cần Cảnh Ngôn giới thiệu liền nhận ra thân phận của gã.

Cổ Ngân Hà là ứng cử viên tộc trưởng Cổ gia, Quận Vương chín mươi chín quận thành trên đại lục đều biết mặt gã.

Tất cả ngồi xuống trò chuyện. Cổ Ngân Hà tuy cuồng ngạo nhưng giữ thái độ tôn trọng với Chu Thượng Vân, ít nhất mặt ngoài có vẻ nể nang thành chủ.

Chu Thượng Vân nghe lý do Cổ Ngân Hà và Cảnh Ngôn cùng nhau đến Lam Khúc quận, ánh mắt gã thay đổi. Lúc trước Chu Thượng Vân đoán vì sao Cảnh Ngôn đi cùng ứng

cử viên tộc trưởng Cổ gia, thế lực sau lưng tổ chức Ám Dạ là Cổ gia. Nay Chu Thượng Vân đã hiểu lý do, gã thầm lo cho Cảnh Ngôn.

Đầu óc Chu Thượng Vân xoay chuyển, gã nhìn ra ngay Cổ Ngân Hà không có ý tốt. Nếu Cổ Ngân Hà cần người dẫn đường thì tìm Cảnh Ngôn làm gì? Trực tiếp đến tìm Chu Thượng Vân, chẳng lẽ gã sẽ không giúp chút chuyện nhỏ này sao?

Hết chương 595.

Chương 596. Về Đông Lâm

Sắc mặt Chu Thượng Vân hơi thay đổi nhưng rất nhanh bình thường lại, gã nói:

- Cổ thiếu gia, ta hiểu biết Lam Khúc quận còn hơn Cảnh Ngôn, dù sao ta đảm nhiệm Quận Vương Lam Khúc quận đã hơn một trăm năm. Hay là vậy đi, để ta dẫn đường cho Cổ thiếu gia?

Chu Thượng Vân không lo Cổ Ngân Hà sẽ xuống tay với mình, gã là Quận Vương Thiên Nguyên đại lục, người nhà nước. Cổ Ngân Hà dám làm gì Chu Thượng Vân tức là khiêu khích uy nghiêm của Thánh thành. Cổ gia dù mạnh mẽ nhưng không có lá gan ngay mặt khiêu khích Thánh thành.

Cổ Ngân Hà cười khẽ, không mặn không nhạt nói:

- Quận Vương khách sáo, việc nhỏ bình thường không cần Quận Vương tốn công. Hơn nữa Cổ gia phát hiện động phủ thượng cổ nằm trong địa vực Đông Lâm thành. Đan sư Cảnh Ngôn là người Đông Lâm thành, càng thích hợp.

- A? Trong địa vực Đông Lâm thành?

Chu Thượng Vân không ngờ Cổ Ngân Hà muốn vào động phủ thượng cổ nằm ở địa vực Đông Lâm thành.

Cổ Ngân Hà gật đầu nói:

- Đúng vậy! Đông Lâm thành lưng dựa Hắc Thạch sơn mạch, Cổ gia phát hiện động phủ thượng cổ nằm trong Hắc Thạch sơn mạch.

Chu Thượng Vân lại nói:

- Vậy thì trùng hợp quá, đúng lúc ta định đi Đông Lâm thành một chuyến, hay chúng ta đi cùng?

Cổ Ngân Hà cau mày, nhưng Chu Thượng Vân đã nói đến mức này, gã muốn từ chối cũng không tìm thấy lý do.

Cổ Ngân Hà đành gật đầu đồng ý đề nghị của Chu Thượng Vân:

- Thế thì càng tốt.

Cổ Ngân Hà thầm hối hận, sớm biết rắc rối vậy gã đã không đến Lam Khúc quận thành.

Bốn người đi Đông Lâm thành.

Trong khi bay, Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân bay sau hai người Cổ Ngân Hà.

Chu Thượng Vân hỏi nhỏ, lắc đầu than thở:

- Cảnh Ngôn, sao ngươi đồng ý dẫn đường cho Cổ Ngân Hà? Cổ Ngân Hà chắc chắn không có ý tốt gì, ngươi nên ở trong Đan Quốc.

Cảnh Ngôn rời đi địa vực Đan Quốc vào lúc này là không sáng suốt.

Cảnh Ngôn giải thích rằng:

- Lời Quận Vương đại nhân nói ta đều biết, nhưng Cổ Ngân Hà nói biết chuyện liên quan phụ thân của ta, vì vậy ta không thể không đi chuyến này. Từ khi ta hiểu chuyện chưa từng thấy phụ thân, không biết chút tin tức gì về phụ thân ở đâu, nên …

Cảnh Ngôn biết Chu Thượng Vân lo cho mình.

Chu Thượng Vân lộ vẻ mặt ngạc nhiên:

- Ồ? Nếu vậy thì ta không nói gì nữa, nhưng ngươi nhớ cẩn thận. Có một điều ngươi chưa biết, Cổ Ngân Hà là tộc trưởng

Cổ gia dự bị. Theo ta được biết Cổ gia có hai tộc trưởng dự bị, tộc trưởng trước sẽ nhường vị trí sau mười năm tới. Cổ Ngân Hà rất có thể sẽ trở thành tộc trưởng Cổ gia đời tiếp theo.

Chu Thượng Vân hiểu biết thân phận của Cổ Ngân Hà nhiều hơn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nghe vậy mắt lóe tia sáng, hắn không biết Cổ Ngân Hà còn có thân phận như vậy, hèn gì bên cạnh gã có võ giả tu vi vô cùng cường đại đi theo bảo vệ. Chắc vì Cổ gia sợ có gì ngoài ý muốn mới sắp xếp như thế.

Mấy ngày sau bốn người đến Đông Lâm thành.

Vào thành phố, Cổ Ngân Hà cảm thán:

- Đông Lâm thành không tệ.

Đông Lâm thành bây giờ xảy ra biến đổi rất lớn so với trước kia. Ngày xưa nơi này chỉ là thành phố nhỏ cấp bậc thấp nhất trong Lam Khúc quận, nay hoàn toàn khác hẳn, đường cái thường xuyên có bóng võ giả cảnh giới Tiên Thiên qua lại.

Cảnh Ngôn nhiều năm không về, thấy tình hình Đông Lâm thành khiến hắn thầm gật gù vừa lòng.

Chu Thượng Vân cười nói:

- Đông Lâm thành bây giờ đã xem như thành thị hạng nhất trong địa vực Lam Khúc quận, tuy nội tình chưa thể so sánh với bốn thành phố lớn nhưng sức hấp dẫn không kém hơn bao nhiêu.

Bốn người cười nói đi tới phủ thành chủ Đông Lâm thành.

Hộ vệ thông bẩm, thành chủ Cảnh Thiên Anh nhanh chóng đi ra nghênh đón.

Quận Vương đại nhân đến, Cảnh Thiên Anh đương nhiên phải tự mình đi nghênh.

Cảnh Thiên Anh khom người chào:

- Kính chào Quận Vương đại nhân!

Chu Thượng Vân vội nói:

- Thành chủ Cảnh Thiên Anh đừng khách sáo vậy.

Cổ Ngân Hà nhìn Cảnh Thiên Anh, mở miệng nói:

- Năng lực của thành chủ Cảnh Thiên Anh thật phi phàm, phát triển Đông Lâm thành đến quy mô như vậy trong thời gian ngắn ngủi, thật khiến người khâm phục.

Cổ Ngân Hà có tìm hiểu thân phận của Cảnh Thiên Anh, gã đều điều tra tất cả những gì liên quan Cảnh Ngôn. Cổ Ngân Hà biết Đông Lâm thành là thiên hạ của Cảnh gia, trong thành phố này Cảnh gia là bá chủ.

Đương nhiên thế này chẳng là gì, gia tộc như Cảnh gia không thể so sánh với Cổ gia, cách biệt mười vạn tám ngàn dặm. Cổ gia tùy tiện phái hai người ra là có thể dễ dàng tiêu diệt gia tộc nhỏ như Cảnh gia.

Cảnh Thiên Anh nhìn Cổ Ngân Hà, hỏi:

- Vị này là …?

Cảnh Ngôn giới thiệu thân phận của Cổ Ngân Hà:

- Tứ trưởng lão, vị này là Cổ Ngân Hà Cổ thiếu gia, thành viên của Cổ gia trong bảy gia tộc lớn, thân phận tôn quý. Người bên cạnh Cổ thiếu gia là Ân Lão.

Cảnh Thiên Anh nhúc nhích chân mày, hơi hoảng sợ nhìn Cổ Ngân Hà. Cảnh Thiên Anh cũng biết Cổ gia, biết bảy thế gia lớn có ý nghĩa gì trên đại lục.

Cảnh Thiên Anh vội chắp tay, hơi nghiêng người mời cả nhóm vào phủ thành chủ:

- Thì ra là Cổ thiếu gia và Ân Lão, ha ha, mời mấy vị vào trong.

Chu Thượng Vân nhìn sang Cổ Ngân Hà:

- Cổ thiếu gia, chúng ta chạy suốt mấy ngày, hay hôm nay nghỉ tạm một ngày trong phủ thành chủ Đông Lâm thành, sáng sớm ngày mai mới vào Hắc Thạch sơn mạch?

Cổ Ngân Hà gật đầu không phản đối:

- Vậy nghe theo Quận Vương, nghỉ ngơi một ngày cũng tốt.

Vào phủ thành chủ, mấy người trò chuyện giây lát rồi Cảnh Thiên Anh sắp xếp phòng cho nhóm Cổ Ngân Hà.

Cổ Ngân Hà, Ân Lão theo hộ vệ phủ thành chủ rời đi, ngay sau đó Cảnh Thiên Anh biến sắc mặt.

Chỗ này chỉ còn lại Cảnh Ngôn, Chu Thượng Vân, Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thiên Anh mỉm cười hỏi:

- Quận Vương đại nhân, Cổ Ngân Hà đến Đông Lâm thành chúng ta làm gì?

Vừa rồi mọi người khách sáo với nhau nhưng Cảnh Thiên Anh nhìn ra Cổ Ngân Hà và Ân Lão, Cảnh Ngôn và Chu Thượng Vân không hài hòa với nhau. Nếu Cảnh Thiên Anh không nhìn ra được điều này mới kỳ.

Chu Thượng Vân nét mặt sa sầm nói:

- Người này hình như có ý đồ với Cảnh Ngôn, nhưng bây giờ chưa chắc chắn cái gì.

Cảnh Ngôn xua tay, thoải mái nói:

- Ha ha, đừng nghĩ nhiều quá, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn. Muốn đối phó ta không dễ vậy.

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Thiên Anh:

- Tứ trưởng lão, giờ ta về thăm gia tộc, chờ lát nữa trò chuyện sau.

Thật lâu không trở về, Cảnh Ngôn muốn xem tình hình phát triển của Cảnh gia thế nào. Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành nữa, Cảnh Thần Tinh thúc thúc rời đi, không biết tình hình kinh doanh của đan lâu có xảy ra vấn đề gì không.

Hết chương 596.

Chương 597. Đan Lâu Có Vấn Đề

Cảnh Ngôn rời khỏi phủ thành chủ, hắn không trở về Cảnh gia ngay mà đi Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành.

Nói thật thì Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành khá nổi tiếng trong Lam Khúc quận, nhưng chỉ giới hạn trong vòng tròn này, cách biệt rất lớn với Bích Ngọc Lâu cũ, hoặc nên nói hai bên không thể so sánh.

Nhưng Cảnh Ngôn có tình cảm đặc biệt với Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành, một tay hắn sáng lập đan lâu, mỗi năm nó có thể kiếm bao nhiêu linh thạch cho hắn thì không quan trọng.

Lát sau Cảnh Ngôn đến Huy Hoàng đan lâu nằm ở chợ khu bắc.

So với lần trước Cảnh Ngôn rời đi đan lâu không thay đổi nhiều, vẫn là kiến trúc năm tầng. Người ta ra vào tấp nấp qua cửa chính đan lâu, thoạt trông buôn bán đắt khách.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm bước vào đan lâu.

Mới vào đã nghe tiếng hoan nghênh trong trẻo êm tai:

- Hoan nghênh quang lâm Huy Hoàng đan lâu!

Hai hàng hơn mười nữ võ giả trẻ tuổi xinh đẹp đứng ngay ngắn mỉm cười chào.

Cảnh Ngôn nhẹ gật đầu với họ, hắn quét mắt qua thấy quầy tầng một chủ yếu bán các loại dược tề. Sau mỗi cái quầy có nữ nhân viên trẻ tuổi xinh đẹp giao lưu với khách hàng.

Cảnh Ngôn thầm vừa lòng:

- Không tệ.

Tầng hai bán các loại đan dược. Phẩm chất đan dược của Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành thì khỏi chê, nếu không đã chẳng nổi tiếng như cồn trong địa vực Lam Khúc quận.

Tầng hai bán đan dược đẳng cấp thấp.

Cảnh Ngôn đi dạo một vòng tầng hai, số người mua đan dược ở tầng này ít hơn người mua dược tề dưới tầng một. Nhưng võ giả đi tới đi lui tầng hai đa số là võ giả tu vi cảnh giới Tiên Thiên, xem cách ăn mặc toàn là mạo hiểm giả, sức mua khá mạnh.

Cảnh Ngôn định lên tầng ba xem, mới tới gần cầu thang đã bị hai người ngăn lại.

- Xin khách nhân hãy dừng bước.

Xem cách ăn mặc chắc là hộ vệ của đan lâu.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Không thể đi lên sao?

Hộ vệ ngăn Cảnh Ngôn lại nhưng thái độ lễ phép nói:

- Tầng thứ ba Huy Hoàng đan lâu bán đan dược trung cấp, muốn lên tầng ba cần đưa ra khách quý lệnh của Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Khách quý lệnh?

Hắn đương nhiên không có khách quý lệnh, lần cuối hắn đi Huy Hoàng đan lâu không có cái này.

Hộ vệ nghiêm túc gật đầu nói:

- Đúng vậy! Khách nhân có khách quý lệnh mới được lên lầu ba.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta không có khách quý lệnh, nhưng các ngươi có thể kêu Tô Tử Huyên giúp ta không?

Hai hộ vệ nghe vậy ngạc nhiên.

Hộ vệ nghi ngờ nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Khách nhân quen chủ quản đại nhân của chúng ta?

Tô Tử Huyên là chủ quản của Huy Hoàng đan lâu.

Tô Tử Huyên là một trong những người kinh nghiệp già nhất Huy Hoàng đan lâu, lúc Cảnh Ngôn mới xây dựng đan lâu thì nàng là nhóm người đầu tiên được hắn thuê, còn cố ý đào người từ Đông Lâm Đệ Nhất Lâu. Tô Tử Huyên luôn biết ơn Cảnh Ngôn, nàng bỏ hết công sức vào việc buôn bán Huy Hoàng đan lâu. Tô Tử Huyên là trợ thủ đắc lực nhất của Cảnh Thần Tinh, gã đã đi Đan Quốc nên nàng tạm phụ trách quản lý Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành.

Hộ vệ chưa nói gì chợt một giọng nói vang lên sau lưng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đại nhân?

Cảnh Ngôn xoay người lại, thấy một nữ nhân mặc váy dài màu vàng. Cảnh Ngôn xem xét đối phương giây lát liền nhận ra, nàng cũng là người làm lâu năm trong đan lâu. Cảnh Ngôn nhớ nữ nhân này làm công tác sớm nhất là nhân viên bán hàng bình thường trong đan lâu, khi đó nàng còn rất ngây ngô, nay chính chắn hơn hiều.

Nữ nhân mặc váy vàng mới rồi thấy bóng lưng Cảnh Ngôn nên không chắc chắn, nhưng hắn xoay người lại lộ ra khuôn mặt, nàng kích động bước nhanh lại gần:

- Cảnh Ngôn đại nhân, thật sự là ngài?

Hai hộ vệ ngây ra, họ không biết mặt Cảnh Ngôn nhưng đều biết tên Cảnh Ngôn. Cái tên này là truyền kỳ của Đông Lâm thành, cũng là chủ nhân thật sự của Huy Hoàng đan lâu. Hai hộ vệ không ngờ võ giả mặt non choẹt này là Cảnh Ngôn trong truyền thuyết.

Cảnh Ngôn cười nói với nữ nhân mặc váy vàng:

- Có vẻ nàng thăng chức.

Nữ nhân mặc váy vàng càng kích động, hít thở dồn dập nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân còn nhớ ta?

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Đương nhiên nhớ, ta đã gặp qua thì sao quên được, hơn nữa nàng xinh đẹp như vậy.

Nữ nhân mặc váy vàng mặt đỏ ửng, rồi chợt cô đơn nói:

- Ta chỉ làm việc mình nên làm, chủ yếu vì tổng quản Cảnh Thần Tinh, Tô Tử Huyên tỷ tỷ tốt bụng thấy ta làm lâu trong đan lâu, có nhiều kinh nghiệm một chút nên đề bạt ta lên làm quản sự. Nhưng chắc ta sắp không còn là quản sự nữa.

Cảnh Ngôn tò mò hỏi:

- Có chuyện gì? Không lẽ nàng làm điều sai?

Nữ nhân mặc váy vàng nói:

- Cũng không phải, nhưng mà … Ài, không biết nói sao nữa. Cảnh Ngôn đại nhân muốn gặp Tử Huyên tỷ tỷ? Tỷ ấy đang mở họp.

Cảnh Ngôn sầm mặt xuống.

Không lẽ đan lâu xảy ra vấn đề gì?

Nữ nhân mặc váy vàng không nói nhiều nhưng trong vài câu Cảnh Ngôn cảm giác tầng quản lý có chút vấn đề, nếu không vì sao nàng ta đang làm tốt mà nói mình sắp không còn là quản sự?

Cảnh Ngôn cau mày, nhưng hắn không hỏi nhiều, lát nữa thấy Tô Tử Huyên là biết ngay.

Nữ nhân mặc váy vàng nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, để ta mang đại nhân đi phòng họp lầu bốn?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Không cần, ta rất quen thuộc đan lâu, một mình đi lên được rồi.

Nữ nhân mặc váy vàng cười cười:

- À.

Cảnh Ngôn lên lầu ba, lần này hộ vệ không dám ngăn cản, hai người khom lưng nhìn theo hắn biến mất sau thang lầu.

Cảnh Ngôn đi rồi hai hộ vệ mới hỏi nhỏ nữ nhân mặc váy vàng:

- Nguyệt quản sự, vị vừa rồi … thật sự là Cảnh Ngôn đại nhân? Chủ nhân của Huy Hoàng đan lâu chúng ta?

Nữ nhân mặc váy vàng mỉm cười nói:

- Đương nhiên rồi, các ngươi đến đan lâu ngắn ngủi, Cảnh Ngôn đại nhân nhiều năm chưa về nên các ngươi mới không biết đại nhân.

Hộ vệ hưng phấn nói:

- Vậy thì tốt quá rồi!

- Ừ, Cảnh Ngôn đại nhân trở về thì hay. Cảnh Ngôn đại nhân chắc rất xem trọng Tử Huyên chủ quản, nay Cảnh Ngôn đại nhân trở lại thì bọn họ còn có thể đuổi Tử Huyên chủ quản đi sao?

Chủ quản Tô Tử Huyên rất được tôn trọng trong đan lâu, vì nàng tốt bụng, không lên mặt với ai. Các nhân viên trong đan lâu có chuyện gì chỉ cần tìm Tô Tử Huyên thì sẽ hết sức giúp đỡ.

Hết chương 597.

Chương 598. Cảnh Khó Của Tô Tử Huyên

Huy Hoàng đan lâu có năm tầng. Từ tầng một đến tầng ba bán các loại đan dược, dược tề. Tầng bốn là khu vực nhân viên quản lý cao tầng sử dụng, bao gồm chỗ ở của đan sư. Tầng năm là để luyện chế đan dược, phối chế dược tề.

Sắp xếp không khác gì lần trước Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành.

Trong một căn phòng họp ở tầng bốn, có bảy, tám người đang ngồi quanh cái bàn dài.

Tô Tử Huyên nhíu mày nói:

- Ta cảm thấy nhân sự lần này thay đổi hơi lớn, cắt chức nhiều nhân viên quản lý mà họ không làm việc sai sót gì. Không có lý do đã bỏ cũ thay mới đuổi việc họ có thích hợp không?

Trông Tô Tử Huyên hơi tức giận.

Một nam nhân trung niên mặc trường bào màu vàng nhìn Tô Tử Huyên, nói:

- Chủ quản Tô Tử Huyên, sự thay đổi nhân sự này cũng vì phát triển tốt hơn cho Huy Hoàng đan lâu. Ta biết trong đợt điều chỉnh nhân sự này có nhiều quản sự, chấp sự là chủ quản Tô Tử Huyên và tổng quản Cảnh Thần Tinh một tay đề bạt, cắt chức của họ làm chủ quản thấy khó chịu. Nhưng vì sự phát triển của đan lâu đôi khi chúng ta phải bỏ đi một vài thứ, chủ quản thấy có đúng không?

Người này cũng là chủ quản Huy Hoàng đan lâu, còn là người Cảnh gia, tên Cảnh Sơn Cừ, tử đệ dòng chính trong gia tộc.

Cảnh Sơn Cừ có năng lực rất mạnh, ban đầu gã vào Huy Hoàng đan lâu làm chấp sự phụ trách nghiệp vụ tiêu thụ với bên ngoài. Cảnh Sơn Cừ có năng lực xuất sắc, Cảnh Thần Tinh công chính nhiều lần đề bạt từ từ cho gã ngồi vào chức vụ chủ quản đan lâu. Cảnh Sơn Cừ không chỉ phụ trách bán ra đan dược, dược tề mà còn là người phụ trách trực tiếp thu mua tài liệu.

Tô Tử Huyên chủ yếu giải quyết công việc bên trong, bao gồm điều chỉnh nhân sự.

Ban đầu Cảnh Thần Tinh không để Cảnh Sơn Cừ nhúng tay vào nhân sự đan lâu cũng vì đề phòng. Cảnh Sơn Cừ là người Cảnh gia, Cảnh Thần Tinh không mong gã đưa nhiều tử đệ Cảnh gia vào Huy Hoàng đan lâu. Cảnh Ngôn sớm nói rồi, Huy Hoàng đan lâu độc lập ngoài Cảnh gia, không dính dáng gì với gia tộc. Cảnh Thần Tinh luôn không quên điều này, nên gã phải nghiêm khắc dựa vào năng lực cá nhân đề bạt nhân viên công tác.

Cho người Cảnh gia vào nếu là một số có năng lực thì không sao, sợ nhất là mấy tay lôm côm muốn năng lực không năng lực, muốn thực lực không năng lực.

Cảnh Sơn Cừ là người thông minh, gã biết mình không được Cảnh Thần Tinh hoàn toàn tin tưởng nên không xen vào việc sắp xếp nhân sự đan lâu. Đương nhiên mỗi khi qua một đoạn thời gian Cảnh Sơn Cừ sẽ giới thiệu vài người với Tô Tử Huyên, cho nàng khảo sát năng lực của những người này.

Tô Tử Huyên phải nể mặt Cảnh Sơn Cừ, hơn nữa gã giới thiệu người đa số có năng lực không tệ. Huy Hoàng đan lâu không ngừng lớn mạnh, cần nhiều người quản lý, nên Tô Tử

Huyên cho nhiều người Cảnh Sơn Cừ giới thiệu vào Huy Hoàng đan lâu, vô hình trung khiến gã tăng mạnh sự khống chế đan lâu.

Dù vậy Cảnh Sơn Cừ vẫn luôn tôn kính Tô Tử Huyên, gã không nói nhiều về nhân sự, mãi khi Cảnh Thần Tinh và Cảnh Thanh Nham đi Đan Quốc thì gã thay đổi thành người khác, điên cuồng tranh quyền giành lợi trong cuộc họp đan lâu.

Với thế lực đã bồi dưỡng từ lâu làm cơ sở Cảnh Sơn Cừ không ngừng xếp người của mình vào vị trí quan trọng trong đan lâu.

Nếu không phải trước khi Cảnh Thần Tinh đi Đan Quốc tỏ rõ cho Tô Tử Huyên tạm phụ trách Huy Hoàng đan lâu, e rằng bây giờ nàng đã bị đuổi xuống ghế. Dù vậy Tô Tử Huyên cũng rất khó sống, khắp nơi bị kiềm kẹp, muốn làm chuyện gì khó mà tiến lùi.

Tô Tử Huyên nhiều lần muốn cứng rắn hơn trước mặt Cảnh Sơn Cừ hùng hổ, nhưng gã nói một câu khiến nàng bó tay bó chân. Ý của Cảnh Sơn Cừ là Tô Tử Huyên chỉ là người ngoài, Huy Hoàng đan lâu là của người Cảnh gia, nhà ngươi muốn ăn cắp Huy Hoàng đan lâu sao?

Bao nhiêu lần Tô Tử Huyên thầm thở dài, nàng rất sợ bị người nói là mình muốn ăn cắp Huy Hoàng đan lâu. Nên trong cuộc giành quyền khống chế Huy Hoàng đan lâu này Tô Tử Huyên bị từng bước ép sát, ngày càng bất lực.

Thế lực của Cảnh Sơn Cừ trong đan lâu ngày càng lớn.

Ví dụ trong cuộc họp nội bộ này, trừ hai chủ quản Cảnh Sơn Cừ, Tô Tử Huyên ra còn có sáu người khác có tư cách tham gia. Sáu người này có hai người là đan sư năng lực khá mạnh, ít khi tỏ ý kiến trong cuộc họp, công tác của họ là luyện đan, không ham thích xen vào việc quản lý đan lâu.

Một người là đội trưởng hộ vệ, tuy gã không được Cảnh Sơn Cừ đưa vào nhưng là người Cảnh gia. Khi Tô Tử Huyên và Cảnh Sơn Cừ quan điểm khác nhau, đội trưởng hộ vệ nhiều lúc bênh vực Cảnh Sơn Cừ.

Trong ba quản sự cao cấp có hai người là thân tín của Cảnh Sơn Cừ, một người miễn cưỡng xem như theo Tô Tử Huyên.

Nên trong họp nội bộ Cảnh Sơn Cừ nêu quyết nghị cơ bản được thông qua, ý kiến của Tô Tử Huyên thường bị bỏ qua. Cuộc họp hôm nay càng nghiêm trọng hơn, Cảnh Sơn Cừ muốn thanh tẩy lớn tầng quản lý Huy Hoàng đan lâu.

Thanh tẩy người của Tô Tử Huyên, tức là người ngày xưa được nàng và Cảnh Thần Tinh đề bạt. Người Tô Tử Huyên bị đuổi xuống, người mới lên đương nhiên sẽ là của Cảnh Sơn Cừ. Người Cảnh Sơn Cừ đa phần là thành viên Cảnh gia, có một số không phải người Cảnh gia nhưng cũng có quan hệ thân thiết với gã. Những người ngoài này đa số năng lực không ra gì, vì thân với Cảnh Sơn Cừ nên gã nhét họ vào vị trí quan trọng trong đan lâu.

Tô Tử Huyên nhìn lướt qua văn kiện trong tay, nội dung là vị trí Cảnh Sơn Cừ muốn đổi người.

Tô Tử Huyên nói khéo:

- Chủ quản Cảnh Sơn Cừ, ta đã xem những người chủ quản đề cử, năng lực của họ chưa thể xác định, chờ khảo sát thêm một thời gian rồi tính tiếp được chứ?

Tô Tử Huyên biết rất khó hoàn toàn bác bỏ Cảnh Sơn Cừ, giờ điều nàng muốn làm hoặc nên nói có thể làm đó là câu giờ. Tô Tử Huyên muốn chờ Cảnh Thần Tinh quay về từ Đan Quốc, tổng quản trở về thì Cảnh Sơn Cừ không dám múa nữa.

Cảnh Sơn Cừ biến sắc mặt âm trầm hỏi, mắt nhìn Tô Tử Huyên đăm đăm:

- Chủ quản Tô Tử Huyên nói vậy là sao? Trong cuộc họp trước ta đã bàn với chủ quản rồi. Những gì ta làm đều vì sự phát triển của đan lâu, chẳng lẽ chủ quản không muốn thấy Huy Hoàng đan lâu càng lớn mạnh?

Tô Tử Huyên nhíu mày nói:

- Chủ quản Cảnh Sơn Cừ, ta không có ý đó, ta chỉ cảm thấy đổi người quá nhiều sẽ ảnh hưởng sự ổn định của đan lâu.

Hết chương 598.

Chương 599. Uy Phong Thật Lớn

Nghe Tô Tử Huyên nói Cảnh Sơn Cừ hơi nheo mắt.

Cảnh Sơn Cừ nhìn chủ quản chằm chằm:

- Xem ra chủ quản Tô Tử Huyên muốn phản đối đề nghị của ta phải không?

Tô Tử Huyên đã đến bước đường không thể lùi:

- Chủ quản Cảnh Sơn Cừ hiểu lầm, ta chỉ cảm thấy việc này không thể gấp gáp, dù muốn thay đổi thành viên tầng quản lý cũng nên làm từ từ.

Nếu lần này Tô Tử Huyên lùi bước thì nguyên Huy Hoàng đan lâu sẽ bị Cảnh Sơn Cừ nắm trọn trong tay, nàng chỉ còn chức ảo. Không phải Tô Tử Huyên tiếc nuối gì chức vị chủ quản Huy Hoàng đan lâu, nhưng lúc đan lâu mới được thành lập nàng đã ở đây, có tình cảm với nó. Nếu đan lâu bị đám người Cảnh Sơn Cừ làm cho chướng khí mù mịt thì sau này Tô Tử Huyên làm sao đối mặt Cảnh Ngôn và Cảnh Thần Tinh?

Cảnh Sơn Cừ cười nham hiểm:

- Nếu vậy thì ta tôn trọng ý kiến của chủ quản Tô Tử Huyên, ừm, chúng ta biểu quyết đi!

Cảnh Sơn Cừ biết rõ biểu quyết trong cuộc họp thì Tô Tử Huyên hoàn toàn yếu thế, hoàn toàn không đấu lại gã.

Tô Tử Huyên thầm thở dài, nàng sớm đoán được Cảnh Sơn Cừ sẽ làm như vậy:

- Chủ quản Cảnh Sơn Cừ thật sự muốn làm như vậy sao?

Cảnh Sơn Cừ có cảm giác nắm giữ tất cả, cười khẽ:

- Ha ha ha! Chủ quản Tô Tử Huyên, những gì nên nói ta đã nói, trong lòng ta cũng không muốn biểu quyết làm chủ quản mất mặt. Nếu chủ quản đồng ý đề án của ta thì không cần biểu quyết, điều này đều có cho mọi người, chủ quản nói đúng không?

Tô Tử Huyên nhìn Cảnh Sơn Cừ:

- Được rồi! Ta có thể đồng ý đề án của ngươi, nhưng ta có một yêu cầu, chỉ một cái! Ta hy vọng giữ lại chức vụ của Nguyệt Doanh! Quản sự Nguyệt Doanh công tác trong đan lâu đã lâu, nàng làm việc rất tốt, từ khi nàng phụ trách sổ sách đan lâu chưa xảy ra vấn đề gì. Ta chỉ có yêu cầu duy nhất này, hy vọng chủ quản Cảnh Sơn Cừ đồng ý.

Tô Tử Huyên nhắc Nguyệt Doanh là nữ nhân mặc váy vàng mà Cảnh Ngôn gặp ở tầng hai, công tác của nàng là thẩm tra sổ sách tài chính của đan lâu.

Nếu chức vụ này bị Cảnh Sơn Cừ khống chế thì Tô Tử Huyên không dám tưởng tượng hậu quả, e rằng lợi nhuận của đan lâu phần lớn rơi vào túi đám người Cảnh Sơn Cừ. Tô Tử Huyên đưa ra yêu cầu cuối cùng vì lo điều này, nàng hết sức yêu cầu cho Nguyệt Doanh tiếp tục công tác thẩm tra sổ sách đan lâu.

Cảnh Sơn Cừ ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Chủ quản Tô Tử Huyên nói quá lời, ta rất tôn trọng ý kiến của chủ quản, vì cùng là chủ quản của đan lâu mà. Miễn mọi người ở đây đều đồng ý thì ta không phản đối.

Câu này tỏ rõ cuối cùng vẫn phải biểu quyết.

Chức vụ phụ trách sổ sách cực kỳ quan trọng, mục đích cuối cùng của Cảnh Sơn Cừ là vì lợi ích. Nếu không thể nắm trong tay sổ sách tài chính thì Cảnh Sơn Cừ sẽ rất khó khăn lén nhét đầy túi tiền riêng, chiếm ích lợi đan lâu làm của riêng.

Cho nên Cảnh Sơn Cừ quyết nắm chặt chức vụ quản lý sổ sách, Nguyệt Doanh là người của Tô Tử Huyên, nàng phải bị đổi đi. Nếu Tô Tử Huyên muốn giữ chức vụ khác có lẽ Cảnh Sơn Cừ sẽ đồng ý, chỉ có sổ sách là gã tuyệt đối không đồng ý.

Mặt Tô Tử Huyên trắng bệch, lòng tràn ngập cảm giác bất lực.

Lòng Tô Tử Huyên nặng nề thầm nghĩ:

- Có lẽ ta nên rời khỏi Huy Hoàng đan lâu, ta ở lại đây còn ý nghĩa gì? Ta đã không có cách nào, chờ tổng quản Cảnh Thần Tinh trở về mới có hy vọng chế ngự được Cảnh Sơn Cừ. Thật không ngờ Cảnh Sơn Cừ có dã tâm lớn như vậy.

Cảnh Sơn Cừ đã ăn Tô Tử Huyên gắt gao, gã không chút e dè khiêu khích nhìn nàng:

- Sao chủ quản Tô Tử Huyên không nói gì đi? Hay biểu quyết một cái?

Cảnh Ngôn đã đứng một lúc ngoài phòng họp.

Phòng họp cách âm rất tốt, nhưng tu vi của Cảnh Ngôn là gì? Thần hồn của hắn cực kỳ mạnh, hắn nghe rõ từng câu người trong phòng họp lớn.

Lửa giận bùng cháy trong lòng Cảnh Ngôn.

Không ngờ Cảnh Thần Tinh rời khỏi Đông Lâm thành chưa đầy một năm Huy Hoàng đan lâu đã có thay đổi lớn như vậy. Lúc Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham mới đến Đan Quốc, Cảnh Ngôn có hỏi gã tình hình Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm

thành thế nào. Cảnh Thần Tinh nói đan lâu vận chuyển rất tốt, phát triển rất nhanh, không có vấn đề gì.

Bây giờ thì sao?

Với thân phận địa vị tài phú hiện giờ của Cảnh Ngôn thì Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành chẳng đáng gì, giao cho gia tộc cũng không sao. Nhưng Cảnh Ngôn không cho phép đan lâu một tay hắn sáng lập bị hủy.

Nếu đan lâu rơi vào tay tên khốn Cảnh Sơn Cừ, Cảnh Ngôn có thể tưởng tượng không lâu sau nó sẽ trở thành bộ dạng gì. Là một đống tạp nham chướng khí mù mịt, thậm chí bị phế hoàn toàn.

Đây là vì sao Cảnh Ngôn tức giận.

Rầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, Cảnh Ngôn đạp văng cửa phòng họp.

Cảnh Ngôn sắc mặt âm trầm lạnh lùng quát:

- Cảnh Sơn Cừ, ngươi uy phong lớn dữ!

Người trong phòng họp giật nảy mình, phản ứng lại thi nhau quát to:

- To gan!

- Ai đó? Sao dám xông vào phòng họp Huy Hoàng đan lâu!?

Đặc biệt là đội trưởng hộ vệ lập tức rút vũ khí, nguyên khí dâng lên tùy thời ra tay.

Nhưng sau đó bọn họ trợn to mắt không dám tin.

Môi Cảnh Sơn Cừ mấp máy thốt ra hai chữ:

- Cảnh … Cảnh Ngôn?

Cảnh Sơn Cừ biết mặt Cảnh Ngôn.

Đội trưởng hộ vệ cũng biết Cảnh Ngôn. Hai người cùng là người Cảnh gia, không xa lạ gì Cảnh Ngôn. Tuy Cảnh Ngôn nhiều năm không trở về nhưng họ nhận ra hắn ngay, khuôn mặt hắn không thay đổi quá lớn, càng chính chắn hơn.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Sơn Cừ, hừ lạnh một tiếng:

- Đúng vậy, là ta! Cảnh Sơn Cừ, ngươi bá đạo lắm, trong Huy Hoàng đan lâu không ai phản đối lại ngươi phải không?

Tô Tử Huyên thấy Cảnh Ngôn thì lộ biểu tình vui mừng:

- Cảnh Ngôn ca?

Tô Tử Huyên vốn định rút khỏi Huy Hoàng đan lâu không ngờ lúc này Cảnh Ngôn trở về. Uất ức như vỡ đê dâng lên trong lòng, mắt Tô Tử Huyên ngấn lệ. Mấy ngày nay Tô Tử Huyên luôn chống chọi, chịu bao nhiêu uất ức chỉ riêng nàng biết. Tô Tử Huyên tuy là chủ quản nhưng không phải người Cảnh gia, nàng lấy cái gì chống lại Cảnh Sơn Cừ?

Cảnh Ngôn cười nói với Tô Tử Huyên:

- Tử Huyên, bắt đầu từ bây giờ nàng là tổng quản của Huy Hoàng đan lâu, sau này mọi chuyện trong đan lâu do nàng quyết định.

Hết chương 599.

Chương 600. Chết Cho Ta!

Đám người Cảnh Sơn Cừ ngây ra như phỗng.

Cảnh Ngôn nhìn sang Cảnh Sơn Cừ, quát:

- Cảnh Sơn Cừ, giờ hãy mang theo người của ngươi cút ra Huy Hoàng đan lâu ngay!

Với loại người này dù có năng lực mạnh đến mấy Cảnh Ngôn cũng sẽ không dùng.

Mặt Cảnh Sơn Cừ trắng bệch nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi không thể làm như vậy!

Cảnh Ngôn nghe vậy bật cười hỏi lại:

- A? Tại sao ta không thể?

Cảnh Sơn Cừ nóng nảy:

- Ngươi … ta … ta trả giá cho Huy Hoàng đan lâu nhiều như vậy, sao ngươi có thể tùy ý đuổi ta đi? Nếu không có ta thì Huy Hoàng đan lâu có thể phát triển nhanh vậy sao? Cảnh Ngôn, ngươi không thể qua sông đoạn cầu!

Nếu bị Cảnh Ngôn đuổi ra khỏi Huy Hoàng đan lâu chẳng những mất nhiều nguồn kiếm linh thạch còn mất mặt.

Cảnh Ngôn lười nói nhiều với Cảnh Sơn Cừ:

- Được rồi, miễn nói nhảm đi. Ta cho ngươi cơ hội an toàn rút lui, biến ra khỏi Huy Hoàng đan lâu ngay. Ta lười truy cứu việc ngươi làm, trước kia ngươi đã tham ô bao nhiêu tài nguyên của đan lâu ta cũng không tính sổ. Nhưng ngươi còn không biết điều thì đừng trách ta ra tay vô tình!

Một nam nhân trung niên ngồi bên cạnh Cảnh Sơn Cừ la lên:

- Ta nói này, dù Huy Hoàng đan lâu là ngươi thành lập cũng không thể bá đạo như vậy! Mấy năm nay chủ quản Cảnh Sơn Cừ hy sinh nhiều cho đan lâu, ngươi cứ như thế đuổi chủ quản đi? Ngươi không sợ bị người nói sau lưng sao?

Người này có quan hệ rất thân với Cảnh Sơn Cừ, được gã đưa vào Huy Hoàng đan lâu. Nam nhân trung niên biết Cảnh Sơn Cừ bị đuổi đi thì mình cũng không thể ở lại, chắc chắn sẽ bị đá ra theo.

Gã biết Huy Hoàng đan lâu do Cảnh Ngôn thành lập, biết địa vị của hắn trong Cảnh gia, danh vọng trong Đông Lâm thành. Nhưng sự việc liên quan đến tương lai của mình, vô hình trung bớt kiêng dè nhiều, nên gã mới dám la lối với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn sang người nói chuyện, nheo mắt hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Người đó ngẩng cao đầu không chút e dè trừng Cảnh Ngôn:

- Ta tên Tiền Lực, là quản sự cao cấp của Huy Hoàng đan lâu!

Võ giả này tên là Tiền Lực, tu vi Võ Đạo không tệ, là Tiên Thiên đỉnh, xem như cao thủ trong Đông Lâm thành. Tuy Đông Lâm thành phát triển không tệ, số lượng võ giả Tiên Thiên tăng nhiều nhưng khá hiếm võ giả bước vào Đạo Linh cảnh. Nên võ giả Tiên Thiên đỉnh vẫn tính là cao thủ hàng đầu.

Nói ra thì Tiền Lực không phải người tốt lành gì, gã không phải người Đông Lâm thành, sau này Đông Lâm thành càng nổi tiếng gã mới vào ở. Trong một lần tình cờ Tiền Lực quen

Cảnh Sơn Cừ, hai người ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cho nên quan hệ ngày càng tốt.

Cảnh Sơn Cừ dùng quyền lực đưa Tiền Lực vào Huy Hoàng đan lâu, vì gã có tu vi Võ Đạo xuất sắc nên trong thời gian ngắn chức vụ càng lên càng cao, mãi đến khi thành quản sự cao cấp, có tư cách tham gia họp cao tầng.

Tiền Lực không có nhiều kính sợ Cảnh Ngôn, nhưng Cảnh Sơn Cừ biết rõ sự đáng sợ của hắn. Tộc trưởng, thành chủ đều hết sức tôn trọng Cảnh Ngôn.

Cảnh Sơn Cừ nhỏ giọng khuyên Tiền Lực:

- Tiền Lực, ngươi bớt nói đi.

Tiền Lực đúng là không phải loại người đàng hoàng, gã miệng đầy xấu xa vu vạ:

- Chủ quản Cảnh Sơn Cừ sợ Cảnh Ngôn chứ ta thì không! Hừ! Đúng là hắn thành lập Huy Hoàng đan lâu, nhưng hắn đã bao lâu không trở lại? Hắn cống hiến cái gì cho sự phát triển của Huy Hoàng đan lâu? Chủ quản Cảnh Sơn Cừ đã góp bao nhiêu công sức cho Huy Hoàng đan lâu? Nếu không có chủ quản thì Huy Hoàng đan lâu làm gì có sức ảnh hưởng như ngày nay? Giờ thì hay rồi, Cảnh Ngôn vừa trở về liền muốn đuổi chủ quản xuống, còn kêu chủ quản mang theo các huynh đệ ra Huy Hoàng đan lâu, hắn dựa vào cái gì? Ta sớm nói rồi, chắc chắn mụ đàn bà Tô Tử Huyên có một chân với Cảnh Ngôn, nếu không thì sao ả được làm chủ quản? Thấy không, Cảnh Ngôn vừa trở lại liền cho ả làm tổng quản, còn chủ quản Cảnh Sơn Cừ bị người ta quét ra khỏi cửa, trong thiên hạ làm gì có đạo lý như vậy?

Tô Tử Huyên nghe những câu sau tức giận mặt đỏ rần:

- Ngươi … ngươi nói bậy bạ cái gì!?

Tên khốn này nói chuyện quá khó nghe, dám đặt điều nói nàng và Cảnh Ngôn dan díu với nhau!

Một thân tín khác của Cảnh Sơn Cừ cười lạnh nhìn Tô Tử Huyên, châm chọc:

- Tô Tử Huyên, nếu ngươi trong sạch còn sợ bị người nói?

Cảnh Sơn Cừ lên tiếng:

- Cảnh Ngôn, ngươi cho Tô Tử Huyên làm tổng quản, ta không có quyền lực phản đối quyết định của ngươi. Nhưng ngươi bắt ta rời khỏi Huy Hoàng đan lâu thì hơi vô lý.

Cảnh Ngôn nhếch mép nhìn Cảnh Sơn Cừ và Tiền Lực.

Cảnh Sơn Cừ tiếp tục bảo:

- Hơn nữa ngươi bảo ta mang theo người của ta biến đi, đây không phải chuyện tốt cho đan lâu. Nếu ta và người của ta đều rời đi, ta nghĩ Huy Hoàng đan lâu sẽ không vận chuyển được.

Hiện giờ đa số nhân viên quản lý của Huy Hoàng đan lâu đều là người của Cảnh Sơn Cừ, nếu bọn họ thật sự rời đi thì đan lâu sẽ bị tê liệt.

Nghĩ đến đây Cảnh Sơn Cừ càng tự tin, gã không tin Cảnh Ngôn sẽ trơ mắt nhìn Huy Hoàng đan lâu bị tê liệt.

Không chỉ có đa số người tầng quản lý theo phe Cảnh Sơn Cừ, trong đan sư, dược tề sư cũng có nhiều người thân thiết với gã.

Cảnh Ngôn không quan tâm Cảnh Sơn Cừ, hắn nhìn sang Tô Tử Huyên, chỉ vào Tiền Lực hỏi nàng:

- Tử Huyên, Tiền Lực làm việc trong đan lâu thế nào?

Tô Tử Huyên cau mày liếc Tiền Lực, ngập ngừng:

- Làm việc?

Tô Tử Huyên đến gần Cảnh Ngôn, nghiến răng nói nhỏ:

- Cảnh Ngôn ca, Tiền Lực là đồ khốn, hắn không làm việc đàng hoàng trong đan lâu, cả ngày nhàn nhã dạo chơi. Bình thường không đến đan lâu, còn hay tìm cớ lĩnh tài nguyên tu luyện từ đan lâu. Cái đó chưa tính là gì, hắn còn vấy bẩn vài nhân viên bán hàng của đan lâu, giờ các nhân viên bán hàng sợ nhất là Tiền Lực. Hắn là võ giả Tiên Thiên đỉnh lại có Cảnh Sơn Cừ chống lưng, chúng ta không làm gì được hắn.

Mắt Cảnh Ngôn bắn ra tia sáng lạnh:

- Người này đáng chết!

Cảnh Ngôn đã sinh ra sát ý với Tiền Lực. Vừa rồi Tiền Lực vô lễ với Cảnh Ngôn, đây không phải nguyên nhân chính làm hắn muốn giết người. Cảnh Ngôn muốn giết Tiền Lực vì chuyện gã làm trong Huy Hoàng đan lâu, vấy bẩn nữ nhân là tội lỗi hắn không tha thứ.

Cảnh Ngôn co ngón tay búng ra kình phong:

- Chết cho ta!

Tiền Lực hét thảm:

- Cái gì? Không!

Thực lực của Cảnh Ngôn cỡ nào, võ giả Tiên Thiên đỉnh như Tiền Lực sao cản nổi? Chỉ một cái búng tay cũng làm gã hết đường ngăn cản.

Cùng với tiếng hét thảm, trên trán Tiền Lực thủng một lỗ cỡ ngón tay, sắc trắng đỏ trào ra.

Hết chương 600.

Chương 601. Gia Tộc Biến

Đám người Cảnh Sơn Cừ đứng như trời trồng.

Mãi khi Tiền Lực ngã cái rầm như cục thịt, phát ra tiếng bụp nhẹ cả nhóm mới rùng mình tỉnh táo lại.

Cảnh Sơn Cừ cảm thấy lạnh lẽo từ lòng bàn chân chạy ngược lên. Tu vi cua Tiền Lực mạnh hơn Cảnh Sơn Cừ nhiều, thế nhưng gã không ngăn được Cảnh Ngôn tùy tay chỉ một cái. Nếu Cảnh Ngôn chỉ hướng Cảnh Sơn Cừ thì kết quả sẽ thế nào?

Cảnh Ngôn lạnh lùng liếc xác Tiền Lực một cái:

- Loại ác ôn này giữ lại là mối họa, chết tốt nhất.

Cảnh Ngôn nhìn hướng người khác:

- Tử Huyên, nói cho ta biết tiểu tử này công tác như thế nào

Người này mới rồi không giống Tiền Lực la to nhưng có nói vào một câu, hiển nhiên cũng là thân tín của Cảnh Sơn Cừ.

Tô Tử Huyên ngẫm nghĩ nói:

- Hắn công tác tạm ổn, không làm chuyện xấu gì …

Tô Tử Huyên không ngờ Cảnh Ngôn sẽ trực tiếp đánh chết Tiền Lực, những lời nàng đã nói đều là sự thật, nhưng nàng cứ nghĩ hắn cùng lắm dạy cho Tiền Lực bài học, ai ngờ hắn giết người.

Còn người thứ hai làm việc không có sai sót lớn nhưng cũng có nhiều chuyện lặt vặt, nếu nói cầu thị thì Tô Tử Huyên

có thể vạch ra một đống lỗi. Nhưng Tô Tử Huyên không dám nói, nàng sợ Cảnh Ngôn lại một chỉ giết người.

Nghe Tô Tử Huyên nói người kia thở phào nhẹ nhõm, gã sợ đứng tim. Gã yếu còn hơn Tiền Lực, mới rồi gã thấy rõ Tô Tử Huyên nói nhỏ vào tai Cảnh Ngôn, chắc là nói xấu Tiền Lực nên Tiền Lực bị Cảnh Ngôn giết. Nếu Tô Tử Huyên nói gã làm chuyện gì sai thì Cảnh Ngôn sẽ tha cho gã sao?

May mắn Tô Tử Huyên không nói nhiều.

Cảnh Ngôn quát với người đó:

- Biến đi!

Người đó cắm đầu chạy mất dép, còn ở đây thì mạng nhỏ sẽ mất.

Cảnh Ngôn phất tay với Cảnh Sơn Cừ:

- Cảnh Sơn Cừ, nể mặt phụ thân của ngươi nên ta giữ lại một mạng sống cho ngươi, xéo đi.

Cảnh Sơn Cừ đâu dám nói nhảm nữa, nếu không Tiền Lực là vết xe đổ của gã. Cảnh Sơn Cừ không còn đinh ninh Cảnh Ngôn không dám giết mình.

Sau khi Cảnh Sơn Cừ đi, Cảnh Ngôn nhìn mấy người khác:

- Các ngươi đã nghe rõ những gì ta nói rồi đi? Bắt đầu từ bây giờ Tô Tử Huyên là tổng quản Huy Hoàng đan lâu, quản lý tất cả trong đan lâu. Lời Tô Tử Huyên nói tức là ta nói, ai có ý kiến cũng giấu hết trong bụng đi!

Cảnh Ngôn tin tưởng Tô Tử Huyên trăm phần trăm.

Cảnh Ngôn dặn dò Tô Tử Huyên:

- Tử Huyên giờ phải bận rộn, người được Cảnh Sơn Cừ đưa vào đều đuổi việc hết, thiếu người thì nàng vất vả chút cố

gắng mời những người bị Cảnh Sơn Cừ hãm hãi đuổi ra trở về lại, thù lao thì tăng thêm một chút.

Đuổi việc hết người của Cảnh Sơn Cừ sẽ ảnh hưởng Huy Hoàng đan lâu vận chuyển, nhưng Cảnh Ngôn không để bụng, dù đan lâu ngừng kinh doanh một thời gian cũng không quan trọng gì.

Khuôn mặt như bạch ngọc của Tô Tử Huyên hiện lên sắc hồng làm người say:

- Cảnh Ngôn ca, ta sẽ cố gắng khiến đan lâu nhanh chóng trở lại bình thường.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Phải rồi, Cảnh Sơn Cừ làm xằng làm bậy trong đan lâu sao nàng không tìm Cảnh gia hỗ trợ?

Tô Tử Huyên không thể chế ngự Cảnh Sơn Cừ trong đan lâu nhưng nàng có thể tìm Cảnh gia giúp đỡ. Cảnh Sơn Cừ là tử đệ Cảnh gia, nếu gia tộc ra mặt thì gã sẽ thu đuôi lại.

Tô Tử Huyên cau chân mày thanh tú:

- Ta có đi Cảnh gia và nói với tộc trưởng về chuyện này, nhưng mà …

Cảnh Ngôn trầm giọng hỏi:

- Tộc trưởng Cảnh Thành Dã nói sao?

Tô Tử Huyên dè dặt nói:

- Cảnh tộc trưởng nói Huy Hoàng đan lâu không phải sản nghiệp của Cảnh gia nên Cảnh gia không tiện trực tiếp nhúng tay, có hứa với ta sẽ nói chuyện cùng Cảnh Sơn Cừ.

Lòng Cảnh Ngôn máy động.

Nói chuyện cùng Cảnh Sơn Cừ? Rồi ra kết quả thế này?

Cảnh Thành Dã có ý gì? Không lẽ Cảnh Thành Dã hy vọng qua tay Cảnh Sơn Cừ thu Huy Hoàng đan lâu vào sản nghiệp của gia tộc?

Nói Huy Hoàng đan lâu không phải sản nghiệp của Cảnh gia, gia tộc không tiện nhúng tay vào hoàn toàn là lấy cớ. Huy Hoàng đan lâu đúng là không phải sản nghiệp của Cảnh gia, nhưng Cảnh Sơn Cừ là tử đệ Cảnh gia, đã là tử đệ Cảnh gia chẳng lẽ không nghe lời tộc trưởng và trưởng lão? Nếu không nghe lời thì sẽ bị khiển trách.

Cảnh Ngôn không tin Cảnh Sơn Cừ dám phớt lờ mệnh lệnh của tộc trưởng.

Cảnh Ngôn tạm dừng giây lát rồi nói:

- Tử Huyên làm việc đi, ta về gia tộc xem chút.

Cảnh Ngôn vốn định ghé qua đan lâu sau đó đi gia tộc, nay càng muốn trở lại xem Cảnh gia hiện giờ có vấn đề gì.

Hắn mấy năm không trở về gia tộc đã quên hắn rồi sao?

Nếu đúng vậy thật khiến người thất vọng đau khổ.

Ra cửa chính đan lâu Cảnh Ngôn chạy nhanh đi trạch viện Cảnh gia, vì có đông người nên hắn không bay mà đi bộ, dù sao không mất nhiều thời gian, không gấp gáp.

Trong lúc đi Cảnh Ngôn bỗng thấy đằng trước tụ tập một đám người, hình như có chuyện gì.

Cảnh Ngôn cau mày:

- A?

Cảnh Ngôn vốn không muốn lắm chuyện, nhưng ngẫm lại Đông Lâm thành hiện giờ xem như thiên hạ của Cảnh gia, thành chủ là trưởng lão Cảnh gia. Nhớ lại chuyện trong Huy Hoàng đan lâu làm Cảnh Ngôn bồn chồn.

Cảnh gia bây giờ có lẽ hơi khác với trước.

Cảnh Ngôn lắc người đến gần đám đông.

Đám người bàn tán bằng giọng rất nhỏ dường như sợ bị ai nghe thấy.

- Đôi ông cháu thật tội nghiệp.

- Ài, tiểu cô nương kia rất xinh, mi thanh mục tú, hèn gì vị thiếu gia Cảnh gia đó nhìn trúng.

- Bị thiếu gia đó vừa mắt đúng là xui xẻo. Mấy năm nay bao nhiêu thiếu nữ bị thiếu gia kia vừa mắt? Ta nghe nói thiếu nữ bị mang về không lâu sau sẽ chết.

- Đáng sợ vậy sao? Thật không? Không thể nào? Danh tiếng của Cảnh gia luôn không xấu mà?

- Suỵt, nhỏ giọng một chút! Ta nói cho ngươi biết lời ta nói là chính xác mười mươi. Ta đã tận mắt nhìn thấy một thiếu nữ chết đột ngột, ngay bên ngoài Đông Lâm thành, rất thê thảm.

Với thực lực của Cảnh Ngôn dù đám đông nhỏ giọng đến đâu cũng bị hắn nghe rõ. Cảnh Ngôn vốn định nhìn thoáng qua có chuyện gì rồi rời đi, nhưng khi nghe mấy người nhắc tới thiếu gia Cảnh gia thì đổi ý. Có vẻ sự việc liên quan Cảnh gia, đã vậy Cảnh Ngôn phải xem rõ ràng hơn xảy ra chuyện gì.

Trong đám đông truyền ra tiếng quát mắng:

- Lão bất tử này, ngươi buông ra không? Không buông tay? Có tin ta đánh chết ngươi không? Lão già biết ta là ai không? Hừ, dù ta đánh chết ngươi ở đây cũng sẽ không bị trừng phạt gì, ta khuyên ngươi biết điều đi, lão tử không có nhiều kiên nhẫn!

Hết chương 601.

Chương 602. Tức Giận

Cùng với tiếng quát mắng là tiếng khóc lóc nức nở.

Tiếng quát the thé không ngừng nghỉ:

- Lão già kia sao đầu ngươi cứng vậy hả? Thiếu gia nhà ta vừa mắt tôn nữ của ngươi là phúc của nàng. Ngươi không hỏi thăm xem trong Đông Lâm thành bao nhiêu nữ nhân giành nhau muốn bước vào cửa Cảnh gia chúng ta?

- Ôi chao, lão già chết tiệt, không buông tay phải không? Nếu muốn chết thật thì hôm nay gia gai chiều ý ngươi!

Cảnh Ngôn ở bên ngoài càng nghe càng tức giận.

Cái thứ khốn kiếp từ đâu chui ra dám giả mạo người Cảnh gia!

Trước đó Cảnh Ngôn cảm thấy Cảnh gia sẽ có chút biến đổi nhưng hắn không tin có người trong gia tộc ban ngày ban mặt bắt buộc cướp dân nữ. Dù là Triệu gia lúc trước bị Cảnh Ngôn tiêu diệt cũng không công khai làm chuyện như vậy. Cảnh Ngôn không muốn tin chuyện xảy ra trong đám đông liên quan đến người Cảnh gia.

Cảnh Ngôn nói với đám đông chắn trước mặt mình:

- Các vị có thể tránh ra một chút không? Ta muốn nhìn xem bọn họ có phải là người Cảnh gia không.

Nghe giọng Cảnh Ngôn, nhiều người quay đầu lại, một số ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Có người nhíu mày hỏi:

- Ngươi là ai?

Những người này không biết Cảnh Ngôn.

Đông Lâm thành bây giờ to hơn mấy năm trước gấp vài lần, nhân khẩu tăng nhiều vô số lần, họ không biết mặt Cảnh Ngôn cũng là chuyện bình thường. Đừng nói bây giờ, Đông Lâm thành ngày xưa đa số người không thấy mặt Cảnh Ngôn, đương nhiên họ đều nghe tên hắn.

Cảnh Ngôn không nói ra thân phận của mình:

- Mới rồi ta nghe các người nói thiếu gia Cảnh gia gì đó đang cướp người, ta không quá tin được người Cảnh gia sẽ làm chuyện như vậy.

Một người tốt bụng nhắc nhở Cảnh Ngôn:

- Ha ha, xem ra ngươi rất có hảo cảm với Cảnh gia. Được rồi, ngươi vào xem liền biết. Nhưng ta nói cho ngươi biết bên trong đúng là người Cảnh gia, ngươi hãy cẩn thận chút đừng nói lung tung, nếu không chết thế nào cũng không biết.

Cảnh Ngôn chắp tay:

- Đa tạ.

Đám đông tách ra một chút, khe hở không lớn nhưng đủ cho Cảnh Ngôn nhẹ nhàng chen vào.

Vị trí chính giữa có mấy kẻ như du côn bao vây một già một trẻ.

Lão nhân mặc áo vải xanh đầy mảnh vá, thiếu nữ đứng cạnh lão mặc váy màu xanh nhạt cũng có chút mảnh vá nhưng sạch sẽ.

Như đám đông xì xầm, thiếu nữ khuôn mặt xinh xắn thanh tú, môi hồng răng trắng. Nhưng thiếu nữ chỉ khoảng mười hai, ba tuổi, dù dáng người phát dục tốt nhưng không thể qua mắt Cảnh Ngôn.

Đôi mắt đục ngầu của lão nhân chảy nước mắt:

- Cầu xin mấy vị đại nhân … cầu xin mấy vị tha cho tôn nữ của ta đi! Chúng … chúng ta chỉ vào thành bán chút da lông, bây giờ còn chưa bán được. Ta không bán nữa, ta mang tôn nữ ra khỏi thành ngay, sau này không vào thành nữa!

Lão nhân quỳ dưới đất ôm chân một tên du côn, thiếu nữ bị tên du côn đầu trọc khác kiềm giữ. Thiếu nữ có vẻ sợ hãi chỉ biết khóc, cắn chặt môi trắng bệch, không nói một câu.

Bên cạnh lão nhân đặt một cái bọc màu xám rất lớn, da thú màu sắc khác nhau lòi ra ngoài.

Vùng ngoài Đông Lâm thành sinh hoạt rất nhiều thôn hộ, trong đó không thiếu thợ săn. Thợ săn bắt dã thú ăn thịt giữ lại da, tích góp lại cầm đi Đông Lâm thành bán đổi chút đồ dùng sinh hoạt.

Cuộc sống của người thường đa số khó khăn đau khổ, không thể so sánh với võ giả.

Trên thế giới này đa số là người thường, võ giả chỉ chiếm số ít, chưa đến mười phần trăm.

Trong Đông Lâm thành có nhiều người thường sinh hoạt, nhưng trong thành phố tỷ lệ người thường và võ giả khá cao. Người thường có thể ở trong thành phố đa phần giàu có, người thường không có tiền chỉ có thể tụ tập ngoài tường thành.

Cảnh Ngôn thấy nhiều dấu chân trên người lão nhân, rõ ràng trước đó lão bị ăn đá nhiều, khóe môi đọng vết máu. Nhưng vì lão nhân là thợ săn nên thân thể khỏe mạnh, nếu không bây giờ đã chết.

Du côn bị ôm chân rút trường kiếm ra, vừa nói vừa định đâm lão nhân:

- Lão già, xem ra ngươi thật sự chán sống! Lão tử nói với ngươi nửa ngày đến khô lưỡi mà ngươi còn chưa thông não! Được, giờ lão tử giết ngươi!

Lúc này thiếu nữ mới kêu lên:

- Gia gia!

Ánh mắt thiếu nữ quyết tuyệt, sợ hãi đã biến mất.

Cảnh Ngôn đã thấy rất nhiều ánh mắt này, hắn biết thiếu nữ quyết tâm chết.

Khi một người không sợ chết thì nàng còn sợ cái gì? Có lẽ bây giờ điều nàng lo nhất là an nguy của gia gia mình.

Du côn thật sự giơ cao trường kiếm đâm lão nhân:

- Lão bất tử chết cho ta!

Cảnh Ngôn tức giận quát:

- Dừng tay!

Cảnh Ngôn thật sự tức giận.

Trong Huy Hoàng đan lâu nghe những gì Cảnh Sơn Cừ làm không khiến Cảnh Ngôn tức giận nhiều như vậy. Cảnh Ngôn chưa từng cho rằng mạng sống của võ giả cao quý hơn người bình thường.

Thấy mấy tên du côn chẳng những cướp người giữa ban ngày còn muốn giết người, Cảnh Ngôn không tức giận sao được?

Cảnh Ngôn thậm chí giận lây thành chủ Đông Lâm thành Cảnh Thiên Anh. Cảnh Thiên Anh là thành chủ Đông Lâm thành vậy mà mặc kệ những kẻ du côn này làm bậy, thành chủ như thế là không hợp cách, bất lực.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là cứu hai ông cháu này ra, tìm Cảnh Thiên Anh thì tính sau.

Bị Cảnh Ngôn quát, mấy du côn sửng sốt. Bọn họ không ngờ có người dám đứng ra chống đối mình, họ hoành hành trong Đông Lâm thành đã lâu chưa từng gặp kẻ nào lắm chuyện.

Mấy du côn nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn tiến lên vài bước nhìn ông cháu, cố nặn nụ cười hỏi:

- Lão nhân gia có sao không?

Du côn cầm trường kiếm người phát ra dao động năng lượng mờ nhạt, là võ giả cảnh giới hậu thiên:

- Thằng khốn, ngươi biết chúng ta là ai không?

Cảnh Ngôn biến sắc mặt nhìn chằm chằm du côn này, quát hỏi:

- Ta hỏi các ngươi tại sao giả mạo người Cảnh gia làm chuyện ác?

Du côn kiêu căng nói:

- Giả mạo người Cảnh gia? Ha ha, thì ra ngươi chưa biết chúng ta là ai. Biết ngay mà, trong Đông Lâm thành có ai dám xen vào chuyện của Cảnh gia chúng ta. Nhãi ranh đánh bóng mắt chó của ngươi đi, nhìn kỹ cho lão tử, lão tử ta là người Cảnh gia, thiếu gia của lão tử là Cảnh Tây! Thằng nhãi nhà ngươi dám xen vào việc của người Cảnh gia thật là không biết sống chết, hôm nay ta giết luôn ngươi với lão già này!

Hết chương 602.

Chương 603. Ơn Cứu Mạng

Mọi người xung quanh chỉ trỏ Cảnh Ngôn, họ cho rằng hắn toi đời.

Ai chẳng biết Đông Lâm thành là thiên hạ của Cảnh gia?

Người nào có ai dám chõ mũi vào việc của Cảnh gia, không khác gì tự sát.

Cảnh Tây thiếu gia là dòng chính trong dòng chính của Cảnh gia, phụ thân, gia gia của gã là nhân vật nặng ký địa vị cao quyền nặng trong Cảnh gia.

Trước kia từng có người không tin xúc phạm Cảnh Tây thiếu gia, kết quả cuối cùng thế nào? Kết cục là không chừa mẩu xương.

- Người này trông trẻ tuổi quá.

- Có câu nghé con mới sinh không sợ hổ, quá đúng, nhưng đắc tội Cảnh gia thì hắn tàn đời rồi.

- Tàn đời? Ha ha, không chỉ tàn, mạng nhỏ cũng mất cho xem.

- Ai không muốn làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân? Vấn đề là mình có năng lực đó hay không?

- A, các ngươi nhìn xem, người trẻ tuổi rất bình tĩnh, hắn không sợ chút nào sao? Hoặc là người trẻ tuổi này thực lực không tệ, võ giả Tiên Thiên chăng?

- Dù hắn là võ giả Tiên Thiên thì sao? Võ giả cảnh giới Tiên Thiên Cảnh gia một nắm to, nghe nói có ba, bốn võ giả Đạo Linh cảnh.

- …

Đám đông bàn tán nhỏ xíu, dường như lo lời mình nói ra sẽ vời mối họa cho mình.

Sắc mặt của Cảnh Ngôn càng âm trầm:

- Các ngươi thật sự là tùy tùng của Cảnh Tây?

Du côn này có thể nói ra tên Cảnh Tây, bảo gã không liên quan gì Cảnh Tây thì không thể nào. Tại sao du côn không nói mình là tùy tùng của người Cảnh gia nào khác mà chỉ nói tên Cảnh Tây?

Thiếu gia công tử trẻ tuổi trong Cảnh gia rất nhiều.

Lúc này Cảnh Ngôn đã tin những người đó thật sự là tùy tùng của Cảnh Tây.

Cảnh Tây đã sa đọa đến mức này rồi sao?

Cảnh Ngôn biết Cảnh Tây, đó là tử đệ dòng chính của Cảnh gia. Cảnh Ngôn còn nhớ thiên phú Võ Đạo của Cảnh Tây không tệ, lúc Cảnh Ngôn lấy ra dược tề Thánh Linh, nhóm đầu tiên nhờ vào dược tề Thánh Linh bước vào Tiên Thiên trong đó có Cảnh Tây.

Du côn hùng hổ huơ kiếm định chém Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, hiện tại biết sợ? Ha ha, có sợ cũng muộn rồi! Hôm nay lão tử quyết giết tiểu tạp chủng lắm chuyện nhà ngươi!

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống, uy áp phát ra:

- Hừ!

Áp lực nặng như núi to đánh vào người du côn, gã rùng mình đứng yên tại chỗ. Du côn nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, ánh mắt hoảng sợ.

Máu chảy ra từ mắt mũi miệng lỗ tai của du côn.

Cảnh Ngôn phát ra uy áp khủng bố biết bao, dù là võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Linh cảnh chưa chắc ngay mặt đối kháng lại được, càng đừng nói võ giả cảnh giới hậu thiên cỏn con.

Chỉ uy áp đã làm nội tạng du côn tan rã.

Đám đông vây xem thấy chuyện xảy ra trên người của du côn thì giật mình kêu lên:

- Có chuyện gì?

- Chẳng phải muốn giết người trẻ tuổi kia sao? Sao không nhúc nhích?

- A! Các ngươi nhìn xem mắt, miệng của hắn chảy máu!

Mấy du côn khác không biết xảy ra chuyện gì:

- Tam ca? Tam ca làm sao vậy?

Bọn họ chờ giây lát thấy tam ca cầm trường kiếm đứng yên tại chỗ không nói tiếng nào thì thầm lấy làm kỳ.

Bùm!

Du côn được gọi là tam ca lúc này ngã cái bùm, đã chết thẳng cẳng.

Thấy cảnh này mấy tên du côn bừng tỉnh giấc mộng, lòng lạnh lẽo. Bọn họ không ngốc, nhìn ra thanh niên lắm chuyện này có thực lực siêu khủng bố. Bọn họ không thấy thanh niên ra mặt thế nào tam ca đã chết.

Cường!

Một tên du côn lắp bắp run giọng, sợ hãi mặt tím lịm:

- Ngươi … Ngươi giết tam ca

Mấy du côn còn sống nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Ngươi có biết mình làm gì không?

- Dù có thế nào ngươi sẽ không trốn thoát, ngươi có chạy ra Đông Lâm thành ngay bây giờ cũng sẽ bị giết. Ngươi không biết sự cường đại của Cảnh gia! Thiên hạ to lớn không có chỗ cho ngươi đứng!

Cảnh Ngôn lạnh lùng nói:

- Ta có bị giết hay không chưa biết nhưng ta chắc chắn một điều, đó là mấy người các ngươi rất nhanh sẽ thành người chết.

Những tên du côn đã làm chuyện vượt qua lằn ranh giới hạn của Cảnh Ngôn, cả đám đều đáng chết, hắn không thể tha cho chúng, có giữ lại chúng cũng chỉ là tai họa.

- Đi!

- Đi mau, mau thông báo cho Cảnh Tây thiếu gia!

- Chạy!

Mấy tên du côn biết mình không đánh lại Cảnh Ngôn, nghe hắn nói xong liền xoay người co cẳng chạy.

Nhưng sau đó chúng phát hiện thân thể không nghe theo sai khiến, mặc cho gồng sức cỡ nào cũng không cất bước được, không thể xoay người, như thể bị cái gì giam cầm.

Mấy tên du côn sợ hãi nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi … ngươi làm gì chúng ta?

Cảnh Ngôn nhẹ nhàng thốt ra một chữ:

- Chết!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mấy tên du côn lặng lẽ té xuống đất tắt thở.

Tự tạo nghiệt không thể sống là hình dung những người này.

Đám người xem im phăng phắc, ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn.

Trong đám đông không thiếu võ giả, nhưng các võ giả không nghĩ ra những tên du côn chết như thế nào. Nếu Cảnh Ngôn thực lực cường đại, là võ giả cảnh giới Tiên Thiên thì đám du côn tất nhiên không đánh lại, nhưng hắn không hề nhúc nhích. Nhiều cặp mắt nhìn, không thấy Cảnh Ngôn nhúc nhích một ngón tay mà đám du côn đã chết.

Đáng sợ!

Con người sợ nhất là chuyện không biết, nếu Cảnh Ngôn ra mặt giết hết du côn có lẽ họ cũng giật mình nhưng không giống như bây giờ trố mắt ra như thấy quỷ. Bọn họ hoàn toàn không biết nguyên nhân cái chết của du côn là vì Cảnh Ngôn phát ra uy áp và sát ý cực kỳ cô động, chỉ nhằm vào mấy tên du côn. Người xem, bao gồm hai ông cháu bị ăn hiếp đều không cảm nhận được.

Cảnh Ngôn bình ổn nỗi lòng, thu sát ý về sau đó xoay người mỉm cười hỏi han hai ông cháu:

- Lão nhân gia, tiểu cô nương có sao không?

Lão nhân bị hù sợ, nghe Cảnh Ngôn hỏi thì run bắn người.

Cô nương trẻ tuổi ngược lại bình tĩnh hơn, cúi gập người vái Cảnh Ngôn:

- Đa tạ ơn cứu mạng của ân nhân.

Hết chương 603.

Chương 604. Đi Cảnh Gia

Cảnh Ngôn cười xua tay, nụ cười cay đắng.

E rằng cô nương hận chết người Cảnh gia, nếu biết Cảnh Ngôn cũng là người Cảnh gia thì nàng sẽ nghĩ thế nào?

Cảnh Ngôn thầm thở dài, nhẹ lắc đầu, sát khí đã giấu đi càng cô đặc.

Nếu người làm chuyện này thật sự là Cảnh Tây thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không tha cho! Nghe đám đông bàn tán thì Cảnh Tây đã làm nhiều chuyện ác trong Đông Lâm thành.

Lão nhân lấy lại tinh thần, sốt ruột nói với Cảnh Ngôn:

- Đa tạ đại nhân này, nhưng đại nhân mau đi đi! Đại nhân giết bọn họ Cảnh gia sẽ tìm đại nhân báo thù, dù đại nhân thực lực cường đại nhưng Cảnh gia khống chế thành thị, tay mềm sao bằng chân cứng …

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Không sao, Cảnh gia không làm gì ta được. Lão nhân gia có chắc người muốn bắt tôn nữ của lão là người Cảnh gia không?

Lão nhân lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Có gì không chắc? Ta là thợ săn gần Đông Lâm thành, thường săn bắt chút dã thú vào thành bán, danh tiếng của Cảnh Tây thiếu gia kia … Ài, nếu sớm biết ta đã không mang Yên Nhi theo. Không ngờ trùng hợp bị Cảnh Tây thiếu gia nhìn thấy.

Cũng đúng, nhân khẩu cư ngụ ở Đông Lâm thành hiện giờ nhiều cỡ ngàn vạn, lão đâu thể ngờ tình cờ như vậy, tôn nữ lần đầu tiên vào thành đã bị Cảnh Tây nhìn thấy.

Thiếu nữ Yên Nhi tiếp lời:

- Gia gia định bán da thú mua bộ đồ mới cho ta nên mới dẫn ta đi cùng.

Cảnh Ngôn nghe vậy gật đầu, thiếu nữ mặc váy dài màu lục tuy sạch sẽ gọn gàng nhưng có nhiều mảnh vá, quần áo không mới.

Cảnh Ngôn gật đầu nói, hắn chỉ vào bọc đồ màu xám dưới đất:

- Ta biết rồi, vậy đi, hai người có thể rời khỏi Đông Lâm thành bây giờ, đừng mang mớ da thú về, ta sẽ mua hết.

Lão nhân lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Đại nhân nói gì kỳ, đại nhân muốn da thú thì ta tặng là được, trong nhà ta còn có nhiều.

Lão nhân mới rồi thấy Cảnh Ngôn giết vài người, nhưng lão nhân là thợ săn thường săn dã thú, thấy máu nhiều, thích ứng một lúc thì không có cảm giác nữa. Thái độ của Cảnh Ngôn rất hiền hòa với hai người, lão nhân dần không sợ hắn.

- Không được, phải mua!

Cảnh Ngôn cần mớ da thú này làm gì? Hắn không cần, nếu lão nhân không chịu nhận tiền thì hắn mua da thú còn ý nghĩa gì?

Cảnh Ngôn nói rồi định lấy tiền từ tu di giới chỉ nhưng sau đó sững sờ. Cảnh Ngôn chợt nhớ ra hắn không có kim tệ, thế giới này người thường dùng tiền chủ yếu là kim tệ. Kim tệ không có nhiều tác dụng với võ giả, đặc biệt là võ giả thực lực

cường đại càng không cần kim tệ. Nhưng với người thường kim tệ là bảo đảm cho cuộc sống.

Cảnh Ngôn đã lâu không dùng kim tệ, hắn không mang theo dù chỉ một miếng.

Không có kim tệ thì làm sao bây giờ? Đưa linh thạch?

Nhưng hai ông cháu đều là người thường, cầm linh thạch cũng vô ích. Nếu họ mang theo linh thạch thì càng nguy hiểm, đối với nhiều võ giả cảnh giới hậu thiên một khối linh thạch cũng rất có hấp dẫn.

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Thật xin lỗi, ta không có kim tệ.

Lão nhân vội nói:

- Không sao không sao, những da thú này tặng cho đại nhân hết. Nếu đại nhân thấy không đủ thì trong nhà ta còn có rất nhiều, đều có thể tặng cho đại nhân!

Cảnh Ngôn xua tay, ngón tay hắn nhúc nhích, một khối linh thạch màu trắng ngà hiện ra trong tay.

Cảnh Ngôn nhìn đám đông vây xem, chắp tay nói:

- Các vị! Ta có một khối linh thạch muốn bán ra, có ai muốn mua không? Có thể mua bằng kim tệ!

Võ giả cấp thấp đa số dùng kim tệ nên sẽ mang theo hoặc nhiều hoặc ít kim tệ.

Nghe Cảnh Ngôn nói vài người lên tiếng có thể dùng kim tệ mua linh thạch của hắn. Bọn họ giống như lão nhân bán da thú đều không sợ Cảnh Ngôn, vì trông hắn hiền hòa, rất khách sáo với lão nhân.

Cuối cùng khối linh thạch của Cảnh Ngôn bán với giá năm mươi miếng kim tệ, đó là số lượng không nhỏ với người bình

thường. Người bình thường dù ở trong Đông Lâm thành chi tiêu hàng ngày trong một tháng chỉ khoảng ba đến năm miếng kim tệ.

Cảnh Ngôn nhét hết năm mươi miếng kim tệ vào tay lão nhân sau đó thu bọc da thú vào tu di giới chỉ.

Lão nhân thấy Cảnh Ngôn khăng khăng chỉ đành nhận kim tệ, người lão run rẩy. Năm mươi miếng kim tệ là số tiền kếch xù với lão, đủ cho hai ông cháu chi tiêu một năm. Lão bán mớ da thú này theo giá thị trường bình thường được năm kim tệ đã là cao, nhưng bây giờ đổi lấy năm mươi miếng kim tệ.

Đám đông lên tiếng khuyên bảo Cảnh Ngôn đi mau:

- Vị đại nhân này còn chưa rời khỏi Đông Lâm thành sao?

- Đúng rồi, nếu không đi e rằng không kịp, muốn đi cũng khó.

- Mấy tùy tùng của thiếu gia Cảnh gia tuy đã chết nhưng nơi này là thành thị của Cảnh gia, người Cảnh gia rất nhanh sẽ biết tin, có lẽ họ đang trên đường đến đây.

Thoạt trông họ thật lòng lo cho an nguy của Cảnh Ngôn.

Lão nhân thợ săn cũng khuyên nhủ:

- Đại nhân đi mau đi, cùng chúng ta ra khỏi thành, vào sơn mạch tránh né một đoạn thời gian là được. Ta ở trong núi, quen thuộc chỗ đó, đại nhân trốn một thời gian thì Cảnh gia khó tìm được.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Các người không cần lo cho ta, ta sẽ không đi bây giờ.

Thiếu nữ nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ân nhân định đi đâu?

Cảnh Ngôn liếc qua thiếu nữ, trả lời:

- Đi Cảnh gia, nếu Cảnh Tây thật sự là kẻ ác thì ta sẽ tự tay giết chết!

Giọng thiếu nữ không lớn nhưng chém đinh chặt sắt:

- Ta đi cùng ân nhân, ta có thể làm chứng cho ân nhân!

Cảnh Ngôn lại nhìn kỹ thiếu nữ, hắn càng cảm thấy nàng không giống bình thường. Thiếu nữ chỉ khoảng mười hai, ba tuổi nhưng tâm chí cực kỳ kiên nghị, mới trải qua chuyện như vậy, đổi lại người khác đã sợ hãi ước gì rời khỏi Đông Lâm thành ngay. Thiếu nữ lại xin đi theo hắn đến Cảnh gia, muốn làm chứng cho hắn, làm Cảnh Ngôn bất ngờ.

Thợ săn già trợn to mắt nói:

- Yên Nhi …

Thiếu nữ nói với gia gia:

- Gia gia về trước đi, tôn nữ muốn cùng ân nhân đi Cảnh gia.

Thợ săn già kiên quyết nói:

- Ta … ta cũng đi cùng!

Hết chương 604.

Chương 605. Đi Nghị Sự Đường

Trạch viện Cảnh gia hiện giờ đã to hơn lúc trước, càng khí phái.

Trong Lam Khúc quận thành tuy có chi nhánh của Cảnh gia nhưng trung tâm vẫn đặt ở Đông Lâm thành, đây là ý của Cảnh Ngôn.

Lúc trước cao tầng Cảnh gia bị tộc trưởng Cảnh Thành Dã triệu tập. Vì Cảnh Thành Dã nhận được tin Cảnh Ngôn về Đông Lâm thành, lúc trước hắn đi phủ thành chủ gặp Cảnh Thiên Anh, lẽ tất nhiên lão truyền tin về gia tộc ngay.

Đám trưởng lão Cảnh gia thi nhau lên tiếng:

- Tộc trưởng, Cảnh Ngôn trở về rồi?

- Nhiều năm Cảnh Ngôn chưa về.

- Giờ Đông Lâm thành, Cảnh gia chúng ta ngày càng lớn mạnh, Cảnh Ngôn trở về chắc sẽ rất vừa lòng.

- …

Địa vị của Cảnh Ngôn trong lòng họ không thể bị lay động, họ biết nếu không có hắn thì không có Cảnh gia bây giờ. Không có Cảnh Ngôn thì Cảnh gia đã sớm bị Triệu gia tiêu diệt.

- Cảnh Ngôn ở đâu hả tộc trưởng?

Cảnh Thành Dã cười nói:

- Tứ trưởng lão phái người đưa tin bảo Cảnh Ngôn về Đông Lâm thành, tứ trưởng lão đã gặp hắn. Nhưng Cảnh Ngôn rời khỏi phủ thành chủ rồi, chắc rất nhanh sẽ về trạch viện gia tộc.

- Vậy chúng ta còn chờ cái gì?

- Đúng rồi, mau ra cửa chính chờ đón!

- Đi đi đi!

Một đám người kéo nhau đi cửa chính trạch viện Cảnh gia.

Trưởng lão Cảnh gia đã tăng lên ba mươi người, đều có uy vọng cao trong gia tộc. Những tử đệ cảnh giới Tiên Thiên trẻ chưa được đảm nhiệm chức vụ trưởng lão. Trừ một phần trưởng lão ở Lam Khúc quận thành, trưởng lão còn trong Đông Lâm thành hầu như tụ tập tại đây.

Nhiều tử đệ trong trạch viện thấy đoàn người Cảnh Thành Dã thì hành lễ, lòng thầm thắc mắc:

- Nhóm tộc trưởng đang làm gì?

- Các trưởng lão tụ tập với nhau, xảy ra chuyện gì rồi?

- Tộc trưởng và mười mấy trưởng lão, xảy ra chuyện lớn đây!

Cảnh Ngôn mang theo thợ săn già và thiếu nữ Yên Nhi đi trên đường cái cách trạch viện Cảnh gia không xa.

Cảnh Ngôn nhìn thợ săn già:

- Lão nhân gia, sắp tới Cảnh gia rồi, nếu lão sợ thì bây giờ còn cơ hội rời đi.

Thợ săn già rõ ràng hơi sợ, dao động cảm xúc rất lớn.

Thiếu nữ Yên Nhi từ đầu đến cuối hết sức bình tĩnh. Với tu vi của Cảnh Ngôn dù cảm xúc hai người dao động nhỏ nhất cũng không qua mắt hắn được.

Thợ săn già nhìn tôn nữ Yên Nhi:

- Ta …

Yên Nhi nói thẳng:

- Tôn nữ sẽ không đi, hay gia gia về trước, tôn nữ cùng ân nhân đi Cảnh gia.

Thợ săn già giậm chân nói:

- Đi cùng nhau! Đi cùng!

Cảnh Ngôn cười cười không khuyên nữa, tiếp tục đi tới.

Từ xa đã thấy một đám người đứng trước cửa trạch viện Cảnh gia, dẫn đầu là tộc trưởng Cảnh Thành Dã.

Thấy tình hình rậm rộ này dù thợ săn già không biết mặt tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã nhưng cũng sợ. Thợ săn già thấy Cảnh Ngôn cứ đi tới trước như không thấy đám người đứng trước cửa Cảnh gia, lão đành cắn răng theo sau.

Đám người Cảnh Thành Dã cũng thấy Cảnh Ngôn.

Đám người rầm rộ tiến lên.

Mặt thợ săn già trắng bệch:

- Nguy … nguy rồi, nhiều … nhiều người quá. Làm sao bây giờ hả đại nhân? Bọn họ sắp đánh người, làm sao đây?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Yên tâm, họ không dám đánh.

Khi Cảnh Ngôn nhìn hướng đám người Cảnh gia thì nét mặt sa sầm.

Cảnh Thành Dã và đám trưởng lão Cảnh gia, đông đúc tử đệ Cảnh gia sau lưng họ chạy tới trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Thành Dã dẫn dắt đám người Cảnh gia kích động chào hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn!

- Cảnh Ngôn, ngươi thật sự trở lại!

- Cảnh Ngôn thiếu gia!

- …

Cảnh Ngôn lạnh lùng phất tay, cau mày nhìn Cảnh Thành Dã, trầm giọng quát:

- Đi vào rồi nói.

Nếu không phải gặp vụ thợ săn già thì khi Cảnh Ngôn trở về đã không dùng thái độ này. Cảnh Ngôn không có tâm trạng khách sáo trò chuyện với đám người Cảnh gia.

Nghe Cảnh Ngôn nói câu này, đám người Cảnh Thành Dã sửng sốt.

Xảy ra chuyện gì?

Có chuyện gì? Thái độ của Cảnh Ngôn kỳ kỳ.

Ai đều nhìn ra mắt Cảnh Ngôn chất chứa tức giận.

Thợ săn già và thiếu nữ Yên Nhi xoe tròn mắt, hai người không ngờ đại nhân trẻ tuổi cứu mình uy phong như vậy, nhiều người Cảnh gia kéo đến chỉ vì nghênh tiếp. Hai người còn tưởng đâu người Cảnh gia tính đánh nhau.

Thợ săn già, Yên Nhi ngơ ngác đi theo Cảnh Ngôn xuyên qua đám người Cảnh gia vào trạch viện.

Nhóm Cảnh Thành Dã tràn đầy thắc mắc theo sau, tộc trưởng thầm bất an không hiểu xảy ra chuyện gì. Cảnh Thành Dã không dám lên tiếng hỏi vì Cảnh Ngôn nói vào trạch viện trước.

Mọi người vào trạch viện.

Cảnh Ngôn xoay người vung tay nói với đám người Cảnh gia:

- Tộc trưởng và các vị trưởng lão cùng ta đi nghị sự đường, những người khác giải tán đi!

Cảnh Thành Dã càng bất an hơn:

- Cảnh Ngôn …

Cảnh Ngôn cau mày gằn giọng:

- Ta nói rồi, đi nghị sự đường!

Thiếu nữ Yên Nhi đi bên cạnh Cảnh Ngôn, không kiềm được giật mình:

- Ân nhân là … là Cảnh Ngôn đại nhân?

Yên Nhi tuy là người thường, ít khi đến Đông Lâm thành nhưng rất quen thuộc cái tên Cảnh Ngôn Cảnh gia.

Nguyên địa vực Đông Lâm thành dù là con nít ba tuổi cũng biết Cảnh Ngôn, cái tên này là truyền kỳ của Đông Lâm thành, võ giả hay người thường đều truyền miệng.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta là Cảnh Ngôn, nhưng Yên Nhi đừng gọi ân nhân hay đại nhân gì, có thể kêu tên ta hoặc là Cảnh Ngôn ca.

Yên Nhi cau mày dường như suy nghĩ về lời nói của Cảnh Ngôn.

Thợ săn già không nói nổi một câu.

***

Cảnh gia, trong một biệt viện.

Một thanh niên mặc trường bào đỏ thẫm đi tới đi lui trong viện, gầm gừ quát mắng:

- Đám phế vật này sao còn chưa về? Một đám phế vật, có hai người thường cũng không làm ăn gì được, hừ, bắt thiếu gia chờ lâu như vậy!

Người này là Cảnh Tây.

Hôm nay Cảnh Tây dẫn theo mấy tùy tùng đi dạo trong thành, ngẫu nhiên thấy thợ săn già và Yên Nhi. Cảnh Tây bị nhan sắc của Yên Nhi hấp dẫn, khi đó liền ngứa ngáy rục rịch. Nhưng Cảnh Tây dù gì là tử đệ dòng chính của Cảnh gia, ít nhiều có chút kiêng dè, giữa đường cái gã không thể ra mặt cướp người. Nên Cảnh Tây về gia tộc trước, sai tùy tùng bắt người về.

Hết chương 605.

Chương 606. Tôn Tử Của Thất Trưởng Lão

Trong đầu Cảnh Tây không ngừng nhớ khuôn mặt thiếu nữ, làm gã cảm thấy miệng lưỡi khô.

Cảnh Tây không ngừng lẩm bẩm chửi rủa mấy tùy tùng:

- Phế vật! Thật là phế vật! Biết bản thiếu gia đang chờ còn chậm chạp, đồ đáng chết!

Cảnh Tây chưa từng nghĩ đến trong lúc bắt người sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn hay biến cố gì. Trong Đông Lâm thành có ai dám xen vào việc của Cảnh gia. Mấy gia tộc có thế lực cứng rắn trong Đông Lâm thành cũng sẽ không xen vào.

Cảnh Tây làm chuyện này không phải một, hai lần, chưa từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nữ nhân gã muốn chiếm thì sẽ chiếm được.

Mấy năm nay nữ nhân bị Cảnh Tây cướp về ít nhất mấy chục người, cộng thêm số người tự nguyện thì càng nhiều.

Nhưng Cảnh Tây không hứng thú với nữ nhân tự đưa lên cửa, gã thích loại chống cự. Bắt về, nhốt, hành hạ từ từ, mãi khi Cảnh Tây chơi chán sẽ giết ném ngoài Đông Lâm thành. Dù sao người Đông Lâm thành nhiều, chết mấy chục, mấy trăm người có đáng gì?

Cảnh Tây mê đắm cảm giác này, tâm hồn của gã đã vặn vẹo, biến thái. Cảnh Tây ngẫu nhiên phản tỉnh việc mình làm, nhưng chỉ trong thời gian ngắn rối rắm, sau đó gã vẫn tiếp tục làm xằng làm bậy.

Trong Đông Lâm thành nhắc đến Cảnh Tây Cảnh gia khiến bao người hận nghiến răng nghiến lợi. Nhưng bọn họ không dám trả thù, cùng lắm ở sau lưng chửi rủa Cảnh Tây không chết tử tế được, sớm muộn gì sẽ bị báo ứng.

Trong nghị sự đường Cảnh gia.

Tộc trưởng Cảnh Thành Dã và đám trưởng lão phập phồng lo sợ, cúi đầu không dám nhìn vào mắt Cảnh Ngôn.

Cho đến bây giờ bọn họ không biết tại sao Cảnh Ngôn tức giận nhiều như vậy. Hai người thường một già một trẻ theo Cảnh Ngôn trở về có thân phận gì? Bọn họ không biết.

Trong không khí tĩnh lặng giọng Cảnh Ngôn vang lên.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Đông Lâm thành thay đổi lớn thật, vài năm mà Đông Lâm thành đã phát triển đến mức này. Cảnh gia lớn mạnh đến như vậy làm ta rất vừa lòng, gia gia ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ thấy mừng.

Giọng Cảnh Ngôn trầm thấp làm đám người Cảnh Thành Dã càng hoảng loạn.

Cảnh Thành Dã hít sâu, ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta muốn biết tại sao ngươi tức giận như vậy?

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Tại sao ta tức giận? Tộc trưởng, Cảnh gia lớn mạnh trong đó có xảy ra vấn đề gì không?

Cảnh Thành Dã không hiểu ý Cảnh Ngôn, còn tưởng hắn hỏi Cảnh gia có gặp rắc rối gì không:

- Xảy ra vấn đề? Hình như không có, trong Đông Lâm thành ưu thế của Cảnh gia ta rất rõ rệt. Có thể nói nguyên địa vực Đông Lâm thành bị Cảnh gia khống chế hoàn toàn, thế lực

khác không có thực lực chống đối Cảnh gia, bọn họ cũng không dám khiêu khích Cảnh gia.

Mấy trưởng lão lớn tuổi lên tiếng:

- Đúng rồi, mấy năm nay gia tộc phát triển rất thuận lợi.

- Không có khó khăn, trắc trở gì lớn.

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Ta không phải nói gia tộc gặp khó khăn trắc trở gì, ta đang hỏi một số tử đệ trong gia tộc có làm ác trong Đông Lâm thành không!

Đám người Cảnh Thành Dã sửng sốt:

- A?

Cảnh Thành Dã lắc đầu nói:

- Chắc không đâu Cảnh Ngôn, Cảnh gia chúng ta tuy là bá chủ Đông Lâm thành nhưng tộc quy rất nghiêm khắc, gia tộc không cho phép tử đệ ở bên ngoài ỷ thế hiếp người.

Cảnh Ngôn cười gằn:

- Vậy sao?

Cảnh Ngôn nhìn thiếu nữ Yên Nhi, hỏi:

- Yên Nhi nói đi, ban ngày ban mặt trên đường cái người muốn cứng rắn bắt đi nàng là ai?

Yên Nhi bình tĩnh nói:

- Bọn họ là tùy tùng của Cảnh Tây thiếu gia Cảnh gia.

Đối mặt nhiều đại nhân vật Cảnh gia mà Yên Nhi có thể lớn tiếng nói chuyện, lá gan của anh đầu này không nhỏ, to hơn gia gia nàng nhiều. Thợ săn già đã núp một góc không dám ló đầu ra, nếu không có Cảnh Ngôn chắn đằng trước e rằng lão đã chạy ra ngoài từ lâu.

Cảnh Ngôn lại hỏi:

- Những du côn này muốn làm gì?

Yên Nhi tiếp tục trả lời:

- Bọn chúng muốn bắt ta đi, còn muốn giết gia gia của ta.

Tia lạnh lẽo sâu trong đáy mắt Cảnh Ngôn càng lạnh:

- Nàng có đồng ý đi theo họ?

Yên Nhi lắc đầu nói:

- Ta không chịu đi với bọn chúng, nhưng chúng không chịu tha cho ta.

Cảnh Ngôn nhìn đám người Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão nghe thấy không?

Cảnh Thành Dã nhìn Yên Nhi:

- Không thể nào! Tử đệ Cảnh gia ta sao có thể làm chuyện này? Hay bên trong có hiểu lầm gì không? Có phải Yên Nhi tiểu thư hiểu lầm gì với tử đệ Cảnh gia ta?

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Hiểu lầm? Ha ha, tộc trưởng, ta tận mắt thấy chuyện này, thế nào? Tộc trưởng cảm thấy ta đang nói dối?

Cảnh Thành Dã nói:

- Cảnh Ngôn, Cảnh Tây là tử đệ khá ưu tú trong gia tộc, tuổi còn trẻ đã bước vào cảnh giới Tiên Thiên, sao hắn có thể làm chuyện như vậy? A, Cảnh Ngôn có thấy Cảnh Tây ở đó không?

Cảnh Ngôn lạnh lùng nói:

- Không thấy Cảnh Tây, nhưng những du côn này đều là tùy tùng của hắn, nếu không có hắn sai khiến thì đám du côn dám làm vậy sao?

Thất trưởng lão Cảnh gia xen lời:

- Những tên du côn ở đâu? Đám chết tiệt dám giả mạo tử đệ Cảnh gia làm ác, tuyệt đối không thể tha thứ bọn họ! Phải bắt về thẩm vấn kỹ, trả lại trong sạch cho Cảnh Tây!

Thất trưởng lão là trưởng lão lớn tuổi, có địa vị rất cao trong gia tộc. Thân phận khác của thất trưởng lão là gia gia của Cảnh Tây, phụ thân của Cảnh Sơn Cừ.

Khi thất trưởng lão nghe Yên Nhi nhắc tới Cảnh Tây thì tim rớt cái bịch, lạnh lẽo dâng lên. Thất trưởng lão biết nếu Cảnh Ngôn muốn đối phó Cảnh Tây thì dù là lão cũng không có năng lực ngăn cản.

Cảnh Tây là tôn tử duy nhất của lão, thất trưởng lão không muốn thấy gã bị gia pháp xử trí.

Cảnh Ngôn nhìn thất trưởng lão, tâm tình phức tạp nói:

- Thất trưởng lão, những tên du côn đã bị ta giết. Những người đó sống trên đời là tai họa.

Thất trưởng lão đã rất lớn tuổi, không sống được bao lâu, Cảnh Ngôn cảm giác được tử khí trên người lão. Cảnh Ngôn biết thất trưởng lão không sống bao năm sẽ chết tự nhiên. Nếu có thể thì Cảnh Ngôn không muốn cho thất trưởng lão thấy tôn tử mình chết, nhưng việc làm của Cảnh Tây đã vượt qua vạch giới hạn của Cảnh Ngôn. Hắn không thể tha cho Cảnh Tây, nếu gã đúng là tồi tệ như bên ngoài đồn thì hắn sẽ không để gã sống, ai van xin cũng không được.

Cảnh Thành Dã nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn, chuyện này có lẽ là mấy tên du côn làm, có lẽ Cảnh Tây cũng không biết.

Hết chương 606.

Chương 607. Kiêu Căng

Ý Cảnh Thành Dã là Cảnh Ngôn bị che mắt.

Lại có một trưởng lão nói:

- Cảnh gia ta tuy thế lớn trong Đông Lâm thành nhưng cây to đón gió, hay có tiểu nhân âm thầm lấy tên Cảnh gia giả dạng lừa bịp.

- Đúng rồi, chúng ta không thể trách Yên Nhi tiểu thư và lão nhân gia này, bọn họ chỉ là người thường, rất nhiều chuyện họ không hiểu rõ.

Cảnh Thành Dã cười nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi rời đi Đông Lâm thành mấy năm chưa về, vừa về đã đụng tới việc này hèn gì tức giận.

Cảnh Ngôn cau mày.

Không lẽ là hắn hiểu lầm?

Cảnh Ngôn thấy mấy tên du côn làm ác nhưng đúng là không thấy Cảnh Tây, nếu là hắn đoán sai làm Cảnh Tây bị oan thì không ổn.

Cảnh Ngôn chần chừ nói:

- Có lẽ vậy, có lẽ là ai đó tạt nước bẩn cho gia tộc chúng ta.

Nghe vậy đám người Cảnh Thành Dã nhẹ lòng.

Cảnh Ngôn nói:

- Nhưng ta vẫn phải điều tra, nếu không có vấn đề thì tốt nhất. Kêu Cảnh Tây đến đi, nếu hắn không có vấn đề, không

làm những chuyện ác như bên ngoài đồn thì ta sẽ cho hắn một ít tài nguyên làm bồi thường.

Thất trưởng lão ra vẻ từ chối:

- Cái đó không cần đâu Cảnh Ngôn, Cảnh Tây ở trong gia tộc đã nhận được nhiều tài nguyên, cho hắn thêm cũng chỉ lãng phí.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút nhìn hướng thất trưởng lão:

- A?

Thái độ của thất trưởng lão kỳ lạ!

Cảnh Ngôn nói muốn bồi thường Cảnh Tây, gã là tôn tử của thất trưởng lão vậy mà lão từ chối nhận? Điều này không bình thường. Hay Cảnh Tây thật sự có vấn đề, thất trưởng lão cũng biết điều đó, lão cố ý che đậy việc xấu xa cho tôn tử của mình? Nếu Cảnh Tây vô tội thì thất trưởng lão nên vui mừng kêu gã tới đối chất mới đúng.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng, kêu Cảnh Tây đến đi, ta tự mình hỏi hắn.

Cảnh Thành Dã nhíu mày nói:

- Cái này … thật sự cần thiết sao?

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Cảnh Thành Dã! Trong vòng một tách trà ta muốn trông thấy Cảnh Tây!

Thất trưởng lão từ chối, tộc trưởng Cảnh Thành Dã cũng có thái độ này khiến Cảnh Ngôn càng cảm thấy Cảnh Tây có vấn đề lớn, có lẽ Cảnh Thành Dã cũng biết. Nếu đúng vậy thì Cảnh gia hiện tại thật sự có vấn đề lớn.

Cơn giận mới nguôi ngoai một chút lại bùng cháy trong lòng Cảnh Ngôn.

Cảnh Thành Dã cảm nhận khí thế từ Cảnh Ngôn, người toát mồ hôi lạnh:

- Biết!

Cảnh Ngôn gọi thẳng tên gã tỏ rõ đừng hòng qua mặt hắn.

Thật tình thì Cảnh Thành Dã có nghe đồn chút chuyện về Cảnh Tây.

Tổ chức tình báo của Cảnh gia không phải để chưng chơi, mấy năm nay Cảnh Tây làm nhiều chuyện ác, tộc trưởng Cảnh Thành Dã sao có thể không nghe được tiếng gió?

Nhưng Cảnh Thành Dã không muốn truy cứu. Lý do thứ nhất vì Cảnh Tây là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, phụ thân là Cảnh Sơn Cừ, Cảnh Sơn Cừ cũng là võ giả cảnh giới Tiên Thiên và giữ chức vụ quan trọng chủ quản của Huy Hoàng đan lâu, rất quan trọng với gia tộc. Gia gia của Cảnh Tây là thất trưởng lão, nguyên lão của gia tộc. Lý do thứ hai là nếu Cảnh Thành Dã điều tra Cảnh Tây, tìm ra bằng chứng rằng gã thật sự có tội, đây không phải chuyện tốt cho Cảnh gia.

Còn một điều nữa, Cảnh Thành Dã không cho rằng những nữ nhân bị Cảnh Tây hại có thể đánh đồng với gã. Cảnh Thành Dã bản năng cảm thấy những người đó chết thì thôi, quan trọng gì đâu.

Các loại nguyên nhân làm Cảnh Thành Dã không muốn điều tra kỹ những việc liên quan Cảnh Tây, gã mắt nhắm mắt mở coi như không biết. Nay Cảnh Ngôn kiên quyết điều tra Cảnh Tây, Cảnh Thành Dã đành chịu, gã tuy là tộc trưởng nhưng không thể sánh bằng địa vị của Cảnh Ngôn trong Cảnh gia.

Hai trưởng lão rời khỏi nghị sự đường, đích thân dẫn Cảnh Tây đến hỏi chuyện.

Thất trưởng lão vốn định tự mình đi nhưng bị Cảnh Ngôn ngăn lại, bắt lão ở yên tại chỗ chờ Cảnh Tây đến.

Biệt viện Cảnh Tây cư ngụ.

Cảnh Tây càng lúc càng táo bạo:

- Bọn khốn kiếp còn chưa trở về? Đã hai canh giờ! Một đám thùng cơm! Ta nuôi các ngươi có ích gì? Có chút việc nhỏ cũng làm không được!

Ngoài viện vọng vào tiếng nói:

- Cảnh Tây có đây không?

Cảnh Tây mừng rỡ sau đó cau mày lắc đầu:

- A? Về rồi? Không đúng, giọng khác, không phải bọn họ.

Cảnh Tây bước ra cửa viện thấy hai người đứng bên ngoài, sửng sốt.

Hai người này là trưởng lão Cảnh gia, đương nhiên Cảnh Tây biết mặt.

Cảnh Tây mỉm cười chắp tay với hai người:

- Hai vị trưởng lão tìm ta?

Một trưởng lão mặt không biểu tình nói với Cảnh Tây:

- Cảnh Tây, theo chúng ta đi nghị sự đường.

Nếu lúc bình thường họ thấy Cảnh Tây, gã chào hỏi chắc chắn họ sẽ cười đáp lại. Tử đệ bình thường trong gia tộc không thể sánh bằng Cảnh Tây, bản thân gã là võ giả Tiên Thiên, cộng thêm phụ thân và gia gia của gã, trong Cảnh gia không mấy người có tư cách lên mặt với Cảnh Tây.

Tim Cảnh Tây rung lên:

- Có chuyện gì?

Cảnh Tây nhìn nét mặt hai trưởng lão cảm thấy kỳ kỳ.

Đi nghị sự đường?

Đi nghị sự đường làm cái gì?

Cảnh Tây không nghe nói hôm nay mở đại hội gia tộc, bình thường hội trưởng lão chỉ có trưởng lão tham gia, không cần Cảnh Tây đi dự.

Cảnh Tây cau mày cố tìm hiểu chút tin tức từ miệng hai vị trưởng lão:

- Đi nghị sự đường? Hai vị trưởng lão kêu ta đi nghị sự đường làm gì?

Trưởng lão khác lắc đầu nói:

- Ngươi khoan hỏi, chờ đến nghị sự đường liền biết.

Cảnh Ngôn nổi giận trong nghị sự đường, hai trưởng lão không dám tiết lộ nhiều với Cảnh Tây, nếu không rất có thể bị vạ lây. Cảnh Ngôn không phải chưa từng giết trưởng lão Cảnh gia, mấy năm trước đại trưởng lão làm phản đã bị hắn đánh chết.

Cảnh Tây thấy hai người không muốn nói nhiều thì khẽ ừ:

- À.

Cảnh Tây không để bụng, có thể xảy ra chuyện gì ghê gớm?

Cảnh Tây theo hai trưởng lão đến nghị sự đường, khi gã bước vào thấy tộc trưởng và đám đông trưởng lão tụ tập thì hơi cúi đầu khom người hành lễ với tất cả.

Không đợi Cảnh Ngôn lên tiếng thất trưởng lão đã quát khẽ:

- Cảnh Tây, ngươi lại đây!

Cảnh Tây ngước đầu lên nhìn gia gia của mình, thất trưởng lão Cảnh gia.

Cho đến lúc này Cảnh Tây vẫn không biết tai vạ sắp đến, nên gã dửng dưng thầm nghĩ:

- Sắc mặt của gia gia hơi kỳ.

- Gia gia, các người kêu ta đến làm gì? Ta còn trẻ, không hiểu việc lớn trong gia tộc, ta còn bận rộn.

Cảnh Tây còn nhớ nhung Yên Nhi, gã chưa thấy Cảnh Ngôn và Yên Nhi, thợ săn già.

Chỉ một câu này đã nhìn ra bình thường Cảnh Tây kiêu căng cỡ nào, gã dám tùy ý trước mặt tộc trưởng và các trưởng lão.

Hết chương 607.

Chương 608. Một Chỉ Diệt Sát

Thất trưởng lão sốt ruột mặt đỏ rực.

Thất trưởng lão trầm giọng quát:

- Càn rỡ! Cảnh Ngôn ca của ngươi trở lại, sao không mau đi lên chào đi!

Cảnh Tây há hốc mồm:

- Cảnh Ngôn ca?

Được nhắc Cảnh Tây mới thấy Cảnh Ngôn ở phía sau đám người, vui vẻ chào:

- Cảnh Ngôn ca về bao giờ vậy?

Thật ra Cảnh Tây lớn tuổi hơn Cảnh Ngôn một chút.

Nhưng rất nhanh nét vui mừng tan biến trên mặt Cảnh Tây:

- A?

Cảnh Tây thấy Cảnh Ngôn đương nhiên cũng trông thấy Yên Nhi, thợ săn già đứng cạnh hắn.

Tại sao hai người ở đây?

Cảnh Tây sửng sốt giây lát liền nhận ra có vấn đề.

Cảnh Ngôn nhìn Cảnh Tây chằm chằm:

- Cảnh Tây, ngươi biết bọn họ không?

Thất trưởng lão thúc giục:

- Cảnh Tây, ngươi có biết gia tôn Yên Nhi không? Mau nói nhanh cho Cảnh Ngôn!

Cảnh Tây phản ứng rất nhanh, đáy mắt lóe qua tia giật mình rồi trở về bình thường, cười nói:

- Cảnh Ngôn ca, hai người này là ai? Sao trên người họ không có dao động năng lượng? Chắc chỉ là người bình thường?

Cảnh Tây diễn trò giỏi, thoạt trông không biết Yên Nhi.

Nhưng tu vi của Cảnh Ngôn cỡ nào? Cảnh Tây có thể giấu người khác nhưng không thể qua mắt Cảnh Ngôn. Từ phản ứng đầu tiên khi Cảnh Tây trông thấy ông cháu Yên Nhi là Cảnh Ngôn biết chắc gã tuyệt đối quen ông cháu họ. Nhưng Cảnh Tây phủ nhận, đáp án đã rõ ràng, mấy tên du côn được gã sai khiến.

Thất trưởng lão thở phào nói:

- Cảnh Ngôn thấy đó, Cảnh Tây không quen bọn họ, là có người lấy tên của hắn làm việc xấu.

Cảnh Ngôn cười lạnh, nheo mắt nói:

- Thất trưởng lão, bắt đầu từ bây giờ trưởng lão tốt nhất đừng nói một chữ nào.

Cảnh Ngôn hỏi Yên Nhi:

- Yên Nhi biết người này không?

Yên Nhi nghiến răng nói:

- Hắn có hóa thành tro ta cũng nhận ra! Những người đó là hắn sai khiến, ta thấy tận mắt bọn họ đi theo bên cạnh hắn, nhưng sau đó hắn rời đi, rồi bọn chúng ngăn ta và gia gia lại, bắt chúng ta đi với họ.

Yên Nhi hận Cảnh Tây, nếu không nhờ Cảnh Ngôn tình cờ trông thấy thì hôm nay nàng tuyệt đối không có kết cục tốt, có lẽ gia gia của nàng sẽ chết.

Cảnh Tây quát to:

- Nha đầu này không được nói lung tung! Ngươi biết ta là ai không? Ngươi muốn tạt nước bẩn vào người ta có biết là hậu quả không phải ngươi có thể gánh vác!?

Lúc này Cảnh Tây đại khái đoán ra sự việc, chắc lúc tùy tùng của gã ra tay bắt người vừa lúc bị Cảnh Ngôn trở về Đông Lâm thành bắt gặp, sau đó là hàng loạt sự việc.

Cảnh Tây hung tợn lườm Yên Nhi, ra vẻ uất ức nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ca chắc sẽ không tin lời của nha đầu điên này đi?

Cảnh Ngôn buông tiếng thở dài:

- Ài.

Cảnh Tây đã nát tận xương.

Cảnh Ngôn phớt lờ Cảnh Tây, hắn nhìn hướng Cảnh Thành Dã, giọng hắn bình tĩnh như mặt biển trước cơn bão:

- Tộc trưởng hoàn toàn không biết gì những chuyện Cảnh Tây đã làm sao?

Trong lòng Cảnh Ngôn vô cùng tức giận, hắn không ngờ tử đệ Cảnh gia sẽ làm chuyện khiến người thần giận như vậy. Hắn đã suy nghĩ quá đơn giản, gia tộc lớn khó tránh tốt xấu lẫn lộn, nếu cấp trên kiểm soát không nghiêm thì một số kẻ xấu xa sẽ ỷ vào thế lực gia tộc không kiêng nể gì.

Cảnh Thành Dã trực giác trong lòng Cảnh Ngôn không bình tĩnh như lời nói của hắn, trong một chốc gã không biết trả

lời làm sao.

- Thật khiến ta thất vọng. Cảnh Thành Dã, ta giao cho ngươi quản lý Cảnh gia nhưng ngươi đã làm những gì? Người như Cảnh Tây vậy mà ngươi không nghe không hỏi, gia tộc như vậy có lớn mạnh nữa cũng ích gì? Nếu như vậy ta thà rằng Cảnh gia vẫn như mấy năm trước, ít ra tử đệ trong gia tộc sẽ không ỷ mạnh hiếp yếu, làm chuyện khiến người khinh bỉ!

Cảnh Ngôn thở hắt ra, lại lắc đầu:

- Thất trưởng lão, chuyện ác của Cảnh Tây tôn tử của ngươi tuyệt đối không chỉ có một, hai việc, ta không tin ngươi không biết chút gì. Ngươi biết chuyện hắn làm lại không ngăn cản, theo ta thấy ngươi là đồng phạm. Gia tộc này đã đến lúc phải chỉnh đốn hoàn toàn!

Người trong nghị sự đường rùng mình, không khí nặng nề đè ép họ nghẹt thở. Trong ấn tượng của họ dường như Cảnh Ngôn chưa từng giận dữ như vậy.

Đến lúc này ai đều nghe ra đằng sau lời nói bình tĩnh của Cảnh Ngôn chất chứa lửa giận.

Cảnh Tây quen thói kiêu căng nói:

- Cảnh Ngôn ca nói vậy là sao? Không lẽ muốn giết ta? Ha ha, dù ta làm những việc mà Cảnh Ngôn ca nghĩ ta đã làm thì sao? Chẳng qua chơi mấy nữ nhân, đáng gì? Đông Lâm thành có ngàn vạn người, chết mấy chục người thì có sao? Đều là kẻ ti tiện, trong mắt ta chỉ là con kiến. Giẫm chết mấy con kiến đáng giá làm lớn chuyện vậy sao?

Đến lúc này Cảnh Tây vẫn không cho rằng mình sai lầm, gã cho rằng Cảnh Ngôn chuyện bé xé ra to rảnh rỗi sinh nông nỗi. Nếu không phải Cảnh Ngôn có uy vọng và thực lực quá cao thì Cảnh Tây đã chửi vào mặt, thậm chí đánh hắn.

Trong Cảnh gia không có bao nhiêu người đáng để Cảnh Tây kính sợ, dù với đa số trưởng lão thì gã không thèm để vào mắt, hĩnh mũi coi rẻ. Điều này khiến Cảnh Tây trong mắt không người đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Cảnh Ngôn bình tĩnh hỏi:

- Ngươi thừa nhận?

Cảnh Tây điên cuồng nói:

- Thừa nhận? Đúng, ta thừa nhận! Mấy năm nay ta chơi nhiều tiện nhân, những sinh mệnh hạ tiện này để ta tính xem, cỡ ba, bốn chục người. Đa số đều đã chết, bị ta giết!

Tâm hồn của Cảnh Tây vốn đã vặn vẹo, có thể nói là nhập ma.

Mắt Cảnh Tây đỏ ngầu như thể Cảnh Ngôn mới là người có lỗi:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn sao? Ta không giết người Cảnh gia, chẳng lẽ ngươi định vì mấy người ngoài mà đối phó ta? Xuống tay với huynh đệ đồng tộc của ngươi?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Cảnh Tây, ngươi tự sát đi.

Cảnh Ngôn không muốn nói nhiều với cặn bã này, thậm chí không muốn tự tay giết gã.

Cảnh Tây nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Ngươi nói cái gì?

Thất trưởng lão bi thương kêu lên:

- Cảnh Ngôn, là lỗi của ta, là ta không dạy dỗ tốt! Cầu ngươi nghĩ tình mặt già này tha cho Cảnh Tây một mạng, ta … ta có thể chết thay hắn, dùng mạng của ta đổi mạng của Cảnh Tây!

Cảnh Ngôn liếc thất trưởng lão một cái, lắc đầu nói:

- Thất trưởng lão nghĩ ta tha cho Cảnh Tây lần này thì hắn sẽ hối cải sao? Hắn đã nhập ma, không hề biết hối hận!

Lòng Cảnh Ngôn tràn đầy thất vọng nói:

- Thôi, kêu hắn tự sát chắc hắn không chịu, ta tự mình ra tay vậy.

Cảnh Ngôn giơ tay lên búng ngón tay.

Cảnh Tây muốn trốn nhưng cảm giác thân thể không nhúc nhích được một li, gã bị một lũ sát khí hoàn toàn bao phủ.

Thấy Cảnh Ngôn búng tay hướng mình, mặt Cảnh Tây dữ tợn gầm rống:

- Không! Không! Cảnh Ngôn, ngươi không thể giết ta! Đồ khốn …!

Hết chương 608.

Chương 609. Tự Tra Nội Bộ

Máu đỏ thắm ứa ra trước ngực Cảnh Tây. Cảnh Ngôn bắn ra nguyên khí thoáng chốc chui vào người Cảnh Tây, khoảnh khắc xóa sổ sự sống của gã.

Cảnh Ngôn không để Cảnh Tây chết quá đau đớn. Cảnh Tây tuy là cặn bã, xấu xa nhưng dù gì là người Cảnh gia. Tội nghiệt của Cảnh Tây nặng nề, Cảnh Ngôn sẽ không để gã sống, nhưng cũng không cố ý làm gã chết trong đau đớn.

Từ lúc Cảnh Ngôn bắn ngón tay đến Cảnh Tây chết chỉ trong khoảnh khắc.

Tiếng gào thét của Cảnh Tây ngừng bặt trong nghị sự đường.

Khuôn mặt thất trưởng lão bi thương đến gần xác Cảnh Tây:

- Cảnh Tây …

Thất trưởng lão vươn ngón tay khô gầy vuốt đôi mắt trợn to của Cảnh Tây xuống.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Thất trưởng lão đã lớn tuổi, hãy lui xuống khỏi vị trí trưởng lão đi.

Thất trưởng lão biết tội ác của Cảnh Tây nhưng mặc kệ cho gã làm ác, không hỏi han một tiếng. Khi những việc ác của Cảnh Tây bị lộ thất trưởng lão vẫn cố bao che, Cảnh Ngôn cảm thấy lão đã không thích hợp đảm nhiệm chức vụ trưởng lão gia tộc.

Thất trưởng lão cười khổ, nặng nề gật đầu:

- Ha ha, ta đúng là đã già lắm rồi, cũng tốt, từ hôm nay trở đi ta không còn là thất trưởng lão của Cảnh gia.

Quyết định của Cảnh Ngôn trong gia tộc không ai có thể thay đổi, dù thất trưởng lão không chịu lui xuống cũng không cách nào ngăn cản quyết định này. Đừng nói trưởng lão, dù bãi chức tộc trưởng cũng chỉ cần một câu nói của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng! Lập tức tự điều tra trong gia tộc, ai xúc phạm tộc quy hoặc trái luật pháp Đông Lâm thành đều không thể trốn thoát chế tài. Ta hy vọng từ trên xuống dưới Cảnh gia nghiêm túc tuân theo pháp quy gia tộc, luật pháp Đông Lâm thành!

Cảnh Thành Dã lên tiếng, tâm tình thấp thỏm nhẹ nhàng chút:

- Rõ!

Khi Cảnh Ngôn kêu thất trưởng lão thoái vị làm Cảnh Thành Dã lo gần chết, vì gã cũng nghe một số chuyện Cảnh Tây đã làm, gã giống như thất trưởng lão đều không tra rõ. Cảnh Thành Dã biết đây là Cảnh Ngôn cho gã một cơ hội, nếu gã không làm tốt chuyện hắn giao cho thì gã rất có thể sẽ rời khỏi chức vị tộc trưởng.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Được rồi, các vị đi lo chuyện của mình đi.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Yên Nhi, thợ săn già, nói:

- Tộc trưởng phái người đưa lão nhân gia này và Yên Nhi an toàn trở về đi.

Cảnh Thành Dã vội đồng ý:

- Tốt, ta sai người đưa hai người về nhà ngay.

Thợ săn già khom người không ngừng cảm ơn:

- Đa tạ đại nhân, đa tạ chư vị đại nhân!

Thợ săn già không muốn ở lại đây một giây phút nào, những người này đều là đại nhân vật Đông Lâm thành, thân phận như lão không thể tiếp xúc.

Yên Nhi khom người hướng Cảnh Ngôn, định cùng gia gia rời khỏi Cảnh gia:

- Yên Nhi suốt đời không quên ơn cứu mạng của ân nhân.

Cảnh Ngôn chợt gọi hai người lại:

- Chờ chút!

Hai ông cháu khựng lại, khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Yên Nhi có muốn trở thành võ giả không?

Cảnh Ngôn chợt nảy ra ý này, hắn cảm thấy Yên Nhi không giống người thường, nàng tạm thời không phải võ giả nhưng lá gan to, đối mặt nguy nan vẫn bình tĩnh vượt trội hơn xa người bình thường.

Còn một điều nữa, Cảnh Ngôn sợ hai ông cháu bị trả thù. Người bên Cảnh Tây không dám làm gì Cảnh Ngôn nhưng ông cháu Yên Nhi thì không được an toàn.

Yên Nhi không dám tin nhìn Cảnh Ngôn:

- Trở thành võ giả? Ta có thể sao?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Có thể thành võ giả hay không bây giờ ta không chắc, nhưng có thể thử.

Yên Nhi nhíu mày nói:

- Nhưng mà … ta nghe nói trở thành võ giả cần có tài nguyên quý giá …

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Cái này không thành vấn đề. Vậy đi, sau này nàng công tác trong Huy Hoàng đan lâu, bắt đầu từ nhân vật bán hàng tầng chót. Ta nói với tổng quản đan lâu Tô Tử Huyên một tiếng, nàng ấy bình thường sẽ lo cho Yên Nhi. Nếu Yên Nhi có thiên phú, Tô Tử Huyên sẽ dẫn dắt Yên Nhi đi đường Võ Đạo. Yên Nhi công tác ở chỗ đó còn được nhận thù lao linh thạch.

Mắt Yên Nhi sáng bừng kích động nói:

- Đa tạ ân nhân! Ta nhất định cố gắng công tác thật tốt, chăm chỉ trở thành võ giả!

Cảnh Ngôn gật đầu, nhìn hướng thợ săn già:

- Lão nhân gia thấy sao?

Thợ săn già là gia gia của Yên Nhi, nếu lão không đồng ý thì Cảnh Ngôn không thể bắt buộc sắp xếp.

Thợ săn già kích động không thua gì Yên Nhi:

- Ta? Tốt lắm! Tôn nữ của ta có thể trở thành võ giả là điều ta nằm mơ cũng không dám.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Hai vị đều đồng ý vậy quyết định như thế.

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng kêu người dẫn Yên Nhi đi Huy Hoàng đan lâu, nói rõ với tổng quản đan lâu Tô Tử Huyên. Ưm, còn gia gia của Yên Nhi thì ngươi xếp chỗ ở trong Đông Lâm thành, vậy thì hai ông cháu có thể thường gặp mặt.

Cảnh Thành Dã thoải mái nói:

- Tốt, hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau đó Cảnh Thành Dã sửng sốt hỏi:

- Cảnh Ngôn, tổng quản của Huy Hoàng đan lâu chẳng phải là Cảnh Thần Tinh sao?

Cảnh Thành Dã chưa biết việc Cảnh Ngôn đi Huy Hoàng đan lâu.

Cảnh Ngôn tùy ý nói:

- Bây giờ thì không, Cảnh Thần Tinh thúc thúc đi Đan Quốc, có công tác quan trọng hơn ở đó. Giờ tổng quản Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành là Tô Tử Huyên, à, Cảnh Sơn Cừ không nhậm chức trong Huy Hoàng đan lâu nữa.

Cảnh Ngôn không giải thích nhiều, Cảnh Thành Dã cũng không dám hỏi.

Mọi người giải tán khỏi nghị sự đường, lập tức tự điều tra trong Cảnh gia, tổ chức tình báo vận chuyển hết sức. Thành viên Cảnh gia từng làm những chuyện xúc phạm tộc quy của gia tộc đều nổi lên mặt nước.

Dù là ai hễ xúc phạm tộc quy đều bị chế tài.

Phải công nhận đa số tử đệ Cảnh gia nghiêm ngặt với bản thân, chưa có người thứ hai phạm tội ác liệt giống Cảnh Tây. Một phần nhỏ tử đệ phạm sai nhỏ tội không đáng chết, khiển trách một phen nhớ sau này không dám tái phạm là được.

Đêm hôm đó Cảnh Thành Dã lại tìm gặp Cảnh Ngôn.

Khuôn mặt Cảnh Thành Dã nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn, vấn đề của Cảnh Sơn Cừ hơi nghiêm trọng. Ta nắm giữ một ít tin tức, nữ nhân bị Cảnh Tây giết chết có một phần Cảnh Sơn Cừ tham gia vào.

Cảnh Thành Dã biết Cảnh Sơn Cừ chắc chắn bị Cảnh Ngôn ghét, nếu không tại sao hắn đuổi gã ra Huy Hoàng đan lâu? Trải qua chuyện ban ngày Cảnh Thành Dã không dám giấu diếm Cảnh Ngôn nữa.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Cảnh Sơn Cừ? Ngươi xác định hắn có tham gia?

Cảnh Thành Dã nói:

- Có thể khẳng định, tuy chưa điều tra rõ hết nhưng đã xác định có ba nữ nhân chết liên quan trực tiếp đến Cảnh Sơn Cừ.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Giết đi!

Hết chương 609.

Chương 610. Động Phủ Thượng Cổ

Hôm sau Cảnh Ngôn quay về phủ thành chủ Đông Lâm thành.

Cổ Ngân Hà và Ân Lão đang chờ Cảnh Ngôn, chuẩn bị xuất phát đi động phủ thượng cổ bị phát hiện trong Hắc Thạch sơn mạch.

Cổ Ngân Hà cười tủm tỉm hỏi Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn, bây giờ có thể đi Hắc Thạch sơn mạch rồi chưa?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Có thể, không vấn đề! Lên đường ngay đi.

Chu Thượng Vân xen lời:

- Ta chưa đi Hắc Thạch sơn mạch bao giờ nên hơi tò mò, cùng đi chung đi.

Cổ Ngân Hà nghe vậy cau mày, sau đó cười nói:

- Quận Vương đại nhân vào Hắc Thạch sơn mạch cũng được, nhưng không thể đi cùng chúng ta. Quận Vương đại nhân cũng biết Cổ gia tốn hao nhiều công sức mở ra động phủ thượng cổ này, đã chết nhiều võ giả thực lực cường đại.

Chu Thượng Vân đòi đi cùng tất nhiên không phải vì tò mò Hắc Thạch sơn mạch, nếu tò mò thì gã vào khi nào chẳng được? Chu Thượng Vân sợ Cảnh Ngôn bị nguy hiểm, mục đích của Cổ Ngân Hà tuyệt đối không đơn thuần.

Cổ Ngân Hà cũng nhìn ra điều này. Chu Thượng Vân là bên quan, nếu gã đi cùng bọn họ sẽ làm Cổ Ngân Hà và Ân Lão ngại tay, nên gã tuyệt đối không đồng ý cho Chu Thượng Vân đi chung.

Cổ Ngân Hà nói câu này biểu minh động phủ thượng cổ do Cổ gia phát hiện và mở ra, bên trong xuất hiện báu vật gì đều là của Cổ gia, không liên quan Chu Thượng Vân.

Cổ gia là một trong bảy thế gia lớn Thiên Nguyên đại lục, hoàn toàn có sự tự tin kiên cường đó.

Nếu là thế lực gia tộc nhỏ phát hiện động phủ thượng cổ trong Lam Khúc quận, muốn độc chiếm báu vật bên trong là điều không thể. Quận Vương phủ tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra. Nhưng với gia tộc mạnh như Cổ gia thì Chu Thượng Vân bó tay.

Cảnh Ngôn nháy mắt với Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, ta vào Hắc Thạch sơn mạch là vì dẫn đường cho Cổ thiếu gia, Quận Vương không cần đi cùng.

Chu Thượng Vân đi chung không giúp ích gì nhiều, thực lực của gã chỉ là Đạo Sư cảnh hậu kỳ, nếu đánh nhau chẳng góp sức lớn gì, không chừng Cảnh Ngôn ngược lại lo cho gã. Nếu Cảnh Ngôn đi một mình thì dễ xoay sở hơn, hắn có Thiên Không Chi Dực cảnh giới nhị trọng, dù không đánh lại một mình dễ chạy trốn hơn. Cảnh Ngôn có nhiều trận pháp cỡ nhỏ, nếu thật sự trở mặt giết nhau Cổ Ngân Hà và Ân Lão chưa chắc chiếm ưu thế gì lớn.

Chu Thượng Vân lớn tiếng nói:

- Được rồi! Cảnh Ngôn, ta tạm thời không về Lam Khúc quận thành, chờ ngươi trong Đông Lâm thành.

Cổ Ngân Hà không kiên nhẫn vung tay lên:

- Xuất phát đi, thời gian không còn sớm.

Sau đó ba người rời khỏi phủ thành chủ bay đi Hắc Thạch sơn mạch.

Ngoài rìa Hắc Thạch sơn mạch là chỗ một số linh thú cấp thấp tụ tập, võ giả cảnh giới Tiên Thiên bình thường có thể ra vào tự do.

Linh thú hoạt động vùng trong đa phần là linh thú cao cấp.

Ba người Cảnh Ngôn bay lướt qua, xuất phát đi Đông Lâm thành mất vài canh giờ liền đến khu vực trung tâm sơn mạch. Linh thú ẩn hiện trong khu vực trung tâm cơ bản toàn là Kim Văn Linh Thú.

Ba người Cảnh Ngôn tùy ý phát ra hơi thở làm bầy Kim Văn Linh Thú trốn tứ tán, hoặc nằm sấp dưới đất không dám nhúc nhích.

Cổ Ngân Hà nheo mắt nói:

- Không biết trong Hắc Thạch sơn mạch có thần thú không.

Ân Lão lắc đầu thổn thức nói:

- Thiếu gia, ở nơi linh thú cấp thấp tụ tập xác suất có thần thú không cao. Ta từng đi Vô Vọng Thâm Uyên nhất trọng, chỗ đó mới thật sự đáng sợ. Ta nhớ lần đó chỉ vào mấy trăm thước đã đụng phải một con thần thú. Rất khủng bố, thần thú cấp thấp nhất mà thực lực sánh bằng võ giả Đạo Vương cảnh, nếu ta không rút lui nhanh thì đã chết trong Vô Vọng Thâm Uyên.

Cổ Ngân Hà nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn quen thuộc Hắc Thạch sơn mạch, nói xem trong Hắc Thạch sơn mạch có thần thú tồn tại không?

Cảnh Ngôn tùy ý nói:

- Chắc không nếu có thần thú thì Đông Lâm thành rất nguy hiểm. Thần thú ra Hắc Thạch sơn mạch thì nguyên Đông Lâm thành đều bị hủy diệt.

Cổ Ngân Hà gật gù:

- Có lý.

Ba người vừa trò chuyện vừa đi sâu vào khu vực trung tâm sơn mạch.

Dọc đường đi gặp nhiều Kim Văn Linh Thú khá mạnh, nhưng Kim Văn Linh Thú mạnh đến mấy cũng không thể uy hiếp đến Cảnh Ngôn, Cổ Ngân Hà, Ân Lão.

Lúc chạng vạng ba người ngừng lại.

Ân Lão lấy bản đồ ra quan sát xung quanh, nói:

- Đằng trước chắc là vị trí động phủ thượng cổ.

Cổ Ngân Hà nói:

- Đi, qua xem.

Ba người đi vài dặm Cảnh Ngôn liền cảm giác trong không gian có dao động năng lượng, cảnh tượng trước mắt khiến hắn chắc chắn nơi này từng có một trận pháp, là một sát trận. Bây giờ sát trận đã bị phá hủy hoàn toàn, mức độ uy hiếp giảm thấp nhiều.

Cảnh Ngôn suy đoán sát trận có lẽ bị người Cổ gia phá hoại, Cổ Ngân Hà nói vì mở ra động phủ thượng cổ này làm Cổ gia mất mác nhiều cao thủ không chừng đúng thật.

Cảnh Ngôn bây giờ là trận pháp sư trung cấp, ánh mắt sắc bén, hắn nhìn ra sát trận nơi này thuộc loại trận pháp cao cấp, muốn phá trận không dễ. Dù là trận pháp sư cao cấp chưa chắc có thể an toàn phá trận, nếu ỷ vào sức mạnh phá trận thì cần nhiều võ giả thực lực cường đại dùng mạng lấp đầy.

Ân Lão che Cổ Ngân Hà sau lưng mình, nói:

- Thiếu gia hãy đứng sau lưng ta.

Trận pháp đã bị phá nhưng không có nghĩa là không có chút sức sát thương. Sát trận cao cấp dù bị phá vẫn có nguy hiểm nhất định.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Cổ thiếu gia đã tìm đến động phủ thượng cổ tức là nhiệm vụ của ta xem như xong, xin hãy cho ta biết tin tức về gia phụ.

Cảnh Ngôn không muốn vào động phủ thượng cổ, trước không nói bên trong có báu vật hay không, dù có e rằng đã bị người Cổ gia lấy đi hết.

Cổ Ngân Hà híp mắt mỉm cười nói:

- Ha ha, đan sư Cảnh Ngôn thật sốt ruột. Nhưng nhiệm vụ của đan sư Cảnh Ngôn chưa xong, ngươi phải cùng chúng ta vào động phủ thượng cổ. Chờ từ bên trong đi ra mới tính là hoàn thành nhiệm vụ, khi đó ta chắc chắn sẽ nói cho ngươi về việc phụ thân của ngươi.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Cổ thiếu gia bắt ta vào động phủ thượng cổ là có ý gì? Lối vào động phủ ngay đây, Cổ thiếu gia cùng Ân Lão đi vào tìm báu vật là được.

Mắt Cổ Ngân Hà lóe tia âm trầm nói:

- Cảnh Ngôn thiếu gia, không phải ta không tin ngươi, nhưng chúng ta không quen, không thể không có lòng cảnh giác với người. Chúng ta vào động phủ thượng cổ rồi lỡ ngươi đi ra nói chuyện này khắp nơi chẳng phải là chúng ta gặp phiền phức?

Hết chương 610.

Chương 611. Cung Điện Động Phủ

Xem ra không muốn đi vào động phủ cũng không được.

Cảnh Ngôn hơi trầm ngâm sau đó gật đầu đồng ý cùng hai người đi vào.

Lối vào động phủ không khó tìm.

Nếu trước khi sát trận bị phá thì không cách nào đến gần lối vào, cũng không thể thấy nó. Nhưng hiện tại sát trận bị phá hư, lối vào hiện ra rành rành.

Chỉ mất mười mấy giây đã tìm thấy lối vào động phủ.

Cổ Ngân Hà đứng một bên nói:

- Mời đan sư Cảnh Ngôn vào trước.

Cảnh Ngôn không nói tiếng nào, đi hướng lối vào.

Cảnh Ngôn đến gần lối vào cảm nhận lực cản từ trong ra ngoài, nhưng võ giả Đạo Sư cảnh không khó ngăn cản.

Nếu là võ giả Đạo Linh cảnh muốn vào thì hơi khó, võ giả Đạo Linh cảnh thực lực mạnh có thể chống cự lực cản đi vào.

Cảnh Ngôn hiểu biết đôi chút về động phủ thượng cổ, thông thường động phủ do võ giả cực mạnh đào ra, bên trong tự thành không gian. Nghe nói chỉ có võ giả Thánh Đạo cảnh mới làm được điều này.

Trên Đạo Hoàng cảnh có Thánh Đạo cảnh.

Thiên Nguyên đại lục hiện giờ từ lâu đã không tồn tại võ giả Thánh Đạo cảnh, dù là võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng thưa

thớt. Nên trước mắt trên Thiên Nguyên đại lục không ai đào tạo ra động phủ được.

Muốn đào động phủ phải thỏa mãn một điều kiện là vận dụng thiên địa pháp tắc, trong võ giả chỉ có Thánh Đạo cảnh mới biết vận dụng thiên địa pháp tắc. Dù là Đạo Hoàng cảnh cũng kém xa mới với tới được điều này.

Vì vận dụng thiên địa pháp tắc khiến thực lực của võ giả Thánh Đạo cảnh siêu khủng bố.

Trong một số điển tịch thượng cổ ghi chép võ giả Đạo Hoàng cảnh tuy kém hơn Thánh Đạo cảnh một đại cảnh giới, nhưng Đạo Hoàng cảnh không có chút cơ hội ngăn cản Thánh Đạo cảnh. Võ giả Thánh Đạo cảnh không ra tay, chỉ vận dụng thiên địa pháp tắc đã áp chế võ giả Đạo Hoàng cảnh gắt gao.

Võ giả Thánh Đạo cảnh không sợ võ giả Đạo Hoàng cảnh vây công, bao nhiêu Đạo Hoàng cảnh liên hợp cũng khó thể tổn thương Thánh Đạo cảnh.

Mấy ngàn năm trước khi xảy ra đại chiến nhân thần trên đại lục tồn tại một ít võ giả Thánh Đạo cảnh.

Ví dụ như Thiên Thủy, tuy lão không tiết lộ cảnh giới của mình nhưng Cảnh Ngôn đoán lão là võ giả Thánh Đạo cảnh, từ ngàn năm trước là cường giả Võ Đạo số một đại lục.

Lực cản ở lối vào động phủ là do thiên địa pháp tắc của hai không gian bài xích nhau.

Cảnh Ngôn lặng lẽ vận chuyển nguyên khí cất bước đi vào.

Nhìn Cảnh Ngôn đi vào, Cổ Ngân Hà nhếch mép nói:

- Thực lực Võ Đạo của tiểu tử này không tệ.

Ân Lão gật đầu nói:

- Đạo Sư cảnh! Với tuổi như hắn đã là Đạo Sư cảnh thì thiên phú Võ Đạo rất kinh người, có lẽ thứ kia thật sự nằm trong tay hắn.

Cổ Ngân Hà gật đầu, mắt lóe tia sáng tàn nhẫn:

- Ừm! Nếu thứ đó thật sự ở trong tay hắn thì phải lấy về. Ân Lão, chúng ta cũng đi vào!

Vèo!

Cảnh Ngôn cảm thấy trước mắt tối sầm sau đó thị giác trở lại, cảnh tượng trước mắt đổi khác hoàn toàn.

Cảnh Ngôn tò mò đánh giá xung quanh, tặc lưỡi lấy làm lạ:

- Đây là bên trong động phủ thượng cổ?

Cây cối hoa cỏ, nơi này cái gì cần có đều có. Hơn nữa Cảnh Ngôn phát hiện dấu vết một số linh thảo bị hái.

Khóe mkôi Cảnh Ngôn cong lên:

- Người Cổ gia từng vào đây.

Dấu vết linh thảo bị hái còn mới, chưa qua một năm, chỉ trong vòng mấy tháng.

Đang lúc Cảnh Ngôn suy nghĩ bên cạnh có tiếng vang khẽ, Cổ Ngân Hà và Ân Lão đi vào trong động phủ.

Ba người không nói nhiều, gật đầu ra hiệu đi sâu vào động phủ.

Động phủ rất lớn.

Võ giả Thánh Đạo cảnh có thể mở mang động phủ, nhưng mỗi động phủ khác nhau, Thánh Đạo cảnh cũng tùy người.

Võ giả Thánh Đạo cảnh càng mạnh đào tạo ra động phủ quy mô càng lớn.

Động phủ này là động phủ đầu tiên Cảnh Ngôn đi vào, hắn không biết động phủ khác bao lớn nhưng hắn cảm thấy võ giả làm ra động phủ này chắc chắn là đại năng Thánh Đạo cảnh cực kỳ mạnh.

Ba người đi suốt mấy canh giờ vẫn chưa đến tận cùng động phủ.

Dọc đường đi Cảnh Ngôn lại phát hiện nhiều dấu vết linh thảo, các loại khoáng thạch bị lấy.

Cổ gia phát hiện động phủ đem lại tài nguyên bao la cho gia tộc của họ, Cổ gia thật may mắn.

Cũng đúng, phát hiện một động phủ thượng cổ không dễ dàng, mỗi lần phát hiện đều là tài phú khó thể tưởng tượng. Nên những gia tộc có năng lực mới phái người đi khắp nơi tìm kiếm động phủ thượng cổ, di tích thượng cổ. Tuy hy vọng tìm được nhỏ nhoi nhưng nếu kiếm được sẽ là tài phú kếch xù.

Ba người đi suốt ba ngày ba đêm.

Hôm nay một tòa cung điện màu đen đập vào mắt ba người.

Thấy cung điện, mặt Cổ Ngân Hà hiện nét cười.

Cổ Ngân Hà mỉm cười nói:

- Không giấu gì đan sư Cảnh Ngôn, Cổ gia ta phát hiện động phủ thượng cổ và đánh mở nó ra liền phái người đi vào sưu tầm các loại tài nguyên. Bên ngoài hầu như không còn tài nguyên quý giá, nhưng trong tòa cung điện này còn ẩn giấu nhiều báu vật. Ba người chúng ta đi vào tự do tìm, ai tìm đến báu vật thì là của người đó.

Cảnh Ngôn nghe vậy hơi ngạc nhiên:

- A?

Cổ Ngân Hà không giải thích nhiều:

- Chúng ta vào đi đan sư Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn gật đầu, không hỏi nhiều.

Quá trình vào cung điện suôn sẻ không bị trắc trở gì.

Cung điện siêu khổng lồ, đi vào liền thấy trên vách tường điêu khắc nhiều đồ án. Thoạt trông vẽ cảnh trạch viện khổng lồ, bên trong sinh hoạt nhiều võ giả đến nỗi tu vi như Cảnh Ngôn không thể đếm hết.

Cổ Ngân Hà cười nói:

- Quả nhiên như thế! Xem ra đại năng mở mang động phủ này có bối cảnh gia tộc, tranh trên tường có lẽ là gia tộc của đại năng đó.

Cổ Ngân Hà nói với Cảnh Ngôn:

- Đan sư Cảnh Ngôn, trong cung điện này có nhiều phòng, có phòng trống, có phòng chứa báu vật. Nhưng muốn vào phòng cần có vận may, may mắn vào một căn phòng không chừng lấy được trân bảo khó tưởng tượng. Đương nhiên nếu xui xẻo sẽ gặp nguy hiểm. Có phòng giấu khôi lỗi rất mạnh, đi vào sẽ bị tấn công. Đan sư Cảnh Ngôn nhớ cẩn thận.

Hết chương 611.

Chương 612. Căn Phòng Kỳ Lạ

Rõ ràng Cổ Ngân Hà biết nhiều tin tức về động phủ thượng cổ này.

Sự thật đúng là vậy, Cổ gia phái nhiều cao thủ vào động phủ thượng cổ tìm kiếm báu vật, bọn họ vốn nên thanh lý xong hết nhưng không ngờ bị tòa cung điện này nhốt ba tháng.

Có chín mươi chín căn phòng chứa báu vật trong cung điện. Vấn đề là phòng không ở vị trí cố định, chúng nó không ngừng di chuyển, trong đó giấu cơ quan cỡ lớn.

Nên khi vào phòng tìm bảo bối có khi nhiều lần vào cùng một phòng. Dù nhiều người cùng tìm bảo bối cũng sẽ xảy ra tình huống nhiều người vào cùng phòng.

Cổ Ngân Hà nói cho Cảnh Ngôn biết những tin tức này, gã nói một sự thật nữa là một số phòng không chứa báu vật mà là khôi lỗi chiến đấu,

Khôi lỗi chiến đấu là cỗ máy chiến đấu do khí sư luyện chế ra, chúng nó không có sinh mệnh, nhưng có thể tấn công mãnh liệt kẻ xâm nhập. Vì không có sự sống nên không cảm giác đau, chém giết cực kỳ hung ác. Cộng thêm thân thể chúng nó vô cùng cứng rắn, muốn bạo lực đập nát cũng khó.

Nhiều người Cổ gia chết trong tay khôi lỗi chiến đấu núp trong phòng.

Vì các loại nhân tố khiến Cổ gia kéo dài mấy tháng thanh lý động phủ thượng cổ này.

Cảnh Ngôn cười chắp tay với Cổ Ngân Hà:

- Vậy thì ta không khách sáo, Cổ thiếu gia.

Sau đó đi vào hành lang nối thẳng vào cung điện, có hai hành lang, Cảnh Ngôn chọn đại một cái.

Cảnh Ngôn vừa vào hành lang liền thấy các cửa phòng hai bên, những cửa phòng mở ra, nhấc chân là có thể vào. Tất cả cửa phòng giống hệt nhau, không thể phân biệt điểm khác nhau.

Cảnh Ngôn quan sát một lúc, đi vào căn phòng cách mình gần nhất.

Phòng không lớn, cỡ hai mươi thước vuông, góc phòng có một cái hòm màu vàng.

Cảnh Ngôn tới gần thuận tay mở ra, hòm rỗng.

Cảnh Ngôn lắc đầu:

- Chắc thứ bên trong đã bị người Cổ gia lấy đi.

Cảnh Ngôn cẩn thận kiểm tra căn phòng này không phát hiện khác lạ, hắn rút trường kiếm ra khắc ký hiệu ‘một’ lên vách tường, xoay người đi ra ngoài.

Cảnh Ngôn vào căn phòng thứ hai, hắn trước tiên tìm ký hiệu mình vừa khắc, không thấy ký hiệu mới quan sát kỹ căn phòng.

- Không có gì.

Cảnh Ngôn để hai ký hiệu ‘hai’, bước ra ngoài đi vào căn phòng thứ ba. Phòng thứ ba cũng là cái hòm rỗng.

Phòng thứ bốn lại rỗng.

Cảnh Ngôn liên tục vào mấy chục căn phòng, hoặc căn phòng trống trơn hoặc chỉ có cái hòm rỗng.

Ban đầu Cảnh Ngôn còn ôm lòng hăm hở nghĩ nếu may mắn có lẽ sẽ tìm được báu vật đại năng Thánh Đạo cảnh để lại, nhưng dần dà hắn hiểu muốn nhặt mót ở đây e rằng hy vọng không lớn. Người Cổ gia có lẽ đã tìm hết tất cả phòng, báu vật có thể lấy đi đều dọn hết sách, sao có thể chừa lại?

Cảnh Ngôn cười cười:

- Hèn gì Cổ Ngân Hà rộng rãi vậy, nói dễ nghe ai tìm được báu vật là của người đó. Ha ha, bị Cổ gia các ngươi lấy hết rồi còn tìm được gì?

Cảnh Ngôn không để bụng, hắn vào động phủ thượng cổ vốn không ôm khát vọng tìm báu vật. Nếu không phải bị Cổ Ngân Hà ép thì Cảnh Ngôn đã không đi vào đây.

Tuy hy vọng tìm báu vật xa vời nhưng Cảnh Ngôn không ngừng lại, hắn vẫn đi vào từng căn phòng vì có thắc mắc nổi lên. Cảnh Ngôn vào mấy chục căn phòng, để lại mấy chục ký hiệu nhưng tại sao không vào một căn phòng cũ nào?

Theo thời gian trôi qua Cảnh Ngôn dần nhíu chặt mày.

Đến lúc này Cảnh Ngôn đã vào trăm căn phòng nhưng vẫn không thấy ký hiệu mình để lại.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Kỳ lạ, không lẽ những căn phòng này có thể tự phục hồi?

Chợt giọng Cổ Ngân Hà từ phía sau vang lên:

- Đan sư Cảnh Ngôn thu hoạch sao rồi?

Cảnh Ngôn xoay người lại thấy Cổ Ngân Hà, Ân Lão chậm rãi đến gần.

Cảnh Ngôn đáp:

- Không có thu hoạch gì, tuy nhiều phòng có hòm nhưng đều rỗng. Cổ thiếu gia, có lẽ gia tộc của Cổ thiếu gia đã lấy hết

báu vật đi, chúng ta đến uổng công.

Cổ Ngân Hà lắc đầu nói:

- Cổ gia ta đúng là sưu tầm phần lớn căn phòng nhưng còn một ít chưa vào.

Cảnh Ngôn lại hỏi:

- Cổ thiếu gia, nơi này thật sự chỉ có chín mươi chín phòng?

Cổ Ngân Hà lấy ra một tấm bản vẽ da thú ném cho Cảnh Ngôn:

- Chắc đúng vậy, ban đầu võ giả Cổ gia ta đi vào được đến cái nào, ngươi xem thử đi.

Cảnh Ngôn nhận lấy, phát hiện bản vẽ là bản đồ mặt bằng kiến trúc, không khó nhìn ra đó là kiến trúc cung điện nơi hắn đang đứng. Xem bản vẽ căn phòng nơi này đúng là chỉ có chín mươi chín cái. Có một phòng tô màu đỏ khác biệt.

Cảnh Ngôn trả lại bản vẽ cho Cổ Ngân Hà, nói:

- Mỗi lần ta vào một phòng sẽ để lại ký hiệu, nhưng hình như lần thứ hai ta đi vào đều không thấy ký hiệu nữa.

Cổ Ngân Hà lắc đầu nói:

- Đương nhiên rồi, nếu có thể dùng cách này thì Cổ gia ta sớm lục soát hết phòng. Đừng nói làm ký hiệu, để lại đồ vật trong phòng lần sau đi vào cũng biến mất. Gia tộc của ta đã dùng nhiều cách đều không được.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Vậy thì đúng là kỳ lạ.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa vào một căn phòng:

- Cổ thiếu gia, để ta tiếp tục xem thử.

Cổ Ngân Hà mắt lóe tia sáng cùng Ân Lão liếc nhau, hai người lại vào một căn phòng.

- A? Nguy rồi!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cảnh Ngôn vừa đi vào lòng thít chặt, cảm thấy trước mắt tối sầm, một luồng gió đáng sợ ập hướng mình. Cảnh Ngôn bản năng né sang bên, sau đó thấy thứ tấn công mình là hình người màu đen.

Cảnh Ngôn trợn to mắt nói:

- Đây chính là khôi lỗi? Lực lượng thật đáng sợ, tốc độ siêu mau. Nếu không nhờ thần hồn cường đại, phản ứng cực nhanh thì đã bị thứ này một đấm đánh chết.

Vèo!

Khôi lỗi không cho Cảnh Ngôn thời gian suy nghĩ nhều, một kích đánh hụt liền tung ra kích thứ hai đến gần hắn.

Cảnh Ngôn rút trường kiếm ra dốc hết nguyên khí chém mạnh hướng khôi lỗi.

Hết chương 612.

Chương 613. Mở Hòm

Kiếm quang màu lam lấp lóe đụng mạnh vào hai đấm của khôi lỗi.

Bùm bùm!

Trong căn phòng nhỏ hẹp năng lượng tràn đầy tới cực điểm, không gian khuếch tán từng hoa văn màu đen, vách tường bốn phía nứt nẻ li ti.

Thùng thùng!

Dù là khôi lỗi cũng khó thể nhẹ nhàng đón nhận lực lượng va chạm này, nó lùi ra sau hai bước.

Cảnh Ngôn bay ra đập mạnh vào bức tường, vách tường thủng cái lỗ hình người.

Cảnh Ngôn thầm vã mồ hôi lạnh:

- Lực lượng thật đáng sợ!

Cảnh Ngôn hiện giờ có tu vi Đạo Sư cảnh đỉnh, dốc hết nguyên khí thì uy lực nhát kiếm hung hãn biết bao? Nhưng đối mặt khôi lỗi chỉ làm nó lùi hai bước. Lại nhìn hai đấm của khôi lỗi, nhát kiếm không thể để lại vết trầy nào.

Tài liệu dùng để luyện chế ra khôi lỗi này cứng rắn vượt sức tưởng tượng của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hít sâu bình ổn lại nguyên khí dao động, hứng đòn công kích vừa rồi không dễ chịu. May mắn Cảnh Ngôn chuẩn bị trước dùng nguyên khí bảo vệ thân thể, nguyên khí triệt tiêu đa số lực va chạm, còn sót một ít Cảnh Ngôn chịu đựng qua. Nếu đổi lại người khác thì khó làm được.

Võ giả bình thường không thể so sánh mức độ thân thể cứng rắn cúa Cảnh Ngôn, thân thể hắn khá cứng cỏi cộng thêm bí pháp luyện thể Thuần Dương Linh Thể đã thành công. Có thể nói cơ thể của Cảnh Ngôn ngang ngửa pháp khí cực phẩm.

Dù vậy Cảnh Ngôn rất không dễ chịu, nếu là võ giả khác thì kết cục càng kém đến đâu?

Võ giả không tu luyện bí pháp luyện thể sẽ bị tổn hại nặng tứ chi trong đợt va chạm này, dù đã tu luyện bí pháp luyện thể cũng sẽ bị thương.

Khôi lỗi thấy không giết được Cảnh Ngôn lại hung ác xông lên.

Khôi lỗi không có sự sống, muốn nó ngừng công kích bình thường chỉ có hai cách, một là bạo lực phá hỏng, hai là hao hết năng lượng của khôi lỗi. Hai cách đều rất khó.

Cảnh Ngôn chém một nhát kiếm mà không thể để lại dấu vết trên nắm đấm của khôi lỗi, muốn nó hao hết năng lượng sẽ đầy khó khăn. E rằng khôi lỗi còn lâu mới hết năng lượng, Cảnh Ngôn đã hao sạch nguyên khí trước.

Cảnh Ngôn lắc người tránh né:

- Làm sao đây?

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Động tác của khôi lỗi siêu nhanh, Cảnh Ngôn hầu như không có thời gian suy nghĩ, chỉ có thể hết sức ngăn cản, ỷ vào thân thể và bí pháp luyện thể câu giờ.

- Trong rương báu này chắc chắn có đồ tốt, con khôi lỗi phụ trách bảo vệ rương vàng. Có khôi lỗi bảo vệ thì người Cổ gia không cách nào lấy đồ trong rương đi. Nhưng … ta không có thời gian mở rương ra!

Cảnh Ngôn sớm thấy góc tường có một cái hòm màu vàng.

Chém giết với khôi lỗi này làm Cảnh Ngôn phải dốc hết sức mới đỡ đòn được, phân tâm một chút xíu đều vô cùng nguy hiểm, càng đừng nói rút thời gian mở hòm lấy đồ đi.

Một người một khôi lỗi chém giết kịch liệt làm cả cung điện rung nhẹ.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Ngoài cung điện.

Cổ Ngân Hà và Ân Lão đã lao ra ngoài, hai người xoay người nhìn cung điện màu đen to lớn.

Cổ Ngân Hà cười âm hiểm nói:

- Xem ra tiểu tử kia đã vào phòng khôi lỗi, đánh nhau với khôi lỗi.

Ân Lão nhẹ gật đầu nói:

- Theo tình huống gia tộc nắm giữ thì khôi lỗi đó thực lực cực mạnh, có mấy võ giả Đạo Sư cảnh đã chết trong tay nó, càng nhiều võ giả bị thương.

Cổ Ngân Hà cười nói:

- E rằng tiểu tử đó không chống cự được bao lâu, nếu không trốn ra kịp lúc sẽ phải chết trong đó. Nếu tiểu tử kia chết phải nhờ Ân Lão mang xác hắn ra, nếu hắn có thứ đó thì sẽ tùy thân mang theo.

Ân Lão gật đầu nói:

- Ừm! Muốn ta phá hỏng khôi lỗi kia hơi khó nhưng mang xác tiểu tử đó ra thì không thành vấn đề.

Hai người vừa nói chuyện vừa chờ chiến đấu bên trong kết thúc.

Phòng khôi lỗi.

Kịch chiến Phập!, Cảnh Ngôn hơi nóng nảy:

- Chết tiệt! Tiêu hao nguyên khí quá nhanh, cứ tiếp tục thế này thì ta không kiên trì được lâu!

Cảnh Ngôn có nguyên khí hùng hậu nhưng hiện tại tiêu hao quá nhanh, hắn cần hết sức đỡ công kích của khôi lỗi vừa giữ cho Thuần Dương Linh Thể vận chuyển.

Mới một lát Cảnh Ngôn đã cảm giác nguyên khí trữ trong vụ tuyền tiêu hao một phần ba. Khi hao hết một nửa nguyên khí thì Cảnh Ngôn sẽ gặp nguy hiểm.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Không được, ra trước rồi nói, cứ giết như vậy ta sẽ bị giết.

Nhưng muốn ra khỏi phòng cũng không dễ. Khôi lỗi tuy không có sự sống, không có tư duy nhưng luôn chặn ở cửa phòng, hiển nhiên không muốn võ giả vào phòng lại chạy ra từ nơi này.

Cảnh Ngôn bắt đầu cố ý điều chỉnh vị trí, tích súc công kích mạnh nhất:

- Muốn đi ra ngoài phải đánh lui khôi lỗi mới có cơ hội!

Cảnh Ngôn dốc hết sức vận chuyển nguyên khí cộng thêm Thánh Quang kiếm pháp và bí pháp phối hợp chắc có thể đánh lui khôi lỗi hai, ba bước, vậy là có thể thừa dịp chạy ra khỏi phòng.

Nhưng điều chỉnh vị trí không dễ, tốc độ của khôi lỗi quá mau.

Cảnh Ngôn vận chuyển thân pháp:

- Thiên Không Chi Dực!

Mới rồi Cảnh Ngôn luôn không dùng Thiên Không Chi Dực vì không gian quá nhỏ, khó phát huy ưu thế của Thiên

Không Chi Dực. Giờ Cảnh Ngôn tính tìm cơ hội chạy trốn, vận dụng Thiên Không Chi Dực thì cơ hội lớn hơn chút.

Vèo!

Sau khi vận chuyển tốc độ của Cảnh Ngôn nhanh như tia chớp để lại cái bóng trong không gian.

Cảnh Ngôn hét to một tiếng:

- Lui ra cho ta!

Cảnh Ngôn sắp đánh ra công kích đã tích trữ.

Ngay khi Cảnh Ngôn định vung kiếm chợt phát hiện khôi lỗi ngừng lại.

Cảnh Ngôn cau mày thầm nghĩ:

- Ủa? Chuyện gì đây? Sao khôi lỗi không nhúc nhích? Chắc không tình cờ vậy đi? Không lẽ hết năng lượng rồi?

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ cuối cùng vẫn chém ra nhát kiếm.

Thùng thùng thùng!

Khôi lỗi bị đánh bay đập vào vách tường rơi xuống, có thể thấy vết kiếm trước ngực khôi lỗi. Thân hình khôi lỗi hình như càng dễ phá hoại hơn, cũng đúng, khôi lỗi công kích nhờ vào hai đấm, chắc tài liệu ở vị trí này cứng rắn nhất, cứng hơn tài liệu ở thân hình nhiều.

Cảnh Ngôn mừng rỡ:

- Thật sự không công kích!

Cảnh Ngôn nhìn hướng hòm vàng, đây là cơ hội hiếm có, khôi lỗi không nhúc nhích không công kích, nếu hắn không thừa dịp này mở hòm ra là đồ ngu.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực lắc người đến trước hòm vàng, mở nắp ra.

Vèo!

Dao động năng lượng tinh thuần khuếch tán ra ngoài hòm.

Cảnh Ngôn ngây người:

- Đây là …

Hết chương 613.

Chương 614. Thần Tinh

Căn phòng bị ánh sáng nhiều màu bao phủ.

Đối với Cảnh Ngôn thì cảnh tượng này không quá xa lạ, khi luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ có thể dẫn động thiên địa pháp tắc, vầng sáng bảy sắc hiện ra rút vào trong đan dược.

Cảnh Ngôn sững sờ thì thào:

- Đây là lực lượng pháp tắc hiển hóa?

Cảnh Ngôn nhìn vật phẩm đặt trong hòm vàng.

Thứ đặt trong hòm là từng tinh thạch to cỡ nắm tay chất đầy rương, sặc sỡ nhiều màu trông rất đẹp.

Cảnh Ngôn trợn to mắt nói:

- Đây là thứ gì?

Cảnh Ngôn chưa từng thấy những tinh thạch ngũ sắc này, thoạt trông giống linh thạch cực phẩm nhưng màu thì khác, dao động năng lượng bề mặt hơn xa linh thạch cực phẩm.

Tuy không biết những tinh thạch này là vật nhưng Cảnh Ngôn biết một điều, tinh thạch ngũ sắc này tuyệt đối không phải vật bình thường.

Trong khi Cảnh Ngôn định cất tinh thạch ngũ sắc vào Càn Khôn không gian thì giọng Thiên Thủy vang trong đầu hắn:

- Thần tinh! Đây là thần tinh!

Giọng Thiên Thủy tràn đầy kinh nghi:

- Sao lại có nhiều … thần tinh vậy? Võ giả đào tạo ra không gian động phủ này là ai?

Cảnh Ngôn há hốc mồm:

- Thần tinh? Tiền bối nói mấy thứ này là thần tinh?

Cảnh Ngôn từng đọc trong điển tịch thượng cổ về thần tinh, nhưng hắn không bao giờ ngờ mấy thứ này là thần tinh ghi trong điển tịch. Cảnh Ngôn đọc được rất ít miêu tả về thần tinh, trong điển tịch chỉ có vài hàng hình dung.

Thiên Thủy cảm khái nói:

- Đúng vậy, chúng nó chính là thần tinh. Tiểu tử, ngươi may mắn lớn! Những thần tinh này dù ở ngàn năm trước cũng rất hiếm thấy. Nói thật cho ngươi biết, ta ngày xưa cả đời chưa từng thấy nhiều thần tinh như vậy, còn bây giờ thì hầu như không thể tìm được.

Cái gì?

Ngay cả Thiên Thủy mà suốt đời chưa từng thấy nhiều thần tinh như vậy? Thế thì chủ nhân của động phủ là ai mà đặt nhiều thần tinh tại đây?

Cảnh Ngôn đè nén lòng rung động, hỏi:

- Tiền bối, tác dụng của những thần tinh này giống linh thạch cực phẩm sao?

Giọng Thiên Thủy thổn thức nói:

- Nói ra thì giống, nhưng linh thạch cực phẩm so với thần tinh như rác rưởi. Ngươi biết tại sao mấy ngàn năm nay trên đại lục hầu như không xuất hiện võ giả Thánh Đạo cảnh không? Là vì thần tinh! Trong thần tinh ẩn chứa thiên địa pháp tắc, dùng thần tinh tu luyện chẳng những tăng nguyên khí của võ giả còn trợ giúp võ giả tham ngộ thiên địa pháp tắc. Nếu có

thần tinh phụ trợ thì võ giả Đạo Hoàng cảnh dễ đột phá đến Thánh Đạo cảnh rất nhiều.

Thiên Thủy nghiêm túc nói:

- Tiểu tử, tuyệt đối không được khoe những thần tinh này trước mặt người khác, nếu không với tu vi hiện tại của ngươi tuyệt đối không giữ được chúng.

Cảnh Ngôn gật đầu, không cần Thiên Thủy nhắc nhở hắn cũng hiểu đạo lý đó.

Cảnh Ngôn nhớ lại lời Thiên Thủy vừa nói, chợt hỏi:

- Ý của tiền bối là thời tiền bối tuy thần tinh ít nhưng có thể tìm được, nhưng tại sao đến thời nay không có thần tinh?

Thiên Thủy không trả lời ngay mà hỏi lại:

- Chắc ngươi biết đại chiến nhân thần?

Cảnh Ngôn gật đầu sau đó lắc đầu nói:

- Biết, trong một số điển tịch có ghi chép về đại chiến nhân thần nhưng không tỉ mỉ.

Thiên Thủy nói một tràng:

- Thần tinh hoàn toàn biến mất liên quan đến đại chiến nhân thần. Nhưng ta không thấy tận mắt trận chiến diệt thế đó, đại chiến xảy ra trước thời ta sinh ra. Ta chỉ nghe nói đó là cuộc chiến kịch liệt tột độ, cường giả nhân tộc tử thương vô số, võ giả Thánh Đạo cảnh hầu như chết hết. Thần tộc cũng bị thương nặng nguyên khí, lão tổ thần tộc chết trong trận đại chiến.

- Thế giới của chúng ta vỡ nát trong đại chiến, theo ta được biết Thiên Nguyên đại lục chỉ là một khối trong nhiều mảnh của thế giới này. Trước đại chiến nhân thần thế giới này có thể dựng dục ra thần tinh, sau đại chiến thì không có thần tinh mới

sinh nữa. Ta không rõ nguyên nhân cụ thể nhưng ta suy đoán có lẽ liên quan đến thế giới bị tổn hại trong đại chiến, thế giới hiện giờ không thể thỏa mãn điều kiện hình thành thần tinh.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực hỏi:

- Thần tộc? Tiền bối Thiên Thủy nói thần tộc là như thế nào?

Thiên Thủy không muốn nói nhiều:

- Ta chỉ biết sau đại chiến nhân thần thì nhân tộc và thần tộc ký khế ước, thần tộc mãi mãi cư ngụ ở Vô Vọng Thâm Uyên không thể bước vào nơi nhân tộc sinh sống một bước. Nhân tộc cũng không thể vào Vô Vọng Thâm Uyên nơi thần tộc cư ngụ, nếu bị phát hiện sẽ bị thần tộc chém giết. Cảnh Ngôn, chờ ngươi có đủ năng lực tự nhiên sẽ biết càng nhiều tin tức.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ gật đầu:

- À.

Cảnh Ngôn ngước mắt nhìn khôi lỗi màu đen, sau đó giật nảy mình:

- A?

Khôi lỗi màu đen không tấn công Cảnh Ngôn nữa, nhưng hắn phát hiện vết kiếm để lại trên thân hình khôi lỗi đã biến mất. nghĩa là khôi lỗi này có năng lực tự chữa lành. Hơn nữa năng lượng của khôi lỗi không tiêu hao hết, không thì tại sao có thể chữa lành thân thể?

- Không thể ở đây lâu, ra ngoài trước rồi tính!

Cảnh Ngôn cố nén giật mình thu hết thần tinh vào Càn Khôn tiểu thế giới, hắn lắc người ra phòng chứa kho báu.

Ngoài cung điện.

- Chiến đấu kết thúc!

- Ừm, không biết tiểu tử đó có trốn ra không.

Ân Lão cười nhạt:

- Không thể nào! Chắc hắn chết ở bên trong rồi, thực lực của khôi lỗi đó không thua gì võ giả Đạo Vương cảnh, không thể giết chết. Dù là võ giả Đạo Vương cảnh chắc chắc trốn ra được.

Mắt Cổ Ngân Hà sáng rực:

- Vậy … chúng ta vào xem đi Ân Lão? Hy vọng thứ đó ở trên người tiểu tử kia, nếu ta có được thì …

Nghĩ đến có hy vọng lấy được báu vật làm Cổ Ngân Hà nôn nóng.

Ân Lão cười âm hiểm nói:

- Thiếu gia, tiểu tử đó chắc chắn có bí mật, dù thứ kia không nằm trên người hắn thì chúng ta cũng sẽ không tay trắng trở về.

Cổ Ngân Hà cười gật đầu nói:

- Ân Lão nói đúng, tiểu tử kia hai mươi mấy tuổi mà có thành tựu như vậy trong đan đạo, Võ Đạo thì chắc chắn có gặp gỡ phi phàm.

Hết chương 614.

Chương 615. Tin Tức Của Phụ Thân

Cổ Ngân Hà và Ân Lão lắc người tính vào cung điện.

Vèo!

Một bóng người từ bên trong lao nhanh ra.

Hai người thấy bóng áo xanh bay tới thì giật mình.

Cổ Ngân Hà xoe tròn mắt thảng thốt:

- Cảnh Ngôn?

Cổ Ngân Hà đinh ninh Cảnh Ngôn vào phòng khôi lỗi là chết chắc, ai ngờ hắn sống đi ra, thoạt trông không bị thương chút nào.

Cảnh Ngôn không đợi hai người hỏi đã thở hắt ra nói nhanh:

- Hai vị, mới rồi ta vào một căn phòng, bên trong có một khôi lỗi màu đen rất lợi hại, ta suýt chết trong tay nó, may mắn ta chạy nhanh.

Cảnh Ngôn vào phòng khôi lỗi đánh nhau với nó không thể nào qua mắt hai người này. Trong cung điện chỉ có ba người, Cảnh Ngôn và khôi lỗi đánh nhau gây ra tiếng động lớn như thế, nếu Cổ Ngân Hà và Ân Lão không biết xảy ra chuyện gì mới lạ.

Cổ Ngân Hà hít một hơi trở lại trạng thái bình thường, cười to bảo:

- Ha ha ha! Đan sư Cảnh Ngôn quả nhiên không tầm thường, nhiều võ giả Đạo Sư cảnh của Cổ gia ta đều chết trong tay khôi lỗi đó, đan sư Cảnh Ngôn sống sót đi ra đúng là thủ đoạn cao minh.

Ân Lão đứng một bên hí mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm như muốn xem thấu hắn.

Ân Lão âm trầm hỏi:

- Đan sư Cảnh Ngôn, trong phòng khôi lỗi đó có cái rương màu vàng không?

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Đúng rồi, ta có thấy cái rương đó. Rương đặt trong phòng khôi lỗi, có khôi lỗi bảo vệ, chắc bên trong có thứ tốt, tiếc rằng thấy được mà không thể lấy.

Cảnh Ngôn sẽ không nói cho hai người biết hắn đã lấy thần tinh trong hòm màu vàng.

Cổ Ngân Hà hỏi:

- Đan sư Cảnh Ngôn không mở rương sao?

Cảnh Ngôn thở dài lắc đầu nói:

- Ài, đâu dễ vậy, ta không cách nào đến gần rương. Công kích của khôi lỗi quá đáng sợ, ta dốc hết sức đều vô cùng nguy hiểm.

Cổ Ngân Hà gật gù:

- Ừm, xem ra không dễ lấy báu vật trong rương.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Đúng vậy, Cổ thiếu gia, theo ta thấy Ân Lão có thể đi vào thử xem. Nếu Ân Lão không có cách nào vậy phải kêu nhiều cường giả Cổ gia đến đây. Ta nghĩ trong rương chắc có báu vật vô cùng quý giá, nếu lấy được thì sẽ là tài phú kinh người.

Cảnh Ngôn nhìn Ân Lão, hắn không chắc về khôi lỗi đó, hắn đoán khả năng nó hao hết năng lượng không lớn. Cảnh Ngôn nghĩ mãu không ra tại sao khôi lỗi ngừng tấn công mình, nếu khôi lỗi không đột ngột dừng lại thì hắn không có cơ hội mở rương báu lấy thần tinh ra.

Cảnh Ngôn xúi Ân Lão đi vào thử, nếu khiến lão bị khôi lỗi oanh sát chết ở bên trong là tốt nhất.

Ân Lão chưa nói gì Cổ Ngân Hà đã xua tay bảo:

- Không vội! Không vội!

Cổ Ngân Hà nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm như rắn độc theo dõi con mồi:

- Đan sư Cảnh Ngôn, chúng ta giải quyết một việc trước đã.

Cảnh Ngôn híp mắt hỏi:

- Việc gì?

Cổ Ngân Hà chậm rãi nói:

- Ưm, ta hy vọng đan sư Cảnh Ngôn sẽ hợp tác với ta. Thiên phú đan đạo của ngươi kinh người, có hy vọng rất lớn sau này thành đan sư cửu giai. Cổ Ngân Hà này thích nhất quen với thiên tài như ngươi. Ngươi nên biết thân phận của ta, ta là dự bị tộc trưởng Cổ gia. Trong Cổ gia tuy có hai tộc trưởng dự bị nhưng ta có thể nói mười năm sau tộc trưởng Cổ gia thuộc về ta. Ngươi hợp tác với ta, đợi khi ta trở thành tộc trưởng của Cổ gia sẽ không bạc đãi ngươi.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Cổ thiếu gia, lúc trước ta nói rồi, ta không muốn làm đan sư của Cổ gia. Đương nhiên về sau Cổ thiếu gia có gì cần giúp ta sẽ giúp.

Cổ Ngân Hà luôn không rời mắt khỏi Cảnh Ngôn, ánh mắt càng sáng nói:

- Được rồi, đan sư Cảnh Ngôn đã quyết tâm như vậy thì ta không bắt buộc. Trước khi đến đây ta đã nói với đan sư Cảnh Ngôn sẽ cho ngươi biết chút tin tức về phụ thân của ngươi. Phụ thân của ngươi tên Cảnh Lục Nam đúng không?

Cảnh Ngôn nghe tên này trái tim thít chặt, tên của phụ thân hắn đúng là Cảnh Lục Nam. Cổ Ngân Hà nói trúng tên thì gã thật sự biết chút chuyện về phụ thân.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Đúng vậy!

Mắt Cổ Ngân Hà nóng bỏng như muốn hòa tan Cảnh Ngôn:

- Vậy thì đúng rồi, đan sư Cảnh Ngôn có thể lấy ra Càn Khôn Giới trên người của ngươi cho chúng ta xem không? Để chúng ta mở rộng tầm mắt?

Cảnh Ngôn nghe ba chữ Càn Khôn Giới thì tim suýt nhảy khỏi lồng ngực, hết hồn.

Cảnh Ngôn lập tức giấu vẻ giật mình, chỉ trong khoảnh khắc hắn ra vẻ khó hiểu:

- Cổ thiếu gia nói cái gì?

Ân Lão âm trầm nói:

- Tiểu tử, đừng làm bộ làm tịch! Ngươi không nhớ khuôn mặt của phụ thân ngươi đúng không? Tính ra hắn đã mất tích hơn hai mươi năm. Ngươi biết tại sao hắn mất tích không? Nói cho ngươi cũng không sao, đó là vì Càn Khôn Giới! Ngươi là nhi tử của Cảnh Lục Nam, Càn Khôn Giới có khả năng lớn nhất nằm trong tay ngươi. Ngươi mới hai mươi tuổi đã có

thành tựu như vậy về đan đạo, Võ Đạo chắc chắn là nhờ Càn Khôn Giới, đúng chứ?

Ân Lão vừa nói vừa phát ra uy thế bao phủ Cảnh Ngôn, dường như phòng ngừa hắn chạy trốn.

Lòng Cảnh Ngôn dậy sóng dữ nhưng không lộ ra ngoài mặt:

- Ta không biết các ngươi đang nói cái gì Càn Khôn Giới?

Lần này Cảnh Ngôn giật mình thật, không ngờ Cổ Ngân Hà và Ân Lão biết về Càn Khôn Giới.

Cảnh Ngôn không biết Càn Khôn Giới là phụ thân Cảnh Lục Nam sở hữu, vì gia gia Cảnh Thiên giao Càn Khôn Giới cho hắn, lúc đó lão không nói gì về Càn Khôn Giới.

Tuy rất bất ngờ nhưng Cảnh Ngôn cảm thấy Cổ Ngân Hà và Ân Lão nói thật, đầu tiên vì hai người biết về Càn Khôn Giới, thứ hai là họ không cần nói dối lừa hắn. Hơn nữa gia tộc nhỏ như Cảnh gia bình thường không thể gây chú ý với nhân vật như Cổ Ngân Hà. Đừng nói phụ thân của Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Nam, dù là tộc trưởng Cảnh gia cũng tuyệt đối không lọt vào tầm mắt Cổ Ngân Hà.

Cảnh Ngôn hỏi dồn:

- Cổ thiếu gia, Ân Lão, các người nói Càn Khôn Giới là cái gì? Hai người nói phụ thân của ta mất tích liên quan đến Càn Khôn Giới, có thể nói cụ thể hơn không?

Cổ Ngân Hà lộ vẻ mặt dữ tợn nói:

- Tiểu tử, ngươi giả bộ giỏi lắm, nhưng hôm nay mặc kệ ngươi phủ nhận cỡ nào cũng không thể thay đổi cái gì!

Hết chương 615.

Chương 616. Sự Khủng Bố Của Ân Lão

Với Cổ Ngân Hà thì khi Cảnh Ngôn bước vào động phủ thượng cổ đã là người chết.

Cảnh Ngôn cố ý ra vẻ tức giận gắt hỏi:

- Cổ thiếu gia, các người có ý gì? Cổ thiếu gia nói Càn Khôn Giới là vật gì? Nếu ta có thì cần gì phủ nhận?

Cảnh Ngôn giải mở phong ấn Càn Khôn Giới, hiểu biết nhiều về chiếc nhẫn này, nghe tiền bối Thiên Thủy nói từ sau lão thì Cảnh Ngôn là người thứ nhất giải mở phong ấn Càn Khôn Giới. Vì vậy đám người Cổ Ngân Hà dù biết sự tồn tại của Càn Khôn Giới nhưng chắc chắn không hiểu nhiều bằng Cảnh Ngôn.

Chốt lại là Cảnh Ngôn tuyệt đối không thừa nhận mình có Càn Khôn Giới.

Khí thế của Ân Lão dâng trào, sát ý mạnh mẽ tùy thời xông lên giết Cảnh Ngôn:

- Thiếu gia đừng nói nhiều với hắn, chờ ta giết hắn rồi nếu có nhẫn thì tự nhiên sẽ tìm được trên xác hắn.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Ân Lão đừng làm bậy, ta là khách khanh của Đan Quốc, nếu ngươi giết ta thì Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc tuyệt đối sẽ không vui. Dù là Cổ gia cũng không muốn có mâu thuẫn với Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc đi?

Ân Lão tạo cảm giác vô cùng nguy hiểm đối với Cảnh Ngôn.

Người của tổ chức sát thủ Ám Dạ vốn giỏi về ám sát, Ân Lão là trùm tổ chức Ám Dạ Thiên Nguyên đại lục, người này tất nhiên có chút thủ đoạn đặc biệt. Không đến lúc bất đắc dĩ Cảnh Ngôn thật tình không muốn trở mặt với Ân Lão, dù hắn mang theo nhiều trận pháp cỡ nhỏ cũng không tự tin.

Còn một nguyên nhân quan trọng là Cổ Ngân Hà làm dự bị tộc trưởng Cổ gia, nếu giết gã thì Cổ gia sẽ làm gì?

Nghĩ bằng ngón chân cũng biết Cổ gia sẽ không tha cho Cảnh Ngôn, khi đó dù là Hồ Đông Hạc chưa chắc bảo vệ được hắn.

Cổ Ngân Hà cười đắc ý nói:

- Hồ Đông Hạc? Cảnh Ngôn, ngươi nói đúng, lão già đó rất rắc rối, Cổ gia ta cũng không muốn đối địch với lão. Nhưng ngươi chết trong động phủ thượng cổ, có ai biết là chúng ta giết ngươi? Chúng ta có thể nói là trong động phủ thượng cổ rất nguy hiểm, ngươi xui đụng phải nguy hiểm nên chết. Ví dụ khôi lỗi trong phòng chứa báu vật, ngươi chết trong tay khôi lỗi, Hồ Đông Hạc muốn báo thù cho ngươi chỉ có thể tìm khôi lỗi.

Giọng Cổ Ngân Hà bỗng sắc lạnh:

- Cảnh Ngôn, ta cho ngươi cơ hội cuối, giao Càn Khôn Giới ra ta sẽ tha ngươi sống, đây là cơ hội sống sót cuối cùng của ngươi.

Cổ Ngân Hà không chắc Cảnh Ngôn có Càn Khôn Giới không, dù hắn có chưa chắc mang theo bên người.

Cổ Ngân Hà có thể giết Cảnh Ngôn, nhưng lỡ hắn không mang theo Càn Khôn Giới thì chẳng phải là dã tràng se cát?

Nếu không vì e ngại điểm này Cổ Ngân Hà đã sớm xuống tay, cần gì tốn nước miếng nửa ngày?

Cảnh Ngôn nét mặt sa sầm nói:

- Cổ thiếu gia nói Càn Khôn Giới thật sự là ta không có, nếu Cổ thiếu gia nhất quyết bảo là ta có thì ta đành chịu.

Cổ Ngân Hà nói đúng, Cảnh Ngôn mà chết thì hai người có thể chối là hắn chết trong tay khôi lỗi.

Dù Hồ Đông Hạc muốn điều tra cũng khó, nơi đây chỉ có ba người, Cảnh Ngôn chết, Cổ Ngân Hà và Ân Lão biết sự thật nhưng họ sẽ nói lý do chết thật sự của hắn sao?

Cổ Ngân Hà vung tay lên:

- Ngươi thật sự là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Cổ Ngân Hà mất hết kiên nhẫn, mặc kệ Cảnh Ngôn có Càn Khôn Giới hay không giết trước nói sau.

Bùm!

Ân Lão sớm súc thế, chờ Cổ Ngân Hà ra hiệu lão liền vọt lên với uy năng khủng bố xông vào Cảnh Ngôn.

Xoẹt xoẹt!

Cảnh Ngôn đã sẵn sàng, thấy Ân Lão xông lên hắn không hoảng loạn.

Thánh Quang kiếm pháp chém hướng Ân Lão, kiếm quang bay ra cùng lúc đó Cảnh Ngôn thi triển thân pháp Thiên Không Chi Dực giây lát lùi xa mấy trăm thước.

Ân Lão cho Cảnh Ngôn cảm giác cực kỳ nguy hiểm nên hắn không dám lơ là, vừa ra mặt đã dốc hết sức vận chuyển nguyên khí.

Cảnh Ngôn không cho rằng nhát kiếm này có thể gây uy hiếp lớn cho Ân Lão, nên vừa chém kiếm quang hắn liền trốn xa vài trăm thước, có cơ hội thở dốc giây lát.

Khí thế Ân Lão tăng cao, đoàn sáng đen bao bọc toàn thân lão:

- Tiểu tử, ở trước mặt lão phu còn dám ngoan cố chống lại!

Thấy Cảnh Ngôn chém kiếm quang Ân Lão không né mà xông thẳng lên.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Ân Lão liên tục vung nắm đấm đập vào kiếm quang màu lam. Một cú đấm oanh kích là một luồng kiếm quang vỡ nát, chỉ vài giây Thánh Quang kiếm quang ngưng tụ thành kiếm quang đã tan biến.

Cảnh Ngôn giật mình nhìn động tác của Ân Lão:

- Lão già này khủng bố vậy sao?

Cho đến lúc này Ân Lão không dùng võ học gì, tức là lão chỉ dựa vào nguyên khí đã cứng rắn nổ nát Thánh Quang kiếm pháp của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chú ý thấy vầng sáng trắng mờ bao bọc hai nắm đấm của Ân Lão:

- Lão ta đeo đồ trên tay!

Chắc là đôi bao tay, nếu không chú ý sẽ không phát hiện ra.

Ân Lão dám dùng nắm đấm va chạm với kiếm quang của Cảnh Ngôn có lẽ vì ỷ vào bao tay, nếu chỉ dựa vào cơ thể đụng vào kiếm quang thì hơi khủng.

Cổ Ngân Hà đứng đằng sau ra lệnh:

- Ân Lão, chiến quyết!

Ân Lão lên tiếng, lại xông hướng Cảnh Ngôn:

- Được!

Vèo!

Chỉ chớp mắt Ân Lão đã đến gần Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Tốc độ thật đáng sợ, lão thất phu này mà đi ám sát thì khó đề phòng.

Cảnh Ngôn cầm trường kiếm liên tục chém ra kiếm quang màu lam.

- Bí pháp Hư Viêm!

- Bí pháp Thiểm Linh!

Bí pháp vận chuyển, kiếm quang phô thiên cái địa đổ ập vào Ân Lão.

Ân Lão bị kiếm quang màu lam nhấn chìm, giọng nói truyền ra:

- Tiểu tử, thực lực của ngươi rất khá, mạnh hơn ta nghĩ nhiều. Phỏng chừng ngươi có sức chiến đấu của Đạo Vương cảnh, ở tuổi này thực lực đã mạnh như vậy thật khiến người giật mình. Nhưng trước mặt ta thì ngươi còn kém xa, ta khuyên ngươi đừng chống cự, hôm nay ngươi chết chắc!

Giọng Ân Lão lạnh nhạt vô song, dường như công kích của Cảnh Ngôn không là gì với lão, chẳng tạo chút uy hiếp.

Vận dụng

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thanh âm trời long đất lở phát ra từ chỗ Ân Lão đứng.

Cảnh Ngôn căng thẳng theo dõi vị trí đó.

Lát sau thân hình Ân Lão hiện ra, kiếm quang biến mất hết.

Ân Lão cười nanh tranh:

- Lực công kích không tệ nhưng không thể làm gì ta, giờ đến lượt ta công kích!

Rào rào!

Đôi tay Ân Lão chợt hiện ra các sợi xích màu đen, chúng nó không phải vật thực mà do nguyên khí ngưng tụ thành, đây là một loại võ học đáng sợ.

Hết chương 616.

Chương 617. Đạo Vương Cảnh Đỉnh

Cảnh Ngôn tập trung tinh thần cao độ, ngưng tụ thần hồn đến cực hạn. Không gian bốn phía thay đổi nhỏ cũng sẽ bị Cảnh Ngôn cảm giác được.

Rất nhanh Cảnh Ngôn thầm bực bội, vì Ân Lão ngưng tụ nguyên khí thành xích đen không tấn công hắn.

Ân Lão liên tục vung cánh tay, từng sợi xích đen nguyên khí liên tục bay ra ngoài hòa vào không gian, chỉ vài giây có ít nhất mấy chục sợi xích đen bị ném đi.

Ân Lão rống to:

- Mở!

Rào rào!

Ánh sáng đen tràn ngập cả không gian.

Áp lực mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng lan tràn rồi mạnh đè ép hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn giật mình kêu lên:

- Nguy rồi!

Cảnh Ngôn cảm giác trong không gian này không chỉ có một luồng lực lượng đè hướng mình còn mang theo lực hút đáng sợ, hoặc nên nói là lực lượng giống loại giam cầm.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt thầm nghĩ:

- Chết tiệt, lão thất phu quả nhiên có chút thủ đoạn đặc biệt.

Cảnh Ngôn liên tục vận chuyển nguyên khí thi triển Thiên Không Chi Dực muốn thoát khỏi lực lượng giam cầm.

Ân Lão thấy động tác của Cảnh Ngôn thì cười phá lên:

- Ha ha ha! Nhãi rạnh còn muốn chạy? Có thể sao? Ngoan ngoãn chịu chết đi!

Ân Lão thi triển một loại bí pháp cực kỳ quỷ dị, hiệu dụng giống như giam cầm. Bị bí pháp bao phủ thì mặc cho đối phương tốc độ nhanh đến đâu cũng đừng hòng chạy ra lòng bàn tay của Ân Lão. Trừ phi đối phương thực lực cao hơn Ân Lão, nếu không chỉ có thể mặc cho lão tung xẻo.

Cổ Ngân Hà đứng phía xa cười tàn nhẫn thúc giục:

- Ân Lão đừng nói nhiều với hắn nữa, xử lý hắn đi. Chắc chắn tiểu tử này mang bí mật lớn trên người, diệt hắn rồi chúng ta lục soát người hắn.

Ân Lão liếc qua, lên tiếng:

- Biết! Vậy ta tru sát tiểu tử này đây, thiếu gia!

Sau đó thân hình Ân Lão mờ dần trong không gian.

Qua khoảng một giây Ân Lão biến mất hoàn toàn.

Cảnh Ngôn luôn quan sát Ân Lão, hắn thấy rõ quá trình lão biến mất.

Cảnh Ngôn nhíu chặt mày:

- Chuyện gì xảy ra? Lão thất phu đâu rồi? Không lẽ lại là bí pháp gì có thể ẩn giấu thân thể?

Cảnh Ngôn không dám thả lỏng.

Võ giả thực lực càng mạnh càng có nhiều thủ đoạn. Ân Lão được Cổ gia sắp xếp bảo vệ dự bị tộc trưởng Cổ Ngân Hà, nếu lão không có thực lực thì sao có thể gánh được trách nhiệm nặng này?

Trong phạm vi thần hồn bao phủ Cảnh Ngôn phát hiện một chút khác lạ:

- A?

Cảnh Ngôn mạnh lắc người vung trường kiếm, kiếm quang ngưng tụ oanh kích, sát ý cắt một vệt nứt đen to lớn khủng bố trong không gian kéo dài ra xa.

Bùm!

Kiếm quang màu lam bay xa mười thước thì bị lực cản mạnh rồi nổ tung. Không gian đó dao động làn sóng, Ân Lão lại hiện hình.

Ân Lão cau mày ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn, nghi hoặc hỏi:

- Tiểu tử, sao ngươi biết vị trí của ta?

Ân Lão đã sử dụng bí pháp thân pháp ẩn núp, trong ám sát giúp lão làm ít được nhiều. Dù là võ giả Đạo Vương cảnh cũng khó phát hiện ra lão trước tiên, Ân Lão không chỉ giấu thân thể còn có cơ hội. Võ giả bình thường không cách nào phát hiện Ân Lão đến gần, khi tới gần người lão đột nhiên xuống tay, dù là võ giả Đạo Vương cảnh thông thường sẽ bị một kích tất sát.

Nhưng Cảnh Ngôn cách xa hơn mười thước đã phát hiện Ân Lão và ngăn cản.

Điều này thật khó tin!

Ân Lão không cho rằng Cảnh Ngôn mèo mù vớ cá rán, chỉ ăn may, không hợp lý.

Không gian lớn như vậy, Ân Lão cách xa mười thước, Cảnh Ngôn chém đại nhát kiếm tình cờ trúng ngay lão?

Cảnh Ngôn không trả lời câu hỏi của Ân Lão, hắn sẽ không giải thích nhờ vào thần hồn cường đại nên mới trước tiên phát

hiện tung tích của lão.

Ân Lão hừ lạnh một tiếng:

- Không nói cũng không sao, ngươi đã phát hiện tung tích của ta vậy thì trực tiếp đánh chết ngươi!

Nguyên khí ngoài người Ân Lão lại tăng vọt, khí thế không ngừng lên cao, uy áp khủng bố ngưng tụ gần như thực chất.

Đạo Vương cảnh đỉnh!

Cảnh giới của Ân Lão là Đạo Vương cảnh đỉnh, kém một bước liền vào Đạo Hoàng cảnh.

Trên Thiên Nguyên đại lục chỉ có một ít võ giả Đạo Hoàng cảnh, Ân Lão đã là võ giả đỉnh cao nhất dưới Đạo Hoàng cảnh.

Cảnh Ngôn nín thở.

Cổ Ngân Hà đứng phía sau, mặt hung tợn ngông cuồng la lên:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng ngoan cố chống cự nữa, ngoan ngoãn chịu chết đi, ta sẽ kêu Ân Lão cho ngươi đi bình yên. Ngươi nên biết dù có chống cự cỡ nào cũng không thể sống ra khỏi đây. Hay ngươi còn chuyện gì vướng bận? Nữ nhân của ngươi? Yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho họ, ví dụ như Cao Phượng của Liệt Diễm Thương Hội, và nữ nhi của tộc trưởng Cảnh gia ngươi Cảnh Tử Kỳ, hiện tại nàng ở Hồng Liên học viện đúng không? A, còn có Tô Tử Huyên trong Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành, mấy ngày trước ta đã gặp, rất xinh đẹp.

- Để ta nghĩ xem, nữ nhi của Chu Thượng Vân Bạch Tuyết có quan hệ không tệ với ngươi đúng không? Còn có nữ nhi của Mộ Liên Thiên Mộ Vân Phỉ hình như có hảo cảm với ngươi. Chậc chậc, nói ra thì bọn họ là mỹ nhân hiếm thấy trên đại lục.

Ha ha, tốt, rất tốt! Ngươi yên tâm, chờ ngươi chết ta sẽ chăm sóc hết các nữ nhân này.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Cổ Ngân Hà, mắt dâng lên sát ý tràn đầy.

Cổ Ngân Hà nêu những cái tên đều là người quen của Cảnh Ngôn, nhưng gã làm sao biết được? Dường như Cổ Ngân Hà nắm rõ việc của Cảnh Ngôn như lòng bàn tay, biết luôn người hắn quen.

Cảnh Ngôn trầm giọng quát:

- Cổ Ngân Hà, ngươi điều tra ta!?

Cổ Ngân Hà đắc ý nói:

- Điều tra ngươi? Cảnh Ngôn, ngươi sai rồi, ta không cần điều tra ngươi, Cổ gia biết hết những gì về ngươi. Đương nhiên không chỉ có ngươi, còn có toàn Cảnh gia đều bị Cổ gia giám sát, nguyên nhân thì ngươi biết rồi, ngươi không nên nhúng chàm Càn Khôn Giới.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực lao nhanh hướng Cổ Ngân Hà:

- Cổ Ngân Hà, ngươi chết đi!

Nhưng trong bí pháp giam cầm của Ân Lão ảnh hưởng tốc độ của Cảnh Ngôn rất nhiều, giờ hắn chỉ nhanh cỡ tốc độ bay của võ giả Đạo Linh cảnh bình thường.

Ân Lão ra tay:

- Tiểu tử chết đi!

Dải sáng bạc trên hai nắm đấm của Ân Lão đánh hướng Cảnh Ngôn.

Hết chương 617.

Chương 618. Giết Cổ Ngân Hà

Cảnh Ngôn vội giơ trường kiếm che trước mặt.

Thân kiếm dâng lên ánh sáng lam.

Nắm đấm tỏa ánh sáng bạc của Ân Lão như sao băng đập mạnh vào ánh sáng lam.

Mắt thường có thể trông thấy ánh sáng màu lam vỡ tan nhiều mảnh nhỏ, chỉ chớp mắt hai đấm đập vào trường kiếm trong tay Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn bị đánh bay đi phun búng máu:

- Phụt!

Đầu óc Cảnh Ngôn suy nghĩ nhanh:

- Lão già này thực lực quá mạnh, chỉ riêng lực công kích đã ngang ngửa khôi lỗi trong căn phòng cung điện. Về kỹ xảo công kích thì khôi lỗi thua xa lão già này.

Đối chiến với khôi lỗi thì Cảnh Ngôn còn chống cự được một thời gian, nhưng chém giết với Ân Lão làm hắn khó cứng rắn đón đỡ.

Vì bị hạn chế tốc độ nên không phát huy ưu thế của Thiên Không Chi Dực được, chỉ tính chịu đòn ngay mặt đã làm Cảnh Ngôn bị thương. Nếu không nhờ vận chuyển bí pháp Thuần Dương Linh Thể thì một kích kia đủ sức trọng thương Cảnh Ngôn thậm chí giết hắn.

Ân Lão lắc đầu nói:

- Thật khiến người không tưởng tượng được, với tu vi Đạo Sư cảnh đỉnh tầm thường mà chặn được một kích hết sức của ta. Tiểu tử, ta chờ xem ngươi có thể cản lại ta vài lần!

Ân Lão lại hung hăng xông lên.

Vèo!

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng nhanh chóng lấy ra trận bàn, nguyên khí nhập vào:

- Chết cho ta!

Cảnh Ngôn kích phát trận bàn ném hướng Ân Lão.

Ân Lão và Cảnh Ngôn cách nhau rất gần.

Tuy Ân Lão thấy Cảnh Ngôn ném gì đó vào mình nhưng phản ứng hơi chậm, cộng thêm hai người cách nhau có vài thước, lão không thể hoàn toàn né tránh.

Xoẹt xoẹt!

Trận pháp cỡ nhỏ bị kích phát, năng lượng bao phủ Ân Lão, cát bay đá chạy che rợp trời.

Thấy cảnh này Cảnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm, thành công!

Ngay từ đầu Cảnh Ngôn không sử dụng trận bàn đối phó Ân Lão vì muốn ỷ vào thực lực. Ân Lão quá mạnh, tốc độ siêu mau, Cảnh Ngôn không nắm chắc tuyệt đối có trận pháp cỡ nhỏ nào giam cầm được lão. Nếu lần đầu tiên sử dụng trận pháp cỡ nhỏ mà bị hụt sẽ làm Ân Lão cảnh giác, lần sau càng không thể thành công.

Nên Cảnh Ngôn luôn chịu đựng, tỏ ra yếu thế với địch chỉ vì một kích tất trúng.

Quả nhiên Ân Lão mắc câu, tưởng Cảnh Ngôn đã đến đường cùng bí lối, cảnh giác giảm xuống nhiều, thế là lão

trúng mưu kế của hắn bị nhốt trong trận.

Cảnh Ngôn vì tăng xác suất thành công nên khốn trận này không phải trận pháp trung cấp mà chỉ là cấp thấp. Vì trận pháp trung cấp uy lực lớn nhưng thời gian kích phát lâu chút, Cảnh Ngôn sợ Ân Lão trốn ra ngoài nên mới chọn dùng khốn trận cấp thấp tạm giữ chân lão trước.

Ân Lão bị nhốt trong trận mới biết đã mắc lừa, nhưng lão không lo lắng:

- Tiểu tử giỏi, còn giấu trận pháp cỡ nhỏ trong người.

Lúc mới bị kẹt trong trận làm Ân Lão hết hồn, nhưng sau đó lão nhẹ lòng. Ân Lão không phải trận pháp sư nhưng lão cảm ứng được uy lực của trận pháp. Trận pháp này không giam cầm lão được bao lâu, dùng sức mạnh chỉ mất vài giây là có thể thoát khốn.

Ân Lão rống to:

- Phá cho ta!

Ân Lão liên tục tung nắm đấm phát ra tiếng nổ, khốn trận cấp thấp bị lực lượng đáng sợ phá hoại lung lay sắp đổ.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Lão già, đã bị vây khốn rồi đừng hòng ra ngay được, ngoan ngoãn ở yên cho ta!

Cảnh Ngôn lật tay lấy ra các trận pháp cỡ nhỏ, kích phát chúng rồi ném vào người Ân Lão. Trước khi Ân Lão bị vây khốn Cảnh Ngôn không dám làm như vậy, giờ thì khác. Ân Lão bị khốn trận tạm giữ chân y như cọc gỗ, Cảnh Ngôn nhắm mắt lại cũng có thể ném trận pháp cỡ nhỏ trúng lão.

Trong mấy năm ở Lam Khúc quận thành Cảnh Ngôn chế tạo khá nhiều trận pháp cỡ nhỏ các loại.

Thời gian ngắn ngủi trên người Ân Lão và xung quanh lão có mười trận pháp cấp thấp cỡ nhỏ bị kích phát, đa số là khốn trận xen lẫn chút trận pháp công kích.

Trong phút chốc mọi thứ san bằng, lửa, thiên thạch, các loại năng lượng oanh kích vào Ân Lão.

Ân Lão không còn giữ được bình tĩnh, lão gầm rú trong trận:

- A! Thằng nhãi chết tiệt, dám âm lão phu! Chờ lão phu đi ra nhất định bầm thây ngươi ra vạn mảnh!

Ân Lão vận chuyển nguyên khí đến cực hạn, muốn phá trận pháp xông ra ngoài.

Nhưng có nhiều trận pháp hình thành các chướng ngại, Ân Lão muốn ra đâu dễ vậy.

Cảnh Ngôn cười gian:

- Lão thất phu cứ ở yên bên trong hưởng thụ đi!

Cảnh Ngôn xòe tay ra, một trận bàn màu đỏ thẫm hiện ra. Trận bàn này khác với những cái đã bị ném ra, lúc Cảnh Ngôn ở Đan Quốc cố ý chế tạo trước khi theo Cổ Ngân Hà, Ân Lão về Lam Khúc quận, vì phòng ngừa hai người này trở mặt ra tay.

Đây là một khốn trận trung cấp, uy lực cực kỳ lớn.

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên lực kích phát khốn trận, hắn mỉm cười ném nó tới bên cạnh Ân Lão. Có khốn trận trung cấp này Ân Lão muốn ra ngoài càng khó.

Bận rộn xong Cảnh Ngôn nhìn sang Cổ Ngân Hà mặt xanh mét đang định chạy trốn, hắn mỉm cười.

Cảnh Ngôn lắc người đuổi theo Cổ Ngân Hà:

- Cổ thiếu gia muốn đi đâu?

Cổ Ngân Hà la làng:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn làm gì? Ngươi … ngươi dám xuống tay với ta? Tiểu tạp chủng có biết ngươi đang làm gì không? Ngươi dám giết ta? Ngươi biết thân phận của ta không? Ta là dự bị tộc trưởng Cổ gia, là tộc trưởng Cổ gia tương lai, ngươi … ngươi muốn chết!

Cảnh Ngôn phớt lờ Cổ Ngân Hà, vận dụng Thiên Không Chi Dực trong vài giây đã đuổi kịp gã, ra tay tính giết gã.

Ban đầu Cảnh Ngôn không muốn trở mặt với Cổ Ngân Hà, hắn bây giờ không thể chống lại uy thế của Cổ gia. Nhưng đã có xích mích rồi thì không tha cho Cổ Ngân Hà được, dù sẽ bị Cổ gia trả thù thì giết gã xem như lấy lại chút lợi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- A? Đạo khí phòng ngự? Cổ Ngân Hà, ngươi nghĩ đạo khí phòng ngự có thể ngăn được ta?

Cổ Ngân Hà cũng có tu vi Đạo Sư cảnh đỉnh nhưng thực lực thua xa Cảnh Ngôn. Cổ Ngân Hà chỉ đỡ một đợt công kích từ Cảnh Ngôn sau đó hoàn toàn từ bỏ phản kích, gã lấy ra một đạo khí phòng ngự định núp vào trong, chờ Ân Lão xông ra cứu mình. Cổ Ngân Hà biết mình không đánh lại Cảnh Ngôn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhưng đạo khí phòng ngự không ngăn được công kích của Cảnh Ngôn, trong thời gian ngắn nó sẽ không bị đánh vỡ nhưng công kích thẩm thấu vào không ngừng bị thương nặng Cổ Ngân Hà.

Lát sau tiếng thét của Cổ Ngân Hà ngừng bặt, ngã xuống đất.

Hết chương 618.

Chương 619. Tử Vong Chi Cầu

Ân Lão bị các loại khốn trận giam chân nhưng lão có thể thấy chuyện xảy ra bên ngoài.

Khi Ân Lão trông thấy Cổ Ngân Hà bị Cảnh Ngôn một kiếm đánh chết thì lão nổi điên, mắt đỏ ngầu, râu tóc dựng đứng quát to.

Trách nhiệm của Ân Lão là bảo vệ Cổ Ngân Hà khỏe mạnh, giờ gã đã chết, lão biết ăn nói thế nào với Cổ gia?

Cảnh Ngôn nghe tiếng nổ rung trời sau lưng, hắn bĩu môi cười, lắc người đến gần Cổ Ngân Hà, lấy đi đạo khí phòng ngự và tu di giới chỉ.

Tài nguyên trên người Cổ Ngân Hà tuyệt đối không ít.

Cảnh Ngôn không rời đi mà xoay người đi đến gần trận pháp, nếu hắn muốn trốn thì rất dễ dàng, Ân Lão bị vây khốn không thể truy kích hắn. Nhưng với thực lực của Ân Lão những trận pháp này nhiều nhất chỉ nhốt lão một thời gian, không thể giết lão, không lâu sau lão sẽ thoát khốn rời khỏi động phủ thượng cổ, khi đó rắc rối to.

Ân Lão nổi điên một lúc rồi dần tỉnh táo lại, tròng mắt đỏ au nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn:

- Chết tiệt! Ngươi đáng chết! Khốn kiếp! Tiểu tạp chủng, ngươi tiêu đời rồi! Ngươi giết Cổ Ngân Hà thiếu gia, trên trời dưới đất, không ai cứu ngươi, cứu Cảnh gia được. Không chỉ

ngươi phải chết, người liên quan đến ngươi cũng sẽ chết hết! Chết không có chỗ chôn!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Lão thất phu, nếu các ngươi không ra tay trước muốn giết ta thì sao Cổ Ngân Hà chết? Các ngươi xuống tay không cho ta đánh trả, để các ngươi giết sao? Đã đánh rồi còn mơ ta tha cho Cổ Ngân Hà? Dù ta tha cho Cổ Ngân Hà thì Cổ gia các ngươi sẽ tha ta sao? Có thể không? Dù ta giết Cổ Ngân Hà hay không Cổ gia các ngươi đều sẽ không từ thủ đoạn trả thù ta đúng không? Vậy thì ta ít nhiều gì lấy chút lợi tức.

Làm sao Cảnh Ngôn không biết giết Cổ Ngân Hà là chuốc rắc rối lớn? Nhưng bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước, nghĩ nhiều vô dụng.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Lão thất phu, người ngươi bảo vệ đã chết, bây giờ đến lượt ngươi.

Ân Lão trừng muốn nứt khóe mắt:

- Ngươi muốn giết ta? Ha ha … bằng vào ngươi?

Bùm!

Cảnh Ngôn không nói nhiều, trực tiếp ra tay.

Đạo khí trường kiếm liên tiếp chém ra, từng luồng kiếm quang màu lam chui vào trận pháp cắt hướng Ân Lão.

Phập phập phập!

Không có gì bất ngờ, kiếm quang lam không tạo uy hiếp lớn cho Ân Lão, giây lát đã bị đánh tan. Nhưng so với lúc ở ngoài trận thì Ân Lão chật vật hơn, những trận pháp này quấy nhiễu lão khá lớn.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực:

- Có cơ may!

Cảnh Ngôn lại lấy ra một trận bàn màu đen ném đi.

Đây là một sát trận trung cấp, uy năng cực mạnh, có thể uy hiếp võ giả Đạo Vương cảnh. Trận pháp thả ra từng đợt sấm sét đen giáng xuống Ân Lão.

Ân Lão luống cuống quát:

- Tiểu súc sinh chết tiệt, rốt cuộc ngươi có bao nhiêu trận bàn?

Ân Lão không quan tâm sát trận cấp thấp, nhưng lão khó thể nhẹ nhàng đối mặt sát trận trung cấp. Những tia chớp đen với hơi thở hủy diệt, dù võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh như Ân Lão phải rất vất vả ngăn cản. Mỗi lần tiếp xúc với sấm sét là thân thể bị tê liệt chốc lát.

Cảnh Ngôn điên cuồng vận dụng kiếm quang, bí pháp tu luyện:

- Lão thất phu, chết đi!

Cả người Ân Lão khét đen, tiếng rống càng lúc càng lớn:

- Tiểu súc sinh! Tiểu súc sinh! Ngươi … ngươi chọc giận ta thật rồi! Ta muốn cho ngươi chết! Cho ngươi chết!

Ân Lão bỗng lấy ra một quả cầu màu đen.

Cảnh Ngôn nhìn quả cầu đen trong tay Ân Lão bỗng thót tim, lạnh lẽo chạy dọc người:

- Đây là …

Ân Lão nhẹ vung tay, quả cầu đen nổ tung.

Luồng ánh sáng đen bắn thẳng vào Cảnh Ngôn kèm theo hơi thở chết chóc đáng sợ, vệt đen bay cực nhanh chớp mắt đã va chạm vào bình chướng trận pháp.

Cảnh Ngôn bản năng kích phát trận pháp phòng ngự trung cấp:

- Nguy hiểm!

Trận pháp phòng ngự hình thành bình chướng màu xanh nước biển bao bọc Cảnh Ngôn lại.

Khoảnh khắc bình chướng xanh nước biển hình thành thì ánh sáng đen bắn tới, tức là nếu Cảnh Ngôn chậm một tích tắc thì không kịp khởi động trận pháp trung cấp này.

Đương nhiên nếu không nhờ các vách tường trận pháp quanh người Ân Lão cản bớt ánh sáng đen thì Cảnh Ngôn không kịp khởi động trận pháp phòng ngự.

Lực lượng phòng ngự của trận pháp phòng ngự siêu mạnh. Khi khởi động trận pháp phòng ngự trung cấp có hiệu quả vô cùng kinh người, một đám võ giả Đạo Vương cảnh cùng oanh kích vào nó vẫn chống đỡ một thời gian dài.

Nên biết gia tộc lớn Lam Khúc quận bị Cảnh Ngôn tiêu diệt chỉ dùng trận pháp phòng ngự cấp thấp, còn trận pháp phòng ngự trung cấp này tuy chỉ là cỡ nhỏ nhưng lực phòng ngự mạnh hơn trận pháp phòng ngự cấp thấp kích cỡ đầy đủ rất nhiều.

Ánh sáng đen chết chóc đụng vào màn sáng xanh nước biển hình thành từ trận pháp phòng ngự, ánh sáng đen bị ngăn lại nhưng thân thể Cảnh Ngôn cùng bình chướng xanh nước biển bay ra ngoài.

Có thể thấy lực va đập cực kỳ đáng sợ.

Trong khi bay đi Cảnh Ngôn liên tục hộc mấy ngụm máu, hắn vội lấy ra một nắm đan dược trị thương cao cấp nuốt xuống, vận chuyển Thuần Dương Linh Thể đến tột độ.

Cảnh Ngôn kinh hoàng nhìn ánh sáng đen chết chóc ngoài màn sáng xanh:

- Đây rốt cuộc là cái gì? Uy lực lớn như thế?

Quá khủng bố!

Quanh Ân Lão có nhiều bình chướng trận pháp vậy mà bị ánh sáng đen đụng thủng cái lỗ, tuy nó bị trận pháp phòng ngự trung cấp cản lại nhưng uy năng vẫn đáng sợ. Nếu không có trận pháp phòng ngự cản lại mà oanh kích thẳng vào thân thể Cảnh Ngôn thì sẽ ra sao?

Khỏi phải nghĩ, chết chắc luôn.

Suýt chút nữa Cảnh Ngôn chết tại đây, nghĩ đến đây hắn thầm sợ.

Qua một lúc lâu trận pháp phòng ngự hình thành màn sáng xanh nước biển răng rắc vỡ vụn.

Đáng mừng là ánh sáng đen chết chóc dường như tiêu hao hết năng lượng, dần tan biến.

Ân Lão bị nhốt trong trận tức giận quát:

- Không thể nào! Tử Vong Chi Cầu cũng không thể giết chết ngươi sao? Chết tiệt, đó là Tử Vong Chi Cầu đẳng cấp đạo khí cực phẩm!

Tử Vong Chi Cầu!

Nghe Ân Lão la lên Cảnh Ngôn chợt nhớ trên đại lục có một loại đạo khí mẫu công kích đó là Tử Vong Chi Cầu, chỉ dùng một lần. Tuy là đạo khí dùng một lần nhưng uy lực công kích siêu kinh người, nghe nói võ giả Đạo Hoàng cảnh nếu sơ sẩy cũng sẽ bị đánh thương.

Vì uy lực to lớn nên giá trị của Tử Vong Chi Cầu rất cao, bằng đạo khí cực phẩm thường quy.

Hết chương 619.

Chương 620. Sinh Mệnh Thụ

Cảnh Ngôn hít sâu, nguyên khí vận chuyển trong người.

Cảnh Ngôn cảm giác các sợi kinh mạch Võ Đạo nóng rát.

Uy lực công kích của Tử Vong Chi Cầu quá lớn, làm Cảnh Ngôn bị thương không nhẹ. May có bí pháp Thuần Dương Linh Thể cộng thêm năng lực phục hồi nghịch thiên từ đan dược trị thương cao cấp, nên giờ Cảnh Ngôn còn sức đánh tiếp.

Cảnh Ngôn không ngồi xếp bằng nghỉ ngơi trị thương mà cầm đạo khí trường kiếm điên cuồng công kích Ân Lão bị nhốt trong trận.

Kéo dài thời gian rất bất lợi cho Cảnh Ngôn. Ân Lão đang bị giam cầm, nhưng nếu để mặc thì không lâu sau lão sẽ phá trận ra, khi đó Cảnh Ngôn thật sự gặp nguy hiểm. Phải giết Ân Lão trước khi lão phá trận.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

- Tiểu tặc chết tiệt! Tiểu tạp chủng có giỏi thì thả ta ra quyết tử chiến một trận!

Ân Lão ở trong trận chỉ có thể bị động công kích, lão cũng muốn tấn công Cảnh Ngôn, nhưng công kích không phá nổi trận pháp. Nếu có thể phá trận pháp thì Ân Lão đã không bị nhốt trong trận pháp chết tiệt này.

Công kích của Cảnh Ngôn vốn không đem đến uy hiếp lớn cho Ân Lão, nhưng lúc này lão không thể dốc hết sức ứng đối.

Các loại năng lượng đủ hình dạng thiên thạch, lửa, sấm sét công kích làm Ân Lão bỏ ra nhiều nguyên khí đón đỡ. Tia

chớp đen còn khiến thân thể lão tạm tê liệt giây lát, khiến lão càng khó đỡ đòn từ Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói:

- Lão thất phu nghĩ ta ngốc sao?

Sau mấy chục giây thân thể Ân Lão đã đầy vết thương lớn nhỏ.

Sau nửa tách trà khí thế của Ân Lão giảm xuống một phần ba, nếu không phải lão mang theo một ít đan dược trị thương cao cấp thì đã chết.

Công kích của Cảnh Ngôn cực kỳ điên cuồng, hắn không tiếc tiêu hao nguyên khí, giữ sức chiến đấu mạnh nhất, đổi lại là tiêu hao nguyên khí cực nhanh. Nhưng Cảnh Ngôn không thể dừng lại nghỉ ngơi bổ sung nguyên khí, hắn cảm giác trận pháp nhốt Ân Lão đã rách nát, không lâu sau lão có thể phá trận ra.

- Liều!

Cảnh Ngôn cảm nhận tiêu hao nguyên khí quá nhiều, dùng linh thạch cực phẩm và đan dược bình thường không thể chữa lành, hắn cắn răng lấy ra một viên Thần Đạo Đan nuốt xuống.

Vụ tuyền gần cạn kiệt được viên Thần Đạo Đan bổ sung bỗng chốc phục hồi hơn một nửa nguyên khí.

Tiếp tục oanh kích!

Qua thời gian một tách trà.

Ân Lão không cam lòng rít gào:

- A … Ta không cam tâm! Tiểu tặc, không ngờ lão phu tung hoành đại lục mấy trăm năm lại chết trong tay ngươi!

Sau đó Ân Lão ngã xuống.

Một thế hệ tông sư ám sát, cường giả Đạo Vương cảnh đỉnh chết trong tay Cảnh Ngôn.

Nhìn Ân Lão đã gục ngã nhưng Cảnh Ngôn không dừng công kích mà tiếp tục chém mấy nhát kiếm vào xác chết. Không phải vì Cảnh Ngôn thù sâu không tha cho xác chết, hắn lo Ân Lão giả chết.

Nhưng hiển nhiên Ân Lão chết thật.

Mãi đến lúc này Cảnh Ngôn mới thở phào, hắn lau mồ hôi trán, ngồi xếp bằng phục hồi nguyên khí tiêu hao trong người.

Trận chiến này thật là rất vất vả.

Có thể nói Cảnh Ngôn gặp nguy hiểm lớn, nếu không nhờ may mắn thì người chết là hắn.

Ví dụ ngay từ đầu Ân Lão mà dùng Tử Vong Chi Cầu công kích thì Cảnh Ngôn chết không kịp ngáp, không thời gian mở ra khốn trận trung cấp.

Tất nhiên Ân Lão không thể nào mới bắt đầu đã dùng Tử Vong Chi Cầu công kích Cảnh Ngôn. Tử Vong Chi Cầu rất quý trọng, chỉ có thể dùng một lần, sử dụng nó vào Cảnh Ngôn sẽ làm Ân Lão đau lòng. Ân Lão cho rằng giết Cảnh Ngôn dễ như trở bàn tay, sao có thể lãng phí một Tử Vong Chi Cầu?

Thiên Nguyên đại lục, Lưu Quang thành.

Quy mô tòa thành này đủ sánh bằng Thánh thành, Lưu Quang thành là một trong những thành phố lớn nhất Thiên Nguyên đại lục.

Đại bản doanh của Cổ gia bảy thế gia lớn nằm ở đây.

Trạch viện Cổ gia, sâu trong hậu viện, ở tòa đại điện quái dị.

Một thiếu nữ kéo tay võ giả trung niên nhõng nhẽo nài nỉ:

- Văn ca, ta hôm nay thấy cái váy rất đẹp trong Dục Tú phường.

Nam nhân trung niên mắt nóng bỏng nhìn thiếu nữ, cười nói:

- Vậy mua đi.

Thiếu nữ nũng nịu đá long nheo:

- Vậy Vân ca đi cùng ta nha!

Nam nhân trung niên vỗ nhẹ tay thiếu nữ:

- Được, chờ thêm một canh giờ là ta có thể rời khỏi đây hoạt động tự do, nàng chờ ta một lúc.

Thiếu nữ nhìn chính giữa đại điện có mấy cái cây non cao khoảng hai thước, đen thui:

- Văn ca nói xem mấy cái cây vớ vẩn này có gì phải trông chừng? Sợ có người trộm đi sao?

Những cây non này rất quái dị, không chỉ thân cây màu đen, lá cây cũng đen như mực.

Văn ca nghe thiếu nữ nói sợ hết hồn, lườm nàng một cái, cảnh cáo:

- Nàng biết gì? Nhớ kỹ không được nói lung tung, nếu bị các trưởng lão nghe thấy thì bị chôn sống đi!

Thiếu nữ vỗ ngực làm như bị lời nói của Văn ca hù sợ.

Văn ca biến sắc mặt kêu lên:

- A? Xảy ra chuyện gì?

Văn ca hung hăng đẩy thiếu nữ ra, liên tục lắc người đi tới trước một cây non màu đen.

Lá cây rơi rụng, thân cây đen thui nhanh chóng đổi thành màu xám trắng.

Văn ca trợn to mắt, mặt trắng bệch, người khẽ run:

- Cái … này … sao có thể như vậy? Đây là Sinh Mệnh Thụ của Cổ Ngân Hà thiếu gia, tại sao nó héo tàn?

Sinh Mệnh Thụ!

Mấy cây non màu đen không chút bắt mắt này là Sinh Mệnh Thụ, một cây đại biểu cho Cổ Ngân Hà.

Bồi dưỡng Sinh Mệnh Thụ không dễ, dù là Cổ gia chỉ có mấy nhân vật quan trọng nhất mới có Sinh Mệnh Thụ đại biểu. Nghe nói khi Sinh Mệnh Thụ còn là chồi non phải dùng máu võ giả tưới để liên kết thần hồn. Nếu võ giả chết Sinh Mệnh Thụ sẽ cảm giác được, sau đó héo rũ.

Gia tộc lớn như Cổ gia đều bồi dưỡng Sinh Mệnh Thụ cho thành viên quan trọng nhất của gia tộc, dù thành viên đi đâu gia tộc cũng sẽ biết trước sự sống chết của thành viên.

Văn ca là một trong những người phụ trách trông chừng Sinh Mệnh Thụ, gã không cần làm công tác, chỉ cần mỗi ngày trông chừng Sinh Mệnh Thụ sáu canh giờ là sẽ nhận được nhiều thù lao tài nguyên.

Văn ca đã trông chừng Sinh Mệnh Thụ hơn mười năm nhưng chưa bao giờ thấy cây héo tàn, nên gã sợ bay mất hồn vía.

Thiếu nữ không biết chuyện gì xảy ra, nàng vuốt nhẹ chỗ bị Văn ca đẩy ra, giọng nhẽo nhoẹt trách:

- Văn ca làm đau người ta …

Văn ca tức giận quát nạt thiếu nữ:

- Xéo cho ta!

Văn ca như cơn gió lao ra đại điện Sinh Mệnh Thụ.

Hết chương 620.

Chương 621. Ảo Ảnh Kỳ Lạ

Trạch viện Cổ gia, viện tộc trưởng, trong một tòa kiến trúc hùng vĩ.

Một nam nhân mặc trường bào màu xanh nước biển, dáng vẻ nho nhã trông giống người thường năm mươi tuổi, khí thế của gã tràn ngập cả căn phòng.

Gã là tộc trưởng Cổ gia đương nhiệm, Cổ Kim Lam.

Nam nhân trông chừng đại điện Sinh Mệnh Thụ đang đứng trước mặt Cổ Kim Lam.

- Ngươi nói cái gì?

Mắt Văn ca đỏ hoe muốn mếu, gã sợ đến hồn vía lên mây:

- Tộc trưởng, ta … ta cũng không biết có chuyện gì.

Đó là Sinh Mệnh Thụ của Cổ Ngân Hà, gã đã chết? Nếu Cổ Ngân Hà chết thì cái chết như thế nào?

Lòng Văn ca hoảng hốt bối rối.

Ánh mắt sắc bén dần giấu trong đôi mắt Cổ Kim Lam:

- Chết tiệt!

Cổ Kim Lam ngẫm nghĩ, phất tay đuổi Văn ca:

- Ngươi đi đại điện Sinh Mệnh Thụ chờ, chút nữa ta sẽ hỏi kỹ càng hơn.

Văn ca khom người cẩn thận lui ra ngoài:

- Tuân lệnh!

Sau khi Văn ca rời đi Cổ Kim Lam bước ra viện tộc trưởng, bay vào sau núi nằm sâu trong trạch viện Cổ gia.

Không lâu sau.

Bùm!

Tiếng gầm chất chứa bi thương quanh quẩn trên bầu trời:

- Tôn nhi của ta!

Ngay sau đó hai bóng người lao ra bay hướng đại điện Sinh Mệnh Thụ.

Người bay đầu trông rất lớn tuổi, khe rãnh trên mặt sâu hoắm, mặc trường bào màu trắng. Bay đằng sau lão nhân này là tộc trưởng Cổ gia Cổ Kim Lam.

Trông Cổ Kim Lam vô cùng cung kính lão nhân bay đằng trước.

Hai người không mất bao lâu đã bay tới đại điện Sinh Mệnh Thụ, lão nhân vào đại điện lắc mình một cái đã đến gần Sinh Mệnh Thụ đại biểu Cổ Ngân Hà. Tốc độ của lão nhân nhanh tột độ, Văn ca chờ trong đại điện không thấy rõ bóng người, trước mắt hoảng hốt một cái liền thấy có người đứng gần Sinh Mệnh Thụ.

Văn ca thấy rõ mặt mày lão nhân liền kinh sợ quỳ lạy:

- Bái kiến lão tổ!

Dù lúc gặp Cổ Kim Lam thì Văn ca không quỳ lạy, nhưng vừa thấy mặt lão nhân gã liền quỳ xuống, đủ thấy thân phận của lão nhân áo trắng cao hơn tộc trưởng Cổ Kim Lam nhiều.

Lão nhân áo trắng không quan tâm Văn ca, lão nhìn Sinh Mệnh Thụ đã héo tàn biến thành màu xám trắng, gầm rống:

- Tôn nhi … tôn nhi của ta!

Cổ Kim Lam và Văn ca không dám ngẩng đầu lên, yên lặng chờ.

- Là ai làm? Ai giết tôn nhi Ngân Hà của ta? Tặc tử chết tiệt!

Qua một lúc lão nhân áo trắng mới nhìn hướng Văn ca đang quỳ, lớn tiếng quát hỏi:

- Ngươi nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Văn ca quỳ, đầu dán sát đất, mặt trắng bệch, người run cầm cập.

Văn ca sợ hãi mếu máo:

- Ta không biết thưa lão tổ, ta giống như thường ngày trông chừng những Sinh Mệnh Thụ, đột nhiên thấy Sinh Mệnh Thụ đại biểu Cổ Ngân Hà thiếu chủ điêu tàn, ta liền đi thông báo tộc trưởng.

Lão nhân áo trắng toát ra uy thế làm Văn ca không chịu nổi.

Lão nhân áo trắng vợt vươn tay ra, bàn tay như vuốt ưng chộp Văn ca:

- Phế vật! Trông chừng Sinh Mệnh Thụ cũng không xong, muốn phế vật như ngươi làm gì? Chết đi!

Văn ca cảm nhận sát ý bao phủ toàn thân, mở miệng van xin:

- Lão tổ …

Nhưng Văn ca chưa kịp nói ra hai chữ tha mạng thì vuốt ưng của lão nhân áo trắng đã chụp đỉnh đầu gã.

Bóp nhẹ bụp một tiếng, đầu Văn ca nát bấy như đậu hủ.

Cổ Kim Lam nhíu chặt mày nhìn cảnh này, châm chước lên tiếng:

- Lão tổ … Sinh Mệnh Thụ của Ngân Hà điêu tàn chắc không liên quan đến Cổ Hưng Vân.

Lão nhân áo trắng không nói gì, mắt lạnh lùng liếc Cổ Kim Lam một cái.

Tim Cổ Kim Lam rớt cái bịch, không dám nói nhiều nữa.

Cổ Hưng Vân tuy là tử đệ dòng chính của Cổ gia, nhưng lão tổ này muốn giết gã thì giết, trong gia tộc không ai dám nói nhiều.

Lão nhân áo trắng hỏi Cổ Kim Lam:

- Kim Lam, nói cho ta biết trên Thiên Nguyên đại lục có ai dám giết tôn nhi Ngân Hà của ta?

Cổ Kim Lam vội nói:

- Ta sẽ sai người đi điều tra thưa lão tổ, không lâu sau sẽ điều tra rõ ràng.

Lão nhân áo trắng hung uy âm trầm nói:

- Tra! Tra rõ cho ta! Dù là ai dám giết tôn nhi của ta thì ta phải bầm thây hắn ra vạn mảnh! Ta muốn hắn chết, ta muốn cả nhà hắn chết hết!

***

Động phủ thượng cổ.

Cảnh Ngôn đứng dậy:

- Phù, vết thương đã khép, nguyên khí cũng phục hồi. Đã tới lúc rời khỏi đây.

Cảnh Ngôn đến gần xác Ân Lão, lấy đi tu di giới chỉ, không quên bao tay mỏng như cánh ve trên đôi tay lão. Bao tay này tuyệt đối không phải báu vật bình thường.

Cảnh Ngôn định nhấc chân rời đi chợt cau mày, lắc đầu lẩm bẩm:

- Không được, động phủ thượng cổ này bị người Cổ gia biết vị trí lối vào, tùy thời phái người đi vào. Không thể giữ lại xác Cổ Ngân Hà và Ân Lão.

Cảnh Ngôn hủy xác Cổ Ngân Hà và Ân Lão, cẩn thận kiểm tra bốn phía rồi đi nhanh.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực mau hơn lúc đến, chỉ hai ngày ngắn ngủi đã đến lối ra động phủ.

Cảnh Ngôn vừa nghĩ vừa cất bước đi ra:

- Nên đi ra ngoài.

Khoảnh khắc Cảnh Ngôn bước ra chợt cảm giác kỳ kỳ, cảm giác khác hẳn lúc đi vào:

- Chuyện gì xảy ra?

Cảnh Ngôn không kịp nghĩ nhiều, cảm giác chóng mặt ập đến sau đó hắn tạm mất ý thức.

Chờ khi Cảnh Ngôn tỉnh táo lại hắn liền vận chuyển nguyên khí, quét mắt quan sát bốn phía.

Cảnh Ngôn nhìn quanh, phát hiện mình dường như trở lại cung điện kia:

- Cái này … không đúng! Nơi này không phải Hắc Thạch sơn mạch!

Dù lòng Cảnh Ngôn tĩnh lặng như đá lúc này cũng sợ hết hồn, hắn không biết xảy ra chuyện gì:

- Sao có thể như vậy? Chẳng phải ta từ lối ra đi khỏi động phủ sao? Vì sao trở lại đây?

Chợt một giọng nói vang lên sau lưng Cảnh Ngôn:

- Tiểu hữu có khỏe không?

Cảnh Ngôn bản năng vận chuyển Thiên Không Chi Dực chớp mắt vọt ra xa, nếu không phải không gian căn phòng chỉ có bấy nhiêu thì hắn đã trốn xa hơn nữa.

Người Cảnh Ngôn ướt mồ hôi lạnh, trong căn phòng này có người?

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm người nói chuyện với mình, hơi cau mày:

- Ủa?

Bóng mờ ảo phát ra thanh âm:

- Tiểu hữu đừng căng thẳng, ta không có ác ý với ngươi. Ta chỉ thấy hơi lạ, dường như ngươi không phải hậu đại của Linh gia ta. Tiểu hữu có thể cho ta biết ngươi làm sao học được Thiên Không Chi Dực không?

Giọng của bóng ảo rất hiền hòa.

Hết chương 621.

Chương 622. Lai Lịch Của Thiên Không Chi Dực

Trong căn phòng này dường như chỉ có một bóng ảo.

Cảnh Ngôn hơi yên lòng.

Không phải vì ảo ảnh nói nó không có ác ý, Cảnh Ngôn nhìn ra được đây ảnh chỉ là một lũ tàn hồn. Nếu là trước khi gặp Thiên Thủy thì Cảnh Ngôn không nhận biết tàn hồn, bây giờ hắn chắc chắn ảo ảnh trước mặt là tàn hồn giống Thiên Thủy.

Thoạt trông ảo ảnh này yếu hơn tàn hồn Thiên Thủy nhiều, tiền bối Thiên Thủy ít nhất ngưng tụ ra mặt mũi, tàn hồn này trông mơ hồ và dao động không ngừng, tùy thời tan biến.

Nghe mấy chữ Thiên Không Chi Dực, lòng Cảnh Ngôn máy động.

Ý tàn hồn này dường như biết võ học Thiên Không Chi Dực, còn rõ ràng lai lịch của nó.

Cảnh Ngôn hỏi dò:

- Tiền bối biết Thiên Không Chi Dực?

Ảo ảnh gật đầu cười nói:

- Đương nhiên biết, Thiên Không Chi Dực là võ học tự tay ta tạo ra, sao ta không biết được? Ta tên Linh La, xưng hô tiểu hữu thế nào đây?

Cảnh Ngôn la hoảng:

- Cái gì?

Thiên Không Chi Dực là võ học do người này tạo ra?

Vèo!

Cảnh Ngôn chưa kịp nói trả lời Linh La thì ánh sáng trắng vụt qua trước mắt, Thiên Thủy rời khỏi Càn Khôn không gian.

Thiên Thủy kích động nhìn Linh La:

- Tiền bối Linh La? Người là tiền bối Linh La?

Linh La nhìn tàn hồn Thiên Thủy:

- Ngươi … ngươi là …? Ngươi biết ta?

Thiên Thủy siêu hưng phấn nói:

- Đương nhiên biết, sao ta không biết tiếng của tiền bối Linh La được. Ta còn biết trong đại chiến nhân thần tiền bối tự tay giết hơn chục thần tộc!

Linh La cười cười, dường như ảo ảnh xua tay, giọng nói có chút cô đơn:

- Đó là chuyện quá khứ, không đáng nhắc.

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt đứng một bên, hắn không ngờ ảo ảnh này là đại năng từng tham gia đại chiến nhân thần.

Lúc trước Cảnh Ngôn đoán ảo ảnh khi còn sống là cường giả Thánh Đạo cảnh, vì trong tình huống bình thường chỉ có cường giả Thánh Đạo cảnh nắm giữ cách vận dụng pháp tắc sau khi chết khiến thần hồn của mình lưu trữ lâu dài bất diệt. Đương nhiên không tuyệt đối, võ giả Thánh Đạo cảnh đánh nhau, người thắng trận thường sẽ trực tiếp tiêu diệt thần hồn của đối thủ. Thần hồn có thể sống tiếp cần vận may và sự trùng hợp nhất định.

Linh La hỏi Thiên Thủy:

- Vị đạo hữu này xưng hô thế nào?

Thiên Thủy hạ thấp tư thái đáp:

- Tiền bối gọi ta là Thiên Thủy được rồi.

Linh La khen rằng:

- Tốt, mà ngươi cũng kêu tên ta, Linh La là được. Ta xem thần hồn của ngươi ít nhất tồn tại trên đời mấy ngàn năm rồi đi, còn giữ được sức mạnh như vậy, tu vi khi còn sống của ngươi có lẽ cao hơn ta nhiều.

Thiên Thủy nghe vậy cười khổ, thần hồn của lão lưu trữ được lâu mà vẫn mạnh không phải vì khi còn sống thực lực lão đủ mạnh, chỉ vì có Càn Khôn Giới. Ở trong Càn Khôn Giới tẩm bổ nhất định cho thần hồn của Thiên Thủy, tốc độ tan biến chậm hơn bình thường nhiều. Nếu không có Càn Khôn Giới, Thiên Thủy cho rằng lão sớm tan thành mây khói.

Tiền bối Linh La mới thật sự là cường giả, từ đại chiến nhân thần đến nay đã qua năm ngàn năm mà thần hồn chưa biến mất, từ đó thấy được khi Linh La còn sống thực lực khủng bố cỡ nào. Cũng đúng, nếu thực lực không đủ mạnh thì sao có thể giết thần tộc?

Cảnh Ngôn thừa dịp xen lời:

- Tiền bối Linh La, tên ta là Cảnh Ngôn!

Linh La gật đầu, hỏi:

- Ừm, ngươi quả nhiên không phải hậu đại của Linh gia ta, nhưng ngươi làm sao học được Thiên Không Chi Dực?

Cảnh Ngôn nói thật:

- Ta được đến hai tấm bia đá võ học, được đến võ học Thiên Không Chi Dực từ tấm bia.

Nếu không có Thiên Thủy thì Cảnh Ngôn không dám hoàn toàn tin lời Linh La, nay biết Linh La là người sáng tạo Thiên

Không Chi Dực thì hắn không cần nói dối.

Hơn nữa chỉ là tàn hồn, đem đến uy hiếp cho Cảnh Ngôn hầu như bằng không.

Thần hồn không có bao nhiêu sức chiến đấu, thủ đoạn công kích duy nhất là tấn công vào thần hồn, trả giá thần hồn của mình tiêu hao thần hồn đối phương. Bản thân Cảnh Ngôn có thần hồn khá mạnh, đừng nói tàn hồn Linh La, dù là tàn hồn Thiên Thủy cũng không thể xóa sổ hắn.

Linh La nghe Cảnh Ngôn nói xong gật gù:

- Thì ra là vậy.

Linh La buông tiếng thở dài:

- Xem ra Linh gia ta đã biến mất, nếu Linh gia không gặp biến cố thì Thiên Không Chi Dực sẽ không lưu truyền ra. Đã lưu truyền ra ngoài tức là gia tộc của ta gặp tai họa ngập đầu.

Giọng Linh La chất chứa bi ai.

Lúc này Cảnh Ngôn không biết nên nói cái gì, hắn chưa từng nghe trên đại lục có gia tộc nào họ Linh. Dù có gia tộc họ Linh chưa chắc là hậu đại của tiền bối Linh La. Dòng họ Linh khá hiếm thấy, nếu có gia tộc họ Linh thì hy vọng rất lớn là hậu đại của tiền bối Linh La.

Nhưng Cảnh Ngôn chưa từng nghe về gia tộc họ Linh.

Thiên Thủy do dự giây lát sau cùng quyết định nói ra hiểu biết của mình:

- Linh La đại ca, về gia tộc của đại ca thì ta biết đôi chút. Linh gia đúng là gặp bất trắc, nhưng ta không thấy tận mắt. Khi Linh gia gặp tai họa ta còn rất trẻ, thực lực không mạnh, ta không có tư cách tham gia chiến đấu đẳng cấp đó. Nếu tin ta nghe được là chính xác thì Linh gia bị mấy gia tộc lớn vây

giết, trận chiến ấy cực kỳ thảm liệt. Mấy thế gia lớn trả giá cực đắt làm gia tộc của Linh La đại ca bị phá hủy hoàn toàn.

Thiên Thủy thổn thức nói:

- Nhưng có lẽ hậu đại của đại ca trốn ra được, hiện nay không có tin tức của họ có thể vì họ trốn đi. Nếu họ lộ mặt ra sẽ bị mấy gia tộc lớn bao vây tiễu trừ. Mấy gia tộc lớn đó hiện nay vẫn là thế lực lớn trên đại lục, bọn họ được gọi là bảy gia tộc lớn đại lục.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, hắn chợt nhớ một người.

Xưa kia Cảnh Ngôn đi Tội Ác Hiệp Cốc Nguyệt Hoa Sâm Lâm tìm Tử Huân Hoa đã đổi nhiều Tử Huân Hoa, các loại linh thảo với một nữ võ giả trẻ. Tên của nữ võ giả đó là Linh Kỳ.

Có khi nào Linh Kỳ là hậu nhân của Linh La không?

Dù sao họ Linh rất hiếm thấy.

Cảnh Ngôn nhớ đến Linh Kỳ liền nói ra:

- Tiền bối, mấy năm trước ta từng ngẫu nhiên gặp một nữ nhân tên Linh Kỳ, nàng rất có thể là hậu nhân của tiền bối.

Hết chương 622.

Chương 623. Trọn Bộ Thiên Không Chi Dực

Cảnh Ngôn nói ra câu này, tàn hồn Linh La dao động kịch liệt, hiển nhiên nỗi lòng dao động mạnh.

Cũng đúng, ai muốn thấy hậu nhân của mình bị tàn sát gần hết? Ai không muốn gia tộc của mình suốt đời bất diệt? Tưởng đâu truyền thừa gia tộc không còn, giờ nghe Cảnh Ngôn nói gặp một nữ võ giả tên Linh Kỳ. Lòng Linh La lại dấy lên hy vọng, có lẽ hậu nhân của mình còn sống trên đời.

Linh La nghiêm túc nhìn Cảnh Ngôn:

- Tiểu hữu, ta có một điều xin.

Cảnh Ngôn trịnh trọng chắp tay với Linh La:

- Mời tiền bối nói, nếu ta làm được sẽ dốc hết sức.

Giọng Linh La sôi sục nói:

- Ta muốn nhờ tiểu hữu tìm hậu nhân của ta, trợ giúp một chút cho họ dựng lại gia tộc, cho bọn họ có thể báo thù!

Cảnh Ngôn cau mày.

Tìm hậu nhân của Linh La không phải vấn đề lớn, nếu Cảnh Ngôn không chết thì hắn có thể tìm từ từ. Miễn hậu nhân của Linh La còn sống trên đại lục thì sớm muộn gì sẽ tìm được. Nhưng giúp họ dựng lại gia tộc lại còn báo thù thì quá khó.

Kẻ thù của Linh gia không phải thế lực bình thường, nghe Thiên Thủy nói mấy gia tộc đó hiện giờ nằm trong bảy gia tộc lớn đại lục. Đừng nói Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh

đỉnh, dù hắn trở thành Đạo Hoàng thì không tự tin có thể đối phó bảy gia tộc.

Còn một điều nữa, rời khỏi động phủ rồi Cảnh Ngôn không biết mình làm sao đối mặt sự trả thù của Cổ gia.

Tuy trong thời gian ngắn không ai biết Cảnh Ngôn giết Cổ Ngân Hà và Ân Lão, nhưng với thủ đoạn của Cổ gia sớm muộn gì sẽ tra ra chân tướng.

Linh La thấy Cảnh Ngôn do dự, lắc đầu khẽ thở dài:

- Ài, đúng là hơi làm người khó xử.

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Tiền bối, không phải ta không muốn mà tiền bối cũng nên biết thực lực của ta thế nào. Ta có thể hứa với tiền bối sẽ làm hết sức, nhưng không dám bảo đảm chắc chắn làm được.

Nói sao thì Cảnh Ngôn nhờ ơn Linh La, Thiên Không Chi Dực của hắn do Linh La sáng tạo. Cảnh Ngôn còn được một hòm thần tinh trong động phủ.

Mắt Linh La rực sáng cười nói:

- Có câu này của tiểu hữu đã đủ, đúng là thực lực hiện giờ của tiểu hữu rất yếu, nhưng ta nghĩ tương lai tiểu hữu chắc chắn có tu vi xưng bá đại lục. Ha ha, võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh đó chẳng phải đã chết trong tay tiểu hữu sao?

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, quả nhiên Linh La biết hắn giết Cổ Ngân Hà và Ân Lão.

Linh La mỉm cười nói:

- Tiểu hữu đừng nghĩ nhiều, động phủ là ta một tay đào ra, bất cứ chuyện gì xảy ra trong này đều bị ta nắm rõ như lòng bàn tay. Ví dụ tiểu hữu được đến một rương thần tinh mà ta để lại. Rương thần tinh đó không phải ai đều có thể lấy được, nếu

không có ta cho phép đừng nói tu vi như tiểu hữu, dù là võ giả Thánh Đạo cảnh cũng khó dễ dàng chiếm lấy.

Cảnh Ngôn phản xạ nói:

- Không thể nào! Khôi lỗi đó…

Cảnh Ngôn đã đánh nhau với khôi lỗi canh giữ thần tinh, biết thực lực của nó. Đừng nói Thánh Đạo cảnh, dù là cường giả Đạo Hoàng đến cũng có thể tùy tay tiêu diệt nó. Còn về tàn hồn Linh La, dù biết mọi chuyện xảy ra trong động phủ cũng khó xuống tay với võ giả.

Linh La nói:

- Hình như tiểu hữu không tin? Khôi lỗi trông chừng thần tinh không đơn giản như vậy, tiểu hữu nhìn thấy chỉ là hình thái chiến đấu thứ nhất. Ta tự tay luyện chế khôi lỗi đó, nó có ba loại hình thái chiến đấu. Hình thái thứ nhất có sức chiến đấu võ giả Đạo Vương cảnh, hình thái thứ hai sánh bằng võ giả Đạo Hoàng cảnh hàng đầu. Hình thái cuối cùng thì võ giả Thánh Đạo cảnh ở trước mặt nó cũng có nguy hiểm.

Linh La cười nói:

- Ha ha, nếu không phải tiểu hữu thi triển Thiên Không Chi Dực, ta nghĩ tiểu hữu không thể nào lấy được thần tinh.

Giờ Cảnh Ngôn đã hiểu, thì ra không phải khôi lỗi hết năng lượng mới ngừng công kích mà do hắn thi triển Thiên Không Chi Dực.

Làm Cảnh Ngôn giật mình là ba loại hình thái chiến đấu của khôi lỗi, hình thái cuối cùng có thể uy hiếp đến võ giả Thánh Đạo cảnh thì mạnh mẽ cỡ nào?

Trên Thiên Nguyên đại lục hiện giờ đã không có võ giả Thánh Đạo cảnh, tức là dù Cổ gia dốc hết lực lượng toàn tộc cũng không lấy được một hòm thần tinh.

Cảnh Ngôn còn chưa thoát khỏi ngạc nhiên lại nghe Linh La nói:

- Ta thấy tiểu hữu thi triển Thiên Không Chi Dực dường như chỉ đến đệ nhị trọng?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta chỉ được hai tấm bia đá võ học Thiên Không Chi Dực.

Cảnh Ngôn cũng muốn kiếm nhiều bia đá võ học Thiên Không Chi Dực, nhưng thứ này không phải muốn là tìm được, còn phải xem duyên phận.

Linh La ngẫm nghĩ một lúc mới nói:

- Vậy đi, ta truyền cho ngươi cách tu luyện Thiên Không Chi Dực trọn vẹn, ngươi có thể đạt tới trình độ nào phải xem ngộ tính của chính ngươi.

Cảnh Ngôn giật mình kêu lên:

- Cái gì?

Thiên Thủy cũng biến sắc mặt nói:

- Toàn bộ Thiên Không Chi Dực?

So với Cảnh Ngôn thì Thiên Thủy càng hiểu sự cường đại của Thiên Không Chi Dực.

Nghe nói Linh gia bị hủy diệt là vì võ học Thiên Không Chi Dực. Mấy gia tộc nhắm vào Thiên Không Chi Dực của Linh gia, mỗi tội Linh gia không thỏa hiệp, không chịu giao ra Thiên Không Chi Dực khiến họ liên hợp lại thảo phạt.

Linh La cười hỏi:

- Tiểu hữu có chịu học không?

Cảnh Ngôn gật đầu lia:

- Chịu, đương nhiên là chịu!

Thiên Không Chi Dực chỉ tới đệ nhị trọng đã mạnh như vậy, nếu học được trọn bộ thì ghê gớm thế nào?

Linh La nhớ lại:

- Thiên Không Chi Dực có tổng cộng bảy trọng, năm xưa ta có thể săn giết mấy chục tên thần tộc trong đại chiến nhân tộc toàn nhờ Thiên Không Chi Dực. Khi ta thi triển Thiên Không Chi Dực thì đám thần tộc cũng không đuổi theo kịp.

Thiên Thủy kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Săn giết mấy chục thần tộc?

Thiên Thủy còn tưởng Linh La chỉ giết mười thần tộc, không ngờ con số thực nhiều hơn lão biết.

- Đúng rồi, nói chính xác là bốn mươi bốn thần tộc. Nhưng trong trận chiến ấy ta cũng bị thương rất nặng. Có lẽ các ngươi không biết ta mở mang động phủ này là có mục đích. Trước khi đại chiến nhân thần chưa chấm dứt không ai biết hậu quả sẽ là như thế nào. Cho nên vì kéo dài gia tộc ta mới mở mang ra động phủ này, tính đến lúc bất đắc dĩ đưa toàn bộ Linh gia vào động phủ.

Linh La thở dài thườn thượt:

- Nhưng người tính không bằng trời tính, trong một lần ta săn giết thần tộc trúng mai phục mấy chục thần tộc vây công ta. Trong đó có hai thần nhân cao cấp, ta bị tổn hại nặng, thần hồn bị tổn hại cực kỳ nghiêm trọng. Ta liều một hơi cộng thêm Thiên Không Chi Dực mới trốn về động phủ, nhưng sau đó không có năng lực đi ra ngoài.

Hết chương 623.

Chương 624. Lên Đường Về

Cảnh Ngôn linh cảm tiền bối Linh La chắc chắn là cường giả cao cấp nhất trước khi đại chiến nhân thần. Xem quy mô động phủ thượng cổ là biết, thực lực không mạnh thì không thể đào ra động phủ to đến vậy.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tiền bối, thần tộc này là gì? Họ đến từ chỗ nào?

- Tiểu hữu hỏi rất hay, nhưng ta không biết nhiều về thần tộc, mấy vạn năm trước khi ta ra đời thần tộc đã tồn tại. Thế giới của chúng ta vốn là một chỉnh thể, là đại lục cực kỳ khổng lồ lênh đênh trên Vô Cực Hải. Theo ta được biết lúc sớm nhất thế giới chúng ta không có thần tộc, nhân loại là bá chủ của thế giới. Trên đại lục không có dã thú quá mạnh ẩn hiện, chỉ có loài thú trong Vô Cực Hải mạnh hơn chút, nhưng mạnh nhất cũng thua xa võ giả nhân loại Thánh Đạo cảnh.

- Không biết bắt đầu từ khi nào thần tộc xuất hiện, bọn chúng từ đường hầm hư không đi tới thế giới chúng ta. Mãi khi thần tộc xuất hiện chúng ta mới biết thì ra thế giới này chỉ là một trong vô số vị diện trong hỗn độn mênh mông. Chúng mang đến thần thú cường đại, chúng nó không ngừng sinh sản, dần dà thế giới chúng ta xuất hiện đủ loại dã thú mạnh. Mức độ huyết mạch thuần khiết cao là thần thú, độ thuần khiết thấp chút là Kim Văn Linh Thú, hầu như không có huyết mạch là linh thú cấp thấp bình thường.

- Lúc thần tộc mới đến biểu hiện rất thân thiện, võ giả thế giới chúng ta không quan tâm chút ít thần tộc. Chúng ta thậm chí mặc kệ họ cướp giật tài nguyên vốn thuộc về mình, nhân

loại hoan nghênh những thần tộc từ xa đến. Nhưng dần dà sự việc thay đổi, thần tộc qua đường hầm hư không đến thế giới chúng ta càng lúc càng nhiều. Bọn chúng đến, không ngừng sinh sản hậu đại. Tuy năng lực sinh sản của chúng kém hơn nhân loại nhiều, nhưng hậu đại của chúng trời sinh là võ giả, có thiên phú Võ Đạo không thể tưởng tượng, tu luyện cực nhanh.

- Chúng tiêu hao tài nguyên càng lúc càng nhiều, rốt cuộc xung đột với nhân loại. Chúng ta cũng hiểu ra nếu không ứng đối thì nhân loại sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn. Về sau có đại chiến nhân thần, đại lục vỡ nát thành những hòn đảo đơn lẻ trong Vô Cực Hải. Trận chiến ấy cực kỳ thảm liệt, võ giả nhân loại Thánh Đạo cảnh chết trên chín phần. Đương nhiên thần tộc cũng tử thương nặng nề, bị thương nặng nguyên khí.

- Đường hầm không gian bị chúng ta cố ý phá hỏng, thần tộc ở thế giới này có thể rời đi qua đường hầm không gian, nhưng thần tộc từ bên ngoài không cách nào qua đường hầm đi vào thế giới chúng ta nữa. Còn chuyện sau khi đại chiến nhân thần thì ta không biết, nhưng ta đoán nhân tộc và thần tộc chắc ký khế ước ngừng chiến. Theo tình huống lúc đó nếu không ngừng chiến hai chủng tộc sẽ hoàn toàn tuyệt chủng.

Linh La kể một tràng, Cảnh Ngôn và Thiên Thủy thổn thức nghe.

Đặc biệt nghe nói thế giới này chỉ là một trong vô số vị diện vũ trụ làm Cảnh Ngôn hoảng sợ. Thật lâu sau Cảnh Ngôn mới từ từ tiêu hóa hết những gì Linh La kể.

Linh La tạm dừng rồi nói:

- Tiểu hữu, nếu sau này ngươi gặp thần tộc thì phải hết sức cẩn thận. Bọn chúng rắp tâm hại người, hơn nữa bề ngoài giống nhân loại, khó phân biệt bằng mắt thường. Đương nhiên

không phải tất cả thần tộc bản tính xấu, trong đại chiến nhân thần có thần tộc đồng ý trợ giúp nhân loại.

Linh La nói:

- Được rồi, giờ ta sẽ truyền dạy Thiên Không Chi Dực cho ngươi.

Có một đoàn sáng trắng bị bóc ra khỏi tàn hồn của Linh La chậm rãi bay hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không ngăn cản mặc cho đoàn năng lượng dung vào người mình, ngay sau đó hắn cảm giác trong óc tăng thêm nhiều tin tức mới. Những tin tức này là cách tu luyện Thiên Không Chi Dực.

Tàn hồn Linh La lấp lóe dồn dập như tùy thời tan biến, hiển nhiên truyền dạy Thiên Không Chi Dực cho Cảnh Ngôn làm thần hồn tiêu hao lớn.

Linh La nói nhanh:

- Tiểu hữu, Thiên Không Chi Dực có bảy tầng cảnh giới nhưng ta chỉ tu luyện đến đệ lục trọng. Ta không đạt tới đệ thất trọng, tiểu hữu có thể tu luyện sáu tầng trước dựa theo cách của ta, đến lúc tu luyện đệ thất trọng tiểu hữu phải tự mình lần mò. Ta không biết có khả năng luyện thành đệ thất trọng được không.

Cảnh Ngôn căng thẳng nhìn Linh La:

- Tiền bối có sao không?

Thiên Thủy nhíu mày nói:

- Nguy rồi, thần hồn của đại ca Linh La đã yếu ớt đến giới hạn.

Linh La vung tay lên:

- Các ngươi không cần lo cho ta, dù không truyền dạy Thiên Không Chi Dực cho ngươi thì thần hồn của ta cũng không kéo dài được vài năm. Ha ha, giờ thì ta không lo Thiên Không Chi Dực bị thất truyền nữa. Tiểu hữu, chờ về sau có năng lực tìm đến hậu nhân của ta, nếu họ không biết võ học Thiên Không Chi Dực thì hãy truyền lại cho họ. Được rồi, nói đến đây cạn lời, ta đưa các ngươi ra ngoài.

Cảnh Ngôn cảm thấy trước mắt tối sầm, nhưng lần này hắn không mất ý thức, chờ thị giác trở lại hắn đã rời khỏi động phủ thượng cổ của tiền bối Linh La.

Nơi Cảnh Ngôn đứng là lối vào động phủ.

Thiên Thủy ở bên cạnh Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn quanh, lắc đầu. Lối vào động phủ thượng cổ đã biến mất, chắc bị tiền bối Linh La đóng kín, vậy thì dù người Cổ gia lại đến muốn đi vào động phủ cũng không thể. Trừ phi Cổ gia có người hoàn toàn đánh phá không gian mới có thể lại vào động phủ.

Cảnh Ngôn nhìn Thiên Thủy còn chìm trong cảm khái, nói:

- Chúng ta đi thôi tiền bối Thiên Thủy.

Thiên Thủy buồn bã lên tiếng, nhẹ nhàng chui vào Càn Khôn không gian:

- Ừm!

Phủ thành chủ Đông Lâm thành.

Cảnh Thiên Anh lo lắng hỏi:

- Quận Vương đại nhân nói xem Cảnh Ngôn có khi nào xảy ra chuyện?

Cảnh Thiên Anh đã nghe Chu Thượng Vân nói Cổ Ngân Hà không có ý tốt, lão lo hắn gặp nguy hiểm.

Chu Thượng Vân cau mày lắc đầu, gã cũng không chắc.

Nếu chỉ có Cổ Ngân Hà thì Cảnh Ngôn chắc chắn không sao, mấy năm trước hắn đã diệt một võ giả Đạo Sư cảnh hậu kỳ, thực lực hiện giờ càng mạnh. Nhưng Ân Lão đi theo Cổ Ngân Hà thì rất nguy hiểm. Thật sự đánh nhau Cảnh Ngôn tuyệt đối không đấu lại Ân Lão.

Chu Thượng Vân hỏi ngược lại:

- Thành chủ Thiên Anh xác định Cổ Ngân Hà không trở về từ Hắc Thạch sơn mạch?

Cảnh Thiên Anh gật đầu nói:

- Ừ, ta đã phái người giám thị lối vào chính, nếu Cổ Ngân Hà đi ra sẽ bị phát hiện ngay.

Chu Thượng Vân nói:

- Cổ Ngân Hà không đi ra là tốt rồi.

Nếu Cổ Ngân Hà và Ân Lão đi ra mà không thấy bóng dáng Cảnh Ngôn thì nguy, ba người đều không ra Hắc Thạch sơn mạch, khả năng Cảnh Ngôn sống lớn hơn một chút.

Hết chương 624.

Chương 625. Cổ Ngân Hà Đâu?

Từ lúc Cảnh Ngôn cùng Cổ Ngân Hà vào Hắc Thạch sơn mạch đã qua một tuần, Cảnh Thiên Anh và Chu Thượng Vân lo lắng là bình thường.

Khu vực trung tâm Hắc Thạch sơn mạch tuy nguy hiểm nhưng đó là đối với võ giả bình thường. Võ giả Đạo Sư cảnh chỉ cần cẩn thận chút hầu như có thể hoành hành nguyên Hắc Thạch sơn mạch. Vì dù là Kim Văn Linh Thú đỉnh cấp chỉ tương đương với võ giả nhân loại Đạo Linh cảnh đỉnh hoặc Đạo Sư cảnh sơ kỳ, trong Hắc Thạch sơn mạch không có thần thú.

Cảnh Thiên Anh, Chu Thượng Vân đang trò chuyện bỗng bóng áo đỏ đến gần.

Người áo đỏ khom lưng chào hai người:

- Quận Vương đại nhân, thành chủ đại nhân.

Nàng hồi hộp hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh còn chưa về?

Cảnh Thiên Anh lắc đầu nói:

- Cao Phượng, Cảnh Ngôn chưa về.

Thiếu nữ mặc váy dài màu đỏ là Cao Phượng.

Hôm Cảnh Ngôn và Cổ Ngân Hà về Đông Lâm thành, hắn không đi gặp Cao Phượng. Chờ Cao Phượng biết tin Cảnh Ngôn trở về thì hắn đã vào Hắc Thạch sơn mạch, hai người bỏ lỡ cơ hội gặp mặt.

Mấy ngày nay Cao Phượng hầu như mỗi ngày đến phủ thành chủ hỏi Cảnh Ngôn đã về từ Hắc Thạch sơn mạch chưa.

Chu Thượng Vân nhìn nàng, nói:

- Cao Phượng cô nương đừng lo, thực lực của Cảnh Ngôn cao hơn ta nhiều, trong Hắc Thạch sơn mạch không có nguy hiểm nào có thể uy hiếp được hắn.

Nói đến tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn làm Chu Thượng Vân vô cùng thổn thức, chết người hơn là hắn không chỉ tiến bộ thần tốc tu vi Võ Đạo, hắn còn là đan sư trung cấp, trận pháp sư sơ cấp.

Người với người thật tình không thể so sánh.

Cao Phượng gật đầu nói:

- Ừm, đa tạ Quận Vương đại nhân, thành chủ đại nhân.

Cao Phượng giả bộ bình thản nhưng đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng.

Từ mấy năm trước chia tay ở Hạo Phong thành đã qua nhiều năm Cao Phượng không gặp Cảnh Ngôn. Cao Phượng không biết tại sao nàng nhớ hắn nhiều vậy. Cao Phượng cứ nghĩ theo thời gian trôi đi nàng sẽ dần lãng quên nhớ nhung, nhưng sự thật là càng nhớ càng nhiều. Mấy năm nay không biết bao nhiêu lần Cao Phượng đi phủ thành chủ, Cảnh gia tìm hiểu tin tức của Cảnh Ngôn.

Lúc ở Hạo Phong thành Cao Phượng chỉ là võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên, chưa bước vào Tiên Thiên. Đến Đông Lâm thành vài năm ngắn ngủi nàng đã là Tiên Thiên đỉnh, tu vi Võ Đạo cao hơn ca ca hai tiểu cảnh giới.

Thiên phú của hai huynh muội gần bằng nhau, được đến tài nguyên tương đương. Nhưng tại sao Cao Phượng tiến bộ mau hơn Cao Triển nhiều vậy? Đó là vì nàng cố gắng, cực kỳ liều

mạng tu luyện. Cao Phượng biết chênh lệch với Cảnh Ngôn quá lớn, nàng muốn rút ngắn lại, khoảng cách nhỏ thì nàng mới xứng với hắn.

Cảnh Thiên Anh mời Cao Phượng ngồi xuống, hỏi:

- Hội trưởng Cao Phượng, gần đây Liệt Diễm Thương Hội không gặp khó khăn gì đi?

Đội mạo hiểm Liệt Diễm thành lập Liệt Diễm Thương Hội, Cao Phượng làm hội trưởng. Trước kia trong đội mạo hiểm Liệt Diễm thực lực của Cao Phượng đã mạnh nhất.

Cao Phượng đáp:

- Thương hội phát triển khá thuận lợi, không có rắc rối gì. Ta và ca ca, đoàn trưởng Lý Dũng đều rất cảm kích thành chủ giúp đỡ Liệt Diễm Thương Hội.

Cao Phượng nói thật, nếu không có thành chủ Cảnh Thiên Anh nâng đỡ thì bọn họ không dễ thành lập thương hội trong Đông Lâm thành.

Cảnh Thiên Anh biết Cao Phượng và Cảnh Ngôn ít nhiều gì quan hệ hơi đặc biệt nên tự nhiên chăm sóc nàng kỹ, Cảnh gia cũng giúp đỡ rất nhiều cho Liệt Diễm Thương Hội phát triển.

Cảnh Thiên Anh cười nói:

- Vậy thì tốt, nếu hội trưởng Cao Phượng có vấn đề gì không giải quyết được cứ tìm ta. Liệt Diễm Thương Hội phát triển rất nhanh, ta tin tưởng tương lai nhất định có thể trở thành đại thương hội số một số hai trong Lam Khúc quận.

Chu Thượng Vân cười hùa theo:

- Ha ha, Quận Vương ta đây cũng sẽ ủng hộ.

Chu Thượng Vân vốn không biết Cao Phượng và Cảnh Ngôn quen nhau, nhưng mấy ngày qua nàng luôn hỏi thăm tin tức về hắn, Chu Thượng Vân thắc mắc quan hệ của hai người, hỏi Cảnh Thiên Anh mới biết Cao Phượng đến Đông Lâm thành là ý của Cảnh Ngôn. Hiển nhiên Cao Phượng và Cảnh Ngôn có tình cảm không bình thường.

Chu Thượng Vân nghe vậy đặc biệt chú ý, thái độ khách sáo với Cao Phượng hơn.

Đang nói chuyện một hộ vệ phủ thành chủ chạy nhanh vào.

Hộ vệ vừa bước vào liền hét to:

- Các vị đại nhân, Cảnh Ngôn đại nhân đã trở lại!

Ba người ngồi trong phòng đứng bật dậy:

- Cái gì?!

Hộ vệ chưa kịp nói ra câu thứ hai trong phòng đã có thêm một người, là Cảnh Ngôn trở về từ Hắc Thạch sơn mạch.

Cảnh Thiên Anh sai người canh giữ ở lối vào Hắc Thạch sơn mạch nhưng tốc độ của Cảnh Ngôn thế nào? Đám hộ vệ thấy Cảnh Ngôn chạy về phủ thành chủ báo cáo cần thời gian, bọn họ đương nhiên không thể nào nhanh hơn hắn.

Mấy người vui mừng lên tiếng:

- Cảnh Ngôn?

- Ha ha ha! Ta đã nói chắc chắn không sao!

- Cảnh Ngôn tiên sinh …

Cảnh Ngôn nhìn thấy Cao Phượng, hơi ngạc nhiên:

- Cao Phượng?

Nói thật thì Cảnh Ngôn biết Cao Phượng thích mình, bảo hắn không có chút hảo cảm với nàng thì tuyệt đối là lừa mình

dối người.

Tính cách Cao Phượng ngay thẳng, hơi thẳng ruột ngựa, Cảnh Ngôn cảm thấy tính tình như vậy rất tốt. Nhan sắc Cao Phượng nhìn khắp Thiên Nguyên đại lục cũng thuộc hàng đỉnh cấp, đặc biệt dáng người hết chỗ chê.

Trong khi Cảnh Ngôn hơi ngây người thì bóng áo đỏ đã lao vào ngực hắn.

Nỗi nhớ mấy năm giờ gặp người làm Cao Phượng không kiềm chế được.

Một lúc lâu sau Cao Phượng hơi lùi lại, thẹn thùng cúi đầu, mắt ngấn lệ.

Cảnh Thiên Anh, Chu Thượng Vân nhìn ngây người.

Chu Thượng Vân thầm than:

- Cao Phượng này có thể so sánh với nữ nhi của ta.

Trong một thời gian dài Chu Thượng Vân luôn cho rằng nữ nhi Bạch Tuyết là một nữ nhân tìm khắp đại lục không ra người nào đẹp bằng nàng. Nhưng bây giờ Chu Thượng Vân cảm thấy Cao Phượng có thể so sánh với Bạch Tuyết, gã trở nên nôn nóng.

Nếu Cảnh Ngôn và Cao Phượng có cái gì thì nữ nhi Bạch Tuyết biết làm sao?

Chu Thượng Vân làm phụ thân rất hiểu nữ nhi, gã chắc chắn Bạch Tuyết thích Cảnh Ngôn. Nhưng tính cách Bạch Tuyết lạnh lùng, không giỏi bày tỏ tình cảm trong lòng, muốn nàng chủ động khó hơn lên trời.

Chu Thượng Vân lắc đầu, gã không biết giải quyết sao, đành để nó thuận theo tự nhiên.

Cảnh Thiên Anh cười gượng hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, Cổ thiếu gia không làm khó dễ ngươi đi? Hắn tìm được động phủ thượng cổ chưa?

Chu Thượng Vân nhìn sau lưng Cảnh Ngôn:

- Đúng rồi, Cổ Ngân Hà đâu? Hắn không về cùng ngươi?

Sau lưng Cảnh Ngôn không có ai khác, chẳng lẽ Cổ Ngân Hà và Ân Lão đã đi rồi?

Hết chương 625.

Chương 626. Cầu Cứu

Đám người Chu Thượng Vân không ngờ rằng Cổ Ngân Hà và Ân Lão đã chết trong tay Cảnh Ngôn. Họ thấy Cổ Ngân Hà và Ân Lão không xuất hiện còn tưởng hai người đã rời khỏi Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn nhìn bốn phía, trong phòng chỉ có bốn người, hộ vệ đến thông bẩm đã tự động ra ngoài. Ba người này đều đáng để Cảnh Ngôn tin tưởng, họ sẽ không truyền tin ra ngoài.

Cảnh Ngôn đáp:

- Cổ Ngân Hà và Ân Lão đã chết.

- A?

- Cái gì?

Mặt Chu Thượng Vân xanh mét hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi không đùa đúng không?

Cảnh Ngôn lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Cổ Ngân Hà muốn giết ta, ta buộc phải đánh trả giết họ.

Cao Phượng hỏi Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân, Cổ Ngân Hà là loại người gì?

Cao Phượng biết Cảnh Ngôn và Cổ Ngân Hà, Ân Lão vào Hắc Thạch sơn mạch tìm động phủ thượng cổ, nhưng nàng không biết Cổ Ngân Hà có thân phận gì. Thấy biểu tình của Chu Thượng Vân, Cảnh Thiên Anh làm Cao Phượng thắc mắc. Cao Phượng cho rằng hai người kia muốn giết Cảnh Ngôn, hắn đánh trả giết lại họ là bình thường. Nhưng nhìn vẻ mặt hai

người Chu Thượng Vân làm nàng cảm thấy thân phận của Cổ Ngân Hà không đơn giản.

Chu Thượng Vân cười khổ, trầm giọng hỏi:

- Cao Phượng cô nương biết Thánh thành Thiên Nguyên đại lục không?

Cao Phượng gật đầu nói:

- Biết, Thánh Chủ của Thánh thành nắm giữ toàn bộ Thiên Nguyên đại lục.

Cao Phượng bây giờ đã hơn hẳn mấy năm trước, từ khi thành lập Liệt Diễm Thương Hội nàng tiếp xúc vô số người, hiểu biết các loại tin tức trên Thiên Nguyên đại lục nhiều hơn xưa.

Chu Thượng Vân tiếp tục bảo:

- Dưới Thánh thành có bảy gia tộc lớn, bọn họ cường đại sánh bằng Thánh thành. Dù là Thánh Chủ cũng không thể ra lệnh cho họ làm việc, Cổ Ngân Hà là tử đệ trong Cổ gia.

Cao Phượng giật mình kêu lên:

- A? Cổ Ngân Hà có lai lịch lớn vậy?

Chu Thượng Vân nói:

- Không chỉ thế, Cổ Ngân Hà còn nằm trong số tộc trưởng Cổ gia dự bị. Cổ gia chỉ có hai tộc trưởng dự bị để chọn ra một tộc trưởng Cổ gia đời tiếp theo. Giờ Cảnh Ngôn giết Cổ Ngân Hà, chắc chắn Cổ gia sẽ không bỏ qua. Ta nghĩ không lâu sau họ sẽ điều tra tới chỗ Cảnh Ngôn.

Cao Phượng sốt ruột nói:

- Cái … cái này … Quận Vương đại nhân là người của Thánh Chủ, chẳng lẽ Cổ gia không nể nang gì Quận Vương

đại nhân sao? Quận Vương đại nhân có thể ra mặt thay Cảnh Ngôn tiên sinh nói chuyện với Cổ gia không?

Chu Thượng Vân lắc đầu cười khổ nói:

- Ta? Cao Phượng cô nương đề cao ta quá. Ta đúng là người của Thánh Chủ, có chức quan. Nếu là chuyện bình thường Cổ gia ít nhiều gì nể mặt, nhưng liên quan đến cái chết của Cổ Ngân Hà thì người Cổ gia tuyệt đối không để ý tới nhân vật nhỏ như ta.

Chu Thượng Vân nhìn sang Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, lần này ngươi gây lớn chuyện. Nhưng ngươi làm sao giải quyết Ân Lão? Tu vi của Cổ Ngân Hà bình thường, ta cảm giác thực lực của Ân Lão cực kỳ khủng bố.

Cảnh Ngôn nhớ lại lúc đánh chết Ân Lão, cảm khái nói:

- Ân Lão rất mạnh.

Hắn có thể giết Ân Lão toàn nhờ vào may mắn.

Cảnh Thiên Anh hỏi:

- Tu vi của Ân Lão là gì?

Cảnh Ngôn đáp:

- Ân Lão là cảnh giới Đạo Vương đỉnh, Cổ Ngân Hà kém hơn nhiều, chỉ là Đạo Sư cảnh đỉnh.

Nghe câu này đám người Chu Thượng Vân rùng mình, khó tin nhìn Cảnh Ngôn.

Đạo Vương cảnh đỉnh?

Cường giả như vậy mà bị Cảnh Ngôn giết? Sao … có thể?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Thật ra ta giết Ân Lão được cũng nhờ ăn may, ta dùng chút trận pháp cuối cùng giết lão.

Cảnh Ngôn không muốn nói tỉ mỉ.

Chu Thượng Vân bình ổn nỗi lòng giật mình, nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Giờ ngươi tính sao, Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn nói:

- Việc đã như vậy, Cổ Ngân Hà và Ân Lão không thể sống lại, giờ ta lo nhất là gia tộc của ta.

Với thực lực của Cảnh Ngôn không thể đối kháng Cổ gia, Cảnh gia cũng vậy. Nếu Cổ gia phái người tấn công Cảnh gia thì Cảnh gia tuyệt đối không ngăn được, một võ giả Đạo Sư cảnh dư sức xóa sổ Cảnh gia khỏi thế giới này. Đây là điều Cảnh Ngôn lo nhất.

Chu Thượng Vân nheo mắt nói:

- Gia tộc của ngươi thì … ta có cách! Ta có một tấm Bất Tử Lệnh, có thể cho Cảnh gia dùng. Bất Tử Lệnh đại biểu Thánh Chủ, Cổ gia sẽ kiêng dè vài phần. Nhưng nếu ngươi ở trong Cảnh gia thì không được, ta cảm thấy Cổ gia thà mạo hiểm xúc phạm uy nghiêm của Thánh Chủ, Bất Tử Lệnh không có ích gì.

Cảnh Ngôn nói ngay:

- Ta có thể rời đi.

Chu Thượng Vân lấy ra tấm lệnh bài màu đen đưa cho Cảnh Thiên Anh:

- Thành chủ Thiên Anh, đây là Bất Tử Lệnh do Thánh Chủ tự mình luyện chế, giờ ta giao cho ngươi, ngươi hãy chuyển cho tộc trưởng Cảnh gia. Nếu người Cổ gia muốn làm gì Cảnh gia thì Cảnh gia hãy đưa ra Bất Tử Lệnh.

Lúc trong Lam Khúc quận, Tống gia từng lấy ra Bất Tử Lệnh làm Chu Thượng Vân không cách nào xuống tay.

Cảnh gia có Bất Tử Lệnh làm Cảnh Ngôn yên lòng.

Chu Thượng Vân nói với Cảnh Ngôn:

- Không thể lãng phí thời gian, Cảnh Ngôn, chúng ta lập tức đi Lam Khúc quận thành ngay. Ta sẽ đưa tin hướng Thánh Chủ đại nhân xem thử có thể mời Thánh Chủ đại nhân ra mặt không.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, gật đầu đồng ý, hắn không có cách tốt hơn. Dù Cảnh Ngôn về Đan Quốc chưa chắc an toàn, thế lực của Cổ gia quá mạnh, Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc cũng không thể bảo vệ hắn.

Cảnh Ngôn nói với Cao Phượng:

- Cao Phượng ở trong Đông Lâm thành hãy cẩn thận chút, nếu có người đối phó Liệt Diễm thì nàng lập tức mang theo mọi người vào trạch viện Cảnh gia.

Cao Phượng gật đầu nói:

- Ừ, biết rồi.

Cao Phượng muốn đi theo Cảnh Ngôn nhưng nàng không thể bỏ lại nguyên Liệt Diễm Thương Hội, càng không thể nào dẫn hết tất cả đi với Cảnh Ngôn.

Chu Thượng Vân vung tay lên:

- Việc này không nên chậm trễ, Cảnh Ngôn, chúng ta về Lam Khúc quận thành ngay!

Chu Thượng Vân, Cảnh Ngôn đi ra Đông Lâm thành bay nhanh hướng Lam Khúc quận thành.

Mấy ngày sau hai người đến Lam Khúc quận thành.

Chu Thượng Vân lập tức đưa tin qua tinh thạch truyền tấn cho Thánh thành.

Tinh thạch truyền tấn này rất hiếm thấy, nghe nói chỉ có võ giả Thánh Đạo cảnh luyện chế ra được, vì nguyên lý của nó là dùng pháp tắc truyền tin. Võ giả Thánh Đạo cảnh mới có thể vận dụng pháp tắc. Pháp tắc không chỗ không ở trong thiên địa, dùng tinh thạch truyền tin rất mau, nhưng thứ này ít ỏi, trên đại lục số lượng tinh thạch truyền tin toàn là có từ xưa.

Hết chương 626.

Chương 627. Bất Lực

Trong tay Chu Thượng Vân chỉ có một tinh thạch truyền tấn, nó không thuộc về gã mà của Thánh Chủ Thánh thành.

Quận thành khác đa số chỉ có một tinh thạch truyền tấn.

Chu Thượng Vân an ủi:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng sốt ruột, tin tức đã truyền đi Thánh thành, tin tưởng không lâu sau có hồi âm. Nếu Thánh Chủ đại nhân ra mặt dù Cổ gia tức giận đến đâu cũng không thể bỏ qua ý của Thánh Chủ đại nhân.

Cảnh Ngôn đáp:

- Ừm, ta hiểu.

Thánh thành, Thánh Cung.

Thánh Cung, đại tổng quản Thường Huyễn chạy vội đến Thánh Điện xin gặp Thánh Chủ đại nhân.

Nam nhân trung niên mặc trường bào lưu vân, đầu đội vương miện vạn, trông khá trẻ tuổi cười hỏi Thường Huyễn:

- Thường Huyễn, sao nửa đêm đến gặp ta vậy?

Thường Huyễn hơi ngẩng đầu lên, biểu tình nghiêm túc nói:

- Thánh Chủ đại nhân, ta mới nhận được Quận Vương Lam Khúc quận Chu Thượng Vân truyền tin. Lam Khúc quận xảy ra chút chuyện không được tốt.

Thường Huyễn giám sát Thánh Cung, chủ yếu lo công tác tình báo. Những Quận Vương như Chu Thượng Vân muốn

đưa tin đến Thánh Chủ bình thường qua tay Thường Huyễn rồi báo cáo Thánh Chủ.

Thánh Chủ thấy nét mặt Thường Huyễn nghiêm nghị, y ngừng cười hỏi:

- A? Lam Khúc quận xảy ra chuyện gì?

Thường Huyễn nói:

- Liên quan tiểu tử Cảnh Ngôn.

Thường Huyễn và Cảnh Ngôn xem như người quen, trong Đại Hội Đan Linh y mời hắn tham gia Thánh Cung nhưng bị từ chối khéo.

Thánh Chủ kinh ngạc hỏi:

- Cảnh Ngôn? Là tiểu tử mà ngươi tự mình mời nhưng bị từ chối?

Sau khi Thường Huyễn về Thánh thành có nhắc tới Cảnh Ngôn với Thánh Chủ, đơn giản vì hắn giành hạng nhất đại điển luyện đan, thiên phú đan đạo kinh người. Thường Huyễn tất nhiên đặc biệt nói cho Thánh Chủ biết về Cảnh Ngôn.

Thánh Chủ sai Thường Huyễn đi tham gia Đại Hội Đan Linh cũng vì điều này. Đan sư có thể leo lên bảng Đan Vương Tân Tú đủ tư cách làm Thánh Chủ chú ý, càng cần hiểu biết hạng nhất bảng Đan Vương Tân Tú.

Thường Huyễn gật đầu nói:

- Đúng vậy, là hắn!

Thánh Chủ hỏi:

- Tiểu tử này làm cái gì?

Cơ mặt Thường Huyễn co giật nói:

- Hắn giết Cổ Ngân Hà!

Nếu không phải Chu Thượng Vân tự mình dưa tin thì Thường Huyễn khó thể tin tưởng đây là tin thật. Lúc mới nhận tin Thường Huyễn ngây người giây lát.

Thường Huyễn biết Cổ Ngân Hà là ai.

Thánh Chủ nhíu chặt mày gằn giọng:

- Ngươi nói cái gì?

Dù là Thánh Chủ khống chế cả đại lục khi nghe tin cũng chấn động mạnh.

Cổ Ngân Hà là dự bị tộc trưởng Cổ gia, mười năm sau gã rất có thể là tộc trưởng mới.

Cảnh Ngôn giết Cổ Ngân Hà?

- Chuyện gì xảy ra? Cảnh Ngôn giết Cổ Ngân Hà không lẽ được ai giúp? Theo ta biết Cổ gia sắp đặt hộ vệ đi theo Cổ Ngân Hà, nếu ta không nhớ lầm hộ vệ đó tên Ân Lão, cảnh giới là Đạo Vương cảnh đỉnh.

Thánh Chủ nắm rõ tình huống của Cổ Ngân Hà như lòng bàn tay, y đinh ninh Cảnh Ngôn không thể một mình đánh chết gã được.

Chắc chắn có ai đó đã giúp Cảnh Ngôn, hoặc có người lợi dụng hắn.

Thường Huyễn chậm rãi nói:

- Cụ thể thế nào thì Chu Thượng Vân không thấy tận mắt, nhưng hắn đã đưa hết tin tức biết được qua tinh thạch truyền tin. Có chín phần là Cảnh Ngôn một mình đánh chết Cổ Ngân Hà và Ân Lão. Cảnh Ngôn không chỉ là đan sư, hắn còn là trận pháp sư không kém. Nghe Chu Thượng Vân nói Cảnh Ngôn có thể giết Ân Lão vì nhờ vào một ít trận pháp.

Khi nói những lời này Thường Huyễn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, một võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh bị Cảnh Ngôn giết, thật khó tin.

Thánh Chủ im lặng.

Thấy Thánh Chủ hồi lâu không nói chuyện, Thường Huyễn bổ sung thêm:

- Thánh Chủ đại nhân, Cảnh Ngôn là thiên tài ngàn năm khó gặp, nếu chúng ta bỏ mặc e rằng hắn không thoát khỏi Cổ gia truy sát. Cổ gia sẽ không dễ dàng tha cho Cảnh Ngôn.

Thánh Chủ cau mày lắc đầu nói:

- Chuyện này rất khó làm, ta không thể trực tiếp bảo vệ Cảnh Ngôn, nhưng có thể giúp đỡ gia tộc của hắn. Ngươi trả lời Chu Thượng Vân kêu Cảnh Ngôn tự tìm chỗ trốn đi, sau này đừng lộ mặt ra. Ta sẽ cố gắng không để Cổ gia xuống tay với gia tộc Cảnh Ngôn.

Trong lòng Thường Huyễn thì hy vọng Thánh Chủ che chở Cảnh Ngôn:

- Cái này …

Thánh Chủ mắt lóe tia sáng nói:

- Thường Huyễn, ta biết ý của ngươi. Nhưng ngươi nên biết có một số việc ta bất lực. Nếu Cảnh Ngôn giết tử đệ Cổ gia bình thường thì ta có thể ra mặt nói chuyện một bữa, nhưng Cổ Ngân Hà là thân phận gì? Gia gia của hắn là Cổ Vạn Toàn, Cảnh Ngôn giết tôn tử của y, ngươi cảm thấy Cổ Vạn Toàn sẽ vì ta ra mặt mà từ bỏ không trả thù Cảnh Ngôn sao?

Thường Huyễn thở dài thườn thượt, y hiểu Thánh Chủ nói đúng. Lão già Cổ Vạn Toàn khó đối phó, đôi khi mặt mũi của Thánh Chủ cũng không ích gì.

Thường Huyễn bất đắc dĩ nói:

- Vậy ta đi trả lời Chu Thượng Vân.

Lần này Cảnh Ngôn đâm thủng trời.

Lưu Quang thành.

Cổ Kim Lam cung kính đứng trước mặt Cổ Vạn Toàn:

- Bái kiến lão tổ!

Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của Cổ Vạn Toàn khá bình tĩnh, nhưng mắt lạnh băng làm Cổ Kim Lam run cầm cập:

- Tra ra chưa?

Cổ Kim Lam trả lời:

- Rồi. Ngân Hà chết liên quan võ giả trẻ tên Cảnh Ngôn. Ngân Hà và Cảnh Ngôn đi vào một động phủ thượng cổ được Cổ gia chúng ta phát hiện trong Lam Khúc quận gần đây. Cảnh Ngôn đi ra nhưng Ngân Hà không thể trở ra.

Năng lực của Cổ gia vô cùng kinh người, mấy ngày ngắn ngủi đã điều tra rõ.

Ánh mắt Cổ Vạn Toàn sắc bén, sát ý dâng lên:

- Cảnh Ngôn có thân phận gì?

Cổ Kim Lam kể tỉ mỉ sự việc liên quan Cảnh Ngôn.

Cổ Vạn Toàn đứng lên:

- Nói vậy là Càn Khôn Giới nằm trong tay tiểu tử này, Ngân Hà tìm hắn chắc cũng vì điều tra chuyện này.

Cổ Kim Lam gật đầu nói:

- Rất có thể.

Cổ Vạn Toàn hơi trầm ngâm sau đó phất tay nói:

- Mang tặc tử này về, ta muốn tự mình hỏi hắn.

Cổ Kim Lam đáp:

- Rõ! Còn một việc nữa thưa lão tổ, Thánh Chủ phái người đưa tin muốn lão tổ đi Thánh Cung một chuyến, nói là có việc cần bàn. Ta nghĩ việc đó liên quan Cảnh Ngôn, rất có thể Thánh Chủ muốn khuyên lão tổ tha cho Cảnh Ngôn.

Khí thế Cổ Vạn Toàn trầm xuống, khinh miệt hừ lạnh:

- Ha ha ha! Tha cho tiểu súc sinh đó? Vậy là tôn nhi của ta chết uổng? Hừ, ta đi Thánh Cung, để xem Thánh Chủ muốn nói gì với ta!

Dù là Thánh Chủ cũng không thể bắt buộc Cổ Vạn Toàn làm chuyện gì.

Hết chương 627.

Chương 628. Chạy

Tin dự bị tộc trưởng Cổ gia Cổ Ngân Hà chết nhanh chóng lan ra.

Võ giả bình thường có lẽ không biết, vì thân phận quyết định họ khó tiếp xúc tin tức đẳng cấp này. Nhưng những gia tộc, thế lực lớn dễ dàng biết tin.

Ban đầu mọi người khó tin đây là sự thật.

Trên đại lục có người dám giết ứng cử viên tộc trưởng Cổ gia?

Nhưng không lâu sau tin tức được xác nhận.

Trong phút chốc nhiều người mừng hớn hở, họ càng tò mò về Cảnh Ngôn người giết Cổ Ngân Hà.

Sau đại điển luyện đan Cảnh Ngôn đã rất nổi tiếng, những gia tộc, thế lực lớn ít nhiều gì chú ý đến hắn. Mãi khi thành chủ Đan Linh Chi Thành Hồ Đông Hạc cho Cảnh Ngôn Khách Khanh Lệnh, bọn họ từ bỏ ý đồ nhằm vào Cảnh Ngôn. Ai ngờ mới không lâu sau Cảnh Ngôn lại làm ra náo động lớn vậy, hắn giết ứng cử viên tộc trưởng Cổ gia Cổ Ngân Hà.

Bảy thế gia lớn, Trình gia.

Một số cao tầng Trình gia cười toe toét tám chuyện về Cổ gia.

- Lần này Cổ gia hết sức mất mặt, ứng cử viên tộc trưởng bị người ta giết.

- Lão già Cổ Vạn Toàn chắc tức xanh mặt, Cổ Ngân Hà là tôn tử ruột của lão. Mà công nhận lão già này ghê gớm, đã

sống hơn một ngàn tuổi vẫn có năng lực sinh con. Nhi tử của lão mấy trăm tuổi mới ra được hậu đại Cổ Ngân Hà.

Một tiếng hừ già nua vang lên:

- Hừ!

Một lão nhân mặc trường bào màu đen xuất hiện.

Lão tổ Trình gia.

Người là lão quái vật cấp bậc ngang ngửa Cổ Vạn Toàn.

Cao tầng Trình gia vội vái lạy:

- Lão tổ!

Tộc trưởng Trình gia vội nói:

- Lão tổ, Cổ gia xảy ra chuyện, Cổ Ngân Hà tôn tử của Cổ Vạn Toàn bị người trẻ tuổi tên Cảnh Ngôn giết.

Lão tổ Trình gia híp mắt phất tay, lười biếng nói:

- Ừm, ta biết. Chuyện này đừng bàn ra tán vào nữa, chúng ta nhìn xem Cổ gia là được.

Tập thể lên tiếng:

- Rõ!

Bảy thế gia lớn, Ngô gia.

Ngô gia không có lão quái vật như lão tổ Cổ gia, lão tổ Trình gia, nhưng Ngô gia có ba trùm, cũng là cường giả sống hơn một ngàn năm.

Ba trùm Ngô gia tụ tập lại bàn luận:

- Ta thật muốn gặp Cảnh Ngôn.

- Có thể diệt tôn tử của Cổ Vạn Toàn, rất gan dạ!

- Tiểu tử này không sống bao lâu, Cổ Vạn Toàn tuyệt đối sẽ không tha cho hắn, sợ là người hắn quen cũng không sống nổi.

Trên Thiên Nguyên đại lục mỗi thế lực lớn đều thầm bàn tán việc này trong mấy ngày nay. Họ vui vẻ thấy Cổ gia xảy ra chuyện như thế, hăm hở xem kịch.

Có một điều cả đám đồng ý là Cảnh Ngôn giết Cổ Ngân Hà thì hắn tiêu đời. Cổ Vạn Toàn tuyệt đối không cho phép Cảnh Ngôn sống.

Thánh Cung.

Cổ Vạn Toàn gặp Thánh Chủ, không mặn không nhạt nói:

- Thánh Chủ kêu lão hủ lại đây có chuyện gì muốn làm?

Cổ Vạn Toàn hơi khom người nhưng thái độ không tôn trọng Thánh Chủ bao nhiêu.

Thánh Chủ cười tủm tỉm nói:

- Cổ lão khách khí!

Cổ Vạn Toàn ngước đôi mắt đục lên nhìn Thánh Chủ:

- Thánh Chủ có gì cứ nói đi, ta còn có việc phải làm, không rảnh ở đây lâu.

Thánh Chủ đứng lên nhìn thẳng vào Cổ Vạn Toàn, ngập ngừng nói:

- Được rồi, ta cũng không quanh co lòng vòng. Ta biết Cổ Ngân Hà chết, bị Cảnh Ngôn giết. Ta kêu Cổ lão đến là muốn nhờ Cổ lão bỏ qua cho Cảnh Ngôn. Thiên Nguyên đại lục ta ra kỳ tài Võ Đạo như vậy không dễ, nếu chết rất đáng tiếc.

Trong mắt đục bắn ra tia sắc bén, Cổ Vạn Toàn cười to bảo:

- Ha ha ha! Ý Thánh Chủ nói Cổ Ngân Hà tôn tử của ta chết không đáng tiếc?

Thánh Chủ nhíu mày nói:

- Cổ Ngân Hà đã chết, dù Cổ lão giết Cảnh Ngôn thì Cổ Ngân Hà không sống được.

Giọng Cổ Vạn Toàn trầm thấp quanh quẩn trong Thánh Điện:

- Thánh Chủ đừng nói nữa, nếu Thánh Chủ kêu ta đến là để nói chuyện này thì thứ lỗi ta không thể đồng ý. Tạp chủng tên Cảnh Ngôn phải chết! Không ai ngăn ta được! Tôn tử của Cổ Vạn Toàn này không thể chết vô ích!

Thánh Chủ thầm thở dài, gã sớm biết kết quả sẽ như vậy. Thánh Chủ không cách nào thay đổi quyết tâm giết Cảnh Ngôn của Cổ Vạn Toàn.

Thánh Chủ đổi đề tài:

- Nếu Cổ lão đã quyết tâm thì ta tôn trọng ý của Cổ lão. Nhưng hy vọng Cổ lão lấy đại cục làm trọng đừng xuống tay với Cảnh gia, gia tộc của Cảnh Ngôn.

Cổ Vạn Toàn nhìn Thánh Chủ đăm đăm.

Thánh Chủ nói nhanh:

- Cổ lão không quên hơn hai mươi năm trước đã tự mình ký tên vào hiệp nghị đi? Nếu Cổ lão xuống tay với Cảnh gia thì khó ăn nói bên thần tộc, bọn họ mà tức giận e rằng Cổ gia khó ứng đối. Hơn nữa gây lớn chuyện này không có lợi gì cho Cổ gia, mấy gia tộc khác nếu biết tin tức về Càn Khôn Giới, biết Càn Khôn Giới có thể ở trên người Cảnh gia thì họ sẽ thờ ơ sao?

Cổ Vạn Toàn trầm giọng hỏi:

- Thánh Chủ đang uy hiếp ta?

Khí thế Thánh Chủ sắc bén hơn:

- Uy hiếp Cổ lão? Không, nhưng nếu Cảnh gia xảy ra vấn đề thì ta không dám bảo đảm tin tức về Càn Khôn Giới có lan truyền không. Khi đó Cổ lão sẽ có áp lực cạnh tranh, ta hy vọng Cổ lão suy nghĩ cẩn thận.

Cổ Vạn Toàn tùy tiện chắp tay hướng Thánh Chủ:

- Cáo từ!

Cổ Vạn Toàn lắc người biến mất trong đại điện.

Thánh Chủ nhìn đại điện trống rỗng, y lắc đầu buông tiếng thở dài.

Mắt Thánh Chủ nhìn xa xăm thì thào:

- Liên Tinh, hy vọng nàng đừng trách ta, điều ta có thể làm chỉ bấy nhiêu, ta không thể bảo vệ nhi tử của nàng …

Lam Khúc quận thành.

Chu Thượng Vân nhận được tin Thánh thành truyền về:

- Cái này …

Chu Thượng Vân bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Ài, quả nhiên không được.

Mộ Liên Thiên nhìn Chu Thượng Vân, hỏi:

- Quận Vương đại nhân, ngay cả Thánh Chủ cũng không thể ngăn cản Cổ gia sao?

Chu Thượng Vân nói, lại chán nản lắc đầu:

- Ừ, Thánh Chủ truyền tin nói là không thể ngăn Cổ gia trả thù Cảnh Ngôn, nhưng sẽ cố gắng bảo vệ gia tộc của Cảnh Ngôn. Ta biết nói sao với Cảnh Ngôn đây? Ta nghĩ cường giả Cổ gia sắp tới nơi này rồi.

Lúc này Cảnh Ngôn từ bên ngoài bước vào:

- Quận Vương đại nhân!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Xem ra ta phải chạy.

Cảnh Ngôn đã nghe được đối thoại giữa Chu Thượng Vân và Mộ Liên Thiên.

Chu Thượng Vân không biết nên nói cái gì:

- Cảnh Ngôn …

Cảnh Ngôn trịnh trọng chắp tay hướng hai người:

- Không sao, có thể khiến gia tộc tránh khỏi tai họa ngập đầu đã rất tốt. Quận Vương đại nhân, tổng quản đại nhân, ta sẽ rời khỏi đây ngay, chúng ta sau này còn gặp lại.

Hết chương 628.

Chương 629. Điên Cuồng Vây Giết

Vèo!

Cảnh Ngôn rời khỏi Lam Khúc quận thành bay hướng bắc.

Về Đan Quốc?

Cảnh Ngôn không định làm vậy.

Tuy Cảnh Ngôn có Khách Khanh Lệnh, hắn đi Đan Quốc, người Cổ gia muốn giết hắn hơn phân nửa Hồ Đông Hạc sẽ ra mặt ngăn cản. Nhưng Hồ Đông Hạc có thể cản lại Cổ gia không?

Hồ Đông Hạc là Đại Đan Vương, năng lực đan đạo khiến người khó với tới, nhưng Võ Đạo thì lão không cản nổi Cổ gia.

Thánh Chủ của Thánh thành còn bất lực, Hồ Đông Hạc làm sao ngăn lại Cổ gia?

Nếu Cảnh Ngôn đi Đan Quốc chỉ mang đến rắc rối lớn cho Hồ Đông Hạc, lão luôn đối xử khá tốt với hắn, hắn không thể lấy oán trả ơn dẫn tai họa đến cho lão.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm phương bắc:

- Có lẽ vào Vô Vọng Thâm Uyên mới có một đường sống.

Vô Vọng Thâm Uyên tuy nguy hiểm trập trùng nhưng người Cổ gia cũng sẽ kiêng dè khi đi vào, không thể thoải mái đánh đấm. Cảnh Ngôn càng nghĩ càng cảm thấy Vô Vọng Thâm Uyên là lựa chọn tốt nhất. Nếu không chọn nó thì Cảnh Ngôn chạy đi đâu cũng khó trốn thoát Cổ gia truy sát.

Thế lực của Cổ gia quá lớn, một gia tộc khống chế vùng đất tám quận, có mấy cường giả Đạo Hoàng cảnh, võ giả Đạo Vương cảnh càng đông. Mạng lưới tình báo của họ bao trùm nguyên Thiên Nguyên đại lục, Cảnh Ngôn có thể trốn đi đâu?

Cảnh Ngôn một đường hướng bắc, nhưng hắn không cố ý bay nhanh, đường bay của hắn không thẳng tắp mà liên tục đổi hướng.

Vì nếu bay một đường thẳng khả năng bị người Cổ gia chặn đường sẽ tăng lớn. Cảnh Ngôn liên tục đổi hướng, mỗi ngày xuất hiện ở chỗ mới, người Cổ gia muốn chặn hắn lại khó hơn.

Với thực lực của Cảnh Ngôn nếu võ giả Đạo Sư cảnh đến chặn giết thì bao nhiêu người đến chỉ có nước chịu chết. Cường giả từ Đạo Vương cảnh trở lên mới mang đến uy hiếp cho Cảnh Ngôn.

Thời gian qua nhanh, chớp mắt đã hơn một tháng.

Trên bầu trời Cảnh Ngôn lướt nhanh kinh khủng.

- Ta đã nắm giữ Thiên Không Chi Dực đệ tam trọng, thử xem!

Vèo!

Một tháng này tuy Cảnh Ngôn chạy đi nhưng không chểnh mãng tu luyện, đặc biệt hắn dồn một nửa tinh lực lo tu luyện Thiên Không Chi Dực. Có công mài sắt có ngày nên kim, Cảnh Ngôn đã nắm giữ Thiên Không Chi Dực đệ tam trọng.

Cảnh Ngôn dồn hết nguyên khí tăng vọt tốc độ bay hơn một nửa.

Ỷ vào Thiên Không Chi Dực đệ tam trọng dù là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh cũng khó đuổi kịp Cảnh Ngôn.

Cổ gia.

Cổ Kim Lam nơm nớp lo sợ bẩm báo với Cổ Vạn Toàn:

- Lão tổ, động phủ thượng cổ chỗ Lam Khúc quận không biết xảy ra chuyện gì mà không thấy lối vào nữa.

Cổ Vạn Toàn nét mặt sa sầm hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Lối vào động phủ thượng cổ không thấy? Tại sao không thấy nữa?

Cổ Kim Lam cũng rất khó hiểu:

- Thật sự không thấy, lối vào cũ đã biến mất, xung quanh chỉ còn một trận pháp cao cấp tàn phá. Ta nghi ngờ trong động phủ thượng cổ xảy ra chuyện gì khiến lối vào biến mất.

Thông thường lối vào động phủ thượng cổ bị phát hiện thì sẽ không biến mất nữa, nhưng cố tình lối vào động phủ thượng cổ này biến mất. Cổ gia phái người cẩn thận điều tra gần vị trí cửa vào, mở rộng phạm vi ra dài dặm vẫn không phát hiện chút gì.

Khí thế Cổ Vạn Toàn dao động mãnh liệt:

- Chết tiệt, vậy chẳng lẽ là tôn nhi của ta chết trong động phủ không mang xác về được?

Cổ Kim Lam im lặng không biết nên nói sao.

Cổ Vạn Toàn lại hỏi:

- Còn tiểu súc sinh kia?

Cổ Kim Lam lắc đầu nói:

- Vẫn đang truy kích, nhưng người này rất ranh ma, đã sớm rời khỏi Lam Khúc quận. Mỗi ngày hắn xuất hiện ở chỗ khác nhau, ta đã phái nhiều người đi truy bắt nhưng chưa thể tập nã hắn. Tuy nhiên được chút manh mối về hành tung của hắn.

Cổ Vạn Toàn hung hăng nói:

- Đều là một đám phế vật!

Giọng Cổ Vạn Toàn âm độc quanh quẩn trong phòng:

- Tăng thêm người, phải bắt tiểu súc sinh này về. Nhớ kỹ, ta muốn sống! Ta muốn tự tay xẻo từng miếng thịt trên người tiểu tạp chủng xuống!

Cổ Kim Lam lên tiếng:

- Rõ!

Thời gian trôi qua từng ngày.

Hôm nay đã là hai tháng từ khi Cảnh Ngôn rời khỏi Lam Khúc quận thành bay đi Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn tạm dừng quan sát bốn phía:

- Nơi này hình như trong Đông Hồ quận, tính tốc độ của ta thì đến Vô Vọng Thâm Uyên còn cần nửa năm. Ưm, không gấp, ta đi từ từ, nếu có thể luyện thành Thiên Không Chi Dực đệ tứ trọng thì càng nhẹ nhàng, khi đó võ giả Đạo Hoàng cảnh chưa chắc bắt được ta.

Cảnh Ngôn thấy cách mấy chục dặm có một tòa thành phố, chắc là quận thành của Đông Hồ quận.

Cảnh Ngôn không định vào quận thành:

- Vòng qua nó!

Quận thành như vậy chắc chắn có tai mắt của Cổ gia, Cảnh Ngôn đi vào rất có thể sẽ bị phát hiện.

Quanh quận thành Đông Hồ quận.

Mười người tụ tập ở một góc ngoài Đông Hồ quận.

Một người mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn thật sự sẽ đi qua nơi này?

Người dẫn đầu nheo mắt nói:

- Không chắc nữa, tiểu tử này rất gian xảo. Nhưng ta nhận được cao tầng truyền tin chỗ chúng ta canh giữ là một trong những nơi tiểu tử đó có lẽ đi qua. Mấy nơi khác cũng có người của gia tộc chúng ta trông chừng.

Một người khác khẽ hừ:

- Tiểu tử này lá gan quá lớn, dám đắc tội Cổ gia chúng ta, thật là tìm chết! Hừ, dù hắn trốn kỹ cỡ nào cũng chết chắc!

Thủ lĩnh dặn dò người khác:

- Chúng ta không thể khinh thường, nghe nói tiểu tử đó thực lực không kém. Nếu hắn đi qua nơi này chúng ta phải cẩn thận chút, phải chặn hắn lại. Để hắn chạy thoát thì chờ đợi chúng ta là trừng phạt rất nghiêm khắc.

Một người cười to bảo:

- Ừ, miễn tiểu tử đó xuất hiện tuyệt đối không thể để hắn chạy trốn. Nếu bắt được tiểu tử đó thì gia tộc sẽ thưởng rất phong phú.

Mười người này đều là cường giả Đạo Vương cảnh, bọn họ là nhân vật cao tầng trong Cổ gia, đều là trưởng lão.

Cổ gia vì bắt Cảnh Ngôn hầu như dồn hết lực lượng gia tộc, các trưởng lão bị phái ra hết.

Đương nhiên các thành viên dưới trưởng lão cũng rải đều từng quận thành. Cao tầng gia tộc có lệnh võ giả dưới Đạo Vương cảnh trông thấy Cảnh Ngôn liền báo lên trên, tuyệt đối không thể xông lên tấn công.

Cảnh Ngôn tình nghi là người giết Ân Lão, Cổ gia không biết chuyện gì xảy ra nhưng biết hắn không dễ chọc. Bọn họ đoán võ giả dưới Đạo Vương cảnh khó đánh lại Cảnh Ngôn, nếu xông lên vây giết rất có thể bị hắn giết ngược lại.

Hết chương 629.

Chương 630. Chém Giết Đạo Vương

Mạng lưới tình báo khổng lồ của Cổ gia vận chuyển thì năng lượng siêu đáng sợ. Cổ gia còn nắm giữ tổ chức sát thủ Ám Dạ, quận thành nào trên đại lục đều có tổ chức này cắm rễ, Cổ gia qua tổ chức ám sát dễ dàng được đến tin tức về Cảnh Ngôn.

Cổ gia đã xác định ngày gần đây Cảnh Ngôn sẽ đi ngang qua quận thành Đông Hồ quận, nên họ tập trung mấy chục trưởng lão Đạo Vương cảnh chặn lại.

Mười võ giả Đạo Vương cảnh này là một trong số đó, thực lực mạnh nhất là cường giả Đạo Vương cảnh đỉnh. Trừ một Đạo Vương cảnh đỉnh còn có hai Đạo Vương cảnh hậu kỳ, bảy người khác tu vi Đạo Vương cảnh sơ kỳ, trung kỳ.

Bọn họ núp trong một cánh rừng quan sát bầu trời, họ đã chờ ở đây bảy ngày bảy đêm.

Đột nhiên một tiếng hét vang lên:

- Nhìn kìa, có người bay qua!!

Mười cặp mắt nhìn hướng đó, quả nhiên thấy bóng áo xanh không ngừng đến gần.

Mấy giây sau.

Trưởng lão Cổ gia dẫn đầu nhìn rõ khuôn mặt người đến, hưng phấn nói:

- Cảnh Ngôn! Là tiểu tử đó! Không ngờ chúng ta may mắn vậy, hắn thật sự đi ngang qua nơi chúng ta canh chừng!

Một lão nhân nhìn tứ trưởng lão dẫn đầu nhóm, hỏi:

- Lên không tứ trưởng lão?

Tứ trưởng lão lắc đầu nói:

- Khoan gấp, chờ hắn đến gần chút nữa. Lần này chúng ta phải tập nã hắn, tuyệt đối không để hắn chạy thoát!

Cảnh Ngôn cách họ còn khoảng mười dặm, nếu họ lỗ mãng xông ra hắn sẽ xoay người trốn ngay. Vì bảo đảm trăm phần trăm, họ phải chờ giây lát, đợi Cảnh Ngôn đến gần khu rừng hơn.

Mười người nín thở nhìn chằm chằm bóng áo xanh phía chân trời.

Năm dặm!

Ba dặm!

Một dặm!

Cảnh Ngôn chợt ngừng lại:

- A? Có gì đó kỳ kỳ!

Cảnh Ngôn quan sát bốn phía, nhìn cánh rừng trước mặt. Tâm linh hắn cảm ứng có nguy hiểm đang đến gần mình.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Không lẽ có mai phục?

Tứ trưởng lão khẽ quát:

- Nguy, hình như tiểu tử phát hiện chúng ta! Lên, bắt lấy hắn!

Vù vù vù vù vù!

Mười bóng người vọt lên cao lao hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thấy mười bóng người đến gần thì con ngươi co rút, nhếch mép:

- Thật sự có mai phục.

Cảnh Ngôn quét mắt từng người:

- Không có cường giả Đạo Hoàng cảnh, chắc đều là Đạo Vương cảnh.

Cảnh Ngôn hơi bình tĩnh lại, thần hồn của hắn mạnh, nếu đối phương có võ giả Đạo Hoàng cảnh thì hắn sẽ cảm giác được ngay.

Sau khi nắm giữ Thiên Không Chi Dực đệ tam trọng tốc độ của Cảnh Ngôn siêu khủng, miễn đối phương không có võ giả Đạo Hoàng cảnh thì khả năng đuổi kịp hắn không lớn, nên hắn không vội chạy trốn.

Một trưởng lão Cổ gia cười to bảo:

- Ha ha ha! Có phải tiểu súc sinh này sợ cứng người không? Đứng đực mặt ra!

Khoảng cách một dặm đối với võ giả Đạo Vương cảnh chỉ mất hai, ba giây là lướt qua.

Giây lát sau mười người đến gần Cảnh Ngôn.

Tứ trưởng lão dẫn đầu nhóm nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi không chạy thoát, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn bó tay chịu trói theo chúng ta về. Nếu ngươi phối hợp có lẽ còn sống được.

Bọn họ nhận được lệnh bắt sống Cảnh Ngôn, không thể giết hắn. Nếu Cảnh Ngôn tự nguyện chịu trói thì họ sẽ bớt tốn sức.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Cổ gia các ngươi vì bắt ta thật là làm lớn chuyện, muốn ta theo các ngươi trở lại? Ha ha, buồn cười quá, các ngươi cảm thấy có thể không?

Một trưởng lão hét lên:

- Tứ trưởng lão, đừng nói nhiều với tiểu tử này, để ta bắt hắn cho! Ta xem thử tiểu tử này mọc mấy cái đầu!

Tứ trưởng lão vung tay lên:

- Lên đi! Nhớ kỹ, lão tổ muốn sống!

Có hai trưởng lão xông hướng Cảnh Ngôn, những người khác tản ra dường như sợ hắn chạy trốn.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Cảnh Ngôn giang tay, từng trận bàn hiện ra trong tay hắn, sau khi được kích phát trận bàn bị ném ra ngoài.

Trong hơn hai tháng qua Cảnh Ngôn luyện chế nhiều trận pháp trung cấp cỡ nhỏ.

Trưởng lão Cổ gia hoảng loạn:

- Nguy, là trận pháp!

- Mau tránh đi!

Cảnh Ngôn một hơi ném hơn chục trận bàn tất nhiên làm họ hết hồn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tất cả trận bàn kích phát, từng vầng sáng đủ màu bắn ra. Có trưởng lão Cổ gia bình thường đã bị bao trùm.

Những trận pháp này đa số là trận pháp công kích, số ít là khốn trận.

Võ giả Đạo Vương cảnh bị bao trùm trong đó sẽ không dễ chịu.

Trưởng lão Cổ gia quát mắng:

- Chết tiệt, tiểu tử này sao có nhiều trận bàn vậy?

Tứ trưởng lão quát to:

- Mau bắt tiểu tử đó lại đừng để hắn chạy!

Tứ trưởng lão này là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh, cảnh giới bằng Ân Lão. Cảnh Ngôn cảm giác người này thực lực mạnh nhất nên những trận bàn bị ném ra đa số trúng người lão. Nếu là một, hai trận bàn thì tứ trưởng lão còn né được, bảy, tám trận bàn bay vào mặt dù có tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh thì tứ trưởng lão vẫn khó tránh khỏi.

Tứ trưởng lão huơ vũ khí oanh kích vách tường trận pháp, lão phát hiện trong thời gian ngắn không ra được. Nên tứ trưởng lão vội hô quát những trưởng lão không bị nhốt đi lên bắt Cảnh Ngôn.

Nghe tứ trưởng lão quát lớn, năm trưởng lão không bị trận pháp bao phủ cùng lao vào Cảnh Ngôn. Vì phải bắt sống nên họ xuống tay còn giữ sức, chưa dốc hết sức ra.

Cảnh Ngôn vận dụng thân pháp:

- Thiên Không Chi Dực!

Đạo khí trường kiếm ngưng tụ kiếm quang màu lam trong tay hắn.

Cảnh Ngôn nhắm ngay một trưởng lão Cổ gia Đạo Vương cảnh sơ kỳ hung hăng chém:

- Thánh Quang kiếm pháp!

Kiếm quang màu lam không ngừng ngưng tụ, điên cuồng phun ra nuốt vào kiếm quang trong thiên địa, sát ý kinh người tràn ngập khiếp hồn người.

Có tiếng hét thảm:

- A!

Một trưởng lão tu vi Đạo Vương cảnh sơ kỳ nuốt hận tại chỗ.

Cảnh Ngôn ra tay quá mau, cộng thêm hắn chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh đỉnh nhưng lực công kích sánh bằng võ giả Đạo Vương cảnh hậu kỳ. Một võ giả Đạo Vương cảnh sơ kỳ đâu chịu nổi.

Cảnh Ngôn lắc người lại vận chuyển Thiên Không Chi Dực, chớp mắt đến trước mặt trưởng lão Cổ gia Đạo Vương cảnh sơ kỳ thứ hai:

- Một người!

Trưởng lão Cổ gia vội thụt lùi, tinh thần còn bàng hoàng không hiểu vì sao một trưởng lão trong nhóm bị giết.

Tứ trưởng lão ở trong trận sốt ruột rống to:

- Cùng nhau tấn công đi! Súc sinh này thực lực cực mạnh, đừng lo bắt sống nữa, đánh hết sức đi!

Bọn họ nhận được mệnh lệnh bắt sống, nhưng xem tình huống quá khó bắt sống Cảnh Ngôn. Nếu không đánh thật thì dù thành công bắt sống Cảnh Ngôn e rằng có mấy người trong nhóm sẽ chết, vậy thì mất mát lớn.

Phập!

Trưởng lão Đạo Vương cảnh sơ kỳ thứ hai chết tại chỗ, người từ trên cao rớt xuống.

Hết chương 630.

Chương 631. Phong Tỏa Cuối Cùng

Giết trưởng lão Đạo Vương cảnh sơ kỳ thứ hai xong Cảnh Ngôn lập tức xoay người né tránh.

Bùm!

Vài vầng sáng đáng sợ điên cuồng nghiền áp hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn dốc hết sức vận dụng Thiên Không Chi Dực né tránh, lại vận chuyển Thuần Dương Linh Thể, chớp mắt hắn bị lực lượng hùng hồn đẩy ra mấy trăm thước.

- Đám già này ác thật!

Mắt mấy trưởng lão Cổ gia đỏ ngầu, ai nấy như phát điên hung ác nhào vào Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn liên tục giết hai trưởng lão Cổ gia, bọn họ bất chấp lệnh bắt sống, ở trong đầu họ chỉ có một ý nghĩ là đánh chết hắn.

Cảnh Ngôn liếm môi, mắt lấp lóe tia sáng:

- Không có cơ hội! Vốn định giết nhiều vài tên, nhưng đám già này mạnh quá. Đi!

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực hóa thành luồng sáng bay đi xa.

Đánh một kích rồi trốn xa, đây mới là cách làm thông minh.

Mấy trưởng lão Cổ gia không bị trận pháp nhốt phát cuồng truy kích, nhưng rất nhanh phát hiện Cảnh Ngôn mau hơn họ. Mười mấy giây sau bọn họ trơ mắt nhìn bóng dáng Cảnh Ngôn mờ dần, trưởng lão Đạo Vương cảnh hậu kỳ cũng không thể đuổi kịp.

- Chết tiệt!

- Tại sao tiểu tạp chủng nhanh như vậy?

- Đáng giận! Hắn giết hai trưởng lão!

- Tiểu súc sinh đáng chết, không ngờ thực lực của hắn mạnh như vậy. Ân Lão đi theo Cổ Ngân Hà thiếu gia thật sự chết trong tay hắn sao?

Mấy trưởng lão tức giận ngừng truy kích, hùng hổ quay về đường cũ.

Bọn họ phối hợp năm người bị nhốt rất nhanh phá tan trận pháp cỡ nhỏ mà Cảnh Ngôn ném ra.

Một trưởng lão hỏi ý tứ trưởng lão đang nhìn xác hai trưởng lão:

- Giờ nên làm gì đây tứ trưởng lão?

Tứ trưởng lão sắc mặt âm trầm nói:

- Còn làm gì nữa? Lập tức bẩm báo sự việc cho tộc trưởng.

Lần này họ chịu thiệt lớn, cứ nghĩ bắt sống Cảnh Ngôn dễ như chơi ai ngờ gặp chuyện như vậy. Cảnh Ngôn không bị bắt, bọn họ thì chết hai trưởng lão.

Một trưởng lão nhíu mày nói:

- Tứ trưởng lão, Cảnh Ngôn đó rất mạnh, tốc độ thân pháp cực nhanh, còn có nhiều trận bàn trong người. Ta cảm thấy võ giả Đạo Hoàng cảnh không ra tay thì khó bắt lấy hắn.

Tứ trưởng lão phất tay:

- Ừ, cứ bẩm báo như thực, đi Đông Hồ quận thành!

Cảnh Ngôn dốc hết sức vận chuyển Thiên Không Chi Dực bay nửa canh giờ mới thở phào một hơi, giảm tốc độ bay.

Cảnh Ngôn lắc đầu tiếc nuối nghĩ:

- Đáng tiếc, tuy giết hai lão già nhưng không thể lấy tu di giới chỉ của họ.

Khi đó tình huống rất hung hiểm, Cảnh Ngôn không có thời gian lấy đi hai tu di giới chỉ của trưởng lão Cổ gia bị giết.

Thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn đấu cứng chỉ có miễn cưỡng đánh lại võ giả Đạo Vương cảnh hậu kỳ. Nếu không phải đánh bất ngờ, thêm vào tốc độ của Thiên Không Chi Dực thì Cảnh Ngôn không có cơ hội giết hai trưởng lão Cổ gia Đạo Vương cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn híp mắt thầm nghĩ:

- Nhưng giết được hai thành viên Cổ gia Đạo Vương cảnh sơ kỳ đã không tệ. Cổ gia vây giết ta, làm vậy coi như lấy chút lời. Cổ gia tuy mạnh nhưng đã chết hai Đạo Vương, chắc sẽ rất đau lòng.

Cảnh Ngôn nhìn phương hướng rồi đi đường vòng càng lớn, vòng quanh nguyên địa vực quận thành Đông Hồ quận.

Qua nửa năm.

Cảnh Ngôn đứng dưới đất thầm nghĩ:

- Nơi này là Bắc Cực quận? Đi qua Bắc Cực quận là đến Vô Vọng Thâm Uyên.

Làn da Cảnh Ngôn đen hơn trước nhiều, nhưng trông càng chắc khỏe.

Qua nửa năm Cảnh Ngôn nhiều lần gặp phải Cổ gia vây giết, nhưng cuối cùng đều hóa nguy thành an. Cảnh Ngôn giết

nhiều thành viên Cổ gia Đạo Sư cảnh. Thành viên Đạo Vương cảnh thì trừ lần đầu tiên đánh chết hai người ra có ba người khác chết vào tay Cảnh Ngôn.

Năm trưởng lão Cổ gia đã chết, một người tu vi Đạo Vương cảnh trung kỳ, bốn người khác đều là Đạo Vương cảnh sơ kỳ.

Có một lần Cảnh Ngôn đụng phải người Cổ gia Đạo Hoàng cảnh, lần đó cực kỳ hung hiểm. Nếu không nhờ Thiên Không Chi Dực đến tứ trọng cộng thêm đống trận bàn thì Cảnh Ngôn đã chết trong tay đối phương. Cảnh Ngôn ỷ vào Thiên Không Chi Dực đệ tứ trọng, một đống trận bàn khó khăn chạy thoát.

Từ khi đó Cảnh Ngôn không bay nữa mà đi dưới đất, đi bộ xác suất bị phát hiện nhỏ hơn nhiều. Cảnh Ngôn cũng không vào thành phố nào, hắn băng qua núi rừng, làm vậy tăng lớn khả năng né tránh tai mắt của Cổ gia.

Rốt cuộc đến Bắc Cực quận.

Phía bắc Bắc Cực quận là Vô Vọng Thâm Uyên, đi vào trong đó thì sức ảnh hưởng của Cổ gia cũng mất, muốn chặn giết Cảnh Ngôn sẽ rất khó khăn. Có lẽ Cổ gia cũng biết điều này, họ không thể phái người rầm rộ vào Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn thầm tính toán:

- Không được, ta phải đi vòng qua Bắc Cực quận. Chắc Cổ gia đã biết trước mục đích của ta, họ biết ta muốn vào Vô Vọng Thâm Uyên nên sẽ bày ra thiên la địa võng quanh Bắc Cực quận chờ ta vào. Có lẽ không chỉ có một võ giả Đạo Hoàng cảnh, ừ, đi vòng qua, tuy mất thêm thời gian nhưng an toàn quan trọng hơn.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe lùi ra Bắc Cực quận chạy nhanh hướng tây.

Quận thành Bắc Cực quận.

Từ một tháng trước Cổ Vạn Toàn đã từ Lưu Quang thành đến đây.

Cảnh Ngôn một đường hướng bắc, nếu người Cổ gia không nhìn ra hắn định vào Vô Vọng Thâm Uyên thì họ rất ngốc. Nên người Cổ gia sớm đặt chú ý vào Bắc Cực quận, Cảnh Ngôn mà vào Bắc Cực quận đi Vô Vọng Thâm Uyên tức là chui đầu vô lưới.

Cổ Kim Lam đứng trước mặt Cổ Vạn Toàn nói:

- Lão tổ! Tính thời gian Cảnh Ngôn chắc đã vào Bắc Cực quận.

Cổ Vạn Toàn lạnh nhạt nói:

- Ừm, nếu phát hiện tung tích của tiểu tạp chủng hãy báo cho ta ngay!

Từ lúc truy sát Cảnh Ngôn đã qua hơn nửa năm, Cổ Vạn Toàn càng hận hắn sâu hơn, mặt ngoài lão rất bình tĩnh.

Trên đại lục danh vọng của Cổ gia rớt đáy cốc.

Cổ gia là bảy thế gia lớn đuổi giết một võ giả trẻ hai mươi mấy tuổi vậy mà hơn nửa năm không thành công, chết năm trưởng lão Đạo Vương cảnh.

Đối với Cổ gia đây là nhục nhã lớn.

Các góc đại lục nổi lên tin đồn về Cổ gia và Cảnh Ngôn. Hay có tin nói Cảnh Ngôn đã bị giết, nhưng không lâu sau tin hắn xuất hiện đánh chết người Cổ gia lại nổi lên. Cứ thế vòng đi vòng lại, Cổ gia giờ thành trò cười. Một số gia tộc, thế lực thực lực yếu kém ngầm trêu chọc Cổ gia vài câu.

Hết chương 631.

Chương 632. Đạo Hoàng Xông Tới

Những người này cười nhạo Cổ gia cũng vô cùng ngạc nhiên với chiến tích của Cảnh Ngôn.

Một mình Cảnh Ngôn đối mặt nhiều cường giả Cổ gia vây giết, qua hơn nửa năm hắn vẫn sống khỏe.

Ai đều phải thừa nhận năng lực của Cảnh Ngôn cực mạnh.

Nên biết Cảnh Ngôn không chỉ lẩn trốn né Cổ gia vây giết, hắn còn nhiều lần giết cường giả Cổ gia. Đã chết năm cường giả Đạo Vương cảnh, đây là chiến tích huy hoàng đủ để đưa vào sách sử đại lục. Cảnh Ngôn mới hai mươi mấy tuổi mà sức chiến đấu có thể tiêu diệt võ giả Đạo Vương cảnh trung kỳ, đây là khái niệm gì?

Cảnh Ngôn không chỉ có tu vi Võ Đạo cường đại, về đan đạo hắn là quán quân bảng Đan Vương Tân Tú mùa này, đúng là quái thai.

Trong nửa năm Cảnh Ngôn bị truy sát nhiều người nghi ngờ hắn còn là trận bàn trung cấp, vì xem các tin tức trên người hắn mang theo nhiều trận pháp cỡ nhỏ. Nói Cảnh Ngôn không phải trận pháp sư thì hắn lấy đâu ra nhiều trận bàn vậy?

Võ giả bình thường dù mang theo chút ít trận bàn phòng ngừa nguy hiểm, nhưng Cảnh Ngôn dùng trận bàn quá nhiều, phỏng đoán bảo thủ có hơn năm mươi cái.

Năm mươi trận bàn trung cấp bán trong chợ phải tốn bao nhiêu linh thạch dể mua về?

Quận thành Bắc Cực quận.

Cổ Vạn Toàn cau mày khó chịu hỏi Cổ Kim Lam:

- Kim Lam, ngươi nói nửa tháng trước Cảnh Ngôn đã vào địa vực Bắc Cực quận nhưng sao bây giờ chưa có tin gì?

Cổ Kim Lam cũng rất khó hiểu:

- Lão tổ, người của chúng ta đã rải khắp Bắc Cực quận, nếu Cảnh Ngôn lộ mặt sẽ bị phát hiện ngay. Nhưng không biết sao Cảnh Ngôn như hoàn toàn biến mất không chút dấu vết tìm kiếm.

Tộc trưởng Cổ gia chịu áp lực rất lớn, áp lực từ Cổ Vạn Toàn, còn có áp lực từ toàn đại lục.

Những tên khốn khi nói đến chuyện này nhắc tới nhiều nhất là tộc trưởng Cổ Kim Lam vô năng.

Cổ Vạn Toàn ngẫm nghĩ, chợt hét lên:

- Tiểu tạp chủng chết tiệt thật gian xảo! Chắc hắn đoán ra chúng ta ở Bắc Cực quận chờ hắn chui đầu vô lưới nên đi vòng qua rồi!

Mắt Cổ Kim Lam lấp lóe tia sáng:

- Đúng là có khả năng này, bây giờ nên làm gì thưa lão tổ? Nếu hắn vòng qua Bắc Cực quận e rằng tiểu tử kia sắp vào địa vực Vô Vọng Thâm Uyên, muốn chặn giết hắn rất khó khăn.

Ánh mắt Cổ Vạn Toàn tàn nhẫn khiến người không rét mà run, lạnh lùng cười:

- Tiểu súc sinh này! Tốt, tốt lắm, tiểu tạp chủng muốn chơi sao ta có thể khiến hắn thất vọng? Kim Lam, ngươi triệu hồi tất cả thành viên gia tộc đến Bắc Cực quận.

Cổ Kim Lam tò mò hỏi:

- Lão tổ định làm thế nào?

Cổ Vạn Toàn hừ lạnh một tiếng:

- Làm thế nào? Tự nhiên là vào Vô Vọng Thâm Uyên chờ tiểu súc sinh! Ta không tin tiểu súc sinh có thể chạy ra lòng bàn tay của ta!

Cổ Kim Lam nhíu mày nói:

- Nhưng Vô Vọng Thâm Uyên … có phải là quá nguy hiểm?

Vô Vọng Thâm Uyên là cấm địa.

Trên Thiên Nguyên đại lục hễ võ giả có chút kinh nghiệm trải đời đều biết Vô Vọng Thâm Uyên là cấm địa của nhân loại, dù chỉ là ngoài rìa cũng đầy nguy hiểm. Một khi đi vào Vô Vọng Thâm Uyên, muốn sống đi ra không dễ.

Cổ Kim Lam lo lão tổ nhà mình vào Vô Vọng Thâm Uyên sẽ gặp nguy hiểm. Thực lực của lão tổ tuy hung hãn, có một không hai đại lục nhưng trong Vô Vọng Thâm Uyên chuyện gì đều có thể xảy ra.

Cổ Vạn Toàn vung tay nói:

- Được rồi, ta tự biết chừng mực, ngươi đừng nói nhiều. Kêu hai vị thái thượng trưởng lão Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân đi theo ta.

Cổ Kim Lam cúi đầu lên tiếng:

- Rõ!

Lão tổ đã quyết định thì Cổ Kim Lam không thể khuyên thêm nữa.

Không lâu sau Cổ Vạn Toàn mang theo hai thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân rời khỏi quận thành Bắc Cực quận bay đi Vô Vọng Thâm Uyên.

Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân là cường giả Đạo Hoàng cảnh, trụ cột của Cổ gia.

Vì bắt lấy Cảnh Ngôn mà ba cường giả Đạo Hoàng cảnh vào Vô Vọng Thâm Uyên.

Một góc quận thành Bắc Cực quận.

Dương Tiêu mặc trường bào màu xám nói với Hồ Đông Hạc:

- Thành chủ đại nhân, Cổ Vạn Toàn và hai thái thượng trưởng lão Cổ gia rời khỏi Bắc Cực quận, chắc định vào Vô Vọng Thâm Uyên.

Hồ Đông Hạc nheo mắt nói:

- Ừm, Cổ Vạn Toàn vẫn không chết tâm. Tại sao Cổ Vạn Toàn không tiếc mọi giá phải bắt lấy Cảnh Ngôn?

Dương Tiêu thầm thắc mắc:

- Đúng là kỳ lạ, dù tôn tử Cổ Ngân Hà chết trong tay Cảnh Ngôn nhưng Cổ Vạn Toàn không đến mức làm lớn chuyện như vậy. Điều động nguyên Cổ gia, giờ Cổ Vạn Toàn còn tự mình vào Vô Vọng Thâm Uyên…

Hồ Đông Hạc trầm giọng từ từ nói:

- Lão già Cổ Vạn Toàn chắc chắn có mục đích, nhưng không biết mục đích đó là gì.

Dương Tiêu nhướng chân mày hỏi:

- Giờ chúng ta làm sao đây thành chủ? Ở lại chờ tin sao?

Hồ Đông Hạc, Dương Tiêu sớm đến Bắc Cực quận thành.

Hồ Đông Hạc là người nặng tình nặng nghĩa, Cảnh Ngôn bị truy sát, lão không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng Hồ Đông Hạc không có cách nào ngăn cản người Cổ gia xuống tay với Cảnh Ngôn.Vì vậy Hồ Đông Hạc luôn theo dõi chặt chẽ vụ

việc phát triển, khi biết Cảnh Ngôn định vào Vô Vọng Thâm Uyên thì lão mang theo Dương Tiêu và vài người đến Bắc Cực quận xem tình huống. Hồ Đông Hạc đã quyết định sẽ nhúng tay vào chuyện này, dù không thể cứu Cảnh Ngôn thì lão vẫn phải dốc hết sức ra.

Nghe Dương Tiêu hỏi, Hồ Đông Hạc trầm ngâm.

Chợt bên ngoài có tiếng hỏi:

- Thành chủ Hồ Đông Hạc có đây không?

Dương Tiêu nghe giọng đó mắt sáng rực lên:

- Là Thường Huyễn đại nhân!

Hồ Đông Hạc lắc người ra khỏi phòng, quả nhiên thấy Thường Huyễn đứng bên ngoài. Hai người trò chuyện vài câu.

Thường Huyễn hỏi thẳng:

- Thành chủ có biết Cổ Vạn Toàn đã đi Vô Vọng Thâm Uyên?

Thường Huyễn biết Hồ Đông Hạc đến Bắc Cực quận vì Cảnh Ngôn.

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Mới nhận được tin tức.

Ánh mắt Thường Huyễn trầm xuống hỏi:

- Thành chủ tính làm sao? Ở đây chờ tin?

Hồ Đông Hạc nói:

- Ta muốn đi Vô Vọng Thâm Uyên xem thử.

Thường Huyễn mỉm cười nói:

- Ha ha ha! Vậy thì thật trùng hợp, ta cũng có ý này. Hay chúng ta cùng nhau đi qua xem?

Mắt Hồ Đông Hạc sáng rực nói:

- Vậy thì tốt lắm, chúng ta xuất phát ngay đi!

Hồ Đông Hạc về đan đạo khiến người khó thể với tới nhưng tu vi Võ Đạo không xem như đỉnh cao nhất. Nếu có Thường Huyễn đi cùng thì quá tốt.

Hồ Đông Hạc, Thường Huyễn bay nhanh hướng Vô Vọng Thâm Uyên.

Cùng lúc đó, trong Bắc Cực quận có nhiều người đi Vô Vọng Thâm Uyên. Những người này đều có tu vi Đạo Hoàng cảnh, dưới Đạo Hoàng cảnh vào Vô Vọng Thâm Uyên lỡ gặp nguy hiểm khó tự bảo vệ mình, hơn nữa có vào cũng không giúp ích gì.

Hết chương 632.

Chương 633. Chợ Thâm Uyên

Một bóng người đứng trên mảnh đất đỏ máu cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh:

- Rốt cuộc vào Vô Vọng Thâm Uyên!

Đây là một không gian đỏ thẫm, tia sáng cũng có màu đỏ rợn người. Không gian lan tỏa hơi thở loang lổ tang thương. Sát khí sắc lạnh có khắp trong không khí, Cảnh Ngôn cảm ứng những sát khí không phải nhằm vào mình nhưng vẫn không kiềm được tim đập nhanh.

- Địa vực này thật đáng sợ, theo tiền bối Thiên Thủy nói năm ngàn năm trước nơi này là chiến trường đại chiến nhân thần. Trong góc thiên địa này không biết đã chết bao nhiêu võ giả nhân loại, thần tộc, máu của họ nhuộm đỏ mặt đất, bầu trời. Nơi đây là cấm khu của nhân tộc, đi vào không chỉ gặp uy hiếp từ thần tộc, xui xẻo thì sẽ đụng phải thần thú thật sự. Một ít thần thú cường đại có thực lực khủng bố bằng nhân loại Thánh Đạo cảnh. Nhưng nếu săn giết một con thần thú thì ích lợi cũng kinh người. Kim Văn Linh Thú có huyết mạch thần thú đều có khả năng lấy ra tinh huyết thần thú, nếu săn một con thần thú thì được bao nhiêu thần thú?

Cảnh Ngôn đứng yên tại chỗ suy nghĩ vẩn vơ, đương nhiên hắn chỉ thầm nghĩ vậy thôi. Thần thú thật sự đâu phải cỡ như Cảnh Ngôn có thể giết? Nếu đụng phải thần thú thì chắc chắn hắn bị giết. Dù Cảnh Ngôn gặp ngụy thần thú cũng không đánh lại.

Cảnh Ngôn động ý niệm, đi sâu vào Vô Vọng Thâm Uyên:

- Ưm, nơi này chưa an toàn, không chừng người Cổ gia rất nhanh sẽ đuổi theo.

Vô Vọng Thâm Uyên là địa vực cực kỳ khổng lồ, nghe Thiên Thủy nói Vô Vọng Thâm Uyên bao gồm khu vực hòa bình dù không lớn bằng Thiên Nguyên đại lục hiện tại cũng không cách biệt bao nhiêu.

Cảnh Ngôn đang đứng ở vòng ngoài khu hòa bình.

Sau khi kết thúc đại chiến nhân thần, nhân tộc và thần tộc ký hiệp nghị ngừng chiến, quy định hai bên không thể vào khu vực đối phương sinh sống. Xác định khu vực của hai bên cũng có chú ý riêng, cố ý đặt ra khu hòa bình.

Khu hòa bình là nơi cách ly khỏi khu vực nhân tộc và thần tộc hoạt động, một vài người của hai phe hoạt động tại khu vực này, nếu gặp phải nhau rất có thể sẽ chém giết. Nếu hai bên thực lực ngang nhau sẽ cố gắng kiềm chế, vì nếu ngang sức mà đánh nhau kết quả sẽ là cùng chết.

Trong khu hòa bình Cảnh Ngôn không dám bay lung tung. Ở trên trời mục tiêu quá rõ, cách thật xa cũng sẽ bị thấy, Cảnh Ngôn không muốn làm bia sống.

Nên Cảnh Ngôn vẫn chạy bằng hai chân không ngừng vào sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên.

Hơn một tháng sau.

Một tòa thành đập vào mắt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đằng trước:

- Nơi này là … Chợ Thâm Uyên?

Nếu không nhờ Thiên Thủy thì Cảnh Ngôn đời nào biết khu vực hòa bình có cái chợ.

Nói nó là chợ không bằng nói là thành phố loại nhỏ.

Đây là tòa thành thị rất đặc biệt, ra vào thành có nhân loại, có thần tộc. Một thành phố rất hỗn loạn nhưng có quy định riêng, đó là đã vào thành thì nhân loại hay thần tộc không được giết nhau. Nếu không tuân theo quy định mặc kệ là nhân loại hay thần tộc đều không có kết cục tốt. Chủ nhân của chợ này thực lực mạnh đến khó tưởng tượng.

Ngày xưa Thiên Thủy từng đến thành phố tên là Chợ Thâm Uyên này, thời gian thành lập chợ là sau đại chiến nhân thần.

Nghe nói người dựng chợ không phải chỉ riêng nhân tộc hay thần tộc, đó là nhân loại lai huyết mạch nhân tộc và thần tộc.

Người này thuộc trận doanh trung lập, không thiên hướng nhân tộc, nhưng cũng sẽ không hướng về thần tộc.

Cảnh Ngôn với tâm trạng thấp thỏm đi vào Chợ Thâm Uyên.

Thiên Thủy lặp đi lặp lại dặn dò Cảnh Ngôn trước khi vào Chợ Thâm Uyên:

- Cảnh Ngôn, vào chợ nhớ đừng giao lưu với ai. Tu vi hiện giờ của ngươi chưa thể phân rõ đối phương là nhân loại hay thần tộc, dù là nhân tộc cũng không an toàn, chỗ này thường có chuyện nhân loại tàn sát lẫn nhau. Đôi khi nhân loại nguy hiểm hơn thần tộc, tuy trong thành thị này họ không dám xuống tay nhưng nếu ngươi bị theo dõi thì đừng mơ ra ngoài, bước ra ngoài một cái chắc chắn sẽ bị chặn giết. Nên khi không cần thiết đừng giao lưu cùng ai, nghỉ lấy sức rồi đi ra ngay. Thực lực của ngươi còn rất thấp, nhân loại hoặc thần tộc trong thành thị này đều có thể nhẹ nhàng chém giết ngươi.

Cho dù Thiên Thủy không dặn dò Cảnh Ngôn cũng tuyệt đối không làm nổi bật. Nhìn những người đi đường ai nấy đầy

sát ý, khí thế hùng hồn nhìn là biết không dễ chọc. Cảnh Ngôn ăn no rửng mỡ mới đi trêu vào đám quái vật hung tàn này.

Cảnh Ngôn tìm đến một số cơ cấu thương nghiệp mua đồ bổ sung, nghỉ lấy sức một ngày rồi rời khỏi Chợ Thâm Uyên. Ở trong này làm Cảnh Ngôn bồn chồn, nếu hắn bước vào Đạo Hoàng cảnh thì chẳng sợ gì, vấn đề là hắn thậm chí chưa đến Đạo Vương cảnh. Nếu không phải vì tiêu hao quá nhiều tài nguyên buộc phải bổ cấp, Cảnh Ngôn sẽ không vào Chợ Thâm Uyên.

Mấy ngày sau khi Cảnh Ngôn rời khỏi Chợ Thâm Uyên, đám người Cổ Vạn Toàn cũng đến đây.

Trong chợ, bên ngoài một viện lạc khổng lồ.

Biểu tình Cổ Vạn Toàn nghiêm túc nói với hai thái thượng trưởng lão Cổ gia sau lưng mình:

- Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân, các ngươi hãy chờ bên ngoài.

Hai người lên tiếng:

- Rõ!

Ngoài cửa viện có thủ vệ, Cổ Vạn Toàn lấy ra ngọc phù kỳ lạ, thủ vệ thấy liền cho lão vào.

Cổ Vạn Toàn ngồi chờ trong phòng khoảng một nén nhang một người áo đen xuất hiện trước mặt lão.

Người áo đen thấy Cổ Vạn Toàn thì cười hỏi:

- Cổ Vạn Toàn, ngươi còn chưa chết?

Cổ Vạn Toàn mỉm cười hơi khom người hướng người áo đen.

Cổ Vạn Toàn vô cùng cung kính nói:

- Kính chào Chung tiên sinh.

Người áo đen phất tay, hỏi thẳng:

- Đừng khách khí, chúng ta đều là bằng hữu cũ. Nói đi, lần này đến chỗ của ta muốn làm gì?

Cổ Vạn Toàn vừa nói vừa lấy ra bức tranh:

- Ta đang tìm một nhân loại, nhưng ta không chắc hắn có vào Chợ Thâm Uyên không.

Bức tranh vẽ Cảnh Ngôn.

Người áo đen hỏi:

- A? Người này hiện giờ bao nhiêu tuổi?

Cổ Vạn Toàn trả lời:

- Hơn hai mươi tuổi, bức hình vẽ khuôn mặt hiện tại của hắn.

Người áo đen trầm ngâm một chút, gật đầu nói:

- Ừm, ngươi chờ chút để ta đi tra hỏi.

Sau đó người áo đen ra khỏi phòng.

Hết chương 633.

Chương 634. Nguy Cơ Đến Gần

Cổ Vạn Toàn ngồi chờ trong phòng.

Cổ Vạn Toàn biết dù Cảnh Ngôn không có trong Chợ Thâm Uyên nhưng hễ hắn từng đến đây chắc chắn sẽ bị tra ra, lão lo là hắn không đến Chợ Thâm Uyên.

Người Cổ Vạn Toàn tìm gặp chính là người quản lý Chợ Thâm Uyên, bên ngoài kêu Chung tiên sinh.

Đừng thấy trong Vô Vọng Thâm Uyên chỉ có một Chợ Thâm Uyên, dường như không có gì ghê gớm, nhưng Cổ Vạn Toàn không dám bất kính đối với người quản lý này.

Cổ Vạn Toàn sống hơn một ngàn năm, xem như bối phận già trong Thiên Nguyên đại lục, nguyên đại lục ít thấy ai sống lâu hơn lão. Nhưng Cổ Vạn Toàn chỉ là tiểu bối trước mặt người quản lý Chợ Thâm Uyên.

Người quản lý Chợ Thâm Uyên đã hơn bốn ngàn tuổi.

Võ giả nhân loại tu vi Đạo Linh cảnh đại hạn thọ nguyên thông thường là năm trăm năm, thọ nguyên của Đạo Sư cảnh đến một ngàn năm. Võ giả Đạo Vương cảnh dài nhất sống một ngàn năm trăm năm, Đạo Hoàng cảnh thọ hai ngàn năm. Dù là võ giả Thánh Đạo cảnh thì thọ nguyên không phải vô cùng tận, nhưng sống lâu hơn Đạo Hoàng cảnh nhiều. Nghe nói võ giả Thánh Đạo cảnh có thọ nguyên khoảng năm ngàn năm.

Người quản lý Chợ Thâm Uyên này tu vi cao cường cỡ nào thì lúc Cổ Vạn Toàn còn trẻ đã thấy tận mắt. Cổ Vạn Toàn khẳng định khi đó người quản lý đã có tu vi Thánh Đạo cảnh,

vì thực lực Đạo Hoàng cảnh như lão không có chút can đảm chống cự lại.

Cổ Vạn Toàn còn biết tuổi thật của người quản lý này đã qua năm ngàn tuổi, trước khi đại chiến nhân thần Chung tiên sinh nổi tiếng như cồn. Trông người quản lý bây giờ vẫn rất trẻ trung lý do là vì có huyết thống thần tộc.

Thần tộc khác với nhân tộc, sống lâu hơn nhân tộc rất nhiều. Dù không phải thần tộc thuần khiết nhưng tuổi thọ bỏ xa nhân loại.

Cổ Vạn Toàn không đợi bao lâu người áo đen Chung tiên sinh trở về phòng.

Chung tiên sinh nói:

- Đã tra ra người này, bốn ngày trước hắn có vào Chợ Thâm Uyên, mua một ít tài nguyên tu luyện liền rời đi trong ngày.

Nghe Chung tiên sinh nói mắt Cổ Vạn Toàn sáng rực.

Tuy Cảnh Ngôn đã rời khỏi Chợ Thâm Uyên nhưng Cổ Vạn Toàn không thất vọng, lão chỉ lo mất tin tức Cảnh Ngôn, giờ có tin thì tìm đến hắn chỉ còn là vấn đề về thời gian.

Nếu người khác muốn tìm Cảnh Ngôn trong khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên thì không thể nào, nhưng với Chung tiên sinh không phải chuyện khó khăn.

Cổ Vạn Toàn hơi khom người nói:

- Chung tiên sinh, ta xin nhờ tiên sinh tìm giúp ta người này hiện giờ ở đâu.

Chung tiên sinh cười nói:

- Ha ha, không thành vấn đề. Nhưng chúng ta tuy là bằng hữu cũ thì nơi này có quy định, bằng hữu, ngươi nên biết quy

định đó.

Chung tiên sinh vừa dứt lời Cổ Vạn Toàn liền tiến lên, hai tay dâng một cái tu di giới chỉ:

- Chung tiên sinh, trong này có mười vạn linh thạch cực phẩm.

Trong tu di giới chỉ này chứa mười vạn khối linh thạch cực phẩm.

Mười vạn linh thạch cực phẩm là khái niệm gì? Đổi thành linh thạch bình thường là hơn ba ức gần bốn ức.

Đối với cường giả Đạo Hoàng cảnh đây là con số lớn.

Cảnh Ngôn nhận Bích Ngọc Lâu từ tay Trình Dục chỉ mới tốn mười ức linh thạch, mặc dù nhờ Hồ Đông Hạc điều đình nhưng cũng nói lên ba, bốn ức linh thạch cực kỳ nhiều.

Chung tiên sinh nhận tu di giới chỉ từ tay Cổ Vạn Toàn, quét sơ. Chung tiên sinh thầm giật mình, lúc trước Cổ Vạn Toàn nói người muốn tìm hơn hai mươi tuổi.

Võ giả nhân loại trẻ hai mươi mấy tuổi vì sao đáng để Cổ Vạn Toàn trả giá lớn như vậy?

Tại sao Cổ Vạn Toàn nhất quyết phải tìm ra người trẻ tuổi này?

Tìm Chung tiên sinh làm việc phải trả giá rất đắt, nhưng bình thường tìm người trong khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên chỉ cần một vạn linh thạch cực phẩm đủ mời y. Đương nhiên muốn tìm người càng nhanh càng phải trả giá lớn.

Cổ Vạn Toàn một hơi lấy ra mười vạn linh thạch cực phẩm rõ ràng cực kỳ sốt ruột muốn tìm ra người trẻ tuổi ở đâu.

Chung tiên sinh nhìn Cổ Vạn Toàn, lòng có thắc mắc nhưng y không hỏi ra, nhận linh thạch làm việc là được, y sẽ

không tò mò lý do Cổ Vạn Toàn muốn tìm nhân loại trẻ.

Chung tiên sinh cất linh thạch cực phẩm rồi nói:

- Lão bằng hữu, trong vòng ba ngày ta sẽ cho ngươi biết chỗ ở của người này.

Cổ Vạn Toàn chắp tay nhiệt tình cảm ơn:

- Đa tạ Chung tiên sinh!

Chung tiên sinh phất tay ra hiệu Cổ Vạn Toàn có thể rời đi:

- Ha ha, không có gì. Lão bằng hữu, mấy ngày này ngươi ở trong chợ chờ tin tốt của ta đi.

Cổ Vạn Toàn lại khom người sau đó rời đi.

Hai người Cổ Mặc chờ bên ngoài thấy Cổ Vạn Toàn đi ra liền chạy lại gần.

- Lão tổ!

Cổ Vạn Toàn nói:

- Mấy ngày nay chúng ta tìm một chỗ ở lại, trong vòng ba ngày sẽ có tin tức chỗ Cảnh Ngôn.

Cổ Mặc kinh ngạc hỏi:

- Vị đại nhân của Chợ Thâm Uyên đồng ý giúp chúng ta?

Tuổi của Cổ Mặc nhỏ hơn Cổ Vạn Toàn nhiều nhưng cũng biết tình huống đại khái trong Chợ Thâm Uyên, biết Cổ Vạn Toàn vào viện lạc thuộc chủ nhân Chợ Thâm Uyên.

Cổ Vạn Toàn gật đầu nói:

- Ừ, đồng ý rồi. Miễn có đủ tài nguyên là chúng ta có thể tìm được bất cứ nhân loại nào vào khu hòa bình. Dù là bên thần tộc cũng sẽ bị tìm ra.

Ba người tìm chỗ ở tạm.

Ngày thứ hai Chung tiên sinh phái người đến chỗ ở của Cổ Vạn Toàn, đưa tấm bản đồ.

Cổ Vạn Toàn nhìn bản đồ liền biết diểm đỏ là đánh dấu vị trí của Cảnh Ngôn.

Cổ Vạn Toàn lập tức dẫn theo Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân rời khỏi Chợ Thâm Uyên, bay đi.

Lúc này Cảnh Ngôn không chạy nhanh, tuy trong Vô Vọng Thâm Uyên có nhiều nguy hiểm nhưng ở khu hòa bình xác suất gặp thần thú hoặc thần tộc không lớn. Cho dù ngẫu nhiên đụng tới một ít thần tộc hoặc nhân loại thì Cảnh Ngôn sẽ chủ động né tránh.

Trong lúc trốn Cổ gia truy sát Cảnh Ngôn không quên tiếp tục tu luyện Thiên Không Chi Dực, hắn vừa tu luyện vừa bày trận pháp trung cấp. Cảnh Ngôn vào Chợ Thâm Uyên mua chút tài liệu cho trận pháp trung cấp, mười ngày qua hắn lại bày vài sát trận, khốn trận trung cấp.

Hết chương 634.

Chương 635. Tử Vong Thâm Uyên

Về trận pháp phòng ngự thì Cảnh Ngôn còn khá nhiều. Hơn nửa năm bị truy sát Cảnh Ngôn ít dùng trận pháp phòng ngự, tiêu hao khốn trận, sát trận nhiều hơn, nên hắn tích lũy kha khá trận pháp phòng ngự.

***

Cổ Tiên Luân nhìn bốn phía, xoay người nói với Cổ Vạn Toàn:

- Lão tổ, chỗ này là vị trí Chung tiên sinh chỉ cho chúng ta.

Cổ Vạn Toàn mắt lóe tia sáng lạnh phất tay nói:

- Ừm, tiểu súc sinh kia chắc không xa, đuổi theo!

Cổ Mặc trầm giọng nói:

- Lão tổ, có mấy cái đuôi theo chúng ta. Thành chủ Đan Linh Chi Thành Hồ Đông Hạc, Thánh Cung Thánh thành Thường Huyễn, có cả người của mấy thế gia.

Cổ Vạn Toàn cười khẩy nói:

- Kệ họ, ta chống mắt xem ai dám ngăn cản ta!

Mấy canh giờ sau.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- A? Kỳ kỳ!

Cảnh Ngôn trực giác nguy hiểm đang đến gần.

Khi thần hồn cường đại tới trình độ nhất định sẽ rất nhạy cảm với nguy hiểm.

Cảnh Ngôn đoán nhanh:

- Nguy rồi, không lẽ ta bị ai phát hiện? Nhân loại? Thần tộc hay thần thú?

Cảnh Ngôn không ngờ người Cổ gia duổi kịp mình, tuy hắn cảm ứng nguy hiểm nhưng vào Vô Vọng Thâm Uyên vốn tồn tại các loại nguy hiểm.

Cảnh Ngôn lắc đầu vận chuyển Thiên Không Chi Dực lao nhanh lên trước:

- Đi trước rồi tính!

Lúc này Cổ Vạn Toàn lửa giận ngút trời đã phát hiện Cảnh Ngôn:

- Tiểu súc sinh muốn chạy!?

Nếu Cảnh Ngôn cách quá xa thì Cổ Vạn Toàn đành chịu, nhưng giờ hắn cách xa có một, hai trăm dặm. Cổ Vạn Toàn không thấy bóng dáng Cảnh Ngôn nhưng thần hồn cường đại sinh ra cảm ứng.

Nếu là võ giả Thánh Đạo cảnh thì càng khủng bố, Thánh Đạo cảnh vận dụng pháp tắc trong địa vực giới hạn không gì không làm được.

Cổ Vạn Toàn quát với Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân:

- Đã phát hiện tiểu súc sinh, đuổi theo!

Ba bóng người nhanh như tia chớp lao hướng Cảnh Ngôn chạy trốn.

Dốc hết tốc độ liền phân ra cao thấp ngay, Cổ Mặc và Cổ Tiên Luân tuy cùng là võ giả Đạo Hoàng cảnh nhưng thua xa Cổ Vạn Toàn.

Chốc lát sau.

Cảnh Ngôn chạy nhanh dưới đất chợt cảm nhận sát ý từ đằng sau, hắn vụt ngoái đầu.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Đó là … chết tiệt, không lẽ là cường giả Đạo Hoàng cảnh của Cổ gia?

Cảnh Ngôn không biết mặt Cổ Vạn Toàn, nhưng hắn nhìn lão liền đoán được mục tiêu của người này là mình. Cảnh Ngôn chắc chắn chín mươi phần trăm lão già đang rút ngắn khoảng cách là người Cổ gia.

Cảnh Ngôn thầm bực bội:

- Đáng giận! Bọn họ làm cách nào đuổi kịp ta?

Cảnh Ngôn cứ nghĩ vào Vô Vọng Thâm Uyên thì người Cổ gia hết làm gì được mình, dù sao Vô Vọng Thâm Uyên không phải Thiên Nguyên đại lục, võ giả Cổ gia bình thường không dám tiến vào.

Nhưng bây giờ …

Không có thời gian cho Cảnh Ngôn nghĩ nhiều, hắn bay lên trời, vận chuyển nguyên khí đến cực hạn, hoàn toàn sử dụng Thiên Không Chi Dực.

Sau khi Cảnh Ngôn vào Vô Vọng Thâm Uyên không lâu đã tu luyện Thiên Không Chi Dực đến đệ tứ trọng, vận dụng hết sức thì tốc độ ngang ngửa võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Nhưng Thiên Không Chi Dực đệ tứ trọng tiêu hao rất kinh người, Cảnh Ngôn có nguyên khí hùng hậu nhưng hắn còn chưa bước vào Đạo Vương cảnh, cảnh giới cản trở rất lớn. Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực đệ tứ trọng nhưng không thể phát huy hết uy năng, chỉ sử dụng sáu, bảy mươi phần trăm.

Tuy có sáu, bảy mươi phần trăm nhưng tốc độ không thua gì một số võ giả Đạo Hoàng cảnh. Cảnh Ngôn chỉ kém về sức kéo dài không bằng võ giả Đạo Hoàng cảnh nội tình thâm sâu.

Thấy Cảnh Ngôn chạy trốn Cổ Vạn Toàn rống to, tốc độ bay càng mau:

- Tiểu súc sinh chết tiệt, còn không đứng lại cho lão phu?

Cảnh Ngôn thầm cười nhạt:

- Đứng lại?

Lão thất phu này đúng là não rỗng, ngươi muốn giết ta còn kêu ta dừng lại cho ngươi giết?

Cảnh Ngôn phớt lờ tiếng rống của Cổ Vạn Toàn, hắn tập trung tinh thần khống chế Thiên Không Chi Dực, cắm đầu chạy không nhìn phương hướng.

Cổ Vạn Toàn gầm rú:

- Tiểu súc sinh chết tiệt!

Tốc độ của Cảnh Ngôn chậm hơn Cổ Vạn Toàn một chút nhưng cách biệt không lớn, hai người vốn cách xa nhau mấy chục dặm, lão muốn đuổi kịp hắn phải tốn chút thời gian.

Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân thì càng không được, tốc độ của họ bằng Cảnh Ngôn dốc hết sức vận chuyển Thiên Không Chi Dực nhưng không thể rút ngắn khoảng cách.

Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân buồn bực thầm giao lưu:

- Sao tốc độ của tiểu súc sinh đó mau vậy?

- Không biết, dù là võ giả Đạo Vương cảnh cũng không nhanh bằng chúng ta được. Tốc độ của tiểu tử kia không thua gì chúng ta.

May mắn lão tổ Cổ Vạn Toàn đích thân ra mặt, nếu không dù hai người tìm đến Cảnh Ngôn cũng khó đuổi kịp hắn.

Các bóng người vụt qua khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn nóng nảy thầm nghĩ:

- Không cắt đuôi được! Làm sao bây giờ? Tốc độ của ta chậm hơn lão già kia một chút, cứ thế này sớm muộn gì sẽ bị đuổi kịp! Chết tiệt, nếu ta đột phá đến Đạo Vương cảnh là có thể phát huy hết uy lực Thiên Không Chi Dực đệ tứ trọng rồi, sẽ cắt đuôi thằng già đó!

Cảnh Ngôn tiêu hao nguyên khí rất nhanh.

Không nói đến Cổ Vạn Toàn càng lúc càng tới gần, cứ cho là lão luôn bám theo sau Cảnh Ngôn, chờ hắn tiêu hao nguyên khí quá nhiều chạy chậm lại là có thể bắt lấy cơ hội tóm hắn.

Một canh giờ sau, Cổ Vạn Toàn cách Cảnh Ngôn càng lúc càng gần.

Cảnh Ngôn buộc phải ném ra một ít trận pháp cản đường Cổ Vạn Toàn. Nhưng trận pháp trung cấp không tạo uy hiếp lớn cho Cổ Vạn Toàn, cùng lắm quấy nhiễu đôi chút. Có điều Cổ Vạn Toàn bị trận pháp ảnh hưởng một chút.

Bị trận pháp vướng víu Cổ Vạn Toàn khùng lên:

- Tiểu súc sinh, ta xem ngươi có thể ngoan cố được bao lâu!

Cảnh Ngôn thỉnh thoảng ném ra trận pháp vừa cắm đầu chạy.

Lại qua một canh giờ.

Chợt giọng Thiên Thủy vang lên:

- Đây là … Cảnh Ngôn, sao ngươi chạy tới chỗ này? Tiêu, lần này tiêu đời thật.

Cảnh Ngôn hỏi dồn:

- Tiền bối Thiên Thủy, ta sắp bị đuổi theo rồi, tiền bối có cách gì không?

Thiên Thủy sốt ruột nói:

- Tiêu rồi, Cảnh Ngôn lần này hai chúng ta thật sự tàn đời. Mau dừng lại, nếu bay tới trước nữa thì chết chắc!

Cảnh Ngôn sửng sốt không hiểu ý Thiên Thủy:

- Hả?

Thiên Thủy nóng nảy quát:

- Mau dừng lại! Phía trước là Tử Vong Thâm Uyên, vào trong đó thì ngươi chết chắc!

Cảnh Ngôn cau mày.

Đằng sau là truy binh đến gần nhưng vẫn có thể ngừng lại, Thiên Thủy sẽ không hại hắn. Thiên Thủy nói chạy tới trước là chết chắc vậy thì nguy hiểm đáng sợ hơn truy binh phía sau.

Hết chương 635.

Chương 636. Đường Cùng

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt thấy cường giả Cổ gia sắp đến gần, hắn sầm mặt xuống.

Như Thiên Thủy nói, lần này cả hai tàn đời thật.

Cảnh Ngôn chưa kịp hỏi Thiên Thủy tình hình đằng trước thế nào, Cổ Vạn Toàn đã đến gần trong vòng ngàn thước. Hai cường giả Đạo Hoàng cảnh Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân chạy theo sau Cổ Vạn Toàn cũng vào tầm mắt.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Ba cường giả Đạo Hoàng cảnh!

Lần này thì chắp cánh khó bay.

Đám người Cổ Vạn Toàn đến gần không ra tay ngay làm Cảnh Ngôn thở phào, dù có một chút xíu hy vọng sống thì hắn sẽ không từ bỏ.

Ba người Cổ Vạn Toàn thành hình tam giác bao vây Cảnh Ngôn, mắt lạnh băng âm trầm trừng hắn.

Bị ba Đạo Hoàng cảnh bao vây, Cảnh Ngôn không có chút cơ may lao ra.

Cổ Vạn Toàn âm trầm nói:

- Tiểu tử, tìm ngươi đúng là không dễ dàng. Sao không chạy nữa đi? Ngươi giỏi lắm mà sao dừng lại?

Hơn nửa năm gần một năm làm Cổ Vạn Toàn ức chế.

Cảnh Ngôn biết rõ còn hỏi:

- Các ngươi là ai? Tại sao tìm ta?

Cổ Vạn Toàn tức giận cười gằn:

- Ha ha, chúng ta là ai? Chẳng lẽ ngươi không biết sao? Nhãi ranh Cảnh Ngôn, ngươi trước là giết tôn tử Cổ Ngân Hà của ta, sau giết nhiều thành viên Cổ gia. Hay ngươi cho rằng có thể chạy ra ngoài tầm tay Cổ gia ta?

Cảnh Ngôn hiểu ra:

- Thì ra ngươi là lão thất phu Cổ Vạn Toàn.

Mâu thuẫn hai bên đã không thể giải hòa, Cảnh Ngôn sẽ không thấp cổ bé họng tỏ ra yếu thế.

Cổ Vạn Toàn hét chói tai:

- To gan!

Nguyên khí hùng hồn dâng lên toàn thân Cổ Vạn Toàn, uy áp mãnh liệt hung hăng đè ép Cảnh Ngôn.

Khí thế cường giả tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh dù là Cảnh Ngôn cũng không chịu nổi, hắn cảm giác vụ tuyền phần bụng bị uy áp làm chấn động, thần hồn bị đè ép. Mặt Cảnh Ngôn trắng bệch.

Cổ Vạn Toàn kiềm lại khí thế, nói:

- Tiểu súc sinh, hiện tại ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, ngoan ngoãn theo ta trở lại có lẽ ngươi còn sống được.

Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân hơi cau mày, khó hiểu nhìn Cổ Vạn Toàn. Hai người không hiểu tại sao Cổ Vạn Toàn không trực tiếp ra tay, giết Cảnh Ngôn tại chỗ hoặc bắt hắn đều được, hắn có năng lực đánh trả sao?

Tuy thắc mắc nhưng hai người không hỏi. Cổ Vạn Toàn mới là lão tổ Cổ gia, Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân tuy là võ giả Đạo Hoàng cảnh nhưng đều là vãn bối của lão, bọn họ không dám chất vấn quyết định của lão.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- A?

Cổ Vạn Toàn tiếp tục dồn ép:

- Nhãi ranh Cảnh Ngôn, ngươi chỉ có một cơ hội, hoặc đi theo ta hoặc chết tại đây.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, lờ mờ đoán ra tại sao Cổ Vạn Toàn muốn mang hắn sống trở về. Có lẽ vì Càn Khôn Giới trên người hắn.

Cổ Vạn Toàn dồn hết sức vây bắt Cảnh Ngôn không chỉ vì muốn báo thù cho tôn tử, mục đích quan trọng hơn là Càn Khôn Giới. Cổ Ngân Hà biết về Càn Khôn Giới có lẽ nghe từ miệng Cổ Vạn Toàn, nhưng lão không chắc chắn Càn Khôn Giới nằm trong tay Cảnh Ngôn. Đặc biệt trước kia Cổ Vạn Toàn không nghi ngờ Cảnh Ngôn giữ Càn Khôn Giới, không thì lão đã sớm tìm hắn.

Cảnh Ngôn không tin lời Cổ Vạn Toàn, hắn mà bị mang về thì muốn chết không được. Cổ Vạn Toàn hận hắn như vậy sẽ chịu tha cho hắn sao?

Cảnh Ngôn biết giao ra Càn Khôn Giới tuyệt đối chỉ có một con đường chết, Cổ Vạn Toàn sẽ không muốn nhiều người biết về báu vật nghịch thiên như Càn Khôn Giới.

Cảnh Ngôn trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Lão thất phu, ngươi cứ việc ra tay, muốn giết tiểu gia không dễ vậy.

Cổ Vạn Toàn không nhịn được nữa, lão lắc người xông lên:

- Tiểu tạp chủng, ngươi tìm cái chết!

Rõ ràng Cổ Vạn Toàn không định trực tiếp giết Cảnh Ngôn, lão tấn công không vì giết hắn, nhìn ra được lão muốn

bắt sống.

Chợt một tiếng quát vang lên:

- Lão tổ Cổ gia dừng tay!

Cổ Vạn Toàn khựng lại, liếc mắt qua.

Người lên tiếng là Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc.

Cổ Vạn Toàn híp mắt nhìn Hồ Đông Hạc chằm chằm:

- Ngươi muốn ngăn cản ta, Hồ Đông Hạc?

Nói thật thì Cổ Vạn Toàn không muốn đắc tội Hồ Đông Hạc. Hồ Đông Hạc là đan sư mạnh nhất đại lục hiện nay, là đan sư cứu giai duy nhất có thể tìm đến. Nếu đắc tội Hồ Đông Hạc thì Cổ gia sẽ bị ảnh hưởng lớn. Nhưng Cổ Vạn Toàn sẽ không vì mặt mũi Hồ Đông Hạc mà tha cho Cảnh Ngôn.

Hồ Đông Hạc mỉm cười nói:

- Lão tổ Cổ gia, Cảnh Ngôn là khách khanh của Đan Quốc, là bằng hữu của ta. Ta hy vọng lão tổ nể mặt ta tha cho hắn một lần, còn về tổn thất của Cổ gia thì chúng ta có thể bàn bạc bồi thường.

Cảnh Ngôn nhìn Hồ Đông Hạc, lòng thầm cảm kích.

Hồ Đông Hạc đúng là quang minh lỗi lạc, trọng tình trọng nghĩa. Đổi lại người bình thường rất khó làm được điều này.

Cổ Vạn Toàn kiên quyết nói:

- Hồ Đông Hạc, ta cũng muốn nể mặt ngươi nhưng không thể đồng ý chuyện này được. Nếu ngươi nhất quyết ngăn cản thì đừng trách ta trở mặt!

Cổ Vạn Toàn quay sang ra lệnh cho hai người Cổ Mặc:

- Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân, nếu có kẻ nào dám ngăn cản thì các ngươi hãy ra tay, mặc kệ là ai đều không được!

Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân lên tiếng:

- Rõ!

Hồ Đông Hạc nghe Cổ Vạn Toàn nói câu này thì lắc đầu, biết mình bất lực. Dù Hồ Đông Hạc và Thường Huyễn cùng ra tay cũng khó đột phá Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân phong tỏa. Thực lực của Hồ Đông Hạc yếu hơn hai người kia một chút, Thường Huyễn tuy mạnh hơn chút nhưng còn xa mới tới trình độ càn quét Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân.

Thường Huyễn bất đắc dĩ cười lắc đầu với Hồ Đông Hạc.

Cảnh Ngôn rộng rãi cười nói với Hồ Đông Hạc:

- Thành chủ Hồ Đông Hạc, Cảnh Ngôn ta mãi ghi nhớ ân tình của người. Nếu hôm nay ta không chết thì sau này nhất định báo đáp!

Hồ Đông Hạc buông tiếng thở dài:

- Cảnh Ngôn … Ài …

Cổ Vạn Toàn thét chói tai lại tấn công:

- Tiểu tạp chủng còn không bó tay chịu trói cho lão phu!

Cảnh Ngôn vội lấy ra các loại trận pháp từ tu di giới chỉ, ném hết đi:

- Lão thất phu hãy xem trận pháp của ta đây!

Trận pháp công kích, khốn trận ném hết vào người Cổ Vạn Toàn, trận pháp phòng ngự thì ném vào người mình.

Bùm!

Thực lực của Cổ Vạn Toàn quá mạnh, Cảnh Ngôn bây giờ không đánh lại nổi. Dù có trận pháp quấy nhiễu thì Cảnh Ngôn không thể đỡ một kích, trong vầng sáng rực rỡ hắn bị đánh bay ra thật xa.

Hết chương 636.

Chương 637. Trong Tận Cùng Tìm Thấy Hy Vọng

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên cười thảm, hắn chính thức cảm nhận thực lực của Cổ Vạn Toàn mạnh đến mức nào. Cảnh Ngôn dùng hết thủ đoạn nhưng không chịu nổi một kích.

Nếu không phải Cổ Vạn Toàn muốn giữ người sống thì Cảnh Ngôn đã bị đánh chết.

Cảnh Ngôn bị đánh bay không cố ý kiểm soát thân thể, nguyên khí trong kinh mạch Võ Đạo hoàn toàn hỗn loạn gần như bạo động, vụ tuyền nứt nẻ có dấu hiệu tan vỡ.

Cảnh Ngôn cố gắng kiểm soát thì được gì? Cuối cùng vẫn rơi vào tay Cổ Vạn Toàn.

Cảnh Ngôn cười khổ truyền tin cho Thiên Thủy:

- Tiền bối Thiên Thủy, lần này thật sự là chạy trời không khỏi nắng.

Cảnh Ngôn nghe tiếng Thiên Thủy thở dài.

Thiên Thủy mở miệng nói:

- Đằng trước là Tử Vong Thâm Uyên. Cảnh Ngôn, ngươi bị lão tiểu tử kia bắt e rằng sống không bằng chết, thôi thì lao vào Tử Vong Thâm Uyên đi.

Cảnh Ngôn cắn răng quyết định:

- Tử Vong Thâm Uyên? Chơi luôn!

Cảnh Ngôn cố vận chuyển nguyên khí sử dụng Thiên Không Chi Dực dựa thế lao nhanh ra ngoài.

Cổ Vạn Toàn không ngờ Cảnh Ngôn sẽ xông hướng Tử Vong Thâm Uyên, khi lão thấy động tác của hắn muốn ngăn cản đã muộn. Tốc độ của Cảnh Ngôn không kém hơn Cổ Vạn Toàn bao nhiêu.

Khi Cảnh Ngôn lao ra hơn mười dặm thì thấy một khe rãnh lớn đen ngòm đập vào mắt.

Trong Vô Vọng Thâm Uyên dù là khu hòa bình cũng đỏ như máu, nên khe hở to lớn đen ngòm này rất quỷ dị.

Khói đen lượn lờ bên trên khe hở, nhìn xuống không thấy đáy. Thị lực của Cảnh Ngôn chỉ thấy sâu mười thước, xuống nữa là một mảnh mơ hồ.

Thần hồn của Cảnh Ngôn cảm ứng nguy cơ càng đáng sợ đến từ khe hở to đen. Nhưng Cảnh Ngôn bất chấp, thấy Cổ Vạn Toàn lại đuổi theo hắn liền vọt lên trước.

Trong khoảnh khắc Cảnh Ngôn đã lao vào bóng đen đáng sợ kia.

Hồ Đông Hạc hét to:

- Cảnh Ngôn!!!

Thường Huyễn lắc đầu cảm khái:

- Ài, đáng tiếc. Yêu nghiệt như vậy nếu có đủ thời gian tu luyện thì thành tựu tương lai … không ngờ tiểu tử này không sợ chết, thà chết trong Tử Vong Thâm Uyên chứ không muốn bị Cổ Vạn Toàn bắt.

Cổ Vạn Toàn nổi giận phát cuồng khựng lại, giậm chân đùng đùng:

- Tiểu súc sinh chết tiệt! Đáng chết! Tiểu tạp chủng!

Cổ Vạn Toàn không dám theo Cảnh Ngôn lao vào Tử Vong Thâm Uyên.

Tử Vong Thâm Uyên.

Võ giả Thánh Đạo cảnh vào trong đó không có nhiều khả năng còn sống, càng đừng nói Cổ Vạn Toàn chỉ có tu vi Đạo Hoàng cảnh.

Cổ Vạn Toàn muốn chiếm Càn Khôn Giới nhưng mạng sống quan trọng hơn hết.

Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân đến gần Cổ Vạn Toàn:

- Lão tổ!

Cổ Vạn Toàn mặc kệ hai người, mắt nhìn chằm chằm Tử Vong Thâm Uyên đằng trước.

Phương xa mấy bóng người bay tới.

Một người hỏi:

- Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc, Cảnh Ngôn đã vào Tử Vong Thâm Uyên?

Mấy người này là người các thế gia lớn trên Thiên Nguyên đại lục, đều là cường giả Đạo Hoàng cảnh. Trước đó họ đi theo sau Hồ Đông Hạc, Thường Huyễn nên tới muộn chút, vừa lúc nhìn bóng dáng Cảnh Ngôn lao vào Tử Vong Thâm Uyên.

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Người đó lắc đầu nói:

- Tiếc thật, lúc này Thâm Uyên chưa mở ra mà vào Tử Vong Thâm Uyên thì chết chắc, tuyệt đối không có khả năng sống sót. Võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng phải chết.

Trông bộ dạng tiếc thương cho Cảnh Ngôn nhưng không biết trong lòng y nghĩ thế nào.

Thiên phú của Cảnh Ngôn mạnh đến đâu, tiềm lực lớn cỡ nào cũng không liên quan đến họ. Có lẽ họ ước gì yêu nghiệt này chết cho rồi.

Cường giả Đạo Hoàng cảnh mấy thế gia lớn khác xôn xao:

- Đúng rồi, tiếc quá, thiên tài ngàn năm một thuở cứ thế chết.

- Ha ha, bởi vậy mới nói thiên phú cao cỡ nào khi chưa thật sự lớn lên thì không có giá trị gì lớn. Không ai xác định thiên tài chết vào lúc nào.

Một người hỏi Thường Huyễn:

- Thường Huyễn tiên sinh cảm thấy tại sao Cổ Vạn Toàn quyết bắt Cảnh Ngôn?

Thường Huyễn lắc đầu nói:

- Ta không biết.

Nói Cổ Vạn Toàn đơn giản muốn báo thù cho tôn tử thì không hợp lý, mọi người trực giác lão còn nguyên nhân gì khác mới dốc hết sức tập nã Cảnh Ngôn.

***

Cảnh Ngôn xông vào Tử Vong Thâm Uyên, tử khí âm lạnh khoảnh khắc bao lấy hắn, xâm thực thần hồn.

Khi Cảnh Ngôn sắp mất ý thức giọng Thiên Thủy vang lên:

- Cảnh Ngôn, mau vào Càn Khôn Giới!

Thần hồn của Cảnh Ngôn rất mạnh, nếu đổi lại võ giả bình thường, dù là Đạo Vương cảnh thì mới tiếp xúc tử khí của Tử Vong Thâm Uyên đã xỉu ngay. Vì thần hồn của Cảnh Ngôn mạnh nên chống chọi lâu chút.

Nghe Thiên Thủy kêu Cảnh Ngôn vội vào không gian Càn Khôn Giới.

Vào Càn Khôn tiểu thế giới rồi áp lực nhẹ hẳn, Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Phù!

Cảnh Ngôn cảm ứng tình hình thần hồn của mình, hắn cảm giác thần hồn bị xâm thực nhanh chóng khi vào Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn suy yếu hỏi:

- Đó là lực lượng gì? Chỉ tiếp xúc khoảnh khắc đã xâm thực thần hồn của ta.

Khi chịu một kích của Cổ Vạn Toàn làm thân thể Cảnh Ngôn bị thương nặng, giờ thần hồn cũng chịu tổn thương nặng nề. Cảnh Ngôn vội dùng chút đan dược trị thương, lấy ra một viên Long Hổ Đan nuốt xuống.

Vết thương thân thể không đáng lo, có đan dược trị thương cao cấp thì chốc lát là khỏe mạnh. Nhưng tổn thương thần hồn cần thời gian tu sửa, may mắn có đan dược tĩnh dưỡng thần hồn Long Hổ Đan nếu không hậu quả khó biết.

Lúc ở Đan Quốc Cảnh Ngôn cố ý luyện chế chút Long Hổ Đan để chuẩn bị dùng khi cần.

Mấy canh giờ sau Cảnh Ngôn chậm rãi mở mắt ra, vết thương cơ thể đã lành một nửa, vụ tuyền ổn định lại. Tổn thương thần hồn nhờ hiệu dụng của Long Hổ Đan nên được tu sửa đôi chút.

Cảnh Ngôn thấy tàn hồn Thiên Thủy đứng cạnh mình, hắn hỏi:

- Tiền bối, Tử Vong Thâm Uyên này có lai lịch gì? Chúng ta ở trong Càn Khôn tiểu thế giới an toàn không?

Thiên Thủy chậm rãi lắc đầu nói:

- Chúng ta tạm thời an toàn, nhưng chỉ tạm thời. Tử Vong Thâm Uyên cực kỳ nguy hiểm, lúc ta còn sống nghe đồn một chuyện. Trước khi đại chiến nhân thần vì thăm dò Tử Vong Thâm Uyên nên nhân tộc và thần tộc từng hợp tác, nghe nói có mấy chục cường giả Thánh Đạo cảnh tham gia. Bọn họ cùng nhau vào Tử Vong Thâm Uyên nhưng cuối cùng trong mấy chục võ giả Thánh Đạo cảnh nhân loại và thần tộc chỉ có hai người sống sót trở ra.

Cảnh Ngôn khó tin trợn to mắt nói:

- Hả?

Hết chương 637.

Chương 638. Tử Vong Thần Điện

Cảnh Ngôn hiểu biết đôi chút về Vô Vọng Thâm Uyên, hắn biết trước đại chiến nhân thần vốn không có Vô Vọng Thâm Uyên. Khi đại chiến nhân thần đánh ra khu vực Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn chưa từng nghe về Tử Vong Thâm Uyên, hắn không biết trong Vô Vọng Thâm Uyên tồn tại nơi khủng bố như vậy.

Ý Thiên Thủy là Tử Vong Thâm Uyên có trước đại chiến nhân thần, tức là tồn tại trước cả Vô Vọng Thâm Uyên. Đã có vô số cường giả muốn vào Tử Vong Thâm Uyên thăm dò, nó vô cùng nguy hiểm, võ giả Thánh Đạo cảnh cũng khó sống sót.

Cảnh Ngôn đè nén giật mình nhìn Thiên Thủy, hỏi:

- Tiền bối, ngay cả thần hồn của võ giả Thánh Đạo cảnh cũng không thể ngăn cản tử khí ăn mòn thần hồn sao?

- Cũng không phải! Nếu chỉ là những tử khí không chỗ không ở, võ giả Thánh Đạo cảnh ngăn cản hơi vất vả nhưng vấn đề không lớn. Ngươi ngẫm lại xem, nếu không ngăn được tử khí thì võ giả Thánh Đạo cảnh làm sao vào Tử Vong Thâm Uyên? Nguy hiểm trong Tử Vong Thâm Uyên không chỉ có tử khí ăn mòn thần hồn, bên trong có nguy cơ càng đáng sợ hơn.

Thiên Thủy chậm rãi nói:

- Cảnh Ngôn, ta không giấu gì ngươi thật ra ta từng vào Tử Vong Thâm Uyên, nên ta hiểu biết kha khá về Tử Vong Thâm

Uyên. Đã có nhiều nhân tộc, thần tộc vào Tử Vong Thâm Uyên. Theo ta được biết Tử Vong Thâm Uyên chia hai loại hình thái, một loại là mở ra, thứ hai là khép kín. Tử Vong Thâm Uyên ở hình thái mở ra không có nguy hiểm quá lớn, nhưng một trăm năm nó mới mở ra một lần, mỗi lần chỉ có ba ngày ngắn ngủi. Tử Vong Thâm Uyên mở ra thông thường võ giả vào trong bảo đảm an toàn, Tử Vong Thâm Uyên ở hình thái đóng kín đi vào hầu như không có khả năng sống sót.

Nghe Thiên Thủy kể giúp Cảnh Ngôn hiểu nhiều hơn về Tử Vong Thâm Uyên.

Nguyên Tử Vong Thâm Uyên e rằng có năng lượng trận pháp khống chế, có thể giả thiết đó là trận pháp siêu khổng lồ. Trận pháp này cách trăm năm sẽ mở ra một lần, mỗi lần ba ngày. Trong ba ngày vào Tử Vong Thâm Uyên không có nguy hiểm gì, những lúc khác đi vào hầu như chết chắc.

Cảnh Ngôn không cần hỏi cũng biết hắn vào Tử Vong Thâm Uyên là trong trạng thái đóng kín.

Cảnh Ngôn nhanh chóng nghĩ đến điểm then chốt, hỏi:

- Tiền bối, tại sao có nhiều người vào Tử Vong Thâm Uyên? Trong này có báu vật gì sao?

Không có lợi mấy ai làm?

Đặc biệt nơi hung hiểm như Tử Vong Thâm Uyên, chỗ này không có ích lợi gì thì ai thèm vào.

Thiên Thủy thổ lộ tin tức làm Cảnh Ngôn ngạc nhiên:

- Tiểu tử nhà ngươi đầu óc xoay chuyển nhanh lắm, đúng vậy, sâu trong Tử Vong Thâm Uyên có một Tử Vong Thần Điện. Nghe nói Tử Vong Thần Điện do thần tộc vô cùng cường đại tạo ra, thần tộc đó để lại kho báu vô cùng tận trong thần điện. Càn Khôn Giới là một món trong kho báu đó.

Không ngờ Càn Khôn Giới là báu vật trong Tử Vong Thần Điện ở Tử Vong Thâm Uyên.

Thiên Thủy nói lão từng vào Tử Vong Thâm Uyên, vậy tức là lão lấy được Càn Khôn Giới trong Tử Vong Thần Điện, giải mở phong ấn của chiếc nhẫn.

Cảnh Ngôn xoe tròn mắt nhìn Thiên Thủy.

Báu vật trong Tử Vong Thần Điện nghịch thiên đến mức nào? Hèn gì võ giả Thánh Đạo cảnh cũng cam nguyện mạo hiểm mạng sống lao vào. Không nói cái khác, chỉ riêng Càn Khôn Giới đã là vật nghịch thiên, không biết đại năng thần tộc tạo ra Tử Vong Thần Điện đến từ chốn nào.

Thiên Thủy kể, Cảnh Ngôn lắng nghe:

- Ài, đã vào Tử Vong Thâm Uyên thì ta kể tỉ mỉ cho ngươi nghe. Hơn bốn ngàn năm trước đại chiến nhân thần chấm dứt, nhân tộc và thần tộc ký kết hiệp nghị ngừng chiến. Nội dung cụ thể chỉ có võ giả Thánh Đạo cảnh biết rõ. Kết thúc đại chiến nhân thần, thế giới bị đánh nát, võ giả nhân loại Thánh Đạo cảnh chết hơn chín phần, còn một ít sống sót. Nhưng rất nhanh nhân loại phát hiện một chuyện kỳ lạ, các võ giả Thánh Đạo cảnh sống sót không xuất hiện trên đại lục nữa, dường như mất tích. Nhiều cường giả Đạo Hoàng cảnh tìm kiếm võ giả Thánh Đạo cảnh, cuối cùng họ không tìm được kết quả mong muốn …

Hơn bốn ngàn năm trước, đại chiến nhân thần chấm dứt không lâu, trên đại lục còn thấy chút thần tinh. Nên đại lục ngẫu nhiên sinh ra võ giả Thánh Đạo cảnh.

Nhưng giống như những võ giả Thánh Đạo cảnh sống sót sau đại chiến nhân thần, các võ giả Thánh Đạo cảnh mới thăng cấp một lúc nào đó mất tích, không ai biết họ đi đâu.

Thiên Thủy tình cờ đi vào Tử Vong Thâm Uyên trong một lần nó mở ra, lấy được Càn Khôn Giới. Thiên Thủy dựa vào Càn Khôn Giới dần bộc lộ tài năng, từng bước lên đỉnh, thành cường giả số một đại lục. Thiên Thủy nhờ vào chút ít thần tinh cuối cùng đến Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn chợt nghĩ ra một vấn đề:

- Tiền bối!

Đại chiến nhân thần xảy ra vào năm ngàn năm trước, Thiên Thủy sinh ra sau đại chiến nhân thần, tức là lão sống đến nay chưa tới năm ngàn tuổi. Võ giả nhân loại Thánh Đạo cảnh có thể sống lâu năm ngàn năm, cộng thêm chút báu vật tăng tuổi thọ thì càng lâu hơn nữa.

Thiên Thủy chết như thế nào?

Trên đại lục không có võ giả Thánh Đạo cảnh khác, nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh vây công cũng khó đối phó Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tiền bối thành cường giả đệ nhất đại lục, vậy tiền bối chết như thế nào?

Thiên Thủy hơi biến sắc mặt, sau đó cười khổ, lặng im.

Thiên Thủy tiếp tục giới thiệu nguy hiểm trong Tử Vong Thâm Uyên cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, gác chuyện này lại đi, chờ khi ngươi vào Thánh Đạo cảnh sẽ biết. Giờ chúng ta có lẽ không có cơ hội sống rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên. Ngươi đã nếm qua tử khí ăn mòn thần hồn rồi, nó chỉ là một loại nguy hiểm, trong Tử Vong Thâm Uyên đáng sợ nhất là không gian hỗn loạn. Không gian chỗ này cực kỳ không ổn định, ngươi có thể hiểu là không gian nơi đây không phải chỉnh thể mà do các lớp không

gian lớn nhỏ ghép lại. Những không gian va chạm đè ép, thỉnh thoảng đột ngột tan vỡ biến mất, hoặc đột nhiên sinh ra lực xé đáng sợ. Võ giả Thánh Đạo cảnh nếu đụng phải không gian tan vỡ hoặc xé rách cũng chỉ có đường chết.

Cảnh Ngôn không biết không gian hỗn loạn nhưng hắn hiểu Thiên Thủy nói gì:

- Tiền bối, chúng ta ở trong Càn Khôn tiểu thế giới chắc có thể ngăn cản nguy hiểm đến từ không gian?

Không gian sụp đổ, xé rách không phải thứ Cảnh Ngôn có thể nếm thử, không biết Càn Khôn tiểu thế giới chịu được không.

Hết chương 638.

Chương 639. Sử Dụng Thần Tinh

Thiên Thủy lắc đầu cười gượng:

- Nói thật ra ta không biết Càn Khôn tiểu thế giới có thể ngăn cản nguy hiểm bên ngoài không, khi ta đến Thánh Đạo cảnh cũng không vào Tử Vong Thâm Uyên lần thứ hai.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ nói:

- … Vậy chỉ có thể cầu nguyện Càn Khôn tiểu thế giới hữu dụng chút.

Nếu Càn Khôn tiểu thế giới cũng không chịu nổi thì Cảnh Ngôn chết chắc. Tạm gác không gian sụp đổ sang bên, chỉ nói những tử khí ăn mòn thần hồn là Cảnh Ngôn đã không chịu nổi.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Để xem tình hình bên ngoài thế nào.

Một lũ thần hồn len lỏi ra Càn Khôn tiểu thế giới.

Thần hồn của Cảnh Ngôn đã bị tổn hại nhưng không quá nghiêm trọng, có Long Hổ Đan nuôi dưỡng không khó tách ra một lũ vươn ra ngoài Càn Khôn tiểu thế giới.

Rất nhanh mặt Cảnh Ngôn không chút máu trợn trắng mắt.

Một lũ thần hồn của hắn mới vươn ra Càn Khôn tiểu thế giới liền bị ăn mòn sạch, không thấy được gì.

Thiên Thủy nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, hiện giờ không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể trốn trong Càn Khôn tiểu thế giới. Điều ngươi cần làm là tiếp tục tăng tu vi của mình. Thực lực càng mạnh cơ hội sống càng lớn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm! Tiền bối nói đúng!

Cảnh Ngôn lấy ra một khối thần tinh.

Trong động phủ thượng cổ của Linh La, Cảnh Ngôn được nguyên hòm thần tinh. Từ khi rời khỏi động phủ thượng cổ Cảnh Ngôn luôn bị truy sát, không có cơ hội sử dụng thần tinh, giờ hắn có thể dùng thử.

Nếu chết trong Tử Vong Thâm Uyên thì những thần tinh cũng không ích gì, chẳng bằng dùng thần tinh tu luyện xem thử hiệu quả ra sao.

Thần tinh có thể trợ giúp võ giả Đạo Hoàng cảnh thăng cấp Thánh Đạo cảnh, phỏng chừng hiệu quả không kém.

Cảnh Ngôn nhìn thần tinh sặc sỡ nhiều màu trong lòng bàn tay, hắn bản năng trực tiếp hấp thu năng lượng ẩn chứa bên trong.

Chợt mặt Cảnh Ngôn đen thui:

- A? Sao không thể hấp thu? Làm lại! Chết tiệt, vẫn không cách nào hấp thu!

Cảnh Ngôn cầm thần tinh, vận chuyển nguyên khí muốn kết nối với thần tinh, nhưng hắn nhanh chóng nhận ra nguyên khí không thể chui vào thần tinh. Khoảnh khắc nguyên khí đụng vào thần tinh liền tán loạn.

Thiên Thủy ở một bên lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, thần tinh là thần vật ẩn chứa pháp tắc, cảnh giới của ngươi quá thấp, rất khó trực tiếp hấp thu năng lượng trong đó. Dù là võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng khó hấp thu năng lượng thần tinh.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Vậy làm sao bây giờ?

Thiên Thủy trầm ngâm nói:

- Ngươi có thể thử vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công trước rồi dùng nguyên khí dẫn động năng lượng thần tinh?

Cảnh Ngôn gật gù:

- Ý hay!

Cảnh Ngôn làm theo lời Thiên Thủy, hắn thử vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công rồi mới đưa nguyên khí tiếp xúc thần tinh.

- Làm được!

Nguyên khí đụng vào thần tinh không bị tán loạn nữa, nhưng nguyên khí tiến vào chậm rì, qua một tách trà nguyên khí mới cảm ứng năng lượng trong thần tinh.

Cảnh Ngôn tập trung tinh thần lo vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công bắt đầu hấp thu năng lượng thần tinh. Tốc độ hấp thu chậm như ốc sên, Cảnh Ngôn cảm nhận từng lũ năng lượng mỏng manh từ từ chui vào cơ thể mình.

Tốc độ hấp thu khiến Cảnh Ngôn thất vọng ê chề, hắn thói quen một lúc hấp thu cả đống linh thạch cực phẩm, thế mới sướng. Giờ hấp thu thần tinh chậm chạp làm Cảnh Ngôn không thói quen.

Nhưng cảm giác này không đọng lại quá lâu, chốc lát sau Cảnh Ngôn lên tinh thần.

Vì khi năng lượng trong thần tinh chui vào thân thể Cảnh Ngôn, vụ tuyền ở bụng có cảm ứng ngay. Thần hồn của Cảnh Ngôn cảm giác vụ tuyền sắp lột xác.

Cảnh giới của Cảnh Ngôn là Đạo Sư cảnh đỉnh, nếu vụ tuyền lại lột xác thì đến Đạo Vương cảnh rồi! Mới hấp thu chút xíu năng lượng thần tinh là vụ tuyền đã có dấu hiệu lột xác, làm Cảnh Ngôn líu lưỡi kinh thán.

Thần tinh quá khủng khiếp.

Hấp thu năng lượng thần tinh mấy canh giờ sau Cảnh Ngôn buộc phải ngừng lại, vì hắn đã xác định vụ tuyền ở bụng thật sự đang lột xác. Nếu Cảnh Ngôn không ngừng lại thì không khống chế được.

Cảnh Ngôn rất khao khát đột phá Đạo Vương cảnh, vấn đề là hắn đang bị thương chưa hoàn toàn khỏe mạnh. Đặc biệt thần hồn bị tổn thương, lỗ mãng phá tan cảnh giới trói buộc thì rất nguy hiểm.

Cảnh Ngôn híp mắt tự nhủ:

- Không gấp, không gấp, ta chữa lành vết thương trước đã.

Một ngày đi qua.

Ba ngày đi lại.

Chớp mắt nửa tháng đã vụt qua.

Đến bây giờ Cảnh Ngôn và Thiên Thủy xác định Càn Khôn tiểu thế giới có thể ngăn cản lực lượng hủy diệt sinh ra khi không gian bên ngoài sụp đổ, hai người tạm yên bụng.

Vết thương của Cảnh Ngôn qua nửa tháng phục hồi tĩnh dưỡng đã lành. Cơ thể khỏe mạnh, thần hồn chữa trị chậm chút

nhưng có Long Hổ Đan nuôi dưỡng lúc này hoàn toàn lành.

Cảnh Ngôn mong chờ thì thào:

- Đã tới lúc đột phá Đạo Vương cảnh!

Cảnh Ngôn lại lấy ra thần tinh lúc trước hấp thu dang dở, còn có Thần Đạo Đan, linh thạch cực phẩm linh tinh.

- Bắt đầu!

Cảnh Ngôn nuốt Thần Đạo Đan vào trước, hấp thu một đống linh thạch cực phẩm, qua giây lát hắn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công từ từ hấp thu năng lượng thần tinh.

***

- Cảnh Ngôn đó chết rồi?

- Đúng vậy! Tin tức xác định Cảnh Ngôn đã chết, chết trong Tử Vong Thâm Uyên.

- Cổ gia ác thật, yêu nghiệt như Cảnh Ngôn mà bị ép chết.

- Ngươi không ngẫm lại Cảnh Ngôn đã giết bao nhiêu cường giả Cổ gia? Nào là Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh … nếu Cổ gia tha cho Cảnh Ngôn thì sau này trên đại lục còn ai sợ Cổ gia?

Trong nửa tháng tin Cảnh Ngôn chết truyền khắp thế lực lớn nhỏ trên Thiên Nguyên đại lục.

Hồ Đông Hạc, Thường Huyễn thấy tận mắt chuyện xảy ra hôm đó, cường giả Đạo Hoàng cảnh bảy thế gia lớn cũng nhìn thấy. Nên không thể giấu tin Cảnh Ngôn chết được, Cổ gia cũng sẽ không giấu diếm.

Ép chết Cảnh Ngôn ít nhiều lấy lại mặt mũi cho Cổ gia.

Vấn đề là Cảnh Ngôn chết không làm Cổ Vạn Toàn vui vẻ ngược lại càng giận hơn. Cổ Vạn Toàn không mong Cảnh

Ngôn chết, ít nhất trước khi lão chưa hỏi ra tin tức Càn Khôn Giới. Cổ Vạn Toàn tự mình ra tay vì cái gì? Vì Càn Khôn Giới! Nếu không có Càn Khôn Giới, chỉ tính chuyện Cảnh Ngôn giết Cổ Ngân Hà có lẽ lão không đích thân vào Vô Vọng Thâm Uyên, sẽ không vì điều tra hắn ở đâu mà thanh toán mười vạn linh thạch cực phẩm cho chủ nhân Chợ Thâm Uyên Chung tiên sinh.

Hết chương 639.

Chương 640. Phụ Thân Của Cảnh Ngôn

Không thể bắt sống Cảnh Ngôn, manh mối Càn Khôn Giới đứt đoạn. Nếu Càn Khôn Giới ở trên người Cảnh Ngôn nghĩa là nó cũng rơi vào Tử Vong Thâm Uyên.

Cổ Vạn Toàn sẽ không vào Tử Vong Thâm Uyên khi nó đóng kín.

Tử Vong Thâm Uyên trăm năm mở ra một lần, mỗi lần kéo dài ba ngày. Cách lần trước mở ra mới qua hai mươi mấy năm, còn phải chờ hơn bảy mươi năm sau Tử Vong Thâm Uyên mở.

Người Cổ Vạn Toàn dâng trào sát ý:

- Chết tiệt!

Cổ Vạn Toàn có thể kết luận Càn Khôn Giới nằm trên người Cảnh Ngôn, hắn yêu nghiệt như vậy là nhờ có Càn Khôn Giới.

Cổ Vạn Toàn ra lệnh cho Cổ Kim Lam cung kính đứng trước mặt mình:

- Tra! Điều tra tất cả người quan hệ thân thiết với Cảnh Ngôn, báo lại cho ta! Thằng khốn nạn, tuyệt đối không cho chúng sống yên!

Cổ Kim Lam vội lên tiếng, đi nhanh:

- Vâng thưa lão tổ, ta sẽ truyền lệnh điều tra rõ người có quan hệ với Cảnh Ngôn.

Sau khi Cổ Kim Lam đi Cổ Vạn Toàn cũng ra khỏi phòng, lão bay siêu nhanh ra Lưu Quang quận đến quận thành Đông

Quan quận.

Lưu Quang quận là hang ổ của Cổ gia, Đông Quan quận là một trong quận thành bị Cổ gia quản lý. Cổ gia quản lý tám địa vực quận thành khổng lồ, thế lực cực mạnh trên Thiên Nguyên đại lục.

Lúc Cổ Ngân Hà còn sống do gã phụ trách Đông Quan quận, tuy gã không phải Quận Vương nhưng Quận Vương Đông Quan quận nghe theo lệnh gã. Có thể nói Thánh thành ảnh hưởng Đông Quan quận kém xa sức ảnh hưởng của Cổ gia.

Phủ đệ Cổ Ngân Hà cư ngụ không có nhiều người Cổ gia, từ khi gã chết càng không có ai ra vào, chỉ có vài phó tòng, hộ vệ trông chừng không để người ngoài vào trạch viện.

Sâu trong trạch viện, dưới lòng đất.

Một võ giả Đạo Vương cảnh dẫn đường Cổ Vạn Toàn từ lối vào đi vào trong.

Võ giả Đạo Vương cảnh vô cùng cung kính nói:

- Lão tổ, người kia còn sống.

Cổ Vạn Toàn vung tay nói:

- Ừm, ngươi ra ngoài chờ đi.

Võ giả Đạo Vương cảnh nhanh chóng lui ra:

- Rõ!

Võ giả Đạo Vương cảnh không biết người bị nhốt chỗ này có thân phận gì, không biết tại sao người đó bị nhốt. Gã biết Cổ Vạn Toàn cực kỳ xem trọng người đó, xem lão sai tôn tử Cổ Ngân Hà tự mình trông chừng tại đây là biết.

Nhưng người bị nhốt hình như không quá mạnh.

Võ giả Đạo Vương cảnh ngoái đầu nhìn một cái rồi lắc đầu, có vài chuyện gã không tư cách tìm tòi nghiên cứu, biết càng nhiều chưa chắc tốt, muốn sống lâu thì đừng tìm hiểu bí mật.

Cổ Vạn Toàn nhếch mép lắc người vài cái đến sâu trong đại lao.

Trong một nhà tù có một nam nhân tóc dài cúi đầu, nghe tiếng động y ngước đầu lên, khuôn mặt loang lổ vệt máu lộ biểu tình kỳ lạ.

Khi nam nhân tóc dài thấy Cổ Vạn Toàn đi vào thì bật cười. Trông y rất thê thảm, người mang xiềng xích, sợi xích không đơn giản khóa lại mà xuyên qua thân thể y. Máu nâu khô cạn kết thành một lớp dày trên bộ đồ không biết màu gì.

Nam nhân tóc dài cười hỏi:

- Lão thất phu còn chưa chết à?

Cổ Vạn Toàn không lộ vẻ tức giận:

- Cảnh Lục Nam, ngươi ở đây chỉ có thể mỏ nhọn múa mép.

Cổ Vạn Toàn kêu tên Cảnh Lục Nam, phụ thân của Cảnh Ngôn tên là Cảnh Lục Nam.

Cảnh Lục Nam cười hỏi:

- Lão thất phu, tôn tử quái vật của ngươi đâu? Lâu rồi không trông thấy hắn, chắc không phải chết rồi đi?

Cảnh Lục Nam đang hỏi về Cổ Ngân Hà.

Cổ Ngân Hà phụ trách trông chừng Cảnh Lục Nam, gã là tôn tử của Cổ Vạn Toàn nên biết tin tức người ta không biết, ví dụ về Càn Khôn Giới. Trong Cổ gia ngay cả Cổ Kim Lam cũng không biết.

Cổ Ngân Hà biết tin tức Càn Khôn Giới thì luôn tìm cách hành hạ Cảnh Lục Nam, muốn moi ra tin tức Càn Khôn Giới từ miệng y. Cổ Ngân Hà hầu như mỗi tháng sẽ hành hạ Cảnh Lục Nam, nhưng lần này gần một năm gã không lộ mặt, khiến y thấy lạ.

Nghe Cảnh Lục Nam hỏi mặt Cổ Vạn Toàn lạnh băng, mắt lấp lóe tia hung ác.

Cảnh Lục Nam bắt giữ nét mặt Cổ Vạn Toàn thay đổi, lòng máy động.

Tiểu quái vật Cổ Ngân Hà thật sự chết? Ai dám giết tiểu quái vật đó?

Cảnh Lục Nam cười to bảo:

- Ha ha ha! Lão thất phu Cổ Vạn Toàn, xem ra tôn tử của ngươi chết thật rồi. Ta rất muốn biết là ai giết tiểu quái vật không chuyện ác nào không làm đó. Nếu ta ra ngoài được nhất định tìm y tâm sự.

Cổ Vạn Toàn kiềm nén tức giận, lạnh lùng cười:

- Sợ rằng ngươi không có cơ hội!

Cổ Vạn Toàn nhìn chằm chằm mắt Cảnh Lục Nam:

- Ngươi để lại Càn Khôn Giới cho … nhi tử của ngươi đúng không? Tên nhi tử của ngươi là Cảnh Ngôn.

Khuôn mặt Cảnh Lục Nam bình tĩnh nhưng lòng dậy sóng dữ.

Cổ Vạn Toàn nói tiếp:

- Đừng giả bộ nữa Cảnh Lục Nam, nhi tử của ngươi đã chết, tự tay ta giết. Tiếc rằng ta không thể lấy Càn Khôn Giới từ người hắn, xác thằng khốn Cảnh Ngôn và Càn Khôn Giới

rơi vào Tử Vong Thâm Uyên. Tiểu súc sinh đó rất gian xảo, vì giết hắn làm ta mất nhiều công sức.

Cổ Vạn Toàn cuồng cười hả hê:

- Cảnh Lục Nam, ngươi vì giấu tin tức có một nhi tử phải nói là tốn bao công sức, tiếc rằng vẫn bị chúng ta biết, ha ha ha ha ha ha!

Khuôn mặt âm trầm của Cảnh Lục Nam lộ vẻ tức giận, rít qua kẽ răng:

- Lão thất phu, ngươi làm trái hiệp nghị đối phó người Cảnh gia, không sợ Liên Tinh tìm ngươi báo thù sao?

- Ngươi nói mẫu thân của tiểu súc sinh đó? Cảnh Lục Nam, đừng có lấy người thần tộc ra uy hiếp ta. Sợ là nàng ta khó đến Thiên Nguyên đại lục, hơn hai mươi năm không lộ mặt, không chừng đã chết.

Cảnh Lục Nam biến sắc mặt nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

Cổ Vạn Toàn nói:

- Ài, Cảnh Lục Nam, không có Càn Khôn Giới, để ngươi sống không có ích gì. Nhưng ta sẽ không giết chết ngươi.

Trước kia Cổ Vạn Toàn nhốt Cảnh Lục Nam vì hy vọng moi tin Càn Khôn Giới từ miệng y, giờ lão đã khẳng định Cảnh Ngôn mang theo Càn Khôn Giới nhảy vào Tử Vong Thâm Uyên. Muốn có Càn Khôn Giới phải chờ bảy mươi năm Tử Vong Thâm Uyên lại mở ra, lão sẽ vào trong tìm.

Cổ Vạn Toàn để Cảnh Lục Nam sống vì phòng ngừa lỡ Sở Liên Tinh ra khỏi Vô Vọng Thâm Uyên, y sẽ là con tin trong tay lão.

Hết chương 640.

Chương 641. Thăng Cấp Đạo Vương Cảnh

Lam Khúc quận thành, trong Quận Vương phủ.

Tổng quản Mộ Liên Thiên vẻ mặt sốt ruột vội vàng đến gặp Chu Thượng Vân.

Mộ Liên Thiên sốt ruột kêu lên:

- Quận Vương đại nhân!

Chu Thượng Vân nhíu mày hỏi:

- Sao vậy Liên Thiên? Lại xảy ra chuyện gì?

Tin Cảnh Ngôn chết sớm truyền đến Lam Khúc quận, trong thời gian này đám người Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên rầu rĩ, lòng rất tức giận Cổ gia truy sát Cảnh Ngôn. Nhưng họ không có cách nào, họ không thể chống lại Cổ gia, muốn báo thù cho Cảnh Ngôn nhưng bất lực.

Mộ Liên Thiên lấy ra tờ giấy to cỡ bàn tay đưa cho Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân nhìn cái này đi!

Chu Thượng Vân liếc sơ chữ trên tờ giấy liền biết là nữ nhi Bạch Tuyết viết:

- A? Chữ viết của Bạch Tuyết!

Tờ giấy là Bạch Tuyết truyền từ Đoan Dương thành.

Chu Thượng Vân đọc xong nóng ruột nóng gan:

- Cái … này! Chết tiệt, tại sao Bạch Tuyết lại …!

Nội dung tờ giấy rất đơn giản.

Bạch Tuyết báo cho phụ thân của mình, tức là Quận Vương Lam Khúc quận Chu Thượng Vân rằng nàng không đảm nhiệm thành chủ Đoan Dương thành nữa, nhờ phụ thân ủy nhiệm người khác.

Đó là nội dung thứ nhất, thứ hai là Bạch Tuyết muốn vào Vô Vọng Thâm Uyên.

Tuy không ghi rõ ràng Bạch Tuyết vào Vô Vọng Thâm Uyên làm gì nhưng Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên biết rõ nàng đột nhiên muốn vào Vô Vọng Thâm Uyên chắc chắn vì tìm kiếm Cảnh Ngôn.

Vấn đề là với thực lực, tu vi của Bạch Tuyết đi vào Vô Vọng Thâm Uyên có thể sống trở ra sao? Bạch Tuyết chỉ là võ giả Đạo Linh cảnh, trong Vô Vọng Thâm Uyên, dù ở khu hòa bình cũng vô cùng nguy hiểm. Gặp một nhân loại hoặc thần tộc rất có thể giết nàng.

Mộ Liên Thiên nhìn Chu Thượng Vân, hỏi:

- Giờ làm sao đây Quận Vương? Hay ta đi Đoan Dương thành ngay, xem thử có kịp ngăn cản Bạch Tuyết làm chuyện điên rồ không. Vô Vọng Thâm Uyên là cấm địa!

Chu Thượng Vân siết chặt nắm tay, trầm giọng nói:

- Ta tự đi một chuyến!

Chu Thượng Vân xuất phát ngay, nhưng khi gã đến Đoan Dương thành thì Bạch Tuyết đã đi từ mấy hôm trước, gã không thể ngăn nàng vào Vô Vọng Thâm Uyên. Dù Chu Thượng Vân cầu viện Thánh thành nhưng hy vọng tìm ra Bạch Tuyết trước khi nàng vào Vô Vọng Thâm Uyên không lớn.

Trên Thiên Nguyên đại lục, một bóng trắng xinh đẹp đeo mạn che mặt bước nhanh đi phương bắc.

- Cảnh Ngôn, ta không tin ngươi chết! Ngươi sẽ không chết, tuyệt đối không, chắc chắn ngươi còn sống! Ngươi trốn ở đâu đó trong Vô Vọng Thâm Uyên, chắc chắn là vậy, ta sẽ tìm ngươi. Nếu không tìm thấy ngươi thì ta sẽ báo thù cho ngươi, ta sẽ giết đám Cổ Vạn Toàn trả thù!

Tử Vong Thâm Uyên, Càn Khôn tiểu thế giới.

Từ Đạo Sư cảnh đột phá đến Đạo Vương cảnh khó khăn rất lớn, với võ giả Đạo Sư cảnh bình thường có thể nói là mục tiêu cả đời.

Võ giả Đạo Vương cảnh không quá nhiều dù tính trong bảy thế gia lớn, mỗi võ giả Đạo Vương cảnh là trưởng lão trong gia tộc.

Cảnh Ngôn đột phá hơi bị thuận lợi.

Có thần tinh phụ trợ vụ tuyền lột xác hầu như không gặp trắc trở gì, đột phá một đại cảnh giới nhưng không khác gì tăng tiến tiểu cảnh giới. Tìm điểm khác nhau ở chỗ mất thời gian dài hay ngắn.

Vì hấp thu năng lượng thần tinh hơi khó khăn, khi vụ tuyền hoàn thành lột xác đã là ba tháng sau.

Nếu có thể hấp thu năng lượng thần tinh mau hơn chút sẽ giảm bớt nhiều thời gian đột phá cho Cảnh Ngôn hơn. Nhưng thần tinh rất đặc biệt, bình thường võ giả Đạo Hoàng cảnh muốn hấp thu cũng khó khăn. Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh, nếu không nhờ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thì hắn không cách nào hấp thu, có thể hấp thu đã là may mắn.

Cảnh Ngôn cảm nhận vụ tuyền trong bụng lớn mạnh, nguyên khí càng dày nặng hùng hồn hơn, thần hồn càng khỏe mạnh.

Cảnh Ngôn siết chặt nắm tay:

- Đạo Vương cảnh!

Từ Đạo Sư cảnh đỉnh thăng cấp thành võ giả Đạo Vương cảnh, tu vi của Cảnh Ngôn có thể nói là thay da đổi thịt.

Bùm!

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí vỗ mạnh không gian trước mặt.

Tiếng nổ chói tai vang lên ngay, cùng với thanh âm là chỗ bị oanh kích hiện ra các vết nứt như mạng nhện, năng lượng dao động khuếch tán.

Chỉ một chưởng đã làm không gian nứt rạn, lực lượng mạnh mẽ làm Cảnh Ngôn giật nảy mình.

Cảnh Ngôn tự tin thầm nghĩ:

- Nếu bây giờ đấu với võ giả cỡ như Ân Lão thì ta không cần nhờ vào trận pháp cũng có thể nhẹ nhàng giết họ.

Hắn không biết thực lực hiện giờ có thể cứng rắn đỡ công kích của võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ không.

Sau đó Cảnh Ngôn rầu rĩ khẽ thở dài:

- Nhưng ta còn kẹt trong Tử Vong Thâm Uyên không ra được.

Cảnh Ngôn chợt nảy ý lại phân ra một lũ thần hồn nhanh chóng vươn ra Càn Khôn tiểu thế giới.

Xoẹt!

Không có chút cơ may nào, lũ thần hồn của Cảnh Ngôn bị xóa tan.

Cảnh Ngôn nhíu chặt mày:

- Chết tiệt, rốt cuộc phải làm sao? Chẳng lẽ ta mãi mãi bị nhốt tại đây?

Cảnh Ngôn tách ra thần hồn rất ít ỏi, tổn thất cực nhẹ, không dùng đan dược nhiều nhất hai, ba ngày là phục hồi. Cảnh Ngôn không dám tách ra nhiều thần hồn, vừa ra khỏi Càn Khôn tiểu thế giới đã bị xóa sổ, nếu tách nhiều quá thần hồn bị tổn hại nghiêm trọng thì cực kỳ nguy hiểm.

Thiên Thủy lên tiếng:

- Hãy bình tĩnh, nếu ta không đoán sai chờ chúng ta đến đáy Tử Vong Thâm Uyên thì không có tử khí nữa, không gian cũng ổn định.

Cảnh Ngôn nhìn Thiên Thủy:

- Dưới đáy?

Thiên Thủy nói:

- Đúng vậy! Chúng ta ở trong Càn Khôn tiểu thế giới, nó sẽ rơi xuống dưới, vì không gian ảnh hưởng tốc độ rơi khá chậm nhưng sẽ có lúc xuống đáy Tử Vong Thâm Uyên.

Mắt Cảnh Ngôn sáng lên.

Bình thường Càn Khôn tiểu thế giới giấu trong người Cảnh Ngôn, nhưng cả người hắn vào Càn Khôn tiểu thế giới thì nhẫn sẽ lộ ra hóa thành hạt bụi. Nay Cảnh Ngôn không cách nào khống chế Càn Khôn tiểu thế giới, thần hồn của hắn vừa ra khỏi Càn Khôn tiểu thế giới là bị tiêu diệt ngay, chỉ có thể để mặc nó rơi tự do, không tăng tốc được.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không biết mất bao lâu mới đến đáy Tử Vong Thâm Uyên.

Thiên Thủy lắc đầu nói:

- Sợ là qua rất lâu, Tử Vong Thâm Uyên cực kỳ sâu, trong trạng thái mở ra không có nguy hiểm gì thì võ giả Đạo Hoàng

cảnh từ trên xuống dưới mất vài canh giờ, đi lên càng tốn thời gian hơn.

Cảnh Ngôn thở dài thườn thượt.

Tốc độ bay của võ giả Đạo Hoàng cảnh nhanh cỡ nào? Dù vậy phải lao xuống mấy canh giờ mới từ đỉnh xuống đáy, Tử Vong Thâm Uyên thật sâu.

Hết chương 641.

Chương 642. Uy Năng Pháp Tắc

Cảnh Ngôn muốn nhanh chóng xuống đáy Tử Vong Thâm Uyên nhưng lúc này hắn không thể khống chế Càn Khôn tiểu thế giới, để mặc nó rơi. Hơn nữa bây giờ xuống đáy Tử Vong Thâm Uyên cũng không thể ra khỏi Tử Vong Thâm Uyên, sốt ruột không ích gì chẳng bằng thuận theo tự nhiên.

Thần tinh ẩn chứa uy năng cực kỳ khủng bố.

Cảnh Ngôn từ Đạo Sư cảnh đỉnh thăng cấp Đạo Vương cảnh tuy có dùng nhiều tài nguyên khác phụ trợ bổ sung vụ tuyền, nhưng tiêu hao năng lượng thần tinh mới là chủ yếu. Khối thần tinh này còn chưa bị dùng hết.

Cảnh Ngôn tu luyện mấy tháng không ngừng nghỉ hấp thu thần tinh vậy mà chưa tiêu hao hết năng lượng bên trong.

Cảnh Ngôn không kiềm được lại tán thán thần tinh ẩn chứa năng lượng quá mạnh, hèn gì võ giả Đạo Hoàng cảnh hấp thu thần tinh cũng không mau được. Với tu vi của Cảnh Ngôn nếu không nhờ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thì đừng mơ hấp thu năng lượng trong thần tinh.

Trong Càn Khôn tiểu thế giới không có chuyện gì làm, mỗi ngày Cảnh Ngôn lo tu luyện.

Thiên Thủy ít khi xuất hiện trước mặt Cảnh Ngôn, mỗi lần hiện ra đa số thúc giục hắn tiếp tục tăng cao tu vi. Cảnh Ngôn hiểu ý Thiên Thủy, cảnh giới của hắn quá thấp, thực lực hiện tại ở trong Tử Vong Thâm Uyên rất nguy hiểm. Trừ phi mãi

mãi không ra ngoài, Cảnh Ngôn mà ra khỏi Càn Khôn tiểu thế giới thì không bảo đảm mạng sống.

Cảnh Ngôn còn có kẻ thù cực mạnh trên Thiên Nguyên đại lục, thực lực hiện giờ của hắn dù thành công thoát khỏi Tử Vong Thâm Uyên nhưng tiếp đó thì sao?

Với tu vi Đạo Vương cảnh tìm Cổ gia báo thù? Chẳng khác nào tự sát.

Lão thất phu Cổ gia là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, siêu khủng bố. Đừng nói Cảnh Ngôn mới thăng cấp Đạo Vương cảnh, dù là Đạo Vương cảnh đỉnh cũng khó đấu lại lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn.

Tăng cao thực lực mới là quan trọng nhất.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Mỗi cách một tháng Cảnh Ngôn sẽ tách ra một lũ thần hồn xem xét bên ngoài Càn Khôn tiểu thế giới. Mỗi lần tách thần hồn đều không ngoại lệ tích tắc bị xóa tan ngay.

Càn Khôn tiểu thế giới còn chưa đến đáy Tử Vong Thâm Uyên.

Nhưng theo thời gian trôi qua tu vi của Cảnh Ngôn ngày càng tinh thâm.

Sau khi bước vào Đạo Vương cảnh, Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hấp thu thần tinh nhanh rõ rệt, dẫn đến tiến bộ tu vi càng mau.

Qua khoảng một năm cảnh giới của Cảnh Ngôn đến Đạo Vương cảnh trung kỳ.

Tốc độ tiến bộ siêu kinh khủng, đặt ở Thiên Nguyên đại lục có thể hù chết người.

Đạo Vương cảnh sơ kỳ đột phá đến trung kỳ thông thường võ giả mất vài chục năm mới thành công.

Cái này không hoàn toàn vì thiên phú của Cảnh Ngôn, nếu không có thần tinh thì hắn không thể nhanh chóng từ Đạo Vương cảnh sơ kỳ đột phá đến trung kỳ.

Qua một năm Cảnh Ngôn mới dùng đến thần tinh thứ hai.

Cảnh Ngôn được chín trăm mấy khối thần tinh từ động phủ Linh La, qua hơn một năm hắn mới tiêu hao hai khối thần tinh, bởi vậy hắn không chút áp lực. Cứ theo tốc độ tiêu hao thế này thì Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh cũng chưa dùng hết thần tinh.

Sau khi tiêu hao hai thần tinh làm Cảnh Ngôn sinh ra xúc động khó tả.

Kiếm ý!

Thật lâu trước kia Cảnh Ngôn đã lĩnh ngộ kiếm ý cấp thấp, ở mức độ nào đó nhờ vào thế thiên địa. Nhưng theo tu vi tăng mạnh, tác dụng của kiếm ý ngày càng gân gà, cuối cùng không giúp được gì cho Cảnh Ngôn.

Kiếm ý cấp thấp có lẽ có sức khống chế, trói buộc rất lớn với võ giả hậu thiên. Với võ giả Tiên Thiên thì tác dụng không lớn, nếu không đánh bất ngờ thì khó tạo thành uy hiếp.

Cảnh Ngôn từng cố gắng nghiên cứu kiếm ý, muốn tăng uy lực cho nó nhưng không tìm thấy đầu mối gì. Lĩnh ngộ kiếm ý cấp thấp dường như không có chút khả năng tiến bộ hơn, Cảnh Ngôn dần dà lãng quên, ít dùng kiếm ý cấp thấp.

Bây giờ Cảnh Ngôn bỗng nhiên sinh ra cảm ngộ kỳ diệu, hắn lấy ra đạo khí trường kiếm màu lam huơ đại trong không gian.

- A? Loại cảm giác này …

Cảnh Ngôn cảm giác trường kiếm vụt qua có dấu hiệu dung hợp với không gian.

Cảnh Ngôn vội tập trung tinh thần hoàn toàn chìm đắm trong lĩnh ngộ kỳ diệu này.

Hồi lâu sau Cảnh Ngôn mở mắt ra.

Thiên Thủy mỉm cười nói:

- Tiểu tử khá lắm.

Lúc Cảnh Ngôn múa trường kiếm Thiên Thủy quan sát thật lâu, lão nhìn hắn chìm đắm trong đó nên không ra tiếng quấy nhiễu. Mãi khi Cảnh Ngôn mở mắt Thiên Thủy mới lên tiếng.

Cảnh Ngôn không biết hình dung cảm ngộ đó thế nào:

- Tiền bối, ta cảm giác … hơi kỳ kỳ.

Thiên Thủy cười nói:

- Lực khống chế, ngươi tăng lực khống chế với không gian xung quanh đúng không? Dù nhắm mắt lại ngươi vẫn nhận ra xung quanh thay đổi những gì đúng chứ?

Cảnh Ngôn nhìn Thiên Thủy, đúng như lão nói, hắn có cảm giác khống chế.

Thiên Thủy gật gù:

- Không có gì kỳ, Cảnh Ngôn, thật lâu trước kia ngươi đã lĩnh ngộ ra kiếm ý, bây giờ nhờ vào thần tinh khiến kiếm ý đột phá một bậc, đây là bình thường.

Cảnh Ngôn nghe Thiên Thủy nói lộ vẻ hiểu ra, nhưng sau đó nhíu mày nói:

- Kiếm ý của ta đột phá? Nhưng ta vẫn thấy kỳ, lúc trước kiếm ý của ta uy năng rất nhỏ, nói là nhờ thế thiên địa nhưng uy lực đó hầu như bằng không đối với võ giả Đạo Linh cảnh. Bây giờ ta có cảm giác khống chế tất cả, dường như ta chém

đại một nhát kiếm là có thể giết những Đạo Sư cảnh, thậm chí là Đạo Vương cảnh mà không cần dùng võ học. Đây là ảo giác của ta sao?

Cảnh Ngôn không chắc cảm giác của mình là chính xác hay không, trong Càn Khôn tiểu thế giới không có ai cho hắn thử tay nghề.

Nghe Cảnh Ngôn nói Thiên Thủy nhẹ lắc đầu, từ tốn nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi không biết đúng. Giờ ngươi vung kiếm là có thể nhẹ nhàng giết chết võ giả Đạo Vương cảnh bình thường. Dù là Đạo Vương cảnh đỉnh, ví dụ người tên Ân Lão ở trước mặt ngươi cũng không đỡ được vài nhát kiếm bình thường của ngươi. Ngươi giết loại võ giả này rất dễ.

Thiên Thủy trầm giọng nói:

- Vì ngươi sử dụng là uy lực thiên địa, là uy năng của pháp tắc.

Cảnh Ngôn giật mình nhìn Thiên Thủy:

- A?

Uy năng pháp tắc?

Chẳng phải chỉ có võ giả Thánh Đạo cảnh mới vận dụng uy năng pháp tắc sao? Hắn chỉ là võ giả Đạo Vương cảnh.

Hết chương 642.

Chương 643. Sau Bảy Năm

Nói Cảnh Ngôn bây giờ có thể vận dụng uy năng pháp tắc làm hắn không tin nổi, rất khoa trương.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Thiên Thủy.

Thiên Thủy thấy ánh mắt của hắn, lão xua tay cười nói:

- Tiểu tử đừng nghĩ nhiều, ngươi cách vận dụng pháp tắc thật sự còn kém xa, đó là năng lực của Thánh Đạo cảnh. Nhưng kiếm ý của ngươi có chút bóng dáng uy năng pháp tắc. Ta nghĩ sinh ra biến đổi này chủ yếu vì ngươi sử dụng thần tinh tu luyện.

Thiên Thủy từ tốn giải thích rằng:

- Tại sao thần tinh có thể phụ trợ võ giả Đạo Hoàng cảnh đột phá trói buộc, thăng cấp trở thành Thánh Đạo? Đó là vì trong thần tinh ẩn chứa pháp tắc thiên địa, võ giả dùng thần tinh tu luyện sẽ lĩnh ngộ pháp tắc đôi chút. Lúc trước ngươi chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh đỉnh nhưng nhờ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công mà ngươi miễn cưỡng hấp thu được năng lượng thần tinh. Điều này cho ngươi trước tiên lĩnh ngộ đến pháp tắc thiên địa, vì vậy kiếm ý của ngươi lột xác.

Nghe giải thích xong Cảnh Ngôn đã hiểu sơ. Hắn không thể trực tiếp vận dụng pháp tắc, nhưng sử dụng kiếm ý có thể tạo chút hiệu quả uy năng pháp tắc.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ, tuy so với uy năng pháp tắc thật sự thì còn kém cỏi, nhưng với Cảnh Ngôn đã đáng giá vui mừng.

Cảnh Ngôn đầy mong chờ nhìn Thiên Thủy:

- Tiền bối nói xem với tu vi hiện giờ của ta đụng phải võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường có thể ngay mặt đối chiến một trận không?

Dễ dàng giết Đạo Vương cảnh đỉnh, nếu đụng phải võ giả Đạo Hoàng cảnh thì sao?

Cổ gia có mấy cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Thiên Thủy không thốt ra lời Cảnh Ngôn muốn nghe, lão lắc đầu nguầy nguậy:

- Khó, rất khó. Cách biệt giữa Đạo Hoàng cảnh và Đạo Vương cảnh tuy không lớn bằng Thánh Đạo cảnh với Đạo Hoàng cảnh, nhưng cả hai khác nhau về bản chất.

Thiên Thủy đưa ra ví dụ đơn giản:

- Không khó hiểu, dù là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh cũng không thể hấp thu thần tinh, Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ thì có thể. Ngươi đã hiểu cách biệt giữa hai cái chưa?

Cảnh Ngôn lộ vẻ mặt thất vọng.

Thiên Thủy nói tiếp:

- Tiểu Tử đừng nản lòng, điểm yếu của ngươi bây giờ là võ học. Thánh Quang kiếm pháp của ngươi có vài loại bí pháp không theo kịp thực lực tiến bộ của ngươi. Nếu võ học có đột phá thì dù ngươi gặp một số võ giả Đạo Hoàng cảnh thực lực hơi thấp cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Cảnh Ngôn nghe vậy mắt sáng lên.

Thánh Quang kiếm pháp của hắn có thể tự động lột xác, nhưng cần thời gian nghiên cứu, lĩnh ngộ, không phải một sớm một chiều lấy được tiến bộ lớn.

Giờ Cảnh Ngôn nên tĩnh tâm lo nghiên cứu Thánh Quang kiếm pháp, còn có các bí pháp Hư Viêm, Thiểm Linh đều là

cấp thấp nhưng còn chút giá trị. Nếu dựa theo bí pháp đã có tự sáng tạo ra bí pháp mới thì tốt hơn đi tìm bí pháp khác tu luyện nhiều.

Phải công nhận sau khi nắm giữ kiếm ý lột xác Cảnh Ngôn hiểu biết bí pháp vô tình sâu sắc hơn.

Giống như thông một cái thì trăm cái đều thông.

Nghiên cứu Thánh Quang kiếm pháp nhẹ nhàng hơn Cảnh Ngôn dự đoán nhiều. Cảnh Ngôn vừa tu luyện tăng cảnh giới vừa nghiên cứu Thánh Quang kiếm pháp, chỉ mất một năm rưỡi đã tăng Thánh Quang kiếm pháp lên địa giai.

Võ học thông thường chia ba cấp thiên, địa, nhân.

Trên Thiên Nguyên đại lục thường thì võ học địa gia là đỉnh cấp, võ học thiên giai chỉ có trong một số điển tịch thượng cổ, và chỉ giới thiệu sơ.

Trong một số điển tịch thượng cổ có nhắc đến vài võ giả Thánh Đạo cảnh nắm giữ võ học thiên giai uy năng mênh mông. Nguyên đại lục hiện nay không có võ giả Thánh Đạo cảnh, vì vậy võ học thiên giai hầu như là truyền thuyết. Hơn nữa võ học thiên giai toàn là dung nhập uy năng pháp tắc, không phải võ giả Thánh Đạo cảnh dù có được võ học thiên giai cũng không thể tu luyện thành công.

Ngay cả võ học địa giai cũng rất hiếm hoi trên đại lục.

Cảnh Ngôn tăng Thánh Quang kiếm pháp lên tới địa giai là đã siêu giỏi.

Một năm rưỡi qua tu vi của Cảnh Ngôn lại đột phá một tiểu cảnh giới đến Đạo Vương cảnh hậu kỳ, đương nhiên lại tiêu hao hai khối thần tinh, cộng thêm hai khối đã hao hết lúc trước tổng cộng hết bốn khối thần tinh.

Sau khi cảnh giới đến Đạo Vương cảnh hậu kỳ, Thánh Quang kiếm pháp đến địa giai, Cảnh Ngôn lại phân ra một lũ thần hồn tìm tòi hoàn cảnh bên ngoài. Nhưng hiển nhiên Càn Khôn tiểu thế giới chưa rơi xuống đáy.

Cảnh Ngôn tạm buông Thánh Quang kiếm pháp chuyển sang nghiên cứu vài loại bí pháp.

Nếu có thể kết hợp Hư Viêm, bí pháp Thiểm Linh, Thiên Không Chi Dực thì uy năng không đơn giản là một cộng một bằng hai.

Hư Viêm và Thiểm Linh dung hợp, sau đó kết hợp với Thiên Không Chi Dực …

Cảnh Ngôn chìm đắm trong đó, thử thực hiện ý tưởng của mình.

Ngày tháng thoi đưa.

Năm thứ năm từ khi vào Tử Vong Thâm Uyên, cảnh giới của Cảnh Ngôn đến Đạo Vương cảnh đỉnh, bí pháp Thiểm Linh và Hư Viêm thành công hợp thành một. Cảnh Ngôn đặt tên mới cho hai loại bí pháp dung hợp lại là Hư Vô.

Bí pháp Hư Vô chủ yếu do Thiểm Linh và Hư Viêm dung hợp lại nhưng bỏ thêm nhiều thứ của Cảnh Ngôn. Làm Cảnh Ngôn vừa lòng nhất là hắn thêm vào kiếm ý.

Thi triển Hư Vô có hiệu quả rất lạ, võ giả thực lực thấp không có cảm giác gì, mãi khi Hư Vô đánh trúng người thì đối phương mới biết mình bị tấn công. Uy lực cường đại cộng thêm tốc độ siêu mau, vô cùng bí ẩn khó bị phát hiện, bởi vậy Cảnh Ngôn đặt tên cho bí pháp là Hư Vô. Theo Cảnh Ngôn suy tính dù là võ giả tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh cũng khó tránh khỏi công kích của Hư Vô, có thể nói Đạo Vương cảnh đỉnh bình thường sẽ bị Hư Vô một kích tất sát.

Năm thứ bảy rơi vào Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh giới Võ Đạo của Cảnh Ngôn đến cực hạn Đạo Vương cảnh đỉnh, một chân bước vào Đạo Hoàng cảnh.

Mãi đến lúc này Cảnh Ngôn tiêu hao gần mười khối thần tinh, so với hơn chín trăm khối thần tinh hắn có được thì tiêu hao bấy nhiêu đó không là gì.

Cảnh Ngôn đã lĩnh ngộ Thiên Không Chi Dực đến đệ ngũ trọng. Tiền bối Linh La cũng chỉ tu luyện thành lục trọng, Cảnh Ngôn luyện đến ngũ trọng đã là siêu giỏi.

Bảy năm khiến khí chất của Cảnh Ngôn lột xác từ bản chất, ánh mắt hắn càng sâu thẳm, khí thế càng ẩn giấu.

Hôm nay Cảnh Ngôn vẫn như mọi khi phân ra một lũ thần hồn thẩm thấu ra ngoài.

Cảnh Ngôn đã thói quen thần hồn rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới sẽ bị tan biến, nên lần này hắn tùy ý đưa thần hồn ra, không ôm hy vọng gì.

- A? Sao lại …

Cảnh Ngôn ngây người giây lát mới phản ứng lại. Lần này thần hồn của hắn không bị tan biến, thần hồn bình yên vươn ra Càn Khôn tiểu thế giới, cảnh tượng bên ngoài in vào đầu Cảnh Ngôn.

Hết chương 643.

Chương 644. Vệ Sĩ Thần Điện

Đến đáy Tử Vong Thâm Uyên rồi?

Ngây người giây lát sau phản ứng đầu tiên của Cảnh Ngôn là Càn Khôn tiểu thế giới đã rơi xuống đáy Tử Vong Thâm Uyên.

Bảy năm qua Cảnh Ngôn phân ra lũ thần hồn xem xét tình hình bên ngoài lặp lại rất nhiều lần, mỗi lần thần hồn sẽ tan biến ngay. Thay đổi đột ngột làm Cảnh Ngôn bị bất ngờ.

- Một mảnh đen ngòm! Tử Vong Thâm Uyên sâu đến nhường nào? Không một chút tia sáng chiếu vào được sao?

Khi ít thần hồn không bị tan biến, Cảnh Ngôn đưa ra nhiều thần hồn hơn xem xét tình huống bên ngoài. Thần hồn của Cảnh Ngôn lấy Càn Khôn tiểu thế giới làm trung tâm bắn ra bốn phương tám hướng.

Không gian xung quanh không có chút tia sáng, thần hồn của Cảnh Ngôn vẫn cảm ứng được địa vực trong phạm vi nó bao trùm, trong đầu tạo ra hoàn cảnh lập thể.

Cảnh Ngôn kiềm nén cảm xúc kích động nhìn hướng Thiên Thủy:

- Tiền bối, hình như chúng ta đến đáy Tử Vong Thâm Uyên rồi!

Thiên Thủy gật gù, lão cũng cảm ứng được tình hình bên ngoài:

- Ừm, chắc đã tới đáy Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn do dự hỏi:

- Tiền bối nói xem nếu ta rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới bây giờ có gặp nguy hiểm gì khác không?

Tuy Cảnh Ngôn đã là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh nhưng trong Tử Vong Thâm Uyên, hắn không dám sơ sẩy. Võ giả Thánh Đạo cảnh ở Tử Vong Thâm Uyên còn chín chết một sống.

Thiên Thủy lắc đầu, bất lực nói:

- Cái đó … ta cũng không rõ. Tuy ta từng vào Tử Vong Thâm Uyên nhưng khi đó Tử Vong Thâm Uyên mở ra, vòng ngoài Tử Vong Thâm Uyên không có nguy hiểm gì, ai biết tình huống hiện giờ ra sao. Tử Vong Thâm Uyên đang trong trạng thái đóng kín.

Cảnh Ngôn không quá thất vọng, hắn sớm đoán được Thiên Thủy không quen thuộc Tử Vong Thâm Uyên. Mọi chuyện chỉ có thể dựa vào mình.

Cảnh Ngôn không vội rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới mà cố gắng thả ra thần hồn cẩn thận điều tra tình huống bên ngoài.

Qua thời gian một tách trà Cảnh Ngôn lẩm bẩm:

- Chắc có thể ra ngoài xem sao.

Thiên Thủy phân tích:

- Ừm! Có vẻ tử khí xóa tan thần hồn không có dưới đáy Tử Vong Thâm Uyên, không gian ở đưới đáy cũng ổn định. Tuy cảnh giới của ngươi không quá cao nhưng nếu gặp nguy hiểm, ngươi có thể vào Càn Khôn tiểu thế giới ngay.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được rồi, ta đi ra xem thử.

Đã đến đáy Tử Vong Thâm Uyên mà cứ núp trong Càn Khôn tiểu thế giới không phải là cách, nếu có cơ hội rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không cam nguyện ở lại đây chờ thêm sáu mươi mấy năm. Cách lần sau Tử Vong Thâm Uyên mở ra còn hơn sáu mươi năm.

Cảnh Ngôn lắc người ra Càn Khôn tiểu thế giới.

Tình hình giống như thần hồn đã cảm ứng, trong không gian không có tia sáng, nhưng với tu vi của Cảnh Ngôn có thể thấy rõ cảnh vật trong vòng vài trăm thước. Dưới chân hắn đầy đá vụn và đất cả, bốn phía tĩnh lặng, trừ tiếng hít thở của bản thân Cảnh Ngôn không nghe thấy thanh âm gì khác. Nơi này dường như không có cả ngọn gió. Cảnh Ngôn phát hiện chốn này không có hoa cỏ cây cối, ít nhất trong tầm mắt của hắn không thấy thực vật.

Cảnh Ngôn hỏi Thiên Thủy trong Càn Khôn tiểu thế giới:

- Tiền bối, vị trí của Tử Vong Thần Điện ở đâu?

Thiên Thủy đưa ra đáp án khiến Cảnh Ngôn bất đắc dĩ:

- Ta không chắc, khi Tử Vong Thâm Uyên mở ra dưới đáy có tia sáng, dễ thăm dò hơn nhiều. Bây giờ chỉ thấy mấy trăm thước xa, không cách nào đoán phương hướng, chỉ có thể nhờ vào vận may.

Cảnh Ngôn lắc đầu cười khổ:

- Được rồi, ta sẽ xem xét bốn phía.

Cảnh Ngôn chọn đại một hướng đi từ từ, hắn không dám đi quá mau, trong hoàn cảnh chưa biết cẩn thận chút tốt hơn. Nếu xảy ra nguy hiểm gì Cảnh Ngôn sẽ trốn vào Càn Khôn tiểu thế giới ngay.

Độ cứng của Càn Khôn tiểu thế giới đã được xác nhận, khi rơi xuống nó đã trải qua bao nhiêu là không gian sụp đổ tàn

phá nhưng không hề bị tổn thương, đủ chứng minh nó cứng cỏi đến mức nào.

Cảnh Ngôn đi từ từ.

Trong màn đen có cái bóng khổng lồ ngồi một góc, thoạt trông như cự thú đáng sợ nhưng nhìn gần sẽ thấy đó là một tòa kiến trúc. Một tòa kiến trúc đen ngòm, vẻ ngoài to như dã thú.

Nếu Thiên Thủy thấy kiến trúc này sẽ nhận ra ngay là Tử Vong Thần Điện.

Đằng trước Tử Vong Thần Điện.

Vèo!

Một bóng đen chợt xuất hiện mắt nhìn một hướng.

Bóng đen lẩm bẩm:

- Thú vị, nhân loại? Không đúng, không hoàn toàn là hơi thở của nhân loại, khá yếu.

Một cái bóng khác thoáng hiện bên cạnh bóng đen thứ nhất, mở miệng hỏi:

- Lão Thất phát hiện cái gì?

Bóng đen được gọi Lão Thất không kiên nhẫn nói, dường như không muốn nói nhiều với Lão Lục:

- Lão Lục không biết tự xem sao?

Lão Lục kinh ngạc kêu lên:

- Ủa? Là nhân loại? Sao có nhân loại vào Tử Vong Thâm Uyên? Đây không phải lúc thần điện mở ra. Kỳ lạ, tiểu tử này rất yếu, để ta xem … hình như chỉ có tu vi Đạo Vương cảnh, hắn làm sao qua được tử khí và không gian cắt?

Lão Lục gật gù ra vẻ hứng thú với nhân loại xâm nhập Tử Vong Thâm Uyên:

- Thú vị, thú vị.

Lão Lục nhìn hướng Lão Thất, trưng cầu ý kiến:

- Lão Thất nhường nhân loại này cho ta được không? Chúng ta canh giữ Tử Vong Thần Điện mấy vạn năm, muốn gặp một người không dễ dàng.

Lão Thất từ chối thẳng:

- Không được, người đó là của ta!

Lão Lục la lên:

- Ta cô đơn lắm Lão Thất biết không?

Lão Thất vung tay muốn đuổi Lão Lục la toa đi:

- Ngươi cô đơn nhưng ta thì không? Khó khăn lắm mới có người đến, không được, ta phải chơi một trận!

Lão Lục cố ý sầm mặt:

- Lão Thất, ngươi thật kỳ cục! Nói sao thì ta là lục ca của ngươi, ngươi dùng thái độ như vậy đối với ta?

Lão Thất nghiến răng nói:

- Lục ca? Hừ, ta ghét nhất ngươi ở điểm này, hở chút lấy thân phận lục ca ra đè ta. Hừ, ngươi đừng quên hai chúng ta hầu như cùng lúc được chủ nhân sáng tạo ra. Biết không? Là sáng tạo cùng lúc! Ngươi dựa vào cái gì bắt ta kêu ngươi là lục ca?

Lão Lục nói:

- Lão Thất, mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không ta vẫn là lục ca của ngươi. Tuy ta được chủ nhân sáng tạo ra sớm hơn ngươi một chút nhưng vẫn là sớm hơn, ta là Lão Lục, ngươi là Lão Thất!

Lão Thất không cãi lại nữa nhưng tiếng thở dốc nặng nề:

- Hộc hộc … !

Lão Lục nhường một bước:

- Rồi rồi, ngươi không kêu lục ca thì thôi, dù gì mấy vạn năm nay ngươi có kêu được vài lần. Nhưng ngươi không thể đuổi ta đi, dù ngươi không nhường người này cho ta chơi thì để ta ở lại xem ngươi chơi cũng được.

Lão Thất hừ lạnh, nhưng không đuổi Lão Lục đi:

- Hừ!

Vèo!

Lão Thất lại vung tay, sóng gợn kỳ lạ lan trong không gian.

Mặt đất cách mấy trăm thước phía trước nhanh chóng vỡ ra.

Thùng thùng thùng!

Từ khe hở phát ra một chuỗi tiếng trầm đục, mặt đất rung rinh. Giây lát mấy cái bóng chui lên từ khe nứt, có năm cái bóng, tay cầm vũ khí màu đen giống nhau, trông như cây búa.

Năm cái bóng chui ra từ khe nứt mặt đất nhìn hướng Lão Lục, Lão Thất đứng sau lưng xoay đi.

Rầm rập rầm rập!

Chúng nó tăng tốc bay cái vèo tới trước.

Lão Lục nhíu mày hỏi:

- Lão Thất, ngươi chỉ phái Vệ Sĩ Giáp Đồng đi?

Lão Thất cười khẩy nói:

- Vệ Sĩ Giáp Đồng đủ rồi, ngươi cũng nói người kia chỉ có tu vi Đạo Vương cảnh, có lẽ hắn không đánh lại Vệ Sĩ Giáp Đồng, ta phái năm Vệ Sĩ Giáp Đồng đã đủ.

Lão Lục bật cười nói:

- Cũng đúng, nếu trực tiếp phái Vệ Sĩ Giáp Bạc sẽ trực tiếp giết tiểu tử kia, vậy thì không vui. Tuy cuối cùng vẫn phải giết hắn nhưng chơi lâu chút tốt hơn.

Lúc này Cảnh Ngôn đang cẩn thận vừa đi vừa quan sát hoàn cảnh.

Cảnh Ngôn bỗng cau mày:

- A?

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm mặt đất, hắn cảm giác mặt đất rung nhẹ.

Cảnh Ngôn nhanh chóng phán đoán:

- Nguy rồi, hình như có cái gì đang đến gần chỗ ta.

Cảnh Ngôn đoán có cái gì tới gần mình, tốc độ rất nhanh, vì mặt đất chấn động càng lúc càng rõ rệt.

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí cẩn thận nhìn một hướng, chuẩn bị sẵn sàng:

- Là cái gì? Dường như rất cồng kềnh.

Nếu tình huống không ổn, bản thân không thể ứng đối Cảnh Ngôn sẽ vào Càn Khôn Giới ngay. Tuy Càn Khôn Giới có khả năng bị đối phương phát hiện, nhưng nếu gặp nguy hiểm mạng sống hắn buộc phải trốn vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn không đợi bao lâu liền tỏa định năm hơi thở cường đại. Mắt thường chưa thấy nhưng ở nơi không có ánh sáng thần hồn sẽ không bị ảnh hưởng.

Cảnh Ngôn nhíu chặt chân mày:

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Giây lát sau Cảnh Ngôn đã thấy thứ đó:

- Khôi lỗi?

Cảnh Ngôn đã đánh nhau với khôi lỗi trong động phủ Linh La nên không xa lạ gì. Năm bóng dáng nhanh chóng xông lên, Cảnh Ngôn nhận ra ngay đó là khôi lỗi hay ít nhất giống khôi lỗi.

Roẹt!

Xoẹt xoẹt!

Ầm ầm!

Phân rõ năm bóng dáng rồi Cảnh Ngôn rút ra đạo khí trường kiếm, kích phát kiếm quang chém hướng mục tiêu.

Năm cái bóng thế tới rào rạt rõ ràng mang địch ý, Cảnh Ngôn không ra tay chẳng lẽ chờ bị giết? Hơn nữa ra tay trước thăm dò thực lực của khôi lỗi có thể trước tiên tính toán có cần trốn vào Càn Khôn tiểu thế giới không.

Cảnh Ngôn tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh, uy lực nhát kiếm siêu khủng bố, võ giả Đạo Vương cảnh không cản nổi một nhát kiếm hắn tùy tay chém.

Uy năng đáng sợ quét hướng năm khôi lỗi.

Một chuỗi tiếng trầm đục truyền ra.

Năm khôi lỗi xông lên trước chợt khựng lại, lực lượng to lớn đẩy chúng nó cùng lùi về. Nhưng chúng chỉ lảo đảo lùi hai bước sau đó năm khôi lỗi cùng giơ cây búa lên, sát ý hừng hực lại xông hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chém một kiếm thăm dò rồi bình tĩnh lại, ánh mắt trầm xuống chủ động xông hướng năm khôi lỗi:

- May mắn, có thể chém giết một phen. Năm khôi lỗi này dường như không quá mạnh.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Trong phút chốc Cảnh Ngôn và năm khôi lỗi đánh nhau.

Như Cảnh Ngôn đoán, năm khôi lỗi rất mạnh, chất liệu chế tạo khôi lỗi cực kỳ cứng rắn. Công kích của Cảnh Ngôn trừ phi chém vào khúc mình mới để lại vết thương rõ ràng trên người khôi lỗi.

Năm khôi lỗi đều có sức chiến đấu Đạo Vương cảnh đỉnh.

Cảnh Ngôn không ngừng xuyên toa giữa năm khôi lỗi:

- Sảng khoái! Đánh như vậy mới đã ghiền!

Bảy năm luôn tu luyện trong Càn Khôn tiểu thế giới, tuy thực lực tăng mảng lớn nhưng không có ai đánh nhau làm Cảnh Ngôn không thể nghiệm chứng chính xác thực lực tiến bộ bao nhiêu. Giờ có năm khôi lỗi, Cảnh Ngôn càng hiểu rõ hơn thực lực của mình.

Trong khi đánh nhau với năm khôi lỗi thì Cảnh Ngôn vẫn giữ lại nhiều thủ đoạn, hắn không biết có ai khống chế khôi lỗi không. Nếu khôi lỗi bị khống chế, sau lưng có võ giả nhân tộc hoặc thần tộc thì Cảnh Ngôn phải giữ thực lực, không thể lật ngửa tất cả lá bài.

Lão Lục chép miệng nhởn nhơ chọc Lão Thất:

- A! Tiểu tử kia thực lực không tệ, dựa vào tu vi Đạo Vương cảnh mà giết ngang sức với năm Vệ Sĩ Giáp Đồng của Lão Thất, chậc chậc. Lão Thất, xem ra ngươi muốn dùng năm Vệ Sĩ Giáp Đồng đối phó tiểu tử đó hơi khó.

Lão Thất hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Ta có mắt, biết nhìn, không cần ngươi nói nhiều.

Nhìn tình hình năm Vệ Sĩ Giáp Đồng đánh với Cảnh Ngôn là Lão Thất biết rất khó trông vào chúng nó đối phó hắn. Lão

Thất không ngờ Cảnh Ngôn thoạt trông chỉ có tu vi Đạo Vương cảnh mà có thể đấu cứng với năm Vệ Sĩ Giáp Đồng.

Nhưng Vệ Sĩ Giáp Đồng có một ưu điểm đó là chúng nó là khôi lỗi, miễn có năng lượng sung túc là có thể chém giết mãi, vết thương bình thường không đáng gì với chúng.

Tiểu tử kia không lẽ cũng đánh mãi không ngừng được sao? Nguyên khí của hắn vô cùng vô tận? Hiển nhiên không thể nào! Chờ tiểu tử kia tiêu hao nhiều nguyên khí thì năm Vệ Sĩ Giáp Đồng sẽ bắt giữ hắn.

Tạm thời năm Vệ Sĩ Giáp Đồng không làm gì được tiểu tử kia nhưng Lão Thất không nóng nảy, mọi thứ nằm trong bàn tay y.

Hết chương 644.

Chương 645. Tiến Bộ Trong Chiến Đấu

- Sảng khoái!

Ban đầu Cảnh Ngôn đánh nhau với năm khôi lỗi công kích hơi trúc trắc, chậm chạp. Dù sao hắn một mình ở trong Càn Khôn tiểu thế giới bảy năm, chưa đánh với ai. Tu vi cảnh giới thì tăng cao nhiều, công kích không thể suôn sẻ, khống chế nguyên khí cũng trúc trắc.

Nhưng kịch chiến kéo dài, Cảnh Ngôn nắm giữ năng lực của mình càng lúc càng đầy đủ.

Cảnh Ngôn ứng đối ung dung với năm khôi lỗi, mức độ công kích không tăng mạnh nhưng hắn thoải mái trong vòng vây năm khôi lỗi.

Cảnh Ngôn vận dụng Thánh Quang kiếm pháp thuận tay hơn trước. Phẩm cấp võ học không thay đổi nhưng lực công kích tuyệt đối tăng nhiều.

Điều này cũng bình thường, sức chiến đấu của mạo hiểm giả vì sao cao hơn võ giả bình thường một bậc?

Bởi vì kinh nghiệm đánh nhau của mạo hiểm giả phong phú, nắm giữ và vận dụng các loại năng lực của bản thân thuận tay hơn. Mạo hiểm giả thường đi bên bờ sống chết, cảm ứng nguy hiểm nhạy bén hơn nhiều. Nên sức chiến đấu của mạo hiểm giả thông thường mạnh hơn võ giả bình thường.

Sức chiến đấu của Cảnh Ngôn tăng lên cũng cùng đạo lý đó. Năm khôi lỗi đều có sức chiến đấu Đạo Vương cảnh đỉnh,

chúng nó vây giết cho Cảnh Ngôn luyện tập tăng mạnh sức chiến đấu.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe:

- Tới lúc rồi!

Cảnh Ngôn đã đánh với năm khôi lỗi một canh giờ, chúng nó không tạo uy hiếp cho hắn, cứ đánh tiếp chỉ lãng phí nguyên khí. Đã tới lúc kết thúc trận đối chiến này.

Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực:

- Thiên Không Chi Dực!

Đương nhiên Cảnh Ngôn chỉ vận chuyển một chút tăng tốc độ, hắn phát ra kiếm khí quét hướng năm khôi lỗi.

Năm khôi lỗi vốn không đánh lại Cảnh Ngôn, giờ tốc độ thân pháp của hắn tăng nhanh, chúng nó càng không cản nổi công kích của hắn.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Năm tiếng trầm đục liên tục, năm khôi lỗi bị đánh bay ngã xuống đất.

Tài liệu tạo khôi lỗi cực kỳ cứng rắn, bị Cảnh Ngôn đánh trúng nhưng năm khôi lỗi không chịu tổn thương quá lớn, mặt ngoài để lại vết kiếm, hạch tâm chưa bị ảnh hưởng gì lớn. Rất nhanh chúng nó lại đứng lại.

Cảnh Ngôn không cho rằng một lần công kích có thể phá hủy năm khôi lỗi hoàn toàn, hắn không ngạc nhiên khi thấy chúng đứng dậy:

- Ta chống mắt xem những khôi lỗi không có sự sống các ngươi có thể cản được mấy lần công kích của ta!

Đằng trước Tử Vong Thần Điện.

Giọng Lão Lục nghiêm túc nói:

- Lão Thất, năm Vệ Sĩ Giáp Đồng thua.

Lão Lục nhíu mày nói:

- Tiểu tử đó hơi lạ, ta thấy sức chiến đấu của tiểu tử đó khi đánh với năm Vệ Sĩ Giáp Đồng thì tăng lên nhiều. Ban đầu lực lượng ngang nhau, mới qua một canh giờ năm khôi lỗi đã hoàn toàn yếu thế.

Khóe môi Lão Thất cong lên, dường như không tức giận khi Vệ Sĩ Giáp Đồng thất bại:

- Hơi thú vị, tiểu tử kia mạnh hơn ta tưởng tượng một chút, Vệ Sĩ Giáp Đồng không bắt được hắn. Vậy thì để Vệ Sĩ Giáp Bạc hành động đi.

Trong khe nứt lớn dưới đất lại truyền ra tiếng bước chân nặng nề, rất nhanh ba bóng dáng xuất hiện. Ba bóng dáng đi ra khe nứt liền xông tới chỗ Cảnh Ngôn, tốc độ mau hơn năm Vệ Sĩ Giáp Đồng nhiều.

Cảnh Ngôn hơi sửng sốt, vì khi hắn định tấn công khôi lỗi tiếp năm khôi lỗi lùi lại, dường như không muốn đánh với hắn nữa. Động tác của năm khôi lỗi làm tim Cảnh Ngôn rớt cái bịch.

Cảnh Ngôn cẩn thận quét mắt bốn phía:

- Không lẽ những khôi lỗi này thật sự bị ai đó khống chế?

Khôi lỗi không có sự sống, chúng nó sẽ không vì thực lực kẻ địch mạnh mà chủ động lùi lại. Chúng nó không biết sợ hãi, chỉ biết tấn công không ngừng nghỉ cho đến khi bị hủy hoại hoàn toàn hoặc hao hết năng lượng. Động tác của năm khôi lỗi rõ ràng bị khống chế.

Nhưng chưa thể hoàn toàn khẳng định.

Rầm rập rầm rập!

Trong khi Cảnh Ngôn cẩn thận quan sát xung quanh có ai giám thị thì năm khôi lỗi đã lùi lại biến mất, ba mục tiêu mới xuất hiện. Ba đối tượng mới tốc độ mau hơn, khí thế càng mạnh mẽ.

- Vẫn là khôi lỗi?

Cảnh Ngôn phán đoán ra ngay ba bóng dáng mới xuất hiện vẫn là khôi lỗi, mạnh hơn năm khôi lỗi vừa rồi.

Cảnh Ngôn cảm giác ba khôi lỗi màu khác với năm con trước, dưới Tử Vong Thâm Uyên không có tia sáng nên hắn không thể đoán ra màu của chúng là gì.

Bùm!

Ba khôi lỗi đến nơi trực tiếp huơ búa tấn công Cảnh Ngôn ngay.

Cảnh Ngôn đã sớm đề phòng nên phản kích liền.

Bùm!

Va chạm trực tiếp với một khôi lỗi, Cảnh Ngôn cảm nhận lực lượng đáng sợ từ cây búa truyền đến. Cảnh Ngôn rung mạnh sau đó bị đẩy lùi. Nhìn lại khôi lỗi kia thì chỉ lung lay chứ không bị gì, giây sau nó lại cầm cây búa kèm theo sát ý khủng bố chém hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn giật mình thầm nghĩ:

- Lực lượng mạnh quá! Nguyên khí của ta hùng hậu không thua gì nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh, nhưng va chạm trực tiếp với khôi lỗi này lại đẩy lùi được ta!

Khôi lỗi mới xuất hiện thực lực mạnh mẽ hơn năm khôi lỗi nhiều.

Cảnh Ngôn hơi vận chuyển Thiên Không Chi Dực:

- Ta né!

Khôi lỗi đi giữa chém hụt, hai khôi lỗi khác tách ra giáp công Cảnh Ngôn, dường như muốn kiềm chế tốc độ của hắn.

Ba khôi lỗi vốn rất nhanh, chớp mắt đã phong kín đường né của Cảnh Ngôn.

Khôi lỗi mới chém hụt chợt nhảy lên vung mạnh cây búa chém xuống đầu Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vã mồ hôi lạnh:

- Tốc độ mau quá!

Ba khôi lỗi hơi tà môn, chúng nó biết liên hợp tấn công địch. Mới giao đấu giây lát Cảnh Ngôn đã phán đoán kiểu công kích của ba khôi lỗi là hình thành một thể. Hai khôi lỗi lo trói buộc Cảnh Ngôn thuận tiện áp chế hắn, khôi lỗi chính giữa thì dốc hết sức chém chết hắn.

Cảnh Ngôn tăng mạnh Thiên Không Chi Dực mảng lớn, tốc độ nhanh như bão tố lách qua đường búa chém xuống đầu:

- Ta chống mắt xem các ngươi mạnh đến mức nào!

Hết chương 645.

Chương 646. Đến

Vệ Sĩ Giáp Bạc vừa nhanh phản ứng vừa mau lẹ nhưng so sánh với Thiên Không Chi Dực thì chúng nó chậm hơn nhiều.

Ba Vệ Sĩ Giáp Bạc liên hợp hình thành trận pháp công kích nhỏ vi diệu, nhưng Cảnh Ngôn nhẹ nhàng thoát khỏi khốn cảnh.

Cảnh Ngôn lắc người né qua ba khôi lỗi vây giết liền phản kích:

- Thánh Quang kiếm pháp!

Xoẹt!

Khi Thánh Quang kiếm pháp ngưng tụ kiếm quang bị ba khôi lỗi đánh tan thì con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Cái gì?!

Ba khôi lỗi mạnh hơn Cảnh Ngôn tưởng tượng.

Lúc này Cảnh Ngôn hoàn toàn khẳng định ba khôi lỗi đang dùng trận pháp vây giết. Vì cái cách Thánh Quang kiếm pháp ngưng tụ kiếm quang bị đánh tan là ba khôi lỗi cùng giơ búa, Cảnh Ngôn cảm ứng dao động năng lượng giữa ba khôi lỗi. Chúng nó liên hợp dễ dàng cản lại uy năng của Thánh Quang kiếm pháp rồi xông hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đã hiểu chỉ dựa vào Thánh Quang kiếm pháp thì không đủ sức, ba khôi lỗi phỏng chừng có sức chiến đấu ngang ngửa võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, dư sức giết đa số võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn quyết định nhanh:

- Hư Vô!

Cảnh Ngôn dứt khoát dùng ngay bí pháp Hư Vô đã dung hợp Thiểm Linh và Hư Viêm.

Kiếm quang màu lam dung nhập bí pháp Hư Vô chợt hiện ra bên cạnh một khôi lỗi. Phản ứng của khôi lỗi này siêu mau, liên tục huơ búa muốn ngăn cản kiếm khí công kích, nhưng cuối cùng không mau hơn kiếm quang màu lam đột nhiên xuất hiện.

Bùm!

Khôi lỗi bị Cảnh Ngôn thi triển bí pháp dung hợp Thánh Quang kiếm pháp đánh bay té xuống đất.

Cùng lúc đó công kích của hai khôi lỗi mang theo gió rít sắc bén bay tới trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn quát to:

- Chết tiệt!

Cảnh Ngôn không có cơ hội, liên tục tấn công hạ gục một khôi lỗi, hắn buộc phải né thoát công kích từ hai khôi lỗi khác. Trong thời gian ngắn khôi lỗi bị hạ gục lại đứng lên tham gia vào vòng chiến.

Chém giết tiếp tục!

Nguyên khí tiêu hao rất nhanh, Cảnh Ngôn vừa phải vận dụng Thiên Không Chi Dực vừa thi triển Thánh Quang kiếm pháp, bí pháp Hư Vô làm nguyên khí lưu trữ trong vụ tuyền giảm mạnh.

Chưa đến một canh giờ Cảnh Ngôn đã tiêu hao hơn một nửa, ba khôi lỗi thì càng chiến càng hăng không chút mệt mỏi.

Cảnh Ngôn cười khổ lắc đầu.

Ưu thế của khôi lỗi là vĩnh viễn không biết mỏi mệt.

Cảnh Ngôn bỏ lại một câu như tự nói với mình:

- Hôm nay dừng ở đây, ngày khác tái chiến

Cảnh Ngôn lắc người vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Ba khôi lỗi mất mục tiêu tìm kiếm bốn phía, nhưng chúng nó là con rối không có sự sống, không nghĩ ra tại sao Cảnh Ngôn biến mất trước mắt. Tìm mãi không ra, ba khôi lỗi ngừng nhúc nhích canh giữ tại đây.

Lão Lục nhìn Cảnh Ngôn biến mất, lắc đầu nói:

- Tiểu tử này … đánh không lại liền chạy, không chút phong độ.

Lão Thất nhíu mày nói:

- Ta cảm giác hơi thở của Càn Khôn Giới, người này mang theo Càn Khôn Giới!

Lão Lục gật đầu nói:

- Ta cũng cảm ứng được, tiểu tử này giải mở phong ấn Càn Khôn Giới.

Lão Thất mắt lóe tia sáng, ngữ điệu mong chờ thì thào:

- Vậy thì … hy vọng hắn sẽ đánh bại Vệ Sĩ Giáp Bạc đi tới trước mặt chúng ta.

Lão Thất cũng lộ vẻ mặt mong chờ.

Cảnh Ngôn trốn vào Càn Khôn tiểu thế giới, thở hắt ra.

Cảnh Ngôn nhớ lại lúc đối chiến cảm giác khi thi triển võ học và bí pháp:

- Ba khôi lỗi quá mạnh, nếu ta không dùng kiếm ý thì khó đánh bại chúng nó. Nhưng khi ta thi triển Thánh Quang kiếm pháp và bí pháp cùng lúc dường như có thể tốt hơn chút. Cải tiến thêm đi!

Cảnh Ngôn tập trung tinh thần điều chỉnh những chỗ nhỏ nhặt của võ học và bí pháp.

Cảnh Ngôn không quên hấp thu năng lượng thần tinh tăng cao tu vi, tuy đã là Đạo Vương cảnh đỉnh nhưng vẫn có thể từ từ tăng tiến nguyên khí. Cảnh Ngôn vừa tăng cao uy lực võ học, bí pháp.

Một tháng qua nhanh.

Cảnh Ngôn lại ra Càn Khôn tiểu thế giới.

Ba Vệ Sĩ Giáp Bạc phát hiện Cảnh Ngôn liền bắt đầu vây giết.

Hai bên lao vào đánh nhau.

Cảnh Ngôn thử uy lực của võ học và bí pháp, vừa lòng lẩm bẩm:

- Không tệ, uy lực của Thánh Quang kiếm pháp và Hư Vô tăng cao một chút, mạnh hơn một tháng trước nhiều.

Cuộc chiến này kéo dài hơn hai canh giờ, Cảnh Ngôn lại bị buộc trốn vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Tuy uy lực võ học, bí pháp tăng lên một chút nhưng vẫn khó ngay mặt đánh bại ba khôi lỗi.

Tiếp tục tu luyện.

Tháng thứ hai qua đi, Cảnh Ngôn đánh với Vệ Sĩ Giáp Bạc sáu canh giờ.

Tháng thứ ba, Cảnh Ngôn dùng Thánh Quang kiếm pháp và Hư Vô chính thức đánh bại khôi lỗi.

Cảnh giới của Cảnh Ngôn vẫn là Đạo Vương cảnh đỉnh, Thánh Quang kiếm pháp còn ở địa giai, nhưng sức chiến đấu đã có thể ngay mặt hạ gục ba Vệ Sĩ Giáp Bạc.

Đương nhiên Cảnh Ngôn muốn hủy diệt ba Vệ Sĩ Giáp Bạc thì rất khó, mà không cần hắn hủy diệt. Khi Cảnh Ngôn đánh bay ba Vệ Sĩ Giáp Bạc thì chúng nó rút đi.

Vẻ mặt Lão Lục tán thán:

- Tiểu tử này không uổng là người giải mở phong ấn Càn Khôn Giới, đánh bại được Vệ Sĩ Giáp Bạc! Thật không ngờ, dựa theo thực lực nhân loại và thần tộc thì dù là Đạo Hoàng cảnh trung kỳ cũng khó trực tiếp đánh bại ba Vệ Sĩ Giáp Bạc. Chậc chậc, ta càng mong chờ vào tiểu tử này hơn.

Lão Lục đổi đề tài:

- Lão Thất, tiếp theo đến lượt ngươi lên, chờ xem ngươi có thể ngăn cản tiểu tử này không.

Lão Thất hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Tiểu tử đó muốn qua ải của ta không dễ vậy!

Lão Thất tiến lên khoảng trăm thước thì đứng lại.

Cảnh Ngôn thấy ba khôi lỗi lùi xuống thì không đuổi theo, vì không cần thiết. Ba khôi lỗi khó bị hủy diệt, có đuổi theo cũng không ích gì.

Cảnh Ngôn chờ giây lát không thấy khôi lỗi mới đến.

Cảnh Ngôn nhìn hướng khôi lỗi rời đi, híp mắt:

- Ba khôi lỗi này có lẽ đến từ Tử Vong Thần Điện, ta muốn rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên thì hy vọng lớn nhất có lẽ nằm trong Tử Vong Thần Điện.

Cảnh Ngôn nhanh chóng quyết định:

- Kệ nó, đi xem cái đã!

Cảnh Ngôn đoán khôi lỗi bị khống chế, người khống chế rối mãi không lộ mặt làm hắn cảm thấy có lẽ đối phương

không muốn giết mình. Hoặc có lẽ có nguyên nhân khác, tóm lại phải đi xem thử đã.

Cảnh Ngôn đi theo hướng khôi lỗi đến và rời đi, điều chỉnh tốc độ mau chút.

Sau thời gian một tách trà.

Cảnh Ngôn thấy Tử Vong Thần Điện như con mãnh thú:

- Đó là …

Cảnh Ngôn triệu hoán Thiên Thủy ra:

- Tiền bối! Tiền bối mau nhìn xem đó có phải là Tử Vong Thần Điện không?

Hết chương 646.

Chương 647. Khôi Lỗi Sinh Mệnh

Tử Vong Thâm Uyên, Tử Vong Thần Điện!

Nghe Thiên Thủy khẳng định, Cảnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Tử Vong Thần Điện, Tử Vong Thâm Uyên tồn tại mấy vạn năm trời, nghe nói thần tộc đến thế giới nhân loại không lâu sau Tử Vong Thần Điện được tạo ra. Mấy vạn năm trôi qua Tử Vong Thần Điện vẫn sừng sững tại đây.

Lúc này Cảnh Ngôn mong mỏi nhất là tìm cách rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên trở về Thiên Nguyên đại lục:

- Không biết trong Tử Vong Thần Điện có manh mối rời đi Tử Vong Thâm Uyên không.

Cảnh Ngôn đã ở trong Tử Vong Thâm Uyên bảy năm, trên Thiên Nguyên đại lục chắc đã cho rằng hắn chết rồi. Không thể nào trở về từ đường cũ, trừ phi Cảnh Ngôn chờ sáu mươi mấy năm sau Tử Vong Thần Điện mở ra.

Nhớ đến Cổ gia làm lòng Cảnh Ngôn tràn ngập lạnh lẽo:

- Cổ gia!

Nếu sống sót rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên thì Cảnh Ngôn không tha cho Cổ gia, hắn muốn Cổ gia nợ máu trả bằng máu!

Chợt một giọng nói vang lên:

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi đến đây.

Cảnh Ngôn sợ hết hồn.

Cảnh Ngôn đã thấy đường nét Tử Vong Thần Điện nhưng không nhìn rõ đằng trước thần điện có ai đứng. Nghe tiếng nói làm con ngươi Cảnh Ngôn co rút nhìn đăm đăm mới mơ hồ thấy cái bóng mờ cách vài trăm thước.

Lúc đánh nhau với những khôi lỗi là Cảnh Ngôn đã đoán có người ở phía sau điều khiển rối. Nhưng khi thấy thật sự có người vẫn làm Cảnh Ngôn giật nảy mình.

Nơi này là đâu?

Đó là Tử Vong Thâm Uyên!

Tử Vong Thâm Uyên đang đóng kín, cường giả Thánh Đạo cảnh hầu như không thể đi vào, vậy người đang nói chuyện vào bằng cách nào?

Chỉ có một khả năng, người nói chuyện vốn ở trong Tử Vong Thần Điện.

Thiên Thủy trong Càn Khôn tiểu thế giới cũng bị chấn động. Khi Thiên Thủy còn sống đã vào Tử Vong Thần Điện không chỉ một lần nhưng chưa từng thấy có người trong thần điện.

Lão Thất tiếp tục bảo:

- Tiểu tử sức chiến đấu khá lắm, tu vi Đạo Vương cảnh bình thường mà đánh bại được Vệ Sĩ Giáp Đồng, thậm chí đánh bại Vệ Sĩ Giáp Bạc rồi đến chỗ của ta, làm ta rất bất ngờ.

Cảnh Ngôn bày ra dáng vẻ cung kính hỏi:

- Xin hỏi tiền bối là ai?

Lão Thất trả lời:

- Ta không phải tiền bối gì, ta chỉ là Vệ Sĩ Giáp Vàng của Tử Vong Thần Điện, cũng là thủ vệ thứ bảy.

Cảnh Ngôn nghe câu trả lời thầm buồn bực. Người này mới nhắc tới hắn đánh bại Vệ Sĩ Giáp Đồng, Vệ Sĩ Giáp Bạc, Cảnh Ngôn đoán những khôi lỗi là Vệ Sĩ Giáp Đồng, Vệ Sĩ Giáp Bạc. Ngay sau đó đối phương nói mình là Vệ Sĩ Giáp Vàng.

Không lẽ kẻ nói chuyện cũng là khôi lỗi? Nhưng sao có thể là khôi lỗi? Khôi lỗi không có sự sống, suy nghĩ, làm sao nói chuyện như người bình thường được?

Trong khi Cảnh Ngôn đoán đối phương là cái gì thì Lão Thất nói tiếp:

- Tiểu tử, ngươi giải mở phong ấn Càn Khôn Giới được truyền thừa của chủ nhân, xem như người thừa kế của chủ nhân. Dù vậy ngươi phải đánh bại ta mới được, nếu ngươi đánh bại ta thì ta thả ngươi đi qua.

Cảnh Ngôn nghe xong càng khó bình tĩnh.

Đối phương thật sự là khôi lỗi? Biết hắn giải phong ấn Càn Khôn Giới?

Nghe mấy lời này dường như Càn Khôn Giới là của chủ nhân Vệ Sĩ Giáp Vàng, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công trong Càn Khôn Giới chắc là truyền thừa mà chủ nhân để lại.

Phải nói Cảnh Ngôn suy đoán đúng trăm phần trăm.

Cảnh Ngôn không xác định thực lực của đối phương, nếu có thể không đánh nhau thì hắn không muốn ra tay:

- Vị đại nhân này, ta chỉ muốn rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên.

Lão Thất vô tình bóp nát hy vọng của Cảnh Ngôn:

- Ngươi muốn rời khỏi đây bước đầu tiên phải đánh bại ta, nếu không thể đánh bại ta thì ngươi đừng mơ ra ngoài. Trừ phi chờ Tử Vong Thần Điện mở ra, Liệt Thiên đại trận bảo vệ thần điện đóng thì ngươi mới có cơ hội đi.

Cảnh Ngôn biết đối phương nói Liệt Thiên đại trận chắc là trận pháp bao phủ Tử Vong Thâm Uyên. Tử khí, lực lượng cắt không gian đều là thuộc tính công kích của trận pháp.

Cảnh Ngôn híp mắt hỏi:

- Đánh bại ngươi là có thể ra ngoài?

Thiên Thủy cổ vũ Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình, ta không cách nào giúp ngươi. Lên đi, xử lý hắn!

Vèo!

- Thánh Quang kiếm pháp!

- Hư Vô!

Đã không thể tránh đi thì chỉ có thể chiến.

- Tiểu tử, chút thực lực đó không đủ xem!

Cùng với giọng nói của đối phương, Cảnh Ngôn cảm giác thân thể như rơi vào đầm lầy, ngay sau đó bị lực lượng không thể so sánh thổi quét.

Rầm!

Cảnh Ngôn bị lực lượng khủng bố đánh bay, hắn thấy đối phương không dùng vũ khí gì, chỉ đơn thuần vỗ một chưởng.

Hắn không đỡ nổi một chưởng của đối phương. Cảnh Ngôn phát hiện đòn công kích không phải nguyên khí mà là lực lượng khác, xem ra đối phương đúng là khôi lỗi, một khôi lỗi có sự sống.

May mắn Cảnh Ngôn sớm đề phòng, trước khi bị động chịu đòn hắn đã vận chuyển Thuần Dương Linh Thể, nếu không lúc này hắn bị thương nặng rồi.

Lão Lục chép miệng:

- Tiểu tử này thực lực không tệ, Lão Thất, hắn đỡ được một chưởng của ngươi!

Nghe Lão Lục lên tiếng Cảnh Ngôn mới hoảng sợ cảnh giác, ngoài trăm thước còn có một người.

Nghe câu nói dường như người đánh hắn tên Lão Thất.

Lão Thất không kiên nhẫn nạt:

- Lão Lục, câm miệng được không?

Lão Lục lắc người xông hướng Cảnh Ngôn:

- Lão Thất về đi, để ta chơi với tiểu tử này!

Khoảng cách trăm thước rút ngắn trong khoảnh khắc, Lão Lục đã đến gần Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn rùng mình, hắn hết hồn thật:

- Kiếm ý!

Cảnh Ngôn giơ đạo khí trường kiếm chém ra, kiếm ý bao phủ, nguyên khí vận chuyển đến cực hạn.

Lão Thất đã mạnh như thế thì Lão Lục ghê gớm tới cỡ nào? Ít nhất sẽ không kém hơn Lão Thất đi? Một Lão Thất đã đè bẹp Cảnh Ngôn, càng đừng nói có thêm Lão Lục.

Thánh Quang kiếm pháp mang theo kiếm ý chém ra, Cảnh Ngôn không nhìn kết quả liền động ý niệm vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn thở hổn hển:

- Hộc hộc, quá mạnh! Ta dùng hết thủ đoạn cũng không cách nào đánh bại Lão Lục, Lão Thất.

Ánh mắt Cảnh Ngôn đầy bất đắc dĩ, hắn phân ra một lũ thần hồn chui ra ngoài Càn Khôn tiểu thế giới. Cảnh Ngôn muốn nhìn xem sau khi hắn vào Càn Khôn tiểu thế giới, Lão

Lục và Lão Thất tình nghi là khôi lỗi sẽ làm gì Càn Khôn Giới.

Lão Thất tức giận trừng Lão Lục, rống to:

- Lão Lục! Ngươi nhìn xem, ngươi làm tiểu tử kia sợ rồi! Giờ thì tốt lắm, hắn lại trốn vào Càn Khôn Giới.

Lão Lục cãi chày cãi cối:

- Hừ! Dù ta không lên thì hắn vẫn sẽ trốn vào Càn Khôn Giới.

Lão Thất đổi giọng:

- Ít nhất sẽ không trốn vào ngay. À, tại sao đòn công kích vừa rồi của tiểu tử kia cho cảm giác uy áp pháp tắc?

Lão Lục nhíu mày nói:

- Ừ, đúng là có. Công kích chém hướng ta rất là kỳ quái, nhưng khác với lực lượng pháp tắc, không mạnh như pháp tắc nhưng có chút hơi hướm. Hay võ giả Đạo Vương cảnh như hắn cũng biết vận dụng lực lượng thiên địa pháp tắc?

Hết chương 647.

Chương 648. Đạo Hoàng Trói Buộc

Cảnh Ngôn ở trong Càn Khôn tiểu thế giới vì đưa ra thần hồn nên nghe được đối thoại của Lão Lục, Lão Thất.

Lão Lục, Lão Thất quát lớn:

- Tiểu tử, chúng ta biết ngươi thả thần hồn ra nghe trộm chúng ta nói chuyện, mau ra đi!

- Yên tâm, chiến đấu với chúng ta sẽ không giết chết ngươi. Dù sao ngươi được một phần truyền thừa của chủ nhân, hơn nữa thiên phú có vẻ tốt, nếu chết thì rất đáng tiếc.

- Mau ra đi!!

Lão Lục, Lão Thất cảm ứng được lực lượng thần hồn của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn ở trong Càn Khôn Giới cau mày suy tư.

Lão Lục, Lão Thất dường như không có địch ý lớn với hắn, nhưng hai thứ tình nghi là khôi lỗi siêu mạnh, hắn tốt nhất là cẩn thận. Nếu lơ là bị đối phương lừa gạt rồi giết ngay, khi đó muốn hối hận cũng không có cơ hội.

Cảnh Ngôn thu lại thần hồn:

- Thôi, ta cứ trốn một thời gian đã.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng tiếp tục nhắm mắt tu luyện tăng sức chiến đấu

Chớp mắt qua nửa năm.

Lão Lục, Lão Thất luôn chờ ở bên ngoài. Cả hai ở trong Tử Vong Thần Điện mấy vạn năm, hiếm lắm mới thấy người ngoài đi vào, khó khăn chờ Cảnh Ngôn đến nên tất nhiên không dễ bỏ qua.

Chợt mắt Lão Lục, Lão Thất sáng rực, vì cảm ứng thần hồn của Cảnh Ngôn xuất hiện.

Lão Lục nói ngay:

- Tiểu tử, ngươi mau ra chơi với chúng ta đi. Ngươi yên tâm, lần này ta sẽ không ra tay, để Lão Thất đánh với ngươi. À, Lão Thất sẽ áp lực lực lượng của mình xuống Đạo Vương cảnh đỉnh.

Trong nửa năm qua Cảnh Ngôn có ra khỏi Càn Khôn Giới vài lần đánh với Lão Lục, Lão Thất. Mỗi lần đánh ba năm chiêu Cảnh Ngôn lại vào Càn Khôn Giới. Tuy Cảnh Ngôn không ngừng tiến bộ nhưng vẫn khó cản lại vài đòn công kích của Lão Lục, Lão Thất.

Qua khoảng thời gian này tiếp xúc Cảnh Ngôn phát hiện Lão Lục, Lão Thất thật sự không định giết mình, ít nhất trong thời gian ngắn không có.

Vèo!

Cảnh Ngôn lại xuất hiện.

Quả nhiên Lão Lục chủ động đứng phía xa xem cuộc chiến.

Cảnh Ngôn và Lão Thất đánh nhau. Lão Thất áp lực tu vi rất nhiều, cỡ nhân loại Đạo Vương đỉnh. Nhưng sức chiến đấu của Lão Thất vẫn mạnh hơn Cảnh Ngôn một chút.

Trải qua một trận đánh nhau, Cảnh Ngôn tiêu hao hơn một nửa nguyên khí lại vào Càn Khôn Giới phục hồi.

Lão Thất la lên:

- Ta còn chưa đánh đã, trở ra đây Cảnh Ngôn!

Lão Lục, Lão Thất đã biết tên Cảnh Ngôn. Hắn cũng xác định cả hai là khôi lỗi, nhưng khác với khôi lỗi bình thường, Lão Lục và Lão Thất đều có sự sống, sẽ không già theo thời gian. Nghe Lão Lục, Lão Thất nói chủ nhân của họ là thần nhân siêu mạnh.

Tử Vong Thần Điện là vị thần nhân này tạo ra, những khôi lỗi như họ được thần nhân chế tạo. Lão Lục và Lão Thất là Vệ Sĩ Giáp Vàng, có bảy Vệ Sĩ Giáp Vàng trong Tử Vong Thần Điện. Trừ Lão Lục và Lão Thất còn có năm Vệ Sĩ Giáp Vàng từ Lão Đại đến Lão Ngũ.

Lão Lục, Lão Thất yếu nhất, sức chiến đấu cỡ nhân loại Đạo Hoàng cảnh đỉnh. Lão Đại đến Lão Ngũ mạnh hơn Lão Lục nhiều.

Lão Ngũ ngang ngửa nhân loại Thánh Đạo cảnh.

Có một điều khiến Cảnh Ngôn mừng là hắn không cần đánh với những khôi lỗi có sự sống từ Lão Đại đến Lão Ngũ. Cảnh Ngôn chỉ cần đánh bại Lão Lục, Lão Thất là có thể dùng truyền tống rời khỏi Tử Vong Thần Điện.

Cảnh Ngôn đánh bại Lão Lục, Lão Thất còn được một chỗ lợi. Hắn hỏi hai khôi lỗi có sự sống lợi đó là gì, Lão Lục và Lão Thất không chịu nổi, bảo chờ cả hai bị đánh bại hắn sẽ biết.

Thời gian dần trôi.

Hai khôi lỗi có sinh mệnh luân lưu đấu với Cảnh Ngôn không ngừng. Ban đầu Lão Lục, Lão Thất ức chế sức chiến đấu cỡ Đạo Vương cảnh đỉnh, qua hơn một năm thấy Đạo Vương cảnh đỉnh không đánh lại Cảnh Ngôn, mặc dù họ áp chế sức chiến đấu nhưng dù sao có năng lực bằng Đạo Hoàng cảnh đỉnh, dù đã áp chế bản thân thì lực công kích hơn xa võ

giả nhân loại Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ. Vì không bị Cảnh Ngôn đánh bại Lão Lục, Lão Thất đành nâng sức chiến đấu lên một bậc.

Ba năm cứ thế trôi đi.

Càn Khôn tiểu thế giới

Cảnh Ngôn cầm một khối thần tinh, vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công. Trước mặt Cảnh Ngôn có một đống linh thạch cực phẩm, mấy bình ngọc đựng Thần Đạo Đan.

Cảnh Ngôn định trùng kích Đạo Hoàng cảnh.

Từ mấy tháng trước cảnh giới của Cảnh Ngôn đã lên đến cực hạn Đạo Vương cảnh, có đánh với Lão Lục, Lão Thất cũng khó tiến bộ thêm. Nên Cảnh Ngôn quyết định đột phá cảnh giới trói buộc, chuẩn bị một thời gian sau hôm nay hắn thử đột phá.

Nếu Cảnh Ngôn không đột phá đến Đạo Hoàng cảnh thì tuyệt đối không thể đánh bại Lão Lục, Lão Thất ở hình thái hoàn toàn. Lão Lục, Lão Thất tuy đã quen thuộc với Cảnh Ngôn nhưng tuyệt đối sẽ không nương tay cho hắn vượt qua. Bọn họ nhận được mệnh lệnh chủ yếu nhất, tuyệt đối không thể chống lại.

Vụ tuyền Đạo Vương cảnh bắt đầu lột xác, sương mù màu tím quanh vụ tuyền cuộn trào.

Cảnh Ngôn cảm giác rõ ràng lần này vụ tuyền lột xác mau hơn từ Đạo Sư cảnh đột phá Đạo Vương cảnh.

Đạo Vương cảnh đột phá đến Đạo Hoàng cảnh cần năng lượng hơn xa Đạo Sư cảnh đến Đạo Vương cảnh. Nhưng khi Cảnh Ngôn ở Đạo Sư cảnh hấp thu năng lượng thần tinh chậm rì, giờ hắn đến Đạo Vương cảnh, tốc độ hấp thu thần tinh mau hơn khi là Đạo Sư cảnh gấp mấy lần. Điều này dẫn đến Cảnh

Ngôn từ Đạo Vương cảnh đột phá Đạo Hoàng cảnh làm lột xác vụ tuyền nhanh hơn.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Vụ tuyền của Cảnh Ngôn như cái hang không đáy, hấp thu năng lượng nhiều khủng bố.

Cảnh Ngôn cầm thần tinh, nguyên khí chuyển động ngoài cơ hội tiếp xúc với đống núi linh thạch cực phẩm chất xung quanh. Thấy rõ ràng năng lượng chứa trong linh thạch cực phẩm được dẫn ra chui vào người Cảnh Ngôn.

Nhìn như trong linh thạch cực phẩm tuôn ra đống sương trắng, cơ thể Cảnh Ngôn hút hết sương trắng vào.

Mỗi giây có nhiều linh thạch cực phẩm thành phấn.

May mắn thần tinh là chính, nếu không có thần tinh thì không biết Cảnh Ngôn hấp thu bao nhiêu linh thạch cực phẩm mới đủ năng lượng để hắn từ Đạo Vương cảnh đột phá Đạo Hoàng cảnh. Chỉ mình linh thạch cực phẩm thì có nhiều cỡ nào cũng vô ích, sử dụng hồn tinh chút ít còn được, nếu hấp thu quá nhiều Cảnh Ngôn hiện giờ khó thể chịu đựng lực lượng thuần dương của hồn tinh Kim Văn ngay.

Hết chương 648.

Chương 649. Cảnh Ngôn Đạo Hoàng

Trên Thiên Nguyên đại lục hiện giờ võ giả Đạo Hoàng cảnh đã xem như tầng lớp đỉnh cao. Vì Thánh Đạo cảnh mạnh hơn Đạo Hoàng cảnh đã mất tích không thấy bóng dáng. Võ giả Đạo Hoàng cảnh là cao cấp nhất đại lục.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh đếm trên đầu ngón tay. Để bước vào Đạo Hoàng cảnh khó khăn nằm ngoài sức tưởng tượng của người bình thường.

Võ giả Đạo Vương cảnh có tuổi thọ một ngàn năm trăm năm, dù có hơn một ngàn năm nhưng rất ít Đạo Vương cảnh thăng cấp Đạo Hoàng.

Từng bước một vào Đạo Vương cảnh đã nói lên thiên phú Võ Đạo cực kỳ ưu tú, nhưng những thiên tài ưu tú đó chỉ có số ít thăng cấp thành cường giả Đạo Hoàng cảnh. Điều này nói lên muốn trở thành võ giả Đạo Hoàng cảnh gặp phải khó khăn kinh người cỡ nào.

Nên dù là Cảnh Ngôn muốn bước vào Đạo Hoàng cảnh cũng không dễ, may mắn hắn có thần tinh dựng dục pháp tắc.

Năng lượng trong thần tinh là thiên địa pháp tắc tụ lại, phụ trợ võ giả Đạo Hoàng cảnh đột phá đến Thánh Đạo cảnh, nhìn từ điểm này là biết thần tinh mạnh cỡ nào.

Giờ Cảnh Ngôn đơn giản từ Đạo Vương cảnh đột phá đến Đạo Hoàng cảnh, sử dụng thần tinh tu luyện thì hiệu quả miễn nói nhiều. Võ giả Đạo Vương cảnh bình thường dù có thần tinh cũng chỉ trơ mắt nhìn, bọn họ không hấp thu được. Cảnh

Ngôn có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công nên mới có thể hấp thu năng lượng thần tinh.

Nhưng từ Đạo Vương cảnh đến Đạo Hoàng cảnh là bước nhảy vọt rất lớn, tiêu hao thời gian khá lâu.

Từng ngày trôi qua.

Từ lúc Cảnh Ngôn bắt đầu thử đột phá cảnh giới trói buộc đến nay, đã qua gần nửa năm.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng nửa năm chưa một lần đứng dậy, hắn thậm chí không mở mắt ra. Quanh người Cảnh Ngôn đã tích lớp bụi linh thạch dày, đó là do hắn hấp thu linh thạch cực phẩm vỡ thành bụi, trông như lớp cát bụi màu bạc trắng.

Bùm!

Người Cảnh Ngôn bộc phát ra dao động năng lượng mạnh mẽ, bụi linh thạch bay lên.

Cảnh tượng khiến người thấy quỷ dị xảy ra.

Những hạt bụi bạc không theo gió to bay tứ tán mà tụ vào giữa, chúng nó như bị lực lượng áp súc lại.

Một giây qua đi, đống bụi ngưng tụ thành quả cầu màu bạc to cỡ cối đá.

Xoẹt!

Quả cầu rung nhẹ trong không gian sau đó nhanh như tia chớp bay ra ngoài, nơi quả cầu bay qua để lại một vệt nứt đen sâu hoắm.

Trong phút chốc quả cầu màu bạc đã bay khỏi tầm mắt, vết nứt đen không ngừng kéo dài ra xa.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng dưới đất chậm rãi mở mắt ra, khóe môi cong lên, mắt lấp lánh tia thần quang chói lòa khiếp người.

Hắn thành công!

Thành công từ Đạo Vương cảnh đỉnh thăng cấp thành cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Nhìn khắp Thiên Nguyên đại lục Cảnh Ngôn đã đứng ở đỉnh. Nếu hình dung đẳng cấp võ giả Thiên Nguyên đại lục theo hình Kim Tự Tháp thì lúc này Cảnh Ngôn đã đứng ở phần chóp.

Cảnh Ngôn giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng co thành nắm đấm, hắn cảm nhận lực lượng không gì sánh bằng.

Cảnh Ngôn không kiềm được lấy cảm thán:

- Đây là lực lượng mà võ giả Đạo Hoàng cảnh nắm giữ sao?

Lực lượng của Đạo Hoàng cảnh nằm ngoài dự đoán của Cảnh Ngôn. Lúc ở Đạo Vương cảnh đỉnh là Cảnh Ngôn đã rất mạnh, có thể đánh bại ba Vệ Sĩ Giáp Bạc. Nên biết ba Vệ Sĩ Giáp Bạc liên hợp có thể giết đa số võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ bình thường. Cảnh Ngôn ở cảnh giới Đạo Vương cảnh đỉnh đã đánh bại chúng nó, từ đó thấy được sức chiến đấu khi ở Đạo Vương cảnh đỉnh của hắn cực mạnh.

Nhưng Cảnh Ngôn bước vào Đạo Hoàng cảnh, so sánh hai cấp bậc thì hồi hắn ở Đạo Vương cảnh đỉnh như con tép.

Trừ lực lượng bản thân tăng vọt Cảnh Ngôn còn cảm giác kiếm ý tiến bộ nhiều, tuy thua xa vận dụng pháp tắc thật sự nhưng uy năng đã hơn lúc là Đạo Vương cảnh nhiều. Cảnh Ngôn mơ hồ cảm ứng bí ẩn trong thiên địa pháp tắc, làm hắn rất mừng.

Dù sao Cảnh Ngôn chưa thăng cấp Thánh Đạo cảnh, vận dụng pháp tắc là thủ đoạn chỉ mình võ giả Thánh Đạo cảnh có được.

Thiên Thủy bay tới gần Cảnh Ngôn, nhìn hắn một lúc rồi khen:

- Tiểu tử giỏi lắm.

Cảnh Ngôn khom người hướng Thiên Thủy:

- Tiền bối.

Thiên Thủy lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, ta còn phải hâm mộ vận may của ngươi, lấy được thần tinh, không nhờ chúng nó phụ trợ thì không biết bao giờ ngươi mới từ Đạo Vương cảnh đột phá đến Đạo Hoàng cảnh.

Cảnh Ngôn nghe vậy cười khổ nói:

- Tiền bối, ta có được thần tinh đúng là may mắn, nhưng tại sao chúng ta rơi vào Tử Vong Thâm Uyên? Vì bị truy sát!

Thiên Thủy hơi kích động nói:

- Chẳng phải bây giờ ngươi còn khỏe mạnh sao? Hơn nữa ngươi rơi vào Tử Vong Thâm Uyên có lẽ là chuyện tốt, trước kia ta vào Tử Vong Thần Điện không gặp những Vệ Sĩ Giáp Vàng này. Ta nghĩ chỉ khi Tử Vong Thần Điện đóng mới xuất hiện các loại thủ vệ, khi Tử Vong Thần Điện mở ra thủ vệ không xuất hiện. Ngươi rơi vào Tử Vong Thâm Uyên không chừng vì họa gặp phúc, chờ ngươi đánh bại những Vệ Sĩ Giáp Vàng này sẽ được nhiều ích lợi hơn. Vệ Sĩ Giáp Vàng có nói khi được một phần truyền thừa từ chủ nhân của họ, chắc chủ nhân của họ là người để lại Càn Khôn Giới. Đó là vị tồn tại không thể tưởng tượng.

Thật ra dù Thiên Thủy không nói Cảnh Ngôn cũng phân tích được. Những Vệ Sĩ Giáp Vàng tuy đánh hắn nhưng không có nhiều ác ý, hoặc nên nói là không có. Bọn họ ngăn cản

Cảnh Ngôn vào thần điện càng giống như thử thách, vượt qua được có lẽ sẽ được nhiều ích lợi.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói với Thiên Thủy:

- Tiền bối, ta đi ra gặp Lão Lục và Lão Thất. Với tu vi bây giờ của ta không khó đánh bại họ.

Sức chiến đấu của Lão Lục, Lão Thất rất mạnh, nếu so sánh bằng cảnh giới Võ Đạo của nhân loại thì hai Vệ Sĩ Giáp Vàng này cỡ võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh bình thường, dù không bằng cũng chẳng kém là bao.

Nhưng Cảnh Ngôn bây giờ tràn đầy tự tin đánh bại Lão Lục, Lão Thất. Hắn mới đột phá cảnh giới, vừa lúc lấy cả hai luyện tập.

Hết chương 649.

Chương 650. Nhẹ Nhàng Ngược Lão Lục

Vèo!

Cảnh Ngôn rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới.

Lão Lục lắc người đến trước mặt Lão Thất, xoay người trừng y:

- Ha ha ha! Tiểu tử Cảnh Ngôn đã trở ra Càn Khôn tiểu thế giới, lần này tiểu tử Cảnh Ngôn biến mất gần nửa năm, ta còn tưởng hắn không dám ra nữa. Lão Thất, lần trước ngươi chơi với Cảnh Ngôn, giờ đến lượt ta ra mặt.

Lão Thất hừ mũi quay đầu nhìn chỗ khác, nhưng không giành cơ hội đánh nhau với Cảnh Ngôn:

- Hừ!

Cả hai đã ước định mỗi người có một lần cơ hội đánh nhau với Cảnh Ngôn, lần này cho ngươi, lần sau đến lượt ta.

Thấy Lão Thất không phản đối Lão Lục hưng phấn xoa tay, xoay người lại mắt sáng rực nhìn Cảnh Ngôn.

Không biết Vệ Sĩ Giáp Vàng như Lão Lục, Lão Thất được luyện chế thế nào, tuy là khôi lỗi lại có sự sống, trí tuệ không thua gì nhân loại. Nhìn mặt ngoài không khác gì nhân loại, nếu họ không tự nói mình là khôi lỗi thì Cảnh Ngôn khó mà nhận ra.

Lão Lục hưng phấn nói to:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, để xem nửa năm qua tu vi của ngươi có tiến bộ không, hy vọng ngươi đỡ được thêm vài chiêu của

ta, nếu không thì chán chết. Đánh hai ba cái ngươi lại chạy.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Yên tâm, lần này chạy không phải ta, ta muốn đánh bại ngươi.

Lão Lục sửng sốt:

- Đánh bại ta? Ngươi?

Lão Lục lắc đầu nói:

- Tiểu tử không được đâu, thực lực của ngươi kém xa.

Lão Lục chưa biết Cảnh Ngôn đã đột phá đến Đạo Hoàng cảnh.

Khí thế của Cảnh Ngôn ẩn giấu không khác gì người bình thường, Lão Lục và Lão Thất khó cảm ứng được hơi thở của hắn.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa lấy đạo khí trường kiếm ra chém một luồng kiếm khí hướng Lão Lục:

- Có được hay không thử mới biết.

Lão Lục lười biếng nói:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, kiếm khí của ngươi không được, nhìn thì thanh thế không nhỏ nhưng đừng quá kém.

Lão Lục vừa nói vừa thò tay ra, hình như định phủi kiếm khí của Cảnh Ngôn sang bên.

Nhưng Lão Lục bỗng biến sắc mặt, tuy chưa tiếp xúc kiếm khí của Cảnh Ngôn nhưng y cảm nhận được uy năng chứa trong kiếm khí.

Lão Lục trợn to mắt suýt lòi tròng:

- Không thể nào!

Lão Lục gầm lên vội vung hai nắm đấm, khống chế lực lượng toàn thân đấm mạnh vào kiếm khí màu lam.

Lão Thất đứng đằng sau thấy bộ dáng của Lão Lục thì thầm khó hiểu, nhưng rất nhanh đổi thành giật mình. Vì Lão Thất cũng cảm nhận được uy năng trong kiếm khí.

Hai đấm của Lão Lục thành công đánh tan kiếm khí màu lam, nhưng y bị đẩy lùi mấy bước.

Lão Lục nhìn Cảnh Ngôn, khó tin hỏi:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi bước vào Đạo Hoàng cảnh?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng, ta đã bước vào đẳng cấp Đạo Hoàng cảnh.

Nhát kiếm này Cảnh Ngôn chưa dốc hết sức nhưng đã đẩy lùi Lão Lục, điều này làm hắn vững lòng tin. Thực lực của Cảnh Ngôn đã tăng tiến rất nhiều.

Lúc ở Đạo Vương cảnh đỉnh Cảnh Ngôn đánh với Lão Lục hay Lão Thất chỉ có nước ăn hành, công kích của hắn không tạo thành uy hiếp cho cả hai. Giờ đã có sự thay đổi rõ rệt.

Lão Lục giả bộ giận quát to:

- Tiểu tử hay thật, đột phá cảnh giới mà không nói cho chúng ta, còn dám đánh lén ta!

Lão Lục bổ sung thêm:

- Xem ra ta phải dùng bản lĩnh thật sự.

Lão Lục dứt lời không gian trước mặt vặn vẹo, tay y cầm cây búa.

Búa trong tay Lão Lục to hơn búa của Vệ Sĩ Giáp Đồng, Vệ Sĩ Giáp Bạc. Cây búa tràn ngập sát ý, Lão Lục chưa dùng nó nhưng không gian đã tăng thêm sát ý âm u lạnh lẽo.

Lão Lục rống to xông hướng Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn cẩn thận, búa của ta không có mắt!

Ánh mắt Cảnh Ngôn nghiêm túc nói:

- Đến hay!

- Thánh Quang kiếm pháp!

Một kiếm quang màu lam to lớn ngưng tụ chém hướng Lão Lục.

Răng rắc!

Lão Lục vung mạnh búa to hung hăng chém vào kiếm quang màu lam.

Hai bên va chạm phát ra tiếng vang kỳ lạ.

Cảnh Ngôn không chút do lại tấn công lần thứ hai.

- Hư Vô!

- Thánh Quang kiếm pháp!

Bí pháp Hư Vô kết hợp Thánh Quang kiếm pháp tăng mạnh tính nguy hiểm.

Lão Lục cảm giác nguy hiểm, rống to, khí thế tăng vọt, cây búa với góc độ không tưởng được lại đỡ Thánh Quang kiếm pháp kết hợp bí pháp.

Cảnh Ngôn chưa từng nghĩ có thể dễ dàng đánh bại Lão Lục, Lão Thất, nên hai đợt công kích bị chặn không khiến hắn bất ngờ.

Cảnh Ngôn thì thào:

- Lại bị chặn, được rồi, lại đỡ một chiêu của ta!

Công kích khoảnh khắc ngưng tụ trong không gian.

Lần này Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực.

Thiên Không Chi Dực tuy chỉ là võ học thân pháp, không ảnh hưởng lớn đến tốc độ công kích của Thánh Quang kiếm pháp, nhưng đến đệ ngũ trọng thì không thể nhìn nó với ánh mắt ngày xưa được. Dù chỉ tăng tốc độ thân pháp đủ làm người ta tuyệt vọng.

Cảnh Ngôn lắc người biến mất trước mặt Lão Lục, ngay sau đó hắn tới bên cạnh vung kiếm chém y.

Tốc độ của Lão Lục cũng rất mau nhưng không bằng Cảnh Ngôn được.

Khi Cảnh Ngôn còn là Đạo Sư cảnh đỉnh tốc độ bay đã bằng võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường, hắn dùng Thiên Không Chi Dực đệ ngũ trọng chỉ chậm hơn Cổ Vạn Toàn một chút.

Giờ Cảnh Ngôn đã là võ giả Đạo Hoàng cảnh, hắn thi triển Thiên Không Chi Dực đệ ngũ trọng nhanh đến mức nào?

Lão Lục không có thời gian phản ứng.

Xoẹt!

Một luồng kiếm quang thành công len vào vòng phòng ngự của Lão Lục chém vào thân thể y, đánh bay y.

Nếu là võ giả nhân loại trúng một kích kia dù tu luyện bí pháp luyện thể cũng sẽ bị thương. Nhưng Lão Lục là khôi lỗi, chất liệu cứng rắn khiến người sợ. Lão Lục bị đánh bay rất nhanh đứng dậy, thân thể không có vết thương.

Lão Lục nhìn Cảnh Ngôn, quay sang nói với Lão Thất:

- Lão Thất, tiểu tử này quá lợi hại, ta đấu không lại

Lão Thất cười to hỏi:

- Ô, vậy phải làm sao?

Lão Lục nhăn mặt tội nghiệp nói:

- Lão Thất phải giúp ta, huynh đệ chúng ta liên hợp lại, nếu không bị tiểu tử này tiêu diệt từng phần thì sau này không chơi được.

Lão Thất ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu, cảm thấy Lão Lục nói có lý.

Hết chương 650.

Chương 651. Phần Truyền Thừa Thứ Hai

Vệ Sĩ Giáp Vàng Lão Thất liền tham gia vào cuộc đối chiến giữa Cảnh Ngôn và Lão Lục.

Hai Vệ Sĩ Giáp Vàng Lão Lục, Lão Thất tuy đấu võ mồm không ai nhường ai, nhưng khi cùng tấn công Cảnh Ngôn thì hợp tác rất ăn ý.

Cả hai vung búa to làm không gian dao động từng đợt sóng gợn đen khủng bố, công kích và phòng thủ bổ sung cho nhau khá hoàn mỹ.

Cảnh Ngôn thấy Lão Thất cũng tham gia chiến đấu thì cười cười, không nói gì. Cả hai liên hợp vừa lúc giúp Cảnh Ngôn hiểu chính xác hơn thực lực hiện tại của mình.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Về lực lượng Cảnh Ngôn chiếm chút ưu thế, về tốc độ hắn càng nắm ưu thế lớn.

Nhưng hai bên đánh nhau lực lượng tương đương. Nguyên nhân chính là vì Lão Lục, Lão Thất là khôi lỗi, công kích của Cảnh Ngôn tạo sát thương không mạnh cho họ.

Nhìn Lão Lục, Lão Thất không ngừng bị Cảnh Ngôn đánh bay nhưng khoảnh khắc cả hai lại lao vào vòng chiến.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Hơi khó chơi.

Về kỹ xảo chiến đấu Cảnh Ngôn vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối so với Lão Lục, Lão Thất.

Lão Lục, Lão Thất tuy có trí tuệ rất cao không khác gì nhân loại, nhưng công kích khá đơn giản. Cả hai không thể giống võ giả nhân loại phát huy uy lực võ học đến trình độ cực mạnh.

Lão Lục, Lão Thất biết thi triển võ học, nhưng ở trong mắt võ giả như Cảnh Ngôn thì khá thô sơ. Nếu Lão Lục, Lão Thất không ỷ vào cơ thể siêu mạnh thì đã sớm bị Cảnh Ngôn giết.

Lão Lục quát to:

- Lão Thất, hai chúng ta suýt gục ngã rồi! Ha ha, nhưng giờ tiểu tử Cảnh Ngôn tiêu, nhìn hắn uy phong không ngừng đánh bay chúng ta, mỗi tội hắn là nhân loại, nguyên khí có hạn. Hắn công kích kiểu này tiêu hao rất lớn, không chống chọi được lâu. Chúng ta thì khác, có Tử Vong Thần Điện cung cấp năng lượng vô cùng vô tận. Sảng khoái, đánh như vậy mới vui!

Lão Thất bực bội nói:

- Lão Lục, ngươi còn có mặt nói những lời này? Lúc tiểu tử Cảnh Ngôn mới xuất hiện ai trong hai chúng ta có thể một búa đánh chết hắn, giờ thì sao? Vài năm ngắn ngủi hắn đã làm được đến mức này, nhân loại thật đáng sợ. Mất mặt!

Hai bên đánh nhau gần một canh giờ.

Lão Lục nói:

- Nguyên khí của tiểu tử Cảnh Ngôn hùng hồn thật, đánh lâu vậy mà hắn vẫn kiên trì được.

Lão Thất không cãi lại.

Cảnh Ngôn mở miệng nói:

- Chơi tới đây đủ rồi, hoàn toàn đánh bại các ngươi vậy.

Lão Lục trợn to mắt hỏi:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn nói vậy là sao?

Lão Thất nhíu chặt mày hỏi:

- Không lẽ tiểu tử nhà ngươi còn có thủ đoạn không thi triển ra?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đương nhiên là có thủ đoạn, giờ cho các ngươi kiến thức đây!

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Kiếm ý!

Uy áp vô hình hung mãnh ập hướng Lão Lục, Lão Thất.

Uy áp làm Lão Lục, Lão Thất giảm một nửa tốc độ. Hai Vệ Sĩ Giáp Vàng không tin nổi nhìn Cảnh Ngôn, lúc trước đã biết hắn có thể sử dụng lực lượng giống pháp tắc nhưng khi cảm nhận lực lượng này rõ ràng mạnh hơn họ biết nhiều.

Lão Lục, Lão Thất có cơ thể siêu mạnh nhưng vẫn bị uy áp này hạn chế mạnh.

Bùm!

Không có gì bất ngờ xảy ra, Lão Lục và Lão Thất cùng bị đánh bay.

Sau khi bị đánh bay ra Lão Lục thấy Cảnh Ngôn lại xông tới vội nói:

- Nhận thua! Cảnh Ngôn, chúng ta nhận thua!

Trong kiếm ý của Cảnh Ngôn hoàn toàn áp chế họ, dù ỷ vào cơ thể mạnh mẽ trong thời gian ngắn sẽ không gặp nguy hiểm lớn. Nhưng khi họ bị áp chế hoàn toàn, nếu ngoan cố không nhận thua bị Cảnh Ngôn tấn công dồn dập, họ có thể chống cự bao lâu?

Lão Thất la lên:

- Nhận thua! Không đánh!

Cảnh Ngôn dừng lại, rút về đạo khí trường kiếm lam, cười tủm tỉm nhìn Lão Lục, Lão Thất.

Cảnh Ngôn thầm cảm thán, khôi lỗi như Lão Lục, Lão Thất thật khó đối phó. Thân thể của họ quá mạnh mẽ, rất khó tổn hại nặng, nếu Lão Lục và Lão Thất không chủ động nhận thua thì không biết phải mất bao lâu hạ gục họ hoặc làm họ mất sức chiến đấu.

Lão Lục, Lão Thất nhận thua hợp ý Cảnh Ngôn.

Lão Lục, Lão Thất thở hồng hộc:

- Hộc hộc …

Lão Lục nói:

- Cảnh Ngôn, chúc mừng ngươi, đã đánh bại chúng ta!

Lão Thất tiếp lời:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã qua ải của chúng ta, giờ có một số việc ta phải nói cho ngươi.

Cảnh Ngôn chắp tay:

- Mời hai vị nói.

Lão Lục và Lão Thất thay nhau nói:

- Tử Vong Thần Điện là chủ nhân của chúng ta tự tay tạo dựng.

- Chủ nhân chúng ta để lại một phần truyền thừa tại đây, ngươi được đến Càn Khôn Giới chắc biết truyền thừa của chủ nhân đúng không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, ta giải mở phong ấn Càn Khôn Giới được đến Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, trong Càn Khôn Giới còn có Càn Khôn Đan Đạo, Khí Đạo, Trận Đạo.

Lão Lục nheo mắt nói:

- Đúng rồi, ngươi được đến truyền thừa của chủ nhân, nhưng chỉ có một phần.

Lão Thất mỉm cười nói:

- Thứ ngươi có được thật ra bị chia bốn phần, ngươi được đến phần thứ nhất. Chỉ có phần thứ nhất là đặt trong Càn Khôn Giới, ba phần truyền thừa khác nằm trong tay Vệ Sĩ Giáp Vàng chúng ta.

Lão Lục vừa nói vừa lấy ra thứ nửa vòng tròn:

- Hai chúng ta có phần thứ hai, ngươi đánh bại chúng ta thì có thể lấy truyền thừa thứ hai.

Lão Thất cũng lấy ra thứ nửa vòng tròn.

Lão Lục, Lão Thất đồng thanh hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã sẵn sàng nhận truyền thừa thứ hai của chủ nhân chưa?

Cảnh Ngôn gật đầu ngay, tuy hắn còn nhiều điều không rõ nhưng hắn biết thứ trong Càn Khôn Giới. Truyền thừa này cường đại không gì sánh bằng, chỉ được một phần tư đã kinh người đến thế, nếu có nhiều hơn nữa thì sao?

Vì vậy Cảnh Ngôn tạm gác lại tạp niệm, gật đầu biểu thị nhận truyền thừa thứ hai.

Hai Vệ Sĩ Giáp Vàng Lão Lục, Lão Thất ghép nửa vòng tròn lại, hai nửa nhanh chóng liền thành vật thể hình tròn. Từ vật thể dâng lên năng lượng huyền ảo quét hướng Cảnh Ngôn.

Lão Thất trầm giọng nói:

- Đây chính là năng lượng truyền thừa, Cảnh Ngôn, ngươi đừng chống cự nó.

Hết chương 651.

Chương 652. Chọn Rời Đi

Nhận truyền thừa không mất nhiều thời gian.

Khi năng lượng vô cùng huyền ảo khó hiểu chui vào óc Cảnh Ngôn, hắn cảm giác Thương Khung Đệ Nhất Thần Công của mình có thay đổi. Mấy thứ như Càn Khôn Đan Đạo cũng dung hợp càng nhiều tin tức.

Cảnh Ngôn còn chưa học tập Càn Khôn Khí Đạo, nên khi nhận phần khí đạo trong truyền thừa thứ hai hắn không hiểu nội dung nói gì.

Mà đây không phải vấn đề gì lớn, sau này Cảnh Ngôn học Càn Khôn Khí Đạo trong Càn Khôn Giới sẽ tự động dung hợp với phần Càn Khôn Khí Đạo thứ hai, dần hình thành tâm pháp khí đạo càng thâm ảo.

Trong một chốc dung hợp quá nhiều tin tức làm Cảnh Ngôn mất chút thời gian tiêu hóa, sửa sang lại. Nhận tin tức thì đơn giản, vì thần hồn của Cảnh Ngôn đủ mạnh. Nhưng tiêu hóa tin tức phải mất vài canh giờ.

Sau khi Cảnh Ngôn sửa sang tin tức xong, dù đã sớm chuẩn bị nhưng mắt hắn vẫn lộ tia rung động.

Chủ nhân của Tử Vong Thần Điện để lại truyền thừa lấy Thương Khung Đệ Nhất Thần Công là chính, mấy thứ Càn Khôn Đan Đạo đều là nhỏ bé vụn vặt. Cảnh Ngôn ưu tiên tham ngộ nhất là Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Khi nắm giữ hai phần Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, Cảnh Ngôn bị rung động.

Chỉ một phần Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đã khiến Cảnh Ngôn yêu nghiệt phi phàm, giờ được hai phần tức là một nửa truyền thừa, hắn hiểu biết đường tu luyện Võ Đạo đến trình độ kinh khủng.

Tuy Cảnh Ngôn mới đến Đạo Hoàng cảnh nhưng hắn đã có ý thức rõ ràng rằng sau này hắn chắc chắn vào Thánh Đạo cảnh, hắn như thấy con đường đi hướng Thánh Đạo cảnh.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công quá đáng sợ!

Cảnh Ngôn nghĩ chủ nhân của Tử Vong Thần Điện đúng là thần nhân. Theo những gì Cảnh Ngôn biết thần nhân đáng sợ này chắc đến từ vị diện được gọi là Thần giới. Cảnh Ngôn đoán thần nhân này ở trong Thần giới cũng siêu mạnh.

Có điều khiến người khó hiểu là thần nhân mạnh như vậy tại sao đến Thiên Nguyên đại lục, để lại một phần truyền thừa?

Lão Lục nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã có được phần truyền thừa thứ hai chưa?

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Rồi!

Lão Lục bỗng nghiêm túc nói:

- Tốt lắm, giờ chúng ta nói về lựa chọn của ngươi. Ta mới nói truyền thừa của chủ nhân chia ra bốn phần, trong Càn Khôn Giới là phần thứ nhất, ta và Lão Thất bảo vệ phần thứ hai. Còn phần thứ ba do tứ ca, ngũ ca bảo vệ. Cảnh Ngôn, nếu ngươi muốn lấy truyền thừa thứ ba thì phải đánh bại tứ ca, ngũ ca.

Lão Thất nói tiếp:

- Cảnh Ngôn, thực lực của ngươi rất giỏi, có thể đánh bại ta và Lão Lục đã chứng minh tiềm lực của ngươi. Nhưng ta phải nói rõ, tuy ngươi đánh bại ta và Lão Lục, với thực lực hiện giờ ngươi muốn đánh bại tứ ca, ngũ ca là tuyệt đối không thể. Chủ nhân tạo dựng Tử Vong Thần Điện là vì để lại truyền thừa. Ban đầu chủ nhân chỉ định sáng tạo năm Vệ Sĩ Giáp Vàng tức là đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, ngũ ca. Ta và Lão Lục vốn không nên tồn tại, chúng ta được sinh ra cũng nhờ may mắn. Chủ nhân chuẩn bị nhiều tài liệu, tốn công tốn sức tốn nhiều thời gian sáng tạo năm Vệ Sĩ Giáp Vàng nhóm đại ca. Sau khi thành công còn dư chút tài liệu, chủ nhân cảm thấy bỏ thì phí nên thuận tiện sáng tạo Lão Lục và ta.

Lão Thất nói đến đây nhìn hướng Lão Lục.

Lão Lục và Lão Thất nói một tràng:

- Lão Thất nói đúng, thực lực hai chúng ta so với nhóm đại ca khác nhau một trời một vực. Tứ ca và ngũ ca hơn xa hai chúng ta, họ có thể nhẹ nhàng hủy hai ta.

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể vào Tử Vong Thần Điện bây giờ thử đánh bại tứ ca, ngũ ca, ngươi có quyền này.

- Nhưng hãy thận trọng!

- Tứ ca, ngũ ca không dễ nói chuyện như hai chúng ta. Nói thật thì ngay từ đầu hai ta không định giết ngươi, nhưng tứ ca và ngũ ca thì khác, nếu ngươi không có thực lực rất có thể bị giết ngay. Đừng tưởng ngươi có Càn Khôn Giới là đứng ở thế bất bại.

- Càn Khôn tiểu thế giới tuy là bảo đảm nhưng vấn đề là ngươi phải có cơ hội trốn vào. Khi ngươi đối mặt tứ ca, ngũ ca thì ta không nghĩ ngươi sẽ có cơ hội trốn vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn nghiêm túc lắng nghe.

Ban đầu Cảnh Ngôn định khiêu chiến Lão Tứ, Lão Ngũ xem có cơ hội lấy truyền thừa thứ ba không. Giờ thì Cảnh Ngôn phải suy nghĩ cẩn thận.

Lão Lục, Lão Thất không cần lừa hắn làm gì. Lão Lục, Lão Thất đã nói vậy thì Lão Tứ, Lão Ngũ khủng bố thật.

Lùi một bước, dù Cảnh Ngôn giữ Càn Khôn tiểu thế giới và có cơ hội trốn vào, nhưng chẳng lẽ hắn cứ ru rú bên trong mãi sao?

Mười năm? Hay ba mươi năm, năm mươi năm?

Cảnh Ngôn nghĩ sơ liền có quyết định, trước mắt tốt nhất đừng vào Tử Vong Thần Điện đối diện hai Vệ Sĩ Giáp Vàng Lão Tứ, Lão Ngũ càng hùng mạnh.

Từ trước khi đánh bại Lão Lục, Lão Thất là Cảnh Ngôn đã biết sau khi hạ hai Vệ Sĩ Giáp Vàng thì hắn có thể rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên ra bên ngoài. Vậy thì rời Tử Vong Thâm Uyên trước đã, chờ tương lai có đủ thực lực lại quay về đánh bại Lão Tứ, Lão Ngũ lấy truyền thừa tiếp theo, không cần nôn nóng trong một chốc.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Hai vị, nếu ta từ bỏ vào Tử Vong Thần Điện bây giờ sau này còn cơ hội vào nữa không?

Lão Lục, Lão Thất cùng đáp:

- Tất nhiên rồi.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng lại hỏi:

- Vậy là … ta có thể rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên bây giờ?

Lão Lục gật đầu nói:

- Đúng, nếu ngươi muốn đi ngay thì chúng ta sẽ mở truyền tống trận của Tử Vong Thần Điện đưa ngươi ra Tử Vong Thâm Uyên.

Lão Thất nhếch môi nói:

- Xem ra ngươi đã lựa chọn, ta phải nói rằng ngươi lựa chọn chính xác, Cảnh Ngôn. Nếu ngươi vào Tử Vong Thần Điện ngay lúc này ta dám chắc chín mươi chín phần trăm ngươi sẽ chết ngay. Tứ ca, ngũ ca không quan tâm ngươi là người thừa kế của chủ nhân. Dù sao truyền thừa ở đây, ngươi chết rồi về sau sẽ xuất hiện người thừa kế mới. Chúng ta chờ ở đây đã mấy vạn năm, chờ thêm vài vạn năm không khác biệt gì, chúng ta là khôi lỗi, tuổi thọ vô hạn. Ta nói cho ngươi biết, ngươi không phải người đầu tiên được đến truyền thừa, người gần nhất là hơn bốn ngàn năm trước. Người đó cũng giải mở phong ấn Càn Khôn Giới, được phần truyền thừa thứ nhất. Nhưng hắn không may mắn bằng ngươi, không thấy Vệ Sĩ Giáp Vàng chúng ta đã chết.

Hết chương 652.

Chương 653. Ta Lại Trở Về

Cảnh Ngôn nghe vậy sửng sốt.

Người Vệ Sĩ Giáp Vàng Lão Thất nhắc chính là Thiên Thủy, hơn bốn ngàn năm trước lão từng vào Tử Vong Thần Điện, có được Càn Khôn Giới và giải mở phong ấn, được truyền thừa của chủ nhân Tử Vong Thần Điện.

Xem ra Vệ Sĩ Giáp Vàng của Tử Vong Thần Điện thật sự không quan tâm thân phận người thừa kế, ở trong mắt họ người thừa kế chết thì tìm người khác. Nhưng giữa những người thừa kế có khác biệt. Như Cảnh Ngôn, Lão Lục và Lão Thất xem trọng hắn, không mong hắn chết. Nếu cả hai không quan tâm thì đã chẳng nhắc nhở Cảnh Ngôn trong Tử Vong Thần Điện có nguy hiểm.

Lão Lục, Lão Thất xem trọng người thừa kế này có lẽ vì tốc độ tiến bộ của Cảnh Ngôn. Nếu Cảnh Ngôn không tiến bộ siêu mau có lẽ cả hai chẳng quan tâm hắn.

Cảnh Ngôn hít sâu lấy lại bình tĩnh, lần nữa chắp tay cảm ơn:

- Đa tạ hai vị nhắc nhở, ta quyết định rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên ngay bây giờ, chờ về sau ta mạnh hơn nữa sẽ vào Tử Vong Thần Điện.

Lão Lục vừa nói vừa nhìn Lão Thất:

- Tốt! Tuy chúng ta cũng mong ngươi ở lại đây, cô đơn quá lâu, muốn có người cùng chơi. Nhưng ngươi đã muốn đi thì chúng ta không ngăn cản, sẽ đưa ngươi ra ngoài ngay.

Lão Thất nói:

- Lão Lục, để ta đưa Cảnh Ngôn đi.

Lão Lục cười nói:

- Ừm, vậy ta nhường ngươi, ai kêu ta là lục ca của ngươi. Làm đại ca thì nên nhường nhịn tiểu đệ.

Lão Thất hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Lão Thất quay sang nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đi theo ta, từ chỗ này chỉ có hai con đường rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên. Đường thứ nhất cũng trực tiếp nhất là bay lên, tức là con đường ngươi đã xuống. Nhưng chủ nhân bày đại trận đang mở ra, chúng ta không thể đóng lại, bay lên sẽ chín chết một sống. Ta mang ngươi đi con đường khác, con đường hơi đặc biệt, nếu ta không dẫn ngươi đi thì ngươi đi một trăm năm cũng không ra được.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Vậy xin làm phiền.

Hai bóng người nhanh chóng vào khe nứt dưới đất lúc trước Vệ Sĩ Giáp Đồng, Vệ Sĩ Giáp Bạc leo lên.

Lòng đất có động thiên khác. Như Lão Thất nói, con đường này cực kỳ phức tạp, nếu không biết tuyến đường thì sẽ đi lung tung. Với thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn dùng thần hồn mạnh mẽ cảm giác cũng không có hiệu quả.

Đi theo Lão Thất thì không sao.

Hai bóng người tốc độ siêu nhanh.

Canh giờ đầu, Cảnh Ngôn cảm giác luôn đi xuống. Một canh giờ sau lại đi lên.

Đi suốt một ngày Vệ Sĩ Giáp Vàng Lão Thất ngừng lại.

Lão Thất xoay người chỉ một đoàn sáng lập lòe đằng trước:

- Cảnh Ngôn, ngươi thấy tia sáng phía trước chứ?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Thấy.

Lão Thất nói tiếp:

- Ngươi tự đi đi, ta đưa ngươi đến đây đã là cực hạn. Theo lệnh của chủ nhân chỉ cho ta đi tới đây, không thể tiến lên thêm. Nhưng ngươi đừng lo, ngươi đi tới chỗ ánh sáng đó là hoàn toàn rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn nhìn Lão Thất:

- Biết, ta đi một mình được rồi.

Lão Thất vẫy tay:

- Đi đi! Hy vọng sớm ngày gặp lại ngươi.

Lão Thất xoay người nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Cảnh Ngôn nhìn tia sáng phía trước, giẫm chân, nhẹ vận chuyển nguyên khí chạy nhanh như bay.

Đoàn sáng nhìn như không xa nhưng đi qua mới biết không gần chút nào, tốc độ như Cảnh Ngôn phải đi gần nửa canh giờ mới đến.

Cảnh Ngôn giảm tốc độ, thở hắt ra.

Nỗi lòng Cảnh Ngôn phập phồng:

- Rốt cuộc sắp ra ngoài.

Cảnh Ngôn ở trong Tử Vong Thâm Uyên suốt mười năm, gần mười một năm. Không biết trên Thiên Nguyên đại lục còn bao nhiêu người nhớ đến hắn.

Cảnh Ngôn suy nghĩ vẩn vơ, lắc người lao ra ngoài.

Đây là một cửa cốc, Cảnh Ngôn lao ra đánh giá bốn phía.

Bầu trời đỏ thẫm.

Nơi đây không thấy Tử Vong Thâm Uyên nhưng hiển nhiên còn trong Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn mất chút thời gian xác định đang ở khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên. Với thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn trong khu hòa bình không có nhiều nguy hiểm uy hiếp đến hắn được.

Nhân loại?

Nguyên Thiên Nguyên đại lục ít có Đạo Hoàng cảnh, võ giả nhân loại khu hòa bình rất khó đè đầu Cảnh Ngôn.

Thần tộc?

E rằng chỉ ít ỏi thần tộc thắng được Cảnh Ngôn, loại thần tộc đó ít khi đến khu hòa bình.

Còn về thần thú, trong khu hòa bình nhiều người từng gặp nhưng nên biết một điều, họ thường thấy là ngụy thần thú chứ không phải thần thú thật sự. Ngụy thần thú cấp thấp thực lực ngang ngửa võ giả nhân loại Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ. Mà võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ như Cảnh Ngôn dư sức nghiền áp ngụy thần thú cấp thấp. Hơn nữa muốn thấy ngụy thần thú trong khu hòa bình cần may mắn, không phải muốn thấy là thấy.

Tuy vậy Cảnh Ngôn hết sức cẩn thận, hắn bay nhanh trên trời, thả thần hồn ra cảm nhận nguy hiểm có lẽ tồn tại.

Cảnh Ngôn sử dụng thần hồn giật mình phát hiện có điều lạ, trong thần hồn có một loại ý niệm dao động. Trước kia hắn chưa từng thấy loại dao động này, Cảnh Ngôn cảm giác ý niệm thần hồn đó giúp hắn trực tiếp biểu đạt suy nghĩ không cần mở miệng.

Giọng Thiên Thủy vang lên:

- Cảnh Ngôn tiểu tử, thần hồn của ngươi quả nhiên rất mạnh, tu vi Đạo Hoàng cảnh mà thần hồn đã tự sinh ra thần niệm.

Cảnh Ngôn tạm dừng, hỏi:

- Thần niệm?

Thiên Thủy than thở:

- Đúng rồi, là thần niệm. Ài, tuy ta không muốn thừa nhận nhưng phải công nhận thần hồn của ngươi cường đại. Võ giả bình thường vào Thánh Đạo cảnh rồi thần hồn mới sinh ra thần niệm.

Mắt Cảnh Ngôn sáng lên vội hỏi:

- Tiền bối, thần niệm có ích gì?

- Ích lợi rất lớn, ngươi tự mày mò đi.

Thiên Thủy nói xong im lặng, mặc cho Cảnh Ngôn hỏi dồn.

Cảnh Ngôn lắc đầu, vận chuyển Thiên Không Chi Dực nhanh như tia chớp lao đi xa.

Mấy ngày sau.

Cảnh Ngôn nhìn thế giới đỏ thẫm sau lưng, lại nhìn thế giới vừa quen vừa hơi lạ trước mặt, hắn sung sướng cười lớn:

- Ha ha ha ha ha ha! Cảnh Ngôn ta lại trở về!

Hết chương 653.

Chương 654. Tử Đệ Cảnh Gia Dễ Giết Sao?

Cảnh Ngôn rời khỏi Vô Vọng Thâm Uyên trở về Thiên Nguyên đại lục, tốc độ bay nhanh đến cực hạn, như tia chớp.

Chỉ vài ngày Cảnh Ngôn đã vào địa vực Lam Khúc quận.

Hơn mười năm trước bị Cổ gia truy sát, Cảnh Ngôn vội rời khỏi Lam Khúc quận, lòng có nhiều vương vấn, đặc biệt với người mình quen và gia tộc. Trước khi đi Cảnh Ngôn đã chuẩn bị đầy đủ nhưng vẫn thấy lo.

Cảnh Ngôn không dám chắc trăm phần trăm rằng Cảnh gia còn tồn tại ở Đông Lâm thành, gia tộc chưa bị xóa sổ. Nếu Cổ gia quyết tâm không tiếc mọi giá xóa bỏ Cảnh gia thì Cảnh gia tuyệt đối không chống đỡ được. Bên Thánh thành không thể nào phái người đi bảo vệ Cảnh gia.

Nói thật thì Cảnh Ngôn không có cảm giác trung thành mãnh liệt với gia tộc, nhưng trong gia tộc có nhiều người hắn quan tâm. Nếu người Cảnh gia bị giết vì hắn, hắn thật khó thoải mái chấp nhận.

Cảnh Ngôn vào Lam Khúc quận bay thẳng đến Đông Lâm thành, chưa đầy một ngày Đông Lâm thành đã ngay trước mắt.

Cảnh Ngôn nhìn tòa thành thị quen thuộc phía xa, lại nhìn kiến trúc liên miên ngoài thành.

Cảnh Ngôn cau mày lẩm bẩm:

- Đấy là … phía trước đúng là Đông Lâm thành, nhưng tại sao ngoài thành có nhiều dãy kiến trúc? Không lẽ Đông Lâm

thành khuếch lớn quy mô? Nhìn xem đã.

Cảnh Ngôn lắc người đến gần dãy kiến trúc, đáp xuống, đi vào trong.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không đúng, đây không phải Đông Lâm thành khuếch trương quy mô, dường như là … thị trấn mới thành lập.

Đi trên đường toàn là võ giả, nhiều người tay cầm vũ khí sắc bén. Những võ giả rất mạnh, toàn thân đầy sát ý, ánh mắt lạnh lùng.

Cảnh Ngôn nhìn ra nơi này không phải Đông Lâm thành khuếch trương là do đám võ giả, trong số họ khá nhiều là tu vi cảnh giới Tiên Thiên.

Đông Lâm thành tuy phát triển nhanh nhưng sau khi Cảnh Ngôn bị Cổ gia truy sát buộc phải rời đi, Cổ gia sẽ để mặc cho Đông Lâm thành phát triển sao? Dù vì một số nguyên nhân Cổ gia kiêng dè, không ngay mặt xuống tay với Cảnh gia nhưng Cổ gia có thể nào không hạn chế Cảnh gia lớn mạnh?

Vậy đám võ giả Tiên Thiên này từ đâu chui ra?

Cảnh Ngôn quan sát bốn phía, toàn là những khuôn mặt xa lạ, đa số đằng đằng sát ý không dễ chọc.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, quyết định:

- Trước tìm một chỗ nghe tin tức đã.

Vừa lúc gần đó có một tửu lâu, thường thì vào tửu lâu hỏi thăm tin tức có hiệu suất cao nhất.

Cảnh Ngôn vào tửu lâu không khiến ai chú ý, không mấy người giương mắt nhìn hắn. Cảnh Ngôn thấy khá nhiều võ giả tụ tập trong tửu lâu, họ nốc rượu ừng ực, to tiếng nói chuyện.

Một võ giả vóc dáng cao lớn to giọng nói:

- Ngày mai đội của ta sẽ vào Hắc Thạch sơn mạch, hy vọng lần này có thu hoạch lớn!

Người này tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, thực lực không tệ.

Một người khác lắc đầu:

- Đội của ta phải chờ thêm mấy ngày mới vào Hắc Thạch sơn mạch. Lần trước đi xui bỏ mợ, gặp ngay đàn thú làm mất nhiều người, giờ cần thêm thời gian tuyển nhận người.

Một nam nhân mặt đen lắc đầu thở dài nói:

- Ài, thật là không tiện, tuy Hắc Thạch trấn được xây dựng nhưng không tiện bằng trực tiếp bổ cấp trong Đông Lâm thành. Không nói cái khác, chỉ nói đan dược, trong Hắc Thạch trấn khó mua dược tề, đan dược phẩm chất cao.

- Thì đấy, Đông Lâm thành giờ thật quá đáng, cấm mạo hiểm giả chúng ta vào.

Một nam nhân nho nhã cười nói:

- Đông Lâm thành đương nhiên phải cẩn thận. Dù sao thành chủ Đông Lâm thành là một trưởng lão Cảnh gia, mấy năm nay bao nhiêu tử đệ Cảnh gia bị ám sát rồi? Thành chủ hạn chế người lạ vào thành thị cũng vì bảo vệ người Cảnh gia.

Nhiều người xung quanh gật gù.

Cảnh Ngôn nghe rõ đám người trong tửu lâu nói chuyện, thầm nghĩ:

- Trấn này tên Hắc Thạch trấn? Đông Lâm thành hạn chế mạo hiểm giả vào thành?

Cảnh Ngôn hơi thả ra thần hồn là đã bao phủ nguyên tửu lâu, mỗi người nói từng chữ đều không chạy khỏi tai mắt của hắn.

Một giọng nói đầy khinh thường vang lên:

- Ha ha ha! Bảo vệ? Bảo vệ cái khỉ gì!

Người xung quanh nhìn hướng phát ra thanh âm.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn người cười to, đó là một nam nhân trung niên để râu quai nón, hai người ngồi cạnh gã chắc là đồng bạn.

Nam nhân râu quai nón cười khẩy nói:

- Các ngươi còn vào Hắc Thạch sơn mạch săn giết những linh thú chết tiệt này? Săn linh thú được lợi bao nhiêu? Ngu xuẩn, có thời gian đó không bằng đi giết tử đệ Cảnh gia, kiếm lời mới cao!

Mặt gã đỏ hồng hình như uống nhiều rượu hơi say.

Nam nhân râu quai nón trào phúng nói:

- Cho các ngươi biết, ba huynh đệ chúng ta mấy năm nay chuyên giết tử đệ Cảnh gia, kiếm được trăm vạn linh thạch. He he, hôm qua chúng ta khá may mắn giết bốn tử đệ Cảnh gia, một hơi kiếm hơn tám vạn linh thạch! Các ngươi tưởng tượng xem, nhiều linh thạch như vậy phải giết bao nhiêu linh thú mới có được?

Có người nhíu mày nói:

- Săn giết tử đệ Cảnh gia? Không dễ vậy, Cảnh gia có nhiều cao thủ, sơ sẩy một cái là chúng ta bị giết ngược lại.

Nam nhân râu quai nón bĩu môi liếc người nói chuyện:

- Cao thủ Cảnh gia? Ha ha, ngu ơi là ngu. Những cao thủ Cảnh gia dám ló đầu ra sao? Họ mà chường mặt ra sẽ có càng nhiều người đi giết họ!

Một người ngồi cạnh râu quai nón nhíu mày nói:

- Đại ca nói những cái này làm gì? Giờ tử đệ Cảnh gia học khôn, khó giết họ. Đại ca nói cho mấy người này biết để họ

cướp việc làm ăn của chúng ta thì chúng ta húp cháo à?

Một người khác lắc đầu nói:

- Đại ca uống say, chúng ta đi thôi.

Mặt Cảnh Ngôn lạnh băng.

Ba tên khốn này săn giết tử đệ Cảnh gia? Nghe họ nói thì căn cơ Cảnh gia vẫn còn, nhưng đám khốn kiếp ngang nhiên thảo luận săn giết tử đệ Cảnh gia làm lòng Cảnh Ngôn sôi trào sát ý.

Cảnh Ngôn đứng phắc dậy đi hướng ba người râu quai nón.

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình, giọng nói chất chứa tức giận lạnh lùng hỏi:

- Tử đệ Cảnh gia dễ giết sao?

Nam nhân râu quai nón không cảm nhận sát ý từ Cảnh Ngôn, nghe hỏi chuyện thì không ngẩng đầu lên trả lời:

- Đương nhiên dễ giết, không có gì khó, chỉ cần ngươi đụng phải là dễ dàng giết chết bọn họ!

Cảnh Ngôn tức giận bật cười:

- Vậy sao?

Hết chương 654.

Chương 655. Ta Chính Là Người Cảnh Gia

Lòng Cảnh Ngôn dầy sát ý nhưng hắn không ra tay ngay, hắn còn cần hỏi rõ vài chuyện.

Ánh mắt Cảnh Ngôn chậm rãi lướt qua ba người nam nhân râu quai nón, thực lực của họ đã là cảnh giới Tiên Thiên, xem như cao thủ trong võ giả bình thường. Nhưng bọn họ như con kiến trong mắt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn trầm giọng hỏi:

- Đông Lâm thành hạn chế mạo hiểm giả lạ vào thành thị thì làm sao săn giết tử đệ Cảnh gia? Không lẽ tử đệ Cảnh gia biết ngoài thành rất nguy hiểm còn ra khỏi thành chịu chết?

Nam nhân râu quai nón không phát hiện Cảnh Ngôn khác lạ, hai đồng bạn của gã cảm giác không ổn. Nhưng họ đánh giá Cảnh Ngôn từ trên xuống dưới không thấy có gì đặc biệt.

Trông Cảnh Ngôn rất trẻ, suy ra không thể là võ giả thực lực rất mạnh. Nên dù Cảnh Ngôn và Cảnh gia có quan hệ thân thiết cũng sẽ không tạo thành uy hiếp với họ

Nam nhân râu quai nón mắt lờ đờ mê ly cố trợn to nhìn Cảnh Ngôn:

- Ha ha ha! Đúng là Đông Lâm thành kiểm tra rất nghiêm khắc, khó đi vào Đông Lâm thành. Nhưng săn giết tử đệ Cảnh gia không bắt buộc phải làm trong Đông Lâm thành. Địa vực Đông Lâm thành có nhiều trấn có các loại sản nghiệp của Cảnh gia. Một vài sản nghiệp đã bị Cảnh gia từ bỏ, triệu các nhân viên quản lý sản nghiệp Đông Lâm thành. Nhưng có một

số sản nghiệp Cảnh gia không thể từ bỏ. Tới đó là tìm được tử đệ Cảnh gia, ngươi chỉ cần tìm cơ hội đánh chết thành viên Cảnh gia, chặt đầu xuống là có thể đổi lấy nhiều linh thạch. Ha ha, nếu ngươi giết một người Cảnh gia cảnh giới Tiên Thiên thì giàu to. Một người Cảnh gia tu vi Tiên Thiên có thể đổi mười vạn linh thạch, một số tiền kếch xù!

Mười vạn linh thạch đối với võ giả Tiên Thiên bình thường đúng là tài sản kếch xù, nhưng muốn giết võ giả Cảnh gia tu vi Tiên Thiên không dễ.

Nam nhân râu quai nón vừa nói vừa giơ tay tính vỗ vai Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ta thấy ngươi thuận mắt, hay ngươi theo ta làm việc đi? Tu vi của ngươi thế nào? Sức chiến đấu ra sao? Yên tâm, đi theo ta chắc chắn không bạc đãi ngươi.

Nam nhân râu quai nón tính lôi kéo Cảnh Ngôn đi theo mình làm việc.

Cảnh Ngôn hơi nghiêng người tự nhiên tránh đi bàn tay nam nhân râu quai nón.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Theo ngươi làm? Sợ là không được.

Nam nhân râu quai nón nghe vậy kinh ngạc hỏi:

- Hả? Tại sao? Ngươi không muốn giết người Cảnh gia đổi linh thạch sao?

Cảnh Ngôn nhếch mép cười âm u:

- Ta muốn linh thạch, nhưng ta là người Cảnh gia, không lý nào tự giết mình đi?

Nam nhân râu quai nón hơi say nhưng chưa mất ý thức, Cảnh Ngôn nói làm gã rùng mình:

- A?

Hai đồng bạn của nam nhân râu quai nón nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Nam nhân râu quai nón hơi tỉnh táo lại, sau đó phẩy tay nói:

- Lão đệ đừng đùa, ngươi là người Cảnh gia? Không thể nào, người Cảnh gia còn sống không đến Hắc Thạch trấn nổi.

Nam nhân râu quai nón không tin Cảnh Ngôn là người Cảnh gia, tử đệ Cảnh gia vừa ra Đông Lâm thành là chỉ có đường chết. Người Cảnh gia trong sản nghiệp Cảnh gia ở các nơi cũng không dám ló đầu ra.

Nói Cảnh gia có người nghênh ngang đến Hắc Thạch trấn tuyệt đối không ai tin.

Chẳng những nam nhân râu quai nón không tin, những người khác trong tửu lâu cũng không tin lời Cảnh Ngôn.

Một mạo hiểm giả khá lớn tuổi nhìn xung quanh, nói với Cảnh Ngôn:

- Người trẻ tuổi đừng nói lung tung, ngươi nói ngươi là người Cảnh gia rất có thể sẽ vời đến họa sát thân!

Cảnh Ngôn nhìn đối phương một cái, khẽ cười nhấn mạnh nói:

- Ta đúng là người Cảnh gia, không nói lung tung.

Cảnh Ngôn nhìn nam nhân râu quai nón:

- Ngươi làm nghề giết tử đệ Cảnh gia đúng chứ? Giờ ta đứng đây, ngươi giết một tử đệ Cảnh gia cảnh giới Tiên Thiên được thù lao mười vạn linh thạch, nếu ngươi có thể giết ta thì ta nghĩ ngươi lấy được thù lao là con số thiên văn, ít nhất gấp trăm lần mười vạn linh thạch.

Người trong tửu lâu đều nghe ra Cảnh Ngôn nghiêm túc, giọng nói lạnh băng.

Nam nhân râu quai nón trừng Cảnh Ngôn, gã hoàn toàn tỉnh men say.

Đồng bạn của nam nhân râu quai nón khẽ kêu, nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Đại ca!

Hai người siết chặt vũ khí tùy thời ra tay.

Nam nhân râu quai nón bị chọc giận:

- Tiểu tử! Lá gan của ngươi rất lớn, giỏi lắm. Nhưng ta phải nói hôm nay ngươi chết chắc! Mặc kệ ngươi có phải là người Cảnh gia hay không ta đều giết ngươi!

Nam nhân râu quai nón vốn là người có sát tâm rất nặng, giết người là cơm thường với gã. Thái độ của Cảnh Ngôn rõ ràng là khiêu khích, sao gã tha thứ được? Dù Cảnh Ngôn không phải tử đệ Cảnh gia thì nam nhân râu quai nón quyết giết hắn.

Bùm!

Nam nhân râu quai nón và hai đồng bạn hơi ăn ý, chắc hợp tác lâu. Ba người hành động cùng lúc.

Người trong tửu lâu hơi lùi lại, sắp xảy ra đánh lộn sống chết, họ sợ bị văng miểng.

Nhiều người nhìn ba người nam nhân râu quai nón tấn công thì lắc đầu, thấy tiếc cho Cảnh Ngôn. Họ đinh ninh Cảnh Ngôn sẽ chết tại đây, mấy người nam nhân râu quai nón nhìn là biết không dễ chọc, thực lực không yếu. Cảnh Ngôn sao có cơ may sống sót trước mặt bọn người này?

Phập phập phập!

Nhưng đám người này mới lóe qua ý nghĩ Cảnh Ngôn sẽ bị giết thì nghe ba tiếng vang khẽ, ba người nam nhân râu quai nón vừa dợm bước bỗng lên chợt khựng lại.

Trước bao cặp mắt nhìn chăm chú ba người nam nhân râu quai nón mềm oặt ngã xuống.

Tửu lâu tĩnh lặng.

Mọi người lộ biểu tình khó hiểu nhìn ba người ngã dưới đất, không rõ chuyện gì xảy ra. Họ chỉ thấy ba người nam nhân râu quai nón tính đánh chết Cảnh Ngôn, hắn không nhúc nhích mà ba người đã tự ngã xuống.

Ba người nam nhân râu quai nón bị gì vậy?

Cảnh Ngôn liếc nhanh mặt từng người, hỏi:

- Nơi này còn ai muốn giết tử đệ Cảnh gia không? Ta là tử đệ Cảnh gia, nếu ai muốn giết ta thì bây giờ có thể đứng ra đánh.

Nghe Cảnh Ngôn nói đám người mới hiểu ba người nam nhân râu quai nón chết rồi, bị giết.

Vấn đề là không thấy Cảnh Ngôn ra tay nhưng sao hắn giết ba người nam nhân râu quai nón?

Không ai tiếp lời Cảnh Ngôn, bọn họ đa số là mạo hiểm giả bình thường, đến gần Đông Lâm thành chỉ vì muốn vào Hắc Thạch sơn mạch săn linh thú. Chỉ số ít người chuyên săn giết tử đệ Cảnh gia.

Hết chương 655.

Chương 656. Cảnh Ngôn Không Chết

Đương nhiên với đám mạo hiểm giả này nếu có cơ hội giết vài tử đệ Cảnh gia đổi một đống linh thạch thì họ không từ chối, ai chẳng muốn kiếm nhiều tài nguyên?

Nhưng cái chết của ba người làm người ta giật mình, họ không biết tại sao ba người đó chết.

Cảnh Ngôn hỏi còn ai muốn giết hắn không, căn bản không ai dám đứng ra chứ đừng nói là đánh hắn.

Lúc sắp ra khỏi tửu lâu Cảnh Ngôn tạm dừng, bỏ lại một câu:

- À, mới rồi nghe các ngươi nói Đông Lâm thành hạn chế mạo hiểm giả lạ vào thành ảnh hưởng các ngươi bổ cấp, giờ ta cho các ngươi biết lát nữa là có thể tự do ra vào Đông Lâm thành.

Sau đó Cảnh Ngôn đi ra tửu lâu.

- Cái gì?

- Người vừa rồi nói thế là sao?

- Lệnh hạn chế của Đông Lâm thành sắp gỡ bỏ rồi?

- Người đó là ai?

Sau khi Cảnh Ngôn rời đi tửu lâu lại ồn ào, các tiếng bàn tán ầm ĩ. Rất nhanh có người đi lên kiểm tra tình huống của ba người nam nhân râu quai nón, xác nhận ba người chết thẳng cẳng.

Bọn họ càng hoảng sợ hơn.

Vì họ kiểm tra tỉ mỉ toàn thân ba người nhưng không tìm thấy vết thương, thoạt trông không phải chết vì trúng độc, vậy ba nam nhân râu quai nón đã chết như thế nào?

Bọn họ đương nhiên không biết nguyên nhân cái chết của ba người nam nhân râu quai nón là thần hồn bị bóp chết.

Thần hồn của Cảnh Ngôn mạnh đến nỗi có thể ngưng tụ thành thực chất, trong cơn tức giận thần hồn dâng lên chớp mắt ập hướng ba người nam nhân râu quai nón. Với độ mạnh thần hồn của ba người này căn bản không chịu nổi, thần hồn bị xóa sổ. Thân thể họ không chút vết thương nhưng thần hồn bị xóa bỏ thì sống kiểu gì?

Võ giả quan trọng nhất là thần hồn, thứ hai là vụ tuyền. Nếu vụ tuyền xảy ra vấn đề thông thường võ giả sẽ mất tu vi, còn mất thần hồn là chết chắc. Xóa sổ thần hồn vô hình vô ảnh giống như dùng ánh mắt giết người.

- Các ngươi nói … người kia bảo Đông Lâm thành sắp bỏ lệnh cấm có phải là thật không?

Có người lắc đầu phủ định:

- Không thể nào! Nếu tùy tiện cho mạo hiểm giả vào Đông Lâm thành thì người Cảnh gia còn có đường sống sao? Ta có tin chắc chắn nguyên đại lục không tính đoàn đội tạm thành lập săn giết tử đệ Cảnh gia, sát thủ thuộc tổ chức Ám Dạ có ít nhất mấy trăm người quanh quẩn Đông Lâm thành.

Người đặt câu hỏi gật gù đồng ý:

- Nói cũng đúng.

Cảnh Ngôn rời khỏi Hắc Thạch trấn nhanh chóng đến gần Đông Lâm thành.

Đông Lâm thành tuy thủ vệ nghiêm ngặt không cho mạo hiểm giả lạ vào thành phố, mạo hiểm giả bình thường không cách nào lặng lẽ tiến vào. Nhưng phong tỏa kiểu này vô ích với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lặng lẽ thần không biết quỷ không hay đã vào thành, đi thẳng đến phủ thành chủ.

Lúc này Cảnh Ngôn không có tâm tình để thủ vệ thông báo cho Cảnh Thiên Anh, hắn lắc người đã vào phủ thành chủ, thần hồn thả ra khoản khắc tìm thấy Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thiên Anh đang cùng một số người Cảnh gia ở trong phòng, mọi người mặt như đưa đám.

Một trưởng lão Cảnh gia khẽ thở dài:

- Cứ tiếp tục thế này thì Cảnh gia ta còn chống chọi được bao lâu?

Một trưởng lão khác nói:

- Mấy năm nay nhiều tử đệ Cảnh gia đã chết, tuy đã từ bỏ nhiều sản nghiệp bên ngoài nhưng vẫn không cách nào tránh khỏi ám sát.

- Ài, một tuần nay có năm tử đệ Cảnh gia bị ám sát, tuy đều là tử đệ cảnh giới hậu thiên nhưng còn một số là hậu bối trẻ tiềm lực rất lớn.

Nhị trưởng lão Cảnh gia nhìn Cảnh Thiên Anh, mở miệng hỏi:

- Thành chủ, có thể xin Quận Vương đại nhân lại phái một ít vệ đội lại đây?

Cảnh Thiên Anh trầm ngâm một chút nói:

- Khó lắm, Quận Vương đại nhân che chở Cảnh gia chúng ta đã cực hạn, vệ đội Quận Vương phủ bị phái đến Đông Lâm

thành đã có hơn ngàn người rồi. Nếu ta yêu cầu càng nhiều nữa chỉ làm Quận Vương đại nhân khó xử, hơn nữa Quận Vương đại nhân còn phải bảo vệ phân bộ Cảnh gia trong Lam Khúc quận thành.

Cảnh Thiên Anh cay đắng lắc đầu nói:

- Các vị trưởng lão, trong khoảng thời gian ngắn chúng ta chỉ có thể tự dựa vào mình, cố gắng … không để tử đệ gia tộc ra ngoài.

Mọi người tặc lưỡi cảm khái:

- Đúng rồi, Quận Vương đại nhân đã tận tình tận nghĩa với Cảnh gia chúng ta.

- Nghe nói nữ nhi của Quận Vương đại nhân mất tích mười năm không tìm được.

- Cảnh Ngôn và Quận Vương đại nhân quan hệ tốt, nhưng Cảnh Ngôn đã chết lâu vậy mà Quận Vương vẫn che chở Cảnh gia, chúng ta còn có thể yêu cầu cái gì nữa?

- Cổ gia chết tiệt!

- Cổ gia muốn xóa sổ Cảnh gia chúng ta đây mà. Tuy Cổ gia kiêng dè không thể ngay mặt xuống tay với chúng ta, nhưng thế lực của chúng quá mạnh, tùy tiện dùng chút thủ đoạn là có thể khiến Cảnh gia dần lụn bại. Ám Dạ đáng chết, bọn chúng không chỗ không ở!

- …

Thần hồn bao phủ, Cảnh Ngôn nghe rõ đối thoại của đám người Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Ngôn nhướng mày lẩm bẩm:

- Thành chủ Bạch Tuyết mất tích?

Cảnh Ngôn lập tức vận chuyển Thiên Không Chi Dực khoảnh khắc vào phòng đám người Cảnh Thiên Anh.

Đám người Cảnh Thiên Anh đang thảo luận chợt phát hiện có thêm một người trong phòng, làm họ giật nảy mình.

Người đến không chút dấu hiệu, họ không thấy rõ người đó vào bằng cách nào, đột ngột hiện hình.

Đám người biến sắc mặt đứng bật dậy, nguyên khí toàn thân dâng lên giật mình nhìn người mới vào phòng.

Sau đó bọn họ thấy khuôn mặt người đó:

- Cảnh … Cảnh Ngôn?

Cảnh Thiên Anh rống to:

- Không đúng! Cảnh Ngôn đã chết trong Vô Vọng Thâm Uyên, ngươi là ai?

Người này khuôn mặt giống Cảnh Ngôn. Nhưng Cảnh Ngôn chết trong Vô Vọng Thâm Uyên, nhiều cường giả đỉnh cao trên đại lục thấy tận mắt, hắn không thể sống sót được. Vậy người khuôn mặt giống hệt Cảnh Ngôn xuất hiện ở đây là ai?

Đám người Cảnh Thiên Anh vẫn căng thẳng thần kinh đề phòng.

Cảnh Ngôn buồn bã khẽ thở dài:

- Tứ trưởng lão không nhận ra ta nữa sao?

Cảnh Ngôn mở miệng, đám Cảnh Thiên Anh lại ngây người.

Khuôn mặt giống nhau, giọng giống, điệu bộ dáng vẻ y hệt Cảnh Ngôn trong trí nhớ.

Nhị trưởng lão hoảng sợ bật thốt:

- Ngươi … ngươi thật sự là Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn nhìn nhị trưởng lão Cảnh gia, cười cay đắng:

- Nhị trưởng lão đừng nghi ngờ gì, ta thật sự không chết. Tuy bị nhốt trong Vô Vọng Thâm Uyên mười một năm nhưng ta đúng là còn sống.

Hết chương 656.

Chương 657. Cảnh Giới Gì?

Đám người Cảnh Thiên Anh nhìn Cảnh Ngôn, đầu óc ù đặc. Có điều họ đã tin người trước mặt là Cảnh Ngôn của Cảnh gia bọn họ.

Đám người trong phòng kích động hít thở dồn dập:

- Cảnh Ngôn, ngươi thật sự không chết?

- Cảnh Ngôn còn sống? Tốt quá, thật tốt!

Cảnh Thiên Anh hỏi:

- Cảnh Ngôn, mười năm trước ngươi bị Cổ gia trong bảy thế gia lớn đại lục truy sát một mình đi Vô Vọng Thâm Uyên tránh né, có tin đồn ngươi bị lão tổ Cổ gia đẩy vào Tử Vong Thâm Uyên, không lẽ tin này là giả?

Cảnh Ngôn lắc đầu, nhớ lại làm hắn thổn thức:

- Tin tức không sai, ta đúng là vào Tử Vong Thâm Uyên, nhưng vì một số kỳ ngộ nên may mắn sống tiếp trong Tử Vong Thâm Uyên.

Tử Vong Thâm Uyên đúng là cực kỳ nguy hiểm, nếu không nhờ Càn Khôn tiểu thế giới thì lúc này Cảnh Ngôn đã không sống. Cảnh Ngôn với tu vi hiện giờ vào Tử Vong Thâm Uyên mà không nhờ Càn Khôn tiểu thế giới thì vẫn không có khả năng sống.

Cảnh Ngôn không muốn giải thích nhiều về Càn Khôn tiểu thế giới cho đám người Cảnh Thiên Anh.

Thấy Cảnh Ngôn không kể rõ về Tử Vong Thâm Uyên, đám người Cảnh Thiên Anh biết điều không hỏi nhiều. Tóm

lại Cảnh Ngôn còn sống là tin siêu tốt.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Tứ trưởng lão, ta mới nghe các người nói nữ nhi của Quận Vương Chu Thượng Vân, Bạch Tuyết mất tích là sao?

Cảnh Thiên Anh lắc đầu nói:

- Cái này … phải nói từ lúc trên đại lục truyền ra tin ngươi chết. Mười một năm trước ngươi bị ép vào Tử Vong Thâm Uyên, mọi người đều cho rằng ngươi chết. Chỉ có thành chủ Bạch Tuyết không tin ngươi chết trong Vô Vọng Thâm Uyên nên rời khỏi Đoan Dương thành, một mình đi Vô Vọng Thâm Uyên tìm ngươi. Hơn mười năm qua mãi không có tin tức của nàng. Quận Vương đại nhân cố gắng tìm nhưng không có tin gì. Ài, Vô Vọng Thâm Uyên lớn như vậy muốn tìm một người rất khó, khi thành chủ Bạch Tuyết đi Vô Vọng Thâm Uyên chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh đỉnh, nàng vào Vô Vọng Thâm Uyên chỉ e dữ nhiều lành ít.

Cảnh Thiên Anh biết quan hệ của Cảnh Ngôn và Bạch Tuyết hơi đặc biệt, nên khi nói về nàng thì kể tỉ mỉ hơn. Nếu Cảnh Ngôn và Bạch Tuyết không có quan hệ đặc biệt thì tại sao nàng một mình đi Vô Vọng Thâm Uyên tìm hắn?

Trong lòng Cảnh Ngôn dâng lên tình cảm phức tạp:

- Thành chủ Bạch Tuyết …

Cảnh Ngôn không ngờ Bạch Tuyết có tình cảm với mình sâu như vậy, nàng bất chấp tất cả một mình đi Vô Vọng Thâm Uyên tìm hắn. Tình cảm này quá nặng làm lòng Cảnh Ngôn nặng trĩu.

Trong phức tạp xen lẫn lửa giận ngập trời, Cảnh Ngôn biết Cảnh Thiên Anh nói có lý. Bạch Tuyết khi đó tu vi Đạo Linh cảnh vào Vô Vọng Thâm Uyên thì thật sự dữ nhiều lành ít, khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên tuyệt đối không phải nơi

cho võ giả Đạo Linh cảnh bình an ra vào. Võ giả Đạo Sư cảnh muốn sống sót trong khu hòa bình còn phải nhờ vận may, võ giả Đạo Vương cảnh phải hết sức cẩn thận.

Lòng Cảnh Ngôn thầm rít gào:

- Cổ gia!

Cảnh Ngôn và Cổ gia có thể nói là thù sâu như biển, hắn cảm thấy phụ thân của mình mất tích chắc có liên quan đến Cổ gia.

Thù mới hận cũ, trong lòng Cảnh Ngôn đã quyết tâm phải tiêu diệt Cổ gia. Nhưng Cổ gia là một trong bảy thế gia lớn Thiên Nguyên đại lục, muốn tiêu diệt nó không dễ dàng, phải lên kế hoạch mới được.

Hiện giờ Cảnh Ngôn rất mạnh, trên Thiên Nguyên đại lục có lẽ không tìm thấy đối thủ làm hắn không đánh lại. Nhưng gia tộc như Cổ gia chắc chắn có một số át chủ bài, hang ổ được nhiều lớp phòng ngự, ít nhất sẽ có trận pháp đáng sợ bảo vệ. Tạo nghệ trận pháp của Cảnh Ngôn không có địch thủ, nhưng cường giả Cổ gia nương nhờ một ít trận pháp dây dưa, hắn không dễ phá mở trận pháp bảo vệ Cổ gia.

Diệt Cổ gia cần bàn bạc kỹ, không thể gấp gáp.

Ánh mắt Cảnh Thiên Anh trầm xuống, căng thẳng hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, phải phong kín tin ngươi còn sống. Nếu để Cổ gia biết ngươi sống thì bọn chúng sẽ không chịu thôi. À, ngươi trở về từ Vô Vọng Thâm Uyên chắc không có ai biết đi?

Cảnh Ngôn đáp:

- Đúng là không ai biết, ta một đường từ Vô Vọng Thâm Uyên bay thẳng đến địa vực Đông Lâm thành, chỉ ở ngoài thành giây lát.

Cảnh Ngôn nhếch mép cười nhạt:

- Nhưng ta không định giấu tin mình sống.

Mấy người thi nhau khuyên bảo Cảnh Ngôn:

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng xúc động, ngươi còn rất trẻ, có thời gian. Chỉ cần phong tỏa tin ngươi sống không để nhiều người biết, trong một chốc Cổ gia không thể biết chuyện này, ngươi có thể tranh thủ thời gian an tâm tu luyện.

- Tứ trưởng lão nói đúng!

- Nếu chỉ có mấy người chúng ta biết ngươi sống thì tin tức sẽ không bị tiết lộ.

- Chúng ta đều biết ngươi tức giận, nhưng tạm thời nhẫn nhịn không có nghĩa là ngươi nhát gan!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tứ trưởng lão, nhị trưởng lão đã hiểu lầm, không phải ta tức giận mới không muốn che giấu tin tức. Chỉ vì hiện giờ ta không sợ Cổ gia truy sát.

Cảnh Thiên Anh sửng sốt hoang mang hỏi:

- Ý ngươi là sao? Chẳng lẽ Cổ gia không truy sát ngươi nữa?

Mấy người khác khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn tự tin nói:

- Chắc chắn Cổ gia vẫn sẽ truy sát ta, dù họ không truy sát ta thì ta cũng sẽ từ từ giết tới hang ổ của chúng. Ta không sợ vì với thực lực hiện tại dù Cổ gia dốc hết sức mạnh cũng khó giết ta!

Cảnh Ngôn tự tin là có đạo lý, tuy hắn vẫn là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng ỷ vào các loại thủ đoạn thì sức chiến đấu không thua gì Đạo Hoàng cảnh đỉnh, thậm chí mạnh hơn một bậc. Miễn không có võ giả Thánh Đạo cảnh, Cảnh Ngôn hoàn toàn không ngán ai. Võ giả Thánh Đạo cảnh đã sớm lánh đời trên đại lục.

Đám người Cảnh Thiên Anh nghe vậy mắt tròn mắt dẹt.

Thực lực hiện tại không e ngại Cổ gia?

Cổ gia là một trong bảy thế gia lớn đại lục, có mấy võ giả Đạo Hoàng cảnh, tại sao Cảnh Ngôn dám nói câu đó?

Qua vài giây.

Cảnh Thiên Anh lắp bắp hỏi:

- Cảnh Ngôn, cảnh giới hiện giờ của ngươi là gì?

Hơn mười năm trước Cảnh Ngôn còn là tu vi Đạo Sư cảnh, chưa đến Đạo Vương cảnh. Mới qua mười năm, Cảnh Ngôn rất có thể là tu vi Đạo Vương cảnh, nhưng dù là Đạo Vương cảnh đỉnh cũng không dám nói mình không sợ Cổ gia.

Hết chương 657.

Chương 658. Lấy Tiền Lời

Đám người Cảnh Thiên Anh không dám tưởng tượng Cảnh Ngôn đã là Đạo Hoàng cảnh.

Điều đó không hiện thực!

Cảnh Ngôn mới bao nhiêu tuổi? Hơn ba mươi.

Cảnh Ngôn bình tĩnh nói:

- Ta đã là Đạo Hoàng cảnh, tuy mới bước vào Đạo Hoàng cảnh nhưng sức chiến đấu của ta hoàn toàn ngang ngửa Đạo Hoàng cảnh đỉnh. Lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn mới chỉ là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, Cổ Vạn Toàn đánh với ta chưa chắc hạ được ta.

Đám người Cảnh Thiên Anh trố mắt ra.

Đạo Hoàng cảnh?

Đạo Hoàng cảnh ba mươi mấy tuổi?

Trên đại lục tuyệt đối là trước không có ai, dù là Đạo Hoàng cảnh hơn ba trăm tuổi từ đại chiến nhân thần đến nay không được vài người.

Cảnh Ngôn trở thành cường giả Đạo Hoàng!

Tức là Cảnh gia cũng có võ giả Đạo Hoàng cảnh?

Đây là khái niệm gì?

Gia tộc có võ giả Đạo Hoàng cảnh là hào môn đỉnh cấp trên Thiên Nguyên đại lục, dù không bằng nội tình của bảy thế gia lớn nhưng cũng thuộc hàng gia tộc vật khổng lồ danh chấn đại lục. Có cường giả Đạo Hoàng cảnh tọa trấn như có Định

Hải Thần Châm, trừ bảy gia tộc lớn ra không có thế lực nào dám khiêu khích.

Cảnh Ngôn còn nói sức chiến đấu của hắn ngang ngửa cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Đám người Cảnh Thiên Anh không biết Cảnh Ngôn nói như thế đã là khiêm tốn. Sức chiến đấu thật sự của Cảnh Ngôn có thể đến mức người số một dưới Thánh Đạo cảnh, nghĩa là miễn không phải đại năng Thánh Đạo cảnh, võ giả dưới Thánh Đạo cảnh hầu như không thể đánh bại Cảnh Ngôn. Dù nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh liên hợp lại khả năng giết Cảnh Ngôn xa tít mù.

Cảnh Ngôn vẫn đang dùng vũ khí đạo khí, nếu đổi thành linh khí thì sức chiến đấu tăng vọt.

Linh khí là vũ khí cao cấp nhất trên Thiên Nguyên đại lục, trong thế lực lớn hàng đầu mới cất giữ linh khí. Võ giả bình thường hoặc thế lực dưới đỉnh cấp dù có linh khí cũng sẽ thờ nó như bảo bối trấn tộc, không dễ lấy ra dùng.

Thật lâu sau đám người Cảnh Thiên Anh lấy lại tinh thần, thở hổn hển như trâu.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sắc bén:

- Tứ trưởng lão, hãy truyền lệnh xuống giải trừ lệnh cấm Đông Lâm thành. Bất cứ võ giả, mạo hiểm giả đều có thể tự do ra vào Đông Lâm thành. Ta sẽ ở đây một thời gian, ha ha, nếu có kẻ mù mắt thì trực tiếp đánh chết.

Cảnh Thiên Anh đáp ngay:

- Biết!

Có cường giả như Cảnh Ngôn ở, Cảnh gia sợ gì đám nhãi nhép?

Dù là sát thủ Đạo Linh cảnh, thậm chí là Đạo Sư cảnh thì một ngón tay của Cảnh Ngôn đủ nghiền chết. Đông Lâm thành cần gì phong tỏa thành phố nữa?

Cảnh Thiên Anh lập tức ra lệnh giải trừ lệnh cấm Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn cau mày trầm giọng hỏi:

- Còn một việc nữa, ta biết có nhiều mạo hiểm giả hoạt động trong địa vực Đông Lâm thành, chúng chuyên săn giết tử đệ Cảnh gia kiếm sống. Ta muốn biết chúng giết tử đệ Cảnh gia tìm ai đổi tài nguyên?

Người thanh toán linh thạch cho mạo hiểm giả săn giết tử đệ Cảnh gia chắc chắn thuộc thế lực Cổ gia, rất có thể là tộc nhân của Cổ gia. Cảnh Ngôn sẽ không tha cho người này.

Đám người Cảnh Thiên Anh có lẽ không đủ năng lực giết kẻ đó, nhưng Cảnh Ngôn tin họ đã điều tra được tin tức gì. Nếu không điều tra ra tin tức người đó thì đám người Cảnh Thiên Anh năng lực quá kém. Bởi vì tìm tung tích của người này không khó khăn, y tiếp xúc với nhiều mạo hiểm giả, rõ ràng không thèm giấu tung tích. Y cũng chẳng cần giấu mặt, ở trong mắt y thì Cảnh gia tuyệt đối không thể gây uy hiếp đến y.

Khuôn mặt Cảnh Thiên Anh tức giận nói:

- Người phụ trách đó tên Cổ Dương, là người Cổ gia, hình như có địa vị cao trong Cổ gia. Theo tin tức chúng ta nắm giữ người này cảnh giới là Đạo Sư cảnh, nhưng có hai cường giả Đạo Vương cảnh đi theo bên cạnh bảo vệ.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- A?

Địa vị không thấp, có cường giả Đạo Vương cảnh bảo vệ?

Cảnh Ngôn biết Cổ gia có hai ứng cử viên tộc trưởng, một người là Cổ Ngân Hà đã bị hắn đánh chết. Một người khác thì Cảnh Ngôn không biết tên, nhưng nghe Cảnh Thiên Anh kể hắn cảm thấy Cổ Dương rất có thể là dự bị tộc trưởng còn lại.

Ứng cử viên tộc trưởng muốn tạo dựng uy tín trong gia tộc phải làm một số chuyện cho người ta xem, nghĩ tới nghĩ lui Cổ Dương rất có khả năng là dự bị tộc trưởng khác. Có hai cường giả Đạo Vương cảnh đi theo bảo vệ y, nhiều hơn Cổ Ngân Hà một cường giả Đạo Vương cảnh. Có thể là vì Cổ Ngân Hà chết, Cổ gia tạm tăng thêm lực lượng bảo vệ Cổ Dương. Chỉ còn lại một ứng cử viên tộc trưởng nên càng cần bảo vệ kín kẽ, bồi dưỡng ra dự bị tộc trưởng không đơn giản.

Nếu Cổ Dương là dự bị tộc trưởng Cổ gia thì Cảnh Ngôn càng phải giết người này.

Cảnh Ngôn híp mắt hỏi:

- Người kia ở đâu?

Cảnh Thiên Anh hít sâu, tức giận nghiến răng nói:

- Cổ Dương thường hoạt động ở khu vực vòng ngoài Hắc Thạch sơn mạch, đôi khi ẩn hiện gần Đông Lâm thành. Mỗi cách một thời gian hắn sẽ đến bên trên Đông Lâm thành diễu võ dương oai một phen, chửi đủ loại ngôn ngữ ô uế vũ nhục Cảnh gia chúng ta. Vì hắn không ra tay ngoài sáng nên bên phủ thành chủ, Quận Vương không thể làm ra ứng đối được.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nếu hắn tìm đường chết thì ta sẽ đi giết hắn. Tứ trưởng lão, ta lập tức đi tìm Cổ Dương, người này có lẽ là dự bị tộc trưởng Cổ gia. Nếu đúng như vậy, Cổ Dương chết rồi Cổ gia sẽ rất đau, chúng giết nhiều tử đệ Cảnh gia như vậy đã tới lúc nên trả chút tiền lời.

Ngoài Đông Lâm thành, Hắc Thạch trấn.

- Ha ha ha! Kiều Tứ ngu ngốc thật sự đi Đông Lâm thành xem đã mở cửa cho mạo hiểm giả lại chưa.

- Không thể nào!

Một nam nhân mắt giam giác cười nhạt nói với người xung quanh:

- Hắn làm vậy hoàn toàn là lãng phí thời gian, Đông Lâm thành vì bảo vệ an toàn cho người Cảnh gia sao có thể để mạo hiểm giả lạ vào thành thị?

Nam nhân mắt tam giác và Kiều Tứ đều là người trong Hắc Thạch tửu lâu thấy tận mắt Cảnh Ngôn giết ba mạo hiểm giả săn giết tử đệ Cảnh gia.

Trước khi Cảnh Ngôn rời đi có nói lệnh cấm Đông Lâm thành sẽ giải trừ.

Mọi người không tin.

Nhưng Kiều Tứ thật sự đi cửa thành thăm dò, nam nhân mắt tam giác thấy buồn cười.

Nghe nam nhân mắt tam giác nói, những người khác cười phá lên. Lệnh cấm Đông Lâm thành đã chấp hành mười năm, sao có thể đột nhiên gỡ bỏ? Dù võ giả bí ẩn trong tửu lâu đúng là người Cảnh gia hoặc thân thiết với Cảnh gia, nhưng hắn có thể ảnh hưởng quyết định của phủ thành chủ Đông Lâm thành sao? Hắn không sợ tử đệ Cảnh gia bị điên cuồng ám sát?

Nam nhân mắt tam giác từ xa hét to, giọng nói đầy giễu cợt:

- Các ngươi nhìn kìa, Kiều Tứ trở lại! Mau hỏi hắn tình huống xem, ha ha, chắc Kiều Tứ rất thất vọng. Kiều Tứ huynh đệ, có thể vào Đông Lâm thành chưa?

Hết chương 658.

Chương 659. Biến Đổi

Đối với mạo hiểm giả muốn vào Hắc Thạch sơn mạch săn giết linh thú thì đi Đông Lâm thành bổ cấp có lợi cho họ hơn.

Vật phẩm bổ cấp trong Hắc Thạch trấn hơi thiếu thốn, giá mắc cắt cổ. Trong Đông Lâm thành có Huy Hoàng đan lâu bán dược tề, đan dược phẩm chất cao, Hắc Thạch trấn thì không có.

Nên Đông Lâm thành lại mở ra thì Hắc Thạch trấn đánh mất giá trị, không có nhiều mạo hiểm giả chọn nơi bổ cấp này nữa.

Mạo hiểm giả mắt tam giác châm chọc Kiều Tứ thật ra cũng hy vọng vào Đông Lâm thành, nhưng nơi phong tỏa mười năm, miễn Cổ gia chưa chấm dứt hành động nhằm vào Cảnh gia thì sao Đông Lâm thành lại mở rộng cửa được?

Nam nhân mắt tam giác và Kiều Tứ đều là mạo hiểm giả, hai người xem như người quen, có chút xích mích nên gã mới cười nhạo bắt chẹt Kiều Tứ trước mặt mọi người.

Kiều Tứ hít sâu liếc nam nhân mắt tam giác một cái, bĩu môi sau đó hét to:

- Đông Lâm thành mở cửa!

Tiếng ầm ĩ ngừng bặt.

Đông Lâm thành mở cửa?

Nhiều mạo hiểm giả lộ vẻ mặt không dám tin. Họ ngây người giây lát sau đó nhớ đến võ giả trẻ tự xưng là người Cảnh gia. Võ giả trẻ nói với họ Đông Lâm thành sẽ giải trừ lệnh cấm, khi đó mọi người không tin ai ngờ thật sự ứng nghiệm.

Võ giả trẻ đó là ai? Tại sao hắn nói Đông Lâm thành giải trừ lệnh cấm thì thật sự làm được?

Hắn là thành chủ Đông Lâm thành sao? Nhưng thành chủ là trưởng lão Cảnh gia lớn tuổi tên Cảnh Thiên Anh!

Nam nhân mắt tam giác lấy lại tinh thần, khó tin hỏi:

- Kiều Tứ, ngươi không nói đùa đi?

Kiều Tứ cười khẩy nói:

- Tin hay không thì tùy!

Kiều Tứ vung tay lên, dứt khoát xoay người đi:

- Các vị, Đông Lâm thành đã mở cửa, ta định dẫn đội vào Đông Lâm thành bây giờ, cáo từ trước.

Nếu mới rồi đa số người còn không tin nhưng bây giờ họ tin, thái độ của Kiều Tứ không giống đang đùa.

Rất nhanh nhiều người lên đường đi Đông Lâm thành.

Mười năm qua Hắc Thạch trấn hình thành quy mô nhất định nhưng kém hơn Đông Lâm thành mười vạn tám ngàn dặm. Hắc Thạch trấn và Đông Lâm thành cách nhau không xa, từ Hắc Thạch trấn đi Đông Lâm thành không mất thời gian quá lâu. Nếu đến Đông Lâm thành mà không được vào thành phố, quay trở về không mất mác gì.

Cảnh Ngôn ra khỏi phủ thành chủ Đông Lâm thành đi về Hắc Thạch trấn.

Cảnh Thiên Anh điều tra được nhiều tin tức về người Cổ gia tên Cổ Dương, nhưng không biết cụ thể ở đâu. Cổ Dương không ở yên một chỗ, muốn biết lúc này y ở đâu phải điều tra tin tức từ Hắc Thạch trấn, nên Cảnh Ngôn trở về đây.

Hắc Thạch trấn đang có một đám mạo hiểm giả xuất phát đi Đông Lâm thành, không ai chú ý Cảnh Ngôn.

Chỉ số ít người trong tửu lâu thấy mặt Cảnh Ngôn, đa số người chỉ nghe nói chứ không biết hắn.

Cảnh Ngôn thả thần hồn ra bao trùm nguyên Hắc Thạch trấn, cảm ứng hơi thở tất cả võ giả, đặc biệt chú ý có ai nhắc đến Cảnh gia hoặc tính giết thành viên Cảnh gia. Với độ mạnh thần hồn của Cảnh Ngôn hiện nay bao trùm nguyên Hắc Thạch trấn hơi vất vả nhưng có thể làm được, tuy nhiên không kéo dài quá lâu, sau thời gian một tách trà phải thu về thần niệm nghỉ lấy sức.

Không lâu sau có ba người vào Hắc Thạch trấn, ba người đều là nam giới. Một người đi đằng trước, hai người theo sau.

Người đi đằng trước khá trẻ tuổi, hai người theo sau lớn tuổi hơn.

Võ giả trẻ nhìn nhiều võ giả rời khỏi Hắc Thạch trấn thì nhíu mày hỏi:

- Hắc Thạch trấn xảy ra chuyện gì?

Một lão nhân nói, sau đó nhấc chân rời đi:

- Thiếu gia, ta đi tìm hiểu tin tức.

Một lão nhân khác lắc đầu, mắt lóe tia sáng:

- Có chút khác lạ, chắc xảy ra chuyện quan trọng, nếu không những mạo hiểm giả này không dễ rời khỏi Hắc Thạch trấn. Xem hướng họ đi không phải Hắc Thạch sơn mạch mà là Đông Lâm thành.

Võ giả trẻ khóe môi cong lên:

- Không lẽ Đông Lâm thành có sự kiện lớn?

Võ giả trẻ này là Cổ Dương, y cũng là ứng cử viên tộc trưởng khác trong Cổ gia trừ Cổ Ngân Hà ra.

Lúc Cổ Ngân Hà còn sống Cổ Dương luôn bị đè đầu, trong Cổ gia nghiêng hướng để gã tiếp nhận tộc trưởng Cổ gia đời sau. Nếu Cổ Ngân Hà luôn sống thì cuối cùng tộc trưởng Cổ gia là vật trong túi của gã. Khả năng Cổ Dương làm tộc trưởng Cổ gia không lớn.

Nhưng bây giờ Cổ Ngân Hà đã chết, ứng cử viên tộc trưởng Cổ gia chỉ còn mình y, tương lai không xa chín mươi chín phần trăm y chính là tộc trưởng Cổ gia.

Tộc trưởng Cổ gia có quyền lực lớn biết bao, nghĩ đến đây tim Cổ Dương đập nhanh. Mười mấy năm qua Cổ Dương khí phách phơi phới, quyền lực trong gia tộc không ngừng bành trướng.

Phải công nhận Cổ Dương là người rất có năng lực, tu vi ngang ngửa Cổ Ngân Hà, đều là Đạo Sư cảnh đỉnh. Những mặt khác y và Cổ Ngân Hà không có chênh lệch gì, Cổ Ngân Hà áp chế được Cổ Dương đơn giản vì có gia gia là lão tổ Cổ gia, Cổ Vạn Toàn. Nếu không có Cổ Vạn Toàn thì Cổ Ngân Hà chưa chắc giành vị trí tộc trưởng Cổ gia thắng Cổ Dương nổi.

Cổ Ngân Hà chết là chuyện siêu tốt cho Cổ Dương, nói ra thì y phải cảm ơn Cảnh Ngôn giết gã. Nhưng nói là một nhẽ, sự thật thì Cổ Dương không muốn cảm ơn Cảnh Ngôn chút nào.

Kế hoạch săn giết nhằm vào Cảnh gia của Cổ gia chủ yếu do Cổ Dương thúc đẩy. Tộc trưởng đương nhiệm sắp nhường ghế, trong thời gian này nếu Cổ Dương ra chút thành tích hấp dẫn ánh mắt sẽ giúp ích rất lớn cho y càng nhanh nắm giữ gia tộc.

Săn giết tử đệ Cảnh gia là điểm bắt đầu cực tốt, một là không có nguy hiểm, hai là tiêu diệt Cảnh gia được tính như công tích lớn.

Lão nhân lúc trước rời đi rất nhanh quay về, hơi khom người nói với Cổ Dương:

- Đã hỏi được rồi thiếu gia, Đông Lâm thành mở cửa, những mạo hiểm giả này định vào Đông Lâm thành.

Cổ Dương bị bất ngờ:

- Đông Lâm thành mở cửa? Sao có thể như vậy? Đông Lâm thành có lá gan này sao? Bọn họ không sợ Cảnh gia bị tiêu diệt trong chớp mắt?

Cổ Dương không ngờ Hắc Thạch trấn thay đổi là vì Đông Lâm thành lại mở rộng cổng thành.

Hết chương 659.

Chương 660. Ngươi Rốt Cuộc Là Ai?

Trên Thiên Nguyên đại lục quy mô tổ chức sát thủ Ám Dạ rất khổng lồ, có thể nói là tổ chức ám sát số một đại lục. Thành viên trong tổ chức thực lực mạnh nhất chỉ cỡ Đạo Sư cảnh, nhưng bọn họ đông người, mỗi ngày hoàn thành rất nhiều các loại nhiệm vụ ám sát. Bọn họ bó tay với mục tiêu Đạo Vương cảnh nhưng võ giả dưới Đạo Vương cảnh đều nằm trong tầm ngắm của họ.

Nay Cổ Dương nắm giữ Ám Dạ.

Lúc Đông Lâm thành phong tỏa có ngàn vệ đội do Quận Vương phủ phái đến tuần thành, sát thủ Ám Dạ cũng khó lẻn vào. Cổ Dương từng nhiều lần phái sát thủ ra vào Đông Lâm thành, nhưng những sát thủ này không còn trở về nữa. Kết cục của họ rất rõ ràng, hoặc bị giết hoặc bị bắt.

Nhưng nếu Đông Lâm thành mở ra, sát thủ Ám Dạ có thể ồ ạt tràn vào, mai phục quanh trạch viện Cảnh gia là sẽ có nhiều cơ hội. Người Cảnh gia dù co đầu rút cổ trong trạch viện cũng tùy thời bị giết.

Nên Cổ Dương mới ngạc nhiên tại sao Đông Lâm thành mở cửa cho mạo hiểm giả lạ vào.

Lão nhân mới rồi đi tìm hiểu tin tức trầm giọng nói:

- Thiếu gia, tin tức đã xác định, Đông Lâm thành thật sự mở ra, nhiều mạo hiểm giả đã thuận lợi vào Đông Lâm thành.

Cổ Dương cười khẩy nói:

- Ưm, xem ra Đông Lâm thành thật sự xảy ra tình huống gì. Ha ha, vậy là chúng ta cũng có thể vào thành xem, miễn chúng ta không ra tay thì cỡ như Chu Thượng Vân làm gì được ta?

Cổ Dương không thể trực tiếp xuống tay với Cảnh gia, gã có thể không quan tâm Chu Thượng Vân nhưng còn dính líu đến Thánh Chủ. Lão tổ Cổ gia từng dặn dò không thể tiêu diệt Cảnh gia ngoài sáng, dính đến quá nhiều thứ, Cổ Dương không phải người không biết chừng mực. Y không thể lén làm gì đều được nhưng tuyệt đối không thể để lại điểm yếu ở ngoài sáng.

Nếu trực tiếp đánh mặt Thánh Chủ, dù Thánh Chủ không muốn trở mặt với Cổ gia cũng sẽ tìm lão tổ Cổ gia nói chuyện.

Cổ Dương muốn vào Đông Lâm thành, hai cường giả Đạo Vương cảnh theo bên y không có ý kiến.

Trong Đông Lâm thành võ giả mạnh nhất mới chỉ là Đạo Sư cảnh đỉnh, không thể uy hiếp đến Cổ Dương. Huống chi bên cạnh Cổ Dương có hai cường giả Đạo Vương cảnh đỉnh như họ theo sát bảo vệ, lực lượng của họ đủ sức càn quét nguyên Đông Lâm thành trong vòng một ngày.

An toàn trăm phần trăm.

Ba người nhẹ nhàng nói chuyện chuẩn bị đi Đông Lâm thành.

Đột nhiên một thanh âm vang lên trong óc Cổ Dương:

- Cổ Dương?

Cổ Dương nghe giọng nói liền biến sắc mặt, con ngươi co rút cẩn thận quan sát bốn phía, sau đó y do dự. Vì xung quanh không có ai đáng để y chú ý.

Bốn phía không có võ giả ở gần, nhưng giọng nói trong óc y là sao? Đối phương trực tiếp kêu tên rõ ràng quen y, có lẽ

biết thân phận thật của y.

Hai võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh thấy Cổ Dương khác lạ, mở miệng hỏi:

- Sao vậy thiếu gia?

Cổ Dương nhìn hai trưởng lão, càng kinh sợ hỏi:

- Hai vị trưởng lão không nghe thấy có người nói chuyện sao? Người đó kêu tên ta.

Nhìn biểu tình của hai trưởng lão thì rõ ràng họ không nghe được giọng nói vừa rồi, tức là chỉ có một mình Cổ Dương nghe thấy thanh âm quỷ dị.

Hai người lắc đầu, khó hiểu nhìn Cổ Dương:

- Có người nói chuyện? Không thể nào, ta không nghe được.

- Ta cũng không nghe thấy.

Cổ Dương cau mày, không lẽ gã bị ảo giác? Nhưng hơi quá mức, võ giả Đạo Sư cảnh khi không nghe nhầm?

Trong khi Cổ Dương nghi ngờ mình bị ảo giác thì giọng nói lại vang lên trong óc:

- Ngươi là Cổ Dương đúng không? Người Cổ gia?

Cơ bắp Cổ Dương căng cứng, vã mồ hôi ròng ròng. Mới rồi còn không chắc chắn nhưng lần này Cổ Dương khẳng định trăm phần trăm có người nói chuyện.

Khuôn mặt Cổ Dương trở nên hết sức nghiêm túc nói:

- Hai vị trưởng lão cẩn thận, có điều lạ.

Hai trưởng lão Cổ gia tuy vẫn ngạc nhiên nhưng thấy Cổ Dương nghiêm túc như thế thì lặng lẽ vận chuyển nguyên khí cảnh giác nhìn quét bốn phía.

Một bóng người xuất hiện phía chân trời, lấp lóe vài cái đã đến gần ba người Cổ Dương.

Người đến tất nhiên là Cảnh Ngôn.

Mới rồi Cảnh Ngôn thả ra thần hồn bao phủ Hắc Thạch trấn, định kiếm tung tích Cổ Dương từ mạo hiểm giả săn giết thành viên Cảnh gia, không ngờ y trùng hợp đến Hắc Thạch trấn.

Ban đầu Cảnh Ngôn không chắc người này là Cổ Dương, nhưng đoạn đối thoại của ba người khiến hắn xác định.

Người trẻ tuổi là Cổ Dương, lớn tuổi là trưởng lão Cổ gia cũng là người được Cổ gia sắp xếp đi theo bảo vệ an toàn cho Cổ Dương.

Hai vị trưởng lão trông thấy Cảnh Ngôn, tim rung lên, giờ họ đã biết thiếu gia Cổ Dương không nói bậy, thật sự có điều lạ.

Cảnh Ngôn đáp xuống đất nhìn Cổ Dương, mặt không biểu tình thản nhiên hỏi:

- Cổ Dương, dự bị tộc trưởng Cổ gia?

Trưởng lão Cổ gia đứng trước mặt Cổ Dương, hai người che y ở phía sau, gần như bảo vệ kín kẽ.

Cổ Dương không nói chuyện, một vị trưởng lão trầm giọng quát, ánh mắt âm trầm lạnh lùng nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi là ai!?

Trưởng lão thả ra nguyên khí muốn cảm ứng tu vi của Cảnh Ngôn, nhưng lão thất bại, điều này càng làm lão căng thẳng hơn. Trông Cảnh Ngôn trẻ măng, trẻ hơn Cổ Dương nhiều nhưng trưởng lão không cảm nhận dao động nguyên khí từ người hắn.

Điều này không phù hợp lẽ thường, kỳ lạ.

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Xem ra không tìm nhầm người.

Đôi mắt sâu thẳm giấu sát ý lạnh lẽo.

Cổ Dương cố gắng bình ổn nỗi lòng, nhìn thẳng Cảnh Ngôn hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai? Mới rồi là ngươi nói chuyện với ta? Tại sao chỉ có ta nghe được giọng của ngươi? Sao ngươi làm được?

Cổ Dương tuy là dự bị tộc trưởng Cổ gia nhưng không biết thần niệm có thể truyền âm.

Trên đại lục thường chỉ có thần hồn của võ giả Thánh Đạo cảnh mạnh đến mức ngưng tụ thần niệm. Võ giả Thánh Đạo cảnh đã không tồn tại trên Thiên Nguyên đại lục, Cổ Dương không biết cũng bình thường.

Nếu Cổ Vạn Toàn có mặt ở đây chắc biết thần niệm tồn tại, đương nhiên khi lão phát hiện Cảnh Ngôn có thần niệm sẽ sợ hết hồn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Vừa rồi là ta nói chuyện với ngươi. Cổ Dương, ngươi làm một việc sai lầm không thể tha thứ, ngươi không nên đến địa vực Đông Lâm thành, không nên ám sát tử đệ Cảnh gia. Ngươi không rút kinh nghiệm từ Cổ Ngân Hà.

Cảnh Ngôn từ từ lắc đầu nói:

- Nếu ta là ngươi chắc chắn sẽ ngoan ngoãn ở trong Cổ gia không đi ra, đương nhiên dù vậy thì cuối cùng vẫn không thể trốn thoát, nhưng ít ra có thể sống lâu chút.

Cổ Dương nghe mấy câu này biến sắc mặt, mắt y lộ rõ kinh khủng:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Cổ Dương không dám tưởng tượng người trước mắt là Cảnh Ngôn đã giết Cổ Ngân Hà.

Hết chương 660.

Chương 661. Giết Hắn

Cổ Dương là dự bị tộc trưởng Cổ gia, đương nhiên biết về cái chết của Cổ Ngân Hà, Cảnh Ngôn bị Cổ gia truy sát. Cổ Dương biết Cảnh Ngôn bị Cổ gia, lão tổ gia tộc mình đích thân truy sát, cuối cùng bị buộc vào Tử Vong Thâm Uyên, chết chắc.

Võ giả thoạt trông trẻ măng trước mắt y giọng điệu giống Cảnh Ngôn bị đẩy vào Tử Vong Thâm Uyên. Nhưng Cảnh Ngôn đã chết, không thể xuất hiện trước mặt y được.

Vậy suy ra người này chẳng lẽ là ai đó của Cảnh gia?

Nhưng trong Cảnh gia người mạnh nhất không đến Đạo Sư cảnh, sao dám đứng trước mặt y, dám nói chuyện bằng giọng điệu đó?

Đầu óc lướt nhanh, Cổ Dương bình ổn tinh thần đè nén xuống kinh hoàng, thầm tức giận vì mình đã hoảng loạn không bình tĩnh.

Dù người này thật sự là Cảnh Ngôn thì sao?

Tuy Cảnh Ngôn rất mạnh nhưng bên cạnh y có hai trưởng lão tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh bảo vệ, Cảnh Ngôn có hồi sinh cũng không cách nào giết y.

Khi kinh hoàng trong tim tan biến, Cổ Dương lấy lại vẻ lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt âm lạnh liếc Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, mặc kệ ngươi là ai, dám nói chuyện kiểu đó với ta đừng mơ sống sót!

Một trưởng lão Cổ gia nhắc nhở:

- Thiếu gia cẩn thận chút.

Hai trưởng lão Cổ gia Đạo Vương cảnh đỉnh này không cảm ứng được dao động nguyên khí trên người Cảnh Ngôn, càng như vậy bọn họ càng không dám khinh thường. Họ thấy tận mắt Cảnh Ngôn bay tới đây, xác định đó là võ giả. Đã là võ giả thì với tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh của họ nhưng không thể cảm ứng dao động nguyên khí đã nói lên vấn đề.

Võ giả trông trẻ trung này không dễ đối phó.

Cổ Dương liếc qua trưởng lão nhắc nhở mình, thần kinh mới chùng xuống lại thẳng băng. Cổ Dương không phải phế vật công tử bột, trưởng lão gia tộc đi theo y không tiết lộ nhiều nhưng một câu nhắc nhở đơn giản đủ khiến y chú trọng.

Cổ Dương nhìn thẳng mắt Cảnh Ngôn, lại trở nên thận trọng.

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Ngươi hỏi ta là ai, ta nói cho ngươi biết ta là Cảnh Ngôn! Một dự bị tộc trưởng khác của Cổ gia các ngươi, Cổ Ngân Hà bị ta giết.

Cổ Dương bản năng bật thốt:

- Không thể nào!

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Không thể nào? Ha ha, lão thất phu Cổ Vạn Toàn lão tổ của Cổ gia các ngươi không thể giết ta. Ta vào Tử Vong Thâm Uyên nhưng chưa chết. Ta đã không chết thì đến lượt Cổ gia các ngươi gặp họa. Cổ Dương, mười năm nay ngươi săn giết tử đệ Cảnh gia sướng lắm phải không? Có lẽ ngươi cảm thấy giết người Cảnh gia là chuyện không có gì nguy hiểm, có hai võ giả Đạo Vương cảnh bảo vệ ngươi là an toàn kê cao gối ngủ.

Sát ý dần ngưng tụ trong lòng Cảnh Ngôn, hắn hít sâu, nói:

- Ngươi sai! Cổ Dương, ta hỏi ngươi một câu, nếu ngươi trả lời khiến ta vừa lòng thì ta sẽ chừa mạng nhỏ cho ngươi.

Cảnh Ngôn và ba người Cổ Dương giằng co hấp dẫn ánh mắt nhiều mạo hiểm giả trong Hắc Thạch trấn.

Đám mạo hiểm giả này đa số đã thấy qua trường hợp lớn, dù không quen ba người Cổ Dương cũng nhìn ra được họ không dễ chọc. Nên dù các mạo hiểm giả dừng chân đứng xem nhưng không ai dám đến gần, sợ bị vạ lây.

- Mấy người kia sao vậy? Có ma sát gì sao?

- Chắc thế, không biết có đánh nhau không.

- Ba người này đi chung, bên kia hình như chỉ có một người.

Nơi như Hắc Thạch trấn hay có mạo hiểm giả ma sát thường như cơm bữa. Nếu ở trong Đông Lâm thành thì mọi người còn kiềm chế một chút, dù sao trong thành phố cấm chém giết sống chết, nếu có người chết phủ thành chủ sẽ không khoanh tay nhìn.

Nhưng Hắc Thạch trấn thì khác, chết vài người trong này nhìn mãi quen mắt.

Có người nhận ra Cổ Dương:

- Đó là … Cổ Dương đại nhân mà?

Mạo hiểm giả gần Đông Lâm thành khá nhiều từng gặp Cổ Dương, vì y phát nhiệm vụ săn giết thành viên Cảnh gia nên thường giao tiếp với mạo hiểm giả.

Mạo hiểm giả từng tiếp xúc với Cổ Dương biết rõ sự đáng sợ của y, dù không biết thân phận của y nhưng biết y rất mạnh, hai lão nhân đi theo y càng siêu khủng bố.

Có người chưa gặp Cổ Dương nhưng nghe tên y rồi:

- Cổ Dương đại nhân? Là vị đại nhân ban bố săn giết người Cảnh gia?

Người kia gật đầu trầm giọng nói:

- Không phải đại nhân đó thì là ai nữa? Cổ Dương đại nhân thường ngẫu nhiên đến Hắc Thạch trấn.

Có người kinh sợ hỏi:

- Cái … này … người giằng co với Cổ Dương đại nhân là ai? Hắn dám can đảm xung đột với Cổ Dương đại nhân?

Người kia càng nói giọng càng thấp:

- Không biết, nhưng hắn chết chắc rồi. Võ giả đi theo bên Cổ Dương đại nhân siêu mạnh. Ngươi biết Hắc Lang không? Hắc Lang lúc trước săn giết thành viên Cảnh gia, tìm Cổ Dương đại nhân lĩnh linh thạch vì nói một câu bất kính với đại nhân, chọc giận Cổ Dương đại nhân. Hắc Lang cộng với đội mạo hiểm của hắn tổng cộng hơn năm mươi người bị hai võ giả bên cạnh đại nhân giết trong vòng ba giây.

Người xung quanh câm như hến, mỗi người biểu tình cực kỳ khó xem.

Bọn họ biết Hắc Lang, đó là đoàn trưởng đội mạo hiểm khá mạnh, thực lực cá nhân rất mạnh, đã bước vào Đạo Linh cảnh. Trong đội mạo hiểm của Hắc Lang có nhiều võ giả Tiên Thiên, ấy vậy mà đội mạo hiểm đã bị diệt sạch trong vòng hai giây.

Lát sau một giọng nói vang lên:

- Nói vậy là người trẻ tuổi kia chết chắc rồi!

Chợt một giọng run rẩy nói:

- Ta … ta đã gặp người trẻ tuổi kia!

Mọi người nhìn hướng võ giả nói chuyện.

Võ giả trầm giọng nói:

- Người này lúc trước đã xuất hiện trong Hắc Thạch tửu lâu, hắn nói Đông Lâm thành sẽ mở cửa ngay, Đông Lâm thành thật sự mở. Hắn nói hắn là người Cảnh gia! Nếu đúng vậy thì hắn chống lại Cổ Dương đại nhân cũng hợp lý.

Mạo hiểm giả xung quanh ngây người.

Cổ Dương rống to:

- Giết hắn! Giết chết hắn!

Khi Cảnh Ngôn nói ra thân phận của mình thì nỗi lòng Cổ Dương không cách nào bình tĩnh. Cổ Dương không muốn tin người trước mắt là Cảnh Ngôn, nhưng lý trí nói cho y đối phương nói thật, bởi vậy y càng kinh hoàng hơn.

Rơi vào Tử Vong Thâm Uyên mà không chết? Đây đúng là hoang đường.

Cổ Dương chưa rống dứt câu thì hai trưởng lão Cổ gia đã xông lên.

Cảnh Ngôn đem đến áp lực quá lớn cho họ, vừa ra tay đã dốc hết sức.

Hai Đạo Vương cảnh đỉnh.

Hết chương 661.

Chương 662. Không Vừa Lòng!

Dao động nguyên khí của hai vị võ giả Đạo Vương như hai quả cầu thổi phồng đến cực hạn sẽ nổ tung, động tĩnh làm nhiều mạo hiểm giả đứng xa xem liên tục thụt lùi, khí huyết toàn thân dâng lên, mắt tràn đầy kinh hoàng.

Giờ phút này bọn họ mới hiểu rõ hai võ giả thoạt trông lớn tuổi thực lực mạnh đến nhường nào. Ở trước mặt cường giả như vậy họ như con kiến trước con voi, thậm chí không bằng con kiến.

Hai tàn ảnh tạm dừng trong không gian rồi lao mạnh hướng võ giả trẻ phía đối diện.

Mạo hiểm giả phía xa thấy ánh sáng đáng sợ lấp lóe, không gian nứt rạn li ti lan tràn ra ngoài.

Chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, họ biết những vết hằn đen rậm rạp này là khe hở sinh ra khi vách tường không gian không chịu nổi dao động năng lượng. Những khe nứt này có thể dễ dàng xé rách thân thể đám mạo hiểm giả.

Đám mạo hiểm giả kinh thán bàn tán:

- Cường đại!

- Lực lượng thật đáng sợ!

- Đúng rồi, cường giả khủng bố quá, Cổ Dương đại nhân là nhân vật nào mà hộ vệ đi theo có thực lực như vậy? Thân phận của Cổ Dương đại nhân chắc vô cùng tôn quý.

- Còn phải nói? Trên Thiên Nguyên đại lục chúng ta võ giả mạnh nhất là Đạo Hoàng cảnh, hai hộ vệ của Cổ Dương đại nhân dù không phải là võ giả Đạo Hoàng cảnh thì cũng là võ giả Đạo Vương cảnh siêu mạnh.

- Người Cảnh gia đúng là tự tìm chết, nếu ta là hắn chắc chắn trốn thật xa, làm gì chạy tới trước mặt Cổ Dương đại nhân?

- Thì đó, chậc chậc, chắc sẽ không còn mẩu xương. Ta đề nghị đứng xa chút, đỡ khỏi phải bị tiện tay diệt luôn.

Bọn họ đinh ninh Cảnh Ngôn chết chắc.

Giọng Cảnh Ngôn không lớn nhưng rất có sức xuyên thấu chui vào tai Cổ Dương:

- Hai võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh bảo vệ, Cổ gia đã cẩn thận hơn. Nhưng hai Đạo Vương cảnh đỉnh tầm thường dám càn rỡ trước mặt ta?

Cổ Dương cảm giác lòng lạnh lẽo, mắt nhìn chằm chằm hai trưởng lão Cổ gia tấn công Cảnh Ngôn. Cổ Dương thầm cầu nguyện hai trưởng lão phải đánh chết Cảnh Ngôn, ít nhất ngăn hắn lại.

Xoẹt!

Khoảnh khắc kiếm quang lam ngưng tụ trước mặt Cảnh Ngôn, hắn tùy tay quét kiếm quang lam toát ra sát ý lạnh lẽo nghiền áp hai trưởng lão Cổ gia.

Uy năng vô tận phát ra.

Hai trưởng lão Cổ gia cảm giác sát ý ập vào mắt sắp đóng băng thân thể, làm họ không thể nhúc nhích. Họ lắc người xông lên lúc này khựng lại. Nếu nhìn gần sẽ thấy hai trưởng lão Cổ gia tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh mắt tràn đầy kinh hoàng.

Kiếm quang màu lam chưa đến gần nhưng hai người hiểu mình bất lực ngăn cản, chỉ sát ý đã làm nguyên khí vận chuyển trì trệ.

Một trưởng lão khó khăn quay đầu lại, dường như dồn hết sức lực hét to với Cổ Dương:

- Thiếu gia … trốn mau!

Phập phập!

Ngay sau đó thân thể hai người bị kiếm quang lam bao phủ, hai tiếng vang khẽ, kiếm quang lam biến mất, bốn phía tĩnh lặng chỉ còn gió nhẹ thổi.

Hai trưởng lão Cổ gia ngã xuống, đầu lăn xuống cần cổ rớt xuống đất lăn thật xa.

Đám mạo hiểm giả đứng xa nhìn cảnh này cảm giác trái tim sắp nhảy khỏi cổ họng. Họ không bao giờ ngờ hai võ giả cường đại bị một kiếm giết! Đúng vậy, một nhát kiếm cắt đầu hai người xuống.

Người trẻ tuổi này có thực lực ghê gớm cỡ nào? Hắn là võ giả Đạo Hoàng cảnh sao? Hắn nói là người Cảnh gia, nhưng Cảnh gia sao có võ giả Đạo Hoàng cảnh? Nếu có người như vậy thì Cảnh gia cần gì co đầu rụt cổ mười năm dài?

Mọi chuyện trở nên không chân thật, nhiều người cảm thấy mình nằm mơ.

Hai hộ vệ của Cổ Dương bày ra thực lực mạnh mẽ cỡ nào họ đã thấy tận mắt, vậy mà thoáng chốc bị một kiếm chém chết.

Nếu đồn ra ngoài ai tin được?

Mặt Cổ Dương không chút máu.

Lúc trước trưởng lão kia kêu y trốn đi, nhưng Cổ Dương đi sao được? Trưởng lão Đạo Vương cảnh đỉnh còn bị Cảnh Ngôn một kiếm giết, võ giả Đạo Sư cảnh như y làm sao trốn khỏi mí mắt hắn?

Cổ Dương cố gắng khiến mình bình tĩnh:

- Cảnh Ngôn …

Lúc này phải bình tĩnh mới có cơ may sống, Cổ Dương chưa từng nghĩ sẽ gặp nguy hiểm mạng sống trong địa vực Đông Lâm thành. Nếu biết trước Cổ Dương đã không đến địa vực Đông Lâm thành hòng tiêu diệt Cảnh gia, giờ hối hận cũng vô dụng, đã muộn.

Cổ Dương hít sâu một hơi, giọng là lạ hỏi:

- Không lẽ ngươi đã bước vào Đạo Hoàng cảnh?

Cổ Dương không muốn tin Cảnh Ngôn còn sống, càng không muốn tin hắn là võ giả Đạo Hoàng cảnh, nhưng sự thật trước mắt không cho phép y trốn tránh.

Người một kiếm giết hai võ giả tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh nếu không phải Đạo Hoàng cảnh thì là gì?

Thần hồn Cảnh Ngôn dao động truyền ra thần niệm:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta đúng là Đạo Hoàng cảnh.

Nghe Cảnh Ngôn thừa nhận lòng Cổ Dương chùng xuống.

Cổ Dương không nghĩ ra tại sao Cảnh Ngôn có thể bước vào Đạo Hoàng cảnh trong thời gian ngắn ngủi. Theo y biết Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi, sao hắn có thể trở thành võ giả Đạo Hoàng cảnh?

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ mấy chuyện này, mạng nhỏ của y tùy thời bị mất.

Cổ Dương ấp úng hỏi:

- Cảnh Ngôn, mới rồi ngươi nói có câu muốn hỏi, nếu ta trả lời thì ngươi sẽ tha cho ta?

Sự chết sống của y hoàn toàn dựa vào ý Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Đúng vậy! Ta hỏi ngươi, có phải Cổ gia các ngươi bắt một người tên Cảnh Lục Nam?

Lúc giết Cổ Ngân Hà là Cảnh Ngôn đã nghi ngờ phụ thân Cảnh Lục Nam mất tích liên quan Cổ gia. Sau này Cảnh Ngôn bị lão thất phu Cổ Vạn Toàn truy sát, lão cũng nhắc tới chuyện này khiến hắn càng cảm thấy phụ thân mất tích liên quan đến Cổ gia.

Cổ Dương là dự bị tộc trưởng Cổ gia, có lẽ gã biết chuyện này. Cảnh Ngôn hy vọng phụ thân Cảnh Lục Nam chưa chết, còn sống trên thế giới này.

Cổ Dương đảo tròng mắt, con mắt sống động hơn nhiều:

- Cảnh Lục Nam? Ta có nghe nói qua Cảnh Lục Nam, hình như bị gia tộc của ta bắt nhốt ở một chỗ. Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Nam có quan hệ gì với ngươi? Nếu ngươi muốn cứu người đó thì ta có thể giúp ngươi.

Cổ Dương cảm thấy có thể sống sót, y cho rằng Cảnh Lục Nam và Cảnh Ngôn có quan hệ không tầm thường. Cảnh Ngôn muốn cứu Cảnh Lục Nam thì để y sống là lựa chọn chính xác.

- Câu trả lời của ngươi không khiến ta vừa lòng, nên chết đi!

Xoẹt!

Kiếm quang vụt qua người Cổ Dương.

Hết chương 662.

Chương 663. Tin Tức Truyền Ra

Mãi khi thân thể bị một luồng kiếm quang xuyên thấu Cổ Dương mới lộ vẻ không tin được, y cho rằng mình có thể sống tiếp, đinh ninh Cảnh Ngôn sẽ giữ mạng mình, ít nhất y sẽ sống trong thời gian ngắn. Nhưng Cổ Dương không ngờ Cảnh Ngôn dứt khoát giết mình.

Cổ Dương trợn to mắt đã không thể nói, nhưng mắt y tràn đầy thắc mắc, y muốn biết tại sao Cảnh Ngôn không hỏi tiếp về Cảnh Lục Nam. Là y đã đoán sai sao?

Tia sáng trong mắt Cổ Dương dần tán đi, Cổ Dương ngã xuống.

Cảnh Ngôn thu về đạo khí trường kiếm, lắc người đến gần xác ba người Cổ Dương, lấy đi tu di giới chỉ.

Ngay từ đầu Cảnh Ngôn đã không định tha cho Cổ Dương, y hoạt động trong địa vực Đông Lâm thành hại vô số tử đệ Cảnh gia bị giết, sao hắn tha cho y được? Hơn nữa Cảnh Ngôn đã được tin tức muốn biết, nghe Cổ Dương nói thì phụ thân Cảnh Lục Nam có lẽ chưa chết, chẳng qua bị Cổ gia bắt nhốt nơi nào đó.

Cảnh Ngôn đoán sơ liền lờ mờ suy ra chút chuyện về Càn Khôn Giới.

Có lẽ Cảnh Lục Nam bị Cổ gia bắt nhốt là vì Càn Khôn Giới, Cổ gia biết Cảnh Lục Nam có được Càn Khôn Giới nên muốn giành lấy từ tay y. Nhưng vì nguyên nhân nào đó Cổ gia không được như ý, Cổ gia không biết Càn Khôn Giới rơi vào

tay gia gia của Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên sau đó lại giao vào tay hắn.

Nếu đúng vậy thì … con ngươi Cảnh Ngôn co rút, mắt lấp lóe. Cảnh Ngôn cảm thấy đã tới lúc hỏi Thiên Thủy chút chuyện.

Cảnh Ngôn nhìn đám mạo hiểm giả đứng ở phía xa.

Bị Cảnh Ngôn nhìn, đám mạo hiểm giả nín thở.

- Các ngươi không cần suy đoán thân phận của ta, ta nói cho các ngươi biết, ta chính là Cảnh Ngôn của Cảnh gia! Đa số người chắc đã nghe nói về ta, có lẽ các ngươi cho rằng ta đã chết nhưng không! Ta vẫn sống khỏe mạnh!

Cảnh Ngôn bỏ lại câu nói rồi nhếch môi cười lắc người rời đi.

Mãi khi Cảnh Ngôn đi một lúc lâu đám mạo hiểm giả mới tỉnh táo lại, hai mặt nhìn nhau.

Cảnh Ngôn không chết?

Cảnh Ngôn còn sống và quay trở về? Vừa về liền diệt mấy đại nhân vật Cổ gia?

Trời ạ!

***

Lưu Quang thành, hang ổ của Cổ gia, đại điện Sinh Mệnh Thụ.

Một Sinh Mệnh Thụ màu đen nhanh chóng héo tàn.

Sinh Mệnh Thụ này là đại diện cho dự bị tộc trưởng Cổ gia Cổ Dương. Sinh Mệnh Thụ héo tàn tức là Cổ Dương chết.

Khi thành viên Cổ gia trông giữ đại điện Sinh Mệnh Thụ nhìn Sinh Mệnh Thụ đại biểu Cổ Dương héo rũ thì đứng ngây như phỗng.

Hơn mười năm trước một thành viên Cổ gia trông chừng đại điện Sinh Mệnh Thụ tên Cổ Văn, vì Sinh Mệnh Thụ của Cổ Ngân Hà điêu tàn mà trực tiếp bị gia tộc xử tử. Hiện tại lại có Sinh Mệnh Thụ héo.

Nhân viên trông chừng hoảng hốt hét lên:

- Chết tiệt! Tại sao lại vậy? Sinh Mệnh Thụ của Cổ Dương thiếu gia … a!

Người này lấy lại tinh thần chạy khỏi đại điện Sinh Mệnh Thụ, gã không báo cho ai biết lặng lẽ trốn ra trạch viện Cổ gia.

Gã không dám ở lại, kết cục của Cổ Văn là tấm gương. Tuy Sinh Mệnh Thụ héo tàn không liên quan gì đến người trông coi, nhưng chuyện này không phải nắm lý là giữ được mạng sống. Gã không muốn chết nên âm thầm rời khỏi hang ổ Cổ gia, cao bay xa chạy. Gã quyết định thay tên đổi họ, vĩnh viễn không bước vào địa vực gia tộc quản lý nửa bước.

Vì người trông coi âm thầm trốn đi nên cao tầng Cổ gia không biết ngay tin Sinh Mệnh Thụ đại biểu Cổ Dương đã héo. Nhưng chuyện này không thể nào kéo dài quá lâu, mấy canh giờ sau tộc trưởng Cổ Kim Lam vẫn biết tin Cổ Dương đã chết.

Ngay sau đó cao tầng Cổ gia giận dữ.

Hơn mười năm trước ứng cử viên tộc trưởng Cổ Ngân Hà chết, giờ dự bị tộc trưởng Cổ Dương cũng chết, Cổ gia không điên tiết mới lạ.

Lão tổ Cổ gia giận run người hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Cổ Dương tuy không phải tôn tử của Cổ Vạn Toàn nhưng cũng là dự bị tộc trưởng Cổ gia. Sau khi Cổ Ngân Hà chết có thể nói Cổ Dương đã xác định là tộc trưởng đời tiếp theo.

Khuôn mặt Cổ Kim Lam nghiêm túc nói:

- Lão tổ, đang điều tra việc này, trong vòng vài ngày sẽ có tin tức truyền đến.

Cổ Kim Lam tạm dừng sau đó nói tiếp:

- Ta nghi ngờ cái chết của Cổ Dương vẫn liên quan Cảnh gia. Trong thời gian gần đây Cổ Dương luôn hoạt động trong Đông Lâm thành, mà Đông Lâm thành là địa bàn của Cảnh gia.

Cổ Vạn Toàn tức lên máu não:

- Cảnh gia, lại là Cảnh gia! Chết tiệt! Tra rõ! Nếu thật sự liên quan Cảnh gia thì phải khiến Cảnh gia diệt vong! Lần này dù Thánh Chủ ngăn cản cũng không được!

Cổ Ngân Hà bị giết, mặt mũi của lão, của Cổ gia đều mất hết. Giờ Cổ Dương cũng chết, nguyên đại lục sẽ cười nhạo Cổ gia thế nào?

Đặc biệt thế gia lớn khác e rằng sẽ rình rang chúc mừng.

Nếu cái chết của Cổ Dương cũng liên quan đến Cảnh gia mà Cổ gia không xóa sổ Cảnh gia, còn ai tôn kính Cổ gia nữa?

Cổ Kim Lam lên tiếng:

- Rõ!

Cổ Mặc ngồi một bên xen lời:

- Lão tổ, hay để ta đi Đông Lâm thành một chuyến.

Cổ Mặc là một trong võ giả Đạo Hoàng cảnh của Cổ gia. Lúc Cổ Vạn Toàn vào Vô Vọng Thâm Uyên truy sát Cảnh Ngôn, Cổ Mặc và Cổ Tiên Luân đi cùng nhau.

Cổ Vạn Toàn quyết tâm mãnh liệt nói:

- Ừ, cũng tốt. Cổ Mặc nhớ điều tra rõ việc này trong thời gian ngắn nhất. Nếu cái chết của Cổ Dương dính chút xíu đến Cảnh gia thì ngươi trực tiếp tiêu diệt, kẻ nào ngăn cản giết kẻ đó. Dù người bên quan ngăn cản cũng không được dừng tay nghe không?

Cổ Mặc gật đầu nói:

- Ta biết.

Vèo!

Cổ Mặc lắc người ra khỏi phòng bay thẳng hướng Lam Khúc quận.

Sau khi Cổ Mặc rời đi Cổ Vạn Toàn nguôi ngoai cơn giận, biểu tình trở lại bình thường.

Cổ Vạn Toàn nói với Cổ Kim Lam:

- Tộc trưởng nhanh chóng chọn dự bị tộc trưởng mới đi, tộc quy không thể bị việc này ảnh hưởng. Qua năm năm nữa ngươi phải lùi xuống vị trí tộc trưởng, cần có tộc trưởng mới nhận chức vị của ngươi.

Cổ Kim Lam gật đầu nói:

- Rõ thưa lão tổ, ta đi làm ngay.

Mỗi đời tộc trưởng Cổ gia đảm nhiệm tròn ba trăm năm, đây là tộc quy, hầu như không thay đổi.

Mấy gia tộc khác trên đại lục đều giống như vậy, không phải chờ tộc trưởng đời trước chết mới đưa tộc trưởng khác lên. Tộc quy này đem đến nhiều cái lợi, gia tộc như bảy thế gia lớn không thiếu tử đệ năng lực xuất sắc, không giống gia tộc nhỏ khó tìm ra người nhận gậy tộc trưởng.

Đông Lâm thành.

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã và nhiều trưởng lão tụ tập trong phủ thành chủ.

Đám người Cảnh Thành Dã biết Cảnh Ngôn chưa chết đầu tiên là mừng rỡ, bay nhanh đến phủ thành chủ. Biết Cảnh Ngôn ra khỏi thành tìm Cổ Dương thế là cả nhóm kiên nhẫn chờ đợi.

Họ không phải chờ quá lâu Cảnh Ngôn đã trở lại.

- Cảnh Ngôn!

- Cảnh Ngôn thiếu gia thật … thật sự còn sống!

- …

Hết chương 663.

Chương 664. Tỏ Tình

Thấy đám người Cảnh gia biểu lộ chân tình làm Cảnh Ngôn vui mừng, nói sao thì gia tộc là rễ của mình, hắn thật lòng hy vọng gia tộc sẽ trở nên cường đại nhìn xuống đại lục.

Trò chuyện một lúc sau Cảnh Ngôn nhìn hướng Cao Phượng, ánh mắt chăm chú nói:

- Cao Phượng gầy nhiều.

So với mười năm trước tu vi Võ Đạo của Cao Phượng lại tiến bộ rất nhiều, nhưng nàng mảnh khảnh nhiều.

Cao Phượng nghẹn ngào, mắt đỏ hoe không nói nên lời.

Cao Phượng tưởng Cảnh Ngôn đã chết. Mấy năm nay nàng luôn cố gắng tu luyện để mình càng mạnh hơn, nàng có một mục tiêu là báo thù cho Cảnh Ngôn. Cao Phượng biết mục tiêu này quá lớn, khó hoàn thành, nhưng nàng không bỏ cuộc. Cao Phượng dồn hết tinh lực và thời gian vào việc tu luyện Võ Đạo, hơn mười năm nàng đã đến Đạo Linh cảnh đỉnh, tiến thêm một bước là vào Đạo Sư cảnh.

Cao Phượng vì tu luyện trực tiếp giao Liệt Diễm Thương Hội cho ca ca Cao Triển, đoàn trưởng đội mạo hiểm Lý Dũng quản lý.

Thấy Cảnh Ngôn khỏe mạnh đứng trước mặt, Cao Phượng mừng phát khóc.

Thành chủ Cảnh Thiên Anh vỗ trán làm như nhớ ra việc quan trọng, vừa nói vừa ra ngoài:

- Cảnh Ngôn, ta chợt nhớ có chút chuyện cần giải quyết.

Trước khi ra cửa phòng Cảnh Thiên Anh đá lông nheo với mấy người khác, tập thể ngầm hiểu tìm lý do giải tán.

Rất nhanh trong phòng chỉ còn lại Cảnh Ngôn và Cao Phượng.

Thật lâu sau Cao Phượng nói:

- Cảnh Ngôn ca, ta thích ngươi!

Thật lâu trước kia Cao Phượng đã muốn nói ra câu này.

Cảnh Ngôn ngừng thở.

- Ta biết ta không xứng với Cảnh Ngôn ca, nhưng ta thật sự rất thích ca. Từ lúc ở Hắc Phong trấn Đoan Dương thành đi vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm là trong đầu ta luôn nhớ Cảnh Ngôn ca. Sau này Cảnh Ngôn ca đi Hạo Phong thành, ta biết ta đã thích ca, trong lòng toàn là hình bóng của ca. Ta biết khoảng cách giữa hai ta rất lớn, ta không xứng với Cảnh Ngôn ca nên luôn không dám nói ra. Mười một năm trước đột nhiên người toàn đại lục nói Cảnh Ngôn ca đã chết, ta hối hận, sao ta không sớm nói ra lời mình muốn nói. Ta vốn định chết theo ca, ý nghĩ này ở trong đầu ta thật lâu, nhưng cuối cùng ta không làm như vậy, ta cố gắng tu luyện muốn mình mạnh hơn nữa vì báo thù cho Cảnh Ngôn ca.

Cao Phượng cá tính thẳng thắn, nhiệt tình, có cái gì thì nói cái đó. Nàng không muốn lại hối hận nên dốc hết những lời trong lòng ra.

Cảnh Ngôn không giỏi chuyện tình cảm:

- Nàng ngốc quá.

Nghe Cao Phượng thổ lộ một đống lời, Cảnh Ngôn rất rung động, nếu Cao Phượng thật sự …

Cảnh Ngôn biết mình cũng thích Cao Phượng, nhưng hắn không rối rắm chuyện tình cảm quá nhiều. Hắn dồn hết tinh

lực vào việc tu luyện, không nghĩ sâu tình yêu nam nữ.

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Sao nàng có thể không xứng với ta được?

Cao Phượng và Cảnh Ngôn bốn mắt nhìn nhau:

- Cảnh Ngôn ca, nếu … ca có chút thích ta thì ta hy vọng được trở thành nữ nhân của ca.

Cảnh Ngôn nói:

- Chờ xong chuyện Cổ gia rồi chúng ta thành thân đi.

Cao Phượng nói:

- Ta chỉ muốn làm nữ nhân của Cảnh Ngôn ca.

Ý của Cao Phượng là kết hôn hay không chẳng quan trọng với nàng, nàng chấp nhận Cảnh Ngôn có nhiều nữ nhân hơn. Dù tận đáy lòng Cao Phượng không mong thấy Cảnh Ngôn có nữ nhân khác, nhưng nàng sẽ không vì vậy mà giận dỗi.

***

Trong một căn phòng khác ở phủ thành chủ.

- Cái gì?

- Tin Cảnh Ngôn sống đã truyền ra?

- Vậy sao được! Cảnh Ngôn giết Cổ Ngân Hà của Cổ gia, nếu người Cổ gia biết hắn còn sống tuyệt đối không bỏ qua, bọn họ hận Cảnh Ngôn thấu xương.

- Tại sao tin tức truyền ra?

Đám người Cảnh Thành Dã nóng ruột nóng gan, vì vừa nghe nói tin Cảnh Ngôn sống đã truyền ra ngoài.

Cảnh Thiên Anh mỉm cười nói:

- Tộc trưởng, các vị trưởng lão đừng nóng, giờ Cảnh Ngôn không sợ Cổ gia trả thù.

Cảnh Thành Dã kinh ngạc hỏi:

- Ý tứ trưởng lão là sao?

Những người khác nhìn Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thiên Anh cười càng tươi:

- Cảnh Ngôn đã là tu vi Đạo Hoàng cảnh, dù Cổ gia muốn giết hắn cũng khó. Hơn mười năm trước Cảnh Ngôn không bị giết chết, hiện tại càng không thể nào.

Tập thể ngây như phỗng:

- Cái gì?!

Cảnh Ngôn bước vào phòng:

- Ta đúng là đã đến Đạo Hoàng cảnh, tộc trưởng và các vị trưởng lão đừng quá lo.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Các người biết không? Mới rồi ta ra thành tìm Cổ Dương, Cổ Dương đã chết, vừa bị ta giết. Cổ Dương có thân phận giống Cổ Ngân Hà, cũng là dự bị tộc trưởng Cổ gia. Hai dự bị tộc trưởng của Cổ gia đều đã chết.

Đám người Cảnh Thành Dã, Cảnh Thiên Anh ngẩn ngơ thật lâu.

Bọn họ biết Cổ Dương hoạt động gần Đông Lâm thành là người Cổ gia, biết nhiều sát thủ và mạo hiểm giả săn giết tử đệ Cảnh gia là vì y ở sau lưng phá rối. Nhưng bọn họ không biết Cổ Dương là dự bị tộc trưởng Cổ gia. nghe Cảnh Ngôn nói tin tức này làm lòng họ rung động.

Trong lúc tập thể ngây người Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Các người không cần lo bị Cổ gia trả thù, ta sẽ đối phó Cổ gia. Ta sẽ ở Đông Lâm thành một thời gian bày vài trận pháp. Có những trận pháp này dù là cường giả Đạo Hoàng cảnh cũng khó phá tan ngay.

Cảnh Thiên Anh nhướng mày hỏi:

- Cảnh Ngôn, chúng ta có thể giúp gì không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Cần mọi người cùng nhau hỗ trợ, muốn bày trận pháp bảo vệ cả thành thị cần nhiều tài liệu. Ta muốn các người chuẩn bị một đống tài liệu bày trận giúp ta. Một số tài liệu rất khó tìm trong Đông Lâm thành, cần Quận Vương đại nhân tìm giúp. Bày mấy đại trận này sẽ tốn thời gian dài, không sốt ruột được.

Cảnh Thiên Anh nói:

- Cảnh Ngôn yên tâm, chúng ta sẽ dốc hết sức.

Cảnh Thành Dã gật mạnh đầu nói:

- Đúng vậy! Cảnh gia chúng ta sẽ tổng động viên, Cảnh Ngôn cần tài liệu gì cứ nói chúng ta sẽ tìm được bằng tốc độ nhanh nhất!

- Tốt, vậy các người nhớ kỹ mấy cái này.

Cảnh Ngôn liệt kê ra tài liệu cần cho bài bố trận pháp.

Cảnh Ngôn tính bày ba đại trận trong Đông Lâm thành, một sát trận, một khốn trận, một phòng ngự. Ba trận pháp cao cấp, khổng lồ cần tài liệu cực kỳ kinh người. Đa số tài liệu Cảnh gia có thể tìm được, số ít khác nhờ Quận Vương Chu Thượng Vân hỗ trợ. Chỉ ít ỏi tài liệu khó tìm thì Cảnh Ngôn có, không cần kiếm nữa.

Đám người Cảnh Thiên Anh, Cảnh Thành Dã rời đi, bắt đầu bận rộn.

Lam Khúc quận, Quận Vương phủ.

Tổng quản Mộ Liên Thiên hấp tấp xông vào Quận Vương phủ.

Hết chương 664.

Chương 665. Thân Phận Của Mẫu Thân

Mộ Liên Thiên không chờ thông bẩm đã lao vào biệt viện Chu Thượng Vân cư ngụ.

Hầu như cùng lúc đó Chu Thượng Vân ra khỏi phòng. Vì Mộ Liên Thiên không giấu hơi thở, từ lúc Mộ Liên Thiên ở ngoài cửa viện Chu Thượng Vân đã cảm nhận được hơi thở của gã.

- Có chuyện gì vậy Liên Thiên?

Mười năm nay Chu Thượng Vân mệt nhọc kiệt quệ tinh thần. Gã tuy là Quận Vương Lam Khúc quận, người nhà quan nhưng thực lực cá nhân quá thấp, dù có thân phận quan thì gia tộc như Cổ gia không xem gã là cái đinh gì. Mười năm nay trong Lam Khúc quận xảy ra nhiều chuyện linh tinh, Cổ gia không ngừng gây sự, Chu Thượng Vân ứng đối mệt mỏi.

Chưa hết, nữ nhi Bạch Tuyết mất tích bặt tin hơn mười năm, không tìm được chút tung tích làm Chu Thượng Vân đau lòng nhất.

Chu Thượng Vân thấy Mộ Liên Thiên sốt ruột gặp mình, gã biết đã xảy ra chuyện lớn.

Mộ Liên Thiên kích động nói lộn xộn:

- Quận Vương đại nhân! Cảnh Ngôn … Cảnh Ngôn trở lại!

Chu Thượng Vân ngây người, cảm thấy mình nghe nhầm:

- Ngươi nói cái gì?

Mộ Liên Thiên hít sâu, nói:

- Quận Vương đại nhân, Cảnh Ngôn còn sống, đã trở lại Đông Lâm thành. Thành chủ Đông Lâm thành Cảnh Thiên Anh truyền tin đến, không sai được.

Chu Thượng Vân cực kỳ giật mình:

- Sao … sao có thể như vậy? Cảnh Ngôn rơi vào Tử Vong Thâm Uyên thì sao sống được? Vào Tử Vong Thâm Uyên trong lúc nó đóng kín, nghe nói cường giả Thánh Đạo cảnh cũng không thể sống đi ra.

Mắt Mộ Liên Thiên sáng rực nói:

- Có lẽ là kỳ tích!

Một bóng người giáng xuống, mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ còn sống sao?

Người đến là phụ thân của Chu Thượng Vân, Chu Thiên, một cường giả Đạo Vương cảnh. Lúc kinh mạch Võ Đạo của Chu Thiên xảy ra vấn đề là Cảnh Ngôn tự mình chữa khỏi, khiến lão phục hồi tu vi Võ Đạo còn tiến bộ hơn một bước. Nên khi Chu Thiên biết tin Cảnh Ngôn chết thì rất tức giận, nhưng lão không cách nào báo thù cho hắn. Gia tộc như Cổ gia có một đống cường giả Đạo Vương cảnh, một mình Chu Thiên không đấu lại.

Mộ Liên Thiên trầm giọng nói:

- Lão gia tử, tin tức không sai được, Cảnh Ngôn thật sự còn sống, đang ở Đông Lâm thành.

Chu Thượng Vân vui mừng nói:

- Vậy chúng ta còn chờ cái gì? Đi Đông Lâm thành xem! Ta biết ngay tiểu tử Cảnh Ngôn không dễ chết vậy.

Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên hùa theo:

- Tốt, đi Đông Lâm thành!

- Ừ, ta cũng đi cùng!

***

Phủ thành chủ Đông Lâm thành, trong một căn phòng.

Cảnh Ngôn vào Càn Khôn tiểu thế giới gặp Thiên Thủy, dò hỏi:

- Tiền bối Thiên Thủy bây giờ có thể nói cho ta rồi đi?

Thiên Thủy buông tiếng thở dài:

- Ài, được rồi, giờ ta sẽ nói hết những gì ta biết cho ngươi.

Thiên Thủy biết Cảnh Ngôn muốn hỏi cái gì, lão nhìn hắn:

- Chuyện này bắt đầu từ thân thế của ngươi. Cảnh Ngôn, thật ra ngươi có huyết thống thần tộc.

Cảnh Ngôn nghe vậy ngây người, ý của tiền bối Thiên Thủy là sao?

Thiên Thủy nói:

- Phụ thân của ngươi Cảnh Lục Nam là nhân loại, nhưng mẫu thân của ngươi là thần tộc. Theo ta được biết thần tộc cũng là nhân loại, nhưng huyết mạch hơi khác với huyết mạch nhân loại trong thế giới này. Ta cảm thấy ngươi có thể giải mở phong ấn Càn Khôn Giới liên quan đến huyết mạch của ngươi, đương nhiên đây chỉ là suy đoán của ta, tình huống cụ thể ra sao thì ta không biết.

Biểu tình Thiên Thủy quái dị nói:

- Ta đoán như vậy vì ta cũng có huyết mạch thần tộc, và từng giải mở phong ấn Càn Khôn Giới.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Tiền bối nói mẫu thân của ta là thần tộc? Thần tộc trong Vô Vọng Thâm Uyên?

Cảnh Ngôn không có nhiều ấn tượng về phụ thân, với mẫu thân thì hoàn toàn không có. Lúc Cảnh Ngôn còn nhỏ trong Cảnh gia không ai nhắc đến mẫu thân của hắn. Không ngờ mẫu thân là thần tộc.

Thần tộc không phải sinh linh của thế giới này mà đến từ vị diện khác, thật ra thần tộc cũng là người, thuộc vị diện khác.

- Đúng vậy, mẫu thân của ngươi hình như tên Sở Liên Tinh. Về phụ thân của ngươi làm sao kết bạn với mẫu thân ngươi thì đừng hỏi ta, ta không biết. Ta biết phụ thân và mẫu thân của ngươi vì hai người từng vào Tử Vong Thâm Uyên. Khi đó Tử Vong Thâm Uyên khoảng ba mươi mấy năm trước, vừa lúc mở ra ba ngày. Phụ thân của ngươi trùng hợp được đến Càn Khôn Giới.

- Ngươi cũng biết mấy ngàn năm qua một lũ thần hồn của ta luôn ở trong Càn Khôn Giới. Trong trạng thái Càn Khôn Giới bị phong ấn, thần hồn của ta nhiều lúc mê man, cảm ứng đôi chút với bên ngoài nhưng rất ít. Phụ thân của ngươi có được Càn Khôn Giới tính cùng mẫu thân ngươi rời đi, nhưng bị Cổ Vạn Toàn của Cổ gia phát hiện. Không biết Cổ Vạn Toàn từ đâu biết chút tin tức về Càn Khôn Giới, rất xem trọng nó, đòi phụ thân ngươi giao Càn Khôn Giới ra. Phụ thân ngươi tu vi Võ Đạo bình thường nhưng mẫu thân ngươi cực kỳ lợi hại, Cổ Vạn Toàn không cách nào cướp Càn Khôn Giới từ tay mẫu thân ngươi.

- Sau đó hình như dính líu đến thị của mẫu thân ngươi. Thị tộc đó cực kỳ tức giận khi biết mẫu thân và phụ thân ngươi kết hợp, bọn họ muốn bắt mẫu thân ngươi về. Phỏng chừng thị tộc của mẫu thân ngươi rất mạnh, ta không biết mạnh đến mức nào, tóm lại mẫu thân ngươi không có nhiều sức chống cự.

- Trước khi mẫu thân ngươi rời đi tranh thủ được vài điều kiện, ta không biết đầy đủ, chỉ biết đại khái thị tộc mẫu thân

ngươi, Thánh Chủ Thiên Nguyên đại lục, Cổ Vạn Toàn Cổ gia ký một hiệp nghị. Cảnh Ngôn, gia tộc của ngươi còn có thể tồn tại là vì hiệp nghị này, Cổ Vạn Toàn cực kỳ e ngại lực lượng của thị tộc mẫu thân ngươi nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ giám thị gia tộc ngươi.

Thiên Thủy nói tới đây ngừng lại.

Cảnh Ngôn lặng im thật lâu, hắn cần thời gian tiêu hóa nội dung Thiên Thủy nói.

Rõ ràng Thiên Thủy nói thật, sau khi biết mấy tin tức này thì một số chỗ không hợp lý trước kia đều trở nên hợp lý. Lúc trước Cảnh Ngôn luôn thắc mắc Cổ gia đã biết Càn Khôn Giới và Cảnh gia có liên quan trực tiếp thì tại sao không cứng rắn bóp chết Cảnh gia? Lý do thật sự là vì Cổ gia kiêng dè lực lượng của thị tộc mẫu thân. Còn dính líu đến Thánh Chủ đại lục, hiển nhiên Thánh Chủ cũng có mặt, ba phe xác định hiệp nghị.

Một lúc lâu sau Cảnh Ngôn ngước mắt lên:

- Tiền bối Thiên Thủy, phụ thân của ta còn sống đúng không?

Hết chương 665.

Chương 666. Ngươi Có Thể Nhìn Ra?

Cảnh Ngôn cảm thấy khả năng phụ thân Cảnh Lục Nam còn sống rất lớn.

Lý do Cổ gia bắt nhốt phụ thân hình như muốn lấy Càn Khôn Giới, mà Càn Khôn Giới nằm trên người Cảnh Ngôn. Trước khi Cổ gia chưa có được Càn Khôn Giới sẽ không dễ dàng giết chết phụ thân.

Nếu phụ thân còn sống hắn phải dốc hết sức cứu ra. Còn có mẫu thân, mặc kệ thị tộc sau lưng mẫu thân mạnh cỡ nào hắn sẽ không tiếc mọi giá mang mẫu thân ra.

Là nhi tử lẽ tất nhiên phải làm như vậy.

Thiên Thủy nói:

- Sau khi phụ thân ngươi giao Càn Khôn Giới cho Cảnh Thiên gia gia ngươi thì ta không biết tình huống của hắn, nhưng ta cảm thấy phụ thân của ngươi còn sống, bị Cổ gia nhốt ở chỗ nào đó.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tại sao tiền bối không sớm nói mọi chuyện cho ta biết?

Không phải Cảnh Ngôn chất vấn gì, hắn bản năng hỏi ra thắc mắc. Những gì Thiên Thủy nói hôm nay nằm ngoài tưởng tượng của Cảnh Ngôn, hắn không có chút chuẩn bị.

Mẫu thân của hắn là thần tộc!

Thiên Thủy cười khổ nói:

- Sớm nói cho ngươi? Cảnh Ngôn, ngươi cảm thấy khi thực lực của ngươi còn rất thấp ta nói những điều này sẽ giúp được gì cho ngươi? Nếu ngươi xảy ra ngoài ý muốn thì không có chút lợi gì cho ta. Khi đó Càn Khôn Giới sẽ trở lại trạng thái phong ấn, khả năng lớn nhất là trực tiếp bay về Tử Vong Thần Điện. Ta không biết còn phải đợi bao lâu xuất hiện người tiếp theo giải mở phong ấn, có lẽ khi đó lũ thần hồn này cũng tan biến.

Vì lo lắng cho an toàn của Cảnh Ngôn hay vì bản thân Thiên Thủy thì lão đều không cho rằng nói những chuyện này khi Cảnh Ngôn còn nhỏ yếu là lựa chọn sáng suốt. Ngay cả bây giờ, nếu không phải Cảnh Ngôn chủ động hỏi Thiên Thủy sẽ không nói.

Cảnh Ngôn đã bước vào Đạo Hoàng cảnh giới, thực lực rất cường đại, sức chiến đấu mạnh mẽ không gì sánh được. Nhưng Cảnh Ngôn đối mặt là Cổ gia khổng lồ, một trong bảy thế gia lớn đại lục. Hai bên đánh nhau khó nói kết quả thế nào.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, ta phải suy nghĩ kỹ lại những chuyện này.

Cảnh Ngôn đi ra Càn Khôn tiểu thế giới.

Thời gian trôi qua nhiều ngày.

Vèo!

Hôm nay một bóng người lam sẫm bay nhanh vào địa vực Lam Khúc quận.

Người áo lam nhìn chăm chú phương xa, trầm giọng nói:

- Đến Lam Khúc quận, từ nơi này tới Đông Lâm thành phỏng chừng mất mấy canh giờ.

Người này là cường giả Đạo Hoàng Cổ gia đến từ Lưu Quang thành, Cổ Mặc.

Cổ Mặc tới Đông Lâm thành để điều tra về cái chết của Cổ Dương.

Bản thân Cổ Dương là võ giả Đạo Sư cảnh đỉnh, bên cạnh có hai trưởng lão Đạo Vương cảnh đỉnh theo sát bảo vệ. Cổ Dương chết rồi, hai trưởng lão Đạo Vương cảnh đỉnh chắc cũng dữ nhiều lành ít.

Có thể giết chết ba người này thì lực lượng tuyệt đối không yếu.

Nhưng Cổ Mặc không cho rằng một người giết ba người kia, lão cảm thấy đó là một thế lực, còn dùng công kích đặc biệt như trận pháp, vũ khí đặc biệt nào đó. Nếu một mình giết chết ba người thì phải là cường giả Đạo Hoàng.

Nhưng trên đại lục có bao nhiêu cường giả Đạo Hoàng? Mỗi Đạo Hoàng sẽ không dễ dàng ra tay, hơn nữa cường giả Đạo Hoàng chắc chắn biết thân phận của Cổ Dương. Bọn họ biết giết Cổ Dương sẽ tạo ảnh hưởng lớn thế nào.

Dù là những phe đối địch Cổ gia cũng sẽ không làm chuyện này, vì sẽ dẫn đến chiến tranh quy mô lớn khủng bố.

Phủ thành chủ Đông Lâm thành.

Đám người Chu Thượng Vân thuận lợi đến nơi, đang gặp gỡ Cảnh Ngôn.

Trước khi gặp Cảnh Ngôn thì ba người Chu Thượng Vân còn ôm nghi ngờ. Tuy Cảnh Thiên Anh đưa tin nhưng họ không chắc chắn Cảnh Ngôn thật sự còn sống, mãi khi gặp mặt mới dám chắc trăm phần trăm hắn sống.

Ba người hơi kích động.

Cảnh Ngôn rất cảm động, nhóm Chu Thượng Vân vừa nghe hắn sống liền từ quận thành đến.

Cảnh Ngôn chào hỏi Chu Thiên:

- Lão gia tử hình như tu vi lại tinh tiến nhiều.

Cảnh Ngôn nhìn ra ngay Chu Thiên đã tới Đạo Vương cảnh hậu kỳ.

Trước kia thực lực của Cảnh Ngôn thấp không cách nào cảm ứng cảnh giới cụ thể của Chu Thiên, nhưng hắn tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, nhạy bén cảm nhận độ mạnh hơi thở của lão. Chu Thiên hiện giờ mạnh hơn lần trước gặp một chút, nên Cảnh Ngôn chắc rằng lão đột phá tiểu cảnh giới.

Chu Thiên cười nói:

- Nếu không nhờ Cảnh Ngôn giải quyết vấn đề kinh mạch Võ Đạo của ta thì đừng nói tiếp tục đột phá, có lẽ ta đã chết rồi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Lão gia tử thọ nguyên còn rất dài, không chừng sau này sẽ trở thành Đạo Hoàng.

Chu Thiên xua tay.

Đạo Hoàng cảnh quá xa vời, Chu Thiên không dám mơ. Lão còn nhiều năm tuổi thọ nhưng Đạo Hoàng cảnh rất khó đột phá, nếu không tại sao đại lục có nhiều võ giả Đạo Vương cảnh nhưng võ giả Đạo Hoàng đếm trên đầu ngón tay.

Tán gẫu một lát sau Chu Thượng Vân nghiêm túc hỏi Cảnh Ngôn:

- Tiếp theo Cảnh Ngôn có tính toán gì không?

Cảnh Ngôn đáp:

- Mâu thuẫn giữa ta và Cổ gia không cách nào xóa bỏ, hoặc ta chết hoặc họ bị diệt.

Chu Thượng Vân cau mày lắc đầu nói:

- Việc này không gấp được, Cảnh Ngôn, ta cảm thấy trước mắt quan trọng nhất là ngươi hãy tăng cao thực lực của mình. Lần này ngươi có thể sống tiếp nhưng lần sau càng khó, tốt nhất trốn đi không để Cổ gia tìm ra. Cảnh Ngôn, mười năm trước ngươi làm sao tránh thoát Cổ gia truy sát? Đại lục đồn ngươi rơi vào Tử Vong Thâm Uyên, nếu ngươi không vào Tử Vong Thâm Uyên tại sao lão tổ Cổ gia từ bỏ truy sát ngươi?

Chu Thượng Vân cho rằng Cảnh Ngôn không vào Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Quận Vương đại nhân, ta thật sự vào Tử Vong Thâm Uyên nhưng không chết trong đó, ta bị nhốt mười một năm sau đó đi ra.

Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên, Chu Thiên xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thấy ánh mắt ba người, giải thích thêm:

- Ha ha, chủ yếu vì ta có một món báu vật cho ta sống sót trong Tử Vong Thâm Uyên, nếu không nhờ nó thì ta chết chắc.

Chu Thượng Vân chợt nghĩ ra:

- Cảnh Ngôn, mới rồi ngươi nói tu vi của phụ thân ta tiến bộ, không lẽ ngươi nhìn ra cảnh giới của phụ thân ta?

Mới rồi Cảnh Ngôn nói câu đó Chu Thượng Vân còn tưởng hắn chỉ khen khách sáo, gã không cho rằng hắn nhìn ra Chu Thiên tăng cảnh giới. Mộ Liên Thiên cũng nghĩ vậy.

Chu Thiên tưởng Cảnh Ngôn nói khách sáo, trùng hợp trúng.

Mười năm trước Cảnh Ngôn bị Cổ gia truy sát tuy có thể giết cường giả Đạo Vương cảnh nhưng cảnh giới của hắn chỉ

là Đạo Sư cảnh, dù đã qua mười một năm làm sao hắn có thể nhìn ra cảnh giới của Chu Thiên?

Hết chương 666.

Chương 667. Đến Rồi Đừng Hòng Về

Lúc này Chu Thiên không vận chuyển nguyên khí, có thể nói nguyên khí tĩnh lặng, võ giả cảnh giới thấp chút không thể cảm giác ra Chu Thiên cũng là võ giả. Trong tình huống này muốn nhìn ra cảnh giới của Chu Thiên trừ phi là cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Mười một năm trước Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh, sao có thể trong vòng mười một năm bước vào cảnh giới Đạo Hoàng?

Nhóm Chu Thượng Vân bản năng không cho rằng Cảnh Ngôn nhìn thấu cảnh giới của Chu Thiên.

Chu Thượng Vân đột nhiên hỏi câu này chủ yếu vì Cảnh Ngôn sống trong Tử Vong Thâm Uyên mười một năm, người Cổ gia thậm chí toàn đại lục cho rằng hắn chết, tại sao hắn không ở lại Tử Vong Thâm Uyên hoặc trốn trong Vô Vọng Thâm Uyên là lựa chọn tốt? Cảnh Ngôn trở về Thiên Nguyên đại lục, Đông Lâm thành, dù có thể giấu tin tức trong thời gian ngắn thì không lâu sau sẽ bị Cổ gia điều tra ra.

Cảnh Ngôn dám trở về tức là tự tin có thể ứng đối Cổ gia, trí tuệ như hắn không thể nào lỗ mãng quay về.

Cảnh Ngôn nhìn ba người, mỉm cười nói:

- Lão gia tử hiện giờ cảnh giới là Đạo Vương cảnh hậu kỳ.

Nghe thế ba người hít thở dồn dập.

Dù là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh cũng không thể nhìn thấu cảnh giới của Chu Thiên khi lão không vận chuyển nguyên khí.

Cảnh Ngôn nhìn ra tu vi Võ Đạo của Chu Thiên nói lên điều gì?

Chu Thiên không kiềm được nỗi lòng phập phồng, hít sâu nhìn thẳng Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn lão đệ hiện giờ tu vi cảnh giới là gì?

Cảnh Ngôn không giấu diếm ba người:

- Ta ở trong Tử Vong Thâm Uyên bước vào Đạo Hoàng cảnh mới đi ra.

Đạo Hoàng cảnh!

Quả nhiên là Đạo Hoàng cảnh!

Nguyên Thiên Nguyên đại lục võ giả mạnh nhất là tu vi Đạo Hoàng cảnh, Cảnh Ngôn đã leo lên đỉnh toàn đại lục, đại cảnh giới ngang ngửa Thánh Chủ đại nhân.

Đám người Chu Thiên không hỏi Cảnh Ngôn là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ hay trung kỳ gì, vì họ biết sức chiến đấu của hắn mạnh mẽ. Khi Cảnh Ngôn ở Đạo Sư cảnh đỉnh đã có thể giết võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh, vượt qua một đại cảnh giới đánh chết kẻ địch. Dù bây giờ Cảnh Ngôn là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ thì có sao? Võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh chưa chắc đánh lại hắn.

Chu Thượng Vân hít sâu kiềm nén nỗi lòng, trầm giọng hỏi:

- Cảnh Ngôn, một dự bị tộc trưởng khác của Cổ gia, Cổ Dương mười năm nay luôn sống động gần Đông Lâm thành, ngươi có từng gặp người này?

Cảnh Ngôn đáp:

- Cổ Dương đã chết, bị ta giết. Người này ở gần Đông Lâm thành ban bố nhiệm vụ săn giết tử đệ Cảnh gia, ta không thể để hắn sống.

Ba người Chu Thượng Vân lộ biểu tình quả nhiên là thế.

Mộ Liên Thiên nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đầu tiên là giết Cổ Ngân Hà, giờ lại giết Cổ Dương. Hai dự bị tộc trưởng Cổ gia đều bị ngươi giết, e rằng Cổ gia không tiếc mọi giá đối phó ngươi.

Chu Thiên cười khẩy nói:

- Chuyện này không đáng gì, dù Cảnh Ngôn không giết Cổ Dương, Cổ gia biết hắn còn sống sẽ tiếp tục đối phó hắn.

Chu Thượng Vân nhếch môi nói:

- Phụ thân nói đúng, giết hay! Cổ Dương đó đáng chết!

Mười năm nay Chu Thượng Vân cũng bị Cổ Dương hành mệt, nhưng gã không thể làm gì Cổ Dương.

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- Ừm, ta và Cổ gia là mâu thuẫn không chết không ngừng, ta sống thì Cổ gia rồi sẽ bị diệt, ai quan tâm Cổ Dương có phải là dự bị tộc trưởng của Cổ gia?

Chợt một tiếng gầm như sấm sét vang vọng trên bầu trời Đông Lâm thành:

- Thành chủ Đông Lâm thành mau đi ra nói chuyện!

Đám người Cảnh Ngôn biến sắc mặt.

Cảnh Thiên Anh ở trong căn phòng khác bị bất ngờ, lão lao nhanh ra phòng ngước đầu nhìn chân trời xám, sau đó chạy

nhanh tới phòng nhóm Cảnh Ngôn, Chu Thượng Vân đang ngồi.

Khi giọng nói kia vừa dứt Cảnh Ngôn liền thả thần hồn ra bao phủ bầu trời.

Thần hồn của Cảnh Ngôn không bao trùm trọn Đông Lâm thành được, nhưng vị trí thanh âm kia cách phủ thành chủ không xa, thả thần hồn có mục tiêu nên khoảnh khắc Cảnh Ngôn đã phát hiện một bóng người bên trên phủ thành chủ.

Một người khí thế cực kỳ bàng bạc.

- Võ giả Đạo Hoàng của Cổ gia?

Cảnh Ngôn nhận ra ngay người này là võ giả Đạo Hoàng Cổ gia, Cổ Mặc. Lúc Cổ Vạn Toàn vào Vô Vọng Thâm Uyên truy sát hắn thì người này đi cùng.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Người Cổ gia đến thật nhanh, Cổ Dương mới chết hơn mười ngày.

Thần niệm vận chuyển, Cảnh Ngôn nhìn quét khu vực trên trời khác, không thấy người Cổ gia thứ hai.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, mắt lóe tia sáng lạnh lẽo:

- Xem ra chỉ có một võ giả Đạo Hoàng đến, đã tới rồi thì đừng về Cổ gia!

Cổ gia chỉ có mấy Đạo Hoàng, giết một người thiếu một người.

Cổ Mặc một mình đến Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn sẽ không để lão sống quay về.

Chu Thượng Vân trầm giọng hỏi:

- Là ai?

Chu Thiên phân tích:

- Thực lực cực mạnh, chắc là người Cổ gia. Cổ gia biết Cổ Dương chết trong địa vực Đông Lâm thành tất nhiên phái người đến điều tra, nhưng không biết bao nhiêu người đến.

Cảnh Ngôn không biết tên Cổ Mặc, nói:

- Chắc chỉ có một người, là võ giả Đạo Hoàng cảnh của Cổ gia, không phải Cổ Vạn Toàn.

Lúc Cổ Mặc và Cổ Tiên Luân theo Cổ Vạn Toàn đuổi giết Cảnh Ngôn, hắn chỉ biết Cổ Vạn Toàn, hai người kia tuy hắn biết mặt nhưng không biết tên, mà cũng không quan trọng.

Chu Thượng Vân nghe nói đối phương là Đạo Hoàng cảnh thì cơ mặt cứng lại:

- Đạo Hoàng cảnh …

Võ giả Đạo Hoàng cảnh đối với đám người Chu Thượng Vân là không cách nào đối kháng, là vô địch. Nên họ nghe mấy chữ này đều biến sắc mặt.

Nhưng rất nhanh nét mặt họ bình thường trở lại, vì họ chợt nhớ Cảnh Ngôn cũng là võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Chu Thượng Vân phân tích người đến là ai:

- Võ giả Đạo Hoàng cảnh mặt ngoài của Cổ gia trừ Cổ Vạn Toàn còn có ba Đạo Hoàng. Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân hoạt động sống động nhất, một Đạo Hoàng khác luôn tập trung tu luyện hầu như không lộ mặt. Nên người đến Đông Lâm thành có lẽ là Cổ Mặc hoặc Cổ Tiên Luân.

Chu Thiên hỏi Cảnh Ngôn:

- Ngươi định làm sao?

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Người này đã đến tất nhiên không thể để y sống trở lại, chết một võ giả Đạo Hoàng cảnh thì dù là Cổ gia cũng coi như bị tổn thất lớn.

- Vậy chúng ta ra ngoài xem?

- Đi, đi xem.

- Cổ Mặc, Cổ Tiên Luân đều là Đạo Hoàng bình thường, nhưng võ giả Đạo Hoàng cảnh có nhiều thủ đoạn, Cảnh Ngôn nhớ cẩn thận chút.

Mấy người thảo luận xong đi ra, vừa lúc thấy Cảnh Thiên Anh chạy nhanh lại, biểu tình sốt ruột nhưng không hoảng hốt.

Hết chương 667.

Chương 668. Đối Trận

Cảnh Thiên Anh thấy đám người Chu Thượng Vân đầu tiên là cung kính hành lễ, sau đó nhìn hướng Cảnh Ngôn mở miệng hỏi ý.

Cảnh Ngôn nói:

- Tứ trưởng lão, người ở trên trời kêu trưởng lão ra ngoài nói chuyện thì trưởng lão cứ đi gặp y. Yên tâm, nếu y ra tay với tứ trưởng lão cũng đừng mơ bị thương trưởng lão.

Cảnh Thiên Anh cũng biết người la lối trên bầu trời phủ thành chủ tất nhiên là người Cổ gia:

- Được, ta đi xem hắn muốn làm gì.

Giọng Cổ Mặc trở nên the thé:

- Thành chủ Đông Lâm thành, ta cho ngươi ba giây đi ra gặp ta! Nếu sau ba giây vẫn không thấy ngươi thì đừng trách ta quét sạch Đông Lâm thành!

Tư thái cao cao tại thượng lộ rõ, mà cũng đúng, Cổ Mặc đường đường là cường giả Đạo Hoàng cảnh, nguyên đại lục không có bao nhiêu võ giả làm lão chú trọng. Một thành chủ Đông Lâm thành tầm thường không là cái đinh gì trong mắt Cổ Mặc.

Cảnh Thiên Anh bay lên, lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai? Tại sao đến Đông Lâm thành ta gây sự?

Nếu không có Cảnh Ngôn thì Cảnh Thiên Anh không can đảm như vậy, vì hắn ở đằng sau nên lão chẳng sợ người Cổ

gia. Nếu là người của Cổ gia thì Cảnh Thiên Anh chẳng cần khách sáo.

Cổ Mặc không trả lời câu hỏi, khinh thường đáp lại:

- Hừ! Cảnh Thiên Anh, ngươi thật to gan! Ta hỏi ngươi, dự bị tộc trưởng Cổ gia Cổ Dương chết như thế nào?

Cảnh Thiên Anh khịt mũi trào phúng:

- Lạ không, người Cổ gia của ngươi chết thế nào chạy tới hỏi ta làm gì? Sao ta biết dự bị tộc trưởng Cổ gia Cổ Dương chết ra sao? Có lẽ hắn thấy đã sống đủ giờ muốn chết, thế là tự sát.

Cổ Mặc đằng đằng sát khí quát:

- To gan! Cảnh Thiên Anh, đừng tưởng ngươi có Bất Tử Lệnh thì ta không cách nào giết ngươi! Ta nói cho ngươi biết, hôm nay nếu ngươi không nói ra đáp án làm ta vừa lòng ta sẽ diệt cả nhà ngươi!

Cảnh Thiên Anh biến sắc mặt, tuy đã phồng lên can đảm nhưng lão còn chưa đến Đạo Sư cảnh, khó chống cự uy áp từ cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Cảnh Thiên Anh liên tục bay lùi trên trời.

Chu Thiên tiến lên, trầm giọng quát:

- Người Cổ gia uy phong thật! Cổ Mặc, cường giả Đạo Hoàng cảnh như ngươi chạy tới Lam Khúc quận ra oai, không cảm thấy quá đáng sao?

Chu Thiên biết mặt Cổ Mặc.

Cổ Mặc thấy Chu Thiên, con ngươi co rút, khí thế chẳng những không giảm ngược lại càng hùng hổ:

- A? Còn ngươi là ai?

Cổ Mặc nhìn ra Chu Thiên là võ giả Đạo Vương cảnh.

Đông Lâm thành có võ giả Đạo Vương cảnh xuất hiện! Ở trong mắt Cổ Mặc thì võ giả Đạo Vương cảnh chẳng là gì, nhưng thành phố như Đông Lâm thành vì sao có võ giả Đạo Vương cảnh?

Cổ Mặc ngẫm nghĩ cảm thấy cái chết của Cổ Dương liên quan Đông Lâm thành, Cảnh gia. Trong Đông Lâm thành e rằng không chỉ có một võ giả Đạo Vương mà là một đám.

Chu Thiên bình tĩnh nói:

- Ta là Chu Thiên Lam Khúc quận, Quận Vương Lam Khúc quận Chu Thượng Vân là nhi tử của ta.

Cổ Mặc nhếch mép khinh thường nói:

- Ngươi là Chu Thiên đó? Ta có nghe tên ngươi, ha ha, xem ra phụ tử các ngươi muốn đối địch với Cổ gia ta. Tốt, hôm nay ta quét sạch các ngươi cùng với Cảnh gia Đông Lâm thành!

Dù là một đám võ giả Đạo Vương cảnh kéo đến Cổ Mặc cũng không e ngại.

Võ giả Đạo Vương cảnh chẳng tạo uy hiếp lớn đối với võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Cổ Mặc không ra tay ngay không phải vì sợ Đông Lâm thành có bao nhiêu võ giả Đạo Vương, lão sợ Đông Lâm thành còn đòn sát thủ khủng bố gì. Cổ Mặc mặc dù tự tin nhưng không ngu xuẩn, lực lượng có thể giết Cổ Dương và hai trưởng lão Cổ gia Đạo Vương cảnh đỉnh tuyệt đối không đơn giản. Cổ Mặc vì thận trọng nên mới không ra tay, lão muốn quan sát kỹ hơn.

Cảnh Ngôn lắc người tiến lên, hắn cười tủm tỉm nhìn Cổ Mặc:

- Cổ Mặc, còn nhớ ta không?

Cơ mặt Cổ Mặc co giật, nhìn chằm chằm vào Cảnh Ngôn. Giây sau mắt Cổ Mặc bắn ra tia sáng khó tin.

Cổ Mặc đương nhiên biết Cảnh Ngôn. Mười năm trước Cổ Mặc cùng lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn vào Vô Vọng Thâm Uyên truy sát Cảnh Ngôn, lão tận mắt thấy hắn vào Tử Vong Thâm Uyên.

Nhưng vì sao Cảnh Ngôn còn sống?

Cổ Mặc không dám chắc chắn, ngần ngừ hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn chắp hai tay sau lưng, khẽ cười:

- Trí nhớ của ngươi khá tốt, Cổ Mặc, quá hơn mười năm còn nhớ ta.

Nỗi lòng Cổ Mặc hoảng loạn:

- Sao có thể như vậy? Ngươi rơi vào Tử Vong Thâm Uyên sao có thể còn sống?

Cổ Mặc đinh ninh Cảnh Ngôn chết chắc, giờ hắn chết rồi sống lại khiến lão không kịp trở tay.

Cảnh Ngôn nhướng chân mày, ánh mắt sắc bén trừng Cổ Mặc:

- Ta thật sự còn sống! Ta từ Tử Vong Thâm Uyên trở về, phát hiện có người làm ác gần Đông Lâm thành nên thuận tay giết. Chắc hẳn người bị ta giết là dự bị tộc trưởng Cổ gia Cổ Dương của các ngươi.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên:

- Cổ Ngân Hà bị ta giết, Cổ Dương cũng bị ta giết.

- Cảnh Ngôn, ngươi thật ngu xuẩn! Ngươi không chết trong Tử Vong Thâm Uyên thế mà không ngoan ngoãn trốn đi, còn dám ló mặt ra huênh hoang. Hừ, thứ không biết sống chết!

Nếu ta là ngươi tuyệt đối không ngu chạy ra tìm cái chết. Nếu ngươi trốn đi, Cổ gia chúng ta sẽ không nghĩ rằng ngươi vẫn còn sống sau đó tìm kiếm ngươi. Giờ ngươi tự chui ra, hôm nay để ta kết thúc mạng sống của ngươi đi!

Cổ Mặc rất nhanh trở lại bình thường sau cơn giật mình, lão dù sao là võ giả Đạo Hoàng cảnh, thần hồn cường đại. Bình tĩnh lại rồi Cổ Mặc thầm mừng, nếu tự tay giết Cảnh Ngôn sẽ có lợi lớn cho lão. Tưởng tượng sắp giết Cảnh Ngôn làm lòng Cổ Mặc rạo rực.

Cổ Mặc dứt lời liền cầm thanh trường kiếm màu đen, hoa văn rậm rạp nổi trên trường kiếm, uy năng mênh mông bắn ra bốn phía không gian. Đây là một linh khí công kích có uy năng khủng bố.

Cổ Mặc rống to:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn chịu chết đi!

Cổ Mặc lắc nhẹ người, khi lại xuất hiện trong không gian thì kiếm quang đen đã chém hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn giơ tay lên:

- Muốn giết ta? Không nhìn xem mình có năng lực đó không. Cổ Mặc, ngươi đã đến thì đừng trở lại!

Cảnh Ngôn phát ra bí pháp:

- Hư Vô!

Cổ Mặc đang công kích chợt cảm nhận năng lượng ập hướng mình, lão giật mình.

Dù Cổ Mặc kiến thức rộng nhưng chưa từng gặp kiểu công kích kỳ lạ như vậy. Cảnh Ngôn công kích tựa như có thể nhảy không gian.

Hết chương 668.

Chương 669. Đạo Hoàng Chết

Khi bị năng lượng đột ngột công kích Cổ Mặc giật nảy mình. Nhưng lão dù sao là võ giả Đạo Hoàng cảnh, đẳng cấp đỉnh nguyên đại lục. Bí pháp Hư Vô của Cảnh Ngôn công kích quỷ dị nhưng trong khoảnh khắc Cổ Mặc tìm ra manh mối.

Nguyên khí quanh người Cổ Mặc dao động mãnh liệt, lão khinh thường nói:

- Bí pháp rất kỳ lạ, không phải nhảy không gian mà là ẩn giấu tung tích. Nhưng chỉ là tài mọn không đáng gì.

Ngoài miệng Cổ Mặc coi khinh bí pháp Hư Vô nhưng động tác rất cẩn thận, cực kỳ xem trọng bí pháp Hư Vô. Cổ Mặc vận chuyển nguyên khí triệt tiêu công kích vừa lấy ra một món linh khí phòng ngự.

Bí pháp Hư Vô công kích không đem lại hiệu quả quá lớn, nhưng nhờ nó ảnh hưởng công kích của Cổ Mặc nhằm vào Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhẹ nhàng vận chuyển Thiên Không Chi Dực tránh khỏi kiếm quang đen đáng sợ kèm theo sát ý mãnh liệt.

Đám người Chu Thượng Vân đã lùi ra thật xa xem cuộc chiến. Cường giả Đạo Hoàng cảnh đối chiến, bọn họ tốt nhất đừng xen vào. Chu Thiên mạnh nhất nhóm cũng không dám đứng gần, võ giả Đạo Hoàng cảnh chém đại nhát kiếm là lão không đỡ nổi.

Cổ Mặc thầm lo Cảnh Ngôn không đánh mà chạy, lão khiêu khích:

- Tốc độ rất nhanh, nhưng Cảnh Ngôn, ngươi đừng mơ chạy thoát!

Lúc truy sát Cảnh Ngôn trong Vô Vọng Thâm Uyên là Cổ Mặc đã được thấy tốc độ của hắn. Nếu Cảnh Ngôn muốn trốn, Cổ Mặc chưa chắc bắt kịp, ít nhất bùng nổ tốc độ trong khoảnh khắc thì Cảnh Ngôn không chậm hơn võ giả Đạo Hoàng cảnh như lão.

Cổ Mặc có ý thả ra nguyên khí ảnh hưởng ổn định không gian vì phòng ngừa Cảnh Ngôn chạy trốn.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, hắn mỉm cười nói:

- Trốn? Cổ Mặc, người muốn trốn không phải ta mà nên là ngươi.

Vèo!

Cảnh Ngôn rút ra trường kiếm màu lam, hắn thi triển Thánh Quang kiếm pháp:

- Cổ Mặc, hãy thử uy lực đường kiếm này của ta đi!

Kiếm quang lam thoáng chốc tràn ngập trong thiên địa, năng lượng đáng sợ điên cuồng khuấy động không gian. Cảnh Ngôn dứt lời kiếm khí chém hướng Cổ Mặc.

Kiếm quang chưa đến gần Cổ Mặc đã biến sắc mặt, tròng mắt suýt lồi ra.

Mới rồi Cảnh Ngôn không ngay mặt đánh nên Cổ Mặc không phát hiện cảnh giới tu vi của hắn, giờ lão cảm nhận khí thế đáng sợ từ người hắn không thua gì mình.

Một suy nghĩ đáng sợ nổi lên trong óc Cổ Mặc.

Đạo Hoàng?

Cảnh Ngôn là tu vi Đạo Hoàng cảnh?

Ánh mắt Cổ Mặc kinh hoàng.

Sao Cảnh Ngôn có tu vi Đạo Hoàng cảnh được?

Giờ không phải lúc Cổ Mặc suy nghĩ sâu xa vấn đề này, kiếm quang màu lam đã chém tới gần. Cổ Mặc vận chuyển nguyên khí toàn thân, thi triển võ học, bí pháp cùng lúc muốn ngăn cản Cảnh Ngôn công kích.

Nỗi lòng Cổ Mặc đã thay đổi trái ngược, lúc trước lão muốn giết Cảnh Ngôn, giờ cảm ứng hắn là võ giả Đạo Hoàng cảnh thì lão chuyển sang suy nghĩ làm cách nào tự bảo vệ mình.

Lúc tu vi của Cảnh Ngôn còn ở Đạo Sư cảnh đã có thể giết võ giả Đạo Vương cảnh, nay hắn bước vào Đạo Hoàng cảnh thì sức chiến đấu mạnh đến mức nào?

Cổ Mặc nhờ vào võ học, bí pháp, linh khí phòng ngự miễn cưỡng cản lại Thánh Quang kiếm pháp của Cảnh Ngôn. Nhưng thân thể Cổ Mặc bị uy năng nhát kiếm buộc lùi xa ngàn thước.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Quá yếu!

Đây là lần đầu tiên Cảnh Ngôn đánh với võ giả nhân loại Đạo Hoàng cảnh từ khi bước vào Đạo Hoàng cảnh.

Trong Tử Vong Thâm Uyên tuy Cảnh Ngôn đánh với Lão Lục, Lão Thất nhưng cả hai là khôi lỗi có sự sống, tuy lực lượng mạnh mẽ nhưng võ học thua xa võ giả nhân loại.

Cảnh Ngôn đánh với Cổ Mặc ban đầu chưa dùng hết sức vì muốn kiểm nghiệm sức chiến đấu so với võ giả nhân loại Đạo Hoàng cảnh ở trình độ nào. Sau đó Cảnh Ngôn thất vọng với thực lực Đạo Hoàng cảnh của Cổ Mặc, tuy là võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng yếu hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Ánh mắt Cổ Mặc kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn, lão vận chuyển tâm pháp bình ổn nguyên khí dao động, nhưng nỗi lòng vẫn dậy sóng.

Lực công kích của Cảnh Ngôn quá mạnh.

Cổ Mặc cảm giác đòn công kích vừa rồi Cảnh Ngôn chưa dốc hết sức, nhát kiếm kia chỉ là hắn tùy tay chém ra, dù vậy đường kiếm buộc lão dồn hết sức mới đỡ được, và còn nhờ vào linh khí phòng ngự. Nếu không có linh khí phòng ngự thì Cổ Mặc càng thảm, có lẽ bị một nhát kiếm chém thương.

Cổ Mặc thầm bối hận:

- Chết tiệt!

Cổ Mặc chủ động đòi đi Đông Lâm thành có hai nguyên nhân chính, một là điều tra nguyên nhân cái chết của Cổ Dương, hai là muốn giết chóc đã tay. Trước khi đến Đông Lâm thành Cổ Mặc đã quyết tâm dù cái chết của Cổ Dương không liên quan Cảnh gia thì lão vẫn sẽ đại khai sát giới trong thành.

Ở Cổ gia tuy Cổ Mặc là võ giả Đạo Hoàng cảnh nhưng bị nhiều trói buộc, nhiều lúc gia tộc phải thỏa hiệp kẻ địch. Cổ gia dù gì chỉ là một trong bảy thế gia lớn đại lục, trên bảy thế gia lớn còn có Thánh thành khống chế toàn đại lục.

Cổ Mặc cho rằng chuyến đi đến Đông Lâm thành là cơ hội hiếm có, lão không bao giờ ngờ Cảnh Ngôn còn sống, càng không ngờ hắn đã là cường giả Đạo Hoàng cảnh, sức chiến đấu vượt xa lão. Nếu Cổ Mặc sớm biết điều này tuyệt đối sẽ không đến Đông Lâm thành.

Cổ Mặc chửi thầm trong bụng:

- Xui chết bỏ! Sao lão tử xui thế này!

Võ giả nguyên Đông Lâm thành đều chú ý cuộc chiến trên bầu trời phủ thành chủ, kiếm quang đáng sợ và năng lượng

điên cuồng dâng lên làm võ giả trong thành phố cảm giác rét run. Bọn họ kinh hoàng nhìn lên trời, thầm đoán đại năng nào đang chiến đấu.

Cổ Mặc không muốn đánh tiếp:

- Cảnh Ngôn, không ngờ ngươi đã bước vào Đạo Hoàng cảnh, bắt đầu từ bây giờ ta sẽ xem ngươi ngang hàng. Trận chiến hôm nay dừng ở đây đi, ta phải về gia tộc cùng người khác bàn bạc chuyện liên quan ngươi.

Nếu đánh nhau tiếp lão sẽ dữ nhiều lành ít.

Cảnh Ngôn nghe vậy cười lắc đầu:

- Cổ Mặc, ta nói rồi, ngươi đã đến thì đừng mơ trở lại!

Kiếm quang lam lại vụt qua.

Bùm!

Đối mặt Cảnh Ngôn công kích, Cổ Mặc điên cuồng rít gào:

- Chết tiệt! Cảnh Ngôn, đừng tưởng rằng ta sợ ngươi! A a a, khốn kiếp, ngươi muốn giết ta? Hừ, ta có linh khí phòng ngự, ngươi nghĩ có thể giết ta được sao? Đồ khốn! Tạp chủng! Ngươi dám giết ta thì Cổ gia sẽ bầm thây ngươi ra, gia tộc của ngươi sẽ bị san bằng!

Nhờ linh khí phòng ngự bảo vệ Cổ Mặc chống chọi một chốc, lão bắt đầu chạy trốn. Nhưng tốc độ của Cổ Mặc sao bằng Cảnh Ngôn nắm giữ Thiên Không Chi Dực đệ ngũ trọng?

Qua thời gian một tách trà, Cổ Mặc đang lẩn trốn bị Cảnh Ngôn một kiếm chém chết.

Hết chương 669.

Chương 670. Hành Động Của Cổ Gia

Nếu không nhờ linh khí phòng ngự thì Cổ Mặc không thể chống cự công kích của Cảnh Ngôn lâu vậy, sức chiến đấu hai bên cách biệt quá xa. Không có linh khí phòng ngự Cổ Mặc không đỡ nổi một nhát kiếm chém hết sức của Cảnh Ngôn, càng đừng nói chống chọi qua một tách trà.

Cảnh Ngôn rút về đạo khí trường kiếm màu lam:

- Giết một tên!

Cảnh Ngôn hơi vui vẻ, nhưng nhìn chung nỗi lòng bình tĩnh.

Giết một cường giả Đạo Hoàng không khiến Cảnh Ngôn kích động, hưng phấn quá nhiều, giống như giết một võ giả bình thường.

Cảnh Ngôn lắc người khoảnh khắc đến gần xác Cổ Mặc.

Cảnh Ngôn cầm linh khí phòng ngự của Cổ Mặc, quan sát giây lát rồi nhẹ gật đầu:

- Linh khí phòng ngự này không tệ.

Năng lực phòng hộ của linh khí phòng ngự này rất tốt, với lực công kích của Cảnh Ngôn mà không thể đánh vỡ năng lượng phòng hộ của nó. Nếu phối hợp Thuần Dương Linh Thể của Cảnh Ngôn thì năng lực phòng hộ càng mạnh nữa.

Cảnh Ngôn cất đi linh khí phòng ngự:

- Khá tốt, ta nhận, vừa lúc lấy dùng.

Cảnh Ngôn mỉm cười cầm trường kiếm đen:

- Trường kiếm linh khí này cũng rất tốt, mạnh hơn đạo khí trường kiếm của ta nhiều, vừa lúc ta thiếu một linh khí công kích.

Cảnh Ngôn tùy tay vung mấy đường, hoa văn chuyển động trên thân kiếm, uy năng hùng hồn. Uy năng của linh khí mạnh hơn đạo khí trường kiếm mà Cảnh Ngôn dùng nhiều năm.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm cất linh khí trường kiếm, sau đó thu tu di giới chỉ của Cổ Mặc vào Càn Khôn tiểu thế giới:

- Đạo Hoàng Cổ gia xem như tặng tài nguyên cho ta, ta thiếu cái gì lão tặng cái đó.

Giờ Cảnh Ngôn không e dè Càn Khôn tiểu thế giới bị phát hiện nữa, vì Cổ gia đã sớm biết. Cảnh Ngôn đã là cường giả Đạo Hoàng, những võ giả trên đại lục dù biết Càn Khôn Giới, muốn cướp giật cũng phải nghĩ kỹ mình có năng lực đó không.

Đám người Chu Thượng Vân bay lại gần, giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn!

- Cảnh Ngôn … ngươi giết cường giả Đạo Hoàng Cổ Mặc?

- Một cường giả Đạo Hoàng cảnh cứ thế chết?

Cảnh Ngôn bình tĩnh nhưng bọn họ không cách nào làm được. Võ giả Đạo Hoàng cảnh ở trong mắt họ là cao cao tại thượng, giờ tận mắt thấy một cường giả Đạo Hoàng bị giết, quá rung động.

Cảnh Ngôn phất tay, bình tĩnh nói:

- Chỉ là võ giả Đạo Hoàng sơ kỳ tầm thường. Đi, chúng ta về phủ thành chủ, có chút chuyện cần bàn.

Cảnh Ngôn muốn bàn về bài bố ba trận pháp trong Đông Lâm thành. Khai chiến toàn diện với Cổ gia, Cảnh Ngôn phải đề phòng Cổ gia chó cùng rứt giậu phái người đến đập phá Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn bày ba đại trận cao cấp cần tài nguyên nhiều như biển, cần mọi người chung tay gom góp.

Lưu Quang thành, đại điện Sinh Mệnh Thụ, lại một cây Sinh Mệnh Thụ héo tàn.

Cổ Dương, Cổ Ngân Hà có Sinh Mệnh Thụ đối ứng. Cường giả Đạo Hoàng cảnh như Cổ Mặc đương nhiên cũng có Sinh Mệnh Thụ.

Cao tầng Cổ gia hoàn toàn bị kinh động.

Một cường giả Đạo Hoàng cảnh là trụ cột trong Cổ gia, giờ cường giả trụ cột đó chết, thái thượng trưởng lão Cổ Mặc chết rồi.

Cổ Mặc đi Đông Lâm thành, lão chết.

Đông Lâm thành đã xảy ra chuyện gì?

Cổ Vạn Toàn không cách nào bình tĩnh:

- Kim Lam, tình huống trong Đông Lâm thành rốt cuộc là sao? Có tin tức gì truyền về không?

Mặt Cổ Kim Lam rịn mồ hôi lạnh.

Cường giả Đạo Hoàng cảnh trong gia tộc chết là chuyện lớn biết bao. Nếu nói Cổ Dương, Cổ Ngân Hà chết ảnh hưởng mặt mũi Cổ gia, vậy cái chết của Cổ Mặc liên quan thực lực Cổ gia.

Bị lão tổ chất vấn, Cổ Kim Lam không cách nào trả lời, gã cũng đang đợi tin.

Đột nhiên một tiếng hét từ ngoài điện truyền vào:

- Tộc trưởng, Đông Lâm thành có tin tức truyền đến!

Nghe vậy mặt Cổ Kim Lam hơi giãn ra, gã đi ra đại điện nhận tờ giấy, đọc lướt qua, bỗng gã mạnh rùng mình.

Cảnh Ngôn … không chết?

Cổ Kim Lam nhanh chóng quay vào trong đại điện thông báo nội dung tin tức cho mọi người.

Không khí trong đại điện trở nên hết sức quỷ dị. Mặt già của Cổ Vạn Toàn âm trầm đáng sợ.

Hơn mười năm trước Cổ Vạn Toàn tự tay đuổi giết Cảnh Ngôn buộc hắn vào Tử Vong Thâm Uyên, ai đều cho rằng hắn chết chắc. Giờ Cảnh Ngôn không chết, hắn còn trở lại Đông Lâm thành.

Xem tin tức Cảnh Ngôn chẳng những không chết, hắn bước vào Đạo Hoàng cảnh.

Cổ Dương, Cổ Mặc đều bị Cảnh Ngôn giết.

Cổ Kim Lam dè dặt nhìn Cổ Vạn Toàn:

- Lão tổ …

Cổ Kim Lam biết tâm tình của lão tổ Cổ Vạn Toàn đang rất tệ. Mười năm trước lão tổ tự mình dẫn theo hai cường giả Đạo Hoàng Cổ gia nhưng không giết được Cảnh Ngôn.

Ai đều tưởng tượng được Cảnh Ngôn gặp gỡ bất phàm trong Tử Vong Thâm Uyên, không thì mới mười một năm làm sao từ Đạo Sư cảnh đến Đạo Hoàng cảnh?

Điều này không thể tưởng tượng!

Nhưng đây là sự thật, nếu không thì Cổ Dương và hai trưởng lão tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh thậm chí cường giả Đạo Hoàng Cổ Mặc chết thế nào?

Cảnh Ngôn đã trưởng thành, đây là điều chắc chắn.

Giọng Cổ Vạn Toàn trầm thấp lạnh băng vang vọng trong đại điện:

- Kim Lam, ngươi truyền lệnh chú ý Đông Lâm thành chặt chẽ, đặc biệt giám thị Cảnh Ngôn, có gió thổi cỏ lay gì phải truyền về bằng tốc độ nhanh nhất!

Cổ Vạn Toàn không định tự mình đi Đông Lâm thành. Cảnh Ngôn bước vào Đạo Hoàng cảnh, dù là lão chưa chắc giết được hắn, Cổ Vạn Toàn không muốn mạo hiểm.

Khi thực lực của Cảnh Ngôn còn nhỏ yếu, Cổ Vạn Toàn vì Càn Khôn Giới có thể bất chấp lời ra tiếng vào tự tay truy sát hắn, vì khi đó lão không có nguy hiểm mạng sống. Nay thì khác, Cổ Vạn Toàn đi giết Cảnh Ngôn có lẽ bị giết ngược lại.

Cổ Kim Lam lên tiếng:

- Ta biết rồi lão tổ.

Cổ Vạn Toàn phất tay nói với người khác:

- Tất cả giải tán đi.

Mọi người cáo lui rời khỏi đại điện, thoáng chốc trong đại điện chỉ còn một mình Cổ Vạn Toàn.

Cổ Vạn Toàn ngồi yên thật lâu sau trầm giọng nói:

- Quả nhiên Càn Khôn Giới ẩn giấu bí mật lớn.

Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi đã là cường giả Đạo Hoàng cảnh, Cổ Vạn Toàn cho rằng đây là công của Càn Khôn Giới. Nếu không có Càn Khôn Giới làm sao Cảnh Ngôn tu luyện mau vậy được, dù hắn có thiên phú cao cỡ nào cũng không thể.

Thời kỳ thượng cổ trước đại chiến nhân thần cũng không có võ giả Đạo Hoàng cảnh ba mươi mấy tuổi, tất cả chỉ có thể giải thích bằng Càn Khôn Giới mới hợp lý.

Cổ Vạn Toàn thở dài kỳ dị nói:

- Giữ lại mạng sống của Cảnh Lục Nam xem ra là hành động sáng suốt.

Một giọng nói mơ hồ không biết từ dâu vọng lại:

- Vạn Toàn, Cảnh Ngôn đã trưởng thành đủ để uy hiếp Cổ gia, ngươi cần ứng đối cẩn thận.

Cổ Vạn Toàn không lên tiếng, chỉ gật đầu.

Hết chương 670.

Chương 671. Đại Trận Thủ Hộ

Đan Quốc, Đan Linh Chi Thành.

Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc thấy Dương Tiêu vội vàng chạy về liền hỏi:

- Dương Tiêu, đã xác nhận tin tức chưa?

Sáng hôm nay Dương Tiêu mang đến tin tức làm Hồ Đông Hạc ngây người thật lâu, đó là Cảnh Ngôn còn sống.

Lúc trong Vô Vọng Thâm Uyên, bên ngoài Tử Vong Thâm Uyên, Hồ Đông Hạc tận mắt thấy Cảnh Ngôn rơi vào Tử Vong Thâm Uyên.

Khác với võ giả thực lực thấp, Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc kiến thức phi phàm, hiểu biết nhiều về Tử Vong Thâm Uyên. Vì hiểu nhiều mới biết nó đáng sợ, trong khi Tử Vong Thâm Uyên đóng kín võ giả đi vào trong muốn sống trở ra? Đó là mơ mộng viễn vông.

Cảnh Ngôn vào Tử Vong Thâm Uyên đóng kín mà vẫn sống?

Hồ Đông Hạc không tin được, nên sai Dương Tiêu đi xác nhận tin tức, lão luôn ở yên chỗ cũ chờ. Thấy Dương Tiêu trở về Hồ Đông Hạc nôn nóng hỏi ngay.

Hồ Đông Hạc đương nhiên hy vọng Cảnh Ngôn sống, lúc trước lão dồn hết sức lực cố bảo vệ hắn, nhưng lão không thể ngăn cản Cổ gia truy sát hắn.

Dương Tiêu gật mạnh đầu:

- Thành chủ đại nhân, Cảnh Ngôn thật sự còn sống, hơn nửa tháng trước hắn trở lại Đông Lâm thành, tin tức chính xác trăm phần trăm.

Hệ thống tình báo của Đan Quốc rất mạnh, lần đầu Dương Tiêu nhận tin này đã chắc chắn không nhầm lẫn được, nhưng vì thận trọng lại đi xác nhận lần thứ hai, quả nhiên giống hệt lần đầu nhận tin.

Hồ Đông Hạc hít sâu thì thầm:

- … Cảnh Ngôn rơi vào Tử Vong Thâm Uyên mà sống trở lại.

Ngay sau đó Hồ Đông Hạc biến sắc mặt nói:

- Nguy rồi, chúng ta nhận được tin vậy chẳng phải là Cổ gia cũng biết?

Đan Linh Chi Thành được tin Cảnh Ngôn sống thì dĩ nhiên Cổ gia cũng biết, hệ thống tình báo của Cổ gia không kém hơn Đan Linh Chi Thành.

Cổ gia biết Cảnh Ngôn còn sống sẽ tha cho Cảnh Ngôn sao?

Dương Tiêu cười khổ nói:

- Cổ gia sớm hơn chúng ta biết tin Cảnh Ngôn sống.

Lúc nãy Dương Tiêu xác nhận lại tin tức cũng nhận được tin mới, những tin mới đem đến rung động không thua gì lần đầu biết tin Cảnh Ngôn còn sống.

Cơ mặt Hồ Đông Hạc căng cứng, hỏi dồn:

- Cổ gia có hành động gì không?

- Dự bị tộc trưởng Cổ gia Cổ Dương mấy năm nay luôn ban nhiệm vụ săn giết tử đệ Cảnh gia gần Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn trở về Đông Lâm thành tất nhiên không tha cho Cổ Dương, nên Cảnh Ngôn giết Cổ Dương.

Dương Tiêu nhìn Hồ Đông Hạc, nói tiếp:

- Cổ Dương chết Cổ gia liền biết, vì vậy Cổ gia phái ra võ giả Đạo Hoàng Cổ Mặc đi Đông Lâm thành.

Hồ Đông Hạc sốt ruột nói:

- Chết tiệt, vậy là Cảnh Ngôn gặp nguy hiểm rồi!

Biểu tình Dương Tiêu quái dị nói:

- Cảnh Ngôn không sao, hắn rất khỏe, ngược lại Cổ Mặc đã chết.

Hồ Đông Hạc kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

Cổ Mặc chết? Cảnh Ngôn còn sống?

Dương Tiêu trầm giọng nói, tinh thần kích động:

- Cảnh Ngôn đã là tu vi Đạo Hoàng cảnh, Cổ Mặc không đánh lại hắn, bị giết trong Đông Lâm thành. Cổ gia mất một Đạo Hoàng.

Căn phòng tĩnh lặng, Hồ Đông Hạc trợn to mắt nhìn Dương Tiêu, biểu tình như đang hỏi có phải ngươi bị sốt nói mớ không?

Dương Tiêu lắc đầu cay đắng nói:

- Tin tức không sai đâu thành chủ đại nhân, Cảnh Ngôn thật sự là Đạo Hoàng cảnh. Chắc hắn có gặp gỡ phi phàm trong Tử Vong Thâm Uyên, mười một năm khiến hắn từ Đạo Sư cảnh thăng cấp đến Đạo Hoàng cảnh.

Dương Tiêu cũng là võ giả tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh, trước kia cảnh giới của gã cao hơn Cảnh Ngôn nhiều, giờ bị

vượt mặt. So với Cảnh Ngôn thì gã thật kém cỏi.

Hồ Đông Hạc dặn Dương Tiêu một câu:

- Ta muốn đích thân đi Đông Lâm thành xem sao. Dương Tiêu, ngươi thông báo cho tổng quản Cảnh Thần Tinh ở Huy Hoàng đan lâu là Cảnh Ngôn còn sống.

Sau đó Hồ Đông Hạc ra khỏi phòng bay hướng Đông Lâm thành Lam Khúc quận.

Sau khi Cảnh Ngôn rời đi Huy Hoàng đan lâu do Cảnh Thần Tinh lo việc kinh doanh, không có chuyện gì ngoài ý muốn. Trình Dục của Trình gia từng muốn cướp lại Huy Hoàng đan lâu, nhưng thái độ của Hồ Đông Hạc rất kiên quyết, nàng không có cách nào tốt hơn. Trình Dục đành xui khiến những quận thành thuộc quyền quản lý của Trình gia gây ít rắc rối cho Huy Hoàng đan lâu, thậm chí đuổi chi nhánh Huy Hoàng đan lâu ra ngoài quận thành. Nhưng những hành vi này không thể tổn thương gốc rễ của Huy Hoàng đan lâu.

Hơn nữa có Hồ Đông Hạc giúp đỡ, đa số thế lực trên đại lục nể Huy Hoàng đan lâu ba phần. Vì vậy Huy Hoàng đan lâu phát triển hơi chậm nhưng không gặp vấn đề gì nghiêm trọng.

Thánh thành, Thánh Cung.

Thánh Chủ nghe tin Cảnh Ngôn không chết không có vẻ gì quá giật mình:

- Lợi hại, không uổng là nhi tử của Liên Tinh. Xem ra báu vật đến từ Tử Vong Thâm Uyên đã bị Cảnh Ngôn sử dụng thành công.

Dường như Thánh Chủ đã biết trước, cảm thấy Cảnh Ngôn rơi vào Tử Vong Thâm Uyên chưa chắc sẽ chết.

Thường Huyễn thổn thức nói:

- Thánh Chủ đại nhân, Cảnh Ngôn đã là Đạo Hoàng cảnh.

Thường Huyễn cũng là võ giả Đạo Hoàng cảnh, nhưng ngẫm lại Cảnh Ngôn hơn ba mươi tuổi là Đạo Hoàng cảnh khiến y thẫn thờ.

Thánh Chủ gật đầu nói:

- Ừm, Đạo Hoàng cảnh, khá lắm, đối mặt Cổ gia sẽ có năng lực tự bảo vệ mình.

Thường Huyễn nhìn Thánh Chủ, nghi hoặc hỏi:

- Thánh Chủ đại nhân không ngạc nhiên chút nào sao? Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi, dù hắn tu luyện từ lúc vừa sinh ra cũng mới ba mươi mấy năm!

Thánh Chủ lắc đầu nói:

- Không có gì phải bất ngờ. Thường Huyễn, gần đây hãy chú ý Đông Lâm thành nhiều hơn, theo ta thấy Cổ gia dù không làm hành động lớn Cảnh Ngôn cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Thường Huyễn nói:

- Rõ! Thánh Chủ đại nhân, hay ta đi Đông Lâm thành xem?

Thánh Chủ cười nói:

- Cái đó không cần, lão già Cổ Vạn Toàn không ngốc. Cảnh Ngôn đã là Đạo Hoàng cảnh giới, trưởng thành rồi. Cổ Vạn Toàn rất tiếc mạng, trước khi chưa sẵn sàng sẽ không tìm hắn.

Chớp mắt qua vài tháng.

Trong thời gian này Cảnh Ngôn luôn bài bố trận pháp, trận pháp làm xong đầu tiên là trận pháp phòng ngự cao cấp, sau đó tới trận pháp công kích, cuối cùng là khốn trận.

Khốn trận đã bài bố gần xong, chậm nhất một tuần nữa là kết thúc. Khi đó ba trận cùng kích phát dù là võ giả Đạo

Hoàng cảnh cũng đừng mơ vào Đông Lâm thành phá hoại. Tuy bày ba trận pháp cao cấp tiêu hao vô số tài liệu nhưng đều đáng giá.

Năng lực phòng hộ hiện giờ của Đông Lâm thành hơn đa số quận thành trên đại lục, không kém hơn hang ổ của bảy thế gia lớn là bao.

Hết chương 671.

Chương 672. Uy Lực Đại Trận

Mấy tháng nay Cảnh Ngôn không chỉ lo bày trận, hắn không quên tu luyện. Về Càn Khôn Khí Đạo có tiến bộ đôi chút. Khi ra khỏi Tử Vong Thâm Uyên, Cảnh Ngôn hấp thu nội dung trong bia đá Càn Khôn Khí Đạo trong Càn Khôn tiểu thế giới, dung hợp với Càn Khôn Khí Đạo trong phần Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thứ hai.

Kiến thức của Cảnh Ngôn về khí đạo đã rất cao, nhưng trình độ luyện khí còn kém chút. Có đại sát khí Càn Khôn Khí Đạo nhưng Cảnh Ngôn muốn được thành tựu cao cần nhiều thời gian và tinh lực, không gấp gáp được.

Chậm mà chắc.

Mấy ngày sau Cảnh Ngôn khảm vài loại tài liệu bày trận cuối cùng theo quy tắc vận chuyển đại trận, khốn trận cao cấp hoàn thành.

Ba đại trận cao cấp hỗ trợ lẫn nhau, độ phù hợp rất cao, Cảnh Ngôn khá vừa lòng.

Uy lực thế nào thì chưa thí nghiệm, Cảnh Ngôn không dám nói nhiều. Đây là lần đầu tiên Cảnh Ngôn bày trận pháp cao cấp cỡ lớn, còn kết hợp ba loại trận pháp lại.

Về đan đạo, trận đạo, khí đạo thì thành tựu đan đạo của Cảnh Ngôn cao nhất, thứ hai là trận đạo, cuối cùng là khí đạo.

- Tứ trưởng lão, ta để lại trung xu đại trận hộ thành ở đây. Trưởng lão nhìn cái màu đỏ là trung xu đại trận công kích, màu lục là của đại trận phòng ngự, màu đen là của khốn trận.

Lấy nguyên khí làm mồi dẫn đưa vào trong trung xu là có thể kích phát đại trận. Võ giả Đạo Linh cảnh có thể kích phát đại trận, nhưng để giữ cho đại trận vận chuyển cần tiêu hao năng lượng rất khổng lồ. Nếu ta không tính sai vận chuyển cùng lúc ba đại trận một canh giờ tiêu hao khoảng một trăm khối linh thạch cực phẩm. Nếu đại trận bị công kích mạnh sẽ hao càng nhiều linh thạch, nhiều nhất một canh giờ hao năm trăm khối linh thạch cực phẩm.

Một góc lòng đất phủ thành chủ, Cảnh Ngôn giới thiệu trung xu trận pháp, vận chuyển trận pháp cần tiêu hao bao nhiêu năng lượng cho đám người Cảnh Thiên Anh nghe.

Nhóm Chu Thiên cũng có mặt, họ là người Cảnh Ngôn hoàn toàn tin tưởng nên hắn không kiêng dè gì.

Cảnh Thiên Anh trợn trắng mắt, mặt không chút máu:

- Một canh giờ tiêu hao năm trăm linh thạch cực phẩm?

Năm trăm linh thạch cực phẩm tức là gần hai mươi vạn linh thạch, một canh giờ hao phí nhiều như vậy chẳng phải là một ngày hai trăm vạn linh thạch, mười ngày là hai ngàn vạn linh thạch?

Tiêu hao kinh khủng.

Vẻ mặt Chu Thượng Vân mong ước nói:

- Thành chủ Thiên Anh, đại trận tiêu hao nhiều năng lượng uy lực mới mạnh, những trận pháp cấp thấp tiêu hao ít nhưng chúng nó nhiều nhất chỉ cản lại công kích của võ giả Đạo Sư cảnh. Trận pháp của Đông Lâm thành các ngươi chặn lại công kích của cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh!

Lam Khúc quận thành không có trận pháp cao cấp bảo vệ.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Quận Vương đại nhân nói đúng, một canh giờ tiêu hao năm trăm linh thạch cực phẩm đó là bị nhiều cường giả Đạo Hoàng cảnh oanh kích. Nếu võ giả thực lực yếu tấn công đại trận thì sẽ không hao nhiều năng lượng như vậy. Bình thường không cần mở trận pháp ra, khi nào thành thị bị công kích mới mở nó.

Ba đại trận vận chuyển tiêu hao năng lượng đúng là kinh người, nhưng năng lực phòng hộ hơn hẳn trận pháp cấp thấp, trung cấp. Ba trận pháp vận chuyển cùng lúc, võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ sẩy cũng sẽ chịu thiệt lớn. Trận pháp công kích và khốn trận cao cấp uy năng không đùa được.

Trên đại lục hiếm thấy trận pháp sư bài bố ra đại trận cao cấp.

Cảnh Thiên Anh gật đầu.

Cảnh Ngôn nói:

- Đi, chúng ta thử xem uy lực của đại trận. Tứ trưởng lão ở lại đây, chờ lát nữa ta kêu mở đại trận phòng ngự thì trưởng lão hãy mở ra.

Cảnh Thiên Anh lên tiếng:

- Biết.

Cảnh Ngôn và đám người Chu Thiên ra khỏi lòng đất bay lên trên bầu trời phủ thành chủ.

Nguyên Đông Lâm thành nằm trong tầm mắt.

Cảnh Ngôn thả ra một lũ thần niệm truyền âm cho tứ trưởng lão Cảnh Thiên Anh ở dưới lòng đất:

- Tứ trưởng lão, mở đại trận phòng ngự ra.

Trong óc tứ trưởng lão nhận chỉ thị của Cảnh Ngôn, vội đến gần trung xu màu xanh rót nguyên khí vào.

Răng rắc! Răng rắc!

Vang tiếng nổ điếc tai bên trên tòa thành.

Mấy giây ngắn ngủi bên trên Đông Lâm thành bao trùm sóng gợn dày đặc, năng lượng mênh mông dâng lên. Người trong thành ngạc nhiên nhìn trời, không biết có chuyện gì.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói với nhóm người:

- Được rồi, Quận Vương đại nhân, lão gia tử, Liên Thiên đại ca hãy tấn công hết sức thử xem. Cứ đánh thoải mái, vị trí nào cũng được.

Chu Thiên nhìn Cảnh Ngôn, gặn hỏi:

- Cảnh Ngôn muốn chúng ta đánh hết sức?

Tuy trận pháp bảo vệ bên dưới là đại trận phòng ngự cao cấp, nhưng mọi người lo lỡ như công kích phá hủy đại trận thì thiệt thòi lớn. Tài liệu bày đại trận rất nhiều, giá trị kinh khủng.

Cảnh Ngôn xua tay cười thoải mái:

- Các vị cứ yên tâm công kích, đánh thật đi, tuyệt đối đừng giữ sức.

Cảnh Ngôn bày ra đại trận nếu không cản được công kích của một võ giả Đạo Vương cảnh, hai võ giả Đạo Sư cảnh thì buồn cười, đây là đại trận phòng ngự cao cấp.

- Được, vậy chúng ta ra tay!

Ba người Chu Thiên vận chuyển nguyên khí trong thân thể chủ động công kích.

Ban đầu họ còn nương tay, nhưng khi đánh ra phát hiện đại trận chỉ nổi lên gợn sóng nhẹ, thế là họ đánh thật, thi triển đủ loại võ học, bí pháp. Nhưng mặc cho họ tăng lực công kích lên

cực hạn cũng chỉ để lại sóng gợn, đại trận phòng ngự vẫn vững vàng như núi Thái.

Nhóm Chu Thiên sắc mặt dần đỏ ửng.

Đánh một nén nhang sau ba người ngừng lại, thở hổn hển.

Chu Thượng Vân ghen tỵ nói:

- Mạnh quá! Không uổng là đại trận phòng ngự cao cấp, năng lực phòng hộ thật là … phát cuồng! Chúng ta công kích hết nửa ngày nhưng chỉ để lại vài gợn sóng. Cảnh Ngôn, hay ngươi cũng bày vài trận pháp cao cấp cho Lam Khúc quận thành ta đi?

Lúc trước bày đại trận Chu Thượng Vân không nghĩ vậy, giờ thấy uy năng đại trận thì động lòng, không kiềm được muốn nhờ Cảnh Ngôn bày mấy trận pháp cao cấp cho quận thành của mình.

Biểu tình Cảnh Ngôn quái dị nhìn Chu Thượng Vân:

- Quận Vương đại nhân chắc không?

Chu Thượng Vân buột miệng nói:

- Chắc chắn, đương nhiên rồi, nếu Lam Khúc quận thành ta có trận pháp như vậy thì …

Chu Thượng Vân biến sắc mặt, vì gã nhớ ra bày đại trận cần tiêu hao tài liệu. Đông Lâm thành nhỏ hơn Lam Khúc quận thành nhiều mà hao tài liệu siêu kinh người, nếu bày ba tòa đại trận giống vậy trong Lam Khúc quận thành sợ là Chu Thượng Vân không lấy ra được một phần mười tài liệu.

Hết chương 672.

Chương 673. Thôi Thôi

Chỉ nói tài liệu dùng cho ba đại trận Đông Lâm thành, những tài liệu cao cấp quý giá nhất toàn là một mình Cảnh Ngôn lấy ra. Nhóm Cảnh Thiên Anh lo chuẩn bị một đống tài liệu cơ bản. Chu Thượng Vân hỗ trợ tìm tài liệu không đến mức đỉnh cấp.

Nếu muốn bày ba trận pháp cỡ lớn trong Lam Khúc quận thành thì hao phí tài liệu nhiều đến mức Quận Vương phủ không lấy ra nổi.

Nghĩ đến đây Chu Thượng Vân nhụt chí.

Cảnh Ngôn thấy nét mặt Chu Thượng Vân thay đổi, cười hỏi:

- Quận Vương đại nhân, trận pháp của Quận Vương phủ là đẳng cấp gì?

Chu Thượng Vân trả lời:

- Quận Vương phủ hiện có một trận pháp phòng ngự trung cấp, một trận pháp công kích cấp thấp.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ưm, bày trận pháp cao cấp nguyên Lam Khúc quận thành thì không hiện thực, nhưng ta có thể bày chút trận pháp cao cấp cho Quận Vương phủ.

Chu Thượng Vân nghe vậy mừng rỡ.

Chu Thượng Vân cảm thấy đề ngghị của Cảnh Ngôn rất tốt, không thể phòng hộ nguyên Lam Khúc quận thành thì phòng hộ Quận Vương phủ là lựa chọn không tệ.

Chu Thượng Vân mừng rỡ nói:

- Vậy ta cảm tạ Cảnh Ngôn trước, ta sẽ nhanh chóng chuẩn bị các loại tài liệu cần thiết.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Quận Vương đại nhân không cần khách sáo với ta như vậy.

Cảnh Ngôn nhìn sang Mộ Liên Thiên:

- Liên Thiên lão ca thấy bày một đại trận phòng ngự cao cấp ở phủ tổng quản được không?

Mộ Liên Thiên sửng sốt, nhíu mày nói:

- Phủ tổng quản? Chắc không cần đâu.

Phủ tổng quản của gã chỉ có một trận pháp cấp thấp, ngang ngửa trận pháp thủ hộ của một số gia tộc trong Lam Khúc quận thành.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Phòng trước khỏi lo.

Bày trận pháp cao cấp trong một tòa trạch viện bớt hao tài liệu hơn nhiều. Với tài lực của Cảnh Ngôn bày mấy trận pháp cao cấp trong Quận Vương phủ, phủ tổng quản không đáng gì. Hơn nữa Cảnh Ngôn đã là võ giả Đạo Hoàng cảnh, tài liệu bình thường không có ích gì với hắn. Giờ Cảnh Ngôn cần thần tinh, hồn tinh Kim Văn, hắn dùng linh thạch cực phẩm cũng chỉ được hiệu quả bình thường.

Cảnh Ngôn đã không chú trọng tài nguyên bình thường nữa, tầm mắt cao nên đây là lẽ tất nhiên.

Cảnh Ngôn nhìn Hồ Đông Hạc đứng một bên luôn im lặng:

- Đông Hạc lão ca đừng chỉ nhìn thôi.

Mấy tháng trước Hồ Đông Hạc từ Đan Quốc đến Đông Lâm thành, giờ chưa về.

Hồ Đông Hạc xoe tròn mắt hỏi:

- Đừng nói là Cảnh Ngôn kêu ta công kích đại trận thành thị?

Cảnh Ngôn nói:

- Lão ca thật là tâm linh trong suốt, ta chưa nói đã biết suy nghĩ của ta. Đúng vậy, ta muốn nhờ lão ca công kích đại trận phòng ngự này thử.

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Được rồi, ta cũng muốn nhìn xem uy lực của đại trận này thế nào.

Hồ Đông Hạc không giỏi Võ Đạo nhưng là cường giả Đạo Hoàng cảnh trăm phần trăm.

Thấy Hồ Đông Hạc sắp ra tay đám người Chu Thượng Vân hơi lùi lại. Cả nhóm lộ vẻ tò mò, vừa rồi họ công kích đại trận không tạo thành chút áp lực, nay võ giả Đạo Hoàng cảnh ra tay thì đại trận có thay đổi gì không?

Đám người Chu Thượng Vân cẩn thận nhìn.

Hồ Đông Hạc vận chuyển nguyên khí, giơ tay lên, một luồng sáng vàng bay ra từ lòng bàn tay.

Hồ Đông Hạc khẽ quát:

- Đi!

Chưởng ấn màu vàng ngưng tụ trong không gian vỗ mạnh xuống màn sáng đại trận phòng ngự.

Ong ong ong ong ong!

Năng lượng hùng hồn khuếch tán.

Ba người Chu Thượng Vân biến sắc mặt, mấy tháng trước họ chính mắt thấy Cảnh Ngôn và Cổ Mặc đánh nhau, cảm nhận sâu sắc lực lượng võ giả Đạo Hoàng cảnh nhưng nhìn Hồ Đông Hạc ra tay vẫn bị rung động.

Sức mạnh của võ giả Đạo Hoàng cảnh thật là khủng bố không gì sánh bằng, võ giả Đạo Vương cảnh không thể ngay mặt chống lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Khi chưởng ấn màu vàng vỗ vào đại trận phòng ngự thì từng đợt sóng gợn chói mắt lan tràn bốn phương tám hướng. Từng mảnh vầng sáng lấp lánh trên bầu trời Đông Lâm thành.

Con ngươi Hồ Đông Hạc co rút:

- A?

Hồ Đông Hạc là người công kích đại trận nên cảm nhận sâu sắc nhất, lão cảm giác rõ ràng đòn công kích bị đại trận tiêu trừ hoàn toàn.

Quả nhiên giây lát sau đại trận tĩnh lặng trở lại, không có dấu hiệu bị phá hoại.

Cảnh Thiên Anh ra khỏi mặt đất, thấy cảnh Hồ Đông Hạc công kích và đại trận ngăn cản.

Cảnh Thiên Anh kích động thầm nghĩ:

- Lợi hại, quá lợi hại! Cảnh Ngôn bày đại trận thật là mạnh, có trận pháp như vậy bảo vệ thì Đông Lâm thành phòng thủ kiên cố, có bao nhiêu võ giả Đạo Hoàng cảnh đến cũng không sợ!

Cảnh Ngôn cố ý khó hiểu hỏi Hồ Đông Hạc:

- Lão ca chưa dốc hết sức sao? Nhớ đừng nhẹ tay, cứ thoải mái tấn công đi.

Mặt già đỏ ửng, nói thật thì Hồ Đông Hạc đã tăng nguyên khí lên đến cực hạn, chỉ kém không dùng bí pháp.

Hồ Đông Hạc cố ý ra vẻ không phục nói:

- Cảnh Ngôn lão đệ đừng gấp, lần này ta công kích hết sức đây, khi đó lỡ làm hỏng đại trận của lão đệ nhớ đừng đòi ta bồi thường.

Cảnh Ngôn rối rít xua tay nói:

- Lão ca cứ ra tay đi, đại trận bị hỏng ta tuyệt đối không bắt đền.

Hồ Đông Hạc lại công kích, lần này lão đẩy nguyên khí đến cực hạn, thi triển võ học và bí pháp cùng lúc.

Ầm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mấy giây sau năng lượng công kích tán đi, đại trận phòng ngự vẫn vững vàng như đá.

Hồ Đông Hạc như bị đả kích hậm hực nói:

- Thôi thôi, ta bó tay rồi.

Đám người Chu Thượng Vân lại bị chấn động, chép miệng liên tục.

Cảnh Ngôn khá vừa lòng đại trận đã bày ra:

- Năng lực phòng hộ của đại trận không tệ, cứ vậy đi.

Cảnh Thiên Anh ở bên dưới mắt lấp lánh hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, mới chỉ thử đại trận phòng ngự, có thử luôn đại trận công kích và đại trận trói buộc không?

Đại trận trói buộc tức là khốn trận.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không cần, đại trận công kích và khốn trận rất nguy hiểm, thôi đừng tùy tiện thử.

Cảnh Thiên Anh nghe vậy thấy có lý.

Uy lực đại trận phòng ngự đã lớn như vậy thì đại trận công kích, khốn trận sao kém hơn được? Thử hai trận này không giống như đại trận phòng ngự, vì đại trận phòng ngự bị động nhận công kích, còn đại trận công kích và khốn trận mà mở ra không chừng chết người.

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Thiên Anh:

- Tứ trưởng lão, đóng đại trận phòng ngự đi.

Sau khi đóng đại trận mọi người trở về phủ thành chủ.

Tất cả vào phòng, khuôn mặt Hồ Đông Hạc nghiêm túc hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đã bài bố đại trận xong, bước tiếp theo ngươi tính thế nào?

Hồ Đông Hạc biết việc giữa Cảnh Ngôn và Cổ gia sẽ không tạm dừng tại đây. Cổ gia chưa có động tác gì nhưng chắc chắn đang chuẩn bị, Cảnh Ngôn không thể nào muốn hóa thù thành bạn với Cổ gia.

Hết chương 673.

Chương 674. Tướng Công

Hồ Đông Hạc đặt câu hỏi, mọi người trong phòng cùng nhìn Cảnh Ngôn.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia sáng lạnh, hắn nhếch mép nói:

- Cổ gia và ta chỉ có một tồn tại.

Hồ Đông Hạc chậm rãi nói:

- Cổ gia là thế gia truyền thừa mấy ngàn năm, nội tình rất thâm sâu. Cảnh Ngôn, tuy bây giờ ngươi bước vào Đạo Hoàng cảnh, sức chiến đấu rất mạnh nhưng một mình ngươi khó mà đối kháng toàn Cổ gia.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, ta biết điều đó nên ta sắp đi Thánh thành gặp Thánh Chủ.

Mắt Hồ Đông Hạc sáng rực nói:

- Ý hay! Nếu được Thánh Chủ hết sức ủng hộ thì dễ đối phó Cổ gia hơn nhiều. Thánh Chủ đại nhân nắm giữ lực lượng mạnh nhất đại lục, Cổ gia không thể so sánh với Thánh Chủ. Cảnh Ngôn, ta với ngươi cùng đi Thánh thành, lâu rồi không đến đó, vừa lúc mượn cơ hội gặp Thánh Chủ đại nhân.

Cảnh Ngôn cảm kích nhìn Hồ Đông Hạc.

Cảnh Ngôn biết ý Hồ Đông Hạc, mặt mũi của lão dễ dùng trong Thánh thành. Nếu Hồ Đông Hạc đơn giản muốn gặp Thánh Chủ thì lúc nào đi Thánh thành chẳng được? Hồ Đông Hạc đi cùng Cảnh Ngôn vì định góp sức chống lưng cho hắn, Cảnh Ngôn biết điều đó.

Cảnh Thiên Anh hỏi:

- Cảnh Ngôn, khi nào ngươi đi?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Mấy ngày gần đây, ta cùng Quận Vương đại nhân đi Lam Khúc quận thành trước bày mấy trận pháp rồi đi Thánh thành.

Đi Lam Khúc quận thành bày trận pháp chỉ cần trận pháp cao cấp bao phủ hai tòa trạch viện, bài bố nhẹ nhàng không mất nhiều thời gian.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Tứ trưởng lão thông báo tộc trưởng Cảnh Thành Dã là giữa trưa mai triệu tập cao tầng Cảnh gia lại, ta có chút tài nguyên không cần dùng sẽ giao cho các người.

Cảnh Ngôn tích góp tài nguyên có thể nói là con số thiên văn, giữ chúng lại không giúp gì được, đặt trong gia tộc có thể khiến gia tộc thay da đổi thịt.

Cảnh Thiên Anh không già mồm, nói:

- Được, chút nữa ta thông báo cho nhóm tộc trưởng.

Mọi người thảo luận giây lát rồi giải tán.

Hôm sau thành viên cao tầng Cảnh gia tụ tập trong phủ thành chủ. Đêm qua Cảnh Ngôn đã phân loại tài nguyên đặt trong trăm tu di giới chỉ.

Trong một căn phòng lớn ở phủ thành chủ, Cảnh Ngôn phân phát đống tài nguyên.

Nhiều đan dược, linh thạch, hồn tinh. Cao tầng Cảnh gia sôi trào.

Tuy Cảnh gia đã khác xưa nhưng nhiều tài nguyên vẫn làm mọi người dâng trào nỗi lòng, có những tài nguyên này Cảnh

gia sẽ sinh ra nhiều võ giả Đạo Linh cảnh, thậm chí là võ giả Đạo Sư cảnh trong thời gian ngắn.

Cảnh Ngôn đặc biệt để lại một phần tài nguyên cho Cảnh Thiên Anh.

Cảnh Thiên Anh là võ giả Đạo Linh cảnh đỉnh, có Cảnh Ngôn cung cấp đan dược và hồn tinh không khó thăng cấp Đạo Sư cảnh nhanh.

Cảnh Ngôn còn để lại vạn linh thạch cực phẩm, chúng nó dùng cho việc tiêu hao tài nguyên đại trận, bình thường không thể dùng. Có số linh thạch cực phẩm này dù Đông Lâm thành bị công kích cũng có thể chống chọi thời gian dài không bị công kích. Miễn có năng lượng giữ cho đại trận vận chuyển, trừ phi tập hợp mười cường giả Đạo Hoàng cảnh cưỡng ép phá mở, trong đó phải có mấy Đạo Hoàng cảnh đỉnh mới được.

Chia tài nguyên xong mọi người giải tán.

Buổi tối Cảnh Ngôn đang ở trong phòng nhắm mắt dưỡng thần nghiên cứu thần niệm.

Chợt có tiếng gõ cửa.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, hoang mang.

Giọng Cao Phượng vọng vào:

- Cảnh Ngôn ca đang tu luyện?

Cảnh Ngôn đứng dậy, lắc người đến trước cửa, mở cửa ra:

- Không.

Quả nhiên Cao Phượng yêu kiều thướt tha đứng bên ngoài.

Cảnh Ngôn mời Cao Phượng vào phòng, nàng tùy tay đóng cửa phòng lại.

Mắt đẹp nhìn Cảnh Ngôn, Cao Phượng hỏi:

- Cảnh Ngôn ca sắp rời khỏi Đông Lâm thành?

Cảnh Ngôn cười khổ, không đành lòng nói:

- Ừm, định ngày mai đi quận thành rồi đến Thánh thành gặp Thánh Chủ.

Cảnh Ngôn buộc phải đi, Cổ gia chưa bị diệt thì hắn không thể yên lòng, hắn có thể không quan tâm võ giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia nhưng còn người bên cạnh hắn? Bọn họ làm sao ngăn cản được cường giả Cổ gia?

Hơn nữa có khả năng rất lớn phụ thân còn nằm trong tay Cổ gia, hắn phải đi cứu Cảnh Lục Nam.

Cao Phượng không nói những lời lưu luyến, nàng cắn môi lấy hết can đảm hỏi:

- Cảnh Ngôn ca, đêm nay … ta muốn ở lại được không?

Dứt lời váy đỏ trượt xuống thân thể ngọc ngà.

Cảnh Ngôn nhìn trân trân.

Hắn cũng là nam nhân, với nữ nhân như Cao Phượng có thể nào không động lòng? Hơn nữa sâu trong lòng hắn đã sớm có chút tình vấn vương.

Hắn không thể từ chối!

Bóng đêm dần sâu.

Khi tia ban man chiếu xuống, Cao Phượng thẹn thùng mở mắt ra nhìn Cảnh Ngôn đã dậy, nàng vội ngồi dậy lại mặc váy dài vào.

Cảnh Ngôn lúng túng hỏi:

- Nàng đã tỉnh?

Cao Phượng thỏ thẻ:

- Ừm.

Nữ nhân như Cao Phượng lúc này cũng không chịu nổi xấu hổ, trong ngại ngùng chứa nhiều ngọt ngào.

Cảnh Ngôn lấy ra một tu di giới chỉ đưa cho Cao Phượng:

- Lát nữa ta sẽ rời khỏi Đông Lâm thành, tu di giới chỉ này để lại cho nàng, bên trong có tài nguyên tu luyện nàng cần.

Cảnh Ngôn đã sớm chuẩn bị tài nguyên định đưa Cao Phượng, dù đêm qua nàng không đến thì hôm nay hắn cũng sẽ tìm nàng tặng tài nguyên.

Cao Phượng sửa xưng hô:

- Đa tạ tướng công.

Cao Phượng nhận lấy tu di giới chỉ, không xem tài nguyên bên trong mà trực tiếp đeo nhẫn vào ngón tay thuôn dài.

Dường như Cao Phượng càng đẹp, da thịt nuột nà trắng nõn.

Nghe Cao Phượng xưng hô Cảnh Ngôn hơi ngừng thở.

Cảnh Ngôn ngừng một lúc lại dặn dò:

- Trước khi Cổ gia chưa hủy diệt nàng và nhóm ca ca nàng đừng rời khỏi Đông Lâm thành.

Cao Phượng ngoan ngoãn gật đầu:

- Ta biết.

Cao Phượng đứng dậy lao vào lòng Cảnh Ngôn, khẽ hôn lên má hắn.

Mắt Cao Phượng tràn đầy quan tâm và lưu luyến:

- Tướng công nhớ cẩn thận.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta sẽ, lúc ta chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh là Cổ gia đã không thể giết ta, hiện tại càng không cách nào giết ta được.

Cao Phượng gật mạnh đầu:

- Ừm!

***

Gần quảng trường phủ thành chủ.

Cảnh Ngôn nói với nhóm Hồ Đông Hạc:

- Quận Vương đại nhân, Đông Hạc lão ca, chúng ta xuất phát?

- Được, đi thôi.

- Đến Lam Khúc quận thành phải bay mấy ngày.

Chu Thượng Vân nhìn Cao Phượng, nhíu mày nói:

- A, sao ta cảm thấy Cao Phượng hơi khác lạ, các người thấy đúng không?

Hết chương 674.

Chương 675. Tiểu Đội Phong Hỏa

Không cần Chu Thượng Vân nói những người khác cũng cảm giác Cao Phượng thay đổi.

Khi Cao Phượng và Cảnh Ngôn cùng đi đến, cường giả Đạo Hoàng cảnh như Hồ Đông Hạc cũng không kiềm được nhìn nàng lâu chút.

Cao Phượng vốn là mỹ nữ đỉnh cấp rực rỡ chói mắt, hôm nay mặt nàng như có vầng sáng trắng thuần khiết, tăng thêm nét quyến rũ rung động lòng người.

Người khác chưa nói gì, Cao Phượng nghe Chu Thượng Vân nói khuôn mặt xinh đẹp ngại ngùng ửng hồng.

Mọi người lộ vẻ hiểu ra, cùng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười gượng, vội nói:

- Thời gian không còn sớm, chúng ta xuất phát đi!

Đám người không nói nhiều nữa, lần lượt bay cách mặt đất. Cảnh Ngôn kéo tay ngọc sau đó bay lên, ánh mắt Cao Phượng nhìn theo bóng dáng hắn biến mất phía chân trời.

Cao Phượng nhìn hướng Cảnh Ngôn rời đi, nhủ thầm:

- Tướng công nhất định phải cẩn thận!

Cao Phượng đứng tại chỗ thật lâu không muốn đi.

Rất nhanh đám người Cảnh Ngôn bay ra vùng trời thành phố Đông Lâm thành, dần tăng tốc độ.

Vì Mộ Liên Thiên, Chu Thượng Vân chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh nên mọi người không bay quá mau.

Trong một sơn cốc cách Đông Lâm thành không xa, có mấy chục người ẩn núp tại đây. Một bóng đen chạy nhanh vào cửa cốc, người này đeo mặt nạ.

Bóng đen đi tới trước mặt lão nhân, cung kính nói:

- Trường lão đại nhân, đám người Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành.

Lão nhân con ngươi co rút hỏi:

- Nhóm Chu Thượng Vân cũng rời đi?

Người áo đen đáp:

- Đúng vậy! Chu Thượng Vân, Chu Thiên, Hồ Đông Hạc đều đi cùng Cảnh Ngôn.

Lão nhân ra lệnh:

- Kêu tiểu đội Phong Hỏa tiếp tục theo dõi, nhưng phải cẩn thận. Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc đều là võ giả Đạo Hoàng cảnh, nếu các ngươi bị phát hiện sẽ rất nguy hiểm.

Người áo đen xoay người đi nhanh:

- Tuân lệnh!

Đợi người áo đen đi khuất lão nhân xoay người nói với hai mươi mấy người ở gần:

- Nhóm Cảnh Ngôn chắc đã rời khỏi Đông Lâm thành.

Một người khàn giọng hưng phấn nói:

- Nhóm Cảnh Ngôn đã rời khỏi Đông Lâm thành vậy chẳng phải là Đông Lâm thành không có lực lượng phòng thủ? Trong thành thị mạnh nhất chỉ có vài võ giả Đạo Linh cảnh, búng tay một cái diệt gọn.

Lão nhân gật đầu nói:

- Ừm, theo tình huống chúng ta nắm giữ thì đúng là vậy.

Một người nghi ngờ hỏi:

- Trưởng lão, có khi nào nhóm Cảnh Ngôn cố ý cài bẫy không? Mặt ngoài họ rời đi nhưng thật ra không đi xa, nếu chúng ta công kích Đông Lâm thành bỗng dưng họ xuất hiện thì sao?

Lão nhân gật đầu nói:

- Có khả năng này, vì cẩn thận chúng ta khoan hành động, chờ tiểu đội Phong Hỏa truyền tin về.

Tiểu đội Phong Hỏa là đội phụ trách giám thị nhóm Cảnh Ngôn, có sáu người, đều là võ giả Đạo Sư cảnh. Thành viên tiểu đội Phong Hỏa tu vi Võ Đạo khá tốt, quan trọng hơn họ tu luyện võ học đến trình độ siêu cao sâu.

Tiểu đội Phong Hỏa thận trọng bám theo rất khó bị phát hiện.

Những kẻ này đều là người Cổ gia. Mấy tháng trước thái thượng trưởng lão Cổ gia Đạo Hoàng cảnh Cổ Mặc bị Cảnh Ngôn giết, Cổ gia học khôn không phái người tấn công Đông Lâm thành nữa mà phái một đám người giỏi về giám thị đến địa vực Đông Lâm thành, giám sát thành phố, Cảnh Ngôn được đặc biệt quan tâm. Dẫn đầu nhóm người là một trưởng lão có địa vị khá cao trong Cổ gia, đẳng cấp Đạo Vương cảnh đỉnh.

Một người hỏi:

- Trưởng lão thấy nên đưa tin về gia tộc không?

Lão giả trầm ngâm một chút, lắc đầu nói:

- Khoan vội, chờ tiểu đội Phong Hỏa xác nhận nhóm Cảnh Ngôn rời đi đã.

Lỡ đám người Cảnh Ngôn không ra Đông Lâm thành, bọn họ đưa tin về tính là tình báo sai.

Một người nịnh hót:

- Trưởng lão nói đúng, chờ xác định rồi mới đưa tin về gia tộc thì tốt hơn.

***

Đám người Cảnh Ngôn đang bay đi Lam Khúc quận thành, đôi khi tán dóc vài câu.

Cảnh Ngôn chợt cau mày giảm mạnh tốc độ bay.

Hồ Đông Hạc hỏi ngay:

- Sao vậy Cảnh Ngôn?

Những người khác cũng giảm tốc độ, nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười cười hờ hững nói:

- Có cái đuôi theo sau chúng ta.

Người tiểu đội Phong Hỏa đều là võ giả Đạo Sư cảnh, nếu Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc hơi tăng tốc độ chắc chắn tiểu đội không theo kịp. Nhưng còn có Chu Thượng Vân, Mộ Liên Thiên theo cùng, bởi vậy tiểu đội Phong Hỏa có thể bám sát.

Hồ Đông Hạc kinh ngạc hỏi:

- Có người bám theo chúng ta?

Hồ Đông Hạc không phát hiện có người bám theo, nghe Cảnh Ngôn nói lão cố ý thả thần hồn ra cảm ứng nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Hồ Đông Hạc cau mày lẩm bẩm:

- Có sao? Tại sao ta không phát hiện có người bám theo?

Cảnh Ngôn bĩu môi:

- Có sáu người, công pháp ẩn nấp rất tốt, khoảng cách xa. Hơn nữa bọn chúng gần như giấu kín hơi thở.

Tiểu đội Phong Hỏa cách đám người Cảnh Ngôn rất xa, khó phát hiện. Nếu Cảnh Ngôn không có thần hồn siêu mạnh đến khó tin lại sinh ra thần niệm thì cũng bị lừa.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Giải quyết luôn đi, chắc toàn là người Cổ gia.

Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực biến mất tại chỗ.

Sáu người tiểu đội Phong Hỏa thấy nhóm Cảnh Ngôn đột nhiên dừng lại đã linh cảm kỳ kỳ, nhưng họ rất tự tin công pháp ẩn giấu của mình nên không cho rằng bị phát hiện.

Nhưng khi Cảnh Ngôn đột ngột biến mất thì linh cảm không may càng mãnh liệt hơn.

- Nguy rồi, chúng ta bị phát hiện, trốn nhanh!

- Đi!

Sáu người chạy vắt giò lên cổ, tăng tốc đến cực hạn.

Sáu bóng đen hoàn toàn lộ ra trong tầm mắt đám người Hồ Đông Hạc.

Hồ Đông Hạc thấy sáu người chạy cắm đầu, tức giận quát:

- Thật sự có sáu tên khốn!

Trong tiếng quát của Hồ Đông Hạc đã thấy Cảnh Ngôn xuất hiện đằng sau sáu thành viên tiểu đội Phong Hỏa, thần hồn bao phủ, thần niệm nghiền áp sáu người.

Sáu người cảm thấy nhức đầu, ngây người, khi tỉnh táo lại cảm giác cả người đau nhức, bị năng lượng đáng sợ xuyên thủng thân thể.

Trong phút chốc sáu người ngã xuống đất chết không kịp ngáp.

Cảnh Ngôn lấy đi tu di giới chỉ của họ, trở lại bên nhóm Hồ Đông Hạc.

Cảnh Ngôn nói với mấy người:

- Đi thôi, chắc bây giờ không ai bám theo chúng ta.

Chu Thiên nói:

- Người Cổ gia quả nhiên chưa chết tâm, mấy người kia cũng cỡ tinh anh trong Cổ gia, công pháp ẩn núp quá tốt.

Chu Thượng Vân cười nói:

- Bọn họ có ẩn núp kín cỡ nào cũng bị Cảnh Ngôn phát hiện, đã chết sáu người.

Mấy người cười nói bay tiếp.

Một canh giờ sau.

Cách chỗ sáu thành viên tiểu đội Phong Hỏa chết mấy ngàn thước lộ ra một bóng đen.

Hết chương 675.

Chương 676. Cơ Hội Tốt

Người áo đen đeo mặt nạ không thấy biểu tình, nhìn con mắt lộ ra ngoài tràn ngập kinh hoàng, hãi hùng sâu tận xương, thần hồn run rẩy.

- Quá đáng sợ! Tiểu đội Phong Hỏa rất giỏi ẩn núp, vì bảo hiểm cố ý cách nhóm Cảnh Ngôn thật xa vậy mà vẫn bị phát hiện. Cảnh Ngôn quá khủng bố. Chắc họ đã rời khỏi địa vực Đông Lâm thành, ta phải trở lại bẩm báo cho trưởng lão ngay!

Người áo đen nhanh chóng chạy ngược về, không đi nhặt xác thành viên tiểu đội Phong Hỏa.

Lúc Cảnh Ngôn đánh chết tiểu đội Phong Hỏa thì người áo đen thấy tận mắt toàn quá trình. Tiểu đội Phong Hỏa bị diệt sạch, đám người Cảnh Ngôn rời đi, người áo đen không đi ra ngay mà tiếp tục núp một hồi lâu, vì gã bị hù sợ.

Ngoài Đông Lâm thành, sơn cốc vô danh.

Người áo đen lao nhanh vào sơn cốc thấy nhóm trưởng lão Cổ gia.

Người áo đen cúi đầu nói:

- Trường lão đại nhân, tiểu đội Phong Hỏa bám theo bị nhóm Cảnh Ngôn phát hiện, đã bị diệt sạch.

Nghe tin này trưởng lão Cổ gia biến sắc mặt:

- Cái gì?!

Tiểu đội Phong Hỏa tuy toàn là võ giả Đạo Sư cảnh nhưng cũng tính là thành viên tinh anh trong Cổ gia, tu luyện công pháp ẩn núp đến trình độ cực kỳ cao minh mới có tư cách

tham gia vào Phong Hỏa Đội. Một tiểu đội Phong Hỏa do sáu người tổ hợp, Phong Hỏa Đội mới có bốn tiểu đội. Tiểu đội Phong Hỏa nào bi diệt đều là mất mác lớn.

Người áo đen không dám ngẩng đầu lên nói:

- Trưởng lão, Cảnh Ngôn rất cảnh giác, tiểu đội Phong Hỏa đã bám theo hết sức cẩn thận nhưng vẫn bị hắn phát hiện.

Trưởng lão mặt đen như nhọ nồi gầm lên:

- Đáng giận!

Mất một tiểu đội Phong Hỏa thì trưởng lão cũng có trách nhiệm, chờ về gia tộc phải bẩm báo rõ ràng.

Người áo đen nói dối:

- Nhưng thưa trưởng lão, nhóm Cảnh Ngôn chắc đã rời khỏi Đông Lâm thành. Cảnh Ngôn phát hiện tiểu đội Phong Hỏa liền giết hết thành viên, nhưng hắn không phát hiện ta ở phía xa. Ta nhớ nhiệm vụ trưởng lão giao cho nên tiếp tục bám theo một khoảng cách, mãi khi bọn họ rời khỏi địa vực Đông Lâm thành.

Người áo đen sợ bị trách phạt nên mới nói dối như vậy. Gã nói với trưởng lão sau khi tiểu đội Phong Hỏa bị diệt gã vẫn bám theo nhóm Cảnh Ngôn, nhưng sự thật là gã núp tại chỗ hơn một canh giờ, không dám ló mặt ra. Người áo đen báo cáo cho trưởng lão Cổ gia suy đoán cá nhân của mình, nhưng gã may mắn đoán chính xác, nhóm Cảnh Ngôn thật sự rời khỏi địa vực Đông Lâm thành.

Nghe tin tức này trưởng lão Cổ gia mắt lóe tia vui mừng:

- Ồ?

Nếu nhóm Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành thì Đông Lâm thành như tòa thành trống, không có lực lượng bảo vệ. Nếu có thể tiêu diệt Cảnh gia Đông Lâm thành thì mất một

tiểu đội Phong Hỏa chắc sẽ không bị cao tầng gia tộc trách phạt gì.

Trưởng lão Cổ gia nhìn người áo đen, trầm giọng hỏi:

- Ngươi xác định nhóm Cảnh Ngôn rời khỏi địa vực Đông Lâm thành?

Người áo đen cứng da đầu nói:

- Xác định.

Trưởng lão nheo mắt nhìn người áo đen:

- Tốt, ngươi làm tốt lắm, chờ về gia tộc ta sẽ xin công cho ngươi.

Người áo đen khom người rối rít cảm ơn:

- Đa tạ trưởng lão!

Những người khác lên tiếng:

- Trưởng lão, nhóm Cảnh Ngôn đã rời khỏi địa vực Đông Lâm thành vừa lúc chúng ta quét sạch Đông Lâm thành!

- Đúng vậy! Tuy mất tiểu đội Phong Hỏa nhưng nếu tiêu diệt Cảnh gia cũng tính công lớn!

- Trưởng lão, chúng ta hãy mau ra tay, tránh cho nhóm Cảnh Ngôn quay lại thì vuột mất cơ hội.

Trưởng lão xua tay nói:

- Không gấp được, chúng ta cần đưa tin về gia tộc trước, chờ nhóm tộc trưởng quyết định làm thế nào. Nếu chúng ta tự ý làm, xảy ra vấn đề gì thì rắc rối.

Trưởng lão này cũng rất cáo già.

- Trưởng lão nói đúng!

- Lập tức truyền tin về gia tộc, chờ gia tộc ra lệnh!

Lưu Quang thành, hang ổ Cổ gia.

Cổ Kim Lam nhận được tin từ Đông Lâm thành, mắt lóe tia sáng:

- Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc rời khỏi Đông Lâm thành?

Mấy tháng nay người Cổ gia luôn theo dõi Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn không rời đi một bước nhưng tại sao bây giờ đột nhiên rời đi?

Một trưởng lão bẩm báo tin tức trước mặt Cổ Kim Lam cũng là người phụ trách tình báo, tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh.

Trưởng lão nói:

- Đúng thưa tộc trưởng, tin tức xác nhận mấy người Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc rời khỏi địa vực Đông Lâm thành. Ý của trưởng lão Cổ Hưng Sơn đây là cơ hội hiếm có. Nhóm Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành, trong Đông Lâm thành không có võ giả thực lực mạnh nào, là cơ hội tốt để tiêu diệt.

Cổ Kim Lam gật đầu nói:

- Ừm, nếu đúng như tình báo nói thì có thể thừa dịp ra tay. Đoạn thời gian này danh vọng của Cổ gia chúng ta bị đả kích rất nặng, nếu tiêu diệt Cảnh gia sẽ là chuyện tốt.

Trưởng lão ánh mắt sắc bén hỏi:

- Vậy có nên đưa tin cho trưởng lão Cổ Hưng Sơn hành động không tộc trưởng?

Cổ Kim Lam không tự quyết định ngay, nói:

- Ngươi chờ chút, ta báo cho lão tổ đã.

Nói ra thì tộc trưởng Cổ gia có quyền lực rất lớn, nếu là lúc bình thường Cổ gia muốn tiêu diệt một gia tộc như Cảnh gia thì chỉ cần tộc trưởng nói một câu. Nhưng tình huống hiện tại đụng tới Cảnh gia là dính líu nhiều chuyện.

Cổ Kim Lam cảm thấy cần cho lão tổ Cổ Vạn Toàn biết chuyện này, làm như thế nào để lão tổ quyết định là hơn. Vào lúc then chốt này tộc trưởng như gã đừng làm chim đầu đàn.

Cổ Kim Lam đi gặp Cổ Vạn Toàn rất nhanh quay lại.

Cổ Vạn Toàn trả lời đơn giản, hành động tiêu diệt Cảnh gia.

Cảnh Ngôn đã lớn lên, muốn giết hắn rất khó khăn, dù Cổ Vạn Toàn tự mình ra tay cũng không nắm chắc. Trước không nói sức chiến đấu của Cảnh Ngôn mạnh cỡ nào, chỉ nói tốc độ của hắn, nếu hắn không thể đấu cứng với lão được có thể ỷ vào tốc độ chạy trốn.

Ngày xưa Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh đỉnh mà đã nhanh không thua Cổ Vạn Toàn, nay hắn vào Đạo Hoàng cảnh chắc chắn mau hơn lúc là Đạo Sư cảnh rất nhiều.

Không thể giết Cảnh Ngôn thì tiêu diệt Cảnh gia cũng giúp ích cho Cổ gia lấy lại danh vọng, hơn nữa làm vậy chọc giận Cảnh Ngôn, khiến hắn nóng máu bất chấp tất cả đến Lưu Quang thành, khi đó hắn chắp cánh cũng khó bay.

Vào Lưu Quang thành hang ổ Cổ gia thì dù là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cũng chỉ có đến không về.

Cổ Kim Lam nói với trưởng lão Cổ gia đứng trước mặt:

- Truyền tin cho trưởng lão Cổ Hưng Sơn hành động đi, tiêu diệt Cảnh gia với thời gian ngắn nhất. Ưm, tốt nhất là san bằng luôn Đông Lâm thành.

Hết chương 676.

Chương 677. Cười Cợt

Trưởng lão Cổ gia phụ trách tình báo lên tiếng rời đi.

Hiện giờ trên Thiên Nguyên đại lục tuy tinh thạch truyền tin rất quý giá nhưng thế gia mạnh nhất như Cổ gia còn tồn kho hai, ba khối.

Cổ Hưng Sơn bị phái đi Đông Lâm thành theo dõi Cảnh Ngôn, thậm chí giám thị Cảnh gia, vì tin tức kịp lúc truyền về Cổ gia nên có mang theo một khối tinh thạch truyền tin cũng chẳng lạ. Nếu không có tinh thạch truyền tin, muốn đưa tin từ Đông Lâm thành về Lưu Quang thành cần thời gian dài cả tuần.

Qua tinh thạch truyền tin, Cổ Hưng Sơn ở trong sơn cốc vô danh ngoài Đông Lâm thành rất nhanh nhận được mệnh lệnh trực tiếp từ gia tộc.

Khi Cổ Hưng Sơn nhận được mệnh lệnh tiêu diệt Cảnh gia liền triệu tập người, công bố mệnh lệnh của tộc trưởng.

Mấy chục người Cổ gia kiêu ngạo bàn tán:

- Ha ha ha! Quả nhiên tiêu diệt Cảnh gia.

- Cảnh Ngôn làm Cổ gia chúng ta mất mặt lớn như vậy, tiêu diệt gia tộc của hắn là tất nhiên.

- Trưởng lão, giờ chúng ta vào Đông Lâm thành ngay?

- Cảnh gia tuy không quá mạnh, nội tình kém cỏi nhưng thành viên gia tộc nhiều. Chúng ta giết đã tay cũng sẽ mất một lúc.

- Giết người là sướng nhất, chờ chút nữa vào Đông Lâm thành để ta xử lý mấy tử đệ Cảnh gia Đạo Linh cảnh trước. À mà nghe nói Đông Lâm thành có một nữ nhân tên Cao Phượng có quan hệ đặc biệt với Cảnh Ngôn, ả ta rất đẹp.

- Cao Phượng đương nhiên là vật trong túi của trưởng lão đại nhân.

Bọn họ đều biết Cao Phượng. Cả đám chờ sốt ruột, khi biết Cảnh Ngôn chết tiệt và nhóm Hồ Đông Hạc rời khỏi Đông Lâm thành liền háo hức vào Đông Lâm thành, tiêu diệt Cảnh gia, giết chóc thẳng tay.

Trong bọn họ thực lực kém nhất là võ giả Đạo Sư cảnh, Cảnh gia tầm thường không lọt vào mắt họ.

Cổ Hưng Sơn vung tay lên, lớn tiếng nói:

- Xuất phát! Mục tiêu là Đông Lâm thành, san bằng Cảnh gia! Kẻ nào thấy chướng mắt đều giết chết!

Cổ Hưng Sơn xông ra dẫn đầu bay hướng Đông Lâm thành.

Chốc lát sau họ đã thấy đường nét Đông Lâm thành, ai nấy mắt lộ tia khát máu.

Trong mấy chục người này khá nhiều kẻ thích giết người. Khi họ thấy Đông Lâm thành thì phát ra tiếng rống như dã thú.

Lúc Cảnh Ngôn còn ở bọn họ không dám ló mặt ra, ngoan ngoãn ra vẻ tội nghiệp. Giờ Cảnh Ngôn vắng mặt họ như mãnh hổ xuống núi, trước mắt là đám dê ngoan ngoãn.

Trong Đông Lâm thành, phủ thành chủ.

Khi Cổ Hưng Sơn dẫn theo đám đông võ giả Cổ gia bay tới gần Đông Lâm thành mấy chục dặm thì hệ thống tình báo thành chủ đã phát hiện họ.

Trong phủ thành chủ ầm ĩ người qua kẻ lại.

Cảnh Thiên Anh nghe thuộc hạ báo cáo, mắt lạnh băng hỏi:

- Những kẻ đó đều là người Cổ gia?

Nhân viên phủ thành chủ căng thẳng bẩm báo:

- Trên tám phần là người Cổ gia, đều là võ giả thực lực cực mạnh. Chắc bọn họ biết Cảnh Ngôn đại nhân đã rời khỏi Đông Lâm thành nên muốn xuống tay với Đông Lâm thành, họ không ẩn giấu hành tung, chúng ta dễ dàng phát hiện ra họ.

Cảnh Thiên Anh lạnh nhạt nói:

- Ừm, ta biết rồi.

Thuộc hạ hỏi Cảnh Thiên Anh:

- Thành chủ đại nhân, giờ chúng ta nên ứng đối thế nào? Trong nhóm người này hình như có một số cường giả Đạo Vương cảnh.

Cảnh Thiên Anh phất tay nói:

- Không cần lo, chúng đến cứ đến. Ha ha, có mạng đến nhưng khó có mạng về. Ngươi hãy gõ cảnh báo thành thị đi.

Thuộc hạ thấy vẻ mặt Cảnh Thiên Anh không hề lo lắng thì lên tiếng đi xuống.

Mấy giây sau từ phủ thành chủ vọng ra tiếng chuông to.

Mỗi thành phố phải có kiểu cảnh báo này, nhưng bình thường không dùng nó. Nhiều người sống trong thành phố cả đời cũng không nghe được tiếng chuông cảnh báo, nên đa số người rất xa lạ với cảnh báo.

Nhưng một số võ giả thực lực mạnh, sống lâu, kiến thức rộng biết cảnh báo vang lên có ý nghĩa gì.

Sau khi cảnh báo vang chín tiếng Cảnh Thiên Anh mới đi xuống lòng đất, trung tâm khống chế đại trận.

Cảnh Thiên Anh thoải mái mở ra trận pháp phòng ngự và công kích:

- Mở đại trận phòng ngự trước, sau đó là đại trận công kích. Khốn trận tạm thời không mở, có đại trận phòng ngự dù đối phương có võ giả Đạo Hoàng cảnh ra tay trong thời gian ngắn không đáng lo, không cần mở hết cả ba đại trận.

Trên bầu trời Đông Lâm thành khuếch tán sóng gợn, mười giây sau trở lại bình thường.

Trong thành phố hơi hỗn loạn vì cảnh báo, nhưng Cảnh gia và phủ thành chủ có quyền khống chế tuyệt đối trong Đông Lâm thành, bởi vậy không xảy ra rối loạn lớn. Sẽ không có chuyện bên đường giết người đốt nhà.

Cảnh Thiên Anh mở hai đại trận xong chậm rãi đi lên mặt đất, chờ người Cổ gia đến.

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã và một số trưởng lão đến phủ thành chủ, gặp Cảnh Thiên Anh.

Mọi người cùng chờ Cổ Hưng Sơn đến.

Mấy chục bóng người đến bầu trời Đông Lâm thành, ai nấy diễu võ dương oai nhe răng nanh.

Khi đám người đến, Cảnh Thiên Anh bay lên cao một chút.

Cảnh Thiên Anh quát hỏi:

- Các vị là ai? Tại sao tự tiện xông vào vùng trời Đông Lâm thành?

Bất cứ thành phố nào đều không cho phép võ giả lạ tùy ý bay bên trên thành phố. Một số thành phố mạnh thậm chí cấm võ giả quen bay.

Trên Thiên Nguyên đại lục võ giả lạ vào một thành phố sẽ đi qua cổng thành, nếu bay tới bầu trời thành phố sẽ bị coi là khiêu khích. Trừ phi võ giả thực lực đủ mạnh nếu không sẽ chịu kết cục bi thảm.

Cổ Hưng Sơn liếc Cảnh Thiên Anh một cái, không thèm để vào mắt:

- Ngươi là Cảnh Thiên Anh?

Nếu Cảnh Thiên Anh không có thân phận thành chủ thì lão lười nói một chữ. Thân phận thành chủ ít nhiều có chút tác dụng, dù sao là người bên quan. Giết người nhà quan sẽ tạo ảnh hưởng ác liệt rất lớn.

Nhưng Cổ Hưng Sơn không để bụng, vì gia tộc của lão là Cổ gia. Tộc trưởng đã cho phép lão xuống tay với Đông Lâm thành, có sinh ra ảnh hưởng không tốt cũng có gia tộc ở phía trước chắn giùm.

Thánh Chủ của Thánh thành cũng phải nể Cổ gia ba phần.

Vẻ mặt Cảnh Thiên Anh tức giận lại quát hỏi:

- Đúng vậy, ta chính là thành chủ Đông Lâm thành Cảnh Thiên Anh! Các ngươi rốt cuộc là ai?

Cổ Hưng Sơn nheo mắt nhìn Cảnh Thiên Anh, giễu cợt nói:

- Ta là Cổ Hưng Sơn, trưởng lão Cổ gia. Người sau lưng ta đều là thành viên Cổ gia, lần này đến Đông Lâm thành của ngươi là muốn tiêu diệt Cảnh gia. Đúng vậy, là gia tộc của ngươi, Cảnh gia. Cảnh Thiên Anh, ngươi là thành chủ Đông Lâm thành, nếu ngoan ngoãn đứng sang bên ta sẽ tha cho một mạng, nếu ngươi không biết điều thì kết cục chỉ có một chữ chết!

Hết chương 677.

Chương 678. Đại Trận Khủng Bố

Đám người sau lưng Cổ Hưng Sơn hung hăng hét to:

- Lão già không muốn chết thì xéo sang bên cho lão tử!

- Trường lão đại nhân, chúng ta có nên cho thành chủ một cơ hội? Tuy là người Cảnh gia nhưng nếu lão ta đồng ý phong tỏa thành thị này giúp chúng ta thì coi như lập công chuộc tội, chúng ta thậm chí có thể cho lão ta chút lợi.

- Có lý, tốt nhất phái vệ đội mặc giáp của phủ thành chủ giết đám bò sát Cảnh gia giúp chúng ta. Bò sát nhiều, mà loại yếu có giết cũng chán.

Bọn họ nói rất lớn tiếng, người gần phủ thành chủ, võ giả đứng xa chút đều nghe thấy.

Võ giả biết gia tộc cường đại Cổ gia giải thích cho những võ giả không biết nghe, bảy thế gia lớn đại lục khủng bố biết bao?

Mọi người đều cảm thấy Cảnh gia gặp rắc rối lớn, nhưng không ai biết Cảnh Ngôn đã rời khỏi Đông Lâm thành, nên không cho rằng Cảnh gia sẽ bị đám người Cổ gia san bằng. có Cảnh Ngôn ở cuối cùng sẽ không xảy ra vấn đề lớn, vì nghe nói võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng bị hắn giết.

Cảnh Thiên Anh hoảng sợ nói:

- Cảnh gia chúng ta có Bất Tử Lệnh, các ngươi đừng xằng bậy! Nếu không Thánh Chủ đại nhân sẽ không tha cho các ngươi!

Người Cổ gia khinh thường quát:

- Bất Tử Lệnh?

- Ha ha ha! Ngây thơ quá, ngươi nghĩ chúng ta không biết Cảnh gia có Bất Tử Lệnh sao? Có Bất Tử Lệnh rồi làm sao? Thánh Chủ sẽ khó xử Cổ gia vì các ngươi?

Cảnh Thiên Anh giả bộ vừa giận vừa sợ:

- Các ngươi … nếu không phải vì Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành thì các ngươi dám đến sao? Cảnh Ngôn mới rời đi các ngươi liền đến, theo ta thấy các ngươi sợ Cảnh Ngôn!

Cổ Hưng Sơn cau mày, tư thái trên cao nhìn xuống, cười tàn nhẫn:

- Xem ra ngươi không muốn sống, ta cũng không thích nói nhảm nhiều với ngươi. Ngươi đã muốn chết thì chúng ta chiều ý, ngày hôm nay ngươi cũng chôn xác tại đây đi!

Võ giả Đông Lâm thành lo lắng ồn ào:

- Cái gì? Cảnh Ngôn đại nhân của Cảnh gia rời khỏi Đông Lâm thành?

- Tiêu đời, Đông Lâm thành tiêu thật. Những người Cổ gia này trông rất mạnh, Đông Lâm thành chắc chắn không ngăn được bọn họ, dù có vệ đội mặc giáp quận thành phái đến cũng không đánh lại.

- Cảnh gia thảm rồi!

- Chúng ta làm sao đây? Đám người Cổ gia chắc không giết người lung tung đi? Những người không liên quan như chúng ta chắc không bị bọn họ giết luôn đi?

Một số võ giả nhát gan bắt đầu thụt lùi hoặc tìm góc khuất núp đi.

Cổ Hưng Sơn ra lệnh công kích:

- Ra tay! San bằng Cảnh gia! Thành viên Cảnh gia thấy một người giết một, không phải thành viên Cảnh gia hễ cản trở chúng ta thì giết hết!

Hơn một nửa thành viên Cổ gia sau lưng Cổ Hưng Sơn gầm rống tấn công Đông Lâm thành:

- Hú hú!

- Giết! Ha ha, so tài xem ai giết nhiều bò sát nhất!

- Ha ha ha! Để ta giải quyết thành chủ này trước đã!

Xoẹt xoẹt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Các loại vầng sáng lấp lánh, năng lượng nguyên khí khuếch tán, trong phút chốc bầu trời nhuộm thành đủ màu, ánh mặt trời bị lu mờ.

Cùng với một chuỗi tiếng ồ inh ỏi, một màn sáng lớn hiện ra trên bầu trời Đông Lâm thành.

Đám người Cổ gia trợn to mắt nói:

- Cái gì?

- Hả?

- Chuyện gì xảy ra?

Bọn họ phát hiện công kích vào Đông Lâm thành không phá hoại thành phố này, tất cả công kích bị màn sáng cản lại.

Mặt Cổ Hưng Sơn đen thui, nhíu mày nói:

- Là trận pháp phòng ngự!

Ngay sau đó Cổ Hưng Sơn hét to một tiếng:

- Nguy rồi, mau tránh ra!

Cổ Hưng Sơn cảm nhận hơi thở đáng sợ từ bốn phương tám hướng ập đến.

Phụt phụt phụt!

Mặc dù Cổ Hưng Sơn nhắc nhở kịp lúc nhưng có một nửa võ giả sau lưng lão rớt từ trên trời xuống. Đặc biệt võ giả Đạo Sư cảnh không có sức ngăn cản đã bị các tia sáng đầy sát ý xuyên thủng cơ thể.

Mặt Cổ Hưng Sơn tái nhợt:

- Cái … này …

Cổ Hưng Sơn là trưởng lão Cổ gia, vừa là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh, có kiến thức rộng. Cổ Hưng Sơn nhìn ra trong Đông Lâm thành chẳng những có trận pháp phòng ngự mạnh còn có trận pháp công kích đáng sợ. Chỉ trong vài giây người Cổ Hưng Sơn mang đến đã bị xóa sổ một nửa.

Cổ Hưng Sơn hít thở nặng nề, lòng kinh hoàng:

- Không lẽ là trận pháp công kích cao cấp?

Lúc này Cổ Hưng Sơn không có thời gian suy nghĩ, đợt công kích thứ nhất của đại trận mới xong, đợt thứ hai nối tiếp, uy lực còn hung ác hơn đợt công kích thứ nhất nhiều.

Tiếng hét thảm liên tiếp vang lên:

- A!

- Chết tiệt, đây là cái gì!?

- Không, ta không muốn chết!

Đợt công kích thứ hai kết thúc, lại có bảy, tám võ giả Cổ gia từ trên trời rớt xuống. Một số võ giả cơ thể thành hư vô.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh còn phải dè chừng uy năng của đại trận công kích cao cấp, sơ sẩy một cái sẽ chịu thiệt thòi hơn.

Với đám võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh này thì hoàn toàn là hủy diệt nghiêng về một phía.

Hai đợt công kích kết thúc, Cổ Hưng Sơn mang đến mấy chục thành viên Cổ gia chỉ còn lại chưa đủ mười người lơ lửng trên trời. Mười người này trừ số ít may mắn còn lại là võ giả Đạo Vương cảnh thực lực mạnh nhất.

Cổ Hưng Sơn hét to với số người còn sống:

- Trốn mau!

Cổ Hưng Sơn giành trước bay đi xa.

Đợt công kích thứ ba của đại trận đã đến.

Phập phập phập!

Lại một chuỗi tiếng kêu rên, chín người trên trời có bảy biến mất. Chỉ còn Cổ Hưng Sơn và một võ giả đẳng cấp Đạo Vương cảnh đỉnh còn sống, hai người tốc độ siêu nhanh tách ra cắm cổ chạy.

Cảnh Thiên Anh cười khẩy nói:

- Muốn đi không dễ vậy!

Cảnh Thiên Anh không chút thương hại đám người Cổ gia đã chết. Nếu không nhờ Cảnh Ngôn bày đại trận thì bây giờ bị tàn sát là người Cảnh gia. Đám người Cổ gia sẽ không nương tay với người Cảnh gia, e rằng không giết sạch gia tộc bọn họ sẽ không chịu dừng tay.

Không thể nhân từ với kẻ địch.

Đợt công kích thứ ba ập đến hai người Cổ Hưng Sơn.

Cổ Hưng Sơn và một người khác lúc trước không chủ động công kích Đông Lâm thành, nhưng trận pháp cao cấp ở một mức nào đó có thể phân biệt kẻ địch. Cộng thêm Cảnh Thiên

Anh có thể khống chế đại trận một chút, trung xu đại trận nằm trong tay lão.

Trong Đông Lâm thành bên dưới, đám võ giả lúc trước còn lo người Cổ gia phá hủy thành phố lúc này mắt tròn mắt dẹt.

Bọn họ há hốc mồm không thể tin vào mắt mình, không ngờ đến kết quả này.

Cường giả Cổ gia mới rồi còn hung thần ác sát, mấy chục cường giả muốn tiêu diệt san bằng Cảnh gia, chỉ vài giây đã ra nông nỗi này?

Hết chương 678.

Chương 679. Toàn Quân Bị Diệt

Không chỉ người ngoài khó tin, tử đệ Cảnh gia cũng đứng ngây như phỗng.

Đám người Cảnh Thành Dã biết trước khi Cảnh Ngôn rời đi có bày ba đại trận để bảo vệ gia tộc gốc trong Đông Lâm thành. Nhưng họ không biết uy lực đại trận lớn cỡ nào, giờ thấy tận mắt đại trận tiêu diệt nhiều cường giả Cổ gia đem đến rung động lớn cho họ.

Đặc biệt một số người Cảnh gia trẻ tuổi đều siết chặt nắm tay, mặt đỏ hồng ngửa đầu nhìn lên trời. Họ tôn sùng Cảnh Ngôn đến mức không tả xiết, hắn kêu họ chết họ cũng sẽ làm ngay không chút do dự. Ít nhất đa số tử đệ Cảnh gia sẽ răm rắp tuân theo mệnh lệnh của Cảnh Ngôn.

Cổ Hưng Sơn và trưởng lão Cổ gia tu vi Đạo Vương cảnh đỉnh khác chạy cuống cuồng, liên tiếp sử dụng các loại thủ đoạn giữ mạng.

Nhưng trong phạm vi đại trận bao phủ tốc độ chạy của họ chậm chạp nhiều.

Đại trận công kích không giống khốn trận chuyên trói buộc võ giả, nhưng cũng không đơn thuần là công kích, nó có năng lực hạn chế kẻ địch chạy trốn. Đại trận công kích tự động sinh ra lực hút với Cổ Hưng Sơn và trưởng lão Cổ gia khác, làm tốc độ bay của hai người chậm chạp.

Hai người Cổ Hưng Sơn phát cuồng:

- A!!!

- Chết tiệt! Đáng chết, sao Đông Lâm thành có trận pháp khủng bố như vậy bảo vệ?

Nguyên khí của họ hoàn toàn sôi trào, gần như tan vỡ. Nhưng vì tốc độ bị hạn chế mạnh, hai người còn một quãng rất xa để chạy ra vùng trời Đông Lâm thành.

Phập!

Cổ Hưng Sơn không chịu nổi đã bị đại trận diệt sát.

Trưởng lão Cổ gia khác không chống cự lâu hơn vài giây cũng nối gót theo.

Đến đây thì Cổ Hưng Sơn và gần ba mươi võ giả Cổ gia Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh chết hết trong Đông Lâm thành. Bọn họ hùng hổ đến muốn tiêu diệt Cảnh gia, nhưng chưa đầy một canh giờ ngắn ngủi đã chết sạch.

Nếu cho họ cơ hội hối hận thì bọn họ tuyệt đối sẽ không đến Đông Lâm thành.

Cảnh Thiên Anh bình ổn nỗi lòng, nói với tộc trưởng Cảnh Thành Dã:

- Tộc trưởng, dọn dẹp chiến trường đi. Những người Cổ gia này đều là cường giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh, chắc mang theo nhiều tài nguyên.

Cảnh Thành Dã vung tay lên:

- Biết!

Đám trưởng lão Cảnh gia sau lưng Cảnh Thành Dã lao ra góp nhặt tu di giới chỉ trên xác cường giả Cổ gia.

Những tu di giới chỉ rải rác, một số rơi vào đám đông. Võ giả Đông Lâm thành thấy cường giả Cổ gia bị diệt sạch không dám ăn hôi nẫng tay trên Cảnh gia. Bọn họ biết trong tu di giới

chỉ chắc chắn có nhiều tài nguyên, nếu được đến một cái là phát tài, nhưng bọn họ không có lá gan đó.

Đùa, cướp tài nguyên của Cảnh gia khác nào nhổ răng cọp?

Bọn họ mạnh đến đâu chẳng lẽ hơn những cường giả Cổ gia này? Người Cổ gia còn bị diệt toàn quân tại đây, bọn họ mà rục rịch thì kết quả cuối cùng sẽ là không lấy được tài nguyên, cũng mất luôn mạng nhỏ.

Người Cảnh gia đối phó cường giả Cổ gia cần dùng uy năng đại trận, xử đám võ giả tôm tép như họ thì không cần. Cảnh gia bây giờ có nhiều võ giả Đạo Linh cảnh, võ giả cảnh giới Tiên Thiên càng tới mấy trăm người.

Cùng lúc đó, Lưu Quang thành, hang ổ Cổ gia.

Tộc trưởng Cổ gia Cổ Kim Lam lại đến trước mặt lão tổ Cổ Vạn Toàn.

Cổ Kim Lam cúi đầu cung kính nói:

- Lão tổ, đã tuyền lệnh diệt vong Cảnh gia cho trưởng lão Cổ Hưng Sơn. Lúc này chắc trưởng lão Cổ Hưng Sơn đã mang người vào Đông Lâm thành, đồ sát thành viên Cảnh gia.

Mặt Cổ Vạn Toàn không biểu tình gật đầu nói:

- Ừm!

Cổ Kim Lam tiếp tục bảo:

- Cảnh gia trừ Cảnh Ngôn ra thành viên khác không đáng gì, nhưng khá đông người, muốn giết hết e rằng trưởng lão Cổ Hưng Sơn phải mất một lúc lâu.

Giọng Cổ Vạn Toàn âm lạnh chất chứa tức giận:

- Chuyện đó không gấp, kêu Cổ Hưng Sơn cẩn thận chút, hễ là người Cảnh gia thì không được bỏ qua. Những người Cảnh gia bình thường không phải võ giả cũng không chừa! Ta

muốn cho Cảnh Ngôn nếm mùi người thân thiết chết đi, tiểu tạp chủng đó!

Cổ Kim Lam gật đầu nói:

- Rõ!

Cổ Kim Lam do dự nói:

- Lão tổ, chúng ta làm như vậy có khi nào gây ảnh hưởng lớn chút? Người Cảnh gia cộng lại có mấy vạn, đa số đều ở Đông Lâm thành. Người Cảnh gia trong Lam Khúc quận thành chưa đầy một phần.

Không phải Cổ Kim Lam thương hại người Cảnh gia, có thể trở thành tộc trưởng Cổ gia thì thủ đoạn của gã không cần nói nhiều. Người như Cổ Kim Lam hai tay dính đầy máu tươi, đừng nói mấy vạn người Cảnh gia, dù là mấy chục vạn người với gã giết thì giết, chẳng đáng lo.

Cổ Kim Lam do dự là vì thái độ bên Thánh thành.

Hơn mười năm trước Cổ gia không ngoài sáng xuống tay với Cảnh gia, trực tiếp tiêu diệt Cảnh gia là vì Thánh thành lên tiếng. Giờ Cổ gia làm như vậy chắc chắn Thánh thành càng không vui.

Cổ Vạn Toàn híp mắt nhìn tộc trưởng Cổ Kim Lam:

- Kim Lam muốn nói cái gì?

- Lão tổ, ta lo Thánh Chủ Thánh thành sẽ mượn cơ hội này làm khó Cổ gia chúng ta.

Cổ Kim Lam dù gì là tộc trưởng Cổ gia đương nhiệm, tuy không dám cãi lại Cổ Vạn Toàn nhưng phải nêu ra cái nhìn trước mặt lão.

Cổ Vạn Toàn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Ta muốn xem thử sau khi Cảnh gia bị diệt Thánh Chủ nói gì được! Tiểu súc sinh Cảnh Ngôn giết hai dự bị tộc trưởng Cổ gia ta, và một thái thượng trưởng lão Đạo Hoàng cảnh, Thánh Chủ nên biết rõ. Cổ gia tiêu diệt Cảnh gia thì có sao?

Cổ Kim Lam không dám nói gì nữa, nhưng trong lòng hơi lo. Nói sao thì Thánh Chủ mới là người quản lý Thiên Nguyên đại lục, chọc giận Thánh Chủ thì Cổ gia sẽ chịu áp lực rất lớn.

Mắt Cổ Vạn Toàn lạnh lẽo âm trầm:

- Kim Lam đừng nghĩ nhiều, ngươi lo làm tốt chuyện của mình là được. Chờ Cảnh gia Đông Lâm thành bị hủy diệt ra rồi ngươi đưa tin cho mấy gia tộc biết ngay. À, còn Thánh thành nữa, phải đưa tin đến cho Thánh thành.

Cổ Kim Lam đáp:

- Rõ!

Cổ Kim Lam biết Cổ Vạn Toàn nói mấy gia tộc là sáu gia tộc khác trong bảy thế gia lớn.

Mấy canh giờ sau.

Cổ Kim Lam cau mày nhìn sắc trời, lẩm bẩm:

- Chuyện gì xảy ra? Sao bên Đông Lâm thành chưa có tin tức gì?

Nhưng Cổ Kim Lam không nghĩ nhiều, Cảnh gia có rất đông thành viên, không chừng Cổ Hưng Sơn tính giết sạch tử đệ Cảnh gia Đông Lâm thành rồi mới đưa tin.

Hết chương 679.

Chương 680. Giận Điên Lên

Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành, đối với đám người Cổ Hưng Sơn trong Đông Lâm thành không có lực lượng nào uy hiếp đến họ được.

Không trách Cổ Kim Lam nghĩ vậy, gã hoàn toàn không suy xét khả năng Đông Lâm thành có đại trận cao cấp. Nguyên Thiên Nguyên đại lục không tìm thấy mấy trận pháp sư cao cấp.

Vì đinh ninh Cổ Hưng Sơn giải quyết sạch Cảnh gia Đông Lâm thành mới báo tin về nên Cổ Kim Lam tạm gác chuyện này lại, lo giải quyết việc khác. Ví dụ khi truyền về tin Cảnh gia Đông Lâm thành bị hủy diệt Cổ gia sẽ tung tin ra ngoài với tốc độ nhanh nhất.

Đoạn thời gian gần đây nhiều thế lực lén cười nhạo Cổ gia, đặc biệt mấy thế gia lớn rảnh rỗi châm chọc Cổ gia vài câu ngay trước mặt. Lần này tiêu diệt Cảnh gia ít nhiều gì vực dậy uy danh của Cổ gia.

Lại qua vài ngày.

Cổ Kim Lam ngồi không yên, kêu trưởng lão phụ trách tình báo đến hỏi:

- Chuyện gì thế này? Cổ Hưng Sơn đang làm cái gì mà sao chưa báo tin về?

Trưởng lão cũng rất thắc mắc:

- Bẩm tộc trưởng, đúng là không có tin tức nào từ Đông Lâm thành truyền đến.

Tính thời gian đám người Cổ Hưng Sơn nên xóa sổ Cảnh gia Đông Lâm thành rồi, nhưng đã hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt Cảnh gia thì vì sao không báo tin về?

Cổ Kim Lam nhíu chặt mày hỏi:

- Ngươi có đưa tin hỏi Cổ Hưng Sơn không?

Trưởng lão khom người đáp:

- Ta đã nhiều lần dùng tinh thạch truyền tin cho trưởng lão Cổ Hưng Sơn nhưng không được đáp lại.

Khuôn mặt Cổ Kim Lam nghiêm túc nói:

- Không thích hợp! Có lẽ xảy ra vấn đề, ngươi lập tức phái người trong thành thị gần Đông Lâm thành tìm hiểu tin tức, có tin gì về Cảnh gia Đông Lâm thành hoặc Cảnh Ngôn đều báo cho ta biết.

Cổ Kim Lam lo là Cảnh Ngôn đột nhiên trở lại Đông Lâm thành.

Nếu Cảnh Ngôn thật sự quay về Đông Lâm thành thì đám người trưởng lão Cổ Hưng Sơn gặp nguy hiểm, thái thượng trưởng lão Cổ Mặc còn bị hắn giết, nhóm Cổ Hưng Sơn càng không thể ngăn cản hắn.

Trưởng lão lên tiếng rời đi.

Chốc lát sau trưởng lão quay về, bẩm báo:

- Tộc trưởng, có tin tức về Cảnh Ngôn. Nhóm Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc chắc đã đến Lam Khúc quận thành, Cảnh Ngôn không thể nào ở trong Đông Lâm thành.

Cổ Kim Lam nghe vậy thở phào.

Xác định Cảnh Ngôn không ở trong Đông Lâm thành là tốt rồi.

Cổ Kim Lam nhẹ nhõm nói:

- Ừm, tiếp tục điều tra tin tức Đông Lâm thành.

Trưởng lão lên tiếng rời đi:

- Rõ!

Cổ Kim Lam ở một mình trong phòng một lúc rồi đi ra, gã đi gặp lão tổ Cổ Vạn Toàn.

Đến gặp Cổ Vạn Toàn, Cổ Kim Lam kể rõ tình huống.

Cổ Vạn Toàn cũng hoang mang, lão cảm giác vụ việc hơi lạ nhưng trong một lúc không biết xảy ra vấn đề gì. Cảnh Ngôn không ở trong Đông Lâm thành, với thực lực của đám người Cổ Hưng Sơn dư sức nghiền áp Đông Lâm thành. Đừng nói Đông Lâm thành, họ có thể dễ dàng nghiền nát Lam Khúc quận thành.

Cổ Kim Lam hỏi ra suy đoán trong lòng:

- Lão tổ nói xem có khi nào Thánh Chủ âm thầm ra tay không?

Cổ Vạn Toàn lắc đầu nói:

- Không thể nào!

Mắt Cổ Vạn Toàn trầm xuống chậm rãi nói:

- Dù Thánh Chủ trước tiên biết tin cũng không thể nào trực tiếp phái người đi Đông Lâm thành, Thánh Chủ sẽ tìm ta nói chuyện trước. Hơn nữa Thánh Chủ không thể nào biết trước tin tức.

Cổ Kim Lam ngẫm nghĩ thấy đúng, dù Thánh Chủ muốn che chở Cảnh gia cũng sẽ không làm chuyện lén lút vậy. Đó là Thánh Chủ, người quản lý Thiên Nguyên đại lục.

Cổ Kim Lam càng thấy bất an hơn, gã nói:

- Lão tổ, ta hơi bất an, cảm thấy trưởng lão Cổ Hưng Sơn đã gặp rắc rối gì. Nếu không tại sao đã qua mấy ngày mà

không có chút tin tức truyền về?

Cổ Vạn Toàn trầm giọng nói:

- Chờ thêm chút đi.

Lúc này ngoài đại điện vọng vào tiếng kêu sốt ruột:

- Lão tổ! Tộc trưởng!

Cổ Vạn Toàn cao giọng quát:

- Vào đi!

Trưởng lão Cổ gia phụ trách tình báo bước nhanh đi vào, biểu tình cực kỳ khó xem.

Mới rồi trưởng lão nhận được một tin tức, xem nội dung xong lòng lão lạnh lẽo, lập tức đi gặp Cổ Kim Lam. Biết tin Cổ Kim Lam đi tìm lão tổ Cổ gia, trưởng lão liền chạy lại đây.

Thấy trưởng lão đi vào tim Cổ Kim Lam rớt cái bịch, linh cảm không may. Vì nếu không phải xảy ra chuyện rất lớn trưởng lão này sẽ không đến nơi lão tổ cư ngụ, dù có chuyện gì gấp cần báo cáo tộc trưởng, trưởng lão sẽ ở tiền điện chờ Cổ Kim Lam trở lại.

Cổ Kim Lam không hỏi, Cổ Vạn Toàn lên tiếng trước:

- Chuyện gì xảy ra?

Trưởng lão ấp úng:

- Lão tổ, tộc trưởng, có tin Đông Lâm thành truyền về. Nhóm trưởng lão Cổ Hưng Sơn … đã …

Ánh mắt Cổ Vạn Toàn sắc bén gầm lên:

- Nói mau, có chuyện gì?

Trưởng lão cúi đầu cắn răng nói nhanh:

- Vâng! Nhóm trưởng lão Cổ Hưng Sơn đã chết! Chết hết, không ai sống sót.

Cổ Vạn Toàn, Cổ Kim Lam trước sau hét lên:

- Ngươi nói cái gì?

- Không thể nào!

Trưởng lão nặng nề nói:

- Lão tổ, tộc trưởng, tin tức không sai được. Mấy ngày trước trưởng lão Cổ Hưng Sơn dẫn theo nhiều võ giả gia tộc vào Đông Lâm thành muốn xóa sổ Cảnh gia, nhưng trong Đông Lâm thành có đại trận cao cấp. Theo người của chúng ta phân tích Đông Lâm thành ít nhất có một đại trận phòng ngự và một đại trận công kích cao cấp. Nhóm trưởng lão Cổ Hưng Sơn không chạy thoát được, tất cả bị đại trận tiêu diệt.

Đôi mắt Cổ Vạn Toàn đỏ ngầu suýt tóe lửa, Cổ Kim Lam run rẩy.

Lần này có hai mươi mấy gần ba mươi võ giả ưu tú của Cổ gia. Toàn là cường giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh. Cổ gia dù có thực lực cường đại, nội tình thâm sâu nhưng số lượng võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh không nhiều, lần này tổn thất quá lớn. Cộng thêm một tiểu đội Phong Hỏa mấy hôm trước bị Cảnh Ngôn giết, có thể nói lực lượng nòng cốt của Cổ gia mất một phần năm.

Cổ Vạn Toàn, Cổ Kim Lam không đau đứt ruột mới kỳ.

Cổ Kim Lam thì thào tự nói hoặc như đang hỏi trưởng lão phụ trách tình báo:

- Sao có thể như vậy? Tại sao Đông Lâm thành có trận pháp cao cấp?

Trưởng lão bất đắc dĩ nói:

- Chắc là Cảnh Ngôn bày ra. Cảnh Ngôn không chỉ là võ giả Đạo Hoàng cảnh, hắn có thể là trận pháp sư cao cấp.

Vì sao Cảnh Ngôn yêu nghiệt như thế? Hơn ba mươi tuổi tu vi Võ Đạo đã đến Đạo Hoàng cảnh, còn là đan sư rất lợi hại, giờ tình nghi là trận pháp sư cao cấp. Yêu nghiệt như vậy từ đâu chui ra?

Hết chương 680.

Chương 681. Danh Chấn Đại Lục

Mặt già của Cổ Vạn Toàn tím ngắt, lão sống gần hai ngàn năm lúc này cũng sắp nổi điên.

Cổ Vạn Toàn rít qua kẽ răng:

- Cảnh Ngôn!!!

Cổ gia bị lừa.

Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành hiển nhiên đoán trước người Cổ gia sẽ thừa dịp xuống tay, nên hắn bày đại trận chờ người Cổ gia tấn công Cảnh gia Đông Lâm thành.

Đây là một cái tròng, Cổ gia thật sự bị lừa. Nếu suy nghĩ kỹ thì Cổ gia có cơ hội tránh khỏi mất mác nặng nề này.

Cảnh Ngôn ngốc sao? Đương nhiên không. Thế thì tại sao Cảnh Ngôn yên tâm rời khỏi Đông Lâm thành? Nếu Cảnh Ngôn không để lại vũ khí bí mật thì hắn dám rời khỏi Đông Lâm thành sao?

Cổ Vạn Toàn ước gì tìm đến Cảnh Ngôn, tự tay xé hắn thành mấy mảnh:

- Chết tiệt!!!

Vốn định tiêu diệt Cảnh gia Đông Lâm thành vực dậy uy danh của Cổ gia trên đại lục, có ngờ đâu lần này Cổ gia hoàn toàn mất mặt.

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết Cổ gia đã nhận được tin từ Đông Lâm thành thì những thế lực gia tộc hạng nhất khác không lâu sau đều biết. Khi đó Cổ gia lại thành trò cười

tán dóc của họ. Chưa xong, quan trọng nhất là Cổ gia bị mất mác nặng nề. Võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh đặt ở thế gia lớn nào đều là lực lượng nòng cốt, với Cổ gia cũng không ngoại lệ. Mất đi số võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh nhiều như thế, Cổ gia phải trải qua bao nhiêu lâu mới phục hồi lại nguyên khí?

Cổ Vạn Toàn phất tay nói:

- Kim Lam, các ngươi đi đi, ta cần yên lặng chút.

Cổ Kim Lam khom người rồi lặng lẽ ra ngoài.

Cổ Kim Lam cũng đau lòng nhưng thầm vui mừng, may mắn lúc Cổ Hưng Sơn đưa tin Cảnh Ngôn rời khỏi Đông Lâm thành thì gã xin chỉ thị lão tổ, nghe lão tổ quyết định. Nếu Cổ Kim Lam tự ra lệnh công kích Cảnh gia dẫn đến kết quả này thì gã tàn đời.

Mất ba mươi thành viên Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh trong gia tộc, tưởng tượng thôi đã làm người lòng lạnh lẽo.

Lúc này Cảnh Ngôn đang ở trong Quận Vương phủ Lam Khúc quận thành.

Khi ở Đông Lâm thành Cảnh Ngôn đã hứa sẽ bày mấy trận pháp cao cấp trong Quận Vương phủ, phủ tổng quản.

Nhưng cả nhóm đến Lam Khúc quận thành đã mấy ngày mà chưa bắt đầu bày trận, vì Chu Thượng Vân cần chút thời gian gom đủ tài liệu cần thiết. Bày trận pháp cao cấp cần chút tài liệu vô cùng quý giá, Chu Thượng Vân không tìm thấy thì có Cảnh Ngôn đưa cho, nhưng với tài liệu bình thường gã phải tự tìm.

Mấy hôm nay Cảnh Ngôn gặp Mộ Vân Phỉ và Cảnh Tử Kỳ. Hai tiểu mỹ nữ này đã là võ giả Đạo Linh cảnh, thiên phú Võ Đạo đều xuất sắc, mấy năm nay chăm chỉ tu luyện cộng thêm

không thiếu tài nguyên, họ bước vào Đạo Linh cảnh không khiến Cảnh Ngôn bất ngờ.

Hai người thấy Cảnh Ngôn thì rất vui, kéo hắn líu ríu không dứt. Thần hồn mạnh như Đạo Hoàng cảnh cũng không chịu nổi thấy choáng váng.

Cảnh Ngôn thừa dịp gặp mặt tặng nhiều tài nguyên quý giá cho Cảnh Tử Kỳ, Mộ Vân Phỉ, đa số là đan dược. Có đống tài nguyên này đủ cho hai thiếu nữ dễ dàng tu luyện thành Đạo Sư cảnh, thậm chí bước vào Đạo Vương cảnh.

Cảnh Ngôn đến Lam Khúc quận thành, những người quen cũ nghe tin đều đến thăm. Ví dụ hội trưởng Hiệp Hội Đan Sư Lưu Văn, còn có phong chủ Triệu Kỳ có quan hệ không tệ với Cảnh Ngôn trong học viện.

Nhiều năm mới gặp người quen cũ, Cảnh Ngôn rất vui vẻ. Nhưng Cảnh Ngôn không đưa tặng tài nguyên trực tiếp mà luyện chế đan dược giúp họ, miễn họ cung cấp tài liệu hắn sẽ miễn phí luyện chế đan dược họ cần.

Dù sao Cảnh Ngôn sẽ ở trong Lam Khúc quận thành một tháng, thời gian đầy đủ, nên giúp đỡ người quen cũ.

Còn những người quan hệ không tốt, dù họ muốn bái phỏng Cảnh Ngôn cũng ngại không làm, số ít mặt dày xin gặp thì bị hắn trực tiếp từ chối. Cảnh Ngôn không muốn lãng phí thời gian cho những người đó.

Tin mấy chục cường giả Cổ gia chết trong Đông Lâm thành dần lan truyền trong đại lục.

Ban đầu nhiều người chưa tin, nhưng trải qua kiểm chứng đã xác định tin tức.

Mấy thế gia lớn chuyên môn mở họp cao tầng thảo luận việc này.

Bọn họ cảm thấy Cổ gia gặp rắc rối lớn.

Đoạn thời gian này Cổ gia mất mác nặng nề. Hai ứng cử viên tộc trưởng chết, một thái thượng trưởng lão Đạo Hoàng cảnh bị giết, gần đây hơn ba mươi võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh chôn vùi trong Đông Lâm thành.

Thù hận giữa Cổ gia và Cảnh Ngôn sẽ không xóa nhòa, chiến tranh giữa hai bên mới chỉ bắt đầu. Hoặc Cổ gia bị hủy diệt hoặc Cổ gia giết Cảnh Ngôn, không thì trận chiến tranh này khó đặt dấu chấm hết.

Cổ gia muốn giết Cảnh Ngôn đã trở nên khó khăn, nếu làm được Cổ gia sẽ không im lìm như vậy.

Mấy thế gia khác không định giúp Cổ gia, họ vui lòng xem náo nhiệt.

Nếu Cảnh Ngôn có thể giết Cổ gia người ngã ngựa đổ sẽ là việc tốt cho mấy thế gia khác. Đương nhiên họ sẽ không giúp Cảnh Ngôn đối phó Cổ gia, mặc dù Cổ gia đã mất mác lớn nhưng các thế gia mạnh nhất hiểu rõ nội tình gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm ghê gớm cỡ nào.

Khả năng Cảnh Ngôn hủy diệt Cổ gia càng thấp. Dù Cảnh Ngôn rất mạnh, người Cổ gia muốn truy sát hắn thì khó, nhưng hắn dám tới tận hang ổ quậy thì chỉ có con đường chết.

Đối với người ngoài Lưu Quang thành hang ổ của Cổ gia là một trong những nơi hung hiểm nhất đại lục.

Các loại trận pháp cấm chế trong Lưu Quang thành tích lũy mấy ngàn năm, không biết nhiều bao nhiêu. Dù Cảnh Ngôn giỏi trận pháp cao cấp, nhưng rơi vào vô số trận pháp liên hoàn chỉ đành nuốt hận.

Đương nhiên Cảnh Ngôn sẽ không ngây ngốc xông thẳng vào Lưu Quang thành hang ổ Cổ gia, ít nhất bây giờ sẽ không.

Thánh thành, Thánh Cung.

Thánh Chủ đại nhân nghe tin này ngây người một lúc lâu.

Thường Huyễn vui vẻ nói:

- Cảnh Ngôn lặng lẽ trở thành trận pháp sư cao cấp, bất ngờ thật. Lần này Cổ gia té quá đau, lão già Cổ Vạn Toàn chắc tức điên rồi.

Thánh Chủ nheo mắt không nói chuyện, thầm nghĩ:

- Càn Khôn Giới thật sự mạnh đến vậy sao?

Hết chương 681.

Chương 682. Thánh Cung

Cảnh Ngôn ở trong Lam Khúc quận thành hơn một tháng.

Cảnh Ngôn bày một đại trận phòng ngự cao cấp, một đại trận công kích, một đại trận trói buộc trong Quận Vương phủ. Cảnh Ngôn bày một đại trận phòng ngự trong phủ tổng quản.

Cảnh Ngôn còn bày một đại trận công kích, một đại trận trói buộc trong chi nhánh trạch viện Cảnh gia ở Lam Khúc quận thành.

Cộng lại là sáu trận pháp, vì quy mô nhỏ nên bớt mất thời gian hơn lúc bày đại trận ở Đông Lâm thành, sử dụng tài liệu ít hơn ba tòa đại trận kia nhiều.

Người phụ trách phân bộ Cảnh gia Lam Khúc quận thành là bát trưởng lão Cảnh Thanh Trúc. Mấy năm trước Cảnh Thanh Trúc đã vào Đạo Linh cảnh, Cảnh Ngôn giao trung tâm khống chế đại trận công kích, đại trận trói buộc cho Cảnh Thanh Trúc. Hắn dặn dò lỡ như có người đặc biệt công kích chi nhánh trạch viện, nếu phân tích không thể ngăn đối phương được thì vào Quận Vương phủ trốn đi. Uy năng đại trận chi nhánh trạch viện Cảnh gia yếu hơn Quận Vương phủ chút, lại thiếu một đại trận phòng ngự, khi gặp nguy hiểm người Cảnh gia chạy vào Quận Vương phủ là được.

Làm xong tất cả Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc rời khỏi Lam Khúc quận thành, bay đi Thánh thành.

Vì hai người đều là cường giả Đạo Hoàng cảnh nên tốc độ bay siêu mau, hơn mười ngày ngắn ngủi đã đến Thánh thành.

Nếu không phải có Hồ Đông Hạc đi cùng, Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực đi vài ngày là tới nơi.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Ngôn đến Thánh thành, một tòa thành thị hùng vĩ nguy nga khổng lồ, cũng là thánh địa Võ Đạo Thiên Nguyên đại lục.

Trên danh nghĩa chín mươi chín quận thành Thiên Nguyên đại lục thuộc Thánh thành quản lý. Sự thật thì Thánh thành quản lý khoảng một nửa quận thành, quyền khống chế thật sự một nửa trong chín mươi chín quận thành thuộc về bảy thế gia lớn như bảy thế gia lớn.

Ví dụ bảy thế gia lớn nắm giữ tám quận thành, bao gồm Lưu Quang quận, Đông Quan quận.

Hồ Đông Hạc hỏi ý:

- Cảnh Ngôn, chúng ta trực tiếp đi Thánh Cung hay đi dạo trong Thánh thành?

Hồ Đông Hạc đã đến Thánh thành không chỉ một lần nhưng là mấy chục năm trước, lâu rồi lão không đến đây.

Cảnh Ngôn hơi suy tư rồi đáp:

- Đi Thánh Cung gặp Thánh Chủ đại nhân, muốn đi dạo Thánh thành luôn có thời gian.

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Cũng tốt, vậy chúng ta vào Thánh thành trước rồi đi thẳng tới Thánh Cung.

Hai người từ trên trời giáng xuống, đến gần cổng thành. Thánh thành có ba cổng thành nhưng chỉ có một cổng mở ngày đêm, hai cổng khác bình thường đóng kín.

Tức là bình thường ra vào Thánh thành chỉ có một cổng thành.

Muốn bay thẳng vào Thánh thành là không được, Thánh thành có một trận pháp cảm ứng mở ra quanh năm, nếu ai bay vào vùng trời Thánh thành sẽ bị phát hiện ngay. Vệ đội Thánh thành sẽ nhanh chóng tìm đến kẻ bay vào vùng trời Thánh thành, trực tiếp oanh sát kẻ có ác ý. Người lỡ lạc vào cũng sẽ bị tạm bắt nhốt điều tra.

Tóm lại cao tầng bảy thế gia lớn đến Thánh thành cũng phải ngoan ngoãn đi qua cổng thành, nếu không thì chờ bị mất mặt.

Có thể bay trên bầu trời Thánh thành, nhưng phải được Thánh Chủ đại nhân cho phép nếu không là làm bẽ mặt Thánh Chủ.

Vào Thánh thành phải nộp phí, giống như Đan Quốc.

Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc ngoan ngoãn nộp phí, không vì mình là võ giả Đạo Hoàng cảnh đòi đặc quyền.

Hai người thuận lợi vào Thánh thành, đi trên đường rộng thênh thang thẳng hướng Thánh Cung.

Thánh Cung nằm giữa Thánh thành, trên một ngọn núi. Thánh thành và Đan Quốc khác nhau, Đan Quốc là nguyên tòa thành nằm trên sơn mạch. Trong Thánh thành chỉ có Thánh Cung nơi ở của Thánh Chủ mới nằm trên ngọn núi hình dạng kỳ lạ.

Cảnh Ngôn không kiềm được tán thán:

- Trận pháp cấm chế nhiều thật, không uổng là Thánh thành.

Với tạo nghệ trận pháp của Cảnh Ngôn dễ dàng cảm ứng các trận pháp, tuy hầu hết trận pháp đóng nhưng hắn vẫn cảm nhận được đa số trận pháp.

Hồ Đông Hạc cười giới thiệu:

- Trước đại chiến nhân thần tức là thời kỳ thượng cổ, nơi này là một trong thành thị quan trọng nhất thế giới này, đương nhiên có nhiều trận pháp. Một số trận pháp do trận pháp sư Thánh Đạo cảnh tự tay bài bố, uy lực siêu mạnh. Nhưng đó chưa phải lợi hại nhất, lực lượng thủ hộ của Thánh Cung mới đáng sợ, nghe nói võ giả Thánh Đạo cảnh cũng khó xâm nhập Thánh Cung.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- A?

Hồ Đông Hạc làm Đại Đan Vương đương nhiên biết nhiều tin tức, bí ẩn người khác không biết:

- Ta không biết quá nhiều nhưng nghe đồn Thánh Cung là thánh khí, uy năng không gì sánh bằng. Trong Thánh Cung, Thánh Chủ đại nhân nắm giữ thánh khí có thể trấn áp bất cứ ai, dù là đại năng Thánh Đạo cảnh cũng sẽ bị trấn áp.

Thánh Cung là thánh khí, trên đại lục rất ít người biết tin này.

Cảnh Ngôn hơi giật mình, chép miệng cảm thán.

Thánh thành rất lớn, vì không thể bay nên hai người chạy bộ, không được chạy quá mau. Bởi vậy từ lúc vào Thánh thành hai người mất mấy canh giờ mới đến chân núi Thánh Cung.

Dọc đường đi ngắm cảnh khiến Cảnh Ngôn hiểu biết đôi chút sức mạnh của Thánh thành.

Trong Thánh thành thấy võ giả Đạo Linh cảnh khắp nơi, ngẫu nhiên thấy võ giả Đạo Sư cảnh. Đạo Vương cảnh thì hiếm, mấy canh giờ qua Cảnh Ngôn chỉ thấy một võ giả Đạo Vương cảnh đi ngang qua.

Hai người đến trước đường Thánh Cung, nói rõ thân phận, nhờ thủ vệ đưa tin.

Thủ vệ đưa tin cho Thường Huyễn, Thường Huyễn đi gặp Thánh Chủ.

Thường Huyễn nịnh nọt nói:

- Thánh Chủ đại nhân thật là đoán trước như thần, Cảnh Ngôn thật sự đến Thánh thành.

Nửa năm trước Thánh Chủ từng nói với Thường Huyễn phỏng chừng Cảnh Ngôn sẽ đến Thánh thành tìm mình, giờ hắn thật sự đến.

Thánh Chủ gật đầu nói:

- Ừm, mau hơn ta nghĩ. Cảnh Ngôn và Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc đi chung phải không?

Thường Huyễn đáp:

- Đúng vậy, hai người ở dưới Thánh Phong! Mới rồi thủ vệ truyền tin cho ta. Thánh Chủ, Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc thật tốt với Cảnh Ngôn, nghe nói Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc có thể tiến bộ thêm một bước là nhờ Cảnh Ngôn giúp đỡ.

Thánh Chủ cười nói:

- Phẩm tính của Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc rất tốt, mục đích y đến Thánh thành chắc vì giúp đỡ Cảnh Ngôn. Mời hai người đó vào đi.

Hết chương 682.

Chương 683. Hiệp Nghị Của Bảy Thế Gia Lớn

Thường Huyễn tự mình xuống Thánh Phong đón Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc.

Ba người đều là người quen nên tán gẫu vài câu.

Thủ vệ ở đường lên Thánh Phong thấy đại tổng quản Thường Huyễn tự mình nghênh tiếp hai người kia thì thầm giật mình, nhìn theo ba người vào Thánh Cung.

Mới leo lên Thánh Phong trong lòng Cảnh Ngôn sinh ra cảm giác nặng trĩu, như có đôi mắt vô hình quan sát mình. Cảnh Ngôn thả ra thần hồn điều tra nhưng không được gì.

Vì trước đó nghe Hồ Đông Hạc nói chút tin tức về Thánh Cung nên Cảnh Ngôn không quá lo. Nếu Thánh Cung là thánh khí tương đương với hắn đang ở trong thánh khí, Thánh Chủ đại nhân khống chế thánh khí, từng hành động của hắn tất nhiên bị theo dõi.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ Càn Khôn Giới có phải là thánh khí hay báu vật phẩm cấp cao hơn thánh khí không?

Thường Huyễn đi đằng trước, Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc đi sau một chút.

Thánh Cung rất lớn, các tòa cung điện san sát nối tiếp nhau, rộng rãi khí phái.

Thường Huyễn vừa đi vừa giới thiệu sơ, Hồ Đông Hạc đến Thánh Cung nhiều lần nhưng Cảnh Ngôn lần đầu tiên tới đây.

Đi khoảng một nén nhang Thường Huyễn chỉ vào cung điện trắng khổng lồ trước mặt, nói với Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc:

- Hai vị, phía trước là Thánh Điện, Thánh Chủ đại nhân thường cư ngụ trong Thánh Điện.

Ba người lững thững đến gần.

Mới tới cửa Thánh Điện đã thấy bóng áo vàng đi ra.

Người này vóc dáng trung bình, thân thể cân xứng, khuôn mặt bình thường không hút sự chú ý. Mặc trường bào màu vàng, môi treo nụ cười, đôi mắt sâu thẳm nhìn Cảnh Ngôn giây lát sau đó chuyển sang Hồ Đông Hạc.

Hồ Đông Hạc trông thấy người đó vội khom người chào:

- Thánh Chủ đại nhân!

Mặc dù Hồ Đông Hạc có địa vị phi phàm nhưng ở trước mặt người quản lý Thiên Nguyên đại lục thì lão hết sức khiêm cung.

Cảnh Ngôn hành lễ ngay:

- Kính chào Thánh Chủ đại nhân!

Thánh Chủ cười nói với Hồ Đông Hạc:

- Hai vị khách sáo, tại đây không cần đa lễ. Đại Đan Vương Đông Hạc lâu rồi không đến chỗ ta làm khách, lần này tới phải ở lâu chút, vừa lúc luyện chế mấy lô đan dược giúp ta.

Thoạt trông Thánh Chủ không kênh kiệu, mới gặp mặt đã nhờ Hồ Đông Hạc luyện đan, cá tính hơi sáng sủa. Nhưng cũng nói lên Thánh Chủ và Hồ Đông Hạc quan hệ thân thiết, nếu không Thánh Chủ đã chẳng trực tiếp như vậy.

Cảnh Ngôn thầm khen Thánh Chủ cao minh. Thánh Chủ đại nhân thân thiện, lần đầu gặp Cảnh Ngôn nhưng trong thời

gian ngắn khiến hắn cảm giác người này ôn hòa.

Hồ Đông Hạc cười nói:

- Thánh Chủ đại nhân có chuyện gì cứ kêu một tiếng, dù ta ở Đan Quốc cũng có thể luyện đan.

Thánh Chủ xua tay, nhìn sang Cảnh Ngôn, hiền hòa nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi kêu Đại Đan Vương Đông Hạc là lão ca thì cũng kêu ta như vậy đi. Ta gọi ngươi là lão đệ giống Đại Đan Vương Đông Hạc chịu không?

Cảnh Ngôn là người nhạy cảm, đáp ngay:

- Ta nghe theo lão ca.

Hơn nữa không cần để bụng những chi tiết nhỏ này. Đương nhiên nếu Thánh Chủ đại nhân chú trọng lễ tiết Cảnh Ngôn sẽ không lỗ mãng xúc phạm.

Thánh Chủ mời hai người vào:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn lão đệ quả nhiên là người sảng khoái giống tin đồn. Đi, chúng ta vào trong nói chuyện.

Bốn người trước sau vào Thánh Điện.

Thánh Điện là kiến trúc lớn nhất trong Thánh Cung, chia ba phần tiền điện, trung điện, nội điện. Tiền điện là nơi thành viên cao tầng Thánh Cung họp. Trung điện là chỗ Thánh Chủ tiếp khách. Nội điện là nơi Thánh Chủ cư ngụ tu luyện, người bình thường không được vào.

Nguyên Thánh Cung trừ Thánh Chủ ra chỉ có đại tổng quản Thường Huyễn được vào nội điện.

Thánh Chủ dẫn Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc vào trung điện, tất cả ngồi xuống.

Thánh Chủ không thích quanh co, ổn định chỗ ngồi rồi hỏi thẳng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn lão đệ đến gặp ta là có chuyện muốn nói phải không?

Cảnh Ngôn thấy Thánh Chủ trực tiếp thì mình cũng nói thẳng:

- Đúng là có chuyện. Thân Sùng lão ca cũng biết tình huống của ta và Cổ gia đã đến mức còn hơn nước lửa, hoặc ta chết hoặc Cổ gia diệt. Chuyện này không phải ta khơi mào, là Cổ gia khiêu khích trước. Ta muốn nhờ lão ca giúp đỡ.

Cảnh Ngôn hy vọng Thánh Chủ đứng về phe mình, giúp đỡ đối phó Cổ gia.

Thánh Chủ nghe yêu cầu của Cảnh Ngôn, híp mắt nhưng không đáp ngay.

Thường Huyễn ngồi bên tay trái Thánh Chủ mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi hiểu biết Cổ gia chứ?

Cảnh Ngôn nói ra tin tức mình biết:

- Cổ gia là một trong bảy thế gia lớn đại lục, từ đại chiến nhân thần đến nay đã truyền thừa mấy ngàn năm, nội tình cực kỳ thâm sâu. Lão tổ Cổ gia phỏng chừng là cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, thực lực khủng bố. Cổ gia thật ra quản lý tám quận trên Thiên Nguyên đại lục, ngoài sáng Cổ gia có bốn võ giả Đạo Hoàng cảnh, nhưng Cổ Mặc đã bị ta giết nên còn lại ba người.

Thường Huyễn lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, những cái ngươi kể ra chỉ là một ít, là thứ mặt ngoài người ta biết. Trong âm thầm bảy thế gia lớn ký một phần hiệp nghị, nội dung đơn giản là kết minh có giới hạn. Khi một gia tộc gặp tai họa ngập đầu thì các gia tộc khác phải chi viện, nhưng có một tình huống ngoại lệ đó là trừ phi gia tộc này phản bội nhân loại. Cảnh Ngôn, ngươi muốn đối phó Cổ

gia, muốn Cổ gia diệt vong đúng chứ? Nếu ngươi xuống tay, dù Cổ gia không chịu nổi nhưng miễn Cổ gia không phản bội nhân loại, vào phút cuối sáu thế gia khác sẽ ra tay cứu viện.

Thường Huyễn tiết lộ sự thật làm Cảnh Ngôn giật mình.

Hồ Đông Hạc cũng lộ vẻ mặt bất ngờ, lão không biết chuyện này.

Thánh Chủ Thân Sùng cười nhạt, đáy mắt giấu tia sáng:

- Thường Huyễn nói đúng, bảy thế gia sợ bị Thánh thành đánh bại từng cái nên âm thầm ký hiệp nghị kết minh. Họ tưởng mình làm bí ẩn nhưng thật ra ta biết hết.

Thánh Chủ không muốn thấy bảy thế gia lớn kết minh, vì tổng hợp lại lực lượng có thể đối kháng Thánh thành. Miễn họ không tấn công Thánh thành thì Thánh thành không thể làm gì họ. Mục đích bảy thế gia lớn kết minh là nhằm vào Thánh thành, không thì trên đại lục có thế lực nào có thể tiêu diệt gia tộc nào trong số họ?

Hết chương 683.

Chương 684. Điện Chủ Thập Điện

Bảy thế gia lớn âm thầm kết minh, nếu gia tộc nào không chịu nổi công kích thì gia tộc khác sẽ nhanh chóng tiếp viện ngay. Vì thế nếu Cổ gia bị tấn công không thể đỡ, sáu gia tộc khác sẽ phái người giúp Cổ gia đối kháng kẻ địch.

Bảy gia tộc liên hợp lại thì dù Thánh thành dồn hết sức cũng không thể làm gì họ.

Lòng Cảnh Ngôn chùng xuống.

Hồ Đông Hạc nhíu chặt mày hỏi Thánh Chủ Thân Sùng :

- Thánh Chủ đại nhân, chẳng lẽ không có cách nào khác sao?

Thân Sùng khẽ thở dài:

- Cái này … rất khó khăn. Nói thật thì ở lập trường cá nhân ta ủng hộ Cảnh Ngôn lão đệ, nhưng tình huống hiện giờ dù ta dẫn dắt lực lượng Thánh thành trợ giúp lão đệ cuối cùng vẫn không thể diệt Cổ gia. Ta cảm thấy Cảnh Ngôn lão đệ nên tập trung tu luyện tăng mạnh tu vi, thực lực của ngươi càng mạnh thì càng có nắm chắc đối phó Cổ gia.

Cảnh Ngôn cười khổ, hắn không đáp lại Thân Sùng mà hỏi chuyện khác:

- Lão ca quen mẫu thân, phụ thân của ta đúng không?

Con ngươi Thân Sùng co rút, ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Thân Sùng biết Cảnh Ngôn phỏng chừng sở hữu Càn Khôn Giới, nhưng y không biết trong nhẫn có tàn hồn Thiên Thủy.

Cảnh Ngôn đột nhiên hỏi đề tài này nói lên hắn biết chút tin tức về phụ thân, mẫu thân của mình.

Thân Sùng không trả lời ngay.

Hồ Đông Hạc, Thường Huyễn lộ vẻ tò mò, vì hai người hoàn toàn mù tịt. Cảnh Ngôn là người Cảnh gia, phụ thân của hắn chắc chắn cũng là người Cảnh gia. Cảnh gia chỉ là gia tộc nhỏ bé, làm sao Thánh Chủ đại nhân quen phụ thân, mẫu thân của Cảnh Ngôn?

Hai người thấy biểu tình của Thánh Chủ liền biết Thân Sùng đúng là quen phụ thân, mẫu thân Cảnh Ngôn.

Thân Sùng trầm ngâm một lát sau hỏi:

- Cảnh Ngôn lão đệ đã biết hết rồi?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng, ta biết tại sao Cổ gia nhằm vào phụ thân và ta, ta còn biết hơn ba mươi năm trước ký hiệp nghị trong Vô Vọng Thâm Uyên có mặt lão ca làm đương sự.

Thân Sùng cười gượng:

- Ha ha …

Cảnh Ngôn biết luôn chuyện này thì chắc hắn đoán được phụ thân Cảnh Lục Nam bị Cổ gia bắt nhốt, kêu hắn lo tu luyện mấy chục năm, trăm năm là làm khó hắn.

Thân Sùng nói:

- Được rồi! Vậy ta không khuyên thêm nữa, nhưng ta đúng là không thể tự dẫn lực lượng Thánh thành đi giúp đỡ ngươi. Nếu ta làm như vậy sẽ khiến nguyên Thiên Nguyên đại lục xao động, lửa chiến sẽ lan tràn các góc đại lục. Mặt ngoài Cổ gia phục tòng Thánh thành nhưng khi bọn họ cảm giác gia tộc có nguy nan thì Thánh thành khó cản trở họ.

Cảnh Ngôn nghe vậy thất vọng, nhưng hắn không trách Thánh Chủ, thất vọng chỉ là cảm xúc bình thường. Nếu không có Thánh Chủ trợ giúp, một mình Cảnh Ngôn muốn san bằng Cổ gia ngay bây giờ là không thể, trừ phi hắn vào Thánh Đạo cảnh. Cho dù Cảnh Ngôn đến Đạo Hoàng cảnh đỉnh thì hy vọng tiêu diệt Cổ gia không đến năm mươi phần trăm.

Nhân tố không xác định quá lớn.

Cảnh Ngôn không biết Cổ gia có bao nhiêu con bài chưa lật, không chắc sáu thế gia khác sẽ sử dụng bao nhiêu lực lượng chi viện Cổ gia.

Thân Sùng chợt đổi đề tài:

- Tuy ta không thể tự mình ra mặt nhưng Cảnh Ngôn lão đệ vẫn có thể nhờ cậy lực lượng Thánh thành.

Cảnh Ngôn nóng bỏng nhìn Thân Sùng, ánh mắt chất chứa hoang mang.

Thân Sùng mỉm cười nhìn Hồ Đông Hạc:

- Ta không thể ra mặt trực tiếp nhưng võ giả Đạo Hoàng cảnh trong Thánh Cung có thể trợ giúp Cảnh Ngôn với danh nghĩa cá nhân, như Đại Đan Vương Đông Hạc.

Hồ Đông Hạc gật đầu đồng ý.

Cảnh Ngôn nhíu chặt mày, hắn không hiểu ý Thánh Chủ. Hồ Đông Hạc đồng ý giúp hắn là vì hai người thân thiết, Cảnh Ngôn có ân tình với lão, bản thân lão là người nặng tình nghĩa.

Cảnh Ngôn không quen võ giả Đạo Hoàng cảnh trong Thánh Cung, bọn họ sẽ đồng ý cá nhân giúp hắn sao?

Cảnh Ngôn cảm thấy khả năng không lớn.

Dù Cảnh Ngôn đồng ý cho họ ích lợi lớn, luyện chế đan dược cửu giai quý giá cho họ cũng chưa chắc được. Nếu chỉ có

hai, ba võ giả Đạo Hoàng cảnh chịu giúp sẽ không đem đến tác dụng có tính quyết định.

Thân Sùng nhìn Cảnh Ngôn:

- Lão đệ, để ta nói tình huống Thánh Cung cho ngươi biết. Thánh Chủ Thánh Cung là ta, đại tổng quản là Thường Huyễn, ngươi đã biết rồi. Thánh Cung còn có chín vị điện chủ, đều là võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Chín điện chủ Thánh Điện của Thánh Cung, Cảnh Ngôn có nghe về họ.

Trong hệ thống quan phương Thiên Nguyên đại lục trừ Thánh Chủ ra có quyền lực lớn nhất, địa vị cao nhất là chín điện chủ Thánh Điện.

Thân phận điện chủ Thánh Điện ngang ngửa đại tổng quản Thường Huyễn. Nhưng Thường Huyễn là thân tín của Thánh Chủ, có nhiều chuyện y biết, chưa chắc điện chủ Thánh Điện đã biết. Nhưng tóm lại điện chủ Thánh Điện là đẳng cấp bá chủ đại lục.

Theo Cảnh Ngôn biết điện chủ Thánh Điện tuy nghe lệnh Thánh Chủ đại nhân nhưng tính độc lập rất mạnh, ở mức độ nào đó Thánh Chủ không thể bắt buộc họ làm cái gì. Tức là Thánh Chủ phải suy xét đến cảm nhận của chín vị điện chủ, không thể tùy tiện ra lệnh cho họ.

Thánh Chủ là hoàng thì điện là vương.

Chín vị điện chủ mỗi người đều có thế lực riêng, một số điện chủ nắm giữ quận thành, có thể trực tiếp ra lệnh cho Quận Vương.

Thân Sùng chậm rãi nói:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi được chín vị điện chủ trợ giúp thì cơ hội sẽ lớn hơn nhiều. Giờ điều cần làm là khiến chín vị điện

chủ thừa nhận ngươi, chắc họ cũng biết tên ngươi rồi, nhưng ngươi dù sao trẻ tuổi, mới hơn ba mươi tuổi, nổi tiếng ngắn ngủi. Trong chín điện chủ có lẽ một số không xem trọng ngươi, đa số cường giả đều rất kiêu ngạo không dễ phục người. Muốn được họ thừa nhận hơi khó.

Thân Sùng ném ra bom hạng nặng:

- Vì cho ngươi tư cách đối thoại ngang hàng với họ, ta định đề nghị cho ngươi trở thành điện chủ điện thứ mười của Thánh Cung.

Điện chủ điện thứ mười của Thánh Cung!

Trước kia Thánh Cung chỉ có chín điện, giờ vì Cảnh Ngôn mà tăng thêm một điện tức là điện thứ mười, Thánh Chủ muốn hắn trở thành chủ điện thứ mười.

Nghe mấy câu này nỗi lòng Cảnh Ngôn dao động mạnh.

Nếu có thể trở thành chủ điện thứ mười sẽ giúp ích nhiều cho Cảnh Ngôn, trước tiên là quyền lực kinh người. Đương nhiên trở thành điện chủ cũng có điều tệ, nếu hắn trở thành chủ điện thứ mười thì xếp vào loại người của Thánh Cung.

Hết chương 684.

Chương 685. Cuộc Họp Điện Chủ

Thân Sùng nói xong mấy câu đó bình tĩnh nhìn Cảnh Ngôn.

Hồ Đông Hạc chớp mắt lia với Cảnh Ngôn, lão hy vọng hắn đồng ý.

Thân phận điện chủ làm Hồ Đông Hạc còn phải động lòng. Nếu được làm điện chủ Thánh Cung thì Hồ Đông Hạc chấp nhận bỏ chức thành chủ Đan Linh Chi Thành. Nhưng điện chủ Thánh Cung yêu cầu rất cao về sức chiến đấu của võ giả, Hồ Đông Hạc tuy là Đại Đan Vương nhưng sức chiến đấu bình thường.

Nếu để Hồ Đông Hạc đấu với Cổ Mặc đã bị Cảnh Ngôn giết thì phần thắng của lão không lớn, Hồ Đông Hạc không giỏi về đánh nhau. Đương nhiên Cổ Mặc muốn giết Hồ Đông Hạc cũng rất khó.

Cảnh Ngôn không suy nghĩ bao lâu liền có quyết định.

Trở thành điện chủ Thánh Cung tương đương với tham gia vào Thánh Cung, làm thuộc hạ của Thánh Chủ. Nhưng điện chủ ít bị trói buộc, nguyên đại lục chỉ cần nghe lệnh Thánh Chủ Thân Sùng một chút.

Cảnh Ngôn khom người nói:

- Ta nghe theo lão ca sắp xếp.

Thân Sùng mỉm cười nói:

- Tốt, nếu bên Cảnh Ngôn không có vấn đề vậy ta sẽ mở họp điện chủ. Ha ha, tăng thêm một điện chủ không phải ta có thể một câu quyết định, còn cần điện chủ khác đồng ý.

Thân Sùng đánh tiếng trước:

- Cảnh Ngôn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý, có lẽ điện chủ khác sẽ phản đối.

Cảnh Ngôn gật đầu.

Trở thành điện chủ mà đơn giản thì không chỉ có chín vị, trên Thiên Nguyên đại lục không có nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh nhưng không ít đến nỗi chỉ có mấy chục người. Có một số Đạo Hoàng lo tu luyện ít lộ mặt. Đại lục rất lớn, trừ Đạo Hoàng thuộc các thế lực lớn, cộng thêm số Đạo Hoàng tán tu cũng nhiều, nhưng họ ít khi ra ngoài đời.

Nếu dễ đảm nhiệm điện chủ Thánh Cung thì sức hấp dẫn đó có thể dụ ra nhiều cường giả Đạo Hoàng cảnh tán tu trong bóng tối.

Thân Sùng ra lệnh cho Thường Huyễn:

- Thường Huyễn, ngươi lập tức đi thông báo các vị điện chủ ngày mai đến Thánh Điện tham gia họp điện chủ.

Thường Huyễn lên tiếng, đi ra trung điện Thánh Điện:

- Vâng, ta đi đưa tin cho các vị điện chủ.

Sau đó Thánh Chủ Thân Sùng sắp xếp chỗ ở tạm trong Thánh Cung cho Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc.

Trong một cung điện màu bạc.

Hồ Đông Hạc cười tủm tỉm đánh giá thị nữ trong cung điện:

- Chậc chậc, không uổng là Thánh Cung, những thị nữ ai nấy đều xinh đẹp.

Các thị nữ đều là võ giả, người dẫn đầu đến Đạo Sư cảnh.

Trách nhiệm của các thị nữ là hầu hạ Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc, thỏa mãn mọi yêu cầu của hai người.

Nghe Hồ Đông Hạc nói Cảnh Ngôn chỉ cười.

Cảnh Ngôn xua tay nói với mười mấy người trước mặt:

- Các ngươi đi xuống trước đi, nếu như có chuyện ta sẽ kêu các ngươi.

Thị nữ dẫn đầu lên tiếng:

- Vâng thưa đại nhân.

Sau đó nàng dẫn người khác rời đi cung điện này, bọn họ không dám làm trái ý Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc.

Trong đại điện chỉ còn lại hai người.

Hồ Đông Hạc nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn, ngày mai Thánh Chủ triệu tập điện chủ mở họp điện chủ, nếu cần thiết ngươi đừng quá điệu thấp.

Cảnh Ngôn nhìn Hồ Đông Hạc.

Mặt Hồ Đông Hạc nghiêm nghị nói:

- Những điện chủ này ai nấy tâm cao khí ngạo vô cùng, nếu ngươi biểu hiện yếu đuối sẽ bị họ khinh thường, cho rằng ngươi dễ ăn hiếp. Ngươi có thực lực, lúc nên cứng rắn hãy cứng rắn, chỉ có cường giả mới giành được tôn trọng. Ngươi muốn được họ trợ gúp, nếu không có đủ thực lực thì dù Thánh Chủ bắt buộc bọn họ cũng sẽ không ra sức.

Về nhân tình thế sự Hồ Đông Hạc cáo già hơn Cảnh Ngôn nhiều. Nếu không có Hồ Đông Hạc nhắc nhở Cảnh Ngôn thật sự sẽ biểu hiện điệu thấp, giờ nghe chỉ bảo hắn hiểu ra.

Cảnh Ngôn nói ngay:

- Ta hiểu rồi.

Hồ Đông Hạc tự tin nói:

- Ừ, nếu thành công làm điện chủ điện thứ mười thì khác, ngươi có thể tự thành lập một thế lực cho mình, giống như chín điện chủ khác đều có thế lực riêng. Lôi kéo võ giả cường đại không khó đối với người như ta và ngươi. Võ giả Đạo Hoàng cảnh tu luyện cũng cần đan dược, trên đại lục đan sư có thể cung cấp đan dược cho võ giả Đạo Hoàng cảnh dùng hiếm như lông phượng và sừng lân.

Hồ Đông Hạc ở Đan Linh Chi Thành không có thuộc hạ võ giả Đạo Hoàng cảnh chủ yếu vì lão không thể làm vậy.

Đạo lý rất đơn giản, Hồ Đông Hạc không phải người nhà quan, nếu lão rầm rộ chiêu binh mãi mã thì Thánh Chủ nghĩ sao?

Hồ Đông Hạc biết điều đó nên không phô bày thế lực của mình, đỡ khỏi phải bị Thánh Chủ chú ý. Lão dù sao là Đại Đan Vương, tiêu dao trên đại lục, bình thường không ai muốn đắc tội lão.

Nhưng nếu Cảnh Ngôn trở thành điện chủ thì hắn có quyền lực chiêu binh mãi mã, lợi dụng chút đan dược quý giá hiếm thấy thu một ít võ giả Đạo Hoàng cảnh, Thánh Chủ cũng cho phép làm như vậy. Đó là một trong những quyền lực của điện chủ Thánh Cung, cũng là then chốt hấp dẫn lớn.

Hôm sau, tiền điện Thánh Điện.

Các bóng người lục tục đi vào, bọn họ là chín vị điện chủ. Các điện chủ gặp nhau nhỏ giọng hoặc lớn tiếng chào hỏi. Có người nhiệt tình có người hờ hững.

Chín điện chủ có mặt đông đủ, chỉ có một vị là nữ giới, tám người khác đều là nam.

Một điện chủ mặt đỏ nhìn Thường Huyễn, to tiếng hỏi:

- Ta nói này đại tổng quản, cho chúng ta biết Thánh Chủ đại nhân kêu chúng ta đến muốn bàn chuyện gì đi? Ta mới định bế quan thì nhận được tin tức này, phải ngừng kế hoạch bế quan ngay.

Điện chủ này rất to tiếng, lúc nãy chào hỏi điện chủ khác gã cũng là người lớn giọng nhất, làm những người khác bị ù tai.

Điện chủ này hỏi trước, tám điện chủ khác cùng nhìn Thường Huyễn.

Mấy điện chủ cá tính hay nói hùa theo hỏi:

- Đúng rồi đại tổng quản Thường Huyễn, ngươi giữ kín quá rồi.

- Thì đó, nói cho chúng ta biết có sao? Dù gì lát nữa Thánh Chủ đại nhân đến cũng sẽ nói cho chúng ta biết, ngươi nói trước thì mất mác gì?

Những điện chủ trầm tính tuy không lên tiếng nhưng biểu tình lộ rõ chờ Thường Huyễn nói cho họ biết lý do Thánh Chủ triệu tập điện chủ mở họp.

Thường Huyễn cười tủm tỉm nói:

- Các vị điện chủ, ta cũng không biết, Thánh Chủ không nói cho ta, ta không thể nào hỏi Thánh Chủ đúng không?

Thường Huyễn thường giao tiếp với đám điện chủ nên rất quen thuộc, nói chuyện khá tùy ý.

Điện chủ mặt đỏ trợn trắng mắt, giả bộ tức giận nạt:

- Đại tổng quản quá vũ nhục chỉ số thông minh của chúng ta, ngươi cảm thấy chúng ta sẽ tin sao?

Thường Huyễn cười nói:

- Mẫn Hỏa điện chủ oan uổng ta, nào dám nói dối trước mặt ngài?

Thường Huyễn rất kín miệng, nếu không làm sao trở thành thân tín của Thánh Chủ, làm đại tổng quản Thánh Cung?

Hết chương 685.

Chương 686. Dựa Vào Cái Gì?

Thường Huyễn không nói, đám điện chủ không có cách nào.

Thật ra đám điện chủ Mẫn Hỏa biết không có hy vọng moi tin từ miệng Thường Huyễn. Bọn họ ép hỏi chẳng qua muốn làm không khí sống động.

Giọng Thánh Chủ Thân Sùng vọng ra từ sâu trong đại điện:

- Đã đến hết rồi?

Chín vị điện chủ nghe thanh âm cùng đứng dậy, chào hỏi:

- Thánh Chủ đại nhân!

Thân Sùng mỉm cười giơ tay ra hiệu mọi người ngồi xuống không cần đa lễ.

Thân Sùng liếc qua Thường Huyễn:

- Thường Huyễn, người đã đến đông đủ, ngươi đi mời Cảnh Ngôn lại đây đi.

Thường Huyễn lĩnh mệnh rời khỏi Thánh Điện.

Chín vị điện chủ liếc nhau, không ai sốt ruột hỏi trước, Mẫn Hỏa cũng giữ im lặng.

Thân Sùng nhìn đám người, chậm rãi nói:

- Hôm nay mở họp điện chủ là có một việc muốn bàn với các vị. Gần đây các vị có từng nghe cái tên Cảnh Ngôn?

Mẫn Hỏa điện chủ nói trước tiên:

- Cảnh Ngôn? Là Cảnh Ngôn có mâu thuẫn với Cổ gia?

Thân Sùng gật đầu nói:

- Đúng vậy, là hắn.

Lãnh Hồng Anh điện chủ nói:

- Ta có nghe về Cảnh Ngôn, nghe nói người này là tử đệ gia tộc nhỏ thuộc thành phố nhỏ Lam Khúc quận, nhưng thiên phú Võ Đạo rất cao.

Lãnh Hồng Anh là nữ giới duy nhất trong nhóm, cũng nằm trong chín vị điện chủ, nàng là Thất Điện Chủ.

Một điện chủ trông khá lớn tuổi nói:

- Ta cũng biết Cảnh Ngôn, hình như có tu vi Đạo Hoàng cảnh, rất ghê gớm. Hiện giờ hắn mới hơn ba mươi tuổi, hậu sinh khả úy.

Người này là Tứ Điện Chủ.

Cửu Điện Chủ mỉm cười nói:

- Ha ha, dám chống đối với Cổ gia, có gan dạ, người bình thường không có lá gan giết thái thượng trưởng lão của Cổ gia.

Mấy điện chủ khác không nói chuyện nhưng gật đầu tỏ vẻ biết Cảnh Ngôn.

Chín vị điện chủ thầm đoán Thánh Chủ nhắc đến Cảnh Ngôn có ý gì. Mới rồi Thánh Chủ sai Thường Huyễn đi kêu Cảnh Ngôn đến, các điện chủ không rõ kêu hắn tới Thánh Cung làm gì. Thánh Chủ mở họp điện chủ có nguyên nhân gì?

Mọi người không cho rằng lý do là vì Thánh Chủ muốn giới thiệu Cảnh Ngôn cho họ quen biết, nếu chỉ đơn giản là biết mặt nhau thì không cần mở họp.

Hay Cảnh Ngôn đến Thánh Cung vì tránh né Cổ gia?

Thân Sùng nói tùy ý như đang tán gẫu:

- Cảnh Ngôn đúng là thiên tài, hơn ba mươi tuế đã trở thành võ giả Đạo Hoàng cảnh, một người giết thái thượng trưởng lão của Cổ gia Cổ Mặc, ta rất thưởng thức hắn.

Chín vị điện chủ biểu tình khác nhau.

Cùng lúc đó Thường Huyễn dẫn Cảnh Ngôn vào Thánh Điện.

Các điện chủ tự nhiên nhìn hướng Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh, đây là lần đầu tiên họ thấy hắn, trong mắt chất chứa tò mò.

Mẫn Hỏa thấy Cảnh Ngôn liền nhiệt tình chào hỏi:

- Vị huynh đệ này chính là Cảnh Ngôn? Đúng là trẻ tuổi.

Thường Huyễn thuận thế giới thiệu cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, vị này là Mẫn Hỏa điện chủ, Bát Điện Chủ Thánh Điện.

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Kính chào Mẫn Hỏa điện chủ.

Mẫn Hỏa cười to bảo:

- Ha ha, đừng xa lạ vậy. Lúc trước chỉ nghe tên ngươi, đã sớm muốn gặp gỡ ngươi. Lần này ngươi đến Thánh Cung đỡ ta khỏi mắc công đi tìm.

Cảnh Ngôn cười cười.

Thường Huyễn nhìn hướng lão nhân áo đen để râu dài:

- Cảnh Ngôn, vị này là Đại Điện Chủ thánh điện.

Đan Khuyết gật đầu với Cảnh Ngôn, không nói gì thêm, nhìn biểu tình không đoán ra suy nghĩ trong lòng lão.

- Đây là Nhị Điện Chủ …

Thường Huyễn giới thiệu chín vị điện chủ cho Cảnh Ngôn, các điện chủ có người nhiệt tình với hắn có người hờ hững. Đương nhiên một phần vì tính cách của các điện chủ. Có người trời sinh nói nhiều, có người không thích nói chuyện. Nhiệt tình mặt ngoài không chứng minh được gì, nhìn bề ngoài không thấy ra trong lòng đối phương nghĩ sao.

Giới thiệu xong Thánh Chủ nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi cũng ngồi đi.

Cảnh Ngôn nghe lời ngồi xuống.

Thân Sùng chợt cao giọng quát, uy thế bộc phát ra:

- Các vị điện chủ! Thánh Điện chúng ta có chín điện, ta muốn bắt đầu từ hôm nay tăng thêm một điện tức là mười điện. Ta đề nghị cho Cảnh Ngôn đảm nhiệm chức vụ điện chủ điện thứ mười!

Thân Sùng dứt lời đám điện chủ cau mày.

Mẫn Hỏa nhíu chặt chân mày thô đen.

Tin tức này quá đột nhiên.

Kết cấu chín điện Thánh Điện từ sau đại chiến nhân thần đã lâu không thay đổi, điện chủ thường đổi người nhưng chín điện là cố định. Giờ đột nhiên tăng một điện làm mọi người bất ngờ.

Cái này chưa quan trọng, quan trọng nhất là Thánh Chủ tăng một điện, điện chủ điện thứ mười do Cảnh Ngôn đảm hiệm.

Thánh Chủ tạm dừng rồi hỏi:

- Mọi người có suy nghĩ gì cứ nói ra đi.

Nhị Điện Chủ hỏi ngay:

- Thánh Chủ đại nhân, ta muốn biết tại sao tăng thêm một điện?

Thân Sùng nhìn Nhị Điện Chủ:

- Không có lý do gì đặc biệt, ta chỉ hy vọng Cảnh Ngôn tham gia Thánh Cung. Chức vụ bình thường trong Thánh Cung không thích hợp Cảnh Ngôn nên tăng một điện, ta cảm thấy để Cảnh Ngôn đảm nhiệm điện chủ rất tốt.

Nhị Điện Chủ cãi lại:

- Nhưng hình thức chín điện đã định sẵn sau đại chiến nhân thần, chưa từng sửa đổi, đột nhiên thay đổi có phải là không ổn?

Thân Sùng phất tay nói:

- Đây không tính là vấn đề, chín điện và mười điện không khác biệt về bản chất.

Tam Điện Chủ tiếp lời:

- Thánh Chủ đại nhân, cho dù tăng một điện nhưng ta cảm thấy phải bàn kỹ lại nhân tuyển điện chủ.

Tam Điện Chủ nhìn Cảnh Ngôn:

- Tuy Cảnh Ngôn bước vào Đạo Hoàng cảnh nhưng còn quá trẻ, e rằng không đủ ổn trọng. Đại lục có nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh có tư cách hơn Cảnh Ngôn có thể đảm nhiệm Thập Điện Chủ.

Tam Điện Chủ nói không khách sáo, hơi nhằm vào Cảnh Ngôn.

Tam Điện Chủ thật sự không vừa lòng sắp xếp của Thánh Chủ. Bọn họ trở thành điện chủ rất khó khăn, tu vi Võ Đạo cá nhân cực kỳ mạnh. Trong chín vị điện chủ người kém nhất cũng có tu vi Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ.

Cảnh Ngôn tuy đã giết thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Mặc, nhưng ở trong mắt Tam Điện Chủ chút thành tích đó không nói lên được gì. Cổ Mặc chỉ là một võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, sức chiến đấu bình thường trong võ giả Đạo Hoàng cảnh. Còn bọn họ ai nấy đều có thể dễ dàng giết Cổ Mặc.

Trên đại lục có rất nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh có thể giết Cổ Mặc, dựa vào cái gì cho Cảnh Ngôn làm điện chủ điện thứ mười?

Võ giả trẻ mới ba mươi mấy tuổi đã muốn ngồi ngang hàng với chín điện chủ nổi tiếng mấy trăm năm, ngàn năm như họ? Dựa vào cái gì?

Hết chương 686.

Chương 687. Cứng Rắn

Trước hôm nay Tam Điện Chủ có nghe về Cảnh Ngôn nhưng chưa gặp mặt, càng không có thù hận gì. Nhưng hôm nay Thánh Chủ muốn chín điện Thánh Điện tăng thêm một điện, còn cho Cảnh Ngôn đảm nhiệm điện chủ điện thứ mười thì Tam Điện Chủ tận đáy lòng phản đối đề nghị này.

Điện chủ khác thấu hiểu tại sao điện chủ phản đối đề nghị này.

Bánh ngọt chỉ có bao lớn, chín người chia nhau giờ thêm một người, Cảnh Ngôn cũng chia bánh ngọt thì chín vị điện chủ ăn càng ít. Ở mặt ngoài Thánh Điện tăng một điện không ảnh hưởng xấu tốt trực tiếp đến chín vị điện chủ, nhưng ngầm phân phối ích lợi rất phức tạp.

Nghe Tam Điện Chủ nói lên cái nhìn, Thân Sùng luôn mỉm cười.

Thân Sùng đã dự đoán được tình huống này, nếu Cảnh Ngôn thuận lợi làm điện chủ điện thứ mười mới lạ. Bởi vậy từ ngày hôm qua Thân Sùng đã chủ động nhắc nhở Cảnh Ngôn sự việc sẽ không suôn sẻ, hắn phải chuẩn bị tâm lý.

Trong chín vị điện chủ Tứ Điện Chủ lùn nhất nheo mắt nói:

- Ta đồng ý cái nhìn của Tam Điện Chủ, Cảnh Ngôn còn trẻ, hắn mới hơn ba mươi tuổi, nếu để hắn trở thành điện chủ thì khó phục chúng.

Điện chủ không phải danh hiệu thùng rỗng kêu to. Chín vị điện chủ có một số nắm giữ thế lực khá mạnh sánh bằng bảy thế gia lớn, từ đó suy ra quyền lực của điện chủ lớn cỡ nào.

Mấy điện chủ không ham kinh doanh thế lực cũng có một đám thế lực cực mạnh nghe lệnh.

Cửu Điện Chủ trầm giọng nói:

- Khẩn cầu Thánh Chủ đại nhân rút lại đề nghị này!

Mới rồi Cảnh Ngôn đi vào, Cửu Điện Chủ rất nhiệt tình với hắn, nhưng bây giờ thái độ phản đối hắn đảm nhiệm điện chủ điện thứ mười cũng hết sức kiên quyết.

Xét cho cùng bọn họ hơi khinh thường Cảnh Ngôn.

Dù gần đây danh tiếng của Cảnh Ngôn truyền khắp đại lục nhưng hắn nổi tiếng ngắn ngủi, trong mắt những cường giả nổi tiếng lâu năm thì hắn không có tư cách ngang hàng với họ.

Cảnh Ngôn ở trước mặt họ là tiểu bối.

Nếu Thánh Chủ không đề nghị cho Cảnh Ngôn làm điện chủ điện thứ mười thì họ sẽ không nhằm vào hắn, họ cũng thấy tiềm lực của hắn, có lẽ tương lai sẽ trở thành cường giả không thua gì họ. Khi không đắc tội Cảnh Ngôn là không sáng suốt.

Nhưng giờ liên quan đến ích lợi của chính họ thì phải đứng ra, có đắc tội Cảnh Ngôn hay không chờ sau này nghĩ lại.

Cảnh Ngôn luôn ngồi yên nghe, biểu tình không thay đổi nhiều. Khi hiểu biết quyền lực điện chủ thì Cảnh Ngôn thầm hiểu hắn không thể nào suôn sẻ làm điện chủ điện thứ mười, nên đã chuẩn bị tâm lý gặp phải phản ứng của chín vị điện chủ.

Cảnh Ngôn không sốt ruột chứng minh cái gì, hắn thầm cười nhạt. Cảnh Ngôn biết ngay cả mấy điện chủ mới rồi còn nhiệt tình nói chuyện với mình e rằng trong lòng không coi hắn là cái đinh gì. Nhiệt tình mặt ngoài không thể nói rõ vấn đề.

Thân Sùng mỉm cười liếc đám điện chủ, chậm rãi nói:

- Các vị điện chủ nghe ta nói đã. Mới rồi ta nói Cảnh Ngôn đã bước vào Đạo Hoàng cảnh, sức chiến đấu rất mạnh. Giờ ta nói là thành tựu đan đạo của Cảnh Ngôn cũng rất cao, thiên phú đan đạo của Cảnh Ngôn không thua kém gì thiên phú Võ Đạo.

Nghe Thân Sùng nói mấy câu đó mấy điện chủ cười khẩy.

- Thánh Chủ đại nhân! Ta có nghe về thiên phú đan đạo của Cảnh Ngôn, nghe nói trong Đại Hội Đan Linh Cảnh Ngôn leo lên vị trí đệ nhất bảng Đan Vương Tân Tú, nhưng hình như hắn chỉ là đan sư lục giai đi? Dù thiên phú đan đạo của hắn cao đến đâu một đan sư lục giai tầm thường sau này còn nhiều nhân tố không xác định. Chỉ nói đan sư đệ nhất bảng Đan Vương Tân Tú mùa trước, trong số họ có nhiều người cuối cùng trở thành đan sư cao cấp, nhưng cũng có một số cả đời không thể được đến thành tựu đó. Thiên Nguyên đại lục có rất nhiều đan sư cao cấp, trong gia tộc như những thế gia đan đạo đều có một đống đan sư cao cấp. Nếu Cảnh Ngôn đặt hết tinh lực vào đan đạo sẽ ảnh hưởng tốc độ tu luyện Võ Đạo của hắn, nếu hắn dồn sức vào Võ Đạo thì đan đạo không có thành tựu quá cao. Nên ta cảm thấy thân phận đan sư không tăng bao nhiêu điểm trong việc cho hắn đảm nhiệm chức vụ điện chủ!

Lại là Tam Điện Chủ nói chuyện, thái độ phản đối cực kỳ kịch liệt. Khi nói những câu đó Tam Điện Chủ thỉnh thoảng liếc hướng Cảnh Ngôn bằng ánh mắt sắc bén.

Điện chủ khác gật gù nghe, đồng ý lời Tam Điện Chủ nói.

Cảnh Ngôn hơi bực bội.

Tam Điện Chủ nói mấy câu này rõ rành rành chửi rủa hắn, tỏ rõ coi thường năng lực của hắn.

Cảnh Ngôn cau mày, hắn cười hỏi Tam Điện Chủ:

- Tam Điện Chủ nắm giữ tin tức đã cũ mốc meo, Đại Hội Đan Linh qua nhiều năm như vậy, Tam Điện Chủ cảm thấy ta còn ở lại đan sư lục giai mãi sao?

Cảnh Ngôn không nói thì thôi, hắn hỏi một câu làm mặt Tam Điện Chủ xanh mét, ánh mắt lạnh băng.

Tam Điện Chủ nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, hắn đặt câu hỏi chọc giận gã.

Còn chưa trở thành điện chủ đã dám chống đối gã, mới nói hắn có vài câu hắn đã đốp chát lại. Câu hỏi này như đang nói Tam Điện Chủ nắm giữ tin tức quá thời hạn, rõ ràng không tôn trọng gã.

Tam Điện Chủ cười khẩy nói:

- Ý ngươi là ngươi đã là đan sư cao cấp?

Cảnh Ngôn đáp:

- Đúng, ta là đan sư cao cấp.

Hôm qua nghe Hồ Đông Hạc chỉ bảo mấy câu Cảnh Ngôn hiểu rằng nếu lúc này hắn chọn rúc mình lại cho qua sóng gió, biểu hiện hơi yếu đuối chỉ càng làm đám điện chủ coi khinh mình. Đôi khi lúc cần cứng rắn phải cứng rắn, đối phương là Tam Điện Chủ thì sao?

Thân Sùng ngồi trên ghế chủ ánh mắt kỳ lạ, y nhìn Cảnh Ngôn, khóe môi hơi cong lên. Hình như Thân Sùng hy vọng thấy Cảnh Ngôn bộc lộ lòng can đảm tranh phong đối chọi với đám điện chủ nổi tiếng lâu năm.

Nếu bị đám điện chủ lão làng này tấn công mà Cảnh Ngôn biểu hiện co đầu rụt cổ, chỉ muốn mọi chuyện êm thắm thì Thân Sùng sẽ rất thất vọng.

Trong họp điện chủ Thánh Chủ lớn nhất, Thánh Chủ đứng về phía Cảnh Ngôn mà hắn yếu đuối không dám đắc tội với

người, trong lòng Thân Sùng thấy thất vọng là bình thường.

Hết chương 687.

Chương 688. Hồ Đông Hạc Chống Lưng

Tại sao Thân Sùng muốn cho Cảnh Ngôn trở thành điện chủ điện thứ mười?

Lý do có lẽ không chỉ có một cái nhưng một nguyên nhân rất quan trọng là Thân Sùng hy vọng Cảnh Ngôn xử lý Cổ gia.

Tạm thời Thân Sùng không thể ngay mặt đối phó Cổ gia, y hy vọng qua tay Cảnh Ngôn tiêu diệt Cổ gia. Nếu Cảnh Ngôn không có năng lực một mình đảm đương một phía Thân Sùng cần gì cho hắn trở thành điện chủ điện thứ mười? Nếu Cảnh Ngôn không có đủ gan dạ, dù hắn làm điện chủ điện thứ mười cũng không cách nào khiến điện chủ khác thật lòng giúp đỡ.

Cuộc họp điện chủ hôm nay có phần nào Thân Sùng muốn thử thách Cảnh Ngôn.

Mặt Tam Điện Chủ lạnh băng quát:

- Hừ! Dù ngươi là đan sư thì sao? Trong đệ tam điện của ta không chỉ có một, hai đan sư cao cấp! Ngươi nghĩ đan sư cao cấp ghê gớm lắm sao?

Tam Điện Chủ trực tiếp phê bình Cảnh Ngôn:

- Có lẽ trong Lam Khúc quận của ngươi đan sư cao cấp là rất giỏi, nhưng đan sư cao cấp chẳng đáng gì trong Thiên Nguyên đại lục. Người trẻ tuổi nên mở rộng tầm mắt mình ra, đừng cả ngày chìm đắm trong thế giới riêng, không tốt cho ngươi.

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa cười xòa nói:

- Ha ha, Tam Điện Chủ đừng giận vậy, đan sư cao cấp đúng là không hiếm thấy trên đại lục, nhưng đan sư cao cấp hơn ba mươi tuổi thì chỉ có một mình Cảnh Ngôn. Có lẽ không lâu sau Cảnh Ngôn có thể trở thành Đại Đan Vương thì sao?

Mẫn Hỏa nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn trở thành điện chủ điện thứ mười ngay bây giờ sao?

Cảnh Ngôn gật đầu.

Mẫn Hỏa khuyên nhủ:

- Cảnh Ngôn, ta muốn nói là ngươi không cần gấp gáp, với thiên tư của ngươi có thể tôi luyện một phen. Ta nhìn ra được Thánh Chủ đại nhân rất xem trọng ngươi, có Thánh Chủ đại nhân giúp đỡ, ngươi tu luyện thêm một lúc chẳng phải càng tốt?

Mẫn Hỏa nói có lý, thực lực của Cảnh Ngôn càng mạnh, càng nổi tiếng thì lực cản làm điện chủ càng nhỏ.

Mẫn Hỏa cũng cho rằng Cảnh Ngôn bây giờ hơi non nớt, chưa đủ trình độ làm điện chủ ngay.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Mẫn Hỏa, hé môi định nói gì.

Thân Sùng chợt giơ tay lên, cười nói với mọi người:

- Chờ chút! Ha ha, Đại Đan Vương Đông Hạc đến.

Hồ Đông Hạc đã đến bên ngoài Thánh Điện.

Cảnh Ngôn giương mắt nhìn Thân Sùng, y ở trong Thánh Điện nhưng biết Hồ Đông Hạc đã đến ngoài cửa, từ đó thấy được Thánh Chủ thật sự nắm giữ mọi động tĩnh trong Thánh Cung.

Thân Sùng nhìn chín vị điện chủ:

- Các vị điện chủ chắc không phản đối mời Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc vào?

Cuộc họp lần này là họp điện chủ, thường thì người ngoài không được tùy tiện đi vào quấy nhiễu. Nhưng cho Hồ Đông Hạc vào không có vấn đề lớn, trước mắt Cảnh Ngôn cũng là người ngoài và được tham gia họp.

Chín vị điện chủ không ai phản đối.

Bọn họ đều biết Hồ Đông Hạc, trên đại lục chỉ có còn Hồ Đông Hạc là Đại Đan Vương có thể tìm được, hai Đại Đan Vương được công nhận đã mất tích từ lâu, không chừng chết rồi.

Thấy mọi người không có ý kiến Thân Sùng kêu Thường Huyễn ra ngoài mời Hồ Đông Hạc vào.

Lát sau Hồ Đông Hạc, Thường Huyễn cùng vào Thánh Điện.

Hồ Đông Hạc đi vào đầu tiên là chắp tay chào Thánh Chủ Thân Sùng, sau đó tùy ý chào hỏi chín vị điện chủ:

- Thánh Chủ đại nhân! Ha ha, các vị điện chủ khỏe.

Chín vị điện chủ khách sáo đáp lại, bọn họ tôn trọng Hồ Đông Hạc từ tận đáy lòng, khác với khi đối mặt Cảnh Ngôn.

Mẫn Hỏa hỏi thẳng:

- Sao Đại Đan Vương đến Thánh Cung?

Hồ Đông Hạc cười nói:

- Bát Điện Chu nói vậy là không đúng, sao ta không thể tới Thánh Cung?

Giọng Mẫn Hỏa ồm ồm thô kệch:

- Ha ha, ta đương nhiên hoan nghênh Đại Đan Vương Đông Hạc, chẳng qua vì quá vui thấy ngươi và cũng rất ngạc

nhiên. Nói thật thì ta định qua một thời gian sẽ đi Đan Quốc xin Đại Đan Vương luyện chế đan dược giùm.

Sức chiến đấu Võ Đạo của Hồ Đông Hạc bình thường nhưng địa vị trên Thiên Nguyên đại lục rất siêu nhiên. Chín điện chủ Thánh Điện hết sức khách sáo với Hồ Đông Hạc, vì họ có điều nhờ vả.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng cần tu luyện, tài nguyên bình thường hiệu quả quá nhỏ bé với Đạo Hoàng. Số ít đan dược cửu giai mới giúp ích rõ rệt tu vi Võ Đạo của họ. Trên đại lục muốn tìm đan sư luyện chế đan dược cửu giai không dễ. Đan sư đỉnh cấp trong những thế gia đan đạo nhờ nguyên lực phụ trợ có lẽ sẽ luyện chế ra đan dược cửu giai, nhưng xác suất thành công khó nói. Dù luyện chế ra thì phẩm chất, số lượng không bằng Hồ Đông Hạc luyện chế đan dược.

Hồ Đông Hạc bình tĩnh nói:

- Dễ thôi, thật ra lần này ta đi cùng Cảnh Ngôn đến gặp Thánh Chủ.

Một câu đơn giản đã nói rõ quan hệ thân thiết với Cảnh Ngôn.

Chín vị điện chủ nghe vậy biến sắc mặt. Bọn họ đám người nghe đồn quan hệ giữa Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc, nhưng không thấy tận mắt. Giờ Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc cùng đến đây, Hồ Đông Hạc bày ra vẻ thân thiết với hắn.

Chín vị điện chủ lòng rung động.

Nếu Hồ Đông Hạc tỏ rõ thái độ ủng hộ Cảnh Ngôn thì họ phải tính toán lại đề nghị cho hắn làm điện chủ điện thứ mười.

Bình thường đám điện chủ muốn tìm Hồ Đông Hạc luyện chế đan dược cũng không dễ, trừ thanh toán thù lao kếch xù ra còn phải chờ lão có rảnh không. Nếu Hồ Đông Hạc từ chối

luyện chế đan dược giùm bọn họ cũng không có cách nào, chỉ đành ngóng cổ chờ.

Bọn họ không thể uy hiếp thành chủ Đan Linh Chi Thành Hồ Đông Hạc, chính Thánh Chủ cũng không thể ra lệnh cho lão luyện chế đan dược.

Chín vị điện chủ nhìn ra Hồ Đông Hạc biết cuộc họp điện chủ, lão chọn vào Thánh Điện ngay lúc này vì chống lưng cho Cảnh Ngôn.

Tam Điện Chủ cau mày nhìn Cảnh Ngôn, lòng thầm uất nghẹn.

Vì sao Cảnh Ngôn có thể thân thiết với Hồ Đông Hạc như vậy? Hồ Đông Hạc vừa mắt Cảnh Ngôn ở điểm nào? Chẳng lẽ nhìn trúng thiên phú đan đạo muốn thu Cảnh Ngôn làm đệ tử?

Nghĩ đến đây mắt Tam Điện Chủ sáng lên, cười hỏi Hồ Đông Hạc:

- Đại Đan Vương Đông Hạc, Cảnh Ngôn có phải là đệ tử của ngươi không?

Tam Điện Chủ cảm thấy khả năng này khá lớn, tuy chưa có tin đồn như vậy nhưng nếu Hồ Đông Hạc thu Cảnh Ngôn làm đệ tử mà không tuyên dương, người ngoài không biết cũng bình thường.

Điện chủ khác nghe thế lộ vẻ hiểu ra.

Nếu Cảnh Ngôn là đệ tử của Hồ Đông Hạc thì lão ủng hộ hắn là bình thường.

Hồ Đông Hạc mở to mắt ngạc nhiên nhìn Tam Điện Chủ.

Hết chương 688.

Chương 689. Tìm Cảnh Ngôn Luyện Chế Giúp

Thu Cảnh Ngôn làm đệ tử?

Đùa à?

Nếu nói lúc đại điển luyện đan kết thúc thì Hồ Đông Hạc thật sự muốn thu Cảnh Ngôn làm đệ tử, vì khi đó hắn chỉ là đan sư lục giai, cách biệt rất lớn với Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc.

Nhưng khi Cảnh Ngôn cung cấp tư liệu luyện đan giúp Hồ Đông Hạc không lâu sau tiến bộ hơn trong đan đạo, luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ thì lão bóp tắt ý muốn thu hắn làm đệ tử. Mấy năm nay, đặc biệt mới rồi gặp nhau trong Đông Lâm thành, Hồ Đông Hạc và Cảnh Ngôn giao lưu khá nhiều về đan đạo. Giao lưu mấy tháng làm Hồ Đông Hạc không kiềm được muốn bái Cảnh Ngôn làm sư phụ.

Hồ Đông Hạc biết rõ năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn đã cao hơn mình nhiều, hắn luyện chế đan dược cửu giai nhẹ nhàng như ăn cơm uống nước. Vì Hồ Đông Hạc và Cảnh Ngôn chơi thân nên hắn thật lòng chỉ điểm đan đạo cho lão, không cố ý che giấu năng lực luyện đan của mình. Hồ Đông Hạc biết Cảnh Ngôn thậm chí luyện chế ra được đan dược phẩm chất hoàn mỹ cửu giai.

Sau khi biết điều đó Hồ Đông Hạc cảm thấy nếu Cảnh Ngôn đồng ý thu mình thì lão hoàn toàn vứt mặt già, thật lòng làm đệ tử của hắn. Hồ Đông Hạc từng ngỏ ý với Cảnh Ngôn nhưng bị hắn từ chối.

Hồ Đông Hạc cười khổ nói:

- Tam Điện Chủ hiểu lầm, ta không có tư cách thu Cảnh Ngôn làm đệ tử.

Tam Điện Chủ nghe vậy thả lỏng:

- Cảnh Ngôn không phải đệ tử của ngươi?

Điện chủ khác sắc mặt bình thường trở lại, nhưng họ thầm tò mò tại sao Hồ Đông Hạc nói là không có tư cách thu Cảnh Ngôn làm đệ tử? Kỳ lạ.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh bắt lấy cơ hội mắt sáng lấp lánh đưa ra yêu cầu:

- Đại Đan Vương Đông Hạc, mới gần đây ta tìm đủ hai phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan, chờ chút nữa Đại Đan Vương có rảnh nhớ luyện chế đan dược giúp ta.

Vạn Linh Quy Tông Đan là đan dược cửu giai, một loại đan dược vô cùng quý giá trong cửu giai. Loại đan dược này cần tài liệu cực kỳ quý giá, có một số tài liệu không tìm thấy trong Thiên Nguyên đại lục. Trừ một số di tích thượng cổ hoặc động phủ thượng cổ là có khả năng ra, chỉ có Vô Vọng Thâm Uyên mới họa may tìm được tài liệu hiếm đó, có thể tưởng tượng mỗi phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan quý giá cỡ nào.

Nghe Thất Điện Chu nói tìm đủ hai phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan, điện chủ khác biểu tình hâm mộ.

Vạn Linh Quy Tông Đan là đan dược tu luyện hiếm có với võ giả Đạo Hoàng cảnh, ngay cả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cũng sẽ đỏ mắt. Tài liệu rất khó tìm, cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh muốn gom đủ một phần cũng khó khăn.

Luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan vô cùng khó, đan dược cửu giai bình thường chỉ có đan sư bát giai đỉnh cao sở hữu

nguyên lực còn cơ may luyện chế ra được, nhưng bọn họ hoàn toàn không thể thành công luyện ra Vạn Linh Quy Tông Đan.

Tức là võ giả Đạo Hoàng cảnh muốn được Vạn Linh Quy Tông Đan chỉ có một con đường, đó là tìm Hồ Đông Hạc hỗ trợ.

Hồ Đông Hạc lặp lại:

- Vạn Linh Quy Tông Đan?

Thất Điện Chủ sợ Hồ Đông Hạc lấy lý do khó mà từ chối nên vội bảo:

- Đúng vậy! Đại Đan Vương Đông Hạc, ta biết luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan rất khó, xác suất thất bại rất cao. Nhưng ngươi yên tâm, như hai lô Vạn Linh Quy Tông Đan này đều thất bại thì ta cũng chuẩn bị tâm lý rồi.

Hồ Đông Hạc cười cười, tự tin nói:

- Ha ha, nếu là hơn mười năm trước có lẽ ta không dám dễ dàng luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan giùm Thất Điện Chủ, nhưng bây giờ ta có thể thử một lần. Tuy ta không nắm chắc mười phần mười nhưng có một nửa xác suất thành công.

Đây đã là bảo thủ, thật ra Hồ Đông Hạc nắm chắc bảy mươi phần trăm luyện chế thành công. Hai phần tài liệu tức là có thể luyện chế hai lần, nếu thất bại cả hai lần thì quá xui.

Nghe Hồ Đông Hạc nói vậy mắt Thất Điện Chủ nóng bỏng. Nàng vốn tưởng Hồ Đông Hạc chỉ nắm chắc ba mươi phần trăm, không ngờ lão bảo đảm trên năm mươi phần trăm, tin tức tốt làm tim nàng đập nhanh.

Hôm nay Thánh Chủ đề nghị cho Cảnh Ngôn trở thành điện chủ trở nên mờ nhạt, nếu Hồ Đông Hạc thành công luyện chế giùm một lô Vạn Linh Quy Tông Đan thì kêu nàng ủng hộ

Cảnh Ngôn làm điện chủ điện thứ mười cũng đồng ý cả hai tay.

Thất Điện Chủ chân thành cảm ơn:

- Rất cảm tạ Đại Đan Vương Đông Hạc.

Hồ Đông Hạc xua tay nói:

- Không có gì, ta có lẽ ở trong Thánh Cung một thời gian khá lâu, có thể luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan giúp Thất Điện Chủ.

Thất Điện Chủ nghe vậy càng mừng.

Điện chủ khác cũng hớn hở. Hồ Đông Hạc ở trong Thánh Cung thì họ dễ tìm lão luyện đan giúp. Xem thái độ của Hồ Đông Hạc hình như vì muốn giúp Cảnh Ngôn trở thành điện chủ điện thứ mười nên mới đồng ý yêu cầu luyện đan của họ.

Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, cũng dẫn đến họ ngại miệng tiếp tục ngăn cản Cảnh Ngôn làm điện chủ điện thứ mười.

Hay nói há miệng mắc quai, giờ họ cần nhờ Hồ Đông Hạc, mà lão lại ủng hộ Cảnh Ngôn.

Đương nhiên không phải chín vị điện chủ đều nghị vậy. Có điện chủ kiên quyết cản trở Cảnh Ngôn thành điện chủ điện thứ mười, ví dụ như Tam Điện Chủ.

Thất Điện Chủ phản ứng nhanh chóng lấy ra hai phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan đưa cho Hồ Đông Hạc:

- Đại Đan Vương Đông Hạc, ta đưa tài liệu cho ngươi trước.

Thất Điện Chủ biết sẽ có nhiều người tìm Hồ Đông Hạc luyện đan, nếu nàng ra tay chậm thì đêm dài lắm mộng.

Thất Điện Chủ bổ sung thêm:

- Còn về thù lao Đại Đan Vương Đông Hạc cứ tùy ý nêu ra.

Hồ Đông Hạc không vội nhận tài liệu của Thất Điện Chủ, phất tay châm chước nói:

- Thất Điện Chủ đưa ta một phần tài liệu trước đi.

Thất Điện Chủ cau mày, khó hiểu nhìn Hồ Đông Hạc.

Hồ Đông Hạc vừa nói vừa nhìn Cảnh Ngôn ngồi một bên:

- Đừng hiểu lầm, ta chỉ cảm thấy tuy ta nắm chắc đôi chút sẽ luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan thành công, nhưng không phải tuyệt đối. Dù liên tục luyện chế hai lô cũng có thể toàn bộ thất bại. Ta sẽ luyện chế một lô giúp Thất Điện Chủ trước, nếu thành công thì tiếp tục, nhưng nếu thất bại …

Hồ Đông Hạc tạm dừng sau đó nói:

- Vậy Thất Điện Chủ hãy tìm Cảnh Ngôn luyện chế giúp đi.

Hồ Đông Hạc không dám nói thẳng Cảnh Ngôn luyện chế đan dược giùm đám điện chủ, lỡ hắn không muốn làm mà lão đồng ý thay thì kỳ cục.

Hết chương 689.

Chương 690. Đại Đan Vương Cảnh Ngôn

Thất Điện Chủ trợn to mắt.

Tìm Cảnh Ngôn luyện chế giúp?

Có ý gì?

Chờ Hồ Đông Hạc luyện chế thất bại thì tìm Cảnh Ngôn? Không lẽ Cảnh Ngôn có thể luyện chế đan dược cửu giai Vạn Linh Quy Tông Đan? Và xác suất cao còn hơn Hồ Đông Hạc?

Nguyên đại điện tĩnh lặng.

Chín vị điện chủ ngây người nhìn Hồ Đông Hạc.

Nói Cảnh Ngôn thành đan sư cao cấp thì họ tin, nhưng bảo hắn là Đại Đan Vương thì bọn họ tuyệt đối không tin. Muốn trở thành Đại Đan Vương khó khăn còn hơn làm võ giả Đạo Hoàng cảnh nhiều. Những thế gia đan đạo có một phần truyền thừa mấy ngàn năm dài, nội tình đan đạo vô cùng thâm sâu, nhưng trong gia tộc của họ không có đan sư cửu giai. Đan sư bát giai thì nhiều, đan sư bát giai đỉnh cấp thì mỗi thế gia đan đạo chỉ có vài người.

Đan sư cửu giai tức là Đại Đan Vương thì thế gia đan đạo không có.

Cảnh Ngôn là đan sư cửu giai?

Đây đúng là trò đùa.

Thất Điện Chủ cười nói với Hồ Đông Hạc:

- Đại Đan Vương Đông Hạc đừng đùa, Cảnh Ngôn muốn thử luyện chế đan dược cửu giai ta có thể cung cấp tài liệu. Nhưng tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan rất khó tìm.

Thất Điện Chủ vừa nói vừa nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Vạn Linh Quy Tông Đan quá quý giá, nếu lấy nó luyện tập thì rất kinh khủng, hình dung bằng từ phí của trời cũng không khoa trương. Thất Điện Chủ có tài liệu đan dược cửu giai bình thường, tùy tiện lấy tặng cho Cảnh Ngôn cũng không sao.

Hồ Đông Hạc và Cảnh Ngôn hiểu ý Thất Điện Chủ.

Cảnh Ngôn không để bụng, mặt Hồ Đông Hạc thì sầm xuống rõ ràng tức giận.

Biểu tình Hồ Đông Hạc nghiêm túc trầm giọng nói:

- Thất Điện Chủ nhớ đừng hối hận, khi đó đừng trách ta không nhắc nhở.

Hồ Đông Hạc cho rằng luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan là chuyện của Thất Điện Chủ, lão nói đến mức này đã là rất tận tình, vậy mà nàng không tin năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn, làm lão rất bất mãn. Nghi ngờ thực lực đan đạo của Cảnh Ngôn chọc Hồ Đông Hạc tức giận còn hơn nghi ngờ thực lực đan đạo của chính lão.

Hồ Đông Hạc lười nói nhiều, vói thực lực đan đạo của Cảnh Ngôn có thể nhờ hắn luyện chế giúp một lô đan dược là nhặt của hời lớn cỡ nào, vậy mà Thất Điện Chủ nói ra lời khiến người tức giận.

Thất Điện Chủ sửng sốt, nếu nàng không nhìn ra Hồ Đông Hạc không phải nói đùa thì đầu óc bị nước vào. Biểu tình, giọng điệu của Hồ Đông Hạc rõ ràng không nói đùa, lão vô cùng nghiêm túc.

Điện chủ khác vẻ mặt thắc mắc.

Thất Điện Chủ do dự hỏi:

- Đại Đan Vương Đông Hạc không phải nói giỡn với ta?

Hồ Đông Hạc cười khẩy nói:

- Giỡn với Thất Điện Chủ? Nên nói ta đã nói, vì nghĩ tình quen biết cũ nên ta nói nhiều một câu. Về năng lực đan đạo ta không bằng một nửa Cảnh Ngôn, Vạn Linh Quy Tông Đan tầm thường nếu Cảnh Ngôn đồng ý luyện chế giúp ngươi thì thành công trăm phần trăm, một lô thành đan về phẩm chất và số lượng tuyệt đối nhiều hơn ta!

Hồ Đông Hạc đầy ẩn ý chốt câu cuối, lời này không chỉ nói cho Thất Điện Chủ nghe, còn đặc biệt cho điện chủ khác nghe.

Mấy lời này gây sóng gió lớn trong lòng tất cả mọi người. Dù họ không muốn tin nhưng Hồ Đông Hạc đã nói đến mức này, họ phải nghiêm túc nhìn nhận. Hồ Đông Hạc sẽ nói bậy bạ sao? Tuyệt đối không!

Thân Sùng hít sâu, biểu tình nghiêm túc hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi là Đại Đan Vương?

Thân Sùng không biết Cảnh Ngôn đã là Đại Đan Vương. Thời gian tu luyện của Cảnh Ngôn quá ngắn, hắn ở trong Tử Vong Thâm Uyên hơn mười năm, Thân Sùng không được tình báo gì cũng bình thường. Nên lúc này Thánh Chủ Thân Sùng hết sức giật mình.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Thánh Chủ đại nhân nói đúng, ta thật sự là đan sư cửu giai.

Riêng tư Cảnh Ngôn xưng hô Thân Sùng là lão ca, nhưng đang trước công chúng, hắn không thể kêu như vậy.

Đáy mắt Thân Sùng lấp lóe tia sáng, nửa đùa nửa thật cười nói:

- Vậy … về sau ta không cần tìm Đại Đan Vương Đông Hạc luyện đan rồi.

Ánh mắt đám điện chủ nhìn Cảnh Ngôn đã thay đổi, trước mắt họ là đan sư cửu giai, chỉ riêng thân phận Đại Đan Vương đã không thua gì điện chủ.

Thất Điện Chủ lập tức nhờ vả:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn, ta có thể mời ngươi luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan giúp ta được không?

Đầu tiên là Hồ Đông Hạc nói những lời đó, tiếp theo Cảnh Ngôn thừa nhận hắn là đan sư cửu giai, điều này đã nói lên hắn đúng là Đại Đan Vương. Nhưng nói năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn mạnh hơn Hồ Đông Hạc thì Thất Điện Chủ không tin.

Nhìn chung Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi, hắn trở thành Đại Đan Vương mới bao lâu? Hồ Đông Hạc thì sao? Hồ Đông Hạc từ hơn hai trăm năm trước làm chủ Đan Quốc đã là Đại Đan Vương.

Thành tựu đan đạo của Cảnh Ngôn sao có thể bằng Hồ Đông Hạc?

Nhưng Thất Điện Chủ vẫn nhờ Cảnh Ngôn luyện chế giúp Vạn Linh Quy Tông Đan, vì nhìn thái độ của Hồ Đông Hạc là biết, nếu nàng không nhờ hắn hỗ trợ sẽ làm lão cực kỳ khó chịu. Hồ Đông Hạc mà khó ở thì đan dược của nàng ra sao? Dù Hồ Đông Hạc vẫn luyện chế giúp nhưng lỡ như lão không làm nghiêm túc, lúc luyện chế tùy ý một chút, không chừng hai lô đan dược của nàng đều thất bại.

Khi đó Thất Điện Chủ không biết đi đâu khóc, luyện chế thất bại nàng không thể kiếm chuyện với Hồ Đông Hạc, càng

không thể đòi lão bồi thường tài liệu.

Đầu óc Thất Điện Chủ xoay chuyển nhanh, trước nhờ Cảnh Ngôn luyện một lô đan dược, nếu thất bại thì Hồ Đông Hạc không thể nói cái gì. Lão sẽ hết lòng hết dạ dùng tài liệu còn lại luyện chế một lô Vạn Linh Quy Tông Đan cho nàng.

Ngay từ đầu Thất Điện Chủ đã không mong hai lô đan dược đều thành công, một lô hình thành là nàng đã siêu may mắn. Thất Điện Chủ chuẩn bị hai phần tài liệu vì bảo đảm hai lớp.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta có thể luyện chế một lô Vạn Linh Quy Tông Đan giúp Thất Điện Chủ.

Cảnh Ngôn cần phô bày năng lực tại đây, cho đám điện chủ không dám xem thường. Lợi dụng việc luyện chế đan dược cho Thất Điện Chủ vừa lúc chấn nhiếp chín vị điện chủ.

Cảnh Ngôn nói:

- Nhưng vì ta chủ yếu đặt tinh lực vào Võ Đạo nên chỉ có thể luyện chế một lô cho Thất Điện Chủ.

Thất Điện Chủ giả bộ hưng phấn nói:

- Quá tốt! Vậy khi nào Đại Đan Vương Cảnh Ngôn có rảnh hãy luyện chế một lô giúp ta đi.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Bắt đầu bây giờ luôn, Thất Điện Chủ đưa một phần tài liệu cho ta.

Thất Điện Chủ sửng sốt:

- Bây giờ?

Thất Điện Chủ nhìn hướng Thánh Chủ. Giờ đang họp điện chủ, bàn bạc việc liên quan trực tiếp đến Cảnh Ngôn. Nếu

Cảnh Ngôn luyện đan lúc này chẳng phải là ảnh hưởng họp điện chủ?

Hết chương 690.

Chương 691. Bắt Đầu Ngay

Thất Điện Chủ không ngờ Cảnh Ngôn đòi luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan liền, nên nàng rất bất ngờ, muốn hỏi ý Thánh Chủ.

Thánh Chủ Thân Sùng cũng thấy bất ngờ.

Nói thật thì không chỉ mình đám điện chủ, bản thân Thánh Chủ Thân Sùng thật lòng không tin năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn cao minh hơn Hồ Đông Hạc. Dù Cảnh Ngôn có Càn Khôn Giới thì điều này quá khó tin. Thân Sùng biết sơ về Càn Khôn Giới nhưng không tỉ mỉ, y chỉ biết Càn Khôn Giới liên quan đến một phần truyền thừa rất mạnh, không biết kỹ hơn.

Thân Sùng nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi xác định luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan giúp Thất Điện Chủ ngay bây giờ? Ta cảm thấy ngươi bỏ thêm thời gian chuẩn bị sung túc rồi mới luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan. Ta tin Thất Điện Chủ sẽ không nóng lòng muốn ngươi luyện chế đan dược.

Thân Sùng nói như thế không phải phản đối Cảnh Ngôn luyện chế đan dược ngay bây giờ, gã sợ hắn luyện chế gấp gáp xác suất thành công cao bao nhiêu? Nếu luyện chế thất bại sẽ bị người ta cười chê.

Vừa rồi Hồ Đông Hạc còn tâng bốc Cảnh Ngôn hết mực, giây sau hắn luyện đan không thành công, chẳng những hắn bị mất mặt mà Hồ Đông Hạc cũng không còn mặt mũi.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long cười âm hiểm:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn thật nhiệt tình, nói luyện đan giúp liền làm ngay, chậc chậc, Ngỗi Long này hết sức bội phục.

Tam Điện Chủ cố ý nhấn mạnh ba chữ Đại Đan Vương để kích tướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nghe ra, hắn liếc Tam Điện Chủ Ngỗi Long, khóe môi cong lên nhưng không cãi lại.

Cảnh Ngôn chắp tay với Thân Sùng:

- Nếu Thánh Chủ không phản đối ta muốn luyện chế một lô Vạn Linh Quy Tông Đan giúp Thất Điện Chủ ngay.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Không cần quá lâu, mười ngày nửa tháng đủ rồi.

Mọi người nghe vậy sửng sốt, có mấy vị điện chủ xì cười.

Mười ngày nửa tháng?

Đùa à, đó là đan dược cửu giai! Dù là đan dược cửu giai bình thường thì mười ngày nửa tháng cũng không đủ.

Đám điện chủ tuy không tinh thông đan đạo nhưng biết luyện chế đan dược cửu giai hao phí thời gian và tinh lực. Ví dụ như Hồ Đông Hạc, lão luyện chế một lô đan dược cửu giai mất ít nhất hai, ba tháng, đây là đan dược cửu giai bình thường. Nếu là đan dược như Vạn Linh Quy Tông Đan thì luyện chế nửa năm cũng bình thường.

Nhưng Cảnh Ngôn nói chỉ cần mười ngày nửa tháng.

Đây chẳng phải là nói bậy bạ sao?

Bọn họ không biết Cảnh Ngôn nói mười ngày nửa tháng là đã bảo thủ, nếu làm nhanh thì hắn chỉ cần vài ngày là luyện chế xong một lô Vạn Linh Quy Tông Đan.

Nhìn biểu tình của đám người điện chủ, Cảnh Ngôn không phật lòng, lười giải thích. Đợi có kết quả mạnh hơn ba hoa, nói dễ nghe cũng chỉ là sáo rỗng, đưa đan dược tới trước mặt bọn họ mới là bằng chứng mạnh nhất.

Thân Sùng nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi đã kiên quyết thì ta không có ý kiến, ta nghĩ điện chủ khác cũng vậy.

Tam Điện Chủ cười nói với Thất Điện Chủ:

- Thất Điện Chủ, nàng vì gom đủ tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan cũng không dễ dàng, may mắn nàng chuẩn bị hai phần tài liệu.

Lời ngầm là Cảnh Ngôn chắc chắn lãng phí một phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan của Thất Điện Chủ.

Thất Điện Chủ cau mày liếc Tam Điện Chủ, nhưng không nói gì, ngay từ đầu nàng đã chẳng ôm hy vọng vào Cảnh Ngôn, hắn có lãng phí tài liệu cũng tùy. Miễn Hồ Đông Hạc dốc lòng nghiêm túc hỗ trợ thì đáng giá.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh nói:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn, đa tạ ngươi nguyện ý hỗ trợ luyện đan, phần tài liệu này đưa ngươi trước. Ngươi nói cho ta biết muốn thù lao bao nhiêu, loại gì, ta sẽ cố gắng hết sức chuẩn bị tốt.

Tuy không ôm hy vọng vào đan dược Cảnh Ngôn luyện chế nhưng Thất Điện Chủ vẫn phải đưa thù lao luyện đan cho hắn. Nhờ Đại Đan Vương luyện đan, mặc kệ thành công hay thất bại đều phải trả thù lao, khác nhau ở chỗ luyện chế thất bại thù lao sẽ ít chút, thành công thì thù lao nhiều chút.

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Thù lao tạm không nói tới, chờ ta luyện chế thành công giao Vạn Linh Quy Tông Đan cho Thất Điện Chủ lại bàn về thù lao luyện đan.

Cảnh Ngôn không nói không cần thù lao. Luyện chế đan dược Vạn Linh Quy Tông Đan nếu không thu thù lao thì không thích hợp, nếu phá lệ này, điện chủ khác nhờ Cảnh Ngôn hỗ trợ, hắn đã không lấy thù lao của Thất Điện Chủ thì sao có thể nhận thù lao của người khác nữa?

Nên mặc kệ Cảnh Ngôn có để bụng thù lao hay không đều phải nhận, và không được lấy ít. Cụ thể lấy bao nhiêu thì hỏi Hồ Đông Hạc sau.

Thất Điện Chủ không dây dưa, nói:

- Vậy … cũng được.

Cảnh Ngôn nhận tài liệu, nhìn hướng Thánh Chủ Thân Sùng:

- Thánh Chủ đại nhân, cuộc họp điện chủ lần này tạm ngừng đi, chờ ta luyện chế xong lô đan dược mới tiếp tục được không?

Thân Sùng gật đầu nói:

- Tất nhiên, Cảnh Ngôn hãy ở trong Thánh Điện luyện chế đi, vào nội điện không ai quấy nhiễu ngươi được.

Nội điện có nhiều phòng, bình thường trừ Thánh Chủ và đại tổng quản Thường Huyễn ra vào, ngay cả chín vị điện chủ cũng không có quyền vào nội điện.

Cảnh Ngôn không từ chối:

- Vậy xin đa tạ Thánh Chủ đại nhân.

Luyện chế đan dược ngay trong Thánh Điện cũng không sao, tuy Thánh Chủ có thể giám sát mọi động tĩnh trong Thánh

Cung nhưng y đã biết đến Càn Khôn Giới, Cảnh Ngôn không cần cố ý che giấu. Nếu Cảnh Ngôn làm như vậy e rằng sẽ khiến Thân Sùng không vui. Nếu Thánh Chủ muốn cướp Càn Khôn Giới đã sớm ra tay, không cần chờ đến bây giờ.

Dù Thánh Chủ thật sự muốn cướp, Cảnh Ngôn trốn trong Càn Khôn Giới không ra thì y cũng bó tay. Phẩm chất của Càn Khôn Giới tuyệt đối không thấp hơn thánh khí Thánh Cung, Cảnh Ngôn không sợ Thánh Cung trấn áp mình.

Thân Sùng ra lệnh cho Thường Huyễn:

- Thường Huyễn, ngươi dẫn Cảnh Ngôn đi nội điện tìm phòng.

- Vâng!

Thường Huyễn nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đi theo ta.

Cảnh Ngôn cùng Thường Huyễn vào nội điện Thánh Điện, theo chỉ dẫn đi vào một căn phòng. Thường Huyễn rời đi, y sẽ không ở lại quan sát Cảnh Ngôn luyện đan.

Tiền điện.

Thân Sùng nói với chín vị điện chủ:

- Các vị điện chủ, tạm ngừng họp điện chủ, các vị tự do rời khỏi Thánh Điện. Chờ Cảnh Ngôn luyện đan thành công ta sẽ kêu Thường Huyễn thông báo các người.

Tam Điện Chủ mở miệng hỏi:

- Thánh Chủ đại nhân, không biết chúng ta có thể chờ ở tiền điện không? Đại Đan Vương Cảnh Ngôn đã nói chỉ cần mười ngày nửa tháng, thời gian ngắn ngủi chúng ta tĩnh tọa một chốc là qua.

Hết chương 691.

Chương 692. Nghi Vấn

Mười ngày nửa tháng đối với võ giả Đạo Hoàng cảnh chỉ trong chớp mắt, võ giả cảnh giới Tiên Thiên bế quan một lần mất một, hai tháng. Võ giả cường đại một lần nhắm mắt cảm ngộ Võ Đạo một chút có khi nửa tháng không đủ.

Tam Điện Chủ dứt lời điện chủ khác đều nhìn Thánh Chủ Thân Sùng.

Thân Sùng gật đầu nói:

- Nếu điện chủ nào muốn chờ ở tiền điện thì cứ chờ.

Tam Điện Chủ âm hiểm nói:

- Vậy ta ở tiền điện chờ Đại Đan Vương Cảnh Ngôn kết thúc luyện đan. Đại Đan Vương Cảnh Ngôn nói mười ngày nửa tháng là luyện đan xong, dù xảy ra chuyện gì bất ngờ phỏng chừng một tháng cũng đủ.

Tam Điện Chủ chờ xem Cảnh Ngôn làm trò cười, lúc trước gã không đồng ý cho Cảnh Ngôn đảm nhiệm điện chủ điện thứ mười, hắn chống đối lại gã khiến gã hết sức bất mãn. Tam Điện Chủ vốn hẹp hòi, làm sao chịu được thanh niên ba mươi mấy tuổi cãi lại mình?

Chín vị điện chủ không ai đi, đều ở lại tiền điện.

Bát Điện Chủ nhíu mày nói:

- Vạn Linh Quy Tông Đan không giống đan dược bình thường, luyện chế thất bại cũng không lạ.

Bát Điện Chủ đang dự phòng việc Cảnh Ngôn luyện chế thất bại. Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa tuy không quen biết gì Cảnh

Ngôn nhưng cá tính của gã rộng rãi, thấy Tam Điện Chủ cố ý chèn ép hắn làm gã gai mắt.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh cười nói:

- Bát Điện Chủ nói đúng, dù Đại Đan Vương Cảnh Ngôn không thể thành công luyện chế ra Vạn Linh Quy Tông Đan ta nghĩ cũng bình thường.

Trừ Thất Điện Chủ, Bát Điện Chủ có mấy điện chủ khác cười nói hùa theo.

Trong bụng bọn họ nghĩ khác, nhưng vì nể mặt Hồ Đông Hạc, họ muốn lão luyện đan giùm mà lão thì có quan hệ thân thiết với Cảnh Ngôn, nói chung không xem mặt tăng cũng phải xem mặt phật.

Có một nửa điện chủ không tỏ vẻ gì.

Tam Điện Chủ liếc mấy điện chủ lên tiếng, hừ mũi nhưng không nói thêm, trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần. Tóm lại chờ Cảnh Ngôn luyện đan xong gã sẽ có lời muốn nói, gã sẽ tiếp tục cản trở hắn thành điện chủ điện thứ mười, còn nhục nhã chà đạp hắn.

Tam Điện Chủ không e ngại đắc tội Hồ Đông Hạc, dù sao trước đó gã đã chẳng thân gì với lão, mấy trăm năm qua lão nhiều lần từ chối luyện chế đan dược giúp gã.

Tam Điện Chủ nhằm vào Cảnh Ngôn tương đương với gián tiếp trả thù Hồ Đông Hạc.

Đoạn thời gian tiếp theo có điện chủ nhắm mắt cảm ngộ Võ Đạo, có điện chủ tụ lại tán gẫu.

Đám điện chủ biết đa số sự kiện lớn trong Thiên Nguyên đại lục, không thiếu bàn về Cổ gia.

Vì Cảnh Ngôn hại Cổ gia mất mác nặng nề, đám điện chủ vui sướng khi người gặp họa thảo luận.

Từ bản chất bảy thế gia lớn và Thánh thành là đối lập. Bảy thế gia lớn không cam lòng bị Thánh thành lãnh đạo, Thánh thành thì không vừa lòng bảy thế gia lớn chống đối. Đám điện chủ tuy kinh doanh thế lực của mình nhưng có chung một điểm là họ thuộc về Thánh thành, là thuộc về của Thánh Chủ Thân Sùng.

Ngũ Điện Chủ chợt cười nói với điện chủ khác:

- Các vị, không biết các vị có nghe nói một việc?

Có điện chủ hỏi ngay:

- Có chuyện gì?

Ngũ Điện Chủ mắt lấp lóe nói:

- Ta nghe nói đoạn thời gian trước Cổ gia từng có hơn ba mươi cường giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh gục ngã ở Đông Lâm thành.

- Thì ra là chuyện này, ta có nghe thấy!

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa cười to bảo:

- Ha ha ha! Chúng ta đều biết việc này, hơn ba mươi võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh, Cổ gia tổn thất khá lớn.

Nhị Điện Chủ tùy ý nói:

- Đúng rồi, ta còn nghe đồn những cường giả Cổ gia bị trận pháp thủ hộ Đông Lâm thành tiêu diệt, không biết tin tức này là thật hay giả.

Một điện chủ lắc đầu nói:

- Sự thật chắc không phải vậy. Diệt hơn mươi cường giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh ít nhất phải là trận pháp công kích cao cấp. Đông Lâm thành có trận pháp công kích cao cấp sao? Chắc là Cảnh Ngôn trực tiếp ra tay giết.

Phải nói đám điện chủ tuy có nguồn tin nhưng họ không xác định vụ việc cụ thể. Vì chuyện này không liên quan trực tiếp đến họ, chỉ nghe đại khái, không cố ý kiểm chứng tin tức thật giả.

Thất Điện Chủ tiếp lời:

- Ừ, chắc là Cảnh Ngôn ra tay. Võ giả Đạo Hoàng cảnh như Cổ Mặc cũng chết trong tay Cảnh Ngôn thì hắn giết hơn ba mươi Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh cũng bình thường.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long mở mắt ra, xen lời:

- Đúng rồi, tin đồn luôn phóng đại, nhân loại cứ thích nghe mấy thứ ảo.

Lời ngầm ám chỉ năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn không được tốt.

Ngũ Điện Chủ nhìn điện chủ khác, nói:

- Mặc kệ nói thế nào thì Cổ gia chắc chắn đã xếp Cảnh Ngôn vào hàng tử địch, lão già Cổ Vạn Toàn sẽ không bỏ qua cho Cảnh Ngôn.

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa nhíu mày nói:

- Đúng rồi, nghe đồn hơn mười năm trước Cổ Vạn Toàn truy sát Cảnh Ngôn vì hắn giết dự bị tộc trưởng Cổ gia Cổ Ngân Hà, mà Cổ Ngân Hà là tôn tử của Cổ Vạn Toàn. Nhưng sao ta cảm thấy bên trong có ẩn tình gì? Cổ Vạn Toàn vì một tôn tử mà điều động nguyên Cổ gia.

Các điện chủ lặng im, bọn họ cũng cảm thấy không quá bình thường. Hơn mười năm trước Cổ gia truy sát Cảnh Ngôn rầm rộ, rất lạ.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long hừ mũi khinh thường nói:

- Hừ! Ai biết Cảnh Ngôn đã làm chuyện gì, lòng người cách cái bụng, khó nói. Chọc vào Cổ gia thế là sợ, đến Thánh Cung tìm che chở, ha ha …

Ngay từ đầu Tam Điện Chủ Ngỗi Long đã cho rằng Cảnh Ngôn vì tìm che chở nên mới tới kiếm Thánh Chủ Thân Sùng.

Hơn một nửa điện chủ cũng nghĩ vậy.

Nếu Cảnh Ngôn thật sự thành điện chủ điện thứ mười, dù Cổ Vạn Toàn và Cổ gia điên tiết đến đâu cũng không tiện chủ động đối phó hắn. Đánh chết điện chủ Thánh Cung tỏ rõ muốn khai chiến với Thánh Cung.

Im lặng giây lát một vị điện chủ vòng đề tài về việc Cổ gia tổn thất mấy tháng trước:

- Tóm lại Cổ Vạn Toàn đau lòng muốn chết, trong Cổ gia cộng lại số võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh mới hơn một trăm, thoáng chốc chết nhiều như vậy.

Thánh Chủ Thân Sùng chợt mỉm cười nói:

- Các vị điện chủ sai rồi.

Đám điện chủ nhìn Thánh Chủ.

Thân Sùng tiếp tục bảo:

- Cổ gia mất nhiều võ giả trong Đông Lâm thành, theo tin ta biết thì đúng là không phải Cảnh Ngôn trực tiếp ra tay. Đám võ giả Cổ gia đúng là bị trận pháp tiêu diệt.

Một điện chủ không kiềm được đưa ra thắc mắc:

- Thánh Chủ đại nhân, không thể nào. Đông Lâm thành mà có trận pháp công kích cao cấp? Nếu không phải trận pháp công kích cao cấp thì tuyệt đối không thể tiêu diệt võ giả Đạo Vương cảnh.

Hết chương 692.

Chương 693. Điện Chủ Câm Nín

Trận pháp sơ cấp có thể uy hiếp võ giả Đạo Sư cảnh nhưng muốn giết người thì rất khó. Trận pháp trung cấp có thể tiêu diệt võ giả Đạo Sư cảnh, nhưng với võ giả Đạo Vương cảnh, đặc biệt là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh chỉ cần cẩn thận chút, uy lực trận pháp trung cấp khó giết bọn họ.

Cổ gia có nhiều võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh bị tiêu diệt trong thời gian ngắn thì chỉ có trận pháp cao cấp làm được.

Trên Thiên Nguyên đại lục hiện nay chỉ có một số thành phố lịch sử vô cùng xa xưa mới có trận pháp cao cấp bảo vệ, ví dụ thành phố các thế gia đan đạo ở, bảy thế gia lớn và một số thế lực lớn nội tình thâm sâu cư ngụ.

Thành phố nhỏ như Đông Lâm thành không thể nào có trận pháp cao cấp bảo vệ. Đừng nói Đông Lâm thành, dù là Lam Khúc quận thành cũng không có trận pháp cao cấp, đa số quận thành trên đại lục không có.

Thân Sùng nheo mắt nói:

- Theo tin tức ta có được thì Đông Lâm thành có trận pháp cao cấp, không phải một cái mà ít nhất hai cái.

Mấy điện chủ lúc trước còn nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt ra, trong mắt lộ tia khó tin.

Một điện chủ cười quái dị nói:

- Cái này … quá khoa trương, không lẽ Đại Đan Vương Cảnh Ngôn quen trận pháp sư cao cấp?

Một điện chủ khác suy đoán:

- Có khi nào Đông Lâm thành cố ý thả tin tức ra làm Cổ gia kiêng kị không dám tiếp tục phái người đi Đông Lâm thành kiếm chuyện?

Điện chủ này vẫn đinh ninh giết chết hơn ba mươi cường giả Cổ gia không phải trận pháp mà là Cảnh Ngôn ra tay.

Hồ Đông Hạc nhịn mãi không chịu nổi lên tiếng:

- Hơn ba mươi người Cổ gia bị giết ở Đông Lâm thành, khi đó Cảnh Ngôn và ta đang trong Lam Khúc quận thành.

Nghe đám điện chủ thảo luận làm Hồ Đông Hạc buồn cười.

Khi Cảnh Ngôn bày trận pháp cao cấp Hồ Đông Hạc cũng có mặt, lão thấy tận mắt hắn bày ra ba trận pháp cao cấp cho Đông Lâm thành. Gồm có một đại trận công kích, một đại trận phòng ngự, một đại trận trói buộc.

Hồ Đông Hạc vừa mở miệng, mọi người cùng nhìn lão chằm chằm.

Hai điện chủ liên tiếp đưa ra câu hỏi:

- Khi ấy Cảnh Ngôn không có mặt ở Đông Lâm thành?

- Đông Lâm thành thật sự có đại trận công kích cao cấp?

Hồ Đông Hạc gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta nói cho các người biết Đông Lâm thành không chỉ có một đại trận công kích cao cấp mà thật ra có ba tòa. Trừ đại trận công kích ra còn có đại trận phòng ngự, đại trận trói buộc. Dù năm, sáu, bảy cường giả Đạo Hoàng cũng không thể công phá Đông Lâm thành trong thời gian ngắn được.

Mặt Tam Điện Chủ vặn vẹo hoàn toàn không thể tin:

- Không thể nào!

Hồ Đông Hạc cười cợt nhìn Tam Điện Chủ:

- Ha ha, không có gì không thể. Lúc Cảnh Ngôn bày ba tòa đại trận ta có mặt, thấy tận mắt.

Trong tiền điện tĩnh lặng.

Cảnh Ngôn bày ba đại trận cao cấp?

Là sao?

Các điện chủ ngơ ngác nhìn Hồ Đông Hạc. Chỉ có Thánh Chủ, Thường Huyễn là sắc mặt không thay đổi, vì trước đó Thánh Chủ Thân Sùng đã đoán Cảnh Ngôn là trận pháp sư cao cấp.

Đại Điện Chủ chớp chớp mắt, hít sâu, nói:

- Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc nói Cảnh Ngôn chỉ có hơn ba mươi tuổi không chỉ là võ giả Đạo Hoàng cảnh, còn là Đại Đan Vương, tạo nghệ trận pháp cũng đến trình độ trận pháp sư cao cấp?

Hồ Đông Hạc đắc ý nói:

- Chính xác, năng lực của Cảnh Ngôn mạnh vậy đấy. Các người chưa biết Cảnh Ngôn bày ba trận pháp cao cấp bao phủ Đông Lâm thành xong còn đến Lam Khúc quận thành, bày sáu trận pháp cao cấp cho trạch viện của phủ thành chủ.

Nghe mấy lời này đám điện chủ không biết nên nói cái gì.

Bọn họ không thể tin sự thật này.

Nhưng Hồ Đông Hạc sẽ lừa họ sao? Nếu họ không quen Hồ Đông Hạc thì lúc này sẽ nghi ngờ lời của lão, nghi ngờ ai đó giả mạo Hồ Đông Hạc.

Trong đại điện thật lâu không ai nói chuyện.

Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn đứng trước Càn Khôn Đan Lô, vận chuyển nguyên khí, khống chế nguyên lực, lần lượt thả các loại tài liệu vào đan lô rút tinh hoa.

Vạn Linh Quy Tông Đan cần tài liệu nhiều cỡ trăm loại, trong đó tám mươi phần trăm dễ mua được trên Thiên Nguyên đại lục. Hai mươi phần trăm có mười mấy phần trăm hiếm thấy, nhưng thường xuất hiện trong đấu giá quy mô lớn, chịu trả giá đủ lớn là có thể mua về. Còn ba, bốn loại có linh thạch cũng không mua được, nhiều linh thạch cỡ nào chỉ vô dụng, vật vô giá.

Cảnh Ngôn nhìn một cọng cỏ nhỏ màu đen cao cỡ bàn tay:

- Hàm Hồn Thảo rất hiếm gặp.

Hàm Hồn Thảo là thứ Cảnh Ngôn nhìn còn thèm, quý hiếm hơn Đạo Nguyên Quả. Có thể nói tài liệu quan trọng nhất luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan là Hàm Hồn Thảo, tài liệu trung tâm. Giá trị một gốc Hàm Hồn Thảo cao hơn tổng giá trị tất cả tài liệu.

Cảnh Ngôn nheo mắt:

- Sử dụng Hàm Hồn Thảo luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan quá lãng phí, thay thế bằng Tam Nhãn Khổng Tước Thảo đi, dù sao hiệu quả giống nhau.

Cảnh Ngôn quyết định, Hàm Hồn Thảo biến mất trong lòng bàn tay hắn, thay thế là một gốc Tam Nhãn Khổng Tước Thảo màu vàng.

Tam Nhãn Khổng Tước Thảo cũng là linh thảo cửu giai, giá trị không thấp nhưng có thể mua nhiều.

Nếu Hồ Đông Hạc luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan tuyệt đối không dám dùng Tam Nhãn Khổng Tước Thảo đổi Hàm Hồn Thảo, vì lão biết phối phương Vạn Linh Quy Tông Đan phải dùng tài liệu Hàm Hồn Thảo.

Còn phối phương luyện đan mà Cảnh Ngôn biết đến từ Càn Khôn Đan Đạo, hơn hẳn phối phương của Hồ Đông Hạc.

Đổi linh thảo xong Cảnh Ngôn tiếp tục luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan. Luyện đan dược cửu giai độ khó rất cao, đặc biệt là đan dược cửu giai cực kỳ mạnh như Vạn Linh Quy Tông Đan.

Nhưng vào tay Cảnh Ngôn thì không khác biệt gì lớn, đơn giản là mất bao lâu. Cảnh Ngôn cũng không tùy ý, thái độ của hắn rất nghiêm túc.

Vạn Linh Quy Tông Đan rất mạnh, Cảnh Ngôn có thể dùng cho việc tu luyện. Luyện chế ra lô đan dược này Cảnh Ngôn sẽ không đưa hết cho Lãnh Hồng Anh, hắn sẽ giữ lại một phần cho mình dùng. Nên luyện chế ra đan dược càng tốt càng có lợi cho Cảnh Ngôn.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Chạng vạng ngày thứ ba từ khi bắt đầu luyện đan rốt cuộc luyện chế xong Vạn Linh Quy Tông Đan. Cảnh Ngôn thu về nguyên khí và nguyên lực, chuẩn bị mở lô lấy ra Vạn Linh Quy Tông Đan.

Khoảnh khắc Cảnh Ngôn mở đan lô, năng lượng huyền ảo dâng lên trong thiên địa, lực lượng pháp tắc bảy sắc giáng lâm.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Ngăn cách!

Cảnh Ngôn thả ra thần hồn mạnh mẽ, nhờ vào sức mạnh Càn Khôn tiểu thế giới khoảnh khắc bao bọc đan dược dẫn

động lực lượng pháp tắc giáng xuống.

Hết chương 693.

Chương 694. Vượt Sức Tưởng Tượng

Cảnh Ngôn cố ý làm như vậy.

Pháp tắc giáng lâm là dấu hiệu đan thành hoàn mỹ, Cảnh Ngôn không hy vọng điện chủ biết hắn luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan đến phẩm chất hoàn mỹ. Không phải Cảnh Ngôn muốn điệu thấp gì, là hắn muốn biển thủ đan dược phẩm chất hoàn mỹ.

Nếu bị đám điện chủ biết đan thành hoàn mỹ mà lúc giao ra Thất Điện Chủ không có phẩm chất hoàn mỹ thì chẳng phải là rất lúng túng?

Lực lượng pháp tắc bảy sắc giáng lâm rất nhanh dung nhập vào Vạn Linh Quy Tông Đan, biến mất không dấu vết.

Cảnh Ngôn thu lại thần hồn, nhìn đan dược mới ra lô.

Tám viên!

Một lô thành đan tám viên!

Cực hạn một lô đan dược có chín viên thành đan, nhưng đó chỉ là mặt lý luận, tám viên thành đan đã là truyền kỳ.

Trong tám viên Vạn Linh Quy Tông Đan có bốn viên phẩm chất hoàn mỹ, bốn viên khác là phẩm chất nhất đẳng.

Cảnh Ngôn khá vừa lòng thành tích luyện đan lần này, hắn cười gật gù cất tám viên đan dược.

Sau đó Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng, mới qua ba ngày, hắn không muốn ra sớm như vậy.

Trong tiền điện.

Khóe mắt Thánh Chủ Thân Sùng nhúc nhích liếc sâu trong đại điện.

Những người khác không phát hiện khác lạ vừa rồi, nhưng Thân Sùng cảm ứng dao động huyền ảo, suy nghĩ đầu tiên của y là lực lượng pháp tắc.

Thân Sùng nhủ thầm:

- Pháp tắc giáng lâm, đan thành hoàn mỹ?

Không lẽ Cảnh Ngôn luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan đến phẩm chất hoàn mỹ?

Nghĩ tới đây Thân Sùng thầm giật mình. Đan dược cửu giai mà luyện chế ra phẩm chất hoàn mỹ thì vượt sức tưởng tượng. Dù trước đại chiến nhân thần, những đan sư được gọi là Đan Thần cũng khó luyện chế ra đan dược cửu giai hoàn mỹ.

Thân Sùng không nói cho người khác biết thắc mắc này, vì pháp tắc giáng lâm trong khoảnh khắc là mất. Một vì Thân Sùng không chắc có đúng là pháp tắc giáng lâm không, thứ hai nếu đúng thật cũng rất kỳ lạ, có lẽ Cảnh Ngôn cố ý dùng thủ đoạn nào đó che giấu, tức là hắn không muốn người khác biết đan thành hoàn mỹ.

Lại qua bốn ngày, Cảnh Ngôn rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới xuất hiện trong phòng nội diện, hắn sửa sang lại quần áo đi ra ngoài.

Tính từ lúc Cảnh Ngôn vào nội điện luyện đan đến nay mới qua bảy ngày.

Khi Cảnh Ngôn xuất hiện ở tiền điện, có thể tưởng tượng đám điện chủ bất ngờ cỡ nào.

Sao Cảnh Ngôn đột nhiên đi ra? Thất bại giữa đường?

Thất Điện Chủ sửng sốt sau đó lên tiếng:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn?

Thất Điện Chủ thầm thở dài, quả nhiên ngay từ đầu không ôm hy vọng là đúng. Mới qua bảy ngày Cảnh Ngôn đã đi ra, hiển nhiên luyện đan đã kết thúc, kết quả là thất bại. Nếu luyện đan không kết thúc thì Cảnh Ngôn sẽ không rời xa đan lô, càng không đi ra. Suy ra luyện đan kết thúc, nửa đường thất bại không cách nào tiếp tục luyện chế nên Cảnh Ngôn mới ra mau vậy.

Vẻ mặt Tam Điện Chủ hớn hở ra vẻ sớm biết sẽ như vậy.

Cảnh Ngôn cào lại:

- Thất Điện Chủ.

Tam Điện Chủ nói móc:

- Thất Điện Chủ, ta sớm nói rồi, nàng chuẩn bị tài liệu khó khăn cứ như vậy lãng phí thật là vô cùng đáng tiếc.

Thất Điện Chủ cười nói:

- Sao có thể là lãng phí, ta chuẩn bị tài liệu nhờ Đại Đan Vương Cảnh Ngôn luyện đan cũng vì cầu may, thành công tất nhiên tốt, thất bại cũng không sao.

Thất Điện Chủ nhìn hướng Hồ Đông Hạc, giờ chắc lão sẽ nghiêm túc trăm phần trăm luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan giúp nàng đi?

Điện chủ khác khẽ thở dài lặng im.

Cảnh Ngôn lấy ra bốn viên đan dược bình tĩnh đưa cho Thất Điện Chủ:

- Đây, Thất Điện Chủ.

Bốn viên đan dược màu vàng sẫm, vầng sáng mờ quanh quẩn, dao động năng lượng mịt mờ khuếch tán.

Thất Điện Chủ nhíu mày hỏi:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn làm vậy là sao?

Thất Điện Chủ thấy Cảnh Ngôn đưa mình bốn viên đan dược, một chốc không phản ứng lại. Thất Điện Chủ nghĩ đến đầu tiên là Cảnh Ngôn tặng đan dược bồi thường tổn thất cho nàng, Thất Điện Chủ không hề liên tưởng hắn luyện đan thành công.

Vì luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan cực kỳ khó khăn, dù luyện chế thành công có một viên thành đan đã rất tốt, hai viên thành đan là niềm vui bất ngờ. Bốn viên thành đan? Đừng tưởng tượng, không thể nào.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Là đan dược của Thất Điện Chủ chứ gì, may mắn không làm nhục mệnh, lô đan dược này luyện chế ra bốn viên Vạn Linh Quy Tông Đan.

Thất Điện Chủ nín thở kinh kêu:

- Cái gì?

Những người khác cũng xoe tròn mắt nhìn bốn viên đan dược trong tay Cảnh Ngôn.

Nhìn kỹ bọn họ giật mình phát hiện đan dược trong tay Cảnh Ngôn trông giống hệt Vạn Linh Quy Tông Đan. Đám điện chủ đều là đẳng cấp cao nhất đại lục, dù có người không dùng Vạn Linh Quy Tông Đan nhưng cũng từng thấy nó.

Cảnh Ngôn lấy ra bốn viên đan dược, nhìn từ bề ngoài hay màu sắc, hơi thở đều giống hệt Vạn Linh Quy Tông Đan.

Tập thể điện chủ nín thở.

Nếu bốn viên đan dược này đúng là Vạn Linh Quy Tông Đan thì …

Hồ Đông Hạc bình tĩnh đứng một bên, lão tin tưởng Cảnh Ngôn trăm phần trăm, nên khi hắn lấy ra bốn viên Vạn Linh Quy Tông Đan thì lão không chút ngạc nhiên.

Thất Điện Chủ hít thở nặng nề, miệng lưỡi khô khốc, mắt nóng cháy nhìn chằm chằm đan dược trong tay Cảnh Ngôn:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn, đây đúng là Vạn Linh Quy Tông Đan?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thất Điện Chủ cầm đi liền biết.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh nghe vậy run run nhận lấy bốn viên đan dược.

Tim Thất Điện Chủ đập nhanh:

- Đây … đây là đan dược nhất đẳng! Toàn bộ đều là phẩm chất nhất đẳng!

Tam Điện Chủ rống to:

- Không thể nào!

Gò má Tam Điện Chủ vặn vẹo, mắt lấp lóe tia sáng âm lạnh.

Tam Điện Chủ điên cuồng rít gào:

- Thất Điện Chủ, mấy viên đan dược này chắc chắn là đan giả, đừng để bị lừa! Cảnh Ngôn luyện đan mới có bảy ngày làm sao luyện ra đan dược cửu giai được? Chính hắn cũng nói cần mười ngày nửa tháng, giờ mới qua bảy ngày. Hừ, theo ta thấy hắn đã biến thủ tài liệu của Thất Điện Chủ, sau đó lấy ra mấy viên đan giả qua mắt.

Nghe Tam Điện Chủ nói vậy tim Thất Điện Chủ rớt cái bịch. Khả năng này cũng có thể, một phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan quá quý giá, Cảnh Ngôn có khả năng biển thủ.

Những người khác lộ vẻ nghi ngờ. Tuy Cảnh Ngôn lấy ra bốn viên đan dược giống hệt Vạn Linh Quy Tông Đan, nhưng đan giả mặt ngoài khó phân biệt, nếu không làm sao đánh tráo.

Hết chương 694.

Chương 695. Thử Đan

Lời nói của Tam Điện Chủ chọc giận Cảnh Ngôn, nói thật thì hai người ngày trước không thù ngày gần đây không oán, Cảnh Ngôn không muốn đắc tội ai dễ dàng. Đặc biệt khi Cảnh Ngôn muốn lôi kéo đám điện chủ đối phó Cổ gia, hắn càng không muốn trở mặt với họ.

Nhưng Tam Điện Chủ Ngỗi Long thật là vuốt mặt không nể mũi.

Mặt Cảnh Ngôn lạnh băng nhìn Tam Điện Chủ:

- Tam Điện Chủ, đồ vật có thể ăn bậy nhưng không thể nói lung tung. Ngươi nói ta dùng đan giả lừa gạt Thất Điện Chủ, ta có thể cho rằng ngươi đang khiêu khích ta!

Giọng Cảnh Ngôn lạnh băng, hắn sợ Tam Điện Chủ sao? Còn lâu!

Trước không nói năng lực đan đạo, trận đạo, tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn có thể nhẹ nhàng nghiền áp đối phương.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long tuy lớn tuổi hơn nhưng tu vi Võ Đạo mới đến Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ.

Trong chín vị điện chủ có năm vị Đạo Hoàng cảnh đỉnh, bốn vị Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, Ngỗi Long nằm trong bốn người này, xem như yếu nhất.

Cảnh Ngôn đã rất nhún nhường nhưng Tam Điện Chủ cứ khiêu khích hắn, tưởng hắn là cục sét dễ nắn sao?

Tam Điện Chủ cảm nhận sát khí từ Cảnh Ngôn nhưng không rụt đuôi lại mà càng tức giận hơn, nguyên khí hơi vận chuyển.

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa khuyên:

- Tam Điện Chủ, bớt nói vài câu đi. Sao Cảnh Ngôn có thể dùng đan giả lừa Thất Điện Chủ? Nếu là đan giả bị Thất Điện Chủ phát hiện chẳng phải là Cảnh Ngôn tự bê đá đập chân mình?

Tam Điện Chủ hừ lạnh nói:

- Hừ! Sợ là đan giả này cao minh Thất Điện Chủ không phát hiện ra thật giả.

Cảnh Ngôn ngạo nghễ nói, đưa mắt nhìn Thất Điện Chủ:

- Thật là buồn cười, ếch ngồi đáy giếng chỉ thấy khoảnh trời trên miệng giếng! Thiên hạ to lớn làm sao ngươi hiểu hết? Thất Điện Chủ, nếu không ngại thì dùng một viên Vạn Linh Quy Tông Đan ngay bây giờ thử hiệu quả đi!

Ngỗi Long tức giận trắng mặt:

- Ngươi …!

Thất Điện Chủ ngạc nhiên lặp lại một câu cắt đứt câu nói của Ngỗi Long:

- Thử hiệu quả bây giờ?

Cảnh Ngôn cố ý lập uy, hắn nói:

- Đúng vậy! Thử hiệu quả ngay bây giờ, nhìn xem có phải là đan giả không!

Hồ Đông Hạc cười nói:

- Thất Điện Chủ, Cảnh Ngôn kêu ngươi thử thì thử xem.

Thánh Chủ Thân Sùng hùa theo:

- Thử hiệu quả đan dược ngay tại đây cũng tốt, không lo an toàn, ngươi cứ yên tâm.

Thất Điện Chủ vốn sốt ruột giờ nghe đám người Thánh Chủ đều khuyên tất nhiên không từ chối:

- Được, vậy ta sẽ thử!

Thất Điện Chủ ôm nỗi lòng kích động lập tức ngồi xếp bằng, nâng lên một viên Vạn Linh Quy Tông Đan.

Những người khác lùi ra xa chừa không gian cho Thất Điện Chủ, họ sợ đứng gần quá ảnh hưởng nàng sử dụng đan dược.

Các vị điện chủ kích động nhìn Thất Điện Chủ, họ cũng ôm mong chờ.

Tam Điện Chủ vung mạnh ống tay áo, khinh thường nói:

- Để ta xem đan dược này sẽ có hiệu quả gì!

Đến lúc này Tam Điện Chủ vẫn cho rằng Cảnh Ngôn làm bộ làm tịch.

Trước bao cặp mắt nhìn Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh từ từ nhắm mắt lại, điều chỉnh trạng thái, vận chuyển tâm pháp. Sau đó Thất Điện Chủ nuốt viên Vạn Linh Quy Tông Đan xuống.

Qua một tách trà.

Lại qua một nén nhang.

- Không phản ứng?

- Hình như không có hiệu quả.

- Không lẽ đúng là đan giả? Nếu là đan thật không lý nào chẳng có chút phản ứng. Ít nhất dao động nguyên khí của Thất Điện Chủ nên có thay đổi.

Đợi một nén nhang nhưng mọi người không thấy thân thể Thất Điện Chủ có gì thay đổi, nguyên khí xung quanh cũng tĩnh lặng như nước, không khác gì nhập định bình thường.

Qua nửa canh giờ, càng nhiều điện chủ cau mày. Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa thỉnh thoảng liếc hướng Cảnh Ngôn.

Tam Điện Chủ bật cười:

- Ha ha ha!

Tam Điện Chủ không nói chuyện nhưng tiếng cười kia đặc biệt chói tai.

Thời gian giây lát qua một canh giờ.

Gò má Thất Điện Chủ hiện ra thay đổi, sắc mặt dần ửng hồng, chóp mũi rịn mồ hôi. Ngay sau đó nguyên khí quanh người Thất Điện Chủ chuyển động nhanh.

Mấy điện chủ nhỏ giọng nói:

- Có hiệu quả?

- Hình như thật sự có hiệu quả, ta cảm giác nguyên khí quanh người Thất Điện Chủ tăng mạnh nhiều.

- Đúng rồi, ta cũng thấy vậy.

Thất Điện Chủ ngồi khoanh chân im lặng bỗng nhiên cánh tay vung nhẹ, mọi người thấy nàng lấy ra một đống tài nguyên các loại, có linh thạch cực phẩm, có chút ít đan dược cửu giai, hồn tinh Kim Văn.

Thất Điện Chủ cầm hồn tinh hấp thu năng lượng, tay kia nuốt mấy viên đan dược cửu giai, bàn tay đặt lên đống linh thạch cực phẩm hấp thu năng lượng bên trong.

Đang làm gì vậy?

Mọi người nhìn không hiểu.

Không biết là điện chủ nào khẽ kêu lên:

- Hay Thất Điện Chủ đang đột phá cảnh giới trói buộc?

Những người ở đây đều là võ giả Đạo Hoàng cảnh, trong đời không biết trải qua bao nhiêu lần đột phá, họ cực kỳ quen thuộc chi tiết đột phá.

Động tác của Thất Điện Chủ rõ ràng là thử đột phá cảnh giới trói buộc.

Thất Điện Chủ là tu vi Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, nếu đột phá sẽ là Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

- Không thể nào!

- Dù Vạn Linh Quy Tông Đan là thật cũng không thể mau vậy thử đột phá cảnh giới trói buộc.

- Nếu không phải đột phá thì Thất Điện Chủ đang làm gì?

Cửu Điện Chủ hỏi Thánh Chủ:

- Thánh Chủ đại nhân thấy sao? Có phải Thất Điện Chủ đột phá không?

Thánh Chủ Thân Sùng cau mày, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ta cảm thấy khả năng Thất Điện Chủ thử đột phá khá lớn.

- Cái này …

Mọi người không nói nên lời nhìn nhau.

Theo thời gian trôi qua mọi người hầu như xác định Thất Điện Chủ thật sự thử đột phá cảnh giới.

Mấy canh giờ sau dao động nguyên khí quanh người Thất Điện Chủ cực kỳ khủng bố. Thánh Chủ Thân Sùng buộc phải khống chế lực lượng Thánh Cung ngăn cách không gian quanh Thất Điện Chủ, nếu không những người ở đây sẽ bị ảnh hưởng.

Sau mười canh giờ không gian quanh người Thất Điện Chủ bắt đầu vặn vẹo. Dù Thánh Chủ đã cách ly mọi người vẫn cảm nhận năng lượng trong thiên địa bạo động, càng lúc càng mãnh

liệt hơn. Trong đại điện vang tiếng nổ chói tai, mắt thường trông thấy nguyên khí gần người Thất Điện Chủ xé không gian từng vệt đen rậm rạp.

Không ai nói chuyện, tất cả nhìn Thất Điện Chủ chằm chằm.

Tình huống này kéo dài ba ngày ba đêm.

Rốt cuộc năng lượng bắt đầu yếu đi, mọi người biết giây phút then chốt đến.

Thành công hay thất bại rất nhanh sẽ có kết quả. Nếu thành công Thất Điện Chủ sẽ bước vào Đạo Hoàng cảnh đỉnh, nếu thất bại thần hồn của nàng sẽ bị tổn hại, cần tĩnh dưỡng rất lâu mới phục hồi.

Hết chương 695.

Chương 696. Thất Điện Chủ Đột Phá

Điện chủ Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ mong chờ còn hơn điện chủ Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Thất Điện Chủ là tu vi Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, nếu nàng dùng Vạn Linh Quy Tông Đan do Cảnh Ngôn luyện chế đột phá cảnh giới trói buộc, vậy nếu họ cũng được Đại Đan Vương Cảnh Ngôn luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan chẳng phải là có hy vọng rất lớn tiến bộ Võ Đạo hơn?

Mọi người mắt khao khát nhìn chăm chú Thất Điện Chủ lại lấy ra một viên Vạn Linh Quy Tông Đan nuốt vào.

Lần này đám người không phải chờ quá lâu liền cảm ứng hơi thở thần hồn của Thất Điện Chủ sinh ra thay đổi.

Mấy chục giây sau Thất Điện Chủ mở mắt ra, đáy mắt lóe tia vui mừng xen lẫn kích động. Thất Điện Chủ động ý niệm thu nguyên khí sót lại vào thân thể, sau đó đứng dậy.

Cùng lúc đó, Thánh Chủ Thân Sùng thu về lực lượng Thánh Cung, híp mắt nhìn Thất Điện Chủ, đáy mắt chất chứa rung động.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh hé môi son lộ hàm răng trắng, nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Lãnh Hồng Anh ở trước mặt mọi người cúi gập người hướng Cảnh Ngôn, cảm tạ từ tận đáy lòng:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn, ân tình hôm nay Hồng Anh ghi nhớ trong lòng.

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Thất Điện Chủ quá khách khí.

Lãnh Hồng Anh thu nụ cười, trịnh trọng nói:

- Nếu không có Đại Đan Vương Cảnh Ngôn luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan thì ta không biết mất bao lâu mới tiến thêm một bước trên Võ Đạo. Có lẽ đời này ta sẽ ở lại cảnh giới Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ mãi mãi, ơn lớn nói cảm ơn không hết. Tóm lại sau này Đại Đan Vương Cảnh Ngôn có sai khiến ta sẽ dốc hết sức!

Một điện chủ hỏi ra điều mọi người muốn biết:

- Thất Điện Chủ … ngươi … thật sự bước vào Đạo Hoàng cảnh đỉnh?

Nghe Lãnh Hồng Anh nói với Cảnh Ngôn là mọi người biết Thất Điện Chủ thật sự đột phá cảnh giới trói buộc, nhưng họ không dám tin.

Đạo Hoàng cảnh, đột phá mỗi một tiểu cảnh giới cực kỳ khó khăn. Vì võ giả Đạo Hoàng cảnh tu luyện dùng tài nguyên bình thường không có tác dụng lớn. Thời kỳ thượng cổ võ giả Đạo Hoàng cảnh có nhiều cơ hội kiếm thần tinh, tu luyện mau hơn. Hiện giờ thần tinh hầu như không thấy, võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường cả đời không thể thấy nó.

Vì vậy dẫn đến võ giả Đạo Hoàng cảnh tăng từng tiểu cảnh giới vô cùng khó khăn.

Lãnh Hồng Anh gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta đã là Đạo Hoàng cảnh đỉnh. Đại Đan Vương Cảnh Ngôn luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan giúp ta có hiệu quả rất mạnh.

Mọi người nghe vậy biểu tình phức tạp, một số điện chủ liếc nhau lại nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long biểu tình cực kỳ khó xem, mới rồi còn khăng khăng Cảnh Ngôn lấy đan giả lừa Lãnh Hồng Anh, nay nàng dùng đan dược của hắn đột phá cảnh giới trói buộc. Những lời Tam Điện Chủ đã nói không khác nào tát mặt mình.

Đám điện chủ cực kỳ rung động, giờ bọn họ đã tin Cảnh Ngôn chẳng những là Đại Đan Vương còn là một vị Đại Đan Vương cực mạnh. Lúc trước Hồ Đông Hạc nói năng lực của Cảnh Ngôn mạnh hơn mình nhiều đúng là thật. Một lô đan dược luyện chế ra bốn viên Vạn Linh Quy Tông Đan nhất đẳng, nếu không thấy tận mắt ai tin được?

Da mặt Tam Điện Chủ Ngỗi Long rất dày nói:

- Thất Điện Chủ có bốn viên Vạn Linh Quy Tông Đan, mới rồi đột phá đã dùng hai viên, còn lại hai viên. Ta muốn nhờ Thất Điện Chủ nhường hai viên Vạn Linh Quy Tông Đan còn lại cho ta.

Mới rồi Tam Điện Chủ nói Cảnh Ngôn lấy ra đan giả còn chắc chắn bảo Thất Điện Chủ cẩn thận, giờ xin nàng nhường hai viên đan dược cho mình.

Người bình thường không làm chuyện như vậy được, da mặt không dày như cái mo.

Chín vị điện chủ có năm là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, bốn là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ. Nay Thất Điện Chủ từ Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ thăng cấp thành Đạo Hoàng cảnh đỉnh, còn lại ba điện chủ Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ.

Ba điện chủ Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ cực kỳ khao khát Vạn Linh Quy Tông Đan, đều muốn hai viên đan dược trong tay Thất Điện Chủ.

Ngỗi Long nhanh miệng nhất, hai người khác chưa kịp nói ra. Hai vị điện chủ cau mày lườm Ngỗi Long, nhưng không ra

mặt tranh giành.

Lãnh Hồng Anh nghe vậy khó xử lắc đầu.

Mới rồi thái độ của Ngỗi Long đối với Cảnh Ngôn ác liệt như vậy, nếu Thất Điện Chủ nhường lại hai viên đan dược thì Cảnh Ngôn sẽ nghĩ sao?

Lãnh Hồng Anh cảm thấy tuyệt đối không thể làm Cảnh Ngôn khó chịu, còn đắc tội Tam Điện Chủ thì có sao?

Hơn nữa Vạn Linh Quy Tông Đan vẫn có công hiệu rất lớn cho võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh. Tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh còn có thể tiếp tục tăng tiến, võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cùng cảnh giới nhưng sức chiến đấu khác biệt, có người mạnh chút, có người yếu chút.

Lãnh Hồng Anh từ chối:

- Rất xin lỗi Tam Điện Chủ, ta mới bước vào Đạo Hoàng cảnh đỉnh, tuy còn dư hai viên Vạn Linh Quy Tông Đan nhưng cũng cần nó củng cố tu vi, không thể nhường lại cho Tam Điện Chủ được.

Lãnh Hồng Anh nói thật.

Ánh mắt Tam Điện Chủ thay đổi, khóe môi cong lên lạnh lùng, dường như Lãnh Hồng Anh không chịu nhường lại hai viên đan dược đã đắc tội Ngỗi Long.

Lãnh Hồng Anh tháo xuống chiếc nhẫn trên tay đưa tới trước mặt Cảnh Ngôn:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn, ta còn chưa đưa thù lao luyện đan. Hay vậy đi, ta tích lũy tài nguyên cơ bản đều đặt trong tu di giới chỉ này, ngươi cứ lấy.

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Thù lao … không biết Thất Điện Chủ còn định nhờ Đông Hạc lão ca luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan không?

Lãnh Hồng Anh nói:

- Có mấy viên đan dược Đại Đan Vương Cảnh Ngôn luyện chế giúp ta thì tạm thời không cần nhờ Đại Đan Vương Đông Hạc luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan.

Mắt Cảnh Ngôn rực sáng nói:

- Nếu vậy thì đưa phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan đó cho ta đi, xem như thù lao ta luyện đan giúp Thất Điện Chủ.

Lãnh Hồng Anh cảm thấy một phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan thì hơi ít:

- Cái này … có phải là quá ít?

Vì Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược là bốn viên phẩm chất nhất đẳng, vượt qua mong muốn của Lãnh Hồng Anh rất nhiều. Lãnh Hồng Anh cho rằng hai phần tài liệu dù thành công hết, luyện ra được bốn viên đan dược đã là may, dù chỉ có hai viên cũng mừng rồi. Ra được một viên hoàn toàn có thể chấp nhận.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Không ít, quyết định vậy đi.

Lãnh Hồng Anh gật đầu lấy phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan ra tu di giới chỉ, giao cho Cảnh Ngôn:

- Vậy ta nghe theo Đại Đan Vương Cảnh Ngôn.

Hết chương 696.

Chương 697. Uy Hiếp

Trong phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan này Cảnh Ngôn xem trọng nhất là Hàm Hồn Thảo.

Nếu Thất Điện Chủ muốn Hồ Đông Hạc luyện chế giúp một lô Vạn Linh Quy Tông Đan thì Cảnh Ngôn định tiết lộ phối phương cho lão, dụ lão lặng lẽ giữ lại Hàm Hồn Thảo. Giờ không cần rắc rối vậy.

Thất Điện Chủ càng cảm kích Cảnh Ngôn hơn.

Nói thật thì Thất Điện Chủ không cách nào ngờ đến kết quả này, vốn tưởng được hai đến bốn viên đan dược đã rất tốt, giờ chẳng những được bốn viên đan dược nhất đẳng còn tương đương với không trả thù lao. Trừ hai phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan ra Thất Điện Chủ không phải thanh toán thù lao khác cho Cảnh Ngôn.

Trong lòng Thất Điện Chủ sinh ra tôn trọng Cảnh Ngôn, không phải vì Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương năng lực cực mạnh mà là tôn trọng phẩm hạnh của hắn.

Thân Sùng kéo lại sự chú ý của mọi người:

- Được rồi, bây giờ chúng ta tiếp tục nói về điện chủ điện thứ mười.

Chưa giải quyết chuyện Cảnh Ngôn đảm nhiệm điện chủ điện thứ mười, còn cần bàn bạc tiếp.

Nghe Thánh Chủ nói, đám điện chủ suy nghĩ khác nhau.

Nếu Cảnh Ngôn trở thành điện chủ điện thứ mười đối với chín vị điện chủ ngầm thì mất chút ích lợi, nhưng nếu nhờ hắn luyện chế giúp đan dược hoàn toàn bù đắp lại tổn thất.

Hơn nữa Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng người ta trẻ tuổi, hơn ba mươi tuổi đã là Đạo Hoàng, ba trăm tuổi thì sao? Một ngàn tuổi thì sao?

Tuổi thọ của võ giả Đạo Hoàng cảnh có thể đến hai ngàn năm dài, trước không nói thiên phú của Cảnh Ngôn, chỉ nói thân phận Đại Đan Vương. Cảnh Ngôn tu luyện cần các loại đan dược cửu giai, miễn hắn có tài liệu là có thể dễ dàng luyện chế ra, vậy thì hắn tu luyện Võ Đạo sẽ chậm sao?

Mẫn Hỏa là người lên tiếng đầu tiên:

- Ta cảm thấy Đại Đan Vương Cảnh Ngôn hoàn toàn có thể trở thành điện chủ điện thứ mười.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh nói:

- Ta cũng cho rằng Đại Đan Vương Cảnh Ngôn thành điện chủ điện thứ mười không có vấn đề gì.

- Ta cũng đồng ý!

Đại Điện Chủ lên tiếng:

- Ta không có ý kiến, Cảnh Ngôn hơi trẻ chút nhưng đường Võ Đạo người có thành tựu là cao hơn, mọi người không so về tuổi tác.

Lúc mới bắt đầu họp điện chủ, Đại Điện Chủ biểu thị kiên quyết không đồng ý Cảnh Ngôn thành điện chủ điện thứ mười, giờ sửa miệng.

Các điện chủ đều phát biểu ý kiến.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long là người cuối cùng.

Ngỗi Long nhìn Cảnh Ngôn, ngữ điệu khách sáo một chút:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn có thể luyện chế một lô Vạn Linh Quy Tông Đan giúp ta?

Cảnh Ngôn nhìn Ngỗi Long, đầu óc xoay chuyển.

Cảnh Ngôn vốn định luyện chế một lô đan dược giúp các điện chủ. Tuy có chút mâu thuẫn với Tam Điện Chủ nhưng không phải không thể xóa bỏ, hai người không là tử địch. Nên lúc này Cảnh Ngôn cũng định luyện chế lô đan dược giúp Tam Điện Chủ, làm vậy có hai cái lợi, một là xóa bỏ xích mích, hai là cho người ta thấy hắn không phải loại người bụng dạ hẹp hòi.

Cảnh Ngôn nghĩ vậy bèn nói:

- Nếu Tam Điện Chủ chuẩn bị tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan rồi, chờ kết thúc họp điện chủ ta sẽ cố luyện chế xong thật nhanh cho.

Cảnh Ngôn nói chuyện hiền hòa, hoàn toàn không nhìn ra lúc trước vì xích mích mà giận Tam Điện Chủ.

Phản ứng của Tam Điện Chủ làm Cảnh Ngôn bất ngờ.

Tam Điện Chủ lẽ thẳng khí hùng nói:

- Chẳng phải ngươi có một phần tài liệu sao? Mới rồi Thất Điện Chủ đưa ngươi tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan rồi, ngươi lấy đó luyện chế một lô đan dược giúp ta đi. Ta tạm thời không có tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan, chờ sau này tìm được sẽ trả lại cho.

Cảnh Ngôn ngây người.

Những người khác cau mày.

Cảnh Ngôn tức giận bật cười:

- Ý Tam Điện Chủ là ta luyện đan giúp ngươi, còn phải bỏ ra tài liệu, chờ khi nào ngươi có thì trả lại. Nếu ngươi luôn không có thì không phải trả đúng không?

Cảnh Ngôn đã thấy tiện nhân, thấy rất nhiều, nhưng lần đầu tiên hắn thấy cực phẩm tiện.

Tam Điện Chủ đương nhiên nói:

- Đúng rồi, ngươi ứng ra tài liệu trước, sao, sợ ta không trả? Nếu ngươi trở thành điện chủ điện thứ mười tức là đồng liêu với ta, mọi người thường gặp nhau, ta sẽ cố gắng gom đủ tài liệu trả ngươi.

Câu này ẩn giấu tin tức là Cảnh Ngôn chịu bỏ ra tài liệu luyện đan giúp thì Tam Điện Chủ sẽ đồng ý hắn thành điện chủ điện thứ mười. Nếu Cảnh Ngôn không chịu, Tam Điện Chủ cũng sẽ không đồng ý để hắn làm điện chủ điện thứ mười.

Thất Điện Chủ nhìn Tam Điện Chủ, tức giận nói:

- Tam Điện Chủ không thấy nói vậy hơi quá đáng sao?

Bát Điện Chủ nhíu mày nói:

- Đúng vậy! Dù Đại Đan Vương Cảnh Ngôn muốn luyện đan giúp ngươi thì ngươi ít ra phải chuẩn bị tài liệu và thù lao tương ứng.

Nhị Điện Chủ nói:

- Nói thật, lúc trước ngươi rõ ràng nhằm vào Đại Đan Vương Cảnh Ngôn, nếu là ta thì đã giận ngươi. Đại Đan Vương Cảnh Ngôn vẫn đồng ý luyện đan giúp ngươi, khiến ta hơi kính nể Đại Đan Vương Cảnh Ngôn. Còn ngươi, quá đáng hết sức.

Điện chủ khác thầm lắc đầu.

Tam Điện Chủ bị mọi người tức giận chất vấn lại cười phá lên:

- Ha ha ha!

Mắt Tam Điện Chủ hơi đỏ liếc điện chủ khác:

- Đám người các ngươi đúng là … chỉ vì năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn mạnh mà các ngươi muốn lấy lòng hắn?

Chẳng phải ban đầu các ngươi cũng phản đối giống như ta sao? Quá buồn cười, con người của ta không thích trò đó. Cảnh Ngôn luyện đan giúp ta thì tốt, Cảnh Ngôn không giúp ta cũng không bắt buộc!

Cảnh Ngôn nghiêm túc hỏi:

- Tam Điện Chủ, lúc ngươi đánh nhau với ngươi chắc không cần cố ý sử dụng linh khí phòng ngự đúng không?

Tam Điện Chủ không hiểu:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn nói vậy là sao?

Cảnh Ngôn nghiêm trang nói:

- Da mặt của ngươi đã dày tới tận trời, linh khí phòng ngự gì đều khó thắng da mặt dày của ngươi.

Mọi người ngây ra.

Cảnh Ngôn nói câu đầu tiên Tam Điện Chủ không hiểu, những người khác không phản ứng lại. Nghe tới câu thứ hai mọi người sửng sốt sau đó bật cười.

Mặt Tam Điện Chủ tím lịm, mắt rực cháy lửa giận:

- Cảnh Ngôn, ngươi vũ nhục ta?

Người Tam Điện Chủ dâng lên sát ý, muốn đánh người nhưng đang trong Thánh Điện nên không dám rục rịch. Sát ý dâng lên nhưng Tam Điện Chủ kiềm chế không bao phủ Cảnh Ngôn.

Hết chương 697.

Chương 698. Thực Lực Võ Đạo

Ngỗi Long là tiểu nhân nhưng không não tàn, không ngốc, không bị cửa kẹp não.

Lỗ mãng đánh nhau trong Thánh Điện tuyệt đối không phải chuyện tốt. Huống chi Thánh Chủ Thân Sùng và Cảnh Ngôn rõ ràng thân thiết, Tam Điện Chủ mà ra tay là cho Thánh Chủ cơ hội nhúng tay vào, không chừng mượn cớ trừng phạt, nghiêm trọng hơn có thể cắt bỏ chức vị điện chủ.

Vì sao Ngỗi Long cố ý nhằm vào Cảnh Ngôn thì có chút nhân tố ẩn. Ngỗi Long mặc dù nuốt hận sẽ trả nhưng bình thường không dễ gây thù hằn, nếu không làm sao ngồi ở chức vị Tam Điện Chủ lâu năm như vậy?

Ngỗi Long và thế gia đan đạo Vạn gia có quan hệ cực kỳ thân thiết, một thê tử của Tam Điện Chủ là nữ nhi trưởng lão Vạn gia.

Trong đại điển luyện đan Vạn gia quyết lấy nguyên lực nhưng bị Cảnh Ngôn cướp đi, khiến Vạn gia thù hắn, dẫn đến ấn tượng đầu tiên của Ngỗi Long đối với hắn rất kém.

Đương nhiên khi Cảnh Ngôn bày ra thủ đoạn luyện đan không người sánh kịp thì chút hiềm khích đó không là gì. Ngỗi Long thật lòng muốn cùng Cảnh Ngôn biến can qua thành ngọc bạch. Nhưng Ngỗi Long lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, không cho rằng Cảnh Ngôn dễ dàng bỏ qua những lời mình đã nói.

Vì vậy Ngỗi Long đòi Cảnh Ngôn luyện đan giúp không phải muốn hắn ứng ra tài liệu, nguyên nhân là nếu hắn đồng ý thì tốt, hắn từ chối là phá cho hôi luôn. Dù sao đã đắc tội Cảnh Ngôn, Ngỗi Long cảm thấy gây mâu thuẫn lớn hơn nữa cũng không khác gì.

Bản thân Ngỗi Long cũng cần đan dược cửu giai, nhưng còn thế gia số một đan đạo Vạn gia cung cấp đan dược bình thường cho mình. Vạn gia khó luyện chế đan dược Vạn Linh Quy Tông Đan, tuy Cảnh Ngôn làm được nhưng hắn sẽ đồng ý làm giúp Tam Điện Chủ sao?

Tam Điện Chủ cho rằng không thể nào.

Dù Tam Điện Chủ giả lả cầu hòa cũng không tin Cảnh Ngôn không chút khúc mắc luyện chế đan dược giúp mình. Nếu Ngỗi Long đồng ý để Cảnh Ngôn trở thành điện chủ điện thứ mười e rằng giây sau bị đá văng ra.

Ngỗi Long là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, bản thân sẽ làm như vậy nên nghĩ Cảnh Ngôn cũng hẹp hòi như vậy. Nếu Ngỗi Long biết suy nghĩ trong lòng Cảnh Ngôn chắc chắn hối hận thắt ruột.

Tam Điện Chủ nhìn hướng Thánh Chủ, kiên quyết nói:

- Thánh Chủ đại nhân, ta không đồng ý Cảnh Ngôn trở thành điện chủ điện thứ mười.

Thân Sùng lạnh lùng nhìn Tam Điện Chủ:

- Tam Điện Chủ, tám vị điện chủ khác đã đồng ý, chỉ có ngươi phản đối, ta cần một lý do.

Tam Điện Chủ nói ra sự thật:

- Thánh Chủ đại nhân, điện chủ Thánh Điện chúng ta tuyển chọn xem trọng là thực lực Võ Đạo. Cảnh Ngôn đúng là Đại Đan Vương, có lẽ hắn cũng là trận pháp sư cao cấp, nhưng vậy

thì sao? Hắn chỉ có cảnh giới Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, tu vi Võ Đạo hoàn toàn không đủ để trở thành điện chủ.

Từ lúc thực hành chế độ điện chủ Thánh Điện đến nay chưa từng xuất hiện điện chủ Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, thông thường phải đến Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ mới có thể làm điện chủ.

Lý do này cứng rắn, làm Thánh Chủ không biết bênh Cảnh Ngôn thế nào.

Đám điện chủ Thất Điện Chủ mặt tối sầm.

Cảnh Ngôn muốn cười, hắn thật sự bật cười:

- Ý Tam Điện Chủ là tiêu chuẩn quan trọng nhất chọn điện chủ là thực lực Võ Đạo phải không? Nếu thực lực Võ Đạo của ta đủ trình độ thì không thành vấn đề?

Tam Điện Chủ nhìn hướng Cảnh Ngôn, kiêu ngạo nói:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn, tu vi Võ Đạo của ngươi không đủ xem. Ngươi đừng không phục, ngươi có thể hỏi Thánh Chủ và điện chủ khác ta nói có đúng không.

Tam Điện Chủ dõng dạc như thể mình đã đứng ở điểm cao đại nghĩa.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Ha ha, có phải ngươi là điện chủ không?

Tam Điện Chủ Ngỗi Long cười khẩy nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có ý gì? Biết rõ còn hỏi, ta đương nhiên là điện chủ, Tam Điện Chủ Thánh Điện. Nhưng tu vi Võ Đạo của ta là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, ngươi chỉ là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, không lẽ muốn so với ta?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Đúng thật là ếch ngồi đáy giếng!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Bằng vào thực lực Võ Đạo của ngươi còn có thể đảm nhiệm điện chủ thì ta có vấn đề gì? Hơn nữa không phải ta không thể so với ngươi, là ngươi không thể so với ta. Chút tu vi của ngươi không đủ xem.

Ngỗi Long trợn to mắt, sát ý dao động mãnh liệt hơn nhiều, nguyên khí càng sôi trào:

- Ngươi nói cái gì?!

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Ta nói rất rõ ràng, nếu tu vi Võ Đạo của ngươi đạt điều kiện tiêu chuẩn điện chủ thì ta chắc chắn vượt trên mức rất nhiều.

Ngỗi Long không tin thực lực Võ Đạo của Cảnh Ngôn sánh bằng mình:

- Ha ha ha! Tiểu tử dám ba hoa, bằng vào ngươi? Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ tầm thường, đừng tưởng ngươi có thể giết phế vật Cổ Mặc thì lợi hại cỡ nào. Nói cho ngươi biết, ngươi kém xa.

Cảnh Ngôn đào hố chờ Ngỗi Long nhảy:

- Nghiệm chứng rất dễ, Tam Điện Chủ, hay chúng ta luận bàn một trận đi?

Ngỗi Long thật không ngờ Cảnh Ngôn sẽ đưa ra tỷ thí:

- Ngươi thật sự muốn tỷ thí Võ Đạo với ta?

Ngỗi Long nhìn Cảnh Ngôn chăm chú như đang phỏng đoán hắn đề nghị có phải là phô trương thanh thế.

Nếu Cảnh Ngôn không phô trương thanh thế thì lấy tự tin từ đâu?

Cảnh Ngôn hỏi:

- Không dám?

- Không dám? Buồn cười! Thánh Chủ đại nhân cũng nghe thấy rồi, đây là Cảnh Ngôn chủ động đòi tỷ thí với ta.

Lòng Ngỗi Long máy động vứt bỏ tạp niệm. Mặc kệ Cảnh Ngôn có phải phô trương thanh thế hay không, sự tình diễn biến đến bước này Ngỗi Long đã không thể lùi bước. Nếu Ngỗi Long không tỷ thí với Cảnh Ngôn thì làm sao ngăn cản hắn trở thành điện chủ? Còn sẽ bị người ta cười nhạo, trào phúng là võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ mà e sợ không dám so tài với đối phương.

Thân Sùng cau mày nhìn Cảnh Ngôn, đang suy xét hắn suy nghĩ cái gì.

Cảnh Ngôn chắp tay hướng Thân Sùng:

- Xin Thánh Chủ đại nhân cho phép ta và Tam Điện Chủ đánh một trận.

Thân Sùng gật đầu nói:

- Ta không phản đối.

Thân Sùng biết Cảnh Ngôn là trận pháp sư cao cấp, hắn có thể bày ra trận pháp cao cấp cỡ lớn thì chắc cũng bày ra trận pháp cỡ nhỏ được. Có lẽ Cảnh Ngôn mang sẵn trận bàn trận pháp cao cấp cỡ nhỏ, đánh với Ngỗi Long ném vài trận pháp cao cấp là ở thế không thua.

Thân Sùng dứt lời Cảnh Ngôn đã nhấc chân bước ra:

- Tam Điện Chủ, ta chờ ngươi ở bên ngoài.

Lời chưa dứt Cảnh Ngôn đã biến mất trong tiền điện Thánh Điện.

Ngỗi Long cười khẩy nói:

- Hừ! Tốc độ nhanh đấy.

Mắt Ngỗi Long lấp lóe sau đó đi ra tiền điện.

Thân Sùng và đám điện chủ đi ra ngoài.

Cảnh Ngôn và Tam Điện Chủ Ngỗi Long lơ lửng trên bầu trời Thánh Cung, đối diện từ xa.

Đám người Thân Sùng lơ lửng phía xa nhìn hai người.

Hết chương 698.

Chương 699. Sách Lược

Trên Thánh Cung mây mù cuồn cuộn.

Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh và Tam Điện Chủ Ngỗi Long mặc trường bào màu tím sậm thấp thoáng trong mây. Quannh người họ ngưng kết nguyên khí ngăn cách gió rít trong không gian. Gió núi phần phật cách họ một khoảng tự động dạt ra.

Hai cường giả Đạo Hoàng cảnh đứng trên đỉnh Thiên Nguyên đại lục sắp bắt đầu trận đại chiến kinh thiên động địa.

Phía xa đám người Thánh Chủ Thân Sùng tụ tập lại cùng nhìn Cảnh Ngôn, Ngỗi Long.

Khóe môi Thân Sùng cong lên, trong mắt chất chứa mong chờ như rất muốn thấy kết quả đánh nhau của Cảnh Ngôn và Ngỗi Long.

Thường Huyễn dời ánh mắt từ người Cảnh Ngôn sang Thân Sùng, mở miệng hỏi:

- Thánh Chủ đại nhân nói xem Đại Đan Vương Cảnh Ngôn có đánh lại Tam Điện Chủ không? Tam Điện Chủ vào Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ đã mấy trăm năm. Đại Đan Vương Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi, bước vào Đạo Hoàng cảnh được vài năm?

Thân Sùng mỉm cười liếc Thường Huyễn một cái:

- Cảnh Ngôn trẻ tuổi nhưng tính cách của hắn không bốc đồng, nếu không chút nắm chắc, không có dựa vào thì hắn sẽ không luận bàn với Ngỗi Long. Tuy Cảnh Ngôn bước vào Đạo Hoàng cảnh thời gian ngắn gủi, chỉ vẻn vẹn là tu vi Đạo

Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng ngươi đừng quên hắn là trận pháp sư cao cấp, trên người hắn sẽ thiếu trận bàn trận pháp cao cấp cỡ nhỏ sao?

Thường Huyễn nghe vậy giật mình, gật gù hiểu ra.

Đúng rồi, sử dụng trận bàn trận pháp giống như võ giả khi đánh nhau dùng vũ khí, võ học. Nói chính xác dùng trận pháp đối địch cũng là một phần thực lực của võ giả.

Hơn nữa võ giả đánh nhau sống chết có trận pháp chẳng lẽ không dùng? Thế thì ngu không chịu nổi. Chém giết sống chết mục tiêu duy nhất là giết đối thủ, có bản lĩnh gì đều phải dùng. Khi ngươi giết địch, kẻ địch không dùng vũ khí chẳng lẽ ngươi cũng không dùng?

Thất Điện Chủ vỗ ngực thở phào nói:

- Ta suýt quên Đại Đan Vương Cảnh Ngôn là trận pháp sư cao cấp, thật là lo lắng vô ích.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh vốn hơi lo khi Cảnh Ngôn và Ngỗi Long luận bàn.

Thánh Chủ còn không tin tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn sánh bằng Ngỗi Long, càng đừng nói là đám người Thất Điện Chủ.

Nghe Thánh Chủ Thân Sùng bình luận mọi người hiểu ra.

Không thể trách họ quên thân phận trận pháp sư của Cảnh Ngôn. Trên đại lục hiếm có trận pháp sư cao cấp, bình thường điện chủ ít khi được thấy, càng đừng nói đánh nhau với trận pháp sư cao cấp. Nên một chốc họ không liên tưởng Cảnh Ngôn là trận pháp sư cao cấp có thể dùng trận pháp công kích trên trận bàn.

Trận pháp cao cấp cỡ nhỏ tuy uy lực không bằng loại thường quy, nhưng dù cỡ nhỏ thì vẫn có thể uy hiếp đến võ giả

Đạo Hoàng cảnh.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cũng không dám sơ sẩy trước trận pháp cao cấp cỡ nhỏ.

Nếu Cảnh Ngôn liên tục ném vài trận pháp cao cấp cỡ nhỏ, võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh không kịp chạy ra phạm vi trận pháp bao trùm thì cũng chỉ có nước nuốt hận tại chỗ.

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa cảm thán rằng:

- Không nhiều người khiến Mẫn Hỏa này kính nể, nhưng ta phục Đại Đan Vương Cảnh Ngôn từ tận đáy lòng. Đại Đan Vương Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi về Võ Đạo đã bước vào Đạo Hoàng cảnh, còn là Đại Đan Vương, trận pháp sư cao cấp. Các vị nói xem Đại Đan Vương Cảnh Ngôn có phải là quái vật không? Trong thiên hạ sao lại có yêu nghiệt như vậy.

Một điện chủ bất đắc dĩ nói:

- Đúng rồi, đám người chúng ta xem như đỉnh cao trên đại lục nhưng so với Đại Đan Vương Cảnh Ngôn thì thật là …

Ít ai khiến họ bội phục, bản thân họ là thiên tài, có ngạo khí của mình. Gặp phải võ giả trình độ ngang ngửa mình thì họ cũng không thật lòng phục. Nhưng với Cảnh Ngôn, họ muốn không phục cũng không được.

Mấy điện chủ khác, bao gồm Hồ Đông Hạc, Thường Huyễn đều gật gù.

***

Cảnh Ngôn nhìn Ngỗi Long chằm chằm, lạnh nhạt nói:

- Tam Điện Chủ, bây giờ ngươi còn cơ hội ngừng lại trận luận bàn này. Khi chúng ta bắt đầu đánh thì có hối hận cũng không kịp.

Cảnh Ngôn không để bụng thực lực Võ Đạo của Ngỗi Long, hắn đang tung ra cơ hội cuối cùng.

Ngỗi Long híp mắt, cho rằng Cảnh Ngôn e sợ:

- Cảnh Ngôn, ngươi đang e sợ?

Ngỗi Long cho rằng lúc trước Cảnh Ngôn cứng rắn như thế là phô trương thanh thế hòng hù dọa mình, buồn cười là Tam Điện Chủ suýt bị hù thật.

Cảnh Ngôn lười nói nhiều:

- Ngươi đã cứng cổ ngu xuẩn thì chúng ta bắt đầu đi.

Ngỗi Long cao giọng quát:

- Cảnh Ngôn, ta biết ngươi có mưu đồ gì! Ngươi định dùng trận pháp cao cấp cỡ nhỏ cưỡng ép áp chế ta đúng không? Ngươi là trận pháp sư cao cấp, chắc chắn có nhiều trận bàn trận pháp cao cấp cỡ nhỏ.

Mắt Ngỗi Long lấp lóe, mới rồi vắt óc suy nghĩ khả năng gặp rắc rối đó là Cảnh Ngôn có con bài chưa lật. Ngỗi Long đoán Cảnh Ngôn sẽ dùng trận bàn cưỡng ép công kích mình. Một khi Ngỗi Long rơi vào đống trận pháp cao cấp sẽ rất rắc rối, thậm chí bị thương.

Nghe Ngỗi Long nói Cảnh Ngôn cười cười, ngay từ đầu hắn đã không định dùng trận bàn cao cấp đánh nhau. Một trận bàn cao cấp giá trị rất cao, dùng trên người Ngỗi Long là lãng phí.

Ngỗi Long vô sỉ nói:

- Cảnh Ngôn, ta thừa nhận ta không có thủ đoạn ứng đối với trận bàn cao cấp của ngươi. Nhưng nếu ngươi định dùng trận bàn cao cấp đánh bại ta thì ta sẽ không thừa nhận ngươi mạnh hơn ta!

Ngỗi Long nói những lời này đã châm chước kỹ, muốn kích thích Cảnh Ngôn để hắn ngượng tay không dùng trận bàn cao cấp đối phó mình.

Cảnh Ngôn nhìn thấu suy nghĩ của Ngỗi Long, thuận thế hỏi:

- Vậy ngươi muốn sao?

Mắt Ngỗi Long sáng rực nói:

- Rất đơn giản, nếu ngươi muốn làm ta thật sự phục thì đừng sử dụng trận bàn trận pháp nào, bằng vào bản lĩnh của ngươi chân thật đánh bại ta, thế nào?

Ngỗi Long hơi đắc ý với sách lược của mình. Nếu Cảnh Ngôn cứ muốn dùng trận bàn, Ngỗi Long có thua cũng được cớ. Nếu Cảnh Ngôn bị kích tướng đồng ý không dùng trận bàn thì càng khỏe, Ngỗi Long sẽ đập hắn tơi bời trút giận.

Đám người Thân Sùng ở phía xa nghe Ngỗi Long và Cảnh Ngôn đối thoại.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh hoàn toàn đứng về phía Cảnh Ngôn, lập tức nhắc nhở hắn:

- Đại Đan Vương Cảnh Ngôn đừng đồng ý! Ngươi là trận pháp sư cao cấp, dùng trận bàn đối địch là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Không lẽ đối tượng chúng ta đánh nhau là trận pháp sư cao cấp thì không cho phép người ta dùng trận bàn? Đây là đạo lý gì?

Hết chương 699.

Chương 700. Tiếng Gào Ngừng Bặt

Đám điện chủ cảm thấy Ngỗi Long quá âm hiểm, mặt dày hơn cái mo.

Hạn chế người ta dùng thủ đoạn còn nói dõng dạc như thế. Cảnh Ngôn bảo da mặt Ngỗi Long dày tới tận trời đúng là không oan uổng.

Hồ Đông Hạc tức giận hét to:

- Ngỗi Long, ngươi giữ chút da mặt được không? Ngươi không biết xấu hổ sao? Ngươi già hơn Cảnh Ngôn mấy chục lần, cách biệt tuổi tác cũng đành thôi, mọi người lười lấy ra nói. Nhưng ngươi còn hạn chế Cảnh Ngôn trận pháp sư sử dụng trận bàn? Ngươi thật sự là điện chủ Thánh Điện sao?

Vì Ngỗi Long là Tam Điện Chủ nên điện chủ Thánh Điện còn kiêng dè cho chút mặt mũi, không tiện chửi vào mặt. Hồ Đông Hạc thì không cần kiêng dè quá nhiều.

Hồ Đông Hạc nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi tuyệt đối đừng nghe lời tên này, ngươi muốn đánh kiểu gì cứ đánh, hãy dùng trận bàn ném chết y luôn!

Cảnh Ngôn cười cười nhìn Hồ Đông Hạc, hắn xoay người nhìn Ngỗi Long mặt đỏ rực.

Ngỗi Long đúng là mặt dày nhưng cũng biết lời mình vừa nói cực kỳ vô lý, bị người ta chửi vào mặt chỉ có thể nín nhịn.

Ánh mắt Cảnh Ngôn khinh thường nói:

- Tam Điện Chủ, ta không dùng trận bàn. Giờ ngươi yên tâm chưa?

Ngay từ đầu Cảnh Ngôn đã không định sử dụng trận bàn, nên sách lược mà Ngỗi Long vắt óc đau khổ nghĩ ra hoàn toàn dư thừa.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy Ngỗi Long mừng rỡ. Ngươi không dùng trận bàn đối chiến thì sẽ bị ta chà đạp.

Ngỗi Long mừng, đám người Thân Sùng thì nhíu chặt mày.

Vì sao Cảnh Ngôn bị kích tướng thành công? Không dùng trận pháp đối chiến sao Cảnh Ngôn đánh lại võ giả Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ như Ngỗi Long?

Xoẹt!

Ngỗi Long rút ra vũ khí của mình, đó là một cây gậy màu đỏ. Ngỗi Long định ra tay ngay đỡ khỏi phải xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu Cảnh Ngôn không dùng trận bàn thì Ngỗi Long hoàn toàn có thể ngay từ đầu dùng sức chiến đấu mạnh nhất đánh bại hắn.

Đương nhiên Ngỗi Long không định trực tiếp giết Cảnh Ngôn, không dám làm như thế.

Ngỗi Long khẽ quát, mắt bắn ra tia sáng, vận chuyển nguyên khí đến cực hạn:

- Cảnh Ngôn, đỡ một chiêu của ta!

Cây gậy đỏ trong tay Ngỗi Long tỏa ánh sáng chói lòa, một góc trời thay màu. Dao động năng lượng khuấy động không gian, vách tường không gian nứt ra từng cái khe đen to cỡ cánh tay, đó là do vách tường không gian bị xé rách.

Cảnh Ngôn nhìn động tác của Ngỗi Long.

Tam Điện Chủ này rất mạnh, mạnh hơn cỡ như thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Mặc gấp vô số lần.

Gậy đỏ bay lên cao, ảo ảnh đầy sát ý hiện ra, làm nổi bật Ngỗi Long nhe răng cười.

Thất Điện Chủ nhìn ảo ảnh ngưng tụ, kinh kêu:

- Đó là … võ học Thiên Vân Thương? Ngỗi Long, ngươi tu luyện Thiên Vân Thương đến trình độ tinh thâm như vậy?

Thiên Vân Thương là một loại võ học địa giai uy năng cực mạnh, là một trong những võ học cao cấp nhất trên Thiên Nguyên đại lục hiện nay.

Điện chủ khác biết võ học mạnh nhất của Ngỗi Long là Thiên Vân Thương, nhưng đã lâu chưa được thấy, vì vậy họ không biết Ngỗi Long tu luyện Thiên Vân Thương đến trình độ gì. Giờ Ngỗi Long thi triển Thiên Vân Thương làm các vị điện chủ giật nảy mình, nhìn chằm chằm.

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa trầm giọng nói:

- Tu luyện Thiên Vân Thương đến trình độ cực kỳ tinh thâm, hơn nữa Ngỗi Long điện chủ thành công dung nhập vào bí pháp tăng phúc công kích rất mạnh.

Thân Sùng lắc đầu nói:

- Tam Điện Chủ tuy có cảnh giới Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ nhưng đã ở lại mấy trăm năm, lâu như vậy không tiến bộ Võ Đạo thêm một bước. Tuy nhiên Tam Điện Chủ không ngừng nghiên cứu võ học, tu luyện Thiên Vân Thương đến bước này cũng bình thường.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh nhỏ giọng nói:

- Thiệt tình, ta luôn cho rằng sức chiến đấu của Ngỗi Long điện chủ không mạnh hơn ta, nay xem ra ta đã sai. Nếu không

phải ta mới đột phá đến Đạo Hoàng cảnh đỉnh, ta đánh với Ngỗi Long e rằng bị đánh bại.

Một điện chủ cũng là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ cười khổ nói:

- Thất Điện Chủ nói đúng, ta thấy trong chín vị điện chủ chúng ta trừ điện chủ Đạo Hoàng cảnh đỉnh ra Ngỗi Long điện chủ mạnh nhất.

Mọi người hồi hộp nhìn Ngỗi Long và Cảnh Ngôn trong vòng chiến.

Ngỗi Long ra đòn công kích khiến mọi người giật mình, thi triển võ học uy năng cực kỳ khủng bố. Dao động năng lượng mênh mông tàn phá một mảnh không gian, không ngừng xé rách không gian. Chỉ nhìn võ học ngưng tụ ảo ảnh là đã cảm nhận năng lượng khủng bố chứa trong đó.

Ngỗi Long cực kỳ tự tin hét to một tiếng:

- Nhận thua đi Cảnh Ngôn!

Ngỗi Long muốn hoàn toàn đánh bại Cảnh Ngôn trong vòng một chiêu, tuy không thể giết hắn nhưng có thể đánh bị thương.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên Vân Thương ngưng tụ ảo ảnh bao trùm Cảnh Ngôn, tựa như xé rách màn trời chụp xuống Cảnh Ngôn, muốn đè hắn ngã xuống đất.

Xoẹt!

Kiếm quang đen ngưng tụ trước mặt Cảnh Ngôn, thân kiếm tỏa ánh sáng chói lòa.

Mặt Cảnh Ngôn không có biểu tình, mắt hắn không hoảng loạn:

- Thánh Quang kiếm pháp!

- Hư Vô!

Ngỗi Long muốn đánh bại Cảnh Ngôn trong một chiêu, hắn cũng muốn hạ gục gã. Trận chiến này là cơ hội tốt cho Cảnh Ngôn lập uy, nếu có thể đánh bại Ngỗi Long bằng một chiêu thì đám điện chủ Thánh Điện nghĩ sao?

Nên vừa ra tay Cảnh Ngôn đã dốc hết sức, vận chuyển tất cả nguyên khí trong vụ tuyền, khống chế Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tìm điểm yếu của võ học Thiên Vân Thương.

Bùm!

Răng rắc!

Thánh Quang kiếm pháp dung hợp Hư Vô mau đến cực hạn, khoảnh khắc va chạm với Thiên Vân Thương, hai bên nghiền nhau phát ra một chuỗi tiếng trầm đục.

Võ học Thiên Vân Thương ngưng tụ ảo ảnh bị Thánh Quang kiếm pháp liên tục đánh không ngừng tan rã.

Ngỗi Long thấy Cảnh Ngôn đỡ đòn thì cười to bảo:

- Ha ha ha! Còn không nhận thua? Ngươi nghĩ tu vi Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ tầm thường có thể đấu lại ta? Bay lên đi! Cảnh Ngôn, ta sẽ không giết chết ngươi, nhưng …

Ngỗi Long cuồng ngạo kêu gào nhưng nói đến đây ngừng bặt.

Ngỗi Long là người đánh với Cảnh Ngôn, hiểu rõ tình hình đòn công kích của mình, lúc này Ngỗi Long cảm thấy kỳ kỳ.

Thiên Vân Thương ngưng tụ ảo ảnh bị Thánh Quang kiếm pháp xé rách nhìn thì chậm, thật ra toàn quá trình chỉ chớp mắt đã xong.

Hết chương 700.

Chương 701. Thánh Chủ Cũng Không Xem hiểu

Trong khoảnh khắc ảo ảnh của võ học Thiên Vân Thương của Tam Điện Chủ Ngỗi Long bị đánh tan.

Phản ứng của Ngỗi Long không chậm, khi võ học tan rã nhiều thì gã liền cảm giác khác lạ, ý niệm chỉ dẫn gã làm ra ứng đối tiếp theo. Nhưng tốc độ uy năng võ học tán loạn quá mau, ý niệm mới nhúc nhích kiếm quang của Cảnh Ngôn đã bao phủ toàn thân Ngỗi Long.

Thánh Quang kiếm pháp dung hợp bí pháp Hư Vô thì mau biết bao.

Khi Cảnh Ngôn giết Cổ Mặc, lão ta thậm chí cho rằng công kích của hắn là dịch chuyển tức thời, đủ thấy tốc độ kinh người cỡ nào.

Ngỗi Long sợ đến hồn vía lên mây, điên cuồng múa gậy dài màu đỏ:

- Nguy rồi!

Nhưng mức độ nguyên khí hùng hậu của Ngỗi Long không bằng Cảnh Ngôn, mới vận chuyển nguyên khí đã bị Thánh Quang kiếm pháp quét sạch. Có thể nói nếu Cảnh Ngôn muốn giết Ngỗi Long thì lúc này gã đã chết, vì nguyên khí vừa rời khỏi thân thể đã bị hao hết sạch, không cách nào vận dụng linh khí phòng ngự, chỉ có thể bị động ăn đòn.

Thần hồn Cảnh Ngôn thả ra thần niệm, quát khẽ:

- Trấn áp!

Bùm!

Bịch!

Ngỗi Long lơ lửng trên trời bỗng rớt xuống, giây lát đã rớt cái rầm.

Khi Ngỗi Long bị Thánh Quang kiếm pháp phủ lên Cảnh Ngôn thuận thế dùng kiếm ý trấn áp. Ngỗi Long không có chút sức chống cự, cơ thể rớt xuống đất.

Lần này va chạm rất nặng, Ngỗi Long ọc mấy ngụm máu, nền đá dưới thân lõm một lỗ, mạng nhện khe nứt lan tràn bốn phía.

Ngỗi Long vùng vẫy muốn đứng lên nhưng dường như bị lực lượng vô hình gắt gao đè chặt dưới đất, mặc cho gã ném ra vũ khí linh khí, vặn vẹo tứ chi cố gượng dậy mà không nổi.

Thần hồn Cảnh Ngôn bao phủ, kiếm ý luôn áp chế Ngỗi Long.

Đừng nói Ngỗi Long rơi vào tình cảnh này chỉ có tu vi Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, dù là Đạo Hoàng cảnh đỉnh cũng đừng mơ bò dậy trong sự khống chế Cảnh Ngôn.

Lực lượng trong người Ngỗi Long không thể dùng, cảm giác như có ngọn núi to đè chặt thân thể xuống đất.

Cảnh Ngôn ở trên trời nhấc chân đi tới bên trên Ngỗi Long, nhìn gã vùng vẫy.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt hỏi:

- Tam Điện Chủ, giờ ngươi đã chịu phục rồi đi?

Giết Ngỗi Long?

Cảnh Ngôn không muốn làm như vậy, Ngỗi Long dù sao là Tam Điện Chủ, hắn gai mắt nhưng gã là người của Thánh

Điện, thuộc hạ của Thánh Chủ. Hai bên không có thù hận sống chết, giết Ngỗi Long thì không hợp.

Hơn nữa Cảnh Ngôn cảm giác lúc trước Ngỗi Long không định giết hắn, lúc công kích sát ý bủa giăng nhưng thần hồn của hắn mạnh biết bao, Ngỗi Long mà động sát tâm là hắn cảm nhận được ngay.

Bởi vậy Cảnh Ngôn mới tha mạng cho Ngỗi Long.

Đám điện chủ đứng phía xa mắt tròn mắt dẹt.

Bọn họ không thể không há hốc mồm.

Ban đầu Cảnh Ngôn chủ động tìm Ngỗi Long luận bàn mọi người đã thấy kỳ, sau đó Thánh Chủ nhắc nhở mới nghĩ tới Cảnh Ngôn là trận pháp sư cao cấp, hắn có thể dùng một đống trận bàn đánh cho Ngỗi Long không bò dậy nổi.

Nhưng trước khi hai người đánh nhau Cảnh Ngôn nói sẽ không dùng trận bàn, mọi người cho rằng hắn thua chắc.

Không ngờ thua trận chiến này sẽ là cường giả Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ Tam Điện Chủ Ngỗi Long, cuộc chiến rất kỳ dị.

Đám điện chủ hầu như không thấy rõ, nhiều người không nhìn ra Ngỗi Long bị thua thế nào. Ngỗi Long thi triển võ học thanh thế kinh người, uy năng ngập trời. Khi mọi người cho rằng Cảnh Ngôn sắp chịu thiệt thì công kích của Ngỗi Long đã tan rã.

Ngay sau đó Ngỗi Long rớt cái rầm, nằm sấp trên mặt đất bộ dáng khó coi không bò dậy nổi.

Một điện chủ ngạc nhiên nhìn Ngỗi Long dưới đất, lại nhìn hướng Thánh Chủ Thân Sùng, hỏi:

- Thánh Chủ đại nhân, tình huống này là sao?

Y xem không hiểu!

Chiến đấu kết thúc quá mau.

Đám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh có mặt ở đây tự nhận nếu đánh với Ngỗi Long không thể nào kết thúc chiến đấu mau như vậy. Tuy Ngỗi Long thấp hơn họ một tiểu cảnh giới nhưng có nhiều thủ đoạn, đặc biệt tạo nghệ võ học rất cao. Muốn đánh bại hoặc giết Ngỗi Long thì võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh sẽ phải vất vả.

Nhưng Ngỗi Long ở trong tay Cảnh Ngôn không chịu nổi một kích, tùy tiện chém một kiếm gã đã ra nông nỗi này.

Có chút gì phong độ cường giả Đạo Hoàng cảnh không? Còn uy nghiêm của Tam Điện Chủ Thánh Điện không?

Thánh Chủ nghe hỏi thầm mếu:

- Cái đó …

Vì Thánh Chủ cũng không rõ tình hình này là sao. Thánh Chủ nhìn toàn bộ quá trình chiến đấu, nắm rõ từng chi tiết như lòng bàn tay nhưng vẫn không thể giải thích rõ ràng.

Thân Sùng đành qua loa nói:

- Sức chiến đấu của Cảnh Ngôn có lẽ đến Đạo Hoàng cảnh đỉnh, ưm, chắc là sức chiến đấu Đạo Hoàng cảnh đỉnh đỉnh cấp.

Vang một chuỗi tiếng hút không khí.

Ánh mắt đám điện chủ hơi kinh sợ nhìn Cảnh Ngôn.

Sức chiến đấu Đạo Hoàng cảnh đỉnh?

Mấy điện chủ tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh thầm nghĩ nếu họ đánh với Cảnh Ngôn sẽ ra sao? Tưởng tượng làm họ hết hồn, vì sau khi so sánh phát hiện nếu đánh với Cảnh Ngôn, có lẽ cuối cùng mình bị đánh bại thậm chí đánh chết. Nếu Cảnh Ngôn sử dụng trận bàn thì …

Mấy điện chủ đẳng cấp Đạo Hoàng cảnh đỉnh biểu tình cực kỳ khó xem. Ngẫm lại lúc trước họ hơi coi khinh Cảnh Ngôn, cảm thấy mặt nóng rát.

Ngỗi Long giãy dụa một lát sau luôn miệng xin tha:

- Ta phục! Ta chịu phục! Điện chủ Cảnh Ngôn mau thả ta đi!

Ngỗi Long trực tiếp kêu Cảnh Ngôn là điện chủ.

Nghe Ngỗi Long van xin làm Cảnh Ngôn dở khóc dở cười. Ngỗi Long đúng là dở hơi, Cảnh Ngôn cứ nghĩ gã sẽ chống cự thêm một lúc, ai ngờ dứt khoát nhận hèn.

Cảnh Ngôn lắc đầu thu lại thần niệm và kiếm ý trấn áp Ngỗi Long.

Cảm nhận thân thể nhẹ nhàng, Ngỗi Long nhanh chóng bò dậy, mặt trắng bệch, không biết là bị sợ hay vì vừa rồi phun mấy ngụm máu.

Ngỗi Long chật vật đứng dậy ngoan ngoãn đứng sang bên, ánh mắt sợ hãi nhìn Cảnh Ngôn.

Ngỗi Long bị đánh sợ, tuy còn các loại thủ đoạn như linh khí phòng ngự chưa kịp dùng, nhưng không hiểu sao gã cảm thấy dù dùng tất cả thủ đoạn cũng thua xa Cảnh Ngôn.

Hết chương 701.

Chương 702. Điện Chủ Điện Thứ Mười

Ngỗi Long đứng một bên, thả hai tay, cúi thấp đầu lặng im.

Đây là Tam Điện Chủ Ngỗi Long lúc này, trong mắt chất chứa kính sợ, hãi hùng, mờ mịt.

Trong lòng Ngỗi Long sinh ra sợ hãi Cảnh Ngôn, Ngỗi Long vốn là người rất sợ chết, rất tiếc mạng. Trong trận chiến vừa rồi Ngỗi Long không có chút sức ngăn cản đã bị đè chặt dưới đất không bò dậy nổi, gã không muốn lại nếm cảm giác này.

Cảnh Ngôn nhìn Ngỗi Long, khá vừa lòng phản ứng của gã.

Nếu ngay từ đầu Ngỗi Long phòng ngự kỹ, lấy ra linh khí phòng ngự thì dù Cảnh Ngôn có lực công kích siêu phàm cũng không thể trấn áp gã trong vòng một chiêu.

Nhưng chiến đấu đã kết thúc, Ngỗi Long không có gan lại đánh với Cảnh Ngôn một lần.

Đám người Thánh Chủ Thân Sùng từ xa chạy nhanh lại.

Đám điện chủ biểu tình khác nhau, có một điểm chung là ở Võ Đạo bọn họ cũng không chiếm ưu thế hơn Cảnh Ngôn.

Những người có mặt nơi đây chỉ có Thánh Chủ với lực lượng Thánh Cung là trấn được Cảnh Ngôn, những người khác không có tự tin đó.

Thân Sùng hỏi Tam Điện Chủ Ngỗi Long:

- Tam Điện Chủ, giờ ngươi không có ý kiến gì việc Cảnh Ngôn trở thành điện chủ điện thứ mười đi?

Ngỗi Long lắc đầu nguầy nguậy, nghiêm trang nói:

- Thánh Chủ đại nhân, Đại Đan Vương Cảnh Ngôn nên là điện chủ, nếu ai phản đối thì Ngỗi Long này là người đầu tiên không đồng ý!

Làm như mới rồi người kiên quyết không đồng ý không phải là Ngỗi Long.

Ngỗi Long lại nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta kính nể ngươi từ tận đáy lòng, sau này có gì cứ kêu ta.

Thân Sùng trợn trắng mắt.

Cảnh Ngôn câm nín nhìn Ngỗi Long.

Hàng này mặt dày hơn cái mo.

Thân Sùng nói với Cảnh Ngôn:

- Nếu tất cả đều đồng ý thì không có vấn đề nữa. Cảnh Ngôn, bây giờ ngươi là điện chủ thứ mười của Thánh Điện, chút nữa ta kêu Thường Huyễn giao lệnh phù điện chủ cho ngươi.

Cảnh Ngôn khom người cảm ơn:

- Đa tạ Thánh Chủ.

Điện chủ là thân phận nhà quan, trở thành điện chủ thì Cảnh Ngôn có thể xây dựng thế lực của riêng mình. Muốn đối phó Cổ gia chỉ dựa vào một mình Cảnh Ngôn chắc chắn không được, ít nhất không thể làm vậy trong thời gian ngắn.

Gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm như Cổ gia nội tình thâm sâu, người bình thường không cách nào tưởng tượng.

Không ai biết Cổ gia giấu thủ đoạn gì, không chuẩn bị sẵn sàng hấp tấp xông vào hang ổ của Cổ gia thì kết quả khó đoán.

Thân Sùng ra lệnh cho Thường Huyễn:

- Thường Huyễn, ngươi xếp một tòa phủ đệ trong Thánh thành cho Cảnh Ngôn, sau đó tìm ta lấy lệnh phù điện chủ.

Lệnh phù điện chủ vốn chỉ có chín cái, giờ tăng thêm Cảnh Ngôn nên cần luyện chế cái mới.

Thường Huyễn lên tiếng:

- Tuân lệnh!

Thân Sùng vẫy tay cười nói với điện chủ khác:

- Được rồi, cuộc họp điện chủ lần này dừng ở đây, các vị điện chủ có thể đi.

Thân Sùng biết đám điện chủ sẽ liên lạc cảm tình với Cảnh Ngôn, nhờ hắn luyện chế đan dược giúp. Thánh Chủ cũng muốn vậy nhưng không gấp gáp, chờ đám điện chủ bàn chuyện với Cảnh Ngôn xong lại đi tìm hắn không muộn.

Mười vị điện chủ rời khỏi Thánh Cung.

Thường Huyễn mang Cảnh Ngôn đi gần Thánh Phong chọn phủ đệ.

Cảnh Ngôn không quan tâm phủ đệ này nọ, tìm đại một chỗ là xong, nên không tốn thời gian đã chọn ra phủ đệ của riêng hắn.

Cảnh Ngôn vào phủ đệ. Điện chủ khác xác định chỗ ở của hắn mới từ biệt. Nhờ Cảnh Ngôn hỗ trợ luyện đan còn cần họ chuẩn bị, sẵn sàng rồi mới đến bái phỏng hắn.

Thường Huyễn cũng đi, trong phủ đệ chỉ còn lại Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc.

- Cảnh Ngôn, cảnh giới Võ Đạo của ngươi là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ?

Hồ Đông Hạc muốn hỏi lâu rồi nhưng có mặt người ngoài, lão cố nhịn đến bây giờ.

Cảnh Ngôn nói:

- Lão ca, cảnh giới của ta đúng là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, nhưng sức chiến đấu mạnh hơn võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường một chút.

Hồ Đông Hạc không hiểu nổi:

- Thế này quá mạnh rồi đi? Ngỗi Long dù gì là võ giả Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, võ học và bí pháp của y dường như rất lợi hại. Nhưng ở trước mặt ngươi thì như gà đất chó nhà không chịu nổi một kích.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ngỗi Long quá tự tin, cho rằng ta không đánh lại, còn muốn đánh bại ta với tốc độ nhanh nhất nên mới có kết quả như vậy. Nếu ngay từ đầu Ngỗi Long đã cẩn thận, chuẩn bị linh khí phòng ngự, ta đánh bại y vẫn không khó khăn nhưng sẽ không nhẹ nhàng như lão ca trông thấy.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống nói:

- Đương nhiên sức chiến đấu của ta mạnh hơn Đạo Hoàng cảnh đỉnh bình thường một chút, nếu đánh với Cổ Vạn Toàn phỏng chừng khó giết được ta.

Hồ Đông Hạc trợn to mắt:

- …

Qua giây lát Hồ Đông Hạc đổi đề tài:

- Cảnh Ngôn, tiếp theo ngươi định làm sao?

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Giờ ta thành điện chủ Thánh Điện, trước tiên làm tốt quan hệ với điện chủ khác, chờ khi khai chiến với Cổ gia thì dễ nhờ họ hỗ trợ hơn.

Các điện chủ thực lực yếu nhất cũng là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, dù họ không thể dùng thân phận nhà quan, dẫn dắt lực lượng quan phương nhưng dùng sức mạnh cá nhân đã đủ.

Hồ Đông Hạc chậm rãi nói:

- Ưm, cái này ưu tiên, phải lôi kéo các điện chủ. Đặc biệt là Thất Điện Chủ, Bát Điện Chủ, bọn họ đáng để làm quen. Ngoài ra ngươi còn phải thành lập thế lực của riêng mình, sau khi ngươi trở thành điện chủ ước chừng Thánh Chủ đại nhân sẽ phân phối một vệ đội quan phương cho ngươi. Nhưng khai chiến với Cổ gia thì không thể sử dụng lực lượng quan phương này. Nhưng ngươi thành lập thế lực của mình, chiêu binh mãi mã tạo tư binh thì có thể sử dụng.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng hỏi Hồ Đông Hạc:

- Lão ca có cách gì hay không? Ta cần nhanh chóng tranh thủ hình thành một đội có lực lượng khá tốt.

Hồ Đông Hạc nhìn Cảnh Ngôn:

- Ta có một cách, năng lực đan đạo của ngươi là trên đại lục khó tìm thấy đan sư khác sánh bằng, đương nhiên trừ sư phụ của ngươi.

Ngày xưa sau khi đại điển luyện đan Hồ Đông Hạc có hỏi dò Cảnh Ngôn, hắn thừa nhận mình có sư phụ. Hồ Đông Hạc ngày càng nghi ngờ trên đại lục có vị đan sư nào dạy ra yêu nghiệt như Cảnh Ngôn. Nhưng Hồ Đông Hạc không tiện hỏi, chẳng lẽ hỏi Cảnh Ngôn có phải đã lừa lão? Hơn nữa nếu Cảnh Ngôn không có sư phụ thì năng lực đan đạo từ đâu ra, trời sinh đã biết luyện đan sao?

Cảnh Ngôn nghe Hồ Đông Hạc nói bất đắc dĩ cười bảo:

- Lão ca, thật ra sư phụ của ta không ở Thiên Nguyên đại lục, người đã rời khỏi thế giới này.

Cảnh Ngôn không biết nên giải thích thế nào. Nói sư phụ thì chủ nhân của Tử Vong Thần Điện coi như là một người, vì Cảnh Ngôn nhận truyền thừa của người đó, nên hắn nói với Hồ Đông Hạc câu trên không xem như nói dối.

Hết chương 702.

Chương 703. Mở Đạo Tràng

Lúc ở Đan Linh Chi Thành, Cảnh Ngôn buộc phải nói dối Hồ Đông Hạc vì hắn không rõ nhân phẩm của lão. Nói mình có sư phụ tương đương với thêm lớp bảo vệ trên người.

Hiện giờ Cảnh Ngôn không cần giấu diếm Hồ Đông Hạc nữa, nhưng giải thích sư phụ ảo này thế nào thì khá rắc rối. nói cho Hồ Đông Hạc sư phụ của mình rời khỏi thế giới này không phải nói dối, khi Cảnh Ngôn nhận truyền thừa của chủ nhân Tử Vong Thần Điện đã tính là một nửa đệ tử.

Hồ Đông Hạc trợn to mắt mình nhìn Cảnh Ngôn:

- Rời khỏi thế giới này?

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Không giấu gì lão ca, sư phụ của ta chắc là một vị thần tộc, hơn nữa thực lực vô cùng cường đại …

Hồ Đông Hạc hít sâu, không dây dưa vấn đề này:

- Hiểu rồi, hèn gì dạy ra đệ tử yêu nghiệt như ngươi. Thôi, chúng ta không nói nhiều chuyện này nữa. Cảnh Ngôn, năng lực đan đạo của ngươi ở trên Thiên Nguyên đại lục không gì sánh bằng, ta cảm thấy ngươi hãy mở đạo tràng, đạo tràng đan đạo. Thành lập đạo tràng rồi mỗi cách vài năm mở một lần đại hội luận đan, hấp dẫn đan sư ưu tú trên đại lục đến luận đan đạo, nghe ngươi giảng giải đan đạo.

Hồ Đông Hạc cáo già nói:

- Vậy thì có thể đánh bóng danh tiếng của ngươi, khiến toàn đại lục đều biết đến Cảnh Ngôn. Sau đó ngươi tung tin là

trong đại hội luận đan có điều kiện giúp một phần võ giả Đạo Hoàng cảnh tán tu luyện chế các loại đan dược cửu giai.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực, chỉ sơ liền hiểu:

- Ta hơi hiểu ý của lão ca, bước đầu tiên là tạo danh tiếng, bước thứ hai là chiêu lãm tán tu mạnh.

Cách này có thể lớn mạnh thế lực của mình trong thời gian ngắn.

Hồ Đông Hạc nheo mắt nói:

- Đúng vậy! Thiên Nguyên đại lục chúng ta rộng lớn vô ngần, có nhiều cường giả Võ Đạo. Chỉ tính một số tán tu Đạo Hoàng cảnh mà ta đã biết khá đông, trong số họ có nhiều người không tham gia các loại thế lực. Ngươi chỉ cần lôi kéo từ một phần năm đến một phần mười đã là rất mạnh.

Hồ Đông Hạc tiếp tục bảo:

- Không chỉ lôi kéo tán tu Đạo Hoàng cảnh, ngươi còn lôi kéo một số thiên tài đan đạo bồi dưỡng. Những thiên tài đan đạo không có gia tộc, thế lực chống lưng, ngươi hãy thu họ làm đệ tử. Cách làm cụ thể thì tính từ từ.

Vì sao Hồ Đông Hạc có địa vị siêu nhiên trên đại lục? Thân phận Đại Đan Vương là một nguyên nhân, lão đúng là Đại Đan Vương nhưng một mình lão làm sao luyện chế nhiều đan dược?

Một lô đan dược cửu giai Hồ Đông Hạc cần mấy tháng mới luyện chế ra, một năm ra hai, ba lô đã là giỏi. Có bao nhiêu võ giả có thể mời Hồ Đông Hạc làm luyện đan?

Đây là lý do thứ hai, Hồ Đông Hạc có nhiều đệ tử, trong đó không thiếu đan sư cực kỳ ưu tú, đó là vốn liếng của Hồ Đông Hạc.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nói:

- Cái này cần lão ca hỗ trợ, tuy bây giờ ta có chút danh tiếng nhưng sức hiệu triệu không được. Để ta đi tuyên truyền đạo tràng không được như ý muốn.

Hồ Đông Hạc chỉ vào Cảnh Ngôn nói:

- Tiểu tử này! Ngươi không cần nói thì ta chắc chắn sẽ hết sức tuyên truyền. Ngươi có thể nhờ Thất Điện Chủ, Bát Điện Chủ tuyên truyền giúp. Sức ảnh hưởng của điện chủ Thánh Điện rất lớn, càng nhiều nhân vật mạnh mẽ thừa nhận ngươi thì càng nhiều người trên đại lục xem trọng ngươi.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, chút nữa ta đi nói chuyện với Thất Điện Chủ, Bát Điện Chủ, xem coi họ có đồng ý hỗ trợ không.

Hôm sau Thường Huyễn mang lệnh phù điện chủ đến gặp Cảnh Ngôn, tự tay giao lệnh phù cho hắn.

Lệnh phù điện chủ không có lực lượng đặc biệt gì, nó đặc biệt trông như miếng gỗ. Nhưng có lệnh phù này là Cảnh Ngôn có thể gióng trống khua chiêng gầy dựng thế lực của mình. Nếu không có lệnh phù Cảnh Ngôn không thể phát triển thế lực của mình với quy mô lớn.

Cảnh Ngôn cất lệnh phù điện chủ, cười nói:

- Ta cần nhờ đại tổng quản giúp đỡ.

Thường Huyễn hào sảng nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ khách sáo vậy làm gì? Chúng ta là người quen cũ, có gì ngươi cứ nói.

Cảnh Ngôn nói:

- Là vầy, ta muốn dùng danh nghĩa của ta mở một đạo tràng trong Thánh thành, mở đạo tràng cần chỗ trống nên ta định mua một miếng đất.

Thường Huyễn trầm ngâm suy tư.

Thánh thành rất lớn, nhưng đây là đâu? Thánh địa của đại lục!

Nơi này tấc đất tấc vàng, muốn mua miếng đất trong Thánh thành không dễ, phải trả giá cực lớn.

Nếu người bình thường đưa ra yêu cầu như vậy Thường Huyễn sẽ tỏ vẻ bất lực, nhưng Cảnh Ngôn nhờ vả thì y sẽ dốc hết sức, có khó khăn cũng dàn xếp ổn thỏa.

Thường Huyễn trầm ngâm nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta không thể bảo đảm ngay được nhưng sẽ đi hỏi thử. Ngươi yên tâm, ta sẽ cố hết sức làm tốt chuyện này cho.

Cảnh Ngôn nói:

- Đa tạ tổng quản, mua đất muốn bao nhiêu linh thạch không thành vấn đề, vị trí đất ở đâu đều được, quan trọng là lớn.

Mở đạo tràng cần chỗ rất lớn, nếu không người ta đến luận đan mà không có chỗ thì buồn cười.

Thường Huyễn đứng dậy nói:

- Ừm, ta hiểu. Cứ vậy đi, ta đi hỏi ngay.

Cảnh Ngôn tự mình tiễn Thường Huyễn ra phủ đệ điện chủ của mình.

Trong vòng một tháng Cảnh Ngôn lục tục tiếp xúc các điện chủ, bọn họ đều muốn hắn luyện đan giúp. Cảnh Ngôn làm theo lời hứa luyện chế một lô đan dược cho từng người. Miễn có tài liệu là Cảnh Ngôn tùy ý luyện chế bất cứ đan dược cửu giai nào cho họ, đương nhiên không thể thiếu thù lao.

Lúc gặp mặt các điện chủ thì Cảnh Ngôn thừa dịp tâm sự với Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh, Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa. Hắn nói cần hai người hỗ trợ tuyên truyền đạo tràng sắp thành lập.

Hai vị điện chủ đồng ý ngay, không chút gượng ép, làm Cảnh Ngôn tăng hảo cảm với hai người.

Một tháng sau ngày nọ Thường Huyễn lại đến gặp Cảnh Ngôn, mang đến tin tốt.

Về chỗ đạo tràng có tiến triển, vị trí khối đất không tệ, nó vốn là đất riêng của một gia tộc lớn ở Thánh thành. Gia tộc này vốn không định bán khối đất, nhưng Thường Huyễn và tộc trưởng chơi thân, y vận động một chút mới làm gia tộc đồng ý bán miếng đất.

Hết chương 703.

Chương 704. Thỉnh Cầu

Trong một tháng đã tìm được đất thích hợp, mau hơn Cảnh Ngôn dự tính nhiều. Dù sao hắn cần đất đai diện tích rất lớn, nếu là đất nhỏ thì dễ tìm hơn.

Từ đó thấy dược Thường Huyễn hết sức tận tâm làm chuyện này.

Thường Huyễn nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, khối đất này hiện thuộc về Diêm gia. Lão tộc trưởng Diêm gia là quen biết cũ của ta.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, chắc Diêm gia nể mặt đại tổng quản mới chịu nhường miếng đất này.

Thường Huyễn mỉm cười nói:

- Không đáng gì, ta rất vinh hạnh có thể giúp đỡ Cảnh Ngôn điện chủ.

Cảnh Ngôn cười cười, lại hỏi:

- Đại tổng quản, Diêm gia chuyển nhượng miếng đất muốn bao nhiêu linh thạch? Về linh thạch dễ nói, ta sẽ cho giá khiến Diêm gia vừa lòng.

Thường Huyễn nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta chưa bàn kỹ với lão tổ Diêm gia, nhưng lão tổ Diêm gia muốn gặp ngươi. Ta không biết ý ngươi thế nào nên không dẫn lão tổ Diêm gia đến đây.

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Gặp mặt cũng tốt, ta còn phải cảm tạ Diêm gia nhường miếng đất cho ta. Hay chúng ta đến Diêm gia ngay bây giờ đi đại tổng quản.

Biết có đất đai cho đạo tràng làm Cảnh Ngôn nôn nóng.

Nếu phụ thân không bị Cổ gia bắt nhốt thì Cảnh Ngôn không vội đối phó Cổ gia, nhưng nay phụ thân nằm trong tay Cổ gia, hắn không thể chuẩn bị từ từ được.

Thường Huyễn mỉm cười nói:

- Chúng ta không cần đi Diêm gia. Lão tổ Diêm gia đang ở miếng đất sắp chuyển nhượng, chúng ta đi tới đó gặp là được, hoặc ta kêu tới chỗ này cũng được.

Cảnh Ngôn không quan tâm ai đi gặp ai, gặp ở đâu chẳng được, trực tiếp gặp mặt lão tổ Diêm gia giao dịch càng tốt:

- Không cần rắc rối, chúng ta trực tiếp đến gặp lão tổ Diêm gia đi.

Không lâu sau Cảnh Ngôn, Thường Huyễn đến trước một trạch viện cũ khổng lồ.

Trạch viện cũ kỹ hoang tàn không chút sức sống, dường như bị bỏ đã lâu. Kiến trúc bên trong đa số loang lổ, lâu năm không tu sửa. Vị trí thì không tệ, diện tích lớn, đủ mở đạo tràng.

Khi Cảnh Ngôn và Thường Huyễn đến, đã có nhiều người đứng chờ trước cửa chính trạch viện cũ.

Người dẫn đầu mặc áo trắng, người xanh xao lọm khọm, rất lớn tuổi.

Không cần Thường Huyễn giới thiệu Cảnh Ngôn cũng đoán ra lão nhân xanh xao là lão tổ Diêm Siêu của Diêm gia.

Thấy Cảnh Ngôn và Thường Huyễn xuất hiện, Diêm Siêu cười xởi lởi mang theo đám người sau lưng mình tiến lên nghênh đón.

Thường Huyễn giới thiệu cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, vị này là Diêm Siêu.

Thường Huyễn lại giới thiệu với Diêm Siêu:

- Lão hữu, vị này chính là Thập Điện Chủ của Thánh Cung chúng ta, Cảnh Ngôn.

Diêm Siêu vội vàng khom người chào Cảnh Ngôn:

- Kính chào điện chủ đại nhân.

Cảnh Ngôn vội nói:

- Diêm lão ca đừng đa lễ.

Diêm Siêu nghênh Cảnh Ngôn, Thường Huyễn vào một căn phòng trong trạch cũ.

Căn phòng mới được dọn dẹp, bên ngoài loang lổ nhưng bên trong sạch sẽ gọn gàng.

Như Cảnh Ngôn suy nghĩ, tòa trạch viện này đã bị bỏ hoang một thời gian. Mấy chục năm trước Diêm gia còn sử dụng trạch viện này, nhưng mấy chục năm trước Diêm gia được trạch viện mới, cả gia tộc dời đi, thế là bỏ hoang trạch cũ đến nay chưa dùng.

Cảnh Ngôn tỏ vẻ cảm tạ.

Trò chuyện một lúc Cảnh Ngôn vào chủ đề chính, hỏi giá:

- Diêm lão ca, ta rất vừa lòng miếng đất này, muốn bao nhiêu linh thạch Diêm lão ca cứ ra giá.

Cảnh Ngôn không sợ Diêm Siêu ra giá cắt cổ. Diêm Siêu là người quen của Thường Huyễn, với thân phận của Thường

Huyễn và y thân thiết với Cảnh Ngôn, không có lý nào nhìn hắn bị Diêm Siêu hố.

Nếu giá không vượt mức Cảnh Ngôn sẽ không so đo, hắn không để bụng tài nguyên bình thường. Đến cảnh giới như Cảnh Ngôn ít có thứ vừa mắt, linh thạch bình thường chỉ là đống đá.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi, Diêm Siêu hơi do dự.

Thường Huyễn cười thúc giục:

- Lão hữu cứ ra giá đi, Cảnh Ngôn điện chủ không thiếu linh thạch. Đương nhiên ngươi phải ra giá theo thị trường, nếu đòi nhiều quá là ta không đồng ý.

Diêm Siêu cười gượng nhìn Thường Huyễn lại ngó Cảnh Ngôn, ngập ngừng.

Cuối cùng Diêm Siêu mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta cả gan có một điều thỉnh cầu.

Cảnh Ngôn nhướng mày nói:

- A? Nói ta nghe xem.

Diêm Siêu chậm rãi nói:

- Ta nghe nói Cảnh Ngôn điện chủ và Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc rất thân thiết, nên ta muốn nhờ điện chủ giới thiệu Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc cho ta quen. Nếu Cảnh Ngôn điện chủ đồng ý giúp đỡ việc này ta trực tiếp tặng miếng đất cho điện chủ. Đương nhiên nếu Cảnh Ngôn điện chủ thấy khó xử coi như ta không nói, miếng đất vẫn bán theo giá thị trường cho điện chủ.

Thỉnh cầu của Diêm Siêu rất đơn giản với Cảnh Ngôn, hắn tự tin nói một tiếng là Hồ Đông Hạc sẽ không từ chối. Cảnh

Ngôn thậm chí không cần hỏi ý Hồ Đông Hạc, trực tiếp đồng ý Diêm Siêu là được.

Diêm Siêu nói mấy lời này không làm Cảnh Ngôn phật lòng, người ta chỉ thỉnh cầu chứ không uy hiếp, dù hắn không đồng ý người ta vẫn bán đất cho.

Thái độ của Diêm Siêu rất tốt, giới thiệu cho Hồ Đông Hạc quen cũng không sao.

Thường Huyễn hỏi:

- Lão hữu, ngươi muốn gặp Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc làm gì?

Thường Huyễn cũng không biết tại sao Diêm Siêu thỉnh cầu Cảnh Ngôn điều này.

Diêm Siêu cười khổ nói:

- Đại tổng quản đừng trách ta lúc trước không nói, thật ra ta cũng mới nảy ý, là người bên dưới nêu ý kiến cho ta. Ta cảm thấy đây là cơ hội nên mới có lời thỉnh cầu quá mức này, ta muốn gặp Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc vì muốn xin nhờ luyện chế giúp một lô đan dược.

Mắt Thường Huyễn lấp lóe:

- A?

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng.

Diêm Siêu khẽ thở dài:

- Ta không còn nhiều thời gian, từ lâu rồi ta muốn tìm Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc nhưng mãi không có cơ hội. Không phải ta muốn là có thể gặp Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc.

Thường Huyễn kinh ngạc hỏi:

- Không còn nhiều thời gian?

Diêm Siêu lại thở dài:

- Đúng vậy! Đại tổng quản, ta không nói cho ngươi biết thật ra thọ nguyên của ta đang nhanh chóng cạn kiệt, nếu cứ thế này ta chỉ còn gần hai mươi năm sống.

Vẻ mặt Thường Huyễn hoang mang hỏi:

- Sao có thể như vậy? Lão hữu đã là Đạo Hoàng cảnh, thọ nguyên hai ngàn năm, tuổi của ngươi mới được một ngàn mà?

Hết chương 704.

Chương 705. Ta Có Thể

Bình thường tuổi thọ của võ giả Đạo Hoàng cảnh khoảng hai ngàn năm.

Diêm Siêu mới một ngàn tuổi, theo tình huống bình thường thì mới qua một nửa đường đời, như người thường bốn, năm chục tuổi tính là trung niên.

Ánh mắt Cảnh Ngôn khó hiểu nhìn Diêm Siêu, từ ánh mắt đầu tiên nhìn lão, ấn tượng đầu là tuổi già sức yếu. Cảnh Ngôn còn tưởng Diêm Siêu lớn hơn một ngàn tuổi, nhưng nghe Thường Huyễn nói lão mới có một ngàn tuổi.

Diêm Siêu lắc đầu nói:

- Đại tổng quản cũng biết khi ta còn trẻ từng bị thương nặng.

Thường Huyễn gật đầu nói:

- Đúng rồi, ngươi có nói với ta lúc xưa hay chinh chiến vì gia tộc, nhiều lần bị thương.

Diêm Siêu bình tĩnh nói:

- Ừ, đại tổng quản biết ta bị thương nhưng không biết vết thương thời trẻ ảnh hưởng thọ nguyên. Nếu không phải cơ duyên tình cờ bước vào Đạo Hoàng cảnh thì ta đã chôn xương ở chỗ nào. Có thể sống tới ngày nay ta đã không mong mỏi gì, nhưng những hậu bối không muốn ta từ bỏ hy vọng cuối cùng.

Diêm Siêu nói lạnh nhạt nhưng Cảnh Ngôn cười thầm trong bụng, hắn không tin lão không muốn sống tiếp. Mà không cần phải vạch điều này ra.

Thường Huyễn gật đầu, hỏi:

- Ta hiểu rồi, ngươi tìm Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc để luyện chế đan dược tăng thọ nguyên phải không?

Trên thế giới này có nhiều trân bảo có thể tăng thọ nguyên cho nhân loại. Thường thì vật phẩm như vậy rất quý giá, khó kiếm được. Hơn nữa cùng một loại trân bảo tăng thọ nguyên nếu dùng liên tục hiệu quả sẽ càng lúc càng kém.

Thông thường võ giả thực lực cực kỳ mạnh sẽ cất chứa một ít báu vật tăng thọ nguyên chuẩn bị dùng khi cần.

Diêm Siêu trả lời:

- Đúng là ta có ý đó.

Diêm Siêu đứng dậy lại khom người với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ và Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc quan hệ thân thiết nên ta cả gan khẩn cầu điện chủ dẫn kiến giúp. Còn về Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc có đồng ý luyện chế đan dược cho ta hay không thì Cảnh Ngôn điện chủ không cần nói giúp. Nếu Cảnh Ngôn điện chủ đồng ý giúp đỡ việc này thì Diêm Siêu vô cùng cảm kích!

Diêm Siêu đặt tư thái rất thấp, không ép Cảnh Ngôn, mặc kệ hắn giúp hay không Diêm gia vẫn chuyển nhượng miếng đất cho Cảnh Ngôn.

Diêm Siêu cho rằng nếu Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc thật sự thân nhau thì chuyện này dễ như húp cháo, hắn sẽ không từ chối.

Cảnh Ngôn nhìn Diêm Siêu:

- Diêm Siêu lão ca muốn ta dẫn kiến cho Đông Hạc lão ca không khó.

Mắt Diêm Siêu sáng rực.

Cảnh Ngôn lại nói:

- Nhưng nếu muốn gặp Đông Hạc lão ca chỉ vì nhờ luyện đan thì không cần gặp.

Diêm Siêu nghe vậy ngây người, mắt vụt tắt tia sáng. Lão cho rằng Cảnh Ngôn từ chối dẫn kiến.

Diêm Siêu cười gượng, khuôn mặt thất vọng ê chề. Mới rồi lão còn nói không quan tâm thọ mệnh nhưng rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo. Nếu Diêm Siêu thật sự cảm thấy sống hay không đều không sao vậy hiện tại lão hụt hẫng cái gì?

Diêm Siêu hít sâu xua tan nỗi thất vọng trong lòng, nghiêm túc nói:

- Không sao, vậy ta và Cảnh Ngôn điện chủ nói về việc chuyển nhượng đất đi. Chúng ta tính giá thị trường, trước khi Cảnh Ngôn điện chủ đến gia tộc của ta đã tính giá đại khái rồi. Nếu Cảnh Ngôn điện chủ cảm thấy giá cao chúng ta có thể bàn lại.

Diêm Siêu không vì Cảnh Ngôn từ chối dẫn kiến mà cố ý kéo dài việc chuyển nhượng đất.

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Chờ chút, Diêm Siêu lão ca hiểu lầm ý ta.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ý ta là nếu Diêm Siêu lão ca tìm Đông Hạc lão ca là muốn nhờ luyện đan thì khỏi cần, vì muốn luyện chế đan dược gì ta có thể làm cho.

Diêm Siêu ngây người:

- Cái gì?

Diêm Siêu không thể ngờ Cảnh Ngôn nói ra câu hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Diêm Siêu biết Cảnh Ngôn là đan sư. Diêm gia dù gì là gia tộc rất mạnh, có cường giả Đạo Hoàng tọa trấn thì gia tộc đó rất mạnh. Đường tin tức của Diêm gia rất nhanh nhạy, nếu không sao biết Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc thân nhau?

Nhưng Diêm Siêu muốn luyện chế đan dược là cửu giai, Cảnh Ngôn có thể luyện ra không? Trước đó Diêm Siêu không hề suy xét vấn đề này.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Diêm Siêu lão ca muốn luyện chế đan dược gì?

Diêm Siêu lấy lại tinh thần:

- Diêm Siêu này xin ghi nhớ ý tốt của Cảnh Ngôn điện chủ, nhưng ta muốn luyện chế đan dược là cửu giai, tên đan dược là Mai Hoa Đan. Trên Thiên Nguyên đại lục có lẽ chỉ có Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc là nắm chắc lớn nhất luyện chế được.

Tuy không cho rằng Cảnh Ngôn có thể luyện chế đan dược cửu giai nhưng Diêm Siêu vẫn nói tỉ mỉ nhu cầu của mình, đây cũng là vì tôn trọng hắn.

Cảnh Ngôn biết Mai Hoa Đan, một loại đan dược cửu giai có thể tăng thọ nguyên. Mai Hoa Đan cần tài liệu chính tên là Mai Hoa Lộ Vạn Năm, một loại trân bảo hiếm hoi vô cùng khó tìm.

Mai Hoa Đan có thể tăng thọ nguyên võ giả chủ yếu vì có Mai Hoa Lộ Vạn Năm. Trực tiếp ăn Mai Hoa Lộ Vạn Năm cũng tăng mảng lớn thọ nguyên cho võ giả, nếu luyện chế thành Mai Hoa Đan hiệu quả càng tốt.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh lần đầu tiên dùng Mai Hoa Lộ Vạn Năm tăng khoảng hai mươi đến năm mươi năm thọ nguyên. Nếu lần đầu dùng Mai Hoa Đan ít nhất tăng một đến hai trăm năm thọ nguyên, có khi vượt qua hai trăm năm thọ.

Cảnh Ngôn nhìn ra được Diêm Siêu không tin hắn có thể luyện chế Mai Hoa Đan, nhưng hắn không chút phật lòng. Nguyên Thiên Nguyên đại lục ít ai biết hắn là đan sư cửu giai.

- Ta có thể luyện chế Mai Hoa Đan.

Diêm Siêu nghi ngờ mình nghe nhầm:

- Cảnh Ngôn điện chủ …

Thường Huyễn ở một bên nói:

- Lão hữu gặp Cảnh Ngôn điện chủ là may đấy. Cảnh Ngôn điện chủ và Hồ Đông Hạc đều là Đại Đan Vương.

Thật ra Thường Huyễn muốn nói năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn mạnh hơn Hồ Đông Hạc nhiều, nhưng ngẫm lại nói vậy hơi bất kính với Hồ Đông Hạc. Nên Thường Huyễn chỉ nói Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương.

Nghe Thường Huyễn nói thế lòng Diêm Siêu dậy sóng dữ, lão không rành về Cảnh Ngôn, không biết hắn có lừa mình không. Nhưng Diêm Siêu tuyệt đối tin tưởng Thường Huyễn, y không thể nào lừa lão. Thường Huyễn đã nói Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương thì chắc chắn là thật.

Diêm Siêu kích động mặt đỏ rực:

- Cái … cái này thật … thật là … ta không biết Cảnh Ngôn điện chủ là Đại Đan Vương. Mới rồi có gì mạo phạm xin Cảnh Ngôn điện chủ thứ lỗi!

Mắt Diêm Siêu lại rực sáng.

Hết chương 705.

Chương 706. Mong Đợi

Biết Cảnh Ngôn cũng là Đại Đan Vương làm Diêm Siêu hết sức kích động. Vì Cảnh Ngôn nói có thể luyện chế đan dược giúp, đây là tin siêu tốt với lão.

Lúc trước Diêm Siêu hy vọng Cảnh Ngôn dẫn kiến đến Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc, nhưng chỉ vẻn vẹn gặp mặt, Hồ Đông Hạc có đồng ý luyện đan giúp hay không thì khó nói.

Diêm Siêu không có năm mươi phần trăm nắm chắc mời Hồ Đông Hạc luyện đan, tuy Diêm gia có thể đưa thù lao phong phú nhưng người có tư cách mời Hồ Đông Hạc luyện đan đâu ai nghèo? Người ta là Đại Đan Vương, không cần nể mặt Diêm gia. Thánh Chủ Thân Sùng gặp Hồ Đông Hạc còn khiêm nhường ba phần, Diêm gia tầm thường đáng là gì?

Mặt Diêm Siêu đỏ ửng nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thấy Diêm Siêu nói năng lộn xộn, cười bảo:

- Diêm Siêu lão ca nói quá nghiêm trọng, nói thật thì nguyên đại lục không bao nhiêu người biết ta là đan sư cửu giai. Diêm Siêu lão ca chắc đã chuẩn bị hết tài liệu để luyện chế Mai Hoa Đan? Chuẩn bị rồi thì đưa ta đi, lát nữa ta về sẽ luyện chế cho.

Nghe Cảnh Ngôn nói thế Diêm Siêu càng mừng rỡ. Mới rồi Cảnh Ngôn có đồng ý luyện đan giúp nhưng không nói thời gian, không chừng phải chờ tám, mười năm, khi đó thọ nguyên của lão cũng cạn ngủm củ tỏi rồi.

Cảnh Ngôn lại nói lát nữa sẽ luyện đan cho, nên Diêm Siêu mừng như điên.

Tài liệu Mai Hoa Đan thì Diêm Siêu chuẩn bị từ lâu, tùy thời mang bên người, nghe Cảnh Ngôn yêu cầu Diêm Siêu liền đưa ra chiếc tu di giới chỉ, tài liệu để luyện chế Mai Hoa Đan đều nằm trong chiếc nhẫn. Diêm Siêu hai tay đưa nhẫn đến trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thuận thế nhận lấy tu di giới chỉ, động ý niệm xem tài liệu trong nhẫn, đúng là các loại tài liệu linh thảo cần cho luyện chế Mai Hoa Đan.

Diêm Siêu bổ sung một câu:

- Cảnh Ngôn điện chủ, Mai Hoa Lộ Vạn Năm nằm trong bình ngọc màu tím.

Cảnh Ngôn đã thấy trong tu di giới chỉ có một bình ngọc màu tím, nghe Diêm Siêu nhắc hắn gật đầu.

Mai Hoa Đan cần tài liệu chính là Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Cảnh Ngôn cất tu di giới chỉ, mỉm cười nói:

- Diêm Siêu lão ca yên tâm, ta sẽ nhanh chóng luyện chế ra đan dược lão ca cần giao vào tay.

Diêm Siêu rối rít xua tay:

- Không vội, không vội.

Ngoài miệng nói không vội nhưng trong bụng Diêm Siêu nóng nảy hơn ai hết. Thọ nguyên của Diêm Siêu đã đến mức dầu hết đèn tắt, sớm một ngày cầm Mai Hoa Đan tăng thọ nguyên thì lão sẵn sàng trả giá lớn.

Ngay sau đó Diêm Siêu lấy ra khế đất, cũng là khế đất trạch viện cũ nơi nhóm Cảnh Ngôn đang dứng.

Diêm Siêu không chút đau lòng đưa khế đất đến trước mặt Cảnh Ngôn:

- Xin Cảnh Ngôn điện chủ hãy nhận lấy khế đất này, còn thù lao luyện đan sẽ tính sau.

Diêm Siêu vốn định nhờ Cảnh Ngôn dẫn tiến Hồ Đông Hạc rồi tặng miếng đất cho hắn. Nay Cảnh Ngôn luyện đan giúp thì không cần đi gặp Hồ Đông Hạc, tất nhiên nên tặng miếng đất cho hắn. Thù lao luyện đan thì tùy ý Cảnh Ngôn ra giá, miễn lão có thể trả được.

Sống lâu như vậy Diêm Siêu nhìn thấu một điều, ngươi có nhiều tài nguyên hơn nếu không có mạng hưởng dụng thì uổng phí. Thọ nguyên mới là quan trọng nhất với lão, sống càng lâu càng tốt.

Cảnh Ngôn cất khế đất, nói:

- Diêm Siêu lão ca, miếng đất này xem như thù lao ta luyện đan giúp.

Diêm Siêu lắc đầu nguầy nguậy:

- Vậy sao được? Không thể! Cảnh Ngôn điện chủ là Đại Đan Vương, luyện đan giúp ta là ta đã cảm kích vô cùng, không thể bớt thù lao được!

Thường Huyễn cười xen lời:

- Ta thấy hay là vậy đi, Cảnh Ngôn muốn miếng đất này là tính dựng một tòa đạo tràng đan đạo. Kiến trúc vốn có sẽ bị dỡ xuống xây lại, lão hữu lo công tác trùng kiến đi, cố gắng xây đạo tràng thật nhanh cho Cảnh Ngôn, sau đó cùng với miếng đất xem như thù lao nhờ Cảnh Ngôn điện chủ luyện đan.

Diêm Siêu không biết mình nhờ Cảnh Ngôn luyện đan là chiếm lợi lớn, Thường Huyễn thì biết, vì năng lực đan đạo của hắn mạnh hơn Hồ Đông Hạc nhiều. Kêu Diêm Siêu xây dựng đạo tràng giúp Cảnh Ngôn thì lão còn lời nhiều.

Diêm Siêu nhận lời ngay:

- Cái này hoàn toàn không thành vấn đề, chút chuyện nhỏ cứ giao cho ta.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, không phản đối.

Giao Diêm Siêu lo việc xây dựng đạo tràng rất thích hợp. Diêm gia là gia tộc đỉnh cao trong Thánh thành, bọn họ xây dựng đạo tràng sẽ không có sai sót gì. Nếu lúc xây dựng đạo tràng còn cần Cảnh Ngôn theo dõi thì quá lãng phí thời gian, tinh lực.

Cảnh Ngôn hơi trầm ngâm sau đó gật đầu đồng ý, không quên cảm ơn:

- Vậy làm phiền Diêm Siêu lão ca.

Diêm Siêu hỏi:

- Chuyện nhỏ thôi, Cảnh Ngôn điện chủ có yêu cầu đặc biệt gì về đạo tràng không?

Cảnh Ngôn nói sơ:

- Ưm, có một điều phải chú ý là ta cần quảng trường luận đan hơi lớn, có thể chứa nhiều người. Kiến trúc bình thường trong đạo tràng thì tùy.

Diêm Siêu nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ định mở rộng cửa đạo tràng với bên ngoài?

Cảnh Ngôn giải thích rằng:

- Bình thường không mở ra, nhưng ta tính tổ chức đại hội luận đan định kỳ, khi đó sẽ có nhiều người đến.

Diêm Siêu vỗ ngực nói:

- Ta hiểu rồi, Cảnh Ngôn điện chủ cứ yên tâm, giao chuyện này cho ta làm, ta sẽ tự mình giám sát!

Cảnh Ngôn vừa nói vừa nhìn hướng Thường Huyễn:

- Ưm, được rồi, quyết định vậy đi. Đại tổng quản, chúng ta đi?

Thường Huyễn gật đầu nói:

- Đã giải quyết xong rồi thì đi thôi, lão hữu, hôm khác ta lại đến chơi.

Diêm Siêu cười sảng khoái nói:

- Ta sẽ chờ ở nhà đón chào!

Diêm Siêu tự mình tiễn Cảnh Ngôn, Thường Huyễn ra trạch viện cũ. Một đám nhân vật cao tầng Diêm gia đi theo sau lưng Diêm Siêu đưa tiễn. Trước đó đám cao tầng Diêm gia chờ ngoài phòng nên không biết lão tổ và Cảnh Ngôn nói chuyện.

Diêm Siêu ngập ngừng muốn nói lại thôi:

- Cảnh Ngôn điện chủ, cái đó …

Cảnh Ngôn nhìn Diêm Siêu:

- Lão ca có gì cứ nói thẳng.

Diêm Siêu không kiềm được hỏi:

- Ưm, ta muốn biết là … Mai Hoa Đan … bao lâu luyện chế ra?

Diêm Siêu nói không gấp hoàn toàn là xạo, lão ước gì cầm lấy đan dược ngay. Khi có được Mai Hoa Đan ít nhất có thể tăng trăm năm thọ nguyên.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống nhìn Diêm Siêu.

Hết chương 706.

Chương 707. Vạn Thọ Đan

Bị Cảnh Ngôn liếc một cái làm Diêm Siêu thầm hoảng.

Diêm Siêu và Cảnh Ngôn lần đầu tiên tiếp xúc nên không rành tính cách của hắn. Mới rồi nói chuyện thái độ của Cảnh Ngôn rất khách sáo, vẻ mặt hiền hòa, nhưng Diêm Siêu không chắc có khi nào lỡ mồm một câu đắc tội hắn không.

Thật ra Cảnh Ngôn liếc Diêm Siêu không phải vì tức giận hay thấy phiền, nếu lão không hỏi thì hắn định chờ một tháng mới luyện chế đan dược giao cho lão. Nay Diêm Siêu hỏi, có vẻ rất sốt ruột thì Cảnh Ngôn sẽ rút ngắn thời gian, đối với hắn sớm chút hay muộn đều không khác gì.

Bởi vì luyện chế một lô đan dược đối với Cảnh Ngôn chỉ mất vài ngày là xong.

Diêm Siêu đã nóng nảy vậy hắn sẽ tăng tiến độ.

Cảnh Ngôn hơi khựng lại một chút rồi báo thời gian:

- Mười ngày đi, mười ngày sau Diêm Siêu lão ca đến phủ đệ của ta lấy đan dược.

Diêm Siêu giật mình ngây người tại chỗ.

Cảnh Ngôn chắp tay với Diêm Siêu:

- Diêm Siêu lão ca, chúng ta xin cáo từ.

Sau đó Cảnh Ngôn và Thường Huyễn cùng đi.

Diêm Siêu không có phản ứng gì, đầu óc trống rỗng.

Mười ngày?

Cảnh Ngôn điện chủ kêu lão mười ngày sau đi phủ đệ của hắn lấy đan?

Cái này …

Diêm Siêu xoe tròn mắt ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn, Thường Huyễn đi khuất.

Đám cao tầng Diêm gia đứng phía sau thấy lão tổ ngây người tại chỗ, Cảnh Ngôn điện chủ, đại tổng quản Thường Huyễn đã đi xa, bọn họ không kiềm được kêu lên:

- Lão tổ!

Diêm Siêu tỉnh táo lại:

- A … hả?

Một lão nhân mặc trường bào màu lam sẫm khom người hỏi:

- Lão tổ bàn việc với Cảnh Ngôn điện chủ thế nào? Hắn có đồng ý dẫn kiến Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc không?

Người này là tộc trưởng Diêm gia đương nhiệm.

Diêm Siêu bản năng lắc đầu.

Đám tộc trưởng Diêm gia thấy lão tổ lắc đầu thì mặt tối sầm.

Nếu không gặp Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc thì không thể xin luyện chế Mai Hoa Đan, thọ nguyên lão tổ nhà mình mười, hai mươi năm sau là hết. Đối với Diêm gia là thiếu cây cột chống trời, ảnh hưởng to lớn đến gia tộc.

Diêm Siêu còn chìm đắm trong kinh ngạc, không chú ý đến sắc mặt của đám tộc trưởng Diêm gia:

- Cảnh Ngôn điện chủ cũng là một vị Đại Đan Vương, đã hứa luyện chế Mai Hoa Đan giúp ta nên không cần nhờ Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc ra tay.

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn điện chủ là Đại Đan Vương?

- Hắn đồng ý luyện chế Mai Hoa Đan cho lão tổ? Ha ha, tốt quá rồi! Nếu luyện chế ra Mai Hoa Đan, dù chỉ có một viên thì lão tổ cũng có thể tăng thọ ít nhất một trăm năm. Nếu may mắn có thể tăng từ hai trăm năm trở lên!

Đám người tộc trưởng Diêm gia rất hưng phấn.

Hưng phấn qua đi tộc trưởng Diêm gia mở miệng hỏi:

- Lão tổ, Cảnh Ngôn điện chủ nói khi nào bắt đầu luyện đan? Nếu kéo dài quá lâu e rằng xảy ra ngoài ý muốn.

Diêm Siêu trả lời:

- Cảnh Ngôn điện chủ nói sau khi về sẽ luyện chế, bảo ta mười ngày sau đi phủ đệ của hắn lấy đan.

Đám tộc trưởng Diêm gia nghe vậy rất muốn nhảy cẫng lên vỗ tay chúc mừng, nhưng giây sau họ hoang mang.

- Lão tổ, có phải Cảnh Ngôn điện chủ nói nhầm không? Mười ngày? Mai Hoa Đan là đan dược cửu giai, mười ngày sao luyện chế ra?

Tộc trưởng Diêm gia là người kiến thức rộng, gã biết luyện chế đan dược cửu giai khó khăn nhường nào. Đại Đan Vương luyện chế cũng cần vài tháng mới xong. Nếu là đám đan sư bát giai đỉnh cao luyện chế đan dược cửu giai càng mất thời gian, một, hai năm mới ra một lô đan dược là bình thường.

Diêm Siêu buồn phiền nói:

- Mười ngày sau đi phủ đệ của Cảnh Ngôn là biết.

Mới rồi Diêm Siêu ngây người cũng vì vậy, nếu không phải thân phận của Cảnh Ngôn quá đặc biệt lão đã nghi ngờ hắn lừa đảo. Nhưng Cảnh Ngôn không chỉ là điện chủ Thánh Điện,

hắn còn được đại tổng quản Thường Huyễn đưa tới, nghĩ sao cũng không nên lừa gạt lão. Diêm Siêu thầm suy nghĩ.

Đám tộc trưởng Diêm gia im lặng, lòng thấp thỏm.

Diêm Siêu lấy lại tinh thần, nói với đám người tộc trưởng Diêm gia về việc xây dựng đạo tràng trên mảnh đất này:

- Được rồi, không rối rắm vấn đề này nữa, có một việc chúng ta phải làm tốt …

Diêm gia rất dễ hoàn thành việc này, nhưng vì phòng ngừa có sai lầm nên Diêm Siêu tự mình chỉ huy, dặn dò cao tầng Diêm gia từng nhiệm vụ.

Cảnh Ngôn và Thường Huyễn chia tay nhau trước phủ đệ điện chủ, sau đó hắn vào phòng chuẩn bị luyện chế đan dược.

Đã hứa với Diêm Siêu thì không thể nuốt lời, trong vòng mười ngày Cảnh Ngôn phải luyện chế ra đan dược.

Cảnh Ngôn động ý niệm lấy ra tài liệu luyện chế Mai Hoa Đan. Ngón tay hắn nhúc nhích, một bình ngọc màu tím nằm trong lòng bàn tay.

Cảnh Ngôn nhìn bình ngọc màu tím:

- Mai Hoa Lộ Vạn Năm, ta chưa thấy nó, đây là thứ tốt thật sự, trực tiếp ăn vẫn giúp võ giả tăng thọ nguyên.

Cảnh Ngôn mở nắp bình, thần niệm thẩm thấu vào bình ngọc.

Mắt Cảnh Ngôn rực sáng:

- Thứ tốt!

Khi Cảnh Ngôn quan sát Mai Hoa Lộ Vạn Năm trong bình ngọc thì giật mình sau đó mừng như điên. Vì Mai Hoa Lộ Vạn Năm có đến hơn mười giọt, nằm ngoài dự đoán của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lắc đầu khó tin lẩm bẩm:

- Lão tổ Diêm gia làm sao được nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm đến vậy?

Cảnh Ngôn chưa từng thấy hay sở hữu Mai Hoa Lộ Vạn Năm, nhưng hắn biết nó hiếm hoi một giọt khó gặp, càng đừng nói trong bình ngọc có hơn mười giọt.

Trông thấy những giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm làm cảm xúc của Cảnh Ngôn dao động thật lâu.

Giá trị của Mai Hoa Lộ Vạn Năm không thua kém Hàm Hồn Thảo, một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm bằng một gốc Hàm Hồn Thảo, cả hai đều là tài liệu luyện đan cửu giai cao cấp nhất.

Cảnh Ngôn nheo mắt thầm tính toán, gật gù:

- Có Mai Hoa Lộ Vạn Năm mà chỉ dùng để luyện chế Mai Hoa Đan thì hơi lãng phí, hay là làm Vạn Thọ Đan đi.

Vạn Thọ Đan cũng là đan dược cửu giai giúp võ giả tăng thọ nguyên, điểm khác nhau là công hiệu của Vạn Thọ Đan mãnh liệt và tốt hơn Mai Hoa Đan nhiều.

Võ giả lần đầu tiên dùng Mai Hoa Đan có thể tăng thọ từ một trăm năm trở lên, lần đầu dùng Vạn Thọ Đan ít nhất tăng hai trăm năm thọ nguyên. Đương nhiên Vạn Thọ Đan là phối phương đặc biệt trong Càn Khôn Đan Đạo, trừ Cảnh Ngôn ra không ai biết.

Hết chương 707.

Chương 708. Diêm Siêu Hết Sức Rối Rắm

Luyện chế Vạn Thọ Đan cần tài liệu có một số giống Mai Hoa Đan nhưng cũng có khác.

Tài liệu chính của hai thứ đều là Mai Hoa Lộ Vạn Năm, ngoài ra tính giá trị tài liệu thì Vạn Thọ Đan đắt hơn Mai Hoa Đan nhiều.

Dù vậy Cảnh Ngôn vẫn chọn luyện chế Vạn Thọ Đan, không chỉ vì Vạn Thọ Đan có hiệu quả cao hơn Mai Hoa Đan nhiều, chủ yếu là một lô Vạn Thọ Đan không cần một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm. Còn một lô Mai Hoa Đan phải có một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Theo Cảnh Ngôn phân tích một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm có thể luyện chế ba lô Vạn Thọ Đan, tính ra hiệu suất siêu cao khi so sánh với Mai Hoa Đan. Sử dụng tài liệu khác mặc dù giá trị cao hơn nhiều nhưng có thể mua bằng linh thạch. Mai Hoa Lộ Vạn Năm là hiếm hoi quý giá nhất, vô hình trung tiết kiệm rất nhiều.

Cảnh Ngôn chuẩn bị luyện đan, đầu tiên là tách Mai Hoa Lộ Vạn Năm ra, mỗi giọt xem như một phần bỏ vào từng bình ngọc riêng.

Tổng cộng mười sáu giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Nhìn những giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm, Cảnh Ngôn không kiềm được nhiều lần cảm thán lão tổ Diêm gia Diêm Siêu tài đến mức kiếm được nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm như vậy.

Cảnh Ngôn lại lấy ra Ngọc Tủy Ngàn Năm.

Ngọc Tủy Ngàn Năm cũng là tài liệu cửu giai, giá trị rất cao, nhưng so sánh thì kém xa Mai Hoa Lộ Vạn Năm, thậm chí không thể so sánh. Cảnh Ngôn có khá nhiều Ngọc Tủy Ngàn Năm, trước kia hắn giết cường giả Võ Đạo cướp từ người đối phương, mãi chưa dùng nó.

Ngọc Tủy Ngàn Năm dùng để pha loãng Mai Hoa Lộ Vạn Năm, một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm hòa thêm chút ít Ngọc Tủy Ngàn Năm, pha loãng thành ba phần là có thể luyện chế ba lô Vạn Thọ Đan.

Cảnh Ngôn lặp đi lặp lại, cuối cùng pha loãng sáu giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm tức là mười tám phần tài liệu dung hợp Mai Hoa Lộ Vạn Năm với Ngọc Tủy Ngàn Năm. Còn lại mười giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm thì Cảnh Ngôn cất đi, thứ này có tác dụng quan trọng hơn.

Sau đó Cảnh Ngôn bắt đầu luyện chế Vạn Thọ Đan.

Vạn Thọ Đan và Mai Hoa Đan đều là đan dược đặc biệt, mỗi lô chỉ có thể một viên thành đan, giống như Thần Đạo Đan lúc trước Cảnh Ngôn luyện chế.

Thần Đạo Đan không có phẩm cấp, Vạn Thọ Đan và Mai Hoa Đan thì là đan dược cửu giai.

Cảnh Ngôn vào Càn Khôn tiểu thế giới, dùng Càn Khôn Đan Lô luyện chế Vạn Thọ Đan. Vì tăng cao phẩm chất của đan dược Cảnh Ngôn tự nhiên sử dụng nguyên lực ẩn chứa pháp tắc thiên địa.

Cảnh Ngôn luyện chế Vạn Thọ Đan nhẹ nhàng hơn lúc luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan trong Thánh Cung. Một lô Vạn Linh Quy Tông Đan cực hạn là chín viên đan dược, Vạn Thọ Đan thì chỉ có một viên, độ khó dễ tính ra.

Cảnh Ngôn chỉ mất chưa tới một ngày viên Vạn Thọ Đan đầu tiên đã ra lô, phẩm chất nhất đẳng.

Cảnh Ngôn nhìn sơ rồi cất đan dược, tiếp tục luyện chế lô Vạn Thọ Đan thứ hai.

Tuy năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn mạnh, nguyên Thiên Nguyên đại lục không người sánh bằng nhưng hắn không thể trăm phần trăm luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Tuy nhiên xác xuất ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ rất cao.

Lô Vạn Thọ Đan thứ hai đến phẩm chất hoàn mỹ, lô Vạn Thọ Đan thứ ba vẫn là phẩm chất hoàn mỹ.

Thời gian qua mau, chớp mắt đã một tuần, Cảnh Ngôn luyện chế chín lô Vạn Thọ Đan.

Đến đây Cảnh Ngôn tạm ngừng luyện đan. Mai Hoa Lộ Vạn Năm pha loãng còn lại chín phần, nhưng Cảnh Ngôn đã tiêu hao hết những tài liệu phối hợp, muốn luyện chế tiếp phải đi mua bổ sung.

Còn lại chín phần tài liệu pha loãng không vội luyện chế, Cảnh Ngôn tạm gác lại, chờ sau này rút thời gian mua tài liệu cần thiết sẽ luyện chế tiếp.

Có chín viên Vạn Thọ Đan, năm viên đến phẩm chất hoàn mỹ, bốn viên phẩm chất nhất đẳng.

Cảnh Ngôn tính ra một viên Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ nếu võ giả dùng lần đầu tiên có xác suất rất lớn tăng ba trăm năm thọ nguyên.

Trước khi Vạn Thọ Đan xuất hiện trên đời thì nguyên Thiên Nguyên đại lục đan dược tăng thọ mạnh nhất có thể tìm thấy là Mai Hoa Đan. Hiệu quả của Mai Hoa Đan và Vạn Thọ Đan không thể so sánh.

Nếu đồn ra ngoài công hiệu của Vạn Thọ Đan đủ khiến cả thiên hạ rúng động.

Trân bảo tăng thọ nguyên vào thời nào đều là võ giả trong thiên hạ ưu tiên theo đuổi. Võ giả thực lực càng mạnh, càng lớn tuổi thì càng xem trọng trân bảo tăng tuổi thọ.

Ví dụ võ giả Đạo Hoàng cảnh không để bụng tài nguyên bình thường, vật trân bảo bình thường có cũng được, không có chẳng sao. Nhưng đụng phải báu vật tăng thọ nguyên thì sẽ tìm mọi cách chiếm lấy, không tiếc mọi giá.

Cường giả khắp thiên hạ không ai hờ hững với nó được.

Cảnh Ngôn nhìn chín viên đan dược trước mặt, óc lóe tia sáng, hắn nghĩ ra một ý siêu hay.

Cảnh Ngôn mở đạo tràng luận đan, lần đầu tiên tổ chức đại hội luận đan lo nhất là loại người nào tham gia. Nếu dùng Vạn Thọ Đan làm thứ áp trục, trong thiên hạ bao nhiêu người cưỡng lại được sức hấp dẫn?

Quyết định vậy đi.

Cảnh Ngôn bỏ chín viên Vạn Thọ Đan vào từng bình ngọc, sau đó rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới.

Mấy ngày tiếp theo Cảnh Ngôn thật nhàn nhã, uống trà, tán dóc với đám nữ phó trẻ tuổi xinh đẹp, cuộc sống thoải mái.

Người hầu trong phủ đệ toàn là nữ, không phải Cảnh Ngôn yêu cầu mà Thánh Cung sắp xếp như vậy.

***

Phủ đệ đại tổng quản Thường Huyễn.

Diêm Siêu đến gặp Thường Huyễn:

- Đại tổng quản.

Thường Huyễn cười hỏi:

- Lão hữu sao đến tìm ta?

Hai người tuy rất quen thuộc, thường ghé chơi nhà nhau nhưng thường không có chuyện gì thì một, hai năm gặp mặt là chuyện thường.

Diêm Siêu nói:

- Đại tổng quản, hơn mười ngày trước Cảnh Ngôn điện chủ bảo ta sau mười ngày đi lấy đan.

Tính thời gian đã đến lúc Cảnh Ngôn kêu lão lấy đan, Cảnh Ngôn nói mười ngày sau lấy đan, giờ đã qua hơn mười ngày, đại khái nửa tháng rồi.

Không phải Diêm Siêu giữ được bình tĩnh, vì lão luôn rối rắm, băn khoăn lo lắng.

Lỡ như Cảnh Ngôn không luyện chế ra Mai Hoa Đan thì làm sao đây?

Lỡ như Cảnh Ngôn luyện chế thất bại thì sao?

Diêm Siêu có mấy lần muốn đi phủ đệ của Cảnh Ngôn nhưng lại thôi, đắn đo mãi lão quyết định đến gặp Thường Huyễn trước.

Thường Huyễn xoe tròn mắt kinh ngạc hỏi:

- Lão hữu chưa đi lấy đan? Cảnh Ngôn điện chủ kêu ngươi mười ngày đi lấy đan thì trực tiếp qua là được.

Sau đó Thường Huyễn hiểu ra, bật cười:

- A, không lẽ ngươi sợ Cảnh Ngôn điện chủ không luyện chế ra Mai Hoa Đan? Cái đó thì ngươi yên bụng đi, Cảnh Ngôn điện chủ luyện chế ra Vạn Linh Quy Tông Đan được, Mai Hoa Đan đơn giản hơn Vạn Linh Quy Tông Đan nhiều.

Hết chương 708.

Chương 709. Lấy Đan

Luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan chắc chắn khó hơn Mai Hoa Đan chút.

Thường Huyễn tận mắt nhìn thấy trong tiền điện Thánh Điện, Cảnh Ngôn giao bốn viên Vạn Linh Quy Tông Đan cho Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh, tất cả đều là phẩm chất nhất đẳng. Thất Điện Chủ dùng ngay tại chỗ, trực tiếp đột phá đến Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Nên Cảnh Ngôn luyện chế Mai Hoa Đan giúp Diêm Siêu chắc chắn là phẩm chất nhất đẳng.

Diêm Siêu dùng Mai Hoa Đan phẩm chất nhất đẳng không chừng tăng thọ nguyên hai trăm năm trở lên. Đối với võ giả Đạo Hoàng cảnh thì hai trăm năm thọ không ngắn.

Thường Huyễn tiếp tục bảo:

- Lão hữu mau đi phủ đệ Cảnh Ngôn điện chủ lấy đan đi.

Thường Huyễn nói nhẹ nhàng nhưng Diêm Siêu không nhẹ lòng nổi, vì liên quan mạng sống của mình, lão như cảm nhận sự sống đang trôi đi.

Về bản chất Diêm Siêu không quá tin tưởng Cảnh Ngôn, tuy lý trí nói với thân phận của hắn sẽ không lừa lão hoặc tìm cớ biển thủ tài liệu, nhưng lão không kiềm được lo lắng.

Đương nhiên đây là lẽ thường của đời người.

Diêm Siêu mắt long lanh hỏi Thường Huyễn:

- Đại tổng quản có gấp không? Nếu rảnh thì đi cùng ta gặp Cảnh Ngôn điện chủ được không?

Thường Huyễn bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Đi thôi, ta đi với ngươi. Lão hữu vẫn chưa hiểu Cảnh Ngôn điện chủ.

Hai người đi phủ đệ của Cảnh Ngôn.

Thủ vệ cũng là nữ giới xinh đẹp, thực lực không yếu, mặc áo giáp anh tư hiên ngang.

Trông thấy Thường Huyễn, Diêm Siêu đến, nữ thủ vệ thân hình bốc lửa liền tiến lên nghênh tiếp.

Nữ thủ vệ cung kính nói với hai người:

- Đại tổng quản đại nhân, lão tổ Diêm gia, chủ nhân đã dặn hai vị đến có thể trực tiếp vào phủ đệ gặp chủ nhân.

Thường Huyễn cười nói với Diêm Siêu:

- Thấy chưa, ta đã nói Cảnh Ngôn điện chủ đang chờ ngươi.

Mặt Diêm Siêu đỏ ửng.

Nữ thủ vệ dẫn đường đưa hai người vào một biệt việt tinh trí, hoàn cảnh rất thanh nhã.

Hai người đi vào liền thấy Cảnh Ngôn nhàn nhã uống trà trong viện.

Cảnh Ngôn cũng nhìn hướng hai người, cười cười.

Cảnh Ngôn đứng dậy mời:

- Đại tổng quản, Diêm Siêu lão ca, đến uống trà.

Mặt Diêm Siêu hơi trắng.

Xem dáng vẻ nhàn nhã của Cảnh Ngôn có giống mới luyện chế xong đan dược cửu giai không? Hay hắn không luyện chế Mai Hoa Đan giúp?

Diêm Siêu thấp thỏm đi qua, bước chân nhẹ hẫng.

Lúc này Diêm Siêu lo lắng không phải sợ mất tài liệu mà vì liên quan đến mạng sống của lão. Nếu Cảnh Ngôn không luyện chế Mai Hoa Đan hoặc luyện chế thất bại thì mạng của lão cũng xong, qua tám năm, mười năm lão sẽ đi bán muối.

Thường Huyễn cười nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ thật nhàn nhã.

Cảnh Ngôn bình tĩnh nói ra tiếng lòng:

- Hiếm khi được thời gian rảnh vậy.

Ba mươi mấy năm qua Cảnh Ngôn hiếm khi rảnh rỗi, nhưng cuộc sống nhàn tản này không được vài ngày.

Thường Huyễn, Diêm Siêu đến gần bàn đá trước mặt Cảnh Ngôn, ba người ngồi xuống. Thị nữ rất nhanh bưng hai tách trà lên, rót nước cho Thường Huyễn, Diêm Siêu.

Tiếp theo trò chuyện, trái tim Diêm Siêu ngày càng chìm xuống.

Diêm Siêu tìm cơ hội nói đến đạo tràng:

- Cảnh Ngôn điện chủ, đang kiến thiết đạo tràng, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ, hẳn là trong vòng một tháng sẽ xong.

Diêm gia dùng công nhân là võ giả nên tốc độ xây dựng rất nhanh.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ưm, đa tạ Diêm Siêu lão ca, nếu không có lão ca hỗ trợ ta sẽ mất thời gian gấp mấy lần.

Diêm Siêu lén đá lông nheo với Thường Huyễn, lão không dám hỏi thẳng về đan dược.

Thường Huyễn thấy Diêm Siêu nháy mắt, ngẫm nghĩ rồi mở miệng định hỏi, nhưng Cảnh Ngôn đã lấy ra ba bình ngọc đặt trên bàn đá.

Thấy ba bình ngọc Diêm Siêu cảm giác tim đập nhanh sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Mai Hoa Đan?

Luyện chế thành công?

Cảnh Ngôn chỉ ba bình ngọc nói:

- Diêm Siêu lão ca, ba viên đan dược này không phải Mai Hoa Đan.

Diêm Siêu sửng sốt:

- A?

Từ mừng như điên chuyển sang hóa đá.

Diêm Siêu chỉ muốn Mai Hoa Đan, trừ Mai Hoa Đan ra đan dược quý giá đến đâu lão cũng không hứng thú, ít nhất là lúc này.

Thường Huyễn cau mày khó hiểu nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Đan dược này tên Vạn Thọ Đan.

Diêm Siêu chưa nghe nói qua:

- Vạn Thọ Đan?

Thường Huyễn cũng thắc mắc, vì y chưa từng nghe tên đan dược này. Thường Huyễn cẩn thận tìm tòi ký ức, xác định trên đại lục không có loại đan dược này bao giờ. Đương nhiên Thường Huyễn không phải đan sư, không biết trong điển tịch thượng cổ có tin tức về đan dược này không.

Cảnh Ngôn gật đầu từ tốn nói:

- Đúng, Mai Hoa Đan có thể tăng thọ nguyên cho võ giả, Vạn Thọ Đan cũng có thể. Diêm Siêu lão ca trong người có tật cũ, Mai Hoa Đan giúp lão ca tăng thọ nguyên nhưng không thể

chữa trị vết thương cũ. Vạn Thọ Đan chẳng những tăng thọ nguyên còn chữa lành vết thương cũ.

Cảnh Ngôn chỉ bình ngọc chính giữa nói:

- Hiệu quả tăng thọ của Vạn Thọ Đan mạnh hơn Mai Hoa Đan nhiều, ta giao cho lão ca một viên Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ, hai viên phẩm chất nhất đẳng. Lão ca sử dụng Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ ít nhất tăng thọ ba trăm năm.

Thường Huyễn, Diêm Siêu ngây người, xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói làm hai người khó tin. Một viên đan dược tăng ba trăm năm tuổi thọ? Đan dược này còn là phẩm chất hoàn mỹ?

Nếu Cảnh Ngôn luyện chế Vạn Thọ Đan tức là hắn có thể luyện chế đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ?

Đan Thần trong truyền thuyết?

Cảnh Ngôn nói:

- Diêm Siêu lão ca cất đan dược đi, à, lão ca đưa ta Mai Hoa Lộ Vạn Năm nhưng ta chưa luyện đan hết, còn dư một ít. Tuy nhiên ta sẽ không đưa trả số Mai Hoa Lộ Vạn Năm còn lại cho lão ca.

Diêm Siêu rối rít xua tay:

- Không cần trả, không cần!

Lúc giao tài liệu cho Cảnh Ngôn vốn Diêm Siêu không định lấy về số còn dư. Diêm Siêu ngập ngừng cất ba bình ngọc.

Diêm Siêu nhìn Thường Huyễn lại ngó Cảnh Ngôn, lần nữa cảm ơn:

- Đa tạ Cảnh Ngôn điện chủ.

Nhưng mặt Diêm Siêu nhăn như táo bón, lão muốn hỏi rõ lại e ngại cố nén. Diêm Siêu không chút niềm tin với Vạn Thọ Đan, nếu đặt Mai Hoa Đan và Vạn Thọ Đan trên bàn đá cho lão chọn thì chắc chắn lão sẽ chọn Mai Hoa Đan. Công hiệu của Mai Hoa Đan đã được nghiệm chứng, còn Vạn Thọ Đan thì …

Diêm Siêu sẽ không mạo hiểm chọn Vạn Thọ Đan mà mình không biết rõ.

Hết chương 709.

Chương 710. Hiệu Quả Của Vạn Thọ Đan

Cảnh Ngôn đoán được đại khái suy nghĩ trong lòng Diêm Siêu, hắn không giải thích nhiều, chờ lão trở về dùng Vạn Thọ Đan liền biết hiệu quả. Khi đó Diêm Siêu sẽ chỉ vui mừng chứ không thất vọng.

Diêm Siêu cất đan dược, không tâm tình tiếp tục uống trà, kiếm cớ từ biệt Cảnh Ngôn. Hắn sai phó tòng đưa Diêm Siêu ra phủ đệ.

Thường Huyễn không đi luôn, mắt y sáng long lanh nhìn Cảnh Ngôn.

Diêm Siêu không tin tưởng Cảnh Ngôn nhưng Thường Huyễn thì khác, hắn nói một viên Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ có thể cho võ giả tăng ba trăm năm thọ thì y không chút nghi ngờ. Thường Huyễn chưa nghe nói về Vạn Thọ Đan, nhưng trong đại điển luyện đan Cảnh Ngôn đã luyện chế Long Hổ Đan, một loại đan dược sớm thất truyền đan phương.

Khi ấy Cảnh Ngôn có thể luyện chế Long Hổ Đan thì bây giờ hắn luyện ra đan dược Thường Huyễn chưa từng nghe nói có gì lạ?

Hơn nữa y không phải đan sư, không hiểu nhiều về đan đạo. Có nhiều đan dược y chưa nghe tên, đặc biệt đan dược thất truyền đan phương đếm không hết, Thường Huyễn biết được bao nhiêu?

Mặt Thường Huyễn đầy mong chờ mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, Vạn Thọ Đan đó …

Cảnh Ngôn giao Vạn Thọ Đan cho Diêm Siêu ngay trước mặt Thường Huyễn, còn nói rõ công hiệu, hắn sớm có tính toán riêng:

- Đại tổng quản, Vạn Thọ Đan này cần tài liệu chính là Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Thường Huyễn gật đầu nói:

- Mai Hoa Lộ Vạn Năm rất hiếm hoi, đúng là không dễ tìm.

Thường Huyễn nói không dễ tìm chứ không phải là không tìm thấy. Võ giả thân phận như Thường Huyễn nếu quyết tâm muốn tìm một loại tài liệu thì cơ hội kiếm được rất lớn, dù là tài liệu cực hiếm.

Cảnh Ngôn đưa một bình ngọc cho Thường Huyễn:

- Đại tổng quản, trong này có một viên Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ, ta tặng cho đại tổng quản.

Mắt Thường Huyễn lóe tia sáng. Y muốn Vạn Thọ Đan nhưng không định xin Cảnh Ngôn cho không. Nếu Vạn Thọ Đan thật sự tăng ba trăm năm thọ thì giá trị rất lớn. Thường Huyễn vốn định tìm tài liệu rồi nhờ Cảnh Ngôn luyện chế Vạn Thọ Đan giúp, nên khi hắn đẩy một viên Vạn Thọ Đan đến trước mặt làm y bất ngờ.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Đại tổng quản đừng từ chối, đoạn thời gian qua đại tổng quản giúp ta rất nhiều, viên đan dược này xem như cảm tạ.

Cảnh Ngôn làm vậy tất nhiên vì lôi kéo lòng người, không thể để người ta làm việc giúp mà không cho lợi gì, nếu không dù thân thiết đến đâu thời gian lâu cũng biến nhạt nhẽo.

Thường Huyễn nhận đan dược là quan hệ hai người sẽ càng thân hơn.

Thường Huyễn do dự một chút rồi nhận lấy bình ngọc, đỏ mặt nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, vậy ta không khách sáo với ngươi. Sau này có gì cần ta giúp cứ nói, đừng khách sáo.

Cảnh Ngôn nói:

- Giờ đang có một việc cần nhờ đại tổng quản.

Thường Huyễn cất đan dược, hưng phấn hỏi:

- A? Là chuyện gì?

Cảnh Ngôn có chuyện cần nhờ Thường Huyễn mới thấy vui.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Ta muốn nhờ đại tổng quản tuyên truyền hiệu quả của Vạn Thọ Đan.

Thường Huyễn kinh ngạc hỏi:

- Tuyên truyền hiệu quả của Vạn Thọ Đan? Ý ngươi là … khiến võ giả trên đại lục biết ngươi luyện chế Vạn Thọ Đan, cho họ rõ ràng hiệu quả của Vạn Thọ Đan?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy! Làm như thế có lợi cho ta tổ chức đại hội luận đan.

Đây là chuyện nhỏ với Thường Huyễn, y nói:

- Rồi, ta đã hiểu, giao chuyện này cho ta. Chờ xem, không tới ba tháng cái tên Vạn Thọ Đan sẽ truyền khắp đại lục.

***

Trạch viện Diêm gia, Diêm Siêu ra khỏi phủ đệ Cảnh Ngôn liền về trạch viện gia tộc.

Đám cao tầng tộc trưởng Diêm gia đã biết hôm nay lão tổ tìm Cảnh Ngôn điện chủ lấy đan nên đang chờ lão tổ trở về.

Đám người tộc trưởng Diêm gia sốt ruột hỏi:

- Lão tổ về rồi!

- Sao rồi lão tổ? Cảnh Ngôn điện chủ có luyện chế ra Mai Hoa Đan không?

Diêm Siêu nói với mọi người:

- Không có Mai Hoa Đan, nhưng Cảnh Ngôn điện chủ đưa ta loại đan dược khác tên Vạn Thọ Đan.

Mọi người cau mày thắc mắc, chất vấn:

- Vạn Thọ Đan?

- Vạn Thọ Đan là đan dược gì? Sao chưa từng nghe qua?

- Ta cũng chưa nghe nói qua, trên đại lục có loại đan dược này sao? Chẳng phải Cảnh Ngôn điện chủ đã hứa luyện chế Mai Hoa Đan, hắn nuốt lời?

Diêm Siêu cũng rầu lo, nhưng ở trước mặt tộc nhân chỉ có thể nói:

- Ý của Cảnh Ngôn điện chủ là Vạn Thọ Đan có hiệu quả giống Mai Hoa Đan nhưng tốt hơn Mai Hoa Đan nhiều.

- Hiệu quả tốt hơn Mai Hoa Đan? Không thể nào.

Tộc trưởng Diêm gia cau mày lắc đầu nói:

- Trên Thiên Nguyên đại lục chúng ta đan dược có hiệu quả tăng thọ tốt nhất là Mai Hoa Đan. Một viên Mai Hoa Đan ít nhất tăng một trăm tuổi trở lên, có đan dược nào hiệu quả tốt hơn nữa?

- Có khi nào Cảnh Ngôn điện chủ qua mắt chúng ta?

- Không nên, Cảnh Ngôn điện chủ tuy trẻ tuổi nhưng nghe nói thực lực cực mạnh, nếu không chẳng thể trở thành điện chủ Thánh Điện. Hơn nữa hắn rất thân với Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc, với thân phận như hắn sao có thể lừa gạt Diêm gia chúng ta? Dù hắn không nể mặt Diêm gia cũng nên nể đại tổng quản đi?

Đám cao tầng Diêm gia thi nhau suy đoán Cảnh Ngôn có ý gì.

Diêm Siêu phất tay ngăn mọi người bàn tán:

- Được rồi, các ngươi đừng đoán mò nữa, hiệu quả đan dược thế nào chờ ta thử liền biết.

Diêm Siêu vào phòng, những người khác không giải tán mà chờ lão dùng đan dược, xem hiệu quả như thế nào.

Trong phòng.

Diêm Siêu lấy ba bình ngọc Cảnh Ngôn giao cho mình ra, liếc sơ liền cầm lên bình đựng Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Một loại đan dược dùng lần đầu tiên có hiệu quả tốt nhất, càng dùng nhiều hiệu quả càng kém.

Trước đó Diêm Siêu chưa từng dùng Mai Hoa Đan, càng không nói tới Vạn Thọ Đan. Đây là lần đầu Diêm Siêu dùng Vạn Thọ Đan đương nhiên chọn phẩm chất tốt nhất, có như vậy mới phát huy hiệu quả tốt nhất của Vạn Thọ Đan.

Diêm Siêu lấy đan dược ra, lẩm bẩm:

- Hiệu quả thế nào thử liền biết.

Có nghĩ nhiều cũng vô ích, đã đến bước này dù hiệu quả tốt hay xấu Diêm Siêu đều chấp nhận.

Diêm Siêu nuốt vào Vạn Thọ Đan, năng lượng huyền ảo chợt dâng lên trong người. Chỉ một giây Diêm Siêu cảm giác cơ thể biến đổi rõ rệt.

Hiệu lực hùng hồn cực nhanh thay đổi thân thể Diêm Siêu, còn khiến thần hồn lột xác.

Diêm Siêu cảm giác cơ thể mình trẻ hơn, mới qua một tách trà lão cảm nhận toàn thân tràn ngập sức sống. Vốn sức sống héo rũ như hoàng hôn giờ tràn trề tinh thần phấn khởi.

Hết chương 710.

Chương 711. Không Tin Được

Vạn Thọ Đan không phải loại đan dược tu luyện, tốc độ hiệu quả rất nhanh, võ giả hấp thu dược hiệu ngắn ngủi.

Chưa đầy một canh giờ Diêm Siêu đã hấp thu xong Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ, lão kích động và phấn khởi không thể tả.

Tóc bạc phơ giờ đen tuyền, Diêm Siêu đứng dậy, lưng khòm chẳng còn, sống lưng thẳng tắp.

- Vạn Thọ Đan … Vạn Thọ Đan! Không ngờ Thiên Nguyên đại lục chúng ta thật sự có đan dược thần kỳ như vậy. Cảnh Ngôn điện chủ nói không khoa trương chút nào, ngược lại hơi bảo thủ. Ta chẳng những tăng thọ nguyên nhiều, vết thương cũ để lại lúc trẻ dường như lành nhiều.

Lòng Diêm Siêu dao động mạnh bước ra khỏi phòng.

Đám cao tầng Diêm gia hồi hộp chờ đợi, thấy lão tổ Diêm Siêu đi ra ai nấy nhìn trân trân.

Vì lão tổ Diêm Siêu thay đổi quá nhiều, người thường đều nhìn ra thân thể lão đổi khác chứ đừng nói đám võ giả thực lực mạnh như họ.

Đám tộc trưởng Diêm gia mới nhìn Diêm Siêu đã hết hồn, một thoáng cho rằng người trước mặt không phải lão tổ nhà mình. Nhưng đó chỉ là thoáng qua, họ quá quen thuộc lão tổ, không lý nào không nhận ra.

Mọi người hành lễ:

- Lão tổ!

Diêm Siêu phất tay ra lệnh cho mọi người:

- Các ngươi còn ở đây làm gì? Mau đi giám sát xây dựng đạo tràng của Cảnh Ngôn điện chủ. Phải cẩn thận không được có chút sai sót nào, tài liệu xây dựng cho đạo tràng phải dùng loại đỉnh cấp!

Tộc trưởng Diêm gia kinh ngạc hỏi:

- Tất cả đều dùng tài liệu đỉnh cấp? Vậy sẽ tăng phí rất nhiều.

Tài liệu kiến trúc khác nhau giá chênh lệch cũng rất lớn. Tài liệu kiến trúc đỉnh cấp giá cực kỳ kinh người, trạch viện hiện tại của Diêm gia đa số dùng tài liệu không phải đỉnh cấp.

Diêm Siêu hừ mũi:

- Tiêu phí? Tốn chút tài nguyên có đáng gì? Cảnh Ngôn điện chủ luyện chế Vạn Thọ Đan giúp ta, ta mới dùng một viên, các ngươi đoán ta tăng bao nhiêu thọ nguyên?

Lúc này tâm tình Diêm Siêu rất vui vẻ, kiềm không được đùa với các vãn bối.

- Hai trăm năm?

- Chắc không phải tăng ba trăm năm thọ nguyên đi?

Đám tộc trưởng Diêm gia nhìn ra tâm tình của Diêm Siêu rất tốt. Tại sao tâm tình tốt? Chắc là vì hiệu quả của Vạn Thọ Đan tốt vượt mong đợi.

Diêm Siêu nheo mắt nói:

- Hừ! Hai trăm, ba trăm năm? Nói cho các ngươi, thọ nguyên của ta tăng ít nhất năm trăm năm!

Lúc trong phủ đệ, Cảnh Ngôn điện chủ nói Diêm Siêu dùng Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ có thể tăng từ ba trăm năm

thọ nguyên trở lên, khi đó lão chưa tin. Giờ thọ nguyên của Diêm Siêu tăng lên năm trăm năm.

Võ giả cường đại vì thần hồn mạnh có thể đoán đại khái thọ nguyên của mình.

Đừng nói võ giả, người bình thường khi sắp chết ít nhiều gì có linh cảm với cái chết. Thần hồn của võ giả mạnh hơn người bình thường, họ nắm giữ tình huống thân thể mình càng rõ ràng hơn.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh như Diêm Siêu đương nhiên biết thọ nguyên của mình thế nào.

Nghe lão tổ Diêm Siêu nói, đám tộc trưởng Diêm gia đứng ngây như phỗng.

Năm trăm năm thọ nguyên?

Đây đúng là mơ giữa ban ngày!

Lão tổ Diêm Siêu vốn sắp thân chết đạo tiêu, nhiều nhất chỉ sống được mười, hai mươi năm, giờ một hơi gia tăng năm trăm năm thọ nguyên?

Nếu không phải lão tổ nói thì ai tin được?

Phủ đệ đại tổng quản Thường Huyễn.

Đại Điện Chủ Thánh Điện chạy nhanh tới.

Phó tòng của Thường Huyễn nói với Đại Điện Chủ:

- Đại Điện Chủ đại nhân, chủ nhân nhà ta đang bế quan, xin đại nhân chờ chút trong phòng tiếp khách.

Đại Điện Chủ phất tay nói:

- Được, ta chờ tại đây, sau khi đại tổng quản xuất quan ngươi hãy nói ngay là ta đang chờ, có chuyện muốn nói.

Đại Điện Chủ biết Thường Huyễn đang bế quan vậy mà không chịu đi, mắt nóng bỏng.

Vì Đại Điện Chủ mới nhận được tin Cảnh Ngôn điện chủ luyện chế ra một loại đan dược tên Vạn Thọ Đan, hiệu quả tăng thọ tốt còn hơn Mai Hoa Đan. Nguồn tin đến từ đại tổng quản Thường Huyễn.

Nếu là tin tức không rõ nguồn gốc Đại Điện Chủ sẽ khinh thường, nhưng do đại tổng quản Thường Huyễn tung tin thì không thể bỏ qua được.

Đại Điện Chủ rất lớn tuổi, thọ nguyên không nhiều nên rất sốt ruột. Vừa nhận được tin Đại Điện Chủ chạy ngay tới phủ đệ đại tổng quản muốn gặp Thường Huyễn hỏi rõ ràng.

Đại Điện Chủ ngồi chờ trong phòng tiếp khách giây lát gặp người thứ hai vào, Nhị Điện Chủ Thánh Điện.

Nhị Điện Chủ thấy Đại Điện Chủ thì con ngươi co rút, sau đó cười hỏi:

- Đại Điện Chủ cũng được tin đó?

Đại Điện Chủ nói:

- Tin tức của Nhị Điện Chủ cũng nhạy lắm.

Nhị Điện Chủ lắc đầu nói:

- Ha ha, nhạy gì đâu, tin tức này rất nhanh sẽ truyền khắp Thiên Nguyên đại lục. Đại tổng quản tự mình dặn truyền bá tin ra ngoài mà.

Hai người đang nói chuyện Tam Điện Chủ cũng đến.

Điện chủ Thánh Điện thứ hạng càng ở đầu thì càng lớn tuổi, thứ hạng điện chủ không phải thực lực cá nhân. Như Tam Điện Chủ Ngỗi Long chỉ là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, điện chủ xếp sau gã có mấy người là Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Đương nhiên thứ hạng điện chủ không có ích gì, trong Thánh Điện quyền lực của điện chủ ngang ngửa, không phải thứ hạng càng tới trước thì quyền lực càng lớn.

Cảnh Ngôn là điện chủ điện thứ mười nhưng quyền lực của hắn giống chín vị điện chủ trước. Mười vị điện chủ trong hệ thống nhà quan không có cao thấp. Tuy nhiên thực lực cá nhân và lực lượng quân đội riêng lại là chuyện khác.

Sau khi Tam Điện Chủ đến chào hỏi Đại Điện Chủ, Nhị Điện Chủ rồi ngồi chờ.

Tiếp theo lục tục có mấy vị điện chủ đến, đều lớn tuổi. Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa, Cửu Điện Chủ trẻ tuổi thì không lộ mặt.

Thường Huyễn đang ở trong mật thất, từ khi ra khỏi phủ đệ của Cảnh Ngôn liền truyền lệnh phải tuyên truyền công hiệu của Vạn Thọ Đan ra ngoài. Sau đó Thường Huyễn vội vã vào mật thất sử dụng Vạn Thọ Đan.

Tâm tình của Thường Huyễn không nôn nóng như Diêm Siêu nhưng cũng tràn ngập tò mò, muốn biết Vạn Thọ Đan có đúng là hiệu quả tốt hơn Mai Hoa Đan không.

Một canh giờ ngắn ngủi qua đi.

Thường Huyễn mở mắt, thở hắt ra, mắt lấp lóe tia sáng.

Thường Huyễn rung động thì thầm:

- Cái này … Cảnh Ngôn điện chủ làm cách nào luyện chế ra loại đan dược như vậy? Hiệu quả thật là khiến người … khó tin nổi.

Hết chương 711.

Chương 712. Huy Hoàng Đạo Tràng

Tự mình dùng thử mới cảm nhận được sức mạnh của Vạn Thọ Đan.

Thường Huyễn hít sâu bình ổn tâm tình, ra khỏi mật thất. Phó tòng liền bẩm báo các vị điện chủ đang chờ ở phòng tiếp khách.

Thường Huyễn cười cười, y biết đám điện chủ đến phủ đệ của mình vì chuyện gì, cũng biết họ muốn hỏi cụ thể về Vạn Thọ Đan.

Thường Huyễn lắc người mấy cái xuất hiện ngoài cửa phòng khách, đi vào trong.

Đám điện chủ trông thấy Thường Huyễn liền đứng dậy. Bọn họ tưởng sẽ phải chờ rất lâu, vì võ giả Đạo Hoàng cảnh bế quan một lần dài vài tháng là bình thường. Không ngờ họ mới đợi một canh giờ Thường Huyễn đã xuất hiện.

Thường Huyễn chắp tay nói:

- Các vị điện chủ, ta biết tại sao các người đến tìm ta.

Đám điện chủ nhìn Thường Huyễn.

Thường Huyễn nheo mắt nói:

- Giờ ta nói cho các vị biết, ta mới dùng một viên Vạn Thọ Đan.

Tam Điện Chủ sốt ruột hỏi dồn:

- Đại tổng quản, Vạn Thọ Đan có thật?

Thường Huyễn nhìn Tam Điện Chủ:

- Đương nhiên có, ta mới bế quan một canh giờ vì dùng Vạn Thọ Đan.

Đại Điện Chủ mắt lóe tia sáng hỏi:

- Hiệu quả thế nào?

Thường Huyễn cố ý tạm dừng rồi nói:

- Hiệu quả rất tốt, ta dùng một viên Vạn Thọ Đan tăng thọ trên bốn trăm năm.

Tăng thọ trên bốn trăm năm.

So sánh thì Thường Huyễn tăng thọ nguyên ít hơn Diêm Siêu chút, nhưng có lý do. Diêm Siêu là vì vết thương cũ trong người làm giảm thọ nguyên nhiều, Vạn Thọ Đan chữa một chút vết thương nên biên độ tăng thọ nguyên của lão lớn hơn Thường Huyễn nhiều.

- Bốn trăm năm?

Đám điện chủ trong phòng liếc nhau, có người nuốt nước miếng cái ực phát ra tiếng chói tai.

Đám điện chủ mắt đỏ ngầu.

Người thường đều muốn sống lâu càng đừng nói võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Trước khi chưa xác nhận bọn họ còn nghi ngờ Vạn Thọ Đan có thật không, giờ đại tổng quản Thường Huyễn khẳng định hỏi sao họ ngồi yên được?

Thường Huyễn nhìn cả đám, nói:

- Các vị điện chủ, theo ta được biết Cảnh Ngôn điện chủ còn một ít Vạn Thọ Đan. Nếu các vị muốn có Vạn Thọ Đan thì phải tranh thủ thời gian. Đúng rồi, dùng năm giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm có thể đổi một viên Vạn Thọ Đan từ Cảnh Ngôn

điện chủ. Ưm, ta dùng năm giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm đổi Vạn Thọ Đan, không biết người khác có dùng cách đổi này không.

Thường Huyễn được viên Vạn Thọ Đan này là Cảnh Ngôn tặng cho, y nói như vậy vì tốt cho hắn. Vạn Thọ Đan không thể miễn phí tặng cho cả đám điện chủ được, hơn nữa trực tiếp đưa tặng không tốt. Lôi kéo lòng người cũng có sách lược, luôn cho đối phương chỗ tốt chưa chắc khiến người ta thật lòng cảm kích mình.

Đám điện chủ thi nhau từ biệt Thường Huyễn:

- Đại tổng quản, ta bận chút việc, cáo từ trước!

- A, đột nhiên nhớ ta có công việc, đi trước!

- …

Đám điện chủ không thể nào đều có Mai Hoa Lộ Vạn Năm, nhưng không sao, họ có thể nghĩ cách đi tìm.

Hôm đó Đại Điện Chủ, Tứ Điện Chủ, Lục Điện Chủ đến phủ đệ của Cảnh Ngôn tìm hắn.

Ba người tìm được Mai Hoa Lộ Vạn Năm ngay hôm đó. Vì không chắc Cảnh Ngôn có bao nhiêu Vạn Thọ Đan nên họ phải hành động nhanh, nếu bị người ta đổi hết muốn khóc cũng không kịp.

Cảnh Ngôn theo điều kiện năm giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm đổi một viên Vạn Thọ Đan cho ba người, hắn nói rõ mỗi người chỉ có thể đổi một viên.

Cảnh Ngôn đặt Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ và phẩm chất nhất đẳng cùng nhau, nói cho họ biết trong đó có loại hoàn mỹ, loại nhất đẳng, chọn may rủi đi. Ai may mắn thì lấy phẩm chất hoàn mỹ, ai xui đành lấy phẩm chất nhất đẳng.

Mấy vị điện chủ không có ý kiến gì, lấy đan dược phẩm chất nào toàn dựa vào vận may.

Hơn nữa dù không lấy được phẩm chất hoàn mỹ mà chỉ có phẩm chất nhất đẳng thì họ cũng chịu. Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ có thể tăng bốn trăm năm thọ nguyên, phẩm chất nhất đẳng ít nhất cũng được ba trăm năm đi?

Mấy ngày sau, Thánh Chủ Thân Sùng cũng không nhịn được tìm đến Cảnh Ngôn.

Thánh Chủ cũng muốn đổi Vạn Thọ Đan, ai ngờ Cảnh Ngôn tặng cho hai viên Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Cảnh Ngôn có thể đổi Mai Hoa Lộ Vạn Năm với đám điện chủ, nhưng hắn không thể nhận trao đổi từ Thánh Chủ. Một vì Thánh Chủ giúp hắn rất nhiều, tặng hai viên đan dược xem như báo đáp, hai là hắn muốn tiêu diệt Cổ gia còn cần Thánh Chủ ủng hộ.

Nếu Thánh Chủ không nói, đám điện chủ dù muốn giúp Cảnh Ngôn cũng sẽ e dè. Nếu Thánh Chủ thầm tỏ vẻ ủng hộ, đám điện chủ tự nhiên sẽ tận tâm chút.

Ngày tháng tiếp theo yên ả, Cảnh Ngôn vừa tu luyện vừa luyện chế một ít đan dược.

Cảnh Ngôn lại luyện chế chín lô Vạn Thọ Đan, cũng luyện nhiều Vạn Linh Quy Tông Đan. Cảnh Ngôn định dùng mớ đan dược này vào đại hội luận đan sắp tổ chức. Có thể dùng chúng nó đổi một ít tài liệu hiếm thấy.

Chớp mắt qua hơn một tháng.

Đạo tràng chính thức xây dựng xong. Hôm đó Cảnh Ngôn đi đạo tràng tham quan, cực kỳ vừa lòng Diêm gia lo việc xây dựng. Cảnh Ngôn nhìn ra được sử dụng tài liệu xây dựng đạo tràng là đỉnh cấp, dù không dùng trận pháp phòng hộ cũng cản được võ giả Đạo Hoàng cảnh nhiều lần công kích.

Đạo tràng đã xây xong, tiếp theo là bày trận pháp cao cấp. Trong Thánh thành không cần lo thiếu tài liệu bày đại trận, miễn có tài nguyên là mua gần đầy đủ tài liệu.

Cảnh Ngôn nhờ một tiếng Thường Huyễn liền mua đầy đủ tài liệu trong thời gian ngắn nhất.

Cảnh Ngôn định tạo dựng đạo tràng thành hang ổ của mình, bày trận pháp cực kỳ nghiêm ngặt.

Cảnh Ngôn mất mấy tháng bày mười hai đại trận các loại quanh đạo tràng đan đạo của mình. Có nhiều loại chỉ có trong Càn Khôn Trận Đạo, có trận pháp rất âm hiểm, võ giả Đạo Hoàng cảnh vào trong cũng chắp cánh khó thoát.

Chuẩn bị xong tất cả Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc bàn bạc sơ, ba tháng sau chính thức bắt đầu đại hội luận đan. Tên của đạo tràng đặt là Huy Hoàng Đạo Tràng.

Các trùm cố ý tuyên truyền chỉ một thời gian ngắn tin tức đã truyền khắp đại lục.

Cổ gia cũng biết tin này.

Lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn không ngồi yên. Từ lúc biết Cảnh Ngôn trở thành điện chủ điện thứ mười Thánh Điện là đám người Cổ gia như ngồi trên bàn chông, muốn đối phó hắn nhưng không có cách gì.

Hết chương 712.

Chương 713. Cường Giả Xuất Hiện Lớp Lớp

Người Cổ gia biết Cảnh Ngôn trở thành điện chủ Thánh Điện sẽ có ý nghĩa gì với Cổ gia. Họ biết Cảnh Ngôn tổ chức đại hội luận đan là có mục đích gì. Đặc biệt Cảnh Ngôn làm ra các loại đan dược quý hiếm làm mánh lới, rõ ràng rành muốn hấp dẫn nhiều cường giả trên đại lục đi tham gia đại hội luận đan.

Có những đan dược này hấp dẫn, e rằng nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh sẽ chọn góp sức cho Cảnh Ngôn để đổi đan dược.

Đặc biệt nghe đồn Vạn Thọ Đan có hiệu quả kinh người!

Lão tổ Cổ gia còn khao khát muốn có Vạn Thọ Đan, dù sao thọ nguyên của lão không nhiều, lão đã sống gần hai ngàn năm. Cổ Vạn Toàn có dùng một ít trân bảo tăng thọ nguyên, nhưng thọ mệnh của lão đã đến cuối cuộc đời.

Nếu có thể tăng thêm mấy trăm năm thọ nguyên hỏi sao lão tổ Cổ gia không động lòng? Vấn đề là người Cổ gia muốn lấy Vạn Thọ Đan từ tay Cảnh Ngôn không dễ.

Lão tổ Cổ gia và một đám cao tầng có cùng suy nghĩ:

- Không được! Tuyệt đối không thể để Cảnh Ngôn tổ chức đại hội luận đan thuận lợi diễn ra!

Một mình Cảnh Ngôn đã làm Cổ gia khó ở, nếu thêm đội tư binh võ giả Đạo Hoàng cảnh được thành lập thì chết toi.

Cổ gia khổng lồ vận chuyển, muốn từ các mặt phá hoại đại hội luận đan của Huy Hoàng Đạo Tràng.

Trong một góc núi rừng trên Thiên Nguyên đại lục.

Trong gian nhà tranh nằm sâu trong rừng núi, một lão nhân áo trắng bước ra nhìn hướng chân trời xa.

- Vạn Linh Quy Tông Đan? Thứ tốt, ta đã là võ giả Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, nếu được một ít Vạn Linh Quy Tông Đan thì có nắm chắc bước vào Đạo Hoàng cảnh đỉnh trong thời gian ngắn. Ta sẽ đi đại hội luận đan!

Lão nhân áo trắng lắc người biến mất tại chỗ.

Thiên Nguyên đại lục, một cung điện dưới lòng đất.

Một bóng đen như hòa vào bóng tối, phát ra tiếng cười rợn tóc gáy:

- Khục khục khục, lão phu sống hai ngàn năm chưa bao giờ nghe Vạn Thọ Đan gì đó. Thánh thành? Điện chủ điện thứ mười của Thánh Điện Cảnh Ngôn? Khục khục khục, lão phu muốn xem nhãi ranh nói Vạn Thọ Đan có thật sự hiệu quả như vậy không.

Cùng lúc đó, các nơi trên Thiên Nguyên đại lục hoặc những chỗ bí ẩn, hoặc trong thành nhỏ, trấn nhỏ đều có các bóng người bay hướng Thánh thành.

Cảnh Ngôn tổ chức đại hội luận đan lần này khiến toàn đại lục chấn động.

Đương nhiên chủ đề của đại hội luận đan là luận đan, không thể thiếu các đan sư.

Nhiều đan sư khát vọng muốn đi Thánh thành, nghe Cảnh Ngôn giảng đan đạo. Những thế gia đan đạo cũng định phái tử đệ gia tộc đi Thánh thành.

Vì đại hội luận đan của Huy Hoàng Đạo Tràng không cấm tử đệ thế gia đan đạo tham dự.

Thế gia đan đạo số một, Vạn gia.

Trên đại lục bàn về đan đạo thì Vạn gia là cọc tiêu. Vạn gia không có Đại Đan Vương nhưng sở hữu rất nhiều đan sư bát giai. Vạn gia sản xuất ra nhiều đan dược cửu giai, tính ra không thua gì Đan Quốc mà Hồ Đông Hạc tọa trấn.

Ngoài trạch viện Vạn gia, tộc trưởng tự mình nghênh tiếp Tam Điện Chủ Thánh Điện Ngỗi Long:

- Ngỗi Long đại nhân, lão tổ nhà ta đang chờ đại nhân, xin đi theo ta.

Mắt Ngỗi Long lấp lóe tia sáng nói:

- Vạn tộc trưởng dẫn đường đi.

Ngỗi Long rất sốt ruột, từ khi xác nhận hiệu quả của Vạn Thọ Đan thì gã từng giây từng phút muốn có Vạn Thọ Đan trong tay Cảnh Ngôn. Nhưng trải qua lần bị Cảnh Ngôn đập một trận trong Thánh Cung, Ngỗi Long không dám xúc phạm hắn nữa. Ngỗi Long tìm mọi cách kiếm Mai Hoa Lộ Vạn Năm, nhưng Mai Hoa Lộ Vạn Năm rất khó tìm.

Vì thế Ngỗi Long nghĩ đến Vạn gia.

Vạn gia là thế gia đan đạo số một trên đại lục, thu gom các loại báu vật quý giá nhiều không đếm xuể. Ngỗi Long truyền tin cho Vạn gia, muốn Vạn gia chuẩn bị Mai Hoa Lộ Vạn Năm càng nhiều càng tốt.

Ngỗi Long sợ Cảnh Ngôn không chịu đổi Vạn Thọ Đan, gã đã đắc tội hắn. Cảnh Ngôn đồng ý đổi với điện chủ khác nhưng chưa chắc chịu đổi cho gã, nên Ngỗi Long phải cố kiếm thật nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm, không tiếc mọi giá đổi lấy Vạn Thọ Đan trong tay Cảnh Ngôn dù phải đổi bằng Mai Hoa Lộ Vạn Năm nhiều hơn.

Đoạn thời gian này Ngỗi Long mặt dày dăm ba hôm lại tìm Cảnh Ngôn.

Mỗi lần vừa thấy mặt Ngỗi Long liền hỏi Cảnh Ngôn có gì cần hỗ trợ không.

Cảnh Ngôn xây dựng Huy Hoàng Đạo Tràng, bày đại trận đạo tràng trong đó Ngỗi Long bỏ công khá nhiều. Thái độ của Cảnh Ngôn không tốt đẹp gì nhưng Ngỗi Long vẫn luôn cười tủm tỉm với hắn.

Cảnh Ngôn phớt lờ thì Ngỗi Long lẽo đẽo đi theo, thấy có việc gì liền giành làm, sau đó mặt dày nhe răng cười hỏi hắn vừa lòng không. Cảnh Ngôn rất bất đắc dĩ với Ngỗi Long, mặc kệ gã làm.

Mấy hôm trước lão tổ Vạn gia truyền tin nói đã tìm được Mai Hoa Lộ Vạn Năm, vì thế Ngỗi Long chạy tới ngay.

Sâu trong trạch viện Vạn gia, trong một tòa kiến trúc đen thấp bé, Ngỗi Long gặp lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa.

Vạn Trung Hoa tu vi Võ Đạo là Đạo Hoàng cảnh, năng lực đan đạo là đan sư bát giai đỉnh cao, chỉ kém một bước là thành cửu giai. Tuy không phải đan sư cửu giai nhưng lão tổ Vạn gia này có nguyên lực, năng lực đan đạo rất mạnh. Vạn Trung Hoa làm ra đan dược cửu giai khá nhiều.

Trên đại lục trong giới đan sư sức ảnh hưởng của Vạn Trung Hoa chỉ đứng sau Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc.

Ngỗi Long mới vào kiến trúc này chợt con ngươi co rút, vì thấy trong phòng có lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa, còn có nhiều nhân vật cao tầng.

Muốn gì đây?

Ý nghĩ đầu tiên của Ngỗi Long là nhiều người tụ tập tại đây có ý gì.

Ngỗi Long đến Vạn gia để lấy Mai Hoa Lộ Vạn Năm, cầm đồ rồi gã sẽ đi ngay. Một thiếp thất của Ngỗi Long là nữ nhi trưởng lão trong Vạn gia, về bối phận mấy thái thượng trưởng lão cao hơn gã. Nhưng sự thật là lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa ở trước mặt Ngỗi Long cũng phải khiêm cung. Vì Ngỗi Long là cường giả Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, còn là Tam Điện Chủ Thánh Điện.

Nếu không vì vậy trưởng lão kia đã không đưa nữ nhi đi làm thiếp cho Ngỗi Long.

Người Vạn gia ở trong phòng thấy Ngỗi Long vội đứng dậy chào.

Lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa cũng đứng lên, cười tươi chào hỏi:

- Ngỗi Long đại nhân!

Ngỗi Long đảo tròng mắt hỏi:

- Các vị ở đây là chờ ta sao?

Vạn Trung Hoa gật đầu nói:

- Ngỗi Long điện chủ, đúng là chúng ta đang chờ điện chủ.

Ngỗi Long hơi khó chịu hỏi:

- Các người có chuyện gì muốn nói với ta? Lão tổ, đã chuẩn bị thứ ta muốn chưa?

Nếu Vạn gia không chuẩn bị Mai Hoa Lộ Vạn Năm thì Ngỗi Long sẽ càng khó chịu.

Ngỗi Long đã có cái nhìn xấu với Vạn gia, nếu không tại Vạn gia thì hôm trong Thánh Cung gã đã không đắc tội Cảnh Ngôn.

Hết chương 713.

Chương 714. Tâm Tư Của Vạn Gia

Cả đời Ngỗi Long không có nhiều chuyện đã làm mà khiến gã hối hận, đắc tội Cảnh Ngôn trong Thánh Cung xếp vào việc hối hận nhất đời gã.

Ngỗi Long làm như vậy vì bị Vạn gia ảnh hưởng, nên trong lòng đã rất khó chịu với Vạn gia.

Lần này lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa truyền tin khiến Ngỗi Long từ Thánh thành đến đây, nếu Vạn gia không chuẩn bị Mai Hoa Lộ Vạn Năm mà gã cần thì gã xóc nóc nhà tại chỗ.

Ngỗi Long là tiểu nhân thật sự, trở mặt với lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa không chút áp lực.

Nhưng Ngỗi Long có tính cách như vậy tốt hơn ngụy quân tử, bởi vậy Cảnh Ngôn không quá bài xích Ngỗi Long mặt dày lẽo đẽo theo sau làm này làm kia.

Đối với người như Ngỗi Long không thể tin tưởng, nhưng nhờ loại người này hỗ trợ không tệ.

Ngỗi Long híp mắt nhìn Vạn Trung Hoa.

Vạn Trung Hoa cảm giác Ngỗi Long bực bội, vội nói:

- Đã chuẩn bị Mai Hoa Lộ Vạn Năm xong rồi, nhưng tài liệu này rất hiếm thấy, ta nghĩ nhiều cách khó khăn lắm mới tìm được một ít.

Mắt Ngỗi Long lấp lóe tia sáng hỏi:

- Được bao nhiêu?

Vạn Trung Hoa vừa nói vừa lấy ra một bình ngọc:

- Đại khái mười giọt, Ngỗi Long điện chủ nhìn xem.

Trong bình ngọc đựng Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Ngỗi Long nhận bình ngọc, mở ra nhìn sơ sau đó mặt mày hớn hở cất cái bình. Được mười giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm làm tâm tình của Ngỗi Long siêu tốt, thái độ cũng dễ chịu hơn. Có mười giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm chắc có thể đổi một viên Vạn Thọ Đan từ Cảnh Ngôn điện chủ.

Ngỗi Long nhìn quét đám đông cao tầng Vạn gia trong phòng, hỏi thẳng Vạn Trung Hoa:

- Lão tổ mới nói có chuyện gì muốn nói với ta?

Vạn Trung Hoa gật đầu nói:

- Ừm, có một việc quan trọng, nên mới chờ điện chủ đến cùng nhau bàn bạc.

Tộc trưởng Vạn gia đương nhiệm lên tiếng:

- Ngỗi Long đại nhân!

Tộc trưởng Vạn gia tiến lên một bước, nghiêm túc nói:

- Trước đó không lâu tộc trưởng Cổ gia Cổ Kim Lam đã đến Vạn gia chúng ta.

Mí mắt Ngỗi Long co giật, hỏi:

- Cổ Kim Lam? Hắn tới đây làm gì?

Người trên đại lục đều biết mâu thuẫn giữa Cổ gia và Cảnh Ngôn, nghe nói Cổ Kim Lam từng đến Vạn gia làm Ngỗi Long linh cảm không may.

Tộc trưởng Vạn gia nhếch mép nói:

- Cổ Kim Lam đến vì muốn liên hợp với Vạn gia chúng ta đối phó Cảnh Ngôn.

Vạn gia và Cảnh Ngôn có hiềm khích.

Đan Quốc tổ chức Đại Hội Đan Linh, trong đại điển luyện đan phần thưởng nguyên lực quý giá nhất vốn là vật trong túi của Vạn gia, chỉ vì Cảnh Ngôn xuất hiện hại Vạn gia vuột mất một nguyên lực. Mặt mũi của Vạn gia mất hết.

Vạn gia thù Cảnh Ngôn mỏng hơn Cổ gia căm hận Cảnh Ngôn, nhưng nếu có cơ hội trả thù thì Vạn gia sẽ không bỏ qua.

Tộc trưởng Cổ gia tự mình tìm đến đề nghị liên hợp khiến người Vạn gia rất động lòng. Nhưng Vạn gia có điều kiêng dè, Cảnh Ngôn giờ không dễ xoa nắn, hắn không chỉ có thực lực Võ Đạo cực mạnh, còn có thân phận điện chủ Thánh Điện. Sơ sẩy một cái Vạn gia rất có thể dẫn lửa đốt người.

Nên Vạn gia không trả lời Cổ Kim Lam ngay mà nói cần suy nghĩ kỹ.

Ngỗi Long bật cười:

- Ha ha ha!

Vạn Trung Hoa thấy biểu tình Ngỗi Long kỳ lạ, trong một chốc không đoán ra gã nghĩ gì.

Vạn Trung Hoa hỏi:

- Ngỗi Long điện chủ thấy sao? Ý của Cổ gia là muốn Vạn gia chúng ta sinh sự trong đại hội luận đan mà Cảnh Ngôn tổ chức.

Ngỗi Long trợn trắng mắt hỏi ngược lại:

- Ta thấy sao? Lão tổ biết Vạn Thọ Đan không?

Vạn Trung Hoa khinh thường nói:

- Nghe nói, không biết Cảnh Ngôn tìm đâu ra loại đan dược này, nghe đồn có thể tăng từ ba trăm năm tuổi thọ trở lên. Lời

đồn luôn khoa trương, ta nghiên cứu đan đạo ngàn năm trời chưa từng nghe qua Vạn Thọ Đan gì đó. Trên đại lục chúng ta đan dược có hiệu quả tăng thọ tốt nhất là Mai Hoa Đan, còn về Vạn Thọ Đan …

Mặt Ngỗi Long tối sầm vung tay lên:

- Được rồi, đừng nói nữa. Ta nói thẳng cho lão tổ biết Vạn Thọ Đan có thật, hiệu quả cũng là thật.

Ngỗi Long rất muốn phủi tay áo rời đi, nhưng cố nén lại. Nói sao thì Vạn gia luôn tốt với gã, trong lòng Ngỗi Long không muốn Vạn gia và Cảnh Ngôn hoàn toàn trở mặt, khi đó gã không được lời gì.

Vạn Trung Hoa sửng sốt, bật thốt:

- Không thể nào!

Ngỗi Long mặc kệ Vạn Trung Hoa ngạc nhiên, nói tiếp:

- Còn nữa, Vạn Thọ Đan không phải Cảnh Ngôn điện chủ tìm ở chỗ nào mà là tự mình luyện chế. Ta muốn các ngươi chuẩn bị Mai Hoa Lộ Vạn Năm là tính trao đổi Vạn Thọ Đan với Cảnh Ngôn điện chủ.

Lúc này Vạn Trung Hoa nếu còn không nghe ra Ngỗi Long tôn trọng Cảnh Ngôn thì lão bị nhũn não.

Đám cao tầng Vạn gia ngây như phỗng, trợn to mắt nhìn Ngỗi Long.

Ngỗi Long khịt mũi:

- Sinh sự với Cảnh Ngôn điện chủ trong đại hội luận đan? Ta thật muốn biết các ngươi làm sao sinh sự với Cảnh Ngôn điện chủ? Luyện chế loại đan dược mạnh hơn Vạn Thọ Đan sao?

Ngỗi Long nói lời cuối:

- Lão tổ, nghĩ tình quen biết cũ nên ta nhiều lời một câu, đối địch với Cảnh Ngôn điện chủ không có chút lợi gì cho ngươi, cho Vạn gia. Cổ gia tự tìm đường chết, các ngươi tốt nhất đừng dính líu đến bọn họ.

Vạn Trung Hoa không chấp nhận được lời cảnh báo của Ngỗi Long:

- Cổ gia tìm đường chết? Cổ gia là một trong bảy thế gia lớn đại lục, truyền thừa xa xưa còn hơn Vạn gia chúng ta. Thế lực của Cổ gia …

Ý của Ngỗi Long rõ ràng là Cổ gia sẽ bị hủy diệt, chiến tranh giữa Cổ gia và Cảnh Ngôn cuối cùng sẽ là Cảnh Ngôn thắng.

Ngỗi Long không muốn ở lâu hơn một giây nào, nghĩ đến Vạn Thọ Đan là lòng gã nóng như lửa đốt:

- Hừ! Cổ gia mạnh đến đâu có thể hơn Thánh Chủ không? Cảnh Ngôn điện chủ làm sao thành điện chủ chẳng lẽ các ngươi không hiểu? Được rồi, ta không muốn nói nhiều nữa, ta phải tranh thủ về Thánh thành đổi Vạn Thọ Đan với Cảnh Ngôn điện chủ.

Nên nói Ngỗi Long đã nói hết, nếu không vì tình cảm xưa gã lười nói nhiều với Vạn gia.

Người Vạn gia nếu thật sự không biết sống chết nhất quyết đấu cứng với Cảnh Ngôn thì mặc kệ họ tự sinh tự diệt.

Thấy Ngỗi Long định đi Vạn Trung Hoa vội ngăn lại:

- Ý Ngỗi Long điện chủ là Vạn gia chúng ta không thể đắc tội Cảnh Ngôn còn phải làm thân với hắn?

Ngỗi Long dừng lại nhìn đám người Vạn Trung Hoa:

- Đúng vậy! Quan hệ tốt đẹp với Cảnh Ngôn điện chủ không có chỗ xấu cho Vạn gia, ngược lại đầy lợi. Hừm, giờ Cổ

gia nhảy nhót vui vẻ nhưng sẽ không được lâu, à còn một việc nữa, các ngươi biết cảnh giới tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn điện chủ là gì đi?

Hết chương 714.

Chương 715. Thay Đổi Thái Độ

Nhớ lúc trong Thánh Cung bị Cảnh Ngôn một chiêu trấn áp là Ngỗi Long còn sợ. Tuy nhiên đáy lòng Ngỗi Long dâng lên hưng phấn, khuất phục trước cường giả như Cảnh Ngôn điện chủ là điều hiển nhiên, gã không cảm thấy mất mặt.

Vạn Trung Hoa phản xạ trả lời:

- Nghe nói hắn đã bước vào Đạo Hoàng cảnh, cường giả Đạo Hoàng cảnh của Cổ gia, thái thượng trưởng lão Cổ Mặc chết trong tay hắn.

Ngỗi Long cười khẩy nói:

- Ngươi chỉ biết một mà không biết hai!

Biểu tình Ngỗi Long kích động nói:

- Ta nói cho ngươi biết, thực lực của Cảnh Ngôn điện chủ tuyệt đối không dưới lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn, thậm chí còn mạnh hơn!

Đám người Vạn gia thộn mặt ra:

- Cái gì?!

- Cái này …

- Đạo Hoàng cảnh đỉnh?

Tộc trưởng Vạn gia nhìn Ngỗi Long, hỏi:

- Ngỗi Long đại nhân có phải đã lầm không? Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi sao có cảnh giới này được?

Ngỗi Long liếc tộc trưởng Vạn gia:

- Cảnh giới của Cảnh Ngôn điện chủ đương nhiên tạm thời chưa đến Đạo Hoàng cảnh đỉnh, nhưng sức chiến đấu tuyệt đối đã đủ. Các ngươi đừng nghi ngờ điều này, vì ta đã đánh với Cảnh Ngôn điện chủ rồi.

Ngỗi Long ngượng miệng nói mình bị Cảnh Ngôn một chiêu đè dưới đất không thể nhúc nhích, chuyện này hơi mất mặt.

Ngỗi Long bỏ lại một câu rồi lắc người biến mất trong phòng:

- Được rồi, ta đi đây.

Bỏ lại người Vạn gia ngó nhau.

Một lúc lâu sau.

Vạn Trung Hoa hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Xem ra Vạn gia chúng ta phải thay đổi sách lược, không thể ôm thái độ đối địch với Cảnh Ngôn điện chủ nữa. Chúng ta cần khiến Cảnh Ngôn điện chủ và Vạn gia quan hệ thân gần hơn.

Tộc trưởng Vạn gia gật đầu nói:

- Ừm, lúc trước có tin đồn Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc được Cảnh Ngôn trợ giúp mới tiến bộ trong đan đạo, nghe nói đã có thể luyện chế ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Nay xem ra tin đồn là đúng.

Vạn Trung Hoa đặt quyết định cuối cùng cho quan hệ Vạn gia và Cảnh Ngôn:

- Chắc không sai, Ngỗi Long điện chủ không thể nào đưa tin giả cho chúng ta. Ưm, nghe nói Cảnh Ngôn điện chủ tổ chức đại hội luận đan có nhiều đan dược có thể trao đổi, chắc cũng cần các loại tài liệu quý hiếm. Đã tới lúc dùng một ít tài liệu quý hiếm Vạn gia chúng ta tích lũy.

Vạn Trung Hoa muốn làm thân với Cảnh Ngôn không chỉ vì lo cho gia tộc còn có chính mình, lão nghĩ nếu được Cảnh Ngôn trợ giúp phải chăng lão cũng sẽ tiến thêm một bước trong đan đạo, trở thành Đại Đan Vương?

Thánh thành, phủ đệ Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn Ngỗi Long trước mặt mình:

- Tam Điện Chủ tìm ta có chuyện gì?

Ngỗi Long cười nịnh cẩn thận nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta muốn dùng Mai Hoa Lộ Vạn Năm đổi Vạn Thọ Đan.

Cảnh Ngôn nửa cười nửa không nhìn Ngỗi Long:

- A?

Trong lòng Ngỗi Long thấp thỏm, sợ Cảnh Ngôn không chịu nổi.

Ngỗi Long nói đến Cổ gia làm vẻ mặt tức giận bảo:

- Cảnh Ngôn điện chủ, những Mai Hoa Lộ Vạn Năm này là ta mới lấy từ Vạn gia. Ta đi Vạn gia còn được biết một việc, Cảnh Ngôn điện chủ phải cảnh giác, Cổ gia đang liên lạc một số thế lực lớn định làm khó ngươi trong đại hội luận đan.

Xem bộ dáng Ngỗi Long như thể gã là phó tòng trung thành nhất của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Cổ gia liên lạc với Vạn gia?

Nếu Cổ gia không có hành động gì mới lạ, Cảnh Ngôn đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Ngỗi Long căm giận nói:

- Đúng vậy! Nhưng lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa bị ta răn dạy một trận, không cho họ trộn lẫn với Cổ gia. Hừ, Cổ gia tuy là một trong bảy thế gia lớn đại lục nhưng so với Cảnh Ngôn điện chủ thì bọn họ không là cái thá gì. Vạn gia nên biết tốt nhất đứng về phía nào.

Cảnh Ngôn cười cười, vươn tay ra:

- Đưa Mai Hoa Lộ Vạn Năm đây.

Ngỗi Long ngây ra sau đó mừng như điên, biết Cảnh Ngôn đồng ý đổi Vạn Thọ Đan. Ngỗi Long vội đưa ra bình ngọc đựng Mai Hoa Lộ Vạn Năm, trong bình có mười giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Cảnh Ngôn lấy ra hai viên Vạn Thọ Đan phẩm chất nhất đẳng đưa cho Ngỗi Long.

Điện chủ khác đổi chỉ có thể dựa vào vận may chọn Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ hoặc phẩm chất nhất đẳng. Nhưng Cảnh Ngôn không muốn cho Ngỗi Long quyền lực đó, hắn trực tiếp đưa hai viên Vạn Thọ Đan phẩm chất nhất đẳng.

Ngỗi Long mừng rỡ nhận lấy Vạn Thọ Đan, vốn nghĩ đổi được một viên là may, ai ngờ Cảnh Ngôn đưa hai viên.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Tam Điện Chủ cũng biết theo quy định mỗi người nhiều nhất chỉ có thể đổi một viên Vạn Thọ Đan đúng chứ?

Đúng là vậy, điện chủ khác chỉ đổi một viên Vạn Thọ Đan của Cảnh Ngôn.

Ngỗi Long ngạc nhiên nhìn hắn.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nói:

- Hai viên Vạn Thọ Đan này có một viên Tam Điện Chủ có thể giữ lại, một viên khác phải giao cho Vạn gia. Lão tổ Vạn

gia Vạn Trung Hoa cũng lớn tuổi đúng chứ? Đương nhiên Tam Điện Chủ phải xác định Vạn gia không cùng Cổ gia làm việc xấu. Nếu Vạn gia quyết đứng về phía Cổ gia thì không cần đưa viên Vạn Thọ Đan thứ hai cho họ.

Ngỗi Long gật đầu nói:

- Được, ta hiểu rồi.

Tuy Ngỗi Long muốn trực tiếp biển thủ Vạn Thọ Đan thứ hai, nhưng nghĩ thoáng qua lại thôi. Cảnh Ngôn đồng ý đưa Vạn Thọ Đan cho gã thì biết khe hở quan hệ giữa hai người có thể trám lại, vì một viên Vạn Thọ Đan lại đắc tội hắn thì mất nhiều hơn được.

Ngỗi Long là người thông minh, sao có thể vì con tép mất con tôm?

Cảnh Ngôn muốn Ngỗi Long giao một viên Vạn Thọ Đan cho Vạn gia là có mục đích.

Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc đã là người ủng hộ Cảnh Ngôn trăm phần trăm, nếu có thêm thế gia đan đạo số một Vạn gia ủng hộ thì về đan dược nguyên đại lục không có thế lực nào đối kháng lại Cảnh Ngôn được.

Xem Ngỗi Long mang tin về có khả năng lôi kéo Vạn gia, Cảnh Ngôn cần làm là đoàn kết mọi lực lượng có thể đoàn kết. Vạn gia cũng là vật khổng lồ, thế lực không thể khinh thường, lôi kéo Vạn gia vốn nghiêng hướng Cổ gia về với mình là suy yếu thế lực của Cổ gia, tác dụng vô cùng lớn lao.

Ngỗi Long rời đi, trong phòng chỉ còn một mình Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nheo mắt thầm nghĩ:

- Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ không đủ, hiệu quả Vạn Linh Quy Tông Đan rất mạnh, dùng nó tu luyện trong vòng vài năm có

lẽ ta sẽ bước vào Đạo Hoàng cảnh trung kỳ. Nhưng như vậy vẫn quá chậm.

Ánh mắt Cảnh Ngôn bỗng trầm xuống:

- Đã tới lúc luyện chế Bổ Thiên Đan!

Bổ Thiên Đan, thần đan thật sự.

Trên Thiên Nguyên đại lục đan dược phẩm chất hoàn mỹ đều được gọi là thần đan, nhưng thật ra đan dược phẩm chất hoàn mỹ chỉ là đan dược bình thường, nói là thần đan chẳng qua phóng đại lên.

Cảnh Ngôn sắp luyện chế Bổ Thiên Đan là thần đan thật sự, vượt ngoài phạm trù đan dược cửu giai.

Hết chương 715.

Chương 716. Bổ Thiên Đan

Đan phương Bổ Thiên Đan nằm trong phần truyền thừa Càn Khôn Đan Đạo thứ hai Cảnh Ngôn lấy trong Tử Vong Thần Điện. Phần truyền thừa thứ nhất chỉ có đan phương các loại đan dược từ nhất giai đến cửu giai. Trong truyền thừa đan đạo thứ hai có liên quan đến thần đan thật sự, Cảnh Ngôn sắp luyện chế Bổ Thiên Đan là một trong số đó.

Thần đan về bản chất hoàn toàn vượt qua đan dược cửu giai, hai thứ không thể so sánh.

Cảnh Ngôn hiện tại không nắm chắc luyện chế ra Bổ Thiên Đan. Tuy Cảnh Ngôn luyện chế đan dược cửu giai đến phẩm chất hoàn mỹ xác suất hơn năm mươi phần trăm, nhưng luyện chế thần đan thì hắn không tự tin chút nào.

Tuy nhiên phải thử một lần mới biết có thể thành công hay không.

Luyện chế Bổ Thiên Đan cần tài liệu chính nhất là Hàm Hồn Thảo, Mai Hoa Lộ Vạn Năm, Đạo Nguyên Quả, các loại vật quý hiếm.

Cảnh Ngôn đã có nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm, mấy chục giọt, Hàm Hồn Thảo tạm thời chỉ có hai gốc. Nên luyện chế Bổ Thiên Đan phải cẩn thận, nếu không liên tục thất bại hai lần nếu không trong thời gian ngắn không có cơ hội thử nữa, phải chờ tìm Hàm Hồn Thảo.

Luyện chế Bổ Thiên Đan còn cần một loại tài liệu đặc biệt là thần tinh. Đúng vậy, trong đan lô rút tinh hoa thần tinh hòa vào đan dược.

Cảnh Ngôn còn nhiều thần tinh, khoảng tám trăm khối. Lúc ở động phủ thượng cổ Linh La Cảnh Ngôn được hơn chín trăm thần tinh, nhưng tu luyện mười mấy năm qua tiêu hao một phần, còn lại tám trăm mấy khối.

Cảnh Ngôn thầm quyết định:

- Bắt đầu đi!

Cảnh Ngôn ra lệnh cho phó tòng dù ai đến cũng không được quấy rầy, sau đó hắn vào mật thất bế quan, bắt đầu chuẩn bị luyện chế Bổ Thiên Đan.

Cảnh Ngôn đã quen thuộc từng phân đoạn luyện đan tận xương, nhưng lần đầu tiên luyện chế thần đan hắn đặc biệt cẩn thận, sợ có sai sót gì.

Theo tin tức trong Càn Khôn Đan Đạo luyện chế thần đan khác mà giống cách luyện chế đan dược bình thường, các bước đi không khác quá lớn.

Bước đầu tiên bóc tách, bước thứ hai rèn luyện, bước thứ ba ngưng hình, bước thứ bốn ổn định.

Bóc tách thì Cảnh Ngôn không cảm thấy khó khăn, không khác quá lớn với lúc luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan, Vạn Thọ Đan, toàn quá trình thuận lợi.

Đến bước thứ hai rèn luyện Cảnh Ngôn cảm giác rõ ràng khó khăn tăng lên, cần nguyên lực, tiêu hao tăng gấp mười lần.

Thay đổi đột ngột làm Cảnh Ngôn không kịp trở tay, suýt chút thất bại ngay bước này. Có nguyên lực mạnh mẽ kiểm soát nên cuối cùng hoàn thành bước thứ hai.

Cảnh Ngôn cẩn thận sang bước thứ ba ngưng hình.

Xoẹt xoẹt!

- Cái này …!

Mới bắt đầu ngưng hình Cảnh Ngôn đã kinh ngạc tái mặt, hắn cảm nhận pháp tắc biến đổi.

Luyện chế đan dược khác chỉ khi đan thành hoàn mỹ mới có pháp tắc giáng lâm dung nhập vào đan dược. Bổ Thiên Đan mới tới bước thứ ba ngưng hình đã bắt đầu dẫn động pháp tắc.

Cảnh Ngôn vội thả thần hồn ra ngăn cách không gian xung quanh, sau đó tập trung tinh thần khống chế nguyên khí, nguyên lực tiếp tục ngưng hình đan dược.

Một ngày đi qua.

Ba ngày đi lại.

Mười ngày trôi như dòng nước.

Cảnh Ngôn không chịu nổi mặt dần chảy mồ hôi, nguyên khí đã tiêu hao hơn một nửa.

May mắn Cảnh Ngôn sớm chuẩn bị, nuốt từng viên đan dược bổ sung nguyên khí.

Qua nửa tháng bước thứ ba ngưng hình mới hoàn thành, luyện chế đan dược vào bước thứ bốn ổn định.

Bước ổn định nhẹ nhàng chút, mới qua ba ngày Cảnh Ngôn thấy đã thuận lợi hoàn thành quá trình.

Lúc này Cảnh Ngôn cảm ứng đan dược trong đan lô, nỗi lòng không cách nào bình ổn.

Là thành công hay thất bại? Cảnh Ngôn không chắc chắn. Hắn luyện chế đan dược khác, dù là cửu giai cũng có thể biết đan dược đã ổn định thành công hoặc không ngay trước khi mở lô, nhưng với Bổ Thiên Đan thì hắn không chắc.

Nếu thành công, dùng Bổ Thiên Đan tu luyện Cảnh Ngôn sẽ bay vọt trong Võ Đạo.

Cảnh Ngôn động ý niệm, giây lát mở đan lô ra:

- Cuối cùng rồi phải lấy ra!

Nguyên khí vươn tới lấy ra mấy viên đan dược có pháp tắc vờn quanh.

Phụt phụt phụt!

Đan dược vừa mới lấy ra đã tán loạn biến mất trong không gian, năng lượng tinh thuần tứ tán.

Cảnh Ngôn sửng sốt sau đó vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công liên tục hút không khí. Từng tia dược hiệu chui vào người, tinh thần phấn khởi.

Mấy giây sau dược hiệu hoàn toàn tan biến trong không gian.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Thất bại!

Nói thất vọng tất nhiên có một chút, nhưng Cảnh Ngôn đã chuẩn bị tâm lý. Lần đầu tiên luyện chế thần đan, thất bại là bình thường, chỉ đáng tiếc nhiều tài liệu, mất hết mười bảy khối thần tinh.

Cảnh Ngôn nhớ lại từng bước đi, muốn tìm hiểu rõ vấn đề ở đâu:

- Tại sao thất bại? Ở chi tiết nào xảy ra vấn đề?

Cảnh Ngôn đối chiếu từng điểm với Càn Khôn Đan Đạo.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ suy ta một ngày trời cuối cùng lắc đầu:

- Hình như không có sai sót chỗ nào, khống chế cũng không xảy ra vấn đề. Tuy nguyên khí tiêu hao lớn nhưng ta bổ sung kịp lúc. Ba bước đầu không có sai sót, chắc xảy ra vấn đề ở bước ổn định.

Cảnh Ngôn nghi ngờ bước thứ bốn ổn định có vấn đề, nhưng hắn không biết là vấn đề gì. Nếu không rõ ràng sai lầm ở đâu thì dù hắn thử lại lần nữa cũng có kết quả giống nhau, khó thể luyện chế Bổ Thiên Đan thành công.

Chợt thần hồn Thiên Thủy xuất hiện trước mặt Cảnh Ngôn:"

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn thấy Thiên Thủy liền chào:

- Tiền bối Thiên Thủy.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực hỏi:

- Tiền bối Thiên Thủy ngày xưa là cường giả Thánh Đạo cảnh, cũng nắm giữ Càn Khôn Đan Đạo, tiền bối biết ta luyện chế Bổ Thiên Đan sai lầm ở chỗ nào không?

Trước ánh mắt mong chờ của Cảnh Ngôn thì Thiên Thủy lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, ta không thử luyện chế thần đan, dù ta muốn cũng không biết đan phương. Đan phương của ngươi có được trong phần Càn Khôn Đan Đạo thứ hai, ta thì chỉ có phần thứ nhất.

Cảnh Ngôn thất vọng gật đầu nói:

- Cũng đúng.

Ngày xưa Thiên Thủy vào Thánh Đạo cảnh nhưng không được phần truyền thừa thứ hai của chủ nhân Tử Vong Thần Điện, lão cũng không gặp những khôi lỗi có sự sống trong Tử Vong Thần Điện.

Thiên Thủy ngập ngừng đổi dề tài:

- Nhưng … tuy ta không luyện chế thần đan lại nghe chút tin đồn, không biết thật giả. Ta nói ra cho ngươi tham khảo.

Hết chương 716.

Chương 717. Thần Đan Thành

Kiến thức của Thiên Thủy hơn Cảnh Ngôn nhiều, nghe lão nói vậy hắn lên tinh thần, mắt sáng ngời nhìn lão.

Thiên Thủy chậm rãi nói:

- Nghe nói thần đan đều có linh tính, đan dược bình thường dù là phẩm chất hoàn mỹ thì chỉ là vật chết, thần đan thì có sự sống, linh tính của mình, đây là điểm khác biệt bản chất giữa thần đan và phàm đan. Ngươi luyện chế thần đan nếu không thể giao cho linh tính e rằng không cách nào thành công. Làm sao giao cho linh tính? Ta nghĩ liên quan đến cách dùng thần niệm.

Đây chỉ là phân tích của Thiên Thủy, vì lão chưa luyện chế thần đan, không rõ làm sao giao linh tính cho thần đan. Thiên Thủy chỉ có thể đề nghị một hướng cho Cảnh Ngôn suy ngẫm, mà hướng này chưa chắc đúng.

Cảnh Ngôn thì cảm thấy Thiên Thủy nói rất đúng, lý do hắn luyện chế Bổ Thiên Đan thất bại là không đưa cho đan dược linh tính. Cảnh Ngôn bỗng thấy rộng mở trong sáng.

Thiên Thủy nói xong thần hồn biến mất trước mặt Cảnh Ngôn:

- Được rồi, ngươi hãy suy nghĩ đi, ta phải nghỉ ngơi.

Cảnh Ngôn nghiêm túc suy tư:

- Giao cho … Linh tính?

Cảnh Ngôn không thử luyện chế ngay, dù sao chỉ còn lại một gốc Hàm Hồn Thảo, nếu thất bại lần nữa thì không thể luyện chế ra Bổ Thiên Đan trong thời gian ngắn.

Cảnh Ngôn lấy ra chút đan dược phục hồi nguyên khí tiêu hao, hắn suy tính luyện chế Bổ Thiên Đan, đặc biệt là giai đoạn ổn định nên dùng thần niệm giao cho đan dược linh tính, sinh mệnh như thế nào.

Ba ngày sau.

Cảnh Ngôn đã bình tĩnh lại, tâm tình phẳng lặng có lợi cho luyện đan:

- Bắt đầu thôi, thành công thì tốt nhất, nếu thất bại tìm cách khác kiếm Hàm Hồn Thảo vậy.

Bóc tách.

Hái.

Ngưng hình.

Có kinh nghiệm lần trước nên lần này luyện chế Bổ Thiên Đan thuận lợi nhiều.

Cảnh Ngôn mất nửa tháng đẩy tiến trình luyện chế Bổ Thiên Đan lần thứ hai đến bước cuối cùng ổn định.

Cảnh Ngôn đã dùng thần hồn bao phủ Bổ Thiên Đan trong đan lô, thúc giục thần niệm không ngừng thử. Vì Càn Khôn Đan Đạo không nói rõ làm sao giao cho đan dược linh tính nên Cảnh Ngôn chỉ có thể tự mày mò.

Bước cuối cùng ổn định mất ba ngày.

Hôm nay Cảnh Ngôn thở hắt ra, vì máu sôi sục mà da mặt ửng đỏ dần nhạt màu. Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe tia nóng cháy.

Cảnh Ngôn dứt khoát mở đan lô ra, nguyên khí quét qua lấy đan dược ra khỏi lô.

Lực lượng pháp tắc ập vào mặt điên cuồng dâng lên trong không gian.

Ong ong ong ong ong!

Đan dược màu đen tự sinh ra một loại lực lượng, lực lượng cực mạnh như muốn mang theo đan dược phá không bay đi.

Thần hồn của Cảnh Ngôn phủ lên đan dược cảm ứng nó có ý thức, muốn thoát khỏi trói buộc.

Cảnh Ngôn vội vung ra một luồng nguyên khí trói chặt đan dược, con ngươi tràn đầy mừng như điên.

Không tán loạn!

Hai viên đan dược màu đen trước mặt hắn không tán loạn như lần trước. Bị nguyên khí trói buộc đan dược phập phềnh lên xuống như đang cố vùng vẫy, nhưng mãi không thể thoát khỏi lực lượng trói buộc.

Cảnh Ngôn mừng thầm:

- Ha ha, rốt cuộc thành công! Ta luyện chế ra Bổ Thiên Đan!

Tuy lô đan dược này chỉ có hai viên thành đan nhưng nó là thần đan thật sự.

Cảnh Ngôn phất tay lấy ra hai bình ngọc màu trắng ngà, hắn vận chuyển nguyên khí cưỡng ép kéo hai viên đan dược muốn bay đi bỏ vào bình.

Đan dược bị bỏ vào bình ngọc ngừng vùng vẫy.

Cảnh Ngôn bình tĩnh lại, hắn không rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới ngay mà ngồi xếp bằng nhớ lại lần luyện đan này dùng thần niệm giao cho đan dược linh tính thế nào.

Dù nói thế nào Cảnh Ngôn đã thành công giao cho đan dược linh tính, vì đan dược bị luyện chế ra.

Cảnh Ngôn còn cần cẩn thận nhớ lại làm sao giao cho đan dược linh tính, nắm giữ then chốt trong đó. Vậy thì lần sau Cảnh Ngôn sẽ không giống như thế này chỉ nhờ ăn may.

Thôi diễn một phen Cảnh Ngôn cảm thấy mình đại khái đã hiểu, sau đó ra khỏi Càn Khôn tiểu thế giới.

Luyện chế hai lô đan dược mất hơn một tháng, Cảnh Ngôn không biết bên ngoài có xảy ra chuyện gì cần hắn giải quyết không.

Cảnh Ngôn ra Càn Khôn tiểu thế giới, vừa bước ra khỏi phòng phó tòng xinh đẹp liền tiến lên bẩm báo có những ai đã tìm hắn.

Cảnh Ngôn thả thần hồn ra tìm vị trí của Hồ Đông Hạc, lắc người khoảnh khắc đến trước mặt lão.

Hồ Đông Hạc thấy Cảnh Ngôn thì trừng mắt, râu tóc dựng đứng nói:

- Lão đệ lúc này còn bế quan?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ha ha, thì có lão ca ở, dù ta không ra mặt cũng không sao.

Đoạn thời gian này Hồ Đông Hạc mệt tắt thở. Ngày tổ chức đại hội luận đan càng lúc càng đến gần, đã có nhiều người tới Thánh thành báo danh tham gia đại hội. Công tác lặt vặt cần người phụ trách, Cảnh Ngôn không ra mặt, Hồ Đông Hạc đành phải giải quyết giúp hắn.

May mà có mấy vị điện chủ hỗ trợ nên công tác cũng thuận lợi.

Hồ Đông Hạc giả bộ giận nói:

- Nói thì dễ nghe, không được, không thể cho qua như vậy. Lão đệ phải nói cho ta biết cách luyện chế Vạn Thọ Đan!

Cảnh Ngôn nhe răng cười nói:

- Không thành vấn đề, ta cho lão ca biết đan phương Vạn Thọ Đan ngay. Nhưng lão ca luyện chế thất bại lãng phí tài liệu cũng đừng trách ta.

Luyện chế Vạn Thọ Đan không đơn giản, Hồ Đông Hạc luyện Mai Hoa Đan không sao, với năng lực của lão đòi luyện Vạn Thọ Đan thì xác suất thành công rất nhỏ, không tới mười phần trăm.

Cảnh Ngôn nói cho Hồ Đông Hạc biết đan phương của Vạn Thọ Đan.

Mặt Hồ Đông Hạc hớn hở hưng phấn nói:

- Chờ đại hội luận đan kết thúc ta sẽ thử luyện chế Vạn Thọ Đan.

Cảnh Ngôn cười cười không khuyên nhủ, không cho Hồ Đông Hạc thất bại mấy lần lão sẽ không chịu thôi.

Cảnh Ngôn hỏi Hồ Đông Hạc chút chuyện về báo danh đại hội luận đan, lão kể sơ, bảo là không có vấn đề.

Hồ Đông Hạc nói cho Cảnh Ngôn biết Tam Điện Chủ Ngỗi Long thật lòng ra sức, mấy ngày nay hầu như cắm trại trong Huy Hoàng Đạo Tràng. Người không biết còn tưởng là Tam Điện Chủ Thánh Điện Ngỗi Long tổ chức đại hội luận đan.

Cảnh Ngôn nghe vậy mắt lóe tia sáng bất ngờ, Ngỗi Long thật là có chút giá trị.

Trò chuyện một lúc, Cảnh Ngôn bỏ lại một câu rồi lại biến mất:

- Lão ca giám sát bên đạo tràng giùm, ta còn phải bế quan một lần.

Hết chương 717.

Chương 718. Đạo Hoàng Cảnh Trung Kỳ

Cách đại hội luận đan bắt đầu còn khoảng năm mươi ngày, Cảnh Ngôn định lợi dụng khoảng thời gian này khiến tu vi Võ Đạo tiến bộ thêm một bước.

Nếu không có Bổ Thiên Đan, Cảnh Ngôn muốn từ Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ bước vào Đạo Hoàng cảnh trung kỳ, dù có Vạn Linh Quy Tông Đan cũng mất mấy năm. Nhưng nay có Bổ Thiên Đan thì có thể rút ngắn quá trình đột phá.

Bổ Thiên Đan là thần đan thật sự.

Cảnh Ngôn sốt ruột muốn cảnh giới Võ Đạo tăng tiến trước khi đại hội luận đan là có lý do.

Đại hội luận đan lần này sẽ không bình tĩnh.

Cổ gia là một trong bảy thế gia lớn đại lục tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn Cảnh Ngôn chậm rãi lớn mạnh. Cổ gia sẽ có động tác trong đại hội luận đan hòng phá hoại kế hoạch bồi dưỡng thế lực của Cảnh Ngôn.

Lúc trước Ngỗi Long có nói Cổ gia liên lạc thế gia đan đạo số một Vạn gia muốn đối phó Cảnh Ngôn, có thể tưởng tượng Cổ gia không chỉ liên lạc với một mình Vạn gia.

Cổ gia còn ẩn giấu nhiều thực lực mà Cảnh Ngôn chưa biết, gia tộc có thể chống lại Thánh Chủ đâu dễ đối phó.

Nên Cảnh Ngôn phải dốc hết sức nhanh chóng tăng thực lực cá nhân, tuy đại hội luận đan ở trong Thánh thành, nơi này

là địa bàn của Thánh Chủ, nhưng rèn sắt càng cứng, không thể cứ có rắc rối là nhờ Thánh Chủ Thân Sùng giúp.

Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chậm rãi điều tức, điều chỉnh trạng thái.

Trước mặt Cảnh Ngôn có thần tinh, Vạn Linh Quy Tông Đan, Bổ Thiên Đan, một đống linh thạch cực phẩm, hồn tinh Kim Văn, các loại vật phẩm sẽ dùng khi đột phá.

Phải chuẩn bị đầy đủ.

Đừng nhìn Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh chỉ dùng hai viên Vạn Linh Quy Tông Đan là thành công từ Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ thăng cấp thành cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh. Nên biết Lãnh Hồng Anh Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ ít nhất trăm năm, thậm chí mấy trăm năm, tích lũy thâm sâu hơn Cảnh Ngôn.

Còn một điều nữa, mức độ nguyên khí của Cảnh Ngôn hùng hậu nghiền áp võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, hắn đột phá khó khăn hơn võ giả Đạo Vương cảnh hậu kỳ Lãnh Hồng Anh nhiều.

Mấy canh giờ sau.

Cảnh Ngôn không dùng Bổ Thiên Đan ngay, hắn nuốt Vạn Linh Quy Tông Đan trước.

Vạn Linh Quy Tông Đan vào miệng hóa thành dòng khí nóng chui xuống bụng, năng lượng tinh thuần trong thời gian ngắn dung hợp với nguyên khí trong vụ tuyền.

Vụ tuyền vốn yên tĩnh chợt rung nhẹ.

Vụ tuyền của võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường cực kỳ ổn định, vách tường vững chắc. Vụ tuyền của Cảnh Ngôn

mạnh hơn võ giả bình thường nhiều, không gian trong vụ tuyền cũng hơn võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Thứ càng ổn định muốn thay đổi càng khó.

Võ giả đột phá cảnh giới là lột xác vụ tuyền.

Vạn Linh Quy Tông Đan có hiệu quả rất mạnh, vụ tuyền của Cảnh Ngôn được năng lượng viên Vạn Linh Quy Tông Đan cộng minh chỉ vài giây đã chấn động.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hấp thu nhiều linh thạch cực phẩm quanh người Cảnh Ngôn không ngừng thành bụi trắng, có thể thấy năng lượng như dòng nước thực chất ùa vào người Cảnh Ngôn, bổ sung tiêu hao nguyên khí kinh người trong vụ tuyền.

Đương nhiên chỉ dựa vào linh thạch cực phẩm không cách nào hoàn toàn bổ sung năng lượng tiêu hao khi vụ tuyền lột xác, nên thần tinh đã chuẩn bị sẵn cũng bị hấp thu. Thần tinh ẩn chứa năng lượng siêu mạnh, không uổng là thiên địa pháp tắc dựng dụng trân bảo.

Bước vào Đạo Hoàng cảnh rồi Cảnh Ngôn hấp thu thần tinh mau hơn khi là Đạo Vương cảnh gấp vô số lần.

Năng lượng mênh mông nhanh chóng bổ sung tiêu hao nguyên khí trong vụ tuyền, khiến vụ tuyền liên tục chấn động lột xác.

Sau một tuần.

Cảnh Ngôn xếp bằng không nhúc nhích chợt ngón tay gấp khúc.

Bình ngọc đựng Bổ Thiên Đan đặt dưới đất hóa thành tàn ảnh rơi vào lòng bàn tay Cảnh Ngôn. Thần hồn phủ lên, một nguyên khí bao bọc bình ngọc, Cảnh Ngôn mở nắp bình ra.

Binh ngọc vừa mở nắp Bổ Thiên Đan màu đen bay ra muốn thoát khỏi Cảnh Ngôn khống chế, nhưng bị hắn trấn áp, Bổ Thiên Đan vùng vẫy chỉ vô ích.

Cảnh Ngôn lập tức chộp Bổ Thiên Đan nhét vào miệng.

Cảnh Ngôn thầm rít gào:

- Lột xác đi!

Năng lượng đáng sợ chớp mắt truyền khắp người Cảnh Ngôn, năng lượng mạnh mẽ nằm ngoài dự đoán của hắn. Không chỉ có vụ tuyền chấn động, người Cảnh Ngôn cũng run run.

Thân thể Cảnh Ngôn từ từ bay lên, năng lượng quanh người phát ra tiếng nổ điên cuồng càn quét không gian.

Vụ tuyền phần bụng lột xác cực nhanh, mây mù màu tím lấy vụ tuyền làm trung tâm lan tràn ra ngoài.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đến cực độ, may mắn hắn có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thứ hai, không thì chẳng thể kiểm soát năng lượng Bổ Thiên Đan.

Năng lượng Bổ Thiên Đan cực kỳ bá đạo khó khống chế, nhưng trước Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thì như gặp thiên địch, năng lượng rụt rè không dám đối kháng trực tiếp.

Cảnh Ngôn cảm giác năng lượng Bổ Thiên Đan bẩm sinh sợ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, khiến hắn dễ khống chế năng lượng hơn.

Mấy ngày sau.

Ong ong ong ong ong!

Vụ tuyền phần bụng phát ra tiếng rít lớn.

Cảnh Ngôn cảm giác lực lượng cường đại tràn ngập trong vụ tuyền, đó là dao động năng lượng mạnh mẽ hơn lúc là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ rất nhiều.

Năng lượng khuếch tán, Cảnh Ngôn nhạy cảm thăm dò lực lượng pháp tắc huyền ảo khó hiểu trong thiên địa trở nên rõ ràng một chút.

Cảnh Ngôn thầm thở phào:

- Thành công, Đạo Hoàng cảnh trung kỳ! Quả nhiên là vậy, cảnh giới càng cao cảm giác thiên địa pháp tắc càng rõ ràng.

Thần hồn Cảnh Ngôn bao phủ bốn phía muốn bắt giữ quỹ tích thiên địa pháp tắc. Tuy không thành công nhưng Cảnh Ngôn khẳng định đã chạm đến thiên địa pháp tắc.

Mấy canh giờ sau, nguyên khí đã tràn đầy trong vụ tuyền, nhưng Cảnh Ngôn ngạc nhiên phát hiện nguyên khí vẫn còn hoạt động.

- A? Nguyên khí vẫn đang tăng? Chuyện gì đây? Không lẽ có thể đột phá cảnh giới nữa? Đây … hay một viên Bổ Thiên Đan có thể cho ta từ Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ thăng cấp đến hậu kỳ?

Nghĩ tới đây Cảnh Ngôn rất ngạc nhiên.

Hết chương 718.

Chương 719. Món Quà Của Cảnh Ngôn

Thế gia đan đạo Vạn gia.

Đoạn thời gian gần đây trong Vạn gia rất không bình tĩnh, tất cả bắt nguồn từ một quyết định của cao tầng. Nhiều người Vạn gia không hiểu tại sao gia tộc thay đổi thái độ với Cảnh Ngôn.

Tầng quản lý Vạn gia đều biết mâu thuẫn giữa gia tộc và Cảnh Ngôn, nên cao tầng đột nhiên thay đổi thật khó chấp nhận. Họ không hiểu Cảnh Ngôn hại Vạn gia chịu thiệt lớn như vậy, hắn cướp đi một phần nguyên lực của Vạn gia! Vậy tại sao Vạn gia không liên hợp với Cổ gia đối phó Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn là điện chủ Thánh Điện thì có sao?

Với thực lực của Vạn gia chưa chắc sợ điện chủ Thánh Điện mới lên. Nếu trợ giúp Cổ gia xử lý Cảnh Ngôn thì Vạn gia được ích lợi rất lớn, là ích lợi hết sức quan trọng giúp gia tộc củng cố địa vị trong Thiên Nguyên đại lục.

Nhiều người khó hiểu nhưng lãnh đạo tuyệt đối như lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa không giải thích nhiều.

Sâu trong trạch viện Vạn gia, chỗ ở của Vạn Trung Hoa.

- Ngỗi Long điện chủ.

- Lão tổ.

Tam Điện Chủ Thánh Điện Ngỗi Long lại đến Vạn gia gặp Vạn Trung Hoa.

Đoạn thời gian này Ngỗi Long giúp Cảnh Ngôn lo việc Huy Hoàng Đạo Tràng nhưng không buông xuống khảo sát Vạn gia, gã luôn nhớ nhiệm vụ Cảnh Ngôn giao cho mình.

Cảnh Ngôn nói nếu Vạn gia đứng về phía hắn thì đưa một viên Vạn Thọ Đan cho lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa. Ngỗi Long thầm quan sát hành động của Vạn gia, xác định Vạn gia đúng là chọn đứng về phía Cảnh Ngôn điện chủ mới lại đến Vạn gia, định giao Vạn Thọ Đan cho Vạn Trung Hoa.

Cảnh Ngôn đưa hai viên Vạn Thọ Đan, Tam Điện Chủ đã dùng một viên. Ngỗi Long phát thèm đan dược thứ hai nhưng biết nó không thuộc về mình, nếu gã biển thủ là lựa chọn ngu xuẩn.

Ngỗi Long ngồi xuống cạnh Vạn Trung Hoa, thấm thía nói:

- Lão tổ, ta rất vui vì ngươi đã lựa chọn sáng suốt.

Vạn Trung Hoa cười cung duy:

- Còn phải đa tạ Ngỗi Long điện chủ mách bảo.

Ngỗi Long phất tay:

- Ha ha, dễ nói, quan hệ của chúng ta như vậy lẽ nào ta nhìn Vạn gia đi hướng vực sâu vạn kiếp bất phục sao? Lần này ta đến đây còn mang một thứ. Đi theo Cảnh Ngôn điện chủ tuyệt đối có lợi, lão tổ nhìn đi, thứ này là Cảnh Ngôn điện chủ kêu ta chuyển giao cho ngươi.

Ngỗi Long lấy ra bình ngọc đựng Vạn Thọ Đan.

Vạn Trung Hoa nhận lấy bình ngọc, kinh ngạc hỏi:

- Đây là vật gì?

Cảnh Ngôn kêu Ngỗi Long chuyển giao?

Sẽ là cái gì?

Vạn Trung Hoa không ngờ Cảnh Ngôn sẽ tặng đồ cho mình nên lão thật sự ngạc nhiên.

Vạn Trung Hoa mở nắp bình nhìn Vạn Thọ Đan bên trong:

- Đan dược? Đây là đan dược gì? Chưa từng thấy.

Vạn Trung Hoa phân biệt kỹ nhưng không có ấn tượng, lão không ngờ đan dược này là Vạn Thọ Đan trong tin đồn nâng làm thần vật. Vạn Trung Hoa là lão quái vật nghiên cứu đan đạo ngàn năm, đan dược lão không biết đếm trên đầu ngón tay.

Ngỗi Long liếm môi nói:

- Đây chính là Vạn Thọ Đan! Lão tổ, nó là báu vật vô giá thật sự. Viên đan dược này là Cảnh Ngôn điện chủ kêu ta giao cho ngươi, ngoài ra Cảnh Ngôn điện chủ có cho ta một viên, ta dùng rồi. Lão tổ biết ta tăng bao nhiêu thọ nguyên không?

Nghe Ngỗi Long hưng phấn nói Vạn Trung Hoa cũng không bình tĩnh, mắt nóng cháy nhìn đan dược trong tay.

Vạn Trung Hoa buột miệng hỏi:

- Ngỗi Long điện chủ tăng bao nhiêu tuổi thọ?

Ngỗi Long phấn khởi nói:

- Ba trăm năm! Suốt ba trăm năm! Đây là một viên Vạn Thọ Đan phẩm chất nhất đẳng giống viên ta dùng, tức là nếu lão tổ dùng Vạn Thọ Đan cũng giống như ta thọ thêm ba trăm năm.

Vạn Trung Hoa kích động lắp bắp:

- Cái … cái này …

- Được rồi, Cảnh Ngôn điện chủ kêu ta làm đã hoàn thành, bên Thánh thành còn bận rộn, ta phải về ngay, khỏi cần tiễn.

Ngỗi Long nói xong đứng dậy đi ngay.

Ngỗi Long vừa đi Vạn Trung Hoa cố kiềm nén kích động vào mật thất, dùng ngay Vạn Thọ Đan mới lấy được.

Vạn Trung Hoa muốn xem hiệu quả của Vạn Thọ Đan có mạnh như đã đồn không. Vạn Thọ Đan nhất đẳng thật sự tăng ba trăm năm tuổi thọ?

Vạn Trung Hoa dùng đan dược rất nhanh có kết quả, đúng là tuổi thọ tăng ít nhất ba trăm năm đúng như Ngỗi Long điện chủ nói.

Vạn Trung Hoa lập tức triệu tập đám cao tầng tộc trưởng Vạn gia.

Trong phòng, các cao tầng hàng đầu Vạn gia nhanh chóng tụ tập.

Tộc trưởng Vạn gia khom người hỏi:

- Lão tổ triệu tập chúng ta gấp có chuyện gì không?

Vạn Trung Hoa gật đầu nói:

- Ừ, ta kêu các ngươi đến đúng là có một việc cần điều chỉnh, liên quan tới Cảnh Ngôn điện chủ.

Bất giác Vạn Trung Hoa xưng hô là Cảnh Ngôn điện chủ, trước kia lão gọi thẳng tên hắn. Sau khi thay đổi thái độ Vạn Trung Hoa vẫn kêu tên Cảnh Ngôn, nhưng bây giờ lại gọi là Cảnh Ngôn điện chủ.

Đám người tộc trưởng Vạn gia không nhận ra lão tổ thay đổi xưng hô.

Tộc trưởng Vạn gia nhướng chân mày hỏi:

- Lão tổ, không lẽ chúng ta thay đổi sách lược? Có phải liên hợp với Cổ gia?

Vì gần đây nhiều tầng quản lý phản đối việc này làm tộc trưởng sứt đầu mẻ trán, tuy gã cũng thiên hướng làm thân với

Cảnh Ngôn nhưng cũng cần suy xét ý kiến của thành viên gia tộc.

Đám người tộc trưởng Vạn gia nhìn lão tổ Vạn Trung Hoa.

Vạn Trung Hoa gầm lên:

- Nói nhảm! Vạn gia chúng ta phải hết sức tôn trọng Cảnh Ngôn điện chủ! Cảnh Ngôn điện chủ là thân phận Đại Đan Vương, quyết không thể đắc tội!

Vạn Trung Hoa hít sâu, chậm rãi nói:

- Ta kêu các ngươi đến là thông báo các ngươi lấy một nửa những tài nguyên quý báu trong bảo khố gia tộc ra. Trong đại hội luận đan hiến chúng cho Cảnh Ngôn điện chủ làm lễ vật của Vạn gia.

Vạn Trung Hoa vừa dứt lời đám cao tầng Vạn gia phản đối ngay:

- Cái gì?

- Cái này …

- Vậy sao được lão tổ? Gia tộc chúng ta tích lũy trân bảo mấy ngàn năm rất là nhiều, lấy một nửa cho Cảnh Ngôn?

- Kỳ quá, lão tổ hãy suy nghĩ kỹ lại!

Vạn gia là thế gia đan đạo số một Thiên Nguyên đại lục, tích lũy báu vật hiếm thấy mấy ngàn năm số lượng vô cùng kinh người, giá trị không cách nào tính toán. Lão tổ lại bảo tặng một nửa cho Cảnh Ngôn.

Đám người tộc trưởng Vạn gia nghi ngờ lão tổ đột nhiên quyết định như vậy là do đâu.

Vạn Trung Hoa hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Các ngươi đều kiến thức hẹp hòi. Mới rồi Ngỗi Long điện chủ đến tìm ta, các ngươi biết Ngỗi Long điện chủ mang

tới cái gì không?

Hết chương 719.

Chương 720. Lực Ảnh Hưởng

Đám người tộc trưởng Vạn gia mắt mong chờ nhìn lão tổ.

Ngỗi Long điện chủ mang đến cái gì khiến lão tổ thất thố như vậy?

Mọi người đều cảm giác lão tổ Vạn Trung Hoa hưng phấn quá khích.

- Vạn Thọ Đan! Ngỗi Long điện chủ mang đến Vạn Thọ Đan cho ta, là Cảnh Ngôn điện chủ tặng cho ta.

Nhắc tới Vạn Thọ Đan là Vạn Trung Hoa lộ rõ hưng phấn, kích động không tả xiết.

Vạn Trung Hoa trầm giọng nói:

- Ta mới dùng Vạn Thọ Đan, thọ nguyên tăng ba trăm năm, nói chính xác hơn là trên ba trăm năm.

Mọi người trong phòng hút khí lạnh.

Hai, ba giây sau.

Tộc trưởng Vạn gia gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi lão tổ.

Thật ra giá trị một viên Vạn Thọ Đan không thể so sánh một nửa báu vật quý giá trong bảo khố Vạn gia, nhưng đây chỉ là mồi dẫn bắc cầu quan hệ với Cảnh Ngôn điện chủ.

Gia tộc truyền thừa mấy ngàn năm như Vạn gia hiểu rõ đạo lý ngầm. Nếu đám người tộc trưởng Vạn gia thiển cận thì sao

Vạn gia có thể ngồi vững trên ghế thế gia đan đạo số một? Sợ là sớm bị người đuổi xuống.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Thánh thành, gần Huy Hoàng Đạo Tràng càng náo nhiệt.

Lúc này chỉ còn ba ngày là đến ngày tổ chức đại hội luận đan quý đầu tiên.

Huy Hoàng Đạo Tràng gần như mở tự do, nhưng chỉ có võ giả Đạo Hoàng cảnh mới vào Huy Hoàng Đạo Tràng trước tiên.

Võ giả dưới Đạo Hoàng cảnh chỉ có thể ở trong tửu lâu Thánh thành.

Tửu lâu gần Huy Hoàng Đạo Tràng đông nghẹt người, dù đã tăng phí thuê phòng lên gấp mấy lần vẫn là một phòng khó cầu.

Một số võ giả tới muộn đành chọn tửu lâu cách Huy Hoàng Đạo Tràng hơi xa.

Hôm nay Cảnh Ngôn rốt cuộc xuất quan.

Trong phủ đệ của Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc và vài điện chủ chờ nóng ruột nóng gan.

Vì ngày đại hội luận đan đã đến rất gần mà Cảnh Ngôn còn bế quan. Trong khi hắn bế quan bọn họ không thể quấy rầy, lỡ ảnh hưởng Cảnh Ngôn tu luyện thì vấn đề nghiêm trọng nên đành ngóng cổ chờ.

Cảnh Ngôn vừa xuất quan đầu tiên là bay lên trên phủ đệ.

Xoẹt!

Thần hồn khoảnh khắc thả ra, năng lượng thần hồn cường đại bao phủ thiên địa.

Biểu tình Cảnh Ngôn bình tĩnh thầm nghĩ:

- Sau khi bước vào Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ không ngờ thần hồn của ta tăng mạnh nhiều vậy.

Lúc ở Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ thần hồn của Cảnh Ngôn không thể bao phủ hết Đông Lâm thành. Ở Hắc Lang trấn ngoài Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn muốn phủ thần hồn lên toàn trấn không thể kéo dài quá lâu.

Lúc này thần hồn của Cảnh Ngôn gần như phủ lên một phần tư Thánh thành.

Thánh thành lớn cỡ nào?

Thần hồn tăng mạnh theo cấp số nhân.

Cảnh Ngôn khống chế thần niệm đi một vòng Huy Hoàng Đạo Tràng, mọi cảnh tượng đập vào mắt hắn.

Cảnh Ngôn mỉm cười gật gù:

- Cũng nhiều người, lúc trước không bao nhiêu người tham gia đại hội luận đan không ngờ đến nhiều vậy.

Chợt bên dưới có tiếng quát:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn đáp xuống đất.

Đám người Hồ Đông Hạc cùng chạy ra từ một căn phòng lúc thấy Cảnh Ngôn giáng xuống.

Mới rồi Cảnh Ngôn xuất quan vận chuyển nguyên khí bay lên trời đám người Hồ Đông Hạc đều cảm ứng dao động nguyên khí, nên họ chạy ra xem vừa lúc thấy hắn lơ lửng trên trời.

Cảnh Ngôn cười chào cả nhóm:

- Đông Hạc lão ca, các vị điện chủ.

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa giọng còi tàu la lớn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ngươi thật vô tư. Đại hội luận đan là ngươi tổ chức vậy mà bế quan đến bây giờ, có biết chỉ còn ba ngày là bắt đầu đại hội không?

Bọn họ bận ná thở còn Cảnh Ngôn thì nhàn nhã bế quan.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ha ha, Bát Điện Chủ khoan giận, cùng lắm ta luyện chế một lô đan dược cho các vị xem như bồi thường!

Cảnh Ngôn cũng biết nhóm Bát Điện Chủ không thật sự tức giận, họ chỉ cố ý ra vẻ.

Quả nhiên nghe Cảnh Ngôn nói câu đó vẻ mặt Mẫn Hỏa hết tức giận.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long ở một bên nịnh nọt:

- Cảnh Ngôn điện chủ, có thể phục vụ cho ngươi là vinh hạnh của ta, đừng khách khí, có chuyện gì cứ việc sai khiến!

Ngỗi Long dứt lời mấy người khác cau mày khinh thường lườm gã. Hàng này đúng là quái thai, lúc trong Thánh Cung đánh túi bụi với Cảnh Ngôn còn bây giờ nịnh bợ hắn như người hầu.

Cảnh Ngôn liếc Ngỗi Long một cái, tiến lên trước một bước.

Cảnh Ngôn vỗ vai Ngỗi Long nói:

- Tam Điện Chủ, thời gian qua vất vả ngươi, ta rất cảm kích.

Được Cảnh Ngôn vỗ vai Ngỗi Long cảm thấy người mềm nhũn, lưng càng cong.

Hồ Đông Hạc báo cáo tình huống đại hội luận đan cho Cảnh Ngôn hay:

- Cảnh Ngôn, để ta nói tình hình đại hội luận đan cho ngươi biết. Đã hết hạn báo danh, có ba ngàn sáu trăm chín mươi chín đan sư báo danh nghe ngươi giảng đan. Theo như yêu cầu của ngươi không phải đan sư cũng được đến xem. Người muốn xem khá nhiều, hơn năm vạn …

Hồ Đông Hạc tiếp tục bảo:

- Cường giả Đạo Hoàng cảnh mặt ngoài có ba mươi ba người, đa số là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, trên tám phần là tán tu, một số đến từ thế lực như thế gia đan đạo. Bảy thế gia Võ Đạo đại lục không ai báo danh, nhưng theo ta được biết đều có cường giả Đạo Hoàng cảnh trong bảy gia tộc vào Thánh thành.

Cảnh Ngôn vừa nghe vừa gật gù. Khi hắn nghe có ba mươi ba võ giả Đạo Hoàng cảnh báo danh thì thầm giật mình.

Nên biết dù là Cổ gia ở mặt ngoài chỉ có bốn vị võ giả Đạo Hoàng cảnh, bị Cảnh Ngôn diệt một còn lại ba.

Đạo Hoàng tán tu báo danh tham gia đại hội luận đan nhiều đến hai mươi mấy người, xem ra đại lục ẩn giấu khá nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Báo danh đều là mặt ngoài, chắc cũng có một số ẩn núp.

Những tán tu Đạo Hoàng này đều đáng giá lôi kéo, nếu có thể cho mình sử dụng, dù chỉ kéo được từ một phần ba đến một phần tư cũng là trợ lực lớn.

Cảnh Ngôn thầm mong đợi.

Đương nhiên muốn khống chế những Đạo Hoàng tán tu này sẽ không dễ dàng. Nhưng Cảnh Ngôn rất tự tin vào mình, hắn đã đến Đạo Vương cảnh hậu kỳ, nguyên Thiên Nguyên đại lục có ai đấu đơn đánh lại hắn? Dù là Thánh Chủ cũng không thể, trừ phi y nhờ vào lực lượng Thánh Cung.

Mẫn Hỏa trầm ngâm nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, xem Thánh thành bình tĩnh nhưng ta cảm giác bên dưới có sóng ngầm trào dâng. E rằng đại hội luận đan mùa này sẽ có người làm khó ngươi.

Hết chương 720.

Chương 721. Quỷ Thủ Khuê Dương

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh góp lời:

- Bát Điện Chủ nói đúng, Cảnh Ngôn điện chủ hãy cẩn thận, sẽ có người gây rối trong đại hội luận đan.

Mấy điện chủ biểu tình nghiêm túc.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn phương xa:

- Binh tới tướng đỡ, nước đến đất chặn. Muốn tới gây rối thì phải chuẩn bị trả giá đắt!

Nếu sợ có người sinh sự thì tổ chức đại hội luận đan làm gì.

Chợt có tiếng kêu dồn dập:

- Cảnh Ngôn điện chủ!

Đám người Cảnh Ngôn nhìn sang, thấy nữ thủ vệ mang theo tộc trưởng Diêm gia bước nhanh lại.

Là tộc trưởng Diêm gia kêu Cảnh Ngôn.

Tộc trưởng Diêm gia đến gần chào hỏi mọi người:

- Kính chào các vị điện chủ, chào Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc!

Diêm gia phái nhiều người hỗ trợ công tác chuẩn bị đại hội luận đan, tộc trưởng Diêm gia tự bắt tay vào làm, chủ yếu phụ trách thống kê báo danh.

Vì tiếp xúc một thời gian nên tộc trưởng Diêm gia dần quen thuộc đám người Hồ Đông Hạc, có thể trực tiếp nói

chuyện.

Hồ Đông Hạc nhíu mày hỏi:

- Diêm tộc trưởng sao rời khỏi đạo tràng?

Tuy công tác báo danh đã chấm dứt nhưng tộc trưởng Diêm gia còn cần điều động nhiều nhân viên công tác, rất bận rộn. Khi không gã rời khỏi đạo tràng đến phủ đệ của Cảnh Ngôn làm gì?

Tộc trưởng Diêm gia cười gượng, biểu tình quái dị nói:

- Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc, bên đạo tràng xảy ra chút chuyện.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Có chuyện gì?

Tộc trưởng Diêm gia nhẹ lắc đầu nói:

- Có một người mới báo danh tham gia đại hội luận đan mùa này.

- Không phải đã kết thúc báo danh sao?

Mới nãy Hồ Đông Hạc nói báo danh đã kết thúc.

Dù sao còn có ba ngày là đại hội luận đan chính thức bắt đầu, đạo tràng cần chút thời gian làm công tác thống kê phân loại người tham gia.

Tộc trưởng Diêm gia ngần ngừ nói:

- Đúng vậy, hôm qua đã hết hạn báo danh, nhưng người hôm nay đến báo danh hơi khác biệt.

Cảnh Ngôn bình tĩnh hỏi:

- Là ai?

Tộc trưởng Diêm gia cười khổ nói:

- Người đến là đan sư Khuê Dương. Nếu là người bình thường ta sẽ từ chối ngay, nhưng với đan sư Khuê Dương thì ta không dám tự quyết định.

Nghe tộc trưởng Diêm gia báo ra tên này đám người Hồ Đông Hạc biến sắc mặt.

Cảnh Ngôn cảm thấy hơi quen tai, hình như đã nghe ở đâu.

Mắt Hồ Đông Hạc lộ tia khó tin:

- Ngươi nói người đó không lẽ là Quỷ Thủ Khuê Dương?

Tộc trưởng Diêm gia gật đầu nói:

- Đúng là Đại Đan Vương Quỷ Thủ Khuê Dương.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long nghi ngờ kêu lên:

- Sao có thể? Đại Đan Vương Khuê Dương đã biến mất mấy trăm năm, đến nay chưa nghe nói y lộ mặt trong Thiên Nguyên đại lục, tại sao đột nhiên xuất hiện?

Ngỗi Long lớn tuổi sống khá lâu, hiểu biết nhiều những nhân vật ngày xưa nổi tiếng đại lục.

Thất Điện Chủ gật đầu nói:

- Đúng là mấy trăm năm rồi không nghe nói Đại Đan Vương Khuê Dương xuất hiện, ít nhất cũng ba trăm năm đi?

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa lên tiếng:

- Ừ, đúng là vậy. Trước khi ta trở thành Thánh Điện điện chủ Đại Đan Vương Khuê Dương đã biến mất trên đại lục.

Hồ Đông Hạc nghi ngờ hỏi:

- Diêm tộc trưởng xác định người này là Quỷ Thủ Khuê Dương, không phải ai giả mạo?

Trước kia từng có người giả mạo Quỷ Thủ Khuê Dương lừa bịp.

Tộc trưởng Diêm gia trầm ngâm nói:

- Chắc đúng rồi. Tuy ta chỉ nghe tiếng chứ chưa gặp qua Khuê Dương, nhưng lão tổ nhà ta từng tình cờ gặp Đại Đan Vương Khuê Dương, mới rồi lão tổ nhà ta đã ra mặt tiếp xúc với Khuê Dương. Lão tổ lén nói người này không phải giả.

Đám người Hồ Đông Hạc lặng im.

Lão tổ Diêm gia dù gì là cường giả Đạo Hoàng cảnh, nếu không phân biệt được một người thật giả thì đập đầu chết cho rồi. Hơn nữa lão tổ Diêm gia từng gặp Khuê Dương.

Lão tổ Diêm gia đã nói người ta không phải giả thì Khuê Dương đúng là Đại Đan Vương Quỷ Thủ Khuê Dương.

Cảnh Ngôn hít sâu, nói:

- Ta nhớ ra rồi! Trước khi lão ca trở thành thành chủ Đan Linh Chi Thành hình như Đại Đan Vương Khuê Dương là thành chủ Đan Linh Chi Thành phải không?

Hồ Đông Hạc thổn thức nói:

- Đúng vậy! Quỷ Thủ Khuê Dương tọa trấn Đan Quốc ngàn năm, ba trăm năm trước đột nhiên mất tích, không ai tìm ra được Quỷ Thủ Khuê Dương đi đâu, nên ta mới vào Đan Linh Chi Thành thành thành chủ mới. Nói thật ta cho rằng Đại Đan Vương Khuê Dương đã chết, ai ngờ vẫn còn sống.

Nói ra thì Khuê Dương xem như tiền bối của Hồ Đông Hạc, lúc lão còn trẻ địa vị của Khuê Dương trên Thiên Nguyên đại lục cao còn hơn Hồ Đông Hạc bây giờ. Khuê Dương tọa trấn Đan Quốc ngàn năm trời, trước khi trở thành thành chủ Đan Linh Chi Thành đã là đan sư cửu giai.

Hồ Đông Hạc nhíu chặt chân mày nói:

- Thế này hơi quá … Đại Đan Vương Khuê Dương còn sống cũng hơn hai ngàn tuổi, ta nhớ trước khi y thành thành

chủ Đan Linh Chi Thành đã sống hơn một ngàn năm thì phải. Cộng lại đến bây giờ ít nhất hai ngàn năm trăm tuổi.

Đúng là kinh khủng.

Thọ nguyên của võ giả Đạo Hoàng cảnh tuy là hai ngàn năm nhưng đó chỉ là con số lý tưởng, như thọ nguyên của người thường là một trăm năm nhưng ít ai sống đến tuổi đó.

Võ giả thường hay đánh nhau, trong lúc đánh bị thương sẽ hao hụt tuổi thọ. Có thể dùng một ít trân bảo tăng thọ nhưng báu vật loại này hiếm thấy. Một loại báu vật dùng lần đầu hiệu quả tốt, dùng nhiều lần thì hết hiệu quả.

Tức là dù Khuê Dương nhiều lần dùng đan dược tăng thọ như Mai Hoa Đan cộng thêm các loại báu vật tăng thọ khác, lão sống đến hai ngàn năm trăm tuổi cũng hơi bị khủng khiếp.

Hồ Đông Hạc trầm giọng nói:

- Giờ không phải lúc suy nghĩ tại sao Quỷ Thủ Khuê Dương sống lâu như vậy, chúng ta phải nghĩ xem vì sao Quỷ Thủ Khuê Dương đột nhiên xuất hiện trong Thánh thành, còn báo danh tham gia đại hội luận đan của Cảnh Ngôn.

Mẫn Hỏa nhìn mọi người, nói:

- Không lẽ muốn cầu Vạn Thọ Đan của Cảnh Ngôn?

Những người khác liếc nhau, theo lý thì khả năng này cũng cao. Dù sao Khuê Dương rất lớn tuổi, chắc chắn không nhiều thọ nguyên, muốn lấy Vạn Thọ Đan từ tay Cảnh Ngôn là bình thường.

Nhưng mà …

Lãnh Hồng Anh cau mày phân tích:

- Cái này … nếu Quỷ Thủ Khuê Dương muốn được Vạn Thọ Đan, với thân phận của y trực tiếp tìm Cảnh Ngôn chẳng

phải càng thích hợp? Vì sao muốn tham gia đại hội luận đan? Hơi làm điều thừa.

Hết chương 721.

Chương 722. Đại Hội Bắt Đầu

Trên đường đan đạo Khuê Dương là cự phách trên Thiên Nguyên đại lục, nếu lão đến bái phỏng Cảnh Ngôn, hắn sẽ không chịu gặp sao? Dù Cảnh Ngôn muốn hay không thì hắn phải gặp.

Nếu Khuê Dương có ý tốt muốn bái phỏng Cảnh Ngôn sẽ vui vẻ gặp mặt. Khuê Dương muốn cầu Vạn Thọ Đan thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không tiếc rẻ dùng Vạn Thọ Đan làm quen với cự phách đan đạo như vậy.

Nhưng bây giờ Khuê Dương không đến phủ đệ của Cảnh Ngôn bái phỏng mà báo danh tham gia đại hội luận đan, ý nghĩa rất khó nói. Cảnh Ngôn không cho rằng Khuê Dương mất tích mấy trăm năm đột nhiên xuất hiện tham gia đại hội luận đan đơn giản muốn nghe hắn luận đan.

Thất Điện Chủ nói làm mọi người suy tư.

Hồ Đông Hạc nhíu mày nói:

- Người đến không có ý tốt.

Hồ Đông Hạc hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn thấy sao? Theo quy tắc của đại hội luận đan chúng ta thì thời gian báo danh hết hạn Đại Đan Vương Khuê Dương mới đến, chúng ta có quyền từ chối không cho báo danh.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Chúng ta có thể dùng quy tắc từ chối Khuê Dương tham gia đại hội luận đan, nhưng nếu làm như vậy sẽ thành mục tiêu bị công kích. Một số thế lực không có ý tốt có lẽ đang chờ chúng ta làm như vậy, khi đó họ có thể mượn cơ hội công kích ta.

Hồ Đông Hạc cười cười, lão cũng nghĩ đến điều này. Người ủng hộ Khuê Dương nhiều kinh người, lão tọa trấn Đan Quốc ngàn năm dài từng có bao nhiêu người được lợi từ lão? Đồn ra Cảnh Ngôn không cho Khuê Dương báo danh thì đám người ủng hộ này sẽ nuốt sống hắn.

Cảnh Ngôn nói với tộc trưởng Diêm gia:

- Diêm tộc trưởng xin hãy trở lại Huy Hoàng Đạo Tràng, đồng ý cho Đại Đan Vương Khuê Dương báo danh tham gia đại hội luận đan.

Tộc trưởng Diêm gia lên tiếng rồi đi:

- Biết, ta làm ngay!

Mẫn Hỏa nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, Quỷ Thủ Khuê Dương biến mất mấy trăm năm xuất hiện, ngươi không muốn gặp một lần sao?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Rồi sẽ gặp trong đại hội luận đan, hơn nữa Khuê Dương tiên sinh rất có thể mang địch ý đến. Chủ động đi bái phỏng? Bỏ đi.

Nếu thái độ của Quỷ Thủ Khuê Dương thân thiết Cảnh Ngôn không ngại tự mình đến cửa thăm, nhưng xem tình huống trước mắt thì khả năng Quỷ Thủ Khuê Dương mang địch ý là rất lớn.

Trong tình huống đó kêu Cảnh Ngôn đến cửa bái phỏng? Hắn không làm được.

Mẫn Hỏa gật đầu nói:

- Cũng đúng.

Ba ngày qua trong chớp mắt.

Hôm nay Huy Hoàng Đạo Tràng đông đúc đầu người.

Thật nhiều võ giả, đan sư sáng sớm đã đến bên ngoài đạo tràng chờ mở cửa.

Vì giữ trật tự Thánh Chủ Thân Sùng cố ý phái một vệ đội mặc giáp của Thánh Cung đến Huy Hoàng Đạo Tràng.

Tiếng bàn tán lan tràn trong đám đông.

- Đông người ghê.

- Đúng rồi, không ngờ sức ảnh hưởng của Cảnh Ngôn không nhỏ, tổ chức một mùa đại hội luận đan mà hấp dẫn nhiều người như vậy.

- Ừ, nghe nói có mấy ngàn đan sư muốn nghe Cảnh Ngôn luận đan.

- Nghe đồn Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương, không biết có thật không. Hình như Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi, ở tuổi này đã trở thành Đại Đan Vương? Tuy đồn có mũi có mắt nhưng ta vẫn không tin.

- Ta cũng không tin, nếu dễ làm Đại Đan Vương như vậy thì trên Thiên Nguyên đại lục có đầy.

- Ha ha, chắc kiếm chú ý, muốn hấp dẫn người ta tham gia đại hội luận đan nên nâng cao danh tiếng ấy mà.

Đạo tràng luận đạo chia hai khu vực.

Khu vực thứ nhất để báo danh, tin tức trung tâm, nhận lệnh bài tương ứng mới được vào.

Khu vực thứ hai lỏng lẻo hơn, không đăng ký thân phận cũng có thể cùng người đã đăng ký tin tức lẫn vào. Đương nhiên họ chỉ có thể đứng ở vòng ngoài, không được giao lưu trực tiếp với Cảnh Ngôn chủ trì đại hội luận đan.

Đan sư báo danh hơn ba ngàn người, võ giả đăng ký tin tức hơn năm vạn. Nếu cộng thêm võ giả không đăng ký tin tức đi theo người khác vào thì số lượng võ giả đến Huy Hoàng Đạo Tràng vượt qua mười vạn.

May mắn Cảnh Ngôn đoán trước xây đạo tràng siêu lớn đủ cho tất cả cùng vào.

Trong một tửu lâu gần Huy Hoàng Đạo Tràng, trong một căn phòng có mấy người đang nói chuyện.

Một lão nhân mặc trường bào màu đen khàn giọng nói:

- Đạo tràng đã mở, có thể tùy thời đi vào.

Nếu Cảnh Ngôn có ở đây sẽ nhận ra người nói chuyện là thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Tiên Luân.

Lúc trước hai người cùng Cổ Vạn Toàn vào Vô Vọng Thâm Uyên truy sát Cảnh Ngôn là hai cường giả Đạo Hoàng cảnh Cổ Tiên Luân, Cổ Mặc.

Cổ Mặc đã bị Cảnh Ngôn đánh chết.

Lão nhân để chòm râu dê ngồi bên trái mắt lóe tia sáng nói:

- Chúng ta cũng nên đi.

Ánh mắt người này hơi âm trầm, thân hình gầy gò nhưng cho người cảm giác tràn ngập lực lượng bùng nổ.

Cổ Tiên Luân đứng dậy chắp tay nói với hai người:

- Đồng Việt tiên sinh, Khuê Dương tiên sinh, ta đại biểu Cổ gia một lần nữa cảm tạ hai vị giúp đỡ.

Lão nhân để râu dê đứng dậy cười nói:

- Không có gì, Tiên Luân trưởng lão quá khách sáo, có thể làm việc cho Cổ gia cũng là nguyện vọng của ta.

Tên của người này là Đồng Việt.

Mấy trăm năm trước cái tên Đồng Việt uy chấn Thiên Nguyên đại lục, nổi tiếng tâm ngoan thủ lạt. Nghe nói Đồng Việt tức giận đồ diệt một tòa thành.

Vì chuyện này chọc giận Thánh Chủ Thân Sùng tự mình mang theo nhiều điện chủ muốn vây giết Đồng Việt, nhưng cuối cùng không thể giết chết lão. Tuy nhiên bị Thánh Chủ và đám điện chủ bức ép Đồng Việt thỏa hiệp, ước định với Thân Sùng từ nay ẩn cư không lộ mặt trên Thiên Nguyên đại lục nữa.

Đồng Việt ẩn danh mấy trăm năm khiến nhiều người trên đại lục dần lãng quên lão, không ngờ lần này lão lại xuất hiện, thoạt trông muốn làm việc cho Cổ gia.

Một lão nhân áo trắng khác đứng dậy lạnh nhạt nói:

- Chúng ta đi thôi, ta cũng muốn nhìn xem đan sư trẻ mới hơn ba mươi tuổi có bao nhiêu bản lĩnh.

Người này hiển nhiên là Đại Đan Vương làm Hồ Đông Hạc nhắc tới là ngừng thở, Quỷ Thủ Khuê Dương.

Cổ Tiên Luân cười cười làm động tác mời:

- Khuê Dương tiên sinh, Đồng Việt tiên sinh, mời.

Ba người ra tửu lâu, nhiều cường giả Đạo Vương cảnh Cổ gia theo sau.

Cùng lúc đó, người mấy thế gia lớn khác cũng ra khỏi tửu lâu đi hướng Huy Hoàng Đạo Tràng. Mỗi một thế gia đều có võ giả Đạo Hoàng cảnh dẫn đội, hiển nhiên bọn họ không đăng ký tin tức, không thì có thể trực tiếp vào ở trong Huy Hoàng Đạo Tràng chứ không phải ở tửu lâu bên ngoài.

Huy Hoàng Đạo Tràng có đãi ngộ đặc biệt với võ giả Đạo Hoàng cảnh, có thể trước tiên vào ở trong đạo tràng.

Hết chương 722.

Chương 723. Đợt Khiêu Khích Đầu Tiên

Người bảy thế gia lớn không muốn công khai tham gia đại hội luận đan của Huy Hoàng Đạo Tràng, ít nhất võ giả Đạo Hoàng cảnh thuộc đám thế gia sẽ không công khai báo danh. Niềm kiêu hãnh của thế gia khiến bọn họ không thể cúi xuống cái cổ cao ngạo.

Khá nhiều người suy nghĩ giống bảy thế gia lớn.

Nên chỉ có ba mươi ba võ giả Đạo Hoàng cảnh công khai tham gia đại hội luận đan, nhưng con số thật hơn xa.

Quảng trường to lớn của Huy Hoàng Đạo Tràng chia hai vòng ngoài và trong.

Vòng trong để đám đan sư khoảng cách gần nghe Cảnh Ngôn luận đan, giảng đan. Vòng ngoài cho võ giả xem luận đan.

Trong tiếng bàn tán ầm ĩ hơn mười người chậm rãi giáng lâm.

Người dẫn đầu là điện chủ Thánh Điện Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh. Bên cạnh hắn là Hồ Đông Hạc và chín vị điện chủ Thánh Điện khác.

Điện chủ Thánh Điện đều có mặt đông đủ, họ đến trợ uy cho Cảnh Ngôn. Đám điện chủ nợ Cảnh Ngôn nhân tình đương nhiên ngại ngùng không đến góp mặt, hơn nữa họ tin tưởng năng lực đan đạo của hắn, dù không nợ nhân tình cũng sẽ đến vì muốn kết bạn với hắn. Hơn nữa thân phận của Cảnh

Ngôn giống như họ là điện chủ Thánh Điện, họ trợ uy cho hắn là lẽ đương nhiên.

Lão tổ Diêm gia Diêm Siêu cũng đến, đi theo sau đám người Cảnh Ngôn.

So với thân phận của đám người Cảnh Ngôn thì lão tổ Diêm gia nhạt nhòa nhiều, nhưng Diêm Siêu dù gì là võ giả Đạo Hoàng cảnh, nhân vật nổi tiếng trên Thiên Nguyên đại lục, không thiếu võ giả biết mặt. Diêm gia tuy không bằng bảy thế gia lớn nhưng cũng thuộc lớp gia tộc đỉnh cấp.

- Toàn bộ điện chủ Thánh Điện đều đến đạo tràng?

- Mặt mũi của Cảnh Ngôn lớn thật.

- Đừng quên Cảnh Ngôn cũng là điện chủ Thánh Điện, điện chủ điện thứ mười, tuy mới đảm nhiệm nhưng thân phận quan phương ngang hàng điện chủ khác.

- …

Thấy đám người Cảnh Ngôn xuất hiện tiếng xì xầm không lắng xuống ngược lại càng ồn ào.

Thấy các vị điện chủ Thánh Điện đều xuất hiện, nhiều võ giả xem lễ hơi hưng phấn. Đám điện chủ đều là cường giả uy chấn đại lục, bình thường khó thấy một người, lần này tập thể đều đến.

Có người nhận ra Hồ Đông Hạc đi bên cạnh Cảnh Ngôn:

- Ủa? Đó là Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc mà, không ngờ cũng đến. Nghe đồn Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc thân thiết xem ra đúng thật.

Khá nhiều võ giả biết Hồ Đông Hạc, võ giả đến tham gia đại hội luận đan xem như nhóm người thực lực rất mạnh trên đại lục.

- Có khi nào Cảnh Ngôn là con riêng của Hồ Đông Hạc không?

- Chưa biết chừng, có lẽ đại hội luận đan được tổ chức là nhờ một tay Hồ Đông Hạc?

Lời đồn cứ thế lan rộng.

Cảnh Ngôn nổi lên quá mau khiến người đỏ mắt ghen tỵ, trong đám võ giả không thiếu người ngay từ đầu đã ôm ác ý phỏng đoán.

Hồ Đông Hạc nói nhỏ với Cảnh Ngôn, ngón tay hơi nhúc nhích chỉ một hướng:

- Cảnh Ngôn, thấy người kia không?

Cảnh Ngôn nhướng chân mày:

- Áo trắng?

Hồ Đông Hạc nhẹ gật đầu:

- Đúng rồi, Quỷ Thủ Khuê Dương thật sự không chết, còn sống.

Cảnh Ngôn tò mò hỏi:

- Lão ca, trong đan đạo năng lực của lão ca mạnh hay Quỷ Thủ Khuê Dương mạnh hơn chút?

Hồ Đông Hạc lúng túng nói:

- Cái đó … sợ là Quỷ Thủ Khuê Dương mạnh hơn ta một chút, trước khi y vào Đan Quốc đã là đan sư cửu giai, đảm nhiệm thành chủ Đan Linh Chi Thành ngàn năm dài, sau đó mất tích hơn ba trăm năm. Ta không dám nói năng lực đan đạo của y mạnh đến mức nào, nhưng trước khi mất tích đã cao hơn ta.

Hồ Đông Hạc là người rộng rãi, sẽ không phồng má giả làm người mập.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta biết rồi.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nhìn chăm chú.

Quỷ Thủ Khuê Dương dường như cảm giác được, lão cũng nhìn chằm chằm sang. Ánh mắt hai người giao nhau, Khuê Dương cười khẽ gật đầu với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cũng gật đầu đáp lại.

Hai ngày qua Cảnh Ngôn nghe Hồ Đông Hạc kể chút chuyện về Khuê Dương, trước khi mất tích tính cách của lão tạm được, ít ra không làm chuyện ác. Nếu không Thánh Chủ Thân Sùng đã chẳng để Khuê Dương làm chủ Đan Quốc ngàn năm dài.

Cảnh Ngôn chắp tay với các điện chủ:

- Các vị, ta đi đây!

Mọi người mỉm cười gật đầu.

Cảnh Ngôn lắc người ngay sau đó xuất hiện trên đài cao vòng trong quảng trường, quét mắt nhìn từ mấy ngàn đan sư ở vòng trong đến hơn mười vạn võ giả xem lễ vòng ngoài.

Giọng Cảnh Ngôn quanh quẩn trên bầu trời quảng trường:

- Ta, Cảnh Ngôn, điện chủ điện thứ mười Thánh Điện Thánh Cung! Huy Hoàng Đạo Tràng là ta thành lập, hôm nay do ta chủ trì đại hội luận đan mùa đầu tiên. Ta tại đây cảm tạ các vị ủng hộ, đã đến!

Trong giọng nói của Cảnh Ngôn ẩn chứa uy áp thần hồn vô hình khoảnh khắc đè xuống tiếng ồn tạp nham.

Một số võ giả thực lực yếu cảm giác thần hồn chấn động, từ đáy lòng sinh ra chút kính sợ với Cảnh Ngôn.

Vòng trong chợt vang lên tiếng chói tai:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta cảm thấy ngươi bớt nói lời thừa đi. Chúng ta đến đây hôm nay là nghe ngươi luận đan, mau vào chủ đề đi.

Giọng nói the thé như bị bóp cổ, võ giả toàn trường nghe rõ ràng.

Cảnh Ngôn nhìn người này, làn da ngăm đen gầy gọ, mắt lấp lóe nhìn hắn.

Một nam nhân mập mạp đứng bên cạnh nam nhân gầy cười khẩy nói:

- Ha ha, một thằng nhãi hơn ba mươi tuổi biết nói gì đan đạo? Cho chút ánh sáng đã sáng lạn, buồn cười!

Đan sư mặc áo đỏ đứng cạnh hai người cười lớn tiếng nói:

- Hai vị nói vậy là không đúng, Cảnh Ngôn điện chủ người ta tổ chức đại hội luận đan, các ngươi có gì không phục với điều Cảnh Ngôn điện chủ nói cứ chỉ ra, rồi nói cho đồng đạo cái gì là đan đạo chính xác thì được rồi.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú ba người.

Rõ ràng ba người chung nhóm, trông khá lớn tuổi, chắc thành tựu trong đan đạo không thấp. Cảnh Ngôn nhìn ra ba người không thật lòng nghe hắn luận đan, tám phần có giao dịch gì với Cổ gia.

Đan sư mập Lý Thái khinh thường bĩu môi:

- Hừ! Đại hội luận đan gì, Lý Thái ta đến đây là để bóc trần bộ mặt xấu xí của kẻ trộm gà bắt chó!

Vòng trong hay vòng ngoài đều xôn xao:

- Lý Thái?

- Người kia là đan sư Lý Thái? Đan sư đỉnh cấp Lý Thái của Lý gia trong thế gia đan đạo?

- Oa, đan sư Lý Thái cũng đến! Chậc chậc, nghe đâu đan sư Lý Thái là một trong những đan sư gần với Đại Đan Vương nhất trên Thiên Nguyên đại lục chúng ta.

Hết chương 723.

Chương 724. Hạ Thấp

Ít người đã gặp Lý Thái nhưng nghe nhiều về gã.

Lý gia là một trong thế gia đan đạo mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục, so sánh với thế gia đan đạo số một Vạn gia không kém là bao.

Lý Thái xem như kỳ tài đan đạo trong Lý gia, còn trẻ tuổi lại nổi bật rất nhanh trong gia tộc, mới hai, ba trăm năm đã thành đan sư bát giai. Lý Thái là một trong đan sư xuất sắc nhất Lý gia.

Vì Lý Thái còn trẻ đã có thành tựu như vậy nên nhiều người trên đại lục cho rằng gã là đan sư gần Đại Đan Vương nhất, khi gã còn sống nhất định sẽ trở thành Đại Đan Vương.

Mấy nhân vật lão làng thế gia đan đạo cũng nghĩ vậy. Như một số cao tầng Vạn gia đặc biệt chú ý Lý Thái, Vạn gia đương nhiên không mong gã thành Đại Đan Vương. Nếu xảy ra chuyện đó địa vị thế gia đan đạo số một của Vạn gia khó bảo đảm.

Lý Thái mập nghe những tiếng bàn luận ồn ào thì khóe môi cong lên, ánh mắt đắc ý.

Lý Thái lại nhìn Cảnh Ngôn, tràn ngập khiêu khích.

Cảnh Ngôn cũng nhìn Lý Thái, lòng thầm đọc tên này, khóe môi cong lên:

- Lý Thái.

Cảnh Ngôn đã nghe cái tên này nhiều lần, hắn gần như biết hết đan sư nổi tiếng trên đại lục.

Cảnh Ngôn bây giờ không phải chim non mới ra đời, hơn nữa hắn tổ chức đại hội luận đan nếu không tìm hiểu đan sư nổi tiếng sao được?

Cỡ như Lý Thái không lọt vào mắt Cảnh Ngôn, chưa đủ tư cách làm đối thủ của hắn. Nhưng Cảnh Ngôn cần biết bọn họ, hiểu biết thân phận năng lực của họ thì mới có lợi cho việc quản lý đại hội luận đan. Nếu Cảnh Ngôn không biết Lý Thái là ai sẽ bị người ta coi thường, cười chê. Dù sao Lý Thái Lý gia là một trong đám đan sư năng lực mạnh nhất trên Thiên Nguyên đại lục, được người ta công nhận.

Ai không biết Lý Thái mới đúng là vô tri.

Đan sư gầy trợn to mắt nhìn Lý Thái:

- Lý Thái huynh to gan quá!

Lý Thái lườm đan sư gầy:

- Ta to gan? To gan thế nào?

Đan sư gầy thổn thức nói:

- Ha ha, nơi này là Thánh thành, đan sư Cảnh Ngôn là điện chủ Thánh Điện. Lý Thái huynh đắc tội đan sư Cảnh Ngôn không sợ đan sư Cảnh Ngôn không cho huynh ra Thánh thành sao?

Đan sư mặc trường bào đỏ lắc đầu nói:

- Đúng rồi, Lý Thái huynh, tuy gia tộc của huynh là thế gia đan đạo trên đại lục, có sức ảnh hưởng rất lớn nhưng nếu huynh đắc tội Cảnh Ngôn điện chủ trong Thánh thành, sợ là gia tộc cũng không che chở được huynh.

Ba người rõ ràng chung phe, kẻ xướng người hòa bức ép Cảnh Ngôn không thể dùng sức mạnh với họ.

Ánh mắt Lý Thái trầm xuống quát to:

- Hừ! Lý Thái này không sợ đắc tội nhãi ranh đó! Nếu hắn sợ thì không nên làm ra đại hội luận đan! Một tên nhóc hỉ mũi chưa sạch mà mơ tổ chức đại hội luận đan, thật vô tri! Dù là ta cũng chưa từng nghĩ làm ra đại hội luận đan, nếu Đan Quốc tổ chức đại hội luận đan, do Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc chủ trì thì ta phục. Cảnh Ngôn dựa vào cái gì?

Mấy câu này thầm nâng Hồ Đông Hạc lên, Lý Thái nói nếu Đan Quốc tổ chức đại hội luận đan thì gã chịu phục, đối tượng gã phục là Hồ Đông Hạc.

Nhìn ra được Lý gia không muốn trở mặt với Hồ Đông Hạc, nhưng câu nói càng lộ rõ giẫm lên và hạ thấp Cảnh Ngôn.

Vòng ngoài.

Đồng Việt ngồi cạnh Cổ Tiên Luân nói khẽ:

- Trưởng lão Cổ Tiên Luân, trông Cảnh Ngôn khá bình thường, người như vậy cũng đáng Cổ gia làm rầm rộ như thế?

Cổ Tiên Luân nói nhỏ:

- Đồng Việt tiên sinh tuyệt đối đừng coi thường tiểu tử này, thoạt trông hắn vô hại nhưng cũng vì vậy mà Cổ gia chịu thiệt lớn trong tay hắn.

Đồng Việt nhe răng cười:

- Vậy sao? Nhưng hắn bị tiểu tử Lý gia chèn ép hạ thấp mà không dám hó hé tiếng nào. Hừ, nếu ta là hắn đã một bàn tay đập chết tiểu tử Lý gia rồi.

Cổ Tiên Luân thầm nịnh:

- Ha ha, Cảnh Ngôn tất nhiên không thể so sánh với Đồng Việt tiên sinh. Mấy trăm năm trước Đồng Việt tiên sinh đã uy chấn đại lục, Thánh Chủ ở trước mặt tiên sinh còn phải lùi bước. Cảnh Ngôn chỉ là người mới nổi, tuy người có chút gai góc, biết cắn người nhưng thua xa Đồng Việt tiên sinh.

Đồng Việt nghe Cổ Tiên Luân cung duy sướng rơn, miệng ngoác tận mang tai.

Đồng Việt nghiêng đầu gật gù cười:

- Ha ha, trưởng lão Cổ Tiên Luân nói mát cả tai.

Trong khi đám người Lý Thái la ó, tiếng xì xầm càng lúc càng lớn.

Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi, vốn có nhiều người không phục hắn, giờ hắn bị Lý Thái chèn ép bao biếm càng làm người ta coi khinh hắn hơn.

Đám đan sư ở vòng trong một số cau mày nhìn Cảnh Ngôn, thầm nghĩ hắn thật sự là tốt mã giẻ cùi, nhìn được dùng không được? Đoạn thời gian gần đây đồn về Vạn Thọ Đan chẳng lẽ là nói ngoa? Hay Vạn Thọ Đan có thật nhưng không phải Cảnh Ngôn luyện chế?

Nhiều đan sư thầm bực, nghĩ mình báo danh tham gia đại hội luận đan Huy Hoàng Đạo Tràng có phải là sai lầm không?

Nếu Cảnh Ngôn không có tài thật sự mà chỉ thích kiếm nổi bật, bọn họ đến tham gia đại hội luận đan không có ý nghĩa gì, chỉ tổ lãng phí thời gian.

Nghĩ đến đây có đan sư lắc đầu.

Trong đan sư, Khuê Dương mặc trường bào màu trắng mặt không biểu tình, mi mắt rũ xuống dường như không hứng thú với mọi chuyện bên ngoài. Trong lòng Khuê Dương thì nghĩ có lẽ không cần ra mặt Cổ gia cũng đạt tới mục đích phá rối đại hội luận đan. Lần này đại hội luận đan bỏ dở, Cảnh Ngôn muốn tổ chức lại sẽ vô cùng khó khăn, rất có thể về sau không còn cơ hội nữa.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Đan sư Lý Thái.

Trong lòng Cảnh Ngôn rất tức giận, nhưng hắn phải dằn xuống. Đối phó Lý Thái rất đơn giản, vỗ một chưởng là Lý Thái chỉ có tu vi Võ Đạo Đạo Vương cảnh đỉnh chết thẳng cẳng.

Nhưng Cảnh Ngôn không thể làm như vậy, đang trong đại hội luận đan, đối phó Lý Thái thì phải nghiền áp bằng đan đạo chứ không phải Võ Đạo. Dùng Võ Đạo cứng rắn trấn áp không thể lấy được hiệu quả khiến Cảnh Ngôn vừa lòng.

Hết chương 724.

Chương 725. Luận Đan

Giọng Cảnh Ngôn không lớn nhưng có sức xuyên thấu rất mạnh.

Không gian ầm ĩ hỗn loạn nhưng từng người trong vòng và ngoài vòng nghe rõ mồn một giọng Cảnh Ngôn. Võ giả thực lực yếu chưa nhận ra cái gì, nhưng những Đạo Vương cảnh, thậm chí võ giả Đạo Hoàng cảnh liền biết thành tựu Võ Đạo của Cảnh Ngôn siêu cao.

Nghe đồn Cảnh Ngôn một mình tru sát thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Mặc rất có thể là thật, hắn có thực lực đó. Cảnh Ngôn đúng là không giống bình thường, tuổi còn trẻ có thể trở thành điện chủ Thánh Điện không phải không có lý.

Cảnh Ngôn nhẹ giọng hỏi:

- Lý Thái đã cho rằng ta không có năng lực chủ trì đại hội luận đan thì tại sao đến tham gia đại hội luận đan mùa này?

Cảnh Ngôn dứt lời mọi người nhìn hướng Lý Thái.

Đúng rồi, ngươi coi thường Huy Hoàng Đạo Tràng, khinh thường đại hội luận đan do Cảnh Ngôn chủ trì thì báo danh tham gia làm chi? Ngươi tới đây chỉ vì nhục mạ Cảnh Ngôn mấy câu sao?

Lý Thái hừ lạnh một tiếng, liếc Cảnh Ngôn:

- Hừ! Ta đến tham gia đại hội luận đan tất nhiên có đạo lý của ta!

Lý Thái đảo tròng mắt nhìn đám đông đan sư ở vòng trong:

- Các vị! Lúc trước ta đã nói sẽ vạch trần bộ mặt xấu xa của Cảnh Ngôn, ta không hy vọng thấy các vị bị hắn che mắt! Ta dám nói Cảnh Ngôn không có chút năng lực đan đạo nào, ta khuyên các vị mau đi đi, đỡ khỏi phải phí thời gian tại đây!

Lý Thái đã sớm nghĩ kịch bản, nói mấy câu này hiên ngang lẫm liệt như thật sự vì tốt cho đan sư khác.

Cảnh Ngôn híp mắt hỏi:

- Vậy được, ta lại hỏi ngươi, ngươi dựa vào cái gì nói ta không có năng lực đan đạo? Không lẽ vì ta trẻ tuổi? Nếu vì lý do này thì thật đáng tiếc, ngươi không biết năng lực đan đạo của ta, chỉ bằng vào tuổi đã thề thốt nói ta không có năng lực, ta có nên cho rằng ngươi cố ý ô miệt ta?

Giọng điệu Cảnh Ngôn trở nên nghiêm khắc nhiều, mắt lóe sát ý không dễ nhận ra.

Lý Thái nghẹn lời, gã chưa nghĩ ra câu trả lời cho vấn đề này.

Lý Thái đến đại hội luận đan Huy Hoàng Đạo Tràng là được gia tộc sắp xếp, mục đích là gây rối Cảnh Ngôn. Lý gia lén có hiệp nghị với Cổ gia là sẽ trợ giúp Cổ gia phá hoại đại hội luận đan lần này.

Lý Thái không rõ năng lực luyện đan của Cảnh Ngôn thế nào, gã không thèm để hắn vào mắt. Cảnh Ngôn quá trẻ, Lý Thái không tin Cảnh Ngôn có tạo nghệ sâu về đan đạo, càng đừng nói so sánh với đan sư gần Đại Đan Vương như gã.

Lý Thái cho rằng những tin đồn liên quan Cảnh Ngôn gần đây là cố ý thổi phồng, có lẽ liên quan Hồ Đông Hạc. Có Hồ Đông Hạc ủng hộ thì Cảnh Ngôn có thể lừa nhiều người không rõ sự thật.

Lý Thái phản ứng rất nhanh, tuy gã chưa chuẩn bị câu trả lời nhưng trầm ngâm một lúc rồi cười nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi nghĩ trước khi ta đến chưa tìm hiểu về ngươi sao? Thật ngây thơ, nếu không có đủ chứng cứ ta sẽ nói ngươi không giỏi đan đạo? Lý Thái này không tùy ý kết luận người ta chỉ vì tuổi tác!

Lý Thái đổi đề tài:

- Ngươi định bảo là nói suông không bằng chứng phải không? Được, vậy chúng ta so tại chỗ! Nơi này là đại hội luận đan, chúng ta luận đan đạo đi. Ngươi nói mình là Đại Đan Vương đúng chứ? Đại Đan Vương chắc chắn mạnh hơn ta, ngươi sẽ không từ chối luận đan với ta đi?

Điều này đã được lên kế hoạch từ trước, Lý Thái luận đan với Cảnh Ngôn trước mắt bao người, nếu hắn thua gã thì mất mặt, đại hội luận đan thành trò cười.

Lý gia vì phòng ngừa đã chuẩn bị kế hoạch, đan sư gầy và đan sư áo đỏ đều là trợ thủ của Lý Thái. Hai người này là đan sư bát giai, thành tựu về lý luận đan đạo rất cao. Năng lực luyện đan hai người thua xa Lý Thái nhưng về lý luận đan đạo lại mạnh hơn một bậc.

Lý Thái đắc ý nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười đồng ý ngay:

- Được, đại hội luận đan chúng ta vốn là luận đan đạo, nếu đan sư Lý Thái muốn luận đan đạo với ta thì ta không có lý do từ chối.

Lý Thái nghe vậy sửng sốt, gã đã nghĩ nếu Cảnh Ngôn từ chối so tài luận đan với mình sẽ mượn cơ hội tiếp tục hạ thấp hắn. Nếu Cảnh Ngôn đồng ý luận đan, Lý Thái sẽ qua đó làm hắn bẽ mặt chứng minh hắn dở đan đạo. Nhưng Lý Thái không ngờ Cảnh Ngôn đồng ý sảng khoái như vậy, gã đinh ninh hắn nên phập phồng lo sợ, biểu tình do dự mới đúng.

Trong khi Lý Thái ngây người Cảnh Ngôn cười nói tiếp:

- Đan sư Lý Thái nói đi, giữa chúng ta tỷ thí đan đạo thế nào? Đan sư Lý Thái là khách, ta cho đan sư quyết định quy tắc và luật.

Đám đông võ giả, đan sư nghe Cảnh Ngôn nói thì sửng sốt.

Thoạt trông Cảnh Ngôn thật rộng lượng, hắn so tài luận đan với Lý Thái mà để gã quyết định quy tắc, điều này cho gã ưu thế rất lớn.

Cảnh Ngôn không sợ gì sao? Tự tin tràn trề cho rằng đan đạo của mình hơn xa Lý Thái?

Mọi người hưng phấn. Đặc biệt đám võ giả xem lễ, bọn họ không phải đan sư, đến đây vốn để xem náo nhiệt. Giờ kịch tính hơn là nghe giảng đan đạo.

Lý Thái cười nham hiểm nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã nói vậy thì ta chiều ý ngươi. Vậy chúng ta so ba trận đi, trận thứ nhất chúng ta biện đan, mỗi người lấy ra một viên đan dược khiến đối phương nói ra tên. Hai bên trả lời đúng hoặc sai cùng lúc thì tính hòa, một bên trả lời đúng tính thắng một trận.

Quy tắc trận so tài thứ nhất bất lợi cho Cảnh Ngôn.

Tại sao?

Vì Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi, đan dược hắn đã thấy sao bằng đan sư bát giai sống mấy trăm năm? Huống chi Lý Thái là thành viên Lý gia thế gia đan đạo, trên đại lục có đan dược gì gã hầu như đã thấy qua, hiếm có đan dược nào gã không biết.

Lý Thái nói ra quy tắc trận so tài thứ nhất nhiều người xì mũi, lắc đầu với phẩm tính của gã. Họ đều thấy ra Lý Thái âm hiểm, lấy ưu thế của mình đấu thế yếu của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn sẽ đồng ý sao?

Mọi người nhìn Cảnh Ngôn, quy tắc của Lý Thái âm hiểm nhưng mặt ngoài khá công bằng.

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- Được, cứ theo như đan sư Lý Thái nói đi, còn quy tắc trận thứ hai?

Lý Thái mắt lóe tia sáng nói:

- So xong trận thứ nhất rồi nói quy tắc trận thứ hai.

Hết chương 725.

Chương 726. Xách Giày Cũng Không Xứng

Lý Thái mừng thầm, gã cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng.

Lý Thái cảm thấy so tài ba trận hơi bảo thủ, nên một trận định thắng thua, giẫm Cảnh Ngôn dưới chân chà đạp tơi bời.

Nhưng trong gia tộc đã đặt ra sách lược như vậy, ba trận thì ba đi, thắng một trận trước đã. Hơn nữa so tài ba trận cũng có lợi, đả kích Cảnh Ngôn mọi mặt. Nếu một trận định thắng thua sẽ có người cho rằng ăn may, nếu Cảnh Ngôn thua cả ba trận thì ai có thể tìm lý do cãi lại sự thua cuộc của hắn?

Dù là Hồ Đông Hạc đứng sau lưng Cảnh Ngôn cũng đành câm miệng.

Cảnh Ngôn híp mắt thản nhiên nói:

- Được, đan sư Lý Thái quyết định đi.

Vòng ngoài, một trưởng lão Diêm gia sốt ruột nói:

- Tộc trưởng, sao Cảnh Ngôn điện chủ để Lý Thái khách át giọng chủ vậy? Dù so tài luận đan cũng nên để chủ nhân Cảnh Ngôn điện chủ đặt quy tắc mới đúng!

Tộc trưởng và các vị trưởng lão Diêm gia đều có mặt.

Trưởng lão Diêm gia này cảm thấy Cảnh Ngôn chịu thiệt, vì tuy Cảnh Ngôn điện chủ luyện chế ra đan dược nghịch thiên Vạn Thọ Đan nhưng chắc chắn không giỏi biện đan.

Ai đều biết càng lớn tuổi càng nhiều kiến thức, đặt ở đan đạo là đan sư lớn tuổi thấy nhiều chủng loại đan dược hơn.

Nếu là đan sư bình thường cũng đành thôi, nhưng Lý Thái là đan sư bát giai của thế gia đan đạo Lý gia.

Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi, hắn đã thấy bao nhiêu loại đan dược?

Tộc trưởng Diêm gia nhẹ lắc đầu, gã cũng thầm sốt ruột nhưng không có cách nào. Bọn họ ở vòng ngoài, khó nhắc nhở Cảnh Ngôn điện chủ chú ý điều này. Đám người lão tổ Diêm gia ở vòng trong cũng không tiện đến gần Cảnh Ngôn, nếu lớn tiếng nhắc nhở càng không ổn.

Tộc trưởng Diêm gia đành giải thích hoặc như tự an ủi mình:

- Cảnh Ngôn điện chủ tài học hơn người, chắc có tự tin nên mới đồng ý.

Mấy vị trưởng lão Diêm gia gật đầu, tiếp tục nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Trong một khu vực khác, có lão nhân cười nói:

- Cảnh Ngôn này quá trẻ tuổi, dễ bị dụ kích tướng.

Người này là thành viên thế gia đan đạo.

Gần lão nhân toàn là người thế gia đan đạo, bao gồm lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa. Đúng vậy, Vạn Trung Hoa tự mình đến, mang theo một đống tài liệu quý báu gia tộc tích lũy.

Cao tầng thế gia đan đạo khác lên tiếng:

- Nói đúng, có lẽ Cảnh Ngôn muốn biểu hiện rộng lượng trước mặt mọi người nhưng hắn quá nóng lòng. Ngay từ đầu hắn không nên để tiểu tử Lý Thái đặt ra quy tắc.

Một lão nhân mặc trường bào màu xám cười nói:

- Ha ha, thật thú vị, nếu Cảnh Ngôn liên tục thua ba trận không biết đại hội luận đan này làm sao tiếp tục. Không lẽ Hồ

Đông Hạc tự ra mặt cố gắng xoay chuyển sao? Tiểu tử Lý Thái thật gian xảo.

Có tiếng hừ lạnh vang lên:

- Hừ! Khải lão quái, nói chuyện khách sáo chút.

Người nói câu này khuôn mặt hơi trẻ nhưng khí thế rất mạnh.

Bị người đó răn dạy một câu, lão nhân mặc trường bào màu xám Khải lão quái cười gượng, nhưng không lộ vẻ tức giận, càng không phản bác lại.

Vì nam nhân trẻ tuổi này là tộc trưởng đương nhiệm của thế gia đan đạo Lý gia.

Một người nhìn Vạn Trung Hoa, tôn kính hỏi:

- Tiền bối Vạn Trung Hoa thấy sao? Không ngờ tiền bối tự mình đến tham gia đại hội luận đan Huy Hoàng Đạo Tràng.

Thế gia đan đạo khác không ai có thân phận lão tổ giống Vạn Trung Hoa đến dự, chỉ có một mình lão tổ Vạn gia đến đây.

Người thế gia khác không bất ngờ, họ tưởng Vạn Trung Hoa vì Vạn gia và Cảnh Ngôn có mâu thuẫn nên muốn tận mắt nhìn hắn làm trò hề. Lúc trong đại điển luyện đan Đan Quốc, mâu thuẫn giữa Vạn gia và Cảnh Ngôn không là bí mật gì, mọi người đều biết.

Vạn Trung Hoa nghe hỏi khóe môi vẽ đường cong vi diệu, mở mắt to một chút.

Vạn Trung Hoa nói câu đầu tiên:

- Lý Thái rất khá, về luyện đan trong Thiên Nguyên đại lục chúng ta không mấy đan sư mạnh hơn hắn.

Tộc trưởng Lý gia nghe vậy mặt mày hớn hở, đắc ý vô cùng. Những người khác không phản đối, năng lực của Lý Thái được công nhận, Vạn Trung Hoa cũng không nói năng lực luyện đan của mình hơn Lý Thái.

Vạn Trung Hoa lạnh lùng nói:

- Nhưng lão phu cho rằng về đan đạo Lý Thái không xứng xách giày cho Cảnh Ngôn điện chủ!

Người thế gia đan đạo xung quanh ngạc nhiên ngây người nhìn Vạn Trung Hoa.

Vạn Trung Hoa đổi giọng làm người ta không chấp nhận được, câu trước còn nâng Lý Thái câu sau ném xuống đáy cốc.

Tộc trưởng Lý gia ngây ra sau đó mặt trắng bệch, mắt lộ tia tức giận. Nhưng gã nén cơn tức, vì đối phương là lão tổ Vạn gia thế gia đan đạo số một, bản thân cũng là võ giả Đạo Hoàng cảnh, chống lại Vạn Trung Hoa không phải lựa chọn sáng suốt.

Tộc trưởng Lý gia kiềm cơn tức nhưng vẫn nói:

- Tiền bối Vạn Trung Hoa nói câu này hơi … ha ha, ta cảm thấy quá khoa trương.

Vạn Trung Hoa hờ hững liếc tộc trưởng Lý gia, nói:

- Lý tộc trưởng đừng gấp, cứ nhìn xem.

Tộc trưởng Lý gia quay đầu đi:

- Tốt, vậy chúng ta xem kết quả luận đan của Cảnh Ngôn và Lý Thái.

Tộc trưởng Lý gia thầm bĩu môi, cho rằng Vạn Trung Hoa cảm thấy Lý Thái uy hiếp địa vị của Vạn gia nên mới nói xấu.

Mọi người đều thấy tộc trưởng Lý gia đang khó chịu, bọn họ cũng không hiểu tại sao Vạn Trung Hoa nói như vậy.

Chẳng phải Vạn gia có mâu thuẫn với Cảnh Ngôn sao? Vì sao lão tổ Vạn gia nâng Cảnh Ngôn lên?

Vòng trong.

Lý Thái nhe răng cười hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Cảnh Ngôn xòe tay:

- Đan sư Lý Thái cứ tự nhiên.

Xoẹt!

Ngón tay Lý Thái nhúc nhích, sau đó mọi người thấy một viên đan dược xuất hiện bên trên lòng bàn tay gã. Một luồng nguyên khí nâng đan dược màu xanh nhạt từ từ bay lên tới đỉnh đầu Lý Thái mới ngừng.

Đám đông nhìn đan dược, xì xầm nhỏ to, lúc này không ai nói chuyện lớn tiếng.

- Đây là đan dược gì?

- Không biết, nhưng Lý Thái lấy ra cho Cảnh Ngôn phân rõ thì chắc đan dược không tầm thường.

- Ừ, không biết Cảnh Ngôn có nhận ra được không, chắc rất khó.

Cảnh Ngôn nhìn viên đan dược màu xanh nhạt trên đỉnh đầu Lý Thái.

Hết chương 726.

Chương 727. Độ A Đan

Viên đan dược màu xanh nhạt thoạt trông bình thường, không khác gì đan dược cấp thấp, ánh sáng mờ nhạt, không có dao động năng lượng mãnh liệt. Nhìn từ mặt ngoài không thể phân biệt cụ thể là loại đan dược gì.

Trên đại lục chủng loại đan dược đếm không hết, nhiều đan dược từ mặt ngoài giống như nhau, khó phán đoán khi xem màu sắc kích cỡ.

Cảnh Ngôn có thể luyện chế cả thần đan Bổ Thiên Đan, nhưng hắn quá trẻ tuổi, từ khi sinh ra không ngừng luyện đan, không thể nào luyện hết đan dược có trên đại lục.

Cảnh Ngôn đúng là chưa thấy tận mắt đa số đan dược trên đại lục, đúng như đám người Lý Thái nghĩ. Nhưng bọn họ không biết Cảnh Ngôn nắm giữ Càn Khôn Đan Đạo mạnh cỡ nào.

Lý Thái sợ Cảnh Ngôn tìm cớ câu giờ nên bổ sung quy tắc:

- Cảnh Ngôn, ngươi không thể cố ý kéo dài thời gian. Ngươi chỉ có thời gian một tách trà phân rõ đan dược, ngươi lấy đan dược ra ta cũng sẽ phân rõ trong thời gian giống ngươi.

Cảnh Ngôn hít cánh mũi, không trả lời Lý Thái. Hắn vung tay bắn ra nguyên khí mỏng manh bao lấy đan dược màu xanh nhạt trên đỉnh đầu Lý Thái.

Tâm pháp Càn Khôn Đan Đạo vận chuyển.

Khoảnh khắc tin tức đan dược hiện ra trong óc Cảnh Ngôn.

[Độ A Đan: Một loại đan dược cửu giai có độc, có thể xâm thực thần hồn võ giả.]

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Độc đan cửu giai? Độc tính thật bá đạo, có thể xâm thực thần hồn võ giả, nếu lỡ bị trúng độc thì võ giả sống không bằng chết.

Không biết Lý Thái lấy đâu ra Độ A Đan.

Trong tin tức của Càn Khôn Đan Đạo có đan phương Độ A Đan, nhưng đan phương đã thất truyền trên Thiên Nguyên đại lục, tức là bình thường không ai có thể luyện chế ra loại đan dược này. Lý Thái lấy Độ A Đan ra chắc tình cờ tìm được ở nơi nào đó chứ không phải gã luyện chế. Khả năng đan sư của Lý gia luyện ra đan dược này rất thấp, dù bọn họ được đan phương cũng khó luyện ra Độ A Đan vì trong gia tộc không có Đại Đan Vương.

Trên Thiên Nguyên đại lục không có bao nhiêu người nhận ra Độ A Đan, hèn gì Lý Thái tự tin với đan dược mình lấy ra.

Độ A Đan đúng là Lý gia kiếm được trong một động phủ thượng cổ, chỉ có hai viên, luôn đặt trong bảo khố. Lần này vì đối phó Cảnh Ngôn nên Lý gia đặc biệt lấy Độ A Đan ra cho Lý Thái cầm đi khó xử hắn. Người Lý gia cho rằng Cảnh Ngôn không thể nào biết Độ A Đan, đừng nói Cảnh Ngôn, Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc chưa chắc nhận ra.

Cũng bình thường, dù đan sư đã thấy Độ A Đan trong điển tịch nhưng vì không quen thuộc, khó liên tưởng trong thời gian ngắn.

Hơn nữa vì giữ kín trong Lý gia chỉ có ba, bốn người biết tin tức liên quan Độ A Đan.

Đan sư đen gầy, đan sư áo đỏ đứng cạnh Lý Thái cũng không biết đan dược trong tay gã tên là gì, gã không nói với họ

về Độ A Đan.

Một trưởng lão thế gia tò mò hỏi:

- Lý tộc trưởng, Lý Thái cầm đan dược gì vậy?

Người bên cạnh lắc đầu trầm ngâm nói:

- Trông giống Thanh Tiểu Đan nhưng hơi khác, mà không biết khác chỗ nào.

Tộc trưởng Lý gia cười khẽ:

- Thanh Tiểu Đan? Ha ha, Lý Thái sao có thể lấy Thanh Tiểu Đan ra cho Cảnh Ngôn phân rõ?

Tộc trưởng Lý gia liếc hướng Vạn Trung Hoa:

- Vạn tiền bối chắc nhận ra đan dược trong tay Lý Thái?

Tộc trưởng Lý gia cố ý hỏi vậy, lúc trước Vạn Trung Hoa vũ nhục Lý Thái giờ gã phản kích.

Vạn Trung Hoa chẳng chút bị khó xử, lão lườm tộc trưởng Lý gia:

- Lý tộc trưởng dẹp ý nghĩ đó đi, có nhiều đan dược lão phu không biết.

Bị Vạn Trung Hoa châm chích sắc mặt tộc trưởng Lý gia lúng túng.

Tộc trưởng Lý gia rất nhanh nói:

- Vạn tiền bối nói phải, Cảnh Ngôn không thể nào nhận ra đan dược này, hắn chắc chắn thua trận so tài thứ nhất.

Một trưởng lão Vạn gia xen lời:

- Chưa chắc, dù Cảnh Ngôn điện chủ không phân rõ đan dược Lý Thái lấy ra cũng chưa chắc Lý Thái nhận ra đan dược của Cảnh Ngôn điện chủ.

Tộc trưởng Lý gia cười lạnh, lườm trưởng lão Vạn gia nói chuyện:

- Ha ha, vậy chúng ta mỏi mắt mong chờ!

Lúc này dù vòng trong hay vòng ngoài ít ai nói chuyện, dù có cũng nói rất nhỏ. Mọi người bị Cảnh Ngôn và Lý Thái hấp dẫn chú ý, suy đoán hắn có thể phân rõ viên đan dược màu xanh Lý Thái lấy ra không.

Đa số người đinh ninh Cảnh Ngôn không thể nhận ra đan dược kia, đặc biệt các đan sư. Những đan sư này hiểu biết đan dược nên càng rõ ràng Lý Thái lấy ra đan dược tuyệt đối không phải thứ thường thấy.

Cảnh Ngôn mở miệng nói:

- Đan sư Lý Thái, đan dược của ngươi rất ít thấy.

Cảnh Ngôn biết đan phương của Độ A Đan, Lý Thái nói hắn có thời gian một tách trà nhưng hắn không muốn dây dưa lâu. Đối phó tiểu nhân vật như Lý Thái cứ trực tiếp nghiền áp.

Lý Thái cao ngạo nói:

- Hừ, đương nhiên hiếm thấy. Cảnh Ngôn không nhận ra được thì dứt khoát nhận thua đi.

Cảnh Ngôn luôn mỉm cười nói:

- Đan sư Lý Thái khoan gấp, đan dược của ngươi là một loại đan dược cửu giai.

Cảnh Ngôn chỉ đan dược màu xanh nhạt trên đỉnh đầu Lý Thái.

Nghe vậy con ngươi Lý Thái co rút, nhưng gã phản ứng rất nhanh, giật mình một giây rồi bình tĩnh lại:

- Vậy sao?

Lý Thái cho rằng Cảnh Ngôn đang thử mình.

Lý Thái thúc giục:

- Xem ra ngươi đã nhận ra đan dược trong tay ta, vậy nói tiếp đi, chỉ nói phẩm cấp đan dược không tính là ngươi nhận ra đan dược.

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Đan dược cửu giai này là một loại độc đan.

Lần này Lý Thái đứng tim.

Có thể đoán ra đan dược cửu giai còn có thể nói là Cảnh Ngôn ăn may đoán trúng, nhưng hắn nói đan dược trong tay gã là độc đan thì không đơn giản là may mắn. Xem ra Cảnh Ngôn có chút năng lực đan đạo, dựa vào mùi đặc tính của đan dược nhận ra độc đan.

Lòng Lý Thái hoảng loạn, gã hít sâu nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Mọi người thấy Cảnh Ngôn nói đan dược trong tay Lý Thái là độc đan cửu giai mà gã không phản bác thì lòng máy động, thầm nghĩ không lẽ viên đan dược kia đúng là độc đan cửu giai?

Tộc trưởng Lý gia giật mình khẽ quát:

- Sao có thể như vậy? Làm sao hắn biết Lý Thái cầm độc đan cửu giai?

Hết chương 727.

Chương 728. Chúc Mừng Ngươi Đáp Sai

Trong khi Lý Thái sững sờ Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Đan dược của ngươi tên gọi Độ A Đan, là độc đan cửu giai, dược tính mãnh liệt, có thể xâm thực thần hồn võ giả trong thời gian ngắn ngủi. Võ giả dưới Đạo Hoàng cảnh nếu ăn nhầm hầu như chết chắc, dù là võ giả Đạo Hoàng cảnh nuốt phải thần hồn cũng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng hầu như không thể phục hồi.

Cảnh Ngôn không chỉ nói ra tên đan dược còn kể rõ công hiệu cụ thể của Độ A Đan.

Lý Thái đột nhiên giật mình tỉnh lại, hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi …!

Trong phút chốc vô số suy nghĩ xẹt qua đầu Lý Thái, gã muốn phủ nhận đan dược trong tay mình là Độ A Đan, nhưng … Lý Thái không một mình, sau lưng gã có nguyên Lý gia, nếu bây giờ gã khăng khăng chối mà cuối cùng chứng thực tên đan dược sẽ ảnh hưởng to lớn đến gia tộc.

Vì vậy Lý Thái không dám phủ nhận.

Lý Thái hít sâu một hơi, mặt mày xanh mét, mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm lớn tiếng quát hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

Lý Thái vốn tưởng trừ vài người trong gia tộc biết tin tức Độ A Đan, không ngờ trong thời gian ngắn ngủi Cảnh Ngôn

đã phân rõ đan dược. Lý Thái nói Cảnh Ngôn có thời gian một tách trà, nhưng mới chỉ qua vài giây.

Lý Thái hỏi câu này mọi người liền biết Cảnh Ngôn đã đúng, hắn phân rõ đan dược của gã.

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Ta là Đại Đan Vương.

Một câu nhẹ nhàng nhưng như búa tạ gõ mạnh vào tim Lý Thái.

Lúc trước Lý Thái không tin Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương, cảm thấy tin đồn nói ngoa. Cảnh Ngôn là đan sư cao cấp đã giỏi, Đại Đan Vương? Ha ha.

Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn ở trước mặt nhiều người nói mình là Đại Đan Vương, đây sẽ là lời nói dối sao? Điện chủ Thánh Điện sẽ nói bừa trước mặt mấy chục vạn võ giả sao?

Nếu Cảnh Ngôn đúng là Đại Đan Vương, trước không nói hắn làm sao trở thành Đại Đan Vương, chỉ nói thân phận Đại Đan Vương làm Lý Thái bất an.

Đám người tộc trưởng Lý gia ở vòng ngoài biểu tình cực kỳ khó xem.

Lý Thái đại biểu không phải cá nhân gã mà là nguyên Lý gia. Tức là luận đan với Cảnh Ngôn không chỉ là việc của riêng Lý Thái, nó liên quan toàn gia tộc. Nếu Lý Thái thua Cảnh Ngôn sẽ đem đến ảnh hưởng mặt trái rất lớn cho Lý gia.

Lúc này suy nghĩ hơi muộn, muốn rút lui cũng không được. Giờ Lý Thái mà bỏ cuộc sẽ làm người ta cảm thấy gã, thậm chí Lý gia sợ Cảnh Ngôn nên chủ động lui xuống.

Dù thế nào Lý gia phải cắn răng kiên trì.

Người mấy thế gia khác ngạc nhiên mang chút châm biếm nhìn người Lý gia, bọn họ vui lòng thấy Lý gia xấu mặt.

Người thân với Cảnh Ngôn thì thở phào nhẹ nhõm, biểu tình phấn khởi. Có mấy điện chủ không kiềm được cười sang sảng.

Cảnh Ngôn là điện chủ Thánh Điện! Không nói điện chủ có quan hệ tốt đẹp với Cảnh Ngôn, dù là điện chủ không thân với hắn cũng không cho phép người ngoài khiêu khích Cảnh Ngôn điện chủ.

Khiêu khích Cảnh Ngôn tức là gián tiếp khiêu khích bọn họ!

Vòng ngoài ồ lên thật lâu không tán, đặc biệt khi Cảnh Ngôn thừa nhận hắn là Đại Đan Vương. Võ giả vòng ngoài biểu tình nhiều màu.

Thiên Nguyên đại lục thật sự lại thêm một vị Đại Đan Vương.

Nhiều người cùng nghĩ như vậy, dù biết thân phận của mình cả đời không có hy vọng nhờ Đại Đan Vương luyện đan nhưng sự rung động chẳng chút bị ảnh hưởng.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Đan sư Lý Thái, đến lượt ta ra đề.

Ngón tay Cảnh Ngôn co lại, một viên đan dược màu đen bay ra.

Lời nói của Cảnh Ngôn chui vào tai Lý Thái:

- Trong thời gian tách trà đan sư Lý Thái cần phân rõ viên đan dược kia.

Lý Thái hít sâu, tập trung tinh thần nghiêm túc quan sát đan dược trong tay Cảnh Ngôn.

Lý Thái căng thẳng thần kinh, khóe mắt liếc đan sư đen gầy, đan sư áo đỏ. Nếu gã không nhận ra đành đặt hy vọng vào hai người này.

Lý Thái nhìn chằm chằm đan dược trước mặt Cảnh Ngôn, gã dùng nguyên khí bao bọc đan dược cảm nhận hơi thở và dao động năng lượng của nó.

- Đây là đan dược gì?

Qua một lúc đầu óc Lý Thái mịt mờ, gã không xác định được chủng loại đan dược. Lý Thái nhớ lại tất cả đan dược từng gặp, gã bi kịch phát hiện mình thật sự chưa từng thấy loại đan dược này. Có nhiều đan dược giống vậy nhưng Lý Thái không chắc, gã không thể một hơi báo ra tám, mười cái tên đi?

Thời gian chậm rãi trôi.

Võ giả vây xem mất kiên nhẫn.

Cảnh Ngôn điện chủ người ta vài giây đã phân rõ Độ A Đan, Lý Thái mãi chưa ra đáp án, đã thấy rõ hai người cao cấp thế nào.

Võ giả ở vòng ngoài thích gợi chuyện la lên:

- Đan sư Lý Thái mau lên đi, sắp tới thời gian một tách trà rồi!

Tiếng la như mồi dẫn bỗng chốc tiếng la ó thúc giục rầm rộ nổi lên.

Mặt Lý Thái ướt mồ hôi.

Lý Thái liên tục đá lông nheo với hai người bên cạnh mình, nhưng hai người này ánh mắt mờ mịt, hiển nhiên không thể xác định chủng loại đan dược Cảnh Ngôn lấy ra.

Thời gian tách trà kết thúc.

Giọng Cảnh Ngôn lạnh nhạt vang lên đè xuống tiếng ồn ào:

- Đan sư Lý Thái hãy nói ra đáp án của ngươi.

Lý Thái sốt ruột xoa tay, hai người đứng cạnh không dám nhìn gã. Lý Thái biết hai trợ thủ của mình không giúp được gì.

Lý Thái rủa thầm trong bụng:

- Chết tiệt!

Lý Thái hơi hối hận, nếu sớm biết thì gã đã không tham gia đại hội luận đan, không nên đến khiêu khích Cảnh Ngôn. Mất hết mặt mũi, tuy có ba trận luận đan nhưng Lý Thái ngày càng không tự tin, không chút niềm tin với hai trận còn lại.

Đã tới giờ, Lý Thái đành cắn răng báo ra tên một loại đan dược cửu giai:

- Đây chắc là Hỗn Khí Đan!

Lý Thái nói Hỗn Khí Đan vẻ ngoài giống đan dược Cảnh Ngôn lấy ra.

Đoán tên xong Lý Thái nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, thầm cầu nguyện nhất định đúng, phải đúng!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đan sư, chúc mừng!

Lý Thái mừng rỡ, lại cười toe, híp mắt.

Cảnh Ngôn đổi giọng:

- Chúc mừng ngươi đáp sai! Viên đan dược kia không phải đan dược cửu giai Hỗn Khí Đan!

Hết chương 728.

Chương 729. Mất Mặt

Trước mắt Lý Thái tối sầm, suýt ngã ngửa.

Mới nghe Cảnh Ngôn nói ‘chúc mừng’ làm Lý Thái mừng như điên, hớn hở nghĩ đoán bậy mà cũng đúng, hôm nay thật may mắn. Nhưng ngay sau đó Cảnh Ngôn nói làm Lý Thái nín thở, choáng váng mặt mày, nụ cười đông lại.

Lòng Lý Thái rực cháy lửa giận, đáp sai thì chúc mừng khỉ gì?

Lý Thái trợn trắng mắt hung tợn trừng Cảnh Ngôn.

Người xung quanh cười ồ lên, bọn họ cảm thấy Cảnh Ngôn nói rất thú vị.

Nghe tiếng cười như thủy triều làm sắc mặt Lý Thái càng âm trầm hơn.

Lý Thái không ngừng khuyên bảo mình phải bình tĩnh:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã nói đan dược kia không phải đan dược cửu giai Hỗn Khí Đan thì nói cho ta biết nó là đan dược gì?

Lý Thái dứt lời những tiếng cười nhạo cũng ngừng bặt.

Mọi người tò mò Cảnh Ngôn lấy ra đan dược là loại gì mà Lý Thái cũng không nhận ra. Không lẽ là đan dược cửu giai hiếm thấy?

Mọi người chờ Cảnh Ngôn tung ra đáp án.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Đây thật ra là một viên Thiết Bích Đan.

Lý Thái ngừng thở.

Người xung quanh biểu tình quái dị.

Thiết Bích Đan?

Mọi người không xa lạ gì Thiết Bích Đan, Cảnh Ngôn nói Thiết Bích Đan có phải là loại Thiết Bích Đan mà họ biết không?

Không thể nào đâu?

Người Lý Thái run run căng thẳng hỏi:

- Thiết Bích Đan gì?

Lý Thái thầm nghĩ tuyệt đối đừng là Thiết Bích Đan như đã nghĩ.

Cảnh Ngôn mỉm cười giải thích rằng:

- Đây là đan dược nhất giai Thiết Bích Đan, dược hiệu là sau khi võ giả dùng tăng lực lượng thân thể nhất định. Nếu võ giả cảnh giới hậu thiên sử dụng hiệu quả rất tốt. Võ giả cảnh giới Tiên Thiên dùng thì hiệu quả bình thường. Võ giả Đạo Linh cảnh dùng hầu như không có hiệu quả.

Lý Thái trợn trắng mắt:

- Không thể nào! Sao có thể là Thiết Bích Đan?

Cảnh Ngôn không cất Thiết Bích Đan. Lý Thái nhìn Thiết Bích Đan chằm chằm, càng xem kỹ lòng gã càng lạnh lẽo, vì phát hiện đan dược Cảnh Ngôn lấy ra hình như đúng là Thiết Bích Đan.

Lý Thái là đan sư bát giai đỉnh cao, không thể nào không biết Thiết Bích Đan. Nhớ hồi còn là đan sư cấp thấp Lý Thái đã luyện chế Thiết Bích Đan không biết bao nhiêu lần.

Thiết Bích Đan là đan dược nhất giai rất bình thường, loại đan dược này được võ giả cấp thấp hoan nghênh. Đặc biệt mạo

hiểm giả mới thăng cấp cảnh giới Tiên Thiên, lúc làm nhiệm vụ ít nhiều gì sẽ mang một ít trên người.

Lý Thái đâu ngờ Cảnh Ngôn lấy Thiết Bích Đan ra cho gã phân biệt? Lý Thái tự tay luyện chế Thiết Bích Đan nhiều vô số kể, nhưng năng lực đan đạo tăng cao lâu rồi gã không thấy nó nữa.

Đừng nói đan sư như Lý Thái, võ giả Đạo Linh cảnh bình thường cũng không còn dùng đan dược cấp thấp Thiết Bích Đan.

Hôm nay đến Huy Hoàng Đạo Tràng dù là đan sư hay võ giả bình thường đều có năng lực mạnh, đan dược cấp thấp Thiết Bích Đan khó lọt vào mắt họ.

Hầu như mọi người đều giống Lý Thái không thể ngờ Cảnh Ngôn lấy ra Thiết Bích Đan cấp thấp bình thường cho đan sư bát giai phân rõ. Vì không ngờ nên mới có hiệu quả bất ngờ.

Đương nhiên vì làm Lý Thái nghĩ nhầm Cảnh Ngôn hơi dùng thần niệm ảnh hưởng năng lực phán đoán của gã.

Cảnh Ngôn nói với đám đan sư ở vòng trong:

- Nếu đan sư Lý Thái không tin có thể đi lên phân rõ đan dược kia, đan sư khác nếu có hứng thú có thể cùng lên.

Lý Thái do dự một chút rồi tiến lên, nếu không xác nhận kỹ đan dược gã không cam lòng. Không phân biệt ra đan dược nhất giai Thiết Bích Đan sau này gã còn mặt mũi nào gặp người?

Lý Thái tiến lên, lại có nhiều đan sư leo lên cùng gã xem xét đan dược kia.

Đan dược nhất giai rất dễ phân rõ, hơn nữa Thiết Bích Đan là đan dược thường thấy, không tốn nhiều công sức.

Lý Thái còn bóp nát Thiết Bích Đan để phân rõ đặc tính hơn.

Đan sư tiến lên phân biệt đan dược, thi nhau nói:

- Đúng là Thiết Bích Đan.

- Cảnh Ngôn điện chủ nói đúng, là đan dược nhất giai Thiết Bích Đan.

- Ừm, thật là Thiết Bích Đan.

Lý Thái đứng ngây như phỗng thật lâu không nói nên lời, gã là đan sư bát giai đỉnh cấp mà không phân biệt được đan dược nhất giai, đả kích quá lớn.

Mới rồi Lý Thái lấy ra Độ A Đan hiếm thấy, Cảnh Ngôn chỉ mất vài giây đã phân biệt chính xác. Đối lập cao thấp không cần nói nhiều.

Võ giả xung quanh cười nhạo.

- Lý Thái chắc không phải mua danh trục tiếng đi?

- Nghe đồn hắn lợi hại lắm nhưng thật ra không có năng lực gì, lúc trước còn nói Cảnh Ngôn điện chủ không có năng lực, thật là buồn cười. Giờ hay rồi, không nhận ra Thiết Bích Đan, ha ha.

- Mất mặt, còn không biết ngượng đứng ra sinh sự với Cảnh Ngôn điện chủ, không hiểu hắn và Lý gia nghĩ gì nữa.

- …

Tiếng châm biếm hầu như nhấn chìm Lý Thái.

Đám người tộc trưởng Lý gia ở vòng ngoài ước gì có cái khe chui vào.

Mất mặt, Lý gia chưa bao giờ mất mặt như vậy!

Cảnh Ngôn thấy Lý Thái đứng ngây ra tại chỗ thì cười thúc giục:

- Đan sư Lý Thái, trận thứ nhất kết thúc, ngươi đã thua, hãy nói quy tắc trận thứ hai đi.

Lúc này trái tim Lý Thái tan vỡ, hoàn toàn mất niềm tin. Nhưng Lý Thái dù gì là đan sư bát giai đã gặp trường hợp lớn, không hoàn toàn gục ngã. Lý Thái điều chỉnh giây lát ép mình tỉnh táo lại, gã làm theo kế hoạch đã chỉ định nói ra quy tắc trận luận đan thứ hai.

Trận thứ hai là giải đan, hai bên lấy ra một viên đan dược, đối phương phải liệt kê ra tài liệu luyện chế đan dược.

Kế hoạch ban đầu là Lý Thái tiếp tục dùng Độ A Đan cho Cảnh Ngôn giải, nhưng với điều kiện hắn trước đó không phân rõ loại đan dược này. Cảnh Ngôn đã nói ra tên, đặc tính của Độ A Đan thật nhanh, Lý Thái không dám dùng nữa.

May mà Lý Thái có chuẩn bị khác, gã không chỉ mang một loại đan dược cửu giai hiếm thấy. Trong trận thứ hai Lý Thái lấy ra viên đan dược cửu giai thứ hai.

Trận này Cảnh Ngôn cũng lấy ra một loại đan dược cửu giai, đó là Vạn Thọ Đan.

Kết quả đã định trước, trận so tài thứ hai Lý Thái vẫn thua, Cảnh Ngôn dễ dàng giải ra đan dược cửu giai gã đưa. Lý Thái thì không biết tài liệu luyện chế Vạn Thọ Đan là gì.

Liên tục thua hai trận, không cần so tài trận thứ ba, dù Lý Thái thắng một ván nhưng tổng thể gã vẫn thua.

Hết chương 729.

Chương 730. Chật Vật Rời Đi

Liên tục thua hai trận, mặt Lý Thái mặt xám như tro tàn.

Lý Thái biết danh vọng của mình đã bị hủy tan nát. Không chỉ mình gã, nguyên Lý gia cũng đại thương nguyên khí, không biết qua bao lâu mới phục hồi lại.

Nếu cho Lý Thái cơ hội chọn lại từ đầu dù gã đến tham gia đại hội luận đan nhất định sẽ không nhảy ra khiêu khích Cảnh Ngôn. Lý Thái đứng ra vì gia tộc sắp xếp, lý do thứ hai là muốn đạp điện chủ Thánh Điện Cảnh Ngôn tăng danh tiếng cho mình.

Lý Thái không bao giờ ngờ Cảnh Ngôn thật sự là Đại Đan Vương, năng lực đan đạo sâu không lường được.

Đám đan sư ở vòng trong mắt nóng bỏng, được nghe một vị Đại Đan Vương giảng đạo là cơ hội hiếm có biết bao, mỗi người đều hiểu rõ điều này.

Đa số đan sư lúc trước có lẽ không ôm nhiều hy vọng vào Cảnh Ngôn, giờ họ biết mình đến tham gia đại hội luận đan Huy Hoàng Đạo Tràng là đúng. Nếu không đến là bỏ lỡ cơ hội hiếm có, họ sẽ hối hận chết.

Vô số võ giả ở vòng ngoài vây xem sinh ra suy nghĩ vi diệu. Nếu Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương thì hiệu quả Vạn Thọ Đan trong tin đồn rất có thể là sự thật. Đan dược hiệu quả mạnh mẽ hơn Mai Hoa Đan nằm trong tay Cảnh Ngôn.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nhìn Lý Thái lạnh lẽo:

- Đan sư Lý Thái, ngươi thua.

Lý Thái phải thừa nhận lời mình đã nói là sai lầm, dù gã không muốn như vậy:

- Cảnh Ngôn điện chủ, đúng là ta đã nói hoang, năng lực đan đạo của ngươi nằm ngoài dự đoán của ta.

Cảnh Ngôn không định tha cho đám người Lý Thái dễ vậy:

- Ừm, vậy ngươi cảm thấy lúc trước ngươi chửi rủa, nhục nhã ta nên xử phạt ngươi thế nào?

Nếu đám người Lý Thái đơn thuần muốn luận bàn Cảnh Ngôn sẽ không truy cứu nữa, nhưng lúc trước bọn họ trào phúng hắn quá cay nghiệt. Cảnh Ngôn tha cho nhóm Lý Thái sẽ làm người ta cảm thấy tính cách hắn yếu đuối dễ ăn hiếp.

Một Đại Đan Vương bị đan sư bát giai nhục nhã chửi rủa trước mặt nhiều người, Đại Đan Vương này không để bụng, người ta sẽ nghĩ sao?

Mặt Lý Thái tái nhợt.

Lý Thái cúi đầu cao ngạo xuống:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta xin lỗi vì những gì đã nói.

Nếu về đan đạo Cảnh Ngôn không bằng Lý Thái thì gã không sợ hắn trả thù. Nếu Cảnh Ngôn đơn thuần dùng vũ lực trả thù sẽ bị người ta chê trách. Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn hoàn toàn nghiền áp Lý Thái về đan đạo, nếu gã không có lời xin lỗi nào thì việc này không xong.

Giống như có người đi Lý gia khiêu chiến đan đạo, nếu người khiêu chiến kỹ cao một bậc thì mọi chuyện dễ nói, mặt ngoài Lý gia không thể cứng rắn giữ đối phương lại. Nếu người khiêu chiến đấu thua đan sư Lý gia, Lý gia sẽ để người khiêu chiến phủi mông rời đi sao?

Tuyệt đối không thể nào!

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Một câu xin lỗi không thể giải quyết vấn đề. Đan sư Lý Thái, mục đích ba người nhảy ra là gì chúng ta tự hiểu.

Cảnh Ngôn phất tay:

- Ba ngươi tự đứt một tay rồi đi đi.

Không lấy mạng ba người Lý Thái là Cảnh Ngôn đã nhân từ.

Đan sư đen gầy, đan sư áo đỏ nghe Cảnh Ngôn nói thì la lên:

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn điện chủ làm vậy là sao? Liên quan gì chúng ta?

Tự đứt một tay?

Họ là đan sư, phế bỏ một cánh tay thì ảnh hưởng lớn cỡ nào? Nghiêm trọng hơn võ giả đứt cánh tay nhiều. Mặc dù có đan dược cho cánh tay đứt mọc ra cái mới, nhưng tràn ngập nhân tố không xác định, hơn nữa cánh tay mới không linh hoạt bằng cánh tay vốn có.

Lý Thái không muốn tự đứt một tay, giọng cao vút:

- Cảnh Ngôn điện chủ muốn ta tự đứt một tay? Làm vậy có phải là quá đáng?

Cảnh Ngôn lạnh băng nhìn ba người:

- Ba ngươi nghe kỹ, ta không muốn nói lại, cũng không muốn lãng phí thời gian vào các ngươi. Nếu các ngươi không tự làm thì ta sẽ giúp các ngươi!

Ba người tim rớt cái bịch, chợt nhớ Cảnh Ngôn không chỉ là đan sư hắn còn là cường giả Đạo Hoàng cảnh, tu vi Võ Đạo cao hơn họ một đại cảnh giới.

Nếu bọn họ không tự đứt một tay để Cảnh Ngôn ra tay thì họ không có sức chống cự.

Nhưng mà …

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người khoảnh khắc đến gần ba người, nguyên khí bay ra trói họ lại. Cảnh Ngôn búng tay ba cái, ba kình phong phát ra tiếng rít chói tai.

Ba tiếng hét thảm vang lên liên tiếp:

- A!

Cánh tay phải của ba người Lý Thái bị chém đứt. Từ lúc Cảnh Ngôn hành động đến cánh tay họ bị đứt chỉ trong chớp mắt, ba người không kịp phản ứng.

Tộc trưởng Lý gia thấy cảnh này không chịu nổi bật dậy, la hét ở vòng ngoài:

- Cảnh Ngôn! Ngươi … ngươi quá cuồng vọng! Ngươi muốn đối địch với Lý gia ta?

Lý Thái là một trong đan sư mạnh nhất Lý gia, là đan sư có hy vọng trùng kích Đại Đan Vương lớn nhất trong gia tộc. Lý Thái bị phế bỏ một cánh tay tại đây ảnh hưởng không thể đo lường, có lẽ đời này gã không có cơ hội trùng kích Đại Đan Vương.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm tộc trưởng Lý gia, cười khẩy nói:

- Tộc trưởng Lý gia phải không? Ngươi không cảm thấy mình nói buồn cười lắm sao? Trước đó ta và Lý gia ngươi

không có ân oán gì, nhưng Lý gia đã làm gì? Trong đại hội luận đan mà ta tổ chức xúi đan sư gia tộc mình sinh sự với ta, vũ nhục ta công khai. Lý gia các ngươi cảm thấy Đại Đan Vương và điện chủ Thánh Điện như ta dễ ăn hiếp lắm phải không? Giờ ta khuyên ngươi tốt nhất mau mang người của mình xéo đi, nếu không ta thật sự không bảo đảm các ngươi có thể sống đến khi rời khỏi Thánh thành!

Tộc trưởng Lý gia tức điên:

- Ngươi … Ngươi … tốt! Tốt lắm!

Tộc trưởng Lý gia rất tức giận nhưng không dám hành hung tại đây. Ba người Lý Thái tu vi Võ Đạo cảnh giới Đạo Vương cảnh đỉnh, nhưng không có chút sức đánh lại trước Cảnh Ngôn. Nếu tộc trưởng Lý gia lao lên e rằng kết cục thảm hơn ba người Lý Thái.

Tộc trưởng Lý gia nhìn ra Cảnh Ngôn không phải hù mình, gã còn tiếp tục càn quấy hắn sẽ xuống tay thật. Cảnh Ngôn dám giết cả thái thượng trưởng lão Cổ Mặc của Cổ gia, giết một tộc trưởng Lý gia không có nhiều áp lực. Hơn nữa hôm nay Lý gia đuối lý, Cảnh Ngôn có tru sát họ thì người trên đại lục không cho rằng hắn sai.

Tộc trưởng Lý gia kiềm nén tức giận dẫn theo đoàn người Lý gia chật vật rời khỏi Huy Hoàng Đạo Tràng.

Hết chương 730.

Chương 731. Khuê Dương Ra Mặt

Nhìn tộc trưởng Lý gia mang theo tộc nhân rời đi, người mấy thế gia đan đạo khác nghĩ lại mà sợ.

Thật ra họ biết tại sao Lý gia nhằm vào Cảnh Ngôn điện chủ, vì họ cũng nhận được Cổ gia liên lạc. Cổ gia hứa cho nhiều ích lợi, đám thế gia đan đạo cũng dao động. Nhưng vì thân phận của Cảnh Ngôn quá cao, điện chủ Thánh Điện! Sơ sẩy một cái sẽ có chuyện, bọn họ ném chuột sợ vỡ đồ định đến đại hội luận đan xem tình huống rồi tính.

Hiện giờ bọn họ mừng vì sự cẩn thận của mình, nếu không e rằng có cùng kết cục như Lý gia.

Dù là trong vòng hay ngoài vòng đều không thiếu người thông minh.

Những người thông minh xem động tác của Lý gia biết chắc liên quan đến Cổ gia. Mâu thuẫn giữa Cổ gia và Cảnh Ngôn là công khai trên đại lục, Cảnh Ngôn tổ chức đại hội luận đan, Cổ gia thờ ơ mới lạ. Chắc chắn Cổ gia tìm mọi cách ngăn cản Cảnh Ngôn vươn lên.

Lý gia đánh xung phong cho Cổ gia, không ngờ Cảnh Ngôn thật sự là Đại Đan Vương, năng lực đan đạo kinh khủng. Lần này Lý gia bị đụng đầu rơi máu chảy.

Đương nhiên không ai đồng tình cho Lý gia, hoàn toàn là tự chuốc khổ.

Chờ người Lý gia rời đi Cảnh Ngôn tiếp tục chủ trì đại hội luận đan.

Không ai quấy rối nữa, hầu như tất cả đan sư ở vòng trong ánh mắt mong chờ nhìn Cảnh Ngôn, chăm chú lắng nghe.

Cảnh Ngôn không kéo dài, lập tức giảng về đan đạo, bắt đầu từ cơ sở.

Đám đan sư nghe Cảnh Ngôn giảng cơ sở đan đạo nhiều người lộ vẻ không kiên nhẫn. Những đan sư ở đây kém nhất cũng cỡ trung cấp, họ hiểu biết sâu sắc đan đạo cơ sở nên cho rằng Cảnh Ngôn làm điều thừa.

Nhưng nghe một lát họ phát hiện mình sai, Cảnh Ngôn giảng đan đạo cơ sở khác hẳn với điều họ biết. Họ hiểu đan đạo cơ sở sâu sắc nhưng nghe Cảnh Ngôn giảng có cảm giác thể hồ quán đỉnh.

Đan sư cao cấp cũng được thu hoạch lớn.

Theo thời gian trôi qua Cảnh Ngôn giảng xong đan đạo cơ sở sang đến tâm đắc luyện chế đan dược.

Có đan sư đặt một số câu hỏi xảo quyệt, Cảnh Ngôn đều trả lời, không chút che giấu.

Ba ngày qua trong chớp mắt.

Đại hội luận đan lần này kéo màn trong sự tiếc nuối của đám đông đan sư.

Một đan sư cao cấp không kiềm được đứng lên hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ có thể giảng nhiều hơn về luyện chế đan dược cao cấp không?

Nghe Cảnh Ngôn giảng đan cho gã được lợi nhiều, gã là đan sư thất giai khá mạnh, đã kẹt lại tầng này một thời gian dài mãi không thể thăng cấp. Giờ gã có chút hiểu ra, cảm giác không lâu sau sẽ thăng cấp đan sư bát giai, nên hy vọng nghe Cảnh Ngôn giảng nhiều hơn, cho gã càng nhiều nắm chắc.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đại hội luận đan mùa này đã kết thúc, nhưng Huy Hoàng Đạo Tràng luôn mở rộng cửa với các vị. Nếu có đan sư muốn nghe ta giảng đan có thể chọn tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, tuy nhiên Huy Hoàng Đạo Tràng không thu đan sư của thế gia.

Nghe Cảnh Ngôn nói nhiều đan sư mắt sáng rực.

Đan sư đã đặt câu hỏi liền kích động nói:

- Ta không phải đan sư của thế gia, ta chỉ là đan sư tán tu. Cảnh Ngôn điện chủ, ta có thể tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng không?

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Được, miễn qua được thẩm tra của Huy Hoàng Đạo Tràng không có vấn đề gì thì cho vào.

Vòng trong có nhiều đan sư động lòng, đặc biệt đan sư không bị thế lực gia tộc ràng buộc, họ hoàn toàn có thể tự quyết định tương lai. Tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng giúp ích rất lớn cho họ nâng cao năng lực đan đạo.

Nhiều người quyết định chờ chút nữa đi xin vào Huy Hoàng Đạo Tràng, vậy thì về sau có nhiều cơ hội nghe Cảnh Ngôn điện chủ giảng đan.

Cảnh Ngôn tuyên bố luận đan kết thúc:

- Được rồi, giai đoạn luận đan mùa này chấm dứt tại đây!

Chợt một giọng già nua vang lên:

- Cảnh Ngôn điện chủ chờ chút, lão phu muốn thỉnh giáo một chút.

Đan sư ở vòng trong nhìn hướng người ra tiếng.

Đã có ví dụ Lý Thái bây giờ còn có người muốn khiêu chiến Cảnh Ngôn điện chủ?

Cảnh Ngôn nhìn người lên tiếng, khóe môi cong lên, hắn luôn chờ người này đứng ra.

Đại Đan Vương mấy trăm năm trước quản lý Đan Quốc, Quỷ Thủ Khuê Dương.

Khuê Dương ở trong đám đông thoạt trông như lão nhân bình thường, không bắt mắt. Bởi vậy Khuê Dương đứng lẫn trong nhóm đan sư nhưng không bị nhận ra. Có lẽ số ít người nghi ngờ thân phận của Khuê Dương, đều là lớn tuổi từng gặp mặt Khuê Dương. Bọn họ có thân phận rất cao, không thể lỗ mãng kêu ra thân phận của Khuê Dương, cùng lắm chú ý lão nhiều chút, chờ về sau xác định thân phận.

Cảnh Ngôn nhìn Khuê Dương:

- Đại Đan Vương Khuê Dương quá khiêm tốn, nói đến thỉnh giáo nên là ta thỉnh giáo Đại Đan Vương.

Cảnh Ngôn nói ra làm một số người rùng mình, đặc biệt người đã nghi ngờ thân phận Khuê Dương càng nín thở, biểu tình kinh sợ.

Người này thật sự là Quỷ Thủ Khuê Dương?

Khuê Dương cười cười lắc đầu nói:

- Ha ha, ta đã già. Tương lai đan đạo của Thiên Nguyên đại lục chúng ta còn phải nhờ vào thiên tài trẻ như Cảnh Ngôn điện chủ.

Khuê Dương không lấy làm lạ khi Cảnh Ngôn biết lão, nếu sợ bị hắn biết lão đã không dùng tên thật báo danh tham gia đại hội luận đan.

Đan sư ở vòng trong ngây người, vì họ là đan sư, dù một số trẻ tuổi mới một, hai trăm tuổi cũng không xa lạ gì Khuê

Dương nhuộm đẫm sắc thái truyền kỳ.

Khuê Dương mấy trăm năm trước là nhân vật truyền kỳ trên đại lục, về danh vọng Hồ Đông Hạc hiện giờ không bằng lão. Khuê Dương đã mất tích mấy trăm năm nhưng vẫn có đông đúc người ủng hộ.

Nghe đối thoại của Cảnh Ngôn và lão nhân trông rất bình thường, mọi người biết lão nhân này hình như là Quỷ Thủ Khuê Dương trong tưởng tượng của họ. Nếu không thì ai có thể làm Đại Đan Vương Cảnh Ngôn điện chủ nói ra lời như vậy?

Cảnh Ngôn nói:

- Đại Đan Vương Khuê Dương khách sáo, không biết Đại Đan Vương có gì chỉ giáo?

Khuê Dương nói tùy ý, nhưng khí thế chợt bộc phát ra:

- Ta muốn so luyện đan một trận với Cảnh Ngôn điện chủ. Ha ha, lâu rồi không đi trên đại lục, nghe tên Cảnh Ngôn điện chủ nên ta đi ra nhìn xem. Mấy ngày nay nghe Cảnh Ngôn điện chủ giảng đan làm ta được lợi nhiều, trong lòng càng mong chờ, không kiềm được muốn luận bàn đan đạo một chút với Cảnh Ngôn điện chủ.

Khuê Dương muốn tỷ thí đan đạo!

Hết chương 731.

Chương 732. Gài Bẫy

Quỷ Thủ Khuê Dương thật sự còn sống?

Mấy trăm năm không xuất hiện, tính tuổi thì Quỷ Thủ Khuê Dương sống hơn hai ngàn năm.

Toàn trường tĩnh lặng.

Những người có mặt đều nhìn ra Quỷ Thủ Khuê Dương cố ý nhằm vào Cảnh Ngôn.

Nếu Khuê Dương đơn thuần muốn luận bàn đan đạo với Cảnh Ngôn thì khi nào chẳng được, sao phải chọn lúc đại hội luận đan?

Nhưng vì sao Đại Đan Vương Khuê Dương nhằm vào Cảnh Ngôn?

Khuê Dương đã ba trăm năm không xuất hiện trên đại lục, Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi tuổi, có thể nói hai người không có giao tiếp gì, càng đừng nói thù hận cá nhân.

Không lẽ Quỷ Thủ Khuê Dương cũng đánh lôi đài cho Cổ gia?

Nhưng dù Cổ gia là một trong bảy thế gia lớn đại lục cũng không thể nào mời được Quỷ Thủ Khuê Dương đánh trận giùm họ đi?

Trong phút chốc mọi người tràn đầy thắc mắc.

Đầu tiên biết Quỷ Thủ Khuê Dương còn sống, sau đó lão đòi khiêu chiến Cảnh Ngôn, thật khiến người hoa mắt không hiểu ra sao.

Mọi người có cùng một suy nghĩ là: Cảnh Ngôn điện chủ gặp rắc rối.

Quỷ Thủ Khuê Dương không phải loại người như Lý Thái.

Mọi người đều biết trước khi Quỷ Thủ Khuê Dương ẩn danh đã quản lý Đan Quốc ngàn năm dài, trước khi quản lý Đan Quốc thì là đan sư Đại Đan Vương. Hơn một ngàn năm trôi qua thực lực đan đạo của Đại Đan Vương Khuê Dương đến trình độ thế nào không ai biết rõ.

Tuy Cảnh Ngôn điện chủ thua Quỷ Thủ Khuê Dương là bình thường, nhưng xảy ra biến cố ngay trong đại hội luận đan do Huy Hoàng Đạo Tràng tổ chức sẽ gây ảnh hưởng rất lớn.

Vẻ mặt Cổ Tiên Luân hưng phấn nói:

- Khuê Dương tiên sinh rốt cuộc ra tay

Cổ Tiên Luân luôn đợi giây phút này, biết Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương khiến lão rất giật mình. Nhưng có Đại Đan Vương Khuê Dương ra mặt thì Cảnh Ngôn thua chắc, khuyết điểm duy nhất là đại hội luận đan đã đến cuối. Đại Đan Vương Khuê Dương sớm ra tay thì tốt rồi, bóp chết đại hội luận đan của Cảnh Ngôn trong trứng nước.

Cổ Tiên Luân châm biếm nói nhỏ:

- May mắn lão tổ sớm chuẩn bị, chỉ dựa vào đám phế vật Lý gia thì không thể gây tổn thất cho Cảnh Ngôn.

Cổ Tiên Luân tỏ vẻ coi khinh người Lý gia.

Đồng Việt ngồi một bên mắt lóe tia sáng nói:

- Tiên Luân trưởng lão, lần này Cổ gia mời Đại Đan Vương Khuê Dương ra mặt chắc đã dùng hết nhân tình kia?

Cổ Tiên Luân thở dài thườn thượt lắc đầu nói:

- Đúng vậy, nếu không làm sao Khuê Dương tiên sinh chịu giúp Cổ gia chúng ta đối phó Cảnh Ngôn? Không biết Cổ gia dùng hết nhân tình này có tính là chịu thiệt không.

Rất khó đong đếm giá trị nhân tình của Quỷ Thủ Khuê Dương.

Ánh mắt Cổ Tiên Luân bỗng kiên quyết nói:

- Nhưng lão tổ quyết định sẽ không sai, nếu để Cảnh Ngôn gầy dựng thế lực cường đại sẽ là tai nạn với gia tộc chúng ta!

Cảnh Ngôn là kẻ địch lớn hàng đầu của Cổ gia, Cổ gia không tiếc mọi giá đả kích hắn, không tiếc dùng ân tình của Quỷ Thủ Khuê Dương.

Đồng Việt nhướng chân mày, không nói gì thêm.

***

Cảnh Ngôn không băn khoăn lâu, đồng ý ngay:

- Luận bàn với Đại Đan Vương Khuê Dương là vinh hạnh của ta.

Cảnh Ngôn chấp nhận làm mọi người bất ngờ. Bọn họ cảm thấy Cảnh Ngôn nên từ chối, có từ chối cũng không mất mặt. Đừng nói Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc từ chối Khuê Dương khiêu chiến ở trong mắt mọi người là bình thường.

Khuê Dương híp mắt cười nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ không chỉ trẻ tuổi có tài còn dứt khoát sảng khoái. Nhưng trận luận bàn này cần thêm tiền cược, nghe nói Cảnh Ngôn điện chủ có một đan phương, đan phương Vạn Thọ Đan.

Ánh mắt Khuê Dương sắc bén như lưỡi dao đâm vào mắt Cảnh Ngôn.

Nét mặt Cảnh Ngôn hơi thay đổi nhưng chỉ thoáng qua giây lát.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ta không có ý kiến với tiền cược Đại Đan Vương Khuê Dương đề nghị, ta đúng là biết đan phương Vạn Thọ Đan. Nhưng Đại Đan Vương Khuê Dương cũng biết đan phương này quý giá thế nào, không biết Đại Đan Vương lấy cái gì ngang hàng làm tiền cược?

Bị Khuê Dương nhìn chăm chú Cảnh Ngôn không lùi bước.

Khuê Dương đòi tiền cược làm Cảnh Ngôn bất ngờ, nhưng thêm tiền cược không tệ, vừa lúc hợp ý hắn.

Cảnh Ngôn không cho rằng năng lực đan đạo của Khuê Dương hơn mình, trừ phi lão là Đan Thần. Cảnh Ngôn có thể luyện chế ra thần đan Bổ Thiên Đan thì sợ gì Quỷ Thủ Khuê Dương?

Khuê Dương trầm ngâm một lúc rồi từ tốn nói:

- Đan phương Vạn Thọ Đan có thể nói là báu vật vô giá, ta không biết lấy tiền cược gì đạt tới yêu cầu của Cảnh Ngôn điện chủ. Vậy đi, Cảnh Ngôn điện chủ có thể tùy ý chọn lựa vật phẩm trên người của ta, trong tu di giới chỉ này có vật phẩm đáng giá của ta.

Khuê Dương tháo xuống tu di giới chỉ đeo trên tay định đưa cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn xua tay lắc đầu cười nói:

- Đại Đan Vương Khuê Dương, ta không hứng thú với trân bảo của người.

Ánh mắt Khuê Dương trầm xuống:

- A? Hay Cảnh Ngôn điện chủ không muốn thêm tiền cược trong luận bàn?

Cảnh Ngôn nói:

- Không phải, vậy đi, nếu ta thua thì tặng đan phương Vạn Thọ Đan cho Đại Đan Vương Khuê Dương. Nhưng nếu chẳng may Đại Đan Vương Khuê Dương thua ta thì mời người tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng.

Tất cả báu vật trên người Khuê Dương cộng lại không giá trị bằng con người lão.

Cảnh Ngôn đang gài bẫy Khuê Dương, hắn làm như vậy vì thấy phẩm tính của lão không kém. Cảnh Ngôn cảm thấy Khuê Dương giúp Cổ gia có lẽ vì bất đắc dĩ.

Cảnh Ngôn đã gặp riêng Thánh Chủ Thân Sùng, nghe y kể nhiều điều về Quỷ Thủ Khuê Dương. Ngay từ đầu Cảnh Ngôn đã chờ Khuê Dương đứng ra khiêu chiến với mình.

Cảnh Ngôn đã lên kế hoạch kéo Khuê Dương vào Huy Hoàng Đạo Tràng chứ không phải chợt nảy ý.

Cảnh Ngôn suy đoán gần như chính xác, đúng là Khuê Dương nợ Cổ gia một nhân tình.

Hơn ba trăm năm trước Khuê Dương vào Vô Vọng Thâm Uyên muốn tìm một loại linh thảo, lần này lão gặp hung hiểm may được cường giả Cổ gia cứu. Nhân tình này luôn đè nặng lòng Khuê Dương, ba trăm năm qua lão không về Thiên Nguyên đại lục chủ yếu vì vậy.

Lần này lão tổ Cổ gia đến Vô Vọng Thâm Uyên tìm Khuê Dương, muốn lão giúp đỡ việc này, lão không thể từ chối. Nhưng Khuê Dương tỏ vẻ qua lần này rồi lão và Cổ gia không ai nợ ai.

Ban đầu Quỷ Thủ Khuê Dương cũng tính bóp tắt đại hội luận đan từ trong trứng nước, nhưng thấy đám người Lý Thái đấu với Cảnh Ngôn làm lão đổi ý. Đặc biệt nghe Cảnh Ngôn giảng đan khiến Quỷ Thủ Khuê Dương hơi chút tôn sùng năng lực đan đạo của hắn.

Hết chương 732.

Chương 733. Tính Toán Của Khuê Dương

Bởi vậy Khuê Dương chờ đến khi kết thúc mới đứng ra.

Còn về đòi tiền cược đan phương Vạn Thọ Đan, một mặt là Quỷ Thủ Khuê Dương muốn xem đan phương, lão khá tò mò về Vạn Thọ Đan, thọ nguyên của Khuê Dương không nhiều. Thứ hai là Khuê Dương định dùng đan phương Vạn Thọ Đan trả dứt khoát nhân tình của Cổ gia.

Đương nhiên nếu Khuê Dương có thua Cảnh Ngôn thì cũng hết nợ Cổ gia. Cổ gia muốn lão đối phó Cảnh Ngôn, lão đã ra tay và cố hết sức, thua là bất đắc dĩ, Cổ gia không thể phàn nàn cái gì.

Khuê Dương nhìn Cảnh Ngôn, khuôn mặt như bị khắc đầy dấu vết năm tháng treo nụ cười. Khuê Dương thấy rõ có cái bẫy trước mắt, là Cảnh Ngôn đặt ra, nhưng lão không thể không chui vào.

Thua thì phải tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng hiệu lực cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hơi thúc giục hỏi:

- Đại Đan Vương Khuê Dương thấy sao?

- Được.

Khuê Dương cũng tràn đầy tự tin về đan đạo của mình, lão không cho rằng Cảnh Ngôn có thể đánh bại mình.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng nói:

- Tốt, vậy chúng ta đừng chậm trễ nữa, cụ thể so tài luyện đan thế nào mời Đại Đan Vương Khuê Dương nói.

Nếu có thể thu Khuê Dương vào Huy Hoàng Đạo Tràng thì thế gia đan đạo trên Thiên Nguyên đại lục đã nằm trong tay hắn.

Những gia tộc lớn trên đại lục nếu muốn đấu với Cảnh Ngôn sẽ phải đắn đo kỹ, dù là thế gia đan đạo cũng phải ngoan ngoãn xem sắc mặt của hắn.

Nghĩ đến đây Cảnh Ngôn hơi hưng phấn.

Khuê Dương nheo mắt nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, chúng ta so tài luyện chế một lô đan dược cửu giai đi, không biết ngươi có luyện chế được Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan không? Nếu ngươi không biết đan phương thì ta sẽ nói cho.

Lựa chọn luyện chế Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan thật ra Khuê Dương giở chút thủ đoạn.

Khuê Dương tình cờ lấy được đan phương Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan trong Vô Vọng Thâm Uyên, trước đó lão không biết cách luyện chế nó.

Loại đan dược này cũng thuộc loại thất truyền trên Thiên Nguyên đại lục, nhưng trước đại chiến nhân thần thì rất thường thấy nó, hiệu quả giống Vạn Linh Quy Tông Đan nhưng kém hơn một bậc, nên loại đan dược này truyền lại khá nhiều. Trong một số gia tộc lớn ít nhiều trữ chút Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan.

Không biết đan phương thì không thể tiếp tục luyện chế đan này, nhưng trước đại chiến nhân thần có rất nhiều Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan. Trong di tích, động phủ thượng cổ đa số có đan dược này, nên nhiều võ giả Đạo Vương cảnh cũng biết đến nó.

Khuê Dương đã rất quen thuộc cách luyện chế Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan, lão cho rằng Cảnh Ngôn hơn phân nửa không biết đan phương. Dù Khuê Dương nói đan phương cho Cảnh Ngôn biết, trong thời gian ngắn hắn không có kinh nghiệm luyện chế sẽ bị ảnh hưởng.

Cảnh Ngôn nói một câu làm Khuê Dương ngạc nhiên:

- Ta biết luyện chế Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan thế nào.

Ngươi biết luyện chế?

Mắt hí trợn to, Khuê Dương ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vung tay lên:

- Đại Đan Vương Khuê Dương, chúng ta bắt đầu ngay đi.

Càn Khôn Đan Lô xuất hiện trước mặt Cảnh Ngôn.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Ngôn lấy Càn Khôn Đan Lô ra khỏi Càn Khôn tiểu thế giới, trước kia hắn không dám lộ ra Càn Khôn Đan Lô vì không đủ thực lực, khó bảo vệ nó. Nay Cảnh Ngôn không sợ có người mơ ước Càn Khôn Đan Lô.

Khuê Dương tập trung tinh thần lấy ra một đan lô màu tím đặt trước mặt.

Hai người lấy tài liệu Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan ra.

Khuê Dương lên tiếng hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ, bây giờ bắt đầu? Giới hạn thời gian là một tháng được không?

Cảnh Ngôn đáp:

- Được.

Một tháng? Luyện chế một lô Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan chẳng cần ba ngày.

Nghe Cảnh Ngôn dứt khoát đồng ý thời gian hạn chế trong một tháng, tim Khuê Dương giật thót, có linh cảm không may.

Cảnh Ngôn quá tự tin, chỉ tính luyện chế đan dược cửu giai trong một tháng đã là quá ngắn.

Hai người bắt đầu luyện chế đan dược.

***

Cổ Tiên Luân hưng phấn đến nỗi muốn hoa chân múa tay:

- Đan phương Vạn Thọ Đan? Ha ha, đan phương Vạn Thọ Đan! Tốt quá, nếu Cổ gia chúng ta có đan phương Vạn Thọ Đan thì …!

Cổ Tiên Luân vốn cảm thấy Khuê Dương đứng ra quá muộn, giờ lại nghĩ lão quyết định sáng suốt.

Cổ Tiên Luân nhìn Cảnh Ngôn luyện đan, lòng nóng cháy thầm nghĩ:

- Ranh con, lần này cho ngươi tổn thất nặng nề!

Cổ Tiên Luân sốt ruột không kịp đợi muốn đưa tin về cho lão tổ Cổ Vạn Toàn.

Chỉ cần có đan phương Vạn Thọ Đan thì Cổ gia sẽ tìm cách làm ra đan dược này, khi đó Cảnh Ngôn khó dùng Vạn Thọ Đan lôi kéo cường giả Đạo Hoàng cảnh. Ít nhất sẽ không làm Cổ gia lo thót tim như bây giờ. Chờ Cổ gia làm ra Vạn Thọ Đan có thể dùng nó lôi kéo cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Không chỉ mình Cổ Tiên Luân hưng phấn, võ giả khác cũng vậy.

Đặc biệt người các thế gia đan đạo, bọn họ cũng rạo rực. Nhưng họ biết Đại Đan Vương Khuê Dương đánh bại Cảnh Ngôn lấy được đan phương Vạn Thọ Đan, họ muốn có đan phương rất khó nhưng vẫn le lói hy vọng.

Nếu Cổ gia được đan phương hơn năm mươi phần trăm sẽ nhờ Đại Đan Vương Khuê Dương luyện chế một đống Vạn Thọ Đan, hoặc kêu đám thế gia đan đạo luyện chế giúp.

Vô số ánh mắt hưng phấn nhìn chằm chằm hai người trong sân.

Các vị điện chủ Thánh Điện lo lắng hỏi:

- Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc nói xem có phải Cảnh Ngôn điện chủ quá qua loa?

- Đúng rồi, ta cũng cảm thấy Cảnh Ngôn điện chủ không nên lấy đan phương Vạn Thọ Đan làm tiền cược.

- Quỷ Thủ Khuê Dương không dễ bị đánh bại, lỡ Cảnh Ngôn điện chủ thua chẳng phải là đan phương chảy ra ngoài?

Nói thật thì họ tin tưởng Cảnh Ngôn không nhiều, tuy biết năng lực đan đạo của hắn rất mạnh nhưng đối phương la Quỷ Thủ Khuê Dương!

Cơ hội thắng của Cảnh Ngôn bao lớn?

Hồ Đông Hạc cũng không chắc.

Nghe đám điện chủ lo âu, Hồ Đông Hạc cười gượng:

- Kết quả chưa ra, mọi chuyện khó nói. Nhưng nếu Cảnh Ngôn thắng Đại Đan Vương Khuê Dương sẽ tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng. Giá trỉ của Đại Đan Vương Khuê Dương không thua gì một đan phương.

Bát Điện Chủ nói:

- Ài, hy vọng Cảnh Ngôn điện chủ có thể đánh bại Quỷ Thủ Khuê Dương.

Ngược lại Tam Điện Chủ Ngỗi Long tràn đầy niềm tin vào Cảnh Ngôn:

- Ha ha, Cảnh Ngôn điện chủ tất thắng! Đại Đan Vương Khuê Dương cũng không thể so sánh với Cảnh Ngôn điện chủ!

Mọi người liếc Ngỗi Long, trợn trắng mắt. Từ khi Ngỗi Long điện chủ bị Cảnh Ngôn đập một trận có xu hướng thành người ủng hộ hắn.

Những người có mặt dù là đan sư hay võ giả e rằng đa số không cảm thấy Cảnh Ngôn có thể đánh bại Quỷ Thủ Khuê Dương.

Một tháng qua từ từ.

Hết chương 733.

Chương 734. Pháp Tắc Giáng Lâm

Trận tỷ thí luyện đan giữa Khuê Dương và Cảnh Ngôn giới hạn thời gian một tháng.

Một tháng không ngắn, nhưng luyện chế một lô đan dược cửu giai thì một tháng rất ít.

Trong khi hai người luyện đan, một nửa đan sư ở vòng trong không rời khỏi phút nào, họ luôn nhìn chằm chằm.

Không dễ thấy Đại Đan Vương tự mình luyện đan, đám đan sư quý trọng cơ hội như vậy. Nhiều đan sư nhìn xem lĩnh ngộ chút tâm đắc. Số ít đan sư rời khỏi hiện trường, chủ yếu vì năng lực của họ thấp hoàn toàn không xem hiểu.

Võ giả vòng ngoài lượng lưu động khá lớn, họ không phải đan sư, kêu họ đứng đực mặt tại chỗ một tháng xem Cảnh Ngôn và Khuê Dương luyện đan với đan lô thì họ không hứng thú.

Nhưng khi gần hết một tháng, tất cả võ giả rời đi hầu như kéo về hết. Bọn họ không hứng thú xem luyện đan nhưng cực kỳ tò mò kết quả cuộc so tài đan đạo này.

Ngoài Huy Hoàng Đạo Tràng, trong một căn phòng tửu lâu.

Cổ Tiên Luân khom người nói với lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn:

- Lão tổ, đã đến giờ, ta trở lại chờ kết quả.

Cổ Vạn Toàn cũng đến Thánh thành.

Đương nhiên Cổ Vạn Toàn và tộc trưởng Cổ gia Cổ Kim Lam mới tới vài ngày gần đây, lúc đại hội luận đan vừa bắt đầu hai người này còn trong hang ổ Cổ gia.

Cổ Vạn Toàn nghe nói Cảnh Ngôn dùng đan phương Vạn Thọ Đan cược với Khuê Dương nên không nhịn được tự mình đến.

Cổ Vạn Toàn mắt lóe tia sáng gật đầu nói:

- Ừm, Tiên Luân đi đi, có kết quả hãy sai người đưa tin về ngay.

Cổ Tiên Luân lên tiếng:

- Rõ!

Sau đó Cổ Tiên Luân và Đồng Việt, một số trưởng lão Cổ gia rời khỏi tửu lâu đi Huy Hoàng Đạo Tràng.

Đoàn người rời đi, tộc trưởng Cổ gia Cổ Kim Lam biểu tình càng lúc càng kích động.

Cổ Kim Lam hưng phấn run giọng nói, mắt sáng lấp lánh:

- Lão tổ! Nếu được đan phương Vạn Thọ Đan sẽ giúp ích rất lớn cho phát triển của Cổ gia chúng ta!

Ánh mắt Cổ Vạn Toàn nghiêm túc gật đầu nói:

- Ừ, nếu được đan phương Vạn Thọ Đan thì quá tuyệt, Cổ gia ta có thể nhẹ nhàng vượt qua sáu thế gia khác, thành đệ nhất thế gia được đại lục công nhận.

Nhìn ra được Cổ Vạn Toàn cũng rất mong đợi đan phương Vạn Thọ Đan, nếu không lão đã chẳng đích thân đến Thánh thành.

Cổ Kim Lam tưởng tượng cảnh một đống võ giả Đạo Hoàng cảnh chạy tới xin đan, không kiềm được cười nói:

- Chờ Cảnh Ngôn chết thì chỉ có Cổ gia chúng ta nắm giữ đan phương Vạn Thọ Đan, khi đó những cường giả muốn có Vạn Thọ Đan phải đi xin Cổ gia!

Cổ Vạn Toàn liếc Cổ Kim Lam:

- Bước đầu tiên phải có đan phương Vạn Thọ Đan đã.

Cổ Kim Lam khinh miệt nói:

- Lão tổ, Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương thì sao? Năng lực luyện đan của hắn mạnh đến đâu không lẽ bằng Khuê Dương tiên sinh? Tên ngu này đi tỷ thí với Khuê Dương tiên sinh, còn lấy đan phương Vạn Thọ Đan làm tiền cược, thật là ngu không ai bằng!

Cổ Vạn Toàn không nói gì, lão cũng cho rằng Cảnh Ngôn không thể nào mạnh hơn Khuê Dương về đan đạo được.

Tỷ thí lần này Cảnh Ngôn thua chắc, đan phương Vạn Thọ Đan sẽ rơi vào tay Cổ gia. Chỉ cần Cổ gia có được đan phương thì có thể nhờ vào Vạn Thọ Đan lôi kéo lòng người, khi đó không cần lo Cảnh Ngôn lớn mạnh thế lực cá nhân.

Huy Hoàng Đạo Tràng.

Khuê Dương đứng dậy nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ngươi đã luyện chế Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan xong chưa?

Cảnh Ngôn nhìn lại Khuê Dương, đứng lên cười nói:

- Đã kết thúc.

Thật ra Cảnh Ngôn sớm luyện chế đan dược xong xuôi, giờ hắn mới đứng dậy, hắn luôn nhắm mắt dưỡng thần, thừa dịp cảm ngộ pháp tắc huyền ảo trong thiên địa. Sau khi bước vào Đạo Vương cảnh hậu kỳ Cảnh Ngôn cảm ứng lực lượng thiên

địa pháp tắc càng mãnh liệt, tuy cảm giác lực lượng pháp tắc còn rất mơ hồ nhưng trong lòng hắn đã có phương hướng.

Mắt Khuê Dương sâu thẳm nhìn đan lô trước mặt mình:

- Vậy chúng ta … mở lô nghiệm chứng?

Khuê Dương vươn tay mở đan lô ra.

Trước bao cặp mắt nhìn, từng viên đan dược màu trắng bạc tỏa vầng sáng chói lòa từ từ bay ra đan lô.

Quảng trường rộ lên tiếng xì xầm nhỏ to.

- Sáu viên!

- Đan dược cửu giai một lô thành đan sáu viên?

- Thật là lợi hại, không uổng là Quỷ Thủ Khuê Dương, năng lực đan đạo của Đại Đan Vương Khuê Dương tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ, nguyên Thiên Nguyên đại lục không người sánh kịp!

- Đúng vậy, Cảnh Ngôn điện chủ thua chắc rồi, thua tỷ thí không có gì nhưng đan phương Vạn Thọ Đan … chậc chậc.

Bùm!

Trong tiếng bàn tán của võ giả một vầng sáng bảy sắc bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Vầng sáng bảy sắc bay hướng đan dược trong tay Khuê Dương, để lại vệt sáng trong không gian.

Đan dược phẩm chất hoàn mỹ sinh ra!

Dù không phải võ giả đan sư cũng có người hiểu ngay dị tượng này đại biểu cái gì.

Cả quảng trường tĩnh lặng sau khi vầng sáng bảy sắc giáng xuống, rồi bộc phát tiếng gào thét điên cuồng:

- Đan dược cửu giai hoàn mỹ!

- Ta … ta … năng lực của Đại Đan Vương Khuê Dương quá đáng sợ! Đan dược phẩm chất hoàn mỹ, còn là cửu giai?

- Đan Thần!

- Đại Đan Vương Khuê Dương là Đan Thần!

Đám đông sôi trào.

Trên Thiên Nguyên đại lục hiện nay đan dược phẩm chất hoàn mỹ là truyền thuyết, dù còn sót lại đan dược phẩm chất hoàn mỹ từ đại chiến nhân thần nhưng vì số lượng thưa thớt hiếm hoi, ít ai được thấy tận mắt.

Giờ đây mọi người chứng kiến đan dược phẩm chất hoàn mỹ sinh ra, hỏi sao họ không hưng phấn?

Hồ Đông Hạc cũng có thể luyện chế đan dược phẩm chất hoàn mỹ, nhưng lão chưa thành công ra đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ. Hơn nữa chỉ số ít thế gia lớn biết Hồ Đông Hạc có thể luyện chế đan dược hoàn mỹ, không đồn ra ngoài.

Các cặp mắt nóng cháy nhìn chăm chú đan dược trong tay Khuê Dương.

Đây là Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan, thứ tốt hiếm có với võ giả Đạo Hoàng cảnh. Tuy đan này không bằng Vạn Linh Quy Tông Đan nhưng bao nhiêu người có cơ hội được đến Vạn Linh Quy Tông Đan?

Điện chủ Thánh Điện muốn có một viên Vạn Linh Quy Tông Đan còn khó khăn, huống chi là Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh mắt đỏ ngầu ước gì xông lên cướp đan dược từ tay Khuê Dương, nhưng họ còn lý trí, cố nén xúc động không làm như vậy.

Hết chương 734.

Chương 735. Cảnh Ngôn Mở Lô

Đan dược phẩm chất hoàn mỹ có sức hấp dẫn khó cưỡng lại với võ giả.

Đặc biệt đan dược cửu giai hoàn mỹ càng hút võ giả Đạo Hoàng cảnh hơn, vì đan dược phẩm chất hoàn mỹ vốn ẩn chứa lực lượng pháp tắc, nếu được nhiều đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ có khả năng nhờ nó trùng kích Thánh Đạo cảnh.

Vì sao võ giả Đạo Hoàng cảnh dùng thần tinh có hy vọng trùng kích Thánh Đạo cảnh? Vì thần tinh là thiên địa pháp tắc dựng dục, ẩn chứa pháp tắc huyền ảo.

Cho nên lúc này đám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỏ mắt là bình thường.

Về mặt lý luận đan dược phẩm chất hoàn mỹ nhiều đến trình độ nhất định có thể cho võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh trùng kích Thánh Đạo cảnh. Nhưng trên Thiên Nguyên đại lục hiện nay hiếm thấy đan dược phẩm chất hoàn mỹ, bảy thế gia lớn hay thậm chí là Thánh Cung cũng không có bao nhiêu đan dược hoàn mỹ cấp thấp.

Khi pháp tắc ngưng hình dung hợp với đan dược, Khuê Dương bình tĩnh nói:

- Hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ, bốn viên phẩm chất nhất đẳng.

Mặt ngoài Khuê Dương bình tĩnh nhưng Cảnh Ngôn thấy rõ mắt lão lóe tia vui vẻ.

Khuê Dương khá vừa lòng lô đan dược này.

Đan dược cửu giai một lô sáu viên thành đan đã hiếm hoi, huống chi có hai viên đến phẩm chất hoàn mỹ. Hỏi trên Thiên Nguyên đại lục còn ai làm được điều này?

Hồ Đông Hạc cũng không thể.

Nếu không có Cảnh Ngôn nổi lên thì năng lực đan đạo của Khuê Dương có thể càn quét Thiên Nguyên đại lục không người sánh kịp. Danh vọng của lão hoàn toàn do chính lão kiếm được.

Khuê Dương vừa nói vừa đẩy đan dược hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ hãy kiểm tra hư thực những đan dược này.

Cảnh Ngôn giơ tay hư không ngăn lại, mỉm cười lắc đầu nói:

- Ta không cần nghiệm chứng đan dược Đại Đan Vương Khuê Dương luyện chế.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy Khuê Dương cười khẽ, ngừng đưa nguyên khí đẩy đan dược ra.

Đám đông tiếc thương nhìn Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn điện chủ sắp nhận thua?

- Không biết lô đan dược của Cảnh Ngôn điện chủ thành quả thế nào.

- Mặc kệ thành quả gì thì phải thua, trừ phi Cảnh Ngôn điện chủ cũng luyện chế ra hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ, nhưng đó là chuyện không thể.

Đám người Cổ Tiên Luân Cổ gia mặt hớn hở, họ như đã thấy đan phương Vạn Thọ Đan vẫy tay với mình.

Một trưởng lão hỏi nhỏ Cổ Tiên Luân:

- Thái thượng trường lão đại nhân, có nên đưa tin cho lão tổ ngay bây giờ không?

Cổ Tiên Luân do dự một chút rồi quyết định:

- Ưm … được, đưa tin về đi. Ha ha, đan phương Vạn Thọ Đan rất nhanh thuộc về Cổ gia chúng ta!

Trưởng lão Cổ gia cười toe rời đi:

- Rõ!

Lúc này Hồ Đông Hạc, đám điện chủ Thánh Điện sắc mặt trầm trọng.

Khi Cảnh Ngôn luyện chế Vạn Linh Quy Tông Đan trong Thánh Cung cũng chỉ luyện ra bốn viên đan dược phẩm chất nhất đẳng. Tuy thành tích như thế đã rất giỏi nhưng vấn đề là Quỷ Thủ Khuê Dương luyện chế một lô Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan thành tích nghịch thiên.

Đám điện chủ cho rằng Cảnh Ngôn điện chủ sắp thua.

Cửu Điện Chủ lên tiếng:

- Thua Đại Đan Vương Khuê Dương không mất mặt!

Mẫn Hỏa khẽ thở dài:

- Đúng vậy, Quỷ Thủ Khuê Dương chấp chưởng Đan Quốc ngàn năm, thành tựu đan đạo sâu không lường được. Cảnh Ngôn điện chủ mới hơn ba mươi tuổi, thua Quỷ Thủ Khuê Dương thì có sao? Ai dám nói cho Cảnh Ngôn điện chủ trăm năm năng lực đan đạo của hắn không bằng Đại Đan Vương Khuê Dương?

Hồ Đông Hạc khẽ thở dài:

- Đại Đan Vương Khuê Dương đúng là lợi hại, ta tự nhận kém xa.

Đám điện chủ và Hồ Đông Hạc ủ rũ.

Mắt Ngỗi Long luôn chất chứa hưng phấn, bĩu môi nói với nhóm người:

- Cảnh Ngôn điện chủ mà thua? Không thể nào, Cảnh Ngôn điện chủ nhất định thắng! Năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn điện chủ là đệ nhất đại lục, dù là Quỷ Thủ Khuê Dương cũng không sánh bằng!

Niềm tin của Ngỗi Long dành cho Cảnh Ngôn cao tận trời.

Nghe Ngỗi Long nói mọi người bất đắc dĩ liếc nhau.

Khuê Dương bỏ Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan mới luyện chế vào bình ngọc, nói với Cảnh Ngôn:

- Đến lượt Cảnh Ngôn điện chủ mở lô.

Cảnh Ngôn nhẹ gật đầu nói:

- Được rồi.

Cảnh Ngôn vươn tay mở Càn Khôn Đan Lô ra, bắn ra luồng nguyên khí.

Từng viên đan dược màu bạc trắng bay ra đan lô.

Khi Cảnh Ngôn mở lô vô số võ giả nhìn chằm chằm động tác của hắn. Tuy họ đinh ninh hắn thua chắc, nhưng muốn biết thành tích lô đan dược của hắn ra sao, cách biệt Đại Đan Vương Khuê Dương bao xa.

Cảnh Ngôn chính miệng thừa nhận mình là Đại Đan Vương, mọi người không nghi ngờ gì nhưng chỉ có vài người chứng kiến năng lực luyện đan của hắn. Không thấy tận mắt Cảnh Ngôn luyện chế đan dược cửu giai bọn họ khó tin tưởng trăm phần trăm hắn là Đại Đan Vương.

Chỉ cần Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược cửu giai dù chỉ có một viên họ sẽ không nghi ngờ thân phận Đại Đan Vương của hắn.

Một viên.

Hai viên.

Từng viên đan dược nhảy bên trên lòng bàn tay Cảnh Ngôn, vầng sáng màu bạc chiếu sáng không gian dập dờn như làn nước.

Hơn mười vạn võ giả trên quảng trường nín thở, nhìn trân trân từng viên đan dược đẹp đến tột độ.

- Tám viên?

- Một lô luyện ra tám viên đan dược cửu giai?

- Ta không bị hoa mắt đi?

- Đại Đan Vương Khuê Dương luyện một lô mới được sáu viên, Cảnh Ngôn điện chủ luyện chế một lô ra tám viên?

Cảm xúc khó tin nhanh chóng lan tràn trong võ giả, các cặp mắt xoe tròn quên chớp nhìn chăm chú vào tám viên đan dược linh động.

Bùm!

Trên bầu trời giáng xuống ánh sáng bảy sắc.

Lại là pháp tắc giáng lâm.

Toàn trường, lặng ngắt như tờ, không nghe tiếng hít thở. Mọi người hóa đá, thành vật chết không có hô hấp.

Cảnh Ngôn luyện chế ra đan dược dẫn động pháp tắc giáng lâm?

Vậy chẳng phải là lô đan dược của Cảnh Ngôn điện chủ cũng có đan dược đến trình độ phẩm chất hoàn mỹ?

Khuê Dương biểu tình lạnh nhạt lúc này trợn to mắt.

Mọi người nhìn chăm chú, Khuê Dương sải bước đến trước mặt Cảnh Ngôn nhìn đăm đăm tám viên đan dược.

Lực lượng pháp tắc bảy sắc bao bọc đan dược nhanh chóng dung hợp.

Cổ họng Khuê Dương phát ra tiếng khô khốc:

- Này …

Mắt Khuê Dương tràn đầy khó tin, lão không thể tin cảnh tượng trông thấy.

Hết chương 735.

Chương 736. Tám Viên Hoàn Mỹ

Một lô tám viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan mù mắt toàn trường.

Người mới rồi xì xầm Cảnh Ngôn sắp thua đan phương Vạn Thọ Đan đều mím chặt môi.

Đây là đan dược cửu giai chứ không phải nhất giai. Cho dù là đan dược nhất giai muốn luyện chế một lô tám viên cũng vô cùng khó khăn.

Tại đây có nhiều đan sư cao cấp, trong hơn ba ngàn đan sư ít nhất vài trăm đan sư cao cấp. Nhưng cả đời họ đã bao giờ luyện chế ra mấy lô đan dược thành đan tám viên? Có lẽ không một người được thành tích như vậy.

Toàn trường tĩnh lặng, pháp tắc ngưng tụ vầng sáng bảy sắc chậm rãi biến mất trong đan dược.

Cảnh Ngôn vung tay, một luồng nguyên khí đẩy tám viên đan dược đến trước mắt Khuê Dương.

Cảnh Ngôn thậm chí không xem xét phẩm chất tám viên đan dược, vì trước khi đan dược ra lô hắn đã biết kết quả, không cần nhìn lại.

Khuôn mặt Khuê Dương đã rất nôn nóng, như bị mèo cào, sốt ruột muốn xem trong tám viên đan dược của Cảnh Ngôn có mấy viên đến phẩm chất hoàn mỹ.

Thấy Cảnh Ngôn đẩy đan dược đến trước mắt, Khuê Dương không nói nhiều vội vàng nghiệm chứng.

Khuê Dương vừa nghiệm chứng phẩm chất đan dược vừa kêu lên:

- Hoàn mỹ!

- Vẫn là phẩm chất hoàn mỹ!

- Lại một viên hoàn mỹ!

- …

Khi nghiệm chứng đến viên đan dược thứ hai là Khuê Dương biết mình thua tỷ thí. Khuê Dương luyện chế sáu viên đan dược có hai viên đến phẩm chất hoàn mỹ, bốn viên khác đều là phẩm chất nhất đẳng.

Cảnh Ngôn luyện chế ra tám viên, nếu có hai viên đến phẩm chất hoàn mỹ thì phần thắng của Khuê Dương gần bằng không. Trừ phi sáu viên đan dược khác không đến phẩm chất nhất đẳng, hoặc chỉ có một, hai viên là phẩm chất nhất đẳng.

Khi nghiệm chứng viên đan dược thứ ba cũng đến phẩm chất hoàn mỹ thì lòng Khuê Dương chùng xuống, lão biết mình thua chắc.

Khuê Dương tiếp tục nghiệm chứng đan dược Cảnh Ngôn luyện chế:

- Phẩm chất … hoàn mỹ.

Lát sau Khuê Dương nghiệm chứng xong, thở hắt ra, ánh mắt hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn.

Nếu không thấy tận mắt Khuê Dương không tin được tám viên đan dược này lấy ra từ một đan lô.

Tám viên hoàn mỹ!

Một lô tám viên thành đan và đều đến phẩm chất hoàn mỹ.

Nếu không thấy tận mắt ai tin được?

Khuê Dương khó khăn ngước mắt nhìn Cảnh Ngôn, đầu óc lão trống rỗng không biết nên nói cái gì.

Trước khi tỷ thí Khuê Dương không ngờ mình sẽ thua Cảnh Ngôn, lão cực kỳ tự tin vào đan đạo. Ba trăm năm trước lúc Khuê Dương còn ở Đan Quốc trên đại lục này lão là người số một đan đạo.

Khuê Dương biến mất ba trăm năm luôn tiến bộ đan đạo, trước khi mất tích lão không thể luyện chế ra đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ, ở Vô Vọng Thâm Uyên ba trăm năm sau năng lực đan đạo của lão mạnh hơn trước kia nhiều.

Nhưng đối mặt Cảnh Ngôn vẫn thua trắng!

Đúng vậy, thua trắng, thua hoàn toàn, không đường cãi lại.

Cảnh Ngôn luôn cười nhìn Khuê Dương.

Khuê Dương mãi không nói chuyện, người xung quanh nôn nóng nhưng ráng nhịn, không ra tiếng thúc giục.

Thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Tiên Luân vội hỏi:

- Đại Đan Vương Khuê Dương, Cảnh Ngôn luyện chế lô đan dược này phẩm chất rốt cuộc thế nào?

Khi Cảnh Ngôn lấy ra tám viên đan dược thì Cổ Tiên Luân xoe tròn mắt, lúc đan dược dẫn động pháp tắc giáng lâm thì lòng lão lạnh lẽo nhưng còn ôm chút hy vọng.

Lỡ như Cảnh Ngôn chỉ có một viên đan dược phẩm chất hoàn mỹ thì sao?

Lỡ như đan dược khác đều là tam phẩm hoặc nhị phẩm thì sao?

Tóm lại còn hy vọng.

Thật ra Cổ Tiên Luân biết hy vọng không quá lớn. Có thể luyện chế một lô tám viên đan dược đã nói lên vấn đề, cơ hội

thắng của Quỷ Thủ Khuê Dương rất xa vời.

Nhưng trước khi kết quả chưa công bố Cổ Tiên Luân ôm chút ít hy vọng, thấy Khuê Dương nghiệm chứng đan dược xong mãi không nói kết quả làm lão nôn nóng thúc giục.

Nghe Cổ Tiên Luân hỏi, Khuê Dương nghiêng người liếc đối phương một cái, nở nụ cười khổ.

Tất cả đan sư, võ giả nhìn Khuê Dương, chờ lão tuyên bố kết quả lô đan dược của Cảnh Ngôn điện chủ.

Quỷ Thủ Khuê Dương cười khổ nói:

- Tám viên đan dược đều đến phẩm chất hoàn mỹ.

Giọng Quỷ Thủ Khuê Dương không lớn nhưng vận chuyển nguyên khí chấn động, mọi người nghe rõ mồn một.

- Ui ui!

Tiếng hút không khí như thủy triều vang vọng trong quảng trường khổng lồ.

Tám viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan đều là phẩm chất hoàn mỹ?

Cảnh Ngôn điện chủ là quái vật gì? Hắn là người sao?

Không! Hắn là thần, Đan Thần!

Dù là trước đại chiến nhân thần thì Cảnh Ngôn là đan sư đứng đầu thế giới này. Nếu làm quen với Cảnh Ngôn điện chủ, nếu có thể nhờ Cảnh Ngôn điện chủ luyện chế đan dược giùm thì …

Các võ giả Đạo Hoàng cảnh rạo rực hưng phấn, đặc biệt võ giả Đạo Hoàng cảnh tán tu trong khoảnh khắc có quyết định.

Mấy tán tu Đạo Hoàng cảnh đỉnh nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, thầm nghĩ:

- Lần này chọn xuất thế thật là sáng suốt.

- Ban đầu ta không định xuất thế tham gia đại hội luận đan, may mắn cuối cùng vẫn đến, suýt chút bỏ lỡ.

- Bế quan năm trăm năm suýt nữa bỏ qua cơ hội như vậy. Thánh Đạo cảnh, đời này ta có hy vọng không?

Trong số họ có người ngàn năm trước đã là tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh, thử các cách mãi không tìm ra đường đột phá, họ chỉ có thể chọn bế quan mong mỏi thành công khi mình còn sống. Nhưng họ biết hy vọng mong manh gần bằng không.

Lần này xuất quan bọn họ lại thấy hy vọng, tuy vẫn xa tít mù nhưng chỉ cần có một phần vạn cơ hội họ sẽ không bỏ qua.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh thọ hai ngàn năm, nhưng thăng cấp Thánh Đạo thì tuổi thọ sẽ bùng nổ.

Xem tin tức ghi trong điển tịch thượng cổ võ giả Thánh Đạo cảnh tuổi thọ gần như vô hạn, sống vạn năm là bình thường.

Trong đám người lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa thuộc nhóm kích động nhất. Lão không muốn vào Thánh Đạo cảnh, nhưng khao khát thăng cấp thành Đại Đan Vương. Với năng lực của Cảnh Ngôn chỉ điểm đan đạo cho lão đôi chút thì phải chăng lão có hy vọng trở thành Đại Đan Vương?

Hết chương 736.

Chương 737. Thu Vào Dưới Trướng

Lúc trước Vạn Trung Hoa tràn ngập mong đợi chuyến đi này, nếu không ôm mong chờ lão đã không tự mình đến Thánh thành tham gia đại hội luận đan. Nhưng mong đợi là một chuyện, trong lòng Vạn Trung Hoa ít nhiều có do dự.

Nay chút nghi ngờ trong lòng Vạn Trung Hoa biến mất hoàn toàn theo tám viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Nếu Cảnh Ngôn chỉ điểm đan đạo cho lão, lão từ đan sư bát giai thăng cấp Đại Đan Vương thì Vạn gia không ngại hết sức ủng hộ hắn trong cuộc chiến với Cổ gia.

Tuy thế lực Cổ gia khổng lồ nhưng cánh chim Cảnh Ngôn đã cứng, khó nói trận tranh đấu này thắng thua thế nào. Nếu Vạn gia hết sức ủng hộ Cảnh Ngôn, lỡ như hắn đánh ngã Cổ gia thì Vạn gia sẽ được lợi lớn.

Đôi khi muốn có lợi lớn phải có tinh thần mạo hiểm, ngồi trong nhà chờ thịt từ trên trời rớt xuống sao?

Ánh mắt Vạn Trung Hoa càng kiên quyết, lão đã quyết định dẫn dắt gia tộc đi theo Cảnh Ngôn.

Mấy thành viên thế gia đan đạo đứng gần Vạn Trung Hoa cũng suy nghĩ nhiều.

Trong cuộc tranh phong Cảnh Ngôn điện chủ với Cổ gia, nói thật thì họ không cho rằng Cảnh Ngôn sẽ lấy được chiến thắng. Cổ gia cường đại không chỉ biểu hiện ở mặt ngoài, đừng nói Cảnh Ngôn chỉ là điện chủ Thánh Điện, dù là Thánh

Chủ Thánh Cung Thân Sùng quản lý cả đại lục muốn hạ gục Cổ gia cũng khó khăn.

Nhưng bây giờ đám thế gia đan đạo thay đổi ý nghĩ.

Bọn họ thấy tận mắt năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn điện chủ rồi, Quỷ Thủ Khuê Dương ngạo thế Thiên Nguyên đại lục ngàn năm trời cũng thua hoàn toàn. Nếu không thấy tận mắt có ai ngờ Quỷ Thủ Khuê Dương sẽ thua Cảnh Ngôn?

Có ưu thế đan đạo như vậy, Cảnh Ngôn điện chủ lôi kéo một đám võ giả Đạo Hoàng cảnh sức chiến đấu cường đại không khó.

Nếu Cảnh Ngôn và Cổ gia hoàn toàn khai chiến, gia tộc của họ nên chọn lập trường thế nào?

Giúp Cổ gia hay Cảnh Ngôn điện chủ? Hoặc không giúp ai?

Nếu không giúp ai tuy có thể giữ mình nhưng về sau đừng mơ được lợi gì, lợi nhuận chiến tranh không dính dáng đến họ.

Bọn họ muốn được lợi, được kỳ ngộ lớn mạnh gia tộc thì phải chọn giúp một bên.

Chọn ai đây?

Trong lòng đám người thế gia đan đạo đã nghiêng hướng Cảnh Ngôn điện chủ. Bọn họ đều là thế gia đan đạo, năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn làm họ khâm phục. Cổ gia tuy mạnh nhưng không giỏi đan đạo, ít hỗ trợ được thế gia đan đạo. Hơn nữa Đại Đan Vương Khuê Dương tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng cộng thêm Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc và Cảnh Ngôn điện chủ rất thân thiết, vậy thì …

Nghĩ đến đây đám người thế gia đan đạo tim đập nhanh.

Một tộc trưởng thế gia đan đạo chắp tay hướng Vạn Trung Hoa:

- Tiền bối!

Vạn Trung Hoa ngước mắt nhìn đối phương.

Tộc trưởng cung kính thỉnh giáo:

- Kinh nghiệm của tiền bối là chúng ta không thể so sánh, theo tiền bối thấy gia tộc đan đạo chúng ta nên lựa chọn thế nào?

Những người khác cùng nhìn lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa.

Vạn gia là thế gia đan đạo đệ nhất, trong thế gia đan đạo trừ Lý gia ra những gia tộc khác cơ bản tôn trọng Vạn gia, vì họ không thể lay động địa vị của Vạn gia, chỉ đành thừa nhận thân phận. Lý gia về thực lực không kém hơn Vạn gia là bao, lúc trước có một Lý Thái có cơ hội đột phá thăng cấp Đại Đan Vương, nên Lý gia luôn không phục Vạn gia.

Ánh mắt Vạn Trung Hoa trầm xuống, suy tư giây lát lên tiếng:

- Các vị không phải người ngoài, có lẽ đều biết lúc trước Vạn gia ta và Cảnh Ngôn điện chủ xảy ra chút hiểu lầm trong Đại Hội Đan Linh.

Mọi người gật đầu, bọn họ tất nhiên biết chuyện này, luôn cho rằng Vạn Trung Hoa đến Thánh thành là để xem Cảnh Ngôn xấu mặt.

Vạn Trung Hoa mỉm cười nói:

- Nhưng các vị không biết hiểu lầm giữa Vạn gia và Cảnh Ngôn điện chủ đã tan rã, ta đến đây là đặc biệt chúc mừng Cảnh Ngôn điện chủ.

Mọi người ngây ngốc nhìn Vạn Trung Hoa:

- Cái gì?

Bọn họ không biết về chuyện này.

Vạn Trung Hoa đến chúc mừng Cảnh Ngôn điện chủ? Tức là trước đại hội luận đan Vạn gia đã lựa chọn Cảnh Ngôn điện chủ?

Vạn Trung Hoa nheo mắt nói:

- Điều nên nói ta đã nói, các vị lựa chọn thế nào thì tùy các vị.

Vạn Trung Hoa nói mấy câu đã biểu lộ thái độ, lão cũng biết thái độ của mình ảnh hưởng lớn đến sự lựa chọn của thế gia đan đạo.

Tại sao Vạn Trung Hoa làm vậy?

Không chỉ vì Cảnh Ngôn, Vạn Trung Hoa cũng lo cho Vạn gia mình. Thế lực Cảnh Ngôn lớn mạnh thì cơ hội đánh ngã Cổ gia tăng lớn, Vạn Trung Hoa giúp Cảnh Ngôn lôi kéo những thế gia đan đạo này sẽ làm hắn có ấn tượng tốt với mình.

Đám người thế gia đan đạo lặng im, suy nghĩ sâu xa.

***

Cảnh Ngôn thu về tám viên đan dược, nói:

- Đại Đan Vương Khuê Dương đã thua.

Mặt Khuê Dương không còn nụ cười khổ, lão đã lấy lại bình tĩnh. Lão thật sự thua, không có gì tranh luận, kết quả rõ ràng.

Tâm tình Khuê Dương hơi phức tạp nhưng không hụt hẫng như trong tưởng tượng.

Khuê Dương không ngờ mình thua, nhưng khi thua rồi không có cảm giác không thể chấp nhận.

Tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng?

Có lẽ là lựa chọn không tồi, còn về trở thành dưới trướng của Cảnh Ngôn hơi ảnh hưởng danh tiếng của lão.

Nhưng đến giờ này ngày này Khuê Dương không xem trọng thứ bên ngoài thân, thuận theo tự nhiên thành dưới trướng của Cảnh Ngôn đi. Cảnh Ngôn có thể một lô luyện chế ra tám viên đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ thì năng lực đan đạo hơn xa lão, tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng có lẽ cho lão lĩnh ngộ nhiều thứ hơn từ hắn.

Khuê Dương suy nghĩ giây lát rồi mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, lão hủ đồng ý tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng.

Khuê Dương không chờ Cảnh Ngôn nhắc đến mà chủ động nói.

Cảnh Ngôn nghe câu đó thở phào nhẹ nhõm, hắn đã nghĩ nếu Khuê Dương quyết tâm không tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng thì phải làm sao. Cảnh Ngôn suy nghĩ nhiều lần, cảm thấy không thể cưỡng cầu, không thì dù hắn dùng sức mạnh bắt Khuê Dương lại cũng không có ý nghĩa. Cảnh Ngôn muốn Khuê Dương tự nguyện.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đại Đan Vương Khuê Dương, cảm kích ngài tham gia. Ta đại biểu Huy Hoàng Đạo Tràng hoan nghênh ngài.

Có Khuê Dương tọa trấn Huy Hoàng Đạo Tràng sẽ vững như núi Thái, dù Cảnh Ngôn rời khỏi đạo tràng cũng không cần lo.

Hết chương 737.

Chương 738. Cổ Vạn Toàn Giận Dữ

Quỷ Thủ Khuê Dương ngay trước mặt mọi người tuyên bố tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, đây là tin tức dao động lòng người.

Mặt Cổ Tiên Luân đen như đáy nồi, trong đôi mắt âm trầm lóe tia sáng hung ác.

Cổ Tiên Luân rất muốn quát mắng Khuê Dương nhưng cuối cùng nuốt xuống. Người theo đuổi Khuê Dương đông kinh khủng, nếu Cổ Tiên Luân lớn tiếng với Khuê Dương tại đây không có lợi cho Cổ gia.

Đan phương Vạn Thọ Đan đã mất!

Khuê Dương tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, thành cánh tay của Cảnh Ngôn.

Chết tiệt!

Cổ Tiên Luân nói với trưởng lão Cổ gia ở bên cạnh:

- Sự việc có biến, ngươi đi bẩm báo lão tổ Khuê Dương tỷ thí thua Cảnh Ngôn, đã xác định tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng.

Trưởng lão Cổ gia mặt trắng bệch buồn bã rời đi:

- Vâng … vâng.

Trưởng lão Cổ gia mới chạy đi đưa tin chưa về, mang theo tin tốt đi gặp lão tổ. Còn gã thì mang tin xấu về, gã như đã thấy bộ dạng giận dữ của lão tổ Cổ Vạn Toàn.

Trưởng lão này không muốn đi đưa tin tức xấu nhưng không có cách nào, Cổ Tiên Luân chỉ định gã đưa tin thì chỉ đành cắn răng đưa tin về cho lão tổ Cổ Vạn Toàn.

Trong căn phòng tửu lâu.

Cổ Vạn Toàn đứng dậy:

- Tốt, rất tốt!

Cổ Vạn Toàn mới nhận được tin, mặt mày hớn hở.

Trưởng lão Cổ gia thứ nhất đưa tin về cười đắc ý:

- Tiểu tặc Cảnh Ngôn là đồ ngu, hắn nghĩ mình là ai? Dám cược luyện đan với Đại Đan Vương Khuê Dương, giờ thua đan phương Vạn Thọ Đan, xem về sau hắn đắc ý kiểu gì.

Cổ Kim Lam tộc trưởng nhìn Cổ Vạn Toàn, hỏi:

- Lão tổ, chúng ta có nên chuẩn bị không? Xem sử dụng đan phương Vạn Thọ Đan thế nào? Cổ gia có được đan phương này cần tìm đan sư đáng tin luyện đan, không thể lộ ra đan phương.

Cổ Vạn Toàn chắp tay sau lưng đi tới đi lui trong phòng:

- Tất nhiên, nhưng không vội, chờ Đại Đan Vương Khuê Dương mang đan phương đến ta hỏi ý Đại Đan Vương thế nào. Tốt nhất là để Đại Đan Vương Khuê Dương luyện chế Vạn Thọ Đan giúp chúng ta, cần tài liệu gì Cổ gia hết sức sưu tập là được.

Cổ Kim Lam gật đầu đồng ý:

- Vâng, nếu mời được Đại Đan Vương Khuê Dương tự mình luyện chế Vạn Thọ Đan là tốt nhất, nếu giao cho thế gia đan đạo sẽ lãng phí nhiều tài liệu, khó bảo đảm phẩm chất đan dược.

Mấy người thoải mái bàn tán, trong phòng không khí vui sướng.

Một thanh âm dồn dập hốt hoảng từ bên ngoài vọng vào:

- Lão tổ! Lão tổ!

Một trưởng lão Cổ gia chạy vào.

Trưởng lão này mới từ Huy Hoàng Đạo Tràng chạy về, mặt trắng bệch cúi đầu nói:

- Lão tổ, sự việc có thay đổi! Đại Đan Vương Khuê Dương thua Cảnh Ngôn, đã tuyên bố tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cổ Vạn Toàn, Cổ Kim Lam liện tiếp quát hỏi:

- Cái gì?

- Ngươi nói cái gì?

- Quỷ Thủ Khuê Dương làm sao thua được?

- Chuyện gì xảy ra?

Trưởng lão nơm nớp lo sợ nói:

- Đại Đan Vương Khuê Dương luyện chế một lô Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan sáu viên thành đan, hai viên phẩm chất hoàn mỹ, bốn viên phẩm chất nhất đẳng.

Trưởng lão sợ lão tổ giận dữ một bàn tay đập chết mình, tuy có thân phận trưởng lão Cổ gia nhưng đối mặt lão tổ gia tộc muốn đập chết gã rất dễ, trong gia tộc ai dám chê trách Cổ Vạn Toàn?

Cổ Vạn Toàn nghiến răng nói:

- Cái đó ta biết, thành tích như vậy làm sao thua tiểu tạp chủng Cảnh Ngôn?

Giọng trưởng lão nhỏ dần:

- Cảnh Ngôn luyện chế Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan một lô tám viên thành đan, tất cả đều đến phẩm chất hoàn mỹ.

Cổ Vạn Toàn rống to:

- A? Không thể nào!

Mắt Cổ Vạn Toàn bắn ra tia sắc bén, khí thế tăng vọt, uy áp phát ra làm mọi người trong phòng nghẹt thở.

Cổ Kim Lam kinh khủng nói:

- Lão tổ bớt giận!

Trong lòng Cổ Kim Lam cực kỳ giật mình, Cảnh Ngôn luyện chế đan dược cửu giai một lô tám viên thành đan hoàn mỹ?

Muốn hù chết người sao?

Lúc trước Cổ gia đã đánh giá năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn rất cao rồi, nếu không đã chẳng mời Đại Đan Vương Khuê Dương trong khi thế gia đan đạo Lý gia ra mặt. Bọn họ sợ Lý gia không đấu lại Cảnh Ngôn.

Nhưng không ngờ Đại Đan Vương Khuê Dương thua luôn Cảnh Ngôn, còn tuyên bố tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, trở thành người của hắn.

Cổ Vạn Toàn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Mặt Cổ Vạn Toàn xanh mét nhưng khí thế thu lại, lão rất tức giận, sát ý dâng lên, nhưng trong phòng toàn là người trong gia tộc, không lẽ lão đi trút giận đập chết tộc trưởng, trưởng lão sao?

Giọng Cổ Vạn Toàn trầm thấp đầy áp lực:

- Khuê Dương chết tiệt, đã quên Cổ gia ta đối xử với hắn thế nào? Nếu không có Cổ gia thì hắn đã chết trong Vô Vọng

Thâm Uyên! Bây giờ lấy oán trả ơn tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng của tiểu tạp chủng Cảnh Ngôn?

Mọi người trong phòng không dám thở mạnh.

Cổ Kim Lam là tộc trưởng Cổ gia, tư duy rất nhanh nhạy, tuy cũng tức giận nhưng giữ đầu có tỉnh táo:

- Lão tổ, giờ nói những chuyện này vô dụng, chúng ta phải suy xét đến Vạn Thọ Đan của Cảnh Ngôn. Tạm thời chúng ta không lấy được đan phương Vạn Thọ Đan, trừ phi bắt lấy Cảnh Ngôn ép hắn khai ra đan phương. Tạm thời không thể lấy đan phương đành lùi một bước lấy Vạn Thọ Đan. Lão tổ nếu dùng một viên Vạn Thọ Đan, bên ngoài đồn ít nhất tăng ba trăm năm thọ …

Cổ Kim Lam dừng lại không nói tiếp.

Cổ Vạn Toàn gật đầu nói:

- Ừm! Lão thất phu Khuê Dương không đáng tin, hy vọng Đồng Việt tiên sinh sẽ mang về Vạn Thọ Đan giúp chúng ta.

Cổ Kim Lam độc ác phân tích:

- Đồng Việt tiên sinh tính tình không tốt, hơn nữa thực lực mạnh mẽ không gì sánh bằng, Thánh Chủ Thân Sùng còn bó tay với tiên sinh. Kết quả tốt nhất là Đồng Việt tiên sinh và Cảnh Ngôn giao lưu, Cảnh Ngôn làm Đồng Việt tiên sinh không vừa lòng, chọc giận tiên sinh giết hắn tại chỗ. Huy Hoàng Đạo Tràng không phải Thánh Cung, Thánh Chủ Thân Sùng cũng không có trong Huy Hoàng Đạo Tràng. Tuy đám điện chủ Thánh Điện có mặt nhưng nếu Đồng Việt tiên sinh giết Cảnh Ngôn trong khoảnh khắc thì có thể thoải mái rời đi.

Cổ gia cũng muốn xúi Đồng Việt giết Cảnh Ngôn, nhưng Cổ gia không thể ra lệnh cho Đồng Việt. Cổ gia chỉ mời Đồng Việt đến hỗ trợ, còn phải trả giá cực đắt. Nhưng có giết được

Cảnh Ngôn hay không thì Cổ gia không có tư cách ra lệnh Đồng Việt.

Nhưng đám người Cổ Kim Lam biết tính Đồng Việt, đó là ma đầu giết người không chớp mắt, từng một mình đồ diệt nguyên tòa thành thị.

Cổ Kim Lam cho rằng có khả năng rất lớn Đồng Việt xuống tay với Cảnh Ngôn, trừ phi thái độ của Cảnh Ngôn cung kính, nhỡ mồm một cái là Đồng Việt sẽ động sát niệm.

Cổ Vạn Toàn híp mắt nói với Cổ Kim Lam:

- Kim Lam nói đúng, nếu Đồng Việt tiên sinh ra tay tru sát Cảnh Ngôn sẽ là kết quả tốt nhất. Ngươi cảm thấy cơ hội Đồng Việt và Cảnh Ngôn trực tiếp xung đột bao lớn?

Hết chương 738.

Chương 739. Đấu Giá Trao Đổi

Cảnh Ngôn đã trưởng thành đến mức này trong thời gian ngắn, Cổ gia cũng thấy sợ. Cổ gia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội nào tru sát Cảnh Ngôn, nếu có thể nhờ vào sức mạnh của Đồng Việt giết Cảnh Ngôn là quá tuyệt vời.

Cổ Kim Lam tiếp tục phân tích:

- Theo chúng ta hiểu biết Cảnh Ngôn và Đồng Việt tiên sinh thì khả năng hai người xung đột có ít nhất tám phần.

Cổ Vạn Toàn lại gật đầu, hỏi:

- Theo ngươi thấy Đồng Việt tiên sinh ra tay có cơ hội bao lớn thành công tru sát Cảnh Ngôn?

Cổ Kim Lam híp mắt nói:

- Đan đạo của Cảnh Ngôn trên Thiên Nguyên đại lục đã không người sánh kịp, Khuê Dương cũng thua xa hắn, nhưng chắc về Võ Đạo sẽ kém chút. Đồng Việt tiên sinh mấy trăm năm trước đã càn quét đại lục, Thánh Chủ mang theo đám điện chủ Thánh Điện cũng không thể thành công giết tiên sinh. Theo ta thấy nếu đánh nhau thì cơ hội Cảnh Ngôn sống sót không quá lớn.

Cổ Vạn Toàn khóe môi cong lên nụ cười độc ác:

- Thực lực Võ Đạo của Đồng Việt tiên sinh đúng là khủng bố, cả ta cũng không đánh lại. Đồng Việt tiên sinh giỏi nhất là tốc độ, ưu thế nhanh của Cảnh Ngôn không có tác dụng với tiên sinh.

Cổ Vạn Toàn ra lệnh cho hai trưởng lão Cổ gia phập phồng lo sợ đứng chờ:

- Hai ngươi trở lại tìm cơ hội nói với Tiên Luân cố gắng gợi mâu thuẫn giữa Đồng Việt và Cảnh Ngôn, phải cho hai người đó đánh nhau.

Hai người như được đại xá xoay người đi ngay:

- Rõ!

Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cảnh Ngôn giao lưu giây lát với Quỷ Thủ Khuê Dương rồi nói với đan sư, võ giả toàn trường:

- Các vị, đại hội luận đan mùa đầu tiên đã kết thúc, tiếp theo Huy Hoàng Đạo Tràng có hoạt động nhỏ. Ta có chút đan dược đổi tự do, nhưng ta chỉ cần tài liệu hiếm hoi, mấy thứ như linh thạch không nằm trong danh sách đổi.

Mắt mọi người sáng rực. Võ giả đến đây có một số là nhằm vào đan dược, một số biết mình không có cơ hội đổi đan dược nhưng muốn xem náo nhiệt, xem coi Cảnh Ngôn trừ Vạn Thọ Đan còn lấy ra loại đan dược gì.

Đám cường giả Đạo Hoàng cảnh rục rịch.

Đặc biệt võ giả Đạo Hoàng cảnh tán tu đến là vì đan dược, bọn họ không quan tâm đại hội luận đan, họ không phải đan sư.

Cổ Tiên Luân nhỏ giọng giao lưu với Đồng Việt:

- Đồng Việt tiên sinh, xin đừng quên ưu tiên đổi Vạn Thọ Đan giúp chúng ta.

Mắt Đồng Việt nóng cháy nói:

- Tiên Luân trưởng lão cứ yên tâm, ta đã đồng ý tất nhiên làm được. Hơn nữa ta cũng rất tò mò Vạn Thọ Đan.

Đồng Việt có nhu cầu với Vạn Thọ Đan, lão đã lớn tuổi, già hơn lão tổ Cổ gia một chút, thọ nguyên không còn nhiều. Trân bảo tăng thọ có thể tìm trên đại lục Đồng Việt hầu như dùng hết, nếu không có Vạn Thọ Đan hấp dẫn lão chưa chắc đồng ý Cổ gia nhờ vả tham gia đại hội luận đan.

Cổ Tiên Luân rối rít cảm ơn:

- Đa tạ Đồng Việt tiên sinh.

Đã không thể nào phá hoại đại hội luận đan, nếu không lấy được Vạn Thọ Đan thì Cổ Tiên Luân không biết lửa giận của lão tổ có đốt luôn mình không.

Cảnh Ngôn vung tay lên lấy ra tám viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan mới bỏ vào bình ngọc, để chúng xếp hàng lơ lửng trước mặt:

- Loại đan dược thứ nhất là chúng nó đi.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Tám viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan, bằng hữu nào vừa ý nó có thể ra giá đổi. Vẫn một câu, ta chỉ cần tài liệu hiếm, càng hiếm thấy càng tốt, có thể là linh thảo, cũng có thể là khoáng thạch.

Cảnh Ngôn định đổi đan dược bằng hình thức đấu giá, ai ra giá cao sẽ được.

Tám viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ có sức hấp dẫn rất lớn với võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Ngũ Điện Chủ hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ, chúng ta có thể tham gia không?

Đám điện chủ cũng muốn có Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan mà Cảnh Ngôn luyện chế, đó là Thiên Tuyết Quỳnh

Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ, cũng có ích với võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Cảnh Ngôn cười nói với Ngũ Điện Chủ:

- Ha ha, miễn có mặt ở đây đều có thể tham gia đổi.

Ngũ Điện Chủ nói ngay:

- Ta có hai giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm, muốn đổi hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan hoàn mỹ!

Cảnh Ngôn không chờ người ta tăng giá đã quyết định thành giao:

- Được!

Hai giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm đổi hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan hoàn mỹ phù hợp giá trong lòng Cảnh Ngôn. Điện chủ muốn đổi Cảnh Ngôn ít nhiều phải nể mặt.

Ngũ Điện Chủ mừng rỡ đưa ngay một bình ngọc cho Cảnh Ngôn:

- Đa tạ Cảnh Ngôn điện chủ!

Cảnh Ngôn không mở ra xem, hắn đưa hai bình ngọc đựng Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan cho Ngũ Điện Chủ.

Ngũ Điện Chủ vừa lòng ngoác mồm cất đan dược.

Đại Điện Chủ không kiềm được lên tiếng:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta có hai gốc Hàm Hồn Thảo và một khối Thương Mang Hàn Thiết, cũng muốn đổi hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được, rất hợp lý.

Giá Hàm Hồn Thảo thì khỏi phải nói, Thương Mang Hàn Thiết là tài liệu khoáng thạch rất quý giá, dùng để chế tạo linh

khí uy năng cường đại.

Đại Điện Chủ thành công đổi về hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan.

Nhị Điện Chủ há mồm:

- Ta …

Một giọng nói ngắt ngang:

- Này! Điện chủ Thánh Điện các ngươi làm gì thế? Có tám viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan, không lẽ Thánh Điện các ngươi định đổi đi hết? Ít nhiều gì cũng phải chừa một ít cho đám già chúng ta đi?

Một vị tán tu Đạo Hoàng cảnh ở trong đám đông lớn tiếng nói.

Các tiếng ồn ào vang lên:

- Đúng rồi!

- Thánh Điện không thể khi dễ người vậy đi?

- Cảnh Ngôn cũng là điện chủ, các ngươi bình thường gặp mặt muốn có đan dược của Cảnh Ngôn điện chủ dễ hơn chúng ta nhiều!

Nhị Điện Chủ trợn trắng mắt, nhưng ngại mở miệng nữa.

Cảnh Ngôn cười xin lỗi Nhị Điện Chủ, nhìn hướng đám đông:

- Còn lại bốn viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan không cho các điện chủ đổi, các vị muốn có thể ra giá thử.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh ra giá:

- Ta có một ít Đạo Nguyên Quả, tổng cộng chín trái, muốn đổi hai viên đan dược.

Đạo Nguyên Quả!

Lúc Cảnh Ngôn ở Đại Hội Đan Linh một lần được mười mấy trái Đạo Nguyên Quả, nhưng mấy năm nay hắn dùng gần hết, có nhu cầu với Đạo Nguyên Quả. Nên biết Đạo Nguyên Quả không chỉ là tài liệu luyện chế Thần Đạo Đan, một số đan dược cửu giai cũng cần dùng nó.

Người kia vừa nói xong có người tăng giá:

- Ta dùng mười trái Đạo Nguyên Quả đổi hai viên đan dược!

Người đầu tiên hừ lạnh liếc xéo võ giả Đạo Hoàng cảnh cùng cảnh giới với mình:

- Hừ! Ta ra mười một trái Đạo Nguyên Quả!

Hết chương 739.

Chương 740. Cạnh Tranh Kịch Liệt

Đạo Nguyên Quả hầu như không thể tìm thấy trong Thiên Nguyên đại lục, nhưng có thể tìm được ở Vô Vọng Thâm Uyên.

Lúc xưa Dịch Tiểu Tử và tỷ tỷ của nàng vô tình vào Vô Vọng Thâm Uyên, được mười mấy trái Đạo Nguyên Quả. Mặc dù có phần may mắn trong đó nhưng cũng nhìn ra Đạo Nguyên Quả mọc trong Vô Vọng Thâm Uyên.

Vô Vọng Thâm Uyên là cấm địa tuyệt đối với võ giả bình thường trên Thiên Nguyên đại lục, nhưng là nơi tìm kho báu rất tốt với võ giả Đạo Hoàng cảnh. Mặc dù trong Vô Vọng Thâm Uyên ẩn giấu nguy hiểm nhưng cũng có thu hoạch lớn.

Nên võ giả Đạo Hoàng cảnh trong Huy Hoàng Đạo Tràng có nhiều người mang theo Đạo Nguyên Quả.

- Ta ra mười ba trái Đạo Nguyên Quả chỉ đổi hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ!

Tranh giành hơi kịch liệt.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm, hắn rất vui thấy cảnh này. Mọi người giành giật càng hăng giá càng cao, càng có lợi cho hắn, sẽ được càng nhiều lợi.

Một lão nhân Đạo Hoàng cảnh đứng lên quát to:

- Mười sáu trái Đạo Nguyên Quả đổi hai viên đan dược! Ta không tin Trịnh Tam Tiếu này không lấy được hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan!

Trịnh Tam Tiếu là võ giả nổi tiếng trong giới tán tu, Cảnh Ngôn biết người này có tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Trịnh Tam Tiếu hoạt động mạnh trên đại lục, không như đa số tán tu Đạo Hoàng cảnh đỉnh thích trốn một góc bế quan. Trịnh Tam Tiếu thường lộ mặt trên đại lục, có nhiều bằng hữu tốt.

Mười sáu trái Đạo Nguyên Quả!

Khi báo cái giá này ra mấy võ giả Đạo Hoàng cảnh muốn giành Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan đều lắc đầu chùn chân. Có vì giá đã rất cao, có vì nể mặt Trịnh Tam Tiếu.

Cảnh Ngôn thấy không ai tăng giá nữa liền tuyên bố:

- Chúc mừng Tam Tiếu lão ca, hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan này thuộc về lão ca.

Cảnh Ngôn đẩy hai bình ngọc tới trước mặt Trịnh Tam Tiếu, lão ném tu di giới chỉ chứa mười sáu trái Đạo Nguyên Quả cho Cảnh Ngôn, chắp tay với hắn sau đó ngồi xuống.

Cảnh Ngôn rất vừa lòng với đợt trao đổi đan dược này, thu hoạch lớn hơn hắn tưởng tượng một chút.

Cảnh Ngôn lấy ra hai, ba mươi bình ngọc:

- Tiếp theo là đám đan dược này, Long Hổ Đan có thể tẩm bổ thần hồn võ giả.

- Long Hổ Đan?

- Chẳng phải Long Hổ Đan đã biến mất sao? Nghe đồn đan phương sớm thất truyền.

- Hừ, đan phương thất truyền thì có sao, Cảnh Ngôn điện chủ luyện chế ra Vạn Thọ Đan, trước kia các ngươi có nghe về Vạn Thọ Đan?

Long Hổ Đan vừa lấy ra tiếng bàn tán lại nổi lên. Người một số thế lực lớn khá bình tĩnh khi Long Hổ Đan xuất hiện.

Trong đại hội luyện đan Cảnh Ngôn từng luyện chế Long Hổ Đan, thành viên thế lực lớn tin tức nhanh nhạy đều biết chuyện này.

Đám cường giả Đạo Hoàng cảnh tán tu không mấy hứng thú với Long Hổ Đan.

Long Hổ Đan có tác dụng nhất định cho võ giả Đạo Hoàng cảnh, nhưng thần hồn của võ giả Đạo Hoàng cảnh quá mạnh, Long Hổ Đan đem đến hiệu quả bình thường.

Hơn nữa Long Hổ Đan dù có hiệu quả tẩm bổ thần hồn nhưng chỉ là tẩm bổ, không phải chữa lành lại.

Khi võ giả đột phá thần hồn chịu ảnh hưởng có thể dùng Long Hổ Đan phục hồi, nhưng nếu thần hồn bị phá hoại trực tiếp, một góc bị thiếu có dùng Long Hổ Đan cũng vô ích.

Đạo Hoàng cảnh tán tu không hứng thú nhiều nhưng võ giả Đạo Hoàn cảnh, Đạo Vương cảnh có gia tộc thì hứng thú lớn.

Gia tộc nào đều có nhiều tử đệ đột phá cảnh giới thất bại, thần hồn bị thương, bọn họ nhu cầu Long Hổ Đan mãnh liệt hơn nhiều.

Đan dược có hiệu quả với võ giả Đạo Hoàng cảnh thì càng đừng nói Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh.

Ví dụ trong gia tộc có võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh đột phá Đạo Hoàng thất bại, thần hồn bị tổn hại, nếu không có Long Hổ Đan thì Đạo Vương cảnh đỉnh này sẽ mãi mãi mất khả năng tiếp tục đột phá. Có Long Hổ Đan tình huống khác hẳn, Đạo Vương cảnh đỉnh có cơ hội lần thứ hai, ba bốn.

Nên không thiếu các cặp mắt nóng cháy.

Cảnh Ngôn giải thích rằng:

- Trước khi trao đổi ta phải nói trước là Long Hổ Đan nơi này có hai phần ba là phẩm chất hoàn mỹ, một phần ba là phẩm chất nhất đẳng. Khi các vị đổi có thể chọn ngẫu nhiên bình ngọc đựng đan dược, nhưng không thể mở ra xem phẩm chất đan dược. Tức là chọn được đan dược hoàn mỹ hay nhất đẳng tùy vào may mắn.

Những Long Hổ Đan này là Cảnh Ngôn luyện chế trước khi được phần Càn Khôn Đan Đạo thứ hai, khi đó năng lực luyện chế đan dược của hắn kém xa bây giờ, nên có khá nhiều phẩm chất nhất đẳng.

Cảnh Ngôn nói vậy mọi người đều thông cảm, không ai phản đối.

Dù sao hai phần ba Long Hổ Đan là phẩm chất hoàn mỹ, bọn họ chọn đại xác suất trúng phẩm chất hoàn mỹ khá lớn. Nếu chọn phải phẩm chất nhất đẳng thì coi như số nó vậy, ai kêu mình xui.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Bằng hữu có hứng thú Long Hổ Đan có thể ra giá.

Một võ giả áo tím đứng dậy lớn tiếng hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ, nếu chúng ta muốn đổi hết Long Hổ Đan có được không?

Cảnh Ngôn nói:

- Bằng hữu này, miễn ngươi có tài liệu trân quý đủ thì hoàn toàn có thể. Đổi Long Hổ Đan không giới hạn số lượng, ta lấy ra Long Hổ Đan đều có thể đổi hết.

Lão nhân áo xanh cách võ giả áo tím không xa trầm giọng nói:

- Ta ra mười gốc Thiên Diên Thảo đổi mười viên Long Hổ Đan!

Lão nhân áo xanh là người Trình gia một trong bảy thế gia lớn.

Bảy thế gia lớn đều phái người tham gia đại hội luận đan, nhưng họ không đăng ký tin tức, nhờ người khác báo danh đăng ký rồi mình trà trộn vào.

Long Hổ Đan có sức hấp dẫn rất lớn với thế gia lớn, gia tộc lớn.

Lão nhân áo xanh nói Thiên Diên Thảo là linh thảo cửu giai rất quý giá, loại linh thảo này chỉ có trong hội đấu giá cao cấp nhất trên Thiên Nguyên đại lục, thông thường giá trên ngàn vạn linh thạch.

Mười gốc Thiên Diên Thảo đổi bốn viên Long Hổ Đan là giá bình thường, nhưng vật hiếm mới quý, Long Hổ Đan có bấy nhiều, gia tộc có nhiều nhu cầu, muốn dùng mười Thiên Diên Thảo đổi mười viên Long Hổ Đan là không thể nào.

Một lão nhân khác đứng dậy, cười nhạo lão nhân Trình gia sau đó báo ra giá của mình:

- Mười gốc Thiên Diên Thảo mà muốn đổi mười viên Long Hổ Đan? Ha ha, Lam gia ta ra mười gốc Thiên Diên Thảo cộng thêm một khối Tử Vân Thạch đổi mười viên Long Hổ Đan!

Hết chương 740.

Chương 741. Giá Cả Vượt Sức Tưởng Tượng

Từ Vân Thạch là một loại tài liệu bày trận cao cấp, khá hiếm hoi trên đại lục. Một khối Từ Vân Thạch giá mấy ngàn vạn linh thạch.

Dùng mười gốc Thiên Diên Thảo và một khối Từ Vân Thạch đổi mười viên Long Hổ Đan đúng giá trong lòng Cảnh Ngôn, nhưng giá cả này không hù lùi các phương thế lực muốn có Long Hổ Đan.

Chỉ mình Cảnh Ngôn có Long Hổ Đan, bỏ lỡ thì không biết lần sau phải chờ đến bao giờ.

Bị lão nhân Lam gia châm biếm, lão nhân Trình gia mặt đen thui.

Cùng là bảy thế gia lớn, có thể tưởng tượng cạnh tranh gay gắt cỡ nào. Bình thường bọn họ đã không hòa thuận, lúc này bị chèn ép làm sao lão nhân Trình gia bỏ qua?

Lão nhân Trình gia chưa phản kích đã có một giọng khác vang lên.

Lão nhân cách Vạn Trung Hoa không xa đứng dậy chậm rãi nói:

- Văn gia ta nguyện dùng hai mươi giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm đổi hai mươi sáu viên Long Hổ Đan trong tay Cảnh Ngôn điện chủ!

Văn gia là một trong thế gia đan đạo lớn nhất Thiên Nguyên đại lục, thực lực tổng thể đứng sau Vạn gia và Lý gia.

Nghe Văn gia báo giá toàn trường xao động, các cặp mắt giật mình nhìn sang.

- Hai mươi giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm?

- Văn gia bị điên sao?

- Cái này … quá khoa trương, và Văn gia sao có nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm vậy?

- Nghe nói thứ đó quý giá hơn Hàm Hồn Thảo chút, Mai Hoa Lộ Vạn Năm là tài liệu chính của đan dược tăng thọ Mai Hoa Đan!

Các cặp mắt tràn ngập giật mình.

Cảnh Ngôn hơi ngừng thở.

Giá trị hai mươi giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm tuyệt đối cao hơn Long Hổ Đan gấp chục lần, hai thứ không cách nào so sánh.

Một lần báo giá làm những người cạnh tranh nặng ký choáng váng. Bọn họ cũng muốn có Long Hổ Đan nhưng họ sẽ đưa ra giá cao hơn Văn gia được sao?

Hơn nữa gia tộc của họ không có nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm tồn kho.

Nên biết Vạn gia cũng phải mất vài tháng khó khăn lắm mới thu gom được mười giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm giao cho Tam Điện Chủ Ngỗi Long.

Người ngoài không biết làm sao Văn gia có nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm, quan trọng là Văn gia báo giá thì tất nhiên thật sự có nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Cảnh Ngôn nhìn tộc trưởng Văn gia, chần chừ hỏi:

- Văn tộc trưởng xác định dùng hai mươi giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm đổi Long Hổ Đan trong tay ta?

Đúng vậy, lão nhân đứng này là tộc trưởng Văn gia thế gia đan đạo.

Tộc trưởng Văn gia cười nói:

- Ta khẳng định, Cảnh Ngôn điện chủ.

Ngón tay tộc trưởng Văn gia nhúc nhích, một bình ngọc màu xanh da trời xuất hiện trong tay lão:

- Trong này có hai mươi giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Tộc trưởng Văn gia không đùa, càng không báo giá lung tung, lão thật sự muốn đổi.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe liếc qua lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa.

Cảnh Ngôn đại khái đoán được ý nghĩ của tộc trưởng Văn gia, nếu chỉ đổi Long Hổ Đan thì lão sẽ không đưa ra nhiều Mai Hoa Lộ Vạn Năm, giá cao ngất ngưỡng như vậy. Có lẽ Văn gia muốn làm quen với Cảnh Ngôn, trong đó Vạn Trung Hoa đã nói gì với tộc trưởng Văn gia.

Thấy Cảnh Ngôn liếc qua, Vạn Trung Hoa mỉm cười với hắn.

Cảnh Ngôn quyết định:

- Được, Văn tộc trưởng, tất cả Long Hổ Đan đều thuộc về ngài.

Lão nhân Trình gia sốt ruột tức giận nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ làm vậy không ổn lắm, sao có thể đổi hết Long Hổ Đan cho Văn gia?

Lão nhân Trình gia muốn ra giá cao hơn nhưng không thể tự quyết định, lại không cam lòng trơ mắt nhìn Long Hổ Đan chạy hết vào túi Văn gia.

Lão nhân Trình gia này cũng rất cần Long Hổ Đan, hơn mười năm trước trùng kích Đạo Hoàng cảnh thất bại, đến nay thần hồn chưa lành.

Cảnh Ngôn nghe vậy nhìn hướng lão nhân Trình gia, nheo mắt nói:

- Lúc trước ta đã nói miễn ra giá được thì có thể đổi toàn bộ Long Hổ Đan. Trình gia ra giá cao hơn thì ta sẽ đổi hết Long Hổ Đan cho Trình gia.

Cảnh Ngôn không có ấn tượng tốt với Trình gia, hắn có ma sát với Trình Dục thuộc Trình gia. Tuy Trình Dục chỉ là tử đệ dòng chính bình thường, nhưng trong mười năm Cảnh Ngôn bị nhốt ở Tử Vong Thâm Uyên thì Trình gia từng chèn ép Huy Hoàng đan lâu.

Lão nhân Trình gia cố cãi:

- Nhưng mà …

Cảnh Ngôn vung tay lên đẩy hết Long Hổ Đan tới trước mặt tộc trưởng Văn gia:

- Không nhưng gì hết, không trả giá được thì ta cũng đành chịu.

Tộc trưởng Văn gia cười đẩy bình ngọc màu xanh da trời đến trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhận lấy bình ngọc, mở ra xem.

Cảnh Ngôn phải kiểm tra Mai Hoa Lộ Vạn Năm trong bình ngọc, hắn không dám chắc chắn trăm phần trăm Văn gia vì làm thân với hắn mà trả giá lớn như vậy.

Kiểm tra xong Cảnh Ngôn cười tươi cất bình ngọc, bên trong đúng là có hai mươi giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Lão nhân Trình gia nghe Cảnh Ngôn nói như thế chỉ đành bực tức câm miệng.

Tiếp theo còn phải đổi đan dược, nếu lúc này trở mặt với Cảnh Ngôn thì không sáng suốt. Lão nhân Trình gia không ngốc, chọn nhẫn nhịn.

Trải qua hai đợt trao đổi không khí quảng trường càng lúc càng nóng bỏng.

Mọi người càng mong chờ Cảnh Ngôn đưa ra đan dược.

Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan, Long Hổ Đan đều là đan dược vô cùng hiếm thấy trên đại lục, hiệu quả của nó khiến người thèm muốn.

Thành viên một số gia tộc lớn lúc này thầm hối hận.

Nếu sớm biết Cảnh Ngôn có thể lấy ra nhiều đan dược quý giá trao đổi thì họ đã mang theo nhiều tài liệu quý giá hơn tham gia đại hội luận đan. Đáng tiếc giờ muốn từ gia tộc đưa tài liệu quý giá đến đã không kịp.

Nếu không phải biết trước có Vạn Thọ Đan, những gia tộc này có lẽ không mang đám tài nguyên quý tới đây.

Nhìn đám võ giả hăng hái xoa tay, mắt Cảnh Ngôn tràn ngập ý cười.

- Đan dược tiếp theo là …

Cảnh Ngôn vung tay, một hàng bình ngọc lơ lửng trước mặt hắn, cười khẽ nói:

- Vạn Linh Quy Tông Đan! Một loại đan dược cửu giai, hiệu quả không cần ta nói nhiều, chắc võ giả Đạo Hoàng cảnh đều biết về nó.

Cảnh Ngôn lấy ra mười tám viên Vạn Linh Quy Tông Đan.

Nghe Cảnh Ngôn nói, nhìn mười tám bình ngọc trước mặt hắn, các võ giả Đạo Hoàng cảnh nôn nóng rạo rực.

Vạn Linh Quy Tông Đan là đan dược cửu giai hơn Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan một bậc, đan dược tu luyện tuyệt vời cho Đạo Hoàng cảnh.

- Trong mười tám viên Vạn Linh Quy Tông Đan có mười hai viên phẩm chất hoàn mỹ, sáu viên phẩm chất nhất đẳng. Quy tắc trao đổi giống như Long Hổ Đan, chọn trúng Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất nào tùy vào vận may cá nhân. Bằng hữu có hứng thú với đan này có thể báo giá!

Nói đến cuối cùng Cảnh Ngôn cố ý thả ra lực lượng thần hồn thẩm thấu thần niệm ảnh hưởng đôi chút cảm xúc của võ giả Đạo Hoàng cảnh muốn tranh giành Vạn Linh Quy Tông Đan.

Hết chương 741.

Chương 742. Đạo Hoàng Động Lòng

Thần niệm của Cảnh Ngôn không tiếng động và vô hình.

Các võ giả có mặt dù là cường giả Đạo Hoàng cảnh cũng không thể phát hiện. Có lẽ cường giả Đạo Hoàng cảnh cảm giác được thần hồn của Cảnh Ngôn nhưng không thể nhận ra thần niệm, vì bản thân họ không ngưng tụ thần niệm.

Theo lẽ thường võ giả sinh ra thần niệm cần phải vào Thánh Đạo cảnh mới làm được.

Nên Cảnh Ngôn dùng thần niệm ảnh hưởng một chút đến cảm xúc của các võ giả có thể nói là thần không biết quỷ không hay.

Đám cường giả Đạo Hoàng cảnh, thành viên gia tộc lớn ánh mắt càng nóng cháy hơn, ai nấy đều quyết giành lấy Vạn Linh Quy Tông Đan.

Cuộc tranh giành mười tám viên Vạn Linh Quy Tông Đan chính thức bắt đầu.

Mới vài giây tranh giành đã đến hồi gay cấn, trong các võ giả có rất nhiều cường giả Đạo Hoàng cảnh, cộng thêm gia tộc lớn, thế gia lớn tham gia, tiếng báo danh liên tiếp không dứt.

Cảnh Ngôn luôn cười tủm tỉm, ánh mắt hơi chuyển động không ngừng nhìn người báo giá mới nhất.

Giá trị của Vạn Linh Quy Tông Đan không đến trình độ Mai Hoa Đan, Vạn Thọ Đan nhưng đám võ giả báo giá vượt xa mong muốn của Cảnh Ngôn.

Thật ra nếu trong Vạn Linh Quy Tông Đan của Cảnh Ngôn không có phẩm chất hoàn mỹ thì đám võ giả Đạo Hoàng cảnh sẽ không nhiệt tình đến mức này.

Tuy Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất nhất đẳng, nhị đẳng, dù là tam đẳng kém nhất đều giúp ích lớn cho võ giả Đạo Hoàng cảnh tu luyện, nhưng đối với họ, đặc biệt là võ giả Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, đỉnh thì Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ mới là đáng quý nhất. Đan dược cửu giai ẩn chứa lực lượng pháp tắc trợ giúp họ rất lớn.

- Chúc mừng đạo huynh này thành công đổi hai viên Vạn Linh Quy Tông Đan, xin hãy đi lên chọn đan dược của mình.

- Chúc mừng bằng hữu mặc trường bào màu đỏ thành công đổi một viên Vạn Linh Quy Tông Đan.

- Ha ha, vị đạo huynh này rất lạ mắt, chúc mừng đạo huynh thành công đổi được năm viên Vạn Linh Quy Tông Đan!

Theo thời gian trôi qua không ngừng có Vạn Linh Quy Tông Đan bị đổi đi, chủ nhân của chúng hơn phân nửa đều là tán tu.

Cảnh Ngôn không gặp mặt đa số võ giả Đạo Hoàng cảnh của thế gia lớn nhưng qua Thánh Điện hắn hiểu biết khá nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh thường lộ mặt, nếu gặp qua rồi hắn nhận ra ngay.

Với những khuôn mặt lạ thì chắc chắn chín mươi chín phần trăm đối phương đã lâu không xuất hiện trên đại lục, loại Đạo Hoàng này cơ bản là tán tu.

Có người cười lớn nói, đắc ý vô cùng:

- Ha ha ha! Hai viên của ta đều là phẩm chất hoàn mỹ, xem ra ta rất may mắn!

Câu nói này khiến cuộc tranh giành đan dược càng kịch liệt hơn.

Mười tám viên Vạn Linh Quy Tông Đan rất nhanh đổi xong. Cảnh Ngôn mất mười tám viên đan dược nhưng được đến nhiều tài nguyên quý giá, trong đó có mười gốc Hàm Hồn Thảo.

Một võ giả mặc trường bào màu đen, đeo mặt nạ lên tiếng:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta có một việc muốn hỏi!

Cảnh Ngôn nhìn đối phương:

- Mời đạo huynh nói.

Võ giả áo đen chậm rãi nói:

- Không giấu gì Cảnh Ngôn điện chủ, ta đến tham gia đại hội luận đan Cảnh Ngôn điện chủ chủ trì chủ yếu vì đan dược. Ta muốn có Vạn Thọ Đan, nhưng xem tình huống hiện tại hy vọng đổi Vạn Thọ Đan rất xa vời, ta không có nhiều tài liệu quý giá như vậy.

Võ giả áo đen tạm dừng sau đó nói:

- Không đổi được Vạn Thọ Đan thì có Vạn Linh Quy Tông Đan cũng tốt, nhưng vừa rồi ta không giành thắng các đồng đạo ở đây. Vạn Linh Quy Tông Đan đã trao đổi xong, ta không cướp được một viên nào, cảm thấy rất chán nản. Ta muốn biết Cảnh Ngôn điện chủ còn Vạn Linh Quy Tông Đan lưu trữ không? Nếu có thì xin Cảnh Ngôn điện chủ lại lấy ra nữa!

Nghe giọng nói võ giả áo đen khá lớn tuổi nhưng tu vi Võ Đạo chỉ có Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, tài lực kém xa đám cường giả Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, đỉnh, càng không thể so sánh với thế gia lớn. Võ giả áo đen thấy Vạn Linh Quy Tông Đan bị đổi hết thì thầm sốt ruột, nên mới đứng ra hỏi Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn trầm ngâm một chút.

Hắn đương nhiên còn Vạn Linh Quy Tông Đan, còn nhiều, nhưng hắn không định lấy ra đổi tài liệu nữa.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Vị đạo huynh là tán tu?

Võ giả áo đen gật đầu nói:

- Ta đúng là tán tu.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nếu vậy thì đạo huynh có thể suy xét tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, nếu tham gia thì có hy vọng rất lớn được đến Vạn Linh Quy Tông Đan.

Võ giả này tuy chỉ có cảnh giới Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ nhưng dù gì vẫn là Đạo Hoàng cảnh. Huy Hoàng Đạo Tràng mở rộng cửa với võ giả Đạo Hoàng cảnh, không chỉ là Đạo Hoàng cảnh, dù là võ giả Đạo Vương cảnh nếu vượt qua được Huy Hoàng Đạo Tràng điều tra bối cảnh thì có thể vào Huy Hoàng Đạo Tràng.

Nghe Cảnh Ngôn đưa ra lời mời, võ giả áo đen mắt lóe tia sáng, trầm ngâm không trả lời ngay.

Võ giả áo đen là tán tu, tự quyết định có nên tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng hay không, nhưng quen thói tự do rồi, vào Huy Hoàng Đạo Tràng có khi nào bị hạn chế tự do?

Đa số tán tu xem trọng tự do, còn võ giả Đạo Hoàng cảnh thích hoặc đồng ý tham gia thế lực lớn hầu như sớm chọn gia tộc lớn, thế lực lớn, sẽ không lẻ loi tìm góc khuất tu luyện.

Cảnh Ngôn thấy đối phương do dự cũng đoán ra suy nghĩ của võ giả áo đen, hắn mỉm cười tiếp tục nói:

- Tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng ta sẽ không hạn chế tự do của đạo huynh. Dù đạo huynh tham gia Huy Hoàng Đạo

Tràng nếu không vừa lòng có thể rời đi, ta không bắt buộc giữ lại.

Câu này đánh trúng tim võ giả áo đen, làm gã buông lỏng.

Võ giả áo đen không suy nghĩ lâu hơn, nói:

- Có mấy câu này của Cảnh Ngôn điện chủ thì ta nghĩ ta có thể tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cảnh Ngôn khách sáo nói với võ giả áo đen:

- Tốt! Chờ chút nữa chúng ta lại bàn chuyện này, giờ chưa trao đổi đan dược xong, làm phiền đạo huynh chờ một lát.

Võ giả áo đen mỉm cười nói:

- Không gấp, Cảnh Ngôn điện chủ cứ tiếp tục.

Cảnh Ngôn đã nói tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng có cơ hội rất lớn nhận được Vạn Linh Quy Tông Đan, Huy Hoàng Đạo Tràng cũng không hạn chế tự do, gã muốn rời đi cứ tùy ý. Vậy gã còn băn khoăn cái gì?

Hơn nữa xem Cảnh Ngôn điện chủ chủ trì đại hội luận đan lần này thì biết cá tính rộng rãi, không giống tiểu nhân lật lọng.

Bản thân Cảnh Ngôn là đan sư mạnh hơn Đại Đan Vương Khuê Dương, Khuê Dương đã vào Huy Hoàng Đạo Tràng, Đạo Hoàng tán tu như gã nếu vào Huy Hoàng Đạo Tràng xem như chuyện tốt, ít nhất dễ lấy được đan dược quý giá hơn.

Hết chương 742.

Chương 743. Hạn Chế Điều Kiện

Các võ giả Đạo Hoàng cảnh không chỉ có võ giả áo đen là muốn tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng.

Mười tám viên Vạn Linh Quy Tông Đan quá ít, chỉ vài người giành được, đa số võ giả Đạo Hoàng cảnh không thể thu vào túi. Nay biết nếu chọn tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng thì có cơ hội được Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ, làm mọi người động lòng.

Cảnh Ngôn hắng giọng nói:

- Tiếp theo ta lấy ra đan dược chắc các vị gần đây nghe nói rồi, đúng vậy, chính là Vạn Thọ Đan. Hôm nay tại đây ta công khai đổi loại đan dược cuối cùng này, chỗ ta có sáu viên Vạn Thọ Đan! Trong đó ba viên là phẩm chất nhất đẳng, ba viên phẩm chất hoàn mỹ. Vì loại đan dược này chưa từng xuất hiện trên Thiên Nguyên đại lục nên ta cố ý giới thiệu công hiệu của nó đôi chút.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn quét toàn trường.

Cả quảng trường tĩnh lặng, từng cặp mắt nhìn sáu bình ngọc, lắng nghe Cảnh Ngôn nói.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Vạn Thọ Đan phẩm chất nhất đẳng có thể tăng thọ từ ba trăm năm trở lên. Vạn Thọ Đan phẩm chất hoàn mỹ tăng thọ bốn trăm năm trở lên, Vạn Thọ Đan còn có tác dụng chữa kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền. Giờ mọi người nên biết Vạn Thọ Đan

là đan dược có hiệu quả giống Mai Hoa Đan nhưng mạnh hơn Mai Hoa Đan nhiều.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh áo đỏ chờ mất kiên nhẫn đứng dậy ngắt lời Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, chúng ta đã tìm hiểu Vạn Thọ Đan trước khi đến, mau để chúng ta ra giá đi!

Cảnh Ngôn nói ra điều kiện hạn chế:

- Ha ha, đạo hữu này bình tĩnh đã. Luyện chế Vạn Thọ Đan cần dùng tài liệu vô cùng hiếm hoi, mỗi một viên cực kỳ quý giá, mỗi lô chỉ có thể luyện chế một viên, nên đan này không thể xuất hiện quy mô lớn trên Thiên Nguyên đại lục. Ta cần hạn chế một chút với đợt đổi đan công khai này. Đó là chỉ cho võ giả Đạo Hoàng cảnh tán tu đổi, gia tộc, thế lực nào đều không thể ra giá trao đổi.

Điều kiện hạn chế này là nhằm vào bảy thế gia lớn.

Chiến trường giữa Cảnh Ngôn và Cổ gia là tất nhiên, sáu thế gia lớn khác sẽ xuất động bao nhiêu lực lượng giúp đỡ Cổ gia thì khó nói, Cảnh Ngôn không thể dự đoán được, hắn không muốn cho bảy thế gia lớn dễ dàng lấy Vạn Thọ Đan.

Cảnh Ngôn vừa thốt lời võ giả Đạo Hoàng cảnh tán tu mừng rỡ, thiếu thế lực thế gia tranh giành thì khả năng họ lấy được Vạn Thọ Đan tăng lớn.

Trái ngược với Đạo Hoàng tán tu, thành viên các thế gia sầm mặt xuống, biểu tình âm trầm, ánh mắt âm u trừng Cảnh Ngôn.

Lão nhân Trình gia mắt chất chứa tức giận, biểu tình tức giận quát hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ngươi có ý gì? Chẳng lẽ kỳ thị gia tộc thế lực chúng ta?

Lần này người Lam gia hết sức ủng hộ lão nhân Trình gia:

- Đúng vậy! Đã công khai đổi đan dược thì tại sao không cho gia tộc chúng ta tham gia?

Một thành viên gia tộc lớn khác đứng lên:

- Cảnh Ngôn điện chủ, chúng ta tôn trọng ngươi nhưng ngươi làm như vậy khiến chúng ta rất thất vọng! Võ giả Đạo Hoàng cảnh tán tu cần Vạn Thọ Đan chẳng lẽ chúng ta thì không sao?

Tiếng chất vấn liên tiếp.

Cổ Tiên Luân Cổ gia vẫn giữ bình tĩnh, khóe môi cong lên lạnh lùng, ánh mắt âm trầm nhìn Cảnh Ngôn.

Cổ Tiên Luân nhỏ giọng nói với Đồng Việt ngồi bên cạnh:

- Đồng Việt tiên sinh thấy không? Chúng ta biết ngay Cảnh Ngôn sẽ dùng kế, may mắn lão tổ đoán trước như thần nên mời Đồng Việt tiên sinh hỗ trợ.

Đồng Việt gật đầu nói:

- Tiên Luân trưởng lão yên tâm, việc tranh giành Vạn Thọ Đan hãy giao cho ta.

Ngữ điệu Cổ Tiên Luân nghiêm túc như đang khuyên bảo:

- Ừm, Đồng Việt tiên sinh ra tay tất nhiên không có vấn đề gì. Nhưng Đồng Việt tiên sinh nhớ chú ý, Cảnh Ngôn dù trẻ tuổi tính cách rất cao ngạo, sợ là Đồng Việt tiên sinh khi cần thiết phải hơi cúi đầu mới mong lấy được Vạn Thọ Đan.

Thật ra Cổ Tiên Luân đang rắp tâm hại người.

Đồng Việt là loại người nào?

Đời này Đồng Việt chưa từng cúi đầu, lúc trước bị Thánh Chủ dẫn theo đám đông điện chủ vây giết, tuy cuối cùng Đồng Việt thỏa hiệp nhưng không nhận sai, chỉ ký hiệp nghị với

Thánh Chủ bảo đảm sau này không tùy ý ra tay lạm sát vô tội trên Thiên Nguyên đại lục. Kêu Đồng Việt cúi đầu trước thanh niên hơn ba mươi tuổi không khác gì nói giỡn.

Quả nhiên Đồng Việt mắt lóe tia sáng, cười nhạt.

Cổ Tiên Luân vội giải thích:

- Đồng Việt tiên sinh, ta không có ý gì, ta chỉ nghĩ Vạn Thọ Đan quá quan trọng, tiên sinh ráng nhịn chút chờ lấy được Vạn Thọ Đan thì mọi chuyện dễ tính.

Ngữ điệu Cổ Tiên Luân chân thành, khiến người không cảm giác đang cố gợi mâu thuẫn. Nếu người bình thường nghe thấy mấy lời này có lẽ sẽ suy xét nhẫn nhịn, nhưng với Đồng Việt nghe xong càng không chịu được, càng tức giận hơn.

Vẻ mặt Đồng Việt khó chịu nói:

- Tiên Luân trưởng lão, ta đã đồng ý Cổ gia các ngươi thì sẽ mang Vạn Thọ Đan về cho các ngươi, còn lại ngươi không cần nói.

Cổ Tiên Luân rối rít xin lỗi:

- Vâng vâng!

Cổ Tiên Luân cúi đầu, trong mắt lấp lóe tia sáng.

Hai trưởng lão Cổ gia mới trở về đứng sau lưng Cổ Tiên Luân cũng cúi đầu, mới rồi họ đã chuyển ý của lão tổ cho thái thượng trưởng lão Cổ Tiên Luân.

***

Cảnh Ngôn nhìn người bảy thế gia lớn dẫn đầu la ó, lòng thầm cười lạnh.

Cảnh Ngôn cất cao giọng:

- Các vị! Đại hội luận đan là ta chủ trì, đan dược đổi công khai cũng là của ta! Ta muốn cho ai trao đổi đan dược là

chuyện của ta, không liên quan gì với các vị! Hay các vị cho rằng có thể hiếp bức điện chủ Thánh Điện này?

Nguyên khí đưa thanh âm tới bên tai người thế gia như tiếng sấm nổ.

Giọng Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa lớn như còi tàu vang lên, ánh mắt sắc bén quét qua đám thành viên gia tộc lớn:

- Hừ! Có người muốn gây sự sao?

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh lạnh lùng cười:

- Gây sự trong Thánh thành dù bối cảnh của ngươi lớn cỡ nào cũng sẽ nhận kết quả không chịu nổi!

Đại Điện Chủ cười khẩy nói:

- Uy hiếp điện chủ Thánh Điện chúng ta? Ha ha, ta thấy lá gan một số người càng lúc càng lớn!

Tam Điện Chủ Ngỗi Long trực tiếp bay lên, trừng lớn đôi mắt hung ác lườm đám người bảy thế gia lớn:

- Dám ô miệt Cảnh Ngôn điện chủ? Hừ, các ngươi hãy nghĩ cho kỹ, nắm đấm của Ngỗi Long này không đồng ý đầu tiên! Ai không phục đứng ra ta xem!

Hết chương 743.

Chương 744. Đồng Việt Bá Đạo

Trong tiếng quát của đám điện chủ, những thành viên gia tộc lớn buộc phải câm miệng lại.

Nơi này là Thánh thành, không phải chỗ cho họ giương oai, nhưng mắt chất chứa oán giận càng nhiều.

Cảnh Ngôn thấy thời cơ đã đến, hắn cười nói:

- Các vị bằng hữu có bối cảnh gia tộc cũng đừng nản lòng, ta không nói các vị nhất định không thể lấy được Vạn Thọ Đan. Chờ chút nữa kết thúc trao đổi công khai các vị có thể riêng tư tìm ta bàn về việc đổi Vạn Thọ Đan.

Đánh một bàn tay lại cho chút kẹo.

Cảnh Ngôn sẽ không để bảy thế gia lớn có Vạn Thọ Đan, nhưng hắn không cần đắc tội gia tộc nhỏ hơn, hắn cũng không muốn làm vậy, bọn họ là đối tượng đáng giá lôi kéo.

Trên đại lục có nhiều gia tộc như Diêm gia ở Thánh thành, trong gia tộc cũng có võ giả Đạo Hoàng cảnh tọa trấn. Nếu kéo họ lên xe chiến sẽ là trợ lực lớn đối phó Cổ gia.

Cảnh Ngôn nói câu đó các ánh mắt oán giận giảm mạnh, nhiều người giãn ra chân mày nhíu chặt, lại nở nụ cười.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống nói:

- Được rồi, tiếp theo chúng ta bắt đầu đổi sáu viên Vạn Thọ Đan này, đạo hữu tán tu nào muốn có thể ra giá.

Một giọng nói vang lên ngay:

- Ta đổi một gốc Long Văn Cẩm Lý Hoa sống với một viên Vạn Thọ Đan!

Người ra giá đầu tiên cũng đeo mặt nạ đen, nhưng khí thế mạnh mẽ, chắc là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Long Văn Cẩm Lý Hoa?

Cho đến bây giờ trong công khai đổi đan dược Cảnh Ngôn chưa có Long Văn Cẩm Lý Hoa, đó là một loại tài liệu cửu giai vô cùng hiếm hoi.

Long Văn Cẩm Lý Hoa không cần luyện đan võ giả có thể dùng trực tiếp, công hiệu là trợ giúp đột phá cảnh giới Võ Đạo. Nếu cho võ giả Đạo Vương cảnh dùng gần như trăm phần trăm đột phá một cảnh giới. Đạo Vương cảnh sơ kỳ có thể đột phá đến trung kỳ, Đạo Vương cảnh trung kỳ đột phá đến hậu kỳ.

Nếu cho Đạo Vương cảnh đỉnh dùng có khả năng rất lớn khiến võ giả thăng cấp thành Đạo Hoàng.

Nên Long Văn Cẩm Lý Hoa quý giá không thua gì Mai Hoa Lộ Vạn Năm, thậm chí quý hơn Mai Hoa Lộ Vạn Năm một chút.

Đương nhiên Long Văn Cẩm Lý Hoa chết không làm Cảnh Ngôn quá bất ngờ, nhưng võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh này nói Long Văn Cẩm Lý Hoa sống.

Long Văn Cẩm Lý Hoa là một loại linh thảo rất mảnh mai, nếu bị hái hầu như không thể sống qua thời gian một tách trà. Muốn Long Văn Cẩm Lý Hoa sống chỉ có một cách là để nó mọc tại chỗ, không được can thiệp vào.

Long Văn Cẩm Lý Hoa sống có giá trị vô cùng quan trọng, loại linh thảo này có thể dựng dục một loại linh dịch tên là

Long Văn Cẩm Lý Dịch, cũng có hiệu quả kinh người cho việc tu luyện của võ giả.

Điều này khiến võ giả tu vi cường đại phát hiện một gốc Long Văn Cẩm Lý Hoa sẽ ở lâu dài gần đó, vì lấy được Long Văn Cẩm Lý Dịch dựng dục trong hoa.

Các võ giả có mặt khá nhiều người biết Long Văn Cẩm Lý Hoa, nên võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh đeo mặt nạ vừa dứt lời liền bị nhiều cặp mắt nhìn.

Đám người thầm kinh thán Long Văn Cẩm Lý Hoa sống!

Cảnh Ngôn nhìn đối phương chằm chằm hỏi lại:

- Vị đạo hữu này có chắc Long Văn Cẩm Lý Hoa của ngươi là sống không?

Long Văn Cẩm Lý Hoa chết giá trị không bằng mười phần trăm Long Văn Cẩm Lý Hoa sống. Nếu là hoa chết rất khó đổi một viên Vạn Thọ Đan, sống thì khác, Cảnh Ngôn vui lòng dùng một viên Vạn Thọ Đan đổi một gốc Long Văn Cẩm Lý Hoa sống.

Võ giả bình tĩnh nói:

- Không dám lừa gạt Cảnh Ngôn điện chủ. Nhưng Cảnh Ngôn điện chủ phải có chuẩn bị, nếu muốn Long Văn Cẩm Lý Hoa này luôn sống thì không dễ.

Cảnh Ngôn nghe vậy cười gật đầu, suy nghĩ nhanh.

Hái Long Văn Cẩm Lý Hoa thì khó sống trong thời gian một tách trà, võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh này không thể trong thời gian ngắn ngủi đó từ chỗ nào đó hái Long Văn Cẩm Lý Hoa, chắc trên người gã có bí mật gì.

Khi võ giả báo giá xong trong một chốc không ai tăng giá cao hơn.

Người có thể lấy ra vật phẩm giá trị như Long Văn Cẩm Lý Hoa không nhiều, đồng ý dùng vật phẩm giá trị như thế đổi Vạn Thọ Đan càng ít.

Yên lặng giây lát có tiếng cười lớn chói tai đột ngột vang lên:

- Ha ha ha ha ha ha!

Một lão nhân khuôn mặt khô gầy đứng dậy, là lão cất tiếng cười.

Toàn trường nhìn sang, bao gồm Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn sớm chú ý người này, vì lão ngồi cạnh thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Tiên Luân, hơn nữa Cổ Tiên Luân tỏ ra vô cùng cung kính với người này. Cảnh Ngôn luôn suy đoán thân phận của lão nhưng không có manh mối gì, chắc chắn một điều lão nhân có tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Lão nhân cất bước ra lắc mình đến gần Cảnh Ngôn trước mắt bao người.

Lão nhân này là Đồng Việt.

Thấy động tác của Đồng Việt, mắt Cổ Tiên Luân lóe tia vui mừng, chờ đợi mòn mỏi giây phút này rốt cuộc đến.

Đồng Việt nhìn sáu bình ngọc lơ lửng trước mặt Cảnh Ngôn, sau đó xoay người, mắt như rắn độc nhìn quanh toàn trường.

Giọng Đồng Việt vô cùng bá đạo vang vọng toàn trường:

- Lão phu muốn sáu viên Vạn Thọ Đan này! Những người khác không cần tranh cướp nữa, có cướp cũng vô dụng. Vật trong túi của lão phu chưa từng có ai cướp đi được, nên các ngươi không cần uổng công, sẽ chỉ chọc giận lão phu.

Đồng Việt nói mấy lời này làm người ta tức giận, các ánh mắt giận dữ trừng lão. Đồng Việt dửng dưng như không, chẳng thèm quan tâm các cặp mắt.

Đồng Việt nhìn Cảnh Ngôn, cười tùy ý:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, đổi hết sáu viên đan dược cho lão phu đi. Đương nhiên lão phu sẽ không khiến ngươi chịu thiệt, ngươi muốn tài liệu quý giá đúng không? Lão phu có một ít.

Vẻ mặt Đồng Việt như thể sáu viên Vạn Thọ Đan của Cảnh Ngôn đã vào túi lão.

Cảnh Ngôn nhìn Đồng Việt, lòng thầm buồn cười. Người này đúng là có tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh, nhưng vậy thì sao?

Cảnh Ngôn không bùng nổ ngay, hắn muốn tìm hiểu thân phận của người này:

- Dám hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu?

Người này luôn ngồi cạnh thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Tiên Luân, dù không phải người Cổ gia cũng có quan hệ không bình thường.

Hết chương 744.

Chương 745. Tan Vỡ

Mặc kệ đối phương có thân phận gì Cảnh Ngôn không định đổi Vạn Thọ Đan cho lão, vì người này dù không phải người Cổ gia cũng dính líu đến Cổ gia. Huống chi thái độ kiêu căng của đối phương làm Cảnh Ngôn phản cảm.

Động tác của Đồng Việt làm thành viên mấy thế gia lớn lòng máy động. Một số người mắt lóe ý cười, nhưng ánh mắt họ rất mịt mờ, vì họ chưa từ bỏ Vạn Thọ Đan, còn ôm chút hy vọng.

Cảnh Ngôn đã nói chờ kết thúc công khai trao đổi người có gia tộc còn có thể tìm hắn đổi đan dược. Nếu trở mặt với Cảnh Ngôn bây giờ thì khả năng họ có được Vạn Thọ Đan bằng không.

Tóm lại bọn họ vui vẻ xem náo nhiệt nhưng không muốn trở mặt với Cảnh Ngôn, ít nhất trước khi chưa lấy được Vạn Thọ Đan.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi, khóe môi Đồng Việt cong lên, ánh mắt nóng bỏng lại lướt qua sáu bình ngọc trước mặt hắn. Đồng Việt tính cướp Vạn Thọ Đan cho rồi, nhưng lão không nắm chắc tuyệt đối, đành cố nén khát vọng.

Đồng Việt vung tay lên, một luồng sáng bắn hướng Cảnh Ngôn:

- Lão phu là ai thì tiểu tử Cảnh Ngôn nhà ngươi không cần biết. Ta không thích nói nhảm nhiều, lão phu muốn đổi hết sáu viên Vạn Thọ Đan của ngươi. Trong này có chút tài liệu ngươi lấy đi, lão phu không muốn ỷ lớn hiếp nhỏ, sẽ không ăn bớt khiến ngươi chịu thiệt!

Cảnh Ngôn lật tay đón lấy vật phẩm Đồng Việt ném tới, nhìn kỹ thì ra là một chiếc tu di giới chỉ.

Ý niệm dâng lên, tài liệu trong tu di giới chỉ đập vào mắt.

Xem xong Cảnh Ngôn sửng sốt, hắn cứ nghĩ lão nhân đưa ra tài nguyên tương đương với đan dược, ai ngờ trong tu di giới chỉ chỉ có vài tài nguyên, đa số bình thường. Tất cả tài nguyên cộng lại giá trị bằng một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm. Tức là đối phương lấy một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm đổi sáu viên Vạn Thọ Đan của Cảnh Ngôn.

Đây là cái gọi là không để hắn chịu thiệt? Có chút xíu tài nguyên mà làm bộ dáng hiên ngang lẫm liệt?

Cảnh Ngôn bật cười, ánh mắt nhìn Đồng Việt càng lạnh lẽo.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Các hạ tới chọc cười sao? Các hạ đưa ra tài liệu cộng lại cũng chỉ bằng một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm. Các hạ cảm thấy chút tài nguyên này có thể đổi sáu viên Vạn Thọ Đan?

Cảnh Ngôn dứt lời, võ giả trên quảng trường kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì?

- Có bấy nhiêu tài nguyên mà muốn đổi sáu viên Vạn Thọ Đan?

- Người này bị nhũn não à? Nếu Vạn Thọ Đan rẻ vậy thì ta cũng lấy về vài viên rồi.

- Nhỏ giọng chút, khí thế của người đó rất đáng sợ, ta đoán hoặc là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ hoặc là đỉnh, chúng ta không đắc tội nổi.

- …

Bọn họ không nhận ra Đồng Việt nhưng nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh cảm ứng hơi thở trên người lão cực kỳ nguy hiểm. Bọn họ không dám cười lớn tiếng sợ chọc cường giả xa lạ này vời đến mối họa.

Một số võ giả Đạo Hoàng cảnh tán tu chờ xem Cảnh Ngôn xử lý vụ việc thế nào:

- Để coi Cảnh Ngôn điện chủ giải quyết ra sao.

Mọi người đều nhìn ra kẻ huênh hoang lên đài này không e ngại thân phận điện chủ Thánh Điện của Cảnh Ngôn.

Đồng Việt âm trầm nhìn Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, lão phu không đùa với ngươi! Chỉ có những tài liệu này, không cái khác. Ngươi ngoan ngoãn đổi với lão phu thì mọi người cùng vui, lão phu lấy Vạn Thọ Đan liền rời khỏi đây. Nếu không ngươi sẽ hối hận từ chối lão phu!

Đại Điện Chủ nhìn Đồng Việt chằm chằm:

- Không thích hợp!

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa cười khẩy nói:

- Có gì không thích hợp hả Đại Điện Chủ? Ta thấy kẻ này bị khùng, trong Thánh thành dám uy hiếp Cảnh Ngôn điện chủ, hừ, không biết Cổ gia tìm đâu ra đồ ngu.

Mấy điện chủ nghe Mẫn Hỏa nói đều cười. Vài vị điện chủ lớn tuổi biểu tình trầm trọng nhìn Đồng Việt không dời mắt.

Nhị Điện Chủ nhìn hướng Đại Điện Chủ:

- Đại Điện Chủ cũng cảm giác hơi thở của người kia hơi quen thuộc sao?

Tứ Điện Chủ nhíu mày nói:

- Đại Điện Chủ, Nhị Điện Chủ đều cảm thấy người này quen thuộc? Ta cũng có cảm giác này, không lẽ chúng ta đã

gặp người này ở đâu rồi?

Tam Điện Chủ Ngỗi Long lắc đầu nói:

- Không thể nào! Khuôn mặt người này rất xa lạ, nếu chúng ta đã gặp ở đâu đó dù chỉ một lần cũng sẽ không thấy xa lạ. Nhưng hơi thở trên người y đúng là quen thuộc.

Ngỗi Long tuy chỉ có tu vi Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ nhưng trở thành điện chủ Thánh Điện từ rất sớm, lâu hơn Tứ Điện Chủ một chút.

Đại Điện Chủ híp mắt lấp lóe tia sáng, nói:

- Ừ, chắc chắn chúng ta đã gặp người này. Thấy khuôn mặt lạ có lẽ vì … người này dịch dung, thuật dịch dung cực kỳ cao minh, chúng ta cũng không nhìn ra sơ hở.

Nghe đám người Đại Điện Chủ nói, mấy vị điện chủ Thất Điện Chủ, Bát Điện Chủ ngừng cười, nét mặt sa sầm.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh cau chân mày liễu:

- Chẳng lẽ người này đến có chuẩn bị, hơn nữa không sợ Thánh Điện? Nhưng dù là lão tổ bảy thế gia lớn cũng không tự tin đến vậy.

Đại Điện Chủ trầm ngâm một lát sau nói:

- Ừ, đúng là khó nói. Chúng ta hãy chú ý chút, nếu người này ra tay thì giúp Cảnh Ngôn điện chủ trấn áp ngay.

Đại Điện Chủ cảm thấy là lạ nhưng ngẫm lại phe mình đông người, sợ gì một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh?

Trong chín vị điện chủ có sáu người tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh, cộng thêm sức chiến đấu bằng Đạo Hoàng cảnh đỉnh của Cảnh Ngôn điện chủ, tương đương phe họ có bảy cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Bảy người ra tay sợ gì một Đạo Hoàng cảnh đỉnh?

Nghĩ tới đây đám người Đại Điện Chủ thả lỏng. Trong Thánh thành bọn họ không sợ có kẻ quấy rối, điều lo lắng duy nhất là người này còn có ai giúp đỡ không, rất có thể hợp tác với Cổ gia làm hoạt động ngầm xấu xa.

Người Cổ gia ở đây chỉ có Cổ Tiên Luân là võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, mối uy hiếp không lớn đối với đám điện chủ.

Cảnh Ngôn giơ tay ném trả tu di giới chỉ cho Đồng Việt:

- Các hạ lớn lối thật, không dám nói ra tên mà muốn uy hiếp ta? Hừ, lấy lại tài nguyên của các hạ đi. Dù các hạ lấy ra vật phẩm giá trỉ cao hơn tài liệu của đạo hữu khác thì ta sẽ không đổi Vạn Thọ Đan cho!

Cổ Tiên Luân luôn nhìn hai người trong sân, nghe Cảnh Ngôn nói câu này, nhìn động tác của hắn, lão mừng như điên.

Hết chương 745.

Chương 746. Đánh Nhau

Đám trưởng lão bên cạnh Cổ Tiên Luân siêu kích động, mặt ửng đỏ.

Trong một gia tộc thành viên đẳng cấp trưởng lão ít nhất là tầng quản lý, thậm chí là cao tầng, họ có phán đoán đại khái hình thế của gia tộc. Họ biết Cảnh Ngôn mang đến uy hiếp cho gia tộc của mình thế nào.

Nếu Đồng Việt tiên sinh truy sát Cảnh Ngôn tại chỗ này thì mối uy hiếp của Cổ gia mất sạch.

Bọn họ nôn nóng muốn thấy Đồng Việt tiên sinh ra tay ngay.

Đồng Việt bị Cảnh Ngôn chọc giận, mắt lóe tia sáng sắc bén, nguyên khí chậm rãi chuyển động dần tăng tốc, khí thế như quả bóng nổ tung hung ác ập hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn phất tay cất sáu bình ngọc đựng Vạn Thọ Đan vào Càn Khôn tiểu thế giới, sau đó nguyên khí dâng lên ngăn cách áp lực trong không gian.

Đồng Việt nhe răng cười rống to:

- Tiểu tử giỏi! Thực lực không tệ, hèn gì dám càn rỡ trước mặt Đồng Việt ta!

Đồng Việt cảm nhận nguyên khí của Cảnh Ngôn cực kỳ hùng hậu, nhưng lão không để bụng. Người Cổ gia đã nói cho lão biết tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn rất mạnh.

Ban đầu Đồng Việt còn muốn giấu tung tích, nhưng lúc này tức giận lão bất chấp tất cả.

Đồng Việt muốn che giấu tung tích chủ yếu vì không mong bị Thánh Chủ Thân Sùng phát hiện, dù sao từng ký hiệp nghị với y. Lần này Đồng Việt đến Thánh thành gây rối nếu bị Thân Sùng biết chắc chắn sẽ chọc giận y tiếp tục truy sát.

Nhưng tính tình của Đồng Việt rất nóng nảy, sao chịu nổi bị Cảnh Ngôn xem thường?

Đồng Việt tức giận mặc kệ thân phận điện chủ, Đại Đan Vương gì đó của Cảnh Ngôn, trong lòng lão chỉ có một ý nghĩ là giết chết hắn.

Đương nhiên Đồng Việt tuy tức giận còn chưa điên đến mất lý trí. Đồng Việt biết muốn giết Cảnh Ngôn phải làm nhanh, bị Thân Sùng nghe tin chạy tới thì lão không có cơ hội giết người. Sau khi giết Cảnh Ngôn, lấy tài nguyên của hắn Đồng Việt sẽ rời khỏi Thánh thành ngay, ẩn núp ở góc nào đó.

Báo tên xong Đồng Việt lập tức tấn công, nguyên khí cuồng bạo ngưng tụ hình thành quả cầu to khủng bố mắt thường trông thấy.

Tất cả võ giả Đạo Hoàng cảnh người rung lên.

Đồng Việt?

Bọn họ không xa lạ cái tên này. Võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh hơi lớn tuổi cũng biết.

Đại ma đầu Đồng Việt tung hoành đại lục mấy trăm năm trước?

Đã lâu lắm rồi Đồng Việt không công khai xuất hiện trên đại lục, nhiều người cho rằng lão đã chết. Không ngờ Đồng Việt xuất hiện tại đây hôm nay, còn muốn giết Cảnh Ngôn điện chủ.

Cái tên Đồng Việt làm nhiều người lòng lạnh lẽo, càng đừng nói chính mắt nhìn thấy ma đầu này. Đám võ giả vị trí ở

đằng trước đều lùi lại.

Tiếng dữ của Đồng Việt quá lớn.

Thành viên mấy thế gia lớn nhỏ giọng bàn tán, mắt lấp lóe tia hưng phấn.

- Đồng Việt! Không ngờ Đồng Việt còn sống, nên sớm nghĩ tới mới đúng. Trừ Đồng Việt ra trên đại lục có ai dám kiêu ngạo như vậy?

- Cảnh Ngôn tiêu đời rồi, hắn đối mặt Đồng Việt, Thánh Chủ không có đây thì ai ngăn Đồng Việt lại được?

- Đánh nhau với thực lực của Cảnh Ngôn có thể đỡ được một chiêu hết sức của Đồng Việt không?

- Cảnh Ngôn cũng có tu vi Đạo Hoàng cảnh, đừng quên Cổ Mặc Cổ gia bị Cảnh Ngôn giết!

- Thế thì sao? Cổ Mặc chỉ là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ bình thường, ở trước mặt Đồng Việt thì Cổ Mặc không đỡ nổi một ngón tay! Hôm nay Cảnh Ngôn chết là cái chắc.

Đại Điện Chủ rống to:

- Đồng Việt! Không ngờ là Đồng Việt!

Mới rồi Đại Điện Chủ còn cảm thấy hơi thở trên người Đồng Việt hơi quen, nhưng trong một chốc không nhớ ra. Lúc Thánh Chủ truy sát Đồng Việt thì Đại Điện Chủ có đi theo, mấy điện chủ như Nhị Điện Chủ cũng từng gặp Đồng Việt.

Không ngờ Đồng Việt hoàn toàn thay đổi khuôn mặt, hơi thở cũng thay đổi chút ít. Đồng Việt dùng thuật dịch dung tuyệt đối là đỉnh cấp, có thể thay đổi một chút hơi thở cá nhân. Nếu hơi thở không biến đổi mà chỉ khác khuôn mặt thì đám người Đại Điện Chủ đã nhận ra.

Mấy vị điện chủ thấy Đồng Việt đã ra tay đều kinh ngạc, biểu tình sốt ruột:

- Chết tiệt, tại sao là lão?

- Nguy rồi, Cảnh Ngôn gặp nguy hiểm!

Đặc biệt điện chủ lớn tuổi như Đại Điện Chủ, bọn họ hiểu rõ thực lực của Đồng Việt nhất. Năm trăm năm trước Đồng Việt là một trong võ giả mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục, hiện tại lão càng mạnh nữa.

Đại Điện Chủ nhích người, hét to một tiếng:

- Đồng Việt, ngươi thật to gan, dám đến Thánh thành hành hung!

Đại Điện Chủ bay tới chỗ Cảnh Ngôn và Đồng Việt.

Mấy điện chủ khác trước sau lắc người tiến lên, vận chuyển nguyên khí chuẩn bị ra tay.

Đồng Việt ngước mắt liếc đám người Đại Điện Chủ một cái, khinh thường nói:

- Hừ! Một đám thua dưới tay, chờ ta giết tiểu tử này trước rồi chơi với các ngươi!

Trong chín vị điện chủ có sáu người là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, nhưng giữa Đạo Hoàng cảnh đỉnh có sự khác biệt. Đạo Hoàng cảnh đỉnh như Đồng Việt rất gần với Thánh Đạo cảnh, Đạo Hoàng cảnh đỉnh tầm thường còn lâu mới đánh lại lão.

Nếu không tại sao ngày xưa Thánh Chủ Thân Sùng không thể tru sát Đồng Việt?

Đồng Việt giỏi tốc độ, cộng thêm thực lực hung hãn không gì sánh được làm Thân Sùng bó tay, đành dùng ưu thế buộc lão thỏa hiệp.

Đồng Việt vừa châm chọc đám người Đại Điện Chủ vừa phát ra uy năng ập hướng Cảnh Ngôn.

Không gian nứt vỡ rậm rạp kéo dài, chỗ khe hở thô có thể nhét đầu người, khe hở hẹp cỡ cánh tay nhân loại. Uy năng khủng bố tàn phá, đè ép các võ giả nghẹt thở.

Trong nguyên khí dao động một chưởng ấn hư không với lực lượng mênh mông đã đến trước mặt Cảnh Ngôn. Áp lực bên ngoài dù chỉ một chút xíu đã tổn hại nặng võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn ở trong đoàn năng lượng đó càng cảm nhận rõ ràng hơn.

Cảnh Ngôn có nghe cái tên Đồng Việt, biết đó là ai, nhưng hắn không căng thẳng.

Nếu là lúc Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ thì Cảnh Ngôn không nắm chắc đánh với Đồng Việt. Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn đã là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, huống chi trong ngoài Huy Hoàng Đạo Tràng được hắn bày mười hai tòa đại trận. Cảnh Ngôn không ra tay chỉ dẫn động uy năng đại trận đủ nhốt Đồng Việt trong đó.

Trong lòng Cảnh Ngôn đã dâng lên sát ý với Đồng Việt, hắn định tru sát lão tại đây.

Cảnh Ngôn đánh ra nắm đấm đón công kích của Đồng Việt. Trên ảo ảnh nắm đấm ngưng tụ có kiếm ý mà Cảnh Ngôn lĩnh ngộ, trong khoảnh khắc cảm giác lực lượng pháp tắc quanh quẩn ảo ảnh nắm đấm.

Hết chương 746.

Chương 747. Muốn Đi?

Cảnh Ngôn lĩnh ngộ kiếm ý đệ nhị trọng không cần dùng trường kiếm làm vũ khí, từng hành động của hắn có thể vận dụng kiếm ý công kích. Tuy kiếm ý còn lâu mới đến uy lực võ giả Thánh Đạo cảnh khống chế pháp tắc đánh ra, nhưng đại lục này không có Thánh Đạo cảnh, uy năng kiếm ý đệ nhị trọng gần như càn quét cả đại lục, vì đã có khuôn mẫu lực lượng pháp tắc.

Khi Cảnh Ngôn thi triển công kích mơ hồ thấy uy năng pháp tắc.

Đại Điện Chủ sốt ruột quát to:

- Lục Điện Chủ, ngươi nhanh nhất, mau đi Thánh Cung thông báo Thánh Chủ đại nhân!

Đại Điện Chủ đầu tiên là sai Lục Điện Chủ đi Thánh Cung bẩm báo cho Thánh Chủ Thân Sùng, sau đó chuyển hướng Cảnh Ngôn đối mặt công kích của Đồng Việt:

- Cảnh Ngôn điện chủ, gắng chống đỡ, nhất định phải cản lại chiêu này!

Miễn Cảnh Ngôn đỡ được một chiêu của Đồng Việt mà không chết, đám điện chủ chạy tới bên hắn kịp lúc hợp tác đánh lại Đồng Việt.

Thật lòng Đại Điện Chủ không cho rằng cả đám điện chủ hợp sức có thể đối kháng lại đại ma đầu Đồng Việt. Thánh Chủ không đến thì Đại Điện Chủ không tự tin, mấy trăm năm qua bọn họ tiến bộ Võ Đạo nhưng Đồng Việt sẽ không giẫm chân tại chỗ.

Lục Điện Chủ lập tức xoay người trong thế xông lên, bay đi Thánh Cung. Gã biết có ở lại cũng không ảnh hưởng lớn đến cục diện chiến đấu, đi thông báo cho Thánh Chủ mới là sách lược tốt nhất.

Mẫn Hỏa quát to:

- Lão tặc Đồng Việt chịu chết đi!

Mẫn Hỏa định dùng giọng nói ảnh hưởng Đồng Việt không thể tập trung xuống tay với Cảnh Ngôn.

Cổ Tiên Luân lẩm bẩm, hưng phấn cổ nổi gân xanh:

- Chết đi! Chết đi! Tiểu tặc Cảnh Ngôn mau chết đi!

Đồng Việt nhìn Cảnh Ngôn như xem người chết, mắt lóe tia giễu cợt:

- Tiểu tử, là ngươi tự tìm chết. Ta vốn không định giết ngươi, dù sao ngươi là điện chủ Thánh Điện. Nhưng ngươi tự tìm chết, muốn mấy viên đan dược của ngươi là xem trọng ngươi, vậy mà dám từ chối!

Tay Đồng Việt vỗ ra va chạm với nắm đấm của Cảnh Ngôn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nắm đấm ngưng tụ ảo ảnh va chạm với chưởng ấn, vang tiếng nổ điếc tai.

Chỗ va chạm gợn sóng.

Cả không gian chấn động.

Võ giả thực lực mạnh nhìn thấu phía sau vầng năng lượng là lỗ đen hư không to lớn.

Cảnh Ngôn và Đồng Việt đánh nhau va chạm năng lượng xé vách tường không gian rách ra cái lỗ to. Không phải vết nứt

mà là lỗ hổng to đủ đẻ nhét vài người, đen ngòm khiến người ta hoảng loạn.

Lỗ hổng to đang nhanh chóng khép lại.

Đồng Việt liên tiếp la lên:

- Cái gì? Nguy rồi!

Đồng Việt bị đẩy lùi mấy bước, quần áo rách mướp, lão trợn to mắt khó tin nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không lùi dù chỉ nửa bước, hắn đứng thẳng tại chỗ, trường bào xanh bay phần phật nhưng thân hình như khảm vào mặt đất, bả vai lắc nhẹ.

Lòng Đồng Việt dâng lên kinh hoàng:

- Chết tiệt, tiểu tử này thực lực mạnh đến vậy?

Tuy chỉ đánh một chiêu nhưng Đồng Việt đã thấy sợ, một chiêu này Đồng Việt không đánh tùy ý, lão định giết Cảnh Ngôn trong thời gian ngắn nhất, đỡ khỏi phải bị ai quấy nhiễu, nên lão gần như dồn hết sức vào.

Thế nhưng Cảnh Ngôn nhẹ nhàng cản lại một chiêu này, Đồng Việt bị đẩy lui, kinh mạch Võ Đạo tê dại. Nhưng trông Cảnh Ngôn không bị ảnh hưởng quá lớn.

Đồng Việt không muốn tin:

- Chẳng lẽ tiểu tử này thực lực mạnh hơn ta? Sao có thể?

Nhưng Đồng Việt không tìm ra cái cớ khác. Cảnh Ngôn không dùng ngoại lực phụ trợ, Đồng Việt biết rõ điều đó.

Khi Đồng Việt bị đẩy lùi, võ giả toàn trường trố mắt ra.

Người biết hung uy của Đồng Việt đều đinh ninh Cảnh Ngôn không đỡ nổi một kích khủng bố, dù hắn không chết cũng sẽ bị tổn hại nặng. Nhưng cảnh tượng trong hiện thực

làm họ không ngờ tới, lần va chạm này Đồng Việt hoàn toàn bị yếu thế, đây là vì sao?

Đặc biệt là Cổ Tiên Luân, lão vốn hưng phấn suýt nhảy cẫng lên chờ chúc mừng Cảnh Ngôn chết, không ngờ Cảnh Ngôn yên ổn đứng tại chỗ còn Đồng Việt tiên sinh bị đánh lui, áo rách quần manh.

Cổ Tiên Luân ngốc như gà gỗ.

Đồng Việt bị chọc giận ra tay đánh Cảnh Ngôn, Cổ Tiên Luân hy vọng Đồng Việt sẽ tru sát Cảnh Ngôn tại chỗ, không ngờ xuất hiện tình huống như vậy. Cổ Tiên Luân cảm giác cổ họng khô khốc. Đám trưởng lão Cổ gia càng thảm, vã mồ hôi lạnh.

Tám vị điện chủ bay hướng Cảnh Ngôn khựng lại đột ngột.

Bọn họ kích phát nguyên khí dốc hết sức chi viện Cảnh Ngôn, nhưng bay qua một nửa khoảng cách thấy Đồng Việt bị đánh lui. Thoáng chốc đầu óc cả đám trống rỗng, không biết có nên tiếp tục tiến lên hợp sức với Cảnh Ngôn vây công không.

Cảnh Ngôn nhìn Đồng Việt chằm chằm, giọng nói bình thản chất chứa sát ý sắc bén:

- Đồng Việt, ngươi mấy trăm năm không lộ mặt trên đại lục, ngươi nên tiếp tục ẩn giấu yên phận. Giờ ngươi không có cơ hội nữa, hôm nay ngươi sẽ chết tại đây. Tru sát ngươi xem như trừ hại cho đại lục.

Khóe môi Đồng Việt run run nhưng lão không cãi lại:

- …

Trong lòng Đồng Việt thầm nghĩ:

- Nơi này không tiện ở lâu, nhanh chóng rời đi thì hơn, Cảnh Ngôn này kỳ lạ.

Đồng Việt lại vận chuyển nguyên khí dâng lên ánh sáng màu bạc.

Cảnh Ngôn thấy ánh sáng bạc là loại vũ khí rậm rạp như cây kim, có lẽ là ám khí. Ám khí cây kim tốc độ cực nhanh đâm thủng không gian chẳng chút tiếng vang.

Cảnh Ngôn rút ra linh khí trường kiếm màu đen chém một nhát:

- Thánh Quang kiếm pháp!

Kiếm quang đen quét qua không gian trước mặt.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Ám khí cây kim bạc va chạm với kiếm quang vang một chuỗi tiếng va chạm.

Đồng Việt thừa dịp này bỏ lại một câu, lắc người bay đi:

- Tiểu tử, hôm nay lão phu đi trước một bước, cho ngươi sống lâu vài ngày!

Đồng Việt ném ám khí không phải muốn thừa dịp đó giết Cảnh Ngôn hoặc tổn hại nặng hắn, lão chỉ muốn tìm cơ hội rời đi. Vì Đồng Việt biết rõ ám khí của lão đối phó Đạo Hoàng cảnh đỉnh bình thường có hiệu quả, nhưng sẽ không uy hiếp lớn đến Cảnh Ngôn kỳ lạ này.

Cảnh Ngôn nhìn Đồng Việt bay đi trốn, cười khẽ:

- Muốn đi? Ngươi đi được sao? Đồng Việt tốc độ đệ nhất thiên hạ?

Rào rào!

Trên bầu trời Huy Hoàng Đạo Tràng chợt phủ xuống vầng sáng, từng ánh sáng chói mắt lấp lánh như có hồ nước treo giữa trời.

Hết chương 747.

Chương 748. Tru Sát

Đại trận kích phát!

Trong ngoài Huy Hoàng Đạo Tràng có mười hai đại trận cao cấp, nhưng Cảnh Ngôn không cần kích phát tất cả, hạn chế Đồng Việt đào tẩu không cần dồn hết sức như thế.

Có hơn mười vạn võ giả tại đây, trong đó có người bảy thế gia lớn, Cảnh Ngôn không muốn để họ thấy toàn bộ uy năng trận pháp.

Đồng Việt bay nhanh như tia chớp đột nhiên khựng lại trên không trung như rơi vào vũng bùn.

Mặt Đồng Việt đen thui:

- Có chuyện gì? Trận pháp trói buộc? Chết tiệt, còn có đại trận công kích!

Đồng Việt điên cuồng vận chuyển nguyên khí, hai tay không ngừng xé hư không muốn thoát ra ngoài. Nhưng Đồng Việt kẹt trong trận pháp cao cấp, muốn vùng thoát ngay trừ phi lão là Thánh Đạo cảnh, nếu không tuyệt đối không thể.

Cảnh Ngôn vừa bay vừa chém ra kiếm quang đen:

- Đồng Việt, ngươi không đi đâu được!

Thánh Quang kiếm pháp ẩn chứa kiếm ý cực kỳ đáng sợ.

Đồng Việt ngừng xé rách đại trận, xoay người vỗ chưởng hướng kiếm quang đen, điên cuồng hét chói tai:

- Cảnh Ngôn, ngươi tưởng lão phu sợ ngươi thật sự!?

Vỗ chưởng xong Đồng Việt lấy ra món đồ màu vàng, nguyên khí thúc giục ảo ảnh vàng lấp lóe hiện ra bao phủ lão.

Đồng Việt lại vung hai cánh tay muốn xé đại trận trói buộc, lão không cần phá hoại đại trận, chỉ cần xé ra cái khe là có thể bay ra ngoài, sau đó ỷ vào tốc độ không gì sánh bằng chạy trốn.

Cảnh Ngôn liên tục chém ba kiếm:

- Linh khí phòng ngự? Năng lực phòng ngự không tệ.

Kiếm quang đen chạm vào ảo ảnh vàng liên tục đánh bay Đồng Việt.

Đồng Việt ở trên trời liên tục hộc máu, nhưng động tác của lão vẫn sắc bén, không chịu vết thương trí mạng. Điều này nói lên uy lực linh khí phòng ngự của Đồng Việt đúng là rất mạnh.

Công kích của Cảnh Ngôn càng dồn dập:

- Ta chống mắt xem linh khí phòng ngự của ngươi có thể đỡ mấy đường kiếm của ta!

Sau khi bước vào Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ thì nguyên khí của Cảnh Ngôn vô cùng tận, trong khoảnh khắc chém ra mấy chục nhát kiếm nhưng nguyên khí trong vụ tuyền không giảm bớt là bao.

Ảo ảnh màu vàng lấp lóe, Đồng Việt núp sau phòng hộ càng nóng nảy. Công kích của Cảnh Ngôn và đại trận làm linh khí phòng ngự của lão không chống đỡ được lâu.

Xoẹt!

Rốt cuộc trận pháp trói buộc bị xé mở lỗ hổng.

Đồng Việt thân hình chậm chạp chợt tăng tốc độ.

Đồng Việt vùng thoát trận pháp, mừng hớn hở rống to, mắt hung tợn trừng Cảnh Ngôn:

- Ha ha ha! Một trận pháp tầm thường mà muốn nhốt lão phu? Nhãi ranh Cảnh Ngôn, thù hôm nay ngày sau nhất định

trả lại gấp mười lần!

Đồng Việt dốc hết sức vận chuyển nguyên khí, thân hình mau đến tột độ, lão để lại câu nói này rồi định chạy thoát.

Xoẹt xoẹt!

Nhưng Đồng Việt mới tăng tốc độ đột nhiên bị chậm lại.

Đại trận trói buộc thứ hai của đạo tràng kéo Đồng Việt xuống.

Mắt Đồng Việt tóe lửa, cảm xúc tuyệt vọng lan tràn trong lòng:

- Cái gì? Chết tiệt! Không phải một tòa trận pháp trói buộc?

Cảnh Ngôn không trả lời, công kích không ngừng tay.

Đồng Việt nóng nảy thật:

- Không! Cảnh Ngôn! Cảnh Ngôn điện chủ, tha ta một mạng, ta nguyện ý tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng!

Uy năng linh khí phòng ngự bị tiêu hao gần hết, màn sáng sắp tan vỡ, chờ màn sáng vỡ tan thì lão sẽ gặp phải tai họa ngập đầu. Đồng Việt không còn ngạo khí nữa, lão chỉ muốn sống.

Cảnh Ngôn giương mắt lên:

- Tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng?

- Đúng vậy! Ta đồng ý tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, miễn ngươi ngừng công kích. Ngươi cũng biết thực lực của ta thuộc tầng cao nhất Thiên Nguyên đại lục, có ta giúp thì ngươi đối phó Cổ gia sẽ nhẹ nhàng rất nhiều.

Đồng Việt biết rõ mâu thuẫn giữa Cảnh Ngôn và Cổ gia, dù sao lão được Cổ gia mời đến hỗ trợ.

Đám người Cổ gia Cổ Tiên Luân nghe Đồng Việt nói mấy câu này suýt xỉu.

Cảnh Ngôn tạm dừng công kích sau đó thi triển kiếm quang càng mau:

- Ngại quá, ngươi muốn tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng nhưng Huy Hoàng Đạo Tràng ta không dám nhận ngươi.

Cảnh Ngôn không yên tâm dùng loại người như Đồng Việt, không biết khi nào sẽ bị cắn lại một cái. Bởi vậy thực lực của Đồng Việt cao đến đâu Cảnh Ngôn cũng sẽ không cho lão tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng. Loại người này giết chết là sạch sẽ nhất, đỡ khỏi phải về sau đề phòng.

Khi vòng bảo vệ màu vàng của linh khí phòng ngự vỡ nát, Đồng Việt điên cuồng hung hăng xông hướng Cảnh Ngôn:

- Chết tiệt! Ngươi … Tiểu tạp chủng, lão phu liều mạng với ngươi!

Phập!

Đòn phản công điên cuồng cuối cùng của Đồng Việt không uy hiếp đến Cảnh Ngôn được.

Một bóng kiếm đỏ xuyên qua thân thể Đồng Việt, hơi thở giảm nhanh, lão khựng giữa không trung giây lát rồi rớt mạnh xuống đất.

Vì phòng ngừa Đồng Việt giả chết Cảnh Ngôn lại vỗ một chưởng đập nát bấy lão ra, chỉ còn tu di giới chỉ và linh khí phòng ngự màu vàng sót lại.

Đại ma đầu Đồng Việt tung hoành đại lục năm trăm năm trước, Thánh Chủ cũng chịu bó tay, cứ thế chết trong tay Cảnh Ngôn.

Hơn mười vạn võ giả Thiên Nguyên đại lục tận mắt nhìn thấy trận chiến này, bọn họ ngơ ngẩn nhìn Cảnh Ngôn.

Đại hội luận đan cho họ biết Cảnh Ngôn là Đại Đan Vương mà Quỷ Thủ Khuê Dương không thể so sánh. Giờ họ lại biết sức chiến đấu của Cảnh Ngôn cũng vô cùng hung hãn, Đồng Việt còn chết dưới kiếm của hắn. Tuy Cảnh Ngôn nhờ vào trận pháp mới giết Đồng Việt, nhưng đổi người khác lên dù được trận pháp hỗ trợ thì có thể giết lão không?

Đồng Việt và Cảnh Ngôn đánh trực diện mà không thắng nổi Cảnh Ngôn, hai người va chạm chiêu đầu tiên là lão đã rơi vào thế yếu.

Nên mọi người biết sức chiến đấu thật sự của Cảnh Ngôn mạnh hơn Đồng Việt, mạnh hơn bao nhiêu thì họ không chắc. Võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng khó nói rõ cụ thể. Võ giả dưới Đạo Hoàng cảnh ù ù cạc cạc xem chiến đấu, càng không thể biết sức chiến đấu của Cảnh Ngôn cao hơn Đồng Việt mấy bậc.

Bọn họ chỉ biết rằng thực lực của Cảnh Ngôn khủng bố.

Đại Điện Chủ chậm rãi xoay tròng mắt nhìn điện chủ khác đứng bên cạnh:

- Chết … chết rồi?

Mẫn Hỏa trợn to hai mắt nghiêm túc nói:

- Chết rồi! Chết tươi, bị Cảnh Ngôn điện chủ đập thành tro bụi.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh nhìn Cảnh Ngôn:

- Thực lực của Cảnh Ngôn điện chủ …

Ngỗi Long chép miệng đắc ý nói:

- Thực lực của Cảnh Ngôn điện chủ cường đại vô cùng, nếu không thì vì sao lúc trước ta không đỡ nổi một chiêu?

Ngỗi Long đang cố dát vàng lên mặt mình, lúc trước Cảnh Ngôn chỉ là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, sức chiến đấu không thể so sánh với hiện giờ.

***

Thánh Cung Thánh Phong, đằng trước Thánh Điện.

Lục Điện Chủ lao đi với tốc độ nhanh nhất đến trước Thánh Điện, sốt ruột hét to:

- Thánh Chủ! Thánh Chủ!

Hết chương 748.

Chương 749. Thánh Chủ Kinh Ngạc

Lục Điện Chủ đứng ngoài Thánh Điện nôn nóng la hét.

Chậm một giây là Cảnh Ngôn điện chủ thêm phần nguy hiểm, nếu Cảnh Ngôn điện chủ bị Đồng Việt giết sau này đám điện chủ biết tìm ai luyện chế đan dược giùm?

Hơn nữa Cảnh Ngôn là điện chủ Thánh Điện mà bị giết trong Thánh thành, Thánh Điện còn mặt mũi nào? Thánh Chủ bị mất mặt, đám điện chủ cũng mất mặt theo.

Nên Lục Điện Chủ bay nhanh từ Huy Hoàng Đạo Tràng đến Thánh Điện, không dám chậm một giây nào.

Vèo!

Một bóng người xuất hiện trước mặt Lục Điện Chủ, là Thánh Chủ Thân Sùng.

Khi Lục Điện Chủ mới leo lên Thánh Phong vào Thánh Cung là Thân Sùng đã cảm giác được, gã vừa ở trước cửa Thánh Điện ra tiếng y liền xuất hiện.

Thân Sùng nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy Lục Điện Chủ?

Thân Sùng thấy vẻ mặt Lục Điện Chủ rất sốt ruột.

Lục Điện Chủ cố gắng dùng lời nói ngắn gọn miêu tả tình huống nguy hiểm:

- Thánh Chủ đại nhân, Đồng Việt xuất hiện, đang trong Huy Hoàng Đạo Tràng. Đồng Việt muốn xuống tay với Cảnh

Ngôn điện chủ!

Tình huống khẩn cấp, Lục Điện Chủ không có nhiều thời gian giải thích.

Nghe tên Đồng Việt, con ngươi Thân Sùng co rút:

- Cái gì?

Đồng Việt là một trong các tai họa Thân Sùng muốn trừ bỏ nhất.

Nhưng vì Đồng Việt quá gian xảo, tu vi Võ Đạo cao sâu, tốc độ siêu nhanh, dù là Thánh Chủ cũng không cách nào tiêu diệt lão.

Năm trăm năm trước Thân Sùng buộc phải lùi bước bắt Đồng Việt ký hiệp nghị. Mấy trăm năm qua Đồng Việt thành thật ít khi lộ mặt trên Thiên Nguyên đại lục, không làm chuyện khiến Thân Sùng ghét cay ghét đắng.

Không ngờ bây giờ Đồng Việt xuất hiện ở Thánh thành, lão thất phu ngày càng to gan! Dám vào Thánh thành!

Mắt Thân Sùng trầm xuống, lạnh lẽo khuếch tán.

Thân Sùng vận chuyển nguyên khí vọt về phía chân trời:

- Đi, đi Huy Hoàng Đạo Tràng!

Lục Điện Chủ theo sát, nhưng tốc độ chậm hơn Thân Sùng chút. Lục Điện Chủ đã nhanh nhất trong đám điện chủ vậy mà không bằng Thánh Chủ Thân Sùng.

Thân Sùng tăng tốc độ đến cực hạn.

Thân Sùng rất sốt ruột, vì y hiểu rõ thực lực của Đồng Việt. Nếu đánh trực diện một mình Thân Sùng đấu với Đồng Việt tuy có thể đánh bại lão, nhưng không giết được lão.

Thực lực Võ Đạo của Đồng Việt thuộc tầng cao cấp nhất đại lục, muốn diệt lão trừ phi lão vào Thánh Cung, nhờ vào lực

lượng Thánh Cung trấn áp rồi giết lão.

Đồng Việt xuống tay với Cảnh Ngôn thì hắn nguy hiểm, dù sao hắn có sức chiến đấu Đạo Hoàng cảnh đỉnh nhưng không thể đánh lại lão. Thân Sùng tuyệt đối không mong thấy Cảnh Ngôn chết, hắn là thiên tài xuất sắc nhất Thiên Nguyên đại lục mấy ngàn năm qua, tương lai đối phó Cổ gia còn cần hắn dẫn dắt.

Trong khi bay Thân Sùng chửi thầm trong bụng:

- Đồng Việt chết tiệt!

Vèo!

Thánh Cung đến Huy Hoàng Đạo Tràng không xa, lát sau Thân Sùng đã đến bầu trời bên ngoài Huy Hoàng Đạo Tràng.

Lúc này không khí trong Huy Hoàng Đạo Tràng rất quỷ dị. Thành viên các gia tộc lớn phập phồng lo sợ, chẳng còn ngạo mạn lúc trước. Bọn họ không dám nói chuyện lớn tiếng.

Đặc biệt đám người Cổ gia Cổ Tiên Luân mặt xám như tro tàn.

Cổ gia trả giá lớn kinh người mới mời đến Đồng Việt tiếng xấu lừng lẫy, hy vọng lão xử lý Cảnh Ngôn. Kết quả là Đồng Việt bị Cảnh Ngôn giết tại chỗ.

Vì sao Cảnh Ngôn mạnh đến vậy?

Cổ Tiên Luân cẩn thận nhìn Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh đứng trong sân, không dám thở mạnh. Cổ Tiên Luân đã xem hiểu vì sao Cổ Mặc cùng là thái thượng trưởng lão mà bị Cảnh Ngôn giết. Với tu vi Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ của Cổ Mặc đi Đông Lâm thành kiếm chuyện Cảnh Ngôn khác gì tự sát?

May mắn ngày xưa Cổ Mặc giành đi trước. Cổ Tiên Luân không quên khi đó lão cũng muốn đi Đông Lâm thành điều tra

cái chết của ứng cử viên tộc trưởng, bất đắc dĩ bị Cổ Mặc giành nói trước, lão còn bực tức một thời gian.

Nay xem ra lúc trước lão may mắn biết bao, nếu lần đó Cổ Mặc không đi mà là Cổ Tiên Luân đi Đông Lâm thành, giờ lão làm gì còn sống?

Nghĩ đến cảnh Đồng Việt bị chém chết, Cổ Tiên Luân càng lúc càng không ngồi yên:

- Không được, ta phải đi, ở lại quá nguy hiểm. Lỡ Cảnh Ngôn đột nhiên muốn giết ta thì ta làm sao chống cự nổi?

Cổ Tiên Luân cảm thấy lão không thể đỡ nổi một chiêu của Cảnh Ngôn, dù dựa vào linh khí phòng ngự cũng không được.

Linh khí phòng ngự của Đồng Việt mạnh hơn của lão nhiều, Đồng Việt còn cường đại nên phát huy uy năng của linh khí phòng ngự đến tận cùng, vậy mà vẫn bị giết. Đổi lại là Cổ Tiên Luân có lẽ một chiêu cũng không cản nổi đã bị giết.

Cổ Tiên Luân nói nhỏ với trưởng lão Cổ gia bên cạnh:

- Chúng ta đi!

Mấy trưởng lão Cổ gia sớm muốn khuyên Cổ Tiên Luân rời đi, bọn họ ở đây như kiến bò trên chảo nóng, cảm giác mình tùy thời mất mạng nhỏ, đi là hơn.

Đám người Cổ Tiên Luân âm thầm lẻn ra ngoài.

Cảnh Ngôn thấy động tác của đám người Cổ Tiên Luân, hắn híp mắt cười lạnh nhưng không ngăn lại.

Nếu ở chốn không người thì Cảnh Ngôn không ngại tiện tay giết cường giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia Cổ Tiên Luân. Nhưng trong Huy Hoàng Đạo Tràng, nếu Cảnh Ngôn đại khai sát giới sẽ để lại ấn tượng ham giết.

Cảnh Ngôn giết Đồng Việt vì lão khiêu khích trước, còn hành động trước. Đám người Cổ Tiên Luân ngồi yên một chỗ không lên tiếng, Cảnh Ngôn không tìm thấy lý do giết họ.

Cảnh Ngôn thầm nhủ:

- Xem như các ngươi may mắn!

Cảnh Ngôn nhìn quanh toàn trường, nhiều người kinh sợ nhìn hắn.

Cảnh Ngôn cười cười, vung tay lên, sáu bình ngọc đựng Vạn Thọ Đan lại lơ lửng trước mặt hắn.

Cảnh Ngôn hỏi võ giả đeo mặt nạ:

- Các vị tán tu đạo hữu, thật có lỗi, vừa rồi xuất hiện chút chuyện nhỏ, có người muốn phá hoại trao đổi công khai của chúng ta, dĩ nhiên ta không thể cho phép. Giờ tiếp tục trao đổi công khai. Vị đạo hữu này lúc trước muốn dùng một gốc Long Văn Cẩm Lý Hoa sống đổi một viên Vạn Thọ Đan, bây giờ có đổi ý gì không?

Võ giả trầm giọng nói:

- Không, Cảnh Ngôn điện chủ đồng ý đổi sao?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Được, ta vừa lòng cái giá của đạo hữu. Mời lại đây chọn một viên Vạn Thọ Đan.

Cảnh Ngôn chợt nhìn lên trời:

- A? Thánh Chủ?

Thân Sùng vào Huy Hoàng Đạo Tràng, từ trên trời giáng xuống.

Thân Sùng nhìn Cảnh Ngôn lại ngó điện chủ khác, ánh mắt nghi hoặc hỏi:

- Đồng Việt đâu?

Thân Sùng cảm nhận dao động nguyên khí sót lại trong không gian nhưng không thấy bóng dáng Đồng Việt.

Hết chương 749.

Chương 750. Mong Đợi Của Cổ Vạn Toàn

Nghe Lục Điện Chủ bẩm báo Thân Sùng lòng nóng như lửa đốt từ Thánh Cung đến đây, nhưng y không thấy cảnh tượng đã nghĩ.

Đồng Việt đâu?

Không lẽ trốn rồi?

Thân Sùng có nghĩ tới trường hợp Đồng Việt trốn trước khi y đến, nhưng … Cảnh Ngôn còn yên lành đứng đây, nếu Đồng Việt giết được hắn sẽ trốn khỏi Thánh thành liền.

Cảnh Ngôn không chết làm Thân Sùng thở phào, miễn Cảnh Ngôn còn sống, có giết Đồng Việt hay không tính sau.

Thân Sùng dứt lời Lục Điện Chủ từ phía sau đuổi theo, nhanh chóng đáp xuống.

Lục Điện Chủ nhìn bốn phía, vẻ mặt khó hiểu.

Vừa rồi chẳng phải Cảnh Ngôn điện chủ và Đồng Việt bắt đầu chém giết nhạu sao? Chiến đấu đã kết thúc?

Lục Điện Chủ nhìn đám điện chủ, thấy sắc mặt các vị điện chủ quái lạ. Lục Điện Chủ tuyệt đối không tưởng tượng ra Đồng Việt đã bị Cảnh Ngôn điện chủ giết. Lục Điện Chủ đoán Đồng Việt thấy thời gian ngắn không thể giết Cảnh Ngôn, sợ Thánh Chủ Thân Sùng đến bắt mình lại nên chạy khỏi Thánh thành.

Cảnh Ngôn chắp tay với Thánh Chủ:

- Thánh Chủ đại nhân!

Đám người Đại Điện Chủ tiến lên chào Thân Sùng, nói:

- Thánh Chủ đại nhân, ma đầu Đồng Việt đã bị giết.

Chân mày Thân Sùng co giật:

- Cái gì? Các ngươi giết Đồng Việt?

Thân Sùng không dám tin, vì Đại Điện Chủ nói vượt sức tưởng tượng.

Nói thật là trên đường tới đây Thân Sùng không hề nghĩ đến có thể giết Đồng Việt, dù y muốn giết lão nhưng vấn đề là lão không dễ bị giết.

Vậy mà mấy vị điện chủ và Cảnh Ngôn liên hợp có thể giết Đồng Việt?

Đại Điện Chủ cười khổ nói:

- Không phải chúng ta!

Các điện chủ cùng lắc đầu, bọn họ cũng muốn tham gia chiến đấu nhưng không đến lượt họ ra tay.

Đại Điện Chủ hít sâu, nói:

- Là một mình Cảnh Ngôn điện chủ giết ma đầu Đồng Việt. Đồng Việt làm nhiều việc ác trên đại lục, Cảnh Ngôn điện chủ tru sát lão cũng là trừ hại cho đại lục.

Thân Sùng nghe mấy lời này trong phút chốc không nói nên lời.

Thân Sùng nhìn Cảnh Ngôn, thấy hắn thản nhiên, nhìn mặt ngoài không thấy ra hắn mới trải qua chiến đấu kịch liệt. Nếu không phải trong không gian còn tràn ngập dao động nguyên khí thì Thân Sùng không tin nơi này từng xảy ra kịch chiến.

Nhị Điện Chủ nghiêm túc nói:

- Thánh Chủ đại nhân, Đồng Việt đúng là bị Cảnh Ngôn điện chủ tru sát. Cảnh Ngôn điện chủ công khai đổi Vạn Thọ Đan, Đồng Việt nhảy ra phá hỏng quy tắc, cực kỳ kiêu căng cuồng vọng, trong mắt không người, đòi lấy hết Vạn Thọ Đan. Cảnh Ngôn điện chủ không chịu, Đồng Việt liền đánh, muốn hại Cảnh Ngôn điện chủ. Nhưng tu vi của Đồng Việt kém hơn Cảnh Ngôn điện chủ, cuối cùng bị Cảnh Ngôn điện chủ giết, xác thành tro.

Ngỗi Long bĩu môi nói như thể đã sớm biết kết quả:

- Hừ! Đồng Việt tầm thường đó đương nhiên không thể so sánh với Cảnh Ngôn điện chủ, buồn cười là còn dám ra tay, chết không đáng tiếc.

Mấy điện chủ khác gật đầu.

Thấy tình huống này dù Thân Sùng không thể tin Đồng Việt bị giết nhưng buộc phải tin. Tất cả võ giả tại đây đều thấy tận mắt quá trình Đồng Việt bị Cảnh Ngôn giết.

Lục Điện Chủ đứng cạnh Thánh Chủ đã hóa đá, đờ đẫn nhìn Cảnh Ngôn.

Thân Sùng hít một hơi kiềm nén giật mình, nhìn Cảnh Ngôn cười nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, xem ra ta đi một chuyến uổng công!

Cảnh Ngôn hơi khom người:

- Thánh Chủ đại nhân cũng vì quan tâm ta. Công khai đổi đan dược chỉ còn mấy viên Vạn Thọ Đan, đợi ta đổi xong đan dược rồi nói.

Thân Sùng gật đầu nói:

- Được, ngươi bận rộn đi.

Thân Sùng đi sang một góc, không định rời khỏi Huy Hoàng Đạo Tràng ngay. Trong lúc Cảnh Ngôn tiếp tục chủ trì đổi đan dược Thân Sùng hỏi kỹ đám điện chủ về quá trình Cảnh Ngôn tru sát Đồng Việt, y càng nghe càng hết hồn.

Viên Vạn Thọ Đan bị võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh đeo mặt nạ đổi bằng một gốc Long Văn Cẩm Lý Hoa sống. Năm viên Vạn Thọ Đan khác quá trình đổi không có gì ngoài ý muốn, năm Đạo Hoàng cảnh tán tu đổi đi.

Vì tài liệu đổi viên Vạn Thọ Đan thứ nhất giá trị vô cùng kinh người, nên năm viên kế tiếp giá trị tài liệu đổi đều rất cao, tính ra mỗi viên Vạn Thọ Đan đổi tài liệu giá trị nhiều hơn mười giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Trong đám tài liệu Cảnh Ngôn xem trọng nhất là gốc Long Văn Cẩm Lý Hoa sống.

Vừa nhận lấy Long Văn Cẩm Lý Hoa liền bỏ vào Càn Khôn tiểu thế giới, hắn còn dùng linh thạch cực phẩm tạo một trận pháp tụ nguyên loại nhỏ xung quanh hoa. Cảnh Ngôn dùng hai mươi khối thần tinh làm hạch tâm trận pháp, hắn không hy vọng Long Văn Cẩm Lý Hoa vào tay một tách trà sau thành vật chết.

Cảnh Ngôn đoán võ giả đưa Long Văn Cẩm Lý Hoa có không gian giống Càn Khôn tiểu thế giới.

Tu di giới chỉ bình thường không thể chứa vật sống, vì bên trong không có lực lượng pháp tắc.

Cảnh Ngôn không hỏi nhiều về chuyện này.

Cảnh Ngôn nói:

- Các vị, công khai đổi đan dược đến đây kết thúc, một lần nữa cảm tạ các vị đến tham gia đại hội luận đan. Trước khi các vị rời đi ta lặp lại lần nữa, Huy Hoàng Đạo Tràng hoan nghênh đan sư và võ giả tham gia. Khi nào vượt qua thẩm tra thân

phận là có thể tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, làm thành viên đạo tràng.

Đã đánh ra danh vọng, Cảnh Ngôn tin tưởng không còn ai dám coi thường hắn. Nói đến thì Cảnh Ngôn phải cảm ơn Đồng Việt xuất hiện, nếu không có lão thì hắn không tiện phô bày thực lực Võ Đạo.

Nếu chỉ có năng lực đan đạo không người sánh kịp tất nhiên hấp dẫn đám đan sư trăm phần trăm, nhưng những Đạo Hoàng cảnh tán tu dù vì đan dược tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng cũng sẽ không thật lòng. Cảnh Ngôn bày ra thực lực Võ Đạo có thể tăng lòng kính sợ với đám Đạo Hoàng cảnh tán tu, chịu phục hắn từ tận đáy lòng, tiện cho ngày sau quản lý.

Cảnh Ngôn muốn gầy dựng tư binh chuẩn bị cho về sau khai chiến với Cổ gia, nếu không thể làm dưới trướng thần phục, lỡ vào lúc then chốt xảy ra sai sót thì toi.

Gần Huy Hoàng Đạo Tràng, trong tửu lâu.

Cổ Kim Lam vãnh tai lắng nghe:

- Tiếng đánh nhau đã ngừng.

Mắt Cổ Vạn Toàn lóe ý cười nói:

- Ừm, chắc kết thúc rồi, ranh con Cảnh Ngôn phỏng chừng đã chết.

Cổ Kim Lam chắc chắn nói, vẻ mặt mong chờ:

- Chết chắc, Đồng Việt tiên sinh ra tay thì tạp chủng Cảnh Ngôn tuyệt đối không có hy vọng sống. Cảnh Ngôn chết, thái thượng trưởng lão Tiên Luân rất nhanh sẽ về.

Hết chương 750.

Chương 751. Đả Kích Nặng

Cổ Vạn Toàn, Cổ Kim Lam ở tửu lâu cách Huy Hoàng Đạo Tràng không xa.

Nên trong Huy Hoàng Đạo Tràng Cảnh Ngôn và Đồng Việt đối chiến phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa Cổ Vạn Toàn, Cổ Kim Lam nghe rõ ràng, biết Đồng Việt đã xuống tay với Cảnh Ngôn.

Giờ thanh âm ngừng bặt, hiển nhiên chiến đấu đã kết thúc. Bọn họ cho rằng tám mươi phần trăm Cảnh Ngôn đã bị giết.

Còn về Đồng Việt bị giết ngược lại thì Cổ Kim Lam, Cổ Vạn Toàn hoàn toàn không nghĩ tới.

Cổ Kim Lam vừa dứt lời bên ngoài có tiếng bước chân.

Cổ Tiên Luân mang theo đám trưởng lão Cổ gia nhanh chóng vào phòng. Lúc này mặt Cổ Tiên Luân còn trắng bệch, nhớ cảnh đã thấy trong Huy Hoàng Đạo Tràng khiến lão hốt hoảng.

Thấy mặt lão tổ Cổ Vạn Toàn, trong phút chốc Cổ Tiên Luân không biết nên nói sao.

Cổ Vạn Toàn chưa nói gì thì Cổ Kim Lam nhìn sau lưng Cổ Tiên Luân, hỏi:

- Tiên Luân thái thượng trưởng lão, Đồng Việt tiên sinh đâu?

Gã không thấy Đồng Việt.

Nghe hỏi người Cổ Tiên Luân căng cứng, đám trưởng lão Cổ gia gục mặt xuống im lặng, lòng thầm nghĩ Đồng Việt tiên

sinh đã thành tro bụi.

Cổ Vạn Toàn nhướng mi hỏi:

- Hay Đồng Việt tiên sinh đã đi Thánh thành trước?

Cuối cùng Cổ Tiên Luân vẫn nói ra:

- Lão tổ, Đồng Việt tiên sinh đã chết!

Khi Cổ Vạn Toàn, Cổ Kim Lam nghe câu này có thể tưởng tượng biểu tình trên mặt họ là gì.

Cổ Kim Lam khẽ kêu:

- Sao có thể như vậy?

Cổ Tiên Luân cố gắng nói một hơi:

- Kim Lam tộc trưởng, Đồng Việt tiên sinh bị Cảnh Ngôn giết. Cảnh Ngôn rất mạnh, mạnh hơn Đồng Việt tiên sinh.

Giờ không phải lúc ấp úng, lão phải báo tin này cho lão tổ Cổ Vạn Toàn ngay. Vì dù là lão tổ còn ở trong Thánh thành cũng rất nguy hiểm. Nếu bị Cảnh Ngôn biết lão tổ Cổ Vạn Toàn ở Thánh thành khó nói hắn có giết tới cửa không.

E rằng lão tổ Cổ Vạn Toàn không ngăn được Cảnh Ngôn, nếu lão tổ chết Cổ gia càng không thể đối kháng lại hắn.

Cổ Vạn Toàn đứng lên, mặt vặn vẹo dữ tợn khủng bố, giọng trầm thấp đáng sợ:

- Tiên Luân, ngươi nói Đồng Việt tiên sinh bị một mình Cảnh Ngôn giết?

Cổ Tiên Luân gật đầu nói:

- Đúng vậy! Tuy nhờ đại trận mới giết được Đồng Việt tiên sinh, nhưng đấu trực diện Đồng Việt tiên sinh cũng không đánh lại Cảnh Ngôn. Khi đó Thánh Chủ Thân Sùng không có mặt.

Cổ Kim Lam kinh kêu:

- Nguy rồi! Lão tổ, chúng ta phải rời khỏi Thánh thành ngay. Bây giờ Cảnh Ngôn chưa biết chúng ta trong Thánh thành, bị hắn biết sẽ rất nguy hiểm. Thánh Chủ Thân Sùng sợ thế gia khác bắn ngược nên không thể xuống tay trực tiếp với chúng ta, nhưng nếu Cảnh Ngôn biết lão tổ ở Thánh thành tuyệt đối sẽ có hành động.

Tư duy của Cổ Kim Lam rất nhanh nhạy, tuy còn chìm trong giật mình nhưng gã nghĩ ngay đến khả năng này.

Ngực Cổ Vạn Toàn nghẹn cục tức sắp bể phổi:

- Chết tiệt! Đáng chết! Khuê Dương luyện đan thua Cảnh Ngôn, Đồng Việt cũng chết trong tay tạp chủng này! Thằng khốn nạn đó tại sao lợi hại như vậy? Đáng hận, lúc trước hắn rơi vào Tử Vong Thâm Uyên sao không chết trong đó đi!

Nhưng Cổ Vạn Toàn biết Cổ Kim Lam nói đúng, không thể ở lâu tại đây. Giờ Cảnh Ngôn còn chưa biết, nếu dây dưa tiếp khó nói hậu quả.

Cổ Vạn Toàn nghiến răng ken két rít:

- Chúng ta đi!

Đám người Cổ gia xám xịt rời đi, Cổ Vạn Toàn đi trước, Cổ Tiên Luân cùng đám người Cổ Kim Lam áp sau.

Bọn họ khá may mắn, Cảnh Ngôn thật sự không ngờ Cổ Vạn Toàn sẽ đến Thánh thành. Ban đầu Cảnh Ngôn có chú ý người Cổ gia đến, nhưng khi ấy Cổ Vạn Toàn và Cổ Kim Lam chưa tới, giai đoạn sau hai người mới đến.

***

Huy Hoàng Đạo Tràng.

Hơn mười vạn võ giả lục tục giải tán.

Người đã đi nhưng cái tên Cảnh Ngôn không ngừng lan rộng trên đại lục, các tin tức lấy Thánh thành làm trung tâm khuếch tán Thiên Nguyên đại lục.

Có khoảng một ngàn người chưa ra Huy Hoàng Đạo Tràng, đa số là đan sư trung cấp, cao cấp, số ít là võ giả.

Người một số thế lực gia tộc lớn chưa chết tâm với Vạn Thọ Đan cũng ở lại, họ muốn tìm Cảnh Ngôn đổi đan dược.

Cảnh Ngôn đang cùng Thánh Chủ Thân Sùng, các điện chủ ở trong căn phòng.

Lão tổ Diêm gia Diêm Siêu, thành chủ Đan Linh Chi Thành Hồ Đông Hạc, Đại Đan Vương Quỷ Thủ Khuê Dương đều có mặt.

Thân Sùng hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ngươi lại đột phá cảnh giới Võ Đạo?

Lúc trước nghe đám điện chủ miêu tả Thân Sùng đã biết tỉ mỉ sự việc, xác định thực lực Võ Đạo của Cảnh Ngôn không thua gì mình.

Nhưng mấy tháng trước lúc Cảnh Ngôn, Hồ Đông Hạc vừa tới Thánh Cung, Thân Sùng thấy khi đó tu vi Võ Đạo của hắn không mạnh đến vậy. Khi ấy sức chiến đấu của Cảnh Ngôn bằng Đạo Hoàng cảnh đỉnh tầng cao nhất, nhưng muốn giết Đồng Việt tuyệt đối là người si nói mộng.

Cho nên Thân Sùng cố ý hỏi Cảnh Ngôn đã đột phá cảnh giới Võ Đạo hay chưa.

Cảnh Ngôn nói thật:

- Đúng là đột phá, giờ ta là cảnh giới Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ.

Mẫn Hỏa giật mình kêu lên:

- Cảnh Ngôn điện chủ, lúc ngươi mới trở thành điện chủ hình như chỉ là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ?

Những người khác cũng ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Nếu Cảnh Ngôn không dùng nguyên khí bọn họ không nhìn ra cảnh giới của hắn, dù lúc hắn là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ thì họ cũng không biết. Khi ấy Cảnh Ngôn một chiêu trấn áp Ngỗi Long, nguyên khí sôi trào, võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh lợi hại một chút mơ hồ cảm giác hắn là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ.

Cảnh Ngôn mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng rồi, khi đó cảnh giới chỉ có Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ.

- Cái này …

- Quá mức rồi đi?

- Trong thời gian ngắn ngủi đột phá hai cảnh giới? Mới bao nhiêu tháng?

- Ta thấy như đang mơ.

Đám điện chủ muốn tìm đậu hủ đập đầu. Lúc họ là Đạo Hoàng cảnh thường mất trăm năm, mấy trăm năm mới đột phá một tiểu cảnh giới. Cảnh Ngôn trong vòng vài tháng đã đột phá hai cảnh giới Đạo Hoàng cảnh.

Đả kích thật nặng, bọn họ dù gì là một đám võ giả thiên phú mạnh nhất đại lục.

Quỷ Thủ Khuê Dương nói một nửa thì ngừng:

- Hèn gì Cảnh Ngôn điện chủ có thể tru sát Đồng Việt, Cảnh Ngôn điện chủ là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ đã ngang ngửa võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cấp cao nhất, nay là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ thì toàn Thiên Nguyên đại lục …

Quỷ Thủ Khuê Dương muốn nói về Võ Đạo e rằng trên Thiên Nguyên đại lục không ai địch nổi Cảnh Ngôn, nhưng ngẫm lại Thánh Chủ có mặt nên lão không nói tiếp, đỡ khỏi phải làm Thánh Chủ Thân Sùng lúng túng.

Thân Sùng không để bụng, cười nói:

- Đại Đan Vương Khuê Dương nói rất đúng, dù là ta đấu trực tiếp nhiều nhất là ngang ngửa Cảnh Ngôn, không chiếm được chút ưu thế.

Hết chương 751.

Chương 752. Quan Hệ Sâu Thêm

Nghe Thân Sùng nói Cảnh Ngôn chỉ cười.

Thật ra nếu không ở trong Thánh Cung, Thánh Chủ Thân Sùng không thể nhờ vào lực lượng thánh khí Thánh Cung thì đấu trực diện y cũng không đánh lại Cảnh Ngôn.

Những người khác nghe vậy con ngươi co rút lộ vẻ kinh sợ.

Một điện chủ cau mày vẻ mặt hoang mang hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ làm sao tu luyện vậy? Ta thật sự không nghĩ ra vì sao ngươi có thể trong vòng mấy tháng từ Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ thăng cấp đến Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ.

Những người khác cũng hoang mang thắc mắc.

Nói thiên phú Võ Đạo của Cảnh Ngôn nghịch thiên thì không ai phủ nhận, nhưng thiên phú Võ Đạo cao đến đâu cũng không thể trong vòng mấy tháng từ Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ đến Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ đi?

Quá kinh hồn.

Cảnh Ngôn giương mắt nhìn mọi người, hắn do dự không biết có nên nói đến Bổ Thiên Đan không. Bổ Thiên Đan là thần đan thật sự, nếu không luyện chế ra nó thì Cảnh Ngôn không thể đột phá hai cảnh giới trong thời gian ngắn ngủi. Dù có nhiều tài nguyên, thần tinh phụ trợ hắn cũng không làm được, muốn từ Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ đến Đạo Hoàng cảnh trung kỳ phải mất tám năm, mười năm.

Cảnh Ngôn không suy nghĩ quá lâu liền có quyết định, châm chước nói:

- Tại đây không có người ngoài, ta không giấu các vị. Nhưng xin các vị đừng nói ra tin tức này. Không lâu trước ta luyện chế một loại đan dược không tồn tại trên đại lục, tên của nó là Bổ Thiên Đan.

Mọi người liếc nhau.

Bổ Thiên Đan?

Đúng là họ chưa từng nghe loại đan dược này, Cảnh Ngôn sử dụng nó nên mới đột phá hai cảnh giới trong thời gian ngắn?

Không ai lên tiếng, chờ Cảnh Ngôn nói tiếp.

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Loại đan dược này nằm ngoài phạm trù đan dược cửu giai, đẳng cấp đan sư của ta cũng nằm ngoài cửu giai.

Cảnh Ngôn cười cười:

- Chắc các vị đã đoán được, ta sử dụng Bổ Thiên Đan nên mới đột phá hai cảnh giới trong thời gian ngắn ngủi.

Trong phòng đầy tiếng hút không khí.

Vượt phạm trù đan dược cửu giai, vượt ngoài đan sư cửu giai?

Mọi người không hiểu điều Cảnh Ngôn nói, vì trong điển tịch thượng cổ dù trước đại chiến nhân thần đẳng cấp cao nhất của đan dược là cửu giai. Đan dược mạnh nhất đại lục đều là cửu giai, không thể nào cao hơn được nữa. Nên lời Cảnh Ngôn nói nằm ngoài hiểu biết của mọi người.

Mắt Khuê Dương ngưng tụ tia sáng nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm, háo hức hỏi:

- Không lẽ Cảnh Ngôn điện chủ là Đan Thần thật sự?

Nghe Khuê Dương hỏi Cảnh Ngôn biết ý của lão không phải loại Đan Thần luyện chế ra phẩm chất hoàn mỹ.

Cảnh Ngôn nhìn Khuê Dương, xem ra Quỷ Thủ Khuê Dương hiểu biết tin tức sâu hơn các võ giả Đạo Hoàng cảnh ở đây. Hồ Đông Hạc vẻ mặt mờ mịt nhưng Khuê Dương biết Đan Thần thật sự.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Có thể nói như vậy.

Cảnh Ngôn biết mình chỉ là Đan Thần cấp thấp nhất, xem tin tức trong Càn Khôn Đan Đạo năng lực đan đạo của hắn như con nít mới biết đi. Hắn chỉ có thể làm người khổng lồ trên Thiên Nguyên đại lục, không ai sánh bằng.

- Quá mạnh! Thật là quá mạnh! Mấy trăm năm nay ta đi trong Vô Vọng Thâm Uyên biết nhiều chuyện hiếm ai biết, không ngờ trên Thiên Nguyên đại lục xuất hiện Đan Thần. Không tin được! Nghe nói chỉ có vị diện cao cấp hơn là Thần giới mới có Đan Thần.

Khuê Dương biết tin tức về Thần giới.

Thần tộc trong Vô Vọng Thâm Uyên đi qua đường hầm hư không từ vị diện khác đến, có lẽ thần tộc đến từ Thần giới mơ hồ xa xôi.

Không chỉ Khuê Dương ánh mắt nóng cháy, những người khác cũng nóng bỏng nhìn Cảnh Ngôn.

Nếu được một viên Bổ Thiên Đan thì sẽ như thế nào với họ?

Thân Sùng cũng động lòng.

Cảnh Ngôn biết suy nghĩ của mọi người, nói thẳng:

- Bổ Thiên Đan cực kỳ khó luyện chế, dù là ta cũng không nắm chắc luyện chế thành công. Hơn nữa Bổ Thiên Đan cần tài liệu quý giá cực kỳ phức tạp, nếu các vị muốn có được Bổ Thiên Đan thì phải kiên nhẫn chờ đợi.

Cảnh Ngôn nói thật lòng, tuy mới kết thúc công khai đổi đan dược đem lại nhiều tài liệu quý giá cho hắn, đủ để luyện chế mấy lô Bổ Thiên Đan nhưng hắn không muốn làm thánh mẫu.

Không phải không thể chia Bổ Thiên Đan cho người ta, nhưng phải cho người hết lòng hết dạ giúp hắn tiêu diệt Cổ gia. Cảnh Ngôn không định lấy ra Bổ Thiên Đan trong thời gian này.

Chờ tiêu diệt Cổ gia rồi có lẽ Cảnh Ngôn sẽ thưởng Bổ Thiên Đan cho những võ giả Đạo Hoàng cảnh có công lao lớn.

Nghe Cảnh Ngôn nói thế trong mắt mọi người vụt tắt tia sáng, nhưng họ không nghi ngờ lời hắn nói.

Vì là thần đan thì tất nhiên không dễ luyện chế, cần nhiều tài liệu quý giá, nếu không làm sao có công hiệu lớn đến nỗi giúp Cảnh Ngôn đột phá hai cảnh giới trong mấy tháng?

Bọn họ còn có hy vọng, Cảnh Ngôn nói hãy kiên nhẫn chờ, tức là sau này sẽ có cơ hội được đến thần đan Bổ Thiên Đan.

Mọi người đầu có xoay chuyển có một ý nghĩ chung là quan hệ với Cảnh Ngôn đã trở nên chặt chẽ hơn.

Cảnh Ngôn nói ra sự tồn tại của Bổ Thiên Đan cũng vì mục đích này.

Lão tổ Diêm gia Diêm Siêu mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, Diêm gia ta muốn tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, từ nay hiệu lực cho Cảnh Ngôn điện chủ.

Ta biết sau này Cảnh Ngôn điện chủ sẽ khai chiến với Cổ gia, Diêm gia đồng ý hết sức giúp đỡ.

Cảnh Ngôn nhìn Diêm Siêu.

Diêm Siêu sợ Cảnh Ngôn hiểu lầm, giải thích rằng:

- Cảnh Ngôn điện chủ đừng hiểu lầm, ta tuyệt đối không phải vì Bổ Thiên Đan mới có quyết định này. Trước đó ta đã bàn bạc với thành viên gia tộc, bọn họ đều cảm thấy quyết định này ổn thỏa.

Diêm Siêu nói thật sự, dù Cảnh Ngôn không nói ra Bổ Thiên Đan thì lão vẫn sẽ biểu thị tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, làm dưới trướng của hắn.

Cảnh Ngôn chân thành chắp tay cảm ơn:

- Đa tạ Diêm lão ca.

Quỷ Thủ Khuê Dương cười nói:

- Ha ha, ta thì khỏi phải nói, trong đại hội luận đan ta đã tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng. Ta nghĩ sau này sẽ luôn ở trong Huy Hoàng Đạo Tràng, tu vi Võ Đạo của ta bình thường nhưng hỗ trợ luyện chế đan dược không thành vấn đề.

Kêu Quỷ Thủ Khuê Dương xông pha chiến đấu thì lão không giỏi, nhưng luyện đan không thành vấn đề. Sau này Cảnh Ngôn và Cổ gia khai chiến cần dùng nhiều võ giả, tiêu hao đan dược sẽ rất nhiều.

Hết chương 752.

Chương 753. Liên Minh Huy Hoàng

Khuê Dương đã tỏ thái độ trung tâm với Cảnh Ngôn.

Khi biết Cảnh Ngôn là Đan Thần thì Khuê Dương quyết tâm hết lòng hết dạ theo hắn. Khuê Dương không có nhiều theo đuổi về Võ Đạo, nhưng luôn cố gắng trong đan đạo. Ba trăm năm trước Khuê Dương vào Vô Vọng Thâm Uyên nguyên nhân chính là muốn tiến bộ đan đạo.

Cảnh Ngôn rất vừa lòng Khuê Dương tỏ thái độ, về sau hắn không có nhiều tinh lực, thời gian tự mình quản lý Huy Hoàng Đạo Tràng, giao cho Khuê Dương là thích hợp.

Cảnh Ngôn và Hồ Đông Hạc càng thân hơn, nhưng lão là thành chủ Đan Linh Chi Thành, không thể mỗi ngày tọa trấn Huy Hoàng Đạo Tràng.

Đương nhiên nếu Hồ Đông Hạc chịu bỏ Đan Quốc đến Huy Hoàng Đạo Tràng thì Cảnh Ngôn hoan nghênh, nhưng xác suất rất thấp. Trừ phi tìm được đan sư mới có thể nhận vị trí thành chủ của Hồ Đông Hạc.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Khuê Dương lão ca, sau này giao Huy Hoàng Đạo Tràng cho lão ca.

Mọi người quen thuộc nên Cảnh Ngôn sửa miệng lại, xưng hô có vẻ thân thiết hơn.

Đám điện chủ không thể tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, nhưng mỗi người biểu lộ một ý là khi Cảnh Ngôn đánh với Cổ

gia, chắc chắn họ sẽ ra tay giúp đỡ. Không thể lấy thân phận quan điện chủ Thánh Điện thì họ dùng danh nghĩa cá nhân.

Thân Sùng nói:

- Bên ngoài có nhiều đan sư, võ giả muốn tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, Cảnh Ngôn điện chủ nên ra ngoài gặp họ.

Thân Sùng ủng hộ Cảnh Ngôn chế tạo tư binh, y để hắn đảm nhiệm điện chủ cũng vì vậy. Cảnh Ngôn bồi dưỡng đan sư là việc tốt cho Thiên Nguyên đại lục. Sức hiệu triệu đan đạo của Cảnh Ngôn, Khuê Dương khiến địa vị Huy Hoàng Đạo Tràng trong tương lai không thua gì Đan Linh Chi Thành, thậm chí vượt qua.

Bồi dưỡng Đại Đan Vương rất khó khăn, nhưng nếu có nhiều đan sư cao cấp như thất giai, bát giai, dù nhiều thêm một phần ba, bốn cũng đủ làm Thiên Nguyên đại lục thêm nhiều võ giả Đạo Sư cảnh, thậm chí là Đạo Vương cảnh.

Sâu trong lòng Thân Sùng hy vọng Thiên Nguyên đại lục càng lúc càng lớn mạnh.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ưm, ta nên ra ngoài gặp bọn họ.

Đoàn người ra khỏi phòng, trở lại quảng trường.

Vạn Trung Hoa chờ đã lâu, thấy đám người Cảnh Ngôn đi ra liền tiến lên chào hỏi:

- Kính chào Thánh Chủ đại nhân, chào các vị điện chủ, chào Cảnh Ngôn điện chủ. Đông Hạc huynh, đã lâu không gặp!

Hai trưởng lão Vạn gia đi theo bên Vạn Trung Hoa.

Gần chỗ ba người có nhiều thành viên thế gia, bọn họ đều chờ lấy đan dược từ Cảnh Ngôn.

Hồ Đông Hạc gật đầu, hỏi:

- Vạn huynh, chúng ta đúng là mấy chục năm chưa gặp. Vạn huynh tìm Cảnh Ngôn?

Vạn Trung Hoa đáp:

- Đúng vậy!

Vạn Trung Hoa nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ta là Vạn Trung Hoa của Vạn gia thế gia đan đạo, lần này đến là chúc mừng Cảnh Ngôn điện chủ, thứ hai là cảm tạ ngươi tặng cho Vạn Thọ Đan.

Thái độ của Vạn Trung Hoa hơi cung kính, lưng hơi khom.

Trong lòng Vạn Trung Hoa nhiều lần mừng vì Vạn gia không đứng ở mặt đối lập Cảnh Ngôn. Lúc trước lão không cảm thấy có gì ghê gớm, sau khi tham gia đại hội luận đan đợt này, tận mắt thấy Cảnh Ngôn đánh bại Đại Đan Vương truyền kỳ Quỷ Thủ Khuê Dương về đan đạo, giết Đồng Việt về Võ Đạo, xung lực mạnh mẽ đánh sâu vào tận xương Vạn Trung Hoa.

Vạn Trung Hoa sâu sắc cảm thấy lần này đến gặp Cảnh Ngôn là đúng.

Cảnh Ngôn phất tay thản nhiên nói:

- Vạn lão ca quá khách khí. Vạn gia và Ngỗi Long điện chủ không phải người ngoài, ta và Ngỗi Long điện chủ rất thân, mọi người hỗ trợ cho nhau là nên.

Cảnh Ngôn nói tùy ý nhưng Ngỗi Long đứng cạnh kích động mặt đỏ rực. Nếu không phải có mặt nhiều người Ngỗi Long sẽ la lên nguyện vì Cảnh Ngôn đổ gan não đầy đất.

Vạn Trung Hoa lấy ra một chiếc tu di giới chỉ hai tay đưa cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ đúng là lòng dạ rộng lớn, Vạn Trung Hoa này vô cùng bội phục. Ta đến đây mang theo món quà, xin Cảnh Ngôn điện chủ nhận cho.

Cảnh Ngôn nheo mắt:

- A?

Trong lòng Cảnh Ngôn còn chút nghi ngờ Vạn Trung Hoa, nhưng về tổng thể cảm thấy Vạn Trung Hoa và Vạn gia tin được.

Vạn Trung Hoa dõng dạc nói:

- Xin Cảnh Ngôn điện chủ nhận cho! Vạn gia nguyện chờ nghe Cảnh Ngôn điện chủ sai khiến, Cảnh Ngôn điện chủ có gì sai bảo miễn Vạn Trung Hoa này và Vạn gia làm được tuyệt đối sẽ không chối từ!

Vạn Trung Hoa không nói cho gia tộc tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng nhưng sức nặng mấy lời này đã rất lớn.

Ngỗi Long nói chêm vào:

- Cảnh Ngôn điện chủ, lão tổ Vạn gia tấm lòng chân thành, trước kia Vạn gia có chút tử đệ khốn nạn chút nhưng tổng thể Vạn gia không tệ.

Nếu Vạn gia ngồi trên chiến xa Cảnh Ngôn sẽ có lợi cho Ngỗi Long.

Cảnh Ngôn nhận lấy tu di giới chỉ của Vạn Trung Hoa:

- Được rồi, ta nhận món quà này.

Cảnh Ngôn động ý niệm, hơi rung động. Tài nguyên trong chiếc tu di giới chỉ này hơi bị kinh người, làm Cảnh Ngôn giật mình.

Cũng đúng, Vạn gia là thế gia đan đạo đệ nhất Thiên Nguyên đại lục, mấy ngàn năm qua tích lũy tài nguyên quý giá

số lượng nhiều kinh khủng, người ngoài khó biết rõ. Vạn gia mang một nửa tài nguyên quý giá đã tích lũy tặng cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn rất vừa lòng món quà, Vạn gia rất có thành ý, tương lai có lợi không thể để Vạn gia chịu thiệt.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt nói:

- Vạn lão ca, vậy bây giờ Huy Hoàng Đạo Tràng ta và Vạn gia kết thành liên minh, chúng ta gọi là Liên Minh Huy Hoàng đi. Liên minh hoan nghênh gia tộc, thế lực khác tham gia.

Câu đầu nói với Vạn Trung Hoa, câu sau nói cho thành viên các gia tộc nghe.

Vạn Trung Hoa hơi hưng phấn gật đầu nói:

- Tốt! Liên minh rất tốt!

Trong lúc Cảnh Ngôn và Vạn Trung Hoa giao lưu, thành viên các gia tộc đứng gần suy nghĩ liên tục thay đổi. Khi họ thấy Vạn Trung Hoa và Vạn gia tham gia vào thế lực của Cảnh Ngôn thì tim rung lên.

Vạn gia là thế gia đan đạo đệ nhất đại lục, có Vạn gia trợ giúp Cảnh Ngôn nắm giữ đan đạo đại lục càng vững chắc.

Một thành viên gia tộc hạng nhất hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ lúc trước nói những gia tộc chúng ta sau khi kết thúc công khai đổi đan dược có thể riêng tư tìm ngươi đổi đan dược, bây giờ có thể đổi không?

Gia tộc hạng nhất là cỡ như Diêm gia ở Thánh thành, có thể nói gia tộc mạnh nhất Thiên Nguyên đại lục dưới bảy thế gia lớn.

Gia tộc thế lực hạng nhất đại lục đều là đối tượng Cảnh Ngôn lôi kéo.

Cảnh Ngôn nhìn sang người đặt câu hỏi, cười nói:

- Được chứ, nhưng đan dược của ta số lượng có hạn, muốn đổi thì có điều kiện hạn chế. Gia tộc đổi Vạn Thọ Đan phải là thành viên Liên Minh Huy Hoàng.

Hết chương 753.

Chương 754. Lớn Mạnh

Cảnh Ngôn nói như thế đương nhiên là lấy cớ.

Luyện chế Vạn Thọ Đan, Mai Hoa Đan cần tài liệu chính là Mai Hoa Lộ Vạn Năm, tài liệu phụ trợ của Vạn Thọ Đan quý giá hơn Mai Hoa Đan nhiều nhưng mức độ hiếm hoi kém xa không thể so sánh với Mai Hoa Lộ Vạn Năm.

Một giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm pha loãng Cảnh Ngôn có thể luyện chế ra ba viên Vạn Thọ Đan. Tức là gia tộc thế lực có mặt tại đây mỗi gia tộc đổi một viên Vạn Thọ Đan thì Cảnh Ngôn dư sức cung ứng.

Vấn đề là Cảnh Ngôn sẽ không cho tất cả thế lực gia tộc cơ hội đổi Vạn Thọ Đan, loại đan dược này phải khống chế số lượng, không tham gia Liên Minh Huy Hoàng đừng mơ dễ dàng lấy nó.

Đừng nói Vạn Thọ Đan, dù là đan dược khác có hiệu quả cho võ giả Đạo Hoàng cảnh tu luyện như Vạn Linh Quy Tông Đan cũng bị Cảnh Ngôn khống chế nghiêm khắc.

Nghe Cảnh Ngôn nói thế nhiều người lộ vẻ mặt vừa kinh vừa giận, đặc biệt là người bảy thế gia lớn càng bực bội, vì gia tộc của họ không thể nào tham gia Liên Minh Huy Hoàng.

Giận thì giận nhưng bọn họ không dám trở mặt với Cảnh Ngôn.

Nếu trước khi Cảnh Ngôn tru sát Đồng Việt, họ biết không thể lấy Vạn Thọ Đan về thì sẽ nổi khùng tại chỗ, ít ra châm chọc cười nhạo hắn. Bây giờ họ không có lá gan đó, đừng nói

họ, dù là lão tổ trong gia tộc tự mình đến cũng không dám xù lông trước mặt Cảnh Ngôn.

Một kiếm quét qua có ai đỡ nổi?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Các vị có ai muốn tham gia Liên Minh Huy Hoàng thì đi theo ta. Bây giờ còn chưa quyết định cũng không sao, Liên Minh Huy Hoàng luôn mở rộng cửa chờ các vị.

Cảnh Ngôn không quan tâm bảy thế gia lớn nghĩ gì, hắn cũng không muốn kéo gia tộc nào trong bảy thế gia lớn lên chiến xa của mình.

Cảnh Ngôn nói với Diêm Siêu và Khuê Dương:

- Diêm lão ca, làm phiền phối hợp với Khuê Dương lão ca thẩm tra những võ giả, đan sư báo danh vào Huy Hoàng Đạo Tràng. Tiến độ chậm một chút không sao hết, nhưng phải tra xét rõ. Chờ đại tổng quản Thường Huyễn trở về ta sẽ nhờ đại tổng quản điều tra giùm thân phận của họ.

Trên quảng trường có hơn năm trăm võ giả, đan sư chờ tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cảnh Ngôn giao công tác cho Diêm Siêu, Khuê Dương, rồi chờ Thường Huyễn về Thánh thành. Có tình báo của Thường Huyễn vấn đề không lớn.

Hơn nữa bước đầu nhận võ giả, đan sư xem như thành viên vòng ngoài. Cảnh Ngôn định chờ sau này rút thời gian chọn thành viên trung tâm, trong đám thành viên vòng ngoài. Cảnh Ngôn sẽ tự mình lựa chọn thành viên trung tâm, tuyệt đối không thể có sai sót.

Thành viên trung tâm sẽ là lực lượng trụ cột giúp Cảnh Ngôn tiêu diệt Cổ gia.

Diêm Siêu vội nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ cứ yên tâm, ta sẽ phối hợp Đại Đan Vương Khuê Dương!

Khuê Dương gật đầu, bây giờ lão là người phụ trách Huy Hoàng Đạo Tràng, đương nhiên bao gồm việc nhận thành viên mới.

Tiếp theo thành viên các gia tộc thế lực đi theo đám người Cảnh Ngôn vào một đại điện. Bọn họ đều muốn tham gia Liên Minh Huy Hoàng.

Cảnh Ngôn nhìn thành viên các gia tộc thế lực, nói:

- Hợp tác với Huy Hoàng Đạo Tràng, tham gia Liên Minh Huy Hoàng cần ký hiệp nghị.

Có ba mươi gia tộc đi theo Cảnh Ngôn vào, những thế lực này có mười mấy là ngang ngửa Diêm gia ở Thánh thành, có năm, sáu là thế gia đan đạo. Số còn lại là gia tộc kém hơn Diêm gia một bậc, nhưng gia tộc như vậy không thể coi thường, bên trong có một ít võ giả Đạo Vương cảnh.

Có người nhíu mày hỏi:

- Ký tên hiệp nghị?

Có người mắt lấp lóe lo lắng hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ, nội dung hiệp nghị là gì?

Nếu Cảnh Ngôn yêu cầu bọn họ đánh với Cổ gia thì nhiều người sẽ không chịu. Đa số gia tộc sợ Cổ gia, không có lá gan chống đối.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống lạnh lùng nói:

- Nội dung hiệp nghị rất đơn giản. Ta nói thẳng đi, tương lai Huy Hoàng Đạo Tràng và Cổ gia sẽ có một trận chiến, ngươi chết hoặc ta mất. Gia tộc các vị nếu tham gia Liên Minh Huy Hoàng, ta không bắt buộc các vị phải sống còn cùng Huy

Hoàng Đạo Tràng, không bắt các vị xuất chiến vì Huy Hoàng Đạo Tràng. Nhưng thành viên Liên Minh Huy Hoàng tuyệt đối không được giúp đỡ Cổ gia!

Cảnh Ngôn nói một câu chất chứa âm trầm:

- Nội dung hiệp nghị đơn giản vậy thôi, gia tộc các vị có thể không tham gia vào chiến đấu trong tương lai nhưng tuyệt đối không được giúp Cổ gia chống lại ta.

Thánh Chủ Thân Sùng tiếp lời:

- Ta là Thánh Chủ, để ta làm chứng kiến đi. Khi đã ký tên vào hiệp nghị mà làm trái thì ta sẽ đại biểu Thánh Địa thảo phạt!

Thánh Chủ làm chứng đem đến uy lực rất lớn, có gia tộc nào làm thành viên Liên Minh Huy Hoàng mà ăn cây táo, rào cây sung trợ giúp Cổ gia chống lại Cảnh Ngôn thì Thánh Chủ sẽ dẫn dắt lực lượng Thánh Điện tiêu diệt gia tộc, việc làm này danh chính ngôn thuận!

Cảnh Ngôn và Thánh Chủ Thân Sùng nói làm nhiều thế lực gia tộc dao động suy nghĩ.

Tuy nhiên nếu không bắt buộc tham gia chiến đấu thì có thể chấp nhận điều kiện.

Đại điện yên tĩnh chốc lát, nhiều người chờ người ta đứng ra trước, không ai muốn đứng ra đầu tiên.

Tộc trưởng Văn gia thế gia đan đạo lên tiếng:

- Văn gia ta đồng ý tham gia Liên Minh Huy Hoàng!

Khi công khai đổi đan dược tộc trưởng Văn gia dùng hai mươi giọt Mai Hoa Lộ Vạn Năm đổi Long Hổ Đan làm thân với Cảnh Ngôn, khi đó tộc trưởng đã có ý đứng về phía hắn.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực nói:

- Văn tộc trưởng, hoan nghênh tham gia, giờ chúng ta hãy ký hiệp nghị. Vì biểu thị cảm tạ ta sẽ miễn phí tặng một viên Vạn Thọ Đan cho Văn gia.

Nghe vậy tộc trưởng Văn gia mừng thầm, mỉm cười tiến lên trước:

- Cảnh Ngôn điện chủ khách sáo quá.

Gia tộc khác mắt tròn mắt dẹt. Không ngờ gia tộc đứng ra đầu tiên sẽ được tặng miễn phí một viên Vạn Thọ Đan, bọn họ thầm hối hận mình không đứng ra đầu tiên.

Một thái thượng trưởng lão Mã gia vội nói:

- Mã gia ta cũng đồng ý tham gia Liên Minh Huy Hoàng, Cảnh Ngôn điện chủ, chúng ta ký hiệp nghị ngay đi!

Cảnh Ngôn gật đầu, liếc thái thượng trưởng lão Mã gia lại nhìn quét toàn trường, nói:

- Hoan nghênh! Miễn tham gia Liên Minh Huy Hoàng sau khi ký hiệp nghị đều có tư cách dùng cái giá rẻ đổi lấy Vạn Thọ Đan.

- Chu gia ta …!

Trong phút chốc lục tục có thế lực yêu cầu tham gia Liên Minh Huy Hoàng.

Thời gian ngắn ngủi đã có hơn mười gia tộc đồng ý vào Liên Minh Huy Hoàng.

Hết chương 754.

Chương 755. Đạo Hoàng Cảnh Đỉnh

Ba mươi thế lực gia tộc có mặt khoảng một nửa quyết định ngay tham gia Liên Minh Huy Hoàng. Số còn lại tuy phát thèm Vạn Thọ Đan nhưng không thể tự quyết định, có vào Liên Minh Huy Hoàng hay không còn cần gia tộc mở họp cao tầng.

Bọn họ biết ký tên hiệp nghị liên minh thì trong cuộc chiến Cảnh Ngôn và Cổ gia tuyệt đối không thể phản bội Cảnh Ngôn. Nếu phản bội sẽ có kết cục rất thảm, họ không có tự tin như bảy thế gia lớn dám chống đối Thánh Chủ.

Cảnh Ngôn khá vừa lòng điều này.

Sốt ruột không ăn được đậu hủ nóng, tin tưởng về sau sẽ có càng nhiều thế lực gia tộc tham gia Liên Minh Huy Hoàng.

Đối với những gia tộc thế lực tham gia Liên Minh Huy Hoàng thì Cảnh Ngôn tính chia họ ra hai nhóm. Đồng ý lên xe chiến của hắn đấu với Cổ gia tính là thế lực thành viên trung tâm, không muốn đấu với Cổ gia xếp vào thế lực thành viên bình thường.

Đãi ngộ của thành viên trung tâm và bình thường có khác biệt lớn. Thành viên trung tâm là người mình, Cảnh Ngôn không ngại biến họ càng mạnh.

Đám người giải tán, Cảnh Ngôn kêu Diêm Siêu và Vạn Trung Hoa hai người lại nói ý đồ của mình.

Vạn Trung Hoa chém đinh chặt sắt nói:

- Cảnh Ngôn minh chủ, Vạn gia ta mặc minh chủ sai khiến. Nếu khai chiến với Cổ gia, về vũ khí Vạn gia không giỏi nhưng có nhiều võ giả Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh. Bản thân ta nguyện xung phong vì Cảnh Ngôn minh chủ!

Vạn gia là thế gia đan đạo, thực lực Võ Đạo khá bình thường, về đánh nhau sợ là Vạn gia đánh không lại Diêm gia. Hết cách, thế gia đan đạo tuy có chuyên bồi dưỡng võ giả chiến đấu nhưng dù sao không thể giống thế gia Võ Đạo.

Cảnh Ngôn rất vừa lòng thái độ của Vạn Trung Hoa:

- Có câu nói này của Vạn lão ca đã đủ. Vạn gia là thế gia đan đạo, ta biết Vạn gia không giỏi chiến đấu. Dù khai chiến với Cổ gia ta sẽ không để đan sư của Vạn gia xông pha chiến đấu.

Diêm Siêu nói:

- Cảnh Ngôn minh chủ, ta không nhiều lời, chỉ một câu, Diêm gia sống còn cùng Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cảnh Ngôn lấy ra mấy viên đan dược cho hai người, mỗi người được ba viên:

- Tốt, rất tốt! Ta còn một ít Vạn Linh Quy Tông Đan giờ đưa cho hai vị. Hai vị đều là võ giả Đạo Hoàng cảnh, có lẽ đan dược này sẽ giúp hai vị tiến thêm một bước trong Võ Đạo.

Hai người nhận lấy đan dược, kích động mặt đỏ rực. Vạn Trung Hoa cũng muốn mạnh hơn trong Võ Đạo, ai chẳng thích lực lượng cường đại?

Cảnh Ngôn dặn dò hai người:

- Có một việc cần giao cho hai người làm, hãy lén giao lưu với thế lực gia tộc vào liên minh. Xem có gia tộc nào cùng khát vọng giống hai vị không, nếu có thì thu vào làm thành viên trung tâm.

Hai người lên tiếng:

- Không thành vấn đề!

Liên Minh Huy Hoàng thành lập, Cảnh Ngôn là minh chủ. Người và thế lực trong liên minh gọi Cảnh Ngôn là minh chủ chứ không phải điện chủ Thánh Điện.

Mấy ngày liên tiếp Cảnh Ngôn tọa trấn Huy Hoàng Đạo Tràng, hắn không dính vào công việc cụ thể nhưng không thể làm phủi chưởng quầy.

Hôm nay Thường Huyễn từ bên ngoài trở lại, đi Huy Hoàng Đạo Tràng hỗ trợ điều tra thân phận võ giả Đạo Vương cảnh, Đạo Hoàng cảnh tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cùng lúc đó, Thánh Chủ Thân Sùng sai người đưa tin kêu Cảnh Ngôn đi Thánh Cung một chuyến.

Trong Thánh Cung.

Cảnh Ngôn khom người chào:

- Kính chào Thánh Chủ đại nhân.

Thân Sùng xua tay, khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ không cần khách sáo.

Cảnh Ngôn thấy sắc mặt Thân Sùng nghiêm túc thì cũng nghiêm nghị lắng nghe.

Thân Sùng nói:

- Là tin tức về phụ thân của ngươi, Cảnh Lục Nam.

Lòng Cảnh Ngôn máy động, nhìn thẳng Thân Sùng:

- A?

Thân Sùng nói:

- Từ lâu ta đã biết phụ thân của ngươi bị nhốt ở Đông Quan quận thành nhưng không biết địa điểm cụ thể. Lần này ta kêu

Thường Huyễn đi Đông Quan quận thành, che giấu tung tích âm thầm điều tra rốt cuộc có manh mối.

Cảnh Ngôn không nói, chờ nghe Thánh Chủ.

Cảnh Ngôn vội vã tạo tư binh, gầy dựng thế lực vì đối phó Cổ gia, nhưng gấp gáp như vậy nguyên nhân chủ yếu vì phụ thân.

Làm con của người sao có thể thờ ơ khi phụ thân ruột chịu khổ sở?

Cảnh Ngôn từng giây từng phút mong mỏi cứu ra phụ thân, nhưng hắn biết sốt ruột không giúp được gì. Càng bị chuyện này ảnh hưởng tâm tình càng có hại cho bản thân.

Thân Sùng lấy ra tấm bản đồ da thú:

- Phụ thân của ngươi, Cảnh Lục Nam bị nhốt ở …

Đây là bản đồ Đông Quan quận thành, Thân Sùng nói cho Cảnh Ngôn biết vị trí cụ thể Cảnh Lục Nam bị bắt nhốt.

Cảnh Ngôn chân thành cảm ơn:

- Đa tạ Thánh Chủ đại nhân.

Thánh Chủ ngước mắt nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ tính làm sao?

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Khai chiến với Cổ gia phải cứu phụ thân ra trước, lỡ như Cổ gia lấy phụ thân áp chế ta thì ta sẽ bị động. Ta định một mình đi Đông Quan quận thành cứu phụ thân ra.

Thân Sùng nói:

- Ừ, ngươi nghĩ rất đúng. Nhưng ngươi phải nghĩ kỹ, nơi Cổ gia nhốt phụ thân của ngươi rất có thể có các loại trận pháp

phòng hộ. Nếu ngươi không thể cứu ra phụ thân ngươi trong thời gian ngắn thì sẽ có hại cho chính ngươi.

Cảnh Ngôn biết điều đó, hắn muốn cứu phụ thân ra phải hoàn thành trong thời gian ngắn ngủi, trước khi cao tầng Cổ gia phản ứng lại. Nếu không tình huống sẽ mất kiểm soát.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta biết, trước khi đi Đông Quan quận thành ta sẽ chuẩn bị tốt.

Cảnh Ngôn từ biệt Thân Sùng, hắn không về Huy Hoàng Đạo Tràng mà đi phủ đệ của mình, dặn thủ vệ trong thời gian gần đây không gặp người ngoài. Sau đó Cảnh Ngôn vào mật thất lòng đất.

Cảnh Ngôn muốn lại bế quan.

Lúc trước luyện chế hai viên Bổ Thiên Đan còn lại một viên, Cảnh Ngôn cảm thấy với công hiệu Bổ Thiên Đan trước thì viên thứ hai chắc có thể đưa mình vào cảnh giới Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Sau khi thăng cấp thành Đạo Hoàng cảnh đỉnh càng có lợi cho hành động cứu ra phụ thân, Cảnh Ngôn sẽ nắm chắc lớn hơn.

Trong mật thất.

Cảnh Ngôn lấy Bổ Thiên Đan thứ hai ra, cùng với nhiều tài nguyên như linh thạch cực phẩm, cộng thêm một ít thần tinh.

- Bắt đầu thôi!

- Đột phá!

Đầu tiên là hấp thu thần tinh, linh thạch cực phẩm, điều chỉnh trạng thái. Mấy ngày sau Cảnh Ngôn mới dùng Bổ Thiên Đan.

Bế quan giây lát đã hơn một tháng.

Hôm nay.

Phụt phụt phụt!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng, quanh người dâng lên tử khí mông lung. Tử khí này giống với tử khí quanh vụ tuyền, lần này tử khí lan tràn ra ngoài người Cảnh Ngôn.

Nếu có ai trong mật thất sẽ cảm giác được tử khí nhìn như tĩnh lặng nhưng tràn ngập năng lượng đáng sợ làm người ta tuyệt vọng.

Hết chương 755.

Chương 756. Gây Sự

Nếu võ giả Đạo Hoàng cảnh có mặt ở đây sẽ cảm giác được nơi tử khí tràn ngập không gian rung nhẹ theo quy luật.

Trong tình huống bình thường không gian cực kỳ ổn định, dù bị võ giả cường đại bạo lực phá hoại trong thời gian ngắn cũng sẽ khép lại trong giây lát. Tất cả đều vì có lực lượng pháp tắc vận chuyển.

Trong phạm vi tử khí quanh người Cảnh Ngôn dường như bài xích lực lượng pháp tắc chí cao vô thượng.

Hơi thở hủy diệt mơ hồ tràn ngập trong căn phòng.

Chợt tử khí tĩnh lặng xao động, nhanh chóng chui vào thân thể Cảnh Ngôn.

Vụ tuyền phần bụng đã thành màu tím, ánh sáng tím lấp lánh trông rất đẹp.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, thầm nghĩ:

- Đạo Hoàng cảnh đỉnh, cực hạn!

Viên Bổ Thiên Đan thứ hai khiến Cảnh Ngôn từ Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ lên đến cực hạn Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Cảnh Ngôn cảm nhận mỗi thay đổi nhỏ trong người:

- Hình như vụ tuyền của ta lột xác đến giới hạn, từ ngoài vào trong một màu tím, nguyên khí ở bên trong cũng có vầng sáng tím mông lung. Nếu đột phá tiếp vụ tuyền sẽ hoàn toàn thăng hoa. Cảm ứng pháp tắc trong thiên địa càng mãnh liệt. Nếu thúc đẩy nguyên khí hoàn toàn ta cảm giác có thể bài xích

lực lượng pháp tắc trong thiên địa ở một mức độ nào đó. Đang rút ngắn khoảng cách vận dụng pháp tắc.

Cảnh Ngôn không thí nghiệm lực công kích hiện tại nhưng hắn cảm ứng hiểu ra sức mạnh của mình.

Cảnh Ngôn không cần thí nghiệm cũng biết tu vi mạnh gấp mấy lần lúc ở Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, lĩnh ngộ sâu sắc hơn về kiếm ý.

Cảnh Ngôn cảm thấy không lâu sau kiếm ý sẽ lại lột xác do đó thăng cấp đến đệ tam trọng.

Kiếm ý đệ tam trọng dù không thể sánh bằng khống chế pháp tắc nhưng dư sức trấn áp võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Cùng lúc đó, Thiên Không Chi Dực ngày càng gần đến đệ lục trọng.

Tiền bối Linh La sáng tạo Thiên Không Chi Dực nắm giữ đến đệ lục trọng, tuy Thiên Không Chi Dực có bảy tầng nhưng bản thân Linh La chưa đạt tới đệ thất trọng.

Tiền bối Linh La từng nói với Cảnh Ngôn Thiên Không Chi Dực đệ thất trọng không hoàn thiện, vì Linh La không thể nắm giữ nó. Sau này Cảnh Ngôn muốn đến đệ thất trọng cần tự mình hoàn thiện.

Vèo!

Cảnh Ngôn ra mật thất.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, mắt tràn đầy tự tin:

- Đã đến lúc đi Đông Quan quận thành! Đông Quan quận thành là một trong bát quận thuộc quyền Cổ gia quản lý, lực lượng của Thánh Chủ cũng khó thẩm thấu vào. Thánh Chủ vì điều tra nơi phụ thân bị nhốt sai đại tổng quản Thường Huyễn che giấu tung tích tự mình đi, có thể thấy Đông Quan quận thành phòng thủ nghiêm ngặt, người ngoài khó nhúng tay vào.

Phó tòng thấy Cảnh Ngôn xuất quan liền tiến lên.

Phó tòng cung kính nói:

- Chủ nhân, Đại Đan Vương Khuê Dương bên Huy Hoàng Đạo Tràng nhiều lần phái người đến tìm chủ nhân.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ừ, ta đi ngay bây giờ.

Cảnh Ngôn lắc người ra phủ đệ, chốc lát sau đến Huy Hoàng Đạo Tràng. Cảnh Ngôn thả thần hồn ra tìm chỗ Khuê Dương ở, hắn xuất hiện trước mặt lão.

Khuê Dương thấy Cảnh Ngôn đột ngột xuất hiện ban đầu biến sắc mặt, sau đó thấy mặt hắn thì bình tĩnh lại.

- Cảnh Ngôn minh chủ!

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Khuê Dương lão ca, có phải gần đây đạo tràng chúng ta có rắc rối gì?

Phó tòng trong phủ đệ nói Khuê Dương nhiều lần phái người đến, nếu không có việc lớn lão sẽ không làm vậy.

Có đại tổng quản Thường Huyễn, lão tổ Diêm gia Diêm Siêu hỗ trợ, chuyện bình thường không cần gấp gáp tìm Cảnh Ngôn giải quyết.

Khuê Dương cười khổ nói:

- Minh chủ bế quan gần hai tháng, bên đạo tràng chưa đi vào chính quy. Nếu minh chủ còn không xuất hiện ta lo xảy ra nhiễu loạn. Đoạn thời gian này có bốn trăm hai mươi ba người qua thẩm tra tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng. Những đan sư này dễ nói, chỉ điểm họ luyện đan một chút là được. Nhưng những võ giả Đạo Hoàng cảnh khó hầu hạ, đến bây giờ có chín võ giả Đạo Hoàng cảnh vào đạo tràng, đều là tán tu. Một trăm

lẻ bốn võ giả Đạo Vương cảnh, có mấy chục người trước kia từng tham gia thế lực, họ vì vào đạo tràng nên rời khỏi những thế lực đó, vượt qua được thẩm tra. Đạo Vương còn lại là tán tu không có thế lực gì.

Khuê Dương nói đại khái thay đổi gần đây của đạo tràng cho Cảnh Ngôn nghe.

Cảnh Ngôn nhạy bén nắm bắt được vấn đề ở đâu:

- Có võ giả Đạo Hoàng cảnh gây sự?

Nếu là võ giả Đạo Vương cảnh sẽ không có lá gan sinh sự trong Huy Hoàng Đạo Tràng.

Khuê Dương đáp:

- Đúng vậy! Một số võ giả Đạo Hoàng cảnh tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng vì được đến đan dược của minh chủ, nhưng mãi không thấy mặt minh chủ, có người sinh ra cảm xúc bất mãn, suốt ngày tìm ta thúc giục. Ta đã giải thích với họ là minh chủ bế quan nhưng họ không nghe vào tai.

Cảnh Ngôn cười lạnh, hắn đã dự đoán được tình huống này.

Đám võ giả Đạo Hoàng cảnh tán tu mang tiếng là tán tu nhưng ngạo khí không ít hơn Đạo Hoàng của gia tộc lớn. Họ quen thói tự do, giờ tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng vì lấy đan dược, nếu không có đan dược tuyệt đối sẽ không có chín cường giả Đạo Hoàng cảnh chịu vào.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Ừm, lần này ta xuất quan sẽ đi gặp những cường giả Đạo Hoàng cảnh đó.

Khuê Dương bổ sung thêm:

- Minh chủ, thật ra đa số Đạo Hoàng khá kiên nhẫn, nhưng có người tên Trịnh Tam Tiếu là ồn ào nhất, bắt đầu kích động người khác rút ra khỏi Huy Hoàng Đạo Tràng. Lúc trước minh chủ có nói tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng nếu không vừa lòng bọn họ có thể tùy thời trở ra.

Trịnh Tam Tiếu này tuy là tán tu nhưng hoạt động khá nhiều trên Thiên Nguyên đại lục, gã có nhiều bằng hữu. Lúc công khai đổi đan dược Trịnh Tam Tiếu có báo giá trao đổi.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống:

- Trịnh Tam Tiếu? Nếu muốn rút khỏi đạo tràng cứ để hắn rút, ta tuyệt đối không bắt ép giữ lại. Giờ ta đi gặp bọn họ trước!

Thần hồn của Cảnh Ngôn bao phủ đạo tràng, hắn đã phát hiện đám cường giả Đạo Hoàng cảnh tụ tập trong một căn phòng.

Khuê Dương hỏi:

- Minh chủ, để ta đi thông báo bọn họ đến gặp minh chủ?

- Không cần, ta đến gặp họ.

Cảnh Ngôn chưa dứt lời đã biến mất trước mặt Khuê Dương.

Khuê Dương hé môi, sau đó lắc đầu khẽ thở dài thì thầm:

- Tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn minh chủ thật đáng sợ, ta dù gì là Đạo Hoàng cảnh đỉnh nhưng không thể nào thấy rõ minh chủ đi như thế nào.

Cảnh Ngôn ra khỏi phòng Khuê Dương, khoảng một giây hắn đã đến ngoài phòng của nhóm Trịnh Tam Tiếu.

Hết chương 756.

Chương 757. Lòng Có Ý Xấu

Đám Đạo Hoàng tán tu tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng vốn không có cảm giác trung thành, nhóm Trịnh Tam Tiếu tiếp xúc với Cảnh Ngôn chỉ ở trong đại hội luận đan.

Cảnh Ngôn biểu hiện trong đại hội luận đan khiến người giật mình, nhưng còn kém xa đến tầm làm Đạo Hoàng tán tu phục thật sự.

Chín cường giả Đạo Hoàng cảnh tham gia đạo tràng phần lớn vì lấy đan dược của Cảnh Ngôn, đặc biệt họ biết mâu thuẫn giữa hắn và Cổ gia không cách nào hóa giải, hai bên sẽ có trận chiến càng làm họ do dự nhiều hơn.

Vì họ không chắc phần thắng của Cảnh Ngôn có cao hơn Cổ gia không, nếu hắn thất bại thì Huy Hoàng Đạo Tràng còn tồn tại không?

Trong phòng, Trịnh Tam Tiếu cao giọng nói:

- Mấy vị thật có kiên nhẫn, Cảnh Ngôn kêu chúng ta tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, hứa là vào đạo tràng sẽ được đan dược. Nhưng giờ chúng ta không thấy bóng dáng Cảnh Ngôn đâu, các vị không cảm thấy có vấn đề gì sao?

Trịnh Tam Tiếu nhìn những người khác, nghiến răng nói:

- Theo ta thấy chúng ta đã bị lừa!

Một giọng trầm thấp nói:

- Trịnh huynh, Cảnh Ngôn minh chủ lừa chúng ta cái gì? Đại Đan Vương Khuê Dương đã nói Cảnh Ngôn minh chủ đang bế quan nên không thể kịp lúc gặp chúng ta.

Một giọng nói hơi âm trầm bảo:

- Ha ha, Lưu huynh, lòng người cách cái bụng, Cảnh Ngôn có ý nghĩ gì chúng ta khó đoán. Ta phải nói một điều, chúng ta ở lại đây nếu Cảnh Ngôn muốn làm gì với chúng ta thì mọi người sẽ rất nguy hiểm. Các người cũng thấy hôm Cảnh Ngôn giết Đồng Việt, trong ngoài đạo tràng đại trận lớp lớp. Nếu Cảnh Ngôn nhờ vào uy lực đại trận thì các vị ngồi ở đây ai có nắm chắc đối kháng với hắn? Ta nghiêng hướng suy nghĩ của Trịnh huynh, chúng ta đi cho rồi, thừa dịp Cảnh Ngôn còn chưa xuống tay với chúng ta, chờ hắn hành động muốn đi cũng không kịp.

Người nói chuyện là một lão nhân mặc trường bào đỏ thẫm, lão ngồi cạnh Trịnh Tam Tiếu.

Những người khác lặng im.

Bọn họ không cách nào phản bác, họ thấy tận mắt uy lực đại trận Huy Hoàng Đạo Tràng rồi. Nếu Cảnh Ngôn kích phát đại trận đối phó với họ thì đúng là có nguy hiểm trí mạng. Cường giả như Đồng Việt còn nuốt hận tại chỗ, bị Cảnh Ngôn đánh vỡ linh khí phòng ngự mà chết. Bọn họ tự tin vào mình nhưng không tự đại đến mức cảm thấy ngang ngửa Đồng Việt.

Một người nói:

- Khu tiền bối, xem biểu hiện của Cảnh Ngôn minh chủ trong đại hội luận đan hôm đó chắc hắn không phải loại người âm hiểm xảo trá. Cảnh Ngôn minh chủ làm việc đều là đường đường chính chính, chúng ta cũng thấy khi đám người Cổ Tiên Luân Cổ gia rời đi minh chủ không ngăn cản. Cảnh Ngôn minh chủ và Cổ gia có thù, đổi lại người khác e rằng không làm giống minh chủ được, thả đám người Cổ gia Cổ Tiên Luân rời đi.

Người này là võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ hôm đó có nói chuyện với Cảnh Ngôn, hắn nói gã có thể tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng.

Lão nhân Đạo Hoàng cảnh đỉnh họ Lưu nói:

- Ta cũng cảm thấy Cảnh Ngôn minh chủ chắc sẽ không lén xuống tay với chúng ta. Trước không nói con người của Cảnh Ngôn minh chủ thế nào, chỉ nói minh chủ thành lập Liên Minh Huy Hoàng đạo tràng là vì hy vọng hút càng nhiều cường giả vào. Nếu Cảnh Ngôn minh chủ xuống tay với chúng ta thì ai dám đến?

Lão nhân này là võ giả dùng một gốc Long Văn Cẩm Lý Hoa đổi Vạn Thọ Đan với Cảnh Ngôn, lão cũng vào Huy Hoàng Đạo Tràng.

Người trong phòng đại khái chia ra hai phái.

Một phe chủ trương tập thể rời đi, phe kia ủng hộ tiếp tục chờ. Tranh luận khá kịch liệt.

Cảnh Ngôn đừng ngoài cửa giây lát, hắn dùng thần hồn thấy rõ tình hình bên trong.

Khóe môi cong lên, Cảnh Ngôn cất bước vào phòng.

Cảnh Ngôn vừa vào tiếng tranh luận ngừng bặt, mọi người cùng nhìn hắn.

Hơn một nửa võ giả trông thấy Cảnh Ngôn đều đứng dậy chào:

- Cảnh Ngôn minh chủ!

- Xin chào minh chủ đại nhân!

Chỉ có hai, ba người không ra tiếng.

Cảnh Ngôn vẫy tay, mắt lướt qua mấy võ giả không lên tiếng, hắn không so đo với họ.

Cảnh Ngôn mở miệng nói:

- Để các vị đợi lâu, rất xin lỗi. Chủ yếu vì ngộ đạo trong Võ Đạo nên vội vàng bế quan, không kịp nói trước với các vị.

Cảnh Ngôn đang giải thích tại sao mình vắng mặt thời gian dài như vậy.

Lão nhân họ Lưu cười nói:

- Minh chủ nói quá lời, một, hai tháng không là gì với đám già chúng ta.

Lão nhân họ Khu nói:

- Cảnh Ngôn minh chủ là người bận rộn, chúng ta đều là tán tu rảnh rỗi nên chờ chút cũng đương nhiên.

Cảnh Ngôn nghe câu này con ngươi co rút.

Lão nhân họ Khu hình như không có ý tốt, thoáng nghe thì không có gì nhưng chiêm nghiệm lại lời nói có gai, cố ý cô lập Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nheo mắt nhìn lão nhân họ Khu, mới rồi hắn đứng ngoài phòng nghe người này nói chuyện đã không tốt, chẳng những muốn rời đi còn định kéo người khác đi cùng. Sợ là lão ta vào Huy Hoàng Đạo Tràng không có ý tốt.

Cảnh Ngôn nhìn thẳng hỏi:

- Tôn tính đại danh của đạo hữu là?

Lão nhân chắp tay nói:

- Lão phu tên Khu Đạc.

Cảnh Ngôn chắp tay đáp lại:

- Thì ra là Khu Đạc đạo hữu.

Chợt Cảnh Ngôn lạnh lùng nói:

- Nếu Khu Đạc đạo hữu cảm thấy tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng không thoải mái có thể tự rời đi.

Cảnh Ngôn thành lập Liên Minh Huy Hoàng đạo tràng là vì tìm trợ lực chứ không phải một con sâu làm rầu nồi canh, Khu Đạc là con sâu đó. Người này mắt lấp lóe làm Cảnh Ngôn cảm thấy âm hiểm, tâm cơ sâu. Cảnh Ngôn dùng thần niệm cảm giác liền xác định người này có ý xấu.

Cảnh Ngôn nghi ngờ Khu Đạc cấu kết với Cổ gia, tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng là để phá hoại.

Cảnh Ngôn không cần khách sáo với loại người này, ngươi không muốn ở đây thì xéo.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy mặt Khu Đạc sầm xuống, đáy mắt lóe tia sáng lạnh. Nhưng Khu Đạc giỏi che giấu, tia lạnh lẽo vụt qua nhanh, người bình thường không phát hiện được. Nhưng thần niệm bao phủ, sao Khu Đạc có thể qua mắt Cảnh Ngôn? Hắn cảm nhận được tia lạnh đó càng kiên quyết đuổi Khu Đạc ra, để người này lại tuyệt đối là mối họa.

Trịnh Tam Tiếu nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn minh chủ, Khu huynh không nói gì, minh chủ làm vậy hơi không khách khí.

Xem dáng vẻ Trịnh Tam Tiếu thì khá thân với Khu Đạc, thấy thái độ của Cảnh Ngôn với lão nên gã đứng ra bênh vực.

Hết chương 757.

Chương 758. Cút Đi

Lúc trước Cảnh Ngôn gặp Khuê Dương nghe lão nói Trịnh Tam Tiếu gây ồn ào nhất trong Đạo Hoàng tán tu.

Cảnh Ngôn qua các đường tin tức tìm hiểu Trịnh Tam Tiếu biết tính cách người này ngay thẳng, không có nhiều tâm cơ, nên có nhiều bằng hữu trên đại lục.

Ban đầu Cảnh Ngôn còn thắc mắc tại sao Đại Đan Vương Khuê Dương nói Trịnh Tam Tiếu làm ồn dữ nhất, giờ nhìn thái độ của Trịnh Tam Tiếu và Khu Đạc thì hắn đã hiểu. Rất có thể Trịnh Tam Tiếu bị Khu Đạc xúi giục lợi dụng, khả năng này rất lớn.

Lý do quan trọng Cảnh Ngôn tin Trịnh Tam Tiếu không cấu kết với Cổ gia là vì gã có mâu thuẫn với Cổ gia. Người bình thường không biết mâu thuẫn giữa Trịnh Tam Tiếu và Cổ gia, nhưng Thánh Chủ Thân Sùng biết, Thường Huyễn phụ trách công tác tình báo trong Thánh thành cũng biết.

Tóm lại Cảnh Ngôn cảm thấy Trịnh Tam Tiếu rất đáng giá lôi kéo, tu vi Võ Đạo là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, có nhiều bằng hữu, một đối tượng lôi kéo rất tốt.

Cảnh Ngôn bỏ qua thái độ hằn học của Trịnh Tam Tiếu lúc này, hắn không xem trọng hiện tại mà là hành vi tương lai.

Cảnh Ngôn khách sáo nói với Trịnh Tam Tiếu:

- Tam Tiếu lão ca chắc quen Khu Đạc từ lâu? Lão ca hiểu biết Khu Đạc bao nhiêu?

Trịnh Tam Tiếu nghe Cảnh Ngôn hỏi trong phút chốc không phản ứng lại. Vì Cảnh Ngôn đối với Khu Đạc hờ hững

nhưng hơi nhiệt tình với gã, không lạnh lùng sập cửa vào mặt.

Thế là sao?

Gần đây Trịnh Tam Tiếu gây ồn ào khá lớn trong Huy Hoàng Đạo Tràng, Cảnh Ngôn nên lạnh nhạt với gã mới đúng.

Khoan, Cảnh Ngôn nói câu này có ý gì?

Trịnh Tam Tiếu không hiểu tại sao Cảnh Ngôn hỏi như thế nhưng vẫn thành thật trả lời:

- Trước kia ta nghe nói qua Khu huynh nhưng không tiếp xúc trực tiếp, gần đây chúng ta cùng tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng nên mới quen thuộc.

Sắc mặt Khu Đạc khó xem, lão mơ hồ cảm thấy Cảnh Ngôn đã phát hiện mình có vấn đề.

Khu Đạc lên tiếng:

- Ta và Trịnh huynh hợp ý, tuy mới quen không lâu nhưng đã thân như huynh đệ.

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Ha ha … Phải không?

Cảnh Ngôn nói khéo:

- Tam Tiếu lão ca tính tình ngay thẳng nổi tiếng trong đại lục, ta biết lão ca ghét loại người trước mặt một chuyện mà sau lưng thì khác. Lão ca hãy suy nghĩ cẩn thận gần đây tạo áp lực cho Đại Đan Vương Khuê Dương trong Huy Hoàng Đạo Tràng phải chăng có người bên cạnh cố ý vô tình rót tư tưởng vào đầu?

Trịnh Tam Tiếu ngay thẳng nhưng không ngốc, được chỉ điểm sơ, nếu đúng là bị Khu Đạc xui khiến gã không khó hiểu ra vấn đề trong đó.

Trịnh Tam Tiếu sửng sốt nhìn Cảnh Ngôn, bản năng nhớ lại đoạn thời gian này mỗi lần Khu Đạc gặp mặt nói chuyện. Nghĩ một hồi Trịnh Tam Tiếu cảm thấy kỳ kỳ.

Ánh mắt Trịnh Tam Tiếu đầy thắc mắc nhìn Khu Đạc, không lẽ gã bị lợi dụng thật?

Khu Đạc luống cuống nói:

- Trịnh huynh đừng nghĩ lung tung!

Khu Đạc thầm tức giận, Cảnh Ngôn còn trẻ mà quá ranh ma.

Một người khi lo lắng rất dễ lộ ra sơ hở.

Trịnh Tam Tiếu chợt hiểu ra:

- Ta hiểu rồi, đã hiểu!

Trịnh Tam Tiếu cẩn thận nhớ lại thật sự phát hiện manh mối. Nếu không bị Khu Đạc ảnh hưởng, dù Trịnh Tam Tiếu bất mãn Cảnh Ngôn nhưng sẽ không đi tìm Đại Đan Vương Khuê Dương. Mỗi lần Khu Đạc gặp gã sẽ nói Huy Hoàng Đạo Tràng, nói Cảnh Ngôn, trong tối ngoài sáng tỏ vẻ bất mãn. Nhưng Khu Đạc không lần nào đi tìm Đại Đan Vương Khuê Dương.

Ánh mắt Trịnh Tam Tiếu lạnh lùng nói:

- Khu Đạc, không ngờ ngươi là người như vậy!

Dù ai bị lợi dụng xui khiến đi làm cây thương tuyệt đối sẽ không vui.

Khu Đạc thấy Trịnh Tam Tiếu hoàn toàn tỉnh táo thì lão bỏ mặc luôn.

Khu Đạc hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Trịnh Tam Tiếu, không ngờ tình cảm hơn một tháng của chúng ta bị tiểu tử Cảnh Ngôn nói mấy câu đã tan rã, thật

khiến người thất vọng.

Cảnh Ngôn lạnh lùng quát:

- Được rồi! Khu Đạc, giờ ngươi có thể đi, bắt đầu từ bây giờ ngươi không phải thành viên của Huy Hoàng Đạo Tràng, nơi này không hoan nghênh ngươi!

Cảnh Ngôn trực tiếp đuổi Khu Đạc đi.

- Muốn ta đi? Ha ha, Cảnh Ngôn, ngươi tưởng ta muốn ở lại chỗ tồi tàn này sao? Nhưng lúc trước ngươi nói sao? Tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng sẽ có cơ hội được đan dược cửu giai, ngươi nghĩ không vì đan dược của ngươi ta thèm vào Huy Hoàng Đạo Tràng? Muốn ta đi cũng được, nhưng ta bị chậm trễ hai tháng tính sao đây?

Khu Đạc biết đã không thể ở lại Huy Hoàng Đạo Tràng, nhưng trước khi đi muốn cắn Cảnh Ngôn một miếng.

Đan dược của Cảnh Ngôn tốt thật, không lấy được chút lợi đã đi thì Khu Đạc không cam lòng.

Cảnh Ngôn tức giận bật cười:

- Ngươi muốn đan dược?

Vèo!

Cảnh Ngôn vung tay, mấy chục bình ngọc lơ lửng.

Cảnh Ngôn nheo mắt nhìn Khu Đạc:

- Ta có nhiều đan dược, ngươi có giỏi thì đến lấy!

Khu Đạc dám nhúc nhích là Cảnh Ngôn giết lão ngay, hắn rất muốn giết ngay loại người tình nghi có quan hệ thân phận với Cổ gia.

Cảnh Ngôn lấy đan dược ra chờ Khu Đạc tới cướp.

Khu Đạc thấy mấy chục bình ngọc thì mắt đỏ ngầu, nhưng đứng yên tại chỗ không dám đi lên cướp giật.

Nếu không có vết xe đổ Đồng Việt thì Khu Đạc sẽ không chút do dự hành động, cướp tới tay rồi rời khỏi Thánh thành ngay. Nhưng bây giờ Khu Đạc không dám, lão so sánh với Đồng Việt thực lực Võ Đạo kém một bậc. Nếu lão cướp đan dược của Cảnh Ngôn rất có thể không lấy được đan dược mà mạng nhỏ cũng mất.

Cảnh Ngôn cười rẻ rúng:

- Như thế nào? Không dám lấy? Không dám thì xéo! Trong vòng ba giây nếu ngươi còn ở trong Huy Hoàng Đạo Tràng đừng trách ta không khách khí.

Khu Đạc cắn răng, giậm chân vận chuyển nguyên khí bay đi nhanh như tia chớp:

- Ngươi …! Tốt, coi như ngươi giỏi!

Khu Đạc không chút nghi ngờ sau ba giây lão còn không đi Cảnh Ngôn sẽ ra tay. Cảnh Ngôn mà ra tay thì Khu Đạc muốn đi mà không có ai giúp đỡ hầu như không có cơ hội đi nữa.

Mạng nhỏ quan trọng, rời đi trước rồi tính.

Sau khi Khu Đạc đi vẻ mặt Trịnh Tam Tiếu lúng túng nói với Cảnh Ngôn:

- Thật là hổ thẹn, không ngờ Khu Đạc là tiểu nhân như vậy, buồn cười là ta bị y lợi dụng, xin minh chủ thứ lỗi!

Trịnh Tam Tiếu xin lỗi Cảnh Ngôn ngay trước mặt người khác.

Cảnh Ngôn lắc đầu cười nói:

- Tam Tiếu lão ca đừng nói vậy, các vị tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng sắp hai tháng nhưng ta không xuất hiện gặp

các vị, mọi người nóng nảy là bình thường, ta thông cảm.

Hết chương 758.

Chương 759. Một Chọi Tám

Cảnh Ngôn giải thích khiến Trịnh Tam Tiếu thoải mái nhiều, nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Những người khác trong lòng thay đổi cảm xúc, tiềm thức bài xích làm dưới trướng của Cảnh Ngôn nhưng giờ dần thả lỏng.

Cảnh Ngôn quét mắt xung quanh, nói thẳng:

- Các vị! Tiếp theo ta sẽ nói chút vấn đề về đan dược. Đan dược của ta số lượng có hạn, không thể đổi không giới hạn.

Nhóm người trong phòng lên tiếng tỏ vẻ thông cảm:

- Chúng ta hiểu mà!

- Đúng rồi, trước không nói luyện chế đan dược cần tài liệu quý giá, chỉ tính phân đoạn luyện chế đã hao phí tinh thần rất lớn.

- …

Bọn họ rất kích động, có vẻ như Cảnh Ngôn sắp lấy đan dược ra đổi với họ. Cả đám luôn chờ đợi giờ phút này đến.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ừm, ta nói cho các vị thân phận trong Huy Hoàng Đạo Tràng trước đã. Hiện các vị đều là thành viên vòng ngoài, muốn đổi đan dược cửu cấp phải xin tư cách với Đại Đan Vương Khuê Dương. Dan dược cửu giai bình thường dễ đổi, loại quý hiếm thì hơi khó, phải qua Đại Đan Vương Khuê Dương kiểm tra mới đưa xin phép vào tay ta.

Cả nhóm cau mày.

Còn phải đưa đơn xin? Xin xong chưa chắc có cơ hội đổi?

Nhiều người thất vọng liếc nhau. Bọn họ không hứng thú với đan dược cửu giai bình thường, nơi này chỉ có ba võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, trung kỳ, có nhu cầu lớn với đan dược cửu giai bình thường.

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Các vị có thể chọn thăng cấp làm thành viên trung tâm của Huy Hoàng Đạo Tràng. Nếu làm thành viên trung tâm sẽ được miễn phí một viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ ngay. Nhưng phải chú ý là thành viên vòng ngoài không bị Huy Hoàng Đạo Tràng trói buộc, không bị yêu cầu làm bất cứ chuyện gì. Thành viên vòng ngoài có thể tùy thời rút ra Huy Hoàng Đạo Tràng, giống như Khu Đạc mới đi, đạo tràng yêu cầu rất cao với thành viên trung tâm, sau này Huy Hoàng Đạo Tràng và Cổ gia chiến đấu, tất cả thành viên trung tâm phải tham gia chiến đấu! Đãi ngộ của thành viên trung tâm là trong thời gian nhất định được ta thưởng cho đan dược, không cần dùng tài nguyên nào đổi lấy.

Làm thành viên trung tâm phải tham gia chiến đấu, Cảnh Ngôn không ngại dùng đan dược tăng thực lực Võ Đạo cho họ. Họ có sức chiến đấu càng mạnh sau này phát huy tác dụng trong chiến tranh với Cổ gia càng lớn.

Được thưởng đan dược tất nhiên đám người Trịnh Tam Tiếu rất thích, nhưng họ không chắc chắn về chiến tranh với Cổ gia.

Trịnh Tam Tiếu trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cảnh Ngôn minh chủ, không biết khi nào minh chủ và Cổ gia … khai chiến toàn diện?

Cảnh Ngôn là điện chủ Thánh Điện, Huy Hoàng Đạo Tràng ở trong Thánh thành, Cổ gia không thể kéo một đống người

lao tới Thánh thành được. Nên quyền chủ động chọn thời gian khai chiến nằm trong tay Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói:

- Chắc rất nhanh, lâu thì mười năm, mau thì ba đến năm năm.

- Cái gì?

- Thế này …

Đám người biến sắc mặt.

Lâu thì mười năm? Quá mau, Cảnh Ngôn minh chủ tự tin vậy sao?

Lão nhân họ Lưu nét mặt trầm trọng nói:

- Cảnh Ngôn minh chủ, ta xin nói thẳng tuy tu vi Võ Đạo của minh chủ rất mạnh, nhưng nội tình của Cổ gia thâm sâu nằm ngoài tưởng tượng của minh chủ. Lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn không là gì với minh chủ, hoàn toàn có thể dựa vào sức mình đánh chết. Nhưng thực lực tổng thể của Cổ gia tuyệt đối đáng sợ hơn mặt ngoài nhiều.

Mọi người lên tiếng:

- Đúng rồi, khi đã khai chiến thì nước đổ khó hốt!

- Hơn nữa đến lúc đó Thánh Chủ đại nhân không thể nhúng tay chuyện này.

Huy Hoàng Đạo Tràng bây giờ còn quá nhỏ bé, dù tám người đều làm thành viên trung tâm, tham gia trận chiến tranh vẫn không thể đối kháng lại toàn hệ thống Cổ gia. Lực lượng của Cổ gia không riêng đến từ gia tộc của mình, vài người ở đây cũng khó thể đánh vào Lưu Quang thành hang ổ Cổ gia.

Cảnh Ngôn cười ném ra bom hạng nặng:

- Ta hiểu điều các vị lo lắng, ta có thể nói trước cho các vị biết, nếu khai chiến các điện chủ Thánh Điện sẽ lấy thân phận cá nhân tham gia vào trận doanh của chúng ta.

Nụ cười này làm những người có mặt tim rung lên.

Đám điện chủ Thánh Điện từng người có quân đội riêng, cộng lại thì số lượng võ giả Đạo Hoàng cảnh rất khả quan. Khai chiến với hệ thống Cổ gia tuy không dám nói nhất định có thể đánh bại nó nhưng chắc chắn có thực lực đối kháng.

Đám người Trịnh Tam Tiếu hơi dao động, nhưng muốn bọn họ đặt quyết tâm còn cần tiếp tục thêm mồi lửa. Bọn họ hơi lo Cảnh Ngôn có lấy mình làm vật hy sinh, xua họ xông ra chiến đấu trong khi hắn tọa trấn ở phía sau dọn dẹp tàn cục?

Cảnh Ngôn tiếp tục tăng tiền cược:

- Không chỉ có các điện chủ, đến nay Huy Hoàng Đạo Tràng chúng ta đã thành lập liên minh với nhiều gia tộc hạng nhất trên đại lục. Ví dụ Diêm gia ở Thánh thành, Vạn gia thế gia đan đạo đều là thành viên trung tâm của liên minh, nếu khai chiến họ sẽ hết sức giúp chúng ta.

Mọi người biết Liên Minh Huy Hoàng thành lập.

Cảnh Ngôn nhấn mạnh câu chót:

- Điều quan trọng nhất là ta không chỉ khiến các ngươi xung phong, còn ta trốn ở đằng sau. Ta sẽ tham gia tuyến đầu trong chiến tranh với Cổ gia.

Trịnh Tam Tiếu lắc đầu nói:

- Vậy có phải là quá nguy hiểm? Nếu minh chủ gặp nạn thì liên minh sẽ …

Cảnh Ngôn đầy tự tin nói:

- Cái đó thì các người khỏi lo, Cổ gia muốn giết ta không dễ vậy. Tu vi Võ Đạo của ta mạnh hơn các người trông thấy, tưởng tượng nhiều.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn quét mọi người.

Cả nhóm cười, đúng là tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn hơn bất cứ ai trong số họ, nhưng hắn xông lên tuyến đầu vẫn có nguy cơ chết. Trận pháp ở hang ổ Cổ gia dày đặc, hung hiểm vô cùng, dù Thánh Chủ đi cũng rất nguy hiểm.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, đưa ra đề nghị:

- Vậy đi, có lẽ các vị không có hiểu biết trực quan, chúng ta ra quảng trường, tám vị cùng nhau luận bàn một trận với ta.

Hôm trong đại hội luận đan tuy Cảnh Ngôn giết Đồng Việt nhưng mọi người thấy là đại trận trong ngoài Huy Hoàng Đạo Tràng trợ giúp hắn mới thành công. Bọn họ không hiểu thực chất Cảnh Ngôn mạnh đến đâu, cho rằng sức chiến đấu của hắn mạnh hơn Đồng Việt chút ít nhưng không nhiều.

Tám người nghe Cảnh Ngôn nói đều sửng sốt, ngạc nhiên nhìn hắn.

Cảnh Ngôn minh chủ có ý gì?

Một người luận bán với tám người bọn họ?

Hết chương 759.

Chương 760. Nhẹ Nhàng Nghiền Áp

Cái này … hơi quá khoa trương. Tám người có ba là tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh, hai cảnh giới Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, hai Đạo Hoàng cảnh trung kỳ, một Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ. Tám người liên hợp lại tuyệt đối áp chế Đồng Việt gắt gao, lão chỉ có nước chạy trốn. Đồng Việt nếu không nhờ tốc độ không người sánh bằng thì họ có thể ngay mặt giết lão.

Trịnh Tam Tiếu xoe tròn mắt hỏi lại, gã sợ mình nghe lầm:

- Ý minh chủ là tám người chúng ta hợp sức đánh một mình minh chủ?

Thật tình vì lời Cảnh Ngôn nói khiến người không thể tin, khi Trịnh Tam Tiếu nói chuyện còn huơ ngón tay.

Lão nhân họ Lưu nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn minh chủ nói là tám chúng ta luận lưu luận bàn với minh chủ sao?

Những người khác tuy không nói nhưng nhìn ánh mắt của họ là biết ý nghĩ giống Trịnh Tam Tiếu, lão nhân họ Lưu.

Cảnh Ngôn khẳng định nói:

- Không phải luân lưu luận bàn với ta mà là tám người cùng ra tay, một mình ta đấu với tám người.

Trịnh Tam Tiếu bật cười:

- Ha …

Trịnh Tam Tiếu nhìn lão nhân họ Lưu lại đưa mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Trịnh Tam Tiếu nói sức chiến đấu của mình lại thuận tiện giới thiệu sức chiến đấu của lão nhân họ Lưu:

- Minh chủ có lẽ không biết rõ thực lực của chúng ta, vậy đi, tu vi Võ Đạo của ta là Đạo Hoàng cảnh đỉnh nhưng sức chiến đấu thuộc đẳng cấp đệ nhất trong võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, chênh lệch không lớn với Đồng Việt bị minh chủ giết. Đồng Việt đánh với ta thì ta hoàn toàn có sức tự bảo vệ mình. Lưu huynh thực lực ước chừng bằng ta.

Hai người đều là sức chiến đấu hạng nhất Đạo Hoàng cảnh đỉnh, dù kém hơn Đồng Việt một chút nhưng không quá nhiều. Trịnh Tam Tiếu, lão nhân họ Lưu một mình đấu với Đồng Việt, lão ỷ vào tốc độ có thể chiếm ưu thế nhưng khó giết hai người.

Lão nhân họ Lưu gật đầu công nhận Trịnh Tam Tiếu nói.

Trịnh Tam Tiếu đảo tròng mắt nói:

- Cảnh Ngôn minh chủ để ta và Lưu huynh luận bàn với minh chủ đi. Nhưng minh chủ không thể kích phát đại trận đạo tràng, nhờ vào uy lực đại trận đối phó chúng ta.

Trịnh Tam Tiếu nghe Cảnh Ngôn đòi luận bàn với họ thì cũng động lòng, gã muốn biết sức chiến đấu của hắn mạnh cỡ nào. Trịnh Tam Tiếu biết một mình gã có lẽ không đánh lại Cảnh Ngôn, nhưng cộng thêm lão nhân họ Lưu chắc đủ áp chế hắn, miễn hắn không vận dụng uy lực của trận pháp đạo tràng.

Cảnh Ngôn kiên trì nói:

- Ta đương nhiên sẽ không sử dụng bất cứ trận pháp, nếu dùng trận pháp thì luận bàn còn ý nghĩa gì? Nhưng vì tiết kiệm thời gian tám người cùng ra tay đi.

Cảnh Ngôn mỉm cười, ngữ điệu nhẹ nhàng, rõ ràng tràn đầy tự tin vào mình.

Thấy thái độ của Cảnh Ngôn như vậy Trịnh Tam Tiếu hơi giận, gã dù gì là Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu, lão nhân họ Lưu cũng vậy, hai người liên hợp mà Cảnh Ngôn ra vẻ khinh thường, người có chút ngạo khí đều sẽ tức giận.

Lão nhân họ Lưu trầm giọng nói:

- Nếu minh chủ đã kiên trì thì cung kính không bằng tuân mệnh!

Cảnh Ngôn không nói nhiều:

- Đi, đi quảng trường.

Chờ chút nữa bắt đầu luận bàn tám người này tự nhiên chịu phục.

Cảnh Ngôn ra khỏi phòng trước, lắc người đến quảng trường đạo tràng.

Tám người Trịnh Tam Tiếu ra sau.

Trịnh Tam Tiếu nói:

- Tám chúng ta liên hợp phải cho Cảnh Ngôn minh chủ biết sự lợi hại, lát nữa hắn không cầu xin chúng ta đừng dừng tay!

Lão nhân họ Lưu gật gù đồng ý:

- Ý của Trình huynh rất tốt, ta cũng nghĩ vậy!

Những người khác gật mạnh đầu.

Cảnh Ngôn, tám người Trịnh Tam Tiếu đến quảng trường rất nhanh hấp dẫn chú ý. Huy Hoàng Đạo Tràng đang náo nhiệt, có mấy trăm đan sư, võ giả Đạo Vương cảnh tham gia, gần quảng trường thường có người qua lại.

Đám người chú ý động tĩnh trên quảng trường, bất giác dừng bước lại xem, đoán Cảnh Ngôn minh chủ và đám cường giả Đạo Hoàng cảnh muốn làm gì.

Trịnh Tam Tiếu sốt ruột hỏi:

- Minh chủ sẵn sàng chưa? Bây giờ bắt đầu?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tùy thời có thể, các ngươi ra tay trước đi!

Cảnh Ngôn vừa dứt lời Trịnh Tam Tiếu liền tấn công trước, động tác của lão nhân họ Lưu không chậm gần như ra tay cùng lúc.

Tám người bao vây Cảnh Ngôn vào giữa, tất cả đều lấy ra vũ khí công kích hắn.

Trong phút chốc vầng sáng chiếu rọi bầu trời Huy Hoàng Đạo Tràng nhuộm màu bảy sắc.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Nguyên khí mênh mông điên cuồng trào dâng.

Trịnh Tam Tiếu nhắc nnhở:

- Cảnh Ngôn minh chủ nhớ đừng cậy mạnh, nếu không chịu nổi hãy kêu chúng ta dừng tay!

Trịnh Tam Tiếu sợ bị thương Cảnh Ngôn, lỡ chọc hắn quê quá hóa giận không cung cấp đan dược cho họ thì mất nhiều hơn được.

Cảnh Ngôn không trả lời, hắn lấy trường kiếm đen ra quát khẽ:

- Phá!

Kiếm quang đen ngưng hiện cuốn lấy công kích từ bốn phương tám hướng.

- Trấn áp!

Kiếm quang phá mở công kích của mọi người, sau đó Cảnh Ngôn vận dụng kiếm ý trấn áp tám võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Thấy Cảnh Ngôn một chiêu đánh tan công kích của tám người, đám Trịnh Tam Tiếu thầm kinh ngạc lộ vẻ hoảng sợ.

Lão nhân họ Lưu cao giọng quát:

- Cảnh Ngôn minh chủ quá mạnh, Trịnh huynh, xem ra chúng ta không thể giữ lại, ra tay hết sức đi!

Hiển nhiên ban đầu lão nhân họ Lưu, Trịnh Tam Tiếu còn giữ sức.

Trịnh Tam Tiếu trả lời:

- Được!

Độ mạnh công kích của hai người bỗng tăng lên. Năm cường giả Đạo Hoàng cảnh dưới Đạo Hoàng cảnh đỉnh đã bị kiếm ý của Cảnh Ngôn trấn áp không thể ra tay nữa, họ cảm giác thân hình như bị năng lượng vô hình trói chặt, nguyên khí trong người vận chuyển chậm chạp, không công kích tiếp được.

Trong ba võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh người thực lực yếu nhất tình huống không tốt hơn là bao, tuy vẫn có thể tấn công Cảnh Ngôn nhưng tần suất giảm mạnh, mặt đỏ rần gồng sức mãi không thoát ra kiếm ý áp chế được.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Thánh Quang kiếm pháp, trấn áp!

Nguyên khí trong người hắn chợt tăng lên một bậc, kiếm quang đen tăng mạnh uy năng trên diện rộng, kiếm ý ẩn chứa

một phần lực lượng pháp tắc hầu như không bị cản trở bao nhiêu áp sát trước mặt Trịnh Tam Tiếu, lão nhân họ Lưu.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Trịnh Tam Tiếu, lão nhân họ Lưu giật mạnh người, công kích của họ biến mất. Khi Trịnh Tam Tiếu, lão nhân họ Lưu nghiến răng nghiến lợi muốn tiếp tục công kích phát hiện nguyên khí không dâng lên được.

Hết chương 760.

Chương 761. Làm Mọi Người Phục Sát Đất

Võ giả khi đang đánh nhau nếu không thể vận chuyển nguyên khí thì mạng sống cũng đến cuối, chỉ có nước mặc người xẻ thịt.

Đám người Trịnh Tam Tiếu lúc này cảm giác toàn thân bị năng lượng huyền ảo khó lường bao phủ, không thể kích phát nguyên khí. Bọn họ thậm chí không thể dùng linh khí phòng ngự.

Năng lượng bí ẩn quanh người dường như tùy thời có thể lấy mạng họ. Tuy biết Cảnh Ngôn sẽ không giết mình nhưng cảm giác vận mệnh nằm trong tay người khác làm nhóm Trịnh Tam Tiếu vừa kinh vừa hoảng. Mỗi người mắt đong đầy hoảng sợ.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm từ từ nhìn những người xung quanh.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Các vị còn muốn đánh tiếp không?

Trịnh Tam Tiếu lắc đầu nguầy nguậy xin tha:

- Không đánh! Không đánh! Minh chủ, Trịnh Tam Tiếu chịu phục rồi, mau thả ta đi!

Tiếp tục đánh? Đùa, muốn ăn đòn sao?

Nghe Trịnh Tam Tiếu nói Cảnh Ngôn vung tay lên tán đi kiếm ý.

Tám người Trịnh Tam Tiếu lấy lại tự do.

Lưu Như Phong tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hạng nhất khom người hướng Cảnh Ngôn:

- Minh chủ, Lưu Như Phong xin tâm phục khẩu phục.

Lưu Như Phong thật sự phục, Cảnh Ngôn mới ra hai chiêu đã làm họ không có sức đánh lại, nếu chém giết thật sự thì tám người đã chết.

Mọi người lần lượt lên tiếng:

- Tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn minh chủ mạnh quá đi.

- Hết sức khủng bố, ta suýt nghĩ mình chết rồi.

Với tu vi của họ muốn chống cự giây lát trong tay Cảnh Ngôn trừ phi ngay từ đầu lấy ra linh khí phòng ngự, nếu dùng muộn một chút thì không có cơ hội dùng nữa. Bọn họ luận bàn với Cảnh Ngôn không phải đánh nhau sống chết nên ngay từ đầu họ không hề muốn sử dụng linh khí phòng ngự. Khi nguyên khí bị giam cầm muốn dùng linh khí phòng ngự thì đã muộn.

Trịnh Tam Tiếu hãi hùng hỏi:

- Tu vi của minh chủ rốt cuộc mạnh bao nhiêu? Chắc sẽ không … là võ giả Thánh Đạo cảnh đi?

Trịnh Tam Tiếu chưa thấy qua võ giả Thánh Đạo cảnh, càng không đánh với Thánh Đạo cảnh, nhưng gã nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ ra. Nếu Cảnh Ngôn không phải là Thánh Đạo cảnh sao có thể giam cầm nguyên khí của họ? Mới rồi họ cảm nhận năng lượng huyền diệu hơi giống lực lượng pháp tắc.

Trịnh Tam Tiếu đặt câu hỏi làm mấy người biến sắc mặt.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta chỉ dùng lực lượng kiếm ý, tu vi Võ Đạo của ta không vào Thánh Đạo cảnh. Nếu ta là Thánh Đạo cảnh đã sớm giết

tới tận ổ Cổ gia!

Kiếm ý của Cảnh Ngôn còn ở đệ nhị trọng, nếu chỉ dựa vào kiếm ý thì không cách nào tạo thành uy hiếp với cường giả như Trịnh Tam Tiếu. Cảnh Ngôn có thể dùng kiếm ý trấn áp võ giả như Trịnh Tam Tiếu vì hắn dùng nguyên khí thi triển Thánh Quang kiếm pháp tiêu diệt nguyên khí của họ trước.

Đám người Trịnh Tam Tiếu nghe vậy gật gù hiểu ra, nhưng sau đó càng thắc mắc hơn.

- Kiếm ý? Sao kiếm ý có thể mạnh vậy được?

Đám võ giả Trịnh Tam Tiếu tùy theo vũ khí sử dụng lĩnh ngộ ra ý, nhưng bọn họ lĩnh ngộ tầng thấp nhất, kém xa kiếm ý đệ nhị trọng của Cảnh Ngôn. Ý đệ nhất trọng không tạo nhiều uy hiếp cho võ giả Đạo Linh cảnh, nên cường giả trên đại lục không quá chú trọng ý.

Cảnh Ngôn phân tích:

- Các vị, uy năng của ý mạnh hơn các vị tưởng tượng nhiều, đương nhiên phải lĩnh ngộ ra ý trình độ càng cao. Ý cấp thấp nhất không có uy lực gì, theo ta suy đoán nếu võ giả lĩnh ngộ ý càng sâu thì dù không phải Thánh Đạo cảnh cũng có thể vận dụng lực lượng pháp tắc trước tiên, ít nhất là lực lượng giống pháp tắc.

Mọi người hít sâu một hơi, trợn tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Nhưng lĩnh ngộ ý tầng sâu hơn rất khó, khó hơn thăng cấp Đạo Hoàng nhiều.

Nghe thấy câu nói này ánh mắt đám người Trịnh Tam Tiếu từ nóng bỏng lại vụt tắt.

Người quanh quảng trường biểu tình hớn hở, họ nhìn ra Cảnh Ngôn minh chủ và tám vị cường giả Đạo Hoàng cảnh

luận bàn, trong thời gian ngắn ngủi đánh bại tám cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Thực lực của Cảnh Ngôn minh chủ mạnh hơn họ tưởng tượng nhiều. Trong tám cường giả Đạo Hoàng cảnh có đẳng cấp đáng sợ như Trịnh Tam Tiếu, Cảnh Ngôn minh chủ một chọi tám chỉ vài giây đã giành chiến thắng, hoàn toàn áp chế tám người.

Đám người sinh ra niềm tin lớn hơn với Huy Hoàng Đạo Tràng, nếu Huy Hoàng Đạo Tràng và Cổ gia khai chiến chưa chắc sẽ thua. Huy Hoàng Đạo Tràng thắng, Cổ gia bị hủy diệt thì những người trước tiên tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng sẽ càng được xem trọng, sau này được ích lợi từ đạo tràng càng nhiều.

Lưu Như Phong trước tiên biểu đạt ý muốn tham gia hạch tâm đạo tràng:

- Minh chủ, Lưu Như Phong ta đồng ý làm thành viên trung tâm.

Cảnh Ngôn mừng rỡ. Lưu Như Phong là Đạo Hoàng đỉnh sức chiến đấu hàng đầu, thực lực ngang ngửa lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn. Lưu Như Phong đồng ý trở thành hạch tâm tham gia chiến đấu là chuyện đáng vui đáng mừng.

Trịnh Tam Tiếu hừ lạnh một tiếng:

- Trịnh Tam Tiếu ta cũng đồng ý chiến vì Cảnh Ngôn minh chủ! Cái đám đó … hừ, ta gai mắt lâu rồi!

Trịnh Tam Tiếu sớm kết thù kết oán với Cổ gia, nhưng vì thế lực của Cổ gia rất lớn, bản thân Trịnh Tam Tiếu không có cách nào đối kháng lại.

- Ta cũng đồng ý làm thành viên trung tâm!

- Ta …

Tám võ giả Đạo Hoàng cảnh trên quảng trường đều đồng ý làm thành viên trung tâm của Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cảnh Ngôn híp mắt, lòng vô cùng vui mừng, tư binh đã có quy mô nhất định. Tám võ giả Đạo Hoàng cảnh không phải thế lực nhỏ, mạnh hơn các điện chủ bồi dưỡng tư binh mấy trăm năm hàng ngàn năm một chút. Đây chỉ là bước đầu tiên, Cảnh Ngôn vững tin trong vài năm lực lượng tư binh của hắn sẽ vượt xa điện chủ khác.

Vèo!

Tám bình ngọc hiện ra trước mặt Cảnh Ngôn.

Đám người Trịnh Tam Tiếu làm thành viên trung tâm của đạo tràng, Cảnh Ngôn không thể hẹp hòi được, hắn lập tức thực hiện điều đã nói, tặng một viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ cho từng võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Cảnh Ngôn vung tay:

- Cảm tạ các vị ủng hộ và tin tưởng ta, mỗi người nhận một viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ!

Tám bình ngọc bay tới trước mặt tám người.

Tám người nhận lấy ngay, đó là Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ!

Đặc biệt ba võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, trung kỳ, nếu họ dùng viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ có lẽ trong thời gian ngắn ngủi đột phá một cảnh giới.

Hết chương 761.

Chương 762. Giáng Lâm Đông Quan Quận Thành

Muốn ngựa chạy phải cho ăn cỏ.

Thành viên trung tâm đạo tràng sau này bán mạng cho Cảnh Ngôn, không thưởng chút đan dược để họ tăng tu vi Võ Đạo coi sao được?

Cảnh Ngôn nhìn nhóm người, nói:

- Các vị không có chuyện gì khác thì chúng ta tạm giải tán.

Mọi người lên tiếng tán đi.

Đặc biệt võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, trung kỳ lòng nóng như lửa đốt. Không cần đoán cũng biết sau khi trở về họ sẽ dùng đan dược tu luyện ngay.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú vào tầng mây:

- Nên xuất phát … đi Đông Quan quận thành!

Cứu phụ thân ra rồi là Cảnh Ngôn không lo lắng gì nữa.

Cảnh Ngôn đang định đi chợt nghe tiếng kêu:

- Minh chủ!

Cảnh Ngôn xoay người nhìn, thấy là lão tổ Diêm gia Diêm Siêu chạy nhanh lại.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Diêm lão ca có chuyện gì?

Diêm Siêu gật đầu nói:

- Ừ, mới rồi tổng quản Dương Tiêu của Đan Linh Chi Thành Đan Quốc đến, còn mang theo một đám người nói là muốn gặp ngươi.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- A? Đến nhanh vậy?

Sau khi đại hội luận đan kết thúc Hồ Đông Hạc từ biệt Cảnh Ngôn quay về Đan Linh Chi Thành. Khi đó Cảnh Ngôn nhờ Hồ Đông Hạc đưa tin cho Cảnh Thần Tinh ở Huy Hoàng đan lâu, kêu Cảnh Thần Tinh đến Thánh thành mở một gian Huy Hoàng đan lâu liên kết với Huy Hoàng Đạo Tràng.

Không ngờ Cảnh Thần Tinh đến Thánh thành nhanh vậy, còn là tổng quản Dương Tiêu tự mình đưa tới.

Cảnh Ngôn hỏi ngay:

- Diêm lão ca, bọn họ đang ở đâu?

Diêm Siêu trả lời:

- Đang chờ trong phòng tiếp khách.

Huy Hoàng Đạo Tràng có phòng tiếp khách thường dùng để tiếp đãi một ít khách khứa quan trọng.

Cảnh Ngôn bỏ lại một câu rồi biến mất trước mặt Diêm Siêu:

- Ta đi gặp họ!

***

Cảnh Ngôn vào phòng khách quả nhiên thấy Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham đều đến:

- Thần Tinh thúc thúc, Thanh Nham ca!

Tinh thần mặt mày hai người thay đổi rất lớn so với lúc trước. Đặc biệt là Cảnh Thanh Nham trở nên trầm ổn, nội liễm

nhiều, tu vi Võ Đạo đã bước chân Đạo Linh cảnh. Tốc độ tiến bộ Võ Đạo khá nhanh.

Người trong phòng đều đứng dậy.

Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham vui vẻ nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn!

Hai người đã hơn mười năm không gặp Cảnh Ngôn.

Lúc Cảnh Ngôn bị lão tổ Cổ gia truy sát rớt xuống Tử Vong Thâm Uyên, đại lục đồn rằng hắn đã chết. Đám người Cảnh Thần Tinh luôn đau buồn khổ sở, sau này biết Cảnh Ngôn còn sống họ ước gì được thấy Cảnh Ngôn ngay, nhưng do Huy Hoàng đan lâu và các loại lý do bám chân hai người không rảnh rời đi Đan Quốc.

Dương Tiêu cung kính hành lễ hướng Cảnh Ngôn:

- Kính chào điện chủ đại nhân.

Trong lòng Dương Tiêu rất cảm khái, lúc Cảnh Ngôn tham gia đại điển luyện đan mới chỉ là người trẻ tuổi vừa lộ tranh vanh, nay đã trưởng thành đến cấp bậc làm gã phải ngước nhìn.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh, Đại Đan Vương, điện chủ Thánh Điện, thân phận nào cũng hơn xa Dương Tiêu.

Cảnh Ngôn nói đùa:

- Dương Tiêu lão ca, sao mới hơn mười năm không thấy đã xa lạ với ta vậy?

Dương Tiêu hơi đỏ mặt, nhưng có câu nói này của Cảnh Ngôn làm gã rất cảm động. Cảnh Ngôn không vì mình mạnh mà quên tình cảm xưa, nghĩ tới đây khóe mắt Dương Tiêu ửng đỏ.

Dương Tiêu run giọng:

- Điện chủ …

Cảnh Ngôn xua tay ngắt lời:

- Dương Tiêu lão ca trực tiếp kêu tên ta đi, giữa chúng ta còn cần khách sáo vậy sao?

Tiếp theo mấy người trò chuyện, Cảnh Ngôn đơn giản nói tình huống của mình và ý tưởng mở Huy Hoàng đan lâu trong Thánh thành cho Cảnh Thần Tinh nghe.

Mở đan lâu rất đơn giản, ban đầu Cảnh Ngôn nghĩ có nên dời tổng bộ Huy Hoàng đan lâu vào Thánh thành không, nhưng suy xét một hồi hắn quyết định không làm như vậy. Thiết lập tổng bộ Huy Hoàng đan lâu ở Đan Quốc rất tốt, không cần đặc biệt dời đến Thánh thành.

- Cảnh Ngôn, cứ giao chuyện này cho ta!

Cảnh Thần Tinh bây giờ cũng là nhân vật hàng đầu trên Thiên Nguyên đại lục. Người phụ trách Huy Hoàng đan lâu, Những gia tộc lớn, thế lực lớn ít nhiều gì nể mặt Cảnh Thần Tinh ba phần.

Mở đan lâu trong Thánh thành có Huy Hoàng Đạo Tràng giúp đỡ thì không đáng lo. Chọn đất rồi khởi công xây dựng đan lâu ngay.

Mấy ngày tiếp theo Cảnh Ngôn tự mình luyện chế một ít đan dược cho Đạo Linh cảnh, Đạo Sư cảnh sử dụng, giao cho Cảnh Thần Tinh, Cảnh Thanh Nham. Những đan dược này không bán mà để hai người dùng, tăng tu vi Võ Đạo.

Đương nhiên Dương Tiêu cũng có một phần, đan dược Cảnh Ngôn luyện chế dù trong Đan Quốc cũng không có.

Trừ luyện chế mấy lô đan dược Cảnh Ngôn cố ý bỏ chút thời gian bày một ít trận pháp cao cấp cỡ nhỏ chuẩn bị dùng

khi cần.

Trước sau bận rộn hơn mười ngày, Cảnh Ngôn không thể chờ tiếp nữa. Hôm nay hắn không thông báo với ai, một mình âm thầm rời khỏi Thánh thành đi Đông Quan quận thành, một trong tám quận Cổ gia quản lý.

Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực mau kinh người, vài ngày đã đến bên ngoài Đông Quan quận thành.

Cảnh Ngôn từ trên mây đáp xuống:

- Trước khi cứu phụ thân ra không thể đánh rắn động cỏ!

Cảnh Ngôn không xâm nhập Đông Quan quận thành ngay, vì quận thành khổng lồ cổ xưa này chắc chắn có đại trận bảo vệ tòa thành, nếu trực tiếp xông vào không khó với hắn nhưng sẽ làm Cổ gia chú ý có người xâm nhập phi pháp. Cảnh Ngôn không thể mạo hiểm, càng không thể mạo hiểm mạng sống của Cảnh Ngôn.

Nên Cảnh Ngôn ngoan ngoãn đáp xuống đi vào từ cổng thành.

Quá trình thuận lợi không có gì ngoài ý muốn, sau khi vào thành Cảnh Ngôn giấu tung tích, nhớ lại bản đồ Thánh Chủ Thân Sùng đã cho xem.

- Trạch viện đó chắc nằm ở phía nam.

Vèo!

Xác định phương hướng và vị trí rồi Cảnh Ngôn đi nhanh, chốc lát đã đến trước trạch viện.

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ! Trạch viện nhìn bình thường nhưng canh chừng cực kỳ nghiêm ngặt, còn có trận pháp cao cấp bảo vệ!

Mắt Cảnh Ngôn nhìn kỹ cả tòa trạch viện, thần hồn thả ra bao trùm trong ngoài trạch viện, từng gốc cây ngọn cỏ không thể thoát khỏi mắt hắn theo dõi.

Trong đại lao trạch viện, một nam nhân trung niên tóc xám trắng, râu ria xồm xoàm ngồi xếp bằng trong bóng tối.

Két két két két két!

Cửa đại lao bị mở ra từ bên ngoài.

Nam nhân trung niên như không nghe thấy, vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ.

Một lão nhân Đạo Vương cảnh bưng bồn cơm đen thui đi tới cách nam nhân trung niên không xa. Lão đặt bồn xuống đất, mũi chân đẩy bồn phát ra tiếng ma sát chói tai tới trước mặt nam nhân trung niên.

Lão nhân Đạo Vương cảnh độc ác chửi rủa:

- Ăn đi! Thật là đáng chết! Không biết tại sao lão tổ muốn giữ lại mạng chó của ngươi! Đáng giận! Còn bắt lão tổ mỗi ngày hầu hạ ngươi!

Hết chương 762.

Chương 763. Cứu Ngươi Ra Ngoài

Lão nhân Đạo Vương cảnh này tên Cổ Doanh Phương, là trưởng lão của Cổ gia, trong gia tộc địa vị coi như cao, muốn gió được gió muốn mưa được mưa.

Nhưng ba mươi mấy năm nay Cổ Doanh Phương bị lão tổ Cổ gia tự mình dặn phải canh giữ địa lao chết tiệt này.

Trong địa lao chỉ có một tù phạm, hơn ba mươi năm qua chưa có tù phạm thứ hai bị đưa đến nơi này. Tức là Cổ Doanh Phương đường đường là trưởng lão Cổ gia công tác duy nhất là canh giữ tù phạm nửa chết nửa sống này.

Dĩ nhiên Cổ Doanh Phương tức giận rồi.

Cổ Doanh Phương không chỉ một lần muốn giết tù phạm này, lão nghĩ tù phạm chết thì mình có thể rời đi, nhưng cuối cùng lão không có lá gan đó. Vì lão tổ Cổ Vạn Toàn từng nghiêm khắc dặn dò phải để tù phạm sống. Người này sống Cổ Doanh Phương phải luôn ở đây canh giữ, hàng ngày đưa cơm.

Thứ đen thui dính đặc trong bồn cơm không biết là cái gì.

Cổ Doanh Phương quát mắng:

- Thằng khốn nạn mau ăn đi!

Cổ Doanh Phương không biết tù phạm này là Cảnh Lục Nam, cũng không biết Cảnh Ngôn danh chấn Thiên Nguyên đại lục là nhi tử của Cảnh Lục Nam.

Lão tổ Cổ gia chưa từng nói chút gì về thân phận của Cảnh Lục Nam cho Cổ Doanh Phương nghe.

Cảnh Lục Nam ngồi xếp bằng mắt nhúc nhích nhìn Cổ Doanh Phương ở không xa, ánh mắt khinh miệt.

Cảnh Lục Nam giơ tay lên bưng bồn cơm, tiếng xiềng xích leng keng vang lên.

Một sợi xích thô cỡ cánh tay xuyên qauh xương vai Cảnh Lục Nam.

Cảnh Lục Nam định ăn không biết là thứ gì trong bồn cơm này, mấy năm nay gã luôn ăn thức ăn heo chó cũng không ăn.

Vì Cảnh Lục Nam muốn sống, gã phải sống sót.

Hơn mười năm trước Cổ Vạn Toàn tự mình đến một lần nói cho gã biết nhi tử Cảnh Ngôn đã chết. Khi đó Cảnh Lục Nam suýt dập tắt tín niệm sống sót, không còn chút hy vọng, cảm thấy kéo dài hơi tàn tiếp tục chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng phút cuối Cảnh Lục Nam thay đổi suy nghĩ, gã muốn sống tiếp, sống là có hy vọng. Cảnh Lục Nam vững tin mình sớm muộn gì sẽ ra ngoài, rời khỏi lao tù này. Miễn gã không chết thì sẽ tìm mọi cách báo thù cho nhi tử.

Động lực chống đỡ Cảnh Lục Nam sống sót là thù hận, căm hờn với Cổ gia.

Một người lặng lẽ từ lối vào địa lao đi tới.

Người đến là Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh.

Lúc Cảnh Ngôn ở ngoài trạch viện, thần hồn bao trùm trong vài giây hắn liền phát hiện địa lao kỳ lạ, cũng nhìn thấy bộ dạng của phụ thân Cảnh Lục Nam.

Cảnh Ngôn không có nhiều ấn tượng với phụ thân, sớm quên mặt mũi. Nhưng khi thần hồn của hắn tiếp xúc Cảnh Lục Nam thì hắn biết người này là phụ thân ruột của mình, cảm giác huyết mạch liền nhau đó rõ ràng mà sâu tận xương.

Lửa giận lan tràn trong lòng Cảnh Ngôn, trước khi đến hắn đã chuẩn bị tâm lý, biết tình cảnh của phụ thân sẽ không quá tốt. Nhưng khi thấy tận mắt cảnh trong địa lao Cảnh Ngôn không cách nào kiềm nén cơn giận, thô bạo sắp vùng thoát khỏi lồng ngực.

Cảnh Ngôn vào trạch viện, đến địa lao, dọc đường gặp người Cổ gia đều bị hắn lặng lẽ giết. Võ giả Đạo Linh cảnh hay Đạo Sư cảnh, hoặc Đạo Vương cảnh đều có kết cục như nhau, không ai đỡ được thần niệm mang theo uy năng kiếm ý của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đến trước lao tù.

Cổ Doanh Phương mới phản ứng lại, ánh mắt vừa kinh vừa giận nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi … ngươi là ai?

Mãi khi Cảnh Ngôn đến trước mặt Cổ Doanh Phương mới phát hiện ra, trước đó lão không có chút cảm ứng, không biết Cảnh Ngôn đi vào từ khi nào.

Người này rất lạ mắt, hiển nhiên không phải người Cổ gia trong trạch viện.

Đầu óc Cổ Doanh Phương xoay chuyển nhanh, lòng thầm kinh ngạc.

Cảnh Lục Nam ngước mắt lên, hơi ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn.

Mặt mày Cảnh Ngôn khác lúc hai, ba tuổi, Cảnh Lục Nam không nhận ra. Hơn nữa Cảnh Lục Nam từ mười mấy năm trước đã nghĩ Cảnh Ngôn chết rồi, bây giờ càng không thể tưởng tượng người xuất hiện trước mặt mình sẽ là Cảnh Ngôn.

Nếu không phải người Cổ gia này kinh kêu Cảnh Lục Nam còn tưởng thanh niên cũng là ai đó trong Cổ gia.

Cảnh Lục Nam không nhận ra Cảnh Ngôn nhưng cảm thấy hắn hơi quen, không xa lạ, hình như gặp ở đâu mà lão không nhớ.

Cảnh Ngôn nhìn Cổ Doanh Phương, giọng lạnh lùng hỏi:

- Trưởng lão Cổ gia? Võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh?

Cổ Doanh Phương xua tan nỗi giật mình ban đầu, thái độ hung hăng quát:

- Ngươi biết thì tốt rồi! Tiểu tử là ai? Vào bằng cách nào?

Nếu Cổ Doanh Phương biết Cảnh Ngôn một đường từ bên ngoài giết vào sẽ không bình tĩnh như vậy. Cổ Doanh Phương nghĩ đến một khả năng là Cảnh Ngôn được ai đó trong trạch viện mang vào. Cổ Doanh Phương nghĩ nát óc cũng không ngờ Cảnh Ngôn xông thẳng vào.

Nơi này là Đông Quan quận thành, địa bàn của Cổ gia, ai dám gây sự trong địa bàn Cổ gia? Ciệc này mấy trăm năm, ngàn năm cũng không xảy ra một lần.

Mắt Cổ Doanh Phương lấp lóe tia hung ác:

- Tiểu tử tốt nhất khai thật đi, cho ta biết là ai dẫn ngươi vào trạch viện! Ngươi khai ra ta sẽ tha cho một mạng.

Dám dẫn người ngoài vào trạch viện, Cổ Doanh Phương tuyệt đối không tha cho người đó, điều tra ra rồi sẽ phạt nặng, còn thanh niên này cũng phải chết.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt báo tên:

- Không ai mang ta vào, ta tự vào, và tên của ta gọi là Cảnh Ngôn.

Cổ Doanh Phương nói một nửa chợt nhận ra tên Cảnh Ngôn:

- Ngươi tự đi vào? Ha ha, tiểu tử miệng cứng lắm, nhưng … khoan, ngươi nói cái gì? Ngươi tên gì?

Cảnh Ngôn?

Cái tên này trên Thiên Nguyên đại lục hiện nay không ai không biết.

Cảnh Ngôn cũng là tử địch của Cổ gia, lão tổ Cổ Vạn Toàn cũng bó tay với hắn.

Cổ Doanh Phương ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn này sẽ không là Cảnh Ngôn trong tin đồn đi?

Cổ Doanh Phương không gặp mặt Cảnh Ngôn nhưng nghe nói rất nhiều, thanh niên trước mặt lão so với hình tượng Cảnh Ngôn trong tin đồn, trái tim lão run lên. Vì người trước mặt giống hệt Cảnh Ngôn trong tin đồn.

- Cảnh … Cảnh Ngôn?

Choang!

Một tiếng vang khẽ, bồn cơm đen thui trong tay Cảnh Lục Nam rớt xuống.

Cảnh Lục Nam hít thở nặng nề nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Giọng Cảnh Ngôn bình tĩnh chất chứa tình cảm dào dạt:

- Là nhi đây phụ thân, nhi đến cứu phụ thân ra ngoài!

Hết chương 763.

Chương 764. Phụ Thân Giật Mình

Cổ Doanh Phương sợ ngây người, các suy nghĩ đan xen trong đầu gom thành một cục.

Cảnh Ngôn này thật sự là Cảnh Ngôn trong tin đồn? Tù phạm này là phụ thân của Cảnh Ngôn?

Mặt Cổ Doanh Phương trắng bệch, trán rịn mồ hôi ròng ròng.

Cảnh Lục Nam từ kinh ngạc lấy lại tinh thần, biểu tình sốt ruột hét hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn mau chạy đi, mặc kệ ta! Đi mau, rời khỏi nơi này!

Cảnh Lục Nam bị nhốt ở đây hơn hai mươi năm nhưng cũng biết nơi đây vô cùng hung hiểm. Cổ Doanh Phương trong địa lao là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh, nếu lão ra tay thì Cảnh Ngôn làm sao đánh lại?

Cảnh Lục Nam bị nhốt tại đây người gã tiếp xúc trừ lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn ra chỉ có Cổ Doanh Phương. lúc trước còn có dự bị tộc trưởng Cổ gia Cổ Ngân Hà, nhưng mười mấy năm qua gã không xuất hiện nữa. Nên Cảnh Lục Nam không biết tin tức gì về nhi tử Cảnh Ngôn, không biết hắn còn sống.

Cảnh Lục Nam bản năng không tưởng tượng Cảnh Ngôn mạnh đến mức nào, dù hắn lợi hại đến đâu hơn ba mươi năm đến Đạo Linh cảnh đã là giỏi.

Đạo Linh cảnh ở trước mặt Đạo Vương cảnh làm sao ngăn cản được?

Biểu tình Cảnh Lục Nam sốt ruột không ngừng thúc giục, ánh mắt nhìn hướng Cổ Doanh Phương, khi gã thấy biểu tình của lão thì lòng máy động.

Cổ Doanh Phương bị gì vậy? Sao không tấn công Cảnh Ngôn đi? Cổ Doanh Phương biểu tình cực kỳ khó xem, không còn vẻ độc ác cuồng ngạo nữa.

Trong một chốc Cảnh Lục Nam không rõ tình huống là sao.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Phụ thân đừng lo cho nhi, lần này nhi đến là cứu phụ thân ra. Mấy năm nay phụ thân chịu khổ rồi.

Khi Cảnh Ngôn nói chuyện người Cổ Doanh Phương phát ra dao động nguyên khí, ngay sau đó trong phương thiên địa này bị lớp lớp năng lượng cường đại tràn ngập.

Cảnh Ngôn nhướng chân mày khóe mắt liếc Cổ Doanh Phương một cái, hắn biết lão kích phát trận pháp trói buộc trong trạch viện.

Trong ngoài trạch viện chỉ có một khốn trận cao cấp, khi chưa đi vào Cảnh Ngôn đã cảm ứng được.

Cảnh Ngôn không để bụng hành động của Cổ Doanh Phương, hắn đi vào không đánh chết lão ngay thì đã đoán trước khốn trận sẽ bị kích phát, nhưng hắn không e dè.

Một tòa khốn trước tầm thường ở trước mặt lần đầu tiên cao cấp nắm giữ Càn Khôn Trận Đạo như Cảnh Ngôn không đem đến uy hiếp bao lớn.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn phớt lờ Cổ Doanh Phương, hắn vươn tay nắm lấy lồng giam tinh thiết giật nhẹ, lồng giam tinh thiết như tờ giấy hoàn toàn vặn vẹo biến hình. Cảnh Ngôn bước chân đi vào.

Cảnh Lục Nam thấy cảnh này xoe tròn mắt, gã biết lồng giam cứng rắn cỡ nào, võ giả Đạo Vương cảnh không thể phá mở. Nhưng Cảnh Ngôn không tốn sức đã giật bung lồng giam, lực lượng đáng sợ biết bao.

Không lẽ Cảnh Ngôn là cường giả Đạo Hoàng cảnh?

Sao … sao có thể?

Trong khi Cảnh Lục Nam suy nghĩ lung tung Cảnh Ngôn đã bứt đứt xích xuyên thủng xương vai gã. Cảnh Lục Nam cảm giác hơi đau, gông xiềng trên người biến mất.

Cảnh Ngôn lấy ra một viên Sinh Cơ Đan đưa cho Cảnh Lục Nam:

- Phụ thân hãy nuốt đan dược này rồi vận chuyển tâm pháp phục hồi nguyên khí trong vụ tuyền đi.

Cơ thể Cảnh Lục Nam hơi heo rút, đó là vì lâu dài không hấp thu linh thạch, không thể vận chuyển nguyên khí.

Cảnh Lục Nam phản xạ nhận lấy đan dược, chỉ nhìn thoáng qua rồi nuốt ngay. Cảnh Lục Nam biết giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung, không phải lúc yêu cầu Cảnh Ngôn giải thích. Gã cần nhanh chóng phục hồi chút nguyên khí rồi cùng Cảnh Ngôn chạy đi.

Trong khi phụ thân phục hồi nguyên khí, Cảnh Ngôn đi tới gần Cổ Doanh Phương.

Không phải Cổ Doanh Phương không muốn chạy mà phát hiện mình không chạy được, cơ thể không nhúc nhích được một li.

Thấy Cảnh Ngôn đến gần Cổ Doanh Phương sợ hãi run cầm cập.

Môi Cổ Doanh Phương run run hỏi:

- Ngươi … Ngươi muốn làm cái gì?

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình nói:

- Trả lời ta một câu hỏi!

Cổ Doanh Phương cố kiên cường nói:

- Câu hỏi? Hỏi gì? Cảnh … Cảnh Ngôn, ngươi không sợ sao? Ta nói cho ngươi biết, ta đã kích phát khốn trận cao cấp, trong thời gian ngắn ngươi không ra được. Cường giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia rất nhanh sẽ biết nơi này xảy ra chuyện, bọn họ sẽ tới ngay. Khi đó ngươi sẽ rơi vào vòng vây trùng trùng, bị nguy hiểm.

Cổ Doanh Phương không muốn chết, lão cò kè mặc cả:

- Nếu ngươi không giết ta thì ta sẽ thả ngươi ra ngoài. Ta khống chế trận pháp, miễn ngươi không giết ta thì ta sẽ đóng trận pháp lại cho ngươi và phụ thân của ngươi rời đi.

Cảnh Ngôn nhìn Cổ Doanh Phương, nói:

- Chuyện của ta không cần ngươi lo! Ngươi chỉ cần hồi trả lời một câu hỏi của ta, nếu ta vừa lòng sẽ giữ mạng ngươi lại.

- Ta hỏi ngươi, nguyên Cổ gia có bao nhiêu võ giả Đạo Hoàng cảnh?

Cảnh Ngôn muốn biết sức chiến đấu đỉnh cao toàn hệ thống Cổ gia.

Cổ Doanh Phương đáp ngay:

- Bốn, nhưng thái thượng trưởng lão Cổ Mặc đã bị ngươi giết chỉ còn ba người.

Mặt Cảnh Ngôn lạnh lùng, sát ý bộc phát:

- Cổ Doanh Phương, đừng khiêu chiến kiên nhẫn của ta!

- Chờ đã, ta … ta nói! Thật ra ta cũng không quá rõ ràng, chỉ nghe đôi chút. Võ giả Đạo Hoàng cảnh có quan hệ tốt với Cổ gia chúng ta khoảng mười, hai mươi người gì đó.

Địa vị của Cổ Doanh Phương trong Cổ gia không thấp, được Cổ Vạn Toàn phái đến trông giữ Cảnh Lục Nam, người bình thường tuyệt đối không được tin tưởng như vậy. Nên Cổ Doanh Phương biết chút tin tức thành viên Cổ gia bình thường không biết, tuy nhiên con số lão báo không phải toàn bộ.

Cảnh Ngôn lắc đầu khẽ nói:

- Ta không vừa lòng câu trả lời của ngươi, bây giờ ngươi có thể chết.

Cổ Doanh Phương mềm nhũn ngã xuống đất, sự sống xói mòn. Cổ Doanh Phương mở to mắt như không tin Cảnh Ngôn giết mình

Lão không muốn chết, nhưng ở trước mặt Cảnh Ngôn thì lão không có chút cơ may ngăn cản.

Sau thời gian một tách trà Cảnh Lục Nam đứng dậy.

Cảnh Lục Nam khó tin hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi đưa ta đan dược gì? Hiệu quả quá mạnh, trong thời gian ngắn nguyên khí của ta đã phục hồi tám phần!

Theo mức độ cơ thể bị hao tổn của Cảnh Lục Nam, bình thường gã phải tĩnh dưỡng từ từ mười, hai mươi năm. Nhưng dùng đan dược của Cảnh Ngôn qua thời gian một tách trà nguyên khí đã phục hồi trên tám phần.

Cảnh Ngôn cười cười không giải thích nhiều:

- Là một loại đan dược tên Sinh Cơ Đan, ta tự luyện chế.

Cảnh Lục Nam không hỏi nhiều về đan dược, sốt ruột thúc giục:

- Cảnh Ngôn, chúng ta mau rời khỏi đây, người Cổ gia rất nhanh sẽ đến.

Hai người ra địa lao.

Uy năng khốn trận cao cấp xé rách không gian.

Cảnh Lục Nam cảm nhận năng lượng trận pháp, xanh mặt nói:

- Hỏng rồi! Đây chắc là khốn trận cao cấp, uy năng cực mạnh. Cảnh Ngôn, chúng ta sẽ bị nhốt tại đây, không đủ thời gian phá trận trước khi người Cổ gia đến!

Hết chương 764.

Chương 765. Công Lao Lớn Bằng Trời

Lúc trong địa lao Cảnh Lục Nam đã đoán ra Cảnh Ngôn có tu vi Đạo Hoàng cảnh, nhưng dù là võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng không thể phá mở trận pháp cao cấp trong thời gian ngắn.

Trước khi họ rời đi cường giả Cổ gia rất có thể sẽ tìm đến, khi đó hai người thành cá trong chậu.

Cảnh Ngôn nhìn phụ thân Cảnh Lục Nam, nói thật thì tu vi của gã nằm ngoài dự đoán của hắn. Cảnh Ngôn cứ nghĩ phụ thân tới cảnh giới Tiên Thiên là cùng, cao lắm là Đạo Linh cảnh, không ngờ tu vi Võ Đạo của phụ thân là Đạo Vương cảnh.

Cảnh Ngôn không kịp hỏi nhưng hắn cảm thấy có liên quan mẫu thân. Nghe tiền bối Thiên Thủy nói mẫu thân là thành viên gia tộc thần tộc rất mạnh, chắc có nhiều tài nguyên tu luyện các loại, giúp tăng nhanh thực lực võ giả. Có lẽ mẫu thân dùng cách nào đó tăng tu vi Võ Đạo của phụ thân.

Nhưng dù là Đạo Vương cảnh cũng không chịu nổi một kích trước Cổ gia, hèn gì phụ thân Cảnh Lục Nam căng thẳng đến biến sắc mặt.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Phụ thân đừng lo, ta đã đến thì có nắm chắc đưa phụ thân ra ngoài. Không cần lo về cường giả Cổ gia, nơi này là Đông Quan quận thành, không phải Lưu Quang thành hang ổ của gia tộc họ.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy cơ mặt Cảnh Lục Nam không thả lỏng bao nhiêu.

Bọn họ đang ở trong khốn trận cao cấp, người Cổ gia rất có thể đã được tin Cảnh Ngôn xâm nhập. Nơi này là Đông Quan quận thành, nhưng Lưu Quang thành và Đông Quan quận thành liền nhau, cường giả Cổ gia từ Lưu Quang thành chạy tới nhiều nhất một, hai ngày là đến. Tức là nếu trong một, hai ngày họ chưa ra được sẽ bị cường giả Cổ gia bao vây.

Cảnh Lục Nam lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi không nên tới cứu ta

Cảnh Ngôn cười cười, không giải thích nhiều.

Cảnh Ngôn vươn tay cầm linh khí trường kiếm, trầm giọng nói:

- Phụ thân theo sau ta, để ta phá trận!

Dứt lời Cảnh Ngôn chém nhát kiếm, kiếm quang đen như lạch trời mang theo uy năng vô cùng khuếch tán.

Cảnh Ngôn muốn dùng sức mạnh phá trận.

Với năng lực trận đạo của hắn có thể tìm mắt trận, phá hoại nó qua đó phá trận, nhưng hắn cảm thấy không cần thiết. Tìm mắt trận tốn thời gian hơn bạo lực phá trận nhiều. Một tòa khốn trận cao cấp tầm thường, trực tiếp phá mở là được, dù sao không mất bao lâu. Hơn nữa khốn trận cao cấp trong ngoài trạch viện uy lực khá bình thường trong trận pháp cao cấp, không cùng đẳng cấp với trận pháp cao cấp mà Cảnh Ngôn tự mình bày ra.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh bình thường tốn chút thời gian, nếu không bị ảnh hưởng gì khác vẫn có thể từ bên trong phá trận pháp.

Cảnh Ngôn dốc hết sức vận chuyển nguyên khí chém nhát kiếm làm nguyên đại trận rung bần bật.

Cảnh Lục Nam thấy cảnh này con ngươi nở to, biểu tình giật mình, sau đó nhấc chân đi theo Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn bay lên lại chém kiếm, động tác càng lúc càng nhanh, từng luồng kiếm quang màu đen không ngừng xé rách năng lượng trận pháp bao trùm.

Sau vài giây dao động năng lượng của trận pháp hoàn toàn hỗn loạn, chớp tắt nhanh.

Cảnh Ngôn khẽ quát:

- Phá!

Một đoàn sáng nổ tung trên trường kiếm.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Lồng chụp năng lượng hình thành từ đại trận nứt ra cái lỗ.

Cảnh Ngôn tung ra nguyên khí bao bọc phụ thân Cảnh Lục Nam, hai người bay nhanh ra khỏi lỗ hổng.

Nếu muốn hoàn toàn phá hủy trận pháp này sẽ mất chút thời gian, Cảnh Ngôn chỉ cần mở ra lỗ hổng là đi được, rất dễ dàng với hắn.

Cảnh Lục Nam trợn mắt há hốc mồm, một tòa trận pháp cao cấp dễ dàng bị xé mở lỗ hổng vậy sao?

Thực lực Võ Đạo của Cảnh Ngôn rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Quận Vương phủ Đông Quan quận thành.

Quận Vương Lâm Vinh nhận được tin tức trợn to mắt nói:

- Cảnh Ngôn? Hắn vào Đông Quan quận thành ta?

Một nhân viên Quận Vương phủ phụ trách tình báo đứng trước mặt Lâm Vinh.

Trạch viện bí mật của Cổ gia cách Quận Vương phủ không xa.

Lâm Vinh vô cùng rối rắm:

- Hắn muốn làm cái gì? Chết tiệt, ta có nên mở đại trận bảo vệ thành thị không?

Danh tiếng Cảnh Ngôn như sấm bên tai Lâm Vinh, nói thật thì gã không có can đảm chống lại Cảnh Ngôn. Gã chỉ là võ giả Đạo Vương cảnh, không có tư cách đối chiến với Cảnh Ngôn.

Lâm Vinh nghĩ mặc kệ Cảnh Ngôn đến trạch viện bí mật của Cổ gia Đông Quan quận làm cái gì gã chỉ mong hắn đi nhanh. Nhưng Lâm Vinh lại sợ xong việc bị Cổ gia hỏi tội. Đông Quan quận là đất Cổ gia quản lý, Quận Vương như gã mặt ngoài được Thánh thành nhâm mệnh nhưng thật ra là được Cổ gia đề cử.

Lâm Vinh không phải tử đệ của Cổ gia mà là người Cổ gia bồi dưỡng.

Nếu là người bình thường xâm nhập trạch viện bí mật của Cổ gia thì Lâm Vinh không chút do dự ra lệnh bao vây tiễu trừ ngay, gã cũng sẽ mở ra đại trận thành phố giữ chân tội phạm lại. Dù lực lượng Đông Quan quận thành không thể xử lý đối phương gã có thể chờ cường giả Cổ gia Lưu Quang thành đến.

Nhưng bây giờ kẻ địch là Cảnh Ngôn nổi tiếng như cồn!

Trên đại lục hiện giờ hung uy của Cảnh Ngôn quá lớn, làm Lâm Vinh thầm sợ.

Bên ngoài có thanh âm truyền đến:

- Lâm Vinh!

Lâm Vinh nghe tiếng kêu nhanh chóng chạy ra.

Lâm Vinh khom người mừng rỡ nói:

- Khu Đạc đại nhân đến rồi!

Trước mặt Lâm Vinh là Khu Đạc đã bị Cảnh Ngôn đuổi ra Huy Hoàng Đạo Tràng, mới không lâu trước lão đến Đông Quan quận thành.

Khu Đạc âm trầm quát:

- Lâm Vinh, ngươi còn chờ gì nữa? Tiểu súc sinh Cảnh Ngôn giết người Cổ gia trong trạch viện đó không còn một mảnh, không mau mở đại trận bảo vệ thành thị đi!

Mặt Lâm Vinh trắng bệch, môi mấp máy muốn giải thích nhưng không biết nên nói sao.

Gã không thể nói là vì lúc trước Khu Đạc đại nhân không có đây, ta sợ Cảnh Ngôn giết vào Quận Vương phủ đi?

Lâm Vinh cười gượng nói:

- Khu Đạc đại nhân, vậy ta mở đại trận bảo vệ thành thị đây. Lần này tiểu tặc Cảnh Ngôn đến thì đừng mơ về được. Nhưng xin Khu Đạc đại nhân ra tay đối phó hắn mới được, trừ đại nhân ra trong Đông Quan quận thành không có ai địch nổi Cảnh Ngôn.

Lâm Vinh thuận thế nịnh Khu Đạc, gã biết Khu Đạc hiệu lực cho Cổ gia, là cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Con ngươi Khu Đạc co rút, nói:

- Muốn giết Cảnh Ngôn không dễ, tiểu súc sinh này thực lực rất khủng bố.

Trong Huy Hoàng Đạo Tràng Khu Đạc tận mắt thấy Cảnh Ngôn giết Đồng Việt, lão tự nhận là nếu đấu trực diện e rằng không đánh lại hắn. Nhưng nơi này là Đông Quan quận thành

chứ không phải Thánh thành, lão chiếm ưu thế địa lợi tại đây, có thể nhờ vào uy lực đại trận.

Trong khi nói chuyện Lâm Vinh đã mở ra đại trận bảo vệ thành thị. Vầng sáng màu lam đột nhiên dâng lên bao phủ cả thành phố.

Lâm Vinh kích động nói:

- Khu Đạc đại nhân, ta nên phối hợp thế nào với đại nhân?

Nếu giết Cảnh Ngôn trong Đông Quan quận thì công lao rất lớn, lớn đến Lâm Vinh không tưởng tượng nổi.

Hết chương 765.

Chương 766. Tên Hề Cuồng Nhiệt

Lâm Vinh kích động mặt đỏ rực, lòng háo hức.

Trước khi Khu Đạc đến Lâm Vinh cũng muốn diệt Cảnh Ngôn, nhưng gã không có thực lực và tự tin, bây giờ thì khác.

Thoạt trông Khu Đạc không kích động như Lâm Vinh, lão tâm cơ thâm sâu không lộ vui giận ra ngoài:

- Đừng gấp, muốn giết Cảnh Ngôn cần chút sách lược.

Bị Cảnh Ngôn đuổi ra Huy Hoàng Đạo Tràng khiến Khu Đạc rất thù hắn, muốn giết hắn ngay lúc đó cho rồi. Nhưng Khu Đạc biết với thực lực của mình đánh Cảnh Ngôn trong Huy Hoàng Đạo Tràng là tự sát.

Giờ Cảnh Ngôn đến Đông Quan quận thành là cơ hội hiếm có.

Huống chi Khu Đạc về phe Cổ gia, nếu tiêu diệt Cảnh Ngôn cũng có lợi lớn cho lão.

Lâm Vinh nói:

- Khu Đạc đại nhân, ta sẽ khống chế đại trận bảo vệ thành thị hết sức phối hợp đại nhân!

Khu Đạc lắc đầu nói:

- Bấy nhiêu chưa đủ, ta cần ngươi dẫn Cảnh Ngôn vào Quận Vương phủ, nhờ uy lực hai tầng đại trận Quận Vương phủ và thành thị giết hắn.

Chỉ riêng đại trận bảo vệ Khu Đạc cảm thấy chưa đủ bảo hiểm.

Đông Quan quận thành là quận thành vô cùng cổ xưa, có nhiều đại trận. Trong Quận Vương phủ có mấy tòa trận pháp cao cấp, lợi dụng nhiều trận pháp như vậy dù Cảnh Ngôn mạnh đến đâu cũng phải chết tại đây.

Lâm Vinh sửng sốt:

- Dụ Cảnh Ngôn lại đây?

Dụ thế nào?

Nếu gã ra ngoài khiêu khích Cảnh Ngôn, trước mặt hắn tùy tiện vung một kiếm đủ giết gã.

Khu Đạc khinh miệt liếc Lâm Vinh một cái:

- Quận Vương Lâm Vinh ở trong Quận Vương phủ hét to tên Cảnh Ngôn là được. Tiểu tử kia rất kiêu ngạo, ngươi nhục mạ hắn mấy câu, hắn nhất định sẽ tức giận sau đó bất chấp tất cả giết vào. Chờ khi hắn vào phạm vi Quận Vương phủ thì ngươi kích phát đại trận trong phủ đệ, chuyện kế tiếp giao cho ta!

Khu Đạc nhìn ra Lâm Vinh sợ chết không dám ra ngoài. Nhưng lão không định hy sinh mạng sống của Lâm Vinh, gã xem như chó ngoan Cổ gia nuôi, chết không công thì hơi tiếc.

Nghe Khu Đạc nói vậy Lâm Vinh yên lòng.

Lâm Vinh vỗ ngực nói:

- Khu Đạc đại nhân hãy yên tâm, chút chuyện nhỏ này cứ giao cho ta!

Trong thành phố.

- Chuyện gì xảy ra?

- Hình như đại trận thành thị bị kích phát! Chuyện gì xảy ra? Có người cứng rắn xông vào Đông Quan quận thành?

- Đúng là đại trận bị khởi động, dao động năng lượng mạnh quá. Không biết loại người nào xông vào mà cần vận chuyển đại trận bảo vệ.

- Đúng rồi, ta ở trong Đông Quan quận thành hơn hai trăm năm đây là lần thứ hai trông thấy đại trận bảo vệ khởi động.

Đại trận thành phố bị kích phát, võ giả trong thành phố liền cảm ứng dao động năng lượng. Khi đại trận mới kích phát ra cả bầu trời lấp lánh ánh sáng màu lam, dù là người thường cũng biết đại trận thành phố kích phát.

Làm một trong tám quận do Cổ gia quản lý, hầu như không ai dám lỗ mãng trong Đông Quan quận thành, nên đại trận bảo vệ mở ra làm đám võ giả phản ứng đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó rất hưng phấn.

Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Nam ngừng bay.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Thật sự mở ra đại trận thành thị, lá gan của Quận Vương Đông Quan quận không nhỏ. Muốn dùng đại trận bảo vệ giữ ta lại rồi thông báo người Cổ gia đến đối phó ta?

Nếu không mở ra đại trận bảo vệ Đông Quan quận thành thì Cảnh Ngôn định lặng lẽ mang phụ thân rời đi, nhưng ý định này không hoàn toàn tuyệt đối, nếu không Cảnh Ngôn đã bay nhanh hơn. Trong tiềm thức Cảnh Ngôn ước gì đại náo Đông Quan quận thành, hắn cố ý chậm một chút chờ bên Đông Quan quận thành phản ứng.

Trong quận thành này nếu có cường giả Đạo Hoàng cảnh của Cổ gia ẩn núp, chờ họ nhảy ra Cảnh Ngôn có thể tiện tay đánh chết.

Trong khi Cảnh Ngôn đảo tròng mắt thả thần hồn ra cảm ứng có võ giả Đạo Hoàng cảnh đến gần mình không thì nghe một chuỗi tiếng mắng:

- Tiểu tặc Cảnh Ngôn, ngươi còn muốn trốn sao? Ha ha ha ha ha! Nói cho ngươi biết, ngươi đã là cá trong chậu, không trốn thoát được! Dám đến Đông Quan quận thành ta, thật là thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào! Đã đến rồi thì đừng mơ sống trở lại, Đông Quan quận thành không phải nơi ngươi muốn tới thì tới muốn đi thì đi! Tiểu tạp chủng! Gia gia Lâm Vinh Quận Vương Đông Quan quận ở trong Quận Vương phủ chờ ngươi, có giỏi thì tới tìm gia gia đi!

Tiếng hừ của Cảnh Ngôn truyền khắp thành phố:

- Hừ!

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Lục Nam:

- Phụ thân, nhi có một không gian tiểu thế giới di động, phụ thân vào trong chờ nhi giây lát. Khó khăn mới đến một lần, cứ đi như vậy có người không chịu.

Cho phụ thân Cảnh Lục Nam vào Càn Khôn tiểu thế giới thì Cảnh Ngôn có thể tập trung, với tu vi Đạo Vương cảnh của gã làm hắn luôn lo lắng.

Mắt Cảnh Lục Nam chợt sáng rực hỏi:

- Không gian tiểu thế giới? Cảnh Ngôn, ý ngươi nói là không gian Càn Khôn Giới?

Ban đầu là Cảnh Lục Nam lấy Càn Khôn Giới từ trong Tử Vong Thâm Uyên, gã đương nhiên biết về chiếc nhẫn. Cảnh Lục Nam giao Càn Khôn Giới cho phụ thân tức là gia gia của Cảnh Ngôn, Cảnh Thiên, nghe Cảnh Ngôn nói chắc Càn Khôn Giới đã vào tay hắn, cũng đã giải mở phong ấn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng là Càn Khôn Giới, phụ thân đừng chống cự, nhi đưa phụ thân vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn vừa nói thần niệm đưa năng lượng vô hình phủ lên Cảnh Lục Nam.

Cảnh Lục Nam cảm nhận năng lượng dao động, gã không chống cự, ngay sau đó biến mất trước mặt Cảnh Ngôn.

Vào Càn Khôn tiểu thế giới, Cảnh Lục Nam đánh giá không gian xung quanh tặc lưỡi lấy làm lạ:

- Đây là không gian Càn Khôn Giới? Tựa như thế giới vậy.

Cảnh Lục Nam hưng phấn nhỏ giọng nói:

- Ta hiểu rồi, hèn gì tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn mới hơn ba mươi năm ngắn ngủi đã đến Đạo Hoàng cảnh, tất nhiên liên quan truyền thừa của Càn Khôn Giới.

Chợt cơ mặt Cảnh Lục Nam căng cứng:

- A?

Vì Cảnh Lục Nam thấy một bóng người xuất hiện trước mặt mình, không phải Cảnh Ngôn.

Bốn mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Cảnh Lục Nam thấy tàn hồn của Thiên Thủy.

Ngoài Càn Khôn tiểu thế giới.

Mắt Cảnh Ngôn nhúc nhích, vận chuyển nguyên khí bay nhanh đến bầu trời Quận Vương phủ.

Lâm Vinh luôn nhìn chằm chằm chân trời, thấy bóng Cảnh Ngôn thì luôn miệng nói nhỏ:

- Đến rồi đến rồi! Khu Đạc đại nhân, tiểu tử này là Cảnh Ngôn phải không? Hắn đã đến!

Khu Đạc núp trong bóng tối, sợ bị Cảnh Ngôn thấy sẽ không vào Quận Vương phủ nữa.

Khu Đạc không biết rằng thần hồn của Cảnh Ngôn đã bao trùm nguyên Quận Vương phủ, thấy lão từ lâu.

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Lão già này cũng có đây, xem ra Quận Vương Lâm Vinh dõng dạc như vậy là vì Khu Đạc.

Lâm Vinh tiếp tục như tên hề cố ý chọc giận Cảnh Ngôn:

- Nhãi ranh Cảnh Ngôn, ngươi có gan thì vào đi, ngươi mạnh lắm mà? Hay ngươi sợ trận pháp của Quận Vương phủ ta?

Hết chương 766.

Chương 767. Sốt Ruột Đỏ Mắt

Cảnh Ngôn thả thần hồn ra cảm ứng nguyên Quận Vương phủ, qua vài giây hắn thu lại thần hồn.

Có thể xác định trong Quận Vương phủ Đông Quan quận chỉ có một võ giả Đạo Hoàng cảnh là Khu Đạc.

Giờ Cảnh Ngôn đã có thể xác nhận Khu Đạc theo phe người Cổ gia. Đầu tiên Khu Đạc phá rối trong Huy Hoàng Đạo Tràng, giờ đến Đông Quan quận thành thuộc quyền quản lý của Cổ gia, hiển nhiên lão là khách khanh gì đó, rất thân thiết với Cổ gia.

Nếu lần này thuận tiện giải quyết Khu Đạc sẽ làm Cổ gia mất một sức chiến đấu lớn.

Cảnh Ngôn chưa đánh với Khu Đạc nhưng từ các loại dấu hiệu đoán ra lão là Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu, thực lực Võ Đạo ngang ngửa Trịnh Tam Tiếu, Lưu Như Phong. Dù không bằng Đồng Việt tiếng xấu lừng lẫy Khu Đạc sẽ không kém quá xa.

Cảnh Ngôn động ý niệm, vụt qua không gian đạp mạnh một bước vào Quận Vương phủ Đông Quan quận.

Thấy Cảnh Ngôn vào Quận Vương phủ, Lâm Vinh kiềm nén mừng như điên, mắt rực sáng. Lâm Vinh hét to, nguyên khí toàn thân dâng lên mở ra mấy đại trận cao cấp trong ngoài Quận Vương phủ. Có khốn trận cao cấp, đại trận công kích cao cấp, đại trận phòng ngự cao cấp. Dù sao là thành phố xây dựng mấy ngàn năm, Quận Vương phủ được gia cố nhiều lần,

dù không bằng Lưu Quang thành hang ổ của Cổ gia nhưng lực lượng bảo vệ trong Đông Quan quận thành thuộc hàng đầu Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn cảm nhận uy năng mấy đại trận giáng xuống, mắt lóe tia sáng nhìn xung quanh.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Trận pháp không ít.

Mặt Lâm Vinh vặn vẹo rống to:

- Ngu xuẩn! Nếu ngươi không vào Quận Vương phủ có lẽ còn khả năng sống sót, bây giờ đồ ngu nhà ngươi chết chắc!

Khi Cảnh Ngôn vào Quận Vương phủ, Lâm Vinh thuận lợi mở ra trận pháp, gã biết hắn chết chắc. Công lao to lớn giết Cảnh Ngôn sẽ rơi vào đầu gã, tuy Khu Đạc có công lớn nhất nhưng gã đã thỏa mãn với công nhỏ.

Cảnh Ngôn khinh thường nói, mắt bắn ra sát ý khiếp người:

- Bằng vào ngươi cũng muốn giết ta?

Lâm Vinh rùng mình, Cảnh Ngôn tạo uy áp làm lòng gã lạnh lẽo, bản năng lùi một bước. Nhưng Lâm Vinh nhớ Quận Vương phủ có nhiều đại trận mở ra, có đại trận bảo vệ Cảnh Ngôn không giết gã được, thế là gã thở phào nhẹ nhõm.

Một bóng đen lao ra đứng trước mặt Lâm Vinh, đó là Khu Đạc.

Khu Đạc nửa cười nửa không nhìn Cảnh Ngôn, cười cợt nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, chúng ta lại gặp mặt!

Cảnh Ngôn lạnh lùng nói:

- Khu Đạc? Bị ta đuổi ra Huy Hoàng Đạo Tràng đến Đông Quan quận thành nhanh vậy, tốc độ của ngươi rất mau.

Khu Đạc như đã nắm giữ vận mệnh của Cảnh Ngôn ung dung nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi vẫn chưa hiểu sao? Ngươi phạm sai lầm trí mạng! Nhưng cũng nằm trong dự đoán của ta, ngươi quá trẻ tuổi đã có tu vi Võ Đạo thế này, nên ngươi tự tin vào bản thân quá mức. Nếu ở Thánh thành thì ta không làm gì ngươi được, nguyên Thiên Nguyên đại lục có lẽ chỉ có một người có thể giết ngươi trong Thánh thành. Nhưng ngươi lại chạy đến Đông Quan quận thành, còn vào Quận Vương phủ. Ngươi sẽ phải trả giá sự ngu xuẩn bằng mạng sống của mình.

Mắt Cảnh Ngôn trầm xuống, trong lời nói của Khu Đạc ẩn giấu tin tức đó là lão cho rằng dù hắn ở Thánh thành, trên Thiên Nguyên đại lục có người có thể giết hắn.

Khu Đạc nói người đó là ai?

Khu Đạc thấy tận mắt Cảnh Ngôn giết Đồng Việt, suy ra lão nói người đó là võ giả mạnh hơn Đồng Việt, ít nhất ở trong mắt lão tu vi Võ Đạo của người kia cao hơn Đồng Việt rất nhiều.

Tin tức này làm lòng Cảnh Ngôn chùng xuống, hắn không cho rằng vào lúc này Khu Đạc đánh lừa mình, tức là người đó có thật.

Nhưng mà …

Có võ giả mạnh như vậy tại sao Thánh Chủ Thân Sùng chưa từng nhắc đến? Đám điện chủ Thánh Điện khác cũng không nói trên Thiên Nguyên đại lục có nhân vật như vậy, hay bọn họ không biết tin tức về người kia?

Khu Đạc rống to:

- Được rồi! Cảnh Ngôn, hôm nay là ngày chết của ngươi, chịu chết đi!

Nguyên khí sôi trào toàn thân Khu Đạc, mãnh liệt bộc phát ra, một thanh đoản đao màu đen hiện ra trong tay phải của lão.

Khu Đạc vừa nói vừa giơ đoản đao chém Cảnh Ngôn:

- Quận Vương Lâm Vinh hãy khống chế đại trận áp chế hắn, ta chấm dứt mạng sống của hắn!

Đao quang sắc bén chém ra vô số đường đao rậm rạp xé rách không gian ập hướng Cảnh Ngôn.

Lâm Vinh khống chế nhiều trận pháp cao cấp, ưu tiên nhất là đại trận công kích:

- Khu Đạc đại nhân yên tâm, giao cho ta!

Từng ngọn lửa xanh từ đại trận đốt Cảnh Ngôn, lửa xanh có nhiệt độ rất cao, vừa xuất hiện không khí đã vang chuỗi tiếng nổ dồn dập.

Cảnh Ngôn cảm nhận nhiệt độ đáng sợ. Những ngọn lửa xanh có nguy hiểm trí mạng với võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường, thân thể bị lửa liếm trúng Đạo Hoàng cảnh bình thường sẽ bị thương ngay, nếu không lao ra ngoài được sẽ bị đốt chết.

Cảnh Ngôn vung tay, một đoàn nguyên khí đậm đặc bay ra.

Đoàn nguyên khí quét nhẹ không gian, nhiều lửa xanh bị đẩy lùi. Có nguyên khí áp chế đoàn lửa xanh teo nhỏ nhiều.

Cùng lúc đó đao quang đen dán sát, đao quang đen xé rách nguyên khí giáng xuống đầu Cảnh Ngôn. Hơi thở hủy diệt khủng bố bao phủ Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn khẽ hừ, lạnh nhạt nói:

- Hừ! Công kích như vậy mà muốn giết ta? Khu Đạc, ngươi rất ngây thơ.

Trường kiếm đen đâm nhanh đao quang, kiếm quang chém ra.

Đao quang nhìn như siêu khủng bố khi va chạm với kiếm quang thì nhanh chóng tan vỡ.

Cảnh Ngôn lắc người xông hướng Khu Đạc, hắn lao đến đâu là đại trận ngưng tụ lửa xanh bị đẩy dạt ra tới đó, trông như lửa chủ động nhường đường cho hắn.

Khu Đạc biến sắc mặt nói:

- Sao có thể như vậy? Sao có thể mạnh đến vậy?

Khu Đạc không cho rằng đại trận công kích cao cấp có thể giết Cảnh Ngôn, lão kêu Lâm Vinh khống chế đại trận là để giữ chân hắn, làm hắn phân tâm, vậy thì lão có cơ hội giết hắn. Nhưng nay xem ra uy lực đại trận không gây nhiều rắc rối cho Cảnh Ngôn.

Thấy Cảnh Ngôn ngày càng đến gần, Khu Đạc sốt ruột đỏ mắt quát nạt Lâm Vinh:

- Lâm Vinh, ngươi đang làm gì? Còn không mau kích phát toàn bộ uy năng đại trận!?

Lâm Vinh cũng mắt tròn mắt dẹt, gã đã khống chế đại trận hết sức rồi, đặc biệt đại trận công kích uy lực tăng lên tới cực hạn.

Hết chương 767.

Chương 768. Phá Hủy

Uy áp kiếm ý!

Từng đoàn lửa xanh trong đại trận công kích không ngừng dập tắt, để lại sóng gợn cuối cùng trong không gian rồi tán loạn biến mất.

Cảnh Ngôn tăng tốc độ, giơ lên linh khí trường kiếm cách không đâm Khu Đạc. Chỗ mũi kiếm tiếp xúc với không gian lấy vị trí đó làm trung tâm khuếch tán sóng gợn đen.

Ngay sau đó xuất hiện sóng gợn đen trước mặt Khu Đạc, chợt ánh sáng bùng nổ, năng lượng khủng bố đụng mạnh vào người lão.

Một vầng sáng trắng hiện ra ngoài người Khu Đạc bao trùm mỗi tấc da thịt.

Kiếm quang chạm vào vầng sáng trắng, Khu Đạc bị đánh bay.

Khu Đạc vừa giật mình vừa nóng nảy, lão mơ hồ cảm thấy mình đã làm chuyện ngu xuẩn. Hình như tu vi của Cảnh Ngôn vượt qua phỏng đoán.

Nhưng lúc này không có thời gian cho Khu Đạc suy nghĩ kỹ sai lầm đã phạm phải.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Linh khí phòng ngự? Khu Đạc, ngươi phản ứng nhanh lắm.

Đường kiếm vừa rồi Cảnh Ngôn đã dùng bí pháp Hư Vô, hắn biết trên người Khu Đạc có linh khí phòng ngự. Võ giả

Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ như Cổ Mặc còn có linh khí phòng ngự hộ thân, càng đừng nói võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh như Khu Đạc.

Nhưng nhát kiếm đầu tiên Cảnh Ngôn đã dùng bí pháp Hư Vô, hắn hy vọng giết Khu Đạc trước khi lão sử dụng linh khí phòng ngự. Tuy nhiên Khu Đạc vẫn kịp kích phát linh khí phòng ngự, bí pháp Hư Vô không đem đến hiệu quả như Cảnh Ngôn muốn.

Giọng Cảnh Ngôn hờ hững vang lên trong không gian:

- Khu Đạc, linh khí phòng ngự của ngươi so với của Đồng Việt thế nào? Không biết nó có thể chống đỡ bao lâu trước công kích của ta?

Khu Đạc cảm nhận hơi thở chết chóc bao phủ trên đỉnh đầu mình:

- Chết tiệt! Lâm Vinh đồ khốn kia đang làm gì vậy? Đại trận đâu? Đại trận của Quận Vương phủ đâu!?

Khu Đạc sợ thật, lão biết dựa vào linh khí phòng ngự thì không ngăn được Cảnh Ngôn bao lâu.

Đồng Việt chết như thế nào?

Bị Cảnh Ngôn đánh nát lồng chụp năng lượng của linh khí phòng ngự sau đó giết chết tươi.

Thật ra Khu Đạc cảm giác uy lực đại trận đang lôi kéo Cảnh Ngôn, lão quát nạt Lâm Vinh chẳng qua vì quá hoảng loạn.

Lâm Vinh luống cuống nói:

- Ta … ta … Khu Đạc đại nhân, uy năng trận pháp đã giải phóng toàn bộ rồi nhưng hình như không có hiệu quả lớn.

Lâm Vinh thấy ra Khu Đạc đại nhân hình như không đánh lại Cảnh Ngôn, cứ theo đà này Khu Đạc rất có thể bị giết ngược. Khu Đạc mà chết thì Lâm Vinh cũng tới số.

Sự hưng phấn ban đầu đã chẳng còn lại chút gì, trong lòng Lâm Vinh chỉ có nỗi sợ cái chết.

Cảnh Ngôn tiếp tục vận chuyển nguyên khí không ngừng đâm Khu Đạc, mỗi nhát kiếm đánh bay lão. Có linh khí phòng ngự bảo vệ nhưng Khu Đạc liên tục hộc máu, sắc mặt trắng bệch. Vầng sáng trắng ngoài người Khu Đạc lấp lóe, sắp không chống đỡ nổi nữa.

Khu Đạc thầm rít gào trong lòng:

- Sao có thể như vậy? Chết tiệt, sao Cảnh Ngôn mạnh vậy được?

Lúc trong Huy Hoàng Đạo Tràng Khu Đạc thấy Cảnh Ngôn ra tay, lần đó hắn không có lực công kích mạnh như bây giờ.

Khu Đạc không biết rằng khi đó Cảnh Ngôn chỉ là Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ, bây giờ hắn là cực hạn Đạo Hoàng cảnh đỉnh, sức chiến đấu mạnh hơn lúc đánh với Đồng Việt gấp mấy lần.

Phụp!

Rốt cuộc linh khí phòng ngự của Khu Đạc bị đánh tan.

Khu Đạc nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, hét to một tiếng:

- Cảnh Ngôn! Ngươi đối địch với Cổ gia đã định trước sẽ thua. Thực lực Võ Đạo của ngươi rất mạnh, nhưng ngươi không thể tưởng tượng sự cường đại của Cổ gia, chống đối với Cổ gia thì ngươi chỉ có đường chết!

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình.

Khu Đạc cố gắng vùng vẫy lần cuối:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi tha cho ta một mạng, ta có sức ảnh hưởng nhất định trong Cổ gia, có thể nói đỡ giúp ngươi. Không phải ta uy hiếp ngươi, ta toàn nói thật. Nếu ngươi và Cổ gia thật sự đánh nhau thì ngươi sẽ thất bại, ngươi muốn sống tiếp phải giải trừ mâu thuẫn với Cổ gia!

Khu Đạc cố khiến mình tỉnh táo lại, lão biết muốn sống sót chỉ có một cách là thuyết phục Cảnh Ngôn đổi ý.

Cảnh Ngôn đâm ra trường kiếm:

- Khu Đạc! Dù cuộc chiến với Cổ gia cuối cùng ta thua thì ngươi không có cơ hội nhìn đến. Có lẽ ngươi cảm thấy Cổ gia có người thực lực cao hơn ta, nhưng ta không sợ!

Khu Đạc xoe tròn mắt, tiếng la ngừng bặt:

- Ngươi …!

Màn kiếm quét qua, thân thể Khu Đạc thành vô số mảnh vụn, máu mới phun ra đã bị năng lượng mênh mông bốc hơi không còn một mảnh.

Bên kia, Quận Vương Lâm Vinh sợ đến hồn vía lên mây. Thấy Khu Đạc bị giết Lâm Vinh trừ khủng hoảng ra chỉ có một ý nghĩ là trốn.

Lâm Vinh vận chuyển nguyên khí đến cực hạn điên cuồng lao ra ngoài Quận Vương phủ.

Cảnh Ngôn quay người nhìn lướt qua Lâm Vinh, nhếch mép cười lạnh.

Cảnh Ngôn vung tay quét mấy món đồ trên người Khu Đạc vào tu di giới chỉ của mình, sau đó lắc người đuổi theo Lâm Vinh.

Lâm Vinh chỉ là võ giả Đạo Vương cảnh làm sao so sánh tốc độ với Cảnh Ngôn được? Cảnh Ngôn không thi triển Thiên Không Chi Dực chỉ cần một giây đủ đuổi kịp Lâm Vinh.

Lâm Vinh thấy Cảnh Ngôn đuổi theo thì phát cuồng, quát đám thủ vệ Quận Vương phủ:

- Chết tiệt! Mau! Mau ngăn hắn lại! Ngăn hắn lại cho lão tử!

Nhưng đám thủ vệ sao dám đi lên ngăn cản Cảnh Ngôn? Trừ số ít tử sĩ, thủ vệ khác nghe Lâm Vinh quát chẳng những không tiến lên ngăn Cảnh Ngôn ngược lại chạy trốn ra ngoài.

Số ít tử sĩ bất chấp mạng sống của mình, chỉ biết tuân theo mệnh lệnh. Khi họ nhận được lệnh của Lâm Vinh liền xông hướng Cảnh Ngôn.

Nhưng các tử sĩ không cách nào đến gần, Cảnh Ngôn phát ra kiếm ý xóa sổ thần hồn của họ.

Lâm Vinh thấy không thể trốn thoát thì ngừng lại, khống chế trận pháp phòng ngự bảo vệ mình, cố gắng kéo dài thời gian.

Cảnh Ngôn lơ lửng trên bầu trời, ánh mắt khinh thường nhìn Quận Vương Đông Quan quận Lâm Vinh.

Cảnh Ngôn lắc đầu, tùy tay chém nhát kiếm. Mắt thường thấy kiếm quang đen xé năng lượng đại trận phòng ngự cao cấp của phủ đệ Quận Vương phủ thủng một lỗ, kiếm quang thẩm thấu vào rơi xuống người Lâm Vinh.

Lâm Vinh hét thảm:

- A!

Sự sống tan biến, xác mềm oặt ngã xuống đất.

Cảnh Ngôn thuận tay thu tu di giới chỉ của Lâm Vinh, thần hồn lại phát ra bao phủ nguyên Quận Vương phủ. Các thành viên như thủ vệ đã trốn gần hết, thần hồn cảm ứng không bỏ sót cá lớn nào, Cảnh Ngôn liên tục phát ra kiếm quang phá sập kiến trúc Quận Vương phủ, phá luôn đại trận.

Chưa tới một tách trà Quận Vương phủ Đông Quan quận đã thành đống đổ nát.

Hết chương 768.

Chương 769. Về Mẫu Thân

Cảnh Ngôn thuận tiện mang đi luôn tài nguyên trong bảo khố Quận Vương phủ.

Làm xong tất cả Cảnh Ngôn bay ra Đông Quan quận thành.

Sau khi Cảnh Ngôn rời đi không lâu, nhiều võ giả chạy lại phế tích Quận Vương phủ. Họ nhìn phủ đệ ngày xưa khí thế hùng vĩ nay là đống hoang tàn, biểu tình khó tin.

- Quận Vương phủ …

- Cảnh Ngôn đó hủy đi Quận Vương phủ của quận thành chúng ta!

- Trời ạ, hắn quá to gan, Đông Quan quận là quận thành thuộc quyền Cổ gia, hắn không sợ bị Cổ gia trả thù sao?

- Nói nhảm kinh, nếu Cảnh Ngôn sợ Cổ gia thì sao hắn đến Đông Quan quận đại khai sát giới!

Tiếng kinh thán, chất vấn nổi lên liên tiếp.

Lưu Quang thành, hang ổ Cổ gia.

Không lâu sau Cổ gia nhận được tin từ Đông Quan quận thành.

Toàn Cổ gia cực kỳ tức giận, một số cao tầng mãnh liệt yêu cầu phái lực lượng đỉnh cao nhất gia tộc vây giết Cảnh Ngôn đáng chết.

Người khác trong Cổ gia không biết Cảnh Ngôn đi Đông Quan quận thành làm gì nhưng lão tổ Cổ Vạn Toàn thì biết. Khi Cổ Vạn Toàn nghe tin này liền biết phụ thân của Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Nam đã được hắn giải cứu.

Cổ Vạn Toàn vừa tức giận vừa khó hiểu.

Sao Cảnh Ngôn biết Cảnh Lục Nam bị bắt nhốt trong Đông Quan quận thành?

Trong gia tộc chỉ có vài người biết chuyện này.

Thánh Chủ Thân Sùng biết Cảnh Lục Nam nằm trong tay Cổ gia, nhưng Cổ Vạn Toàn cho rằng y không thể nào biết địa điểm cụ thể.

Thắc mắc là một chuyện, Cảnh Ngôn biết Cảnh Lục Nam ở trong Đông Quan quận thành là sự thật, không thì chẳng lẽ hắn chó ngáp phải ruồi trùng hợp đi Đông Quan quận thành?

Mặt Cổ Vạn Toàn xanh mét giận run:

- Tiểu súc sinh đáng chết!

Cảnh Lục Nam là lá bài tẩy của lão, giờ lá bài đã mất.

Cổ Kim Lam đứng trước mặt Cổ Vạn Toàn, sắc mặt khó xem nói:

- Lão tổ, giờ chúng ta ứng đối thế nào? Chuyện này đã truyền ra, ảnh hưởng mặt trái rất lớn với gia tộc chúng ta.

Giọng Cổ Vạn Toàn độc ác nói:

- Liên lạc kêu bọn họ tập hợp cùng đi Đông Quan quận thành, nếu Cảnh Ngôn còn ở thì hợp sức không tiếc mọi giá xử lý hắn!

Cổ Vạn Toàn nói ‘bọn họ’ là võ giả Đạo Hoàng cảnh, khách khanh Đạo Hoàng được Cổ gia âm thầm bồi dưỡng. Lực lượng này rất mạnh, khá bí ẩn, không đến lúc bất đắc dĩ Cổ Vạn Toàn không muốn lộ ra.

Nhưng Cảnh Ngôn đã giết vào địa vực Cổ gia quản lý, phá sập Quận Vương phủ Đông Quan quận. Nếu Cổ gia không có

hành động rõ ràng sẽ làm Thiên Nguyên đại lục cho rằng Cổ gia miệng cọp gan thỏ, co vòi.

Cổ Vạn Toàn không thể nhẫn nhịn được nữa!

Cổ Kim Lam lên tiếng:

- Rõ!

Sau khi Cổ Kim Lam đi Cổ Vạn Toàn lấy ra một tinh thạch truyền tin từ tu di giới chỉ, đưa tin vào.

[Gia tộc nguy nan, về!]

Cổ Vạn Toàn truyền tin xong cất tinh thạch.

Cổ Vạn Toàn nghiến răng gầm gừ:

- Tiểu súc sinh Cảnh Ngôn, không bằm thây ngươi ra vạn mảnh khó vơi mối hận trong lòng ta!

Một ngày sau, một đám cường giả Đạo Hoàng cảnh đến Đông Quan quận thành, sưu tầm nghiêm ngặt tung tích Cảnh Ngôn. Bọn họ không phát hiện tung tích Cảnh Ngôn trong thành phố, mở rộng phạm vi tìm kiếm ra khu vực quanh thành.

Nhưng bọn họ không có thu hoạch gì, vì Cảnh Ngôn đang trên đường quay về Thánh thành.

Mấy hôm sau Cảnh Ngôn về phủ đệ điện chủ trong Thánh thành thả phụ thân Cảnh Lục Nam ra khỏi Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Lục Nam đi ra Càn Khôn tiểu thế giới, nhìn hoàn cảnh xung quanh do dự hỏi:

- Cảnh Ngôn, chúng ta rời đi Đông Quan quận rồi?

Cảnh Ngôn cười gật đầu nói:

- Vâng, nơi này là Thánh thành. Nhi đang là điện chủ Thánh Điện Thánh Cung, nơi này là phủ đệ điện chủ.

Cảnh Lục Nam trợn to mắt hỏi:

- Cảnh Ngôn, tiền bối Thiên Thủy nói võ giả tên Khu Đạc bị ngươi đánh chết trong Đông Quan quận. Khu Đạc thật sự là cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh?

Lúc trong Càn Khôn tiểu thế giới Cảnh Lục Nam không thể biết tình hình bên ngoài. Nhưng tàn hồn Thiên Thủy trong tiểu thế giới thì biết. Cảnh Lục Nam mới thấy tàn hồn Thiên Thủy thì hết hồn, rất nhanh hai người trò chuyện vui vẻ. Khi Cảnh Ngôn đối chiến với Khu Đạc thì Thiên Thủy nói cho Cảnh Lục Nam nghe tình hình.

Cảnh Lục Nam nghe nói một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh bị Cảnh Ngôn đánh chết, tâm tình của gã rất khó tả.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Phụ thân, tu vi Võ Đạo của nhi là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, nhi giết võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh không phải chỉ có một người.

Cảnh Lục Nam hít sâu, hồi lâu không nói nên lời.

Cảnh Ngôn là Đạo Hoàng đủ khiến Cảnh Lục Nam giật mình, giờ gã hoảng sợ phát hiện hắn là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, còn có thể giết Đạo Hoàng cảnh đỉnh khác.

Cảnh Ngôn chuyển đề tài lên người Cảnh Lục Nam:

- Tu vi Võ Đạo của phụ thân là Đạo Vương cảnh đỉnh?

Cảnh Lục Nam cười khổ nói:

- Đúng vậy, Đạo Vương cảnh đỉnh, nhưng trước Cổ gia cường đại thì ta bất lực.

Cảnh Lục Nam nhớ lại:

- Thật ra ta có thể trở thành võ giả Đạo Vương cảnh là nhờ mẫu thân của ngươi, nếu không e rằng ta không đến được Đạo

Linh cảnh chứ đừng nói Đạo Vương cảnh.

Ánh mắt Cảnh Lục Nam nhìn Cảnh Ngôn tràn đầy cảm xúc phức tạp:

- Cảnh Ngôn, ngươi không có ấn tượng gì với mẫu thân ngươi đúng không?

Cảnh Ngôn thấy phụ thân Cảnh Lục Nam khi nhắc đến mẫu thân thì đáy mắt đầy đau khổ.

Cảnh Ngôn đáp:

- Nhi có nghe tiền bối Thiên Thủy nói mẫu thân đến từ Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Lục Nam sợ Cảnh Ngôn khó chịu với thân phận thần tộc, vội giải thích:

- Ừm! Mẫu thân của ngươi tên Sở Liên Tinh, nàng đúng là người thần tộc nhưng mẫu thân của ngươi không phải người xấu. Trong thần tộc chia hai phái, từ đại chiến nhân thần ngàn năm trước thần tộc không tập thể tham gia cuộc chiến. Trong thần tộc có một phái chủ trương tiêu diệt nhân loại chúng ta hoàn toàn. Một phái khác phản đối điều này. Thần tộc khai chiến với nhân loại chúng ta là phái chủ chiến.

Ánh mắt Cảnh Lục Nam sâu thẳm nhìn trời:

- Mẫu thân của ngươi không thuộc trận danh chủ chiến, gia tộc của mẫu thân ngươi cũng chủ trương chung sống hòa bình với nhân loại.

Cảnh Ngôn nghi hoặc hỏi:

- Phụ thân lúc quen mẫu thân chỉ có tu vi Tiên Thiên?

Giọng Cảnh Lục Nam thấp xuống:

- Đúng vậy! Ta và mẫu thân của ngươi quen nhau ở Tội Ác Thâm Uyên trong Nguyệt Hoa Sâm Lâm. Thật ra Thiên

Nguyên đại lục chúng ta có một bí mật ít ai biết. Trong Tội Ác Hiệp Cốc Nguyệt Hoa Sâm Lâm giấu một đường bí mật đi vào sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên, mẫu thân của ngươi qua con đường đó từ sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên đến Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn nghe tin này bị chấn động mạnh.

Hết chương 769.

Chương 770. Lai Lịch Của Phương Nhược Vũ

Tội Ác Hiệp Cốc ẩn giấu đường đi thông sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên?

Mẫu thân Sở Liên Tinh từ con đường bí ẩn không ai biết đi tới Thiên Nguyên đại lục, kết bạn với phụ thân và yêu nhau?

Lúc trước Cảnh Ngôn luôn đoán phụ thân và mẫu thân làm sao quen nhau. Một người là thành viên gia tộc lớn của thần tộc, một người là tử đệ gia tộc nhỏ trong thành phố nhỏ như Đông Lâm thành. Tình hướng bình thường với thân phận địa vị của phụ thân cả đời cũng không có cơ may tiếp xúc với tồn tại như mẫu thân. Không ngờ phụ thân đi Nguyệt Hoa Sâm Lâm rèn luyện, trùng hợp đụng phải mẫu thân từ Vô Vọng Thâm Uyên đến Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn cảm thấy thật khó tưởng tượng, chuyện đời luôn tràn ngập các loại trùng hợp.

Hốc mắt Cảnh Lục Nam ẩm ướt nói:

- Mẫu thân của ngươi và ta yêu nhau, chúng ta cùng nhau sống trong yên ả hơn năm năm. Cảnh Ngôn nhà ngươi sinh ra vào lúc đó, tu vi Võ Đạo của ta cũng tăng tiến mạnh trong năm năm, chủ yếu nhờ vào tài nguyên mẫu thân ngươi mang theo. Ngày tháng êm đềm luôn qua mau, mẫu thân ngươi nhiều năm không về dần làm gia tộc chú ý. Mẫu thân ngươi nhận được tin tức cả ngày bất an, nàng nói gia tộc sẽ không cho phép nàng và nhân loại Thiên Nguyên đại lục yêu nhau, chuyện sau đó chứng thực điều này.

Biểu tình Cảnh Lục Nam cay đắng nói:

- Mẫu thân ngươi rất lo cho an nguy của ta và Cảnh Ngôn nhà ngươi, nàng sợ mất hai chúng ta. Tuy ta đã là Đạo Vương cảnh nhưng trước gia tộc của nàng không có chút sức tự bảo vệ mình. Ta cũng muốn nhanh chóng bước vào Đạo Hoàng cảnh, nhưng Đạo Hoàng quá khó vào, dù có nhiều tài nguyên của mẫu thân ngươi bồi dưỡng thì ta vẫn chậm chạp chưa vào Đạo Hoàng cảnh. Sau một lần trùng kích Đạo Hoàng cảnh thất bại ta hơi nản lòng, đúng dịp … Tử Vong Thâm Uyên mở ra.

Cảnh Ngôn tiếp lời:

- Mẫu thân biết Càn Khôn Giới nên cùng phụ thân vào Tử Vong Thần Điện để tìm Càn Khôn Giới. Nếu phụ thân giải mở phong ấn Càn Khôn Giới có lẽ sẽ thăng cấp Đạo Hoàng cảnh trong thời gian ngắn.

Cảnh Lục Nam gật đầu nói:

- Chính xác! Khi đó chúng ta vào Tử Vong Thần Điện liền gặp lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn. Cổ Vạn Toàn cực kỳ độc ác, lặng lẽ đánh lén chúng ta. Nhưng mẫu thân ngươi tu vi cao hơn lão ta một bậc, Cổ Vạn Toàn bị đánh lui. Ta và mẫu thân ngươi thuận lợi tìm được Càn Khôn Giới trong Tử Vong Thần Điện, sau đó rời khỏi Tử Vong Thần Điện ngay.

Cảnh Lục Nam nhắc đến Cổ Vạn Toàn lộ rõ thù hận, gã đau khổ nói:

- Mẫu thân ngươi tuy cao hơn Cổ Vạn Toàn, thành công đánh lui lão nhưng lúc đánh nhau bị lộ thân phận thần tộc. Không biết Cổ Vạn Toàn dùng thủ đoạn gì mà đoán ra gia tộc của mẫu thân ngươi. Chúng ta rời khỏi Tử Vong Thần Điện không lâu thì bị bao vây ở khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên.

Lòng Cảnh Ngôn đầy mối hận hỏi:

- Lão tặc Cổ Vạn Toàn biết gia tộc của mẫu thân nên mật báo, khiến gia tộc phái người bắt mẫu thân về?

- Đúng, khi đó gia tộc mẫu thân ngươi có nhiều cường giả đáng sợ đến, mẫu thân ngươi không chống cự lại được. Vì bảo vệ mạng sống của ta và ngươi, mẫu thân ngươi buộc phải thỏa hiệp đồng ý theo họ trở về. Khi đó Thánh Chủ Thân Sùng cũng có mặt, hình như Thân Sùng quen mẫu thân ngươi, đã hỗ trợ nói nhiều lời tốt.

- Mẫu thân ngươi sợ nàng rời đi Cổ gia sẽ trả thù chúng ta nên yêu cầu ba phương ký hiệp nghị, nàng dùng cái chết uy hiếp mới xin được gia tộc ký tên. Sau đó nàng đi, Thánh Chủ đại nhân hộ tống ta về gia tộc, nghiêm túc yêu cầu Cổ gia không được đến Đông Lâm thành phá Cảnh gia chúng ta.

Cảnh Lục Nam thở hắt ra nói:

- Nhưng lão bất tử Cổ Vạn Toàn không buông tha Càn Khôn Giới, lão cho rằng Càn Khôn Giới đã bị mang ra Tử Vong Thần Điện, nghi ngờ nó nằm trên người ta. Có lẽ Cổ Vạn Toàn sợ gia tộc của mẫu thân ngươi nên không dám ra tay ngoài sáng, nhưng âm thầm nhằm vào ta. Sau đó ta bị Cổ gia bắt cóc, trước khi bị Cổ Vạn Toàn khống chế ta âm thầm giao Càn Khôn Giới cho gia gia của ngươi.

Cảnh Ngôn nghe xong lặng im thật lâu.

Cảnh Ngôn chợt nhớ một người.

Phương Nhược Vũ!

Cảnh Ngôn từ Đông Lâm thành đến Đạo Nhất học viên, dường như Phương Nhược Vũ luôn âm thầm đi theo hắn, mỗi lần hắn gặp nạn là nàng sẽ xuất hiện. Khi đó Cảnh Ngôn nhiều lần nghi ngờ thân phận của Phương Nhược Vũ nhưng không bắt được trọng điểm. Sau này Phương Nhược Vũ gặp Cảnh

Ngôn, nói cho hắn biết nàng có việc phải rời đi, rồi không xuất hiện nữa.

Có khi nào Phương Nhược Vũ liên quan đến mẫu thân?

Cảnh Ngôn hỏi Cảnh Lục Nam:

- Phụ thân biết Phương Nhược Vũ không?

Nếu Phương Nhược Vũ đúng là người của thần tộc thì chắc là mẫu thân lén phái nàng đến bảo vệ Cảnh Ngôn, có lẽ nàng là người gần gũi mẫu thân, vậy phụ thân Cảnh Lục Nam nên biết về Phương Nhược Vũ.

Cảnh Lục Nam kinh ngạc hỏi:

- Phương Nhược Vũ? Sao ngươi biết nàng?

Cảnh Ngôn kể cho Cảnh Lục Nam nghe chuyện về Phương Nhược Vũ.

Cảnh Lục Nam gật đầu nói:

- Vậy thì đúng rồi, Phương Nhược Vũ là người của mẫu thân ngươi, là thị nữ thiếp thân nhưng hai người thân như tỷ muội. Phương Nhược Vũ rất trung thành với mẫu thân ngươi, dù mẫu thân ngươi kêu nàng dâng ra mạng sống nàng cũng không chút do dự. Mẫu thân ngươi kêu nàng đi Thiên Nguyên đại lục âm thầm bảo vệ ngươi thì chắc chắn nàng sẽ làm.

Hốc mắt Cảnh Ngôn ướt át:

- Quả nhiên là vậy.

Cảnh Ngôn không có nhiều ấn tượng với mẫu thân, nhưng mẫu thân bị gia tộc bắt buộc mang về, không thể nắm giữ vận mệnh của mình, mất đi tự do lại còn phái người âm thầm bảo vệ hắn. Mẫu thân luôn nhớ hắn.

Không biết bây giờ mẫu thân có khỏe không?

Nỗi lòng Cảnh Ngôn phức tạp.

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Chờ xong việc Cổ gia nhi sẽ đi tìm mẫu thân.

Ngữ điệu bình tĩnh nhưng kiên định như đá.

Nếu hắn không chết nhất định đi Vô Vọng Thâm Uyên tìm mẫu thân! Hắn nhất định mang mẫu thân về, để phụ thân và mẫu thân đoàn tụ. Dù chuyện này vô cùng khó khăn hắn vẫn sẽ không tiếc tất cả làm được.

Cảnh Lục Nam nhìn Cảnh Ngôn, thấy sự kiên quyết của hắn:

- Cảnh Ngôn …

Cảnh Ngôn hít sâu dẹp tạp niệm sang bên, nói:

- Phụ thân hãy ở lại đây đi, chỗ nhi có các loại tài nguyên.

Cảnh Ngôn bắt đầu lục tìm các loại tài nguyên chứa trong Càn Khôn tiểu thế giới. Đạo khí phòng ngự, linh khí phòng ngự, linh khí công kích, một số bia đá võ học cường đại, các loại đan dược cho phụ thân tu luyện.

Cảnh Ngôn đổ hết tài nguyên ra đặt trước mặt phụ thân Cảnh Lục Nam.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Phụ thân, tất cả tài nguyên này đưa cho phụ thân, chắc không lâu sau phụ thân sẽ thăng cấp Đạo Hoàng cảnh.

Hết chương 770.

Chương 771. Thời Gian Thấm Thoắt

Cảnh Lục Nam không cần khách sáo với nhi tử của mình, nhận hết tài nguyên Cảnh Ngôn lấy ra. Cảnh Lục Nam cũng muốn sớm ngày thăng cấp Đạo Hoàng, nhi tử ưu tú như thế làm lão tử không thể quá kém cỏi.

Hơn nữa trong lòng Cảnh Lục Nam có một ý niệm kiên quyết cứu Sở Liên Tinh ra, gã muốn tự đi cứu thê tử của mình.

Cảnh Lục Nam cất tài nguyên xong nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, gia tộc bây giờ còn tốt chứ? Ta muốn đi về xem, ba mươi mấy năm không trở về được.

Cảnh Lục Nam chủ yếu muốn về thăm phụ thân Cảnh Thiên.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn buồn bã nói:

- Gia tộc rất tốt, nhưng gia gia đã qua đời gần hai mươi năm.

Cảnh Lục Nam bi thương thảng thốt:

- Cái gì?

Khi biết phụ thân Cảnh Thiên đã lìa đời thì Cảnh Lục Nam phai nhạt ý định về thăm gia tộc, cuối cùng không đi, gã cần cố gắng nhanh chóng thăng cấp Đạo Hoàng.

***

Thời gian trôi mau, chớp mắt qua một năm.

Một năm nay Cảnh Ngôn đa số ở trong phủ đệ điện chủ, ngẫu nhiên đi gặp bằng hữu cũ, uống chút rượu.

Giảng đan trong Huy Hoàng Đạo Tràng chỉ được hai lần, mỗi lần Cảnh Ngôn rút thời gian chỉ điểm Đại Đan Vương Khuê Dương.

Trong lòng Khuê Dương vô cùng khao khát muốn thành Đan Thần, nhưng vô cùng khó khăn để làm được điều này. Dù có Cảnh Ngôn chỉ điểm Khuê Dương hầu như không thấy chút hy vọng.

Nếu thành tựu Đan Thần không khó thì trước đại chiến nhân thần còn nhiều cường giả Thánh Đạo cảnh, thế giới này đã không đến mức chẳng có một Đan Thần. Ít ra trong điển tịch thượng cổ lưu truyền lại không có ghi chép nào về Đan Thần thật sự.

Thế lực Huy Hoàng Đạo Tràng lớn mạnh nhanh.

Từ khi Cảnh Ngôn đến Đông Quan quận thành phá sập Quận Vương phủ thì uy danh của hắn lại vang dội đại lục, khiến càng nhiều người tăng thêm niềm tin vào hắn. Dẫn đến võ giả Đạo Hoàng cảnh tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng làm thành viên trung tâm từ mười người tăng lên mười tám người.

Mười người ban đầu bao gồm tám người Trịnh Tam Tiếu, Diêm Siêu, Khuê Dương trở thành hạch tâm.

Trong một năm tư binh của Cảnh Ngôn lại thêm tám cường giả Đạo Hoàng cảnh, tổng cộng mười tám Đạo Hoàng, đây là một đội tư binh cực kỳ khổng lồ. Trịnh Tam Tiếu góp công trong việc này, gã có nhiều bằng hữu trên đại lục. Một số cường giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ bị Trịnh Tam Tiếu ảnh hưởng mới quyết định vào Huy Hoàng Đạo Tràng, làm thành viên trung tâm.

Với những Đạo Hoàng tham gia vào đạo tràng sau Cảnh Ngôn cũng tặng cho mỗi người một viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Ngoài ra Liên Minh Huy Hoàng lớn mạnh hơn, đã có đến mười thế lực hạch tâm ký hiệp nghị đứng chung trận tuyến với Cảnh Ngôn, có hơn ba mươi thế lực bình thường. Những thế lực này trừ thế gia đan đạo ra đa số là gia tộc hạng nhất, số ít là gia tộc hạng hai. Thế lực gia tộc hạng nhất có cường giả Đạo Hoàng cảnh tọa trấn, gia tộc không có Đạo Hoàng tính là hạng hai.

Thế lực điện chủ điện thứ mười Thánh Điện khuếch trương với tốc độ khiến người kinh hoàng, sức ảnh hưởng trên đại lục ngày càng lớn, mơ hồ có năng lực đối kháng ngay mặt với Cổ gia bảy thế gia lớn.

Hai năm lặng lẽ trôi.

Cảnh Ngôn ngồi trong phòng xếp bằng, chân mày cau:

- Võ Đạo của ta đã đến cực hạn Đạo Hoàng, dù điên cuồng hấp thu thần tinh phối hợp Bổ Thiên Đan cũng không có dấu hiệu đột phá.

Hai năm trước Cảnh Ngôn là cực hạn Đạo Hoàng cảnh đỉnh, qua hai năm hắn không tiến bộ Võ Đạo chút nào. Nếu tiến thêm một bước sẽ là Thánh Đạo cảnh, quá khó khăn vượt qua bước này, ít nhất trước mắt Cảnh Ngôn không thấy dấu hiệu đột phá Thánh Đạo.

- Kiếm ý ngày càng gần đệ tam trọng, ta có cảm giác cứ tiếp tục lần mò tu luyện thì trong vòng vài năm sẽ đến kiếm ý đệ tam trọng. Thiên Không Chi Dực cũng gần đệ lục trọng rồi. Bí pháp Hư Vô, Thánh Quang kiếm pháp đều tiến bộ, đại khái tăng sức chiến đấu lên hai phần. Đẳng cấp bí pháp Hư Vô

không thể phán đoán, Thánh Quang kiếm pháp chắc đã gần với cực hạn võ học địa giai.

Nay lực công kích của Cảnh Ngôn tăng lên hai mươi phần trăm đã là siêu khủng bố.

Cảnh Ngôn luôn không ngừng lại việc luyện thể:

- Võ học luyện thể thì không tiến bộ chút nào, vẫn là Thuần Dương Linh Thể, chẳng lẽ hướng luyện thể của ta đã sai?

Thật lâu trước kia cơ thể Cảnh Ngôn đến đẳng cấp Thuần Dương Linh Thể, nhưng muốn bước vào Thiên Long Linh Thể khổ nỗi không có đầu mối. Cảnh Ngôn vì luyện thể hao phí nhiều tài nguyên nhưng tiến bộ rất nhỏ.

Cảnh Ngôn đại khái có thể xác định hướng luyện thể của mình có sai lệch, muốn đến đẳng cấp Thiên Long Linh Thể cần cơ duyên đặc biệt.

Cảnh Ngôn giãn chân mày, thầm nghĩ:

- Thôi, không thể cưỡng cầu! Tu luyện là chuyện nước chảy thành sông, không sốt ruột được.

Cảnh Ngôn biết nhiều lúc tu luyện càng sốt ruột càng không thể thành công, bình tĩnh lại có lẽ một hơi ngộ đạo đột phá.

Lúc rảnh Cảnh Ngôn trò chuyện với phụ thân, giỡn với thị nữ phó tòng trong phủ đệ, nói chuyện cùng đám điện chủ, hỏi Thánh Chủ động tĩnh của Cổ gia.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Năm năm sau Thiên Không Chi Dực của Cảnh Ngôn thuận lợi đột phá đến đệ lục trọng.

Thiên Không Chi Dực đệ lục trọng bằng với Linh La Thánh Đạo cảnh đã nắm giữ.

Cảnh Ngôn bây giờ vận dụng Thiên Không Chi Dực tăng tốc hết sức khiến người thán phục.

Vì nghiệm chứng tốc độ Cảnh Ngôn cố ý nghĩ ra một cách.

Trên bầu trời một góc ngoài Thánh thành.

- Cảnh Ngôn điện chủ tìm chúng ta đến có chuyện gì vậy?

Trừ Cảnh Ngôn ra chín vị điện chủ Thánh Điện lúc này có bảy người đến, đại tổng quản Thường Huyễn cũng tới.

Cảnh Ngôn kêu họ đến nhưng không nói có chuyện gì, nên Nhị Điện Chủ vừa tới liền hỏi.

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa cố hạ giọng nhưng vẫn rõ to:

- Cảnh Ngôn điện chủ, không lẽ … sắp hành động rồi?

Tam Điện Chủ Ngỗi Long la lên:

- Cảnh Ngôn điện chủ nói một câu là ta giết tới Lưu Quang thành đầu tiên!

Ngỗi Long đã bước vào Đạo Hoàng cảnh đỉnh, năn năm qua Cảnh Ngôn cho gã nhiều ích lợi, gã điên cuồng sưu tầm tài nguyên quý báu, nhiều lần quấn quýt hắn luyện đan giùm. Cảnh Ngôn luyện hai lô Vạn Linh Quy Tông Đan giúp Ngỗi Long, nhờ đó gã thành công từ Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ thăng cấp đến Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Trừ Cảnh Ngôn ra chín vị điện chủ có bảy người Đạo Hoàng cảnh đỉnh, hai Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ. Hai điện chủ Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ cách Đạo Hoàng cảnh đỉnh đã rất gần.

Đám điện chủ trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Còn chưa đến lúc, chờ thêm chút đi, nhưng cũng sắp. Ta kêu các vị đến là muốn cho các vị cơ hội đánh ta.

Hết chương 771.

Chương 772. Kiếm Ý Đệ Tam Trọng

Mấy năm nay Cảnh Ngôn hễ rảnh rỗi sẽ tìm điện chủ khác luận bàn. Ban đầu hơn một nửa điện chủ hào hứng đánh với Cảnh Ngôn, họ biết không đánh lại hắn nhưng cho rằng luận bàn với hắn giúp họ tôi luyện. Nhưng sau vài lần đám điện chủ đều sợ.

Luận bàn với Cảnh Ngôn là tìm đánh, dù hắn không ra hết sức họ cũng không đỡ nổi hai, ba chiêu. Luận bàn đương nhiên không dùng linh khí phòng ngự linh tinh, nếu dùng thì hết ý nghĩa.

Nên về sau Cảnh Ngôn tìm đám điện chủ luận bàn họ sẽ lắc đầu từ chối ngay, giận ngứa răng.

Các điện chủ nghe xong lý do Cảnh Ngôn gọi họ lại liền lắc đầu nguầy nguậy:

- Đánh ngươi?

- Đánh thế nào được?

- Hoàn toàn không đánh lại! Cảnh Ngôn điện chủ, ngươi là quái vật!

- Không đánh không đánh, chúng ta không muốn bị hành!

Cảnh Ngôn vội la lên:

- Các ngươi đừng hiểu lầm! Ý ta là các ngươi đánh ta, ta không đánh trả.

Đám điện chủ nổi lên hứng thú:

- A?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Trong lòng các ngươi chắc chắn không chỉ một, hai lần muốn hành lại ta đúng không? Vậy tốt lắm, lần này ta cho các ngươi cơ hội đánh ta. Cứ việc đánh, ta tuyệt đối không đánh trả!

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh bí hiểm nhìn không gian xung quanh, hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ nói thật không? Chắc không phải có âm mưu gì đi? Hãy nói thật đi, có phải Cảnh Ngôn điện chủ bày đại trận cao cấp mạnh mẽ gì ở đây không?

Lãnh Hồng Anh đặt câu hỏi làm những người khác cảnh giác, họ có nếm qua uy lực đại trận cao cấp Cảnh Ngôn bày ra, tuyệt đối khiến người vừa đau vừa sướng.

Cảnh Ngôn lắc đầu thở dài:

- Ài, sao các ngươi có thể lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử?

Cảnh Ngôn bảo đảm:

- Ta thật sự không có ý gì khác, mọi người cùng tấn công ta, hứa chắc tuyệt đối không đánh lại các ngươi. Bên này cũng không có trận pháp nào.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy mọi người nghi ngờ.

Một điện chủ híp mắt cùng những người khác lén liếc nhau, hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ có chắc không?

Cảnh Ngôn vỗ tay cười nói:

- Chắc trăm phần trăm, được rồi, chúng ta đừng chậm trễ nữa, các ngươi cứ việc ra tay hết sức đi!

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa cười lớn với giọng còi tàu:

- Ha ha ha! Vậy ta không khách sáo!

Mẫn Hỏa ra chiêu trước, nguyên khí bỗng dâng lên trong không gian bình tĩnh.

Thấy Mẫn Hỏa ra tay, điện chủ khác cũng lao nhanh tấn công Cảnh Ngôn. Họ biết với tu vi của Cảnh Ngôn dù họ đánh hết sức cũng khó tổn thương hắn.

Trong phút chốc tầng mây phía chân trời lấp lánh các loại đoàn sáng, từng tiếng xé gió đì đùng liên tiếp.

- Chuyện gì vậy?

- Người đâu?

- Ui chao, chuyện gì đây? Mới rồi còn ở nơi này sao bây giờ ra mặt sau?

Công kích qua đi đám điện chủ bi ai phát hiện trong phạm vi công kích bao phủ không thấy bóng dáng Cảnh Ngôn đâu.

Nhưng bọn họ không chết tâm, bắt đầu đợt công kích thứ hai. Bảy điện chủ cộng thêm đại tổng quản Thường Huyễn học khôn không công kích một mặt mà từ bốn phương tám hướng bao vây Cảnh Ngôn. Dù sao Cảnh Ngôn không đánh trả, họ không sợ bị tiêu diệt từng phần.

Nhưng đợt công kích này vẫn không đem đến hiệu quả gì.

Công kích lần thứ ba.

Công kích lần thứ bốn.

Lãnh Hồng Anh xụ mặt nói:

- Chán chết, chán ngắc à, tốc độ quá mau, mau còn hơn ta công kích. Không chơi nữa, Cảnh Ngôn điện chủ chỉ biết đùa chúng ta! Hừ, chờ ta vào Thánh Đạo cảnh để xem ta dạy ngươi bài học!

Đám điện chủ đều dừng tay.

Cảnh Ngôn bay trở về, cười tủm tỉm nói:

- Được rồi, dừng tại đây đi.

Cảnh Ngôn kêu đám điện chủ đến vì nghiệm chứng Thiên Không Chi Dực, nay xem ra hiệu quả khiến người vô cùng vừa lòng. Miễn không có trận pháp ảnh hưởng thì cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu cũng không chạm tới góc áo của Cảnh Ngôn, tức là trừ ảnh hưởng từ đại trận, linh khí đặc biệt ra có nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh hơn cũng không tạo uy hiếp lớn đến Cảnh Ngôn.

Đại Điện Chủ hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ, hình như thân pháp nghịch thiên của ngươi mau hơn Đồng Việt lúc trước. Ta từng đi theo Thánh Chủ truy kích Đồng Việt, tốc độ của Đồng Việt chậm hơn ngươi nhiều.

Cảnh Ngôn giải thích rằng:

- Thân pháp của ta tên Thiên Không Chi Dực, là võ học một vị tiền bối Thánh Đạo cảnh để lại. Gần đây ta đột phá trong thân pháp nên tìm các ngươi kiểm nghiệm chút. Chỉ có qua lực lượng nguyên thần chế tạo bia đá võ học mới tu luyện võ học thân pháp này được, hiện ta chưa thể tạo ra bia đá võ học đó nên các ngươi muốn học phải chờ ta vào Thánh Đạo cảnh.

Mọi người thất vọng trợn trắng mắt. Họ biết Cảnh Ngôn tuy thiên phú Võ Đạo xưa nay chưa từng có, nhưng trên thế giới hiện nay quá khó để vào Thánh Đạo cảnh, dù là Cảnh Ngôn có lẽ cả đời có cơ may vào Thánh Đạo nhưng mất bao lâu thì chưa biết.

- Đi thôi, về thành đi.

- Ừ, về thôi. Ta quyết định rồi, khi nào chưa vào Thánh Đạo cảnh tuyệt đối không luận bàn với quái vật Cảnh Ngôn điện chủ!

Vèo!

Đám người hóa thành luồng sáng bay đi.

Sau khi mọi người rời đi Cảnh Ngôn lắc người bay đi, hắn đi cuối cùng nhưng về Thánh thành trước.

***

Bảy năm sau.

Hôm nay Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trong mật thất phủ đệ điện chủ.

Phụp!

Trong thần hồn có một chút biến đổi đang khuếch tán.

Lực lượng pháp tắc bỗng ngưng hiện trong mật thất, từng đợt lực lượng pháp tắc như dải lụa quay quanh Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mở mắt ra đứng dậy, nhẹ nâng tay lên bước ra một bước.

Lực lượng pháp tắc trong không gian chuyển động nhanh, bàn tay Cảnh Ngôn muốn chạm vào lực lượng pháp tắc liền tránh ra.

Kiếm quang lạnh băng vô tình bỗng như cuồng phong thổi quét mật thất.

Mật thất này được chế tạo đặc biệt, khi kiếm ý tiếp xúc với vách tường thì khoáng thạch mà cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cũng khó phá hoại thế nhưng trong khoảnh khắc thành bụi.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Mạnh quá! Không ngờ kiếm ý đệ tam trọng khủng bố như vậy, một ý niệm của ta đã làm khoáng thạch kiên cố nhất đại lục thành bột phấn, nếu nhằm vào võ giả Đạo Hoàng cảnh thì sao?

Cảnh Ngôn híp mắt thầm nghĩ:

- Bảy năm trời rốt cuộc ngộ đạo, lĩnh ngộ kiếm ý đệ tam trọng. Chậm hơn ta dự tính nhiều, nhưng không quan trọng, quan trọng là ta thành công lĩnh ngộ! Kiếm ý đệ tam trọng chắc đã có một phần uy năng lực lượng pháp tắc thật sự rồi đi?

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người đi ra mật thất vỡ vụn, đi ra ngoài sân.

Mắt Cảnh Ngôn bắn ra tia sáng lạnh:

- Đại chiến mở màn từ hôm nay đi! Cổ gia sẽ thành mây khói trong lịch sử!

Hết chương 772.

Chương 773. Tuyên Chiến

Bảy năm qua lực lượng của Huy Hoàng Đạo Tràng không ngừng lớn mạnh.

Hiện giờ trong thành viên trung tâm của đạo tràng có bốn mươi bốn võ giả Đạo Hoàng cảnh, võ giả Đạo Vương cảnh thì mấy trăm người.

Bọn họ đều là thành viên trung tâm của đạo tràng, là tư binh riêng của Cảnh Ngôn, trong giao chiến sắp tới với Cổ gia họ phải ra chiến trường chém giết.

Trong Liên Minh Huy Hoàng thế lực gia tộc hạch tâm tăng lên năm mươi, gia tộc thành viên trung tâm cũng phải ra chiến trường. Gia tộc thành viên bình thường có thể khoanh tay đứng nhìn, miễn không giúp Cổ gia là được, nhưng bắt buộc thành viên gia tộc hạch tâm phải tham gia chiến đấu. Thế gia đan đạo có thể không trực tiếp lên chiến trường chém giết nhưng cần bảo đảm công tác hậu cần, luyện chế nhiều đan dược trị thương, phục hồi nguyên khí các loại cung ứng cho võ giả chiến đấu sử dụng.

Võ giả, đan sư tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng hầu như cư ngụ trong đạo tràng, nên Cảnh Ngôn muốn truyền tin cho họ rất dễ. Thế lực liên minh thì rải rác các nơi trên đại lục, thông báo họ tụ tập lại Thánh thành cần chút thời gian.

Cảnh Ngôn cho bọn họ một tháng, mỗi thế lực gia tộc phải phái đại biểu đến.

Khi đưa tin Cảnh Ngôn đã nói rõ chiến tranh với Cổ gia sẽ bùng nổ toàn diện, các gia tộc hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Một tháng vụt qua trong giây lát, hôm nay trên quảng trường Huy Hoàng Đạo Tràng đông đúc người.

Cường giả Đạo Hoàng cảnh đầy rẫy.

Phe Huy Hoàng Đạo Tràng về Võ Đạo lấy đám người Trịnh Tam Tiếu, Lưu Như Phong dẫn đầu. Về đan đạo thì có Đại Đan Vương Khuê Dương dẫn dắt.

Trong bốn mươi bốn võ giả Đạo Hoàng cảnh có bốn võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu. Một Đạo Hoàng đỉnh bình thường. Tức là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh có tổng cộng mười một người.

Còn lại ba mươi ba người đa số là Đạo Hoàng cảnh trung kỳ và hậu kỳ, Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ thì chỉ có hai người. Võ giả ban đầu tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng có một ít Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ, nhưng sau khi nhận Vạn Linh Quy Tông Đan của Cảnh Ngôn thì thành công thăng cấp lên Đạo Hoàng cảnh trung kỳ.

Hai võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ này đều là là từ Đạo Vương cảnh đỉnh đột phá lên. Võ giả Đạo Vương cảnh vào Huy Hoàng Đạo Tràng thăng lên hạch tâm sẽ được Cảnh Ngôn tặng miễn phí một lần đan dược cho từng người, loại đan dược phụ trợ bọn họ đột phá cảnh giới trói buộc.

Đa số Đạo Vương cảnh đỉnh đột phá Đạo Hoàng thất bại, nhưng có hai người thành công may mắn thăng cấp thành Đạo Hoàng.

Đám võ giả, đan sư trên quảng trường chào hỏi nhau, nhiều người rất quen thuộc đối phương. Cảnh Ngôn chưa tới nơi, bọn họ đang chờ minh chủ liên minh đến.

Đám người không chờ quá lâu, Cảnh Ngôn và chín vị điện chủ Thánh Điện cùng đến.

Trong đạo tràng mọi người ngay ngắn vang dội hét to:

- Xin chào minh chủ đại nhân!

Tiếng quát vang vọng cả đạo tràng.

Cảnh Ngôn giơ tay lên nhẹ đè xuống không khí.

Quảng trường bỗng chốc yên tĩnh lại, mọi người cùng nhìn Cảnh Ngôn, chờ hắn nói chuyện.

Giọng Cảnh Ngôn bình thản quanh quẩn trên quảng trường:

- Các vị đạo hữu Liên Minh Huy Hoàng! Hôm nay ta muốn các vị tụ tập tại đây là có việc lớn muốn tuyên bố! Trước kia các vị tham gia Huy Hoàng Đạo Tràng, Liên Minh Huy Hoàng chọn trở thành hạch tâm thì đã hiểu chuyện này sẽ xảy ra. Giờ ta nói cho các vị biết ta đã quyết định thực hiện điều này! Đúng vậy, Huy Hoàng Đạo Tràng chính thức khai chiến với Cổ gia! Hỡi đạo hữu Huy Hoàng Đạo Tràng, đại biểu gia tộc trong Liên Minh Huy Hoàng có mặt ở đây, đã đến lúc các vị hành động!

Người trên quảng trường có hưng phấn, có căng thẳng. Nghe Cảnh Ngôn tuyên bố chính thức khai chiến với Cổ gia làm đám người ngừng thở. Tuy họ biết ngày này sẽ đến, nhưng khi nó đến thật sự, bọn họ không cách nào bình tĩnh chấp nhận.

Sau khi kết thúc trận chiến này hoặc là Cổ gia bị hủy diệt hoặc Cảnh Ngôn bị diệt, sẽ có một trong hai loại kết quả này. Họ chọn đứng bên Cảnh Ngôn, nếu hắn bị diệt thì chờ họ là kết cục diệt vong, dù sống sót cũng chỉ là kéo dài hơi tàn.

Nhưng nếu Cổ gia bị diệt bọn họ sẽ bay lên mây trên Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Hỡi thành viên trung tâm liên minh, ta cần các vị ba tháng sau dẫn dắt thành viên tinh nhuệ trong gia tộc tập hợp ngoài Thánh thành. Các vị sẽ cùng ta đi diệt Cổ gia. Trong tất cả tài nguyên thu được từ Cổ gia có thể chia một nửa cho các vị. Ba tháng sau ta sẽ phát các loại đan dược tiêu hao cần thiết trong chiến đấu cho các vị. Phân phối chiến lợi phẩm cuối cùng thì chia theo gia tộc góp sức bao nhiêu trong chiến tranh.

Chia một nửa chiến lợi phẩm có thể nói là Cảnh Ngôn rất rộng rãi. Dù sao hắn trả giá rất nhiều, trừ chiến lợi phẩm chia cho thành viên liên minh còn lại năm mươi phần trăm chiến lợi phẩm hắn lại tích ra phần lớn chia cho chín vị điện chủ.

Chín vị điện chủ sẽ tham gia chiến đấu, Cảnh Ngôn không thể để họ bỏ công không mà chẳng được gì. Chín điện chủ tham gia chiến đấu đều mang theo tư binh của mình, sau lưng từng điện chủ có nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh, một đám võ giả Đạo Vương cảnh cùng chiến đấu.

Nghe Cảnh Ngôn nói chờ Cổ gia bị hủy diệt một nửa chiến lợi phẩm sẽ chia cho họ, đại biểu các gia tộc hưng phấn.

Thiên hạ ồn ào đều vì lợi đến lợi đi, việc không có lợi ai muốn làm? Ai chịu bán mạng cho ngươi?

Thành viên trung tâm của liên minh chịu hiệu lực cho Cảnh Ngôn, chịu mạo hiểm vận mệnh của gia tộc mục đích là vớt lợi nhuận, nếu không có ai ngốc đâu?

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng nhìn hơn năm mươi thế lực gia tộc hạch tâm của liên minh, hỏi:

- Các ngươi có vấn đề gì không?

Đại biểu Lữ gia vang dội nói:

- Minh chủ đại nhân yên tâm, lão tổ Lữ gia ta và tám phần võ giả Đạo Vương cảnh trong gia tộc sẽ tham gia chiến đấu. Ba tháng sau chúng ta sẽ đến ngoài Thánh thành!

Lão tổ Vạn gia Vạn Trung Hoa cao giọng quát:

- Cảnh Ngôn minh chủ, ta đã mang tất cả đan sư bát giai của Vạn gia đến đây rồi, trước khi chiến tranh kết thúc chúng ta sẽ ở trong Huy Hoàng Đạo Tràng hết sức luyện chế đan dược!

- Trương gia ta …

Các gia tộc lần lượt tỏ thái độ.

Những gia tộc này hầu như xuất động bảy đến tám mươi phần trăm sức chiến đấu đỉnh cao tham gia vào trận chiến này. Trong chiến tranh chắc chắn thành viên gia tộc bị tổn thương, nhưng nếu giành chiến thắng kiếm về ích lợi dễ dàng bù đắp mất mát.

Hết chương 773.

Chương 774. Gió Nổi Mây Phun

Hơn nữa thế lực thành viên trung tâm liên minh có phúc lợi lớn là được Huy Hoàng Đạo Tràng ưu tiên đổi các loại đan dược quý giá. Miễn cung cấp đủ tài liệu là họ dễ lấy đan dược hơn thế lực khác.

Cảnh Ngôn rất vừa lòng đại biểu các gia tộc tỏ thái độ.

Cảnh Ngôn lại lên tiếng:

- Đại biểu các gia tộc bây giờ có thể đi khỏi Thánh thành trước.

Thế lực thành viên trung tâm liên minh từ biệt Cảnh Ngôn, bọn họ phải về gia tộc ngay làm chuẩn bị cuối cùng.

Rất nhanh trên quảng trường chỉ còn thành viên trung tâm bên đạo tràng, cũng là lực lượng quân đội riêng của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn Đại Đan Vương Khuê Dương, mở miệng nói:

- Đại Đan Vương Khuê Dương, chia đan dược cho mọi người đi.

Khuê Dương tiến lên trước:

- Được!

Khuê Dương lấy ra các bình ngọc đựng đan dược chia cho thành viên trung tâm đạo tràng đang có mặt.

Trịnh Tam Tiếu là người nhận đầu tiên, gã mở nắp bình ra, chân mày giật mạnh.

Trịnh Tam Tiếu nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Minh chủ lại tặng đan dược cho chúng ta?

Trong bình ngọc của Trịnh Tam Tiếu có một viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ! Làm gã siêu kích động.

Cảnh Ngôn cao giọng, rót lực lượng thần hồn vào:

- Đúng vậy! Các vị đều là thành viên trung tâm của Huy Hoàng Đạo Tràng ta, các vị đồng ý chiến vì ta, sao ta có thể keo kiệt? Lần này phát đan dược xong các vị tốt nhất là bế quan tu luyện ngay, dùng đan dược cố gắng tăng lên thực lực Võ Đạo. Ba tháng sau chúng ta cùng nhau giết vào Lưu Quang thành hang ổ Cổ gia!

Đám thành viên trung tâm đạo tràng sôi sục máu nóng, mặt đỏ rực, mắt lấp lánh tia sáng.

Đạo Hoàng cảnh đỉnh được một viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ được hai viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ và trung kỳ được một viên Thiên Tuyết Quỳnh Tương Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Võ giả Đạo Vương cảnh mỗi người được một viên đan dược bát giai phẩm chất hoàn mỹ phụ trợ đột phá cảnh giới trói buộc.

Phát xong một đợt Cảnh Ngôn tiêu hao mấy trăm viên đan dược giá trị liên thành. Nhưng bọn họ là tư binh của hắn, sau cuộc chiến Cảnh Ngôn không cần phát tài nguyên chiến lợi phẩm gì cho họ. Bọn họ khác với thế lực gia tộc liên minh.

Đám võ giả nhận lấy đan dược rất hưng phấn, biểu thị cảm kích với Cảnh Ngôn.

Giọng Cảnh Ngôn sục sôi khắc sâu trong tâm linh mọi người:

- Được rồi, tất cả giải tán đi! Ba tháng sau tập hợp ngoài Thánh thành, chúng ta cùng quét sạch Cổ gia!

Cảnh Ngôn tặng một viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ cho chín vị điện chủ.

Từ khi Cảnh Ngôn trở thành Đan Thần thật sự, hắn luyện chế đan dược cửu giai như Vạn Linh Quy Tông Đan một lô ít nhất tám viên thành đan phẩm chất hoàn mỹ, có một phần ba xác suất một lô chín viên thành đan phẩm chất hoàn mỹ. Nên dù tặng nhiều đan dược thì còn trong sức chịu đựng của Cảnh Ngôn.

***

- Huy Hoàng Đạo Tràng tuyên chiến với Cổ gia?

- Thiên Nguyên đại lục sắp loạn rồi.

- Không biết Huy Hoàng Đạo Tràng thắng hay Cổ gia thắng. Cá nhân ta xem trọng Cổ gia bảy thế gia lớn hơn, Cổ gia truyền thừa mấy ngàn năm không phải nói diệt liền bị diệt.

- Khó nói, Cảnh Ngôn một tay sáng lập Liên Minh Huy Hoàng cũng mạnh lắm, trận chiến này lộc về tay ai còn chưa biết.

- Ha ha, chúng ta xem náo nhiệt đi, dù ai thắng ai thua chẳng liên quan gì chúng ta.

Các nơi trên đại lục, từng tửu lâu, trà lâu có vô số võ giả, mạo hiểm giả bàn tán về chuyện này.

Tin Cảnh Ngôn tuyên chiến Cổ gia đã truyền khắp Thiên Nguyên đại lục, chuyện này là tiêu điểm chú ý của võ giả toàn đại lục.

Đương nhiên chiến tranh giữa Cảnh Ngôn và Cổ gia chẳng dính dáng gì đến võ giả, mạo hiểm giả bình thường. Phe nào giành chiến thắng đều không ảnh hưởng cuộc sống của họ quá nhiều.

Nhưng có một điều chắc chắn Thiên Nguyên đại lục trở nên gió nổi mây phun.

Nhiều võ giả không liên quan chuyện này cố ý không vào bát quận thuộc quyền quản lý của Cổ gia, sợ bị chiến tranh vạ lây.

***

Lưu Quang thành, hang ổ Cổ gia.

Trong đại vực thuộc quản lý của Cổ gia đang khẩn trương mà có trật tự chuẩn bị chiến đấu.

Lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn gần đây không ngừng xuất hiện trước mặt người ngoài. Rất nhiều chuyện tộc trưởng Cổ gia Cổ Kim Lam không thể giải quyết, cần lão tổ Cổ gia tự mình ra mặt.

Trên đại lục có nhiều gia tộc phụ thuộc vào Cổ gia, bọn họ phải tham gia chiến tranh to lớn không lâu sau sẽ bắt đầu. Đặc biệt gia tộc trong tám quận Cổ gia quản lý đa số phải có mặt.

Một số gia tộc được Cổ gia âm thầm bồi dưỡng cũng phải dồn hết lực lượng gia tộc chiến đấu vì Cổ gia.

Hôm nay trong trạch viện Cổ gia.

Trong một mật thất, Cổ Vạn Toàn đứng dậy chắp tay với nhóm người trong phòng, khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Các vị đạo huynh vất vả, ta tại đây đa tạ các vị đến!

Lão tổ Trình gia trong bảy thế gia lớn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Cổ Vạn Toàn, hỏi:

- Cổ huynh đưa tin cho chúng ta nói có việc cần bàn, không biết là chuyện gì?

Người trong mật thất đều là lão tổ bảy thế gia lớn đại lục.

Lão tổ Trình gia biết rõ tại sao Cổ Vạn Toàn kêu họ đến, sao không biết được? Liên Minh Huy Hoàng của Cảnh Ngôn đã tuyên chiến với Cổ gia, lúc này Cổ Vạn Toàn tìm họ đến chắc chắn để bàn chuyện này. Nhưng lão tổ Trình gia làm bộ không biết.

Nghe lão tổ Trình gia hỏi, mặt Cổ Vạn Toàn sầm xuống, mắt lóe tia tức giận nhưng rất nhanh lão bình tĩnh lại.

Cổ Vạn Toàn trầm giọng nói:

- Trình huynh chắc đã nghe nói tạp chủng Cảnh Ngôn tuyên chiến với Cổ gia ta?

Lão tổ Trình gia nhắc đến Cảnh Ngôn với giọng điệu khinh miệt, như không để hắn vào mắt:

- À, chuyện này hả, có nghe. Tiểu tử Cảnh Ngôn trưởng thành nhanh kinh người, hắn mới hơn bốn mươi tuổi đúng không? Nghe nói lực lượng Liên Minh Huy Hoàng của hắn không yếu, nhưng dám tuyên chiến với Cổ gia thật là không biết sống chết. Cổ huynh có định phái người hoàn toàn bóp chết hắn không?

Trong mấy lời này rõ ràng nói móc Cổ gia.

Quan hệ giữa bảy thế gia lớn không hài hòa, bọn họ vì tranh giành tài nguyên mà tùy thời tùy chỗ âm thầm ma sát nhỏ. Nên mấy gia tộc khác rất vui nhìn tình cảnh của Cổ gia.

Lão tổ Trình gia dứt lời mấy lão tổ gia tộc khác cười khẽ.

- Các vị đạo huynh, ta không thích dài dòng, tiểu súc sinh Cảnh Ngôn đã cứng cánh, chỉ dựa vào lực lượng của Cổ gia ta rất khó nghiền giết hắn. Ta cần mấy vị đạo huynh hỗ trợ.

Hết chương 774.

Chương 775. Vạn Thần Chi Chủ

Nghe Cổ Vạn Toàn nói mấy câu đó, những người trong mật thất sắc mặt không thay đổi.

Bọn họ ở trong gia tộc nhận Cổ Vạn Toàn đưa tin qua tinh thạch truyền tấn liền đoán mục đích lão kêu họ tới. Nhưng muốn họ giúp Cổ gia phải nói ngọt nhạt dễ nghe. Nếu không có chút lợi dựa vào cái gì kêu họ đánh với Cảnh Ngôn giúp Cổ gia?

Cổ Vạn Toàn nhìn nhóm người, lão nói xong hồi lâu nhưng không ai đáp lại.

Cổ Vạn Toàn chửi thầm trong bụng:

- Một đám gian xảo!

Nhưng Cổ Vạn Toàn cũng đoán được. Nói câu công bằng, nếu gia tộc khác gặp cảnh khó như Cổ gia bây giờ, kêu Cổ Vạn Toàn hỗ trợ thì Cổ gia cũng sẽ không dễ ra tay.

Cổ Vạn Toàn trầm giọng nói:

- Các vị đạo huynh chắc không quên bảy thế gia chúng ta đã ký hiệp nghị liên minh! Trên hiệp nghị nói rõ gia tộc nào gặp khó khăn không thể chống lại thì sáu gia tộc khác phải giúp đỡ.

Cổ Vạn Toàn lôi hiệp nghị ra, đó là hiệp nghị bảy thế gia lớn bí mật ký tên.

Lão tổ Ngô gia quái dị nói:

- Cổ huynh, chúng ta tự nhiên sẽ không quên hiệp nghị liên minh này. Nhưng xem tình hình thì Liên Minh Huy Hoàng của Cảnh Ngôn chỉ tuyên chiến với Cổ gia, người còn chưa kéo tới nơi. Hơn nữa lực lượng của Cổ gia chẳng lẽ không ngăn được một Cảnh Ngôn tầm thường?

Lão tổ Trình gia cười nói:

- Ngô huynh nói đúng, còn một điều nữa, hiệp nghị không quy định rõ gặp kẻ địch nào không thể chống cự nổi, nhưng trong lòng chúng ta biết hiệp nghị chủ yếu nhằm vào Thánh Chủ Thánh Cung Thân Sùng!

Cổ Vạn Toàn cười phá lên:

- Ha ha ha! Các vị đạo huynh cần gì giả ngu? Thánh Chủ Thân Sùng sớm bất mãn với bảy thế gia lớn chúng ta, mọi người đều biết rõ điều này.

Cổ Vạn Toàn đánh trúng chỗ hiểm:

- Ta hỏi các vị, tại sao Thân Sùng nhâm mệnh Cảnh Ngôn làm điện chủ Thánh Điện? Thân Sùng ủng hộ Cảnh Ngôn, âm thầm giúp Liên Minh Huy Hoàng nhiều, có cần ta nói ra mục đích của hắn không? Nếu Liên Minh Huy Hoàng của Cảnh Ngôn diệt vong Cổ gia thì trong sáu gia tộc các ngươi mục tiêu tiếp theo sẽ là ai? Cổ gia ta là đầu tiên, sẽ có thứ hai, thứ ba cho đến khi sáu gia tộc đều bị hủy diệt!

Thân Sùng ủng hộ Cảnh Ngôn đúng là có lòng ích kỷ riêng.

Thân Sùng tuy là Thánh Chủ nhưng không thể khống chế bảy thế gia lớn. Mặt ngoài bảy thế gia lớn nghe Thánh Cung lãnh đạo nhưng sự thật chỉ lệnh của Thánh Chủ truyền xuống không có bao nhiêu sức mạnh chấp hành. Như Cổ Vạn Toàn nói, Thân Sùng rất muốn tiêu diệt bảy thế gia lớn. Hễ bảy thế gia lớn bị hủy diệt thì nguyên Thiên Nguyên đại lục nằm trọn trong bàn tay Thân Sùng.

Người khác nghe vậy cau mày lặng im.

Toàn là lão quái vật sống trên ngàn năm, bọn họ tất nhiên nhìn thấu ý đồ thật sự của Thánh Chủ Thân Sùng.

Lão tổ Ngô gia mặt không biểu tình nói:

- Cổ huynh, ta thừa nhận huynh nói có đạo lý nhưng vậy thì sao? Thân Sùng ủng hộ chiến tranh giữa Cổ gia và Cảnh Ngôn, nhưng bản thân Thân Sùng không tỏ thái độ công khai, hơn nữa không để lực lượng Thánh Địa giúp đỡ Cảnh Ngôn. Nếu mấy thế gia chúng ta giúp Cổ gia thì Cổ huynh có thể bảo đảm Thân Sùng không ra tay không? Cổ huynh cảm thấy Thân Sùng nhìn bảy thế gia lớn liên hợp đối phó Huy Hoàng Đạo Tràng của Cảnh Ngôn thì sẽ ngồi yên trong Thánh Cung chờ kết quả chiến tranh sao?

Lão tổ Lam gia nói:

- Ngô huynh nói đúng, nếu chúng ta cùng ra tay thì Thân Sùng rất có thể sẽ hành động. Khi đó cả đại lục rơi vào lửa chiến, hơn nữa chúng ta biết Thánh Chủ có thánh khí Thánh Cung, hắn vĩnh viễn đứng ở thế bất bại. Khai chiến toàn diện với Thân Sùng kết quả tốt nhất cho chúng ta là thế hòa chứ không thắng nổi. Chiến tranh như vậy chỉ có chỗ hỏng không chút ích lợi cho chúng ta.

Cổ Vạn Toàn nheo mắt nói:

- Ta nhận được tin điện chủ Thánh Điện đều lấy thân phận cá nhân trợ giúp Cảnh Ngôn, bọn họ điều động tư binh tham gia vào Huy Hoàng Đạo Tràng. Ta nghĩ các vị đạo huynh có thể âm thầm chi viện.

Trước đó Cổ Vạn Toàn đã nghĩ ra kế hoạch này.

Lão tổ Trình gia ra vẻ không kiên nhẫn phất tay nói:

- Cổ huynh, thôi thì chúng ta nói thẳng đi. Nếu chúng ta giúp Cổ huynh sẽ được lợi gì? Cổ huynh biết các điện chủ Thánh Điện thầm giúp Cảnh Ngôn thì cũng biết thực lực tổng thể của Liên Minh Huy Hoàng. Chúng ta âm thầm giúp Cổ gia, dù cuối cùng đánh bại Cảnh Ngôn thì mấy gia tộc chúng ta sẽ tổn thất rất lớn. Cổ huynh định bù đắp tổn thất cho chúng ta như thế nào? Chắc không phải Cổ huynh muốn chúng ta miễn phí chi viện Cổ gia đối phó Cảnh Ngôn đi?

Cổ Vạn Toàn trầm ngâm, mắt lấp lóe dường như suy xét chuyện gì rất quan trọng.

Các lão tổ trong mật thất im lặng nhìn Cổ Vạn Toàn, chờ trả lời.

Muốn họ giúp Cổ gia thì Cổ gia phải trả giá vừa lòng mới được. Sáu gia tộc tuy muốn xem Cổ gia xấu mặt nhưng nếu Cổ gia bị diệt thì họ cũng sẽ môi hở răng lạnh. Cho nên về mặt bản chất bọn họ không hy vọng Cổ gia bị diệt.

Nhưng có cơ hội thế này nếu không thừa dịp làm Cổ gia mất máu nhiều thì bọn họ quá thánh mẫu.

Lão tổ sáu thế gia nhìn Cổ Vạn Toàn, nhưng họ không biết có một giọng nói vô hình đang truyền tin cho Cổ Vạn Toàn.

Giọng nói vang trong óc Cổ Vạn Toàn, âm lạnh khiến người rợn tóc gáy:

- Nói cho họ biết về Càn Khôn Giới đi.

Nhận được tin chính xác, Cổ Vạn Toàn đứng dậy, vung tay lên. Một món đồ màu đen cổ xưa tang thương xuất hiện.

Cổ Vạn Toàn vung nguyên khí ra, đồ màu đen đặt giữa mật thất, thoạt trông như tấm bia đá có chữ không thấy rõ.

Cổ Vạn Toàn chỉ đồ màu đen giống bia đá cho sáu người xem:

- Các vị hãy nhìn tin tức ghi trên đó đi.

Lão tổ sáu thế gia lớn cẩn thận quan sát đồ màu đen, biểu tình kinh ngạc kêu lên:

- Đây là …

- Hơi thở này sao giống … thứ của thần tộc?

- Thật sự có hơi thở thần tộc!

Đồ màu đen khuếch tán năng lượng không mãnh liệt nhưng rõ ràng, lão tổ sáu thế gia nhanh chóng cảm giác điểm đặc biệt của nó qua đó xác định đến từ thần tộc ở Vô Vọng Thâm Uyên.

Lão tổ Ngô gia giật mình la lớn thanh âm văng vẳng trong mật thất:

- Càn Khôn Giới? Tử Vong Thần Điện? Các ngươi mau xem chỗ này ghi giải mở phong ấn Càn Khôn Giới, trở thành Vạn Thần Chi Chủ!

- Càn Khôn Giới ở trong Tử Vong Thần Điện Tử Vong Thâm Uyên?

Đám lão tổ đều biết Tử Vong Thần Điện, nhưng họ không biết về Càn Khôn Giới.

Hết chương 775.

Chương 776. Thuyết Phục

Đồ màu đen tỏa hơi thở thần tộc ghi tin tức liên quan Càn Khôn Giới, nhóm người trừ Cổ Vạn Toàn ra đều bị giật mình.

Vạn Thần Chi Chủ?

Trở thành Vạn Thần Chi Chủ?

Vạn Thần Chi Chủ là cái gì?

Mọi người không biết.

Thật ra Cổ Vạn Toàn cũng không có khái niệm gì về Vạn Thần Chi Chủ, tuy lão có được tin tức này nhưng chỉ biết là sở hữu Càn Khôn Giới sẽ trở nên cực kỳ cường đại, mạnh tới mức nào thì lão không rõ. Tin tức ghi trên đồ vật thần tộc mơ hồ, không giới thiệu cụ thể.

Cổ gia có được đồ vật này luôn cẩn thận giữ kín phòng ngừa bị lộ tin tức. Với cao tầng gia tộc trừ số ít người ra thành viên khác không nghe ai nói bao giờ.

Cổ Vạn Toàn đặc biệt chú trọng tin tức Càn Khôn Giới, mấy chục năm qua lão luôn tìm cách giành lấy Càn Khôn Giới. Cổ Vạn Toàn âm thầm bắt cóc Cảnh Lục Nam cũng vì muốn lấy Càn Khôn Giới từ tay gã, nhưng cuối cùng lão thất bại.

Lão tổ Ngô gia nhìn Cổ Vạn Toàn:

- Cổ huynh cho chúng ta xem thứ này là có ý gì? Càn Khôn Giới là vật gì? Hay Càn Khôn Giới nằm trong tay Cổ gia?

Cổ Vạn Toàn nheo mắt cười nói:

- Càn Khôn Giới đương nhiên không có trong Cổ gia, nhưng ta biết Càn Khôn Giới nằm trong tay ai.

Lão tổ Trình gia trầm giọng hỏi:

- Càn Khôn Giới này rốt cuộc là cái gì? Đến từ chỗ nào? Tại sao đồ vật thần tộc có những tin tức này?

Cổ Vạn Toàn nhìn nhóm người, nói:

- Càn Khôn Giới là thứ cực kỳ cường đại, ta phỏng chừng nó cao hơn thánh khí. Các vị đều biết Tử Vong Thần Điện đúng không?

Cổ Vạn Toàn lại hỏi:

- Các vị biết ai tạo ra Tử Vong Thần Điện không?

Một người phản xạ nói:

- Nghe nói là một vị thần tộc tu vi kinh người để lại.

Cổ Vạn Toàn cao giọng nói:

- Đúng vậy! Tử Vong Thần Điện là vị thần tộc cường đại kia để lại, Càn Khôn Giới cũng là của vị đó. Theo ta đoán Càn Khôn Giới có liên quan truyền thừa của cường giả thần tộc kia, hoặc nên nói Càn Khôn Giới là truyền thừa nghịch thiên. Có được Càn Khôn Giới là được đến truyền thừa của vị kia!

Những người khác mắt lóe tia sáng.

Bọn họ biết người xây dựng Tử Vong Thần Điện có tu vi vô cùng khủng bố, kinh khủng hơn võ giả Thánh Đạo cảnh nhiều. Điểm này không khó đoán ra, xem trận pháp bao phủ nguyên Tử Vong Thâm Uyên là biết. Nếu ai xâm nhập Tử Vong Thâm Uyên lúc nó đóng, dù là võ giả Thánh Đạo cảnh đi vào xác suất sống sót rất nhỏ.

Trước đại chiến nhân thần có mấy chục võ giả Thánh Đạo cảnh vào Tử Vong Thâm Uyên nhưng cuối cùng chỉ hai người

sống trở ra, từ đó thấy được chủ nhân Tử Vong Thần Điện khủng bố đến tột độ.

Nếu được đến truyền thừa của vị này …

Lão tổ Lam gia con ngươi co rút nhìn Cổ Vạn Toàn, hỏi:

- Cổ huynh mới nói là biết Càn Khôn Giới ở trong tay ai?

Cổ Vạn Toàn tàn nhẫn nói:

- Đúng vậy! Bây giờ ta nói cho các vị biết, Càn Khôn Giới ở trên người tiểu tạp chủng Cảnh Ngôn!

Cổ Vạn Toàn chỉ có lửa giận đối với Cảnh Ngôn.

Mấy người nghi hoặc nhìn Cổ Vạn Toàn:

- Ở trên người Cảnh Ngôn?

- Sao có thể? Cảnh Ngôn làm sao có được Càn Khôn Giới? A! Không lẽ … lúc trước Cổ huynh buộc hắn vào Tử Vong Thâm Uyên, hắn tình cờ có được?

Cổ Vạn Toàn kích thích nói:

- Hắn không phải qua lần đó mới được đến Càn Khôn Giới, hắn đã có nó từ trước! Các vị ngẫm lại đi, Cảnh Ngôn mới bao nhiêu tuổi? Hắn mới bốn mươi tuổi, nhưng tu vi Võ Đạo thì sao? Các vị tưởng tượng xem nếu một mình đấu với Cảnh Ngôn bây giờ thì nắm chắc bao nhiêu phần trăm đánh bại hắn? Ta có thể nói Cảnh Ngôn mạnh như vậy là vì Càn Khôn Giới!

Những người khác lặng im không nói.

Vì Cổ Vạn Toàn nói rất có lý, nếu Càn Khôn Giới thật sự tồn tại thì khả năng bị Cảnh Ngôn giữ lấy rất lớn. Nếu không thì Cảnh Ngôn làm sao mới bốn mươi tuổi đã bước vào Đạo Hoàng cảnh? Còn là võ giả Đạo Hoàng cảnh có sức chiến đấu siêu khủng bố.

Cường giả Đồng Việt rong ruổi đại lục năm trăm năm trước cũng bị Cảnh Ngôn diệt gọn. Trong nhóm lão tổ này bất cứ người nào đụng phải Cảnh Ngôn đều không thể thắng.

Nếu không phải có được Càn Khôn Giới, được truyền thừa vô thượng từ chủ nhân Tử Vong Thần Điện thì làm sao Cảnh Ngôn mạnh đến vậy được?

Mọi người hơi chấn động, trái tim nóng bỏng. Cảnh Ngôn có được Càn Khôn Giới, vài chục năm ngắn ngủi hắn đã mạnh đến vậy, nếu bọn họ có Càn Khôn Giới thì sao? Phải chăng tương lai có thể vào Thánh Đạo cảnh?

Trên Thiên Nguyên đại lục đã mấy ngàn năm không xuất hiện võ giả Thánh Đạo cảnh.

Tưởng tượng có cơ hội thăng cấp Thánh Đạo cảnh làm bọn họ không cách nào bình tĩnh, ai nấy mắt đỏ ngầu.

Cổ Vạn Toàn chờ giây lát, thấy thời cơ đã đến bèn nói tiếp:

- Giờ Cảnh Ngôn dẫn theo Liên Minh Huy Hoàng khai chiến với Cổ gia ta là cơ hội hiếm có, chỉ cần giải quyết hắn là chúng ta sẽ lấy được Càn Khôn Giới từ tay hắn, có được truyền thừa vĩ đại của chủ nhân Tử Vong Thần Điện. Các vị đạo huynh nỡ buông bỏ cơ hội như vậy sao?

Cổ Vạn Toàn biết mình ném tin Càn Khôn Giới dụ sáu thế gia lớn khác đã thành công, nhìn mắt sáu người là biết. Bọn họ tuyệt đối không chịu từ bỏ cơ hội có được truyền thừa của chủ nhân Tử Vong Thần Điện, dù phải mạo hiểm, dù đánh đổi gia tộc chịu tổn thương cực kỳ nặng nề.

Lão tổ Trình gia nhìn người khác, hỏi:

- Cổ huynh, ta phải thừa nhận là ta động lòng. Giờ ta muốn hỏi một câu là nếu Trình gia giúp Cổ gia đánh bại Liên Minh Huy Hoàng của Cảnh Ngôn, nhưng Càn Khôn Giới chỉ có một, chúng ta chia thế nào?

Cổ Vạn Toàn sớm nghĩ ra cách ứng đối:

- Càn Khôn Giới đúng là chỉ có một cái, chúng ta thì đến bảy gia tộc, sẽ chỉ có một gia tộc có được Càn Khôn Giới. Ta có một đề nghị các vị nghe thử xem. Sau khi lấy được Càn Khôn Giới sẽ đấu giá, bảy gia tộc ra giá ai giá cao sẽ lấy được tài nguyên. Tài nguyên từ đấu giá chia đều cho sáu gia tộc. Gia tộc có được Càn Khôn Giới nếu có thể sao chép truyền thừa trong đó thì hãy chép lại một phần cho sáu gia tộc, nếu không thể sao chép thì thôi bỏ.

Phân phối như vậy là hợp lý nhất, tính thế nào thì từng gia tộc đều có thu hoạch. Không được Càn Khôn Giới đổi lại có tài nguyên nhiều như biển, nếu có thể sao chép truyền thừa trong Càn Khôn Giới thì mỗi gia tộc sẽ được một phần truyền thừa.

Đám người liếc nhau, thầm gật đầu.

Bọn họ không tìm ra lỗ hổng nào phản bác đề nghị của Cổ Vạn Toàn, họ không có ý kiến nào hợp lý hơn nữa.

Cổ Vạn Toàn cười hỏi:

- Các vị thấy đề nghị này thế nào?

Hết chương 776.

Chương 777. Binh chia tám đường

Suy tư giây lát rồi lão tổ sáu thế gia lớn cùng gật đầu đồng ý.

Lão tổ Trình gia hỏi sang chuyện khác:

- Cổ huynh, nếu đúng như huynh nói thì Trình gia ta đồng ý không công khai ủng hộ chiến tranh giữa huynh và Liên Minh Huy Hoàng. Nhưng sau khi giết Cảnh Ngôn, nếu trên người hắn không có Càn Khôn Giới như Cổ huynh nói thì Cổ gia nên cho chúng ta lời giải thích thế nào?

Sáu lão tổ thế gia thi nhau lên tiếng:

- Đúng vậy! Lỡ như Cảnh Ngôn không có Càn Khôn Giới thì Cổ huynh nói sao?

- Càn Khôn Giới là một mình Cổ huynh nói, chúng ta không thể xác định Cảnh Ngôn rốt cuộc có Càn Khôn Giới không.

Cổ Vạn Toàn trầm giọng nói:

- Các vị đạo huynh rất cẩn thận, xin yên tâm, nếu trên người Cảnh Ngôn không có Càn Khôn Giới thì tất cả tài nguyên khác của hắn đều thuộc về các vị, Cổ gia không lấy chút gì. Chắc các vị cũng có phỏng đoán số lượng đan dược quý giá trên người Cảnh Ngôn, Cổ gia sẽ lấy ra tài nguyên trị giá bằng hai mươi món linh khí bù đắp tổn thất cho các vị! Thật ra các vị đạo huynh không cần nghi ngờ Càn Khôn Giới có trong tay Cảnh Ngôn không. Súc sinh Cảnh Ngôn chẳng những tu vi Võ Đạo siêu mạnh, đan đạo và trận đạo của hắn

cũng cao hơn toàn đại lục. Các vị hãy nghĩ xem, nếu hắn không được truyền thừa của chủ nhân Tử Vong Thần Điện thì sao làm được điều này?

Cổ Vạn Toàn chắc chắn Cảnh Ngôn có Càn Khôn Giới.

Nhóm người nghe xong gật đầu.

Lão tổ sáu thế gia lớn cáo từ rời đi, họ cần về gia tộc của mình làm chuẩn bị.

Bọn họ âm thầm trợ giúp Cổ gia, không thể nói công khai, và chỉ có thể triệu tập võ giả Đạo Hoàng cảnh không thuộc gia tộc của mình tham gia chiến đấu. Nếu Đạo Hoàng cảnh thuộc gia tộc bọn họ tham gia vào cuộc chiến thì không thể giải thích.

Nhưng gia tộc của họ đều bồi dưỡng nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Sau khi lão tổ sáu thế gia lớn rời đi, Cổ Vạn Toàn lại lấy thủy tinh truyền tin ra đưa vào tin tức.

Cổ Vạn Toàn tức giận cắn răng đưa tin ra ngoài:

[Tại sao còn chưa về? Gia tộc gặp nạn, trở về. Ngươi muốn thấy gia tộc của mình bị hủy diệt sao?]

Ba tháng qua nhanh.

Thánh thành, phủ đệ của Cảnh Ngôn.

Cảnh Lục Nam nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn có nắm chắc trong trận quyết chiến với Cổ gia không?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không nắm chắc tuyệt đối.

Tuy Cảnh Ngôn thông qua Thánh Cung cố gắng tìm hiểu tin tức ẩn giấu của Cổ gia, nhưng Thánh Cung cũng không nắm hết thực lực ẩn của Cổ gia.

Tức là trong chuyện này tràn ngập biến số.

Cảnh Lục Nam cười cay đắng:

- Ta thật vô dụng, đến nay còn chưa thể bước vào Đạo Hoàng cảnh, ài.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Phụ thân đừng nghĩ nhiều quá, cứ yên tâm ở đây tu luyện là được. Nếu phụ thân sốt ruột thì đột phá càng khó khăn hơn.

Về tài nguyên Cảnh Lục Nam sử dụng tốt nhất mà võ giả toàn đại lục có thể kiếm được, nhưng từ Đạo Vương thăng cấp Đạo Hoàng vô cùng khó khăn, không phải có đủ tài nguyên là sẽ thành công. Dù là thiên tài thiên phú Võ Đạo đỉnh cao chưa chắc thành công đột phá.

Cảnh Lục Nam gật đầu bất đắc dĩ nói:

- Ta hiểu đạo lý đó.

Cảnh Ngôn thấy đã đến giờ liền từ biệt phụ thân:

- Phụ thân, bên Cổ gia cứ giao cho nhi. Giờ nhi phải đi, phụ thân cứ yên tâm tu luyện ở đây, chờ tin tức của nhi.

Cảnh Lục Nam không nói gì thêm, gã đứng yên tại chỗ nhìn Cảnh Ngôn rời khỏi phủ đệ.

Ngoài Thánh thành tụ tập đám đông võ giả.

Tư binh đạo tràng, gia tộc thành viên trung tâm liên minh, chín vị điện chủ mang theo nhiều võ giả.

Bọn họ đang chờ Cảnh Ngôn.

Đại Đan Vương Khuê Dương lo việc quản lý phát các loại đan dược trị thương, phục hồi nguyên khí.

Cảnh Ngôn đến, toàn trường yên tĩnh lại. Cảnh Ngôn quét mắt qua thấy mấy ngàn võ giả Đạo Hoàng cảnh, Đạo Vương cảnh tụ tập trước mặt, hắn nhẹ gật đầu.

Võ giả đứng tại đây vào lúc này có lẽ đa số sẽ chết trong trận chiến, bọn họ biết mình sẽ chết nhưng vẫn đến.

Giọng Cảnh Ngôn bình tĩnh nhưng không giấu được nỗi lòng sục sôi:

- Các huynh đệ sẵn sàng chưa?

Toàn trường vang vọng tiếng quát ngay ngắn:

- Minh chủ đại nhân, chúng ta đã sẵn sàng!

Cảnh Ngôn không biết nói gì hơn ngoài câu:

- Vậy thì … xuất phát!

Xuất phát!

Các chiếc linh thuyền được thả ra, đám võ giả nhanh chóng leo lên thuyền lơ lửng.

Linh thuyền là phương tiện giao thông nhanh hơn thiên yến mã xa nhiều. Một chiếc linh thuyền bình thường có thể chở khoảng hai trăm võ giả.

Trên bầu trời có mười sáu chiếc linh thuyền.

Toàn bộ võ giả leo lên linh thuyền trong thời gian một tách trà ngắn ngủi.

Linh thuyền bay hết tốc lực mau hơn võ giả Đạo Vương cảnh, nhưng chậm hơn võ giả Đạo Hoàng cảnh chút ít.

Võ giả lên đường quy mô lớn sử dụng linh thuyền tốt hơn tự bay, hơn nữa linh thuyền có trận pháp bảo vệ, khó công phá

thuyền từ bên ngoài.

Bản thân Cảnh Ngôn muốn phá hủy một chiếc linh thuyền cũng mất chút thời gian, lực lượng bảo vệ của thuyền mạnh hơn linh khí phòng ngự nhiều. Đương nhiên giá trị của linh thuyền cũng hơn xa linh khí phòng ngự.

Mớ linh thuyền của Cảnh Ngôn đều là Thánh Chủ Thánh Cung đóng góp, trong mười sáu chiếc thuyền chỉ có hai chiếc là hắn tự mua.

Một màn sáng mờ dâng lên bên ngoài thuyền, linh thuyền bắt đầu bay.

Mục tiêu là … tám quận Cổ gia!

Hơn nửa tháng sau.

Mười sáu chiếc linh thuyền Liên Minh Huy Hoàng vào địa vực tám quận Cổ gia.

Dọc đường không gặp quấy nhiễu gì, Cảnh Ngôn cứ tưởng Cổ gia sẽ phái người ngăn cản, nhưng đường đi hết sức suôn sẻ, không có võ giả Đạo Hoàng cảnh nào xuất hiện. Chắc Cổ gia cho rằng phái chút ít võ giả Đạo Hoàng cảnh không giúp được gì, rất có thể bị Liên Minh Huy Hoàng đánh chết.

Một góc trời địa vực tám quận Cổ gia.

Mười sáu chiếc linh thuyền dần tản ra chia thành tám đội, một đội có hai chiếc linh thuyền. Đội trưởng mỗi đội là một nhóm người mạnh nhất trong thành viên trung tâm Huy Hoàng Đạo Tràng.

Trịnh Tam Tiếu dẫn dắt một đội, Lưu Như Phong mang một đội.

Đa số đội trưởng đều là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu. Cảnh Ngôn lên kế hoạch cùng lúc tấn

công tám quận thuộc quyền Cổ gia, bản thân hắn dẫn theo đội đi công kích Lưu Quang thành hang ổ của Cổ gia.

Lực lượng thủ vệ trong Lưu Quang thành chắc chắn mạnh nhất, nên đội của Cảnh Ngôn nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh nhất, thực lực tổng thể hơn xa tám đội khác. Chín vị điện chủ cũng ở trong đội Cảnh Ngôn dẫn dắt.

Cảnh Ngôn đứng trước mặt bảy đội trưởng, lại dặn dò:

- Các vị! Mỗi người hãy dẫn một đội đi tấn công quận thành Cổ gia, khi giao chiến không cần gấp gáp, phải hoàn toàn phá hủy trận pháp bảo vệ thành thị trước rồi mới chém giết với võ giả bên trong.

Hết chương 777.

Chương 778. Phát Động

Cảnh Ngôn muốn tấn công tám quận thành của Cổ gia cùng một lúc, mục tiêu chính tất nhiên là Lưu Quang thành hang ổ Cổ gia. Bảy quận thành khác bị tấn công cùng lúc là để kiềm chế thực lực của Cổ gia.

Bất cứ quận thành nào đều vô cùng quan trọng với Cổ gia, nếu Cổ gia để mặc quận thành bị đánh chiếm sẽ tạo thành tổn thất to lớn cho Cổ gia. Nên Cổ gia phải chia lực lượng ra bảo vệ từng quận thành.

Nếu Cảnh Ngôn không tấn công quận thành khác trừ Lưu Quang thành, Cổ gia có thể điều động lực lượng ở quận thành khác trở về Lưu Quang thành phòng thủ.

Suy xét tổng hợp lại đám người Cảnh Ngôn cho rằng công kích tám quận thành là có lợi nhất.

Quan trọng nhất là Lưu Quang thành, quận thành khác chủ yếu vì kiềm chế, không cần mạnh mẽ tấn công. Lưu Quang thành bị đánh bại thì tám quận thành khác cũng sẽ bị hủy diệt.

Khuôn mặt Trịnh Tam Tiếu nghiêm túc nói:

- Minh chủ hãy cẩn thận, Lưu Quang thành là hang ổ của Cổ gia, lực lượng thủ vệ ở chỗ đó chắc chắn siêu khủng bố.

Các đội trưởng lo lắng nói:

- Đúng vậy! Theo tin tức chúng ta biết sáu thế gia khác đều âm thầm giúp Cổ gia, lực lượng phòng thủ của Lưu Quang thành có lẽ vượt qua dự đoán.

- Lưu Quang thành có nhiều trận pháp cao cấp, mấy ngàn năm qua chưa từng có ai xâm nhập Lưu Quang thành.

Cảnh Ngôn đúng là không thoải mái gì trong hành động lần này:

- Ừ. Ta sẽ cẩn thận, tùy thời cho ta biết tiến độ tấn công của các vị qua tinh thạch truyền tin. Được rồi không nói nhiều nữa, chúng ta hành động đi!

Cảnh Ngôn đã điều tra được sáu thế gia khác lén giúp Cổ gia, mặc dù hắn đã đoán trước sáu thế gia sẽ không nhìn Cổ gia bị hủy diệt, nhưng khi xác định tin tức vẫn làm hắn thấy lòng nặng trĩu.

Đội trưởng của mỗi đội có tinh thạch truyền tin, giống như linh thuyền, đa số tinh thạch truyền tin là Thánh Chủ Thân Sùng đóng góp.

Các đội trưởng lên tiếng:

- Rõ!

Các đội trưởng dẫn dắt hai chiếc linh thuyền bay hướng mục tiêu của mình.

Cảnh Ngôn cũng mang theo hai chiếc linh thuyền màu đen xuất phát đi Lưu Quang thành.

Chín vị điện chủ đứng sau lưng Cảnh Ngôn trên chiếc linh thuyền, khuôn mặt lạnh băng.

Mọi người đều biết đánh trận này sẽ không nhẹ nhàng, dù là các điện chủ rất có thể sẽ chết.

Nếu bọn họ đến bằng thân phận điện chủ Thánh Điện thì Cổ gia còn kiêng dè chút, nhưng giờ bọn họ lấy thân phận cá nhân không liên quan Thánh Điện bọn họ đến công kích thành phố của Cổ gia, chắc chắn Cổ gia sẽ dốc hết sức đánh trả, oanh sát bọn họ không chút mềm tay.

Hai ngày sau.

Linh thuyền đến ngoài Lưu Quang thành, dần giảm tốc độ.

Cảnh Ngôn ngưng khí quát khẽ:

- Ra linh thuyền!

Vù vù vù vù vù!

Các bóng võ giả bay ra linh thuyền, lơ lửng trên bầu trời.

Phía sau Cảnh Ngôn có hơn năm trăm Đạo Vương cảnh, võ giả Đạo Hoàng cảnh. Khoảng hai trăm võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Cảnh Ngôn xoay người nói với hơn năm trăm võ giả:

- Các vị! Lưu Quang thành đã ở ngay trước mắt chúng ta, bước tiếp theo chúng ta sẽ công kích tòa thành thị này. Trước tiên chia bốn đội tấn công bốn hướng, trước khi đánh vỡ đại trận thành thị không ai được vào trong trước hiểu chưa?

Hơn năm trăm cường giả đồng thanh kêu lên:

- Đã hiểu!

Bốn đội đã sớm được phân phối, đội nào đều có năm mươi võ giả Đạo Hoàng cảnh dẫn dắt trăm võ giả Đạo Vương cảnh tấn công.

Cảnh Ngôn mạnh vung tay:

- Bắt đầu hành động đi!

Cảnh Ngôn xung phong trước làm gương, dẫn đầu lao hướng thành phố to lớn cách mấy chục dặm mơ hồ mông lung. Hơn một trăm bóng người theo sau Cảnh Ngôn, chín vị điện chủ Thánh Điện theo hắn.

Tiếng rống lớn liên tiếp nối thành một mảnh:

- Xông lên!

- Giết! Công phá Lưu Quang thành, tiêu diệt Cổ gia!

Ngoài Lưu Quang thành.

Trong ngoài thành thị bao trùm từng lớp lồng chụp năng lượng thỉnh thoảng lấp lóe sóng gợn.

- Đến rồi! Đến rồi!

- Nhiều cường giả Đạo Hoàng cảnh quá!

- Mau kéo tiếng cảnh báo!

Lực lượng thủ vệ trong thành phố vận chuyển đâu vào đấy.

Khi đội linh thuyền Liên Minh Huy Hoàng xuất phát từ Thánh thành là Cổ gia đã biết, lúc đoàn tàu vào tám quận Cổ gia cũng biết tin ngay, dàn trận đón chờ.

Lực lượng thủ vệ thấy đám cường giả Cảnh Ngôn xông đến, được đại trận bảo vệ nên họ không quá hốt hoảng. Đừng nói lực lượng bảo vệ Cổ gia trong Lưu Quang thành cực kỳ mạnh, chỉ nói trận pháp bảo vệ trong ngoài thành thị đủ làm Liên Minh Huy Hoàng tấn công thật lâu. Muốn đánh vỡ trận pháp phòng ngự cao cấp không dễ vậy.

Nên lực lượng bảo vệ được đại trận che chở biểu hiện rất bình tĩnh.

Phủ đệ Cổ gia.

Cổ Kim Lam đứng trước mặt Cổ Vạn Toàn khom người bẩm báo:

- Lão tổ, Cảnh Ngôn đã đến!

Cổ Vạn Toàn mắt lóe tia sáng sắc bén:

- Tiểu tạp chủng rốt cuộc đến!

Cổ Vạn Toàn cười khẩy nói:

- Khoan gấp gáp, lợi dụng trận pháp đối phó chúng trước. Lệnh cho võ giả khống chế đại trận công kích vận chuyển uy

năng đại trận hết mức có thể, giết được bao nhiêu kẻ xâm phạm hay bấy nhiêu!

Cổ Kim Lam lên tiếng:

- Rõ!

Cổ Vạn Toàn không định ngay từ đầu đã va chạm ngay mặt với Cảnh Ngôn, kế hoạch của lão là lợi dụng trận pháp thành thị tiêu hao sức mạnh của quân Liên Minh Huy Hoàng.

Đám quân Liên Minh Huy Hoàng trong thời gian ngắn không cách nào vào quận thành, vì thành thị có trận pháp phòng ngự ngăn cách thành viên Liên Minh Huy Hoàng. Trận pháp công kích của quận thành có thể tấn công thành viên Liên Minh Huy Hoàng đến gần. Trận pháp trói buộc không có tác dụng lớn với võ giả ngoài trận pháp, nên đại trận công kích muốn đánh chết võ giả Đạo Hoàng cảnh hơi khó. Có điều võ giả Đạo Vương cảnh sơ sẩy một cái sẽ bị đại trận công kích cao cấp đánh chết.

Một góc ngoài Lưu Quang thành.

Mấy bóng người lơ lửng trên bầu trời nhìn hướng Lưu Quang thành, xì xầm:

- Đã bắt đầu công kích?

- Ừm, bắt đầu rồi! Nhân viên Liên Minh Huy Hoàng đang công kích trận pháp thành thị.

- Ha ha ha! Cổ Vạn Toàn rất bình tĩnh, không điều động lực lượng thủ vệ, giờ chỉ dùng đại trận công kích tiêu hao Liên Minh Huy Hoàng.

- Sách lược này hay. Đại trận bảo vệ Lưu Quang thành rất mạnh, Liên Minh Huy Hoàng muốn phá nó khó xong trong thời gian ngắn, ít nhất mất mười ngày, nửa tháng. Trong thời gian này võ giả Đạo Vương cảnh bên Liên Minh Huy Hoàng

có lẽ sẽ mất hơn một nửa. Lực lượng thủ vệ của Cổ gia hầu như không bị tiêu hao gì lớn.

Bọn họ là lão tổ của sáu thế gia, mỗi gia tộc phái ra đội võ giả Đạo Hoàng cảnh vào Lưu Quang thành, thầm giúp đỡ Cổ gia.

Hết chương 778.

Chương 779. Tổn Thất

Đạo Hoàng của sáu thế gia không thể tham gia chiến đấu, nhưng lực lượng ẩn giấu của bọn họ cũng rất mạnh.

Đội võ giả Đạo Hoàng cảnh của mỗi thế gia do mười, hai mươi võ giả Đạo Hoàng cảnh tổ hợp. Những võ giả Đạo Hoàng cảnh này hoặc là khách khanh dính líu ích lợi với thế gia, hoặc khi còn nhỏ yếu được thế gia chọn, từ từ bồi dưỡng đến lúc vào Đạo Hoàng.

Bọn họ đều nghe theo thế gia của mình điều khiển.

Lão tổ sáu thế gia chú ý trạng thái giao chiến của Lưu Quang thành, họ nhẹ nhàng tám chuyện, phân tích chiến cuộc. Ở trong mắt họ Huy Hoàng Đạo Tràng thua là cái chắc. Bọn họ hiểu biết lực lượng của Huy Hoàng Đạo Tràng, bàn về sức chiến đấu tổng thể thì Huy Hoàng Đạo Tràng không yếu hơn Cổ gia được sáu thế gia âm thầm giúp đỡ.

Vấn đề ở chỗ Huy Hoàng Đạo Tràng là phe công kích, Cổ gia là phe phòng thủ. Cổ gia chiếm ưu thế địa lợi, mỗi quận thành có nhiều trận pháp bảo vệ, chỉ tính trận pháp đã có thể tiêu hao nhiều lực lượng của Huy Hoàng Đạo Tràng.

Nên họ cho rằng phần thắng của Cổ gia trên chín mươi phần trăm.

Nếu phần thắng của Cổ gia quá thấp chưa chắc sáu thế gia vì Càn Khôn Giới hư vô mơ hồ mà mạo hiểm. Cổ Vạn Toàn nói Càn Khôn Giới nằm trên người Cảnh Ngôn, có được nó sẽ được một phần truyền thừa vô thượng. Nhưng đó chỉ là Cổ Vạn Toàn nói, bọn họ không biết Càn Khôn Giới có thật sự tồn

tại, nó có chứa truyền thừa của chủ nhân Tử Vong Thần Điện không.

Vì họ cho rằng ưu thế của Cổ gia rõ rệt mới chịu đồng ý lời nhờ vả của Cổ Vạn Toàn, âm thầm phái ra một đội lực lượng cường đại giúp đỡ.

Sáu người mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn còn quá trẻ tuổi, hấp tấp.

- Đúng rồi, nếu hắn bình tĩnh từ từ gầy dựng Liên Minh Huy Hoàng thì phần thắng càng lớn.

- Chờ đi! Có lẽ trong vòng một tháng Liên Minh Huy Hoàng sẽ hoàn toàn tan vỡ. Một đám võ giả tập kết nhờ vào ích lợi nếu thương vong tăng lớn tâm lý dễ bị dao động, khi đó sẽ có nhiều người chọn chạy trốn.

***

Bùm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Bốn hướng Lưu Quang thành bị võ giả Liên Minh Huy Hoàng tấn công dồn dập vào đại trận.

Trong ngoài thành thị lấp lánh ánh sáng, trận pháp bảo vệ tràn ngập ánh sáng. Bị tấn công kịch liệt, năng lượng trận pháp cao cấp tăng lên tới cực hạn.

Trận pháp công kích không ngừng phát huy uy năng đánh hướng võ giả liên minh. Đa số công kích bị võ giả Đạo Hoàng cảnh cản lại, nhưng còn số ít võ giả Đạo Vương cảnh phải chịu đựng. Một số võ giả Đạo Vương cảnh thực lực mạnh miễn cưỡng hợp sức ngăn cản, nhưng Đạo Vương cảnh yếu thì rất nguy hiểm.

Trong thời gian ngắn có nhiều võ giả Đạo Vương cảnh bị tổn hại nặng, may mắn họ có đan dược hiệu quả mạnh mẽ, nếu bị thương sẽ lùi xuống dùng đan dược trị thương.

Được cung ứng đan dược sung túc, trừ phi võ giả Đạo Vương cảnh quá xui bị diệt trong tích tắc, nếu không có thể giữ mạng sống.

Trong thời gian ngắn phe liên minh tổn thất không quá lớn.

Cảnh Ngôn tự mình dẫn dắt một đội mạnh mẽ tấn công đại trận hộ thành.

Cảnh Ngôn cầm linh khí trường kiếm màu đen dốc hết nguyên khí ra, từng luồng kiếm quang khủng bố không ngừng giáng xuống lồng chụp năng lượng của trận pháp phòng ngự. Mỗi nhát kiếm xé rách một phần trận pháp. Nhưng trận pháp cao cấp của Lưu Quang thành quá nhiều, dù là Cảnh Ngôn cũng khó công phá một đống trận pháp phòng ngự trong khoảnh khắc.

Muốn hoàn toàn phá hủy trận pháp không dễ, Cảnh Ngôn có thể nhẹ nhàng xé rách lồng chụp năng lượng trận pháp nhưng nếu không tìm thấy trận cơ thì giây lát lồng chụp năng lượng lại phục hồi như cũ.

Một ngày sau.

Một điện chủ báo cáo chiến báo mới nhất cho Cảnh Ngôn:

- Minh chủ, chúng ta đã mất mười một võ giả Đạo Vương cảnh. Có một võ giả Đạo Hoàng cảnh bị thương khá nặng, cần tĩnh dưỡng mười ngày mới tiếp tục tham gia mỉm được.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống.

Tổn thất này nhìn như không lớn nhưng nên biết đến nay Cổ gia không mất người nào, cùng lắm để giữ đại trận hoạt động hao phí nhiều tài nguyên.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh dò hỏi:

- Minh chủ, hay là trước tạm dừng công kích cho mọi người lui xuống nghỉ ngơi? Chúng ta tiêu hao đan dược trị thương, phục hồi nguyên khí hơi nhiều.

Cảnh Ngôn không do dự, kiên quyết nói:

- Đừng ngừng lại, công kích tiếp!

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh sẽ không cãi lại quyết định của Cảnh Ngôn:

- Rõ!

Nhưng có một số người bên cạnh Cảnh Ngôn thầm lo.

Công kích đại trận kiểu này không biết kéo dài bao lâu mới hoàn toàn phá hủy trận pháp cao cấp trong ngoài Lưu Quang thành, khi đó tổn thất của phe liên minh sẽ rất lớn.

Ba ngày trôi qua.

Phe liên minh đã liên tục công kích Lưu Quang thành ba ngày.

Võ giả Đạo Vương cảnh đã chết hơn ba mươi người, càng nhiều người bị thương, có một nửa số người bị thương tạm mất sức chiến đấu.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh có người không may đã chết, ba người bị thương tạm mất sức chiến đấu.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh chết có tu vi Đạo Hoàng cảnh trung kỳ, lúc công kích vì hơi sơ sẩy đến gần trận pháp quá bị đại trận trói buộc giấu ở góc khuất nhốt, bị trận pháp công kích cao cấp liên tục oanh kích đi bán muối.

Tổn thất tăng nhiều, lòng người phe liên minh bắt đầu dao động. Đã có nhiều lời xin tạm dừng công kích truyền đến chỗ

Cảnh Ngôn, nhưng hắn cứng rắn yêu cầu thành viên liên minh công kích không ngừng nghỉ.

Tình huống như vậy qua thêm vài ngày.

Cổ Vạn Toàn híp mắt chắp tay sau lưng đi tới đi lui trong đại điện:

- Tiểu tạp chủng Cảnh Ngôn mãi không chịu lùi?

Cổ Kim Lam đáp:

- Đúng vậy, bọn họ đã liên tục công kích bảy ngày.

Cổ Vạn Toàn hỏi:

- Tình hình đại trận của chúng ta thế nào?

Cổ Kim Lam trả lời:

- Lưu Quang thành chúng ta có mười một trận pháp phòng ngự cao cấp, đến nay chỉ có hai tòa bị tổn hại nghiêm trọng không cách nào sử dụng. Chín trận pháp phòng ngự khác vận chuyển bình thường, nhưng có một tòa bị hư hỏng, uy năng giảm thấp nhiều. Hai đại trận bị tổn hại nặng đã phái bốn trận pháp sư cao cấp tăng tốc sửa chữa. Cảnh Ngôn muốn hoàn toàn đánh vỡ đại trận trong ngoài thành thị vẫn phải mất thời gian lâu. Nhưng để ngăn cản công kích trình độ cỡ này chúng ta tiêu hao tài nguyên vô cùng nghiêm trọng, mỗi ngày hao phí mấy vạn khối linh thạch.

Cổ Vạn Toàn lạnh lùng cười:

- Hừ! Tiêu hao chút tài nguyên có đáng gì? Để tiểu tử đó tiếp tục quấy phá đi, ta chống mắt xem hắn có thể kiên trì? Liên Minh Huy Hoàng? Chỉ là một đám gà đất chó nhà, chờ xem, qua thêm một tuần sẽ có người dao động niềm tin. Khi đó chờ xem tiểu súc sinh Cảnh Ngôn ứng đối thế nào!

Cổ Vạn Toàn tràn đầy tự tin.

Hết chương 779.

Chương 780. Tìm Đường Chết

Lão tổ sáu thế gia dọn bàn ghế đá từ trong tu di giới chỉ ra, nhấm nháp trà rượu.

- Cạn!

- Ha ha ha! Rượu ngon quá, Trình huynh lấy thêm rượu này ra đi!

***

- Cảnh Ngôn muốn làm gì? Định một hơi đánh tan đại trận hộ thành của Lưu Quang thành sao?

- Rất ham công gần lợi, làm bừa như hắn không cần một tháng, nhiều nhất nửa tháng là lòng người Liên Minh Huy Hoàng sẽ tan rã.

- Khiến người quá thất vọng, cứ tưởng hắn có thể làm Cổ gia bị tổn thất nhiều, nay xem ra hắn và Cổ gia không cùng đẳng cấp.

- …

Sáu người thoải mái tán gẫu, bọn họ ngẫu nhiên mới liếc xem bên Lưu Quang thành, không chú ý chặt chẽ như ban đầu.

***

Trên bầu trời Lưu Quang thành, Cảnh Ngôn hét chói tai:

- Phá!

Kiếm khí màu đen xé cái lỗ to trên lồng chụp năng lượng đại trận. Một nhát kiếm phá mở nhiều lớp trận pháp phòng ngự

cao cấp, nhưng vết rách bị xé ra nhanh chóng khép lại. Trận cơ không phá, trận pháp cao cấp khó bị phá hủy.

Chín vị điện chủ Thánh Điện nóng nảy.

Đại Điện Chủ hơi nghiêm khắc nói:

- Cảnh Ngôn minh chủ, cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ thua!

Phá trận kiểu như Cảnh Ngôn dù mấy tháng sau phá hủy đống trận pháp này thì tổn thất cũng khiến người không chịu nổi.

Trước khi trận pháp bị hủy diệt đám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh bọn họ không dám tùy ý đi vào. Một khi kẹt trong trận pháp, bị khốn trận cao cấp trói buộc thì cường giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia sẽ vây công họ, thực lực của họ mạnh đến đâu cũng đừng hòng sống sót.

Nghe Đại Điện Chủ nói, khuôn mặt luôn lạnh lùng của Cảnh Ngôn nở nụ cười.

Cảnh Ngôn nói một câu khiến mọi người không hiểu ra sao:

- Cũng đủ rồi, giờ thì hoàn toàn hủy chúng nó đi!

Cảnh Ngôn không giải thích nhiều, hắn bỗng vọt lên cao, từng đoàn nguyên khí đậm bao bọc toàn thân hắn. Linh khí trường kiếm trong tay Cảnh Ngôn lan tràn kiếm quang đen khiến người sợ hãi.

Mọi người thấy động tác của Cảnh Ngôn thì sốt ruột kêu lên:

- Cảnh Ngôn điện chủ, ngươi đang làm gì?

- Minh chủ, cẩn thận! Đừng đến gần quá, nguy hiểm!

Bọn họ trông thấy Cảnh Ngôn lao hướng đại trận thành thị.

Nếu rơi vào trận pháp thành thị, dù thực lực của Cảnh Ngôn mạnh đến đâu e rằng hết cách xoay chuyển. Chắc chắn có người Cổ gia giám thị họ, Cảnh Ngôn bị vây khốn thì Cổ gia sẽ phái một đống võ giả Đạo Hoàng cảnh vây công hắn.

Một mình Cảnh Ngôn có thể giết được vài người? Bị đại trận phối hợp hạn chế Cảnh Ngôn có thể đối phó bao nhiêu võ giả Đạo Hoàng cảnh? Cảnh Ngôn kẹt trong trận pháp không thể phát huy ra ưu thế tốc độ được.

Cảnh Ngôn như không nghe thấy tiếng nhắc nhở, chẳng những không giảm tốc độ ngược lại lao đi mau hơn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cảnh Ngôn liên tục vung tay, từng luồng kiếm quang đen hung ác xé rách lồng chụp năng lượng trận pháp. Cảnh Ngôn lắc người lao vào.

- Tiêu rồi.

- Lần này tiêu đời thật.

- Sao mà Cảnh Ngôn điện chủ nôn nóng thế? Đại chiến kiểu này đâu thể chấm dứt trong thời gian ngắn?

Đại trận quy mô như vậy kéo dài tám năm, mười năm là bình thường.

- Chúng ta làm sao đây? Xông vào?

- Có xông vào thì làm gì được? Dù mấy người chúng ta liên hợp xông vào thành thị nhưng bị trận pháp áp chế, nhiều cường giả Đạo Hoàng của Cổ gia vây công thì có thể chống chọi được bao lâu?

Trái tim mọi người bao trùm bóng ma.

Cảnh Ngôn ỷ vào thực lực kinh người cứng rắn xông vào trận pháp, thả thần hồn đến cực hạn. Hiện nay thần hồn của

Cảnh Ngôn siêu mạnh, thả ra hết sức tuy không thể bao trùm nguyên Lưu Quang thành khổng lồ nhưng có thể càng lúc càng một nửa thành thị.

Nguyên khí trong người Cảnh Ngôn khuếch tán bài trừ uy năng của các trận pháp, hắn vận chuyển Thiên Không Chi Dực nhanh như tia chớp đến gần trận cơ cách mình gần nhất.

- Trận cơ thứ nhất!

Tại sao Cảnh Ngôn xua võ giả liên minh công kích trận pháp không ngừng nghỉ?

Đương nhiên là có mục đích của hắn.

Trận pháp bị lực lượng công kích mãnh liệt sẽ vận chuyển năng lượng càng nhiều, trong tình huống đó dễ bị lộ vị trí trận cơ.

Nếu là một, hai trận pháp thì Cảnh Ngôn dễ tìm ra trận cơ. Nhưng trong ngoài Lưu Quang thành tổng cộng có mấy chục trận pháp cao cấp, một mình hắn tìm từ từ không biết chờ tới ngày tháng năm nào.

Nên Cảnh Ngôn mới kêu võ giả liên minh điên cuồng công kích đại trận Lưu Quang thành.

Trải qua một tuần Cảnh Ngôn đại khái tìm ra vị trí trận cơ của hơn một nửa trận pháp.

Nên biết đây là trận pháp cao cấp cỡ lớn, quy mô vô cùng hùng vĩ, tìm ra vị trí trận cơ càng khó khăn hơn. Nếu là trận pháp cao cấp phủ lên trạch viện, Cảnh Ngôn thả thần hồn ra, ỷ vào năng lực trận đạo không gì sánh bằng thì dù có nhiều trận pháp cao cấp chồng lên nhau cũng sẽ bị hắn tìm ra trận cơ trong vòng vài canh giờ.

Trong trạch viện Cổ gia.

Cổ Vạn Toàn lên tinh thần, mắt lấp lánh tia sáng:

- Cảnh Ngôn đi vào? Tiểu tạp chủng này mạnh như vậy? Trận pháp không có phá mà hắn vào được? Hay cho một tiểu súc sinh, đây là ngươi tự tìm cái chết! Lập tức tập hợp mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh liên hợp đánh chết Cảnh Ngôn!

Cổ Vạn Toàn cảm thấy đây là cơ hội tốt ngàn năm một thuở giết Cảnh Ngôn.

Một mình Cảnh Ngôn vào thành phố mà không có ai giúp đỡ, đúng là tự sát. Trận pháp trong thành phố còn đang vận chuyển, áp chế thực lực của Cảnh Ngôn rất mạnh. Mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh liên hợp dư sức đánh chết Cảnh Ngôn, hắn chết thì liên minh ở bên ngoài sẽ năm bè bảy mảng. Đến lúc đó Cổ gia không cần chờ đợi, quy mô lớn giết ngược lại đánh tan liên minh, làm liên minh bị bao vây tiêu diệt.

Cổ Vạn Toàn cười to bảo:

- Ha ha ha! Ta đã đánh giá cao tiểu tử này! Nếu sớm biết ta sẽ không nhờ mấy lão thất phu gian xảo kia hỗ trợ!

Cổ Vạn Toàn hơi hối hận mời sáu thế gia khác hỗ trợ, lão phải trả giá cực đắt mới nhờ vả được, thậm chí tiết lộ tin về Càn Khôn Giới. Sau khi giết Cảnh Ngôn chắc chắn sáu gia tộc sẽ tranh giành Càn Khôn Giới.

Cổ Kim Lam siêu hưng phấn nói:

- Vâng, ta đi truyền lệnh ngay!

Cổ Kim Lam xoay người biến mất trong đại điện.

Một góc ngoài Lưu Quang thành.

Mấy lão già thế gia nhìn chằm chằm Lưu Quang thành:

- Các ngươi mau nhìn kìa, Cảnh Ngôn vào thành thị!

- Cái gì?

- Hắn vào thành thị? Không thể nào, đại trận vẫn đang vận chuyển!

- Võ Đạo của Cảnh Ngôn đúng là rất mạnh, hắn cứng rắn xé mở nhiều lớp đại trận rồi chui vào.

- Cái này … Cảnh Ngôn tự tìm đường chết sao? Đi vào một mình? Ha ha, Liên Minh Huy Hoàng tiêu đời thật rồi. Lão già Cổ Vạn Toàn chắc đã phái người vây giết Cảnh Ngôn!

Hết chương 780.

Chương 781. Một Kiếm Một Người

Cảnh Ngôn một mình vào Lưu Quang thành, nhiều người Liên Minh Huy Hoàng thấy cảnh này cảm xúc trở nên nóng nảy, công kích đại trận thành thị càng mãnh liệt hơn.

Người thông minh đều biết nếu Cảnh Ngôn minh chủ chết thì đa số người đừng mơ trốn thoát Cổ gia truy sát. Cổ gia sẽ không dễ dàng thả họ đi.

Dù là cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cũng khó lao ra, người Cổ gia sẽ đặc biệt chăm sóc võ giả Đạo Hoàng cảnh, nhất là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Nhưng mặc cho họ công kích dồn dập đến đâu còn kém xa mới đánh tan đại trận được.

Bốn phía vang tiếng gầm gừ:

- Chết tiệt!

- Minh chủ đại nhân đang làm gì vậy?

Cảnh Ngôn đang trong thành phố đã tới trận cơ cách mình gần nhất.

- Phá!

Một kiếm quét qua, kiếm quang bao phủ.

Tài liệu dùng cho trận cơ tuy cứng rắn nhưng bị Cảnh Ngôn chém một nhát kiếm phá hủy.

Cùng với trận cơ bị phá, đại trận vận chuyển trong ngoài thành phố có một cái ngừng lại ngay. Trận cơ là trung tâm một

tòa đại trận, trung tâm bị hủy diệt thì không thể hội tụ năng lượng đương nhiên trận pháp không thể vận chuyển uy năng nữa.

Cảnh Ngôn hủy một trận cơ xong mắt nhìn chằm chằm chỗ khác.

Cảnh Ngôn lắc người lao ra:

- Tiếp tục!

Lưu Quang thành tuy khổng lồ nhưng Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực tốc độ nhanh biết bao? Cảnh Ngôn từ trận cơ này đến trận cơ khác chỉ trong vòng vài giây.

Trong thời gian ngắn Cảnh Ngôn liên tục phá ba trận cơ, có hai cái là trận cơ của đại trận công kích, một cái trận cơ đại trận phòng ngự.

Đại trận công kích uy hiếp lớn nhất đến thành viên Liên Minh Huy Hoàng, cũng là thứ Cảnh Ngôn ưu tiên phá hoại.

Ba trận cơ bị nhổ, cùng lúc đó mười võ giả Đạo Hoàng cảnh được Cổ Vạn Toàn phái đến vây giết Cảnh Ngôn đã tới.

Trong mười người có ba người thuộc thế lực Cổ gia, bảy người khác là trợ thủ sáu thế gia phái đến.

Mười người ánh mắt âm lạnh bao vây Cảnh Ngôn. Bọn họ biết danh tiếng Cảnh Ngôn, tuy chưa gặp người thật nhưng họ có nghe các chuyện xảy ra ở đại hội luận đan Huy Hoàng Đạo Tràng.

Sự tích đánh chết Đồng Việt đã truyền khắp Thiên Nguyên đại lục.

Mười người đều là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, thực lực rất mạnh. Một mình chém giết với Cảnh Ngôn thì họ không tự tin, nhưng nay họ có mười người hợp sức lại, cộng thêm đại

trận thành thị áp chế Cảnh Ngôn, hắn có thể phát huy ra mấy phần trăm thực lực?

Nên ở trong mắt họ thì Cảnh Ngôn chết chắc, hắn đã là người chết.

Mười người vây quanh Cảnh Ngôn, thi nhau lên tiếng, có người ngữ điệu trêu cợt.

- Cảnh Ngôn, hôm nay là ngày chết của ngươi!

- Một mình vào Lưu Quang thành, thật là không biết sống chết!

- Ha ha, có thể tự tay chém giết thiên tài đệ nhất Thiên Nguyên đại lục xem như một việc đáng giá chúc mừng.

Cảnh Ngôn trực tiếp ra tay:

- Nói nhảm nhiều quá! Người Cổ gia, người giúp Cổ gia đều phải chết!

Cảnh Ngôn thi triển bí pháp Hư Vô, Thánh Quang kiếm pháp, chém ra nhát kiếm không phải thăm dò.

Cảnh Ngôn muốn quyết chiến!

Không gian gần một võ giả Đạo Hoàng cảnh mặc trường bào màu đen chợt thay đổi, kiếm quang đen uy năng mênh mông đột ngột xuất hiện.

Võ giả mặc trường bào màu đen khá rành về cách công kích của Cảnh Ngôn, nên thấy kiếm quang đột nhiên xuất hiện không hề hốt hoảng:

- Hừ! Chúng ta đều biết cách công kích của ngươi, muốn đánh lén ta? Buồn cười!

Xoẹt!

Khi võ giả mặc trường bào màu đen nói chuyện liền thi triển võ học để ngăn cản.

Vấn đề là Cảnh Ngôn đã thăng cấp Đạo Hoàng cảnh đỉnh, với sức mạnh của gã làm sao ngăn cản được lực lượng đó? Trừ phi võ giả mặc trường bào màu đen sử dụng linh khí, nhưng Đạo Hoàng cảnh đỉnh như bọn họ không cách nào đối kháng ngay mặt với Cảnh Ngôn. Đừng nói là họ, đám người Trịnh Tam Tiếu sức chiến đấu hàng đầu cũng không đỡ nổi một kiếm hết của Cảnh Ngôn. Nếu may mắn còn giữ được một mạng, nhưng chắc chắn bị thương nặng. Xui thì một kiếm tiễn họ lên trời.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh mặc trường bào màu đen không đến sức chiến đấu hàng đầu, một đường kiếm nhẹ nhàng chém đứt lìa.

Kiếm quang vụt qua, hơi thở của võ giả mặc trường bào màu đen ngưng tụ rồi tán loạn.

Một nhát kiếm chém ra, một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh chết.

Cả quá trình chỉ mất vài giây.

Trong vòng một giây một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh chết tại chỗ.

Chín võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh khác không phản ứng lại, mãi khi võ giả mặc trường bào màu đen ngã xuống đất tim họ rớt cái bịch.

Chín người kinh hoàng liên tục quát to:

- Cái này …

- Sao có thể như vậy? Một nhát kiếm giết Mao huynh? Mao huynh mạnh hơn ta một chút!

- A! Chết tiệt! Cảnh Ngôn quả nhiên là quái vật! Tất cả hãy cẩn thận!

Vốn tưởng mười người liên hợp đánh lén giết Cảnh Ngôn vào thành phố bị đại trận áp chế dễ như húp cháo, ai ngờ mới đụng độ đã chết một người phe mình.

Chín người lấy ra linh khí phòng ngự cùng một lúc.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh có kinh nghiệm đánh nhau cực kỳ phong phú, thấy tình hình không ổn liền lấy linh khí phòng ngự ra.

Nhưng dù động tác của bọn họ mau thì bí pháp Hư Vô nhanh hơn nữa.

Kiếm quang đen vụt qua, một lão nhân mặc trường bào màu xám đang vận chuyển linh khí phòng ngự đã bị kiếm quang bao trùm.

Lại chết một người.

Khi lão nhân mặc áo xám bị giết, tám người khác thuận lợi kích phát linh khí phòng ngự, các vầng sáng lấp lánh quanh người họ.

Tám người kích phát linh khí phòng ngự, thấy lão nhân mặc trường bào màu xám đứng lặng tại chỗ không nhúc nhích gì, họ nhìn sang hét to:

- Mã huynh?

- Mã huynh làm sao vậy?

Trong tiếng kêu của họ lão nhân mặc trường bào màu xám ngã xuống.

Tám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh còn sống thót tim.

Một bà lão mặc trường bào màu đỏ hét chói tai:

- Mau ra tay đánh chết Cảnh Ngôn! Cứ tiếp tục thế này sẽ rất bất lợi cho chúng ta! Chết tiệt, thực lực của hắn quá mạnh, có trận pháp áp chế mà vẫn rất khủng bố!

Thật ra không cần bà lão áo đỏ nói những người khác cũng biết tấn công Cảnh Ngôn.

Tám người cùng công kích, có ba người là Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu, uy lực công kích của bọn họ siêu khủng bố, dù là Cảnh Ngôn nếu ngay mặt hứng chịu công kích sức chiến đấu từ võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cũng không dễ chịu gì.

Vận dụng Thiên Không Chi Dực!

Bị nhiều trận pháp trói buộc áp chế, tốc độ của Cảnh Ngôn chịu ảnh hưởng lớn.

Công kích của tám người nhưng Cảnh Ngôn chỉ né được năm cái, còn lại ba cái va chạm với nguyên khí mà hắn phát ra.

Hết chương 781.

Chương 782. Không Một Người Nào Chạy Thoát

Tám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh kinh hoàng dốc hết sức ứng đối, thi triển võ học, bí pháp hết sức, thúc giục nguyên khí gần như đến cực hạn.

Nguyên khí tràn đầy quanh người Cảnh Ngôn, nguyên khí đậm đặc nhìn như thực chất, có vầng sáng tím mờ lấp lánh.

Cảnh Ngôn né thoát năm luồng công kích, còn ba cái đánh vào vòng bảo vệ nguyên khí quanh người Cảnh Ngôn.

Ba tiếng nổ trầm đục vang lên, người Cảnh Ngôn rung mạnh.

Tám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh thấy cảnh này thì mừng như điên, mắt rực sáng.

Vì họ thấy Cảnh Ngôn không lấy linh khí phòng ngự ra, quanh người hắn chỉ có nguyên khí chuyển động. Công kích của tám người tuy bị Cảnh Ngôn né thoát năm cái nhưng còn ba cái đánh trúng hắn.

Bọn họ cho rằng chỉ dựa vào nguyên khí thì không thể cản lại một kích hết sức của ba võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Cơ thể võ giả rất yếu ớt, những võ giả tu luyện bí pháp luyện thể, hao phí nhiều tài nguyên tăng độ mạnh thân thể lên đến đẳng cấp pháp khí cũng không chịu nổi võ giả thực lực mạnh mẽ đánh trực tiếp, càng đừng nói hứng chịu công kích từ võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Nên khi tám người thấy Cảnh Ngôn bị đánh trúng thì tinh thần rung lên.

Trong mắt họ dù Cảnh Ngôn không chết bị sức mạnh cỡ này công kích cũng sẽ chịu tổn hại nặng, đánh thêm vài lần như vậy hắn sẽ bị giết.

Nhưng ngay sau đó bọn họ xoe tròn mắt.

Người Cảnh Ngôn rung mạnh, lùi lại một chút trong không gian rồi đứng vững.

Bị ba võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh đánh trúng trực tiếp làm nguyên khí của Cảnh Ngôn dao động mạnh, vụ tuyền rung rung. Nhưng nhờ vào nguyên khí mạnh mẽ không gì sánh bằng bảo vệ, Cảnh Ngôn hầu như không bị tổn thương, hắn không cần dùng đan dược trị thương.

Cảnh Ngôn không chút do dự lập tức phản kích.

Đối phương đã lấy ra linh khí phòng ngự, muốn một kiếm tiêu diệt thì không thực tế, hắn đành tốn chút thời gian.

Thấy Cảnh Ngôn không bị trầy trụa chút nào, tám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh suýt rớt tròng mắt:

- Cái gì?

- Sao có thể như vậy?

Thế này đánh cái kiểu gì?

Dù Cảnh Ngôn không dùng linh khí phòng ngự, hắn đứng yên mặc họ giết thì bọn họ phải công kích một hồi lâu mới hạ hắn nổi.

Mà Cảnh Ngôn sao có thể đứng yên tại chỗ cho bọn họ công kích mình?

Bùm!

Trong khi tám người giật mình Cảnh Ngôn thuận thế chém nhát kiếm vào lồng chụp năng lượng ngưng tụ từ linh khí phòng ngự của mọt người. Lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự không tán loạn, nhưng võ giả được bảo vệ trong đó thì bay ra ngoài, liên tục hộc máu.

Không bị kiếm quang đánh trúng trực tiếp nhưng lực lượng đáng sợ đó oanh kích tạo ra chấn động làm y không chịu nổi. Y vội nuốt xuống đan dược trị thương, mặt trắng bệch, ánh mắt kinh hoàng nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, thở hồng hộc.

- Chết tiệt!

- Cảnh Ngôn quá mạnh, chúng ta hoàn toàn không đánh lại!

- Làm sao bây giờ? Nếu giết tiếp dù được linh khí phòng ngự bảo vệ chúng ta cũng rất nguy hiểm!

Niềm tin của họ đã tan biến.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu bực tức chiến đấu

- Đi! Đi thôi, mấy người chúng ta không giết được Cảnh Ngôn, mau trở về bẩm báo với lão tổ Cổ gia!

Tám người ở trong lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự rút lui lại.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Muốn đi? Đã đến rồi thì đừng hòng đi, ở lại đi! Mười người các ngươi không một tên nào chạy thoát được!

Cảnh Ngôn theo dõi một người, liên tục vung kiếm chém, cũng ném các khốn trận cao cấp cỡ nhỏ ra ngoài.

Mỗi một trận bàn bị ném ra đều suýt bao phủ một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Bọn họ muốn né khỏi phạm vi trận bàn bao phủ nhưng vì đã kích phát linh khí phòng ngự nên tốc độ của họ không mau.

Chưa bay ra bao xa một nửa người đã bị nhốt trong khốn trận cao cấp cỡ nhỏ. Bị kẹt trong trận pháp tốc độ của họ càng ốc sên, bay ra ngoài không nổi.

- A a a …

- Chết tiệt, trên người hắn sao có nhiều trận bàn khốn trận cao cấp cỡ nhỏ như vậy?

Võ giả bị khốn trận bao trùm sốt ruột cầu cứu:

- Mau cứu ta với! Ta bị vây khốn không ra được!

Đối với võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh dù là khốn trận cao cấp cỡ lớn cũng không uy hiếp đến họ bao nhiêu, dồn hết sức oanh kích thì không lâu sau có thể dùng sức mạnh phá trận thoát ra.

Nhưng khốn trận cao cấp do một tay Cảnh Ngôn bày ra, dù là loại cỡ nhỏ thì uy năng mạnh hơn khốn trận cao cấp bình thường nhiều. Trong thời gian ngắn đám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh đừng mơ lao ra được.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh thấy dùng linh khí phòng ngự ảnh hưởng lớn đến tốc độ, Cảnh Ngôn thì liên tục ném ra trận bàn muốn nhốt lại cả nhóm, y sắp bị nhốt lại. Y cắn răng cất linh khí phòng ngự, muốn trong khoảnh khắc lao ra phạm vi công kích của Cảnh Ngôn, về trạch viện Cổ gia là y an toàn.

Thần hồn bao phủ, từng hành động của đám võ giả đều bị Cảnh Ngôn giám thị:

- Thật là tìm cái chết!

Võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh mới thu lại linh khí phòng ngự liền bị Cảnh Ngôn chú ý đến.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực lắc người nhanh chóng đến gần võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Kiếm quang chém ra, kiếm khí màu đen xé rách.

Võ giả hét thảm, cơ thể bị cắt đứt:

- A!

Không chỉ thế, kiếm khí đáng sợ tàn phá nghiền nát, trong một giây thân thể võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh thành tro bụi.

Mười Đạo Hoàng cảnh đỉnh chỉ còn lại bảy người, đã có năm người kẹt trong trận pháp trói buộc. Hai người mới suy nghĩ có nên cất linh khí phòng ngự rồi tăng tốc chạy trốn, mới nghĩ xong liền thấy Đạo Hoàng cảnh đỉnh cất linh khí phòng ngự bị Cảnh Ngôn một kiếm diệt.

Nhát kiếm này hoàn toàn chặt đứt ý định cất linh khí phòng ngự chạy trốn của họ.

Cảnh Ngôn liếc qua hai người kia, khóe môi cong lên, ném ra hai trận bàn cùng lúc, kích phát trận pháp, đại trận khoảnh khắc bao phủ hai người.

Cảnh Ngôn xông hướng người mới rồi luôn tấn công mình, vung kiếm lên:

- Đừng gấp, từng người lên!

Linh khí phòng ngự của đám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh này phẩm cấp không kém nhưng không ngăn được Cảnh Ngôn dốc hết sức công kích quá lâu. Chỉ vài giây, võ giả thứ nhất bị Cảnh Ngôn theo dõi đã bị thương nặng, ý thức mơ hồ, đan dược trị thương không giúp được bao nhiêu.

Bị thương nặng tất nhiên khống chế linh khí phòng ngự cũng lỏng lẻo nhiều.

Lại một luồng kiếm quang đen chém qua, lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự tan vỡ, ánh sáng đen cuốn lấy, võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh không còn mẩu xương.

Mười Đạo Hoàng đỉnh còn sáu người sống.

Hết chương 782.

Chương 783. Nói Cái Gì?

Sáu người sống sót nóng nảy tấn công trận pháp trói buộc cỡ nhỏ nhốt mình.

Nhưng trận pháp Cảnh Ngôn bày ra đâu dễ bị họ phá nhanh vậy?

Lại vài giây sau, võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh thứ năm bị Cảnh Ngôn oanh sát.

Những người còn lại thấy hy vọng chạy trốn không lớn thì tính liều mạng với Cảnh Ngôn:

- Tiểu súc sinh chết tiệt, lão phu liều mạng với ngươi!

Nhưng cách biệt thực lực quá lớn, công kích của họ không uy hiếp Cảnh Ngôn bao nhiêu. Bọn họ thậm chí không thể thuận lợi đánh trúng Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực.

Mỗi cách vài giây sẽ có một người bị chém giết.

Rất nhanh mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh còn lại một người cuối cùng, đó là bà lão mặc trường bào màu đỏ.

Bà lão ngừng vùng vẫy, nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể tha cho ta không? Ta không phải người Cổ gia, chỉ vì các loại nguyên nhân buộc ta xuất chiến giúp Cổ gia. Giữa ta và ngươi không có bất cứ ân oán nào, nếu ngươi chịu tha cho ta thì ta nợ ngươi một mạng, ngươi muốn ta đối phó Cổ gia cũng được!

Không ai muốn chết!

Đặc biệt là võ giả thực lực cường đại càng tiếc mạng sống, hễ có cơ hội là họ sẽ nắm chặt không buông.

Cảnh Ngôn không dao động sát tâm:

- Ngươi không nên đến Lưu Quang thành, càng không nên giúp Cổ gia chống đối Liên Minh Huy Hoàng ta!

Đám người này đều muốn lấy mạng hắn, nếu Cảnh Ngôn không có thực lực mạnh thì hôm nay là hắn chết, bọn họ sẽ không tha cho hắn đường sống.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nói xong câu đó tiếp tục công kích sắc bén.

Bà lão mặt dữ tợn rống to:

- Cảnh Ngôn đáng giận! Ngươi sẽ xuống địa ngục! Ngươi nhất định chết không có chỗ chôn!

Lát sau võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cuối cùng cũng chết dưới trường kiếm của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn quét bốn phía, thu tu di giới chỉ, linh khí nhóm võ giả để lại. Đám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh thường mang nhiều tài nguyên.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống, hắn không ở lại tại chỗ lâu, chạy tới vị trí trận cơ tiếp theo:

- Phải nhanh chóng phá trận!

Trạch viện Cổ gia, trong một đại điện.

Vẻ mặt Cổ Vạn Toàn thoải mái.

Cảnh Ngôn một mình xông vào Lưu Quang thành bị một đống trận pháp áp chế, thực lực bị giảm mạnh. Cổ Vạn Toàn phái mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh đi tất nhiên diệt gọn Cảnh Ngôn.

Cổ Vạn Toàn cảm thấy dù không có nhiều trận pháp áp chế Cảnh Ngôn cũng không đánh lại mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, trong đó có một Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu.

Cổ Vạn Toàn nhàn nhã chờ tin Cảnh Ngôn chết truyền về.

Cổ Kim Lam vội vàng đi tới, hiển nhiên tin mới nhất đã về, nhưng sắc mặt của gã rất khó xem.

Cổ Kim Lam hoảng hốt nói:

- Lão tổ …

Cổ Vạn Toàn cau mày nhìn Cổ Kim Lam.

Cổ Kim Lam nặng nề bẩm báo:

- Mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh đều chết trận!

Khí thế Cổ Vạn Toàn trầm xuống, đứng bật dậy trợn to mắt nhìn Cổ Kim Lam:

- Cái gì? Chẳng phải ngươi nói Cảnh Ngôn một mình vào thành thị sao? Hắn không đi một mình mà có trợ thủ khác?

Cổ Kim Lam hút không khí lạnh nói:

- Cảnh Ngôn đúng là chỉ có một người, mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh đều bị hắn giết chết, không trốn thoát được.

Tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn nằm ngoài phỏng đoán của họ.

Cổ Vạn Toàn rùng mình, đáy mắt lóe tia kinh hoàng:

- Sao … sao có thể như vậy?

Bị nhiều trận pháp áp chế còn có thể một mình giết mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn rốt cuộc là thế nào?

Cổ Kim Lam cảm thấy da đầu tê dại, gã hỏi:

- Lão tổ, hiện tại chúng ta phải làm thế nào?

Mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh bị giết gây tổn thất vô cùng nghiêm trọng cho sức chiến đấu tổng thể của Cổ gia.

Phe Huy Hoàng Đạo Tràng công kích đại trận lâu như vậy mà mới chết chút ít võ giả Đạo Vương cảnh, một Đạo Hoàng cảnh trung kỳ. So sánh thì Huy Hoàng Đạo Tràng hầu như không bị mất mác gì.

Cổ Vạn Toàn lặng im.

Làm sao bây giờ?

Lão cũng không biết làm sao! Tiếp tục phái người vây giết Cảnh Ngôn? Phái bao nhiêu võ giả Đạo Hoàng cảnh đi?

Một, hai chục võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh không có ích gì. Trong Lưu Quang thành trừ mười người bị Cảnh Ngôn giết ra chỉ còn hai mươi người, những người khác tu vi dưới Đạo Hoàng cảnh đỉnh, tổng cộng chỉ được một trăm người. Phái hết đi vây giết Cảnh Ngôn sao? Làm vậy quá mạo hiểm.

Trong đám võ giả Đạo Hoàng cảnh này có một nửa là lực lượng sáu thế gia phái đi, bọn họ không hoàn toàn nghe theo Cổ gia điều khiển. Giờ họ biết Cảnh Ngôn một mình giết mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh thì sẽ có nhiều người sợ đánh với hắn.

Cổ Vạn Toàn bất đắc dĩ nói một câu:

- Đợi xem đi!

***

Ngoài Lưu Quang thành, một góc hẻo lánh.

Lão tổ sáu thế gia nhìn hướng Lưu Quang thành, thoải mái nói:

- Cảnh Ngôn chắc đã chết rồi?

- Tính thời gian cũng đến lúc, lão già Cổ Vạn Toàn rất nhanh sẽ dẫn người phản công. Các ngươi xem đi, nhiều người Liên Minh Huy Hoàng đã lùi lại, tuy đội hình không tán loạn nhưng chờ lực lượng Cổ gia đánh ra chắc chắn nhân viên Liên Minh Huy Hoàng sẽ rối loạn.

- Ha ha, để ta hỏi Cổ Vạn Toàn qua tinh thạch truyền tin.

Vì đại trận thành phố đều bị tấn công, ánh sáng lấp lánh nên từ bên ngoài khó thấy tình hình trong thành. Lão tổ sáu thế gia không thấy cảnh Cảnh Ngôn giết mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Từ lúc Cảnh Ngôn vào thành phố qua thời gian nửa tách trà, họ đinh ninh hắn đã chết trong thành.

Lão tổ Ngô gia lấy tinh thạch truyền tin ra đưa tin cho Cổ Vạn Toàn.

Chờ giây lát.

- Chuyện gì xảy ra? Cổ Vạn Toàn không trả lời.

Lão tổ Ngô gia nhìn tinh thạch truyền tin, không thấy Cổ Vạn Toàn đáp lại.

Lão tổ Ngô gia lắc đầu vẻ mặt thắc mắc:

- Kỳ lạ, chẳng lẽ bận rộn chuẩn bị phản kích?

Lão tổ Lam gia gật gù, sau đó cơ mặt nhúc nhích:

- Ừ, rất có thể. Chờ chút, có tin tức truyền cho ta!

Lão tổ Lam gia vừa nói vừa lấy ra một khối tinh thạch truyền tin, lão liếc sơ qua, chân mày nhúc nhích.

Lão tổ Lam gia mỉm cười nói:

- Là người của ta đưa tin từ trong Lưu Quang thành.

Sáu thế gia phái đội võ giả Đạo Hoàng cảnh vào Lưu Quang thành trợ giúp Cổ gia tác chiến, bọn họ đương nhiên phái võ giả trong gia tộc vào thành phố, tùy thân mang theo ít nhất một khối tinh thạch truyền tin để kịp lúc báo cáo tin tức.

Lão tổ Trình gia nhìn lão tổ Lam gia, hỏi:

- Nói cái gì?

Hết chương 783.

Chương 784. Phá Thành

Lão tổ Lam gia mỉm cười thả ra một tia nguyên khí lấy tin trong tinh thạch truyền tin. Sau đó lão tổ Lam gia xanh mặt, nụ cười đông cứng.

Lão tổ Ngô gia thúc giục:

- Lam huynh, tình huống thế nào? Không lẽ ranh con Cảnh Ngôn chưa chết?

Mấy lão tổ thế gia lên tiếng hỏi, nhìn lão tổ Lam gia chằm chằm:

- Chuyện gì xảy ra? Mau nói đi chứ!

Lão tổ Lam gia nói một câu:

- Hồ Đức Liệt đã chết.

- Cái gì?

- Hồ Đức Liệt đã chết?

- Nhưng … Hồ Đức Liệt là Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu!

Hồ Đức Liệt là thành viên trong đội Đạo Hoàng cảnh mà Lam gia phái ra, cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu.

Lão tổ mấy thế gia khác đều biết Hồ Đức Liệt, nghe lão tổ Lam gia nói gã đã chết làm họ hết hồn.

Lúc này mấy vị lão tổ lần lượt nhận được tin từ tinh thạch truyền tin của mình.

Bốn lão tổ nhận được tin, tinh thạch truyền tin của hai lão tổ còn lại không có phản ứng gì.

Hai lão tổ không nhận được tin vì đội võ giả Đạo Hoàng cảnh mà họ phái ra người cầm tinh thạch truyền tin đã bị Cảnh Ngôn giết.

- Cái này …

- Cảnh Ngôn không chết?

- Mười võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh đều bị Cảnh Ngôn giết?

- Không thể nào! Cảnh Ngôn mạnh đến thế sao?

Sáu người lúc trước thoải mái giờ không còn nữa, biểu tình trầm trọng, ánh mắt nặng nề nhìn hướng Lưu Quang thành.

Thực lực Võ Đạo của Cảnh Ngôn mạnh hơn họ tưởng tượng nhiều.

***

Trong Lưu Quang thành.

Cảnh Ngôn không ngừng phá hoại trận cơ của trận pháp thành phố, từng đại trận bị phá hủy.

Số lượng đại trận giảm bớt, bốn đội Liên Minh Huy Hoàng quanh thành phố cảm giác rõ hơn.

- Chuyện gì xảy ra?

- Uy năng đại trận đang giảm thấp?

- Kỳ lạ, tần suất đại trận thành thị công kích giảm thấp một nửa!

- Nguy! Không lẽ Cổ gia định phản kích? Chẳng lẽ Cảnh Ngôn minh chủ đã …

Võ giả Liên Minh Huy Hoàng căng thẳng nhìn dao động năng lượng của đại trận.

Có võ giả hỏi ý các điện chủ Thánh Điện:

- Mấy vị điện chủ đại nhân, chúng ta có nên ngừng công kích rút lui một khoảng cách không?

Đại Điện Chủ trầm giọng quát:

- Cảnh Ngôn minh chủ nói liên tục công kích đại trận thành thị thì chúng ta cứ làm theo!

Người kia lo lắng nói:

- Nhưng … lỡ như người Cổ gia đột nhiên tấn công ra thì chúng ta không có thời gian chuẩn bị.

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa hét giọng còi tàu:

- Chờ người Cổ gia tấn công ra rồi tính! Giờ hãy công kích tiếp đi!

Các vị điện chủ vốn hơi lo vì không biết Cảnh Ngôn vào Lưu Quang thành, tình huống bên trong ra sao.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh suy đoán:

- Lực lượng phòng ngự, công kích của đại trận đều giảm xuống một nửa, các ngươi nói xem có khi nào nhiều trận cơ đại trận đã bị Cảnh Ngôn minh chủ phá hủy?

Một điện chủ nhẹ lắc đầu nói:

- Cái này … quá khó khăn muốn tìm những trận cơ này không dễ, chắc chắn trận cơ rải rác giấu ở các góc thành thị.

Mắt Đại Điện Chủ sáng rực nói:

- Cũng có thể lắm! Các ngươi đừng quên Cảnh Ngôn minh chủ là trận pháp sư cao cấp, các ngươi quên trận pháp cao cấp

ở Huy Hoàng Đạo Tràng do một tay Cảnh Ngôn minh chủ bài bố sao?

- Rất có thể, nhưng người Cổ gia sẽ trơ mắt nhìn Cảnh Ngôn minh chủ phá hoại trận cơ sao?

Đại Điện Chủ vừa nói vừa tấn công:

- Tóm lại chúng ta tiếp tục công kích đại trận là được. Khi đại trận bị công kích năng lượng chuyển động nhanh, nếu Cảnh Ngôn minh chủ đang phá hoại trận cơ, chúng ta công kích đại trận sẽ giúp Cảnh Ngôn minh chủ nhanh chóng tìm ra trận cơ còn lại!

Lúc này Cảnh Ngôn đúng là không ngừng phá hoại trận cơ nhiều đại trận của Lưu Quang thành.

Trước khi vào thành phố Cảnh Ngôn đã nhớ vị trí một nửa trận cơ các loại đại trận, giờ chúng đều bị hắn phá hỏng hết, nửa còn lại cần hắn tiếp tục tìm.

Nhờ võ giả Liên Minh Huy Hoàng ở bên ngoài công kích đại trận, Cảnh Ngôn thả thần hồn ra tìm trận cơ mau hơn lúc trước nhiều. Vì trận pháp phòng ngự giảm bớt nhiều, mức độ phòng ngự của thành phố giảm thấp, mỗi trận pháp chuyển động năng lượng dao động càng lớn, khiến Cảnh Ngôn dễ tìm trận cơ hơn.

Mấy canh giờ sau.

Cảnh Ngôn nhìn trận cơ gần đó:

- Đại trận phòng ngự cuối cùng!

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên chém nhát kiếm.

Trong kiếm quang, trận cơ khổng lồ bị phá hủy bắt đầu tan rã.

Cảnh Ngôn nhếch mép thầm nghĩ:

- Còn trận cơ hai trận pháp công kích, bốn trận pháp trói buộc đều bị ta phát hiện! Phá hỏng chúng nó thì người Liên Minh Huy Hoàng có thể trực tiếp vào thành thị!

Cảnh Ngôn lắc người bay hướng trận cơ một đại trận công kích.

Thời gian một tách trà qua đi, trận cơ tất cả đại trận bị phá hủy.

Mấy chục trận pháp cao cấp phủ lên Lưu Quang thành ngừng vận chuyển, lồng chụp năng lượng trận pháp trong ngoài thành phố biến mất hết.

Võ giả Liên Minh Huy Hoàng ngừng công kích, nghi ngờ nhìn thành phố.

Là người Cổ gia sắp phản kích ra hay Cảnh Ngôn minh chủ thật sự phá hủy toàn bộ trận cơ trận pháp?

Không ai biết chắc đáp án loại nào.

Mọi người im lặng chờ đợi.

Giọng Cảnh Ngôn truyền khắp thành phố, chui vào tai tất cả thành viên Liên Minh Huy Hoàng:

- Tất cả người Liên Minh Huy Hoàng hãy bao vây trạch viện Cổ gia!

Mọi người trố mắt ra, sau đó mắt bắn ra tia sáng.

- Cảnh Ngôn minh chủ không chết!

- Trận pháp thủ hộ của Lưu Quang thành thật sự bị Cảnh Ngôn minh chủ phá hỏng!

- Ha ha ha! Ta đã nói mà, Cảnh Ngôn minh chủ sao có thể bị người Cổ gia giết được!

- Mọi người xông lên, bao vây trạch viện Cổ gia!

Vù vù vù vù vù!

Bốn đội cùng xông lên.

Lưu Quang thành siêu khổng lồ nhưng võ giả sống trong thành phố đa số là người Cổ gia. Lưu Quang thành là hang ổ của Cổ gia, nói chính xác hơn là thành phố gia tộc, khác với bảy quận thành khác thuộc quyền Cổ gia quản lý. Gia tộc to lớn truyền thừa mấy ngàn năm có vô số tử đệ, dòng chính, chi thứ cộng lại số lượng kinh người.

Võ giả không phải người thường. Người bình thường hết mấy chục năm tuổi thọ sẽ chết già, khó tới mức bốn đời cùng sống. Võ giả thì cảnh giới Tiên Thiên có hai trăm năm thọ nguyên, Đạo Linh cảnh lâu đến năm trăm năm thọ.

Một gia tộc cổ xưa truyền thừa mấy ngàn năm, bọn họ có bao nhiêu thế hệ tử đệ cùng sống.

Thành viên liên minh giết vào thành thị không giết chóc tùy tiện, gặp chống cự mới diệt tại chỗ.

Trong thành phố có khá nhiều võ giả không thuộc Cổ gia, nhưng chiến tranh khó tránh khỏi ngộ thương. Hoặc ngoan ngoãn không nhúc nhích, to gan đi rông thì miễn là võ giả sẽ bị giết ngay.

Hết chương 784.

Chương 785. Vương Đấu Với Vương

Lực ngưng tụ của thành viên Huy Hoàng Đạo Tràng không bằng thế lực gia tộc, điều này dẫn đến lúc công kích trận pháp bảo vệ Lưu Quang thành vì trong đội không ngừng tử thương khiến lòng người dao động. Có võ giả nghi ngờ năng lực lãnh đạo của Cảnh Ngôn, chất vấn hắn mặc kệ sự sống chết của họ.

Nhưng rồi Cảnh Ngôn một mình xông vào thành phố, phá hủy tất cả trận pháp trong ngoài thành phố. Võ giả phe liên minh tăng vọt niềm tin chưa từng có, ai nấy như sói hoang ngửi được mùi tanh xông hướng trạch viện Cổ gia.

Mấy trăm bóng người từ các hướng bay nhanh đến, nơi đi qua gặp ngăn cản sẽ giết không tha.

Không lâu sau trạch viện khổng lồ của Cổ gia đã bị thành viên Liên Minh Huy Hoàng bao vây.

Chín vị điện chủ Thánh Điện hội hợp với Cảnh Ngôn.

Cả nhóm thấy Cảnh Ngôn thi nhau lên tiếng, vẻ mặt bái phục:

- Minh chủ!

- Cảnh Ngôn minh chủ, lần này ta phục hoàn toàn!

- Ha ha ha! Mới lúc nãy ta còn tưởng đâu liên minh chúng ta sắp thua, không ngờ Cảnh Ngôn minh chủ đã tính toán trước.

Nếu không nhờ Cảnh Ngôn thì họ không thể phá mở trận pháp của Lưu Quang thành trong thời gian ngắn ngủi, chiến

tranh sẽ giằng co dài sáu, bảy năm đã tính là ngắn.

Cảnh Ngôn hầu như một mình bài trừ trận pháp trong ngoài thành phố.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nếu không có các vị giúp một tay thì ta không thể phá nhiều trận pháp trong thời gian ngắn như vậy.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh lên tiếng hỏi:

- Minh chủ đừng khiêm tốn. Giờ chúng ta đã bao vây trạch viện Cổ gia, có nên mạnh mẽ tấn công vào?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm! Chém giết tiếp theo sẽ rất kịch liệt, e rằng võ giả Đạo Hoàng cảnh trong trạch viện Cổ gia không ít, tất cả hãy sẵn sàng.

Nói ra thì thực lực tổng thể của võ giả Đạo Hoàng cảnh phe Cổ gia kém hơn Liên Minh Huy Hoàng một chút. Vì võ giả Đạo Hoàng cảnh Huy Hoàng Đạo Tràng được Cảnh Ngôn hai lần tặng đan dược đỉnh cấp, thành viên Liên Minh Huy Hoàng dùng các loại tài nguyên quý giá đổi nhiều đan dược cửu giai quý của Huy Hoàng Đạo Tràng. Những đan dược này khiến tu vi Võ Đạo của võ giả Đạo Hoàng cảnh tăng lên ít nhiều.

Nên về tổng thể võ giả Đạo Hoàng cảnh phe liên minh mạnh hơn Cổ gia một bậc.

Mọi người trợn tròn mắt, sốt ruột nói:

- Cảnh Ngôn minh chủ hãy ra lệnh công kích đi!

- Tấn công! Trận pháp trong ngoài trạch viện Cổ gia không nhiều, chỉ có một trận pháp phòng ngự cao cấp!

Cảnh Ngôn đã dùng thần hồn bao trùm trạch viện Cổ gia tra xét trận pháp vận chuyển.

Trong ngoài trạch viện Cổ gia đúng là chỉ bày một trận pháp phòng ngự cao cấp.

Cũng dễ hiểu, vì nguyên Lưu Quang thành xem như thành phố của riêng Cổ gia, bảo vệ Lưu Quang thành mới là lựa chọn bình thường.

Trạch viện Cổ gia cũng bày một trận pháp phòng ngự vì phòng ngừa ngoài ý muốn. Trận pháp phòng ngự đó vận chuyển lâu dài tránh cho võ giả vào Lưu Quang thành đột nhiên tấn công trạch viện Cổ gia.

Cổ gia không sợ võ giả bình thường công kích trạch viện, họ có thể khống chế đối phương trong thời gian ngắn. Nhưng lỡ đối phương khá mạnh sẽ phá hoại trạch viện, bày trận pháp phòng ngự cao cấp là để phòng ngừa tình huống này xảy ra.

Cổ gia cho rằng dù gặp công kích quy mô lớn chỉ cần bảo vệ nguyên Lưu Quang thành là được.

Tại sao không đặt trận cơ của trận pháp trong trạch viện Cổ gia?

Hết cách, có quá nhiều trận pháp, nếu trận cơ gần sắt nhau chen chúc trong không gian nhỏ, khi vận chuyển khó tránh khỏi ảnh hưởng nhau làm giảm uy năng. Mấy chục trận pháp cao cấp không dễ khống chế như hai, ba trận pháp. Hơn nữa trận pháp cao cấp cỡ lớn bao phủ nguyên thành phố thì trận cơ cũng siêu to, trạch viện Cổ gia không tìm ra chỗ nào đặt nhiều trận cơ lớn như thế chung một chỗ. Giấu trận cơ ở các góc thành phố càng bảo hiểm, dù trong phe địch có trận pháp sư cao cấp cũng khó tìm được trận cơ ẩn khuất.

Nhưng Cổ gia không thể ngờ trên đại lục có trận pháp sư như Cảnh Ngôn, thần hồn của hắn cực mạnh. Nếu chỉ mạnh về trận đạo thì không cách nào tìm ra hết trận cơ mau như thế.

Nghe Cảnh Ngôn nói đám võ giả liên minh vận chuyển nguyên khí tấn công ngay.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chỉ một trận pháp phòng ngự cao cấp không thể ngăn cản công kích từ nhiều võ giả.

Lồng chụp năng lượng trận pháp nhấp nháy liên hồi rồi biến mất, trạch viện Cổ gia hoàn toàn lộ ra trong tầm mắt thành viên phe Liên Minh Huy Hoàng.

Một tiếng quát chói tai vọng ra từ trạch viện:

- Cảnh Ngôn!

Lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn mặc trường bào màu vàng sậm từ từ bay lên, xa xa đối diện phe liên minh lấy Cảnh Ngôn làm trung tâm.

Đông đúc võ giả cỡ hàng vạn người ở sau lưng Cổ Vạn Toàn.

Trong đám võ giả này khá ít Đạo Hoàng cảnh, Đạo Vương cảnh. Hàng vạn người đa phần là cảnh giới hậu thiên, ít ỏi võ giả cảnh giới Tiên Thiên. Võ giả trên Tiên Thiên càng thưa thớt.

Cảnh Ngôn nhìn Cổ Vạn Toàn mặc trường bào vàng sậm, mắt hắn sâu thẳm:

- Cổ Vạn Toàn!

Nói ra thì đây là lần thứ hai Cảnh Ngôn và Cổ Vạn Toàn gặp mặt. Lần đầu tiên trong Vô Vọng Thâm Uyên, Cảnh Ngôn bị Cổ Vạn Toàn truy sát, chuyện này xảy ra gần hai mươi năm trước. Nay Cảnh Ngôn mang theo nhiều võ giả tu vi cường đại bao vây trạch viện Cổ gia.

Lúc trong Vô Vọng Thâm Uyên có lẽ Cổ Vạn Toàn không bao giờ ngờ Cổ gia sẽ gặp ngày hôm nay.

Cổ Vạn Toàn hít sâu hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi rốt cuộc muốn sao?

Có thể cảm giác Cổ Vạn Toàn tức giận, lão cố kiềm nén lửa giận.

Từ lúc đại trận thành phố đều bị phá hoại thì trong lòng Cổ Vạn Toàn thay đổi, lão không chắc kết cục của trận chiến này sẽ đi về đâu. Biến số lớn nhất là Cảnh Ngôn, Cổ Vạn Toàn đã nhiều lần bình xét lại thực lực của hắn, lần nào cũng tăng mức nhận định tu vi của hắn cao hơn. Nhưng mỗi lần không lâu sau Cảnh Ngôn sẽ dùng biểu hiện của mình khiến Cổ Vạn Toàn đổi mới cái nhìn.

Cổ Vạn Toàn không chắc thực lực Võ Đạo của Cảnh Ngôn đã mạnh tới mức nào, nhưng chắc chắn một điều lão và bất cứ võ giả nào sau lưng lão không thể đối kháng lại hắn nữa.

Cảnh Ngôn khịt mũi cười nhạo:

- Ta muốn sao? Cổ Vạn Toàn, ngươi già bị lú à? Nhìn tình thế bây giờ ngươi còn không biết ta muốn gì?

Cổ Vạn Toàn cắn răng quát:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng quá đáng!

Cảnh Ngôn bật cười:

- Ta quá đáng? Cổ Vạn Toàn, trước kia ngươi mang theo hai võ giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia Cổ Tiên Luân, Cổ Mặc vào Vô Vọng Thâm Uyên truy sát ta, khi đó ngươi không cảm thấy mình quá đáng sao?

Hết chương 785.

Chương 786. Kiếm Ý Đồ Sát

Cổ Vạn Toàn tức giận quát:

- Ngươi giết tôn tử Cổ Ngân Hà của ta chẳng lẽ không cho phép ta tìm ngươi báo thù?

Cổ Vạn Toàn sống gần hai ngàn năm, da mặt dày hơn cái mo.

Cảnh Ngôn khinh miệt liếc Cổ Vạn Toàn:

- Đúng là ta giết! Nhưng không lẽ ta đến địa vực Cổ gia của ngươi giết Cổ Ngân Hà?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Cổ Vạn Toàn, ngươi đừng càn quấy. Cổ Ngân Hà đòi ta dẫn đường đi động phủ thượng cổ trong Hắc Thạch sơn mạch có mục đích gì chắc ngươi rõ ràng. Ta giết Cổ Ngân Hà là vì hắn ra tay trước muốn giết ta, còn ta chỉ đánh trả lại!

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo quát hỏi:

- Cổ Vạn Toàn nhà ngươi biết càng nhiều về động phủ thượng cổ đó đi? Ngươi nên biết chủ nhân của động phủ kia là ai. Hơn bốn ngàn năm trước trong thế lực vây công gia tộc của tiền bối kia có phải cũng có phần của Cổ gia ngươi!?

Thật ra Cảnh Ngôn không biết chắc thế lực trước kia vây công gia tộc của tiền bối Linh La đến nay còn tồn tại vài thế gia.

Nghe Cảnh Ngôn nói Cổ Vạn Toàn biến sắc mặt.

Cảnh Ngôn nhìn biểu tình Cổ Vạn Toàn thay đổi thì xác định thế lực gia tộc bốn ngàn năm trước vây công Linh gia,

khiến Linh gia bị hủy diệt có phần của Cổ gia. Nay Cảnh Ngôn tiêu diệt Cổ gia xem như báo thù một chút cho Linh gia.

- Cảnh Ngôn, chuyện này không cách nào nói rõ ràng, có phải Cổ Ngân Hà ra tay trước trong động phủ thượng cổ hay không chỉ là lời nói của một mình ngươi!

Trong lòng Cổ Vạn Toàn biết chắc là tôn tử của lão, Cổ Ngân Hà muốn diệt Cảnh Ngôn.

Cổ Vạn Toàn nói:

- Nhưng ta không định truy cứu việc này nữa. Vậy đi, ân oán giữa ngươi và Cổ gia ta xóa bỏ trong hôm nay, ngươi mang theo Liên Minh Huy Hoàng rời khỏi tám quận, sau này Cổ gia ta tuyệt đối không kiếm chuyện với ngươi nữa. Nếu ngươi không tin thành ý của Cổ gia thì chúng ta có thể ký hiệp nghị ngừng chiến!

Cảnh Ngôn hoàn toàn không dao động ý niệm tiêu diệt Cổ gia:

- Thật là buồn cười! Cổ Vạn Toàn, ngươi giam cầm phụ thân Cảnh Lục Nam của ta hơn ba mươi năm thì tính sao hả? Hôm nay Cảnh Ngôn ta và Cổ gia ngươi phải quyết tử chiến! Chuyện khác miễn bàn!

Nếu Cảnh Ngôn không có thực lực mạnh đến mức làm Cổ gia sợ hãi thì lão thất phu Cổ Vạn Toàn chịu đề nghị ngừng chiến sao? Tuyệt đối không thể nào!

Nếu Cổ gia có nắm chắc tiêu diệt Cảnh Ngôn thì sẽ không cho hắn một cơ hội sống sót.

Mặt Cổ Vạn Toàn dữ tợn:

- Ngươi …! Tiểu tạp chủng, ngươi tưởng mình nắm chắc thắng lợi rồi sao? Ta chống mắt xem ngươi có bao nhiêu năng lực!

Cổ Vạn Toàn thấy Cảnh Ngôn không chịu hòa giải với Cổ gia thì lộ mặt thật ra. Cổ Vạn Toàn hận Cảnh Ngôn tận xương, ước gì ăn tươi nuốt sống hắn. Đề nghị vừa rồi chỉ là kế hoãn binh, cho dù ký hiệp nghị ngừng chiến, sau này có cơ hội Cổ Vạn Toàn vẫn sẽ tìm mọi cách giết chết Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn quát to:

- Giết!

Mấy trăm võ giả Đạo Hoàng cảnh, Đạo Vương cảnh đồng thanh kêu lên:

- Giết!

Tiếng giết rung trời.

Phe Cổ gia thì khi Cổ Vạn Toàn vung tay lên cũng cùng nhau xông hướng Liên Minh Huy Hoàng.

Cổ gia có hàng vạn võ giả, thanh thế to lớn hơn.

Trên bầu trời rậm rạp bóng dáng võ giả.

Cả không gian tràn ngập từng đợt nguyên khí dao động, nguyên khí sôi trào che khuất mặt trời.

Một góc không gian đổi màu xám mơ hồ.

Hai dòng lũ mãnh liệt va vào nhau, các võ giả không ngừng rớt xuống.

- Kiếm ý!

Lúc này Cảnh Ngôn dốc hết sức ra, tung hết các chiêu. Đầu tiên hắn ném một ít trận bàn đại trận công kích cao cấp vào võ giả Cổ gia thực lực thấp, sau đó phát ra kiếm ý bao phủ nhóm người khác.

Cảnh Ngôn lắc người, động ý niệm:

- Chết!

Nhóm võ giả Cổ gia bị kiếm ý bao phủ trong phút chốc chết hết.

Uy năng kiếm ý đệ tam trọng cực kỳ đáng sợ.

Tiên Thiên cảnh hay Đạo Linh cảnh, Đạo Sư cảnh, thậm chí là Đạo Vương cảnh, hễ ở trong phạm vi công kích của kiếm ý thì sẽ chết trong tích tắc, không ai ngoại lệ.

Người từ trên trời rớt xuống đất nhiều như mưa.

Phập phập phụt phụt!

Tiếng va chạm dày đặc xen lẫn trong các loại năng lượng võ học đụng vào nhau.

Trận doanh Cổ gia bị dọn ra một khoảng trống lớn.

Một luồng kiếm ý đánh chết mấy trăm võ giả Cổ gia.

Cổ Vạn Toàn thấy cảnh này khóe mắt muốn nứt ra, đôi mắt đỏ ngầu trừng Cảnh Ngôn. Nhưng Cổ Vạn Toàn không dám lao ra khỏi đám đông, có hàng trăm võ giả Đạo Hoàng cảnh lấy lão làm trung tâm cầm linh khí phòng ngự điên cuồng đấu với võ giả Liên Minh Huy Hoàng.

Nhiều người đặt mục tiêu công kích vào Cảnh Ngôn, nhưng đa số công kích bị hắn né thoát. Số ít công kích không thể xé rách nguyên khí quanh người Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không ngừng lại sau khi đánh chết mấy ngàn võ giả Cổ gia, kiếm ý của hắn rất nhanh lại phủ lên một đám võ giả Cổ gia.

- Chết!

Cùng với tiếng gầm nặng nề, võ giả Cổ gia trong khoảnh không gian đó lại rớt xuống.

Kiếm ý oanh giết mấy lần liên tiếp, số võ giả Cổ gia chết đã vượt qua ba ngàn.

Người Cổ gia sợ thật, ánh mắt hãi hùng nhìn Cảnh Ngôn. Bọn họ thậm chí không biết Cảnh Ngôn dùng cách gì đồ sát họ.

Cổ Vạn Toàn cũng hoàn toàn không hiểu, vì kiếm ý của Cảnh Ngôn không bóng không hình, nhìn từ mặt ngoài giống như hắn không ra tay trực tiếp nhưng từng đám võ giả Cổ gia chết đi.

Cổ Vạn Toàn đau lòng rống to:

- Dưới Đạo Vương cảnh giải tán! Tự do rời khỏi Lưu Quang thành!

Võ giả thực lực thấp không giúp ích bao nhiêu. Ban đầu Cổ Vạn Toàn tính dùng ưu thế số người gây chút ảnh hưởng đến Liên Minh Huy Hoàng, nay xem ra người Cổ gia dù nhiều nhưng hoàn toàn là đàn dê đứng chờ dao mổ.

Nghe lão tổ quát nhiều võ giả Cổ gia dưới Đạo Vương cảnh chạy tứ tán.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút vận chuyển Thiên Không Chi Dực rượt theo, kiếm ý quét qua lại giết mấy ngàn võ giả Cổ gia.

Chỉ có một ít người Cổ gia thành công rút khỏi chiến trường.

Mấy giây sau Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm Cổ Vạn Toàn ở trung tâm võ giả Đạo Hoàng cảnh:

- Hừ! Tưởng núp bên trong thì ta không làm gì ngươi được?

Xung quanh Cổ Vạn Toàn có mấy trăm võ giả Đạo Hoàng cảnh lấy ra linh khí phòng ngự bảo vệ lão chặt chẽ.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh phe liên minh đấu với võ giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia không cách nào xuyên thấu lồng chụp

năng lượng hình thành từ linh khí phòng ngự.

Hết chương 786.

Chương 787. Kiếm Ý Đệ Tam Trọng Áp Súc

Trăm võ giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia lúc này căng thẳng muốn chết.

Cảnh Ngôn quá mạnh, bọn họ không sinh ra nổi niềm tin giết được hắn.

Trận chiến này dường như trận doanh Cổ gia không ngừng rơi xuống vực sâu đánh thua.

Dù Cảnh Ngôn chưa ra tay nhưng sức chiến đấu đỉnh cao của trận doanh Cổ gia khó thể chống lại sức chiến đấu đỉnh cao phe Liên Minh Huy Hoàng.

Chiến trận của hai bên liên tục thay đổi trong ngoài, võ giả vòng ngoài hứng chịu công kích nhất định sẽ rút vào trong tạm điều chỉnh lấy sức. Nếu bị công kích liên tục linh khí phòng ngự sẽ bị đánh vỡ, khi đó dù là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cũng không sống nổi khi bị nhiều công kích phủ đầu.

Luân phiên thay đổi trận hình trong ngoài có thể chống chọi lâu hơn.

Võ giả trận doanh Cổ gia chịu áp lực lớn hơn, võ giả Đạo Hoàng cảnh phe Liên Minh Huy Hoàng về số người ưu thế yếu chút cũng chẳng sao. Nhờ sức chiến đấu đỉnh cao về tổng thể phe Liên Minh Huy Hoàng mạnh hơn trận doanh Cổ gia một bậc.

Tức là đánh nhau lâu trận doanh Cổ gia thua chắc, đây là vấn đề thời gian sớm hay muộn.

Huống chi Cảnh Ngôn mạnh nhất hình như sắp xuống tay với họ.

***

Lão tổ sáu thế gia không kiềm được đến gần Lưu Quang thành hơn, bọn họ giật mình nhìn tình hình chiến đấu trên bầu trời trạch viện Cổ gia.

- Cái này …

- Cổ gia sắp tiêu đời?

- Tiêu thật rồi, người chúng ta phái ra ngoài e rằng sẽ mất trong Lưu Quang thành.

- Chết tiệt!

Mỗi gia tộc đều phái một đội võ giả Đạo Hoàng cảnh giúp đỡ Cổ gia trong trận chiến này. Nếu Cổ gia bị hủy diệt, người được bọn họ phái ra cũng khó trốn thoát kết cục toàn quân bị diệt, đây là mất mác lớn cho sáu thế gia.

Đám già sáu thế gia mặt nghiêm túc cau mày.

- Cảnh Ngôn đó … thật sự có Càn Khôn Giới? Hắn thật sự được truyền thừa vô thượng trong Càn Khôn Giới?

- Cổ Vạn Toàn nói chắc là thật, nếu không làm sao giải thích hắn là võ giả bốn mươi tuổi mà có thành tựu như vậy? Tạm không nói đến Võ Đạo, ngay cả đan đạo và trận đạo tìm khắp Thiên Nguyên đại lục cũng không ai bằng Cảnh Ngôn!

- Hiện tại nên làm gì? Tiếp tục như vậy Cổ gia sẽ thua!

- Làm gì được? Chúng ta không thể giúp gì. Các vị lo nghĩ cách giải quyết về sau đi, Cảnh Ngôn cộng thêm lực lượng của Liên Minh Huy Hoàng e rằng sáu thế gia không đối kháng lại được. Dù chúng ta cùng nhau đối kháng Liên Minh Huy

Hoàng, vấn đề là Thánh Chủ Thân Sùng sẽ không nhúng tay vào sao?

Nếu Cổ gia bị hủy diệt, Cảnh Ngôn sẽ bỏ qua chuyện họ âm thầm giúp Cổ gia sao?

Lúc này bọn họ nên suy nghĩ kỹ làm sao giải thích với Cảnh Ngôn và được hắn tha thứ.

Trung tâm chiến tranh.

Võ giả Đạo Vương cảnh Liên Minh Huy Hoàng bắt đầu hợp tác săn giết võ giả Đạo Vương cảnh trận doanh Cổ gia.

Võ giả Đạo Vương cảnh của Cổ gia bị Cảnh Ngôn giết rất nhiều, số lượng thua xa Liên Minh Huy Hoàng. Võ giả Đạo Vương cảnh liên minh giết rất nhẹ nhàng, hai, ba người đối phó một người nhanh chóng giết đối phương.

Kiếm trong tay Cảnh Ngôn lóe tia sáng:

- Cổ Vạn Toàn, chịu chết đi!

Kiếm quang đen chém ra.

Cảnh Ngôn chém mạnh nhát kiếm vào chiến trận do võ giả Đạo Hoàng cảnh trận doanh Cổ gia tổ hợp:

- Thánh Quang kiếm pháp! Kiếm ý trùng kích!

Kiếm ý đệ tam trọng có thể nghiền giết phạm vi lớn, vừa có thể ngưng tụ trong phạm vi nhỏ xíu.

Phạm vi lớn uy lực sẽ nhỏ, phạm vi nhỏ tất nhiên uy lực lớn.

Từ khi kiếm ý đột phá đến đệ tam trọng Cảnh Ngôn cố y không dùng nó, khi đánh nhau với đám võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh trước đó hắn cũng không dùng.

Giờ đã đến lúc dốc hết sức ra.

Bùm!

Kiếm ý áp súc trên kiếm quang màu đen như mũi dao nhọn, khiến uy năng kiếm quang tăng vọt đến trình độ siêu khủng bố.

Kiếm quang khoảnh khắc vượt qua vài trăm thước bay tới trận doanh võ giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia.

Cổ Vạn Toàn vẫn đầy khí thế quát to:

- Tiểu súc sinh Cảnh Ngôn muốn giết ta? Không dễ vậy! Có bản lĩnh gì cứ dùng, ngươi nghĩ mình thắng chắc sao? Ha ha, nói cho ngươi biết, ngươi sai rồi!

Cổ Vạn Toàn nóng ruột nóng gan nhưng không thể biểu hiện ra ngoài, nếu lão lộ ra sợ hãi thì chiến trận người xung quanh sẽ tan vỡ. Giữ được chiến trận thì có thể tiếp tục kiên trì.

Cổ Vạn Toàn còn ôm một tia hy vọng, khóe mắt thỉnh thoảng liếc hướng bầu trời dường như đang tìm kiếm cái gì.

Xoẹt!

Roẹt roẹt!

Kiếm ý áp súc bám trên kiếm quang đen va chạm vào góc nhỏ chiến trận Đạo Hoàng Cổ gia.

Góc nhỏ đại khái công kích ba võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Vang vài tiếng khác lạ, lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự của ba võ giả Đạo Hoàng cảnh bị kiếm quang bám vào kiếm ý đâm thủng. Ba người núp sau màn bảo vệ bị kiếm quang chém nát.

Người xung quanh thấy ba võ giả Đạo Hoàng cảnh bỗng hóa thành hư vô thì tinh thần rung động, mắt càng kinh hoàng hơn.

Bọn họ cho rằng nhiều người tổ thành chiến trận, ỷ vào linh khí phòng ngự bảo vệ ít nhất chống chọi được một lúc. Nhưng nhát kiếm của Cảnh Ngôn nghiền giết ba võ giả Đạo Hoàng cảnh có linh khí phòng ngự bảo vệ.

Trong chiến trận chỉ có một trăm người!

Cứ tiếp tục thế này họ có thể ngăn chặn được bao lâu?

Cảnh Ngôn không vì bọn họ kinh hoàng không dám tin mà ngừng công kích, nhát kiếm đầu tiên chém ra xong đường kiếm khủng bố thứ hai ập đến.

Kiếm quang đen thứ hai quét qua, lại có hai võ giả Đạo Hoàng cảnh chết, một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh bị thương nặng.

Trong lòng hầu hết mọi người thầm nghĩ:

- Tiêu rồi, không ngăn được!

Tộc trưởng Cổ gia Cổ Kim Lam đứng cạnh Cổ Vạn Toàn sốt ruột nói:

- Rút lui đi lão tổ! Không giữ Lưu Quang thành được!

Cổ Kim Lam không phải Đạo Hoàng cảnh, nhưng gã là tộc trưởng Cổ gia, nên cũng ở trong vòng bảo vệ của chiến trận Đạo Hoàng.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh vội vàng nói:

- Lão tổ hãy mau quyết định! Tu vi của Cảnh Ngôn mạnh đến vượt mức tưởng tượng, chúng ta không ngăn được bao lâu! Cứ tiếp tục thế này tất cả sẽ chết tại đây!

Số người trong chiến trận Đạo Hoàng Cổ gia thưa dần, lúc trước họ còn giằng co với chiến trận Đạo Hoàng Liên Minh Huy Hoàng được, nhưng càng ít người thì áp lực cho Đạo Hoàng Cổ gia sống sót càng lớn, bọn họ sắp tan vỡ.

Cảnh Ngôn mà chém thêm ba, năm đường kiếm nữa là chiến trận của họ sẽ hoàn toàn tan vỡ, khi đó muốn rút lui cũng muộn rồi. Thừa dịp trận hình còn chưa tán loạn rút đi ít nhất bọn họ không bị nghiền nát.

Nhìn Cảnh Ngôn công kích thần dũng, võ giả Liên Minh Huy Hoàng sĩ khí như lũ, tấn công sắc bén kiên quyết hơn.

Hết chương 787.

Chương 788. Phủ Ma

Mắt thấy chiến trận võ giả Đạo Hoàng cảnh của trận doanh Cổ gia tổ hợp sắp đến bờ vực tan vỡ.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh ngoại viện trong chiến trận Cổ gia bắt đầu chửi rủa Cổ Vạn Toàn.

Đã tới lúc này mà Cổ Vạn Toàn không chịu ra lệnh rút lui, lão muốn tất cả chết tại đây sao?

Ai mốn chết?

Cảnh Ngôn chém một nhát kiếm là hai, ba Đạo Hoàng bị giết. Giờ phút này bọn họ thúc giục nguyên khí đến cực hạn, lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự nhấp nháy, hiển nhiên bị chiến trận võ giả Đạo Hoàng cảnh Liên Minh Huy Hoàng công kích bọn họ không chống chọi được lâu hơn.

Cảnh Ngôn châm chọc:

- Cổ Vạn Toàn, ngươi cứ rụt cổ ở đằng sau vậy sao? Thật vô sỉ, núp sau lưng người ta để người khác chịu chết, còn mình kéo dài hơi tàn!

Vì Cổ Vạn Toàn trốn ở vị trí chính giữa hơi lui ra sau trong vòng vây đám đông võ giả Đạo Hoàng cảnh, Cảnh Ngôn không cách nào tấn công thẳng vào lão. Nếu Cổ Vạn Toàn không xông ra thì phải đánh tan chiến trận tổ hợp từ võ giả Đạo Hoàng Cổ gia trước.

Vèo!

Chợt một uy năng hùng hồn từ phương bắc phô thiên cái địa ập đến.

Mọi người trên bầu trời trạch viện Cổ gia cảm nhận được ngay uy áp khủng bố bao la đó. Tất cả rùng mình, cùng nhìn một hướng.

Nơi đó có bóng người vạm vỡ tóc xõa dài đạp bước không trung, tay cầm cây búa đen lớn hơn chiều cao con người. Cây búa rất quái dị, cán búa cụt ngủn vừa đủ tay cầm, thân búa to lạ lùng. Nhìn kỹ thấy lưỡi búa mẻ răng cưa, loang lổ rỉ sét.

Cây búa này nếu vứt dưới đất e rằng không ai chú ý đến, xem nó là sắt vụn. Nhưng nam nhân vạm vỡ tóc xõa dài cầm búa lại toát ra sát ý vô tận.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm nam nhân vạm vỡ mới đến, lòng thít chặt:

- Đó là …

Cảnh Ngôn cảm nhận hơi thở nguy hiểm, nam nhân vạm vỡ mặc đồ da thú như người rừng. Sau khi bước vào Đạo Hoàng cảnh đỉnh thần hồn của Cảnh Ngôn lớn mạnh, thần niệm càng cô đọng, nhạy bén với cảm giác nguy hiểm hơn. Khi nam nhân vạm vỡ xuất hiện Cảnh Ngôn ngửi mùi nguy hiểm tột độ.

Cảnh Ngôn không tấn công chiến trận Cổ gia nữa, hắn tập trung tinh thần vào nam nhân vạm vỡ.

Từ khi nam nhân vạm vỡ đến gã không nói một câu, chỉ lạnh lùng nhìn toàn trường. Trong con ngươi hung mãnh giống như dã thú không có chút tia sáng, tràn ngập lạnh lẽo khiếp hồn người.

Đại Điện Chủ Thánh Điện kinh kêu:

- Phủ Ma Cổ Vô Thiên!?

- Cổ Vô Thiên? A, đúng là hắn rồi!

- Chết tiệt, sao hắn xuất hiện?

- …

Trong chiến trận Liên Minh Huy Hoàng có nhiều người nhận biết nam nhân vạm vỡ xõa tóc này.

Nam nhân tên là Cổ Vô Thiên!

Lòng Cảnh Ngôn máy động:

- Hắn là Cổ Vô Thiên!?

Cảnh Ngôn không xa lạ gì cái tên này. Thánh Chủ Thánh Điện Thân Sùng vài lần nhắc tới Cổ Vô Thiên, làm Cảnh Ngôn ấn tượng khắc sâu là khi Thân Sùng nói toát ra vẻ trầm trọng từ tận đáy lòng.

Cổ Vô Thiên đương nhiên là người Cổ gia, nhưng cuộc đời của người này rất quỷ dị, làm người ta líu lưỡi. Phụ thân của Cổ Vô Thiên là người Cổ gia nhưng mẫu thân không phải nhân loại mà là một linh thú, một linh thú bị gọi là người rừng.

Mẫu thân của Cổ Vô Thiên là linh thú rất hiếm hoi, linh thú này có bề ngoài gần giống nhân loại, có trí tuệ không thua gì nhân loại.

Khi Cổ Vô Thiên sinh ra, phụ thân của gã vì thân phận mà muốn giết gã, mẫu thân của gã liều mạng cứu gã đi từ đó trốn sâu nơi nguy hiểm đầy linh thú. Khi Cổ Vô Thiên hiểu chuyện, mẫu thân của gã xung đột với linh thú khác sau đó bị giết. Từ đó chỉ còn một mình Cổ Vô Thiên đi trong vùng đất nguy hiểm.

Lúc ấy Cổ Vô Thiên mới mười tuổi, bình thường gã không sống nổi. Nhưng không ai ngờ Cổ Vô Thiên sống sót, sức chiến đấu tăng cao vùn vụt, chưa tới trăm năm đã có sức chiến đấu bằng võ giả Đạo Hoàng cảnh nhân loại. Cổ Vô Thiên giết linh thú năm xưa giết mẫu thân của mình.

Trong lòng Cổ Vô Thiên tràn ngập thù hận.

Vì bề ngoài của Cổ Vô Thiên giống nhân loại nên gã tiện hoạt động trong khu vực của nhân loại.

Khi Cổ Vô Thiên điều tra ra thân phận của phụ thân, biết lực lượng của Cổ gia mạnh đến mức nào, gã biết với sức chiến đấu lúc ấy gã không thể ngay mặt đấu cứng với Cổ gia, không có tư cách đối thoại với Cổ gia. Vì thế Cổ Vô Thiên nhẫn nhịn, điên cuồng tu luyện tăng thực lực. Đúng vậy, Cổ Vô Thiên tu luyện cực kỳ điên cuồng, gần như mỗi giây mỗi phút ép mình vào bờ vực sống chết.

Cây búa Cổ Vô Thiên cầm là vũ khí đáng sợ nhất của gã, cũng là dấu hiệu của gã. Trên đại lục võ giả lớn tuổi gọi gã là Phủ Ma.

Lúc Cổ Vô Thiên hai trăm tuổi sức chiến đấu đến đẳng cấp võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, khi đó gã một mình đến Cổ gia vạch trần thân thế của mình.

Phụ thân của Cổ Vô Thiên là một trưởng lão Cổ gia Đạo Vương cảnh. Khi biết Cổ Vô Thiên là nhi tử của mình thì trưởng lão Đạo Vương cảnh cực kỳ giật mình, cứ tưởng Cổ Vô Thiên và mẫu thân đã chết, ai ngờ …

Chuyện khi đó chỉ có vài cao tầng Cổ gia biết, người ngoài lấy tin không chính xác, đa phần là đồn bậy.

Nhưng có một điều chắc chắn là Cổ Vô Thiên tự tay giết chết phụ thân, Cổ gia không trả thù gã. Cổ Vạn Toàn hết sức lôi kéo Cổ Vô Thiên, muốn gã hiệu lực cho gia tộc.

Cổ Vô Thiên sống trong Cổ gia khoảng vài chục năm rồi một mình rời đi, nghe nói gã vào Vô Vọng Thâm Uyên, từ đó không trở về Thiên Nguyên đại lục nữa.

Nên Cổ Vô Thiên xuất hiện nằm ngoài dự đoán của mọi người, các điện chủ Thánh Điện cũng không ngờ cái kẻ nguy

hiểm trưởng thành dị dạng này sẽ trở về khi Cổ gia sắp bị diệt tới nơi.

Lúc Cổ Vô Thiên đi mới hơn hai trăm tuổi, giờ gã khoảng một ngàn ba trăm tuổi. Tức là Cổ Vô Thiên hơn một ngàn năm không xuất hiện trên Thiên Nguyên đại lục.

Lúc hai trăm tuổi Cổ Vô Thiên là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu, một ngàn năm trôi qua, sức chiến đấu của gã mạnh mẽ đến mức nào?

Thấy Cổ Vô Thiên xuất hiện, võ giả trận doanh Liên Minh Huy Hoàng rùng mình ớn lạnh.

Cổ Vạn Toàn nhìn Cổ Vô Thiên đến, mừng như điên, mắt lại nóng cháy:

- Vô Thiên, ngươi rốt cuộc đến!

Cổ Vạn Toàn luôn chờ Cổ Vô Thiên tới, lão nhiều lần dùng tinh thạch truyền tin đưa tin, đối tượng nhận tin là Cổ Vô Thiên.

Cổ Vô Thiên chưa bao giờ trả lời khiến Cổ Vạn Toàn suýt nghĩ gã sẽ không trở về.

Nhưng vào phút then chốt Cổ Vô Thiên vẫn quay về.

Hết chương 788.

Chương 789. Hơi Thở Nguy Hiểm

Cổ Vô Thiên nghe Cổ Vạn Toàn kêu mình, ánh mắt hờ hững liếc qua lão, không thèm đáp lại.

Cổ Vạn Toàn không chút phật lòng thái độ của Cổ Vô Thiên, mặt vẫn mừng hớn hở.

Cổ Vạn Toàn rống to:

- Vô Thiên, người này tên Cảnh Ngôn! Ngươi nhìn xung quanh xem bao nhiêu tử đệ Cổ gia đã chết, toàn chết vào tay hắn! Vô Thiên, ngươi phải báo thù cho tử đệ Cổ gia đã chết! Giết hắn! Giết tạp chủng Cảnh Ngôn!

Cổ Vạn Toàn vừa dứt lời ánh mắt Cổ Vô Thiên lạnh băng sắc bén lườm lão.

Cổ Vạn Toàn rùng mình, vội khép miệng lại, lão chợt nhận ra mình nói sai. Cả đời Cổ Vô Thiên trừ mối thù với phụ thân không thể tiêu trừ ra hận nhất có người nói hai chữ tạp chủng trước mặt gã. Vì phụ thân của gã là nhân loại, mẫu thân là người rừng, là một loại linh thú.

Cổ Vô Thiên thốt ra mấy chữ trúc trắc:

- Nói nữa, ta giết ngươi!

Có lẽ vì cả đời Cổ Vô Thiên ít nói chuyện nên thanh âm rất lạ, cảm giác như hai hòn đá ma sát với nhau, nghe làm người ta khó chịu.

Sắc mặt Cổ Vạn Toàn thay đổi nhưng lão ngoan ngoãn câm miệng, lão biết chỗ đau của Cổ Vô Thiên. Mới rồi Cổ Vạn

Toàn tức giận quá buột miệng, quên kiêng kị của Cổ Vô Thiên.

Võ giả trận doanh Cổ gia thở phào.

Cổ Vô Thiên đến cho họ cơ hội thở dốc, nếu Cổ Vô Thiên không xuất hiện thì bọn họ chết chắc. Cảnh Ngôn công kích quá hung hãn, không ai cản nổi, dù được linh khí phòng ngự bảo vệ cũng không thể ngăn cản lực công kích đáng sợ khiến người không cách nào nhìn thấu.

Lão tổ sáu thế gia ở ngoài rìa thành phố xem tình hình trạch viện Cổ gia thì rất hưng phấn. Bọn họ lại thấy hy vọng chiến thắng của Cổ gia. Giữa Cổ gia và Cảnh Ngôn đương nhiên họ hy vọng Cổ gia thắng.

Sáu lão già bàn tán:

- Không ngờ Phủ Ma trở lại.

- Đúng vậy! Ta còn tưởng Phủ Ma không xuất hiện. Phủ Ma tuy là người Cổ gia nhưng hắn lẽ ra không quan tâm Cổ gia chết sống mới đúng. Hắn và Cổ gia không có tình cảm gì.

- Đúng là khiến người ngạc nhiên, Cổ Vô Thiên trở về chắc chắn giúp Cổ gia đối phó Liên Minh Huy Hoàng, không thể nào chỉ là tình cờ quay về.

- Đương nhiên rồi, ta nghĩ trước đó Cổ Vạn Toàn đã truyền tin cho Phủ Ma, kêu hắn kịp lúc về giúp gia tộc.

- May mắn Cổ Vạn Toàn không thể khống chế Phủ Ma, ra lệnh cho hắn làm việc, nếu không đại lục sẽ lộn xộn, mấy gia tộc chúng ta không cách nào đối kháng với Cổ gia.

Lão tổ Trình gia mắt lóe tia sáng hào hứng hỏi:

- Các ngươi nói xem Phủ Ma mạnh hay Cảnh Ngôn mạnh hơn? Hai người đánh nhau ai sẽ thắng?

Lão tổ Ngô gia trầm giọng nói:

- Ta thấy Phủ Ma mạnh hơn chút. Các người ngẫm lại xem, lúc Phủ Ma mới hai trăm tuổi đã có sức chiến đấu võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh hàng đầu, sức chiến đấu của hắn không gì sánh bằng, tốc độ tiến bộ nghịch thiên. Hai trăm năm đã đến Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu, qua hơn một ngàn năm ai biết sức chiến đấu của hắn mạnh đến mức nào? Nếu nói trên đại lục có võ giả nào có thể thăng cấp Thánh Đạo cảnh, Phủ Ma có thành Thánh Đạo cảnh cũng không khiến ta bất ngờ.

Ánh mắt lão tổ Lam gia nghiêm túc nói:

- Ngô huynh nói đúng, bàn về thiên phú cơ duyên thì Cảnh Ngôn mạnh hơn Phủ Ma, nhưng Cảnh Ngôn chỉ có bốn mươi tuổi mà Phủ Ma đã hơn một ngàn tuổi. Khi bốn mươi tuổi Phủ Ma chắc chắn không bằng Cảnh Ngôn, nhưng giờ phút này Cảnh Ngôn không hơn Phủ Ma được.

Mấy lão già khác gật gù đồng ý.

Bọn họ đều cho rằng sức chiến đấu của Phủ Ma mạnh hơn Cảnh Ngôn, sức phá hoại càng dữ dội.

Chờ Phủ Ma giết chết Cảnh Ngôn, đám võ giả Đạo Hoàng cảnh Liên Minh Huy Hoàng có ai ngăn được lưỡi búa của Phủ Ma?

Cán cân thắng lợi của cuộc chiến này đã thay đổi.

Cảnh Ngôn nhìn Phủ Ma Cổ Vô Thiên trước mắt mình.

Lúc Cảnh Ngôn giết Khu Đạc, lão ta từng khẳng định rằng hắn không biết thực lực ẩn giấu của Cổ gia mạnh đến mức nào. Có lẽ Khu Đạc đang nói đến Phủ Ma Cổ Vô Thiên.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn thản nhiên nhưng lòng khó hiểu. Sát ý, uy áp trên người Phủ Ma cực kỳ mãnh liệt, nhưng Cảnh Ngôn không cảm giác dao động nguyên khí.

Cảnh Ngôn thầm đoán:

- Không lẽ là Thánh Đạo cảnh?

Cảnh Ngôn chưa thấy Thánh Đạo cảnh thật sự nên không chắc võ giả Thánh Đạo cảnh phải chăng có thể hoàn toàn giấu đi dao động nguyên khí. Nhưng có một điều chắc chắn nếu không phải Thánh Đạo cảnh thì không có lý nào che giấu Cảnh Ngôn cảm ứng dao động nguyên khí được. Dù võ giả tu luyện bí pháp ẩn nấp rất mạnh cũng không thể đánh lừa Cảnh Ngôn.

Cổ Vô Thiên không thích nói nhiều, gã giơ búa lên thốt ra ba chữ ngắn gọn:

- Cảnh Ngôn, chết!

Búa đã chém hướng Cảnh Ngôn, Cổ Vô Thiên xông lên.

Tim Cảnh Ngôn đập nhanh, khoảnh khắc Cổ Vô Thiên giơ búa hắn cảm nhận năng lượng huyền diệu mỏng manh từ cây búa rỉ sét, trực tiếp tỏa định hắn, sát ý bao phủ.

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo. Từ khi hắn bước vào Đạo Hoàng cảnh không ai đem đến cảm giác này cho hắn, đó là rung động từ sâu trong thần hồn.

Răng rắc! Răng rắc!

Phủ Ma Cổ Vô Thiên đạp hư không bước tới, hai chân liên tục đạp không gian, bước chân đạp xuống để lại lỗ đen ngòm.

Từ hư không thẩm thấu vào lực xé tổn hại linh khí bình thường, nhưng cơ thể Cổ Vô Thiên tiếp xúc trực tiếp với lực xé mà không bị gì.

Cảnh Ngôn líu lưỡi nhìn.

Những người khác càng khỏi phải nói, ai nấy trố mắt ra, trong mắt tràn đầy khó tin như gặp quỷ.

Đầu óc Cảnh Ngôn xoay chuyển nhanh, một ý nghĩ vụt qua trong óc:

- Đây là … Võ giả luyện thể?

Cổ Vô Thiên là võ giả luyện thể! Hàng thật trăm phần trăm!

Nếu là võ giả bình thường thì cơ thể sao mạnh đến mức này được? Cảnh Ngôn nghi ngờ cơ thể Cổ Vô Thiên cứng rắn không thua gì linh khí cực phẩm. Chỉ có linh khí cực phẩm mới không bị lực xé thẩm thấu từ khe nứt không gian gây tổn thương.

Cảnh Ngôn giật mình nhìn Cổ Vô Thiên, tay giơ linh khí trường kiếm chém một nhát.

Hết chương 789.

Chương 790. Hung Hãn

Khi Cổ Vô Thiên chém nhát búa, Cảnh Ngôn biết tại sao mình không cách nào cảm ứng dao động nguyên khí từ người gã.

Vì trong cơ thể Cổ Vô Thiên vốn không có nguyên khí, xem bề ngoài thì gã là võ giả luyện thể trăm phần trăm, điều này khá hiếm thấy trên Thiên Nguyên đại lục.

Đại lục không thiếu võ giả luyện thể, Cảnh Ngôn cũng học bí pháp luyện thể. Nhưng luyện thể chỉ là phụ trợ, chủ yếu lo đột phá Võ Đạo, luyện nguyên khí. Cảnh Ngôn chưa từng thấy võ giả luyện thể thuần túy trừ Cổ Vô Thiên ra.

Không phải nói không thể luyện thể trăm phần trăm, vấn đề là lo tập trung luyện thể rất khó xơi, giá trị không lớn.

Nguồn gốc sức chiến đấu của võ giả là cái gì?

Là nguyên khí trong người!

Vụ tuyền là gốc của võ giả, nguyên khí lưu trữ trong vụ tuyền rồi thông qua kinh mạch Võ Đạo giải phóng, phù hợp với lực lượng thiên địa do đó hình thành sức công kích mạnh. Các loại thủ đoạn võ học, bí pháp đều dùng để tăng phúc sức công kích nguyên khí.

Luyện thể thuần túy không thể nhờ vào nguyên khí, chỉ có thể dựa vào sức mạnh bản thân.

So sánh thì luyện thể trăm phần trăm lực công kích giục ngựa cũng không kịp võ giả nguyên khí.

Võ giả trên đại lục luyện thể không phải vì tăng sức công kích mà để tăng năng lực sống sót, cơ thể càng cứng cỏi năng

lực chịu đựng đả kích càng mạnh.

Trước đó Cảnh Ngôn chưa bao giờ nghĩ võ giả luyện thể thuần túy có sức công kích mạnh bao nhiêu.

Cổ Vô Thiên là ngoại lệ, ngoại lệ đến biến thái.

Cảnh Ngôn cảm nhận nhát búa chém ẩn chứa lực lượng kinh người.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn vung kiếm, kiếm quang đen phun ra nuốt vào va chạm với bóng búa.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt:

- Nguy rồi!

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực, lắc người lùi nhanh ra sau.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Kiếm ý!

Kiếm ý chém ra.

Cảnh Ngôn khống chế kiếm ý áp súc cực độ bám vào mũi kiếm quang dần tan vỡ.

Cảnh Ngôn sợ thót tim, hắn thấy Cổ Vô Thiên chém nhát búa động tác tùy ý thì định thử sức chiến đấu của gã ra sao. Bởi vậy Cảnh Ngôn hết sức thúc giục nguyên khí nhưng không dùng kiếm ý ngay.

Kết quả là kiếm ý ngưng tụ kiếm quang va chạm vào bóng búa nhưng không thể ngăn lại, kiếm quang tan vỡ.

Cảnh Ngôn phản ứng siêu mau, trông thấy kiếm quang tan rã bản năng thụt lùi sau đó dùng thủ đoạn mạnh nhất kiếm ý bám vào kiếm quang.

Kiếm ý ngưng tụ kiếm quang được kiếm ý hỗ trợ cứu lại xu hướng tán loạn, nghiền áp với bóng búa.

Cảnh Ngôn giật mình nhìn Cổ Vô Thiên, thầm nghĩ:

- Lực công kích thật mạnh!

Đường búa này nhìn như bình thường nhưng ẩn chứa lực lượng vượt dự đoán của Cảnh Ngôn, hắn chưa từng thấy công kích có uy năng mạnh như vậy trên Thiên Nguyên đại lục.

Mắt Cổ Vô Thiên lóe tia sáng khác lạ, nhìn Cảnh Ngôn đăm đăm, dường như khó hiểu tại sao hắn đỡ được nhát búa. Cổ Vô Thiên không ngờ Cảnh Ngôn sẽ cản được đường búa, trong mắt gã thì chém một búa Cảnh Ngôn nên bị xẻ đôi mới đúng.

Cổ Vô Thiên nhếch môi lộ ra hàm răng vàng, nở nụ cười khó coi với Cảnh Ngôn:

- Ngươi … rất mạnh! Ta rất vui, lâu rồi không đụng đến đối thủ như ngươi!

Cổ Vô Thiên nói rất chậm nhưng đám võ giả nghe lòng lạnh lẽo.

Ánh mắt Cổ Vô Thiên từ bình tĩnh trở nên nóng cháy:

- Ta muốn giết ngươi!

Gặp đối thủ như Cảnh Ngôn làm Cổ Vô Thiên rất hưng phấn, hắn đã gợi lên hứng thú trong gã.

Cổ Vạn Toàn ở phía xa hét to:

- Vô Thiên, giết hắn! Giết hắn!

Võ giả còn sống bên trận doanh Cổ gia cũng siêu hưng phấn, cuồng nhiệt hét to:

- Phủ Ma đại nhân giết Cảnh Ngôn đi!

- Bằm thây nhãi ranh kia ra vạn mảnh!

- Cảnh Ngôn chết đi!

Võ giả phe Liên Minh Huy Hoàng thì lo lắng.

Vì trong đợt giao đấu vừa rồi mọi người nhìn ra Cảnh Ngôn bị yếu thế một chút, hắn đã lùi rất xa. Tuy Cảnh Ngôn cản được công kích của Phủ Ma nhưng hắn lùi lại, hiển nhiên vì cảm nhận uy hiếp.

Bùm!

Trong tiếng gào thét của võ giả trận doanh Cổ gia, Cổ Vô Thiên lại ra tay, công kích không chút hoa mỹ, không dùng võ học, chỉ đơn thuần chặt chém.

Một vệt đen lan tràn trong không gian, bóng búa dọc theo vệt đen bay nhanh hướng Cảnh Ngôn.

Vệt đen đó là vách tường không gian bị xé rách, cảnh tượng siêu khủng bố.

Nên biết võ giả Đạo Hoàng cảnh công kích hết sức, dù là Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ cũng có thể đánh vỡ vách tường không gian. Một số Đạo Vương cảnh khá mạnh dồn hết sức có thể phá hoại vách tường không gian. Nhưng tình hình đó khác hẳn bây giờ. Võ giả đánh vỡ vách tường không gian thường là lực lượng ngưng tụ một điểm rồi dánh vào vị trí đó. Cổ Vô Thiên xé rách không gian là lan tràn đến nơi xa, không đơn giản đánh vào một điểm phá nát không gian.

Hơn nữa vệt đen này nhìn không thô nhưng mãi không thấy pháp tắc tu sửa không gian, vệt đen đọng mãi tại đó.

Cảnh Ngôn dồn hết sức ra:

- Muốn giết ta? Nằm mơ!

Lúc này không liều mạng không được, ngưng tụ uy năng Thánh Quang kiếm pháp đến tột độ mang theo kiếm ý đệ tam trọng vọt hướng bóng búa.

Răng rắc!

Kiếm quang và bóng búa va chạm, không gian này hoàn toàn sụp xuống lộ ra hố đen to lớn. Hố đen đường kính hơn mười thước, trông rất khủng bố, hơi thở hủy diệt đáng sợ toát ra từ hư không vô tận.

Chưa xong.

Công kích của hai người va chạm dẫn đến năng lượng nổ tung trong thời gian ngắn, thổi quét võ giả trên bầu trời trạch viện Cổ gia.

Đám võ giả chưa phản ứng lại đã có nhiều người bị lực lượng khủng bố nghiền thành phấn.

Võ giả chết đi có phe Cổ gia, có phe Liên Minh Huy Hoàng. So sánh thì Liên Minh Huy Hoàng mất mác lớn hơn, vì chiến đấu đến bây giờ nhiều võ giả Liên Minh Huy Hoàng sống sót hơn.

Thấy cảnh này Cảnh Ngôn nhíu chặt mày, hắn và Cổ Vô Thiên quá mạnh, hai người đánh hết sức gây phá hoại lớn. Dù tránh ở xa cũng sẽ bị lan đến, vì hai người chiến đấu không ở yên một chỗ mà di chuyển khắp nơi, hai người đi qua đâu võ giả nếu không tránh kịp sẽ bị giết.

Cảnh Ngôn lòng máy động nói:

- Cổ Vô Thiên, chỗ này quá nhỏ, chúng ta đi nơi rộng hơn đánh tiếp.

Cảnh Ngôn muốn dẫn Cổ Vô Thiên đến chốn không người.

Vèo!

Cảnh Ngôn vừa nói xong đã bay đi, giọng hắn từ tầng mây văng vẳng trên bầu trời trạch viện Cổ gia:

- Các huynh đệ liên minh hãy giết sạch người Cổ gia!

Hết chương 790.

Chương 791. Thuấn Di Sơ Hình

Cổ Vô Thiên thấy Cảnh Ngôn bay đi thì nhấc chân đuổi theo.

Cách Cổ Vô Thiên lao nhanh rất đặc biệt, gã nhấc chân, vách tường không gian trước mặt gã nứt ra, gã đi vào khe hở biến mất tại chỗ, đi vào hư không. Ngay sau đó thân hình Cổ Vô Thiên chui ra từ vách tường không gian đột ngột nứt ra.

Thoạt trông như sơ hình thuấn di, nhưng có hai nhân tố hạn chế tốc độ của Cổ Vô Thiên. Một là mỗi lần Cổ Vô Thiên vào hư không rồi xuất hiện không thể vượt qua khoảng cách quá dài, hình như gã vào được hư không nhưng không cách nào ở bên trong quá lâu. Thứ hai Cổ Vô Thiên xé rách không gian cần chút thời gian, cảm giác rất ngắn ngủi nhưng cộng lại cũng khá lâu.

Hai lý do cắt giảm mạnh tốc độ thuấn di của Cổ Vô Thiên, dù vậy gã lao đi vẫn mau kinh người.

Lấp lóe vài cái bóng dáng Cổ Vô Thiên đã mơ hồ trong tầm mắt mọi người.

Cổ Vạn Toàn thấy Cổ Vô Thiên đuổi theo Cảnh Ngôn thì sốt ruột kêu lên:

- Vô Thiên! Ngươi mau trở về! Những người này muốn tấn công chúng ta!

Cảnh Ngôn rời đi nhưng võ giả Liên Minh Huy Hoàng còn đây, hắn đã ra lệnh bọn họ giết sạch người Cổ gia. Giờ Cổ Vô

Thiên đuổi theo Cảnh Ngôn thì trận doanh Cổ gia lấy gì ngăn cản công kích từ trận doanh Liên Minh Huy Hoàng?

Cổ Vạn Toàn nóng nảy hét hướng bóng lưng Cổ Vô Thiên, nhưng gã không thèm đáp lại, giây lát đã biến mất trong tầng mây.

Võ giả liên minh hét to:

- Các vị đạo hữu, giết!

Đối với Liên Minh Huy Hoàng thì sự xuất hiện của Phủ Ma Cổ Vô Thiên là điều bất ngờ, thực lực của gã mạnh khiến người sợ. Nhưng giờ Cổ Vô Thiên đã bị một mình Cảnh Ngôn minh chủ dẫn đi, mọi người không biết cuộc chiến này Cảnh Ngôn minh chủ có bị Cổ Vô Thiên đánh chết không. Điều họ có thể làm là tiếp tục công kích trận doanh Cổ gia, nghe lời Cảnh Ngôn minh chủ xóa sổ hang ổ Cổ gia, giết hết người Cổ gia.

Võ giả liên minh lại lao vào giết người Cổ gia.

Mặt Cổ Vạn Toàn âm trầm lạnh lùng, mắt độc ác trừng võ giả liên minh.

Cổ Vạn Toàn cổ vũ:

- Mọi người cố chống cự một lúc đi! Không lâu nữa tiểu tặc Cảnh Ngôn sẽ chết vào tay Vô Thiên! Chờ Vô Thiên giết Cảnh Ngôn sẽ quay về giúp chúng ta! Cho nên chúng ta chỉ cần kiên trì là được!

Lời cổ vũ đem lại hiệu quả không nhỏ.

Võ giả trận doanh Cổ gia như trông thấy hy vọng. Miễn Cổ Vô Thiên giết Cảnh Ngôn rồi về kịp lúc là họ có thể chuyển bại thành thắng, Cổ Vô Thiên trợ giúp bọn họ sẽ hoàn toàn đánh tan Liên Minh Huy Hoàng. Họ đã thấy thực lực của Phủ Ma Cổ Vô Thiên, trong phe Liên Minh Huy Hoàng chỉ có

Cảnh Ngôn là so kè được với gã, những người khác không đánh lại gã.

Hai bên hung ác chém giết.

Cảnh Ngôn ở trên trời vận dụng Thiên Không Chi Dực bay nhanh như tia chớp, chốc lát sau đã rời xa chiến trường.

Trong khi bay Cảnh Ngôn khuếch tán thần hồn nắm rõ hành động truy kích của Cổ Vô Thiên phía sau.

Kiểu bay nhanh của Cổ Vô Thiên làm Cảnh Ngôn kinh thán, không ngờ gã có thể ở lại hư không. Năng lực, hành vi này ngay cả Cảnh Ngôn bây giờ cũng không dám thử, hắn vào hư không sẽ trốn trong Càn Khôn tiểu thế giới ngay, nhưng làm vậy không được. Vì sau khi vào Càn Khôn tiểu thế giới là Cảnh Ngôn mất năng lực kiểm soát bên ngoài, hắn sẽ phiêu dạt trong hư không vô tận vĩnh viễn, không cách nào trở về, thậm chí không thể rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn ngừng giữa không trung, quay người nhìn Cổ Vô Thiên đến gần.

Cảnh Ngôn không nói một tiếng trực tiếp công kích Cổ Vô Thiên, trận chiến này tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng.

Giọng Cổ Vô Thiên nặng nề phát ra từ cổ họng:

- Đến hay!

Búa to trong tay Cổ Vô Thiên liên tục chém hướng Cảnh Ngôn.

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mảnh không gian này lấy hai người làm trung tâm sụp đổ, nhiều khe nứt như mạng nhện to lớn. Cảnh Ngôn và Cổ Vô Thiên chém giết kịch liệt trên mạng nhện.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Mạnh quá! Đơn thuần luyện thể hắn đã đến trình độ cỡ nào?

Bí pháp luyện thể của Cảnh Ngôn rất mạnh, có ba tầng, hiện hắn mới nắm giữ đệ nhất trọng tức là Thuần Dương Linh Thể.

Thuần Dương Linh Thể cứng cỏi ngang bằng đạo khí.

Cảnh Ngôn cảm thấy đẳng cấp luyện thể của Cổ Vô Thiên ít nhất đến Thiên Long Linh Thể, vì hắn chưa tới cấp bậc đó nên không biết Thiên Long Linh Thể mạnh đến đâu, chỉ có thể phỏng đoán.

Cảnh Ngôn liên tục thi triển kiếm ý và Thánh Quang kiếm pháp, thầm nghĩ:

- Nếu luyện thể của ta đến trình độ Thiên Long Linh Thể phải chăng thân thể cũng có thể tùy ý vào hư không vô tận?

Tạm thời trong chiến đấu lực lượng hai người ngang nhau.

Nhưng chốc lát sau lòng Cảnh Ngôn nặng trĩu, hắn phát hiện tần suất công kích của mình chậm hơn Cổ Vô Thiên một chút.

Công kích của Cổ Vô Thiên là lực lượng đơn thuần, không dùng bí pháp không thi triển võ học, chỉ liên tục vung búa.

Cảnh Ngôn nhờ thần hồn mạnh nên tốc độ công kích rất nhanh, hơn xa võ giả bình thường. Nhưng theo thời gian trôi qua Cảnh Ngôn phát hiện tần suất công kích của mình không bằng Cổ Vô Thiên, tức là tiếp tục đánh kiểu này cuối cùng sẽ là hắn bị giết.

- Thiên Không Chi Dực!

Sau khi phát hiện điểm này Cảnh Ngôn lập tức đổi cách, hắn thi triển Thiên Không Chi Dực.

Sau khi tu luyện Thiên Không Chi Dực đến đệ lục trọng tốc độ của Cảnh Ngôn mau làm người ta nghẹt thở, cực kỳ nhanh nhẹn. Trước mắt Cảnh Ngôn chỉ có thể dựa vào Thiên Không Chi Dực đệ lục trọng đối kháng với Cổ Vô Thiên.

Cổ Vô Thiên cau mày nhìn Cảnh Ngôn:

- Tốc độ của ngươi rất nhanh!

Cổ Vô Thiên phát hiện sát ý của mình không thể luôn tỏa định Cảnh Ngôn, nghĩa là một phần công kích không uy hiếp đến hắn được nữa.

Vận dụng Thiên Không Chi Dực đệ lục trọng hết sức tuy hao phí nhiều nguyên khí nhưng giúp Cảnh Ngôn nhanh chóng nắm ưu thế trong trận chiến này.

Tốc độ chạy đi của Cổ Vô Thiên rất nhanh nhưng vào hư không rồi trở ra làm gã bị ảnh hưởng mặt trái đôi chút, mức độ nhanh nhẹn kém xa Cảnh Ngôn.

Sau vài lần thoát khỏi sát ý của Cổ Vô Thiên tỏa định, Cảnh Ngôn tìm được một cơ hội hiếm có:

- Trúng!

Cảnh Ngôn chém nhát kiếm, vận chuyển bí pháp Hư Vô.

Cổ Vô Thiên giơ búa to ngăn cản nhưng không kịp.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Nhát kiếm chém trúng người Cổ Vô Thiên, gã bị đánh bay tựa sao băng mất hút phía xa.

Cảnh Ngôn thở phào:

- Phù!

Cảnh Ngôn ngừng di chuyển, nhìn chăm chú hướng Cổ Vô Thiên bị đánh bay.

Hết chương 791.

Chương 792. Thánh Quang Kiếm Pháp Lột Xác

Bị nhát kiếm Cảnh Ngôn dồn hết sức kèm theo kiếm ý chém trúng thì chịu lực công kích mạnh cỡ nào?

Lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự cũng bị xé rách dễ như chơi.

Cổ Vô Thiên bị đánh bay xa tít mù.

Cảnh Ngôn nhìn Cổ Vô Thiên thành đốm đen trong tầm mắt, hắn lắc người đuổi theo, thầm mong chờ nhát kiếm này làm gã bị thương nặng.

Đánh với Cổ Vô Thiên quá hung hiểm.

Đừng thấy Cảnh Ngôn chưa bị thương gì nhưng đó là do hắn phòng ngự kín kẽ. Bị Cổ Vô Thiên bắt lấy một chút xíu kẽ hở là Cảnh Ngôn sẽ bị một nhát búa to chém chết.

Lực lượng của Cổ Vô Thiên quá mạnh, Thuần Dương Linh Thể của Cảnh Ngôn không chịu nổi.

Nên nếu nhát kiếm này có thể bị thương nặng Cổ Vô Thiên thì cuộc chiến mới nhẹ nhàng hơn chút.

Khi Cảnh Ngôn đến gần loáng thoáng nghe tiếng rống như dã thú.

- Grào!

Cảnh Ngôn nhìn kỹ, giật mình thấy Cổ Vô Thiên lao về, biến mất vài cái lại xuất hiện đã đến gần mấy ngàn thước.

Cảnh Ngôn ngẩn ngơ:

- Không thể nào! Hứng lấy nhát kiếm hết sức của ta vậy mà …

Đồ da thú trên người Cổ Vô Thiên rách một đường, ít máu ứa ra. Nhưng chắc chắn Cổ Vô Thiên bị thương không nặng, hơi thở âm lạnh trên người gã đậm hơn trước nhiều, sát ý sôi trào, mái tóc rối bay bay.

Cổ Vô Thiên nhìn Cảnh Ngôn lại cúi đầu xem ngực áo da thú rách, nói:

- Ngươi … bị thương ta! Tốt, tốt! Lâu lắm rồi không ai tổn thương ta được! Nhưng ngươi không đánh lại ta, cho ngươi thấy lực lượng thật sự của ta!

Cổ Vô Thiên lại phát ra tiếng gầm rung trời:

- Grào!

Roẹt!

Đồ da thú rách toạc trong tiếng gầm, từng mảnh bắn ra như kim sắt.

Răng rắc! Răng rắc!

Cơ thể Cổ Vô Thiên thay đổi, chiều cao không ngừng tăng lên, tứ chi và mình thô to gần gấp đôi. Trông Cổ Vô Thiên cực kỳ vạm vỡ, gã như quái thú cao gần bốn thước, bàn tay to hơn nhân loại gấp ba, bốn lần.

Cảnh Ngôn nín thở:

- Cái này …

Cảnh Ngôn chợt nhớ Cổ Vô Thiên có huyết thống dã thú, mẫu thân của gã là người rừng.

Cảnh Ngôn bản năng nuốt nước miếng, thận trọng nhìn đối phương. Cảnh Ngôn biết Cổ Vô Thiên sau khi biến thân e rằng đáng sợ hơn trước kia, búa lớn trong tay gã trông nhỏ bé.

Cổ Vô Thiên hung hãn xông hướng Cảnh Ngôn, hươ búa to:

- Ta muốn ngươi chết!

Tốc độ công kích của Cổ Vô Thiên mau hơn ba mươi phần trăm.

Cảnh Ngôn lập tức chém nhát kiếm.

Ầm!

Không gian sụp đổ.

Giây sau Cảnh Ngôn bay ra ngoài, khí huyết cuộn trào.

Cảnh Ngôn nhìn Cổ Vô Thiên chằm chằm, nuốt ngược máu trào lên cổ họng, thầm nghĩ:

- Chết tiệt, không chỉ công kích mau hơn ba phần, lực lượng cũng tăng ba, bốn phần!

- Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực, giờ về sức mạnh hắn không thể đối kháng trực diện với Cổ Vô Thiên, chỉ đành dựa vào Thiên Không Chi Dực. May mắn Cổ Vô Thiên biến thân mức độ nhanh nhẹn thấp hơn lúc trước một chút, cho Cảnh Ngôn cơ hội thở dốc.

Cảnh Ngôn sốt ruột thầm nghĩ:

- Đáng giận, nên đánh thế nào đây? Thân hình của hắn cứng cỏi như linh khí cực phẩm, dù bị ta trực tiếp đánh trúng cũng khó giết hắn!

Cảnh Ngôn nhíu chặt mày:

- Thân thể của hắn làm sao tu luyện ra?

Vù vù vù vù vù!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Hai người đánh túi bụi, nguyên khí của Cảnh Ngôn dao động không ổn định, kinh mạch Võ Đạo có dấu hiệu không chịu nổi.

Tuy nhờ vào Thiên Không Chi Dực có thể thoát một phần sát ý tỏa định nhưng Cảnh Ngôn còn phải đỡ công kích bình thường, mỗi lần đỡ đòn hắn sẽ bị đánh bay. Lực lượng của Cổ Vô Thiên quá mạnh, hoàn toàn là sức mạnh phá vạn pháp.

- Không lẽ phải chạy trốn sao?

Với tốc độ Thiên Không Chi Dực đệ lục trọng nếu dốc hết sức chạy trốn, mặc dù Cổ Vô Thiên cũng mau nhưng không thể đuổi kịp Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn dựa vào tốc độ có thể thoát khỏi Cổ Vô Thiên. Hoặc vào Càn Khôn tiểu thế giới cũng là một cách, dù Cổ Vô Thiên phát hiện Càn Khôn tiểu thế giới cũng không thể nào dùng sức mạnh phá phòng ngự của nó.

Nhưng nếu Cảnh Ngôn làm như vậy thì võ giả Liên Minh Huy Hoàng ra sao? Cổ Vô Thiên không giết được Cảnh Ngôn chắc chắn sẽ trở về giết thành viên Liên Minh Huy Hoàng.

Cảnh Ngôn cắn răng thầm nghĩ:

- Không được! Ta không thể trốn đi!

Khóe môi Cảnh Ngôn chảy từng vệt tơ đỏ, mắt hắn đỏ ngầu.

Cảnh Ngôn điên cuồng vận chuyển nguyên khí trong vụ tuyền:

- Phá cho ta!

Thánh Quang kiếm pháp, kiếm ý bị vận dụng đến tột độ có thể thấy kiếm ý ảnh hưởng pháp tắc trong mảnh thiên địa này nhấp nháy vầng sáng.

Dù vậy công kích của Cảnh Ngôn không có hiệu quả lớn đến Cổ Vô Thiên.

Sau khi kịch chiến một canh giờ Cảnh Ngôn để lại bốn vết kiếm trên người Cổ Vô Thiên, nhưng chút vết thương này hoàn toàn không ảnh hưởng gã. Ngược lại Cảnh Ngôn không ngừng tăng thêm nội thương, cảm giác sắp chống đỡ hết nổi.

Cảnh Ngôn lại thi triển Thánh Quang kiếm pháp:

- Thánh Quang kiếm pháp!

Kiếm quang đen vạch đường cong trong không gian, Cảnh Ngôn điên cuồng vận chuyển, kiếm quang rung bần bật trong không gian, nơi xẹt qua để lại vết nứt đen rậm rạp.

Không gian không tiếp xúc trực tiếp với kiếm quang đen cũng bị lực lượng đáng sợ chấn động không chịu nổi lực lượng này mà nứt rạn li ti.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực bắn ra tia sáng thầm nghĩ:

- Chấn kích? Lực lượng chấn động, kiếm quang sắc bén dễ dàng xé rách không gian, nhưng nơi không tiếp xúc với kiếm quang cũng chịu lực lượng đáng sợ truyền đến.

Cảnh Ngôn cười phá lên:

- Ta hiểu rồi! Ha ha ha ha ha ha!

Cảnh Ngôn luôn không ngừng tu luyện Thánh Quang kiếm pháp, nhưng uy năng của kiếm pháp đến đỉnh địa giai thì không thể tăng tiến nữa. Cảnh Ngôn từng nghĩ phải chờ khi hắn vào Thánh Đạo cảnh mới tăng uy năng Thánh Quang kiếm pháp lên một bậc.

Hôm nay trong chiến đấu sống chết với Cổ Vô Thiên làm tâm linh Cảnh Ngôn hiểu ra, khiến hắn thấy một mặt khác của kiếm quang. Sắc bén là một mặt, trừ sắc bén ra kiếm phong của kiếm quang cũng tạo thành tổn thương đáng sợ, tức là

chấn kích truyền ra. Cảnh Ngôn trước kia chỉ thấy mặt sắc bén chứ không thấy phía sau nó.

Cảnh Ngôn rống to:

- Phá!

Thánh Quang kiếm pháp ngưng tụ kiếm quang chợt thay đổi, một loại biến đổi về chất, tăng uy năng.

Hết chương 792.

Chương 793. Phủ Ma Chết

Kiểu tăng uy năng này là nhảy cóc.

Cảnh Ngôn cảm giác Thánh Quang kiếm pháp đã vượt trên phạm trù võ học địa giai, đến thiên giai.

Trên Thiên Nguyên đại lục ít có võ giả tu luyện võ học địa giai, càng đừng nói thiên giai. Võ học thiên giai là truyền thuyết. Không phải nói võ học thiên giai đã biến mất, vẫn còn võ học còn sót lại từ trước thời đại chiến nhân thần. Nhưng bia đá võ học thiên giai không ai tu luyện được, dù là Thánh Chủ Thân Sùng cũng không thể.

Nếu không như vậy lúc trước Cảnh Ngôn đã không nghĩ rằng cần là võ giả Thánh Đạo cảnh mới nắm giữ võ học thiên giai.

Cảnh Ngôn híp mắt lòng mừng rỡ:

- Võ học thiên giai!

Chém giết sống chết giúp ích rất lớn cho võ giả, trên đại lục nhiều võ giả ngộ đạo trong cuộc chiến sống chết. Cảm giác đi gần bờ vực cái chết có thể kích phát huy tiềm năng lớn nhất của võ giả. Linh quang chợt lóe có lẽ hình thành trùng kích lớn cho võ giả.

Lúc này Cảnh Ngôn cũng vậy.

Cảnh Ngôn cảm giác một điều:

- Ta lĩnh ngộ kiếm ý cũng dung nhập vào kiếm pháp!

Lúc trước công kích Cảnh Ngôn cứng rắn làm kiếm ý bám vào kiếm quang mà kiếm pháp ngưng tụ, còn bây giờ kiếm ý

trực tiếp dung hợp với kiếm pháp, hợp nhất lại.

Kiếm quang kiểu này chém ra tăng uy năng gấp mấy lần.

Kiếm quang đen ngưng tụ thành hình nón lặng lẽ bay hướng Cổ Vô Thiên phía đối diện, không chút tiếng vang, năng lượng ẩn giấu.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm kiếm quang màu đen.

Cổ Vô Thiên hình như cảm nhận uy hiếp lớn, lúc trước gã không có biểu tình lúc này nét mặt vặn vẹo dữ tợn. Cổ Vô Thiên vung mạnh búa to, bóng búa nối liền một mảnh muốn ngăn cản kiếm quang đến gần.

Răng rắc! Răng rắc!

Nhưng lần này bóng búa đụng vào kiếm quang bị xé mạnh từ giữa ra.

Cổ Vô Thiên gào thét:

- Không!

Trong khi Cổ Vô Thiên rít gào kiếm quang đã đến trước mặt, giây sau kiếm quang xuyên qua thân thể gã.

Người Cổ Vô Thiên rung mạnh, gã cúi đầu nhìn ngực mình:

- Không thể nào!

Trong đôi mắt to như chuông đầu lóe tử khí màu xám.

Cổ Vô Thiên ngước đầu lên huơ búa to:

- Ta muốn giết ngươi! Ta muốn giết ngươi!

Máu đỏ thắm chảy ồ ạt từ vết thương trước ngực, thấy rõ vị trí đó có lỗ máu to cỡ nắm tay.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Sức sống thật mãnh liệt, đã như vậy rồi còn có thể tiếp tục công kích.

Sau đó Cảnh Ngôn lại chém nhát kiếm.

Cổ Vô Thiên là võ giả luyện thể thuần túy, cơ thể đi vào hư không, ngăn cản năng lượng chết chóc trong hư không vô tận. Cảnh Ngôn cảm thấy Cổ Vô Thiên ít nhất đến đẳng cấp Thiên Long Linh Thể, sức sống dồi dào hơn xa nhân loại bình thường.

Nhưng dù vậy vẫn không thể ngăn cản võ học thiên giai Thánh Quang kiếm pháp dung hợp kiếm ý tỏa sáng.

Kiếm quang không ngừng xuyên thấu, hơi thở của Cổ Vô Thiên yếu dần, gã đã không thể giữ hình dạng biến thân, cơ thể trở về kích cỡ bình thường. Máu chảy ra từ miệng mũi khắp người. Cổ Vô Thiên ngừng vùng vẫy, ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn trở về bình tĩnh:

- Ta thua!

Cảnh Ngôn thấy tia giải thoát trong mắt Cổ Vô Thiên, có lẽ với gã cái chết là giải thoát.

Giờ phút này Cảnh Ngôn không biết nên nói cái gì, hoặc hắn có thể nói gì.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú Cổ Vô Thiên dần khép mắt, thân thể to lớn rơi xuống. Trên người gã không có tu di giới chỉ, chỉ có cây búa rỉ sét cầm trong tay.

Cảnh Ngôn cảm giác chút sự sống cuối cùng trên người Cổ Vô Thiên tan biến, hắn lắc đầu ngoắc tay chộp lấy cây búa to hình dạng quái dị.

Cảnh Ngôn nhìn lướt qua búa lớn, cảm khái thì thầm:

- Là tài liệu đỉnh cấp, nhưng chưa trải qua cách luyện khí nào gia công.

Tài liệu bình thường chắc chắn không chịu nổi lực lượng của Cổ Vô Thiên trùng kích. Cổ Vô Thiên là luyện thể trăm phần trăm, chiến đấu dựa vào sức mạnh bản thân, nên vũ khí được luyện khí gia công dù có là linh khí cũng vô dụng với gã.

Cảnh Ngôn cất búa to, lấy ra một viên đan dược trị thương nuốt xuống.

Trận chiến này làm Cảnh Ngôn bị thương không nhẹ, nếu không nhờ Thánh Quang kiếm pháp lột xác kết quả cuối cùng rất có thể hắn bị giết.

Qua khoảng một phần ba tách trà Cảnh Ngôn đứng dậy, nhìn chăm chú hướng trạch viện Cổ gia. Cảnh Ngôn lắc người đến gần nơi đó.

Lúc này võ giả trận doanh Cổ gia và võ giả Liên Minh Huy Hoàng còn đang đánh nhau.

Cổ Vạn Toàn gầm rống:

- Mọi người hãy kiên trì! Chống chọi đến khi Vô Thiên trở về là chúng ta thắng! Tiểu súc sinh Cảnh Ngôn chắc đã bị giết, đám khốn nạn Liên Minh Huy Hoàng, các ngươi đều sẽ chết! Ta sẽ không để một người sống rời đi, các ngươi phải chết tại đây!

Mặt Cổ Vạn Toàn vặn vẹo dữ tợn đáng sợ.

Chỉ còn năm, sáu mươi võ giả Đạo Hoàng cảnh bên cạnh Cổ Vạn Toàn, tuy còn giữ chiến trận nhưng liên tiếp bị đánh lui. Thỉnh thoảng có linh khí phòng ngự của võ giả Đạo Hoàng cảnh tan vỡ sau đó võ giả bị giết.

Nhưng võ giả Đạo Hoàng cảnh trong chiến trận Cổ gia còn niềm tin cuối cùng là chờ Phủ Ma Cổ Vô Thiên giết Cảnh Ngôn xong trở về.

Như Cổ Vạn Toàn nói, chờ Cổ Vô Thiên trở lại là lúc bọn họ phản kích, họ sẽ thành thợ săn, võ giả Liên Minh Huy Hoàng là con mồi.

Đám người Liên Minh Huy Hoàng tuy chiếm ưu thế tuyệt đối nhưng trong lòng mỗi người phủ đầy bóng ma, họ không biết kết quả đánh nhau giữa Cảnh Ngôn và Cổ Vô Thiên thế nào.

Phủ Ma Cổ Vô Thiên biểu hiện ra thực lực quá mạnh, dù là Cảnh Ngôn minh chủ có lẽ không đánh thắng nổi. Cảnh Ngôn chết hoặc chạy trốn thì đám người bị bỏ lại có lẽ sẽ có người may mắn thoát khỏi, nhưng đa số rồi chôn xác tại đây.

Cổ Vạn Toàn nhìn một cái xác đang rơi xuống, nói:

- Các ngươi đều phải chết! Phải chết!

Người mới bị giết là thái thượng trưởng lão Cổ gia Cổ Tiên Luân, một võ giả Đạo Hoàng cảnh sơ kỳ mà kiên trì đến bây giờ đã không dễ. Cổ Tiên Luân cũng chết làm Cổ Vạn Toàn điên cuồng gầm rống.

Chợt giọng Cảnh Ngôn truyền đến, bóng dáng hắn từ chân trời bay nhanh đến:

- Cổ Vạn Toàn!

Nghe giọng Cảnh Ngôn, người Cổ Vạn Toàn rung lên, lão khó khăn từ từ quay đầu nhìn bóng người bay tới gần.

Lạnh lẽo từ lòng bàn chân Cổ Vạn Toàn chạy lên đỉnh đầu:

- Sao … sao ngươi chưa chết?

Hết chương 793.

Chương 794. Lạc Thủy Lão Tổ

Tuyệt vọng!

Võ giả trận doanh Cổ gia không kiềm được cảm xúc tuyệt vọng sinh ra.

Mới không lâu trước Phủ Ma Cổ Vô Thiên đến làm lòng họ sinh ra hy vọng, giờ thì hy vọng vỡ tan.

Bọn họ cho rằng Phủ Ma Cổ Vô Thiên có thể giết Cảnh Ngôn, sau đó trở về giúp bọn hoàn toàn tiêu diệt Liên Minh Huy Hoàng. Nhưng nay người quay về không phải Phủ Ma Cổ Vô Thiên mà là minh chủ Liên Minh Huy Hoàng Cảnh Ngôn.

Điều này nói lên cái gì? Nói rằng Phủ Ma Cổ Vô Thiên đã bị Cảnh Ngôn giết! Trận doanh Cổ gia bọn họ còn có hy vọng không?

Người Liên Minh Huy Hoàng thấy Cảnh Ngôn thì tinh thần phấn khởi, lòng vững vàng. Xem tình thế hiện giờ dù Cảnh Ngôn không ra tay võ giả trận doanh Cổ gia cũng không chống chọi bao lâu, trong vòng hôm nay chắc chắn nhổ tận gốc thế lực Cổ gia trong Lưu Quang thành. Lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn cũng phải chết tại đây.

Lão tổ sáu thế gia ngoài rìa thành phố xem tình huống chiến trường, ai nấy biểu tình phức tạp câm như hến.

Nỗi lòng của họ có thể hình dung bằng từ biến đổi bất ngờ. Ban đầu cứ tưởng Liên Minh Huy của Hoàng Cảnh Ngôn không cách nào đánh bại Cổ gia, sau đó Liên Minh Huy Hoàng chiếm ưu thế tuyệt đối làm Cổ gia tổn thất nặng nề. Rồi

thì Phủ Ma Cổ Vô Thiên trở về làm họ một lần nữa cho rằng Cảnh Ngôn và Liên Minh Huy Hoàng tiêu đời, sắp bị phá hủy. Bây giờ Phủ Ma chém giết với Cảnh Ngôn một trận rồi mất tăm, Cảnh Ngôn khỏe mạnh xuất hiện trên chiến trường.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm chiến trận Cổ gia, quát khẽ:

- Phá!

Kiếm quang đen mang theo kiếm ý đáng sợ lặng lẽ ngưng tụ trong không gian, chẳng chút tiếng vang, không có dao động nguyên khí.

Kiếm quang bay tới gần chiến trận tổ hợp võ giả Đạo Hoàng cảnh Cổ gia.

Phụp phụp phụp!

Kiếm quang va chạm liên tiếp phá vỡ các lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự, mỗi khi một lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự tan vỡ là võ giả Đạo Hoàng cảnh được bảo vệ trong đó sẽ bị giết.

Một chuỗi tiếng trầm đục truyền ra.

Mấy giây sau nhìn lại trong chiến trận Cổ gia đã thiếu hơn mười võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Khi Thánh Quang kiếm pháp chưa đến võ học thiên giai, Cảnh Ngôn hết sức chém một nhát chỉ phá hủy lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự của hai, ba võ giả Đạo Hoàng cảnh, giờ thì trực tiếp phá hủy mười cái. Từ đó thấy được Cảnh Ngôn tăng thực lực khủng bố đến mức nào.

Nhìn cảnh tượng đó diễn ra, võ giả trận doanh Cổ gia càng mất hết tinh thần. Bọn họ nghĩ nát óc không ra vì sao thực lực của Cảnh Ngôn đột nhiên tăng nhiều như thế, không lẽ lúc trước hắn chưa dùng hết sức|?

- Xong rồi!

- Cổ Vạn Toàn, chúng ta tiêu thật rồi!

- Ha ha, những người giúp Cổ gia như chúng ta cũng sẽ chết hết tại đây.

Đa số võ giả Đạo Hoàng cảnh bên cạnh Cổ Vạn Toàn đều bỏ cuộc, bọn họ không trông thấy cơ hội nào. Dù giờ liều mạng chạy trốn cũng vô ích, họ đã thấy tốc độ bay của Cảnh Ngôn thế nào, sợ là họ mới nhúc nhích đã bị hắn chém chết.

Ong ong ong ong ong!

Chợt thiên địa rung lên.

Không gian xảy ra biến đổi rõ rệt.

Tiếng động ầm ĩ, hét thảm hoàn toàn biến mất, thế giới tĩnh lặng đáng sợ.

Luồng kiếm quang đen xẹt qua không gian như bị đông lại, không gian trở nên dính đặc, kiếm quang đen không thể bay ra ngoài.

Kiếm quang đen nhanh chóng tan rã, tựa như miếng băng trong lò lửa lặng lẽ biến mất.

Một bóng người áo đỏ hơi lọm khọm đột ngột xuất hiện, đó là một bà lão, bà đứng đó dường như hòa cùng thiên địa, tựa như ảo mộng.

Tim Cảnh Ngôn rớt cái bịch, nhìn chằm chằm người áo đỏ:

- Cái này …

Kiếm quang đen mới phát ra đã biến mất, xung quanh chỉ còn ánh sáng bảy sắc mơ hồ và cũng đang mờ dần.

Bà lão áo đỏ nhìn Cảnh Ngôn, nhẹ lắc đầu nói:

- Thật không ngờ nít ranh chưa ráo máu đầu hơn bốn mươi tuổi lại buộc ta lộ mặt.

Trừ bà lão áo đỏ ra không có người thứ hai nói chuyện.

Mọi người nhìn chằm chằm người đột nhiên xuất hiện, trong phương thiên địa này thời gian ngừng lại.

Bà lão áo đỏ lẩm bẩm:

- Ẩn giấu hơn ngàn năm, ha ha, thật khiến người cảm khái. Tuy còn muốn tiếp tục ẩn giấu nhưng … ta không ra mặt nữa thì gia tộc sẽ thành mây khói. Dù thế nào cũng không thể nhìn cảnh đó xảy ra!

Câu này như nói cho người ta nghe lại như tự nói với mình.

Chờ bà lão áo đỏ nói xong Cổ Vạn Toàn khom người hành lễ:

- Bái kiến Lạc Thủy lão tổ!

Mọi người đều ngạc nhiên, bất ngờ khi bà lão áo đỏ xuất hiện, nhưng Cổ Vạn Toàn thì không, dường như lão đã biết trước.

Cổ Vạn Toàn khom người cúi đầu, giọng nói nơm nớp lo sợ chất chứa hưng phấn:

- Là ta vô dụng, vô năng, khiến Lạc Thủy lão tổ phải ra mặt.

Bà lão áo đỏ được Cổ Vạn Toàn gọi là Lạc Thủy vẻ mặt hờ hững chậm rãi nói:

- Không thể trách ngươi, thật sự là Cảnh Ngôn này không giống bình thường. Hắn không phải Thánh Đạo cảnh nhưng ngưng tụ thần niệm, tự mình ngộ ra võ học thiên giai. Tuy không thể vận dụng pháp tắc nhưng nắm giữ kiếm ý cao sâu, nhờ vào một phần uy lực pháp tắc. Ha ha, dưới Thánh Đạo cảnh tiểu tử Cảnh Ngôn này là võ giả mạnh nhất.

Ánh mắt Cổ Vạn Toàn căm hờn trừng Cảnh Ngôn:

- Lạc Thủy lão tổ, chắc Cổ Vô Thiên đã bị tiểu tạp chủng này giết!

Lạc Thủy lão tổ nhẹ lắc đầu nói:

- Đúng vậy, sức chiến đấu của Cổ Vô Thiên rất mạnh, ta cứ nghĩ hắn vô địch trong võ giả dưới Thánh Đạo cảnh. Không ngờ Cảnh Ngôn mạnh hơn Cổ Vô Thiên.

Thánh Điện Đại Điện Chủ như nhớ đến cái gì, mặt đen thui kinh hoàng nhìn Lạc Thủy lão tổ, la lên:

- Ngươi … ngươi là Cổ Lạc Thủy?

Lạc Thủy lão tổ nhìn Đại Điện Chủ, mắt lóe tia sáng kỳ lạ:

- A? Mấy ngàn năm không xuất hiện mà ngươi biết ta?

Đại Điện Chủ cảm thấy da đầu tê dại:

- Cái này …

Cổ Lạc Thủy?

Đại Điện Chủ đương nhiên biết cái tên này, trong một số điển tịch thượng cổ lưu truyền lại có ghi chép đó là võ giả cường đại tồn tại trước thời đại chiến nhân thần, cũng là một Thánh Đạo cảnh.

Cổ gia là gia tộc lịch sử vô cùng xa xưa kéo dài từ trước đại chiến nhân thần, Cổ Lạc Thủy là một trong những người sáng lập Cổ gia.

Hết chương 794.

Chương 795. Từ Chối Và Vùng Vẫy

Lòng Cảnh Ngôn lạnh lẽo.

Không ngờ bà già áo đỏ là Cổ Lạc Thủy, còn là cường giả đáng sợ Thánh Đạo cảnh.

Nhưng tại sao Cổ Lạc Thủy xuất hiện tại đây?

Trong đại chiến nhân thần hơn bốn ngàn năm trước một nửa võ giả nhân loại Thánh Đạo cảnh đã chết trận, còn một số không chết trong trận chiến ấy. Thánh Đạo cảnh sống sót về sau lục tục biến mất, không còn xuất hiện trong Thiên Nguyên đại lục nữa.

Vậy mà Cổ Lạc Thủy luôn ẩn núp trong Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn nghi ngờ Cổ Lạc Thủy ở ẩn trong chỗ giống Càn Khôn tiểu thế giới, có lẽ tiểu thế giới này nằm trên người Cổ Vạn Toàn. Vì rõ ràng Cổ Vạn Toàn biết Cổ Lạc Thủy, hai người giao lưu qua lại.

Cổ Lạc Thủy luôn ẩn núp có lẽ vì bị hạn chế nào đó buộc bà phải làm như vậy. Giờ Cổ gia sắp bị diệt đến nơi, Cổ Lạc Thủy còn giấu mặt nữa Cổ gia sẽ bị Cảnh Ngôn tiêu diệt. Cổ Lạc Thủy bất đắc dĩ buộc lòng lộ mặt ngăn cản Cảnh Ngôn tàn sát người Cổ gia.

Ý niệm của Cảnh Ngôn liên lạc với Thiên Thủy:

- Tiền bối Thiên Thủy!

Giọng Thiên Thủy dồn dập vang trong óc Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, lần này chúng ta tiêu rồi. Bà già kia đúng là Cổ Lạc Thủy, ta nhận ra bà ta! Bà ấy là võ giả Thánh Đạo cảnh, ngươi không thể đánh lại được. Nếu bà ấy muốn giết ngươi chắc chắn ngươi không ngăn nổi, Thiên Không Chi Dực của ngươi dù nhanh nhưng ngươi dù gì không phải Thánh Đạo cảnh. Một ý niệm của Cổ Lạc Thủy có thể hạn chế tốc độ của ngươi!

Mặt Cảnh Ngôn trắng bệch, sự việc rất tệ đây.

Cảnh Ngôn dẫn theo võ giả Liên Minh Huy Hoàng tấn công Cổ gia không ngờ sẽ có võ giả Thánh Đạo cảnh ẩn núp trong Cổ gia. Cổ Vô Thiên xuất hiện còn nằm trong sự chuẩn bị của Cảnh Ngôn, nhưng hắn tuyệt đối chưa bao giờ tưởng tượng đến Cổ Lạc Thủy.

Cảnh Ngôn kiềm nén giật mình hỏi:

- Tiền bối Thiên Thủy chưa bao giờ nói với ta nhưng ta có tự suy đoán, trên Thiên Nguyên đại lục hiện nay không nên có võ giả Thánh Đạo cảnh mới đúng. Nếu võ giả Thánh Đạo cảnh có thể đi trong Thiên Nguyên đại lục thì ta nghĩ mấy ngàn năm qua nên thấy Thánh Đạo cảnh.

Thiên Thủy nói:

- Ngươi đoán đúng. Cổ Lạc Thủy là Thánh Đạo cảnh, theo quy tắc Người Thủ Hộ đặt ra bà ấy không thể xuất hiện trong Thiên Nguyên đại lục. Nhưng có lẽ Cổ Lạc Thủy là tình huống đặc biệt, ẩn núp trong một tiểu thế giới hoàn toàn ngăn cách hơi thở nên mới luôn ở lại đây. Lần này Cổ Lạc Thủy xuất hiện thì không thể ẩn núp tiếp nữa, sau khi giải quyết ngươi và Liên Minh Huy Hoàng bà ta sẽ rời đi.

Cảnh Ngôn cau mày, lần đầu tiên nghe về Người Thủ Hộ:

- Người Thủ Hộ?

Thiên Thủy thúc giục:

- Gác chuyện này sang bên đi, ngươi lo nghĩ cách làm sao sống sót đã!

Bây giờ nên làm gì?

Đánh nhau với Cổ Lạc Thủy Thánh Đạo cảnh?

Cảnh Ngôn đã thấy chuyện vừa rồi, hắn phát ra Thánh Quang kiếm pháp ẩn chứa kiếm ý nhưng bị lặng lẽ tan rã, Cổ Lạc Thủy không ra tay trực tiếp.

Cổ Lạc Thủy hơi vận dụng lực lượng pháp tắc đã làm công kích của hắn hoàn toàn mất uy lực.

Chênh lệch như thế làm sao Cảnh Ngôn đấu với Cổ Lạc Thủy?

Cổ Vạn Toàn ở một bên khom người nói:

- Lạc Thủy lão tổ hãy chém giết tạp chủng Cảnh Ngôn, tiêu diệt Liên Minh Huy Hoàng. Những người này đều đáng chết, bọn chúng đã giết vô số tộc nhân Cổ gia!

Cổ Lạc Thủy nhìn Cổ Vạn Toàn, gật đầu.

Cổ Lạc Thủy kêu tên Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn!

Cổ Lạc Thủy nhìn thẳng Cảnh Ngôn, mỉm cười nói:

- Thật ra ta khá thưởng thức ngươi, võ giả như ngươi ở trên Thiên Nguyên đại lục dù là trước đại chiến nhân thần cũng chưa từng xuất hiện. Ta cảm thấy nếu trực tiếp giết ngươi thì hơi đáng tiếc.

Giọng Cổ Lạc Thủy lạnh nhạt nói:

- Giờ ta cho ngươi một lựa chọn, ngươi có một cơ hội sống sót. Nếu ngươi không muốn chết thì hãy theo ta! Ngươi đồng ý thì ta sẽ giữ lại mạng sống, còn Liên Minh Huy Hoàng mà ngươi thành lập, ta sẽ tự tay tiêu diệt tất cả võ giả liên minh!

Cổ Lạc Thủy tùy ý nói tiêu diệt Liên Minh Huy Hoàng như đang nói giẫm chết một con kiến, không có chút dao động cảm xúc nào.

Người Cổ Lạc Thủy nhẹ rung:

- Ta không có nhiều thời gian, ngươi không có thời gian suy nghĩ lâu, ta cho ngươi ba giây ra quyết định. Nếu ngươi không đi theo ta thì phải chết!

Ngay sau đó Cảnh Ngôn cảm nhận áp lực vô hình ập vào mặt, hắn cảm giác mình không thể nhúc nhích, thân hình bị lực lượng vô hình bao vây như bị trấn áp.

Nếu là người bình thường có lẽ không biết đây là lực lượng gì, nhưng Cảnh Ngôn cảm giác đó là lực lượng pháp tắc không chỗ không ở trong thiên địa.

Cổ Lạc Thủy vận dụng lực lượng pháp tắc trói buộc cả người Cảnh Ngôn, bắt đầu đếm số:

- Một! Hai!

Cảnh Ngôn vận khí hét to:

- Không cần đếm, ta tuyệt đối không đi theo ngươi!

Đi theo Cổ Lạc Thủy?

Tuyệt đối không thể! Đi theo Cổ Lạc Thủy có lẽ bà sẽ không giết Cảnh Ngôn, nhưng hắn hoàn toàn mất tự do.

Trên đại lục còn nhiều chuyện Cảnh Ngôn không thể buông bỏ, sao hắn có thể ra đi?

Cho dù Cảnh Ngôn đi theo Cổ Lạc Thủy thì bà vẫn sẽ giết hết người Liên Minh Huy Hoàng, vì sống mà hắn để người ta chết hết? Điều này không hợp với bản tâm của Cảnh Ngôn.

Đám võ giả liên minh nhìn Cảnh Ngôn, hét to:

- Minh chủ!

- Cảnh Ngôn minh chủ không cần suy nghĩ cho chúng ta!

- Dù minh chủ không đi theo bà ta thì bà ta vẫn sẽ giết hết chúng ta!

Cảnh Ngôn quay đầu cười với mọi người, lại lắc đầu.

Ánh mắt Cổ Lạc Thủy âm trầm xuống, gặn hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi xác định chưa?

Cảnh Ngôn rống to:

- Xác định!

Bùm!

Nguyên khí toàn thân bùng nổ, kiếm ý tuôn ra.

Khoảnh khắc lực lượng pháp tắc bị Cảnh Ngôn đẩy lùi một ít.

Kiếm ý đệ tam trọng của Cảnh Ngôn đã có một phần uy năng lực lượng pháp tắc, nên hắn dốc hết sức có thể đẩy lùi lực lượng pháp tắc trong phạm vi nhất định.

Cảnh Ngôn giang tay, các trận bàn xuất hiện, nguyên lực rót vào kích phát tất cả, nhanh nhẹn mây bay nước chảy.

Các trận bàn bị kích phát bay hướng Cổ Lạc Thủy.

Cảnh Ngôn mang theo nhiều trận bàn trận pháp cao cấp, trong tình huống này hắn không có nhiều thời gian suy sét, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Cảnh Ngôn một hơi ném ra mấy chục trận bàn trận pháp cao cấp, chúng nó bay ra bao phủ Cổ Lạc Thủy, năng lượng trận pháp khủng bố phô thiên cái địa.

Cổ Lạc Thủy đối mặt mấy chục trận bàn bay tới ung dung mỉm cười nói:

- Đúng là ngoan cường, lúc này còn chống cự.

Hết chương 795.

Chương 796. Vỡ Tan

Mấy chục đại trận cao cấp cỡ nhỏ hầu như kích phát cùng lúc, cảnh tượng làm mọi người rung động.

Nhưng Cổ Lạc Thủy cười khẽ bâng quơ nói một câu, uy năng trận pháp như thủy triều dâng lên quanh người bà như muốn nhấn chìm.

Cổ Lạc Thủy giơ hai tay lên, bàn tay đè nhẹ hư không, sóng gợn lan tràn, tốc độ uy năng trận pháp chuyển động giảm nhanh. Mới giây trước còn như sấm chớp bão tố, ngay sau đó là gió mát mưa phùn. Mọi người nhìn chăm chú mấy chục trận pháp cao cấp phát ra uy lực nhanh chóng giảm xuống.

Cổ Lạc Thủy khích lệ:

- Bài bố trận pháp khá lắm.

Cảnh Ngôn nghe khen nhưng không vui chút nào. Trước khi ném trận bàn ra Cảnh Ngôn đã đoán trước sẽ không có ích gì. Trận pháp cao cấp có uy hiếp nhất định với võ giả Đạo Hoàng cảnh, nhưng Cổ Lạc Thủy là võ giả Thánh Đạo cảnh. Hắn ném ra ngoài đều là trận bàn chứ không phải trận pháp thường quy, uy năng trận pháp cỡ nhỏ thấp hơn trận pháp thường quy nhiều, càng không thể tạo thành uy hiếp cho võ giả Thánh Đạo cảnh như Cổ Lạc Thủy.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn không đợi năng lượng trận pháp bị càn quét sạch đã lấy ra linh khí phòng ngự, một lồng chụp năng lượng mờ nhạt hiện ra trên người hắn. Cảnh Ngôn không cố dùng Thiên Không Chi Dực chạy trốn, tiền bối Thiên Thủy đã nói

tuy tốc độ của Thiên Không Chi Dực mau nhưng nếu Cổ Lạc Thủy vận dụng lực lượng pháp tắc rất dễ hạn chế tốc độ lại.

Cho dù Cảnh Ngôn trốn được thì võ giả Huy Hoàng Đạo Tràng phải làm sao?

Bỏ lại đồng bạn trốn một mình?

Cảnh Ngôn không làm ra chuyện vô sỉ vậy được.

Lấy linh khí phòng ngự ra xong Cảnh Ngôn giơ trường kiếm, vận chuyển nguyên khí đến tột độ.

- Thánh Quang kiếm pháp!

Thánh Quang kiếm pháp dung hợp kiếm ý đệ tam trọng ngưng tụ kiếm quang màu đen chém hướng Cổ Lạc Thủy.

Cổ Lạc Thủy hừ lạnh một tiếng:

- Thật cương cường!

Cổ Lạc Thủy nhấc chân, áo đỏ lắc nhẹ đã đến trước kiếm quang đen đâm xuyên không gian. Cổ Lạc Thủy vươn tay chộp kiếm quang đen.

Kiếm quang đen vùng vẫy trong tay Cổ Lạc Thủy nhưng không thoát khỏi được.

Cổ Lạc Thủy đánh giá kiếm quang đen trong tay mình, lẩm bẩm:

- Ngộ tính khá lắm, dung nhập kiếm ý vào kiếm pháp. Nếu ngươi có thể vào Thánh Đạo cảnh thì sức chiến đấu sẽ vượt qua võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường. Đáng tiếc ngươi không có cơ hội thăng cấp Thánh Đạo cảnh!

Cảnh Ngôn thấy cảnh này hơi nản lòng.

Võ giả Thánh Đạo cảnh mạnh vượt sức tưởng tượng, võ giả Đạo Hoàng cảnh không thể so sánh. Một ý niệm của võ giả Thánh Đạo cảnh là có thể giết võ giả Đạo Hoàng cảnh, có

đông Đạo Hoàng cảnh hơn cũng khó uy hiếp đến Thánh Đạo cảnh.

Cổ Lạc Thủy nhẹ co tay lại, kiếm quang đen tan vỡ tán loạn, bà ngước mắt nhìn hướng Cảnh Ngôn, lạnh nhạt nói:

- Được rồi, ta không chơi với ngươi nữa, ta không có nhiều thời gian! Cảnh Ngôn, đúng là ta rất thưởng thức ngươi, bất đắc dĩ ngươi là kẻ thù của Cổ gia. Vì gia tộc đành phải giết ngươi, ưm, Càn Khôn Giới càng khiến ta có hứng thú hơn. Ta muốn biết là loại truyền thừa gì khiến ngươi trong bốn mươi năm ngắn ngủi đã có thành tựu hiện nay.

Vèo!

Tay Cổ Lạc Thủy chộp hư không.

Trảo ảnh chụp xuống Cảnh Ngôn.

Trảo ảnh tiếp xúc với lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự, lồng năng lượng nhấp nháy ánh sáng.

Cảnh Ngôn cảm nhận lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự bị lực lượng đáng sợ đè ép, hắn điên cuồng thúc giục nguyên khí, thả kiếm ý ra hy vọng có thể tiêu trừ lực lượng pháp tắc xung quanh.

- Chết tiệt! Lực lượng quá đáng sợ!

Nhưng Cảnh Ngôn dù sao không phải Thánh Đạo cảnh.

Xoẹt!

Phụp!

Lồng chụp năng lượng linh khí phòng ngự tan vỡ.

Uy áp vô cùng vô tận bao la khoảnh khắc đổ ập xuống.

Cảnh Ngôn trợn to mắt lòng thầm rít gào:

- Kiếm ý!

Máu tuôn ra ồ ạt từ mắt miệng tai mũi Cảnh Ngôn, nguyên khí trong vụ tuyền tiêu hao kinh người, một giây đã hao hết một phần mười. Theo tốc độ này nhiều nhất mười giây nữa Cảnh Ngôn sẽ hao hết nguyên khí.

Cảnh Ngôn cảm giác kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền cùng vỡ ra. Nếu lúc này nội thị thân thể sẽ thấy kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền lan tràn vết nứt.

- Làm sao đây? Chết tiệt! Trốn vào Càn Khôn tiểu thế giới? Không được!

Cổ Lạc Thủy biết Cảnh Ngôn có Càn Khôn Giới, nếu hắn đột nhiên biến mất chắc chắn bà biết ngay hắn là núp vào Càn Khôn không gian. Với năng lực võ giả Thánh Đạo cảnh không khó tìm ra Càn Khôn tiểu thế giới.

Càn Khôn Giới rơi vào tay Cổ Lạc Thủy rất có thể sẽ bị luyện hóa giành quyền khống chế, thần hồn của Cảnh Ngôn mạnh hơn võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường nhiều nhưng chắc chắn không thể so sánh với Thánh Đạo cảnh thật sự.

Càn Khôn Giới bị Cổ Lạc Thủy nắm giữ thì Cảnh Ngôn trốn trong đó càng chỉ có đường chết.

Võ giả Liên Minh Huy Hoàng nóng nảy nhìn Cảnh Ngôn, bọn họ thấy từng luồng sáng bảy sắc bao quanh người hắn, họ biết hắn đang đối kháng lực lượng pháp tắc do Cổ Lạc Thủy khống chế.

Võ giả dưới Thánh Đạo cảnh trên toàn Thiên Nguyên đại lục chỉ có một mình Cảnh Ngôn làm được bước này.

Đổi lại võ giả khác dù là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hàng đầu cũng đừng mơ chống chọi một giây dưới áp lực của lực lượng pháp tắc.

Mọi người nóng ruột nóng gan nhưng đành bất lực. Họ thậm chí không cách nào vận chuyển nguyên khí, không gian

xung quanh tràn ngập uy áp đáng sợ vô hình hạn chế Đạo Hoàng cảnh, Đạo Vương cảnh ở yên tại chỗ. Thân thể của họ không nhúc nhích được, nguyên khí cũng không cách nào vận chuyển.

Võ giả liên minh trơ mắt nhìn.

Dù họ có thể ra tay cũng không giúp gì cho Cảnh Ngôn được, hắn phát ra kiếm quang đen ở trong tay Cổ Lạc Thủy như món đồ chơi, công kích của bọn họ càng vô dụng.

Cổ Lạc Thủy hờ hững nhìn Cảnh Ngôn:

- Đừng vùng vẫy nữa, tiểu tử, dù ngươi cố kiên trì đến đâu cũng vô ích.

Trong mắt Cổ Lạc Thủy thì võ giả dưới Thánh Đạo cảnh đều là con kiến, Cảnh Ngôn cùng lắm là con kiến to chút. Nhưng kiến to đến mấy vẫn chỉ là con kiến, bà nhấc chân lên đạp một phát là chết tươi.

Người Cảnh Ngôn đã đẫm máu, quần áo ướt sũng màu đỏ, không chỉ miệng mũi chảy máu, da toàn thân hắn rách toạc.

Hết chương 796.

Chương 797. Không Biết Sợ

Thấy tình huống của Cảnh Ngôn như thế các võ giả Liên Minh Huy Hoàng nóng ruột nóng gan. Võ giả trận doanh Cổ gia thì mừng như điên.

Khuôn mặt già nhăn nheo của Cổ Vạn Toàn giãn ra.

Đại chiến lần này Cổ gia mất mát cực kỳ nặng nề, hơn một nửa võ giả Đạo Hoàng cảnh thương vong, võ giả dưới Đạo Hoàng cảnh tử thương càng nhiều. Nhưng nếu có thể đánh chết Cảnh Ngôn thì ít ra Cổ gia còn tồn tại.

Cổ Vạn Toàn biết Cổ Lạc Thủy ra khỏi tiểu thế giới thì không thể ở lại Thiên Nguyên đại lục quá lâu. Mà cũng chẳng cần Lạc Thủy lão tổ ở lâu, chỉ vài ngày để Lạc Thủy lão tổ nói chuyện với sáu thế gia, Thánh Chủ Thân Sùng rồi kiếm chút tài nguyên từ tay họ để cho Cổ gia là quá đủ.

Hơn nữa giết Cảnh Ngôn và võ giả Liên Minh Huy Hoàng rồi Cổ gia sẽ lấy được nhiều tài nguyên từ người họ. Miễn có đủ tài nguyên, mấy trăm năm, ngàn năm sau Cổ gia dư sức lấy lại nguyên khí, thậm chí cường thịnh hơn trước trận chiến này.

Quan trọng nhất là Càn Khôn Giới, sau khi Lạc Thủy lão tổ xem xét nếu cảm thấy không có ích gì với mình thì sẽ để lại cho Cổ gia. Cổ Vạn Toàn tưởng tượng mình sẽ được Càn Khôn Giới thì thầm háo hức.

Ngoài rìa thành phố, lão tổ sáu thế gia nhìn chằm chằm trạch viện Cổ gia không chớp mắt.

Bọn họ không ngờ Cổ Lạc Thủy xuất hiện.

Sáu người biết Cổ Lạc Thủy, nhưng họ nghĩ dù bà không chết cũng đã rời khỏi Thiên Nguyên đại lục, ai ngờ bà luôn ẩn giấu tại đây.

Đó là cường giả Thánh Đạo cảnh thật sự!

Sau đại chiến nhân thần, một cường giả Thánh Đạo cảnh hầu như có thể quét ngang đại lục.

Thánh Chủ Thân Sùng khống chế Thánh Cung nhờ vào sức mạnh của nó cũng không thể đối phó cường giả Thánh Đạo cảnh Cổ Lạc Thủy.

Cổ Lạc Thủy ra tay khiến trận chiến tranh này hoàn toàn xoay thế cục, đã định sẵn Liên Minh Huy Hoàng hủy diệt.

Nhưng lão tổ sáu thế gia không vui nổi.

Liên Minh Huy Hoàng bị hủy diệt, Cảnh Ngôn sẽ bị đánh chết, nhưng Cổ Lạc Thủy ra tay thì sáu thế gia còn cơ hội nhúng chàm Càn Khôn Giới sao?

Bọn họ âm thầm giúp Cổ gia mục đích chính chẳng phải là vì Càn Khôn Giới?

Giờ có cường giả Thánh Đạo cảnh Cổ Lạc Thủy ở đây, sáu thế gia muốn kiếm lợi từ trận chiến này? Mơ đi.

***

Cảnh Ngôn cắn chặt răng, mắt trợn to nhìn chằm chằm Cổ Lạc Thủy trước mặt.

Nguyên khí trong vụ tuyền đã gần cạn kiệt, xương cốt toàn thân phát ra chuỗi tiếng gãy dày đặc. Cảnh Ngôn biết mình đã đến mức đèn cạn dầu, có lẽ giây sau cái chết sẽ buông xuống.

Vẻ mặt Cổ Lạc Thủy thoải mái thản nhiên nói:

- Không ngờ chống chọi lâu như vậy, thật khiến người ngạc nhiên. Nhưng cứ vậy đi, chấm dứt đi.

Cổ Lạc Thủy cảm giác nguyên khí của Cảnh Ngôn đã cạn kiệt, lúc này võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường cũng có thể ngay mặt giết hắn.

Cổ Lạc Thủy nhìn Cảnh Ngôn:

- Chết đi! Cái chết cũng là giải thoát.

Lực lượng pháp tắc uy năng vô tận chuyển động quanh người Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hoàn toàn là người máu, thân thể không có một tấc da lành lặn.

Cảnh Ngôn cảm giác thần hồn đang tan rã, ý thức dần mơ hồ, ngũ giác biến mất.

Cảnh Ngôn muốn xoay người nhìn võ giả liên minh một cái:

- Thật sự phải chết? Ha ha, có lẽ chết thật, tuy cố gắng chuẩn bị đầy đủ nhưng vẫn thua.

Cảnh Ngôn thấy có lỗi với võ giả liên minh, với các điện chủ Thánh Điện. Là hắn kéo đám người này vào chiến tranh, bọn họ sẽ chôn xác tại đây.

Cảnh Ngôn muốn xin lỗi võ giả liên minh, nhưng lúc này hắn không nói nổi một chữ, không cách nào mở miệng. Thần niệm áp súc cực độ quanh người, không thể thẩm thấu ra ngoài lực lượng pháp tắc bị Cổ Lạc Thủy khống chế. Giờ Cảnh Ngôn muốn vào Càn Khôn tiểu thế giới cũng không thể.

Khi ý thức của Cảnh Ngôn sắp hoàn toàn biến mất thì một thanh âm vang lên trong đầu hắn:

- Ài, tiểu tử Cảnh Ngôn, để ta làm một việc cuối cùng cho ngươi đi.

Cảnh Ngôn nghe ra đó là giọng nói của Thiên Thủy trong Càn Khôn tiểu thế giới:

- Tiền bối Thiên Thủy?

Ý niệm của Thiên Thủy giao lưu với Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ở chung với ngươi mấy chục năm khiến ta rất vui mừng. Thiên phú của ngươi mạnh hơn ta nhiều, nếu ngươi có thể sống tiếp tương lai thành tựu chắc chắn cao hơn ta nhiều. Vốn định sau này nói cho ngươi biết nguyên nhân võ giả Thánh Đạo cảnh phải rời khỏi Thiên Nguyên đại lục, nay xem ra không có cơ hội. Nhưng không quan trọng, nếu ngươi sống tiếp thì sau này sẽ biết. Được rồi, chuẩn bị trốn đi, ngươi mặc kệ đám người Liên Minh Huy Hoàng, nếu ngươi thành công chạy trốn trong thời gian ngắn đừng lộ mặt. Cổ Lạc Thủy ở Thiên Nguyên đại lục không bao lâu, chờ bà ta rời khỏi Thiên Nguyên đại lục, với tu vi Võ Đạo của ngươi vẫn mạnh nhất đại lục, khi đó lại báo thù cho võ giả liên minh!

Ý niệm của Thiên Thủy dung hợp với ý niệm của Cảnh Ngôn, nhìn như lão nói nhiều nhưng thật ra truyền tin cho hắn rất ngắn ngủi, không tới một cái chớp mắt.

Cảnh Ngôn chưa hiểu Thiên Thủy muốn làm gì chợt cảm giác áp lực quanh người giảm nhiều, thần hồn đã tan vỡ chợt ngừng, ý thức của hắn tỉnh táo lại.

Cảnh Ngôn thấy tàn hồn Thiên Thủy bay ra Càn Khôn tiểu thế giới, lơ lửng trước người mình. Cảnh Ngôn hiểu ngay tàn hồn Thiên Thủy chặn lại pháp tắc mà Cổ Lạc Thủy khống chế.

Nhưng!

Thiên Thủy chỉ là tàn hồn, tàn hồn chặn lại lực lượng pháp tắc đáng sợ là vô cùng khó khăn.

Thần hồn Thiên Thủy liên tục nhấp nháy sắp đến bờ vực tán loạn.

Cổ Lạc Thủy thấy thần hồn Thiên Thủy xuất hiện thì con ngươi co rút, cau mày.

Cổ Lạc Thủy kinh ngạc kêu lên:

- Thần hồn? Thần hồn của võ giả Thánh Đạo cảnh?

Thiên Thủy trả lời, mỉm cười nhìn Cổ Lạc Thủy:

- Đúng vậy!

Cổ Lạc Thủy thấy tàn hồn Thiên Thủy thì hơi giật mình, nhưng không quá để bụng:

- Tàn hồn của ngươi luôn ẩn núp cạnh Cảnh Ngôn? Chậc chậc, xem ra ngươi muốn ngăn cản ta? Nhưng ngươi chỉ còn lại một lũ tàn hồn, ngươi cảm thấy có thể ngăn ta được sao?

Nếu Thiên Thủy hoàn toàn khỏe mạnh có lẽ Cổ Lạc Thủy còn dè chừng, nhưng lão chỉ có một lũ tàn hồn, làm sao đối kháng võ giả Thánh Đạo cảnh thật sự?

Hết chương 797.

Chương 798. Phá Rồi Lập

Tàn hồn võ giả Thánh Đạo cảnh tầm thường không đáng khiến Cổ Lạc Thủy để bụng.

Định dùng một lũ tàn hồn ngăn cản bà giết Cảnh Ngôn đúng là vớ vẩn.

Nên Cổ Lạc Thủy khinh miệt cười nhạo tàn hồn Thiên Thủy.

Tàn hồn Thiên Thủy xoay người quát Cảnh Ngôn:

- Trốn!

Thần hồn Thiên Thủy bỗng tỏa sáng chói lòa, ánh sáng màu vàng sữa bao vây thần hồn trọn vẹn, hoặc nên nói thần hồn của lão hóa thành đoàn năng lượng màu vàng sữa.

Góc không gian này bị lực lượng thần hồn tràn ngập, lực lượng pháp tắc bị Cổ Lạc Thủy khống chế cũng không thể xuyên qua.

Mắt Cổ Lạc Thủy lóe tia nghi ngờ, không tin được nhìn thần hồn Thiên Thủy:

- Ngươi … không lẽ muốn hồn phi phách tán?

Cổ Lạc Thủy cảm giác Thiên Thủy đang kích phát tất cả lực lượng thần hồn, làm vậy tương đương với tự sát.

Thiên Thủy không trả lời, thần hồn trói buộc vầng sáng vàng sữa lao hướng Cổ Lạc Thủy.

Cổ Lạc Thủy gầm lên:

- Chết tiệt! Nếu ngươi đã muốn hồn phi phách tán thì ta chiều ý ngươi!

Cổ Lạc Thủy sắc mặt âm trầm hai tay vung mạnh, lực lượng pháp tắc trong thiên địa chợt sôi trào trấn áp tàn hồn Thiên Thủy.

Nhưng tàn hồn Thiên Thủy dùng kiểu tự sát, dốc hết sức tăng uy năng, dù Cổ Lạc Thủy muốn trấn áp cũng khó làm được trong thời gian ngắn.

Cảnh Ngôn phức tạp nhìn thần hồn Thiên Thủy lao hướng Cổ Lạc Thủy, giờ hắn mới hiểu ý của lão.

Thiên Thủy định hy sinh thần hồn cho Cảnh Ngôn cơ hội chạy trốn. Thần hồn Thiên Thủy không thể hoàn toàn cản lại Cổ Lạc Thủy nhưng có thể tranh thủ chút thời gian, tuy Cảnh Ngôn gần như cạn kiệt nguyên khí nhưng thừa dịp dùng Bổ Thiên Đan là có thể phục hồi một phần nguyên khí ngay, và chữa trị vết thương trong người sau đó thi triển Thiên Không Chi Dực chạy trốn.

Chỉ cần vài giây là Cảnh Ngôn có thể trốn khỏi Lưu Quang thành sau đó vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Miễn Cổ Lạc Thủy không thể tỏa định vị trí của Cảnh Ngôn, hắn vào Càn Khôn tiểu thế giới rồi ẩn núp thì bà khó tìm ra hắn. Hơn nữa Cổ Lạc Thủy không thể ở lại Thiên Nguyên đại lục quá lâu, cùng lắm sưu tầm vài ngày rồi phải rời đi.

Thân hình Cổ Lạc Thủy bị vầng sáng vàng sữa bao vây, nghe tiếng bà mắng chửi:

- Đáng giận! Thật là ngu xuẩn!

Tàn hồn Thiên Thủy công kích kiểu tự sát nhằm vào thần hồn Cổ Lạc Thủy. Mặc dù Thiên Thủy chỉ còn lại tàn hồn nhưng nếu Cổ Lạc Thủy không muốn hy sinh thần hồn của mình thì khó tránh thoát ngay, bà phải từ từ tiêu hao uy năng tàn hồn Thiên Thủy.

Thiên Thủy dồn dập thúc giục:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn sao còn chưa đi? Đợi gì nữa?

Lúc này thần hồn Thiên Thủy đã hoàn toàn hóa thành ánh sáng vàng sữa, không chống chọi được lâu.

Trong lòng Cảnh Ngôn chất chứa các loại cảm xúc tức giận, bi thương.

Cảnh Ngôn cảm thấy trái tim đang rất đau, nhìn tàn hồn Thiên Thủy dần tan biến, hắn cảm giác ngực sắp nổ tung, nghẹt thở.

Hắn nên trốn không?

Mặc kệ đám võ giả liên minh, một mình chạy trốn?

Hắn bỏ chạy không để Cổ Lạc Thủy tìm thấy, để cơn giận vốn nên trút vào mình chuyển sang những người quan hệ thân thiết với mình sao?

Cảnh Ngôn không chút nghi ngờ nếu Cổ Lạc Thủy không tìm ra và giết hắn thì sẽ giận chó đánh mèo lên người khác. Cổ Lạc Thủy không chỉ giết hết võ giả Liên Minh Huy Hoàng, còn xuống tay với gia tộc của Cảnh Ngôn trong Đông Lâm thành.

Gia tộc sẽ ra sao? Cao Phượng sẽ thế nào? Những người mà Cảnh Ngôn quan tâm, không lẽ để họ bị giết vì hắn sao?

Mắt Cảnh Ngôn ướt nước:

- Tiền bối, ta không thể đi!

Giọng Thiên Thủy tràn ngập mệt mỏi:

- Tiểu tử, ngươi …

Vầng sáng vàng sữa nhạt dần.

Cổ Lạc Thủy hét to:

- Diệt cho ta!

Mặt Cổ Lạc Thủy dữ tợn, mắt đỏ ngầu, bị Thiên Thủy tự sát công kích thần hồn khiến bà không dễ chịu chút nào. Nếu Cảnh Ngôn chạy trốn vào lúc này có lẽ Cổ Lạc Thủy đúng là không rảnh tay ngăn cản hắn.

Giọng Thiên Thủy vang vọng trong hư không lần cuối:

- Tiểu tử, tạm biệt …

Thanh âm chưa tán đi đoàn sáng vàng sữa đã bị lực lượng pháp tắc trấn áp tan biến trong không gian.

Uất nghẹn trong ngực Cảnh Ngôn nổ tung:

- Tiền bối!

Nguyên khí toàn thân chấn động, vụ tuyền vỡ nát.

Đoàn sáng tím trong bụng Cảnh Ngôn tán đi.

Vụ tuyền căn cơ của võ giả vỡ nát đại biểu cho võ giả không chết cũng thành phế nhân. Không có vụ tuyền thì không thể trữ nguyên khí, võ giả không thể điều động nguyên khí làm chuyện gì.

Cảnh Ngôn phun ngụm máu:

- Phụt!

Cảnh Ngôn chợt cười, nụ cười quỷ quyệt, đôi mắt đỏ long lên sòng sọc nhìn Cổ Lạc Thủy:

- Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Cảnh Ngôn gằn từng chữ:

- Chết? Có gì sợ?

Cảnh Ngôn cắn môi, thở nặng nề nói:

- Các huynh đệ, Cảnh Ngôn có lỗi với các người!

Đám võ giả liên minh chảy nước mắt.

Các điện chủ Thánh Điện rung động nhìn Cảnh Ngôn.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh quát to:

- Minh chủ, ta nguyện chết trận vì minh chủ!

- Chiến vì Cảnh Ngôn minh chủ!

- Chết có gì sợ?

Trong phút chốc tiếng gào thét liên tiếp.

Thấy cảnh này Cổ Lạc Thủy rung động, đám người Cổ Vạn Toàn mắt lộ tia khó tin.

Cổ Lạc Thủy châm chọc nhìn quét mọi người, ngữ điệu lạnh nhạt nói:

- Các ngươi không cần gấp, ta sẽ chiều ý tất cả. Các ngươi muốn chết rất đơn giản!

Cổ Lạc Thủy vỗ chưởng vào Cảnh Ngôn:

- Chết đi Cảnh Ngôn!

Uy năng mênh mông ập đến.

Cảnh Ngôn thẳng sống lưng, ánh mắt ngông nghênh khinh thường nhìn Cổ Lạc Thủy.

- A? Thần hồn? Đây là … hơi thở của tiền bối Thiên Thủy!

Cảnh Ngôn bỗng cảm nhận năng lượng huyền diệu kỳ lạ, trong năng lượng có hơi thở của Thiên Thủy. Thần hồn Cảnh Ngôn tiếp xúc đến hơi thở này bỗng hiểu ra.

Cảnh Ngôn không điều khiển nhưng thần hồn tự phát ra năng lượng kỳ lạ. Vụ tuyền tán loạn ở phần bụng sinh ra thay đổi, chớp mắt bóng màu tím lại ngưng tụ.

Cảnh Ngôn cảm nhận biến đổi trong thân thể:

- Cái này … không lẽ vụ tuyền ngưng tụ lại? Nhưng … sao có thể? Vụ tuyền đã nát sao có thể tự ngưng tụ? Lực lượng pháp tắc?

Cảnh Ngôn cảm nhận rõ ràng pháp tắc không chỗ không ở trong thiên địa, pháp tắc trong không gian này nằm trong cảm giác của hắn.

Hết chương 798.

Chương 799. Thành Tựu Thánh Đạo

Cảnh Ngôn nhớ lúc mới thăng cấp Đạo Hoàng cảnh thì mơ hồ cảm giác pháp tắc thiên địa, nhưng so với bây giờ cách biệt như ánh sáng đom đóm và vầng trăng.

Lúc này pháp tắc trong thiên địa hiện hình rõ ràng trước mặt Cảnh Ngôn, dường như pháp tắc thân gần với hắn. Cảnh Ngôn cảm giác pháp tắc rất vui vẻ trong thần hồn của mình, tựa như cá bơi trong sông.

Trở thành Thánh Đạo cảnh, pháp tắc thừa nhận Cảnh Ngôn, cho hắn vận dụng.

Cảnh Ngôn chợt hiểu ra:

- Thánh Đạo cảnh?

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Lực lượng pháp tắc bị Cổ Lạc Thủy khống chế hung hăng đè ép Cảnh Ngôn, nhưng quanh người hắn cũng có lực lượng pháp tắc ngăn cản áp lực đáng sợ ép tới gần.

Cảnh Ngôn vẫn cảm nhận lực lượng to lớn ập vào mặt, nhưng không đem đến uy hiếp lớn cho hắn, ít nhất không thể tiêu diệt hắn. Lực lượng pháp tắc của Cổ Lạc Thủy bị lực lượng pháp tắc quanh người Cảnh Ngôn bài xích.

Hai uy năng tiếp xúc đấu đá nhau phát ra tiếng nổ nhỏ.

Đôi mắt bình thản của Cổ Lạc Thủy lộ tia trầm trọng:

- A? Chuyện gì đây?

Lực lượng pháp tắc của bà nên nghiền áp Cảnh Ngôn thành tro tựa như gió thu thổi lá rụng, làm hắn không còn mẩu xương mới đúng, nhưng xem tình hình Cảnh Ngôn vẫn bình yên lơ lửng tại chỗ. Cổ Lạc Thủy cảm thấy kỳ kỳ.

Trong một chốc Cổ Lạc Thủy không nghĩ ra có chuyện gì:

- Cảnh Ngôn này mang theo báu vật phòng ngự gì sao? Không đúng, nếu có báu vật phòng ngự, nếu hắn có thánh khi thì đã lấy ra từ lâu, sao có thể chờ đến tận bây giờ mới dùng?

Cổ Lạc Thủy tuyệt đối không ngờ Cảnh Ngôn ngay lúc đó đột phá cảnh giới trói buộc.

Cảnh Ngôn không rảnh quan tâm Cổ Lạc Thủy nghĩ gì, hắn lấy ra mấy viên Bổ Thiên Đan nuốt xuống, lấy thần tinh ra hấp thu năng lượng tinh thuần trong đó.

Khi năng lượng hai vật phẩm chui vào người, luồng sáng tím ở bụng Cảnh Ngôn càng đậm. Vầng sáng tím ngưng tụ dần hiện rõ đường nét.

Cảnh Ngôn nội thị tình hình trong bụng, rất là kích động:

- Tử Phủ ngưng tụ? Thật sự đột phá! Bây giờ ta là Thánh Đạo cảnh!

Võ giả Đạo Hoàng cảnh thăng cấp Thánh Đạo cảnh, vụ tuyền sẽ lại lột xác, lần lột xác này khác hẳn những lần trước, lột xác về bản chất.

Vụ tuyền sẽ lột xác thành Tử Phủ.

Trong điển tịch thượng cổ có giới thiệu về Tử Phủ. Tử Phủ hay còn gọi là Đạo Phủ, nhưng đa số võ giả quen gọi là Tử Phủ. Nó có màu tím, trông giống cung điện, xinh đẹp hơn vụ tuyền nhiều.

Thời gian dần trôi.

Cổ Lạc Thủy nhiều lần tăng mức độ công kích nhưng mãi không thể tiêu diệt Cảnh Ngôn, lòng bà dần bất an hơn, mắt nhìn hắn chằm chằm như muốn nhìn thấu.

Khi Tử Phủ ngưng tụ tới trình độ nhất định, ánh sáng bảy sắc đậm đến nỗi không thể nhìn thẳng từ trên trời giáng xuống nhập vào người Cảnh Ngôn. Dải sáng bảy sắc là pháp tắc, nó chiếu vào người Cảnh Ngôn dung hợp với Tử Phủ.

Tử Phủ phần bụng tăng thêm linh tính, Cảnh Ngôn cảm giác Tử Phủ truyền đến cảm xúc vui vẻ, dường như nó có ý nghĩ riêng. Thần hồn của hắn lớn mạnh cực nhanh gắn liền với Tử Phủ.

Khi dải sáng bảy sắc giáng lâm Cổ Lạc Thủy liền hiểu chuyện gì xảy ra trên người Cảnh Ngôn, bà biết hắn đột phá cảnh giới trói buộc, từ Đạo Hoàng cảnh thăng cấp thành cường giả Thánh Đạo cảnh.

Cổ Lạc Thủy hoàn toàn không còn sự bình thản nữa, thay thế là táo bạo và điên cuồng:

- Sao có thể như vậy? Chết tiệt! Không thể được! Tuyệt đối không thể nào!

Cổ Lạc Thủy liên tục vỗ chưởng vào Cảnh Ngôn, thân thể hắn bị lực lượng to lớn va chạm đẩy lùi trên không trung, nhưng không thể cắt ngang hắn đột phá cảnh giới.

Cổ Lạc Thủy thậm chí rút vũ khí ra, bề ngoài giống móng vuốt. Cổ Lạc Thủy ném vũ khí vào Cảnh Ngôn.

Vũ khí hình móng vuốt mang theo uy năng pháp tắc mênh mông chộp Cảnh Ngôn.

Phụp!

Khi vũ khí móng vuốt đến gần sắp chụp xuống đầu Cảnh Ngôn, hắn giơ trường kiếm đen nhẹ nhàng cản lại.

Hai loại vũ khí va chạm, uy năng pháp tắc rực rỡ làm không gian tan vỡ, một lỗ đen lớn lộ ra.

Cảnh Ngôn đứng yên trong không gian, từ vách tường không gian vỡ thành lỗ đen tiết ra năng lượng hủy diệt đáng sợ không ngừng đánh vào cơ thể hắn, nhưng sắc mặt hắn không thay đổi.

Độ mạnh cơ thể Cảnh Ngôn đã đến trình độ Thiên Long Linh Thể. Học công pháp luyện thể nhiều năm nhưng cơ thể Cảnh Ngôn kẹt mãi ở đẳng cấp Thuần Dương Linh Thể, hắn dùng rất nhiều cách nhưng không thể thăng lên một bậc. Giờ bị Cổ Lạc Thủy công kích làm cơ thể Cảnh Ngôn sắp tan vỡ ngược lại đẩy hắn lên một bậc.

Mặt Cổ Lạc Thủy xanh mét thì thào:

- Không thể nào! Không thể được!

Cổ Lạc Thủy không tin nổi Thiên Nguyên đại lục hiện giờ có võ giả có thể thăng cấp Thánh Đạo cảnh.

Đám người Cổ gia trợn mắt há hốc mồm, biểu tình hoảng sợ.

Cổ Vạn Toàn run bần bật.

Vốn thấy Cảnh Ngôn sắp bị giết thế nhưng xuất hiện biến đổi như vậy, nghe Lạc Thủy lão tổ nói thì Cảnh Ngôn đang từ Đạo Hoàng cảnh thăng cấp đến Thánh Đạo cảnh.

Tâm tình của Cổ Vạn Toàn đã không thể miêu tả bằng lời.

Đám người Huy Hoàng Đạo Tràng lại kích động, bọn họ không biết gì về Thánh Đạo cảnh nhưng xem tình huống của Cảnh Ngôn có thể đoán được hắn thành tựu Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn nhìn Cổ Lạc Thủy chằm chằm, mở miệng nói:

- Cổ Lạc Thủy, giờ chết của ngươi đã đến. Mấy ngàn năm trước sau khi kết thúc đại chiến nhân thần nhưng ngươi không đi, luôn trốn trong tiểu thế giới Cổ Vạn Toàn mang theo bên người. Lúc ấy ngươi nên đi, giờ thì không đi được nữa, ngươi sẽ chết tại đây!

Cổ Lạc Thủy đã điên cuồng:

- Ngươi muốn giết ta? Ha ha, ngươi cho rằng ngươi có thể làm được sao? Ngươi có thành Thánh Đạo cảnh cũng không làm gì ta được!

Vèo!

Cảnh Ngôn vung trường kiếm, Thánh Quang kiếm pháp quét ra, kiếm ý dung nhập vào. Có thể thấy từng đợt lực lượng pháp tắc từ bốn phương tám hướng tụ vào kiếm quang.

Kiếm quang này như có thể hủy thiên diệt địa.

Cổ Lạc Thủy cảm nhận hơi thở chết chóc bao phủ mình, la lên:

- Không! Không! Ta sẽ không chết! Ta sẽ không chết! Ta là võ giả Thánh Đạo cảnh, sao có thể chết?

Hết chương 799.

Chương 800. San Bằng

Cổ Lạc Thủy không cản nổi công kích của Cảnh Ngôn.

Cổ Lạc Thủy có la hung ác hơn, dữ dằn hơn cũng bất lực, điên cuồng hơn chỉ càng vô dụng.

Trước khi Cổ Lạc Thủy công kích Cảnh Ngôn từng nói nếu hắn vào Thánh Đạo cảnh thì sức chiến đấu sẽ vượt trên võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường, đây là lời nói thật.

Cảnh Ngôn mới vào Thánh Đạo cảnh, cảnh giới chưa ổn định nhưng hắn có một ưu thế mà võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường thua xa, đó là kiếm ý đệ tam trọng.

Võ giả Thánh Đạo cảnh như Cổ Lạc Thủy vận dụng pháp tắc chỉ là khống chế thô ráp. Bọn họ có thể thi triển võ học, nhưng võ học phù hợp pháp tắc mức độ rất thấp, Cảnh Ngôn có thể sử dụng kiếm ý tăng mạnh uy năng pháp tắc.

Cảnh Ngôn có cảm giác rất huyền bí là kiếm pháp dung hợp kiếm ý cùng với uy năng pháp tắc hình thành cách công kích độc đáo. Nhưng giờ Cảnh Ngôn không có thời gian suy nghĩ kỹ, chờ tiêu diệt Cổ gia rồi sẽ từ từ suy tư tìm tòi nghiên cứu.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm quang không ngừng đâm thủng phòng ngự của Cổ Lạc Thủy, nhìn chậm nhưng thật ra siêu mau.

Cổ Lạc Thủy hét thảm:

- Không!

Cơ thể Cổ Lạc Thủy bị kiếm quang quét qua hóa thành hư vô.

Thân thể Cổ Lạc Thủy biến mất, một đoàn sáng bay ra, đoàn sáng hiện hình người, hơi ngưng tụ rồi điên cuồng chạy trốn.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Muốn đi?

Đoàn sáng này là thần hồn của Cổ Lạc Thủy.

Võ giả Thánh Đạo cảnh có thần hồn siêu mạnh, ngưng tụ thần niệm, dù thân thể bị hoàn toàn hủy diệt thì thần hồn có thể sống tiếp một thời gian dài, ví dụ như Thiên Thủy, Linh La.

Thần hồn của Cổ Lạc Thủy thê lương rít gào bay ra ngoài.

Cảnh Ngôn dùng một ý niệm hình thành bình chướng hạn chế tốc độ chạy trốn của thần hồn.

Pháp tắc dâng lên, uy năng trấn áp, thần hồn của Cổ Lạc Thủy nhanh chóng tan rã.

Thần hồn rất yếu ớt, dưới Thánh Đạo cảnh hầu như thần hồn của võ giả không thể rời khỏi thân xác, cơ thể chết thì thần hồn chết theo. Dù là thần hồn võ giả Thánh Đạo cảnh cũng không thể ở bên ngoài lâu dài, sẽ không ngừng bị phân giải.

Cổ Lạc Thủy thấy không trốn thoát được thì thần hồn giương nanh múa vuốt tấn công ngược lại Cảnh Ngôn:

- Tiểu tạp chủng chết tiệt, ta liều mạng với ngươi!

Nhưng thần hồn của Cảnh Ngôn mạnh mẽ biết bao?

Dù thần hồn của Cổ Lạc Thủy trả giá bằng thiêu đốt thần hồn tấn công kiểu tự sát cũng không uy hiếp đến Cảnh Ngôn được.

Chỉ vài giây thần hồn Cổ Lạc Thủy đã hoàn toàn tan biến.

Thiên địa tĩnh lặng lại.

Võ giả Thánh Đạo cảnh Cổ Lạc Thủy bị Cảnh Ngôn giết.

Người trận doanh Cổ gia như Cổ Vạn Toàn đều ngây người, đứng như trời trồng trân trân nhìn Cảnh Ngôn, đầu óc trống rỗng.

Không biết là ai hét lên:

- Trốn!

Những người khác phản ứng lại chạy cuống cuồng.

Võ giả Liên Minh Huy Hoàng rùng mình, chẳng cần Cảnh Ngôn ra lệnh họ cũng chia nhau truy kích.

Cảnh Ngôn không nhàn rỗi, thần hồn phát tán tỏa định tất cả võ giả Đạo Hoàng cảnh trận doanh Cổ gia rồi trường kiếm quét qua.

Kiếm quang ngưng hiện, bóng kiếm lớp lớp. Một luồng kiếm quang tách ra mấy chục luồng kiếm quang đen truy kích từng võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Giây sau mấy chục võ giả Đạo Hoàng cảnh trận doanh Cổ gia lần lượt rơi xuống.

Đám võ giả dưới Đạo Hoàng cảnh thì Cảnh Ngôn không để ý. Võ giả Liên Minh Huy Hoàng dư sức đuổi bắt đám dư nghiệt, võ giả dưới Đạo Hoàng cảnh tốc độ không thể so sánh với võ giả Đạo Hoàng cảnh Liên Minh Huy Hoàng.

Cảnh Ngôn lơ lửng tại chỗ.

Cảnh Ngôn thì thào:

- Tiền bối Thiên Thủy …

Nếu không nhờ Thiên Thủy e rằng Cảnh Ngôn không thể ngộ đạo vào Thánh Đạo cảnh. Trước khi đột phá thần hồn của Cảnh Ngôn cảm nhận hơi thở sót lại của Thiên Thủy, trong đó có một ít tin tức vô cùng huyền ảo, nhờ được những tin đó nên Cảnh Ngôn mới ngộ đạo từ Đạo Hoàng cảnh vào Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn hít sâu, nói:

- Ta sẽ báo thù cho tiền bối!

Những cảnh ngày xưa cùng Thiên Thủy hiện ra trong đầu Cảnh Ngôn.

Lão tổ sáu thế gia ở rìa thành phố bất giác quần áo ướt đẫm.

- Cảnh Ngôn, Thánh Đạo cảnh?

- Cảnh Ngôn, giết Cổ Lạc Thủy?

- Đi! Đi mau!

Lão tổ sáu thế gia như chó nhà có tan điên cuồng chạy trốn. Ngày trước cao quý lúc này chẳng còn lại gì.

Trong lúc võ giả Liên Minh Huy Hoàng truy sát dư nghiệt Cổ gia, Cảnh Ngôn âm thầm thích ứng tiến vào Thánh Đạo cảnh thân thể sinh ra biến đổi.

Tử Phủ ở bụng đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình, nguyên khí trong Tử Phủ có thay đổi, giờ nguyên khí thêm hơi thở pháp tắc.

Cảnh Ngôn động ý niệm, lực lượng pháp tắc theo hắn.

Trong quá trình quen thuộc Cảnh Ngôn hiểu rõ hơn về lực lượng Thánh Đạo cảnh:

- Lực lượng pháp tắc cũng cần nguyên khí của võ giả chịu tải, nguyên khí càng thâm sâu thì khống chế lực lượng pháp

tắc càng nhiều.

Cảnh Ngôn thở phào:

- Không gấp, từ từ rồi quen.

Lát sau võ giả Liên Minh Huy Hoàng lần lượt trở về.

Đại Điện Chủ Thánh Điện cung kính bẩm báo với Cảnh Ngôn:

- Minh chủ đại nhân, đã thanh trừ hết dư nghiệt Cổ gia Lưu Quang thành.

Thái độ của Đại Điện Chủ khác hẳn ngày xưa, cũng đúng, trước kia tuy Cảnh Ngôn có sức chiến đấu siêu quần hơn xa đám điện chủ, nhưng khi đó hắn còn là võ giả Đạo Hoàng cảnh. Thân phận cũng giống họ cùng là điện chủ Thánh Điện, bọn họ giữ địa vị ngang với Cảnh Ngôn, nói chuyện ngang hàng.

Nhưng bây giờ Cảnh Ngôn đã là Thánh Đạo cảnh.

Chênh lệch làm đáy lòng họ sinh ra kính sợ, khi nói chuyện bất giác tăng phần cung kính.

Cảnh Ngôn nhìn mấy trăm võ giả liên minh tụ tập trước mặt mình, gật đầu hiền hòa nói:

- Các vị huynh đệ, trận chiến này đã vất vả mọi người. Giờ còn cần tất cả làm một chuyện là dọn dẹp chiến trường, gom tài nguyên lại!

Đám võ giả liên minh lại bận rộn, nhưng thu dọn chiến trường không phức tạp, nhặt mấy thứ như tu di giới chỉ là được.

Các võ giả thu gom tài nguyên từ chiến trường nộp hết cho Cảnh Ngôn.

Không người nào dám biển thủ!

Dù muốn cũng không có lá gan đó. Giấu nhẹm tài vật trước mặt cường giả Thánh Đạo cảnh khác nào tự sát? Lén giấu tài nguyên có thể qua mắt võ giả Thánh Đạo cảnh được sao?

Đương nhiên đa số người không có ý định đó.

Cảnh Ngôn tập trung lại hết tài nguyên, quét ý niệm qua, nắm rõ tất cả.

Cảnh Ngôn vung tay:

- Lưu Quang thành đã bị san bằng nhưng bảy quận thành khác chưa bị đánh bại. Chúng ta xuất phát ngay đến bảy quận thành!

Vừa rồi Cảnh Ngôn thông qua tinh thạch truyền tin liên lạc với đội trưởng bảy đội khác.

Hết chương 800.

Chương 801. Thế Như Chẻ Tre

Bảy đội Liên Minh Huy Hoàng khác còn đang tấn công bảy quận thành thuộc quyền Cổ gia.

Vì tránh cho tổn thất lớn trong chiến đấu nên tiến độ của họ không mau, ngay từ đầu Cảnh Ngôn đã yêu cầu như vậy. Đội trưởng bảy đội nghe theo ý minh chủ Cảnh Ngôn.

Giờ Lưu Quang thành bị san bằng nên Cảnh Ngôn dẫn đội đi tiếp viện cho bảy đội khác.

Vì tiết kiệm thời gian Cảnh Ngôn cố ý chia tổ lại mấy trăm võ giả của mình ra ba đội.

Lực lượng phòng thủ của bảy quận thành chỉ bằng một phần mười của Lưu Quang thành, nên không cần cả đội nhằm vào một mục tiêu.

Chia ba đội có thể cùng lúc tiếp viện ba mục tiêu.

Cảnh Ngôn một mình đi một mục tiêu.

Mệnh lệnh truyền xuống, mấy trăm võ giả tổ hợp thành từng đội tự hành động.

Cảnh Ngôn vốn có hai chiếc linh thuyền, cộng thêm sưu tầm vài chiếc linh thuyền trong hang ổ Cổ gia đã đủ dùng.

Cảnh Ngôn tự mình đi không cần linh thuyền, tốc độ bay của hắn mau hơn linh thuyền gấp mười lần.

Sau khi vào Thánh Đạo cảnh Cảnh Ngôn vận dụng Thiên Không Chi Dực đệ lục trọng nhanh hơn trước gấp mấy lần, vì

hắn có thể khống chế thiên địa pháp tắc, nhờ uy lực pháp tắc tăng tốc độ di chuyển.

Chỉ vài canh giờ Cảnh Ngôn đã từ địa vực Lưu Quang thành đến Hồng Phong quận thành.

Khi Cảnh Ngôn dùng Thiên Không Chi Dực chạy đi lại hơi hiểu ra về nó, hắn cảm giác Thiên Không Chi Dực có thể phù hợp với thiên địa pháp tắc. Thánh Quang kiếm pháp có kiếm ý dẫn đường sinh ra hiệu quả phù hợp thiên địa pháp tắc, khiến công kích của Cảnh Ngôn nhẹ nhàng tru sát Cổ Lạc Thủy. Cảnh Ngôn mơ hồ có cùng loại cảm ngộ với Thiên Không Chi Dực.

Nếu Thiên Không Chi Dực cũng phù hợp với thiên địa pháp tắc thì tốc độ bay càng kinh người hơn. Cảnh Ngôn cảm thấy Thiên Không Chi Dực đệ thất trọng liên quan đến phù hợp pháp tắc, nếu nắm giữ được cách phù hợp sẽ làm Thiên Không Chi Dực bước vào đệ thất trọng, điều mà tiền bối Linh La không làm được.

Hồng Phong quận thành.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh bẩm báo với Trịnh Tam Tiếu:

- Đội trưởng! Đội ngũ đã nghỉ lấy sức xong, có thể tiếp tục công kích!

Đội phụ trách công kích Hồng Phong quận thành do Trịnh Tam Tiếu dẫn dắt.

Trịnh Tam Tiếu ra lệnh:

- Được! Lập tức chuẩn bị công kích, hừm, nhiều nhất thêm một tuần phải phá Hồng Phong quận thành!

Võ giả Đạo Hoàng cảnh lên tiếng, xoay người đi:

- Tuân lệnh!

Trận pháp bảo vệ Hồng Phong quận thành không nhiều, chỉ có vài cái. Lý do đội Trịnh Tam Tiếu mãi chưa phá thành chủ yếu vì trong thành phố thường có đội võ giả Đạo Hoàng cảnh đi ra đánh lén, cản trở tiến độ công thành nghiêm trọng cho đội Trịnh Tam Tiếu, còn làm hại đội gã mất thành viên.

Đặc biệt là võ giả Đạo Vương cảnh, khi đối mặt võ giả Đạo Hoàng cảnh trong thành phố công kích nhiều người chưa kịp chạm mặt đã bị giết. Trịnh Tam Tiếu buộc phải tập trung võ giả Đạo Vương cảnh lại, cố tránh tử thương hết mức có thể.

Vèo!

Võ giả Đạo Hoàng cảnh đó xoay người định đi truyền lệnh chợt thấy một bóng áo xanh.

Trịnh Tam Tiếu hét to một tiếng:

- Ai đó!?

Võ giả Đạo Hoàng cảnh lập tức vào trạng thái đối chiến, sẵn sàng tùy thời đánh nhau.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tam Tiếu lão ca, là ta.

Trịnh Tam Tiếu ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn:

- Minh chủ? Sao minh chủ đến đây?

Trịnh Tam Tiếu chưa biết Lưu Quang thành bị phá, hang ổ Cổ gia đã bị san bằng.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Lưu Quang thành đã không tồn tại nữa, lão tặc Cổ Vạn Toàn cũng bị ta tru sát. Cho nên ta lại đây hủy diệt Hồng Phong quận thành.

Trịnh Tam Tiếu trợn to mắt nói:

- Cái gì?!

Võ giả Đạo Hoàng cảnh ở bên cạnh hút không khí lạnh.

Lưu Quang thành bị diệt?

Trịnh Tam Tiếu không ngờ Lưu Quang thành bị phá sớm hơn Hồng Phong quận thành mà gã phụ trách tấn công.

Cảnh Ngôn dẫn đội tuy có nhiều võ giả nhất, thực lực mạnh nhất nhưng lực lượng phòng ngự của Lưu Quang thành hơn xa Hồng Phong quận thành. Trong mắt Trịnh Tam Tiếu trận chiến này kéo dài mấy năm là bình thường, không ngờ mới qua hơn nửa tháng Lưu Quang thành đã bị san bằng.

Cảnh Ngôn tham gia vào đội tấn công Hồng Phong quận thành.

Nửa canh giờ sau, Hồng Phong quận thành bị phá, võ giả trận doanh Cổ gia chết chín mươi chín phần trăm, cá lọt lưới có thể đếm trên đầu ngón tay.

Thu dọn quá chiến trường xong đám võ giả liên minh tụ tập trước mặt Cảnh Ngôn.

- Minh chủ đại nhân … tu … tu vi của ngươi …

- Minh chủ làm cách nào? Ta không thấy minh chủ ra tay mà trận pháp cao cấp cỡ lớn bảo vệ thành thị đã tan vỡ!

- Quá khoa trương!

- Đúng vậy! Trong thành thị còn nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh ngoan cố chống cự, nhưng Cảnh Ngôn minh chủ chém một nhát kiếm là hơn một nửa võ giả Đạo Hoàng cảnh chết.

- …

Nhớ lại cảnh mới thấy tận mắt làm tâm tình bọn họ kích động, khó tin.

Trịnh Tam Tiếu nhếch môi, mắt tràn đầy không tin được.

Lúc trong Huy Hoàng Đạo Tràng, bọn họ là tám võ giả Đạo Hoàng cảnh nhóm đầu tiên thăng làm thành viên trung tâm, từng liên hợp đấu với Cảnh Ngôn. Lần đó Cảnh Ngôn đánh bại họ khá nhẹ nhàng nhưng hắn tuyệt đối không giống bây giờ chém một nhát kiếm giết mười, hai mươi võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Cảnh Ngôn ra tay hoàn toàn không nghiêm túc, Trịnh Tam Tiếu không cảm nhận dao động nguyên khí rõ rệt từ người hắn.

Trịnh Tam Tiếu thấy rộng biết nhiều, gã không nghĩ ra khả năng thứ hai ngoài điều này:

- Minh chủ … chắc … không phải là … Thánh Đạo cảnh rồi đi?

Loại trừ nhân tố khác chỉ còn lại một khả năng nhìn như không thể xảy ra nhưng là sự thật.

Cảnh Ngôn cười cười, hắn phất tay:

- Được rồi, chúng ta đi quận thành tiếp theo!

Thánh thành, Thánh Cung.

Thánh Chủ Thân Sùng và đại tổng quản Thường Huyễn luôn chú ý trận chiến tranh này, bọn họ quan tâm nhất là Lưu Quang thành. Nếu Lưu Quang thành bị phá thì Cổ gia sẽ thất bại, Lưu Quang thành không phá vậy dù bảy quận thành khác có bị phá sạch Cổ gia cũng sẽ không huỷ diệt.

Bọn họ nhận tin tức qua tinh thạch truyền tin nên hiệu suất rất cao, chỉ chậm vài canh giờ. Thân Sùng, Thường Huyễn mới nhận được tin Cảnh Ngôn phá hủy đại trận hộ thành của Lưu Quang thành, đang chém giết với trận doanh Cổ gia, rồi tin Cổ Vô Thiên xuất hiện đưa tới.

Biết Phủ Ma Cổ Vô Thiên xuất hiện làm Thân Sùng hết hồn. Y là Thánh Chủ Thiên Nguyên đại lục, không xa lạ Cổ Vô Thiên, biết rõ thực lực của gã. Ngàn năm trước Cổ Vô Thiên mới hai trăm tuổi đã có sức chiến đấu võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh hàng đầu.

Hết chương 801.

Chương 802. Thiên Không Thánh Điện

Chiến tranh giữa Cảnh Ngôn và Cổ gia mặt ngoài không liên quan Thánh Chủ Thân Sùng, nhưng người sáng suốt đều biết y ở sau lưng giúp đỡ hắn. Tại sao Cảnh Ngôn nhanh chóng trở thành điện chủ Thánh Điện? Tại sao điện chủ khác lấy thân phận cá nhân tham gia vào chiến tranh giữa Cảnh Ngôn và Cổ gia?

Người thông minh nhìn thấu vấn đề then chốt trong đó.

Sự thật đúng vậy, nếu Cảnh Ngôn đánh bại Cổ gia sẽ đem đến ích lợi lớn cho Thánh Chủ Thân Sùng, tăng mạnh quyền khống chế Thiên Nguyên đại lục cho y. Nếu Cảnh Ngôn thua, Thân Sùng cũng gặp đả kích nặng, khi đó bảy thế gia lớn càng không thèm để Thánh Chủ vào mắt. Rất có thể bảy thế gia lớn thừa dịp khuếch trương thế lực, lôi kéo nhiều thế lực gia tộc hơn, ít nhất Cổ gia sẽ mượn cơ hội mưu cầu quyền lực và ích lợi càng lớn.

Vì quan tâm kết quả trận chiến này nên Phủ Ma xuất hiện làm Thân Sùng căng thẳng.

Cảnh Ngôn có thể đánh lại Phủ Ma Cổ Vô Thiên không? Ngàn năm qua, với sự điên cuồng của Phủ Ma thì sức chiến đấu tăng trưởng tới trình độ nào?

Thường Huyễn nhíu mày nói:

- Thánh Chủ đại nhân! Tuy Phủ Ma Cổ Vô Thiên rất mạnh nhưng chưa chắc đánh lại Cảnh Ngôn.

Thân Sùng lắc đầu nói:

- Kiểu tu luyện của Cổ Vô Thiên khá đặc biệt, hắn không tu nguyên khí mà đơn thuần luyện thể, sức chiến đấu rất mạnh.

Đột nhiên tinh thạch truyền tin trong phòng rung lên, có tin tức truyền đến.

Thân Sùng vận dụng nguyên khí ngay.

Thân Sùng đọc ra nội dung tin tức:

- Cổ Vô Thiên bị đánh chết, Cổ gia đã nguy hiểm trập trùng.

Hai người trong phòng mắt sáng rực.

Thường Huyễn cười nói:

- Sức chiến đấu của Cảnh Ngôn điện chủ thật đáng sợ, Phủ Ma cũng bị giết.

Thân Sùng thở phào:

- Đúng vậy! Không ngờ Cảnh Ngôn giết được Phủ Ma Cổ Vô Thiên, đúng là …

Hai người còn đang hớn hở lại nhận được tin.

- Cổ Lạc Thủy?

- Cổ Lạc Thủy? Người sáng lập Cổ gia?

- Sao có thể? Cổ Lạc Thủy từ trước đại chiến nhân thần đã là võ giả Thánh Đạo cảnh, sao xuất hiện trong Thiên Nguyên đại lục được?

Nhận tin về Cổ Lạc Thủy khiến biểu tình của Thường Huyễn, Thân Sùng trầm trọng.

Ánh mắt Thường Huyễn trở nên sốt ruột:

- Thánh Chủ đại nhân …!

Thân Sùng nghiêm túc nói:

- Chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng, tin tức này chắc không có sai lầm. Cổ Lạc Thủy là võ giả Thánh Đạo cảnh, Cảnh Ngôn không thể nào đánh lại Cổ Lạc Thủy, Liên Minh Huy Hoàng thất bại rồi.

Thường Huyễn hiểu ý Thân Sùng nói chuẩn bị sẵn sàng là sao:

- Thánh Chủ đại nhân, không lẽ Cổ Lạc Thủy dám đến Thánh thành gây sự?

Thân Sùng trầm giọng nói:

- Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất! Cổ Lạc Thủy đột nhiên xuất hiện trên Thiên Nguyên đại lục, ta cảm thấy rất có thể Cổ Lạc Thủy chưa từng rời đi mà giấu ở nơi nào đó ngăn cách với bên ngoài. Cổ Lạc Thủy xuất hiện lần này e rằng không thể ở lại quá lâu, nếu trong thời gian này bà ta cố ý phá hoại đại lục thì chúng ta không chịu nổi hậu quả.

Thường Huyễn hỏi:

- Vậy chúng ta nên ứng đối thế nào?

Thân Sùng ra lệnh:

- Thường Huyễn, ngươi phải đi một chuyến gặp Cổ Lạc Thủy, xem thái độ của bà ta thế nào. Nếu Cổ Lạc Thủy có yêu cầu gì, miễn không quá đáng chúng ta đều đồng ý.

Thường Huyễn lại hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ thì sao?

Thân Sùng lắc đầu buông tiếng thở dài:

- Thường Huyễn, chúng ta mới nhận được tin nói Cổ Lạc Thủy xuất hiện nhưng thời gian thật sự đã là mấy canh giờ trước, lúc này có lẽ Cảnh Ngôn chết rồi. Ta cũng không mong Cảnh Ngôn xảy ra ngoài ý muốn, nhưng chúng ta bất lực. Có

Thánh Cung phụ trợ có lẽ ta có thể đối kháng lại Cổ Lạc Thủy đôi chút, nhưng Thánh Cung không thể di chuyển. Cổ Lạc Thủy không đến Thánh thành thì ta không làm gì bà ta được.

Nét mặt Thường Huyễn bi thương, nhưng như Thân Sùng nói, bọn họ không cách nào trợ giúp Cảnh Ngôn. Đừng nói Thánh Cung không thể di chuyển, dù nó có thể di động thì bọn họ từ Thánh thành đến Lưu Quang thành chạy nhanh hết sức cũng mất hơn mười ngày.

Thường Huyễn nhanh chóng bình ổn cảm xúc dao động, nói:

- Ta đi Lưu Quang thành gặp Cổ Lạc Thủy ngay.

Thường Huyễn nói rồi rời đi.

Sau khi Thường Huyễn đi, trong căn phòng đại điện chỉ còn một mình Thân Sùng.

Thân Sùng qua tinh thạch truyền tin đưa ra một tin tức, nội dung là: Người Thủ Hộ đại nhân! Võ giả Thánh Đạo cảnh trước đại chiến nhân thần Cổ Lạc Thủy xuất hiện ở Thiên Nguyên đại lục.

Cùng lúc đó.

Đây là một cung điện khổng lồ lơ lửng trên bầu trời ẩn sau tầng mây, chỉnh thể cung điện màu đỏ sậm. Cách thật xa vẫn cảm nhận được uy áp đáng sợ phát ra từ cung điện đỏ thẫm trên bầu trời.

Đó là uy áp pháp tắc, võ giả dưới Thánh Đạo cảnh không cách nào đến gần cung điện khổng lồ đáng sợ này.

Cung điện tên Thiên Không Thánh Điện.

Trong Thiên Không Thánh Điện, một thân hình cao lớn hơi cau mày nhìn chằm chằm phương xa, vị trí Thiên Nguyên đại lục.

Thân hình cao lớn mặc trường bào vàng sậm lẩm bẩm:

- Thiên Nguyên đại lục có hơi thở võ giả Thánh Đạo cảnh dao động? Không lẽ đại lục đó lại xuất hiện võ giả Thánh Đạo cảnh? Hoặc võ giả Thánh Đạo cảnh luôn ẩn núp nay lại xuất hiện trên Thiên Nguyên đại lục. Hơn phân nửa là võ giả Thánh Đạo cảnh trước đại chiến nhân thần, trốn tới bây giờ cũng giỏi thật, nhưng ngươi đã xuất hiện thì … phải rời khỏi Thiên Nguyên đại lục!

Thân hình mặc trường bào vàng sậm mắt lóe tia sáng, y là chủ nhân của Thiên Không Thánh Điện.

Trên thế giới này y được gọi là Người Thủ Hộ.

Đại chiến nhân thần bỏ dở, ký hiệp nghị ngừng chiến là một tay Người Thủ Hộ thúc đẩy.

Người Thủ Hộ lấy một khối tinh thạch truyền tin ra xem:

- A? Thánh Chủ Thân Sùng Thiên Nguyên đại lục truyền tin cho ta?

Người Thủ Hộ suy nghĩ:

- Cổ Lạc Thủy? Quả nhiên Cổ Lạc Thủy chưa chết, ẩn núp giỏi lắm, mấy ngàn năm không lộ mặt. Tại sao lần này Cổ Lạc Thủy xuất hiện?

Cổ Lạc Thủy núp mấy ngàn năm rõ ràng không muốn rời khỏi Thiên Nguyên đại lục, giờ đột nhiên xuất hiện chắc có lý do gì.

Người Thủ Hộ nhẹ lắc đầu nói:

- Thôi, ta tự mình đi một chuyến, không thể để Cổ Lạc Thủy ở lại Thiên Nguyên đại lục quá lâu.

Người Thủ Hộ thông qua tinh thạch truyền tin đưa tin cho Thân Sùng.

Cùng lúc đó, Thân Sùng nhận được tin từ Người Thủ Hộ: Thánh Chủ Thân Sùng, ngươi hãy chuyển lời của ta đến Cổ Lạc Thủy, ta rất nhanh sẽ vào Thiên Nguyên đại lục tìm nàng, kêu nàng đừng đi lung tung.

Thân Sùng thấy tin này thì thở phào.

Người Thủ Hộ đại nhân tự mình đến Thiên Nguyên đại lục thì Cổ Lạc Thủy không gây sóng gió gì lớn được, chờ Người Thủ Hộ đến Cổ Lạc Thủy sẽ phải rời khỏi Thiên Nguyên đại lục. Cổ Lạc Thủy tuy là võ giả Thánh Đạo cảnh nhưng ở trước mặt Người Thủ Hộ đại nhân không có năng lực chống cự.

Hết chương 802.

Chương 803. Hối Hận Muốn Chết

Cổ Lạc Thủy có mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không dám công khai chống đối Người Thủ Hộ.

Thánh Chủ Thân Sùng thở phào nhưng trong lòng không nhẹ nhàng nổi.

Chiến tranh giữa Liên Minh Huy Hoàng và trận doanh Cổ gia chắc tới cuối rồi. Cảnh Ngôn là minh chủ liên minh bị Cổ Lạc Thủy giết thì Liên Minh Huy Hoàng cũng tan tác.

Trận doanh Cổ gia mất mác lớn trong trận chiến nhưng họ thắng. Điều này truyền một tín hiệu cho toàn đại lục rằng dù là Thánh Cung cũng không thể tiêu diệt Cổ gia.

Có thể dự đoán sẽ có nhiều thế lực lựa chọn dựa vào Cổ gia, thế lực Cổ gia khuếch trương nhanh.

Thân Sùng thầm than sau đó tiếp tục xem xét tinh thạch truyền tin:

- Lại có tin tức truyền đến! Cái gì? Cổ Lạc Thủy bị đánh chết? Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh?

Khi xem tin tức mới nhất Thân Sùng ngây người, đứng ngây như phỗng, đầu óc trống rỗng, mắt tràn ngập không dám tin.

Cảnh Ngôn thành tựu Thánh Đạo?

Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh giết võ giả Thánh Đạo cảnh Cổ Lạc Thủy?

Lát sau Thân Sùng giật mình tỉnh lại, lần nữa xem tin tức, xác nhận không sai.

Giật mình qua đi Thân Sùng hào hứng:

- Cổ gia tiêu rồi! Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh! Sau đại chiến nhân thần không ngờ Thiên Nguyên đại lục chúng ta sinh ra Thánh Đạo cảnh!

Thân Sùng là Thánh Chủ nhưng y cũng là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, đương nhiên cũng muốn trở thành võ giả Thánh Đạo cảnh. Nhưng khi đại chiến nhân thần hoàn toàn chấm dứt, Thiên Nguyên đại lục chưa từng có võ giả Thánh Đạo cảnh mới xuất hiện, tóm lại Thân Sùng chưa từng nghe qua.

Thân Sùng lập tức truyền tin cho Thường Huyễn.

Thường Huyễn mới ra Thánh thành chuẩn bị đi Lưu Quang thành, đang bay thì nhận tin từ Thánh Chủ. Khi Thường Huyễn xem nội dung tin tức suýt từ trên trời rớt xuống.

Cảnh Ngôn thành võ giả Thánh Đạo cảnh? Còn giết Cổ Lạc Thủy?

Thân Sùng tuyền tin cho Thường Huyễn là để y đừng đi Lưu Quang thành, hang ổ Cổ gia đã bị san bằng. Cổ Lạc Thủy bị giết, đám võ giả trận doanh Cổ gia như Cổ Vạn Toàn ở trong Lưu Quang thành gần như toàn diệt.

Mấy ngày sau.

Đan Quốc, Đan Linh Chi Thành.

Hồ Đông Hạc cười phá lên:

- Cổ gia bị diệt? Liên Minh Huy Hoàng của Cảnh Ngôn thành công diệt Cổ gia? Ha ha, tốt quá! Giờ bảy thế gia lớn đại lục chỉ còn lại sáu thế gia, tuyệt, tuyệt vời!

Hồ Đông Hạc luôn chú ý trận đại chiến này, từ đầu đến cuối lão hy vọng Liên Minh Huy Hoàng của Cảnh Ngôn sẽ đánh bại Cổ gia. Khi nhận được tin chính xác Hồ Đông Hạc siêu hưng phấn, lòng vô cùng vui sướng.

Lam Khúc quận, Quận Vương phủ.

Chu Thiên giật mình nhìn Chu Thượng Vân, gặn hỏi:

- Đã xác nhận tin tức chưa?

Chu Thượng Vân gật đầu, mắt lóe tia sáng:

- Đã xác định, hiện tại tin tức đã truyền khắp đại lục. Lam Khúc quận chúng ta quá hẻo lánh nên nhận tin chậm chút.

Chu Thiên thổn thức:

- Cảnh Ngôn điện chủ thật sự làm được, thật khiến người …

- Đúng vậy, ban đầu nhi cảm thấy Cảnh Ngôn điện chủ không thể thành công, Cổ gia quá mạnh. Không ngờ chiến tranh chấm dứt mau vậy, và Cổ gia bị hủy diệt hoàn toàn.

Chu Thiên mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ là võ giả của Lam Khúc quận chúng ta. Thượng Vân, ngươi đưa tin đến Đông Lâm thành, cho người Cảnh gia biết chuyện này.

Chu Thượng Vân gật đầu nói:

- Vâng, nhi cũng có ý này.

Cảnh gia cũng có tinh thạch truyền tin, lúc Cảnh Ngôn giết Cổ Mặc trong Đông Lâm thành lấy được tinh thạch truyền tin từ người lão, hắn để lại cho phủ thành chủ Đông Lâm thành. Nên Chu Thượng Vân có thể qua tinh thạch truyền tin đưa tin này đến Cảnh gia.

Cảnh Ngôn đang mang theo thành viên Liên Minh Huy Hoàng từ tám quận Cổ gia trở về Thánh thành.

Đường đi tốn khá nhiều thời gian, linh thuyền tuy nhanh hơn võ giả Đạo Vương cảnh nhiều nhưng chậm hơn võ giả Đạo Hoàng cảnh bay hết sức một chút.

Hai tháng sau đoàn người mới đến Thánh thành, vào Huy Hoàng Đạo Tràng.

Đám người Thánh Chủ Thân Sùng đã đến Huy Hoàng Đạo Tràng nghênh tiếp Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn trò chuyện vài câu với nhóm Thân Sùng, Thường Huyễn.

Sau đó bắt đầu phân phối chiến lợi phẩm.

Lần này diệt vong Cổ gia Cảnh Ngôn được tài nguyên là con số thiên văn, ngay cả hắn cũng khó tính hết giá trị tài nguyên trong thời gian ngắn.

Cảnh Ngôn không thể độc chiếm mớ tài nguyên này, trước đại chiến hắn đã nói lấy được tài nguyên sẽ chia một nửa cho thành viên liên minh. Tuy Cảnh Ngôn bước chân vào Thánh Đạo cảnh, dù hắn không nhắc chuyện này cũng không ai dám hó hé tiếng nào. Tuy nhiên Cảnh Ngôn không thay đổi suy nghĩ, hắn làm theo ước định phân phối chiến lợi phẩm.

Trên quảng trường to lớn, thành viên trung tâm phe đạo tràng đứng một bên, thế lực gia tộc hạch tâm liên minh đứng một bên.

Cảnh Ngôn vung tay lên:

- Các vị! Cảnh Ngôn ta một lần nữa chân thành cảm tạ các vị! Ta không nói nhiều, giờ chúng ta bắt đầu phân phối chiến lợi phẩm!

Các tu di giới chỉ bay ra xoay quanh trên bầu trời, các loại vật phẩm bay khỏi tu di giới chỉ rơi xuống mặt đất quảng trường.

Đủ loại đan dược, tài liệu, bia đá võ học, vũ khí. Tài nguyên nhiều đến mức khiến người hoa mắt.

Đặc biệt là linh thạch bình thường và cực phẩm chồng chất như núi. May mắn quảng trường Huy Hoàng Đạo Tràng siêu lớn nếu không chẳng thể chứa hết đống tài nguyên khổng lồ.

Vô số tài nguyên tỏa vầng sáng nhuộm bầu trời bảy sắc màu.

Các cặp mắt nhìn chằm chằm tài nguyên, không ai không động lòng.

- Cảnh Ngôn minh chủ thật sự phân phối tài nguyên!

- Cảnh Ngôn minh chủ là người giữ lời hứa, nếu là người khác có lẽ sẽ không làm như vậy. Chúng ta biết rõ Cảnh Ngôn minh chủ không chia cho gia tộc chúng ta chút tài nguyên nào thì chúng ta có thể phàn nàn cái gì?

- Nói đúng lắm, ta rất mừng, mừng vì lúc trước Văn gia làm thành viên trung tâm của liên minh!

- Đúng vậy! Quyết định lúc trước cực kỳ chính xác. Ha ha, giờ những thế lực gia tộc lúc trước khoanh tay nhìn chắc hối hận xanh ruột. Bọn họ sợ liên minh chúng ta không cách nào đánh bại Cổ gia, không dám làm thành viên trung tâm, không dám tham gia chiến tranh. Nay họ chỉ có thể ngước mắt nhìn chúng ta ăn thịt!

Thế lực gia tộc Liên Minh Huy Hoàng chỉ có một ít làm hạch tâm, thế lực gia tộc bình thường vì các loại nguyên nhân không tham gia vào. Giờ liên minh thắng, diệt Cổ gia, thành viên bình thường chỉ có thể nhìn người ta lấy ích lợi.

Chiến tranh đã kết thúc, bọn họ muốn trở thành hạch tâm cũng muộn màng.

Đúng là họ hối hận muốn chết, nếu có thể chọn lại họ sẽ dứt khoát làm thế lực hạch tâm của Liên Minh Huy Hoàng, tham gia chiến đấu!

Hết chương 803.

Chương 804. Người Thủ Hộ

Số lượng tài nguyên quá nhiều.

Cổ gia truyền thừa mấy ngàn năm, quản lý tám quận, tích lũy mấy ngàn năm trời đâu phải võ giả tầm thường có thể tưởng tượng?

Bởi vì có quá nhiều tài nguyên, một mình Cảnh Ngôn không bận rộn xuể nên kêu chín vị điện chủ kiểm kê, thanh toán giùm.

Mất ba ngày trời phân loại tất cả tài nguyên, tính ra tổng giá trị.

Cảnh Ngôn hươ luồng nguyên khí tách đôi tài nguyên, một nửa thuộc về hắn, nửa kia của thế lực gia tộc thành viên trung tâm Liên Minh Huy Hoàng.

Mấy chục thế lực gia tộc tính theo biểu hiện, chiến tích trong trận chiến phân phối lại một nửa tài nguyên.

Trải qua thống kê, xác nhận lại mất cả ngày rốt cuộc phân phối xong tài nguyên.

Những thành viên gia tộc nhận tài nguyên đều mừng như điên. Gia tộc được chia tài nguyên ít nhất cũng là con số kinh người, bằng tổng thu nhập mấy chục năm của gia tộc họ.

Cảnh Ngôn mỉm cười phất tay nói:

- Các huynh đệ liên minh hãy giải tán đi.

Thế lực thành viên liên minh từ biệt, họ rất vừa lòng tài nguyên nhận được, không ai phàn nàn cái gì, đương nhiên họ không dám suy nghĩ lung tung.

Bọn họ đến từ các nơi trên đại lục, đã tới lúc quay về gia tộc của mình, mang về tài nguyên nhiều như biển, dùng chúng để gia tộc mình càng lớn mạnh, cường thịnh.

Một điện chủ cung kính chắp tay hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, vậy chúng ta xin cáo từ.

Cảnh Ngôn ngăn lại:

- Chờ chút! Hy vọng các vị điện chủ không ngại mớ tài nguyên này ít.

Cảnh Ngôn rút một phần tài nguyên của mình chia thành chín phần, chín vị điện chủ mỗi người nhận một phần.

- Cái này … không cần đi?

- Chúng ta đã nhận đan dược từ Cảnh Ngôn điện chủ, không cần chia tài nguyên cho chúng ta.

- Đúng rồi, hơn nữa trận chiến này chúng ta không tổn thất bao nhiêu.

- Cảnh Ngôn điện chủ giữ lại đi.

Các điện chủ đều từ chối.

Cảnh Ngôn nói đùa:

- Các vị điện chủ đừng khách sáo, nếu các vị không nhận thì sau này đừng hòng đổi đan dược từ chỗ ta.

Chín vị điện chủ không phải một mình tham gia chiến đấu mà dẫn theo tư binh, dù chín người không cần tài nguyên nhưng thuộc hạ của họ thì sao? Không lẽ khiến đám người đó bỏ công không ra?

Hơn nữa Cảnh Ngôn không muốn dây dưa lằng nhằng về tài nguyên.

Chín người thấy Cảnh Ngôn kiên quyết đành nhận lấy.

Lại cung duy một lúc sau các điện chủ rời khỏi Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cảnh Ngôn kêu Khuê Dương:

- Khuê Dương lão ca!

Khuê Dương đến gần:

- Minh chủ.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Lão ca, thành viên trung tâm trong đạo tràng chúng ta đều có công lao lớn, bọn họ nên được thưởng. Làm phiền lão ca tính giùm, theo tu vi thực lực của mọi người phân phối đan dược tương ứng.

Thành viên trung tâm đạo tràng nghe vậy cười tươi. Cảnh Ngôn minh chủ không quên họ, bọn họ cũng được thưởng đan dược.

Khuê Dương gật đầu nói:

- Được, chuyện này dễ.

Sau đó thành viên trung tâm trong đạo tràng tức là đám nhân viên Trịnh Tam Tiếu lục tục rời đi.

- Cảnh Ngôn điện chủ!

- Thánh Chủ đại nhân!

Thân Sùng đến trước mặt Cảnh Ngôn, mấy ngày nay gã luôn ở lại Huy Hoàng Đạo Tràng vì có chuyện quan trọng cần bàn với hắn.

Thân Sùng cười gượng:

- Cảnh Ngôn điện chủ kêu tên ta đi.

Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh, y là võ giả Đạo Hoàng cảnh, tuy làm Thánh Chủ nhưng không dám nhận tiếng kêu

đại nhân từ hắn.

Thân Sùng hỏi lại lần nữa:

- Cảnh Ngôn điện chủ đã vào Thánh Đạo cảnh đúng không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng là bây giờ tu vi của ta vào Thánh Đạo cảnh rồi.

Khuôn mặt Thân Sùng nghiêm túc nói nhỏ:

- Ưm, vậy chúng ta tìm chỗ khuất nói chuyện, việc ta sắp nói ra rất quan trọng với Cảnh Ngôn điện chủ.

Hai người đi vào một căn phòng trong Huy Hoàng Đạo Tràng.

Cảnh Ngôn nói:

- Thánh Chủ có gì cứ nói thẳng, đối thoại của chúng ta tuyệt đối sẽ không truyền vào tai người thứ ba.

Cảnh Ngôn ước chừng đoán được Thân Sùng sắp nói gì, chắc liên quan đến việc hắn thăng cấp Thánh Đạo cảnh. Võ giả Thánh Đạo cảnh không thể ở lại Thiên Nguyên đại lục chắc chắn có lý do.

Khi Liên Minh Huy Hoàng và Cổ gia đại chiến, tiền bối Thiên Thủy có nhắc đến 'Người Thủ Hộ', Cảnh Ngôn cảm thấy Người Thủ Hộ là nhân tố cực kỳ quan trọng trong đó.

Thân Sùng trầm giọng hỏi:

- Cảnh Ngôn điện chủ, sau đại chiến nhân thần thế giới chúng ta còn nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh sống sót, Cổ Lạc Thủy nằm trong số đó. Thiên Nguyên đại lục chúng ta tuy chỉ là một mảnh đại lục trong thế giới này nhưng vẫn có võ giả Thánh Đạo cảnh sống sót, tuy nhiên đại lục bây giờ không có

tung tích võ giả Thánh Đạo cảnh nào. Cảnh Ngôn điện chủ biết nguyên nhân vì sao không?

Cảnh Ngôn lắc đầu.

Thân Sùng chậm rãi nói:

- Cái này phải nói từ lúc ký hiệp nghị ngừng chiến đại chiến nhân thần. Khi đó một vị võ giả thực lực cực kỳ cường đại ra mặt điều đình mới khiến trận chiến giữa nhân tộc và thần tộc ngừng, ký hiệp nghị ngừng chiến. Trong hiệp nghị quy định rõ võ giả nhân loại Thánh Đạo cảnh phải rời khỏi cương vực nhân loại, đây là hạn chế cho nhân loại. Hạn chế của thần tộc là bất cứ thần tộc nào không được vào cương vực nhân loại hoạt động. Tóm lại hiệp nghị hạn chế nghiêm khắc với nhân tộc và thần tộc.

Cảnh Ngôn yên lặng nghe, không nói xen vào.

- Vị tồn tại cường đại đó được gọi là Người Thủ Hộ. Có thể nói nếu không có Người Thủ Hộ thì thế giới của chúng ta đã bị hủy hoàn toàn.

Thân Sùng biết những thân phận nhờ thân phận Thánh Chủ.

Trên Thiên Nguyên đại lục hiện nay chỉ một mình Thân Sùng biết những tin tức này, nếu Cảnh Ngôn không vào Thánh Đạo cảnh thì gã đã không nói cho hắn nghe.

Thân Sùng nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn điện chủ thăng cấp Thánh Đạo cảnh chắc đã bị Người Thủ Hộ biết, sợ là không lâu sau ngươi sẽ gặp đại nhân. Khi đó Người Thủ Hộ đại nhân sẽ đề nghị Cảnh Ngôn điện chủ rời khỏi Thiên Nguyên đại lục.

Thân Sùng nói những lời này để Cảnh Ngôn chuẩn bị tâm lý trước, đỡ khỏi phải gặp Người Thủ Hộ đại nhân rồi hắn làm

hành vi không lý trí, chọc giận Người Thủ Hộ đại nhân.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Ta hiểu ý Thánh Chủ rồi, không biết Người Thủ Hộ đại nhân đang ở đâu? Bao lâu đến Thiên Nguyên đại lục?

Thân Sùng hơi nhíu mày nói:

- Người Thủ Hộ đại nhân luôn ở Thiên Không Thánh Điện, Thiên Không Thánh Điện nằm sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên, ta không rõ vị trí cụ thể. Nhưng chắc Người Thủ Hộ đại nhân đang trên đường đến Thiên Nguyên đại lục, với tốc độ của đại nhân phỏng chừng trong mấy ngày này sẽ đến.

Hết chương 804.

Chương 805. Sáu Thế Gia Sợ Hãi

Khi Thân Sùng nói chuyện với Cảnh Ngôn mơ hồ lộ thái độ khiêm cung. Thân Sùng tuy là Thánh Chủ đại lục, quản lý nguyên Thiên Nguyên đại lục nhưng Cảnh Ngôn là cường giả Thánh Đạo cảnh, thế giới này lấy cường giả làm vua, dù là Thánh Chủ cũng phải giữ sự kính sợ trước mặt võ giả Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Chờ Người Thủ Hộ đại nhân đến ta sẽ nói chuyện một bữa, nếu Người Thủ Hộ đại nhân kiên quyết muốn ta rời khỏi Thiên Nguyên đại lục ngay thì ta sẽ làm theo.

Cảnh Ngôn hiểu ý Thân Sùng khi nói mấy câu đó với mình. Nghe Thân Sùng kể là Cảnh Ngôn biết thực lực của Người Thủ Hộ đại nhân siêu mạnh, e rằng là cường giả hàng đầu trong võ giả Thánh Đạo cảnh. Nếu không thì vì sao trong đại chiến nhân thần, Người Thủ Hộ có thể thúc đẩy hai phe nhân tộc, thần tộc ký hiệp nghị ngừng chiến?

Nghe Cảnh Ngôn nói câu đó Thân Sùng yên lòng, người nhẹ nhàng. Lúc trước Thân Sùng lo Cảnh Ngôn không thèm nể Người Thủ Hộ, kết quả sẽ mất kiểm soát. Lỡ Cảnh Ngôn và Người Thủ Hộ một lời không hợp đánh nhau thì hỏng chuyện.

Thân Sùng kể cho Cảnh Ngôn nghe nhiều về các loại bí văn trong đại lục, y biết gì đều trút ra hết.

Bàn xong công việc Thân Sùng không đi ngay mà tán dóc với Cảnh Ngôn.

Thân Sùng hơi do dự nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, có một việc ta muốn thỉnh giáo ngươi.

Thân Sùng muốn hỏi Cảnh Ngôn về tình huống thăng cấp Thánh Đạo cảnh, nhưng cảm thấy hỏi thẳng hơi liều lĩnh, không hỏi thì cả người ngứa ngáy.

Cảnh Ngôn nhìn biểu tình của Thân Sùng, bật cười nói:

- Có phải Thánh Chủ muốn hỏi ta làm sao vào Thánh Đạo cảnh không?

Thân Sùng hớn hở gật đầu lia, mắt sáng long lanh.

- Thật ra tuy ta thành công vào Thánh Đạo cảnh nhưng không nhiều tâm đắc cho lần đột phá này. Ta ở Lưu Quang thành đánh với lão tổ Cổ gia Cổ Lạc Thủy Thánh Đạo cảnh, khi đó ta gần như bị giết, đột nhiên có xúc động thế là đột phá. Sau này ta tổng kết một ít, võ giả muốn vào Thánh Đạo cảnh cần lĩnh ngộ, hiểu biết nhất định về lực lượng pháp tắc. Võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc lực lượng pháp tắc, vậy cần dùng mấy thứ ẩn chứa lực lượng pháp tắc như đan dược, ví dụ đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ.

Cảnh Ngôn tạm dừng rồi hỏi:

- Thánh Chủ có quen thuộc không?

Con ngươi Thân Sùng co rút, vươn tay ra:

- Thần tinh?

Mấy khối thần tinh nằm bên trên lòng bàn tay Thân Sùng.

Thân Sùng nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Ta từng được một ít thần tinh, biết thần tinh là thiên địa pháp tắc dựng dục ra. Lúc trước tu luyện ta thử dùng một phần

thần tinh nhưng cảm giác hiệu quả không quá lớn, ta cố ý giữ lại mấy khối.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Ừm, trong thần tinh ẩn chứa lực lượng pháp tắc khá nhiều, muốn vào Thánh Đạo cảnh thì thần tinh là vật phụ trợ rất tốt. Nhưng so sánh thì mấy thứ như thần tinh, đan dược đều là ngoại vật, chỉ có thể làm phụ trợ. Muốn đột phá Thánh Đạo cảnh cần một nhân tố chính, ta cảm thấy võ giả khác nhau cách vào Thánh Đạo cảnh cũng khác, kinh nghiệm đột phá của người ta không thể tham khảo. Cách đột phá của ta là phá rồi lập.

Nghe Cảnh Ngôn nói những lời này Thân Sùng vừa khó hiểu vừa lĩnh ngộ được gì.

Muốn vào Thánh Đạo cảnh đúng là không thể nghiên cứu cách thăng cấp của người khác sẽ thành công, cần đi con đường của riêng mình. Kinh nghiệm của người khác nhiều nhất chỉ là mồi dẫn.

Thân Sùng trò chuyện với Cảnh Ngôn mấy canh giờ mới từ biệt.

***

Lão tổ sáu thế gia hội hợp ở một địa điểm hẹn trước.

Lão tổ Lam gia mặt ủ mày chau hỏi:

- Chúng ta phải làm thế nào?

Một trong bảy thế gia lớn, Cổ gia đã hoàn toàn hủy diệt, thành viên gia tộc chết gần hết. Sót lại vài cá lọt lưới đã núp kỹ không dám ló mặt ra, cả đời kéo dài hơi tàn.

Bảy thế gia lớn đại lục hiện giờ chỉ còn lại sáu thế gia bọn họ.

Trong đại chiến giữa Liên Minh Huy Hoàng của Cảnh Ngôn và Cổ gia, sáu thế gia thầm phái một đội võ giả Đạo Hoàng cảnh giúp đỡ Cổ gia. Nói là ngầm giúp, mặt ngoài không lộ ra nhưng Cảnh Ngôn có thể không biết sáu thế gia đều góp phần giúp đỡ Cổ gia sao?

Chứng cứ thì …

Cảnh Ngôn đã là Thánh Đạo cảnh, hắn nhận định một việc còn cần cái gì chứng cứ xác thực?

Lão tổ Ngô gia trầm giọng nói:

- Chúng ta phải nhanh chóng sắp xếp, chờ Cảnh Ngôn quyết tâm xuống tay với mấy gia tộc chúng ta, khi đó muốn làm gì cũng muộn.

Lão tổ Trình gia hoảng loạn nói:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn, Thánh Đạo cảnh! Cổ Lạc Thủy còn bị hắn giết, nếu hắn đến địa bàn mấy thế gia chúng ta đi dạo thì …

Lão tổ thế gia khác nói:

- Được rồi, đừng rối rắm nữa. Đừng nói Cảnh Ngôn đã là Thánh Đạo cảnh, dù tu vi của hắn còn là Đạo Hoàng cảnh thì chúng ta cũng không thể đối kháng lại. Hiện giờ không có con đường thứ hai, đường ra duy nhất là tới cửa nhận lỗi van xin tha thứ. Chúng ta hãy cầu nguyện Cảnh Ngôn tha thứ đi.

- Chỉ có thể làm vậy.

- Thế … chúng ta có đi cùng nhau đến Thánh thành gặp Cảnh Ngôn minh chủ không?

- Ta mặc kệ các ngươi có đi hay không, lát nữa ta tự đi Thánh thành, ta đã mang tài nguyên làm quà xin lỗi theo bên mình rồi.

- Thật ra Ngô gia ta cũng chuẩn bị rồi.

Lão tổ Trình gia hỏi:

- Ngô huynh, Ngô gia của huynh định lấy bao nhiêu tài nguyên xin lỗi?

Lão tổ Ngô gia đau lòng nói:

- Ta không nói cụ thể được, tóm lại là rất nhiều.

Lấy ra nhiều tài nguyên làm quà xin lỗi làm lòng lão tổ Ngô gia nhỏ máu, nhưng phải đưa. Nếu đưa ít Cảnh Ngôn thèm để vào mắt sao? Cảnh Ngôn là cường giả Thánh Đạo cảnh! Chút xíu tài nguyên phỏng chừng hắn không thèm liếc một cái, tài nguyên bình thường thì không được, phải chọn những tài nguyên hiếm hoi làm Cảnh Ngôn hứng thú.

Lão tổ thế gia nhìn những người khác, nói:

- Các ngươi có đi chung không? Nếu không đi thì ta đi trước một bước

- Đi chung chứ!

- Đi đi!

- Các vị, chờ chúng ta đến Thánh thành rồi hãy gặp Thánh Chủ đại nhân trước đi, nếu Thánh Chủ đại nhân nói giúp một câu ta cảm thấy vấn đề dễ giải quyết.

- Có lý!

- Đúng vậy, gặp Thánh Chủ đại nhân trước! Lần này chúng ta phải bày tỏ trung tâm rồi, về sau sáu thế gia làm việc cần xem sắc mặt Thánh Chủ.

Sáu người cùng hành động, bọn họ sợ một mình đi gặp Cảnh Ngôn. Sáu người cùng đi ít ra có thể an ủi nhau.

Bọn họ hơi sợ, sợ Cảnh Ngôn.

Sáu bóng người bay hướng Thánh thành, họ biết sớm tới cửa tặng quà xin lỗi càng tốt nên bay với tốc độ mau nhất.

Hết chương 805.

Chương 806. Hơi Thở Thần Thông

Mấy ngày sau, một người mặc trường bào màu vàng sậm lặng lẽ giáng lâm Thánh thành.

Thánh Chủ Thân Sùng sớm chờ ngoài Thánh Cung.

Thân Sùng khom người chào, biểu tình kích động nói:

- Kính chào Người Thủ Hộ đại nhân!

Thân Sùng đảm nhiệm Thánh Chủ Thiên Nguyên đại lục đã hơn ngàn năm, đây là lần thứ hai trông thấy Người Thủ Hộ.

Lần đầu tiên gặp Người Thủ Hộ là lúc Thân Sùng mới nhận chức vị Thánh Chủ.

Quyền khống chế Thánh Cung cần Người Thủ Hộ tự tay chuyển giao, thánh khí Thánh Cung thật ra là của y. Mục đích làm như vậy để Thánh Chủ không bị các loại thế lực trên đại lục lật đổ.

Mỗi đời Thánh Chủ khi gần hết thọ nguyên phải trả lại quyền khống chế Thánh Cung.

Người Thủ Hộ vung tay nói:

- Thánh Chủ Thân Sùng không cần đa lễ, Cảnh Ngôn đạo hữu có trong Thánh thành không?

Người Thủ Hộ đã biết Cổ Lạc Thủy chết, Thiên Nguyên đại lục xuất hiện võ giả Thánh Đạo cảnh mới tên Cảnh Ngôn. Người Thủ Hộ hơi tò mò về hắn.

Thân Sùng trả lời:

- Cảnh Ngôn điện chủ còn ở Thánh thành, ta đã truyền tin cho hắn, chắc hắn sắp từ phủ đệ lại đây.

Người Thủ Hộ gật đầu:

- Ừm!

Thân Sùng tránh sang một bên mời Người Thủ Hộ vào:

- Mời Người Thủ Hộ đại nhân vào Thánh Cung.

Hai người leo lên Thánh Phong, vào Thánh Cung, chờ trong Thánh Điện.

Chốc lát sau Cảnh Ngôn đến Thánh Điện.

Thấy Cảnh Ngôn đi vào Thân Sùng đứng bật dậy, giới thiệu cho hắn:

- Cảnh Ngôn điện chủ, vị này là Người Thủ Hộ đại nhân.

Cảnh Ngôn đánh giá Người Thủ Hộ:

- Người Thủ Hộ đại nhân!

Người Thủ Hộ này vóc dáng khôi ngô, mặt chữ điền mày rậm, anh khí bức người.

Người Thủ Hộ nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu đừng khách sáo, hai chúng ta cùng là Thánh Đạo, quen biết ngang hàng được rồi. Tên ta là Thần Long.

Người Thủ Hộ Thần Long nheo mắt nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu đúng là trẻ tuổi, lúc trước Thánh Chủ Thân Sùng truyền tin cho ta nói đạo hữu mới hơn bốn mươi tuổi ta còn không tin, nay xem ra là ta kiến thức hạn hẹp.

Cảnh Ngôn khom người vội nói:

- Người Thủ Hộ đại nhân quá khen.

Thần Long xua tay nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu đừng khiêm tốn, ta ở thế giới này đã hơn năm ngàn năm, đạo hữu là võ giả Thánh Đạo cảnh trẻ tuổi nhất ta từng thấy. Dù trước đại chiến nhân thần ta cũng chưa từng nghe có võ giả Thánh Đạo cảnh nào hơn bốn mươi tuổi, trong thần tộc cũng không xuất hiện Thánh Đạo cảnh trẻ như vậy. Thế giới hiện nay đã không giống như trước thời đại chiến nhân thần, thế giới sụp đổ, pháp tắc không đầy đủ, muốn thành tựu Thánh Đạo rất khó khăn.

Thần Long luôn nhìn Cảnh Ngôn chăm chú.

Cảnh Ngôn không biết nên trả lời sao:

- Ta chỉ nhờ may mắn.

Thần Long đổi sang chủ đề chính:

- Ha ha, Cảnh Ngôn đạo hữu, ta đến đây vì điều gì chắc Thánh Chủ Thân Sùng đã nói với đạo hữu rồi? Theo quy định đạo hữu trở thành võ giả Thánh Đạo cảnh thì phải rời khỏi Thiên Nguyên đại lục, nếu không có vấn đề gì hãy cùng ta về Thiên Không Thánh Điện đi.

Trước khi Cổ Lạc Thủy xuất hiện Thần Long đã từ Thiên Không Thánh Điện đến Thiên Nguyên đại lục, dọc đường nghe Thân Sùng đưa tin Cổ Lạc Thủy đã chết, võ giả Thánh Đạo cảnh mới xuất hiện.

Nghe Thần Long nói, Cảnh Ngôn hơi cau mày.

Rời khỏi Thiên Nguyên đại lục ngay bây giờ?

Cảnh Ngôn còn chút chuyện chưa giải quyết, hắn không thể rời khỏi Thiên Nguyên đại lục ngay được. Đi Thiên Không Thánh Điện càng không thể nào, hắn còn cần vào Vô Vọng Thâm Uyên cứu mẫu thân ra, còn phải tìm Bạch Tuyết nữ nhi của Chu Thượng Vân.

Cảnh Ngôn nói:

- Người Thủ Hộ đại nhân, ta đã biết quy định, Thánh Chủ Thân Sùng có nói ta nghe. Nhưng ta chưa thể rời khỏi Thiên Nguyên đại lục ngay, nơi này còn nhiều chuyện ta chưa bỏ được.

Thần Long cau mày:

- A?

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Người Thủ Hộ đại nhân, ta cần chút thời gian, khẩn cầu Người Thủ Hộ đại nhân cho ta thêm thời gian.

Thần Long trầm giọng hỏi:

- Ngươi cần bao lâu?

Cảnh Ngôn ướm thử một con số:

- Ba năm?

Thần Long híp mắt bắn ra tia sáng nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đạo hữu nên biết quy định là quy định, đã được đặt ra thì bất cứ ai đều phải tuân theo. Nếu đạo hữu chống đối, người ta cũng làm theo, vậy quy định tồn tại có ý nghĩa gì? Ta phụ trách nắm giữ, giám sát thế giới này mà vẫn phải làm theo quy định. Đạo hữu muốn ta ngoại lệ cho đạo hữu, thấy có được không?

Cảnh Ngôn nhìn thẳng vào mắt Thần Long.

Không khí giữa hai người trở nên căng thẳng.

Đại điện chìm trong thinh lặng.

Thân Sùng đứng một bên sốt ruột nhíu chặt mày, nhưng trong trường hợp này không có chỗ cho Thánh Chủ xen lời. Đây là cường giả Thánh Đạo cảnh đối thoại.

Thân Sùng cũng không biết nên nói sao, nói giúp Cảnh Ngôn hay khuyên hắn làm theo quy tắc?

Thần Long lại mỉm cười mở miệng nói:

- Được rồi, Cảnh Ngôn đạo hữu đã đưa ra điều kiện thì ta tôn trọng đạo hữu, nhưng muốn ta đồng ý điều kiện đạo hữu đưa ra thì phải cho ta thấy đạo hữu có tư cách đó.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia khó hiểu.

Thần Long nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đạo hữu đánh hết sức công kích ta thử xem, nếu ta cảm giác thực lực của đạo hữu được thì sẽ suy xét điều kiện của đạo hữu.

Thần Long khá tò mò sức chiến đấu của Cảnh Ngôn.

Nên biết Cổ Lạc Thủy khá bình thường trong võ giả Thánh Đạo cảnh, nhưng dù sao từ mấy ngàn năm trước đã là Thánh Đạo cảnh. Cảnh Ngôn mới vào Thánh Đạo cảnh thế nhưng giết được Cổ Lạc Thủy.

Thần Long muốn nhìn xem sức chiến đấu của Cảnh Ngôn thế nào.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Vậy chúng ta ra ngoài?

Thần Long nói với Cảnh Ngôn một câu rồi chuyển sang bảo Thân Sùng:

- Không cần, ở chỗ này đi, đạo hữu đánh hết sức vào ta là được. Thánh Chủ Thân Sùng hãy điều động lực lượng Thánh Cung bảo vệ chính mình.

Thân Sùng không dám lơ là:

- Rõ!

Võ giả Thánh Đạo cảnh ra tay thì y khó mà chịu được, dù không bị công kích đánh trực diện, chỉ lực lượng sót lại cũng đủ khiến Thân Sùng hết sức cẩn thận.

Thân Sùng lập tức điều động lực lượng Thánh Cung bảo vệ toàn thân.

Thánh Cung vốn là thánh khí nên không cần lo Cảnh Ngôn ra tay sẽ phá hủy nó.

- Người Thủ Hộ đại nhân hãy cẩn thận!

Cảnh Ngôn dứt lời chém nhát kiếm.

Lực lượng pháp tắc dâng lên, kiếm quang đen ẩn chứa kiếm ý chém hướng Người Thủ Hộ Thần Long.

Thấy kiếm quang đen chém tới, Thần Long vươn tay ra, một chưởng ấn hiển hiện đánh hướng kiếm quang đen.

Thần Long thầm nghĩ:

- Sức chiến đấu không tệ, hèn gì có thể giết Cổ Lạc Thủy. Vận dụng lực lượng pháp tắc đã rất quen thuộc, còn có thể dẫn động lực lượng pháp tắc, số lượng không ít.

Vẻ mặt Thần Long thoải mái phân tích sức chiến đấu của Cảnh Ngôn.

- Ủa? Không đúng! Đây là …

Vẻ mặt thoải mái của Thần Long chợt thay đổi:

- Chuyện gì xảy ra? Trong kiếm quang sao có hơi thở của thần thông?

Hết chương 806.

Chương 807. Cảnh Ngôn Đại Nhân Đến

Thần Long đã chuẩn bị tâm lý đối với sức chiến đấu của Cảnh Ngôn, dù sao có thể giết Thánh Đạo cảnh Cổ Lạc Thủy chứng minh sức chiến đấu của hắn cao hơn võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường.

Nhưng Thần Long không để bụng, trong đại chiến nhân thần dù là nhân tộc hay thần tộc đều có võ giả Thánh Đạo cảnh thực lực ngút trời chết đi, y đã thấy quá nhiều.

Khi Cảnh Ngôn vung kiếm chém ra kiếm quang, Thần Long tùy ý bình thản nhìn.

Mãi khi chưởng ấn của Thần Long tiếp xúc kiếm quang đen thì y thật sự ngạc nhiên:

- Không thể nào! Sao lại có uy năng thần thông? Cái này …

Thần Long vội vàng vận chuyển tâm pháp tăng mạnh uy lực đòn đánh, pháp tắc trong chưởng ấn tăng vọt uy năng.

Trong đại điện, chưởng ấn và kiếm quang đối kháng kịch liệt.

Thần Long càng lúc càng giật mình.

Ánh mắt Thần Long lóe tia khó tin nhìn Cảnh Ngôn:

- Đúng là uy năng thần thông, không sai được. Tuy chưa hoàn chỉnh nhưng đã có sơ hình, cho thêm thời gian là sẽ không ngừng hoàn thiện mãi đến khi lĩnh ngộ ra thần thông thật sự. Hơn nữa đây là loại thần thông công kích siêu tuyệt!

Võ giả mới vào Thánh Đạo cảnh mà đã nắm giữ một loại thần thông, còn là loại phẩm cấp rất cao.

Thần Long không chắc phẩm cấp chính xác, y chỉ biết tuyệt đối không phải thần thông thấp kém.

Nên biết dù ở Thần giới thì thần thông cũng vô cùng hiếm hoi, võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường cả đời không thể nắm giữ một loại thần thông cấp thấp. Võ giả nắm giữ thần thông tính là thiên tài trong Thần giới, là hạt giống bồi dưỡng đặc biệt.

Thần Long không phải người thế giới này, y từ Thần giới đến đây.

Bụp!

Hai, ba giây sau kiếm quang đen tán loạn, chưởng ảnh của Thần Long dần tan biến.

Cảnh Ngôn định tấn công nữa nhưng Thần Long đã xua tay ngăn lại:

- Được rồi, có thể!

Thần Long đã nắm rõ sức chiến đấu của Cảnh Ngôn, y nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu thiên phú đúng là cao kinh người, nhưng muốn ở Thiên Nguyên đại lục ba năm thì quá dài, ta không thể đồng ý. Vậy đi, ta cho đạo hữu một năm, đã đủ cho đạo hữu xử lý rất nhiều chuyện.

Cảnh Ngôn nghe vậy vội cảm ơn, hắn đề nghị ba năm chỉ là thăm dò, nếu Thần Long đồng ý cho hắn ở lại Thiên Nguyên đại lục ba năm thì hắn cũng không dùng hết. Vì mẫu thân của hắn có lẽ đang chịu tội, Cảnh Ngôn muốn nhanh chóng vào Vô Vọng Thâm Uyên tìm mẫu thân.

Còn thành chủ Bạch Tuyết nữa, nàng vì hắn một mình đi Vô Vọng Thâm Uyên giờ không có tin tức gì. Nếu thành chủ

Bạch Tuyết còn sống Cảnh Ngôn phải tìm ra tung tích của nàng.

Người Thủ Hộ Thần Long cho Cảnh Ngôn thời gian một năm đã đủ dùng.

Thần Long lấy tinh thạch truyền tin ra, nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, ta không nói nhiều, chúng ta trao đổi dấu ấn thần hồn để sau này tiện liên lạc trực tiếp.

Trao đổi dấu ấn thần hồn tức là để lại dấu ấn thần hồn trong tinh thạch truyền tin của đối phương.

Tinh thạch truyền tin có thể cho võ giả truyền tin với nhau nhưng không phải đưa tin cho ai cũng được. Trong tinh thạch truyền tin lưu giữ dấu ấn thần hồn của đối phương mới có thể đưa tin qua lại.

Tất nhiên Cảnh Ngôn không từ chối.

Sau đó Thần Long từ biệt.

Cho Cảnh Ngôn một năm đã rất nhiều, chứng minh hắn được Thần Long tôn trọng. Đổi lại võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường tuyệt đối không được ở lâu như thế. Võ giả Thánh Đạo cảnh như Cổ Lạc Thủy, Thần Long cho bà ta ba, năm ngày đã là may.

Thân Sùng cũng rất ngạc nhiên, mới rồi y không thấy rõ Cảnh Ngôn và Thần Long đấu một chiêu, không hiểu uy năng nhát kiếm của hắn.

Nhưng Thân Sùng là người thông minh, kết hợp thái độ trước và sau của Người Thủ Hộ Thần Long đối với Cảnh Ngôn thì y biết hắn chém ra đường kiếm đã được Thần Long xem trọng.

Cảnh Ngôn nói chuyện với Thân Sùng vài câu rồi từ biệt, trở về phủ đệ của mình.

Lại qua vài ngày.

Bùm!

Trong một mật thất ở phủ đệ, một hơi thở hùng hậu đột nhiên phóng lên cao.

Cảnh Ngôn đang uống trà trong sân cảm ứng hơi thở đó, đầu tiên là sửng sốt sau đó vẻ mặt mừng như điên.

Cảnh Ngôn lắc người đến gần mật thất.

Phụ thân Cảnh Lục Nam vừa lúc ra khỏi mật thất.

Đạo Hoàng cảnh!

Phụ thân Cảnh Lục Nam rốt cuộc thành công từ Đạo Vương cảnh đột phá đến Đạo Hoàng cảnh!

Vì mới đột phá, cảnh giới không ổn định nên dao động nguyên khí trên người Cảnh Lục Nam cực kỳ mãnh liệt.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Chúc mừng phụ thân!

Cảnh Lục Nam thấy Cảnh Ngôn đứng trước mặt thì kinh ngạc kêu lên:

- Cảnh Ngôn? Ngươi về rồi? Vậy Cổ gia …

Khi Cảnh Ngôn dẫn dắt Liên Minh Huy Hoàng tấn công Cổ gia thì Cảnh Lục Nam đi bế quan, trước khi xuất quan gã không biết Cảnh Ngôn đã tiêu diệt Cổ gia. Nên giờ đột nhiên thấy Cảnh Ngôn thì hơi bất ngờ.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Cổ gia đã không tồn tại, gia tộc này trở thành lịch sử.

Cảnh Lục Nam bị rung động mạnh:

- Cái gì?!

Cổ gia không tồn tại? Là sao? Không lẽ Cổ gia đã hủy diệt?

Cảnh Ngôn giải thích sơ, Cảnh Lục Nam chìm đắm trong giật mình thật lâu.

Cảnh Ngôn nói:

- Phụ thân mới đột phá thành công, nên ổn định cảnh giới.

Cảnh Lục Nam như không nghe lời Cảnh Ngôn nói, gã hít sâu mừng như điên hỏi dồn:

- Cảnh Ngôn thật sự thành tựu Thánh Đạo?

Thấy Cảnh Ngôn gật đầu xác nhận Cảnh Lục Nam cười lớn, mắt nóng cháy, gã vui mừng từ tận đáy lòng.

Mấy ngày tiếp theo Cảnh Lục Nam ổn định cảnh giới mới đột phá, nhờ Cảnh Ngôn cung cấp đan dược trợ giúp gã ổn định cảnh giới rất nhanh.

Cảnh Ngôn chẳng những cho phụ thân nhiều đan dược cửu giai quý giá, còn chia một phần thần tinh, hai viên Bổ Thiên Đan cho Cảnh Lục Nam. Cảnh Ngôn dặn Cảnh Lục Nam đợi khi đến Đạo Hoàng cảnh đỉnh mới được dùng Bổ Thiên Đan, nếu không tới đỉnh mà dùng nó thì rất lãng phí.

Hôm nay trên bầu trời Lam Khúc quận thành.

Cảnh Lục Nam hưng phấn nói:

- Lam Khúc quận! Ha ha, mấy chục năm rồi không trở về, giờ rốt cuộc về rồi!

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Phụ thân, chúng ta đi xuống gặp Quận Vương Chu Thượng Vân một lần đi. Quận Vương Chu Thượng Vân có ân tình rất lớn với nhi.

Cảnh Lục Nam gật đầu nói:

- Được!

Hai người từ trên trời giáng xuống, đến bên ngoài Quận Vương phủ.

Thủ vệ nhận ra Cảnh Ngôn ngay, kinh kêu:

- Cảnh Ngôn đại nhân?

Thủ vệ chạy thẳng vào Quận Vương phủ ngay, hiển nhiên sốt ruột đi thông bẩm cho Quận Vương Chu Thượng Vân biết Cảnh Ngôn đại nhân đến.

Hết chương 807.

Chương 808. Người Muốn Gặp

Thấy thủ vệ xoay người chạy như bay, Cảnh Ngôn và Cảnh Lục Nam cùng cười, không để bụng.

Hai người vào Quận Vương phủ.

- Cái gì? Cảnh Ngôn điện chủ đến?

Vèo!

Chu Thượng Vân nghe thủ vệ bẩm báo thì khí thế trầm xuống, gã như mũi tên nhọn lao ra khỏi phòng.

Một lát sau.

Chu Thượng Vân khom người chào:

- Cảnh Ngôn điện chủ? Quận Vương Lam Khúc quận Chu Thượng Vân kính chào Cảnh Ngôn điện chủ đại nhân!

Tuy Chu Thượng Vân và Cảnh Ngôn quen thân nhưng gã là Quận Vương của Lam Khúc quận, người bên quan. Cảnh Ngôn là điện chủ Thánh Điện, là lãnh đạo của gã. Nên khi gặp Cảnh Ngôn thì Chu Thượng Vân phải khom người hành lễ.

Cảnh Ngôn cố ý trợn to mắt nói:

- Quận Vương Chu Thượng Vân với ta còn cần giữ lễ rườm rà này sao?

Chu Thượng Vân hơi giật mình:

- Cái này …

Cảnh Ngôn giới thiệu:

- Được rồi, Quận Vương cứ kêu tên ta như trước kia là được. Để ta giới thiệu chút, đây là phụ thân của ta, Cảnh Lục Nam. Phụ thân, vị này là Quận Vương Lam Khúc quận Chu Thượng Vân. Quận Vương Chu Thượng Vân giúp đỡ nhi rất nhiều.

Chu Thượng Vân và Cảnh Lục Nam chưa gặp mặt bao giờ. Cảnh Lục Nam biết Quận Vương Lam Khúc quận là Chu Thượng Vân, nhưng gã chưa từng tiếp xúc.

Chu Thượng Vân giật mình nhìn Cảnh Lục Nam:

- A?

Chu Thượng Vân không biết Cảnh Lục Nam bị Cổ gia giam cầm, còn tưởng phụ thân của Cảnh Ngôn chết lâu rồi, ai ngờ còn sống.

Chu Thượng Vân không biết nên xưng hô Cảnh Lục Nam thế nào, kêu tên thì không ổn.

Cảnh Lục Nam chắp tay với Chu Thượng Vân:

- Quận Vương Chu Thượng Vân, kêu tên ta được rồi.

Chu Thượng Vân lắc đầu nguầy nguậy:

- Khổng ổn, vậy không được!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Quận Vương cứ làm theo ý phụ thân của ta đi. Chúng ta không phải người ngoài, không cần khách sáo nhiều vậy.

Cảnh Ngôn không quan tâm mấy lễ tiết ảo.

Chu Thượng Vân nói:

- Vậy … được rồi, a, để ta đi kêu phụ thân lại đây!

Chu Thượng Vân dẫn Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Nam vào phòng tiếp khách trước sau đó đi kêu Chu Thiên, còn phái

người đi phủ tổng quản thông báo Mộ Liên Thiên đến.

Chốc lát sau Chu Thiên, Mộ Liên Thiên đi vào.

Đám người này ở trước mặt Cảnh Ngôn ít nhiều gì hơi thận trọng, tuy hắn nói họ cứ như trước kia nhưng sự thay đổi này là về bản chất. Kêu họ đối xử với Cảnh Ngôn tùy ý như cũ là không thể nào.

Trước kia nhóm Mộ Liên Thiên đã giúp Cảnh Ngôn rất nhiều, lần này trở về hắn cố ý chuẩn bị quà tài nguyên cho họ.

Thấy Cảnh Ngôn tặng tài nguyên, cả nhóm trợn to mắt nói:

- Cái … này …

Quá nhiều tài nguyên, nhưng với Cảnh Ngôn chỉ như một cọng lông trâu.

Cảnh Ngôn cố ý nét mặt sa sầm nói:

- Các người đừng khách sáo với ta, nếu không nhận thì ta không vui!

- Đương nhiên nhận rồi, mấy ai được Cảnh Ngôn điện chủ tặng cho?

- Đúng vậy!

Mọi người trò chuyện cười vui.

Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Nam ở trong Lam Khúc quận thành hai ngày. Cảnh Ngôn đã gặp Cảnh Tử Kỳ, Mộ Vân Phỉ, một số bằng hữu cũ. Gặp người quan hệ không tệ Cảnh Ngôn đều tặng ít tài nguyên.

Tu vi của Cảnh Tử Kỳ, Mộ Vân Phỉ đã là Đạo Linh cảnh. Hai nàng thấy Cảnh Ngôn thì vẫn thân thiết như xưa. Cảnh Ngôn tặng tài nguyên cho nữ giới nhiều hơn, số tài nguyên đủ cho các nàng tu luyện đến Đạo Vương cảnh, thậm chí là Đạo Hoàng cảnh. Đương nhiên cũng cần họ có đủ thiên phú.

Cảnh Ngôn ghé qua chi nhánh Cảnh gia trong Lam Khúc quận thành, để lại nhiều tài nguyên cho trưởng lão Cảnh Thanh Trúc.

Hai ngày sau, Cảnh Ngôn và Cảnh Lục Nam rời khỏi Lam Khúc quận thành, bay đi Đông Lâm thành.

Chưa tới một ngày hai người đã đến Đông Lâm thành.

Cảnh Lục Nam nhìn thành phố, kinh ngạc hỏi:

- Đây là Đông Lâm thành?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đó là Đông Lâm thành, nơi khởi nguồn của Cảnh gia chúng ta!

Cảnh Lục Nam cảm khái:

- Thay đổi quá lớn. Đã hơn ba mươi năm không về, không ngờ thành thị này thay đổi nhiều vậy, to hơn trước gấp mấy chục lần.

Hai người vào phủ thành chủ.

Khi người Cảnh gia biết Cảnh Ngôn trở về, nhân vật cấp trưởng lão đều đến phủ thành chủ.

Tộc trưởng Cảnh gia Cảnh Thành Dã mang theo mấy chục trưởng lão vội vàng vào phủ thành chủ, mỗi người tâm tình rất kích động, mắt tràn đầy hưng phấn.

Cảnh Lục Nam thấy Cảnh Thành Dã, kêu lên:

- Thành Dã ca?

Lúc Cảnh Lục Nam bị Cổ gia bắt đi Cảnh Thành Dã chưa làm tộc trưởng Cảnh gia.

Cảnh Thành Dã nghe tiếng kêu nhìn hướng Cảnh Lục Nam:

- Ngươi là …?

Trong một chốc Cảnh Thành Dã không nhận ra Cảnh Lục Nam, dù sao mấy chục năm không gặp. Hơn nữa Cảnh Thành Dã giống như người khác đều cho rằng Cảnh Lục Nam đã chết.

Người chết đột nhiên xuất hiện trước mặt, trong một chốc không dám nhận cũng là bình thường.

Những người Cảnh gia khác cùng nhìn Cảnh Lục Nam.

Cảnh Lục Nam mỉm cười hỏi:

- Thành Dã đại ca, mới ba mươi mấy năm không gặp đã không biết ta?

Cảnh Thành Dã trợn to mắt nói:

- Ngươi …!

Một số trưởng lão Cảnh gia lớn tuổi nhìn Cảnh Lục Nam chằm chằm, thấy mặt mũi hơi quen.

Một trưởng lão chợt kêu lên:

- Ngươi … ngươi là Cảnh Lục Nam?

- Cái gì?

- Cảnh Lục Nam?

Cảnh Thành Dã hít sâu, không dám tin nhìn Cảnh Lục Nam:

- Lục Nam, thật sự là ngươi? Sao có thể? Lục Nam chưa chết?

Cảnh Lục Nam nhìn khuôn mặt quen thuộc ngày xưa, vui vẻ nói:

- Nếu ta chết thì có thể xuất hiện trước mặt các người sao?

Vốn tưởng đời này không thể gặp lại những người này, chuyện đời khó đoán, gã không chỉ sống sót trở lại còn đột phá đến Đạo Hoàng cảnh, nhi tử thì là cường giả Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn nói với đám người:

- Các người từ từ trò chuyện, ta đi ra ngoài một chuyến.

Dứt lời Cảnh Ngôn biến mất trước mắt mọi người.

Đám người không ngạc nhiên, tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn đã vượt sức tưởng tượng của họ. Hắn đột ngột biến mất là chuyện bình thường, không có gì phải ngạc nhiên.

Tổng bộ Liệt Diễm Thương Hội.

Hiện giờ Liệt Diễm Thương Hội ngày càng nổi tiếng trên đại lục, mạng lưới buôn bán không giới hạn trong Lam Khúc quận, đã phát triển đến mấy quận thành xung quanh.

Cảnh Ngôn đứng trước kiến trúc Liệt Diễm Thương Hội, thở hắt ra, thần hồn bao phủ dễ dàng tìm ra người muốn gặp.

Bóng dáng xinh đẹp ở trong một căn phòng trên tầng cao nhất kiến trúc.

Tuy đã là cường giả Thánh Đạo cảnh nhưng lúc này Cảnh Ngôn không bình tĩnh, hắn hít sâu bước vào Liệt Diễm Thương Hội, lắc người một cái đã đến tầng cao nhất kiến trúc, ngoài cửa phòng.

Cảnh Ngôn mỉm cười gõ cửa.

Cốc cốc cốc!

Giọng nói êm tai quen thuộc vọng ra:

- Vào đi.

Hết chương 808.

Chương 809. Người Xưa Ở Hắc Phong Trấn

Cảnh Ngôn đứng ngoài cửa phòng không đẩy cửa vào, hắn lại giơ tay lên gõ cửa.

Giọng êm tai có chút tức giận quát:

- Ai ở bên ngoài? Mau vào!

Cảnh Ngôn lắc đầu, tính tình không thay đổi chút nào, nghĩ đến đây khóe môi cong lên nụ cười thật lòng.

Khi Cảnh Ngôn giơ tay lần thứ ba thì cửa phòng bật mở, bên trong là khuôn mặt xinh đẹp cau mày.

Người ở trong phòng tất nhiên là Cao Phượng.

Cao Phượng hé môi định quát mắng, nhưng thấy người đứng bên ngoài là Cảnh Ngôn thì cổ họng nghẹn lại, hốc mắt ửa lên.

Cảnh Ngôn dịu dàng nhìn Cao Phượng:

- Ta đã trở về!

Cao Phượng đã bước vào Đạo Sư cảnh.

Cao Phượng khẽ hỏi:

- Còn đi không?

Cảnh Ngôn nói:

- Ta chỉ có một năm, một năm sau phải rời khỏi Thiên Nguyên đại lục, ta không thể khống chế được. Nhưng sau này nếu ta đủ mạnh có thể tùy thời trở về.

Cao Phượng không nói gì, nàng không phải loại người thích hỏi tới cùng.

Cảnh Ngôn nhìn thẳng vào mắt Cao Phượng:

- Một năm này chúng ta đi khắp nơi nhìn xem, Thiên Nguyên đại lục rất lớn, có nhiều nơi chúng ta chưa từng đi.

Cao Phượng gật đầu nói:

- Được.

***

Cảnh Ngôn lấy tinh thạch truyền tin ra, thấy Thân Sùng đưa tin cho mình:

- Thánh Chủ?

Nội dung tin tức khá nhiều: Lão tổ sáu thế gia đến Thánh thành …

Nội dung đại khái là lão tổ sáu thế gia đại lục cùng đến Thánh thành, gặp Thánh Chủ Thân Sùng. Ý sáu thế gia muốn nhờ Thân Sùng năn nỉ Cảnh Ngôn giùm.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Sáu thế gia phản ứng nhanh lắm.

Cảnh Ngôn đưa tin cho Thân Sùng: Ý của Thánh Chủ thế nào?

Cảnh Ngôn biết trong đại chiến sáu thế gia âm thầm giúp Cổ gia, nếu sáu thế gia không nói tiếng nào Cảnh Ngôn không ngại đi dạo trong địa bàn của hắn. Cảnh Ngôn sẽ không vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Giờ sáu thế gia nhanh chóng đến Thánh thành, còn năn nỉ Thánh Chủ Thân Sùng nói đỡ giùm.

Cảnh Ngôn không nhất quyết xuống tay với sáu thế gia hoặc tiêu diệt hết, nếu sáu thế gia biết điều hắn sẽ tha cho họ lần này. Nên Cảnh Ngôn hỏi ý Thân Sùng, nếu y nói có thể tha cho mấy gia tộc thì hắn tha.

Rất nhanh Thân Sùng đưa tin về: Lần này sáu thế gia đặt tư thái rất thấp, bồi thường cũng nhiều, xem như mất máu nhiều.

Thân Sùng không nói thẳng ra nhưng ý đồ đã rõ rành rành.

Cảnh Ngôn đưa tin: Vậy cứ thế đi, ta không gặp họ, Thánh Chủ nói với họ sau này ngoan ngoãn ở trong địa bàn của mình được rồi. Về tài nguyên bồi thường giao cho người phụ trách Huy Hoàng Đạo Tràng Khuê Dương là được.

Truyền tin xong Cảnh Ngôn cất tinh thạch truyền tin.

Cảnh Ngôn mặc kệ Thân Sùng bắt chẹt sáu thế gia thế nào, dù sao y là Thánh Chủ đại lục, nếu không biết thừa dịp nắm sáu thế gia trong tay thì quá ngu.

Mấy ngày sau Cảnh Ngôn và Cao Phượng rời khỏi Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn chỉ có thể ở trong Thiên Nguyên đại lục một năm, hắn cảm thấy nên tranh thủ làm bạn bên Cao Phượng. Một năm sau sẽ đi, Cảnh Ngôn không biết phải chờ đến bao giờ mới gặp lại. Có lẽ trước khi sức chiến đấu của hắn đến đẳng cấp Người Thủ Hộ Thần Long thì không có cơ hội quay về Thiên Nguyên đại lục.

Không thể để Cao Phượng đi Vô Vọng Thâm Uyên, nơi đó đầy rẫy nguy hiểm, Cao Phượng đến đó quá nguy hiểm. Cảnh Ngôn không cho rằng hắn có thể bảo vệ an toàn cho Cao Phượng, trừ phi để nàng sống mãi trong Càn Khôn tiểu thế giới, nhưng làm vậy không ổn.

Hắc Phong trấn Đoan Dương thành.

Hôm nay có hai thanh niên một nam một nữ đến thị trấn. Nam điển trai, nữ xinh xắn.

Hắc Phong trấn gần Nguyệt Hoa Sâm Lâm, có nhiều mạo hiểm giả ra vào trấn, bình thường xuất hiện hai người lạ sẽ không hấp dẫn chú ý. Nhưng hai thanh niên nam nữ này cực kỳ bắt mắt.

Thanh niên nói với thiếu nữ:

- Hắc Phong trấn vẫn như cũ, mấy chục năm không thay đổi.

Hai thanh niên nam nữ này đương nhiên là Cảnh Ngôn và Cao Phượng. Sau khi hai người rời khỏi Đông Lâm thành trạm đầu tiên là Hắc Phong trấn.

Ngày xưa Cảnh Ngôn và Cao Phượng gặp nhau ở Hắc Phong trấn.

Mắt Cao Phượng cong cong nhớ chuyện xưa mới như ngày hôm qua. Nàng nhớ khi đó Cảnh Ngôn còn chưa phải cảnh giới Tiên Thiên, chỉ là võ giả Võ Đạo cửu trọng thiên, nhưng sức chiến đấu rất lợi hại. Khi đó nàng cũng chỉ là võ giả hậu thiên, mà nay đã là Đạo Sư cảnh.

Hai người đến phủ đệ trưởng trấn.

Cảnh Ngôn hỏi hộ vệ trước cửa:

- Trưởng trấn Lưu Đại Toàn có đây không?

Hộ vệ nhíu mày hỏi:

- Ngươi là ai?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta là bằng hữu của Lưu Đại Toàn, làm phiền ngươi thông bẩm một tiếng, bảo là Cảnh Ngôn đến.

Hộ vệ lên tiếng, xoay người vào phủ đệ:

- Được rồi, ngươi chờ một lát, ta đi thông bẩm.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng nhìn nhau cười, cùng đứng bên ngoài chờ Lưu Đại Toàn đi ra.

Lát sau bên trong có tiếng bước chân vội vã, hiển nhiên người bên trong chạy nhanh.

Mỗi năm Lưu Đại Toàn sẽ phái người đưa một ít tài nguyên đến Cảnh gia Đông Lâm thành, Hắc Phong trấn có nhiều sản nghiệp của Cảnh Ngôn. Lưu Đại Toàn luôn giữ lời hứa, chưa từng biển thủ tài nguyên thuộc về Cảnh Ngôn, mấy chục năm không thay đổi.

Lưu Đại Toàn thở hồng hộc chạy ra, thấy Cảnh Ngôn vội kêu lên:

- Cảnh Ngôn đại nhân?

Cảnh Ngôn nhìn Lưu Đại Toàn.

Lưu Đại Toàn bây giờ đã già hơn trước nhiều.

Lưu Đại Toàn chỉ là võ giả hậu thiên bình thường, có trăm tuổi thọ, giờ đã bảy mươi tuổi.

Lưu Đại Toàn nghẹn ngào:

- Cảnh Ngôn đại nhân, thật sự là đại nhân, đại …

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đại Toàn lão ca làm sao vậy? Thế nào? Thấy ta đến lão ca không vui phải không? Vậy ta đi đây.

Lưu Đại Toàn rùng mình vội che trước mặt Cảnh Ngôn, kích động nói năng lộn xộn:

- A? Vui! Sao không vui được? Cảnh Ngôn đại nhân đến gặp ta khiến ta …

Lúc này trong phủ đệ vọng ra tiếng hỏi:

- Ai vậy Đại Toàn?

Một người đi ra.

Nhìn người này mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, thấy hơi quen.

Lưu Đại Toàn vội đáp:

- Là Cảnh Ngôn đại nhân! Cảnh Ngôn đại nhân đến thăm chúng ta!

Cảnh Ngôn chợt nhớ ra:

- Ngươi là … Hắc Quả Phụ?

Lúc trước trong Hắc Phong trấn không có nhiều người tiếp xúc với Cảnh Ngôn, Hắc Quả Phụ là một trong số đó. Cảnh Ngôn nhớ trước khi Lưu Đại Toàn làm trưởng trấn Hắc Phong trấn từng gặp rắc rối, Hắc Quả Phụ đứng về phía Lưu Đại Toàn.

Hết chương 809.

Chương 810. Cảnh Còn Người Mất

Hắc Quả Phụ nghe Cảnh Ngôn nói càng kích động hơn:

- Cảnh Ngôn đại nhân còn nhớ ta?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đương nhiên nhớ, ta ấn tượng với ngươi rất sâu. Sao ngươi và Lưu Đại Toàn lão ca …?

Cảnh Ngôn nhìn hai người.

Lưu Đại Toàn và Hắc Quả Phụ đã già, tóc hai người xám trắng. Xem tình cảm biểu hiện giữa hai người thì hình như đã thành đôi.

Lưu Đại Toàn vui vẻ nói:

- He he, hai mươi năm trước Lý Dĩnh đã gả cho ta!

Cảnh Ngôn chắp tay:

- Chúc mừng chúc mừng!

Cảnh Ngôn cảm thấy Lưu Đại Toàn và Hắc Quả Phụ Lý Dĩnh khá xứng đôi, nhưng hắn không ngờ Hắc Quả Phụ đanh đá đồng ý gả về nhà Lưu Đại Toàn.

- Vị này là … mạo hiểm giả Cao Phượng?

Lưu Đại Toàn nhớ đội mạo hiểm Liệt Diễm, nhớ Cao Phượng, nhưng một chốc không nhận ra. Tuy Cao Phượng vẫn trẻ trung nhưng Lưu Đại Toàn đã lâu không gặp nàng.

Cao Phượng mỉm cười nhẹ gật đầu nói:

- Đúng là ta.

Lưu Đại Toàn nhìn ra Cao Phượng và Cảnh Ngôn quan hệ không giống bình thường:

- Ôi chao, nàng và Cảnh Ngôn đại nhân … ?

Mọi người vào phủ đệ trò chuyện một lúc.

Cảnh Ngôn không thấy Lưu Hiểu Nguyệt đi ra, nghi hoặc hỏi:

- Hiểu Nguyệt đâu?

Lưu Đại Toàn nhắc tới nữ nhi Lưu Hiểu Nguyệt thì làm vẻ mặt tự hào:

- Hiểu Nguyệt ở Phi Hoa học viện. Lúc trước Hiểu Nguyệt nhập học vào Phi Hoa học viện, sau đó ở lại học viện, hiện giờ làm chấp sự ngoại viện.

Lưu Đại Toàn nói Phi Hoa học viện là một trong ba học viện lớn của Quang Anh quận.

Quang Anh quận và Lam Khúc quận là hai quận thành liền nhau, Đoan Dương thành tuy thuộc về Lam Khúc quận nhưng từ địa vực Đoan Dương thành đến quận thành Quang Anh quận gần hơn tới Lam Khúc quận thành.

Cảnh Ngôn chân thành nói:

- Giỏi quá vậy.

Lưu Đại Toàn cảm tạ:

- Nếu không nhờ Cảnh Ngôn đại nhân thì Hiểu Nguyệt không cách nào đi lên đường tu hành, không thể trở thành võ giả. Tất cả đều nhờ ơn Cảnh Ngôn đại nhân!

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Ta không làm gì.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng ở lại Hắc Phong trấn một ngày.

Lúc sắp đi Cảnh Ngôn cho Lưu Đại Toàn, Lý Dĩnh hai viên đan dược tăng tuổi thọ.

Lưu Đại Toàn, Lý Dĩnh đều là võ giả cảnh giới hậu thiên, không thể dùng đan dược cao cấp như Vạn Thọ Đan, họ không chịu nổi dược hiệu. Nên Cảnh Ngôn cố ý luyện chế đan dược tăng thọ dược hiệu ôn hòa, hai viên đan dược này có thể tăng năm mươi năm thọ cho hai người.

Còn về cho hai người đan dược tu luyện thì Cảnh Ngôn không đưa, tư chất Võ Đạo của họ rất tệ, dù dùng đan dược tu luyện quý giá cũng khó thành công thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên. Tăng năm mươi năm thọ nguyên đã là kết quả rất tốt.

Rời khỏi Hắc Phong trấn rồi Cảnh Ngôn và Cao Phượng lại đi Đoan Dương thành, thành chủ Đoan Dương thành sớm không phải Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn nhớ lần đầu tiên đến Đoan Dương thành cứu Lưu Hiểu Nguyệt từ tay Ngụy gia. Niên gia từng giúp Cảnh Ngôn, khi đó hắn có hứa nợ Niên gia một nhân tình, sau này Niên gia có gì cần hỗ trợ có thể tìm hắn.

Nhưng Niên gia chưa từng tìm Cảnh Ngôn.

Lần này đến Đoan Dương thành Cảnh Ngôn định trả nợ nhân tình năm xưa, xem Niên Lan trưởng lão của Niên gia có gì cần giúp không, nếu không có hắn sẽ tặng cho ít tài nguyên.

Cảnh Ngôn không đi phủ thành chủ Đoan Dương thành mà đến thẳng trạch viện Niên gia.

Cảnh Ngôn nói với hộ vệ giữ cửa trạch viện Niên gia:

- Ta là bằng hữu của trưởng lão Niên Lan, làm phiền các người thông bẩm một tiếng.

Hộ vệ nhìn Cảnh Ngôn:

- Trưởng lão Niên Lan?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, làm phiền thông truyền giùm.

Hộ vệ cười nhạo:

- Ngươi đừng nói bậy bạ, trông ngươi mới hai mươi tuổi. Trưởng lão Niên Lan qua đời gần hai mươi năm, sao ngươi có thể là bằng hữu của trưởng lão Niên Lan?

Cảnh Ngôn nhướng mày hỏi:

- Trưởng lão Niên Lan qua đời? Nàng chết như thế nào?

Sắc mặt Cảnh Ngôn tối sầm.

Tuy tu vi Võ Đạo của Niên Lan không cao nhưng là cảnh giới Tiên Thiên, có hai trăm năm thọ nguyên. Lúc xưa khi Cảnh Ngôn gặp Niên Lan thì nàng chưa tới trăm tuổi, bình thường nàng không thể chết vào lúc này được.

Hộ vệ xua tay đuổi Cảnh Ngôn và Cao Phượng:

- Sao ta biết? Nơi này là trạch viện Niên gia, các ngươi đi mau!

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng, hơi phát ra uy áp:

- Hừ!

Hộ vệ sắc mặt trắng bệch, đáy lòng dâng lên lạnh lẽo.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm hộ vệ:

- Kêu tộc trưởng các ngươi đi ra!

Trong Niên gia người duy nhất Cảnh Ngôn quen là trưởng lão Niên Lan, nợ nhân tình của nàng. Nếu Niên Lan chết vì lý do đặc biệt nào đó Cảnh Ngôn phải hỏi cho ra nhẽ.

Hộ vệ rùng mình, xoay người đi nhanh vào trạch viện Niên gia:

- Biết, biết!

Khí thế trên người Cảnh Ngôn quá đáng sợ, hộ vệ cảm nhận một chút liền biết người trẻ tuổi này là võ giả rất khủng bố.

Không đợi bao lâu trong trạch viện có người đi ra, thấy Cảnh Ngôn và Cao Phượng liền lớn tiếng hỏi.

Cảnh Ngôn nhìn đối phương:

- Ngươi là tộc trưởng Niên gia?

Tộc trưởng Niên gia trả lời:

- Đúng vậy! Các ngươi là ai?

Cảnh Ngôn không trả lời, hắn hỏi thẳng:

- Ta hỏi ngươi, trưởng lão Niên Lan đã chết rồi?

- Ngươi quen trưởng lão Niên Lan?

Tộc trưởng Niên gia tạm dừng rồi đáp:

- Đúng là trưởng lão Niên Lan qua đời vào mười lăm năm trước, các ngươi có quan hệ gì với nàng?

Cảnh Ngôn hỏi tiếp:

- Nàng chết như thế nào?

Tinh thần tộc trưởng Niên gia mất kiểm soát buột miệng đáp:

- Trưởng lão Niên Lan đột phá cảnh giới không khống chế được nguyên khí khiến kinh mạch Võ Đạo vỡ tan, không lâu sau qua đời.

Tộc trưởng Niên gia trả lời câu hỏi của Cảnh Ngôn xong mới phản ứng lại, nhướng mày quát hỏi:

- A? Các ngươi rốt cuộc là ai? Các ngươi có quan hệ gì với trưởng lão Niên Lan?

Cảnh Ngôn và Cao Phượng liếc nhau, lòng thầm thở dài.

Nếu Niên Lan bị ai giết chắc chắn Cảnh Ngôn sẽ báo thù, nhưng nàng vì đột phá thất bại tổn thương kinh mạch Võ Đạo mới chết. Niên Lan đã qua đời, Cảnh Ngôn lười kể rõ chuyện xưa cho tộc trưởng Niên gia nghe.

Cảnh Ngôn thì thào:

- Thôi.

Cảnh Ngôn lấy ra một chiếc tu di giới chỉ đưa cho tộc trưởng Niên gia:

- Niên tộc trưởng, năm xưa ta nợ trưởng lão Niên Lan một nhân tình, không ngờ lần này không thể gặp nàng. Trong tu di giới chỉ này có chút tài nguyên, vốn định tặng trưởng lão Niên Lan, giờ giao cho Niên tộc trưởng giải quyết đi.

Tộc trưởng Niên gia bản năng nhận tu di giới chỉ, tinh thần lại hoảng hốt, khi gã giật mình tỉnh lại thì Cảnh Ngôn và Cao Phượng đã biến mất.

Tộc trưởng Niên gia lắc đầu nói:

- Thật kỳ lạ, hôm nay ta bị gì vậy?

Tộc trưởng Niên gia cảm giác vừa rồi khi nói chuyện với thanh niên kia hình như tinh thần bị lực lượng nào đó tác động.

Hết chương 810.

Chương 811. Lưu Hiểu Nguyệt Gặp Rắc Rối

Tộc trưởng Niên gia cảm thấy hôm nay tinh thần của mình hơi hoảng hốt.

Hai thanh niên kia đi đâu rồi?

Tộc trưởng Niên gia tìm xung quanh nhưng không được gì, nếu không phải tay cầm chiếc tu di giới chỉ thì gã đã nghĩ mình gặp ảo giác.

Tộc trưởng Niên gia hờ hững thả ra một tia nguyên khí:

- Để xem trong này có cái gì.

Vèo!

Tài nguyên trữ trong tu di giới chỉ đập vào mắt tộc trưởng Niên gia.

- Đây là …! Trời ạ, nhiều linh thạch vậy? Đây … đây là linh thạch cực phẩm? Bình ngọc, không lẽ bên trong đều là đan dược?

Thấy tài nguyên trong tu di giới chỉ làm tộc trưởng Niên gia ngây người, sợ ngơ ngẩn. Cả đời tộc trưởng Niên gia chưa từng thấy nhiều tài nguyên như vậy.

Hộ vệ thấy tộc trưởng đứng yên tại chỗ như bị hóa đá thì tới gần kêu gọi:

- Tộc trưởng! Tộc trưởng làm sao vậy?

Hộ vệ rất là khó hiểu, kêu vài tiếng tộc trưởng Niên gia mới giật mình tỉnh lại.

Tộc trưởng Niên gia khẽ quát sau đó bay nhanh vào trạch viện:

- Triệu tập trưởng lão gia tộc đến nghị sự đường!

Nỗi lòng của tộc trưởng Niên gia không cách nào bình tĩnh, nhiều tài nguyên như vậy đủ cho Niên gia sử dụng một thời gian dài. Nếu dùng đúng chỗ có thể cho gia tộc tăng thêm nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên, thậm chí thăng cấp Đạo Linh cảnh. Nếu có võ giả Đạo Linh cảnh thì địa vị của Niên gia trong Đoan Dương thành vững như núi Thái.

Nghị sự đường của Niên gia.

Trưởng lão Niên gia lao nhao hỏi:

- Tộc trưởng vội vàng kêu chúng ta lại đây có chuyện gì?

- Chuyện lớn gì xảy ra sao?

Tộc trưởng Niên gia vung tay lên:

- Các ngươi xem đi!

Tài nguyên trong tu di giới chỉ hiện ra dưới sàn nghị sự đường, một đống tài nguyên linh thạch, bên cạnh có nhiều bình ngọc.

Trưởng lão Niên gia nhìn trân trân.

***

Mắt đẹp nhìn Cảnh Ngôn, Cao Phượng hỏi:

- Cảnh Ngôn, trạm tiếp theo chúng ta đi đâu?

Hai người bay nhanh trên bầu trời.

Cao Phượng chỉ có tu vi Đạo Sư cảnh, nếu nàng tự bay sẽ rất chậm, nhưng tu vi của Cảnh Ngôn là gì? Hắn thả ra chút nguyên khí bao bọc người Cao Phượng là giúp nàng tăng tốc độ lên bằng võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Cảnh Ngôn nói:

- Đi Quang Anh quận xem thử.

Cao Phượng bĩu môi:

- A? Đi gặp Lưu Hiểu Nguyệt?

Cảnh Ngôn vội giải thích:

- Nàng đừng hiểu lầm, ta không có ý gì, chỉ là …

Cao Phượng nhếch môi, mắt cong cong thật đẹp:

- Rồi rồi, dù chàng có ý gì với Lưu Hiểu Nguyệt cũng không sao, ta không ghen.

Trên Thiên Nguyên đại lục Quang Anh quận chỉ xem như quận thành khá nhỏ, ngang bằng Lam Khúc quận, đều là quận thành lịch sử hơi ngắn. Lam Khúc quận và Quang Anh quận đều thuộc phạm vi quản lý của điện chủ Cảnh Ngôn.

Thân phận nhà nước của điện chủ Thánh Điện không phải để trưng chơi, mỗi vị phụ trách quản lý nhiều địa vực quận thành. Ngày thường quản lý quận thành là việc của Quận Vương, không xảy ra chuyện lớn điện chủ sẽ không hỏi đến.

Cảnh Ngôn không vội đến nơi, giữ tốc độ bay cỡ Đạo Hoàng cảnh bình thường, còn hay đáp xuống ngắm cảnh các nơi.

Trước khi rời khỏi Thiên Nguyên đại lục Cảnh Ngôn muốn làm bạn bên Cao Phượng lâu hơn, lần này đi ra là dạo chơi ngắm cảnh.

Qua hơn một tuần hai người mới đến Quang Anh quận.

Cảnh Ngôn không đi Quận Vương phủ, tuy Quang Anh quận là địa vực quận thành thuộc quyền quản lý của hắn, nhưng lần này đến không có công sự gì, hắn lười quấy rầy Quận Vương Quang Anh quận.

Đến Phi Hoa học viện gặp Lưu Hiểu Nguyệt rồi Cảnh Ngôn sẽ đi.

Cảnh Ngôn và Cao Phượng tới ngoài cổng Phi Hoa học viện. Cửa cổng học viện đương nhiên có người canh gác nghiêm ngặt, cấm người ngoài đi vào.

Học viện trong mỗi quận thành có quy định gần giống nhau, ba học viện ở Lam Khúc quận cũng vậy. Nếu để người ngoài tự do ra vào dễ gây rắc rối. Nếu muốn gặp đệ tử trong học viện cũng được, thông qua thủ vệ canh ngoài cửa, được xác nhận đúng là vị khách quen biết đệ tử hoặc nhân viên công tác trong học viện, vị khách được cho phép đi vào, gặp người quen trong khu vực đặc biệt.

Cảnh Ngôn nói với thủ vệ:

- Chúng ta là bằng hữu của chấp sự Lưu Hiểu Nguyệt, từ vùng ngoài tới đây vì muốn gặp chấp sự.

Thủ vệ đưa tấm bảng cho Cảnh Ngôn điền:

- Các ngươi đăng ký tin tức cá nhân đi.

Cảnh Ngôn cười cười, không vì thân phận của mình mà tỏ ra đặc biệt từ chối làm theo lưu trình.

Cao Phượng cười nói:

- Để ta viết đi.

Điền tin tức rất đơn giản, ghi tên vị khác và từ đâu đến.

Thủ vệ xem bảng xong kêu hai người chờ, gã vào học viện tìm Lưu Hiểu Nguyệt xác nhận nàng có quen họ không, sau đó mới dẫn Cảnh Ngôn và Cao Phượng vào.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng chờ khoảng một nén nhang sau thủ vệ trở về.

Thủ vệ đã xác nhận là Lưu Hiểu Nguyệt quen hai người:

- Các ngươi đi theo ta.

Thủ vệ dẫn đường, Cảnh Ngôn và Cao Phượng vào khu vực đặc biệt của Phi Hoa học viện, nơi này chuyên tiếp đãi khách.

Trước khi Cảnh Ngôn và Cao Phượng đến Lưu Hiểu Nguyệt đã chờ sẵn.

Lưu Hiểu Nguyệt thấy Cảnh Ngôn thì rất mừng.

Lưu Hiểu Nguyệt chạy tới trước mặt Cảnh Ngôn, vui vẻ reo lên:

- Cảnh Ngôn đại ca!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Hiểu Nguyệt! Ta đến Hắc Phong trấn gặp phụ thân của nàng nên biết nàng ở Phi Hoa học viện, còn thành chấp sự ngoại viện. Đã vào Đạo Linh cảnh rồi, rất giỏi.

Lưu Hiểu Nguyệt nghe mấy lời này khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Lưu Hiểu Nguyệt chào hỏi Cao Phượng:

- Cao Phượng tỷ.

Cao Phượng cười nói:

- Hiểu Nguyệt muội muội ngày càng xinh đẹp, chắc được nhiều người ở đây theo đuổi phải không?

Tia sáng trong mắt Lưu Hiểu Nguyệt tối chút, nàng liếc qua Cảnh Ngôn.

Lưu Hiểu Nguyệt thích Cảnh Ngôn, ngay từ đầu khi hắn mới đến Hắc Phong trấn là nàng đã yêu. Sau đó Cảnh Ngôn tới Ngụy gia Đoan Dương thành cứu nàng ra, trong lòng nàng không còn chứa thêm ai khác nữa, chỉ có Cảnh Ngôn. Nhưng Lưu Hiểu Nguyệt luôn giấu tình cảm, nàng cảm thấy thân

phận với Cảnh Ngôn cách biệt quá lớn, hắn không thể nào thích nàng.

Rất nhanh nỗi buồn biến mất trong mắt Lưu Hiểu Nguyệt, tràn ngập vui mừng được Cảnh Ngôn đặc biệt ghé thăm. Cảnh Ngôn nhớ nàng, chịu tới thăm nàng là đã đủ.

Ba người tán gẫu trong phòng.

Cao Phượng mỉm cười hỏi:

- Hiểu Nguyệt ở đây không bị ai ăn hiếp đi?

- Không … không có! Ta tốt lắm, ta là chấp sự của học viện mà, ai khi dễ ta được?

Lưu Hiểu Nguyệt nói vậy nhưng biểu tình hơi mất tự nhiên.

Lưu Hiểu Nguyệt ngụy trang rất giỏi nhưng sao giấu được Cảnh Ngôn và Cao Phượng? Hai người nhận ra ngay nàng khác lạ.

Cao Phượng nhíu mày hỏi:

- Hiểu Nguyên gặp rắc rối gì trong Phi Hoa học viện? Thật sự có người ăn hiếp ngươi?

Mới rồi Cao Phượng chỉ thuận miệng hỏi, không tin Lưu Hiểu Nguyệt gặp rắc rối gì, nhưng ai ngờ sắc mặt của Lưu Hiểu Nguyệt khác lạ.

Hết chương 811.

Chương 812. Xử Lý

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Lưu Hiểu Nguyệt.

Nếu trong Phi Hoa học viện có ai ăn hiếp Lưu Hiểu Nguyệt thì Cảnh Ngôn phải can thiệp.

Lưu Hiểu Nguyệt cố gắng nở nụ cười:

- Cao Phượng tỷ tỷ, thật sự không có việc gì, ta tốt lắm!

Lưu Hiểu Nguyệt không biết nàng càng như vậy càng mất tự nhiên hơn.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn trở nên nghiêm túc hỏi:

- Hiểu Nguyệt, rốt cuộc có chuyện gì?

Lưu Hiểu Nguyệt thấy Cảnh Ngôn hình như hơi giận thì hoảng loạn.

Lưu Hiểu Nguyệt căng thẳng nhìn Cảnh Ngôn, ấp úng không nói ra lời:

- Ta …

Cao Phượng mỉm cười an ủi:

- Hiểu Nguyệt đừng sốt ruột, nếu gặp khó khăn gì cứ nói cho chúng ta. Cho dù chúng ta không thể giúp ngươi nhưng có thể mang Hiểu Nguyệt rời khỏi Phi Hoa học viện. Lam Khúc quận thành chúng ta cũng có ba học viện, Cảnh Ngôn quen với Quận Vương Lam Khúc quận, Hiểu Nguyệt tùy ý đến nhậm chức ở học viện nào trong Lam Khúc quận, không nhất định phải ở lại Phi Hoa học viện.

Nghe Cao Phượng nói Lưu Hiểu Nguyệt dần bình tĩnh lại. Gần đây Lưu Hiểu Nguyệt gặp chút uất ức, nàng không muốn

nói cho Cảnh Ngôn và Cao Phượng vì sợ mang phiền phức đến cho hai người.

Lưu Hiểu Nguyệt biết Cảnh Ngôn rất có danh vọng trong Lam Khúc quận, quen nhiều đại nhân vật. Nhưng nơi này là Quang Anh quận, dù Cảnh Ngôn quen với Quận Vương đại nhân Lam Khúc quận nhưng không biết Quận Vương Quang Anh quận. Lưu Hiểu Nguyệt sợ kéo Cảnh Ngôn và Cao Phượng vào rắc rối của mình.

Nhưng bây giờ Lưu Hiểu Nguyệt bướng bỉnh không chịu nói sẽ chọc giận Cảnh Ngôn.

- Ngoại viện Phi Hoa học viện chúng ta có một đệ tử tên Từ Cường, hai năm trước vào học viện. Tính cách Từ Cường rất xấu, hơi hung tàn táo bạo. Hai năm nay Từ Cường ở ngoại viện làm nhiều chuyện xấu. Từ Cường bắt buộc đệ tử khác luận bàn tỷ võ với mình, ra tay tàn nhẫn, đã có mấy học viện trong lúc tỷ thí nhận thua nhưng vẫn bị hắn giết. Từ Cường bắt buộc nữ đệ tử quen với hắn, nếu nữ đệ tử không chịu hắn sẽ dùng nhiều thủ đoạn ti tiện bức ép.

Lưu Hiểu Nguyệt nhắc tới Từ Cường trong cảm xúc lộ ra tức giận.

Lưu Hiểu Nguyệt siết chặt nắm tay nói:

- Ta là chấp viện ngoại sự, nhiều lần tìm Từ Cường kêu hắn bớt quá đáng nhưng hắn không nghe. Có một lần ta quát mắng Từ Cường trước mặt đệ tử khác, hắn rất tức giận, nói ta không nể mặt hắn, còn tấn công ta ngay lúc đó. Ta đã bước vào Đạo Linh cảnh, Từ Cường chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, hắn không đánh lại ta.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Hiểu Nguyệt giết Từ Cường rồi?

Lưu Hiểu Nguyệt lắc đầu nói:

- Không, ta chỉ đánh hắn, bị thương không nặng. Đến nay đã qua nửa tháng, vết thương của Từ Cường hoàn toàn lành.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng hỏi:

- Không lẽ Từ Cường sinh sự với Hiểu Nguyệt? Bối cảnh của hắn sâu không?

Lưu Hiểu Nguyệt gật đầu nói:

- Từ Cường là tử đệ của Từ gia, Từ gia là một gia tộc lớn trong Quang Anh quận thành. Nhiều người trong học viện nói Từ Cường là tôn tử một vị trưởng lão Từ gia.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Ta hiểu rồi, hèn gì Từ Cường kiêu căng ngang ngược trong học viện lâu vậy mà không bị Chấp Pháp Điện bắt đi phán xét. Ta nghĩ trước khi Hiểu Nguyệt ra mặt, chấp sự khác không dám xen vào việc của Từ Cường đi?

Lưu Hiểu Nguyệt nghe Cảnh Ngôn hỏi nàng mặc nhận không trả lời. Như Cảnh Ngôn nói, chấp sự khác không dám gây sự với Từ Cường.

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười:

- Người như Từ Cường chết chưa hết tội, Hiểu Nguyệt chỉ đánh bị thương hắn là quá nhẹ tay.

Lưu Hiểu Nguyệt lắc đầu nói:

- Từ Cường đúng là đáng hận nhưng hắn là tử đệ của Từ gia. Thế lực của Từ gia trong Quang Anh quận rất lớn, một số nhân vật cao tầng Phi Hoa học viện có quan hệ rất chặt chẽ với Từ gia. Ta nghe nói Từ gia và Quận Vương Quang Anh quận rất thân thiết.

Lưu Hiểu Nguyệt không phải tiểu nha đầu ngây thơ ngày xưa, nàng ở Phi Hoa học viện nhiều năm, biết rõ nhân tình thế

sự.

Lưu Hiểu Nguyệt chỉ đánh bị thương Từ Cường, gã không bị thương nặng nhưng vẫn làm nàng gặp rắc rối lớn. Nếu đánh chết Từ Cường không biết sẽ có kết quả thế nào.

Cảnh Ngôn cười cười.

Cao Phượng đảo tròng mắt hỏi:

- Hiểu Nguyệt, hiện ý của Từ gia thế nào? Bọn họ muốn sao?

Lưu Hiểu Nguyệt nói đến đây mặt trắng bệch:

- Từ gia … Ài, mấy hôm trước nhân vật cao tầng học viện kêu ta xin lỗi Từ Cường để nhận sự tha thứ. Ta đã đi gặp Từ Cường và xin lỗi hắn, nhưng hắn không chịu tha thứ ta, nói nhiều lời khó nghe. Từ gia không chịu bỏ qua, họ bắt ta bồi thường trăm vạn linh thạch. Ta làm gì có nhiều linh thạch như vậy? Họ còn muốn ta rời khỏi Phi Hoa học viện.

Mặt Cảnh Ngôn lạnh lùng nói:

- Hừ! Từ gia thật uy thế.

Cảnh Ngôn trừng Lưu Hiểu Nguyệt:

- Hiểu Nguyệt, gặp khó khăn lớn như vậy mà không chịu nói cho chúng ta biết?

Lưu Hiểu Nguyệt cúi mặt xuống.

Cao Phượng mỉm cười vỗ nhẹ cánh tay Lưu Hiểu Nguyệt:

- Hiểu Nguyệt đừng lo, chúng ta sẽ giúp muội chuyện này.

Lưu Hiểu Nguyệt ngập ngừng:

- Cao Phượng tỷ tỷ, vậy trăm vạn linh thạch …

Sắc mặt Cảnh Ngôn trở lại bình thường hỏi:

- Linh thạch? Từ gia còn muốn linh thạch? Một khối cũng không có! Hiểu Nguyệt, người Từ Cường ở đâu?

Lúc này ngoài phòng có tiếng kêu:

- Lưu Hiểu Nguyệt!

Lưu Hiểu Nguyệt nghe thanh âm nói với Cảnh Ngôn và Cao Phượng:

- Là trưởng lão Mạc Ly!

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình hỏi:

- Là trưởng lão nội viện?

Lưu Hiểu Nguyệt gật đầu nói:

- Đúng rồi, trưởng lão Mạc Ly là trưởng lão nội viện Phi Hoa học viện, tốt bụng lắm, là bằng hữu của thành chủ Bạch Tuyết. Lúc trước thành chủ Bạch Tuyết đưa ta đến Phi Hoa học viện đã tìm đến trưởng lão Mạc Ly.

Cảnh Ngôn hơi ngạc nhiên:

- A, là bằng hữu của thành chủ Bạch Tuyết? Vậy chúng ta gặp trưởng lão Mạc Ly trước, Hiểu Nguyệt cho vào đi.

Lưu Hiểu Nguyệt lên tiếng, ra khỏi phòng:

- Được!

Lát sau một lão nhân mặc áo lam cùng Lưu Hiểu Nguyệt vào phòng.

Lưu Hiểu Nguyệt giới thiệu hai người cho Mạc Ly:

- Trưởng lão Mạc Ly, đây là Cảnh Ngôn đại ca, Cao Phượng tỷ tỷ.

Mạc Ly cau mày.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng ngồi tại chỗ, Mạc Ly đi vào mà hai người không đứng dậy, thái độ của hai người làm lão hơi

khó chịu. Nhưng rất nhanh Mạc Ly giấu đi đáy mắt bực mình, gật đầu với Cảnh Ngôn, Cao Phượng.

Mạc Ly nói với Lưu Hiểu Nguyệt:

- Hiểu Nguyệt, ngươi định làm sao? Ta mới từ nội viện ra, một trưởng lão Từ gia hôm nay lại tìm viện chủ. Ta đã cố gắng nói giúp ngươi nhưng có mấy trưởng lão đều đứng về phía Từ gia, viện chủ đại nhân cũng khó xử.

Cảnh Ngôn xen lời:

- Khó xử cái gì? Không lẽ Phi Hoa học viện các ngươi muốn xử lý chấp sự ngoại viện Lưu Hiểu Nguyệt sao?

Hết chương 812.

Chương 813. Từ Gia Càn Rỡ

Không khí trong phòng bỗng nặng nề.

Mạc Ly chợt trừng hướng Cảnh Ngôn, ánh mắt lạnh lùng.

Mới rồi Mạc Ly đi vào Cảnh Ngôn, Cao Phượng không đứng dậy đã làm lão hơi bực nhưng không so đo. Giờ Cảnh Ngôn xen lời làm Mạc Ly khó chịu hơn, lão cảm thấy hắn rất vô lễ.

Mạc Ly dời ánh mắt từ người Cảnh Ngôn sang Lưu Hiểu Nguyệt, trầm giọng hỏi:

- Lưu Hiểu Nguyệt, bằng hữu của ngươi làm gì?

Lưu Hiểu Nguyệt nhìn Mạc Ly lại ngó Cảnh Ngôn:

- Trưởng lão Mạc Ly, ta …

Cảnh Ngôn hỏi thẳng:

- Trưởng lão Mạc Ly, ta hỏi ngươi, xung đột giữa Hiểu Nguyệt và Từ Cường trách nhiệm nằm trên người ai?

Mạc Ly híp mắt trầm giọng nói:

- Trách nhiệm? Ngươi tên Cảnh Ngôn đúng không? Người trẻ tuổi, chuyện này xử lý không phải xem ai có trách nhiệm người nào không có. Ngươi biết thân phận của Từ Cường là gì không? Ngươi biết nhân vật sau lưng hắn là ai không?

Cảnh Ngôn bật cười, lạnh lùng nói:

- Ha ha ha! Hiểu Nguyệt là chấp sự ngoại viện của Phi Hoa học viện, nhân viên công tác của học viện. Đệ tử ngoại viện tên Từ Cường làm sai chuyện, chấp sự Hiểu Nguyệt ngăn cản nhưng Phi Hoa học viện đứng về phía đệ tử Từ Cường.

Trưởng lão Mạc Ly, ta hỏi ngươi không cảm thấy buồn cười sao?

Mạc Ly trừng Cảnh Ngôn:

- Ngươi …!

Lát sau Mạc Ly buông tiếng thở dài, lắc đầu.

Mạc Ly nói với Lưu Hiểu Nguyệt:

- Hiểu Nguyệt, ta đã hết sức, sự việc phát triển thế nào ta cũng bất lực. Nếu bằng hữu của ngươi có thể hỗ trợ lấy ra trăm vạn linh thạch đền cho Từ gia có lẽ còn cơ may.

Mạc Ly không muốn cãi cọ với Cảnh Ngôn vấn đề ai đúng ai sai. Nếu Từ Cường chỉ là đệ tử bình thường không có bối cảnh đương nhiên học viện sẽ bênh Lưu Hiểu Nguyệt. Vấn đề ở chỗ bối cảnh của Từ Cường quá lớn, mấy trưởng lão nội viện học viện có quan hệ thâm sâu với Từ gia.

Từ gia xúi mấy trưởng lão này thái độ cứng rắn quyết xử lý chấp sự ngoại viện Lưu Hiểu Nguyệt, bọn họ nói nàng làm Phi Hoa học viện hổ thẹn.

Mạc Ly muốn giúp Lưu Hiểu Nguyệt nhưng tay mềm sao bằng chân cứng, lão làm được gì? Mạc Ly biết học viện xử lý vấn đề này khiến người rất thất vọng, nhưng còn cách nào? Nếu không có Mạc Ly luôn hòa giải thì thái độ của Từ gia không đơn giản là bắt Lưu Hiểu Nguyệt bồi thường trăm vạn linh thạch, rời khỏi Phi Hoa học viện mà Từ gia sẽ giết nàng trút giận.

Lưu Hiểu Nguyệt nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn đại ca, trưởng lão Mạc Ly thật sự luôn giúp đỡ ta …

Cảnh Ngôn phất tay, hắn biết Mạc Ly thật sự hết sức, những lời hắn vừa nói hơi quá đáng chút. Chủ yếu vì hắn đang

bực mình.

Phi Hoa học viện là học viện trong Quang Anh quận, Quang Anh quận là quận thành do Cảnh Ngôn quản lý.

Ra chuyện ỷ thế hiếp người hỏi sao Cảnh Ngôn không tức giận.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia lạnh lùng:

- Được rồi trưởng lão Mạc Ly, ta sẽ giải quyết vấn đề. Làm phiền trưởng lão thông báo Từ Cường và trưởng lão Từ gia lại đây. Trăm vạn linh thạch không thành vấn đề, ta chống mắt xem Từ gia có dám lấy không!

Mạc Ly ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi có trăm vạn linh thạch?

Trăm vạn linh thạch là số tiền lớn. Mạc Ly nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, lão không ngờ trông võ giả này trẻ tuổi mà có trăm vạn linh thạch. Nội viện trưởng lão học viện như lão toàn bộ tài sản mới có mấy chục vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta có trăm vạn linh thạch.

Thấy Cảnh Ngôn xác nhận, Mạc Ly lộ vẻ mặt vui mừng. Có trăm vạn linh thạch bồi thường là tốt rồi, có thể giải quyết cảnh khó của Lưu Hiểu Nguyệt. Mạc Ly quên đi nửa câu sau Cảnh Ngôn nói.

Từ gia có lá gan nhận linh thạch của ngươi hay không? Không thể nói, đừng nói trăm vạn linh thạch, dù là ngàn vạn linh thạch thì Từ gia cũng dám nhận.

Mạc Ly nói với Lưu Hiểu Nguyệt:

- Hiểu Nguyệt, ngươi và hai bằng hữu của ngươi chờ ở đây đi.

Mạc Ly nói xong ra khỏi phòng, lòng thầm thở phào, lão cũng không muốn thấy Lưu Hiểu Nguyệt rơi vào cảnh hiểm.

Lưu Hiểu Nguyệt là người thành chủ Bạch Tuyết mang đến, nàng giao Lưu Hiểu Nguyệt cho lão, nếu Lưu Hiểu Nguyệt bị gì thì Mạc Ly biết ăn nói sao với thành chủ Bạch Tuyết?

Mấy năm nay Mạc Ly chăm sóc nhiều cho Lưu Hiểu Nguyệt, nếu lão có thể lấy ra trăm vạn linh thạch thì sẽ không tiếc đưa ra giúp nàng vượt qua ải khó này.

Cao Phượng híp mắt nói với Lưu Hiểu Nguyệt:

- Hiểu Nguyệt đừng lo, chuyện kế tiếp cứ giao cho Cảnh Ngôn đại ca của muội là được.

Lưu Hiểu Nguyệt gật đầu nói:

- Ừm!

Tuy Lưu Hiểu Nguyệt gật đầu nhưng mắt tràn đầy ưu sầu.

Mạc Ly bước nhanh ra khu vực tiếp khách, rất nhanh đến đại điện viện chủ nội viện.

Lúc này trưởng lão Từ gia còn đang giao thiệp với viện chủ. Nhiều trưởng lão nội viện tỏ rõ ủng hộ trưởng lão Từ gia.

Mạc Ly vào đại điện hành lễ với viện chủ:

- Viện chủ đại nhân!

Viện chủ gật đầu với Mạc Ly sau đó lại nhìn trưởng lão Từ gia, nói:

- Từ trưởng lão kêu Phi Hoa học viện ta giao Lưu Hiểu Nguyệt ra là đang làm khó ta. Nếu chuyện này là lỗi của Lưu Hiểu Nguyệt thì ta giao cho trưởng lão cũng có lý, nhưng Từ trưởng lão nên rõ ràng đúng sai trong chuyện này. Nếu ta giao

người cho Từ trưởng lão thì bên ngoài nhìn Phi Hoa học viện thế nào?

Trưởng lão Từ gia lần này đến là đòi Phi Hoa học viện giao người.

Nếu Phi Hoa học viện giao Lưu Hiểu Nguyệt ra, nàng rơi vào tay Từ gia có thể tưởng tượng kết cục thế nào.

Trưởng lão Từ gia âm trầm nói:

- Vậy viện chủ đại nhân nói cho ta biết chuyện này giải quyết thế nào? Lưu Hiểu Nguyệt tổn thương hài tử Từ Cường nói tiếng xin lỗi là xong việc? Người của Từ gia ta dễ ăn hiếp vậy sao? Viện chủ đại nhân đừng hiểu lầm, Từ gia tôn trọng Phi Hoa học viện, nhưng chuyện nào ra chuyện đó, Lưu Hiểu Nguyệt bị thương Từ Cường thì đáng chết!

Ý là Từ gia tôn trọng Phi Hoa học viện nên mới nhiều lần điều đình với học viện.

Mạc Ly nhìn trưởng lão Từ gia:

- Từ trưởng lão!

Trưởng lão Từ gia liếc Mạc Ly một cái, thái độ không chút hòa nhã. Vì Mạc Ly luôn nói giúp Lưu Hiểu Nguyệt làm trưởng lão Từ gia rất khó chịu.

Mạc Ly mặt không biểu tình nói với trưởng lão Từ gia:

- Lưu Hiểu Nguyệt đã chuẩn bị trăm vạn linh thạch rồi, theo yêu cầu của Từ gia các ngươi, Lưu Hiểu Nguyệt bồi thường trăm vạn linh thạch. Nhưng ta muốn yêu cầu một cái là hy vọng Lưu Hiểu Nguyệt tiếp tục ở trong Phi Hoa học viện đảm nhiệm chấp sự ngoại viện.

Trưởng lão Từ gia xì cười:

- A? Chuẩn bị xong trăm vạn linh thạch? Trưởng lão Mạc Ly đang đùa sao? Lưu Hiểu Nguyệt chỉ là chấp sự ngoại viện lấy đâu ra trăm vạn linh thạch?

Hết chương 813.

Chương 814. Ngươi Dám Đánh?

Thật ra Từ gia vốn không cho rằng Lưu Hiểu Nguyệt có thể lấy ra trăm vạn linh thạch.

Đòi bồi thường trăm vạn linh thạch chỉ để lấy cớ. Một võ giả Đạo Linh cảnh tư thâm tài sản chỉ có mấy chục vạn linh thạch, Lưu Hiểu Nguyệt là Đạo Linh cảnh mới lên, nàng có thể đưa ra trăm vạn linh thạch có sẵn sao?

Đừng nói một người, gia tộc lớn như Từ gia một lúc lấy ra trăm vạn linh thạch có sẵn cũng sẽ đau lòng chết.

Trưởng lão Từ gia bĩu môi, vẻ mặt châm chọc nhìn trưởng lão Mạc Ly.

Mạc Ly nói:

- Lưu Hiểu Nguyệt đúng là không có nhiều linh thạch, nhưng hôm nay hai bằng hữu của Lưu Hiểu Nguyệt đến chơi, bọn họ đồng ý bỏ ra trăm vạn linh thạch giúp Lưu Hiểu Nguyệt.

Trưởng lão Từ gia mắt lóe tia sáng:

- A?

Lưu Hiểu Nguyệt quen bằng hữu giàu vậy sao? Có thể tùy tiện đưa ra trăm vạn linh thạch thì thân phận võ giả này không đơn giản.

Mạc Ly lại nói với trưởng lão Từ gia:

- Từ trưởng lão, ta hy vọng sau khi Lưu Hiểu Nguyệt bồi thường trăm vạn linh thạch thì Từ gia sẽ dừng tại đây, đừng

nhắc đến việc này nữa.

Trưởng lão Từ gia bĩu môi nói:

- Chờ bồi thường linh thạch rồi nói tiếp, Lưu Hiểu Nguyệt ở đâu?

Mạc Ly nói:

- Trong khu vực đãi khách mời Từ trưởng lão đi theo ta!

Sau đó đám người ra khỏi đại điện viện chủ.

Viện chủ cũng đi khu vực tiếp khách, trong lòng rất tò mò hai bằng hữu của Lưu Hiểu Nguyệt có thể tùy ý lấy ra trăm vạn linh thạch là loại người nào.

Trên đường đi khu vực tiếp khách trưởng lão Từ gia thuận đường kêu Từ Cường đi cùng.

Đoàn người tới khu vực tiếp khách.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng, Lưu Hiểu Nguyệt ra khỏi phòng trước khi đám người Mạc Ly đến.

Đám người viện chủ nhìn Cảnh Ngôn, Cao Phượng đứng chung với Lưu Hiểu Nguyệt liền biết hai người này là bằng hữu của Lưu Hiểu Nguyệt mà trưởng lão Mạc Ly nói.

- Trẻ vậy?

Hai người trẻ măng, nhìn từ bề ngoài không thể lớn hơn Lưu Hiểu Nguyệt được. Võ giả trẻ vậy có thể lấy ra trăm vạn linh thạch? Hay họ là tử đệ gia tộc lớn gì? Còn là gia tộc siêu lớn, tử đệ gia tộc bình thường không trả nổi trăm vạn linh thạch. Như Từ Cường là tử đệ dòng chính Từ gia cũng không lấy ra trăm vạn linh thạch có sẵn nổi.

Trưởng lão Từ gia nhìn Cảnh Ngôn và Cao Phượng, mắt lóe tia sáng quát hỏi:

- Các ngươi là bằng hữu của Lưu Hiểu Nguyệt?

- Cảnh Ngôn, Cao Phượng rất lạ mặt.

Võ giả mạnh trong Quang Anh quận thành hầu như trưởng lão Từ gia đều biết mặt, lão cũng không xa lạ thành viên dòng chính các gia tộc lớn. Nên thấy hai người này trưởng lão Từ gia khẳng định họ không phải người Quang Anh quận thành. Đã không phải người Quang Anh quận thành thì không cần kiêng dè, dù họ là tử đệ gia tộc lớn của thành phố khác Từ gia cũng chẳng cần nể mặt.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn trưởng lão Từ gia:

- Ngươi là ai?

Trưởng lão Từ gia cao ngạo nói:

- Hừ! Ta là Từ Ba, trưởng lão Từ gia Quang Anh quận thành!

Cảnh Ngôn nhìn người trẻ tuổi bên cạnh Từ Ba:

- Nói vậy hắn chính là Từ Cường?

Trong đoàn người chỉ có Từ Cường trẻ tuổi nhất, không cần Lưu Hiểu Nguyệt nói Cảnh Ngôn cũng đoán ra võ giả trẻ này là Từ Cường ngang ngược.

Từ Cường âm trầm hỏi:

- Đúng vậy, ta chính là Từ Cường. Tiểu tử nhà ngươi tính bênh vực tiện nhân Lưu Hiểu Nguyệt?

Tuy Từ Cường nói chuyện với Cảnh Ngôn nhưng mắt nhìn chằm chằm Cao Phượng đứng cạnh hắn, ánh mắt làm nàng chán ghét nhíu chặt mày.

Mạc Ly cảm giác không khí kỳ kỳ, xen lời:

- Cảnh Ngôn, ngươi mau lấy linh thạch ra đi!

Theo vừa rồi Mạc Ly tiếp xúc với Cảnh Ngôn thì hắn không phải loại người dễ ăn hiếp, Từ Cường biểu hiện như vậy

rất có thể chọc giận hắn. Lỡ xảy ra tranh chấp, ba người Lưu Hiểu Nguyệt sẽ chịu thiệt.

Ánh mắt Từ Cường độc ác lướt qua ba người Cảnh Ngôn:

- Trưởng lão Từ Ba, tiện nhân Lưu Hiểu Nguyệt dám bị thương ta, đền chút linh thạch không đủ!

Từ Ba cười gian nhìn sang viện chủ:

- Đúng! Lưu Hiểu Nguyệt là chấp sự ngoại viện Phi Hoa học viện nhưng cố ý tổn thương đệ tử của học viện, người như vậy tiếp tục ở Phi Hoa học viện chẳng phải là làm càng nhiều đệ tử rơi vào nguy hiểm? Viện chủ đại nhân thấy ta nói có đúng không?

Mấy trưởng lão học viện lên tiếng:

- Lưu Hiểu Nguyệt đúng là không thích hợp ở lại Phi Hoa học viện chúng ta nữa!

- Đúng vậy! Ta là trưởng lão học viện mãnh liệt đề nghị đuổi Lưu Hiểu Nguyệt ra khỏi Phi Hoa học viện!

- Viện chủ đại nhân, giờ không phải lúc nhân từ!

Viện chủ nhíu chặt mày. Nói thật lòng viện chủ không muốn đắc tội Từ gia. Từ gia là gia tộc lớn trong quận thành, thế lực rất lớn. Đương nhiên Từ gia không thể uy hiếp đến viện chủ của ba học viện Quang Anh quận, vấn đề là Từ gia rất thân với Quận Vương đại nhân quận thành, nếu đắc tội Từ gia sẽ phải trả giá đắt.

Đuổi Lưu Hiểu Nguyệt ra Phi Hoa học viện sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho học viện. Trong một chốc viện chủ khó quyết định, nếu Lưu Hiểu Nguyệt tự xin rời khỏi Phi Hoa học viện thì tuyệt.

Cảnh Ngôn khịt mũi cười:

- Ha ha, Từ gia đúng là uy phong, nay xem ra Phi Hoa học viện làm việc cũng phải xem ánh mắt của Từ gia.

Cảnh Ngôn mới thốt lời liền rộ lên một đống tiếng trách mắng:

- Tiểu tử, ngươi nói kiểu gì?

- Tiểu tử vô lễ từ đâu đến?

- Đừng vội ngông cuồng, còn nói bậy bạ láo lếu nữa thì đừng trách lão phu không khách sáo với ngươi!

Cảnh Ngôn sầm mặt xuống, mấy trưởng lão Phi Hoa học viện chẳng phải thứ tốt lành gì.

Từ Cường liếc hướng Cao Phượng, biểu lộ ý đồ rõ ra:

- Trưởng lão Từ Ba, tiểu tử này quá cuồng vọng ở trong Phi Hoa học viện, trước mặt Từ gia chúng ta mà dám càn rỡ như vậy. Tiểu tử này đáng chết! Ưm, nữ nhân bên cạnh hắn không tệ, có thể giữ lại.

Khí thế Cảnh Ngôn trầm xuống, mắt bắn ra tia sáng lạnh:

- Ngươi … đáng chết!

Từ Cường đã bất trị, Cảnh Ngôn không tru sát Từ Cường ngay từ đầu vì muốn xem gã có đúng là đáng chết không. Nay xem ra Từ Cường chết cũng chẳng đáng tiếc.

Cảnh Ngôn chậm rãi giơ tay, một chưởng ấn trông hết sức bình thường ngưng tụ trong không gian.

Chưởng ấn bay cực nhanh, chớp mắt đã đến đỉnh đầu Từ Cường.

Những người có mặt hoàn toàn không phản ứng lại.

Phụp!

Khuôn mặt dữ tợn của Từ Cường chưa kịp thay đổi thì chưởng ấn đã giáng xuống đập nát đầu gã.

Xác Từ Cường mềm nhũn ngã xuống đất.

Mãi khi xác đập xuống nền đất mọi người mới phản ứng lại.

Trưởng lão Từ gia Từ Ba giật mình gầm lên:

- Ngươi … ngươi dám đánh!?

Hết chương 814.

Chương 815. Yên Tĩnh

Cảnh Ngôn một bàn tay đập chết Từ Cường, những người có mặt trừ Cao Phượng ra tất cả đều ngây người.

Trưởng lão Từ gia Từ Ba điên cuồng gầm rống.

Viện chủ và các trưởng lão Phi Hoa học viện trừng Cảnh Ngôn suýt lòi tròng mắt.

Trưởng lão Mạc Ly lảo đảo, sợ nhũn chân, lúc trước Mạc Ly cứ nghĩ Cảnh Ngôn sẽ lấy ra trăm vạn linh thạch bồi thường Từ gia, không ngờ hắn một bàn tay đập chết Từ Cường.

Mạc Ly nhìn Từ Cường, đầu óc nát bấy chết tươi.

Lưu Hiểu Nguyệt lộ biểu tình kinh sợ, nàng biết tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn rất mạnh nhưng không ngờ hắn dùng cách này giải quyết xung đột giữa nàng và Từ gia.

Giết Từ Cường thì chuyện này không còn đường cứu vãn.

Giọng Từ Ba the thé rống to:

- Tiểu súc sinh, ngươi đáng chết! Ngươi đáng chết! Ngươi … ngươi dám giết Từ Cường thiếu gia! Ngươi xong đời, lần này ngươi tiêu thật! Không ai có thể cứu ngươi, dù ngươi có bối cảnh to bằng trời cũng chết chắc!

Mặt Từ Ba dữ tợn, nguyên khí dao động, nhưng lão không tấn công Cảnh Ngôn. Lúc này Từ Ba rất giận nhưng chưa mất lý trí, Từ Cường là võ giả Tiên Thiên đỉnh mà bị Cảnh Ngôn một bàn tay đập chết, thực lực đó chỉ Đạo Linh cảnh mới có. Bản thân Từ Ba chỉ là võ giả Đạo Linh cảnh, lão ra tay chưa chắc bắt được Cảnh Ngôn.

Từ Ba không chắc đối phó Cảnh Ngôn được nên quay sang hét hướng viện chủ Phi Hoa học viện:

- Viện chủ! Nhìn thấy không? Tiểu súc sinh giết Từ Cường, hành hung giết người trong Phi Hoa học viện! Hôm nay ngươi phải cho Từ gia ta một lời giải thích, ta hy vọng Phi Hoa học viện bắt giữ tiểu súc sinh này sau đó giao cho Từ gia ta. Bắt luôn hai nữ nhân kia!

Nỗi lòng viện chủ Phi Hoa học viện rối bời. Từ Cường bị giết trong Phi Hoa học viện, chắc chắn Từ gia không bỏ qua, nếu xử lý không tốt sẽ mang đến phiền phức lớn cho Phi Hoa học viện.

Viện chủ chưa nói gì đã thấy Cảnh Ngôn liếc hướng Từ Ba, lạnh nhạt nói:

- La toa, ngươi cũng nên chết!

Giây sau chưởng ấn lại hiển hiện.

Phụp!

Bóc bụp!

Từ Ba nghe Cảnh Ngôn nói câu đó liền chuyển sang nhìn hắn, thấy hắn vỗ chưởng, lão bản năng đề phòng vận chuyển nguyên khí. Nhưng chưởng ấn đáng sợ không bị cản trở chút nào, một hơi phá hủy phòng hộ của Từ Ba.

Giống như vừa rồi, trưởng lão Từ gia Từ Ba tu vi Đạo Linh cảnh cũng bị một bàn tay đập nát bấy.

Yên lặng.

Khu vực tiếp khách của học viện tĩnh lặng.

Kiêu căng, quá kiêu ngạo, Cảnh Ngôn thật sự là … thực lực cũng quá mạnh.

Cảnh Ngôn một bàn tay đập chết Từ Cường, mọi người giật mình vì hắn dám giết Từ Cường. Khi Cảnh Ngôn đập chết Từ Ba, giật mình không phải vì hắn to gan mà vì thực lực của hắn.

Từ Ba là võ giả cảnh giới Đạo Linh cảnh hậu kỳ nhưng không có năng lực ngăn cản Cảnh Ngôn, tu vi của hắn cỡ nào?

Đạo Sư cảnh?

Đạo Sư cảnh bình thường sợ là không có năng lực này, tức là Cảnh Ngôn khá lợi hại trong võ giả Đạo Sư cảnh. Nếu đúng vậy thì trong Phi Hoa học viện, dù là viện chủ đại nhân cũng không bắt giữ Cảnh Ngôn trẻ tuổi này được.

Trong góc không gian này chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề.

Qua một lúc lâu viện chủ trầm trọng hỏi Cảnh Ngôn:

- Ngươi … ngươi rốt cuộc là ai?

Cảnh Ngôn nhìn viện chủ, nhếch môi.

Viện chủ nói một tràng:

- Ngươi gây họa, gây họa lớn! Ngươi ở trong Phi Hoa học viện giết Từ Cường và Từ Ba, ta không thể để các người rời đi. Từ gia nhất định không buông tha, ta mà để các ngươi đi Từ gia sẽ đốt lửa giận đến Phi Hoa học viện!

Viện chủ sợ Cảnh Ngôn chạy trốn mà bản thân không ngăn được, đám người Cảnh Ngôn rời khỏi Quang Anh quận thành, Từ gia không tìm thấy người sẽ tới kiếm chuyện với Phi Hoa học viện.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn dửng dưng nói:

- Rời đi? Vấn đề chưa giải quyết xong xuôi sao ta đi được? Viện chủ chưa phái người đi thông báo cho người Từ gia sao?

Một trưởng lão nội viện sắc mặt âm trầm nói với viện chủ:

- Viện chủ, cái kẻ tên Cảnh Ngôn này hành hung giết người trong học viện, chúng ta có trách nhiệm bắt chúng giao cho Từ gia!

Cảnh Ngôn liếc trưởng lão nội viện kia, cười khẽ:

- Ha ha, ta thấy lão già nhà ngươi cũng không phải thứ tốt lành gì, có muốn chết không? Nói đi, có phải ngươi nhận nhiều chỗ tốt của Từ gia?

Trưởng lão cảm giác người lạnh lẽo, sắc mặt liên tục thay đổi, ánh mắt tức giận nhưng khi giao nhau với Cảnh Ngôn thì lão sợ hãi. Thực lực của trưởng lão này ngang ngửa Từ Ba, Cảnh Ngôn một bàn tay đập chết Từ Ba rồi, thêm một chưởng giết lão không khó gì.

Viện chủ ngập ngừng nói:

- Cảnh Ngôn, các ngươi tốt nhất ở lại đây, trước khi người Từ gia tới đừng đi đâu.

Cảnh Ngôn cười cười không nói gì.

Viện chủ kêu một vị trưởng lão đưa tin cho Từ gia.

Mọi người, bao gồm viện chủ không rời khỏi khu vực tiếp khách, họ sợ Cảnh Ngôn chạy trốn nên ở lại giám thị ba người. Tin tưởng không lâu sau càng nhiều người Từ gia kéo tới.

Cảnh Ngôn liếc đám người viện chủ, bĩu môi.

Cảnh Ngôn lấy ra bàn ghế đá, ly ngọc rượu ngon, vừa ngồi uống vừa chờ người Từ gia.

Cao Phượng ngồi cạnh Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn ngoắc Lưu Hiểu Nguyệt đứng sững sờ:

- Hiểu Nguyệt ngồi xuống đi, uống chút loại rượu này có lợi cho việc tu luyện của nàng.

Lưu Hiểu Nguyệt nghe Cảnh Ngôn kêu đờ đẫn ngồi xuống. Lưu Hiểu Nguyệt không sợ, nàng lo cho Cảnh Ngôn và Cao Phượng.

Lưu Hiểu Nguyệt nghẹn ngào nói:

- Xin lỗi Cảnh Ngôn đại ca.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Sao phải xin lỗi?

Lưu Hiểu Nguyệt nói năng lộn xộn:

- Ta … cuối cùng vẫn liên lụy đại ca vào, ta không nên nói chuyện này cho đại ca.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Hiểu Nguyệt đừng nghĩ nhiều, một Từ gia tầm thường không đáng gì. Nếu Từ gia thật sự mục nát ta sẽ khiến toàn gia tộc biến mất khỏi Quang Anh quận. Được rồi, uống một ly Lan Quỳnh Ngọc Tương đi.

Cảnh Ngôn bưng một ly ngọc nhét vào tay Lưu Hiểu Nguyệt.

Cảnh Ngôn nói với Mạc Ly:

- Trưởng lão Mạc Ly lại đây uống một ly đi, ưm, vì ngươi là bằng hữu của thành chủ Bạch Tuyết nên cho uống một ly.

Hết chương 815.

Chương 816. Bao Vây

Mạc Ly nhìn Cảnh Ngôn, buông tiếng thở dài.

Có điều tính tình Mạc Ly ngay thẳng, không nói dông dài đi thẳng tới bàn đá, bưng ly ngọc lên uống một hơi cạn sạch.

Uống một ly Lan Quỳnh Ngọc Tương làm Mạc Ly cảm thấy trong bụng như có đoàn lửa, chép miệng thèm thuồng.

Mạc Ly mắt lóe tia sáng hỏi Cảnh Ngôn:

- Rượu ngon! Đây là rượu gì?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Loại rượu này tên là Lan Quỳnh Ngọc Tương, khá hiếm, ở Quang Anh quận không mua được.

Mạc Ly gật đầu nói:

- Hèn gì ta chưa từng uống. Có thể cho ta thêm một ly không?

Mạc Ly đưa ly ngọc đến trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhướng mí mắt nói:

- Ngươi không biết khách sáo là gì.

Lan Quỳnh Ngọc Tương một ly nhỏ giá trị bằng toàn bộ tài sản của Mạc Ly, lão uống một ly rồi còn chưa đã đòi xin thêm.

Nhưng Cảnh Ngôn vẫn rót một ly cho Mạc Ly, nói sao thì lão là bằng hữu của thành chủ Bạch Tuyết, lúc trước Bạch Tuyết mang Lưu Hiểu Nguyệt đến Phi Hoa học viện giao cho Mạc Ly, nhìn từ điểm này thì biết nàng khá yên lòng Mạc Ly. Hơn nữa tiếp xúc sơ với Mạc Ly thấy lão là người có đảm

đương, đổi lại kẻ hèn nhát đã co đầu rụt cổ mặc kệ Lưu Hiểu Nguyệt rồi.

Mạc Ly lại nốc cạn, mắt nóng cháy nhìn chằm chằm bình rượu trên bàn đá, biểu tình muốn uống nữa.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Trưởng lão Mạc Ly, hai ly rượu đã đủ, nếu uống thêm thì thân thể không chịu nổi. Võ giả Đạo Linh cảnh một lần nhiều nhất uống hai ly.

Không phải Cảnh Ngôn keo kiệt, Lan Quỳnh Ngọc Tương tuy quý giá nhưng không đáng gì trong mắt hắn. Cảnh Ngôn nói thật, võ giả Đạo Linh cảnh không chịu nổi năng lượng ẩn chứa trong Lan Quỳnh Ngọc Tương.

Mạc Ly gật đầu nói:

- Ừm, ta cũng cảm thấy loại rượu này rất bá đạo.

Mạc Ly cảm giác nguyên khí chuyển động trong vụ tuyền dần nhanh hơn.

Quang Anh quận, trước cửa trạch viện Từ gia.

Trưởng lão nội viên Phi Hoa học viện vội vàng chạy đến, quát với hộ vệ giữ cửa:

- Mau mang ta đi gặp tộc trưởng của các ngươi!

Hộ vệ Từ gia biết mặt trưởng lão Phi Hoa học viện này, thấy biểu tình trưởng lão sốt ruột thì không dám chậm trễ, không hỏi nhiều đã dẫn người vào trạch viện gia tộc, chạy đến biệt viện tộc trưởng.

Trưởng lão mới tới ngoài biệt viện tộc trưởng đã hét to:

- Từ tộc trưởng! Từ tộc trưởng!

Vèo!

Một người bay ra ngoài biệt viện, là tộc trưởng của Từ gia.

Tộc trưởng Từ gia nhìn Chu trưởng lão. nhíu mày hỏi:

- Chuyện gì xảy ra mà Chu trưởng lão gấp gáp vậy?

Chu trưởng lão hít sâu, nói:

- Xảy ra chuyện lớn! Từ tộc trưởng, Từ Cường công tử đã chết!

Nhớ cảnh Từ Cường, Từ Ba bị giết làm Chu trưởng lão ớn lạnh. Võ giả tên Cảnh Ngôn quá mạnh, võ giả Đạo Linh cảnh như Từ Ba cũng bị một chưởng oanh sát.

- Ngươi nói cái gì? Từ Cường chết thế nào? Không phải Từ Cường ở trong Phi Hoa học viện sao? Trưởng lão Từ Ba đâu?

Hiển nhiên tộc trưởng Từ gia cũng biết hôm nay trưởng lão Từ Ba đi Phi Hoa học viện tiếp tục tạo áp lực.

Từ Cường ở Phi Hoa học viện, trưởng lão Từ Ba cũng có mặt trong đó thì sao gã chết được? Nếu Từ Cường chết thì trưởng lão Từ Ba nên về gia tộc bẩm báo ngay, vì sao để trưởng lão Phi Hoa học viện đến đưa tin?

Mặt Chu trưởng lão vặn vẹo nói:

- Từ Cường công tử chết rồi, trưởng lão Từ Ba cũng chết! Cả hai đều chết!

Mắt trưởng lão Từ gia lóe tia sáng tàn nhẫn:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chu trưởng lão kể lại chuyện hai người Từ Cường bị giết cho tộc trưởng Từ gia nghe.

Nghe Chu trưởng lão kể xong mắt tộc trưởng Từ gia lạnh băng, nhiệt độ không gian giảm thấp nhiều.

Tộc trưởng Từ gia dần bình tĩnh lại, nheo mắt hỏi:

- Nói vậy là người tên Cảnh Ngôn tu vi Võ Đạo rất cao?

Chu trưởng lão nhìn tộc trưởng Từ gia, trả lời:

- Ừ, tu vi Võ Đạo của người này cao thật, chắc là Đạo Sư cảnh. Nếu không phải vì thực lực của người này quá mạnh học viện chúng ta đã bắt lại rồi. Từ tộc trưởng thấy bây giờ chúng ta nên làm sao?

Tộc trưởng Từ gia cười khẩy nói:

- Hừ, làm sao? Người tên Cảnh Ngôn dám can đảm giết người của Từ gia ta, nơi này là Quang Anh quận! Từ gia sao có thể để hắn bình an rời đi? Mặc kệ tu vi của hắn cao bao nhiêu đều đừng mơ đi được!

Sau đó tộc trưởng Từ gia triệu tập các trưởng lão đến, báo tin cái chết của Từ Cường, Từ Ba.

Đại trưởng lão Từ gia nghe tộc trưởng nói xong giận điên lên quát mắng:

- Tôn nhi của ta đã chết? Chết tiệt, tiểu súc sinh giết tôn nhi của ta ở đâu?

Chu trưởng lão Phi Hoa học viện vội đáp:

- Cảnh Ngôn đó đang trong Phi Hoa học viện, hắn không chạy được.

Đại trưởng lão đằng đằng sát khí nói:

- Tộc trưởng, chúng ta còn chờ cái gì? Ta phải tự tay bầm thây nhãi ranh kia ra vạn mảnh!

Tộc trưởng Từ gia dặn dò các vị trưởng lão:

- Đương nhiên không thể tha cho võ giả tên Cảnh Ngôn, nhưng các ngươi hãy chú ý một điều, tu vi Võ Đạo của người này rất cao, theo Chu trưởng lão phỏng đoán rất có thể là Đạo

Sư cảnh. Nên lát nữa thấy hắn hãy cẩn thận chút, nếu tu vi Võ Đạo của người đó cao thật thì chúng ta phải hợp sức lại.

Tộc trưởng Từ gia nhìn sang Chu trưởng lão:

- Chu trưởng lão, nếu cần thiết nhờ trưởng lão cùng ra tay đối phó Cảnh Ngôn.

Chu trưởng lão gật đầu nói:

- Đó là tất nhiên.

Tộc trưởng Từ gia vung tay lên:

- Đi! Xuất phát!

Vù vù vù vù vù!

Các bóng người lao nhanh ra trạch viện Từ gia bay hướng Phi Hoa học viện.

Không lâu sau đám người đằng đằng sát khí vào Phi Hoa học viện, đến khu vực tiếp khách.

Chu trưởng lão học viện dẫn đầu, đám người tộc trưởng Từ gia theo sau.

Chu trưởng lão chỉ vào đám người Cảnh Ngôn ngồi bên bàn đá, giới thiệu cho người Từ gia:

- Từ tộc trưởng, võ giả mặc trường bào màu xanh là Cảnh Ngôn, nữ nhân áo đỏ ngồi bên cạnh là đi cùng hắn. Lưu Hiểu Nguyệt thì các vị đều biết rồi.

Đại trưởng lão Từ gia dâng lên nguyên khí, đôi mắt đỏ ngầu hung tợn trừng Cảnh Ngôn:

- Hay cho tiểu tạp chủng, giết tôn nhi của ta còn dám ở đây như không có chuyện gì xảy ra, nhàn nhã uống rượu nữa! Đáng chết!

Nếu không phải biết trước Cảnh Ngôn tình nghi là võ giả Đạo Sư cảnh thì đại trưởng lão đã xông lên đánh chết hắn rồi.

Hết chương 816.

Chương 817. Quận Vương Đến

Viện chủ Phi Hoa học viện thấy đám người tộc trưởng Từ gia kéo tới thì thầm thở phào. Trước khi người Từ gia đến viện chủ luôn lo Cảnh Ngôn chạy trốn, gã không tự tin giữ chân hắn được. Nếu để Cảnh Ngôn rời khỏi Phi Hoa học viện e rằng Từ gia bắt buộc học viện phải nói cho ra nhẽ.

Giờ người Từ gia đến, xử Cảnh Ngôn thế nào cứ để họ làm.

Viện chủ chắp tay với tộc trưởng Từ gia:

- Từ tộc trưởng.

Tộc trưởng Từ gia đáp lễ:

- Viện chủ!

Thân phận viện chủ Phi Hoa học viện không kém hơn tộc trưởng Từ gia, có thể nói đặc biệt hơn tộc trưởng gia tộc trong quận thành.

Viện chủ thuật lại vụ việc:

- Từ tộc trưởng, vị Cảnh Ngôn tiên sinh này là bằng hữu của chấp sự Lưu Hiểu Nguyệt, Từ Cường thiếu gia và chấp sự Lưu Hiểu Nguyệt lúc trước xảy ra chút hiểu lầm …

Thật ra viện chủ biết tộc trưởng Từ gia đã rõ ràng vụ việc từ lâu, nhưng mặt ngoài vẫn phải miêu tả toàn bộ sự kiện. Viện chủ miêu tả khách quan không thiên hướng ai.

Tộc trưởng Từ gia nhìn thẳng viện chủ:

- Viện chủ, ta có một thắc mắc! Không lẽ người xứ ngoài có thể tùy tiện giết người trong Phi Hoa học viện sao?

Viện chủ nhíu mày nói:

- Đương nhiên không thể!

Tộc trưởng Từ gia nheo mắt nói:

- Đúng rồi, lúc trước ta đã cảm thấy trong học viện không thể để người từ ngoài đến tùy tiện giết người trong học viện. Theo ta được biết dù đệ tử trong học viện tranh chấp với nhau cũng không thể tùy tiện ra tay. Nhưng bây giờ chuyện là sao? Kẻ giết người còn ngồi đó uống rượu cười nói, không lẽ có chuyện gì ta không biết?

Viện chủ Phi Hoa học viện im lặng, không biết nên giải thích ra sao.

Đại trưởng lão Từ gia oán giận nói:

- Viện chủ, tiểu súc sinh kia đã làm trái pháp quy của học viện đúng không? Giờ Phi Hoa học viện nên ra tay bắt tặc tử!

Chu trưởng lão học viện ở một bên phụ họa:

- Đúng vậy! Viện chủ, tuy người này thực lực rất mạnh nhưng chúng ta có nhiều người, không thể nào bị hắn hù dọa được. Viện chủ và Từ tộc trưởng đều là cường giả Đạo Sư cảnh!

Viện chủ mặc kệ Chu trưởng lão, trầm ngâm giây lát tìm ra cái cớ khoanh tay đứng nhìn:

- Từ tộc trưởng, Phi Hoa học viện không giải quyết việc này trước tiên là vì Từ gia. Nếu Phi Hoa học viện ra tay thì không thể giao người cho Từ gia xử trí được, Chấp Pháp Điện của đệ tử sẽ thẩm phán việc này.

Tộc trưởng Từ gia cười lạnh:

- Ha ha ha!

Đại trưởng lão Từ gia kêu gào:

- Tộc trưởng còn chờ gì nữa? Phi Hoa học viện sợ tiểu súc sinh kia nhưng Từ gia chúng ta không sợ! Tộc trưởng hãy ra lệnh hành động đi!

Cảnh Ngôn đứng dậy khỏi ghế đá, nhìn đại trưởng lão Từ gia, lạnh nhạt nói:

- Từ Cường là tôn tử của ngươi? Mới rồi ta nghĩ tôn tử mục nát như vậy thì gia gia cũng không phải thứ tốt lành gì. Nay trông thấy ngươi đúng như ta đoán, nếu vậy ngươi cũng chết đi!

Cảnh Ngôn giơ tay lên tùy ý vỗ hướng đại trưởng lão Từ gia.

Giống lúc Từ Cường, Từ Ba chết, kiểu công kích chưởng ấn giống hệt.

Chưởng ấn ngưng tụ nháy mắt đến đỉnh đầu đại trưởng lão Từ gia.

Đại trưởng lão Từ gia biến sắc mặt hét to:

- Không!

Từ lúc đến đây đại trưởng lão Từ gia luôn vận chuyển nguyên khí, sẵn sàng tùy thời ra tay. Nên khi đại trưởng lão thấy chưởng ấn chụp xuống thì ngưng tụ nguyên khí ngăn cản, nhưng tốc độ chưởng ấn quá mau, lão không kịp thi triển võ học.

Phụt!

Bụp rầm!

Đầu đại trưởng lão nát bấy.

Xác đại trưởng lão Từ gia mềm nhũn ngã xuống.

Tộc trưởng Từ gia đứng ngay cạnh đại trưởng lão Từ gia, cách nhau rất gần. Gã nhìn đại trưởng lão ngã xuống, quắc mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, biểu tình đầy kinh hoàng.

Tộc trưởng Từ gia muốn ra tay cứu đại trưởng lão, vấn đề là gã không kịp, mới động ý nghĩ thì đại trưởng lão đứng cạnh gã đã chết. Nhưng đó không phải nguyên nhân chính khiến tộc trưởng Từ gia kinh hoàng, làm gã hãi hùng là đứng gần vậy nhưng hầu như không cảm ứng uy năng từ chưởng ấn.

Điều này nói lên cái gì?

Tộc trưởng Từ gia làm Đạo Sư cảnh cũng có kiến thức, gã hiểu ngay thực lực Võ Đạo của Cảnh Ngôn mạnh hơn gã tưởng tượng nhiều. Tộc trưởng Từ gia mang theo nhiều trưởng lão Từ gia đến e rằng là sai lầm lớn.

Người Từ gia khác câm như hến, trán nhiều người rịn mồ hôi, căng thẳng nhìn Cảnh Ngôn.

Lúc trước nghe nói trưởng lão Từ Ba bị giết bọn họ không có nhiều cảm xúc, nay tận mắt thấy đại trưởng lão trong gia tộc bị một bàn tay đập chết họ mới hiểu ra vì sao viện chủ Phi Hoa học viện mãi không ra tay.

Có hai bóng người đến gần khu vực tiếp khách của Phi Hoa học viện.

- Quận Vương đại nhân, xem ra sự việc chưa giải quyết, bọn họ còn ở chỗ đó.

Người nói chuyện là tổng quản Quận Vương phủ Quang Anh quận, gã nhận được tin Phi Hoa học viện xảy ra chuyện liền báo cho Quận Vương, sau đó cùng Quận Vương đến xem xét.

Quận Vương Quang Anh quận tên Tiếu Chí Cát, đúng là có quan hệ thân thiết với Từ gia. Nên khi Tiếu Chí Cát biết tôn tử

Từ Cường của đại trưởng lão Từ gia và trưởng lão Từ Ba bị giết liền chạy từ Quận Vương phủ đến Phi Hoa học viện.

Hai người đi vào khu vực tiếp khách, tổng quản nói:

- Không biết là loại người gì mà lớn gan như vậy, dám giết người trong Phi Hoa học viện của Quang Anh quận chúng ta.

Tiếu Chí Cát lắc đầu nhìn đám đông đằng trước, nhỏ giọng nói:

- Sợ rằng không tầm thường, nếu dễ đối phó thì nhóm Từ tộc trưởng đã không ở đây tới bây giờ.

Hai người nhanh chóng đến gần đám đông.

Viện chủ Phi Hoa học viện thấy Quận Vương Tiếu Chí Cát, khẽ kêu:

- Quận Vương đại nhân?

Tộc trưởng Từ gia vụt xoay người mừng rỡ nhìn hai người đi tới:

- Quận Vương đại nhân đến rồi?

Tộc trưởng Từ gia bị Cảnh Ngôn biểu hiện ra thực lực hù sợ, trong một chốc tiến lùi không được. Quận Vương đến làm tộc trưởng Từ gia thở phào, với quan hệ của Từ gia và Quận Vương lẽ tất nhiên Quận Vương sẽ giúp một tay.

Võ giả tên Cảnh Ngôn dù lợi hại đến đâu không lẽ dám ngông trước mặt Quận Vương đại nhân của Quang Anh quận?

Nhưng lúc này Tiếu Chí Cát không quan tâm tộc trưởng Từ gia chào hỏi, mắt nhìn chằm chằm vào Cảnh Ngôn, lòng dậy sóng dữ.

Đầu óc Tiếu Chí Cát trống rỗng chỉ có một ý nghĩ:

- Cảnh … Cảnh Ngôn điện chủ?

Tiếu Chí Cát biết mặt Cảnh Ngôn vì Quang Anh quận thuộc quyền cai quản của điện chủ này. Lúc ở Thánh thành Tiếu Chí Cát từng được Cảnh Ngôn tiếp kiến, tuy chỉ thấy một lần nhưng Tiếu Chí Cát không thể quên khuôn mặt Cảnh Ngôn.

Hết chương 817.

Chương 818. Quận Vương Quỳ Lạy

Đầu óc Tiếu Chí Cát ù đặc.

Vì sao Cảnh Ngôn điện chủ đại nhân đột nhiên đến Quang Anh quận? Đã tới Quang Anh quận vì sao không đi Quận Vương phủ mà đến Phi Hoa học viện?

Tiếu Chí Cát hít sâu một hơi, tư duy đại khái phục hồi bình thường, trong lòng lạnh lẽo lan đến toàn thân.

Điện chủ đại nhân này tuổi không lớn, mới hơn bốn mươi tuổi, Tiếu Chí Cát già hơn Cảnh Ngôn điện chủ nhiều. Nhưng Cảnh Ngôn điện chủ là nhân vật nào?

Điện chủ Thánh Điện! Minh chủ Liên Minh Huy Hoàng! Một tay sáng lập Huy Hoàng Đạo Tràng thánh địa đan đạo sánh bằng Đan Quốc! Quan trọng hơn là điện chủ đại nhân này dẫn theo Liên Minh Huy Hoàng tiêu diệt Cổ gia một trong bảy thế gia lớn.

Tiếu Chí Cát làm một trong Quận Vương trên đại lục đương nhiên biết những chuyện không quá bí ẩn.

Tộc trưởng Từ gia thấy Tiếu Chí Cát đến, trong lòng tràn đầy kích động không để ý biểu tình của Quận Vương thay đổi:

- Quận Vương đại nhân rốt cuộc đến! Đại nhân mau nhìn, là người đó tàn sát thành viên của Từ gia ta. Hắn quá càn rỡ, ở trong Phi Hoa học viện mà công khai giết người. Quận Vương đại nhân nhất định phải làm chủ cho Từ gia ta!

Đám trưởng lão Từ gia xì xầm nhỏ to, khuôn mặt tái nhợt hơi hồng trở lại:

- Quận Vương đại nhân đến, để xem Cảnh Ngôn còn dám ngông cuồng không!

- Hừ! Cho hắn mười lá gan cũng không dám giết người trước mặt Quận Vương đại nhân.

- Quận Vương muốn tập nã hắn thì hắn tuyệt đối không dám chống cự. Nếu chống cự, dù hắn chạy thoát cũng bị toàn đại lục truy nã. Nếu sau lưng hắn có gia tộc thì gia tộc sẽ theo hắn gặp xui xẻo.

- Ha, với quan hệ của Quận Vương và Từ gia chúng ta chắc chắn đại nhân sẽ tôn trọng ý kiến Từ gia ta, sẽ bắt lấy Cảnh Ngôn. Hừ hừ, lát nữa ta phải xẻo từng miếng thịt trên người hắn. Dám giết người Từ gia, hắn chán sống rồi!

- Đúng vậy! Còn viện chủ Phi Hoa học viện nữa, phải cảnh cáo chút, dám không ra tay với Cảnh Ngôn đó.

Biểu tình của đám trưởng lão trở nên hung ác, mắt lóe tia sáng hung tợn.

Trưởng lão Mạc Ly đứng cạnh Cảnh Ngôn nói nhỏ:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, vị kia là Quận Vương của Quang Anh quận chúng ta. Cảnh Ngôn tiên sinh hãy cẩn thận, Quận Vương và Từ gia thân thiết, rất có thể Quận Vương sẽ không bỏ qua chuyện này.

Từ khi Cảnh Ngôn bày ra thực lực diệt gọn võ giả Đạo Linh cảnh thì Mạc Ly không dám lên mặt nữa. Đừng nhìn người ta trẻ tuổi nhưng thực lực Võ Đạo mạnh hơn lão nhiều.

Đường Võ Đạo người thành tựu cao thì đứng trên, không xem tuổi tác chỉ nhìn tu vi.

Hơn nữa Mạc Ly không chắc tuổi thật của Cảnh Ngôn, võ giả trông trẻ chưa chắc tuổi trẻ. Một số võ giả Đạo Sư cảnh tuổi thật một, hai trăm tuổi nhưng nhìn bề ngoài chỉ khoảng ba, bốn chục tuổi. Cảnh Ngôn tiên sinh trông khoảng hai mươi tuổi nhưng tuổi thật thế nào thì khó nói.

Cảnh Ngôn liếc qua Mạc Ly:

- Trưởng lão Mạc Ly không cần lo, ta biết Tiếu Chí Cát.

Mạc Ly kinh ngạc hỏi:

- A? Cảnh Ngôn tiên sinh quen Quận Vương đại nhân?

Sau đó Mạc Ly phản ứng lại, Cảnh Ngôn tiên sinh kêu thẳng tên của Quận Vương?

Mạc Ly trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn tiên sinh có thân phận gì? Vì sao khi nói đến Quận Vương thì ngữ điệu tùy ý, dường như Quận Vương đại nhân ở trong mắt hắn không là đại nhân vật gì.

Tổng quản ở bên cạnh Tiếu Chí Cát thấy Quận Vương đứng im không lên tiếng, ngơ ngác nhìn đằng trước, cau mày khó hiểu, khẽ kêu gọi:

- Quận Vương đại nhân?

Tiếu Chí Cát rùng mình, sau đó sải bước đi về phía trước.

Tộc trưởng Từ gia thấy Quận Vương đi hướng mình thì mừng rỡ, đảo tròng mắt liếc sang viện chủ Phi Hoa học viện.

Ý là: Ngươi thấy chưa? Quận Vương đại nhân trông thấy ta bày ra nhiệt tình như vậy, còn chủ động đi hướng ta. Ngươi là viện chủ Phi Hoa học viện thì sao? Đắc tội Từ gia ta tuyệt đối không có kết quả tốt.

Nỗi lòng viện chủ Phi Hoa học viện phức tạp, đã sớm biết Từ gia và Quận Vương thân thiết nhưng giờ nhìn thái độ của

Quận Vương đối với tộc trưởng Từ gia làm viện chủ rất bất ngờ. Không ngờ Từ gia và Quận Vương thân thiết đến mức này.

Tộc trưởng Từ gia thẳng người nhấc chân đến gần Quận Vương, mỉm cười thân thiết.

Nhưng rất nhanh tộc trưởng Từ gia xoe tròn mắt, vì khi Quận Vương đến gần trực tiếp lướt qua gã, không chút ngừng lại, thậm chí không thèm nhìn gã cái nào.

Tộc trưởng Từ gia bị lơ đẹp!

Chuyện gì đây?

Trước kia tộc trưởng Từ gia đi Quận Vương phủ gặp Quận Vương Tiếu Chí Cát lần nào y cũng rất khách sáo với gã.

Tiếu Chí Cát lướt qua tộc trưởng Từ gia bước nhanh đến trước mặt Cảnh Ngôn.

Tiếu Chí Cát bùm một tiếng quỳ xuống:

- Thuộc hạ đến chậm, xin điện chủ đại nhân thứ tội!

Trong thế giới này lễ tiết quỳ lạy rất hiếm thấy, hạ cấp gặp thượng cấp bình thường không hành lễ lớn vậy.

Tiếu Chí Cát quỳ lạy Cảnh Ngôn là có lý do, nếu ở tình huống bình thường y sẽ không hành lễ như vậy. Thật tình là vì tình huống hiện tại làm Tiếu Chí Cát sợ chết khiếp.

Sao Tiếu Chí Cát không nhìn ra mâu thuẫn giữa Từ gia và Cảnh Ngôn điện chủ?

Về nguyên nhân mâu thuẫn Tiếu Chí Cát không cần suy nghĩ nhiều cũng biết chắc là lỗi của Từ gia. Nếu không với thân phận địa vị của Cảnh Ngôn điện chủ sẽ rảnh rỗi sinh sự với Từ gia sao? Gia tộc nhỏ như Từ gia đáng lọt vào mắt Cảnh Ngôn điện chủ?

Nên không cần nghĩ nhiều, chắc chắn là Từ gia làm chuyện gì đắc tội Cảnh Ngôn điện chủ.

Quận Vương thì có quan hệ sâu với Từ gia, chuyện này làm không tốt sẽ liên lụy đến y. Tiểu Chí Cát là thuộc hạ trực tiếp của Cảnh Ngôn điện chủ, muốn cắt chức y chỉ cần một câu của Cảnh Ngôn điện chủ. Huống chi Tiểu Chí Cát nghe nói Thánh Chủ đại nhân cực kỳ tôn trọng Cảnh Ngôn điện chủ.

Tiểu Chí Cát hành lễ quỳ lạy không thấy gì nhưng hù đám người Từ gia ngốc như gà gỗ.

Khi bọn họ thấy Quận Vương Tiểu Chí Cát quỳ xuống trước mặt Cảnh Ngôn thì sọ não nổ tung, người người trợn mắt há hốc mồm như thấy quỷ.

Chuyện gì?

Tình huống gì?

Quận Vương đại nhân quỳ trước Cảnh Ngôn? Bọn họ nằm mơ sao?

Mạc Ly ở cạnh Cảnh Ngôn trân trân nhìn Quận Vương Tiểu Chí Cát. Tiểu Chí Cát quỳ cách lão năm thước, trán dán sát đất.

Quận Vương nói câu gì?

Thuộc hạ đến chậm, xin điện chủ đại nhân thứ tội!? Thuộc hạ? Quận Vương đại nhân là thuộc hạ của Cảnh Ngôn tiên sinh?

Đám người Phi Hoa học viện cũng không tốt hơn, ai nấy nín thở, thời gian như ngừng lại trong khoảnh khắc này.

Hết chương 818.

Chương 819. Sự Việc

Đám người viện chủ Phi Hoa học viện cảm giác da đầu tê dại.

Đến lúc này họ hiểu võ giả tên Cảnh Ngôn không chỉ tu vi Võ Đạo siêu cao còn có bối cảnh thân phận khiến người sợ hãi.

Điện chủ? Không lẽ là điện chủ Thánh Điện Thánh thành?

Với thân phận địa vị của viện chủ Phi Hoa học viện bình thường sẽ không đặc biệt chú ý đẳng cấp cỡ điện chủ Thánh Điện, nhưng tuyệt đối biết đến điện chủ Thánh Điện.

Điện chủ Thánh Điện là tồn tại đỉnh cao nhất trên đại lục.

Cảnh Ngôn liếc Tiểu Chí Cát quỳ dưới đất:

- Tiểu Chí Cát, đứng lên đi.

Tiểu Chí Cát gần nằm sấp dưới đất nghe Cảnh Ngôn nói, nơm nớp lo sợ đứng dậy.

Cảnh Ngôn chỉ vào Lưu Hiểu Nguyệt, nói với Tiểu Chí Cát:

- Tiểu Chí Cát, đây là Lưu Hiểu Nguyệt, nàng là chấp sự ngoại viện của Phi Hoa học viện.

Tiểu Chí Cát vội chắp tay chào Lưu Hiểu Nguyệt, cười tươi:

- Chấp sự Hiểu Nguyệt khỏe!

Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Chấp sự Lưu Hiểu Nguyệt và Từ gia Quang Anh quận có chút ân oán, tình huống cụ thể ngươi có thể hỏi viện chủ Phi Hoa học viện, viện chủ hiểu biết toàn sự kiện.

Tiếu Chí Cát nhìn hướng viện chủ Phi Hoa học viện:

- Lãnh viện chủ, chuyện này là sao?

Lãnh viện chủ vội tiến lên kể lại sự việc cho Tiếu Chí Cát nghe.

Trước đó Tiếu Chí Cát không biết rõ chuyện này, y là Quận Vương, nếu không có tình huống đặc biệt làm sao quan tâm một chấp sự ngoại viện của một học viện?

Nghe Lãnh viện chủ kể xong Tiếu Chí Cát nổi giận, phản ứng nhanh chóng nói:

- Đáng giận! Ta thật không ngờ Từ gia ỷ thế hiếp người như vậy! Quận Vương ta đây cũng có trách nhiệm, trong vùng quản lý của ta lại xảy ra chuyện như vậy! Điện chủ đại nhân, xin hãy để ta xử lý chuyện này. Chờ sự việc kết thúc nếu điện chủ đại nhân muốn miễn chức vụ Quận Vương của ta thì ta tuyệt đối không có câu oán hận!

Tiếu Chí Cát tuy hơi thân thiết với Từ gia nhưng giờ không phải lúc nói chuyện tình cảm. Tiếu Chí Cát tức giận không phải giả bộ, y giận thật. Từ gia gây rắc rối lớn như vậy cho y, nếu Từ gia chiếm lý thì thôi, nhưng trong chuyện này rõ ràng Từ gia không có chút đạo lý. Vô lý mà còn ngông cuồng vô tri, gia tộc như vậy không nên tồn tại.

Cảnh Ngôn gật đầu, đầy ẩn ý liếc Tiếu Chí Cát một cái:

- Được rồi, việc này do ngươi xử lý đi.

Nghe Cảnh Ngôn nói thế Tiếu Chí Cát thả lỏng thần kinh. Cảnh Ngôn cho y xử lý Từ gia tức là hắn chưa tính đuổi y xuống ghế.

Chuyện tiếp theo không cần Cảnh Ngôn hỏi tới.

Trong vòng vài ngày Từ gia bị nhổ tận gốc, thành viên gia tộc bị thẩm tra nghiêm khắc. Ai làm chuyện ác đều bị lôi ra nhận thẩm phán.

Nhân vật cao tầng Từ gia hầu như bị một lưới bắt hết, đa số bị xử chết tại chỗ.

Từ gia cũng muốn chống cự nhưng bất lực, chẳng cần Cảnh Ngôn ra tay, lực lượng Quận Vương phủ dư sức đối phó nguyên Từ gia.

Trong mấy ngày này Cảnh Ngôn ở lại khu vực tiếp khách trong Phi Hoa học viện.

Tiếu Chí Cát với thủ đoạn sấm sét san bằng Từ gia, bước tiếp theo là cùng viện chủ Phi Hoa học viện chỉnh đốn học viện. Những trưởng lão học viện có dính líu đến Từ gia đều không thể thoát khỏi.

Trong vòng vài ngày Quang Anh quận thay đổi bất ngờ làm đám võ giả trong quận thành hoa cả mắt, chờ bọn họ phản ứng lại thì Từ gia không tồn tại nữa.

Cảnh Ngôn không định truy cứu Quận Vương Tiếu Chí Cát, viện chủ Phi Hoa học viện, hai người này không có vấn đề gì lớn, cảnh cáo một chút là đủ. Tin tưởng qua việc này họ cũng rút ra bài học.

Hôm nay trong khu vực tiếp khách.

Cảnh Ngôn hỏi Lưu Hiểu Nguyệt:

- Hiểu Nguyệt định rời khỏi Phi Hoa học viện hay ở lại?

Nếu Lưu Hiểu Nguyệt muốn đi Cảnh Ngôn sẽ mang nàng đi.

Lãnh viện chủ, Quận Vương Tiếu Chí Cát cũng ở đây.

Lãnh viện chủ nghe Cảnh Ngôn nói, tim đập nhanh. Giờ Lãnh viện chủ không mong Lưu Hiểu Nguyệt rời khỏi Phi Hoa học viện, sau lưng nàng đứng đại nhân vật như Cảnh Ngôn điện chủ, miễn nàng ở lại Phi Hoa học viện thì học viện nâng cấp nhiều.

Lãnh viện chủ lặng lẽ nhìn Lưu Hiểu Nguyệt.

Lưu Hiểu Nguyệt ngẫm nghĩ, mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn đại ca, ta muốn tiếp tục ở trong Phi Hoa học viện.

Lãnh viện chủ thầm mừng, mắt tràn đầy vui vẻ.

Cảnh Ngôn không miễn cưỡng Lưu Hiểu Nguyệt, không cố ý ảnh hưởng quyết định của nàng:

- Ừm, Hiểu Nguyệt quyết định là tốt rồi, Hiểu Nguyệt muốn ở lại cứ ở.

Lãnh viện chủ nói với Lưu Hiểu Nguyệt:

- Chấp sự Hiểu Nguyệt, hiện giờ Phi Hoa học viện chúng ta thiếu nhiều trưởng lão, ta hy vọng từ hôm nay trở đi chấp sự Hiểu Nguyệt sẽ đảm nhiệm chức vụ trưởng lão nội viện!

Lưu Hiểu Nguyệt là võ giả Đạo Linh cảnh, về tu vi cá nhân nàng đạt yêu cầu đảm nhiệm trưởng lão nội viện. Nói có chỗ nào không phù hợp thì là tuổi tác và kinh nghiệm, nhưng đó không là vấn đề.

Cảnh Ngôn liếc Lãnh viện chủ một cái, hơi híp mắt nhưng không nói gì.

Cảnh Ngôn đưa một chiếc tu di giới chỉ chứa nhiều tài nguyên cho Lưu Hiểu Nguyệt, sau đó hắn và Cao Phượng rời khỏi Phi Hoa học viện, Quang Anh quận thành.

Sau khi Cảnh Ngôn đi, nhóm người Tiếu Chí Cát mới bình tĩnh lại.

Cảnh Ngôn đi rồi Tiếu Chí Cát cười tươi nói với Lưu Hiểu Nguyệt:

- Trưởng lão Hiểu Nguyệt sau này này gặp chuyện gì không thể giải quyết được cứ đến Quận Vương phủ tìm ta. Khó khăn của trưởng lão là khó khăn của ta, nếu có ai kiếm chuyện với trưởng lão hãy nói ta biết.

Lãnh viện chủ cười nói:

- Quận Vương đại nhân, ở trong Phi Hoa học viện thì đại nhân cứ yên tâm, ta bảo đảm trong học viện tuyệt đối không có ai dám khi dễ trưởng lão Hiểu Nguyệt.

Lưu Hiểu Nguyệt cảm ơn hai người:

- Đa tạ Quận Vương đại nhân, đa tạ viện chủ đại nhân.

Tiếu Chí Cát hỏi dò:

- Trưởng lão Hiểu Nguyệt làm sao quen biết với Cảnh Ngôn điện chủ đại nhân?

Tiếu Chí Cát nhìn ra được Cảnh Ngôn rất quan tâm Lưu Hiểu Nguyệt, không đơn giản là bèo nước gặp nhau.

Lưu Hiểu Nguyệt kể lại chuyện Cảnh Ngôn vào Nguyệt Hoa Sâm Lâm cho Tiếu Chí Cát, Lãnh viện chủ nghe.

Hai người thầm cảm thán gia đình Lưu Hiểu Nguyệt may mắn, lúc Cảnh Ngôn điện chủ thực lực không quá mạnh đã quen biết, còn kết thành quan hệ tốt đẹp.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng rời khỏi Quang Anh quận, tiếp tục du lịch Thiên Nguyên đại lục.

Hai người đi Hạo Phong thành một chuyến thăm người quen cũ, bao gồm Trương gia tộc, gia tộc của sư tỷ Trương

Mẫn.

Thời gian trôi mau, chớp mắt qua hơn nửa năm.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng đã đi qua nhiều địa vực quận thành, dọc đường họ gặp nhiều chuyện dơ bẩn. Hễ gặp chuyện xấu xa Cảnh Ngôn sẽ ra mặt can thiệp, với những kẻ đáng chết hắn không tha cho, giết hết bọn họ.

Cảnh Ngôn biết những hoạt động không hợp pháp luôn xảy ra trên đại lục, hắn không quan tâm hết được. Nhưng nếu gặp phải thì không thể vờ như không thấy.

Hết chương 819.

Chương 820. Cô Cô Của Cao Phượng

Địa vực Lục Dã quận.

Cảnh Ngôn nói với Cao Phượng:

- Nhiều lần nghe nói Lục Dã quận thành là một quận thành rất đẹp. Phượng nhi, chúng ta đã đến đây rồi hay là đi Lục Dã quận thành nhìn xem?

Cảnh Ngôn, Cao Phượng đang bay trên bầu trời một góc địa vực Lục Dã quận.

Lục Dã quận thành còn có một biệt danh khác là Sâm Lâm Chi Thành.

Quận thành này có một điểm đặc biệt là nguyên quận thành bị vô số cây to chọc trời phủ lên

Lục Dã quận thành là thành thị cực kỳ cổ xưa, quy mô rất lớn, võ giả nhiều kinh người. Về mức độ phồn hoa Lục Dã quận thành sánh bằng Lưu Quang thành thuộc Cổ gia quản lý, gia tộc đã bị Cảnh Ngôn tiêu diệt.

Cảnh Ngôn thấy nét mặt Cao Phượng khác lạ, kinh ngạc hỏi:

- Phượng nhi làm sao vậy?

Dọc đường đi Cao Phượng luôn rất vui vẻ, nhưng lúc này Cảnh Ngôn cảm giác nàng có tâm sự.

Cao Phượng nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Tướng công! Ta và ca ca Cao Triển ra từ Lục Dã quận thành.

Cảnh Ngôn ngạc nhiên:

- A?

Cao Phượng chưa từng nhắc đến Lục Dã quận thành với Cảnh Ngôn, hắn có hỏi nàng về gia đình nhưng nàng chỉ nói phụ mẫu đã qua đời, không nói gì khác.

Cao Phượng tiếp tục bảo:

- Cô cô của ta ở Lục Dã quận thành. Khi ta và ca ca còn nhỏ thì phụ thân, mẫu thân đã qua đời, chúng ta được cô cô nuôi lớn.

Cảnh Ngôn nói:

- Vậy chúng ta nên đi thăm cô cô của nàng.

Cao Phượng nhẹ gật đầu nói:

- Ừm, đúng là nên đi thăm cô cô. Từ khi ta và ca ca mười mấy tuổi rời đi Lục Dã quận thành thì không trở về nữa, không biết cô cô bây giờ ra sao rồi.

Hai người bay hướng Lục Dã quận thành.

Dọc đường đi Cao Phượng kể cho Cảnh Ngôn nghe về cô cô của mình.

Cô phụ của Cao Phượng là hội trưởng một thương hội khá lớn trong quận thành, tên Nghiêm Thung. Cô phụ và cô cô rất quan tâm chăm sóc hai huynh muội, không thì hai người không cách nào bước lên đường tu hành.

Vấn đề là một vài biểu huynh muội tức là các nhi nữ của cô cô Cao Phượng hơi bài xích hai huynh muội. Các biểu huynh muội cho rằng huynh muội Cao Phượng ở lại Nghiêm gia làm

lãng phí nhiều tài nguyên. Nên huynh muội Cao Phượng ở trong Nghiêm gia hay bị coi thường.

Ăn nhờ ở đậu, không thể không cúi đầu.

Đương nhiên bị bài xích một chút không phải việc lớn gì, ráng nhịn cũng đành thôi.

Quan trọng là Cao Phượng tới tuổi xuất giá, cô cô tìm nhà chồng cho nàng đó là một gia tộc lớn trong quận thành. Cô cô nghĩ nếu Cao Phượng gả sang chẳng những tốt cho nàng, cũng có lợi cho Nghiêm gia. Bám chân gia tộc lớn thì địa vị của Nghiêm gia trong Lục Dã quận thành nước lên thuyền lên.

Cao Phượng không muốn gả sang, nàng và ca ca lặng lẽ rời khỏi Lục Dã quận thành. Mấy năm nay hai huynh muội xông xáo bên ngoài không quay lại Lục Dã quận thành.

Nghe Cao Phượng kể xong Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao nhắc đến Lục Dã quận thành thì biểu tình của nàng hơi mất tự nhiên.

Cao Phượng không biết nên đối mặt cô cô của mình thế nào. Nhưng dù gì cô cô có ân tình nuôi nấng hai huynh muội, nên đi thăm. Huống chi Cảnh Ngôn và Cao Phượng đã đến địa vực Lục Dã quận thành.

Một canh giờ sau hai người đến bên ngoài Lục Dã quận thành.

Nhìn thành thị màu xanh, khen rằng:

- Danh bất hư truyền!

Từng cây lớn chọc trời đâm thẳng tầng mây, nhìn từ bên ngoài khó thấy kiến trúc, hèn gì võ giả trên đại lục yêu thích Lục Dã quận thành như thế.

Sau khi vào quận thành, Cảnh Ngôn không kiềm được kinh thán.

Nhìn kỹ thì Lục Dã quận thành là thành phố đẹp nhất trong tất cả thành phố trên Thiên Nguyên đại lục.

Hai người đi đến trạch viện Nghiêm gia.

Lúc này một số hộ vệ đang khẩn trương tập hợp ở cổng thành.

Một hộ vệ cầm bức tranh nói với đội trưởng:

- Đội trưởng nhìn xem, giống y như đúc!

Đội trưởng gật đầu nói:

- Ừm, đúng là giống hệt, rất có thể là Cảnh Ngôn đại nhân. Các ngươi tiếp tục canh giữ cửa thành, ta đi Quận Vương phủ bẩm báo chuyện này.

Đám hộ vệ đồng thanh kêu lên:

- Rõ!

Đội trưởng bước nhanh chạy hướng Quận Vương phủ.

Lục Dã quận thành không cùng đẳng cấp với quận thành nhỏ như Quang Anh quận, trong Quận Vương phủ có pho tượng mười vị điện chủ.

Mỗi đội hộ vệ Quận Vương phủ đều có hình của các điện chủ, mỗi một hộ vệ đều xem qua bức tranh, nên khi có điện chủ đến Lục Dã quận thành thì các hộ vệ nhanh chóng nhận ra rồi đi bẩm báo cho Quận Vương đại nhân ngay.

Trong Quận Vương phủ.

Quận Vương Lục Dã quận thành nghe đội trưởng hộ vệ bẩm báo, khí thế trầm xuống kinh ngạc hỏi:

- Ngươi nói cái gì? Tình nghi là Cảnh Ngôn điện chủ đại nhân đến Lục Dã quận thành?

Hộ vệ ngừng thở nói:

- Bẩm Quận Vương đại nhân, đối lập với bức tranh không thấy có điểm khác nhau. Ta cảm thấy người đó tám phần là Cảnh Ngôn đại nhân.

Quận Vương vội hỏi:

- Cảnh Ngôn đại nhân này đang ở đâu?

Hộ vệ cúi đầu nói:

- Quận Vương đại nhân, vì chúng ta tình nghi đối phương là Cảnh Ngôn đại nhân nên không dám bám theo. Chúng ta không biết Cảnh Ngôn đại nhân đang ở đâu trong quận thành …

Quận Vương ra lệnh cho hộ vệ:

- Ừm, các ngươi làm tốt lắm. Nếu người đó là Cảnh Ngôn đại nhân, các ngươi bám theo sẽ bị phát hiện, làm không tốt có thể chọc giận đại nhân. Nhưng ngươi hãy đi điều tra ngay xem Cảnh Ngôn đại nhân ở đâu, điều tra ra tin tức lập tức bẩm báo cho ta.

Nếu võ giả tình nghi là Cảnh Ngôn điện chủ đúng là người thật thì Quận Vương phải đi nghênh đón ngay.

Đó là Cảnh Ngôn điện chủ đại nhân!

Cảnh Ngôn điện chủ tuy là điện chủ điện thứ mười Thánh Điện nhưng năng lực thật sự mạnh hơn điện chủ khác. Thế lực Liên Minh Huy Hoàng vô cùng cường đại, Cổ gia còn bị diệt.

Hộ vệ lên tiếng rời đi.

***

Cao Phượng và Cảnh Ngôn đứng trước cửa một tòa trạch viện.

Cao Phượng nhỏ giọng nói:

- Tướng công, đây chính là Nghiêm gia!

Trạch viện không lớn, Nghiêm gia không đông người, tính số người thì Nghiêm gia là gia tộc rất nhỏ. Chủ nhân, phó tòng, hộ vệ, toàn bộ cộng lại không đến hai trăm người.

Cô phụ Nghiêm Thung của Cao Phượng là người rất có đầu óc buôn bán, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, một tay sáng lập Lục Dã Thương Hội, thiên phú kinh thương rất cao.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Chúng ta đi vào thôi, Phượng nhi thả lỏng chút. Nếu cô cô của nàng không hoan nghênh chúng ta thì chúng ta rời đi, Phượng nhi bây giờ không cần dùng tài nguyên của họ tu luyện.

Cao Phượng gật đầu, nụ cười trở lại trên môi:

- Ừm, ta biết rồi.

Hết chương 820.

Chương 821. Tiệc Tối

Trạch viện Nghiêm gia tuy không lớn nhưng canh giữ nghiêm ngặt.

Trước cửa trạch viện có một đội bốn thủ vệ đứng thẳng, đều có tu vi Đạo Linh cảnh.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng đến gần, bị thủ vệ ngăn lại.

Một thủ vệ nhận ra Cao Phượng, lúc nàng còn ở Nghiêm gia thì thủ vệ này đã là hộ vệ. Gã mời Cảnh Ngôn, Cao Phượng vào trạch viện.

Họ mới vào sân liền thấy một lão nhân tóc bạc phơ đi tới.

Thủ vệ hành lễ với lão nhân, nói:

- Quản gia đại nhân, Cao Phượng tiểu thư trở lại.

Lão nhân này là quản gia của Nghiêm gia, đã rất lớn tuổi nhưng tinh thần phơi phới.

Cao Phượng thấy lão nhân kích động kêu lên:

- Địch gia gia!

Địch quản gia nhìn Cao Phượng:

- Phượng tiểu thư, thật sự là tiểu thư?

Khóe mắt Cao Phượng ướt át:

- Đúng là ta! Địch gia gia đã già nhiều rồi.

Lúc Cao Phượng còn trong Nghiêm gia, Địch quản gia đối xử với nàng rất tốt, nàng và Cao Triển đều gọi là Địch gia gia.

Cao Phượng mãi mãi không quên Địch gia gia luôn nhét chút linh thạch cho hai huynh muội.

Người Địch quản gia khẽ run:

- Thật sự là Phượng tiểu thư! Trở về là tốt rồi, tốt rồi! Phượng tiểu thư đi đã ba mươi mấy năm!

Địch quản gia bình ổn nỗi lòng, nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Vị thiếu gia này là …?

Cảnh Ngôn thân thiết chào:

- Địch gia gia khỏe, ta tên Cảnh Ngôn, là tướng công của Phượng nhi.

Xem thái độ của Cao Phượng đối với Địch quản gia thì tình cảm hai người rất thân, nên Cảnh Ngôn cũng kêu lão là Địch gia gia.

Địch quản gia gật đầu mỉm cười nói:

- Không tệ, người trẻ tuổi khá lắm. Nhưng tiểu tử nhà ngươi rất may mắn, có thể lấy được nữ nhân tốt như Phượng tiểu thư.

Vẻ mặt Cao Phượng thẹn thùng.

Địch quản gia nói tiếp:

- Được rồi, Phượng tiểu thư, để ta mang hai người đi gặp phu nhân. Nếu phu nhân biết tiểu thư trở lại sẽ rất vui vẻ. Mấy năm nay phu nhân nhắc tới Phượng tiểu thư bao nhiêu lần trước mặt ta.

Trạch viện không lớn, chốc lát sau ba người đi vào một biệt viện tinh xảo.

Trong biệt viện truyền ra thanh âm sắc nhọn:

- Ngốc không chịu nổi! Tay chân vụng về! Ngươi nói đi nha đầu nhà ngươi có thể làm được gì? Hả? Ngươi nói cho ta biết, bưng có tách trà cũng không xong thì làm được gì?

- Xin lỗi … Phu nhân, ta … ta không cố ý!

- Ra ngoài cho ta, thấy là phiền!

Cao Phượng nghe thanh âm trong biệt viện, nói nhỏ:

- Là cô cô!

Cảnh Ngôn cười cười cô cô của Cao Phượng có vẻ đanh đá.

Ba người vào biệt viện.

Địch quản gia hành lễ với phụ nhân mặc đồ hoa quý:

- Phu nhân!

Một thị nữ mặc đồ hạ nhân vội vã chạy ra biệt viện.

Phụ nhân trong viện là cô cô của Cao Phượng,

Cảnh Ngôn quan sát sơ, khuôn mặt Cao Tuệ hơi giống Cao Phượng.

Cao Tuệ đang nói chợt ngừng bặt:

- Địch quản gia …

Cao Tuệ nhìn sang Cao Phượng ngay, mặt căng cứng, mắt tràn đầy không dám tin.

Cao Phượng mất tích hơn ba mươi năm đột nhiên xuất hiện trước mặt, Cao Tuệ không tin cũng đúng. Nói thật là Cao Phượng bặt tin đã lâu, Cao Tuệ cảm thấy nàng và Cao Triển đã chết.

Địch quản gia nói:

- Phu nhân, Phượng tiểu thư trở lại.

Địch quản gia nói xong câu này lặng lẽ lui ra ngoài.

Cao Tuệ thì thầm:

- Tiểu Phượng, thật sự là ngươi?

Cao Phượng đến trước mặt Cao Tuệ, mỉm cười nói:

- Cô cô, chất nữ trở về thăm cô cô. Lâu như vậy cô cô vẫn trẻ tuổi xinh đẹp như ngày nào.

Cao Tuệ nổi giật quát:

- Nha đầu chết tiệt! Đừng nói mấy lời bùi tai đó, hừ, còn biết trở về? Ngươi nói đi, nhiều năm như vậy đã đi đâu? Đại ca của ngươi đâu? Tiểu tử Cao triển vô tâm kia đâu rồi? Không mau đi ra?

Nhưng Cao Tuệ không có ác ý, mắt nàng đong đầy lệ, nắm hai tay Cao Phượng.

Cao Phượng bĩu môi nói:

- Lần này đại ca không trở về.

Cao Tuệ nói nhanh:

- Không về? Hắn không chết phải không? Đang ở đâu? Tiểu tử đó thật là không lương tâm, mang theo muội muội bỏ nhà đi. Hừ, ngươi nói ta biết hắn ở đâu, để xem ta tìm hắn có đánh cho một trận không!

Cao Tuệ nhìn hướng Cảnh Ngôn, nhíu mày hỏi:

- Tiểu Phượng, vị này là …?

Cảnh Ngôn đổ mồ hôi vội đáp:

- Cô cô khỏe, ta tên Cảnh Ngôn, là tướng công của Phượng nhi.

Cao Tuệ nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, lại nhìn hướng Cao Phượng:

- …

Cao Tuệ vỗ mạnh lòng bàn tay Cao Phượng, nói:

- Trở về thì tốt rồi. Tiểu Phượng, lần này ngươi trở về thì đừng đi nữa, kêu ca ca của ngươi mau về đi. Huynh muội các ngươi lặng lẽ bỏ đi, ngươi nói nếu xảy ra chuyện gì thì ta làm sao ăn nói với phụ thân của các ngươi?

Cao Phượng liếc qua Cảnh Ngôn, nhíu chặt mày.

Cảnh Ngôn rất bất đắc dĩ, dứng một bên nhìn. Dù hắn là điện chủ Thánh Điện, minh chủ Liên Minh Huy Hoàng danh chấn đại lục lúc này cũng không biết nên nói cái gì.

Cao Tuệ cao giọng quát:

- Địch quản gia, mau đi thương hội kêu lão gia trở về!

Giọng Địch quản gia từ ngoài biệt viện vọng vào:

- Rõ!

Sau đó Cao Tuệ kêu Cao Phượng, Cảnh Ngôn vào phòng ngồi, hỏi nàng mấy năm qua cuộc sống thế nào.

Cảnh Ngôn bị lơ đẹp.

Cảnh Ngôn nhìn ra cô cô của Cao Phượng hình như không vừa lòng mình, có lẽ vì sĩ diện của nàng nên Cao Tuệ không biểu hiện rõ ra ngoài.

Khi trò chuyện thời gian qua mau, đêm xuống, cô phụ Nghiêm Thung của Cao Phượng mới vội vàng vào biệt viện.

Thoạt trông Nghiêm Thung trầm ổn, khí chất ẩn giấu. Nghiêm Thung khách sáo với Cảnh Ngôn hơn Cao Tuệ.

Nghiêm Thung trầm giọng nói:

- Tiểu Phượng, lúc trước ngươi không từ mà biệt làm cô cô của ngươi rất sốt ruột. Chúng ta tìm ngươi thật lâu mãi không có tin tức gì, chúng ta đều cho rằng ngươi và đại ca của ngươi đã không tồn tại trên thế giới này. Ngươi và đại ca của ngươi

không nên đi, nếu chúng ta làm chuyện gì khiến ngươi không vừa lòng cứ nói ra, vì sao đi không nói một tiếng?

Cao Phượng nhẹ gật đầu nói:

- Khi đó không hiểu chuyện, khiến cô cô và cô phụ buồn lòng rồi.

Cao Tuệ lườm Nghiêm Thung:

- Chuyện quá khứ đừng nói nữa, người đã về là tốt rồi!

Nghiêm Thung cười cười:

- Ha ha.

Địch quản gia đi vào nói:

- Lão gia, phu nhân, tiệc tối đã chuẩn bị xong rồi.

Hết chương 821.

Chương 822. Đến Từ Nơi Nhỏ

Trong căn phòng lớn nhất trạch viện Nghiêm gia lúc này đèn đuốc sáng trưng.

Giữa phòng đặt cái bàn dài ngọc thạch màu trắng. Trên bàn sắp hàng từng bộ đồ ăn, nhiều thị nữ trẻ tuổi đứng quanh bàn chờ hầu.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng theo phu phụ Nghiêm Thung vào, mọi người lục tục ngồi xuống.

Mới ngồi không lâu một nam một nữ võ giả khoảng ba mươi tuổi lần lượt đi vào.

Võ giả nam nhìn Cao Phượng, lớn tiếng nói:

- Cao Phượng biểu muội? Ta mới nghe tin biểu muội trở về còn không tin, giờ thấy đúng là biểu muội làm ta rất vui. Ưm, biểu muội vẫn xinh đẹp như trước kia.

Người này là biểu ca của Cao Phượng, tên Nghiêm Khoan, tiểu nhi tử của Nghiêm Thung và Cao Tuệ.

Cao Phượng đứng dậy chào:

- Biểu ca, biểu tỷ!

Cảnh Ngôn đứng lên theo, mỉm cười gật đầu với hai người.

Khuôn mặt Nghiêm Thung uy nghiêm nói:

- Nghiêm Khoan, Thanh Bích, các ngươi đều qua đây ngồi!

Biểu tỷ của Cao Phượng tên Nghiêm Thanh Bích, là tiểu nữ nhi của hai người.

Nghiêm Thung có bốn đứa con, hôm nay chỉ hai người đến, hai người khác không có trong Lục Dã quận thành.

Người đến đông đủ, Nghiêm Thung ra lệnh Địch quản gia mang thức ăn lên:

- Địch quản gia kêu người mang thức ăn lên đi.

Địch quản gia lên tiếng, sau đó từng món ăn ngon đẹp mắt được bưng lên.

Nghiêm Thanh Bích nhìn lướt qua Cao Phượng, hỏi:

- Cao Phượng rời khỏi nhà chúng ta đã hơn ba mươi năm nhỉ?

Cao Phượng gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Nghiêm Thanh Bích hừ mũi:

- Đi lâu như vậy sao đột nhiên trở lại? Ba mươi mấy năm không có tin tức, chúng ta đều nghĩ ngươi và ca ca của ngươi đã chết.

Nghiêm Thung cau mày quát mắng:

- Thanh Bích, nói chuyện kiểu gì đấy!?

Nghiêm Thanh Bích cãi lại:

- Nữ nhi chỉ hơi tức giận! Lúc trước không báo một tiếng đã đi, chúng ta phái người tìm khắp nơi. Phụ thân và mẫu thân lo lắng cho nàng ta biết bao nhiêu!

Cao Phượng xin lỗi:

- Lúc trước ta và ca ca không hiểu chuyện.

Cô cô Cao Tuệ lườm Nghiêm Thanh Bích:

- Được rồi, chuyện cũ đừng nhắc lại nữa.

Nghiêm Khoan mỉm cười nói:

- Ha ha, thật ra lúc trước biểu muội Cao Phượng đi mà không nói tiếng nào cũng tại mẫu thân. Nếu không phải mẫu thân muốn gả biểu muội Cao Phượng cho vị công tử của Chu gia thì biểu muội đã không lặng lẽ ra đi.

Nghiêm Thung cầm đũa lên:

- Ăn cơm đi, hôm nay là ngày vui, chuyện xưa để nó trôi qua.

Mọi người bắt đầu ăn cơm.

Nghiêm Thanh Bích đang ăn cơm nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Biểu muội, vị này là …? Sao biểu muội không giới thiệu một tiếng?

Cao Tuệ nói:

- Đây là Cảnh Ngôn, biểu muội phu của ngươi.

Cao Tuệ nói chuyện tùy ý hiển nhiên không vừa lòng, ở trong mắt nàng Cảnh Ngôn kém xa công tử nhà Chu gia

Chu gia là gia tộc lớn trong Lục Dã quận thành, không phải bậc nhất nhưng cũng thuộc tầng lớp thứ hai. Nếu được gả vào Chu gia thì tốt đẹp biết bao? Bao nhiêu nữ nhân nằm mơ muốn gả vào Chu gia.

Nghiêm Thanh Bích khoa trương trợn to mắt nói:

- Cao Phượng biểu muội đã thành thân?

Cao Phượng gật đầu nói:

- Đúng vậy, biểu tỷ.

Cảnh Ngôn nhìn ra Cao Phượng và biểu tỷ quan hệ không tốt, lười giao lưu với Nghiêm Thanh Bích. Khi Nghiêm Thanh Bích hỏi chuyện Cao Phượng chỉ trả lời đơn giản.

Nghiêm Thanh Bích nghĩ một đằng nói một nẻo:

- Chúc mừng chúc mừng, biểu muội thành thân sớm hơn ta.

Nghiêm Thanh Bích lại nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Biểu muội phu thật là tuấn tú, đẹp mắt hơn công tử Chu gia nhiều, hèn gì biểu muội vừa ý.

Nghiêm Khoan phản bác lại:

- Không thể nói vậy được, đẹp mặt có ích gì? Có nhiều tên mặt trắng nhỏ, nhưng có bao nhiêu thiếu gia có gia thế hiển hách như công tử Chu gia?

Nghiêm Thanh Bích gật đầu than thở, làm như tiếc thay cho Cao Phượng:

- Nói cũng đúng, nếu là ta thì đã chọn thành thân với công tử Chu gia.

Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao lúc trước Cao Phượng cảm thấy bị bài xích trong Nghiêm gia. Nghiêm Thanh Bích và Nghiêm Khoan không phải người tốt gì.

Nghe bọn họ nói bóng nói gió Cảnh Ngôn không phật lòng, hắn cười cười. Nói sao thì Cao Phượng lớn lên trong Nghiêm gia, tạm thời phu phụ Nghiêm Thung không quá tệ. Cảnh Ngôn không cần so đo với tiểu bối như Nghiêm Thanh Bích, Nghiêm Khoan, dù sao chuyến này đến Lục Dã quận thành không ở quá lâu, nhiều nhất ba, năm ngày hắn và Cao Phượng sẽ rời đi.

Nghiêm Thanh Bích không chịu thôi, lại hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn muội phu là người ở đâu?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta là người Lam Khúc quận.

Nghiêm Thanh Bích có nghe nói qua quận thành này:

- Lam Khúc quận? Ta nghe nói hình như là quận thành nhỏ?

Nghiêm Khoan tiếp lời:

- Ừ, trên đại lục Lam Khúc quận là quận thành nhỏ, lịch sử ngắn ngủi chưa đến ngàn năm.

Nghiêm Thanh Bích mắt lóe tia sáng hỏi tiếp:

- Muội phu là người Lam Khúc quận thành?

Cảnh Ngôn lại trả lời:

- Không phải, ta là người trong thành phố nhỏ ở địa vực Lam Khúc quận thành.

Nghiêm Thanh Bích đảo tròng mắt nói:

- À, ra là vậy. Muội phu đến Lục Dã quận thành thấy quận thành chúng ta thế nào?

Cảnh Ngôn đáp:

- Lục Dã quận thành rất đẹp.

Nghiêm Thanh Bích nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Đó là tất nhiên, muội phu đến Lục Dã quận thành có phải định cùng biểu muội ở lại chỗ này? Nhưng nhà trong Lục Dã quận thành không rẻ, một trạch viện nhỏ xíu phải bỏ ra mấy chục vạn linh thạch mới mua được.

Nghiêm Khoan hào hứng hát đệm:

- Biểu muội và biểu muội phu nếu muốn định cư ở Lục Dã quận thì ta sẽ liên lạc chỗ bán trạch viện cho, giá thấp hơn thị trường một chút.

Cao Tuệ nghiêm túc nói:

- Hai ngươi bớt nói mấy câu đi. Biểu muội và biểu muội phu của ngươi sau này sẽ ở trong trạch viện Nghiêm gia chúng

ta. Trong nhà có nhiều phòng như vậy, đông người một chút càng náo nhiệt.

Nghiêm Thanh Bích sầm mặt xuống.

Nghiêm Thanh Bích luôn không thích Cao Phượng, lúc Cao Phượng còn ở Nghiêm gia dùng nhiều tài nguyên của Nghiêm gia để tu luyện. Nhưng lý do Nghiêm Thanh Bích không thích Cao Phượng chủ yếu vì nhan sắc, Cao Phượng đẹp hơn nàng nhiều, làm nàng rất ghen tỵ. Lần này Cao Phượng mang theo Cảnh Ngôn về, Nghiêm Thanh Bích thấy hắn tuấn tú thì càng khó chịu. Nên Nghiêm Thanh Bích mới hỏi lai lịch của Cảnh Ngôn, dùng nó đả kích Cao Phượng. Nghiêm Thanh Bích cố ý hỏi hai người có định ở lại Lục Dã quận thành không, đơn giản vì muốn đạp thêm một chân.

Cảnh Ngôn cười nói với Cao Tuệ:

- Cô cô không cần tốn công, ta và Phượng nhi rất nhanh sẽ rời khỏi Lục Dã quận thành.

Cảnh Ngôn lại nhìn Nghiêm Thanh Bích:

- Hai chúng ta không định ở trong Lục Dã quận mãi.

Hết chương 822.

Chương 823. Trường Hợp Lớn

Quận Vương phủ Lục Dã quận thành.

Mắt Quận Vương lóe tia kích động hỏi:

- Điều tra rõ ràng chưa?

Tổng quản Quận Vương phủ gật đầu nói:

- Xác định rồi, người tình nghi Cảnh Ngôn điện chủ đã vào trạch viện của hội trưởng Lục Dã Thương Hội Nghiêm Thung.

Cảnh Ngôn và Cao Phượng vào Lục Dã quận thành, đội trưởng hộ vệ liền báo lên trên, sau đó Quận Vương phái người điều tra tin tức hỏi thăm Cảnh Ngôn ở chỗ nào.

Khi tình báo Quận Vương phủ vận chuyển không khó điều tra rõ Cảnh Ngôn, Cao Phượng đi đâu. Hơn nữa hai người không cố ý giấu tung tích, một đường đến trạch viện Nghiêm gia có nhiều người từng gặp họ.

Ánh mắt Quận Vương nghiêm túc nói:

- Ừm, nếu đúng là Cảnh Ngôn đại nhân, Cao Phượng tiểu thư đến Lục Dã quận thành chúng ta tuyệt đối không thể chậm trễ. Tổng quản, ngươi đi thông báo tộc trưởng các gia tộc lớn lập tức đến Quận Vương phủ hội hợp với ta, chờ họ đến rồi ta dẫn họ đi trạch viện Nghiêm gia.

Cảnh Ngôn đến, Quận Vương Lục Dã quận không dám sơ sẩy, thậm chí long trọng hơn điện chủ khác đến. Làm Quận Vương một quận lớn như Lục Dã quận, gã biết rõ Cảnh Ngôn điện chủ đặc biệt cỡ nào.

Tổng quản lên tiếng rời đi:

- Tuân lệnh!

***

Trong trạch viện Nghiêm gia, trên bữa tiệc.

Cao Tuệ nghe Cảnh Ngôn nói sẽ cùng Cao Phượng rời khỏi Lục Dã quận thành, nàng cau mày nhìn Cao Phượng:

- Tiểu Phượng, lần này trở về đừng đi nữa. Sau này các ngươi ở Lục Dã quận thành, cô phụ của ngươi tại đây có chút năng lực, các ngươi ở lại tốt hơn phiêu bạt bên ngoài nhiều.

Nghiêm Thung xen lời:

- Tiểu Phượng, cô cô của ngươi nói đúng. Ngươi cũng biết ta một tay thành lập Lục Dã Thương Hội hiện giờ phát triển không tệ. Các ngươi muốn tu luyện, cần bao nhiêu tài nguyên không sao hết, cứ việc nói cho cô phụ.

Nghe phụ mẫu mình nói chuyện, sắc mặt huynh muội Nghiêm Thanh Bích khó chịu. Bọn họ cho rằng Cao Phượng là người ngoài, hiện giờ đã thành thân thì càng không có giá trị.

Nghiêm Thanh Bích nhìn Cao Phượng, trên cao nhìn xuống hỏi:

- Biểu muội hiện giờ tu vi Võ Đạo là cảnh giới gì? Lúc trước biểu muội rời đi cảnh giới cao hơn ta, giờ ta đã là võ giả Tiên Thiên đỉnh.

Nghiêm Thung nghiêm khắc lườm Nghiêm Thanh Bích:

- Hừ! Ngươi còn có mặt nói? Ngươi tiêu hao bao nhiêu tài nguyên mới có tu vi như ngày nay? Nếu Tiểu Phượng không rời đi, luôn ở lại đây sợ là đã bước vào Đạo Linh cảnh!

Cao Phượng cười khẽ.

Nghe Cao Phượng cười Nghiêm Thanh Bích liếc xéo nàng:

- Biểu muội Cao Phượng cười cái gì?

Cao Phượng cung kính nói:

- Không, không có gì. Biểu tỷ, cảnh giới Võ Đạo của ta đã là Đạo Sư cảnh.

Nghiêm Thanh Bích the thé quát:

- Ngươi nói cái gì? Đạo Sư cảnh? Đùa gì vậy?

Nghiêm Khoan sửng sốt sau đó cười nói:

- Ha ha, Tiểu Phượng cũng biết nói đùa.

Nghe Cao Phượng nói mình là võ giả Đạo Sư cảnh thì họ không tin. Dù là tử đệ thiên tài của những gia tộc lớn Lục Dã quận thành ở tuổi của Cao Phượng hầu như không ai là Đạo Sư cảnh.

Cao Phượng phiêu dạt bên ngoài ba mươi mấy năm đã bước vào Đạo Sư cảnh?

Tuyệt đối không thể nào.

Cô cô Cao Tuệ cũng không tin, nhìn biểu tình của nàng là biết.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Phượng nhi không đùa, nàng đúng là võ giả Đạo Sư cảnh đỉnh.

Đám người Nghiêm Thanh Bích trợn trắng mắt:

- …

Dám khoác lác ghê thật. Đạo Sư cảnh đỉnh? Chẳng phải là cách Đạo Vương cảnh chỉ có một bước?

Quận Vương Lục Dã quận thành mới chỉ là võ giả Đạo Vương cảnh đỉnh, Quận Vương đại nhân bao nhiêu tuổi? Cao Phượng mới bao nhiêu tuổi?

Nghiêm Thanh Bích khinh miệt bĩu môi, nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Còn Cảnh Ngôn là cảnh giới gì?

Nghiêm Thanh Bích muốn xem hai người thổi phồng bao lớn.

Cảnh Ngôn bình tĩnh cười nói:

- Tu vi Võ Đạo của ta cao hơn Phượng nhi nhiều.

Cảnh Ngôn là Thánh Đạo cảnh, võ giả Thánh Đạo cảnh duy nhất trên Thiên Nguyên đại lục hiện nay. Cảnh Ngôn không nói ra, sợ đám người Nghiêm Thanh Bích không tin.

Nghiêm Thung cau mày, mắt lóe tia sáng khác lạ. Nghiêm Thung cho rằng Cảnh Ngôn phét lác, lúc trước gã hơi vừa lòng hắn, mặc kệ hắn có bối cảnh thân phận gì, có gia thế hiển hách hay không đều không quan trọng, quan trọng là Cao Phượng vừa mắt Cảnh Ngôn, vậy đã đủ.

Nhưng người trẻ tuổi tên Cảnh Ngôn nói bậy bạ ẩu tả, Nghiêm Thung bắt đầu suy xét phẩm tính của Cảnh Ngôn phải chăng có vấn đề.

Nghiêm Thanh Bích, Nghiêm Khoan cười nhạo báng.

Lúc này Địch quản gia từ bên ngoài chạy nhanh vào:

- Lão gia!

Nghiêm Thung nhìn Địch quản gia:

- Có chuyện gì vậy Địch quản gia?

Biểu tình Địch quản gia quái lạ nói:

- Lão gia, Quận Vương đại nhân đến!

Mới rồi hộ vệ báo là Quận Vương đại nhân đến chơi Địch quản gia còn không tin, sau đó xác nhận lão hít sâu một hơi

bình ổn nỗi lòng, chạy đi bẩm báo cho Nghiêm Thung.

Nghiêm Thung sửng sốt, biểu tình giật mình:

- Quận Vương? Quận Vương đại nhân của Lục Dã quận thành chúng ta?

Lục Dã Thương Hội của Nghiêm Thung tuy quy mô không nhỏ, gã là nhân vật có uy tín danh dự trong Lục Dã quận thành nhưng dù vậy cách Quận Vương đại nhân kém mấy cấp bậc. Bình thường Nghiêm Thung muốn gặp Quận Vương rất khó khăn, dù đi Quận Vương phủ xin gặp nhưng có được gặp Quận Vương hay không còn phải xem Quận Vương có rảnh rỗi, có tâm tình muốn gặp gã không.

Nhưng hôm nay sao thế này?

Quận Vương đại nhân đến nhà chơi!

Cao Tuệ cũng ngẩn ngơ, ánh mắt không tin được nhìn Nghiêm Thung.

Nghiêm Thanh Bích, Nghiêm Khoan ngây người qua đi lộ biểu tình hưng phấn kích động.

Nghiêm Thung lập tức hét lên:

- Mau mời!

Nghiêm Thung lại nói:

- Không! Ta sẽ đi nghênh tiếp!

Nghiêm Thung nói với những người đang ngồi:

- Các ngươi nữa, đi theo ta. Quận Vương đại nhân là khách nhân tôn quý, chúng ta không thể thất lễ!

Cảnh Ngôn và Cao Phượng nhìn nhau, cười cười.

Cảnh Ngôn đoán ra tại sao Quận Vương Lục Dã quận đến Nghiêm gia, chắc vì biết hắn ở đây. Nói đến thì Quận Vương

Lục Dã quận thành lại đây Cảnh Ngôn không cần đi nghênh tiếp, nhưng hắn lười giải thích với đám người Nghiêm Thung, đi cùng họ cũng chẳng sao.

Đoàn người kéo nhau ra khỏi phòng, đi cửa chính.

Trạch viện Nghiêm gia không lớn, giây lát đám người Cảnh Ngôn đã đến trước cửa.

Nghiêm Thung bỗng sải bước đi nhanh ra cửa viện.

Nghiêm Thung ra cửa viện bị trường hợp lớn rung động. Đứng ngoài cửa đúng là Quận Vương đại nhân Lục Dã quận, sau lưng Quận Vương có mười, hai mươi người.

Hết chương 823.

Chương 824. Kỳ Cục

Nghiêm Thung nhận ra đám người sau lưng Nghiêm Thung.

Nên Nghiêm Thung sững sờ.

Những người đó đều là tộc trưởng gia tộc lớn của Lục Dã quận thành, ai nấy địa vị thân phận cao hơn gã nhiều.

Các đại nhân vật đến Nghiêm gia của gã làm gì?

Đám người Cao Tuệ theo sau bước ra cửa chính trạch viện, cũng trợn mắt há hốc mồm.

Cảnh Ngôn thấy đám người này thì hơi cau mày:

- Trường hợp lớn quá!

Cảnh Ngôn vốn tưởng Quận Vương Lục Dã quận chỉ đến một mình, cùng lắm mang theo người như tổng quản Quận Vương phủ. Không ngờ phía sau Quận Vương đi theo một đống người, nhìn cách ăn mặc và khí thế của họ chắc đều là đại nhân vật trong Lục Dã quận thành. Cảnh Ngôn nghĩ sơ liền đoán ra thân phận của đám người này.

Nghiêm Thung giật mình qua đi vội khom người chào:

- Kính chào Quận Vương đại nhân! Kính chào các vị tộc trưởng!

Tim Nghiêm Thung đập nhanh, gã không biết có chuyện gì, tại sao đám người Quận Vương đến Nghiêm gia của gã, điều này không bình thường.

Cô cô Cao Tuệ, huynh muội Nghiêm Thanh Bích nơm nớp lo sợ khom người chào.

Vẻ mặt Quận Vương Lục Dã quận hiền hòa nói:

- Hội trưởng Nghiêm Thung, thật có lỗi, trễ vậy đến quấy rầy.

Nghe giọng điệu của Quận Vương làm Nghiêm Thung nhẹ nhõm, xem thái độ của Quận Vương chắc không phải việc xấu.

Nghiêm Thanh Bích lặng lẽ liếc xéo Cảnh Ngôn và Cao Phượng, hai người không hành lễ hướng đám người Quận Vương làm nàng khó chịu. Gặp các đại nhân vật mà hai người này đứng yên như khúc gỗ, vẻ mặt hờ hững, thật đáng giận, không chút ánh mắt. Nếu vì biểu hiện của hai người làm nhóm Quận Vương không vui do đó bất mãn với Nghiêm gia thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Nghiêm Thung nói chuyện khôn khéo:

- Không sao, Quận Vương đại nhân và các vị tộc trưởng đến làm lòng ta rất khủng hoảng.

Hèn gì Nghiêm Thung có thể kinh doanh Lục Dã Thương Hội đến quy mô như ngày nay.

Quận Vương cười cười, chợt nhìn hướng Cảnh Ngôn, Cao Phượng đứng sau lưng đám người Nghiêm Thung, mắt gã sáng lên.

Khi Quận Vương Lục Dã quận thấy Cảnh Ngôn liền khẳng định đối phương là Cảnh Ngôn điện chủ đại nhân, điện chủ Thánh Điện, nhân vật nghịch thiên hùng mạnh dẫn dắt Liên Minh Huy Hoàng tiêu diệt Cổ gia bảy thế gia lớn.

Quận Vương Triệu Khôn gập người cao giọng chào:

- Quận Vương Lục Dã quận Triệu Khôn kính chào Cảnh Ngôn đại nhân!

Đám nhân vật tộc trưởng gia tộc sau lưng Quận Vương thấy động tác đó liền biết võ giả trông trẻ măng mặc trường bào màu xanh là Cảnh Ngôn điện chủ.

Một đám người làm y như Nghiêm Khoan Quận Vương, đồng thanh kêu lên:

- Kính chào Cảnh Ngôn đại nhân!

Nghiêm Thung xoe tròn mắt.

Cao Tuệ cô cô của Cao Phượng trợn tròn mắt.

Hai huynh muội Nghiêm Thanh Bích, Nghiêm Khoan thì ngây ra như phỗng.

Cảnh Ngôn đại nhân?

Tướng công của Cao Phượng chẳng phải tên là Cảnh Ngôn sao?

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Không cần đa lễ!

Cảnh Ngôn mở miệng đám người Nghiêm Thung liền chắc chắn đám người Quận Vương đến trạch viện Nghiêm gia tìm người là tướng công của Cao Phượng, võ giả trẻ mà bọn họ ngay từ đầu không xem trọng.

Đám người Quận Vương Triệu Khôn lúc này mới đứng thẳng dậy.

Cảnh Ngôn nói:

- Cô phụ, nhóm Quận Vương Triệu Khôn đã đến thì để họ vào trong nói chuyện đi.

Đứng trước cửa trạch viện không ổn, để nhóm Triệu Khôn quay về thì hơi vô tình. Người ta đặc biệt đến chào hỏi, không thể để mặt nóng dán mông lạnh đi? Có thể thừa dịp nói giúp Lục Dã Thương Hội của Nghiêm Thung một chút.

Nghiêm Thung phản ứng lại:

- Đúng đúng đúng … Quận Vương đại nhân, các vị tộc trưởng, mời vào trong, mau vào trong!

Quận Vương Triệu Khôn mắt lóe tia sáng liếc Nghiêm Thung một cái.

Mới rồi Cảnh Ngôn điện chủ gọi Nghiêm Thung là cô phụ, ngẫm lại Cảnh Ngôn điện chủ đến Lục Dã quận thành liền đi trạch viện Nghiêm gia, Triệu Khôn liền hiểu ngay.

Sau đó Quận Vương phủ phải giúp đỡ Nghiêm gia và Lục Dã Thương Hội nhiều chút.

Mọi người nối đuôi nhau vào trạch viện Nghiêm gia, đến căn phòng rộng rãi lúc trước đám người Cảnh Ngôn ăn cơm.

Nghiêm Thanh Bích, Nghiêm Khoan đờ đẫn theo đằng sau.

Hai người lòng dậy sóng dữ, tuy họ không chắc Cảnh Ngôn có thân phận gì, nhưng xem thái độ của đám người Quận Vương đối với hắn thì tuyệt đối không giống bình thường. Lúc trước họ có thái độ đó với Cảnh Ngôn và Cao Phượng. Nghĩ đến đây Nghiêm Thanh Bích, Nghiêm Khoan thầm sợ.

Giờ Nghiêm Thanh Bích, Nghiêm Khoan đã biết Cao Phượng và Cảnh Ngôn không nói mạnh miệng. Cao Phượng nói nàng là võ giả Đạo Sư cảnh thì chắc chắn là thật, Cảnh Ngôn thì là cường giả Đạo Hoàng cảnh cao hơn Đạo Vương cảnh.

Nếu không tại sao đám người Quận Vương cung kính đến vậy?

Nghiêm Khoan, Nghiêm Thanh Bích có chút kiến thức nên thấy ra đám người Quận Vương cung kính với Cảnh Ngôn không phải giả vờ mà thật sự kính sợ.

Sau khi vào phòng Triệu Khôn lặng lẽ kéo Nghiêm Thung sang một góc, nhỏ giọng nói:

- Hội trưởng Nghiêm Thung hơi kỳ cục rồi đấy.

Nghiêm Thung sửng sốt:

- Hả?

Triệu Khôn nói:

- Ta nói hội trưởng kỳ cục, mới rồi Cảnh Ngôn đại nhân gọi ngươi là cô phụ, ta nghe rõ ràng! Ngươi và Cảnh Ngôn đại nhân là thân thích sao lúc trước không tiết lộ gì hết? Nói xem có phải ngươi kỳ cục quá không?

Nghiêm Thung câm nín.

Trước khi Cảnh Ngôn đến Nghiêm Thung nào biết mình có thân thích lợi hại như vậy?

Nghiêm Thung cười khổ nói nhỏ với Triệu Khôn:

- Quận Vương đại nhân, lúc trước ta thật sự không biết. Cao Phượng là điệt nữ của ta, ba mươi mấy năm không về nhà. Cảnh Ngôn đại nhân và Cao Phượng kết làm chim liền cành mới nói cho chúng ta biết đây thôi. Không giấu gì Quận Vương đại nhân lúc trước chúng ta đều cho rằng Cảnh Ngôn đại nhân là võ giả bình thường.

Triệu Khôn khẽ cảm khái:

- Hội trưởng Nghiêm Thung có điệt nữ tốt lắm.

Nghiêm Thung rất tò mò thân phận của Cảnh Ngôn, hỏi:

- Quận Vương đại nhân, Cảnh Ngôn đại nhân này là …?

Nghe Cảnh Ngôn nói hắn là người Lam Khúc quận, nhưng Lam Khúc quận làm sao có võ giả thân phận cao như vậy?

Triệu Khôn nín thở thì thầm:

- Hội trưởng Nghiêm Thung, Cảnh Ngôn đại nhân là một vị điện chủ của Thánh Điện, đương nhiên thân phận không chỉ có bấy nhiêu. Về tu vi Võ Đạo thì Cảnh Ngôn đại nhân phỏng chừng là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, có tin đồn nói đại nhân đã vào Thánh Đạo cảnh!

Nghiêm Thung cảm giác trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng:

- Ui!

Điện chủ Thánh Điện?

Đối với Nghiêm Thung thì nhân vật như vậy tựa như trong truyền thuyết, gã chưa từng tưởng tượng được thấy điện chủ Thánh Điện.

Quận Vương còn nói Cảnh Ngôn điện chủ tu vi ít nhất là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, rất có thể là Thánh Đạo cảnh?

Thánh Đạo cảnh là khái niệm gì?

Nghiêm Thung biết Quận Vương đại nhân sẽ không nói đơm đặt, gã đã nói như thế thì có khả năng rất lớn.

Võ giả Thánh Đạo cảnh kêu mình là cô phụ?

Hết chương 824.

Chương 825. Biệt Ly

Cảm giác như đang nằm mơ phát tài.

Trong phòng không đủ ghế, Địch quản gia sai người hầu bưng thêm ghế lên.

Mọi người ngồi xuống.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng ngồi gần nhau. Cảnh Ngôn tính kêu Nghiêm Thung, Cao Tuệ ngồi gần nhưng hai người kiên quyết từ chối.

Huynh muội Nghiêm Thanh Bích thì không có tư cách ngồi ở đây, chỉ có thể đứng bên ngoài.

Tiếp theo là trò chuyện.

Điện chủ Cảnh Ngôn không quản lý Lục Dã quận, nhưng Quận Vương Triệu Khôn vẫn báo cáo đại khái tình hình cho hắn nghe.

Tộc trưởng các gia tộc thì phô bày khả năng nịnh bợ siêu phàm, không biết đỏ mặt, xấu hổ là gì.

Bọn họ ngồi gần hai canh giờ mới từ biệt.

Cảnh Ngôn bày tỏ rõ với Quận Vương Triệu Khôn là mấy ngày nữa hắn sẽ rời khỏi Lục Dã quận thành, khi đó sẽ không cố ý báo cho gã biết, không cần gã đưa tiễn.

Đám người Triệu Khôn rời đi, phu phụ Nghiêm Thung không nhẹ nhàng hơn. Tuy Cao Phượng là điệt nữ của họ, nàng và Cảnh Ngôn không lên mặt nhưng phu phụ Nghiêm Thung không dám sơ sẩy, hết sức cẩn thận.

Nghiêm Thanh Bích, Nghiêm Khoan càng tệ hơn, sắc mặt kính sợ khác với lúc trước một trời một vực, không dám kêu tiếng biểu muội.

Cảnh Ngôn và Cao Phượng ở trong Nghiêm gia hai ngày rồi từ biệt Nghiêm Thung, Cao Tuệ.

Cảnh Ngôn để lại nhiều tài nguyên cho Nghiêm gia. Mấy tài nguyên bình thường như linh thạch thì Nghiêm gia không thiếu, nhưng Cảnh Ngôn cho bọn họ tài nguyên khó mua bằng linh thạch. Đây xem như báo đáp ơn nuôi nấng huynh muội Cao Phượng, Cao Triển.

Phu phụ Nghiêm Thung nhìn theo hai người Cảnh Ngôn rời đi:

- Tiểu Phượng đi rồi!

- Đúng vậy, thật không ngờ Tiểu Phượng có thể cùng Cảnh Ngôn đại nhân …

- Thì đó, may mắn lúc trước Tiểu Phượng không nghe lời phu nhân gả cho công tử Chu gia.

- …

Rời khỏi Lục Dã quận thành Cảnh Ngôn và Cao Phượng trở về Đông Lâm thành.

Ngày càng gần đến thời hạn một năm hẹn với Người Thủ Hộ Thần Long.

Trở về Đông Lâm thành, Cảnh Ngôn ở cùng Cao Phượng thêm hai tháng, cuối cùng phải chia xa nàng.

Cảnh Ngôn cũng từ biệt phụ thân Cảnh Lục Nam.

Cảnh Lục Nam biết Cảnh Ngôn sắp vào Vô Vọng Thâm Uyên, muốn đi cùng hắn, nhưng bị hắn khuyên nhủ ở lại Đông Lâm thành.

Cảnh Lục Nam tuy đã là võ giả Đạo Hoàng cảnh nhưng tu vi cỡ đó dễ gặp nguy hiểm trong Vô Vọng Thâm Uyên. Nếu chỉ ở khu hòa bình còn dễ nói, nhưng Cảnh Ngôn sắp vào sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên, đi nơi thần tộc cư ngụ.

Mấy ngày sau Cảnh Ngôn đến Đan Quốc, từ biệt thành chủ Đan Linh Chi Thành Hồ Đông Hạc, đi thăm Cảnh Thần Tinh và Cảnh Thanh Nham.

Sau cùng Cảnh Ngôn trở về Thánh thành.

Cảnh Ngôn còn chút chuyện dặn dò Huy Hoàng Đạo Tràng, tuy hắn sắp rời khỏi Thiên Nguyên đại lục nhưng Huy Hoàng Đạo Tràng còn phải vận chuyển, Liên Minh Huy Hoàng chưa thể giải tán. Tin tưởng nếu Thánh Chủ và đám điện chủ giúp đỡ, đạo tràng và liên minh hoạt động không có nhiều rắc rối.

Dặn dò xong những chuyện cần thiết, Cảnh Ngôn vào Thánh Cung gặp Thánh Chủ Thân Sùng.

Trong Thánh Điện chỉ có ba người Thân Sùng, Thường Huyễn, Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn điện chủ, ngươi định khi nào đi Vô Vọng Thâm Uyên?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Ta tính ngày mai xuất phát.

Thân Sùng trầm giọng nói:

- Ừ, đi sớm một ngày hay muộn một ngày đều như nhau. Cảnh Ngôn điện chủ, tuy ngươi đã là võ giả Thánh Đạo cảnh nhưng phải cẩn thận trong Vô Vọng Thâm Uyên. Thần tộc ở Vô Vọng Thâm Uyên có một ít Thánh Đạo cảnh, võ giả nhân loại Thánh Đạo cảnh chúng ta phải rời khỏi Thiên Nguyên đại

lục nhưng Thánh Đạo cảnh trong Vô Vọng Thâm Uyên không bị hạn chế như thế.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta biết, gặp võ giả thần tộc Thánh Đạo cảnh dù không đánh lại ta có thể chạy, tốc độ của ta e rằng bọn họ khó đuổi theo kịp.

Lúc trước tiền bối Linh La có thể giết nhiều thần tộc Thánh Đạo cảnh nhờ công Thiên Không Chi Dực, nếu không phải Linh La trúng kế bị võ giả Thánh Đạo cảnh bao vây thì đã không chết.

Hơn nữa trong Vô Vọng Thâm Uyên tuyệt đối không có nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh như trước thời đại chiến nhân thần, Cảnh Ngôn chú ý cẩn thận chút vấn đề không lớn.

Thân Sùng cười nói:

- Ừ, ta biết ngươi có tính toán.

Thân Sùng biết tốc độ của Cảnh Ngôn siêu khủng bố.

Thân Sùng nói:

- Phải rồi, ngươi vào khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên có thể đi Chợ Thâm Uyên tìm gặp Chung tiên sinh. Năng lực của Chung tiên sinh rất lớn, biết tin tức người thường không biết, có lẽ nơi đó sẽ có tin tức của Bạch Tuyết.

Thân Sùng biết về Bạch Tuyết.

Lúc Cảnh Ngôn bị kẹt trong Tử Vong Thâm Uyên, mọi người cho rằng hắn đã chết, Bạch Tuyết một người một mình vào Vô Vọng Thâm Uyên, khí khái đó người bình thường khó có. Càng hiếm hơn Bạch Tuyết là một nữ nhân.

Cảnh Ngôn híp mắt:

- Chung tiên sinh …

Lúc Cảnh Ngôn vào Vô Vọng Thâm Uyên là vì bị Cổ gia truy sát buộc phải trốn vào đó, hắn từng đi Chợ Thâm Uyên. Khi đó Cảnh Ngôn không biết tại sao lão tổ Cổ gia Cổ Vạn Toàn tìm được hắn trong khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên khổng lồ như vậy. Về sau Cảnh Ngôn đoán Thân Sùng thông qua Chung tiên sinh Chợ Thâm Uyên biết đại khái vị trí của hắn.

Cảnh Ngôn nheo mắt gật đầu:

- Ừm, ta sẽ đi bái phỏng Chung tiên sinh.

Thân Sùng cảm khái nói:

- Ài, ngươi đi lần này sợ là chúng ta ít có ngày gặp lại. Ta là Thánh Chủ Thiên Nguyên đại lục, không tiện thường xuyên vào khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ha ha, rồi sẽ có ngày gặp lại.

Thân Sùng không hiểu ẩn ý trong đó nhưng Cảnh Ngôn không nói nhiều, hắn không nghĩ khi tu vi Võ Đạo của mình bằng Người Thủ Hộ Thần Long là có thể trở về Thiên Nguyên đại lục.

Thế giới này vũ lực hàng đầu, nắm tay to thì có quyền lên tiếng.

Đối với nhân loại là vậy, với thần tộc cũng thế, với Người Thủ Hộ Thần Long vẫn vậy.

Đại tổng quản Thường Huyễn nhìn Cảnh Ngôn, chân thành nói:

- Cảnh Ngôn điện chủ, nhất định phải sống sót! Những lời khác ta không nói nhiều.

Cảnh Ngôn cố ý thoải mái nói:

- Ừm! Đại tổng quản cũng bảo trọng!

***

Hôm sau, Cảnh Ngôn một mình rời khỏi Thánh thành bay nhanh đi Vô Vọng Thâm Uyên.

Sau một ngày Cảnh Ngôn vào khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên, nơi mà không khí cũng có màu đỏ thẫm.

Cảnh Ngôn đứng trên bầu trời chỗ giao giới, hắn xoay người nhìn Thiên Nguyên đại lục thật lâu.

Cảnh Ngôn siết chặt nắm tay, hít sâu thầm nghĩ:

- Phượng nhi, ta sẽ trở về!

Hết chương 825.

Chương 826. Mới Gặp
Chung tiên sinh

Vèo!

Một bóng áo xanh vụt nhanh qua chân trời khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên.

Bầu trời đỏ thẫm đặc biệt tĩnh mịch.

Địa vực bao la một mảnh hoang vắng, đối với Thiên Nguyên đại lục thì chỗ này cằn cỗi. Võ giả nhân loại bình thường muốn sống tại đây không dễ.

Nhưng ở khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên có nhiều tài liệu hiếm quý không tìm thấy trên Thiên Nguyên đại lục, nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh nhân loại thích vào Vô Vọng Thâm Uyên mạo hiểm tìm các loại tài liệu quý hiếm.

Tuy hơi mạo hiểm nhưng đáng giá!

Cảnh Ngôn ở trên trời nhìn chăm chú thành thị màu xám trước mặt:

- Chợ Thâm Uyên!

So sánh thì thành phố Chợ Thâm Uyên không lớn nhưng nó có địa vị rất đặc biệt. Trong khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên nơi này là điểm dừng chân duy nhất của nhân loại và thần tộc, đương nhiên Chợ Thâm Uyên cũng là nơi hai bên tự do trao đổi tài nguyên.

Cảnh Ngôn từ trên trời giáng xuống, đi vào chợ.

Đây là lần thứ hai trong đời Cảnh Ngôn tới đây. Lần đầu vì bị Cổ gia truy sát, Cảnh Ngôn vội chạy vào bổ cấp một ít tài

nguyên rồi đi ngay, hắn không kịp quan sát thành phố này.

Dọc theo đường hẹp quanh co khúc khuỷu Cảnh Ngôn chậm rãi đi hướng trạch viện của Chung tiên sinh.

Lúc trước Cảnh Ngôn không biết vị trí trạch viện của Chung tiên sinh, nhưng hầu như mọi người trong chợ này đều biết chủ nhân của chợ, hỏi sơ là biết chỗ.

Nhưng Cảnh Ngôn không đến trạch viện của Chung tiên sinh đã ngừng, hắn đứng yên tại chỗ híp mắt nhìn mấy người đi tới gần.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm người đến, thầm nghĩ:

- Khí thế thật hùng hồn!

Từ khi vào chợ nhóm người đang đi tới có khí thế mạnh nhất trong những người Cảnh Ngôn đã gặp. Đặc biệt là người dẫn đầu, Cảnh Ngôn cảm thấy đối phương rất có thể là võ giả Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn ngừng lại không chỉ vì khí thế của đối phương hùng hậu, mà vì hắn cảm giác mục tiêu đoàn người là mình. Thần hồn đủ mạnh thì năng lực cảm giác hoàn toàn vượt qua hiểu biết của võ giả bình thường. Có thể nói dù ai núp trong bóng tối nhìn Cảnh Ngôn một giây thôi cũng bị hắn cảm giác được.

Một số võ giả ở gần nhìn mấy người đi hướng Cảnh Ngôn, tiếng xì xầm chui vào tai hắn.

- Chung tiên sinh?

- Thật sự là Chung tiên sinh! Chủ nhân của Chợ Thâm Uyên!

- Chung tiên sinh tính đi đâu vậy?

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên:

- Người này là Chung tiên sinh!

Chung tiên sinh ngừng lại cách Cảnh Ngôn mười thước, mấy người sau lưng y cũng dừng chân, nhìn Cảnh Ngôn.

- Xin hỏi vị này là Cảnh Ngôn tiên sinh?

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn thẳng Chung tiên sinh:

- Tại hạ đúng là Cảnh Ngôn.

Chung tiên sinh chắp tay hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh từ xa mà đến, thứ lỗi Chung mỗ không có từ xa tiếp đón!

Cảnh Ngôn chắp tay đáp lại:

- Chung tiên sinh quá khách sáo, ta mới vào chợ không lâu Chung tiên sinh đã nhận được tin, lời đồn đúng thật. Lúc trước ta chưa tin Chung tiên sinh có tin tức nhanh nhạy đến mức đó, giờ thì đã tin.

Chung tiên sinh cười nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh khen quá lời, ta là chủ chợ, ta có thể khống chế chợ này chứ ra ngoài thì không được, kém xa Cảnh Ngôn tiên sinh.

Chung tiên sinh đưa ra lời mời:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, nơi này không tiện nói chuyện, mời vào nhà tranh trò chuyện?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đang có ý này!

Chung tiên sinh hơi nghiêng người vươn tay làm động tác mời:

- Mời Cảnh Ngôn tiên sinh!

***

Sau khi Cảnh Ngôn và đám người Chung tiên sinh rời đi, các võ giả tụ tập trên đường hoảng sợ nhỏ to:

- Người đó là ai?

- Không biết, trông rất lạ mặt, bề ngoài trẻ măng.

- Ừ, ta ở chợ mấy trăm năm rồi nhưng không có ấn tượng với người này. Nhưng … Chung tiên sinh rất khách sáo với hắn!

- Thì đó, còn mời hắn vào trạch viện của Chung tiên sinh, người bình thường không được lễ ngộ như vậy! Ta chưa từng nghe có ai khiến Chung tiên sinh tự mình đi xa như vậy nghênh tiếp!

- Ta mới nghe Chung tiên sinh gọi hắn là Cảnh Ngôn tiên sinh.

- Ta cũng nghe được, Cảnh Ngôn tiên sinh này không lẽ là thành viên gia tộc lớn thần tộc sâu trong Thâm Uyên?

- Không phải, gia tộc lớn của thần tộc không nhiều, ta biết hết mỗi gia tộc, không có họ Cảnh.

Những võ giả này có nhân loại, có thần tộc.

Trong chợ cấm đánh nhau chém giết, mọi người ở nơi này lâu dần quen thuộc. Nhân tộc và thần tộc nhiều lúc có thể ở chung hòa bình, có thần tộc và nhân tộc thành bằng hữu rất tốt.

Cảnh Ngôn và đoàn người Chung tiên sinh vào một căn phòng trong trạch viện, y mời Cảnh Ngôn ngồi.

Chung tiên sinh khách sáo hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh đến Chợ Thâm Uyên không biết có chuyện gì? Nếu có chỗ nào Chung mỗ giúp được xin cứ nói.

Chung tiên sinh chỉ ở trong khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên nhưng tai mắt của y không giới hạn trong chỗ này, y biết

hết việc lớn nhỏ trên Thiên Nguyên đại lục. Nếu không thì sao Chung tiên sinh đi nghênh tiếp Cảnh Ngôn? Y đã biết hắn là võ giả Thánh Đạo cảnh.

Đối với võ giả Thánh Đạo cảnh tất nhiên Chung tiên sinh không thể tùy ý như với võ giả bình thường khác.

Lúc này Chung tiên sinh nhìn như bình tĩnh nhưng sau khi y biết cả quá trình Cảnh Ngôn vươn lên thì vô cùng rung động.

Chung tiên sinh biết gần hai mươi năm trước võ giả trẻ tên Cảnh Ngôn này từng vào Chợ Thâm Uyên. Khi đó Cảnh Ngôn bị Cổ gia truy sát, hắn mới chỉ là võ giả trẻ Đạo Sư cảnh, còn chưa tới Đạo Vương cảnh. Gần hai mươi năm ngắn ngủi Cảnh Ngôn đã thành tựu Thánh Đạo, quá kinh người.

Ban đầu biết tin tức Chung tiên sinh rung động thật lâu.

Khi Cảnh Ngôn vào chợ thuộc hạ liền đưa tin cho Chung tiên sinh, y quyết định ngay đích thân nghênh tiếp võ giả trẻ tuổi mới hơn bốn mươi mà cực kỳ cường đại này.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta đến đây đúng là có chuyện cần làm phiền Chung tiên sinh.

Cảnh Ngôn lấy ra một bức hình, vung tay lên, bức hình từ từ bay đến trước mặt Chung tiên sinh.

Cảnh Ngôn nhìn vào mắt Chung tiên sinh, nói:

- Chung tiên sinh, ta muốn biết tin tức về nữ nhân trên bức hình này.

Người trên hình tất nhiên là thành chủ Bạch Tuyết, tính thời gian nàng rời khỏi Thiên Nguyên đại lục đi vào Vô Vọng Thâm Uyên cũng gần hai mươi năm, đến nay không có tin tức gì. Cảnh Ngôn không chắc thành chủ Bạch Tuyết còn sống hay không.

Hết chương 826.

Chương 827. Lưu Sa Thần Vực

Khi thành chủ Bạch Tuyết vào Vô Vọng Thâm Uyên còn chưa đến Đạo Sư cảnh, nàng chỉ là võ giả Đạo Linh cảnh.

Võ giả nhân loại Đạo Linh cảnh muốn sống sót trong Vô Vọng Thâm Uyên có thể tưởng tượng khó khăn cỡ nào.

Cảnh Ngôn chỉ có thể thầm cầu nguyện thành chủ Bạch Tuyết còn sống.

Chung tiên sinh nhìn người trong tranh, gật đầu nói:

- Nữ nhân trong tranh thật đẹp. Cảnh Ngôn tiên sinh yên tâm, miễn nàng từng đến Chợ Thâm Uyên thì ta nhất định điều tra ra chút tin tức liên quan.

Cảnh Ngôn chắp tay cảm ơn:

- Nhờ vào Chung tiên sinh, cần bao nhiêu thù lao Chung tiên sinh cứ nói.

Chung tiên sinh cười nói:

- Ha ha, có thể giúp Cảnh Ngôn tiên sinh làm chút chuyện nhỏ là vinh hạnh của ta. Thù lao gì đó xin Cảnh Ngôn tiên sinh đừng nhắc tới.

Chung tiên sinh triệu một người đến nhỏ giọng dặn vài câu, người đó nhanh chóng rời đi.

Chung tiên sinh nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh đừng gấp, ta đã ra lệnh rồi. Nhưng Cảnh Ngôn tiên sinh tốt nhất hãy chuẩn bị tâm lý, nếu nữ nhân

trong tranh không đến Chợ Thâm Uyên thì chỗ ta sẽ không có tin tức của nàng.

Cảnh Ngôn nhẹ gật đầu nói:

- Ta biết, mặc kệ có điều tra được tin tức hay không ta đều cảm kích Chung tiên sinh trợ giúp.

Hiệu suất của Chung tiên sinh đúng là rất cao, năng lực của thuộc hạ cũng siêu mạnh.

Cảnh Ngôn chờ chưa đến nửa canh giờ người kia đã đi rồi về, nói nhỏ vào tai Chung tiên sinh vài câu, giao một bức tranh cho y.

Chung tiên sinh hơi cau mày, do dự nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, ta có thể xác định nữ nhân mà tiên sinh muốn tìm từng vào chợ Thâm Uyên thì chắc chắn để lại dấu vết, nhưng bây giờ ta không dám chắc nàng ta có từng vào Chợ Thâm Uyên không.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Ý của Chung tiên sinh là sao?

Chung tiên sinh dùng nguyên khí từ từ đẩy bức hình thuộc hạ giao cho mình đến trước mặt Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh hãy xem bức tranh này đi.

Cảnh Ngôn thuận thế nhìn qua, chợt con ngươi co rút:

- Đây là …

Chung tiên sinh suy đoán:

- Nữ nhân trong bức tranh này khuôn mặt hoàn toàn khác nữ nhân trong hình Cảnh Ngôn tiên sinh đưa, nhưng thần vận của hai người hoàn toàn giống nhau, ta không thể khẳng định họ cùng một người. Nhưng ta cảm thấy người mà Cảnh Ngôn

tiên sinh muốn tìm có lẽ vào Vô Vọng Thâm Uyên rồi dịch dung.

Không cần Chung tiên sinh nói Cảnh Ngôn cũng nhìn ra.

Nữ nhân trong bức hình thuộc hạ của Chung tiên sinh đưa đến rất giống thành chủ Bạch Tuyết, nhưng khuôn mặt khác nhau. Có điều khả năng thành chủ Bạch Tuyết vào Vô Vọng Thâm Uyên rồi dịch dung là rất lớn. thành chủ Bạch Tuyết xinh đẹp vô song, ở Thiên Nguyên đại lục còn đỡ, nhưng vào Vô Vọng Thâm Uyên mà còn giữ nguyên khuôn mặt đó sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Cảnh Ngôn im lặng một lúc rồi mong chờ hỏi Chung tiên sinh:

- Chung tiên sinh có tung tích của nàng không?

Chung tiên sinh cầu thị nói:

- Nữ nhân này mười bảy năm trước từng vào Chợ Thâm Uyên, ở lại đây nửa tháng sau đó một mình rời đi. Thuộc hạ của ta từng truy tung quan sát một đoạn thời gian, nếu không có gì sai lầm thì nàng đi sâu vào Vô Vọng Thâm Uyên. Vì nàng là nhân loại và một mình vào Vô Vọng Thâm Uyên, ta cảm thấy khả năng còn sống rất thấp.

Nghe Chung tiên sinh nói lòng Cảnh Ngôn chùng xuống.

Chung tiên sinh hỏi:

- Không biết tiếp theo Cảnh Ngôn tiên sinh tính làm gì?

Cảnh Ngôn nhẹ giọng nói:

- Nữ nhân trong tranh tên Bạch Tuyết, nàng vào Vô Vọng Thâm Uyên vì ta, nàng có ân tình lớn với ta. Nên ta sẽ vào sâu trong Thâm Uyên tìm nàng, dù chỉ có một phần vạn khả năng nàng còn sống thì ta vẫn phải đi tìm.

Chung tiên sinh vừa nói vừa lấy ra tinh cầu tỏa vầng sáng trắng ngà:

- Nếu Cảnh Ngôn tiên sinh muốn vào Vô Vọng Thâm Uyên thì ta có thể giúp chút chuyện nhỏ. Ta có bản đồ sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên có thể tặng một phần cho tiên sinh.

Bản đồ trữ trong tinh cầu này.

Có bản đồ Vô Vọng Thâm Uyên giúp ích rất lớn cho Cảnh Ngôn, nên hắn không từ chối, hấp thu ngay bản đồ trong tinh cầu. Qua đó Cảnh Ngôn hiểu biết đại khái địa hình sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên và phân chia thế lực của thần tộc.

Vô Vọng Thâm Uyên rộng lớn hơn Cảnh Ngôn tưởng nhiều, xem bản đồ thì Vô Vọng Thâm Uyên to hơn Thiên Nguyên đại lục gấp mấy chục lần.

Vô Vọng Thâm Uyên rất hỗn loạn, hung hiểm hơn Thiên Nguyên đại lục nhiều. Ở Thiên Nguyên đại lục có Thánh Chủ quản lý, địa lục chia chín mươi chín quận thành, các Quận Vương là dưới trướng của Thánh Chủ, trợ giúp quản lý các quận thành. Thiên Nguyên đại lục là nơi có pháp luật.

Vô Vọng Thâm Uyên thì không có pháp luật gì cả, nó phô bày ra bốn chữ mạnh ăn thịt yếu đến cực độ.

Vô Vọng Thâm Uyên đại khái chia năm thần vực và Hỗn Loạn Chi Địa.

Năm thần vực đỡ hơn Hỗn Loạn Chi Địa chút. Năm thần vực được một số tông môn, gia tộc cường đại khống chế, ít nhất còn chút quy định. Hỗn Loạn Chi Địa thì chỉ có chết chóc và chém giết.

Làm tim Cảnh Ngôn đập nhanh là phát hiện dấu hiệu Sở gia.

Cảnh Ngôn biết mẫu thân Sở Liên Tinh là một gia tộc rất có thế lực trong Vô Vọng Thâm Uyên. Trong bản đồ Chung tiên sinh đưa tặng có một Sở gia. Sở gia ở Lưu Sa Thần Vực, xem như gia tộc siêu mạnh trong chỗ này.

Cảnh Ngôn không biết Sở gia đánh dấu trong bản đồ có phải là gia tộc của mẫu thân không, muốn xác định cần hắn vào Lưu Sa Thần Vực mới được.

Ngay hôm đó Cảnh Ngôn từ biệt Chung tiên sinh, rời khỏi Chợ Thâm Uyên.

Sau khi Cảnh Ngôn đi, một thuộc hạ khó hiểu hỏi:

- Đại nhân vì sao khách sáo với Cảnh Ngôn như vậy?

Thái độ của Chung tiên sinh đối với Cảnh Ngôn làm họ khó hiểu, chẳng những tự mình ra cửa nghênh tiếp còn miễn phí điều tra tin tức giùm tặng bản đồ Vô Vọng Thâm Uyên tinh vi vô cùng quý giá cho Cảnh Ngôn, không giống phong cách làm việc bình thường của Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh lắc đầu, nheo mắt lại, nhìn mấy dưới trướng đắc lực của mình:

- Các ngươi không hiểu! Cảnh Ngôn này không phải võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường, chúng ta nắm giữ tin tức một năm trước hắn đã thăng cấp thành Thánh Đạo cảnh, nhưng đến lúc này hắn mới rời khỏi Thiên Nguyên đại lục.

Thuộc hạ kia mắt lấp lóe:

- Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh rồi còn ở trong Thiên Nguyên đại lục một năm.

Khóe môi Chung tiên sinh cong lên cười nói:

- Đúng vậy! Trong tình huống bình thường võ giả thăng cấp thành tựu Thánh Đạo phải rời khỏi khu vực nhân loại

ngay. Cảnh Ngôn ở lâu một năm nói lên điều gì? Tại sao Người Thủ Hộ đối xử đặc biệt với hắn?

Hết chương 827.

Chương 828. Nghê Thường Thần Môn

Chung tiên sinh khách sáo với Cảnh Ngôn như thế vì có suy xét riêng, không thì thân phận như y chẳng cần tư thái thấp như thế với võ giả Thánh Đạo cảnh mới.

Trong Thiên Nguyên đại lục lâu lắm rồi không xuất hiện võ giả Thánh Đạo cảnh, nhưng Chung tiên sinh là nhân vật thế nào? Trước thời đại chiến nhân thần Chung tiên sinh đã hoạt động giữa nhân tộc và thần tộc. Chung tiên sinh không tham gia vào đại chiến nhân thần, nhưng nếu không có đủ năng lực và thực lực thì y làm sao xoay sở giữa nhân tộc và thần tộc, kiếm lợi từ hai bên?

Đến bây giờ Chung tiên sinh vẫn thường giao tiếp với cường giả thần tộc Thánh Đạo cảnh. Chung tiên sinh đối xử với họ khá khách sáo, nhưng sẽ không giúp họ miễn phí.

Được Chung tiên sinh chỉ điểm sơ đám thuộc hạ đại khái hiểu, gật gù.

Sau khi Cảnh Ngôn thăng cấp Thánh Đạo có thể ở trong Thiên Nguyên đại lục một năm tuyệt đối có nguyên nhân bí ẩn, trên người hắn có điểm gì không tầm thường khiến Người Thủ Hộ đối xử đặc biệt. Làm thân với Cảnh Ngôn phù hợp ích lợi lâu dài của Chung tiên sinh.

***

Thiên Hà Thần Vực.

Thiên Hà Thần Vực nằm trong năm thần vực Vô Vọng Thâm Uyên, nhưng Thiên Hà Thần Vực là thần vực duy nhất

giáp giới với khu hòa bình. Tức là từ khu hòa bình đi sâu vào Vô Vọng Thâm Uyên đầu tiên phải vượt qua Thiên Hà Thần Vực.

Như nhân loại võ giả Đạo Hoàng cảnh vào Vô Vọng Thâm Uyên tìm trân bảo, nơi đi chủ yếu là vùng ngoài rìa Thiên Hà Thần Vực.

Nhân loại Đạo Hoàng thường không dám vào sâu trong Thiên Hà Thần Vực, ngoài rìa mức độ nguy hiểm thấp hơn chút. Dù sao trong thần tộc thì võ giả Đạo Hoàng cảnh vẫn là cao thủ.

Trong một thần vực số lượng võ giả Đạo Hoàng cảnh không nhiều.

Võ giả nhân loại sưu tầm tài nguyên ngoài rìa Thiên Hà Thần Vực nếu cẩn thận chút ít khi đụng phải võ giả thần tộc từ Đạo Hoàng cảnh trở lên. Võ giả thần tộc dưới Đạo Hoàng cảnh thì uy hiếp nhân loại Đạo Hoàng không quá lớn, khi đánh nhau nhân loại sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối. Nếu không muốn chém giết hay hấp dẫn chú ý thì có thể trốn gặp võ giả thần tộc.

Thiên Hà Thần Vực, Nghê Thường Thần Môn.

Nghê Thường Thần Môn xem như một tông môn lớn trong Thiên Hà Thần Vực. Thực lực tổng thể của tông môn, gia tộc trong năm thần vực chia theo phẩm cấp.

Thế lực hàng đầu mạnh nhất là nhất phẩm, thế lực nhỏ yếu nhất là ngũ phẩm, dưới ngũ phẩm là hạng lôm côm.

Thế lực nhất phẩm rất ít, mỗi thần vực chỉ có một thế lực nhất phẩm.

Nghê Thường Thần Môn được bình xét là thế lực nhị phẩm, có sức ảnh hưởng không thể coi thường trong Thiên Hà Thần Vực.

Nghê Thường Thần Môn còn một điểm rất đặc biệt là cao tầng tuyệt đối trong tông môn đều là nữ giới. Võ giả nam vào tông môn này cũng được nhưng muốn thành cao tầng thì không có cơ hội nào.

Trong tông môn này địa vị võ giả nữ cao hơn võ giả nam rất nhiều, dù cùng là môn nhân bình thường thì nữ được tài nguyên tu luyện nhiều hơn nam rất nhiều. Bởi vậy thực lực tổng thể của môn nhân nam trong tông môn này thấp hơn môn nhân nữ.

Trong Nghê Thường Thần Môn, trên một ngọn núi.

Một nữ nhân mặc váy dài màu trắng, nhan sắc có một không hai thiên hạ, nàng cau mày, mắt đượm ưu sầu nhìn phương xa.

- Mười tám năm, đã qua mười tám năm …

Thật lâu sau nàng khẽ thở dài:

- Ta còn có cơ hội quay về Thiên Nguyên đại lục không? Ta còn có thể … báo thù cho Cảnh Ngôn không?

Nữ nhân mặc váy trắng là thành chủ Bạch Tuyết.

Lúc biết tin Cảnh Ngôn chết thành chủ Bạch Tuyết không tin, không chấp nhận sự thật này, nàng một mình vào Vô Vọng Thâm Uyên khổ sở tìm tung tích của hắn. Nhưng Cảnh Ngôn bị kẹt trong Tử Vong Thần Điện mười một năm, Bạch Tuyết làm sao tìm được?

Thành chủ Bạch Tuyết tìm kiếm gần ba năm trong khu hòa bình nhưng không được gì.

Trong thất vọng và bi thương căm hờn, dần dà Bạch Tuyết phải chấp nhận sự thật là Cảnh Ngôn đã chết.

Sau đó ý nghĩ báo thù cho Cảnh Ngôn càng mãnh liệt dâng lên trong lòng Bạch Tuyết.

Trở về Thiên Nguyên đại lục?

Vậy là không có cơ hội báo thù cho Cảnh Ngôn. Bạch Tuyết biết sự cường đại của Cổ gia. Khi ấy nàng chỉ là một võ giả Đạo Linh cảnh, lấy gì đối kháng với Cổ gia?

Nên Bạch Tuyết không rời khỏi Vô Vọng Thâm Uyên quay về Thiên Nguyên đại lục, nàng tiếp tục vào sâu bên trong. Bạch Tuyết cho rằng ở trong Vô Vọng Thâm Uyên thì nàng mới được đến cơ duyên nhanh chóng tăng tiến cảnh giới Võ Đạo.

Bạch Tuyết đi lâu thật lâu, nhiều lần gặp nguy hiểm nhưng nàng vẫn sống sót đi vào Thiên Hà Thần Vực. Một lần tình cờ Bạch Tuyết gặp Tam tông chủ của Nghê Thường Thần Môn. Tam tông chủ nhìn trúng nàng, dẫn nàng về Nghê Thường Thần Môn, thu nàng làm đệ tử, chỉ điểm tu luyện Võ Đạo.

Thành chủ Bạch Tuyết tu luyện cực kỳ khắc khổ, hầu như không ngừng phút nào. Được Tam tông chủ trợ giúp nàng tiến bộ siêu nhanh, chỉ mất hơn một năm từ Đạo Linh cảnh thăng cấp thành Đạo Sư cảnh, lại mất ba năm lên Đạo Vương cảnh.

Hai năm trước thành chủ Bạch Tuyết thành cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Sau khi thành chủ Bạch Tuyết thăng cấp Đạo Hoàng được Nghê Thường Thần Môn tuyển làm Thánh Nữ mới của tông môn.

Thánh Nữ có địa vị rất đặc biệt trong Nghê Thường Thần Môn. Trừ tông môn, thái thượng trưởng lão ra địa vị của Thánh Nữ cao nhất, nhưng cũng phải trả giá cực đắt. Cái giá đó là Thánh Nữ hoàn toàn mất tự do, từng hành động bị tông môn theo dõi.

Thành chủ Bạch Tuyết từng từ chối làm Thánh Nữ nhưng đến bước này không phải nàng tự làm quyết định, dù không

muốn nàng vẫn bị ép làm Thánh Nữ. Từ đó thành chủ Bạch Tuyết hoàn toàn không có cơ hội thoát khỏi Nghê Thường Thần Môn.

Một thị nữ của Bạch Tuyết đi tới, cúi đầu nói:

- Thánh Nữ đại nhân, Tam tông chủ kêu ngài đi gặp.

Bạch Tuyết liếc thị nữ một cái:

- A, biết rồi.

Bạch Tuyết đứng dậy rời khỏi Thánh Nữ phong, leo lên ngọn núi khác.

Tam tông chủ là sư phụ của Bạch Tuyết, luôn tốt với nàng, nàng rất cảm kích. Nếu không nhờ sư phụ thì Bạch Tuyết không thể trở thành võ giả Đạo Hoàng cảnh trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

Sư phụ có tình cảm với Bạch Tuyết, thậm chí xem nàng như nữ nhi. Nhưng trong Nghê Thường Thần Môn thì nàng ta chỉ là Tam tông chủ, có nhiều chuyện không thể quyết định.

Bạch Tuyết hành lễ với một nữ nhân trung niên mặc váy đỏ trước mặt mình:

- Sư phụ!

Nữ nhân váy đỏ nhìn Bạch Tuyết:

- Bạch Tuyết đến rồi, theo ta đi gặp Đại tông chủ đi, Đại tông chủ đợi sốt ruột.

Hết chương 828.

Chương 829. Tâm Chết Như Tro Tàn

Nghê Thường Thần Môn có ba vị tông chủ, sư phụ của Bạch Tuyết là Tam tông chủ, cao hơn có Đại tông chủ, Nhị tông chủ.

Nghe sư phụ nói, Bạch Tuyết gật đầu.

Hai người cùng đi tới Nghê Thường Thần Điện.

Khi hai người vào Nghê Thường Thần Điện thì Đại tông chủ, Nhị tông chủ và mấy Thánh Nữ khác giống Bạch Tuyết đều chờ sẵn.

Bạch Tuyết đi tới, khom người hành lễ:

- Bạch Tuyết kính chào Đại tông chủ, Nhị tông chủ.

Đại tông chủ nhìn Bạch Tuyết, mặt lạnh như tiền, toát ra uy áp khiến người không dám chống đối:

- Ba ngày đã qua, Bạch Tuyết đã có đáp án chưa?

Sắc mặt Bạch Tuyết tái nhợt, cắn răng nói:

- Xin Đại tông chủ thứ tội, chuyện này ta không thể đồng ý.

Giọng Đại tông chủ trở nên sắc lạnh:

- Ngươi nói cái gì?

Nhị tông chủ cau mày trừng Bạch Tuyết, quát to:

- Bạch Tuyết to gan, ngươi muốn chống đối quyết định của tông môn?

Người Bạch Tuyết run rẩy nói:

- Không phải Bạch Tuyết muốn chống lại tông môn nhưng Bạch Tuyết thật sự không thể gả cho thiếu chủ Phương gia.

Bạch Tuyết chịu đựng uy áp từ Đại tông chủ, Nhị tông chủ rất là đau đớn. Đổi lại người khác không có can đảm tranh luận, bị uy áp đè ép dù lòng không muốn cũng khó thốt ra lời từ chối.

Một Thánh Nữ đứng bên cạnh Nhị tông chủ khinh miệt liếc xéo Bạch Tuyết:

- Hừ, thật là không biết trời cao đất rộng! Quyết định của tông môn không cần ngươi có muốn hay không!

Nàng ta tên Tang Thanh, không chỉ là Thánh Nữ còn là đệ tử thân truyền của Nhị tông chủ.

Tang Thanh luôn gai mắt Bạch Tuyết, đặc biệt sau khi Bạch Tuyết trở thành Thánh Nữ càng làm nàng ghen tỵ hơn. Bạch Tuyết mới đến Nghê Thường Thần Môn hơn mười năm đã từ Đạo Linh cảnh thành Đạo Hoàng cảnh, còn thuận lợi làm Thánh Nữ. Đương nhiên làm Tang Thanh ghét nhất là nhan sắc của Bạch Tuyết. Trước khi Bạch Tuyết đến Tang Thanh là mỹ nữ số một Nghê Thường Thần Môn, nhưng sau khi Bạch Tuyết vào tông môn, danh hiệu mỹ nữ số một chẳng dính dáng đến Tang Thanh nữa.

Tang Thanh cười khẩy nói:

- Bạch Tuyết, ngươi là nhân loại đến từ Thiên Nguyên đại lục, nếu không nhờ Nghê Thường Thần Môn ta làm sao có ngươi hôm nay? Ngươi làm sao thành tựu Đạo Hoàng? Giờ muốn ngươi hy sinh vì tông môn một chút cũng không chịu? Ngươi đúng là đồ quên ơn phụ nghĩa!

Tang Thanh nói tiếp:

- Hơn nữa Phương gia là thế lực mạnh nhất Thiên Hà Thần Vực chúng ta, ngươi gả cho thiếu chủ Phương gia làm tiểu

thiếp không xem như bôi nhọ ngươi đi?

Bạch Tuyết chán ghét lườm Tang Thanh, phản bác lại:

- Nếu thiếu chủ Phương gia tốt như vậy sao Thánh Nữ Tang Thanh không gả đi?

Tang Thanh biến sắc mặt, mắt lóe tia sáng độc ác.

Nói ra thì thiếu chủ Phương gia địa vị tôn quý, Thánh Nữ Nghê Thường Thần Môn mà gả cho đối phương, dù chỉ là tiểu thiếp cũng không tính là bôi nhọ. Vấn đề là thiếu chủ Phương gia xấu xí khiến người nhìn ghê tởm, hơn nữa tính cách hung tàn, nghe nói mỗi năm gã nạp thiếp, trăm năm qua cưới ít nhất trăm thiếu nữ. Những nữ nhân gả cho thiếu chủ Phương gia đến nay chỉ có mười người còn sống.

Tang Thanh đương nhiên không muốn gả cho người như vậy.

Mấy Thánh Nữ khác trong thần điện lặng im, dù họ đồng tình Bạch Tuyết nhưng không dám lên tiếng xin giùm.

Tam tông chủ cau mày liếc Đại tông chủ:

- Đại tông chủ, nếu Bạch Tuyết không muốn thì thôi chúng ta bàn bạc lại đi?

Nhị tông chủ lạnh lùng trừng Tam tông chủ:

- Tam tông chủ, ngươi không phải không biết Phương gia, ngươi cảm thấy Nghê Thường Thần Môn chúng ta có đường lựa chọn sao? Chúng ta đều biết ngươi thương đệ tử này như ruột thịt, nhưng đây là chuyện lớn liên quan hưng suy của tông môn, ngươi không hiểu sao?

Tam tông chủ nhìn lại Nhị tông chủ:

- Ta không có ý đó, ta chỉ cảm thấy nếu thái độ của Nghê Thường Thần Môn chúng ta kiên quyết hơn chưa chắc thiếu

chủ Phương gia sẽ bắt buộc Bạch Tuyết phải gả, có lẽ thiếu chủ Phương gia sẽ buông bỏ.

Đại tông chủ sắc mặt âm trầm nói:

- Được rồi, đừng tranh cãi nữa, quyết định này sẽ không sửa đổi. Nửa năm sau thiếu chủ Phương gia sẽ đến mang người đi, khi đó Bạch Tuyết phải đi theo hắn, không có đường bàn lại. Còn nữa, trong nửa năm này tu vi Võ Đạo của Bạch Tuyết phải bị giam cầm, chờ khi Phương gia mang người đi mới giải trừ phong ấn!

Đại tông chủ vừa nói vừa vung tay lên.

Trong Nghê Thường Thần Điện dâng lên năng lượng huyền ảo bao phủ Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết hoảng sợ vội thúc giục nguyên khí muốn ngăn cản:

- Đừng!

Khí thế Đại tông chủ trầm xuống, quát to:

- Hừ! Dám chống cự!?

Năng lượng huyền ảo bỗng trở nên mạnh mẽ khoảnh khắc tan rã nguyên khí của Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết cảm nhận lạnh lẽo thấu xương chui vào thân thể, lạnh đến tột độ chui vào vụ tuyền phần bụng. Bạch Tuyết hoảng sợ phát hiện nguyên khí trong vụ tuyền không thể vận chuyển được nữa.

Lúc này Bạch Tuyết không khác gì người thường, không thể sử dụng một chút nguyên khí.

Lạnh lẽo tràn ngập toàn thân làm Bạch Tuyết rùng mình, mặt trắng bệch.

Đại tông chủ giam cầm tu vi của Bạch Tuyết xong nói với Tam tông chủ:

- Tam tông chủ, ngươi hãy dạy dỗ đệ tử của ngươi cho tốt, trong nửa năm này tuyệt đối không thể có chút sai lầm nào. Giờ thì mang nàng ra Nghê Thường Thần Điện đi.

Tam tông chủ thầm thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu.

Tam tông chủ nói với Bạch Tuyết:

- Đi thôi Bạch Tuyết.

Tam tông chủ kéo tay Bạch Tuyết đi ra ngoài.

Lòng Bạch Tuyết chết như tro tàn, đờ đẫn theo sư phụ rời khỏi Nghê Thường Thần Điện.

Bạch Tuyết tuy đã tới tu vi Đạo Hoàng cảnh nhưng không có chút năng lực chống cự Đại tông chủ, huống chi Đại tông chủ nhờ vào lực lượng Nghê Thường Thần Điện trực tiếp giam cầm tu vi Võ Đạo của nàng. Bạch Tuyết biết Nghê Thường Thần Điện là thánh khí có uy năng cực mạnh, bảo bối trấn tông.

Hai người đang đi, Tam tông chủ bất đắc dĩ thở dài nhìn Bạch Tuyết:

- Bạch Tuyết, sư phụ vô năng không cách nào giúp ngươi.

Bạch Tuyết trả lời:

- Đệ tử biết sư phụ đã hết sức.

Tam tông chủ nhìn phương xa:

- Có lẽ lúc trước ta nên để ngươi rời khỏi Nghê Thường Thần Môn.

Bạch Tuyết cũng nhìn chân trời xa, hướng đó là Thiên Nguyên đại lục.

Còn có thể chạy đi sao? Dù tu vi của nàng vẫn còn cũng không có hy vọng âm thầm rời khỏi Nghê Thường Thần Môn. Giờ nàng thành người thường thì càng không có cơ hội.

Bạch Tuyết đã không có đường tranh đấu, chỉ có thể chờ thiếu chủ Phương gia nửa năm sau đến Nghê Thường Thần Môn mang nàng đi.

***

Cảnh Ngôn bay ra khu hòa bình, thuận lợi vào Thiên Hà Thần Vực:

- Thiên Hà Thần Vực! Nguyên khí ở đây thật đậm, đậm hơn Thiên Nguyên đại lục nhiều, hèn gì mọc nhiều linh thảo cao cấp.

Hết chương 829.

Chương 830. Nghê Thường Thần Thành

Khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên thiếu thốn tài nguyên, nguyên khí mỏng manh kém hơn Thiên Nguyên đại lục nhiều. Nhưng khi vào Thiên Hà Thần Vực thì nguyên khí trong thiên địa đậm đặc hơn. Võ giả nhân loại tu luyện trong hoàn cảnh này sẽ tiến bộ hơn ở Thiên Nguyên đại lục nhiều.

Không chỉ thế, Cảnh Ngôn cảm giác một điểm lạ là lực lượng pháp tắc ở Thiên Hà Thần Vực hoàn chỉnh hơn Thiên Nguyên đại lục nhiều.

Sau khi Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh lĩnh ngộ cách vận dụng lực lượng pháp tắc trong thiên địa, cảm ứng rất mạnh với pháp tắc. Nên Cảnh Ngôn mới vào Thiên Hà Thần Vực liền nhận ra võ giả Thánh Đạo cảnh nếu lĩnh ngộ pháp tắc trong Thiên Hà Thần Vực thì làm ít được nhiều. Nên biết võ giả Thánh Đạo cảnh mạnh yếu liên quan trực tiếp đến lĩnh ngộ vận dụng số lượng pháp tắc.

Võ giả Thánh Đạo cảnh trong Thiên Nguyên đại lục cảm ngộ pháp tắc khó khăn hơn ở Thiên Hà Thần Vực một chút. Chắc tình huống trong năm thần vực Vô Vọng Thâm Uyên đều giống nơi đây.

Cảnh Ngôn lơ lửng trên trời thầm nghĩ:

- Tìm chỗ nào tụ tập người thần tộc mới tìm hiểu tin tức được. Thiên Hà Thần Vực là thần vực duy nhất giáp ranh với khu hòa bình, nếu thành chủ Bạch Tuyết vào sâu trong Thâm Uyên thì trạm thứ nhất chắc chắn là Thiên Hà Thần Vực.

Cảnh Ngôn buôn bã thầm than:

- Có lẽ ở thành thị võ giả thần tộc tụ tập có ai từng thấy thành chủ Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn biết khả năng tìm được thành chủ Bạch Tuyết trong thời gian ngắn ngủi là rất thấp. Vô Vọng Thâm Uyên quá lớn, chỉ tính Thiên Hà Thần Vực đã to hơn Thiên Nguyên đại lục rất nhiều, dù Cảnh Ngôn có tu vi Thánh Đạo cảnh nhưng muốn tìm được Bạch Tuyết nói dễ hơn làm?

Nhưng Cảnh Ngôn tuyệt đối không bỏ cuộc!

Dù chỉ có một phần vạn hy vọng hắn cũng sẽ tìm hết sức.

Vèo!

Cảnh Ngôn tiếp tục bay sâu vào Thiên Hà Thần Vực.

Hai ngày sau.

Cảnh Ngôn ngừng giữa hư không nhìn phương xa:

- Nghê Thường Thần Thành?

Chân trời treo bốn chữ to tỏa ánh sáng vàng. Mấy chữ này lơ lửng, từng chữ độ rộng và chiều dài hơn ngàn thước, chữ toát ra uy năng mơ hồ khuếch tán trăm dặm. Dưới bốn chữ là một thành phố khổng lồ.

Cảnh Ngôn nhìn thành phố to lớn trước mắt, thầm nghĩ:

- Vào Thiên Hà Thần Vực đây là thành thị đầu tiên ta gặp. Nghê Thường Thần Thành chắc thuộc quyền quản lý của Nghê Thường Thần Môn. Theo tin tức Chung tiên sinh đưa cho ta Nghê Thường Thần Môn là tông môn nhị phẩm trong Thiên Hà Thần Vực, thế lực rất lớn. Tông môn này có ba vị tông chủ, đều là cường giả Thánh Đạo cảnh. Nên ta vào Nghê Thường Thần Thành không thể làm gì sơ xuất, nếu bị người phát hiện

ta là võ giả đến từ Thiên Nguyên đại lục thì Nghê Thường Thần Môn chắc hẳn sẽ không bỏ mặc.

Lát sau Cảnh Ngôn thuận lợi vào Nghê Thường Thần Thành.

Thành phố Vô Vọng Thâm Uyên và thành phố Thiên Nguyên đại lục có khác nhau, nơi này chẳng có cơ cấu nhà nước như phủ thành chủ. Nhưng nhìn chung võ giả vào thành không thể tùy ý chém giết cướp bóc, nếu làm quá đáng Nghê Thường Thần Môn sẽ ra mặt.

Những mặt khác thì giống thành phố Thiên Nguyên đại lục, võ giả lưu động khá nhiều, mỗi người có người vào người ra, Cảnh Ngôn đến không gây chú ý.

Cảnh Ngôn bỏ chút thời gian đi dạo trong thành phố, cuối cùng hắn chọn một cửa hàng vũ khí không quá bắt mắt.

Cảnh Ngôn vừa vào liền có tiểu nhị đến gần chào:

- Mời khách nhân vào trong.

Cửa hàng vắng tanh, Cảnh Ngôn là khách duy nhất.

Trong cửa hàng đặt nhiều vũ khí các loại phẩm cấp, đa số là phàm khí, số ít là pháp khí, chỉ có vài món đạo khí.

Cảnh Ngôn vào cửa hàng này đương nhiên không phải vì mua vũ khí, hắn không mang thánh khí công kích nhưng có khá nhiều linh khi uy năng mạnh mẽ. Vũ khí tốt nhất trong cửa hàng còn kém xa một món linh khí trong tay Cảnh Ngôn.

Tiểu nhị rất là nhiệt tình hỏi Cảnh Ngôn:

- Khách nhân muốn mua vũ khí? Khách nhân đến đúng chỗ rồi, vũ khí tiệm chúng ta vừa đẹp vừa rẻ. Khách nhân nói muốn mua vũ khí phẩm cấp gì ta sẽ gợi ý cho, tuyệt đối không làm khách nhân chịu thiệt.

Cảnh Ngôn nhìn thoáng qua, tiểu nhị chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên bình thường.

Cảnh Ngôn hỏi thẳng:

- Chủ nhân cửa hàng có đây không?

Tiểu nhị nghe vậy kinh ngạc hỏi:

- A? Khách nhân này quen lão bản của chúng ta?

Tiểu nhị làm việc nhiều năm trong cửa hàng, hầu như biết mặt tất cả bằng hữu của lão bản, Cảnh Ngôn rất lạ mặt. Khi Cảnh Ngôn hỏi chủ nhân cửa hàng thì sắc mặt tiểu nhị lạnh nhạt.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Lúc trước không quen nhưng ta tìm lão bản của các ngươi muốn bàn một cuộc mua bán.

Tiểu nhị cười nhạt:

- Ha ha, không lẽ khách nhân muốn mua đạo khí?

Trong cửa hàng nhỏ thế này hiếm thấy giao dịch đạo khí. Không phải trong Nghê Thường Thần Thành ít có võ giả mua nổi đạo khí, mà vì võ giả có tiền mua sẽ không đến cửa hàng nhỏ nằm trong góc hẻo lánh. Nên cửa hàng tuy bày ba món đạo khí nhưng hầu như không ai hỏi thăm.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Không mua.

Tiểu nhị nói:

- Vậy khách nhân không cần gặp lão bản, nếu muốn mua vũ khí bình thường hoặc pháp khí thì ta có thể làm chủ. Nếu khách nhân chọn xong vũ khí, về giá cả ta có thể tự quyết định giảm giá cho.

Tiểu nhị cho rằng Cảnh Ngôn đòi gặp lão bản vì muốn mặc cả giá vũ khí, loại khách này không hiếm gặp.

Võ giả bình thường không có nhiều linh thạch, tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy.

Cảnh Ngôn nhìn tiểu nhị, nói:

- Ngươi sai! Ta tìm lão bản của các ngươi là có việc làm ăn, nếu lão bản của ngươi bỏ lỡ cơ hội này sẽ hối hận.

Tiểu nhị vẫn không muốn kêu lão bản ra:

- Khách nhân nói đùa, lão bản của chúng ta bận rộn …

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu nhị này đúng là cứng đầu.

Cảnh Ngôn không đợi tiểu nhị nói hết câu liền lấy một linh khí ra:

- Ngươi đưa vũ khí này cho lão bản của ngươi xem, nếu lão bản vẫn bận không có thời gian gặp ta thì thôi.

Tiểu nhị thấy Cảnh Ngôn lấy vũ khí ra thì mắt lóe tia sáng, biểu tình hiểu ra, thuận thế nhận lấy linh khí.

Hết chương 830.

Chương 831. Mua Cửa Hàng

Tiểu nhị thấy Cảnh Ngôn lấy vũ khí ra đoán hắn tính bán vũ khí.

Trong Nghê Thường Thần Thành có nhiều cơ cấu thương nghiệp thu về các loại tài nguyên tạp vật. Đa số võ giả muốn bán ra tài nguyên có dư sẽ chọn đi cơ cấu chuyên nghiệp, dù sao giá cả công bằng chút.

Nhưng luôn có ngoại lệ, như cửa hàng vũ khí này nó không chỉ bán ra vũ khí cũng thu về vũ khí các loại phẩm chất.

Tiểu nhị nhận lấy linh khí của Cảnh Ngôn, nhìn sơ sau đó giật mình lẩm bẩm:

- Đây là … vũ khí phẩm cấp gì?

Tiểu nhị xác định vũ khí trong tay không phải phàm khí, phân biệt rõ càng không là pháp khí.

Không lẽ là … đạo khí?

Nếu là đạo khí thì đúng là tiểu nhị không thể tự quyết định.

Tiểu nhị nhìn Cảnh Ngôn chăm chú, nói:

- Mời khách nhân chờ chút.

Tiểu nhị cầm linh khí bước nhanh vào trong.

- Lão bản!

Trong phòng, một nam nhân trung niên ngồi xếp bằng dường như đang tu luyện, bị tiểu nhị quấy rầy gã khó chịu hỏi:

- Có chuyện gì? Không phải đã dặn ngươi không có chuyện quan trọng đừng quấy rầy ta?

Tiểu nhị vội khom người nói:

- Lão bản, có người đến bán vũ khí, ta không tự quyết định được.

Nam nhân trung niên mắt lóe tia sáng vươn tay ra:

- A? Không lẽ tính bán đạo khí? Đưa ta xem thử.

Tiểu nhị đưa ra linh khí của Cảnh Ngôn.

Mới cầm vũ khí nam nhân trung niên kinh ngạc kêu lên:

- Uy năng thật mạnh!

Nam nhân trung niên không kiềm được đổi khuôn mặt nghiêm túc.

Tiểu nhị mỉm cười nói:

- Đúng vậy, ta cũng cảm giác đạo khí này mạnh hơn mấy món đạo khí trong cửa hàng chúng ta.

Nam nhân trung niên hít sâu, mắt lóe tia sáng:

- Đạo khí? Hừ, đây rõ ràng là một món linh khí!

Tiểu nhị trợn to mắt.

Linh khí? Làm sao có thể?

Nếu là linh khí thì sao người đó có thể tùy tiện giao cho gã mang vào? Người đó không sợ sao?

Trong khi tiểu nhị suy nghĩ lung tung nam nhân trung niên đã đứng dậy, cầm linh khí đi ra ngoài. Còn về nuốt luôn linh khí này, gã từng muốn làm nhưng người tùy tiện lấy ra linh khí sẽ dễ đối phó sao?

Tiểu nhị bước nhanh theo, sau đó chỉ vào Cảnh Ngôn:

- Lão bản, là vị khách nhân này đưa linh khí.

Nam nhân trung niên nhìn Cảnh Ngôn, mắt lóe tia sáng nghi ngờ. Nhìn từ mặt ngoài Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi, không giống như võ giả có thể tùy tay lấy ra linh khí.

Cũng đúng, trong Nghê Thường Thần Thành toàn là cường giả Đạo Hoàng cảnh mới có linh khí, nếu không phải Đạo Hoàng cảnh thì ít nhất là thành viên Đạo Vương cảnh thế lực lớn.

Nam nhân trung niên tiến lên trước, hai tay cung kính trả linh khí cho Cảnh Ngôn:

- Vị khách nhân này, đây là vũ khí của ngài?

Khi xác nhận vũ khí này là linh khí thì nam nhân trung niên biết người đến e rằng không phải muốn bán đồ. Vì cửa hàng của gã không thu nổi linh khí, đối phương muốn bán cũng sẽ không tới chỗ của gã.

Cảnh Ngôn thu lại linh khí, cười hỏi nam nhân trung niên:

- Vị này là lão bản cửa hàng?

Nam nhân trung niên khách sáo hỏi:

- Đúng vậy! Không biết khách nhân đến tiểu điếm có việc gì cần?

Cảnh Ngôn nói thẳng:

- Đúng là có việc, ta muốn mua cửa hàng của ngươi.

Cảnh Ngôn chọn tiệm vũ khí này vì muốn mua nó.

Nam nhân trung niên sửng sốt, gã không ngờ là việc này:

- Mua tiệm vũ khí của ta?

Nam nhân trung niên nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Tại sao khách nhân muốn mua tiệm vũ khí của ta? Vị trí cửa hàng không được tốt, khách nhân muốn mua cửa hàng làm

ăn nên chọn chỗ tốt hơn mới đúng.

Cảnh Ngôn ném ra một chiếc tu di giới chỉ:

- Ta chọn cửa hàng của ngươi tất nhiên có lý do, nếu không ngại hãy xem giá ta đưa ra rồi quyết định.

Nam nhân trung niên nhận chiếc nhẫn, ý niệm quét qua sau đó xoe tròn mắt, kinh sợ nhìn Cảnh Ngôn.

Lúc Cảnh Ngôn đưa ra linh khí nam nhân trung niên còn ôm nghi ngờ, cảm thấy có khi nào hắn không biết vũ khí đó là linh khí, gặp may lớn ngẫu nhiên có được nó? Giờ nam nhân trung niên mới biết người ta thật sự giàu sụ.

Trong tu di giới chỉ có một ngàn vạn linh thạch có sẵn, một ngàn vạn linh thạch!

Nam nhân trung niên dù gì là võ giả Đạo Sư cảnh, coi như có chút kiến thức, nhưng một ngàn vạn linh thạch là con số to lớn với gã. Tài sản của gã có hơn một ngàn vạn linh thạch, nhưng đó là gộp lại các loại tài nguyên.

Nam nhân trung niên cố nén kích động hỏi:

- Khách nhân xác định muốn dùng số linh thạch này mua cửa hàng của ta?

Giao dịch quá có lợi, cửa hàng của gã kém xa cái giá một ngàn vạn linh thạch.

Cảnh Ngôn phất tay cười nói:

- Nếu ngươi đồng ý thì chúng ta giao dịch ngay, ta không cần vũ khí trong cửa hàng, ngươi có thể mang đi.

Nam nhân trung niên nghe vậy càng mừng, lập tức lấy ra khế ước mua bán nhà cho Cảnh Ngôn.

Nam nhân trung niên cung kính nói:

- Cửa hàng này thuộc về tiên sinh!

Nam nhân trung niên chuyển sang quát tiểu nhị ngây người đứng bên cạnh:

- Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau thu dọn đồ!

- A? Vâng vâng!

Tiểu nhị phản ứng lại, vội vàng thu gom các loại vũ khí bày bán.

Nửa canh giờ sau tấm biển tiệm vũ khí thay đổi, bốn chữ Huy Hoàng Đan Phô treo lên.

Nam nhân trung niên, tiểu nhị giúp Cảnh Ngôn treo biển mới lên xong cung kính từ biệt hắn, rời đi.

Tiểu nhị tò mò hỏi:

- Lão bản kinh doanh cửa hàng này hai mươi năm, sao bỗng nhiên bán đi?

Tiểu nhị không biết lão bản mới kiếm được một ngàn vạn linh thạch.

Nam nhân trung niên liếc qua tiểu nhị, nói:

- Hừm, người ta ra giá một ngàn vạn linh thạch và không cần vũ khí trong cửa hàng, ngươi nói xem ta có nên bán không?

Tiểu nhị nín thở, khó tin nhìn nam nhân trung niên:

- Cái gì? Một ngàn vạn linh thạch? Lão bản nói xem người kia có phải bị hỏng óc không? Một ngàn vạn linh thạch chỉ để mua cửa hàng nhỏ này?

Nam nhân trung niên cười nói:

- Bị hỏng não? Người ta tùy tay lấy một món linh khí ra, tùy tay đưa ra một ngàn vạn linh thạch có sẵn, người bị khùng có thể lấy ra nổi sao? Nhưng hắn bỏ ra một ngàn vạn linh thạch mua cửa hàng nhỏ chỉ vì mở hiệu thuốc thì đúng là lạ

lùng. Thôi kệ, hôm nay làm cuộc mua bán này rất thích. Đi, ta mang ngươi đi Trân Tiên Lâu ăn một bữa, ngươi theo ta hai mươi năm chưa đi Trân Tiên Lâu ăn cơm lần nào đúng không?

Hết chương 831.

Chương 832. Đi Đan Phô Nhìn Xem

Trong Huy Hoàng Đan Phô.

Cảnh Ngôn nhìn các loại đan dược đặt trên kệ, gật gù.

Cảnh Ngôn mua cửa hàng này là có lý do, quy mô tiệm không lớn, vị trí hẻo lánh, dễ mua hơn. Nếu mua cửa hàng lớn, vị trí tốt thì quá trình hơi rắc rối, khó hoàn thành trong thời gian ngắn.

Hơn nữa Cảnh Ngôn không định ở trong Nghê Thường Thần Thành quá lâu, khi hắn đi cửa hàng này cũng bỏ hoang, tốn nhiều tài nguyên cho nó không thích hợp.

Cảnh Ngôn nheo mắt nghĩ:

- Chờ khách nhân tới cửa.

Với phẩm chất đan dược trong đan phô Cảnh Ngôn tự tin không bao lâu Huy Hoàng Đan Phô sẽ nổi tiếng, khi đó sẽ kiếm được nhiều tài liệu linh thảo quý hiếm.

Số lượng tài liệu linh thảo quý giá trong Vô Vọng Thâm Uyên hơn Thiên Nguyên đại lục nhiều. Cảnh Ngôn bây giờ là võ giả Thánh Đạo cảnh, khi tu luyện tài nguyên bình thường ít giúp được hắn. Cảnh Ngôn tính thử luyện chế nhiều loại thần đan cơ bản, không giới hạn trong Bổ Thiên Đan. Dù là thần đan cơ bản cũng cần nhiều linh thảo cửu giai quý hiếm, nếu dựa vào một mình Cảnh Ngôn đi tìm thì mất bao nhiêu thời gian? Hiệu suất rất thấp.

Mở một đan phô có thể nói là đường tắt tụ tập tài liệu. Hơn nữa qua cách này quen nhiều người, tiện tìm hiểu tin tức thành chủ Bạch Tuyết.

Đằng trước Huy Hoàng Đan Phô ngẫu nhiên có võ giả đi ngang qua nhưng không ai vào.

- A? Tiệm vũ khí đâu?

- Sao đột nhiên biến thành đan phô? Tiệm vũ khí đóng cửa rồi?

- Mở đan phô ở đây? Chắc không phải lừa gạt đi?

- Hơn phân nửa là đồ giả, thôi chúng ta đừng vào, đi đi.

Đám võ giả này đa số muốn đi tiệm vũ khí mua chút vũ khí, nay không thấy tiệm vũ khí đổi thành đan phô thế là họ hết hứng thú.

Mở đan phô ở góc hẻo lánh đúng là khiến người khó tin bán đồ thật. Trong Nghê Thường Thần Thành có nhiều nơi bán đan dược, nhưng cửa hàng cực kỳ khí phái. Buôn bán đan dược đều là thế lực có thực lực hùng hậu.

Những thế lực lớn sẽ mở một đan phô đơn sơ vậy sao?

Mấy ngày liên tiếp không ai vào Huy Hoàng Đan Phô mua đan dược, đám võ giả dừng chân trước cửa giây lát rồi đi.

Trân Tiên Lâu.

Trong một nhã các, không khí rất náo nhiệt, hơn mười võ giả hào hứng chè chén.

- Cạn!

- Ha ha ha! Hôm nay ta mời khách, các vị huynh đệ cứ uống thoải mái!

- …

Một người hỏi:

- Liệt huynh gần đây phát tài hả?

Người mời khác là Liệt huynh, cũng là nam nhân trung niên bán tiệm vũ khí cho Cảnh Ngôn. Một ngàn vạn linh thạch vào tay, mấy ngày nay Liệt huynh mời khách uống rượu ăn cơm trong Trân Tiên Lâu.

Người bình thường khó tiêu phí trong chỗ này, ăn một bữa cơm tốn mấy vạn linh thạch. Bình thường dù là võ giả Đạo Sư cảnh chỉ có thể ngẫu nhiên ăn một bữa, tuyệt đối không thường đến Trân Tiên Lâu, ăn không nổi.

- Đúng rồi, ta cũng thấy lạ. Liệt huynh đương nhiên là người rộng rãi hào sảng, nhưng mấy ngày nay chúng ta ăn uống ít nhất mất một, hai chục vạn linh thạch đi?

- Liệt huynh không cần kinh doanh tiệm vũ khí của mình sao? Mấy ngày nay Liệt huynh luôn ở trong Trân Tiên Lâu thì ai lo trong tiệm? Tiểu nhị của Liệt huynh cũng ngày ngày ở đây, không lẽ tiệm vũ khí đóng cửa suốt mấy ngày?

Các bằng hữu tốt của Liệt huynh hầu như đều là võ giả Đạo Sư cảnh, nhắc đến chuyện này khiến họ rất tò mò.

Liệt huynh đảo tròng mắt nhìn nhóm người, cười to bảo:

- Ha ha ha! Các người đoán đúng, gần đây ta phát tài. Không cần tiệm vũ khí nữa, chờ qua chút thời gian ta mua cửa hàng vị trí tốt, lại mở tiệm.

Mọi người sửng sốt.

- A?

Người phản ứng nhanh bắt lấy then chốt, hỏi:

- Liệt huynh đã bán cửa hàng cũ sao?

Liệt huynh gật đầu nói:

- Đúng vậy, mấy hôm trước ta bán cửa hàng đó rồi.

- Bán thật?

- Liệt huynh, đó là cửa hàng huynh kinh doanh hai mươi năm! Theo ta biết cửa hàng có nhiều khách quen cũ, cứ bán vậy sao?

Cửa hàng không lớn nhưng có khách quen, kiếm tiền không ít, dựa vào cửa hàng một năm được mấy chục vạn linh thạch. Liệt huynh bán cửa hàng làm đám bạn tiếc giùm.

Liệt huynh híp mắt nốc cạn ly rượu, mỉm cười hỏi mọi người:

- Các ngươi thật là … đoán xem ta bán cửa hàng này bao nhiêu linh thạch?

Một võ giả mặc áo trắng tính sơ, nói:

- Theo giá thị trường phỏng chừng hai trăm vạn đến ba trăm vạn linh thạch, nếu cộng thêm vũ khí trong tiệm thì giá trị hơn sáu trăm vạn linh thạch.

Liệt huynh xua tay nói:

- Ha ha, ta mang đi hết vũ khí trong cửa hàng, chỉ bán cửa hàng thôi.

- Ý của Liệt huynh không lẽ cửa hàng bán được giá cao? Nếu không tính vũ khí, cửa hàng bán ra với giá ba trăm vạn linh thạch sao?

Chỉ riêng cửa hàng nếu bán được ba trăm vạn linh thạch thì tuyệt đối là cuộc mua bán rất có lời, Liệt huynh vui vẻ mời khách cũng bình thường. Mấy hôm nay họ ăn ngon uống đã chỉ mới tiêu phí hơn mười vạn linh thạch.

Vẻ mặt Liệt huynh đắc ý nói:

- Đoán sai! Các người tuyệt đối không tưởng tượng được giá cả. Ta không đùa các người, để nói thẳng cho nghe. He he, ta bán cửa hàng với giá một ngàn vạn linh thạch có sẵn!

Nhóm người lắc đầu nói:

- Cái gì?

- Không thể nào!

- Một ngàn vạn linh thạch? Liệt huynh đừng đùa chúng ta.

Liệt huynh nghiêm túc nói:

- Ai đùa các người? Ta không nói dối, đúng là một ngàn vạn linh thạch, và giao dịch một lần duy nhất. Một ngàn vạn linh thạch đang ở trong túi của ta đây!

Nhóm người thấy Liệt huynh không đùa thì trợn tròn mắt, lòng không tin được nhưng biết đây là sự thật, Liệt huynh phát tài.

- Đan phô? Người đó mua cửa hàng của Liệt huynh mở đan phô?

- Cái này …

- Hắn tùy tay tựu lấy ra một món linh khí? Linh khí ít nhất cần mấy ngàn vạn linh thạch, chẳng lẽ là thành viên của thế lực lớn nào?

Có người đề nghị đi Huy Hoàng Đan Phô xem thử:

- Đan phô! Liệt huynh, hay chúng ta đi xem thử trong đan phô của người này bán đan dược gì?

Hết chương 832.

Chương 833. Truyền Trăm, Trăm Truyền Ngàn, Ngàn Truyền Vạn

Ăn nhậu no đủ xong hơn mười người rời khỏi Trân Tiên Lâu, cười đùa đi Huy Hoàng Đan Phô.

Bọn họ rất tò mò.

Bỏ ra một ngàn vạn linh thạch mua cửa hàng nhỏ xíu, người bình thường sẽ không làm chuyện như vậy.

Đã mở đan phô thì mặc kệ bên trong bán đan dược phẩm chất thế nào đi xem thử cũng không sao. Nếu chất lượng đan dược không tốt mà giá mắc thì không mua là được.

Khi hơn mười người vào cửa hàng, Cảnh Ngôn bước ra khỏi phòng. Cảnh Ngôn bày một trận pháp nhắc nhở ở cửa chính, có ai vào là hắn biết ngay.

Cảnh Ngôn thấy đám người đi vào, cười chào:

- Hoan nghênh!

Cảnh Ngôn thấy võ giả họ Liệt, những người này đến chắc vì gã.

Khi Cảnh Ngôn chào khách, bọn họ đánh giá hắn, muốn nhìn xem người bỏ ra một ngàn vạn linh thạch mua cửa hàng như vậy là loại người thế nào. Nghe Liệt huynh nói người này tùy tay lấy ra một món linh khí.

Liệt huynh chắp tay với Cảnh Ngôn:

- Đây đều là bằng hữu tốt của ta, bọn họ nghe nói tiên sinh mua cửa hàng mở đan phô nên tò mò tới xem mua được đan dược gì không.

Cảnh Ngôn gật đầu mỉm cười nói:

- Ha ha, đan dược của ta khá tốt, nếu các vị có hứng thú cứ xem thoải mái. Bảo đám giá phải chăng.

Liệt huynh vừa nói vừa đi tới quầy đan dược xem xét:

- Ưm, để chúng ta xem đã, nếu phẩm chất đan dược ổn mà giá không quá mắc vừa lúc ta cần mua một chút.

- Đan dược cao cấp? Chỗ này bán đan dược cao cấp!?

Trong quầy bày nhiều đan dược, cao cấp, trung cấp, cấp thấp có đủ hết.

Bình thường võ giả Đạo Sư cảnh ít khi dùng đan dược cao cấp, đương nhiên cũng khó mua được. Cơ cấu thương nghiệp lớn như đan lâu bán đan dược cao cấp số lượng không nhiều.

Trong Nghê Thường Thần Thành, số lượng đan sư cao cấp chỉ có bấy nhiêu, đan dược cao cấp luôn là cung không đủ cầu.

Trong cửa hàng này thấy nhiều đan dược cao cấp đúng là khiến người ngạc nhiên.

Mọi người nghe Liệt huynh kinh kêu vội xúm lại.

- Đan dược thất giai, bát giai, có cả cửu giai! Cái này …

- Không thể nào!

- Những đan dược này đều là thật sao?

Trong quầy đặt bình ngọc kích thích thị giác mọi người quá lớn. Nhìn trước bình ngọc ghi tên và đẳng cấp đan dược làm bọn họ nín thở.

Một người lắc đầu bất đắc dĩ thở dài nói:

- Chúng ta nhìn đan dược trung cấp đi, dù đan dược cao cấp là hàng thật cũng không mua nổi.

Đúng là bọn họ không dùng nổi đan dược cao cấp, đan dược thất giai hở chút một viên mấy chục vạn, trăm vạn linh thạch. Bọn họ bỏ ra hết tài sản cũng không mua được vài viên.

Liệt huynh hỏi Cảnh Ngôn:

- Không biết có thể lấy đan dược trung cấp ra xem không?

Cảnh Ngôn nói:

- Đương nhiên có thể, nếu xác định muốn mua loại đan dược nào cứ lấy xem.

Võ giả họ Liệt chọn một loại đan dược lục giai, nhờ Cảnh Ngôn lấy bình ngọc ra.

Liệt huynh đầu tiên là kêu lên sau đó lộ vẻ mặt ngạc nhiên:

- Đây là đan dược thật! Không đúng!

Một người hỏi nhỏ:

- Đan dược không đúng? Chẳng lẽ là đan giả?

Võ giả họ Liệt thấy khó hiểu về phẩm cấp đan dược chứ không phải hàng thật hay giả:

- Đan giả? Đương nhiên không phải! Nhưng sao phẩm chất đan dược này tốt còn hơn loại nhất đẳng ta từng xem?

Cảnh Ngôn giải thích:

- Đan dược chỗ ta đều là phẩm chất hoàn mỹ đương nhiên tốt hơn nhất đẳng.

Mọi người xoe tròn mắt:

- Phẩm chất hoàn mỹ?

Võ giả họ Liệt phản ứng lại, hỏi ngay:

- Vậy đan dược bán bao nhiêu linh thạch?

Đan dược phẩm chất hoàn mỹ cực kỳ hiếm thấy, bình thường chỉ có thể mua trong hội đấu giá. Đụng phải đan dược phẩm chất hoàn mỹ ai không động lòng, không muốn mua một chút? Dù giá đan dược cao ngất ngưỡng cũng sẽ dốc túi mua chút ít dự trữ.

Cảnh Ngôn báo giá.

Cái giá không quá cao đối với phẩm chất hoàn mỹ, hơn loại phẩm chất nhất đẳng một chút.

Võ giả họ Liệt kích động la lớn:

- Ta muốn mua mười viên!

Tiếp theo đơn giản hơn nhiều, võ giả Đạo Sư cảnh vào cửa hàng mỗi người lấy hơn một nửa linh thạch mang trên người mua các loại đan dược phẩm chất hoàn mỹ. Họ hận mình mang theo linh thạch quá ít, không thể mua nhiều hơn.

- Trừ linh thạch ra các vị có thể dùng các loại tài nguyên như linh thảo trao đổi.

Cảnh Ngôn không hứng thú với linh thạch, nếu có thể kiếm linh thảo cao cấp quý hiếm tốt hơn linh thạch nhiều. Cảnh Ngôn nhận linh thạch chủ yếu vì muốn mượn cơ hội mở rộng sức ảnh hưởng.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy cả nhóm lục tìm trong tu di giới chỉ, lấy ra tài nguyên có chút giá trị cho Cảnh Ngôn tính toán.

Cảnh Ngôn tính theo giá thị trường, không cố ý ép giá.

Qua nửa canh giờ nhóm người mới lưu luyến trao đổi xong, hầu như không giữ lại chút tài nguyên nào trên người. Ai nấy biểu tình hưng phấn rời khỏi Huy Hoàng Đan Phô.

Bọn họ ra cửa đan phô, từ biệt nhau rồi giải tán. Mới đổi được đan dược phẩm chất hoàn mỹ đương nhiên là sốt ruột thử hiệu quả, họ không thật sự tin tưởng, lỡ mặt ngoài nhìn như phẩm chất hoàn mỹ nhưng thật ra là đan giả thì sao? Khả năng này cũng có, nên họ sốt ruột muốn thí nghiệm dược hiệu.

Kết quả thí nghiệm khỏi nói nhiều, đan dược họ mua đúng là phẩm chất hoàn mỹ.

- Ngươi chưa biết đi? Huy Hoàng Đan Phô bán các loại đan dược đều là hoàn mỹ!

- Đan dược cao cấp? Đương nhiên có, nhiều lắm. Đúng vậy, đan dược cao cấp cũng là phẩm chất hoàn mỹ.

- Cái gì? Ngươi không tin? Ha ha, không tin thì thôi.

- …

Tin tức truyền bá nhanh, ban đầu võ giả nghe tin này đương nhiên không tin đó là thật, nhưng trong lòng nhiều người ôm tò mò đến Huy Hoàng Đan Phô xem thử. Xem xong họ biết đan dược trong Huy Hoàng Đan Phô thật sự toàn là phẩm chất hoàn mỹ, giá cũng không mắc.

Một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, ngàn truyền vạn.

Chưa đầy nửa tháng Huy Hoàng Đan Phô buôn bán đắt như tôm tươi, võ giả đến mua đan dược nối liền không dứt. Cảnh Ngôn trở nên bận rộn, lúc trước hắn luyện chế ra nhiều đan dược nhưng qua mấy ngày đổi số lượng đan dược giảm nhanh.

Hết chương 833.

Chương 834. Thử Thăm Dò Chi Tiết

Cảnh Ngôn không luyện chế thêm đan dược sơ cấp, trung cấp. Vì hai loại này giá trị thấp, lợi nhuận kém xa đan dược cao cấp. Cùng một thời gian luyện chế đan dược cao cấp kiếm về tài nguyên hơn xa đan dược cấp thấp, trung cấp.

Ban đầu Cảnh Ngôn cố ý luyện chế nhiều đan dược cấp thấp, trung cấp vì để đánh bóng tên tuổi, giờ không cần tiếp tục bán nữa.

Sau khi đan dược cấp thấp, trung cấp bị đổi hết, trong Huy Hoàng Đan Phô chỉ cho đổi đan dược cao cấp. Điều này làm số lượng võ giả đến đan phô giảm nhiều, gần như không thấy bóng dáng Đạo Vương cảnh trở xuống. Đa số người vào đan phô là Đạo Vương cảnh, ngẫu nhiên thấy cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Huy Hoàng Đan Phô nho nhỏ trong thời gian ngắn nổi tiếng như cồn trong Nghê Thường Thần Thành.

Nhiều người âm thầm điều tra bối cảnh thân phận của Cảnh Ngôn, nhưng dù là thế lực có tin tức nhanh nhạy nhất cũng không thể điều tra ra lai lịch. Bọn họ không thể ngờ Cảnh Ngôn là võ giả nhân loại từ Thiên Nguyên đại lục đến.

Sáng sớm hôm nay có mấy người vào Huy Hoàng Đan Phô, người đi đầu rất lớn tuổi, khí thế hùng hậu. Cảnh Ngôn cảm ứng sơ liền biết đây là một cường giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh. Đứng sau lưng võ giả lớn tuổi chắc là tùy tùng, cách ăn mặc giống nhau, tu vi Đạo Vương cảnh.

Lão nhân nhìn Cảnh Ngôn, biểu tình bình tĩnh, mắt lóe tia sáng:

- Cảnh Ngôn tiên sinh?

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Đúng là tại hạ.

Lão nhân không nhanh không chậm nói:

- Mấy hôm trước nghe về Huy Hoàng Đan Phô của Cảnh Ngôn tiên sinh, sớm muốn đến xem nhưng bị việc vặc quấn quýt mãi không rảnh, kéo dài đến hôm nay. Huy Hoàng Đan Phô của Cảnh Ngôn tiên sinh sản xuất đan dược danh chấn Nghê Thường Thần Thành chúng ta.

Cái tên của Cảnh Ngôn đã sớm nổi tiếng, hắn không cố ý giấu tên.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống, nói:

- Lão tiên sinh quá khen.

Lão nhân con ngươi co rút nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh đừng khiêm tốn, đan dược của Huy Hoàng Đan Phô đều là phẩm chất hoàn mỹ. Lão phu ở Nghê Thường Thần Thành ngàn năm chưa từng thấy hiệu thuốc như vậy, lòng rất tò mò. Lão phu muốn hỏi đan dược ở đây không lẽ do Cảnh Ngôn tiên sinh tự tay luyện chế?

Cảnh Ngôn hỏi ngược lại:

- Đúng là ta luyện chế, lão tiên sinh đến đây muốn mua đan dược nào?

Lão nhân mỉm cười nói:

- Ha ha, Cảnh Ngôn tiên sinh đừng gấp, để ta giới thiệu bản thân đã. Ta tên Xích Thủy, là lâu chủ của Tam Anh Đan Lâu.

Cảnh Ngôn vội nói:

- Thì ra là lâu chủ Xích Thủy, kính đã lâu!

Cảnh Ngôn đến Nghê Thường Thần Thành đã được một thời gian, tất nhiên nghe nói về Tam Anh Đan Lâu. Đan lâu này nằm trong Nghê Thường Thần Thành, là một trong những cơ cấu giao dịch đan dược lớn nhất.

Xích Thủy rất thẳng thắn, nói vài câu liền sáng tỏ ý đồ đến:

- Ta đến đây vì hy vọng Cảnh Ngôn tiên sinh sẽ tham gia vào Tam Anh Đan Lâu, đãi ngộ chắc chắn khiến Cảnh Ngôn tiên sinh vừa lòng.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Nếu lâu chủ Xích Thủy đến chỉ có mục đích này thì ta đành xin lỗi, ta không định tham gia thế lực nào.

Bị Cảnh Ngôn từ chối nhưng Xích Thủy không bất ngờ, lão biết đan dược trong Huy Hoàng Đan Phô nếu đúng là hắn tự tay luyện chế thì hắn là đan sư cửu giai có thể luyện chế đan dược cửu giai. Có điều làm Xích Thủy khó hiểu là đan sư cửu giai trong Thiên Hà Thần Vực dù lão không thấy mặt cũng từng nghe tiếng tăm, cái tên Cảnh Ngôn rất xa lạ.

Trông Cảnh Ngôn quá trẻ, không giống đan sư cửu giai. Trong Thiên Hà Thần Vực những đan sư cửu giai đều lớn tuổi, trẻ nhất cũng trên năm trăm tuổi. Đột nhiên xuất hiện đan sư cửu giai trẻ măng đương nhiên khiến Xích Thủy chú ý, lão từng điều tra về Cảnh Ngôn nhưng không được gì.

Xích Thủy hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh không cần vội trả lời, ta có đủ thời gian và kiên nhẫn chờ tiên sinh đổi ý. Ta đến đây là có chuyện thứ hai, muốn mua chút đan dược của Cảnh Ngôn tiên sinh.

Không biết trong Huy Hoàng Đan Phô có Vạn Linh Quy Tông Đan không?

Đan dược được bày bán không có Vạn Linh Quy Tông Đan, đan dược cửu giai trưng bày đều là loại thường thấy.

Cảnh Ngôn có trữ tồn đan dược cửu giai quý giá như Vạn Linh Quy Tông Đan, nhưng hắn không lấy ra bán vì có mục đích riêng. Cảnh Ngôn đã đoán trước Huy Hoàng Đan Phô càng nổi tiếng chắc chắn có người tìm đến để mua đan dược như Vạn Linh Quy Tông Đan.

Quả nhiên như Cảnh Ngôn đoán trước.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Vạn Linh Quy Tông Đan thì ta tạm thời không có sẵn, nhưng nếu lâu chủ Xích Thủy muốn ta có thể luyện chế. Tuy nhiên lâu chủ Xích Thủy phải cung cấp tài liệu, một viên phẩm chất hoàn mỹ Vạn Linh Quy Tông Đan cần một phần tài liệu.

Lý do Cảnh Ngôn không lấy Vạn Linh Quy Tông Đan ra bán cũng vì vậy, hắn muốn người mua tự chuẩn bị tài liệu. Cảnh Ngôn luyện chế một lô Vạn Linh Quy Tông Đan ít nhất được sáu viên phẩm chất hoàn mỹ trở nên, tức là một lô đan dược ít nhất đổi được sáu phần tài liệu. Trong số tài liệu có mấy loại linh thảo quý giá mà Cảnh Ngôn rất cần, tích góp kiểu này thì không lâu sau hắn có thể luyện chế ra nhiều thần đan cơ bản.

Xích Thủy mắt lóe tia sáng nói:

- Một phần tài liệu đổi một viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ? Rất công bằng. Cảnh Ngôn tiên sinh, ta muốn mười viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ, không biết bao lâu tiên sinh luyện chế xong?

Xích Thủy vừa mở miệng đã đòi mười viên Vạn Linh Quy Tông Đan là có ý thăm dò. Đến bây giờ Xích Thủy vẫn không

tin Cảnh Ngôn có thể luyện chế đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ, nên lão đòi mười viên. Trong mắt Xích Thủy thì Cảnh Ngôn có mang Vạn Linh Quy Tông Đan cũng không đến mười viên. Nếu Cảnh Ngôn đồng ý yêu cầu của lão mà bản thân hắn không luyện chế đan dược, vậy lão sẽ tìm ra đan sư sau lưng hắn, lần mò ra đan sư cửu giai giấu trong bóng tối.

Cảnh Ngôn đồng ý ngay:

- Được, lâu chủ Xích Thủy hãy để tài liệu lại, mười ngày sau lấy đan.

Xích Thủy tạm dừng một lúc rồi lấy ra mười phần tài liệu Vạn Linh Quy Tông Đan giao cho Cảnh Ngôn.

Xích Thủy nheo mắt nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, lão phu cáo từ trước, mười ngày sau sẽ đến lấy mười viên Vạn Linh Quy Tông Đan.

Cảnh Ngôn vươn tay ra:

- Mời.

Xích Thủy mang theo tùy tùng rời khỏi Huy Hoàng Đan Phô, sau đó ra lệnh:

- Mấy ngày nay theo dõi kỹ cho ta, nếu Cảnh Ngôn rời khỏi đan phô các ngươi phải bám theo nhìn xem hắn đi đâu.

Hết chương 834.

Chương 835. Điên Cuồng Tích Lũy

Mười ngày qua trong chớp mắt.

Giọng Xích Thủy đầy nghi hoặc hỏi:

- Xác định Cảnh Ngôn không rời khỏi Huy Hoàng Đan Phô lần nào?

Một võ giả của Tam Anh Đan Lâu cung kính nói:

- Lâu chủ đại nhân, Cảnh Ngôn thật sự không rời khỏi Huy Hoàng Đan Phô một bước. Chúng ta ở bên ngoài theo dõi, từ hôm chúng ta rời đi Huy Hoàng Đan Phô liền đóng cửa ngừng buôn bán, nhưng một ngày sau kinh doanh bình thường.

Xích Thủy gật đầu, sắc mặt bình thường như cũ:

- Ừm, chúng ta đi xem hắn luyện chế ra mười viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ hay chưa.

Chốc lát sau Xích Thủy mang theo mấy tùy tùng lại đến Huy Hoàng Đan Phô.

Cảnh Ngôn lấy mười bình ngọc ra đưa tới trước mặt Xích Thủy:

- Lâu chủ Xích Thủy, ta đã chuẩn bị xong đan dược lâu chủ cần, xin kiểm tra phẩm chất của đan dược có vấn đề gì không.

Xích Thủy mang theo nghi ngờ mở một bình ngọc ra. Xích Thủy là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh, vừa là lâu chủ của Tam Anh Đan Lâu, bản thân là đan sư cửu giai. Xích Thủy không thể luyện chế ra Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ nhưng lão phân biệt được.

Xích Thủy kiểm tra từng bình đan dược:

- …

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Lâu chủ Xích Thủy, đan dược có vấn đề gì không?

Mắt Xích Thủy tràn đầy không dám tin nhìn Cảnh Ngôn:

- Đan dược … không có vấn đề, đều là phẩm chất hoàn mỹ.

Không lẽ Cảnh Ngôn chỉ là đan sư có thể luyện chế đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ? Hoặc trên người hắn vừa lúc có mười viên Vạn Linh Quy Tông Đan phẩm chất hoàn mỹ?

Trong một chốc Xích Thủy không dám chắc.

Có một điều Xích Thủy nghĩ không ra là dù Cảnh Ngôn thật sự luyện chế được đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ, nhưng sao hắn có thể luyện chế mười viên trong vòng mười ngày? Quá khoa trương. Bản thân Xích Thủy là đan sư cửu giai, nếu lão luyện chế đan dược cửu giai, dù là loại đan dược bình thường dễ luyện thì một lô cần hơn tháng.

Vài giây sau Xích Thủy nảy ra một ý:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, ta muốn nhờ tiên sinh tiếp tục luyện chế đan dược.

Cảnh Ngôn vui vẻ kiếm nhiều tài liệu quý giá từ tay Xích Thủy, nói:

- Cái này dễ, miễn Xích Thủy tiên sinh có thể cung cấp tài liệu thì ta có thể luyện chế bất cứ loại nào.

Xích Thủy làm lâu chủ Tam Anh Đan Lâu tất nhiên có nhiều tài liệu cao cấp quý giá. Một phần tài liệu đổi lấy một viên đan dược là cuộc mua bán lời to, sao Cảnh Ngôn từ chối được?

Lần này Xích Thủy không ngượng tay như đợt trước, lão yêu cầu Cảnh Ngôn luyện chế năm loại đan dược cửu giai quý giá, ít thì hai viên, nhiều thì mười viên.

Cảnh Ngôn đồng ý hết, miễn Xích Thủy đưa được tài liệu thì luyện chế loại đan dược nào không thành vấn đề.

Cảnh Ngôn kêu Xích Thủy chờ một tháng đến lấy đan.

Sau khi Xích Thủy rời đi Cảnh Ngôn chỉ mất ba ngày đã luyện chế xong đan dược đối phương cần, còn dư dả tài liệu, tất cả bị hắn cất chứa.

Sau đó Cảnh Ngôn treo biểu ngữ là đan phô cung cấp đặt hàng luyện chế. Miễn đưa tài liệu là có thể yêu cầu Cảnh Ngôn luyện chế riêng đan dược, một phần tài liệu đổi một viên đan dược. Đan dược đặc biệt một lô chỉ có một viên thành đan thì người ủy thác phải cung cấp bốn phần tài liệu.

Ban đầu nhiều người không yên tâm giao tài liệu cho Cảnh Ngôn, nhưng khi biết chờ hai, ba ngày là lấy được đan dược mình muốn khiến họ động lòng. Thời gian ngắn ngủi như vậy cùng lắm họ chờ ngoài đan phô, không sợ Cảnh Ngôn mang theo tài liệu bỏ trốn.

Cảnh Ngôn càng bận rộn hơn.

Từng viên đan dược được lấy đi, từng phần tài liệu tích góp.

Một tháng trôi qua, Cảnh Ngôn tích lũy tài liệu quý giá đến con số kinh người. Tài liệu linh thảo sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên đúng là phong phú hơn Thiên Nguyên đại lục vô số lần. Tài liệu vô cùng hiếm thấy trong Thiên Nguyên đại lục nhưng ở đây tùy tiện võ giả Đạo Hoàng cảnh lấy đi.

Tiếp tục kinh doanh.

Xích Thủy lần thứ hai nhận đan dược ủy thác từ Cảnh Ngôn liền tạm bỏ ý định thăm dò. Xích Thủy không nghĩ ra, cũng không biết làm sao. Tiếp tục đưa tài liệu cho Cảnh Ngôn luyện chế? Xích Thủy là dân làm ăn, một phần tài liệu đổi một viên đan dược phẩm chất hoàn mỹ không bị lỗ nhưng cũng không lời, chẳng bằng lão trực tiếp bán tài liệu kiếm lời lớn hơn.

Chớp mắt mấy tháng trôi qua.

Một võ giả trẻ mặc đồ hoa quý đi ngang qua Huy Hoàng Đan Phô, thấy nhiều võ giả tụ tập trước cửa đan phô thì kinh ngạc kêu lên:

- A, bên kia có chuyện gì?

Khiến gã khó hiểu là mấy chục võ giả tụ tập ngoài cửa hàng hầu như đều có tu vi Đạo Hoàng cảnh.

Ủy thác Cảnh Ngôn luyện chế đan dược hầu như là đan dược cửu giai quý giá, cần đan dược cửu giai quý giá cơ bản là cường giả Đạo Hoàng cảnh. Võ giả Đạo Vương cảnh chưa cần dùng đan dược cửu giai quý giá, đương nhiên thông thường họ không trả nổi nhiều tài liệu quý giá đến vậy.

Vì trừ trường hợp ủy thác luyện chế số lượng đan dược quá nhiều ra, thường thì họ chờ hai, ba ngày sẽ nhận đan dược nên đơn giản đợi ngoài cửa hàng.

Điều này dẫn đến ngoài Huy Hoàng Đan Phô tụ tập mấy chục cường giả Đạo Hoàng cảnh, nhìn qua hơi kinh khủng.

Một tùy tùng theo sau lưng võ giả trẻ nói:

- Thiếu chủ, chỗ đó hình như là một đan phô tên Huy Hoàng Đan Phô.

Võ giả trẻ híp mắt, cười khẽ:

- Đan phô? Trông không lớn mà sao … có nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh đứng chờ? Không lẽ đan phô này rất đặc biệt?

Võ giả trẻ vừa nói vừa tới gần:

- Đi, chúng ta qua xem, khó khăn đến Nghê Thường Thần Thành một lần, có náo nhiệt không thể bỏ qua.

Tùy tùng bước nhanh đi theo.

Khiến người giật mình là bốn tùy tùng theo hầu đều là cường giả Đạo Hoàng cảnh. Những cường giả này gọi võ giả trẻ là thiếu chủ, hiển nhiên gã có thân phận rất cao.

Võ giả trẻ đến gần Huy Hoàng Đan Phô, hỏi thăm người xung quanh một chút liền hiểu. Vì hiểu lý do đám võ giả tụ tập càng làm gã ngạc nhiên hơn. Đan phô không bắt mắt này thế nhưng cho đặt riêng đan dược cửu giai phẩm chất hoàn mỹ, có thể đặt cả đan dược hiếm quý như Mai Hoa Đan.

Võ giả trẻ gọi lên tò mò muốn gặp chủ nhân cửa hàng.

Một tùy tùng hỏi:

- Thiếu chủ, hay ta đi vào kêu chủ tiệm ra?

Võ giả trẻ lườm tùy tung kia:

- Ngu xuẩn! Ngươi không nghe đám người này nói sao? Trong thời gian chủ tiệm ngừng kinh doanh vì bận luyện đan, sao chúng ta có thể quấy rầy?

Tùy tùng nhíu mày nói:

- Nhưng mà … thiếu chủ, chúng ta không biết chủ tiệm mất bao lâu mới luyện xong đan dược, đi ra ngoài.

Võ giả trẻ mỉm cười nói:

- Chờ đi, dù sao hai, ba ngày này không có chuyện gì.

Hết chương 835.

Chương 836. Thánh Nữ Xuất Giá

Võ giả trẻ khá may mắn, họ chờ chưa đầy nửa canh giờ cửa Huy Hoàng Đan Phô từ từ mở ra.

Đám đông võ giả Đạo Hoàng cảnh chờ bên ngoài chen chúc ùa vào.

Cảnh Ngôn đứng sau quầy lần lượt chia đan dược cho từng võ giả ủy thác hắn luyện đan.

Chia đan dược xong lại nhận ủy thác mới, mấy Đạo Hoàng cảnh nhanh chóng lấy ra tài liệu chuẩn bị sẵn giao cho Cảnh Ngôn, nói rõ đan dược mình cần, sợ động tác chậm phải đợi đến lần sau.

Võ giả trẻ mặc hoa phục không vội nói chuyện, xem xét kỹ Cảnh Ngôn. Lúc ở bên ngoài gã nghe nói chủ tiệm Huy Hoàng Đan Phô trông rất trẻ tuổi, khi đó gã không có cảm giác gì, nhưng nhìn Cảnh Ngôn làm gã giật mình. Chủ tiệm đúng là cực kỳ trẻ tuổi.

Võ giả khác vào cửa hàng hoặc lấy đan dược rời di, hoặc ủy thác luyện đan xong ra ngoài cửa đứng chờ. Chỉ có võ giả trẻ mặc hoa phục và bốn tùy tùng còn ở trong tiệm.

Thế là Cảnh Ngôn nhìn gã, hỏi:

- Vị khách nhân này muốn ủy thác ta luyện đan sao?

Cảnh Ngôn nhìn ra thân phận của võ giả trẻ mặc hoa phục không nhỏ, bốn tùy tùng đều là cường giả Đạo Hoàng cảnh.

Lúc lâu chủ Tam Anh Đan Lâu Xích Thủy đến đây mang theo tùy tùng chỉ có tu vi Đạo Vương cảnh.

Võ giả trẻ mỉm cười nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Đúng là muốn ủy thác tiên sinh luyện chế một loại đan dược, không biết tiên sinh có thể luyện chế Kim Ti Hồng Vân Đan?

Kim Ti Hồng Vân Đan là một loại đan dược, ở Thiên Nguyên đại lục đã thất truyền đan phương, dù trong Vô Vọng Thâm Uyên cũng không ai biết cách luyện chế.

Cảnh Ngôn nghe người này muốn luyện chế Kim Ti Hồng Vân Đan thì chân mày nhúc nhích, gật đầu nói:

- Khách nhân có thể cung cấp tài liệu Kim Ti Hồng Vân Đan, ta sẽ luyện chế ra. Nhưng Kim Ti Hồng Vân Đan là đan dược đặc biệt, một lô chỉ có một viên thành đan, vì vậy khách nhân phải cung cấp bốn phần tài liệu mới đổi một viên Kim Ti Hồng Vân Đan.

Một tùy tùng hỏi:

- Ngươi có thể luyện chế Kim Ti Hồng Vân Đan?

Tùy tùng quay sang nói với võ giả trẻ:

- Thiếu chủ, Dật Tiên Đan Thần cũng không thể luyện chế đan dược mà người này luyện chế được? Sợ là hắn nói bậy bạ.

Tùy tùng nói dật Tiên Đan Thần là đan sư cửu giai nổi tiếng nhất Thiên Hà Thần Vực.

Cảnh Ngôn luôn mỉm cười nghe. Nếu mấy người này lấy ra đủ tài liệu hắn sẽ giúp họ luyện chế đan dược họ cần, nếu họ không tin hắn cũng chẳng sao. Dù gì hắn đã rất nổi tiếng, nhận nhiều nhiệm vụ ủy thác, không thiếu một đơn hàng.

Võ giả trẻ ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn trở nên nghiêm túc.

Gã không ngờ Cảnh Ngôn nói sẽ luyện chế Kim Ti Hồng Vân Đan, gã nêu ủy thác loại đan dược này nhưng trong lòng không quá tin tưởng, chỉ thuận miệng nói ra. Gã thật sự cần một viên Kim Ti Hồng Vân Đan, không phải cho mình dùng mà là mẫu thân của gã cần.

Mấy chục năm trước mẫu thân của gã trúng một loại kỳ độc tổn thương thần hồn, chỉ có Kim Ti Hồng Vân Đan giải được. Nhưng nguyên Thiên Hà Thần Vực không ai luyện chế ra Kim Ti Hồng Vân Đan, dù là Dật Tiên Đan Thần cũng bất lực. Giờ đột nhiên đụng phải đan sư vỗ ngực bảo có thể luyện chế Kim Ti Hồng Vân Đan, gã rất bất ngờ.

Võ giả trẻ nghiêm túc, đè nén nỗi lòng dao động, gã hỏi:

- Tiên sinh xác định có thể luyện chế? Có nắm chắc không?

Cảnh Ngôn không muốn nói nhiều:

- Bốn phần tài liệu, bảo đảm một viên Kim Ti Hồng Vân Đan phẩm chất hoàn mỹ.

Võ giả trẻ sảng khoái nói:

- Được! Xin tiên sinh cho ta biết Kim Ti Hồng Vân Đan cần tài liệu nào?

Tùy tùng sốt ruột muốn khuyên nhủ:

- Thiếu chủ …!

Võ giả trẻ lườm qua, tùy tùng ngậm miệng lại không dám nói gì thêm.

Cảnh Ngôn nói đại khái tài liệu cần dùng, tài liệu hiếm hoi tất nhiên không thể bỏ sót, tài liệu thường thấy thì không quá cần thiết.

Võ giả trẻ có sẵn tất cả tài liệu Cảnh Ngôn cần, thế là gã lấy ra ngay, còn đưa thêm một ít tài liệu hiếm. Miễn Cảnh

Ngôn có thể luyện chế ra Kim Ti Hồng Vân Đan thì gã không quan tâm hao phí chút tài liệu.

Võ giả trẻ hỏi:

- Không biết ta phải đợi bao lâu mới lấy đan dược?

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Ưm, khách nhân chờ trong tiệm đi, ta ưu tiên luyện đan giúp cho, khoảng mấy canh giờ là được.

Võ giả trẻ mắt sáng rực, khom người cảm ơn.

Cảnh Ngôn vào phòng. Võ giả trẻ và tùy tùng chờ trong cửa hàng.

- Thiếu chủ thật sự tin tưởng người này có thể luyện chế ra Kim Ti Hồng Vân Đan?

Võ giả trẻ thản nhiên nói:

- Ngươi không nghe hắn mới nói gì sao? Hắn nói bảo đảm cho ta một viên Kim Ti Hồng Vân Đan phẩm chất hoàn mỹ! Chúng ta chờ ở đây không lẽ hắn có thể đột ngột biến mất? Nếu không giao ra đan dược thì ta sẽ không tha cho hắn, hơn nữa người này nếu không có bản lĩnh thì sẽ không được nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh ủy thác luyện đan.

Trong lòng võ giả trẻ tràn đầy mong đợi.

Nếu chuyến này đến Nghê Thường Thần Thành có thể được một viên Kim Ti Hồng Vân Đan thì không uổng công.

Ba canh giờ sau, Cảnh Ngôn đưa ra đan dược màu đỏ có vằn vàng cho võ giả trẻ.

Võ giả trẻ xem xét đan dược, gật đầu nói:

- Giống hệt như Dật Tiên Đan Thần nói.

Võ giả trẻ chưa thấy Kim Ti Hồng Vân Đan thật sự nên không thể hoàn toàn xác định đan dược thật hay giả. Nhưng gã từng nghe Dật Tiên Đan Thần nói đặc tính của Kim Ti Hồng Vân Đan, khi so sánh đan dược trong tay giống hệt như lời kể.

Võ giả trẻ cất đan dược, cúi gập người cảm ơn:

- Đa tạ tiên sinh hỗ trợ luyện chế đan dược.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Không cần khách sáo, không phải luyện chế miễn phí giúp khách nhân, đã lấy tài liệu của khách nhân đương nhiên phải luyện chế ra đan dược.

Tiêu Chiêm thuận tiện giới thiệu bản thân:

- Dù nói sao thì ta vẫn cảm kích tiên sinh, nguyên Thiên Hà Thần Vực này có lẽ chỉ một mình tiên sinh luyện chế ra được Kim Ti Hồng Vân Đan. Đan dược này cực kỳ quan trọng với ta, với gia tộc của ta. À, tên ta là Tiêu Chiêm, đến từ Hàn Đông thành.

Cảnh Ngôn nhướng chân mày hỏi:

- Hàn Đông thành? Tiêu gia?

Tiêu gia ở Hàn Đông thành là thế lực nhị phẩm trong Thiên Hà Thần Vực, phẩm cấp bằng với Nghê Thường Thần Môn. Tiêu Chiêm là thiếu chủ của Tiêu gia, hèn gì bốn tùy tùng đi theo đều là Đạo Hoàng cảnh.

Tiêu Chiêm gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Cảnh Ngôn hỏi:

- Hàn Đông thành cách Nghê Thường Thần Thành rất xa, vì sao Tiêu huynh đột nhiên đến Nghê Thường Thần Thành?

Tiêu Chiêm vừa nói vừa lắc đầu than thở:

- Một Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn sắp xuất giá, ta đến góp vui. Chậc chậc, thật là khiến người thấy đáng tiếc.

Hết chương 836.

Chương 837. Thánh Nữ Bạch Tuyết

Nghê Thường Thần Môn là thế lực nhị phẩm trong Thiên Hà Thần Vực, Thánh Nữ trong tông môn xuất giá đương nhiên là việc lớn. Các thế lực lớn nhỏ trong thần vực hễ có chút quan hệ với Nghê Thường Thần Môn chạy tới chúc mừng là bình thường.

Tiêu Chiêm Tiêu gia Hàn Đông thành cũng nằm trong số người đến chúc mừng.

Cảnh Ngôn tò mò hỏi:

- Đáng tiếc? Tiêu huynh nói vậy là sao?

Tiêu Chiêm nghe hỏi thì kinh ngạc hỏi lại:

- Chẳng lẽ tiên sinh không thấy đáng tiếc?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta tên Cảnh Ngôn, Tiêu huynh trực tiếp gọi tên là được. Nói thật thì ta đến Nghê Thường Thần Thành không lâu, trước đó không biết Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn sắp xuất giá.

Tiêu Chiêm mắt lóe tia sáng nói:

- Ta không dám gọi thẳng tên tiên sinh, năng lực đan đạo của tiên sinh khiến người kinh thán, Tiêu Chiêm không dám lỗ mãng. Không lẽ Cảnh tiên sinh đến từ thần vực khác?

Cảnh Ngôn tạm dừng một chút rồi đáp:

- Đúng vậy, ta đến từ … Lưu Sa Thần Vực, tới Nghê Thường Thần Môn này mới có mấy tháng.

Tiêu Chiêm lộ vẻ mặt hiểu ra:

- Hèn gì ta chưa nghe qua tên của Cảnh tiên sinh. Nếu trong Thiên Hà Thần Vực có đan sư siêu phàm như Cảnh tiên sinh thì ta đã nghe danh tiếng mới đúng. Lưu Sa Thần Vực và Thiên Hà Thần Vực liền nhau, ta hay nghe người ta nói đến nhưng chưa đi Lưu Sa Thần Vực bao giờ.

Tiêu Chiêm lắc đầu khẽ thở dài:

- Cảnh tiên sinh không biết, Nghê Thường Thần Môn có một Thánh Nữ tên Bạch Tuyết sắp gả cho thiếu chủ Phương gia tên Phương Kiệt. Thiếu chủ Phương Kiệt mặt mày rất xấu xỉ, ta đã gặp vài lần, lần nào cũng làm ta buồn nôn. Ta chưa thấy mặt Thánh Nữ Bạch Tuyết nhưng nhan sắc của nàng nổi tiếng đại lục. Cảnh tiên sinh nói xem mỹ nhân như vậy gả cho thiếu chủ Phương gia đó không thấy tiếc sao?

Cảnh Ngôn nghe tên này chợt ngừng thở:

- Bạch Tuyết?

Sẽ là thành chủ Bạch Tuyết sao? Là thành chủ Bạch Tuyết của Đoan Dương thành phải không?

Lúc này Cảnh Ngôn khó bình tĩnh nỗi lòng, cảm giác trái tim bị búa tạ đập trúng.

Rất có khả năng Bạch Tuyết ở Nghê Thường Thần Thành.

Từ Thiên Nguyên đại lục đi qua khu hòa bình, vào khu hòa bình, Nghê Thường Thần Thành là thành phố thứ nhất tụ tập nhiều võ giả. Nếu Bạch Tuyết trải qua muôn vàng nguy hiểm sống sót vào Thiên Hà Thần Vực thì có xác suất rất lớn ở lại địa vực này.

Cảnh Ngôn kiềm nén nỗi lòng kích động, nếu thành chủ Bạch Tuyết thật sự còn sống thì quá tốt.

Tiêu Chiêm chú ý đến Cảnh Ngôn khác, hỏi:

- Cảnh tiên sinh làm sao vậy? Chẳng lẽ Cảnh tiên sinh quen Thánh Nữ Bạch Tuyết?

Cảnh Ngôn hỏi:

- Ta biết một nữ võ giả tên Bạch Tuyết, nhưng không biết Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn có phải là Bạch Tuyết mà ta quen không. Tiêu huynh biết Thánh Nữ Bạch Tuyết của Nghê Thường Thần Môn bao nhiêu tuổi không?

Tiêu Chiêm lắc đầu nói:

- Bao nhiêu tuổi? Cái này ta không rõ ràng lắm, nhưng Thánh Nữ Bạch Tuyết hai năm trước mới thành Thánh Nữ Nghê Thường Thần Môn, trước khi nàng là Thánh Nữ thì ta không biết gì, ta không phải người Nghê Thường Thần Thành.

Tiêu Chiêm bổ sung thêm:

- Cảnh tiên sinh đừng gấp, mấy ngày nữa Nghê Thường Thần Môn sẽ tổ chức hội đấu giá, khi đó Cảnh tiên sinh có thể thấy Thánh Nữ Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Hội đấu giá?

Tiêu Chiêm cười gian nói:

- Đúng vậy! Năm ngày sau Nghê Thường Thần Môn có một hội đấu giá, chúng ta có thể đi đấu giá. Trong hội đấu giá chắc mấy vị Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn đều sẽ xuất hiện, he he, Thánh Nữ Nghê Thường Thần Môn ai nấy xinh đẹp tuyệt trần. Theo ta được biết nhiều người tham gia đấu giá chỉ vì mấy vị Thánh Nữ.

Tiêu Chiêm hỏi Cảnh Ngôn:

- Phải rồi, Cảnh tiên sinh có vé vào cửa hội đấu giá không? Không có cũng không sao, Cảnh tiên sinh có thể cùng ta tham gia hội đấu giá.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta không có vé vào cửa hội đấu giá, nếu Tiêu huynh không nói thì ta không biết năm ngày sau có hội đấu giá.

Tiêu Chiêm nói:

- Ừm, vậy hôm bắt đầu hội đấu giá ta sẽ đến đón Cảnh tiên sinh.

Cảnh Ngôn cảm ơn:

- Nhờ Tiêu huynh.

Tiêu Chiêm từ biệt:

- Cảnh tiên sinh quá khách sáo, chút chuyện nhỏ không đáng nhắc đến. Quyết định vậy đi, năm ngày sau ta đến đón Cảnh tiên sinh, giờ xin phép cáo từ.

Sau khi Tiêu Chiêm rời đi Cảnh Ngôn lại bỏ ra chút thời gian luyện chế đan dược đã được ủy thác, giao cho đám võ giả. Sau đó hắn không nhận nhiệm vụ ủy thác nữa.

Ngày Nghê Thường Thần Môn tổ chức hội đấu giá đã đến gần, Cảnh Ngôn cần chuẩn bị chút.

Cảnh Ngôn rất muốn lao vào Nghê Thường Thần Môn ngay, nhìn xem Thánh Nữ tên Bạch Tuyết có phải là thành chủ Bạch Tuyết mà mình muốn tìm không. Nhưng Cảnh Ngôn suy nghĩ một hồi từ bỏ quyết định này.

Nghê Thường Thần Môn là tông môn nhị phẩm trong Thiên Hà Thần Vực, Cảnh Ngôn không chắc nó mạnh đến mức nào. Ba vị tông chủ đều là cường giả Thánh Đạo cảnh,

không biết trong tông môn trừ ba tông chủ ra còn có cường giả Thánh Đạo cảnh khác không.

Tông môn như vậy chắc chắn có nhiều đại trận cao cấp các loại, nếu cứng rắn xông vào sẽ không là lựa chọn sáng suốt. Cảnh Ngôn không chắc Thánh Nữ Bạch Tuyết là thành chủ Bạch Tuyết, nếu tìm sai người thì quá liều lĩnh, hắn rất có thể bị vây khốn, thậm chí gặp nguy hiểm.

Cảnh Ngôn từng giết Cổ Lạc Thủy Thánh Đạo cảnh, nhưng Cổ Lạc Thủy chắc chỉ là Thánh Đạo cảnh cấp thấp nhất. Thực lực của ba vị tông chủ Nghê Thường Thần Môn rất có thể mạnh hơn Cổ Lạc Thủy nhiều.

Nghê Thường Thần Môn dù gì là tông môn nhị phẩm trong Thiên Hà Thần Vực, võ giả Thánh Đạo cảnh ở Vô Vọng Thâm Uyên không cần rời đi như nhân loại. Ví dụ bên Thiên Nguyên đại lục, nếu không phải bắt buộc võ giả Thánh Đạo cảnh rời khỏi đại lục thì sau đại chiến nhân thần sẽ có nhiều Thánh Đạo cảnh trên Thiên Nguyên đại lục.

Trong Vô Vọng Thâm Uyên tốt nhất nên cẩn thận chút.

Mấy ngày qua nhanh.

Trong những ngày này Cảnh Ngôn không luyện chế đan dược, hắn dùng Bổ Thiên Đan, thần tinh tiếp tục tăng tiến tu vi, khiến nguyên khí trong Tử Phủ mạnh hơn chút ít. Đương nhiên tăng khi nguyên khí hắn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cảm ngộ thiên địa pháp tắc. Có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công phụ trợ, tốc độ cảm ngộ pháp tắc của Cảnh Ngôn mau hơn võ giả Thánh Đạo cảnh khác nhiều.

Có thể vận dụng càng nhiều pháp tắc thì thực lực võ giả càng mạnh.

Sáng sớm hôm nay Tiêu Chiêm dẫn theo tùy tùng đến, mang Cảnh Ngôn cùng đi Nghê Thường Phi Vũ Lâu.

Nghê Thường Phi Vũ Lâu là sản nghiệp của Nghê Thường Thần Môn, cũng là nơi giao dịch tài nguyên lớn nhất Nghê Thường Thần Thành.

Hết chương 837.

Chương 838. Thất Vọng

Đến Nghê Thường Phi Vũ Lâu, Tiêu Chiêm lấy ra vé vào cửa, thuận lợi mang Cảnh Ngôn vào trong.

Một thị giả đứng trước cửa dẫn mấy người vào phòng riêng đã sắp xếp sẵn.

Lần này đấu giá không phải quy mô lớn, dọc đường đi Cảnh Ngôn cố ý quan sát người vào phòng đấu giá không nhiều. Nhưng võ giả có thể đi vào đợt đấu giá này hiển nhiên không phải người bình thường. Cảnh Ngôn cảm ứng vài hơi thở Thánh Đạo cảnh, hội đấu giá hấp dẫn được võ giả Thánh Đạo cảnh thì không đơn giản. Tức là nhìn quy mô đấu giá không lớn nhưng vật phẩm đấu giá tuyệt đối không tầm thường.

Trước phòng riêng, Tiêu Chiêm dặn bốn tùy tùng chờ ngoài cửa, gã và Cảnh Ngôn vào phòng.

Đã có hai người ở trong phòng, khi Cảnh Ngôn đi vào bị họ nhìn chằm chằm.

Người trẻ tuổi mặc trường bào màu lam sẫm hoa quý liếc Cảnh Ngôn một cái rồi đứng dậy, mỉm cười với Tiêu Chiêm:

- Tiêu huynh, vị này là bằng hữu mà huynh đã nói?

Trong phòng riêng còn một thiếu nữ mặc váy dài màu hồng.

Thiếu nữ đứng dậy nũng nịu kêu Tiêu Chiêm:

- Tiêu Chiêm ca ca!

Tiêu Chiêm giới thiệu hai người trong phòng cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh tiên sinh, vị này là Mục Bỉnh, phụ thân là tông chủ Thiên Khuyết tông.

Thiên Khuyết tông cũng là thế lực nhị phẩm trong Thiên Hà Thần Vực.

- Vị này là Trác Lưu Tô muội muội, nữ nhi của tộc trưởng Trác gia Kim Hoán thành.

Cảnh Ngôn chào:

- Hai vị khỏe.

Mục Bỉnh đáp lễ:

- Cảnh tiên sinh khách sáo.

Trác Lưu Tô chỉ gật đầu, tuy cười tươi nhưng mắt lóe tia khinh thường. Gia tộc của nàng, Trác gia cũng là thế lực nhị phẩm, người bình thường khó lọt vào mắt nàng.

Tiêu Chiêm có nhắc tới Cảnh Ngôn với họ nhưng không nói tỉ mỉ.

Tiêu Chiêm cảm kích Cảnh Ngôn từ tận đáy lòng, kính nể năng lực của hắn, đan sư có thể luyện chế ra Kim Ti Hồng Vân Đan tuyệt đối không phải nhân vật bình thường. Nhân vật như vậy nếu có thể quen thân sẽ giúp ích lớn cho gã. Nên Tiêu Chiêm không tiện nói nhiều về Cảnh Ngôn với người khác, gã cũng không hiểu nhiều về hắn, tính luôn lần này hai người mới gặp lần thứ hai. Tiêu Chiêm càng không tuyên truyền việc Cảnh Ngôn luyện chế giúp Kim Ti Hồng Vân Đan.

Cảnh Ngôn nhìn ra Mục Bỉnh, Trác Lưu Tô không xem trọng mình, nếu không phải hắn được Tiêu Chiêm dẫn đến hai người không thèm nhìn hắn cái nào.

Mục Bỉnh, Trác Lưu Tô thuộc thế lực nhị phẩm, nhưng thân phận của họ kém hơn Tiêu Chiêm một cấp bậc.

Tại sao?

Nguyên nhân rất đơn giản, Tiêu Chiêm là thiếu chủ của Tiêu gia, chờ lão tộc trưởng lui xuống khả năng gã thành tộc trưởng mới là rất lớn, nếu không có gì ngoài ý muốn chuyện này là ván đã đóng thuyền. Hai người kia một là nhi tử của tông chủ Thiên Khuyết tộc, một là nữ nhi của tộc trưởng Trác gia, thân phận không thấp nhưng tương lai không có nhiều cơ hội quản lý thế lực của mình.

Nên hai người tư thái rất thấp trước mặt Tiêu Chiêm, cũng vì vậy cho Cảnh Ngôn chút mặt mũi, nhưng bọn họ bản năng không xem trọng hắn.

Cảnh Ngôn để bụng chuyện đó, hắn không định làm quen với hai người.

Tiêu Chiêm nói:

- Mời Cảnh tiên sinh ngồi.

Cảnh Ngôn không từ chối, trực tiếp ngồi xuống:

- Được.

Động tác của Cảnh Ngôn làm Mục Bỉnh, Trác Lưu Tô mắt lóe tia sáng, bĩu môi. Hai người còn đang đứng mà Cảnh Ngôn đã ngồi xuống trước làm họ thấy khó chịu, nhưng ở trước mặt Tiêu Chiêm thì khó nói gì.

Bốn người lục tục ngồi xuống.

Mục Bỉnh ngồi xong liền nói:

- Tiêu huynh, nghe nói hội đấu giá lần này có nhiều thứ tốt sẽ đưa ra đấu giá, Tiêu huynh nhớ nhường cho ta vài món.

Trác Lưu Tô cười duyên:

- Trân bảo bình thường chắc chắn không lọt vào mắt Tiêu Chiêm ca ca, chúng ta hoàn toàn không cần lo Tiêu Chiêm ca ca tranh báu vật với chúng ta.

Tiêu Chiêm cười nói:

- Vật phẩm đấu giá lần này ít nhất có hơn trăm món, ta có thể mua được bao nhiêu?

Tiêu Chiêm nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Cảnh tiên sinh chút nữa nhìn trúng cái gì cứ nói, ta sẽ hết sức cướp tới tay cho tiên sinh.

Ý Tiêu Chiêm là nếu Cảnh Ngôn thích món báu vật nào gã sẽ mua tặng cho, đây là cố ý làm quen với hắn.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Cái đó không cần, nếu có thứ ta muốn ta sẽ ra giá cạnh tranh.

Báu vật trong Vô Vọng Thâm Uyên về phẩm chất chắc chắn hơn Thiên Nguyên đại lục, Cảnh Ngôn khá tò mò trong đấu giá sẽ xuất hiện báu vật gì.

Nói thật thì thế giới này không có nhiều thứ lọt vào mắt xanh của Cảnh Ngôn, nếu không có vật phẩm làm hắn rất muốn thì hắn sẽ không kêu giá. Cảnh Ngôn tham gia đấu giá không phải vì mua đồ, hắn chỉ muốn xác nhận Thánh Nữ Bạch Tuyết có phải là thành chủ Bạch Tuyết không.

Mục Bỉnh, Trác Lưu Tô nghe hai người đối thoại càng thắc mắc, họ nhìn ra Tiêu Chiêm tôn trọng Cảnh Ngôn hơi quá.

Cảnh tiên sinh có thân phận gì?

Mục Bỉnh, Trác Lưu Tô thầm suy tư. Không lẽ là tử đệ hạch tâm của thế lực nhị phẩm nào? Nhưng họ biết hết tất cả thế lực nhị phẩm trong Thiên Hà Thần Vực, hầu như biết mặt

tử đệ trẻ quan trọng nhất trong các thế lực nhị phẩm, hai người không có chút ấn tượng gì với Cảnh tiên sinh.

Mục Bỉnh kêu lên:

- Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn ra rồi!

Mấy người trong phòng riêng chạy nhanh tới góc phòng, nhìn qua tường thủy tinh thấy ba nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp bước ra giữa sân.

Sân có hình tròn, phòng riêng đặt quanh nó. Tường thủy tinh này từ bên ngoài không thấy bên trong, ở trong thì thấy bên ngoài.

Mục Bỉnh cảm khái:

- Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn đúng là xinh đẹp, tu vi Võ Đạo cũng siêu cao.

Cảnh Ngôn nhìn ba nữ nhân ở bên dưới, cau mày, vì trong số họ không có thành chủ Bạch Tuyết. Chẳng lẽ Thánh Nữ Bạch Tuyết không phải thành chủ Bạch Tuyết mà hắn quen?

Cảnh Ngôn thả thần niệm ra phủ lên ba Thánh Nữ, hắn sợ Bạch Tuyết thay đổi khuôn mặt, nhìn bề ngoài không ra. Cảnh Ngôn tính dùng thần hồn cảm ứng, nếu trong ba người này có thành chủ Bạch Tuyết, dù nàng thay đổi khuôn mặt vẫn sẽ bị hắn cảm ứng ra.

Nhưng sau đó Cảnh Ngôn hoàn toàn thất vọng, ba Thánh Nữ thật sự không có thành chủ Bạch Tuyết mà hắn quen.

Tiêu Chiêm nghi hoặc hỏi:

- Ủa? Chẳng phải Nghê Thường Thần Môn có bốn Thánh Nữ sao? Tại sao lần này chỉ có ba vị?

Hết chương 838.

Chương 839. Thần Huy Thảo

Nghê Thường Thần Môn hiện giờ có bốn vị Thánh Nữ, mọi người đều biết tin tức công khai này.

Mỗi lần Nghê Thường Thần Môn tổ chức hội đấu giá đều do mấy Thánh Nữ trong tông môn chủ trì, xem như truyền thống.

Tiêu Chiêm lại nói:

- Không lẽ vì Thánh Nữ Bạch Tuyết mới làm Thánh Nữ nên hội đấu giá lần này không được phép chủ trì?

Trong bốn Thánh Nữ Nghê Thường Thần Môn chỉ có Thánh Nữ Bạch Tuyết là Tiêu Chiêm chưa thấy mặt.

Trác Lưu Tô đưa làn thu ba, cười khúc khích nói:

- Tiêu Chiêm ca ca có điều không biết, Thánh Nữ Bạch Tuyết không phải vì trở thành Thánh Nữ trong thời gian ngắn ngủi mới không được chủ trì hội đấu giá lần này.

Tiêu Chiêm hỏi tới:

- Vậy thì tại sao? Ta nghe nói Thánh Nữ Bạch Tuyết đẹp nhất trong bốn Thánh Nữ, tại sao Nghê Thường Thần Môn không để Thánh Nữ Bạch Tuyết ra mặt?

Trác Lưu Tô cười trong trẻo nói:

- Kim Hoán thành chúng ta cách Nghê Thường Thần Thành hơi gần nên ta có nghe chút tin tức. Nghe nói Thánh Nữ Bạch Tuyết không muốn gả cho thiếu chủ Phương gia, chống đối Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn ngay mặt. Ha ha, nàng ta làm sao có kết cục tốt? Bây giờ đang bị cấm túc trong

Nghê Thường Thần Môn, không được rời đi nửa bước, càng không thể nào chủ trì hội đấu giá.

Cảnh Ngôn nghe tiếng cười đó cảm thấy chói tai, nỗi lòng vốn thất vọng lại dấy lên hy vọng.

Mục Bỉnh lắc đầu nói:

- Thánh Nữ Bạch Tuyết này thật can đảm, dám chống đối Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn. Nếu là người bình thường sẽ không có lá gan đó. Nhưng dù nàng ta không muốn cũng không thể thay đổi sự thật này, qua nửa tháng thiếu chủ Phương gia sẽ đến đón người. Rơi vào tay thiếu chủ Phương gia thì kết cục của Thánh Nữ Bạch Tuyết …

Tiêu Chiêm nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh tiên sinh, lần này Thánh Nữ Bạch Tuyết không xuất hiện …

Tiêu Chiêm biết Cảnh Ngôn tham gia hội đấu giá vì muốn thấy mặt Thánh Nữ Bạch Tuyết của Nghê Thường Thần Môn, nhìn xem có phải là người quen của hắn.

Cảnh Ngôn bình tĩnh nói:

- Không sao, rồi sẽ trông thấy.

Mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng Cảnh Ngôn dậy sóng, hắn hỏi Trác Lưu Tô:

- Lưu Tô tiểu thư có biết nhiều tin tức của Thánh Nữ Bạch Tuyết không?

Trác Lưu Tô trả lời:

- Ta biết không nhiều, chỉ nghe phụ thân nhắc một lần sư phụ của Thánh Nữ Bạch Tuyết là Tam tông chủ Nghê Thường Thần Môn. Hình như hơn mười năm trước Tam tông chủ Nghê Thường Thần Môn ra ngoài du lịch gặp phải Thánh Nữ Bạch

Tuyết, sau đó mang nàng về tông môn và thu làm đệ tử thân truyền bồi dưỡng. Hai năm trước Thánh Nữ Bạch Tuyết bước vào Đạo Hoàng cảnh mới thăng lên làm Thánh Nữ Nghê Thường Thần Môn.

Trác Lưu Tô giễu cợt cười hỏi:

- Chắc không phải Cảnh tiên sinh nhìn trúng Thánh Nữ Bạch Tuyết đi? Ta khuyên Cảnh tiên sinh hãy bỏ cuộc, không thể nào giành thắng thiếu chủ Phương gia đâu. Nghê Thường Thần Môn không dám đắc tội Phương gia.

Mục Bỉnh tiếp lời:

- Đúng vậy! Phương gia là thế lực nhất phẩm duy nhất trong Thiên Hà Thần Vực chúng ta. Nguyên Thiên Hà Thần Vực không mấy người dám cướp đồ của thiếu chủ Phương gia.

Cảnh Ngôn cười cười không giải thích.

Tiêu Chiêm nhắc tới Phương gia cũng lộ biểu tình nghiêm túc:

- Phương gia quá cường đại, có nhiều cường giả Thánh Đạo cảnh. Nghe nói tộc trưởng Phương gia là cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

Thế lực nhất phẩm ở trên tất cả thế lực nhị phẩm, chênh lệch về chất lượng, thế lực nhị phẩm mạnh nhất không cách nào đánh đồng với Phương gia.

Võ giả Thánh Đạo cảnh cách biệt thực lực với nhau rất lớn.

Như Cổ Lạc Thủy người sáng lập Cổ gia là Thánh Đạo nhất cảnh.

Cảnh Ngôn cũng là Thánh Đạo nhất cảnh, nhưng kiếm ý tam trọng đã gần đến thần thông sơ hình, nên hắn có thể nhẹ nhàng đánh chết Cổ Lạc Thủy. Nếu không có kiếm ý đệ tam

trọng phụ trợ, Cảnh Ngôn muốn giết Cổ Lạc Thủy sẽ tốn công sức.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Ba vị tông chủ của Nghê Thường Thần Môn tu vi cụ thể ở tầng mấy?

Nếu Thánh Nữ Bạch Tuyết đúng là thành chủ Bạch Tuyết, Cảnh Ngôn rất có thể sẽ xung đột ngay mặt với Nghê Thường Thần Môn. Giờ tìm hiểu đôi chút về thực lực của ba vị tông chủ cũng tốt.

Tiêu Chiêm trả lời:

- Đại tông chủ là Thánh Đạo nhị cảnh, Nhị tông chủ và Tam tông chủ đều là Thánh Đạo nhất cảnh. Cảnh tiên sinh hỏi cái này làm gì? Dù là Thánh Đạo nhất cảnh, nhị cảnh hay tam cảnh đối với Đạo Hoàng cảnh chúng ta đều như nhau. Ở trước mặt cường giả Thánh Đạo cảnh thì chúng ta là con kiến, không cách nào đối kháng lại, có đông người hơn cũng không được.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ừ, ta chỉ tò mò chứ không có ý gì.

Trong khi nhóm người trò chuyện thì đấu giá đã bắt đầu. Ba vị Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn luân lưu lấy ra từng vật phẩm đấu giá.

Lần đấu giá này đưa ra vật phẩm đúng là rất tốt, các loại tài liệu hiếm hoi, linh khí và đan dược cường đại không ngừng được đấu giá.

Theo thời gian trôi qua từng vật phẩm đấu giá bị mua đi. Ba người Tiêu Chiêm vài lần kêu giá, thành công được vài món. Cảnh Ngôn thì không kêu giá lần này.

Tài nguyên vô cùng quý giá đối với Đạo Hoàng cảnh nhưng không chút hấp dẫn Cảnh Ngôn, hắn lười kêu giá.

Dần dà hội đấu giá gần tới cuối.

Tiêu Chiêm hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh tiên sinh vẫn chưa ra tay sao? Vật đấu giá chỉ còn mười món cuối cùng.

Thánh Nữ Nghê Thường Thần Môn mới nhắc nhở đấu giá đã đến vòng cuối, một vòng có mười vật phẩm.

Tiêu Chiêm lại tỏ vẻ đồng ý kêu giá giùm Cảnh Ngôn:

- Nếu Cảnh tiên sinh vừa ý vật phẩm đấu giá cứ nói với ta, lần này ta mang theo nhiều linh thạch cực phẩm.

Tiêu Chiêm thấy Cảnh Ngôn mãi không kêu giá thì nghi ngờ phải chăng hắn không mang theo nhiều linh thạch. Mặc dù năng lực đan đạo của Cảnh Ngôn rất mạnh, hắn có thể luyện chế ra Kim Ti Hồng Vân Đan. Nhưng Tiêu Chiêm cảm giác Cảnh Ngôn rất trẻ tuổi, vậy thì hắn không có nhiều linh thạch cũng không lạ.

Mục Bỉnh cười nói:

- Cảnh tiên sinh là bằng hữu của Tiêu huynh, nếu thiếu linh thạch kêu giá thì chúng ta có thể cho mượn.

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Thật sự không cần, nếu có vật phẩm đấu giá ta muốn thì sẽ ra tay.

Trác Lưu Tô bĩu môi, nàng nghĩ hắn là loại người phồng má giả làm người mập, không có linh thạch cứ nhận là không đi, làm bộ làm tịch mình giàu có.

Giọng Thánh Nữ Tang Thanh êm tai truyền khắp các phòng riêng:

- Các vị đạo hữu, vật phẩm đấu giá tiếp theo là Thần Huy Thảo, trực tiếp dùng có thể tăng mạnh thần hồn.

Tang Thanh cầm một vật to cỡ bàn tay có màu xanh, là Thần Huy Thảo.

Nghe tên này mắt Cảnh Ngôn lóe sáng. Thần Huy Thảo là thứ tốt, trong Càn Khôn Đan Đạo ghi chép ở Thần giới cũng hiếm thấy nó, trong thế giới này hoàn toàn không có. Thánh Nữ Tang Thanh lấy Thần Huy Thảo ra có lẽ là người ban đầu qua đường hầm hư không giáng lâm thế giới này đã mang theo.

Hết chương 839.

Chương 840. Ba Người Ngạc Nhiên Đến Ngây Người

Thần Huy Thảo là tài liệu nằm ngoài phạm trù linh thảo cửu giai, nó là thần thoại, vật của Thần giới trăm phần trăm. Võ giả dùng Thần Huy Thảo có thể trực tiếp tăng mạnh thần hồn.

Đối với võ giả ở thế giới này thủ đoạn tăng mạnh thần hồn quá ít, hầu như không cách nào dùng vật bên ngoài làm thần hồn mạnh hơn. Thần hồn là gốc của võ giả, nguyên khí và thần hồn hỗ trợ cho nhau.

Đối với võ giả Thánh Đạo cảnh tác dụng của thần hồn càng lớn. Thần hồn mạnh thì ngưng tụ thần niệm mạnh, khi vận dụng pháp tắc có thể phát huy ra uy năng pháp tắc.

Thấy đấu giá có Thần Huy Thảo làm mắt Cảnh Ngôn lóe sáng.

Ba người Tiêu Chiêm lắc đầu nói:

- Thần Huy Thảo? Không ngờ là Thần Huy Thảo!

- Chậc chậc, không liên quan chúng ta, mang theo linh thạch chắc chắn không đủ đấu giá gốc Thần Huy Thảo này.

- Đúng vậy! Ba chúng ta gộp lại linh thạch e rằng kém xa, chúng ta không thể tranh giành Thần Huy Thảo nổi. Chậc chậc, đồ tốt nhưng không có duyên với chúng ta.

Mọi người đều biết Thần Huy Thảo tốt, nhưng muốn tranh cướp phải có thực lực mới được. Bọn họ thuộc lớp trẻ trong thế lực của mình, có thể mang theo bao nhiêu linh thạch?

Thánh Nữ Tang Thanh vung tay ngọc:

- Gốc Thần Huy Thảo này giá quy định là năm trăm vạn linh thạch cực phẩm, đạo hữu có hứng thú với nó có thể đấu giá, mỗi lần tăng giá không được ít hơn mười vạn linh thạch cực phẩm.

- Năm trăm năm mươi vạn!

- Sáu trăm vạn …

- Sáu trăm mười vạn!

Giá quy định không cao nên ban đầu nhiều người tham gia đấu giá. Đứng đầu thế lực tứ phẩm, ngũ phẩm tham gia góp vui, không khí nóng hừng hực.

Trong thời gian ngắn giá Thần Huy Thảo lên đến tám trăm vạn linh thạch. Qua con số này tiếng kêu giá thưa dần, kêu giá hầu như là đứng đầu thế lực tam phẩm hùng hậu.

Khi giá lên đến một ngàn vạn linh thạch thì ít ai kêu giá, chỉ có vài võ giả Thánh Đạo cảnh, một ít đứng đầu hoặc cao tầng của thế lực nhị phẩm.

Cảnh Ngôn không tham gia báo giá, vì hắn biết ban đầu kêu giá vô dụng, báu vật như Thần Huy Thảo chắc chắn cạnh tranh rất dữ dội.

Cảnh Ngôn báo ra con số:

- Tới lúc rồi. Một ngàn hai trăm vạn!

Cảnh Ngôn mở miệng làm ba người Tiêu Chiêm giật nảy mình. Bọn họ đang thảo luận về giá của Thần Huy Thảo, đoán cuối cùng thành giao bao nhiêu linh thạch cực phẩm, Cảnh Ngôn ở bên cạnh đột nhiên kêu giá, còn hét một ngàn hai trăm vạn linh thạch cực phẩm.

Ba người gộp lại linh thạch có sẵn không đến một ngàn hai trăm vạn, đó là linh thạch cực phẩm chứ không phải linh thạch bình thường.

Ba người hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn.

Mục Bỉnh mở miệng nói trước:

- Cảnh tiên sinh …

Trác Lưu Tô xen lời:

- Cảnh tiên sinh chú ý chút! Đó là linh thạch cực phẩm, tuy chúng ta có thể cho Cảnh tiên sinh mượn ít linh thạch nhưng chúng ta không lấy ra một ngàn hai trăm vạn nổi!

Cảnh Ngôn cười nhìn mấy người:

- Các ngươi không cần lo, ta có đủ linh thạch.

- Cái gì?

- Cảnh tiên sinh có một ngàn hai trăm vạn linh thạch cực phẩm?

Mục Bỉnh trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh tiên sinh xin đừng đùa, trong hội đấu giá như vậy hễ thành công đấu giá vật phẩm thì bắt buộc phải mua, nếu không hậu quả rất nghiêm trọng.

Khi Mục Bỉnh nói chuyện giá Thần Huy Thảo lại thay đổi, có người tăng lên một ngàn ba trăm vạn linh thạch cực phẩm.

Cảnh Ngôn báo giá mới:

- Một ngàn năm trăm vạn!

Cảnh Ngôn quyết lấy được Thần Huy Thảo, đừng nói một ngàn năm trăm vạn linh thạch cực phẩm, dù là ba ngàn vạn thì hắn vẫn phải mua. Thần Huy Thảo quá mức quan trọng với Cảnh Ngôn, hắn có thể dùng nó luyện chế ra Thần Huy Đan,

một loại thần đan cơ bản. Thế giới này có lẽ chỉ một mình Cảnh Ngôn luyện chế ra được thần đan, người khác mua Thần Huy Thảo về dùng trực tiếp rất lãng phí.

Nếu luyện chế ra Thần Huy Đan, một viên giá trị mấy ngàn vạn linh thạch cực phẩm.

Đương nhiên dù Cảnh Ngôn luyện chế ra Thần Huy Đan cũng sẽ không đem bán, hắn dùng nó tăng cao thần hồn cho mình. Thần hồn của Cảnh Ngôn vốn rất mạnh, nếu tiếp tục tăng tiến sẽ giúp sức chiến đấu của hắn nâng lên mảng lớn.

Cảnh Ngôn thành công, với giá một ngàn năm trăm vạn linh thạch cực phẩm lấy Thần Huy Thảo về tay.

Ba người Tiêu Chiêm trợn mắt há hốc mồm, không nói nổi một câu. Nhưng bọn họ vẫn không dám tin Cảnh Ngôn có thể lấy ra nhiều linh thạch cực phẩm như vậy. Trong Vô Vọng Thâm Uyên một số thế lực tam phẩm dốc hết gia sản cũng không gom nổi nhiều linh thạch cực phẩm như vậy.

Võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường lấy hết tài sản ra chỉ cỡ ngàn vạn linh thạch cực phẩm.

Tang Thanh nhìn hướng phòng riêng chỗ Cảnh Ngôn, nhưng nàng không thấy cảnh tượng bên trong:

- Chúc mừng khách nhân ở phòng số mười chín thành công đấu giá được một gốc Thần Huy Thảo vô cùng quý giá.

Thị giả lập tức tiến lên lấy đi Thần Huy Thảo từ tay Tang Thanh.

Tang Thanh nhỏ giọng dặn dò:

- Hãy nhìn xem khách nhân mua Thần Huy Thảo là ai.

Lát sau Thần Huy Thảo được đưa đến phòng số mười chín.

Ba người Tiêu Chiêm đứng ngồi không yên, biểu tình căng thẳng. Vì Cảnh Ngôn ở trong phòng của họ, nếu hắn không thể lấy ra nhiều linh thạch cực phẩm như vậy thì không chỉ mình hắn mất mặt, bọn họ cũng mất mặt theo, đồn ra ngoài sẽ bị cười chết. Họ là tử đệ trung tâm nhất thế lực nhị phẩm, nổi tiếng như cồn trong Thiên Hà Thần Vực.

Thị giả nâng Thần Huy Thảo đi vào, quét mắt bốn người, mở miệng hỏi:

- Không biết là vị đại nhân nào đấu giá Thần Huy Thảo?

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Là ta.

Thị giả nghe Cảnh Ngôn nói, hơi cau mày, vì gã không biết mặt hắn, rất xa lạ. Thị giả biết ba người Tiêu Chiêm.

Thị giả phản ứng rất nhanh, hỏi:

- Vị đại nhân này đấu giá Thần Huy Thảo về với giá một ngàn năm trăm vạn linh thạch, xin hỏi thanh toán ngay bây giờ hay đợi sau khi kết thúc đấu giá?

Cảnh Ngôn ném ra một chiếc tu di giới chỉ:

- Làm phiền kiểm kê linh thạch cực phẩm trong này đi.

Thị giả nhận chiếc nhẫn, động ý niệm kiểm kê linh thạch cực phẩm trong nhẫn đúng là có một ngàn năm trăm vạn linh thạch cực phẩm.

Xác định xong thị giả giao Thần Huy Thảo cho Cảnh Ngôn, sau đó cung kính cáo lui.

Ba người Tiêu Chiêm thấy giao dịch kết thúc suôn sẻ mới tỉnh táo lại, các cặp mắt khó tin nhìn Cảnh Ngôn.

Tiêu Chiêm biết đây là sự thật, nếu Cảnh Ngôn không đưa đủ linh thạch cực phẩm thì thị giả sẽ không giao Thần Huy

Thảo cho hắn, nhưng vẫn không kiềm được hỏi:

- Cảnh tiên sinh … thật sự … lấy ra một ngàn năm trăm vạn linh thạch cực phẩm?

Hết chương 840.

Chương 841. Thần Niệm Giao Phong

Cảnh Ngôn cười gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Mục Bỉnh, Trác Lưu Tô liếc nhau, đáy mắt lóe tia sáng kỳ lạ.

Buồn cười lúc trước bọn họ khinh thường Cảnh Ngôn. Người có thể giao ra một ngàn năm trăm vạn linh thạch cực phẩm thì họ có tư cách khinh thường được sao? Thành viên trung tâm của thế lực nhất phẩm cũng không thể tùy tay lấy ra nhiều linh thạch cực phẩm như vậy.

Trong phòng đấu giá nhiều người chú ý phòng số mười chín của Cảnh Ngôn.

Đặc biệt mấy phòng số thứ tự xếp trước đều phái thuộc hạ tìm hiểu tin tức.

Trong một phòng riêng.

Một lão nhân sắc mặt âm trầm hỏi:

- Ai trong phòng số mười chín?

Lão nhân này mới rồi cũng báo giá giành Thần Huy Thảo với Cảnh Ngôn, không chiếm được Thần Huy Thảo làm lão thấy khó chịu.

Võ giả gầy gò khom người trả lời:

- Trong phòng số mười chín có bốn người gồm Tiêu Chiêm của Tiêu gia, Mục Bỉnh của Thiên Khuyết tông, Trác Lưu Tô

của Trác gia. Người thứ bốn thì không cách nào thăm dò chi tiết.

Lão nhân sắc mặt âm trầm toát ra khí thế càng mạnh:

- Chỉ là một đám tiểu bối? Hừ!

Xoẹt!

Một thần niệm vươn ra xâm nhập phòng số mười chín.

Lúc trước không biết ai trong phòng số mười chín nên lão nhân không dám tùy tiện dùng thần niệm điều tra. Vì nếu trong phòng số mười chín có cường giả Thánh Đạo cảnh rất có thể bị đối phương phát hiện ra.

Dù thần niệm thăm dò người khác là hành vi cực kỳ thiếu lễ phép, rất có thể dẫn đến ma sát. Khi chưa biết đối thủ là nhân vật gì, người bình thường sẽ không tùy tiện dùng thần niệm thăm dò.

Giờ biết trong phòng số mười chín chỉ có một đám tiểu bối thì lão nhân không thèm để bụng, võ giả Đạo Hoàng cảnh không thể cảm giác ra võ giả Thánh Đạo cảnh điều tra bằng thần niệm.

Có mấy người khác làm giống như lão nhân này. Võ giả Thánh Đạo cảnh trong mấy phòng riêng biết nhân vật trong phòng số mười chín không mạnh, trừ mấy tiểu bối thế lực nhị phẩm ra chỉ có một thanh niên lạ mặt, họ không kiêng dè dùng thần niệm tra xét.

Vài thần niệm mới đến gần Cảnh Ngôn liền nhận ra:

- A?

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, liếc mắt qua.

Phụt!

Thần niệm của Cảnh Ngôn vươn ra.

Xoẹt xoẹt!

Mấy thần niệm quét qua chạm phải thần niệm của Cảnh Ngôn bị bật về càng nhanh, họ đã nhận ra hành vi của mình lỗ mãng. Trong phòng số mười chín tuyệt đối có võ giả Thánh Đạo cảnh.

Lão nhân trong một căn phòng chửi nhỏ:

- Chết tiệt!

Khi lão cảm giác thần niệm trong phòng số mười chín liền rút về thần niệm, nhưng chợt phát hiện không cách nào thoát khỏi thần niệm của đối phương. Khi thần niệm của lão và đối phương tiếp xúc cảm giác như bị kim đâm, đau nhức khó chịu đựng.

Thần niệm kia lần theo dấu vết nhiều lần quét qua người lão rồi mới kiêu ngạo rút về.

Lão nhân sắc mặt âm trầm cắn môi, mặt tái xanh. Mùi vị bị thần niệm công kích không dễ chịu, mắt lão lóe tia kinh sợ.

Trong phòng số mười chín rốt cuộc là nhân vật gì mà có thần niệm đáng sợ như vậy? Không lẽ là cường giả Thánh Đạo tam cảnh?

Võ giả Thánh Đạo cảnh trong mấy phòng khác cũng gặp tình hình tương tự, đều chịu thiệt.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống thầm nghĩ:

- Lần này nên thành thật rồi đi?

Cảnh Ngôn dùng thần niệm công kích mấy thần niệm thăm dò là có lý do riêng. Cảnh Ngôn không muốn mang Thần Huy Thảo ra Nghê Thường Phi Vũ Lâu bị một số kẻ xấu xa quấy rối. Tin tưởng trải qua cuộc so đấu vô hình mấy người này sẽ ngoan hơn, ít nhất không phái người dây dưa.

Tiếp tục đấu giá.

Trong mấy vật đấu giá tiếp theo có một món Huyền Nguyên Chiến Giáp, thánh khí tàn phá loại phòng ngự. Tuy là thành khí khiếm khuyết nhưng năng lực phòng ngự hơn hẳn linh khí phòng ngự. Nên Cảnh Ngôn vẫn ra giá một ngàn vạn linh thạch cực phẩm mua Huyền Nguyên Chiến Giáp.

Cảnh Ngôn hao phí hai ngàn năm trăm vạn linh thạch cực phẩm mua Thần Huy Thảo, Huyền Nguyên Chiến Giáp, hắn cảm thấy rất đáng giá.

Tham gia hội đấu giá lần này tuy không thấy thành chủ Bạch Tuyết nhưng không uổng công, có hai món đồ này sức chiến đấu của hắn lại tăng mảng lớn. Huyền Nguyên Chiến Giáp phối hợp Thiên Long Linh Thể thì võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường không cách nào đánh bại phòng ngự của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mua về Huyền Nguyên Chiến Giáp tàn phá còn có thể nghiên cứu thánh khí này. Năng lực luyện khí của Cảnh Ngôn thua xa luyện đan nhưng dù gì truyền thừa Càn Khôn Khí Đạo, có thể từ từ tu sửa lại Huyền Nguyên Chiến Giáp. Nếu sửa chữa thánh khí này nguyên vẹn như lúc ban đầu thì lực phòng ngự rất kinh người.

Trong phòng số mười chín, ba người Tiêu Chiêm phục sát đất.

Tùy tay lấy ra hơn hai ngàn vạn linh thạch cực phẩm rất kinh khủng.

Trác Lưu Tô hỏi chỗ ở của Cảnh Ngôn, định kết thúc đấu giá sẽ đi bái phỏng nhưng bị hắn từ chối. Trác Lưu Tô khá xinh nhưng thua thành chủ Bạch Tuyết mảng lớn, huống chi dù nàng đẹp bằng Bạch Tuyết cũng không làm Cảnh Ngôn động lòng.

Bị Cảnh Ngôn từ chối khiến Trác Lưu Tô thất vọng nhưng không dám lộ ra cho hắn thấy. Vẻ kiêu ngạo của nàng lúc mới gặp không còn chút gì, dù bị Cảnh Ngôn từ chối khéo nàng vẫn giữ thái độ cung kính. Trác Lưu Tô không biết bối cảnh thân phận của Cảnh Ngôn, nhưng nhìn hắn tiêu xài rộng rãi như thế chắc chắn không phải người thường. Đáng tiếc hình như Cảnh Ngôn không hứng thú với nàng.

Lát sau đấu giá xong, mọi người cùng rời khỏi Nghê Thường Phi Vũ Lâu, Cảnh Ngôn từ biệt ba người Tiêu Chiêm.

Tiêu Chiêm nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh tiên sinh tính nửa tháng sau đi Nghê Thường Thần Môn phải không? Tới khi đó chúng ta đi chung?

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, hắn nhất định đi Nghê Thường Thần Môn, nếu Thánh Nữ Bạch Tuyết là thành chủ Bạch Tuyết thì hắn phải mang nàng ra. Tiêu Chiêm đề nghị rất tốt, Cảnh Ngôn không được mời, nếu đi một mình sẽ có nhiều rắc rối, theo nhóm Tiêu Chiêm thì bớt phiền phức.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ rồi đồng ý:

- Được.

Ba người Tiêu Chiêm thấy Cảnh Ngôn đồng ý đều lộ vẻ mừng rỡ, tiếp xúc với hắn nhiều là có cơ hội tăng tiến tình cảm.

Lúc bên ngoài Nghê Thường Phi Vũ Lâu Cảnh Ngôn cảm ứng có mấy võ giả Thánh Đạo cảnh núp trong bóng tối, chắc muốn nhìn xem hắn là loại người nào. Cảnh Ngôn mặc kệ họ, từ biệt ba người Tiêu Chiêm rồi trở về Huy Hoàng Đan Phô.

Mấy Thánh Đạo không dám âm thầm theo dõi Cảnh Ngôn, cũng sẽ không phái người bám theo. Đám thuộc hạ của họ nếu theo đuôi võ giả Thánh Đạo cảnh có thần niệm mạnh hơn họ nhiều chẳng phải là tìm cái chết?

Hết chương 841.

Chương 842. Thánh Đạo Nhị Cảnh

Cảnh Ngôn trở về đan phô lập tức treo biển tạm dừng kinh doanh lên.

Trong thời gian mười mấy ngày trước khi đi Nghê Thường Thần Môn hắn sẽ không nhận ủy thác luyện đan nữa, Cảnh Ngôn có chút chuyện cần giải quyết.

Cảnh Ngôn đóng cửa đan phô, ném một trận bàn khốn trận cao cấp vào góc cửa. Nếu có người đột nhiên từ bên ngoài xâm nhập trận bàn sẽ bị kích phát, kẻ đột nhập sẽ kẹt trong khốn trận cao cấp, Cảnh Ngôn cũng sẽ cảm ứng được khác lạ, có đầy đủ thời gian chuẩn bị.

Làm xong tất cả rồi Cảnh Ngôn vào phòng, đi vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn lấy ra thánh khí phòng ngự tàn phá đã đấu giá được trong hội đấu giá Nghê Thường Phi Vũ Lâu.

Cảnh Ngôn cẩn thận xem xét thánh khí:

- Thánh khí phòng ngự.

Với tạo nghệ luyện khí của Cảnh Ngôn chưa đủ trình độ rèn tạo ra thánh khí, nhưng cầm thánh khí trong tay hắn không hoàn toàn mù tịt, có thể nhìn ra công nghệ rèn tạo.

Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, vô số hoa văn phức tạp trên thánh khí dâng trào uy năng hiện ra trong óc hắn.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Đúng là tàn phá, dường như bị sức mạnh phá hư, tổn hại nặng, muốn tu sửa cần tiêu hao rất nhiều tài liệu, mất nhiều thời gian. Trong thời gian ngắn dù có đủ tài liệu, với năng lực của ta không cách nào tu sửa thánh khí này.

Cảnh Ngôn động ý niệm, luyện chế thánh khí bị hư hỏng:

- Có thể miễn cưỡng sử dụng, lực phòng ngự mạnh hơn linh khí phòng ngự nhiều. Tạm thời cứ dùng vậy đi, chờ sau này có thời gian ta sửa sau.

Khoảnh khắc thánh khí phòng ngự bị luyện chế liền hóa thành luồng sáng chui vào thân thể Cảnh Ngôn. Quanh người hắn hiện ra từng pháp văn huyền diệu lấp lánh ánh sáng mờ, vài giây sau hoa văn tỏa sáng biến mất, nhưng Cảnh Ngôn biết hắn động ý niệm là thánh khí phòng ngự sẽ được kích phát ngăn cản công kích của địch.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm thần thảo to cỡ bàn tay đang cầm:

- Thần Huy Thảo! Tài liệu chính của Thần Huy Đan, nếu không có Thần Huy Thảo thì ta không thể luyện chế ra Thần Huy Đan được, bây giờ thì có thể.

So với thánh khí phòng ngự, Thần Huy Thảo hấp dẫn Cảnh Ngôn nhiều hơn, đây là báu vật giúp tăng độ mạnh thần hồn.

Thần hồn quá quan trọng với võ giả, liên quan chặt chẽ các mặt.

Chuẩn bị một phen sau đó Cảnh Ngôn lấy ra tất cả tài liệu dùng cho Thần Huy Đan.

Với năng lực hiện giờ của Cảnh Ngôn dư sức luyện chế thần đan cơ bản. Lúc Cảnh Ngôn chưa thăng cấp Thánh Đạo cảnh đã luyện chế được Bổ Thiên Đan, giờ hắn là cường giả Thánh Đạo cảnh, thần hồn mạnh hơn trước kia nhiều, luyện chế thần đan cơ bản không thành vấn đề.

Cảnh Ngôn bắt tay luyện chế ngay.

Quá trình rất thuận lợi, không có sai sót gì, một lô Thần Huy Đan bốn viên thành đan. Cảnh Ngôn rất vừa lòng thành tích này, dù sao thần đan không cùng cấp bậc với đan dược cửu giai.

Mặt ngoài Thần Huy Đan có màu đen, khoảnh khắc lấy đan dược ra Cảnh Ngôn thả luồng thần hồn trấn áp đan linh tính vùng thoát chạy trốn. Ba viên đan dược bị Cảnh Ngôn bỏ vào ba bình ngọc, còn lại một viên hắn dùng ngay.

Cảnh Ngôn chưa từng dùng Thần Huy Đan, không nếm qua hiệu quả. Đan dược vào miệng thần hồn liền biến đổi, tăng mạnh với tốc độ kinh người, tuyệt hơn trực tiếp ăn Thần Huy Thảo.

Dược hiệu kéo dài hai ngày hai đêm, thần hồn của Cảnh Ngôn tăng mạnh gần một phần ba, biến đổi hết sức rõ rệt.

Rõ nhất là Cảnh Ngôn cảm ứng pháp tắc trong thiên địa nhạy hơn gấp đôi.

Chợt tinh thần Cảnh Ngôn dao động:

- A?

Cảnh Ngôn vội lấy ra chút Bổ Thiên Đan, thần tinh, hắn hít sâu nhắm mắt lại nuốt Bổ Thiên Đan, lòng tay cầm thần tinh.

Nguyên khí chuyển động trong Tử Phủ ở phần bụng, đây là dấu hiệu đột phá cảnh giới.

Thần hồn tăng mạnh mảng lớn khiến Cảnh Ngôn khống chế nguyên khí đến trình độ làm người kinh sợ.

Có Bổ Thiên Đan, thần tinh phụ trợ, lần này Cảnh Ngôn đột phá nước chảy thành sông, mới qua một tuần đã từ Thánh Đạo nhất cảnh vào nhị cảnh.

Theo như Tiêu Chiêm nói trong ba tông chủ của Nghê Thường Thần Môn chỉ có Đại tông chủ là Thánh Đạo nhị cảnh, hai tông chủ khác là nhất cảnh.

Đột phá xong Cảnh Ngôn không đứng dậy rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới, hắn tiếp tục hấp thu thần tinh, nuốt Bổ Thiên Đan ổn định cảnh giới.

Lại qua vài ngày Cảnh Ngôn mở mắt ra, trong mắt lấp lánh thần quang mấy giây sau mới giấu đi.

Cảnh Ngôn ra Càn Khôn tiểu thế giới, đi ra khỏi phòng.

Gần nửa tháng qua không có ai vào đan phô, trận bàn đặt ở góc cửa không bị kích phát. Cảnh Ngôn tiện tay thu lại trận bàn, mở cửa ra.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút.

Ngoài cửa phòng tụ tập mấy chục võ giả Đạo Hoàng cảnh. Đám võ giả thấy Cảnh Ngôn mở cửa ra liền xúm lại.

- Cảnh tiên sinh, ta muốn luyện chế …

- Ta đến trước! Ta tới trước mà, các ngươi tránh ra coi!

- Đừng chen! Đồ khốn, ngươi dám đẩy ta?

Trước Huy Hoàng Đan Phô rơi vào hỗn loạn, đám võ giả Đạo Hoàng cảnh đều muốn ủy thác Cảnh Ngôn luyện đan.

Cảnh Ngôn nhìn cảnh tượng trước mắt, cười lắc đầu.

Cảnh Ngôn chắp tay xin lỗi:

- Các vị! Trong thời gian gần đây ta không luyện đan, thật xin lỗi, khiến các vị chờ uổng công.

Một võ giả Đạo Hoàng cảnh cau mày nhìn Cảnh Ngôn, bất mãn hỏi:

- Cảnh tiên sinh nói vậy là sao? Ta chờ ở đây suốt mười ngày trời!

- Đúng vậy! Chúng ta đợi lâu vậy mà ngươi nói không luyện liền không luyện sao?

- Nếu ngươi không nhận ủy thác tức là chúng ta chờ uổng công mấy ngày nay?

Cảnh Ngôn nhướng mày, khẽ hừ.

Vèo!

Một dao động nguyên khí mênh mông mang theo uy áp đáng sợ phát ra từ người Cảnh Ngôn. Mấy chục võ giả Đạo Hoàng cảnh ồn ào thoáng chốc câm miệng, hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn. Bọn họ bị nguyên khí này đè ép nghẹt thở, đặc biệt mấy võ giả to mồm sắc mặt trắng bệch.

Cảnh Ngôn nghiêm túc quát:

- Ta muốn luyện đan thì luyện, ta không thích thì không làm. Các ngươi muốn ép ta luyện đan sao? Còn về các ngươi chờ đợi lâu, ta muốn hỏi các ngươi không thấy biển tạm dừng kinh doanh sao?

Hết chương 842.

Chương 843. Vô Cùng Xấu Xí

Không ai dám dây dưa nữa.

Mới rồi còn hùng hổ bỗng chốc tan biến, thay thế là khủng hoảng.

Bọn họ không ngốc, Cảnh Ngôn phát ra khí thế rõ ràng là cường giả Thánh Đạo cảnh. Cả đám cộng lại không bằng một Thánh Đạo cảnh vỗ vài chưởng.

Mọi người vội xin lỗi:

- Đại nhân đừng tức giận, là chúng ta quá sốt ruột.

Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Được rồi, các ngươi có thể đi.

Đám người giải tán, trước cửa đan phô trống trải. Cảnh Ngôn mở rộng cửa nhưng không tháo xuống biển tạm ngừng kinh doanh. Tính thời gian cũng tới lên đường đi Nghê Thường Thần Môn.

Hôm sau quả nhiên ba người Tiêu Chiêm đến tìm Cảnh Ngôn.

Sau khi hội đấu giá Nghê Thường Phi Vũ Lâu kết thúc họ hẹn nhau cùng đi Nghê Thường Thần Môn xem Thánh Nữ xuất giá. Phương Kiệt thiếu chủ Phương gia hôm nay sẽ mang Thánh Nữ Bạch Tuyết rời khỏi Nghê Thường Thần Môn.

Ba người Tiêu Chiêm gặp Cảnh Ngôn, trò chuyện vài câu.

Sau đó Tiêu Chiêm mở miệng hỏi:

- Cảnh tiên sinh, đã tới lúc, chúng ta xuất phát đi?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đi thôi.

Nghê Thường Thần Môn không ở trong Nghê Thường Thần Thành mà là hướng tây bắc thành phố, nhưng khoảng cách không xa, chưa tới nửa canh giờ bốn người Cảnh Ngôn đã đến Nghê Thường Thần Môn.

Hôm nay có nhiều thế lực các nơi đến chúc mừng, Nghê Thường Thần Môn chuyên sai người đứng ở cửa tiếp dẫn, tất cả đều là nữ trẻ tuổi xinh đẹp.

Hôm nay muốn vào Nghê Thường Thần Môn phải có thiệp mời, nếu không sẽ bị từ chối ngoài cửa.

Ba người Tiêu Chiêm đều có thiệp, Cảnh Ngôn đi theo họ thuận lợi vào Nghê Thường Thần Môn. Theo quy định mỗi người cầm thiệp mời được mang theo hai người vào dự tiệc.

Nghê Thường Thần Môn, trên Thải Hồng Phong.

Mọi người đến Thải Hồng Phong, Mục Bỉnh thổn thức cảm thán:

- Chậc chậc, dọc đường đi thật khiến người mát mắt. Nghê Thường Thần Môn không uổng là tông môn có nhiều môn nhân nữ nhất trong Thiên Hà Thần Vực chúng ta.

Cảnh Ngôn nhìn phía trước:

- Đúng là náo nhiệt.

Trác Lưu Tô dịu dàng nói:

- Đúng rồi, Nghê Thường Thần Môn là thế lực nhị phẩm, Thánh Nữ xuất giá là việc lớn, hơn nữa là thiếu chủ Phương gia cưới Thánh Nữ. Các thế lực lớn nhỏ trong thần vực đều sẽ

phái người đến chúc mừng, dù ngầm có mâu thuẫn mặt ngoài phải bày ra lễ độ, trừ phi cực kỳ ghét nhau.

Tiêu Chiêm chỉ một hướng, nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh tiên sinh nhìn bên kia đi, ba vị trên đài cao là tông chủ của Nghê Thường Thần Môn.

Cảnh Ngôn thuận thế nhìn qua, gật đầu.

Mặt Tiêu Chiêm mất tự nhiên nói:

- Cảnh tiên sinh, chúng ta cần đi qua đưa quà …

Tiêu Chiêm biết Cảnh Ngôn đến Nghê Thường Thần Môn vì xem Thánh Nữ Bạch Tuyết có phải là người mình quen không, nếu đúng chắc chắn hắn không vui nhìn thấy Bạch Tuyết gả cho thiếu chủ Phương gia. Tiêu Chiêm đến chúc mừng, đại biểu gia tộc đưa quà, gã hơi lo làm Cảnh Ngôn thấy khó chịu.

Cảnh Ngôn nhìn ra Tiêu Chiêm lúng túng, cười nói:

- Các người cứ tự nhiên, ta không qua đó.

Tiêu Chiêm hơi khom người nói:

- Đa tạ Cảnh tiên sinh.

Sau đó ba người đi hướng đài cao mà ba tông chủ Nghê Thường Thần Môn đứng. Người ta tấp nập đi lên đưa quà, nói lời chúc mừng.

Thế lực có quan hệ tốt với Nghê Thường Thần Môn đều là cao tầng tới chúc mừng, có đầu lĩnh tự tới. Thế lực nhị phẩm như Tiêu gia quan hệ bình thường với Nghê Thường Thần Môn thì cao tầng không đến, nhưng sẽ phái thành viên quan trọng của gia tộc đến, ví dụ ba người Tiêu Chiêm đại biểu thế lực nhà mình.

Ba người Tiêu Chiêm đưa lên quà:

- Tiêu Chiêm Tiêu gia Hàn Đông thành cung chúc Thánh Nữ Nghê Thường Thần Môn xuất giá, chút tấm lòng mọn mong tông chủ Thần Môn nhận cho.

- Kim Hoán thành …

Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn mỉm cười nhận quà của ba người, thái độ rất khách sáo:

- Thì ra là thiếu chủ Tiêu gia, thiên kim của tộc trưởng Trác gia …

Đưa quà xong ba người Tiêu Chiêm trở lại bên cạnh Cảnh Ngôn.

Qua thời gian một canh giờ tiết mục tặng quà kết thúc, người đến chúc mừng cơ bản ngồi vào ghế của mình.

Ba người Tiêu Chiêm hít thở rối loạn, cùng nhìn một hướng.

Cảnh Ngôn nhìn sang.

Một võ giả mặc trường bào màu vàng đi lên đài cao, có một lão nhân gầy đen theo sát như hình với bóng.

Võ giả mặc trường bào màu vàng vô cùng xấu xí, đôi mắt lớn nhỏ khác nhau, cánh tay cái dài cái ngắn, đầu to hơn người bình thường gấp đôi, thân thể lùn hơn người thường một chút.

Phương Kiệt!

Cảnh Ngôn đoán ra ngay thân phận của người này, hèn gì lúc trước Tiêu Chiêm nhắc tới Phương Kiệt lộ ra biểu tình kỳ lạ.

Tiêu Chiêm nhỏ giọng giới thiệu:

- Cảnh tiên sinh, người đó chắc là thiếu chủ Phương gia Phương Kiệt.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, bộ dạng đúng là rất xấu.

Tiêu Chiêm nhíu chặt mày nói:

- Nếu chỉ xấu còn đỡ, vấn đề là tính cách người này cực kỳ hung tàn, ai đối địch với hắn đều không có kết cục tốt. Hắn không chỉ giết chết còn ăn sống tủy não của kẻ địch.

Trác Lưu Tô chán ghét liếc đài cao:

- Nếu phải gả cho hắn thì ta thà chết.

Mục Bỉnh cười nói:

- Lưu Tô muội muội đúng là phải cẩn thận chút, tuyệt đối đừng để Phương Kiệt vừa ý mình, nếu hắn mà cầu hôn với Trác gia thì Trác gia sẽ khó xử.

Người Trác Lưu Tô khẽ run, vội cúi mặt xuống dường như sợ bị Phương Kiệt vừa mắt.

Ba vị tông chủ trên đài cao, Đại tông chủ đứng đằng trước nhất lên tiếng:

- Các vị đồng đạo!

Đại tông chủ quét mắt toàn trường, chậm rãi nói:

- Hôm nay Thánh Nữ Nghê Thường Thần Môn ta xuất giá, ta xin cảm tạ các vị đồng đạo đến dự.

Một võ giả trung niên ở bên dưới lớn tiếng nói:

- Thánh Nữ Bạch Tuyết gả cho Phương Kiệt thiếu chủ là việc vui lớn của Nghê Thường Thần Môn, đương nhiên chúng ta phải đến chúc mừng!

Tiêu Chiêm lập tức giới thiệu võ giả trung niên cho Cảnh Ngôn:

- Người kia là tông chủ của Thanh Tuyền tông, cũng là thế lực nhị phẩm, rất thân thiết với Nghê Thường Thần Môn. Ta

nghe phụ thân nói tông chủ này và Đại tông chủ của Nghê Thường Thần Môn từng bái cùng sư phụ, nhưng thời gian quá lâu, hiện giờ không bao nhiêu người biết chuyện này

Phương Kiệt đứng trên đài cao chắp tay hướng tông chủ Thanh Tuyền tông:

- Long tông chủ nói rất hay!

Tông chủ Thanh Tuyền tông cười lớn, chắp tay đáp lễ Phương Kiệt.

Phương Kiệt chuyển sang nhìn Đại tông chủ, thúc giục:

- Đại tông chủ, chúng ta đừng chậm trễ nữa, ta cần về ngay, mau kêu Thánh Nữ Bạch Tuyết ra đi.

Con ngươi Đại tông chủ co rút, dường như bất mãn Phương Kiệt nóng nảy, nhưng nàng không nói gì thêm.

Đại tông chủ kêu thuộc hạ đưa Thánh Nữ Bạch Tuyết đến:

- Người đâu, mang Thánh Nữ Bạch Tuyết đến!

Hết chương 843.

Chương 844. Ngươi Có Khỏe Không?

Đại tông chủ dứt lời tâm tình của Cảnh Ngôn căng thẳng. Trong lòng hắn đương nhiên hy vọng Thánh Nữ Bạch Tuyết là thành chủ Bạch Tuyết mà mình quen.

Nhưng nếu Thánh Nữ Bạch Tuyết là thành chủ Bạch Tuyết thì hắn làm sao mang nàng đi đây? Nghê Thường Thần Môn là thế lực nhị phẩm trong Thiên Hà Thần Vực, trong tông môn có nhiều trận pháp, cấm chế các loại, chắc chắn có cả thánh khí trấn tông. Cảnh Ngôn không dám vỗ ngực bảo đảm trăm phần trăm mang người ra ngoài.

Cảnh Ngôn hít một hơi, yên lặng chờ.

Biểu tình Mục Bỉnh hưng phấn nói:

- Nghe nói nhan sắc Thánh Nữ Bạch Tuyết vô song, Thánh Nữ Tang Thanh cũng không bằng, hôm nay có thể thấy mặt rồi.

Trác Lưu Tô khó chịu nói:

- Có đẹp hơn thì sao? Vẫn phải gả cho thiếu chủ Phương gia Phương Kiệt.

Trác Lưu Tô là nữ nhân rất cao ngạo, nghe người ta khen nữ nhân khác xinh đẹp ngay trước mặt mình, trong lòng nàng hơi bực bội.

Tiêu Chiêm khẽ trách:

- Hai người bớt nói đi, Cảnh tiên sinh rất có thể quen Thánh Nữ Bạch Tuyết.

Mục Bỉnh kinh ngạc hỏi:

- Cảnh tiên sinh quen Thánh Nữ Bạch Tuyết?

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đài cao:

- Bây giờ chưa thể xác định, chờ Thánh Nữ Bạch Tuyết đi ra mới biết.

Mục Bỉnh, Trác Lưu Tô liếc nhau, không nói chuyện.

Lúc này quanh quảng trường rộ lên tiếng bàn tán. Những người có mặt từng nghe tiếng Thánh Nữ Bạch Tuyết nhưng chưa thấy mặt, bọn họ thảo luận nhiều nhất là Thánh Nữ Bạch Tuyết đẹp đến mức nào.

Một nén nhang sau trưởng lão Nghê Thường Thần Môn dẫn một nữ nhân mặc váy trắng thân hình yểu điệu đi lên đài cao.

Nữ nhân váy trắng đeo mạn che mặt, không thể thấy khuôn mặt.

Cảnh Ngôn động ý niệm vận chuyển thần niệm.

Giây sau.

Cảnh Ngôn cảm nhận hơi thở quen thuộc đúng là thành chủ Bạch Tuyết.

Người Cảnh Ngôn khẽ run, cảm xúc tuôn trào như núi lửa:

- Bạch Tuyết? Thật sự là thành chủ Bạch Tuyết! Thành chủ Bạch Tuyết còn sống!

Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng lúc này xác định Thánh Nữ Bạch Tuyết là thành chủ Bạch Tuyết khiến Cảnh Ngôn vô cùng kích động.

Thiếu chủ Phương gia Phương Kiệt nhìn Bạch Tuyết chằm chằm, trầm giọng nói:

- Tháo khăn xuống.

Bạch Tuyết không nhúc nhích.

Ánh mắt Phương Kiệt sắc bén:

- Nàng không nghe thấy ta nói?

Đại tông chủ cười nói:

- Phương thiếu chủ đừng giận, Thánh Nữ Bạch Tuyết hơi thẹn thùng.

Đại tông chủ vung tay lên, mạn che mặt Bạch Tuyết bay đi lộ ra nhan sắc khuynh thành.

Khi mạn che mặt tháo xuống, toàn trường hút không khí, bị rung động mãnh liệt.

Sắc đẹp của Thánh Nữ Bạch Tuyết đúng là danh bất hư truyền.

Khuôn mặt xấu xí của Phương Kiệt lộ nụ cười âm hiểm:

- Ừm, Thánh Nữ Bạch Tuyết, bắt đầu từ hôm nay nàng là nữ nhân của ta.

Tam tông chủ thầm thở dài, nhẹ lắc đầu sau đó nói với Phương Kiệt:

- Phương thiếu chủ, Thánh Nữ Bạch Tuyết là đệ tử của ta, nàng gả cho thiếu chủ xin hãy đối xử tốt với nàng.

Phương Kiệt bật cười, kiêu ngạo nói:

- Tam tông chủ nói vậy là không đúng, Thánh Nữ Bạch Tuyết là nữ nhân của ta, tất nhiên ta sẽ đối xử tốt với nàng, không cần Tam tông chủ tốn công lo.

Phương Kiệt chắp tay từ biệt ba vị tông chủ của Nghê Thường Thần Môn:

- Được rồi, cứ vậy đi. Ta còn phải mang theo Thánh Nữ Bạch Tuyết chạy đi, không ở lâu. Ba vị tông chủ, sau này còn gặp lại!

Đầu óc Cảnh Ngôn rối loạn thầm nghĩ:

- Bạch Tuyết … mảnh khảnh nhiều, vì sao trên người của nàng không có dao động nguyên khí?

Cảnh Ngôn chậm rãi đứng dậy.

Đại tông chủ nói:

- Phương thiếu chủ thật là nôn nóng, tu vi của Thánh Nữ Bạch Tuyết bị giam cầm, đợi ta gỡ bỏ đã. Phương thiếu chủ chờ giây lát.

Đại tông chủ lại vung tay lên, một luồng năng lượng đầy huyền ảo xoay tròn bay ra lướt qua thân thể Thánh Nữ Bạch Tuyết.

Giam cầm gỡ bỏ, nguyên khí chậm rãi chuyển động trong vụ tuyền của Bạch Tuyết, sắc mặt nàng hồng hào hơn một chút.

Bạch Tuyết cắn môi nhìn thẳng Phương Kiệt:

- Phương Kiệt thiếu chủ, ta sẽ không gả cho ngươi, càng không đi theo ngươi.

Phương Kiệt nét mặt sa sầm nói:

- Nàng nói gì?

Phương Kiệt hung hăng trừng nhóm người Đại tông chủ:

- Đại tông chủ, Nghê Thường Thần Môn các người có ý gì? Đùa chơi với ta sao?

Đại tông chủ vội giải thích:

- Phương Kiệt thiếu chủ đừng hiểu lầm! Nghê Thường Thần Môn ta hoàn toàn đồng ý gả Thánh Nữ Bạch Tuyết cho thiếu chủ!

Phương Kiệt cười âm hiểm nói với Bạch Tuyết:

- A, vậy thì tốt. Tông môn của nàng không có ý kiến thì nàng đừng giãy dụa nữa, nàng không có quyền từ chối.

Thánh Nữ Tang Thanh ở một bên quát:

- Thánh Nữ Bạch Tuyết! Ngươi có thể gả cho Phương Kiệt thiếu chủ là phúc của ngươi, lúc này còn nói ra lời như thế, ngươi đặt Nghê Thường Thần Môn ở chỗ nào?

Bạch Tuyết liếc hướng Tang Thanh:

- Thánh Nữ Tang Thanh nói vậy hay là thay ta gả cho Phương Kiệt thiếu chủ đi.

Nguyên khí đã phục hồi bình thường, Bạch Tuyết lặng lẽ vận chuyển nguyên khí.

Nàng tuyệt đối sẽ không gả cho Phương Kiệt, dù phải chết. Nếu không vì tín niệm trong lòng từ khi nguyên khí bị giam cầm Bạch Tuyết đã tự sát. Suy nghĩ trở về Thiên Nguyên đại lục báo thù cho Cảnh Ngôn luôn ám ảnh trong óc Bạch Tuyết, nên nàng mới cắn răng kiên trì tới hôm nay.

Giờ sắp bị Phương Kiệt mang đi, Bạch Tuyết không cách nào kéo dài được nữa, rơi vào tay gã thì nàng muốn chết cũng không được. Nên Bạch Tuyết lặng lẽ vận chuyển nguyên khí, tính dùng cái chết liều mạng.

Mặt Tang Thanh trắng bệch quát to:

- To gan! Ngươi nói chuyện kiểu gì!?

***

Tiêu Chiêm thẫn thờ vì nhan sắc của Bạch Tuyết, giây lát sau tỉnh táo lại bản năng hỏi Cảnh Ngôn ngồi cạnh mình:

- Cảnh tiên sinh, Thánh Nữ Bạch Tuyết là người tiên sinh quen sao? A? Cảnh tiên sinh làm … làm gì vậy?

Tiêu Chiêm nghiêng đầu nhìn thấy Cảnh Ngôn đã đứng dậy và bước ra ngoài, gã kinh hoàng kêu lên.

Cảnh Ngôn xoay người, trầm giọng nói với ba người Tiêu Chiêm:

- Tiêu huynh, ba người … lát nữa nếu ai hỏi có liên quan gì với ta thì hãy nói chỉ tình cờ gặp gỡ.

Ba người Tiêu Chiêm không hiểu ý Cảnh Ngôn muốn gì đã thấy hắn sải bước đi hướng đài cao.

Động tác của Cảnh Ngôn hấp dẫn toàn trường chú ý, mọi người ngạc nhiên nhìn hắn.

Cảnh Ngôn dịu dàng nói:

- Bạch Tuyết, mấy năm nay nàng khỏe không?

Bạch Tuyết đang nghĩ cách đánh lén Phương Kiệt, nàng biết mình không cách nào tổn thương gã được, nhưng đã liều chết thì không ngại thử một lần. Bạch Tuyết chợt nghe giọng nói quen thuộc, vẻ mặt nàng giật mình vụt ngẩng đầu tìm kiếm Cảnh Ngôn.

Bạch Tuyết không dám tin vào mắt mình:

- Cảnh … Cảnh Ngôn?

Trong tiềm thức của Bạch Tuyết tin Cảnh Ngôn đã chết, nhưng nay hắn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng. Trong một thoáng Bạch Tuyết tưởng mình thấy ảo giác vì quá nhớ nhung.

Hết chương 844.

Chương 845. Nhảy Loi Choi

Tính cách của Bạch Tuyết điềm tĩnh, trái ngược với Cao Phượng. Bạch Tuyết quen giấu suy nghĩ trong đáy lòng, lúc ở Thiên Nguyên đại lục, nàng không biểu hiện ra nhiều tình cảm trước mặt Cảnh Ngôn. Nhưng khi Bạch Tuyết biết Cảnh Ngôn bị Cổ gia chặn giết trong Vô Vọng Thâm Uyên thì bất chấp tất cả xông vào tìm kiếm hắn.

Mấy năm qua Bạch Tuyết không được tin tức gì của Cảnh Ngôn nên chấp nhận sự thật hắn đã chết, dù vậy nàng không về Thiên Nguyên đại lục mà vào sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên, một lòng tu luyện tăng tiến tu vi. Bạch Tuyết muốn báo thù cho Cảnh Ngôn, nàng biết nếu quay về Thiên Nguyên đại lục thì đời này không có cơ hội báo thù cho hắn.

Có thể nói tình cảm Bạch Tuyết dành cho Cảnh Ngôn không ít hơn Cao Phượng chút nào, nàng không nói cho ai biết nỗi nhớ nhung nhưng nó thật sự tồn tại.

Khi Bạch Tuyết thấy một người đột nhiên bước ra, bộ dạng giống hệt người luôn trong óc, còn nói chuyện với nàng, trong phút chốc nàng không thể tin đây là sự thật.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên cay đắng:

- Đã để nàng chịu khổ.

Cảnh Ngôn xuyên qua đám đông đến gần đài cao hấp dẫn ánh mắt mọi người.

- Người đó là ai?

- Không biết, chưa thấy bao giờ, mặt lạ hoắc. Chắc không phải là tử đệ hạch tâm của thế lực lớn nào đi?

- Hắn to gan ghê, dám đi lên như vậy, hình như thích Thánh Nữ Bạch Tuyết. Nhưng hắn chán sống sao đi giành nữ nhân với thiếu chủ Phương gia?

- Có lẽ vì mến mộ làm hắn bất chấp sống chết, thừa dịp thiếu chủ Phương gia đến cầu hôn được thấy Thánh Nữ Bạch Tuyết, không tiếc mạng sống muốn nói vài câu với Thánh Nữ là đã thấy mãn nguyện.

- …

Đám người cho rằng Cảnh Ngôn làm vậy là vì thích Thánh Nữ Bạch Tuyết, nên không biết sống chết tới gần chỉ vì nói vài câu với nàng. Bọn họ cảm thấy không ai cứu được Cảnh Ngôn, nói chuyện với Thánh Nữ Bạch Tuyết ngay lúc này thì mặt mũi của thiếu chủ Phương gia đặt ở đâu? Gã sẽ tha cho hắn sao? Với tính cách của Phương Kiệt thì tuyệt đối không thể nào. Có lẽ Phương Kiệt sẽ giết tại chỗ rồi ăn não.

Bạch Tuyết hít sâu, lý trí cho nàng biết đây không phải ảo giác, nàng cũng là võ giả Đạo Hoàng cảnh, thần hồn rất mạnh.

- Cảnh Ngôn, là ngươi sao?

Cảnh Ngôn tiếp tục đến gần đài cao:

- Là ta! Ta đã đến muộn, làm nàng chịu khổ.

Bạch Tuyết nói câu đó làm mọi người hiểu nàng và Cảnh Ngôn quen biết, nhưng quan hệ của hai người là gì?

Xem vẻ mặt của Bạch Tuyết hình như có ẩn tình. Không lẽ người này là người yêu thanh mai trúc mã của Bạch Tuyết? Nếu không thì tại sao nàng làm biểu tình như vậy? Hai dòng lệ chảy trên khuôn mặt mỹ miều.

Trên khuôn mặt xấu xí của Phương Kiệt là đôi mắt lớn nhỏ khác nhau độc ác trừng Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi quá to gan, dám dụ dỗ nữ nhân của ta trước mặt ta!

Bạch Tuyết giật mình tỉnh táo lại:

- Cảnh Ngôn, mau đi đi!

Cảnh Ngôn lộ mặt vào lúc này chẳng khác nào tự sát, đừng nói thiếu chủ Phương gia không tha cho hắn, Nghê Thường Thần Môn cũng không bỏ qua được.

Trong thời gian ngắn ngủi Bạch Tuyết không suy nghĩ được nhiều, nàng không biết Cảnh Ngôn làm sao từ Thiên Nguyên đại lục đến đây, trong lòng nàng chỉ muốn giục hắn nhanh chóng rời khỏi Nghê Thường Thần Môn.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn Bạch Tuyết:

- Bạch Tuyết muốn đi cùng ta không?

Thái độ của Cảnh Ngôn lại chọc giận Phương Kiệt. Ở trong mắt Phương Kiệt bị Cảnh Ngôn lơ đẹp là không thể chấp nhận, còn đòi dẫn Thánh Nữ Bạch Tuyết đi ngay trước mặt gã, thật là không thèm để thiếu chủ Phương gia vào mắt!

Phương Kiệt gầm lên tính ra tay, nhưng ngẫm lại Nghê Thường Thần Môn. Nếu Phương Kiệt giết Cảnh Ngôn ngay trong Nghê Thường Thần Môn có lẽ sẽ làm Nghê Thường Thần Môn mất mặt, muốn giết người này gã phải được Nghê Thường Thần Môn đồng ý. Dù sao gã mới cưới Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn, không xem mặt tăng cũng phải xem mặt phật.

Phương Kiệt cười âm hiểm nhìn ba vị tông chủ của Nghê Thường Thần Môn.

Thánh Nữ Tang Thanh nhận ra Cảnh Ngôn, nói:

- Sư phụ, là người này! Lúc trong hội đấu giá Nghê Thường Phi Vũ Lâu hắn mua đi Thần Huy Thảo và thần khí

phòng ngự bị tổn hại!

Trong hiện trường hội đấu giá Thánh Nữ Tang Thanh từng điều tra bối cảnh của Cảnh Ngôn nhưng không được tin tức hữu dụng. Sau hội đấu giá Tang Thanh cố ý từ xa nhìn Cảnh Ngôn, nhớ kỹ khuôn mặt hắn.

Cơ mặt Nhị tông chủ nhúc nhích:

- A? Là người này?

Người bỏ ra hơn hai ngàn vạn linh thạch cực phẩm trong hội đấu giá thì tuyệt đối không phải người thường.

Nhị tông chủ và Đại tông chủ nhỏ giọng giao lưu.

Đại tông chủ tạm đè sát ý xuống. Cảnh Ngôn xuất hiện quấy rối trong tình hình này làm lòng Đại tông chủ lấn cấn, nàng giống như thiếu chủ Phương gia đều muốn giết hắn. Nhưng nghe Nhị tông chủ nói xong Đại tông chủ định bụng thăm dò chi tiết của đối phương trước đã.

Đại tông chủ kiềm chế sát ý nhìn Cảnh Ngôn, trầm giọng hỏi:

- Ngươi là ai? Tại sao đến Nghê Thường Thần Môn ta quấy rối?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đại tông chủ, ta là bằng hữu của Thánh Nữ Bạch Tuyết. Đại tông chủ nói ta tới quấy rối nhưng ta không nghĩ vậy, theo ta thấy Thánh Nữ Bạch Tuyết không muốn gả cho Phương Kiệt, Nghê Thường Thần Môn các người hình như bắt ép nàng gả. Làm bằng hữu của Thánh Nữ Bạch Tuyết, ta cảm thấy mình phải đứng ra ngăn cản chuyện này xảy ra.

Một tiếng hừ lạnh vang lên:

- Hừ! Thánh Nữ Bạch Tuyết gả cho thiếu chủ Phương gia là việc lớn của Nghê Thường Thần Môn, một Thánh Nữ sao có thể tự quyết định chuyện này của tông môn?

Cảnh Ngôn liếc hướng người nói chuyện, là Long Tường, tông chủ Thanh Tuyền tông thế lực nhị phẩm.

Thanh Tuyền tông và Nghê Thường Thần Môn rất thân thiết, Tiêu Chiêm kể rằng tông chủ Thanh Tuyền tông và Đại tông chủ của Nghê Thường Thần Môn hắn là sư huynh muội, hai người từng bái một sư phụ.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn hướng Long Tường:

- Còn ngươi là ai?

Long Tường ngạo nghễ nói:

- Tiểu tử không biết cả ta? Ta là tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường!

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Thanh Tuyền tông? Ngươi không nói ta còn tưởng là người của Nghê Thường Thần Môn. Thánh Nữ xuất giá là chuyện của Nghê Thường Thần Môn, tông chủ Thanh Tuyền tông nhà ngươi nhảy lên nhảy xuống như thế có được không?

Vẻ mặt Long Tường tức giận:

- Ngươi …!

Gã là tông chủ thế lực nhị phẩm, tiểu tử tên Cảnh Ngôn dám không nể mặt, ngôn ngữ coi rẻ gã.

Hết chương 845.

Chương 846. Trấn Áp Thánh Đạo Nhị Cảnh

Toàn trường xáo động.

Nguyên Thiên Hà Thần Vực khó tìm ra người dám nói chuyện kiểu đó với tông chủ Thanh Tuyền tông. Dù cùng là trùm thế lực nhị phẩm bình thường sẽ không nói như vậy, rất đắc tội người, trừ phi đối địch mới không thèm quan tâm ngươi có phật lòng hay không.

Tiếng ồn ào càng chọc giận Long Tường.

Rất mất mặt!

Ba người Tiêu Chiêm muốn phát cuồng.

Khuôn mặt Mục Bỉnh hoảng sợ thảng thốt:

- Tiêu huynh, Cảnh tiên sinh nghĩ gì vậy?

Mục Bỉnh nhìn ra Cảnh Ngôn muốn phá chuyện Thánh Nữ Bạch Tuyết gả cho thiếu chủ Phương gia. Nhưng trong trường hợp thế này thì Cảnh Ngôn có thể thành công không? Mang Thánh Nữ Bạch Tuyết đi? Đùa.

Ba vị tông chủ Nghê Thường Thần Môn, tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường, thiếu chủ Phương gia và lão nhân theo sát gã, bị nhóm người này như hổ rình mồi làm sao Cảnh Ngôn có thể mang theo Thánh Nữ Bạch Tuyết bình an rời đi?

Dù Cảnh Ngôn là cường giả Thánh Đạo cảnh cũng chết chắc.

Dù là phụ thân của Phương Kiệt, tộc trưởng Phương gia và cũng là cường giả Thánh Đạo tam cảnh cũng không nắm chắc

dẫn người đi trong tình hình này được.

Cơ mặt Tiêu Chiêm cứng ngắc trân trân nhìn Cảnh Ngôn.

Trác Lưu Tô nói:

- Mới rồi Cảnh tiên sinh dặn chúng ta nói là không quen, chỉ tình cờ gặp Cảnh tiên sinh. Thì ra Cảnh tiên sinh đã tính phá rối, dặn chúng ta như vậy vì sợ có người xong chuyện sẽ tìm chúng ta.

Nhiều người đều thấy Cảnh Ngôn đi chung với ba người, hắn muốn mang Thánh Nữ rời đi, xong việc chắc chắn sẽ có người ép hỏi ba người Tiêu Chiêm về tin tức Cảnh Ngôn.

Tiêu Chiêm lắc đầu nói:

- Ài, chúng ta bất lực, không thể giúp được gì.

Cỡ như phụ thân gã đến cũng không giúp ích chi.

***

Long Tường chắp tay nói với Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn:

- Đại tông chủ, tiểu tạp chủng này dám vũ nhục ta trước mắt bao người, ta không chấp nhận được nhục nhã đó. Nay ta muốn tru sát tiểu tử này, hy vọng Đại tông chủ đừng ngăn cản ta.

Dứt lời Long Tường vọt lên, nguyên khí cuồng bạo dâng trào đổ ập xuống đầu Cảnh Ngôn.

Long Tường ra tay, Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn không ngăn cản. Trong lòng Đại tông chủ vốn có sát ý với Cảnh Ngôn, chỉ vì hắn tiêu phí hơn hai ngàn vạn linh thạch cực phẩm trong hội đấu giá khiến nàng không rõ chi tiết của hắn. Nay tông chủ Thanh Tuyền tông ra tay, dù Cảnh Ngôn có bối cảnh lớn thì hắn chết trong tay Long Tường, chẳng liên

quan đến Nghê Thường Thần Môn. Thế lực sau lưng Cảnh Ngôn dù muốn báo thù cũng nên đi tính sổ với Thanh Tuyền tông.

Cho nên Đại tông chủ không ngăn cản Long Tường xông lên.

Bạch Tuyết căng thẳng hét lên:

- Cảnh Ngôn!

Bạch Tuyết đến Vô Vọng Thâm Uyên không lâu nhưng nàng làm Thánh Nữ của Nghê Thường Thần Môn được hai năm, biết Thanh Tuyền tông. Tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường là cường giả Thánh Đạo nhị cảnh, cùng cảnh giới tu vi với Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn.

Long Tường tấn công Cảnh Ngôn thì hắn có thể ngăn cản không?

Cảnh Ngôn cho Bạch Tuyết một ánh mắt yên tâm, sau đó nhìn hướng Long Tường.

Cảnh Ngôn quát khẽ, lắc người biến mất tại chỗ:

- Ta muốn lĩnh giáo thực lực của tông chủ Long Tường!

Giây sau Cảnh Ngôn xuất hiện bên trên, tay cầm trường kiếm đen quét hướng Long Tường.

- Trấn áp cho ta!

Cảnh Ngôn vừa ra tay liền thi triển Thánh Quang kiếm pháp, kiếm ý đệ tam trọng vận chuyển.

Pháp tắc trong thiên địa điên cuồng dâng lên, võ giả Thánh Đạo cảnh thấy rõ vô số pháp tắc khuếch tán hoa văn.

Long Tường kinh kêu:

- Cái gì?

Long Tường đinh ninh giết Cảnh Ngôn dễ như trở bàn tay, gã không nghĩ rằng hắn là cường giả Thánh Đạo cảnh. Cảnh Ngôn quá trẻ tuổi, dù là thành viên trung tâm của thế lực lớn tu luyện đến Đạo Hoàng cảnh đã là rất xuất sắc. Bản thân Phương Kiệt chưa thăng cấp Thánh Đạo cảnh. Nên Long Tường chưa từng nghĩ Cảnh Ngôn là võ giả Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn vừa ra tay Long Tường liền phát hiện mình phạm sai lầm, cảm nhận dao động năng lượng đáng sợ ập đến gã vội vận chuyển nguyên khí trong Tử Phủ đến cực hạn. Tay Long Tường cầm một vũ khí như hình tròn màu lục, vũ khí toát ra uy năng mênh mông hiển nhiên là thánh khí. Long Tường là tông chủ thế lực nhị phẩm, gã mang theo thánh khí không có gì lạ.

Năng lượng dâng lên trên thánh khí hình tròn, ánh sáng màu lục khuếch tán ngăn cản kiếm quang của Cảnh Ngôn.

Long Tường giật mình, lại gầm lên:

- Không thể nào!

Long Tường vận chuyển lực lượng của thánh khí nhưng không cản được kiếm quang màu đen, kiếm quang không ngừng đánh tan ánh sáng màu lục. Trong thời gian ngắn ngủi uy năng huyền ảo bao phủ toàn thân Long Tường, đè gã xuống đất không thể vùng thoát.

Mắt Cảnh Ngôn bắn ra tia sáng, khẽ quát:

- Mở!

Cùng với tiếng quát là Long Tường bị đánh bay ngược, nơi gã bay qua không gian sụp đổ, tiếng gió rít chói tai vang vọng trên bầu trời đỉnh Thải Hồng phong.

Từ Long Tường tấn công đến Cảnh Ngôn phản kích, rồi gã bị đánh bay chỉ diễn ra trong một giây ngắn ngủi.

Võ giả trên quảng trường trợn to mắt kinh hoàng.

Long Tường tông chủ bị đánh bay?

Đó là tông chủ của thế lực nhị phẩm, cường giả Thánh Đạo nhị cảnh.

Đối thủ của tông chủ Long Tường là ai? Một võ giả trẻ tuổi chưa từng thấy mặt.

Thiên Hà Thần Vực tuy rất lớn nhưng võ giả Thánh Đạo cảnh được biết tên chỉ có bấy nhiêu, đặc biệt là võ giả Thánh Đạo nhị cảnh ai không nổi tiếng lừng lẫy thật lâu?

Hôm nay đột nhiên xuất hiện một cường giả trẻ hoàn toàn áp chế tông chủ Long Tường, ai có thể bình tĩnh?

Mọi người nhìn thấu tông chủ Long Tường đã dốc hết sức, sử dụng cả thánh khí nhưng không đánh lại võ giả trẻ tên Cảnh Ngôn.

Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn cũng mất bình tĩnh:

- Người này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đại tông chủ biết rõ thực lực Võ Đạo của tông chủ Long Tường, ngang ngửa nàng, nếu nàng đánh với gã thì khó nói thắng thua. Tức là võ giả tên Cảnh Ngôn quen Thánh Nữ Bạch Tuyết có thực lực Võ Đạo mạnh hơn Đại tông chủ, làm nàng rất giật mình.

Mắt Nhị tông chủ lấp lóe nói nhỏ:

- Thiên Hà Thần Vực không có Thánh Đạo trẻ mạnh như vậy, không lẽ hắn đến từ thần vực khác? Lúc trước ta nghi ngờ Cảnh Ngôn và Bạch Tuyết đến cùng nơi, nhưng nay xem ra không phải. Trong Thiên Nguyên đại lục ngay cả võ giả Thánh Đạo nhất cảnh hầu như không có chứ đừng nói xuất hiện võ giả mạnh hơn tông chủ Long Tường.

Sư phụ của Bạch Tuyết, Tam tông chủ hỏi nàng:

- Bạch Tuyết, ngươi quen Cảnh Ngôn ở đâu vậy?

Hết chương 846.

Chương 847. Thải Hồng Thần Kiều

Nếu là Đại tông chủ, Nhị tông chủ hỏi Bạch Tuyết sẽ không trả lời, nhưng sư phụ của nàng hỏi, Tam tông chủ có ơn với nàng, lúc trước cố gắng ngăn cản cuộc hôn nhân này. Sư phụ đã hỏi thì Bạch Tuyết không thể không trả lời.

Nhưng nếu nói thật sẽ có hậu quả thế nào? Nhân loại vào Vô Vọng Thâm Uyên, theo quy định của Vô Vọng Thâm Uyên bất cứ người thần tộc đều có quyền ra tay đánh chết.

Các loại suy nghĩ vụt qua óc Bạch Tuyết, nàng nói:

- Thưa sư phụ, đệ tử quen Cảnh Ngôn trong Hắc Phong trấn.

Bạch Tuyết không nói thật, nàng không thể nói thật.

Giọng Nhị tông chủ the thé quát hỏi:

- Hắn là nhân tộc hay thần tộc!?

Tuy Nhị tông chủ cho rằng Cảnh Ngôn không thể nào đến từ Thiên Nguyên đại lục nhưng vì xác định vẫn ép hỏi Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết lạnh lùng nói:

- Ta không biết.

Trên đài cao, Phương Kiệt mặt xấu xí vô cùng biểu tình trở nên trầm trọng, gã nói với lão nhân bên cạnh mình:

- Thước Lão, tông chủ Long Tường không đánh lại người kia, lão nên ra tay.

Thước Lão cau mày lắc đầu nói:

- Thiếu chủ, trách nhiệm của ta là bảo vệ an toàn của thiếu chủ. Cảnh Ngôn thực lực rất mạnh, ta cảm ứng tu vi của hắn cũng là Thánh Đạo nhị cảnh. Nếu lúc này ta rời khỏi đài cao đi công kích hắn thì sẽ có sai sót trong bảo vệ an nguy của thiếu chủ.

Nếu thực lực của Cảnh Ngôn bình thường, Thước Lão ra tay có thể dễ dàng giết hắn thì không thành vấn đề. Nhưng xem ra thực lực của Cảnh Ngôn rất mạnh, dù Thước Lão liên hợp với tông chủ Long Tường chưa chắc giết được hắn trong thời gian ngắn. Thước Lão còn nhìn ra thân pháp của Cảnh Ngôn rất mau, lão mà rời khỏi Phương Kiệt rồi hắn đột nhiên xuống tay với gã, lão không thể ngăn cản kịp lúc.

Phương Kiệt lặng im.

Thước Lão nói có lý, Phương Kiệt tuy hung hiểm tàn bạo nhưng không đầu to óc trái nhỏ, gã rất quý trọng mạng nhỏ của mình. Đối diện cường giả như Cảnh Ngôn, gã chỉ là võ giả còn chưa tới Thánh Đạo cảnh, một chiêu cũng không cản nổi. Phương Kiệt có thánh khí phòng ngự, vấn đề là thánh khí phòng ngự chưa chắc cản lại công kích của Cảnh Ngôn được. Hơn nữa Phương Kiệt không thể vận dụng pháp tắc, chỉ phát huy ra một nửa uy năng của thánh khí.

Phương Kiệt nhìn hướng Đại tông chủ, cau mày ép hỏi:

- Đại tông chủ, Nghê Thường Thần Môn định để tiểu tử không biết lai lịch đó đập phá như vậy sao?

Đại tông chủ lộ vẻ mặt do dự, thật tình là vì nàng không rõ thân phận bối cảnh của Cảnh Ngôn, nếu hắn có bối cảnh lớn, dù thế lực đó không nằm trong Thiên Hà Thần Vực mà ở thần vực khác, xuống tay với hắn rất có thể chuốc rắc rối cho Nghê Thường Thần Môn.

Phương Kiệt đoán ra Đại tông chủ băn khoăn điều gì, gã hừ lạnh chủ động nói:

- Hừ, dù sau lưng tiểu tử này có thế lực nhất phẩm thì sao? Phương gia ta chẳng lẽ là vật trưng? Thế lực nhất phẩm thần vực khác xâm nhập Thiên Hà Thần Vực, Phương gia tất nhiên sẽ nhúng tay vào hỏi rõ.

Đại tông chủ chỉ chờ câu nói đó:

- Phương thiếu chủ hiểu lầm, Cảnh Ngôn hành hung đánh nhau trong Nghê Thường Thần Môn ta, dù bối cảnh lớn đến đâu Nghê Thường Thần Môn cũng sẽ không khoanh tay ngồi xem!

Nếu sau lưng Cảnh Ngôn có thế lực nhất phẩm thì Nghê Thường Thần Môn khó chịu nổi áp lực, nhưng có Phương gia ở đằng trước che chắn thì khác.

Vèo!

Đại tông chủ dứt lời một dải sáng bắn ra từ đỉnh Thải Hồng phong.

Uy năng thánh khí trấn tông khuếch tán, tên của thánh khí này là Thải Hồng Thần Kiều, uy năng rất mạnh, thánh khí bình thường không thể so sánh.

Như thánh khí Long Tường mới rồi dùng là loại bình thường, còn thánh khí phòng ngự bị tàn khuyết mà Cảnh Ngôn đấu giá về cũng là thánh khí bình thường, có sửa chữa như ban đầu cũng không bằng thánh khí trấn tông của Nghê Thường Thần Môn.

Thánh Cung của Thánh thành Thiên Nguyên đại lục nếu đặt sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên thì thuộc đẳng cấp thánh khí trấn tông.

Dải sáng bảy sắc hóa thành ngàn vạn sợi tơ quấn lấy Cảnh Ngôn.

- Uy năng thật mạnh!

Cảnh Ngôn cảm giác mỗi sợi tơ bảy sắc đều có uy năng kinh người.

Uy năng thánh khí trấn tông vốn đáng sợ, cộng thêm được cường giả Thánh Đạo nhị cảnh điều khiển thì biểu hiện ra sức chiến đấu cực kỳ khủng bố.

Ngàn vạn dải sáng bảy sắc phô thiên cái địa tràn ngập không gian bao phủ Cảnh Ngôn.

Trước tình hình này Cảnh Ngôn không cách nào tránh thoát, dù vận dụng Thiên Không Chi Dực cũng khó thoát ra.

Đại tông chủ vận dụng Thải Hồng Thần Kiều công kích Cảnh Ngôn, Long Tường thở phào nhẹ nhõm, người gã đầy vết thương. Nếu đánh tiếp Long Tường chống chọi khoảng một tách trà sẽ bị giết.

Long Tường nhìn Cảnh Ngôn ở trên trời, nghĩ lại mà run. Nếu sớm biết thực lực của Cảnh Ngôn đáng sợ như vậy Long Tường đã không tùy tiện tấn công.

Long Tường bỗng cười nanh tranh:

- Bị uy năng của Thải Hồng Thần Kiều trấn áp, để ta xem ngươi còn nhảy nhót thế nào!

Tông chủ Long Tường không thừa dịp rút ra khỏi vòng mà lắc người, cầm thánh khí hình tròn xông hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lo đối kháng công kích của Thải Hồng Thần Kiều nên không thể phân tâm nhiều ứng đối Long Tường, gã có thể thừa dịp phản kích, tốt nhất là giết hắn.

Bị Cảnh Ngôn dồn ép đến tình trạng khốn khó, Long Tường không còn mặt mũi gì trước đám đông võ giả. Không tự tay tru sát Cảnh Ngôn làm sao gã yên lòng.

Đám người trên quảng trường nhìn chằm chằm đại chiến, ánh mắt vừa hồi hộp vừa hưng phấn.

- Thải Hồng Thần Kiều?

- Uy năng mạnh quá! Được thấy tận mắt thủ đoạn của Thải Hồng Thần Kiều thì … chậc chậc, không đến uổng công.

- Đúng rồi, uy danh của Thải Hồng Thần Kiều vang khắp Thiên Hà Thần Vực, nhưng luôn không có cơ hội kiến thức, không ngờ hôm nay thấy nó.

- Nói ra thì thực lực của Cảnh Ngôn khủng bố thật, buộc Nghê Thường Thần Môn sử dụng Thải Hồng Thần Kiều.

- Thực lực mạnh đến đâu hôm nay cũng phải chết ở chỗ này, Đại tông chủ vận dụng Thải Hồng Thần Kiều sức chiến đấu không thua gì cường giả Thánh Đạo tam cảnh. Dù là tộc trưởng Phương gia đến đây cũng không chiếm ưu thế.

Thánh khí trấn tông bình thường không thể mang theo bên người, Đại tông chủ chỉ có ở trong Nghê Thường Thần Môn mới vận dụng lực lượng của nó được. Đại tông chủ mà ra Nghê Thường Thần Môn thì không cách nào dùng thánh khí trấn tông Thải Hồng Thần Kiều.

Trong tông môn nhờ vào lực lượng thánh khí trấn tông Đại tông chủ có sức chiến đấu của võ giả Thánh Đạo tam cảnh.

Cảnh Ngôn rống to:

- Thánh khí trấn tông sao? Ta xem thử thánh khí trấn tông của Nghê Thường Thần Môn mạnh đến đâu!

Cảnh Ngôn không dám coi khinh Thải Hồng Thần Kiều nhưng uy năng của thánh khí trấn tông kích phát chiến ý của

hắn.

Bùm!

Thánh Quang kiếm pháp kèm theo kiếm ý đệ tam trọng đánh mạnh vào muôn vàn ánh sáng bảy sắc.

Vô số pháp tắc xé rách, hai uy năng hùng hồn va chạm, một góc không gian vỡ nát thành hư vô, rơi vào hắc ám tuyệt đối.

Hết chương 847.

Chương 848. Thần Thông Kiếm Ý

Không gian tan vỡ, pháp tắc hỗn loạn.

Hơi thở khủng bố tàn phá trên đỉnh Thải Hồng phong.

Trong hắc ám tuyệt đối, từng vết cắt bị lực lượng mạnh mẽ trùng kích bện thành hình cung, trong khoảnh khắc muôn vàn vết cắt trở lại như thường, trong quá trình không gian phục hồi dải sáng bảy sắc lại hiện ra.

Cảnh Ngôn thót tim:

- Cái này …!

Cảnh Ngôn gần như dốc hết sức đánh ra một kích nhưng không thể phá mở muôn vàn dải sáng hình thành từ Thải Hồng Thần Kiều. Uy áp mạnh mẽ ập vào mặt khiến hắn tái mặt.

Có thể thấy thánh khí trấn tông đáng sợ thế nào.

Vèo!

Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực lùi nhanh, hắn biết rõ nếu bị muôn vàng dải sáng quấn lấy hôm nay sẽ gặp nguy hiểm. Thải Hồng Thần Kiều là thánh khí có đặc tính trói buộc rất mạnh, bị nó trói lại muốn tránh thoát càng khó hơn.

Cảnh Ngôn phải bảo đảm mình không bị muôn vàn dải sáng của Thải Hồng Thần Kiều trói lại.

Nhưng những dải sáng bảy sắc uy năng quá mạnh, trong một chốc Cảnh Ngôn khó phá mở.

Mọi thứ diễn ra trong khoảnh khắc, tình cảnh của Cảnh Ngôn cực kỳ hung hiểm.

Không có thánh khí làm Cảnh Ngôn chịu thiệt lớn, trường kiếm trong tay hắn chỉ có đẳng cấp linh khí, còn lâu mới đến cấp bậc uy năng thánh khí.

- Liều!

Cảnh Ngôn không có cách nào tốt hơn là dốc hết sức liều mạng.

Cảnh Ngôn vung tay, các trận bàn hiện ra, vận chuyển nguyên khí đánh bay trận bàn.

Từng vầng sáng dâng lên, điện quang, ngọn lửa, thiên thạch hiện ra, dao động năng lượng hùng hồn đánh hướng muôn vàn dải sáng.

Long Tường cầm thánh khí hình tròn đến gần sau lưng Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, chịu chết đi! Có thể trốn đến chỗ nào hả!?

Một luồng sáng bắn ra từ thánh khí bay hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn xoay người, biểu tình tức giận:

- Ngươi muốn chết!

Lúc này Cảnh Ngôn lo tập trung vào Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn nhờ cậy thánh khí trấn tông, ai ngờ tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường thừa dịp đánh lén.

Cảnh Ngôn xoay người chém ra nhát kiếm, gió rít mãnh liệt đánh tan vầng sáng thánh khí nhưng không thể đánh bay Long Tường.

Long Tường cảm giác uy năng công kích của Cảnh Ngôn giảm thấp, lòng thầm mừng:

- Ha ha ha, ngươi có thể làm gì được ta?

Cảnh Ngôn bận rộn ứng đối Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn, không rảnh tay đấu với Long Tường:

- Chết tiệt!

Nguyên khí chuyển động nhanh trong Tử Phủ, Cảnh Ngôn nhìn Đại tông chủ chằm chằm, trầm giọng quát:

- Đại tông chủ! Ta đến đây chỉ muốn mang Thánh Nữ Bạch Tuyết đi, Đại tông chủ cần gì làm như vậy? Nếu Nghê Thường Thần Môn để ta mang Thánh Nữ Bạch Tuyết đi thì sau này Cảnh Ngôn sẽ báo đáp!

Mặt Đại tông chủ không biểu tình, lòng ngạc nhiên thực lực của Cảnh Ngôn. Đến mức này rồi Đại tông chủ đoán Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Võ Đạo Thánh Đạo nhị cảnh, hắn không có thánh khí công kích nhưng chống cự được Thải Hồng Thần Kiều, sức chiến đấu rất kinh người.

Nghe Cảnh Ngôn nói Đại tông chủ chau mày, nếu là lúc bình thường nàng sẽ không cố ý làm quan hệ căng thẳng với cường giả như Cảnh Ngôn, nhưng để hắn mang Thánh Nữ Bạch Tuyết đi thì Nghê Thường Thần Môn làm sao đứng vững trong Thiên Hà Thần Vực?

Phương Kiệt âm u nói:

- Tiểu tử này rất si tình, đến lúc này còn muốn mang Thánh Nữ Bạch Tuyết đi. Hừ, thật là không biết sống chết! Đại tông chủ, hôm nay Nghê Thường Thần Môn phải tru sát hắn tại đây! Nhưng thực lực của tiểu tử này rất mạnh, ngăn được uy năng của Thải Hồng Thần Kiều, chậc chậc, cũng tính là võ giả đỉnh cao trong nguyên Thiên Hà Thần Vực.

Phương Kiệt nói với các Thánh Đạo cảnh có mặt:

- Các vị đạo hữu Thánh Đạo cảnh, các vị không muốn ra tay sao? Mọi người liên hợp tiêu diệp tạp chủng này Phương Kiệt sẽ ghi nhớ nhân tình!

Đại tông chủ thuận thế nghiêm túc nói:

- Đạo hữu nào trợ giúp Nghê Thường Thần Môn tiêu diệt kẻ xâm nhập thì Nghê Thường Thần Môn ghi nhớ nhân tình này!

Một tộc trưởng gia tộc tam phẩm, võ giả Thánh Đạo nhất cảnh đứng ra lớn tiếng đáp:

- Đại tông chủ đã nói vậy thì Tần gia ta sẽ trợ giúp một tay!

Tần gia và Nghê Thường Thần Môn quan hệ thân thiết, nên khi Đại tông chủ mở miệng tộc trưởng Tần gia liền hưởng ứng kêu gọi. Gã bay lên lao hướng Cảnh Ngôn.

Có người đi đầu thì càng nhiều người ra mặt.

Chỉ vài giây đã có hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh bay ra, có hai Thánh Đạo nhị cảnh. Hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh bao vây Cảnh Ngôn, tấn công hắn.

Bùm!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Dù thực lực của Cảnh Ngôn mạnh nhưng bị nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh vây công rất khó ngăn cản. Cảnh Ngôn vận chuyển thánh khí phòng ngự, từng luồng sáng đan xen vào nhau lấp lánh quanh người hắn.

Cảnh Ngôn phun ra búng máu:

- Phụt!

Lực lượng đáng sợ va chạm, Cảnh Ngôn bị đánh bay.

Mặt Phương Kiệt vặn vẹo, mắt hưng phấn nhìn Cảnh Ngôn bị đánh lui:

- Ha ha ha! Đánh hay lắm! Tiểu tử này sắp không kiên trì nổi nữa! Bạch Tuyết, tiểu tử dám giành nàng với ta sắp bị giết!

Hừ, dám cướp nữ nhân với Phương Kiệt này, dù là võ giả Thánh Đạo nhị cảnh thì sao?

Mặt Bạch Tuyết trắng bệch, lòng bàn tay ướt mồ hôi, nàng hết sức căng thẳng nhưng không thể giúp gì trong cuộc chiến thế này.

Nhị tông chủ Nghê Thường Thần Môn từ đài cao bay lên, tham gia vào trận doanh vây giết Cảnh Ngôn:

- Ta cũng đến góp vui!

Bạch Tuyết bi thương van xin Đại tông chủ tha cho Cảnh Ngôn:

- Đại tông chủ, cầu xin ngài hãy giúp đỡ. Ta đồng ý gả cho Phương Kiệt thiếu chủ, chỉ xin ngài dừng tay để Cảnh Ngôn rời đi!

Đại tông chủ liếc Bạch Tuyết, hừ mũi nhưng không ngừng lại:

- Hừ!

Đánh nhau đến mức này rồi sao Đại tông chủ có thể ngừng lại?

Cảnh Ngôn trong vầng sáng bao bọc gầm lên:

- A!

Vết máu bên môi trông ghê người, nhưng mắt hắn rực cháy chiến ý và sát ý.

Thần niệm khuếch trương đến cực hạn, hết sức ngưng tụ kiếm ý đệ tam trọng, kiếm quang bắn ra. Cảnh Ngôn không công kích những võ giả vây giết mình mà tiếp tục đánh vào muôn vàng dải sáng Thải Hồng Thần Kiều. Đối với Cảnh Ngôn thì Thải Hồng Thần Kiều đem đến uy hiếp lớn nhất, nếu

không có nó dù võ giả vây công hắn nhiều gấp đôi cũng như muỗi cắn.

Xoẹt xoẹt!

Thần niệm của Cảnh Ngôn bùng nổ, kiếm ý đệ tam trọng ngưng tụ đến cực điểm, trong lòng hắn sinh ra cảm giác huyền diệu. Kiếm ý đệ tam trọng ngưng tụ lột xác, hơi thở huyền ảo bắn ra.

Hết chương 848.

Chương 849. Giết Từng Người Một

Cảnh Ngôn hoàn toàn liều mạng.

Tuy hắn có thánh khí phòng ngự hộ thể nhưng thánh khí tàn phá, năng lực phòng hộ ở giữa linh khí phòng ngự và thánh khí phòng ngự hoàn chỉnh. Dù có Thiên Long Linh Thể thêm vào cũng không chịu nổi nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh công kích.

Đám võ giả Thánh Đạo cảnh vây công Cảnh Ngôn không chút kiêng kỵ, vì hắn bị Thải Hồng Thần Kiều áp chế không rảnh đánh với họ, chẳng sợ hắn đánh trả.

Cứ tiếp tục thế này Cảnh Ngôn không thể chống chọi được lâu, phải công nhận Thiên Long Linh Thể rất mạnh, nếu không luyện thành Thiên Long Linh Thể thì hắn đã chết rồi.

Cảnh Ngôn không có lựa chọn nào khác hơn liều mạng, hắn điều động thần hồn tăng thần niệm lên đến cực hạn. Làm như vậy là tổn thương thần hồn, nếu không phải bị buộc đến đường cùng hắn tuyệt đối không làm như thế.

Không ngờ Cảnh Ngôn làm như vậy lại sinh ra cơ hội lật ngược bàn cờ.

Vào giây phút nguy nan này kiếm ý đệ tam trọng lột xác.

Kiếm ý đệ tam trọng của Cảnh Ngôn có uy năng rất mạnh nhưng không tính là thần thông, khi hắn dùng nó công kích Người Thủ Hộ Thần Long, y cũng rất bất ngờ, đinh ninh hắn nắm giữ một loại thần thông sơ hình.

Thần thông rất khó nắm giữ, trong Thần giới ít có võ giả sở hữu thần thông. Chỉ có thể tự mình lĩnh ngộ ra thần thông. Trên thế giới này càng hiếm có võ giả nắm giữ thần thông, ví dụ hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh vây công Cảnh Ngôn, bọn họ không chạm tới được bề ngoài thần thông, hoàn toàn nhờ vào lực lượng pháp tắc và võ học, vũ khí công kích hắn.

Kiếm ý đệ tam trọng chớp mắt lột xác thần thông thật sự.

- Đó là hơi thở gì?

- Kỳ lạ quá, cảm giác rất xa lạ, nhưng tạo áp lực quân lâm thiên hạ!

- Chuyện gì xảy ra?

- Hay trên người Cảnh Ngôn có thủ đoạn gì chưa dùng?

Thần thông kiếm ý xuất hiện, những người có mặt, đặc biệt là võ giả Thánh Đạo cảnh vây công Cảnh Ngôn cảm nhận hơi thở phô thiên cái địa. Bọn họ cảm giác lực lượng pháp tắc trong không gian này trở nên sống động hơn.

Cảnh Ngôn cảm nhận thần thông kiếm ý, tim rung lên sau đó lộ ra biểu tình mừng như điên.

Cảnh Ngôn rống to:

- Phá cho ta!

Thánh Quang kiếm pháp được thần thông kiếm ý dung nhập khoảnh khắc đâm hướng muôn vàn dải sáng bảy sắc.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Muôn vàng dải sáng bảy sắc hình thành bình chướng bị kiếm quang xé rách.

Lúc trước Cảnh Ngôn hết sức chém một kiếm nhưng không thể đâm thủng màn sáng bảy sắc, giờ chỉ một nhát đã xé mở lỗ hổng.

Cảnh Ngôn nhếch mép nhìn hướng đài cao.

- Thiên Không Chi Dực!

Cảnh Ngôn lắc người, giây sau xuất hiện trên đài cao.

Thần thông kiếm ý không đánh tan muôn vàng dải sáng bảy sắc hình thành từ Thải Hồng Thần Kiều, nhưng nó xé mở lỗ hổng quá đủ cho Cảnh Ngôn.

Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn thấy Cảnh Ngôn cầm kiếm lao đến gần đài cao thì sợ tái mặt, động ý niệm, ánh sáng bảy sắc lấp lánh quanh người nàng. Đại tông chủ tụ tập lực lượng Thải Hồng Thần Kiều lại bảo vệ mình, sợ bị Cảnh Ngôn đánh.

Trong thời gian ngắn ngủi Đại tông chủ không suy nghĩ nhiều, bản năng chọn bảo vệ mình.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng vung trường kiếm, uy năng đáng sợ giáng xuống.

- Phương Kiệt, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Mục tiêu đường kiếm của Cảnh Ngôn là Phương Kiệt.

Giết Phương Kiệt sẽ hoàn toàn đắc tội thế lực nhất phẩm Phương gia, nhưng Cảnh Ngôn không thèm nghĩ nhiều. Lửa giận đốt cháy bụng hắn, tràn ngập thù hận Phương Kiệt chỉ muốn giết gã ngay, còn về bị Phương gia trả thù thì tính sau.

Phương Kiệt thấy kiếm quang đen bay tới vội cầu cứu:

- Thước Lão cứu ta!

Thước Lão luôn ở cạnh Phương Kiệt, dù gã không kêu lão cũng sẽ hết sức cứu gã. Vấn đề là đừng nói Cảnh Ngôn đã nắm giữ thần thông kiếm ý, lúc hắn chưa ngộ ra thì Thước Lão Thánh Đạo nhị cảnh cũng khó ngăn cản hắn.

Thước Lão lòng nặng trĩu, bảo vệ Phương Kiệt là trách nhiệm của lão, dù biết không ngăn được nhưng lão vẫn phải gắng hết sức. Thước Lão liên tục vung cánh tay muốn cản lại đường kiếm.

Bùm!

Năng lượng đáng sợ va chạm, Thước Lão bị đánh bay lộn mèo trên không trung.

Một kiếm đánh bay Thước Lão xong Cảnh Ngôn tùy tay chém nhát kiếm. Phương Kiệt đã kích phát thánh khí phòng ngự, hoa văn dày đặc chuyển động ngoài người gã, vầng sáng mờ lấp lánh. Nhưng Phương Kiệt chưa thăng cấp Thánh Đạo cảnh, không cách nào phát huy hết uy lực của thánh khí.

Kiếm quang đen cuốn lấy vầng sáng năng lượng của thánh khí bị tiêu diệt.

Phương Kiệt kinh hoàng hét to:

- Dừng tay! Mau dừng tay! Ta là thiếu chủ Phương gia, nếu ngươi giết ta …

Tiếng hét ngừng bặt.

Muốn Cảnh Ngôn dừng tay? Có thể không?

Thân hình thiếu chủ Phương gia Phương Kiệt hóa thành bụi, Cảnh Ngôn ngoắc ngón tay thu lấy thánh khí phòng ngự trong tu di giới chỉ trên người gã.

Cảnh Ngôn dùng thần niệm truyền câu nói cho Bạch Tuyết:

- Bạch Tuyết, ta thu nàng vào tiểu thế giới, đừng chống cự.

Ý niệm này truyền ra khi Cảnh Ngôn giết Phương Kiệt, hắn thu tài nguyên trên người gã cũng vung ra luồng nguyên khí bao bọc Bạch Tuyết.

Bạch Tuyết không biết Cảnh Ngôn muốn làm gì nhưng nàng tin tưởng hắn, không chút chống cự.

Vèo!

Ngay sau đó Bạch Tuyết biến mất trên đài cao.

Cảnh Ngôn thu Bạch Tuyết vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Thước Lão rống to:

- Thiếu chủ!

Thân thể bị đánh bay vội trở lại, Thước Lão trơ mắt nhìn Phương Kiệt bị Cảnh Ngôn đánh chết.

Thước Lão vừa kinh vừa giận hét vào mặt Cảnh Ngôn:

- Ngươi … ngươi quá to gan! Ngươi có biết đã gây họa ngập trời? Phương Kiệt là thiếu chủ Phương gia, ngươi giết thiếu chủ Phương gia, dù sau lưng ngươi có thế lực nhất phẩm cũng chạy trời không khỏi nắng!

Cảnh Ngôn lười quan tâm lão già này, nói:

- Ngươi cũng chết đi!

Lão già tện Thước Lão luôn theo bên cạnh bảo vệ Phương Kiệt, gã đã làm nhiều chuyện ác, Thước Lão trong sạch được sao?

Kiếm quang quét qua.

Thần thông kiếm ý thật sự quá mạnh, Thước Lão Thánh Đạo nhị cảnh đã vận dụng thánh khí phòng ngự, dốc hết sức mình ngăn cản. Nhưng lớp năng lượng bảo vệ của thánh khí phòng ngự bị ba luồng kiếm quang đánh tan.

Thước Lão chết.

Đương nhiên Cảnh Ngôn sẽ không bỏ qua tài nguyên trên người Thước Lão, hắn ngoắc ngón tay thu hết.

Mặt Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn không chút máu, nhưng chưa bị ngu người, còn biết tiếp tục khống chế Thải Hồng Thần Kiều bảo vệ bản thân và công kích Cảnh Ngôn.

Hết chương 849.

Chương 850. Không Ai Ngăn Cản Được

Lúc này Đại tông chủ cảm giác như rơi vào hầm băng!

Nàng hoàn toàn không hiểu nổi vì sao sức chiến đấu của Cảnh Ngôn đột nhiên tăng vọt. Lúc trước Cảnh Ngôn không thể đánh tan muôn vàng dải sáng của Thải Hồng Thần Kiều, nhưng đột nhiên muôn vàng dải sáng mất đi uy lực vốn có.

Đại tông chủ khống chế Thải Hồng Thần Kiều nên biết rõ thánh khí trấn tông không bị trục trặc gì, uy năng như thường. Tình huống hiện tại chỉ có một cách giải thích là lực công kích của Cảnh Ngôn tăng lên nhiều.

Hơn nữa võ giả Thánh Đạo nhị cảnh Thước Lão cầm thánh khí cũng chỉ chống cự được vài kiếm rồi bị đánh chết. Nên biết Cảnh Ngôn đang bị Thải Hồng Thần Kiều áp chế, tuy hắn xé mở muôn vàn dải sáng Thải Hồng Thần Kiều nhưng đỉnh Thải Hồng Phong bị uy năng thánh khí ảnh hưởng, hắn phải bỏ ra một phần nguyên khí triệt tiêu ảnh hưởng của Thải Hồng Thần Kiều với mình.

Cảnh Ngôn lạnh lùng liếc Đại tông chủ một cái.

Đại tông chủ có Thải Hồng Thần Kiều bảo vệ, trong thời gian ngắn không thể giết nàng. Cảnh Ngôn lắc người bỏ lại Đại tông chủ, lao hướng mười mấy võ giả Thánh Đạo cảnh vây giết mình.

Kiếm quang chém ra, muôn vàng dải sáng lại bị xé rách, vận chuyển Thiên Không Chi Dực khoảnh khắc Cảnh Ngôn đến gần tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường.

Long Tường thấy Cảnh Ngôn lao tới thì hồn vía lên mây.

Long Tường thấy tận mắt Thước Lão cùng cảnh giới với gã bị giết, lúc này còn giữ được bình tĩnh mới lạ.

Không cần biết tại sao Cảnh Ngôn đột nhiên tăng mạnh sức công kích, đây là sự thật, lúc này không có thời gian truy cứu nguyên nhân.

Long Tường thấy rõ tốc độ của Cảnh Ngôn, giờ có xoay người chạy trốn cũng chỉ có đường chết, gã không nhanh bằng hắn.

Long Tường phản ứng nhanh chóng quát to:

- Mọi người liên hợp lại đi! Hắn chỉ có một người, chúng ta sợ cái gì? Nếu chúng ta sợ hãi thì không cần ta nói hậu quả các người cũng biết!

Long Tường biết nếu chạy trốn sẽ bị đuổi kịp rồi đánh chết, nên gã xúi người khác cùng nhau ra tay.

Long Tường cũng biết lúc trước họ đã liên hợp vây công một lúc lâu mà không thể giết Cảnh Ngôn, giờ hắn tăng vọt sức chiến đấu, khả năng họ có thể vây giết hắn càng thấp. Long Tường xúi giục mọi người cùng nhau lên là có ý xấu xa, chỉ cần hơn người võ giả Thánh Đạo cảnh bao vây Cảnh Ngôn rồi thêm Thải Hồng Thần Kiều áp chế lực lượng, hắn sẽ bị vây khốn một lúc, gã có thể thừa dịp đó chạy trốn.

Chạy ra phạm vi cảm giác của Cảnh Ngôn thì hắn khó tìm được gã, hy vọng sống sót của gã lớn hơn nhiều.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, trường kiếm màu đen chém vào hư không:

- Chết!

Bùm!

Long Tường cảm giác toàn thân như bị xé rách, tuy có thánh khí bảo vệ nhưng khó cản lại hết lực lượng đáng sợ kia.

Long Tường rống to:

- Mau ra tay đi!

Tiếng quát của Long Tường làm hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh giật mình tỉnh táo lại, bọn họ lần nữa xông hướng Cảnh Ngôn.

Đánh nhau đến mức này rồi không phải họ muốn ngừng liền ngừng, nếu không giết Cảnh Ngôn thì bọn họ khó có kết cục tốt. Cho nên chỉ có thể cứng da đầu xông lên.

Hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh cùng tấn công thì Cảnh Ngôn chỉ còn nước né tránh. Hắn nắm giữ thần thông kiếm ý, nhưng trước đó cơ thể bị thương, nếu hứng lấy công kích từ đám võ giả Thánh Đạo cảnh thì hắn vẫn bị nguy hiểm.

Thi triển Thiên Không Chi Dực không thể né hết đòn công kích, nhưng vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công giúp Cảnh Ngôn đoán ra một số công kích yếu ớt, né qua công kích của vài võ giả.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cơ thể Cảnh Ngôn lại bị mấy đòn công kích đánh bay nhưng hắn quay về ngay.

Lần này Cảnh Ngôn nhắm vào Nhị tông chủ Nghê Thường Thần Môn:

- Chết đi!

Mới rồi Cảnh Ngôn thấy thái độ của Nhị tông chủ đối với Bạch Tuyết kém nhất. Thánh Nữ Tang Thanh đệ tử của Nhị tông chủ mỉa mai nhạo báng Bạch Tuyết, Cảnh Ngôn quyết định giết nữ nhân này trước.

Nhị tông chủ chỉ có tu vi Thánh Đạo nhất cảnh đâu đỡ nổi công kích của Cảnh Ngôn?

Một nhát kiếm tru sát Nhị tông chủ Nghê Thường Thần Môn.

Hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh thấy Nhị tông chủ Nghê Thường Thần Môn chết ngay bên cạnh thì càng sợ hơn.

Một cường giả Thánh Đạo nhị cảnh nói:

- Chết tiệt! Cảnh Ngôn quá mạnh, chúng ta liên hợp cũng không đánh lại hắn, nếu cứ đánh tiếp có lẽ hắn không chết nhưng chúng ta thì chết chắc. Các vị, chúng ta rút đi!

Một người nói:

- Chúng ta rút sẽ bị hắn truy sát mất!

Cường giả Thánh Đạo nhị cảnh đó nhìn hướng Long Tường:

- Chúng ta tản ra thì hắn đuổi theo ai?

Những người khác ngầm hiểu. Long Tường đầu tiên nhảy ra đánh Cảnh Ngôn, hỏi trong nhóm ai là người Cảnh Ngôn muốn giết nhất thì chắc chắn là Long Tường. Mọi người tản ra chạy trốn, người đầu tiên bị Cảnh Ngôn đuổi theo chắc là tông chủ Long Tường, nếu vậy thì cơ hội sống sót của họ rất lớn. Bọn họ dù gì là võ giả Thánh Đạo cảnh, tốc độ siêu mau, miễn chạy ra phạm vi thần hồn bao phủ thì Cảnh Ngôn không dễ tìm được họ.

- Còn chờ cái gì? Đi!

Hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh chạy tứ tán.

Tông chủ Long Tường xanh mặt quát to:

- Các ngươi làm gì? Trở lại! Trở lại đi! Chết tiệt, đám tiểu nhân!

Long Tường cũng đang tìm cơ hội chuồn đi, nhưng chưa kịp hành động người ta đã chạy trước.

Long Tường rất tức giận, gã quát tháo liên hồi nhưng bị quăng cục lơ. Đến lúc này ai sợ tông chủ thế lực nhị phẩm trả thù? Ở lại mất cả mạng nhỏ, có cái gì quan trọng hơn mạng sống của mình? Sĩ diện không bằng mạng sống, càng không đáng nhắc tới.

Long Tường thấy người khác không quay đầu lại thì gã cũng xoay người định chuồn đi.

Vèo!

Long Tường vừa bay vừa hét hướng Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn:

- Đại tông chủ, ta không chống nổi nữa! Đại tông chủ hãy dùng Thải Hồng Thần Kiều cố gắng hạn chế tốc độ của hắn để ta rời đi!

- Muốn đi? Không dễ vậy!

Thần thông kiếm ý của Cảnh Ngôn trực tiếp bao phủ quanh người Long Tường.

Hơn mười người cùng chạy trốn, nếu thần thông kiếm ý tản ra trấn áp thì hiệu quả không tốt lắm. Nhưng giờ chỉ nhằm vào một mình Long Tường, gã làm sao đỡ nổi? Long Tường rơi vào thần thông kiếm ý, tốc độ bay chậm như ốc sên.

- Long Tường, chết cho ta!

Kiếm quang chém ra.

Long Tường hét chói tai:

- Không! Ta không thể chết! Cảnh Ngôn mau dừng tay, ta xin lỗi ngươi, ta sai rồi, ngừng ngay đi!

Nhưng Cảnh Ngôn không hề dừng lại, trong một giây chém ra bốn kiếm.

Phập!

Thân thể Long Tường bị chém thành hai nửa từ trên cao rớt xuống.

Hết chương 850.

Chương 851. Dừng Ở Đây

Thu lại thánh khí, tu di giới chỉ của Long Tường và Nhị tông chủ Nghê Thường Thần Môn, Cảnh Ngôn nhìn hướng Đại tông chủ đứng trên đài cao.

Cảnh Ngôn không đuổi bắt đám võ giả chạy trốn, nếu hắn đuổi theo có thể bắt kịp một, hai người nhưng không có ý nghĩa gì.

Đám đông trên đỉnh Thải Hồng phong ngây ra như phỗng.

Kết quả trận đại chiến này nằm ngoài dự đoán của họ, bọn họ không thể tưởng tượng một mình Cảnh Ngôn, bị thánh khí trấn tông Nghê Thường Thần Môn áp chế mà đánh hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh tan tác, giết hai người.

Thiếu chủ Phương gia Phương Kiệt và võ giả Thánh Đạo nhị cảnh Thước Lão bảo vệ gã cũng chết tại đây.

Qua thật lâu họ vẫn không thể tin điều mình trông thấy.

Ba người Tiêu Chiêm trợn mắt há hốc mồm, họ không ngờ Cảnh tiên sinh đi cùng họ có tu vi Võ Đạo mạnh khủng khiếp như vậy, đúng là quái vật.

Trong hội đấu giá Nghê Thường Phi Vũ Lâu Cảnh Ngôn bỏ ra hơn hai ngàn vạn linh thạch cực phẩm mua Thần Huy Thảo, thánh khí phòng ngự tàn phá. Bọn họ cho rằng Cảnh Ngôn rất giàu, nhưng không ngờ tu vi Võ Đạo của hắn mạnh đến thế. Ba người luôn cho rằng Cảnh Ngôn chỉ là võ giả Đạo Hoàng cảnh giống như họ, giờ mới biết họ sai quá nhiều.

Đại tông chủ Nghê Thường Thần Môn đối diện ánh mắt của Cảnh Ngôn, tâm tình vô cùng phức tạp, trong đầu đan xen

nhiều suy nghĩ. Đại tông chủ không biết có nên khống chế thánh khí trấn tông tiếp tục công kích Cảnh Ngôn không.

Nếu tiếp tục khống chế Thải Hồng Thần Kiều tấn công Cảnh Ngôn, khả năng giết hắn gần bằng không. Nhưng không đánh thì nên ăn nói thế nào?

Lúc đang đánh nhau Cảnh Ngôn từng kêu Đại tông chủ ngừng lại, nhưng khi đó nàng phớt lờ đề nghị của hắn.

Sư phụ của Bạch Tuyết, Tam tông chủ Nghê Thường Thần Môn thở dài thườn thượt, nhìn Đại tông chủ:

- Ngừng tay đi Đại tông chủ.

- Nhưng Nhị tông chủ của Nghê Thường Thần Môn chúng ta …

Đại tông chủ rất muốn dừng lại, nhưng nhớ Nhị tông chủ chết, thiếu chủ Phương gia chết trong Nghê Thường Thần Môn thì nàng nghĩ nếu không giữ Cảnh Ngôn lại, Nghê Thường Thần Môn sẽ gặp rắc rối càng lớn.

Vèo!

Cảnh Ngôn cầm trường kiếm lại bay lên đài cao, hắn cũng không muốn ngừng lại.

Nếu không phải kiếm ý đệ tam trọng lột xác thành thần thông kiếm ý thì hôm nay hắn đã chết tại đây. Lúc trước Nghê Thường Thần Môn không chút che giấu sát tâm với hắn. Cộng thêm Nghê Thường Thần Môn bắt ép Bạch Tuyết gả cho thiếu chủ Phương gia xấu xí hung tàn.

Những điều này khiến lửa giận cháy hừng hực trong lòng Cảnh Ngôn, nếu hắn không đến Nghê Thường Thần Thành kịp lúc, xuất hiện kịp lúc thì kết cục của Bạch Tuyết ra sao? Cảnh Ngôn không dám nghĩ sâu thêm.

Tất cả đều tại Nghê Thường Thần Môn gây ra!

Xoẹt!

Đại tông chủ thấy Cảnh Ngôn xông đến vội khống chế Thải Hồng Thần Kiều ngăn cản, nhưng thần thông kiếm ý công kích, muôn vàn dải sáng thật yếu ớt.

Ong ong ong ong ong!

Chợt một hơi thở xa xưa dày nặng dâng lên trên bầu trời đỉnh Thải Hồng phong.

Cảnh Ngôn cảm nhận hơi thở này bỗng khựng lại giữa trời, nhìn chăm chú.

Một bà già xanh xao đạp bước trong hư không cười tủm tỉm, mỗi một bước như có sức mạnh vạn quân, không gian chấn động.

Đại tông chủ, Tam tông chủ thấy người đến vội khom lưng cung kính nói:

- Lão tông chủ!

Bà lão xanh xao nhìn hai tông chủ, nhẹ lắc đầu, sau đó nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Bà lão tóc bạc ôn hòa nói với Cảnh Ngôn:

- Đạo hữu có thể dừng tay không? Chuyện này ngừng tại đây được không?

Cảnh Ngôn nhìn đối phương chăm chú, hắn cảm giác hơi thở trên người bà lão tóc bạc cực kỳ đậm, chắc là cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

Nếu là cường giả Thánh Đạo tam cảnh nắm giữ Thải Hồng Thần Kiều, Cảnh Ngôn cảm thấy khi đánh nhau phần thắng của hắn không lớn.

Cảnh Ngôn trầm giọng hỏi:

- Người là lão tông chủ của Nghê Thường Thần Môn?

Bà lão tóc bạc gật đầu nói:

- Đúng vậy! Hôm nay đạo hữu đã giết nhiều người, Nhị tông chủ của Nghê Thường Thần Môn ta cũng chết trong tay đạo hữu. Nên xin đạo hữu ngừng tại đây đi.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Ngừng ở đây? Mới rồi ta rơi vào cảnh khó, sao lão tông chủ không xuất hiện kêu họ ngừng lại, tha cho ta?

Tuy đối phương là Thánh Đạo tam cảnh nhưng Cảnh Ngôn vẫn có thực lực đánh một trận, dù không thể chiến thắng đối phương nhưng dư sức tự bảo vệ mình. Nếu không đánh lại hắn sẽ đi, Cảnh Ngôn nắm giữ thần thông kiếm ý, võ giả Thánh Đạo tam cảnh khó giữ chân hắn.

Bà lão tóc bạc liên tục nói:

- Đạo hữu nói đúng, ta biết tình hình lúc trước, ta không muốn ra mặt. Nhưng đạo hữu không cảm thấy đến Nghê Thường Thần Môn, cưỡng ép mang đi Thánh Nữ của tông môn, nếu Nghê Thường Thần Môn ta không có chút gì biểu thị thì làm sao đứng vững trong Thiên Hà Thần Vực? Đạo hữu muốn mang Thánh Nữ đi thì phải có thực lực, nếu không đủ thực lực có bị giết cũng không thể trách Nghê Thường Thần Môn ta. Mấy câu này hơi khó nghe nhưng đạo hữu hãy nghĩ kỹ xem có lý không? Nếu đặt mình vào vị trí của tông chủ Nghê Thường Thần Môn, có thể trơ mắt nhìn Thánh Nữ được tông môn bồi dưỡng bị mang đi trong tình hình này không?

Cảnh Ngôn cười nhạo:

- Hừ, nếu ta là tông chủ của Nghê Thường Thần Môn tuyệt đối sẽ không bắt ép Thánh Nữ gả cho thiếu chủ Phương gia Phương Kiệt!

Bà lão tóc bạc vẻ mặt bình thản, dường như không biết tức giận là gì:

- Lập trường khác nhau, cái nhìn với một việc cũng khác. Nhưng thôi đạo hữu hãy ngừng lại đi, đạo hữu cứ mang Thánh Nữ Bạch Tuyết đi.

Cảnh Ngôn trầm ngâm

Bà lão tóc bạc thấy Cảnh Ngôn im lặng thì không thúc giục, bình tĩnh chờ hắn suy nghĩ.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Thánh Nữ Tang Thanh, nhếch mép:

- Lão tông chủ, Thánh Nữ tên Tang Thanh của Nghê Thường Thần Môn các ngươi phẩm tính hình như hơi ti tiện.

Bà lão tóc bạc không thèm nhìn Tang Thanh, lạnh nhạt nói với Đại tông chủ:

- Thánh Nữ Tang Thanh đúng là phẩm hạnh không đàng hoàng. Đại tông chủ, ngươi hãy phế trừ tu vi của Tang Thanh, trục xuất ra Nghê Thường Thần Môn.

Đại tông chủ lên tiếng:

- Rõ!

Lão tông chủ ra lệnh, Đại tông chủ không dám cãi, không dám không nghe.

Tang Thanh nghe vậy mặt xám như tro tàn, trong đôi mắt tức giận chất chứa kinh hoàng:

- Đại tông chủ!

Cảnh Ngôn chắp tay hướng lão tông chủ sau đó bay đi:

- Được rồi, chuyện hôm nay cứ vậy đi. Lão tông chủ, cáo từ!

Cảnh Ngôn khá vừa lòng lão tông chủ giải quyết dứt khoát.

Hết chương 851.

Chương 852. Lại Tiến Một Bước

Cảnh Ngôn không muốn chiến một trận với lão tông chủ Nghê Thường Thần Môn, dù sao trong sân nhà của người ta, hắn đã nếm uy năng của thánh khí trấn tông Thải Hồng Thần Kiều.

Thải Hồng Thần Kiều ở trong tay võ giả Thánh Đạo tam cảnh uy năng mạnh hơn trong tay võ giả Thánh Đạo nhị cảnh nhiều.

Hơn nữa Cảnh Ngôn bị thương hơi nặng, thần hồn có tổn thương, hắn nên thừa dịp còn sớm rời khỏi chốn thị phi.

Cảnh Ngôn bay khỏi Nghê Thường Thần Môn, không chào hỏi ba người Tiêu Chiêm. Không phải Cảnh Ngôn ngạo mạn gì, lúc này dính dáng với ba người Tiêu Chiêm càng nhiều càng đem đến rắc rối cho họ.

Giây lát Cảnh Ngôn đã mất hút phía chân trời.

***

Lão tông chủ nhìn quanh toàn trường, chậm rãi nói:

- Các vị đạo hữu, chuyện hôm nay khiến các vị bị sợ hãi, ta đại biểu Nghê Thường Thần Môn xin lỗi các vị!

Mọi người vội nói không sao, hôm nay họ được xem màn kịch hay. Đại chiến như thế không thường thấy, một thời gian dài về sau họ có chuyện để tán dóc.

Lão tông chủ nói:

- Nghê Thường Thần Môn ta còn chút việc riêng cần giải quyết, không giữ các vị ở lại.

Mọi người hiểu họ nên đi.

Đám người từ biệt bay đi.

Lão tông chủ ánh mắt sắc bén liếc qua:

- Đại tông chủ, Tam tông chủ, giải quyết chuyện Tang Thanh xong đến thần điện gặp ta.

Đại tông chủ nhíu chặt mày hỏi:

- Lão tông chủ, thật sự làm Tang Thanh …?

Cảnh Ngôn đã đi rồi còn xử lý Tang Thanh sao?

Ánh mắt lão tông chủ thay đổi:

- Lời ta nói ra sao có thể không giữ lời?

Đại tông chủ vội nói:

- Vâng, ta hiểu rồi!

Dù Tang Thanh van xin nhưng nàng chỉ là võ giả Đạo Hoàng cảnh, mặc người xâm lược. Lúc này Tang Thanh hơi hiểu cảm giác bất lực khi Thánh Nữ Bạch Tuyết bị buộc gả cho Phương Kiệt.

Bị cướp đi tu vi, đuổi ra Nghê Thường Thần Môn, một Thánh Nữ không có tu vi sẽ có kết cục thế nào? Nên biết lúc trước nhiều người thèm nhỏ dãi Tang Thanh.

Sau thời gian một tách trà, trong thần điện trên đỉnh Thải Hồng phong Nghê Thường Thần Môn.

Lão tông chủ ra lệnh cho Đại tông chủ:

- Đại tông chủ, ngươi tự mình phái người đi xin lỗi, dù sao thiếu chủ Phương gia Phương Kiệt chết trong Nghê Thường Thần Môn ta.

Đại tông chủ căng thẳng hỏi:

- Lão tông chủ, Phương Kiệt chết trong Nghê Thường Thần Môn, có khi nào Phương gia sẽ giận chó đánh mèo Nghê Thường Thần Môn?

Lão tông chủ mắt lóe tia sáng nói:

- Nên mới kêu ngươi phái người đi xin lỗi! Còn về Phương gia có chịu tha thứ Nghê Thường Thần Môn hay không thì tùy. Phương gia tuy là thế lực nhất phẩm nhưng muốn tiêu diệt chúng ta sẽ phải trả giá cực đắt, tộc trưởng Phương gia sẽ không lỗ mãng như vậy.

Đại tông chủ sớm muốn hỏi một câu:

- Lão tông chủ, với tu vi của người khống chế Thải Hồng Thần Kiều thì giữ lại Cảnh Ngôn …

Khi lão tông chủ xuất hiện kêu Cảnh Ngôn dừng tay Đại tông chủ đã thấy lạ, nhưng lúc ấy có mặt nhiều người ngoài, nàng không tiện hỏi.

Lão tông chủ lắc đầu nói:

- Rất khó, Cảnh Ngôn tuy chỉ là Thánh Đạo nhị cảnh, không có thánh khí ra hồn. Nhưng thực lực của hắn cực kỳ mạnh, Thánh Đạo nhị cảnh bình thường không thể so sánh.

Nếu có thể lão tông chủ sẽ không để Cảnh Ngôn đi dễ vậy, nhưng bà không nắm chắc. Nếu đánh nhau lão tông chủ khó khống chế tình hình, để Cảnh Ngôn rời đi là lựa chọn bất đắc dĩ.

Mặt Đại tông chủ cay đắng nói:

- Nói ra cũng lạ, một Thánh Đạo nhị cảnh mà mạnh như vậy, ta khống chế Thải Hồng Thần Kiều cũng không đánh lại hắn.

Lão tông chủ đảo tròng mắt nói:

- Hừ! Nếu ngươi có thể nắm giữ một loại thần thông thì ngươi có thể làm Thánh Đạo tam cảnh!

Đại tông chủ hút không khí:

- Thần thông? Không lẽ Cảnh Ngôn nắm giữ thần thông?

Đúng là Đại tông chủ không ngờ Cảnh Ngôn nắm giữ thần thông, tuy nàng biết thần thông nhưng rất xa lạ với nó. Đại tông chủ chấp chưởng thế lực nhị phẩm Nghê Thường Thần Môn nhiều năm chỉ gặp một lần võ giả nắm giữ thần thông, ở trong Hỗn Loạn Chi Địa, hôm nay là lần thứ hai.

Nếu lão tông chủ không nói trong một chốc Đại tông chủ không liên tưởng đến Cảnh Ngôn nắm giữ thần thông.

Trong Vô Vọng Thâm Uyên có nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh nhưng người nắm giữ thần thông hiếm như lông phượng sừng lân.

Lão tông chủ nói:

- Nếu ta không nhìn lầm hắn đúng là nắm giữ thần thông, hơn nữa bị vây giết mới thành công lĩnh ngộ.

Đại tông chủ gật gù hiểu ra:

- Ta hiểu rồi, hèn gì sức chiến đấu của hắn đột nhiên tăng nhiều.

Sau đó Đại tông chủ biến sắc mặt nói:

- Cảnh Ngôn trông nhỏ tuổi nhưng sao có thể nắm giữ thần thông? Hơn nữa hắn chỉ là Thánh Đạo nhị cảnh, lão tông chủ vào Thánh Đạo tam cảnh mấy ngàn năm mà chưa có thần thông!

Đại tông chủ rất giật mình.

Lão tông chủ nghe vậy lắc đầu, không nói thêm gì.

Nắm giữ thần thông quá khó khăn.

Lão tông chủ nhìn hướng Tam tông chủ:

- Tam tông chủ, Thánh Nữ Bạch Tuyết là ngươi mang về, tông môn tốn nhiều tài nguyên bồi dưỡng nàng ta, lại vì nàng ta khiến tông môn gặp sỉ nhục lớn như vậy. Ngươi có trách nhiệm trong chuyện này.

Tam tông chủ vội nhận sai:

- Xin lão tông chủ trách phạt!

Lão tông chủ nói:

- Trách phạt? Ngươi hãy đóng cửa sám hối mười năm đi!

Tam tông chủ đồng ý:

- Vâng!

***

Cảnh Ngôn rời khỏi Nghê Thường Thần Môn, một đường vận chuyển Thiên Không Chi Dực bay với tốc độ nhanh nhất.

Giây lát Cảnh Ngôn đã rời khỏi Thiên Hà Thần Vực, vào khu hòa bình, sau đó hắn vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Bạch Tuyết thấy Cảnh Ngôn xuất hiện trước mặt thì thở phào:

- Cảnh Ngôn!

Bạch Tuyết ở trong Càn Khôn tiểu thế giới không cách nào thăm dò tình huống bên ngoài, rất lo cho an toàn của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói:

- Bạch Tuyết, chúng ta đã rời khỏi Thiên Hà Thần Vực, đến khu hòa bình, tạm thời sẽ không có nguy hiểm. Hiện tại ta cần chữa thương, tạm không nói chuyện được.

Cảnh Ngôn bị thương không nhẹ cần chữa trị ngay, đặc biệt thần hồn bị tổn hại càng cần nhanh chóng chữa lành.

Bạch Tuyết gật đầu.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng, dùng một ít đan dược cửu giai trị thương và Thần Huy Đan. Cảnh Ngôn luyện chế bốn viên Thần Huy Đan, trước đó dùng một viên, còn lại ba viên.

May mắn có Thần Huy Đan, nếu không lần này Cảnh Ngôn bị tổn hại thần hồn không biết chờ bao lâu mới tự động chữa lành.

Nửa tháng qua trong chớp mắt.

Chữa thương nửa tháng Cảnh Ngôn hầu như khỏe mạnh. Thần hồn hơi yếu ớt nhưng được Thần Huy Đan nuôi dưỡng, về tổng thể thần hồn càng mạnh hơn, thần niệm ngưng tụ hơn. Tin tưởng không lâu sau thần hồn sẽ lành lặn như ban đầu, khi ấy sức chiến đấu của Cảnh Ngôn sẽ lại tăng tiến.

Bạch Tuyết thấy Cảnh Ngôn mở mắt ra đứng dậy, nàng hỏi ngay:

- Cảnh Ngôn có sao không?

Cảnh Ngôn nhìn vào đôi mắt đẹp của nàng, nói:

- Không sao. Bạch Tuyết, lúc trước sao nàng vào Vô Vọng Thâm Uyên làm gì? Nàng chỉ có tu vi Đạo Linh cảnh, ở trong Vô Vọng Thâm Uyên rất nguy hiểm!

Hết chương 852.

Chương 853. Lại Đi Tử Vong Thần Điện

Bạch Tuyết hơi cau mày, rèm mi cụp xuống, chợt nàng ngước nhìn Cảnh Ngôn.

- Ta vào Vô Vọng Thâm Uyên là vì ngươi.

Khuôn mặt Bạch Tuyết lạnh lùng thanh cao, nói ra câu đó trong hờ hững toát ra vẻ đương nhiên.

Cảnh Ngôn trợn trắng mắt, hắn biết đây là tính cách của Bạch Tuyết.

Yên lặng giây lát, tâm tình Bạch Tuyết phức tạp mở miệng hỏi:

- Cảnh Ngôn, Nghê Thường Thần Môn giờ thế nào rồi?

Cảnh Ngôn lườm nàng:

- Bây giờ nàng còn lo cho tông môn này?

Bạch Tuyết nói:

- Tam tông chủ của Nghê Thường Thần Môn là sư phụ ta, luôn tốt với ta. Ta không quan tâm người khác nhưng hy vọng sư phụ của ta sống.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Yên tâm, Nghê Thường Thần Môn trừ Nhị tông chủ bị ta giết ra những người khác đều sống khỏe. Nếu lão tông chủ không xuất hiện có lẽ ta sẽ giết thêm vài người.

Bạch Tuyết biết Nghê Thường Thần Môn có lão tông chủ:

- Lão tông chủ? Lão tông chủ của Nghê Thường Thần Môn cũng xuất hiện rồi? Nếu vậy làm sao ngươi rời đi được? Lão tông chủ Nghê Thường Thần Môn Cơ Dung là võ giả Thánh Đạo tam cảnh!

Bạch Tuyết chưa từng gặp lão tông chủ, chỉ nghe sư phụ nhắc vài lần. Bạch Tuyết biết tu vi Võ Đạo của lão tông chủ siêu mạnh, Nghê Thường Thần Môn có thể sừng sững ở vị trí thế lực nhị phẩm Thiên Hà Thần Vực không ngã là nhờ cột trụ này.

Cảnh Ngôn nhướng mày nói:

- Lão tông chủ của Nghê Thường Thần Môn đúng là Thánh Đạo tam cảnh, nhưng nếu ta muốn đi thì bà ta khó giữ lại. Lão tông chủ là người thông minh, biết không có nắm chắc giữ ta ở lại nên giảng hòa với ta.

Bạch Tuyết giật mình nhìn Cảnh Ngôn, nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn, vì sao tu vi Võ Đạo của ngươi cao như vậy?

Cảnh Ngôn kể cho Bạch Tuyết nghe những chuyện của mình.

Lúc trước Bạch Tuyết nghe tin Cảnh Ngôn chết, tu vi Đạo Linh cảnh mà dám một mình vào Vô Vọng Thâm Uyên đầy nguy hiểm, tình nghĩa sâu đậm biết bao. Nếu Bạch Tuyết không đáng tin thì Cảnh Ngôn có thể tin ai?

Nên Cảnh Ngôn không giấu diếm Bạch Tuyết, nói hết cho nàng nghe các tin tức bao gồm Tử Vong Thần Điện.

Câu chuyện kéo dài mấy canh giờ.

Bạch Tuyết đôi khi vẻ mặt giật mình, có khi vui mừng.

Khi Cảnh Ngôn nói Người Thủ Hộ Thần Long giáng lâm Thiên Nguyên đại lục kêu hắn rời khỏi đại lục, Bạch Tuyết nhíu chặt mày.

Theo như Cảnh Ngôn kể thì sau này hắn không thể trở về Thiên Nguyên đại lục.

Bạch Tuyết phân tích:

- Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Ngươi giết tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường, chắc chắn Thanh Tuyền tông không bỏ qua. Thanh Tuyền tông thực lực tổng thể ngang ngửa Nghê Thường Thần Môn, không đáng lo. Nhưng Phương gia là thế lực nhất phẩm, ngươi giết Phương Kiệt, chắc chắn Phương gia không tiếc mọi giá tìm ngươi báo thù. E rằng Phương gia đã xuất động đoàn người rầm rộ, ở trong khu hòa bình cũng không an toàn. Ngươi định đi Thiên Không Thánh Điện sao? Nếu Người Thủ Hộ ra mặt có lẽ Phương gia không dám xằng bậy.

Cảnh Ngôn hơi trầm ngâm nói:

- Nếu ta có thể vào Thánh Đạo tam cảnh thì Phương gia sẽ không làm gì ta được.

Cảnh Ngôn chưa có ý định đi Thiên Không Thánh Điện.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt nói:

- Chúng ta đi Tử Vong Thần Điện ngay đi.

Lúc trong Tử Vong Thần Điện, Cảnh Ngôn đánh bại Lão Lục, Lão Thất trong thủ vệ thủ điện, cả hai từng nói nếu hắn đánh bại Tứ Ca, Ngũ Ca mới có hy vọng vào Thánh Đạo cảnh. Nay Cảnh Ngôn đã là Thánh Đạo nhị cảnh, đánh bại Lão Tứ, Lão Ngũ không có vấn đề, sau đó hắn sẽ lấy được phần thứ ba Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Đã đến lúc đi Tử Vong Thần Điện.

***

Thiên Hà Thần Vực, Phương gia.

Khi Phương gia biết tin thiếu chủ Phương Kiệt chết thì toàn gia tộc rực cháy lửa giận.

Dám giết thiếu chủ Phương gia tức là đối địch với toàn bộ Phương gia.

Cao tầng Phương gia quyết định phái ra nhiều cường giả tìm tung tích Cảnh Ngôn, nếu tìm ra hắn sẽ giết ngay tại chỗ.

Tộc trưởng Phương gia tự mình dẫn một nửa cường giả Thánh Đạo cảnh của gia tộc đi, bao gồm hai Thánh Đạo tam cảnh, bốn Thánh Đạo nhị cảnh, bốn Thánh Đạo nhất cảnh.

Tộc trưởng Phương gia còn mang đi một thánh khí trấn tộc, thánh khí công kích, khác với Thải Hồng Thần Kiều của Nghê Thường Thần Môn.

Thánh khí trấn tộc tên Loan Nguyệt Liêm Đao về sức công kích đáng sợ còn hơn Thải Hồng Thần Kiều. Nhưng Thải Hồng Thần Kiều là thánh khí toàn năng, vừa công vừa thủ. Hai thánh khí này khó đoán cái nào giá trị cao hơn.

Loan Nguyệt Liêm Đao có thể mang theo bên người, Thải Hồng Thần Kiều thì không thể di chuyển.

Đương nhiên nếu không có chuyện đặc biệt thì dù là tộc trưởng Phương gia cũng không thể tùy thân mang theo Loan Nguyệt Liêm Đao. Sử dụng thánh khí trấn tộc này phải được hội trưởng lão quyết nghị thông qua.

Tộc trưởng Phương gia dẫn theo nhiều cường giả gia tộc đầu tiên là đến Nghê Thường Thần Môn đánh trận đầu. Tuy Nghê Thường Thần Môn phái người tới cửa tặng quà xin lỗi nhưng không thể dập tắt lửa giận của tộc trưởng Phương gia.

Lão tông chủ Nghê Thường Thần Môn xuất hiện ngay khi Phương gia tộc vào tông môn:

- Phương tộc trưởng đến Nghê Thường Thần Môn, lão hủ không từ xa nghênh đón xin thứ lỗi.

Tộc trưởng Phương gia hừ lạnh một tiếng, âm trầm liếc lão tông chủ Cơ Dung:

- Ta đến vì chuyện gì chắc ngươi biết rõ, cần gì nói lời thừa nhiều như vậy, Cơ Dung!

Khuôn mặt Cơ Dung bình tĩnh, dường như ngữ điệu sắc bén của tộc trưởng Phương gia không khiến bà dao động:

- Phương tộc trưởng đến chắc vì chuyện lệnh công tử chết ở Nghê Thường Thần Môn.

Tộc trưởng Phương gia quát:

- Nghê Thường Thần Môn không cho ta một lời giải thích sao!?

Cơ Dung nói:

- Phương tộc trưởng xin đừng tức giận, lệnh công tử chết trong Nghê Thường Thần Môn đúng là khiến người tiếc thương. Nhưng Phương tộc trưởng không thể đổ hết trách nhiệm cái chết của lệnh công tử lên Nghê Thường Thần Môn ta! Nghê Thường Thần Môn cũng bị hại, Nhị tông chủ chết trong tay người tên Cảnh Ngôn!

Cơ Dung nhìn thẳng đám người Phương gia, nói:

- Hơn nữa sau khi sự việc xảy ra ta liền sai người đưa tin cho Phương tộc trưởng, còn phái người tới cửa xin lỗi.

Mắt tộc trưởng Phương gia lóe tia sáng độc ác:

- Vậy tiểu tạp chủng đáng chết ở đâu?

Cơ Dung lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn rời khỏi Nghê Thường Thần Môn ngay hôm đó, ta không biết hắn đi đâu.

Tộc trưởng Phương gia rít qua kẽ răng, nguyên khí dao động mạnh:

- Hừ! Tại sao ngươi không bắt hắn lại mà để mặc hắn đi?

Cơ Dung trầm giọng nói:

- Phương tộc trưởng nói nhẹ nhàng, nhưng chuyện này không đơn giản như Phương tộc trưởng nghĩ. Cảnh Ngôn rất mạnh, dù ta ra tay cũng không thể giữ hắn lại. Chờ Phương tộc trưởng tìm được hắn, đánh với hắn sẽ biết ta không nói dối!

Hết chương 853.

Chương 854. Tỏa Hồn Đăng

Cơ Dung nói mấy lời này với thái độ không quá thấp hèn.

Nghê Thường Thần Môn đương nhiên không thể so sánh với Phương gia, nếu Phương gia quyết tâm tiêu diệt Nghê Thường Thần Môn thì không thể nào giữ lại Nghê Thường Thần Môn.

Phương gia không cần dùng hết lực lượng, chỉ cần đám võ giả Thánh Đạo cảnh được tộc trưởng Phương gia mang theo lần này đủ hoàn toàn đập nát Nghê Thường Thần Môn. Nhưng có một điều không thể tránh khỏi là mười Thánh Đạo phe Phương gia sẽ bị hao tổn nhiều.

Cơ Dung đoán chắc tộc trưởng Phương gia sẽ không làm việc lỗ mãng. Nếu Phương Kiệt bị người Nghê Thường Thần Môn giết thì là câu chuyện khác, Phương gia liều hao tổn mấy Thánh Đạo cũng quyết tiêu diệt Nghê Thường Thần Môn.

Cơ Dung phán đoán khá chính xác, tộc trưởng Phương gia tuy bực mình Nghê Thường Thần Môn nhưng từ đầu đến cuối không có ý muốn tiêu diệt.

Cơ Dung dứt lời, mắt tộc trưởng Phương gia lấp lóe, gã tin lời của bà bảy, tám phần.

Vì nếu thực lực của Cảnh Ngôn không đủ mạnh Cơ Dung không có lý do tha cho hắn. Giết người trong Nghê Thường Thần Môn, còn giết Nhị tông chủ, điều này đả kích danh vọng của Nghê Thường Thần Môn nghiêm trọng cỡ nào? Tức là Cơ Dung thật sự không nắm chắc giữ Cảnh Ngôn lại nên đành để mặc hắn rời đi.

Tộc trưởng Phương gia đổi đề tài:

- Lão tông chủ Cơ Dung, đại chiến hôm đó chiến trường ở chỗ nào?

Lòng Cơ Dung máy động, hỏi ngay:

- Ý của Phương tộc trưởng là gì?

Tộc trưởng Phương gia khẽ hừ một tiếng:

- Hừ! Không biết lão tông chủ có từng nghe qua Tỏa Hồn Đăng?

Tim Cơ Dung rung lên, biến sắc mặt hỏi:

- Cái gì? Tỏa Hồn Đăng?

Tộc trưởng Phương gia cười nhạt:

- Lão tông chủ không cần đoán mò, Phương gia ta đúng là được một ngọn Tỏa Hồn Đăng, ta mang theo bên người đây. Giờ lão tông chủ hãy mang ta đến chỗ kịch chiến hôm đó, ta sẽ khống chế Tỏa Hồn Đăng tìm ra chỗ tạp chủng giết nhi tử của ta!

Tỏa Hồn Đăng là một loại thánh khí đặc biệt, khống chế nó có thể tỏa định hơi thở thần hồn của võ giả. Dù võ giả đó rời đi cũng sẽ bị Tỏa Hồn Đăng truy tung được.

Hôm đó Cảnh Ngôn đại chiến với đám võ giả Thánh Đạo cảnh chắc chắn sót lại chút hơi thở thần hồn, dựa vào hơi thở sót lại tộc trưởng Phương gia sẽ tìm ra hắn ở đâu.

Đương nhiên nếu qua thời gian quá lâu Tỏa Hồn Đăng không giúp được gì, nhưng mới có nửa tháng, dùng Tỏa Hồn Đăng thì hầu như trăm phần trăm tỏa định thần hồn của Cảnh Ngôn.

Tộc trưởng Phương gia mắt lóe tia sáng hỏi:

- Là ở đỉnh Thải Hồng phong?

Khuôn mặt Cơ Dung trầm trọng gật đầu nói:

- Chỗ kịch chiến ngày hôm đó đúng là ở Thải Hồng phong.

Tộc trưởng Phương gia thúc giục:

- Mau mang ta đi!

Cơ Dung hơi do dự, vì Thải Hồng phong là vùng đất trung tâm Nghê Thường Thần Môn, Thải Hồng Thần Kiều giấu trên đỉnh núi. Nếu để người Phương gia lên Thải Hồng phong, bọn họ đột nhiên ra tay sẽ dễ dàng hơn phá hoại từ bên ngoài.

Bọn họ đang ở ngoài Thải Hồng phong, người Phương gia muốn công phá đỉnh núi sẽ phải trả giá lớn hơn nhiều.

Tộc trưởng Phương gia biết tại sao Cơ Dung do dự, nói thẳng:

- Lão tông chủ Cơ Dung không cần kiêng dè cái gì, ta nói thẳng cho lão tông chủ biết, tuy ta giận Nghê Thường Thần Môn nhưng không định tiêu diệt nó. Nếu muốn tiêu diệt Nghê Thường Thần Môn, lão tông chủ nghĩ ta sẽ đứng đây nói nhảm nửa ngày với lão tông chủ sao?

Cơ Dung nhìn đám người Phương gia, nói:

- Được rồi, mời Phương tộc trưởng theo ta, nhưng chỉ một mình tộc trưởng lên Thải Hồng phong. Các đạo hữu Phương gia phải chờ ở bên ngoài.

Cơ Dung không thể không đồng ý yêu cầu của tộc trưởng Phương gia.

Tộc trưởng Phương gia đồng ý ngay:

- Được!

Tộc trưởng Phương gia lên Thải Hồng phong giây lát rồi trở ra.

Một cường giả Thánh Đạo tam cảnh của Phương gia hỏi:

- Tộc trưởng, đã tỏa định hơi thở thần hồn của Cảnh Ngôn?

Nguyên khí của tộc trưởng Phương gia dâng trào, gã bay đi trước nhất:

- Ừ, đã tỏa định thần hồn của tạp chủng đó, chúng ta xuất phát ngay!

Chín Phương gia Thánh Đạo khác theo sau, tốc độ bay lên đến cực hạn.

- Tạp chủng này rất gian xảo, chạy đến khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên. Hừ, tưởng đến khu hòa bình là có thể kê cao gối ngủ sao?

Đám Thánh Đạo Phương gia tiếp tục truy kích, từ Thiên Hà Thần Vực vào khu hòa bình.

Một Phương gia Thánh Đạo nói:

- Tộc trưởng, Cảnh Ngôn đến Nghê Thường Thần Môn là vì Thánh Nữ Bạch Tuyết. Nghe nói Thánh Nữ Bạch Tuyết đến từ Thiên Nguyên đại lục, có khi nào Cảnh Ngôn mang Thánh Nữ Bạch Tuyết đi Thiên Nguyên đại lục không? Nếu bọn họ thật sự đi Thiên Nguyên đại lục thì chúng ta có nên đuổi theo tiếp? Sợ là Người Thủ Hộ bên Thiên Không Thánh Điện sẽ nhúng tay vào.

Khóe môi tộc trưởng Phương gia cong lên nói:

- Cảnh Ngôn cũng là Thánh Đạo cảnh, theo hiệp nghị ký tên năm đó võ giả nhân loại Thánh Đạo cảnh phải rời khỏi cương vực nhân loại, võ giả thần tộc Thánh Đạo cảnh không thể vào cương vực nhân loại. Tạp chủng đó nếu đến Thiên Nguyên đại lục thì Người Thủ Hộ làm sao cho phép hắn ở lại?

Tộc trưởng Phương gia cảm ứng ngọn đèn màu đen trong tay, nói:

- Hơn nữa ta cảm ứng tạp chủng ở khu hòa bình, chắc không còn xa.

***

Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn đang nói chuyện với Bạch Tuyết về việc vào Tử Vong Thần Điện, hắn tính đưa nàng về Thiên Nguyên đại lục rồi một mình đi. Nhưng Bạch Tuyết muốn đi cùng Cảnh Ngôn.

Ngay lúc này, Cảnh Ngôn biến sắc mặt:

- A? Nguy rồi! Bạch Tuyết hãy ở trong Càn Khôn tiểu thế giới, ta ra ngoài một chút!

Cảnh Ngôn chưa nói xong đã biến mất trước mặt Bạch Tuyết, hắn không kịp giải thích nhiều.

Mười dao động hơi thở hùng hậu xuất hiện cách Cảnh Ngôn mấy chục dặm, có mười cường giả Thánh Đạo cảnh đang nhanh chóng tới gần chỗ hắn. Cảnh Ngôn không cho rằng mười võ giả Thánh Đạo đột nhiên xuất hiện là trùng hợp, có chín mươi phần trăm khả năng nhằm vào hắn.

Tốc độ của võ giả Thánh Đạo cảnh nhanh biết bao, khoảng cách mấy chục dặm chỉ một giây đã vượt qua.

Cảnh Ngôn mới ra khỏi Càn Khôn tiểu thế giới liền thấy mười bóng người trong tầm mắt.

Cảnh Ngôn cắn răng, đầu có xoay chuyển nhanh:

- Chết tiệt! Đám người này làm cách nào truy tung đến đây? Họ làm sao biết ta ở đây?

Đám người Phương gia phát hiện Cảnh Ngôn.

Tộc trưởng Phương gia rống to:

- Tiểu tạp chủng, để xem ngươi chạy trốn đi đâu!

Tộc trưởng Phương gia cất Tỏa Hồn Đăng, cầm vũ khí như lưỡi liềm, vận chuyển nguyên khí.

Vũ khí lưỡi liềm ngưng tụ đao quang đen khoảnh khắc chém hướng Cảnh Ngôn.

Hơi thở khủng bố bao phủ thiên địa, hơi thở chết chóc đáng sợ thoáng chốc tỏa định Cảnh Ngôn.

Hết chương 854.

Chương 855. Nơi Cứu Mạng

Loan Nguyệt Liêm Đao là thánh khí loại công kích, uy năng mạnh khiến người kinh hoàng.

Đây là thánh khí đẳng cấp trấn tộc, hơn xa thánh khí bình thường.

Đao quang hiện ra, hơi thở chết chóc xâm nhập không gian.

Cảnh Ngôn cảm nhận lực lượng đó, cảm giác thần hồn lạnh lẽo, mắt hắn nhìn chằm chằm đao quang đen.

Vách tường không gian như tờ giấy bị lặng lẽ xé rách, lực lượng pháp tắc trong thiên địa bị cướp mất vầng sáng bảy sắc, hóa thành màn đen đặc.

Bình thường pháp tắc sống thì có bảy sắc màu, pháp tắc hóa thành màu đen tức là đã chết, pháp tắc cũng bị hơi thở chết chóc xâm thực.

Thời đại chiến nhân thần, nhiều võ giả Thánh Đạo chém giết đánh vỡ thế giới này, hệ thống pháp tắc hoàn thiện tan nát hết, làm bây giờ không cách nào dựng dục ra thần tinh.

Bùm!

Đao quang đen tốc độ siêu mau.

Cảnh Ngôn bản năng thi triển Thánh Quang kiếm pháp, ngưng tụ thần thông kiếm ý đánh hướng đao quang đen.

Vang tiếng nổ điếc tai.

Đao quang của Loan Nguyệt Liêm Đao bị Cảnh Ngôn cản lại, nhưng từng lũ hơi thở chết chóc như giòi trên xương bàn chân lan tràn đến gần, muốn thẩm thấu vào người hắn. Cảnh

Ngôn liên tục vận chuyển thần niệm ngăn cách hơi thở chết chóc.

Cảnh Ngôn chửi thầm:

- Thánh khí thật đáng sợ! Khốn kiếp!

Vũ khí trong tay Cảnh Ngôn không phải thánh khí bình thường, hắn chịu thiệt lớn.

Mặt tộc trưởng Phương gia dữ tợn, lại vung Loan Nguyệt Liêm Đao:

- Thần thông? Tiểu tạp chủng nắm giữ thần thông!? Hèn gì thực lực của ngươi mạnh như vậy, nhưng hôm nay ngươi phải chết tại đây!

Chín Phương gia Thánh Đạo khác đứng đúng vị trí tấn công Cảnh Ngôn dồn dập.

Hai Thánh Đạo tam cảnh, bốn Thánh Đạo nhị cảnh, bốn Thánh Đạo nhất cảnh.

Trận thế như vậy trên thế giới này ai có thể ngăn cản?

Càng đừng nói trong tay tộc trưởng Phương gia có thánh khí đẳng cấp trấn tộc Loan Nguyệt Liêm Đao.

Chỉ chớp mắt Cảnh Ngôn đã bị thương, đối mặt mười Thánh Đạo vây công còn dữ dội hơn hôm hắn gặp vây công ở Nghê Thường Thần Môn.

Hơi thở Cảnh Ngôn hỗn loạn, hắn nhìn tộc trưởng Phương gia chằm chằm quát to:

- Đường đường là thế lực nhất phẩm nhưng không biết sĩ diện nhiều người vây công ta! Phương gia, không sợ tin tức truyền ra mất mặt sao?

Tộc trưởng Phương gia không dễ bị kích tướng:

- Tiểu tử, ngươi giết nhi tử của ta, hôm nay Phương gia báo thù! Hừ, ai dám nói vớ vẩn?

Tộc trưởng Phương gia đã thấy uy năng thần thông của Cảnh Ngôn thì càng không chịu đấu một mình, gã đã tin lời lão tông chủ Nghê Thường Thần Môn Cơ Dung nói, sức chiến đấu của Cảnh Ngôn rất mạnh. Dù Cơ Dung nhờ vào lực lượng Thải Hồng Thần Kiều cũng khó giữ hắn lại.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí đến cực hạn cứng rắn cản lại công kích từ bốn phương tám hướng, cơ thể hắn lại bị đánh bay đi.

Vèo!

Cảnh Ngôn thừa dịp vận dụng Thiên Không Chi Dực hóa thành luồng sáng chạy trốn.

Thấy Cảnh Ngôn trốn tộc trưởng Phương gia không nóng nảy chút nào:

- Muốn chạy? Ngươi nghĩ có thể trốn thoát sao?

Tộc trưởng Phương gia lại giơ Loan Nguyệt Liêm Đao chém ra đao quang bắn nhanh tới chỗ Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không quay người lại, chỉ dùng thần thông kiếm ý chặn lại đao quang. Thần thông kiếm ý không thể đánh tan đao quang nhưng đẩy nó hơi chệch hướng lướt qua người Cảnh Ngôn.

Đương nhiên năng lượng trên đao quang có hai mươi phần trăm quét hướng Cảnh Ngôn.

Thánh khí phòng ngự tàn phá chặn lại một phần lực lượng, Thiên Long Linh Thể cản số còn lại nên không tạo thành tổn thương trí mạng cho Cảnh Ngôn. Nhưng hơi thở chết chóc làm

người nhức đầu nhất, Cảnh Ngôn phải trích ra nhiều thần niệm ngăn cách.

Tốc độ Thiên Không Chi Dực siêu mau.

Tộc trưởng Phương gia chỉ kịp chém một đao vào lưng Cảnh Ngôn giây sau hắn đã bay ra khỏi phạm vi công kích.

Tộc trưởng Phương gia cau mày:

- Tiểu tạp chủng này tốc độ quá mau! Thân pháp của hắn … hình như thấy ở đâu rồi.

Một Phương gia Thánh Đạo giật mình hỏi:

- Tộc trưởng mới nói Cảnh Ngôn nắm giữ thần thông?

Tộc trưởng Phương gia gật đầu nói:

- Ừm! Nếu ta không nhìn lầm thì đúng là lực lượng thần thông. Tiểu tử này phải chết, nếu hắn sống sẽ là họa lớn của Phương gia ta!

Tộc trưởng Phương gia cao giọng quát:

- Đuổi theo!

Đám người đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Có Tỏa Hồn Đăng truy tung họ không sợ Cảnh Ngôn núp đi đâu, hắn trốn chỗ nào đều sẽ bị tìm ra. Lần sau tìm được Cảnh Ngôn thì họ sẽ dùng lực lượng trói buộc hạn chế thân pháp của hắn, làm vậy mới hoàn toàn giết hắn được.

Vèo!

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực đến cực hạn, thân hình hóa thành luồng sáng bay hướng Tử Vong Thâm Uyên.

Chỉ cần vào Tử Vong Thâm Uyên là đám người Phương gia không dám đuổi theo.

Cảnh Ngôn không dám vào Càn Khôn tiểu thế giới, khó giấu nó trước mặt võ giả Thánh Đạo cảnh. Nếu Càn Khôn tiểu thế giới bị phát hiện khó nói hậu quả thế nào. Nên Cảnh Ngôn chỉ có thể chạy trốn cố gắng không bị đám người Phương gia đuổi theo.

Cảnh Ngôn không chút ngừng nghỉ bay thẳng đến Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn đã thấy sương mù đen bên trên Tử Vong Thâm Uyên:

- Tử Vong Thâm Uyên!

Trong mắt võ giả khác thì vùng đất chết chóc này khiến họ chùn chân, nhưng lại là nơi cứu mạng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không chút do dự lao vào ngay.

Lực lượng nghiền áp mạnh mẽ từ bốn phương tám hướng ập đến, nhưng đối với Cảnh Ngôn bây giờ có thể chịu đựng được. Cảnh Ngôn cảm nhận một chút rồi vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Tuy Cảnh Ngôn có thể chịu đựng lực lượng của Tử Vong Thâm Uyên nhưng siêu khó chịu, càng xuống sâu lực lượng hủy diệt càng mạnh. Cảnh Ngôn không muốn chịu tội oan, nên hắn vào Càn Khôn tiểu thế giới, mặc nó rơi xuống đáy vực.

Một ngày sau, đám người Phương gia đến bên ngoài Tử Vong Thâm Uyên.

- Tộc trưởng, không lẽ Cảnh Ngôn vào Tử Vong Thâm Uyên:

Mặt tộc trưởng Phương gia độc ác gật đầu, cau mày nhìn sương đen tràn ngập:

- Ừm!

Một Phương gia Thánh Đạo lắc đầu nói:

- Vào Tử Vong Thâm Uyên dù là Thánh Đạo tam cảnh cũng chết chắc, tiểu tử kia không muốn sống nữa?

Tộc trưởng Phương gia nghiến răng nói:

- Hắn chưa chết! Tỏa Hồn Đăng cảm ứng hắn còn sống! Tiểu tạp chủng chết tiệt!

Một người nói:

- Còn sống? Hắn có thể chống cự bao lâu trong Tử Vong Thâm Uyên? Tộc trưởng, hay chúng ta chờ ở đây đi, hắn ở bên trong không chịu nổi sẽ đi ra.

Gã không muốn vào Tử Vong Thâm Uyên truy kích Cảnh Ngôn.

Tộc trưởng Phương gia hơi trầm ngâm rồi gật đầu nói:

- Ừ, chờ đi. Tử Vong Thâm Uyên quá hung hiểm, chúng ta không đi vào!

Hết chương 855.

Chương 856. Lão Lục Lão Thất

Tộc trưởng Phương gia muốn tự tay đánh chết Cảnh Ngôn, nhưng thật tình là vì Tử Vong Thâm Uyên rất hung hiểm, gã không dám dẫn người vào trong.

Không còn cách nào khác hơn là chờ bên ngoài Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn vào Tử Vong Thâm Uyên chắc chắn không chống chọi được lâu, hoặc là không chịu nổi đại trận Thâm Uyên nghiền giết mà bò ra ngoài, hoặc sẽ chết luôn trong đó.

Tộc trưởng Phương gia đảo tròng mắt, nói với người khác:

- Chúng ta chờ ở đây, ta chống mặt xem tiểu tạp chủng đó xương cứng cỡ nào!

Một võ giả Phương gia Thánh Đạo tam cảnh nhíu mày hỏi:

- Tộc trưởng, Cảnh Ngôn có khi nào là thành viên của thế lực lớn trong thần vực nào không? Giờ hắn ẩn vào Tử Vong Thâm Uyên âm thầm liên lạc với thế lực của mình kêu người tới cứu thì sao?

Tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn quá mạnh, võ giả mạnh như vậy rất có thể là thành viên của thế lực lớn. Trong Thiên Hà Thần Vực không có thế lực nào sánh bằng Phương gia, nhưng bốn thần vực khác mỗi chỗ có ít nhất một thế lực không thua gì Phương gia.

Tộc trưởng Phương gia nhìn Thánh Đạo tam cảnh đó, lắc đầu nói:

- Có khả năng này, nhưng bây giờ điều chúng ta có thể làm là chờ đợi, không thể truy sát vào.

Võ giả Phương gia Thánh Đạo tam cảnh gật đầu nói:

- Cũng đúng.

Mười cường giả Phương gia Thánh Đạo cảnh từ trên trời giáng xuống, ngồi xếp bằng cách Tử Vong Thâm Uyên không xa.

Tộc trưởng Phương gia lấy Tỏa Hồn Đăng ra đặt trước mặt.

Miễn hơi thở thần hồn của Cảnh Ngôn có thay đổi là tộc trưởng Phương gia biết được ngay.

***

Trong Tử Vong Thâm Uyên, Càn Khôn tiểu thế giới đang rơi.

Vì tăng tốc độ rơi Cảnh Ngôn chia ra một phần thần niệm giúp Càn Khôn tiểu thế giới rơi mau hơn.

Lần đầu tiên vào Tử Vong Thâm Uyên vì tu vi của Cảnh Ngôn quá thấp, thần hồn rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới sẽ bị xóa sổ trong tích tắc. Lần này Cảnh Ngôn ngưng tụ thần niệm có thể ngăn cản một lúc.

Cảnh Ngôn vừa khống chế Càn Khôn tiểu thế giới vừa nói cho Bạch Tuyết nghe chuyện vừa xảy ra.

Cảnh Ngôn cau mày suy tư:

- Kỳ lạ, chúng ta đã rời khỏi Thiên Hà Thần Vực nhưng Phương gia làm cách nào truy tung đến khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên?

Cảnh Ngôn không hiểu nổi người Phương gia tại sao tìm ra tung tích của mình mau như vậy.

Trong quá trình rời khỏi Thiên Hà Thần Vực Cảnh Ngôn cố ý giấu hành tung, tốc độ của hắn siêu nhanh, hầu như không thể bị người phát hiện ra. Nhưng người Phương gia đến truy xác nhanh mà chính xác tìm ra vị trí của hắn.

Bạch Tuyết nói:

- Có lẽ Phương gia dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó. Trong Vô Vọng Thâm Uyên có một số thánh khí có công hiệu truy tung, sợ là Phương gia cũng dùng thủ đoạn này.

Bạch Tuyết tham gia Nghê Thường Thần Môn hơn mười năm, kiến thức rộng.

Cảnh Ngôn thở hắt ra, gật đầu nói:

- Chắc vậy, may mà tốc độ của ta đủ nhanh thành công trốn đến Tử Vong Thâm Uyên, người Phương gia chắc không dám xuống dưới.

Chỉ có như Bạch Tuyết nói mới là giải thích hợp lý.

Mắt Bạch Tuyết đầy lo lắng nói:

- Cảnh Ngôn, Tử Vong Thâm Uyên cực kỳ hung hiểm, người Phương gia sẽ không theo chúng ta xuống nhưng e rằng họ không chịu rời đi.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Chúng ta tạm thời không ra khỏi Tử Vong Thâm Uyên, nếu họ ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ thì cứ để họ chờ đi.

Mấy ngày sau Càn Khôn tiểu thế giới rơi xuống đáy Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa mang Bạch Tuyết ra Càn Khôn tiểu thế giới:

- Bạch Tuyết, chúng ta ra ngoài, tận cùng Thâm Uyên không có năng lượng dao động, nàng rời khỏi Càn Khôn tiểu

thế giới vẫn an toàn.

Có kinh nghiệm lần trước nên lần này Cảnh Ngôn ngựa quen đường cũ nhanh chóng đến gần Tử Vong Thần Điện.

Cảnh Ngôn giới thiệu cho Bạch Tuyết:

- Chỗ kia chắc là Tử Vong Thần Điện! Tử Vong Thần Điện là thần điện truyền thừa do một vị đại năng Thần giới để lại. Thần điện có bảy khôi lỗi có sự sống thủ vệ, và nhiều khôi lỗi bình thường. Thực lực khôi lỗi bình thường không đáng lo, nhưng bảy khôi lỗi có sự sống thì cực kỳ mạnh. Lần trước ta đến chỉ đánh bại khôi lỗi thứ sáu, bảy, ta chưa thấy năm khôi lỗi xếp hạng trước. Vào Tử Vong Thần Điện mới thấy chúng nó.

Hai người đã đến gần sát Tử Vong Thần Điện.

Lão Lục, Lão Thất xuất hiện trước Tử Vong Thần Điện. Khi Cảnh Ngôn vào Tử Vong Thâm Uyên là hai khôi lỗi có sự sống cảm ứng được, nhận ra hắn ngay, nên không phái khôi lỗi bình thường công kích hắn và Bạch Tuyết.

Lão Lục hét hướng Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, sao lại xuống dưới nữa? Muốn vào trong thần điện hả? Lần trước đã nói với ngươi rồi, ngươi không đủ tu vi mà vào thần điện, gặp tứ ca, ngũ ca sẽ bị giết.

Lão Thất cười nói:

- Lão Lục, Cảnh Ngôn đến là có người chơi với chúng ta, ngươi còn không vừa lòng? Ta thì hy vọng Cảnh Ngôn thường xuyên đến chơi với chúng ta.

Nghe Lão Lục, Lão Thất nói chuyện, Cảnh Ngôn không cảm thấy gì nhưng Bạch Tuyết giật mình kêu lên:

- Đây … đây là khôi lỗi?

Hai khôi lỗi nói chuyện như nhân loại bình thường, nhìn bề ngoài không khác gì con người. Nếu chỉ xem vẻ ngoài rất khó nhận ra chúng nó là khôi lỗi.

Cảnh Ngôn nói với nàng:

- Khôi lỗi sự sống là có sinh mệnh riêng, trí tuệ ngang ngửa nhân loại.

Cảnh Ngôn chợt xông lên tấn công hai khôi lỗi:

- Hai vị tiền bối, xem chiêu!

Bùm!

Dao động năng lượng hùng hồn bao bọc Lão Lục, Lão Thất.

Lão Lục, Lão Thất cùng lúc muốn phản kích, nhưng khi tiếp xúc uy năng của Cảnh Ngôn thì xoe tròn mắt.

Lần trước Cảnh Ngôn lấy Thương Khung Đệ Nhất Thần Công phần thứ hai trong tay hai khôi lỗi thì đã đánh bại chúng nó, nhưng hắn thắng rất chật vật, coi như chúng nó chủ động nhận thua.

Lần này Lão Lục, Lão Thất bị năng lượng đáng sợ trấn áp không thể nhúc nhích.

Lão Thất rít gào, tròng mắt đảo liên hồi:

- Sao có thể như vậy? Lực lượng mạnh quá! Ta không cách nào nhúc nhích! Lão Lục, ngươi có thể nhúc nhích không? Mau ra tay đi, tiểu tử Cảnh Ngôn giết tới rồi!

Lão Lục hung tợn lườm Lão Thất, lười trả lời. Hai khôi lỗi thực lực ngang nhau, Lão Thất không thể nhúc nhích thì Lão Lục làm sao đánh trả được?

Lão Lục trợn trắng mắt nói:

- Dừng tay đi!

Vèo!

Uy năng tán đi, Lão Lục, Lão Thất lại tự do.

Lão Thất trợn tròn mắt không dám tin nhìn Cảnh Ngôn, sờ trán mình hỏi:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh rồi? Mau quá vậy! Ta nhớ lần trước ngươi rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên đến bây giờ chưa tới mười năm đi? Không lẽ ta nhớ lầm thời gian?

Hết chương 856.

Chương 857. Lão Tứ Lão Ngũ

Lão Lục, Lão Thất nhớ rõ lần đầu tiên Cảnh Ngôn đến Tử Vong Thâm Uyên mới có tu vi Đạo Sư cảnh. Khi ấy Cảnh Ngôn ở trong Tử Vong Thâm Uyên đột phá Đạo Vương cảnh lại đến Đạo Hoàng cảnh.

Sau khi bước vào Đạo Hoàng cảnh Cảnh Ngôn đánh bại Lão Lục, Lão Thất, lấy phần truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thứ hai rồi rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên.

Chưa đầy mười năm đã bước chân vào Thánh Đạo cảnh?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ta đúng là đã vào Thánh Đạo cảnh, ngươi không nhớ lầm, cách lần trước ta rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên chưa tới mười năm.

Lão Thất mong chờ hỏi:

- Lợi hại, quá lợi hại! Tứ ca, ngũ ca chắc cũng không ngờ! Tiểu tử Cảnh Ngôn lần này đến là định vào Tử Vong Thần Điện lấy phần truyền thừa thứ ba phải không?

Đám khôi lỗi có sự sống mang trách nhiệm bảo vệ Tử Vong Thần Điện và truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công. Nếu ai được đến truyền thừa hoàn chỉnh thì chúng nó tạm thời tự do, ít nhất có thể theo Cảnh Ngôn rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên, đi thế giới bên ngoài nhìn xem.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống nói:

- Đúng vậy! Lần này ta đến là muốn vào trong Tử Vong Thần Điện lấy nhiều truyền thừa hơn.

Lão Lục liếc hướng Bạch Tuyết:

- Nếu ngươi đã quyết định thì theo chúng ta vào đi, nhưng nữ oa này phải ở lại bên ngoài.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Bạch Tuyết không thể cùng ta đi vào?

Lão Lục nói:

- Không được, đây là quy định. Muốn mang người ngoài vào Tử Vong Thần Điện trừ phi ngươi có thể đánh bại đại ca của chúng ta. Nếu vậy ngươi mang ai vào Tử Vong Thần Điện đều được.

Bạch Tuyết mở miệng nói:

- Vậy ta sẽ chờ bên ngoài.

Bạch Tuyết cũng muốn vào xem, lo lắng an nguy của Cảnh Ngôn, nhưng nàng không thể mang rắc rối cho hắn. Khôi lỗi có sự sống không cho nàng vào thì nàng không khăng khăng đòi vào.

Cảnh Ngôn dặn dò:

- Được rồi, Bạch Tuyết ở chỗ này chờ ta, tự dùng thần tinh tu luyện tăng tu vi đi.

Lúc trong Càn Khôn tiểu thế giới Cảnh Ngôn đưa cho Bạch Tuyết một ít đan dược cửu giai, thần tinh. Bạch Tuyết là Đạo Hoàng cảnh, có thể hấp thu năng lượng trong thần tinh.

Lát sau Cảnh Ngôn theo Lão Lục, Lão Thất vào Tử Vong Thần Điện.

Mới đi vào Lão Thất đã hét to:

- Tứ ca, ngũ ca mau đi ra!

Vèo!

Hai khí thế kinh người chợt hiện ra, ánh sáng lập lòe, Cảnh Ngôn thấy gần đó có hai bóng người.

Hai bóng người mới xuất hiện là Lão Tứ và Lão Ngũ.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn nghiêm túc.

Lão Tứ, Lão Ngũ phát ra hơi thở cực kỳ cường đại, mạnh hơn Lão Lục, Lão Thất nhiều. Lúc trước Lão Lục, Lão Thất nói Cảnh Ngôn không vào Thánh Đạo cảnh tuyệt đối không có cơ hội đánh bại tứ ca, ngũ ca đúng là không phải nói xạo.

Khi Cảnh Ngôn còn là Đạo Hoàng cảnh đỉnh đánh với Lão Tứ, Lão Ngũ cũng tuyệt đối không có phần thắng.

Một bóng người quát:

- Lão Thất, la lối cái gì?

Lão Thất ngoác mồm cười nói:

- He he, ngũ ca, Cảnh Ngôn đến, hắn muốn khiêu chiến với ca.

Lần đầu tiên Cảnh Ngôn rời khỏi Tử Vong Thâm Uyên sau đó Lão Lục, Lão Thất nhiều lần nhắc đến Cảnh Ngôn trước mặt mấy khôi lỗi có sự sống, nên Lão Tứ, Lão Ngũ biết Cảnh Ngôn là ai.

Lão Ngũ nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Ngươi quang minh Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Cảnh Ngôn âm thầm vận chuyển nguyên khí trong Tử Phủ.

Lão Ngũ trầm giọng nói:

- Xem ra ngươi muốn khiêu chiến ta và tứ ca, vậy ra tay đi. Nhớ kỹ, khi ngươi không chịu nổi nữa hãy nhận thua ngay, chúng ta sẽ ngừng công kích. Nếu ngươi không nhận thua chúng ta sẽ luôn công kích đến khi nào ngươi chết. Và dù ngươi nhận thua rất có thể chúng ta không thu tay kịp, ngộ sát ngươi!

Dứt lời Lão Ngũ nhích người, tay cầm vũ khí trường đao màu đen chém hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vội ngăn cản.

Bùm!

Bùm bùm bùm!

Giây lát năng lượng dâng trào va chạm ba lần liên tục, Cảnh Ngôn bị đánh bay xa hơn chục thước.

Lão Ngũ lảo đảo một chút.

Cảnh Ngôn giật mình thầm nghĩ:

- Lực lượng mạnh quá! Ta đã là Thánh Đạo nhị cảnh mà về sức mạnh kém hơn Lão Ngũ. Nguyên khí của ta hơn hẳn võ giả Thánh Đạo nhị cảnh bình thường, chắc cỡ Thánh Đạo tam cảnh. Lực lượng của Lão Ngũ mạnh hơn đa số võ giả Thánh Đạo tam cảnh!

Công kích của Lão Ngũ không ngừng nghỉ:

- Lực lượng không tệ, lại đến!

Ba đao chém ra đẩy lui Cảnh Ngôn, đòn công kích tiếp tục.

Khi sức mạnh đơn thuần cường đại tới trình độ nhất định thì siêu khủng bố, nếu Cảnh Ngôn không vào Thánh Đạo cảnh có lẽ đã bị một đao chém chết, không có cơ hội nhận thua.

Cảnh Ngôn biết chỉ dựa vào sức mạnh thì không thể đối kháng Lão Ngũ, hắn sử dụng võ học Thánh Quang kiếm pháp

ngay:

- Thánh Quang kiếm pháp!

Kiếm quang tràn ngập, tầng tầng lực lượng pháp tắc quanh quẩn.

Bóng đao tiếp xúc với lực lượng pháp tắc bị khựng lại, chậm hơn nhiều, lực lượng bị suy yếu. Nhưng thanh trường đao màu đen tiếp tục chém sâu vào cuối cùng va chạm với kiếm quang đen.

Vang tiếng nổ điếc tai, Cảnh Ngôn và Lão Ngũ cùng lùi một chút.

Ánh mắt Lão Thất đầy hưng phấn nói:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn mạnh quá!

Lão Lục hiếm khí nói nhiều chút:

- Đúng là giỏi, có thể đối kháng với ngũ ca, xem bộ dạng lực lượng ngang nhau, có hy vọng đây. Nếu tứ ca và ngũ ca liên hợp mà hắn chống cự được qua một tách trà xem như vượt ải này.

Lão Thất hét lớn cổ vũ:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn cố lên! Phải kiên trì đấy!

Lão Tứ đứng một bên nạt Lão Lục, Lão Thất:

- Hai ngươi câm miệng cho ta!

Lão Lục, Lão Thất ngoan ngoãn câm miệng. Tứ ca tính tình không tốt, chọc giận tứ ca thì Lão Lục và Lão Thất sẽ bị ăn đòn. Tuy cơ thể chúng nó cực mạnh không sợ bị đánh, nhưng mùi vị ăn hành rất khó chịu.

Lão Ngũ lùi lại mấy bước, lặng im giây lát rồi nói với Lão Tứ:

- Tứ ca, một mình ta sợ là không bắt được hắn.

Lão Tứ gật đầu nói:

- Ừm, tiểu tử Cảnh Ngôn không tệ, ta cũng ra tay đi.

Khi Lão Tứ nói chuyện chợt thân hình mơ hồ một bóng đao màu đen đã đến bên cạnh Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn kinh ngạc kêu lên:

- Tốc độ thật mau!

Nhìn bóng đen này ước chừng lực lượng của Lão Tứ kém hơn Lão Ngũ chút, nhưng tốc độ mau hơn Lão Ngũ gấp đôi.

Khi Lão Tứ ra tay Lão Ngũ cũng không rảnh rỗi, xông lên tấn công Cảnh Ngôn.

Bùm!

Cảnh Ngôn vội huơ kiếm ngăn cản.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn bay ra ngoài đập vào vách tường đại điện.

Hết chương 857.

Chương 858. Phần Truyền Thừa Thứ Ba

Lực lượng của Lão Ngũ khủng bố, tốc độ của Lão Tứ kinh người. Cả hai liên hợp võ giả Thánh Đạo tam cảnh bình thường khó ngăn cản, chỉ có thể dựa vào thánh khí phòng ngự. Nhưng thánh khí phòng ngự bình thường không thể cản nổi Lão Tứ và Lão Ngũ liên hợp công kích lâu hơn một tách trà.

Cảnh Ngôn đụng mạnh vào vách đại điện, hắn hít sâu vọt nhanh lên. Vì Lão Tứ đã áp sát, Lão Ngũ theo sau.

Cảnh Ngôn kích phát Thiên Không Chi Dực:

- Thiên Không Chi Dực!

Đến lúc này rồi Cảnh Ngôn vẫn không dùng thánh khí phòng ngự.

Trên đỉnh Thải Hồng phong ở Nghê Thường Thần Môn, Cảnh Ngôn đánh chết Phương Kiệt và Thước Lão được hai thánh khí phòng ngự. Trong thời gian từ bên trên Tử Vong Thâm Uyên rơi xuống đáy Cảnh Ngôn luyện hóa một món, có thể tùy thời sử dụng, một cái khác hắn tặng cho Bạch Tuyết.

Thánh khí trong tay tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường năng lực tổng hợp, vừa phòng ngự vừa công kích được, nhưng không thích hợp Cảnh Ngôn dùng, hắn giỏi về vũ khí hình kiếm.

Lúc này Cảnh Ngôn không sử dụng thánh khí phòng ngự vì chưa đến mức đó, hắn muốn xem hai khôi lỗi có sự sống này mạnh đến mức nào. Không đến phút cuối Cảnh Ngôn không định dùng thánh khí phòng ngự.

Vèo!

Thân pháp Thiên Không Chi Dực khiến tốc độ của Cảnh Ngôn tăng vọt để lại cái bóng trong không gian.

Lão Tứ chém nhát đao nhưng không trúng Cảnh Ngôn làm nó khá bất ngờ:

- A? Tốc độ nhanh quá! Nhưng không có ích gì!

Ngạc nhiên giây lát rồi Lão Tứ vung tay.

Ong ong ong ong ong!

Uy áp vô hình giáng xuống.

Cảnh Ngôn cảm giác uy áp trói buộc:

- Đây là …

Lực lượng này làm tốc độ thân pháp của hắn giảm mạnh.

Lão Tứ lạnh lùng nói:

- Ta và Lão Ngũ trấn thủ Đệ Nhất Điện Tử Vong Thần Điện, sao có thể để võ giả tới khiêu chiến dùng tốc độ dễ dàng vượt qua thời gian một tách trà?

Cảnh Ngôn la lên:

- Các ngươi chơi xấu, đây không phải lực lượng của chính các ngươi!

Uy áp trói buộc này hiển nhiên đến từ Tử Vong Thần Điện chứ không phải của Lão Tứ, Lão Ngũ.

Lão Tứ quát khẽ:

- Bớt nói nhảm đi, xem đao!

Lão Tứ nhanh chóng đuổi theo Cảnh Ngôn, lại chém ra một đao.

Lão Ngũ từ hướng khác đến gần, chém ra một đao lực lượng khủng bố.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, xem ra vẫn phải dùng kiếm ý.

Khi biết Lão Tứ giỏi tốc độ, Lão Ngũ giỏi lực lượng thì Cảnh Ngôn định dùng Thiên Không Chi Dực cộng với Thánh Quang kiếm pháp qua một tách trà. Nhưng hiện tại đối phương sử dụng uy áp trói buộc của thần điện, tốc độ của Cảnh Ngôn giảm nhiều, nếu không dùng kiếm ý thì khó chống cự.

Ong ong ong ong ong!

Kiếm ý chuyển động, thần thông kiếm ý mạnh mẽ không gì sánh bằng phát ra dao động năng lượng như vằn nước lan tràn.

Năng lượng vằn nước lan đến bên người Lão Tứ, Lão Ngũ.

Con ngươi Lão Tứ, Lão Ngũ co rút, giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- A?

- Thần thông?

Sử dụng thần thông kiếm ý khiến Cảnh Ngôn nhẹ nhàng hơn nhiều, từ yếu thế lập tức chiếm ưu thế.

Lão Tứ, Lão Ngũ chợt ngừng tay:

- Có thể!

Từ lúc đánh nhau đến bây giờ còn lâu mới tới thời gian một tách trà, nhưng hai khôi lỗi ngừng lại.

Cảnh Ngôn thu về kiếm ý:

- Không đánh?

Lão Ngũ gật đầu nói:

- Ừm, ngươi qua ải, không cần đánh tiếp. Không ngờ ngươi nắm giữ thần thông kiếm ý, rất hiếm có. Dù ở Thần giới thì ít có võ giả nắm giữ thần thông đẳng cấp này, ta và tứ ca không làm gì được ngươi!

Lão Tứ gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Lão Thất cười to bảo:

- Ha ha ha! Tốt quá, ta biết ngay tiểu tử Cảnh Ngôn làm được mà! Quá lợi hại, không ngờ là thần thông kiếm ý, đó là thần thông công phạt cao cấp!

Lão Lục gật gù nói:

- Ừ, trên thế giới này không nhiều võ giả có thể đánh bại tứ ca, ngũ ca.

Tử Vong Thần Điện chia ra ba điện.

Lão Tứ, Lão Ngũ trấn thủ Đệ Nhất Điện, vượt ải sẽ được phần truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thứ ba. Nếu Cảnh Ngôn muốn có phần truyền thừa thứ bốn cũng là phần cuối cùng thì phải vào Đệ Nhị Điện, đánh bại Lão Nhị và Lão Tam.

Lão Lục, Lão Thất trấn thủ ngoài điện, đánh bại chúng nó lấy phần truyền thừa thứ hai và tư cách vào Tử Vong Thần Điện.

Lão Tứ lấy ra tinh cầu tỏa vầng sáng trắng ngà đưa cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đây là phần truyền thừa thứ ba, đưa ngươi.

Cảnh Ngôn nhận lấy, cười cảm ơn:

- Đa tạ!

Cảnh Ngôn hấp thu phần truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thứ ba trong tinh cầu ngay tại chỗ.

Phần truyền thừa này dung hợp với hai phần trước, tin tức khổng lồ lướt nhanh trong óc Cảnh Ngôn. Thần hồn của Cảnh Ngôn mạnh nên tốc độ dung hợp siêu mau, vài giây đã dung hợp xong. Cảnh Ngôn cảm giác rõ ràng thân thể mình thay đổi lớn.

- Cường đại! Tâm pháp, đan đạo, khí đạo, trận đạo … đây hoàn toàn là năng lực của thần! Chậc chậc, quá lợi hại, chủ nhân của Tử Vong Thần Điện là tồn tại đẳng cấp cỡ nào?

Cảnh Ngôn sớm được hai phần truyền thừa đầu, hiểu biết Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đôi chút, nhưng khi dung hợp phần thứ ba vẫn làm hắn kinh thán.

Trong khi Cảnh Ngôn suy nghĩ lung tung chợt nghe Lão Ngũ nói:

- Cảnh Ngôn, giờ ngươi có thể vào bảo khố của Đệ Nhất Điện chọn lựa một món báu vật.

Cảnh Ngôn ngạc nhiên nhìn Lão Ngũ:

- Bảo khố? Báu vật?

Cảnh Ngôn không biết khiêu chiến thành công sẽ được báu vật.

Lão Thất hầm hừ nói:

- Tất nhiên rồi, Tử Vong Thần Điện có rất nhiều báu vật, ngươi nghĩ cách trăm năm Tử Vong Thần Điện mở ra ba ngày, đám võ giả ở bên ngoài vào đây tìm cái gì?

Cách trăm năm Tử Vong Thần Điện sẽ đóng lại trận pháp ba ngày, võ giả ở bên ngoài có thể vào Tử Vong Thâm Uyên, thậm chí vào Tử Vong Thần Điện tìm các loại báu vật. Trong

ba ngày đó võ giả may mắn sẽ được báu vật cường đại vô cùng hiếm thấy.

Đương nhiên trong ba ngày thủ vệ thần điện sẽ không lộ mặt, chúng nó ẩn trong chỗ tối quan sát.

Lão Ngũ nói một câu:

- Đi theo ta.

Cảnh Ngôn hưng phấn vội vàng đi theo.

Vào bảo khố chọn lựa báu vật?

Mắt Cảnh Ngôn tràn ngập cảm xúc hân hoan.

Két két két két két!

Lão Tứ đến sâu trong Đệ Nhất Điện, làm vài động tác, vách tường màu đen phát ra tiếng vang rồi từ từ tách ra.

Một lúc lâu sau tiếng vang mới ngừng.

Lão Ngũ không quay đầu, bỏ lại một câu rồi vào trước:

- Theo ta vào!

Cảnh Ngôn lập tức bước vào, Lão Tứ cũng đi vào. Lão Lục, Lão Thất chỉ có thể ở bên ngoài, chúng nó không có quyền vào bảo khố Đệ Nhất Điện.

Hết chương 858.

Chương 859. Hoa Mắt

Ngoài Tử Vong Thâm Uyên.

Đám người Phương gia đứng dậy tụ tập bên cạnh tộc trưởng Phương Quyết.

Tộc trưởng Phương gia Phương Quyết cắn răng căm hận nói:

- Đúng là biến mất! Chắc chết ở bên trong rồi, tiểu tạp chủng này thà chết trong Tử Vong Thâm Uyên chứ không ra, thật đáng giận! Chết như vậy quá có lợi cho hắn!

Phương Quyết cảm ứng nhiều lần xác nhận đã mất hơi thở thần hồn của Cảnh Ngôn. Gã nghĩ chỉ có một khả năng là Cảnh Ngôn đã chết, thần hồn đều diệt. Nếu cơ thể chết mà thần hồn còn thì Tỏa Hồn Đăng vẫn có thể tỏa định hơi thở thần hồn của hắn.

Đương nhiên trong Tử Vong Thâm Uyên nếu thân thể bị hủy diệt thì thần hồn càng không cách nào ngăn cản năng lượng hủy diệt khủng bố.

Cảnh Ngôn chết trong Tử Vong Thâm Uyên nằm trong dự đoán của họ.

Võ giả Phương gia Thánh Đạo tam cảnh nói:

- Cảnh Ngôn kiên trì một thời gian không ngắn trong đó, tu vi Võ Đạo cực kỳ thâm sâu.

Phương Quyết cười khẩy nói:

- Tu vi Võ Đạo sâu đến đâu vào Vô Vọng Thâm Uyên chỉ có đường chết. Dù là Người Thủ Hộ Thần Long cũng không

dám vào Tử Vong Thâm Uyên trong thời gian này.

Chợt Phương Quyết nhìn hướng phương xa:

- A?

Người Phương gia khác cũng nhìn chăm chú.

Một bóng vàng nhanh chóng đến gần, giây lát đã tới trước đám người Phương gia.

Người áo vàng nhìn họ, mở miệng hỏi:

- Phương tộc trưởng, các người đang làm gì?

Phương Quyết hơi khom người:

- Xin chào Người Thủ Hộ.

Người Phương gia khác cũng khom lưng chào hỏi.

Người Thủ Hộ Thần Long cảm nhận khu hòa bình khác lạ nên từ Thiên Không Thánh Điện đến xem có chuyện gì.

Võ giả thần tộc Thánh Đạo cảnh có thể đến khu hòa bình, nhưng một lúc có đến mười hơi thở Thánh Đạo cảnh thì không tầm thường.

Người Thủ Hộ lo xảy ra biến cố gì, cảm giác tình huống chỗ này liền đến xem. Thần Long thấy tộc trưởng Phương gia Phương Quyết mang theo đám Thánh Đạo cảnh canh chừng gần Tử Vong Thâm Uyên, y phải hỏi cả nhóm lý do đến đây.

Phương Quyết nói:

- Truy sát một võ giả Thánh Đạo cảnh tên Cảnh Ngôn. Người này giết nhi tử Phương Kiệt của ta trong Nghê Thường Thần Môn Thiên Hà Thần Vực. Tạp chủng này tốc độ rất nhanh, đã để hắn trốn vào Tử Vong Thâm Uyên.

Chuyện này không có gì phải giấu, dù là Người Thủ Hộ cũng không thể xen vào việc báo thù cho nhi tử gã, hơn nữa họ

không vào Thiên Nguyên đại lục, không làm trái quy định Người Thủ Hộ đặt ra.

Thần Long ngạc nhiên:

- Cảnh Ngôn?

Thần Long biết Cảnh Ngôn đã rời khỏi Thiên Nguyên đại lục, nhưng không biết hắn đánh chết Phương Kiệt nhi tử của Phương Quyết.

Phương Quyết híp mắt hỏi:

- Người Thủ Hộ biết người này?

Thần Long gật đầu nói:

- Ừm, có nghe nói, một người trẻ tuổi thiên phú rất mạnh. Hắn vào Tử Vong Thâm Uyên?

Phương Quyết gật đầu cười nhạt nói:

- Đúng vậy, mấy ngày trước vào Tử Vong Thâm Uyên, vì tốc độ của tạp chủng rất nhanh nên chúng ta không chặn lại được. Nhưng hắn đã chết trong đó, Tỏa Hồn Đăng mất cảm ứng với thần hồn của hắn.

Thần Long chau mày:

- Đã chết?

Nói thật thì Thần Long rất xem trọng tiềm lực của Cảnh Ngôn, hắn chết như vậy làm y thấy đáng tiếc.

Phương Quyết nhìn biểu tình của Thần Long, phản xạ hỏi:

- Người Thủ Hộ có liên quan gì với Cảnh Ngôn này sao?

Thần Long cười lắc đầu nói:

- Không quen, chỉ gặp một mặt, cảm thấy thiên phú của hắn rất cao nên hơi tiếc.

Thần Long không nói nhiều về tin tức của Cảnh Ngôn, càng sẽ không chủ động nói hắn là nhân loại ở Thiên Nguyên đại lục.

Phương Quyết chắp tay nói:

- Nếu Người Thủ Hộ không có chuyện gì khác thì chúng ta cáo từ.

Phương Quyết mang đám cường giả Phương gia đến khu hòa bình là vì giết Cảnh Ngôn, nay hắn đã chết, gã sẽ không ở lại khu hòa bình lãng phí thời gian.

Thần Long giơ tay nói:

- Phương tộc trưởng cứ tự nhiên.

Thần Long nhìn Phương Quyết mang theo đám Thánh Đạo rời đi, y lại nhìn hướng Tử Vong Thâm Uyên.

Thần Long lắc đầu thở dài, lẩm bẩm:

- Chết rồi sao? Thế thì đáng tiếc. Cảnh Ngôn, nếu ngươi rời khỏi Thiên Nguyên đại lục đi Thiên Không Thánh Điện thì đâu bị Phương gia truy sát …

Thần Long bay về.

Trong Tử Vong Thần Điện.

Cảnh Ngôn vào bảo khố, bị hoa mắt:

- Nhiều báu vật vậy?

Các loại báu vật trong bảo khố nhiều kinh người, bất cứ võ giả nào trên thế giới này đi vào bảo khố như vậy không cách nào kiềm chế tâm tình kích động.

Cảnh Ngôn không hay biết đám người tộc trưởng Phương gia đinh ninh hắn chết nên rời đi.

Khoảnh khắc Cảnh Ngôn vào Tử Vong Thần Điện thì Tỏa Hồn Đăng do Phương Quyết khống chế đã không thể tỏa định cảm ứng thần hồn của hắn.

Tử Vong Thần Điện là báu vật đẳng cấp cỡ nào? Vào trong đó hoàn toàn ngăn cách che chắn hơi thở, bao gồm hơi thở thần hồn. Một thánh khí bình thường Tỏa Hồn Đăng mà muốn xuyên qua lực lượng che chắn của Tử Vong Thần Điện? Không thể nào.

Lão Tứ nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi hãy chọn lựa đi.

Lão Ngũ tiếp lời:

- Ngươi có thể tùy ý chọn một báu vật trong bảo khố này, nhìn xem ngươi muốn loại gì. Có đan dược, vũ khí, tài liệu vân vân.

Cảnh Ngôn trợn to mắt hỏi:

- Chỉ có thể chọn một món?

Cảnh Ngôn nhìn sơ báu vật trong bảo khố đều là thứ tốt, hắn muốn lấy hết. Nhưng Lão Tứ, Lão Ngũ nói hắn chỉ được lấy một cái.

Lão Tứ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ngươi chỉ có thể chọn một món, đây là phần thưởng đặc biệt sau khi ngươi khiêu chiến ta và Lão Ngũ thành công.

Lão Ngũ giải thích thêm:

- Cảnh Ngôn, không thể cho ngươi tất cả báu vật trong bảo khố. Nếu ngươi rời khỏi đây rồi chết thì Tử Vong Thần Điện chúng ta phải tiếp tục chọn người thừa kế. Ngươi lấy hết báu vật thì người thừa kế khác dùng cái gì?

Cảnh Ngôn á khẩu, tuy hắn được đến ba phần tư truyền thừa nhưng trong mắt đám thủ vệ thần điện có lẽ chỉ mạnh hơn nhân loại bình thường một chút.

Lão Tứ thúc giục:

- Lựa mau lên!

Lão Ngũ nhắc nhở:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn đừng bao giờ có ý định cưỡng ép cướp báu vật, thực lực của ngươi rất mạnh, ta và tứ ca không nắm chắc ngăn lại được. Nhưng nơi này là Tử Vong Thần Điện, chỉ cần dùng một phần trăm lực lượng thần điện là có thể diệt ngươi trong khoảnh khắc.

Cảnh Ngôn bất đắc dĩ ậm ừ:

- À.

Cảnh Ngôn thả thần hồn ra cẩn thận tra xét, trợn to mắt nói:

- Chậc chậc, quá nhiều đồ tốt, nhiều thần đan. Đó là Thần Huy Thảo? Có đến mười gốc!

Hết chương 859.

Chương 860. Khí Phôi Kinh người

Thật là khiến người động lòng.

Cảnh Ngôn thật sự muốn dọn sạch bảo khố, nhưng rất nhanh hắn dập tắt ý tưởng này.

Lão Tứ, Lão Ngũ tuyệt đối không phải nói chuyện giật gân. Chủ nhân của Tử Vong Thần Điện không biết là đại năng cảnh giới nào, dù trong Thần giới chắc vẫn là cường giả nổi tiếng lừng lẫy. Y để lại Tử Vong Thần Điện nếu chủ động công kích thì Cảnh Ngôn không ngăn nổi.

Cảnh Ngôn nhìn Thần Huy Thảo khiến người thèm muốn, cuối cùng từ bỏ.

Thần Huy Thảo là thứ tốt, có thể luyện chế ra Thần Huy Đan tăng mạnh thần hồn. Nhưng đối với Cảnh Ngôn việc cần thiết trước mắt là tìm ra vũ khí tiện tay. Từ khi Cảnh Ngôn vào sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên đại chiến hai lần, hắn cảm nhận rõ ràng sự bực tức khi không có thánh khí công kích.

Nếu Cảnh Ngôn có thánh khí công kích, không nói đến thánh khí đẳng cấp trấn tông, trấn tộc, dù là loại bình thường cũng đủ khiến sức công kích của hắn tăng lên một đẳng cấp.

Rất nhanh Cảnh Ngôn tập trung chú ý vào thánh khí công kích, nhưng ngay sau đó hắn lộ vẻ thắc mắc.

Cảnh Ngôn nhìn một hàng mười mấy món đồ, nhíu mày hỏi:

- Đó không phải là thánh khí đi?

Có mười lăm món đồ, năm món là mẫu công kích, năm món loại phòng ngự, còn lại năm món Cảnh Ngôn đoán là thánh khí tổng hợp. Nhưng Cảnh Ngôn không cảm nhận được lực lượng pháp tắc từ mớ vũ khí này.

Lão Tứ nói:

- Chúng nó chỉ là khí phôi, không phải thành phẩm. Nếu ngươi chọn một món khí phôi thì phải tự mình luyện chế. Đương nhiên chúng nó chỉ là khí phôi nhưng đều được chủ nhân luyện chế bằng tài liệu vô cùng quý giá, khí phôi này có thể trưởng thành.

Lão Ngũ mỉm cười nói:

- Còn một điều nữa, dù không luyện chế, trực tiếp sử dụng khí phôi chiến đấu uy lực vẫn rất mạnh, ít nhất bằng với thánh khí ở thế giới này. Ví dụ khí phôi hình chùy này, ngươi cầm nó đập mạnh là dễ dàng đập chết một đám võ giả Đạo Hoàng cảnh, Thánh Đạo bình thường cũng khó khăn ngăn cản.

Nghe Lão Tứ, Lão Ngũ giải thích Cảnh Ngôn đã hiểu.

Võ giả nhận truyền thừa đều có năng lực đan đạo, khí đạo, trận đạo. Nên khi lấy khí phôi có thể luyện khí tùy theo năng lực của mình, năng lực luyện khí càng mạnh cộng với tài liệu sung túc là có thể luyện ra vũ khí uy năng mạnh hơn.

Cảnh Ngôn chỉ một khí phôi hình kiếm đỏ thẫm, nói:

- Ta chọn nó đi.

Lão Ngũ gặn hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi xác định chọn cái này? Đã chọn rồi thì không thể sửa đổi.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Xác định, lấy nó!

Chỉ là khí phôi mà uy năng đã sánh bằng thánh khí, nếu trải qua một phen luyện chế thì uy lực chắc chắn sẽ tăng lên nữa. Vừa lúc là khí phôi hình kiếm, thích hợp Cảnh Ngôn sử dụng.

Lão Tứ lấy khí phôi hình kiếm ra đưa cho Cảnh Ngôn, vung tay lên:

- Được rồi, chúng ta ra ngoài đi.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Không thể ở lại đây xem báu vật khác sao?

Lão Tứ lườm hắn:

- Không được, đi!

Lát sau Cảnh Ngôn cầm khí phôi hình kiếm rời khỏi bảo khố Đệ Nhất Điện. Lão Tứ, Lão Ngũ cũng đi ra.

Lão Lục, Lão Thất thấy Cảnh Ngôn đi ra liền xúm lại, nhìn khí phôi đỏ thẫm trong tay hắn, la lên:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi lựa chọn xong rồi?

- Ngươi chọn khí phôi?

Cảnh Ngôn gật đầu.

Lão Thất hoạt bát nhất, nói ngay:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi lâu lâu mới đến một chuyến, ở lại một thời gian hẵng ra ngoài. Ngươi mới lấy được khí phôi, chắc muốn luyện chế nó phải không? Luyện chế ngay tại đây đi!

Cảnh Ngôn nhìn Lão Thất, nói:

- Ta vốn không định đi, ta muốn khiêu chiến tiếp để lấy truyền thừa hoàn chỉnh.

Lão Thất trợn to mắt nói:

- Tiếp tục khiêu chiến? Tiểu tử Cảnh Ngôn đừng cậy mạnh, thực lực hiện giờ của ngươi khiêu chiến tứ ca, ngũ ca không thành vấn đề, nhưng ngươi kém xa nhị ca, tam ca. Không nói nhị ca, chỉ nói tam ca vừa lên là hạ gục ngươi ngay.

Lão Ngũ nói:

- Cảnh Ngôn, tu vi hiện tại của ngươi đúng là còn kém xa. Ta nói cho ngươi biết, ta và tứ ca, Lão Lục, Lão Thất liên hợp lại cũng không cản nổi một nhát đao tam ca tùy tay chém. Nhị ca mạnh hơn tam ca.

Lão Ngũ không muốn thấy Cảnh Ngôn chết, khó khăn lắm xuất hiện một người thừa kế vượt qua Đệ Nhất Điện, chúng nó không muốn người thừa kế này chết dễ vậy. Nếu người thừa kế chết chúng ta phải chờ người tiếp theo, ai biết qua bao lâu? Một vạn năm hay mười vạn năm thật khó nói.

Cảnh Ngôn giật nảy mình hỏi:

- Lợi hại dữ vậy?

Lão Thất nói:

- Tất nhiên rồi, chúng ta không muốn ngươi chết nên mới ra tiếng khuyên bảo.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ nói:

- Vậy … ta tạm thời không vào Đệ Nhị Điện.

Mấy khôi lỗi có sự sống gật đầu:

- Vậy mới phải.

Lão Thất hỏi Lão Tứ:

- Tứ ca, tiểu tử Cảnh Ngôn đã vượt qua Đệ Nhất Điện, chắc có thể cho đồng bạn của hắn vào đi?

Lão Tứ nhìn Lão Thất.

Cảnh Ngôn nghe vậy cũng nhìn Lão Tứ chằm chằm. Bạch Tuyết còn chờ bên ngoài Tử Vong Thần Điện.

Lão Tứ đồng ý:

- Cho nàng vào đi, không làm trái quy tắc thì dễ nói.

Nếu Cảnh Ngôn không qua Đệ Nhất Điện tuyệt đối không cho đồng bạn của hắn vào, giờ hắn đã thành công vượt ải, để tiểu cô nương vào không tính trái quy tắc chủ nhân đặt ra.

Lão Thất nói rồi xông ra ngoài:

- Ta dẫn nàng vào!

Bạch Tuyết chờ ngoài thần điện nóng ruột nóng gan, nàng không biết tình huống bên trong thế nào, Cảnh Ngôn có bị nguy hiểm gì không.

Lão Thất ra thần điện miêu tả sơ với Bạch Tuyết, nàng yên lòng, sau đó theo Lão Thất vào Đệ Nhất Điện Tử Vong Thần Điện.

Bạch Tuyết đến gần Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Bạch Tuyết, lần này chúng ta sẽ ở trong Tử Vong Thần Điện một lúc, nàng tu luyện tại đây đi.

Tài nguyên tu luyện không thiếu, Bạch Tuyết có thể tu luyện trong Tử Vong Thần Điện. Nơi này không có người ngoài, không cần lo lắng bị quấy rầy.

Bạch Tuyết hoàn toàn đồng ý:

- Được!

Tiếp theo Cảnh Ngôn bắt tay vào luyện khí, hắn lấy ra tất cả tài liệu luyện khí cao cấp đã thu gom được.

Mấy năm Cảnh Ngôn không ngừng thu gom tài liệu luyện khí, số lượng rất nhiều. Chuẩn bị tài liệu xong Cảnh Ngôn cầm khí phôi hình kiếm đỏ thẫm, vận chuyển nguyên khí, quen thuộc khí phôi.

Cảnh Ngôn quen thuộc khí phôi xong mắt lóe tia sáng giật mình:

- Chất liệu này … lực lượng mạnh quá! Chỉ là uy năng kèm theo chất liệu đã khiến người tim đập nhanh!

Lão Tứ, Lão Ngũ đã nói khí phôi sánh bằng thánh khí, câu nói không chút khoa trương ngược lại hơi bảo thủ.

Hết chương 860.

Chương 861. Gần Thần Khí

Phỏng đoán từ hơi thở năng lượng dao động trên khí phôi đủ sánh bằng thánh khí công kích đẳng cấp trấn tông, thậm chí mạnh hơn một chút.

Khi Cảnh Ngôn và tộc trưởng Phương gia đánh nhau, gã sử dụng Loan Nguyệt Liêm Đao là thánh khí trấn tộc, nên hắn hiểu biết đôi chút uy năng thánh khí công kích đẳng cấp cỡ này.

Nếu dùng khí phôi đánh với tộc trưởng Phương gia, Cảnh Ngôn tự tin sẽ đánh chết gã trong tích tắc.

Cảnh Ngôn càng mong chờ hơn:

- Cường đại!

Chỉ là khí phôi đã mạnh đến vậy, nếu trải qua rèn tạo xây dựng hạch tâm pháp văn thì mạnh đến mức nào nữa?

Mắt Cảnh Ngôn nóng cháy.

Cảnh Ngôn không đợi lâu hơn, bắt đầu luyện chế.

Luyện khí là quá trình cực kỳ phức tạp, nhưng ở mức độ nào đó nó hơi giống bày trận. Dù là luyện khí hay bày trận đều cần tạo dựng mô hình pháp văn.

Khí sư vào Thánh Đạo cảnh có thể trực tiếp dùng pháp tắc xây dựng mô hình, hiệu suất càng cao, luyện chế ra đồ vật uy năng mạnh hơn.

Dựng mô hình là bước một, mặt khác cần rút ra nguyên tố ngũ hành trong tài liệu.

Vạn vật trong thiên hạ hầu như đều ẩn chứa nguyên tố ngũ hành, chỉ khác nhau ở chỗ nhiều hay ít. Linh thảo dùng để luyện đan cũng chứa nguyên tố ngũ hành, nhưng nếu rút nguyên tố ngũ hành ra khỏi linh thảo dùng cho việc luyện khí thì quá lãng phí.

Cảnh Ngôn lấy ra tài liệu chuyên dùng để luyện khí, bày trận, như khoáng thạch các loại, mỗi thứ chứa nguyên tố ngũ hành cực kỳ bàng bạc.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, tay hoạt động, từng đợt nguyên khí dâng lên:

- Bắt đầu thôi!

Thời gian chậm rãi trôi.

Một ngày.

Mười ngày qua.

Chớp mắt đã một tháng.

Cảnh Ngôn đang rèn tạo, nhưng vũ khí uy năng mạnh hơn thánh khí tất nhiên khác biệt với vũ khí bình thường.

Cảnh Ngôn mất hơn hai tháng gần ba tháng mới ngừng động tác, tài liệu luyện khí cao cấp gần như cạn kiệt.

Lúc này khí phôi đỏ thẫm không có gì thay đổi, nhưng có thể cảm nhận dao động lực lượng pháp tắc, hơi kích phát sẽ hiện ra các hoa văn phức tạp, ánh sáng lấp lánh, dải sáng quanh quẩn.

Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Phù!

Cảnh Ngôn không chịu nổi thần hồn mệt mỏi, gần ba tháng không ngừng nghỉ hao phí thần hồn và nguyên khí. Võ giả Thánh Đạo tam cảnh bình thường làm vậy còn không chịu nổi.

May mà thần hồn của Cảnh Ngôn đủ mạnh, nguyên khí cũng hùng hậu cộng thêm sử dụng thần tinh, đan dược cao cấp phục hồi nên mới chống chọi được.

Lão Thất thấy Cảnh Ngôn ngừng động tác liền xông lên hỏi:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn luyện xong rồi?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Chưa xong, không đủ tài liệu.

Rèn tạo hao phí tài liệu kinh người, Cảnh Ngôn tích góp tài liệu cao đẳng như khoáng thạch lâu vậy mà tiêu hao hết sạch, nhưng chưa thể rèn xong vũ khí cao cấp hơn thánh khí này.

Đám khôi lỗi có sự sống Lão Tứ đi tới.

Lão Tứ vươn tay nói:

- Cho ta xem.

Cảnh Ngôn đưa qua trường kiếm đỏ thẫm.

Lão Tứ nhận lấy nhìn kỹ, cảm nhận, sau đó gật đầu nói:

- Không tệ, uy năng này đã gần thần khí thấp kém.

Lão Thất la lên:

- Tứ ca cho ta xem với!

Lão Tứ vung tay ném trường kiếm đỏ thẫm cho Lão Thất.

Lão Thất cầm trường kiếm chém vào người mình, ánh sáng lấp lóe, uy năng sắc bén tràn ngập, lạnh lẽo lan tràn.

Lão Thất nhìn trường kiếm, khen ngợi:

- Khá lắm, uy lực rất tuyệt.

Cảnh Ngôn thấy chỗ Lão Thất dùng trường kiếm chém vào có vết cắt nhỏ, nhưng giây lát đã khép lại.

Cảnh Ngôn thầm cảm khái, thân thể thủ vệ thần điện siêu khủng bố, mức độ cứng rắn kinh người vừa có thể tự khép lành. Trên thế giới này tuyệt đối không có ai có thể phá hỏng thân thể chúng nó.

Cảnh Ngôn nhìn Lão Tứ:

- Trường kiếm này chưa đến đẳng cấp thần khí sao? Thậm chí không tới cấp bậc thần khí thấp kém?

Cảnh Ngôn biết trên thánh khí là thần khí, hắn còn tưởng mình mới luyện chế ra trường kiếm đã vào hàng thần khí.

Lão Tứ lườm Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi nghĩ thần khí dễ thấy lắm sao? Dù trong Thần giới thì thần khí là vũ khí cực kỳ mạnh. Theo ta được biết trong Hư Thần ít ai có thần khí, đa số Hư Thần chỉ dùng thánh khí bình thường. Đương nhiên ngươi không biết thần khí trong Thần giới.

Lão Ngũ mỉm cười nói:

- Đúng vậy! Mấy vạn năm qua có nhiều võ giả vào Tử Vong Thần Điện, bọn họ cầm thánh khí kém hơn thánh khí bình thường trong Thần giới rất nhiều. Thánh khí trấn tông gì đó thật buồn cười, ở Thần giới dù là thánh khí kém nhất thì uy năng mạnh hơn thánh khí trấn tông nhiều.

Cảnh Ngôn nghe mấy câu này lòng dâng trào ngọn sóng, hắn đảo tròng mắt cười hỏi:

- Trường kiếm của ta vì thiếu tài liệu nên chưa hoàn thành được, nếu hoàn thành chắc nó có thể đến đẳng cấp thần khí thấp kém. Ta thật sự không có tài liệu, tứ ca, ngũ ca có thể lại mở bảo khố Đệ Nhất Điện lấy ra chút tài liệu đưa ta không?

Lão Tứ từ chối ngay:

- Tiểu tử đừng mơ chuyện không bao giờ xảy ra. Quy định chủ nhân đặt ra chúng ta tuyệt đối không thể làm trái!

Lão Ngũ lắc đầu nói:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, không phải chúng ta không muốn cho ngươi nhiều thứ hơn nhưng thật tình bất lực. Chúng ta là khôi lỗi, có nhiều báu vật cũng vô dụng, sẽ không cố ý cất giấu. Nhưng chủ nhân đặt ra quy định như vậy.

Cảnh Ngôn thất vọng nói:

- Được rồi, không cho thì thôi.

Cảnh Ngôn cũng biết hầu như không có hy vọng lại vào Đệ Nhất Điện, hắn chỉ thuận miệng hỏi dò chứ không ôm hy vọng quá lớn.

Cảnh Ngôn nhìn Bạch Tuyết ngồi xếp bằng, hỏi:

- Bạch Tuyết còn đang tu luyện?

Lão Thất nói:

- Ừ, nữ oa này thiên phú kém chút nhưng tu luyện rất khắc khổ, từ lúc ngươi luyện khí thì nàng luôn bế quan tu luyện.

Cảnh Ngôn gật đầu.

Cảnh Ngôn nhìn sâu trong Đệ Nhất Điện, đó là lối vào đến Đệ Nhị Điện:

- Có trường kiếm gần đến thần khí thấp kém thì sức chiến đấu của ta chắc có thể thử thực lực của nhị ca, tam ca trong Đệ Nhị Điện rồi đi?

Mấy khôi lỗi có sự sống đều phản đối Cảnh Ngôn vào Đệ Nhị Điện khiêu chiến nhị ca, tam ca:

- Tuyệt đối không được!

- Ngươi đừng thử, nếu ngươi không muốn rời khỏi Tử Vong Thần Điện ngay thì tiếp tục tu luyện đi.

- Tiểu tử Cảnh Ngôn đừng đi!

Cảnh Ngôn nhướng mày nói:

- Thử xem có ngại gì? Nếu ta nhận thua kịp lúc chắc nhị ca, tam ca sẽ không tiếp tục giết ta đi?

Đám khôi lỗi Lão Tứ gật đầu nói:

- Đương nhiên rồi.

- Vậy ta đi đây!

Cảnh Ngôn nhấc chân khoảnh khắc đến sâu trong Đệ Nhất Điện, hắn tạm dừng rồi híp mắt xông thẳng vào.

Hết chương 861.

Chương 862. Tu Luyện

Cảnh Ngôn mới vào thần niệm đã bao phủ Đệ Nhị Điện, cũng vận chuyển nguyên khí.

Vèo!

Thần niệm cảm ứng hai bóng người lao nhanh đến gần.

Bùm!

Không nói một câu, một bóng dáng vung trường đao chém hướng Cảnh Ngôn.

Đao quang sắc bén uy năng to lớn phô thiên cái địa như muốn xé rách mọi thứ trong không gian này.

Cảnh Ngôn không có thời gian nghĩ nhiều, vội lấy ra trường kiếm đỏ thẫm, vận chuyển thần thông kiếm ý, Thánh Quang kiếm pháp chém ra.

Bùm!

Không gian vang tiếng nổ điếc tai.

Cảnh Ngôn thi triển kiếm quang ngưng tụ từ võ học kèm theo thần thông kiếm ý bị trường đao đen xé rách, may mắn đao quang đen yếu dần, sau khi cắt ra kiếm quang thì đao quang đen không còn nhiều uy năng.

Thần niệm cảm nhận năng lượng sót lại trong đao quang đen, hắn từ bỏ kích phát thánh khí phòng ngự. Năng lượng sót lại không uy hiếp lớn đến Thiên Long Linh Thể, Cảnh Ngôn không cần kích phát thánh khí phòng ngự.

Đương nhiên thân thể của Cảnh Ngôn vẫn bị đánh bay ra ngoài, văng xa mấy chục thước.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm bóng người ra tay:

- Quả nhiên mạnh thật! Ta ngăn cản một nhát đao đã vô cùng khó khăn, nếu không nhờ trường kiếm có uy năng gần thần khí thì ta đã bị một đao chém chết. Thánh khí phòng ngự cộng thêm Thiên Long Linh Thể cũng không ngăn nổi đao quang đáng sợ, ta không có cả cơ hội nhận thua.

Bóng người lại xông hướng Cảnh Ngôn, đợt công kích thứ hai sắp ập đến.

Cảnh Ngôn vội nhận thua:

- Ta xin thua!

Cảnh Ngôn vào Đệ Nhị Điện vốn không ôm hy vọng khiêu chiến thành công, hắn chỉ muốn xem thử thực lực của Lão Nhị, Lão Tam mạnh đến trình độ nào. Hứng lấy đường đao vừa rồi khiến Cảnh Ngôn giúp nhiều hiểu biết sức chiến đấu của cả hai.

Mới rồi công kích chắc là Lão Tam, Lão Nhị chưa ra tay. Tức là thực lực hiện tại của Cảnh Ngôn không bằng Lão Tam, càng đừng nói cùng lúc đánh với hai khôi lỗi Lão Nhị, Lão Tam.

Nghe Cảnh Ngôn nhận thua, bóng dáng sắp công kích lần thứ hai ngừng lại động tác.

Bóng người phía sau tiến lên, cả hai đứng chung một chỗ.

Một bóng người trầm giọng hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Đúng vậy! Cảnh Ngôn xin chào nhị ca, tam ca!

Người đó xua tay nói:

- Không cần khách sáo vậy, ta biết sự tồn tại của ngươi. Ngươi muốn vượt qua Đệ Nhị Điện thì phải kiên trì qua thời gian một tách trà trong tay ta và Lão Tam. Nhưng hiện giờ thực lực của ngươi còn kém xa, ngươi không đỡ nổi một đao của Lão Tam thì càng đừng nói ngăn cản hai chúng ta cùng công kích.

Bóng người khác mặt không biểu tình khẽ quát:

- Được rồi, ngươi rút ra Đệ Nhị Điện đi! Chờ ngươi có đủ thực lực lại đến khiêu chiến chúng ta!

Cảnh Ngôn gật đầu lùi ra Đệ Nhị Điện:

- Được!

Cảnh Ngôn vừa đi ra, bốn khôi lỗi chờ ngay lối vào.

Đám khôi lỗi Lão Tứ hỏi dồn dập:

- Thế nào?

- Sao rồi? Sức chiến đấu của nhị ca, tam ca khủng bố lắm đúng không?

- Tiểu tử Cảnh Ngôn mau nói đi!

Cảnh Ngôn nói:

- Nhị ca, ta ca đúng là rất mạnh, ta không đỡ nổi một chiêu của tam ca. Nếu không có thanh trường kiếm này ta rất có thể bị một đao chém chết.

Lão Lục lườm hắn:

- Hừ! Đã sớm kêu ngươi đừng vào nhưng không nghe, may mắn ngươi không bị giết chết!

Cảnh Ngôn cười gượng:

- Không nói với các người nữa, ta phải bế quan tu luyện.

Cảnh Ngôn lắc người đến một góc Đệ Nhất Điện.

Đám khôi lỗi Lão Tứ thấy Cảnh Ngôn bế quan thì không theo lại.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại.

Dung hợp phần thứ ba của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cho Cảnh Ngôn nhiều cảm ngộ mới. Hắn hiểu biết thêm võ học, lực lượng pháp tắc, bí pháp vân vân.

Cảnh Ngôn nhắm mắt lại, mất chút thời gian chỉnh sửa lại một số thủ đoạn mình nắm giữ. Sau đó Cảnh Ngôn lấy ra tất cả thần tinh, Bổ Thiên Đan hấp thu, cảm ngộ càng nhiều thiên địa pháp tắc.

Thời gian thấm thoắt.

Một tháng đi qua, hai tháng đi lại, nửa năm lững thững.

Một năm qua nhanh.

Tài nguyên thần tinh, đan dược ít dần, tu vi của Cảnh Ngôn không ngừng nâng cao, dần đến cực hạn Thánh Đạo nhị cảnh.

Cảnh Ngôn nắm giữ số lượng pháp tắc lên đến con số khủng bố.

Nhận ba phần truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khiến Cảnh Ngôn cảm ngộ pháp tắc mau hơn võ giả bình thường rất nhiều, cộng thêm tài nguyên tu luyện sung túc, tốc độ tiến bộ của hắn cực kỳ kinh người.

Nếu võ giả khác biết tốc độ tu luyện của Cảnh Ngôn sẽ cảm thán không theo kịp.

Khi Cảnh Ngôn đến cực hạn Thánh Đạo nhị cảnh thì tạm ngừng, bước tiếp theo hắn định thử đột phá, thăng cấp Thánh Đạo tam cảnh.

Cảnh Ngôn tạm dừng lại vì điều chỉnh nỗi lòng khiến tâm thái thả lỏng.

Tử Vong Thần Điện, trong Đệ Nhất Điện.

Bùm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Mấy bóng người lao nhanh, kiếm quang và đao quang đan xen.

Đám khôi lỗi Lão Tứ đang liên hợp vây công Cảnh Ngôn.

Lão Thất từ một hướng lặng lẽ lẻn qua:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn đừng chạy!

Lão Thất vừa ra tiếng vừa giơ trường đao đen chém hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn xoay trường kiếm.

Xoẹt!

Lão Thất bị chém bay ra xa.

Cảnh Ngôn đánh nhau với đám khôi lỗi Lão Tứ không dùng trường kiếm đỏ thẫm, hắn chỉ dùng linh khí trường kiếm quen tay, thậm chí không dùng thần thông kiếm ý.

Lão Tứ tìm đúng cơ hội chém mạnh vào Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, tốc độ của ngươi rất nhanh nhưng ta cũng không chậm!

Cảnh Ngôn đã kịch chiến với bốn khôi lỗi hơn nửa canh giờ.

Cảnh Ngôn lắc đầu thầm nghĩ:

- Chỉ dùng linh khí trường kiếm, không sử dụng kiếm ý thì ta vẫn chưa thể nghiền áp mấy khôi lỗi có sự sống này.

Bốn khôi lỗi nhờ vào một phần uy áp Tử Vong Thần Điện hạn chế tốc độ của Cảnh Ngôn, nhưng vẫn không thể làm gì

hắn, đương nhiên hắn cũng không cách nào nghiền áp bốn khôi lỗi.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Thôi tới đây được rồi!

Thần thông kiếm ý bỗng phát ra.

Bốn khôi lỗi cảm nhận uy áp hùng hồn giáng lâm, chúng nó không kịp làm nhiều phản ứng kiếm quang đã quét tới.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Mấy tiếng vang khẽ, bốn bóng người bay ngược ra ngoài.

Lão Thất la làng:

- Không chơi nữa! Đã nói không dùng thần thông kiếm ý vậy mà đột nhiên sử dụng! Không đánh! Chán chết!

Mấy khôi lỗi khác bò dậy, đứng xa không đến gần Cảnh Ngôn.

Hết chương 862.

Chương 863. Thánh Đạo Tam Cảnh

Trong một năm tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn tuy còn ở lại Thánh Đạo nhị cảnh nhưng sức chiến đấu tăng mảng lớn.

Một năm trước Cảnh Ngôn vào Tử Vong Thâm Uyên, xông Đệ Nhất Điện Tử Vong Thần Điện đối mặt Lão Tứ, Lão Ngũ liên hợp công kích, nếu hắn không dùng thần thông kiếm ý thì hoàn toàn rơi vào thế yếu.

Bây giờ bị bốn khôi lỗi có sự sống vây công, Cảnh Ngôn chẳng cần dùng thần thông kiếm ý cũng đấu ngang tay. Hơi dùng thần thông kiếm ý là nghiền áp bốn khôi lỗi có sự sống hoàn toàn không muốn đánh với hắn.

Sức chiến đấu tiến bộ rất lớn.

Bạch Tuyết nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn luận bàn với bốn khôi lỗi đương nhiên sẽ không chọn lúc Bạch Tuyết bế quan tu luyện, vì trong khi luận bàn sẽ gây tiếng ồn lớn, rất có thể ảnh hưởng nàng.

Thừa dịp Bạch Tuyết xuất quan hơi nghỉ ngơi Cảnh Ngôn mới luận bàn so tài với bốn khôi lỗi.

Bạch Tuyết nhìn sâu trong Đệ Nhất Điện, hỏi:

- Lão Nhị, Lão Tam trong Đệ Nhị Điện lợi hại vậy sao? Thực lực hiện tại của ngươi vẫn không cách nào vượt ải?

Lão Thất nói nhiều nhất, giành nói:

- Nữ oa oa Bạch Tuyết, ngươi không biết sức chiến đấu của nhị ca, tam ca đáng sợ cỡ nào đâu. Hừm, ngươi thấy Cảnh Ngôn đánh bốn chúng ta như đang đùa, nhưng hắn tuyệt đối không đánh bại nhị ca hoặc tam ca.

Bốn khôi lỗi Lão Tứ đã quen thuộc với Bạch Tuyết, hơi bị thích nàng.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nói:

- Nhị ca, tam ca đúng là rất mạnh, trước mắt ta không đánh lại. Nhưng chờ ta thăng cấp Thánh Đạo tam cảnh thì khó nói.

Liên tiếp nửa tháng Cảnh Ngôn không bế quan tu luyện, cả ngày tán dóc với Bạch Tuyết, bốn khôi lỗi có sự sống, ngẫu nhiên luận bàn. Đặc biệt là Lão Thất hoạt bát nhất, Cảnh Ngôn thỉnh thoảng bắt Lão Thất lại luyện tay, thí nghiệm vũ khí mới và thần thông kiếm ý.

Dù sao khôi lỗi có sự sống đều có thân thể khép lại rất nhanh, trường kiếm đỏ thẫm của Cảnh Ngôn chém vào người để lại chút vết thương thì chỉ khoảnh khắc đã lành như ban đầu.

Hôm nay Cảnh Ngôn lại bế quan, trước tiên hắn luyện chế vài lô Bổ Thiên Đan.

Thánh Đạo nhị cảnh đột phá đến tam cảnh phải tiêu hao nhiều tài nguyên, cần chuẩn bị đầy đủ.

Luyện chế đan dược xong Cảnh Ngôn hao phí ngàn vạn linh thạch cực phẩm bày Tụ Nguyên đại trận. Trận pháp đó có thể cung ứng linh khí liên miên không dứt trong lúc Cảnh Ngôn đột phá.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trong Tụ Nguyên đại trận, hắn lấy Bổ Thiên Đan ra đặt bên người, nhìn chỉ còn gần hai trăm khối thần tinh hắn buồn rầu thở dài.

Tu vi càng lên cao Cảnh Ngôn tiêu hao thần tinh càng kinh người hơn. Lúc Cảnh Ngôn còn ở Đạo Vương cảnh, một khối thần tinh đủ cho hắn thăng cấp đến Đạo Hoàng cảnh. Bây giờ Cảnh Ngôn thoải mái hấp thu một khối thần tinh chỉ mất một nén nhang là cùng.

Thở ra xong Cảnh Ngôn tập trung tinh thần trùng kích Thánh Đạo tam cảnh:

- Bắt đầu thôi!

Cảnh Ngôn lật tay lại, đầu tiên nuốt một viên Thần Huy Đan. Hắn luyện chế bốn viên Thần Huy Đan, lúc trước dùng hai viên, còn lại hai.

Nuốt vào Thần Huy Đan có thể tăng độ mạnh thần hồn, giúp Cảnh Ngôn nắm chắc trùng kích Thánh Đạo tam cảnh hơn. Thần hồn càng mạnh thì đột phá cảnh giới càng nhẹ nhàng, cơ hội thành công càng lớn.

Trong khi Cảnh Ngôn bế quan chuẩn bị trùng kích Thánh Đạo tam cảnh, Bạch Tuyết không tu luyện tiếp mà cùng bốn khôi lỗi đứng xa chờ.

Bạch Tuyết căng thẳng, bốn khôi lỗi cũng rất hồi hộp. Chúng nó hy vọng Cảnh Ngôn thành công trùng kích, thuận lợi thăng cấp Thánh Đạo tam cảnh.

Lúc này Cảnh Ngôn tập trung hết sức vào việc đột phá cảnh giới, bài trừ mọi thứ bên ngoài ra khỏi óc.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công khống chế nguyên khí, thần hồn thả ra chú ý Tử Phủ chặt chẽ.

Tụ Nguyên đại trận vận chuyển nhanh, linh khí không ngừng ùa vào cơ thể Cảnh Ngôn.

Đám người Bạch Tuyết đứng xa xem quanh người Cảnh Ngôn đã phủ lên vầng sáng màu bạc trắng, đó là linh khí đậm đến tột đỉnh biểu hiện ra. Trung tâm vầng sáng trắng là Cảnh Ngôn, cơ thể hắn như sinh ra lực hút mạnh, xung quanh hình thành vòng xoáy bạc trắng, linh khí dâng trào như vô cùng tận điên cuồng hấp thu linh khí chuyển hóa thành nguyên khí. Cùng với quá trình chuyển hóa sâu sắc, Tử Phủ dần lột xác.

Thần hồn của Cảnh Ngôn quan sát kỹ Tử Phủ ở bụng, hắn nắm giữ chặt chẽ mỗi chi tiết nhỏ nhất khi trong quá trình Tử Phủ lột xác.

- Nên hấp thu thần tinh!

Linh khí từ Tụ Nguyên đại trận đã khó cung cấp đủ, lúc này cần hấp thu thần tinh.

Trong lòng bàn tay Cảnh Ngôn có thêm thần tinh, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công kéo năng lượng thần tinh và linh khí Tụ Nguyên đại trận bị hút vào Tử Phủ ở bụng.

Mấy ngày qua đi.

Thần tinh trước mặt Cảnh Ngôn càng lúc càng ít, linh khí sinh ra từ Tụ Nguyên đại trận yếu bớt, Tử Phủ vẫn đang lột xác.

Cảnh Ngôn bản năng dùng Bổ Thiên Đan.

- Dùng Bổ Thiên Đan!

Cảnh Ngôn trùng kích Thánh Đạo tam cảnh tiêu hao tài nguyên nhiều hơn võ giả bình thường. Võ giả Thánh Đạo nhị cảnh bình thường trùng kích Thánh Đạo tam cảnh cần chuẩn bị nhiều tài nguyên, Cảnh Ngôn tiêu hao gấp mấy lần võ giả bình thường.

Hơn mười ngày trùng kích Thánh Đạo tam cảnh, linh khí sinh ra từ Tụ Nguyên đại trận đã gần cạn kiệt.

Một ngàn vạn linh thạch cực phẩm đa số thành bụi, số ít như thành bụi nhưng ánh sáng mờ nhạt, linh khí ẩn chứa bên trong không nhiều.

Gần hai trăm thần tinh chỉ còn một, hai chục viên trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đã đến phút đột phá then chốt nhất.

Tử Phủ hấp thu năng lượng gần đầy đủ.

Cảnh Ngôn thầm rít gào, nuốt viên Thần Huy Đan cuối cùng:

- Phá!

Oong!

Tử Phủ chấn động mạnh, ánh sáng tím đậm quanh người Cảnh Ngôn chợt tràn ngập không gian. Trong ánh sáng tím ẩn chứa uy năng kinh người, lực lượng pháp tắc phập phềnh.

Bạch Tuyết và bốn khôi lỗi đứng xa xem giật mình trợn to mắt.

Lão Tứ vừa nói vừa lắc người:

- Lùi xuống chút!

Lão Tứ vươn tay kéo Bạch Tuyết lùi lại, sợ nàng bị tổn thương. Bốn khôi lỗi dù bị thương cũng lành lại như ban đầu.

Cảnh Ngôn chợt rống to:

- Thánh Đạo tam cảnh!

Phụt!

Ánh sáng tím quanh người Cảnh Ngôn chợt rút vào người hắn.

Hết chương 863.

Chương 864. Lại Xông Đệ Nhị Điện

Bạch Tuyết và bốn khôi lỗi nhìn, nở nụ cười, bước nhanh đến gần hắn.

Lão Thất cười tủm tỉm nói:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, chúc mừng!

Lão Tứ gật đầu nói:

- Không sai, một lần đã đột phá thành công.

Cảnh Ngôn lắc đầu cười buồn:

- Thành công đột phá nhưng tiêu hao tài nguyên cũng kinh khủng, mấy năm nay ta tích góp tài nguyên đã dùng gần hết trong lần này!

Linh thạch cực phẩm còn dễ nói, vấn đề là đám đan dược như Bổ Thiên Đan luyện chế từ tài liệu quý giá cũng gần hết sạch, muốn bổ sung ngay không dễ. Đặc biệt là thần tinh, ở trong Vô Vọng Thâm Uyên cũng hiếm thấy. Nghe Bạch Tuyết nói bảo khố trong Nghê Thường Thần Môn trữ chút ít thần tinh, nhưng chỉ có ba vị tông chủ ngẫu nhiên dùng.

Được hơn chín trăm khối thần tinh từ động phủ của Linh La giờ Cảnh Ngôn chỉ còn mười khối. Với tu vi hiện giờ của Cảnh Ngôn chưa đầy một canh giờ là có thể hấp thu hết mười khối thần tinh.

Mặt Lão Ngũ đen thui nói:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn đừng nhắc tài nguyên trước mặt ta nữa, tóm lại ngươi đã đi vào bảo khố Đệ Nhất Điện chọn lựa

báu vật rồi, chúng ta sẽ không mở bảo khố lần thứ hai.

- Được rồi, nếu vậy thì …

Khí thế Cảnh Ngôn tăng lên, hắn giơ tay, dao động nguyên khí khuếch tán trấn áp bốn khôi lỗi.

Bùm bùm bùm bùm!

Mấy tiếng vang khẽ, bốn khôi lỗi, bao gồm Lão Tứ và Lão Ngũ thực lực sánh bằng võ giả Thánh Đạo tam cảnh bình thường bị lực lượng to lớn đè dưới đất.

Bốn khôi lỗi gầm gừ nhưng không cách nào vùng thoát.

Cảnh Ngôn bật cười nhìn bốn khôi lỗi giãy dụa dưới đất:

- Vào Thánh Đạo tam cảnh rồi thực lực của ta tăng lên nhiều thật.

Sau đó Cảnh Ngôn thu lại nguyên khí, hắn tùy ý ra tay thậm chí không dùng vũ khí đã đè bốn khôi lỗi nằm bẹp dí dưới đất. Tuy Cảnh Ngôn ra tay bất ngờ, nhưng dù bốn khôi lỗi chuẩn bị sẵn sàng cùng lắm chống chọi lâu vài giây.

Cảnh Ngôn thu lại nguyên khí, bốn khôi lỗi mặt xám mày tro bò lên, ánh mắt uất nghẹn trừng hắn.

Nếu có thể đánh thắng Cảnh Ngô thì chúng nó sẽ ra tay dạy hắn bài học, vấn đề ở chỗ chúng không đánh lại hắn, bị nghiền áp chỉ đành nhịn.

Lão Thất kêu la:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi đánh chúng ta thì giỏi gì? Có giỏi hãy đi Đệ Nhị Điện tìm nhị ca, tam ca!

Cảnh Ngôn phớt lờ Lão Thất, hỏi Lão Tứ:

- Tứ ca nói xem thực lực hiện giờ của ta vào Đệ Nhị Điện có hy vọng kiên trì qua thời gian tách trà?

Lão Tứ trầm ngâm nói:

- Hy vọng không lớn, nhưng ngươi có thể thử xem. Tuy khó kiên trì thời gian một tách trà nhưng sức chiến đấu hiện giờ của ngươi phỏng chừng nhị ca, tam ca khó giết ngươi ngay. Nếu ngươi không chống đỡ nổi thì trực tiếp nhận thua.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực nói với Bạch Tuyết:

- Bạch Tuyết hãy chờ ta ở đây.

Bạch Tuyết dặn dò:

- Được, Cảnh Ngôn cẩn thận chút, tuyệt đối đừng cậy mạnh.

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người xông hướng Đệ Nhị Điện.

Khiêu chiến Đệ Nhị Điện thành công là sẽ được phần truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cuối cùng.

Cảnh Ngôn vào Đệ Nhị Điện, hét to một tiếng:

- Nhị ca, tam ca, ta lại tới!

Trong thần niệm thấy hai bóng người nhanh chóng đến gần, sau đó đao quang đen khủng bố vụt qua.

Ong ong ong ong ong!

Trường kiếm đỏ thẫm trong tay Cảnh Ngôn bộc phát ánh sáng chói lòa đón đánh.

Bùm!

Vang tiếng nổ mạnh, Cảnh Ngôn lùi nhanh mấy bước nhưng hắn đứng vững ngay.

Lão Nhị ra tay trước nhíu mày nói:

- A? Tiểu tử Cảnh Ngôn lại tiến bộ. Ngươi luôn ở trong Tử Vong Thần Điện, đột phá cảnh giới Võ Đạo trong thần điện?

Lão Nhị, Lão Tam không đi Đệ Nhất Điện nên không biết Cảnh Ngôn luôn ở đó.

Cảnh Ngôn vung trường kiếm, chiến ý bùng nổ chủ động công kích:

- Đúng vậy! Tiếp tục đi tam ca!

Lão Tam lạnh lùng cười:

- Hừ! Tưởng đột phá Thánh Đạo tam cảnh là có thể ngang bằng ta sao? Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi suy nghĩ quá đơn giản!

Đao quang chém ra!

Trên trường đao khuếch tán năng lượng của bí pháp võ học, ít nhất là đẳng cấp thiên giai.

Cảnh Ngôn liên tục phát ra thần thông kiếm ý, vận chuyển Thánh Quang kiếm pháp.

Hai bóng người liên tục va chạm, kiếm quang màu đỏ và đao quang đen đan xen.

Lúc này Cảnh Ngôn mới hiểu Lão Nhị, Lão Tam có thể sử dụng võ học bí pháp. Một năm trước lần đầu Cảnh Ngôn vào Đệ Nhị Điện, Lão Tam một đao chém qua đơn thuần dùng sức mạnh, không sử dụng võ học bí pháp, cố tình nương tay với hắn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đối chiến cực kỳ kịch liệt.

Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo tam cảnh sử dụng trường kiếm đỏ thẫm cộng thêm thần thông kiếm ý đánh với Lão Tam ngang tay.

Lát sau Lão Tam lên tiếng:

- Tiểu tử này rất lợi hại! Nhị ca, nên ra tay, không thì tiểu tử này có thể kiên trì qua một tách trà thật!

Lão Nhị gật đầu nói:

- Ừm!

Vèo xoẹt!

Lão Nhị cũng tham gia vòng chiến.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Cảnh Ngôn lập tức ở vào thế yếu, mới hơn mười giây hắn đã không ứng đối nổi.

Cảnh Ngôn liên tục bị đánh lùi, thậm chí kích phát thánh khí phòng ngự:

- Làm vậy là không công bằng! Nhị ca, tam ca hai người đánh một mình ta là bất công! Hay là chúng ta đánh một chọi một đi, ta kiên trì qua một tách trà trong tay từng người được không?

Lão Nhị hét to một tiếng, lại chém một nhát đao:

- Tiểu tử, đây là quy định của Tử Vong Thần Điện, chúng ta không thể thay đổi!

Cảnh Ngôn trực tiếp nhận thua:

- Chịu thua!

Trong tình huống này Cảnh Ngôn không thể nào kiên trì qua một tách trà, hắn dùng hết thủ đoạn chỉ ngang ngửa Lão Tam. Lão Nhị mạnh hơn Lão Tam nhiều, hai khôi lỗi liên hợp tấn công thì Cảnh Ngôn không chống lại nổi.

Thiên Không Chi Dực bị không gian trong thần điện áp chế không phát huy tốc độ được, muốn ỷ vào nhanh câu giờ là vô vọng.

Cảnh Ngôn vừa nhận thua Lão Nhị, Lão Tam liền ngừng tay.

Không cần hai khôi lỗi nói nhiều Cảnh Ngôn trực tiếp lùi ra Đệ Nhị Điện.

Mấy khôi lỗi có sự sống lên tiếng:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi kiên trì được thời gian nửa tách trà?

- Lâu hơn ta đoán.

- Khá lắm, đã được thời gian nửa tách trà, cố gắng kiên trì qua một tách trà là ngươi sẽ vượt qua Đệ Nhị Điện.

Bạch Tuyết căng thẳng nhìn thân thể Cảnh Ngôn tìm vết thương:

- Cảnh Ngôn, có sao không?

Cảnh Ngôn xua tay nói với Bạch Tuyết:

- Không sao, ta không bị thương. Hiện giờ thực lực của ta không thể kiên trì qua một tách trà trong Đệ Nhị Điện, còn cần tiếp tục tăng lên. Lại bế quan vậy, Bạch Tuyết, chúng ta sẽ ở lại đây thêm một lúc nữa, nàng cũng bế quan tu luyện.

Bạch Tuyết gật đầu nói:

- Được.

Hết chương 864.

Chương 865. Thần Thông Hư Vô

Trong Đệ Nhất Điện, Cảnh Ngôn lại bế quan.

Cảnh Ngôn dùng hơn hai tháng ổn định cảnh giới. Hắn mới thăng cấp Thánh Đạo tam cảnh đã đi khiêu chiến Đệ Nhị Điện, hành động hơi nóng nảy. Giờ ổn định cảnh giới khiến thực lực của Cảnh Ngôn tăng lên một chút.

Cảnh giới ổn định rồi Cảnh Ngôn chuyển sang thần thông kiếm ý.

Thần thông kiếm ý là từ kiếm ý lột xác thành thần thông thật sự, nhưng Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo tam cảnh nhìn lại thần thông kiếm ý thấy hơi thô ráp, nếu biến nó tinh tế hơn thì uy năng có không gian tăng tiến.

Thời gian qua mau.

Cảnh Ngôn dùng hơn hai năm khiến thần thông kiếm ý tinh tế hơn, dung hợp với Thánh Quang kiếm pháp càng chặt chẽ.

Đến bước này Cảnh Ngôn không vội vàng đi Đệ Nhị Điện khiêu chiến, hắn phân tích thực lực của mình vẫn không thể thành công đánh thắng.

Cảnh Ngôn bắt đầu tham ngộ bí pháp Hư Vô.

Nếu đưa bí pháp Hư Vô dung nhập vào thần thông kiếm ý thì sức công kích sẽ tăng mảng lớn, có nắm chắc đối phó Lão Nhị, Lão Tam lớn hơn chút, không chừng có thể đánh bại hai khôi lỗi.

Tham ngộ là quá trình rất dài dòng.

Một năm.

Ba năm.

Mười năm qua trong chớp mắt.

Cảnh Ngôn tham ngộ dung hợp bí pháp Hư Vô vừa tu luyện Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, lĩnh ngộ nhiều lực lượng pháp tắc hơn.

Mười năm qua số lượng pháp tắc Cảnh Ngôn lĩnh ngộ ra nhiều hơn trước kia gấp đôi. Lúc trước Cảnh Ngôn lĩnh ngộ pháp tắc có thể khống chế khoảng hai trăm mấy gần ba trăm, giờ hắn có thể khống chế hơn sáu trăm pháp tắc.

Mười mấy năm qua Cảnh Ngôn thu hoạch rất lớn, nhưng có một điều khiến hắn rầu lo là không thể dung hợp bí pháp Hư Vô vào thần thông kiếm ý. Cảnh Ngôn thử đủ cách nhưng đều thất bại.

Nhưng tham ngộ bí pháp Hư Vô mười năm không phải Cảnh Ngôn không có thu hoạch gì, hắn phát hiện bí pháp Hư Vô có thể phù hợp với lực lượng pháp tắc, nếu thêm vào thân pháp Thiên Không Chi Dực dường như sẽ thay đổi đặc tính của bí pháp Hư Vô.

Nếu tham ngộ theo tuyến đường này có khi nào sẽ nhận được thu hoạch vượt sức tưởng tượng?

Nghĩ đến đây Cảnh Ngôn liền tham ngộ theo chiều hướng này.

Lại qua mười năm.

Có một ngày Cảnh Ngôn mở mắt ra kiểm tra thu hoạch của mình, trợn mắt há hốc mồm thầm nghĩ:

- Đây là … không lẽ là thần thông mới? Đây còn là bí pháp Hư Vô sao? Thiên Không Chi Dực và bí pháp Hư Vô kết hợp, dung nhập pháp tắc …

Cảnh Ngôn lắc đầu nhìn sang bên cạnh, bốn khôi lỗi Lão Tứ đứng xa chờ.

Cảnh Ngôn động ý niệm, thân thể chợt biến mất tại chỗ, là thật sự biến mất, vị trí hắn từng ở các lực lượng pháp tắc xao động nhẹ.

Ngay sau đó Cảnh Ngôn xuất hiện giữa bốn khôi lỗi.

- A?

- Ai!?

Bốn khôi lỗi thấy Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện đều giật nảy mình, la lớn suýt đánh người. Chúng nó bị bất ngờ, bỗng thấy có người ở trước mặt đương nhiên hoảng.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Là ta!

- Tiểu tử Cảnh Ngôn?

- Chuyện gì vậy? Không phải ngươi đang bế quan tu luyện sao?

- Không đúng! Không thích hợp! Vừa rồi ta còn thấy tiểu tử này ngồi xếp bằng ở chỗ khác, đột nhiên xuất hiện ở đây, ta không thấy được hắn tới đây bằng cách nào!

Mấy khôi lỗi giật mình lao nhao ồn ào.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Ta xuất quan!

Ánh mắt Lão Tứ nghiêm túc hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi dùng thủ đoạn gì? Ngươi làm sao đến gần chỗ này được? Chúng ta không hề tiến lên.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa biến mất:

- Ta lĩnh ngộ một thủ đoạn mới.

Bốn khôi lỗi nhìn muốn lòi tròng mắt, cẩn thận tìm kiếm bốn phía nhưng không thấy Cảnh Ngôn ở đâu.

Giọng Cảnh Ngôn từ xa vang lên, hắn cách bốn khôi lỗi ngoài trăm thước:

- Thấy sao? Thủ đoạn mới của ta không tệ đi?

Cảnh Ngôn dung hợp bí pháp Hư Vô và pháp tắc lĩnh ngộ ra thủ đoạn đúng là một loại thần thông.

Trước kia Cảnh Ngôn sử dụng bí pháp Hư Vô cho kiếm pháp công kích xuyên qua không gian, đột nhiên xuất hiện trước mặt kẻ địch. Giờ bản thân Cảnh Ngôn có thể xuyên qua không gian, nhờ cậy lực lượng pháp tắc âm thầm đến gần kẻ địch.

Cảnh Ngôn đứng tại chỗ lặng im giây lát, phân tích thần thông Hư Vô mới nắm giữ được.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Sử dụng thần thông Hư Vô không phải thật sự xuyên qua không gian, không phải dịch chuyển tức thời mà là lợi dụng pháp tắc che giấu thân thể, thậm chí giấu đi dao động nguyên khí khiến kẻ địch không phát hiện.

Tóm lại thần thông Hư Vô có đặc điểm rõ rệt, nó không có sức công kích nhưng có ưu điểm đánh bất ngờ, tốc độ mau hơn Thiên Không Chi Dực đệ thất trọng. Pháp tắc chuyển động nhanh bao nhiêu thì Cảnh Ngôn sử dụng thần thông Hư Vô mau bấy nhiêu.

Bạch Tuyết vẫn đang bế quan tu luyện.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt lại biến mất, từ Đệ Nhất Điện vào Đệ Nhị Điện.

Cảnh Ngôn cười la to:

- Nhị ca, tam ca, ta lại tới!

Lát sau Cảnh Ngôn và Lão Nhị, Lão Tam đánh nhau. Thần thông kiếm ý thi triển, Thánh Quang kiếm pháp với uy năng không gì sánh bằng công kích hai khôi lỗi.

Thời gian một tách trà qua mau.

Lão Nhị thu về trường đao màu đen:

- Được rồi, dừng tay đi!

Lão Tam và Cảnh Ngôn cùng ngừng lại.

Lão Nhị gật đầu với Cảnh Ngôn, cảm khái nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi tiến bộ rất mau, mới hơn hai mươi năm đã chiếm ưu thế lớn khi đánh với hai chúng ta.

Lão Tam gật đầu nói:

- Đúng là lợi hại, lần trước hắn đến Đệ Nhị Điện khiêu chiến chúng ta, ta còn tưởng hắn mất ít nhất trăm năm mới có thể ngay mặt đánh bại chúng ta. Giờ mới qua hơn hai mươi năm thực lực của hắn đã cao hơn hai khôi lỗi chúng ta liên hợp.

Lão Nhị lấy ra một tinh cầu tỏa vầng sáng trắng ngà đưa cho Cảnh Ngôn:

- Đây là phần truyền thừa cuối cùng, cầm đi.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhận lấy tinh cầu màu trắng:

- Đa tạ nhị ca, tam ca!

Cảnh Ngôn trực tiếp hấp thu tin tức Thương Khung Đệ Nhất Thần Công ẩn chứa trong đó dung nhập vào thần hồn của mình.

Tin tức khổng lồ bị Cảnh Ngôn tiêu hóa cực nhanh, phần truyền thừa cuối cùng chứa tin tức khổng lồ hơn ba cái đầu,

bằng tổng hợp ba phần đầu. Cảnh Ngôn đã có tu vi Thánh Đạo tam cảnh, thần hồn siêu mạnh nhưng trong một chốc không thể lĩnh ngộ hết. Nhưng không gấp, nhiều nhất là mấy ngày sau Cảnh Ngôn sẽ hoàn toàn lĩnh ngộ tất cả nội dung trong Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Tâm pháp, đan đạo, khí đạo, trận đạo đều có phần.

Hết chương 865.

Chương 866. Mười Vạn Thần Tinh

Bảo khố Đệ Nhị Điện.

Lão Nhị chỉ vào mười cái rương nói:

- Nơi đây có mười cái rương, ngươi hãy chọn một cái. Bên trong đều là thần tinh, số lượng gần giống nhau.

Đệ Nhất Điện có bảo khố, Đệ Nhị Điện cũng có, vượt qua thử thách là có thể đi vào bảo khố.

Bảo khố ở Đệ Nhị Điện chỉ có mười cái rương nên rất trống trải, không đem đến rung động như bảo khố trong Đệ Nhất Điện.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Đều là thần tinh? Một cái rương có thể chứa bao nhiêu thần tinh?

Trong động phủ do tiền bối Linh La đào ra Cảnh Ngôn được một rương thần tinh, có hơn chín trăm khối. Cái rương đó to hơn rương trong bảo khố Đệ Nhị Điện một chút, ước chừng những cái rương này đựng năm, sáu trăm thần tinh là cùng.

Nếu Cảnh Ngôn chưa vào Thánh Đạo cảnh, một hơi được nhiều thần tinh như vậy đương nhiên có ích lợi lớn. Nhưng Cảnh Ngôn đã vào Thánh Đạo tam cảnh, mấy trăm khối thần tinh có thể sử dụng bao lâu?

Chủ nhân Tử Vong Thần Điện đặt mười rương thần tinh trong bảo khố Đệ Nhị Điện là có ý gì?

Võ giả có thể vượt qua Đệ Nhị Điện thì tu vi miễn bàn cãi, hầu như không có võ giả Thánh Đạo tam cảnh nào ở thế giới này qua ải được, Cảnh Ngôn là ngoại lệ. Võ giả mạnh như vậy vượt qua Đệ Nhị Điện chỉ được vài trăm thần tinh thì ích chi?

Lão Tam nhìn Cảnh Ngôn, mắt lóe ý cười hỏi:

- Ngươi không lấy? Nếu không lấy thì thôi, chúng ta ra đi.

Cảnh Ngôn vội nói:

- Đương nhiên lấy!

Tuy mấy trăm khối thần tinh không nhiều nhưng chân muỗi nhỏ cũng là thịt, hơn nữa Bạch Tuyết đã bước vào Đạo Hoàng cảnh đỉnh, sắp đến Thánh Đạo cảnh, nàng cũng cần dùng thần tinh phụ trợ đột phá.

Cảnh Ngôn tùy ý chỉ cái rương đầu tiên:

- Lấy cái thứ nhất đi.

Lão Nhị tiến lên bưng rương Cảnh Ngôn chọn, trở lại đưa cho hắn.

Lão Nhị nói:

- Được rồi, chúng ta đi ra.

Có kinh nghiệm ở Đệ Nhất Điện nên Cảnh Ngôn không dây dưa lâu, hắn biết có xin hai khôi lỗi cho lấy thêm mấy rương cũng không được chấp nhận. Đám khôi lỗi có sự sống này trung thành trăm phần trăm với chủ nhân Tử Vong Thần Điện.

Một người hai khôi lỗi ra bảo khố, trở lại Đệ Nhị Điện.

Lão Nhị nói với Lão Tam:

- Lão Tam, đi kêu bọn chúng vào Đệ Nhị Điện đi.

Ý là kêu đám khôi lỗi Lão Tứ vào Đệ Nhị Điện.

Lão Tam lên tiếng rồi đi:

- Được, ta đi kêu chúng nó.

Cảnh Ngôn chợt kinh kêu:

- Cái này …!

Cảnh Ngôn mới mở rương báu ra, cảnh tượng bên trong làm hắn hết hồn.

Đây không phải rương bình thường mà là rương báu không gian, nhìn bên ngoài không lớn nhưng không gian bên trong cực lớn. Qua lực lượng pháp tắc Cảnh Ngôn cảm nhận thần tinh trong rương có số lượng kinh người, thần tinh sặc sỡ nhiều màu tỏa ra hơi thở kinh người.

Ý niệm quét qua, Cảnh Ngôn hít sâu rung động hỏi:

- Trong này có ít nhất mấy vạn thần tinh đi?

Lão Nhị nhìn Cảnh Ngôn:

- Trong mỗi rương có khoảng mười vạn khối thần tinh, đây là chủ nhân cố ý tìm một ít thần tinh mạch luyện lấy ra. Một rương đựng nguyên thần tinh của một thần tinh mạch luyện.

Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí thu rương đựng thần tinh vào Càn Khôn tiểu thế giới, nói:

- Lợi hại!

Cảnh Ngôn mừng như điên, cố gắng làm mình bình tĩnh lại.

Có đến mười vạn thần tinh! Lúc trước tưởng đâu chỉ có mấy trăm khối thần tinh, đúng là niềm vui bất ngờ.

Đám khôi lỗi Lão Tứ theo Lão Tam vào Đệ Nhị Điện.

Lão Tứ nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu tử, nữ oa oa Bạch Tuyết còn đang tu luyện, chúng ta không quấy rầy nàng, hãy để nàng tu luyện trong Đệ Nhất Điện. Theo ta thấy nàng cũng sắp vào Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Tốt.

Lão Nhị nhướng mi hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi định tiếp tục tu luyện trong Tử Vong Thần Điện hay rời đi?

Cảnh Ngôn cau mày nói:

- Ta định vào Đệ Tam Điện.

Đám khôi lỗi trợn to mắt nói:

- Vào Đệ Tam Điện? Ngươi muốn khiêu chiến đại ca?

Cảnh Ngôn hỏi:

- Đại ca mạnh cỡ nào?

Mới rồi Cảnh Ngôn khiêu chiến với Lão Nhị, Lão Tam không sử dụng thần thông Hư Vô vừa lĩnh ngộ, nếu Lão Đại không mạnh hơn hai khôi lỗi quá nhiều thì hắn có nắm chắc kiên trì qua một tách trà.

Lão Nhị nhíu mày nói:

- Rất mạnh.

Lão Tam nhìn sâu trong Đệ Nhị Điện nơi đi thông Đệ Tam Điện:

- Thực lực của đại ca mạnh vượt sức tưởng tượng.

Lão Nhị lặng im một lúc rồi từ tốn nói:

- Cảnh Ngôn, chúng ta khó miêu tả thực lực của đại ca, nhưng có thể cho ngươi biết chút tin tức. Bảy vệ sĩ thần điện

chúng ta Lão Lục, Lão Thất yếu nhất, khoảng võ giả nhân loại Đạo Hoàng cảnh đến Thánh Đạo cảnh.

Lão Thất hừ mũi:

- Hai chúng ta là chủ nhân dùng chút tài liệu sứt sẹo tùy tay làm ra, không cẩn thận tỉ mỉ nên đương nhiên yếu xìu.

Lão Nhị tiếp tục bảo:

- Lão Ngũ mạnh về sức mạnh, Lão Tứ giỏi về tốc độ, bằng sức chiến đấu võ giả nhân loại Thánh Đạo tam cảnh.

Lão Tứ, Lão Ngũ cùng gật đầu.

Lão Nhị nhìn qua Lão Tam:

- Ta và Lão Tam có thể thi triển bí pháp võ học, thực lực càng mạnh. Nhân loại Thánh Đạo tam cảnh ở trước mặt chúng ta khó đỡ một đao đánh hết sức. Còn đại ca thì nắm giữ thần thông, nếu trong Thần giới với thực lực của đại ca có thể giết Hư Thần cấp thấp nhất.

Lão Nhị nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi biết thế giới này có một võ giả tên Thần Long không?

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Người Thủ Hộ Thần Long?

Lão Nhị gật đầu nói:

- Thần Long này xem như Hư Thần nhất tinh, ngàn năm trước từng đi qua Tử Vong Thần Điện, muốn xông vào nhưng bị đại ca của ta một đao hù lùi bước.

Cảnh Ngôn trợn to mắt.

Thần Long là cảnh giới Hư Thần?

Lão Đại trong vệ sĩ thần điện có thể một đao hù Thần Long chùn chân?

Lão Nhị lắc đầu nói:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, sức chiến đấu hiện giờ của ngươi theo ta thấy chỉ miễn cưỡng bước qua ngưỡng cửa Hư Thần nhất tinh. Tuy ngươi là Thánh Đạo tam cảnh nhưng thủ đoạn rất mạnh, nắm giữ thần thông kiếm ý, về sức chiến đấu ngươi không kém gì Thần Long. Dù vậy muốn khiêu chiến với đại ca của ta là không đủ.

Khôi lỗi có sự sống khác lắc đầu.

Lão Đại vệ sĩ thần điện nắm giữ thần thông, thủ đoạn cực kỳ khủng bố.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi, nhưng đại ca cũng khó một đao giết ta đi? Nên ta vẫn muốn vào thử, ưm, trước khi vào Đệ Nhất Điện ta sẽ rèn tạo thanh trường kiếm này trước.

Cảnh Ngôn lấy trường kiếm đỏ thẫm ra, vũ khí này đã gần với thần khí cấp thấp, nếu không phải thiếu tài liệu thì hắn sớm rèn nâng cấp nó thành thần khí thật sự.

Hết chương 866.

Chương 867. Một Chiêu

Giờ Cảnh Ngôn có thể luyện chế nâng cấp thanh kiếm này.

Trong tài nguyên như linh thạch cực phẩm, thần tinh ẩn chứa nguyên tố ngũ hành. Đặc biệt là thần tinh được thiên địa pháp tắc dựng dục, nó ẩn chứa nguyên tố ngũ hành cực kỳ dồi dào.

Cảnh Ngôn một hơi có mười vạn thần tinh, bỏ ra một ít rèn tạo thần khí không sao cả.

Cảnh Ngôn lấy ra chút thần tinh, thánh khí phòng ngự tàn khuyết mà hắn mua bằng một ngàn vạn linh thạch cực phẩm, hắn bắt đầu nâng cấp trường kiếm đỏ thẫm.

Sau khi được truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hoàn chỉnh Cảnh Ngôn cảm ngộ luyện khí cực kỳ sâu, hắn chỉ thiếu thực hành. Nhưng dù không có kinh nghiệm rèn tạo thần khí, với năng lực hiện nay hắn có thể rèn tạo trường kiếm gần đến thần khí nâng cấp thành thần khí thấp kém.

Vài ngày sau Cảnh Ngôn rèn tạo xong, thánh khí phòng ngự tàn khuyết biến mất, hao gần ngàn thần tinh và nhiều linh thạch cực phẩm. Thanh trường kiếm đã thay da đổi thịt.

Thần niệm của Cảnh Ngôn tra xét không gian trong trường kiếm có các viên tròn bảy sắc lơ lửng, lúc trước không có thứ này. Nhìn từ mặt ngoài trường kiếm không thay đổi, nhưng màu tươi sáng hơn khi là khí phôi.

Rèn tạo trường kiếm xong Cảnh Ngôn đưa cho mấy khôi lỗi có sự sống xem.

Lão Nhị xem xét trường kiếm, gật gù bình luận:

- Thành thần khí, tuy hơi cấp thấp nhưng đúng là thần khí.

Lão Tam cũng cầm lấy xem:

- Đúng vậy, trong không gian hình thành thần hồn, đây là đặc điểm của thần khí. Hơn nữa ta cảm giác uy lực trường kiếm này khá mạnh.

Lão Tam nói thần hồn là vòng sáng bảy sắc trong không gian trường kiếm, những vòng sáng tỏa uy năng pháp tắc.

Mấy khôi lỗi lần lượt xem trường kiếm.

Lão Thất bu lại hỏi:

- Cảnh Ngôn, khí phôi trường kiếm này tuy là chủ nhân tự tay làm nhưng rèn tạo thành thần khí là ngươi, có định đặt tên cho nó không?

Cảnh Ngôn không nghĩ đến chuyện này:

- Tên?

Lão Thất lườm hắn:

- Thần khí đương nhiên cần có tên, thần khí bình thường cũng đành thôi, nhưng đây là khí phôi do chủ nhân tự tay chế tạo, sử dụng tài liệu đều là đỉnh cao nếu đặt trong Thần giới, nó có thể không ngừng trưởng thành, sao có thể không có tên?

Lão Nhị gật đầu nói:

- Chất liệu của trường kiếm này đúng là vô cùng quý giá, về giá trị còn cao hơn chất liệu của bảy khôi lỗi chúng ta.

Cảnh Ngôn sửng sốt, chất liệu của trường kiếm cao cấp hơn đám vệ sĩ thần điện?

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Vậy … gọi là Hồng Hà Kiếm đi.

Hồng Hà Kiếm thi triển công kích như dải sáng đỏ, đặt tên là Hồng Hà Kiếm khá thích hợp.

Mấy khôi lỗi không có ý kiến, trường kiếm thần khí thuộc về Cảnh Ngôn chứ không phải chúng nó.

Cảnh Ngôn nhìn mấy khôi lỗi, hỏi:

- Mấy vị, giờ ta đã qua Đệ Nhị Điện, được đến trọn vẹn truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, vậy ta có vượt qua Đệ Tam Điện cũng không có ý nghĩa gì đúng không?

Cảnh Ngôn đã sớm thắc mắc, nhưng lúc trước không thể vượt qua Đệ Nhị Điện nên hắn không hỏi nhiều.

Lão Nhị đảo tròng mắt hỏi ngược lại:

- Cảnh Ngôn, ngươi nghĩ chủ nhân thiết lập Đệ Tam Điện không có ý nghĩa gì sao?

Cảnh Ngôn nhìn quanh:

- Nhưng ta đã được trọn vẹn truyền thừa rồi, không lẽ vượt qua Đệ Tam Điện là có thể khống chế Tử Vong Thần Điện?

Tử Vong Thần Điện rõ ràng là báu vật nhưng không biết đẳng cấp là gì, nó tuyệt đối không phải kiến trúc bình thường. Lúc trước Cảnh Ngôn và đám khôi lỗi đánh nhau sức phá hoại kinh người, dù vậy không thể phá hoại thần điện chút gì.

Lão Nhị lắc đầu nói:

- Khống chế Tử Vong Thần Điện là điều không thể, dù ngươi vượt qua Đệ Tam Điện rất có thể sau này sẽ chết, ngươi chết rồi Tử Vong Thần Điện cần tìm người thừa kế mới. Nhưng Đệ Tam Điện tồn tại tất nhiên có ý nghĩa, nếu ngươi vượt qua chắc chắn được đến một số thứ mà bây giờ ngươi không có.

Cảnh Ngôn lặng im:

- …

***

Đệ Tam Điện.

Cảnh Ngôn từ Đệ Nhị Điện đi vào trong, hắn thả thần niệm ra quan sát tình hình nguyên Đệ Tam Điện, sau đó cau mày. Đệ Tam Điện ngăn cách thần niệm làm nó không lan tràn được, Cảnh Ngôn chỉ có thể nhìn bằng mắt thường.

Đệ Tam Điện nhỏ hơn Đệ Nhất Điện, Đệ Nhị Điện một chút.

Chợt con ngươi Cảnh Ngôn co rút, hắn thấy cách mấy chục thước bỗng có bóng đen đứng lặng im.

Cảnh Ngôn hỏi dò:

- Đại ca?

Cảnh Ngôn đã cầm Hồng Hà Kiếm, vận chuyển nguyên khí, cẩn thận đề phòng.

Bóng đen mở miệng nói:

- Bốn vạn năm, Tử Vong Thần Điện đã tồn tại ở thế giới này bốn vạn năm, rốt cuộc đợi đến người có thể đi vào Đệ Tam Điện.

Bóng đen nhích người đi hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cảm nhận lực lượng trói buộc cực mạnh từ bốn phương tám hướng ập đến, hắn không xa lạ gì với lực lượng này, khi ở Đệ Nhất Điện, Đệ Nhị Điện hắn từng chịu đựng nó, lực lượng này có thể hạn chế Thiên Không Chi Dực.

Nhưng lực lượng này ở trong Đệ Tam Điện mạnh gấp mười lần.

Bóng đen giơ trường đao, nói:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi có thể đỡ một chiêu của ta xem như ngươi vượt qua ải này.

Cảnh Ngôn mừng rỡ:

- Một chiêu?

Dù Lão Đại có thể giết Người Thủ Hộ Thần Long nhưng không cách nào giết y trong vòng một chiêu đi? Thực lực của Cảnh Ngôn ngang ngửa Người Thủ Hộ Thần Long, không khó đỡ được một chiêu của Lão Đại.

Giây sau lòng Cảnh Ngôn máy động:

- Nhanh quá!

Lão Đại đã ra tay, đao quang đen đến gần người Cảnh Ngôn.

Nhóm Lão Nhị nói chính xác, công kích của Lão Đại ẩn chứa uy năng pháp tắc cường đại, uy năng này không phải đơn thuần nhờ vào lực lượng pháp tắc công kích mà là uy năng thần thông thật sự.

Bùm!

Cảnh Ngôn vận chuyển Hồng Hà Kiếm ngăn cản, phát ra thần thông kiếm ý.

Răng rắc!

Cảnh Ngôn bị lực lượng to lớn đẩy lui, nhưng thân thể hắn không bị thương.

Mắt Cảnh Ngôn sáng rực:

- Đỡ được?

Một nhát đao làm hắn chật vật đỡ nhưng hắn hoàn toàn dựa vào sức mình cản lại.

Giọng Lão Đại chui vào tai Cảnh Ngôn:

- Đỡ được? Ha ha, ta nói một chiêu chứ không phải một đao.

Chợt đao quang đen bộc phát trước mặt Cảnh Ngôn.

Một đao.

Hai đao.

Mười đao.

Mười bóng đao cùng quét hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cảm thấy da đầu tê dại, mớ đao quang không phải ảo ảnh, hắn cảm nhận uy năng bao la và sát ý phát ra, mỗi đao quang đều ẩn chứa công kích mạnh mẽ.

Cảnh Ngôn vội vận chuyển nguyên khí trong Tử Phủ:

- Sao nhanh vậy? Chết tiệt, thi triển một chiêu hóa ra là trong khoảnh khắc chém ra hơn mười đao!

Hết chương 867.

Chương 868. Ma La Thì Quang Tháp

Nắm giữ Thương Khung Đệ Nhất Thần Công hoàn chỉnh khiến Cảnh Ngôn vận chuyển nguyên khí càng mau.

Giơ Hồng Hà Kiếm trước mặt phát ra kiếm quang nối liền một mảnh, lấp lánh ánh sáng.

Đao quang đen điên cuồng oanh kích vào kiếm quang đỏ, một chuỗi tiếng va chạm trầm đục.

Đao quang quá nhanh, quá dày đặc

Mỗi luồng đao quang ẩn chứa uy năng kinh người, dù nguyên khí của Cảnh Ngôn vận chuyển nhanh đến đâu, thần hồn cường đại khống chế nhiều pháp tắc hơn nữa cũng không thể ngăn cản hết.

Trong khoảnh khắc bình chướng kiếm quang đỏ bị đánh tan, đao quang đen đáng sợ chém xuống đầu Cảnh Ngôn.

Một giọng nói vang lên trong óc Cảnh Ngôn:

- Không nhận thua, chết!

Vệ sĩ thần điện Lão Đại truyền thừa cho Cảnh Ngôn, không muốn hắn chết như vậy, nhưng nếu hắn không nhận thua thì đao quang tuyệt đối không rút về, thật sự sẽ đánh chết hắn.

Cảnh Ngôn tuy có thánh khí phòng ngự bảo vệ mình cộng thêm cơ thể mạnh mẽ, nhưng bị công kích có thể uy hiếp đến cường giả Hư Thần đánh trúng, chút phòng ngự đó không ngăn được.

Nếu Cảnh Ngôn nhận thua thì động thần niệm là Lão Đại biết ngay, sẽ xua tan đao quang đáng sợ. Giao lưu thần niệm rất nhanh, thời gian gần như không cần đếm.

Nhưng Cảnh Ngôn không chịu thua, Tử Phủ phần bụng rung lên, nguyên khí hùng hồn tuôn ra.

Ầm!

Không gian rung rinh.

- Thần thông Hư Vô!

Khoảnh khắc chỉ mành treo chuông, đao quang dán sát đầu Cảnh Ngôn rốt cuộc thi triển ra thần thông Hư Vô.

Pháp tắc hơi dao động, thân thể Cảnh Ngôn biến mất tại chỗ.

Đao quang mất đi mục tiêu lướt nhanh trong không gian.

Phương xa Cảnh Ngôn hiện hình, người ướt mồ hôi lạnh. May mắn uy áp trói buộc của Tử Vong Thần Điện chưa mạnh đến mức ngăn cản hắn thi triển thần thông Hư Vô, chỉ có Thiên Không Chi Dực bị hạn chế, nhưng nếu là thần thông Hư Vô thì có thể tránh thoát trói buộc.

Lão Đại liếc hướng Cảnh Ngôn xuất hiện bên kia đại điện, mắt lóe tia sáng kinh ngạc nói:

- Thần thông? Mới rồi ngươi đã dùng thần thông kiếm ý, bây giờ thi triển một loại thần thông nữa, ngươi là võ giả Thánh Đạo cảnh mà nắm giữ hai loại thần thông?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta gần đây lĩnh ngộ ra thần thông này, đặt tên cho nó là thần thông Hư Vô.

Sắc mặt Lão Đại trở lại như thường:

- Ừm, khó được. Nếu sau này ngươi đến Thần giới, luôn sống sót và tu luyện có lẽ ngươi sẽ để lại tên mình trong Thần giới.

Lão Đại vung tay lên:

- Được rồi, ta trấn thủ Đệ Tam Điện tính là ngươi qua ải đi.

Mới rồi Lão Đại nói Cảnh Ngôn đỡ được một chiêu xem như qua ải, giờ một chiêu đã qua mà hắn còn khỏe mạnh, tuy không thể nào ngay mặt đối kháng nhưng hắn nắm giữ thần thông Hư Vô.

Cảnh Ngôn vội chắp tay nói:

- Đa tạ đại ca!

Lão Đại quá mạnh, đối chiến ngay mặt thì Cảnh Ngôn không đỡ nổi một chiêu.

Lão Đại nói:

- Không cần khách sáo, ta nắm giữ thần thông tên là thần thông Cuồng Phong, có thể liên tục chém trong thời gian ngắn. Ngươi đừng nản lòng, ta nói cho ngươi biết, dù ở trong Thần giới nếu ta dùng thần thông này sẽ có nhiều Hư Thần bị giết tại chỗ. Ngươi đã qua ải của ta thì đúng theo như chủ nhân dặn dò, ta giao thứ này cho ngươi, hãy sử dụng đúng cách.

Lão Đại thu lại trường đao, một vật hình tháp màu đen hiện ra trong lòng bàn tay.

Cảnh Ngôn nhìn vật hình tháp.

Sau khi qua Đệ Nhất Điện, Đệ Nhị Điện Cảnh Ngôn được trọn vẹn truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công. Giờ qua Đệ Tam Điện, Cảnh Ngôn đoán sẽ được phần thưởng gì, nay xem ra món quà là tháp nhỏ màu đen.

Cảnh Ngôn bản năng hỏi:

- Đây là thần khí sao? Loại công kích hay phòng ngự?

Lão Đại mỉm cười nói:

- Ngươi nói nó là thần khí cũng đúng, nhưng công hiệu của nó rất đặc biệt. Nó không thể giúp ngươi công kích hay phòng ngự, nhưng thứ này đặt trong Thần giới sẽ làm cường giả đỉnh cấp tranh cướp.

Cảnh Ngôn nghe Lão Đại nói vậy càng ngạc nhiên hơn:

- A?

Lão Đại đưa tháp nhỏ màu đen cho Cảnh Ngôn:

- Báu vật này tên Ma La Thì Quang Tháp, nó có thể thay đổi dòng chảy thời gian, về sau ngươi từ từ nghiên cứu tác dụng của nó đi.

Cảnh Ngôn vội nhận lấy.

Thay đổi dòng chảy thời gian? Thay đổi thế nào? Thời gian có thể bị thay đổi sao?

Cảnh Ngôn được trọn vẹn Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, biết đại khái thời gian, không gian là căn bản của quy tắc. Thế giới nào vận chuyển đều khó thoát khỏi thời gian và không gian.

Dưới thời gian, không gian là năm loại pháp tắc kim mộc thủy hỏa thổ diễn biến ra năm nguyên tố ngũ hành, nguyên tố ngũ hành là khởi nguồn của vạn vật. có thể nói vật thể nào đều do nguyên tố ngũ hành tổ thành. Tức là thời gian, không gian cộng thêm pháp tắc ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ là có thể xây dựng thế giới ổn định, khiến thế giới vận chuyển bình thường.

Trừ bảy pháp tắc ra còn có pháp tắc hắc ám, quang minh, sinh mệnh, hủy diệt, bốn pháp tắc đặc biệt.

Mười một loại pháp tắc này đều là chí cao vô thượng, có thể nắm giữ một loại đủ tung hoành Thần giới. Nhưng dù nắm giữ chúng nó cũng đừng mơ thay đổi được, pháp tắc chí cao vô thượng không thể khinh nhờn.

Nhưng Lão Đại nói thứ tên Ma La Thì Quang Tháp có thể thay đổi dòng chảy thời gian.

Cảnh Ngôn rất là nghi ngờ, hắn nhận lấy Ma La Thì Quang Tháp, thần niệm tra xét nhưng không thấy gì lạ. Lại nhìn Lão Đại có vẻ không muốn nói nhiều, Cảnh Ngôn không hỏi lung tung, dù sao Ma La Thì Quang Tháp đã vào tay, chậm rãi nghiên cứu là được.

Trong Đệ Nhị Điện, sáu khôi lỗi có sự sống trợn to mắt nhìn lối vào Đệ Tam Điện.

- Sao Cảnh Ngôn chưa đi ra?

- Đã vào một lúc lâu rồi.

- Chắc không phải bị đại ca đánh chết rồi đi?

- Cái … đó … khó khăn lắm mới đợi đến một người thừa kế không tệ, cứ bị giết vậy sao? Biết chờ bao lâu người thừa kế tiếp theo xuất hiện?

Mấy khôi lỗi có sự sống hơi nóng nảy, vì Cảnh Ngôn ở trong Đệ Tam Điện quá lâu, hắn nên sớm đi ra mới là bình thường.

Lão Thất nhìn hướng Lão Nhị:

- Hay nhị ca vào xem thử?

Lão Nhị lườm Lão Thất:

- Muốn đi thì ngươi tự đi, ta không đi! Không có đại ca triệu kiến, tùy tiện đi vào Đệ Tam Điện? Ngươi có gan thì đi đi.

Lão Thất cợt nhã chuyển đầu mâu sang Lão Tam:

- He he, nhị ca không đi vậy tam ca đi đi.

Lão Tam tát bay Lão Thất:

- Lão Thất lăn sang một bên ngoan ngoãn chờ đi!

Lão Thất bay xa mấy chục thước rớt xuống đất lại lăn vài vòng, giây sau bò dậy trở về chỗ.

Hết chương 868.

Chương 869. Khôi Lỗi Đi Theo

Cảnh Ngôn vào Đệ Tam Điện quá lâu, sáu khôi lỗi có sự sống trái tim nặng trĩu.

Mấy khôi lỗi có sự sống lắc đầu khẽ thở dài:

- Xem ra chết thật rồi.

- Ài, tiểu tử Cảnh Ngôn thiên phú rất cao, được truyền thừa của chủ nhân tốc độ tiến bộ rất kinh người. Chờ người thừa kế tiếp theo xuất sắc như Cảnh Ngôn chắc phải qua mấy vạn năm.

Một giọng nói vang lên:

- Các ngươi ở bên ngoài nói lung tung cái gì? Lăn hết vào đây cho ta!

- A?

- Đại ca kêu chúng ta?

- Đại ca kêu chúng ta vào Đệ Tam Điện?

Đám khôi lỗi giật mình sau đó lên tinh thần.

- Không lẽ Cảnh Ngôn chưa chết? Hay hắn qua thử thách Đệ Tam Điện rồi?

Nếu Cảnh Ngôn bị Lão Đại đánh chết thì Lão Đại đã không kêu chúng nó vào Đệ Tam Điện.

- Vào xem!

Sáu bóng người từ Đệ Nhị Điện và Đệ Tam Điện.

Chúng nó vừa vào liền thấy Cảnh Ngôn đứng cạnh Lão Đại, cười tủm tỉm nhìn chúng.

Lão Nhị kinh ngạc hỏi:

- Đại ca, tiểu tử Cảnh Ngôn vượt qua thử thách của đại ca rồi?

Lão Thất gật gù nói với Cảnh Ngôn:

- Lợi hại dữ, chậc chậc, khiến người không ngờ tới.

Lão Đại hỏi sáu khôi lỗi:

- Cảnh Ngôn đúng là vượt qua Đệ Tam Điện do ta trấn thủ, sắp rời khỏi Tử Vong Thần Điện đi ra ngoài. Ta kêu mấy người vào là muốn hỏi các ngươi muốn đi theo Cảnh Ngôn ra bên ngoài xem không?

Đám khôi lỗi nghe hỏi mắt sáng rực.

Tuy chúng nó là khôi lỗi nhưng có sự sống, ở trong Tử Vong Thần Điện mấy vạn năm chán chết, chúng nó muốn ra ngoài xem. Nhưng sứ mệnh chưa hoàn thành, chúng nó phải ở trong Tử Vong Thần Điện, đây là mệnh lệnh chủ nhân để lại, chúng nó tuyệt đối không thể làm trái.

Nay Cảnh Ngôn được trọn vẹn truyền thừa, còn vượt qua Đệ Tam Điện mà Lão Đại trấn thủ. Tức là trước khi Cảnh Ngôn chết sứ mệnh trên người chúng nó xem như tạm thời đạt thành.

Lão Đại cười nói:

- Nếu các ngươi muốn đi cùng Cảnh Ngôn thì cứ đi.

Lão Nhị nhíu mày hỏi:

- Đại ca nói vậy là sao? Chẳng lẽ đại ca không đi cùng chúng ta?

Lão Đại trầm ngâm nói:

- Ta không ra ngoài.

Lão Đại không định theo Cảnh Ngôn ra Tử Vong Thần Điện, nhưng sẽ không ngăn cản khôi lỗi khác.

Lão Đại nghiêm túc nói với đám khôi lỗi:

- Các ngươi nếu đi với Cảnh Ngôn thì sau khi ra ngoài hãy theo bên hắn. Cảnh Ngôn hiện giờ thực lực cao hơn các ngươi nhiều, nhưng các ngươi ở bên ngoài có thể giúp hắn một tay. Hãy nhớ kỹ cố gắng bảo vệ an toàn cho Cảnh Ngôn.

Đám khôi lỗi sốt ruột nhìn Lão Đại:

- Đại ca tại sao không cùng chúng ta …

Lão Đại phất tay nói:

- Được rồi, đừng nói nhiều nữa, ta đã quyết định ở lại. Các ngươi ra ngoài phải cẩn thận giữ mình, tuyệt đối đừng chuốc rắc rối cho Cảnh Ngôn, nếu không ta sẽ không tha cho các ngươi!

Nghe Lão Đại nói vậy đám khôi lỗi không dám nhiều lời nữa, Lão Đại đã quyết định thì khó thay đổi, chúng nó có khuyên bảo cũng vô dụng.

Sau đó Cảnh Ngôn cùng đám khôi lỗi từ biệt Lão Đại, về Đệ Nhất Điện.

Bạch Tuyết vẫn đang bế quan tu luyện, Cảnh Ngôn và nhóm khôi lỗi kiên nhẫn chờ đợi.

Cứ thế qua hơn mười ngày, Bạch Tuyết xuất quan.

Bạch Tuyết mới tu luyện xong mở mắt ra liền tìm Cảnh Ngôn, thấy hắn đứng gần đó mới yên dạ:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Bạch Tuyết, chúng ta ra khỏi đây đi.

Bạch Tuyết cau mày:

- Rời đi?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, ta đã vượt qua tất cả thử thách của Tử Vong Thần Điện, nên đi rồi. Giờ nàng đã là cực hạn Đạo Hoàng cảnh, bước tiếp theo là chuẩn bị trùng kích Thánh Đạo cảnh, nhưng không thể gấp gáp, phải chuẩn bị đầy đủ. Nếu sốt ruột đột phá dẫn đến thất bại thì mất nhiều hơn được.

Từ Đạo Hoàng cảnh đột phá Thánh Đạo cảnh là bình chướng rất khó vượt qua đối với võ giả. Cảnh Ngôn đột phá là ngộ đạo khi đánh nhau với võ giả Thánh Đạo Cổ gia, may nhờ thần hồn, tâm pháp của hắn đủ mạnh.

Tu luyện đến bước này Bạch Tuyết hơi hiểu ra Thánh Đạo cảnh, nàng sẽ không làm việc lỗ mãng:

- Ừm!

Cảnh Ngôn nói:

- Chúng ta đi thôi! Bạch Tuyết, nàng và nhóm nhị ca đều vào Càn Khôn tiểu thế giới, ta mang các người đi.

Cảnh Ngôn thu Bạch Tuyết, sáu khôi lỗi vào Càn Khôn tiểu thế giới, rồi hắn cất bước rời khỏi Tử Vong Thần Điện.

Cảnh Ngôn nhìn lên trên.

Vèo!

Cảnh Ngôn bay lên cao.

Lực lượng hủy diệt mạnh mẽ trong Tử Vong Thâm Uyên không ngừng nghiền áp trùng kích Cảnh Ngôn, nhưng hắn động tinh thần đẩy nguyên khí bay ra. Lực lượng hủy diệt cực kỳ nguy hiểm đối với võ giả Thánh Đạo cảnh bỗng chốc bị

ngăn cách, Cảnh Ngôn chịu đựng lực lượng mạnh mẽ bay nhanh lên cao.

***

Ngoài Tử Vong Thâm Uyên.

Hai bóng người lơ lửng trên bầu trời.

Một người mở miệng hỏi:

- Phương huynh cảm giác dao động hơi thở hủy diệt của Tử Vong Thâm Uyên có thay đổi gì không?

Người hỏi chuyện là lão tông chủ của Thanh Tuyền tông, một cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

Thanh Tuyền tông là thế lực nhị phẩm, trong Vô Vọng Thâm Uyên hầu như tất cả thế lực nhị phẩm đều có cường giả Thánh Đạo tam cảnh tọa trấn. Nghê Thường Thần Môn có, Thanh Tuyền tông cũng có. Nếu không có võ giả Thánh Đạo tam cảnh tọa trấn thì tông môn này khó thăng cấp nhị phẩm.

Nếu cường giả Thánh Đạo tam cảnh của thế lực nhị phẩm chết thì trong thời gian ngắn thế lực nhị phẩm sẽ bị tông môn khác chèn ép dần rơi xuống thế lực tam phẩm.

Bên cạnh lão tông chủ Thanh Tuyền tông là một cường giả Thánh Đạo tam cảnh của Phương gia, Cảnh Ngôn biết mặt người này, một Thánh Đạo tam cảnh theo tộc trưởng Phương gia Phương Quyết tru sát Cảnh Ngôn chính là y.

Cường giả Thánh Đạo tam cảnh của Phương gia ánh mắt nghiêm túc nói:

- Ta cảm giác năng lượng trong Thâm Uyên thay đổi một chút, chúng ta chờ ở đây vài ngày xem sao. Nếu xác định năng lượng trong Tử Vong Thâm Uyên thật sự thay đổi thì đưa tin về.

Tính thời gian Tử Vong Thâm Uyên cũng sắp mở ra. Cách trăm năm Tử Vong Thâm Uyên sẽ mở một lần, trong thời gian đó có nhiều cường giả thuộc các thế lực lớn đến tra xét. Dù sao mỗi lần Tử Vong Thâm Uyên mở ra chỉ có ba ngày, lỡ bỏ qua phải đợi thêm một trăm năm.

Thánh Đạo tam cảnh Phương gia, lão tông chủ Thanh Tuyền tông đến đây vì dò xét dao động năng lượng Tử Vong Thâm Uyên. Trước khi Tử Vong Thâm Uyên mở ra năng lượng bao trùm nó sẽ dao động khác lạ một chút, kéo dài một thời gian nhưng không quá lâu.

Hết chương 869.

Chương 870. Giễu Cợt

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông và Thánh Đạo tam cảnh Phương gia liên tục thả ra thần hồn cảm nhận dao động năng lượng của Tử Vong Thâm Uyên.

Mặt lão tông chủ Thanh Tuyền tông hung tợn nói:

- Phương huynh, hai mươi mấy năm trước Phương gia các ngươi truy sát Cảnh Ngôn đến Tử Vong Thâm Uyên, không thể tự tay đánh chết tiểu tử này thật là có lợi cho hắn!

Tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường bị Cảnh Ngôn giết, khi đó lão tông chủ đi khắp nơi muốn tìm hắn báo thù, nhưng không có năng lực như Phương gia kịp lúc chạy tới khu hòa bình.

Xong việc rồi lão tông chủ mới biết Phương gia truy sát Cảnh Ngôn đến Tử Vong Thâm Uyên, lão tông chủ vì chuyện này đặc biệt đến Phương gia hỏi rõ tình huống lúc đó.

Thánh Đạo tam cảnh Phương gia ánh mắt lạnh lùng nói:

- Cảnh Ngôn đó am hiểu một loại võ học tốc độ rất nhanh, khi đó chúng ta không chuẩn bị tốt. Tiểu tử đó thực lực không tệ, tuy chỉ có tu vi Thánh Đạo nhị cảnh nhưng sức chiến đấu rất mạnh. Lục huynh nếu một mình gặp tiểu tử này chưa chắc làm gì được hắn.

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông cười khẽ:

- Ừ, ta cũng có nghe nói là Cơ Dung ở Nghê Thường Thần Môn nhờ cậy Thải Hồng Thần Kiều cũng không nắm chắc giữ chân hắn. Nghe nói tạp chủng này còn trẻ, ít nhất bề ngoài rất trẻ, nếu hắn không chết thì thành tựu tương lai rất khó nói.

Bọn họ ở đây cảm ứng dao động năng lượng từ Tử Vong Thâm Uyên, rảnh rỗi tán dóc, tự nhiên nhắc đến Cảnh Ngôn.

Thánh Đạo Phương gia bật cười nói:

- Dù võ giả có thiên phú mạnh đến đâu khi đã chết là hết, không ích gì. Trăm ngàn năm sau ai nhớ đến hắn?

Khi đó mười võ giả Thánh Đạo cảnh Phương gia hợp tác vây giết Cảnh Ngôn làm hắn vào Tử Vong Thâm Uyên không dám trở ra, bọn họ canh chừng bên ngoài hơn mười ngày. Tộc trưởng Phương gia Phương Quyết qua Tỏa Hồn Đăng cảm ứng thần hồn của Cảnh Ngôn đã mất, nên xác định hắn chết.

Lão tông chủ và Thánh Đạo Phương gia cùng biến sắc mặt nói:

- Ủa? Kỳ lạ!

- Dao động thay đổi, dường như kịch liệt hơn!

Hai người luôn quan sát chặt chẽ, đột nhiên cảm ứng năng lượng trong Tử Vong Thâm Uyên sôi trào.

Hai người thầm thắc mắc:

- Có chuyện gì? Hay Tử Vong Thâm Uyên sắp mở ra?

- Nhưng dao động không giống tình hình trước kia mở ra.

Trong lúc lão tông chủ Thanh Tuyền tông, Thánh Đạo Phương gia không hiểu ra sao, không biết có chuyện gì thì một bóng người xuất hiện trong thần hồn cảm ứng của họ. Bóng người đó từ sâu trong Tử Vong Thâm Uyên bay lên.

Sao có thể như vậy?

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông, Thánh Đạo Phương gia đều là cường giả Thánh Đạo tam cảnh nhưng khi cảm ứng tình huống này thì hơi bấn loạn.

Trong Tử Vong Thâm Uyên sao có người bay ra?

Điều này nằm ngoài dự đoán của hai người.

Lúc này vào Tử Vong Thâm Uyên đã gây kinh ngạc, càng đừng nói có người bay ra ngoài.

Tốc độ người đó rất nhanh, chớp mắt đã lao ra.

Thánh Đạo Phương gia thấy rõ người đó, kinh kêu:

- Cảnh Ngôn!?

Người bay ra từ Tử Vong Thâm Uyên không phải Cảnh Ngôn thì là ai?

Thánh Đạo Phương gia trợn tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn muốn rớt tròng.

Người Phương gia đinh ninh Cảnh Ngôn đã chết trong Tử Vong Thâm Uyên, qua hai mươi mấy năm rồi, nào ai ngờ hắn còn sống, dường như luôn sống trong Tử Vong Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn làm sao sống sót ở Tử Vong Thâm Uyên?

Thánh Đạo Phương gia suy nghĩ lung tung.

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông ở một bên thấy Thánh Đạo ngạc nhiên thì hỏi:

- Phương huynh, người này là Cảnh Ngôn?

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông không biết Cảnh Ngôn, chưa từng gặp mặt.

Thánh Đạo Phương gia gật đầu nói:

- Đúng vậy, đó là Cảnh Ngôn!

Hai người nói chuyện, Cảnh Ngôn cũng phát hiện họ. Cảnh Ngôn không biết lão tông chủ Thanh Tuyền tông, nhưng hắn biết Thánh Đạo tam cảnh của Phương gia.

Cảnh Ngôn nhếch mép, cười cợt nhìn Thánh Đạo Phương gia.

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông phản ứng lại, mắt lóe tia sáng, vận chuyển nguyên khí, quát hướng Thánh Đạo Phương gia:

- Phương huynh, tạp chủng này còn sống! Lần này không thể để hắn chạy!

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông xông lên trước, Thánh Đạo Phương gia theo sau.

Thánh Đạo Phương gia đến tra xét Tử Vong Thâm Uyên trùng hợp gặp Cảnh Ngôn đương nhiên không thể bỏ qua hắn, gã lấy ra một thánh khí công kích.

Cảnh Ngôn mỉm cười chào Thánh Đạo Phương gia:

- Tình cờ ghê, lại gặp mặt.

Cảnh Ngôn nhìn hướng lão tông chủ Thanh Tuyền tông:

- Ngươi cũng là người Phương gia?

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông tức giận quát:

- Hừ! Lão phu là lão tông chủ Thanh Tuyền tông! Cảnh Ngôn, ngươi giết tông chủ Thanh Tuyền tông Long Tường, hôm nay ta phải tru sát ngươi!

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Thì ra là lão tông chủ Thanh Tuyền tông.

Thánh Đạo Phương gia hét to một tiếng:

- Chịu chết đi Cảnh Ngôn!

Một tay Thánh Đạo Phương gia nâng thánh khí, tay kia lấy ra một vật đen ném hướng Cảnh Ngôn.

Vật đen chớp mắt khuếch tán năng lượng, là lực lượng trói buộc cực mạnh.

Thánh Đạo Phương gia sợ Cảnh Ngôn lại chạy trốn, gã đã thấy tốc độ của hắn, biết hắn mà muốn chạy thì gã không bắt kịp. Lần đầu tiên truy sát Cảnh Ngôn vì không trói buộc hắn ngay từ đầu mới để hắn thành công trốn vào Tử Vong Thâm Uyên.

Thánh Đạo Phương gia dùng thần niệm truyền âm cho lão tông chủ Thanh Tuyền tông:

- Lục huynh, chúng ta tốt nhất để lại người sống, tiểu tử này có thể sống sót trong Tử Vong Thâm Uyên chắc có bí mật lớn.

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông đáp lại:

- Phương huynh nói đúng, ta đang có ý này!

Chợt có tiếng cười vang lên:

- Ha ha, mấy vị ở đây giương cung bạt kiếm tính làm gì vậy?

Hư không phía xa có bóng dáng mơ hồ dần rõ ràng hơn.

Chung tiên sinh của Chợ Thâm Uyên.

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông cau mày:

- Chung tiên sinh?

Thánh Đạo Phương gia hừ mũi, ngữ điệu không khách sáo:

- Chung tiên sinh, không ở yên trong chợ của ngươi mà chạy tới đây làm gì?

Phương gia là thế lực nhất phẩm, người ta nể mặt Chung tiên sinh nhưng Phương gia hoàn toàn không cần, hơn nữa Phương gia và Chung tiên sinh từng có xích mích.

Con ngươi Chung tiên sinh co rút nhìn chằm chằm Thánh Đạo Phương gia, nói:

- Kỳ Lạc huynh nói vậy là không đúng, đây là khu hòa bình Tử Vong Thâm Uyên, là địa bàn của ta. Ta ngược lại muốn hỏi Kỳ Lạc huynh không ở trong Thiên Hà Thần Vực mà đến khu hòa bình ta làm gì?

Trong khu hòa bình thì Chung tiên sinh chẳng sợ gì Thánh Đạo tam cảnh của Phương gia.

Phương Kỳ Lạc biến sắc mặt, đảo tròng mắt nói:

- Người này tên Cảnh Ngôn, là kẻ thù của Phương gia ta, hôm nay ta muốn tru sát hắn, chắc Chung tiên sinh sẽ không nhúng tay vào đi?

Phương Kỳ Lạc sợ Chung tiên sinh chen chân vào, thực lực của Cảnh Ngôn đủ sánh bằng Thánh Đạo tam cảnh, nếu có Chung tiên sinh giúp đỡ thì Phương Kỳ Lạc, lão tông chủ Thanh Tuyền tông khó xuống tay.

Mắt Chung tiên sinh lấp lóe nói:

- Ta và Cảnh Ngôn đạo hữu quen biết, không cần Kỳ Lạc huynh giới thiệu. Cảnh Ngôn đạo hữu có cần ta hỗ trợ không?

Hết chương 870.

Chương 871. Phi Vũ Thành Sở Gia

Chung tiên sinh và Phương gia thật lâu trước kia từng có xích mích, nên y nhìn người Phương gia rất là gai mắt. Cộng thêm Chung tiên sinh luôn xem trọng tiềm lực của Cảnh Ngôn, nên y hỏi ý hắn cũng có chút vì lòng ích kỷ riêng.

Chung tiên sinh không sợ bị Phương gia trả thù, khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên là địa bàn của y. Nếu Phương gia không tiếc mọi thứ đổ ra vây công Chợ Thâm Uyên thì Chung tiên sinh có thể cầu cứu Người Thủ Hộ Thần Long.

Nghe Chung tiên sinh nói vậy Phương Kỳ Lạc, lão tông chủ Thanh Tuyền tông lộ vẻ mặt tức giận không cam lòng.

Cảnh Ngôn cười chắp tay hướng Chung tiên sinh:

- Đa tạ Chung tiên sinh!

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Nhưng đối phó hai con cá nhỏ này không cần Chung tiên sinh ra tay.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa nhìn hướng Phương Kỳ Lạc, lão tông chủ Thanh Tuyền tông.

Nếu là hơn hai mươi năm trước lần thứ hai vào Tử Vong Thâm Uyên thì Cảnh Ngôn không chắc chống lại hai cường giả Thánh Đạo tam cảnh liên hợp vây giết, lúc ấy hắn không có một món thánh khí công kích bình thường thuận tay. Giờ Cảnh Ngôn giết hai người này chỉ một cái búng tay.

Chung tiên sinh cau mày nhìn Cảnh Ngôn, không hiểu ý hắn. Cảnh Ngôn thật sự có tự tin đối phó hai Thánh Đạo tam cảnh? Lão tông chủ Thanh Tuyền tông hoặc Phương Kỳ Lạc đều là Thánh Đạo tam cảnh tư thâm, võ giả Thánh Đạo tam cảnh mới thăng cấp bình thường không thể so sánh. Hai người vốn có thực lực mạnh cộng thêm nhiều thủ đoạn, Cảnh Ngôn thật sự ngăn được họ liên hợp sao?

Chung tiên sinh cười gượng gạo:

- Nếu Cảnh Ngôn đạo hữu không cần hỗ trợ, là ta nhiều chuyện.

Chung tiên sinh cảm thấy mình mặt nóng dán mông lạnh, chủ động giúp người ta nhưng không ai nhận tình. Ai gặp chuyện này đều thấy hơi khó chịu.

Phương Kỳ Lạc, lão tông chủ Thanh Tuyền tông rống to tấn công Cảnh Ngôn:

- Giết!

- Chịu chết đi Cảnh Ngôn!

Hai bóng người kéo theo lực lượng pháp tắc điên cuồng xông hướng Cảnh Ngôn.

Nhưng bọn họ như bị bức tường vô hình chặn giữa hư không.

Tốc độ cực nhanh, va chạm mãnh liệt, chợt khựng lại. Hai người run bần bật, khí huyết sôi trào, nguyên khí trì trệ, cảm xúc kinh hoàng dâng lên trong lòng họ.

Lão tông chủ Thanh Tuyền tông, Phương Kỳ Lạc biểu tình bàng hoàng la lên:

- Chuyện gì xảy ra?

Cảnh Ngôn giơ tay vỗ chưởng:

- Chết đi!

Lực lượng pháp tắc chuyển động, từng luồng sáng lấp lánh như ánh sao.

Lực lượng khủng bố cuốn lấy Phương Kỳ Lạc, lão tông chủ Thanh Tuyền tông. Khi lực lượng này khuếch tán, hai người bản năng kích phát thánh khí phòng ngự ngăn cản, hoa văn dày đặc hiện ra trên thân thể hai người.

Nhưng những hoa văn tỏa ra uy năng trong khoảnh khắc tan vỡ, sau đó sự sống xói mòn, hai người từ trên trời rớt xuống.

Từ lúc Cảnh Ngôn ra tay đến hai người rớt xuống chỉ trong chớp mắt, toàn quá trình nhanh như tia chớp.

Chung tiên sinh đứng gần đó xem không hiểu, hoang mang.

Cảnh Ngôn tùy tay thu lại tài nguyên trên hai xác chết.

Cảnh Ngôn lại chắp tay hướng Chung tiên sinh:

- Chung tiên sinh, ta còn có việc xin cáo từ trước, về sau có cơ hội lại đi chợ bái phỏng tiên sinh.

Cảnh Ngôn vẫn rất khách sáo với Chung tiên sinh, không vì thực lực tăng lên đến trình độ chớp mắt có thể giết y mà bày ra vẻ ngạo mạn.

Chung tiên sinh nghe Cảnh Ngôn nói giật mình tỉnh lại:

- A … được.

Cảnh Ngôn đã biến mất phía chân trời.

Chung tiên sinh nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn, y rùng mình vội đáp xuống gần Phương Kỳ Lạc, lão tông chủ Thanh Tuyền tông.

Mặt Chung tiên sinh trắng bệch lẩm bẩm:

- Chết rồi? Thật sự đã chết? Cảnh Ngôn một chiêu giết hai người? Sao có thể? Cảnh Ngôn có tu vi gì? Hay hắn dùng thủ đoạn gì? Nhưng ta thấy tận mắt toàn quá trình, Cảnh Ngôn chỉ vỗ một chưởng, không dùng đồ vật đặc biệt gì. Hai Thánh Đạo tam cảnh cứ như vậy bị giết?

Chung tiên sinh ngẩn ngơ, mắt lóe tia phức tạp. Chung tiên sinh đứng tại chỗ thật lâu sau mới lắc người rời đi.

***

Ở nơi giáp giới Vô Vọng Thâm Uyên và Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn nói:

- Bạch Tuyết, nàng về Thiên Nguyên đại lục trước đi.

Bạch Tuyết tuy đã là cực hạn đỉnh Đạo Hoàng cảnh nhưng chưa vào Thánh Đạo, nàng không có chút sức chống cự trước mặt cường giả Thánh Đạo cảnh. Cảnh Ngôn không yên tâm mang Bạch Tuyết đi vào sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Chờ khi nàng vào Thánh Đạo cảnh hãy truyền tấn cho ta, ta đến đón nàng.

Nếu Bạch Tuyết thăng cấp Thánh Đạo thì không thể ở lại Thiên Nguyên đại lục, khi đó Cảnh Ngôn sẽ đến đón nàng.

Bạch Tuyết nhìn Cảnh Ngôn, lạnh lùng nói:

- Ta biết, Cảnh Ngôn, ta đi đây.

Bạch Tuyết dứt khoát xoay người đi vào Thiên Nguyên đại lục, nàng không muốn vướng chân Cảnh Ngôn.

Tu vi của Bạch Tuyết đã là đỉnh cao nhất trong Thiên Nguyên đại lục. Cảnh Ngôn cung cấp đủ thần tinh cho nàng, khiến nàng dư sức thăng cấp Thánh Đạo cảnh. Có số thần tinh

này cộng thêm hai viên Bổ Thiên Đan, Cảnh Ngôn cảm thấy trong vòng vài chục năm Bạch Tuyết có thể vào Thánh Đạo cảnh.

Lão Thất đứng một bên lẩm bẩm:

- Đã đi rồi còn nhìn cái gì?

Bạch Tuyết rời đi một lúc lâu nhưng Cảnh Ngôn còn đứng im tại chỗ.

Cảnh Ngôn nhìn Lão Thất, cười nhe hàm răng trắng.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú bầu trời phương xa:

- Được rồi! Chúng ta cũng đi! Lần này trực tiếp đi Lưu Sa Thần Vực!

Đã đến lúc tìm mẫu thân.

Cảnh Ngôn đoán gia tộc của mẫu thân chắc là thế lực nhị phẩm Sở gia trong Lưu Sa Thần Vực. Nếu đúng vậy Cảnh Ngôn phải mang mẫu thân ra đoàn tụ với phụ thân, giờ dù là Sở gia cũng không có năng lực ngăn cản Cảnh Ngôn làm chuyện hắn muốn.

Vèo!

Bóng áo xanh nhanh như tia chớp vụt qua hư không.

Cảnh Ngôn bay xuyên qua nguyên Thiên Hà Thần Vực vào địa vực Lưu Sa Thần Vực.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Phải cảm tạ Chung tiên sinh cho ta bản đồ, nếu không ta sẽ mất thời gian tìm chỗ Sở gia.

Hôm nay trong Phi Vũ thành thuộc quyền quản lý của thế lực nhị phẩm Sở gia Lưu Sa Thần Vực, một võ giả trẻ mặc trường bào màu xanh đã đến.

Cảnh Ngôn lơ lửng bên trên trạch viện Sở gia, thần niệm bao phủ xuống.

- Viện thật to, võ giả nhiều quá, chỉ tính trong trạch viện đã có trăm vạn võ giả hoạt động. Ưm, trận pháp không tệ, ba mươi sáu đại trận hình thành ba bộ trận pháp liên hoàn. Trong đó có một bộ vận chuyển liên tục, dù là võ giả Thánh Đạo tam cảnh muốn cứng rắn xông vào cũng không thể.

Thần niệm bao phủ, mọi thứ trong trạch viện Sở gia không thể qua mắt Cảnh Ngôn.

Hết chương 871.

Chương 872. Gặp Lại Phương Nhược Vũ

Thần niệm tản ra nhanh chóng tìm kiếm võ giả trong trạch viện Sở gia. Với hơi thở cường đại như võ giả Thánh Đạo cảnh thì thần niệm cẩn thận chút, với võ giả dưới Thánh Đạo cảnh thì thần niệm ngang nhiên quét qua.

- A? Đây là một mật thất, tu vi người ở bên trong là Thánh Đạo tam cảnh, người này tu vi mạnh nhất nguyên trạch viện Sở gia.

Thần niệm của Cảnh Ngôn thấy một lão nhân Thánh Đạo tam cảnh đang tu luyện trong mật thất, lão nhắm mắt hoàn toàn không biết bị thần niệm rình ngó.

Thần niệm thần hồn của Cảnh Ngôn quá mạnh, sánh bằng Hư Thần.

Cảnh Ngôn tiếp tục tìm tòi điều tra, chợt lòng máy động:

- Phương Nhược Vũ?

Trong một căn phòng ở một biệt viện Cảnh Ngôn nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, là Phương Nhược Vũ đã giúp hắn vài lần trong Thiên Nguyên đại lục.

Nghe phụ thân nói Phương Nhược Vũ là thị nữ của mẫu thân, quan hệ chủ tớ mà tình như tỷ muội.

Phương Nhược Vũ đã ở đây thì gia tộc mẫu thân chắc chắn là Sở gia.

Nghĩ đến đây nỗi lòng Cảnh Ngôn kích động, tìm được Phương Nhược Vũ thì hắn không cần tra xét nữa, có gì thắc

mắc chờ gặp nàng hỏi là biết.

Cảnh Ngôn thi triển thần thông Hư Vô:

- Thần thông Hư Vô!

Lực lượng pháp tắc trong thiên địa dao động nhẹ, Cảnh Ngôn biến mất giữa hư không.

Ngay sau đó Cảnh Ngôn xuất hiện trong căn phòng ở biệt viện.

Phương Nhược Vũ đang ngồi xếp bằng trên giường, nàng không hay biết Cảnh Ngôn đến. Phương Nhược Vũ chỉ là một võ giả cảnh giới Đạo Hoàng cảnh hậu kỳ.

Tâm tình Cảnh Ngôn phức tạp nhìn Phương Nhược Vũ, hắn biết nàng hơi không thích mình. Phương Nhược Vũ bảo vệ Cảnh Ngôn trong Thiên Nguyên đại lục vì được mẫu thân Sở Liên Tinh ra lệnh, có lẽ bản thân Phương Nhược Vũ không muốn bảo vệ hắn.

Cảnh Ngôn khẽ hừ mũi:

- Hừm!

Phương Nhược Vũ nghe thanh âm chân mày dài nhúc nhích, nét mặt nghi hoặc, một lúc sau nàng mở mắt ra.

Đôi mắt đẹp nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Vèo!

Khi thấy có người xuất hiện trong phòng mình Phương Nhược Vũ ngạc nhiên đứng bật dậy, đề phòng nhìn Cảnh Ngôn. Sau đó tia hoảng hốt càng mãnh liệt trong mắt Phương Nhược Vũ.

Giọng Phương Nhược Vũ tràn đầy khó tin kêu lên:

- Cảnh Ngôn?

Phương Nhược Vũ không thể nào nghĩ ra vì sao Cảnh Ngôn xuất hiện trước mặt mình, nơi này là sâu trong Lưu Sa Thần Vực chứ không phải Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn nở nụ cười gượng gạo:

- Là ta.

Cảnh Ngôn không biết nên xưng hô Phương Nhược Vũ thế nào, lần cuối hắn gặp nàng là ở Đạo Nhất học viện Lam Khúc quận, khi đó nàng làm phó chưởng viện.

Hơi thở Phương Nhược Vũ dao động mạnh:

- Sao ngươi ở đây? Không … không lẽ người Sở gia đi Thiên Nguyên đại lục bắt ngươi về? Tại sao họ làm như vậy? Họ đã hứa với tiểu thư là không quấy nhiễu sinh hoạt của ngươi!

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Ta không phải bị Sở gia bắt, ta tự lại đây, Sở gia không biết. Người Sở gia cũng không biết ta xuất hiện ở đây.

Đầu óc Phương Nhược Vũ hỗn loạn:

- Không thể nào! Ngươi tự mình từ Thiên Nguyên đại lục đến Lưu Sa Thần Vực? Và trạch viện Sở gia canh gác nghiêm ngặt, ngươi làm sao vào trạch viện trong khi người Sở gia không biết?

- Chuyện đó thì chờ chút ta giải thích.

Trong một chốc Cảnh Ngôn không biết nên giải thích sao, nếu nói từ từ sẽ tốn thời gian rất lâu, giờ đang phút quan trọng, hỏi rõ tình huống của mẫu thân trước đã.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Mẫu thân của ta đâu? Ở trong trạch viện Sở gia sao? Ta đến để mang mẫu thân đi.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi biểu tình của Phương Nhược Vũ đau khổ nói:

- Tiểu thư … tiểu thư đi Hỗn Loạn Chi Địa, đời này có lẽ không về đi. Hỗn Loạn Chi Địa nguy hiểm biết bao, tộc trưởng sao có thể yên tâm để tiểu thư đi?

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Mẫu thân của ta ở Hỗn Loạn Chi Địa?

Phương Nhược Vũ cau chân mày liễu:

- Ừm! Lần trước ta nhận được tin tức tiểu thư còn ở trong chiến doanh của Sở gia trong Hỗn Loạn Chi Địa, nhưng giờ thì ta không rõ ràng tình huống. Ta bị nhốt ở đây, không thể biết tin bên ngoài kịp lúc.

Nếu không phải bị nhốt tại đây Phương Nhược Vũ đã sớm đi Hỗn Loạn Chi Địa tìm Sở Liên Tinh.

Ngày xưa Phương Nhược Vũ đột nhiên rời khỏi Thiên Nguyên đại lục vì được tin Sở Liên Tinh đi Hỗn Loạn Chi Địa, nàng liền trở về. Nhưng sau khi lý luận với tộc trưởng một trận Phương Nhược Vũ bị nhốt không thể ra khỏi cửa.

Cảnh Ngôn cũng thấy ngoài căn phòng có thủ vệ, hắn cau mày trầm ngâm.

Lát sau Cảnh Ngôn hỏi Phương Nhược Vũ:

- Giờ ta sẽ đi Hỗn Loạn Chi Địa, nàng có muốn đi cùng?

Phương Nhược Vũ lắc đầu nói:

- Đi cùng? Đi thế nào? Ngoài phòng có thủ vệ, ta vừa ra khỏi phòng là thủ vệ sẽ ngăn cản ngay. Thực lực của thủ vệ rất mạnh, nếu xảy ra xung đột sẽ kinh động gia tộc.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Khi ta vào thủ vệ không phát hiện, khi ta đi họ cũng sẽ không biết. Nếu nàng muốn cùng ta đi Hỗn Loạn Chi Địa thì chúng ta đi ngay bây giờ, nếu nàng không muốn thì ở lại.

Phương Nhược Vũ không thể tưởng tượng Cảnh Ngôn làm cách nào:

- Sao ngươi làm được?

Cảnh Ngôn nói đơn giản:

- Ta đương nhiên có cách, trên người ta có một không gian di động, nàng vào trong đó là được. Ta tự mình đi, người Sở gia không phát hiện ra được.

- Vậy được, ngươi hãy mang ta đi cùng.

Phương Nhược Vũ còn nửa tin nửa ngờ, nhưng Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng là sự thật. Hình như Sở gia không phát hiện Cảnh Ngôn, nếu Sở gia biết hắn đến làm sao bình tĩnh vậy được? Sợ là đã sớm vây bắt hắn. Tuy nể tình Sở Liên Tinh nên Sở gia sẽ không giết Cảnh Ngôn, hắn là ngoại tôn của tộc trưởng, tuy nhiên Sở gia sẽ bắt nhốt hắn.

Sở Liên Tinh là nữ nhi của tộc trưởng Sở gia.

Cảnh Ngôn nói:

- Đừng chống cự!

Cảnh Ngôn bắn ra nguyên khí thu Phương Nhược Vũ vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn động ý niệm:

- Thần thông Hư Vô!

Cảnh Ngôn biến mất tại chỗ, ngay sau đó hắn đã rời xa Sở gia. Từ đầu đến cuối người Sở gia không hề hay biết, không biết rằng căn phòng nhốt Phương Nhược Vũ đã trống rỗng.

Cảnh Ngôn bay nhanh đi.

Trong Càn Khôn tiểu thế giới.

Phương Nhược Vũ mới vào Càn Khôn tiểu thế giới Lão Thất liền chạy lại gần, đánh giá nàng từ trên xuống dưới:

- A? Lại một nữ oa oa vào?

Phương Nhược Vũ thấy một người đột nhiên lao đến cũng sợ đứng tim, sau đó nàng càng căng thẳng hơn, thấy sáu người đến gần mình.

Hết chương 872.

Chương 873. Phương Nhược Vũ Rung Động

Sáu khôi lỗi Lão Nhị ở chung với Bạch Tuyết lâu, khá thích nàng. Nên Bạch Tuyết đi trở về Thiên Nguyên đại lục làm chúng nó hơi nhớ nàng.

Thấy có nữ nhân mới vào Càn Khôn tiểu thế giới, chúng nó xúm lại gần không có ác ý gì. Phương Nhược Vũ đột nhiên gặp phải sáu người lạ càng khó bình tĩnh.

Lão Thất cười nham nhở hỏi Phương Nhược Vũ:

- Nữ oa này tên gì? Nói cho lão phu biết tên của ngươi, ngươi và Cảnh Ngôn có quan hệ gì? Hay ngươi cũng là nữ nhân của Cảnh Ngôn?

Lão Thất sờ gò má, vốn muốn vuốt râu nhưng nó không có râu. Lão Thất tự xưng lão phu là bắt chước nhân loại. Đám khôi lỗi tuy ở Tử Vong Thần Điện mấy vạn năm, chưa từng ra ngoài nhưng có nhiều võ giả đi vào Tử Vong Thần Điện. Đám khôi lỗi nghe võ giả nói chuyện, không xa lạ gì cách xưng hô của nhân loại.

Mặt Phương Nhược Vũ lạnh băng.

Nếu Lão Thất chỉ hỏi tên thì nàng không giận, nhưng Lão Thất nói nàng là nữ nhân của Cảnh Ngôn khiến nàng tức điên.

Phương Nhược Vũ rút ra vũ khí trường kiếm màu bạc tấn công Lão Thất.

Lão Thất cười toe, không né tránh:

- Nữ oa oa này tính cách nóng nảy thật.

Khôi lỗi khác đứng yên một bên xem kịch.

Trường kiếm màu bạc quét ra kiếm quang chém hướng Lão Thất.

Đường kiếm này Phương Nhược Vũ chỉ dùng chút thực lực, nàng muốn dạy Lão Thất bài học chứ không muốn giết nó. Dù sao nhóm Lão Thất ở trong không gian của Cảnh Ngôn thì chắc quen hắn, có lẽ là bằng hữu của hắn.

Hơn nữa Phương Nhược Vũ không quen thói giết chóc, sẽ không vì một câu mà hở chút giết người. Vì vậy đòn công kích của Phương Nhược Vũ uy năng không mạnh.

- Ngươi …!

Nhưng khi kiếm quang màu bạc đến trước mặt mà Lão Thất không làm ra động tác ngăn cản, làm Phương Nhược Vũ hoảng hốt. Phương Nhược Vũ cứ nghĩ Lão Thất sẽ đỡ đòn, ai ngờ nó không phản ứng gì.

Kiếm quang sắp chém vào Lão Thất.

Phương Nhược Vũ vội vàng thu lại kiếm quang nhưng bất lực, nàng đã cố gắng kiểm soát vẫn có một phần kiếm quang quét trúng Lão Thất.

Bùm!

Kiếm quang đánh trúng phát ra tiếng nổ.

Sau đó Lão Thất bay ra.

Mặt Phương Nhược Vũ trắng bệch, mắt đẹp tràn ngập hối hận. Phương Nhược Vũ chạy lại muốn xem xét Lão Thất thế nào.

Nhưng Phương Nhược Vũ chưa đi được vài bước thì Lão Thất bị kiếm quang bạc quét bay lại bay vèo trở về.

Lão Thất nhìn quần áo bị rách, la lên:

- Ui cha! Đau quá, đau quá! Bị rách áo rồi! Các ngươi xem, áo của ta bị rách! Đây là bộ đồ Cảnh Ngôn tặng cho ta!

Phương Nhược Vũ xoe tròn mắt.

Đường kiếm của nàng tuy bị kịp lúc khống chế phần lớn uy năng nhưng còn một phần đánh trúng Lão Thất, nhìn kỹ trên người nó không có vết thương.

Chuyện gì đây?

Phương Nhược Vũ chắc chắn Lão Thất không dùng báu vật phòng ngự gì ngăn cản, cũng không vận chuyển nguyên khí đỡ đòn. Nhưng tại sao Lão Thất không bị thương?

Phương Nhược Vũ xoe tròn mắt khó tin nhìn Lão Thất, đây là quái vật gì?

Phương Nhược Vũ đâu biết đừng nói nàng chỉ dùng chút lực lượng, dù nàng dốc hết sức cũng đừng mơ tổn thương Lão Thất một li. Dù là võ giả Thánh Đạo cảnh cũng không thể tổn thương đến Lão Thất.

Cảnh Ngôn có tự mình ra tay thì cùng lắm là để lại chút vết thương trên người Lão Thất, nhưng rất nhanh sẽ khép lại, Cảnh Ngôn không cách nào hoàn toàn phá hủy Lão Thất.

Đám khôi lỗi Lão Nhị trừng Lão Thất:

- Xứng đáng!

- Đúng rồi, ai kêu ngươi nói năng lỗ mãng với nữ oa oa:

- Ta thấy ngươi đáng đánh!

Lão Thất trợn trắng mắt hậm hực nói:

- Các ngươi …! Các ngươi có phải là ca ca của ta không? Các ngươi cùng nữ oa oa này ăn hiếp ta? Tốt, tốt lắm! Chúng ta chờ xem, lát nữa gặp Cảnh Ngôn coi chừng ta tố cáo các ngươi!

Phương Nhược Vũ rung động đứng yên tại chỗ, nỗi lòng phức tạp nhìn sáu người, không dám nói chen vào. Phương Nhược Vũ thầm nghĩ Cảnh Ngôn tìm đâu ra đám quái vật này?

Lão Nhị nhìn Phương Nhược Vũ, cố gắng nặn nụ cười nói:

- Nữ oa oa đừng sợ, Cảnh Ngôn cho ngươi vào thì ngươi và hắn chắc có quan hệ không tầm thường. Chúng ta xem như thuộc hạ của Cảnh Ngôn, nên ngươi không cần đề phòng chúng ta.

Phương Nhược Vũ nhìn sáu khôi lỗi, hỏi:

- Các ngươi là thuộc hạ của Cảnh Ngôn?

Lão Nhị gật đầu nói:

- Đúng vậy! Chúng ta đi theo bên cạnh Cảnh Ngôn, bảo vệ an toàn của hắn, nghe theo mệnh lệnh, nên nói là thuộc hạ của hắn cũng đúng.

Phương Nhược Vũ chỉ hướng Lão Thất, hỏi:

- Vậy … Hắn bị ta đánh trúng mà sao không bị thương?

Lão Nhị phất tay:

- Bị thương? Ngươi chỉ có tu vi Đạo Hoàng cảnh bình thường sao có thể làm Lão Thất bị thương? Dù là võ giả Thánh Đạo cảnh các ngươi đến cũng không thể tổn thương Lão Thất chút nào.

Phương Nhược Vũ không tin, nàng cảm thấy Lão Nhị khoác lác:

- Không thể nào!

Đương nhiên không thể phủ nhận đám người này thực lực rất mạnh, có thủ đoạn nàng không biết. Xem ra Cảnh Ngôn gặp kỳ ngộ, tìm được những trợ thủ mạnh.

Lòng Phương Nhược Vũ nóng bỏng, lúc trước nàng còn lo đến Hỗn Loạn Chi Địa làm cách nào giúp tiểu thư, nay xem ra có Cảnh Ngôn và sáu người này thì hơi tự tin rồi.

Lão Thất đảo tròng mắt nói:

- Nhị ca nói khoác!

Lão Nhị lườm Lão Thất:

- Ta khoác lác cái gì?

Lão Thất cãi lại:

- Còn bảo không? Nhị ca nói võ giả Thánh Đạo cảnh không thể bị thương chúng ta, nhưng Cảnh Ngôn thì sao? Cảnh Ngôn chẳng phải là võ giả Thánh Đạo cảnh? Nếu Cảnh Ngôn dùng hết sức thì nhị ca cũng không chịu nổi đi?

Lão Nhị nghe vậy trợn trắng mắt, trầm giọng nói:

- Ngươi đang cãi chày cãi cối! Cảnh Ngôn có thể giống Thánh Đạo bình thường sao? Thế giới này có thể tìm ra Thánh Đạo cảnh thứ hai giống như Cảnh Ngôn không?

Phương Nhược Vũ nghe đoạn đối thoại chợt nhận ra hơi kỳ kỳ:

- Chờ chút!

Bọn họ nói gì vậy?

Hình như nói võ giả Thánh Đạo cảnh trên thế giới này không bị thương được họ, nhưng Cảnh Ngôn có thể. Còn nói Cảnh Ngôn không phải Thánh Đạo bình thường, không lẽ hắn cũng là võ giả Thánh Đạo cảnh?

Phương Nhược Vũ giật mình còn hơn vừa rồi.

Cảnh Ngôn là Thánh Đạo cảnh? Không thể nào! Mới qua bao lâu?

Lúc Phương Nhược Vũ còn ở Thiên Nguyên đại lục phụ trách bảo vệ Cảnh Ngôn, nhìn hắn từ cảnh giới hậu thiên tu luyện đến Đạo Linh cảnh, tốc độ nhanh thật, nhưng nói hắn đã thăng cấp Thánh Đạo thật khiến người khó chấp nhận.

Hết chương 873.

Chương 874. Chỗ Tụ Tập

Phương Nhược Vũ cảm thấy những gì mình nghe, thấy không chân thật.

Nhưng cảnh tượng trước mắt là thật, không thể giải thích bằng ảo giác. Hơn nữa Phương Nhược Vũ dù gì là võ giả Đạo Hoàng cảnh, sao có thể khi không sinh ra ảo giác?

Sáu khôi lỗi cùng nhìn Phương Nhược Vũ, vì nàng nói 'chờ chút'.

Ngữ điệu Phương Nhược Vũ quái dị hỏi:

- Các ngươi mới nói Cảnh Ngôn là võ giả Thánh Đạo cảnh?

Đám khôi lỗi gật đầu nói:

- Tất nhiên rồi! Cảnh Ngôn tuy chỉ có tu vi Thánh Đạo tam cảnh nhưng thực lực siêu khủng bố.

Phương Nhược Vũ cảm thấy đầu óc ù đặc:

- Thánh Đạo … tam cảnh?

Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh đã làm Phương Nhược Vũ khó hiểu, không tin nổi, càng đừng nói là võ giả Thánh Đạo tam cảnh cường đại. Sở gia là thế lực nhị phẩm ở Lưu Sa Thần Vực, trong gia tộc chỉ có một vị lão tổ là tu vi Thánh Đạo tam cảnh.

Nếu Cảnh Ngôn thật sự là Thánh Đạo tam cảnh, với tu vi đó hắn đến Sở gia, nêu yêu cầu mang tiểu thư Sở Liên Tinh đi thì Sở gia sẽ không nể mặt sao? Sở gia sẽ không muốn có quan hệ tốt đẹp với Cảnh Ngôn sao?

Nếu Cảnh Ngôn đồng ý ra sức cho Sở gia thì Sở gia có hai cường giả Thánh Đạo tam cảnh. Tưởng tượng thôi đã thấy mạnh, nếu đúng vậy Sở gia có thể chen chân vào thế lực nhị phẩm hàng đầu Lưu Sa Thần Vực, dù là U Minh tông ít nhiều gì phải nể nang Sở gia.

U Minh tông là thế lực nhất phẩm duy nhất trong Lưu Sa Thần Vực.

Lão Thất nhìn Phương Nhược Vũ:

- Nữ oa oa làm vẻ mặt thế là sao? Không tin chúng ta?

Lão Nhị lắc đầu nói:

- Thôi, chờ ngươi lại thấy Cảnh Ngôn hãy tự mình hỏi hắn đi.

Lão Nhị lười giải thích nhiều với Phương Nhược Vũ, chuyện không quan trọng.

Chớp mắt qua vài ngày.

Hôm nay thần niệm của Cảnh Ngôn chui vào Càn Khôn tiểu thế giới, vận chuyển nguyên khí mang Phương Nhược Vũ ra.

Phương Nhược Vũ vừa ra ngoài liền nhìn Cảnh Ngôn, mấy hôm nay nàng luôn suy nghĩ về tu vi của hắn.

Nếu không phải sáu người trong không gian di động có thực lực quá mạnh, Phương Nhược Vũ đã nghi ngờ phải chăng Cảnh Ngôn mướn mấy tên lừa đảo để lừa nàng. Nhưng sáu người kia thực lực quá mạnh, muốn mướn sáu người mạnh như vậy lừa gạt nàng là không thể nào.

Cảnh Ngôn không phát hiện ánh mắt Phương Nhược Vũ khác, hắn nói thẳng:

- Chúng ta đến Hỗn Loạn Chi Địa.

Sau khi rời khỏi Phi Vũ thành Cảnh Ngôn liền bay nhanh hướng Hỗn Loãn Chi Địa, vì có bản đồ Chung tiên sinh cho nên hắn biết Hỗn Loạn Chi Địa nằm ở đâu trong Vô Vọng Thâm Uyên. Nhưng Cảnh Ngôn không phải chiến doanh Sở gia ở đâu, đành mang Phương Nhược Vũ ra để nàng dẫn đường.

Phương Nhược Vũ như mới tỉnh mộng, nhìn xung quanh:

- Hỗn Loạn Chi Địa?

Phương Nhược Vũ từng đến Hỗn Loạn Chi Địa.

Hỗn Loạn Chi Địa vô cùng bao la, nhưng hoàn cảnh khác với năm thần vực. Phương Nhược Vũ quan sát giây lát liền biết mình đến Hỗn Loạn Chi Địa thật, sau đó nàng nín thở.

Mới qua bao lâu? Tính ra mới có sáu ngày!

Sáu ngày đã từ Phi Vũ thành đến Hỗn Loạn Chi Địa? Tuy Phi Vũ thành và Hỗn Loạn Chi Địa giáp ranh nhưng tốc độ như vậy là quá nhanh.

Phương Nhược Vũ biết võ giả Thánh Đạo tam cảnh chạy hết sức từ Phi Vũ thành đến Hỗn Loạn Chi Địa cần hơn một tháng.

Cảnh Ngôn thấy Phương Nhược Vũ không có phản ứng, hắn hỏi:

- Nàng biết vị trí chiến doanh Sở gia không?

Người Phương Nhược Vũ khẽ run, nhìn Cảnh Ngôn, lúc này nàng đã tin hắn có tu vi Thánh Đạo tam cảnh. Sáu người trong không gian di động không lừa nàng.

Phương Nhược Vũ gật đầu nói:

- Biết, ta đã đi chiến doanh Sở gia một lần.

Cảnh Ngôn nói:

- Ừm, vậy tốt rồi, nàng hãy chỉ hướng đi, ta mang nàng bay.

Phương Nhược Vũ tự bay sẽ rất chậm nên Cảnh Ngôn tính mang nàng bay cùng, với tu vi của hắn dễ dàng kéo một người bay theo, bảo đảm tốc độ không bị ảnh hưởng nhiều.

Vèo!

Hai người nhanh như tia chớp vụt qua hư không.

Trong lúc bay Phương Nhược Vũ không kiềm được hỏi:

- Cảnh Ngôn là võ giả Thánh Đạo tam cảnh?

Cảnh Ngôn nhìn Phương Nhược Vũ, gật đầu nói:

- Ừm! Là mấy người trong tiểu thế giới nói đúng không?

Ánh mắt Phương Nhược Vũ nghiêm túc hỏi:

- Bọn họ là loại người gì? Ta cảm giác tu vi của họ rất khủng bố, không lẽ đều là võ giả Thánh Đạo cảnh?

Nếu sáu người trong tiểu thế giới đều là Thánh Đạo cảnh thì lực lượng này quá mạnh, nhìn khắp Lưu Sa Thần Vực có thế lực nào đối kháng lại? Có lẽ chỉ có thế lực nhất phẩm U Minh tông là có thực lực đó.

Cảnh Ngôn hơi trầm ngâm sau đó nói cho Phương Nhược Vũ biết thân phận của nhóm khôi lỗi Lão Nhị.

- Chúng nó không phải nhân loại mà là khôi lỗi có sự sống, bề ngoài giống nhân loại. Nàng cũng biết Tử Vong Thần Điện phải không? Chúng nó ra từ Tử Vong Thần Điện.

Phương Nhược Vũ ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn:

- Khôi lỗi?

- Đúng vậy!

Sau đó Cảnh Ngôn kể đại khái quá trình đám người Lão Nhị đi theo mình, nói chuyện với Phương Nhược Vũ không ảnh hưởng bay, còn cần ba, bốn ngày mới đến chiến doanh Sở gia.

Hôm nay Cảnh Ngôn giảm tốc độ bay, vì chiến doanh Sở gia đã không xa.

Cảnh Ngôn, Phương Nhược Vũ đến một chỗ võ giả tụ tập, chiến doanh Sở gia nằm trong này.

Phương Nhược Vũ nói:

- Đây là chỗ tụ tập của Lưu Sa Thần Vực chúng ta. Lưu Sa Thần Vực có nhiều thế lực tạo dựng chiến doanh của mình tại đây. Cảnh Ngôn, chúng ta không thể bay nữa, nếu bị người của thế lực khác thấy có lẽ sẽ công kích chúng ta.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, mang Phương Nhược Vũ từ trên trời giáng xuống đất. Cảnh Ngôn không sợ bị công kích, nhưng trước khi chưa gặp mẫu thân thì không nên chuốc rắc rối.

Đi bằng hai chân vẫn nhanh như thường, chỗ tụ tập này dù to lớn nhưng so với Hỗn Loạn Chi Địa thì rất nhỏ.

Cảnh Ngôn cảm giác vào chỗ tụ tập linh khí trong thiên địa trở nên đậm hơn chút:

- Nơi này có linh mạch?

Cảnh Ngôn đoán dưới lòng đất có một linh mạch cỡ lớn.

Phương Nhược Vũ giải thích rằng:

- Đúng vậy! Chỗ tụ tập của Lưu Sa Thần Vực bao trùm trên một linh mạch cỡ lớn, thế lực Lưu Sa Thần Vực dựng chiến doanh tại đây cũng vì linh mạch này, muốn lấy tài nguyên từ nó. Thật ra không chỉ có Lưu Sa Thần Vực, nơi tụ tập của bốn thần vực khác đều ở trên linh mạch cỡ lớn. Hỗn

Loạn Chi Địa có nhiều linh mạch, là con đường quan trọng kiếm tài nguyên của võ giả thần vực.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Nói vậy là năm thần vực tranh giành sẽ rất kịch liệt, hèn gì chỗ này gọi là Hỗn Loạn Chi Địa.

Hết chương 874.

Chương 875. Mẫu Tử Gặp Nhau

Tranh giành ích lợi thường là tàn khốc nhất.

Vì tài nguyên, các thế lực lớn thường hay đổ máu chém giết.

Cảnh Ngôn thầm lo mẫu thân ở nơi nguy hiểm thế này có gặp nguy hiểm trí mạng gì không? Hèn gì lúc Phương Nhược Vũ nghe nói tiểu thư Sở Liên Tinh rời khỏi Phi Vũ thành đi Hỗn Loạn Chi Địa thì vội vàng chạy về nhà.

Phương Nhược Vũ lắc đầu nói:

- Có đại chiến, võ giả Đạo Hoàng cảnh chết ở đây là bình thường, dù là cường giả Thánh Đạo cảnh cũng không an toàn. Mấy năm nay chiến doanh Sở gia có ba cường giả Thánh Đạo cảnh chết trong hỗn loạn, Đạo Hoàng cảnh thì càng nhiều. Tuy nguy hiểm nhưng không thể buông bỏ Hỗn Loạn Chi Địa, nơi này cung cấp nhiều tài nguyên linh thạch cho gia tộc.

Hai người vừa đi vừa giao lưu, Phương Nhược Vũ nói cho Cảnh Ngôn những gì mình biết.

Thế lực Lưu Sa Thần Vực sẽ đánh nhau với thần vực khác, bên trong Lưu Sa Thần Vực thường đánh nhau.

Một canh giờ sau, hai người đến chiến doanh Sở gia.

Nói là chiến doanh nhưng thật ra là trạch viện khá đơn sơ, bày vài trận pháp phòng hộ.

Ngoài cửa có thủ vệ suốt ngày canh gác.

Cảnh Ngôn, Phương Nhược Vũ đến gần.

Cảnh Ngôn rất lo âu, không biết tình huống của mẫu thân tốt hay không. Dù sao Phương Nhược Vũ bị nhốt trong Sở gia mấy chục năm, hầu như không được tin tức gì từ bên ngoài. Dù mẫu thân Sở Liên Tinh gặp tình huống không tốt Phương Nhược Vũ cũng không biết.

Thủ vệ ngoài cửa biết mặt Phương Nhược Vũ:

- Đó là Phương Nhược Vũ mà?

Sở Liên Tinh là nữ nhi của tộc trưởng Sở gia, Phương Nhược Vũ là thị nữ của Sở Liên Tinh, quan hệ thân thiết vô cùng, nên hơn một nửa thành viên Sở gia đều biết nàng.

Mặt Phương Nhược Vũ không biểu tình nói:

- Ta muốn gặp tiểu thư!

Thủ vệ nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Phương Nhược Vũ muốn vào chiến doanh đương nhiên ta sẽ không ngăn cản, nhưng người này là ai? Tại sao đi cùng ngươi?

Phương Nhược Vũ nhìn Cảnh Ngôn, lười giải thích nhiều với thủ vệ:

- Cảnh Ngôn, ngươi ở đây chờ ta, ta vào báo cho tiểu thư một tiếng.

Chỉ cần gặp tiểu thư Sở Liên Tinh nói Cảnh Ngôn đến thì tiểu thư sẽ cho hắn vào.

Cảnh Ngôn không phản đối, đơn giản là chờ lâu chút.

Phương Nhược Vũ vào chiến doanh Sở gia, rất nhanh tìm hiểu tin tức tiểu thư Sở Liên Tinh không gặp chuyện gì ngoài ý muốn, đang ở chiến doanh. Phương Nhược Vũ thở phào nhẹ nhõm, chạy nhanh tới phòng của Sở Liên Tinh.

Sở Liên Tinh gặp Phương Nhược Vũ thì rất giật mình:

- Nhược Vũ?

Sở Liên Tinh luôn đinh ninh Phương Nhược Vũ ở trong Thiên Nguyên đại lục bảo vệ nhi tử Cảnh Ngôn của mình. Giờ Phương Nhược Vũ đột nhiên đến Hỗn Loạn Chi Địa, xuất hiện trước mắt nàng đương nhiên khiến Sở Liên Tinh giật mình.

Phương Nhược Vũ từ Thiên Nguyên đại lục chạy về Phi Vũ thành liền bị nhốt, tu di giới chỉ bị cướp đi chứ đừng nói đến tinh thạch truyền tin. Nên Phương Nhược Vũ không thể đưa tin cho Sở Liên Tinh nữa.

Hốc mắt Phương Nhược Vũ đỏ hoe:

- Tiểu thư …

Cách lần trước từ biệt đã qua gần bảy mươi năm.

Sở Liên Tinh biến sắc mặt nói:

- Nhược Vũ, sao ngươi đến đây? Không phải ta kêu ngươi ở Thiên Nguyên đại lục sao?

Sở Liên Tinh và Phương Nhược Vũ tình cảm rất tốt, nàng rất vui khi thấy Phương Nhược Vũ, nhưng ngẫm lại nhi tử ở Thiên Nguyên đại lục không ai bảo vệ khiến sắc mặt nàng khó xem.

Phương Nhược Vũ nói:

- Ta biết tiểu thư từ Phi Vũ thành đến Hỗn Loạn Chi Địa nên ta trở về Phi Vũ thành, nhưng mới về Sở gia đã bị tộc trưởng bắt ép nhốt lại, không lâu trước vừa đi ra.

Sở Liên Tinh sốt ruột nói:

- Nhược Vũ, ngươi …! Cảnh Ngôn đâu? Nhược Vũ trở về từ bên kia thì Cảnh Ngôn thế nào? Thiên Nguyên đại lục có một gia tộc lớn biết Càn Khôn Giới, ngươi không ở bên cạnh Cảnh Ngôn thì ai bảo vệ Cảnh Ngôn?

Lúc trong khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên, Sở Liên Tinh bị gia tộc bắt ép mang về, đành nhờ Phương Nhược Vũ mà nàng tin tưởng nhất bảo vệ bên cạnh Cảnh Ngôn. Mấy năm nay Sở Liên Tinh từng giây từng phút nhớ nhi tử, trượng phu nhưng nàng không có cách nào, nàng không thể đi Thiên Nguyên đại lục nữa. Sở Liên Tinh biết đời này sẽ không thể gặp lại nhi tử, trượng phu. Nếu nàng không nghe theo gia tộc thì trượng phu và nhi tử sẽ gặp nguy hiểm.

Hốc mắt Phương Nhược Vũ đỏ hoe:

- Tiểu thư đừng gấp, Cảnh Ngôn không sao, hắn cũng đến.

Sở Liên Tinh lo âu thở dài:

- Không sao cái gì, ngươi biết bao nhiêu về Thiên Nguyên đại lục? Ài …

Chợt ánh mắt Sở Liên Tinh thay đổi, nhìn Phương Nhược Vũ chằm chằm:

- Ngươi nói cái gì? Ai đến?

Phương Nhược Vũ nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, Cảnh Ngôn cũng đến, hắn ở ngoài chiến doanh.

Sở Liên Tinh vừa mừng vừa sợ:

- Cảnh Ngôn đến? Không thể nào! Cảnh Ngôn làm sao đến Vô Vọng Thâm Uyên? Ngươi bị nhốt lại thì ai mang hắn đến Vô Vọng Thâm Uyên được? Sao hắn có thể đến Vô Vọng Thâm Uyên, nơi này có nhiều nguy hiểm. Nếu bị gia tộc biết Cảnh Ngôn sẽ bị bắt!

Sở Liên Tinh vừa nói vừa lao ra, nàng rất muốn trông thấy Cảnh Ngôn, biết hắn đang ở ngoài chiến doanh thì nàng làm sao kiềm nén được?

Sở Liên Tinh lao nhanh đi, chốc lát đã đến ngoài chiến doanh.

Thủ vệ canh giữ cửa cổng đang cảnh giác trừng Cảnh Ngôn.

Sở Liên Tinh chưa vào phạm vi tầm mắt hắn đã cảm ứng được hơi thở nhanh chóng đến gần, thần niệm dòm ngó thấy Sở Liên Tinh.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Là mẫu thân sao? Tuy không có ấn tượng nhưng … cảm giác rất quen thuộc, thân thiết.

Sở Liên Tinh đứng trước mặt Cảnh Ngôn, dừng lại, nhìn hắn chằm chằm, hơi thở dao động.

Cảnh Ngôn cũng nhìn Sở Liên Tinh, thoáng chốc không nói nên lời.

Phương Nhược Vũ chạy lại, lên tiếng:

- Tiểu thư …

Sở Liên Tinh nháy mắt với Phương Nhược Vũ ra hiệu đừng nói gì.

Sở Liên Tinh nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đi theo ta.

Thủ vệ cau mày định ngăn lại:

- Phó thống lĩnh, người này không phải thành viên Sở gia, vào chiến doanh …

Sở Liên Tinh sầm mặt xuống, uy nghiêm lườm thủ vệ:

- A? Thế nào? Ngươi muốn dạy ta làm việc?

Thủ vệ khom người hoảng sợ rối rít nói:

- Thuộc hạ không dám!

Giọng Sở Liên Tinh hiền hòa mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn, qua đây.

Cảnh Ngôn gật đầu, theo Sở Liên Tinh, Phương Nhược Vũ vào chiến doanh Sở gia.

Thủ vệ nói với thủ vệ khác:

- Ta canh giữ ở đây, ngươi đi báo cho thống lĩnh đại nhân!

Thủ vệ lên tiếng sau đó rời đi:

- Được!

Sở Liên Tinh dẫn Cảnh Ngôn vào phòng mình, mắt tràn đầy hiền hòa, nắm tay hắn dịu dàng nói:

- Cảnh Ngôn, lại đây cho ta xem.

Phương Nhược Vũ cảm xúc kích động nói:

- Cảnh Ngôn, đây là tiểu thư, mẫu thân của ngươi!

Hết chương 875.

Chương 876. Không Đồng Ý

Cảnh Ngôn mặc cho Sở Liên Tinh nắm tay mình. Ngoài mặt hắn bình tĩnh nhưng nỗi lòng dao động mạnh, mẫu thân không làm bạn hắn lớn lên nhưng hắn cảm nhận rõ lòng hiền từ của mẫu thân với mình.

Không thể làm bạn bên nhi tử, trượng phu của mình là sự giày vò đối với mẫu thân Sở Liên Tinh.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Mẫu thân!

Gọi ra hai chữ này không khó như đã nghĩ, tình đến rồi tự nhiên kêu.

Mắt đẹp đong đầy nước, Sở Liên Tinh khẽ run, khó thể kiềm chế tình cảm. Sở Liên Tinh ôm Cảnh Ngôn vào ngực, hắn không chống cự. Mùi trên người Sở Liên Tinh làm Cảnh Ngôn cảm giác ấm áp, đó là cảm giác máu mủ gắn liền không thể cắt đứt.

Phương Nhược Vũ rơi lệ như mưa nhìn.

Qua một lúc lâu.

Sở Liên Tinh kiềm chế dao động cảm xúc, nghiêm túc trách móc Cảnh Ngôn nhưng ngữ điệu chất chứa quan tâm:

- Cảnh Ngôn, ngươi sống trong Thiên Nguyên đại lục sao đến Vô Vọng Thâm Uyên? Từ Thiên Nguyên đại lục đến Vô Vọng Thâm Uyên đầy nguy hiểm, nếu ngươi gặp chuyện gì ngoài ý muốn thì ta biết làm sao?

Cảnh Ngôn chưa nói gì Phương Nhược Vũ đã xen lời:

- Tiểu thư, Cảnh Ngôn đã là Thánh Đạo tam cảnh!

Sở Liên Tinh sửng sốt, nhìn Phương Nhược Vũ lại ngó Cảnh Ngôn:

- Cái gì?

Sở Liên Tinh nhíu mày nói:

- Thánh Đạo tam cảnh? Nhược Vũ, ngươi đang nói bậy bạ cái gì?

Sở Liên Tinh không tin Cảnh Ngôn là Thánh Đạo tam cảnh.

Lão tổ của Sở gia mới đến Thánh Đạo tam cảnh.

Nhưng Sở Liên Tinh vẫn thăm dò tu vi của Cảnh Ngôn, sau đó biến sắc mặt. Vì Sở Liên Tinh không thể tra xét chút dao động nguyên khí từ người Cảnh Ngôn, chỉ có hai khả năng, một là hắn là người thường không sinh ra nguyên khí, hai là tu vi của hắn mạnh hơn nàng nhiều làm nàng không thể cảm giác ra.

Sở Liên Tinh có tu vi Thánh Đạo nhất cảnh!

Lúc Sở Liên Tinh kết bạn với Cảnh Lục Nam phụ thân của Cảnh Ngôn thì tu vi là Đạo Hoàng cảnh, qua sáu, bảy chục năm nàng đột phá đến Thánh Đạo cảnh. Vì Sở Liên Tinh vào Thánh Đạo nên mới đảm nhiệm chức vụ phó thống lĩnh trong chiến doanh Sở gia ở Hỗn Loạn Chi Địa.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Mẫu thân, nhi thật sự đã là Thánh Đạo tam cảnh. Từ Thiên Nguyên đại lục đến đây đúng là có nhiều hung hiểm nhưng nhi đều có thể xử lý tốt.

Vẻ mặt Sở Liên Tinh kinh ngạc nói:

- Thánh Đạo tam cảnh? Ngươi thật sự là Thánh Đạo tam cảnh? Nhưng … sao có thể? Nơi như Thiên Nguyên đại lục có thể sinh ra Thánh Đạo sao?

Dù ở sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên hiện giờ khó sinh ra Thánh Đạo mới.

Từ sau đại chiến nhân thần thiên địa tan vỡ, pháp tắc tan rã, cả thế giới vỡ vụn. Võ giả muốn thăng cấp Thánh Đạo cảnh khó khăn hơn trước thời đại chiến nhân thần nhiều.

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng:

- Mẫu thân, sau này nhi sẽ giải thích sau. Nhi đến đây là muốn mang mẫu thân rời đi, Sở gia đừng hòng khống chế tự do của mẫu thân nữa. Nếu nói lý không được thì nhi sẽ đánh, Sở gia không ngăn nhi được!

Sở Liên Tinh lặng im, nàng còn đang tiêu hóa cảnh giới Võ Đạo của Cảnh Ngôn.

Lát sau Sở Liên Tinh hỏi:

- Phụ thân của ngươi bây giờ thế nào?

Cảnh Ngôn nói:

- Phụ thân ở Thiên Nguyên đại lục khá tốt, bây giờ cũng đến Đạo Hoàng cảnh rồi. Nhi đi Vô Vọng Thâm Uyên, phụ thân vốn muốn đi cùng nhưng bị nhi khuyên ở lại. Mẫu thân đừng e ngại gì! Mẫu thân bây giờ là Thánh Đạo nhất cảnh, theo quy định Người Thủ Hộ Thần Long đặt ra mẫu thân không thể vào cương vực nhân loại, nhưng không sao, mẫu thân và phụ thân có thể ở trong khu hòa bình. Chủ nhân chợ trong khu hòa bình Chung tiên sinh coi như quen với nhi, hai người ở chỗ Chung tiên sinh sẽ không có gì.

Cảnh Ngôn đã sớm tính toán kỹ, tuy rằng thực lực của hắn đủ mạnh nhưng không tiện trở mặt với Thần Long. Theo đám

khôi lỗi nói Thần Long là cường giả sức chiến đấu Hư Thần, Cảnh Ngôn phải thận trọng ứng đối.

Để mẫu thân và phụ thân ở trong chợ khu hòa bình là lựa chọn tốt.

Sở Liên Tinh nghe vậy hơi động lòng, nhưng nàng vẫn lắc đầu.

Sở Liên Tinh nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn biết tộc trưởng Sở gia là ai không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Biết, Nhược Vũ tỷ nói cho nhi. Đó là phụ thân của mẫu thân nhưng khống chế tự do của mẫu thân! Giờ nhi muốn mang mẫu thân rời đi, nếu người kia muốn ngăn cản thì cứ tới đây!

Cảnh Ngôn không có hảo cảm với tộc trưởng Sở gia, tuy đối phương là ngoại công của hắn nhưng so sánh ngoại công và mẫu thân thì ai thân hơn? Vì mẫu thân, Cảnh Ngôn không ngại trở mặt với ngoại công.

Phương Nhược Vũ nghe Cảnh Ngôn gọi mình là Nhược Vũ tỷ thì đỏ mặt, mắt lấp lóe nhưng không nói gì.

Sở Liên Tinh vội nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi không thể nói chuyện như vậy! Chuyện năm xưa không thể trách ngoại công của ngươi, quy định gia tộc đặt ở đó, ngoại công của ngươi tuy là tộc trưởng nhưng không thể làm hỏng tộc quy! Hơn nữa ngoại công của ngươi cố hết sức bảo vệ các ngươi, có vài chuyện ngươi không rõ. Trong Thiên Nguyên đại lục có một thế gia Cổ gia biết Càn Khôn Giới bị ta và phụ thân ngươi mang ra, nếu ngoại công của ngươi không ra mặt thì Cổ gia đã trực tiếp xuống tay với gia tộc các ngươi.

Cảnh Ngôn lặng im giây lát, hắn biết mẫu thân nói thật.

Cảnh Ngôn mở miệng nói:

- Cổ gia đã không tồn tại, nhi tự tay hủy diệt bọn họ!

Sở Liên Tinh mở to mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Sau đó Cảnh Ngôn kể đại khái mình cứu phụ thân ra từ tay Cổ gia thế nào.

Sở Liên Tinh nghe kể xong thổn thức nói:

- Thánh Chủ Thân Sùng khá tốt.

Chợt ngoài cửa có tiếng hét:

- Phó thống lĩnh đại nhân!

Phương Nhược Vũ hừ lạnh đi ra ngoài:

- Hừ!

Phương Nhược Vũ quát hỏi hộ vệ:

- Có chuyện gì?

Hộ vệ lớn tiếng nói, vừa trả lời Phương Nhược Vũ vừa nói cho Sở Liên Tinh ở trong phòng nghe:

- Thống lĩnh đại nhân sai ta đến xem phó thống lĩnh có việc gì gấp mà chậm trễ lâu như vậy!

Sở Liên Tinh nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ta có chút chuyện cần giải quyết, ngươi ở đây chờ ta, lát nữa ta trở lại.

Cảnh Ngôn nhướng chân mày hỏi:

- Có chuyện gì?

Trong quá trình vào chiến doanh Sở gia Cảnh Ngôn thấy thủ vệ, hộ vệ dường như không thật lòng tôn kính mẫu thân Sở Liên Tinh. Lúc trước mẫu thân muốn mang hắn vào, thủ vệ

dám lắm miệng tra hỏi, nếu thật lòng tôn trọng sao dám hỏi nhiều dù chỉ nửa chữ?

Hộ vệ đến kêu mẫu thân dù đặt tư thái thấp nhưng lời nói không tầm thường, Cảnh Ngôn nghe rõ ràng.

Đám người này nếu dám khi dễ mẫu thân thì Cảnh Ngôn không đồng ý!

Hết chương 876.

Chương 877. Dạy Dỗ Thay Ngươi

Sở Liên Tinh dừng lại bước chân, nhìn Cảnh Ngôn, ngắn gọn nói:

- Không phải việc lớn gì, gần đây Sở gia chúng ta phát hiện một khoáng nguyên ở chỗ tụ tập, nhưng chưa kiểm soát tin tức đã bị tiết lộ. Thế lực nhị phẩm Ngọc Thư Môn biết, giờ đang tranh giành khoáng nguyên với Sở gia chúng ta. Vì tránh cho chém giết quy mô lớn, U Minh tông ra mặt để Ngọc Thư Môn và Sở gia đấu văn, phe thắng được quyền khai thác khoáng nguyên. Thống lĩnh vừa rồi phái người đến tìm ta kêu đi nghị sự đường họp, xác định người xuất chiến lần cuối. Vừa lúc ngươi và Nhược Vũ đến nên ta kịp đi.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ nói:

- Vậy nhi đi cùng mẫu thân xem thử.

Sở Liên Tinh gật đầu nói:

- Được rồi, ngươi đi với ta cũng tốt.

Cảnh Ngôn cộng thêm Phương Nhược Vũ theo Sở Liên Tinh cùng đi nghị sự đường.

Chiến doanh Sở gia tuy hơi đơn sơ nhưng chuyên thiết lập nghị sự đường, dù sao Hỗn Loạn Chi Địa thường xảy ra việc lớn, cần có chỗ họp.

Cảnh Ngôn và Sở Liên Tinh vào nghị sự đường, Phương Nhược Vũ chờ bên ngoài. Lúc này đã có hơn mười người ngồi

trong nghị sự đường, họ thấy Sở Liên Tinh và Cảnh Ngôn đi tới thì cùng nhìn qua nàng lại xem xét Cảnh Ngôn.

Một người lạ theo Sở Liên Tinh vào nghị sự đường đương nhiên gây chú ý.

Sở Liên Tinh khom người hướng lão nhân ngồi ở nơi cao nhất:

- Thống lĩnh đại nhân!

Lão nhân gật đầu với Sở Liên Tinh, chỉ một chỗ ngồi dưới tay mình:

- Liên Tinh phó thống lĩnh đến rồi, ngồi đi.

Một nam nhân trung niên cau mày nhìn Cảnh Ngôn, hỏi Sở Liên Tinh:

- Liên Tinh phó thống lĩnh, người trẻ tuổi này là ai? Tại sao Liên Tinh phó thống lĩnh mang hắn vào?

Một người khác lên tiếng:

- Ta mới nghe hộ vệ nói có người lạ đến chiến doanh Sở gia ta tìm Liên Tinh phó thống lĩnh, chắc là người trẻ tuổi này?

Lão nhân mặc giáp đen nửa cười nửa không đánh giá Cảnh Ngôn, nói:

- Người này trông rất lạ mặt, chắc không phải tử đệ của Sở gia ta đi?

Mấy người nói chuyện đều là phó thống lĩnh của chiến doanh, thân phận địa vị ngang bằng Sở Liên Tinh.

Nghị sự đường là nơi quan trọng trong chiến doanh, người bình thường dù là thành viên Sở gia cũng không có quyền lực đi vào. Cảnh Ngôn vào, bị họ hỏi cũng bình thường.

Sở Liên Tinh nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn đương nhiên là thành viên của Sở gia ta!

Lão nhân giáp đen nét mặt sa sầm nói:

- A? Vậy thì lạ, thành viên Sở gia tuy có rất nhiều nhưng ta đã gặp qua nhóm tử đệ ưu tú, ta không có ấn tượng với hắn. Không đúng, người trẻ tuổi này tên Cảnh Ngôn, không phải họ Sở thì tại sao là tử đệ Sở gia?

Khí thế Sở Liên Tinh trầm xuống, nói:

- Cảnh Ngôn là nhi tử của ta!

Sở Liên Tinh không định giấu diếm thân phận của Cảnh Ngôn. Nếu thực lực của hắn thấp có lẽ Sở Liên Tinh băn khoăn nhiều chút, lộ ra thân phận có khi nào mang đến rắc rối cho hắn. Nhưng Cảnh Ngôn đã là Thánh Đạo tam cảnh, nàng cần gì che giấu?

Sở Liên Tinh muốn nói ra!

Dù đám người không hỏi Sở Liên Tinh cũng sẽ tìm cơ hội bộc lộ thân phận của Cảnh Ngôn, hắn là nhi tử của nàng!

Sở Liên Tinh nói ra câu này, cả đám câm miệng, trong phút chốc tất cả cặp mắt tràn đầy kinh ngạc.

Bọn họ không ngờ người lạ trẻ tuổi này là nhi tử của Sở Liên Tinh. Họ biết nàng ở bên ngoài có một đứa con, người Sở gia bình thường không biết chuyện này nhưng các nhân vật cao tầng đều biết. Chuyện năm đó gây ồn ào, Sở gia phái ra nhiều cao thủ đi khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên mang Sở Liên Tinh về, nên tộc trưởng Sở gia muốn che giấu cũng không được.

Họ biết Sở Liên Tinh có một đứa con ở cương vực nhân loại Thiên Nguyên đại lục, họ ngạc nhiên là sao hắn từ Thiên Nguyên đại lục đến Vô Vọng Thâm Uyên, còn tới chiến doanh Sở gia ở Hỗn Loạn Chi Địa.

Một người hỏi:

- Liên Tinh phó thống lĩnh, nhi tử của ngươi ở Thiên Nguyên đại lục, sao đến nơi này?

Một giọng nói chanh chua xen vào:

- Đúng vậy! Dù không sống nổi trong Thiên Nguyên đại lục muốn đến Sở gia chúng ta kiếm chút tài nguyên cũng nên đi bản bộ ở Phi Vũ thành, Hỗn Loạn Chi Địa vô cùng nguy hiểm!

Người này cho rằng Cảnh Ngôn đột nhiên đến Vô Vọng Thâm Uyên, vào Sở gia vì muốn xin tài nguyên tu luyện.

Cảnh Ngôn là nhi tử của Sở Liên Tinh, nàng là nữ nhi của tộc trưởng Sở gia, hắn vào Sở gia muốn được chút tài nguyên là chuyện rất đơn giản.

Những người ở đây có khá nhiều cùng suy nghĩ với phó thống lĩnh nói câu trên.

Trông Cảnh Ngôn rất bình thường, không thấy có gì đặc biệt, hơn nữa họ tính ra tuổi của hắn không lớn, chắc tu vi không cao gì. Cảnh Ngôn từ Thiên Nguyên đại lục đến đây có lẽ là Sở Liên Tinh thầm vận động phái người đón hắn.

Sở Liên Tinh nghe vậy biểu tình tức giận, trầm giọng quát hỏi:

- Sở Chấn phó thống lĩnh nói câu đó là sao!?

Sở Chấn phó thống lĩnh cười cười:

- Liên Tinh phó thống lĩnh đừng tức giận, ta không có ý gì. Hơn nữa người này … tên Cảnh Ngôn đúng không? Cảnh Ngôn đã là nhi tử của Liên Tinh phó thống lĩnh, vào Sở gia là tất nhiên. Đã là tử đệ Sở gia được chút tài nguyên cũng hợp lý.

Trong chiến doanh Sở gia có một thống lĩnh, bốn phó thống lĩnh. Thống lĩnh là Thánh Đạo nhị cảnh, bốn phó thống lĩnh đều là Thánh Đạo nhất cảnh. Mấy phó thống lĩnh là thành viên trụ cột trung tâm của Sở gia, nên dù Sở Liên Tinh là nữ nhi của tộc trưởng cũng không thể làm họ kiêng dè. Hơn nữa Sở Liên Tinh là một nữ nhân.

Dù trong Thiên Nguyên đại lục hay Vô Vọng Thâm Uyên thì võ giả nữ địa vị luôn thấp hơn võ giả nam một chút, trừ phi nữ giới này thực lực đủ mạnh hoàn toàn đè đầu nam giới, nếu không rất khó được tôn trọng.

Cảnh Ngôn mở miệng nói:

- Sở Chấn đúng không?

Cảnh Ngôn đã nhìn ra đám người này không khách sáo với mẫu thân, họ nhằm vào Sở Liên Tinh mẫu thân, hắn làm nhi tử lúc này không đứng ra còn chờ cái gì?

Cảnh Ngôn nheo mắt nhếch mép nhìn Sở Chấn phó thống lĩnh:

- Làm người đừng quá ngông cuồng, điệu thấp chút không có chỗ xấu.

Sở Chấn đứng bật dậy trừng mắt Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi ăn nói kiểu gì!?

Sở Chấn nhìn hướng Sở Liên Tinh:

- Sở Liên Tinh, ngươi tốt nhất dạy dỗ nhi tử của mình, nếu không ta sẽ dạy thay cho!

Hết chương 877.

Chương 878. Nhân Tuyển Xuất Chiến

Sở Chấn là phó thống lĩnh chiến doanh, địa vị chỉ dưới thống lĩnh trong chiến doanh, bị người trẻ tuổi châm chọc trước mặt mọi người làm gã không nhịn được.

Sở Chấn lập tức vận chuyển nguyên khí trong cơ thể, không khí nghị sự đường giương cung bạt kiếm. Hình như Sở Chấn thật sự muốn ra tay dạy Cảnh Ngôn bài học.

Sở Liên Tinh đứng bật dậy trừng Sở Chấn:

- Sở Chấn, ngươi làm thử ta xem!?

Cảnh Ngôn đứng yên tại chỗ, cười khẽ:

- Mẫu thân đừng giận, mẫu thân cứ để cái tên Sở Chấn làm thử. Ta chống mắt xem hắn dạy ta kiểu gì!

Một võ giả Thánh Đạo nhất cảnh bình thường sao lọt vào mắt Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn vốn bực tức Sở gia, dù biết ngoại công tốn sức bảo vệ hắn và Cảnh gia, nhưng mấy năm nay mẫu thân chịu uất ức thì tính thế nào?

Mẫu thân Sở Liên Tinh không nói gì với hắn, nhưng Cảnh Ngôn không ngốc đến không đoán được mấy năm nay mẫu thân sống không tốt. Nếu nàng sống thoải mái trong bản bộ Sở gia ở Phi Vũ thành thì cần gì đến chiến doanh Sở gia Hỗn Loạn Chi Địa?

Dù Sở Liên Tinh đến chiến doanh Sở gia, đám khốn kiếp này đều khinh thường mẫu thân, những hộ vệ dám nói này nói

kia với mẫu thân.

Sở Chấn dám ra tay thật thì Cảnh Ngôn tuyệt đối không nhịn, hắn sẽ đánh đối phương tơi bời, mượn đó cảnh cáo những người khác, bao gồm thống lĩnh, mấy phó thống lĩnh.

Sở Chấn không nhịn được nữa:

- Tức chết ta, nhãi ranh, hôm nay ta sẽ dạy ngươi tôn kính trưởng bối!

Thống lĩnh trầm giọng quát:

- Đủ rồi! Ra bộ dáng gì nữa? Sở Chấn, ngươi yên tĩnh cho ta! Nơi này là nghị sự đường, cãi cọ ồn ào ra thể thống gì?

Sở Chấn không dám lỗ mãng với thống lĩnh, gã hung hăng lườm Cảnh Ngôn sau đó ngồi xuống.

Thống lĩnh nói chuyện với Cảnh Ngôn nhẹ nhàng hơn chút:

- Cảnh Ngôn, ngươi là nhi tử của Liên Tinh, giờ vào chiến doanh vậy cũng ngồi xuống đi. Còn nữa, sau này ngươi hãy chú ý chút, ngươi là nhi tử của Liên Tinh nhưng không thể không tôn trọng trưởng bối trong gia tộc. Sở Chấn là phó thống lĩnh của chiến doanh, ngươi nghe hắn nói chuyện thấy khó chịu nhưng không thể công khai cãi lại như thế.

Cảnh Ngôn cau mày liếc thống lĩnh một cái, định phản bác nhưng hắn ngẫm nghĩ, cuối cùng nhịn xuống. Có vẻ thống lĩnh không quá xấu.

Thống lĩnh nhìn sang Sở Liên Tinh:

- Liên Tinh, Cảnh Ngôn ở lại đây hơi không ổn, Hỗn Loạn Chi Địa quá nguy hiểm, dù trong chiến doanh Sở gia cũng không an toàn tuyệt đối. Chờ họp xong ngươi xếp người đưa hắn đến bản bộ gia tộc ở Phi Vũ thành đi.

Cảnh Ngôn lại cau mày, nhưng hắn chỉ tìm ghế ngồi xuống.

Thống lĩnh nhìn mọi người xung quanh, chậm rãi nói:

- Tiếp theo chúng ta nói việc cần bàn hôm nay đi. Ngày đấu văn đã hẹn với Ngọc Thư Môn sắp đến, nhân tuyển đại biểu Sở gia chúng ta đã chọn ra, hôm nay hãy xác định chuyện này.

Một phó thống lĩnh nói ngay:

- Sở Thanh Dao, Sở Đông Hùng, Hoàng Nhất Sơn, ba người này thực lực không tệ, ta nghĩ được. Thống lĩnh đại nhân, ta thấy cứ xác định ba người này xuất chiến đi! Trong khoảng thời gian ngắn chúng ta không tìm thấy võ giả dưới Thánh Đạo cảnh nào mạnh hơn ba người này.

Sở gia và Ngọc Thư Môn đấu văn, quy tắc là hai bên phái ra ba võ giả dưới Thánh Đạo cảnh xuất chiến, đấu ba trận, hai trận thắng. Phe thắng được quyền khai thác khoáng nguyên mới.

Sở Chấn gật đầu nói:

- Ta cũng cho rằng ba người này thích hợp nhất.

Thống lĩnh nhìn Sở Liên Tinh, hỏi:

- Ý Liên Tinh phó thống lĩnh thế nào?

Sở Liên Tinh cau mày lắc đầu nói:

- Sở Thanh Dao, Hoàng Nhất Sơn xuất chiến ta không có ý kiến, nhưng thực lực của Sở Đông Hùng hơi thấp. Tuy Sở Đông Hùng cũng là Đạo Hoàng cảnh đỉnh nhưng thăng cấp không lâu, cảnh giới chưa ổn định, thực lực kém hơn Sở Thanh Dao, Hoàng Nhất Sơn nhiều. Nếu hắn xuất chiến thì trận hắn tham gia thua chắc.

Thống lĩnh nhíu chặt mày nói:

- Thực lực của Sở Đông Hùng đúng là hơi kém, nhưng thời gian gấp gáp, chúng ta không có cơ hội điều tử đệ Đạo Hoàng

cảnh đỉnh mạnh hơn từ bản bộ gia tộc đến.

Một võ giả trẻ đứng lên nhìn Sở Liên Tinh, cười hỏi:

- Sở Liên Tinh phó thống lĩnh nói ta nhất định thua, ý của Sở Liên Tinh phó thống lĩnh là đã tìm ra nhân tuyển xuất chiến tốt hơn sao? Nếu đúng vậy ta không ngại rút ra.

Người này là Sở Đông Hùng, tôn tử của một trưởng lão có địa vị rất cao trong Sở gia, gã đến chiến doanh Sở gia vì kiếm công lao.

Chiến doanh ở Hỗn Loạn Chi Địa tuy hơi nguy hiểm nhưng nơi này là một chỗ tốt cho tử đệ Sở gia kiếm công lao. Tử đệ Sở gia đến chiến doanh vài năm mạ vàng, về bản bộ gia tộc sẽ khác với tử đệ bình thường, được nhiều tài nguyên hơn, được bồi dưỡng tốt hơn.

Lần này đại biểu gia tộc đấu văn với Ngọc Thư Môn, người tham gia cũng được thưởng rất cao, dù thắng hay thua đều có thể lấy thưởng.

Nên Sở Đông Hùng muốn xuất chiến, đấu văn không phải liều mạng sống chết, khi không đánh lại cứ nhận thua.

Sở Chấn châm chọc nói, mắt liếc hướng Cảnh Ngôn:

- Ha ha, Liên Tinh phó thống lĩnh luôn không đồng ý Sở Đông Hùng xuất chiến, ta nghĩ ta đã biết lý do. Linh Tinh phó thống lĩnh muốn đợi nhi tử của mình tới để hắn xuất chiến chứ gì? Nhưng nếu Cảnh Ngôn nhi tử của Sở Liên Tinh phó thống lĩnh không phải Đạo Hoàng cảnh thì đại biểu Sở gia xuất chiến hơi không ổn. Thực lực quá thấp không lẽ vừa ra sân đã nhận thua? Hoặc chờ đối phương ra tay mà không đỡ được một chiêu, bị giết thì chúng ta muốn ngăn cản cũng không kịp.

Sở Đông Hùng là nhân tuyển Sở Chấn một lòng ủng hộ, gã và trưởng lão kia tức là gia gia của Sở Đông Hùng rất thân. Sở

Đông Hùng đến chiến doanh Sở gia, vấn đề an toàn do Sở Chấn phụ trách.

Sở Liên Tinh nhíu chặt mày, nàng không ủng hộ Sở Đông Hùng tuyệt đối không có lòng riêng, thật sự là thực lực của gã yếu, nhưng nàng cũng không có nhân tuyển đề cử thích hợp.

Sở Liên Tinh mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn đúng là không phù hợp yêu cầu.

Sở Chấn ép sát gắt gao:

- Cảnh Ngôn đã không thích hợp vậy Liên Tinh phó thống lĩnh định đề cử ai? Cứ nói ra, miễn người này mạnh hơn Sở Đông Hùng thì kêu kẻ đó xuất chiến, chúng ta không phản đối.

Sở Đông Hùng hí mắt cười khẩy nói:

- Ha ha, theo ta thấy Sở Liên Tinh phó thống lĩnh chỉ muốn cho Sở Thanh Dao và Hoàng Nhất Sơn xuất chiến.

Hết chương 878.

Chương 879. Thuộc Hạ Của Cảnh Ngôn

Sở Đông Hùng ỷ vào gia gia là trưởng lão thực quyền trong gia tộc, ở chiến doanh có Sở Chấn phó thống lĩnh hết sức nâng đỡ nên hoàn toàn không tôn kính Sở Liên Tinh phó thống lĩnh.

Gia gia của gã luôn không thích Sở Liên Tinh, vì nàng thành thân, sinh nhi tử với nhân loại Thiên Nguyên đại lục. Gia gia của Sở Đông Hùng thường lấy chuyện này chèn ép phụ thân của Sở Liên Tinh, tức là tộc trưởng Sở gia.

Cảnh Ngôn mắt lạnh bàng quan, nhìn Sở Đông Hùng hùng hổ ép người, hắn bật cười.

Cảnh Ngôn không có ý tưởng gì với việc Sở gia và Ngọc Thư Môn tranh giành khoáng nguyên mới, hắn không muốn giúp Sở gia. Nhưng nhìn mẫu thân tận tâm vì gia tộc, Cảnh Ngôn làm nhi tử không thể thờ ơ.

Đáng giận hơn là người như Sở Chấn, Sở Đông Hùng khinh người quá đáng.

Cảnh Ngôn biết nếu hắn muốn mang mẫu thân rời khỏi Sở gia thì không thể để gia tộc rơi vào rắc rối, khó khăn, mẫu thân sẽ không yên lòng rời đi.

Cảnh Ngôn thầm than:

- Thôi, tạm thời giúp mẫu thân một tay đi.

Cảnh Ngôn ở trong nghị sự đường đột nhiên bật cười trước mặt mọi người, các cặp mắt lại nhìn hướng hắn.

Thống lĩnh cau mày nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi cười cái gì?

Ánh mắt Sở Chấn tối tăm hỏi:

- Hay Cảnh Ngôn muốn xuất chiến cho gia tộc?

Sở Đông Hùng đảo tròng mắt, cười tủm tỉm nói:

- Ha ha, Cảnh Ngôn, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt không biết nhau, hay vậy đi, vì tăng thêm hiểu biết ngươi và ta luận bàn một trận chịu không? Nếu ngươi đánh bại ta là có thể xuất chiến cho gia tộc, phần thưởng đó cũng thuộc về ngươi!

Sở Đông Hùng không cho rằng Cảnh Ngôn có lực lượng ngang bằng mình.

Cảnh Ngôn luôn sống trong Thiên Nguyên đại lục thì có tu vi mạnh đến đâu?

Sở Đông Hùng chưa đi Thiên Nguyên đại lục nhưng gã biết cương vực nhân loại tài nguyên rất thiếu thốn, võ giả khó tăng cảnh giới. Nghe nói nhân loại muốn tu luyện đến Đạo Hoàng cảnh thì rất vất vả.

Cảnh Ngôn mới có mấy chục tuổi lại sống trong cương vực nhân loại, sao có thể là võ giả Đạo Hoàng cảnh?

Sở Đông Hùng nói như vậy là muốn nhục nhã Cảnh Ngôn, nếu hắn đồng ý luận bàn gã sẽ tự tay dạy hắn bài học. Nếu Cảnh Ngôn từ chối Sở Đông Hùng sẽ nói là hắn nhát gan, không có can đảm, làm Sở Liên Tinh mất mặt theo.

Sở Đông Hùng nói câu này làm nhiều người mắt rực sáng. Họ không quan tâm Sở Đông Hùng có phải đang nhục nhã Cảnh Ngôn không, chẳng liên quan gì họ. Đa số người hơi bất mãn nhi tử Cảnh Ngôn của Sở Liên Tinh đột nhiên đến, nhưng vì mặt mũi nên không tiện nói gì.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Ngươi muốn đánh với ta?

Sở Đông Hùng nhìn Cảnh Ngôn lại liếc Sở Liên Tinh:

- Như thế nào? Hay ngươi không dám? Ngươi là nhi tử của Sở Liên Tinh phó thống lĩnh, ngoại tôn của tộc trưởng Sở gia chúng ta. Chắc ngươi không có can đảm đi? Ngươi yên tâm, nể mặt Sở Liên Tinh phó thống lĩnh nên ta sẽ không nặng tay với ngươi, hai chúng ta luận bàn chỉ là tăng tiến tình bằng hữu của hai bên.

Sở Đông Hùng thầm tò mò tại sao gã chủ động khiêu chiến Cảnh Ngôn mà Sở Liên Tinh không ngăn cản?

Sở Liên Tinh mang thân phận phó thống lĩnh, nàng lên tiếng ngăn cản gã cũng hợp lý.

Cảnh Ngôn khinh thường nói:

- Sở Đông Hùng, ngươi chỉ là võ giả Đạo Hoàng đỉnh mới thăng cấp mà muốn đánh với ta? Ngươi không xứng!

Sở Đông Hùng nét mặt sa sầm nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi nói chuyện đừng quá đáng! Nếu không dám đấu với ta cứ thừa nhận, không ai nói cái gì! Ai dám nói gì? Mẫu thân của ngươi là phó thống lĩnh, nếu ai nói linh tinh mẫu thân của ngươi chịu để yên?

Cảnh Ngôn tùy ý nói:

- Sở Đông Hùng, ngươi thật là cuồng vọng! Ngươi thật sự không có tư cách đấu với ta nhưng vì thỏa mãn yêu cầu của ngươi, ta sẽ cho thuộc hạ đấu một trận. Ngươi đánh bại được thuộc hạ của ta tính ta thua.

Vì ngữ điệu tùy ý làm lửa giận bốc cháy hừng hực trong lòng Sở Đông Hùng, Cảnh Ngôn miệt thị chọc giận gã hoàn toàn.

Thái độ của Cảnh Ngôn như thể xem thường Sở Đông Hùng từ tận đáy lòng chứ không phải làm bộ, cũng vì vậy khiến gã không thể kiềm nén lửa giận.

Sở Đông Hùng giận dữ cười gằn:

- Thuộc hạ của ngươi? Tốt thôi, người đâu? Ngươi kêu người đó ra đi!

Những người khác đều thắc mắc.

Ra tay là thống lĩnh và phó thống lĩnh, Cảnh Ngôn vừa vào chiến doanh Sở gia bọn họ liền biết tin. Họ biết Cảnh Ngôn không mang ai đi cùng, chỉ có Phương Nhược Vũ đi với hắn.

Cảnh Ngôn đứng dậy cất bước ra ngoài:

- Ra ngoài đi rồi nói.

Sở Đông Hùng theo ngay:

- Hừ!

Đám người trong nghị sự đường nhìn hướng thống lĩnh Sở Tiên Liệt.

Thống lĩnh nhìn Sở Liên Tinh, thấy nàng không tỏ vẻ gì thì gật đầu nói:

- Đi ra xem một chút đi!

Mọi người nghe vậy đứng dậy ra nghị sự đường.

Một nữ võ giả trẻ tuổi đến gần Sở Liên Tinh, thắc mắc hỏi nhỏ:

- Phó thống lĩnh đại nhân không ngăn họ lại sao?

Nàng là Sở Thanh Dao sắp đại biểu Sở gia xuất chiến, võ giả tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh tư thâm.

Sở Liên Tinh nhìn Sở Thanh Dao, mỉm cười nói:

- Chút chuyện nhỏ này Cảnh Ngôn có thể giải quyết.

Sở Thanh Dao cau mày:

- A?

Sở Thanh Dao không cho rằng Cảnh Ngôn có thể đấu lại Sở Đông Hùng.

Sở Đông Hùng ngang ngược trong Sở gia, dù là Sở Thanh Dao cũng không muốn có xích mích với gã. Sở Thanh Dao mạnh hơn Sở Đông Hùng nhưng bối cảnh của gã quá lớn.

Nhưng Sở Liên Tinh đã nói vậy thì nàng không tiện hỏi nhiều.

Ngoài nghị sự đường chiến doanh Sở gia.

Sở Đông Hùng ra ngoài chỉ thấy Phương Nhược Vũ chứ không có ai giống thuộc hạ của Cảnh Ngôn. Sở Đông Hùng biết mặt Phương Nhược Vũ, cũng biết tu vi của nàng.

Sở Đông Hùng cười khẩy nói:

- Cảnh Ngôn, chắc không phải ngươi muốn Phương Nhược Vũ thay mặt ngươi luận bàn với ta đi? Vậy thì ngươi tính sai rồi, lúc ta chưa thăng cấp Đạo Hoàng đỉnh Phương Nhược Vũ đã không đánh lại ta, bây giờ càng không thể tạo thành uy hiếp với ta!

Phương Nhược Vũ trừng Sở Đông Hùng.

Cảnh Ngôn lắc đầu nhìn hướng Phương Nhược Vũ:

- Sở Đông Hùng, ngươi sai, Nhược Vũ tỷ không phải thuộc hạ của ta.

Cảnh Ngôn nói:

- Các ngươi ra hết đi!

Vèo!

Sáu luồng sáng chợt lóe, sáu người đứng trước mặt Cảnh Ngôn, là sáu khôi lỗi Lão Nhị.

Mới rồi Cảnh Ngôn dùng thần niệm nói chuyện với sáu khôi lỗi nên chúng nó biết xảy ra chuyện gì. Sau khi biết ý của Cảnh Ngôn thì Lão Thất hưng phấn nhất, nó xoa tay háo hức muốn đánh một trận với Sở Đông Hùng ngay.

Hết chương 879.

Chương 880. Lão Thất Ra Ngựa

Khi sáu khôi lỗi xuất hiện, đám người Sở gia biến sắc mặt. Có một số người vận chuyển nguyên khí trong thân thể chuẩn bị tùy thời ra tay.

Không trách họ căng thẳng.

Trong chiến doanh của gia tộc mình một chốc xuất hiện nhiều người lạ như vậy bảo họ bình tĩnh được mới lạ.

Cảnh Ngôn nhìn đám người, tùy ý nói:

- Các vị không cần căng thẳng, chúng nó là ta mang đến, không có ác ý với chiến doanh Sở gia.

Ánh mắt thống lĩnh Sở Tiên Liệt trầm xuống, nói:

- Xem ra trên người của Cảnh Ngôn có thế giới không gian, những người này ở trong thế giới không gian của ngươi đúng không?

Thế giới không gian không quá hiếm hoi trong Vô Vọng Thâm Uyên, một số thế lực lớn có mang theo bên người. Đương nhiên giá trị của thế giới không gian trong Vô Vọng Thâm Uyên vẫn rất cao, thường trong một số hội đấu giá mấy ngàn vạn linh thạch cực phẩm.

Võ giả bình thường sẽ không được báu vật như thế giới không gian.

Mới rồi không ai ở bên cạnh Cảnh Ngôn, đột nhiên sáu người đi ra, người Sở gia liên tưởng ngay hắn có mang thế giới không gian. Nhiều người ngạc nhiên nhiều hơn.

Cảnh Ngôn là võ giả ở Thiên Nguyên đại lục làm sao có báu vật như thế giới không gian? Có báu vật như vậy sẽ thiếu tài nguyên tu luyện sao? Vậy Cảnh Ngôn đến chiến doanh Sở gia có mục đích gì?

Nói Cảnh Ngôn sở hữu thế giới không gian đi vào Sở gia chỉ vì kiếm chút tài nguyên thật khiến người khó tin.

Cảnh Ngôn gật đầu xem như mặc nhận câu hỏi của Sở Tiên Liệt.

Ánh mắt Sở Đông Hùng liên tục thay đổi, gã không có báu vật như thế giới không gian. Dù Sở Đông Hùng là tôn tử của trưởng lão có thực quyền, tu vi hiện giờ của gã không thể được báu vật thế giới không gian, biết Cảnh Ngôn có báu vật mà gã không có càng làm gã bốc cháy ngọn lửa ghen tỵ.

Lúc này Sở Đông Hùng muốn giết Cảnh Ngôn cướp thế giới không gian, nhưng hắn là nhi tử của Sở Liên Tinh, lý trí nói cho gã tuyệt đối không thể giết người. Đầu óc xoay chuyển nhanh, Sở Đông Hùng kiềm nén ham muốn mãnh liệt.

Sở Đông Hùng nhìn sáu khôi lỗi, nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi một hơi đưa ra sáu người không lẽ muốn khiến sáu thuộc hạ của ngươi liên hợp lại đối chiến với ta?

Cảnh Ngôn phớt lờ Sở Đông Hùng, nhìn hướng Lão Thất:

- Lão Thất, ngươi ra tay đi!

Lão Thất đã háo hức lắm rồi, nghe Cảnh Ngôn nói xong liền lấy ra trường đao màu đen, nhìn Sở Đông Hùng.

Lão Thất giơ trường đao đen, trợn to mắt quát:

- Oa oa nhà ngươi láo lếu làm ta ghét, tới đây đi, ra tay đi! Để Lão Thất này xem thực lực của oa oa nhà ngươi thực lực thế nào!

Sở Đông Hùng mới kiềm lửa giận xuống lại bùng cháy.

Một thuộc hạ của Cảnh Ngôn mà dám nói chuyện kiểu đó với gã? Giọng điệu, động tác khinh rẻ của Lão Thất làm Sở Đông Hùng tức điên.

Sở Tiên Liệt nói:

- Đông Hùng, ra tay chú ý chừng mực, điểm đến mới thôi, đây chỉ là luận bàn đơn giản.

Sở Tiên Liệt nói với Sở Đông Hùng nhưng cũng để Cảnh Ngôn nghe. Lão thử cảm ứng cảnh giới của Lão Thất nhưng không cảm nhận được dao động nguyên khí, làm lão thấy là lạ, không chắc cảnh giới Võ Đạo của Lão Thất.

Cảnh Ngôn nghe hiểu ý Sở Tiên Liệt, hắn ngẫm nghĩ, dặn dò Lão Thất:

- Lão Thất, ngươi đừng nặng tay quá giết hắn.

Nếu Lão Thất thật sự giết Sở Đông Hùng thì khó giải quyết, dù sao đến bây giờ Cảnh Ngôn chưa tính trở mặt với Sở gia. Làm như vậy chỉ khiến mẫu thân kẹp ở giữa, vì mẫu thân nên Cảnh Ngôn không tiện làm quá mức.

Lão Thất gật đầu, ngoác mồm cười nói:

- Yên tâm đi! Lão Thất ta sẽ kiểm soát sức mạnh không làm chết oa ao này.

Phương Nhược Vũ thấy Sở Liên Tinh cau mày, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư đừng lo, mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn đều rất mạnh, Sở Đông Hùng không có cơ hội.

Phương Nhược Vũ ở trong Càn Khôn tiểu thế giới đã kiến thức sự đáng sợ của Lão Thất. Khi đó Phương Nhược Vũ tấn công Lão Thất, nó không đánh trả vậy mà nàng không làm nó

bị thương chút nào. Phương Nhược Vũ không biết sáu thuộc hạ khôi lỗi của Cảnh Ngôn mạnh đến cỡ nào, nhưng nghe sáu khôi lỗi nói võ giả Thánh Đạo tam cảnh đừng hòng hủy chúng nó.

Nghe Phương Nhược Vũ nói vậy Sở Liên Tinh chần chừ gật đầu.

Bùm!

Sở Đông Hùng tấn công trước.

Sở Đông Hùng là Đạo Hoàng cảnh đỉnh mới lên, vừa ra tay kiếm quang sắc bén uy năng hơi hù người. Hơn nữa Sở Đông Hùng đang giận, vừa ra tay đã gần như đánh hết sức, gã muốn đánh bại thuộc hạ của Cảnh Ngôn trong thời gian ngắn nhất, cho hắn biết thực lực của gã.

Lão Thất thấy Sở Đông Hùng tấn công thì trường đao chém ra.

Đao quang đen để lại dấu vết trong không gian chém hướng Sở Đông Hùng.

Bùm!

Công kích của hai người va chạm mạnh, hai người cùng lùi lại.

Sở Đông Hùng thầm giật mình:

- Tên này lực lượng mạnh quá! Nhưng không có chút uy năng võ học, chỉ là lực lượng đơn thuần. Không lẽ là võ giả luyện thể?

Sở Đông Hùng là tử đệ của gia tộc lớn, kiến thức không kém, chỉ qua một chiêu liền phân tích Lão Thất là võ giả luyện thể.

Đám khôi lỗi giống võ giả luyện thể, đặc biệt Lão Thất và Lão Lục chỉ dựa vào sức mạnh đối địch.

Hai người lùi lại một chút rồi lao nhanh vào đối phương.

Sức công kích của Lão Thất không quá mạnh, khi Cảnh Ngôn bước vào Đạo Hoàng cảnh đã vượt qua thử thách của Lão Lục, Lão Thất lấy phần truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công thứ hai. Thân thể chúng nó cực mạnh, võ giả Thánh Đạo tam cảnh không hủy được nhưng sức công kích thì không mạnh.

Lão Thất và Sở Đông Hùng đánh túi bụi, trong một chốc khó phân thắng thua.

Đám Sở Tiên Liệt nhìn trận đánh, lòng thầm nghĩ:

- Thuộc hạ của Cảnh Ngôn mạnh thật.

- Có thể đấu với Sở Đông Hùng đến trình độ này, hơn nữa là võ giả luyện thể đơn thuần.

- Hèn gì không cảm ứng được dao động nguyên khí.

Công nhận Sở Đông Hùng có nhiều thủ đoạn, gã được nhiều thứ tốt trong Sở gia. Sở Đông Hùng thấy đánh mãi không hạ được Lão Thất liền lấy ra một số thứ đặc biệt, gã không từ thủ đoạn chỉ vì đánh bại Lão Thất, không tiếc sử dụng báu vật chỉ dùng một lần.

Những báu vật đặc biệt này khiến sức chiến đấu của Sở Đông Hùng trong khoảng thời gian ngắn tăng nhiều, gã rốt cuộc tìm được một cơ hội phá mở đao quang của Lão Thất:

- Còn không ngã xuống cho ta!

Sở Đông Hùng nhe răng cười chém kiếm quang vào người Lão Thất.

Lão Thất bị kiếm quang quét trúng bay ngược mấy chục thước mới nặng nề ngã xuống đất.

Hết chương 880.

Chương 881. Không Phục

Ánh mắt Sở Đông Hùng hung ác.

Vì đánh bại Lão Thất làm Sở Đông Hùng trả giá lớn, dùng một linh khí đặc biệt dùng phút nguy cấp có thể giữ mạng. Khi kích phát linh khí này sinh ra sức công kích cỡ võ giả Thánh Đạo nhất cảnh.

Đạo Hoàng cảnh đỉnh và Thánh Đạo nhất cảnh chênh lệch rất lớn.

Lúc Cảnh Ngôn còn là Đạo Hoàng cảnh đỉnh sức chiến đấu hung hãn biết bao, có thể nói trên Thiên Nguyên đại lục không tìm thấy võ giả Đạo Hoàng cảnh thứ hai mạnh như hắn. Nhưng lúc đối mặt Thánh Đạo nhất cảnh của Cổ gia, Cảnh Ngôn hầu như không có năng lực ngăn cản.

Từ đó thấy được linh khí đặc biệt có uy năng một kích hết sức của võ giả Thánh Đạo nhất cảnh giá trị cao cỡ nào.

Dùng linh khí đặc biệt làm Sở Đông Hùng đau lòng đứt ruột, nhưng vì mặt mũi nên gã làm liều. Nếu bị Lão Thất đánh bại thì rất mất mặt, một thuộc hạ của Cảnh Ngôn mà không đánh lại, gã còn mặt mũi nào tham gia văn đấu giữa Sở gia và Ngọc Thư Môn?

Sở Chấn thấy Lão Thất bị đánh bay thì thở phào. Cứ tưởng Sở Đông Hùng có thể nhẹ nhàng đánh bại thuộc hạ của Cảnh Ngôn, không ngờ thuộc hạ là võ giả luyện thể đơn thuần thực lực mạnh đến vậy. Mới rồi Sở Chấn vã mồ hôi giùm Sở Đông Hùng, giờ tia căng thẳng tan biến trong mắt gã, thay thế là vui vẻ.

Nhưng vui vẻ mới lóe lên đã vụt tắt.

Lão Thất bị đánh bay hai chân giẫm xuống đất, vững vàng như khảm vào nền đất, không ngã xuống.

Sao có thể như vậy?

Thân thể bị kiếm quang của Sở Đông Hùng chém trúng dù là võ giả luyện thể cũng sẽ không hung hãn vậy đi?

Lão Thất mỉm cười với Sở Đông Hùng, lại ỗng lên:

- Tiểu oa oa, thủ đoạn của ngươi nhiều đấy, nhưng có chút xíu thủ đoạn mà muốn đánh bại Lão Thất này là không thể nào!

Lão Thất giơ trường đao đen nhanh chóng chém ra.

Sở Đông Hùng xoe tròn mắt, vội dốc hết sức ngăn cản, hai người lại dấy dưa.

Cảnh Ngôn đứng gần đóa cười tủm tỉm nhìn trận so tài, hắn đã dự đoán được kết quả nên không lo gì. Muốn trấn áp Lão Thất ít nhất phải là võ giả Thánh Đạo cảnh mới được, muốn phá hủy Lão Thất thì võ giả Thánh Đạo cảnh không thể làm được.

Người Sở gia biểu tình quái dị, họ thấy rõ kiếm quang của Sở Đông Hùng đánh trúng Lão Thất, nhưng không để lại vết thương trên người nó. Cơ thể mạnh mẽ quá khủng bố.

Sở Đông Hùng thật sự không thể đánh bại một thuộc hạ của Cảnh Ngôn sao?

Cảnh Ngôn thu phục thuộc hạ mạnh như vậy từ chỗ nào?

Sở Liên Tinh nói nhỏ với Phương Nhược Vũ:

- Người tên Lão Thất mạnh thật.

Phương Nhược Vũ mỉm cười nói:

- Tiểu thư, Lão Thất ước chừng yếu nhất trong sáu người.

Vẻ mặt Sở Liên Tinh giật mình:

- Cái gì?

- Nó tên Lão Thất, đi cùng có lục ca, ngũ ca tính đến nhị ca. Nhị ca thực lực mới đáng sợ nhất, ta chưa thấy nó ra tay bao giờ nhưng ở chung với chúng nó vài ngày, có nghe nhắc tới.

Phương Nhược Vũ ở trong Càn Khôn tiểu thế giới vài ngày với đám khôi lỗi 51. Cảnh Ngôn từng nói cho Phương Nhược Vũ biết nhóm Lão Nhị không phải nhân loại mà là khôi lỗi.

Nơi này nhiều người mắt tạp, Phương Nhược Vũ không tiện giải thích cho Sở Liên Tinh thân phận thật sự của nhóm Lão Nhị.

Lão Thất và Sở Đông Hùng đánh nhau gần nửa tách trà thì phân ra thắng thua.

Công kích của Lão Thất luôn giữ uy năng mạnh nhất, Sở Đông Hùng thì không thể. Trong đối chiến Sở Đông Hùng tiêu hao nguyên khí rất nhanh ,khi tiêu hao đến trình độ nhất định sức công kích sẽ giảm thấp. Sở Đông Hùng thua đã được định sẵn, chưa tới thời gian nửa tách trà gã đã bị Lão Thất đánh nằm dưới đất.

Lão Thất dánh ngã Sở Đông Hùng liền rút về trường đao, trở lại bên cạnh Cảnh Ngôn, từ xa nói:

- Tiểu oa oa giờ đã biết sự lợi hại của Lão Thất ta rồi đi?

Sở Đông Hùng lồm cồm bò dậy, mặt dữ tợn độc ác trừng Lão Thất và Cảnh Ngôn.

Trước mặt nhiều người bị Lão Thất đánh ngã, Sở Đông Hùng chưa từng mất mặt như vậy. Nếu thua Sở Thanh Dao, Hoàng Nhất Sơn còn miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng Sở

Đông Hùng không cách nào chịu đựng mình thua một thuộc hạ của Cảnh Ngôn.

Gã không cam lòng!

Mặt Sở Đông Hùng âm trầm như mực.

Phó thống lĩnh Sở Chấn biểu tình cực kỳ khó xem, Sở Đông Hùng bị đánh bại tương đương với gã bị tát tai, nhưng không có lý do nổi sùng.

Sở Đông Hùng so tài với thuộc hạ của Cảnh Ngôn, mọi người thấy toàn bộ quá trình. Sở Đông Hùng bị đánh bại chẳng lẽ Sở Chấn đi trách lỗi Cảnh Ngôn? Không có lý do!

Nếu Cảnh Ngôn chỉ là võ giả bình thường hoặc là thành viên bình thường của Sở gia còn dễ nói, nhưng hắn là nhi tử của Sở Liên Tinh. Nàng đứng đây, nếu không có lý do chính đáng Sở Chân làm sao kiếm chuyện với Cảnh Ngôn?

Sở Tiên Liệt mỉm cười, mắt nóng cháy nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, thuộc hạ võ giả luyện thể của ngươi rất mạnh, có thể tu luyện thân thể đến mức này rất khó được, giỏi lắm.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Lão Thất chỉ có thân thể rắn chắc một chút, về thực lực thì nó rất bình thường.

Sở Tiên Liệt phất tay nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng khiêm tốn, ngay cả Sở Đông Hùng còn kém một chút, sức chiến đấu cúa thuộc hạ ngươi sánh bằng võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh tư thâm rồi.

Sở Tiên Liệt đang suy xét có nên nhờ Cảnh Ngôn kêu Lão Thất đại biểu Sở gia xuất chiến không. Lão Thất xuất chiến càng thích hợp Sở Đông Hùng hơn. Sở Tiên Liệt suy nghĩ nên

nói thế nào nhờ Cảnh Ngôn, hoặc kêu Sở Liên Tinh ra mặt nhờ vả càng thích hợp.

Nghe Sở Tiên Liệt nói, Sở Đông Hùng nghiến răng ken két, gã không nuốt trôi cục tức này được:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng đắc ý, nếu chém giết sống chết thật sự ta chưa chắc thua Lão Thất! Còn nữa, thuộc hạ của ngươi mạnh có ích gì? Không phải bản thân ngươi mạnh! Nếu ngươi thật sự có năng lực thì nên tự mình ra sân đấu với ta!

Cảnh Ngôn nhìn hướng Sở Đông Hùng, nheo mắt nói:

- Ta nói rồi, ngươi muốn đấu với ta còn chưa đủ tư cách.

Sở Tiên Liệt nhìn Sở Đông Hùng, khuyên nhủ:

- Bỏ đi Sở Đông Hùng, ngươi đã thất bại thì đừng nói nhiều nữa. Hơn nữa có thuộc hạ thực lực mạnh như vậy đi theo là bản lĩnh của Cảnh Ngôn.

Sở Đông Hùng gắt gỏng nói:

- Thống lĩnh đại nhân, Cảnh Ngôn rất âm độc! Theo ta thấy là hắn cố ý kích tướng ta để ta tỷ thí với thuộc hạ của hắn, không biết hắn từ đâu thu phục được võ giả luyện thể này, cố ý kêu ra tỷ thí với ta. Hắn muốn làm ta mất mặt, Sở Đông Hùng này không phục!

Sở Đông Hùng hung hăng nói:

- Hừ, ta muốn đánh thêm một trận nữa! Cảnh Ngôn, ngươi có sáu thuộc hạ, có giỏi thì đừng kêu Lão Thất lên sân!

Hết chương 881.

Chương 882. Một Chỉ Chấn Toàn Trường

Sở Đông Hùng không cam lòng, khi gã nghe thống lĩnh Sở Tiên Liệt nói câu đó với Cảnh Ngôn thì gã càng muốn chứng minh bản thân.

thuộc hạ của Cảnh Ngôn tên Lão Thất đúng là rất mạnh, nhưng mấy thuộc hạ khác của hắn thì sao?

Sở Đông Hùng cho rằng ngay từ đầu Cảnh Ngôn kêu Lão Thất lên đấu với gã chắc vì Lão Thất mạnh nhất. Sở Đông Hùng không thể đánh bại Lão Thất, nhưng gã tự nhận không thua kém Lão Thất bao nhiêu. Nếu thuộc hạ khác của Cảnh Ngôn yếu hơn Lão Thất một chút, Sở Đông Hùng tự tin ai lên cũng sẽ bị gã đánh bại.

Cảnh Ngôn cau mày lạnh lùng nhìn gã:

- Sở Đông Hùng, ta không muốn lãng phí thời gian với ngươi. Ngươi tốt nhất khôn một chút đừng càn quấy nữa, nếu không ngươi sẽ hối hận.

Tu vi đến trình độ như Sở Đông Hùng tâm cảnh đã lột xác, có lẽ Sở Đông Hùng lớn tuổi hơn hắn nhiều, nhưng trong mắt hắn thì gã không có tư cách dây dưa với mình.

Sở Đông Hùng đã bị Lão Thất đánh bại còn muốn so tài tiếp, làm Cảnh Ngôn bực bội.

Sở Đông Hùng mừng thầm, hùng hổ nói:

- Như thế nào, bị ta nói trúng rồi? Ngươi sợ sao Cảnh Ngôn? Nếu ngươi sợ thì ta không baứt ép ngươi, nhưng ngươi

ngoan ngoãn cút đi, rời khỏi chiến doanh Sở gia.

Sở Đông Hùng thấy thái độ của Cảnh Ngôn thì càng khẳng định hắn sợ hãi rụt vòi. Mấy thuộc hạ khác của hắn chắc chắn thực lực kém hơn Lão Thất, Cảnh Ngôn để thuộc hạ khác trừ Lão Thất ra xuất chiến là thua chắc.

Sở Tiên Liệt lên tiếng:

- Sở Đông Hùng, hãy lui xuống, đừng dây dưa với Cảnh Ngôn nữa.

Sở Thanh Dao nhìn gai mắt cũng góp lời:

- Sở Đông Hùng, ngươi thua một trận so tài không phải chuyện lớn lao gì, với võ giả chúng ta so tài luận bàn thắng thua là chuyện bình thường. Đã thua thì dám chịu, ngươi cứ dây dưa là sao?

Sở Đông Hùng không dám chống đối Sở Tiên Liệt nhưng gã không sợ Sở Thanh Dao, bằng vào nàng cũng muốn thuyết giáo gã?

- Sở Thanh Dao, câm miệng lại đi! Đừng tưởng bước vào Đạo Hoàng đỉnh sớm hơn lão tử thì lão tử sợ ngươi!

Sở Thanh Dao tức run người:

- Ngươi …!

Phó thống lĩnh Sở Chấn đảo tròng mắt nói:

- Được rồi, bớt nói vài câu đi. Thống lĩnh đại nhân, tiểu bối so tài luận bàn không phải chuyện xấu, xem như một loại rèn luyện. Đông Hùng muốn đánh mấy trận, trưởng bối chúng ta không nên can thiệp nhiều. Đương nhiên nếu Cảnh Ngôn không thích thì thôi, Đông Hùng không thể bắt buộc hắn.

Ngữ điệu Sở Chấn cay nghiệt, cười khinh khỉnh liếc hướng Cảnh Ngôn, gã chơi chiêu lấy lùi làm tiến.

Cảnh Ngôn cười lạnh liếc Sở Chấn, sau đó nhìn hướng Sở Đông Hùng:

- Sở Đông Hùng, ngươi muốn đấu với ai trong sáu thuộc hạ của ta?

Sở Đông Hùng cho rằng Lão Thất mạnh nhất, nên nói:

- Hừ, miễn không phải là Lão Thất thì ai đều được!

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ngươi tự chọn đi, cứ tùy tiện chọn một trong sáuh thuộc hạ của ta.

Mắt Sở Đông Hùng lóe tia mừng rỡ quét qua nhóm khôi lỗi Lão Nhị:

- Để ta chọn? Cảnh Ngôn, ngươi đừng hối hận!

Đám khôi lỗi vẻ mặt dở khóc dở cười, Sở Đông Hùng đúng là hơi đáng giận .Cảnh Ngôn cho Lão Thất thực lực yếu nhất so tài với gã, vậy mà Sở Đông Hùng đinh ninh Lão Thất mạnh nhất. Trừ Lão Thất ra, dù là Lão Lục cũng mạnh hơn một chút.

Sở Đông Hùng chỉ vào Lão Nhị đứng sau cùng:

- Ta chọn hắn!

Sáu khôi lỗi hình thể giống nhau, nhưng về tổng thể Lão Nhị hơi gầy chút.

Sở Đông Hùng cho rằng Lão Nhị dễ đối phó nhất, hơn nữa nó dứng sau cùng, gã bản năng nghĩ vì nó yếu nhất.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Ngươi thật sự chọn nó?

Vẻ mặt Sở Đông Hùng đắc ý nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn đổi ý sao? Vừa rồi ngươi còn nói tùy ta chọn một người.

Cảnh Ngôn phớt lờ Sở Đông Hùng, nói với Lão Nhị:

- Nhị ca ra tay đi, cho Sở Đông Hùng nằm trên giường vài tháng.

Lão Nhị gật đầu nói:

- Được rồi.

Lão Nhị không ngờ Sở Đông Hùng sẽ chọn mình, một võ giả Đạo Hoàng cảnh tầm thường mà muốn khiêu chiến nó. Võ giả Thánh Đạo tam cảnh đụng phải Lão Nhị cũng không có phần thắng.

Lão Nhị lắc đầu bước lên trước, nó không có hứng đánh với Sở Đông Hùng, một võ giả Đạo Hoàng cảnh hoàn toàn không có tính khiêu chiến.

Phương Nhược Vũ kích động mặt ửng đỏ:

- Tiểu thư, Sở Đông Hùng sắp thảm rồi, thực lực của Lão Nhị là mạnh nhất, Sở Đông Hùng đi chọn đấu với người mạnh nhất!

Trong lòng Phương Nhược Vũ rất muốn xem Sở Đông Hùng chịu thiệt.

Sở Tiên Liệt cau mày nói với Sở Đông Hùng:

- Sở Đông Hùng, kết thúc trận chiến này rồi ngươi đừng dây dưa Cảnh Ngôn nữa.

Sở Đông Hùng không kiên nhẫn trả lời:

- Biết.

Sở Đông Hùng quát to:

- Ngã cho ta!

Sở Đông Hùng cầm trường kiếm xông hướng Lão Nhị.

Lão Nhị mỉm cười, lại lắc đầu. Nó không lấy vũ khí trường đao mà hư không chỉ vào Sở Đông Hùng.

Thấy động tác của Lão Nhị, mọi người tràn ngập thắc mắc.

Thuộc hạ của Cảnh Ngôn đang làm gì? Không cầm vũ khí thì thôi đi, có lẽ không giỏi dùng, nhưng chỉ một cái là sao?

Phương Nhược Vũ, Sở Liên Tinh cũng cau mày khó hiểu.

Xoẹt!

Trong lúc mọi người khó hiểu thì một dao động năng lượng khủng bố xuất hiện bên cạnh Sở Đông Hùng, nhiều hoa văn đen bao phủ gã.

Lực lượng công kích của Sở Đông Hùng đụng phải năng lượng này bị đánh nát, không chút do dự.

Ong ong ong ong ong!

Ngay sau đó mặt Sở Đông Hùng trắng bệch, há mồm hét thảm:

- A!

Sở Đông Hùng chao đảo ngã xuống đất, gã vùng vẫy hết sức nhưng không thể nhúc nhích một ngón tay.

Kinh khủng!

Kinh hãi!

Các loại cảm xúc đan xen trong óc Sở Đông Hùng, gã thậm chí không cảm giác vết thương trên người đau đớn.

Lão Nhị chấp hành mệnh lệnh của Cảnh Ngôn, một kích kia không lấy mạng Sở Đông Hùng nhưng ít nhất làm gã nằm trên giường mấy tháng. Dù dùng đan dược trị thương quý giá cũng phải dưỡng một, hai tháng.

Mọi người ngơ ngẩn nhìn cảnh này, mắt tròn mắt dẹt không tin nổi.

Trông Lão Nhị không giống ra tay, chỉ nhẹ nhàng điểm một cái hướng Sở Đông Hùng rồi xoay người trở về bên Cảnh Ngôn, mặt không biểu tình đứng yên.

Hết chương 882.

Chương 883. Cầu Xin Hỗ Trợ

Yên tĩnh.

Trong sân yên lặng không tiếng động, dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập của mọi người.

Ánh mắt Sở Tiên Liệt nhìn Lão Nhị mang theo sự hoảng sợ.

Thực lực của thuộc hạ Cảnh Ngôn rốt cuộc mạnh cỡ nào? Sở Tiên Liệt có cảm giác dù là chính mình có lẽ không đánh lại Lão Nhị.

Không lẽ là cường giả Thánh Đạo tam cảnh?

Sở Tiên Liệt thầm nghĩ, sau đó nhẹ lắc đầu. Khả năng Lão Nhị là Thánh Đạo tam cảnh? Khả năng không lớn, trong Vô Vọng Thâm Uyên có cường giả Thánh Đạo tam cảnh nào không tiếng tăm lừng lẫy? Hơn nữa cường giả Thánh Đạo tam cảnh sao chịu làm thuộc hạ của người khác?

Nhưng tóm lại thực lực của Lão Nhị tuyệt đối cực mạnh, đây là điều không thể nghi ngờ.

Phương Nhược Vũ giật mình qua đi lộ vẻ mừng rỡ, nàng biết Lão Nhị có thực lực mạnh nhất trong sáu khôi lỗi nhưng không ngờ mạnh đến mức này, xem ra hôm đó nhóm Lão Nhị nói dù là cường giả Thánh Đạo tam cảnh cũng không làm gì được chúng nó là thật, không hề khoác lác.

Sở Liên Tinh thầm nghĩ:

-Nhi tử Cảnh Ngôn của ta thật sự là võ giả Thánh Đạo tam cảnh sao? Nếu không phải Thánh Đạo tam cảnh thì sao được người đi theo mạnh vậy?

Lúc trước Cảnh Ngôn nói mình là Thánh Đạo tam cảnh, không phải Sở Liên Tinh không muốn tin mà rất khó tin.

Thánh Đạo tam cảnh, chuyện này quá ly kỳ, nhưng nay xem ra nhi tử Cảnh Ngôn của nàng có lẽ đúng là cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

Sở Tiên Liệt mở miệng nói:

-Người đâu!

Mấy hộ vệ nhanh chóng tiến lên:

-Có!

Sở Tiên Liệt vung tay lên:

-Nâng Sở Đông Hùng xuống chữa thương.

Sở Đông Hùng bị thương không nhẹ, vẫn nằm liệt dưới đất, nếu không chữa trị kịp lúc lỡ gã chết thì rắc rối.

Sở Đông Hùng đến gần Sở Đông Hùng, nâng gã rời khỏi hiện trường:

-Tuân lệnh!

Sở Tiên Liệt nhìn quanh đám người, nói:

-Các vị, chúng ta về nghị sự đường tiếp tục bàn chuyện lúc trước thảo luận.

Sở Chấn trầm giọng nói:

-Thống lĩnh đại nhân, chẳng lẽ bỏ qua vậy sao?

Sở Tiên Liệt cau mày nhìn Sở Chấn:

-Ngươi muốn nói cái gì?

Sở Chấn nhìn Cảnh Ngôn:

-Người của Cảnh Ngôn đánh bị thương Đông Hùng, chẳng lẽ không truy cứu trách nhiệm Cảnh Ngôn tổn thương người? Đông Hùng bị thương uổng công sao?

Sở Tiên Liệt hơi tức giận, khi thốt lời ngữ điệu hơi không khách khí:

-Sở Chấn phó thống lĩnh! Chuyện này ngay từ đầu là Sở Đông Hùng gợi lên, liên quan gì đến Cảnh Ngôn?

Sở Chấn nói thêm:

-Nhưng Đông Hùng là nhân tuyển đại biểu Sở gia xuất chiến, bây giờ hắn bị thương thì chúng ta nên phái ai thay thế? Đông Hùng rõ ràng bị thương không nhẹ, không thể tham gia văn đấu với Ngọc Thư Môn ba ngày sau.

Sở Tiên Liệt trực tiếp ra lệnh:

-Nên chúng ta mới cần tiếp tục bàn bạc chuyện này. Sở Chấn, đừng nói nhiều lời vô ích nữa.

Sở Chấn cau mày nhưng không dám kèo nài thêm.

Mọi người trở lại nghị sự đường tiếp tục bàn về văn đấu.

Trong khi mọi người nói chuyện Sở Tiên Liệt bỗng hỏi Cảnh Ngôn:

-Cảnh Ngôn, ngươi có đồng ý hỗ trợ chuyện này không?

Mọi người khép miệng, mắt nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

-Ý của thống lĩnh đại nhân là sao?

-Cảnh Ngôn, ngươi cũng biết nguyên sự kiện rồi, Sở gia chúng ta và Ngọc Thư Môn sẽ đấu một trận văn đấu vào ba ngày sau để giành quyền khai thác một khoáng nguyên mới,

hai bên cử ra ba nhân tuyển. Tình huống bây giờ là Sở gia ta có Sở Thanh Dao, Hoàng Nhất Sơn xuất chiến nhưng còn thiếu một người.

Sở Tiên Liệt nhìn Cảnh Ngôn:

-Thuộc hạ của ngươi đều rất mạnh, khi Sở Đông Hùng và Lão Thất đấu với nhau ta nhìn thấy Lão Thất ước chừng là võ giả luyện thể Đạo Hoàng cảnh, sức chiến đấu rất mạnh. Ta hy vọng ngươi để Lão Thất đại biểu Sở gia xuất chiến, hắn cũng phù hợp điều kiện tham chiến.

Lúc Lão Thất đánh bại Sở Đông Hùng thì Sở Tiên Liệt đã có ý định nhờ Sở Liên Tinh ra mặt khuyên bảo Cảnh Ngôn, sau khi chứng kiến thực lực khủng bố của Lão Nhị, Sở Tiên Liệt cảm thấy tự mình nói ra chuyện này tốt hơn, cũng vì thể hiện sự tôn trọng Cảnh Ngôn. Dù hắn không muốn giúp nhưng nể mặt mẫu thân Sở Liên Tinh có lẽ hắn sẽ đồng ý.

Sở Liên Tinh tiếp lời:

-Cảnh Ngôn, tình huống trước mắt thật sự khẩn cấp, nếu tiện thì ngươi hãy giúp việc này đi.

Cảnh Ngôn cười nói:

-Mẫu thân đã nói vậy thì sao nhi từ chối được.

Một phó thống lĩnh nói:

-Cảnh Ngôn, ngươi giúp đỡ việc này không phải làm công không, gia tộc sau này sẽ cho ngươi phần thưởng phong phú.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

-Ha ha, nói thật thì ta không hứng thú với phần thưởng của Sở gia, cho nên Sở gia hãy giữ lại phần thưởng đó đi.

Phó thống lĩnh kia mặt trắng bệch, hơi lúng túng nhưng không nói gì thêm.

Xem tình huống trước mắt Cảnh Ngôn đến chiến doanh Sở gia hiển nhiên không phải vì kiếm chút tài nguyên tu luyện. Hắn có thuộc hạ là võ giả Lão Nhị mạnh như vậy thì sao vừa mắt chút tài nguyên Sở gia đưa cho? Lúc này mọi người đã thầm hiểu rõ điều đó.

Sở Tiên Liệt đứng dậy chân thành nói:

-Cảnh Ngôn, ngươi đồng ý hỗ trợ thì quá tốt, ta đại biểu chiến doanh Sở gia đa tạ ngươi.

Không thể dùng thái độ với hậu bối đặt trên người Cảnh Ngôn, ai chẳng biết hắn không nợ Sở gia cái gì. Tuy Cảnh Ngôn là nhi tử của Sở Liên Tinh nhưng hắn luôn sinh hoạt trên Thiên Nguyên đại lục chứ không phải lớn lên trong Sở gia, hắn tu luyện chưa từng dùng tài nguyên của Sở gia. Dù Cảnh Ngôn không chịu hỗ trợ, dù hắn từ chối thì bọn họ tìm được lý do gì nói hắn làm không đúng?

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

-Không cần khách khí.

Sở Tiên Liệt lại nhìn hướng mọi người:

-Chắc tất cả không có ý kiến gì về tuyển người nữa đi?

Lần này Sở Chấn cũng ngậm miệng lại. Lão Thất đánh bại Sở Đông Hùng là sự thật, để Lão Thất đại biểu Sở gia xuất chiến tốt hơn cử Sở Đông Hùng. Hơn nữa Sở Đông Hùng bị thương, hoàn toàn bị bài trừ khỏi tuyển người xuất chiến.

Sở Tiên Liệt chốt câu cuối:

-Cứ như vậy đi, ngày mai chúng ta xuất phát đi chiến doanh U Minh tông.

Sau đó mọi người giải tán.

Cảnh Ngôn cùn mẫu thân Sở Liên Tinh về phòng nàng tiếp tục nói chuyện, hắn kể ra thân phận thật của nhóm Lão Nhị.

Sở Liên Tinh nghe Cảnh Ngôn nói hai lần vào Tử Vong Thần Điện, vượt qua thử thách của vệ sĩ lấy được truyền thừa hoàn chỉnh thì hơi thổn thức, không ngờ hắn giải mở được phong ấn Càn Khôn giới chỉ.

Hôm sau Cảnh Ngôn và đám người Sở gia leo lên một chiếc chiến thuyền bay đi chiến doanh u Minh tông.

Chiến thuyền treo cờ đại biểu Sở gia nên có thể bay ở nơi tụ tập.

Sở gia là thế lực nhị phẩm của Lưu Sa thần vực, xem như thế lực lớn trong chỗ tụ tập này, bình thường không ai dám khiêu khích chiến thuyền cúa Sở gia, từ xa thấy chiến thuyền sẽ tránh đường ngay.

Nhưng tốc độ của chiến thuyền thật là không lời nào để nói, chậm hơn Cảnh Ngôn tự bay nhiều. Nếu để Cảnh Ngôn bay đi phỏng chừng một, hai canh giờ là đến chiến doanh u Minh tông, còn chiếc chiến thuyền này bay chậm rfi mất hơn một ngày.

Hết chương 883.

Chương 884. Sĩ Diện

Cảnh Ngôn cảm thấy tốc độ chiến thuyền chậm nhưng thật ra nó có phẩm chất thánh khí, đã xem như rất nhanh, giá hơi đắt đỏ. Nhưng thánh khí bay sao có thể so sánh với tốc độ của Cảnh Ngôn nắm giữ Thiên Không Chi Dực thất trọng?

Xuất phát từ chiến doanh Sở gia qua hơn một ngày gần hai ngày chợt giọng Sở Tiên Liệt vang khắp chiến thuyền:

-Các vị chú ý, đã đến nơi!

Đã đến chiến doanh U Minh tông.

Thuyền bay thánh khí dần giảm tốc độ từ từ đáp xuống, thuyền ngừng cách mặt đất trăm thước, người trên thuyền bay xuống đất.

Cảnh Ngôn cùng mẫu thân Sở Liên Tinh bay xuống, Phương Nhược Vũ theo bên cạnh. Đám khôi lỗi Lão Nhị đứng sau lưng Cảnh Ngôn.

Sở Tiên Liệt đến gần Cảnh Ngôn, chắp tay hướng hắn và nhóm khôi lỗi Lão Nhị:

-Cảnh Ngôn, các vị đạo hữu.

Sở Tiên Liệt chỉ kiến thúc nối liền nhau cách mấy ngàn thước phía trước, nói:

-Mấy vị một đường vất vả, đằng trước là chiến doanh U Minh tông.

Đến chiến doanh U Minh tông Sở Tiên Liệt cố ý tới trước mặt Cảnh Ngôn, nhóm khôi lỗi Lão Nhị đủ cho thấy tôn trọng, đương nhiên sự tôn trọng này dành cho các khôi lỗi. Nếu Lão

Nhị không biểu hiện ra sự cường đại thì Sở Tiên Liệt đã không đối xử thận trọng như vậy.

-Cái này có gì vất vả.

Lão Thất gật gù nói:

-Nếu đã đến chiến doanh U Minh tông gì đó thì chúng ta mau vào đi.

Nghe Lão Thất nói, Cảnh Ngôn cười cười, Sở Tiên Liệt bất đắc dĩ lắc đầu.

Sở Tiên Liệt cười giải thích rằng:

-Vị đạo hữu này có điều không biết, giờ chúng ta chưa thể đi qua, cần chờ U Minh tông phái người đến dẫn đường. Đám người chúng ta đột nhiên đến gần chiến doanh sẽ chọc U Minh tông bất mãn, dễ dẫn đến mâu thuẫn. Nhưng mới rồi trên chiến thuyền ta đã đưa tin cho chiến doanh U Minh tông, bọn họ rất nhanh sẽ phái người đến đón chúng ta.

Lão Thất khó chịu trợn to mắt nói:

-U Minh tông này nhiều quy định quá vậy?

Sở Tiên Liệt nhìn Lão Thất lại xem hướng Cảnh Ngôn, sau đó truyền âm cho hắn:

-Cảnh Ngôn, U Minh tông là thế lực nhất phẩm của Lưu Sa thần vực, Sở gia chúng ta không chọc vào nổi. U Minh tông luôn mạnh mẽ, lát nữa nếu người trong chiến doanh có chỗ nào thất lễ mong ngươi rộng lượng bỏ qua, ngươi cố gắng kiềm chế mấy vị đạo hữu này.

Sở Tiên Liệt sợ nhóm khôi lỗi Lão Thất xung đột với U Minh tông, nếu đánh nhau thì khó chấm dứt.

Sở Tiên Liệt hơi lo Cảnh Ngôn không kiềm chế được nhóm khôi lỗi Lão Nhị. Sau khi tận mắt thấy thực lực của Lão Nhị

tuyệt đối không thua gì chính mình là Thánh Đạo nhị cảnh, cường giả như vậy làm người đi theo Cảnh Ngôn, hắn có thể khiến cường giả đó phụ tòng tuyệt đối không?

Ngẫm lại cảm thấy không thể nào.

Cảnh Ngôn hiểu ý Sở Tiên Liệt, trực tiếp nói:

-Thống lĩnh không cần lo, miễn U Minh tông không quá đáng ta sẽ không để bụng.

Sở Tiên Liệt vì tránh nhóm khôi lỗi Lão Nhị nên cố ý truyền âm dặn Cảnh Ngôn, nhưng hắn lười truyền âm trả lời. Cảnh Ngôn tin tưởng nhóm khôi lỗi Lão Nhị không quan tâm ý tưởng của Sở Tiên Liệt, dù Sở Tiên Liệt nói ra thì đám khôi lỗi cũng sẽ không sinh ra ý kiến đặc biệt gì.

Nghe Cảnh Ngôn thốt lời, nét mặt Sở Tiên Liệt lúng túng, cười cười không nói nữa.

Đám người Sở gia đứng yên chờ.

Thời gian một tách trà qua đi, một nén nhang trở lại, nửa canh giờ đã đến, một canh giờ bay đi.

Người U Minh tông mãi chưa lộ mặt.

Cảnh Ngôn chờ mòn mỏi hơi cau mày, U Minh tông này đúng là sĩ diện.

Cảnh Ngôn mở miệng hỏi:

-Thống lĩnh nói ở trên thuyền bay đã truyền tin cho chiến doanh U Minh tông nhưng sao đến bây giờ họ chưa phái người lại đây nghênh tiếp?

Nơi này cách chiến doanh U Minh tông chỉ vài ngàn thước, dù là một võ giả Đạo Hoàng cảnh bình thường chạy tới cũng chỉ cần mấy giây. Giờ đám người Sở gia xuống phi thuyền đã

qua hơn một canh giờ mà người chiến doanh U Minh tông không có dấu hiệu lộ mặt.

Sở Tiên Liệt móc tinh thạch truyền tin ra lại đưa tin cho chiến doanh U Minh tông:

-Cảnh Ngôn đừng gấp, chờ thêm chút nữa, ta lại giục họ.

Sở Chấn nghe Cảnh Ngôn và Sở Tiên Liệt nói chuyện, xen lời:

-U Minh tông là thế lực nhất phẩm, mạnh hơn Sở gia chúng ta nhiều, bọn họ lên mặt chút cũng bình thường.

Cảnh Ngôn liếc Sở Chấn một cái, hừ mũi lười quan tâm.

Trong khi chờ đội Cảnh Ngôn chợt nghĩ một vấn đề, trực tiếp hỏi:

-Thống Lĩnh, Sở gia và Ngọc Thư môn tranh muốn khai thác khoáng sản mới thì liên quan gì U Minh tông? Sở gia và Ngọc Thư môn tranh đấu giành khoáng sản tìm đại một chỗ so đấu là được.

Sở Tiên Liệt nói:

-Khoáng sản mới có dính dáng đến u Minh tông. Cảnh Ngôn, ngươi có điều không biết, Ngọc Thư môn hay Sở gia ta giành được quyền khai thác khoáng sản sau khi đào ra tài nguyên phải chai một nửa cho U Minh tông.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

-U Minh tông này thật bá đạo.

Sở Chấn lại xen mồm:

-Người ta là thế lực nhất phẩm, có mấy cường giả Thánh Đạo tam cảnh, bá đạo một chút cũng nên.

Cảnh Ngôn trách Sở Chấn:

-Sở Chấn, ta không nói chuyện với ngươi thì ngậm miệng lại.

Ánh mắt Sở Chấn lạnh băng.

Sở Tiên Liệt vội nói trước khi Sở Chấn kịp nói cái gì:

-Sở Chấn là người chủ sự trong chỗ tụ tập, các việc lớn nhỏ tại đây nếu U Minh tông muốn nhúng tay vào đều có thể. Khi xung đột với thần vực khác U Minh tông sẽ đi đầu ra trận.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

-Hiểu rồi.

Lại đợi nửa canh giờ, trong dãy kiến trúc cách mấy ngàn thước rốt cuộc có một bóng người mặc giáp trụ chậm rãi hứng tới chỗ người Sở gia đứng.

Một lúc lâu sau người này mới tới gần.

Người này ngước mắt nhìn quét đám người Sở gia, mở miệng hỏi:

-Thống lĩnh Sở gia có đây không?

Cách ăn mặc của người này trông như hộ vệ bình thường, nhưng bày ra bộ dáng kênh kiệu trước mặt đám người Sở gia.

Hiển nhiên gã biết mặt Sở Tiên Liệt, ánh mắt đảo qua dừng lại trên người Sở Tiên Liệt, nhưng vẫn hỏi câu ‘thống lĩnh Sở gia có đây không’, rõ ràng không quá tôn trọng.

Mắt Sở Tiên Liệt lấp lóe sau đó mỉm cười nói:

-Ta là thống lĩnh chiến doanh Sở gia, Sở Tiên Liệt, nhờ vị huynh đệ này đi trước dẫn đường.

Sở Tiên Liệt nhẫn nhịn, một hộ vệ Đạo Hoàng cảnh bình thường lên mặt trước thống lĩnh chiến doanh Sở gia Thánh Đạo nhị cảnh nhưng Sở Tiên Liệt vẫn cười được, có lẽ đang cố

nén bực tức giả vờ rộng lượng, nhưng điều này cũng nói lên khả năng nhẫn nại rất tốt.

Hộ vệ của u Minh tông gật đầu với Sở Tiên Liệt, xoa y8k đi:

-Ừm, các ngươi đi theo ta.

Đám người Sở gia đi theo.

Hết chương 884.

Chương 885. Không Thể Không Cúi Đầu

Cảnh Ngôn đi theo đoàn người Sở gia, vừa vào chiến doanh U Minh tông hắn liền cau mày. Vì Cảnh Ngôn cảm giác có thần niệm quét qua người mình, là thần niệm của cường giả Thánh Đạo tam cảnh. Rõ ràng thần niệm này không chỉ nhằm vào Cảnh Ngôn, đoàn người Sở gia đều bị tra xét.

Thần niệm quét qua đám người Cảnh Ngôn không chút giấu diếm, chủ nhân của thần niệm hoàn toàn không lo bị người Sở gia phát hiện.

Cảnh Ngôn hừ mũi:

- Hừ!

Dùng thần niệm dò xét võ giả khác là hành vi cực kỳ không lễ phép. Nếu cách biệt cảnh giới lớn, thần niệm tra xét bảo đảm không bị đối phương phát hiện thì không sao, nhưng loại tra xét rõ ràng này dễ gây xung đột.

Cảnh Ngôn đoán chủ nhân thần niệm là cường giả bên chiến doanh U Minh tông, đối phương không sợ hãi e dè đắc tội Sở gia.

Chân mày Sở Tiên Liệt nhúc nhích nhưng không nói tiếng nào bị người ta dùng thần niệm tra xét lão chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chợt một giọng nói từ đằng trước truyền đến:

- Sở thống lĩnh giá lâm, Lộc mỗ không từ xa tiếp đón xin thứ lỗi cho.

Một lão nhân mặc trường bào màu đen đi hướng đoàn người Sở gia.

Cảnh Ngôn cảm ứng hơi thở thần hồn của người này còn đang dao động, phù hợp thần niệm trước đó, tức là người dùng thần niệm tra xét đoàn người Sở gia chính là kẻ tự xưng Lộc mỗ.

Sở Tiên Liệt mỉm cười chắp tay hướng đối phương, khách sáo nói:

- Lộc thống lĩnh nói quá lời.

Sở Liên Tinh nhỏ giọng giới thiệu người này cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, người này là thống lĩnh chiến doanh U Minh tông, cũng là một trong các tông chủ của U Minh tông, bản thân là cường giả Thánh Đạo tam cảnh. Người này nắm quyền lực lớn nhất ở chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực.

Cảnh Ngôn gật đầu.

Một giọng nói khác truyền đến:

- Sở Tiên Liệt, lâu không gặp.

Đoàn người từ hướng khác chậm rãi đi tới, dẫn đầu là người mặc trường bào màu trắng, môi mỉm cười nhưng mắt lấp lóe tia âm trầm tàn nhẫn.

Sở Tiên Liệt nhìn đối phương, hơi híp mắt lại:

- Bạch An Thư, ngươi đến thật sớm.

Sở Liên Tinh liếc người dẫn đầu một cái, nói với Cảnh Ngôn:

- Đó là thống lĩnh chiến doanh Ngọc Thư Môn, tên Bạch An Thư, cũng là một trong các môn chủ Ngọc Thư Môn, tu vi Thánh Đạo nhị cảnh.

Bạch An Thư cười khẽ, châm chọc nói:

- Ta không cao giá như Sở Tiên Liệt nhà ngươi, từ mấy ngày trước người của chiến doanh Ngọc Thư Môn chúng ta đã đến U Minh tông.

Sở Tiên Liệt mắt lóe tia sáng nói:

- Bạch An Thư thống lĩnh nói vậy là không đúng, chúng ta hẹn ngày văn đấu là ngày mai, hôm nay chúng ta đến không hề quá thời hạn. Bạch An Thư thống lĩnh muốn dội nước bẩn vào Sở gia ta sao?

Sở Tiên Liệt đặt tư thái thấp trước mặt U Minh tông nhưng đối với Ngọc Thư Môn thì lão không thể dễ Sở gia bị lép vế.

Ngọc Thư Môn là thế lực nhị phẩm, Sở gia cũng vậy, Ngọc Thư Môn muốn cưỡi trên đầu Sở gia là nằm mơ.

Bạch An Thư cười, mắt càng lạnh, gã nhìn hướng thống lĩnh chiến doanh U Minh tông Lộc Sâm.

Bạch An Thư cười gian xảo:

- Thống lĩnh đại nhân, người Sở gia đã đến thế thì sao không bắt đầu tỷ thí ngay luôn?

Nghe Bạch An Thư nói làm chân mày Sở Tiên Liệt dính vào nhau, lão giành nói trước Lộc Sâm:

- Bạch An Thư, ngươi quá sốt ruột rồi đi? Chúng ta hẹn là ngày mai! Đã hẹn trước rồi tại sao đột nhiên sửa đổi?

Người Sở gia mới đến, tuy đi đường luôn ở trên thuyền, nhưng Ngọc Thư Môn đến vài ngày, có thể nói là an nhàn chờ người mệt đến. Nếu so tài ngay sẽ có lợi cho Ngọc Thư Môn hơn.

Sở Tiên Liệt đương nhiên hy vọng ba người đại biểu Sở gia tham gia chiến đấu có thể nghỉ ngơi một đêm, dưỡng sức điều

chỉnh trạng thái.

Ánh mắt Lộc Sâm trầm xuống nói:

- Sở thống lĩnh, ta cảm thấy Bạch thống lĩnh nói có lý. Người các ngươi đã đến thì bắt đầu trước đi, giải quyết chuyện này sớm một ngày Sở thống lĩnh càng sớm yên lòng hơn, đúng không? chiến doanh Sở gia hay Ngọc Thư Môn được khoáng sản mới đều có có thể khai thác sớm hơn một ngày.

Sở Tiên Liệt muốn cãi lại:

- Nhưng mà … !

Lộc Sâm phất tay ngắt lời Sở Tiên Liệt:

- Được rồi Sở thống lĩnh, quyết định vậy đi!

Cảnh Ngôn đứng sau đoàn người Sở gia, hơi cau mày.

- Lộc thống lĩnh này phải chăng lén câu kết với Ngọc Thư Môn?

Cảnh Ngôn nhìn ra thống lĩnh chiến doanh U Minh tông hơi thiên vị Ngọc Thư Môn.

Đã định ngày vào ngày mai nhưng đột nhiên sửa đổi thời gian, không thèm trưng cầu ý kiến thống lĩnh Sở gia Sở Tiên Liệt. Từ đây thấy được sự bá đạo của thống lĩnh U Minh tông Lộc Sâm, cũng từ một góc khác chứng minh thống lĩnh U Minh tông ưu ái Ngọc Thư Môn hơn.

Phương Nhược Vũ cười lạnh khinh thường nói:

- Ở Lưu Sa Thần Vực ai chẳng biết U Minh tông và Ngọc Thư Môn thân thiết? Ngọc Thư Môn là con chó của U Minh tông, U Minh tông kêu nó cắn ai sẽ xông lên cắn người đó.

Cảnh Ngôn nhướng chân mày hỏi:

- Ngọc Thư Môn và U Minh tông đã có quan hệ như vậy tại sao U Minh tông không giao khai thác khoáng sản mới cho

Ngọc Thư Môn luôn?

Sở Liên Tinh nói:

- Sở gia ta phát hiện khoáng sản mới trước, theo quy định chỗ tụ tập ai phát hiện thì có quyền khai thác, U Minh tông sẽ rút đi năm phần tài nguyên khoáng sản. U Minh tông cũng muốn trực tiếp giao khoáng sản mới cho Ngọc Thư Môn, nhưng mặt ngoài phải giữ sự công bằng, nếu bị người ta nói lung tung sẽ khiến thế lực khác bất mãn.

Cảnh Ngôn cười gật gù:

- Hiểu rồi, U Minh tông làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ.

Sở gia phát hiện khoáng sản mới trước, nhưng trước khi Sở gia phái người khống chế thì bên Ngọc Thư Môn được tin, dây dưa với Sở gia. Lúc này U Minh tông nhúng tay vào khiến hai thế lực qua văn đấu giành quyền khai thác.

Nếu U Minh tông công bằng thì nên cho Sở gia quyền khai thác, dù sao là Sở gia phát hiện trước. Họ để Sở gia và Ngọc Thư Môn tranh giành đã nói lên thiên vị Ngọc Thư Môn.

Đoàn người đến gần một quảng trường trống trải.

Lộc Sâm híp mắt nói với Sở Tiên Liệt và Bạch An Thư:

- Sở thống lĩnh, Bạch thống lĩnh. Bắt đầu văn đấu đi. Theo quy tắc lúc trước đặt ra hai bên phái ba võ giả dưới Thánh Đạo cảnh ra sân, ba ván thắng hai, bên thắng được quyền khai thác khoáng sản mới.

Bạch An Thư cười nói:

- Tùy Lộc thống lĩnh quyết định.

Sở Tiên Liệt hơi bất mãn việc sửa thời gian văn đấu nhưng bị tình thế bức ép, không còn cách nào khác hơn là gật đầu.

Hết chương 885.

Chương 886. Trước Hạ Một Phần

Kéo ra trận thế, hai bên phái nhân tuyển ra trận đầu.

Qua rút thăm đơn giản, Ngọc Thư Môn phái người thứ nhất lên sân, điều này hơi có lợi cho Sở gia.

Người Ngọc Thư Môn đầu tiên đi ra giữa quảng trường là một võ giả nam trẻ mặc trường bào vàng sậm. Thanh niên đứng trong sân, nhìn hướng đoàn người Sở gia.

Sở Tiên Liệt và mấy vị thống lĩnh Sở gia chụm đầu lại bàn bạc.

Võ giả trẻ đầu tiên của Ngọc Thư Môn ra sân, đám người Sở Tiên Liệt hơi biết về người này, thanh niên là một võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh cực kỳ hung hãn.

Sở Tiên Liệt nói với Sở Thanh Dao:

- Sở Thanh Dao, ngươi đi đi!

Sở Tiên Liệt và mấy vị phó thống lĩnh quyết định Sở Thanh Dao ra sân đầu tiên. Sở Thanh Dao rất mạnh, cố gắng thắng ván đầu, nếu thua một ván thì hai trận tiếp theo rất bị động. Sở Thanh Dao xuất chiến bảo đảm hơn Hoàng Nhất Sơn.

Thực lực của Hoàng Nhất Sơn cũng rất mạnh nhưng hơi yếu hơn Sở Thanh Dao. Hoàng Nhất Sơn và Sở Thanh Dao đánh nhau, thắng thua đại khái ba bảy, hai người không dám nói mình thắng chắc nhưng xác suất thắng của Sở Thanh Dao lớn hơn chút.

Sở Thanh Dao đương nhiên không từ chối, lên tiếng:

- Rõ!

Sở Thanh Dao dứt khoát đi ra ngoài, bước nhanh đến lôi đài, đứng trước mặt võ giả trẻ mặc trường bào vàng sậm phe Ngọc Thư Môn.

Võ giả trẻ mặc trường bào vàng sậm lưu mạnh nhìn Sở Thanh Dao, lắc đầu nói:

- Chậc chậc, người Sở gia thứ nhất lên sân không ngờ là nữ. Ài, đánh bại nữ nhân không hay gì.

Sở Thanh Dao mỉm cười nói:

- Đánh bại nữ nhân không hay gì nhưng bị nữ nhân đánh bại thì rất hay ho.

Võ giả trẻ mặc trường bào vàng sậm nét mặt sa sầm nói:

- Sở Thanh Dao, ta biết nàng. Hừ, nàng nghĩ bằng vào nàng có thể đánh bại ta?

Sở Thanh Dao lấy ra vũ khí:

- Có thể đánh bại ngươi được không phải thử mới biết!

Lộc Sâm phất tay lớn tiếng nói:

- Tỷ thí ván đầu tiên bắt đầu!

Lộc Sâm dứt lời Sở Thanh Dao, thanh niên áo vàng lao vào nhau ngay.

Hai người đều là võ giả Đạo Hoàng cảnh đỉnh tư thâm, thực lực cách biệt không lớn, muốn phân ra thắng thua trong thời gian ngắn rất khó.

Trong khi Sở Thanh Dao đánh nhau, đám người Sở Tiên Liệt khó tránh khỏi sinh ra cảm xúc căng thẳng.

Văn đấu hôm nay liên quan đến quyền khai thác khoáng sản mới, Sở Thanh Dao mà thua thì Sở gia không có hy vọng

gì nữa. Đám người Sở Tiên Liệt biết rõ người thứ nhất phe Ngọc Thư Môn lên sân chắc chắn không mạnh nhất trong ba nhân tuyển.

Đám người Sở Tiên Liệt hò hét trong lòng:

- Sở Thanh Dao, nhất định phải thắng!

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú hai người đánh nhau trong sân, lên tiếng:

- Hai người này thực lực cách biệt rất nhỏ, võ học và vũ khí uy năng gần sát nhau.

Phương Nhược Vũ nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi cảm thấy cuối cùng ai thắng?

Cảnh Ngôn nói:

- Xem tình hình trước mắt cơ hội của Sở Thanh Dao lớn hơn chút. Thanh niên kia chiến đấu hơi sơ sẩy, dường như cố ý biểu hiện năng lực trong khi đánh. Ví dụ hắn thi triển võ học đôi khi nên thu về một chút để tiết kiệm nguyên khí, nhưng hắn không làm như vậy.

Mắt Phương Nhược Vũ sáng rực nói:

- Tức là đối phương tiêu hao nguyên khí sẽ nhiều hơn Sở Thanh Dao?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, chờ xem đi, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn phỏng chừng Sở Thanh Dao có thể đánh bại người này.

Hai người trong sân đánh nhau túi bụi, tiêu hao nguyên khí cực nhanh. Đánh nhau chưa đến nửa canh giờ quả nhiên như Cảnh Ngôn nói, nguyên khí của võ giả trẻ Ngọc Thư Môn bị hụt hơi, dần có vẻ đuối sức.

Nhưng gã không cam lòng bị thua, sau một đợt va chạm gã lấy ra linh khí đặc biệt muốn cứu lại xu hướng suy tàn, thậm chí trực tiếp đánh bại Sở Thanh Dao.

Nhưng Sở Thanh Dao cũng là thành viên thế lực nhị phẩm, trong tay nàng làm sao không có thủ đoạn giấu đáy hòm?

Võ giả trẻ phe địch sử dụng linh khí đặc biệt, Sở Thanh Dao dứt khoát đánh trả.

Võ giả trẻ mặc trường bào vàng sậm cuối cùng không địch nổi Sở Thanh Dao, gã gầm rống bị nàng bắt lấy cơ hội đánh ra khỏi lôi đài.

Bị đánh ra lôi đài tức là đấu thua, dù có thể chiến đấu tiếp nhưng kết quả đã định.

Võ giả trẻ mặc trường bào vàng sậm không cam lòng rít gào:

- Chết tiệt!

Gã muốn leo lên lôi đài.

Sở Thanh Dao cười nhạt nhìn đối phương:

- Ngươi đã thua, nếu muốn đánh với ta nữa thì ta vui lòng theo, nhưng không thể đánh trên lôi đài.

Võ giả trẻ mặc trường bào vàng sậm nghiến răng nhìn Sở Thanh Dao:

- Ngươi …!

Tuy Sở Thanh Dao nổi tiếng như cồn, là nhân vật số một lừng lẫy trong chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực, nhưng bị một nữ nhân đánh bại khiến võ giả trẻ mặc trường bào vàng sậm thấy rất mất mặt.

Bạch An Thư của Ngọc Thư Môn khẽ quát:

- Được rồi, trở về đi!

Võ giả trẻ mặc trường bào vàng sậm nghe thống lĩnh kêu đành ngoan ngoãn hậm hực trở lại đoàn người chiến doanh Ngọc Thư Môn.

Sở Thanh Dao xuống lôi đài trở về chỗ.

Lộc Sâm nhìn Sở Thanh Dao, nói nhỏ:

- Sở Thanh Dao đúng là danh bất hư truyền, chỉ kém một bước có thể thăng cấp Thánh Đạo cảnh.

Bạch An Thư gật đầu hùa theo:

- Thống lĩnh đại nhân nói rất đúng.

Lộc Sâm nhìn hướng Sở Tiên Liệt, cười nói:

- Trận tỷ thí thứ nhất Sở gia thắng, chúc mừng Sở thống lĩnh.

Sở Tiên Liệt cười nói:

- Đa tạ Lộc thống lĩnh, hài tử Sở Thanh Dao đúng là khá. Đương nhiên nàng thắng cũng nhờ vào may mắn, Bạch thống lĩnh phái ra nhân tuyển tu vi không tệ, chẳng qua kém hơn Thanh Dao một chút.

Sở Thanh Dao thắng trận đầu làm Sở Tiên Liệt vui vẻ, hai trận tiếp theo chỉ cần thắng một trận là Sở gia sẽ được quyền khai thác khoáng sản mới.

Bạch An Thư âm trầm lạnh lùng lườm Sở Tiên Liệt:

- Sở Tiên Liệt đừng đắc ý quá sớm. Theo ta được biết Sở Thanh Dao là lá bài mạnh nhất trong ba lá bài của ngươi đi? Trận thứ nhất đã phái Sở Thanh Dao ra, ta chờ xem hai trận tiếp theo ngươi ứng đối thế nào.

Lộc Sâm mở miệng nói:

- Sở thống lĩnh hãy phái nhân tuyển Sở gia cho trận so tỷ thí thứ hai.

Sở Tiên Liệt nhìn Hoàng Nhất Sơn lại ngó Cảnh Ngôn, lúc này lão chưa quyết định nên để Hoàng Nhất Sơn hay thuộc hạ của hắn ra sân trận thứ hai.

Cảnh Ngôn nhìn ánh mắt của Sở Tiên Liệt là biết lão nghĩ gì, cười nói:

- Thống lĩnh, để Hoàng Nhất Sơn làm người thứ hai đi, người của ta ra trận cuối.

Sở Tiên Liệt gật đầu nói với Hoàng Nhất Sơn luôn lặng im:

- Ừm, Nhất Sơn, ngươi đi đi!

Hết chương 886.

Chương 887. Lòng Đầy Căm Hờn

Hoàng Nhất Sơn không phải tử đệ Sở gia nhưng cũng là thành viên trong gia tộc, là thiên tài Võ Đạo được bồi dưỡng từ nhỏ.

Trong Thiên Nguyên đại lục thiên tài trẻ có thiên phú sẽ được tuyển ra bồi dưỡng. Ví dụ mục đích thiết lập học viện trong từng quận thành là để bồi dưỡng thiên tài Võ Đạo.

Ở Vô Vọng Thâm Uyên thì thế lực bàn cứ, không có cơ cấu nhà nước thống nhất, nên thế lực lớn nhỏ sẽ lựa chọn một số võ giả thiên phú xuất sắc trong địa vực của mình để bồi dưỡng. Đôi khi hai thế lực vì tranh giành thiên tài Võ Đạo thiên phú siêu cao mà không tiếc đánh nhau. Đối với mỗi thế lực thì thiên tài cũng là một loại tài nguyên khan hiếm.

Hoàng Nhất Sơn bước ra khỏi đoàn người Sở gia, đi tới lôi đài chính giữa quảng trường.

Ngọc Thư Môn phái võ giả mặc trường bào màu đen lên sân.

Khi Lộc Sâm nói bắt đầu tỷ thí, hai người lao vào đánh, không nói nhiều. Hai người chỉ có một mục tiêu là đánh bại đối phương.

Sở Liên Tinh nhíu mày nói:

- Ngọc Thư Môn phái ra nhân tuyển thứ hai rất lạ mặt.

Sở Liên Tinh làm phó thống lĩnh chiến doanh Sở gia đương nhiên tìm hiểu qua võ giả thực lực mạnh trong chiến doanh

Ngọc Thư Môn. Nhưng nàng chưa từng thấy mặt nhân tuyển thứ hai của Ngọc Thư Môn.

Ngọc Thư Môn sẽ phái võ giả thực lực kém tham gia văn đấu với Sở gia sao?

Sở Liên Tinh thầm lo, đám người thống lĩnh Sở Tiên Liệt cũng cau mày. Họ chưa gặp qua người thứ hai Ngọc Thư Môn phái ra xuất chiến, vì chưa thấy mặt nên không yên lòng.

Xem tình hình trước mắt thì Ngọc Thư Môn tuyệt đối sẽ không tùy tiện phái người xuất chiến, vì nếu thua trận thứ hai sẽ miễn đấu trận thứ ba, Sở gia trực tiếp thắng được quyền khai thác khoáng sản mới. Ngọc Thư Môn nhất định sẽ dốc hết sức bắt lấy trận thứ hai vô cùng quan trọng.

Cảnh Ngôn đột nhiên mở miệng nói:

- Hoàng Nhất Sơn sắp thua.

Sở Liên Tinh kinh ngạc hỏi:

- Cái gì? Cảnh Ngôn, ngươi nói gì? Mới đánh nhau mà Hoàng Nhất Sơn sắp thua? Hoàng Nhất Sơn rất mạnh, dù dụng phải Sở Thanh Dao cũng có cơ hội thắng. Trong võ giả dưới Thánh Đạo cảnh dù có ai mạnh hơn Hoàng Nhất Sơn cũng sẽ không vượt quá xa.

Cảnh Ngôn cau mày lắc đầu nói:

- Đối thủ của Hoàng Nhất Sơn rất mạnh, hơn nữa vũ khí trong tay hắn rất đặc biệt. Chúng ta ở xa không cảm nhận trực tiếp, nhưng vũ khí này chắc có thể phát ra một loại dao động kỳ lạ có thể ảnh hưởng tinh thần võ giả khi đối chiến.

Nếu không có vũ khí đặc biệt này Hoàng Nhất Sơn ít nhất có thể đánh một lúc với đối phương, nhưng giờ gã không chống chọi được lâu.

Phương Nhược Vũ nhìn chằm chằm hai người trên lôi đài:

- Vũ khí đặc biệt?

Cảnh Ngôn nói:

- Ừm! Thật ra người này không có vũ khí đặc biệt thì Hoàng Nhất Sơn cũng không thắng được. Không tính vũ khí thì sức chiến đấu của người này vẫn cao hơn Hoàng Nhất Sơn, mạnh hơn nhiều.

Sở Liên Tinh nhíu chặt chân mày:

- Không thể nào! Làm sao trong chiến doanh Ngọc Thư Môn có võ giả Đạo Hoàng cảnh mạnh vậy được? Sở gia chúng ta không kịp chiêu viện trợ từ bản bộ gia tộc, Ngọc Thư Môn cũng không có thời gian đó.

Cảnh Ngôn nhếch mép nói:

- Cái này phải hỏi U Minh tông, e rằng võ giả kia là U Minh tông tìm đến giúp Ngọc Thư Môn.

U Minh tông và Ngọc Thư Môn đã có quan hệ thân thiết, vậy U Minh tông giúp Ngọc Thư Môn trong chuyện này cũng rất bình thường. U Minh tông là thế lực nhất phẩm, tìm võ giả Đạo Hoàng cảnh mạnh xuất chiến vì Ngọc Thư Môn không phải chuyện khó.

Sở Liên Tinh nghe vậy lặng im, nàng hiểu ý Cảnh Ngôn.

Đám người Sở gia trước khi đến chiến doanh U Minh tông đã suy nghĩ đến mặt này, lo U Minh tông động tay chân. Nhưng Sở gia không có cách nào tránh chuyện như vậy, chỉ có thể cầu nguyện nó không xảy ra.

Nhưng xem ra việc họ lo lắng vẫn đến, U Minh tông vì giúp Ngọc Thư Môn được khoáng sản mới mà thiên vị đến hết nói nổi.

Như Cảnh Ngôn nói Hoàng Nhất Sơn rất nhanh thua, bị đánh bại trên lôi đài.

Cảnh tượng sau đó khiến đám người Sở gia vô cùng tức giận.

Hoàng Nhất Sơn đã bị đánh bại nhưng đối thủ không ngừng lại để Hoàng Nhất Sơn có cơ hội nhận thua. Gã tiếp tục tấn công đá mạnh Hoàng Nhất Sơn vốn té ngã bay ra.

Hoàng Nhất Sơn ngã xuống đất đã mất gần hết sức chống cự, va chạm mạnh làm gã bị thương nặng.

Đây là văn đấu chứ không phải chém giết sống chết!

Ngọc Thư Môn phái nhân tuyển thứ hai rất quá đáng, hoàn toàn là cố ý, mọi người đều thầm hiểu.

Nên đám người Sở gia mới lộ biểu tình tức giận. Văn đấu vốn nên điểm đến liền ngừng, giờ Ngọc Thư Môn phái nhân tuyển thứ hai tiếp tục ra tay khi Hoàng Nhất Sơn đã bị hạ gục, quá đáng hết sức.

Sở Thanh Dao nghiến răng:

- Đáng giận!

- Ngọc Thư Môn muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn khai chiến với Sở gia ta?

- Ngọc Thư Môn chết tiệt!

Đám người Sở gia lòng đầy căm hờn, ước gì trực tiếp đánh với Ngọc Thư Môn.

Nhân tuyển thứ hai của Ngọc Thư Môn nhìn Hoàng Nhất Sơn bị ném bay hộc máu rớt xuống đất, mỉm cười nói:

- Xin lỗi, rất xin lỗi, ta không dừng tay kịp, lỡ bị thương người Sở gia rồi.

Xem thái độ và ngữ điệu đó có vẻ gì là xin lỗi?

Sở Thanh Dao vừa nói vừa chạy tới trước mặt Hoàng Nhất Sơn bị thương nặng, mang gã trở lại đoàn người Sở gia:

- Ta đi đưa Nhất Sơn về.

Sở Tiên Liệt trừng Bạch An Thư đắc ý vênh mặt, lạnh lùng quát:

- Bạch An Thư, Ngọc Thư Môn bên ngươi làm vậy là sao?

Bạch An Thư khóe mắt liếc Sở Tiên Liệt:

- Sở Tiên Liệt đừng kích động, hôm nay tuy là văn đấu nhưng dù sao là tỷ thí, có ngộ thương cũng không tránh khỏi. Hơn nữa chúng ta không phải cố ý. Sở Tiên Liệt, Sở gia các ngươi thua không nổi sao?

Sở Tiên Liệt tức giận người run rẩy không nói nên lời:

- Ngươi …!

Lộc Sâm ngắt ngang, lắc đầu nói:

- Sở thống lĩnh bình tĩnh chút, Bạch thống lĩnh nói có lý, đã tỷ thí thì ngộ thương là điều không thể tránh khỏi. Sở thống lĩnh mau chữa trị cho người Sở gia bị thương đi, sau đó là trận tỷ thí cuối cùng.

Nghe như lời thấm thía nhưng rõ ràng thiên vị Ngọc Thư Môn.

Sở Tiên Liệt đến trước mặt Hoàng Nhất Sơn, hỏi:

- Nhất Sơn, ngươi bị nặng lắm không?

Hoàng Nhất Sơn là thành viên Sở gia đặc biệt bồi dưỡng, thiên phú rất cao, tương lai có hy vọng vào Thánh Đạo cảnh. Thiên tài Võ Đạo như vậy không dễ tìm được.

Cảnh Ngôn đã kiểm tra thân thể giúp Hoàng Nhất Sơn, gã đúng là bị thương rất nặng, kinh mạch Võ Đạo tổn hại nghiêm trọng, nguyên khí vụ tuyền cũng hỗn loạn.

Hết chương 887.

Chương 888. Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan

Hoàng Nhất Sơn nghe thống lĩnh Sở Tiên Liệt hỏi, khó khăn quay đầu nhìn lão, cố sức nhếch môi, định nói gì nhưng giây sau ho sặc sụa.

Hoàng Nhất Sơn bị thương quá nặng, dùng đan dược trị thương giữ lại mạng sống, nhờ đan dược cửu giai trị thương có hiệu quả kinh người, miễn không chết ngay thì hầu như sống được. Nhưng vết thương như vậy ảnh hưởng lớn đến gã sau này, dù dùng đan dược cửu giai chữa thương thời gian dài cuối cùng phục hồi kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền thì sau này gã không có khả năng thăng cấp Thánh Đạo. Thậm chí Hoàng Nhất Sơn sẽ bị rớt khỏi tu vi Đạo Hoàng cảnh đỉnh.

Cảnh Ngôn đã xem xét vết thương của Hoàng Nhất Sơn, nhíu mày nói:

- Có năm phần kinh mạch Võ Đạo bị đứt, vụ tuyền có vết nứt. Hoàng Nhất Sơn, trong thời gian gần ngươi không thể sử dụng nguyên khí.

Nói cho Hoàng Nhất Sơn nghe cũng là cho đám người Sở gia nghe.

Sở Tiên Liệt nghe xong tình huống vết thương của Hoàng Nhất Sơn thì tức giận mắt đỏ hoe:

- Đáng giận!

Đa số người Sở gia siết chặt nắm đấm.

Sở Chấn mở miệng nói:

- Nhất Sơn, hãy tĩnh dưỡng đi, tuy ngươi thua nhưng có công lao, Sở gia sẽ không bỏ mặc ngươi.

Vẻ mặt Sở Chấn không chút tức giận, dường như không quan tâm Hoàng Nhất Sơn bị thương nặng, lời gã nói chẳng có ích lợi thực tế gì.

Sở Tiên Liệt liếc Sở Chấn, lòng thầm thở dài. Trong tình huống này Sở Tiên Liệt không muốn răn dạy Sở Chấn thêm, đỡ khỏi phải làm trò cười cho Ngọc Thư Môn.

Một phó thống lĩnh tiếc thương nói:

- Ài, dù vết thương của Hoàng Nhất Sơn chữa lành thì hy vọng thăng cấp Thánh Đạo cũng hoàn toàn chôn vùi.

Sở Thanh Dao an ủi:

- Nhất Sơn, giờ ngươi đừng nghĩ nhiều, hãy lo trị thương là được. Chuyện tương lai không ai biết trước, chưa chắc ngươi mất hết hy vọng thăng cấp Thánh Đạo.

Hoàng Nhất Sơn cố nặn nụ cười khó xem:

- Ta … ta không sao.

Tính cách của Hoàng Nhất Sơn không hoạt bát nhưng giờ xem ra gã khá cứng cỏi.

Cảnh Ngôn ở một bên nhìn, gật gù.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Với thiên phú của Hoàng Nhất Sơn vào Thánh Đạo cảnh có khó gì?

Đám người Sở gia cau mày nhìn Cảnh Ngôn.

Thiên phú của Hoàng Nhất Sơn tuy rất cao nhưng muốn vào Thánh Đạo phải xem cơ duyên, tức là dù hôm nay gã không bị thương thì cả đời gã xác suất vào Thánh Đạo cảnh vẫn rất thấp, giờ bị thương hầu như mất khả năng thăng cấp

Thánh Đạo. Lời nói của Cảnh Ngôn không đáng tin chút nào, dù muốn an ủi Hoàng Nhất Sơn nhưng nghe quá giả, sao gã tin được?

Cảnh Ngôn lấy ra một viên bình ngọc màu đỏ, đổ ra một viên đan dược màu hồng đưa cho Hoàng Nhất Sơn, cười nói:

- Nuốt đan dược này vào đi.

Sở Tiên Liệt vội nói:

- Cảnh Ngôn, Nhất Sơn mới dùng đan dược trị thương, tạm thời không cần dùng nữa. Nếu một lúc dùng quá nhiều sẽ tạo hiệu quả ngược!

Cảnh Ngôn nhìn Sở Tiên Liệt, híp mắt nhếch mép, thản nhiên nói:

- Ta đã thấy Nhất Sơn dùng đan dược, viên đan dược ta đưa cho Nhất Sơn không xung đột.

Sở Chấn trách móc nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đừng càn quấy. Hoàng Nhất Sơn bị thương nặng như vậy sao có thể dùng lung tung?

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Sở Chấn, khinh thường nói:

- Sở Chấn, ngươi không biết thì câm mồm đi. Ta hỏi ngươi, ngươi biết đan dược này là gì không? Ngươi biết đan dược này trợ giúp thế nào cho Hoàng Nhất Sơn không?

Sở Chấn tức giận trừng Cảnh Ngôn:

- Ngươi …!

Nhưng Sở Chấn nhớ lại thực lực của Lão Nhị thuộc hạ Cảnh Ngôn thì nuốt ngược lời muốn nói.

Cảnh Ngôn đưa đan dược màu hồng đến gần Hoàng Nhất Sơn, nói:

- Nuốt đi.

Hoàng Nhất Sơn nhìn Cảnh Ngôn, đối diện ánh mắt của hắn không hiểu sao gã bản năng tin tưởng hắn. Nghe Cảnh Ngôn nói Hoàng Nhất Sơn không kiềm được hé môi nuốt đan dược màu hồng.

Đan dược vào miệng hóa thành dòng nước ấm bao bọc kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền, cảm giác ấm áp thoải mái chạy khắp người Hoàng Nhất Sơn.

Đám người Sở gia thấy Hoàng Nhất Sơn nuốt vào đan dược của Cảnh Ngôn thì thầm lo, sau đó bọn họ mở to mắt. Họ thấy sắc mặt Hoàng Nhất Sơn hồng hào hơn, nguyên khí hỗn loạn chuyển động ngoài người gã dần bình ổn.

Tình huống gì đây?

Sao có thể như vậy?

Hoàng Nhất Sơn bị thương nặng như vậy chỉ ăn một viên đan dược đã khỏe ngay?

Hoàng Nhất Sơn cảm giác rõ nhất biến đổi trong người mình, gã nhắm mắt lại ngay, vận chuyển tâm pháp phối hợp dược hiệu.

Mấy giây sau Hoàng Nhất Sơn mở mắt ra, sắc mặt không khác gì người bình thường. Đám người Sở Tiên Liệt không nhìn ra Hoàng Nhất Sơn đã từng bị thương.

Trước bao cặp mắt nhìn, Hoàng Nhất Sơn đứng dậy, cúi gập người hướng Cảnh Ngôn:

- Đa tạ Cảnh Ngôn đại ca ban dược!

Cảnh Ngôn phất tay.

Một phó thống lĩnh cảm ứng vết thương của Hoàng Nhất Sơn, giật mình kêu lên:

- Không thể nào! Kinh mạch Võ Đạo, vụ tuyền của Nhất Sơn đã phục hồi năm phần, vẫn đang tiếp tục lành lại, xem tình hình chỉ vài ngày là lành hẳn!

Phó thống lĩnh nói làm người Sở gia lộ biểu tình giật mình.

Sở Tiên Liệt hút không khí, con ngươi co rút giọng kinh sợ hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi mới lấy ra đan dược kia không lẽ là Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan?

Cảnh Ngôn cười nhìn hướng Sở Tiên Liệt:

- Sở thống lĩnh biết cả Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan?

Sở Tiên Liệt không nói nên lời:

- Cái gì? Thật sự là Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan? Cái … cái này quá …

Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan là một loại đan dược cửu giai, nhưng trên thế giới hiện nay nó gần như tuyệt tích, có lẽ chỉ trong thế lực nhất phẩm mới còn chút ít lưu trữ. Chắc chắn một điều rằng trong thế lực nhất phẩm không có nhiều Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan, có tư cách sử dụng đan dược này ít nhất là võ giả Thánh Đạo cảnh, và bị thương khá nặng mới dùng.

Một phó thống lĩnh hỏi:

- Thống lĩnh, Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan là cái gì?

Sở Tiên Liệt bình ổn nỗi lòng, chậm rãi nói:

- Ta chỉ nghe nói qua chứ chưa từng thấy Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan. Sở gia chúng ta không có đan dược này, trong thần vực hình như chỉ một vị Đại Đan Vương có thể luyện chế ra. Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan là thánh dược chữa thương, tuy

xếp vào đan dược cửu giai nhưng nó đã nằm ngoài phạm trù cửu giai.

Hết chương 888.

Chương 889. Lão Lục Xuất Chiến

Sở Tiên Liệt từng nghe về Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan, nhưng lão không ngờ Cảnh Ngôn lấy ra đan dược là thứ này, mãi khi xem dược hiệu trên người Hoàng Nhất Sơn, sắc màu, đạo văn này nọ mới đột nhiên nhớ đến loại đan dược vô cùng quý giá này.

Những người khác giật mình vì Cảnh Ngôn lấy ra Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan.

Sở Chấn thì la lên:

- Cảnh Ngôn, ngươi có đan dược hiệu quả cao như vậy tại sao lúc trước không cho Đông Hùng dùng?

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Đan dược là của ta, thích cho ai dùng là tự do của ta, liên quan gì Sở Chấn nhà ngươi?

Sở Chấn nín thở.

Đám người Sở gia bất đắc dĩ nhìn Sở Chấn, bọn họ thầm cảm khái.

Lúc Cảnh Ngôn mới đến chiến doanh Sở gia, nhiều người cho rằng hắn dựa vào thân phận nhi tử của Sở Liên Tinh đến kiếm tài nguyên. Giờ nhìn Cảnh Ngôn tùy tay lấy ra Cửu Chuyển Đạo Tâm Đan cho Hoàng Nhất Sơn dùng, họ cảm thấy suy nghĩ ban đầu của mình buồn cười biết bao.

Đan dược quý giá mà Sở gia cũng không có nhưng Cảnh Ngôn tùy tiện lấy ra, năng lực như vậy sẽ vừa mắt chút ít tài

nguyên tu luyện mà Sở gia phân phối sao?

Giọng Bạch An Thư của Ngọc Thư Môn đầy chói tai vang lên:

- Sở Tiên Liệt, các ngươi còn chưa xong sao? Trận đấu thứ ba có đánh không? Nếu Sở gia không có ai đề cử thì trực tiếp nhận thua đi, đừng lãng phí thời gian của chúng ta!

Lộc Sâm nhìn chằm chằm:

- Sở thống lĩnh, các ngươi rốt cuộc sắp xếp thứ nào? Có tiếp tục trận thứ ba không?

Sở Tiên Liệt nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói:

- Tiếp tục đi thống lĩnh.

Sở Tiên Liệt trả lời Lộc Sâm:

- Lộc thống lĩnh, bắt đầu trận thứ ba đi.

Sở Tiên Liệt vừa dứt lời một thân hình vạm vỡ bay nhanh ra khỏi đoàn người Ngọc Thư Môn đi tới lôi đài.

Người này mặc giáp màu đen, khoác áo choàng, tay cầm trường thương màu đen.

Thấy người đó lên lôi đài, đoàn người Sở gia xao động, biểu tình cực kỳ khó xem.

- Dương Thạch?

- Tại sao là hắn? Chết tiệt, sao hắn có thể xuất chiến vì Ngọc Thư Môn?

- Đáng giận! Chẳng phải Dương Thạch luôn ở bản bộ U Minh tông, hắn đến Hỗn Loạn Chi Địa khi nào?

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm, hắn cảm ứng Dương Thạch trên lôi đài không có dao động nguyên khí:

- Dương Thạch này là võ giả luyện thể thuần túy?

Khi Cảnh Ngôn ở Đạo Hoàng cảnh đỉnh đã đấu với võ giả luyện thể thuần túy của Cổ gia, nên hắn không xa lạ gì loại người này.

Sở Liên Tinh nhìn lôi đài, nhỏ giọng nói:

- Đúng vậy, người này là võ giả luyện thể thuần túy. Dương Thạch cực kỳ hung tàn, tâm tính ngoan độc vô cùng. Hắn tu luyện tôi thể chuyên bắt giữ một ít ngụy thần thú còn nhỏ, dùng trẻ em nhân loại nuôi ngụy thần thú lớn, sau đó giết ngụy thần thú, dùng máu của ngụy thần thú tôi thể.

Nghe mẫu thân Sở Liên Tinh kể, Cảnh Ngôn tức giận nói:

- Có kẻ âm độc như vậy?

Dương Thạch dùng con nít nuôi ngụy thần thú, hành vi này nên bị trời đất tru diệt!

Từ khi vào chiến doanh U Minh tông đến nay lần đầu tiên Cảnh Ngôn tức giận thật:

- Tên này là người của U Minh tông? U Minh tông mặc kệ hành vi độc ác như vậy sao?

Sở Tiên Liệt cười khẩy nói:

- U Minh tông chẳng những mặc kệ còn ủng hộ cách tu luyện của Dương Thạch. Tu vi của Dương Thạch rất giỏi, thiên phú dị bẩm, nghe nói hắn tránh thoát khỏi tay võ giả Thánh Đạo cảnh.

Mắt Sở Liên Tinh đầy tức giận nói:

- Lúc trước chúng ta có nghĩ U Minh tông sẽ giúp Ngọc Thư Môn, nhưng không ngờ bọn họ ngang nhiên phái Dương Thạch xuất chiến.

Sở Tiên Liệt nhìn Cảnh Ngôn lại ngó Lão Thất:

- Dương Thạch đại biểu Ngọc Thư Môn xuất chiến, chúng ta có lẽ sẽ thua trận thứ ba.

Sở Tiên Liệt cảm thấy Lão Thất không đánh lại Dương Thạch. Lão Thất là võ giả luyện thể, Dương Thạch cũng là võ giả luyện thể, nhưng Dương Thạch là cường giả từng thoát khỏi võ giả Thánh Đạo cảnh, Lão Thất có thể đánh lại sao?

Trong thuộc hạ của Cảnh Ngôn đương nhiên có người thực lực càng mạnh, nhưng quy định văn đấu là võ giả dưới Thánh Đạo cảnh xuất chiến.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống.

Nếu Dương Thạch thật sự thoát khỏi tay võ giả Thánh Đạo cảnh thì Lão Thất khó đánh bại gã. Tuy Lão Thất sẽ không bị đánh thương, vấn đề là lôi đài chỉ có bao lớn, Lão Thất bị đánh rớt lôi đài thì tính là thua trận đấu.

Cảnh Ngôn lắc đầu với Lão Thất:

- Lão Thất, ngươi đừng đấu trận này, Lão Lục lên đi.

Lão Lục cao hơn Lão Thất một bậc.

Cảnh Ngôn vốn định để Lão Thất xuất chiến, nhưng giờ không chắc gã thắng Dương Thạch, trận thứ ba liên quan đến Sở gia có thể giành được khoáng sản mới không, Cảnh Ngôn không thể phớt lờ được, phải đặt chiến thắng lên đầu.

Lão Thất nghe Cảnh Ngôn nói vậy lộ biểu tình thất vọng.

Lão Lục nhìn sang Lão Thất:

- Được, trận chiến này để ta đi. Lão Thất, ngươi đừng thất vọng, sau này sẽ có cơ hội cho ngươi ra tay.

Lão Thất hầm hừ nói:

- Dẹp đi, ta không thèm thất vọng!

Lão Lục gật đầu với Cảnh Ngôn, cất bước đi lên lôi đài.

Sở Tiên Liệt lo lắng hỏi:

- Cảnh Ngôn, vị huynh đệ Lão Lục này mạnh hơn Lão Thất sao?

Cảnh Ngôn đáp:

- Đúng là mạnh hơn Lão Thất.

Sở Tiên Liệt hỏi tiếp:

- Vậy huynh đệ Lão Lục cũng là Đạo Hoàng cảnh giới? Nếu là Thánh Đạo cảnh thì không hợp quy định.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Yên tâm đi, ta biết.

Bên kia, đoàn người chiến doanh Ngọc Thư Môn.

Bạch An Thư cười nói nhỏ với Lộc Sâm:

- Khoáng sản mới đã là vật trong túi của chúng ta.

Lộc Sâm tràn đầy niềm tin với Dương Thạch:

- Ừ, Dương Thạch đấu trận thứ ba thì nắm chắc thắng lợi. Trừ phi đối phương là Thánh Đạo cảnh, nếu không tuyệt đối không đánh lại Dương Thạch.

Dương Thạch là người của U Minh tông, Lộc Sâm rất rõ ràng thực lực của gã. Đương nhiên Dương Thạch là thành viên trung tâm, toàn tông môn xem trọng thành viên này nhất. Với năng lực của Dương Thạch khi thăng cấp luyện thể lên Thánh Đạo, dù chỉ mới lên Thánh Đạo nhất cảnh đủ cho gã đối kháng lại võ giả Thánh Đạo nhị cảnh.

Bạch An Thư cười nói:

- Phải đa tạ Lộc thống lĩnh hỗ trợ.

Lộc Sâm gật đầu nói:

- Xem như tình cờ, đoạn thời gian trước Dương Thạch tình cờ đến Hỗn Loạn Chi Địa tôi luyện, nếu không chúng ta cũng không có đủ thời gian thông báo Dương Thạch từ bản bộ tông môn đến kịp.

Bạch An Thư cười to bảo:

- Lần này Sở Tiên Liệt sẽ phải thất vọng mà về, ha ha ha ha ha ha!

Lộc Sâm nhìn hướng chiến doanh Sở gia:

- Khoáng sản mới này rất đặc biệt, nếu là quy mô bình thường thì không đến mức tốn công tranh giành. Chỉ trách Sở gia không may mắn.

Lộc Sâm tuyên bố trận văn đấu cuối cùng bắt đầu đối chiến:

- Trận tỷ thí thứ ba bắt đầu!

Hết chương 889.

Chương 890. Đập Chết Tươi

Đơn thuần là so tài lực lượng.

Một cây trường thương, một thanh trường đao điên cuồng va chạm trên lôi đài.

Võ giả luyện thể đơn thuần cách công kích khác với võ giả bình thường. Lúc này trên lôi đài không có võ học bí pháp ngưng tụ tia sáng nguyên khí hoa lệ, chỉ có đao quang đen và thương quang đơn giản.

Tiếng va chạm nặng nề làm đám đông quanh quảng trường cảm nhận rõ ràng nền đất dưới chân rung rinh.

Bạch An Thư, Lộc Sâm cau mày nhìn Lão Lục trên lôi đài, thảo luận:

- Người kia cũng là võ giả luyện thể?

- Tại sao Sở gia có võ giả luyện thể mạnh như vậy?

- Họ tìm người này ở đâu ra? Rất lạ mặt, chắc không phải người Sở gia. Nếu Sở gia có võ giả luyện thể ưu tú như vậy lẽ ra chúng ta nên sớm biết tin tức.

Hai người thấy Lão Lục mạnh mẽ ngang ngửa Dương Thạch, họ cứ đinh ninh gã lên sân thì Sở gia phái ai xuất chiến đều sẽ bị đánh bại dễ dàng. Nhưng bây giờ sự việc phát triển ra ngoài dự đoán của họ.

Dương Thạch thỉnh thoảng gầm rống mắt đỏ rực nhìn Lão Lục chằm chằm:

- Grào!

Đặc biệt khi Dương Thạch cầm trường thương đâm trúng thân thể của Lão Lục nhưng không để lại lỗ máu, gã không hiểu. Dương Thạch nhận ra thân thể Lão Lục cứng cỏi còn khủng hơn gã.

Ban đầu Dương Thạch không xem trọng Lão Lục, nhưng càng đánh lâu gã càng sốt ruột:

- Ngươi … ngươi tu luyện bằng cách nào?

Đơn thuần luyện thể vô cùng khó khăn, nếu không thì thế giới này đã chẳng ít có võ giả luyện thể đơn thuần đến vậy. Đơn thuần luyện thể đến trình độ như Dương Thạch là rất hiếm thấy.

Dương Thạch vốn nghĩ mình là võ giả mạnh nhất dưới Thánh Đạo cảnh, nhưng đánh với Lão Lục làm gã hiểu suy nghĩ của mình là sai lầm. Không phải trên đời không có võ giả đối kháng lại gã được, chẳng qua lúc trước Dương Thạch không gặp phải.

Bị Dương Thạch hỏi nhưng Lão Lục phớt lờ, tay cầm trường đao đen tấn công dồn dập. Cảnh Ngôn dặn dò Lão Lục chẳng những đánh bại Dương Thạch còn phải giết gã.

Dương Thạch quê quá hóa giận rống to:

- Chết tiệt! Ngươi tưởng có thể đánh bại ta? Nằm mơ đi!

Trong phút chốc người Dương Thạch khuếch tán ánh sáng màu vàng, sau đó cả người gã tỏa sắc vàng mờ nhạt.

Lão Lục khoảnh khắc cảm nhận được lực lượng thân thể Dương Thạch tăng mạnh rất nhiều.

Mắt Dương Thạch đỏ rực, khí thế hung ác thô bạo càng đậm:

- Có thể ép ta sử dụng lực lượng thiên phú thì ngươi nên tự hào, lần trước ta dùng lực lượng thiên phú là khi đối mặt võ

giả Thánh Đạo cảnh truy sát.

Dương Thạch có thể trốn khỏi tay võ giả Thánh Đạo cảnh là nhờ vào thiên phú này. Sử dụng thiên phú chẳng những khiến lực lượng của Dương Thạch tăng lên nhiều, tốc độ cũng tăng rõ rệt. Bình thường Dương Thạch sẽ không dùng thiên phú này, nên ít ai biết.

Bùm!

Lão Lục bị một thương đánh lui, chân lảo đảo lùi đến mép võ đài.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn nghiêm túc hơn.

Lão Lục nhìn Dương Thạch chằm chằm, lần đầu tiên mở miệng nói:

- Thiên phú này của ngươi không tệ, khá thú vị.

Dương Thạch giơ trường thương tiến lên trước:

- Chịu chết!

Bóng thương rạch một khe rãnh đen trong không gian mang theo lực lượng khủng bố đâm hướng Lão Lục.

Đám người Sở gia Sở Tiên Liệt căng thẳng thần kinh:

- Nguy rồi! Sắp thua!

Lão Lục đã bị ép lùi đến mép lôi đài giờ đón nhận một kích khủng bố của Dương Thạch, hầu như không thể tránh cho bị đánh ra lôi đài. Một khi bị đánh ra lôi đài dù Lão Lục không bị thương cũng thua tỷ thí.

Lão Thất lườm đám người Sở Tiên Liệt, trợn trắng mắt nói:

- Các ngươi la hét cái gì! Muốn đánh bại lục ca? Đó là nằm mơ! Lục ca vừa rồi đang chơi với hắn chứ đánh thật thì hắn sao có thể đánh lui lục ca?

Cảnh Ngôn khó hiểu nhìn hướng Lão Thất, không lẽ Lão Lục có thủ đoạn đặc biệt gì mà hắn không biết?

Nhớ đến thực lực của đám khôi lỗi càng khiến Cảnh Ngôn tin tưởng điều này hơn.

Người Ngọc Thư Môn, U Minh tông thấy Dương Thạch phát uy thì lộ biểu tình nhẹ nhõm, nhìn chằm chằm vào lôi đài chờ Lão Lục bị đánh văng ra.

Lúc này bóng thương đen mang theo khe rãnh sâu hoắm đâm tới trước mặt Lão Lục, sắp trúng mục tiêu.

Lão Lục ném trường đao đi, nó giơ tay lên, từng pháp văn nổi lên trên thân thể. Các pháp văn có màu tím đen, quanh người Lão Lục có một vòng xoáy màu đen như lỗ đen xoay tròn bay ra.

Bóng thương đen dường như bị năng lượng đáng sợ hạn chế, tốc độ giảm mạnh.

Những võ giả tu vi Thánh Đạo cảnh có mặt ở đây thấy rõ bóng thương đen dường như đang tan rã.

Dương Thạch giật mình kêu lên:

- Chuyện gì xảy ra?

Biểu tình gã kinh hoàng, ánh mắt không dám tin nhìn Lão Lục.

Lão Lục rống to:

- Chịu chết!

Bùm!

Lão Lục giơ tay lên vỗ mạnh.

Trong khoảnh khắc mấy chục chưởng ấn màu đen hiện ra, phía sau mỗi chưởng ấn có một vòng xoáy đen loại nhỏ. Một đám chưởng ấn vỗ hướng Dương Thạch gần ngay trước mặt.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Một chuỗi tiếng nổ dày đặc.

Mọi người chỉ thấy trên người Dương Thạch trúng mấy chục chưởng ấn.

Dương Thạch phát ra tiếng hét thảm thiết:

- A!

Dương Thạch ngã xuống, nhưng chưởng ấn đen chưa tan biến mà tiếp tục vỗ vào gã. Nhiều chưởng ấn hiển hiện trong không gian vỗ mạnh vào người Dương Thạch, lực lượng xé rách đáng sợ xé cơ thể siêu cứng rắn của gã.

Qua khoảng vài giây chưởng ấn đen tan biến, Lão Lục bước đến gần trường đao đen nhẹ nhàng nhặt lên.

Nhìn lại Dương Thạch, thân thể đã nát bấy, ánh sáng vàng ngoài người dần tán đi.

Dương Thạch đã chết!

Bị Lão Lục đập chết tươi.

Đám người quanh quảng trường lặng im thật lâu, các cặp mắt nhìn chằm chằm lôi đài, họ nhìn Lão Lục và Dương Thạch đã thành bùn nhão.

Lộc Sâm của U Minh tông phát ra tiếng rống xé trời:

- Không!

Lộc Sâm lắc người chớp mắt bước lên lôi đài, hít thở dồn dập nhìn xác Dương Thạch thành từng mảnh vụn. Mãi đến lúc này Lộc Sâm vẫn không tin được Dương Thạch đã chết. Dương Thạch từng trốn khỏi tay võ giả Thánh Đạo cảnh vậy mà chết, chết khi gã sử dụng thiên phú.

Cảnh Ngôn hét hướng Lão Lục:

- Quay về đi Lão Lục!

Hết chương 890.

Chương 891. Kế Hoạch Thứ Hai

Lão Lục rời khỏi lôi đài, đi về bên cạnh Cảnh Ngôn trước bao cặp mắt người Sở gia.

Những thuộc hạ của Cảnh Ngôn là quái vật từ đâu đến? Lão Lục đập chết Dương Thạch của U Minh tông? Nếu không thấy tận mắt có ai tin đây là sự thật?

Bạch An Thư Ngọc Thư Môn ngây ra như phỗng.

Trận thứ ba thắng chắc không ngờ ra kết cục thế này. Nếu chỉ thua trận thứ ba còn dễ nói, nhưng Dương Thạch đã chết! U Minh tông đặc biệt bồi dưỡng Dương Thạch thế nhưng chết trong văn đấu ngày hôm nay!

Khuôn mặt Lộc Sâm âm lạnh nhìn Sở Tiên Liệt, trầm giọng nói:

- Sở Tiên Liệt, các ngươi … có thấy mình làm quá đáng? Các ngươi giết Dương Thạch! Các ngươi nên biết Dương Thạch có địa vị gì trong U Minh tông ta.

Sở Tiên Liệt không ra tiếng nhưng Cảnh Ngôn mỉm cười cướp lời:

- Đã là tỷ thí thì không thể tránh khỏi ngộ thương, lúc đấu trận thứ hai người Ngọc Thư Môn xuất chiến chẳng phải cũng đánh bị thương Hoàng Nhất Sơn?

Lộc Sâm lạnh băng liếc hướng Cảnh Ngôn:

- Ngươi là ai?

Ban đầu người Sở gia vào chiến doanh U Minh tông, đám người Lộc Sâm không để ý tới Cảnh Ngôn, trông hắn lạ mặt, họ cứ nghĩ hắn là thành viên Sở gia bình thường. Mãi khi Cảnh Ngôn kêu Lão Lục ở trên lôi đài quay về thì Lộc Sâm mới chú ý đến hắn. Người kêu Lão Lục về không phải Sở Tiên Liệt mà là võ giả trẻ mặc trường bào màu xanh này.

Người này là ai?

Người ở trên lôi đài giết Dương Thạch tên Lão Lục thế nhưng răm rắp nghe theo chỉ thị của Cảnh Ngôn chứ không phải thống lĩnh chiến doanh Sở gia Sở Tiên Liệt.

Cảnh Ngôn luôn giữ nụ cười trên môi:

- Ta là người thế nào không cần ngươi quan tâm. Ngươi có thể cho rằng ta là trợ thủ của Sở gia, trận văn đấu này chắc không hạn chế người ngoài hỗ trợ đi? Nếu không thì sao người của U Minh tông giúp Ngọc Thư Môn tham gia văn đấu?

Lộc Sâm tức giận cười gằn:

- Tốt, tốt lắm!

Cảnh Ngôn hỏi làm Lộc Sâm á khẩu. Ai đều biết Dương Thạch là người của U Minh tông nhưng xuất chiến thay Ngọc Thư Môn, chẳng lẽ không cho chiến doanh Sở gia mời người giúp? Hơn nữa trận thứ hai Hoàng Nhất Sơn bị đánh thương, Bạch An Thư và Lộc Sâm trả lời người Sở gia thế nào? Giờ cãi lại khác chi tự tát mặt mình?

Sắc mặt Lộc Sâm âm trầm liên tục đổi màu, trong óc phỏng đoán thân phận của Cảnh Ngôn. Lộc Sâm suy nghĩ thật lâu nhưng không nghĩ ra Lưu Sa Thần Vực từ khi nào chui ra võ giả trẻ như Cảnh Ngôn, thoạt trông người này có quan hệ thân thiết với Sở gia.

Lộc Sâm buộc phải tuyên bố kết quả văn đấu:

- Văn đấu hôm nay Sở gia thắng, khoáng sản mới do Sở gia khai thác.

Dù không tình nguyện Lộc Sâm không thể mở mắt nói dối. Chiến doanh Sở gia, chiến doanh Ngọc Thư Môn văn đấu ngày hôm nay là tin tức công khai trong chỗ tụ tập, nhiều thế lực đón xem, dù là U Minh tông cũng phải thừa nhận kết quả Sở gia thắng.

Lộc Sâm phất tay nói với Sở Tiên Liệt:

- Sở thống lĩnh, ta không giữ lại các ngươi ở lâu, bây giờ có thể đi rồi.

- Lộc thống lĩnh, chúng ta cáo từ.

Sở Tiên Liệt cũng không muốn ở lại chiến doanh U Minh tông lâu thêm, sự việc xong xuôi, kết quả đã định, tốt nhất mau rời khỏi đây. Tuy ở trước mắt bao người U Minh tông không dám xuống tay với người chiến doanh Sở gia, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Sở Tiên Liệt mang đám người Sở gia nhanh chóng rời khỏi chiến doanh U Minh tông leo lên chiến thuyền rời đi, bay về chiến doanh Sở gia.

Người Sở gia đã đi nhưng người Ngọc Thư Môn còn ở lại.

Bạch An Thư đứng trước mặt Lộc Sâm, cẩn thận hỏi:

- Thống lĩnh đại nhân, có nên chấp hành kế hoạch thứ hai?

Bạch An Thư biết Dương Thạch đã chết làm tâm tình của Lộc Sâm hoàn toàn tồi tệ.

Mắt Lộc Sâm lóe tia sáng hung ác:

- Chấp hành!

Bạch An Thư nhíu mày nói:

- Nhưng trợ thủ của Sở gia hơi không tầm thường.

Bạch An Thư đang ám chỉ Cảnh Ngôn.

Lộc Sâm nghiến răng nghiến lợi nói:

- Hừ! Ta mặc kệ hắn là ai, có thân phận gì. Ở trong chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực dù là rồng cũng phải khoanh lại cho ta!

Lộc Sâm nhỏ giọng nói:

- Bạch thống lĩnh hãy đi chấp hành kế hoạch thứ hai. Chú ý, phải làm sạch sẽ không được để lại chứng cứ gì, nếu không U Minh tông sẽ gặp nhiều rắc rối.

Bạch An Thư mắt lóe tia sáng hưng phấn, từ biệt đi ngay:

- Rõ, ta hiểu mà. Thống lĩnh đại nhân cứ giao chuyện này cho ta, yên tâm đi, ta nhất định làm thật đẹp.

Trên chiến thuyền Sở gia.

Cảnh Ngôn hỏi Lão Lục:

- Lão Lục lúc đánh nhau với Dương Thạch đột nhiên tăng vọt sức chiến đấu là sao vậy?

Lão Lục nói:

- Thì là kích phát hạch tâm, bình thường mấy khôi lỗi chúng ta sẽ không dùng hình thái thứ hai, nhưng Dương Thạch rất lợi hại, nếu không dùng hình thái thứ hai thì ta sẽ bị đánh ra lôi đài.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Hình thái thứ hai? Các ngươi còn có hình thái thứ hai?

Lão Lục gật đầu nói:

- Ừ, khôi lỗi chúng ta đều có hình thái thứ hai, nhưng không thể giữ hình thái này quá lâu vì rất hao phí năng lượng. Pháp trận trong người chúng ta có thể từng giây từng phút hấp

thu năng lượng thiên địa, nhưng nếu ở hình thái thứ hai thì năng lượng hấp thu quá ít không đủ tiêu hao.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Lúc các ngươi đánh với ta không thấy dùng hình thái thứ hai.

Lão Nhị xen lời:

- Ngươi là người thừa kế, chúng ta tồn tại là để kiểm tra thực lực của người thừa kế chứ không phải chém giết sống chết miễn đạt tới yêu cầu là được.

Mấy khôi lỗi khác gật đầu.

***

Lưu Sa Thần Vực, Phi Vũ thành, bản bộ Sở gia.

Một lão nhân sắc mặt âm trầm nói với tộc trưởng Sở gia:

- Tộc trưởng phải cho ta một lời giải thích chuyện này.

Đây là gia gia của Sở Đông Hùng, trưởng lão hạch tâm của Sở gia, Sở Tử Minh.

Sở Tử Minh mắt lấp lóe nói:

- Cảnh Ngôn là nhi tử của Sở Liên Tinh, tuy là ngoại tôn của tộc trưởng nhưng không thể để mặc hắn làm xằng làm bậy trong chiến doanh Sở gia. Hôm nay hắn đánh bị thương Đông Hùng, ngày mai có thể giết tử đệ Sở gia khác, cứ thế mãi sao được?

Tộc trưởng Sở gia Sở Hồng Nam nhìn Sở Tử Minh, hỏi:

- Ý của trưởng lão Tử Minh là gì?

Sở Tử Minh hừ mũi:

- Ý của ta là mang Cảnh Ngôn về bản bộ gia tộc, nếu hắn muốn vào Sở gia làm một thành viên thì phải tuân theo tộc

quy. Nếu hắn không muốn vào Sở gia thì kêu hắn rời khỏi Lưu Sa Thần Vực.

Sở Tử Minh bổ sung thêm:

- Còn nữa, nếu hắn muốn tham gia Sở gia thì phải thẩm tra cho kỹ, dù sao hắn là nhi tử của nhân loại Thiên Nguyên đại lục.

Sở Hồng Nam cau mày, chợt cảm ứng tinh thạch truyền tin mang trên người phát ra dao động.

Sở Hồng Nam vừa nói vừa lấy tinh thạch truyền tin ra:

- Trưởng lão Tử Minh chờ chút, Tiên Liệt truyền tin về, chắc có kết quả văn đấu với Ngọc Thư Môn.

Sở Hồng Nam ôm mong chờ và hồi hộp xem tin tức.

Hết chương 891.

Chương 892. Phục Kích

Sở Hồng Nam luôn đợi tin tức của Sở Tiên Liệt.

Khoáng sản mới quan trọng với gia tộc, Sở Hồng Nam làm tộc trưởng Sở gia đương nhiên sẽ không thờ ơ. Sở Hồng Nam rất lo lắng, thế lực nào trong Lưu Sa Thần Vực không biết quan hệ giữa Ngọc Thư Môn và U Minh tông?

Sở gia và Ngọc Thư Môn tranh giành khoáng sản mới vốn không có hy vọng gì lớn, nhưng dù vậy vẫn phải cố gắng thử tranh giành.

Sở Tử Minh nhíu mày nói:

- Sở gia chúng ta và Ngọc Thư Môn văn đấu không phải ngày mai mới bắt đầu sao?

Sở Hồng Nam lắc đầu nói:

- U Minh tông chủ trì trận văn đấu này, ngươi cảm thấy nếu U Minh tông muốn cho Sở gia và Ngọc Thư Môn đấu trước một ngày thì thống lĩnh Sở Tiên Liệt có thể từ chối sao?

Sở Hồng Nam không có mặt ở hiện trường nhưng có thể đoán được thủ đoạn nhỏ U Minh tông nhằm vào Sở gia.

Sở Tử Minh gật gù:

- Cũng đúng.

Sở Hồng Nam xem tin tức xong lộ vẻ mặt vừa mừng vừa sợ:

- A? Thắng? Không ngờ lấy được thắng lợi! Sở gia chúng ta được quyền khai thác khoáng sản mới, ha ha, làm tốt lắm!

Sở Hồng Nam lập tức đưa tin về cho Sở Tiên Liệt.

Sở Tiên Liệt qua tinh thạch truyền tin báo cáo tình hình văn đấu lại cho Sở Hồng Nam.

Sở Tử Minh nghe Sở Hồng Nam nói, biểu tình hơi phức tạp. Sở Tử Minh được Sở Chấn báo cáo biết người đại biểu Sở gia xuất chiến là Sở Thanh Dao, Hoàng Nhất Sơn và một thuộc hạ của Cảnh Ngôn.

Sở Tử Minh không kiềm được hỏi:

- Sở Thanh Dao chắc có thể thắng một trận. Tộc trưởng, không lẽ Hoàng Nhất Sơn cũng đánh bại đối thủ của mình?

Sở Tử Minh không hy vọng thuộc hạ của Cảnh Ngôn thành then chốt chiến thắng văn đấu với Ngọc Thư Môn.

Sở Hồng Nam hít sâu, nói:

- Sở Thanh Dao thắng trận thứ nhất, Hoàng Nhất Sơn thua trận thứ hai. Thuộc hạ của Cảnh Ngôn ra sân trận thứ ba, đánh bại võ giả luyện thể của U Minh tông, Dương Thạch đại biểu Ngọc Thư Môn xuất chiến.

Khi Sở Hồng Nam biết Dương Thạch bị thuộc hạ của Cảnh Ngôn giết trong cuộc đối chiến trận thứ ba thì giật thót tim.

Không ngờ Dương Thạch của U Minh tông bị giết.

Sở Hồng Nam biết đến Dương Thạch.

Sở Tử Minh giật mình kêu lên:

- Dương Thạch?

Sở Hồng Nam gật đầu nói:

- Đúng vậy, Dương Thạch bị thuộc hạ của Cảnh Ngôn giết tại chỗ. Thuộc hạ của Cảnh Ngôn rất mạnh, ngay cả Dương Thạch cũng bị giết, hắn không dễ đối phó.

Sở Tử Minh nhíu mày nói:

- Tộc trưởng, U Minh tông cực kỳ xem trọng Dương Thạch, giờ hắn chết U Minh tông sẽ trách tội Sở gia chúng ta.

Sở Hồng Nam trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Trách thì trách đi.

***

Đám người Sở Tiên Liệt cưỡi thuyền đang bay về chiến doanh Sở gia.

Người Sở gia kích động hưng phấn tám chuyện. Lần này Sở gia được hãnh diện, có thể tưởng tượng tin tức Sở gia giành quyền khai thác khoáng sản mới rất nhanh sẽ lan truyền chỗ tụ tập rồi lan rộng Lưu Sa Thần Vực. Khi đó thế lực lớn nhỏ trong chỗ tụ tập sẽ ngạc nhiên rớt tròng mắt.

Trước khi kết thúc văn đấu có ai ngờ Sở gia đánh bại Ngọc Thư Môn được U Minh tông chống lưng?

Đã ghiền chết bỏ!

Sở Tiên Liệt nói với mấy phó thống lĩnh:

- Mấy vị phó thống lĩnh, chờ khi về chiến doanh các vị hãy phái người đi khai thác khoáng sản mới ngay.

Sở Chấn nhíu mày hỏi:

- Thống lĩnh, chúng ta không đợi người U Minh tông đến sao?

Sở gia khai thác khoáng sản mới, theo quy định chỗ tụ tập phải giao một nửa tài nguyên sản xuất cho U Minh tông, nên U Minh tông sẽ phái người đến khoáng sản mới giám sát phòng ngừa Sở gia biển thủ tài nguyên.

Sở Tiên Liệt lắc đầu nói:

- Không đợi.

Phó thống lĩnh khác nói:

- Đúng rồi, nếu U Minh tông vài chục năm không phái người đến chẳng lẽ chúng ta cứ chờ mãi? Chúng ta khai thác là việc của mình, người U Minh tông thích đến thì đến, không thì thôi.

Sở Tiên Liệt khẽ thở dài:

- Ừm nói ra thì lần này Sở gia chúng ta giành được quyền khai thác khoáng sản mới phải cảm tạ Cảnh Ngôn. Nếu không có thuộc hạ của Cảnh Ngôn ra trận, Sở gia chúng ta chắc chắn không có cơ hội nào. Đừng nói thành viên Sở gia trong chiến doanh, dù ở bản bộ gia tộc cũng không tìm thấy ai có thể đối kháng lại Dương Thạch.

Một phó thống lĩnh mắt lóe tia sáng nói:

- Đúng rồi, mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn mạnh đến khó tin, không biết Cảnh Ngôn thu phục ở nơi nào nữa. Nếu Cảnh Ngôn đồng ý tham gia vào Sở gia chúng ta sẽ là trợ lực lớn cho gia tộc.

Ban đầu bọn họ ít nhiều gì không muốn Cảnh Ngôn vào Sở gia, giờ thì khát vọng hắn là một thành viên Sở gia. Đương nhiên họ nhắm vào thuộc hạ của Cảnh Ngôn chứ không phải chính hắn.

Sở Tiên Liệt nhìn hướng Sở Liên Tinh:

- Liên Tinh, còn cần nhờ vào ngươi thăm dò ý Cảnh Ngôn, ngươi dù sao là mẫu thân của hắn, ta nghĩ Cảnh Ngôn đến chiến doanh cũng vì tìm ngươi.

Sở Liên Tinh hiểu ý Sở Tiên Liệt, nàng từ chối ngay:

- Thống lĩnh, Cảnh Ngôn có tham gia vào Sở gia hay không thì ta sẽ không khuyên hắn, nếu Cảnh Ngôn muốn vào, ta đương nhiên không ngăn cản, tự Cảnh Ngôn có quyết định.

Ong ong ong ong ong!

Lúc này chiến thuyền chợt khựng lại, sau đó tốc độ giảm mạnh.

Đám người Sở Tiên Liệt biến sắc mặt.

Khí thế Sở Tiên Liệt trầm xuống hỏi người điều khiển thuyền bay:

- Chuyện gì xảy ra?

Không đợi cấp dưới trả lời Cảnh Ngôn đã xuất hiện trước mặt Sở Tiên Liệt và mấy vị phó thống lĩnh.

Cảnh Ngôn nói:

- Thống lĩnh, chúng ta bị phục kích.

Trước khi năng lượng trùng kích Cảnh Ngôn liền cảm ứng được, hắn thả thần hồn ra phát hiện chiến thuyền Sở gia rơi vào vòng xoáy năng lượng quỷ dị. Giờ chiến thuyền Sở gia đã bị năng lượng quỷ dị ngăn cách bốn phía, kiềm chế nó.

Sở Chấn tự phụ nói:

- Cái gì? Phục kích? Không thể nào! Trong chỗ tụ tập ai dám phục kích chiến thuyền Sở gia chúng ta?

Trên chiến thuyền treo chiến kỳ của Sở gia, bình thường đúng là không có thế lực phục kích chiến thuyền Sở gia, trừ phi muốn khai chiến toàn diện với Sở gia.

Đám người Sở Tiên Liệt nửa tin nửa ngờ nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn đám người Sở Tiên Liệt, lạnh nhạt nói:

- Chỗ này có nhiều trận pháp kích phát, chiến thuyền của chúng ta đã rơi vào trong đó, lực lượng pháp tắc ở thiên địa này bị che chắn. Trong tình huống hiện tại sợ là thống lĩnh muốn truyền tin tức qua tinh thạch truyền tin cũng không được.

Sở Tiên Liệt vội lấy tinh thạch truyền tin ra muốn đưa tin về bản bộ gia tộc, nhưng như Cảnh Ngôn nói, tinh thạch truyền tin không có phản ứng gì.

- Chết tiệt!

Lúc này Sở Tiên Liệt hiểu Cảnh Ngôn nói đúng, chiến thuyền Sở gia thật sự bị phục kích.

Sở Tiên Liệt phản ứng rất nhanh, quát to truyền khắp chiến thuyền:

- Mọi người đi theo ta, chuẩn bị chiến đấu!

Sở Tiên Liệt lao đi với tốc độ nhanh chóng ra ngoài chiến thuyền.

Pháp văn phức tạp nhấp nháy liên hồi trên bề mặt chiến thuyền, biểu thị chiến thuyền đang bị năng lượng từ bên ngoài trùng kích mãnh liệt. Chiến thuyền Sở gia có đẳng cấp thánh khí, năng lực phòng ngự hơi bị khá.

Hết chương 892.

Chương 893. Mạch Khoáng Thần Tinh

Đám người Sở gia trên chiến thuyền đi theo thống lĩnh Sở Tiên Liệt đến đầu mũi tàu.

Cảnh Ngôn cũng mang theo đám khôi lỗi Lão Nhị rời khỏi khoang thuyền.

Đám người Sở Tiên Liệt biểu tình nặng nề, vì họ cảm nhận dao động năng lượng trong thiên địa rất kỳ lạ, ngăn cách luôn lực lượng pháp tắc, đại trận cao cấp bình thường khó làm được chuyện này.

Mặc kệ đối phương có ý gì rõ ràng đây không phải ý tốt, hình như sợ đám người Sở Tiên Liệt truyền tin ra ngoài nên mới dùng thủ đoạn này.

Hư không phương xa hiện ra các bóng người.

Có năm bóng người nhanh chóng đến gần chiến thuyền Sở gia, năm người này khí thế dày nặng, trên người họ tỏa ra uy áp mãnh liệt tràn ngập thiên địa. Trông thấy năm người này mắt Sở Tiên Liệt lộ tia lạnh lẽo.

Sở Tiên Liệt chậm rãi hít sâu, cất bước đối mặt năm cường giả.

Thần hồn Cảnh Ngôn quét qua liền điều tra ra tu vi Võ Đạo của năm người này:

- Năm Thánh Đạo tam cảnh? Bỏ vốn lớn thật!

Không ngờ bọn họ đều là Thánh Đạo tam cảnh.

Cảnh Ngôn biết trong năm thần vực, dù ở thế lực nhất phẩm cũng chỉ có bốn, năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

Sở Tiên Liệt khom người chắp tay, nhíu mày hỏi năm người:

- Năm vị đại nhân làm vậy là có ý gì?

Một người trong năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh mặt không biểu tình nói:

- Sở Tiên Liệt đã biết ý đồ chúng ta đến đây rồi cần gì hỏi nữa?

Nghe câu đó lòng Sở Tiên Liệt chùng xuống, dù lão biết ý đồ của năm người này nhưng còn ôm chút hy vọng. Sau khi nghe câu này thì tia hy vọng cuối cùng khoảnh khắc tan vỡ.

Đúng vậy, Sở Tiên Liệt nhận ra năm người này, biết họ là cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

Sở Tiên Liệt không chết tâm nói:

- Lão môn chủ không lo dẫn đến đại loạn trong Lưu Sa Thần Vực sao?

Sở Tiên Liệt kêu lão môn chủ là của Ngọc Thư Môn, cường giả Thánh Đạo tam cảnh duy nhất trong Ngọc Thư Môn.

Sở Tiên Liệt nhìn hai người khác đứng bên cạnh lão môn chủ Ngọc Thư Môn:

- Còn hai vị thái thượng trưởng lão của U Minh tông. U Minh tông là thế lực nhất phẩm ở Lưu Sa Thần Vực, ta muốn hỏi khi nào thì U Minh tông và Vạn Kiếm tông của Viêm Hỏa Thần Vực có quan hệ thân thiết như thế?

Vạn Kiếm tông là thế lực nhất phẩm trong Viêm Hỏa Thần Vực.

Viêm Hỏa Thần Vực và Lưu Sa Thần Vực, chỗ tụ tập của hai thần vực gần nhau, xung đột kịch liệt nhất trong Hỗn Loạn Chi Địa này. U Minh tông làm thế lực nhất phẩm của Lưu Sa Thần Vực thường đánh nhau với Vạn Kiếm tông của Viêm Hỏa Thần Vực, hai bên giết vô số thành viên của đối phương.

Bây giờ trong năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh có hai người là thái thượng trưởng lão của Vạn Kiếm tông.

Năm Thánh Đạo tam cảnh gồm một lão môn chủ Ngọc Thư Môn, hai thái thượng trưởng lão U Minh tông, hai thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông.

Nếu không thấy tận mắt năm người đứng chung một chỗ thì ai ngờ được hai tông môn U Minh tông, Vạn Kiếm tông thế như nước với lửa vậy mà cấu kết với nhau.

Một thái thượng trưởng lão của U Minh tông lắc đầu nói:

- Sở Tiên Liệt, ngươi có nói nhiều hơn nữa cũng không thể thay đổi kết quả, có trách thì trách các ngươi quá xui xẻo.

Một thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông cười to bảo:

- Ha ha ha! Hôm nay nơi này tất cả người chiến doanh Sở gia phải chết! Không chừa một người sống! Sở Tiên Liệt, các ngươi không muốn chết quá đau đớn thì tự sát đi!

Đám người Sở gia đối mặt năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh không thể nào không hoảng loạn.

- Làm sao bây giờ hả thống lĩnh?

- Đáng giận, sao có thể như vậy? Tại sao U Minh tông muốn tiêu diệt chiến doanh Sở gia chúng ta?

- Năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh ra tay, thật là xem trọng chiến doanh Sở gia chúng ta, trận thế như vậy đủ càn quét một thế lực nhị phẩm.

- …

Sở Chấn âm trầm hỏi:

- Tại sao muốn tiêu diệt chiến doanh Sở gia chúng ta? Còn phải hỏi, chắc chắn vì người của Cảnh Ngôn giết Dương Thạch của U Minh tông, chọc giận U Minh tông mới khiến U Minh tông xuống tay với chúng ta.

Cảnh Ngôn hừ lạnh khóe mắt liếc Sở Chấn:

- Ngu không chịu nổi! Năm lão già này rõ ràng đã chờ sẵn, vì phòng ngừa ai trong chúng ta chạy thoát nên cố ý bày đại trận ngăn cách lực lượng pháp tắc. Trước khi Sở gia và Ngọc Thư Môn văn đấu có lẽ họ đã bày sẵn rồi, họ muốn tiêu diệt chiến doanh Sở gia!

Sở Tiên Liệt gật đầu nói:

- Cảnh Ngôn nói đúng, năng lượng trận pháp ở đây không đơn giản là trận bàn kích phát, đại trận như vậy cần bài bố từ trước.

Sở Chấn không phục nói:

- Vậy tại sao bọn họ mạo hiểm xuống tay với chiến doanh Sở gia chúng ta? Nếu tin tức truyền ra U Minh tông sẽ gặp rắc rối lớn, tại sao U Minh tông muốn mạo hiểm như vậy?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Rõ ràng như thế mà nhìn không ra? Mấu chốt của vấn đề là khoáng sản mới! Có lẽ khoáng sản mới không đơn giản là mạch khoáng linh thạch, nếu không U Minh tông đã chẳng tốn công sức như vậy. Ở chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực có không ít mạch khoáng linh thạch, chiến doanh Sở gia cũng sở hữu một ít phải không?

Sở Tiên Liệt gật đầu nói:

- Đúng vậy, Sở gia chúng ta hiện khống chế hai mạch khoáng linh thạch, khoáng sản mới này là cái thứ ba.

Cảnh Ngôn suy nghĩ:

- Vậy khoáng sản mới có lẽ giấu thứ gì không tầm thường, vì có thứ đó U Minh tông không tiếc mạo hiểm, thậm chí hợp tác với Vạn Kiếm tông.

Nhiều người Sở gia gật đầu.

Cảnh Ngôn nói có lý.

Sở Chấn giậm chân, nóng nảy nói:

- Giờ nói nhiều lời thừa có ích gì? Chúng ta phải làm sao đây? Năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh ra tay thì ai trong chúng ta sống nổi?

Vèo!

Lúc này một chiến thuyền màu đen bỗng lao vào góc trời này, trên thuyền treo cờ chiến của chiến doanh U Minh tông.

Chiến thuyền mới đi vào, Bạch An Thư của U Minh tông đứng ở mũi tàu liền bay ra.

Bạch An Thư hành lễ chào năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh:

- Xin chào lão môn chủ, chào các vị đại nhân.

Bạch An Thư nhìn hướng Sở Tiên Liệt, nở nụ cười âm trầm lạnh lùng nói:

- Sở Tiên Liệt, hôm nay ngươi chắp cánh khó thoát! Nói ra thì vì đối phó chiến doanh Sở gia các ngươi làm ta tốn nhiều công sức. Tự các ngươi muốn chết, nếu thua trong văn đấu thì đã không xảy ra chuyện này.

Sở Tiên Liệt trầm giọng hỏi:

- Tại sao U Minh tông xem trọng khoáng sản mới này như vậy?

Ánh mắt Bạch An Thư nhạo báng nhìn Sở Tiên Liệt, cười khẽ nói:

- Dù sao hôm nay các ngươi chết chắc, nói ra cũng không sao. Trong khoáng sản mới này ẩn giấu một mạch khoáng thần tinh, số lượng thần tinh khá nhiều. Sở Tiên Liệt, ngươi cảm thấy với năng lực của Sở gia các ngươi có thể nuốt vào một mạch khoáng thần tinh số lượng phong phú sao?

Hết chương 893.

Chương 894. Oanh Oanh Liệt Liệt

Nếu chỉ là khoáng sản linh thạch bình thường thì U Minh tông không để ý, giao cho Sở gia khai thác rồi họ cũng sẽ nộp lên một nửa linh thạch.

Nhưng bên dưới khoáng sản này giấu một mạch khoáng thần tinh.

Theo quy tắc các thế lực Lưu Sa Thần Vực đặt ra Sở gia khai thác mạch khoáng dù đào ra tài nguyên như thần tinh thì họ được quyền giữ lại một nửa.

Làm sao U Minh tông cam lòng để thế lực nhị phẩm Sở gia được đến một nửa mạch khoáng thần tinh?

Còn về chặn giết toàn bộ thành viên của chiến doanh Sở gia có gây xao động trong chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực, hoặc là nguyên Lưu Sa Thần Vực thì U Minh tông đã nghĩ ra đối sách.

Kéo người Vạn Kiếm tông của Viêm Hỏa Thần Vực đến là vì chối bỏ quan hệ U Minh tông tiêu diệt chiến doanh Sở gia. U Minh tông có thể đổ chuyện diệt chiến doanh Sở gia lên đầu Vạn Kiếm tông, đương nhiên trước khi kéo thái thượng trưởng lão của Vạn Kiếm tông vào thì hai bên đã bàn điều kiện trước. U Minh tông cung cấp lợi ích cho Vạn Kiếm tông, khi đụng chuyện Vạn Kiếm tông sẽ thừa nhận mình làm chuyện này.

Dù sao Viêm Hỏa Thần Vực và Lưu Sa Thần Vực xung đột rất nhiều, hai bên chém giết không ngừng, Vạn Kiếm tông không ngại cõng thêm một vụ tiêu diệt chiến doanh Sở gia.

Nghe Bạch An Thư nói xong đám người Sở Tiên Liệt đã hiểu.

Đó là mạch khoáng thần tinh!

Trong năm thần vực cũng hiếm có tài nguyên như thần tinh, võ giả Thánh Đạo cảnh thuộc thế lực lớn luyến tiếc không nỡ dùng thần tinh.

Sau đại chiến nhân thần thế giới này chỉ có Hỗn Loạn Chi Địa là không gian duy nhất pháp tắc còn hoàn chỉnh một chút, nên trong Hỗn Loạn Chi Địa ngẫu nhiên có thể phát hiện mạch khoáng thần tinh.

Sở Tiên Liệt quyết định nhanh:

- Các vị đại nhân, Sở gia ta chấp nhận từ bỏ khoáng sản mới này.

Khi Sở Tiên Liệt biết dưới khoáng sản mới ẩn giấu mạch khoáng thần tinh thì biết năng lực hiện giờ của Sở gia không đủ sức chiếm hữu nó. Sở Tiên Liệt dẫn dắt đám người chiến doanh Sở gia đang bị năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh chặn đường, lúc này mà thái độ cứng rắn thì không có ích gì.

Bạch An Thư cười khẩy nói:

- Sở Tiên Liệt, giờ ngươi có nhường bước cũng muộn, chúng ta đã ra tay thì không thể để một ai chạy thoát!

Một thái thượng trưởng lão của Vạn Kiếm tông thúc giục:

- U Minh tông, rốt cuộc các ngươi có muốn tiêu diệt đám người Sở gia này không? Chúng ta bận rộn, tranh thủ giải quyết chuyện này để chúng ta còn về.

Thái thượng trưởng lão của U Minh tông nghe bên Vạn Kiếm tông thúc giục thì nhìn Sở Tiên Liệt, lặp lại yêu cầu:

- Sở Tiên Liệt, người chiến doanh Sở gia hãy tự sát đi, ít ra không chịu đau đớn. Nếu để chúng ta ra tay thì các ngươi sẽ càng khốn khổ.

Đám người Sở gia nóng ruột nóng gan:

- Đáng giận!

- Làm sao bây giờ?

- Tinh thạch truyền tin không thể đưa tin ra ngoài, chúng ta chết ở chỗ này, gia tộc không biết chúng ta chết như thế nào!

- Đúng rồi, dù gia tộc đoán ra U Minh tông cũng không chứng cứ.

- Vạn Kiếm tông và Ngọc Thư Môn quá vô sỉ, đồ khốn nạn!

Sở Liên Tinh nhíu chặt mày, nàng biết nhi tử là võ giả Thánh Đạo tam cảnh, nhưng tình huống bây giờ là bên đối phương có năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh, Cảnh Ngôn có thể đấu với mấy người trong đó?

Sở Liên Tinh dùng thần niệm truyền âm cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, nếu tìm được cơ hội giết ra ngoài nhớ đi ngay, tuyệt đối đừng cậy mạnh lo cho chúng ta!

Cảnh Ngôn trả lời mẫu thân:

- Mẫu thân đừng lo, có vài võ giả Thánh Đạo tam cảnh chưa thể làm gì nhi. Mẫu thân yên tâm, người Sở gia trên chiến thuyền sẽ không chết.

Vẻ mặt Sở Liên Tinh căng thẳng nói:

- Cảnh Ngôn muốn làm cái gì? Tuyệt đối đừng cậy mạnh!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Mấy thuộc hạ của nhi dư sức đối phó năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh.

Sở Liên Tinh sửng sốt:

- Ngươi nói cái gì?

Sở Liên Tinh nhìn đám khôi lỗi Lão Nhị luôn đứng sau lưng Cảnh Ngôn, không tin được.

Không lẽ khôi lỗi thuộc hạ của Cảnh Ngôn có vài khôi lỗi sánh bằng Thánh Đạo tam cảnh?

***

- Tự sát? Ha ha, tử đệ Sở gia ta chỉ có chết trong chiến tranh, tự sát sao? Ha ha, không thể nào!

Sở Tiên Liệt biết muốn đối phương buông tha người chiến doanh Sở gia hầu như không được, đã không thể tránh khỏi chiến tranh thì dù chết cũng phải chết cho oanh oanh liệt liệt.

Bạch An Thư ngông cuồng đắc ý nói:

- Sở Tiên Liệt, hôm nay là ngày chết của ngươi, ha ha ha ha ha!

Bùm!

Lão môn chủ Ngọc Thư Môn sầm mặt xuống, tấn công trước, lão lướt qua không gian, lực lượng hùng hồn mạnh mẽ giáng xuống chiến thuyền Sở gia.

Chiến thuyền là thánh khí, vừa phòng ngự vừa có thể công kích, muốn giết người Sở gia phải phá phòng ngự của chiến thuyền trước.

Đương nhiên một chiếc chiến thuyền tầm thường không cản trở võ giả Thánh Đạo tam cảnh được bao lâu.

Hai thái thượng trưởng lão U Minh tông, hai thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông đi theo sau lão môn chủ Ngọc Thư

Môn cũng ra tay. Bọn họ định giết sạch người chiến doanh Sở gia trong thời gian ngắn nhất rồi rời đi.

Sở Tiên Liệt gầm lên:

- Tử đệ Sở gia, chiến đấu!

Sở Tiên Liệt điều khiển lực lượng chiến thuyền đối kháng với năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh. Đám người Sở gia phát ra nguyên khí rót vào pháp trận chiến thuyền tăng mạnh uy năng.

Không gian rung bần bật, từng luồng sáng tràn ngập bầu trời, năng lượng khủng bố như muốn nghiền áp tất cả.

Bạch An Thư đứng phía trước chiến thuyền Ngọc Thư Môn mắt lạnh nhìn cảnh này, còn lấy tinh thạch truyền tin ra đưa tin cho Lộc Sâm. Bạch An Thư báo cáo hành động giết người chiến doanh Sở gia đã chính thức bắt đầu cho Lộc Sâm chờ trong chiến doanh U Minh tông biết.

Bạch An Thư kêu gào, biểu tình dữ tợn:

- Sở Tiên Liệt chết đi! Người Sở gia đều phải chết, dám đấu với Ngọc Thư Môn ta, thật là không biết sống chết!

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Bạch An Thư:

- Ồn ào quá.

Cảnh Ngôn quay sang nói với Lão Tứ:

- Tứ ca đi giết người tên Bạch An Thư đi.

Lão Tứ vốn giỏi tốc độ, sức chiến đấu cũng vượt qua võ giả Thánh Đạo tam cảnh bình thường. Lão Tứ ra tay thì Bạch An Thư có chiến thuyền hỗ trợ cũng chết chắc.

Lão Tứ gật đầu nói:

- Được, ta cũng ghét tên này, lải nhải suốt. Giao ta làm chuyện này cho.

Lão Tứ lao ra chiến thuyền Sở gia bay nhanh hướng chiến thuyền của Ngọc Thư Môn.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Đám người Sở gia Sở Tiên Liệt điều khiển chiến thuyền Sở gia bị năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh công kích mới gần hai giây đã không ngăn được. Uy năng pháp trận của chiến thuyền bị đối phương thi triển uy năng không ngừng áp súc phạm vi.

Hết chương 894.

Chương 895. Các Ngươi Rốt Cuộc Là Ai?

Đám người Sở gia cắn răng liều mạng cố chống.

Bọn họ biết pháp trận chiến thuyền mà bị đánh tan thì tiếp theo sẽ là họ bị giết sạch trong phút chốc như gió thu thổi lá rụng.

Cảnh Ngôn nhìn năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh ở đầu thuyền, nói với đám khôi lỗi Lão Nhị:

- Nhị ca, tam ca, ngũ ca ra tay ngăn lại năm lão già này, giết hết đi.

Ba khôi lỗi gật đầu với Cảnh Ngôn:

- Không thành vấn đề, giao cho chúng ta!

Giây sau Lão Nhị, Lão Tam, Lão Ngũ bay nhanh rời khỏi chiến thuyền Sở gia.

Đám người trên chiến thuyền Sở gia ngơ ngác nhìn mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn.

Sở Tiên Liệt thấy cảnh này sốt ruột hét hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, mau kêu mấy vị đạo hữu về lại chiến thuyền! Chúng ta dựa vào pháp trận của chiến thuyền phòng ngự còn chống chọi được một lúc, nếu lao ra chém giết sẽ chết nhanh hơn!

Cảnh Ngôn cười cười với Sở Tiên Liệt, dặn Lão Lục và Lão Thất:

- Lão Lục, Lão Thất hãy bảo vệ mẫu thân ta và Nhược Vũ tỷ cho tốt. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn các ngươi hãy biến hóa hình thái thứ hai.

Trong hình thái bình thường sức chiến đấu của Lão Lục, Lão Thất bình thường. Ở hình thái thứ hai sức chiến đấu của cả hai siêu mạnh, võ giả luyện thể Dương Thạch bị Lão Lục hình thái thứ hai đập chết tươi trong tích tắc. Nên biết Dương Thạch thi triển thiên phú có thể chạy thoát khỏi tay võ giả Thánh Đạo nhất cảnh.

Lão Thất vỗ ngực nói:

- Có chúng ta ở Cảnh Ngôn cứ yên tâm. He he, hai chúng ta biến hóa hình thái thứ hai che đằng trước thì võ giả Thánh Đạo tam cảnh cũng không vượt qua được.

Trước mũi chiến thuyền Ngọc Thư Môn.

Vèo!

Lão Tứ trong thời gian ngắn ngủi đã đến trước chiến thuyền Ngọc Thư Môn, trực tiếp đối diện Bạch An Thư.

Bạch An Thư nhìn Lão Tứ, hoàn toàn không để vào mắt:

- Như thế nào? Còn muốn đến giết ta? Thật là thú vị, ta đường đường là võ giả Thánh Đạo nhị cảnh, có thánh khí chiến thuyền hỗ trợ, dù ngươi có thực lực Thánh Đạo tam cảnh thì làm gì ta được?

Bạch An Thư không ngờ rằng Lão Tứ là khôi lỗi mạnh mẽ có thể giết Thánh Đạo tam cảnh. Bạch An Thư càng không ngờ trong chiến doanh Sở gia có võ giả Thánh Đạo tam cảnh. Bạch An Thư biết thống lĩnh Sở Tiên Liệt giống như gã đều là Thánh Đạo nhị cảnh, Sở Tiên Liệt là võ giả mạnh nhất trong chiến doanh Sở gia ở chỗ tụ tập, bốn phó thống lĩnh khác mới chỉ là Thánh Đạo nhất cảnh.

Bạch An Thư híp mắt dửng dưng nhìn quét Lão Tứ, định chơi trò mèo bắt chuộc trêu đùa kẻ xông tới trước mặt mình.

Ong ong ong ong ong!

Bạch An Thư khởi động pháp trận chiến thuyền công kích Lão Tứ, một luồng sáng bắn nhanh hướng nó.

Bạch An Thư chỉ dùng một phần uy năng pháp trận chiến thuyền, gã muốn bắt sống Lão Tứ, hành hạ nhục nhã rồi giết từ từ.

Roẹt roẹt!

Lão Tứ giơ cao trường đao màu đen chém vào luồng sáng bay tới trước mặt. Một tiếng vang khẽ, chiến thuyền bắn ra tia sáng bị xé rách.

Bạch An Thư kinh kêu:

- Cái gì? Sao … sao có thể như vậy?

Bạch An Thư chợt nhận ra là lạ, kẻ xông tới trước mặt gã mạnh hơn trong tưởng tượng nhiều.

Bạch An Thư bản năng vận chuyển nguyên khí, dốc hết sức kích phát uy năng pháp trận chiến thuyền.

Lão Tứ gầm lên:

- Chết!

Lão Tứ lắc người theo tuyến đường đao quang đen chém lao tới trước mặt Bạch An Thư.

Uy năng pháp trận chiến thuyền chỉ làm Lão Tứ giảm chút tốc độ chứ không thể ngăn cản đao quang của nó hoàn toàn.

Bạch An Thư lấy ra thánh khí của mình, rống to:

- Chết tiệt! Ngươi rốt cuộc là ai!?

Thánh khí tỏa ánh sáng đỏ bắn ra muốn ngăn lại thân thể Lão Tứ.

Bạch An Thư luống cuống la lên:

- Lão môn chủ, cứu ta với!

Bạch An Thư phát hiện pháp trận chiến thuyền cộng thánh khí của gã vẫn không ngăn được công kích từ Lão Tứ.

Nghe tiếng cầu cứu của Bạch An Thư làm lão môn chủ Ngọc Thư Môn giật mình nhìn sang, lão thấy Bạch An Thư bị Lão Tứ một đao chém, đầu đứt lìa.

Lão môn chủ Ngọc Thư Môn giật mình kêu lên:

- Chuyện gì xảy ra?

Đám người trên chiến thuyền Sở gia thấy cảnh Lão Tứ giết Bạch An Thư thì sợ ngây người.

Bọn họ vô cùng quen thuộc Bạch An Thư, gã phụ trách chiến doanh Ngọc Thư Môn chỗ tụ tập, giao tiếp nhiều với người chiến doanh Sở gia nên họ biết rõ thực lực của gã.

Cộng thêm uy năng của chiến thuyền Ngọc Thư Môn, vậy mà Bạch An Thư bị một thuộc hạ của Cảnh Ngôn chặt đầu trong thời gian ngắn ngủi.

Thuộc hạ của Cảnh Ngôn có tu vi cảnh giới gì?

Mọi người biết dù là võ giả Thánh Đạo tam cảnh cũng không thể giết Bạch An Thư sở hữu thánh khí, có chiến thuyền hỗ trợ trong thời gian ngắn được.

Lão môn chủ Ngọc Thư Môn gầm lên, tính xông hướng Lão Tứ:

- Chết tiệt!

Đao quang ngưng tụ trong tay Lão Ngũ chém ra, xé khe hở sâu thẳm trước mặt lão môn chủ Ngọc Thư Môn:

- Mấy lão già các ngươi không đi được, để ba chúng ta chơi với các ngươi!

Lão môn chủ Ngọc Thư Môn bị Lão Ngũ chặn lại, trừng mắt lườm Lão Ngũ, mắt long lên sòng sọc hung ác vỗ chưởng:

- Muốn chết!

Lão Ngũ cầm trường đao chém ngược vào chưởng ấn màu đen.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Vang tiếng nổ điếc tai, Lão Ngũ lơ lửng tại chỗ, lão môn chủ Ngọc Thư Môn thì bay ngược ra ngoài. Pháp văn lấp lánh ngoài người lão môn chủ Ngọc Thư Môn, hiển nhiên thánh khí phòng ngự bị kích phát.

Lão môn chủ Ngọc Thư Môn nhìn Lão Ngũ chằm chằm, hỏi:

- Các ngươi không phải người Sở gia, các ngươi rốt cuộc là ai?

Giao đấu lần này khiến lão môn chủ Ngọc Thư Môn cảm giác thực lực của Lão Ngũ cao hơn mình.

Nguyên Sở gia không có cường giả như vậy, lão môn chủ Ngọc Thư Môn biết lão tổ Thánh Đạo tam cảnh của Sở gia, thực lực ngang ngửa lão, nếu hai người đánh nhau khó nói ai thua ai thắng.

Nhưng người trước mặt lão một đao nhẹ nhàng đánh lui lão, tuy lão môn chủ Ngọc Thư Môn kịp lúc sử dụng thánh khí phòng ngự nhưng vẫn cảm giác nguyên khí trong Tử Phủ xao động.

Lão Ngũ nhe răng cười nói:

- He he, các ngươi có thể cho rằng chúng ta là trợ thủ của Sở gia.

Nhìn lão môn chủ Ngọc Thư Môn bị một đao đánh lui, bốn thái thượng trưởng lão của U Minh tông, Vạn Kiếm tông tái mặt. Bọn họ cảm thấy có gì đó là lạ.

Con ngươi Lão Nhị co rút, lắc người xông hướng bốn Thánh Đạo tam cảnh của U Minh tông, Vạn Kiếm tông:

- Năm lão già các ngươi vô sỉ chặn giết võ giả chiến doanh Sở gia ở đây, coi như các ngươi xui. Lão Tam, Lão Ngũ, ra tay đi, cố gắng giải quyết họ nhanh chóng.

Hết chương 895.

Chương 896. Tru Sát Tất Cả

Ba khôi lỗi hầu như ra tay cùng lúc.

Đối phương có năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh nhưng kết cục đã định sẵn từ khi Cảnh Ngôn ra lệnh, với thực lực của năm người không thể đỡ nổi công kích từ ba khôi lỗi Lão Nhị.

Lão Tứ đánh chết Bạch An Thư xong quay về chiến thuyền Sở gia, đứng bên cạnh Cảnh Ngôn.

Thấy Lão Tứ trở về Cảnh Ngôn yên lòng. Có ba khôi lỗi Lão Tứ, Lão Lục, Lão Thất ở bên mẫu thân Sở Liên Tinh thì an nguy của mẫu thân, Phương Nhược Vũ an toàn.

Cảnh Ngôn nói với Sở Tiên Liệt:

- Sở thống lĩnh, ta muốn đi chiến doanh U Minh tông một chuyến.

Sở Tiên Liệt nghe Cảnh Ngôn nói mới tỉnh táo lại từ giật mình:

- A? Ngươi định đi chiến doanh U Minh tông?

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- Đúng rồi, U Minh tông chặn giết chúng ta, phải bắt họ cho giải thích mới được.

Sở Tiên Liệt liếc qua đám khôi lỗi Lão Nhị, nói:

- Được, lát nữa chúng ta cùng ngươi đi.

Mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn thực lực siêu khủng bố, có bọn họ hỗ trợ đừng nói chiến doanh U Minh tông tầm thường, dù là đi bản bộ U Minh tông thì họ cũng tự tin.

Sở Tiên Liệt không thể vờ như không có chuyện U Minh tông chặn giết bọn họ, nên nghe Cảnh Ngôn yêu cầu lão gật đầu biểu thị đồng ý.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta đi một mình được rồi.

Vèo!

Cảnh Ngôn lắc người biến mất trên chiến thuyền Sở gia, ngay sau đó hắn xuất hiện ở phía cuối tầm mắt của mọi người, thân hình dần dung hợp với năng lượng bình chướng.

Cảnh Ngôn lơ lửng trên trời vươn tay ra tùy ý vỗ chưởng. Bình chướng ẩn chứa năng lượng kinh người bị xé rách, Cảnh Ngôn biến mất tại chỗ.

Đám người Sở gia nhìn Cảnh Ngôn rời đi, khi họ thấy hắn nhẹ nhàng xé rách vách tường năng lượng ngăn cách không gian thì mắt tròn mắt dẹt.

U Minh tông vì giết hết người Sở gia trên chiến thuyền đã chuẩn bị rất nhiều, uy năng trận pháp ngăn cách được cả lực lượng pháp tắc thì chiến thuyền Sở gia còn lâu mới phá tan được. Nhưng Cảnh Ngôn tùy tay vỗ chưởng đã xé rách bình chướng, dễ dàng rời đi.

Biểu tình Sở Tiên Liệt hoảng sợ hỏi:

- Cảnh … Cảnh Ngôn có tu vi gì vậy?

Cảnh Ngôn ra tay bọn họ mới biết tu vi Võ Đạo của hắn nằm ngoài tưởng tượng của họ.

Lão Thất nhếch môi cười nói:

- Cảnh Ngôn cũng là Thánh Đạo tam cảnh, nhưng nhị ca không đánh lại hắn.

Đám người Sở Tiên Liệt hóa đá:

- A?

Bọn họ luôn cho rằng tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn bình thường, cùng lắm là Đạo Hoàng cảnh. Đám người Sở gia cho rằng hắn là võ giả Đạo Hoàng cảnh đã rất ghê gớm, dù sao tài nguyên Thiên Nguyên đại lục thiếu thốn, võ giả muốn thăng cấp Đạo Hoàng khó hơn trong Vô Vọng Thâm Uyên nhiều.

Giờ nghe Lão Thất nói Cảnh Ngôn là Thánh Đạo tam cảnh hỏi sao họ không hết hồn? Lão Thất còn bảo Lão Nhị không đánh lại Cảnh Ngôn.

Lão Nhị đang đánh nhau với đám Thánh Đạo tam cảnh lão môn chủ Ngọc Thư Môn, bọn họ đã biết thực lực của nó. Nghe Lão Thất nói cường giả như Lão Nhị mà không đánh lại Cảnh Ngôn.

Nếu không thấy Cảnh Ngôn xé rách bình chướng ngăn cách thì bọn họ không thể tin lời Lão Thất, giờ họ hiểu Lão Thất nói thật.

Mắt đám người Sở Tiên Liệt lấp lóe tia sáng khác lạ.

Tạm gác chuyện Cảnh Ngôn tu luyện bằng cách nào, hắn có thực lực khủng bố như vậy cộng thêm sáu thuộc hạ, nếu anh dũng chiến đấu giúp Sở gia thì chẳng phải là sức chiến đấu đỉnh cao của gia tộc vượt qua thế lực nhất phẩm U Minh tông rồi?

Phó thống lĩnh Sở Chấn giờ ngoan như cún, gã sâu sắc hiểu ban đầu khiêu khích Cảnh Ngôn là buồn cười cỡ nào.

Nếu Cảnh Ngôn muốn giết gã chỉ cần nhúc nhích một ngón tay.

Sở Chấn nghĩ đến đây thầm mừng, có lẽ Cảnh Ngôn vì nể mặt Sở Liên Tinh mới không diệt gã, không thì với năng lực của hắn và sáu thuộc hạ sẽ sợ thế lực nhị phẩm Sở gia tầm

thường sao? Nếu Cảnh Ngôn muốn hoàn toàn có thể san bằng nguyên Sở gia.

Hai thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông của Viêm Hỏa Thần Vực, trong đó một người hét to:

- Chịu không nổi, chúng ta đi!

Ba khôi lỗi thực lực quá khủng bố, năm người dùng hết thủ đoạn nhưng không thể ngăn được.

Thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông đánh trống rút lui, họ biết nếu đánh tiếp có lẽ chôn xác tại đây, giờ lo chạy trốn tốt hơn.

Lão Nhị lạnh lùng cười:

- Muốn đi? Các ngươi nghĩ có thể đi được sao?

Uy năng công kích của Lão Nhị lại tăng mạnh chặn đường hai thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông tính trốn.

- A!

- Chết tiệt! Các ngươi rốt cuộc là ai!?

- U Minh tông đáng chết, các ngươi chọc phải người nào!?

Thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông muốn chạy trốn nhưng không có cơ hội đó. Đám khôi lỗi Lão Nhị không để họ rút ra khỏi vòng chiến.

Thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông mắng chửi, thái thượng trưởng lão U Minh tông và lão môn chủ Ngọc Thư Môn cũng thầm nguyền rủa.

Bọn họ đã hối hận hôm nay chặn giết chiến thuyền Sở gia.

Lão Tam quát to:

- Chết!

Một thái thượng trưởng lão U Minh tông bị đao quang chém giết. Đánh chết thái thượng trưởng lão này xong Lão Tam lại đi tấn công lão môn chủ Ngọc Thư Môn gần mình nhất.

Thái thượng trưởng lão U Minh tông còn sống hét hướng Sở Tiên Liệt:

- Sở Tiên Liệt, mau kêu bọn họ dừng tay! Đáng giận, Sở gia các ngươi thật sự muốn khai chiến toàn diện với U Minh tông sao?

Sở Tiên Liệt nghe tiếng quát nhưng không có phản ứng gì.

Đùa, nhóm Lão Nhị chịu nghe lời Sở Tiên Liệt sao? Mà dù thật sự nghe lời lão thì lão cũng không thể kêu đám Lão Nhị ngừng tay được.

- Chết!

- Chết đi!

- Chết ngay đi!

Lát sau chém giết ngừng lại, năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh đều bị tru sát, không ai chạy thoát, thần hồn của năm người bị xóa sổ.

Lão Ngũ thu thánh khí, tu di giới chỉ mà năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh để lại, rồi cùng Lão Nhị, Lão Tam trở lại chiến thuyền Sở gia.

Lúc này Sở Tiên Liệt với tư thái rất thấp khom người cảm ơn:

- Vô cùng cảm tạ mấy vị đạo hữu hỗ trợ, nếu không mấy vị đạo hữu thì người chiến doanh Sở gia chúng ta hôm nay đã chết ở đây.

Lão Nhị phất tay, mặt không biểu tình nói:

- Không cần cảm tạ, chúng ta nghe theo Cảnh Ngôn. Nếu không có mệnh lệnh của Cảnh Ngôn dù người Sở gia bị giết hết chúng ta cũng sẽ không ra tay giúp đỡ.

Hết chương 896.

Chương 897. Trâu Đất Xuống Biển

Nghe Lão Nhị trả lời làm Sở Tiên Liệt hơi lúng túng, nhưng lão vẫn giữ tư thái khiêm tốn. Giờ Sở Tiên Liệt đã biết thực lực của nhóm Lão Nhị, năm Thánh Đạo tam cảnh bị tru sát dễ dàng. Đó là Thánh Đạo tam cảnh! Nguyên Sở gia chỉ có một lão tổ là Thánh Đạo tam cảnh.

Sở Tiên Liệt nghiêm túc nói:

- Sở gia chúng ta nợ Cảnh Ngôn ân tình lớn, ta sẽ bẩm báo tỉ mỉ cho tộc trưởng biết.

Lão Nhị lười nói nhiều.

Người Sở gia như thế nào, muốn làm gì không liên quan đám khôi lỗi, chúng nó ra Tử Vong Thần Điện, đi theo Cảnh Ngôn thì chỉ nghe lệnh của hắn. Chúng nó không quan tâm chuyện khác, không hứng thú. Chúng nó không ham tài nguyên của thế giới này, bởi vì chúng nó không thể tu luyện, có lấy nhiều tài nguyên cũng vô dụng.

Sở Tiên Liệt cau mày nói với đám khôi lỗi Lão Nhị:

- Phải rồi, Cảnh Ngôn mới nãy nói là đi chiến doanh U Minh tông đòi lẽ công bằng, hắn đi một mình làm ta hơi lo. Chúng ta … có nên đi qua không? Lỡ xảy ra xung đột có thể trợ giúp Cảnh Ngôn.

Lão Nhị lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn không dặn chúng ta đi chi viện, hơn nữa nếu Cảnh Ngôn muốn có thể nhẹ nhàng san bằng chiến doanh U

Minh tông, chúng ta chờ ở đây đi.

Sở Tiên Liệt không biết nên nói cái gì:

- Vậy sao …

Sở Liên Tinh nhìn đám khôi lỗi Lão Nhị, nói:

- Mấy vị đạo hữu, ta hơi lo an toàn của Cảnh Ngôn, muốn đi chiến doanh U Minh tông.

Sở Liên Tinh rất lo cho Cảnh Ngôn, nàng biết mấy thuộc hạ của hắn là khôi lỗi nhưng ở trước mặt người khác nàng vẫn xưng hô chúng nó là đạo hữu.

Tuy biết Cảnh Ngôn là Thánh Đạo tam cảnh, biết hắn dễ dàng xé rách bình chướng trận pháp ngăn cách năng lượng không gian này, nhưng Sở Liên Tinh không kiềm được lo cho nhi tử của mình.

Lão Nhị cau mày.

Lão Thất góp lời:

- Nhị ca, hay chúng ta đi xem đi, ở đây cũng chỉ là chờ, cưỡi chiến thuyền đi đón Cảnh Ngôn chẳng phải càng tốt?

Lão Nhị gật đầu nói:

- Được rồi, vậy chúng ta trở lại.

Lão Nhị nể Sở Liên Tinh vì dù sao là mẫu thân của Cảnh Ngôn, chúng nó không thể đối xử với nàng bằng thái độ với người Sở gia bình thường được.

Lão Nhị quay sang nói với Lão Tam:

- Lão Tam, ngươi cùng ta thanh trừ trận pháp ngăn cách trước đã.

Lão Tam gật đầu nói:

- Được.

Hai khôi lỗi bay ra, vung trường đao, từng luồng đao quang đen bủa giăng không gian.

Chỉ giây lát bình chướng ngăn cách trận pháp đã bị phá hủy hoàn toàn, một góc trời này trở lại bình thường.

Sở Tiên Liệt ra lệnh cho người điều khiển thuyền bay chuyển hướng chiến doanh U Minh tông, vừa dùng tinh thạch truyền tin đưa tin cho tộc trưởng Sở gia Sở Hồng Nam.

Trong chiến doanh U Minh tông.

Lộc Sâm đang chờ Bạch An Thư đưa tin về, mới nãy gã đưa tin một lần rồi im bặt.

Lộc Sâm lại lấy tinh thạch truyền tin ra nhưng không có tin mới nào:

- Thời gian chắc đã đủ, nhưng sao không có tin mới truyền về?

Năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh đi diệt người chiến doanh Sở gia, Lộc Sâm đinh ninh không thể nào có gì sai sót.

Nhưng tính ra bây giờ đã chấm dứt chém giết rồi mới đúng, năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh ra tay Sở gia làm gì có năng lực chống cự? Dù dựa vào uy năng chiến thuyền đẳng cấp thánh khí cũng tuyệt đối không chống cự được bao lâu.

Lộc Sâm không kiềm được lại truyền tin hỏi Bạch An Thư, nhưng chẳng được hồi âm, tựa như trâu đất xuống biển.

Lộc Sâm cau mày chửi thầm:

- Bạch An Thư chết tiệt rốt cuộc đang làm cái gì?

Lúc trước Lộc Sâm đã dặn Bạch An Thư là giải quyết người chiến doanh Sở gia xong phải dùng tinh thạch truyền tin báo về ngay, để gã còn sắp xếp bước tiếp theo.

Người chiến doanh Sở gia từ chiến doanh U Minh tông quay về chiến doanh bị chặn giết toàn quân bị diệt chắc chắn gây xao động lớn trong chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực. Lộc Sâm cần sắp xếp trước, nhưng chờ mãi không thấy Bạch An Thư đưa tin chắc chắn.

Bạch An Thư không đáp lại Lộc Sâm đành truyền tin hỏi hai thái thượng trưởng lão U Minh tông đi chặn giết chiến thuyền Sở gia.

Làm Lộc Sâm khó hiểu là hai vị thái thượng trưởng lão U Minh tông cũng không trả lời.

Lộc Sâm đi tới đi lui trong phòng, nôn nóng lẩm bẩm:

- Tình huống gì đây? Bọn họ đang làm gì? Đánh tới bây giờ đã gần nửa canh giờ chẳng lẽ chưa giết hết người trên chiến thuyền Sở gia?

Bùm!

Lúc này một uy áp năng lượng phủ lên nguyên chiến doanh U Minh tông.

Trận pháp của chiến doanh U Minh tông mạnh mẽ kích phát.

Trong góc trời này lấp lánh từng đợt ánh sáng trận pháp dâng lên chống lại dao động năng lượng từ trên trời giáng xuống.

Mặt Lộc Sâm sầm xuống, mắt lóe tia sáng hung ác, lao ra khỏi phòng:

- Chuyện gì xảy ra? Có người muốn xâm nhập chiến doanh U Minh tông? Quá to gan, tự tìm cái chết!

Phó thống lĩnh, nhiều thủ vệ của chiến doanh U Minh tông cũng tụ tập lại.

- Thống lĩnh đại nhân!

- Thống lĩnh đại nhân thấy không? Có người lơ lửng ở chỗ đó!

Lộc Sâm vừa ra, phó thống lĩnh, đội trưởng thủ vệ trong chiến doanh lao nhao lên tiếng. Có người chỉ bóng áo xanh bên trên chiến doanh.

Người áo xanh đương nhiên là Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực đệ thất trọng bay từ chỗ chiến thuyền Sở gia bị chặn giết trở về chiến doanh U Minh tông không mất bao nhiêu thời gian.

Con ngươi Lộc Sâm co rút, kêu lên:

- Là ngươi?

Lộc Sâm nhận ra Cảnh Ngôn ngay.

Tại sao Cảnh Ngôn xuất hiện ở đây? Chẳng phải hắn cùng người Sở gia leo lên chiến thuyền rời đi sao? Lẽ ra hắn nên bị chặn giết hoặc nên nói là bị giết chết mới đúng. Tại sao Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện trên bầu trời chiến doanh U Minh tông? Không lẽ lúc trước người này không rời đi cùng người Sở gia?

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm chào Lộc Sâm và đám người U Minh tông:

- Lộc Sâm, chúng ta lại gặp mặt.

Đầu óc Lộc Sâm lướt qua nhiều suy nghĩ, ngoài miệng tức giận quát:

- Ngươi quá to gan! Dám xâm nhập vào chiến doanh U Minh tông ta, chẳng lẽ chán sống?

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Lộc Sâm rất tò mò vì sao ta xuất hiện ở đây đúng không?

Tim Lộc Sâm rớt cái bịch, trợn to mắt nói:

- Ngươi có ý gì?

Mắt Cảnh Ngôn trầm xuống nhìn Lộc Sâm ở bên dưới:

- Cần gì giả ngu? Lão môn chủ Ngọc Thư Môn, hai thái thượng trưởng lão U Minh tông, và hai thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông của Viêm Hỏa Thần Vực, bọn họ chặn giết người Sở gia trên đường chiến thuyền bay về. Lẽ nào thống lĩnh Lộc Sâm không biết?

Hết chương 897.

Chương 898. Phá Hủy

Lộc Sâm nghe mấy câu đó giật nảy mình, trợn to mắt suýt lòi trồng:

- Ngươi …!

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên, trầm giọng nói:

- Chắc thống lĩnh Lộc Sâm đang chờ Bạch An Thư truyền tin thành công chặn giết chiến thuyền Sở gia đúng không? Ta nói cho ngươi biết, đừng đợi nữa, Bạch An Thư của Ngọc Thư Môn đã chết, năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh chặn giết chiến thuyền Sở gia chắc cũng đã bị tru sát khi ta đang trên đường về đây. Kế hoạch của U Minh tông các ngươi đã thất bại hoàn toàn.

Nỗi lòng Lộc Sâm vô cùng chấn động, không muốn tin Cảnh Ngôn.

Vấn đề là Bạch An Thư không trả lời, ngay cả hai vị thái thượng trưởng lão U Minh tông cũng mất liên lạc, tình huống không bình thường.

Nhưng Lộc Sâm không thể tưởng tượng Sở gia làm sao có thể giết ngược lại năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

Năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh liên hợp dù có đi Phi Vũ thành bản bộ của Sở gia cũng tuyệt đối không bị diệt toàn quân.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Chuyện gì đã xảy ra?

Lòng Lộc Sâm tràn đầy thắc mắc, lặng yên nhìn Cảnh Ngôn.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trở nên sắc bén:

- U Minh tông phái người chặn giết chiến thuyền Sở gia, ta phải đại biểu Sở gia tính món nợ này với U Minh tông. Giờ thống lĩnh Lộc Sâm có hai lựa chọn, một là mang theo chiến doanh U Minh tông rời khỏi chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực Hỗn Loạn Chi Địa. Chỗ tụ tập này về sau giao cho Sở gia quản lý. Lựa chọn thứ hai là từ chối lựa chọn thứ nhất, vậy thì ta sẽ giết hết các ngươi!

Cảnh Ngôn không thể tha thứ hành vi của U Minh tông.

Nếu lần này không có hắn, tất cả người trên chiến thuyền Sở gia tuyệt đối không sống tiếp, mẫu thân của hắn cũng sẽ chết trong cuộc chặn giết. Dù Cảnh Ngôn không có nhiều tình cảm với Sở gia nhưng mẫu thân của hắn thì khác.

Nên Cảnh Ngôn không thể dễ dàng tha cho U Minh tông.

Nghe Cảnh Ngôn nói mấy câu đó Lộc Sâm cười như điên:

- Ha ha ha! Các hạ lớn lối thật, đòi U Minh tông chúng ta rút khỏi chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực? Trong óc các hạ nghĩ gì? Các hạ có biết U Minh tông là thế lực nhất phẩm duy nhất của Lưu Sa Thần Vực? Một Sở gia tầm thường mà muốn đuổi chiến doanh U Minh tông ra chỗ tụ tập? Ta không biết các hạ lấy đâu ra tự tin như vậy.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn Lộc Sâm, hắn đã đoán trước gã sẽ có phản ứng như vậy.

U Minh tông là thế lực tông môn mạnh nhất Lưu Sa Thần Vực, không có thế lực nào dám đối kháng, khiến U Minh tông quen thói kiêu ngạo, sao có thể nhún nhường chỉ vì vài lời nói của Cảnh Ngôn?

Một số phó thống lĩnh chiến doanh U Minh tông hét to:

- Thống lĩnh đại nhân, chúng ta ra tay diệt cái tên huênh hoang này đi!

- Tên này dám ồn ào trong chiến doanh U Minh tông đúng là không biết sống chết!

- Thống lĩnh đại nhân hãy để ta ra tay xử lý tiểu tử này!

Bọn họ không tin năm Thánh Đạo tam cảnh đi chặn giết chiến thuyền Sở gia đã chết, đó như trò cười, một trò cười khiến người khinh thường.

Ánh mắt Lộc Sâm lấp lóe nhìn Cảnh Ngôn, gã mãi chưa ra tay vì không nắm rõ thực lực thật sự của hắn. Lộc Sâm mơ hồ cảm giác tu vi của Cảnh Ngôn sâu không lường được, mới nãy có uy áp hùng hồn giáng lâm bầu trời chiến doanh, tuy không phá hoại thực chất nhưng làm võ giả Thánh Đạo tam cảnh như gã tim đập nhanh. Lộc Sâm không cho rằng tim đập nhanh chỉ là ảo giác.

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng:

- Các ngươi đã chọn đường chết thì không thể trách ta, hôm nay chiến doanh U Minh tông sẽ bị san bằng!

Cảnh Ngôn cất bước từ hư không lao mạnh xuống, nguyên khí ngưng tụ, chưởng ấn ngưng hiện giữa thiên địa sau đó vỗ vào chiến doanh U Minh tông.

Uy năng mênh mông làm mảnh thiên địa này rung động, dao động lực lượng đáng sợ khiến tất cả người chiến doanh U Minh tông trắng mặt.

Họ chợt nhận ra võ giả trông trẻ tuổi đứng trên trời có tu vi siêu khủng bố.

Lộc Sâm hét to một tiếng:

- Chắn!

Đại trận trong ngoài chiến doanh U Minh tông cùng chuyển động, ánh sáng rực rỡ nối thành một mảnh bình chướng vắt ngang chân trời. Từng đợt uy năng không ngừng bị kích phát ra ngăn cản chưởng ấn.

Trận pháp của chiến doanh U Minh tông hơn xa chiến doanh Sở gia. Trong ngoài chiến doanh có chín tòa trận pháp nối thành trận pháp liên hoàn, trong công kích có phòng ngự, trong phòng ngự có trói buộc, trong trói buộc có công kích.

Những trận pháp này một cái riêng đã có uy năng cực mạnh, hình thành trận pháp liên hoàn thì uy năng tăng vọt, dù là võ giả Thánh Đạo tam cảnh cũng không dám sơ suất đụng chạm vào lực lượng cường đại như vậy.

Nhưng chiến doanh U Minh tông đối mặt là cường giả ngang ngửa Hư Thần.

Răng rắc!

Chưởng ấn va chạm uy năng đại trận liên hoàn.

Vang tiếng nổ kinh thiên động địa, không gian chấn động, lực lượng pháp tắc thổi quét không gian vạn thước.

Chớp mắt trận pháp liên hoàn của chiến doanh U Minh tông bị đánh nát, có thể nói là chín trận pháp liên hoàn gần như bị phá hủy hoàn toàn.

Lộc Sâm không thể điều động uy năng đại trận được nữa.

Mắt Lộc Sâm lộ tia kinh hoàng, sau đó rống to:

- Chết tiệt! Thánh khí trấn tông Hải Dương Chi Thương!

Trong ngoài chiến doanh U Minh tông dâng lên ánh sáng màu lam, chớp mắt những vầng sáng hình thành lồng chụp màu lam, nhìn từ xa như bọt nước to.

Lộc Sâm sử dụng uy năng thánh khí trấn tông.

Thánh khí trấn tông này tên là Hải Dương Chi Thương. Cảnh Ngôn cảm nhận sơ, phát hiện thánh khí trấn tông của U Minh tông hơi giống Thải Hồng Thần Kiều của Nghê Thường Thần Môn mà hắn từng tiếp xúc.

Võ giả Thánh Đạo tam cảnh vận chuyển một thánh khí đẳng cấp trấn tông phát huy uy năng rất mạnh.

Bóc!

Cảnh Ngôn búng tay hướng vòng sáng màu lam to lớn.

Một luồng kình phong xuyên qua không gian đánh trúng vòng sáng lam.

Vòng sáng lam nhấp nháy nhanh, có thể thấy chỗ bị Cảnh Ngôn búng lõm sâu. Từng mảnh hoa văn điên cuồng chạy trên vòng sáng lam cố gắng ngăn cản công kích của Cảnh Ngôn.

Lộc Sâm khống chế Hải Dương Chi Thương cảm nhận áp lực của thánh khí trấn tông, càng thấy hoảng sợ:

- Đáng giận, tu vi của ngươi rốt cuộc là cảnh giới gì?

Lộc Sâm không kịp nghĩ nhiều, hít sâu lớn tiếng kêu gọi thúc giục:

- Mọi người mau rót nguyên khí vào Hải Dương Chi Thương, nhanh!

Hết chương 898.

Chương 899. Không Ai Sống Sót

Thành viên chiến doanh U Minh tông hết sức căng thẳng.

Trước khi Cảnh Ngôn ra tay bọn họ còn kêu gào đòi giết hắn, nhưng lúc này họ muốn đánh bại hắn là rất khó khăn.

Liên hoàn đại trận của chiến doanh đã bị Cảnh Ngôn một bàn tay đánh nát. Thống lĩnh Lộc Sâm cố gắng khống chế thánh khí trấn tông Hải Dương Chi Thương ngăn cản. Nghe Lộc Sâm kêu gọi cả đám vội vận chuyển nguyên khí rót vào thánh khí Hải Dương Chi Thương phối hợp thống lĩnh Lộc Sâm ngăn cản công kích từ Cảnh Ngôn.

Trong chiến doanh U Minh tông có một số võ giả Thánh Đạo cảnh, cộng thêm võ giả Đạo Hoàng cảnh nhiều như biển, bọn họ cũng rót nguyên khí vào Hải Dương Chi Thương, uy năng rất mạnh.

Bong bóng màu lam bao trùm bên trên chiến doanh không ngừng tăng mạnh uy năng, thánh khí đẳng cấp trấn tông đã được đẩy uy lực lên đến cực hạn.

Lộc Sâm hét to:

- Tốt!

Lộc Sâm trực tiếp khống chế Hải Dương Chi Thương nên cảm giác rõ rệt uy lực của thánh khí trấn tông này hiện giờ mạnh đến mức nào.

Ánh mắt Lộc Sâm hung ác trừng Cảnh Ngôn, giọng trầm thấp vang vọng chiến doanh:

- Mặc kệ ngươi là ai, có thân phận gì, ngươi to gan công kích chiến doanh U Minh tông ta thì chỉ có một kết cục, đó là chết!

Sau khi cảm nhận uy năng mênh mông của Hải Dương Chi Thương hiển nhiên Lộc Sâm không thỏa mãn chỉ ngăn cản công kích của Cảnh Ngôn, gã định phản kích.

Lộc Sâm phất tay:

- Diệt sát!

Trên bong bóng màu lam to lớn dâng lên ánh sáng lam bắn hướng Cảnh Ngôn lơ lửng bên trên.

Cảnh Ngôn híp mắt, gật gù cười nói:

- Thánh khí trấn tông được nhiều nguyên khí rót vào không ngờ phát ra uy năng như vậy, không tệ, thú vị.

Xoẹt!

Luồng sáng đỏ chợt lóe trong tay Cảnh Ngôn, Hồng Hà Kiếm đã lấy ra.

Cảnh Ngôn giơ Hồng Hà Kiếm chém ra:

- Phá cho ta!

Kiếm quang màu đỏ như dòng lũ ngân hà chém xuống.

Dao động thần thông kiếm ý đáng sợ như muốn chém chết hết thảy.

Phập!

Kiếm quang đỏ đánh trúng một luồng sáng lam, thoáng chốc ánh sáng vụt tắt.

Hồng Hà Kiếm của Cảnh Ngôn đến đẳng cấp thần khí, một thánh khí trấn tông bình thường sao có thể so sánh với nó? Cộng thêm Cảnh Ngôn có tu vi bằng Hư Thần nhất tinh, đám

người trong chiến doanh U Minh tông sao có thể đối kháng lại?

Chưa đầy một chớp mắt Hải Dương Chi Thương hình thành bình chướng đã bị kiếm quang đỏ đâm thủng, ban đầu trên bình chướng chỉ có một lỗ hổng nhưng rồi nó lan rộng nhanh ra bốn phương tám hướng. Khoảnh khắc bong bóng màu lam to lớn đã tan rã.

Cảnh tượng này làm Lộc Sâm kinh hoàng rít gào:

- Không thể nào!

Cùng lúc đó, đám đông võ giả trong chiến doanh ngã xuống. Kiếm quang đỏ không chạm vào họ nhưng bọn họ không ngăn được uy áp khủng bố, chỉ là uy áp đã xóa sổ một đống người.

Võ giả Đạo Hoàng cảnh chết trước, sau đó là võ giả Thánh Đạo nhất cảnh, chống chọi được vài giây rồi tắt thở. Võ giả Thánh Đạo nhị cảnh còn ráng sống sót nhưng bị thương nặng mất sức chiến đấu. Cường giả Thánh Đạo tam cảnh như Lộc Sâm hộc mấy búng máu, sắc mặt trắng bệch.

- Không! Dừng tay, mau dừng tay! U Minh tông chúng ta đồng ý rút ra chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực!

Đến lúc này Lộc Sâm đã biết sự cường đại của Cảnh Ngôn, chiến doanh U Minh tông tuyệt đối không thể ngăn được hắn, dù là tông môn U Minh tông cũng không thể.

Lộc Sâm thầm hối hận ngay từ đầu không đồng ý rút khỏi chỗ tụ tập.

Cảnh Ngôn huơ Hồng Hà Kiếm càn quét:

- Thống lĩnh Lộc Sâm bây giờ muốn rút ra đã muộn.

Lốc xoáy màu đỏ quét nhanh nguyên chiến doanh U Minh tông.

Lẻ tẻ vài tiếng hét thảm liên tiếp truyền ra:

- A!!!

Lát sau chiến doanh U Minh tông tĩnh lặng, võ giả Thánh Đạo tam cảnh Lộc Sâm tu vi mạnh nhất đã tắt thở, xác chết bị lực lượng khủng bố nghiền thành tro bụi.

Cảnh Ngôn thả thần hồn ra cẩn thận kiểm tra nguyên chiến doanh U Minh tông, xác định không có người sống ẩn núp mới đáp xuống, lật tay bắn ra nguyên khí thu tài nguyên các loại vũ khí, tu di giới chỉ trong chiến doanh.

Lúc này chiến doanh U Minh tông trống trơn, tất cả xác võ giả thành hạt bụi, trông như chỗ này vốn không có võ giả trấn thủ.

***

Trên chiến thuyền Sở gia.

Sở Tiên Liệt đang giao lưu với tộc trưởng Sở Hồng Nam qua tinh thạch truyền tin.

Sở Hồng Nam nhận được tin tức mặt trắng bệch:

- Tiên Liệt, ngươi nói cái gì? U Minh tông cấu kết Vạn Kiếm tông chặn giết các ngươi?

Sở Tử Minh ở cùng Sở Hồng Nam giật mình đứng bật dậy.

Sở Tử Minh đang bàn bạc với Sở Hồng Nam về Cảnh Ngôn.

Ý của Sở Hồng Nam là hy vọng nhận Cảnh Ngôn vào Sở gia, Sở Tử Minh không chịu. Sau khi thuộc hạ của Cảnh Ngôn giúp Sở gia giành quyền khai thác khoáng sản mới nhưng Sở Tử Minh vẫn không muốn để hắn vào Sở gia.

Hai người đang thảo luận thì Sở Tiên Liệt đưa tin mới cho Sở Hồng Nam.

Sở Tiên Liệt tiếp tục đưa tin:

- Hai thái thượng trưởng lão U Minh tông Thánh Đạo tam cảnh, lão môn chủ Ngọc Thư Môn Thánh Đạo tam cảnh, còn có hai vị thái thượng trưởng lão Vạn Kiếm tông Thánh Đạo tam cảnh. Năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh đột nhiên xuất hiện trên đường chúng ta về chiến doanh, chặn giết chiến thuyền của chúng ta.

Sở Hồng Nam nóng nảy đỏ mắt:

- Đáng giận! U Minh tông quá đáng hết sức, đi cấu kết với Vạn Kiếm tông của Viêm Hỏa Thần Vực! Bọn họ không sợ khiến nhiều thế lực Lưu Sa Thần Vực bất mãn sao?

Sở Hồng Nam biết người trên chiến thuyền Sở gia có lẽ sẽ toàn quân bị diệt, nhưng lão bất lực không thể cứu viện.

Sở Tiên Liệt tức giận truyền tin:

- U Minh tông làm rất nhiều chuẩn bị, dùng trận pháp đặc biệt ngăn cách một mảnh không gian, lực lượng pháp tắc cũng bị ngăn cách. Bọn họ định giết hết chúng ta rồi Vạn Kiếm tông gánh vác chuyện này, không liên quan gì đến U Minh tông.

Sở Hồng Nam kinh ngạc kêu lên:

- Cái gì? Pháp tắc cũng bị ngăn cách? Tiên Liệt, vậy ngươi làm sao truyền tin cho ta?

Lực lượng pháp tắc cũng bị ngăn cách thì không thể truyền tin qua tinh thạch truyền tin, vì tinh thạch truyền tin đưa tin là nhờ vào pháp tắc.

Sở Hồng Nam nhận được tin này rất là ngạc nhiên:

- Không lẽ các ngươi trốn thoát khỏi tay năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh?

Sở Hồng Nam cảm thấy không tưởng tượng được.

Năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh!

Trong chặn giết trận thế như vậy Sở Tiên Liệt làm cách nào trốn thoát? Sở gia ở chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực chỉ có Sở Tiên Liệt mạnh nhất, nhưng tu vi vẻn vẹn là Thánh Đạo nhị cảnh.

Thực lực hai bên cách biệt quá lớn.

Hết chương 899.

Chương 900. Chạy Đến Hỗn Loạn Chi Địa

Sở Hồng Nam không nghĩ ra đám người Sở Tiên Liệt làm cách nào thoát khỏi tay năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh. Nếu đối mặt một Thánh Đạo tam cảnh chặn giết, nhóm Sở Tiên Liệt dựa vào chiến thuyền có lẽ còn hy vọng thoát được, nhưng họ làm sao thoát khỏi năm Thánh Đạo tam cảnh?

Sở Tiên Liệt đưa tin về, ngữ điệu tràn ngập kích động:

- Chúng ta không trốn! Năm Thánh Đạo tam cảnh đều bị giết, là thuộc hạ của Cảnh Ngôn giết bọn họ! Còn nữa, Bạch An Thư của Ngọc Thư Môn đã chết, lão môn chủ Ngọc Thư Môn bị giết, cộng thêm một môn chủ Thánh Đạo nhị cảnh đã chết, Ngọc Thư Môn tiêu đời rồi, sau này bọn họ không có thực lực tranh giành khoáng sản với Sở gia ta!

Sở Hồng Nam nghe tin này thì hóa đá.

Thuộc hạ của Cảnh Ngôn giết năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh?

Cái này … quá khoa trương rồi đi?

Sở Hồng Nam ngây ra hồi lâu quên truyền tin lại cho Sở Tiên Liệt.

Mới rồi trong lòng Sở Hồng Nam tràn ngập tức giận, cho rằng đám người Sở Tiên Liệt sẽ bị diệt sạch, lão nóng ruột nóng gan nhưng bất lực. Từ bản bộ Sở gia Phi Vũ thành đến Hỗn Loạn Chi Địa dù lão chạy hết sức cũng khó đến trong vòng một tháng.

Bản bộ Sở gia không kịp cứu đám người Sở Tiên Liệt.

Sở Hồng Nam đã nghĩ phải tung tin này ra rồi liên lạc thế lực thân với Sở gia liên hợp lại làm khó U Minh tông. Nhưng không ngờ sự việc thay đổi động trời.

Mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn có tu vi gì? Có thể diệt năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh, thực lực như vậy sao có thể vô danh trong năm thần vực?

Sở Tiên Liệt thấy tộc trưởng một lúc lâu không đáp lại, tiếp tục đưa tin:

- Tộc trưởng, giờ chiến thuyền của chúng ta sắp đến chiến doanh U Minh tông. tuy U Minh tông câu kết Vạn Kiếm tông và lão môn chủ Ngọc Thư Môn, năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh đã bị giết ngược nhưng chúng ta vẫn muốn U Minh tông phải cho một lời giải thích. Còn nữa, Cảnh Ngôn đã đi chiến doanh U Minh tông trước, không biết bàn bạc với người U Minh tông thế nào.

Sở Hồng Nam nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn một mình đi chiến doanh U Minh tông?

Sở Tiên Liệt trả lời:

- Đúng vậy, khi thuộc hạ của Cảnh Ngôn đánh với năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh chỉ có mình hắn đi chiến doanh U Minh tông.

Sở Hồng Nam sốt ruột hỏi:

- Sao ngươi không ngăn cản Cảnh Ngôn? Hắn một mình đi chiến doanh U Minh tông lỡ người U Minh tông đánh hắn thì sao? Ta đi Hỗn Loạn Chi Địa ngay đây!

Sở Hồng Nam cất tinh thạch truyền tin, chuẩn bị lên đường đi Hỗn Loạn Chi Địa ngay.

Sở Tử Minh thấy Sở Hồng Nam cất tinh thạch truyền tin liền hỏi:

- Tình hình sao rồi tộc trưởng? U Minh tông phái người chặn giết chiến doanh Sở gia chúng ta sao?

Sở Hồng Nam liếc Sở Tử Minh, gật đầu nói:

- Ừm, U Minh tông và Ngọc Thư Môn câu kết Vạn Kiếm tông của Viêm Hỏa Thần Vực xuất động năm Thánh Đạo tam cảnh chặn giết người trận doanh Sở gia chúng ta. Nhưng giờ năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh đã bị thuộc hạ của Cảnh Ngôn đánh chết.

Sở Hồng Nam cười nói:

- Mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn thực lực cực kỳ khủng bố, nếu hắn tham gia Sở gia thì trưởng lão Tử Minh nghĩ họ sẽ trợ giúp gia tộc nhiều cỡ nào? Giờ trưởng lão còn phản đối Cảnh Ngôn tham gia Sở gia không?

Sắc mặt Sở Tử Minh liên tục thay đổi, Sở Hồng Nam nói mấy câu này đem đến rung động quá lớn, lão không phản ứng lại.

Tuy Sở Tử Minh giật mình nhưng không muốn nhận sai, cũng ôm mối nghi ngờ:

- Tộc trưởng, tin tức này chắc không có sai lầm gì đi? Nếu mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn mạnh đến có thể giết cường giả Thánh Đạo tam cảnh thì sao cam nguyện đi theo hắn? Lùi một bước, dù mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn thật sự có thực lực mạnh đến thế, hắn làm sao ra lệnh cho họ làm việc? Nếu Cảnh Ngôn tham gia Sở gia chúng ta, thuộc hạ của hắn sẽ nghe theo Sở gia sắp đặt sao?

Sở Hồng Nam không muốn nói nhiều:

- Trưởng lão Tử Minh, chuyện này dính líu rất lớn, ta định đi Hỗn Loạn Chi Địa ngay.

Mắt Sở Tử Minh lấp lóe nói:

- Ta đi với tộc trưởng.

Tiếp theo Sở Hồng Nam đi gặp lão tổ Sở gia bẩm báo chuyện này. Lão tổ Sở gia giật mình, quyết định đi với Sở Hồng Nam.

Chuyện này xảy ra trong Lưu Sa Thần Vực quá lớn, rất có thể sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, làm lão tổ Sở gia cần đích thân đi giải quyết.

Đám cường giả sức chiến đấu đỉnh cao của Sở gia xuất phát từ Phi Vũ thành đến Hỗn Loạn Chi Địa.

***

Chiến doanh U Minh tông.

Chiến thuyền Sở gia lại đến đây, đám người Sở Tiên Liệt bay ra. Bọn họ từ xa thấy Cảnh Ngôn lơ lửng trên bầu trời chiến doanh U Minh tông.

Sở Tiên Liệt chần chừ một chút rồi mang mọi người bay tới.

Đám người Sở Tiên Liệt rất nhanh phát hiện chiến doanh U Minh tông khác lạ:

- A?

- Chuyện gì xảy ra?

- Người U Minh tông đâu? Sao trong chiến doanh trống rỗng không có dao động hơi thở của võ giả?

Chiến doanh U Minh tông lúc này vắng lặng không bóng người.

Sở Liên Tinh đến gần Cảnh Ngôn, lo lắng hỏi:

- Cảnh Ngôn có sao không?

Dọc đường đi Sở Liên Tinh không yên lòng chút nào, nàng lo Cảnh Ngôn xung đột đánh với người chiến doanh U Minh tông sẽ gặp nguy hiểm.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nhi không sao.

Lão Nhị bay qua đưa tài nguyên sưu tầm trên người năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh bị giết cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đây là tài nguyên trên người năm lão già.

Cảnh Ngôn thuận tay nhận, hắn biết đám khôi lỗi Lão Nhị không thể tu luyện, có lấy đống tài nguyên này cũng vô dụng.

Đám người Sở Tiên Liệt nhìn cảnh này thì bị rung động mạnh.

Đám Lão Nhị sưu tập được tài nguyên giao hết cho Cảnh Ngôn? Họ cứ nghĩ đám Lão Nhị lấy được tài nguyên sẽ giữ lại cho mình, xem hành vi của khôi lỗi khiến họ cảm thấy đám Lão Nhị phục tòng Cảnh Ngôn nghiêm khắc hơn trong tưởng tượng.

Sở Tiên Liệt cẩn thận cảm ứng, hỏi:

- Cảnh Ngôn, người chiến doanh U Minh tông đâu?

Sở Tiên Liệt xác định trong chiến doanh U Minh tông không có võ giả nào, trạch viện khổng lồ không bóng người.

Cảnh Ngôn nói:

- Người U Minh tông không quá phối hợp nên ta đánh với họ.

Sở Tiên Liệt đã nghĩ đến khả năng Cảnh Ngôn và người U Minh tông đánh nhau, hỏi:

- Đánh nhau? Đại trận phòng hộ của chiến doanh U Minh tông rất mạnh, còn có thánh khí trấn tông bảo vệ …

Ý là có lực lượng bảo vệ mạnh như vậy mà người U Minh tông không ngăn được Cảnh Ngôn? Họ từ bỏ chiến doanh chạy trốn?

Nhưng Sở Tiên Liệt đang nói thì ngừng bặt, lão có tu vi Thánh Đạo nhị cảnh, cảm nhận trận pháp bảo vệ U Minh tông đã mất hết uy năng. Tình huống này xảy ra chỉ có một khả năng, đó là trận pháp bảo vệ U Minh tông bị Cảnh Ngôn đánh nát.

Hết chương 900.

Chương 901. Mưa Gió Sắp Đến

Trận pháp bảo hộ chiến doanh của U Minh tông bị phá vỡ, trong chiến doanh lại không có một bóng người. Xem ra người trấn thủ chiến doanh U Minh tông quả thực đã rời khỏi hết.

Một mình Cảnh Ngôn liền đánh bại chiến doanh của thế lực nhất phẩm U Minh tông khiến đám người Sở gia, Sở Tiên Liệt đều hít sâu một hơi, không thể kiềm được sự khiếp sợ trong lòng.

- Người trong chiến doanh của U Minh tông không chạy trốn đều bị giết!

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Ta đã cho bọn chúng cơ hội rời đi nhưng bọn chúng không biết quý trọng nên ta chỉ có thể giết sạch!

Mọi người nghe vậy đều sững sờ. Trong lòng bọn họ hiện tại chỉ có một suy nghĩ, lớn chuyện rồi!

Trước đó tuy Cảnh Ngôn cũng giết năm cường giả Thánh Đạo tam cảnh nhưng dù sao cũng do bọn họ chặn giết chiến thuyền Sở gia trước. Nhưng giờ Cảnh Ngôn lại giết sạch tất cả người trong chiến doanh của U Minh tông, U Minh tông chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Một cơn bão sắp xuất hiện.

Nhưng đám người Sở Tiên Liệt hiện giờ cũng không dám chỉ trích Cảnh Ngôn nữa.

Cảnh Ngôn hiểu được đám người Sở Tiên Liệt đang lo lắng U Minh tông phản kích nên nói:

- Sở thống lĩnh, các ngươi cũng không cần lo lắng. Chuyện này ta làm, nếu U Minh tông muốn trả thù ta tự nhiên sẽ ra mặt ứng đối.

- Nếu không có ngươi chúng ta đã sớm chết. Chuyện này dù thế nào Sở gia chúng ta cũng không thể trốn tránh.

Sở Tiên Liệt lắc đầu nói tiếp:

- Mấy người tộc trưởng đang từ trụ sở chính chạy tới đây. Đợi bọn họ đến chúng ta lại thương nghị xem nên ứng đối thế nào.

- Nói vậy thì chúng ta dừng chân tại chiến doanh của U Minh tông này đợi mấy người tộc trưởng Sở gia đi.

Cảnh Ngôn cũng đoán được những nhân vật cao tầng của Sở gia như tộc trưởng sẽ tụ tập tới Lưu Sa Thần Vực cho nên nghe Sở Tiên Liệt nói vậy Cảnh Ngôn cũng không bất ngờ.

Đám người Sở gia liền đóng quân ở chiến doanh của U Minh tông đợi đám người Sở Hồng Nam tộc trưởng tới.

Mấy ngày sau, trụ sở chính của U Minh tông.

Đệ nhất tông chủ U Minh tông, Đổng Trạch sắc mặt âm trầm hỏi:

- Đã điều tra xong chưa?

Lộc Sâm bị Cảnh Ngôn giết chết kia cũng là tông chủ của U Minh tông. Nhưng Lộc Sâm chỉ là đệ nhị tông chủ của U Minh tông mà thôi. Lộc Sâm chủ yếu phụ trách sự vụ trong Lưu Sa Thần Vực mà người phụ trách đại bản doanh U Minh tông lại chính là đệ nhất tông chủ Đổng Trạch.

Người nọ đáp:

- Điều tra không sai biệt lắm, chuyện xấu kia đến từ một người tên Cảnh Ngôn. Người này là nhi tử của con gái Sở Hồng Nam, Sở Liên Tinh. Cảnh Ngôn lớn lên ở Thiên Nguyên đại lục, tuổi chưa được một trăm, gần đây mới tới chiến doanh của Sở gia. Thực lực hắn rất mạnh hơn nữa còn có sáu tên thuộc hạ. Thực lực sáu người kia cũng mạnh mẽ, có ít nhất bốn người trong số đó là Thánh Đạo tam cảnh.

- Thiên Nguyên đại lục? Cảnh Ngôn? Nhi tử Sở Liên Tinh?

Ánh mắt Đổng Trạch lóe ánh sáng lạnh:

- Sao có thể thế được? Tu vi Cảnh Ngôn kia sao lại mạnh đến thế?

Gã nghĩ không ra!

Tin chiến doanh U Minh tông bị diệt Đổng Trạch rất nhanh liền biết, gã lập tức phái người điều tra xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Việc Lộc Sâm chủ động chặn giết chiến thuyền Sở gia, Đổng Trạch đương nhiên biết, hơn nữa còn chấp nhận. Một chuyện cứ nghĩ không có vấn đề gì lại biến thành như thế, U Minh tông lúc này chết mất ba Thánh Đạo tam cảnh!

Có thể nói, chiến lực mạnh nhất của U Minh tông bị bay hơn phân nửa.

Tuy Đổng Trạch giận dữ cùng cực nhưng gã cũng biết chuyện này cần được xử lí cẩn thận. Không rõ chi tiết đối phương thì tuyệt đối không được tùy ý hành động. U Minh tông hiện tại cũng chỉ có mình gã và một thái thượng trưởng lão có tu vi Thánh Đạo tam cảnh. Số lượng võ giả Thánh Đạo nhị cảnh cũng còn một chút nhưng U Minh tông hiện tại đã không thể chịu được một lần tổn thất lớn thế nữa.

Đổng Trạch lại hỏi:

- Liên hệ Sở Hồng Nam chưa?

Người nọ cúi đầu nói:

- Đã gửi tin ba lần cho Sở Hồng Nam nhưng đối phương chưa hề đáp lại. Ta nhận được tin Sở Hồng Nam và đám người lão tổ Sở gia đã đi tới căn cứ tại Hỗn Loạn Chi Địa ở Lưu Sa Thần Vực rồi.

Khí tức Đổng Trạch chợt bất ổn, tức giận ngập trời:

- Đáng chết! Sở Hồng Nam dám không để ý tới U Minh tông chúng ta!

U Minh tông tung hoành Lưu Sa Thần Vực hơn vạn năm nào từng bị thiệt như thế? Dù U Minh tông xung đột trực tiếp với những thế lực nhất phẩm ở những thần vực khác cũng chưa từng tổn thất lớn đến thế.

Trong cuộc đại chiến nhân thần bốn ngàn năm trước, tuy U Minh tông cũng tổn thất rất lớn nhưng đa số thế lực của ngũ đại thần vực khi ấy cũng đều tổn thất nghiêm trọng. Ngoại trừ một số ít thế lực không tham chiến còn tốt ra, năm thế lực nhất phẩm của ngũ đại thần vực đều trực tiếp tham gia chiến tranh.

Người đứng trước mặt Đổng Trạch kia nhìn thoáng qua gã, cẩn thận hỏi:

- Tông chủ, chúng ta giờ làm sao?

Đổng Trạch dùng thanh âm âm lãnh đáp:

- Hừ, chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy. Lập tức truyền tin cho các thế lực để bọn họ phái võ giả Thánh Đạo cảnh đến U Minh tông.

Tuy Đổng Trạch vẫn chưa quyết định được rốt cục nên làm như thế nào nhưng bây giờ tụ tập các cường giả Thánh Đạo cảnh lại là điều cần thiết.

Mặc kệ là đàm phán với Sở gia hay khai chiến với Sở gia, U Minh tông đều cần võ giả mạnh mẽ làm hậu thuẫn.

Hơn nữa, số lượng càng nhiều càng tốt!

Người nọ nghe vậy gật đầu nói:

- Vâng, ta đây liền đi an bài.

U Minh tông chưởng khống Lưu Sa Thần Vực từ hơn vạn năm trước cho nên thế lực phụ thuộc vào nó tự nhiên cũng không ít, Ngọc Thư Môn kia cũng là một trong những thế lực phụ thuộc vào bọn họ mà thôi.

Đổng Trạch tiếp đó lại liên hệ tông chủ Vạn Kiếm Tông.

Quan hệ giữa U Minh tông và Vạn Kiếm Tông quả thật cực kém, hai bên tranh đấu không ngừng. Nhưng bọn họ hiện tại đều hao tổn cường giả Thánh Đạo tam cảnh vào tay Sở gia, Sở gia liền thành kẻ thù chung của hai bên.

Tông chủ Vạn Kiếm Tông, Vạn Nhận Sơn tức giận quát:

- Đổng Trạch tông chủ, U Minh tông các ngươi làm chuyện tốt hại Vạn Kiếm Tông chúng ta tự dưng hao tổn hai vị thái thượng trưởng lão!

Thanh âm Đổng Trạch cũng đầy bất đắc dĩ:

- Vạn Nhận Sơn tông chủ, U Minh tông ta còn tổn thất lớn hơn nữa. Ai ngờ được Sở gia kia lại có viện trợ mạnh mẽ đến thế?

Vạn Nhận Sơn cười lạnh:

- Đổng Trạch tông chủ không phải là sợ Sở gia nên tính nén giận đi?

Đổng Trạch nói thẳng:

- Đương nhiên không phải! U Minh tông ta cũng không có thói quen nén giận. Nhưng bây giờ Sở gia có viện trợ mạnh

mẽ, nói thật thì U Minh tông ta có hơi hoang mang cho nên ta muốn mời Vạn Nhận Sơn tông chủ trợ giúp U Minh tông chúng ta!

Vạn Nhận Sơn cười lạnh nói:

- Trợ giúp? Trợ giúp thế nào? Chẳng lẽ Đổng Trạch tông chủ hy vọng Vạn Kiếm Tông chúng ta phái ra rất nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh tấn công Sở gia hay sao?

Nếu Đổng Trạch muốn mượn lực của Vạn Kiếm Tông vậy thì Vạn Nhận Sơn chắc chắn không thể dễ dàng đáp ứng. Tuy lúc này Vạn Kiếm Tông cũng tổn thất rất lớn nhưng Sở gia là thế lực của Lưu Sa Thần Vực, nó có uy hiếp với U Minh tông nhất cho nên có đau đầu cũng là U Minh tông kia đi đau đầu mới đúng!

- Ta chỉ hy vọng Vạn Nhận Sơn tông chủ có thể phái ra một ít cường giả Vạn Kiếm Tông tới trợ giúp ta. Việc đối phó Sở gia tự nhiên cũng do U Minh tông chúng ta làm chủ chốt. Hơn nữa sau khi chuyện này thành công, mỏ mới có chứa mạch khoáng thần kinh kia cũng thuộc về Vạn Kiếm Tông. U Minh tông ta tuyệt đối không lấy mảy may!

Vì đối phó Sở gia, Đổng Trạch cũng là liều mạng.

Hết chương 901.

Chương 902. Gia Nhập Sở gia?

Đổng Trạch quả thật cảm giác đến uy hiếp cực lớn. Gã dường như cảm thấy địa vị thế lực nhất phẩm của U Minh tông hơi bị lung lay.

Cho nên Vạn Kiếm Tông ở Viêm Hỏa Thần Vực có thể không nóng nảy nhưng U Minh tông ở Lưu Sa Thần Vực lại không thể không sốt ruột.

Đổng Trạch cũng không muốn thấy cảnh U Minh tông bị Sở gia đá xuống vị trí thế lực nhất phẩm.

U Minh tông tuyệt đối không thể bị Sở gia thay thế được!

Vạn Nhận Sơn nghe Đổng Trạch nói vậy liền khẽ cười:

- Đổng Trạch tông chủ quả nhiên có một chút thành ý.

Nhưng tiếp đó Vạn Nhận Sơn lại bảo:

- Tuy vậy thế còn chưa đủ! Đổng Trạch tông chủ muốn Vạn Kiếm Tông chúng ta trợ giúp còn cần đưa ra thành ý lớn hơn. Vạn Kiếm Tông ta không chỉ muốn mỏ mới kia còn muốn hai phần trong tổng số tài nguyên của Hỗn Loạn Chi Địa!

- Ngươi nói cái gì?

Đổng Trạch lập tức kêu:

- Vạn Nhận Sơn tông chủ, ngươi cũng đừng quá đáng!

Đổng Trạch lường trước được Vạn Nhận Sơn sẽ chơi công phu sư tử ngoạm nhưng Đổng Trạch lại không ngờ khẩu vị

Vạn Nhận Sơn lại lớn như thế!

Ở Hỗn Loạn Chi Địa, ngoại trừ mỏ do U Minh tông quản lí ra, U Minh tông còn có thể lấy năm phần trong những mỏ khác. Hiện tại Vạn Nhận Sơn vừa mở miệng liền đòi hai phần trong đó!

Vạn Nhận Sơn cười:

- Quyền lựa chọn nằm trong tay Đổng Trạch tông chủ ngươi. Nếu Đổng Trạch tông chủ không thể đáp ứng điều kiện này thì quên đi, xem như chúng ta chưa từng nói qua. Nhưng Đổng Trạch tông chủ ngươi nên suy nghĩ kĩ, một khi Sở gia tấn công tới Hỗn Loạn Chi Địa thì tất cả ích lợi của U Minh tông ở Hỗn Loạn Chi Địa đều không còn lại dù chỉ một chút. Thậm chí U Minh tông của ngươi đều có thể trở thành lịch sử!

Đổng Trạch trầm mặc. Vạn Nhận Sơn nói tiếp:

- Nếu Đổng Trạch tông chủ đáp ứng, ta đây ngược lại có thể cho ngươi một tin tức. Tin tức này ngươi hẳn là chưa biết.

Đổng Trạch hỏi lại theo bản năng:

- Tin gì?

Vạn Nhận Sơn cười nói:

- Đổng Trạch tông chủ, ngươi đừng có gấp. Nếu ngươi đáp ứng điều kiện kia của ta thì ta mới có thể nói. Nếu ngươi không đáp ứng thì ta sẽ thu tinh thạch truyền tin lại vậy.

Đổng Trạch cắn răng, ánh mắt chớp động cuối cùng quyết định:

- Được rồi, ta đồng ý điều kiện Vạn Nhận Sơn tông chủ ngươi đưa ra!

Vì đối phó Sở gia, Đổng Trạch không thể không nhượng bộ.

- Đổng Trạch tông chủ quả nhiên sảng khoái. Tốt lắm, hiện tại ta cho ngươi biết một tin: Cảnh Ngôn này có mâu thuẫn với Phương gia ở Thiên Hà Thần Vực. Nếu Đổng Trạch tông chủ liên hệ với tộc trưởng Phương gia không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn đấy!

Vạn Nhận Sơn lưu lại tin tức đây xong liền cắt đứt liên hệ với Đổng Trạch.

Ánh mắt Đổng Trạch híp lại:

- Thiên Hà Thần Vực? Phương gia?

Phương gia cũng là thế lực nhất phẩm. Nếu điều Vạn Nhận Sơn nói là thật thì U Minh tông có thể cho Phương gia chen một chân vào chuyện này.

Nói vậy, có ba thế lực nhất phẩm ra tay thì dù Cảnh Ngôn kia có bản lĩnh bằng trời chỉ sợ cũng sẽ chết không có chỗ chôn đi?

- Phải liên hệ Phương gia

Nghĩ vậy, Đổng Trạch lập tức truyền tin cho tộc trưởng Phương gia.

…

Lưu Sa Thần Vực, loạn.

Sở gia bị U Minh tông chặn giết ai ngờ lại bất ngờ giết ngược lại năm tên cường giả Thánh Đạo tam cảnh của ba thế lực U Minh tông, Ngọc Thư Môn, Vạn Kiếm Tông .

Hơn nữa, Sở gia còn tận diệt chiến doanh của U Minh tông ở Hỗn Loạn Chi Địa.

Từng tin tức nhanh chóng truyền trong Lưu Sa Thần Vực.

Trên thực tế, những tin ấy không những truyền trong Lưu Sa Thần Vực. Trong những thần vực khác cũng đều bắt đầu

truyền lưu những tin như thế.

Chuyện này thật sự quá kinh người. Bất luận ai nghe thấy tin ấy đều sẽ bị chấn động mạnh một phen.

Một thế lực nhị phẩm như Sở gia lại dám xuống tay với U Minh tông? Hơn nữa Sở gia lại có thực lực giết chết năm tên cường giả Thánh Đạo tam cảnh?

Này quả thật quá kinh người, khiến không ai có thể tin được!

Một số thế lực liên hệ tương đối chặt chẽ với Sở gia trong Lưu Sa Thần Vực sôi nổi gửi tin cho tộc trưởng Sở gia, Sở Hồng Nam hỏi tình huống. Mà Sở Hồng Nam đối diện với những câu hỏi ấy cũng đều trả lời lại.

Sau khi nhận được câu trả lời của tộc trưởng Sở gia, Sở Hồng Nam xong có thể đoán được những thế lực kia sẽ chấn động cỡ nào.

Bọn họ cảm thấy lúc này Sở gia sẽ thật đánh nhau với U Minh tông.

Hơn một tháng sau, đám người Sở Hồng Nam tộc trưởng đi tới bên ngoài chiến doanh của U Minh tông ở Hỗn Loạn Chi Địa.

Đám người Sở Tiên Liệt đều sớm đứng bên ngoài chiến doanh nghênh đón. Còn Cảnh Ngôn cũng mang theo đám thuộc hạ tới.

Này đương nhiên không phải Cảnh Ngôn nể mặt đám người Sở Hồng Nam mà chỉ vì Cảnh Ngôn nể mặt mẫu thân của mình, Sở Liên Tinh.

Đám người Sở Hồng Nam nhìn chiến doanh của U Minh tông hiện tại chỉ có người Sở gia ở liền câm nín không biết nói gì thật lâu.

Sau khi bọn họ rời khỏi Phi Vũ thành không lâu liền nhận được tin từ Sở Tiên Liệt gửi tới báo cho Sở Hồng Nam biết chiến doanh của U Minh tông đã bị phá hủy hoàn toàn.

Lúc ấy, trong lòng Sở Hồng Nam liền giật mình một chút. Nhưng nghĩ bản thân đang đi tới Hỗn Loạn Chi Địa nên Sở Hồng Nam cũng không có truy vấn gì.

Tất cả đợi đến khi y tới Hỗn Loạn Chi Địa tự nhiên đều có thể rõ ràng.

Sở Hồng Nam khẽ nỉ non:

- Chiến doanh U Minh tông, thật sự bị phá hủy…

Chuyện này là điều Sở gia trước kia tuyệt đối không dám tưởng. Bất luận thế lực nào ở Lưu Sa Thần Vực chỉ sợ cũng không dám tưởng đi làm chuyện như vậy.

Sở Tư Minh đưa mắt nhìn về phía Cảnh Ngôn:

- Ngươi chính là Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn đứng bên cạnh Sở Liên Tinh. Tuy Sở Tư Minh chưa từng gặp Cảnh Ngôn nhưng nhìn Cảnh Ngôn lão cũng có thể dễ dàng đoán được.

Cảnh Ngôn thấy ngữ khí Sở Tư Minh không tốt cũng ngưng mắt nhìn Sở Tư Minh hỏi lại:

- Ta là Cảnh Ngôn, ngươi là ai?

Sở Tư Minh khẽ hừ:

- Ta là Sở Tư Minh!

Cảnh Ngôn giật mình gật đầu đáp:

- Thì ra ngươi là gia gia của Sở Đông Hùng.

- Hừ!

Sở Tư Minh nghe Cảnh Ngôn nhắc tới Sở Đông Hùng liền nổi giận. Nhưng Sở Tư Minh hơi suy nghĩ lại nhịn cơn giận xuống.

Sở Tư Minh không quan tâm Cảnh Ngôn nhưng mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn lão cũng không thể đắc tội. Sở Tư Minh nói:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đã thương nghị và đồng ý ngươi mang theo sáu thuộc hạ của mình gia nhập vào Sở gia.

Sở Tư Minh không thích Sở Liên Tinh, càng không thích Cảnh Ngôn. Nhất là sau khi Cảnh Ngôn khiến Sở Đông Hùng bị thương Sở Tư Minh lại càng mâu thuẫn với Cảnh Ngôn hơn.

Nhưng bây giờ Sở Tư Minh biết mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn có sức chiến đấu cực kì bưu hãn nên để Cảnh Ngôn và thuộc hạ gia nhập Sở gia sẽ mang lợi ích cực lớn cho Sở gia.

Vì lí do đó, Sở Tư Minh cũng không thể không đồng ý để Cảnh Ngôn gia nhập Sở gia.

- Gia nhập Sở gia?

Cảnh Ngôn không nhịn được cười hỏi lại:

- Ta bao giờ nói mình muốn gia nhập Sở gia?

Nghe ngữ khí Sở Tư Minh chẳng khác nào Cảnh Ngôn hắn đi cầu Sở gia cho mình gia nhập vậy.

Nếu không phải mẫu thuân Sở Liên Tinh của Cảnh Ngôn không muốn rời đi thì Cảnh Ngôn đã sớm mang mẫu thân mình đi tới Vô Vọng Thâm Uyên rồi, nào còn đứng ở đây làm gì?

Mà vị trưởng lão thực quyền của Sở gia, Sở Tư Minh đây lại còn mở miệng nói để Cảnh Ngôn gia nhập Sở gia như vậy?

Cảnh Ngôn hắn lại muốn gia nhập Sở gia như vậy?

Quả thật nực cười. Hơn nữa ý Sở Tư Minh nói cũng rất rõ ràng, đó là để Cảnh Ngôn mang theo thuộc hạ gia nhập Sở gia. Nếu một mình Cảnh Ngôn gia nhập thì có thể Sở gia sẽ không đồng ý.

Hết chương 902.

Chương 903. Nực Cười

Ý Sở Tư Minh đúng như những gì Cảnh Ngôn nghĩ.

Sở Tư Minh coi trọng là thuộc hạ Cảnh Ngôn chứ không phải Cảnh Ngôn.

Sở Tư Minh nghe Cảnh Ngôn nói vậy vẻ giận trên mặt Sở Tư Minh càng đậm hơn. Một lão giả khẽ liếc Sở Tư Minh một cái, nói:

- Tử Minh trưởng lão, ngươi trước đừng nói nữa!

Lão giả này chính là lão tổ Sở gia, cũng là cường giả Thánh Đạo tam cảnh còn sống duy nhất của Sở gia.

Lão đầu tiên bảo Sở Tư Minh im lại sau đó mới nhìn về phía Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, những lời Sở Tư Minh trưởng lão nói ban nãy cũng không thể đại biểu ý của Sở gia chúng ta.

Thái độ lão tổ Sở gia vô cùng khách khí, cũng không mang cái giá trưởng bối ra áp Cảnh Ngôn. Hơn nữa lão còn gọi Cảnh Ngôn là đạo hữu để thể hiện ý tôn trọng của mình.

Lão tổ Sở gia uyển chuyển nói tiếp:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, ngươi là nhi tử của Liên Tinh. Tuy ngươi lớn lên ở Thiên Nguyên đại lục, phụ thân ngươi là người Thiên Nguyên đại lục nhưng trên người ngươi cuối cùng vẫn mang huyết mạch của Sở gia chúng ta. Trong lòng ta cũng mong ngươi có thể quay về Sở gia.

Sở Hồng Nam cũng chân thành nói:

- Đúng vậy Cảnh Ngôn, mấy năm nay Sở gia quả thật không có hoàn thành trách nhiệm bảo hộ ngươi. Ngươi có thể trách người làm ông ngoại ta đây nhưng bây giờ ta mong ngươi quay về Sở gia. Ngươi yên tâm, ta có thể cam đoan gia tộc tuyệt đối sẽ không yêu cầu ngươi đi làm chuyện gì. Chuyện ngươi không muốn làm gia tộc sẽ không ép ngươi.

Sở Hồng Nam kỳ thật có sự áy náy với Cảnh Ngôn. Cảnh Ngôn dù sao cũng là cháu ngoại của Sở Hồng Nam, là nhi tử của nữ nhi y. Bây giờ Cảnh Ngôn trưởng thành còn có mấy thuộc hạ mạnh mẽ như thế, về công về tư Sở Hồng Nam đều hy vọng Cảnh Ngôn có thể gia nhập Sở gia, trở thành một phần của Sở gia.

Cảnh Ngôn lắc đầu:

- Ta sẽ không gia nhập Sở gia. Hơn nữa, ta sẽ dẫn mẫu thân rời khỏi Lưu Sa Thần Vực. Mẫu thân hẳn nên đoàn tụ với phụ thân.

Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Đương nhiên, bây giờ ta còn sẽ chưa đi, ta sẽ xử lí tốt chuyện U Minh tông. Nể mặt mẫu thân, ta sẽ giúp Sở gia một phen. Mỏ mới U Minh tông mới phát hiện có ẩn giấu một mạch khoáng thần tinh. Nó sẽ thuộc hoàn toàn về Sở gia, mặc Sở gia khai thác. Căn cứ U Minh tông ở Hỗn Loạn Chi Địa sau này cũng về tay Sở gia. Sở gia muốn lấy mấy phần lợi từ đó thì tự Sở gia các ngươi thương nghị quyết định.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói xong.

Hắn chắc chắn sẽ không gia nhập Sở gia.

Từ lúc Sở gia cưỡng bức tách mẫu thân Cảnh Ngôn rời khỏi phụ thân hắn thì cũng đã quyết định kết quả lựa chọn của Cảnh Ngôn hiện giờ.

Càn Khôn Giới Cảnh Ngôn có là do mẫu thân và phụ thân hắn mang ra từ Tử Vong Thần Điện, không hề liên quan tới Sở gia.

Nếu Cảnh Ngôn không phải may mắn tu luyện nhanh chóng thì hiện tại có thể còn sống sao? Phụ thân Cảnh Ngôn, Cảnh Lục Nam cũng có thể sẽ chết đi. Cảnh gia cũng cứ vậy mà biến mất khỏi Thiên Nguyên đại lục.

Lão tổ Sở gia và Sở Hồng Nam liếc nhau. Bọn họ thấy thái độ Cảnh Ngôn rất kiên quyết, biết mình hẳn rất khó thuyết phục được Cảnh Ngôn. Cũng may Cảnh Ngôn còn tính toán trợ giúp Sở gia chống lại U Minh tông.

Lão tổ Sở gia nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, nếu ngươi đã quyết định thì Sở gia ta đây cũng không miễn cưỡng.

- Cảm ơn!

Cảnh Ngôn cảm ơn. Sở Hồng Nam lại nói:

- Chiến doanh U Minh tông bị diệt, U Minh tông chắc chắn sẽ không bỏ qua. Bây giờ bọn họ nhất định đang tập kết lực lượng chuẩn bị đối phó Sở gia. Chúng ta cũng nên chuẩn bị sẵn sàng trước. Ta đã liên lạc với tông chủ và tộc trưởng của một số thế lực nhưng đa số họ cũng không đáp ứng sẽ ủng hộ Sở gia chúng ta.

Sở Tiên Liệt mở miệng nói:

- Tộc trưởng, có Cảnh Ngôn và mấy vị này trợ giúp, dù những thế lực khác không muốn chống lại U Minh tông thì Sở gia chúng ta cũng không phải không có khả năng làm được!

Sở Hồng Nam nhìn về phía đám khôi lỗi kia:

- Cảnh Ngôn, mấy vị đạo hữu này sẽ giúp Sở gia đúng không?

Trong lòng Sở Hồng Nam vẫn hơi do dự.

Sở Hồng Nam lo lắng Cảnh Ngôn không thể khống chế hoàn toàn được mấy thuộc hạ thực lực quá mạnh này của mình. Nếu như không được Cảnh Ngôn trợ giúp thì việc Sở gia chống lại U Minh tông không hề có chút cơ hội nào.

Cảnh Ngôn biết Sở Hồng Nam đang lo lắng gì, hắn đáp:

- Sở tộc trưởng an tâm, ta và thuộc hạ sẽ gắng hết sức đối phó U Minh tông. Ta nếu đã diệt chiến doanh U Minh tông thì đương nhiên không thể chưa từng nghĩ đến chuyện này rồi.

Sở Hồng Nam nghe vậy liền cười xấu hổ.

- Có mấy vị đạo hữu hỗ trợ, Sở gia liền có thể an tâm.

Sở Hồng Nam chắp tay nói:

- Ta thân là tộc trưởng Sở gia xin thay mặt Sở gia cảm tạ mấy vị đạo hữu ra tay tương trợ.

Lão Nhị mặt không đổi sắc nói:

- Ngươi không cần cảm tạ chúng ta, chúng ta chỉ nghe Cảnh Ngôn. Nói thật đi, nếu giờ Cảnh Ngôn bảo chúng ta xử lí đám người Sở gia các ngươi thì chúng ta cũng sẽ lập tức ra tay!

Trong lòng đám người Sở gia đều thấy lạnh.

Bọn họ có thể xử lí năm võ giả Thánh Đạo tam cảnh, tiêu diệt chiến doanh U Minh tông trong thời gian ngắn như vậy thì muốn xử lí tất cả người Sở gia ở đây quả thật không hề khó khăn.

Lão Thất cười lạnh một tiếng nói:

- Sở gia các ngươi thật biết điều, đến lúc này vậy mà còn đang suy nghĩ Cảnh Ngôn có thể ra lệnh chúng ta hay không. Thật nực cười, các ngươi không biết rằng sáu người chúng ta

liên thủ cũng không địch lại Cảnh Ngôn. Mà các ngươi, lại đang lo lắng sáu người chúng ta có thể trợ giúp Sở gia hay không.

Đám khôi lỗi Lão Thất có trí tuệ giống hệt nhân loại. Chúng nó đương nhiên nhận ra thái độ không quá tin tưởng của Sở gia đối với Cảnh Ngôn.

Lời Lão Thất nói khiến đám người Sở gia nhíu mi lại.

Có ý gì?

Những người này nói nếu bọn họ liên thủ cũng không phải đối thủ của Cảnh Ngôn.

Mình nghe nhầm sao?

Sở Tiên Liệt cười khổ:

- Tộc trưởng, tuy Cảnh Ngôn chỉ có tu vi Thánh Đạo tam cảnh nhưng cũng không phải Thánh Đạo tam cảnh bình thường có thể sánh bằng.

- Thánh Đạo tam cảnh?

- Cảnh Ngôn là Thánh Đạo tam cảnh?

- Này… Sao có thể thế được?

Đám người Sở Hồng Nam đều sững sờ.

Từ đầu tới cuối bọn họ cũng chưa cảm thấy tu vi Cảnh Ngôn sẽ mạnh bao nhiêu. Hiện tại Sở Tiên Liệt lại nói Cảnh Ngôn là Thánh Đạo tam cảnh, điều này khiến nội tâm đám người Sở gia khiếp sợ rất nhiều.

Sở Tiên Liệt hơi hít vào, nói:

- Một mình Cảnh Ngôn liền tiêu diệt tất cả người chiến doanh U Minh tông. Liên hoàn đại trận của chiến doanh U Minh tông cùng với thánh khí trấn tông Hải Dương Chi Thương đều chịu không được một đòn của Cảnh Ngôn.

- A…

Đám người Sở Hồng Nam đều hóa đá.

Một người phá hủy chiến doanh U Minh tông? Tu vi Cảnh Ngôn rốt cục là gì? Cho dù là Thánh Đạo tam cảnh cũng không có thể làm được đến mức đó đi?

Sở gia mấy năm nay ở Lưu Sa Thần Vực dường như đều gặp qua tất cả cường giả Thánh Đạo tam cảnh của ngũ đại thần vực. Bọn họ chưa hề nghĩ rằng sẽ có Thánh Đạo tam cảnh mạnh mẽ như thế.

Muốn làm được vậy trừ phi là cường giả đạt tới Nửa Bước Hư Thần.

Nhưng ở thế giới này, sau trận đại chiến nhân thần cường giả Nửa Bước Hư Thần liền mai danh ẩn tích. Mấy ngàn năm qua đều không hề nghe nói chỗ nào xuất hiện tung tích của cường giả Nửa Bước Hư Thần cả.

Nửa Bước Hư Thần chính là cường giả Thánh Đạo tam cảnh mà tu vi nằm giữa Thánh Đạo tam cảnh và Hư Thần.

Sở Chấn nhìn Cảnh Ngôn, nói tiếp một câu:

- Chiến doanh U Minh tông đúng là do một mình Cảnh Ngôn phá hủy. Khi ấy mấy người chúng ta cùng với mấy vị đạo hữu kia vẫn đang trên đường quay về chiến doanh U Minh tông. Khi chúng ta tới, người chiến doanh U Minh tông ở đây đều chết sạch, ngay cả thống lĩnh Lộc Sâm cũng không ngoại lệ.

Hết chương 903.

Chương 904. Sự Lựa Chọn Của Các Thế Lực

Thái độ Sở Chấn bây giờ khi đứng trước mặt Cảnh Ngôn có thể nói thực khiêm tốn.

Sở Chấn chỉ là một võ giả Thánh Đạo nhất cảnh, sau khi gã biết thực lực Cảnh Ngôn liền đánh mất dũng khí mở miệng nói chuyện trước mặt đối phương.

Không chỉ Sở Chấn, những người Sở gia ở đây bây giờ cũng hiểu được một đạo lí chính là Cảnh Ngôn người ta căn bản không quan tâm Sở gia của họ. Nếu không vì Sở Liên Tinh, Cảnh Ngôn chỉ sợ ngay cả phản ứng cũng không cần.

Buồn cười đáng tiếc chính là bọn họ còn vẫn luôn suy nghĩ tranh luận việc có nên cho Cảnh Ngôn gia nhập Sở gia hay không.

Thuộc hạ của Cảnh Ngôn kia nói không hề sai, Sở gia bọn họ thật đúng là quá nực cười.

Cảnh Ngôn có thực lực dùng sức một người tiêu diệt chiến doanh U Minh tông thì chắc chắn có thể sánh với Nửa Bước Hư Thần. Mà đối với cường giả Nửa Bước Hư Thần Sở gia bọn họ lại vẫn dùng thái độ thật đáng buồn đó.

Hồi lâu sau đám người Sở Hồng Nam mới chậm rãi trấn áp được chấn động trong lòng xuống. Đám người bọn họ thật sự là có mắt không tròng mà.

Lão tổ Sở gia cũng lặng yên hạ thấp người xuống chút.

Lão vốn nghĩ mình xưng Cảnh Ngôn là đạo hữu có thể thể hiện sự tôn trọng của mình với Cảnh Ngôn. Nhưng hiện tại xem ra lão cũng đang tự dát vàng lên mặt mà thôi.

- Tốt lắm, đừng đứng bên ngoài như vậy.

Cảnh Ngôn đánh vỡ sự im lặng, chậm rãi nói:

- Chiến doanh U Minh tông này không tồi, sửa sang một chút, từ nay về sau liền làm căn cứ mới của chiến doanh Sở gia đi. Đây còn có một thánh khí trấn tông tên là Hải Dương Chi Thương. Lúc ta đánh vào chiến doanh nó có hơi bị hư hao, nhưng trước lúc các ngươi tới ta đã tranh thủ sửa chữa nó rồi. Hải Dương Chi Thương có thể thuộc về tay Sở gia các ngươi. Uy năng của nó không tệ, nếu Sở gia sử dụng tốt, lại thêm một đại trận liên hoàn thì chắc chắn có thể ngăn cản công kích toàn lực của một hai võ giả Thánh Đạo tam cảnh bình thường.

Hải Dương Chi Thương cũng như Thải Hồng Thần Kiều, đều là thánh khí loại lớn, không dễ mang theo sử dụng cho nên Cảnh Ngôn quyết định để Hải Dương Chi Thương lại cho Sở gia.

Bộ trận pháp liên hoàn kia cũng đã được Cảnh Ngôn chữa trị, hiện tại cũng có thể sử dụng bình thường.

Tất cả mọi người bước vào trong chiến doanh. Cảnh Ngôn nhìn Sở Hồng Nam hỏi:

- Sở tộc trưởng, tiếp theo ngươi tính làm thế nào?

Sở Hồng Nam vội nói:

- Bên U Minh tông kia từng gửi tin cho ta nhiều lần. Ta vẫn không trả lời lại, hiện tại cũng nên làm rồi.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừ, hỏi xem bọn chúng có ý gì. Nếu bọn chúng chấp nhận rời khỏi đây, thành thật đứng ở căn cứ U Minh tông thì chuyện

này bỏ qua.

- Tốt, lát nữa ta gửi tin cho U Minh tông.

Sở Hồng Nam nói vậy xong liền nhìn Sở Tiên Liệt:

- Ở chỗ này Sở gia chúng ta phát hiện một mỏ mới, ẩn giấu mạch khoáng thần tinh. Mỏ mới cần nhanh chóng khai thác, Tiên Liệt, ngươi phụ trách chuyện này.

Sở Tiên Liệt kích động đáp:

- Vâng!

Đây chính là mạch khoáng có thần tinh đấy… Thần tinh quá quan trọng với võ giả Thánh Đạo cảnh, Đạo Hoàng cảnh. Nếu có lượng thần tinh sung túc, Sở gia có thể xuất hiện càng nhiều Thánh Đạo cảnh trong tương lai.

Sở Hồng Nam do dự, nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Còn chuyện mỏ nằm trong tay các thế lực khác ở đây…

Nếu chỉ dựa vào lực lượng Sở gia tự nhiên không thể khiến các thế lực kia ngoan ngoãn giao phần lợi cho Sở gia. Sở Hồng Nam tự nhiên cũng muốn có được càng nhiều ích lợi nhưng nếu Cảnh Ngôn không giúp, Sở gia cũng là có lòng lại không đủ sức.

Cảnh Ngôn hiểu băn khoăn của Sở Hồng Nam, hắn cười nói:

- U Minh tông không phải lấy đi một nửa sao? Sở gia có thể hào phóng một chút, lấy bốn phần đi.

Đám người Sở Hồng Nam nghe Cảnh Ngôn nói vậy liền hiểu Cảnh Ngôn đồng ý giúp Sở gia hoàn thành chuyện này. Trong lòng đám người Sở Hồng Nam đều mừng rỡ.

Chỉ cần Cảnh Ngôn đồng ý giúp, những thế lực kia cũng không dám lỗ mãng.

Sở Hồng Nam gật đầu nói:

- Ừ, vậy giờ ta sẽ đưa tin cho các thế lực báo cho họ biết chuyện này.

Cảnh Ngôn nghĩ nghĩ nói:

- Ngươi khoan phái người đi đã, ngươi bảo bọn họ mang lợi ích thuộc về Sở gia lại đây. Nếu bọn họ phối hợp thì không có gì, Sở gia có thể phái người đi giám sát tình trạng khai thác mỏ. Nếu không phối hợp, ta sẽ xử lí.

Sở Hồng Nam lập tức hiểu được ý Cảnh Ngôn.

Hiện tại U Minh tông bị loại khỏi nơi tụ tập chỉ sợ sẽ có một số thế lực có suy nghĩ khác.

Điều này cũng bình thường.

Ở đây có hơn mười thế lực nhị phẩm, Sở gia cũng đều là thế lực nhị phẩm như bọn họ, nếu bảo bọn họ chia phần lợi cho Sở gia chắc chắn sẽ có người không cam lòng. Nếu Sở gia cứ vậy phái người tới nói không chừng bọn họ sẽ nổi ý xấu âm thầm giết người Sở gia.

Nhưng nếu bảo bọn họ đưa phần lợi phân chia của Sở gia tới có thể thăm dò xem ai không đồng ý phối hợp.

Sở Hồng Nam cười khen:

- Cảnh Ngôn, ngươi lo lắng thực chu đáo!

Cảnh Ngôn khoát tay nói:

- Sở tộc trưởng, vậy ngươi vội đi, không cần ở đây với ta. Nếu có chuyện cần ta hỗ trợ liền tới tìm ta là được.

- Được!

Đám người Sở Hồng Nam đều lui ra ngoài.

…

Tổng bộ U Minh tông.

- Hừ, Sở Hồng Nam thật đúng là cho rằng Sở gia hắn có thể chống lại U Minh tông chúng ta. Thật sự không biết trời cao đất rộng!

- Ha ha, muốn U Minh tông buông tha Hỗn Loạn Chi Địa?

Đổng Trạch khinh miệt bĩu môi, cười nhạo nói:

- Trong đầu hắn suy nghĩ cái gì vậy?

Người đứng trước mặt Sở Hồng Nam hỏi:

- Tông chủ, có phải nên làm việc theo kế hoach hay không?

Đổng Trạch cười lạnh gật đầu nói:

- Ừ, đi làm đi. Trước hết cứ mặc Sở gia đắc ý một lúc đã, bay càng cao, rơi càng đau!

…

- Sở gia muốn lấy bốn phần?

Thống lĩnh chiến doanh của một thế lực nhị phẩm sau khi nhận được tin Sở gia gửi liền cười khẩy nói:

- Ha ha, Sở gia hắn dựa vào cái gì? Bọn họ còn thật cho mình có thể thay thế U Minh tông sao?

Một phó thống lĩnh nói:

- Thống lĩnh đại nhân, Sở gia này hiện giờ có lực lượng mạnh mẽ giúp đỡ, ngay cả U Minh tông cũng không thể không buông tha cho chỗ tụ tập. Nếu chúng ta không hợp tác sợ rằng Sở gia kia sẽ ra tay với chúng ta.

Ánh mắt thống lĩnh Lâm gia chợt lóe nói:

- Ta thật muốn xem Sở gia có thể làm gì Lâm gia chúng ta. Thật quá nực cười, Sở gia còn muốn chúng ta đem phần lợi đưa tới trước mặt bọn họ. Mặt mũi Sở Hồng Nam hắn thật lớn

quá nhỉ. Ta không tin nếu chúng ta không đem tài nguyên đưa qua Sở gia bọn chúng còn có thể tiêu diệt chiến doanh Lâm gia chúng ta.

Thống lĩnh Lâm gia hiển nhiên không cho rằng Sở gia có năng lực chưởng khống Hỗn Loạn Chi Địa. Đồng thời, gã cũng xác định U Minh tông sẽ không dừng tay, mặc kệ Sở gia kiêu ngạo như thế.

Chiến doanh của một thế lực nhị phẩm khác.

Phó thống lĩnh chiến doanh nói:

- Thống lĩnh đại nhân, chúng ta rốt cuộc có đáp ứng yêu cầu của Sở gia không?

Thống lĩnh chiến doanh nói:

- Đương nhiên phải đáp ứng, U Minh tông lấy năm phần, Sở gia chỉ lấy bốn phần. Tính ra thì Sở gia quản lí chỗ tụ tập sẽ tốt hơn U Minh tông nhiều.

Phó thống lĩnh nhíu mày:

- Nhưng mà…

Thống lĩnh chiến doanh nói:

- Không nhưng nhị gì cả, ta cảm thấy trời Lưu Sa Thần Vực sắp đổi rồi. Tương lai, nơi này sẽ nằm trong tay Sở gia. Người tên Cảnh Ngôn kia cũng không phải U Minh tông có thể đối phó.

Phó thống lĩnh nói:

- Đã hiểu, vậy chúng ta sẽ chuẩn bị đem tài nguyên được chia đưa tới chiến doanh mới của Sở gia.

Chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực, đông đảo thế lực nhanh chóng đưa ra lựa chọn của mình. Hơn phân nửa chiến doanh của hơn mười thế lực nhị phẩm cùng với chiến doanh mấy thế

lực tam phẩm tương đối mạnh đều lựa chọn đưa phần tài nguyên Sở gia yêu cầu tới chiến doanh mới của họ.

Hết chương 904.

Chương 905. Thủ Đoạn Lôi Đình

Hơn nửa tháng sau.

- Trong chỗ tụ tập của Hỗn Loạn Chi Địa Lưu Sa Thần Vực, ngoại trừ Sở gia ra còn có mười ba thế lực nhị phẩm cùng bốn thế lực tam phẩm nắm giữ quyền khai thác mỏ.

Sở Hồng Nam đứng trước mặt Cảnh Ngôn nói:

- Trong số các thế lực ấy, bốn thế lực nhị phẩm Lâm gia, Thiên Chiếu Môn, Tần gia, Trúc Diệp Tông cùng với thế lực tam phẩm Hoa gia đến nay vẫn chưa đem tài nguyên đưa tới chiến doanh Sở gia chúng ta.

Đã hơn nửa tháng từ lúc Sở gia gửi tin cho tổng cộng mười bảy thế lực ấy. Thời gian dài như thế đã đủ để các thế lực đưa tài nguyên được chia tới chiến doanh Sở gia.

Sở Hồng Nam nói tiếp:

- Trong mấy thế lực đó, thống lĩnh chiến doanh Thiên Chiếu Môn có gửi tin cho chúng ta nói họ còn đang thống kê tài nguyên trong mỏ nên có thể tạm thời không thể đưa phần thuộc về Sở gia chúng ta tới chiến doanh được.

Cảnh Ngôn cười:

- Còn đang thống kê?

Này rõ ràng là đang nói bậy. Thời gian nửa tháng còn chưa thống kê xong rốt cục có bao nhiêu tài nguyên sao?

- Tốt lắm, mấy thế lực này giao cho ta xử lí đi.

Cảnh Ngôn nói:

- Nếu bọn họ không muốn giao ra tài nguyên thì ta đây sẽ khiến bọn họ mất đi tất cả tài nguyên có thể có được ở Hỗn Loạn Chi Địa.

Cảnh Ngôn tính toán dùng thủ đoạn sét đánh giải quyết chuyện này. Cảnh Ngôn không có nhiều thời gian để rãnh rỗi dây dưa với các thế lực ấy.

Sở Hồng Nam còn nói thêm:

- Ừ. Ngoại trừ chuyện đó ra, U Minh tông muốn đàm phán với chúng ta. Thời gian định ở nửa năm sau.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lóe lên:

- Đàm phán?

- Đúng vậy, đệ nhất tông chủ U Minh tông Đổng Trạch hẳn cũng e ngại, không dám quay về chỗ tụ tập cho nên bọn họ muốn đàm phán. Nhưng thời gian lại định ở nửa năm sau, chỉ sợ bọn họ muốn lợi dụng đoạn thời gian ấy chuẩn bị sẵn sàng đi. Hơn nữa địa điểm bọn họ chọn đàm phán cũng không phải trong chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực. Đến lúc đó chỉ sợ sẽ có rất nhiều thế lực khác nhúng tay vào.

Sở Hồng Nam phân tích xong rồi nói:

- Ta còn chưa đáp ứng thỉnh cầu của bọn họ.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đáp ứng đi, U Minh tông muốn đàm phán liền đàm phán đi.

Sở Hồng Nam gật đầu:

- Được, vậy ta liền gửi tin cho U Minh tông.

Sở Hồng Nam rời đi.

- Nhị ca, tam ca, lời Sở tộc trưởng mới nói các ngươi cũng nghe rồi đấy.

Cảnh Ngôn nhìn về phía hai khôi lỗi Lão Nhị, Lão Tam:

- Lâm gia, Thiên Chiếu Môn, Tần gia, Trúc Diệp Tông còn có Hoa gia nữa, tổng cộng có năm thế lực còn chưa mang tài nguyên tới.

Lão Nhị nhướng mi nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi muốn chúng ta dẹp chiến doanh của năm thế lực này?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đúng, cơ hội đã cho bọn họ rồi. Trước đó bọn họ đồng ý cho U Minh tông năm phần tài nguyên hiện tại lại không muốn giao bốn phần cho Sở gia. Ha ha, đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, nếu bọn họ không phối hợp thì không thể trách ta.

Lão Nhị cùng Lão Tam đáp:

- Được, giao cho chúng ta đi.

Lão Nhị cùng Lão Tam đáp rời đi, tìm thống lĩnh chiến doanh Sở gia, Sở Tiên Liệt. Sau đó Sở Tiên Liệt mang theo hai người ra ngoài.

Nét mặt Sở Tiên Liệt đầy hưng phấn, gã đứng trên bong thuyền nói:

- Chiến doanh Lâm gia ở gần chiến doanh của chúng ta. Mục tiêu đầu tiên liền lựa chọn Lâm gia đi.

Lão Nhị nhìn thoáng qua Sở Tiên Liệt nói:

- Trình tự thế nào Sở thống lĩnh ngươi an bài là được, chúng ta sẽ dựa theo lời Cảnh Ngôn đem chiến doanh của năm thế lực không nghe lời kia nhổ tận gốc!

Vài canh giờ sau.

Sở Tiên Liệt giới thiệu chiến doanh Lâm gia với Lão Nhị cùng Lão Tam:

- Hai vị đại nhân, phía trước chính là chiến doanh Lâm gia. Thống lĩnh chiến doanh Lâm gia có tu vi Thánh Đạo tam cảnh. Lực phòng ngự toàn bộ chiến doanh hẳn tương đương với chiến doanh cũ của Sở gia chúng ta.

- Sở Thống lĩnh ngươi không cần phải nói nhiều như vậy.

Lão Nhị cùng Lão Tam, trực tiếp bay ra chiến thuyền, huyền phù trong hư không, vung tay đấm một quyền về phía chiến doanh của Lâm gia.

- Bùm!

Năng lượng khủng bố nổ tung, lan tràn ra bốn phía. Nó đột nhiên hạ xuống, đập mạnh lên cái chắn trận pháp của chiến doanh Lâm gia.

Lực phòng ngự của chiến doanh Lâm gia quả thật tương đương với chiến doanh cũ của Sở gia, chỉ có ba bốn cái trận pháp cao cấp.

Đối mặt với nắm tay của Lão Nhị và Lão Tam, mấy trận pháp cao cấp kia không chịu nổi một kích, trong chốc lát cái chắn trận pháp đã bị đánh vỡ hoàn toàn.

Võ giả đông đảo trong chiến doanh Lâm gia cũng đều tụ tập ngoài, nhìn lên không trung đầy kinh hãi.

Thống lĩnh Lâm gia, một võ giả Thánh Đạo nhị cảnh vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm phía chân trời. Y thấy được Lão Nhị cùng Lão Tam, cũng nhìn thấy Sở Tiên Liệt.

Thống lĩnh Lâm gia gầm lên:

- Sở Tiên Liệt, Sở gia ngươi muốn làm cái gì?

Vẻ mặt Sở Tiên Liệt không hề thay đổi nói:

- Lâm gia chưa làm theo yêu cầu của Sở gia, đem bốn phần tài nguyên khai thác được từ mạch khoáng đưa tới Sở gia. Hiện tại Sở gia quyết định loại bỏ Lâm gia ra khỏi chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực.

- Sở Tiên Liệt, ngươi thật to gan.

Thống lĩnh Lâm gia quát:

- Đừng tưởng rằng Sở gia hiện tại có viện binh mạnh mẽ giúp là có thể muốn làm gì thì làm. Người khác sợ Sở gia các ngươi chứ Lâm gia ta không sợ.

Trên thực tế, thống lĩnh Lâm gia cũng thật không ngờ Sở gia sẽ quả quyết như thế.

Theo gã thấy thì Sở gia hẳn sẽ không trực tiếp ra tay như vậy. Ít nhất Sở gia cũng có thể thúc giục, uy hiếp thêm vài lần. Thống lĩnh Lâm gia không ngờ rằng người Sở gia sẽ trực tiếp xông tới công kích chiến doanh Lâm gia.

- Vô nghĩa không cần nhiều lời, chiến doanh Lâm gia hôm nay sẽ bị diệt. Lão Tam, động thủ!

Lão Nhị quát một tiếng xong liền xông tới, Lão Tam cũng theo sát.

- Giết!

- Ầm ầm ầm ầm!

- Sở Tiên Liệt đáng chết! Ngươi đáng chết! Sở gia các ngươi đáng chết!

- Chết tiệt! Mau dừng tay! Lâm gia ta đồng ý giao cho Sở gia bốn phần tài nguyên! Sở Tiên Liệt, ngươi mau bảo bọn họ dừng tay!

Trong chớp mắt, võ giả trong chiến doanh Lâm gia đã chết một nửa. Thống lĩnh Lâm gia cũng thật sự nóng nảy.

Sở Tiên Liệt không ra tay nhưng hai người đang đánh chiến doanh Lâm gia kia có thực lực quá mạnh mẽ, chiến doanh Lâm gia căn bản là ngăn không được.

Mỗi lần bọn họ xuất chiêu đều có rất nhiều võ giả Lâm gia bị đánh chết.

Lão Nhị Lão Tam cũng không vì thống lĩnh Lâm gia thoái nhượng mà dừng tay.

Ý Cảnh Ngôn là khiến bọn họ diệt hoàn toàn chiến doanh của năm thế lực này. Cảnh Ngôn không hề nói nếu người năm chiến doanh kia nhượng bộ liền tha cho đối phương.

Sở Tiên Liệt nghe thống lĩnh Lâm gia nói vậy liền hơi do dự. Nhưng khi Sở Tiên Liệt nhìn Lão Nhị và Lão Tam thì lời tới bên miệng lại nuốt vào bụng lại.

Lão Nhị Lão Tam hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh Cảnh Ngôn, cho dù Sở Tiên Liệt gã có muốn khiến hai người dừng tay bọn họ cũng tuyệt đối không nghe.

- Sở gia chết tiệt, các ngươi sẽ hối hận! Các ngươi chắc chắn sẽ hối hận! U Minh tông sẽ đem Sở gia các ngươi san thành đất bằng. Tất cả đám người Sở gia các ngươi sẽ chết không có chỗ chôn, bao gồm cả tên Cảnh Ngôn chết tiệt kia nữa!

Thống lĩnh Lâm gia bi phẫn gào thét, sau đó bị một quyền đánh nát đầu.

Võ giả chiến doanh Lâm gia bị diệt sạch trong thời gian ngắn, không ai sống sót. Lão Tam dọn dẹp sơ chiến trường ở chiến doanh Lâm gia một chút, thu hồi đa số tài nguyên rồi liền cùng Lão Nhị quay về bên cạnh Sở Tiên Liệt.

Hết chương 905.

Chương 906. Hối Hận Cũng Đã Muộn

Sở Tiên Liệt ra lệnh cho chiến thuyền rời khỏi chiến doanh đã bị phá hủy của Lâm gia.

Mục tiêu kế tiếp, Trúc Diệp Tông.

Lúc này, trong chiến doanh Trúc Diệp Tông, nhân vật cao tầng như thống lĩnh, phó thống lĩnh đang tụ tập.

Một phó thống lĩnh trầm giọng nói:

- Tin tức đã được xác định, nửa canh giờ trước chiến doanh Lâm gia đã bị Sở Tiên Liệt mang người tới phá hủy.

Trong gian phòng, vẻ mặt của thống lĩnh và mấy vị phó thống lĩnh khác đều rất trầm trọng.

Chiến doanh Lâm gia bị phá hủy không lâu bọn họ liền được tin, bọn họ lại mất một ít thời gian xác định thật giả. Bọn họ được tin chính xác rằng chiến doanh Lâm gia bị diệt trong mười mấy hô hấp mà thôi.

Từ lúc Sở Tiên Liệt dẫn người tới chiến doanh Lâm gia cho tới lúc chiến doanh Lâm gia biến thành đất bằng cũng chỉ tốn thời gian chừng mười mấy hô hấp. Nói cách khác, chiến doanh Lâm gia không hề có năng lực chống cự.

Trúc Diệp Tông cũng là thế lực nhị phẩm trong Lưu Sa Thần Vực. Bọn họ cũng khá rõ lực lượng chiến doanh của Lâm gia.

Bọn họ biết, lực lượng chiến doanh Lâm gia cũng tương đương với chiến doanh Trúc Diệp Tông! Nếu chiến doanh

Lâm gia chỉ có thể kiên trì mười mấy hô hấp thì chiến doanh Trúc Diệp Tông cũng tuyệt đối không hơn chiến doanh Lâm gia bao nhiêu.

Người chiến doanh Trúc Diệp Tông cũng hiểu được tại sao Sở gia lại ra tay với chiến doanh Lâm gia. Nguyên nhân chỉ có một, Lâm gia cũng giống như Trúc Diệp Tông, không hề đem tài nguyên phân chia Sở gia yêu cầu đưa tới chiến doanh Sở gia!

Sở gia đã ra tay với chiến doanh Lâm gia, vậy chiến doanh Trúc Diệp Tông có thể may mắn thoát khỏi sao?

Một phó thống lĩnh hơi lo lắng nói:

- Thống lĩnh, chúng ta giờ nên làm gì đây? Hiện tại, Sở Tiên Liệt chỉ sợ đã mang người hướng về chỗ chúng ta rồi!

Một người phẫn nộ nói:

- Sở gia cũng quá bá đạo đi? Chỉ vì chúng ta không mang tài nguyên tới chiến doanh Sở gia đúng lúc bọn họ liền đi diệt chiến doanh của chúng ta?

- Sở gia chết tiệt! U Minh tông rốt cục đang làm cái gì? Tại sao mãi vẫn chưa phản kích?

- Chẳng lẽ U Minh tông thực sợ Sở gia hay sao?

Thống lĩnh chiến doanh Trúc Diệp Tông liếc mọi người một cái, hít một hơi nói:

- Tốt lắm, bây giờ bàn chuyện đó cũng vô dụng thôi, chúng ta vẫn nên thương nghị xem nên ứng đối với Sở gia như thế nào đi!

- Thống lĩnh đại nhân, nếu chiến doanh Lâm gia không thể ngăn được thì chiến doanh Trúc Diệp Tông chúng ta cũng chắc chắn không xong.

Một người nhíu mày chậm rãi nói:

- Chúng ta hiện tại chỉ có hai lựa chọn. Một, lập tức gửi tin cho tộc trưởng Sở gia, nói cho hắn biết trong vòng hai ngày chúng ta sẽ đem tài nguyên đưa tới chiến doanh Sở gia, mong tộc trưởng Sở gia có thể cho chúng ta cơ hội ấy. Hai, chính là chúng ta bỏ qua chiến doanh, lập tức rời đi.

- Vứt bỏ chiến doanh chẳng khác nào đánh mất tài nguyên ở Hỗn Loạn Chi Địa, điều này tuyệt đối không được. Xem ra chúng ta chỉ có thể tạm thời cúi đầu với Sở gia vậy!

Thống lĩnh nói vậy rồi lấy tinh thạch truyền tin ra, gửi tin cho chiến doanh Sở gia.

Trúc Diệp Tông nhận được tin chiến doanh Lâm gia bị diệt thì các thế lực Thiên Chiếu Môn, Tần gia, Hoa gia cũng đều trước sau nhận được tin ấy.

Đương nhiên, những thế lực đã đưa tài nguyên tới chiến doanh Sở gia cũng biết được tin kia.

Bọn họ cũng đều thật không ngờ động tác của Sở gia sẽ nhanh như vậy. Mới qua nửa tháng ngắn ngủi, Sở gia đã trực tiếp ra tay tiêu diệt chiến doanh Lâm gia rồi.

Thủ đoạn có thể nói như sét đánh, căn bản không cho Lâm gia cơ hội lựa chọn lần hai.

Những thế lực đưa tài nguyên tới theo yêu cầu Sở gia thì đều hơi may mắn vì mình đã ra quyết định chính xác khi trước. Mặc kệ kết quả tương lai Sở gia và U Minh tông tranh đấu ra sao, hiện tại mà nói, trong toàn bộ chỗ tụ tập tuyệt đối không có bất luận thế lực nào có thể chống lại Sở gia.

Không phối hợp, không phục cũng chỉ có một kết cục bị diệt mà thôi.

Chiến doanh Sở gia, tộc trưởng Sở gia, Sở Hồng Nam lại tới gặp Cảnh Ngôn.

Sở Hồng Nam nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn, chiến doanh Lâm gia đã bị phá hủy, thống lĩnh bốn thế lực khác đều gửi tin tới nói sẽ nhanh chóng đưa bốn phần tài nguyên qua.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Ý Sở tộc trưởng là sao?

Sở Hồng Nam nhíu mày:

- Này…

Cảnh Ngôn nheo mắt hỏi:

- Chẳng lẽ Sở tộc trưởng cảm thấy chỉ cần mấy thế lực kia chịu thua, Sở gia sẽ buông tha bọn họ sao?

Sở Hồng Nam đáp:

- Ta quả thật có nghĩ như thế. Ta lo rằng nếu chúng ta tiếp tục phá hủy chiến doanh của mấy thế lực ấy thì sẽ khiến các thế lực khác nghĩ rằng Sở gia chúng ta quá mức hung tàn.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Sở tộc trưởng ở Vô Vọng Thâm Uyên lâu vậy chẳng lẽ còn không rõ một đạo lí sao? Nắm đấm ai lớn, kẻ đó có quyền! Tại sao mấy thế lực kia đổi ý? Nếu không phải chiến doanh Lâm gia bị diệt, Sở tộc trưởng nghĩ bọn họ sẽ nghe lời sao? Nói như thế, lúc U Minh tông còn quản lí nơi này nếu Sở gia cự tuyệt giao lên năm phần tài nguyên thì U Minh tông sẽ làm gì?

- Nhưng mà…

Sở Hồng Nam đương nhiên cũng hiểu ý Cảnh Ngôn muốn nói.

Cảnh Ngôn ngưng giọng:

- Không có nhưng là gì cả. Chuyện đã bắt đầu làm thì phải làm cho xong mới thôi. Chỉ cần có đủ thực lực thì không sợ thanh âm phản đối. Hơn nữa, so với U Minh tông, Sở gia không phải đã cho bọn họ càng nhiều ích lợi hơn sao?

Sở Hồng Nam hơi ngừng lại, tiếp gật đầu nói:

- Được rồi, vậy ta sẽ không thèm quan tâm bọn họ vậy!

Lại qua mấy canh giờ sau, bên ngoài chiến doanh Trúc Diệp Tông.

Thống lĩnh Trúc Diệp Tông thấy Sở Tiên Liệt tới liền vội vàng giải thích:

- Sở thống lĩnh, ta đã gửi tin tới chiến doanh Sở gia, Trúc Diệp Tông chúng ta trong hai ngày tới sẽ đưa đầy đủ tài nguyên qua.

- A?

Sở Tiên Liệt nhíu mày. Trong thời gian này, Sở Tiên Liệt gã vẫn chưa hề nhận được bất kì tin tức gì từ Sở Hồng Nam tộc trưởng.

Đám người thống lĩnh Trúc Diệp Tông đều hơi khẩn trương nhìn Sở Tiên Liệt.

- Chẳng lẽ Sở thống lĩnh vẫn chưa biết việc này? Như vậy bây giờ ngài có thể gửi tin hỏi Sở tộc trưởng.

Sở Tiên Liệt gât đầu, lấy tinh thạch truyền tin ra, miệng còn nói:

- Như vậy… Ta bây giờ hỏi một chút xem…

- Thật sự là lãng phí thời gian!

Lão Nhị vung tay quát:

- Lão Tam, động thủ, tiêu diệt chiến doanh của Trúc Diệp Tông này đi!

- Tốt!

Lão Tam nhếch miệng, một quyền ảnh thật lớn xuất hiện trước người y. Lực lượng khủng bố điên cuồng càn quét tới.

Đông đảo võ giả chiến doanh của Trúc Diệp Tông vừa liều mạng ngăn cản vừa kêu la thảm thiết.

- A…

- Dừng tay!

- Sở Tiên Liệt, chúng ta đã đáp ứng yêu cầu của Sở gia, tại sao các ngươi…

Hơn mười hô hấp sau, võ giả bên trong bên ngoài của chiến doanh Trúc Diệp Tông đều chết trận.

Lúc mới chém giết cũng có người muốn chạy trốn nhưng dưới sự khống chế của Lão Nhị cùng Lão Tam bọn họ trốn chưa được bao xa đã bị giết chết.

Quét tước chiến trường xong, Lão Nhị cùng Lão Tam trở lại bên cạnh Sở Tiên Liệt.

Sở Tiên Liệt lúng túng nhìn hai người, trong lòng vô cùng rối loạn.

Lão Nhị và Lão Tam này cũng quá hung tàn một chút. Xem ra, nếu không có mệnh lệnh của Cảnh Ngôn thì bọn họ sẽ không chịu dừng tay. Năm thế lực kia phải diệt sạch thì mọi chuyện mới chấm dứt!

Sở Tiên Liệt nhịn không được nghĩ…

Nếu Cảnh Ngôn bảo bọn họ xử lí Sở gia thì bọn họ sẽ có chần chừ, do dự gì không?

Hết chương 906.

Chương 907. Địa Điểm Đàm Phán

Rất nhanh, Sở Tiên Liệt nhận được câu trả lời của Sở Hồng Nam.

Tuy mấy thế lực kia đã chấp nhận gửi tài nguyên cho Sở gia nhưng Sở gia cũng không tính toán dừng hành động lần này lại.

Mục tiêu kế tiếp chính là một thế lực tam phẩm, Hoa gia. Không hề bất ngờ, chiến doanh Hoa gia bị san thành đất bằng.

Nhưng lúc Sở Tiên Liệt chạy tới mục tiêu thứ tư, chiến doanh Thiên Chiếu Môn thì chiến doanh Thiên Chiếu Môn đã không một bóng người. Hiển nhiên, võ giả trong chiến doanh Thiên Chiếu Môn đã chạy trốn sạch trước khi đám người Sở Tiên Liệt tới.

Bọn họ biết dù có ở lại cũng ngăn không được công kích của Sở gia, chỉ có một đường chết cho nên liền lựa chọn rời khỏi chiến doanh Thiên Chiếu Môn, tạm thời rút khỏi chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực.

Bởi vì người chiến doanh Thiên Chiếu Môn rời đi cho nên hai người Nhị, Lão Tam cũng không có cách truy kích. Bọn họ phá hủy căn cứ của Thiên Chiếu Môn ở đây xong liền tiến về phía mục tiêu cuối cùng, chiến doanh Tần gia.

Giống như dự đoán, chiến doanh Tần gia cũng không một bóng người!

Sau đó, Sở Tiên Liệt bẩm báo cho Sở Hồng Nam toàn bộ mọi chuyện. Sở Hồng Nam nghe vậy lập tức tới gặp Cảnh

Ngôn, nói cho Cảnh Ngôn nghe việc người của chiến doanh Thiên Chiếu Môn và Tần gia chạy trốn.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Bỏ trốn rồi sao? Vậy cũng không cần đuổi giết! Mục đích phá hủy chiến doanh của các thế lực kia là để uy hiếp chứ không phải chỉ vì giết bọn họ. Nếu thành viên chiến doanh Tần gia cùng chiến doanh Thiên Chiếu Môn đều chạy trước thì thôi vậy.

Tiếp đó, Sở gia bắt đầu phái người đi tiếp quản mỏ của năm thế lực kia, cũng phái nhân viên tới giám sát các thế lực khác.

Dù sao, nếu không giám sát thì Sở gia cũng không thể bảo đảm những thế lực ấy sẽ thành thật không hề che giấu số lượng linh thạch khai thác được từ mỏ chút nào.

U Minh tông trước kia cũng đều phái nhân viên tới giám sát tình hình khai thác các mỏ của các thế lực. Linh thạch được khai thác ra đều phải được các nhân viên giám sát kiểm kê.

Mà chứng kiến thủ đoạn lôi đình kia của Sở gia, các thế lực ở chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực đều rất thành thật. Bọn họ cũng vô cùng khách khí với các nhân viên giám sát được Sở gia phái tới, không dám đùa giỡn bất kì thủ đoạn nhỏ nào.

Hiện tại, bọn họ đều rõ ràng, tuyệt đối không thể trêu chọc Sở gia.

Nếu không, chiến doanh của năm thế lực kia chính là vết xe đổ! Sở gia hiện giờ, đoạn tàn nhẫn, tư thái bá đạo, nếu dám lừa Sở gia thì chỉ sợ Sở gia sẽ không cho bọn họ bất kì cơ hội giải thích nào.

Hoạt động ở chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực cũng dần khôi phục bình thường. Thời gian nửa năm, nhoáng một cái liền qua.

Một chỗ nào đó ở Hỗn Loạn Chi Địa, càng ngày càng có nhiều võ giả từ bốn phương tám hướng đổ tới.

Chỗ này chính là địa điểm đàm phán của U Minh tông và Sở gia. Hiện tại, càng gần ngày đàm phán thì không ít võ giả của các thế lực đều tới trước nơi này chờ đợi.

Đối với việc Sở gia và U Minh tông đàm phán lần này, ngũ đại thần vực đều vô cùng chú ý. Một số thế lực lớn cũng đều phái người tới tìm hiểu tin tức. Bọn họ muốn biết lần đàm phán này sẽ có kết cục thế nào.

Là mọi người bắt tay giảng hòa hay một bên bị diệt mà chấm dấu kết.

Trên thực tế, mọi người cũng đều hiểu khả năng U Minh tông và Sở gia bắt tay giảng hòa cực kì bé nhỏ.

Sở gia hiện tại đã nắm giữ chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực, muốn bảo Sở gia đưa miếng thịt trong miệng trả cho U Minh tông, chuyện này có khả năng bao nhiêu?

Mà U Minh tông cũng tuyệt đối không ngồi nhìn Sở gia lớn mạnh.

Sở gia đã muốn uy hiếp tới địa vị U Minh tông ở Lưu Sa Thần Vực. Một tông môn nhất phẩm sao có thể cam tâm nhìn mình bị người từ từ thay thế chứ? Nhưng nếu để Sở gia nắm giữ Lưu Sa Thần Vực trong thời gian dài thì việc vượt qua U Minh tông cũng là điều chỉ sớm hay muộn.

Nhất là hiện tại, U Minh tông đã bị tổn thất ba vị cường giả Thánh Đạo tam cảnh, sức chiến đấu cao nhất bị hao tổn nghiêm trọng. Dưới tình huống như vậy, nếu mặc kệ Sở gia lớn mạnh thì chỉ sợ chẳng bao lâu sau Sở gia đã có thể vượt qua U Minh tông trở thành thế lực lớn nhất Lưu Sa Thần Vực.

Cộng thêm, Sở gia hiện giờ lại có một thế lực sâu không lường được tới trợ giúp.

Cho nên trận quyết đấu cuối cùng của Sở gia và U Minh tông hẳn sẽ nhanh chóng phát sinh. Lần này tuy mặt ngoài hai bên nói là đàm phán nhưng trên thực tế có thể chính là muốn diễn ra trận quyết chiến cuối cùng.

Gần nơi đàm phán, một võ giả Thánh Đạo cảnh hỏi:

- Tin tức ngươi nói chính xác không? U Minh tông liên thủ với Vạn Kiếm Tông ở Viêm Hỏa Thần Vực? Còn Phương gia ở Thiên Hà Thần Vực cũng không ngại xa xôi tới duy trì U Minh tông?

Một võ giả Thánh Đạo cảnh khác gật đầu nói:

- Ừ, trên cơ bản có thể xác định tin này là thật. Chúng ta có người tận mắt thấy đệ nhất tông chủ U Minh tông, tông chủ Vạn Kiếm Tông và tộc trưởng Phương gia tụ cùng một chỗ mưu đồ bí mật gì đó. Hơn nữa ba thế lực nhất phẩm này đều đưa rất nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh tới đây.

- Ba thế lực nhất phẩm liên thủ?

- Chỉ vì đối phó Sở gia? Chỉ vì một thế lực nhị phẩm?

Võ giả Thánh Đạo cảnh kia hít một ngụm khí lạnh, kinh hô:

- Vậy thì dù Sở gia có viện binh mạnh cỡ nào chỉ sợ cũng là chạy trời không khỏi nắng đi?

Võ giả mặc trường bào màu đỏ ánh mắt sáng ngời nói:

- Căn cơ Sở gia vẫn quá mỏng, cũng không đủ nội tình. U Minh tông lần này nhất định đã chuẩn bị đầy đủ, không tiếc tất cả cũng muốn tiêu diệt Sở gia.

Võ giả Thánh Đạo cảnh mặc trường bào màu lam do dự nói:

- Tộc trưởng Sở gia sẽ không vô dụng như thế chứ? Hắn hẳn có thể đoán được U Minh tông sẽ chuẩn bị rất nhiều để đối phó Sở gia mới đúng. Cho nên, Sở gia có phải cũng đã âm thầm liên lạc với một số thế lực lớn hay không? Ví dụ như thế lực nhất phẩm ở Lam Ninh Thần Vực hay Bát Long Thần Vực?

Võ giả áo đỏ lắc đầu:

- Rất khó, thế lực nhất phẩm của Lam Ninh Thần Vực và Bát Long Thần Vực chỉ sợ sẽ không dễ nhúng tay vào chuyện này. Nhất là hiện tại Sở gia bị vây vào hoàn cảnh xấu tuyệt đối như thế.

- Chỉ còn hai ngày nữa là tới thời gian đàm phán. Người Sở gia đến nay vẫn chưa xuất hiện, cũng không biết bọn họ rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Võ giả áo lam thổn thức:

- Đúng rồi, nếu thật sự phát sinh chém giết quy mô lớn cũng không biết đám người trong Thiên Không Thánh Điện kia sẽ có động tác gì không. Người Thủ Hộ đại nhân chỉ sợ cũng không hy vọng nhìn thấy chiến tranh phát sinh ở Hỗn Loạn Chi Địa đi? Nghe nói bốn ngàn năm trước Người Thủ Hộ ra mặt điều đình đại chiến nhân thần cũng chỉ vì thấy Hỗn Loạn Chi Địa hoàn chỉnh cuối cùng trên thế giới cũng bị tàn phá.

Võ giả áo đỏ lại lắc đầu:

- Cái này khó nói, nhưng ta nghĩ Thiên Không Thánh Điện chắc chắn đã sớm biết tin rồi. Người Thủ Hộ Thần Long hẳn sẽ xuất hiện đi? Nhưng hắn hướng về bên nào thì khó nói.

Nghị luận như thế thỉnh thoảng xảy ra ở gần nơi đàm phán.

Đầu não ba thế lực nhất phẩm U Minh tông, Vạn Kiếm Tông cùng Phương gia gặp nhau quả thật không thể giấu diếm

hoàn toàn được võ giả Thánh Đạo cảnh. Hơn nữa, theo ý của ba thế lực kia thì cũng không muốn giấu diếm. Bọn họ thậm chí còn công khai xuất hiện cùng nhau.

Bọn họ dường như cũng không sợ Sở gia biết được tin ấy. Hoặc là nói bọn họ còn hy vọng Sở gia biết tin đó rồi cứ lo lắng bất an.

Hết chương 907.

Chương 908. Năm Đại Thế Lực Nhất Phẩm

Tuy U Minh tông tới trước nhưng cũng không hề can thiệp gì về việc càng ngày càng có nhiều võ giả tụ tập tới địa điểm đàm phán. Cho dù là tán tu, U Minh tông cũng cho phép bọn họ hoạt động tự do ở nơi này.

Nhìn thái độ U Minh tông thì dường như bọn họ còn hy vọng có càng nhiều võ giả nhìn đến cuộc đàm phán với Sở gia lần này. Hiển nhiên, U Minh tông cảm thấy mình nắm chắc phần thắng, hy vọng có càng nhiều võ giả nhìn thấy cảnh U Minh tông diệt Sở gia.

Trên một chiến thuyền.

Tộc trưởng Sở gia, Sở Hồng Nam nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, phía trước liền tới nơi đàm phán.

Lần đàm phán này Sở gia tung tất cả quân tinh nhuệ ra, bao gồm của lão tổ Thánh Đạo tam cảnh và đông đảo cường giả Thánh Đạo cảnh. Có thể nói Sở gia gần như dốc toàn bộ chiến lực mạnh mẽ nhất của mình rồi.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừ, cứ dựa theo lời ta nói khi trước mà làm. Người Sở gia mặc dù đang đàm phán cũng không được rời khỏi chiến thuyền ba trăm thước. Trong ba trăm thước đều có thể được chiến thuyền bảo vệ với mức độ cao nhất.

Chiến thuyền này đã được Cảnh Ngôn cải tạo.

Phẩm cấp ban đầu của chiến thuyền này cũng chỉ là thánh khí bình thường nhưng được Cảnh Ngôn cải tạo xong nó đã thăng tới cấp bậc thánh khí trấn tông trấn tộc. Hơn nữa Cảnh Ngôn còn tự tay bố trí đại trận liên hoàn, năng lực phòng ngự tuyệt đối khiến người trợn mắt.

Để nghiệm chứng mức độ phòng ngự của chiến thuyền, Cảnh Ngôn còn cố ý để đám khôi lỗi Lão Nhị công kích toàn lực nó. Kết quả thí nghiệm cũng giống như dự đoán của Cảnh Ngôn.

Mặc dù sáu khôi lỗi Lão Nhị đều liên thủ tấn công dồn dập thì cũng không thể phá vỡ phòng ngự của chiến thuyền trong thời gian ngắn được. Cho nên chỉ cần người Sở gia không đứng xa hơn ba trăm thước liền có thể đảm bảo an toàn.

Chẳng sợ bên đối phương có cường giả Nửa Bước Hư Thần ra tay cũng không thể đánh chết người Sở gia trong thời gian ngắn được.

Sở Hồng Nam gật đầu:

- Ừ, ta hiểu. Ta đã bảo người Sở gia không được rời khỏi chiến thuyền.

Sở Hồng Nam cũng từng đề nghị Cảnh Ngôn đi liên hệ với một số thế lực tới trợ giúp nhưng Cảnh Ngôn nói không cần thiết. Sở Hồng Nam suy nghĩ cũng cảm thấy quả thật chẳng có mấy tác dụng.

Thế lực nhất phẩm Sở gia không mượn sức được, còn thế lực nhị phẩm lại giúp chẳng được bao nhiêu. Sở Hồng Nam cũng không thể hi vọng thế lực nhị phẩm người ta phái võ giả Thánh Đạo tam cảnh đi giúp Sở gia đi?

Huống gì trên tám phần thế lực nhị phẩm ở Vô Vọng Thâm Uyên đều chỉ có một võ giả Thánh Đạo tam cảnh mà thôi.

Chiến thuyền Sở gia giảm chậm tốc độ, từ từ tiến bào phạm vi địa điểm đàm phán.

- Nhìn, người Sở gia đến!

- Đúng là chiến thuyền Sở gia. Chỉ sợ lần này bọn họ vĩnh viễn không quay về được nữa.

…

Chiến thuyền Sở gia đến, dù chưa tiến vào nơi đàm phán nhưng đã bị rất nhiều võ giả phát hiện.

Đệ nhất tông chủ U Minh tông, Đổng Trạch đôi mắt lóe tia sáng lạnh, nhìn chiến thuyền Sở gia trong hư không trầm giọng nói:

- Sở Hồng Nam đến!

- Tới tốt lắm!

Tộc trưởng Phương gia nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt ánh tia cừu hận.

Cừu hận này tự nhiên là nhằm vào Cảnh Ngôn.

Lúc trước, Cảnh Ngôn giết Phương Kiệt con gã, gã tự mình mang theo rất nhiều cường giả Thánh Đạo cảnh của Phương gia vây sát, bức Cảnh Ngôn vào Tử Vong Thâm Uyên. Gã vốn tưởng Cảnh Ngôn đã chết trong Tử Vong Thâm Uyên rồi, ai ngờ Cảnh Ngôn thế mà lại còn sống.

Hơn nữa không những còn sống, dường như tu vi cũng tăng nhiều. Càng khiến người nghiến răng nghiến lợi chính là Cảnh Ngôn còn chiếm được một số thuộc hạ mạnh mẽ.

Tộc trưởng Phương gia hoài nghi trưởng lão Thánh Đạo tam cảnh của Phương gia và lão tông chủ Thánh Đạo tam cảnh của Thanh Tuyền Tông đều bị Cảnh Ngôn giết chết.

Tuy gã không có chứng cứ chính xác chứng minh điều đó nhưng trưởng lão Thánh Đạo tam cảnh của Phương gia và lão tông chủ Thánh Đạo tam cảnh của Thanh Tuyền Tông bỏ mình khi tới Tử Vong Thâm Uyên điều tra tình huống nên Cảnh Ngôn hiềm nghi cao nhất.

Lúc này được U Minh tông mời thật hợp ý tộc trưởng Phương gia. Đương nhiên, U Minh tông cũng vì thế phải trả một chút đại giới.

Tộc trưởng Phương gia cũng không ngốc. Cho dù gã có cừu oán với Cảnh Ngôn nhưng cũng tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội hiếm có có thể cắn một miếng thịt từ người U Minh tông xuống.

Tông chủ Vạn Kiếm Tông, Vạn Nhận Sơn cười nói:

- Cảnh Ngôn kia đang ở trên chiến thuyền đúng không? Cũng không biết hắn mạnh thế nào mà có thể bức tông chủ U Minh tông Đổng Trạch đến mức này.

Đổng Trạch liếc Vạn Nhận Sơn một cái, không mặn không nhạt đáp:

- Vạn Nhận Sơn tông chủ, Cảnh Ngôn này ta cũng chưa từng gặp. Nhưng không cần phải gấp, rất nhanh có thể thấy mặt hắn rồi. Cảnh Ngôn là nhi tử Sở Liên Tinh, tuổi chưa đến trăm chắc chắn sẽ rất trẻ.

Tộc trưởng Phương gia cười lạnh:

- Dù hắn lợi hại thế nào cũng không ngăn được nhiều người bên ta đâu.

Đổng Trạch phụ họa:

- Phương tộc trưởng nói đúng!

Đổng Trạch chuyển mắt, nguyên khí lưu chuyển, nhìn hướng chiến thuyền Sở gia khẽ quát:

- Nếu Sở tộc trưởng đã đến sao không xuống dưới gặp mặt chúng ta, nói chuyện một chút?

Thanh âm Đổng Trạch thông qua nguyên khí thúc giục, pháp lực chấn động vang toàn nơi đàm phán. Tất cả võ giả đều có thể nghe được rõ ràng.

Sở Hồng Nam cũng thúc giục nguyên khí đáp lại:

- Đổng Trạch tông chủ không nên sốt ruột, đàm phán diễn ra tại hai ngày sau, chúng ta đều an tâm một chút, đừng nóng nảy làm gì, cứ an tĩnh đợi đi!

Đổng Trạch âm dương quái khí quát:

- Cái giá của Sở Hồng Nam tộc trưởng thật sự càng lúc càng lớn. Tông chủ U Minh tông Lưu Sa Thần Vực, tông chủ Vạn Kiếm Tông Viêm Hỏa Thần Vực cùng tộc trưởng Phương gia Thiên Hà Thần Vực đều đợi ở đây thật lâu ngươi ngay cả cái mặt cũng không chịu lộ ra. Chậc chậc…

Sở Hồng Nam cũng không hề yếu thế phản kích:

- Tông chủ Đổng Trạch nói quá lời. Ta đây lại có một nghi vấn, U Minh tông các ngươi từ khi nào xen lẫn với Vạn Kiếm Tông vậy? A, ta hiểu rồi, U Minh tông sợ Sở gia chúng ta cho nên kéo Vạn Kiếm Tông với Phương gia tới để tăng can đảm sao?

Sắc mặt Đổng Trạch đen lại.

Đổng Trạch dùng giọng uy hiếp nói:

- Hừ, Sở Hồng Nam tộc trưởng thật sự lanh mồm lanh miệng. Nhưng bây giờ còn chưa tới lúc đàm phán. Mong rằng vào lúc đàm phán ngươi còn có thể mạnh mẽ như thế.

Sở Hồng Nam cười nói:

- Không phiền Đổng Trạch tông chủ hao tâm tổn trí.

Lúc này, một tiếng cười đột nhiên truyền đến:

- Ha ha ha… Thật đúng là đủ náo nhiệt. Đổng Trạch tông chủ, Vạn Nhận Sơn tông chủ, Phương tộc trưởng, không ngờ ba vị đại nhân vật các ngươi đều có mặt.

Mọi người nhìn lại chỉ thấy một thân ảnh màu thủy lam đang đứng trên một chiến thuyền ở phía trước.

Lưu gia Lam Ninh Thần Vực.

Chiến thuyền này đúng là chiến thuyền của Lưu gia, thế lực nhất phẩm ở Lam Ninh Thần Vực. Trên thuyền có chiến kì Lưu gia. Người đứng nói chuyện vừa rồi đúng là tộc trưởng, cũng là cường giả Thánh Đạo tam cảnh của Lưu gia.

Đôi mắt đám người Đổng Trạch đều hơi ngưng lại. Vạn Nhận Sơn dùng giọng châm chọc nói với tộc trưởng Lưu gia:

- Lưu tộc trưởng, ngọn gió nào thổi ngươi tới đây? Nghe nói Lam Ninh Thần Vực hiện tại cũng không quá an bình, Lưu gia không phải nên vội trấn áp đám thế lực không nghe lời ra sức phản kháng sao?

- Vạn tông chủ, ta không thể không nói tin tức của ngươi hơi bế tắc rồi. Chuyện ngươi nói đã giải quyết xong từ mấy tháng trước. Lam Ninh Thần Vực bây giờ vô cùng an bình. Nhưng ta cũng phải cảm tạ sự quan tâm của Vạn tông chủ.

Tộc trưởng Lưu gia cười nói:

- Thăng Kinh tông chủ, chẳng lẽ ngươi không muốn tới chào hỏi mấy vị bạn cũ này sao?

Tộc trưởng Lưu gia nhìn về phía chiến thuyền nhà mình.

Thăng Kinh, tông chủ thế lực nhất phẩm ở Bát Long Thần Vực, Ngũ Đạo Tông.

Hết chương 908.

Chương 909. Đều Có Toan Tính

Tộc trưởng Lưu gia, Lưu Hải Uy vừa dứt lời, trên chiến thuyền Lưu gia lại có một thân ảnh bay nhanh ra.

Người này chính là Thăng Kinh, tông chủ Ngũ Đạo Tông Bát Long Thần Vực.

Đám người Đổng Trạch thấy Thăng Kinh xuất hiện đều hơi biến sắc.

Trên thực tế, việc tông chủ Ngũ Đạo Tông cùng tộc trưởng Lưu gia đi tới nơi đàm phán của U Minh tông và Sở gia đám người Đổng Trạch cũng đã lường trước được. Nhưng bọn họ thật không ngờ Thăng Kinh sẽ ngồi trên chiến thuyền của Lưu gia tới.

Nếu quan hệ không thân mật thì sao có thể ngồi chiến thuyền của thế lực khác được?

Nếu bảo Đổng Trạch bước lên chiến thuyền Lưu gia, nhất là tộc trưởng Lưu gia cũng có mặt trên đó thì chắc chắn Đổng Trạch sẽ không làm.

Chiến thuyền nằm trong sự khống chế của người khác, đối phương còn có cường giả Thánh Đạo tam cảnh, mình lên đó chẳng phải đưa bản thân vào hiểm cảnh sao?

Từ điểm này cũng có thể thấy được quan hệ của tông chủ Ngũ Đạo Tông Thăng Kinh và Lưu gia không tầm thường. Có thể đoán được Thăng Kinh vô cùng tín nhiệm Lưu Hải Uy, có thể cam đoan Lưu Hải Uy sẽ không thừa dịp mình ở trên chiến thuyền của Lưu gia mà đối phó mình.

Tướng mạo Thăng Kinh tông chủ tương đối nho nhã, khi nói chuyện miệng luôn mỉm cười, chào hỏi đám người Đổng Trạch.

- Chư vị đạo hữu, thật lâu không gặp, các vị có khỏe không?

Đám người Đổng Trạch cũng chắp tay chào lại:

- Thăng Kinh tông chủ khách khí, chúng ta đều rất tốt.

Tộc trưởng Lưu gia, Lưu Hải Uy cười nói:

- Nghe nói tông chủ U Minh tông Đổng Trạch dạo gần đây phát sinh không ít mâu thuẫn với Sở gia, thế lực nhị phẩm ở Lưu Sa Thần Vực, hai bên tính mở một hồi đàm phán ở đây. Đổng Trạch tông chủ thật là phóng khoáng, lại nguyện ý đàm phán với một thế lực nhị phẩm.

Những lời này rõ ràng đang móc mỉa.

Lưu Hải Uy sao lại không biết Đổng Trạch phải mượn sức hai thế lực nhất phẩm Phương gia và Vạn Kiếm Tông này chứng tỏ Sở gia khiến U Minh tông vô cùng đau đầu. Bản thân U Minh tông đều không chắc chắn có thể đối phó được Sở gia.

Lưu Hải Uy, tộc trưởng Lưu gia Lam Ninh Thần Vực lại khá thích thú với chuyện này.

Đổng Trạch cũng mở miệng đối chọi gay gắt với Lưu Hải Uy:

- Lưu tộc trưởng, ngươi nói đúng. U Minh tông ta quả thật trí tuệ hơn Lưu Hải Uy các ngươi nhiều. Lưu Hải Uy các ngươi ở Lam Ninh Thần Vực luôn chỉ biết dùng vũ lực trấn áp các thế lực không phục Lưu gia. Lưu gia các ngươi làm như vậy ta cảm thấy không ổn, cũng không dám gật bừa.

Bốn mắt nhìn nhau, đầy mùi thuốc súng.

Thăng Kinh tông chủ cười nói:

- Được rồi được rồi, Lưu tộc trưởng, chúng ta mới đến nơi vẫn nên nghỉ ngơi và hồi phục một chút.

Sau đó Thăng Kinh và Lưu Hải Uy trở lại trên chiến thuyền của Lưu gia.

Chiến thuyền Sở gia.

Tộc trưởng Sở gia, Sở Hồng Nam nói:

- Cảnh Ngôn, bây giờ năm thế lực nhất phẩm của ngũ đại thần vực đều đến. Ngay cả Lưu gia Lam Ninh Thần Vực cùng với Ngũ Đạo Tông Bát Long Thần Vực vậy mà cũng có mặt.

- Điều này cũng nằm trong dự đoán.

- Sở gia chúng ta và U Minh tông đàm phán lần này tạo ra động tĩnh lớn như thế khiến các thế lực khắp nơi đều có thể ngửi được hương vị bất thường. Bọn họ không tự mình tới xem thì sẽ lo lắng. Đương nhiên, bọn họ nhất định cũng rất ngạc nhiên về ta, muốn xem ta mạnh cỡ nào mà lại bức U Minh tông đến mức ấy.

Cảnh Ngôn hơi híp mắt nói:

- Không rõ thực lực của ta, bọn họ chỉ sợ cũng sẽ không an tâm.

Sở Hồng Nam nói:

- Ừ, chính là không biết bên Thiên Không Thánh Điện kia sẽ có ai tới không.

Cảnh Ngôn nói:

- Người Thủ Hộ Thần Long chỉ sợ cũng sẽ xuất hiện. Một khi chúng ta bắt đầu chém giết với U Minh tông thì động tĩnh chắc chắn không nhỏ, Thần Long sao có thể an tâm? Nhưng chúng ta cũng không cần lo lắng, Thần Long thân là Người

Thủ Hộ của Thiên Không Thánh Điện nên cũng không thể thiên vị U Minh tông quá rõ ràng.

Lúc này, bên ngoài có người cao giọng hỏi:

- Cảnh Ngôn đạo hữu có mặt không?

Cảnh Ngôn nghe vậy liền hơi chuyển mắt.

Sở Hồng Nam hơi kinh hãi:

- Hử? Là ai?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Sở tộc trưởng không nên khẩn trương, đó là một người quen của ta. Đương nhiên, Sở tộc trưởng cũng biết hắn, hắn là Chung tiên sinh của khu hòa bình.

Sở Hồng Nam quả thật hơi ngạc nhiên:

- Chung tiên sinh? Chung tiên sinh cũng tới ?

Cảnh Ngôn khẽ lắc người, rời khỏi chiến thuyền Sở gia ra ngoài. Quả nhiên liền thấy Chung tiên sinh mang theo một số võ giả Thánh Đạo cảnh đứng ở cách đó không xa.

Cảnh Ngôn chắp tay:

- Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh cười đáp lễ:

- Cảnh Ngôn đạo hữu.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Sao Chung tiên sinh lại đến đây?

Chung tiên sinh nhìn đám người Sở Hồng Nam xuất hiện từ phía sau Cảnh Ngôn, nói:

- Ta nghe được chuyện của U Minh tông và Sở gia nên tới xem có thể giúp được chút gì hay không.

Lão tổ Sở gia cũng xuất hiện chào Chung tiên sinh.

- Chung tiên sinh.

Lão tổ Sở gia đã quen Chung tiên sinh từ rất sớm, hơn nữa còn từng gặp mặt nhiều lần.

Chung tiên sinh nói với lão tổ Sở gia:

- Tu vi lão hữu dường như càng thêm tinh tiến.

Cảnh Ngôn liếc mắt xa xa, nhìn thấy từng ánh mắt chăm chú hướng về bên này liền nói:

- Ha ha, nhiều người mắt tạp, chúng ta vẫn nên lên chiến thuyền ôn chuyện thì hơn.

Ánh mắt tộc trưởng Phương gia, Phương Quyết nhìn Cảnh Ngôn tràn ngập hận ý, không hề che giấu chút nào.

Chung tiên sinh không hề do dự đáp:

- Được!

Chung tiên sinh đi theo đám người Cảnh Ngôn bước vào trong chiến thuyền Sở gia. Đám người Đổng Trạch nhìn thấy đều đột nhiên kinh ngạc vô cùng.

Chung tiên sinh của khu hòa bình Vô Vọng Thâm Uyên bọn họ đương nhiên đều biết, cũng từng nói chuyện với đối phương. Nhưng địa bàn của Chung tiên sinh vẫn luôn ở khu hòa bình, chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện ngũ đại thần vực. Chung tiên sinh cũng dường như không bước sâu vào phía trong khu hòa bình.

Không ngờ rằng lúc này Chung tiên sinh cũng tới, hơn nữa còn bước vào chiến thuyền của Sở gia. Chuyện này rất đáng suy ngẫm.

Chẳng lẽ Sở gia đã mượn sức Chung tiên sinh và Chung tiên sinh cũng đồng ý giúp đỡ Sở gia?

Tuy Chung tiên sinh vẫn luôn ở khu hòa bình nhưng lực lượng y nắm trong tay cũng không ít. Năm thế lực nhất phẩm của ngũ đại thần vực cũng không dám dễ dàng chạy tới khu hòa bình kiếm chuyện với Chung tiên sinh.

Trên chiến thuyền Lưu gia.

Thăng Kinh cười nói:

- Chuyện khá thú vị rồi đấy! Đổng Trạch tìm Vạn Nhận Sơn Vạn Kiếm Tông cùng tộc trưởng Phương gia, Phương Quyết đến mà Sở gia lại có Chung tiên sinh của khu hòa bình tới tìm.

Lưu Hải Uy lắc đầu, nhíu mày nói:

- Tại sao Chung tiên sinh lại ra mặt giúp Sở gia? Quan hệ Chung tiên sinh và Sở gia trở nên thân mật từ bao giờ vậy?

Thăng Kinh chậm rãi nói:

- Chung tiên sinh tới e rằng không phải vì Sở gia mà là vì Cảnh Ngôn kia. Cảnh Ngôn này đến từ Thiên Nguyên đại lục. Mặc dù mẫu thân Cảnh Ngôn là người Sở gia nhưng phụ thân hắn lại là nhân loại ở Thiên Nguyên đại lục. Cảnh Ngôn bước vào Vô Vọng Thâm Uyên chắc chắn phải qua khu hòa bình, có lẽ vào lúc đó hắn đã tạo được mối quan hệ tương đối thân mật với Chung tiên sinh.

Lưu Hải Uy khẽ thở dài lắc đầu nói:

- Ừ, khả năng ấy rất lớn. Nhưng dù có Chung tiên sinh giúp đỡ thì Sở gia cũng rất khó chống lại được U Minh tông. Nếu chỉ có một mình U Minh tông thì còn đỡ, nhưng hiện tại Vạn Kiếm Tông và Phương gia lại đều dốc hết toàn lực giúp U Minh tông, chênh lệch hai bên vẫn quá lớn.

Hết chương 909.

Chương 910. Tan Vỡ

Vô luận là Lưu Hải Uy hay là Thăng Kinh thật ra cũng không thấy Sở gia có cơ hội thắng nào trong trận tranh chấp này.

Tuy nói Sở gia có võ giả nghịch thiên Cảnh Ngôn kia giúp đỡ nhưng kẻ thù của Sở gia chính là ba thế lực nhất phẩm có thực lực rất hung tàn.

Cũng chính vì Ngũ Đạo Tông và Lưu gia đều là thế lực nhất phẩm cho nên bọn họ mới càng hiểu rõ thực lực cùng nội tình của thế lực nhất phẩm hơn.

Thăng Kinh nghe vậy cũng âm thầm gật đầu đồng ý.

- Nhưng mà Chung tiên sinh của khu hòa bình cũng không thể khinh thường. Vị Chung tiên sinh này thực thần bí, đến tận giờ chúng ta cũng không thể biết rõ lai lịch của hắn. Hơn nữa, chúng ta có thể thấy Sở gia không có phần thắng thì Chung tiên sinh tự nhiên sẽ không ngốc đến mức không nhìn ra được. Nếu Chung tiên sinh có thể nhận ra Sở gia đánh không lại U Minh tông thì tại sao lại tới giúp Sở gia đây?

Thăng Kinh nói đến đó liền chuyển hướng:

- Chắc chắn trong chuyện này còn có tin chúng ta chưa nắm được.

Lưu Hải Uy nêu ra một nghi vấn mãi không thể giải đáp được của mình:

- Nói về Cảnh Ngôn này ta cũng thật sự nghĩ không ra. Bây giờ chúng ta cũng biết Cảnh Ngôn là nhi tử của Sở Liên Tinh, nữ nhi của Sở Hồng Nam, tuổi chưa được trăm. Với số tuổi

như thế Cảnh Ngôn làm thế nào tu luyện đến Thánh Đạo cảnh được? Hơn nữa người này vẫn luôn sinh hoạt tại Thiên Nguyên đại lục, nơi cực thiếu thốn tài nguyên như vậy tại sao có thể sinh ra võ giả Thánh Đạo cảnh mới chứ?

Ánh mắt Thăng Kinh khẽ nhíu, nói:

- Ta có một suy đoán, có lẽ người này nắm giữ Càn Khôn Giới.

- Càn Khôn Giới?

Ánh mắt Lưu Hải Uy đột nhiên lộ vẻ giật mình.

Lưu Hải Uy cũng biết chuyện Càn Khôn Giới, nó quan hệ tới truyền thừa của Tử Vong Thần Điện.

Lưu Hải Uy đáp:

- Ta hiểu rồi, Thăng Kinh huynh tới nơi này chỉ sợ cũng có ý với Càn Khôn Giới kia đi?

Trên thực tế, trước lúc Thăng Kinh tới tìm, Lưu Hải Uy cũng không tính đi đến xem trận đàm phán của Sở gia và U Minh tông. Lam Ninh Thần Vực gần đây quả thật không yên ổn, cần tộc trưởng là gã tự mình xử lí rất nhiều sự vụ. Nhưng chính Thăng Kinh tới tìm Lưu Hải Uy yêu cầu Lưu Hải Uy nhất định phải đi xem với mình.

Thăng Kinh nghe Lưu Hải Uy nói vậy liền cười gật đầu.

Bên kia, bởi vì Chung tiên sinh của khu hòa bình đột nhiên tới, hơn nữa còn bước vào chiến thuyền của Sở gia mà đám người Đổng Trạch cũng họp nhau thương nghị một chút.

Tuy vậy, bọn họ cũng không quá để ý.

Chung tiên sinh quả thật dẫn theo vài võ giả Thánh Đạo cảnh, hơn nữa còn có thực lực Thánh Đạo tam cảnh, cũng xem

như tương đối mạnh mẽ rồi. Nhưng khi so với ba thế lực nhất phẩm bọn họ thì chút đó liền không đủ nhìn.

Đám người Đổng Trạch quyết định, một khi Chung tiên sinh thật sự ra tay trợ giúp Sở gia thì cũng diệt Chung tiên sinh luôn, sau đó bọn họ sẽ chia cắt địa bàn khu hòa bình của Chung tiên sinh.

Tuy khu hòa bình tài nguyên nghèo nàn tới mức khiến người ghét bỏ nhưng ở khu hòa bình còn có một Tử Vong Thâm Uyên. Cứ trăm năm Tử Vong Thâm Uyên lại mở ra một lần, từ đó vẫn có thể có được không ít thứ tốt.

Hai ngày nhanh chóng qua đi, cuộc đàm phán giữa U Minh tông và Sở gia rốt cục bắt đầu.

Đám người phe Sở Hồng Nam của Sở gia đều đứng cách chiến thuyền Sở gia không xa. Bọn họ làm theo yêu cầu của Cảnh Ngôn, không bước ra khỏi phạm vi bảo vệ ba trăm thước của chiến thuyền Sở gia.

Sở Hồng Nam và Cảnh Ngôn đứng ở phía trước. Phía sau Sở Hồng Nam là đám võ giả Thánh Đạo cảnh của Sở gia. Phía sau Cảnh Ngôn lại là sáu khôi lỗi Lão Nhị. Chung tiên sinh của khu hòa bình thì đứng phía chếch trái sau lưng Cảnh Ngôn.

Cách bên Sở gia hơn một ngàn mét phía trước chính là đám người tông chủ U Minh tông, Đổng Trạch. Phía sau Vạn Kiếm Tông và Phương gia đều có không ít võ giả Thánh Đạo cảnh.

Bốn phía chung quanh bọn họ có rất nhiều võ giả tụ tập, có Đạo Hoàng cảnh, cũng có Thánh Đạo cảnh.

Thánh Đạo cảnh đứng tương đối gần hơn chút, Đạo Hoàng cảnh thì đứng tránh nơi rất xa. Bởi vì một khi hai bên khai chiến, võ giả Đạo Hoàng cảnh căn bản không thể tự bảo vệ

mình. Bọn họ không ngăn được năng lượng dao động tràn ra khi võ giả Thánh Đạo cảnh hai bên chém giết nhau.

Từng ánh mắt đều tập trung trên người hai phe nhân mã đang đứng ở giữa.

- Sở Hồng Nam tộc trưởng, ta muốn Sở gia rời khỏi Hỗn Loạn Chi Địa ở Lưu Sa Thần Vực. Hơn nữa muốn Sở gia dời gia tộc khỏi Lưu Sa Thần Vực, bất luận là ai của Sở gia cũng vĩnh viễn không được bước chân vào Lưu Sa Thần Vực nửa bước.

Đôi mắt Đổng Trạch lóe tia hung ác, nhìn chằm chằm Sở Hồng Nam, âm trầm nói:

- Sở Hồng Nam, đây là cơ hội tồn tại cuối cùng U Minh tông chúng ta cho Sở gia các ngươi.

- Đổng Trạch tông chủ, ngươi suy nghĩ nhiều.

Sở Hồng Nam không nói gì, Cảnh Ngôn mở miệng đáp:

- Lần đàm phán này, U Minh tông các ngươi không có tư cách nêu điều kiện đâu.

Đổng Trạch híp mắt, liếc Cảnh Ngôn nói:

- Hừ, ngươi là kẻ nào? U Minh tông ta và Sở gia đàm phán nào tới phiên ngươi nói chuyện?

Đổng Trạch đương nhiên biết Cảnh Ngôn là ai, lão nói như vậy chỉ muốn chặn miệng Cảnh Ngôn mà thôi.

- Đổng Trạch, ngươi nên biết ta là ai. Hơn nữa, ngươi cũng nói sai rồi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nguyên nhân của lần đàm phán này, mọi người đều biết, ta không muốn nói gì thêm. Ở đây, ta chỉ nói, Cảnh Ngôn ta không phải đệ tử Sở gia cũng không phải thành viên Sở gia.

Người U Minh tông là do ta giết, Chiến doanh U Minh tông cũng là ta phá. Nói nghiêm khắc thì chuyện đó cũng không liên can Sở gia mấy, U Minh tông tìm Sở gia đàm phán đã là sai lầm rồi.

- Làm càn!

Đổng Trạch giận dữ, đỏ cả mắt.

Cảnh Ngôn tiếp tục nói:

- Đổng Trạch, Cảnh Ngôn ta nhìn ngươi không thoải mái cho nên mới ra tay đối phó U Minh tông. Ta đuổi U Minh tông ra khỏi chỗ tụ tập nhưng lại không có thời gian đi xử lí nên mới đem nó giao cho Sở gia. Hiện tại, ta muốn ra điều kiện với U Minh tông. Người U Minh tông không được bước vào chỗ tụ tập, hơn nữa người U Minh tông chỉ có thể hoạt động ở thành thị khu vực U Minh tông đang quản lí.

- Ha ha ha…

Đổng Trạch giận quá mà cười:

- Thật nực cười! Ngươi dựa vào cái gì dám mạnh miệng vậy? Cũng không sợ gió thổi rụt lưỡi sao?

Cảnh Ngôn khẽ quát đầy khí phách:

- Đổng Trạch tông chủ, ta cũng không phải nói mạnh miệng. Nếu ta đã nói thế thì sẽ không thu lại. ta dám nói thế vì ta có thực lực ấy. U Minh tông muốn cũng đáp ứng, không muốn cũng phải đáp ứng.

- Xem ra, cuộc đàm phán này đành kết thúc vậy. Chúng ta đã không còn gì để nói nữa.

Đổng Trạch khẽ hít vào một hơi, thoạt nhìn như đã khôi phục bình tĩnh nhưng chính Đổng Trạch mới biết lửa giận trong lòng mình hiện tại đã đến mức nào.

U Minh tông chưởng khống Lưu Sa Thần Vực hơn vạn năm, nào từng chịu uy hiếp như thế?

Đổng Trạch khẽ quát:

- Nếu như vậy thì hôm nay đám người các ngươi đều chết ở đây đi!

Đối với cuộc đàm phán hôm nay, hai bên căn bản không hề có hy vọng có thể bắt tay giảng hòa. Từ đầu tới cuối, hai bên đều đang nghĩ nên làm thế nào để diệt sạch đối phương.

Cho nên bọn họ không thể bình tĩnh ngồi xuống thương nghị kĩ lưỡng biện pháp giải quyết chuyện này mà không cần dùng vũ lực. Nói mấy câu liền khai chiến cũng là điều không hề bất ngờ.

Đổng Trạch nhìn Chung tiên sinh chằm chằm, nói:

- Chung tiên sinh, ngươi đứng đó là có ý gì? Ta khuyên ngươi vẫn nên rời khỏi chỗ kia thì hơn. Nếu không lát nữa chém giết, ngộ thương tới ngươi hoặc người của ngươi sẽ không tốt đâu.

Hết chương 910.

Chương 911. Cơ Thể Cứng Cỏi

Việc Chung tiên sinh xuất hiện đám người Đổng Trạch cũng đã từng thương nghị và cũng có quyết định trước đó.

Nhưng nếu Chung tiên sinh chấp nhận không chen vào thì đám người Đổng Trạch cũng không muốn hoàn toàn trở mặt. Chung tiên sinh rất thần bí, mấy thế lực nhất phẩm bọn họ cũng giống như tông chủ Thăng Kinh của Ngũ Đạo Tông, đều chưa thể hiểu rõ mọi chi tiết của Chung tiên sinh.

Bọn họ chỉ biết, Chung tiên sinh cũng tới từ Thần Giới. cuộc đại chiến nhân thần trước đó, Chung tiên sinh đã có danh vọng rất lớn ở thế giới này.

Chung tiên sinh cười một tiếng, thản nhiên nói:

- Đổng Trạch tông chủ có phải quản quá rộng rồi không? Ta đứng chỗ nào, ở đâu chẳng lẽ cũng cần Đổng Trạch tông chủ ngươi cho phép sao?

Đổng Trạch nhìn Chung tiên sinh nói:

- Xem ra Chung tiên sinh đã có quyết định rồi!

Đám người Đổng Trạch nghe Chung tiên sinh nói vậy liền hiểu Chung tiên sinh quả thật chọn đứng về phía Sở gia.

Chung tiên sinh cũng không nói thêm gì nữa.

Đổng Trạch chuyển mắt nhìn về phía hai người bên cạnh:

- Vạn Nhận Sơn tông chủ, Phương Quyết tộc trưởng, đám người Sở gia cự tuyệt điều kiện chúng ta đưa ra, xem ra chúng ta nên ra tay.

Cùng lúc đó, ba người Đổng Trạch đều phất tay.

- Vèo vèo vèo

Phía sau bọn họ, từng thân ảnh bay ra tạo thành hình quạt vây về phía chiến thuyền Sở gia.

- Bắt đầu!

- Không biết Sở gia có thể có được thủ đoạn gì để chống lại công kích của ba thế lực nhất phẩm nữa.

- Thái độ Cảnh Ngôn kia thật đúng là kiên cường, không biết hắn thật sự có thực lực ấy hay là cố ý giả vờ.

- Nhìn từ bề ngoài thì thực lực hai bên vẫn chênh nhau quá lớn. Võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực nhất phẩm nhiều lắm, người Sở gia và người của Chung tiên sinh cộng lại cũng vẫn thua đối phương quá nhiều.

…

Đám người chung quanh nhìn khu vực trung tâm không chuyển mắt, trong mắt một số kẻ trong bọn họ còn lộ vẻ hưng phấn.

Tâm trạng Sở Hồng Nam lúc này vô cùng khẩn trương, lão nói:

- Cảnh Ngôn, bọn chúng xông tới rồi!

Một trận chiến này quan hệ tới sự tồn vong của Sở gia. Nếu thua, Sở gia liền xong đời. Sở Hồng Nam và tất cả người Sở gia đều đem hy vọng đặt lên người Cảnh Ngôn và mấy thuộc hạ của hắn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đừng có gấp, đợi lúc bọn chúng lại gần, tiến vào phạm vi tấn công của chiến thuyền cái đã.

Cảnh Ngôn vừa dứt lời, đám người của ba thế lực nhất phẩm đều vọt tới phạm vi cách chiến thuyền Sở gia năm trăm thước. Tốc độ võ giả Thánh Đạo cảnh rất nhanh, hơn nữa khoảng cách của hai bên vốn cũng không xa mấy.

Cảnh Ngôn khẽ quát một tiếng:

- Vận chuyển uy năng trận pháp của chiến thuyền!

- Bùm!

Một vầng sáng bốc thẳng lên từ trên chiến thuyền của Sở gia, sau đó khuếch tán về bốn phương tám hướng. Trong chớp mắt đã có không ít võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực nhất phẩm xông vào trong phạm vi quầng sáng bao phủ.

Trong ba trăm thước đều là phạm vi uy năng phòng hộ của chiến thuyền có thể phát huy lớn nhất nhưng cho dù cách năm trăm mét thì ảnh hưởng của nó cũng không hề tầm thường. Giờ khắc này, phạm vi uy năng chiến thuyền bao phủ chính là cỡ năm trăm thước.

Những võ giả của ba thế lực nhất phẩm bước vào phạm vi ấy lập tức cảm thấy được sự khác thường.

Một võ giả Thánh Đạo tam cảnh quát:

- Tấn công!

Mấy chục võ giả Thánh Đạo cảnh đều thúc dục nguyên khí tấn công về phía chiến thuyền Sở gia. Từng đạo năng lượng gào thét xông tới, va chạm với màn hào quang phòng hộ phía trên chiến thuyền.

Sở Hồng Nam vội hỏi:

- Cảnh Ngôn, có cần lập tức phản kích hay không?

- Nghe lệnh của ta.

Cảnh Ngôn cũng nhìn chằm chằm đám võ giả Thánh Đạo cảnh đứng thành một mảnh phía trước. Nhất là đám võ giả Thánh Đạo tam cảnh đứng đầu kia, công kích của bọn họ quả thật vô cùng khủng bố.

Nhất là Thánh Đạo tam cảnh nắm giữ thánh khí trấn tông, mỗi lần họ ra tay đều có thể đánh tan nhiều lớp màn chắn trên chiến thuyền. Cảnh Ngôn có thể cảm nhận được chiến thuyền đang chấn động không ngừng dưới những đòn công kích liên tục ấy.

Đây chính là chiến thuyền Cảnh Ngôn tự tay cải tạo, uy năng vượt qua thánh khí cấp bậc trấn tông. Nếu là chiến thuyền trước kia thì e rằng lớp phòng ngự đã sớm tan tác dưới đòn tấn công liên tục của đám võ giả Thánh Đạo cảnh đối diện rồi.

Cảnh Ngôn ngưng mắt, nói nhanh:

- Sở tộc trưởng, kích phát đại trận!

- Được!

Sở Hồng Nam lập tức đưa nguyên khí vào trong vị trí khống chế đại trận liên hoàn, lập tức khởi động nó.

Lấy chiến thuyền làm trung tâm, lại xuất hiện tầng tầng màn hào quang, năng lượng dao động như thủy triều, cuồn cuộn xông tới.

- Phốc phốc phốc!

Uy năng công kích của đại trận liên hoàn kết hợp với uy năng công kích của chiến thuyền điên cuồng xông thẳng về phía đám võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực nhất phẩm.

Võ giả của ba thế lực kia đều vội vàng chống đỡ. Dựa vào ưu thế quân số, thoạt nhìn áp lực của bọn họ cũng không quá lớn.

Cảnh Ngôn ngưng giọng nói:

- Nhị ca Tam ca Tứ ca Ngũ ca, ra tay ưu tiên tiêu diệt Thánh Đạo nhất cảnh, có thể giết bao nhiêu tính bấy nhiêu.

- Tốt!

Vèo vèo vèo

Bốn gã khôi lỗi Lão Nhị đều rút trường đao màu đen ra xông về phía trước.

Đổng Trạch nhìn chằm chằm đám khôi lỗi Lão Nhị, thì thào:

- Mấy kẻ này hẳn là thuộc hạ của Cảnh Ngôn. Nghe nói thực lực bọn chúng vô cùng bưu hãn!

Vạn Nhận Sơn khinh thường:

- Hừ, bưu hãn nữa thì sao chứ? Người của ba thế lực chúng ta nhiều như vậy, bốn người bọn chúng có thể ngăn trở được sao?

Tộc trưởng Phương gia Phương Quyết nhíu mày nói:

- Nhưng mà uy năng phòng hộ của chiến thuyền Sở gia dường như rất mạnh. Ta cảm giác cấp bậc nó phải là thánh khí trấn tông.

- Ừ, quả thật vậy. Nếu là chiến thuyền thánh khí tầm thường thì hẳn đã bị đánh bại mới đúng. Nhưng chiến thuyền Sở gia hiện tại lại vẫn có thể chống đỡ được.

Đổng Trạch nói:

- Nhưng việc phá tan phòng ngự của chiến thuyền đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ý lạnh trong mắt Vạn Nhận Sơn hiện lên:

- Ta thật muốn nhìn đám thuộc hạ của Cảnh Ngôn kia có thực lực mạnh đến cỡ nào.

Đám khôi lỗi Lão Nhị xông về phía võ giả của ba thế lực lớn.

Trong đám võ giả kia, Thánh Đạo tam cảnh đứng ở phía trước, Thánh Đạo nhị cảnh và Thánh Đạo nhất cảnh thì đứng phía sau. Võ giả Thánh Đạo tam cảnh thấy đám khôi lỗi Lão Nhị vọt tới đều thúc dục thánh khí điên cuồng tấn công.

- A? Không đúng, sao bọn chúng không đỡ?

- Cứ xông loạn như vậy chẳng lẽ bọn họ muốn chết? Hay bọn chúng đang muốn liều mạng đây?

Đám người Đổng Trạch đều kinh ngạc nhìn cảnh trước mắt.

Đám khôi lỗi Lão Nhị đang xông tới kia không hề bày ra tư thái phòng ngự khi đối mặt với sự công kích điên cuồng của võ giả ba thế lực lớn ở phía đối diện. Bọn họ đều cầm trường đao màu đen trong tay, tốc độ không hề giảm xông về phía trước.

- Ầm ầm ầm!

Rất nhanh, công kích của võ giả ba thế lực lớn liền đánh trúng bốn khôi lỗi Lão Nhị.

Tốc độ phi hành của bốn khôi lỗi Lão Nhị giảm mạnh dưới sự tấn công của đối phương. Lão Tứ, Lão Ngũ thực lực tương đối yếu thậm chí bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng đám người chung quanh lại trợn mắt há mồm khi nhìn cảnh ấy.

Bọn họ nhìn thấy bốn người kia chịu nhiều công kích như vậy nhưng lại dường như không hề bị thương. Tốc độ Lão Nhị và Lão Tam chậm lại nhưng vẫn tiếp tục vọt về trước. Lão Tứ

và Lão Ngũ dù bị đánh bay ra ngoài nhưng lại nhanh chóng xông về.

Hết chương 911.

Chương 912. Khống Chế Được

Đối mặt với sự tấn công của rất nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh, sắc mặt đám khôi lỗi Lão Nhị hoàn toàn không hề thay đổi, cũng không hề ngăn cản. Thân thể bọn họ bị đánh trúng lại giống như không hề bị thương.

Đám người Đổng Trạch thấy vậy sao có thể không kinh hãi? Điều đó quá khó tin, không hợp với lẽ thường.

Phải biết, công kích của võ giả Thánh Đạo cảnh rất mạnh, cho dù võ giả Thánh Đạo tam cảnh đối mặt với võ giả Thánh Đạo nhất cảnh cũng không thể không ngăn cản. Nếu không ngăn cản thì kết quả chắc chắn là võ giả Thánh Đạo tam cảnh bị võ giả Thánh Đạo nhất cảnh đánh chết.

Thân thể võ giả dù luyện đến trình độ Thiên Long Linh Thể cũng không ngăn được một đòn tấn công hết sức của võ giả Thánh Đạo nhất cảnh.

Dương Thạch của U Minh tông trước kia là một võ giả luyện thể thuần túy, cũng dựa vào sự giúp đỡ của thiên phú luyện thể ấy mới có thể chạy thoát khỏi tay võ giả Thánh Đạo nhất cảnh. Hơn nữa, trong đó cũng có yếu tố may mắn nữa.

Đám người Đổng Trạch còn trợn tròn mắt, huống chi là đám võ giả ba thế lực lớn đang đứng đối diện đám khôi lỗi Lão Nhị.

Bọn họ thấy công kích của mình thuận lợi đánh trúng bốn người đối diện đều thầm mừng rỡ, nghĩ giết đối phương sẽ rất

đơn giản. Nhưng còn chưa đợi họ cười lên thì đã thấy bốn người kia dường như không hề bị thương cứ vậy giết tới.

Chỉ chớp mắt hoảng hốt ấy, hai khôi lỗi Lão Nhị và Lão Tam đã tới phụ cận. Lão Tam và Lão Tứ cũng quay về từ đợt công kích thứ hai.

- Chết!

- Chết cho ta!

Trường đao trong tay Lão Nhị và Lão Tam điên cuồng chém xuống.

Dựa theo yêu cầu của Cảnh Ngôn, bọn họ ưu tiên công kích võ giả Thánh Đạo nhất cảnh thực lực yếu kém trước. Bởi vì, cường giả Thánh Đạo tam cảnh đối mặt với công kích của bọn họ rất khó bị diệt trong đòn nhưng đối phó Thánh Đạo nhất cảnh thì một đao chắc chắn diệt được một tên.

- A!

- Phốc phốc phốc!

- Mau tránh đi!

Võ giả Thánh Đạo nhất cảnh của ba thế lực chớp mắt liền chết hơn bảy tám người. Đối phó đám võ giả Thánh Đạo nhất cảnh này, Lão Nhị, Lão Tam tựa như hổ vào bầy dê, mặc kệ đối phương sử dụng thánh khí phòng ngự hay công kích lại thì đều không thể tránh được cái chết.

Thực lực Lão Nhị, Lão Tam mạnh cỡ nào?

Đó là hoàn toàn vượt qua võ giả Thánh Đạo tam cảnh. Ngay cả lão Tứ và lão Ngũ cũng mạnh hơn đa số võ giả Thánh Đạo tam cảnh rồi.

Ba người Đổng Trạch vội quát:

- Mau lui về sau!

Võ giả công kích chiến thuyền Sở gia của ba thế lực lớn lúc này đều nằm trong phạm vi bao phủ của uy năng chiến thuyền và đại trận, động tác bị hạn chế rất nhiều. Dù có muốn chạy thoát thì tốc độ cũng không quá nhanh.

Tuy võ giả Thánh Đạo tam cảnh vẫn cứ tiếp tục công kích Lão Nhị, Lão Tam cùng với Lão Tứ, Lão Ngũ mới tới nhưng bốn khôi lỗi quả thật không hề để ý tới những đòn tấn công ấy, bọn họ cứ chuyên môn nhằm vào những võ giả Thánh Đạo cảnh thực lực yếu kém mà diệt.

Sau mấy hô hấp, ba thế lực lớn chết cỡ hơn hai mươi võ giả Thánh Đạo nhất cảnh, võ giả Thánh Đạo nhị cảnh cũng chết chừng mười người. Đến tận lúc này võ giả của ba thế lực kia mới thoát khỏi phạm vi trói buộc của chiến thuyền và trận pháp bên Sở gia.

Sắc mặt ai cũng trắng bệch, vô cùng bối rối.

Bọn họ cũng không biết mình nên đối phó với bốn người kia như thế nào. Dù bọn họ ra sức công kích đánh trúng cơ thể đối phương thì cũng đều không thể tạo nên bất kì thương tổn nào.

- Đáng chết!

- Bốn tên này rốt cục chui ra từ chỗ nào vậy? Cơ thể bọn chúng sao lại cứng cỏi đến thế?

Đám người Đổng Trạch liên tục gào thét không ngừng.

Phương Quyết phân tích:

- Đổng Trạch tông chủ, muốn tiêu diệt bốn người kia quá khó. Cơ thể bọn chúng quá cứng cỏi. Nhưng ngươi có phát hiện không? Bọn chúng dựa chủ yếu vào lực lượng cơ thể, hai người trong số đó thậm chí còn chưa hề thi triển võ học, chắc là không sử dụng được. Hiện tại xem ra chỉ có thể tạm thời khống chế bốn người đó rồi chậm rãi nghĩ cách giết chết thôi.

Vạn Nhận Sơn gật đầu:

- Phương Quyết tộc trưởng nói có lý. Bọn họ sử dụng pháp tắc thực thô ráp, hai người trong đó dường như cũng không thể vận dụng pháp tắc nữa. Nếu không thể giết chết bọn chúng thì ta cứ khống chế lại trước đã. Dùng trận pháp hạn chế lực lượng và tốc độ trước, sau đó dùng võ giả Thánh Đạo tam cảnh bám chân lại!

Đổng Trạch gật đầu:

- Cứ làm vậy đi!

- Rầm!

- Bùm bùm bùm!

Ba người Đổng Trạch lấy một đám trận bàn ra ném nhanh tới. Trận bàn được kích phát rất nhanh, lập tức trào ra một cỗ năng lượng trói bốn khôi lỗi Lão Nhị vào trong.

Đám khôi lỗi Lão Nhị tuy không sợ uy năng trận pháp công kích, dù là lửa cháy, đá rơi hay sét đánh cũng sẽ không thể gây tổn thương gì cho bọn họ được nhưng những lực lượng đó quả thật đều gây ảnh hưởng rất lớn tới tốc độ và đòn tấn công của bọn họ.

Mà đám võ giả Thánh Đạo nhất cảnh và Thánh Đạo nhị cảnh bị bọn họ đuổi giết cũng đều thoát khỏi vòng chiến. Những võ giả Thánh Đạo tam cảnh còn lại giết cũng không dễ, nhất là Thánh Đạo tam cảnh nắm giữ thánh khí trấn tông, công kích của mấy người Lão Nhị rất khó tạo nên sát thương khả quan cho bọn họ.

Việc vận dụng pháp tắc của mấy người Lão Nhị quả thật quá thô sơ. Nhất là lão Tứ và lão Ngũ, hai người đều không thể sử dụng pháp tắc được.

Để đối phó Lão Nhị và Lão Tam, ba thế lực lớn sử dụng hai võ giả Thánh Đạo tam cảnh nắm giữ thánh khí trấn tông giữ chân mỗi người, còn lão Tứ và lão Ngũ thì đều phải đối mặt với hai võ giả Thánh Đạo tam cảnh bình thường.

Dùng tổng cộng tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh liền vây khốn bốn khôi lỗi Lão Nhị lại.

Đám người Đổng Trạch thấy bốn khôi lỗi không thể tiếp tục giết chết võ giả Thánh Đạo cảnh bên mình đều thở phào một hơi.

Tộc trưởng Lưu gia, Lưu Hải Uy nhíu mày lắc đầu nói:

- Thực lực bốn người này sao lại biến thái như thế?

Thăng Kinh gật đầu:

- Đúng là thật kinh người. Khi chưa tận mắt thấy, ta quả thật không ngờ mấy thuộc hạ này của Cảnh Ngôn lại mạnh đến vậy. Nếu bọn họ lĩnh ngộ pháp tắc đủ sâu thì chỉ sợ đám người U Minh tông sẽ rất khó giải quyết. Bất luận công kích gì đều không thể làm mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn bị thương, bọn họ chỉ cần công kích không ngừng là xong.

- Hử?

Thăng Kinh đột nhiên nghĩ tới điều gì:

- Không đúng! Bọn họ… Chẳng lẽ chúng nó không phải nhân loại? Thân phận của chúng là khôi lỗi?

- Khôi lỗi?

Lưu Hải Uy lắc đầu:

- Sao là khôi lỗi được? Nhìn qua đều giống hệt nhân loại chúng ta mà!

Thăng Kinh ngưng mắt nhìn Lưu Hải Uy nói:

- Lưu huynh, ngươi chẳng lẽ quên sinh mệnh khôi lỗi?

Lưu Hải Uy hoảng sợ đáp:

- Sinh mệnh khôi lỗi? Sao có thể thế được! Thế giới này sao có thể luyện chế ra sinh mệnh khôi lỗi được? Ngay cả ở Thần Giới, sinh mệnh khôi lỗi cũng không dễ thấy. Chỉ có thần nhân lĩnh ngộ pháp tắc sinh mệnh cực cao mới có thể luyện chế được. Hơn nữa sinh mệnh khôi lỗi đều vô cùng quý giá, đa số tài luyện cần dùng cũng không thể tìm thấy ở thế giới này.

Lưu Hải Uy, Thăng Kinh kỳ thật đều đến từ Thần Giới chứ không phải người được sinh ra ở thế giới cấp thấp này. Ban đầu hai người không nhận ra đám Lão Nhị là sinh mệnh khôi lỗi chủ yếu cũng vì họ thật không ngờ sinh mệnh khôi lỗi sẽ xuất hiện ở thế giới cấp thấp này mà thôi.

Hết chương 912.

Chương 913. Hình Thái Thứ Hai

Lưu Hải Uy quan sát kĩ càng bốn khôi lỗi Lão Nhị lần nữa, ánh mắt y lập tức lóe sáng.

Lưu Hải Uy trầm giọng nói:

- Thăng Kinh huynh, nghe ngươi nói vậy đúng là thế thật. Mấy thuộc hạ này của Cảnh Ngôn quả thật rất giống sinh mệnh khôi lỗi. Bằng mức độ cứng cỏi của cơ thể kia, chỉ sợ bọn họ đều được luyện chế từ tài luyện cực kì quý giá. Nhưng mà tại sao Cảnh Ngôn kia lại có chúng chứ?

- Tử Vong Thần Điện!

Thăng Kinh chậm rãi nói:

- Chúng ta đều từng bước vào Tử Vong Thần Điện. Tuy tại đó chúng ta vẫn chưa thấy sinh mệnh khôi lỗi xuất hiện nhưng cả Tử Vong Thần Điện đều có cấm chế rất mạnh, chúng ta không thể hiểu biết hết được. Nếu những sinh mệnh khôi lỗi kia được giấu ở nơi Tử Vong Thần Điện không muốn cho chúng ta nhìn thấy thì chúng ta cũng không thể biết sự tồn tại của chúng rồi.

- Việc Cảnh Ngôn cởi bỏ phong ấn Càn Khôn Giới chắc là không sai. Nếu Cảnh Ngôn cởi bỏ phong ấn của Càn Khôn Giới thì hắn nhất định chiếm được truyền thừa của chủ nhân Tử Vong Thần Điện. Nếu Tử Vong Thần Điện có sinh mệnh khôi lỗi thì việc sinh mệnh khôi lỗi đi theo Cảnh Ngôn cũng không khó hiểu.

- Ừ, có đạo lý!

Lưu Hải Uy lắc đầu:

- Nhưng mặc dù được bốn sinh mệnh khôi lỗi mạnh mẽ này giúp đỡ thì Cảnh Ngôn cũng rất khó chống lại ba thế lực nhất phẩm. Lúc này, bốn sinh mệnh khôi lỗi kia cũng đã bị võ giả Thánh Đạo tam cảnh của ba thế lực lớn khóa chân rồi…

…

- Cảnh Ngôn, bây giờ ngươi còn có thủ đoạn gì nữa?

Đổng Trạch thấy bốn khôi lỗi Lão Nhị nay đã không còn gây nguy hiểm nữa liền cười, nhìn Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Bốn thuộc hạ này chắc là quân át chủ bài của ngươi đi? Hiện tại, ta xem ngươi còn lấy gì cản chúng ta?

Đổng Trạch nhìn tiếp về phía Vạn Nhận Sơn cùng Phương Quyết, hai người đều gật đầu ngầm hiểu.

Đổng Trạch quát:

- Bước ra khỏi hàng!

Từng thân ảnh bước ra khỏi đám người đang vây xem. Tất cả bọn họ đều là Thánh Đạo cảnh, không ít đều là cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

Lần này, ba thế lực không chỉ mang đám võ giả của tông tộc mình tới mà còn dẫn theo rất nhiều giúp đỡ. Bọn họ đều là thế lực chưởng khống một thần vực cả vạn năm, lực ảnh hưởng không cần nói nhiều.

Số lượng thế lực nhị phẩm, tam phẩm nghe lệnh bọn họ cũng không ít.

Như ở Lưu Sa Thần Vực, các thế lực bị Sở gia diệt mất chiến doanh như Tần gia, Thiên Chiếu Môn sao có thể bỏ qua cho Sở gia được? Lúc này bọn họ đều tập kết toàn bộ cường giả của gia tộc, tông môn thề phải cho Sở gia trả một giá đắt.

Mười bốn võ giả Thánh Đạo tam cảnh, hai mươi mốt võ giả Thánh Đạo nhị cảnh, ba mươi chín Thánh Đạo nhất cảnh và một đám võ giả Thánh Đạo cảnh lại tụ tập tới.

Trong mắt ba người Đổng Trạch đều xuất hiện tia hung lệ âm ngoan.

- Động thủ!

Đổng Trạch nhìn cỡ bảy mươi võ giả Thánh Đạo cảnh mới tập kết. gầm lên:

- Diệt sạch kẻ thù của chúng ta đi! Không được để kẻ nào sống sót!

Ba thế lực lần này đã tập kết chừng chín phần lực lượng của mình tới đây. Vì tiêu diệt Sở gia, bọn họ cũng tính toán mưu toan hết mức, đã không tiếc bất cứ giá nào. Nhất là U Minh tông, bọn họ đều lôi cả gốc gác tông môn đặt tới chiến trường.

- Oanh!

Hơn bảy mươi võ giả Thánh Đạo cảnh xông về phía chiến thuyền Sở gia. Từng đạo ánh sáng nghiền nát hàng rào không gian, uy năng mênh mông cuồn cuộn tựa như lũ cuốn đánh về phía chiến thuyền Sở gia.

- Ba! Ba! Ba!

Hàng rào năng lượng của chiến thuyền và đại trận liên hoàn vang ra những tiếng vỡ tan liên tiếp. Từng quầng sáng phá thành mảnh nhỏ dưới uy năng khủng bố của kẻ thù.

Công kích cộng dồn của hơn bảy mươi võ giả Thánh Đạo cảnh chỉ sợ ngay cả cường giả Nửa Bước Hư Thần đều phải tránh né.

Tộc trưởng Tần gia vừa công kích vừa cười lớn nói:

- Ha ha! Sở gia các ngươi không phải rất lợi hại sao? Lúc các ngươi diệt chiến doanh của Tần gia chúng ta ở chỗ tụ tập chắc rất sướng nhỉ? Bây giờ ta muốn xem Sở gia các ngươi còn có thể uy phong kiểu gì!

Đám người môn chủ Thiên Chiếu Môn cũng đều cười lạnh.

Sắc mặt đám người Sở Hồng Nam dưới sự bảo vệ của đại trận phòng ngự và chiến thuyền cũng đều trắng bệch. Bọn họ đều cảm nhận được uy áp khủng bố đang ập tới trước mặt.

Nếu như không được trận pháp và chiến thuyền bảo vệ thì đám người bọn họ chỉ sợ đã bị diệt sạch từ đợt công kích đầu tiên, ngay cả thi thể cũng có thể không còn.

Khuôn mặt Chung tiên sinh nghiêm túc, nhìn hơn bảy mươi võ giả Thánh Đạo cảnh đối diện, khẽ nói:

- U Minh tông, Vạn Kiếm Tông và Phương gia quả thật đúng là đủ tàn nhẫn!

Cảnh Ngôn nhìn Chung tiên sinh nói:

- Chung tiên sinh, ngươi không có nghĩa vụ phải giúp ta. Bây giờ nếu ngươi rời đi ta cũng sẽ không oán giận gì ngươi đâu!

Chung tiên sinh cười:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, ngươi xem Chung mỗ ta là ai? Dù hôm nay chúng ta thật sự chống không lại ba thế lực lớn kia thì Chung mỗ ta cũng sẽ không lùi bước. Hơn nữa, bọn họ muốn giết ta? Kia cũng không dễ đâu!

Chung tiên sinh nói với đám võ giả Thánh Đạo cảnh đứng phía sau mình:

- Xông lên với ta!

- Vèo!

Chung tiên sinh dẫn đám võ giả Thánh Đạo cảnh được y mang từ khu hòa bình tới xông thẳng ra ngoài. Một cây trường côn màu đen xuất hiện trong tay Chung tiên sinh, bên trên nó những viên cầu màu đen được bắn ra liên tiếp.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Uy năng của thánh khí Chung tiên sinh vượt qua thánh khí trấn tông rồi!

Lão Thất nói:

- Đây là thánh khí Thần Giới, hơn nữa có thể xem như thánh khí cao đẳng! Thánh khí cấp bậc trấn tông của thế giới này chỉ là thánh khí đê đẳng nhất ở Thần Giới mà thôi.

Chung tiên sinh cầm trường côn màu đen, đám võ giả Thánh Đạo cảnh được Lâm gia mang tới quây chung quanh y tựa như một mũi tên đâm thẳng vào hơn bảy mươi võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực lớn. Viên cầu màu đen bắn ra từ trường côn liên tục đánh nát công kích của võ giả Thánh Đạo cảnh phe đối phương. Áp lực chiến thuyền Sở gia phải chịu cũng nhờ đó được giảm rất nhiều.

Cảnh Ngôn nói:

- Thực lực Chung tiên sinh vượt quá Thánh Đạo tam cảnh.

Bất chợt, Cảnh Ngôn nói với đám khôi lỗi Lão Nhị đang bị tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh phe Đổng Trạch vây khốn kia rằng:

- Nhị ca, biến đổi hình thái đi!

- Bùm!

Bốn khôi lỗi Lão Nhị nghe Cảnh Ngôn nói vậy trên cơ thể lập tức xuất hiện những hoa văn lóng lánh.

- Hừ hừ, chỉ bằng mấy thằng nhãi các ngươi cũng muốn giữ chân bốn người chúng ta?

Lão Nhị cười lạnh, vung trường đao trong tay chém xuống. Uy năng công kích lập tức tăng vọt, ánh đao bốn phía, lốc xoáy màu đen ẩn chứa năng lượng kinh người cũng xuất hiện.

- Soạt!

- Tách tách!

- Giữ vững! Đáng chết, đòn công kích của bọn họ tăng lên rồi!

Tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh đang giữ chân bốn khôi lỗi Lão Nhị lập tức cảm nhận được một lực lượng đáng sợ đang quét tới. Bọn họ gắng sức vận chuyển nguyên khí trong tử phủ, thánh khí trong tay bộc phát ánh sáng càng chói mắt hơn.

Nhưng thực lực bốn khôi lỗi Lão Nhị sau khi biến hóa hình thái thứ hai không phải bọn họ có thể ngăn cản. Cho dù có đám trận pháp do mấy người Đổng Trạch quăng ra ban nãy để hạn chế hành động của bốn khôi lỗi thì kết quả cũng chẳng khác gì.

- Phốc! Phốc! Phốc!

Đám người Đổng Trạch đều chưa kịp phản ứng thì hai trong tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh kia đã bị chém thành hai đoạn từ trên không rơi xuống.

Hết chương 913.

Chương 914. Nửa Bước Hư Thần

Tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh dưới sự trợ giúp của rất nhiều trận pháp để giữ chân bốn khôi lỗi biến thái Lão Nhị vốn cũng không có vấn đề gì. Nhưng ai ngờ được bốn khôi lỗi Lão Nhị đã biến thái như thế còn có thể tăng mạnh sức chiến đấu đâu?

- Không!

Đổng Trạch rống lớn. Vạn Nhận Sơn cũng thét:

- Mau lui lại!

Sau khi bọn họ quát xong, lại có hai võ giả Thánh Đạo tam cảnh bị chém chết. Tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh chớp mắt cũng chỉ còn lại có bốn người!

Bốn người còn sống kia lập tức đã nghĩ lui về sau chạy trốn. Tốc độ và động tác bọn họ quả thật rất nhanh nhưng đám khôi lỗi Lão Nhị đang ở hình thái thứ hai càng nhanh! Sự áp chế của đám trận pháp chung quanh đã không còn mấy ảnh hưởng với chúng. Bốn khôi lỗi chia nhau đuổi giết bốn gã võ giả Thánh Đạo tam cảnh đang chạy trốn kia.

- Muốn chạy?

- Chết đi cho ta!

Hai bên vốn đánh nhau cận chiến, khoảng cách giữa hai bên cũng không xa. Thực lực Lão Nhị cực mạnh, gã nhanh chóng đuổi kịp một võ giả Thánh Đạo tam cảnh nắm giữ thánh khí trấn tông, trường đao trong tay chém tới.

- A!

Toàn bộ đầu võ giả Thánh Đạo tam cảnh nắm giữ thánh khí trấn tông kia đều bị ánh đao xóa tan. Lão Tam cũng theo sát phía sau giết chết võ giả Thánh Đạo tam cảnh mình đang truy kích.

Tốc độ và thực lực Lão Tứ và Lão Ngũ đều kém một chút nhưng cũng chỉ mất chưa tới một hô hấp, hai võ giả Thánh Đạo tam cảnh bị hai người truy kích đều ngã xuống hầu như chung lúc.

Tám cường giả Thánh Đạo tam cảnh đều đã bỏ mình!

Từ lúc bốn khôi lỗi Lão Nhị biến đổi hình thái đến lúc tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh bị giết kia còn mất chưa tới một hô hấp!

Sau khi giết chết tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh kia, đám khôi lỗi Lão Nhị cũng không hề dừng lại mà đều nhanh chóng giết qua phía ba người Đổng Trạch kia.

Khi duy trì hình thái thứ hai, năng lượng của họ bị tiêu hao cực nhanh, năng lượng hấp thu từ trong thiên địa còn lâu mới có thể duy trì được tiêu hao của cơ thể cho nên hình thái này bọn họ cũng không thể duy trì quá lâu. Bọn họ đều cố gắng tranh thủ giết được càng nhiều kẻ thù càng tốt!

Vốn, đám người Đổng Trạch thấy tám võ giả Thánh Đạo tam cảnh chết trận đều vô cùng phẫn nộ nhưng khi thấy bốn khôi lỗi Lão Nhị xông về phía mình đều thấy lạnh cả người.

Đổng Trạch vội kích phát uy năng của chiến thuyền. Nhưng một chiến thuyền cấp bậc thánh khí sao có thể chống lại đám khôi lỗi Lão Nhị khi đang ở hình thái thứ hai chứ?

Cái chắn năng lượng do chiến thuyền hình thành dường như không mang chút tác dụng ngăn cản gì đã bị đám khôi lỗi Lão Nhị nhẹ nhàng đánh nát.

Ba người Đổng Trạch thấy cảnh ấy đều tái mặt.

Với thực lực ba người bọn họ, ngăn cản một người trong đám Lão Nhị đều khó, huống gì là tận bốn người.

Cảnh Ngôn đứng bên kia cũng nhìn chăm chú bên này. Nhưng lực chú ý của Cảnh Ngôn lại chủ yếu đặt trên chiến thuyền phía sau chiến thuyền của đám người Đổng Trạch.

Thần hồn của Cảnh Ngôn cũng không phải chưa từng quét qua nơi ấy nhưng lúc thần niệm của hắn xâm nhập vào trong đó lại gặp một lực cản rất mạnh. Điều này cũng khiến Cảnh Ngôn cảm thấy trên chiến thuyền đó có chỗ không bình thường

Từ lúc trận chém giết bắt đầu, Cảnh Ngôn liền chú ý kĩ đến chiến thuyền của đối phương. Hiện tại, khi mấy khôi lỗi Lão Nhị sắp giết chết ba người Đổng Trạch, nếu trên chiến thuyền kia thật sự giấu cái gì thì lúc này cũng có thể xuất hiện đi?

Đổng Trạch đâm một kiếm về phía đám khôi lỗi Lão Nhị nhưng kiếm quang kia lại bị cơ thể Lão Nhị phá tan. Đổng Trạch lo lắng gào thét:

- Duẫn Thủy đại nhân, mau cứu chúng ta!

Cơ thể ba người Đổng Trạch đều nhanh chóng lui về sau, đến chỗ cạnh chiến thuyền. Trường đao trong tay Lão Nhị chém ra, ánh đao màu đen quét về phía ba người đối diện.

- Bùm!

Đúng lúc này, một dao động năng lượng khiến người ta sợ hãi từ trên chiến thuyền kia lan ra ngoài. Cỗ uy năng ấy liền cứng rắn đỡ lấy đòn tấn công của Lão Nhị lại.

Cảnh Ngôn thấy cảnh ấy cũng khẽ híp mắt.

Thực lực Lão Nhị khi ở hình thái thứ hai không cần nói nhiều. Tuy Cảnh Ngôn chưa từng giao thủ với võ giả trình tự

Nửa Bước Hư Thần nhưng Cảnh Ngôn cho rằng Lão Nhị và Lão Tam ở hình thái thứ hai chắc chắn có thực lực chiến đấu với Nửa Bước Hư Thần.

Sau một tiếng loảng xoảng, ánh đao màu đen liền vỡ vụn. Cùng lúc đó, trên chiến thuyền kia liền xuất hiện một thân ảnh màu đen.

- Phù!

Ba người Đổng Trạch đều thở ra một hơi. Đổng Trạch cung kính chào bóng người mới bước ra kia:

- Duẫn Thủy đại nhân, ngài rốt cục ra tay!

Hai người Vạn Nhận Sơn cùng Phương Quyết cũng đều khom mình hành lễ.

Thân ảnh màu đen kia cũng không để ý đến đám người Đổng Trạch, ánh mắt của lão nhìn bốn khôi lỗi Lão Nhị, dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Các ngươi là sinh mệnh khôi lỗi?

Bốn khôi lỗi Lão Nhị đều cẩn thận nhìn Duẫn Thủy, đối phương làm họ cảm thấy đó là một người rất mạnh.

- Các ngươi đến từ Tử Vong Thần Điện đúng không? Trên thế giới này cũng chỉ có nơi ấy mới có thể có sinh mệnh khôi lỗi. Ừ, chính là như vậy! Các ngươi đi theo Cảnh Ngôn kia rời khỏi Tử Vong Thần Điện, xem ra tiểu tử Cảnh Ngôn này đã nhận được truyền thừa đầy đủ.

Duẫn Thủy tự nói một mình, trong ánh mắt nhìn về phía Cảnh Ngôn dường như mang theo nét cười nhạt.

Lão Nhị nhíu mày hỏi:

- Ngươi là ai?

Duẫn Thủy khàn giọng đáp:

- Ta tên Duẫn Thủy, đến từ Thần giới.

- Hừ, mặc kệ ngươi đến từ đâu cũng vậy, động thủ!

Lão Nhị dùng mắt ra hiệu cho mấy khôi lỗi còn lại xong liền dẫn đầu xông ra ngoài, đánh về phía Duẫn Thủy.

Tiêu hao khi ở hình thái này quá lớn nên thời gian kéo càng lâu sẽ càng bất lợi với bọn họ. Bốn khôi lỗi đồng thời ra tay công kích Duẫn Thủy.

- Rầm rầm rầm!

Lão Nhị và Lão Tam ở hình thái thứ hai đều có thể so sánh với Nửa Bước Hư Thần bình thường. Lão Tứ và Lão Ngũ kém một tí nhưng tuyệt đối cũng đè đánh được Thánh Đạo tam cảnh. Công kích của bốn khôi lỗi hợp lại sẽ mạnh cỡ nào?

Trước người Duẫn Thủy đột nhiên xuất hiện một sóng gợn màu xanh lam, nó lan tỏa ra chung quanh rồi nhanh chóng chạm tới người của đám khôi lỗi Lão Nhị. Mấy người Lão Nhị bị đợt sóng gợn kia chạm tới tốc độ liền chậm lại, trường đao đang theo thế chém xuống dưới cũng dường như bị một bàn tay vô hình giữ chặt không thể nhúc nhích.

- Công kích rất mạnh đấy!

- Nửa Bước Hư Thần bình thường cũng không chặn được công kích của các ngươi.

Duẫn Thủy cười lắc đầu:

- Nhưng cách các ngươi sử dụng pháp tắc quá thô ráp. Cảnh giới thấp tới mức đáng thương.

Bỗng, Duẫn Thủy nâng tay lên, áp mạnh về phía bốn khôi lỗi. Một mảnh Pháp Tắc Chi Lực ngưng tụ thành bàn tay nhanh chóng đè về phía mấy người Lão Nhị.

Bốn khôi lỗi Lão Nhị chỉ cảm thấy có một lực lượng rất lớn áp xuống. Cơ thể bọn họ kìm không được rơi xuống.

Duẫn Thủy lắc đầu, nhìn đám Lão Nhị nói:

- Tài liệu luyện chế các ngươi thật đúng là cứng cỏi, khiến ta đều muốn thu vào tay. Chậc chậc, cho dù ta cố hết sức cũng không thể phá hủy được các ngươi. Nhưng mà nếu ta muốn trấn áp các ngươi thì vẫn có thể được.

- Ngươi đắc ý cái gì? Nếu đại ca chúng ta ở đây, một đao liền có thể giết ngươi!

Bốn khôi lỗi Lão Nhị đều cố gắng giãy dụa nhưng Duẫn Thủy quả thật quá mạnh mẽ, chúng nó tránh không thoát. Dưới sự trói buộc này, năng lượng trong cơ thể bốn khôi lỗi tiêu hao cực nhanh. Cứ theo đà này, rất nhanh chúng nó sẽ không thể duy trì hình thái thứ hai, phải quay về hình thái bình thường.

Hết chương 914.

Chương 915. Sát Ý Của Cảnh Ngôn

- Nhị ca bọn họ…

Lão Thất thấy mấy khôi lỗi Lão Nhị bị trấn áp cũng lo lắng vô cùng. Nhưng thực lực Lão Thất và Lão Lục quá kém, cho dù có kích phát hình thái thứ hai thì sức chiến đấu cũng cỡ võ giả Thánh Đạo nhị cảnh mà thôi. Đứng trước những cường giả kia, chúng nó có ra tay cũng chẳng giúp được gì.

Sở Hồng Nam cũng gấp tới mức cắn răng:

- Đó là… Duẫn Thủy đại nhân? Tại sao Nửa Bước Hư Thần lại ra tay chứ?

Cảnh Ngôn nhìn Sở Hồng Nam hỏi:

- Sở tộc trưởng, ngươi biết người kia?

Sở Hồng Nam gật đầu:

- Ừ, quả thật gặp qua. Trong trận đại chiến nhân thần lúc trước, Duẫn Thủy đại nhân cũng là nhân vật tiêu diệt ‘nhân loại bản xứ’ chủ yếu.

Nhân loại bản xứ Sở Hồng Nam nói đến chính là dân nguyên gốc ở thế giới cấp thấp này. Người đến từ Thần giới như bọn họ đều gọi dân nguyên gốc ở đây là nhân loại bản xứ.

Cảnh Ngôn nhíu mày:

- Đại chiến nhân thần có bao nhiêu Nửa Bước Hư Thần tham dự?

Sở Hồng Nam nói:

- Sở gia chúng ta không có tham chiến nhưng trận chiến ấy kéo dài mấy trăm năm, ta cũng có nghe được không ít tin tức về nó. Nửa Bước Hư Thần của Thần tộc chắc có cỡ mười người. Nhưng trong trận chiến ấy cũng có vài Nửa Bước Hư Thần bị nhân loại bản xứ giết chết.

- Nhân loại bản xứ lại có thể giết chết cường giả Nửa Bước Hư Thần?

Cảnh Ngôn nghe vậy cũng hơi bất ngờ.

Sở Hồng Nam nói:

- Có, nhân loại bản xứ cũng có Nửa Bước Hư Thần. Ta nhớ rất rõ, trong đó có một nhân loại bản xứ tên Linh La rất mạnh, chỉ riêng Linh La đã giết chết hai Nửa Bước Hư Thần của Thần tộc rồi. Nhưng mà sau đó nghe nói Linh La bị cường giả Nửa Bước Hư Thần vây công mà chết.

Khí tức Cảnh Ngôn hơi cứng lại.

Linh La tiền bối, Cảnh Ngôn đương nhiên biết.

Cảnh Ngôn nghe Sở Hồng Nam nói vậy cũng không khỏi thầm thổn thức. Cảnh Ngôn không ngờ Linh La tiền bối lại có thể đánh chết cường giả Nửa Bước Hư Thần của Thần tộc. Trước đó Cảnh Ngôn còn thật không ngờ thực lực Linh La tiền bối sẽ mạnh đến thế.

Cảnh Ngôn lại hỏi

- Đa số Nửa Bước Hư Thần chết ở đại chiến nhân thần, nói cách khác trên thế giới này bây giờ còn có một số võ giả Nửa Bước Hư Thần sao?

Sở Hồng Nam gật đầu:

- Ừ, chắc còn mấy người. Lúc ấy cũng không phải tất cả Nửa Bước Hư Thần của Thần tộc đều tham chiến. Mà Nửa Bước Hư Thần tham chiến cũng sống sót ít nhất một nửa.

Nhưng mà những võ giả Nửa Bước Hư Thần đó mấy ngàn năm rồi cũng chưa hề xuất hiện lại. Nghe nói là Người Thủ Hộ định ra quy củ với họ, họ không thể lại ra tay phá hư cái thế giới cấp thấp đã sắp nát thành mảnh nhỏ này được.

Sở Hồng Nam nhíu chặt mày nói tiếp:

- Bây giờ Duẫn Thủy đại nhân ra tay, chẳng lẽ hắn không sợ Người Thủ Hộ đại nhân sao?

Có cường giả Nửa Bước Hư Thần nhúng tay, chuyện này có thể sẽ rất phiền toái.

Cảnh Ngôn nhìn thoáng qua đám người Chung tiên sinh đang chém giết nói:

- Không thể lại kéo dài, mấy người Chung tiên sinh không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực nhiều lắm cho nên tuy thực lực Chung tiên sinh không tầm thường, còn có chiến thuyền và đại trận liên hoàn Cảnh Ngôn bố trí trợ giúp nhưng cũng không thể chặn lại đối phương hoàn toàn. Nếu cứ chém giết vậy nữa thì đám người Chung tiên sinh chắc chắn sẽ không ngăn được.

…

Lưu Hải Uy nhìn Thăng Kinh nói:

- Duẫn Thủy đại nhân ra mặt! Thăng Kinh, đúng như huynh định liệu, võ giả Nửa Bước Hư Thần cũng đã nhúng tay.

Thăng Kinh mỉm cười gật đầu nói:

- Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu ta kết luận Sở gia sẽ không ngăn được ba thế lực lớn. Nếu võ giả Nửa Bước Hư Thần không ra tay thì Sở gia có Cảnh Ngôn, kết quả trận tranh chấp này sẽ rất khó đoán. Thực lực thuộc hạ Cảnh Ngôn còn

mạnh hơn ta nghĩ. Nhưng cho dù bọn họ có mạnh nữa cũng vô dụng.

Lưu Hải Uy cũng gật đầu:

- Đúng vậy! Nửa Bước Hư Thần, võ giả tiếp cận Thần. Hơn nữa thực lực Duẫn Thủy đại nhân cũng đứng đầu trong số các Nửa Bước Hư Thần. Duẫn Thủy đại nhân mạnh hơn Nửa Bước Hư Thần bình thường nhiều.

Trong trận đại chiến nhân thần lúc trước, Duẫn Thủy chính là một trong những Nửa Bước Hư Thần có tu vi cao nhất trong số những Nửa Bước Hư Thần tham chiến.

- A?

- Cảnh Ngôn kia đang làm gì thế?

- Hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ, hắn muốn giao thủ với Duẫn Thủy đại nhân hay sao?

Lưu Hải Uy trợn to mắt nhìn phía trước. Lưu Hải Uy thấy Cảnh Ngôn từ trên chiến thuyền Sở gia bay ra. Đồng tử Thăng Kinh cũng cứng lại, đôi mày nhíu chặt.

Hành vi Cảnh Ngôn lúc này quả thật quá quái dị, Cảnh Ngôn vậy mà lại rời khỏi phạm vi phòng ngự của chiến thuyền Sở gia, bay thẳng tới chỗ đám người Duẫn Thủy.

Duẫn Thủy bấy giờ cũng nhìn Cảnh Ngôn đang tới gần với vẻ mặt vô cùng hứng thú.

Cảnh Ngôn nhìn Duẫn Thủy, vẻ mặt không đổi hỏi:

- Duẫn Thủy đạo hữu, ngươi cần gì phải nhúng tay vào việc tranh đấu của phàm nhân?

Trên thực tế, sát khí trong lòng Cảnh Ngôn đối với Duẫn Thủy cũng đã hơi mãnh liệt rồi.

Linh La tiền bối bị vây giết, trong số những kẻ công kích Linh La tiền bối lúc ấy e rằng cũng có tên Duẫn Thủy này. Nếu như hắn có thể giết chết Duẫn Thủy cũng coi như báo thù cho Linh La tiền bối rồi.

Nửa Bước Hư Thần xem như Bán Thần, quả thật có thể nói đã vượt khỏi phạm trù võ giả phổ thông. Nhưng bọn họ lại khác với Hư Thần chân chính.

Nửa Bước Hư Thần vẫn chưa sinh ra thần lực chân chính, bọn họ vẫn phải sử dụng nguyên khí trong tử phủ.

Thanh âm Duẫn Thủy khàn khàn, lộ ra cảm giác đạm mạc, tiêu điều:

- Tranh đấu của phàm nhân ta quả thật không có hứng thú, nhưng nếu là giết dân bản xứ thì ta lại rất vui lòng. Nhưng mà Thần Long quá yêu chen chân vào việc của người khác nên ta cũng phải nể mặt hắn.

Giết dân bản xứ?

Cảnh Ngôn nghe vậy liền phừng phừng lửa giận.

Mẫu thân Sở Liên Tinh của Cảnh Ngôn là người Thần tộc, nhưng phụ thân Cảnh Ngôn lại là dân bản xứ của thế giới này. Mà ngữ khí cùng tư thái của tên Duẫn Thủy này lại có ý vũ nhục dân bản xứ cực kì rõ ràng.

Sở Hồng Nam khi nói nhân loại bản xứ lại không như thế, nhân loại bản xứ với Sở Hồng Nam chính là một loại xưng hô nhưng với Duẫn Thủy lại mang hương vị khinh nhục cực rõ.

Thực rõ ràng, theo Duẫn Thủy, người đến từ Thần tộc Thần giới như lão cao quý hơn dân bản xứ nhiều lắm. Điều này thấm vào tận xương Duẫn Thủy rồi.

Duẫn Thủy lại cười nói:

- Ha ha, ta suýt quên. Cảnh Ngôn, phụ thân của ngươi chính là dân bản xứ của thế giới này nhưng mẫu thân của ngươi lại là người Thần tộc cho nên ngươi cũng khác với dân bản xứ thuần túy kia.

- Ừ, lý do ta xuất hiện ở đây kỳ thật cũng vì ngươi!

Duẫn Thủy tiếp tục nói:

- Ngươi hẳn là được đến truyền thừa của Tử Vong Thần Điện đi? Ta rất tò mò về truyền thừa đó. Tuy ta chưa nghiên cứu rõ ràng về Tử Vong Thần Điện nhưng cũng hơi hiểu biết. Chủ nhân Tử Vong Thần Điện chắc là một bậc đại năng cực kì mạnh mẽ của Thần giới, rất có thể là người đứng đầu nữa. Về truyền thừa do người vĩ đại như thế để lại, ta thật sự rất hứng thú đấy!

Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn Duẫn Thủy.

Duẫn Thủy cười nói:

- Như vậy đi! Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi đưa Càn Khôn Giới cho ta nghiên cứu một chút, sau đó ta sẽ rời đi, không quan tâm chuyện tranh chấp này nữa. Đừng lo lắng, sau khi nghiên cứu Càn Khôn Giới xong, nếu nó không có giá trị lớn gì với ta thì ta sẽ trả lại nó cho ngươi.

Tuy Duẫn Thủy đang cười nhưng nụ cười ấy thoạt nhìn lại khiến người sởn gai ốc.

Hết chương 915.

Chương 916. Chiến Duẫn Thủy!

Nếu Càn Khôn Giới không có giá trị với lão, lão liền trả lại cho Cảnh Ngôn? Vậy nếu có giá trị đương nhiên là không có khả năng trả lại rồi.

Mục đích chủ yếu Duẫn Thủy xuất hiện ở đây hôm nay chính là vì Càn Khôn Giới trong tay Cảnh Ngôn. Còn chuyện chiến tranh của U Minh tông và Sở gia, kỳ thật Duẫn Thủy cũng không quá để ý.

Mặc kệ Sở gia bị diệt hay là U Minh tông bị nát cũng chẳng khác mấy với Duẫn Thủy lão cả.

Cảnh Ngôn nghe Duẫn Thủy nói vậy cũng cười. Cảnh Ngôn cười khẽ hỏi:

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

- Nếu ngươi không đồng ý thì ta chỉ có thể tự ra tay. Đương nhiên, nếu ta ra tay, ngươi sẽ chết. Người Sở gia, cũng sẽ chết!

Trong thanh âm Duẫn Thủy chứa đầy sát ý.

Thực lực Duẫn Thủy trong các võ giả Nửa Bước Hư Thần cũng là đứng đầu.

Lúc này, đám người Đổng Trạch ngừng thở. Hiển nhiên, bọn họ cũng đều đang lo Duẫn Thủy đại nhân lấy được Càn Khôn Giới của Cảnh Ngôn xong sẽ rời đi.

Nếu như không có Duẫn Thủy ở đây giúp đỡ thì bọn họ sẽ gặp phiền toái rất lớn.

Mấy thuộc hạ của Cảnh Ngôn bị Duẫn Thủy bảo là sinh mệnh khôi lỗi của Tử Vong Thần Điện. Thực lực mấy khôi lỗi ấy đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ, nếu Duẫn Thủy đại nhân rời đi thì trong ba thế lực lớn có ai có thể ngăn được mấy khôi lỗi này chứ?

Đám người Đổng Trạch không biết hình thái thứ hai của đám khôi lỗi Lão Nhị không thể duy trì quá lâu.

Khí tức Cảnh Ngôn hơi đông lại, hắn nói:

- Vậy ngươi động thủ thử ta xem!

Ánh mắt Duẫn Thủy chợt lóe:

- Rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt. Để Duẫn Thủy ta xem thử tiểu tử nhận được truyền thừa của Tử Vong Thần Điện ngươi có bao nhiêu năng lực!

Một mảnh ánh sáng màu lam chứa uy năng rất mạnh tràn ra từ trong cơ thể Duẫn Thủy.

Người sung sướng nhất khi thấy Duẫn Thủy ra tay tự nhiên chính là người của ba thế lực lớn.

Đổng Trạch nói với Phương Quyết:

- Phương Quyết tộc trưởng, lần này may mà có ngươi liên lạc với Duẫn Thủy đại nhân. Nếu không kết quả trận chiến này thật sự khó lường.

Vạn Nhận Sơn cũng hít một hơi nói:

- Đúng vậy! Ai có thể ngờ được Cảnh Ngôn lại nắm giữ lực lượng mạnh như thế. Hắn thế mà lại chiếm được truyền thừa của Tử Vong Thần Điện, còn khiến lũ sinh mệnh khôi lỗi chết tiệt kia đi theo. Ba thế lực lớn chúng ta suýt chút nữa đã ngã nhào ở đây rồi.

Phương Quyết cười nhẹ đáp:

- Ừ, quả thật khiến người bất ngờ, không đoán trước được. Nhưng có Duẫn Thủy đại nhân ra tay thì dù Cảnh Ngôn có lợi hại nữa cũng vô dụng. Tên tạp chủng Cảnh Ngôn kia tuy có thể có được truyền thừa của Tử Vong Thần Điện nhưng thời gian tu luyện của hắn quá ngắn. Truyền thừa có nghịch thiên cỡ nào nếu không có sự lĩnh ngộ qua năm tháng thì cũng vô dụng thôi.

Trên thực tế, căn bản không phải Phương Quyết gã chủ động liên lạc Duẫn Thủy. Phương Quyết gã cũng không có tư cách liên lạc võ giả Nửa Bước Hư Thần, càng không thể khiến Nửa Bước Hư Thần giúp gã.

Chính Duẫn Thủy chủ động liên lạc Phương Quyết.

Lúc ban đầu, Phương Quyết cũng không biết dụng ý của Duẫn Thủy khi làm vậy, nhưng bây giờ gã đã hơi hiểu.

Duẫn Thủy hẳn chính vì Càn Khôn Giới kia mới có thể ra mặt, mà nếu chính Duẫn Thủy đi tìm Cảnh Ngôn thì có thể sẽ có chút trở ngại cho nên Duẫn Thủy mới mượn việc ba thế lực lớn tranh chấp với Sở gia để xuất hiện.

Nhưng dù thế nào, đối với ba thế lực lớn thì việc Duẫn Thủy ra tay tóm lại là chuyện tốt.

Trong nháy mắt Duẫn Thủy ra tay, cơ thể Cảnh Ngôn chợt lóe, Hồng Hà kiếm trong tay hắn chém ra một đạo kiếm quang.

Đạo kiếm quang này phá vỡ lưu quang màu xanh lam đang trói buộc trấn áp đám khôi lỗi Lão Nhị ra. Cảnh Ngôn nói với đám khôi lỗi:

- Nhị ca, các ngươi đi giúp Chung tiên sinh!

- Được!

Lão Nhị lập tức trả lời. Mấy khôi lỗi tiếp đó đều phi thân lên, quay về chiến trường bên kia, trợ giúp Chung tiên sinh đối phó đám võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực lớn.

Duẫn Thủy cũng không hề ngăn cản Cảnh Ngôn ra tay cứu đám khôi lỗi Lão Nhị ra.

Duẫn Thủy cũng biết mình không thể phá vỡ mấy khôi lỗi kia cho nên có tiếp tục khống chế cũng không có mấy tác dụng. Còn chuyện mấy khôi lỗi Lão Nhị thoát ra sẽ giết chết bao nhiêu người của ba thế lực kia?

Chuyện ấy nào có liên can gì tới Duẫn Thủy lão đâu?

- Xoát!

Theo vầng sáng màu lam chung quanh người Duẫn Thủy lưu chuyển, trong tay của lão cũng xuất hiện một trường kích màu đen. Duẫn Thủy huy động trường kích đâm mạnh về phía Cảnh Ngôn.

Bên ngoài trường kích quấn quanh vầng sáng màu lam, Pháp Tắc Chi Lực chung quanh nồng đậm tới mức khiến tim người đập loạn.

Cảnh Ngôn cảm nhận được uy năng trên trường kích kia, trong lòng cũng hơi chấn động, thầm nghĩ:

- Võ giả Nửa Bước Hư Thần quả nhiên rất mạnh, số lượng pháp tắc vận dụng cũng không phải võ giả Thánh Đạo tam cảnh có thể sánh bằng.

Số lượng pháp tắc võ giả cảnh giới Nửa Bước Hư Thần lĩnh ngộ, sử dụng quả thật rất khủng bố. Năm tháng dài lâu, không ngừng lí giải lĩnh ngộ được càng nhiều Pháp Tắc Chi Lực chính là chỗ khiến Nửa Bước Hư Thần làm người kính sợ.

Nhất là võ giả Nửa Bước Hư Thần đứng đầu như Duẫn Thủy, số lượng pháp tắc lão nắm giữ lại càng nhiều.

- Thánh Quang kiếm pháp!

Cảnh Ngôn ngưng mắt nhìn trường kích màu đen, Hồng Hà Kiếm trong tay ầm ầm chém ra một mảnh kiếm quang.

Nếu so số lượng pháp tắc vận dụng được thì Cảnh Ngôn quả thật không thể sánh bằng Duẫn Thủy. Tốc độ Cảnh Ngôn lĩnh ngộ pháp tắc quả thật rất nhanh nhưng dù sao thời gian Cảnh Ngôn tu luyện vẫn còn rất ngắn. Nửa Bước Hư Thần giống như Duẫn Thủy đều có thể đã đến nơi này trên cả vạn năm rồi.

Mà trước khi đến đây, ai biết lão đã tu luyện bao lâu?

Cho nên nói, so số lượng pháp tắc vận dụng, Cảnh Ngôn hoàn toàn không sánh bằng Duẫn Thủy. Nhưng Hồng Hà Kiếm trong tay Cảnh Ngôn lại là vũ khí đạt tới cấp bậc thần khí!

Vũ khí của Duẫn Thủy có lẽ vượt qua mức độ thánh khí trấn tông nhưng tuyệt đối không đạt tới mức thần khí.

Đám khôi lỗi Lão Nhị cũng từng nói, ở Thần giới, thần khí cũng không phải võ giả bình thường có thể có được. Ngay cả trong những Hư Thần, số lượng người có được thần khí cũng rất ít.

- Quả nhiên là Thánh Đạo tam cảnh!

Vừa thấy Cảnh Ngôn ra tay, Duẫn Thủy liền có thể phán đoán chính xác cảnh giới Cảnh Ngôn là Thánh Đạo tam cảnh.

Lão khẽ cười khinh thường nói:

- Ha ha, một tên Thánh Đạo tam cảnh cũng dám giao thủ với ta. A…

Nhưng tiếng cười ấy chưa dứt, ánh mắt Duẫn Thủy đã chợt đổi. Duẫn Thủy nhìn chằm chằm Hồng Hà Kiếm trong tay Cảnh Ngôn, nói:

- Tại sao có thể? Đây là thần khí? Tại sao ngươi lại có thần khí?

Sau khi hơi giật mình, ánh mắt Duẫn Thủy liền trở nên nóng bỏng, khí tức cũng hơi thay đổi:

- Chẳng lẽ… Đó cũng có được từ Tử Vong Thần Điện sao?

Hồng Hà Kiếm trong tay Cảnh Ngôn khiến lòng Duẫn Thủy xuất hiện ý muốn chiếm hữu mãnh liệt. Loại suy nghĩ ấy thậm chí vượt qua khát vọng đối với Càn Khôn Giới của Duẫn Thủy.

Dù sao, tuy rằng nghe nói Càn Khôn Giới che giấu truyền thừa của chủ nhân Tử Vong Thần Điện nhưng chẳng ai dám khẳng định khi mình có được Càn Khôn Giới liền có được truyền thừa kia.

Trong chuyện ấy đầy yếu tố không xác định.

Nhưng thần khí lại khác hoàn toàn!

Chiếm được thần khí tự nhên có thể lập tức luyện hóa sử dụng. Đây chính là thần khí, thứ mà ngay cả ở Thần giới đều có vô số Hư Thần vô cùng khát vọng có được.

Lúc này, Duẫn Thủy chỉ cảm thấy lần này mình đến là đúng.

Cho dù vì chuyện Duẫn Thủy lão ra tay sẽ khiến Thần Long Người Thủ Hộ không vui thì lão thấy cũng đáng. Hơn nữa, nếu như bản thân Duẫn Thủy lão có được một kiện thần khí thì có lẽ có thể chống lại Thần Long.

Đến lúc đó còn sợ đắc tội đối phương sao?

Hết chương 916.

Chương 917. Bán Thần Chết

Hai luồng uy năng dường như có thể làm tất cả tan biến không ngừng cắn nuốt, chèn ép lẫn nhau, trời đất đều chấn động. Vô số pháp tắc không ngừng bị phá nát.

Võ giả cảnh giới Nửa Bước Hư Thần đánh nhau tuyệt đối là tai họa lớn đối với thế giới này. Thế giới cấp thấp không thể chịu được việc hai võ giả Nửa Bước Hư Thần điên cuồng chém giết lẫn nhau.

Sự thương tổn đối với pháp tắc và không gian khi cường giả trình tự ấy đánh nhau dường như là không thể phục hồi. Có thể tưởng được trận đại chiến nhân thần khi trước nếu như không có Thần Long Người Thủ Hộ ra mặt điều đình thì thế giới rất có thể đã bị hủy diệt hoàn toàn rồi.

Tộc trưởng Sở gia, Sở Hồng Nam nhìn Cảnh Ngôn đang đánh nhau với Duẫn Thủy mà khẩn trương vô cùng. Lão Lục và Lão Thất lại ngược lại, bọn họ rất tự tin về Cảnh Ngôn.

Hai khôi lỗi biết người thực lực mạnh nhất trên thế giới này hẳn chính là Thần Long Người Thủ Hộ kia, còn thực lực Cảnh Ngôn chắc cũng đủ để sánh với đối phương.

Cho nên sức chiến đấu của Nửa Bước Hư Thần Duẫn Thủy này còn kém Cảnh Ngôn một tầng.

Duẫn Thủy gầm lên:

- Chết cho ta!

Trường kích trong tay Duẫn Thủy không ngừng đâm tới, hàng rào chung quanh lão đều hóa thành hư vô. Trong không

gian vô tận, khí tức hủy diệt tràn ra ngoài nhưng lại bị nguyên khí chung quanh cơ thể Duẫn Thủy ngăn cách.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Lực phá hoại của Duẫn Thủy rất mạnh, phải mau chóng diệt trừ nếu không sẽ ảnh hưởng quá lớn tới thế giới này!

Duẫn Thủy có thể không quá để ý việc phá hư thế giới cấp thấp này nhưng Cảnh Ngôn không thể không để ý. Người thân của Cảnh Ngôn còn cần tiếp tục sống sót ở đây.

- Hừ, mặc dù ngươi có thần khí nhưng dù sao tu vi ngươi cũng chỉ là Thánh Đạo tam cảnh. Ta thật muốn xem ngươi có thể cản ta bao lâu.

Công kích của Duẫn Thủy càng trở nên hung ác hơn.

Trong mắt Duẫn Thủy, Cảnh Ngôn sử dụng thần khí thì tiêu hao nguyên khí sẽ cực lớn. Hơn nữa cảnh giới Cảnh Ngôn chỉ mới Thánh Đạo tam cảnh, hắn chắc chắn không thể duy trì việc tiêu hao ấy trong quá lâu được.

Bản thân Duẫn Thủy tuy không thể làm gì Cảnh Ngôn đang nắm giữ thần khí trong lúc này nhưng chỉ cần lão duy trì cường độ công kích cao, Cảnh Ngôn chắc chắn không thể kiên trì được quá dài.

Duẫn Thủy cũng muốn nhanh chóng giết chết Cảnh Ngôn. Duẫn Thủy sợ sẽ có Nửa Bước Hư Thần khác xuất hiện nhúng tay vào chuyện này. Nhưng Duẫn Thủy cũng hiểu dù mình có nóng vội cũng vô dụng.

Lưu Hải Uy kinh hãi nói:

- Thực lực Cảnh Ngôn này sao lại mạnh đến thế?

Lưu Hải Uy vốn nghĩ khi Cảnh Ngôn đánh nhau với Duẫn Thủy chắc chắn sẽ không kiên trì được lâu, ai ngờ cục diện

bây giờ lại là hai bên ngang nhau. Ít nhất, vào lúc này, Cảnh Ngôn cũng không bị vây vào hoàn cảnh xấu.

- Quả thật rất lợi hại!

Thăng Kinh cũng sợ hãi than:

- Nếu như không có Duẫn Thủy đại nhân nhúng tay, ba thế lực lớn kia liền xong đời. Sức chiến đấu của Cảnh Ngôn tuyệt đối vượt xa võ giả Nửa Bước Hư Thần. Cấp bậc vũ khí trong tay Cảnh Ngôn có vẻ là thần khí. Không những thế, nguyên khí của Cảnh Ngôn hẳn cũng không kém cường giả Nửa Bước Hư Thần bao nhiêu.

- Đây cũng thật khó tin! Cảnh Ngôn tu luyện mới bao nhiêu năm? Hắn còn chưa được một trăm tuổi!

Trong lòng Lưu Hải Uy rất không tư vị. Thăng Kinh lắc đầu:

- Đúng vậy! Dù ở Thần giới, Cảnh Ngôn này cũng xem như thiên tài hiếm có!

Khí tức Cảnh Ngôn hơi đổi:

- Thần thông kiếm ý!

Cảnh Ngôn không tính kéo dài thêm nữa.

Thế giới này đã không thể chịu thêm nhiều thương tổn hơn nữa. Hỗn Loạn Chi Địa là nơi pháp tắc được bảo tồn tương đối đầy đủ, nếu cứ chém giết mãi vậy thì Hỗn Loạn Chi Địa cũng sẽ mất đi năng lực sinh sản thần tinh.

Thần thông kiếm ý được sử dụng. Lực công kích của Cảnh Ngôn cũng chợt tăng tới mức khiến Duẫn Thủy hoảng sợ. Lần đầu tiên, trong mắt Duẫn Thủy lô ra vẻ kinh khủng.

- Oanh!

Kiếm quang phá tan ánh sáng màu xanh đen do trường kích ngưng tụ, sau đó tiếp tục phóng về phía Duẫn Thủy.

Duẫn Thủy vừa sợ vừa giận nói:

- Đáng chết! Này… Chẳng lẽ là lực lượng thần thông?

Trong lòng lão sóng gió ngập trời.

Cảnh Ngôn có thần khí có thể bảo là vận khí tốt đạt được ở Tử Vong Thần Điện, nhưng thần thông kia…

Thần thông không thể truyền thừa, ngay cả bậc đại năng ở Thần giới cũng không thể khiến một người tự nhiên đạt được thần thông.

Thần thông chỉ có thể tự bản thân lĩnh ngộ. Ở Thần giới, thần thông cũng rất ít, Hư Thần nắm giữ thần thông chẳng khác nào lông phượng, sừng lân.

- Phốc!

Duẫn Thủy kích phát thánh khí phòng ngự trên người mình. Kiếm quang đánh vào người lão khiến lão bay ngược về sau. Tuy vậy kiếm quang cũng không thể đánh nát năng lượng của thánh khí phòng ngự trên người lão.

Cơ thể Duẫn Thủy bị chấn động rất lớn, nhưng tạm thời cũng không nguy hiểm tới tính mạng.

Uy năng thánh khí phòng ngự của Duẫn Thủy rất mạnh mẽ. Tuy chỉ là thánh khí phòng ngự mang theo người nhưng uy năng của nó cũng mạnh hơn thánh khí phòng ngự trấn tông kiểu lớn một bậc.

Lúc này, không lời nào có thể hình dung được sự kinh hãi trong lòng Duẫn Thủy.

Duẫn Thủy luôn tự cho rằng ở thế giới cấp thấp này không có ai có thể giết lão. Ngay cả Thần Long được công nhận có

thực lực cực mạnh kia nếu muốn giết lão cũng chẳng dễ tí nào.

Duẫn Thủy sao có thể ngờ được, một nhân loại tu luyện chưa tới trăm năm, hơn nữa còn là dân bản xử lại có thể lĩnh ngộ thần thông rồi khiến mình bị thương cơ chứ?

Quả thật, Duẫn Thủy đã bị thương!

Tuy năng lượng phòng ngự của thánh khí không bị phá tan nhưng công kích khủng bố ấy vẫn khiến cơ thể Duẫn Thủy bị chấn thương.

Duẫn Thủy hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn.

- Vèo!

Lão còn muốn chạy!

Công kích của thần thông Cảnh Ngôn quá khủng bố, nếu cứ đánh tiếp, Duẫn Thủy thấy mình cũng đỡ chẳng được nhiêu kiếm nên lão muốn rời đi trước rồi nói sau.

Người của ba thế lực lớn đều ngây ra.

Bọn họ vẫn luôn nhìn cảnh Cảnh Ngôn và Duẫn Thủy đánh nhau, cũng đều thấy rõ cảnh Duẫn Thủy bị Cảnh Ngôn đánh bay. Nói cách khác, Duẫn Thủy cũng không phải đối thủ của Cảnh Ngôn!

Sao Duẫn Thủy đại nhân lại thua Cảnh Ngôn chứ?

Ngay lúc bọn họ còn ngây dại, chưa phục hồi được tinh thần thì Duẫn Thủy đã nhanh chóng chạy trốn. Cùng lúc đó, cơ thể Cảnh Ngôn cũng biến mất. Pháp Tắc Chi Lực ở chỗ kia chấn động một cái liền khôi phục bình tĩnh.

- Thần thông Hư Vô!

Chớp mắt, Cảnh Ngôn liền xuất hiện cách Duẫn Thủy đang chạy trốn không xa, Hồng Hà Kiếm lập tức đâm về phía kẻ địch.

Duẫn Thủy hét lên đầy bi phẫn:

- Không!

Cảnh Ngôn khẽ hừ, Hồng Hà Kiếm đâm liên tiếp.

- Roẹt!

Sau kiếm thứ bốn, năng lượng phòng ngự bên ngoài cơ thể Duẫn Thủy biến mất. Kiếm quang đâm thủng người lão.

Trong thời gian cực ngắn, cơ thể Duẫn Thủy liền hóa thành hư vô chỉ để lại mấy thứ như tu di giới chỉ.

Nửa Bước Hư Thần thực lực đứng đầu đã bị Cảnh Ngôn giết chết.

Không chỉ người của ba thế lực lớn sững sờ, ngay cả đám người Lưu Hải Uy cũng đều như đứa ngốc.

Người của Sở gia cũng đều ngừng thở.

Cảnh Ngôn cũng không vì bọn họ ngây ra mà dừng lại. Hắn thu hết tài nguyên của Duẫn Thủy lại, sau đó nhanh chóng bay về phía đám người Đổng Trạch.

- Chạy mau!

Lúc này đám người Đổng Trạch mới kịp phản ứng, mới nhớ ra hiện giờ mình nên chạy. Nhưng tốc độ bọn họ sao có thể so với Cảnh Ngôn? Cả đám chỉ mới di chuyển được mấy trăm thước đã bị Cảnh Ngôn đuổi theo. Ba kiếm đâm ra liên tiếp, ba đạo kiếm quang phân biệt quét về phía Đổng Trạch, Vạn Nhận Sơn, Phương Quyết.

Hết chương 917.

Chương 918. Ba Thế Lực Lớn Xong Rồi

Ba đạo kiếm quang này đều ẩn chứa thần thông kiếm ý. Ngay cả người đứng đầu Nửa Bước Hư Thần như Duẫn Thủy đều ngăn không được, huống chi ba người Đổng Trạch.

Trong tiếng kêu rên, lồng chắn năng lượng của họ bị kiếm quang tiêu diệt, chết mất!

Chỉ sợ ba người có nằm mơ cũng không ngờ rằng mình sẽ chết ở đây.

Cảnh Ngôn thu hồi tài nguyên của ba người xong liền phóng ngược về phía võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực lớn đang tụ tập.

Sắc mặt đám võ giả Thánh Đạo cảnh ấy đều trắng bệch.

Bảy mươi bốn võ giả Thánh Đạo cảnh ban đầu đã bị đám khôi lỗi Lão Nhị giết mất sáu, bảy phần. Tuy mấy khôi lỗi Lão Nhị khôi phục hình thái bình thường nhưng do cơ thể cứng rắn vô cùng, không thèm nhìn bất kì công kích gì nên trong thời gian ngắn, mấy chục võ giả Thánh Đạo cảnh phe ba thế lực đều không thể làm gì được bọn họ.

Lúc Cảnh Ngôn giết chết Duẫn Thủy, bọn họ cũng không hề tham chiến. Bây giờ tộc trưởng, tông chủ của ba thế lực lớn đều bị xử lí, bọn họ lại càng không muốn ở lại đánh nhau tiếp với Sở gia.

Nhất là khi thấy tên sát thần Cảnh Ngôn kia xông về phía mình, trận hình coi như còn ổn lập tức liền loạn.

Có người bỏ trốn!

Có người đầu tiên chạy trốn thì sẽ có người thứ hai, thứ ba. Trong thời gian ngắn, đám võ giả Thánh Đạo cảnh còn sống đều loạn thành một cục.

Trận hình loạn thì phòng ngự vốn khá củng cố kia cũng biến mất, không ngừng có võ giả Thánh Đạo cảnh chết đi dưới sự đuổi giết của đám khôi lỗi Lão Nhị.

Cảnh Ngôn cũng giống như hổ vào đàn dê, trường kiếm trong tay hắn cũng tùy ý chém ra. Mỗi một kiếm đều có ít nhất một võ giả Thánh Đạo cảnh ngã xuống. Vô luận là Thánh Đạo nhất cảnh hay là Thánh Đạo tam cảnh đều không ai có thể đỡ được một kiếm của Cảnh Ngôn.

Từng thi thể rơi xuống từ phía chân trời hoặc lập tức biến thành hư vô ngay giữa không trung.

Cảnh Ngôn cũng không thương hại đám võ giả Thánh Đạo cảnh vừa chết đi. Từ lúc bọn họ chiến đấu vì ba thế lực lớn, quan hệ kẻ thù của hai bên đã xác định.

Đây là chiến tranh! Nếu hôm nay Cảnh Ngôn lâm vào thế yếu thì bọn chúng chắc chắn cũng không tha cho Cảnh Ngôn và toàn bộ Sở gia.

Sở Hồng Nam cũng khống chế chiến thuyền, không ngừng vận chuyển uy năng của nó giết một ít võ giả Thánh Đạo cảnh phe địch đang chạy trốn.

Thời gian mấy chục hô hấp trôi qua, tiếng chém giết trong hư không cũng dần dần biến mất.

Hơn bảy mươi võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực lớn chết mất chín phần. Số lượng chạy trốn thành công còn chưa được một phần, chỉ có mấy người sống sót, bứt khỏi vòng chiến biến mất ở chân trời xa xa. Mà hơn mười võ giả Thánh Đạo tam cảnh kia đều không một ai trốn thoát.

Cảnh Ngôn tận lực đuổi giết Thánh Đạo tam cảnh. Thánh Đạo nhất cảnh và Thánh Đạo nhị cảnh dù có trốn thoát cũng không tạo nên uy hiếp với Sở gia được.

Thấy cảnh ấy chấm dứt, đám võ giả đứng xem chung quanh đều lạnh cả người, mặt tái mét. Trong lòng mỗi người đều nghĩ, ba thế lực nhất phẩm kia đã xong đời! Từ hôm nay trở đi, U Minh tông Lưu Sa Thần Vực, Vạn Kiếm Tông Viêm Hỏa Thần Vực, Phương gia Thiên Hà Thần Vực đều sẽ xuống dốc.

Cho dù bản bộ bọn họ đều còn nhưng võ giả Thánh Đạo cảnh của ba thế lực lại chết gần hết. Số võ giả Thánh Đạo cảnh ở lại trấn thủ bản bộ chỉ có mấy người ít ỏi, hơn nữa còn đều không có võ giả Thánh Đạo tam cảnh.

Một thế lực thiếu võ giả Thánh Đạo cảnh, một thế lực không có Thánh Đạo tam cảnh trấn thủ muốn sống yên ở ngũ đại thần vực quả thực khó như lên trời. Cho dù Cảnh Ngôn không tiếp tục ra tay thì cũng có nhiều thế lực nguyện ý làm giúp.

Sau khi tin về cuộc đàm phán của U Minh tông và Sở gia ở Hỗn Loạn Chi Địa được truyền ra, bản bộ của ba thế lực lớn kia chỉ sợ sẽ nhanh chóng xảy ra cuộc chém giết động trời.

Có lẽ cũng chỉ có U Minh tông đỡ một chút.

Dù sao U Minh tông cũng là thế lực ở Lưu Sa Thần Vực, vì nó chung thần vực với Sở gia nên những thế lực muốn đánh cướp U Minh tông đều sẽ suy nghĩ về Sở gia một chút trước khi ra tay.

U Minh tông hiện tại đương nhiên là vật trong tay Sở gia! Sở gia sẽ chịu nhìn cảnh miếng thịt trong miệng mình bị kẻ khác ăn mất sao?

Lưu Hải Uy khẽ nói với Thăng Kinh:

- Thăng Kinh huynh, chúng ta đi thôi!

Thăng Kinh trầm mặc rồi lắc đầu khẽ nói:

- Ta vẫn nên đi qua chào hỏi một chút đi!

- Nhưng mà…

Lưu Hải Uy cũng hơi sợ. Lưu Hải Uy sợ Cảnh Ngôn cũng tiện tay diệt luôn hai người bọn họ.

Thăng Kinh cười khổ:

- Nếu Cảnh Ngôn muốn ra tay với chúng ta, huynh cảm thấy chúng ta có thể chống được tới lúc quay về bản bộ sao?

Cho dù hai thế lực nhất phẩm của bọn họ bắt tay với nhau thì lực lượng có được cũng tuyệt đối không thể vượt qua ba thế lực lớn đã gần như bị phá hủy kia.

Lưu Hải Uy hít một hơi, gật đầu nói:

- Thăng Kinh huynh nói cũng phải.

Thăng Kinh nói không sai chút nào. Cho dù bọn họ trở về bản bộ thế lực của mình nhưng nếu Cảnh Ngôn muốn thuận đà dẹp yên toàn bộ năm đại thế lực nhất phẩm thì bọn họ cũng thật không thể nào ngăn được.

Cho dù có Nửa Bước Hư Thần giúp đỡ, kết quả cũng giống nhau, Duẫn Thủy không phải cũng chết sao? Hơn nữa Duẫn Thủy còn là cường giả Nửa Bước Hư Thần đứng đầu.

Lưu Hải Uy và Thăng Kinh đi tới. Cảnh Ngôn đang huyền phù trên không trung nhìn Sở gia dọn dẹp chiến trường. Hai người tiến đến, cúi người chào:

- Cảnh Ngôn đại nhân!

Ánh mắt Cảnh Ngôn lướt qua hai người họ, hai người cũng không dám ngẩng đầu. Đây là một thế giới thực lực vi tôn, trước mặt cường giả dù có cao ngạo tới đâu cũng phải cúi đầu.

Cảnh Ngôn đạm mạc hỏi:

- Lưu tộc trưởng, Thăng tông chủ, có ý kiến gì sao?

Hai người hoảng sợ xua tay:

- Không dám, không dám!

Trước đó, Thăng Kinh quả thật có ý. Y đoán được Cảnh Ngôn cởi bỏ Càn Khôn Giới nên có ý với Càn Khôn Giới của Cảnh Ngôn. Nhưng bây giờ suy nghĩ ấy đã biến mất hoàn toàn.

Cảnh Ngôn tự nhiên thấy được lo lắng của hai người, hắn nói:

- Hai vị quay về Lam Ninh Thần Vực và Bát Long Thần Vực, an ổn ở tại địa bàn của mình đi. Ta sẽ không tới hai thần vực kia tìm hai vị phiền toái.

Ý của Cảnh Ngôn cũng thực rõ ràng.

Chỉ cần hai thế lực này thành thành thật thật đứng ở địa bàn của mình, Cảnh Ngôn sẽ không ra tay với nó. Nhưng nếu bọn họ dám có ý khác, dám nhúng tay vào ích lợi của Sở gia, hay nói là ích lợi của Cảnh Ngôn thì đừng trách.

Lưu Hải Uy và Thăng Kinh cũng lập tức nghe rõ, cũng hiểu được ý của Cảnh Ngôn.

- Đa tạ Cảnh Ngôn đại nhân!

Hai người vừa cảm ơn vừa thở nhẹ một hơi.

Lúc này, Sở Hồng Nam tiến đến đưa một đống thánh khí và tu di giới chỉ tới trước mặt Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn, chiến trường đã dọn dẹp xong, tất cả chiến lợi phẩm đều ở đây.

Cảnh Ngôn nhìn lướt qua, dùng thần niệm quan sát tài nguyên bên trong đám tu di giới chỉ rồi nói:

- Mấy thứ này không có mấy tác dụng với ta, Sở tộc trưởng giữ đi!

Thăng Kinh và Lưu Hải Uy chào Sở Hồng Nam:

- Chào Sở tộc trưởng!

Nếu như trước kia, muốn bọn họ dùng tư thái như vậy chào Sở Hồng Nam quả thật không thể nào.

Bọn họ là thủ lĩnh thế lực nhất phẩm, bản thân cũng đều là Thánh Đạo tam cảnh. Sở Hồng Nam cũng chỉ là tộc trưởng thế lực nhị phẩm, tu vi chỉ mới Thánh Đạo nhị cảnh mà thôi.

Sự chênh lệch thân phận, địa vị quả thật rất lớn. Nhưng giờ phút này, tư thái bọn họ đều đặt rất thấp.

Hết chương 918.

Chương 919. Pháp Tắc Chi Tổ

Sở Hồng Nam quả thật không tính cái gì, nhưng Cảnh Ngôn bên cạnh lão lại rất khủng bố.

Bọn họ cũng đều biết Cảnh Ngôn là cháu ngoại của Sở Hồng Nam. Tuy từ thái độ của Cảnh Ngôn có thể thấy hắn cũng không quá mức thân cận Sở Hồng Nam, Cảnh Ngôn đều gọi đối phương là Sở tộc trưởng nhưng hai người Thăng Kinh vẫn không dám lộ ra chút thái độ coi khinh Sở Hồng Nam nào.

Nếu bọn họ dám cao cao tại thượng thì dù Cảnh Ngôn thật sự có hiềm khích với Sở Hồng Nam nhưng cũng chắc chắc có ấn tượng xấu đối với bọn họ.

Hai người Thăng Kinh cũng biết, có chỗ dựa như Cảnh Ngôn, Sở gia không muốn cường thịnh cũng khó. Bọn họ đều có thể đoán trước được, Sở gia sẽ càng ngày càng lớn mạnh ở ngũ đại thần vực. Nhiều nhất mấy trăm hoặc mấy ngàn năm, cho dù Sở gia không dựa vào Cảnh Ngôn cũng hoàn toàn có thể so sánh với thế lực nhất phẩm như bọn họ.

Ánh mắt Sở Hồng Nam hơi chuyển liền lập tức cười đáp:

- Thăng Kinh tông chủ, Lưu Hải Uy tộc trưởng, hai vị quá khách khí!

Hai người đều cười, nhìn nhau xong rồi chắp tay nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, Sở tộc trưởng, không có chuyện gì thì chúng ta xin cáo từ!

Bọn họ được Cảnh Ngôn hứa hẹn nên cũng an tâm.

Hai người cũng hiểu được, với thực lực như Cảnh Ngôn chắc chắn sẽ không cố ý lừa bọn họ. Bởi vì không cần thiết!

Nếu Cảnh Ngôn muốn diệt hai thế lực của hai người đều có thể nói thẳng. Bọn họ cũng không có năng lực và cách nào ngăn cản cả.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Hai vị xin cứ tự nhiên.

Hai người Thăng Kinh đều vội vàng lên chiến thuyền của Lưu gia, rời đi.

Lúc này, những võ giả đang vây xem cũng đều mang theo tâm trạng phức tạp rời đi. Bọn họ đương nhiên cũng sẽ đem tin ba thế lực lớn thất bại truyền khắp ngũ đại thần vực trong thời gian ngắn.

Cảnh Ngôn thấy Chung tiên sinh đi tới liền cười nói:

- Chung tiên sinh, cảm ơn!

Chung tiên sinh xua tay:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, ngươi cũng đừng khách khí như thế. Nếu ta biết thực lực ngươi mạnh vậy có thể đã không tới rồi!

Lúc Chung tiên sinh thấy Cảnh Ngôn đánh chết Nửa Bước Hư Thần là Duẫn Thủy kia, trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ.

Chung tiên sinh biết tu vi võ đạo Cảnh Ngôn rất mạnh, lúc trước ở ngoài Tử Vong Thâm Uyên, Chung tiên sinh đã thấy Cảnh Ngôn một chưởng chụp chết hai võ giả Thánh Đạo tam cảnh. Nhưng Chung tiên sinh cũng không ngờ rằng Cảnh Ngôn sẽ mạnh tới mức có thể giết chết kẻ đứng đầu tu vi Bán Thần như Duẫn Thủy.

Chung tiên sinh lắc đầu nói tiếp:

- Mấy tên hề Đổng Trạch kia cũng coi như xui xẻo. Bố cục ngũ đại thần vực hiện giờ lại muốn thay đổi lần nữa. Lưu Sa Thần Vực nhất định là Sở gia quản lí. Về phần Thiên Hà Thần Vực và Viêm Hỏa Thần Vực, Phương gia cùng Vạn Kiếm Tông chắc chắn sẽ nhanh chóng bị kéo xuống đài.

Cảnh Ngôn nói:

- Nếu Chung tiên sinh có hứng thú cũng có thể khống chế một thần vực.

Chung tiên sinh lắc đầu:

- Ta? Ta thì thôi, ở khu hòa bình cũng rất tự tại. Tuy tài nguyên nơi ấy hơi thiếu thốn một chút nhưng không có ai tranh với ta.

Cảnh Ngôn cũng cười rồi nhìn về phía Sở Hồng Nam:

- Sở tộc trưởng, chỗ tụ tập của Lưu Sa Thần Vực ở Hỗn Loạn Chi Địa đã bị Sở gia khống chế, không xảy ra vấn đề gì lớn ngươi vẫn nên dẫn người quay về Lưu Sa Thần Vực đi, mau chóng tóm lấy bản bộ của U Minh tông. U Minh tông quản lí Lưu Sa Thần Vực hơn vạn năm, tài phú tích lũy hẳn rất nhiều.

Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Về phần bản bộ của Vạn Kiếm Tông cùng Phương gia thì coi như thôi. Thực lực Sở gia hiện tại còn yếu, ăn quá nhiều sẽ bội thực. Có thể tóm lấy Lưu Sa Thần Vực đã đủ để Sở gia phát triển rồi.

Sở Hồng Nam gật đầu nói:

- Ừ, ta hiểu!

Sở Hồng Nam cũng thèm Vạn Kiếm Tông và Phương gia. Dù sao khối thịt béo như hai thế lực nhất phẩm kia, ai không muốn ăn?

Nhưng Sở Hồng Nam cũng hiểu, bằng năng lực Sở gia hiện tại, dựa vào uy danh Cảnh Ngôn còn có thể nuốt một U Minh tông nhưng nếu nuốt cả Vạn Kiếm Tông và Phương gia thì cũng quá khó.

Trừ khi Cảnh Ngôn chịu ra mặt.

Nhưng nhìn ý của Cảnh Ngôn hiện tại thì chuyện đó không quá khả năng. Hơn nữa Cảnh Ngôn nói cũng đúng.

Chỉ cần Sở gia nuốt lấy U Minh tông cũng đã đủ phát triển nhanh tới một ngàn năm. Bây giờ Sở gia lại chưởng khống chỗ tụ tập của Lưu Sa Thần Vực hoàn toàn, còn phát hiện một mạch khoáng thần tinh mới. Những tài nguyên đó là Sở gia trước đó có nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Sở Hồng Nam nói:

- Vậy ta liền an bài chuyện quay về Lưu Sa Thần Vực. Cảnh Ngôn, ta thỉnh cầu ngươi cũng đi Lưu Sa Thần Vực một chuyến.

Sở gia muốn nuốt U Minh tông còn cần Cảnh Ngôn làm kinh sợ mới được. Trong âm thầm không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn U Minh tông chằm chằm đâu. Sở Hồng Nam cũng lo chỉ với thực lực của Sở gia sẽ không chặn được sự tham lam của những người đó.

Dù sao ở Lưu Sa Thần Vực cũng có hơn mười thế lực nhị phẩm, trong đó còn có ba thế lực có được hai cường giả Thánh Đạo tam cảnh.

- Ông!

Ngay tại lúc Sở Hồng Nam vừa dứt lời, một sóng dao động pháp tắc cuồn cuộn từ phương xa truyền đến. Dao động của nó cực kì cổ quái.

Lúc dao động pháp tắc truyền tới đây, cảm thụ đã không phải quá mãnh liệt nhưng với độ mẫn cảm pháp tắc của Cảnh Ngôn thì hắn cảm thấy dao động pháp tắc này có một loại khí thế quân lâm thiên hạ.

Nói cách khác, trong thiên địa có vô số pháp tắc, võ giả Thánh Đạo cảnh đều có thể cảm ứng và tìm hiểu nhưng những pháp tắc ấy so với pháp tắc Cảnh Ngôn cảm nhận vào lúc này chẳng khác nào quân lính và đế vương. Đó là một cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Những võ giả Thánh Đạo cảnh ở đây, ngay cả võ giả Thánh Đạo nhất cảnh cũng đều cảm ứng được pháp tắc dao động nhưng võ giả Thánh Đạo cảnh thực lực thấp không thể thấy được sự khác biệt của pháp tắc như Cảnh Ngôn.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về một hướng. Hướng dao động pháp tắc truyền tới.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Đây là có chuyện gì?

Trước đó, lúc Cảnh Ngôn giao thủ với Duẫn Thủy, Pháp Tắc Chi Lực Duẫn Thủy khống chế khiến Cảnh Ngôn cảm thấy tuy số lượng chúng rất nhiều, uy năng cũng rất mạnh nhưng cũng chính là Pháp Tắc Chi Lực bình thường. Nhưng Pháp Tắc Chi Lực hiện tại…

Cảnh Ngôn không thể tưởng được Pháp Tắc Chi Lực như vậy sẽ do con người điều khiển. Nếu thật sự do một người khống chế thì thực lực đối phương sẽ khủng bố tới mức Cảnh Ngôn cũng không thể tưởng được.

Trong mắt Chung tiên sinh xuất hiện một tia nóng cháy, y khẽ nỉ non:

- Hiện thế sao?

Cảnh Ngôn nhìn về phía Chung tiên sinh.

Trong vẻ mặt Chung tiên sinh mơ hồ có thể thấy một tia cuồng nhiệt:

- Hẳn chính là vật kia… Hiện thế. Cảnh Ngôn, có trân bảo hiện thế, chúng ta phải lập tức đuổi tới, nếu không có thể sẽ bị kẻ khác nhanh chân cướp mất.

Cảnh Ngôn tò mò:

- Trân bảo? Trân bảo gì?

Chung tiên sinh dùng thần niệm truyền tin cho Cảnh Ngôn:

- Một trân bảo ngay cả Chủ thần Thần giới cũng đều mong ước… Pháp Tắc Chi Tổ!

Cảnh Ngôn nghe vậy đôi mắt cũng lấp lánh ánh sáng.

Tại thế giới này, Cảnh Ngôn chưa bao giờ nghe ai nhắc tới Pháp Tắc Chi Tổ nhưng bên trong Thương Khung Đệ Nhất Thần Công Cảnh Ngôn tiếp nhận lúc trước cũng có thông tin về Pháp Tắc Chi Tổ.

Pháp Tắc Chi Tổ, tuyệt thế bảo vật.

Đúng như lời Chung tiên sinh nói, mặc dù ngay cả bậc đại năng như Chủ Thần ở Thần giới cũng vô cùng khát cầu Pháp Tắc Chi Tổ. Hơn nữa dựa theo ghi lại, nếu võ giả Thánh Đạo cảnh có thể luyện hóa một Pháp Tắc Chi Tổ liền có thể lập tức tấn chức thành Hư Thần, một bước lên trời.

Hết chương 919.

Chương 920. Cảnh Tượng Đáng Sợ

Ngay cả võ giả vừa tấn chức Thánh Đạo nhất cảnh cũng có thể chậm rãi luyện hóa một Pháp Tắc Chi Tổ sau đó lập tức tấn chức thành Hư Thần.

Trong truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công viết rất nhiều tin tức về các loại trân bảo. Pháp Tắc Chi Tổ này chính là một trong số đó. Chẳng qua Cảnh Ngôn cũng thật không ngờ tại thế giới mình sinh hoạt sẽ có Pháp Tắc Chi Tổ xuất thế.

Nếu không phải Chung tiên sinh nói thì có lẽ bây giờ Cảnh Ngôn vẫn còn nghĩ không ra cỗ dao động pháp tắc giống như uy thế đế vương kia sẽ tới từ Pháp Tắc Chi Tổ.

Nếu như là Pháp Tắc Chi Tổ hiện thế vậy thì quả thật nên nhanh chóng tới xem. Dù sao, Pháp Tắc Chi Tổ là trân bảo ngay cả chủ nhân Tử Vong Thần Điện cũng cho rằng cực kì quý giá.

Cảnh Ngôn lập tức nhìn về phía Sở Hồng Nam, nói:

- Sở tộc trưởng, bây giờ ta có một chuyện cần phải xử lý cho nên không thể hộ tống các ngươi đi tới Lưu Sa Thần Vực được.

Nếu như không có chuyện Pháp Tắc Chi Tổ thì Cảnh Ngôn tính đi tới Lưu Sa Thần Vực, xử lí tốt chuyện Sở gia rồi đưa mẫu thân rời khỏi đó. Nhưng hiện tại chuyện này còn muốn chậm lại một đoạn thời gian.

Sắc mặt Sở Hồng Nam hơi đổi, trong lòng chua chát. Cảnh Ngôn lập tức nói thêm:

- Sở tộc trưởng cũng không cần lo lắng, tuy ta không đi cùng nhưng mấy người Nhị ca sẽ đi với các ngươi.

Sở Hồng Nam nghe Cảnh Ngôn nói vậy mới yên tâm.

Có mấy thuộc hạ này của Cảnh Ngôn cũng đã đủ rồi.

Cảnh Ngôn lại nhìn về phía mẫu thân Sở Liên Tinh:

- Mẫu thân, người cũng không cần tới chỗ tụ tập Lưu Sa Thần Vực, hãy về bản bộ gia tộc với Sở tộc trưởng đi.

Sở Liên Tinh gật đầu:

- Ừ, như vậy cũng tốt.

Cảnh Ngôn nhìn về phía đám khôi lỗi Lão Nhị:

- Nhị ca… Các ngươi đi theo mẫu thân ta đi. Kính nhờ các ngươi nhất định phải bảo vệ tốt mẫu thân của ta!

Lão Thất mở miệng trước:

- Cảnh Ngôn ngươi cứ yên tâm đi.

Đám khôi lỗi Lão Nhị cũng gật đầu.

Chúng nó cũng không hỏi Cảnh Ngôn muốn đi đâu, làm gì. Dù sao thực lực Cảnh Ngôn hiện tại mạnh lắm, ngay cả Thần Long cũng không thể giết được Cảnh Ngôn. Chúng nó đi theo Cảnh Ngôn cũng có vẻ chẳng có mấy tác dụng.

Sở Liên Tinh nhìn Cảnh Ngôn, đôi mắt tràn đầy từ ái:

- Cảnh Ngôn, con nhất định phải cẩn thận.

Cảnh Ngôn trưởng thành, tu vi cũng đủ cao, giống như không cần nàng dặn dò thêm gì nhưng sự quan tâm yêu thương của nàng cũng không thể muốn là có thể khống chế.

Cảnh Ngôn mỉm cười đáp:

- Vâng, ta sẽ chiếu cố tốt bản thân.

Kế tiếp, mọi người liền tách ra ở đây. Đám người Sở gia bước lên chiến thuyền quay về Lưu Sa Thần Vực. Cảnh Ngôn, Chung tiên sinh cùng với các thuộc hạ của y đều bay về một hướng khác.

Vài canh giờ sau, Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh dừng lại.

Địa hình phía trước giống như một sa mạc. Loại địa hình này vốn cũng không ngạc nhiên, ở Thiên Nguyên đại lục, sa mạc đều có rất nhiều. Nhưng sa mạc trước mặt Cảnh Ngôn lại hơi quỷ dị.

Trong thiên địa còn sót lại từng đợt uy năng cổ quái, thoạt nhìn, sa mạc này cứ như vừa mới hình thành.

Hạt cát cùng một số vật chất màu xanh trộn lộn xộn vào nhau. Cảnh Ngôn hơi phân biệt liền bỗng giật mình, hắn nhìn mặt đất chằm chằm rồi nói:

- Này hẳn là nham thạch và cây cối, hoa cỏ. Thoạt nhìn dường như chúng bị một lực lượng đáng sợ đánh nát hoàn toàn trong thời gian ngắn.

Vô luận là cây cối hay là nham thạch cứng rắn đều bị một cỗ lực lượng phá hủy hoàn toàn thành dạng này.

Thần niệm Cảnh Ngôn thẩm thấu xuống dưới đất, phát hiện tận sâu bên trong cũng hệt như trên này, đều dạng khối nhỏ thế cả.

Chung tiên sinh gật đầu:

- Ừ, điều này cũng bình thường. Pháp Tắc Chi Tổ xuất hiện luôn sẽ đi kèm với một số lực lượng đáng sợ. Xem ra khoảng cách giữa chúng ta và Pháp Tắc Chi Tổ không còn xa nữa.

Cảnh Ngôn khẽ nhíu mắt, nói:

- Đi tiếp thôi.

Hai người bay tiếp về phía trước nhưng tốc độ càng chậm hơn chút. Đến nơi đây có lẽ sẽ có một số nguy hiểm bất ngờ.

Cảnh Ngôn cũng càng ngày càng giật mình.

Lực lượng này rốt cục khủng bố đến cỡ nào? Diện tích sa mạc mới hình thành này quá lớn rồi.

Nếu chỉ đem một số khối nham thạch cứng cỏi biến thành cát tự nhiên không khó. Đừng nói võ giả có thực lực như Cảnh Ngôn, ngay cả võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng có thể thực hiện rất nhẹ nhàng.

Nhưng phạm vi sa hóa này cũng lớn quá mức.

Nếu Cảnh Ngôn dốc hết toàn lực thì có thể thoải mái biến vật chất trong không gian phạm vi một dặm thành hư vô trong một đòn. Nhưng hoang mạc trước mắt lại không biết chiếm diện tích bao nhiêu, ít nhất cũng cả ngàn dặm.

Đến cùng là năng lượng của trình tự nào mới làm được thế này?

- Đây là….

Sau thời gian một chén trà nhỏ, bên dưới hai người xuất hiện một hố sâu thật lớn. Trong hố sâu có ánh sáng lan tỏa.

Chung tiên sinh vội nói:

- Pháp Tắc Chi Tổ hẳn ngay tại bên dưới. Cảnh Ngôn, chúng ta nhanh lên, chỉ sợ bây giờ đã có rất nhiều người đến trước chúng ta một bước rồi.

Cảnh Ngôn nghi hoặc:

- A?

Chung tiên sinh giải thích:

- Nơi này cách Thiên Không Thánh Điện không xa, người của Thiên Không Thánh Điện chắc chắn tới trước một bước rồi. Cảnh Ngôn, chẳng lẽ ngươi sẽ không hoài nghi tại sao ngươi và bán thần Duẫn Thủy kia giao thủ, làm ra động tĩnh lớn thế mà người Thiên Không Thánh Điện lại không có xuất hiện sao?

Chung tiên sinh cười cười, Cảnh Ngôn lập tức giật mình.

Xem ra chỉ sợ Thần Long Người Thủ Hộ của Thiên Không Thánh Điện cũng đã bước vào hố sâu này. Thiên Không Thánh Điện có rất nhiều võ giả Thánh Đạo cảnh, những võ giả Thánh Đạo cảnh đó chỉ sợ cũng bước vào đấy đi.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừ, chúng ta cũng đi vào.

- Vèo!

Hai bóng người nhanh chóng lao xuống. Cả Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh đều khởi động thánh khí phòng ngự nhằm đối phó với các tình huống nguy hiểm có thể có.

Cảm nhận được Pháp Tắc Chi Lực nồng đậm tới mức như quánh lại, Cảnh Ngôn cũng không khỏi tán thưởng:

- Pháp Tắc Chi Lực thật nồng đậm!

Chung tiên sinh nói:

- Đúng vậy, Pháp Tắc Chi Lực nơi này nồng đậm hơn bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

- Nếu có thể ở đây tu luyện, tốc độ tiến bộ chắc chắn rất nhanh.

Cảnh Ngôn cũng hơi động tâm.

Chung tiên sinh lắc đầu nói:

- Đây là dị tượng sinh ra khi Pháp Tắc Chi Tổ hiện thế, một khi Pháp Tắc Chi Tổ bị người lấy đi thì nơi này cũng khôi phục như ban đầu.

Muốn ở đây tu luyện trong thời gian dài quả thật là không thể. Cảnh Ngôn đương nhiên cũng hiểu được điều đó, ban nãy hắn cũng chỉ nói thuận miệng mà thôi.

Nơi sâu dưới lòng đất.

Nham thạch nóng đỏ lưu chuyển, không khí đều vô cùng nóng bức.

Cũng chỉ có nguyên khí của võ giả Thánh Đạo cảnh mới có thể chống cự được không khí nóng rực này. Nếu như võ giả Đạo Hoàng cảnh tới đây, chỉ sợ mới tiếp xúc với không khí ấy, hít vào một hơi cơ thể liền lập tức đốt cháy.

Về phần nham thạch nóng chảy đỏ rực kia lại càng không thể chạm vào.

Cho dù là võ giả Thánh Đạo cảnh nếu động tới nó chỉ sợ cũng ngăn không được nhiệt độ khủng bố kia. Đó cũng không phải nham thạch nóng chảy bình thường, nhiệt độ của nó cao hơn nham thạch nóng chảy bình thường không biết bao nhiêu lần.

Trên bình nguyên màu đỏ có hai phe nhân mã đứng cách nhau mấy vạn thước, phân biệt rất rõ ràng.

Sắc mặt người hai bên lúc này đều cực kì khó coi.

Chung quanh bọn họ không ngừng xuất hiện từng đoàn lửa màu đỏ. Những ngọn lửa ấy xuất hiện hay biến mất đều không hề có dấu hiệu báo trước, nhưng nếu bị ngọn lửa ấy khẽ chạm vào ngay cả võ giả Thánh Đạo cảnh cũng sẽ hóa thành tro bụi trong chớp mắt.

Hết chương 920.

Chương 921. Người Dò Đường

Ngọn lửa màu đỏ xuất hiện không hề có dấu hiệu báo trước kia ẩn chứa lực lượng hủy diệt vô cùng đáng sợ. Ngay cả võ giả Thánh Đạo tam cảnh nếu động phải nó cũng sẽ biến thành tro bụi trong một hô hấp.

Thánh khí phòng ngự bình thường đều ngăn không được.

Bốn phía chung quanh đám người có thể nhìn thấy một số tài liệu vụn vặt. Những tài liệu đó là thứ còn sót lại sau khi rất nhiều đồ vật bị phá hư. Trong đó thậm chí còn có thánh khí cấp bậc trấn tông.

Đa số tài liệu để rèn nên thánh khí đều bị tan biến, thứ còn lại đều là một số tài liệu cực kì chắc chắn. Nhưng cho dù tài liệu đó còn tại nhưng cũng mất đi giá trị, biến thành rác rưởi.

Hai phe nhân mã này đều tránh trong từng cái chắn năng lượng chậm rãi di động về phía trước. Tốc độ vô cùng chậm chạp, còn chậm hơn người thường đi bộ nữa.

Hai cái chắn năng lượng màu sắc khác nhau không ngừng lấp lánh. Khi có một số ngọn lửa màu đỏ chạm tới cái chắn năng lượng sẽ khiến cái chắn chấn động mãnh liệt từng đạo Pháp Tắc Chi Lực sau đó mới khôi phục bình thường.

Hai phe nhân mã phân biệt rất rõ. Một bên là dân bản xứ của thế giới này, một bên khác chính là thần tộc đến từ Thần giới. Số lượng người của hai bên cũng không ít.

Trong trận doanh dân bản xứ, một võ giả mặc trường bào màu đỏ không ngừng phóng thích nguyên khí, cắn răng nói:

- Chết tiệt! Hỏa Diễm Chi Địa rốt cục rộng tới mức nào? Với tốc độ hiện tại, đến năm nào tháng nào chúng ta mới có thể đi qua?

Một võ giả áo đen âm lãnh nói:

- Hoàng huynh, đi qua chỗ này chậm chút cũng không sao, vấn đề là chúng ta có thể kiên trì đến lúc ấy hay không. Lực phòng ngự của Thánh Quang Tháp rất mạnh nhưng để bao phủ phạm vi lớn thế cũng khiến chúng ta tiêu hao quá lớn. Ta lo lắng nếu cứ như vậy chúng ta chưa vượt qua vùng này đã chết cả rồi.

Một lão giả áo đen khác cũng lắc đầu nói:

- Đúng vậy! Thánh Quang Tháp là một kiện thánh khí siêu mạnh, chúng ta sử dụng nó có thể ngăn cản Hủy Diệt Chi Hỏa nơi đây nhưng để bao phủ phạm vi lớn thế chúng ta cũng tiêu hao nguyên khí quá nhanh. Thánh Đạo cảnh bình thường lại không thể giúp được cái gì.

- Nếu cứ như vậy, chúng ta chắc chắn không thể kiên trì nổi.

- Đáng chết!

- Chúng ta cần phải có người đi ra ngoài tiếp tục dò đường. Di chuyển mù quáng như thế, số lượng Hủy Diệt Chi Hỏa chúng ta đụng phải nhiều lắm. Mỗi lần cái chắn năng lượng của Thánh Quang Tháp chạm tới ngọn lửa đều tiêu hao rất nhiều năng lượng. Nếu có thể bớt chạm phải, áp lực của chúng ta sẽ ít rất nhiều cho nên cần phải có người đi ra ngoài dò đường mới được.

Trong trận doanh, mấy tên cường giả Nửa Bước Hư Thần thương nghị công chuyện. Còn những võ giả Thánh Đạo cảnh thì đều ngậm chặt miệng, ngay cả Thánh Đạo tam cảnh cũng không có tư cách xen mồm.

Thánh Quang Tháp là thánh khí rất cường đại, võ giả Thánh Đạo tam cảnh bình thường đều không giúp được gì nhiều khi sử dụng nó.

Không phải nói bọn họ không thể sử dụng mà là nguyên khí và việc khống chế Pháp Tắc Chi Lực của bọn họ cũng không đủ, không có tác dụng phòng ngự mấy với loại công kích đáng sợ như loại lửa hủy diệt này.

Còn võ giả Thánh Đạo nhất cảnh và võ giả Thánh Đạo nhị cảnh lại càng không được.

Chỗ dựa chủ yếu của trận doanh nhân loại hiện tại chính là mấy cường giả Nửa Bước Hư Thần. Những Nửa Bước Hư Thần ấy đều là những người may mắn còn sống từ đại chiến nhân thần khi trước. Mấy ngàn năm qua, bọn họ gần như không có rời khỏi Thiên Không Thánh Điện, bây giờ vì Pháp Tắc Chi Tổ xuất hiện nên mới từ Thiên Không Thánh Điện tới đây.

- Phái người đi dò đường, như vậy phái ai đây?

Một Nửa Bước Hư Thần chuyển mắt liếc những võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường chung quanh:

- Có ai xung phong đi dò đường hay không?

Không có ai nói chuyện.

Mọi người, đều bảo trì trầm mặc. Bởi vì bọn họ đều biết nếu rời khỏi sự bảo vệ của Thánh Quang Tháp thì chắc chắn sẽ chết. Đám người bọn họ đã chết không ít khi mới bước vào nơi đây, sau đó Thánh Quang Tháp được sử dụng nên bọn họ mới có thể sống sót.

Tuy cũng có một số võ giả rời khỏi vòng bảo hộ của Thánh Quang Tháp muốn dựa vào năng lực bản thân tìm được nơi ra nhưng những người ấy đều chết hết, không một ai thành công.

Bây giờ cường giả Nửa Bước Hư Thần cần người đi ra ngoài dò đường, ai đồng ý chứ? Đi ra ngoài chắc chắn sẽ chết!

Nửa Bước Hư Thần kia cười nhạo nói:

- Xem ra tất cả mọi người cũng không đủ dũng khí nhỉ!

Một Nửa Bước Hư Thần áo vàng nói:

- Ta xem cứ bắt đầu từ người của Thiên Nguyên đại lục đi!

Người này tên Âu Dương Lâm, cường giả Nửa Bước Hư Thần của Thiên Hội đại lục.

Thế giới này bị đánh vỡ trong Nhân Thần Đại Chiến, hình dáng vốn nguyên vẹn bây giờ lại biến thành bảy mảnh đại lục trôi nổi trên Vô Cực Hải. Thiên Nguyên đại lục và Thiên Hội đại lục là hai mảnh đại lục trong bảy mảnh kia.

Thiên Nguyên đại lục tiếp giáp với Vô Vọng Thâm Uyên. Có thể nói Thiên Nguyên đại lục là địa vực gần sát với Vô Vọng Thâm Uyên bị thần tộc chiếm cứ nhất. Nơi nhân loại của Thiên Hội đại lục sinh sống cách Vô Vọng Thâm Uyên xa hơn.

Lúc Âu Dương Lâm nói vậy, ánh mắt những cường giả Nửa Bước Hư Thần khác đều hơi lóe nhưng trong lúc nhất thời cũng không có ai mở miệng phản đối.

Một lát sau, một võ giả Thánh Đạo tam cảnh trắng mặt, lấy hết dũng khí nhìn Âu Dương Lâm hỏi:

- Âu Dương Lâm đại nhân, tại sao phải bắt đầu từ võ giả của Thiên Nguyên đại lục chúng ta?

Người này tên Dịch Tường, là võ giả của Thiên Nguyên đại lục. Âu Dương Lâm muốn khiến võ giả Thiên Nguyên đại lục đi ra ngoaif dò đường, Dịch Tường thân là võ giả của Thiên Nguyên đại lục tự nhiên không vui lòng.

- Hừ, này cũng phải hỏi?

Âu Dương Lâm liếc Dịch Tường một cái, lạnh lùng nói:

- Thiên Nguyên đại lục các ngươi ngay cả một võ giả Nửa Bước Hư Thần đều không có. Bây giờ các ngươi đều được chúng ta bảo vệ, để các ngươi đi dò đường cũng là cho các ngươi cống hiến sức lực. Chẳng lẽ các ngươi cảm thấy cứ để chúng ta không công bảo vệ các ngươi là hợp lí?

Ở Thiên Không Thánh Điện, Thiên Nguyên đại lục quả thật không có võ giả Nửa Bước Hư Thần.

Trong đại chiến nhân thần, Thiên Nguyên đại lục chính là nơi gần với Vô Vọng Thâm Uyên nhất cho nên võ giả Thiên Nguyên đại lục cũng ra lực nhiều nhất. Số lượng võ giả Thánh Đạo cảnh tham chiến trong đại chiến nhân thần cũng nhiều nhất.

Điều này cũng khiến tổn thất của Thiên Nguyên đại lục lớn nhất trong bảy mảnh đại lục. Võ giả Nửa Bước Hư Thần của Thiên Nguyên đại lục đều chết trận, không một ai may mắn sống sót.

Linh La chính là một trong những Nửa Bước Hư Thần của Thiên Nguyên đại lục.

Hiện giờ, trong bảy mảnh đại lục, những mảnh đại lục khác đều vẫn có võ giả Nửa Bước Hư Thần, chỉ có mỗi Thiên Nguyên đại lục là không có. Người có tu vi mạnh nhất chính là Thánh Đạo tam cảnh.

Sau khi nghe Âu Dương Lâm nói vậy, võ giả Thánh Đạo cảnh của Thiên Nguyên đại lục đều nhìn nhau, vẻ mặt bất đắc dĩ. Võ giả Thánh Đạo cảnh những mảnh đại lục khác lại thở nhẹ một hơi.

Đi ra ngoài chỉ có đường chết, ai cũng hiểu được điều này. Việc để võ giả Thánh Đạo cảnh của Thiên Nguyên đại lục đi ra

ngoài dò đường hiển nhiên có lợi cho võ giả của những đại lục khác.

Dịch Tường cắn chặt răng, trong mắt hiện nét do dự nhưng cuối cùng y vẫn hít sâu, nói tiếp:

- Âu Dương Lâm đại nhân, chúng ta đều là dân bản xứ của thế giới này. Đại chiến nhân thần lúc trước, võ giả của bảy mảnh đại lục đều cùng chống lại thần tộc. Võ giả Thiên Nguyên đại lục ta cũng xem như ra sức nhiều nhất thì tại sao bây giờ lại phân biệt đại lục ta đại lục ngươi?

Hết chương 921.

Chương 922. Cảnh Ngôn Tiến Vào

Một võ giả Thánh Đạo tam cảnh dám chống đối võ giả Nửa Bước Hư Thần ngay mặt cần dũng khí lớn cỡ nào?

Dịch Tường đương nhiên cũng không muốn đắc tội Âu Dương Lâm có tu vi Nửa Bước Hư Thần kia nhưng cục diện bây giờ lại liên quan đến việc sống chết, y không thể im lắng.

Âu Dương Lâm nghe Dịch Tường nói vậy đôi mắt liền lóe sát ý. Âu Dương Lâm lạnh lùng liếc Dịch Tường một cái, lãnh liệt nói:

- Ta không có thời gian để đôi co với ngươi. Người Thiên Nguyên đại lục nghe kĩ cho ta, nếu các ngươi khó chịu thì có thể rời khỏi phạm vi bảo hộ của Thánh Quang Tháp. Hừ, vì các ngươi mà phạm vi bảo vệ của Thánh Quang Tháp phải mở rộng không ít. Nếu không có lũ phế vật các ngươi, chúng ta có thể thoải mái không ít.

Ánh mắt Âu Dương Lâm nhìn người Thiên Nguyên đại lục đứng chung quanh, nói tiếp:

- Bây giờ, một là tất cả các ngươi bước ra ngoài, hai là phái người tới dò đường. Hai con đường đó, tự các ngươi chọn đi!

Võ giả Thiên Nguyên đại lục nghe Âu Dương Lâm nói thế ai cũng phẫn nộ.

Âu Dương Lâm này lại dám nhục mạ bọn họ là phế vật!

Nhưng dù phẫn nộ thì cũng phải nhịn. đối phương là cường giả Nửa Bước Hư Thần. Người mạnh nhất Thiên Nguyên đại

lục cũng mới là Thánh Đạo tam cảnh, kém xa đối phương.

Nhưng Nửa Bước Hư Thần khác thoạt nhìn cũng không ai có ý nói giúp võ giả Thiên Nguyên đại lục.

Tình cảnh mọi người thật xấu hổ, giống như chỉ có thể phái người bước ra ngoài phạm vi bảo hộ của Thánh Quang Tháp dò đường. Nếu không, người Thiên Nguyên đại lục bị đuổi ra thì kết quả chỉ sợ sẽ bị toàn diệt.

- Dịch Tường đạo hữu, ta cảm thấy Âu Dương huynh nói cũng có đạo lý

Tiếu Thiên nhíu mày nhìn Dịch Tường nói:

- Các ngươi suy nghĩ chút đi, những đại lục khác đều có võ giả Nửa Bước Hư Thần. Muốn khiến Thánh Quang Tháp phòng ngự được công kích của Hủy Diệt Chi Hỏa cũng chỉ có võ giả Nửa Bước Hư Thần mới làm được. Các ngươi cũng đều biết làm thế sẽ tiêu hao rất lớn. Võ giả Thánh Đạo tam cảnh của Thiên Nguyên đại lục các ngươi đều không thể giúp được gì nhiều. Các ngươi sẽ không nghĩ ngồi không rồi trông cậy người khác đi bảo vệ mình đi?

Tiếu Thiên là Nửa Bước Hư Thần của Thiên Khuyết đại lục.

Dịch Tường nói:

- Nhưng rời khỏi vòng bảo hộ của Thánh Quang Tháp quá nguy hiểm, hầu như đều phải chết chắc!

Tiếu Thiên cười nói:

- Ha ha, ta hỏi các ngươi, tại sao các ngươi lại tới đây? Nếu các ngươi ở lại Thiên Không Thánh Điện thì sao gặp nguy hiểm được? Nếu các ngươi đến đây tự nhiên cũng muốn chiếm được chỗ tốt. Muốn chiếm được chỗ tốt sao có thể không mạo

hiểm chứ? Trong thiên hạ nào có chuyện ngồi không chiếm lợi đâu?

Tiếu Thiên khoát tay:

- Các ngươi thương lượng chút đi, xem nên phái ai tới dò đường. Mau chút, chúng ta phải tranh thủ sớm vượt qua nơi này.

Lời Tiếu Thiên nói uyển chuyển hơn Âu Dương Lâm nhiều nhưng nội dung cũng hoàn toàn y hệt Âu Dương Lâm. Võ giả Thiên Nguyên đại lục phải phái ngươi ra tới dò đường.

Đám người Dịch Tường đều nhìn lẫn nhau.

- Ta đi trước đi.

Một võ giả Thiên Nguyên đại lục nói vậy liền đi ra ngoài.

Dịch Tường khẽ kêu:

- Lữ huynh…

- Ha ha, không sao, nếu vận khí đủ tốt cũng chưa chắc sẽ chết.

Người được gọi Lữ huynh kia cười rồi tiếp tục bước tới.

Nửa Bước Hư Thần khống chế Thánh Quang Tháp cũng thuận thế tạo ra một lỗ hổng, đợi sau khi Lữ huynh kia bước ra liền lập tức đóng nó lại.

- Vèo!

Lữ huynh rời khỏi phạm vi bảo hộ của Thánh Quang Tháp liền vội vàng kích phát thánh khí phòng ngự, chậm rãi phi hành. Thần hồn trải ra, cẩn thận cảm ứng mọi thứ chung quanh.

- Hử? Dao động đáng sợ…

Cơ thể Lữ huynh hơi lóe lên, vội vàng tránh đi.

Ngay tại nơi ban nãy gã đứng, một đoàn lửa đỏ xuất hiện sau đó lập tức biến mất. Cảm thụ được cỗ khí tức hủy diệt đáng sợ kia lướt qua thân thể mình, Lữ huynh cũng toát mồ hôi lạnh.

Ngọn lửa kia xuất hiện không có bất kì pháp tắc, hoặc là nói bọn họ không thể phát hiện được. Hơn nữa trước lúc nó xuất hiện cũng không hề nhận thấy.

Võ giả Thiên Nguyên đại lục đứng trong Thánh Quang Tháp thấy Lữ huynh tránh được ngọn lửa kia đều thở ra một hơi.

Quá hung hiểm!

Chỉ cần bị ngọn lửa ấy chạm vào một chút, Lữ huynh sẽ bị giết ngay lập tức.

Dịch Tường la:

- Lữ huynh, cẩn thận đấy!

Lữ huynh nghiêng người gật đầu với đám người Dịch Tường rồi tiếp tục bay về trước. Trận doanh dân bản xứ cũng hơi tăng tốc, đi theo.

- Như vậy tốc độ có thể nhanh rất nhiều.

- Đúng vậy. Có người ở phía trước dẫn đường thì tỉ lệ chúng ta đụng tới ngọn lửa kia sẽ nhỏ đi nhiều, cũng giảm mạnh tiêu hao của chúng ta.

- Ừ, nếu may mắn, hắn có thể sống sót.

Mấy tên Nửa Bước Hư Thần đều cười nói.

- Tê tê!

- Xuy xuy… Xuy xuy…

Ngay tại lúc bọn họ vừa dứt lời, chung quanh cơ thể Lữ huynh đột nhiên xuất hiện liên tiếp một mảnh lửa đỏ, ước

chừng cỡ mười đám. Cơ thể Lữ huynh lập tức liền biến mất.

Hai tiếng vang nhỏ lập tức truyền đến. Mọi người nhìn lại chỉ thấy trên mặt đất phía dưới có chút vật liệu rơi xuống, nằm đó.

Dịch Tường đỏ mắt, khẽ gầm:

- Lữ huynh…

Một mảnh lửa xuất hiện ai có thể đỡ nổi? Ngay cả Nửa Bước Hư Thần chỉ sợ cũng trốn không thoát.

Ngay sau đó, có mấy đoàn lửa bay xuống trên cái lồng năng lượng của Thánh Quang Tháp. Võ giả Nửa Bước Hư Thần đều vội vàng vận chuyển nguyên khí khống chế pháp tắc cản lại.

- Chết tiệt, dường như tần số xuất hiện của Hủy Diệt Chi Hỏa kia tăng lên rồi.

Nửa Bước Hư Thần thúc dục:

- Không được, phải tăng tốc thôi. Võ giả Thiên Nguyên đại lục, tiếp tục đi dò đường!

…

Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh dừng lại. Cảnh Ngôn ngưng mắt nhìn phía trước, nói:

- Không khí thật nóng!

Trong không gian kia, năng lượng nóng cháy như muốn hủy diệt tất cả. Chỉ mỗi nhiệt độ không khí cũng đã khiến người không rét mà run.

Chung tiên sinh trầm giọng nói tiếp:

- Đây là Hỏa Diễm Chi Địa, rất nguy hiểm. Nửa Bước Hư Thần bình thường đều rất khó đi qua nơi này.

- Cảnh Ngôn đạo hữu ngươi mau nhìn, vật kia gọi là Hủy Diệt Chi Hỏa, nếu chạm phải nó cho dù là Nửa Bước Hư Thần cũng phải nuốt hận bỏ mình, thánh khí bình thường đều sẽ tan biến.

Chung tiên sinh chỉ vào một ngọn lửa đỏ xuất hiện trong không gian phía trước.

Cảnh Ngôn hít một hơi:

- Lợi hại như vậy?

Chung tiên sinh gật đầu:

- Ừ, nghe nói Hủy Diệt Chi Hỏa được ngưng tụ từ Hỏa Chi Pháp Tắc thô bạo, ngay cả thần niệm cũng có thể đốt cháy, cũng không thể đi lĩnh hội huyền ảo trong đó được.

- Xoạt!

Khi nói chuyện Chung tiên sinh lấy ra một vật màu lam. Chung tiên sinh phóng thích nguyên khí kích phát vật ấy, một quầng sáng màu lam khuếch tán. Chung tiên sinh nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Thánh khí này của ta có khả năng chống cự Hủy Diệt Chi Hỏa không tồi, nhưng nó cần tốn rất nhiều nguyên khí để duy trì. Cảnh Ngôn đạo hữu, ngươi cũng đưa nguyên khí vào đi, chúng ta đi chung.

- Tốt!

Cảnh Ngôn nói xong cũng đưa nguyên khí vào trong thánh khí của Chung tiên sinh. Hai người nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Vì chỉ có hai người cho nên họ cũng không cần duy trì phạm vi phòng ngự quá lớn. Tương đối mà nói vẫn khá thoải mái.

Hết chương 922.

Chương 923. Đến Trận Doanh

Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh nhanh chóng di chuyển ở Hỏa Diễm Chi Địa. Trên mặt đất Hỏa Diễm Chi Địa thỉnh thoảng lại xuất hiện một số tài liệu phế phẩm đen tuyền.

- Những tài liệu đó…

Chung tiên sinh lắc đầu thở dài nói:

- Xem ra đã có rất nhiều võ giả chết đi. Một số tài liệu trân quý trong thánh khí rất cứng cỏi, có thể tồn tại khi Hủy Diệt Chi Hỏa quét qua nhưng cơ bản nó cũng mất đi giá trị vốn có.

Cảnh Ngôn ngưng mắt:

- Những tài liệu này là thứ còn sót lại trong thánh khí tùy thân của võ giả sao?

- Hẳn là như thế! Nếu ta đoán đúng thì những võ giả đó đến từ chính Thiên Không Thánh Điện. Sau đại chiến nhân thần, bởi vì Thần Long Người Thủ Hộ, võ giả Thánh Đạo cảnh hầu như đều tới Thiên Không Thánh Điện. Bởi vì bọn họ phải rời khỏi cương vực nhân loại mà võ giả Thánh Đạo cảnh ở Vô Vọng Thâm Uyên lại có không ít đều ở lại ngũ đại thần vực.

Chung tiên sinh chậm rãi nói:

- Số lượng võ giả Thánh Đạo cảnh của dân bản xứ ở Thiên Không Thánh Điện cũng không ít. Chúng ta hẳn có thể đuổi kịp những võ giả Thiên Không Thánh Điện kia. Dù sao nhân số của họ nhiều, dù có thánh khí phòng ngự mạnh mẽ cũng không đi nhanh được.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừ!

Bởi vì tài liệu trên mặt đất đều cơ bản mất đi giá trị nên Chung tiên sinh và Cảnh Ngôn đều không hề cố ý đi thu nhặt chúng. Cho dù trước đó chúng vô giá thì giờ cũng không còn.

Hai người di chuyển chưa bao lâu cũng đã thấy được hai quầng sáng.

Bên dưới hai quầng sáng đó đúng là trận doanh nhân loại bản xứ và trận doanh thần tộc. Số lượng võ giả bên trận doanh dân bản xứ nhiều hơn người bên thần tộc không ít, quầng sáng cũng lớn hơn.

Sau khi thấy hai quầng sáng kia, Cảnh Ngôn càng vận chuyển nguyên khí nhanh hơn khiến tốc độ di chuyển tăng cao. Cảnh Ngôn đã có thể thấy phía trước quầng sáng lớn kia có một thân ảnh xuất hiện.

Chung tiên sinh lắc đầu:

- Này… hơi quá đáng! Chỉ vì mau chóng đi tới mà khiến võ giả ra khỏi phạm vi thánh khí bảo hộ bay trước dò đường, này phải chết bao nhiêu người?

Chung tiên sinh nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, đó là trận doanh của dân bản xứ. Số người trận doanh này nhiều nên quầng sáng cũng sẽ lớn hơn một chút.

Sắc mặt Cảnh Ngôn cũng lạnh tanh. Hai người dần dần tới gần quầng sáng của dân bản xứ.

- Xích!

Cảnh Ngôn nhìn thấy võ giả dò đường ở phía trước quầng sáng bị Hủy Diệt Chi Hỏa đốt thành tro bụi.

Sắc mặt Dịch Tường tái xanh nói:

- Mấy vị đại nhân! Võ giả của Thiên Nguyên đại lục chúng ta đã chết bảy người vì dò đường, có phải nên tới lượt người của đại lục khác đi ra ngoài hay không?

Từ lúc mấy cường giả Nửa Bước Hư Thần để võ giả Thiên Nguyên đại lục đi ra ngoài dò đường tới giờ, võ giả Thánh Đạo cảnh của Thiên Nguyên đại lục đã chết chừng bảy người.

Người kiên trì lâu nhất trong số họ cũng chưa đến nửa chén trà nhỏ, hơn nữa người đó đã khá may mắn, tránh thoát mấy lần Hủy Diệt Chi Hỏa công kích liên tiếp. Người chết nhanh nhất cũng chỉ được mấy hô hấp thôi đã bị Hủy Diệt Chi Hỏa đốt ngay cả cái xác cũng không còn.

Mấy võ giả Nửa Bước Hư Thần nghe Dịch Tường nói vậy đều liếc lẫn nhau một cái.

Võ giả Thánh Đạo cảnh của Thiên Nguyên đại lục quả thật đã tổn thất vô cùng thảm trọng. Võ giả Thiên Nguyên đại lục tới đây tổng cộng cũng cỡ hai mươi người, nếu tính số chết đi từ đầu đến giờ đã gần một nửa.

Sau khi dùng thần niệm giao lưu với các Nửa Bước Hư Thần khác, Âu Dương Lâm nói:

- Dịch Tường, bây giờ ngươi ra ngoài dò đường đi. Nếu ngươi cũng chết thì đến lượt võ giả các đại lục khác đi ra ngoài.

Trong mắt Dịch Tường lóe tia phức tạp. Y trầm trâm một lát tồi nói:

- Âu Dương Lâm đại nhân, mong rằng ngươi có thể nói chuyện giữ lời.

Dịch Tường quyết định đi ra ngoài dò đường.

Trên thực tế, ban nãy Dịch Tường cũng đã tính đi ra ngoài nhưng lại bị những võ giả Thiên Nguyên đại lục khác cản.

Thiên Nguyên đại lục hiện tại không có võ giả Nửa Bước Hư Thần, Dịch Tường xem như lãnh tụ của mọi người. Đương nhiên thực lực Dịch Tường trong số các võ giả Thánh Đạo tam cảnh cũng coi như đứng đầu, tuy kém Nửa Bước Hư Thần nhưng lại mạnh hơn những võ giả Thánh Đạo tam cảnh khác rất nhiều.

Cũng chính vì thế Dịch Tường mới dám tranh một hơi với đám cường giả Nửa Bước Hư Thần trước mặt.

Âu Dương Lâm cười lạnh, âm hiểm lạnh lùng đáp:

- Nực cười! Âu Dương Lâm ta chẳng lẽ là kẻ lật lọng sao? Đừng nói nhảm nữa, mau ra ngoài dò đường đi! Nếu ngươi chết liền để võ giả các đại lục khác đi ra ngoài. Ừ, nếu ngươi có thể kiên trì được một chén trà nhỏ thì xem như ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ngươi có thể quay về.

- Dịch Tường huynh, đừng đi!

- Dịch Tường đại ca, để ta đi đi! Ta có một thánh khí phòng ngự không tệ, có lẽ có thể kiên thì lâu một chút!

- Dịch Tường, ngươi không thể đi.

Một lão giả tóc trắng xóa cười nói:

- Để ta đi đi, dù sao ta sống cũng gần vạn năm rồi, đủ lâu.

Một số võ giả Thiên Nguyên đại lục thấy Dịch Tường muốn ra khỏi quầng sáng phòng ngự của Thánh Quang Tháp liền ngăn cản.

- Được rồi, các ngươi đừng nói nữa.

- Nhưng mà…

Dịch Tường cười rộ lên:

- Không có nhưng mà, trong các ngươi ai dám nói thực lực mình mạnh hơn ta? Nếu tu vi ai hơn ta, vậy có thể tranh, nếu không hơn, vậy đừng cãi cọ.

Dịch Tường nhìn mọi người chung quanh. Võ giả Thiên Nguyên đại lục đều trầm mặc.

Âu Dương Lâm lại nhíu mày thúc giục:

- Đừng lề mề, nhanh lên!

Một đoạn này vì không ngừng có người đi ra ngoài dò đường, tốc độ di chuyển của bọn họ quả thật nhanh không ít. Về phần người Thiên Nguyên đại lục chết đi? Có quan hệ gì đâu! Chết là võ giả Thiên Nguyên đại lục, chẳng có can hệ gì với mấy đại lục bọn họ cả.

Dù võ giả Thiên Nguyên đại lục chết hết bọn họ cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ. Muốn trách cũng chỉ có thể trách Thiên Nguyên đại lục không có cường giả Nửa Bước Hư Thần mà thôi.

Nếu Thiên Nguyên đại lục cũng có Nửa Bước Hư Thần thì bọn họ sẽ không để người Thiên Nguyên đại lục đi ra chịu chết. Cho dù cần người ra ngoài dò đường cũng sẽ phái người của bảy đại lục luân phiên thay nhau.

- A?

Trong trận doanh đột nhiên có người kinh ngạc ra tiếng. Người này vô tình thấy phía sau có một quầng sáng đang nhanh chóng tới gần.

Người bên cạnh hỏi người nọ:

- Sao vậy?

Người nọ chỉ quầng sáng phía sau:

- Các ngươi xem, dường như có người lại đây.

Tất cả mọi người chuyển mắt nhìn lại.

- Tốc độ nhanh quá, ai vậy? Tại Hỏa Diễm Chi Địa này còn di chuyển nhanh như thế chứng tỏ thực lực rất mạnh.

- Đúng vậy! Họ đang tới gần trận doanh của dân bản xứ chúng ta, chẳng lẽ là dân bản xứ?

Nếu như là người thần tộc thì phải tới gần trận doanh của thần tộc mới đúng. Lúc này, quầng sáng kia đã rất gần quầng sáng của dân bản xứ bọn họ rồi.

Mấy cường giả Nửa Bước Hư Thần cũng đều nhìn quầng sáng đang nhanh chóng tới gần kia. Có người nhíu mày, cũng có người lộ nét chờ mong, nhưng càng nhiều là nghi hoặc.

Cường giả Nửa Bước Hư Thần của dân bản xứ đều ở trong này, còn mấy cường giả Nửa Bước Hư Thần tu vi cực mạnh khác thì đều đi trước cùng với Thần Long đại nhân rồi. Bọn họ không nghĩ ra người ở phía sau là cường giả Nửa Bước Hư Thần nào của dân bản xứ.

Quầng sáng nhỏ rốt cục đến, võ giả trận doanh dân bản xứ cũng thấy rõ hai thân ảnh bên trong quầng sáng kia.

Hết chương 923.

Chương 924. Ngươi Nghĩ Quá Đơn Giản

Tất cả mọi người đều biết Chung tiên sinh của khu hòa bình nhưng với Cảnh Ngôn, bọn họ cũng rất xa lạ.

Nơi này không có ai từng gặp qua Cảnh Ngôn. Trong ấn tượng của bọn họ, ngũ đại thần vực Vô Vọng Thâm Uyên cũng không có cường giả thần tộc nào như Cảnh Ngôn.

- Hắn là ai vậy?

- Không biết, không có ấn tượng.

- Ta cũng chưa từng gặp. Nhưng hắn đi chung với Chung tiên sinh nên chắc cũng không đơn giản.

Tiếng nghị luận khe khẽ truyền tới.

- Chung tiên sinh!

Có Nửa Bước Hư Thần đã chắp tay chào hỏi Chung tiên sinh, thái độ tương đối khách khí.

Đối với mọi người mà nói, Chung tiên sinh là một người cực kì thần bí, cũng được công nhận là người có nhiều thủ đoạn nhất trên thế giới này.

Mặt ngoài, Chung tiên sinh là võ giả Thánh Đạo tam cảnh nhưng thực tế, tu vi của y rốt cục đến mức nào cũng đã gây nhiều tranh luận trong tầng lớp võ giả Thánh Đạo cảnh.

Nghe nói đã từng có một vị cường giả Nửa Bước Hư Thần muốn kiếm chuyện với Chung tiên sinh nhưng cuối cùng cũng là Chung tiên sinh còn sống rất tốt, vị Nửa Bước Hư Thần kia

thì ủ rũ rời đi. Từ đó về sau, cường giả Nửa Bước Hư Thần ấy không hề nghị luận về Chung tiên sinh ở nơi công cộng nữa.

Điều này cũng khiến sự thần bí của Chung tiên sinh tăng nhanh.

Có thể khiến cường giả Nửa Bước Hư Thần xám mặt, đây là điều võ giả Thánh Đạo tam cảnh có thể làm được sao?

Chung tiên sinh cũng cười, chắp tay nói:

- Chư vị đạo hữu, đã lâu không thấy!

Sau đó, lồng chắn năng lượng của Thánh Quang Tháp liền mở ra một lỗ hổng, Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh cũng thuận thế bước vào trong.

Âu Dương Lâm, cường giả Nửa Bước Hư Thần của Thiên Hội đại lục nhíu mắt, nhìn Cảnh Ngôn, hỏi Chung tiên sinh:

- Chung tiên sinh, vị đạo hữu này lạ mặt quá, có thể giới thiệu chút không?

Chung tiên sinh cười nói:

- À… Đây là Cảnh Ngôn đạo hữu, đến từ Thiên Nguyên đại lục.

- Thiên Nguyên đại lục?

Âu Dương Lâm giật mình gật đầu:

- Khó trách lại đi chung với Chung tiên sinh. Thiên Nguyên đại lục ở gần khu hòa bình mà.

Nếu đến từ Thiên Nguyên đại lục thì chính là nhân loại bản xứ. Này có thể giải thích tại sao Chung tiên sinh và Cảnh Ngôn này lại đi thẳng tới trận doanh của bọn họ mà không phải tới trận doanh của thần tộc bên kia.

Ánh mắt Âu Dương Lâm nhìn về phía Cảnh Ngôn trở nên khinh thị rất nhiều.

Không chỉ có gã, đa số võ giả nơi đây cũng đánh mất sự tò mò và nghi hoặc lúc trước.

Cảnh Ngôn đến từ Thiên Nguyên đại lục nên cũng không phải cường giả gì. Rất có thể là kẻ thực lực tầm thường mức độ Đạo Hoàng cảnh mà thôi. Nhưng thoạt nhìn quan hệ giữa hắn và Chung tiên sinh không tồi cho nên mới có thể tới đây.

Chung tiên sinh có thể di chuyển nhanh chóng trong Hỏa Diễm Chi Địa cũng không khiến người khó hiểu. Bọn họ cũng đều thấy được thứ Chung tiên sinh mới thu hồi kia là một thánh khí có uy năng rất lớn. Hơn nữa nó còn là thánh khí thuộc tính thủy, vừa lúc có thể khắc chế Hủy Diệt Chi Hỏa ở Hỏa Diễm Chi Địa.

Đương nhiên, người ở đây, thái độ đám võ giả Thiên Nguyên đại lục Dịch Tường đối với Cảnh Ngôn thân thiết nhiều lắm.

- Cảnh Ngôn đạo hữu!

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, tuổi ngươi hẳn không lớn đi? Khó lắm mới thấy được võ giả trẻ tuổi của Thiên Nguyên đại lục.

Thánh Đạo cảnh của dân bản xứ đều không thể quay về cương vực nhân loại. Hầu như tất cả thời gian của bọn họ đều là tiếp tục tu luyện ở Thiên Không Thánh Điện. Ngay cả thần tộc ở ngũ đại thần vực, nếu không cực kì bất đắc dĩ thì bọn họ cũng sẽ không tiến vào.

Dân bản xứ ở Thiên Không Thánh Điện cũng có địa bàn chứa mạch khoáng riêng ở Hỗn Loạn Chi Địa. Bọn họ có thể thu hoạch nhiều linh thạch, tài nguyên khoáng thạch ở đó. Hơn nữa tài nguyên linh thảo ở Hỗn Loạn Chi Địa cũng rất nhiều.

Người Thiên Nguyên đại lục đều tương đối nhiệt tình chào hỏi Cảnh Ngôn. Có vài người còn xem Cảnh Ngôn là vãn bối.

Cảnh Ngôn đối với những lời chào hỏi ấy đều khách khí đáp lại. Mặc dù Cảnh Ngôn bị xem như vãn bối, tiểu bối cũng không ngại lắm.

Thời gian Cảnh Ngôn tu luyện còn chưa tới trăm năm, nếu tính cũng quả thật là tiểu bối. Đương nhiên, quan trọng nhất là những người này không có địch ý với mình.

Chung tiên sinh nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, những đạo hữu này đều là ngươi sống sót trong đại chiến nhân thần của Thiên Nguyên đại lục.

Khi đại chiến nhân thần xảy ra, Chung tiên sinh đi qua nhiều nơi. Tuy y cũng là thần tộc tới từ Thần giới nhưng lại không giúp bên nào, cũng tương đối quen thuộc với cả hai phe.

Chung tiên sinh tự nhiên nhìn ra thái độ của võ giả những đại lục khác trở nên lãnh đạm đối với Cảnh Ngôn. Chung tiên sinh có thể hiểu được điều những người này suy nghĩ, thậm chí bọn họ còn hơi khinh thường Cảnh Ngôn.

Nhưng Chung tiên sinh sẽ không nhiều lời, cũng không cố ý nói với họ thực lực Cảnh Ngôn rất khủng bố, mấy canh giờ trước Cảnh Ngôn còn chém chết Duẫn Thủy, Nửa Bước Hư Thần đứng đầu thần tộc.

Bọn họ khinh thường Cảnh Ngôn, cho rằng thực lực Cảnh Ngôn không mạnh.

Đó chính là suy nghĩ của bọn họ.

Cảnh Ngôn tôn kính nói:

- Thì ra các vị là tiền bối của Thiên Nguyên đại lục ta.

Nếu không có những tiền bối này chống cự năm đó thì cương thổ nhân loại bây giờ có thể đã bị thần tộc chiếm lĩnh

hoàn toàn. Thiên Nguyên đại lục ở gần Vô Vọng Thâm Uyên lại càng là đứng mũi chịu sào.

Nhân loại bản xứ cho dù không bị diệt sạch thì cuộc sống cũng sẽ không an nhàn như giờ. Thần tộc tới từ Thần giới sao có thể để dân bản xứ an tâm tu luyện trở nên mạnh mẽ rồi tiếp tục đứng lên phản kháng họ chứ?

Cho nên Cảnh Ngôn rất tôn trọng những người này, nhất là võ giả của Thiên Nguyên đại lục.

- Chúng ta vẫn khoan tâm sự đã. Tại Hỏa Diễm Chi Địa này rất nguy hiểm, phải tranh thủ thời gian thông qua nơi này mới là quan trọng.

Âu Dương Lâm nhíu mày, hơi khó chịu vì võ giả Thiên Nguyên đại lục nói chuyện với Cảnh Ngôn. Gã thúc giục Dịch Tường:

- Dịch Tường, bây giờ ngươi tiếp tục đi dò đường đi!

Cảnh Ngôn mở miệng cắt lời Âu Dương Lâm:

- Khoan, đợi một chút.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Ban nãy ta và Chung tiên sinh thấy có người rời khỏi quầng sáng phòng ngự liền bị Hủy Diệt Chi Hỏa giết chết.

Âu Dương Lâm khẽ hừ một tiếng nói:

- Vì vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa, hy sinh một chút là điều khó tránh khỏi. Dò đường tự nhiên rất nguy hiểm nhưng nếu không có người làm, chúng ta có thể sẽ không kiên trì được tới lúc ra khỏi Hỏa Diễm Chi Địa. Con đường phía trước vẫn chưa thấy cuối, không biết phải đi bao lâu nữa mới có thể ra khỏi hiểm địa này.

Nếu không phải nể mặt Chung tiên sinh, Âu Dương Lâm mới lười giải thích với Cảnh Ngôn nhiều vậy. Một thằng ranh tới từ Thiên Nguyên đại lục sao đáng để Nửa Bước Hư Thần như gã để ý tới chứ.

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, ngươi không cần nhiều lời. Bây giờ ta đi ra ngoài dò đường, nếu ta bỏ mình thì võ giả Thiên Nguyên đại lục chúng ta có thể được bảo hộ tiếp. Lại nói, lỡ như ta đủ may mắn có thể kiên trì được một chén trà nhỏ thì sao?

Dịch Tường cười lắc đầu với Cảnh Ngôn để Cảnh Ngôn không cần nói thêm nữa.

Cảnh Ngôn nói với Dịch Tường:

- Dịch Tường đạo hữu, ngươi không cần như thế. Dù không có người dò đường thì chúng ta có thể tăng tốc đi tới mà.

Có Cảnh Ngôn hắn gia nhập, việc duy trì năng lượng của quầng sáng sẽ thoải mái hơn rất nhiều, tất cả mọi người có thể tăng tốc đi tới.

Âu Dương Lâm nghe Cảnh Ngôn nói vậy liền phát ra tiếng cười chói tai:

- Ha ha…

Tiếu Thiên Thiên Khuyết đại lục cũng nheo mắt lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, suy nghĩ của ngươi quá đơn giản. Mặc dù người chúng ta nhiều nhưng để duy trì phạm vi quầng sáng phòng ngự lớn như thế đều chủ yếu dựa vào mấy võ giả Nửa Bước Hư Thần chúng ta. Tốc độ khi ngươi và Chung tiên sinh tới đây nhanh vậy là do phạm vi quầng sáng sáng phòng ngự của các ngươi rất nhỏ, thánh khí của Chung tiên sinh cũng thực đặc biệt.

Hết chương 924.

Chương 925. Trái Tim Băng Giá

Ánh mắt võ giả của mấy đại lục khác khi nhìn Cảnh Ngôn đều hơi có ý châm chọc.

Nếu Hỏa Diễm Chi Địa dễ qua như thế, bọn họ cần gì phải chậm rãi di chuyển chứ? Tuổi trẻ kiến thức hạn hẹp liền hay suy nghĩ mấy điều kì lạ, không biết trời cao đất rộng.

Cảnh Ngôn nghe Tiếu Thiên nói vậy liền khẽ lắc đầu. Hắn đương nhiên hiểu rõ uy năng của Hủy Diệt Chi Hỏa. Để duy trì quầng sáng phòng ngự lớn như thế quả thật cần tiêu hao rất nhiều nguyên khí. Ngay cả người có sức chiến đấu có thể so với võ giả Hư Thần nhất tinh như hắn nếu chỉ dựa vào nguyên khí trong tử phủ cùng khả năng khống chế Pháp Tắc Chi Lực thì cũng không dám đánh cược.

Nhưng trên người hắn có thần đan Bổ Thiên Đan!

Cho dù võ giả Nửa Bước Hư Thần dùng hết hơn nửa nguyên khí trong tử phủ, dùng một viên Bổ Thiên Đan cũng có thể bổ đầy nguyên khí trong tử phủ ở thời gian cực ngắn rồi.

Dịch Tường nháy mắt ra hiệu cho Cảnh Ngôn một cái:

- Cảnh Ngôn tiêu hữu, không cần nhiều lời.

Dịch Tường sợ Cảnh Ngôn nói nhiều sẽ chọc giận đám người Âu Dương Lâm. Đến lúc đó cường giả Nửa Bước Hư Thần trở mặt, đuổi toàn bộ võ giả Thiên Nguyên đại lục ra ngoài thì sẽ không ổn.

Dịch Tường cũng nhìn ra dường như quan hệ của Chung tiên sinh và Cảnh Ngôn không tệ. Nhưng Chung tiên sinh có thể mang hơn mười võ giả Thiên Nguyên đại lục bọn họ đi chung sao?

Thực lực Chung tiên sinh có lẽ rất mạnh, thủ đoạn cũng rất nhiều nhưng việc mang theo một mình Cảnh Ngôn và mang theo mười mấy người đi tới tuyệt đối sẽ không giống nhau.

Tốc độ tiêu hao nguyên khí để mở rộng phạm vi phòng ngự của quầng sáng cho mười mấy người tuyệt đối nhiều hơn mang theo một người gấp nhiều lần.

Mặc dù Chung tiên sinh là Nửa Bước Hư Thần nhưng cũng không chịu được như thế. Hơn nữa, trong các võ giả của Thiên Nguyên đại lục lại không có ai có tu vi Nửa Bước Hư Thần.

Huống chi, Chung tiên sinh chung quy cũng là người của thần tộc tới từ Thần giới, tại sao người ta phải mang đám dân bản xứ bọn họ đi qua Hỏa Diễm Chi Địa cơ chứ?

Sắc mặt Âu Dương Lâm âm trầm nói:

- Dịch Tường, nếu ngươi lại trì hoãn thì lời hứa khi trước của ta có thể không có hiệu quả nữa. Người dò đường kế tiếp vẫn sẽ chọn từ võ giả của Thiên Nguyên đại lục!

Trong lòng Âu Dương Lâm hơi căm tức, chủ yếu là do Cảnh Ngôn.

Ban nãy Cảnh Ngôn ngắt lời Âu Dương Lâm khiến Âu Dương Lâm rất khó chịu. Nếu không phải nể mặt Chung tiên sinh thì sao gã có thể nhịn cơ chứ?

Sắc mặt Cảnh Ngôn cũng lạnh xuống:

- Nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người đi dò đường trước giờ đều là võ giả của Thiên Nguyên đại lục?

Ban nãy Cảnh Ngôn còn chưa biết chuyện này, hắn cho rằng người ra ngoài đều được chọn từ các võ giả các đại lục khác nữa.

Bây giờ Cảnh Ngôn nghe Âu Dương Lâm nói vậy, lại thấy võ giả Thiên Nguyên đại lục chỉ có mười mấy người mà toàn bộ võ giả nơi đây cộng lại ít nhất cũng cỡ ba trăm liền hiểu.

Dịch Tường nghe Cảnh Ngôn nói vậy liền vội vàng nói:

- Ta lập tức đi dò đường đây.

Cảnh Ngôn khẽ quát:

- Dịch Tường lão ca, ngươi đứng lại!

Dịch Tường hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn Cảnh Ngôn. Trong lời Cảnh Ngôn nói có một khí thế không để người hoài nghi, khiến Dịch Tường y lập tức bị dọa.

Đôi mắt Cảnh Ngôn khẽ chuyển, nhìn về phía mấy võ giả Nửa Bước Hư Thần kia. Bằng năng lực của mình, Cảnh Ngôn tự nhiên có thể cảm ứng được mấy võ giả Nửa Bước Hư Thần ở đây. Cảnh Ngôn hỏi:

- Ta hỏi các ngươi! Ban nãy trước khi ta và Chung tiên sinh đến, các ngươi đều khiến võ giả Thiên Nguyên đại lục đi ra ngoài dò đường?

Trong giọng Cảnh Ngôn ẩn chứa tức giận.

Âu Dương Lâm rốt cục cũng nhịn không được cơn tức, mắt đầy hung quang nói:

- Thằng nhóc kia, ngươi nói đúng!

Gã cười lạnh:

- Thiên Nguyên đại lục ngay cả một võ giả Nửa Bước Hư Thần cũng không có, nếu không có chúng ta bảo vệ, bọn họ có thể xâm nhập vào đây sao?

Võ giả Nửa Bước Hư Thần của Thiên Phong đại lục cũng nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Âu Dương huynh nói có lý! Thiên hạ không có ăn cơm không trả tiền, muốn ích lợi cần trả một chút đại giới!

Chung tiên sinh lắc đầu chậm rãi nói:

- Này quả thật có hơi quá phận! Tuy ta xem như người ngoài nhưng mà các vị đạo hữu, các ngươi chỉ vì Thiên Nguyên đại lục không có võ giả Nửa Bước Hư Thần liền ức hiếp họ như vậy thật sự không phải hành động của quân tử đâu.

Âu Dương Lâm hơi không khách khí đáp:

- Nếu Chung tiên sinh ngươi là người ngoài thì không cần nhúng tay vào chuyện của dân bản xứ chúng ta.

Đám người Âu Dương Lâm tuy có hơi kiêng kị Chung tiên sinh nhưng cũng không tới mức e ngại. Bọn họ rất không thích những lời Chung tiên sinh vừa nói.

Chung tiên sinh nheo mắt, cười:

- Ha ha, là ta nhiều chuyện!

Cảnh Ngôn nhìn về phía mấy võ giả Nửa Bước Hư Thần vẫn không nói gì kia.

Lời Cảnh Ngôn nói khiến ai cũng giận. Một tiểu bối Thiên Nguyên đại lục cũng dám nói chuyện với họ như vậy. Ngay cả võ giả Nửa Bước Hư Thần tính tình tốt nhất cũng nhíu mày nhìn Cảnh Ngôn.

Âu Dương Lâm lập tức liền gầm lên:

- Làm càn!

Khí tức của Âu Dương Lâm thay đổi, dường như muốn ra tay với Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi cũng quá cuồng vọng! Cũng dám làm càn như vậy trước mặt chúng ta, ai cho ngươi gan lớn vậy hả?

- Tốt! Tốt lắm! Ta vốn vì mọi người đều là dân bản xứ cho nên không nghĩ nhiều. Bây giờ… Nếu như vậy cũng không có gì để nói cả!

Trái tim Cảnh Ngôn quả thật băng giá.

Mắt Âu Dương Lâm đỏ lên, nhưng giây lát mặt gã lại hiện nét mỉa mai, khinh thường nói:

- Đáng giận, thằng ranh, nếu ngon ngươi liền mang theo bọn chúng cút đi! Nếu không có gan thì ngoan ngoãn câm miệng lại cho lão phu!

Cảnh Ngôn cười:

- Không cần ngươi nói!

Cảnh Ngôn nhìn về phía hơn mười võ giả Thánh Đạo cảnh của Thiên Nguyên đại lục, hỏi:

- Dịch Tường lão cả, chư vị đạo hữu của Thiên Nguyên đại lục, các ngươi có bằng lòng đi với ta không?

Võ giả Thiên Nguyên đại lục đều nhìn nhau. Một hán tử tục tằng cười to nói:

- Ha ha, chúng ta còn do dự cái gì? Ở đây chịu uất ức như thế còn không bằng ra ngoài chết thống khoái đâu!

- Đúng, đi thì đi!

- Cho dù chết cũng hơn ở đây làm pháo hôi nhiều. Hơn nữa chúng ta cũng chưa chắc sẽ chết.

Võ giả Thiên Nguyên đại lục đều sôi nổi mở miệng, cơn tức vốn đè nén trong lòng cũng lập tức tan đi rất nhiều.

Dịch Tường nhìn mọi người, than nhẹ một tiếng nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Người Thiên Nguyên đại lục đều

tỏ vẻ đồng ý đi với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thấy võ giả của Thiên Nguyên đại lục gật đầu liền nhìn về phía Chung tiên sinh, hỏi:

- Chung tiên sinh, có thể đi chung sao?

Thánh khí Chung tiên sinh dùng lúc trước có lực phòng ngự rất tốt, nếu có thể dùng thánh khí ấy đưa võ giả Thiên Nguyên đại lục đi thì tốt quá.

Võ giả của những đại lục khác thấy Cảnh Ngôn hỏi Chung tiên sinh như vậy đều cảm thấy hơi buồn cười.

Cảnh Ngôn này nghĩ Chung tiên sinh là ai? Hắn muốn mang hơn mười võ giả của Thiên Nguyên đại lục đi cùng, sao Chung tiên sinh có thể đồng ý được.

Trong lúc nhất thời, những người này đều cảm thấy Cảnh Ngôn quả thật quá mức khờ dại. Tuy thế, bọn họ cũng không trực tiếp buông lời châm chọc mà đều nhìn về phía Chung tiên sinh, đợi Chung tiên sinh phản ứng.

Hết chương 925.

Chương 926. Các Ngươi Biết Duẫn Thủy Chứ?

Theo võ giả mấy đại lục khác thì Chung tiên sinh không có khả năng đồng ý chuyện mang theo võ giả của Thiên Nguyên đại lục đi chung.

Hỏa Diễm Chi Địa đối với Chung tiên sinh mà nói cũng là nơi hung hiểm. Sao Chung tiên sinh có thể đồng ý mang theo mười mấy của nợ này khiến tánh mạng mình chịu nguy hiểm chứ?

Đừng nói võ giả của mấy đại lục khác, ngay cả đám người Dịch Tường của Thiên Nguyên đại lục cũng đều không cho rằng Chung tiên sinh sẽ đồng ý yêu cầu của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vừa dứt lời, Chung tiên sinh liền cười nói:

- Cảnh Ngôn sao lại khách khí thế? Đi chung với ngươi vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa là ta đang chiếm tiện nghi đấy.

Người khác không biết thực lực Cảnh Ngôn mạnh cỡ nào, nhưng Chung tiên sinh gã lại tận mắt thấy cảnh Cảnh Ngôn đánh chết Duẫn Thủy, cường giả đứng đầu Nửa Bước Hư Thần.

Chung tiên sinh cho rằng dù chỉ có một mình Cảnh Ngôn thì hắn cũng có thể mang theo mười mấy võ giả Thiên Nguyên đại lục kia xuyên qua Hỏa Diễm Chi Địa.

Cho nên Chung tiên sinh nói thế không hề khen quá chút nào mà đơn thuần chỉ nói sự thật. Nhưng những người khác nghe thế lại sẽ không cho rằng như vậy.

Lời Chung tiên sinh nói khiến đám người Âu Dương Lâm hơi kinh ngạc.

Từ bao giờ Chung tiên sinh lại dễ nói chuyện như thế?

Trong đám người bọn họ cũng có người từng giao tiếp với Chung tiên sinh. Tuy Chung tiên sinh sẽ làm việc giúp người khác nhưng cũng cần thù lao. Họ chưa hề nghe qua Chung tiên sinh sẽ vô duyên vô cớ giúp dân bản xứ hoặc người thần tộc tới từ Thần giới bao giờ.

Rốt cục Chung tiên sinh hôm nay làm sao vậy?

Quan hệ của Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh rốt cục như thế nào?

Thái độ Chung tiên sinh đối Cảnh Ngôn khiến ai cũng hoang mang.

Từ mặt ngoài, Chung tiên sinh rất tôn kính Cảnh Ngôn nhưng mọi người nghĩ nát óc cũng không rõ lí do. Bằng thân phận, địa vị của Chung tiên sinh tại sao lại khen một võ giả trẻ tuổi của Thiên Nguyên đại lục như thế?

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Chung tiên sinh và Cảnh Ngôn. Sắc mặt những người vốn nghĩ Chung tiên sinh sẽ cự tuyệt Cảnh Ngôn cũng không quá dễ nhìn. Đương nhiên, vẻ mặt võ giả Thiên Nguyên đại lục thì đều kích động và hưng phấn.

Nếu có thể đi với Chung tiên sinh thì hy vọng sống sót của bọn họ cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Cảnh Ngôn nhìn Dịch Tường nói:

- Dịch Tường lão ca, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.

Dịch Tường đã hơi do dự. Y nhìn mười mấy võ giả Thiên Nguyên đại lục ở bên cạnh, lại nhìn về phía Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh. Sau một lát trầm mặc, Dịch Tường vẫn nói:

- Cảnh Ngôn tiểu hữu, Chung tiên sinh, ý tốt của các ngươi chúng ta thật cảm kích. Nhưng nếu mang theo đám người chúng ta có thể sẽ mang đến nguy hiểm cho các ngươi hay không? Nếu chỉ có hai người các ngươi thì khả năng vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa sẽ rất lớn, nhưng nếu mang theo chúng ta, chúng ta lại không thể giúp được gì thì chỉ sợ cũng….

Dịch Tường sợ liên lụy đến Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh.

Cảnh Ngôn nghe Dịch Tường nói vậy trong lòng cũng hơi ấm. Chỉ bằng những lời đó, Cảnh Ngôn liền cho rằng việc mình giúp đám người Dịch Tường rất đáng giá.

Cảnh Ngôn không nói chuyện, Chung tiên sinh liền cười nói:

- Dịch Tường đạo hữu, ngươi nghĩ nhiều quá. Thực lực của Cảnh Ngôn đạo hữu cũng không như ngươi nghĩ. Chắc ngươi cho rằng Cảnh Ngôn đạo hữu có thể tới đây là dựa vào năng lực của ta, đúng không? Nhưng ngươi sai! Kỳ thật ta mới là người được lợi đấy.

- A?

Đám người Dịch Tường nghe vậy đều sững ra. Lời Chung tiên sinh nói khiến bọn họ hơi không dám tin.

Thực lực Cảnh Ngôn mạnh cỡ nào?

Theo bọn họ thấy, tu vi Cảnh Ngôn nhiều nhất cũng chỉ là Đạo Hoàng cảnh mà thôi. Thiên Nguyên đại lục hiện giờ chẳng lẽ còn có thể sinh ra võ giả Thánh Đạo cảnh trẻ như vậy? Hơn nữa, dù cho Cảnh Ngôn là Thánh Đạo cảnh thì dường như cũng chả có tác dụng gì mấy.

Đám người bọn họ không phải đều là võ giả Thánh Đạo cảnh cả sao?

Thánh Đạo tam cảnh cũng có vài người đây này!

Cảnh Ngôn khoát tay nói:

- Được rồi, được rồi đừng chậm trễ nữa, chúng ta đi thôi!

Chung tiên sinh nói với đám người Âu Dương Lâm:

- Chư vị đạo hữu, mời mở quầng sáng phòng ngự ra, chúng ta đi ngay. Lập tức bớt được nhiều người phải bảo vệ như thế, chư vị đạo hữu cũng có thể thoải mái không ít.

Đám người Âu Dương Lâm liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nhưng hành động đó cũng diễn ra rất nhanh, giây lát sau, Âu Dương Lâm liền cười lạnh một tiếng, phất tay tạo một cánh cửa trên quầng sáng.

Âu Dương Lâm ngược lại muốn xem Chung tiên sinh làm thế nào để mang theo mười mấy của nợ này vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa vô cùng nguy hiểm.

- Đi!

Chung tiên sinh bước ra ngoài trước, đồng thời, một quầng sáng màu lam cũng nhanh chóng tràn ra chung quanh thân thể gã.

Cảnh Ngôn cũng đặt chân đi vào. Đám người Dịch Tường đều nhíu mày nhưng cuối cùng hơn mười người họ cũng vẫn lục tục tiến vào quầng sáng năng lượng màu thủy lam của Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh chắp tay về phía quầng sáng lớn nói:

- Chư vị, chúng ta liền đi trước một bước!

Đám người trong quần sáng màu lam nhanh chóng di chuyển. Âu Dương Lâm nhìn chằm chằm quầng sáng đang di động phía trước, lạnh lùng nói:

- Hừ, ta ngược lại muốn nhìn xem hắn mang mười mấy phế vật kia vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa kiểu gì. Chung tiên sinh

thần bí tột cùng có bao nhiêu thủ đoạn!

Một võ giả Nửa Bước Hư Thần khác lắc đầu thở dài một tiếng, nói:

- Tóm lại cũng là võ giả của trận doanh dân bản xứ chúng ta, vẫn nên chúc bọn họ vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa thuận lợi thôi.

Đôi mắt Tiếu Thiên ngưng ngưng nói:

- Chúng ta cũng tiếp tục đi thôi! Hiện tại thiếu đi võ giả của Thiên Nguyên đại lục, phạm vi phòng ngự của chúng ta có thể thu nhỏ lại một ít.

…

Tốc độ di chuyển của quầng sáng màu lam nhanh đến kinh người. Đám người Dịch Tường ở bên trong chỉ để ý nhanh chóng đi vội về trước.

Bọn họ thấy khi một số Hủy Diệt Chi Hỏa va chạm vào trên quầng sáng thì quầng sáng chỉ nhẹ nhàng chớp lóe đã đỡ được. Từng đạo Pháp Tắc Chi Lực lưu chuyển, nhanh chóng triệt tiêu lực lượng của Hủy Diệt Chi Hỏa đi.

- Này…

- Này cũng quá lợi hại đi?

- Đây là thánh khí gì? Chẳng lẽ là thần khí sao?

- Uy năng của Hủy Diệt Chi Hỏa thoạt nhìn cũng không mấy ảnh hưởng tới thứ này.

Sự khiếp sợ trong lòng đám người Dịch Tường quả thật đã đến mức tột đỉnh.

Chung tiên sinh nghe đám người khẽ nghị luận như thế liền cười nói:

- Ha ha, thánh khí này của ta cũng bình thường thôi. Còn việc các ngươi thấy nó ngăn cản Hủy Diệt Chi Hỏa thật nhẹ nhàng thì đều do năng lực của Cảnh Ngôn đạo hữu cả. Các ngươi không thấy Cảnh Ngôn đạo hữu vẫn luôn luôn quán nhập nguyên khí sao?

Đám người Dịch Tường nhìn về phía Cảnh Ngôn.

- A?

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn tiểu hữu hắn…

Điều khiến họ vô cùng nghi hoặc chính là bọn họ không hề thấy Cảnh Ngôn cố sức chút nào. Cảnh Ngôn quả thật đang thúc dục nguyên khí nhưng động tác của hắn dường như cũng rất tùy ý.

Đương nhiên, Chung tiên sinh cũng rất tùy ý, thậm chí ngẫu nhiên gã mới phóng thích nguyên khí rót vào trong thánh khí.

Chung tiên sinh thấy vẻ mặt của đám người Dịch Tường liền hỏi tiếp một câu:

- Các ngươi cũng biết Duẫn Thủy chứ?

Đám người Dịch Tường sôi nổi đáp:

- Duẫn Thủy? Nửa Bước Hư Thần đứng đầu thần tộc?

- Chúng ta đương nhiên biết, cũng gặp qua ở Thiên Không Thánh Điện. Duẫn Thủy là một thần tộc vô cùng cao ngạo.

- Nhắc đến hắn thì cũng thật kì quái. Lần này hầu như toàn bộ người của thần tộc ở Thiên Không Thánh Điện đều đi nhưng dường như Duẫn Thủy vẫn chưa hề xuất hiện.

Hết chương 926.

Chương 927. Xuyên Qua

Dân bản xứ và người thần tộc tuy tạo thành hai trận doanh khác nhau nhưng hai bên hầu như đều đến đây chung lúc. Đám người Dịch Tường vẫn chưa thấy Duẫn Thủy, Nửa Bước Hư Thần mạnh nhất ở trận doanh thần tộc xuất hiện.

Khi ấy cũng không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nghe Chung tiên sinh nói vậy mọi người mới thấy khó hiểu.

Bằng thực lực và tính cách của Duẫn Thủy thì sao lão có thể không tới? Chẳng lẽ Duẫn Thủy chẳng mấy hứng thú với Pháp Tắc Chi Tổ sao?

Chung tiên sinh cười nói:

- Không phải Duẫn Thủy không muốn đến mà là đến không được.

Mấy người Dịch Tường nhìn Chung tiên sinh đầy khó hiểu.

Chung tiên sinh khẽ híp mắt nói:

- Ha ha, ngay tại mấy canh giờ trước, Duẫn Thủy đã bị Cảnh Ngôn đạo hữu ra tay đánh chết ở Hỗn Loạn Chi Địa. Lúc ấy ta cũng có mặt ở hiện trường. Sau khi Cảnh Ngôn đạo hữu đánh chết Duẫn Thủy chúng ta mới cảm ứng được dao động của Pháp Tắc Chi Tổ khi hiện thế do đó mới chạy tới.

Đám người Dịch Tường nghe Chung tiên sinh nói vậy đều ngừng thở, trong mắt đầy vẻ kinh hãi.

Bọn họ quả thật không thể tin nhưng những lời ấy do chính miệng Chung tiên sinh nói, mà Chung tiên sinh thì có lí do gì để lừa gạt bọn họ đâu?

Nghĩ sâu hơn thì tại sao Chung tiên sinh lại tôn trọng Cảnh Ngôn như thế? Nếu Cảnh Ngôn thật sự có thực lực mạnh mẽ đến vậy thì cũng giải thích được.

Nhưng mà, tại sao Cảnh Ngôn lại có thực lực đánh chết Duẫn Thủy?

Cảnh Ngôn không phải đến từ Thiên Nguyên đại lục sao?

Hơn nữa mọi người có thể xác định tuổi của Cảnh Ngôn sẽ không quá lớn. Ít nhất sẽ không lớn tới mức đủ để tham gia đại chiến nhân thần phát sinh hơn bốn ngàn năm trước.

Khi đại chiến nhân thần diễn ra, tuyệt đối không có một cường giả nhân loại nào tên Cảnh Ngôn tham chiến!

Đám người Dịch Tường thật lâu cũng không biết nói gì.

Cảnh Ngôn mở miệng giải thích đại khái:

- Duẫn Thủy quả thật bị ta giết. Chuyện này nói ra cũng không phức tạp, nhưng thân phận của ta có hơi đặc biệt. Tuy ta đến từ Thiên Nguyên đại lục nhưng mẫu thân ta lại là người thần tộc. Gia tộc của mẫu thân ta phát sinh xung đột với một số thế lực ở ngũ đại thần vực, Duẫn Thủy này ra mặt trợ giúp những thế lực ấy cho nên ta mới giết hắn!

Dịch Tường thở ra một hơi hỏi:

- Cảnh Ngôn… đại nhân, tại sao thực lực ngươi lại mạnh như vậy? Trong đám cường giả Nửa Bước Hư Thần, Duẫn Thủy cũng được xếp hạng đầu. Nghe nói cho dù Thần Long đại nhân ra tay cũng không dễ dàng giết được hắn.

Cảnh Ngôn đáp:

- Ta cũng do may mắn thôi. Các ngươi cũng biết Tử Vong Thần Điện đi? Ta đạt được truyền thừa của Tử Vong Thần Điện cho nên tu luyện tương đối nhanh.

Ấn tượng của Cảnh Ngôn với đám người Dịch Tường không tồi cho nên hắn cũng không ngại nói với họ chuyện đó.

Cảnh Ngôn thấy mọi người đều hơi câu nệ liền nói tiếp:

- Các ngươi không cần bối rối như thế, ta cũng là võ giả của Thiên Nguyên đại lục.

Chung tiên sinh cười nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu rất hiền hòa, nếu không cũng sẽ không xen vào việc người khác mang các ngươi đi.

Tuy Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh nói vậy nhưng nếu muốn đám người Dịch Tường tùy ý như khi trước là chuyện tuyệt đối không thể nào. Nhất là việc gọi Cảnh Ngôn là tiểu bằng hữu, nhất định là không ai dám kêu thế nữa.

Mọi người nghe Cảnh Ngôn nói hắn nhận được truyền thừa của Tử Vong Thần Điện đều hơi cảm khái.

Bọn họ đương nhiên cũng biết Tử Vong Thần Điện, không ít người đều tiến vào trong Tử Vong Thần Điện rất nhiều lần, hơn nữa còn được đến một ít bảo vật trong ấy. Nhưng bọn họ lại chưa bao giờ được tiếp xúc với truyền thừa cả. Thậm chí rất nhiều người còn cho rằng đây chẳng qua là đồn đãi giả dối người thần tộc bịa đặt ra mà thôi.

Nhưng hiện tại Cảnh Ngôn chiếm được truyền thừa của Tử Vong Thần Điện.

Mọi người di chuyển ước chừng chưa đến nửa canh giờ, ánh mắt Chung tiên sinh đột nhiên sáng lên, nói:

- Phía trước… Hình như là sắp ra khỏi Hỏa Diễm Chi Địa rồi.

Cảnh Ngôn cũng thấy cảnh tượng ở hơn một vạn thước phía trước dường như đã xảy ra một chút thay đổi.

Nơi họ đang ở đều một màu đỏ lửa, thỉnh thoảng có thể thấy nham thạch nóng chảy trào ra trên mặt đất nhưng nơi ngoài vạn thước kia lại là một màu xanh đen.

Cảnh Ngôn nói khẽ với đám người Dịch Tường:

- Chư vị chú ý, tăng tốc tiến lên!

- Vèo!

Cảnh Ngôn hơi tăng mức độ vận chuyển nguyên khí lên. Quầng sáng màu thủy lam lại di chuyển nhanh hơn. Mười mấy người cấp tốc phóng về trước.

Khoảng cách vạn thước đối với bọn họ mà nói chẳng là bao nhiêu.

- Xuy xuy!

- Tê tê!

Ngay tại lúc quầng sáng màu lam sắp lao ra Hỏa Diễm Chi Địa thì số lượng Hủy Diệt Chi Hỏa xuất hiện trong không gian đột nhiên tăng mạnh. Trong chớp mắt liền có chừng mấy chục ngọn lửa đỏ thắm hiện lên.

Hơn nữa đây còn mới chỉ là bắt đầu.

Mấy chục ngọn lửa màu đỏ thẫm liên tiếp rơi xuống trên quầng sáng phòng ngự. Những ngọn lửa đó chưa biến mất thì đã có mấy chục ngọn lửa Hủy Diệt Chi Hỏa khác hiện ra.

Khí tức Cảnh Ngôn khẽ ngưng, quát:

- Mở cho ta!

Pháp Tắc Chi Lực mãnh liệt chấn động, bên ngoài quầng sáng màu lam pháp văn di động, bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Ngay sau đó, toàn bộ quầng sáng chợt mở rộng.

Cảnh Ngôn gầm nhẹ:

- Lao ra đi!

Đám người Dịch Tường đều hết sức chăm chú, sau khi nghe Cảnh Ngôn nói vậy liền cùng phát lực, vọt mạnh về trước.

- Phù!

Sau một hô hấp, mọi người rốt cục cũng chạy ra khỏi Hỏa Diễm Chi Địa. Khi xoay người nhìn lại, từng ngọn lửa đỏ thẫm kia đang từ từ biến mất trong không trung.

- Thật sự quá đáng sợ!

Chung tiên sinh lấy lại bình tĩnh nói:

- Không ngờ vào lúc cuối cùng công kích sẽ mãnh liệt đến thế. Nếu không có Cảnh Ngôn đạo hữu thì e rằng ta cũng ngăn không được.

Tuy nhìn qua Cảnh Ngôn mang mọi người lao ra khá nhẹ nhàng nhưng hung hiểm trong đó ai cũng biết.

Hủy Diệt Chi Hỏa kia xuất hiện dày đặc, hơn mấy chục cái, công kích như thế khủng bố tới cỡ nào? Nếu không có Cảnh Ngôn ngăn trở thì bọn họ nhất định sẽ chết ở đây.

Đám người Dịch Tường cúi chào với Cảnh Ngôn:

- Cảm ơn Cảnh Ngôn đại nhân!

Cảnh Ngôn phất tay:

- Chư vị không cần khách khí như thế!

Cảnh Ngôn khẽ cảm thụ Pháp Tắc Chi Lực trong không gian, tán thưởng:

- Pháp Tắc Chi Lực nơi này thật sự nồng đậm quá.

Càng tiến sâu vào trong, Pháp Tắc Chi Lực lại càng đậm hơn. Nếu bên ngoài Pháp Tắc Chi Lực cũng được như thế thì

sẽ có bao nhiêu cường giả Thánh Đạo cảnh xuất hiện chứ? Thế giới này sẽ dựng dục được bao nhiêu tài nguyên trân quý? Bao gồm các loại khoáng thạch như thần tinh và các loại linh thảo trân quý?

Chung tiên sinh cũng thu kiện thánh khí kia lại. Thoạt nhìn thì chung quanh nơi này tạm thời không có nguy hiểm.

Chung tiên sinh nói:

- Chúng ta nghỉ ngơi trước một chút, sau đó tiếp tục xâm nhập vào trong. Chư vị cũng có thể tìm kiếm các nơi một phen. Đây là nơi Pháp Tắc Chi Tổ sinh ra, hẳn là sẽ có rất nhiều báu vật kinh thiên động địa.

Pháp Tắc Chi Tổ đương nhiên vô cùng trân quý, nhưng dù sao số lượng Pháp Tắc Chi Tổ lại quá ít, rất có thể chỉ sinh ra một cái. Mà vật sinh ra chung với Pháp Tắc Chi Tổ sẽ tương đối nhiều hơn, hơn nữa cũng đều là những báu vật có giá trị không thể đo lường.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừ, tạm thời điều chỉnh một chút. Chung tiên sinh, nơi Pháp Tắc Chi Tổ sinh ra ngoại trừ Hỏa Diễm Chi Địa còn có những nguy hiểm nào khác không?

Chung tiên sinh nghĩ nghĩ, chậm rãi đáp:

- Nguy hiểm nhất định là có , theo ta được biết, các nguy hiểm nơi Pháp Tắc Chi Tổ sinh ra đều có hình thức không giống nhau. Nhưng có thể xác định, Hỏa Diễm Chi Địa tuyệt đối không phải nơi nguy hiểm nhất ở đây. Chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, càng tới gần Pháp Tắc Chi Tổ sẽ càng nguy hiểm.

Hết chương 927.

Chương 928. Tổn Thất Quá Lớn

Sau lưng vị trí của đám người Cảnh Ngôn là Hỏa Diễm Chi Địa, trước mặt lại là chốn không biết tên. Ngay cả Chung tiên sinh cũng không biết phía trước tột cùng sẽ có bao nhiêu nguy hiểm đang chờ đón họ cho nên bọn họ chỉ có thể đi bước nào tính bước nấy.

Sau khi vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa, thần niệm lại có thể sử dụng bình thường. Cảnh Ngôn cũng thả thần hồn ra ngoài, cố gắng tra xét hoàn cảnh bốn phía.

Thần niệm Cảnh Ngôn không ngừng kéo dài, bao phủ phạm vi cực lớn. Nhưng thực hiển nhiên, địa vực nơi này còn lớn hơn Cảnh Ngôn tưởng nhiều.

Cảnh Ngôn gắng hết sức thúc dục thần niệm vẫn cứ không thể tra xét rõ tất cả mọi thứ phía trước. Còn việc Pháp Tắc Chi Tổ giấu ở nơi nào, lại càng không có bất cứ thông tin gì.

Tâm trạng Cảnh Ngôn vô cùng ngưng trọng.

Đến tận bây giờ Cảnh Ngôn vẫn không hề cảm giác được khí tức nguy hiểm chính xác nào nhưng hắn lại vẫn luôn cảm thấy trong lòng năng trịch, tựa như đá đè.

Nguy hiểm có thể khiến hắn cảm thấy khó chịu tuyệt đối không bình thường. E rằng nó còn đáng sợ hơn Hủy Diệt Chi Hỏa ở Hỏa Diễm Chi Địa nhiều lắm.

Cảnh Ngôn chuyển mắt nhìn về phía đám người Dịch Tường. Hắn nói:

- Dịch Tường lão ca, chúng ta tiếp theo sẽ tiếp tục tiến về phía trước, các ngươi không được rời khỏi ta quá xa. Các ngươi thả thần hồn ra, một khi gặp được nguy hiểm lập tức dùng thần niệm truyền âm cho ta biết.

Dịch Tường gật đầu:

- Ừ, ta hiểu rồi.

Cảnh Ngôn nói:

- Như vậy… Xuất phát đi!

Tuy thông qua Hỏa Diễm Chi Địa làm Cảnh Ngôn tiêu hao không ít nhưng chỉ cần hơi bổ sung nguyên khí trong tử phủ là được.

Về phần những người khác, Chung tiên sinh tiêu hao không bao nhiêu, để duy trì thánh khí kia chủ yếu vẫn dựa vào Cảnh Ngôn. Đám người Dịch Tường lại càng không tiêu hao gì. Bọn họ hoàn toàn được Cảnh Ngôn bảo vệ đưa ra Hỏa Diễm Chi Địa.

Mọi người bắt đầu di chuyển về trước, cũng phân tán ở khắp mọi nơi.

Muốn kiếm báu vật hiển nhiên việc tụ cùng một chỗ không quá thích hợp. Địa vực này quá lớn, dù đám người Dịch Tường phân tán đi thì phạm vi có thể thăm dò chỉ sợ cũng chỉ một chút mà thôi.

Muốn tìm được báu vật sinh ra cùng với Pháp Tắc Chi Tổ quả thật cần vô cùng may mắn.

Bên kia.

Đám người trận doanh dân bản xứ Âu Dương Lâm cũng từ từ tới gần biên giới Hỏa Diễm Chi Địa.

Sau khi đám người Thiên Nguyên đại lục rời khỏi, bọn họ vẫn cứ tiếp tục phái người dò đường, chẳng qua lúc này là do võ giả cả sáu đại lục thay phiên nhau.

Bởi vì không ngừng có người rời khỏi sự bảo hộ của Thánh Quang Tháp ra ngoài dò đường nên tốc độ di chuyển của bọn họ tăng nhanh không ít.

Thấy sắp ra khỏi Hỏa Diễm Chi Địa, vẻ mặt mọi người đều đầy hưng phấn. Trong lúc dò đường tuy đã chết không ít võ giả Thánh Đạo cảnh nhưng bọn họ thấy đều đáng giá.

- Oanh!

Lúc bọn họ tăng tốc, chuẩn bị dồn lực lao ra ngoài thì số lượng Hủy Diệt Chi Hỏa phía trước lập tức tăng mạnh. Khi Hủy Diệt Chi Hỏa chạm tới quầng sáng phòng ngự của Thánh Quang Tháp, quầng sáng đều mạnh mẽ chớp lóe.

Mấy cường giả Nửa Bước Hư Thần đều biến sắc, áp lực bọn họ phải chịu đột nhiên tăng nhiều, nguyên khí trong tử phủ đều bị vận chuyển đến cực hạn.

Tiểu Thiên lo lắng la lên:

- Mau đưa nguyên khí vào! Mọi người, đều mau đưa nguyên khí vào trong Thánh Quang Tháp! Mau lên, Thánh Quang Tháp sắp chịu không nổi rồi!

Một khi Thánh Quang Tháp không ngăn được Hủy Diệt Chi Hỏa thì kết cục của đám người bọn họ có thể đoán được. Tuyệt đối sẽ chết sạch trong thời gian ngắn.

Đám võ giả Thánh Đạo cảnh cũng không dám chần chừ chút nào, ai cũng điên cuồng vận chuyển nguyên khí. Quầng sáng năng lượng của Thánh Quang Tháp đang chớp lóe liên tục, có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

- Ngăn không được!

Đôi mắt Âu Dương Lâm lóe sáng, quát lớn:

- Không được, mau lao ra! Mọi người chú ý, xông!

- Vèo!

Cỡ chừng hơn hai trăm võ giả đều nhanh chóng xông tới. Bọn họ mang theo quầng sáng phòng ngự của Thánh Quang Tháp điên cuồng phóng về trước.

- Phốc!

Quầng sáng của Thánh Quang Tháp rốt cục cũng vỡ vụn, nhiệt độ cao khủng bố lập tức từ bốn phương tám hướng ùa tới. Từng ngọn lửa Hủy Diệt Chi Hỏa thổi quét bừa bãi.

- A!

- Chết tiệt…

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, từng thân ảnh hóa thành hư vô trong ngọn lửa hung tàn. Có vài người thậm chí còn chưa kịp kêu đã bị đốt sạch, xương cốt không còn.

Nhưng cùng lúc đó, cũng không ngừng có người chạy thoát thành công khỏi Hỏa Diễm Chi Địa, an toàn tới nơi đối diện. Những võ giả lao qua được đều há miệng thở dốc, vẻ mặt kinh hoảng rất lâu. Trong đôi mắt họ đều là sự kinh hãi.

Nếu sớm biết nơi này hung hiểm như thế, chỉ sợ rất nhiều người sẽ không tới. Cho dù Pháp Tắc Chi Tổ có hấp dẫn thế nào bọn họ có thể cũng sẽ buông tha.

Một lát sau, chung quanh bình tĩnh lại. Người còn sống cũng thoát khỏi Hỏa Diễm Chi Địa, còn người không ra được cũng đã chết hết.

Đám võ giả Nửa Bước Hư Thần như Âu Dương Lâm thì đều còn sống. Nhưng bọn họ cũng đều hoảng hốt hồi lâu.

Công kích đáng sợ như thế, nếu đám Nửa Bước Hư Thần bọn họ hơi chậm một chút cũng sẽ chết rồi.

Một võ giả Nửa Bước Hư Thần kiểm kê nhân số xong liền thở dài, bất đắc dĩ nói:

- Tổn thất quá lớn, đợt công kích vừa rồi chúng ta tổn thất chừng hơn năm mươi người.

Trước lúc bước vào Hỏa Diễm Chi Địa, tổng quân số của họ là hơn ba trăm nhưng bây giờ, ngoại trừ hơn mười võ giả Thiên Nguyên đại lục đi theo Cảnh Ngôn thì chỉ còn chưa được hai trăm!

Vẻ mặt rất nhiều người đều đầy thống khổ.

Bởi vì người chết đi có khi là huynh đệ tỷ muội có quan hệ rất tốt với họ. Bọn họ sẽ không còn gặp lại được những người ấy nữa.

Không khí bi thương bao phủ.

Một Nửa Bước Hư Thần khác cũng lắc đầu nói:

- Đúng vậy! Nếu không thể có được Pháp Tắc Chi Tổ thì lần đi này…

Có người đột nhiên nhớ tới đám người Dịch Tường của Thiên Nguyên đại lục:

- Người Thiên Nguyên đại lục…

Âu Dương Lâm cười lạnh nói:

- Đợt Hủy Diệt Chi Hỏa cuối dày đặc như thế thì dù người Thiên Nguyên đại lục có theo Chung tiên sinh đến được gần đó cũng tuyệt đối không qua được. Có thể là đã chết hết đi!

Tiếu Thiên gật đầu đồng ý:

- Đúng vậy! Chung tiên sinh kia tuy thần bí, thủ đoạn nhiều nhưng chỉ sợ cũng bất lực khi đối mặt với đám Hủy Diệt Chi

Hỏa ấy thôi. Đương nhiên, bản thân hắn có thể sẽ sống sót nhưng lúc nguy hiểm tới tính mạng hắn nhất định sẽ vất bỏ người của Thiên Nguyên đại lục.

Âu Dương Lâm cũng chẳng mấy áy náy, nói:

- Hừ, cũng không thể trách chúng ta, đây là do bọn chúng tự tìm. Nếu bọn chúng vẫn theo chúng ta thì chắc chắn không chết sạch như thế.

Những người khác đều im lặng không nói.

Mặc kệ nói thế nào, võ giả Thiên Nguyên đại lục cũng thuộc về trận doanh dân bản xứ bọn họ. Nói thật lòng bọn họ cũng không hy vọng đám người Dịch Tường chết ở đây. Nhưng bây giờ có nghĩ nhiều hơn nữa cũng không thể thay đổi được cái gì.

Một người chuyển mắt, nói:

- Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi hồi phục một chút rồi tiếp tục xuất phát. Dựa vào tin tức Người Thủ Hộ cho chúng ta thì thông qua Hỏa Diễm Chi Địa hẳn sẽ xuất hiện một số bảo vật sinh ra cùng với Pháp Tắc Chi Tổ. Nếu có thể được một chút báu vật ấy thì cũng không sao.

Hết chương 928.

Chương 929. Pháp Tắc Kết Tinh

Cảnh Ngôn, Chung tiên sinh và đám võ giả Thiên Nguyên đại lục đang chậm rãi tiến lên. Dịch Tường đột nhiên tiếp thu một cỗ thần niệm:

- Dịch Tường đại ca, ta phát hiện một thứ.

Dịch Tường theo bản năng hỏi lại:

- Thứ gì vậy?

Sau đó, Dịch Tường lập tức báo cho Cảnh Ngôn biết. Trong lòng Cảnh Ngôn cũng hơi động:

- Chẳng lẽ kiếm được thứ tốt sao?

Sau đó Cảnh Ngôn cũng đem tin này báo cho Chung tiên sinh đang ở một chỗ khác. Tất cả mọi người nhanh chóng di chuyển về một chỗ. Một võ giả Thánh Đạo nhất cảnh đang đứng ở đó, trong tay cầm một tinh thạch màu sắc rực rỡ, vẻ mặt kích động.

Đám người Dịch Tường, Cảnh Ngôn lát sau liền đến.

Võ giả Thánh Đạo nhất cảnh kia thấy mọi người đã đến liền nhanh chóng nghênh đón, nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, Chung tiên sinh, Dịch Tường đại ca! Đây là vật ta phát hiện được, nhìn qua thì hơi giống thần tinh nhưng tốt hơn thần tinh nhiều. Ta có thể cảm nhận được khí tức pháp tắc rất mãnh liệt từ nó.

Võ giả Thánh Đạo nhất cảnh kia hơi giơ tinh thạch màu sắc rực rỡ trong tay lên.

Dịch Tường thoáng nhíu mày:

- Đây là…

Ánh mắt Cảnh Ngôn lóe lóe, nhìn tinh thạch rực rỡ trong tay người kia.

Đúng như lời võ giả nói, khối tinh thạch này quả thật tương đối giống thần tinh nhưng lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa Cảnh Ngôn có thể cảm ứng được Pháp Tắc Chi Lực mãnh liệt và mạnh mẽ hơn thần tinh rất nhiều từ nó. Mặc dù đứng cách nó trên mười thước hắn cũng có thể cảm giác được dao động pháp tắc rất rõ ràng.

Chung tiên sinh chậc lưỡi nói:

- Vận may không tệ!

Dịch Tường nhìn Chung tiên sinh hỏi:

- Chung tiên sinh, ngươi biết thứ này sao?

Chung tiên sinh gật đầu nói:

- Ừ, thứ này gọi là Pháp Tắc Kết Tinh, là một trong những vật sinh ra cùng với Pháp Tắc Chi Tổ, ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực cực kì tinh thuần. Nó còn quý giá hơn thần tinh nhiều lắm. Ở Thần giới, Pháp Tắc Kết Tinh cũng là báu vật hiếm có. Một Pháp Tắc Kết Tinh cần cỡ một ngàn khối thần tinh mới mua được.

- Tê!

Mọi người nghe Chung tiên sinh nói vậy đều hít một ngụm khí lạnh.

Một ngàn khối thần tinh?

Cũng quá quý đi?

Cho dù trước đại chiến nhân thần, võ giả thế giới này muốn có được một ngàn khối thần tinh cũng không dễ dàng.

Ví dụ như Linh La tiền bối, theo Cảnh Ngôn được biết, Linh La năm ấy cũng là cường giả đứng đầu trong Nửa Bước Hư Thần nhưng Cảnh Ngôn cũng chỉ kiếm được hơn chín trăm khối thần tinh từ trong động phủ của Linh La.

Có thể thấy, trước khi đại chiến nhân thần xảy ra, ngay cả cường giả như Linh La tiền bối cũng chỉ có được từ hơn chín trăm khối đến dưới một ngàn khối thần tinh mà thôi.

Võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường chỉ sợ cả đời cũng không thấy được nhiều thần tinh như thế.

Ai cũng nhìn võ giả Thánh Đạo nhất cảnh kia với ánh mắt đầy hâm mộ.

Sắc mặt võ giả ấy hơi đỏ lên. Gã nhìn mọi người, ánh mắt có chút chần chờ và do dự:

- Đây… Đây cũng quá quý đi?

Dịch Tường cười nói:

- Viên Cường, ngươi may mắn thật. Ngươi tìm thấy khối Pháp Tắc Kết Tinh ấy cũng xem như lần này đi không uổng công.

Ánh mắt võ giả tên Viên Cường kia đột nhiên trở nên nghiêm nghị, dường như làm một quyết định gì đó. Gã nói:

- Dịch Tường đại ca, Cảnh Ngôn đại nhân, khối Pháp Tắc Kết Tinh này ta giao cho các ngươi.

Viên Cường nói xong liền đưa khối Pháp Tắc Kết Tinh kia ra trước.

Dịch Tường hơi giật mình:

- Đây là?

Viên Cường kiên định nói:

- Dịch Tường đại ca, mấy năm nay ngươi vẫn luôn dẫn dắt chúng ta mới khiến chúng ta có thể có chút địa vị ở Thiên Không Thánh Điện. Lần này, chúng ta có thể vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa cũng toàn dựa vào Cảnh Ngôn đại nhân và Chung tiên sinh cho nên khối Pháp Tắc Kết Tinh này ta không thể lấy.

- …

Dịch Tường nhìn Cảnh Ngôn không biết nói gì. Cảnh Ngôn xua tay nói:

- Nếu Pháp Tắc Kết Tinh là do ngươi tìm được thì nó cũng thuộc về ngươi. Nhưng nên chia thế nào thì còn cần các ngươi tự bàn bạc. Các ngươi có thể đem khối Pháp Tắc Kết Tinh này chia đều. Đương nhiên không cần tính phần ta.

Cảnh Ngôn nói vậy cũng là lo lắng cho Viên Cường.

Bản thân Viên Cường chỉ là một võ giả Thánh Đạo nhất cảnh, việc cầm khối Pháp Tắc Kết Tinh này đối với gã cũng chưa hẳn là chuyện tốt.

Một Pháp Tắc Kết Tinh cũng đủ để cường giả Nửa Bước Hư Thần đỏ mắt giết người cướp của rồi.

Mặc dù đám võ giả Thiên Nguyên đại lục này không cướp của Viên Cường nhưng võ giả của các đại lục khác thì sao? Cường giả của thần tộc nữa?

Chung tiên sinh cười nói:

- Ha ha, cũng không cần tính ta vào. Nhưng ta lại cảm thấy lời Cảnh Ngôn đạo hữu nói có lý. Tu vi vị Viên Cường đạo hữu này chỉ có Thánh Đạo nhất cảnh, sử dụng Pháp Tắc Kết Tinh tu luyện thì quá lãng phí. Hơn nữa cũng sẽ khiến những người khác mơ ước cho nên vẫn nên chia đều cho mọi người tương đối tốt. Tiếp đó, nếu những người khác tìm được bảo bối thì cũng muốn chia đều với nhau. Làm như vậy còn có một

cái lợi chính là không có ai đi chuyến này uổng công cả, ai cũng có được chỗ tốt.

Viên Cường lại nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân và Chung tiên sinh nói đúng, chúng ta chia đều đi.

Dịch Tường hỏi Viên Cường:

- Viên Cường, ngươi xác định sao?

- Ừ!

Viên Cường gật đầu. Dịch Tường nhìn về phía những người khác:

- Những người khác có ý kiến gì không? Nếu chúng ta chia đều khối Pháp Tắc Kết Tinh này thì dù tiếp theo chúng ta phát hiện được bất kì bảo vật gì cũng phải chia đều.

Tất cả mọi người đồng ý.

Dịch Tường cười khổ, nhìn Pháp Tắc Kết Tinh nói:

- Bây giờ… Nên chia Pháp Tắc Kết Tinh này thế nào đâu? Thứ này có vẻ cũng không thể cắt thành hơn mười phần được.

Cảnh Ngôn đề nghị:

- Như vậy được không, Pháp Tắc Kết Tinh trị giá một ngàn khối thần tinh, ta dùng một ngàn khối thần tinh mua nó, sau đó các ngươi chia chỗ thần tinh ấy ra.

Pháp Tắc Kết Tinh này ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực rất mạnh, nó hiển nhiên rất quan trọng với Cảnh Ngôn. Thần tinh bình thường đã không còn quá tốt với Cảnh Ngôn, nếu Cảnh Ngôn có thể dùng Pháp Tắc Kết Tinh thì sẽ rất tuyệt vời.

Dịch Tường hưng phấn đáp:

- Như vậy tốt quá!

Những người khác cũng đều đồng ý.

Cảnh Ngôn lấy ra một ngàn khối thần tinh mua Pháp Tắc Kết Tinh. Một ngàn miếng thần tinh chia làm hơn mười phần, mỗi người một phần. Dịch Tường cũng tính cả phần của Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh vào nhưng hai người đều kiên quyết không lấy.

Đám người Dịch Tường thấy thái độ Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh kiên quyết, hơn nữa bọn họ cũng nhận ra hai người cũng không thiếu thần tinh, Cảnh Ngôn tùy tiện liền lấy ra một ngàn miếng thần tinh, thì sao có thể thiếu chứ? Cho nên mấy người họ cũng sẽ không kiên trì nữa.

Việc phân chia nhanh chóng chấm dứt. Chung tiên sinh nói:

- Chúng ta tiếp tục tìm kiếm, Pháp Tắc Kết Tinh này chắc chắn không phải chỉ có một khối. Nếu may mắn, nói không chừng khối thứ hai sẽ tìm được rất nhanh.

Mọi người ai cũng hưng phấn.

Nói thật thì lần bước vào nơi Pháp Tắc Chi Tổ này mặc dù mấy người Dịch Tường chỉ tìm được một Pháp Tắc Kết Tinh thì cũng có thể nói là thu hoạch phong phú rồi. Mỗi người đều chia được gần một trăm miếng thần tinh, ở bên ngoài làm sao có?

- Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng vang mạnh truyền đến từ một hướng rất xa. Ngay sau đó Cảnh Ngôn liền cảm giác được một cỗ năng lương dao động mãnh thổi quét tới.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống, nhìn về phía sau:

- Xảy ra chuyện gì? Có chém giết sao?

Hết chương 929.

Chương 930. Phiền Toái Lớn

Tuy vì khoảng cách xa, dao động năng lượng truyền tới đây đã rất yếu nhưng Cảnh Ngôn vẫn có thể cảm ứng được. Ngay sau đó, đám người Dịch Tường cũng cảm nhận được cỗ dao động trên. Sắc mặt Dịch Tường căng thẳng nói:

- Đây là… Chẳng nhẽ nhân loại bản xứ và người thần tộc đánh nhau?

Để có được càng nhiều báu vật sinh ra cùng với Pháp Tắc Chi Tổ, võ giả hai trận doanh chém giết nhau cũng không phải không thể nào.

Cảnh Ngôn trầm ngâm:

- Có khả năng đó. Nhưng nếu không phải trường hợp đặc biệt thì hai bên hẳn không tới mức chém giết lẫn nhau đâu. Bọn họ hẳn đều rõ khi hai trận doanh chém giết quy mô lớn đều không có lợi cho cả hai bên.

Chung tiên sinh tùy ý nói:

- Đi xem liền biết.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừ, chúng ta đi xem xem.

Một đám người nhanh chóng di chuyển về phía kia.

Tìm bảo vật ở đây không phải cứ tới trước là có ưu thế tuyệt đối. Kẻ đến sau chưa chắc thua người đến trước. Ở đây, sự may mắn càng quan trọng hơn.

- Đó là…

Đám người Cảnh Ngôn thấy được cảnh tượng chém giết.

Một con mãnh thú đen toàn bộ, trên đầu có một cái sừng khổng lồ đang công kích điên cuồng. Cơ thể mãnh thú này tràn ngập lực lượng cực kỳ khủng bố, thân thể như một ngọn núi nhỏ.

Bên kia, rất nhiều võ giả đang nhờ vào sự bảo vệ của thánh khí mạnh mẽ không ngừng tấn công kẻ địch. Từng đạo ánh sáng chớp lóe, bóng tối chung quanh đều bị xua tan.

Vẻ mặt Dịch Tường kinh hãi nói:

- Đây là dã thú gì vậy? Lực lượng đáng sợ quá, phòng ngự cũng kinh người. Những công kích đánh trúng nó đa số đều không thể để lại vết thương rõ ràng nào cả.

- Đó là thần thú!

Chung tiên sinh ngưng mắt nói:

- Nó là Địa Hành Long, là thần thú thực sự, không phải đám linh thú, ngụy thần thú bình thường có thể so sánh. Mặc dù ở Thần giới thì Địa Hành Long chỉ là thần thú hạ đẳng nhưng lực phá hoại của nó cũng không thể khinh thường. Ngay cả Hư Thần hạ cấp muốn giết Địa Hành Long cũng không dễ dàng.

Cảnh Ngôn cũng hơi giật mình:

- Nơi này lại có thần thú?

Chung tiên sinh giải thích:

- Điều này cũng bình thường! Ở một mức độ nào đó, thần thú càng mẫn cảm với một số thiên tài địa bảo hơn nhân loại chúng ta. Địa Hành Long này có lẽ cũng cảm nhận được khí tức của Pháp Tắc Chi Tổ nên liền tới đây chiếm cứ từ lúc Pháp Tắc Chi Tổ còn chưa hiện thế.

Cảnh Ngôn gật đầu.

- Người đang đánh với Địa Hành Long hình như là thần tộc.

Xuyên qua quầng sáng năng lượng, Cảnh Ngôn nhìn thấu những người đang chém giết với Địa Hành Long. Ai cũng lạ mặt nên Cảnh Ngôn đoán đó không phải dân bản xứ hắn mới gặp ban nãy.

Chung tiên sinh lạnh nhạt đáp:

- Ừ, đúng là người thần tộc đang đánh với Địa Hành Long. Bọn họ gặp phiền phức rồi. Lực phòng ngự của Địa Hành Long rất mạnh, muốn khiến nó bị thương chỉ sợ ngay cả Nửa Bước Hư Thần cũng cần phải dùng thánh khí lực công kích mạnh mới làm được. Thánh Đạo cảnh bình thường đều không thể phá được phòng ngự cơ thể của nó. Nhưng Địa Hành Long cũng là thần thú hạ đẳng bình thường, phương thức tấn công cũng chỉ dựa vào lực lượng cơ thể mà thôi. Người thần tộc dựa vào ưu thế số đống hắn có thể chậm rãi giết chết Địa Hành Long. Đương nhiên, bọn họ chắc chắn sẽ tổn thất rất lớn, chỉ sợ sẽ chết không ít võ giả Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Ngôn nhìn Chung tiên sinh hỏi:

- Chung tiên sinh, ngươi không tính đi giúp bọn họ sao?

Chung tiên sinh cười đáp:

- Ha ha, tại sao ta phải giúp? Ta và bọn họ lại không quen.

Cảnh Ngôn cũng cười.

Đúng như lời Chung tiên sinh nói, võ giả Nửa Bước Hư Thần của thần tộc quả thật có thể tạo ra một ít tổn thương cho Địa Hành Long nhưng những vết thương kia cũng không nghiêm trọng.

Bọn họ muốn giết Địa Hành Long chỉ có thể dựa vào đánh lâu dài. Đòn tấn công của Địa Hành Long lại vô cùng uy

mãnh, dù được thánh khí phòng ngự bảo vệ, thỉnh thoảng cũng sẽ có võ giả Thánh Đạo cảnh bị nó giết chết.

Không phải bị cắn chết, bị đập chết cũng là bị lực lượng khủng bố chấn chết.

Cảnh Ngôn đứng ở xa nhìn, không hề có ý giúp một tay. Cảnh Ngôn không hề có chút hảo cảm nào với người thần tộc cả. Tuy mẫu thân Cảnh Ngôn cũng là thần tộc nhưng tận đáy lòng hắn vẫn cứ nghiêng về phía nhân loại bản xứ.

- Hử? Một hướng khác cũng xảy ra chém giết?

Rất nhanh, Cảnh Ngôn lại cảm giác được một cỗ năng lượng dao động khác thường khác. Nó cũng truyền tới một hướng khác.

Chung tiên sinh cũng nhíu mày:

- Hình như là… Đây là… trận doanh của nhân loại bản xứ. Chẳng lẽ bọn họ cũng đụng phải thần thú sao?

Cảnh Ngôn đáp:

- Đi qua xem sao.

Bên kia đúng là trận doanh của dân bản xứ. Bọn họ cũng gặp phải một con thần thú.

Thần thú bọn họ gặp được không phải Địa Hành Long như bên thần tộc mà là một thần thú cơ thể nhỏ bé, toàn thân một màu lửa đỏ. Thần thú này có tám chân, tốc độ cực nhanh, nó không ngừng tấn công trận hình của bên trận doanh dân bản xứ.

Chung tiên sinh ngưng mắt nói:

- Cư nhiên là Hỏa Độc Hạt!

Vẻ mặt Chung tiên sinh ngưng trọng hơn khi thấy Địa Hành Long ban nãy nhiều lắm.

Hỏa Độc Hạt có chừng tám chân cùng với một cái đuôi sắc nhọn màu đỏ thẫm. Lúc nó tấn công còn phát ra tiếng rít chói tai. Tiếng rít ấy là một loại công kích. Bọn họ đứng ở xa nghe thấy nó cũng đã thấy không thoải mái. Thần hồn cũng bị ảnh hưởng nhất định.

Qua đó có thể thấy nếu tiếp xúc gần gũi nó sẽ bị ảnh hưởng lớn thế nào.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Hỏa Độc Hạt rất khó đối phó?

Chung tiên sinh đáp:

- Ừ! Hỏa Độc Hạt cũng giống Địa Hành Long, đều là thần thú hạ cấp. Nhưng ở Thần giới, nếu để Hư Thần hạ cấp lựa chọn, đa số đều chọn đánh nhau với Địa Hành Long. Địa Hành Long chỉ có một kiểu công kích, lực phòng ngự mạnh mẽ mà thôi nhưng Hỏa Độc Hạt lại khác. Hỏa Độc Hạt không chỉ tấn công bằng âm thanh mà nó còn có kịch độc. Ngay cả Hư Thần nếu trúng độc của Hỏa Độc Hạt, không nhanh chóng giải độc thì cũng bị nó giết chết. Hơn nữa để giải được độc của Hỏa Độc Hạt cũng không phải Giải Độc Đan bình thường có thể dùng được.

Chung tiên sinh hít một hơi, nói tiếp:

- Quan trọng hơn là… Tốc độ Hỏa Độc Hạt nhanh kinh người, đa số Hư Thần hạ cấp đều không nhanh bằng nó. Nói cách khác, đa số Hư Thần hạ cấp đánh với Hỏa Độc Hạt đều bị nó chà đạp.

Chung tiên sinh phán đoán:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, võ giả dân bản xứ lần này chỉ sợ sẽ tổn thất thảm trọng. Với thực lực bọn họ muốn giết chết thần thú như Hỏa Độc Hạt phải dựa vào trận pháp giữ chân nó lại hoặc phải có thánh khí có khả năng trấn áp mạnh mới xong.

Cảnh Ngôn nhíu chặt mày. Hắn cũng nhìn ra được phương thức công kích của Hỏa Độc Hạt.

Xét về lực lượng, Hỏa Độc Hạt chắc chắn thua xa Địa Hành Long. Nhưng võ giả dân bản xứ lại thật không biết làm thế nào với nó. Công kích của bọn họ rất khó đánh trúng Hỏa Độc Hạt, tốc độ của nó quá nhanh.

Mà tuy quầng sáng năng lượng do thánh khí phòng ngự của bọn họ hình thành có thể phòng ngự được đa số công kích của Hỏa Độc Hạt nhưng lại không thể phòng ngự tuyệt đối. Hỏa Độc Hạt chỉ cần xé ra một lỗ hổng nhỏ liền có thể đâm đuôi vào phóng ra kịch độc.

Hết chương 930.

Chương 931. Cứu Bọn Họ Một Lần

Kịch độc ngay cả cường giả Hư Thần đều chịu không được huống gì là Thánh Đạo cảnh bình thường?

Chỉ cần dính vào một chút, hầu như đều mất mạng ngay lập tức.

Trong thời gian ngắn cũng đã có không ít võ giả Thánh Đạo cảnh cơ thể tím đen, chết ngay lập tức.

Hỏa Độc Hạt cũng cực kỳ giảo hoạt. Nó cũng không cứng đối cứng với võ giả Nửa Bước Hư Thần bên trận doanh dân bản xứ. Nó tận lực né tránh những đòn tấn công của võ giả Nửa Bước Hư Thần sau đó tìm cơ hội tấn công.

Mặc dù quân số trận doanh dân bản xứ nhiều nhưng lại không làm gì được Hỏa Độc Hạt kia. Một số trận bàn trận pháp cao cấp được quăng ra ngoài nhưng cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến Hỏa Độc Hạt.

Nếu cứ như vậy thì kết quả chỉ sợ sẽ giống như lời Chung tiên sinh nói, võ giả trận doanh dân bản xứ sẽ tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

- Đáng chết!

- Chết tiệt, tại sao thần thú Hỏa Độc Hạt lại xuất hiện ở đây?

Cường giả Nửa Bước Hư Thần vừa gào vừa cố gắng công kích Hỏa Độc Hạt.

Nửa Bước Hư Thần của Thiên Khuyết đại lục, Tiếu Thiên suy nghĩ nói:

- Cứ vậy không được, tất cả chúng ta có chết hết cũng có lẽ chưa giết được Hỏa Độc Hạt!

Nữ cường giả Nửa Bước Hư Thần duy nhất nhíu mày:

- Vậy phải làm thế nào? Nếu không thể bảo trì trận hình đầy đủ thì mức độ tử thương bên chúng ta sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Một Nửa Bước Hư Thần khác nói:

- Hiện giờ… Chỉ có một biện pháp có thể thử xem.

Sắc mặt Âu Dương Lâm xanh mét hỏi:

- Biện pháp gì?

Nửa Bước Hư Thần kia nhìn cơ thể đỏ lửa của Hỏa Độc Hạt chằm chằm, cắn răng nói:

- Mấy Nửa Bước Hư Thần chúng ta đi ra ngoài, gắng sức dẫn Hỏa Độc Hạt kia đi.

- Dẫn đi?

Ánh mắt những Nửa Bước Hư Thần còn lại đều cứng lại. Âu Dương Lâm hỏi:

- Nếu Hỏa Độc Hạt không để ý tới chúng ta thì sao? Còn nữa, tốc độ chúng ta đều thua xa Hỏa Độc Hạt, nếu Hỏa Độc Hạt đuổi theo chúng ta thì chúng ta thoát bằng cách nào?

Dẫn Hỏa Độc Hạt đi chắc chắn là hành động vô cùng nguy hiểm, Âu Dương Lâm gã không muốn chết.

Nửa Bước Hư Thần kia nói:

- Chỉ có thể thử một lần, nếu không võ giả Thánh Đạo cảnh của mấy đại lục chúng ta có thể đều sẽ chết ở đây.

Ánh mắt nữ võ giả Nửa Bước Hư Thần kia chợt lóe, nói:

- Nếu không vậy đi, mấy người chúng ta tách nhau ra. Dù tốc độ Hỏa Độc Hạt nhanh nhưng nó chỉ có một mình, không thể đuổi theo tất cả chúng ta được.

Khi nàng nói vậy, những người khác đều trở nên yên lặng.

Ai cũng hiểu được, dù Hỏa Độc Hạt quả thật chỉ có một mình, nó chỉ có thể đuổi theo một nhóm, nhiều nhất là hai nhóm người nhưng hai nhóm bị nó đuổi theo ấy chỉ sợ sẽ không có ai sống sót. Lựa chọn như thế, sống hay chết toàn dựa vào may mắn.

Lúc này, một người kinh ngạc hô:

- A? Các ngươi xem, đó không phải là…

Gã thấy được đám người Cảnh Ngôn đang đứng xa xa.

- Dịch Tường?

- Là những võ giả Thiên Nguyên đại lục tách ra khỏi chúng ta khi trước. Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh đều có mặt.

- Sao có thể thế được? Sao bọn họ lại không chết? Bọn họ vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa bằng cách nào? Bọn họ… dường như không thiếu một ai cả, ai cũng sống sót.

Trong trận doanh dân bản xứ phát ra từng âm thanh kinh ngạc.

Bọn họ cho rằng võ giả Thiên Nguyên đại lục sau khi rời đi có thể đã chết hết. Chung tiên sinh còn sống bọn họ không ngạc nhiên nhưng việc tất cả võ giả Thiên Nguyên đại lục đều còn sống lại vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Khúc cuối cùng trước khi rời khỏi Hỏa Diễm Chi Địa, số lượng Hủy Diệt Chi Hỏa xuất hiện quả thật quá khủng bố. Ngay cả trận doanh lớn như bọn họ cũng đều chết mấy chục

võ giả Thánh Đạo cảnh. Chung tiên sinh lại dựa vào thủ đoạn gì để khiến tất cả võ giả Thiên Nguyên đại lục đều còn sống vậy?

- Tê tê!

Hỏa Độc Hạt vẫn tiếp tục tấn công không ngừng.

Cảnh Ngôn nhìn trận doanh dân bản xứ, vẻ mặt lạnh lùng. Hắn cũng không có vội vàng ra tay giúp đỡ.

Nếu trước lúc phát sinh mâu thuẫn với đám người Âu Dương Lâm ở Hỏa Diễm Chi Địa, Cảnh Ngôn thấy cảnh võ giả trận doanh dân bản xứ bị Hỏa Độc Hạt tàn sát hắn chắc chắn sẽ ra tay đối phó Hỏa Độc Hạt không hề do dự. Nhưng lúc này, Cảnh Ngôn lại hơi chần chờ.

Hành vi của bọn họ ở Hỏa Diễm Chi Địa khiến Cảnh Ngôn thấy lạnh cả người.

Cũng chỉ vì Thiên Nguyên đại lục không có võ giả Nửa Bước Hư Thần nào còn sống mà bọn họ liền đẩy võ giả Thánh Đạo cảnh của Thiên Nguyên đại lục đi làm tốt thí, điều này là nguyên nhân chủ yếu khiến Cảnh Ngôn phẫn nộ.

Vẻ mặt Dịch Tường hết sức phức tạp, nhưng cuối cùng gã vẫn nhịn không được mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, ta muốn đi giúp đỡ.

Cảnh Ngôn hơi bất ngờ nói:

- Dịch Tường lão ca, chẳng lẽ ngươi quên ban nãy ở Hỏa Diễm Chi Địa, bọn họ đã làm gì với các ngươi sao?

- Ta đương nhiên không quên.

Dịch Tường nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Việc bọn họ để võ giả của Thiên Nguyên đại lục chúng ta làm pháo hôi đi dò đường sao ta có thể dễ dàng quên được?

Nhưng bọn họ dù sao cũng đều là dân bản xứ, mọi người cùng chung gốc rễ. Bảo ta đứng ở đây mở mắt nhìn bọn họ bị Hỏa Độc Hạt tàn sát, ta… có chút làm không được.

Cảnh Ngôn lắc đầu:

- Dịch Tường lão ca, bằng thực lực của ngươi, dù ngươi có tới cũng không làm được chuyện gì. Thực lực Hỏa Độc Hạt kia quá mạnh mẽ, ngay cả Nửa Bước Hư Thần bình thường cũng khó tạo nên uy hiếp gì với nó.

- Ta hiểu, nhưng nếu dân bản xứ chúng ta không thể đoàn kết một lòng thì chỉ sợ chúng ta đã bị thần tộc đánh bại trong trận đại chiến nhân thần lúc trước rồi.

Dịch Tường cười khổ nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, ta không có ý nói ngươi ra tay giúp đỡ. Ngươi không ra tay thì cũng không kẻ nào có thể nói người không đúng. Ngươi cũng không có lí do làm thế. Mấy người Âu Dương Lâm vô lễ với ngươi ở Hỏa Diễm Chi Địa như thế, chuyện bây giờ là bọn họ tự rước lấy.

Cảnh Ngôn thở dài một tiếng.

Hắn hiểu được ý Dịch Tường.

Chung tiên sinh đứng bên cạnh vẫn luôn mỉm cười nhìn.

- Cứu bọn họ lần này đi, mong bọn họ có thể nhớ lâu một chút!

Cảnh Ngôn cuối cùng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nếu võ giả Thánh Đạo cảnh của dân bản xứ chết quá nhiều thì cũng không phải chuyện tốt đối với việc duy trì cân bằng giữa hai bên dân bản xứ và người thần tộc. Nói không chừng người thần tộc sẽ lại khơi mào chiến tranh một lần nữa.

- Chúng ta cùng đi.

Cảnh Ngôn nói, sau đó nhìn về phía Chung tiên sinh:

- Chung tiên sinh, việc này không liên quan tới ngươi, ngươi có thể đứng ở đây đợi, cũng có thể tiếp tục đi kiếm bảo vật.

Chung tiên sinh khoát tay cười nói:

- Ha ha, việc tìm Pháp Tắc Chi Tổ không vội, ta tham gia giúp vui cũng không sao.

Cảnh Ngôn gật đầu. Mọi người bay về phía trận doanh dân bản xứ.

Cảnh Ngôn khẽ vận chuyển nguyên khí, hỏi:

- Các ngươi có cần chúng ta giúp đỡ không?

Người bên trận doanh dân bản xứ thấy đám người Chung tiên sinh lại đây cũng thầm chờ mong, hy vọng Chung tiên sinh có thể tới giúp đỡ. Nhưng bọn họ cũng không quá hy vọng vào việc đó.

Chung tiên sinh cũng không có nghĩa vụ giúp đỡ bọn họ. Chung tiên sinh cũng không phải dân bản xứ.

Khi nghe Cảnh Ngôn hỏi vậy, trong lòng những người đó đều thầm mừng. Một võ giả Nửa Bước Hư Thần lập tức đáp lớn:

- Nếu có thể được Chung tiên sinh giúp đỡ, chúng ta sẽ mãi mãi nhớ kĩ phần ân tình này.

Thủ đoạn của Chung tiên sinh rất nhiều, trên người gã lại có nhiều bảo vật. Mà chỉ cần có một bảo vật có thể hạn chế tốc độ của Hỏa Độc Hạt lại thì chuyện bọn họ hợp sức giết chết Hỏa Độc Hạt cũng không phải là không thể nào.

Hết chương 931.

Chương 932. Tất Cả Đều Sững Sờ

Trong trận doanh dân bản xứ, võ giả Nửa Bước Hư Thần cũng có vài người.

Nguyên nhân chính khiến bọn họ bó tay với Hỏa Độc Hạt chính là tốc độ của Hỏa Độc Hạt quá nhanh. Đa số công kích của bọn họ đối với nó đều không có hiệu quả.

Nếu có thể hạn chế tốc độ Hỏa Độc Hạt lại thì mỗi công kích của họ đều có thể đánh trúng Hỏa Độc Hạt, vậy việc giết chết Hỏa Độc Hạt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Khả năng phòng ngự của Hỏa Độc Hạt thua Địa Hành Long rất nhiều, một khi đánh mất ưu thế tốc độ thì việc giết chết nó sẽ dễ hơn giết Địa Hành Long một chút.

Đương nhiên, muốn hạn chế tốc độ của Hỏa Độc Hạt cũng không dễ dàng như thế. Nếu không thì tại sao ngay cả những Hư Thần hạ cấp ở Thần giới cũng đều nguyện ý đối phó Địa Hành Long hơn Hỏa Độc Hạt?

Chung tiên sinh nghe Nửa Bước Hư Thần kia nói thế liền lắc đầu. Gã nheo mắt đáp:

- Chư vị đạo hữu, các ngươi cảm tạ sai người. ta cũng không có năng lực đánh chết Hỏa Độc Hạt giúp các ngươi.

Đám người trong trận doanh đều hơi sửng sốt. Chung tiên sinh nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ Chung tiên sinh cũng sẽ không giúp bọn họ đối phó Hỏa Độc Hạt?

Nhưng bọn họ còn chưa mở miệng cẩn thận hỏi lại thì Cảnh Ngôn đã có hành động. Cơ thể hắn chợt lóe, biến mất tại chỗ rồi cấp tốc vọt về hướng Hỏa Độc Hạt.

Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực, tựa như một đạo lưu quang chớp mắt đã chặn Hỏa Độc Hạt lại. Ánh sáng rực rỡ xuất hiện trong tay, Hồng Hà Kiếm hiện hình.

- Tê tê!

Hỏa Độc Hạt bị Cảnh Ngôn chặn lại liền rít lên, cái đuôi nhanh chóng vung vẩy.

Dường như Hỏa Độc Hạt có thể cảm giác được sự uy hiếp của Cảnh Ngôn cho nên nó không có lập tức công kích Cảnh Ngôn mà tạo ra tư thế phòng ngự.

Cảnh Ngôn thét dài:

- Nghiệt súc, nhận lấy cái chết!

Trên thân Hồng Hà Kiếm, một đạo quang hoa chói mắt ngưng tụ, giây lát liền hóa thành một mảnh kiếm quang quét ngang về phía Hỏa Độc Hạt.

- Tê tê!

Tần suất rít của Hỏa Độc Hạt tăng nhanh. Cơ thể màu đỏ cũng linh hoạt chuyển hướng. Nó có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ ẩn chứa bên trong kiếm quang đó cho nên nó muốn tránh đi.

Nhưng trong đòn tấn công của Cảnh Ngôn có ẩn chứa thần thông kiếm ý, có lực lượng trói buộc trấn áp rất mạnh. Điều này khiến tốc độ phi hành và tính linh hoạt của cơ thể Hỏa Độc Hạt đều bị ảnh hưởng nhất định.

- Xoẹt!

Kiếm quang Cảnh Ngôn thi triển nhanh cỡ nào?

Mọi người chỉ thấy ánh sáng rực rỡ chợt lóe rồi biến mất trên người Hỏa Độc Hạt, sau đó trên cơ thể màu đỏ của nó liền xuất hiện một vết thương thật sâu.

Chỉ một kiếm, Hỏa Độc Hạt cũng đã bị thương.

Hồng Hà Kiếm, đây chính là thần khí hàng thật giá thật, uy năng khủng bố cỡ nào? Phòng ngự của Hỏa Độc Hạt đương nhiên ngăn không được.

Nhưng sinh mệnh lực của thần thú vô cùng mạnh mẽ, tuy vết thương trên người nó rất lớn, rất sâu nhưng mức độ nguy hiểm của Hỏa Độc Hạt lại không hề yếu đi chút nào. Cảnh Ngôn chém thương nó, điều này càng khơi dậy bản tính nơi nó thôi.

Hỏa Độc Hạt hung ác nhào về phía Cảnh Ngôn, cái đuôi thật dài đánh về phía Cảnh Ngôn nhanh tới mức để lại những cái bóng.

Kịch độc Hỏa Độc Hạt rất khủng bố, Cảnh Ngôn đương nhiên sẽ không nếm thử. Mặc dù Cảnh Ngôn có thể luyện chế Giải Độc Đan thần cấp nhưng hắn cũng không việc gì đi thử cảm nhận kịch độc của Hỏa Độc Hạt cả.

Tốc độ Hỏa Độc Hạt quả thật vô cùng kinh người. Tuy nó bị kiếm ý thần thông trấn áp nhưng vẫn nhanh tới mức một số võ giả Thánh Đạo cảnh vẫn không thể nhìn kịp bằng mắt thường. Muốn thấy rõ động tác của Hỏa Độc Hạt e rằng cũng chỉ có cường giả Nửa Bước Hư Thần mới có thể làm được.

- Oanh!

Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực thất trọng, vừa tránh cái đuôi của Hỏa Độc Hạt vừa lại chém ra một kiếm.

- Tê!

Hỏa Độc Hạt há miệng về phía Cảnh Ngôn, phát ra công kích âm thanh.

Công kích này ảnh hưởng trực tiếp đến thần hồn, cho dù thần hồn võ giả đủ mạnh sẽ không bị thương trực tiếp nhưng cũng tránh không được bị nó ảnh hưởng một mức độ nhất định. Mà trong cuộc chiến đẳng cấp này, chỉ cần bị ảnh hưởng một chút thôi, kết quả cuộc chiến cũng có thể thay đổi hoàn toàn rồi.

Khi đánh với Hỏa Độc Hạt, võ giả nếu phản ứng hơi chậm lại một chút, thất thần một chút thì với tốc độ của Hỏa Độc Hạt, nó có thể lợi dụng thời cơ ấy cho võ giả một đòn trí mạng.

Ở Thần giới. Hư Thần hạ cấp khi đụng phải Hỏa Độc Hạt, ngoại trừ tốc độ, điều khiến họ sợ nhất chính là công kích âm thanh của nó, sau cùng mới là kịch độc.

Công kích bằng âm thanh của Hỏa Độc Hạt rất khó chống cự hoàn toàn. Âm thanh có thể xuyên qua quầng sáng năng lượng của thánh khí phòng ngự.

Ở Thần giới thật ra cũng có một số bảo vật có thể phòng ngự công kích âm thanh, tinh thần gì đó. Nhưng bảo vật như thế đều vô cùng quý hiếm và đắt giá, không phải Hư Thần hạ cấp bình thường có thể có được.

- Công kích âm thanh thật quỷ dị.

Đôi mắt Cảnh Ngôn khẽ ngưng. Thần hồn của hắn cũng nhạy bén cảm giác được công kích âm thanh của Hỏa Độc Hạt đánh tới.

Cảnh Ngôn quát:

- Phá cho ta!

Thần hồn Cảnh Ngôn khẽ chấn động, công kích âm thanh kia liền bị thần hồn mạnh mẽ của hắn chấn ngược, căn bản không thể xâm nhập vào trong thần hồn Cảnh Ngôn được.

Thần hồn Cảnh Ngôn quá mạnh mẽ, dưới tình huống có chuẩn bị, Cảnh Ngôn hoàn toàn có thể miễn dịch công kích âm thanh của Hỏa Độc Hạt.

Đám người trận doanh dân bản xứ bây giờ đều trợn mắt há miệng nhìn thân ảnh màu xanh của Cảnh Ngôn đang đánh nhau với Hỏa Độc Hạt.

Bọn họ quả thật không thể tin vào hai mắt của mình.

Thực lực Cảnh Ngôn thể hiện ra ngoài làm cho bọn họ không dám tin. Cảnh Ngôn lại có thể đánh nhau một mình với Hỏa Độc Hạt. Hơn nữa hắn còn có thể khiến Hỏa Độc Hạt bị thương nặng trong thời gian cực ngắn.

Bọn họ thấy được tốc độ thân pháp của Cảnh Ngôn quả thật không hề thua kém Hỏa Độc Hạt chút nào.

Bọn họ trợn tròn mắt, người sững ra.

Từ đầu chí cuối, bọn họ đều không cho rằng thực lực Cảnh Ngôn sẽ mạnh bao nhiêu.

Từ ban đầu bọn họ liền cho rằng Cảnh Ngôn nhờ đi theo Chung tiên sinh mới có thể bước vào Hỏa Diễm Chi Địa và vượt qua nơi đó. Nhưng hiện tại xem ra mọi chuyện cũng không phải vậy. Tu vi Cảnh Ngôn tuyệt đối vượt qua tất cả cường giả Nửa Bước Hư Thần.

Đến tận lúc này bọn họ mới giật mình hiểu được tại sao Chung tiên sinh lại sẽ khách khí với Cảnh Ngôn như thế.

Mà hơn mười võ giả Thiên Nguyên đại lục có thể vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa thuận lợi hiển nhiên cũng do Cảnh Ngôn mà không phải dựa vào sự giúp đỡ của Chung tiên sinh.

- Thực lực thật mạnh mẽ!

- Thực lực như vậy có thể sánh với Người Thủ Hộ đại nhân không?

- Thật sự có khả năng đó! Tuy chúng ta rất ít thấy Người Thủ Hộ ra tay nhưng thực lực của ngài ấy chỉ sợ cũng cỡ vậy thôi. Nếu bàn về tốc độ thì có lẽ Cảnh Ngôn đại nhân còn nhanh hơn Người Thủ Hộ đại nhân một bậc.

Mấy cường giả Nửa Bước Hư Thần vừa khiếp sợ vừa khẽ thảo luận. Bọn họ giờ cũng thay đổi xưng hô, bắt đầu gọi Cảnh Ngôn là đại nhân.

Sắc mặt Nửa Bước Hư Thần Âu Dương Lâm là khó xem nhất.

Âu Dương Lâm vừa nghĩ tới thái độ của mình với Cảnh Ngôn ở Hỏa Diễm Chi Địa liền nhịn không được lạnh cả người.

Gã vậy mà lại dám dùng thái độ, ngữ khí bất kính như thế khi nói chuyện với một cường giả có thể đánh với thần thú Hỏa Độc Hạt. Âu Dương Lâm cũng thầm may mắn Cảnh Ngôn không so đo với mình.

Nếu Cảnh Ngôn tức giận ra tay giết gã, gã sao có thể chống lại được?

Hết chương 932.

Chương 933. Đánh Chết Hỏa Độc Hạt

Đám người Dịch Tường đều kích động phấn chấn.

Những năm gần đây, ở Thiên Không Thánh Điện, Thiên Nguyên đại lục vì không có võ giả Nửa Bước Hư Thần cho nên vẫn luôn lâm vào thế yếu, có chút không ngẩng đầu lên được.

Võ giả của sáu đại lục khác cũng đều hơi khinh thường võ giả Thiên Nguyên đại lục. Nếu phát sinh ma sát, bình thường cũng đều là võ giả Thiên Nguyên đại lục chủ động nhường bước.

Hết cách, ngươi không có Nửa Bước Hư Thần để dựa, người ta có. Nếu ngươi không chịu thua thì cuối cùng chỉ bị thiệt hơn thôi.

Mà hình huống hiện tại hiển nhiên khác thế!

Thiên Nguyên đại lục có cường giả mạnh mẽ như Cảnh Ngôn đại nhân, võ giả sáu đại lục kia sau này còn dám ức hiếp võ giả Thiên Nguyên đại lục sao?

- Cảnh Ngôn đại nhân, nhất định phải đánh bại Hỏa Độc Hạt!

- Cảnh Ngôn đại nhân đừng lo!

- Hỏa Độc Hạt này thật sự quá hung hãn, sinh mệnh lực thật kinh người, bị chém nhiều kiếm như vậy mà vẫn có thể hung ác như thế!

Đám người Dịch Tường đều cầu nguyện cho Cảnh Ngôn.

Hỏa Độc Hạt quả thật không dễ đánh chết!

Tuy sức chiến đấu của Cảnh Ngôn đủ để so với Hư Thần nhất tinh nhưng dù sao Cảnh Ngôn cũng không có thần lực. Nếu không phải Hồng Hà Kiếm đạt tới mức độ thần khí thì Cảnh Ngôn rất khó tạo nên sát thương hiệu quả cho Hỏa Độc Hạt.

Nhưng ưu thế của Cảnh Ngôn so với một số Hư Thần hạ cấp cũng rất rõ ràng, đó chính là tốc độ.

Tốc độ của Cảnh Ngôn còn nhanh hơn Hỏa Độc Hạt một chút. Điều này đã phá tan hoàn toàn ưu thế khủng bố Hỏa Độc Hạt có từ trước đến nay. Hơn nữa công kích âm thanh của nó cũng không thể nhiễu loạn tâm thần Cảnh Ngôn khiến Hỏa Độc Hạt hoàn toàn lâm vào thế yếu khi đánh với hắn.

Chỉ cần Cảnh Ngôn không quá sơ ý, Hỏa Độc Hạt liền không có cơ hội.

- Tê tê!

Hỏa Độc Hạt không ngừng bị thương, nó càng trở nên điên cuồng hơn. Thời gian dần trôi, khi tức Hỏa Độc Hạt rốt cục cũng bắt đầu suy yếu đi.

Sinh mệnh lực nó có mạnh đến mấy cũng có lúc tiêu hao hết.

- Xoẹt!

Hỏa Độc Hạt đột nhiên quăng đuôi, mạnh mẽ xông ra ngoài.

Nó muốn chạy!

Hiển nhiên, Hỏa Độc Hạt cũng biết nếu mình cứ tiếp tục đánh với nhân loại này thì mình sẽ chết. Hỏa Độc Hạt là thần thú hạ cấp tương đối giả dối, đánh không lại nó liền nghĩ chạy.

- Nghiệt súc muốn chạy?

Thân ảnh Cảnh Ngôn chợt lóe. Hỏa Độc Hạt hóa thành một đạo hồng quang nhanh chóng phóng đi, Cảnh Ngôn cũng đuổi sát theo.

- Tốc độ nhanh thật. Hỏa Độc Hạt chỉ nghĩ chạy trốn, ngay cả Thiên Không Chi Dực thất trọng cũng không dễ dàng đuổi kịp. Nhưng…

Ánh mắt Cảnh Ngôn hơi híp lại, suy nghĩ khẽ động:

- Hư vô thần thông!

Thân ảnh Cảnh Ngôn biến mất, Pháp Tắc Chi Lực hơi chấn động một chút. Ngay sau đó, Cảnh Ngôn liền xuất hiện tại nơi gần Hỏa Độc Hạt, Hồng Hà Kiếm trong tay phát ra kiếm quang rực rỡ chói mắt.

Có hư vô thần thông, Hỏa Độc Hạt quả thật không thể trốn thoát khỏi tay Cảnh Ngôn được.

Thời gian qua hơn một chén trà nhỏ.

Thần thú Hỏa Độc Hạt khủng bố kia cuối cùng cũng bị Cảnh Ngôn chém chết, sinh cơ hoàn toàn tan biến. Đám người Chung tiên sinh, võ giả trận doanh dân bản xứ đứng phía sau cũng đều đi tới.

Sau khi nhìn thấy thi thể Hỏa Độc Hạt trên đất, đám người lại ngừng thở lần nữa. Con Hỏa Độc Hạt giết không ít người của bọn họ khi trước này, bây giờ đã chết.

Khi thấy Cảnh Ngôn đứng cạnh thi thể Hỏa Độc Hạt, trong ánh mắt bọn họ, nhất là đám người Âu Dương Lâm đều vô cùng kính sợ.

Cảnh Ngôn nhanh chóng lấy một ít tinh huyết thần thú từ trên thi thể Hỏa Độc Hạt ra. Hỏa Độc Hạt là thần thú thật, tinh

huyết trong cơ thể tương đối nhiều, không phải những linh thú bình thường có thể so sánh.

Tỷ lệ xuất hiện tinh huyết trên người các linh thú rất thấp. Cho dù có, nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy ra một giọt mà thôi. Tinh huyết có thể lấy được từ Hỏa Độc Hạt lại nhiều. Cảnh Ngôn lấy được chừng cỡ một trăm giọt.

Tác dụng của tinh huyết thần thú với Cảnh Ngôn đã không còn bao nhiêu, nhưng với các võ giả tu vi thấp thì nó lại là thứ tốt hiếm có.

Ngay cả võ giả Đạo Hoàng cảnh cũng rất khát vọng có được tinh huyết thần thú. Thậm chí có thể nói tinh huyết thần thú đối với võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường cũng rất tốt.

- Cảnh Ngôn đạo hữu, thật lợi hại!

Chung tiên sinh cười nói:

- Ha ha, một người giết chết Hỏa Độc Hạt, điều ngay cả rất nhiều Hư Thần hạ cấp đều làm không được.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Nguyên nhân chính ta có thể giết được Hỏa Độc Hạt là do chiếm ưu thế về tốc độ. Nếu không phải tốc độ ta nhanh, chỉ sợ ta cũng bó tay thôi.

Chung tiên sinh cũng lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu không cần khiêm tốn. Ở thế giới hạ cấp này, chỉ sợ chỉ có mình ngươi có thể đánh chết Hỏa Độc Hạt một mình.

Ý của Chung tiên sinh là, cho dù Thần Long Người Thủ Hộ cũng khó có thể dựa vào thực lực giết chết Hỏa Độc Hạt.

Cảnh Ngôn nghe vậy liền cười, không nói thêm gì nữa. Nếu tốc độ không hơn Hỏa Độc Hạt thì muốn giết Hỏa Độc

Hạt quả thật không dễ.

Cảnh Ngôn gọi Dịch Tường:

- Dịch Tường lão ca!

Dịch Tường kích động bước tới, nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân.

Cảnh Ngôn đưa một chai tinh huyết cho Dịch Tường:

- Số tinh huyết thần thú này giao cho ngươi phân phối.

Một chai này có khoảng mấy chục giọt tinh huyết.

Số tinh huyết Cảnh Ngôn lấy được từ Hỏa Độc Hạt, Cảnh Ngôn giao cho Dịch Tường một phần, số còn lại Cảnh Ngôn tính đưa về Thiên Nguyên đại lục. Hoặc Cảnh Ngôn có thể lợi dụng số tinh huyết thần thú còn thừa này luyện chế một ít đan dược đưa cho những người thân cận của mình.

Năng lượng trong tinh huyết thần thú quá bá đạo, nhưng nếu luyện chế thành đan dược thì có thể khiến nó trở nên ôn hòa, võ giả thực lực thấp cũng có thể sử dụng.

Dịch Tường cự tuyệt theo bản năng:

- Như vậy sao được?

Đối với võ giả Thánh Đạo cảnh, tinh huyết thần thú đều hơi quý giá. Nhất là những tinh huyết ấy được lấy từ trên người thần thú thật sự. Giá trị của chúng còn quý giá hơn tinh huyết lấy từ trên người một số linh thú, ngụy thần thú nhiều.

Cảnh Ngôn nhíu mày nói:

- Không cần chối từ, nhận lấy đi.

- Kia… Được rồi! Cám ơn Cảnh Ngôn đại nhân!

Dịch Tường thấy thái độ Cảnh Ngôn kiên quyết cũng không tiện tiếp tục chối từ. Y nhận lấy cái bình rồi cảm ơn

Cảnh Ngôn, thầm nghĩ tìm cơ hội đem số tinh huyết này chia cho mấy chục võ giả Thánh Đạo cảnh của Thiên Nguyên đại lục.

Võ giả những đại lục khác thấy thế đều nhìn Dịch Tường đầy hâm mộ.

Bọn họ thấy cũng thèm.

Nhưng bọn họ nào có mặt mũi đi hỏi Cảnh Ngôn lấy tinh huyết thần thú chứ?

Một Nửa Bước Hư Thần khẽ hít một hơi, nhìn Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, cảm ơn ân cứu mạng của ngươi. Ta nghĩ… Ngươi có thể lãnh đạo chúng ta hay không?

Nếu có cường giả như Cảnh Ngôn lãnh đạo thì dù bọn họ lại gặp phải thần thú cũng không cần quá lo lắng.

Cảnh Ngôn nhìn đối phương, lắc đầu. Cảnh Ngôn nói:

- Thần thú nơi này hẳn cũng không nhiều lắm. Các ngươi cẩn thận một chút cũng không sao đâu.

Nếu những người này không khiến Cảnh Ngôn thất vọng ở Hỏa Diễm Chi Địa thì việc Cảnh Ngôn dẫn dắt bọn họ cũng là chuyện thuận theo tự nhiên. Nhưng tình huống bây giờ không giống!

Nếu không phải Cảnh Ngôn nghĩ bọn họ đều là dân bản xứ thì hắn cũng đã không ra tay cứu rồi.

Cảnh Ngôn dừng một chút rồi nói thêm:

- Mọi người tiếp tục tìm kiếm bảo vật nơi đây đi! Tìm nhiều mấy khối Pháp Tắc Kết Tinh cũng xem như tới không uổng.

Hết chương 933.

Chương 934. Trở Ngại Cuối Cùng

Mấy Nửa Bước Hư Thần nghe tới Pháp Tắc Kết Tinh đều sáng mắt nhưng lập tức lại ủ rủ.

Bọn họ cũng được nghe Người Thủ Hộ nhắc qua về Pháp Tắc Kết Tinh, cũng biết ở Thần giới, Pháp Tắc Kết Tinh cũng vô cùng quý giá nhưng bọn họ đều không quá tin vào việc sẽ tìm thấy nó.

Tại thế giới này, Pháp Tắc Chi Tổ cũng hiện thế lần đầu cho nên mọi thứ với bọn họ đều xa lạ. Bọn họ cũng không biết rốt cục có thể tìm được chỗ tốt gì ở đây hay không.

Cảnh Ngôn lại nói tiếp một câu:

- Chúng ta vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa sớm một chút, đã tìm được một Pháp Tắc Kết Tinh. Ta tin rằng chỉ cần các ngươi cố công ắt sẽ có thu hoạch.

- A?

- Thật sự có Pháp Tắc Kết Tinh?

- Này…

Võ giả của sáu mảnh đại lục đều chấn động, bắt đầu xoa tay.

- Tốt lắm, mọi người không nên chậm trễ nữa, đều chia nhau ra tìm kiếm đi.

Cảnh Ngôn chuyển mắt nhìn về hướng năng lượng dao động vẫn thỉnh thoảng truyền đến kia. Người thần tộc hiển

nhiên vẫn còn đang chém giết với Địa Hành Long. Trận chiến này cũng không biết sẽ kéo dài tới bao giờ.

Cảnh Ngôn cũng không muốn tới xem nữa làm gì.

Võ giả dân bản xứ nhanh chóng tản ra, tràn trề hy vọng cẩn thận tìm kiếm. Thời gian từng ngày trôi qua, chớp mắt liền qua một tuần.

Chung tiên sinh bay tới gần Cảnh Ngôn hỏi:

- Cảnh Ngôn đạo hữu có thu hoạch gì không?

Cảnh Ngôn cười khổ:

- Cái gì cũng không có. Khu vực này quá lớn, quả thật không có giới hạn, chỉ sợ có tìm một năm cũng khó mà kiểm tra hết nơi này. Chung tiên sinh, ngươi phát hiện cái gì?

Chung tiên sinh cũng cười lắc đầu nói:

- Ta cũng giống ngươi, một cọng lông cũng không thấy. Vận may của chúng ta thật đúng là không ra sao.

Cảnh Ngôn nói:

- Đúng vậy! Trong các võ giả dân bản xứ đã có mấy người phát hiện báu vật rồi, nhưng đều là võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường.

Đến giờ quả thật có bốn năm bảo vật được tìm thấy. Có Pháp Tắc Kết Tinh, cũng có một số khoáng thạch đặc biệt, thứ nào cũng là đồ vật quý giá cả. Võ giả phát hiện những thứ đó đều là võ giả Thánh Đạo cảnh tầm thường. Mấy Nửa Bước Hư Thần kia cũng không hề thu hoạch.

Muốn có gì đó ở nơi này thật đúng toàn bằng may mắn.

Chung tiên sinh đột nhiên nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, chúng ta nên xuất phát. Nơi có Pháp Tắc Chi Tổ hẳn đã bị phát hiện. Ta dùng một chút thủ đoạn tra

xét được khí tức không tầm thường.

- Nhanh như thế?

Đôi mắt Cảnh Ngôn khẽ nhíu.

Cảnh Ngôn cũng biết việc Thần Long Người Thủ Hộ mang theo một số Nửa Bước Hư Thần mạnh nhất vượt qua Hỏa Diễm Chi Địa trước để tìm kiếm vị trí cụ thể của Pháp Tắc Chi Tổ. Cảnh Ngôn không ngờ rằng mới hơn một tuần, vị trí Pháp Tắc Chi Tổ đã bị phát hiện.

Chung tiên sinh nói:

- Điều này cũng bình thường. Thần Long Người Thủ Hộ chắc chắn có thủ đoạn đặc biệt. Nhưng Thần Long muốn có được Pháp Tắc Chi Tổ chỉ sợ cũng không dễ như thế. Cho dù hắn phát hiện Pháp Tắc Chi Tổ nhưng muốn mang nó đi cũng sẽ gặp trở ngại thật lớn.

Cảnh Ngôn nghe vậy cũng giật mình. Cảnh Ngôn nói:

- Đi thôi!

Cảnh Ngôn thông báo với đám người Dịch Tường một tiếng xong liền nhanh chóng rời đi với Chung tiên sinh.

Cảnh Ngôn cũng không hỏi đám người Dịch Tường muốn đi cùng không. Bởi vì cho dù bọn họ có đi theo cũng tuyệt đối không thể động vào Pháp Tắc Chi Tổ, không bằng ở lại đây tìm kiếm bảo vật.

Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh phi hành liên tục, một ngày sau, Cảnh Ngôn cũng đã nhận ra khí tức không tầm thường từ một nơi truyền tới. Hai người liếc nhau, nhanh chóng thúc giục nguyên khí gia tốc bay tới.

Không lâu sau, hai người hạ xuống mặt đất.

Bốn phía chung quanh nơi này tràn ngập lực lượng Pháp Tắc Chi Lực bất quy tắc. Nhưng Pháp Tắc Chi Lực ấy tỏa ra uy áp vô cùng mãnh liệt nhưng hiển nhiên chúng đã mất đi uy năng vốn có, chỉ cần hơi cảm ứng liền biết chúng đã bị đánh bại rồi.

- Người Thủ Hộ hẳn cách chúng ta không xa.

Chung tiên sinh ngưng mắt nói:

- Hắn mang người muốn dùng lực phá vỡ thiên nhiên đại trận ấy thì chắc chắn không nhanh được.

Đúng vậy, Pháp Tắc Chi Lực còn sót lại nơi đây là do đại trận bị phá lưu lại.

Cảnh Ngôn nhướng mi hỏi:

- Pháp Tắc Chi Tổ ở trung tâm của đại trận sao?

Chung tiên sinh gật đầu:

- Ừ, bình thường khi Pháp Tắc Chi Tổ xuất hiện đúng là như thế. Sau khi Pháp Tắc Chi Tổ hiện thế, chung quanh nó sẽ tự nhiên hình thành một ít đại trận thiên nhiên bảo vệ. Uy năng những đại trận đó có cái thì mạnh, có cái lại bình thường.

Lúc nói chuyện, hai người vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục tiến tới.

- Oanh!

- Bùm bùm bùm!

Tiếng năng lượng va chạm kịch liệt nhanh chóng truyền vào tai hai người. Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh liếc nhìn nhau một cái. Bọn họ biết đó chắc là đám người Thần Long Người Thủ Hộ đang công kích một đại trận.

Hơn mấy vạn thước phía trước.

Không sai, Thần Long Người Thủ Hộ mang theo một ít Nửa Bước Hư Thần của nhân loại bản xứ và người thần tộc đang thay nhau công kích một đám quầng sáng rực rỡ. Những quầng sáng ấy cũng không ngừng phản kích.

Thần Long nói với hơn mười Nửa Bước Hư Thần đứng phân tán chung quanh:

- Chư vi đạo hữu, đây là cái chắn cuối cùng ngăn trở chúng ta. Chỉ cần phá vỡ nó, Pháp Tắc Chi Tổ kia sẽ xuất hiện.

- Người Thủ Hộ đại nhân!

Một Nửa Bước Hư Thần làn da màu xanh nhìn Thần Long nói:

- Uy năng trận pháp này quá mạnh mẽ, chúng ta công kích liên tục đã một ngày một đêm nhưng vẫn không thấy chút hiệu quả nào. Hơn nữa, nó phản kích cũng thực đáng sợ. Đến giờ, chúng ta đã chết mất hai người, ba người trọng thương rồi.

Những người còn lại cũng nói:

- Đúng vậy! Cứ thế cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể đánh bại được đại trận thiên nhiên này nữa.

Thần Long nói:

- Nếu đã đến đây, tự nhiên không thể vất bỏ giữa chừng được. Tuy tốc độ hấp thụ lực lượng trong trời đất của đại trận thiên nhiên nhanh hơn đại trận được bố trí nhưng chỉ cần công kích của chúng ta đủ mạnh khiến tốc độ tiêu hao của nó nhanh hơn tốc độ hấp thu thì sớm muộn gì nó cũng bị phá thôi.

Một lão giả mặc quần áo màu đỏ kiên định nói:

- Người Thủ Hộ đại nhân nói đúng! Chúng ta đến đây chính là vì có được Pháp Tắc Chi Tổ. Dù thế nào đi nữa cũng không thể buông tha được.

- Vèo!

Hai thân ảnh từ phía sau nhanh chóng tới gần. Đôi mắt Thần Long khẽ chuyển, chăm chú nhìn lại.

- Hửm?

Những Nửa Bước Hư Thần khác cũng liên tiếp phát hiện có người tới gần. Nửa Bước Hư Thần đang công kích đại trận cũng dừng tay. Tất cả mọi người chăm chú nhìn hướng kia.

Rất nhanh, bọn họ liền thấy được hai người Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh mỉm cười, chắp tay nói:

- Người Thủ Hộ!

Thần Long cười gật đầu:

- Thì ra là Chung tiên sinh. Ta còn tưởng rằng Chung tiên sinh sẽ không đến tham dự chuyện náo nhiệt này đâu.

Hết chương 934.

Chương 935. Phá Trận

Ánh mắt Chung tiên sinh hơi đổi, cười nói:

- Pháp Tắc Chi Tổ hiện thế cũng không thường thấy, ta cũng muốn tham dự náo nhiệt thôi.

Thần Long chào hỏi Chung tiên sinh xong liền nhìn về phía Cảnh Ngôn.

Lại nói, đây là lần thứ hai Thần Long thấy Cảnh Ngôn.

Lần đầu tiên, là ở Thiên Nguyên đại lục. Lúc ấy Cảnh Ngôn tấn chức Thánh Đạo cảnh, y đồng ý để Cảnh Ngôn ở lại Thiên Nguyên đại lục thêm một năm.

Sau đó Cảnh Ngôn bước vào Vô Vọng Thâm Uyên, bị thế lực nhất phẩm Phương gia đuổi giết xông vào Tử Vong Thâm Uyên. Rất nhiều người đều cho rằng Cảnh Ngôn đã chết nhưng ai ngờ Cảnh Ngôn đi ra Tử Vong Thâm Uyên, tu vi tăng tới một mức độ khủng bố.

Những chuyện Cảnh Ngôn làm ở Vô Vọng Thâm Uyên, Thần Long cũng đều biết. Gã cười nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, lại gặp mặt.

Cảnh Ngôn chắp tay đáp:

- Xin chào Thần Long Người Thủ Hộ.

Ở đây, trừ Thần Long và Chung tiên sinh ra, những người khác đều không quen biết Cảnh Ngôn. Bọn họ thậm chí còn chưa nghe qua tên hắn, càng không biết tu vi võ đạo hắn thế nào.

Chuyện Cảnh Ngôn làm cho Sở gia ở Vô Vọng Thâm Uyên dù sao cũng mới xảy ra không lâu, Nửa Bước Hư Thần ở đây nếu không chú ý ngũ đại thần vực thì chưa nghe đến tên Cảnh Ngôn cũng là chuyện thường.

Một Nửa Bước Hư Thần nhìn Cảnh Ngôn, lại nhìn Thần Long hỏi:

- Vị này chính là?

Thần Long đáp:

- Đây là Cảnh Ngôn đạo hữu, võ giả Thánh Đạo cảnh mới xuất hiện của Thiên Nguyên đại lục.

Nghe Thần Long nói vậy, vẻ mặt không ít người đều thay đổi.

Thế giới này bây giờ muốn tấn chức thành Thánh Đạo cảnh cũng không dễ dàng. Nhất là ở Thiên Nguyên đại lục, sau trận đại chiến nhân thần, bọn họ chưa hề nghe nói Thiên Nguyên đại lục có võ giả Thánh Đạo cảnh mới xuất hiện.

Cảnh Ngôn chào hỏi:

- Xin chào các vị đạo hữu!

Thấy Cảnh Ngôn chào, mấy Nửa Bước Hư Thần của dân bản xứ đều gật đầu đáp lại, còn những Nửa Bước Hư Thần thuộc về bên thần tộc lại hoàn toàn như không nghe thấy.

Cảnh Ngôn cũng không thèm để ý.

Chung tiên sinh nhìn chung quanh, ánh mắt dừng trên một mảnh quầng sáng rực rỡ, hỏi:

- Người Thủ Hộ đại nhân, các ngươi bây giờ đang công kích trận pháp thiên nhiên cuối cùng sao?

Thần Long gật đầu:

- Đúng là trận pháp cuối cùng. Uy năng trận pháp này rất mạnh, phòng ngự hay công kích của nó đều khiến chúng ta gặp phiền phức rất lớn.

Chung tiên sinh đáp:

- Ừ, nếu muốn phá nó bằng lực chỉ sợ sẽ không dễ dàng.

Thần Long cười khổ:

- Đúng vậy, nhưng lại không có cách nào tốt hơn. Chúng ta đều không nghiên cứu sâu về trận pháp, hơn nữa, tòa trận pháp thiên nhiên này lại khác trận pháp do người bố trí rất nhiều, chỉ sợ dù là trận pháp sư đứng đầu thế giới hạ cấp này cũng không thể phá bỏ.

Chung tiên sinh tự nhiên nói:

- Ta có chút nghiên cứu về trận pháp, không bằng để ta tới xem. Ta không dám cam đoan có thể giúp được gì nhưng cũng sẽ không lãng phí bao nhiêu thời gian.

Tất cả mọi người không có ý kiến.

Chung tiên sinh thần bí, ai cũng đều biết. Cho nên khi Chung tiên sinh nói bản thân có nghiên cứu chút về trận pháp cũng không khiến ai thấy kì quái.

Thần Long lập tức nói:

- Nếu Chung tiên sinh có thể giúp đỡ vậy tốt quá.

Chung tiên sinh nhìn về phía Cảnh Ngôn nói:

- Ha ha, ta cũng không nắm chắc, chỉ có thể thử xem. À, nếu Cảnh Ngôn đạo hữu có thể hợp tác với ta, xác xuất thành công có thể lớn không ít.

Khi nghe Chung tiên sinh nói thế, tất cả mọi người lập tức nhìn về phía Cảnh Ngôn.

Chẳng lẽ Cảnh Ngôn này cũng là trận pháp sư? Một võ giả Thánh Đạo cảnh mới tấn chức còn nghiên cứu trận pháp?

Thần Long nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, ngươi có bằng lòng hỗ trợ không?

Cảnh Ngôn cười:

- Nếu mọi người không ý kiến, ta tự nhiên không thành vấn đề.

Vẻ mặt những Nửa Bước Hư Thần đứng ở đây đều không giống nhau, nhưng có một điểm tương đồng chính là không một ai cho rằng Cảnh Ngôn sẽ có bao nhiêu năng lực ở phương diện trận pháp cả.

Nhưng ai cũng đều hiểu tình huống hiện tại. Muốn mạnh mẽ phá vỡ đại trận thiên nhiên cuối cùng này còn không biết phải mất bao lâu, cũng không biết sẽ tổn thất bao nhiêu nữa. Để Chung tiên sinh và Cảnh Ngôn thử xem cũng không phải chuyện xấu do đó cũng không ai lên tiếng ngăn cản.

Chung tiên sinh nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, chúng ta bắt đầu?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Bắt đầu đi!

Hai người lại gần quầng sáng rực rỡ do đại trận thiên nhiên kia ngưng tụ thành.

- Uy năng mạnh quá.

Trong lòng Cảnh Ngôn thầm nghĩ vậy rồi vận chuyển nguyên khí trong tử phủ, triệt tiêu xung kích do đại trận mang tới.

Hai thân ảnh nhanh chóng tới gần quầng sáng, sau đó tiếp xúc với nó.

Cảnh này khiến những Nửa Bước Hư Thần ở đây đều hơi kinh ngạc.

- Thực lực Cảnh Ngôn này không tệ!

- Ừ, quả thật rất mạnh. Không ngờ hắn lại có thể thoải mái tới gần đại trận kia.

- Đúng vậy, còn không thấy hắn có chút cố sức nào, chỉ sợ võ giả Thánh Đạo tam cảnh bình thường cũng không làm được vậy đi?

Có người tò mò hỏi Thần Long:

- Thần Long Người Thủ Hộ, cảnh giới Cảnh Ngôn này là gì?

- Ta cũng không quá rõ, nhưng…

Thần Long dừng một chút, nói tiếp:

- Ta nghĩ hắn sẽ mạnh hơn rất nhiều Nửa Bước Hư Thần đi!

- Sao có thể thế được?

- Một Thánh Đạo cảnh mới tấn chức sao lại mạnh hơn cường giả Nửa Bước Hư Thần được?

- Người Thủ Hộ đại nhân, ngươi đừng đùa chứ!

Mọi người hiển nhiên không tin.

Thần Long nghiêm mặt nói:

- Ta cũng không đùa, lời ta nói đều có căn cứ. Duẫn Thủy đạo hữu tại sao chưa đến?

- Duẫn Thủy đạo hữu?

Một Nửa Bước Hư Thần người thần tộc cười ha ha nói:

- Hình như Duẫn Thủy đạo hữu phải đi xử lí một chút chuyện riêng nên đến trễ. Ha ha, ta lại mong hắn đến trễ chút,

đợi chúng ta phá vỡ trận pháp trước mặt lấy được Pháp Tắc Chi Tổ bên trong hắn có tới cũng đã chậm!

Thần Long quăng một quả bom:

- Nếu ta đoán không sai, chỉ sợ Duẫn Thủy đạo hữu không tới được nữa. Hắn hẳn đã chết.

Ánh mắt người chung quanh đều cứng lại, đồng thời hơi nghi hoặc, khó hiểu nhìn Thần Long.

Duẫn Thủy là Nửa Bước Hư Thần đứng đầu, sao có thể chết dễ thế được?

Ngữ khí Thần Long bình thản nói:

- Hắn là bị Cảnh Ngôn đạo hữu giết! Duẫn Thủy đạo hữu nói đi xử lí một chút chuyện riêng, mục tiêu hắn là Cảnh Ngôn đạo hữu. Bây giờ Cảnh Ngôn đạo hữu đã đến, Duẫn Thủy đạo hữu lại chưa xuất hiện. Các ngươi nói Duẫn Thủy đạo hữu có phải hắn đã chết hay không?

Thần Long vốn cũng tính tự mình đi xử lí mâu thuẫn của Sở gia với mấy thế lực nhất phẩm. Nhưng vì Pháp Tắc Chi Tổ xuất hiện cho nên y mới ưu tiên tới đây.

Trên thực tế, Thần Long cũng không ngờ Cảnh Ngôn lại là người sống sốt trong cuộc tranh chấp kia cho nên khi thấy Cảnh Ngôn xuất hiện Thần Long cũng rất giật mình.

Lúc này đã có người gửi tin cho Duẫn Thủy. Sau khi truyền tin đi lại như đá chìm đáy biển, không có chút phản ứng nào. Nửa Bước Hư Thần gửi tin kia nói:

- Có lẽ Duẫn Thủy đạo hữu đã…

Gã chợt dừng lại, lắc đầu.

- Ta thấy Chung tiên sinh đi cùng với Cảnh Ngôn kia, vậy có thể là do Chung tiên sinh làm cái gì không?

Ánh mắt người đó chợt lóe, hạ giọng:

- Ta luôn có cảm giác tu vi Chung tiên sinh không phải chỉ Thánh Đạo tam cảnh. Chung tiên sinh rất có thể cũng là Nửa Bước Hư Thần.

Hết chương 935.

Chương 936. Nhìn Thấp Pháp Tắc Chi Tổ

Chung tiên sinh vẫn luôn thể hiện tu vi Thánh Đạo tam cảnh nhưng chưa từng ai thấy Chung tiên sinh bị đánh bại.

Cũng không phải chưa từng có người phát sinh xung đột với Chung tiên sinh rồi ra tay nhưng võ giả đó cho dù sống sót thì sau đó cũng đều im bặt, không nhắc về chuyện ngày đó nữa.

Cho nên, ngay cả Thần Long Người Thủ Hộ cũng không biết thực lực Chung tiên sinh rốt cục thế nào, không hề nắm chắc.

Nếu Duẫn Thủy thật sự chết rồi thì mọi người cảm thấy rất có thể đó là do thủ đoạn của Chung tiên sinh chứ không phải dựa vào năng lực Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn có thể trở thành võ giả Thánh Đạo cảnh đã khiến người khó tin, nếu hắn lại có thực lực giết chết Duẫn Thủy thì quả thật quá mức kinh khủng.

Trên thực tế, bản thân Thần Long cũng rất khó tin Cảnh Ngôn có thể dựa vào tu vi của mình tự đánh chết Duẫn Thủy. Nhưng, thực lực Cảnh Ngôn chắc chắn không kém, điểm này Thần Long có thể xác định.

Nếu tu vi không mạnh, Cảnh Ngôn không thể tới gần đại trận thiên nhiên kia. Chỉ mỗi uy áp của nó cũng không phải Thánh Đạo bình thường có thể chịu được.

Cảnh Ngôn tiếp xúc trận pháp kia thoạt nhìn cũng không hề cố sức.

Lúc này, trong trận pháp kia.

- Quỷ phủ thần công!

- Trận pháp thiên nhiên quả thật rất khác trận pháp do con người bố trí. Uy năng của trận pháp này khi vận chuyển không hề có cảm giá ngưng trệ. May mắn đây không phải là một sát trận. Nếu đây là sát trận thì dù là mình cũng thật không có cách nào tới gần, nói gì đến phá giải.

Cảnh Ngôn đứng trong trận pháp cẩn thận cảm ứng đại trận thiên nhiên này, nội tâm cũng liên tục cảm khái không ngừng. Cảnh Ngôn lắc đầu:

- Muốn phá giải trận pháp này quả thật rất khó. Trận pháp này căn bản không có trung tâm, hoặc chính xác là đâu đâu cũng là trung tâm. Muốn phá vỡ nó là điều không thể.

Hắn suy nghĩ nên phá giải trận pháp này thế nào.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đôi mày Cảnh Ngôn vẫn luôn nhíu chặt, thầm than:

- Hoàn toàn không thể nhúng tay. Toàn bộ đại trận quả thật không có điểm yếu.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, kết hợp với tạo nghệ bản thân ở mặt trận pháp cũng đã có chút ý tưởng. Nhưng ý tưởng đó cân nhắc lại thì đều không nắm chắc.

Lúc này, dao động thần niệm của Chung tiên sinh truyền tới:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, cảm giác thế nào?

Trong đại trận, truyền thần niệm cũng bị trở ngại rất nhiều. May mà khoảng cách Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh rất gần, hai người lại đều đứng phần ngoài trận pháp cho nên vẫn có thể giao lưu.

Cảnh Ngôn đáp lại:

- Có một chút ý tưởng nhưng dường như cũng không thể thành công.

- Ta cũng có một chút ý tưởng. Ta nói cho ngươi nghe trước đi.

Chung tiên sinh nói vậy rồi trình bày suy nghĩ của mình cho Cảnh Ngôn nghe.

Cảnh Ngôn nghe Chung tiên sinh nói xong liền đột nhiên sáng mắt.

Ý tưởng của Chung tiên sinh không ngờ lại hợp với suy nghĩ của hắn. Ban nãy, sở dĩ Cảnh Ngôn cảm thấy điều đó không thể thực hiện được là do Cảnh Ngôn không có tính năng lực Chung tiên sinh vào.

Một mình Cảnh Ngôn nếu dùng phương pháp kia quả thật không thể thành công nhưng nếu Chung tiên sinh cũng có thể làm được điều mình nói thì hai người hợp lực lại hoàn toàn có thể phá trận.

Hơn nữa, phần thắng còn khá lớn!

Nếu được đám người Người Thủ Hộ đứng ngoài phối hợp thì tỷ lệ thành công còn cao hơn!

Nghĩ vậy, Cảnh Ngôn cũng không khỏi thấy hưng phấn.

Một mình Cảnh Ngôn quả thật bất lực với đại trận này nhưng bây giờ ánh sáng hy vọng dường như đã lấp ló rồi. Lúc này, Cảnh Ngôn giao lưu với Chung tiên sinh một phen. Hai người thống nhất các bước cụ thể xong liền lập tức rời khỏi quầng sáng rực rỡ do đại trận tạo thành, xuất hiện trước mặt đám người Thần Long.

Những Nửa Bước Hư Thần khác đứng đây đều chờ hơi mất kiên nhẫn rồi. Từ lúc Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh đi vào

cũng đã gần một canh giờ. Khi Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh ra khỏi đại trận, ánh mắt mọi người liền đều dừng ở trên người bọn họ.

Thần Long mở miệng trước, hỏi:

- Chung tiên sinh, Cảnh Ngôn, hai vị đạo hữu có biện pháp nào chăng?

Những người khác cũng đều nhìn Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh chằm chằm.

Tuy không quá hy vọng nhưng dù sao vẫn cứ hơi chờ mong. Phá trận dựa vào lực lượng thật quá khó khăn, không những mất nhiều thời gian còn vô cùng nguy hiểm.

Chung tiên sinh cười nói:

- Ta và Cảnh Ngôn đạo hữu có một cách có thể thử xem.

- A?

- Thật chăng?

- Có thể nhanh chóng phá trận?

Mọi người đều hơi sửng sốt, sau đó kinh hô.

Thần Long cũng chấn động, hỏi:

- Nắm chắc mấy phần?

Cảnh Ngôn cũng mở miệng nói:

- Không dám nói chắc chắn tuyệt đối nhưng nếu được Người Thủ Hộ cùng các vị đạo hữu đứng ngoài hỗ trợ thì hy vọng phá trận ít nhất cũng hơn năm phần.

- Năm phần?

Mọi người nghe vậy đều vui sướng. Nắm chắc năm phần đã vượt quá sự mong đợi của bọn họ rồi.

Chung tiên sinh nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đạo hữu rất khiêm tốn. Bằng trình độ sâu không lường được của Cảnh Ngôn đạo hữu ở mặt trận pháp, lại có ta phối hợp, muốn phá vỡ trận pháp thiên nhiên trước mặt này cũng chắc được sáu bảy phần. Nếu lại được các vị đạo hữu đứng ngoài trợ giúp thì ít nhất cũng tăng được trên tám phần.

Nửa Bước Hư Thần đứng đây đều sáng mắt.

Thần Long hít một hơi, nói:

- Hai vị muốn chúng ta phối hợp phá trận thế nào cứ việc nói.

Chung tiên sinh đáp:

- Kỳ thật cũng rất đơn giản, lúc ta và Cảnh Ngôn đạo hữu phá trận ở bên trong, Người Thủ Hộ ngươi cùng các vị đây đều công kích đại trận toàn lực thôi.

Ánh mắt một Nửa Bước Hư Thần lóe sáng:

- Chỉ đơn giản như vậy?

Chung tiên sinh gật đầu:

- Đúng, chỉ thế thôi. Nếu thuận lợi, thời gian cỡ một chén trà nhỏ, nhiều nhất là một nén nhang, trận sẽ bị phá.

- Kia còn chờ cái gì? Bắt đầu đi!

- Đúng! Lập tức bắt đầu!

Tất cả mọi người nóng vội thúc giục.

Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh liếc nhau, cùng gật đầu. Cảnh Ngôn liếc mắt một vòng, nói:

- Người Thủ Hộ đại nhân, ta và Chung tiên sinh vào trong trận pháp phá trận trước, lúc ngươi và các vị đạo hữu được tín hiệu của chúng ta liền công kích toàn lực đại trận nhé.

Thần Long gật đầu:

- Không thành vấn đề.

Sau đó, Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh lại bước vào trong đại trận kia, hai người bắt đầu hợp lực giải trận.

Sau thời gian mấy chục hô hấp, thanh âm Cảnh Ngôn từ trong trận pháp truyền vào tai đám người Thần Long bên ngoài:

- Chính là lúc này, Người Thủ Hộ đại nhân, các ngươi tấn công toàn lực đi!

Mấy người Thần Long đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, sau khi nghe Cảnh Ngôn nói thế lập tức liền điên cuồng công kích đại trận.

Từng vầng sáng mang theo uy năng mênh mông cuồn cuộn nện vào trên đại trận. Bên ngoài đại trận, quầng sáng rực rỡ kia chấn động liên tục, từng cỗ uy năng bắn về bốn phía.

Đám người Thần Long đều sử dụng thánh khí phòng ngự ngăn cản.

- Bùm!

- Rầm rầm rầm…

- Răng rắc!

Người bên ngoài tấn công không dứt, Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh đứng bên trong cũng tập trung toàn bộ tinh thần ngăn chặn năng lượng đang lưu chuyển trong đại trận.

- Rầm!

Trận pháp thiên nhiên rốt cục sụp đổ, năng lượng vô tận thoát ra ngoài. Từng đạo pháp tắc bị chia lìa bong ra từng mảng.

Đại trận phá!

Vị trí chính giữa bên trong, Pháp Tắc Chi Tổ tỏa sáng chói mắt, chiếm toàn bộ tầm mắt mọi người.

Hết chương 936.

Chương 937. Kinh Biến!

Cùng với ánh sáng chói mắt chính là khí tức đại đạo huyền ảo khó lường, trong lúc nhất thời mọi người ai cũng bị nó hấp dẫn.

Cảm nhận pháp tắc chi đạo thấm nhập thân tâm giống như đang đi trong sa mạc nóng bỏng được uống một ngụm nước suối. Chỉ cảm nhận sự huyền ảo ấy thôi đều khiến mọi người được ích lợi không nhỏ, ai cũng hận không thể lập tức tĩnh tâm lại tu luyện lĩnh ngộ.

- Pháp Tắc Chi Tổ, chính là Pháp Tắc Chi Tổ!

- Luyện hóa Pháp Tắc Chi Tổ sẽ một bước lên trời, tấn chức Hư Thần!

Đáy lòng mỗi người thầm gào thét, ai cũng ngừng thở. Ánh mắt Cảnh Ngôn cũng chăm chú về phía Pháp Tắc Chi Tổ, sự chấn động trong lòng không cách nào hình dung.

Trước lúc thấy Pháp Tắc Chi Tổ, Cảnh Ngôn cũng từng nghĩ về bộ dáng của nó, nhưng khi gặp vẫn không thể ngăn được sự khiếp sợ trong lòng.

- Vèo!

Trong lúc mọi người đang khiếp sợ, một thân ảnh đã nhanh chóng xông ra ngoài. Cảnh Ngôn nhướng mày:

- Chung tiên sinh?

Bóng người lao ra kia đúng là Chung tiên sinh vốn đứng cách Cảnh Ngôn không xa. Tốc độ Chung tiên sinh biểu hiện bây giờ nhanh vô cùng, sau khi mọi người kịp phản ứng, Chung tiên sinh đã đến gần Pháp Tắc Chi Tổ.

- Rốt cục gặp được.

Mắt Chung tiên sinh nhìn Pháp Tắc Chi Tổ, khẽ thì thào:

- Ha ha… Ta đợi ở thế giới này hai vạn năm, cuối cùng không có phí công.

Thời gian này đám người Thần Long cũng đều nhanh chóng tới gần. Cảnh Ngôn cũng thúc giục nguyên khí tiến tới.

Thần Long nhìn Chung tiên sinh, nói:

- Chung tiên sinh, Pháp Tắc Chi Tổ này chỉ có một cái, chúng ta hẳn nên cùng thương nghị xem phân phối như thế nào mới phải.

Đám người bọn họ chỗ này cộng lại cũng hơn mười mấy người mà Pháp Tắc Chi Tổ chỉ có một. Nói cách khác, đa số người nơi đây đều không thể có được Pháp Tắc Chi Tổ một cách trực tiếp.

- Phân phối?

Chung tiên sinh liếc mắt nhìn mọi người, lạnh lùng đáp:

- Tại sao phải phân phối?

Một Nửa Bước Hư Thần lộ vẻ bất mãn nói:

- Chung tiên sinh, ngươi vậy là có ý gì? Ngươi quả thật có công lớn trong việc phá vỡ đại trận cuối cùng nhưng mọi người vì kiếm Pháp Tắc Chi Tổ này đều bỏ công. Nên phân phối Pháp Tắc Chi Tổ này ra sao cũng cần có một chương trình mới đúng. Cho dù một người được Pháp Tắc Chi Tổ thì cũng phải đưa ra đủ lượng bảo vật phân chia cho những người khác.

- Chung tiên sinh ngươi nói vậy chẳng lẽ muốn chiếm lấy một mình?

Nửa Bước Hư Thần ở đây đều hơi thúc giục nguyên khí, có người thậm chí động sát tâm.

Cảnh Ngôn cũng nhíu mày.

Cảnh Ngôn cảm giác Chung tiên sinh lúc này dường như có điều bất thường. Trạng thái Chung tiên sinh quả thật như muốn độc chiếm Pháp Tắc Chi Tổ!

Nhưng ở đây có nhiều người như thế, còn có cường giả Thần Long nữa, Chung tiên sinh chẳng lẽ không ý thức được bản thân không thể nuốt lấy Pháp Tắc Chi Tổ một mình sao?

- Ha ha ha!

Chung tiên sinh đột nhiên cười lớn, sau đó ánh mắt lạnh đi, vẻ mặt âm trầm, khoát tay áo nói:

- Không muốn chết thì mau cút!

Một Nửa Bước Hư Thần quát lớn:

- Chung tiên sinh, ngươi vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi muốn đối đầu với tất cả chúng ta?

Cảnh Ngôn mở miệng, nghi hoặc hỏi:

- Chung tiên sinh, ngươi làm sao vậy?

Chung tiên sinh nhìn Cảnh Ngôn:

- Ha ha, Cảnh Ngôn tiểu tử, ta quả thật muốn cảm ơn ngươi. Nếu không có ngươi, ta muốn có được Pháp Tắc Chi Tổ này thật đúng sẽ không dễ dàng. Trận pháp thiên nhiên cuối cùng kia thật sự không dễ phá giải. Cũng may ta đã sớm dự liệu được ngươi có thể giúp được ta, ngươi cũng không khiến ta thất vọng. Ngươi có được truyền thừa Tử Vong Thần Điện, tuy năng lực ở mặt trận pháp còn rất non nớt nhưng tiềm lực của ngươi cũng không phải trận pháp sư bình thường có thể so sánh.

- Hửm?

Cảnh Ngôn cũng không thể lạnh nhạt nữa.

Chung tiên sinh tiếp tục nói:

- Cảnh Ngôn tiểu tử, mọi chuyện của ngươi ta đều rõ như lòng bàn tay. Có thể nói ta quan sát mỗi bước chân của ngươi. Tốc độ trưởng thành của ngươi còn nhanh hơn ta đoán nữa. Ta cũng quả thật không ngờ chưa đến trăm năm ngươi đã có thể có thực lực như thế. Thực lực có thể sánh với Hư Thần nhất tinh ở Thần giới. Ngươi có được truyền thừa của Tử Vong Thần Điện, tiềm lực của ngươi quả thật rất lớn. Ngay cả ta đều nảy ý yêu quý ngươi.

Chung tiên sinh nhìn Cảnh Ngôn:

- Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, một cơ hội đi theo ta, được ta bồi dưỡng. Tương lai ngươi sẽ vấn đỉnh Chủ Thần, uy chấn một phương Thần giới cũng không phải không có khả năng!

Cảnh Ngôn khẽ quát:

- Ngươi rốt cuộc đang nói cái gì?

Vẻ mặt Thần Long ngưng trọng, nhìn Chung tiên sinh chằm chằm:

- Ngươi rốt cục là ai?

Chung tiên sinh không vui lại liếc mắt đám người Thần Long, nói:

- Sao các ngươi còn chưa cút? Thật sự muốn chết sao?

Vẻ mặt Chung tiên sinh trở nên vặn vẹo, nói:

- Được rồi! Các ngươi đã muốn chết, ta sẽ chiều ý các ngươi!

- Bùm!

Một loại khí tức tử vong vô cùng khủng bố từ trên người Chung tiên sinh bùng nổ ra, vây quanh mọi người.

- Đây là….

- Không tốt!

- Mau đi!

Từng tiếng kinh hô đầy lo lắng truyền ra.

Hơn mười Nửa Bước Hư Thần đều vội vàng gắng sức thúc dục nguyên khí, muốn lao ra phạm vi bao phủ của khí tức tử vong kia. Nhưng bọn họ lại nhanh chóng phát hiện mọi điều mình làm chỉ phí công.

Nguyên khí bọn họ giống như bị lực lượng vô hình đông lại, đừng nói phi hành, ngay cả bước đi đều vô cùng khó khăn. Cùng lúc đó thần hồn bọn họ cũng bị ăn mòn nhanh chóng. Từng cảm giác đau đớn thấu xương khiến ai cũng cắn chặt răng, sắc mặt trắng bệch, quần áo lập tức đẫm mồ hôi.

- Ngươi…

Trong mắt Thần Long hiện nét hoảng sợ.

Chung tiên sinh cười lạnh nhìn Thần Long:

- Xem ra ngươi đoán được thân phận của ta!

- Sao có thể được! Sao ngươi có thể đi tới thế giới hạ cấp được? Thông đạo hư không tuyệt đối không thể chịu được lực lượng của ngươi!

Thần Long quả thật đoán được thân phận của Chung tiên sinh.

Vị Chung tiên sinh này ở Thần giới cũng là một nhân vật khủng bố, khiến người nghe thôi cũng đã sợ mất mật.

Chung tiên sinh lắc đầu:

- Thông đạo hư không nối với thế giới hạ cấp này quả thật không thể thừa nhận lực lượng bản thể của ta cho nên ta chỉ có thể bất đắc dĩ khiến một phân thân xuống. Hơn nữa ta muốn tìm kiếm ở ngàn vạn thế giới hạ cấp, việc này cũng không thể dựa vào mỗi bản thể được.

- Phân thân?

Đôi mắt Thần Long chợt lóe, tâm trạng vốn đang tuyệt vọng lập tức lại xuất hiện một tia hy vọng.

Nếu bản thể Chung tiên sinh thì bọn họ chắc chắn không có một chút hy vọng nhưng đây chỉ là một phân thân của Chung tiên sinh thôi, như vậy có lẽ còn có chút đường sống.

Thần Long ngăn cản lực lượng đang ăn mòn thần hồn, miệng phát ra tiếng rống giận dữ:

- Mọi người chú ý! Mọi người cùng công kích! Không giết hắn chúng ta đều sẽ chết ở đây! Mọi người cùng ra tay có lẽ còn có hy vọng sống!

Lúc này, Cảnh Ngôn đương nhiên cũng đoán được một chút.

Chung tiên sinh này rất có thể là một đại nhân vật ở Thần giới. Vì có được Pháp Tắc Chi Tổ, gã khiến phân thân đi tới thế giới hạ cấp này.

Chung tiên sinh vẫn luôn che giấu thực lực cũng chỉ vì Pháp Tắc Chi Tổ. Hơn nữa mặc dù chỉ là một phân thân nhưng thực lực của gã cũng rất mạnh.

Hết chương 937.

Chương 938. Đường Sống?

Hơn mười Nửa Bước Hư Thần ở đây đều hiểu đã đến lúc quan hệ tới sống chết của mình cho nên tuy thần hồn đang rất đau đớn không cách nào tả nổi nhưng bọn họ vẫn cứ cố gắng giữ vững một tia thanh minh cuối cùng, sôi nổi tế thánh khí ra phát động công kích.

Cảnh Ngôn lúc này cũng đang phải chống đỡ sự ăn mòn của khí tức tử vong khủng bố kia.

Tuy thần hồn Cảnh Ngôn rất mạnh nhưng cảnh giới của Chung tiên sinh kia rõ ràng cực cao, vận dụng pháp tắc cũng cực kỳ tinh thâm. Võ giả Nửa Bước Hư Thần vận dụng pháp tắc nếu như đứa nhóc cầm đao thì Chung tiên sinh tuyệt đối là một thanh niên thân thể cường tráng.

Cho nên dù là Cảnh Ngôn cũng rất mất sức khi chống cự sự ăn mòn ấy. Hơn nữa Cảnh Ngôn cảm giác được thần hồn của mình đã bị ăn mòn.

Nếu không giết chết Chung tiên sinh, vậy kết quả sẽ y như lời Thần Long nói: Tất cả bọn họ đều sẽ chết vào tay Chung tiên sinh.

Cảnh Ngôn giơ Hồng Hà Kiếm lên, phối hợp đám người Thần Long đánh về phía Chung tiên sinh.

- Thật đúng là thú vị! Một lũ nhóc lại dám ra tay với ta!

Chung tiên sinh có vẻ chẳng thèm để ý.

Uy thế công kích của Thần Long, Cảnh Ngôn và hơn mười võ giả Nửa Bước Hư Thần thoạt nhìn giống như muốn cuốn

phăng toàn bộ thế giới. Nhưng đối mặt với công kích như vậy, Chung tiên sinh chỉ lộ ra vẻ mặt khinh thường, chế giễu.

- Chết! Chết cho ta!

Đôi mắt Thần Long đỏ bừng. Từng đạo pháp tắc xoay quanh cơ thể y tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Đối mặt với cái chết, con người có thể phát huy ra tiềm năng lớn nhất.

Thần Long lúc này đã triển khai công kích cực mạnh của mình. Không chỉ Thần Long, những người khác cũng chẳng khác mấy.

Ở hoàn cảnh không phải ngươi chết chính là ta tiêu này, bọn họ không có lựa chọn thứ hai!

- Ông!

Chung tiên sinh vung nhẹ cánh tay lên, một làn sương đen tràn ngập bốn phía chung quanh gã.

Bề ngoài nhìn là sương đen nhưng thực tế nó là từng đạo pháp tắc tạo thành. Trên từng đạo pháp tắc đó đều tỏa ra khí tức tử vong khiến tim người loạn nhịp.

- Chẳng lẽ là pháp tắc tử vong?

Tuy Cảnh Ngôn chưa bao giờ thấy ai sử dụng loại pháp tắc này nhưng hắn vẫn đoán ra được.

Chung tiên sinh thật sự nắm giữ pháp tắc tử vong.

- Thật sự là thế giới yếu ớt!

Chung tiên sinh lắc đầu:

- Mặc dù là ta cũng chỉ có thể vận dụng một chút lực lượng như vậy! Nhưng mà, như vậy cũng đủ rồi.

Lúc Chung tiên sinh nói chuyện, công kích của đám người Thần Long, Cảnh Ngôn cũng đã đụng chạm với pháp tắc tử vong màu đen chung quanh gã.

- Xuy!

Tất cả công kích đều đánh trúng pháp tắc tử vong chung quanh Chung tiên sinh.

Những công kích ấy nhanh chóng tan biến. Từng đạo pháp tắc giống như bị cắn nuốt mất. Chung tiên sinh đứng trong đó dường như không hề bị ảnh hưởng chút nào, ngay cả cơ thể cũng không có động một chút.

Tất cả công kích đều bị phá tan trong thời gian một hô hấp, sau đó nhanh chóng bị pháp tắc tử vong xóa sạch hoàn toàn.

Chung tiên sinh lắc đầu:

- Quá yếu! Thật sự là đáng thương! Công kích như vậy làm sao có thể uy hiếp tới ta được? Vận dụng pháp tắc thật đáng buồn, công kích nguyên khí cũng đáng thương!

- Đều chết đi!

Chung tiên sinh nhanh chóng búng một ngón tay. Một tia sáng đen bay nhanh giết về phía Thần Long.

Thần Long cảm giác được cái chết đến gần. Y điên cuồng ngăn cản, kích phát uy năng thánh khí phòng ngự lên tới cực hạn.

Ánh sáng màu đen nhanh chóng, rõ ràng phá tan từng đạo phòng ngự. Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, biến mất trong cơ thể Thần Long.

- A!

Vẻ mặt Thần Long vặn vẹo, lộ nét thống khổ. Y phát ra tiếng kêu thảm thiết:

- Không…

Tiếng kêu thảm thiết biến mất rất nhanh, sinh cơ Thần Long trôi đi, cơ thể chậm rãi ngã xuống.

Cảnh Ngôn nhìn cảnh đó, trong lòng chấn động kịch liệt.

Thần Long chết!

Mặc dù không muốn thừa nhận, không nghĩ tin tưởng, nhưng sự thật ở ngay trước mắt. Người mạnh như Thần Long cũng không chống được một ngón tay của Chung tiên sinh. Bị một ngón tay công kích, Thần Long ngăn cản kiểu gì cũng đều không có tác dụng.

Tim mọi người đều lạnh.

Công kích của bọn họ không tạo nên chút uy hiếp nào với Chung tiên sinh mà đối phương chỉ tùy tiện dùng một ngón đã giết Thần Long, người mạnh nhất trong bọn họ rồi.

Thần Long, chính là người có thể so với cường giả Hư Thần nhất tinh!

- Đều chết đi, chết sạch sẽ.

Sau khi giết chết Thần Long, Chung tiên sinh không hề tạm dừng, gã vừa nói vừa liên tiếp giết chết mọi người.

Từng tia sáng đen bắn về phía hơn mười võ giả Nửa Bước Hư Thần. Chẳng phân biệt là dân bản xứ hay là người Thần giới.

Đối mặt với những tia sáng đen đó, có người điên cuồng ngăn cản, có người muốn thoát đi. Nhưng kết quả cuối cùng đều giống nhau.

Ngăn cản vô dụng, thoát đi càng vô dụng.

Giây lát, từng cơ thể đều liên tiếp ngã xuống. Sinh cơ vốn bừng bừng đều tan thành mây khói trong chớp mắt.

- Quá yếu, không có ý nghĩa.

Vẻ mặt Chung tiên sinh lộ nét quái dị, ánh mắt gã chậm rãi chuyển, cuối cùng nhìn về phía Cảnh Ngôn.

Đúng vậy, vừa rồi Chung tiên sinh vẫn chưa tấn công Cảnh Ngôn.

Ở đây, tại nơi tử khí vờn quanh này, hiện tại chỉ có Chung tiên sinh và Cảnh Ngôn còn đứng.

Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh đứng đối mặt nhau. Tâm tình Cảnh Ngôn đương nhiên vô cùng phức tạp. Sao hắn có thể ngờ được, lần đi tìm Pháp Tắc Chi Tổ này lại sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Chung tiên sinh này che dấu đủ sâu!

Chung tiên sinh cười như không cười nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiểu tử!

Cảnh Ngôn đứng nơi đó, hắn cũng không thử lại công kích Chung tiên sinh. Bởi vì dù Cảnh Ngôn có dùng hết toàn lực cũng uy hiếp không được Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh chậm rãi nói:

- Tại thế giới hạ đẳng này, ta có thể có được Pháp Tắc Chi Tổ, ngươi giúp đỡ không ít. Ban nãy ta cũng nói, ta có thể cho ngươi một cơ hội sống.

Chung tiên sinh híp mắt:

- Ngươi giúp ta, lại còn có truyền thừa của Tử Vong Thần Điện, tiềm lực của ngươi không tệ. Cho nên ta có thể cho ngươi một cơ hội thần phục. Ngươi thần phục ta, làm tôi tớ của ta liền có thể giữ mạng.

Cảnh Ngôn lặp lại từng chữ:

- Làm tôi tớ cho ngươi?

- Đúng, để ta lưu lại ấn kí tinh thần trong thần hồn của ngươi, trở thành tôi tớ của ta. Ha ha, cơ hội như vậy cũng không nhiều đâu. Ngươi có lẽ không rõ, ở Thần giới, có vô số Hư Thần, Chân Thần nằm mơ đều muốn làm tôi tớ của ta nhưng lại không có cơ hội. Nếu ngươi chấp nhận, được ta bồi dưỡng và chỉ điểm thì tương lai nhất định có thể trở thành Chủ Thần.

Thanh âm Chung tiên sinh dường như mang theo một sự mê hoặc, ảnh hưởng đến tâm thần Cảnh Ngôn trong vô hình.

Cảnh Ngôn cảm giác được sâu trong nội tâm mình thế nhưng lại sinh ra suy nghĩ muốn quỳ bái. Giống như người trước mặt chính là tồn tại cao quý, vĩ đại nhất. Có thể trở thành tôi tớ của hắn đúng là một chuyện quanh vinh vô cùng.

- Không! Nếu để hắn lưu lại ấn kí tinh thần trong thần hồn của ta thì ta vĩnh viễn sẽ không có tự do!

Một thanh âm khác sâu trong nội tâm Cảnh Ngôn đang ngăn cản sự mị hoặc của Chung tiên sinh.

Cảnh Ngôn cắn răng hỏi:

- Chung tiên sinh, ngươi đến thế giới hạ cấp này chỉ vì lấy được một cái Pháp Tắc Chi Tổ?

Chung tiên sinh đáp rất đương nhiên:

- Mục đích chủ yếu của ta đúng là Pháp Tắc Chi Tổ nhưng nếu tới thì cũng thuận tiện nô dịch thế giới hạ đẳng này vậy.

Hết chương 938.

Chương 939. Theo Bản Tâm

Nô dịch thế giới?

Cảnh Ngôn càng cảm thấy Chung tiên sinh này vô cùng tà ác. Đồng thời, Cảnh Ngôn cũng thầm lo lắng.

Bằng thực lực như Chung tiên sinh, muốn nô dịch thế giới này, ai dám chống cư? Ai có thể chống cự?

Đến lúc đó, toàn bộ thế giới đều phải quỳ rạp dưới chân Chung tiên sinh.

Cảnh Ngôn thử khuyên bảo:

- Chung tiên sinh, mặc dù ta không biết thân phận của ngươi nhưng nói vậy ngươi ở Thần giới cũng là một đại nhân vật được vạn thần kĩnh ngưỡng. Ngươi tới thế giới này, đã có được Pháp Tắc Chi Tổ ngươi muốn thì sao không rời đi? Huống chi, một thế giới hạ đẳng hẳn cũng không tính cái gì trong mắt ngươi đi?

Chung tiên sinh cũng không vội giết chết Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi kiến thức quá ít. Tuy ngươi chiếm được truyền thừa của lão già Tử Vong Thần Điện kia nhưng trong truyền thừa có thể cũng không có tin tức kĩ càng tỉ mỉ về Thần giới cùng vô số thế giới hạ đẳng.

Chung tiên sinh quả thật coi trọng tiềm lực của Cảnh Ngôn. Chung tiên sinh nói nếu Cảnh Ngôn thần phục mình thì tương lai có thể trở thành Chủ Thần, đây cũng không phải bắn tên không đích.

Một mầm tốt như thế, Chung tiên sinh thật muốn thuần phục cho mình dùng, cho nên bây giờ gã vẫn luôn thẩm thấu

vào thần hồn Cảnh Ngôn. Trong lúc nói, Chung tiên sinh luôn thẩm thấu ảnh hưởng thần hồn của Cảnh Ngôn một cách vô hình. Ảnh hưởng bản tâm Cảnh Ngôn khiến Cảnh Ngôn buông sự chống cự, bỏ qua phòng tuyến cố thủ cuối cùng.

Hơn nữa, Chung tiên sinh cũng quả thật thấy được hiệu quả. Chung tiên sinh thấy được Cảnh Ngôn đang làm sự giãy dụa cuối cùng từ trong mắt hắn.

Chung tiên sinh tiếp tục nói:

- Trong vũ trụ, Thần giới là duy nhất nhưng những thế giới hạ cấp như vậy lại nhiều như sao trời. Trong những thế giới ấy có một phần tương đối đặc biệt. Phần thế giới đặc biệt ấy có thể sinh ra Pháp Tắc Chi Tổ.

Cảnh Ngôn nhướng mi:

- Pháp Tắc Chi Tổ không phải thế giới nào cũng có thể có?

- Đương nhiên! Nếu mỗi thế giới đều có thể sinh ra Pháp Tắc Chi Tổ thì ta cần gì phải tốn nhiều công sức như thế? Phân thân của ta chạy tới rất nhiều thế giới hạ cấp tìm kiếm tung tích Pháp Tắc Chi Tổ. Hai vạn năm trước, ta tới thế giới này, phát hiện khí tức Pháp Tắc Chi Tổ. Tuy chỉ là khí tức của hình thức ban đầu nhưng ta chấp nhận chờ.

Chung tiên sinh ôm hai tay nói tiế:

- Cứ vậy đợi hai vạn năm. Nhưng điều này cũng không tính cái gì, phân thân của ta cũng không phải chỉ có một cái. Một phân thân trong số đó ở lại thế giới này đợi, những phân thân khác vẫn có thể tiếp tục đi tới các thế giới hạ cấp khác tìm.

Cảnh Ngôn tò mò:

- Theo ý ngươi nói thì thế giới có thể sinh ra Pháp Tắc Chi Tổ không tầm thường?

- Đương nhiên không tầm thường! Thế giới có thể sinh ra Pháp Tắc Chi Tổ mới là hoàn mỹ không có tỳ vết. Tiểu tử kia, vậy ngươi nghĩ tại sao lão già kia lại để một tòa Tử Vong Thần Điện ở thế giới này chứ? Chỉ có một thế giới hoàn mỹ mới có thể dựng dục được thần hồn hoàn mỹ. Người có được thần hồn hoàn mỹ mới có thể trở thành….

Chung tiên sinh nhìn Cảnh Ngôn, chuyển hướng câu chuyện:

- Ngươi bây giờ không cần biết mấy điều đó.

Cảnh Ngôn hơi im lặng, hỏi tiếp:

- Ngươi biết chủ nhân Tử Vong Thần Điện sao?

- Hừ, ta đương nhiên biết….

Đồng tử màu đen của Chung tiên sinh lóe lóe.

Cảnh Ngôn có thể cảm giác được dường như Chung tiên sinh rất kiêng kị chủ nhân Tử Vong Thần Điện. Tuy Chung tiên sinh giả bộ không thèm để ý nhưng gã vẫn luôn không nguyện ý nhắc đến tên của chủ nhân Tử Vong Thần Điện. Lúc nói chuyện, Chung tiên sinh thường dùng lão già này, lão già kia để thay thế.

Mà Cảnh Ngôn còn có một cảm giác, chủ nhân Tử Vong Thần Điện dường như cũng như Chung tiên sinh, đều đi theo con đường pháp tắc tử vong.

Tử Vong Thần Điện, tại sao lại gọi là Tử Vong Thần Điện?

Năng lượng bao trùm trận pháp Tử Vong Thần Điện cũng ẩn chứa khí tức tử vong, hủy diệt.

Trong mắt Chung tiên sinh ẩn chứa tàn nhẫn:

- Lão già chết tiệt kia, sớm muộn gì có một ngày ta sẽ đạp lão dưới chân!

Cảnh Ngôn nói:

- Chủ nhân Tử Vong Thần Điện hẳn mạnh hơn Chung tiên sinh ngươi đi? Ta có được truyền thừa của Tử Vong Thần Điện, nếu ngươi giết ta, ngươi không sợ bị chủ nhân Tử Vong Thần Điện trả thù sao?

Cảnh Ngôn nói những lời này là đang thăm dò.

- Ha ha, tiểu tử ngươi muốn uy hiếp ta? Đừng uổng phí tâm cơ. Mặc dù số lượng thế giới có thể sinh ra Pháp Tắc Chi Tổ rất ít nhưng trong vũ trụ bao la vô tận này số lượng cũng rất nhiều. Lão già kia đều lưu lại Tử Vong Thần Điện ở rất nhiều thế giới cấp thấp như vậy, người thừa kế của lão có bao nhiêu ngươi căn bản không biết rõ đâu. Sao lão có thể để ý tới một kẻ trong ngàn vạn kẻ thừa kế chứ?

Thanh âm Chung tiên sinh bỗng trở nên sắc bén:

- Còn có, mặc dù lão biết sự tồn tại của ngươi thì cũng chả sao cả. Ta giết ngươi, lão biết thì có năng lực làm khó dễ được ta sao? Tốt lắm, đừng lãng phí thời gian. Bây giờ ngươi mau đưa ra sự lựa chọn đi, ngươi rốt cục có nguyện ý thần phục ta không?

Hiển nhiên Chung tiên sinh đã không còn kiên nhẫn nữa.

Cảnh Ngôn chấp nhận thần phục, thì mở rộng thần hồn của mình để gã để lại ấn kí tinh thần. Nếu Cảnh Ngôn không chấp nhận, vậy giết đi.

Còn chuyện buông tha Cảnh Ngôn? Đó là điều không thể. Từ đầu tới cuối Chung tiên sinh chưa hề nghĩ đến khả năng đó.

Riêng việc Cảnh Ngôn là người thừa kế của chủ nhân Tử Vong Thần Điện đã đủ khiến Chung tiên sinh giết Cảnh Ngôn một trăm lần rồi.

Sắc mặt Cảnh Ngôn lúc này coi như bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn vẫn đang có hai suy nghĩ tranh đấu với nhau. Cuối cùng, rốt cục cũng sẽ có một bên chiếm thế thượng phong, gạt bỏ một bên khác.

Chung tiên sinh hiển nhiên tà ác, nếu trở thành tôi tớ của Chung tiên sinh có lẽ con đường tu luyện sau này sẽ thực thuận lợi nhưng bản tâm Cảnh Ngôn lại không chấp nhận mình trở thành tay sai giúp đỡ tà ác.

Miệng Cảnh Ngôn thốt:

- Ta từ chối!

Cảnh Ngôn nói ba chữ kia cũng không cố sức, thậm chí có thể nói thật nhẹ nhàng.

Bản tâm!

Làm theo bản tâm, cho dù chết cũng không thể khuất phục, cũng không thể vi phạm bản tâm!

- Ha ha! Tốt, tốt lắm! Ngươi đã chọn đường chết thì chết đi!

Dường như Chung tiên sinh vô cùng tức giận khi Cảnh Ngôn cự tuyệt. Gã không có giết chết Cảnh Ngôn như đã giết đám người thần long mà là phóng ra khí tức tử vong vô cùng vô tận.

- Chìm trong thống khổ vô tận, chết đi!

Chung tiên sinh không muốn để Cảnh Ngôn chết thoải mái, gã muốn tra tấn Cảnh Ngôn, tra tấn thần hồn và tâm linh Cảnh Ngôn.

Tử khí không thể ngăn cản vây Cảnh Ngôn vào trong, gặm nhấm dần dần thần hồn Cảnh Ngôn. Cơ thể Cảnh Ngôn đều run run.

- Không! Không ….

Trong mắt Cảnh Ngôn là một màu đỏ sậm. Cảnh Ngôn cố gắng gào thét, muốn tránh thoát.

Kiếm ý thần thông, không có hiệu quả.

Hư vô thần thông, cũng không thể thi triển được.

Cảnh giới chênh lệch quá lớn.

- Sắp chết sao? Cứ chết đi như thế?

Ý thức Cảnh Ngôn đã bắt đầu trở nên mơ hồ. Cảnh Ngôn cố gắng phải giữ thanh tỉnh, phải kiên trì.

Nhưng chênh lệch giữa Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh quá lớn!

Cảnh Ngôn nhìn Chung tiên sinh, nhìn Chung tiên sinh đang cười nhe răng. Mọi thứ càng ngày càng mơ hồ, dần dần hòa lẫn vào hoàn cảnh chung quanh.

Rốt cục, Cảnh Ngôn mất ý thức hoàn toàn, đánh mất cảm giác với mọi thứ chung quanh.

- Kết cục khi trái ý ta chính là như vậy! Chết đi! Lão già kia, một người thừa kế xuất sắc của ngươi lại chết trong tay ta, ngươi có thể làm gì đây? Ha ha ha….

Đây là câu cuối cùng Cảnh Ngôn nghe Chung tiên sinh nói.

Đúng lúc này, đột nhiên Càn Khôn Giới phóng ra một cỗ năng lượng thản nhiên. Cổ năng lượng ấy vây lấy Cảnh Ngôn, năng lượng đang ăn mòn thần hồn Cảnh Ngôn của Chung tiên sinh nhanh chóng bị đuổi đi.

Hết chương 939.

Chương 940. Dưới Mặt Đất

Năng lượng Càn Khôn Giới phóng ra cũng không quá mạnh mẽ nhưng có thể thấy năng lượng Chung tiên sinh dùng để ăn mòn thần hồn Cảnh Ngôn bị năng lượng của Càn Khôn Giới đuổi đi không ngừng tán loạn, tan rã.

- A?

Chung tiên sinh lập tức cũng cảm giác được dị thường, ánh mắt gã trợn tròn rồi hung ác đánh một chưởng về phía chỗ Cảnh Ngôn, miệng gầm:

- Đáng chết!

Chưởng ấn ngưng hình, gào thét phóng về phía cơ thể Cảnh Ngôn.

Nhưng lúc này. Cơ thể Cảnh Ngôn đã biến mất tại chỗ. Năng lượng Càn Khôn Giới kéo Cảnh Ngôn vào trong Càn Khôn tiểu thế giới.

Chung tiên sinh lắc người một cái tới nơi Cảnh Ngôn vừa đứng, vẻ mặt dữ tợn. Gã đang tìm kiếm tung tích Cảnh Ngôn.

- Chết tiệt! Lão già đáng chết!

Chung tiên sinh hơi điên lên, gã điên cuồng công kích không gian chung quanh. Qua một hồi lâu, Chung tiên sinh mới dừng lại, tâm trạng dường như cũng dần dần bình phục.

Chung tiên sinh bắt đầu tìm kiếm Càn Khôn Giới, thần niệm của gã cẩn thận tìm tòi bốn phía.

Cuối cùng, Chung tiên sinh cũng chẳng thu hoạch được gì.

Chung tiên sinh biết, Càn Khôn Giới đang giấu ở một nơi nào đó chung quanh mình, nhưng gã lại tìm không thấy. Năng lượng Càn Khôn Giới ẩn chứa có thể tránh đi thần niệm của gã.

Đúng như Cảnh Ngôn đoán, Chung tiên sinh quả thật có liên hệ mật thiết với chủ nhân Tử Vong Thần Điện. Tu vi Chung tiên sinh đồng nguyên với đối phương. Cũng chính vì thế, Chung tiên sinh mới không thể phát hiện vị trí Càn Khôn Giới.

Chung tiên sinh tìm kiếm mấy lần vẫn không phát hiện được gì cho nên gã cũng chỉ có thể không cam lòng tạm thời buông tha.

Chung tiên sinh trở lại chỗ gần Pháp Tắc Chi Tổ, sử dụng một chút thủ đoạn đặc biệt phong tồn Pháp Tắc Chi Tổ lại. Chung tiên sinh muốn mang Pháp Tắc Chi Tổ đi.

Võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường, thậm chí võ giả Nửa Bước Hư Thần đều không có khả năng có thủ đoạn phong tồn Pháp Tắc Chi Tổ. Bọn họ đều phải luyện hóa hấp thu lập tức. Nhưng Chung tiên sinh là đại nhân vật ở Thần giới, mục đích phân thân của gã tới thế giới hạ cấp chính là vì Pháp Tắc Chi Tổ cho nên Chung tiên sinh đương nhiên có cách phong tồn nó lại sau đó mang về Thần giới giao cho bản thể.

Lúc này, Cảnh Ngôn đang ở trong Càn Khôn tiểu thế giới.

Sau khi bị năng lượng Càn Khôn Giới kéo vào, Cảnh Ngôn liền khôi phục một chút.

Cảnh Ngôn nhìn hoàn cảnh quen thuộc chung quanh, hơi kinh ngạc:

- Sao ta lại tiến vào Càn Khôn tiểu thế giới vậy?

Cảnh Ngôn suy nghĩ cẩn thận, dường như có một chút ấn tượng. Tựa hồ là Càn Khôn tiểu thế giới tự phóng thích năng

lượng đem hắn lúc sắp chết kéo vào.

Việc Càn Khôn Giới ẩn chứa năng lượng Cảnh Ngôn cũng không phải bất ngờ.

Lúc trước, khi Thiên Thủy tiền bối bỏ mình, chỉ còn lại một luồng tàn hồn, Càn Khôn tiểu thế giới đã tự quay về Tử Vong Thần Điện, ở đó đợi đến người thừa kế tiếp theo.

Điều khiến Cảnh Ngôn ngạc nhiên chính là Càn Khôn Giới lại sẽ tự động đưa hắn vào trong Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn càng kinh ngạc hơn:

- Chung tiên sinh không thể phát hiện Càn Khôn Giới?

Phải biết, cho dù Càn Khôn tiểu thế giới hóa thành bụi bặm, thần niệm của võ giả Thánh Đạo cảnh bình thường cũng có thể phát hiện rất dễ. Đó cũng là lí do ban nãy Cảnh Ngôn không có trốn vào trong Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn cảm thấy dù mình trốn vào Càn Khôn tiểu thế giới cũng không thể chạy thoát khỏi tay Chung tiên sinh, ai ngờ Chung tiên sinh lại không thể tìm thấy Càn Khôn Giới.

Năng lượng Càn Khôn Giới mang có thể tránh thoát thần niệm của Chung tiên sinh.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trở nên thanh minh. Chuyện này cũng xem như tìm được đường sống trong chỗ chết. Nếu Càn Khôn Giới không thể tránh thoát thần niệm của Chung tiên sinh thì Cảnh Ngôn chắc chắn chỉ có một con đường chết. Hoặc là bị Chung tiên sinh chậm rãi ăn mòn, trở thành khôi lỗi của gã.

Cảnh Ngôn khẽ đem thần hồn đưa ra ngoài Càn Khôn tiểu thế giới một chút, thật cẩn thận quan sát Chung tiên sinh.

Cảnh Ngôn thấy Chung tiên sinh phong tồn Pháp Tắc Chi Tổ, Cảnh Ngôn cũng không có cách nào. Thực lực của hắn thua Chung tiên sinh nhiều lắm.

- Đáng chết…

Cảnh Ngôn siết chặt tay. Hắn chỉ có thể trợn mắt nhìn Chung tiên sinh phong tồn Pháp Tắc Chi Tổ mang đi.

- Bây giờ nên làm gì đây? Tên chết tiệt kia nói sẽ không rời khỏi thế giới này mà muốn nô dịch toàn bộ thế giới. Không có ai có thể ngăn cản hắn, thế giới này cũng không biết sẽ biến thành thế nào.

- Tu vi của ta vẫn quá thấp, cảnh giới chỉ có Thánh Đạo tam cảnh. So sức chiến đấu, ta không khác Thần Long Người Thủ Hộ bao nhiêu nhưng Thần Long lại ngăn không được một chiêu! Không bước vào cảnh giới Hư Thần, ta không là đối thủ của tên khốn này.

Cảnh Ngôn cố gắng khiến mình bình tĩnh lại. Chỉ có nhiệt huyết, nhất định là không được.

Thực lực không đủ mạnh mà đi tìm Chung tiên sinh đánh nhau tuyệt đối là tìm đường chết.

Lần này có thể sống sót đều là may mắn. Cảnh Ngôn cũng đại khái có thể đoán được chuyện ấy có liên quan tới Càn Khôn Giới, có liên quan tới chủ nhân Tử Vong Thần Điện.

Càn Khôn Giới được chủ nhân Tử Vong Thần Điện tự tay luyện chế. Năng lượng nó mang theo cũng thuộc về chủ nhân Tử Vong Thần Điện. Chắc vì lí do này nên mới khiến Chung tiên sinh không thể phát hiện Càn Khôn tiểu thế giới.

- Chỗ này, ta không thể ở lâu.

Cảnh Ngôn rất nhanh liền ý thức được mình phải rời khỏi đây.

Chung tiên sinh rất có thể còn sẽ quay về. gã chỉ cần mang đại một võ giả Thánh Đạo cảnh tới có lẽ liền có thể sử dụng thần niệm phát hiện ra Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn cố ý đợi một thời gian trong Càn Khôn tiểu thế giới. Cảnh Ngôn cũng lo lắng Chung tiên sinh chưa thật sự rời đi mà đang giấu ở một nơi bí mật nào đó gần đây ôm cây đợi thỏ.

Cảnh Ngôn đợi vài canh giờ, sau khi thấy không có bất kì dị thường nào hắn mới lắc người ra khỏi tiểu thế giới.

Cơ thể Cảnh Ngôn chợt lóe, đi tới vị trí Pháp Tắc Chi Tổ khi trước. Cảnh Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu than:

- Một cái Pháp Tắc Chi Tổ cứ vậy bị lấy đi rồi.

Nếu có thể có Pháp Tắc Chi Tổ để luyện hóa, vậy Cảnh Ngôn liền có thể nhanh chóng tấn chức đến Hư Thần. Đáng tiếc, Pháp Tắc Chi Tổ đã bị Chung tiên sinh lấy đi.

- Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

Cảnh Ngôn nhíu mày suy ngẫm:

- Thế giới này còn ai có thể ngăn cản tên khốn Chung tiên sinh lại đây? Cho dù tụ tập tất cả võ giả Thánh Đạo cảnh lại chỉ sợ cũng không ngăn được hắn.

- A? Đây là…

Cảnh Ngôn đang suy ngẫm bỗng tâm thần hơi chấn động. Cảnh Ngôn cảm giác được dao động của một cỗ năng lượng huyền diệu.

- Chuyện gì xảy ra? Không phải Pháp Tắc Chi Tổ đã bị lấy đi rồi sao?

Cảnh Ngôn chớp mắt, tầm nhìn quét chung quanh.

- Kì quái, cổ năng lượng này rốt cục tỏa ra từ chỗ nào đây?

Trong tầm mắt Cảnh Ngôn không hề có sự khác thường. Ngoại trừ một chút Pháp Tắc Chi Lực còn sót lại ra, bốn phía chung quanh hoàn toàn không có thứ gì đặc biệt cả. Hơn nữa,

dao động năng lượng huyền diệu ban nãy hiển nhiên cũng không phải những Pháp Tắc Chi Lực này.

- Chẳng lẽ ở đây còn có Pháp Tắc Chi Tổ thứ hai?

Hô hấp Cảnh Ngôn hơi cứng lại.

Hai Pháp Tắc Chi Tổ cùng xuất hiện một lúc cũng không phải chuyện không thể nào. Cảnh Ngôn thu liễm tâm thần, chú ý thật kĩ. Hắn thả thần hồn ra, cẩn thận cảm ứng chung quanh.

Thời gian cỡ nửa canh giờ sau.

- Lại xuất hiện , không phải ảo giác, thật sự có một cỗ dao động của một năng lượng huyền diệu nào đó.

Lúc này Cảnh Ngôn hoàn toàn xác định không phải cảm giác bản thân hắn xảy ra lệch lạc mà thật sự tồn tại cỗ năng lượng trên.

- Nhưng mà, rốt cục nó ở nơi nào?

Cảnh Ngôn tìm kiếm chung quanh một trận vẫn cứ không thu hoạch được gì. Bỗng nhiên, Cảnh Ngôn cúi đầu, nhìn về phía mặt đất, con ngươi co rút lại:

- Không thể nào… Chẳng lẽ là giấu ở dưới này?

Hết chương 940.

Chương 941. Hỏa Chi Bản Nguyên

Có thể cảm nhận được năng lượng chấn động nhưng trên mặt đất và trong cảm giác của thần niệm đều không phát hiện bất kì dị thường nào thì khả năng đồ vật tỏa ra dao động năng lượng huyền ảo ấy nằm dưới đất cũng rất cao.

Cảnh Ngôn lúc này đã đem thần niệm của mình thẩm thấu xuống đất.

Mười thước…

Năm mươi thước…

Một trăm thước….

Thần niệm của Cảnh Ngôn đã thẩm thấu xuống dưới đất một trăm mét, vẫn cứ không có chút phát hiện nào. Bởi vì có những thứ như nham thạch đất đá cản trở nên thần niệm muốn lấn sâu xuống dưới rất mất sức.

Ở bên ngoài, nếu không có những nhân tố khác quấy nhiễu, thần niệm Cảnh Ngôn hiện tại có thể thoải mái bao phủ một tòa thành lớn, nhưng thẩm thấu xuống dưới đất lại tương đối cố hết sức.

Cảnh Ngôn lắc đầu:

- Dưới đất năm trăm thước rồi, vẫn cứ không phát hiện cái gì. Tiếp tục!

Thần niệm không ngừng xuyên thấu qua từng tầng thổ nhưỡng.

- Đến cực hạn! Xuống dưới một ngàn thước chính là mức tối đa của ta bây giờ, lực cản quá lớn!

Cảnh Ngôn khẽ thở dài, bất đắc dĩ thu thần niệm về. Trên mặt Cảnh Ngôn đều xuất hiện mồ hôi. Thần niệm xuyên thấu thổ nhưỡng tiêu hao quá lớn.

Ngay cả Cảnh Ngôn đều chỉ có thể thẩm thấu xuống một ngàn thước thôi, nếu là võ giả khác, dù là Nửa Bước Hư Thần có thể cũng chỉ có thể xuống mấy trăm thước. Muốn thẩm thấu được năm trăm thước đều rất khó.

- Một ngàn thước bên dưới đều không phát hiện cái gì.

Cảnh Ngôn híp mắt:

- Không được! Tuyệt đối không thể bỏ qua!

Nếu nơi này thật sự che dấu Pháp Tắc Chi Tổ thứ hai, bản thân hắn nếu luyện hóa nó thành công thì có lẽ sẽ có tư cách chống lại Chung tiên sinh. Đây cũng có lẽ là biện pháp duy nhất để đối phó với Chung tiên sinh.

Bằng không, đợi Cảnh Ngôn chậm rãi tu luyện tăng tu vi lên còn không biết ngày tháng năm nào mới có thể tấn chức Hư Thần. Đến khi ấy, thế giới này có lẽ đã bị Chung tiên sinh hủy diệt hoàn toàn rồi!

Cho nên dù chỉ có một phần vạn hy vọng Cảnh Ngôn cũng không thể bỏ qua.

- Hư vô thần thông!

Chỉ có thể liều mạng một phen!

Cảnh Ngôn hít sâu một hơi, thi triển Hư vô thần thông. Pháp Tắc Chi Lực hơi chấn động, cơ thể Cảnh Ngôn lập tức biến mất.

- Phốc! Phốc!

Dưới sự trợ giúp của Hư vô thần thông, Cảnh Ngôn nhanh chóng xâm nhập vào trong lòng đất.

- Hư vô thần thông!

Cảnh Ngôn không ngừng thi triển Hư vô thần thông. Mỗi một lần thi triển, hắn ước chừng có thể tiến sâu vào thêm chừng một trăm thước. Nhưng lực cản khi di động trong đất rất lớn, nguyên khí và thần hồn tiêu hao đều rất nhiều. Chung quanh Cảnh Ngôn đều là sức ép vô tận.

Càng xuống sâu, lực ép của đại địa càng mạnh hơn. Nếu không phải có Hư vô thần thông thì nếu muốn đi xuống dưới này thật đúng là không quá khả năng.

Cho dù Hư Thần hạ cấp tới chỉ sợ cũng không làm được.

- Một ngàn năm trăm thước!

Cảnh Ngôn tạm dừng lại.

Cảnh Ngôn lấy Bổ Thiên Đan ra bổ sung lượng nguyên khí tiêu hao rồi sau đó tiếp tục thi triển Hư vô thần thông.

Cứ xâm nhập không ngừng như thế, nguyên khí tiêu hao đến một mức độ nhất định Cảnh Ngôn liền trực tiếp sử dụng Bổ Thiên Đan hồi phục. thần hồn mỏi mệt, hắn liền tiến vào Càn Khôn tiểu thế giới nghỉ ngơi một lát.

- Xoạt xoạt!

Sau khi Cảnh Ngôn tiến sâu vào dưới lòng đất bốn ngàn thước, hắn đột nhiên cảm thấy sự thay đổi. Cảnh tượng trước mắt cũng theo vậy biến hóa.

Cảnh Ngôn đánh giá chung quanh.

- Nơi này có một không gian nhỏ đóng kín?

Đây là một không gian rất nhỏ, ước chừng chỉ cỡ ba bốn mét vuông, từng đạo năng lượng huyền ảo dao động tràn ngập

chung quanh.

Ánh mắt Cảnh Ngôn nhìn chăm chăm vào một đoàn sáng phía trên.

- Đây là…

- Đây không phải là Pháp Tắc Chi Tổ!

Cảnh Ngôn vừa sung sướng lập tức liền đoán được thứ trong không gian nhỏ hẹp này không phải là Pháp Tắc Chi Tổ. Nhưng năng lượng nó phóng thích lại dường như còn huyền ảo hơn pháp tắc nhiều lắm.

- Đây là thứ gì?

Cảnh Ngôn đứng tại chỗ, dùng thần niệm cẩn thận đụng vào. Nhưng mà thần niệm Cảnh Ngôn vừa mới tiếp xúc với đoàn sáng liền trực tiếp biến mất, không thể thẩm thấu vào trong.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lóe lóe, lại phóng nguyên khí ra, cẩn thận bao trùm qua.

Nguyên khí vừa chạm tới đoàn sáng, bên ngoài đoàn sáng liền xuất hiện biến hóa. Từng mảnh pháp văn lấp lánh hiện ra, nguyên khí của Cảnh Ngôn lập tức tán loạn biến mất.

Nhưng trong quá trình nguyên khí biến mất, Cảnh Ngôn cũng nhân cơ hội thấy rõ vật bên trong đoàn sáng kia.

Đó là một vật màu đỏ tươi lớn cỡ nắm tay. Năng lượng huyền ảo Cảnh Ngôn phát hiện chính từ vật này phát ra.

- Này… Sao thế được! Ngũ Hành Căn Nguyên?

Cảnh Ngôn há hốc miệng, mắt trợn tròn, vẻ mặt không thể tin nổi.

Giống như Pháp Tắc Chi Tổ, trong tin tức Tử Vong Thần Điện truyền thừa cũng có nói tới Ngũ Hành Căn Nguyên.

Cũng chính vì thế, Cảnh Ngôn biết Ngũ Hành Căn Nguyên có ý nghĩa gì.

Pháp Tắc Chi Tổ sẽ có rất nhiều.

Chung tiên sinh cũng nói có không ít thế giới hạ cấp có thể sinh ra Pháp Tắc Chi Tổ. Ở một số thế giới hạ cấp số lượng đó còn không chỉ một cái.

Nhưng Ngũ Hành Căn Nguyên lại là duy nhất!

Trong toàn vũ trụ, một loại Ngũ Hành Căn Nguyên cũng chỉ có một!

Ở đây có một Ngũ Hành Căn Nguyên, vậy thì trong các thế giới khắp cả vũ trụ sẽ không thể xuất hiện Ngũ Hành Căn Nguyên thứ hai giống nó nữa. Cũng chính vì thế, Ngũ Hành Căn Nguyên được gọi là một trong thập đại chí bảo.

Ở Thần giới, dù Ngũ Hành Căn Nguyên nào xuất hiện đều chắc chắn khiến các Chủ Thần chém giết.

- Này dường như là… Hỏa Chi Bản Nguyên?

Cảnh Ngôn dựa vào kiến thức trong truyền thừa phán đoán Ngũ Hành Căn Nguyên trước mặt hắn chắc là Hỏa Chi Bản Nguyên.

…

- Vận may thật không sai, khối Pháp Tắc Kết Tinh thứ hai.

Một võ giả Thánh Đạo cảnh vui sướng nhìn Pháp Tắc Kết Tinh mới tìm được trong tay.

Hiện tại, võ giả trận doanh dân bản xứ và võ giả trận doanh thần tộc vẫn đều đang tiếp tục tìm kiếm bảo vật cùng sinh ra với Pháp Tắc Chi Tổ. một võ giả Thánh Đạo cảnh vô cùng may mắn đã tìm được khối Pháp Tắc Kết Tinh thứ hai.

- Lợi hại!

- Vận may này không thể chê được. ta đến tận giờ ngay cả một cọng lông cũng chưa thấy mà ngươi đã tìm được khối thứ hai rồi.

- Đây cũng quá khó tin rồi. Ngưu lão đệ, ngươi có cách đặc biệt nào không? Nếu không tại sao ngươi lại sẽ may mắn thế?

Rất nhiều người đều hâm mộ vận may của võ giả Thánh Đạo cảnh kia. Đa số người đều không tìm được cái gì. Người phát hiện báu vật như Pháp Tắc Kết Tinh vẫn là số ít.

- Ha ha…

Võ giả Thánh Đạo cảnh kia nghe những câu hâm mộ của người khác cũng chỉ có thể cười ngây ngô.

- Bùm!

Lúc này, một cổ uy áp khủng bố chợt buông xuống. Ngay sau đó thanh âm khiến thần hồn cũng phải chấn động truyền đến:

- Mọi người đều tụ tập lại chỗ ta mau!

Võ giả đang sưu tầm bảo vật trong địa vực này đều chuyển mắt nhìn lại.

- Ai vậy?

- Xảy ra chuyện gì? Thanh âm này hình như là Chung tiên sinh.

- Chẳng lẽ đã tìm được Pháp Tắc Chi Tổ?

- Không đúng! Cỗ uy áp này sao lại mạnh vậy?

Một số Nửa Bước Hư Thần đều cảm thấy tim đập rộn lên. Thanh âm Chung tiên sinh tiếp tục truyền vào tai mỗi người:

- Mau chóng lại đây, kẻ không phục, chết!

Các võ giả đều liếc nhìn nhau. Tuy trong lòng mọi người đều nghi hoặc nhưng bọn họ vẫn đi tới. Uy áp trong không gian này quá mạnh, ngay cả võ giả Nửa Bước Hư Thần đều thấy sợ tim đập liên hồi.

Hết chương 941.

Chương 942. Câu Thông Căn Nguyên

Võ giả dân bản xứ và võ giả thần tộc đều nhanh chóng tụ tập lại.

- Thật là Chung tiên sinh!

- Sao lại là Chung tiên sinh? Cảnh Ngôn đại nhân đâu? Còn mấy người Người Thủ Hộ đại nhân sao cũng chưa trở về?

Mọi người thấy Chung tiên sinh đứng một mình nơi kia đều khẽ thảo luận.

- Từ hôm nay trở đi, đám người các ngươi đều phải nghe ta. Ta bảo các ngươi làm gì các ngươi nhất định phải làm thế ấy. Kẻ trái lệnh, chết! Kẻ bằng mặt không bằng lòng, chết! ta muốn các ngươi chết, các ngươi cũng phải chết!

Chung tiên sinh đơn giản lại rất bá đạo tuyên cáo chuyện mình thành chúa tể thế giới này với mọi người.

- Các ngươi về sau đều sẽ là nô lệ của ta.

Trên người Chung tiên sinh tỏa ra một cỗ hơi thở tử vong vô hình bao phủ mọi người ở đây.

Mọi người nghe Chung tiên sinh nói vậy liền biến sắc. Một võ giả Nửa Bước Hư Thần dân bản cứ nhíu mày hỏi:

- Chung tiên sinh, ngươi nói vậy là có ý gì?

- Chết!

Ánh mắt Chung tiên sinh khẽ ngưng, búng một ngón tay về phía Nửa Bước Hư Thần kia. Một tia sáng màu đen phóng

nhanh tới.

Cường giả Nửa Bước Hư Thần kia còn chưa kịp nói câu thứ hai đã bị đánh trúng bỏ mình, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không.

Thấy một màn như vậy, mọi ngươi mới thật giật mình tỉnh lại.

Tuy trước đó họ thấy khí tức Chung tiên sinh thật đáng sợ nhưng chưa thấy Chung tiên sinh ra tay nên trong lòng cũng chưa quá sợ hãi. Nhưng bây giờ tận mắt thấy Chung tiên sinh dùng một ngón tay giết chết Nửa Bước Hư Thần, bọn họ mới hiểu được Chung tiên sinh rốt cục khủng bố cỡ nào.

Lúc này, dù trong lòng bọn họ vẫn còn thắc mắc nhưng đã không ai dám mở miệng.

Âu Dương Lâm cười, khom người thấp sát mặt đất, nói:

- Chúc mừng chủ nhân thuận lợi có được Pháp Tắc Chi Tổ!

- Ừ!

Chung tiên sinh gật đầu, nói:

- Âu Dương Lâm, sau này ngươi phụ trách việc truyền đạt mệnh lệnh của ta. Nếu có kẻ nào dám trái, cứ việc giết chết. Nếu thực lực mạnh hơn ngươi, ngươi nói cho ta biết, ta sẽ tự ra tay.

Trong mắt Chung tiên sinh toát ra một tia sát ý lạnh lùng.

Âu Dương Lâm đáp:

- Tuân mệnh.

- Đứng lên đi.

Chung tiên sinh vươn tay, nâng Âu Dương Lâm đang cúi đầu sát đất dậy.

Những người khác đều nhìn Âu Dương Lâm.

Trên thực tế, Âu Dương Lâm đã bị Chung tiên sinh nô dịch, trở thành tôi tớ của gã từ rất sớm. Đương nhiên, trước đó, thân phận này ngoài Âu Dương Lâm và Chung tiên sinh ra không còn kẻ thứ ba biết.

Nửa Bước Hư Thần bị Chung tiên sinh nộ dịch cũng không phải mỗi Âu Dương Lâm.

Nửa Bước Hư Thần đi kiếm Chung tiên sinh gây chuyện khi trước cũng vì bị Chung tiên sinh nô dịch nên mới không nhắc tới tên và bất cứ tin gì về Chung tiên sinh ở bên ngoài.

- Âu Dương Lâm, bây giờ ngươi đi theo ta một chuyến.

Chung tiên sinh nói:

- Đám người Thần Long đều đã chết. Nhưng lại có một con cá lọt lưới. Thằng ngóc Cảnh Ngôn kia đã trốn đi, ngươi tìm nó ra giúp ta.

- Vâng!

Âu Dương Lâm không hề thắc mắc chút nào.

Chung tiên sinh mang Âu Dương Lâm quay về nơi Pháp Tắc Chi Tổ hiện thế. Gã khiến ngũ đại thần vực phóng thích thần niệm để tìm kiếm chỗ dị thường.

Nhưng lúc này Cảnh Ngôn đã dưới mặt đất cách đây bốn ngàn thước, Âu Dương Lâm quả thật không có khả năng phát hiện ra Cảnh Ngôn và Càn Khôn tiểu thế giới.

- Thần Long Người Thủ Hộ chết?

- Này… Sao lại thế được?

- Chung tiên sinh rốt cục là ai?

- Thực lực của hắn sao lại mạnh đến thế? Cường giả Nửa Bước Hư Thần cũng không ngăn được một ngón tay của hắn.

- Ban nãy, hình như ý Chung tiên sinh nói là Cảnh Ngôn còn sống. Cảnh Ngôn hẳn còn chưa có chết. Trong những người đi kiếm Pháp Tắc Chi Tổ chỉ có Cảnh Ngôn còn sống.

Chung tiên sinh mang theo Âu Dương Lâm quay về chỗ cũ tìm kiếm Cảnh Ngôn. Những người còn lại đều hoảng sợ nghị luận.

Một Nửa Bước Hư Thần lo lắng nói:

- Ta cảm giác được hơi thở Chung tiên sinh rất tà ác. Dường như hắn muốn khống chế thế giới này. Chúng ta… Nên làm cái gì bây giờ? Nếu không phản kháng thì sau này chúng ta sẽ mất đi tự do hoàn toàn.

Một Nửa Bước Hư Thần khác thở dài một hơi, nói:

- Phản kháng? Phản kháng thế nào? Ngay cả Thần Long Người Thủ Hộ đều bị giết, Nửa Bước Hư Thần như chúng ta đều ngăn không được một đầu ngón tay của hắn.

- Nghe lời còn có thể sống, không nghe lời chính là chết!

Đa số những Nửa Bước Hư Thần ở đây đều sợ, ngay cả suy nghĩ phản kháng cũng không dám có, nói gì tới biến thành hành động.

Sau khi điều tra cẩn thận, Âu Dương Lâm cẩn thận nói với Chung tiên sinh:

- Chủ nhân, ta không phát hiện bất kì dị thường gì ở đây cả!

Chung tiên sinh tức giật khẽ quát:

- Chết tiệt! Tiểu tạp chủng đó trốn nhanh thật!

Âu Dương Lâm cong người, không dám có bất luận hành động dư thừa nào.

Vẻ mặt Chung tiên sinh âm lãnh, phân phó Âu Dương Lâm:

- Nhưng ta thật muốn xem Cảnh Ngôn ngươi có thể trốn đến khi nào. Âu Dương Lâm, bây giờ ngươi lập tức đi Thiên Nguyên đại lục, khống chế toàn bộ những người có quan hệ với Cảnh Ngôn lại. Kẻ chống cự, giết!

- Vâng!

Đôi mắt Âu Dương Lâm chứa đầy sự cuồng nhiệt, đáp.

….

Trong không gian nhỏ hẹp bên dưới mặt đất bốn ngàn thước.

Thời gian chậm rãi trôi.

Chừng ba ngày.

- Phù! Rốt cục thành công!

Cảnh Ngôn thở ra một hơi thật dài.

Thần niệm nguyên khí của Cảnh Ngôn chỉ cần chạm tới Hỏa Chi Bản Nguyên liền sẽ tan rã cho nên Cảnh Ngôn muốn đem Hỏa Chi Bản Nguyên thu vào trong Càn Khôn Giới. Đây là một chuyện rất khó khăn.

Cảnh Ngôn mất ba ngày cuối cùng cũng dựa vào việc bố trí một tòa trận pháp miễn cưỡng thu Hỏa Chi Bản Nguyên vào trong Càn Khôn tiểu thế giới.

- Xoẹt!

Cảnh Ngôn sau đó cũng vào theo.

Vị trí dưới mặt đất bốn ngàn thước hẳn tương đối an toàn. Cho dù Chung tiên sinh tìm những võ giả Nửa Bước Hư Thần khác tới cũng không có khả năng tra xét đến chỗ này cho nên Cảnh Ngôn tạm thời không tính toán rời khỏi đây.

Sau khi tiến vào Càn Khôn tiểu thế giới, Cảnh Ngôn lại bố trí một trận pháp khác. Nó có thể giúp Cảnh Ngôn sử dụng Hỏa Chi Bản Nguyên.

Sau khi bố trí trận pháp xong, Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng, yên lặng vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, câu thông với Hỏa Chi Bản Nguyên.

Hỏa Chi Bản Nguyên không thể trực tiếp luyện hóa. Cho dù là bậc đại năng Chủ Thần hay mạnh hơn cũng không thể làm được. Tuy vậy, lại có thể mượn dùng Hỏa Chi Bản Nguyên để tu luyện.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển gian nan câu thông với Hỏa Chi Bản Nguyên.

- Oanh!

Năng lượng huyền ảo chấn động tràn ra. Trong lúc nhất thời, rất nhiều Hỏa Chi Pháp Tắc xuất hiện, Cảnh Ngôn vội vàng cảm ngộ.

Dưới tình huống bình thường, Cảnh Ngôn muốn cảm ngộ pháp tắc cần dùng thần niệm tìm kiếm sao đó tốn thời gian đi sở soạng từng chút một. Nhưng bây giờ, rất nhiều Hỏa Chi Pháp Tắc xuất hiện trong không gian chung quanh Cảnh Ngôn, hơn nữa còn vô cùng sinh động.

Thần niệm Cảnh Ngôn vừa chạm vào liền có thể lĩnh ngộ hoàn toàn trong thời gian cực ngắn. Hơn nữa Cảnh Ngôn đem thần niệm phóng thích ra có thể cùng lĩnh ngộ rất nhiều Hỏa Chi Pháp Tắc một lúc.

Một hơi thở trôi qua, Cảnh Ngôn đã lĩnh ngộ được hơn mười đạo Hỏa Chi Pháp Tắc.

Phải biết, Hỏa Chi Pháp Tắc Cảnh Ngôn lĩnh ngộ trước đó cộng hết lại cũng chỉ một ngàn đạo mà thôi. Trong một hô hấp

này, Cảnh Ngôn lại lĩnh ngộ hơn mười đạo. Tốc độ lĩnh ngộ như thế tuyệt đối xem như nghịch thiên!

Tất cả chuyện đó đều vì Cảnh Ngôn có Hỏa Chi Bản Nguyên.

Hết chương 942.

Chương 943. Chuyển Hóa Thần Lực

Pháp tắc Cảnh Ngôn cảm ngộ thành công sẽ tự động biến mất.

Trong trời đất, số lượng pháp tắc các loại thuộc tính rất nhiều nhưng mỗi đạo pháp tắc đều độc đáo, đều có sự khác nhau nhất định.

Những pháp tắc Cảnh Ngôn lĩnh ngộ được lúc này đều có thuộc tính hỏa.

Pháp tắc Hỏa Chi Bản Nguyên có thể giúp Cảnh Ngôn lĩnh ngộ cũng chỉ có thuộc tính hỏa. Cảnh Ngôn không thể được Hỏa Chi Bản Nguyên giúp đỡ khi muốn lĩnh ngộ pháp tắc những thuộc tính khác.

Hỏa Chi Pháp Tắc nhanh chóng bị Cảnh Ngôn lĩnh ngộ xong. Hỏa Chi Pháp Tắc mới lập tức xuất hiện chung quanh. Cảnh Ngôn thậm chí có thể cảm nhận rõ được sự biến hóa từ từ trong tử phủ bản thân khi số lượng pháp tắc hắn lĩnh ngộ được ngày càng nhiều hơn.

Cảnh Ngôn lấy những tài nguyên như thần tinh, Bổ Thiên Đan ra. Vừa lĩnh ngộ pháp tắc, Cảnh Ngôn vừa hấp thu nguyên khí vào trong tử phủ.

Sau một lúc lâu, số lượng pháp tắc Cảnh Ngôn lĩnh ngộ được cộng lại đã hơn hai ngàn đạo. Theo số lượng pháp tắc Cảnh Ngôn lĩnh ngộ được tăng lên, tốc độ lĩnh ngộ của hắn cũng dần chậm lại.

Mặc dù có Hỏa Chi Bản Nguyên hấp dẫn pháp tắc thuộc tính hỏa nhưng tốc độ lĩnh ngộ của Cảnh Ngôn cũng không thể khủng bố như lúc ban đầu nữa.

Một ngày trôi qua, số lượng pháp tắc Cảnh Ngôn lĩnh ngộ được là hơn năm ngàn đạo. Cảnh giới Cảnh Ngôn cũng lột xác tới Nửa Bước Hư Thần.

Cảnh Ngôn dừng lại, thoáng nghỉ ngơi và củng cố cảnh giới một chút.

- Ngũ Hành Căn Nguyên thật sự quá khủng bố! Khó trách nó được xếp vào một trong thập đại chí bảo ở Thần giới. Mới một ngày thôi mà ta đã lĩnh ngộ được cỡ hơn bốn ngàn đạo pháp tắc rồi.

Trong lòng Cảnh Ngôn phấn chấn vô cùng, ngẫm:

- Một Pháp Tắc Chi Tổ cũng chỉ ẩn chứa chừng một vạn đạo pháp tắc mà thôi.

Pháp Tắc Chi Tổ cũng được gọi là Vạn Pháp Chi Tổ. Một Pháp Tắc Chi Tổ bình thường sẽ ẩn chứa một vạn đạo pháp tắc. Một vạn đạo pháp tắc này gắp bó thành một thể thống nhất, chính là Pháp Tắc Chi Tổ.

Khi luyện hóa Pháp Tắc Chi Tổ cũng tương đương với lĩnh ngộ một vạn đạo pháp tắc. Nếu một võ giả Thánh Đạo cảnh lập tức lĩnh ngộ được một vạn đạo pháp tắc thì sẽ có thể tấn chức thành Hư Thần.

Đương nhiên, chỗ tốt khi luyện hóa Pháp Tắc Chi Tổ cũng không chỉ vậy. Sau khi võ giả luyện hóa Pháp Tắc Chi Tổ, lực tương tác với Pháp Tắc Chi Lực sẽ tăng lên. Như vậy họ có thể lĩnh ngộ những pháp tắc còn lại trong thiên địa dễ dàng hơn, cũng có thể vận dụng những pháp tắc kia càng dễ dàng, tạo ra uy lực càng mạnh mẽ.

Nhưng sau khi bị luyện hóa, Pháp Tắc Chi Tổ cũng biến mất.

Ngũ Hành Căn Nguyên lại khác!

Ngũ Hành Căn Nguyên sẽ luôn tồn tại, vẫn luôn không ngừng trợ giúp võ giả tu luyện. Có thể nói, Cảnh Ngôn giờ được đến Hỏa Chi Bản Nguyên vậy sau này khi tu luyện, Cảnh Ngôn cũng có thể mượn dùng Ngũ Hành Căn Nguyên đi lĩnh ngộ pháp tắc vô cùng vô tận.

Đó cũng là lí do chính khiến Pháp Tắc Chi Tổ không thể sánh với Ngũ Hành Căn Nguyên.

Phân thân Chung tiên sinh tìm kiếm Pháp Tắc Chi Tổ ở rất nhiều thế giới hạ cấp. Có lẽ Chung tiên sinh sẽ chiếm được rất nhiều Pháp Tắc Chi Tổ nhưng có lẽ Chung tiên sinh chưa từng tìm được Ngũ Hành Căn Nguyên nào.

Khi cảm thấy cảnh giới đã củng cố ổn rồi, Cảnh Ngôn chuẩn bị tiếp tục vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công tu luyện, đi lĩnh ngộ pháp tắc thuộc tính hỏa không ngừng hiển hóa kia.

Nhưng Cảnh Ngôn sau đó lại ngừng lại. Cảnh Ngôn nhíu mày lấy Ma La Thì Quang Tháp ra.

Khi ở Tử Vong Thần Điện, Cảnh Ngôn đánh bại Lão Lục, Lão Thất được đến phần truyền thừa thứ hai. Đánh bại Lão Tứ, Lão Ngũ được đến phần truyền thừa thứ ba. Đánh bại Lão Nhị và Lão Tam được đến phần truyền thừa thứ tư.

Đến đây, Cảnh Ngôn cũng đã chiếm được truyền thừa đầy đủ của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Cảnh Ngôn tiếp tục đánh bại Lão Đại mới được đến Ma La Thì Quang Tháp, một chí bảo có thể thay đổi tốc độ thời gian.

Trước đó, Cảnh Ngôn chưa từng sử dụng Ma La Thì Quang Tháp lần nào, bây giờ cũng đến lúc xem năng lực nó ra sao.

Cảnh Ngôn phải mau chóng thành Hư Thần, sau đó đi ra ngoài đánh chết phân thân Chung tiên sinh.

Một tháp nhỏ màu đen đặt trước mặt Cảnh Ngôn.

Thần niệm Cảnh Ngôn thẩm thấu vào trong Ma La Thì Quang Tháp. Cách sử dụng cũng lập tức xuất hiện trong đầu Cảnh Ngôn.

- À, muốn thay đổi tốc độ chảy của thời gian, Ma La Thì Quang Tháp cần hấp thu năng lượng.

Cảnh Ngôn thì thầm xong liền lấy rất nhiều linh thạch cực phẩm ra, sau đó thúc dục Ma La Thì Quang Tháp.

Bên ngoài Ma La Thì Quang Tháp liền tỏa ra một quầng sáng bao phủ lấy đống linh thạch cực phẩm đang chồng chất. Năng lượng ẩn chứa bên trong linh thạch cực phẩm chảy về phía Ma La Thì Quang Tháp như lũ.

- Ông ông!

Ánh sáng như mặt sóng gợn tràn ngập, những làn sóng ấy cũng chỉ phân tán tại phạm vi hai thước chung quanh Ma La Thì Quang Tháp mà thôi.

Cảnh Ngôn có thể cảm thấy được pháp tắc thay đổi.

Cảnh Ngôn đứng trong làn sóng gợn đó, thần niệm của hắn có thể cảm giác được thời gian trong khu vực này quả thực chậm đi rất nhiều.

Cảnh Ngôn cố ý quan sát một trận, vô cùng vui vẻ:

- Năm canh giờ trong phạm vi Ma La Thì Quang Tháp bao phủ ước chừng bằng một canh giờ bên ngoài. Nói cách khác,

sử dụng Ma La Thì Quang Tháp tu luyện năm ngày, bên ngoài mới qua một ngày thôi.

Hiệu quả như vậy đã vượt xa dự đoán của Cảnh Ngôn.

Cứ nghĩ đi, người ta tu luyện một năm, Cảnh Ngôn lại có thể mượn dùng Ma La Thì Quang Tháp tu luyện năm năm! Không thể nghi ngờ, Ma La Thì Quang Tháp tuyệt đối là một vật chí bảo.

Cảnh Ngôn cũng không chậm trễ nữa, hắn bắt đầu lĩnh ngộ pháp tắc thuộc tính hỏa chung quanh.

Một lúc lâu sau:

- A? Xảy ra chuyện gì? Sao tốc độ thời gian trôi lại quay về như cũ rồi?

Cảnh Ngôn thắc mắc mở mắt ra.

Cảnh Ngôn cảm giác được Ma La Thì Quang Tháp bên cạnh mình đã ngừng vận chuyển.

Cảnh Ngôn liếc mắt về phía đám linh thạch cực phẩm ban nãy.

- Này…

Ánh mắt Cảnh Ngôn trợn to. Tuy Cảnh Ngôn không kiểm tra số lượng linh thạch cực phẩm mình quăng ra nhưng một đống lớn như vậy có ít cũng hơn mấy vạn.

Mấy vạn khối linh thạch cực phẩm lại chỉ mất một lát đã bị tiêu hao sạch năng lượng.

- Này cũng quá mức đi? Dù thứ này tốt nhưng tài nguyên nó tiêu hao cũng quá nhiều rồi.

Những linh thạch cực phẩm ban nãy giờ đã hóa thành bụi, Cảnh Ngôn thấy cảnh ấy cũng thầm đau lòng. Hắn khẽ thở dài một tiếng rồi lại lấy linh thạch cực phẩm ra.

Lần này Cảnh Ngôn liền lấy cả trăm vạn linh thạch cực phẩm. Số lượng đó chồng nhau chẳng khác nào một ngọn núi nhỏ.

Vì để mau chóng tấn chức Hư Thần, Cảnh Ngôn cũng không quan tâm nhiều đến vậy.

Tiếp tục tu luyện.

Sau khi Ma La Thì Quang Tháp vận chuyển chừng nửa tháng, số lượng pháp tắc Cảnh Ngôn lĩnh ngộ đã đạt được hơn một vạn đạo.

Bốn ngàn đạo pháp tắc đầu tiên Cảnh Ngôn lĩnh ngộ mất một ngày, số lượng còn lại Cảnh Ngôn lại mất chừng nửa tháng mới lĩnh ngộ xong. Theo số lượng pháp tắc lĩnh ngộ càng nhiều, tốc độ Cảnh Ngôn lĩnh ngộ cũng càng ngày càng chậm.

- Rầm! Xuy xuy xuy!

Tử phủ Cảnh Ngôn lập tức chấn động, nguyên khí vốn ở trạng thái lỏng bên trong giờ đang chuyển động điên cuồng. Từng đạo pháp tắc chảy vào trong đó dung hợp với nguyên khí. Cảnh Ngôn có thể cảm giác được nguyên khí trong tử phủ đang thay đổi.

Cảnh Ngôn dốc hết sức vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, hấp thu một khối thần tinh xong hắn còn không ngừng ăn Bổ Thiên Đan.

Nguyên khí, bắt đầu thay đổi, dần dần hóa thành năng lượng ngũ sắc.

- Thần lực? Đây là thần lực sao?

Cảnh Ngôn ngừng thở, chăm chú quan sát sự biến hóa của nguyên khí trong tử phủ.

Võ giả tấn chức Hư Thần, nguyên khí sẽ chuyển hóa thành thần lực.

Hết chương 943.

Chương 944. Năng Lực Hư Thần

Uy năng cuồn cuộn.

Mặc dù chưa phóng thần lực trong tử phủ ra nhưng Cảnh Ngôn cũng có thể cảm nhận được năng lượng đáng sợ ẩn chứa trong nó.

Pháp tắc dung hợp với nguyên khí, pháp tắc dung hợp với tử phủ.

Nguyên khí chuyển hóa thành thần lực là một quá trình tương đối bình tĩnh.

Sau khi số lượng pháp tắc võ giả lĩnh ngộ đạt trên một vạn đạo, tấn chức Hư Thần chẳng khác nào chuyện hết sức tự nhiên, mọi thứ đều theo lý thường phải làm. Nhưng quá trình chuyển biến này cũng tương đối dài.

Tuy Cảnh Ngôn lo lắng nhưng hắn cũng biết bây không nóng vội được. Lỡ như thần hồn không xong, hắn rất có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Trong phạm vi Ma La Thì Quang Tháp bao phủ, thời gian đã qua nửa năm.

Ngày hôm nay, Cảnh Ngôn thở ra một hơi dài. Trong tử phủ, nguyên khí cuối cùng cũng chuyển hóa thành thần lực. Điều này cũng chứng tỏ Cảnh Ngôn thành công tấn chức thành Hư Thần, Hư Thần nhất tinh.

Cảnh Ngôn nhìn một đoàn thần lực trong tử phủ, trong lòng cũng không ngừng thổn thức.

Thật sự quá không dễ dàng.

Nhưng Cảnh Ngôn hiện tại cũng không có thời gian để đi cảm thụ cẩn thận cảm giác đột phá. Thế giới bên ngoài không biết đã biến thành dạng gì, Cảnh Ngôn phải nhanh chóng ra ngoài, diệt trừ phân thân của Chung tiên sinh ở thế giới này đi.

Tiếp đó, Cảnh Ngôn lại mất chừng một tháng mới củng cố xong cảnh giới. Hắn dùng thần lực cũng có thể thuận lợi rồi.

Cảnh Ngôn tấn chức Hư Thần khiến võ học, thần thông, thậm chí cả cách dùng thần khí Hồng Hà Kiếm của hắn cũng đều tiến bộ nhảy vọt.

- Nên đi ra ngoài!

Trong mắt Cảnh Ngôn lóe sáng.

Trong phạm vi Ma La Thì Quang Tháp bao phủ, Cảnh Ngôn tu luyện hơn bảy tháng, bên ngoài cũng đã hơn một tháng trôi qua. Cảnh Ngôn nhìn số lượng linh thạch cực phẩm bị tiêu hao cũng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Hơn bảy tháng này, Cảnh Ngôn sử dụng chừng hơn hai ngàn vạn linh thạch cực phẩm. Số lượng này dù là Cảnh Ngôn cũng hơi đau lòng.

Hơn hai ngàn vạn linh thạch cực phẩm đó, cũng không phải linh thạch bình thường.

- Vèo!

Cảnh Ngôn lắc mình ra khỏi Càn Khôn tiểu thế giới, rồi lại sử dụng hư vô thần thông hướng về phía mặt đất.

Cảnh Ngôn nhớ lúc từ mặt đất chui xuống đây, ban đầu một lần thi triển hư vô thần thông có thể xâm nhập xuống chừng một trăm thước. Sau đó, khi lực ép chung quanh càng mạnh lên, một lần Cảnh Ngôn chỉ có thể xuống được cỡ hai mươi thước.

Nhưng bây giờ, Cảnh Ngôn tùy ý thi triển một lần hư vô thần thông thôi đã dễ dàng di chuyển về trước vài trăm thước. Bởi vậy có thể thấy được, thực lực Cảnh Ngôn đã có thay đổi lớn thế nào.

Hư vô thần thông của Cảnh Ngôn không có gì biến hóa, chính là cảnh giới tăng tới trình tự Hư Thần, nguyên khí chuyển hóa thành thần lực khiến uy năng hư vô thần thông tăng lên tới mức này.

Sau khi thi triển vài lần hư vô thần thông, Cảnh Ngôn liền đã tới nơi cách mặt đất chừng hơn một ngàn thước.

Sau khi lại thi triển thần thông lần nữa, lúc này cơ thể Cảnh Ngôn liền tiến về trước hơn một ngàn thước. Cảnh tượng trước mặt chợt thay đổi, đã đến trên mặt đất.

Cảnh Ngôn nhìn chung quanh một vòng, hơi dừng lại liền tăng tốc rời đi.

Hỏa Diễm Chi Địa đã biến mất.

Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực đệ thất trọng, chỉ mất thời gian một nén nhang, Cảnh Ngôn liền rời khỏi cái động, đến Hỗn Loạn Chi Địa.

- Ong ong!

Cùng lúc đó, thủy tinh truyền tin của Cảnh Ngôn lại truyền tới từng tin tức.

- Cảnh Ngôn, con không sao chứ?

- Cảnh Ngôn, con ở đâu?

- Cảnh Ngôn, nếu con còn sống thì nhất định phải trốn, ngàn vạn không cần lộ mặt!

Giọng nói đầy lo lắng của Sở Liên Tinh không ngừng vang lên trong đầu Cảnh Ngôn.

- Mẫu thân!

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống, dần nhuộm lãnh ý.

Sở gia chắc chắn đã xảy ra chuyện. Chung tiên sinh biết quan hệ của mình và Sở gia, cũng biết Sở Liên Tinh là mẫu thân của mình, vậy Chung tiên sinh sẽ làm cái gì?

- Tướng công, Thiên Nguyên đại lục đã xảy ra chuyện, Đông Lâm thành thất thủ rồi…

- Tướng công, dường như bọn chúng đang tìm chàng, muốn bắt chàng xuất hiện, chàng không được quay về!

- Tộc trưởng bị giết, thiếp không sao, chàng không cần lo lắng!

Đây là tin Cao Phượng gửi.

- Đáng chết! Đáng chết! Chung tiên sinh, ngươi đáng chết!

Mắt Cảnh Ngôn đỏ lên, sự phẫn nộ trong lòng đã tới mức không thể khống chế.

Trừ tin của Sở Liên Tinh và Cao Phượng ra còn có rất nhiều người khác đều truyền tin cho Cảnh Ngôn. Tuy thời gian mới qua hơn một tháng nhưng cả thế giới đều loạn rồi.

Bảy mảnh đại lục cương vực nhân loại, ngũ đại thần vực đều hỗn loạn. Từ những tin đó có thể nhận ra, khắp nơi trên thế giới đều có chém giết xảy ra.

Một bên là phe ủng hộ Chung tiên sinh, một bên là quân phản kháng.

Thế giới này vẫn còn một số võ giả cũng không chịu bị nô dịch cho nên bọn họ đang cố gắng đấu tranh. Nhưng mà lực lượng phản kháng vẫn quá nhỏ bé.

Cảnh Ngôn có thể tưởng tượng được kết cục của võ giả phản kháng Chung tiên sinh là như thế nào.

Cảnh Ngôn hơi suy nghĩ liền quyết định đi Lưu Sa Thần Vực, xem Sở gia trước. Lòng Cảnh Ngôn thầm cầu nguyện mẫu thân hắn nhất định đừng có chuyện không may.

Lí do Cảnh Ngôn đi Lưu Sa Thần Vực trước cũng bởi vì Lưu Sa Thần Vực cách Hỗn Loạn Chi Địa tương đối gần.

Sau khi tấn chức thành Hư Thần, tốc độ Cảnh Ngôn nhanh đến mức như thuấn di. Cơ thể nhoáng một cái đã ở ngoài mấy trăm dặm, thời gian trong đó còn chưa tới một hô hấp.

Qua gần một ngày, Cảnh Ngôn liền từ Hỗn Loạn Chi Địa tiến vào Lưu Sa Thần Vực.

Lúc này, Phi Vũ thành Sở gia.

Toàn bộ kiến trúc Sở gia đã bị tổn hại đến mức không còn hình dạng ban đầu, xem qua như một đống phế tích.

Đa số thành viên Sở gia còn sống đều bị cầm tù trên quảng trường khổng lồ. Trong trạch viện nơi nơi đều là xác chết. Có một số thi thể nữ tính quần áo cũng không có. Thi thể bọn họ bị phơi dưới trời nắng chói chang. Trên mặt đất đâu đâu cũng là vết máu đã khô.

Thoạt nhìn trận đại chiến đã chấm dứt từ lâu nhưng mùi máu tươi trong không khí vẫn rất nặng.

Trên quảng trường khổng lồ trong trạch viện Sở gia, ngoại trừ đám đông các thành viên Sở gia bị cầm tù còn có một đám người khác.

Đám người kia trung với Chung tiên sinh. Bọn họ tự xem mình là tôi tớ của gã.

- Ha ha!

- Lại đến lúc trò chơi săn giết rồi!

- Hôm nay nên giết những kẻ nào nhỉ?

Trong đám tôi tớ Chung tiên sinh, một võ giả Thánh Đạo tam cảnh uống một ngụm rượu xong liền híp mắt lầm bầm.

- Sảng khoái quá! Đây mới là cuộc sống ta muốn! Đi theo Chung tiên sinh mới sung sướng. Muốn giết liền giết, không phục liền giết, gai mắt kẻ nào liền giết!

Khuôn mặt âm lãnh của gã đã vặn vẹo. Gã nheo mắt, nhìn về một cái cũi đặt cách đó không xa, hỏi:

- Sở Hồng Nam, sao ngươi không nói cái gì?

Người bị giam trong cũi này đúng là tộc trưởng Sở gia, Sở Hồng Nam.

Võ giả Thánh Đạo cảnh này cười to nói:

- Sở gia các ngươi không phải lợi hại lắm sao? Không phải có tên Cảnh Ngôn kia giúp Sở gia các ngươi sao? Giờ thế nào? Sao ngươi không gọi Cảnh Ngôn tới? Ha ha ha… Thằng súc sinh ấy trốn đâu rồi? sao không dám lộ mặt?

Hết chương 944.

Chương 945. Sát Ý Tích Tụ

Tóc tai Sở Hồng Nam hỗn loạn, đôi mắt đầy sự cừu hận. Lão nhìn võ giả Thánh Đạo tam cảnh kia chằm chằm.

Mắt Sở Hồng Nam lúc này trừng như muốn vỡ ra ngoài.

Võ giả Thánh Đạo tam cảnh kia quát:

- Nói! Cảnh Ngôn kia rốt cục trốn ở đâu?

Võ giả Thánh Đạo tam cảnh kia lập tức phân phó người bên cạnh:

- Ha ha không nói đúng không? Người đâu, mang một trăm tù phạm lại đây!

Kỳ thật võ giả Thánh Đạo tam cảnh kia cũng biết Sở Hồng Nam chắc cũng chẳng biết Cảnh Ngôn ở đâu nhưng cũng chẳng vấn đề gì, trò chơi vậy rất thú vị, gã rất thích.

Bên cạnh gã còn có mấy võ giả Thánh Đạo cảnh cùng mấy chục võ giả Đạo Hoàng cảnh,

- Vâng!

Rất nhanh đã có người bắt một trăm thành viên Sở gia mang tới, trẻ có, già có, nữ có, nam có.

Võ giả Thánh Đạo tam cảnh khẽ cười nói:

- Trò chơi săn giết tiếp tục! Người Sở gia nhiều như vậy, mỗi ngày giết mấy trăm tên thì cũng nhiều năm nữa mới chết sạch được!

Gã nói với một trăm thành viên Sở gia:

- Bốc thăm đi! Các ngươi có thể sống qua hôm nay hay không đều trông chờ vào vận may của mình. Đều cầu nguyện đi! Cầu nguyện mình không bốc trúng thăm chết!

Một trăm cây thăm!

Trong đó có một nửa là sống, một nửa là chết. Nói cách khác, sau khi kết thúc một vòng rút thăm sẽ có năm mươi người bắt trúng thăm chết rồi bị giết. Năm mươi người còn lại có thể tạm thời sống sót.

Một đệ tử Sở gia quát lớn:

- Không rút! Ta không rút!

- Hừ, không nghe lời? Chết!

Võ giả Thánh Đạo tam cảnh kia quăng một tay, đệ tử hô to không rút thăm kia liền bị đánh chết ngay lập tức.

Sở Hồng Nam không ngừng lay cũi, khàn giọng gào:

- Đoạn Âm, ngươi không có kết cục tốt! Ngươi nhất định không có kết cục tốt ! Ngươi sẽ chết rất thảm!

Sở Hồng Nam muốn liều mạng với Đoạn Âm nhưng tu vi lão đã bị giam lại. Bây giờ Sở Hồng Nam chỉ là một người bình thường, nguyên khí trong tử phủ dù thế nào cũng không thể vận chuyển được.

Sở Hồng Nam va chạm cái cũi không ngừng khiến bàn tay đều nứt toác, máu không ngừng rơi xuống mặt đất.

- Ha ha ha… Sở Hồng Nam, ngươi thật đúng là mạnh miệng. Đến nước này rồi mà ngươi còn hy vọng Cảnh Ngôn kia có thể cứu các ngươi đúng không? Thật sự ngây thơ!

Tiếng cười âm lãnh của Đoạn Âm truyền khắp quảng trường.

…

Cảnh Ngôn đến Phi Vũ thành, hắn phóng thích thần hồn ra bao trùm cả tòa thành thị. Tòa thành khổng lồ này đều bị thần niệm bao phủ. Khắp thành đều tràn ngập tử khí. Trên đường quả thật không thấy một người sống nào.

- Chết tiệt!

Khi Cảnh Ngôn nhìn thành cảnh trong trạch viện Sở gia, đôi mắt hắn lập tức đỏ.

- Hư vô thần thông!

Hư vô thần thông thi triển, Cảnh Ngôn lập tức xuất hiện trên không trạch viện. Tiếp đó Cảnh Ngôn lại xuất hiện trên quảng trường Sở gia.

Cảnh Ngôn nhìn Sở gia nay đã hóa thành phế tích, lửa giận tràn ngập. Thần niệm Cảnh Ngôn lập tức tập trung vào đám người Đoạn Âm.

- Hử?

Đám người Đoạn Âm bị thần niệm Cảnh Ngôn tập trung cũng đều lập tức nhận thấy khác thường. Sắc mặt Đoạn Âm hơi đổi, tìm kiếm khắp nơi sau đó thấy một thân ảnh đang đi về phía mình.

Đoạn Âm quát khẽ:

- Kẻ nào?

- Vèo vèo!

Mấy võ giả Thánh Đạo cảnh cùng rất nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh bên cạnh Đoạn Âm đều nhanh chóng thúc giục nguyên khí đánh về phía Cảnh Ngôn.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn âm trầm, sát ý vô tận:

- Các ngươi… Đều đáng chết!

Trong chớp mắt, những võ giả Thánh Đạo cảnh và Đạo Hoàng cảnh đang xông về phía Cảnh Ngôn đều im lặng ngã xuống, mất đi sinh cơ.

Cảnh Ngôn lúc này đúng là sát ý quay cuồng, như muốn ngưng tụ thành thực chất. Trong thần niệm của Cảnh Ngôn, hắn nhìn thấy nơi đây có ít nhất hơn một vạn thi thể đệ tử Sở gia.

Đoạn Âm thấy đám thuộc hạ của mình đều chết trong thời gian ngắn liền luống cuống. Gã đều không thấy người tới ra tay thế nào, những võ giả Thánh Đạo cảnh và Đạo Hoàng cảnh liền im lặng chết đi, đây là sao vậy?

Đoạn Âm gầm nhẹ:

- Ngươi là ai? Dám nhúng tay vào chuyện Chung tiên sinh, ngươi thật to gan!

Hiển nhiên Đoạn Âm không biết Cảnh Ngôn.

Lúc này Đoạn Âm cũng không biết võ giả mặc trường bào xanh biếc có vẻ rất trẻ này chính là Cảnh Ngôn mà Chung tiên sinh luôn tìm.

Sở Hồng Nam thấy Cảnh Ngôn liền hô:

- Ngươi? Sao ngươi lại tới đây? Đi mau! Đi mau, chuyện nơi đây không cần ngươi lo.

Ban nãy lực chú ý của Sở Hồng Nam đều ở trên người Đoạn Âm nên khi Cảnh Ngôn xuất hiện Sở Hồng Nam cũng không biết.

Cảnh Ngôn nhìn Sở Hồng Nam, nhẹ nhàng gật đầu, trầm giọng nói:

- Sở tộc trưởng, ngươi chịu khổ.

Sở Hồng Nam lo lắng nói:

- Giờ ngươi còn nói này đó làm gì? Mau đi đi. Ngươi không phải người Sở gia, chuyện Sở gia ta không liên quan tới ngươi!

Cảnh Ngôn là ngoại tôn của lão. Sở gia đã xem như xong đời, hiện giờ trong lòng Sở Hồng Nam chỉ mong ngoại tôn này của mình có thể sống sót.

Theo Sở Hồng Nam thì chỉ cần Cảnh Ngôn trốn đi, Chung tiên sinh có muốn tìm ra cũng không phải chuyện dễ.

Sở Hồng Nam không nói ra tên Cảnh Ngôn chỉ vì không muốn Đoạn Âm phát hiện thân phận của hắn.

Cảnh Ngôn nhìn Đoạn Âm hỏi:

- Ngươi hỏi ta là ai? Không phải ngươi đang tìm ta sao?

- Ngươi chính là Cảnh Ngôn?

Đoạn Âm nghe Cảnh Ngôn nói vậy mới hiểu được người trước mặt này chính là Cảnh Ngôn mà Chung tiên sinh muốn tìm.

Đoạn Âm cười lạnh, bình tĩnh nói:

- Thật sự là thiên đường có cửa ngươi không đi, địa ngục không lối ngươi lại vào! Vận may của ta còn thật không tệ! Giúp Chung tiên sinh tìm được ngươi chính là công lớn!

Đoạn Âm vừa nghĩ đến chuyện mình giúp Chung tiên sinh tìm được Cảnh Ngôn, sau đó được Chung tiên sinh ban cho thật lớn mà thầm hưng phấn.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm đối phương, nói:

- Công lao? Có mệnh mới hưởng được công lao!

Cảnh Ngôn mở miệng quát:

- Ta hỏi ngươi, Chung tiên sinh đang ở đâu?

Cảnh Ngôn không có lập tức giết Đoạn Âm chính là vì muốn biết một ít tin từ trong miệng gã. Bây giờ Cảnh Ngôn còn không biết Chung tiên sinh ở đâu.

Toàn bộ thế giới đều lâm vào hỗn loạn. Nếu có thể tìm được Chung tiên sinh, giết chết gã thì việc thành lập trật tự thế giới mới sẽ có thể thoải mái hơn.

Đoạn Âm híp mắt, đáp:

- Ngươi muốn tìm Chung tiên sinh? Tốt thôi! Bây giờ ta liền thông báo cho Chung tiên sinh. Tin rằng khi Chung tiên sinh biết ngươi ở đây sẽ nhanh chóng chạy tới.

Đoạn Âm nói xong liền lấy tinh thạch đưa tin ra, muốn truyền tin về Cảnh Ngôn đi.

Đương nhiên Đoạn Âm cũng không có tư cách liên hệ trực tiếp với Chung tiên sinh. Đoạn Âm cần gửi tin cho Âu Dương Lâm, người phát ngôn của Chung tiên sinh trước.

Đoạn Âm cũng biết mình không phải đối thủ của Cảnh Ngôn cho nên gã không có lập tức ra tay mà lựa chọn kéo dài thời gian.

- Xoạt!

Đoạn Âm mới lấy tinh thạch đưa tin ra cả cơ thể đã bị một cỗ năng lượng đáng sợ trói chặt hoàn toàn.

Chỉ thấy bàn tay Cảnh Ngôn khẽ nắm, cơ thể Đoạn Âm liền không kìm được bay lên.

Hết chương 945.

Chương 946. Giải Cứu

Đoạn Âm phản ứng lại, điên cuồng rống to:

- Cái này … chuyện gì thế này? Mau buông ta ra! Ngươi muốn làm gì? Chết tiệt chết tiệt!

Đoạn Âm cảm giác lực lượng không thể so sánh đang giam cầm quanh người mình. Đoạn Âm điên cuồng vận chuyển nguyên khí, dốc hết sức nhưng không thể tránh thoát, lực lượng đáng sợ kéo gã bay nhanh đến trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vươn tay chộp lấy tinh thạch truyền tin trong tay Đoạn Âm.

Bây giờ Cảnh Ngôn chưa thể để Chung tiên sinh biết hắn xuất hiện, nếu không sẽ xảy ra chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát. Ví dụ như Cảnh Ngôn không chắc Chung tiên sinh có lấy ai đó hắn quan tâm làm con tin uy hiếp hay không.

Cảnh Ngôn cướp đi tinh thạch truyền tin của Đoạn Âm nhưng hắn không hủy nó mà cất giữ. Trong tinh thạch truyền tin tuy có dấu ấn thần hồn của Đoạn Âm, chỉ cần xóa bỏ dấu ấn là Cảnh Ngôn có thể dùng.

Đoạn Âm cảm nhận sát ý của Cảnh Ngôn, đe dọa:

- Đáng giận! Mau buông ta ra! Tiểu tử, ta là phó tòng của Chung tiên sinh, ngươi dám đụng vào ta thì Chung tiên sinh tuyệt đối không tha cho ngươi!

Đoạn Âm nói là phó tòng của Chung tiên sinh nhưng thật ra gã không có tư cách kia. Muốn trở thành phó tòng của Chung tiên sinh ít nhất phải đến đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần.

Về bản chất thì đám võ giả Nửa Bước Hư Thần như Âu Dương Lâm không tính là phó tòng thật sự, bọn họ nhiều nhất chỉ tính là phó tòng của phân thân Chung tiên sinh trong thế giới này.

Ngày xưa ở đất Pháp Tổ hiện thế Chung tiên sinh nói muốn thu Cảnh Ngôn làm phó tòng, đó là phó tòng thật sự.

Chung tiên sinh không xem trọng cỡ như Âu Dương Lâm, để lại dấu ấn trong thần hồn của họ chỉ là dấu ấn tinh thần phân thân.

Cảnh Ngôn nhìn vào mắt Đoạn Âm, hỏi:

- Nói cho ta biết Chung tiên sinh ở đâu? Nếu ngươi trả lời khiến ta vừa lòng có lẽ ta sẽ để lại mạng nhỏ cho ngươi.

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh băng làm Đoạn Âm không rét mà run:

- Ngươi dám đi tìm Chung tiên sinh sao?

Trong lòng Đoạn Âm rất hãi hùng, gã đã dùng tất cả thủ đoạn có thể nhưng không cách nào tránh thoát trói buộc, khiến gã biết thực lực của Cảnh Ngôn vượt qua gã nhiều. Cảnh Ngôn muốn giết gã chỉ cần một ý nghĩ.

Đoạn Âm không muốn chết, gã thích giết chóc, thích giết người ta nhưng gã rất quý trọng mạng nhỏ của mình.

Bề ngoài hùng hổ quát tháo chỉ là giả vờ, trong lòng Đoạn Âm sợ chết khiếp.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Đừng nói nhảm nữa.

Đoạn Âm cố gắng bàn điều kiện với Cảnh Ngôn:

- Ta không biết Chung tiên sinh ở đâu nhưng có một người chắc chắn biết, người đó là Âu Dương Lâm, hắn là người phát

ngôn của Chung tiên sinh. Cảnh Ngôn, ta có thể cho ngươi biết Âu Dương Lâm ở đâu, nhưng ngươi phải hứa không được giết ta.

Cảnh Ngôn lắc đầu định ra tay:

- Ngươi đang khiêu chiến kiên nhẫn của ta.

Đoạn Âm rối rít kêu lên:

- Chờ chút! Âu Dương Lâm đã đi Thiên Nguyên đại lục! Ta nói thật, ngươi đừng giết ta!

Cảnh Ngôn híp mắt.

Bóc!

Cảnh Ngôn động ý niệm, Tử Phủ của Đoạn Âm trực tiếp tan rã.

Đoạn Âm Thánh Đạo tam cảnh thành phế nhân, Tử Phủ vỡ nát, tu vi hầu như mất hết.

Đau nhức thấu óc làm Đoạn Âm gào rú.

Cảnh Ngôn vứt Đoạn Âm xuống đất, sau đó hắn vung tay, từng đợt thần lực lan tràn.

Trên quảng trường to lớn có vô số lao tù cứng rắn liên tiếp bị đè ép biến hình, người trong tù không bị đè ép.

Trong vòng vài giây tất cả tử đệ Sở gia bị nhốt đều lấy lại tự do.

Sở Hồng Nam và mấy trưởng lão Sở gia chạy nhanh đến gần Cảnh Ngôn.

Sở Hồng Nam nhìn Đoạn Âm gào thét lại ngó Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn … ngươi đã cứu chúng ta, sợ là không lâu sau Chung tiên sinh sẽ biết chuyện này. Đến lúc đó chúng ta phải làm thế nào?

Cảnh Ngôn lắc đầu, hít sâu hỏi:

- Hắn không đến tìm ta thì ta cũng sẽ tìm hắn. Sở tộc trưởng, mẫu thân của ta đâu?

Thần niệm của Cảnh Ngôn đã điều tra kỹ, trong trạch viện không thấy bóng dáng của Sở Liên Tinh.

Vẻ mặt Sở Hồng Nam buồn bã nói:

- Mẫu thân của ngươi đã bị Âu Dương Lâm mang đi hơn nửa tháng trước, là ta vô dụng không thể bảo vệ tốt mẫu thân của ngươi.

Cảnh Ngôn nghe đáp án ngược lại thở phào.

Mẫu thân bị mang đi không phải kết quả tệ nhất, làm Cảnh Ngôn lo nhất là mẫu thân đã gặp nạn.

Chỉ cần mẫu thân không chết thì hắn sẽ cứu mẫu thân ra.

Cảnh Ngôn lại hỏi:

- Nhóm nhị ca cũng bị mang đi phải không?

Cảnh Ngôn không lo đám Lão Nhị bị hủy diệt, phân thân của Chung tiên sinh tự ra tay cũng chỉ có thể trấn áp chứ không phá hủy được đám khôi lỗi có sự sống.

Sở Hồng Nam gật đầu nói:

- Đúng vậy, mấy thuộc hạ của ngươi đã hết sức nhưng lực lượng kẻ địch quá mạnh, có ba Nửa Bước Hư Thần ra tay.

Trong thời gian này Sở Hồng Nam luôn suy nghĩ một vấn đề:

- Cảnh Ngôn, hình như trước kia Chung tiên sinh có quan hệ với ngươi khá tốt, vì sao sự việc biến thành như vậy?

Cảnh Ngôn nói:

- Thân phận của Chung tiên sinh rất phức tạp, trong một chốc khó giải thích rõ, giờ ta phải nhanh chóng chạy tới Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn nhìn lướt qua đám người Sở gia.

- Các ngươi không thể ở lại đây nữa, quá nguy hiểm. Ta có một tiểu thế giới, các người có thể vào tiểu thế giới, ta mang các người cùng đi. Chờ giải quyết Chung tiên sinh rồi quay về trùng kiến sau.

Sở Hồng Nam vẫn lo lắng nói:

- Cảnh Ngôn, hình như Chung tiên sinh rất mạnh, nghe Âu Dương Lâm nói Người Thủ Hộ và nhiều Nửa Bước Hư Thần đều bị giết, ngươi có nắm chắc không?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Giờ ta không nắm chắc tuyệt đối nhưng có thể thử một lần. Trước không nói nhiều, các người đừng chống cự, ta đưa các người vào tiểu thế giới.

Dứt lời Cảnh Ngôn lại vung ra thần lực, hắn trước tiên mở giam cầm Tử Phủ của đám người Sở Hồng Nam để họ lấy lại tu vi. Nếu Cảnh Ngôn vẫn là Thánh Đạo tam cảnh sẽ rất mất công gỡ bỏ giam cầm cho đám người Sở Hồng Nam, nhưng giờ làm tùy tay.

Sở Hồng Nam mới được gỡ bỏ Tử Phủ liền ngắt lời Cảnh Ngôn:

- Chờ chút! Cảnh Ngôn, người này giết hàng vạn tử đệ Sở gia ta …

Sở Hồng Nam nhìn Đoạn Âm chằm chằm.

Cảnh Ngôn biết Sở Hồng Nam muốn nói cái gì:

- Sở tộc trưởng muốn thế nào cứ làm đi. Ta không giết hắn không có nghĩa là người khác không thể giết.

- Ừm!

Sở Hồng Nam đến gần Đoạn Âm:

- Đoạn Âm, ta từng nói ngươi sẽ chết rất thê thảm.

Đoạn Âm cố nén đau đớn, nhìn Sở Hồng Nam ép sát mắt gã trợn to kinh hoàng hét rầm lên:

- Sở Hồng Nam, ngươi muốn làm gì!?

- Ta muốn ngươi chết!

Sở Hồng Nam vươn tay xé mở lồng ngực Đoạn Âm, moi tim gã ra.

Sở Hồng Nam hận Đoạn Âm không thể tả.

Hết chương 946.

Chương 947. Thanh Trừ

Máu tuôn ra ồ ạt từ lồng ngực Đoạn Âm, miệng gã ú ớ, ngó Sở Hồng Nam trân trân. Tuy Tử Phủ bị Cảnh Ngôn phế bỏ nhưng Đoạn Âm dù gì từng là cường giả Thánh Đạo tam cảnh, sức sống hơn hẳn nhân loại bình thường. Dù trái tim bị móc ra Đoạn Âm vẫn có thể sống một thời gian.

Sở Hồng Nam vỗ chưởng đập nát đầu Đoạn Âm:

- Đoạn Âm, ngươi chết không đáng tiếc! Cảnh Ngôn tha cho ngươi một mạng chó nhưng ta sẽ không để ngươi sống sót!

Thần hồn Đoạn Âm bay ra muốn chạy trốn, nhưng Sở Hồng Nam đã chuẩn bị từ trước làm sao để mất con mồi? Thần hồn của Đoạn Âm bị nghiền áp thành tro.

Tiếp theo Cảnh Ngôn đưa người Sở gia còn sống vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Vèo!

Cảnh Ngôn biến mất trên bầu trời Phi Vũ thành, hắn tăng tốc độ đến cực hạn bay hướng Thiên Nguyên đại lục.

Dọc đường đi Cảnh Ngôn gặp nhiều tình huống đánh nhau nhưng hắn không xen vào, không phải hắn thờ ơ những cuộc chém giết mà không có cách nào khác. Nếu Cảnh Ngôn nhiều lần lộ mặt khó tránh khỏi lộ tin tức, bị Chung tiên sinh biết trước.

Cảnh Ngôn phải cố gắng cứu ra những người mình quan tâm trước khi Chung tiên sinh phản ứng lại.

Từ sâu trong Vô Vọng Thâm Uyên đến Thiên Nguyên đại lục rất xa xôi, nhưng sau khi thăng cấp Hư Thần tốc độ bay của Cảnh Ngôn có thể nói là nghịch thiên. Mới qua ba ngày Cảnh Ngôn đã đến bên trên Đông Lâm thành.

Lòng Cảnh Ngôn nặng trĩu.

Trước khi vào Thiên Nguyên đại lục là Cảnh Ngôn đã đoán trước tình hình sẽ không tốt hơn năm thần vực là bao. Nhưng khi vào cương vực Thiên Nguyên đại lục, nhìn khắp nơi lan tràn lửa chiến vẫn khiến Cảnh Ngôn khó thể bình tĩnh. Cảnh Ngôn cảm giác lần này đại loạn khiến thế giới càng không ổn định, nếu bỏ mặc e rằng cả thế giới sẽ vỡ tan. Khi đó vách tường không gian nứt vỡ, võ giả dưới Đạo Hoàng cảnh sẽ chết.

Phải nhanh chóng trừ bỏ phân thân của Chung tiên sinh mới được.

Trạch viện Cảnh gia ở Đông Lâm thành.

Cảnh gia đỡ hơn Sở gia nhiều, thần niệm của Cảnh Ngôn xem xét số lượng tử đệ Cảnh gia chết nhiều, đa số người bị nhốt nhưng võ giả phụ trách trông chừng không ham giết chóc giống Đoạn Âm.

Đương nhiên Cảnh Ngôn sẽ không vì vậy mà tha cho bọn họ.

Người phụ trách trông chừng người Cảnh gia chỉ có một Thánh Đạo cảnh bình thường, một ít võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Khi Cảnh Ngôn đáp xuống trạch viện Cảnh gia, đám chó săn của Chung tiên sinh đã lặng lẽ tắt thở.

Đám người Cảnh gia trên quảng trường trạch viện đều thấy Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn vung tay lên thả mọi người ra khỏi lồng giam.

Đám cao tầng Cảnh gia Cảnh Thiên Anh mặt tái nhợt đi tới trước mặt Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn …

Cảnh Ngôn nhìn đám người:

- Tứ trưởng lão.

- Loạn! Thế giới này hoàn toàn loạn, Thánh thành bị phá, không thể đếm hết võ giả chết đi. Đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì thế này …

Cách cục của đám người Cảnh Thiên Anh quá nhỏ hẹp, bọn họ không rõ xảy ra chuyện gì. Trong một đêm thế giới thay đổi nghiêng trời lệch đất, chiến tranh khắp nơi, võ giả chết đầy đất.

Cảm xúc Cảnh Thiên Anh kích động nói:

- Cảnh Ngôn, tộc trưởng chết trận ngay ngày Đông Lâm thành bị công phá. Cao Phượng bị mang đi, bị một người tên Âu Dương Lâm bắt. Cảnh Ngôn, người đó hình như nhằm vào ngươi, muốn tìm tung tích của ngươi …

Cảnh Thiên Anh kể sơ nhiều tình huống của Thiên Nguyên đại lục cho Cảnh Ngôn nghe.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe:

- Âu Dương Lâm, lại là Âu Dương Lâm!

Cảnh Ngôn hỏi:

- Quận Vương Chu Thượng Vân đâu?

Cảnh Thiên Anh lắc đầu nói:

- Một tháng trước Quận Vương đại nhân truyền tin cho ta một lần rồi sau đó bặt tin, ta không biết Lam Khúc quận sao rồi.

Cảnh Ngôn nói:

- Rồi sẽ ổn, hỗn loạn sẽ không kéo dài lâu, tất cả sẽ kết thúc. Tứ trưởng lão, các người đừng chống cự, ta đưa các người vào tiểu thế giới của ta.

Cảnh Ngôn không có nhiều thời gian giải thích, hắn có rất nhiều việc cần làm.

Đưa đám người Cảnh gia vào Càn Khôn tiểu thế giới xong Cảnh Ngôn thanh lý Đông Lâm thành một lần.

Chó săn của Chung tiên sinh, chết!

Một số kẻ bại hoại nhân lúc cháy nhà đi hôi của, đốt nhà giết người cướp của hễ bị thần niệm của Cảnh Ngôn thấy là đánh chết hết không chừa một tên.

Đối với Cảnh Ngôn thì giết những người đó chỉ trong một ý nghĩ.

Làm Cảnh Ngôn thấy an ủi là đa số người quen còn sống. Ví dụ ca ca của Cao Phượng, Cao Triển, nhóm người trong Huy Hoàng đan lâu Đông Lâm thành còn sống.

Một số người mất tích Cảnh Ngôn không tìm được, nhưng có lẽ còn sống, có lẽ họ rời khỏi Đông Lâm thành núp ở đâu đó.

Cảnh Ngôn đi thẳng tới Lam Khúc quận thành.

Hắn mất chút thời gian thanh lý Lam Khúc quận thành, cũng gặp Quận Vương Chu Thượng Vân.

Chu Thượng Vân còn sống, tổng quản Mộ Liên Thiên cũng sống.

Làm Cảnh Ngôn mừng là hai nha đầu Cảnh Tử Kỳ, Mộ Vân Phỉ ở trong Quận Vương phủ.

Chu Thượng Vân thấy Cảnh Ngôn thì kích động suýt rớt nước mắt.

- Quận Vương, Bạch Tuyết đâu?

Thần niệm của Cảnh Ngôn tra xét nguyên Lam Khúc quận thành nhưng không thấy bóng dáng của Bạch Tuyết.

Chu Thượng Vân lắc đầu.

Chu Thượng Vân nói cho Cảnh Ngôn biết Bạch Tuyết đã trở về một lần, nhưng ở vài ngày rồi đi. Bạch Tuyết muốn ra ngoài du lịch.

Mãi đến hơn một tháng trước cả đại lục hỗn loạn, Bạch Tuyết không lộ mặt.

Tức là Chu Thượng Vân không biết Bạch Tuyết bây giờ ra sao, có gặp nguy hiểm gì không.

Cảnh Ngôn được Chu Thượng Vân cho biết Thánh Chủ Thiên Nguyên đại lục Thân Sùng đã chết trận.

Thân Sùng vốn có cơ hội sống, miễn thần phục Âu Dương Lâm. Nhưng Thân Sùng không khuất phục, chết trận trong Thánh thành. Thánh địa bị công chiếm, thánh khí Thánh Cung sao cản nổi Nửa Bước Hư Thần như Âu Dương Lâm?

Cảnh Ngôn đưa đám người Chu Thượng Vân vào Càn Khôn tiểu thế giới, hắn lấy tinh thạch truyền tin của Đoạn Âm ra.

Âu Dương Lâm chắc còn ở Thiên Nguyên đại lục nhưng không biết đi đâu.

Sở Liên Tinh, Cao Phượng đều bị Âu Dương Lâm mang đi, đối với Cảnh Ngôn thì việc gấp nhất là cứu hai người ra từ tay Âu Dương Lâm.

Cảnh Ngôn đưa tin cho Âu Dương Lâm.

Thánh thành, thánh địa.

Trong Thánh Điện, tiếng cười của Âu Dương Lâm vang vọng khắp đại điện:

- Ha ha ha! Cảm giác làm Thánh Chủ không tệ!

Lúc này nhiều điện chủ Thánh Điện đều quỳ trước mặt Âu Dương Lâm.

Âu Dương Lâm giết Thân Sùng rồi tự phong Thánh Chủ, bá chiếm Thánh Cung.

Thánh Điện vốn có mười vị điện chủ, trừ Cảnh Ngôn ra còn chín điện chủ. Trong chín điện chủ có ba người đã chết, sáu người còn lại bị Âu Dương Lâm uy bức phải cúi đầu khom lưng hòng giữ mạng sống.

Hết chương 947.

Chương 948. Xác Nhận Vị Trí

Đám điện chủ hoàn toàn không có cơ hội trước mặt Âu Dương Lâm, bọn họ chỉ có tu vi Đạo Hoàng cảnh còn gã là Nửa Bước Hư Thần, hai bên cách biệt to lớn.

Nên không thể trách các điện chủ sợ chết, nếu có có cơ hội dù chỉ một phần mười thì họ sẽ liều mạng chống cự. Giờ họ chỉ đành nhẫn nhịn chờ.

Nhưng họ biết cơ hội rất xa vời, nguyên Thiên Nguyên đại lục gần như bị đánh tan, nghe nói mấy đại lục khác cũng gặp tình hình tương tự, Vô Vọng Thâm Uyên cũng bị hại. Trên thế giới này còn ai đứng ra ngăn được Chung tiên sinh đáng sợ?

Người chống đối chỉ có một kết cục đó là chết.

Nguyên Thánh Điện văng vẳng tiếng cười ngông cuồng của Âu Dương Lâm.

Âu Dương Lâm đột nhiên ngừng cười, nhìn sáu điện chủ quỳ bên dưới.

Giọng Âu Dương Lâm trầm thấp tràn đầy hung hăng:

- Mấy người nói cho ta biết tình hình đuổi bắt thế nào?

Bát Điện Chủ Mẫn Hỏa lên tiếng:

- Thánh Chủ đại nhân! Chúng ta đã hết sức truy tung, trước mắt còn chưa phát hiện tung tích những kẻ chạy trốn!

Mẫn Hỏa nói kẻ chạy trốn là một số người Huy Hoàng Đạo Tràng.

Lúc Âu Dương Lâm đến Thánh thành, người chống cự trước tiên là Thánh Chủ Thân Sùng dẫn theo một đám người. Nhiều võ giả Đạo Hoàng cảnh của đạo tràng phần lớn tham gia vào cuộc chiến chống cự, nhưng họ không kiên trì bao lâu phòng ngự đã bị Âu Dương Lâm đánh bại.

Nhiều người chết tại chỗ.

Một số người lúc đó trốn ra Thánh thành, ẩn núp.

Âu Dương Lâm biết Huy Hoàng Đạo Tràng là một tay Cảnh Ngôn sáng lập, nên sau khi khống chế Thánh Cung liền ra lệnh truy sát người Huy Hoàng Đạo Tràng.

Âu Dương Lâm híp mắt hỏi:

- Các ngươi đang qua loa với ta? Đã qua lâu như vậy mà không có chút tiến triển?

Âu Dương Lâm quát to:

- Ta không muốn nói nhảm nhiều với các ngươi, lại cho ba ngày, sau ba ngày nếu các ngươi không thể cho ta kết quả vừa lòng thì ta sẽ tự tay giết đám phế vật các ngươi!

Đám điện chủ con ngươi co rút.

Đúng là bọn họ không hết sức truy tung người Huy Hoàng Đạo Tràng, bọn họ chỉ qua loa qua mắt Âu Dương Lâm.

Âu Dương Lâm không có nhiều kiên nhẫn tiếp tục chờ, cho đám điện chủ thêm ba ngày, nếu còn tiếp tục chậm chạp bằng mặt không bằng lòng thì gã sẽ giết họ.

Sáu vị điện chủ không cho rằng Âu Dương Lâm thuận miệng nói hoặc chỉ hù dọa, từ khi gã công phá Thánh thành đã giết bao nhiêu người?

Không vừa mắt ai liền đánh chết.

Đối với Âu Dương Lâm thì giết người không có áp lực, gã không quan tâm, võ giả Thiên Nguyên đại lục chết hết cũng sẽ không làm gã nhíu mày chút nào.

Mẫn Hỏa to gan nói:

- Thánh Chủ đại nhân! Sợ là người Huy Hoàng Đạo Tràng đã rời xa Thánh thành trốn ở các góc trong đại lục, chúng ta muốn tìm ra họ không dễ dàng.

Âu Dương Lâm phất tay nói:

- Hừ! Đừng nói mấy câu đó với ta, các ngươi không làm được chút chuyện nhỏ này thì ta giữ các ngươi làm gì?

Đám điện chủ lặng im.

Chợt tròng mắt Âu Dương Lâm nhúc nhích, móc ra một tinh thạch truyền tin.

Trong tinh thạch truyền tin có tin tức mới, Âu Dương Lâm xem xong thầm thắc mắc:

- A? Đó là ai?

Trong tinh thạch truyền tin của Âu Dương Lâm không có dấu ấn thần hồn của người truyền tin, tin tức hỏi gã ở đâu.

Âu Dương Lâm trả lời tin tức:

- Ngươi là ai?

Cảnh Ngôn ở trong Lam Khúc quận thành nhận được Âu Dương Lâm trả lời.

Người hỏi Âu Dương Lâm ở đâu đương nhiên là Cảnh Ngôn, hắn dùng tinh thạch truyền tin của Đoạn Âm đưa tin đến Âu Dương Lâm. Trong tinh thạch truyền tin của Đoạn Âm có dấu ấn thần hồn của Âu Dương Lâm.

Cảnh Ngôn nhận được tin tức của Âu Dương Lâm liền nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng.

Qua dòng tin này Cảnh Ngôn xác nhận Âu Dương Lâm ở đâu:

- Quả nhiên trong Thánh thành.

Tinh thạch truyền tin truyền tin thông qua lực lượng pháp tắc, với năng lực hiện giờ của Cảnh Ngôn có thể xác định vị trí của Âu Dương Lâm. Trước khi truyền tin cho Âu Dương Lâm là Cảnh Ngôn đã đoán gã ở Thánh thành, gửi tin hỏi chỉ vì muốn xác nhận kỹ hơn.

Vèo!

Cảnh Ngôn bay lên vận chuyển Thiên Không Chi Dực lao hướng Thánh thành.

Bên trong Thánh Điện.

Âu Dương Lâm chờ giây lát thấy tinh thạch truyền tin không có tin gì mới, gã xua tay nạt sáu điện chủ:

- Được rồi, xéo hết đi!

Âu Dương Lâm thầm thắc mắc về tin nhắn xa lạ nhưng không để bụng, gã không nghi ngờ người gửi tin sẽ là Cảnh Ngôn. Âu Dương Lâm cho rằng Cảnh Ngôn dù không chết cũng sẽ núp đi, không dễ lộ mặt. Âu Dương Lâm đâu ngờ Cảnh Ngôn đang tìm mình.

Đám điện chủ đứng dậy lui ra ngoài, xuống Thánh Sơn.

Thất Điện Chủ Lãnh Hồng Anh nặng trĩu ưu tư nhìn đám điện chủ:

- Giờ chúng ta làm sao đây?

- Âu Dương Lâm chỉ cho ba ngày.

- Đúng vậy, nếu ba ngày sau chúng ta không làm hắn vừa lòng chắc chắn sẽ bị hắn giết.

- Nhưng muốn … truy bắt người Huy Hoàng Đạo Tràng thì không được, năm xưa Cảnh Ngôn điện chủ có ơn với chúng ta, không thể lấy oán trả ơn.

Tam Điện Chủ Ngỗi Long thở dài thườn thượt:

- Ài, không biết Cảnh Ngôn điện chủ còn sống hay đã chết. Trận tai nạn này bắt đầu từ Vô Vọng Thâm Uyên rồi thổi quét toàn thế giới, e rằng Cảnh Ngôn điện chủ dữ nhiều lành ít.

- Dù Cảnh Ngôn điện chủ sống cũng bất lực, khó mà đánh lại Âu Dương Lâm. Cảnh Ngôn điện chủ tuy vào Thánh Đạo cảnh nhưng Âu Dương Lâm là cường giả Nửa Bước Hư Thần, Chung tiên sinh sau lưng hắn càng mạnh. Không thể tưởng tượng nổi tại sao Chung tiên sinh làm chuyện đáng sợ như vậy.

- Nói mấy chuyện này chỉ vô dụng, chúng ta hãy ngẫm lại cách ứng đối đi.

Mẫn Hỏa khẽ hừ, kiên quyết nói:

- Ứng đối gì được? Qua ngày nào hay ngày đó đi, tóm lại ta sẽ không đuổi bắt người Huy Hoàng Đạo Tràng. Dù chết ta cũng không truy kích người Huy Hoàng Đạo Tràng!

Lãnh Hồng Anh kiên định nói:

- Ta cũng sẽ không làm vậy.

Ngỗi Long đảo tròng mắt nói:

- Mấy vị, hay chúng ta không làm thì thôi, đã làm phải làm cho trót, cùng nhau trốn đi! Chúng ta rời khỏi Thánh thành tìm chỗ trốn, Âu Dương Lâm muốn tìm cũng khó. Có tiếp tục làm điện chủ Thánh Điện cũng không ý nghĩa gì, chẳng bằng rời đi.

Nghe Ngỗi Long khuyến khích mấy vị điện chủ mắt lấp lóe.

Ngỗi Long đề nghị rất hay, Thiên Nguyên đại lục đã nát bét, bọn họ đảm nhiệm điện chủ Thánh Điện còn ý nghĩa gì?

Mẫn Hỏa nhỏ giọng nói:

- Chúng ta hãy bàn bạc tỉ mỉ, muốn rời khỏi Thánh thành phải làm lặng lẽ. Nếu bị Âu Dương Lâm biết trước hành động thì hắn sẽ giết chúng ta ngay.

Hết chương 948.

Chương 949. Giết Âu Dương Lâm

Đám người Mẫn Hỏa không phải Thánh Đạo cảnh, không thể sử dụng thần niệm giao lưu, bọn họ nói chuyện dễ bị cường giả Thánh Đạo cảnh nghe ngóng. Thế nên cả nhóm không nói nhiều, tính tìm chỗ nào ẩn khuất rồi lên kế hoạch tỉ mỉ.

Đang lúc họ cất bước.

Vèo!

Sáu người thấy hoa mắt, một bóng người đột ngột xuất hiện.

Đám người ngạc nhiên, vã mồ hôi lạnh. Có thể lặng lẽ đến gần họ chắc chắn là võ giả Thánh Đạo cảnh.

Mấy người hoảng hốt nhìn kỹ giật mình thấy người đột nhiên đến là Cảnh Ngôn mấy chục năm chưa gặp.

- Cảnh Ngôn điện chủ!?

Lúc Cảnh Ngôn rời khỏi Thiên Nguyên đại lục vào Vô Vọng Thâm Uyên đến nay đã qua mấy chục năm.

Cảnh Ngôn gật đầu với sáu người:

- Các vị điện chủ.

Biểu tình Ngỗi Long khoa trương hỏi:

- Cảnh Ngôn đại nhân sao … sao xuất hiện ở đây?

Con người Ngỗi Long rất thú vị, ban dầu xung đột với Cảnh Ngôn, sau đó bị thực lực của hắn chấn nhiếp trực tiếp cúi

đầu, còn giúp hắn nhiều việc.

- Đúng rồi, Cảnh Ngôn điện chủ, nghe nói Chung tiên sinh tìm tung tích của ngươi khắp nơi, hình như tính hại ngươi. Giờ Thánh thành đã bị công chiếm, Thánh Chủ đại nhân, tổng quản Thường Huyễn đều chết trận, Huy Hoàng Đạo Tràng cũng tan tác, người sống sót đều chạy ra Thánh thành.

Lãnh Hồng Anh sốt ruột nói:

- Sao ngươi đến Thánh thành? Trong Thánh Cung có một cường giả Âu Dương Lâm, nếu ngươi bị hắn phát hiện thì nguy!

Cảnh Ngôn xua tay:

- Các ngươi khoan hỏi, nghe ta nói đây. Ta đến là để tìm Âu Dương Lâm.

Cảnh Ngôn nghe mấy điện chủ lao nhao nói, trong lòng ấm áp. Cảnh Ngôn hiện ra cũng vì thử lòng mấy người này, nếu họ thật sự thần phục Âu Dương Lâm dù hắn không tự tay giết họ cũng sẽ thấy lạnh lòng. Giờ xem thái độ của họ chắc chỉ giả bộ thần phục Âu Dương Lâm.

Cảnh Ngôn hỏi họ:

- Bên người Âu Dương Lâm có hai nữ nhân không?

Thánh Cung đã bị Âu Dương Lâm khống chế nên Cảnh Ngôn không dùng thần niệm tra xét nơi này được. Thánh Cung là vũ khí sống lại bị Nửa Bước Hư Thần như Âu Dương Lâm khống chế, Cảnh Ngôn lo dùng thần niệm tra xét sẽ bị gã phát hiện.

Từ tin tức có trước đó thì Sở Liên Tinh, Cao Phượng nên bị Âu Dương Lâm mang theo bên người, Cảnh Ngôn muốn xác định kỹ điều này.

Âu Dương Lâm đương nhiên đáng chết, nhưng Cảnh Ngôn ưu tiên cứu ra mẫu thân, thê tử của mình.

Mẫn Hỏa gật đầu nói:

- Đúng là có hai nữ nhân bị Âu Dương Lâm nhốt trong nội điện Thánh Điện, còn có đạo hữu Cảnh Lục Nam cũng bị nhốt trong nội điện.

Bọn họ không quen Sở Liên Tinh, không biết nàng là mẫu thân của Cảnh Ngôn. Họ cũng xa lạ với Cao Phượng, trước khi Âu Dương Lâm mang nàng đến họ chưa gặp mặt nàng bao giờ.ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng hỏi lại:

- Bị nhốt trong nội điện?

Lãnh Hồng Anh hỏi:

- Đúng rồi, ở nội điện, bị Âu Dương Lâm trông giữ nghiêm ngặt, không ai được đến gần. Cảnh Ngôn điện chủ, hai người đó là …?

Cảnh Ngôn nhìn hướng Thánh Sơn:

- Sự việc gấp gáp, chờ chút nữa nói sau đi. Các vị điện chủ hãy chờ ta ở đây, ta đi rồi về.

Cảnh Ngôn cần nhanh chóng dao sắc chặt đay rối, không thể cho Âu Dương Lâm có thời gian phản ứng.

Ngỗi Long la lên:

- Cảnh Ngôn đại nhân muốn làm gì?

Nhưng lúc Ngỗi Long mở miệng Cảnh Ngôn đã biến mất trong tầm mắt.

- Nguy rồi, chắc không phải Cảnh Ngôn điện chủ vào Thánh Sơn rồi đi?

- Cái này … quá nguy hiểm, Cảnh Ngôn điện chủ không biết Âu Dương Lâm khủng bố đến mức nào. Cảnh Ngôn điện chủ tuy là võ giả Thánh Đạo cảnh nhưng Âu Dương Lâm là Nửa Bước Hư Thần!

- Làm sao bây giờ?

- Âu Dương Lâm luôn tìm Cảnh Ngôn điện chủ, giờ Cảnh Ngôn điện chủ xông tới khác gì chui đầu vô lưới?

Mấy điện chủ sốt ruột, lo lắng cho Cảnh Ngôn nhưng không làm được gì.

Vèo!

Cảnh Ngôn trực tiếp leo lên Thánh Sơn.

Lực lượng phòng ngự của Thánh Cung bị khởi động, Cảnh Ngôn cảm nhận được ngay dao động năng lượng phòng ngự, hắn vươn tay xé mạnh. Lớp phòng ngự của Thánh Cung bị xé ra, Cảnh Ngôn dùng thần thông Hư Vô vào trong Thánh Điện, rồi thả thần niệm phủ lên Thánh Điện.

Cảnh Ngôn thấy Âu Dương Lâm trong Thánh Điện:

- Âu Dương Lâm!

Hắn cũng thấy mẫu thân, Sở Liên Tinh trong nội điện.

Cảnh Ngôn vận chuyển thần thông Hư Vô vào nội điện, đến trước mặt nhóm Sở Liên Tinh.

Sở Liên Tinh, Cao Phượng, Cảnh Lục Nam bị giam cầm tại đây. Từ lúc họ bị nhốt trong chỗ này liền hiểu có người nhằm vào Cảnh Ngôn. Ba người có quan hệ thân thiết với Cảnh Ngôn nhất, nếu không phải vì đối phó hắn cần gì cố ý nhốt họ?

Cảnh Ngôn xuất hiện trước mặt ba người, đau lòng thì thào:

- Phụ thân, mẫu thân! Phượng nhi …

Ba người trợn to mắt nói:

- Cảnh Ngôn?

- Tướng công?

Âu Dương Lâm ở ngoại điện biến sắc mặt. Gã khống chế Thánh Cung nên lúc Cảnh Ngôn xé năng lượng phòng ngự là gã cảm nhận được khác lạ.

Âu Dương Lâm gầm lên:

- Nguy rồi!

Âu Dương Lâm nghĩ đến cái gì lật đật xông vào nội điện, nhưng tốc độ của gã chậm hơn Cảnh Ngôn nhiều, huống chi hắn trực tiếp sử dụng thần thông Hư Vô.

Khi Âu Dương Lâm lao vào nội điện đã thấy Cảnh Ngôn và ba người Cảnh Lục Nam đứng chung một chỗ.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Âu Dương Lâm.

Mắt Âu Dương Lâm lấp lóe lẩm bẩm:

- Cảnh Ngôn!

Âu Dương Lâm biết mình không đánh lại Cảnh Ngôn, lúc ở chỗ pháp tắc hiện thế gã thấy tận mắt hắn đánh chết thần thú Hỏa Độc Hạt, hắn mạnh hơn gã nhiều.

Âu Dương Lâm đảo tròng mắt lia tìm đối sách:

- Thật khiến người bất ngờ, ngươi dám xuất hiện.

Âu Dương Lâm biết nếu đánh nhau thì gã chỉ có đường chết, muốn sống sót phải dùng cách khác.

Cảnh Ngôn nhẹ giọng nói:

- Âu Dương Lâm, khi ở Hỗn Loạn Chi Địa ta nên giết ngươi. Nếu lúc đó giết ngươi có lẽ nhiều người sẽ không chết.

Âu Dương Lâm nhìn hướng ba người Cảnh Lục Nam:

- Cần gì giận dữ vậy? Ngươi thấy đó, người thân của ngươi đều còn sống.

Âu Dương Lâm nhốt ba người lại vì muốn dụ Cảnh Ngôn đến, và uy hiếp hắn. Nhưng xem tình hình hiện giờ hơi khác với tưởng tượng của Âu Dương Lâm, Cảnh Ngôn đến thật, có điều gã không thể áp dụng ý tưởng dùng ba người này uy hiếp hắn.

Âu Dương Lâm đã đánh giá thấp năng lực của Cảnh Ngôn.

Người Cảnh Ngôn bộc phát sát ý:

- Âu Dương Lâm, ngươi là Nửa Bước Hư Thần trong dân bản xứ lại cam nguyện bán mạng cho Chung tiên sinh, ngươi tội đáng muôn chết!

Âu Dương Lâm vội la lên, gã cảm nhận sát ý của Cảnh Ngôn:

- Khoan đã! Cảnh Ngôn, ta là người của Chung tiên sinh, ngươi nên biết rõ thực lực của Chung tiên sinh thế nào. Nếu giết ta rồi ngươi có nghĩ đến hậu quả?

Hết chương 949.

Chương 950. Mục Đích Của Chung Tiên Sinh

Âu Dương Lâm vừa nói chuyện với Cảnh Ngôn vừa thầm truyền tin cho Chung tiên sinh.

Trong thần hồn của Âu Dương Lâm có dấu ấn thần hồn Chung tiên sinh để lại, nên gã không cần dùng tinh thạch truyền tin. Có thể nói dù Âu Dương Lâm không ở trước mặt Chung tiên sinh, nhưng nếu Chung tiên sinh muốn gã chết thì chỉ cần một ý nghĩ, qua dấu ấn thần hồn tùy thời có thể lấy mạng Âu Dương Lâm.

Bởi vậy Âu Dương Lâm tuyệt đối sẽ không phản bội Chung tiên sinh.

Ánh mắt Cảnh Ngôn sắc bén lạnh lùng nói:

- Âu Dương Lâm, mặc cho ngươi miệng mồm nhanh nhảu, hôm nay ngươi phải chết!

Âu Dương Lâm sốt ruột nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, dù chính ngươi không sợ chết nhưng ngươi không lo cho người nhà của mình sao? Ta biết với thực lực của ngươi muốn giết ta thì ta chắc chắn không trốn thoát, nhưng nếu ngươi không giết thì ta có ích lớn cho ngươi. Ta là phó tòng của Chung tiên sinh, Chung tiên sinh rất xem trọng ta. Ngươi giữ lại mạng sống của ta hoàn toàn có thể bàn điều kiện với Chung tiên sinh!

Âu Dương Lâm đã đưa tin cho Chung tiên sinh nhưng y ở Vô Cực Hải xa xôi, muốn chạy đến cần chút thời gian. Âu

Dương Lâm cố gắng câu giờ, đợi Chung tiên sinh chạy về là mạng sống của gã an toàn.

Cảnh Ngôn híp mắt hỏi:

- Chung tiên sinh đang ở đâu?

Âu Dương Lâm vội đáp:

- Chung tiên sinh đang ở Vô Cực Hải ngoài Thiên Nguyên đại lục. Ta không lừa ngươi! Ngươi giữ lại mạng sống của ta là có vốn liếng đàm phán với Chung tiên sinh, nếu giết ta sẽ không giải quyết được vấn đề gì.

Âu Dương Lâm như nhìn thấy hy vọng, đáy mắt giấu tia gian xảo.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Âu Dương Lâm, ngươi đánh giá mình quá cao. Trước không nói Chung tiên sinh không thèm quan tâm Nửa Bước Hư Thần như ngươi, bản thân ta không cần ngươi làm tiền cược đàm phán với Chung tiên sinh.

Xoẹt!

Kiếm quang bảy sắc vụt qua.

Kiếm quang uy năng ẩn giấu lấp lóe hiện ra trong nội điện.

- Không!

Âu Dương Lâm vốn tưởng Cảnh Ngôn bị mình thuyết phục nhưng không ngờ hắn đột nhiên ra tay.

Âu Dương Lâm cảm nhận uy năng đáng sợ ập đến, gã cố hết sức ngăn cản. Nhưng cố gắng đến mấy chỉ uổng công, kiếm quang bảy sắc hoàn toàn không bị ngăn cản xuyên qua thân thể Âu Dương Lâm.

Tiếng hét ngừng bặt, cơ thể Âu Dương Lâm bị chém làm đôi.

Thần hồn kinh khủng muốn chạy trốn, thần hồn của Cảnh Ngôn nhúc nhích nghiền nát thần hồn Âu Dương Lâm.

Cảnh Ngôn giết Âu Dương Lâm, ba người Cảnh Lục Nam đứng xem.

Cảnh Lục Nam, Sở Liên Tinh biết rõ thực lực của Âu Dương Lâm, không ngờ gã không chịu nổi một kích của Cảnh Ngôn. Nên sau khi gã chết hai người chưa phản ứng lại.

Cảnh Lục Nam ngây người nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn …

Nhi tử của gã hiện giờ mạnh đến mức nào?

Âu Dương Lâm đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần vậy mà bị một kích giết chết.

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Chung tiên sinh tính hủy diệt thế giới của chúng ta, nhi phải đi ngăn cản y. Âu Dương Lâm mới nói Chung tiên sinh đang ở Vô Cực Hải, chắc y đang chuẩn bị cái gì.

Sở Liên Tinh hỏi:

- Cảnh Ngôn, Chung tiên sinh là loại người nào?

Cảnh Ngôn phỏng đoán:

- Chung tiên sinh là đại nhân vật ở Thần giới, nhưng Chung tiên sinh trong thế giới chúng ta chỉ là phân thân. Nhi đoán sức chiến đấu của Chung tiên sinh cỡ Hư Thần nhị tinh gần tam tinh.

Cảnh Ngôn không quá rõ ràng sức chiến đấu của Chung tiên sinh, lúc ở đất pháp tắc hiện thế đã thấy y ra tay, Thần Long sánh bằng Hư Thần nhất tinh cũng bị một chỉ đánh chết. Cảnh Ngôn không chắc thực lực cụ thể của Chung tiên sinh ra sao.

Nhưng có một điều chắc chắn rằng sức chiến đấu của Chung tiên sinh chắc chắn khủng bố hơn Hư Thần nhất tinh nhiều, đương nhiên sẽ không quá cường đại. Cảnh Ngôn phân tích một số tin tức đã biết thì thực lực quá mạnh không thể từ Thần giới đi qua đường hầm hư không đến thế giới hạ cấp.

Bởi vậy cảnh giới cho phân thân của Chung tiên sinh cùng lắm là Hư Thần nhị tinh hoặc gần tam tinh.

Sở Liên Tinh hoảng sợ kêu lên:

- Hư Thần nhị tinh! Vậy phải làm sao? Cảnh Ngôn có thể đấu loại hắn không?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Nhi không nắm chắc tuyệt đối nhưng có thể thử một lần

Cảnh Ngôn mang ba người Cảnh Lục Nam ra nội điện.

Đám người Mẫn Hỏa đã đến ngoại điện Thánh Điện, họ rất lo lắng không biết tình huống bên trong thế nào.

Khi thấy Cảnh Ngôn mang ba người Cảnh Lục Nam ra, cả nhóm mắt lấp lóe.

Sáu người lên tiếng chào:

- Cảnh Ngôn điện chủ!

- Cảnh Ngôn đại nhân!

Cảnh Ngôn phất tay:

- Ừm, để ta giới thiệu, các người biết phụ thân của ta rồi. Vị này là mẫu thân Sở Liên Tinh của ta, còn đây là Cao Phượng, thê tử của ta.

Cảnh Ngôn giới thiệu Cao Phượng, Sở Liên Tinh cho mấy vị điện chủ biết.

Sáu điện chủ vội chào hỏi.

Ngỗi Long nhìn bốn phía không thấy bóng dáng của Âu Dương Lâm, nghi hoặc hỏi:

- Cảnh Ngôn đại nhân, Âu Dương Lâm đâu rồi?

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Âu Dương Lâm đã bị ta giết chết.

Cảnh Ngôn nói với sáu vị điện chủ:

- Tiếp theo còn cần mấy vị điện chủ hỗ trợ lập lại trật tự đại lục, nanh vuốt của Âu Dương Lâm chắc còn nhiều. Mấy vị điện chủ hãy cho ta biết tin tức của những người này, ta sẽ thanh lý hết.

Sáu người đứng ngây như phỗng.

Âu Dương Lâm đã chết?

Nửa Bước Hư Thần Âu Dương Lâm cường đại khiến họ tuyệt vọng vậy mà chết rồi?

Bọn họ không tin được, nhưng sự thật là như thế. Nếu Âu Dương Lâm không chết thì sao không lộ mặt? Sao có thể để mặc Cảnh Ngôn nói chuyện với họ tại đây?

Lúc này trên Vô Cực Hải.

Trên khuôn mặt âm trầm của Chung tiên sinh tràn ngập tức giận:

- Tiểu súc sinh đáng chết!

Chung tiên sinh cảm giác Âu Dương Lâm đã chết, y mất cảm ứng với gã.

Chung tiên sinh để lại dấu ấn trong thần hồn của Âu Dương Lâm, nếu gã không chết là y sẽ cảm ứng được sự tồn tại. Hiện tại hoàn toàn mất đi cảm ứng chỉ có một khả năng, đó là Âu Dương Lâm thần hồn đều diệt, bao gồm dấu ấn thần hồn của Chung tiên sinh cũng bị diệt sạch.

Chung tiên sinh biết đây là Cảnh Ngôn làm.

Khí thế Chung tiên sinh trầm xuống, nhìn trận pháp khổng lồ đã thành hình:

- Nhãi ranh còn dám lộ mặt! Hừ, cho ngươi sống lâu vài ngày.

Lúc này Chung tiên sinh không đi được, y bày một trận pháp siêu cấp, đây là trận pháp cực kỳ đặc biệt. Khi thế giới này bị hủy diệt hoàn toàn, vận chuyển trận pháp đó có thể hấp thu nhiều lực lượng ngũ hành. Một thế giới có thể sinh ra Pháp Tổ hoàn mỹ, Chung tiên sinh không muốn rời đi cũng vì lý do này.

Chung tiên sinh muốn phá hủy thế giới hạ cấp này là vì thu gom lực lượng ngũ hành, kế hoạch của y sắp thành công, y cảm nhận thế giới ngày càng gần đến bờ vực hủy diệt.

Hết chương 950.

Chương 951. Trên Vô Cực Hải

Khi thế giới vỡ nát, quy tắc tan vỡ, lực lượng ngũ hành cấu thành thế giới sẽ bùng nổ.

Chung tiên sinh mong chờ là thời gian bùng nổ này. Làm một thế giới gần như hoàn mỹ, lực lượng ngũ hành của nó vô cùng quý giá, nếu không thì khi Chung tiên sinh được đến Pháp Tắc Chi Tổ là phân thân đã rời khỏi thế giới hạ cấp ngay rồi.

Chung tiên sinh thầm rít gào:

- Sắp rồi! Nhiều nhất ba, năm tháng nữa, rất nhanh. Giết đi, điên cuồng giết chóc đi! Hoàn toàn đánh nát trật tự thế giới đi!

Chung tiên sinh ra lệnh cho đám đông Nửa Bước Hư Thần, võ giả Thánh Đạo cảnh xung quanh:

- Tăng tiến độ, trước khi trận pháp hoàn thành không ai được nghỉ ngơi!

Chung tiên sinh bày một trận pháp siêu cấp, nếu y làm một mình sẽ rất mất thời gian, nên y kéo đám võ giả Thánh Đạo cảnh, thậm chí là Nửa Bước Hư Thần đến làm khổ sai. Có Chung tiên sinh chỉ dẫn, dù là võ giả Thánh Đạo cảnh không có chút kiến thức về trận đạo cũng có thể hỗ trợ.

Đám võ giả rối rít cúi đầu đồng thanh kêu lên:

- Tuân lệnh!

Thiên Nguyên đại lục, Thánh thành.

Có Cảnh Ngôn tọa trấn, mấy vị điện chủ Thánh Điện thao tác, trật tự của Thánh thành cơ bản trở lại.

Đám điện chủ Mẫn Hỏa đưa tin này lan khắp Thiên Nguyên đại lục, ra lệnh cho từng Quận Vương trong các quận thành báo cáo tung tích kẻ phản loạn. Đương nhiên dù không phải kẻ phản loạn nhưng hễ đục nước béo cò chế tạo giết chóc là sẽ bị xử như kẻ phản loạn. Địa phương không thanh trừ được thì Thánh thành sẽ phái ra lực lượng chi viện.

Cảnh Ngôn kiểm tra vật phẩm Âu Dương Lâm để lại tìm được một không gian di động, hắn luyện hóa nó, thả đám khôi lỗi Lão Nhị ra.

Đám khôi lỗi bị Âu Dương Lâm trấn áp thu vào không gian di động, vì chúng nó là khôi lỗi có sự sống, về bản chất không có thần hồn, hoặc nên nói là không có thần hồn của nhân loại. Nên dù chúng nó chống cự thì Âu Dương Lâm vẫn bắt ép thu chúng nó vào không gian di động, tiểu thế giới được.

Âu Dương Lâm khó làm được điều đó với nhân loại như Cảnh Lục Nam.

Mấy khôi lỗi được thả ra, biểu tình hổ thẹn nói:

- Cảnh Ngôn!

- Xin lỗi, chúng ta không thể làm tốt việc ngươi giao cho.

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Việc này không trách các ngươi được, hơn nữa sự việc đã qua, đừng để bụng.

Cảnh Ngôn sẽ không trách đám khôi lỗi Lão Nhị không bảo vệ tốt mẫu thân Sở Liên Tinh. Đối mặt nhiều võ giả đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần, dù đám khôi lỗi bùng nổ hình thái thứ hai cũng không cản nổi.

Sáu khôi lỗi thấy nhóm Sở Liên Tinh bình an thì cảm xúc nhẹ nhàng hơn.

Lão Thất tức giận hỏi:

- Cảnh Ngôn, thằng già tên Âu Dương Lâm đã chết rồi hả?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừ, đã bị ta tự tay giết chết.

Lão Thất rất căm thù Âu Dương Lâm, khi nhắc đến thì nghiến răng ken két:

- Thứ chết tiệt đó rất đáng giận!

Cảnh Ngôn gật mạnh đầu:

- Đúng là rất đáng giận, vốn là nhân loại bản xứ nhưng lại giúp đỡ ác ma Chung tiên sinh, chết cũng chẳng đáng tiếc.

Cảnh Ngôn nói:

- Nhị ca, hiện tại còn cần các ngươi hỗ trợ.

Lão Nhị nhìn hắn:

- Có chuyện gì cần chúng ta làm ngươi cứ nói.

Cảnh Ngôn trầm ngâm nói:

- Âu Dương Lâm đã chết nhưng để phục hồi trật tự Thiên Nguyên đại lục còn cần thời gian, kẻ phản loạn các nơi quá nhiều, phải tìm hiểu rõ từng tên, ta muốn nhờ các ngươi giúp một tay.

Lão Nhị đồng ý ngay:

- Cái này dễ thôi, cụ thể làm thế nào ngươi cứ nói cho chúng ta biết là được.

Tiếp theo Cảnh Ngôn tọa trấn Thánh thành, hắn lấy ra một ít chiến thuyền cấp bậc thánh khí, sáu điện chủ Thánh Điện

phụ trợ nhanh chóng chỉnh đốn Thiên Nguyên đại lục hỗn loạn.

Đám người Sở gia cử ra võ giả đẳng cấp Đạo Hoàng cảnh trở lên cũng giúp một tay, họ tạm thời không quay về Lưu Sa Thần Vực.

Nhiều thành viên Huy Hoàng Đạo Tràng sau khi nhận được tin tức cũng lục tục quay về, tham gia vào đại quân dọn dẹp.

Cảnh Ngôn cố ý phái ra một đội đi Đan Quốc.

Tình huống ở Đan Quốc tốt hơn Thánh thành chút, Đại Đan Vương Hồ Đông Hạc còn sống, tuy tạm thời buông bỏ Đan Linh Chi Thành nhưng luôn ở gần Đan Quốc đánh du kích với kẻ phản loạn. Có Cảnh Ngôn hỗ trợ càng dễ thu phục Đan Linh Chi Thành.

Cảnh Ngôn ở lại Thánh thành ba tháng.

Trong thời gian này Cảnh Ngôn rất bận rộn, trừ nắm giữ toàn cục hắn tập trung tinh lực vào bài bố trận pháp.

Với tu vi Hư Thần hiện nay của Cảnh Ngôn khi bày trận pháp đã hơn ngày xưa, hắn bày ra đại trận dù là Nửa Bước Hư Thần đừng mơ dễ dàng đánh vỡ.

Có trận pháp như vậy Cảnh Ngôn yên lòng một chút. Thế giới này trừ phân thân Chung tiên sinh ra lực lượng khác không đem đến uy hiếp quá lớn cho Thánh thành, dù khi Cảnh Ngôn không có đây, võ giả đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần đến công kích thì hắn sẽ trở về kịp lúc.

Trong ba tháng mãi không thấy mặt Chung tiên sinh.

Điều này làm lòng Cảnh Ngôn nặng trĩu, hắn biết Chung tiên sinh không xuất hiện chắc chắn có lý do, không thì y sốt ruột muốn giết hắn như vậy không có lý nào ba tháng trời vẫn không đến Thánh thành ở Thiên Nguyên đại lục.

Cảnh Ngôn cảm thấy không thể kéo dài thêm nữa, chắc chắn Chung tiên sinh đang chuẩn bị việc lớn gì.

Thiên Nguyên đại lục cơ bản phục hồi bình thường, nhưng sáu mảnh đại lục khác vẫn đang lan tràn lửa chiến, năm thần vực cũng vậy.

Hôm nay Cảnh Ngôn từ biệt phụ thân, mẫu thân, Cao Phượng.

Hắn phải hành động, không giết Chung tiên sinh thì hắn không yên lòng.

Trừ Chung tiên sinh ra có một việc làm Cảnh Ngôn vướng bận, đó là Bạch Tuyết luôn bặt tin. Cảnh Ngôn đã truyền tin cho Bạch Tuyết nhưng không nhận được hồi âm, làm hắn thầm lo âu. Nhưng Cảnh Ngôn linh cảm Bạch Tuyết còn sống, chẳng qua nàng cách hắn xa xôi.

Cảnh Ngôn xuất phát từ Thánh thành bay nhanh về hướng nam.

Hôm sau Cảnh Ngôn đã ra đất liền, đến bên trên Vô Cực Hải.

Cảnh Ngôn nhìn mặt biển mênh mông, lòng thầm cảm thán:

- Không giới hạn, bảy đại lục cương vực nhân loại, bao gồm Vô Vọng Thâm Uyên đều như lênh đênh trên biển.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Ngôn thấy Vô Cực Hải.

Trong Vô Cực Hải có nhiều linh thú, kim văn linh thú, nhưng chúng nó đã không thể uy hiếp Cảnh Ngôn.

Vì sớm tìm Chung tiên sinh nên Cảnh Ngôn lờ đi bầy linh thú, hắn bay qua mặt biển, cố ý thả ra uy áp làm đám linh thú cảm giác có nhân loại do đó rục rịch thoáng chốc ngoan ngoãn không ló đầu ra.

Trong khi bay Cảnh Ngôn còn thấy một con rắn biển to lớn, chiều dài thân thể đến vài trăm thước, khí thế giống như thần thú Địa Hành Long mà hắn thấy ở đất Pháp Tổ hiện thế.

Hết chương 951.

Chương 952. Giờ Chết Của Ngươi

Rắn biển tùy ý vung đuôi một lần là làm sóng biển kinh người dâng cao. Trong phạm vi ngàn thước không có động vật biển thứ hai.

Khi Cảnh Ngôn bay qua rắn biển rất nhanh thấy hắn, nó ngẩng cái đầu bự, đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm. Từng đợt uy năng phô thiên cái địa lan tràn, dường như nó muốn tấn công Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Thần lực và thần hồn từ trên trời giáng xuống.

Rắn biển khổng lồ run rẩy, trong con ngươi đỏ lóe tia kinh hoàng, sau đó nó ngoan ngoãn chìm đầu xuống nước, cứng đơ người lênh đênh trên mặt biển.

Nó đang giả chết.

Cảnh Ngôn bĩu môi, cười thầm trong bụng, hắn lắc đầu bay tiếp. Giết con rắn biển này sẽ được nhiều tài nguyên, ví dụ tinh huyết thần thú có giá trị cao. Nhưng ở trong biển khó giết con rắn biển, Cảnh Ngôn không muốn lãng phí thời gian.

Cảnh Ngôn vận chuyển Thiên Không Chi Dực giây lát biến mất phía cuối trời.

Cảnh Ngôn tìm kiếm Vô Cực Hải hơn mười ngày chợt nhận ra một dao động năng lượng, con ngươi co rút, hắn lắc người lao nhanh hướng nguồn dao động năng lượng.

Trên một hòn đảo hoang.

Một võ giả đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần cung kính bẩm báo Chung tiên sinh:

- Chủ nhân, trận pháp đã bài bố xong.

Chung tiên sinh bày trận pháp trên đảo hoang này, chọn hòn đảo là có lý do. Vị trí đảo hoang này xem như ngay chính giữa thế giới hạ cấp, bày trận pháp ở đây chờ khi trật tự thế giới tan vỡ, lực lượng ngũ hành bộc phát là có thể góp nhặt được năng lượng nhiều nhất.

Chung tiên sinh nhướng hai hàng chân mày, đứng dậy bước ra ngoài:

- Vậy sao? Ta đi xem hiệu quả như thế nào.

Nửa Bước Hư Thần lật đật theo sau.

Khi Chung tiên sinh đến trước mặt đám võ giả Nửa Bước Hư Thần, Thánh Đạo cảnh, bọn họ vội hành lễ:

- Chủ nhân!

Chung tiên sinh gật đầu với mọi người, ánh mắt sắc bén lướt nhanh qua họ.

Chung tiên sinh không nói chuyện, vụt giơ cao tay, thần lực trong người phát ra. Khoảnh khắc thần lực khuếch tán trên đảo hoang dung hợp với trận pháp, đại trận khởi động.

Qua khoảng nửa tách trà Chung tiên sinh thu lại thần lực.

Trận pháp vận chuyển không có vấn đề, điều cần làm bây giờ là chờ trật tự thế giới tan vỡ rồi khởi động trận pháp.

Chung tiên sinh mở miệng nói:

- Không sai, các ngươi khiến ta rất vừa lòng.

Nghe Chung tiên sinh nói thế đám võ giả Nửa Bước Hư Thần, Thánh Đạo cảnh thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ không ngủ không nghỉ bận rộn đến hôm nay, tâm thần mỏi mệt nhưng không dám chây lười. Họ đã được thấy thủ đoạn của Chung tiên sinh, trong mấy tháng qua có ba người trên đảo hoang chết vào tay y.

Không ai dám có gì bất kính với Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh phất tay nói:

- Được rồi, các ngươi hãy nghỉ ngơi một ngày rồi đi Thiên Nguyên đại lục.

Đám người vội cảm ơn:

- Đa tạ chủ nhân!

Một số người ngồi xếp bằng tại chỗ, đoạn thời gian này họ thật sự rất mệt mỏi, từng giây từng phút phải lên tinh thần một trăm hai mươi phần trăm. Dù có thần hồn Thánh Đạo cảnh cường đại cũng không chịu nổi.

Chợt Chung tiên sinh đảo tròng mắt:

- A?

Chung tiên sinh cảm giác tình huống khác lạ, y có bày trận pháp báo động trước ở rìa đảo hoang, giờ trận pháp bị xúc động.

Chung tiên sinh chợt biến mất.

- Chủ nhân đi đâu vậy?

- Không biết.

- Chúng ta có nên đi theo xem? Lỡ chủ nhân có gì cần chúng ta hỗ trợ mà chúng ta không đến kịp lúc, chủ nhân mà tức giận thì …

- Có lý, thôi đi qua xem.

Đám đông võ giả đẳng cấp Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần vội vã chạy ra. Tính cách của Chung tiên sinh rất táo bạo, buồn vui thất tường, bọn họ treo tim treo gan thận trọng. Dù Chung tiên sinh không kêu họ đi cùng nhưng họ không dám thả lỏng chểnh mãng, sơ sẩy một cái là mất mạng nhỏ.

Người đụng chạm trận pháp báo động trước đương nhiên là Cảnh Ngôn.

Mới rồi Chung tiên sinh trắc nghiệm trận pháp vận chuyển khiến Cảnh Ngôn cảm nhận dao động năng lượng kỳ lạ trong không gian, hắn liền chạy tới đây. Nếu không phải Cảnh Ngôn trắc nghiệm trận pháp gây ra dao động năng lượng thì Cảnh Ngôn khó tìm tung tích của y trong Vô Cực Hải mênh mông.

Chung tiên sinh nhanh chóng thấy Cảnh Ngôn lao tới gần.

Cảnh Ngôn cũng thấy bóng dáng Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh khá bất ngờ:

- Cảnh Ngôn?

Chung tiên sinh không ngờ Cảnh Ngôn sẽ đến Vô Cực Hải, tiểu tử này đến tìm chết sao?

Chung tiên sinh cho rằng Cảnh Ngôn nên yên phận trốn đi, thực lực của hắn cũng khá, thậm chí sánh bằng Thần Long, nhưng kém xa y.

Từ lúc chia tay ở nơi Pháp Tổ hiện thế đến nay mới qua vài tháng. Thời gian ngắn như vậy không lẽ Cảnh Ngôn lại tiến bộ? Nhưng dù hắn tiến bộ cũng chẳng sao, lúc trước hắn chỉ là Thánh Đạo tam cảnh, có bước vào đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần cũng không thể đánh lại y.

Thấy Cảnh Ngôn làm Chung tiên sinh ngạc nhiên sau đó cười lạnh. Hành vi của Cảnh Ngôn là tự sát, nếu hắn yên phận ở Thiên Nguyên đại lục hoặc núp đi đâu đó còn có thể sống

tạm một đoạn thời gian, hắn cố tình đến Vô Cực Hải, còn xông tới trước mặt y.

Mắt Chung tiên sinh lấp lóe tia sáng âm trầm lạnh lùng nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi thật là tìm đường chết! Ngươi nghĩ cầm Càn Khôn Giới chết tiệt kia thì ta không làm gì ngươi được sao?

Trên đảo hoang có nhiều võ giả Thánh Đạo, Nửa Bước Hư Thần, bản thân Chung tiên sinh vì một số nguyên nhân đặc biệt không thể tra xét Càn Khôn Giới. Nhưng những võ giả Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần dùng thần niệm không khó tìm được Càn Khôn Giới.

Nên lần này Cảnh Ngôn chết chắc, dù hắn trốn vào Càn Khôn Giới cũng chỉ có đường chết.

Cảnh Ngôn nhìn Chung tiên sinh chằm chằm:

- Chung tiên sinh!

Đám võ giả Thánh Đạo, Nửa Bước Hư Thần đã đến sau lưng Chung tiên sinh. Họ nghe đối thoại giữa Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh, lòng máy động. Dù chưa gặp Cảnh Ngôn nhưng họ có nghe tên hắn, biết hắn là ai, thân phận gì.

Họ biết rõ Chung tiên sinh luôn tìm kiếm Cảnh Ngôn, không ngờ hắn chui đầu vô lưới chạy tới đây.

Cảnh Ngôn lấy ra thần khí Hồng Hà kiếm:

- Hôm nay là giờ chết của ngươi!

Chung tiên sinh cười to bảo:

- Ha ha ha! Giờ chết của ta? Cảnh Ngôn, ngươi đang nghĩ cái gì? Mấy tháng trước ngươi không đỡ nổi một chiêu của ta, trong vài tháng ngắn ngủi ngươi đã có tự tin đấu với ta?

Hết chương 952.

Chương 953. Trận Chiến Động Trời

Đám võ giả đứng sau lưng Chung tiên sinh nhẹ lắc đầu.

Họ biết rõ thực lực của Chung tiên sinh, thế giới này tuyệt đối không có ai đánh lại y. Cảnh Ngôn đến Vô Cực Hải tìm Chung tiên sinh đúng là tự tìm chết, trốn còn không kịp ai ngờ hắn chủ động đưa lên cửa. Bọn họ không hiểu nổi hành vi của Cảnh Ngôn.

Một Nửa Bước Hư Thần thận trọng nói:

- Nghe nói tu vi của Cảnh Ngôn rất cao, giờ Người Thủ Hộ Thần Long đã chết, hắn có lẽ là võ giả mạnh nhất dưới chủ nhân.

Một Nửa Bước Hư Thần khác nói một nửa thì mím chặt môi:

- Ừm, đúng là vậy, đáng tiếc …

Đám võ giả này chưa chắc thật lòng muốn giúp Chung tiên sinh đối chiến, nhưng bọn họ có nhiều bất đắc dĩ không thể không làm. Trái ý Chung tiên sinh chỉ có con đường chết, vì sống sót họ buộc lòng phải làm theo mệnh lệnh của y.

Chung tiên sinh và Cảnh Ngôn sắp bắt đầu một trận chiến không thể tránh khỏi. Đa số người ở đây trong lòng có lẽ hy vọng Cảnh Ngôn thắng, vì họ không muốn thế giới này bị Chung tiên sinh hủy diệt. Dù là người thần tộc đến từ Thần giới cũng không muốn thấy cảnh đó xảy ra.

Cảnh Ngôn giơ Hồng Hà kiếm chém mạnh luồng kiếm quang:

- Chịu chết đi!

Kiếm khí bảy sắc cuốn lấy sóng gợn, uy năng mênh mông khuếch tán hung mãnh đổ ập xuống Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh kinh ngạc kêu lên:

- A? Sao có thể …

Uy lực đòn công kích của Cảnh Ngôn vượt qua Chung tiên sinh mong đợi.

- Không đúng, đây là dao động thần lực!

Chung tiên sinh nhanh chóng phát hiện Cảnh Ngôn sử dụng đã không phải nguyên khí mà là thần lực thật sự.

Mắt Chung tiên sinh lóe tia sáng:

- Cảnh Ngôn, ngươi bước vào cảnh giới Hư Thần? Không thể nào! Mới có mấy tháng ngắn ngủi ngươi làm sao thăng cấp Hư Thần? Mấy tháng trước ngươi chỉ là Thánh Đạo tam cảnh!

Chung tiên sinh hơi khó tin, tốc độ tiến bộ quá mau, chuyện này không thể xảy ra. Từ Thánh Đạo tam cảnh đến Hư Thần sao có thể hoàn thành chỉ trong vòng vài tháng?

Chung tiên sinh chợt biến sắc mặt, nghĩ đến một khả năng:

- Không lẽ ngươi cũng được một Pháp Tắc Chi Tổ?

Nếu Cảnh Ngôn lấy được Pháp Tổ, trong mấy tháng luyện hóa nó tương đương với một hơi nắm giữ vạn pháp tắc, vậy hắn thăng cấp Hư Thần là bình thường. Đây là giải thích hợp lý nhất.

Động tác của Cảnh Ngôn không chút tạm dừng:

- Hỏi nhiều vậy làm gì?

Cảnh Ngôn không phải có được Pháp Tổ mà là Hỏa Chi Bản Nguyên trong căn nguyên ngũ hành, một trong thập đại chí bảo Thần giới. Một Pháp Tắc Chi Tổ bình thường sao sánh bằng Hỏa Chi Bản Nguyên được?

Chung tiên sinh nét mặt sa sầm nói:

- Chết tiệt, chắc chắn ngươi đã được Pháp Tắc Chi Tổ! Nếu không thì sao ngươi thăng cấp đến Hư Thần được!

Chung tiên sinh đã đinh ninh Cảnh Ngôn được Pháp Tổ. Lúc ở đất Pháp Tổ hiện thế Chung tiên sinh được một Pháp Tắc Chi Tổ, y cho rằng nơi đó chỉ sinh ra một cái, không ngờ còn có Pháp Tổ thứ hai và bị Cảnh Ngôn lấy được, luyện hóa.

Nếu Chung tiên sinh biết Cảnh Ngôn có được Hỏa Chi Bản Nguyên chắc sẽ nổi điên.

Chung tiên sinh vừa nói vừa vỗ chưởng:

- Cảnh Ngôn, ngươi nghĩ trở thành Hư Thần là đã có tư cách khiêu chiến với ta?

Sóng gợn đen dao động mạnh, hơi thở chết chóc phô thiên cái địa.

Chung tiên sinh nắm giữ tử vong pháp tắc, tuy y chỉ là phân thân nhưng vận dụng pháp tắc hơn hẳn Hư Thần bình thường.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Kiếm quang bảy sắc dây dưa với sóng gợn màu đen, bình chướng không gian như tờ giấy bị xé lỗ hổng to.

Sương đen bao bọc toàn thân Chung tiên sinh, giọng âm trầm u ám vang vọng trong không gian:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, ngươi biểu hiện khiến lão phu rất bất ngờ, xem ra lão già kia thật sự tìm được người thừa kế không tệ. Có thể giết chết người thừa kế như vậy thật làm lão phu hưng phấn, chậc chậc. Chết cho lão phu!

Bao tay đen trên đôi tay Chung tiên sinh lấp lánh ánh sáng lạnh, có vẻ là thần khí. Chung tiên sinh sử dụng thần khí.

Mới rồi Chung tiên sinh vỗ hai chưởng không uy hiếp đến Cảnh Ngôn, khiến y biết hắn có thực lực đánh một trận với mình.

Phụt!

Chung tiên sinh sử dụng thần khí sức công kích tăng vọt, có con rồng đen hiện hình lướt qua nửa bầu trời lao vào Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không dám coi thường:

- Thánh Quang kiếm pháp!

- Thần thông kiếm ý!

Hồng Hà kiếm chém ra liên tiếp, thân kiếm tỏa ánh sáng bảy sắc ngút trời. Màn trời gần như mực bị kiếm quang bảy sắc xua tan nhiều, nơi tiếp xúc kiếm quang khiến tử vong pháp tắc nhanh chóng tan rã. Nhưng nửa bầu trời phủ sắc đen rợn người, đặc biệt con rồng đen cực kỳ hùng ác không ngừng trùng kích kiếm quang bảy sắc.

Mỗi lần rồng đen va chạm là kiếm quang bảy sắc rung mạnh, vừa tan rã tử vong pháp tắc vừa phải hứng chịu công kích không thể đánh giá.

Cảnh Ngôn hết sức vận chuyển thần lực trong Tử Phủ, phát ra thần hồn đến cực hạn điều động nhiều lực lượng pháp tắc ngăn cản. Những pháp tắc đó cơ bản toàn là hỏa, vị trí kiếm quang và màn trời đen tiếp xúc lấp lóe ánh lửa đỏ thẫm.

Cảnh Ngôn nghiến chặt răng thầm nghĩ:

- Phân thân của Chung tiên sinh quá mạnh! Ta thăng cấp Hư Thần ngắn ngủi, về thần lực còn kém nhiều. Hơn nữa cách biệt về sử dụng pháp tắc rõ rệt, Chung tiên sinh vận dụng pháp tắc không nhiều bằng ta nhưng mỗi một tử vong pháp tắc uy năng mạnh hơn ta vận dụng pháp tắc.

Đầu óc Cảnh Ngôn nhanh chóng phân tích, mắt nhìn chằm chằm con rồng đen điên cuồng va chạm kiếm quang bảy sắc:

- Đặc biệt là con rồng đen kia, chắc cũng là một loại thần thông, lực công kích quá hung ác, thần thông kiếm ý của ta không ngăn được.

Lúc này đám võ giả Nửa Bước Hư Thần, Thánh Đạo cảnh lùi ra xa tít. Bọn họ không thể dính vào cuộc chiến của Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh, đừng nói xen vào, họ thậm chí không thể đứng gần một chút. Hai người đánh nhau phát tán sóng xung kích có thể khoảnh khắc đánh tan họ.

Quá khủng bố.

Kiếm quang bảy sắc, rồng dài màu đen toát ra uy áp làm đám võ giả đứng xa còn rét run. Bọn họ nín thở kinh hoàng nhìn hai bóng người đứng lơ lửng phương xa, mắt họ tràn đầy hãi hùng và kính sợ.

Sương khói đen quanh người Chung tiên sinh trở nên đậm hơn:

- Tiểu tử giỏi, có thể chống chọi lâu như vậy trước mặt lão phu. Nhưng ngươi chỉ đến đây thôi, hôm nay ngươi sẽ chôn xác tại đây!

Con rồng đen lại tăng vọt uy năng.

Mắt Cảnh Ngôn đỏ ngầu quát:

- Cản lại cho ta!

Thần lực bị vận chuyển đến cực hạn, thần hồn rung bần bật. Dù vậy luồng sáng đen vẫn thẩm thấu vào kiếm quang bảy sắc, có thể thấy trong kiếm quang bảy sắc đậm thấm vào từng lũ khói đen.

Hết chương 953.

Chương 954. Thần Thông Kiếm Ý Lột Xác

Kiếm quang bảy sắc đụng phải rồng đen khổng lồ vốn ở thế yếu, lúc này bị sương đen thẩm thấu càng nguy hiểm trập trùng.

Tuy Cảnh Ngôn cố gắng hết sức xua đuổi nhưng hắn vừa tan rã một phần sương đen trong kiếm quang thì có càng nhiều thẩm thấu vào. Có thể thấy kiếm quang bảy sắc dần bị chia ra nhiều phần, như sợi tơ quấn quanh sương đen cắt kiếm quang bảy sắc.

Uy năng trên kiếm quang giảm nhanh.

Kiếm quang bảy sắc bị bám vào, xâm thực, những vật chất màu đen dọc theo lực lượng pháp tắc lan tràn Hồng Hà kiếm, như giòi trên xương bàn chân. Đây là lần mò theo pháp tắc, cách bình thường không thể tránh khỏi.

Cảnh Ngôn cắn chặt răng, hắn hít sâu, thần hồn đã vận dụng đến cực hạn, nếu tiếp tục kích phát bất chấp hậu quả thì đau nhức thấu óc sẽ truyền đến. Nhưng Cảnh Ngôn bất chấp tất cả.

Trận chiến này quá hung hiểm, nếu không thể làm thịt Chung tiên sinh thì người chết là hắn. Với thực lực hiện tại cứ cho là Cảnh Ngôn thoát khỏi pháp tắc của Chung tiên sinh trói buộc, nhờ vào thần thông Hư Vô chạy trốn, nhưng thế giới rệu rã này không chống được bao lâu. Khi cả thế giới sụp đổ tan vỡ thì kết quả ra sao?

Cảnh Ngôn đã không có đường lui, chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Hắn điên cuồng sử dụng lực lượng thần hồn.

Trong khoảnh khắc ánh sáng đỏ bộc phát, nhiều hỏa chi pháp tắc lấp lánh. Tử vong pháp tắc lan đến bị ngăn cản thế đi, nhưng ánh sáng của Hồng Hà kiếm đã tan vỡ. Khi kiếm quang biến mất, sắc đen trong góc trời này càng đậm đặc sâu thẳm, tỏa hơi thở chết chóc làm người tuyệt vọng.

Chung tiên sinh trong ánh sáng đen tựa như thần chết.

- Ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười của Chung tiên sinh như thẩm thấu vào thân thể người, y vung hai tay:

- Thú vị, rất thú vị! Ở thế giới hạ cấp như vậy mà có thể giết đã ghiền. Tốt, rất tốt, ta chờ xem Cảnh Ngôn nhà ngươi kiên trì được bao lâu.

Rồng đen dài đã trói người Cảnh Ngôn, tiếp theo sẽ là rồng đen xoay tròn lao xuống.

Cảnh Ngôn chịu đựng áp lực lớn chưa từng có, hắn cắn môi chảy máu.

Thật ra Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh chênh lệch không lớn, thực lực của y giống như hắn đoán chỉ miễn cưỡng là Hư Thần tam tinh, có lẽ kém hơn Hư Thần tam tinh thật sự một chút.

Nhưng vì bản tôn tu vi quá cao khiến phân thân có kỹ xảo chiến đấu, vận dụng pháp tắc giỏi kinh khủng. Cảnh Ngôn thăng cấp Hư Thần thời gian ngắn ngủi, cho hắn mấy năm ổn định cảnh giới, quen thuộc thần lực thì dư sức đấu ngang tay với Chung tiên sinh.

Mỗi tội Cảnh Ngôn không có nhiều thời gian chuẩn bị từ từ.

Áp lực trong không gian ngày càng mạnh mẽ, Cảnh Ngôn đã vận dụng thánh khí phòng ngự, Thiên Long Linh Thể nhưng lực lượng phòng ngự không thể ngăn cản Chung tiên sinh.

- Từ bỏ đi, ngươi quá mệt mỏi, nên nghỉ ngơi. Buông bỏ đi, để xuống đi. Chuyện này không khó khăn, rất đơn giản, chỉ cần nhắm mắt lại, không nghĩ gì cả, rất nhanh sẽ qua đi.

Cảnh Ngôn nghe Chung tiên sinh dùng thần niệm truyền tin cho mình, ý thức của hắn dần mơ hồ.

Cảnh Ngôn thật sự nhắm mắt lại, nhưng hắn không bỏ cuộc:

- Không! Ta không thể chết! Ta chưa chết được, ít nhất hiện giờ ta phải sống!

- Thần thông kiếm ý, thần thông kiếm ý của ta …

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển, thần thông kiếm ý như dòng suối mát chảy qua đầu Cảnh Ngôn.

Ong ong ong ong ong!

Cảnh Ngôn có cảm giác kỳ diệu, dường như thần thông kiếm ý biến đổi huyền ảo, sự thay da đổi thịt, phá kén thành bướm.

Lòng nhẹ máy động, cảm giác càng rõ ràng hơn.

Thần thông kiếm ý thành hình vào mấy chục năm trước, Cảnh Ngôn vào Thánh Đạo cảnh đi đến Vô Vọng Thâm Uyên, thuở ấy thần thông kiếm ý mới có sơ hình. Sau đó bị tộc trưởng Phương gia của Thiên Hà Thần Vực truy sát núp vào Tử Vong Thần Điện, rồi Cảnh Ngôn nắm giữ thần thông kiếm ý thật sự.

Trong mấy chục năm Cảnh Ngôn luôn lĩnh ngộ, nghiên cứu thần thông kiếm ý nhưng nó vẫn không thật sự lột xác. Dù Cảnh Ngôn thăng cấp đến cảnh giới Hư Thần thì thần thông kiếm ý vẫn là đệ nhất cảnh, uy lực tăng mạnh là vì cảnh giới của hắn tăng cao, về bản chất thần thông kiếm ý không có biến đổi gì lớn.

Lần này liều mạng chiến đấu với Chung tiên sinh, giây phút sống chết tiềm lực của Cảnh Ngôn bị kích phát hoàn toàn. Giờ phút này thần thông kiếm ý lột xác thay da đổi thịt từ đệ nhất cảnh hoàn thiện đến đệ nhị cảnh.

Thần thông kiếm ý vốn là thần thông công giết, tính trong Thần giới nó vẫn là thần thông cực mạnh. Mỗi loại thần thông chia ra nhiều tầng, tăng lên một tầng thì uy lực sẽ hơn mảng lớn.

Rồng dài màu đen đã đến gần Cảnh Ngôn, thần lực của hắn chống cự lần cuối.

Chung tiên sinh thấy cảnh này thì nhếch mép nhe răng cười, y biết Cảnh Ngôn sắp bị mình giết. Chung tiên sinh híp mắt lại, muốn xem rõ thiên tài Cảnh Ngôn chết trước mặt mình.

Cảnh Ngôn chợt mở mắt ra, rống to:

- Mở!

Cảnh Ngôn mạnh chém Hồng Hà kiếm ra, kiếm quang bảy sắc như mặt trời tỏa ánh sáng chói lòa.

Kiếm quang bảy sắc đẩy rồng đen dài ra ngoài, trong khoảnh khắc chém rồng đen dài uy năng hùng mạnh thành hai khúc.

Chung tiên sinh há hốc mồm khó tin nhìn Cảnh Ngôn:

- Chuyện gì xảy ra?

Cảnh Ngôn đã đến mức độ đèn cạn dầu rồi nhưng sao đột nhiên bộc phát ra lực lượng đáng sợ như vậy?

Lực lượng làm tinh thần Chung tiên sinh rung lên.

Cảnh Ngôn lại quát:

- Diệt!

Kiếm quang dọc theo thân kiếm nhanh chóng ngưng hiện.

Trong thiên địa kiếm quang bảy sắc chém vào người rồng đen dài, con rồng đã bị cắt làm đôi giờ bị kiếm quang bảy sắc nghiền thành tro.

Thấy cảnh này Chung tiên sinh cau mày, nhưng không ngừng lại động tác, liên tục vung hai cánh tay, y định dùng uy năng thần thông ngưng tụ rồng đen dài lần thứ hai.

Nhưng Cảnh Ngôn sẽ không cho Chung tiên sinh có cơ hội đó.

Với uy năng của thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh, kiếm quang Thánh Quang kiếm pháp đã chém hướng Chung tiên sinh. Kiếm quang này xé rách màn trời đen, vô số tử vong pháp tắc tan rã.

- Chết tiệt, chuyện này không thể nào! Thần thông kiếm ý, thần thông kiếm ý của ngươi làm sao đến đệ nhị cảnh?

Ánh mắt Chung tiên sinh sắc bén biết bao, dù trong thế giới này y chỉ là phân thân nhưng có thể nhìn ra thần thông kiếm ý của Cảnh Ngôn đã lột xác.

Hết chương 954.

Chương 955. Đánh Chết Chung Tiên Sinh

Một Hư Thần lĩnh ngộ thần thông nhị trọng đúng là hơi vượt sức tưởng tượng.

Chung tiên sinh là đại nhân vật của Thần giới, đã gặp qua nhiều thiên tài trong Thần giới, nhưng giống Cảnh Ngôn với thân phận Hư Thần lĩnh ngộ thần thông nhị trọng thì hiếm như lông phượng sừng lân. Thiên tài như vậy là mục tiêu lôi kéo của nhiều thế lực lớn trong Thần giới, các thế lực lớn sẽ không tiếc hao phí tài nguyên bồi dưỡng thiên tài giống Cảnh Ngôn.

Lúc này Cảnh Ngôn không cho Chung tiên sinh có nhiều thời gian kinh ngạc, đòn công kích của hắn như thủy triều ập hướng Chung tiên sinh.

Sau khi lĩnh ngộ thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh lực công kích của Cảnh Ngôn tăng lên nhiều, Chung tiên sinh hoàn toàn không đỡ nổi liên tiếp bị đánh lùi.

Tiếng gầm rống của Chung tiên sinh truyền xa trên mặt biển Vô Cực Hải:

- Chết tiệt! Đáng giận, chuyện này không thể nào! Ta làm sao thua một dân bản xứ đáng chết được!

Người Chung tiên sinh hiện ra nhiều tử vong pháp tắc, cực kỳ đậm đặc, lấp lóe ánh sáng đen. Kiếm quang bảy sắc đánh vào làm Chung tiên sinh bay xa, nhưng thành công ngăn lại kiếm quang bảy sắc.

Chung tiên sinh kêu Cảnh Ngôn ngừng lại:

- Cảnh Ngôn! Ngươi dừng tay!

Cảnh Ngôn lạnh lùng quát:

- Ngươi còn có gì muốn nói!?

Chung tiên sinh nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi biết ta là ai không?

Cảnh Ngôn cười nhạo:

- Ta mặc kệ ngươi là ai, ta chỉ biết là bây giờ muốn giết ngươi!

Chung tiên sinh nhìn Cảnh Ngôn, uy hiếp:

- Cảnh Ngôn, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm như vậy. Nếu ngươi hủy phân thân của ta thì ta sẽ cho ngươi hối hận. Vì ngươi không biết ta ở Thần giới có thân phận thế nào, ngươi phá hủy phân thân của ta thì ta sẽ không tha cho ngươi. Sau này ngươi chắc chắn đi Thần giới, ngươi hiểu ý của ta không?

Chung tiên sinh ở thế giới hạ cấp này tuy chỉ là phân thân nhưng nó cũng rất quan trọng với bản tôn. Chung tiên sinh có nhiều phân thân, mỗi phân thân đều vô cùng quý giá, từng phân thân ẩn chứa một phần thần hồn của bản tôn. Phân thân bị hủy diệt thì thần hồn bản tôn sẽ bị thương.

Phân thân không phải không có hạn chế gì, nhân vật như Chung tiên sinh chế tạo một phân thân cũng cần trả giá rất lớn. Nếu không thì có thể chế tạo ngàn vạn phân thân rồi.

Cùng đạo lý, cường giả mạnh như bản tôn Chung tiên sinh có thể nô dịch phó tòng nhưng bị giới hạn nghiêm ngặt. Chung tiên sinh phải để lại dấu ấn thần hồn trong thần hồn mỗi phó tòng để khống chế, vì thế số lượng nô dịch phó tòng không quá nhiều.

Lúc trước Chung tiên sinh nói cho Cảnh Ngôn biết nhiều Hư Thần, Chân Thần muốn trở thành phó tòng của y nhưng không có cơ hội, y nói thật, khi chọn lựa phó tòng y xét duyệt rất kỹ.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, dường như đang suy nghĩ những lời Chung tiên sinh nói.

Chung tiên sinh khuyên tiếp:

- Cảnh Ngôn, ngươi hãy suy nghĩ kỹ đi. Ngươi hủy diệt phân thân của ta thì thù hận giữa chúng ta sẽ lớn, ngươi đi đến Thần giới chắc chắn ta sẽ dốc hết sức tìm ra và giết ngươi. Nếu ngươi bỏ qua cho phân thân của ta xem như kết duyên lành, có lẽ khi ngươi đến Thần giới có thể được ta trợ giúp.

Chung tiên sinh không nỡ để phân thân này bị hủy.

Cảnh Ngôn chợt cười nói:

- Chung tiên sinh, ngươi nghĩ ta sẽ tin lời của ngươi sao?

Cảnh Ngôn không tin lời của Chung tiên sinh, hắn đã thấy y tà ác cỡ nào. Cơ bản có thể xác định dù lần này Cảnh Ngôn tha cho phân thân Chung tiên sinh, sau này hắn đến Thần giới thì y tuyệt đối không tha cho hắn. Người như Chung tiên sinh không chút áp lực lật lọng nuốt lời.

Cứ cho là Chung tiên sinh chân thành khuyến dụ thì Cảnh Ngôn vẫn không tha cho phân thân của y, chuyện tương lai không ai đoán trước được, tiêu diệt phân thân của Chung tiên sinh trước rồi tính tiếp.

Xoẹt!

Kiếm quang bảy sắc lại chém ra.

Mặt Chung tiên sinh tức giận vặn vẹo dữ tợn:

- Ngươi … ngươi muốn chết!

Kiếm quang bảy sắc đánh trúng tử vong pháp tắc quanh người Chung tiên sinh nhưng bị ngăn lại.

Cảnh Ngôn sục sôi chiến ý liên tục vung Hồng Hà kiếm trong tay:

- Ta chờ xem ngươi có thể cản được mấy đường kiếm của ta!

Chung tiên sinh vận dụng pháp tắc rất cao sâu, Cảnh Ngôn muốn giết y chỉ trong một nhát thật khó. Nhưng Cảnh Ngôn cảm giác mỗi nhát kiếm chém trúng Chung tiên sinh là lực lượng pháp tắc quanh người y yếu một ít, cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì sẽ giết được phân thân Chung tiên sinh.

Vèo!

Chung tiên sinh xoay người chạy trốn nhanh.

Cảnh Ngôn lập tức truy kích:

- Muốn đi?

Cảnh Ngôn rút ngắn khoảng cách, lại chém nhát kiếm.

Chung tiên sinh tức giận quát lớn:

- A! Tiểu súc sinh chết tiệt! Ta sẽ không tha cho ngươi, tuyệt đối không! Tiểu tạp chủng Cảnh Ngôn! Rồi sẽ có lúc ngươi rơi vào tay ta, khi đó ta cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Trong tầm mắt của Cảnh Ngôn bỗng Chung tiên sinh tăng nhanh tốc độ chạy trốn:

- A? Tăng tốc độ?

Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực đệ thất trọng vậy mà hơi không theo kịp Chung tiên sinh lúc này.

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Tên khốn này có nhiều thủ đoạn thật, đến mức này rồi còn có thể tăng tốc. Nhưng để có tốc độ như vậy sợ là cần hy sinh chút gì.

Cảnh Ngôn thi triển thần thông Hư Vô:

- Thần thông Hư Vô!

Chỉ dựa vào Thiên Không Chi Dực không thể đuổi kịp Chung tiên sinh, nhưng Cảnh Ngôn có thần thông Hư Vô.

Sau khi thi triển thần thông Hư Vô, khoảng cách giữa Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh rút ngắn ngay, kiếm quang lại quét qua.

Phập!

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiếm quang đánh trúng Chung tiên sinh ngày càng nhiều, lực lượng pháp tắc quanh người y yếu dần.

Sau khi chém trúng mấy chục nhát, lực lượng tử vong pháp tắc tán loạn, Cảnh Ngôn lại chém ra kiếm quang bảy sắc mạnh trúng người Chung tiên sinh.

Chung tiên sinh rùng mình:

- Không!

Kiếm quang bảy sắc thẩm thấu vào cơ thể Chung tiên sinh, điên cuồng phá hoại, từ kinh mạch Võ Đạo đến Tử Phủ, rồi thần hồn. Trong khoảnh khắc sự sống của Chung tiên sinh hoàn toàn bốc hơi.

Xác Chung tiên sinh từ trên trời rớt xuống.

Cảnh Ngôn dùng thần niệm bao phủ xác Chung tiên sinh, cẩn thận xem xét xác nhận phân thân chết thật hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Trận chiến này vô cùng hung hiểm, sức chiến đấu của phân thân Chung tiên sinh cực kỳ mạnh, giết y không dễ.

Cảnh Ngôn ngoắc ngón tay thu các đồ vật trên người Chung tiên sinh.

Giết phân thân của Chung tiên sinh xem như trừ bỏ mối lo trong lòng, y còn sống là tai nạn cho thế giới này. Giờ phân thân Chung tiên sinh đã chết, tiếp theo có thể ổn định trật tự thế giới, khiến thế giới này tiếp tục vận chuyển. Có lẽ mấy ngàn năm, mấy vạn năm sau thế giới này sẽ phục hồi hoàn toàn.

Hết chương 955.

Chương 956. Lập Lại Trật Tự

Trên bầu trời Vô Cực Hải, pháp tắc dao động mãnh liệt dần bình ổn.

Phương xa, đám võ giả Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần nỗi lòng dao động thật lâu sau mới bình ổn.

Trong một chốc bọn họ không thể tin cảnh tượng đã thấy. Bọn họ nhìn đến cái gì? Mạnh như Chung tiên sinh mà chết rồi, bị Cảnh Ngôn chém chết!

Tuy Cảnh Ngôn và Chung tiên sinh đã kết thúc chiến đấu, nhưng trong óc đám người này còn liên tục chiếu lại các đường kiếm quang bảy sắc mà Cảnh Ngôn thi triển. Mỗi luồng kiếm quang tràn ngập uy năng vô cùng khiến người sợ hãi.

Trong đám võ giả có một người lặng lẽ từ trên trời rớt xuống, không có sự sống, đã chết cùng lúc với phân thân Chung tiên sinh. Nửa Bước Hư Thần này bị phân thân Chung tiên sinh nô dịch, thần hồn đã dung hợp dấu ấn thần hồn của phân thân Chung tiên sinh, nên khi y chết thì thần hồn của Nửa Bước Hư Thần cũng chết theo.

Cảnh Ngôn bay tới trước đám đông.

Mọi người giật mình tỉnh lại, vội vàng khom người chào:

- Cảnh Ngôn đại nhân!

- Kính chào Cảnh Ngôn đại nhân!

Sắc mặt Cảnh Ngôn khó xem:

- Các ngươi đều là người làm việc cho Chung tiên sinh?

Đám võ giả này đi cùng Chung tiên sinh, hành vi của họ hiển nhiên không thể nào là đối địch với y.

Đám võ giả vội giải thích:

- Xin Cảnh Ngôn đại nhân đừng tức giận, chúng ta cũng vì không có cách nào!

- Đúng vậy! Xin Cảnh Ngôn đại nhân minh xét, Chung tiên sinh quá mạnh, chúng ta không thể chống lại.

Một Nửa Bước Hư Thần cúi đầu nói:

- Trong lòng chúng ta không muốn làm việc cho Chung tiên sinh, a, Tô Kiều mới là người của Chung tiên sinh.

Nửa Bước Hư Thần nói Tô Kiều là vị Nửa Bước Hư Thần vừa chết.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Chung tiên sinh tụ tập các ngươi ở đây muốn làm gì?

Đám võ giả thi nhau nói:

- Chúng ta đang bày một trận pháp.

- Đúng vậy, Chung tiên sinh bắt chúng ta lại đây để bài bố trận pháp giúp y. Chúng ta không biết đó là trận pháp gì nhưng Chung tiên sinh rất chú trọng, cứng rắn mệnh lệnh chúng ta hoàn thành với tốc độ nhanh nhất.

- Trận pháp đó nằm trên một tòa đảo hoang ở phía sau.

Ánh mắt Cảnh Ngôn trầm xuống, nói:

- Mang ta đi xem.

Trước khi đến Vô Cực Hải là Cảnh Ngôn đã đoán Chung tiên sinh có ý đồ gì, giờ nghe họ nói mấy tháng qua y luôn bài bố trận pháp phù hợp suy đoán của hắn.

Thiên Hội đại lục.

Trong Thánh Cung, một võ giả Thánh Đạo cảnh khom người chào võ giả đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần trước mặt mình:

- Thánh Chủ đại nhân!

Nửa Bước Hư Thần được gọi là Thánh Chủ híp mắt hỏi:

- Tình hình chiến đấu như thế nào? Có chỗ nào còn chống đối không?

Thân phận Thánh Chủ này là tự phong.

Võ giả Thánh Đạo cảnh trả lời:

- Đa số lực lượng chống đối ở quận thành đều bị tan rã, theo tiến độ hiện nay lâu nhất là một tháng sẽ dẹp tan lực lượng chống đối.

- Ừm, tiếp tục …

Nửa Bước Hư Thần Thánh Chủ đang nói chợt hơi thở hỗn loạn, chớp mắt tắt thở.

Võ giả Thánh Đạo cảnh chờ một lúc lâu sau cẩn thận ngước đầu lên:

- Thánh Chủ? Thánh Chủ đại nhân làm sao vậy?

Võ giả Thánh Đạo cảnh thấy Nửa Bước Hư Thần Thánh Chủ xụi lơ trên ghế, đã không có hơi thở.

Nửa Bước Hư Thần Thánh Chủ đã chết.

Không chỉ Thiên Hội đại lục, mấy đại lục khác như Thiên Khuyết đại lục cũng xảy ra tình huống tương tự.

Võ giả đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần lặng lẽ chết, họ đều là võ giả bị phân thân Chung tiên sinh nô dịch. Nay phân thân Chung tiên sinh bị Cảnh Ngôn đánh chết, bọn họ cũng chết theo.

Đảo hoang trên Vô Cực Hải.

Cảnh Ngôn đứng giữa đảo hoang, mắt khép hờ, thần lực chuyển động, thần hồn cảm ứng:

- Trận pháp này … hình như là một trận pháp thu gom lực lượng ngũ hành. Hiểu rồi! Chung tiên sinh tính dùng trận pháp này thu gom lực lượng ngũ hành ở thế giới này. Khi trật tự thế giới vận chuyển ổn định thì lực lượng ngũ hành ổn định, không thể cứng rắn thu gom. Nhưng nếu trật tự tan vỡ, thế giới sụp đổ thì sẽ là thời cơ tốt nhất thu gom lực lượng ngũ hành.

Cảnh Ngôn đã hiểu mục đích của Chung tiên sinh, mắt lóe tia sáng tức giận:

- Thật là độc ác! Vì thu gom chút lực lượng ngũ hành mà tính hủy diệt một thế giới. Trong mắt y thì vô số sinh linh chết đi vì thế giới sụp đổ dường như không đáng gì.

Tuy phân thân Chung tiên sinh đã bị giết nhưng Cảnh Ngôn vẫn không kiềm được lòng bốc cháy lửa giận.

Bùm!

Cảnh Ngôn vận chuyển thần lực phá hủy trận pháp này.

Hủy trận pháp xong Cảnh Ngôn kêu đám võ giả Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần lại:

- Các ngươi lại đây!

Cảnh Ngôn gằn từng chữ:

- Chung tiên sinh đã chết nhưng chiến tranh trên từng đại lục chưa kết thúc. Các ngươi lúc trước trợ giúp Chung tiên sinh tuy vì bất đắc dĩ nhưng dù sao đã làm chuyện sai trái. Bây giờ cho các ngươi một cơ hội tha lỗi, hãy đi ngăn lại chiến tranh trên các đại lục. Thế giới này không thể chịu đựng xao động do đại chiến mang đến nữa.

Cảnh Ngôn không định giết đám người, thế giới đã có quá nhiều người chết, giữ được ai sống sót thì cố mà giữ.

- Vâng thưa Cảnh Ngôn đại nhân!

- Chúng ta sẽ chia ra vài nhóm đi mấy đại lục. Cảnh Ngôn đại nhân yên tâm, không lâu sau tất cả sẽ trở lại bình thường.

Chung tiên sinh đã chết, bọn họ không lo mạng sống nên sẽ không làm chuyện như lúc trước. Trong lòng họ không hy vọng thế giới này bị phá hủy, tuy với tu vi của họ vẫn có thể sống tiếp dù thế giới sụp đổ, cùng lắm tạo ra động phủ rồi núp vào. Nhưng không đến lúc bất đắc dĩ ai muốn mãi mãi trốn trong động phủ nhỏ hẹp mình tạo ra?

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Ừm, đi đi, các ngươi không cần quay lại Thiên Nguyên đại lục. Hãy lấy tinh thạch truyền tin của các ngươi ra, ta để lại dấu ấn thần hồn, lỡ các ngươi gặp khó khăn nào không thể giải quyết hãy truyền tin cho ta.

Không ai do dự:

- Rõ!

Lát sau đám võ giả lục tục rời khỏi đảo hoang.

Nhìn đám võ giả tản ra đi các mảnh đại lục khác, Cảnh Ngôn quay về Thiên Nguyên đại lục.

Thiên Nguyên đại lục, Thánh thành.

Cảnh Ngôn xuất hiện trước mặt Cao Phượng:

- Phượng nhi.

Cao Phượng nghe giọng Cảnh Ngôn thì lộ vẻ vui mừng, mấy ngày nay lo âu bị quét sạch.

Cảnh Ngôn trở về, tin Chung tiên sinh bị giết nhanh chóng truyền ra Thánh thành rồi lan khắp Thiên Nguyên đại lục.

Đương nhiên sáu đại lục khác cũng lan tràn tin tức như vậy với tốc độ siêu nhanh.

Thế cục chiến tranh trên bảy đại lục thay đổi, kẻ phản loạn giả không ngừng bị đánh chết, một ít người may mắn sống sót đều thay hình đổi dạng ẩn núp.

Mới gần một tháng trên bảy đại lục chỉ còn chém giết quy mô nhỏ giữa một số sinh linh.

Ba tháng sau, gần như không thấy trận đánh nào nữa, từng đại lục lập lại trật tự.

Cảnh Ngôn ở lại Thánh thành Thiên Nguyên đại lục khoảng nửa năm rồi mang người Sở gia đi vào Vô Vọng Thâm Uyên.

Hết chương 956.

Chương 957. Thiên Hạ Cộng Tôn

Cảnh Ngôn đứng đằng trước Thiên Không Thánh Điện:

- Thiên Không Thánh Điện …

Hơn bốn ngàn năm qua chỗ này là nơi tập trung cường giả mạnh nhất thế giới, Thần Long chủ nhân nơi này đã chết.

Nghĩ đến đây Cảnh Ngôn thầm thở dài. Cảnh Ngôn không quen thuộc Thần Long, không biết y đến thế giới này có mục đích gì không. Nhưng tất cả không quan trọng, Thần Long đã chết, dù y có lòng ích kỷ gì cũng không cần đào tận gốc rễ.

Cảnh Ngôn ngước nhìn bên trên:

- Đường hầm hư không ở trên Thiên Không Thánh Điện.

Thiên Không Thánh Điện là một tòa kiến trúc nổi trên trời, lơ lửng dựa vào lực lượng trận pháp. Đường hầm hư không kết nối thế giới hạ cấp và Thần giới ở bên trên Thiên Không Thánh Điện.

Đường hầm hư không khá yếu ớt, không chịu nổi lực lượng quá mạnh. Nếu người Thần giới thực lực cực mạnh thì không thể đi qua đường hầm hư không, Cảnh Ngôn cảm thấy đường hầm hư không nhiều nhất chỉ có cho Hư Thần nhất tinh đi qua. Nếu không vì vậy đã có nhiều võ giả Thần giới càng mạnh giáng lâm.

Kỷ nguyên mới một năm sau.

Hôm nay Thiên Không Thánh Điện đặc biệt náo nhiệt, võ giả bản xứ của bảy đại lục và võ giả thần tộc Vô Vọng Thâm

Uyên, đa số người đến đẳng cấp Thánh Đạo cảnh đều theo Cảnh Ngôn triệu kiến chạy tới Thiên Không Thánh Điện.

Trong đại điện khổng lồ, nhiều Thánh Đạo cảnh, số ít Nửa Bước Hư Thần ngồi ngay ngắn trong đó. Không có tiếng ồn ào, võ giả giao lưu bằng thần niệm hoặc nói chuyện nhỏ giọng.

Khi Cảnh Ngôn xuất hiện.

Mọi người đứng thẳng chào:

- Cảnh Ngôn đại nhân!

Bọn họ biết là Cảnh Ngôn giết Chung tiên sinh cứu thế giới này, nếu không nhờ hắn thì thế giới đã thành tro bụi. Đặc biệt dân bản xứ từ tận đáy lòng cảm kích Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn giơ tay đè không khí ra hiệu mọi người ngồi xuống:

- Mời các vị ngồi.

Tất cả tiếp tục đứng cho đến khi Cảnh Ngôn ngồi xuống trước, sau đó họ lục tục ngồi.

- Hôm nay kêu các vị lại đây là có ba việc muốn nói. Chuyện thứ nhất, quy định lúc trước Người Thủ Hộ Thần Long lập ra bắt đầu từ bây giờ bãi bỏ. Thế giới này không tách biệt cương vực nhân loại và thần tộc nữa. Nhân loại có thể đến Vô Vọng Thâm Uyên, người thần tộc ở Hỗn Loạn Chi Địa cũng có thể đến bảy đại lục dân bản xứ. Chuyện thứ hai là đề cử lại Thánh Chủ của bảy đại lục. Thánh Chủ là người khống chế bảy đại lục, phụ trách đại lục vận chuyển bình thường. Ta không xen vào nhân tuyển là ai, các ngươi tự quyết định, báo tên người được chọn cho ta là được.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa nhìn đám người.

Khi Cảnh Ngôn tuyên bố hai việc, một số người thắc mắc, một số căng thẳng, một số rầu lo.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Nếu các vị đạo hữu có ý kiến hay suy nghĩ gì cứ nói ra.

Một Nửa Bước Hư Thần bản xứ đứng lên nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, ân oán giữa dân bản xứ chúng ta và thần tộc rất khó giải trừ. Nếu hai bên đi gần rất dễ gây ra mâu thuẫn.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta đã suy nghĩ điều này, ý của ta là không ai được tùy ý đánh nhau, nếu xảy ra tình huống này có thể nói cho ta biết ngay, ta sẽ tự mình xử lý. Ta nói rõ hơn cho các người biết, thế giới này đã gần như tan vỡ, nếu võ giả Thánh Đạo cảnh còn đánh nhau mãi thì là các người tự tay hủy thế giới này.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy Nửa Bước Hư Thần ngồi xuống.

Một người thần tộc đứng lên nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn đại nhân, chúng ta có thể tự do đi bảy đại lục?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, người thần tộc có thể tự do đi bảy đại lục. Các ngươi đã đến thế giới này xem như một phần tử trong đó, ta chỉ hy vọng các ngươi đừng cố ý phá hoại thế giới đã tan vỡ này.

Người thần tộc gật đầu nói:

- Ta không còn gì để hỏi.

Miễn Cảnh Ngôn công chính không chèn ép người đến từ Thần giới thì họ không phản đối quyết định này. Đương nhiên cũng vì Cảnh Ngôn có thực lực siêu mạnh khiến họ không dám trái ý hắn.

Tiếp theo có vài người đặt câu hỏi một số chi tiết nhỏ, Cảnh Ngôn lần lượt trả lời.

Khi không còn ai thắc mắc, Cảnh Ngôn nói đến việc thứ ba, xem như việc riêng.

Cảnh Ngôn lấy ra một bức tranh, là hình vẽ Bạch Tuyết. Từ lúc giết phân thân Chung tiên sinh đến bây giờ đã hơn một năm nhưng Bạch Tuyết vẫn không có tin tức, làm Cảnh Ngôn lo âu, nhưng hắn linh cảm nàng còn sống.

Cảnh Ngôn chỉ vào Bạch Tuyết trong tranh, hỏi đám người:

- Việc thứ ba là ta muốn cho các vị nhìn xem cái này, các vị có từng gặp người này không?

Mọi người xem kỹ, sau đó cau mày lắc đầu tỏ vẻ chưa từng gặp.

Cảnh Ngôn thầm thở dài, nói:

- Ta muốn nhờ các vị tìm giúp người trong tranh, nàng tên Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn không nghĩ ra, thế giới này đã ổn định, nếu Bạch Tuyết còn sống cũng nên biết tin. Vậy tại sao Bạch Tuyết mãi không đến gặp hắn? Không lẽ nàng bị nhốt ở đâu không ra được?

Mọi người tất nhiên đồng ý ngay lời nhờ vả của Cảnh Ngôn, tìm người giúp hắn không phải chuyện lớn gì.

Cảnh Ngôn tuyên bố cuộc họp kết thúc:

- Cứ vậy đi, các vị hãy giải tán.

Đám người trong đại điện lục tục rời đi.

Thời gian chậm rãi trôi.

Một năm … ba năm … mười năm.

Cao Phượng rúc vào ngực Cảnh Ngôn, thỏ thẻ hỏi:

- Tướng công, Bạch Tuyết tỷ tỷ vẫn không có tin tức gì sao?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không có tin gì.

Cao Phượng vững tin Bạch Tuyết còn sống:

- Bạch Tuyết tỷ tỷ chắc đang ở chỗ nào đó.

Cảnh Ngôn khẽ ừ:

- Ừm.

Hai mươi năm sau.

Hôm nay Thánh Chủ Huyền Thanh của Thiên Hành đại lục đến Thiên Không Thánh Điện, tìm gặp Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn đại nhân!

Cảnh Ngôn nhìn Huyền Thanh đứng trước mặt mình, hỏi:

- Có chuyện gì sao Thánh Chủ Huyền Thanh?

Huyền Thanh là một võ giả Thánh Đạo tam cảnh, tâm tính trầm ổn, đảm nhiệm Thánh Chủ Thiên Hành đại lục trong hai mươi năm qua đại lục vận chuyển không tệ, Cảnh Ngôn khá vừa lòng Thánh Chủ này.

Huyền Thanh hơi kích động nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, ta luôn tìm tung tích của Bạch Tuyết đạo hữu, mới gần đây tìm được một người nói là hình như có gặp Bạch Tuyết đạo hữu.

Tuy đã qua hai mươi năm nhưng đám Thánh Chủ từng đại lục, bao gồm thế lực lớn Vô Vọng Thâm Uyên vẫn tiếp tục tìm Bạch Tuyết.

Cảnh Ngôn đứng bật dậy:

- Cái gì? Ngươi nói gì!?

Cảnh Ngôn cứ ngỡ mình nghe lầm. Hai mươi năm, suốt hai mươi năm không có tin tức của Bạch Tuyết, hôm nay Thánh Chủ Huyền Thanh mang đến tin tức khiến người không tin nổi. Tin tức này làm máu Cảnh Ngôn sôi trào.

Huyền Thanh khom người nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, ta đã phân rõ người mà vị kia từng gặp, đúng là Bạch Tuyết đạo hữu. Nhưng người đó gặp Bạch Tuyết đạo hữu cũng lâu lắm rồi. A, ta đã mang người đó đến đây, Cảnh Ngôn đại nhân có muốn gặp mặt không?

Hết chương 957.

Chương 958. Vòng Xoáy Bí Ẩn

Thánh Chủ Thiên Hành đại lục Huyền Thanh mang người đến là một nữ võ giả tên là Hồng Diễm, tu vi Đạo Hoàng cảnh.

Hồng Diễm vào đại điện, đi đường luôn cúi đầu, ngữ điệu căng thẳng nói:

- Kính chào Cảnh Ngôn đại nhân!

Hồng Diễm là Đạo Hoàng cảnh, ở thế giới này tính là võ giả thực lực khá mạnh, nhưng nàng khó thể bình tĩnh trước mặt Cảnh Ngôn.

Huyền Thanh giới thiệu với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đại nhân, đây là Hồng Diễm, võ giả của Thiên Hành đại lục chúng ta.

Cảnh Ngôn gật đầu chào:

- Hồng Diễm đạo hữu khỏe.

Hồng Diễm cục xúc bất an, mặt ửng đỏ.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Hồng Diễm đạo hữu đừng căng thẳng, ta nghe Thánh Chủ Huyền Thanh nói đạo hữu từng gặp Bạch Tuyết?

Cảnh Ngôn cố ý thả ra chút thần hồn trấn an nỗi lòng kích động của Hồng Diễm bình ổn lại.

Nghe Cảnh Ngôn hỏi chuyện, Hồng Diễm vội lấy một tinh cầu ra.

Huyền Thanh cầm lấy tinh cầu hình ảnh trong tay Hồng Diễm đưa cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đại nhân, trong tinh cầu hình ảnh này chứa cảnh tượng Hồng Diễm đã gặp Bạch Tuyết đạo hữu. Trước khi đến đây, vì xác nhận tình huống là thật nên ta đã xem hình ảnh. Ta cho rằng người được ghi lại trong hình ảnh đúng là Bạch Tuyết đạo hữu.

Cảnh Ngôn hít sâu:

- Ừm!

Hơn hai mươi năm không có tin tức của Bạch Tuyết, giờ rốt cuộc có manh mối, hỏi sao Cảnh Ngôn bình tĩnh được?

Tinh cầu hình ảnh là vật phẩm ghi lại cảnh tượng từng diễn ra, giá trị không thấp, nhưng nó khá bình thường đối với võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Cảnh Ngôn nhìn người trong tinh cầu hình ảnh liền đoán được ngay:

- Bạch Tuyết!

Cảnh Ngôn nhìn Bạch Tuyết đang bay thì hư không đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy đen, trong vòng xoáy hình như tuôn ra sức hút kéo nàng vào. Hình ảnh không lâu, từ lúc vòng xoáy xuất hiện đến khi Bạch Tuyết bị kéo vào mất tích chỉ có hai, ba giây.

Cảnh Ngôn hỏi dồn:

- Đó là cái gì? Chuyện này xảy ra ở chỗ nào?

Vòng xoáy đột nhiên xuất hiện rất kỳ lạ, Cảnh Ngôn không biết nó là vật gì.

Hồng Diễm cúi đầu trả lời:

- Đó là trên Vô Cực Hải gần Thiên Hành đại lục. Khi đó ta tôi luyện trên Vô Cực Hải, săn giết một ít linh thú trong biển kiếm tài nguyên thì tình cờ thấy Bạch Tuyết đạo hữu.

Nhiều võ giả hay vào Vô Cực Hải săn bắt linh thú, trong Vô Cực Hải có nhiều linh thú hơn. Tuy săn linh thú trong Vô Cực Hải khó khăn hơn trên đất liền một chút, nhưng võ giả cảnh giới cao thì càng muốn đi Vô Cực Hải săn bắt.

Trên khu vực biển gần đại lục thường không có nguy hiểm quá lớn cho võ giả Đạo Hoàng cảnh.

Hồng Diễm nhớ lại cảnh tượng đã nhìn thấy, nói:

- Khi đó Bạch Tuyết đạo hữu đang bay, ta không quen nàng nên không đi lên chào. Nhưng Bạch Tuyết đạo hữu săn giết kim văn linh thú thủ đoạn rất lợi hại khiến ta nhìn lâu chút, ai ngờ góc trời đó đột nhiên xuất hiện vòng xoáy đen đáng sợ. Vòng xoáy cực kỳ khủng bố, phát ra dao động năng lượng cực kỳ mênh mông. Ta có thói quen dùng thủy tinh hình ảnh ghi lại, khi ta phản ứng lại liền lấy thủy tinh hình ảnh ra ghi lại toàn quá trình. Ta chưa gặp vòng xoáy như vậy nên dù chuyện đã qua hơn hai mươi năm ký ức vẫn còn mới mẻ.

Huyền Thanh tiếp lời:

- Hồng Diễm gần đây thấy hình của Bạch Tuyết đạo hữu, nghe nói Cảnh Ngôn đại nhân đang tìm người trong hình nên tìm đến ta nói ra chuyện này.

Cảnh Ngôn đứng dậy nói:

- Hồng Diễm đạo hữu mang đến tin tức này rất quan trọng với ta, có thể nhờ đạo hữu mang ta đi chỗ xuất hiện vòng xoáy ngay được không?

Hồng Diễm gật đầu lia:

- Đương nhiên có thể!

Cảnh Ngôn mang theo Huyền Thanh, Hồng Diễm rời khỏi Thiên Không Thánh Điện, trực tiếp bay đi Thiên Hành đại lục.

Mấy ngày sau ba người đứng trên Vô Cực Hải gần Thiên Hành đại lục.

Hồng Diễm chỉ đằng trước, nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, là chỗ đó!

Cảnh Ngôn lắc người chớp mắt xuất hiện ngay vị trí từng có vòng xoáy.

Cảnh Ngôn dặn Huyền Thanh, Hồng Diễm:

- Hai vị ở đây chờ ta một chút.

Sau đó Cảnh Ngôn tra xét chỗ này.

Tại sao nơi này khi không xuất hiện một vòng xoáy không gian? Tình huống đặc biệt này xuất hiện chắc chắn có nguyên nhân gì, Cảnh Ngôn nghi ngờ bên này ẩn giấu không gian như là động phủ thượng cổ. Bạch Tuyết rất có thể bị nhốt trong đó không ra được.

Cảnh Ngôn thả thần hồn ra, khống chế pháp tắc, hắn hết sức cẩn thận tra xét không gian mấy ngàn thước.

Với thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn nếu nơi này có không gian như động phủ thượng cổ thì hắn không khó tìm ra.

Nhưng càng tra xét chân mày Cảnh Ngôn càng dính vào nhau.

Không có thu hoạch gì.

Cảnh Ngôn tra xét liên tục ba lần nhưng không phát hiện ra cái gì, không gian này không khác gì nơi khác, không có chút cảm ứng khác lạ

Cảnh Ngôn lại lấy thủy tinh hình ảnh ra, so sánh hình bên trong với hoàn cảnh xung quanh. Không có vấn đề gì, vị trí

vòng xoáy xuất hiện hơn hai mươi năm trước đúng là chỗ này.

Cảnh Ngôn cau mày suy tư:

- Sao có thể như vậy? Chuyện gì đây? Vòng xoáy không gian đó sinh ra như thế nào?

Huyền Thanh, Hồng Diễm đứng chờ gần đó không dám quấy rầy Cảnh Ngôn, yên lặng đứng tại chỗ.

Một lúc lâu sau Cảnh Ngôn lại tra xem, nới rộng phạm vi tìm kiếm xa vạn thước.

Nhưng kết quả điều tra không thay đổi.

Cảnh Ngôn nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một khả năng:

- Cái này … hay là vòng xoáy đi thông thế giới khác?

Bình thường một thế giới ổn định thì không gian cực kỳ vững chắc. Như Thần giới và thế giới này chỉ có một đường hầm hư không gắn liền, muốn dùng thủ đoạn khác từ Thần giới đến thế giới này sẽ vô cùng khó khăn.

Nhưng hơn hai mươi năm trước thế giới này gần như tan vỡ, nếu Cảnh Ngôn không giết Chung tiên sinh lặp lại trật tự thì thế giới đã sớm hủy diệt. Trong tình huống lúc bấy giờ xuất hiện đường hầm không gian khác lạ cũng không phải không thể.

Huống chi Cảnh Ngôn chỉ nghĩ ra được khả năng này.

Có điều phía sau vòng xoáy nếu đi thông thế giới khác vậy nó nối với chỗ nào?

Tuy Cảnh Ngôn đã đến đẳng cấp Hư Thần nhưng hắn bó tay trước tình huống xa lạ.

Cảnh Ngôn trở về bên Huyền Thanh, Hồng Diễm.

Huyền Thanh hỏi ngay:

- Cảnh Ngôn đại nhân có phát hiện gì không?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Không có.

Cảnh Ngôn vừa nói vừa đưa một chiếc tu di giới chỉ cho Hồng Diễm:

- Hồng Diễm đạo hữu, ta giữ lại thủy tin hình ảnh, những tài nguyên này tặng cho đạo hữu làm bồi thường.

Hết chương 958.

Chương 959. Chờ Bé Con Ra Đời

Hồng Diễm vốn không định lấy lại thủy tinh hình ảnh. Huyền Thanh đã nói với nàng rằng Cảnh Ngôn đại nhân rất có thể sẽ vì vậy thưởng cho nàng chút tài nguyên. Nên khi Hồng Diễm thấy Cảnh Ngôn đưa tu di giới chỉ thì thuận tay nhận, lúc này mà từ chối thì rất ấu rĩ. Cảnh Ngôn đại nhân là nhân vật nào? Cần nàng khách sáo sao?

Cảnh Ngôn gật đầu với hai người, lắc người rời đi:

- Hai vị, chúng ta từ biệt tại đây đi.

Huyền Thanh, Hồng Diễm nhìn theo Cảnh Ngôn đi khuất xa, sau đó họ cùng về Thiên Hành đại lục.

Hồng Diễm kinh kêu:

- A!

Hồng Diễm mới xem xét tài nguyên trong tu di giới chỉ, bị số lượng tài nguyên hù đứng tim.

Hồng Diễm đã chuẩn bị tâm lý nhưng không ngờ Cảnh Ngôn tặng cho số lượng tài nguyên kinh người đến thế. Những tài nguyên này đủ làm võ giả Thánh Đạo cảnh thèm thuồng. Có nhiều tài nguyên thế này Hồng Diễm có thể tìm một chỗ bế quan, mãi khi vào Thánh Đạo cảnh nàng không cần rầu lo vì tài nguyên tu luyện nữa.

Huyền Thanh không biết nỗi lòng Hồng Diễm dao động, hỏi:

- Hồng Diễm, sao vậy?

Hồng Diễm đưa tu di giới chỉ cho Huyền Thanh, hỏi:

- Thánh Chủ đại nhân hãy nhìn xem những tài nguyên này … có khi nào Cảnh Ngôn đại nhân lấy nhầm tu di giới chỉ không?

Hồng Diễm thật sự lo điều này. Trên người Cảnh Ngôn đại nhân chắc chắn có nhiều tu di giới chỉ, trong chiếc nhẫn này chứa quá nhiều tài nguyên, có khi nào hắn vô tình lấy nhầm, đây không phải chiếc nhẫn hắn muốn tặng nàng?

Huyền Thanh nhận lấy tu di giới chỉ, xem xét sơ.

- Ui!

Huyền Thanh là võ giả Thánh Đạo tam cảnh khi thấy tài nguyên trong chiếc nhẫn cũng hết hồn, hút không khí.

Trong chiếc nhẫn này không nói cái khác, chỉ những đan dược cửu giai khiến người hoa mắt đã làm người ta không cách nào bình tĩnh.

Huyền Thanh trả tu di giới chỉ lại cho Hồng Diễm, hơi hâm mộ nói:

- Hồng Diễm đừng nghĩ nhiều, Cảnh Ngôn đại nhân là người nào? Sao có thể lấy sai nhẫn? Hơn nữa ở trong mắt chúng ta là tài nguyên vô cùng quý giá nhưng không đáng gì với Cảnh Ngôn đại nhân. Bản thân Cảnh Ngôn đại nhân là đan sư mạnh nhất, có lẽ số đan dược này là đại nhân tự tay luyện chế.

Nghe Thánh Chủ Huyền Thanh nói vậy Hồng Diễm mới yên bụng.

Vô Vọng Thâm Uyên, Sở gia.

Cảnh Lục Nam nghi hoặc hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi kêu chúng ta đến đây có chuyện gì?

Trong phòng có Cảnh Ngôn, Cao Phượng, Cảnh Lục Nam, Sở Liên Tinh. Cảnh Ngôn kêu họ lại đây vì có chuyện muốn nói.

Cảnh Ngôn gật đầu cười với phụ thân Cảnh Lục Nam:

- Đúng là có việc.

Cảnh Ngôn lấy ra một thứ như trận bàn, hắn đặt nó lên bàn, chậm rãi nói:

- Cái này nhi muốn bàn bạc với mọi người xem phân phối thế nào.

Sở Liên Tinh nhíu mày hỏi:

- Cảnh Ngôn, đây là thứ gì?

Trông như trận bàn nhưng chắc chắn không đơn giản như vậy, nếu là trận bàn thì làm sao Cảnh Ngôn trịnh trọng đến thế?

Cảnh Ngôn giới thiệu:

- Đây là một Pháp Tắc Chi Tổ, hơn hai mươi năm trước nó bị Chung tiên sinh lấy được. Nhi vốn nghĩ Chung tiên sinh sẽ đưa Pháp Tổ đi, nhưng sau khi giết y thì tìm thấy nó trong vật phẩm y để lại.

Lúc trước phân thân Chung tiên sinh không kịp đưa Pháp Tổ về Thần giới, nguyên nhân cụ thể chỉ có y biết. Nhưng có thể đoán đại khái, Chung tiên sinh tính góp nhặt lực lượng ngũ hành rồi sẽ mang lực lượng ngũ hành, Pháp Tổ đến Hoàn Hồn giới, y không yên tâm giao cho người khác làm.

Nhưng không ngờ phân thân của y bị Cảnh Ngôn giết, Pháp Tổ cũng rơi vào tay hắn.

Sở Liên Tinh, Cảnh Lục Nam nghe Cảnh Ngôn nói thì hơi giật mình, bọn họ biết Pháp Tắc Chi Tổ hiếm gặp và quý giá

cỡ nào.

Cảnh Ngôn cười khổ lắc đầu nói:

- Chỉ có một Pháp Tổ nhưng ba người là người thân nhất với nhi, nên nhi không thể quyết định phân phối thế nào.

Đưa cho ai đều kỳ, nếu có ba Pháp Tổ thì tốt rồi, mỗi người một cái.

Mẫu thân Sở Liên Tinh là Thánh Đạo cảnh, có thể luyện hóa ngay. Phụ thân Cảnh Lục Nam và thê tử Cao Phượng đều là Đạo Hoàng cảnh đỉnh, không lâu sau có thể thăng cấp Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Lục Nam hỏi:

- Cảnh Ngôn, tại sao ngươi không luyện hóa Pháp Tắc Chi Tổ này?

Luyện hóa một Pháp Tổ là có thể nắm giữ khoảng một vạn pháp tắc, có thể giúp Cảnh Ngôn tăng thực lực mảng lớn.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Nhi không cần.

Cảnh Ngôn có Hỏa Chi Bản Nguyên, lĩnh ngộ pháp tắc nhanh kinh người. Hơn hai mươi năm qua Cảnh Ngôn không ngừng nhờ vào Hỏa Chi Bản Nguyên tu luyện, nắm giữ hơn ba vạn pháp tắc. Đương nhiên số lượng pháp tắc càng nhiều thì tốc độ lĩnh ngộ chậm dần.

Nếu Cảnh Ngôn dùng Pháp Tổ này rất có ích, nhưng nhường cho phụ thân, mẫu thân hoặc thê tử dùng càng có ý nghĩa.

Cảnh Ngôn chém đinh chặt sắt giành nói trước Sở Liên Tinh:

- Nhi đã quyết định không dùng, mọi người đừng khuyên nữa!

Cao Phượng đứng cạnh Cảnh Ngôn ngoan ngoãn nói:

- Cho phụ thân hay mẫu thân dùng đi.

Cảnh Ngôn cười vỗ nhẹ cánh tay Cao Phượng.

Sở Liên Tinh và Cảnh Lục Nam liếc nhau.

Cảnh Lục Nam cười nói:

- Luyện hóa Pháp Tắc Chi Tổ cần tu vi Thánh Đạo cảnh đúng không? Ta mới chỉ là Đạo Hoàng cảnh.

Khuôn mặt Sở Liên Tinh nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn, ta không định luyện hóa Pháp Tổ này. Giờ ta và phụ thân của ngươi sống cùng nhau đã rất hạnh phúc, việc tu luyện thuận theo tự nhiên, cuối cùng tu luyện đến bước nào không quan trọng nữa.

Sở Liên Tinh nhìn hướng Cao Phượng, ánh mắt hiền hòa nói:

- Ta nghĩ để Pháp Tổ cho Phượng nhi đi. Tuy Phượng nhi chưa vào Thánh Đạo cảnh nhưng sớm muộn gì sẽ đến, chờ khi Phượng nhi vào Thánh Đạo cảnh luyện hóa Pháp Tắc Chi Tổ là có thể thăng cấp Hư Thần.

Cao Phượng lắc đầu nguầy nguậy:

- Vậy sao được!

Cảnh Lục Nam tiếp lời:

- Cảnh Ngôn, ta đồng ý và ủng hộ mẫu thân ngươi.

Cảnh Ngôn nhìn mẫu thân và phụ thân, hắn biết hai người nói thật lòng không hề trái lương tâm.

Cảnh Ngôn trầm ngâm một chút, gật đầu nói:

- Vậy cho Phượng nhi.

Cảnh Ngôn đưa vật phẩm giống trận bàn bên trong chứa Pháp Tổ cho Cao Phượng.

Cảnh Ngôn nói:

- Phượng nhi, đây là quyết định của ta, phụ thân và mẫu thân, nàng không thể từ chối nữa. Đương nhiên gần đây nàng đừng tu luyện, hãy nghỉ ngơi dưỡng sức, mọi chuyện chờ bé con ra đời rồi tính tiếp.

Cảnh Ngôn nhoẻn miệng cười.

Đúng vậy, Cao Phượng có bé cưng.

Cao Phượng ngại ngùng cúi đầu.

Cảnh Lục Nam, Sở Liên Tinh cười khẽ nhìn Cao Phượng.

Sang năm là con của Cảnh Ngôn ra đời, không biết là trai hay gái.

Hết chương 959.

Chương 960. Sinh Đôi Rồng Phượng

Năm sau.

Đông Lâm thành, trạch viện Cảnh gia.

- Oe oe oe!

- Oe oe oe!

Cảnh Ngôn nóng ruột nóng gan đi qua đi lại ngoài phòng, chợt nghe tiếng khóc từ trong phòng vọng ra.

Cảnh Ngôn mừng rỡ:

- Sinh rồi?

Trong đầu Cảnh Ngôn chỉ có một suy nghĩ là bé con đã chui ra khỏi bụng Cao Phượng.

Sau đó Cảnh Ngôn cau mày:

- Không đúng! Tiếng khóc … kỳ lạ, sao không giống nhau?

Tiếng khóc trong phòng rõ ràng là hai loại, tuy không quá rõ ràng nhưng Cảnh Ngôn nghe ra được.

Cảnh Ngôn đang khó hiểu thì cửa phòng mở ra từ bên trong.

Bà lão đi ra, vẻ mặt vui mừng báo tin vui cho Cảnh Ngôn:

- Chúc mừng chúc mừng, phu nhân bình an sinh đôi rồng phượng!

Cảnh Ngôn ngây:

- Cái gì? Sinh đôi rồng phượng?

Cảnh Ngôn không ngờ Phượng nhi mang thai hai bé con, một trai một gái.

Cảnh Lục Nam đứng gần đó cười sang sảng, đến gần vỗ vai Cảnh Ngôn:

- Ha ha ha! Tiểu tử lợi hại dữ!

Sở Liên Tinh nạt:

- Còn đứng ngây ra đó? Không mau vào xem Phượng nhi!

Cảnh Ngôn chợt tỉnh giấc mộng, vội vàng lao nhanh vào phòng:

- A? Đúng rồi! Mau vào xem!

Thật ra dùng thần lực điều tra thì dễ dàng biết Cao Phượng mang bầu sinh đôi, nhưng Cảnh Ngôn không làm như vậy, Cao Phượng cũng không cố ý xem xét.

Trong phòng, Cao Phượng nằm trên giường, hai đứa bé đang hươ nắm tay nhỏ khóc ngoe ngoe, giọng rõ to.

Cảnh Ngôn khẽ kêu:

- Phượng nhi.

Cao Phượng mỉm cười, đôi mắt tràn ngập tình thương từ mẫu nhìn hai đứa bé:

- Tướng công mau nhìn xem hai bé đáng yêu này.

Tin con của Cảnh Ngôn chào đời nhanh chóng truyền khắp thế giới.

Nhiều võ giả từ bốn phương tám hướng đến Đông Lâm thành Thiên Nguyên đại lục chúc mừng, mang theo vô số trân bảo tặng cho hai đứa bé mới ra đời.

Cảnh Ngôn nhận hết, đối với hắn những món quà này không đáng gì nhưng nó đại biểu tấm lòng.

Cảnh Ngôn đặt tên cho con trai:

- Nhóc này tên Cảnh Vân.

Cảnh Ngôn nhìn Cao Phượng, cười hỏi:

- Phượng nhi thấy tên này thế nào?

Cao Phượng gật đầu nói:

- Tên rất dễ nghe, nam hài gọi là Cảnh Vân đi.

Trong đầu Cảnh Ngôn lướt qua nhiều cái tên:

- Ưm, còn bé thứ hai thì …

Trước khi Cảnh Ngôn nói ra tên của nữ nhi thì Cao Phượng giành trước:

- Tướng công, gọi là Đông Tuyết đi!

Đông Tuyết, Cảnh Đông Tuyết.

Nghe tên này tim Cảnh Ngôn rung lên, nhìn Cao Phượng.

Cao Phượng híp mắt hỏi:

- Không được sao?

Cảnh Ngôn do dự nói:

- Không phải không được nhưng …

Cao Phượng nói:

- Vậy gọi là Đông Tuyết, tên này dễ nghe, ta rất thích.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Được, nghe lời Phượng nhi, nữ nhi của chúng ta tên Đông Tuyết. Cảnh Vân, Cảnh Đông Tuyết.

Cảnh Ngôn biết Cao Phượng đặt cho nữ nhi cái tên Đông Tuyết sợ là liên quan Bạch Tuyết. Cảnh Ngôn luôn nhớ Bạch Tuyết, Cao Phượng làm thê tử của hắn sao có thể không biết?

Cảnh Ngôn thầm cảm kích Cao Phượng, nhưng hắn không nói ra, giấu cảm động dưới đáy lòng.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Cảnh Vân, Cảnh Đông Tuyết thoáng chốc đã mười tuổi, hai đứa trẻ thiên phú Võ Đạo rất cao, được Cảnh Ngôn bồi dưỡng nên chúng mới mười tuổi đã lần lượt bước vào cảnh giới Tiên Thiên.

Tuy là song sinh nhưng tính cách khác nhau rất lớn. Cảnh Vân cực kỳ hoạt bát, tính cách Cảnh Đông Tuyết thì điềm tĩnh. Khi tu luyện Cảnh Đông Tuyết nghiêm túc hơn, nên cô bé thăng cấp Tiên Thiên trước Cảnh Vân.

Hai đứa trẻ thăng cấp Tiên Thiên không lâu sau Cao Phượng thuận lợi lên Thánh Đạo cảnh.

Sau khi cảnh giới ổn định Cao Phượng bế quan, bắt đầu luyện hóa Pháp Tắc Chi Tổ. Chờ luyện hóa xong pháp tắc này Cao Phượng sẽ từ Thánh Đạo cảnh mới trực tiếp bước vào đẳng cấp Hư Thần, khi đó nàng sẽ là cường giả mạnh nhất thế giới này đứng sau Cảnh Ngôn.

Cao Phượng bế quan suốt năm năm.

Sau khi Cao Phượng xuất quan Pháp Tổ đã bị luyện hóa, cảnh giới của nàng đến Hư Thần. Trước khi bế quan Cảnh Ngôn chuẩn bị đủ tài nguyên cho Cao Phượng, bao gồm Bổ Thiên Đan, thần tinh các loại. Nên lúc bế quan Cao Phượng luyện hóa Pháp Tổ nắm giữ vạn pháp tắc rồi trùng kích Hư Thần ngay.

Trước sau mất năm năm, Cao Phượng thành công, nàng và Cảnh Ngôn cùng là võ giả Hư Thần. Trong Tử Phủ đã có thần lực uy năng mênh mông chuyển động, không còn là nguyên khí.

Cao Phượng thăng cấp Hư Thần là việc đáng chúc mừng, Cảnh Ngôn cố ý bày tiệc để cả gia đình tụ lại.

Phụ thân Cảnh Lục Nam, mẫu thân Sở Liên Tinh, ca ca Cao Triển của Cao Phượng sớm đến.

Tiệc tối bắt đầu, cả nhà ngồi quanh bàn ăn, không nhiều người nhưng vui vẻ hòa thuận.

Tuy nhiên …

Cảnh Ngôn hỏi Cảnh Đông Tuyết:

- Đông Tuyết, ca ca của ngươi đâu? Nó lại chạy đâu rồi sao còn chưa lại đây?

Cảnh Vân ra đời sớm hơn nên làm ca ca, Cảnh Đông Tuyết là muội muội.

Cảnh Đông Tuyết cau chân mày liễu nói:

- Cảnh Vân suốt ngày chỉ biết ra ngoài quậy, nữ nhi cũng không biết Cảnh Vân giờ đi đâu nữa. Nhưng chắc Cảnh Vân ở chung với đám bằng hữu không ra gì.

Nhìn ra được Cảnh Đông Tuyết không quá kính trọng ca ca Cảnh Vân.

Cảnh Ngôn hừ mũi:

- Tiểu tử khốn này, sáng sớm ta đã dặn nó sớm về nhà rồi.

Tiểu tử khốn Cảnh Vân ngày càng kỳ cục.

Cao Triển cười tủm tỉm khuyên nhủ:

- Thôi thôi, người trẻ tuổi luôn ham chơi.

Cao Triển là ca ca của Cao Phượng, cữu cữu của Cảnh Vân, Cảnh Đông Tuyết. Mấy năm nay Cao Triển có nhiều tài nguyên tu luyện nhưng giờ mới có tu vi Đạo Vương cảnh, chưa đến Đạo Hoàng cảnh. Về thiên phú Võ Đạo Cao Triển

kém cỏi chút, sợ là sau này nếu không có bất ngờ thay đổi gì gã chỉ có hai, ba mươi phần trăm cơ hội vào Thánh Đạo cảnh.

Cảnh Vân, Cảnh Đông Tuyết đã mười lăm tuổi.

Cảnh Đông Tuyết đỡ chút, chăm chỉ tu luyện, phần lớn thời gian không bước ra trạch viện Cảnh gia. Cảnh Vân thì ngày càng ăn chơi, đặc biệt năm năm Cao Phượng bế quan không ai răn dạy. Người Đông Lâm thành vì thân phận của Cảnh Vân ở mặt ngoài không dám nói gì, nhưng sau lưng bàn tán cảm thấy gã tương lai không thể sánh bằng phụ thân Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ngày càng kỳ cục, không thể dung túng nó nữa.

Cảnh Ngôn lấy tinh thạch truyền tin ra truyền tin cho Cảnh Vân, ra lệnh gã trong vòng một tách trà phải có mặt.

Chưa đến một tách trà Cảnh Vân vội vàng chạy về, gã hơi sợ phụ thân, không dám làm trái lệnh phụ thân.

Hết chương 960.

Chương 961. Gây Họa

Cảnh Vân vừa vào liền bất mãn hỏi:

- Phụ thân kêu nhi về gấp vậy làm gì?

Thái độ của Cảnh Vân làm Cảnh Ngôn tăng vọt lửa giận.

Càng lúc càng kỳ cục, nếu mặc kệ không răn dạy sợ là sau này sẽ có chuyện lớn, Cảnh Vân đã mười lăm tuổi không phải con nít.

Cao Triển thấy Cảnh Ngôn tức giận vội nói với Cảnh Vân, nháy mắt ra hiệu:

- Cảnh Vân, mẫu thân của ngươi mới xuất quan, hôm nay cả nhà chúng ta đoàn tụ chúc mừng, mau qua đây ngồi.

Cảnh Vân không cho là đúng nói:

- Ta tưởng có chuyện gì lớn lắm, chẳng qua là chúc mừng mẫu thân xuất quan.

Cảnh Ngôn biến sắc mặt, ánh mắt nghiêm khắc quét qua Cảnh Vân:

- Hỗn xược!

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Ngươi đừng ngồi, đưa tu di giới chỉ cho ta!

Cảnh Vân thấy phụ thân giận thật thì không dám cãi lời, cúi đầu tháo tu di giới chỉ khỏi ngón tay, hai tay đưa cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hầu như lấy hết tài nguyên, chỉ chừa chút ít trong tu di giới chỉ.

Cảnh Ngôn vung tay lên ném trả tu di giới chỉ đựng một ít linh thạch cho Cảnh Vân:

- Từ hôm nay trở đi ngươi hãy rời khỏi gia tộc, Đông Lâm thành. Nhớ kỹ, đi đến đâu cũng không được nói tên của ta, nếu ngươi có cốt khí thì đừng để ai biết ngươi là người Cảnh gia ra ngoài Đông Lâm thành.

Cảnh Vân sốt ruột kêu lên:

- Phụ thân …

Cảnh Vân không ngờ sự việc nghiêm trọng như vậy.

- Tướng công …

Sở Liên Tinh lên tiếng:

- Cảnh Ngôn, cần gì tức giận như vậy với hài tử? Vân nhi bình thường hơi bướng bỉnh nhưng không làm chuyện gì khác người, theo ta thấy cấm túc một thời gian để nó suy nghĩ kỹ là được.

Cảnh Ngôn đã quyết tâm:

- Đừng khuyên nữa, ta đã quyết định. Hiện tại ngươi rời khỏi Đông Lâm thành cho ta!

Mọi người nghe Cảnh Ngôn nói vậy thì không nói nhiều nữa.

Cao Phượng đứng dậy nói:

- Ta đưa Vân nhi ra khỏi Đông Lâm thành.

Cảnh Ngôn nhìn Cao Phượng, dặn dò:

- Đừng cho nó tài nguyên gì.

***

Ngoài Đông Lâm thành.

Cao Phượng nhìn Cảnh Vân, nói:

- Vân nhi, phụ thân của ngươi cũng vì tốt cho ngươi. Lần này để ngươi rời khỏi Đông Lâm thành là hy vọng ngươi ở bên ngoài rèn luyện, cảm nhận được thế giới này võ giả bình thường tu luyện khó khăn cỡ nào, muốn kiếm tài nguyên khó biết bao, ài.

Cảnh Vân không e sợ trước quyết định của Cảnh Ngôn, nói:

- Mẫu thân đừng nói mấy thứ này nữa, nhi đi đây.

Phụ thân kêu gã rời khỏi Đông Lâm thành đi lang bạt tôi luyện thì gã sẽ làm như phụ thân mong muốn. Cảnh Vân muốn chứng minh dù không dựa vào phụ thân, gia tộc cũng không sao cả.

Cao Phượng vẫn không yên lòng, nàng giao một món thánh khí đặc biệt cho Cảnh Vân:

- Chờ chút! Ngươi cầm cái này đi, lỡ gặp nguy hiểm có thể giữ mạng, và ta sẽ biết ngay.

Thánh khí này không cần chủ động kích phát, nếu Cảnh Vân gặp công kích trí mạng thánh khí sẽ tự khởi động bảo vệ gã. Cùng lúc đó Cao Phượng sẽ biết Cảnh Vân gặp nguy hiểm, có thể kịp lúc đi cứu.

Cảnh Vân rời khỏi Đông Lâm thành, một đường đi xa.

Một tháng sau Cảnh Vân tham gia vào đoàn mạo hiểm, gã biết lúc mẫu thân còn trẻ từng ở trong đoàn mạo hiểm, còn có cữu cữu Cao Triển.

Đoàn trưởng đoàn mạo hiểm hơi chăm sóc Cảnh Vân, khi mạo hiểm săn giết linh thú nhiều lần cản công kích từ linh thú thay cho Cảnh Vân.

Dần dà Cảnh Vân chính chắn hơn, gã hơi hiểu ý đồ của phụ thân khi bắt gã một mình rèn luyện. Cảnh Vân là người thông

minh, kế thừa ngạo cốt của Cảnh Ngôn, gã chưa bao giờ nói ra thân phận, thậm chí dùng tên giả.

Chớp mắt qua mấy năm.

Cảnh Vân tự mình cố gắng từ cảnh giới Tiên Thiên thăng cấp Đạo Linh cảnh, mấy năm nay gã không về Đông Lâm thành. Có hai lần Cảnh Vân theo đội mạo hiểm của mình vào Hắc Thạch sơn mạch, nhưng gã không đi Đông Lâm thành.

Một ngày nọ vài năm sau.

Đoàn mạo hiểm của Cảnh Vân trong một cuộc xung đột giành tài nguyên với võ giả khác gã lỡ tay giết người.

Người bị Cảnh Vân giết có bối cảnh rất lớn, xem như gã đã gây họa. Sau lưng người đó có một gia tộc lớn.

Đoàn mạo hiểm với tốc độ nhanh nhất chạy xa, muốn tránh khỏi gia tộc lớn đó nhưng vẫn bị tìm ra tung tích, phái đám cao thủ vây bắt. Nghe nói tộc trưởng của gia tộc đó cũng hành động.

Trong khi bị vây giết đoàn mạo hiểm có người chết, bị thương.

Đoàn trưởng khuyên nhủ Cảnh Vân:

- Cao Vân, ngươi đừng thấy áp lực gì. Ngươi là thành viên đoàn mạo hiểm của chúng ta, dù đánh đến phút cuối chúng ta vẫn phải đứng thẳng.

Cảnh Vân buông tiếng thở dài:

- Đoàn trưởng, nếu không tại ta giết thiếu gia đó thì sẽ không …

Đoàn trưởng lắc đầu nói:

- Ngươi làm không sai, lúc trước là tên khốn kia ra tay trước, chẳng lẽ hắn muốn giết chúng ta mà không cho chúng ta

đánh trả sao? Đừng nghĩ nhiều, chưa chắc chúng ta phải chết. Miễn chúng ta rời khỏi địa vực quận thành này, gia tộc kia muốn đuổi theo chúng ta không dễ vậy.

Cảnh Vân gật đầu nói:

- Ừm!

Người trong đoàn mạo hiểm cười chọc ghẹo:

- Cao Vân, thiên phú Võ Đạo của ngươi cao thật, mới hai mươi tuổi đã là võ giả Đạo Linh cảnh. Chậc chậc, ghê gớm.

- Đúng rồi, người với người không thể so. Ta nhớ lúc ta hai mươi tuổi mới thăng cấp Tiên Thiên.

- Đừng tự dán vàng lên mặt, ta rành ngươi quá mà. Lúc ngươi hai mươi tuổi mới đến Võ Đạo cửu trọng thiên!

Cảnh Vân hơi cảm động, gã biết đám người này không trách gã giết thiếu gia kia. Trong quá trình bị truy sát không có thành viên nào đề nghị bỏ lại Cảnh Vân, dù gia tộc lớn kia đã nói rõ miễn đoàn mạo hiểm nộp Cao Vân là sẽ tha cho cả đội. Đoàn mạo hiểm từ chối thẳng thừng.

Mọi người vừa mới nghỉ ngơi chưa tới một canh giờ lại thấy kẻ truy sát ập đến.

Đoàn trưởng sầm mặt xuống, quát to:

- Nguy rồi! Chuẩn bị chiến đấu!

Keng keng keng!

Hơn một trăm người trong đoàn mạo hiểm vội rút vũ khí ra, dàn trận hình chuẩn bị đón đánh kẻ địch.

Vù vù vù vù vù!

Rất nhanh bóng dáng kẻ địch xuất hiện, mấy chục võ giả đập vào mắt nhóm Cảnh Vân.

Nhìn những người này, các thành viên đoàn mạo hiểm con ngươi co rút, không khí căng thẳng lan tràn. Cảnh Vân thấy người dẫn đầu phe địch thì tim rớt cái bịch.

Là tộc trưởng của gia tộc đó.

Gia tộc này truy sát đoàn mạo hiểm của Cảnh Vân khá lâu, thời gian trước đoàn mạo hiểm nhiều lần đấu với phe địch nhưng chưa đụng tới võ giả cường đại. Lần này tộc trưởng, trưởng lão đều chạy đến.

Tộc trưởng gia tộc lớn nhìn thành viên đoàn mạo hiểm, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén liếc qua bọn họ:

- Ta chống mắt xem các ngươi còn chạy thế nào!

Đối phương chỉ có mấy chục người nhưng đem đến áp lực lớn chưa từng có cho đoàn mạo hiểm. Vì mấy chục người này thực lực quá mạnh, đoàn mạo hiểm của Cảnh Vân không thể ngăn cản nổi.

Hết chương 961.

Chương 962. Tiểu Gia Giết

Cảnh Vân chọc phải gia tộc thế lực hạng nhất trong Phong Dã quận. Nguyên Thiên Nguyên đại lục nhắc tới Phong Dã Cổn gia cũng nổi tiếng như cồn.

Mấy chục người Cổn gia, tộc trưởng dẫn đầu là cường giả gần đến Đạo Hoàng cảnh, các trưởng lão không ít người là Đạo Sư cảnh, Đạo Vương cảnh.

Đoàn mạo hiểm của Cảnh Vân đoàn trưởng mạnh nhất mới chỉ là Đạo Sư cảnh. Nguyên đoàn mạo hiểm có ít ỏi võ giả Đạo Linh cảnh, đa số thành viên tu vi là cảnh giới Tiên Thiên.

Hai bên cách biệt thực lực quá lớn, có thể nói nếu không xảy ra bất ngờ, hai bên đánh nhau thì đoàn mạo hiểm của Cảnh Vân chỉ có nước bị đoàn diệt.

Mặt tộc trưởng Cổn gia dữ tợn nói:

- Chạy đi! Sao các ngươi không chạy? Các ngươi giỏi chạy lắm mà!

Vì truy kích đoàn mạo hiểm này làm Cổn gia rầm rộ dùng nhiều lực lượng, nhưng vẫn mất mấy tháng rượt đuổi.

Đoàn mạo hiểm trơn như cá chạch, trong mấy tháng bọn họ không vào thành phố này, chỉ hoạt động ở chỗ hiếm thấy dấu chân người, mang đến khó khăn cho Cổn gia truy kích. Có một số thám tử Cổn gia tìm đến đoàn mạo hiểm, hai bên đánh nhau, đoàn mạo hiểm ỷ vào ưu thế đông người mỗi lần đều có thể thuận lợi chạy trốn, cùng lắm mất vài người.

Một thành viên đoàn mạo hiểm nóng tính cứng cổ rống to:

- Lão già nói nhảm nhiều làm gì? Muốn giết cứ lên, lảm nhảm suốt có thấy phiền không?

Toàn thân tộc trưởng Cổn gia tràn ngập sát ý âm trầm nói:

- Yên tâm, các ngươi không một ai chạy thoát. Để ta xem, ưm, còn có một trăm hai mươi tám người. Ha ha, một trăm hai mươi tám người đều phải chết! Hung thủ đã giết nhi tử của ta hãy đứng ra!

Cảnh Vân nghe đối phương nói liền tính bước ra.

Đoàn trưởng chú ý tới Cảnh Vân đứng cạnh mình rục rịch, nhỏ giọng ngăn lại:

- Cao Vân, ngươi đừng nhúc nhích, lát nữa đánh nhau chúng ta trốn được liền trốn, khi có cơ hội đừng ngần ngừ, tuyệt đối đừng cậy mạnh!

Lúc này mà Cảnh Vân đứng ra thừa nhận giết nhi tử của tộc trưởng Cổn gia, gã tuyệt đối không có cơ hội chạy trốn. Khi đó có muốn chết nhanh cũng khó, xem bộ dạng của tộc trưởng Cổn gia nếu bắt được Cảnh Vân sợ là sẽ hành hạ tàn tạ, không để gã chết dễ vậy.

Tộc trưởng Cổn gia quét mắt qua mọi người, gằn từng tiếng:

- Không dám thừa nhận phải không?

Đoàn trưởng đoàn mạo hiểm tiến lên một bước:

- Cổn tộc trưởng, chúng ta rất lấy làm tiếc với cái chết của quý công tử, nhưng không thể đổ hết trách nhiệm trong chuyện này lên chúng ta.

Đoàn trưởng cố gắng thuyết phục tộc trưởng Cổn gia tha cho đoàn mạo hiểm, gã biết hy vọng xa vời nhưng vẫn muốn thử một lần.

Tộc trưởng Cổn gia nhìn đoàn trưởng chằm chằm:

- Ngươi là đoàn trưởng của đoàn mạo hiểm?

Đoàn trưởng gật đầu nói:

- Đúng vậy! Hôm đó quý công tử bị ngộ sát, bắt đầu là vì quý công tử muốn cướp tài nguyên của chúng ta, là quý công tử ra tay đánh người trước nên chúng ta đành phản kích.

- Bớt nói lời thừa đi. Ngươi nghe cho kỹ, hiện tại giao hung thủ giết nhi tử của ta ra, ta có thể cho những người khác chết tốt, không thì toàn bộ các ngươi sẽ không còn mẩu xương!

Tộc trưởng Cổn gia không muốn nghe giải thích, gã chỉ cần biết nhi tử mình yêu thương đã chết, gã muốn báo thù cho nhi tử.

Đoàn trưởng đoàn mạo hiểm ngầm ra hiệu mọi người chuẩn bị tùy thời đánh nhau:

- Xem ra không thể tránh khỏi trận chiến này, mọi người chuẩn bị hành động.

Tộc trưởng Cổn gia tiếp tục kích tướng:

- Như thế nào? Có gan giết người nhưng không có lá gan thừa nhận? Hèn thế sao?

Tộc trưởng Cổn gia rất muốn tìm hung thủ giết nhi tử của mình, gã không chỉ muốn giết hung thủ báo thù cho nhi tử, còn muốn nhục nhã đối phương. Nếu đơn giản đập chết thì quá có lời cho hung thủ. Tộc trưởng Cổn gia muốn cho người Phong Dã quận biết ai đắc tội Cổn gia tuyệt đối không có kết cục tốt, muốn chết cũng khó.

Vì muốn xác định hung thủ nên đến bây giờ tộc trưởng Cổn gia chưa ra tay tiêu diệt đoàn mạo hiểm.

Nghe tộc trưởng Cổn gia nói thế mặt Cảnh Vân đỏ rần, có cục nghẹn trong lồng ngực, rất khó chịu.

Gã là ai?

Nhi tử của Cảnh Ngôn, người mạnh nhất thế giới này, là nhi tử của Cảnh Ngôn được vô số người kính ngưỡng.

Cảnh Vân không muốn làm phụ thân mất mặt, không muốn báo ra danh hào của phụ thân làm hại cái tên Cảnh Ngôn phải xấu hổ. Nhưng Cảnh Vân không cách nào chịu đựng bị người nhục nhã là đồ hèn, vì tương đương với làm nhục phụ thân.

Cảnh Vân cắn chặt răng, cầm trường kiếm bước nhanh ra ngoài.

Đám người đoàn mạo hiểm thấy động tác của Cảnh Vân thì nóng nảy la lên:

- Cao Vân!

- Ngươi làm gì vậy hả Cao Vân!?

- Đừng nói lung tung!

Cảnh Vân cao giọng quát:

- Cổn tộc trưởng, nhi tử của ngươi là tiểu gia đây giết! Đúng vậy, nhi tử của ngươi chết dưới trường kiếm trong tay tiểu gia đây! Trên thân kiếm này có máu của nhi tử ngươi!

Con ngươi tộc trưởng Cổn gia co rút:

- Ngươi? Hay cho tiểu tử ngông cuồng, lại đây cho lão phu!

Tộc trưởng Cổn gia giang hai tay ra, nguyên khí dâng lên ập mạnh hướng Cảnh Vân.

Nguyên khí uy năng mạnh mẽ khoảnh khắc đến gần người Cảnh Vân.

Tộc trưởng Cổn gia làm động tác này không phải muốn giết Cảnh Vân mà chỉ muốn túm gã qua.

Nhưng nguyên khí của tộc trưởng Cổn gia mới đến gần Cảnh Vân, còn chưa đụng vào người gã thì thấy ánh sáng ngũ sắc dâng lên. Ánh sáng đánh bật nguyên khí của tộc trưởng Cổn gia, nguyên khí uy năng đáng sợ không ngừng trùng kích nhưng không thể đến gần Cảnh Vân.

Xảy ra chuyện gì?

Tộc trưởng Cổn gia cau mày, trợn tròn mắt.

Đoàn trưởng đoàn mạo hiểm và các thành viên lộ biểu tình khó tin, điều họ trông thấy không hợp lẽ thường.

Cảnh Vân chỉ là võ giả vừa thăng cấp Đạo Linh, tộc trưởng Cổn gia là cường giả Đạo Vương cảnh đỉnh. Cảnh Vân làm sao ngăn cản nguyên khí của tộc trưởng Cổn gia được?

- A? Đây là uy năng của báu vật gì? Tiểu tử, báu vật trên người của ngươi từ đâu ra?

Tộc trưởng Cổn gia ngây người một lúc, đầu óc xoay chuyển nhanh. Gã chắc chắn Cảnh Vân có một đồ vật uy năng đáng sợ, thứ này uy lực cực mạnh, có thể nhẹ nhàng đánh bật nguyên khí mà gã phát ra thì không phải thứ bình thường.

Nhưng một thành viên của đoàn mạo hiểm bình thường làm sao có báu vật như vậy được? Hay người này có lai lịch ghê gớm gì? Nhưng nếu đối phương có lai lịch lớn thì tại sao xen lẫn trong đoàn mạo hiểm bình thường?

Trong thời gian ngắn tộc trưởng Cổn gia suy nghĩ rất nhiều.

Tộc trưởng Cổn gia hít sâu, nói:

- Nói, ngươi rốt cuộc là ai? Báu vật trên người của ngươi là lấy từ đâu ra!?

Tuy tộc trưởng Cổn gia hơi e ngại nhưng sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định xuống tay với Cảnh Vân.

Hết chương 962.

Chương 963. Cao Phượng Đến Nơi

Tộc trưởng Cổn gia tấn công Cảnh Vân càng sắc bén hơn, trong bụng có tính toán riêng.

Gã định bắt giữ Cảnh Vân rồi tìm hiểu rõ thân phận của Cảnh Vân. Nếu Cảnh Vân thật sự có bối cảnh cứng rắn đến nỗi Cổn gia không thể chọc vào, vậy miễn gã không giết Cảnh Vân thì còn đường cứu vãn. Nếu Cảnh Vân không có bối cảnh hoặc chỉ là bối cảnh bình thường thì tộc trưởng Cổn gia không khách sáo.

Bây giờ bắt Cảnh Vân trước rồi tính.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Tộc trưởng Cổn gia công kích càng lúc càng mạnh, nhưng ánh sáng ngũ sắc trên người Cảnh Vân ngày càng đậm. Mỗi lần công kích đều bị ánh sáng ngũ sắc cản lại, năng lượng va chạm sinh ra chấn động cũng không thể xuyên qua lớp phòng ngự này, nên Cảnh Vân không bị rụng cọng tóc.

Cũng đúng, Cảnh Vân mang thánh khí đặc biệt có thể ngăn cản võ giả Thánh Đạo cảnh công kích một lúc, tộc trưởng Cổn gia tầm thường còn chưa bước vào Đạo Hoàng cảnh muốn phá phòng ngự của Cảnh Vân là rất khó khăn.

Tộc trưởng Cổn gia quê quá hóa giận:

- Chết tiệt!

Gã tự mình ra tay mà không thể bắt một võ giả Đạo Linh nho nhỏ? Tuy sau lưng toàn là thành viên gia tộc của mình

nhưng tộc trưởng Cổn gia vẫn xấu hổ đỏ mặt.

Một trưởng lão Cổn gia đề nghị:

- Tộc trưởng, tiểu tử đó có báu vật phòng ngự rất mạnh, hãy để chúng ta cùng tấn công đi.

Đám người Cổn gia thi nhau nói:

- Đúng vậy! Bắt tiểu tử này trước rồi mới tìm hiểu thân phận của hắn và lai lịch báu vật sau.

- Báu vật này tuy có lực lượng phòng ngự kinh người nhưng không phải sức mạnh của tiểu tử này, báu vật tốt đến đâu cũng có lúc hao hết năng lượng.

- Nhiều người chúng ta ra tay là có thể nhanh chóng phá mở phòng ngự của hắn. Mất báu vật phòng hộ, một tiểu tử Đạo Linh cảnh mặc chúng ta xoa nắn!

Mắt tộc trưởng Cổn gia lấp lóe:

- Ừm, được rồi, mọi người cùng ra tay. Nhưng hãy nhớ chưa hiểu rõ thân phận của tiểu tử này thì đừng giết hắn!

Tộc trưởng Cổn gia cảm thấy đám trưởng lão nói có lý.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Tộc trưởng Cổn gia dứt lời hơn mười Đạo Sư cảnh thành viên Cổn gia tấn công Cảnh Vân, từng đợt năng lượng ngưng tụ ánh sáng mạnh mẽ đánh vào ánh sáng bảy sắc quanh người Cảnh Vân.

Nhưng ánh sáng ngũ sắc vẫn vững vàng.

Đoàn trưởng và các thành viên đoàn mạo hiểm quá rung động. Báu vật trên người Cảnh Vân là cái gì? Cảnh Vân tham gia đoàn mạo hiểm bốn năm mấy gần năm năm, nhưng họ không biết trên người gã giấu bảo bối quan trọng như vậy. Có

thể cản lại nhiều võ giả Đạo Sư cảnh liên hợp công kích thì giá trị của báu vật thật khó tưởng tượng.

Càng làm người khó hiểu là Cảnh Vân lấy đâu ra bảo bối quan trọng như vậy? Hay Cảnh Vân có bối cảnh ghê gớm gì?

Nhưng bọn họ tiếp xúc với Cảnh Vân nhiều năm, chưa từng nghe Cảnh Vân nhắc đến tin tức gì liên quan thân phận. Bọn họ luôn nghĩ Cảnh Vân cùng là tán tu bình thường như họ, mấy năm nay gã tu luyện sử dụng tài nguyên không khác gì họ, đều là cùng mạo hiểm với cả đội kiếm tài nguyên.

Một thành viên đoàn mạo hiểm nhìn đoàn trưởng, hỏi nhỏ:

- Chúng ta làm sao bây giờ hả đoàn trưởng? Đám già này toàn là mặt dày, nhiều người vây công Cao Vân. Báu vật của Cao Vân dù lợi hại thì sớm muộn gì sẽ bị công phá, chúng ta liều mạng với họ đi!

- Đúng vậy! Chúng ta liều mạng với họ!

- Dù chết cũng không cho Cổn gia dễ chịu!

- Ra lệnh đi đoàn trưởng!

Hơn một trăm thành viên đoàn mạo hiểm đều có tâm huyết, biết rõ phe mình không đánh lại người Cổn gia nhưng không ai sợ hãi, không ai đề nghị chạy trốn bỏ lại Cảnh Vân.

Đoàn trưởng trầm ngâm, ánh mắt nghiêm túc trầm giọng nói:

- Nghe lệnh của ta! Huynh đệ lát nữa cùng ta xung phong liều chết, huynh đệ cảnh giới Tiên Thiên rút lui trước!

Một số võ giả cảnh giới Tiên Thiên nghe vậy sốt ruột kêu lên:

- Đoàn trưởng!

Đoàn trưởng đoàn mạo hiểm phất tay nói:

- Quyết định vậy đi, đừng nói nhiều nữa. Các ngươi muốn cãi lệnh của ta?

Võ giả cảnh giới Tiên Thiên không giúp ích gì trước mặt đám người Cổn gia.

Đông Lâm thành, trạch viện Cảnh gia.

Cao Phượng cảm ứng thánh khí đặc biệt trên người Cảnh Vân bị kích phát, nàng cau mày, mắt lóe tia sáng lạnh lùng nói:

- A? Vân nhi có nguy hiểm?

Cao Phượng nhìn Cảnh Ngôn:

- Tướng công! Vân nhi gặp nguy hiểm, thánh khí đặc biệt ta tặng cho hắn đã bị kích phát.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừm!

Nhi tử Cảnh Vân rời khỏi Đông Lâm thành đã năm năm.

Mấy năm nay Cảnh Ngôn luôn âm thầm chú ý, biết Cảnh Vân tham gia vào một đoàn mạo hiểm bình thường.

Cao Phượng nói:

- Ta đi xem có chuyện gì.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đi xem cũng tốt, nếu nó thật sự hiểu lý do tại sao ngày xưa ta đuổi nó ra Đông Lâm thành thì Phượng nhi hãy mang nó về.

Cao Phượng dứt lời liền biến mất trước mặt Cảnh Ngôn:

- Được!

Cao Phượng là cường giả đẳng cấp Hư Thần, nắm giữ hơn một vạn pháp tắc nên tốc độ siêu mau.

Chốc lát sau Cao Phượng đã đến chiến trường đoàn mạo hiểm và đám tộc trưởng Cổn gia.

Đoàn trưởng đoàn mạo hiểm mang theo nhóm thành viên Đạo Linh cảnh chém giết với người Cổn gia. Tuy đoàn mạo hiểm đã có thương vong nhưng tạm thời chưa bị tan tác hoàn toàn.

Kinh nghiệm chiến đấu của đoàn mạo hiểm vô cùng phong phú, mặc dù thực lực yếu chút nhưng họ hợp tác với nhau tổ thành chiến trận. Đa số võ giả Đạo Sư cảnh Cổn gia lo đối phó Cảnh Vân, đoàn mạo hiểm có thể chống chọi một lúc.

Đám người tộc trưởng Cổn gia ngày càng giật mình:

- Chết tiệt, đẳng cấp trên người tiểu súc sinh này là đẳng cấp gì? Không lẽ là thánh khí đặc biệt?

Bọn họ công kích đã được thời gian một tách trà nhưng năng lượng phòng ngự trên người Cảnh Vân không có dấu hiệu yếu bớt. Nên biết có đến hơn mười võ giả Đạo Sư cảnh liên hợp tấn công liên tục. Nếu là linh khí đặc biệt thì đã sớm hao hết năng lượng, mất hiệu quả phòng hộ mới đúng.

Một trưởng lão nói:

- Rất có thể đúng là thánh khí đặc biệt.

Tộc trưởng Cổn gia tức giận quát:

- Tiếp tục! Ta không tin!

Tộc trưởng Cổn gia đổi giọng:

- Dù tiểu súc sinh này có bối cảnh lớn cũng phải bắt hắn lại. Hừ, giết nhi tử của ta, mặc cho hắn có bối cảnh lớn đến đâu ta cũng phải lý luận với họ một phen!

Bùm!

Chợt uy áp siêu khủng bố từ trên trời giáng xuống, uy áp bao phủ mỗi người.

Mọi người cùng ngừng động tác. Người đang đánh nhau cảm giác nguyên khí bị đông lại, võ học đã phát ra cũng tan biến.

- Có chuyện gì?

- Cái này …

- Trời ạ, đây là lực lượng gì?

- Nhìn kìa, có người ở trên trời!

Các cặp mắt kinh hoàng tràn ngập không thể tưởng tượng ngước nhìn lên trời, họ thấy một bóng áo đỏ đạp bước hư không chậm rãi đến.

Hết chương 963.

Chương 964. Hối Hận Thắt Ruột

Mọi người nín thở, cảm nhận uy áp khủng bố chí cao vô thượng không chỗ không ở quanh người, họ không dám sinh ra chút ý nghĩ khinh nhờn.

Quá cường đại, cường đại đến nỗi thần hồn của họ run rẩy. Người trên trời dường như chỉ một ánh mắt là có thể mang đi mạng sống của họ.

Sự thật đúng là vậy, nếu Cao Phượng muốn giết họ thì chỉ cần một ý nghĩ, một ánh mắt.

Mắt đẹp liếc hướng tộc trưởng Cổn gia, Cao Phượng hỏi:

- Lý luận? Ngươi muốn lý luận cái gì với ta?

Cao Phượng đã nghe được lời lúc trước tộc trưởng Cổn gia nói, gã muốn lý luận với thế lực sau lưng Cảnh Vân tức là lý luận với nàng.

Luồng khí lạnh chạy từ lòng bàn chân tộc trưởng Cổn gia lên trên đầu, suýt đóng băng suy nghĩ của gã.

Cảnh Vân cúi đầu, cung kính kêu lên:

- Mẫu thân!

Cảnh Vân sớm biết mẫu thân sẽ đến, thánh khí đặc biệt trên người gã bị kích phát, mẫu thân sẽ cảm nhận được ngay. Mẫu thân biết gã gặp nguy hiểm đương nhiên chạy tới cứu.

Cao Phượng nhìn Cảnh Vân, nói:

- Không sao, đừng lo.

Mẫu thân yêu thương nhi tử không cần lý do, thấy nhi tử bị người tấn công chọc giận Cao Phượng. Nhưng Cao Phượng không giết đám người Cổn gia ngay, nàng phải tìm hiểu rõ ràng có chuyện gì. Cao Phượng yêu thương Cảnh Vân thật nhưng không thể làm trái đạo lý, nếu là nhi tử của nàng lạm sát vô tội, người ta đến báo thù, dù nàng thương Cảnh Vân nhưng không thể vô lý.

Cao Phượng nhìn đám người tộc trưởng Cổn gia, hỏi:

- Nói đi! Ngươi muốn lý luận cái gì bây giờ có thể nói. Ta là mẫu thân của Cảnh Vân, tại sao ngươi công kích nhi tử của ta? Hãy nói ra nguyên nhân, nếu ngươi có lý do đầy đủ ta sẽ cho ngươi một lẽ công bằng.

Tộc trưởng Cổn gia trợn to mắt kinh hoàng nhìn Cao Phượng xinh đẹp khiến người không dám nhìn thẳng:

- Người … người là Cao Phượng đại nhân?

Cao Phượng không thường lộ mặt trước công chúng nhưng nàng là thê tử của Cảnh Ngôn, võ giả có thân phận địa vị nhất định trên đại lục dù chưa gặp mặt trực tiếp nhưng chắc chắn đã xem tranh của nàng. Tộc trưởng Cổn gia nhận ra Cao Phượng không có gì lạ.

Cao Phượng gật đầu nói:

- Không sai, ta là Cao Phượng.

Tộc trưởng Cổn gia bối rối:

- Hắn là Cảnh Vân? Nhi tử của Cảnh Ngôn đại nhân?

Đám người Cổn gia đứng cạnh tộc trưởng đều hóa đá.

Nhi tử của Cảnh Ngôn!

Nhi tử của người mạnh nhất thế giới, Thánh Tôn Cảnh Ngôn. Vừa rồi bọn họ công kích nhi tử của Thánh Tôn đại

nhân!

Võ giả thế giới này gọi Cảnh Ngôn là Thánh Tôn.

Sau khi biết thân phận của Cảnh Vân, đám người Cổn gia đầu óc trống rỗng. Tiêu đời, gia tộc của họ tàn đời rồi.

Thành viên đoàn mạo hiểm há hốc mồm:

- Cảnh Ngôn đại nhân … Cao Phượng đại nhân …

Nhi tử của Thánh Tôn Cảnh Ngôn luôn ở trong đoàn mạo hiểm nho nhỏ? Tất cả thành viên mãi không biết gì? Cao Vân? Cảnh Vân?

Xem ra Cảnh Vân cố ý đổi tên, phụ thân của gã là Cảnh Ngôn, mẫu thân là Cao Phượng, gã đổi tên là Cao Vân theo họ mẫu thân.

Đoàn trưởng đoàn mạo hiểm cẩn thận cung kính nói:

- Kính chào Cao Phượng đại nhân!

Hai bên cách biệt thân phận làm đoàn trưởng cảm thấy mình không có tư cách chào hỏi Cao Phượng đại nhân, không biết đại nhân có đáp lại mình không.

Cảnh Vân giới thiệu:

- Mẫu thân, vị này là Lưu Uy, đoàn trưởng đoàn mạo hiểm chúng ta, luôn chăm sóc cho nhi.

Cao Phượng mỉm cười chào lại đoàn trưởng Lưu Uy:

- Đoàn trưởng Lưu Uy khỏe.

Lưu Uy cảm giác vô cùng vinh hạnh.

Cao Phượng cảm ơn gã:

- Rất cảm kích đoàn trưởng Lưu Uy mấy năm nay chăm sóc cho Vân nhi, qua vài năm rèn luyện Vân nhi đã chính chắn hơn nhiều.

Người đoàn mạo hiểm thi nhau lên tiếng kinh thán:

- Không có gì, Cảnh Vân thiếu gia không kênh kiệu gì hết.

- Đúng rồi, chúng ta đều không biết Cảnh Vân thiếu gia là …

- Cảnh Vân thiếu gia chưa từng nói ra thân phận của mình, thật là …

Cao Phượng nhíu mày hỏi:

- Đoàn trưởng Lưu Uy, tại sao những người này công kích Vân nhi và đoàn mạo hiểm của ngươi?

Người Cổn gia sợ hãi không dám mở miệng nên Cao Phượng hỏi thẳng Lưu Uy về vụ việc.

Lưu Uy kể lại chuyện đã xảy ra.

Cao Phượng nghe xong nhẹ nhõm, nếu Cảnh Vân có lỗi trong chuyện này thì nàng phải cho người Cổn gia một lẽ công bằng. Nhưng xem ra không thể trách nhi tử Cảnh Vân, nhi tử của tộc trưởng Cổn gia cướp tài nguyên còn đánh người, bị giết là đáng đời.

Tộc trưởng Cổn gia không phân tốt xấu truy sát đoàn mạo hiểm và Cảnh Vân hòng báo thù.

Giọng Cao Phượng rắn đanh:

- Hừ! Cổn tộc trưởng, lời đoàn trưởng Lưu Uy nói có thật không?

Nỗi lòng tộc trưởng Cổn gia rối loạn:

- Đúng … cơ bản đúng.

Ở trước mặt Cao Phượng làm sao gã dám càn quấy cãi chày cãi cối? Lúc này tộc trưởng Cổn gia ước gì biến thành đồ ngốc không biết gì.

Cao Phượng lại hỏi:

- Tức là nhi tử của ngươi bị giết không thể trách Vân nhi đúng không?

Tộc trưởng Cổn gia chất phác gật đầu:

- Đúng vậy, không thể trách Cảnh Vân thiếu gia.

Cao Phượng trầm giọng quát:

- Vậy ngươi đang làm cái gì? Chuyện này không trách Vân nhi thì tại sao ngươi truy sát Vân nhi?

Mặt tộc trưởng Cổn gia đen thui:

- Cái đó …

Gã không thể nói là vì gã không biết thân phận của Cảnh Vân đi?

Tộc trưởng Cổn gia làm sao ngờ một thành viên đoàn mạo hiểm bình thường sẽ là nhi tử của Thánh Tôn Cảnh Ngôn? Nếu biết thân phận của Cảnh Vân thì cho gã một trăm lá gan cũng không dám truy sát.

Tộc trưởng Cổn gia hối hận thắt ruột.

- Đã không thể trách Cảnh Vân thì ngươi không có gì để lý luận với ta, ta sẽ giao chuyện này cho Thánh Chủ đại lục giải quyết.

Cao Phượng lười giết người Cổn gia, giao cho Thánh Chủ đại lục xử là thích hợp nhất.

Cao Phượng nhìn sang đám người Lưu Uy:

- Đoàn trưởng Lưu Uy có muốn đi Đông Lâm thành làm khách không?

Cao Phượng định mang Cảnh Vân về Đông Lâm thành, đoàn mạo hiểm có ân tình với gã, nàng định mời họ đến Đông

Lâm thành chơi cũng vì cảm tạ người ta.

Lưu Uy kinh ngạc hỏi:

- Có thể được không?

Lưu Uy mừng như điên, Cao Phượng đại nhân mời họ đến Đông Lâm thành làm khách? Đây đúng là việc tốt lớn bằng trời, tất nhiên họ đồng ý.

Cao Phượng cười nói:

- Đương nhiên có thể, chỉ cần các ngươi đồng ý đi.

Cao Phượng vung tay lên, một chiếc chiến thuyền thánh khí khổng lồ xuất hiện.

Cao Phượng cười nói:

- Mọi người lên thuyền đi.

Đám người Lưu Uy lục tục leo lên chiến thuyền, tổng cộng hơn một trăm người. Chiến thuyền nhanh chóng bay đi.

Một trưởng lão Cổn gia ủ rũ hỏi tộc trưởng:

- Chúng ta làm sao bây giờ đây tộc trưởng?

Mặt tộc trưởng Cổn gia xám như tro tàn nói:

- Làm sao? Sao ta biết! Chết tiệt, vì sao nhi tử của Thánh Tôn đại nhân sẽ ở trong đoàn mạo hiểm nhỏ bé rèn luyện? Lần này Cổn gia chúng ta xong rồi, ài, về đi, đợi Thánh Chủ đại nhân xử trí.

Hết chương 964.

Chương 965. Đường Hầm Hư Không

Từ lúc Chung tiên sinh bị giết trật tự thế giới dần trở lại, đến nay đã qua hơn bốn mươi năm.

Vì Cảnh Ngôn ngụ ở Đông Lâm thành nên thành phố nhỏ không bắt mắt này nổi tiếng toàn thế giới không ai không biết.

Đông Lâm thành bây giờ là thành phố lớn số một thế giới hạ cấp. Dù là Thánh thành Thiên Nguyên đại lục, Thánh thành của sáu đại lục khác bàn về số lượng võ giả đẳng cấp cao đều ít hơn Đông Lâm thành hiện giờ nhiều.

Cảnh gia Đông Lâm thành không ngừng lớn mạnh, trong thành phố trừ Cảnh Ngôn và mấy người thân nhất của hắn ra còn có một võ giả Đạo Hoàng cảnh, Đạo Vương cảnh thì mấy chục người. Đạo Sư cảnh nhiều đếm không xuể.

Mới qua bốn mươi năm, nếu là bốn trăm năm thì Cảnh gia có xuất hiện võ giả Thánh Đạo cảnh cũng không khiến người ngạc nhiên.

Đoàn trưởng đoàn mạo hiểm Lưu Uy và các thành viên được Cao Phượng mời đến Đông Lâm thành làm khách. Họ ở lại Đông Lâm thành một tháng rồi từ biệt Cảnh Ngôn, Cao Phượng.

Cảnh Ngôn có mở tiệc mời đoàn mạo hiểm một lần, vinh diệu này rất cao.

Thử hỏi trên thế giới này có mấy ai được Cảnh Ngôn tự mình mở tiệc tiếp đãi? Đừng nói võ giả bình thường như họ,

dù là võ giả Thánh Đạo cảnh thì bao nhiêu người được tư cách đó?

Đám người Lưu Uy hưng phấn không tả xiết.

Cảnh Ngôn kêu Cao Phượng chuẩn bị ít quà, từng thành viên đoàn mạo hiểm đều có phần, xem như đáp tạ họ chăm sóc cho Cảnh Vân.

Cảnh Ngôn thấy qua năm năm rèn luyện tâm tính của Cảnh Vân trầm ổn điềm tĩnh nhiều. Đám bạn xấu cũ ở Đông Lâm thành nghe tin Cảnh Vân trở về đều đến tìm, gã đối xử với họ khách sáo nhưng không chơi thân.

Mấy năm nay Cảnh Vân hiểu biết rất nhiều, ít nhất sẽ không đi xa trên con đường ăn chơi trác táng.

Cảnh Vân đã hiểu nỗi khổ của Cảnh Ngôn khi đuổi gã đi, gã thầm thề phải chăm chỉ tu luyện. Gã có đạt tới thành tựu như phụ thân hay không chẳng quan trọng, điều quan trọng là gã chịu cố gắng, giữ vững chính nghĩa của mình.

Phụ thân Cảnh Ngôn là tấm gương của gã.

Cảnh Vân thầm quyết tâm phấn đấu:

- Phải cố gắng! Muội muội Đông Tuyết đã sắp trùng kích Đạo Sư cảnh mà ta mới chỉ thăng cấp Đạo Linh.

Xuân đến xuân đi, ngày tháng thoi đưa.

Ngoài Thiên Không Thánh Điện.

Cảnh Ngôn, Cao Phượng, Sở Liên Tinh, Cảnh Lục Nam, huynh muội Cảnh Vân, Cảnh Đông Tuyết đứng cùng nhau.

Thánh Chủ bảy đại lục, thủ lĩnh các thế lực lớn trong Vô Vọng Thâm Uyên, đám đông võ giả Thánh Đạo cảnh đứng đằng sau gia đình Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Phụ thân, mẫu thân hãy bảo trọng.

Phụ thân Cảnh Lục Nam đã là Thánh Đạo cảnh, tuy phụ thân và mẫu thân không cố ý theo đuổi đột phá tu luyện nhưng tu vi Võ Đạo vẫn tăng tiến vèo vèo.

Cảnh Lục Nam, Sở Liên Tinh gật đầu nói:

- Cảnh Ngôn, đi Thần giới rồi nhớ phải cẩn thận.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Nhi biết.

Cảnh Ngôn nhìn Cao Phượng, mắt tràn đầy trìu mến:

- Phượng nhi …

Cao Phượng mỉm cười nói:

- Tướng công không cần lo lắng, ta là Hư Thần.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, chờ ta đứng vững ở Thần giới sẽ tìm cách mang các người đi qua đó.

Đúng vậy, Cảnh Ngôn sắp đi Thần giới.

Ở thế giới hạ cấp này tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn luôn kẹt lại đẳng cấp Hư Thần nhất tinh, tuy hắn lĩnh ngộ pháp tắc ngày càng nhiều nhưng không thể tăng cảnh giới. Cảnh Ngôn biết là do đẳng cấp thế giới này, trong thế giới hạ cấp như vậy Hư Thần nhất tinh là đẳng cấp cao nhất võ giả có thể đạt tới.

Nên Cảnh Ngôn phải đi Thần giới, quyết định này còn xen lẫn một lý do quan trọng khác là Bạch Tuyết. Cảnh Ngôn nghi ngờ bốn mươi năm trước Bạch Tuyết bị vòng xoáy màu đen bí ẩn hút đến Thần giới.

Cảnh Ngôn nói với Cảnh Vân, Cảnh Đông Tuyết:

- Hai ngươi phải chăm chỉ.

Cảnh Vân vỗ ngực nói:

- Phụ thân yên tâm, nhi và muội muội nhất định sẽ không bôi nhọ danh tiếng của phụ thân!

Tính cách của Cảnh Vân đã chính chắn hơn nhưng gã hoạt bát hơn Cảnh Đông Tuyết nhiều. Thấy bộ dáng của nhi tử làm Cảnh Ngôn buồn cười.

Cuối cùng Cảnh Ngôn nhìn đám đông Đạo Sư cảnh, một số Nửa Bước Hư Thần phía sau.

Cảnh Ngôn nói:

- Bên trên Thiên Không Thánh Điện là lối vào đường hầm hư không, các ngươi hãy quan sát chặt chẽ, nếu có gì khác lạ có thể phản ứng nhanh nhất. Ta vào đường hầm hư không sẽ tìm cách bày đại trận ngăn cản, chắc làm được nhưng cũng sợ có gì sơ sót.

Cảnh Ngôn lo có cường giả giống phân thân Chung tiên sinh giáng lâm xuống. Gặp cường giả cỡ đó Cao Phượng tuyệt đối không đánh lại, thế giới này sẽ rơi vào nguy hiểm lần nữa. Nên Cảnh Ngôn định vào đường hầm hư không rồi bày một trận pháp ngăn cản người Thần giới giáng lâm.

Mọi người đồng thanh kêu lên:

- Thánh Tôn đại nhân yên tâm!

Cảnh Ngôn gật đầu, hắn không lo lắng đám người này, dù sao có Hư Thần Cao Phượng ở, ai dám có ý xấu? Dù là Nửa Bước Hư Thần cũng không thể gây sóng gió trước mặt Cao Phượng.

- Đi đây!

Cảnh Ngôn lắc người bay nhanh lên trên.

Giây lát sau Cảnh Ngôn tiếp xúc bình chướng năng lượng ngoài đường hầm hư không, uy năng ẩn chứa trong bình chướng khá mạnh, ít nhất võ giả Đạo Hoàng cảnh không thể phá mở.

Nhưng với Cảnh Ngôn thì hơi tạm dừng rồi lao vào.

Xuyên qua bình chướng năng lượng liền thấy một vòng xoáy màu đen, đó là lối vào đường hầm hư không, đầu này nối thế giới của Cảnh Ngôn, đầu kia là Thần giới.

Cảnh Ngôn tạm dừng ngoài vòng xoáy sau đó xông vào.

Cảnh Vân nhìn Cảnh Ngôn biến mất, mở miệng nói:

- Mẫu thân, phụ thân vào đường hầm hư không rồi.

Cao Phượng nhìn vị trí Cảnh Ngôn biến mất:

- Ừ, vào rồi.

Cảnh Vân thương cảm nói:

- Không biết lần sau gặp phụ thân là bao lâu.

Cảnh Đông Tuyết liếc Cảnh Vân, nói:

- Chờ phụ thân đứng vững gót chân trong Thần giới sẽ tìm cách đón chúng ta đi, nhưng với điều kiện là chúng ta ít nhất đến Thánh Đạo cảnh.

Sở Liên Tinh lo lắng nói:

- Thần giới hung hiểm, không biết Cảnh Ngôn …

Nghe Cảnh Ngôn nói định vào Thần giới ban đầu Sở Liên Tinh tính khuyên hắn đổi ý.

Cao Phượng nói:

- Dù hung hiểm đến đâu tướng công sẽ ứng đối được hết, lúc tức phụ và tướng công kết bạn thì tướng công thậm chí không đến cảnh giới Tiên Thiên.

***

Trong đường hầm hư không.

Cảnh Ngôn thả thần hồn ra, cảm nhận:

- Pháp tắc đan vào …

Đường hầm hư không rộng cỡ ngàn thước, vách tường đường hầm là pháp tắc bện vào nhau. Vách tường như vậy rất yếu ớt, không chịu nổi lực lượng quá mạnh bài xích. Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao người Thần giới thực lực quá mạnh không thể qua đường hầm hư không giáng lâm.

Hết chương 965.

Chương 966. Hỗn Độn Chi Khí

Ví dụ như lúc này, Cảnh Ngôn vào đường hầm hư không, vách tường đường hầm rõ ràng hơi thay đổi.

Khi thần hồn tra xét kỹ càng có thể cảm nhận rõ sự thay đổi này. Nếu vách tường tan vỡ, người trong đường hầm sẽ bị nguy hiểm trí mạng. Vách tường vỡ nát, võ giả trong đường hầm sẽ rơi vào hư không vô tận, dù có chút thủ đoạn giữ được mạng sống cũng sẽ trôi dạt mãi mãi, từ từ chết trong cô đơn vô tận.

Cảnh Ngôn cảm giác sự nguy hiểm đó nên hắn cực kỳ cẩn thận, thận trọng kiểm soát thần lực trong Tử Phủ, sợ sơ sẩy một cái làm rách vách tường đường hầm hư không.

Cảnh Ngôn từ từ bay tới trước:

- Tận cùng đường hầm hư không là lối ra nối với Thần giới.

Mấy tháng sau.

Cảnh Ngôn ngừng lại, lấy ra tài liệu bày trận đã chuẩn bị sẵn trong tu di giới chỉ:

- Bày đại trận chặn lại ở chỗ này đi.

Bày trận cũng cần hắn khống chế chặt chẽ thần lực, không được để chút gì tiết ra ngoài.

Mục đích bài bố trận pháp là ngăn cản võ giả Thần giới giáng lâm thế giới hạ cấp. Nếu người Thần giới bình thường giáng lâm còn đỡ, Cảnh Ngôn sợ có kiểu như phân thân Chung

tiên sinh thì đúng là tai nạn. Trận pháp này nhằm vào phạm vi riêng, nếu từ thế giới hạ cấp đi Thần giới thì không bị cản trở, nhưng muốn từ Thần giới qua thế giới hạ cấp thì không thông.

Đương nhiên Cảnh Ngôn bày trận pháp này không có uy năng kinh người gì, chỗ này là đường hầm hư không, không gian cực kỳ không ổn định, nếu trận pháp uy năng quá mạnh thì chưa bài bố xong đường hầm đã bị hủy. Vì vậy Cảnh Ngôn không thể bày đại trận uy năng quá mạnh.

Trận pháp ngăn cản bình thường đã quá đủ

Nửa Bước Hư Thần hay Hư Thần khi bị trận pháp ngăn lại, muốn phá nó cần dùng thần lực nhất định. Nếu dùng nhiều thần lực trong đường hầm hư không thì khỏi nói nhiều, chắc chắn kết thúc trong bi kịch.

Qua mấy canh giờ Cảnh Ngôn đã bài bố trận pháp xong, hắn mạo hiểm gắn liền trận pháp với vách tường đường hầm, không chừa chút khoảng trống.

Làm xong mọi thứ Cảnh Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc gắn trận pháp với vách tường đường hầm làm Cảnh Ngôn hết sức căng thẳng thần kinh. Nếu xảy ra chuyện gì sai lầm là Cảnh Ngôn sẽ bị lưu đày vực sâu vô tận, không thể gặp lại người thân nữa.

Bày trận pháp xong Cảnh Ngôn kiểm tra cẩn thận, xác định không có vấn đề mới bay đi tiếp.

Mấy tháng chậm rãi trôi.

Cảnh Ngôn cảm giác kết cấu pháp tắc đằng trước có thay đổi:

- Phía trước là …

Cảnh Ngôn hơi kích động:

- Không lẽ đến lối ra?

Nếu đến lối ra tức là Cảnh Ngôn sắp vào Thần giới, hắn không kiềm được căng thẳng và kích động.

Đó là Thần giới!

Cảnh Ngôn hưng phấn nhiều nhất, đối với võ giả thì Thần giới là võ đài lớn hơn thế giới hạ cấp.

Cảnh Ngôn động ý niệm tiếp tục bay đi.

Vèo!

Một đợt năng lượng ập đến, sau đó Cảnh Ngôn thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi.

Bầu trời, mặt đất đập vào mắt.

Cảnh Ngôn tò mò đánh giá hoàn cảnh xung quanh:

- Đây là Thần giới?

Cảnh Ngôn thấy phương xa có các kiến trúc cung điện màu đen, ngay sau đó năng lượng vô cùng hùng hậu phủ xuống.

Cảnh Ngôn bản năng muốn ngăn cản.

Nhưng hắn rất nhanh phát hiện bất cứ chống cự đều là uổng công. Năng lượng hùng hậu này vô cùng quái dị, không bị thần lực ảnh hưởng, có thể nói nó xộc thẳng vào cơ thể Cảnh Ngôn dễ như chơi.

Cảnh Ngôn chỉ kinh hoàng một thoáng sau đó phát hiện những năng lượng chui vào thân thể mình không có dấu hiệu phá hoại, ngược lại càng giống cải tạo. Năng lượng dẫn dắt Tử Phủ sống động hơn, Cảnh Ngôn cảm giác rõ thần lực ở Tử Phủ biến mạnh nhanh kinh người.

Cảnh Ngôn bước vào đẳng cấp Hư Thần đã rất lâu, nhưng thần lực trong Tử Phủ tăng trưởng chậm chạp, mấy chục năm chỉ tăng mạnh chút xíu. Bởi vậy Cảnh Ngôn cảm thấy tiếp tục

ở lại thế giới hạ cấp thì không có hy vọng thăng cấp Hư Thần nhị tinh.

Không ngờ mới bước vào Thần giới thì thần lực trong Tử Phủ điên cuồng sinh ra, trưởng thành với tốc độ mau kinh hoàng.

Cảm giác được ích lợi lớn như thế Cảnh Ngôn không khách sáo, hắn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công cố gắng hấp thu.

Thân thể Cảnh Ngôn như có sức hút mạnh, từng lũ ánh sáng màu vàng sữa trong thiên địa từ bốn phương tám hướng không ngừng chui vào cơ thể hắn. Những luồng sáng hoàn toàn bao bọc thân thể Cảnh Ngôn.

Trong các cung điện phương xa có mấy bóng người bay nhanh ra.

Một nam nhân mặc giáp đen nhìn hướng Cảnh Ngôn ở, cung kính nói với nam nhân khác:

- Đội trưởng, có người từ thế giới hạ cấp đi qua đường hầm hư không vào Thần giới.

Đội trưởng gật đầu nói:

- Ừm, đi qua xem.

Người ra từ mấy cung điện cách ăn mặc giống nhau nhưng phân biệt rõ ràng, không chung nhóm. Tuy nhiên động tác của họ giống nhau, phát hiện có người từ thế giới hạ cấp đến Thần giới liền chạy qua xem xét.

- Là dân bản xứ?

- Ừ, đúng là dân bản xứ, đang hấp thu hỗn độn chi khí.

Một người nhìn Cảnh Ngôn đang hấp thu

- Lại có dân bản xứ từ thế giới hạ cấp vào Thần giới, không biết thiên phú của người này thế nào, có tư cách tham gia Lạc Cửu Thần Cung chúng ta không?

Lạc Cửu Thần Cung là một trong bốn thế lực lớn ở thần vực này. Bốn tòa cung điện ở phía xa thuộc bốn thế lực lớn, bốn cung điện còn được gọi là Tiếp Dẫn Thần Điện, chuyên phụ trách dẫn dắt võ giả đến từ thế giới hạ cấp.

Bốn thế lực lớn gồm Lạc Cửu Thần Cung, Lăng Dương Thần Cung, Thiên Tuyệt Thần Cung, Đông Nhật Thần Cung.

Đội trưởng của Lạc Cửu Thần Cung nhẹ lắc đầu nói:

- Khó nói, nếu người này hấp thu hỗn độn chi khí hơn một canh giờ thì có cơ hội, nếu hấp thu không đến một canh giờ thì hết hy vọng.

Họ biết Cảnh Ngôn là dân bản xứ đến từ thế giới hạ cấp là có lý do, vì dân bản xứ thế giới hạ cấp vào Thần giới mới được nhận hỗn độn chi khí. Nếu người Thần giới đi thế giới hạ cấp rồi về sẽ không có hỗn độn chi khí giáng xuống.

Hỗn độn chi khí là một loại năng lượng vô cùng huyền diệu, trẻ sơ sinh mới ra đời trong Thần giới đều nhận được một lần hỗn độn chi khí tẩy lễ.

Hết chương 966.

Chương 967. Rất Khoa Trương

Tức là dù là dân bản xứ thế giới hạ cấp hay người ở Thần giới đều có cơ hội tắm trong lực lượng hỗn độn, cả đời chỉ có một lần cơ hội.

Hỗn độn chi khí vô cùng huyền diệu, dù là đại năng Thần giới cũng không rõ nó hình thành như thế nào. Nhưng trong Thần giới có một cách nói hỗn độn chi khí là một loại năng lượng ân trạch diễn biến từ thiên đạo.

Trẻ sơ sinh ở Thần giới cũng chỉ bình thường, nhưng được hỗn độn chi khí tẩy lễ liền trở thành võ giả. Sau khi hấp thu hỗn độn chi khí được tu vi cao bao nhiêu tùy vào thiên phú, tư chất cá nhân, cách biệt rất lớn. Có trẻ sơ sinh tắm xong chỉ được tu vi cảnh giới Tiên Thiên, có đứa bé đến Đạo Linh cảnh, ưu tú hơn nữa thì đến Đạo Sư cảnh, thậm chí là Đạo Vương cảnh. Có số ít đứa bé đến Đạo Hoàng cảnh, Thánh Đạo cảnh.

Có thể tưởng tượng một đứa bé mới ra đời mà cảnh giới Võ Đạo là Thánh Đạo cảnh thì đáng sợ cỡ nào không?

Võ giả ở thế giới hạ cấp liều mạng tu luyện, trải qua chông gai vất vả, cuối cùng vào Thánh Đạo cảnh đều là lông phượng và sừng lân. Nhưng trẻ em mới ra đời ở Thần giới đã có số ít vào Thánh Đạo cảnh.

Cách biệt lớn biết bao.

Trẻ sơ sinh được hỗn độn chi khí tẩy lễ thăng cấp Thánh Đạo cảnh chưa phải cực hạn, trong thần vực thường nghe chỗ nào đó có đứa bé tắm trong hỗn độn chi khí thăng cấp Hư

Thần. Nhưng tính nguyên thần vực loại tình huống này rất ít ỏi. Có thể trực tiếp thăng cấp Hư Thần đều là thiên tài đỉnh cao tuyệt đối, từ lúc là trẻ sơ sinh đã được thế lực lớn chú ý.

Phạm vi địa vực của một thần vực to lớn mênh mông. Võ giả nhân loại nhiều như hạt bụi không thể đếm xuể. Dù là đại năng Thần giới cũng không biết trong một thần vực có bao nhiêu võ giả nhân loại, ít nhất không thể báo ra con số chính xác.

Ở Thần giới thăng cấp Hư Thần tính là cường giả, đa số võ giả cả đời không thể đến đẳng cấp đó.

Nếu còn trẻ mà thăng cấp Hư Thần thì có cơ hội rất lớn tham gia làm một thành viên của bốn thế lực lớn. Dù chỉ là thành viên bình thường nhất trong bốn thế lực lớn cũng được cho là đại nhân vật, ít ai dám trêu vào.

Trong bốn Tiếp Dẫn Thần Điện, thành viên phụ trách tiếp dẫn dân bản xứ thế giới hạ cấp được xem là tổ hợp cấp thấp nhất trong thế lực của mình. Nhưng nếu họ đi du lịch trong thần vực thì đến đâu, báo ra thân phận thành viên bốn thế lực lớn đa số sẽ nhận được tôn kính, lễ ngộ. Bản thân họ đều là cường giả Hư Thần.

Tổ hợp tiểu đội của bốn Tiếp Dẫn Thần Điện gồm một đội trưởng, ba đội viên. Đội trưởng là Hư Thần tam tinh, đội viên cơ bản là Hư Thần nhất tinh, cao nhất là nhị tinh.

Bốn thế lực lớn rất xem trọng dân bản xứ từ thế giới hạ cấp đến Thần giới, nếu không đã chẳng đặc biệt xây dựng Tiếp Dẫn Thần Điện hướng dẫn.

Nên biết có thể từ thế giới hạ cấp đến Thần giới ít nhất có tu vi Thánh Đạo cảnh, ở thế giới hạ cấp mà vào được Thánh Đạo cảnh là rất ghê gớm, thiên tư rất cao. Trong số người này không chừng có thiên tài đỉnh cao. Với thiên tài như vậy

đương nhiên bốn thế lực lớn hết sức muốn hấp thu vào thế lực của mình.

***

Cảnh Ngôn đang hấp thu hỗn độn chi khí.

Thành viên bốn tiểu đội Tiếp Dẫn Thần Điện đứng một bên nhìn, không quấy rầy, đương nhiên họ không cách nào quấy nhiễu. Bọn họ không thể đánh gãy hỗn độn chi khí tẩy lễ võ giả, nếu họ làm rối sẽ bị phản phệ, rất có thể chết tại chỗ.

Nửa canh giờ sau có người chép miệng nói:

- Thiên phú của dân bản xứ này khá quá chứ.

Có thể hấp thu hỗn độn chi khí nửa canh giờ tính trong Thần giới đã hơn tám mươi phần trăm người khác.

Đội trưởng của Lạc Cửu Thần Cung gật đầu nói:

- Ừ, rất khá. Nhưng dân bản xứ thế giới hạ cấp đến Thần giới thường thì thiên phú không tệ. Chúng ta mấy năm nay trông giữ chỗ này đã gặp nhiều người hấp thu hỗn độn chi khí hơn nữa canh giờ, cũng không ít người qua một canh giờ.

Chỗ tiếp dẫn không phải chỉ nối với thế giới hạ cấp của Cảnh Ngôn.

Thả thần hồn ra có thể điều tra được bên này có hàng vạn chỗ tiến vào, mỗi chỗ nối với một thế giới hạ cấp, tức là có hàng vạn thế giới hạ cấp. Một thế giới hạ cấp trong thời gian nhất định chỉ có một dân bản xứ vào Thần giới, nhưng hàng vạn thế giới hạ cấp cộng lại thì số lượng dân bản xứ khá nhiều.

Nên thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện bốn thế lực lớn thường hay thấy dân bản xứ thế giới hạ cấp đến Thần giới, họ đã thói quen.

Đám thủ vệ ánh mắt bắt đầu thay đổi:

- Cái này … Một canh giờ đã qua!

Hấp thu hỗn độn chi khí nửa canh giờ không là gì, nhưng qua một canh giờ sẽ gây chú ý.

Như đội trưởng kia đã nói, hấp thu qua một canh giờ có hy vọng rất lớn vào thế lực lớn của họ. Tiếp dẫn một dân bản xứ tham gia vào thế lực thì bản thân thủ vệ sẽ được thưởng.

Ví dụ mấy thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện Lạc Cửu Thần Cung nếu mang dân bản xứ hấp thu hỗn độn chi khí hơn một canh giờ trở về Lạc Cửu Thần Cung, thành công thuyết phục người ta tham gia thì bọn họ sẽ được Lạc Cửu Thần Cung thưởng phong phú.

Bọn họ canh giữ Tiếp Dẫn Thần Điện khao khát lớn nhất là gì?

Là chờ dân bản xứ thiên tài từ thế giới hạ cấp đến.

Cảnh Ngôn hấp thu hỗn độn chi khí hơn một canh giờ tất nhiên làm họ động lòng.

Đội trưởng Thiên Tuyệt Thần Cung chỉ vào Cảnh Ngôn được hỗn độn chi khí màu vàng sữa bao bọc, nói với người của ba đội khác:

- Thiên Tuyệt Thần Cung ta muốn người này!

Đội trưởng Đông Nhật Thần Cung cười khẩy nói:

- Ha ha, dân bản xứ muốn tham gia thần cung nào không phải người nói là được, phải xem ý của hắn.

Đội trưởng Thiên Tuyệt Thần Cung hừ mũi, mắt lấp lóe:

- Hừ!

Thời gian tiếp tục trôi, Cảnh Ngôn đã hấp thu hỗn độn chi khí hai canh giờ.

Một người lạc giọng nói:

- Cái … cái này có phải là hơi khoa trương không?

Hấp thu hỗn độn chi khí hơn hai canh giờ khá hiếm thấy.

Thủ vệ ngạc nhiên bàn tán:

- Dân bản xứ này lợi hại ghê!

- Không biết tu vi hiện giờ của hắn là gì?

- Mặc kệ là tu vi gì, hấp thu hỗn độn chi khí hai canh giờ thì dù lúc trước hắn chỉ là Thánh Đạo nhất cảnh e rằng lúc này đã gần đến Hư Thần.

Thủ vệ bốn thế lực lớn cùng nghĩ:

- Phải kéo dân bản xứ này đến thần cung của chúng ta!

Cảnh Ngôn vẫn tiếp tục hấp thu hỗn độn chi khí.

Rất nhanh ba canh giờ qua đi, sáu canh giờ trở lại, mười hai canh giờ thẳng tiến!

Hơn mười thủ vệ bốn thế lực lớn mắt đỏ ngầu, hít thở dồn dập.

Hết chương 967.

Chương 968. Tuyển Chọn Lạc Cửu Thần Cung

Mười hai canh giờ tức là nguyên ngày, hấp thu hỗn độn chi khí dài tận một ngày, đám người không biết nguyên thần vực có ai được như vậy không nhưng ít ra họ chưa từng thấy.

Mười mấy thủ vệ của bốn Tiếp Dẫn Thần Điện mắt đỏ rực nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn được hỗn độn chi khí bao bọc.

Họ chắc chắn dân bản xứ này là thiên tài đỉnh cao, nếu họ đưa thiên tài đỉnh cao này vào thần cung của mình thì sẽ nhận được phần thưởng siêu dày.

Lúc này Cảnh Ngôn vẫn đang hết sức hấp thu hỗn độn chi khí.

- Rất sảng khoái!

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công điên cuồng vận chuyển.

Hấp thu cả ngày khiến cảnh giới của Cảnh Ngôn từ Hư Thần nhất tinh lên đến đỉnh tam tinh, vẫn đang tăng vùn vụt.

Một ngày ngắn ngủi từ Hư Thần nhất tinh bước vào tam tinh? Cái này khủng bố nhường nào?

Hù chết người!

Hơn nữa hỗn độn chi khí cải tạo thân thể Cảnh Ngôn càng cứng, hắn cảm giác nếu tiếp tục thì sẽ đến đẳng cấp Bất Diệt Linh Thể.

Mới vào Thần giới mà thực lực tổng hợp của Cảnh Ngôn đã tăng mảng lớn.

Tiếp tục hấp thu.

Ngày thứ hai còn chưa qua, cảnh giới của Cảnh Ngôn đã lên Hư Thần tứ tinh, cơ thể thuận lợi đến đẳng cấp Bất Diệt Linh Thể. Độ cứng của Bất Diệt Linh Thể bằng thần khí.

Ba ngày sau Cảnh Ngôn bước vào Hư Thần ngũ tinh, đến đỉnh ngũ tinh.

Hỗn độn chi khí xung quanh mỏng dần, qua nửa canh giờ hỗn độn chi khí biến mất, chút xíu hỗn độn chi khí cuối cùng bị Cảnh Ngôn hút vào trong người.

Thủ vệ bốn thần cung đã chết lặng.

Ba ngày trời, dân bản xứ hấp thu hỗn độn chi khí suốt ba ngày, chỉ có thể hình dung bằng từ nghịch thiên.

Bọn họ hâm mộ đỏ mắt, đó là hỗn độn chi khí! Nhưng cũng rất bất đắc dĩ, đời họ không có cơ hội hấp thu hỗn độn chi khí lần thứ hai.

- Dân bản xứ này hấp thu hỗn độn chi khí ba ngày, quá khủng!

Một người kinh thán nói:

- Lợi hại thật, đội trưởng nói xem hắn có khi nào trực tiếp thăng cấp Hư Thần nhị tinh hay thậm chí là tam tinh không?

Đội trưởng lắc đầu nói:

- Rất có khả năng thăng cấp Hư Thần nhị tinh, nhưng tam tinh thì khó. Đẳng cấp Hư Thần tam tinh không dễ đạt tới, ta tu luyện hai vạn năm mới đến Hư Thần tam tinh. Nhưng hắn hấp thu hỗn độn chi khí ba ngày, tiềm lực vô cùng, tương lai cảnh giới vượt qua ta dễ như chơi.

Một người xem mặt Cảnh Ngôn xong kinh ngạc kêu lên:

- Dân bản xứ này trông thật trẻ tuổi!

Bọn họ đều là võ giả đẳng cấp Hư Thần, thần hồn mạnh có thể cảm nhận hơi thở sự sống của Cảnh Ngôn. Nhận biết qua hơi thở sự sống không thể đoán chính xác tuổi của Cảnh Ngôn nhưng khoanh vùng đại khái, họ cảm thấy hắn chỉ khoảng mấy trăm tuổi, nhiều nhất là ngàn tuổi.

Trong Thần giới một ngàn tuổi toàn là võ giả trẻ, tu luyện đến một vạn năm vẫn tính là thanh niên trai tráng.

- Trẻ thật.

- Thiên phú rất mạnh, trẻ như vậy đã có thể từ thế giới hạ cấp đến Thần giới.

Mười mấy người nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Cảnh Ngôn thấy đám Hư Thần mặc giáp xung quanh mình, lòng máy động, mắt lộ vẻ cảnh giác hỏi:

- Các người là …?

Đội trưởng Lạc Cửu Thần Cung cười với Cảnh Ngôn:

- Ngươi đừng căng thẳng, chúng ta hoàn toàn không có ác ý với ngươi! Ta là đội trưởng của Tiếp Dẫn Thần Điện Lạc Cửu Thần Cung, tên Trương Lực.

Cảnh Ngôn nhướng mày nói:

- Lạc Cửu Thần Cung?

Trương Lực cười hỏi:

- Đạo hữu biết Lạc Cửu Thần Cung chúng ta?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, có nghe nói, Lạc Cửu Thần Cung là một trong bốn thần cung lớn ở Lưu Ly Thần Vực.

Khi còn ở thế giới hạ cấp Cảnh Ngôn cố ý tìm hiểu Thần giới, người từ Thần giới giáng lâm thế giới hạ cấp thực lực

bình thường, nắm giữ tin tức chỉ có một mặt hạn hẹp. Nhưng bọn họ đều biết bốn thần cung lớn ở Lưu Ly Thần Vực.

Đội trưởng Lăng Dương Thần Cung chào hỏi Cảnh Ngôn, tự giới thiệu mình:

- Đạo hữu khỏe, ta là đội trưởng Tiếp Dẫn Thần Điện Lăng Dương Thần Cung, tên Ngô Nguyên.

- Ta là Thiên Tuyệt Thần Cung …

- Ta là Đông Nhật Thần Cung …

Bốn đội trưởng Tiếp Dẫn Thần Điện đều báo ra thân phận của mình.

Cảnh Ngôn khách sáo đáp lại:

- Các vị đạo hữu khỏe, ta tên Cảnh Ngôn, đến từ thế giới hạ cấp.

Tuy Cảnh Ngôn đã là cường giả Hư Thần ngũ tinh, nhìn ra nhóm người này tu vi mạnh nhất là Hư Thần tam tinh, còn lại chỉ cỡ nhị tinh, nhất tinh, nhưng hắn không lên mặt hống hách.

Đội trưởng Thiên Tuyệt Thần Cung đưa ra lời mời trước:

- Thì ra là Cảnh Ngôn đạo hữu. Chúng ta biết đạo hữu đến từ thế giới hạ cấp số ba chín chín. Ta nói thẳng vậy, ta hy vọng Cảnh Ngôn đạo hữu sẽ đến Thiên Tuyệt Thần Cung.

Đội trưởng Đông Nhật Thần Cung nói:

- Đông Nhật Thần Cung ta cũng hoan nghênh Cảnh Ngôn đạo hữu tham gia. Với tư chất của đạo hữu chắc chắn dễ dàng vượt qua thử thách làm một thành viên Đông Nhật Thần Cung. Nếu đạo hữu làm thành viên Đông Nhật Thần Cung sẽ được hết sức tài bồi.

Trương Lực Lạc Cửu Thần Cung nhìn những người khác sau đó lại nhìn hướng Cảnh Ngôn, cười nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, bốn thần cung Lưu Ly Thần Vực đều hoan nghênh đạo hữu đi thi thử. Cảnh Ngôn đạo hữu không cần có áp lực gì, chọn thần cung nào là quyết định của đạo hữu.

Cảnh Ngôn nhìn ra bốn thần cung đều muốn hắn tham gia, ánh mắt của đám người khiến hắn cười khổ. Dù Cảnh Ngôn chọn thần cung nào đều khiến người ba thần cung khác khó chịu.

Thủ vệ của bốn thần cung đúng là vô cùng hy vọng Cảnh Ngôn đi theo mình, hết cách, ai kêu hắn quá ưu tú.

Nếu là dân bản xứ bình thường thì họ sẽ không tha thiết lôi kéo như vậy. Người họ tiếp dẫn có thiên phú càng cao thì họ càng nhận được thưởng nhiều hơn, dân bản xứ như Cảnh Ngôn quá hấp dẫn.

Cảnh Ngôn không suy nghĩ quá lâu liền có quyết định:

- Ta chọn Lạc Cửu Thần Cung.

Cảnh Ngôn chọn Lạc Cửu Thần Cung là có lý do, lúc ở thế giới hạ cấp hắn có tìm hiểu đôi chút về bốn thần cung lớn, biết Lạc Cửu Thần Cung có tiếng tốt nhất nên hắn thiên hướng thần cung này.

Trương Lực nghe vậy hớn hở cười nói:

- Ha ha ha! Tốt!

Ba đội trưởng thần cung khác mặt đen thui.

Đội trưởng Thiên Tuyệt Thần Cung nói bằng giọng uy hiếp:

- Cảnh Ngôn đạo hữu hãy suy nghĩ kỹ đi, nếu đạo hữu đi theo người Lạc Cửu Thần Cung về sau hối hận cũng muộn.

Đội trưởng Đông Nhật Thần Cung tiếp lời:

- Đúng vậy! Giờ Cảnh Ngôn đạo hữu đi Lạc Cửu Thần Cung, sau này sẽ không có cơ hội tham gia vào ba thần cung khác nữa!

Hết chương 968.

Chương 969. Hỗn Loạn

Đội trưởng Thiên Tuyệt Thần Cung, Đông Nhật Thần Cung vừa dứt lời Trương Lực Lạc Cửu Thần Cung liền cười khẩy, từ từ quét mắt qua đối phương.

Trương Lực trầm giọng hỏi:

- Không lẽ các ngươi muốn phá hoại quy định?

Trương Lực nói quy định là bốn thế lực lớn cùng đặt ra.

Bốn thần cung xây dựng Tiếp Dẫn Thần Điện ở mỗi điểm tiếp dẫn, vì tránh cho xung đột nên đặc biệt đặt ra một quy định. Bốn thần cung không được dùng vũ lực cướp giật hay bức ép dân bản xứ đến từ thế giới hạ cấp, phải tôn trọng sự lựa chọn của dân bản xứ.

Trương Lực hỏi làm hai người kia biến sắc mặt, không nói gì nữa.

Thật ra thì Cảnh Ngôn không để bụng uy hiếp gì đó, hắn đã chọn Lạc Cửu Thần Cung thì không dễ đổi ý.

Cảnh Ngôn lặp lại:

- Đội trưởng Trương Lực, ta xác định chọn Lạc Cửu Thần Cung.

Trương Lực mỉm cười nói:

- Ta phải nói rằng sự lựa chọn của Cảnh Ngôn đạo hữu rất sáng suốt, đạo hữu theo ta, chúng ta xuất phát đi Lạc Cửu Thần Cung.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Tốt.

Cảnh Ngôn đi theo thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện Lạc Cửu Thần Cung vào thần điện.

Mới đi vào Cảnh Ngôn liền thấy một chỗ không tầm thường, mắt nhìn qua.

Trương Lực thấy ánh mắt của Cảnh Ngôn, mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, đây là truyền tống trận loại nhỏ, có lẽ đạo hữu ở thế giới hạ cấp chưa thấy loại truyền tống trận không gian này.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng hỏi:

- Truyền tống trận?

Trương Lực giải thích rằng:

- Đúng vậy! Dùng truyền tống trận có thể đưa chúng ta đến thẳng Lạc Cửu thành. Từ nơi này đi Lạc Cửu thành rất xa xôi, nếu không có truyền tống trận chỉ dựa vào bay và đi đường thì rất tốn thời gian.

Lòng Cảnh Ngôn thầm tò mò, đúng là hắn chưa từng thấy truyền tống trận, càng không sử dụng nó.

Trương Lực dặn dò ba đội viện:

- Các ngươi tiếp tục canh giữ ở đây, ta mang Cảnh Ngôn đạo hữu về thần cung một chuyến.

Một đội viên cười nói:

- Đội trưởng lo mang Cảnh Ngôn đạo hữu đi đi, nơi này có chúng ta canh giữ sẽ không có vấn đề.

Trương Lực ra hiệu Cảnh Ngôn vào truyền tống trận:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, mời!

Cảnh Ngôn chắp tay:

- Đa tạ.

Hai người bước vào truyền tống trận.

Cảnh Ngôn thả thần hồn ra muốn cảm ứng nguyên lý của truyền tống trận, hơi thở pháp tắc huyền ảo làm hắn chấn động mạnh. Với năng lực hiện giờ của Cảnh Ngôn không cách nào nhìn ngó huyền ảo ẩn chứa trong đó. Có một điều chắc chắn rằng truyền tống trận này không dựa vào pháp tắc không gian.

- Cảnh Ngôn đạo hữu hãy chú ý, truyền tống trận sắp khởi động.

Cùng với tiếng nhắc nhở của Trương Lực, Cảnh Ngôn cảm giác năng lượng lôi kéo, sau đó trước mắt tối sầm, thần hồn cảm ứng bị cắt đứt.

Nhưng cảm giác này rất nhanh biến mất, qua khoảng một giây cảnh tượng trước mắt phục hồi bình thường.

Giọng Trương Lực vang lên bên cạnh:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, chúng ta đã đến bên ngoài Lạc Cửu thành.

Cảnh Ngôn quan sát bốn phía, đúng là không ở trong Tiếp Dẫn Thần Điện. Nơi họ đứng là vùng hoang vắng màu đen, cách vạn thước có một dãy kiến trúc thống nhất quy cách.

Trương Lực, Cảnh Ngôn bước ra truyền tống trận, các bóng người bay nhanh ra từ dãy kiến trúc. Một đội Hư Thần nhanh chóng vây quanh họ.

Trương Lực kịp lúc nhắc Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đạo hữu đừng lo, đây là quân đội đóng giữ của Lạc Cửu Thần Cung chúng ta, phụ trách bảo vệ truyền tống trận.

Trương Lực chào hỏi người dẫn đầu đội quân:

- Kính chào tướng quân Ô Thái!

Tướng quân Ô Thái nhìn Trương Lực lại ngó Cảnh Ngôn:

- Đội trưởng Trương Lực, đây là dân bản xứ mới đến?

Tướng quân Ô Thái cũng biết Trương Lực, biết gã là đội trưởng thủ vệ ở Tiếp Dẫn Thần Điện.

Trương Lực cung kính nói:

- Thưa tướng quân, đây là Cảnh Ngôn đạo hữu, mới từ thế giới hạ cấp đến.

Tướng quân Ô Thái có địa vị cao hơn Trương Lực trong Lạc Cửu Thần Cung, đương nhiên thực lực cũng rất mạnh. Cảnh Ngôn cảm ứng đối phương là một cường giả đẳng cấp Hư Thần ngũ tinh.

Tướng quân Ô Thái phất tay:

- Ừ, ngươi mang người về thần cung đi.

Trương Lực lại chắp tay:

- Rõ!

Vèo!

Ngay sau đó Trương Lực phất tay thả ra một chiến thuyền đen thui, gã nói với Cảnh Ngôn:

- Mời Cảnh Ngôn đạo hữu theo ta lên thuyền.

Cảnh Ngôn dứt khoát leo lên chiến thuyền Trương Lực lấy ra. Chiếc thuyền không lớn, dài khoảng hai mươi thước, chất liệu và trận pháp khảm trong thuyền hơi cao minh, phức tạp hơn thánh khí chiến thuyền ở thế giới hạ cấp, đương nhiên chưa đến đẳng cấp thần khí.

Trong Thần giới cũng hiếm thấy thần khí, Hư Thần bình thường không có cơ hội sở hữu. Thế lực lớn như Lạc Cửu Thần Cung thành viên tầng chót cũng không có thần khí.

Trương Lực kích phát pháp trận trên chiến thuyền, chiếc thuyền bay nhanh, về tốc độ mau hơn thánh khí thuyền ở thế giới hạ cấp nhiều, nhưng chậm hơn tốc độ bay của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không phàn nàn gì, dù sao hắn không gấp gáp. Nghe Trương Lực nói chỗ này là bên ngoài Lạc Cửu thành, từ đây đến tòa thành chắc không mất bao lâu.

Trương Lực nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, dọc đường đi có gặp cái gì cũng đừng quan tâm nó.

Cảnh Ngôn khó hiểu hỏi:

- Ý của đội trưởng Trương Lực là sao?

Trương Lực chỉ cười nói:

- Rất nhanh Cảnh Ngôn đạo hữu sẽ biết.

Cảnh Ngôn nghe vậy không hỏi nhiều.

Như Trương Lực đã nhắc, không quá lâu sau Cảnh Ngôn hiểu ý của gã.

Rất hỗn loạn.

Từ thuyền bay thấy trên đồng hoang bao la không ngừng có chém giết, thậm chí là chiến tranh quy mô lớn, mấy trăm võ giả tham gia.

Cái chết dường như rất bình thường ở đây, sát khí thô bạo tràn ngập trong không gian. Khi thuyền bay gần một số cuộc chiến loáng thoáng nghe tiếng võ giả hét thảm.

Cảnh Ngôn nhìn cảnh tượng này khó mà không rung động. Hắn biết Thần giới hỗn loạn, trong thế giới hạ cấp từng nghe những người từ Thần giới giáng lâm kể rồi, nhưng không ngờ

sẽ rối loạn như vậy. Ở ngoài Lạc Cửu thành mà còn như vậy, nếu là chỗ khác chẳng phải càng loạn nữa?

Cảnh Ngôn hỏi:

- Đội trưởng Trương Lực, tại sao họ tàn sát nhau như vậy?

Trương Lực khẽ thở dài:

- Vì sống còn, vì tu luyện, vì tranh giành tài nguyên ít ỏi. Thần vực tuy bao la vô ngần, nhiều tài nguyên nhưng võ giả càng nhiều. Muốn tu luyện tăng thực lực của mình không phải chuyện dễ, trong tình huống này ngươi không giết người sẽ bị giết.

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Nơi này chắc trong phạm vi Lạc Cửu Thần Cung quản lý, không lẽ Lạc Cửu Thần Cung mặc kệ?

Trương Lực trả lời:

- Không quản hết và cũng không cần. Qua cách này người sống sót hầu như đều là tinh anh, kẻ yếu sẽ bị đào thải.

Hết chương 969.

Chương 970. Ba Ngàn Thần Vực

Nghe Trương Lực nói vậy Cảnh Ngôn lặng im, hắn không ủng hộ luật rừng tàn nhẫn này nhưng với năng lực hiện giờ của hắn không thể thay đổi được gì, hắn chỉ là võ giả Hư Thần nhỏ bé.

Trương Lực nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, cuộc sống trong thế giới hạ cấp chắc nhẹ nhàng hơn nhiều?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, tuy thế giới của ta võ giả bình thường kiếm tài nguyên khó khăn nhưng ít ra còn có pháp luật trật tự. Trong trường hợp lớn sẽ không hung tàn như vậy.

Trương Lực thổn thức nói:

- Đúng rồi, trong thế giới hạ cấp mặc dù tài nguyên thiếu thốn nhưng an toàn hơn nhiều, bởi vậy nhiều người Thần giới thà đi thế giới hạ cấp chứ không muốn ở lại đây. Nhưng chỉ có số ít đi, thế giới hạ cấp khó hình thành tài nguyên thần tinh cấp thấp nhất, những võ giả đi thế giới hạ cấp hầu như không có dã tâm về Võ Đạo.

Cảnh Ngôn tò mò hỏi:

- Đội trưởng Trương Lực, Lưu Ly Thần Vực chúng ta có bao nhiêu thế giới hạ cấp?

Cảnh Ngôn biết Thần giới liên thông nhiều thế giới hạ cấp, chỗ hắn ở chỉ là một trong số đó, nhưng hắn không rõ con số

cụ thể.

Trương Lực đáp:

- Lưu Ly Thần Vực đã phát hiện và tạo đường hầm hư không kết nối thế giới hạ cấp đại khái hơn một ức, lục tục phát hiện một số thế giới hạ cấp khác, cũng có thế giới hạ cấp vì các loại nguyên nhân bị hủy diệt.

Cảnh Ngôn trợn to mắt nói:

- Một ức?

Con số rất kinh người.

- Đúng vậy, hơn một ức. Như tiết điểm không gian Tiếp Dẫn Thần Điện mà ta canh giữ có khoảng một vạn thế giới hạ cấp liên thông. Cảnh Ngôn đạo hữu từ thế giới hạ cấp số ba chín chín đến. Người Thần giới chúng ta gọi võ giả đến từ thế giới hạ cấp như đạo hữu là võ giả dân bản xứ. Nguyên Lưu Ly Thần Vực có hơn một vạn tiết điểm không gian, Tiếp Dẫn Thần Điện Lạc Cửu Thần Cung chúng ta có khoảng một vạn

Một vạn tiết điểm không gian, mỗi tiết điểm không gian có một vạn thế giới hạ cấp liên thông, cộng lại thật đáng sợ.

Cảnh Ngôn biết Lưu Ly Thần Vực chỉ là một góc của Thần giới, nghe nói Thần giới có ba ngàn thần vực thường quy, Lưu Ly Thần Vực chỉ nằm trong số đó.

Thần giới quá khổng lồ, không giới hạn, đại năng đẳng cấp Chủ Thần e rằng không biết Thần giới lớn cỡ nào.

Cảnh Ngôn tạm dừng giây lát, lại hỏi:

- Đội trưởng Trương Lực, võ giả dân bản xứ từ thế giới hạ cấp đến đều được hấp thu vào bốn thần cung sao?

Trương Lực mỉm cười nói:

- Đương nhiên không phải. Võ giả dân bản xứ đến Thần giới mặc dù xác suất người có thiên phú rất mạnh khá cao, nhưng đa số người không có tư cách vào bốn thần cung. Đương nhiên võ giả như Cảnh Ngôn đạo hữu vào Lạc Cửu Thần Cung chúng ta chắc chắn không có vấn đề gì.

Cảnh Ngôn nhìn một đám võ giả đánh nhau ở phía cuối tầm mắt, hỏi:

- Những võ giả dân bản xứ không thể vào thần cung làm sao sống trong thần vực?

- Võ giả dân bản xứ muốn giữ mạng sống trong Thần giới xác suất khá lớn. Võ giả dân bản xứ mới vào Thần giới sẽ hấp thu hỗn độn chi khí một lần, tu vi tăng mảng lớn. Võ giả dân bản xứ có thể đến Thần giới bình thường ít nhất tới Thánh Đạo cảnh, thực lực tăng thêm một bậc thì khá mạnh, đa số đến Nửa Bước Hư Thần. Nhưng muốn đứng vững gót chân tại đây thì hầu như không thể. Cảnh Ngôn đạo hữu nhìn đi, chém giết trên hoang dã Lạc Cửu thành không thiếu đẳng cấp Hư Thần. Võ giả dân bản xứ muốn giữ mạng sống cách tốt nhất là tham gia một số thế lực nhỏ, nếu may mắn vào bộ lạc lớn chút thì càng tốt.

Trương Lực là thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện, hiểu biết võ giả dân bản xứ nhiều hơn người bình thường một chút.

Chiến thuyền bay nhanh hướng Lạc Cửu thành.

Dọc đường thấy nhiều cuộc chém giết nhưng không ai đến gần chiến thuyền của Trương Lực. Cảnh Ngôn quan sát đám võ giả dù là dưới Thánh Đạo cảnh hay đến đẳng cấp Thánh Đạo, Hư Thần khi thấy chiến thuyền của Trương Lực sẽ né tránh ngay. Võ giả đang đánh túi bụi cũng sẽ tạm dừng, nhường đường.

Không cần Trương Lực giải thích Cảnh Ngôn cũng biết tại sao.

Chiến thuyền có ký hiệu của Lạc Cửu Thần Cung, đám võ giả đánh nhau không phải sợ Trương Lực mà e ngại Lạc Cửu Thần Cung, thế lực nằm trong bốn thần cung ở Lưu Ly Thần Vực.

Bay mười ngày sau rốt cuộc Cảnh Ngôn thấy một thành thị.

Trương Lực nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, đằng trước là Lạc Cửu thành, trước khi vào thành chúng ta phải xuống thuyền đi bộ qua cửa thành, rồi mới bay đến Lạc Cửu Thần Cung chúng ta.

Thành phố có đại trận uy năng siêu khủng bố, nếu chiến thuyền trực tiếp đến gần sẽ kích phát uy năng cấm chế, thánh khí chiến thuyền của Trương Lực sẽ bị phá hủy.

Muốn vào thành phố phải đi qua cổng thành, sau khi vào thành vẫn không được dùng chiến thuyền nhưng cho võ giả bay. Thành phố quá lớn, để võ giả đi bộ trên đường cái vừa chậm vừa chật chội.

Cảnh Ngôn không có ý kiến gì, Trương Lực nói sao hắn làm vậy.

Vào thành phố thuận lợi, Trương Lực đưa ra lệnh bài thân phận của Lạc Cửu Thần Cung, thủ vệ cổng thành liền cho đi.

Nói ra thì muốn vào Lạc Cửu thành cần có thân phận. Võ giả không có thân phận trừ phi thực lực mạnh, nếu không sẽ không được phép vào, đây là một trong những lý do các thế lực lớn nhỏ bàn cứ hoang dã đánh nhau kịch liệt.

Nếu không có tự do vào thành thì võ giả không muốn chém giết chạy vào thành phố là an toàn. Trong thành phố nghiêm khắc khống chế giết chóc.

Vào Lạc Cửu thành lại bay hơn nửa canh giờ Trương Lực mới nói cho Cảnh Ngôn biết đã đến Lạc Cửu Thần Cung, một tòa kiến trúc xanh nước biển xinh đẹp.

Cảnh Ngôn nhìn kiến trúc màu xanh, nói nhỏ:

- Kiến trúc trông không quá lớn.

Trương Lực cười khẽ:

- Cảnh Ngôn đạo hữu nói vậy nhưng chờ khi vào thần cung sẽ biết nó không như đạo hữu tưởng tượng.

Cảnh Ngôn mang theo thắc mắc bước qua cánh cửa vầng sáng của kiến trúc xanh nước biển.

Cảnh Ngôn sợ ngây người:

- Cái này …

Cảnh Ngôn đã hiểu ý câu nói của Trương Lực.

Quá lớn!

Lạc Cửu Thần Cung khổng lồ hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Cảnh Ngôn. Nhìn bên ngoài là kiến trúc bình thường hơi to chút, nhưng bên trong như một thế lực lớn, hơn nữa linh khí cực kỳ đậm.

Lúc ở bên ngoài Cảnh Ngôn không cảm thấy linh khí Thần giới tinh thuần bao nhiêu, nhưng vào Lạc Cửu Thần Cung rồi hắn bị rung động mạnh. Pháp tắc liên miên bất tận vờn quanh, linh khí đậm đặc, cảm giác sung sướng thấm lòng người.

Không uổng là một trong bốn thần cung lớn Lưu Ly Thần Vực.

Hết chương 970.

Chương 971. Một Trăm Sáu Mươi Tuổi?

So với bên ngoài thì hoàn cảnh tu luyện trong Lạc Cửu Thần Cung có thể nói là thiên đường.

Trương Lực nhìn vẻ mặt của Cảnh Ngôn thì cười nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, không gian chúng ta đang ở chỉ là Lạc Cửu Thần Cung Đệ Nhất Cung. Lạc Cửu Thần Cung có chín cung, Cảnh Ngôn đạo hữu cảm giác linh khí nơi này đậm đúng không? Ta nói cho đạo hữu biết, linh khí trong Đệ Nhị Cung sung túc hơn Đệ Nhất Cung, linh khí Đệ Tam Cung càng đậm hơn Đệ Nhị Cung, cứ thế suy ra.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút hỏi lại:

- Chín cung?

Trương Lực vừa dẫn Cảnh Ngôn đi vừa giao lưu:

- Đúng rồi, Cảnh Ngôn đạo hữu vượt qua thử thách tuyển chọn làm thành viên chính thức của Lạc Cửu Thần Cung là có thể tu luyện lâu dài trong Đệ Nhất Cung, mỗi năm được thưởng tài nguyên cơ bản tức là một ngàn thần tinh nhất giai. Nếu Cảnh Ngôn đạo hữu vượt qua thử thách Đệ Nhị Cung, thăng cấp thành võ giả cung thứ hai thì mỗi năm lĩnh tài nguyên cơ bản là một vạn khối thần tinh nhất giai. Tóm lại thân phận địa vị càng cao sẽ được thưởng càng nhiều tài nguyên. Ngoài ra đệ tử thần cung có nhiều con đường kiếm thưởng thần tinh, như ta đây thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện, hướng dẫn võ giả dân bản xứ đến thần cung cũng được thưởng.

Cảnh Ngôn rung động nói:

- Phần thưởng đúng là phong phú.

Trương Lực nói với giọng kiêu ngạo:

- Tất nhiên rồi, võ giả bình thường không thể tham gia Lạc Cửu Thần Cung chúng ta, phải có đủ thực lực mới được. Cảnh Ngôn đạo hữu, ta mang đạo hữu đi đăng ký báo danh trước, ghi lại tin tức là có thể yên tâm chờ thử thách. Lạc Cửu Thần Cung chúng ta mỗi trăm năm sẽ thử thách tuyển chọn một lần, Cảnh Ngôn đạo hữu đến đúng dịp, cách lần thử thách trước đã gần trăm năm, chờ vài tháng là bắt đầu đợt thử thách mới.

Trương Lực dẫn Cảnh Ngôn đến chỗ ghi tên thử thách.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Đội trưởng Trương Lực là võ giả cung thứ mấy?

Trương Lực cười gượng nói:

- Ta hả? He he, thực lực của ta kém chút, lần trước tham gia thử thách cung thứ hai thất bại nên vẫn là võ giả cung thứ nhất.

Cảnh Ngôn hơi kinh ngạc hỏi:

- Đội trưởng Trương Lực là cảnh giới Hư Thần tam tinh mà thi rớt Đệ Nhị Cung?

Trương Lực ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn:

- A? Sao Cảnh Ngôn đạo hữu biết ta là Hư Thần tam tinh?

Trương Lực chưa nói tu vi cảnh giới cho Cảnh Ngôn nghe, tình huống bình thường chỉ có võ giả cảnh giới cao mới nhìn rõ cảnh giới cụ thể của võ giả thấp hơn mình. Làm sao Cảnh Ngôn biết gã là Hư Thần tam tinh?

Trương Lực sẽ không ngờ Cảnh Ngôn là Hư Thần ngũ tinh, nếu gã biết chắc ngạc nhiên rớt cằm. Trương Lực đã thấy vô

số dân bản xứ từ thế giới hạ cấp đến Thần giới, sau khi hấp thu hỗn độn chi khí cao nhất chỉ đến Hư Thần nhị tinh.

Dân bản xứ thế giới hạ cấp trước khi đến Thần giới giỏi nhất là Hư Thần nhất tinh, trong thế giới hạ cấp không thể sinh ra Hư Thần nhị tinh, mà Hư Thần nhị tinh không cách nào sử dụng đường hầm hư không.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Đoán.

Trương Lực không nghĩ nhiều, hai người đã đến chỗ ghi danh.

Chỗ ghi danh rất lớn, Cảnh Ngôn đi vào thấy nhiều võ giả đang báo danh đăng ký tư liệu.

Trương Lực nói nhỏ với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, vị kia là trưởng lão Bao Đồng, phụ trách quản lý chỗ ghi danh, địa vị rất cao, thực lực cũng cường đại, là Hư Thần cao cấp.

Cảnh Ngôn nhìn sang, thấy một lão nhân ngồi nhắm mắt, hai bên lão có nhiều vị trí báo danh, mỗi chỗ có một nhân viên phụ trách công tác đăng ký.

Dường như nhận ra ánh mắt của Cảnh Ngôn, trưởng lão Bao Đồng chợt mở mắt ra nhìn hướng hắn. Sắc mặt Bao Đồng hơi thay đổi, mắt lóe tia sáng kinh ngạc, lão bất ngờ vì Cảnh Ngôn trẻ tuổi.

Hư Thần như Trương Lực có thể nhìn ra Cảnh Ngôn trẻ trung càng đừng nói trưởng lão đẳng cấp Hư Thần cao cấp như Bao Đồng.

Mặc dù võ giả báo danh tham gia thần cung thử thách sẽ không quá già, vì thần cung có quy định cứng nhắc về tuổi thí

sinh. Bình thường võ giả không được lớn hơn năm ngàn tuổi, nhưng trẻ như Cảnh Ngôn rất hiếm gặp.

Trưởng lão Bao Đồng nhìn Cảnh Ngôn lâu vài giây sau đó mặc kệ.

Võ giả trong vòng ngàn tuổi tham gia thử thách tuyển chọn hơi ít nhưng vẫn thường thấy, dù sao mỗi lần Lạc Cửu Thần Cung thử thách có quá đông võ giả tham gia, nhiều vô cùng.

Trương Lực chỉ dẫn, Cảnh Ngôn báo danh suôn sẻ, xếp hàng một lúc liền đăng ký tin tức cá nhân xong xuôi, nhận lệnh bài thử thách.

Trương Lực chép miệng nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu kinh người thật, lúc trước ta đã thấy đạo hữu trẻ tuổi nhưng không ngờ đạo hữu mới hơn một trăm tuổi.

Khi Cảnh Ngôn đăng ký tin tức Trương Lực ở bên cạnh, gã thấy hắn ghi tuổi là một trăm sáu mươi tuổi.

Cảnh Ngôn lắc đầu cười cười.

Một nhân viên công tác đi tới nói với đám võ giả đã báo danh xong:

- Các ngươi đi theo ta, ta xếp chỗ ở cho các ngươi chờ thử thách tuyển chọn.

Trương Lực chắp tay với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, chúng ta từ biệt ở đây.

Đến nơi này nhiệm vụ chỉ dẫn của Trương Lực kết thúc, lát nữa gã sẽ rời khỏi Lạc Cửu Thần Cung quay về Tiếp Dẫn Thần Điện.

Cảnh Ngôn chắp tay từ biệt:

- Đội trưởng Trương Lực, sau này còn gặp lại.

Cảnh Ngôn có ấn tượng khá tốt với Trương Lực.

Cảnh Ngôn cùng mấy chục võ giả tham gia thử thách theo nhân viên công tác rời khỏi chỗ ghi danh.

Trương Lực đến gần trưởng lão Bao Đồng.

Trương Lực khom người chào:

- Trương Lực kính chào trưởng lão đại nhân.

Bao Đồng gật đầu nói:

- Ừm, võ giả vừa rồi là dân bản xứ?

- Vâng, tên của hắn là Cảnh Ngôn, mới từ thế giới hạ cấp đến Thần giới.

Bao Đồng nheo mắt từ tốn nói:

- Dường như tuổi không lớn, chắc thiên phú không tệ.

Trương Lực hơi hưng phấn nói:

- Thưa trưởng lão đại nhân, Cảnh Ngôn đạo hữu này chỉ có một trăm sáu mươi tuổi.

Thiên phú của Cảnh Ngôn càng cao thì càng nhận được thưởng càng nhiều. Nếu là võ giả bình thường, Trương Lực hướng dẫn một người chỉ được thưởng một ngàn khối thần tinh, đương nhiên gã chỉ được lấy một nửa, còn lại phải chia cho đội viên cùng Tiếp Dẫn Thần Điện. Nếu hướng dẫn võ giả thiên phú xuất sắc thì phần thưởng khá cao, rất có thể được mấy ngàn khối thần tinh nhất giai, thậm chí được thưởng vạn khối.

Đây là vì sao thủ vệ bốn Tiếp Dẫn Thần Điện thấy Cảnh Ngôn hấp thu hỗn độn chi khí ba ngày thì cố gắng lôi kéo hắn.

Mắt trưởng lão Bao Đồng hơi sáng nói:

- Một trăm sáu mươi tuổi? Đúng là trẻ, tu luyện trong thế giới hạ cấp hơn trăm năm đã đến Thần giới. Không tệ, hạt giống tốt, Trương Lực làm tốt lắm.

Hết chương 971.

Chương 972. Trưởng Lão Chú Ý

Nghe trưởng lão Bao Đồng khen mình Trương Lực càng kích động hơn.

Có câu nói của trưởng lão thì Trương Lực nhận được thưởng không ít, tệ nhất cũng được ba ngàn thần tinh nhất giai. Nếu vậy một mình gã lấy một ngàn năm trăm thần tinh, nên biết thành viên Đệ Nhất Cung mỗi năm được tài nguyên cơ bản chỉ mới một ngàn khối thần tinh.

Đối với võ giả đẳng cấp Hư Thần thì một ngàn khối thần tinh nhất giai tiêu hết rất nhanh. Nếu bế quan tu luyện, Hư Thần nhất tinh liên tục sử dụng mười ngày nửa tháng thì sẽ hết một ngàn thần tinh nhất giai.

Trương Lực bình ổn tinh thần, ngẫm nghĩ một lúc lại nói:

- Trưởng lão đại nhân, có một việc ta cảm thấy nên bẩm báo với ngài.

Tính cách Bao Đồng khá hiền hòa, lão hỏi:

- Chuyện gì? Cứ nói đừng ngại.

Trương Lực hơi cúi đầu nói:

- Vẫn là về Cảnh Ngôn đạo hữu, khi Cảnh Ngôn đạo hữu từ thế giới hạ cấp đến đây đã nhận một lần hỗn độn chi khí tẩy lễ như người khác, nhưng thời gian hấp thu hơi dài.

Trương Lực cảm thấy thời gian Cảnh Ngôn hấp thu hỗn độn chi khí là tin tức đáng giá, nếu Cảnh Ngôn chỉ hấp thu hai, ba canh giờ thì gã sẽ không cố ý bẩm báo cho trưởng lão Bao

Đồng biết. Vấn đề là Cảnh Ngôn hấp thu hỗn độn chi khí hơn ba ngày trời, rất kinh khủng, không tầm thường.

Trưởng lão Bao Đồng chưa nghĩ nhiều, hỏi:

- Hấp thu hỗn độn chi khí bao lâu? Hơn một canh giờ?

Hấp thu hỗn độn chi khí hơn một canh giờ xem như không tệ trong Thần giới, nhưng có thể đi vào Lạc Cửu Thần Cung cơ bản đều là hấp thu hỗn độn chi khí hơn một canh giờ.

Trương Lực gật đầu nói:

- Ừm, Cảnh Ngôn đạo hữu hấp thu hơn ba ngày, gần bốn mươi canh giờ.

Bao Đồng khép hờ mắt chợt trợn to bắn ra tia sáng:

- Thế thì tốt … ngươi nói cái gì?

Hấp thu hỗn độn chi khí hơn ba ngày?

Không thể nào!

Hấp thu hỗn độn chi khí hơn một ngày đã tính là thiên tài đỉnh cao siêu hiếm thấy trong Thần giới, càng đừng nói dài đến ba ngày.

Bao Đồng bản năng cho rằng Trương Lực nói dối.

Trương Lực vội bảo:

- Thưa trưởng lão đại nhân, Cảnh Ngôn đạo hữu đúng là hấp thu hỗn độn chi khí gần bốn mươi canh giờ, ta thấy tận mắt toàn quá trình. Không chỉ mình ta, đội viên khác cùng ta canh giữ Tiếp Dẫn Thần Điện đều thấy, còn có thủ vệ ba thần cung khác cũng có mặt.

Hơi thở Bao Đồng từ dao động mạnh nhanh chóng bình ổn lại, lão ngẫm nghĩ sau đó hơi tin Trương Lực. Chuyện như vậy Trương Lực không dám nói dối, hơn nữa không chỉ có mình

gã thấy Cảnh Ngôn hấp thu hỗn độn chi khí. Nếu Trương Lực nói dối, điều tra sơ là vạch trần lời nói dối được ngay.

Nhưng hấp thu hỗn độn chi khí ba ngày thì quá khủng, trưởng lão Bao Đồng ở Lạc Cửu Thần Cung mấy vạn năm, đừng nói chưa gặp võ giả như vậy, thậm chí chưa từng nghe nói.

Bao Đồng thầm nghĩ:

- Xem ra phải chú ý kỹ võ giả dân bản xứ tên Cảnh Ngôn.

Bao Đồng nói với Trương Lực:

- Trương Lực, ngươi hãy đi Vạn Bảo Điện lĩnh thưởng, ưm, ngươi có thể lĩnh hai vạn thần tinh nhất giai. Người Vạn Bảo Điện hỏi thì nói là ta kêu ngươi lĩnh.

Trương Lực thở mạnh.

Hai vạn thần tinh nhất giai?

Cảm giác mừng như điên tràn ngập trong lòng Trương Lực.

Vạn Bảo Điện là một cơ cấu chức năng trong Lạc Cửu Thần Cung, võ giả lĩnh các loại thưởng đều đến đây.

Trương Lực hân hoan rời đi:

- Đa tạ trưởng lão đại nhân!

Thưởng hai vạn thần tinh vượt qua dự tính của Trương Lực nhiều, trước kia hướng dẫn võ giả dân bản xứ đến Lạc Cửu Thần Cung kỷ lục thưởng cao nhất mới có một vạn thần tinh nhất giai, lần này gã được nhận hai vạn, quá sung sướng.

Trương Lực tung tăng đi Vạn Bảo Điện, thầm nghĩ:

- Nếu mấy vị huynh đệ biết chúng ta được thưởng hai vạn thần tinh nhất giai không biết sẽ hưng phấn đến mức nào.

Bên kia, nhân viên chỗ ghi danh mang mấy chục võ giả tham gia tuyển chọn đến trước màn sáng.

Cảnh Ngôn cảm giác màn sáng này là bình chướng năng lượng một trận pháp, màn sáng có một lối vào, cả nhóm đứng trước lối vào, có đội thủ vệ mặc giáp canh giữ.

Thủ vệ thấy nhân viên chỗ ghi danh thì gật đầu, để người đó dẫn nhóm võ giả Cảnh Ngôn đi qua.

Nhân viên chỗ ghi danh dặn dò nhóm Cảnh Ngôn:

- Trước khi thi các ngươi hãy ở tạm trong Trùng Điệp Phong. Nhớ kỹ không được đi lung tung, quanh Trùng Điệp Phong có trận pháp ngăn cách, các ngươi không thể từ bên trong đi ra.

Nhóm Cảnh Ngôn cùng nhìn Trùng Điệp Phong mà nhân viên công tác giới thiệu.

Đó là một dãy sơn mạch to lớn do tầng tầng lớp lớp ngọn núi tổ hợp. Cảnh Ngôn không biết sơn mạch này lớn đến cỡ nào.

Tóm lại đám võ giả chờ thử thách tuyển chọn tạm thời bị nhốt ở đây, chỉ được hoạt động trong khu vực này. Bọn họ không phải thành viên chính thức của Lạc Cửu Thần Cung, tất nhiên Lạc Cửu Thần Cung sẽ không để họ đi dạo trong Đệ Nhất Cung.

Nhân viên nói xong xoay người đi:

- Được rồi, các người tự động tìm chỗ ở đi. Trùng Điệp Phong có vô số sơn phong, núi càng cao linh khí càng đậm. Có thể tu luyện ở núi cao hay không phải xem bản lĩnh của các ngươi, không đủ thực lực thì ở yên bên dưới.

Mấy chục võ giả nhóm Cảnh Ngôn yên lặng nhìn nhau, không ai giao lưu, lục tục đi một mình.

Giây lát chỗ này chỉ còn lại Cảnh Ngôn và một thiếu nữ khuôn mặt thanh tú. Cảnh Ngôn cảm ứng sơ, biết thiếu nữ là võ giả Hư Thần nhất tinh.

Thiếu nữ nhìn Cảnh Ngôn, đảo tròng mắt hỏi:

- Vị ca ca này đến từ thế giới hạ cấp?

Lúc ở chỗ ghi danh thiếu nữ thấy Cảnh Ngôn đi cùng Trương Lực, nàng không biết gã nhưng xem bộ giáp trên người gã thì đoán là thủ vệ của Tiếp Dẫn Thần Điện.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta tên Cảnh Ngôn, mới đến Thần giới.

Mai Thanh cười lộ hai lúm đồng tiền nhỏ bên gò má:

- Cảnh Ngôn ca ca khỏe, ta tên Mai Thanh. Cảnh Ngôn ca ca, ta biết có một chỗ bí ẩn linh khí rất đậm, ca ca có muốn đi với ta không?

Cảnh Ngôn ngạc nhiên nhìn Mai Thanh:

- A?

Mai Thanh nghiêm túc nói:

- Đây là lần thứ bốn ta báo danh tham gia Lạc Cửu Thần Cung tuyển chọn nên hơi hiểu biết Trùng Điệp Phong. Chỗ bí ẩn đó là ta vô tình phát hiện, linh khí trong đó thật sự rất đậm.

Mai Thanh phỏng chừng Cảnh Ngôn nghi ngờ mình.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Nàng bốn lần thi? Không lẽ báo danh thi không hạn chế số lần?

Vẻ mặt Mai Thanh đau lòng nói:

- Ừ, không bị hạn chế số lần nhưng mỗi lần phải nộp phí báo danh một vạn thần tinh, một số lượng không nhỏ. May mà

cách trăm năm thi một lần nên có thể từ từ tích lũy góp gió thành bão.

Hết chương 972.

Chương 973. Thanh Mộc Ti

Một vạn thần tinh đúng là không ít đối với Hư Thần bình thường, vì bản thân họ cũng cần tu luyện, mà tu luyện là sẽ tiêu hao tài nguyên. Muốn tích góp … không dễ dàng.

Như thành viên Đệ Nhất Cung của Lạc Cửu Thần Cung, mỗi năm họ được thưởng cơ bản một ngàn thần tinh nhất giai, một trăm năm là mười vạn. Nhưng họ là thành viên của Lạc Cửu Thần Cung một trong bốn thần cung lớn Lưu Ly Thần Vực, phúc lợi khiến người hâm mộ.

Hư Thần bình thường ở bên ngoài muốn được nhiều thần tinh như thế khó khăn càng lớn.

Cảnh Ngôn trợn to mắt hỏi:

- Tham gia thì phải giao nộp phí báo danh?

Cảnh Ngôn báo danh tham gia thử thách tuyển chọn rất thuận lợi, không phải nộp phí gì.

Mai Thanh đương nhiên nói:

- Tất nhiên rồi, nếu không cần nộp phí báo danh thì bao nhiêu người đến tham gia thử thách tuyển chọn? Đa số người không trả nổi nhiều phí như thế, đặc biệt là võ giả Thánh Đạo cảnh, họ muốn tích góp ra một vạn thần tinh khó còn hơn lên trời. Nhưng võ giả mới từ thế giới hạ cấp đến Thần giới lần này tham gia thử thách tuyển chọn không cần nộp phí báo danh.

Cảnh Ngôn gật đầu đã hiểu, lại hỏi:

- Nàng nói đây là lần thứ bốn tham gia thử thách tuyển chọn, ba lần trước đều rớt?

Mai Thanh câm nín nhìn Cảnh Ngôn, hỏi cũng như không:

- Nếu thi đậu thì ta đã là thành viên Lạc Cửu Thần Cung.

Mai Thanh cảm khái nói:

- Lần đầu ta thi là tu vi Thánh Đạo cảnh, lần thứ hai đến Nửa Bước Hư Thần, lần thứ ba đã là cảnh giới Hư Thần nhất tinh. Nhưng ba lần thứ đều rớt, rất khó thi đậu, đa số Hư Thần nhất tinh đều bị đào thải. Hy vọng lần này ta sẽ vượt qua, nếu thất bại thì lại phải chờ qua một năm.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Đúng là không dễ dàng, mỗi lần thi lãng phí một vạn thần tinh nhất giai.

Mai Thanh nói đến Trùng Điệp Phong thì mắt sáng rực:

- Không tính là lãng phí, ít ra trước khi thi có thể tu luyện trong Lạc Cửu Thần Cung một thời gian. Linh khí trong Trùng Điệp Phong đậm có lợi lớn cho việc tu luyện của Hư Thần bình thường chúng ta. Tiếc rằng ở lại đây ngắn ngủi, thời gian báo danh chỉ có một năm, nên dù ngày đầu tiên đã đến Lạc Cửu Thần Cung báo danh thì nhiều nhất chỉ tu luyện Trùng Điệp Phong trong một năm.

Cảnh Ngôn thắc mắc một điều:

- Mai Thanh đạo hữu mới nói là phát hiện một chỗ ẩn khuất có linh khí cực đậm, muốn mời ta cùng đi, tại sao vậy? Một mình đạo hữu ẩn vào chỗ đó tu luyện chẳng phải là tốt hơn sao?

Cảnh Ngôn và Mai Thanh không phải người quen, khi không tại sao nàng cho hắn ích lợi lớn vậy?

Chân mày liễu cong cong, Mai Thanh hài hước hỏi:

- Cảnh Ngôn đại ca cho rằng ta có mưu tính khác với Cảnh Ngôn ca ca?

Cảnh Ngôn cười gượng:

- Cái đó … thì không.

Nói Mai Thanh bụng dạ khó lường thì Cảnh Ngôn không tin, hơn nữa nàng chỉ là Hư Thần nhất tinh, chỗ này là Trùng Điệp Phong của Lạc Cửu Thần Cung. Cảnh Ngôn hỏi kỹ chút chẳng qua là thuận miệng.

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Vậy ta cảm tạ Mai Thanh đạo hữu trước.

Mai Thanh cười nói:

- Cảnh Ngôn ca ca đi theo ta.

Trùng Điệp Phong tầng tầng lớp lớp, có nhiều ngọn núi.

Mai Thanh dẫn Cảnh Ngôn đi không leo lên núi quá cao, hắn đoán đi lên khoảng ba, bốn trăm thước. Nếu Trùng Điệp Phong có chín tầng thì bọn họ đang ở vị trí tầng thứ ba hoặc bốn.

Như nhân viên chỗ ghi danh nói, Trùng Điệp Phong này vị trí càng cao linh khí càng đậm, nhưng muốn tìm chỗ tu luyện thích hợp ở nơi cao không dễ. Ngọn núi này chưa phải cao nhất nhưng dường như đều bị người chiếm, càng đừng nói ngọn núi cao hơn khác.

Một số võ giả thực lực hơi thấp chỉ có thể tìm đại ngọn núi dưới chân sơn mạch để tu luyện. Nếu thực lực không đủ mạnh mà muốn leo lên thì sẽ bị đuổi xuống, không chừng bị thương trong lúc tranh giành.

Cảnh Ngôn đi theo Mai Thanh vào sâu hơn, đã không thấy ngọn núi thích hợp tu luyện, ít gặp võ giả lang thang, thế

nhưng nàng chưa ngừng lại.

- Đúng là rất ẩn khuất.

Một canh giờ sau Mai Thanh ngừng lại trước khe hở vách núi.

Cảnh Ngôn nhìn quanh, cau mày.

Chỗ này có nơi thích hợp tu luyện sao?

Trên Trùng Điệp Phong có các ngọn núi đậm đặc linh khí, ngoài ngọn núi thì linh khí không có gì khác biệt, nếu tu luyện ở đây chẳng bằng chọn đại ngọn núi tầng chót nhất.

Mai Thanh quay đầu nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ca ca, khe hở vách núi này rất hẹp, chỉ có thể cho một người đi qua. Ta đi vào trước, ca ca theo sau ta.

Cảnh Ngôn mở to mắt hỏi:

- Vào ngọn núi này?

Mai Thanh gật đầu nói:

- Đúng rồi, ta phát hiện chỗ kia khi xuyên qua khe hở hẹp.

Nói rồi Mai Thanh cất bước chui vào.

Khe hở rất hẹp, thân hình nhỏ xinh như Mai Thanh chui vào trong không thấy rộng, nếu người cơ bắp cuồn cuộn chắc không chen lọt.

Thấy Mai Thanh đã vào Cảnh Ngôn liền đi theo.

Vào khe hở đi khoảng trăm thước thì trước mắt rộng mở, linh khí đậm đặc ập vào mặt, so với bên ngoài khe hở như hai thế giới khác nhau.

Cảnh Ngôn cảm nhận linh khí đậm, hít sâu một hơi. Trong tầm mắt có suối nước nóng bốc hơi, hắn cảm giác linh khí quanh suối nước nóng càng đặc quánh.

Cảnh Ngôn rất ngạc nhiên Mai Thanh có thể tìm được nơi này:

- Rất ẩn khuất, khó phát hiện ra chỗ như vậy.

Nếu một mình Cảnh Ngôn không có Mai Thanh dẫn đường thì không thể nào tìm ra nơi này.

Hai người đến bên cạnh suối nước nóng bốc hơi.

Cảnh Ngôn tò mò hỏi:

- Mai Thanh đạo hữu làm sao phát hiện chỗ này?

Mai Thanh nhún mũi nhỏ nói:

- Lúc ta báo danh lần thứ ba thì tìm được nó. Khi ấy ta đã là Hư Thần nhất tinh, tính lên ngọn núi cao hơn tu luyện, nhưng bên trên có quá nhiều người tu vi lợi hại, ta bị đánh xuống dưới. Sau đó ta đi dạo rồi bỗng dưng đi tới đây.

Cảnh Ngôn dở khóc dở cười.

Mai Thanh nhìn như ngây ngốc nhưng khá may mắn.

Linh khí ở đây sợ là không thua gì ngọn núi cao nhất.

- Cảnh Ngôn ca ca mau hấp thu linh khí tu luyện đi, còn vài tháng là phải tham gia thử thách rồi, thời gian quý giá.

Mai Thanh trực tiếp vào suối nước nóng, suối không sâu, nàng ngồi xếp bằng nhắm mắt lại, hấp thu linh khí tu luyện.

Nơi ghi nhanh thử thách tuyển chọn.

Một lão nhân già lọm khọm bước nhanh vào trong, vừa vào liền chạy tới trước mặt trưởng lão Bao Đồng, mắt sáng rực hỏi:

- Bao Đồng huynh kêu ta đến đây có phải đã phát hiện hạt giống tốt gì không?

Lão nhân này tên Củng La, là ty trưởng của Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung Lạc Cửu Thần Cung.

Hết chương 973.

Chương 974. Ty Trưởng Kích Động

Lạc Cửu Thần Cung có chín mươi chín ti, Thanh Mộc Ti nằm trong số đó.

Chức năng các ti rất đơn giản, đó là đào móc người mới có tiềm lực lớn sau đó đề cử cho bộ thử thách. Nếu một ti đề cử người mới thi đậu thăng cấp cung sau thì ti đó có công.

Trong chín cung, từ Đệ Nhất Cung đến Đệ Thất Cung đều có cơ cấu các ti.

Củng La là ty trưởng của Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, cũng là người phụ trách ti này, dưới tay lão có khá nhiều nhân viên chấp sự.

Củng La làm ty trưởng Thanh Mộc Ti nếu đào móc ra người mới biểu hiện ưu tú, không ngừng tích lũy công lao thì có thể thăng cấp lên Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung, địa vị tăng cao rõ rệt.

Ty trưởng Củng La và trưởng lão Bao Đồng luôn chơi thân, cuộc thi lần này Củng La cố ý dặn Bao Đồng chú ý hạt giống tốt, nếu phát hiện thì báo lão biết ngay để lão chuẩn bị.

Trước khi thử thách những võ giả sắp tham gia thi tuyển chọn chưa phải thành viên Lạc Cửu Thần Cung, nhưng được trưởng lão Bao Đồng đặc biệt chú ý thì thực lực dư sức qua thử thách.

Nếu Củng La biết trước có hạt giống tốt đó thì có thể tranh thủ tiếp xúc trước khi bắt đầu thử thách tuyển chọn, đưa cành ô-liu trước, giành tiên cơ.

Vì sau khi thử thách sẽ có nhiều ti nổi hứng thú với người mới có biểu hiện xuất sắc, Thanh Mộc Ti không có ưu thế gì. Thanh Mộc Ti có thứ tự rất thấp trong chín mươi chín ti, đừng nói so sánh các ti xếp hàng đầu, Thanh Mộc Ti hoàn toàn không có ưu thế với các ti lớp giữa.

Trưởng lão Bao Đồng mỉm cười nói với ty trưởng Củng La:

- Đừng gấp gáp, ngồi xuống trước rồi nói.

Củng La lắc đầu nói:

- Lão hữu đừng làm ta hồi hộp vậy.

Nhưng Củng La vẫn bước tới ngồi xuống ghế, ngồi xong lại thúc giục:

- Nói nhanh lên, có phải phát hiện hạt giống tốt nào không? Nếu có thì ta phải tiếp xúc trước khi thử thách, lôi kéo người ta.

Bao Đồng ngừng cười, nhìn thẳng Củng La:

- Hôm nay đúng là xuất hiện một hạt giống không tệ. Hạt giống này là võ giả dân bản xứ, mới từ thế giới hạ cấp đến, được Tiếp Dẫn Thần Điện dẫn tới.

Mắt Củng La rực sáng:

- Đến từ thế giới hạ cấp? Như thế nào?

Võ giả từ thế giới hạ cấp phi thăng lên xác suất có người thiên phú cao khá lớn.

Bao Đồng nheo mắt nói:

- Một trăm sáu mươi tuổi.

Củng La dào dạt hứng thú:

- Trẻ vậy? Một trăm sáu mươi tuổi mà từ thế giới hạ cấp phi thăng Thần giới? Chậc chậc, khá quá, võ giả tham gia thử thách tuyển chọn đợt này ít ai trẻ hơn hắn. Quan trọng nhất là hắn đến từ thế giới hạ cấp.

Củng La vì tìm một hạt giống tốt rất vất vả, vì võ giả hơi nổi tiếng tham gia cuộc tuyển chọn sớm bị các ti theo dõi và tiếp xúc. Củng La phụ trách Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung tuy cũng gặp gỡ các thí sinh nhưng hiệu quả rất nhỏ, giờ qua quan hệ của trưởng lão Bao Đồng xem như nhặt lậu.

Đừng nói là thiên tài đặc biệt đỉnh cao, gặp được thiên tài hạng nhất cũng đã tuyệt vời. Miễn xếp vào một trăm hàng đầu trong thử thách đã xem như nhặt được của báu.

Trưởng lão Bao Đồng lườm Củng La:

- Đương nhiên không tệ, nếu không thì ta kêu ngươi đến làm gì?

Trưởng lão Bao Đồng lại đổi giọng:

- Nhưng nếu chỉ có bấy nhiêu không đáng để ta kêu ngươi tự mình đến.

Củng La tái mặt hỏi:

- Là sao? Không lẽ đã có ti khác chú ý tới dân bản xứ trẻ này?

Biểu tình Củng La hết sức căng thẳng.

Bao Đồng nhỏ giọng nói:

- Không phải! Võ giả dân bản xứ này tên là Cảnh Ngôn, số thi thứ tự là sáu ba ba năm hai chín.

Võ giả báo danh tham gia thử thách tuyển chọn đều có số thứ tự duy nhất, số của Cảnh Ngôn là sáu ba ba năm hai chín, con số được ghi trên lệnh bài thử thách.

- Lão hữu, nhớ đặc biệt chú ý. Người của Tiếp Dẫn Thần Điện nói cho ta biết sau khi Cảnh Ngôn đến Thần giới hấp thu hỗn độn chi khí gần bốn mươi canh giờ. Nếu lời hắn nói không thổi phồng thì Cảnh Ngôn là thiên tài trẻ ghê gớm, người này tham gia thử thách dư sức xếp trăm hạng đầu, không chừng xếp mười lăm hạng đầu.

Củng La ngây người:

- Cái gì?

Hấp thu hỗn độn chi khí ba ngày?

Vượt sức tưởng tượng vậy?

Hấp thu hỗn độn chi khí càng lâu thiên phú càng cao, đây là thường thức trong Thần giới, ít có sai lầm. Nếu hấp thu hỗn độn chi khí dài ba ngày sẽ là thiên tài các thế lực lớn muốn tranh giành.

Trưởng lão Bao Đồng khẽ thở dài:

- Tiếc là Cảnh Ngôn mới đến Thần giới không lâu, trước khi hắn đến Thần giới cùng lắm cỡ Hư Thần nhất tinh, rất có thể còn chưa tới nhất tinh. Nên tuy hấp thu hỗn độn chi khí ba ngày nhưng sợ là cảnh giới không quá cao, nếu để hắn tu luyện trong Thần giới mấy chục năm, mấy trăm năm thì chắc chắn xếp vào mười hàng đầu.

Ty trưởng Củng La đứng dậy, vừa nói vừa hấp tấp đi ra:

- Đa tạ lão hữu! Ta không nói nhiều với ngươi nữa, Cảnh Ngôn đang trong Trùng Điệp Phong đúng không? Ta tự mình đi gặp hắn!

Không thể để ti khác giành trước được!

Thấy Củng La vội vàng, Bao Đồng lắc đầu gọi lại:

- Lão hữu, Trùng Điệp Phong lớn như vậy, đang có mấy chục vạn võ giả trong đó, ngươi tìm Cảnh Ngôn bằng cách nào?

Củng La nghe vậy chân mày dính vào nhau, mới rồi lão chỉ lo tìm đến Cảnh Ngôn thật nhanh nên không nghĩ tới điều này.

Muốn tìm một người trong mấy chục vạn võ giả chờ tham gia thi rất khó khăn.

Bao Đồng mỉm cười nói:

- Ngươi đừng quá sốt ruột, khi thử thách bắt đầu thái thượng trưởng lão Cực Đạo Cung sẽ giáng lâm Trùng Điệp Phong, tập hợp đám võ giả lại chỉ dẫn. Khi đó mọi người tụ lại cùng nhau, xem số thứ tự của Cảnh Ngôn là tìm được người ngay.

Củng La cười gượng gạo:

- À thì là ta lỗ mãng, thôi thì chờ mấy tháng.

Củng La muốn sớm tìm Cảnh Ngôn lôi kéo quan hệ, thuyết phục hắn thi đậu rồi vào Thanh Mộc Ti. Nhưng chuyện này không thể nóng nảy được, Củng La không thể khống chế Trùng Điệp Phong, trưởng lão của Cực Đạo Cung mới có tư cách và năng lực đó.

Cực Đạo Cung là trung tâm quyền lực của Lạc Cửu Thần Cung, cung chủ và đám thái thượng trưởng lão cao cao tại thượng bình thường hay ở Cực Đạo Cung.

***

Vài ngày sau.

Trong Tiếp Dẫn Thần Điện.

Một thủ vệ hưng phấn nhìn hai người trước mắt mình, nói:

- Dân bản xứ Cảnh Ngôn chắc chắn có thiên phú rất cao, các ngươi nói xem đội trưởng mang hắn về Lạc Cửu Thần Cung chúng ta sẽ được thưởng bao nhiêu thần tinh?

Một thủ vệ khác tràn đầy mong chờ nói:

- Ta đoán ít nhất cũng được thưởng một, hai ngàn thần tinh. Tiếp dẫn dân bản xứ bình thường đã được thưởng hai trăm khối thần tinh nhất giai rồi.

Hết chương 974.

Chương 975. Manh Sơn Ngũ Hổ

Công tác của thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện rất khô khan, thần cung có quy định không cho phép bọn họ tu luyện trong Tiếp Dẫn Thần Điện. Chu kỳ công tác của thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện là một trăm năm, giống chu kỳ thử thách tuyển chọn.

Thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện mỗi cách trăm năm sẽ thay phiên, nhóm người Trương Lực chờ sau đợt thử thách tuyển chọn Lạc Cửu Thần Cung lần này sẽ đổi ca, bọn họ sẽ rời khỏi Tiếp Dẫn Thần Điện trở về Lạc Cửu Thần Cung.

Nhưng nói đến thì công tác trong Tiếp Dẫn Thần Điện tuy khô khan nhàm chán, trừ dân bản xứ đến từ thế giới hạ cấp ra mỗi ngày quanh đi quẩn lại khuôn mặt cũ, không thể tu luyện, thật là cô đơn. Nhưng họ vẫn muốn làm công tác này chỉ vì kiếm thưởng riêng tài nguyên.

Công tác trong Tiếp Dẫn Thần Điện trăm năm vẫn có thể tích góp nhiều tài nguyên thần tinh, chờ hoàn thành công tác quay về thần cung là có thể dùng mớ tài nguyên thần tinh này tăng tu vi.

Ba người tùy ý tán gẫu:

- Tính thời gian đội trưởng cũng sắp trở lại, chờ đội trưởng về liền biết được thưởng bao nhiêu thần tinh.

- Mong quá đi, dân bản xứ ưu tú như Cảnh Ngôn rất hiếm gặp, bình thường tiếp dẫn dân bản xứ về Lạc Cửu Thần Cung chúng ta mới được hai trăm thần tinh.

- …

Đột nhiên ba người đảo tròng mắt nhìn hướng cửa Tiếp Dẫn Thần Điện. Đội trưởng Trương Lực đã trở về, từ bên ngoài bước vào.

Ba người đứng lên ngoác mồm cười đi lên đón:

- Đội trưởng!

Trương Lực mỉm cười nhìn ba người, hỏi:

- Mấy ngày nay có võ giả dân bản xứ nào từ thế giới hạ cấp phi thăng lên không?

Một người mở miệng nói:

- Mấy hôm nay có bốn võ giả dân bản xứ lên, một người biểu hiện không tệ, hấp thu hỗn độn chi khí hơn một canh giờ. Nhưng bốn dân bản xứ đó đều không chọn Lạc Cửu Thần Cung chúng ta.

Trương Lực tiếc nuối nói:

- Hấp thu hỗn độn chi khí hơn một canh giờ, vậy thì khá thật, nếu tiếp dẫn về chắc sẽ được thưởng năm trăm đến một ngàn khối thần tinh. Nhưng mà …

Mặt Trương Lực bay mất vẻ tiếc nuối:

- Không sao cả, lần này tiếp dẫn được Cảnh Ngôn đạo hữu rất ghê gớm.

Một người hưng phấn hỏi dồn:

- Thưởng nhiều không đội trưởng?

Trương Lực nhướng mày cố ý nhử:

- Ừ, đúng là nhiều. Các ngươi đoán xem lần này huynh đệ chúng ta được thưởng bao nhiêu?

- Hai ngàn?

- Ba nghìn?

- Chắc không phải là năm ngàn thần tinh nhất giai đi?

Trương Lực lắc đầu nói:

- Đoán tiếp đi, còn ít.

- Không lẽ cao hơn năm ngàn thần tinh nhất giai? Cái này …

- Hay đến bảy, tám ngàn thần tinh nhất giai hả đội trưởng?

Mấy người này đoán nhiều lần nhưng không dám đoán con số một vạn thần tinh.

Trương Lực bật cười nói:

- Thôi thôi, các ngươi khỏi đoán nữa. Lần này chúng ta được thưởng hai vạn khối thần tinh nhất giai. Ta nói tình huống của Cảnh Ngôn đạo hữu cho trưởng lão Bao Đồng chỗ ghi danh, trưởng lão kêu ta đi Vạn Bảo Điện lĩnh hai vạn thần tinh.

Ba người hút không khí, trợn to mắt nói:

- Cái gì?

- Ui!

- Nhiều thần tinh quá, nếu có thể tiếp dẫn vài võ giả dân bản xứ giống Cảnh Ngôn đạo hữu thì chúng ta quá đỉnh!

- Tiếp dẫn vài người? Đụng được một người đã là tạo hóa của chúng ta, thiên tài như Cảnh Ngôn nếu có nhiều thì thành không đáng tiền.

Mấy người vì phần thưởng hai vạn thần tinh nhất giai mà hưng phấn.

***

Trùng Điệp Phong, trong không gian ẩn khuất sau khe hở vách núi không tên.

- Linh khí đậm, pháp tắc đan xen, tu luyện trong thế giới hạ cấp kém hơn nơi này quá nhiều.

Cảnh Ngôn rất muốn sử dụng căn nguyên pháp tắc tu luyện, nhưng thứ đó ghê gớm, là một trong mười chí bảo của Thần giới, đại năng Thần giới còn thèm thuồng, hắn không dám mạo hiểm sử dụng, sơ sẩy một cái không chừng bị cướp mất.

Trong khi cảm khái Cảnh Ngôn bỗng lắc đầu rầu rĩ, hắn không còn nhiều thần tinh.

Lúc ở thế giới hạ cấp Cảnh Ngôn từng được mười vạn thần tinh trong Tử Vong Thần Điện, nhưng mấy chục năm qua hắn tiêu hao gần hết. Trong Hỗn Loạn Chi Địa có mạch khoáng thần tinh nhưng số lượng sản xuất không nhiều, Cảnh Ngôn không chiếm số mạch khoáng thần tinh ít ỏi làm của riêng. Cho dù Cảnh Ngôn nắm chặt toàn bộ mạch khoáng thần tinh thì lấy ra thần tinh không đủ cho hắn tu luyện.

Sau khi bước vào đẳng cấp Hư Thần tốc độ tiêu hao thần tinh quá mau.

Nên lúc Cảnh Ngôn từ thế giới hạ cấp phi thăng lên mang theo ít ỏi thần tinh.

Cảnh Ngôn nhìn Mai Thanh tập trung tu luyện, dường như nàng tích lũy chút thần tinh, nhưng hắn không thể mặt dày xin xỏ thiếu nữ mới quen được.

Cảnh Ngôn lại thở ra:

- Ài, nghèo quá.

Lúc này ngoài khe hở vách núi có năm người chạy nhanh đến gần. Năm người đều có tu vi Hư Thần nhất tinh, họ đi chung với nhau trông rất buồn cười, vì có người cao người lùn người mập người gầy, hình thể khác biệt rất lớn. Nếu đi một

mình thì không thấy gì lạ, nhưng năm người tụ tập lại làm người ta thấy buồn cười.

Hơn nữa năm người này mặt sưng phù như trên cổ đội đầu heo.

Một người nhìn sau lưng, thở phào nói:

- Đại ca, hình như tên kia không đuổi theo, chúng ta tạm nghỉ tại đây đi?

Người dẫn đầu hùng hổ nói:

- Khốn kiếp, tên đáng chết! Tốt nhất cầu nguyện đừng để lần sau lão tử trông thấy, nếu không lão tử sẽ ngắt đầu hắn xuống làm cầu đá!

Một người hầm hừ nhếch miệng nói:

- Đúng thế, Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta đã bao giờ chịu thiệt lớn vậy? Hừ, ở bên ngoài ai chẳng biết uy danh của Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta? Hừ, chúng ta đi đâu là gà bay chó sủa, chó gà không tha. Báo tên chúng ta là có thể hù chết người! Lần này đến Lạc Cửu Thần Cung toàn gặp đồ khốn quê mùa dốt nát. Tên vừa rồi nói cái gì? Dám bảo là chưa từng nghe tiếng của Manh Sơn Ngũ Hổ gã, còn dám đánh chúng ta!

Một người thề thốt nói:

- Lần này chúng ta đánh thua là do chưa chuẩn bị tốt, nếu lần sau chuẩn bị đầy đủ thì tuyệt đối làm thịt hắn!

Một người đột nhiên hưng phấn nói:

- Đại ca nhìn kìa! Xem ta phát hiện cái gì!

Đại ca cất bước đi theo, gã nhìn kỹ khe hở vách núi sau đó quay người tát tên kia, quát mắng:

- Lão Ngũ, bị đần à? Chỉ có một khe hở, kêu ta nhìn gì? La lớn gọi nhỏ làm lão tử tưởng phát hiện báu vật gì!

Lão Ngũ cười nịnh nói:

- Đại ca bớt giận, đại ca bớt giận! Đại ca không cảm thấy chỗ này có khe hở rất lạ sao? Có khi nào đằng sau có kho báu?

Mắt Lão Đại sáng rực:

- Kho báu?

Hết chương 975.

Chương 976. Một Bàn Tay

Lão Tam trong Manh Sơn Ngũ Hổ hào hứng nói:

- Lão Ngũ nói có lý đấy đại ca, nếu không có kho báu thì tại sao nơi này có khe hở?

Lão Tứ ngửa cổ nói:

- Theo ta thấy bên trong chắc chắn có kho báu, không chừng là đại nhân vật Lạc Cửu Thần Cung biết Manh Sơn Ngũ Hổ uy danh lừng lẫy chúng ta đến nên cố ý giấu kho báu tại đây chờ chúng ta tìm đến.

Mắt Lão Ngũ sáng long lanh nói:

- Đại ca thấy không, tam ca, tứ ca đều nói vậy. Lão Ngũ này dám chắc đằng sau có kho báu siêu to! Đại ca, huynh đệ chúng ta sắp phát tài, tìm được kho báu rồi thì rời khỏi Lạc Cửu Thần Cung chó chết này đi.

Lão Nhị gật đầu nói:

- Lạc Cửu Thần Cung này không khác gì Thiên Tuyệt Thần Cung, Lăng Dương Thần Cung, Đông Nhật Thần Cung, huynh đệ chúng ta vì đi vào xem đã lãng phí năm vạn thần tinh nhất giai. Nếu không tìm được chút kho báu thì huynh đệ chúng ta lỗ to.

Năm người này thần kinh có vấn đề, lúc trước từng tham gia thử thách tuyển chọn của ba thần cung khác.

Lão Đại nhanh chóng quyết định:

- Còn chờ cái gì? Tiến!

Lão Đại xông lên trước, chen mạnh vào khe hở hẹp hòi, nhưng chen vào xong gã không đi tiếp mà đứng tại chỗ.

Lão Nhị đẩy mông Lão Đại, chờ giây lát thấy mông bự của đại ca còn chình ình trước mặt.

Lão Nhị hỏi:

- Đại ca sao không đi tiếp? Hay đã thấy kho báu rồi?

Lão Đại nổi giận đùng đùng quát mắng:

- Câm mồm chó lại Lão Nhị, không thấy lão tử bị kẹt à? Mau đẩy lão tử!

Hình như Lão Đại muốn quay đầu lại nhưng vặn vẹo vài cái không thể thành công.

Lão Nhị đạp tới trước một bước gồng sức đẩy mông Lão Đại:

- Đại ca đừng nóng, để ta giúp đại ca!

Cứ thế Lão Đại bị đẩy mông tới trước.

Lão Tam theo sau Lão Nhị, Lão Tứ theo sau Lão Tam, Lão Ngũ theo sau Lão Tứ.

Năm người nối đuôi nhau đi vào.

Khe hở chỉ khoảng trăm thước, rất nhanh năm người trắc trở đi qua.

- Oa!

- Linh khí đậm quá, đậm còn hơn ngọn núi huynh đệ chúng ta đã nhắm trúng!

- Chậc chậc …

Bộp!

Lão Ngũ chưa kịp nói gì đã bị Lão Đại vỗ đầu, hét to:

- Bớt nói nhảm đi, mau kiếm bảo bối!

Lão Tam phát hiện Cảnh Ngôn và Mai Thanh:

- Đại ca mau xem, chỗ đó có đôi cẩu nam nữ đang tắm!

Cảnh Ngôn và Mai Thanh ngồi xếp bằng trong suối nước nóng.

Lão Đại trợn to mắt ốc bươu:

- Hay cho đôi cẩu nam nữ tìm nơi như vậy làm chuyện xấu xa.

Năm người chạy nhanh lên vây xem.

Lão Ngũ trợn to mắt nói:

- Lão Đại, hình như họ không cởi áo.

Năm người ồn ào như thế tất nhiên Cảnh Ngôn, Mai Thanh cũng thấy họ.

Cảnh Ngôn cau mày đứng lên đánh giá năm đầu heo.

Khuôn mặt Mai Thanh tức giận, nàng nghe hết lời năm người nói. Mai Thanh dù sao là nữ, nghe mấy lời đó đương nhiên tức giận.

Vèo!

Mai Thanh không nói nhiều trực tiếp công kích.

Chỉ thấy trước mặt Mai Thanh lấp lánh ánh sáng, thần lực ngưng tụ hung dũng tràn ra ập hướng Manh Sơn Ngũ Hổ. Cảnh Ngôn thấy Mai Thanh dùng vũ khí là một loại ám khí, tốc độ công kích rất nhanh.

Mai Thanh đột nhiên ra tay làm Manh Sơn Ngũ Hổ hết hồn, nhưng họ dù sao là võ giả Hư Thần nhất tinh, ngây người giây lát lập tức phản ứng lại vội đỡ.

Sau một chuỗi tiếng trầm đục, công kích của Mai Thanh bị năm người nhẹ nhàng cản lại.

Lão Ngũ cười to bảo:

- Ha ha ha! Tiểu nha đầu có chút thực lực mà muốn đánh lén đại ca chúng ta? Không nghe ngóng danh tiếng của Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta thế nào!

Mai Thanh không trả lời mà vụt xoay người kéo Cảnh Ngôn định đi.

Cảnh Ngôn sửng sốt.

Mai Thanh sốt ruột nói:

- Cảnh Ngôn ca ca, chúng ta không đánh lại họ, đi mau!

Cảnh Ngôn không biết nên nói cái gì:

- Vậy là xong?

Anh đầu Mai Thanh này tấn công đơn giản quá đi, đánh một đợt ám khí bị cản lại liền hết chuyện.

Mai Thanh cho rằng Cảnh Ngôn không nỡ bỏ chỗ tu luyện này, giải thích một câu:

- Cảnh Ngôn ca ca không nhìn ra họ đều là võ giả Hư Thần nhất tinh sao? Họ có năm người, chúng ta chỉ có hai người sao đánh lại, mau đi theo ta. Ta biết còn một chỗ ẩn khuất khác, tuy linh khí trong đó không bằng nơi này nhưng cũng rất tốt.

Cảnh Ngôn ngạc nhiên nhìn Mai Thanh:

- Nàng còn có chỗ tu luyện dự bị?

Mai Thanh kéo mạnh Cảnh Ngôn nhưng hắn không nhúc nhích:

- Có, Cảnh Ngôn ca ca, giờ đừng nói nhiều, chúng ta đi!

Lúc trước Mai Thanh mời Cảnh Ngôn đi cùng là có ý đồ riêng. Mai Thanh thấy Cảnh Ngôn là từ thế giới hạ cấp phi thăng lên, trông không giống người xấu nên muốn cùng hắn kết bạn, lỡ bị người giành địa bàn có thể thêm một trợ thủ. Nhưng Mai Thanh không ngờ một hơi xuất hiện năm kẻ địch, toàn là Hư Thần nhất tinh. Mai Thanh cho rằng nàng và Cảnh Ngôn không đánh lại năm người này, cho nên không đợi hắn ra tay đã muốn kéo hắn đi.

Lão Nhị thở ra nói:

- Đại ca, địa bàn này không tệ, tốt còn hơn ngọn núi lúc trước chúng ta chọn.

Năm người mới rồi vì nhắm một ngọn núi nên đánh nhau cướp giật. Mỗi tội ngọn núi kia bị một Hư Thần tam tinh chiếm cứ, năm Hư Thần nhất tinh sao giành lại? Bị cho no đòn, chạy vắt giò lên cổ trốn tới bên ngoài khe hở, rồi vô tình phát hiện chỗ này.

Cảnh Ngôn thấy Mai Thanh cố gắng kéo mình đi, bèn nói:

- Mai Thanh đạo hữu đừng kéo ta nữa, nơi này là chúng ta đến trước, không có lý nào nhường lại.

Mai Thanh muốn khuyên nhủ nhưng Cảnh Ngôn đã nhìn hướng Manh Sơn Ngũ Hổ.

Cảnh Ngôn mở miệng hỏi:

- Các ngươi là Manh Sơn Ngũ Hổ?

Lão Đại đắc ý nói:

- Tiểu tử cũng biết uy danh của chúng ta phải không? Lão tử đã nói mà, uy danh Manh Sơn Ngũ Hổ vang dội trong thần vực!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Chưa nghe nói qua.

Cơ mặt Lão Đại cứng ngắc:

- A? Tiểu tử nói gì?

Cảnh Ngôn híp mắt chỉ hướng khe hở gần đó, nói:

- Năm ngươi hãy nghe cho kỹ, giờ biến ra khỏi chỗ này cho ta!

Năm người nhìn Cảnh Ngôn rồi cười phá lên.

Lão Ngũ cười to bảo:

- Ha ha ha! Ha ha ha ha ha ha! Đại ca, tiểu tử này kêu chúng ta biến kìa!

Lão Đại vung tay lên:

- Xông lên, đánh cho mẫu thân hắn không nhận ra!

- Hú hú!

Năm người cùng xông lên.

Mai Thanh đứng một bên lẩm bẩm:

- Tiêu rồi.

Mai Thanh nhìn Cảnh Ngôn lại ngó khe hở vách núi, rối rắm có nên bỏ lại Cảnh Ngôn tự mình chạy đi không.

Nhưng trước khi Mai Thanh có quyết định Cảnh Ngôn đã một bàn tay tát bay Manh Sơn Ngũ Hổ

Một chưởng ấn lớn màu đỏ ngưng tụ trên đỉnh đầu nhóm người.

Hết chương 976.

Chương 977. Năm Tên Quái Thai Thần Kinh

Manh Sơn Ngũ Hổ gào rống xông hướng Cảnh Ngôn bỗng chốc như bị đóng đinh tại chỗ, thân thể làm động tác lao lên nhưng cứng ngắc không nhúc nhích.

Chưởng ấn đỏ trên đỉnh đầu họ đổ ập xuống.

Lão Đại đảo tròng mắt:

- Khốn kiếp, chuyện gì đây?

Lão Đại muốn nói chuyện nhưng phát hiện không mở miệng được, gã muốn dùng thần niệm giao lưu với huynh đệ, lại nhận ra thần niệm không thể rời khỏi người.

Lão Nhị thầm nghĩ:

- Tại sao ta không nhúc nhích được?

Mặt Lão Tam trắng bệch nghĩ:

- Xong đời, lần này lại đụng tới cường giả.

Lão Tứ thầm nghĩ:

- Vì sao chúng ta xui xẻo vậy? Manh Sơn Ngũ Hổ là bá chủ một phương tiếng tăm lừng lẫy!

Lão Ngũ nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, thầm nghĩ:

- Tính sai, nơi này không có kho báu chỉ có một tên rất lợi hại chờ. Chết tiệt, chắc hắn biết chúng ta sẽ đến nên cố ý gài bẫy!

Bùm!

Chưởng ấn đỏ giáng xuống, năm Manh Sơn Ngũ Hổ bị đè bẹp dí. Bọn họ cố vùng vẫy, nhưng với tu vi Hư Thần nhất tinh sao có năng lực thoát khỏi tay Cảnh Ngôn?

Mai Thanh trợn to mắt ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn.

Đây là thực lực kiểu gì?

Mai Thanh không ngờ Cảnh Ngôn sẽ mạnh đến như thế. Nếu nàng biết hắn có thể nhẹ nhàng nghiền áp Hư Thần nhất tinh thì tuyệt đối không dám mời hắn. Mai Thanh cho rằng Cảnh Ngôn không mạnh hơn mình bao nhiêu, nên nàng mới dám mời hắn cùng đến đây tu luyện.

Giờ thì …

Các suy nghĩ rối loạn trong óc Mai Thanh.

Trong một chiêu áp chế năm Hư Thần nhất tinh không thể nhúc nhích, Hư Thần nhị tinh bình thường không làm được, tức là Cảnh Ngôn rất có thể là tam tinh.

Trời ạ, một Hư Thần tam tinh.

Trong thử thách tuyển chọn trước kia Hư Thần tam tinh toàn vào tốp mấy trăm. Nên biết thí sinh không được lớn hơn năm ngàn tuổi, Hư Thần tam tinh dưới năm ngàn tuổi tính là thiên tài trong Thần giới.

Thiên tài như vậy vào bốn thần cung sẽ được đặc biệt bồi dưỡng.

Cảnh Ngôn nhìn Manh Sơn Ngũ Hổ nằm sấp dưới đất, thầm buồn cười, năm kẻ dở hơi.

Cảnh Ngôn không có sát tâm với năm người này, vì hắn cảm giác họ không có sát ý, chắc không phải kẻ tội ác tày trời. Ít nhất trong tay năm người không dính nhiều mạng sống, nếu là kẻ giết nhiều người sẽ không lừa được cảm ứng của Cảnh Ngôn.

Hơn nữa nơi này là Trùng Điệp Phong, Lạc Cửu Thần Cung không cho phép tùy ý giết chóc. Đánh lộn ẩu đả giành địa bàn thì được, nếu xảy ra mạng người Lạc Cửu Thần Cung sẽ ra mặt kiểm soát.

Cảnh Ngôn thu lại thần lực, Manh Sơn Ngũ Hổ có thể nói chuyện.

- Gia gia tha mạng!

- Đại gia, chúng ta có mắt mà không thấy Thái Sơn, xin hãy tha cho chúng ta!

- …

Manh Sơn Ngũ Hổ có thể nói chuyện liền chảy nước mắt nước mũi xin tha.

Năm tên này đúng là quái đản, thấy không đánh lại liền không chút hình tượng van xin.

Năm người này hơi đáng giận chút, làm việc xấu cũng nhiều nhưng không phải loại người bụng dạ tàn nhẫn. Năm người đến từ nơi nhỏ tên Manh Sơn, vào Lạc Cửu Thần Cung báo danh tham gia thử thách tuyển chọn không phải thật sự muốn làm thành viên, họ chỉ muốn xem một cái.

Cảnh Ngôn trầm giọng nói:

- Năm ngươi xâm nhập chỗ này có biết là mạo phạm ta không?

Lão Đại cầu xin:

- Vâng vâng, chúng ta mạo phạm, nhưng đại nhân người lớn rộng lượng xin đừng so đo với chúng ta.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, thu về thần lực, lực lượng pháp tắc.

Manh Sơn Ngũ Hổ phát hiện lực lượng trói buộc của mình biến mất thì từ từ đứng dậy, năm người liếc nhau.

Mấy người dùng thần niệm lén giao lưu:

- Làm sao bây giờ đại ca?

- Đại ca, tên này quá mạnh, chúng ta tạm thời không đánh lại hắn, thôi đừng đánh. Chờ lần sau chúng ta chuẩn bị đầy đủ lại phân cao thấp với hắn.

Lão Tứ nói:

- Đúng rồi, lần sau chuẩn bị sẵn sàng sẽ dạy hắn bài học, cho hắn biết uy phong của Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta!

Lão Đại truyền âm lại cho bốn người:

- Ừ, núi xanh còn đó, lần này bỏ đi. Chuẩn bị … chạy!

Vèo!

Năm người co cẳng chạy, Lão Đại mập mạp ngược lại tốc độ nhanh nhất.

Cảnh Ngôn thấy năm người xoay người bỏ chạy thì sửng sốt.

Phụp!

Lão Đại chen vào khe hở vách núi, sau đó … lại bị kẹt.

Bốn người khác xoe tròn mắt, họ lo cắm đầu chạy quên mất khe hở hẹp không thể cùng nhau lao ra.

Cảnh Ngôn, Mai Thanh lại gần thấy cảnh này thì xì cười.

Cảnh Ngôn vươn tay chộp Lão Đại ra.

Lão Đại tức giận quát:

- Khốn kiếp, tại sao khe hở này nhỏ vậy!?

Lão Ngũ lẩm bẩm:

- Đại ca nên giảm béo.

Lão Đại quát nạt:

- Câm mồm cho lão tử!

Lão Tam mặt như đưa đám nói:

- Đại ca, chúng ta lại bị bắt!

Cảnh Ngôn nét mặt sa sầm hỏi:

- Năm người muốn chạy?

Lão Đại cười nịnh nói:

- Gia gia đừng hiểu lầm, không phải chúng ta muốn chạy mà là …

Cảnh Ngôn híp mắt hỏi:

- Là gì?

- …

Năm người á khẩu, không giải thích được động tác vừa rồi.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Thôi, ta không giết các ngươi, nhưng không thể tha cho các ngươi dễ vậy. Các ngươi mạo phạm ta trước, nếu không cho một bài học thì ta mất mặt. Giao ra thần tinh trên người các ngươi, nhớ kỹ, là tất cả thần tinh. Nếu để ta phát hiện các ngươi lén giấu dù chỉ một khối thần tinh thì đừng trách ta không khách khí.

Cảnh Ngôn phát ra dao động thần lực mạnh mẽ.

Manh Sơn Ngũ Hổ kinh hoàng liếc nhau.

Lão Nhị nói:

- Đại ca, tặng thần tinh cho gia gia này đi!

Lão Tam nói:

- Gia gia muốn thần tinh là vinh hạnh của chúng ta!

Lão Ngũ thấm thía nói:

- Thần tinh gì đó là vật ngoài thân, gia gia cần thì chúng ta có lý do gì từ chối?

Lão Đại nhanh chóng lấy ra một chiếc tu di giới chỉ hai tay đưa tới trước mặt Cảnh Ngôn, mắt ngấn lệ nói:

- Gia gia đại nhân, tất cả thần tinh của chúng ta đều ở trong này.

Lão Tứ nói thêm vào:

- Thần tinh của năm chúng ta đều do đại ca giữ!

Cảnh Ngôn nhận lấy tu di giới chỉ xem xét, khóe môi cong lên. Năm tên quái thai này có nhiều thần tinh, trong tu di giới chỉ đựng hơn hai vạn thần tinh nhất giai. Năm người báo danh tham gia tuyển chọn dùng hết năm vạn thần tinh nhất giai, nếu không sẽ có càng nhiều.

Hết chương 977.

Chương 978. Khu Hổ Thôn Lang

Cảnh Ngôn đang thiếu thần tinh tu luyện, hắn vung tay nói:

- Ta nhận thần tinh, các ngươi xéo đi!

Năm người liên tiếp cảm ơn:

- Đa tạ gia gia đại nhân!

Sau khi Manh Sơn Ngũ Hổ như ong vỡ tổ xông hướng khe hở. Lão Đại lại bị kẹt, Lão Nhị nóng nảy đạp mông bự đẩy Lão Đại vào.

Lão Đại rú lên:

- A!

Lão Đại tức giận quát:

- Tên khốn nào đá ta!?

Tiếng quát xa dần.

Mai Thanh xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ca ca …

Cảnh Ngôn cười nói:

- Trong chiếc tu di giới chỉ này có hơn hai vạn bốn ngàn thần tinh nhất giai, chúng ta mỗi người một nửa.

Mai Thanh rối rít xua tay, kiên quyết từ chối:

- Vậy sao được, ta không cần! Nếu không có Cảnh Ngôn ca ca thì chỗ tu luyện đã bị năm người kia cướp đi, ta làm sao có thể lấy số thần tinh này.

Một lý do nữa là Mai Thanh không dám nhận, dù sao nàng mới quen Cảnh Ngôn, không biết tính hắn. Mai Thanh lo lỡ như Cảnh Ngôn cố ý thử nàng, nếu nàng nhận một nửa thần tinh làm hắn giận thì mất nhiều hơn được, không chừng vừa chẳng lấy được thần tinh vừa bị đuổi đi.

Huống chi hiện giờ rất tốt, có cường giả như Cảnh Ngôn dù võ giả khác phát hiện nơi ẩn khuất này cũng không sợ bị cướp. Một cường giả tình nghi là Hư Thần tam tinh, nguyên Trùng Điệp Phong không bao nhiêu người có thể cướp chỗ tu luyện từ tay hắn.

Cảnh Ngôn cất thần tinh:

- Vậy tu luyện tiếp đi.

Hai người tiếp tục tu luyện.

Bên ngoài khe hở vách núi.

Lão Đại Manh Sơn Ngũ Hổ tức giận nhìn bốn người khác:

- Mới rồi là tên khốn nào đá ta?

Bốn người ngây thơ vô tội lắc đầu.

Lão Nhị dời đề tài:

- Đại ca, chúng ta không còn thần tinh, làm sao bây giờ?

Mới nãy là Lão Nhị đá, nhưng gã tuyệt đối không thừa nhận, nhóm Lão Tam cũng sẽ không tố cáo.

Lão Đại lộ vẻ mặt đắc ý nói:

- Hừ, ta chỉ giao ra thần tinh nhất giai, lén giữ lại kết tinh pháp tắc.

Một khối kết tinh pháp tắc giá trị một ngàn thần tinh nhất giai.

Mấy người reo lên:

- Đại ca quá thông minh!

- Đại ca của chúng ta đúng là lợi hại, biết lén giữ lại kết tinh pháp tắc.

- Tốt quá!

Cảnh Ngôn chỉ kêu họ giao ra thần tinh chứ không bắt nộp tài nguyên khác.

Lão Đại hung hăng nói:

- Tiểu tử đó dám cướp thần tinh của Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta, thật là gan to bằng trời!

Lão Ngũ phân tích:

- Đại ca, tiểu tử đó thực lực không tệ, huynh đệ chúng ta hình như yếu hơn hắn một chút.

Lão Đại trừng mắt:

- Đối phó tiểu tử đó còn cần huynh đệ chúng ta tự ra tay sao? Ngu xuẩn!

Mắt Lão Tam sáng rực hưng phấn nói:

- Đại ca có kế sách đối phó hắn?

Lão Đại híp mắt cười nói:

- Hừ, lão tử chợt nhớ một kế xua cọp đuổi sói. Các ngươi không quên Hư Thần tam tinh trên ngọn núi mới đánh chúng ta đi?

Lão Ngũ nghiến răng nghiến lợi nói:

- Sao quên được, chúng ta bị hắn đánh bầm dập. Tên khốn chết tiệt, Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta quyết không tha cho hắn!

Lão Đại càng nói càng hưng phấn, tự cười hể hả:

- He he, chúng ta lén nói cho người kia biết nơi có linh khí đậm để hắn tới đối phó tiểu tử bên trong. Ha ha ha, cho bọn họ chó cắn chó chẳng phải là diệu kế?

Mấy người khác vuốt mông ngựa nịnh hót:

- Đại ca anh minh!

Lão Đại nhướng mí mắt nói:

- Nhảm nhí, lão tử không anh minh thì sao làm đại ca của các ngươi?

Trên một ngọn núi đậm linh khí.

Một cường giả đẳng cấp Hư Thần tam tinh thấy Manh Sơn Ngũ Hổ chạy về, trầm giọng quát:

- Mấy tên ngu các ngươi còn dám trở về?

Năm lũ ngu này mới rồi định cướp núi của gã, bị gã đánh bờm đầu bỏ chạy, mới qua không lâu lại trở về.

Lão Đại thấy đối phương lại định đánh vội hét lên:

- Ngừng!

Lão Đại mắt cún nói:

- Vị đại nhân này, chúng ta phát hiện một bí mật, đại nhân muốn biết không?

Hư Thần tam tinh không cho là đúng nói:

- Năm tên ngu ngốc các ngươi mà phát hiện ra được bí mật gì?

Hư Thần tam tinh này tên Sài Dương, thiên phú rất cao, tu luyện hơn ba ngàn năm đã đến đẳng cấp tam tinh.

Manh Sơn Ngũ Hổ thề thốt:

- Đại nhân, chúng ta thật sự phát hiện một bí mật!

- Đúng rồi, là bí mật ghê gớm.

Sài Dương hừ lạnh một tiếng:

- Nói đi, ta chờ xem năm đồ ngu phát hiện được bí mật gì. Hừ, nếu dám lừa gạt lãng phí thời gian của ta thì đừng trách ta trở mặt.

Lão Đại hoa tay múa chân miêu tả:

- Đại nhân, chúng ta phát hiện một chỗ tu luyện rất tốt, ở đó linh khí và pháp tắc cực kỳ thuần khiết. Ta nghĩ nó, ưm, hơn ngọn núi này gấp vài lần. Với thực lực của đại nhân nên đi chỗ đó tu luyện.

Sài Dương giơ tay tính đánh người:

- Chỗ tu luyện? Linh khí đậm hơn nơi này gấp mấy lần? Mấy tên ngu này tưởng ta khờ giống các ngươi sao? Nơi tốt như vậy các ngươi không tự mình chiếm mà chạy tới cho ta biết?

Manh Sơn Ngũ Hổ đồng thanh kêu lên:

- Ngừng!

Lão Đại nói nhanh:

- Đại nhân, chúng ta nói thật ra vậy. Nơi đó bị hai võ giả chiếm, chúng ta đánh với họ nhưng không thắng nên …

Sài Dương nổi lên hứng thú:

- A?

Lão Ngũ đảo tròng mắt nói:

- Hai võ giả đó mạnh hơn chúng ta một chút, đại nhân nhìn xem, trừ vết thương mới bị đại nhân đánh ra không có cái mới.

Sài Dương nhìn mấy người, bọn họ trừ đội đầu heo ra đúng là thân thể không có vết thương khác.

Sài Dương hơi động lòng:

- Các ngươi xác định chỗ tu luyện đó linh khí và pháp tắc càng đậm?

Dù sao cách thử thách tuyển chọn còn vài tháng, nếu tìm ra nơi tu luyện càng tốt thì sẽ được lợi lớn.

Lão Đại vỗ ngực thề thốt:

- Đại nhân không tin chúng ta sao? Chúng ta làm sao dám lừa đại nhân?

Sài Dương trầm ngâm nói:

- Ta tin các ngươi một lần, đi trước dẫn đường đi.

Cho bọn họ đi trước dẫn đường, nếu mấy tên ngu này dám lừa gã thì sẽ đập cho một trận nữa.

Manh Sơn Ngũ Hổ dẫn Sài Dương đến trước khe hở vách núi.

Lão Đại vươn tay chỉ:

- Đại nhân, chỗ tu luyện ẩn sau khe hở đó, đại nhân thấy nơi này giấu kín không? Người bình thường không thể tìm thấy.

Sài Dương liếc Manh Sơn Ngũ Hổ một cái, uy hiếp:

- Các ngươi chờ ở đây, nếu ta không thấy đất báu tu luyện mà các ngươi nói thì đừng trách ta!

Sài Dương lắc người chui vào khe hở.

Manh Sơn Ngũ Hổ trào phúng nói:

- Tên ngu đó dám mắng Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta ngu?

- Đúng vậy! Siêu đần, chúng ta nói mấy câu đã dụ được hắn lại đây.

- Hừ, có lời cho hắn, nếu không phải vì đối phó tiểu tử cướp thần tinh của chúng ta thì còn lâu mới nói cho biết đất báu tu luyện này.

Hết chương 978.

Chương 979. Sài Dương Muốn Khóc

Manh Sơn Ngũ Hổ không nghe lệnh Sài Dương chờ ở ngoài khe hở vách núi, họ đi thẳng tới ngọn núi tu luyện bị Sài Dương chiếm.

- Thoải mái!

- Nơi này không tệ, nếu có thể tu luyện ở đây mấy trăm năm thì tuyệt.

- Tốt thật, chỉ kém hơn Manh Sơn của huynh đệ chúng ta chút thôi.

Năm người vây quanh nhau ngồi xếp bằng, hớn hở tám chuyện.

Nói ngọn núi tu luyện này kém hơn Manh Sơn của họ một chút hoàn toàn là bậy bạ. Manh Sơn là núi sâu rừng thẳm, nếu không thì tu vi Hư Thần nhất tinh cỡ như họ sao có thể xưng bá? Còn làm ra tên tuổi Manh Sơn Ngũ Hổ. Manh Sơn Ngũ Hổ thật sự xưng vương xưng bá trong manh Sơn, đám Thánh Đạo cảnh, số ít Nửa Bước Hư Thần không đánh lại năm người.

Lão Đại lườm Lão Ngũ, tát một cái vào gáy:

- Lão Ngũ, ngươi toàn giỏi nói bậy bạ, chỗ rách nát này sao có thể so sánh Manh Sơn của huynh đệ chúng ta?

Lão Ngũ đổi ngay bộ mặt nghiêm túc nói:

- Đại ca dạy chí phải, tuy nơi này không tệ nhưng kém xa Manh Sơn của chúng ta.

Lão Đại chợt trợn to mắt quát mắng:

- Câm mồm hết đi, mau tu luyện. Lão tử vì vào Lạc Cửu Thần Cung tốn công sức nhiều vậy, không hút nhiều chút linh khí sao được?

Năm người này tuy hơi quái đản nhưng thiên phú tu luyện không thấp, nếu không đã chẳng thể cùng nhau thăng cấp Hư Thần.

Trong Thần giới chỉ số ít võ giả vào đến đẳng cấp Hư Thần, chẳng qua số lượng võ giả quá lớn, chỉ riêng Lưu Ly Thần Vực đã nhiều không đếm xuể. Bởi vậy mới thấy võ giả đẳng cấp Hư Thần nhiều đầy đường.

Manh Sơn Ngũ Hổ tập trung tinh thần nhắm mắt hấp thu linh khí, cảm ngộ pháp tắc, tu luyện.

Nhưng họ không thể yên tâm tu luyện bao lâu, họ không biết có một người đang lao nhanh hướng ngọn núi này.

Một bóng người nôn nóng lao nhanh hướng ngọn núi Manh Sơn Ngũ Hổ tu luyện:

- Tổ cha nó!

Người này chính là Sài Dương nghe Manh Sơn Ngũ Hổ xúi giục đi cướp chỗ tu luyện của Cảnh Ngôn và Mai Thanh.

Sài Dương lao đi rất nhanh, thoạt trông rất quỷ dị vì quanh người gã có lực lượng pháp tắc bảy sắc. Thoạt trông không có gì lạ nhưng xem kỹ thì thấy trong quần sáng Sài Dương không mặc đồ, trần truồng.

Dường như Sài Dương rất tức giận vừa lao đi vừa chửi rủa.

Một Hư Thần nhị tinh thấy Sài Dương, kêu lên:

- Mau nhìn kìa!

Hư Thần nhị tinh khác nghiêm túc nói:

- Nhìn gì? A, hơi thở thật mạnh, người này rất mạnh, mạnh còn hơn ta, chắc là đẳng cấp Hư Thần tam tinh.

Hư Thần nhị tinh đầu tiên nhướng mi mắt nói:

- Ta không kêu ngươi xem thực lực của hắn, nhìn kỹ đi.

- Nhìn gì?

- Thì … sao hắn không mặc đồ?

Dưới lực lượng pháp tắc ẩn giấu là thân thể trần truồng của Sài Dương.

- Ha ha ha, thật là thú vị, người đó là ai?

- Dữ dội quá, Trùng Điệp Phong có nhiều người vậy mà hắn không mặc đồ chạy rông như thế.

- Thú vị! Thú vị! Hay bị khùng?

- Không ngờ có kẻ có sở thích như vậy, hôm nay được mở rộng tầm mắt rồi.

Ngày càng nhiều người chú ý Sài Dương không mặc đồ, người trên Trùng Điệp Phong quá nhiều, gã lao nhanh như vậy vốn đã gây chú ý. Sài Dương cố gắng dùng lực lượng pháp tắc che đậy nhưng nó dù sao không phải đồ thật, đám võ giả đẳng cấp Hư Thần hơi chú ý chút là nhìn xuyên qua lực lượng pháp tắc biết gã không mặc đồ.

Một Hư Thần từng trao đổi với Sài Dương đã nhận ra gã, mở miệng hỏi:

- Sài Dương huynh làm sao vậy?

- Sài Dương? Tên nghe quen quen, hình như nghe ở đâu rồi.

- Thì ra là Sài Dương, hắn là Hư Thần tam tinh, mới hơn ba ngàn tuổi.

Sài Dương là Hư Thần tam tinh tất nhiên có danh tiếng, trong mấy chục vạn võ giả ở Trùng Điệp Phong tốt xấu gã xếp hàng mấy trăm, khá nhiều người biết tên gã.

Mất mặt chết!

Sài Dương vừa bay nhanh vừa nóng máu, thầm cầu nguyện tuyệt đối đừng bị người nhận ra, nếu bị nhận ra thì mất mặt chết.

Nhưng sợ cái gì đến cái đó.

Sài Dương nghe có người kêu tên mình.

Sài Dương giương mắt nhìn thấy Hư Thần nhị tinh quen thuộc.

Sài Dương rủa thầm:

- Chết tiệt!

Sài Dương rất bực bội, ước gì đi lên đánh tên khốn trước mặt thành đầu heo. Nhưng vấn đề là trong trạng thái này gã dây dưa với tên này sẽ bị càng nhiều người thấy, sẽ càng mất mặt.

Trong lòng Sài Dương như có một vạn con ngựa chạy nhanh qua:

- A a a!!!

Sài Dương hận chết Manh Sơn Ngũ Hổ.

Lúc trước Manh Sơn Ngũ Hổ đến ngọn núi tu luyện gã chiếm cứ xúi gã đi cướp đất báu tu luyện bí ẩn, Sài Dương rất là động lòng nên đi theo. Sài Dương đi qua khe hở vách núi ẩn khuất, cảm nhận được ngay dao động linh khí đậm đặc ập vào mặt, làm tinh thần gã phấn khởi.

Chỗ tốt!

Quả nhiên Manh Sơn Ngũ Hổ không nói dối lừa gã, chỗ này đúng là đất báu tu luyện. Sài Dương cảm thấy nơi này không thua gì núi tu luyện cao nhất Trùng Điệp Phong, nếu có thể chiếm nơi này làm của riêng thì quá tuyệt vời.

Sau đó Sài Dương thấy Cảnh Ngôn và Mai Thanh đang tu luyện.

Cảnh Ngôn, Mai Thanh sẽ không chắp tay nhường đất báu tu luyện, Sài Dương muốn chiếm cứ thì chỉ có thể ra tay cướp đoạt.

Lao vào đánh xong Sài Dương hối hận muốn chết. Gã cho rằng quyết định cướp giật là sai lầm lớn nhất gã đã làm trong đời.

Võ giả nam trông trẻ măng mà thực lực siêu khủng bố. Sài Dương vừa đánh ra một chiêu công kích sau đó mơ hồ bị thua, gã chỉ kịp cảm nhận năng lượng kinh khủng oanh kích vào mình, sau đó gã bay, bay mất kiểm soát.

Sài Dương chưa phục, định đứng lên đánh tiếp, rồi hoa mắt thấy võ giả nam trẻ đến bên cạnh một chân đạp lên ngực, gã gồng sức vùng vẫy hết mức có thể mà không bò dậy được. Lúc đó Sài Dương mới thật sự hiểu võ giả trẻ như măng non này mạnh hơn mình nhiều, sức gã không thể đối kháng.

Sau đó Sài Dương muốn khóc.

Tất cả tài nguyên trên người bị cướp đi hết, đúng vậy, bao gồm quần áo, càng đừng nói không gian di động, thần khí công kích bình thường mang theo bên người. Thần khí công kích đó là Sài Dương khó khăn mạo hiểm mạng sống mới lấy được, nhưng bây giờ nó đã bị cướp mất.

Sài Dương muốn chống cự, vấn đề là gã không có sức vùng lên. Hai bên cách biệt quá lớn, võ giả trẻ tùy tiện giẫm lên đã đè gã không thể nhúc nhích.

Hết chương 979.

Chương 980. Con Mồi

Sài Dương thầm hận, không phải hận Cảnh Ngôn, gã đi cướp địa bàn của người ta nhưng không đánh lại chủ nhân, bị lột sạch là tự tìm. Sài Dương hận Manh Sơn Ngũ Hổ.

Lúc này Sài Dương hận không thể cắn chết năm đồ ngu Manh Sơn Ngũ Hổ.

Sài Dương rốt cuộc trở lại núi tu luyện đã bị Manh Sơn Ngũ Hổ chiếm cứ, gã thấy ngay năm người ngồi xếp bằng thành vòng tròn.

Tiếng gầm của Sài Dương vang vọng khắp núi tu luyện:

- Năm đồ ngu các ngươi còn dám ở lại đây!

Manh Sơn Ngũ Hổ đứng phắc dậy nhìn Sài Dương mới về.

Không khí đặc biệt nặng nề.

Lão Ngũ chợt cười phá lên, chỉ vào Sài Dương:

- Ha ha ha! Đại ca nhìn kìa, tên này không mặc quần áo đã chạy ra, thú vị, thật là thú vị!

Bốn người khác cũng cười đau bụng.

- Ha ha ha ha ha ha ha ha!

Sài Dương phát điên:

- A!

Sài Dương lao nhanh lên trước, đầu tiên là túm lấy Lão Ngũ cười nhạo mình, giơ nắm đấm đánh vào mặt Lão Ngũ.

Sài Dương muốn giết năm người này, nếu ở bên ngoài gã tuyệt đối không do dự, Nhưng nơi này dù gì là Lạc Cửu Thần

Cung, giết người trong Trùng Điệp Phong nếu bị Lạc Cửu Thần Cung điều tra thì hậu quả rất khó nói.

Cho nên Sài Dương dằn xuống sát ý, nhưng Manh Sơn Ngũ Hổ không tránh được no đòn.

Lão Đại thấy Lão Ngũ bị đánh thì hét to một tiếng:

- Khốn kiếp, ngươi dám đánh Lão Ngũ!? Các huynh đệ, lên!!!

Lão Đại dẫn đầu cầm thánh khí tấn công Sài Dương, mấy người khác cũng xông lên ngay.

Năm huynh đệ rất đoàn kết.

Tuy bọn họ đồng lòng nhưng Sài Dương là Hư Thần tam tinh, năm người mới có cảnh giới Hư Thần nhất tinh làm sao đánh thắng được?

Dù Sài Dương trần truồng chỉ có thể dựa vào nắm đấm thì Manh Sơn Ngũ Hổ vẫn không đánh lại.

Lát sau trên núi tu luyện vang tiếng gào thét của Manh Sơn Ngũ Hổ.

Dưới chân núi tụ tập nhiều võ giả. Sài Dương không mặc đồ chạy nhanh đi đã lan truyền khắp nơi, đám đông võ giả chạy tới xem việc vui. Bọn họ nghe tiếng gào thét từ đỉnh núi vọng xuống.

- Chuyện gì xảy ra?

- Trên ngọn núi có chuyện gì vậy?

- Đi lên xem sao?

- Ngươi dám lên? Sài Dương là Hư Thần tam tinh, không sợ bị đánh thì cứ lên.

Đa số võ giả không dám lên núi, nhưng có một ít thực lực hơi mạnh như Hư Thần nhị tinh đỉnh cao, ít ỏi Hư Thần tam

tinh hăng hái leo núi.

Nhưng họ chưa đến đỉnh núi thì thấy năm tên trần trùng trục lao nhanh xuống.

Năm tên trần truồng đã biến hình, cái đầu sưng to.

Bọn họ chính là Manh Sơn Ngũ Hổ, hiển nhiên bị Sài Dương tức giận lột sạch đồ.

Tiếng rống của Sài Dương vọng ra:

- Năm đồ ngu các ngươi đừng để ta nhìn thấy bên ngoài Lạc Cửu Thần Cung, nếu không ta sẽ giết các ngươi!

Manh Sơn Ngũ Hổ cắm đầu chạy trốn.

- Chuyện gì vậy?

- Hôm nay sao thế này, không lẽ nổi phong trào không mặc đồ đi dọa?

Một số võ giả nữ thấy năm thân thể trơn bóng thì tái mặt hét chói tai:

- A!!!

Năm người chạy vắt giò lên cổ một lúc lâu sau mới ngừng lại trong một góc khuất. Năm người ngồi xổm thở hồng hộc.

Các Manh Sơn Ngũ Hổ căm hờn hậm hực nói:

- Đại ca …

- Ài, huynh đệ chúng ta thật xui xẻo, giờ phải làm sao đây đại ca?

- Mất luôn quần áo.

- Tên khốn kiếp đó! Tên Sài Dương phải không? Hừ, sau này đừng để ta gặp ở bên ngoài, nếu không ta sẽ cắn chết hắn!

Lão Nhị trông mong nhìn Lão Đại, hỏi:

- Chúng ta làm sao bây giờ hả đại ca?

Lão Đại trợn to mắt nói:

- Còn làm sao nữa? Về Manh Sơn! Thế giới bên ngoài quá nguy hiểm, không thích hợp huynh đệ chúng ta lăn lộn, về Manh Sơn tốt hơn.

Lão Ngũ cảm khái gật đầu nói:

- Đúng rồi, về Manh Sơn. Đại ca nói đúng, Manh Sơn an toàn thoải mái hơn.

Lão Đại đứng dậy, vung tay lên nói:

- Đi, trước tiên đi cướp đồ, không thể cứ như vậy trở về.

Manh Sơn Ngũ Hổ lên đường đi tìm con mồi.

Lão Ngũ thấy một võ giả trẻ đi trong Trùng Điệp Phong liền báo cho Lão Đại:

- Đại ca, phát hiện một mục tiêu!

Lão Đại cũng thấy võ giả trẻ đang đi:

- Là người đó?

Lão Ngũ phân tích hợp lý rõ ràng:

- Đúng rồi đại ca, trông tiểu tử này nhỏ tuổi, thực lực không quá mạnh, với uy danh của huynh đệ chúng ta cướp bóc hắn chắc không thành vấn đề.

Lão Đại định ra lệnh hành động:

- Rồi, vậy chọn hắn! Chuẩn bị …

Lão Nhị chợt ngắt lời, nheo mắt nói:

- Chờ chút đã đại ca! Tiểu tử trong đất báu tu luyện trông cũng trẻ nhưng …

Lão Nhị đang ám chỉ Cảnh Ngôn.

Lão Đại vỗ trán:

- Phải rồi! Tiểu tử nhìn trẻ tuổi nhưng chưa chắc dễ đối phó.

Lão Đại nhìn Lão Nhị, hỏi:

- Làm sao bây giờ?

Lão Nhị nham hiểm nhìn Lão Ngũ, nói:

- Đại ca, nếu người này là con mồi Lão Ngũ chọn trúng thì để Lão Ngũ đi ra ngoài thử trước. Nếu tiểu tử đó thực lực bình thường chúng ta liền đi lên cướp, nếu tiểu tử đó mạnh thì để hắn đánh Lão Ngũ một trận là được.

Lão Đại nhìn Lão Ngũ, khuôn mặt nghiêm túc nói:

- Không tồi, ý này hay. Lão Ngũ lên đi, nhớ kỹ, không thể bôi xấu uy danh của Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta!

Lão Ngũ hụt hơi nói:

- Đại ca, cái này … không được đâu, tại sao để một mình ta đi?

Lão Đại giơ chân đá Lão Ngũ bay ra thân cây:

- Bớt nói nhảm đi, lão tử kêu ngươi lên thì lên!

Lão Ngũ vừa lúc rớt xuống trước mặt võ giả trẻ đi một mình.

Võ giả trẻ nhìn người trần truồng mặt sưng to đột nhiên xuất hiện trước mắt, sợ hết hồn.

Lão Ngũ bò dậy, vỗ tro bụi dính trên người, khóe mắt liếc chỗ đám người Lão Đại núp, quay sang nhìn võ giả trẻ.

Lão Ngũ nghiến răng quát hướng võ giả trẻ:

- Tiểu tử, hãy giao ra tu di giới chỉ của ngươi!

Võ giả trẻ cẩn thận nhìn kỹ xác định Lão Ngũ là con người chứ không phải quái vật đầu heo, hỏi:

- Ngươi … muốn trấn lột ta?

Lão Ngũ quát mắng:

- Đúng vậy! Lão tử là Manh Sơn Ngũ Hổ uy danh lừng lẫy, trấn lột ngươi đó là xem trọng ngươi! Bớt nói nhảm đi, mau giao tu di giới chỉ ra!

Võ giả trẻ không nói nữa trực tiếp tấn công Lão Ngũ.

Lão Ngũ thấy đối phương đột nhiên ra tay thì hết hồn, nhưng giây sau đắc ý vênh váo. Vì võ giả trẻ chỉ là Nửa Bước Hư Thần, không tạo thành uy hiếp gì với gã.

Lão Ngũ vênh váo nói:

- Ha ha ha! Chỉ bằng tiểu tử nhà ngươi cũng dám ra tay với lão tử?

Hết chương 980.

Chương 981. Bảng Thiên Hoa

Võ giả trẻ ngừng lại, gã nhìn ra Lão Ngũ là đẳng cấp Hư Thần, không đánh lại được.

Vù vù vù vù vù!

Chợt vài thân thể trắng bóc lao ra.

Võ giả trẻ trợn mắt há hốc mồm tưởng mình hoa mắt.

Hôm nay là ngày gì thế này? Võ giả trẻ ngây người.

Bốn người Lão Đại quan sát trong bóng tối, thấy võ giả trẻ công kích Lão Ngũ mà gã nhẹ nhàng ngăn cản, thế là cả đám yên lòng.

Gặp người dễ ăn hiếp thì họ không sợ cái chi, lập tức lao ra bao vây võ giả trẻ vào giữa.

Lão Đại hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Tiểu tử hãy nghe kỹ đây, huynh đệ chúng ta là Manh Sơn Ngũ Hổ uy danh lừng lẫy, hôm nay ngăn ngươi lại là muốn ăn cướp, ngươi mau giao tu di giới chỉ ra!

Võ giả trẻ vội khom người, cố than nghèo:

- Mấy vị lão đại, ta … ta không có tài nguyên gì. Ta chỉ là Bán Thần bình thường, mấy trăm năm mới tích góp được một vạn thần tinh nộp phía báo danh thử thách Lạc Cửu Thần Cung, ta thật sự không có dư tài nguyên.

Lão Đại nhìn võ giả trẻ chằm chằm:

- Ngươi không có tài nguyên?

Võ giả trẻ nói:

- Ta thật sự không có nhiều tài nguyên, mấy vị lão đại hãy tha cho ta đi! Manh Sơn Ngũ Hổ uy danh lừng lẫy, mấy vị lão đại đều là đại nhân vật cần gì cướp Bán Thần như ta?

Lão Ngũ mắt lóe sáng hỏi:

- Tiểu tử nghe tiếng chúng ta?

Võ giả trẻ đảo tròng mắt, gật đầu lia:

- Nghe qua, đương nhiên biết rồi, Lưu Ly Thần Vực có ai không biết Manh Sơn Ngũ Hổ?

Thật ra võ giả trẻ không biết Manh Sơn Ngũ Hổ là gì.

Lão Ngũ nhìn hướng Lão Đại:

- Đại ca, tiểu tử này biết chúng ta kìa! Hay đừng cướp của hắn?

Mấy người khác nói:

- Lão Ngũ nói đúng, ta thấy tiểu tử đó thuận mắt.

- Ừ, rất thuận mắt. Cho hắn đi đi đại ca.

Lão Đại nhíu mày nói:

- Thả hắn đi? Ta cũng không muốn cướp của tiểu tử có tiền đồ này, nhưng … chúng ta làm sao bây giờ? Chúng ta không có cả mảnh vải che thân!

Lão Đại nhìn mình lại nhìn mấy huynh đệ.

Võ giả trẻ mừng rỡ nói:

- Mấy vị lão đại, quần áo thì dễ tính, chỗ ta có cũng nhiều, tặng cho các vị vài bộ.

Thường thì võ giả sẽ mang theo nhiều quần áo phòng hờ.

Võ giả trẻ vừa nói vừa lấy năm bộ đồ ra khỏi tu di giới chỉ.

Manh Sơn Ngũ Hổ nhận quần áo mặc vào ngay. Nhưng năm người hình thể chênh lệch lớn với võ giả trẻ, có lớn hơn hoặc nhỏ hơn, mặc đồ vào trông khó xem nhưng vẫn tốt hơn không mặc.

- Cảm ơn tiểu huynh đệ!

Lão Đại vỗ vai võ giả trẻ, hào hùng nói:

- Tiểu huynh đệ khá lắm, ta thấy tiểu huynh đệ rất có tiền đồ. Chăm chỉ tu luyện vào, chờ ngươi thăng cấp Hư Thần thì Manh Sơn Ngũ Hổ sẽ thu nhận ngươi vào. Khi đó Manh Sơn Ngũ Hổ chúng ta sẽ là Manh Sơn Lục Hổ, sáu huynh đệ đoàn kết một lòng càn quét Lưu Ly Thần Vực!

Võ giả trẻ mặt đen thui, nhưng gã phản ứng rất nhanh cười nịnh cẩn thận nói:

- Mấy vị lão đại yên tâm, ta nhất định cố gắng tu luyện chờ sau này thăng cấp Hư Thần sẽ xin lão đại thu nhận.

Lúc này gã chỉ muốn tiễn mấy ôn thần khùng này đi, nên cố gắng ngọt nhạt.

Manh Sơn Ngũ Hổ cổ vũ võ giả trẻ mấy câu rồi từ biệt.

Lão Đại phất tay nói:

- Tiểu huynh đệ, về sau thành Hư Thần nhớ đến Manh Sơn tìm chúng ta!

Năm tên quái đản dần đi xa.

***

Mai Thanh giật mình không thể tả:

- Cảnh Ngôn ca ca, Sài Dương … cũng không đánh lại ca ca?

Cảnh Ngôn nhìn Mai Thanh:

- Nàng quen người đó?

Mai Thanh nói:

- Ta biết hắn nhưng hắn không biết ta! Hắn tên Sài Dương, rất nổi tiếng, nghe nói là cường giả đẳng cấp Hư Thần tam tinh, ta từng xem hình ảnh của hắn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Hắn đúng là Hư Thần tam tinh, sao nàng biết hắn?

Lưu Ly Thần Vực siêu khổng lồ, một Hư Thần tam tinh thì nổi tiếng cỡ bao nhiêu? Đừng nói Hư Thần, dù là Chân Thần cũng khó đến trình độ làm võ giả nguyên thần vực đều biết đến.

Sài Dương đáp:

- Cảnh Ngôn ca ca không biết, trong Lưu Ly Thần Vực chúng ta có một bảng Thiên Hoa, Sài Dương có tên trên bảng.

- Bảng Thiên Hoa?

Cảnh Ngôn đến từ thế giới hạ cấp nên không biết bảng Thiên Hoa. Những võ giả Thần giới giáng lâm thế giới hạ cấp không ai nói cho hắn biết.

Khi Mai Thanh giới thiệu mắt sáng ngời:

- Đúng vậy! Hư Thần dưới năm ngàn tuổi xuất sắc nhất Lưu Ly Thần Vực sẽ leo lên bảng Thiên Hoa. Có tổng cộng mười vạn danh ngạch, Sài Dương xếp hạng bảy vạn mấy, có thể leo lên bảng Thiên Hoa đều là thiên tài Võ Đạo rất lợi hại.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Hạng bảy vạn mấy? Quá xa đi.

Mai Thanh nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn ca ca đừng tưởng bảng Thiên Hoa có mười vạn danh ngạch là nhiều. Bảng Thiên Hoa ghi lại Hư Thần dưới năm ngàn tuổi xuất sắc nhất thần vực, trong đó bao gồm Hư Thần của bốn thần cung, các thế lực lớn nhỏ. Miễn leo lên bảng Thiên Hoa thì rất ghê gớm.

Nghe Mai Thanh nói vậy Cảnh Ngôn đã hiểu. Lưu Ly Thần Vực đúng là rất rộng lớn, Hư Thần dưới năm ngàn tuổi cực kỳ nhiều, chỉ tính Lạc Cửu Thần Cung đã có mấy chục vạn.

Mai Thanh đảo tròng mắt nói:

- Nhưng Cảnh Ngôn ca ca đánh bại Sài Dương chứng minh ca ca lợi hại hơn hắn, chờ sau thử thách tuyển chọn đợt này tên của Cảnh Ngôn ca ca sẽ vào bảng Thiên Hoa.

Cảnh Ngôn cười cười, hắn không để bụng mình có được vào bảng Thiên Hoa không.

Hai người lại tập trung tu luyện.

Cảnh Ngôn được hơn hai vạn thần tinh của Manh Sơn Ngũ Hổ, cộng thêm nhiều tài nguyên trên người Sài Dương, tạm thời không thiếu thần tinh, kết tinh pháp tắc để tu luyện.

Cùng lúc đó, nhiều người tìm Sài Dương hỏi thăm xảy ra chuyện gì. Sài Dương không nói một chữ, gã không có mặt mũi nhắc đến, quá mất mặt.

Mấy tháng qua mau.

Cảnh Ngôn thu hoạch rất lớn trong đất báu tu luyện này, cảnh giới vẫn là Hư Thần ngũ tinh nhưng sức chiến đấu tăng lên nhiều. Nếu không phải không dám tùy tiện dùng căn nguyên pháp tắc thì Cảnh Ngôn tiến bộ càng lớn.

Hôm nay một thần niệm vô cùng hùng hậu chợt bao trùm nguyên Trùng Điệp Phong.

Trong thần niệm truyền tin tức đến từng võ giả ở Trùng Điệp Phong:

- Tất cả võ giả tham gia thử thách tuyển chọn nhanh chóng đến tập hợp dưới Trùng Điệp Phong!

Mắt Cảnh Ngôn trầm xuống:

- Thần niệm thật đáng sợ!

Thần niệm này dày nặng như biển sao, Cảnh Ngôn cảm giác nếu thần niệm đó nhằm vào mình thì thần hồn của hắn sẽ tan biến trong chớp mắt.

Quá đáng sợ!

Hết chương 981.

Chương 982. Củng La Lôi Kéo

Cảnh Ngôn nghĩ đến Chung tiên sinh.

Bản tôn Chung tiên sinh mạnh đến cỡ nào? Nếu hắn không nhanh chóng lớn lên, lỡ bị Chung tiên sinh tìm đến thì khó chịu nổi kết quả.

Mai Thanh nói:

- Đây là thái thượng trưởng lão của Cực Đạo Cung truyền âm, chắc sắp bắt đầu thử thách tuyển chọn.

Mai Thanh đã tham gia thử thách tuyển chọn Lạc Cửu Thần Cung lần thứ bốn, nàng rất rành lưu trình nên vừa nhận được thần niệm truyền tin liền biết thử thách tuyển chọn sắp bắt đầu.

Mai Thanh nhìn quanh, lưu luyến nói:

- Chúng ta đi thôi Cảnh Ngôn ca ca.

Đất báu tu luyện này đúng là khiến người không nỡ rời khỏi, nếu có thể tu luyện ở đây, không cần nhiều, trong mười năm Mai Thanh tự tin sẽ thăng cấp Hư Thần nhị tinh.

Tiếc rằng chỉ có thể mơ, muốn lén ở lại đây không rời khỏi Trùng Điệp Phong là điều không thể. Đại nhân vật Lạc Cửu Thần Cung quét thần niệm một cái, dù ẩn giấu trong tiểu thế giới cũng sẽ bị phát hiện.

Dưới Trùng Điệp Phong đông nghìn nghịt, đập vào mắt toàn là võ giả tham gia thử thách tuyển chọn, trong đó có khá nhiều Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần.

Thật ra võ giả Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần hầu như không có cơ hội thi đậu, bọn họ đến đây chủ yếu vì muốn kiến thức thử thách tuyển chọn của Lạc Cửu Thần Cung. Có thể nộp phí báo danh một vạn thần tinh nhất giai thì đều có bối cảnh thân phận, ví dụ như thành viên trung tâm của bộ lạc nhỏ, gia tộc nhỏ.

Đương nhiên chỗ này cũng có nhiều Hư Thần, đa số là Hư Thần nhất tinh, ít có nhị tinh, tam tinh thì hầu như không thấy.

Trong tất cả võ giả tham gia thử thách tuyển chọn Hư Thần tam tinh và cao hơn nữa chỉ khoảng mấy trăm người, nhiều nhất là năm trăm. Những người này hầu như đã bị chín mươi chín ti Đệ Nhất Cung tiếp xúc từ rất sớm. Nếu không có gì bất ngờ tất cả sẽ vượt qua thử thách, chín mươi chín ti lôi kéo họ trước khi thử thách để giành tiên cơ.

Cảnh Ngôn đến dưới Trùng Điệp Phong, đứng trong đám đông.

Một lão nhân mặc trường bào màu nâu lơ lửng trên bầu trời, lão khép hờ mắt, trên người không có dao động hơi thở. Nếu không phải mắt thường trông thấy sẽ không cảm giác được lão nhân tồn tại, lão như đã hòa cùng thiên địa.

Cảnh Ngôn biết lão nhân này chắc là thái thượng trưởng lão của Cực Đạo Cung, đại nhân vật của Lạc Cửu Thần Cung, cường giả trong Chân Thần, rất có thể gần đến Chủ Thần.

Trên Hư Thần là Chân Thần, trên Chân Thần mới là Chủ Thần.

Chủ Thần là đại năng một phương, khá ít trong nguyên Thần giới. Nghe nói cường giả Chủ Thần là ngôn ra pháp theo, có lực lượng lĩnh vực.

Lĩnh vực là cái gì?

Đó là không gian kín hình thành từ pháp tắc, cường giả đẳng cấp Chủ Thần không dám nói ở trên pháp tắc, nhưng bọn họ sử dụng pháp tắc không đơn giản là khống chế, họ lệnh cho pháp tắc, thậm chí thay đổi đặc tính của pháp tắc. Trong lĩnh vực bản thân Chủ Thần là chúa tể.

Thái thượng trưởng lão của Cực Đạo Cung chậm rãi nói:

- Thử thách tuyển chọn lần này sắp bắt đầu, mọi người hãy sẵn sàng vào Huyền Sát Thiên Địa!

Thái thượng trưởng lão vừa nói vừa giơ tay lên chậm rãi hạ xuống.

Dao động năng lượng bao la không giới lạn khuếch tán trong thiên địa, trước dao động năng lượng này Cảnh Ngôn cảm giác mình như chiếc thuyền nhỏ trong mặt biển bão tố.

Thiên địa dường như rung nhẹ.

Ngay sau đó Cảnh Ngôn thấy một luồng sáng bảy sắc bay ra biến hình cổng vòm to lớn.

Mai Thanh ở bên cạnh nói:

- Cảnh Ngôn ca ca, đó chắc là lối vào Huyền Sát Thiên Địa, thử thách tuyển chọn chúng ta sẽ diễn ra trong thử thách tuyển chọn. Tất cả võ giả tham gia thử thách tuyển chọn phải từ đây đi vào.

Cảnh Ngôn gật đầu.

Thái thượng trưởng lão lại mở miệng nói:

- Các vị tiểu hữu xin hãy theo thứ tự số báo danh của mình lần lượt vào Huyền Sát Thiên Địa!

Số báo danh là con số trên lệnh bài thử thách, số của Cảnh Ngôn là sáu ba ba năm hai chín. Mai Thanh và Cảnh Ngôn báo

danh thời gian gần sát nhau, số báo danh của nàng gần với hắn.

Thái thượng trưởng lão dứt lời, các bóng người bay nhanh vào cổng bảy sắc to lớn, vừa vào trong lòng biến mất.

Cổng vòm dài mấy ngàn thước nên có nhiều võ giả vào cùng lúc, mỗi giây hơn ngàn võ giả đi qua cổng bảy sắc vào Huyền Sát Thiên Địa.

Ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung Củng La nói với Bao Đồng:

- Bao Đồng huynh, nhớ nhìn cẩn thận chút!

Bao Đồng nói nhỏ:

- Đừng gấp, số báo danh của Cảnh Ngôn là sau sáu mươi vạn, phải chờ một lúc lâu hắn mới vào Huyền Sát Thiên Địa.

Bao Đồng đang tìm bóng dáng Cảnh Ngôn, nhưng trong nhiều võ giả hơi bị khó, tốn chút thời gian cũng là bình thường.

Bao Đồng cười khẽ:

- Ha ha, tìm được rồi!

Lão đã nhìn thấy Cảnh Ngôn.

Bao Đồng chỉ hướng Cảnh Ngôn đứng chung với Mai Thanh:

- Lão hữu mau xem, người đó là Cảnh Ngôn, cái người mặc trường bào màu xanh trông rất trẻ.

Củng La mừng rỡ vội vã cảm ơn rồi chạy ngay tới chỗ Cảnh Ngôn:

- Đa tạ Bao Đồng huynh!

Củng La đến gần, lễ phép hỏi Cảnh Ngôn:

- Vị tiểu huynh đệ này là Cảnh Ngôn đến từ thế giới hạ cấp?

Cảnh Ngôn nhìn lão:

- Ta là Cảnh Ngôn, còn người là?

Củng La lớn tuổi nên dĩ nhiên không phải võ giả tham gia thử thách tuyển chọn, chắc là người trong Lạc Cửu Thần Cung.

Củng La tự giới thiệu:

- Ta tên Củng La, là ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung. Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ trực tiếp kêu tên ta là được.

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Thì ra là ty trưởng Củng La.

Cảnh Ngôn đến Lạc Cửu Thần Cung đã vài tháng, có hiểu biết một chút nhiều cơ cấu của Lạc Cửu Thần Cung. Cảnh Ngôn biết Lạc Cửu Thần Cung có chín mươi chín ti, chức năng là đào móc võ giả ưu tú đề cử cho Bộ Thử Thách.

Phương xa, một lão nhân cau mày:

- Lão già Củng La đang làm gì?

Người này là ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung, Lê Nhạc. Chân Ngôn Ti mạnh hơn Thanh Mộc Ti nhiều, xếp hàng đầu trong chín mươi chín ti.

Một người đứng sau lưng Lê Nhạc nhíu mày nói:

- Hình như đang tiếp xúc với võ giả khuôn mặt trẻ tuổi.

Người này là chấp sự của Chân Ngôn Ti, thuộc hạ của Lê Nhạc.

Lê Nhạc mắt lóe tia sáng nói:

- Ừm, người trẻ tuổi đó có thân phận gì?

Củng La là ty trưởng của Thanh Mộc Ti, lão trước tiên tiếp xúc người nào e rằng có điểm đặc biệt.

Chấp sự trả lời:

- Chưa gặp, võ giả tham gia thử thách tuyển chọn Lạc Cửu Thần Cung lần này hễ ai leo lên bảng Thiên Hoa thì chúng ta đều tiếp xúc trước, người trẻ tuổi không có trong đó.

Lê Nhạc khẽ hừ:

- Điều tra xem! Nếu có sai sót thì bây giờ bù đắp còn kịp. Hừ, không thể để lão già Củng La đó nhặt lợi được!

Chấp sự đáp ngay:

- Rõ!

Hết chương 982.

Chương 983. Coi Thường

Củng La đặt tư thái rất thấp. Lão là ty trưởng Thanh Mộc Ti trong Đệ Nhất Cung, cũng là người phụ trách ti này, địa vị của lão trong Lạc Cửu Thần Cung không thấp, bản thân là Hư Thần cao cấp.

Hư Thần cao cấp tức là thất tinh, bát tinh, cửu tinh.

Có thực lực, có thân phận địa vị thế nhưng Củng La nói chuyện với Cảnh Ngôn hết sức thân thiện, tùy ý, không chút lên mặt. Thái độ này khiến Cảnh Ngôn có ấn tượng tốt với Củng La.

Trò chuyện vài câu với Cảnh Ngôn xong Củng La nói rõ ý đồ:

- Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ, ta đến tìm tiểu huynh đệ là có một việc muốn bàn. Ta nói thẳng vậy, ta hy vọng tiểu huynh đệ sẽ vào Thanh Mộc Ti ta. Ta không giấu diếm tiểu huynh đệ, thứ hạng của Thanh Mộc Ti trong chín mươi chín ti ở giữa cuối, nếu tiểu huynh đệ tham gia Thanh Mộc Ti có được tài nguyên có lẽ ít hơn một số ti xếp hạng trên.

Thái độ của Củng La rất chân thành, lão nói thẳng cho Cảnh Ngôn biết nếu hắn tham gia Thanh Mộc Ti thì nhận được tài nguyên ít hơn những ti mạnh một chút. Cũng hết cách, Củng La nói câu này cũng vì biểu lộ thái độ, lão không muốn lừa dối hay bắt ép Cảnh Ngôn. Hắn muốn hoặc không chịu tham gia Thanh Mộc Ti là do quyết định của hắn.

Cảnh Ngôn nhìn Củng La, lúc lão đến tìm và tự báo thân phận là hắn đã đoán được mục đích của lão.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, trầm ngâm nói:

- Ty trưởng Củng La, ta bây giờ còn chưa qua thử thách tuyển chọn, không phải thành viên chính thức của Lạc Cửu Thần Cung. Có thể chờ ta thử thách xong hẵng trả lời không?

Thật ra trong lòng Cảnh Ngôn đã thiên vị, hắn cảm thấy con người ty trưởng Củng La không tệ, tham gia Thanh Mộc Ti dù được thưởng tài nguyên ít chút cũng không quá quan trọng.

Nghe Cảnh Ngôn trả lời, đáy mắt Củng La lộ tia thất vọng.

Củng La cảm thấy khả năng Cảnh Ngôn tham gia Thanh Mộc Ti không quá lớn, hắn nói vậy chắc ngại từ chối thẳng. Dù sao ty trưởng đích thân đến mời, nếu từ chối ngay thì quá không nể mặt.

Trong lòng Củng La thất vọng nhưng không tỏ ra bất mãn Cảnh Ngôn, vẫn cười lễ độ nói:

- Được rồi, vậy ta chờ Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ thử thách xong trả lời.

Cảnh Ngôn là dân bản xứ, hắn vào Thần giới hấp thu hỗn độn chi khí bốn mươi canh giờ, chỉ tính thiên phú này đã đáng giá Củng La tự mình lôi kéo. Thiên tài như vậy muốn tham gia ti xếp hạng cao hơn là bình thường, vì ti càng mạnh sau khi tham gia vào nó được thưởng càng nhiều.

Nên Củng La không cảm thấy Cảnh Ngôn từ chối tham gia Thanh Mộc Ti là sai lầm.

***

Chấp sự Chân Ngôn Ti trở về sau lưng ty trưởng Lê Nhạc, nhỏ giọng nói:

- Đã điều tra ra rồi, ty trưởng đại nhân!

Chấp sự chậm rãi nói:

- Võ giả trẻ đó tên Cảnh Ngôn, một dân bản xứ, mới trước đó từ thế giới hạ cấp phi thăng lên, được Tiếp Dẫn Thần Điện dẫn đến.

Chấp sự thẩm tra tin tức từ chỗ ghi danh, nêu gã không biết Cảnh Ngôn phi thăng lên Thần giới hấp thu hỗn độn chi khí dài hơn ba ngày. Trưởng lão Bao Đồng chỗ ghi danh tuy biết chuyện này nhưng chỉ nói cho một mình ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La biết.

Lê Nhạc nghe thuộc hạ báo cáo thì lòng mong chờ phai nhạt, lão nhìn Cảnh Ngôn, lắc đầu nói:

- Thì ra là dân bản xứ.

Lê Nhạc không có nhiều hứng thú với dân bản xứ. Chân Ngôn Ti rất mạnh, Lê Nhạc chỉ chú ý thiên tài trên bảng Thiên Hoa, hoặc thiên tài tầm đẳng cấp đó.

Còn về dân bản xứ?

Trong dân bản xứ có một ít thiên phú rất tốt, nhưng dân bản xứ làm sao sánh bằng thiên tài trên bảng Thiên Hoa?

Dân bản xứ phi thăng Thần giới đa số là Thánh Đạo cảnh, không nhiều người là Bán Thần. Lùi một bước, giỏi lắm đến Hư Thần nhất tinh là cùng. Dù dân bản xứ này thiên phú tốt, nhưng muốn tu luyện đến trình độ thăng cấp Đệ Nhị Cung sẽ mất bao lâu?

Muốn thăng cấp Đệ Nhị Cung thì Hư Thần tam tinh bình thường không được, phải là Hư Thần tam tinh hơi mạnh. Hư Thần nhất tinh muốn đến đẳng cấp Hư Thần tam tinh cần có thiên phú cực mạnh, không làm được trong vài chục năm, trăm năm.

Nên khi Lê Nhạc biết Cảnh Ngôn là võ giả dân bản xứ thì không mong đợi nhiều, cười khẩy nói:

- Lão già Củng La bụng đói ăn quàng, tự mình đi mời một dân bản xứ.

Chấp sự Chân Ngôn Ti cười nói:

- Thanh Mộc Ti sao có thể so sánh với Chân Ngôn Ti chúng ta? Thiên tài trên bảng Thiên Hoa hầu như chọn vào ti xếp hạng đầu, ty trưởng Củng La không mời được thiên tài như thế nên đành chọn lựa thức ăn trong đống mục nát, cũng bị dồn đến đường cùng thôi.

Không chỉ mình Chân Ngôn Ti chú ý Củng La tiếp xúc với Cảnh Ngôn, người nhiều ti vì hành vi của lão đều chú ý đến hắn. Kết quả điều tra của họ giống Lê Nhạc, ti hơi mạnh đều không hứng thú. Không chỉ một mình Lê Nhạc lén giễu cợt Củng La.

Củng La lại trò chuyện vài câu với Cảnh Ngôn sau đó chắp tay từ biệt, trở về chỗ ty trưởng Đệ Nhất Cung tụ tập.

Lê Nhạc cười hỏi Củng La:

- Ty trưởng Củng La, trò chuyện với Cảnh Ngôn thế nào?

Nghe Lê Nhạc hỏi làm lòng Củng La chùng xuống.

Củng La híp mắt nhìn Lê Nhạc, nói:

- Tin tức của ty trưởng Lê Nhạc thật nhạy, nhanh vậy đã biết tên Cảnh Ngôn.

Lê Nhạc giả vờ khó hiểu nói:

- Ty trưởng Củng La nói đùa, cái này mà tính là tin tức nhanh nhạy gì? Chẳng qua vì hành vi của ty trưởng Củng La khiến người hơi khó hiểu, một dân bản xứ đáng giá ty trưởng Củng La tự mình ra mặt?

Lê Nhạc đang châm chọc Củng La chứ không phải thật sự khó hiểu.

Quả nhiên Lê Nhạc dứt lời bốn phía rộ lên tiếng cười.

Nghe Lê Nhạc nói mắt Củng La lấp lóe, từ trong câu nói lão biết Lê Nhạc không biết chuyện Cảnh Ngôn hấp thu hỗn độn chi khí gần bốn mươi canh giờ, nếu không Lê Nhạc đã chẳng nói ra lời như thế.

Củng La sẽ không chủ động nói cho Lê Nhạc biết tin tức này, lão và Lê Nhạc không thân đến mức đó, thật ra hai người quan hệ rất kém.

Thấy Củng La không nói chuyện Lê Nhạc tiếp tục tấn công:

- Nhưng vẫn phải chúc mừng ty trưởng Củng La thành công mời một thiên tài dân bản xứ tham gia vào Thanh Mộc Ti.

Bốn phía lại cười nhạo.

Củng La lắc đầu nói, lòng thầm thở dài:

- Ty trưởng Lê Nhạc sai rồi, Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ không đồng ý vào Thanh Mộc Ti.

Lê Nhạc bị bất ngờ thật:

- A?

Lê Nhạc cho rằng Củng La tự mình tham gia thì dân bản xứ Cảnh Ngôn sẽ đồng ý vào Thanh Mộc Ti ngay, không ngờ dân bản xứ này từ chối.

Lê Nhạc gật gù nói:

- Ha ha, dân bản xứ này hơi thú vị, dám không nể mặt ty trưởng Củng La, chậc chậc, thú vị đây.

Hết chương 983.

Chương 984. Lực Lượng Thân Hòa Với Pháp Tắc

Củng La cười nhạt thầm nghĩ sẽ có lúc ngươi hối hận.

Củng La cho rằng Cảnh Ngôn có lẽ sẽ không tham gia Thanh Mộc Ti, nhưng lão không hy vọng hắn vào Chân Ngôn Ti. Lê Nhạc càng coi thường Cảnh Ngôn càng tốt.

Củng La lười nói nhiều với Lê Nhạc, khép hờ mắt nhìn cổng bảy sắc, nhìn võ giả như thủy triều đi qua cổng vòm vào Huyền Sát Thiên Địa.

Cảnh Ngôn, Mai Thanh có số báo danh sáu mươi mấy vạn, nhưng võ giả vào Huyền Sát Thiên Địa rất nhanh, hai người không phải chờ bao lâu đã đến lượt đi vào cổng bảy sắc.

Huyền Sát Thiên Địa là một thế giới không gian độc lập, chắc nơi chuyên cho võ giả thử thách tuyển chọn.

Vào Huyền Sát Thiên Địa làm Cảnh Ngôn cảm nhận được ngay tính chất đặc biệt của nó. Mai Thanh vốn đi theo sát Cảnh Ngôn lúc này không thấy bóng dáng, hắn nhìn trong phạm vi mình cảm giác chỉ có mình hắn.

Võ giả tham gia thử thách tuyển chọn cộng lại có hơn trăm vạn, nhiều người đi vào chứng tỏ thế giới không gian riêng này không nhỏ. Cảnh Ngôn vào đây phát hiện cấu trúc không gian nơi này rất đặc biệt, nơi hắn ở chỉ có một mình hắn.

Cảnh Ngôn đoán võ giả khác vào Huyền Sát Thiên Địa gặp tình huống giống y hệt, tức là bên trong Huyền Sát Thiên Địa có vô số tầng không gian tổ hợp. Mỗi võ giả vào Huyền Sát Thiên Địa đều ở trong một tầng riêng.

Cảnh Ngôn thầm khen:

- Không uổng là một trong bốn thần cung Lưu Ly Thần Vực, có nhiều thế giới không gian đặc biệt như vậy.

Quan sát một lát sau Cảnh Ngôn ngồi khoanh chân kiên nhẫn chờ đợi.

Số hiệu của Cảnh Ngôn là sáu mươi mấy vạn, sau hắn còn mấy chục vạn võ giả tiếp tục vào Huyền Sát Thiên Địa.

Thử thách tuyển chọn chắc sẽ bắt đầu khi tất cả võ giả tham gia thử thách đều đi vào Huyền Sát Thiên Địa.

Dưới Trùng Điệp Phong ngày càng nhiều võ giả chuẩn bị tham gia thử thách tuyển chọn, dần dà mọi người vào hết trong Huyền Sát Thiên Địa.

Người chín mươi chín ti Đệ Nhất Cung như Vạn Bảo Điện, Bộ Thử Thách chờ võ giả tham gia thử thách đều vào Huyền Sát Thiên Địa mới theo thái thượng trưởng lão ra hiệu lục tục đi vào sau.

Trong Lạc Cửu Thần Cung khá nhiều người đi xem thử thách tuyển chọn, không chỉ có người Đệ Nhất Cung, một ít đại nhân vật Đệ Nhị Cung, Đệ Tam Cung rảnh rỗi cũng tới xem lễ. Dù sao thử thách trăm năm mới tổ chức một lần, coi như thú vị.

Cảnh Ngôn đang ngồi xếp bằng chờ đợi.

Một thần niệm truyền vào tai từng võ giả trong Huyền Sát Thiên Địa:

- Các vị tiểu hữu chú ý! Tất cả võ giả tham gia thử thách tuyển chọn đã vào Huyền Sát Thiên Địa, tiếp theo hãy nghe rõ từng câu ta nói đây! Thử thách tuyển chọn sắp bắt đầu cửa kiểm tra thứ nhất. Nội dung rất đơn giản, trắc nghiệm lực lượng thân hòa với lực lượng pháp tắc của các ngươi, tức là

mức độ nhạy cảm pháp tắc. Trong hơn một trăm vạn người chỉ có mười vạn hai ngàn bốn trăm người vượt qua ải này. Người không thể qua cửa thử thách đầu tiên sẽ bị đào thải, Huyền Sát Thiên Địa sẽ đưa người bị loại ra Lạc Cửu Thần Cung.

Cảnh Ngôn biết giọng nói này là của thái thượng trưởng lão Cực Đạo Cung, thử thách tuyển chọn lần này do thái thượng trưởng lão này chủ trì.

Cảnh Ngôn nghe thái thượng trưởng lão nói rất giật mình.

Hơn một trăm vạn trong cửa thứ nhất sẽ bị đào thải trên chín mươi phần trăm. Đúng là khó lọt qua Lạc Cửu Thần Cung sàn lọc. Võ giả có thể đến tham gia thử thách tuyển chọn đều có tư chất khá mạnh, ít nhất ưu tú trong số bạn cùng lứa, dù vậy có chín mươi phần trăm bị đào thải trong cửa thứ nhất.

Đây mới chỉ là cửa thứ nhất, tiếp theo sẽ còn cửa thứ hai. Cửa thứ nhất đào thải chín mươi phần trăm thì cửa thứ hai sẽ loại bao nhiêu người? Cuối cùng còn lại bao nhiêu làm thành viên Lạc Cửu Thần Cung?

Kiểm tra cửa thứ nhất là về lực lượng thân hòa lực lượng pháp tắc của võ giả, nói đơn giản là năng lực cảm giác của võ giả với pháp tắc. Kiểm tra này nhằm vào thiên phú võ giả.

Lực lượng thân hòa càng mạnh càng nhạy cảm với pháp tắc, thiên phú cũng càng cao. Ải này võ giả đẳng cấp Hư Thần không có ưu thế lớn hơn Thánh Đạo cảnh.

Tức là dù chỉ có tu vi Thánh Đạo cảnh nhưng nếu lực lượng thân hòa pháp tắc đủ mạnh là có thể dễ dàng qua ải, đẳng cấp Hư Thần cũng có nguy cơ bị loại.

Trong Thần giới có cách tăng cao lực lượng thân hòa pháp tắc, nhưng muốn thực hiện không dễ. Ví dụ võ giả luyện hóa một Pháp Tổ là có thể vĩnh cửu tăng lực lượng thân hòa pháp

tắc, nhưng Pháp Tổ quý giá biết bao? Chủ nhân Tử Vong Thần Điện cũng nói Pháp Tổ là báu vật hiếm hoi.

- Năm!

- Bốn!

- Ba!

- Hai!

- Một! Thử thách cửa đầu tiên bây giờ bắt đầu!

Cùng với dao động thần niệm của thái thượng trưởng lão truyền đến, lực lượng pháp tắc trong các tầng không gian ở Huyền Sát Thiên Địa đột nhiên sôi trào. Các lực lượng pháp tắc sẽ không công kích võ giả nhận thử thách, chúng nó chỉ kiểm tra độ nhạy cảm lực lượng thân hòa pháp tắc của võ giả.

Võ giả tham gia thử thách không cần làm gì, họ nhắm mắt chờ kiểm tra cửa thứ nhất chấm dứt là được.

Thời gian kiểm tra cửa thứ nhất từ một tách trà đến một nén nhang, trong thời gian này đủ nghiệm chứng lực lượng thân hòa của võ giả đối với pháp tắc.

Hơn một trăm vạn võ giả tham gia thử thách tuyển chọn cùng trắc nghiệm lực lượng thân hòa pháp tắc, cảnh tượng đó đồ sộ biết bao. Từ một khía cạnh khác chứng minh không gian Huyền Sát Thiên Địa bất phàm.

Vù vù vù!

Vù vù vù vù vù!

Mới bắt đầu trắc nghiệm các bóng người đã biến mất trong tầng không gian Huyền Sát Thiên Địa, hiển nhiên họ đã bị truyền tống đi, bị đào thải. Nhiều võ giả bị truyền tống cùng lúc.

Số lượng võ giả Huyền Sát Thiên Địa đang giảm nhanh.

Mấy lão nhân trong một tầng không gian Huyền Sát Thiên Địa mỉm cười.

- Còn lại một trăm vạn người!

- Còn lại chín mươi vạn.

- Chỉ còn tám mươi vạn …

- …

Thái thượng trưởng lão chủ trì thử thách tuyển chọn nằm trong nhóm lão nhân này, tên người này là Vịnh Minh, đang không ngừng báo số. Con số đại biểu số lượng võ giả tham gia thử thách còn ở lại. Chưa đến nửa tách trà hơn một trăm vạn võ giả chỉ còn lại một nửa, con số nhanh chóng giảm dần.

Một lão nhân có mái tóc dài màu lam mỉm cười nói:

- Ha ha, theo kinh nghiệm cũ thì lực lượng thân hòa pháp tắc nếu không đến một vạn là không có hy vọng qua ải này.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh gật đầu nói:

- Đúng vậy, lực lượng thân hòa pháp tắc đến một vạn có thể miễn cưỡng xếp vào hàng mười vạn hai ngàn bốn trăm võ giả đầu.

Một lão nhân khác nhìn thái thượng trưởng lão Vịnh Minh, tùy ý hỏi:

- Trưởng lão Vịnh Minh, trước mắt mức độ lực lượng thân hòa pháp tắc đạt tới bao nhiêu rồi?

Vịnh Minh híp mắt nhẹ tay vạch không gian:

- Để xem thử.

Khoảnh khắc lực lượng pháp tắc mang theo tin tức truyền đến.

Hết chương 984.

Chương 985. Điểm Tăng Vọt

Huyền Sát Thiên Địa đúng là thần khí Lạc Cửu Thần Cung chuyên tạo ra vì thử thách tuyển chọn, nó không có công năng khác.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh khống chế dễ dàng xem xét thành tích đám võ giả tham gia tuyển chọn, các lực lượng pháp tắc ẩn chứa nhiều tin tức.

Đương nhiên thái thượng trưởng lão Vịnh Minh xem xét khoanh vùng, nếu không năm mươi vạn võ giả tham gia thử thách còn trong Huyền Sát Thiên Địa là lượng tin tức cực lớn.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh gật gù:

- Hạng nhất là Cận Quảng, trước mắt điểm dao động khoảng năm vạn.

Vịnh Minh biết võ giả trẻ tên Cận Quảng có thiên phú rất cao, xếp hạng trong một ngàn trên bảng Thiên Hoa.

Có thể lọt vào tốp một ngàn bảng Thiên Hoa là thành tích cực kỳ ghê gớm, nếu không có gì ngoài ý muốn khả năng Cận Quảng sau này thành Chân Thần là rất lớn.

Đối với thiên tài như vậy dù là Lạc Cửu Thần Cung cũng sẽ đặc biệt chú trọng, xem thái thượng trưởng lão Vịnh Minh biết tên Cận Quảng là rõ.

Nguyên Lưu Ly Thần Vực không có thế lực nào không xem trọng thiên tài trẻ có hy vọng lớn trở thành Chân Thần.

- Hạng hai là Cáo Biến Đống, điểm dao động từ bốn vạn rưỡi đến năm vạn.

- Hạng ba Quát Thập, điểm từ bốn vạn rưỡi.

- Hạng bốn hơi thú vị, chắc các ngươi quen thuộc với hắn, đó là võ giả trong Lạc Cửu thành chúng ta, Tùng Quyết! Ta đã gặp tiểu tử này, rất khá, chưa đến năm trăm tuổi đã là Hư Thần tứ tinh. Điểm của Tùng Quyết trên bốn vạn.

Khi Vịnh Minh nói đến Tùng Quyết thì dài dòng thêm vài câu, vì gã là võ giả trong Lạc Cửu thành.

Lạc Cửu thành là thành phố bản bộ của Lạc Cửu Thần Cung, trong thành phố xuất hiện võ giả cực kỳ ưu tú đương nhiên đại nhân vật Lạc Cửu Thần Cung rất vui.

Quả nhiên nghe Vịnh Minh nói vậy mấy người khác gật gù.

Vịnh Minh một hơi giới thiệu mười võ giả điểm xếp hàng đầu. Mười người hàng đầu đều là thiên tài trên bảng Thiên Hoa, thứ hạng cũng cao, hạng mười xếp trong tốp năm ngàn.

- Võ giả tham gia tuyển chọn lần này có vẻ không tệ.

- Đúng rồi, so với thử thách tuyển chọn lần trước tốt hơn chút. Đặc biệt là mười người hàng đầu, điểm lực lượng thân hòa pháp tắc đều trên ba vạn.

- Phải hấp thu mười tiểu tử này vào hết, không thể bỏ qua. Những tiểu tử này đều là bảo bối, trong số họ dù có một phần năm sau này thăng cấp Chân Thần cũng rất tốt.

Kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc được ba vạn điểm đúng là thiên tài đỉnh cấp.

Nhìn khắp thần vực được một vạn điểm đã tính là thiên tài.

Có thể tưởng tượng số lượng võ giả tham gia thử thách tuyển chọn lần này hơn trăm vạn, có hơn mười vạn người đến một vạn điểm lực lượng thân hòa pháp tắc.

Trong mười người chỉ có một người được một vạn điểm lực lượng thân hòa pháp tắc.

Nên biết võ giả đi tham gia thử thách tuyển chọn vốn vô cùng xuất sắc, những người bình thường không có cơ hội như vậy. Chỉ tính phí báo danh một vạn thần tinh đã chặn họ ngoài cửa.

Lúc này trong một tầng không gian Huyền Sát Thiên Địa.

Cảnh Ngôn đang từ từ thở hắt ra.

Nếu lúc này có người nhìn tầng không gian của Cảnh Ngôn sẽ rất giật mình và khó hiểu, vì cách làm của hắn khiến người không nhìn thấu.

Các thí sinh khác cố gắng hết sức cảm nhận càng nhiều lực lượng pháp tắc, nhưng Cảnh Ngôn hình như cố ý bài trừ lực lượng pháp tắc.

Cảnh Ngôn thật sự làm như vậy, không phải hắn cố ý giấu thiên tư mà lo lắng Hỏa Chi Bản Nguyên trong Càn Khôn tiểu thế giới.

Không gian xung quanh có rất nhiều lực lượng pháp tắc, Cảnh Ngôn cảm giác Hỏa Chi Bản Nguyên trong tiểu thế giới bắt đầu rục rịch. Tuy có Càn Khôn tiểu thế giới ngăn cách nhưng Cảnh Ngôn hơi lo sợ bị lộ ra manh mối gì thì các đại nhân vật phát hiện.

Khi cảm nhận thần niệm của thái thượng trưởng lão Vịnh Minh, Cảnh Ngôn không chút nghi ngờ Hỏa Chi Bản Nguyên lộ ra chút ít hơi thở căn nguyên sẽ bị cường giả như vậy phát hiện ngay.

Trước mắt Cảnh Ngôn tuyệt đối không thể làm Hỏa Chi Bản Nguyên bị lộ. Dù đa số đại nhân vật Lạc Cửu Thần Cung không trực tiếp cướp Hỏa Chi Bản Nguyên của hắn, nhưng

không chừng có vài kẻ vô sỉ xấu xa không từ thủ đoạn, bất chấp mặt mũi.

Cảnh Ngôn không thể mạo hiểm.

Cho nên ban đầu Cảnh Ngôn không dám tiếp xúc với nhiều lực lượng pháp tắc. Nhưng thời gian dần trôi, năng lực ngăn cách Hỏa Chi Bản Nguyên của Càn Khôn tiểu thế giới vượt qua Cảnh Ngôn tưởng tượng, hắn thử tiếp xúc với nhiều lực lượng pháp tắc hơn, không xảy ra tình huống khác lạ gì.

Hỏa Chi Bản Nguyên tuy cảm ứng với pháp tắc bên ngoài nhưng hơi thở căn nguyên không tiết lộ ra ngoài Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn dần to gan hơn, thử tiếp xúc càng nhiều lực lượng pháp tắc, sau đó điểm lực lượng thân hòa pháp tắc của hắn tăng vùn vụt. Ban đầu lực lượng thân hòa pháp tắc được một vạn, giờ đã leo lên hai vạn.

Trong tầng không gian Cảnh Ngôn cũng có thể thấy điểm của mình, con số ngưng tụ giữa hư không rõ ràng. Điểm của Cảnh Ngôn đang tăng vùn vụt.

- Hai vạn một ngàn!

- Hai vạn ba ngàn!

- Hai vạn năm ngàn!

Cảnh Ngôn dần thả thần hồn ra tiếp xúc với nhiều lực lượng pháp tắc hơn, trong lòng hắn rất hưng phấn. Trong tầng không gian này có quá nhiều lực lượng pháp tắc, Cảnh Ngôn không biết cụ thể bao nhiêu nhưng tính sơ hơn trăm vạn. Trong không gian như vậy có hàng trăm vạn lực lượng pháp tắc, võ giả dưới Chân Thần làm sao không hưng phấn khi ở trong đó?

Có thể nói nếu luôn tu luyện trong hoàn cảnh này dù là con heo cũng sẽ trở thành một thần thú cường đại.

Qua thời gian một tách trà.

Vịnh Minh híp mắt xem xét số võ giả tham gia thử thách tuyển chọn còn sót lại trong Huyền Sát Thiên Địa:

- Chỉ còn lại hai mươi vạn người.

Chợt mắt Vịnh Minh nhúc nhích, mí mắt mở to, ánh mắt bình thản trở nên sắc bén.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh hít sâu, nói:

- Chuyện gì xảy ra?

Mấy đại nhân vật Lạc Cửu Thần Cung đứng cùng với Vịnh Minh phát hiện ngay sắc mặt lão thay đổi. Bọn họ cau mày.

Một người nhìn mấy người đứng cạnh mình lại ngó Vịnh Minh, do dự hỏi:

- Sao vậy trưởng lão Vịnh Minh? Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Hết chương 985.

Chương 986. Có Ý Tưởng Gì?

Mấy người rất quen thuộc trưởng lão Vịnh Minh, khi không lão sẽ lộ ra biểu tình ngạc nhiên vậy sao? Bọn họ thắc mắc xảy ra chuyện gì làm trưởng lão Vịnh Minh ngạc nhiên như thế.

Người đó hỏi nhưng Vịnh Minh như không nghe thấy, không có phản ứng gì.

Vịnh Minh tập trung chú ý vào tầng không gian của Cảnh Ngôn.

Rất kỳ lạ.

Trong lòng Vịnh Minh chỉ có một ý nghĩ là quỷ dị. Võ giả trong tầng không gian này kiểm tra mức độ lực lượng thân hòa pháp tắc đã qua ba vạn. Nếu đơn giản là ba vạn điểm sẽ không làm Vịnh Minh thấy lạ, Cận Quảng xếp hạng nhất được mức điểm năm vạn điểm.

Từ ba vạn điểm đến năm vạn điểm còn kém xa.

Vấn đề là lúc trước Vịnh Minh xem xét mấy ngàn võ giả tốp đầu không thấy Cảnh Ngôn, trong thời gian ngắn ngủi hắn nhảy lên mấy chục bậc. Không chỉ thế, số điểm của Cảnh Ngôn vẫn đang lên, xem tình hình thì sắp chen Huống Thiên Kỳ hạng mười xuống.

Điểm của Huống Thiên Kỳ dao động ở ba vạn hai ngàn ba trăm.

Kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc không phải nói thời gian càng lâu thì càng nhiều điểm.

Thông thường võ giả thả thần hồn ra tiếp xúc với lực lượng pháp tắc sẽ biểu hiện điểm ngay.

Ví dụ Cận Quảng hạng nhất, từ lúc bắt đầu kiểm tra gã đã được hơn năm vạn điểm, bây giờ vẫn như cũ. Nên quá trình kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc chỉ khoảng một, hai tách trà, sẽ không lâu hơn một nén nhang.

Một nén nhang bằng thời gian hai tách trà.

Vịnh Minh cực kỳ ngạc nhiên nghĩ:

- Tiểu tử này từ đâu chui ra? Không lẽ ngay từ đầu hắn bài xích lực lượng pháp tắc? Nếu lúc bắt đầu hắn bài xích lực lượng pháp tắc thì bây giờ tính làm gì? Hắn không sợ ngay từ đầu đã bị truyền tống ra Lạc Cửu Thần Cung, mất tư cách tuyển chọn sao?

Trong đầu Vịnh Minh nảy ra nhiều suy nghĩ:

- Cảnh Ngôn, dân bản xứ phi thăng từ thế giới hạ cấp? Chậc chậc, tiểu tử này dữ dội. Ba vạn một ngàn, ba vạn hai ngàn, ba vạn ba ngàn … hạng mười, Huống Thiên Kỳ bị chen ra tốp mười. Điểm của hắn còn tiếp tục tăng!

Cường giả như Vịnh Minh cũng không kiềm được tặc lưỡi lấy làm lạ.

Mấy người đứng gần Vịnh Minh ngày càng khó hiểu:

- Trưởng lão Vịnh Minh?

Vịnh Minh tỉnh táo lại, cười lúng túng nói:

- Ha ha, ngại quá, thấy một tình huống thú vị nên hơi thẫn thờ.

Lão nhân tóc màu lam cười hỏi:

- Trưởng lão Vịnh Minh thấy tình huống thú vị gì?

Vịnh Minh híp mắt nhìn mấy người khác:

- Có một tiểu tử tên Cảnh Ngôn, các ngươi không biết đúng không?

Mấy người khác liếc nhau.

Cảnh Ngôn?

Cái tên đúng là rất lạ, bọn họ không có ấn tượng gì, chắc không phải thiên tài trên bảng Thiên Hoa. Nếu leo lên bảng Thiên Hoa thì dù họ không cố ý quan tâm cũng sẽ có ấn tượng. Tu vi đến đẳng cấp như họ khả năng gặp qua liền không quên chỉ là chuyện nhỏ, hễ gặp một lần họ hoàn toàn không thể quên.

Vịnh Minh không đợi mấy người khác trả lời đã tự nói:

- Ha ha, đương nhiên các vị không biết. Tiểu tử này là thế giới hạ cấp phi thăng lên.

Một người thúc giục:

- Trưởng lão Vịnh Minh mau nói xem thế là sao?

Vịnh Minh mỉm cười nói:

- Ừ thì Cảnh Ngôn này ban đầu điểm kiểm tra không cao, ta không chú ý đến hắn. Nhưng giờ hắn đã đến hạng mười, ba vạn bốn ngàn điểm.

Chợt con ngươi Vịnh Minh co rút, bổ sung thêm:

- Lại có thay đổi, không phải ba vạn bốn ngàn điểm mà là bốn vạn, xếp hạng sáu rồi.

Mấy người khác lộ biểu tình ngạc nhiên bật thốt:

- Cái này …!

Lão nhân tóc màu lam kinh ngạc hỏi:

- Ý của trưởng lão Vịnh Minh là tiểu tử tên Cảnh Ngôn ban đầu điểm rất thấp sau đó từ từ tăng lên?

Vịnh Minh gật đầu nói:

- Đúng là vậy.

- Nghĩa là ngay từ đầu hắn cố ý không tiếp xúc với lực lượng pháp tắc?

- Thú vị thật.

- Tiểu tử này đang nghĩ gì?

- Nói sao thì lực lượng thân hòa pháp tắc đến bốn vạn điểm tuyệt đối là thiên tài đỉnh cao, dù thực lực hiện tại không đủ cao thì tu luyện trong Lạc Cửu Thần Cung chúng ta một thời gian sẽ nhẹ nhàng bắt kịp.

Lão nhân tóc lam trịnh trọng nói:

- Đúng vậy, trưởng lão Vịnh Minh nhớ chú ý chút. Nếu tiểu tử này bị loại trong vòng sau cũng không thể để hắn chạy, tuyệt đối phải nhận hắn vào Lạc Cửu Thần Cung chúng ta.

Lực lượng thân hòa pháp tắc có thể đến bốn vạn điểm thì thiên phú rất khủng bố.

Có lẽ vì là dân bản xứ nên cảnh giới trước mắt không quá cao, có lẽ là đẳng cấp Hư Thần nhất tinh, thậm chí chưa thăng cấp Hư Thần. Nhưng điều này không quan trọng, Lạc Cửu Thần Cung không quan tâm hiện tại hắn là Thánh Đạo cảnh hoặc Hư Thần nhất tinh, Lạc Cửu Thần Cung chỉ quan tâm tiềm lực tương lai. Có thiên tư như vậy thì không lâu sau, mấy trăm năm hoặc lâu nhất ngàn năm là hắn có thể lên Hư Thần trung cấp, dễ dàng vào bảng Thiên Hoa.

Hư Thần trung cấp tức là tứ tinh, ngũ tinh, lục tinh.

Cảnh Ngôn vẫn còn tiếp tục mở rộng phạm vi thần hồn cảm ứng, hắn không dám một hơi mở rộng hết mà từ từ thăm dò, nên điểm của hắn không tăng vọt đột ngột mà lên từ từ.

Chợt một dao động giáng xuống.

Lực lượng pháp tắc trong tầng không gian bỗng biến mất hết.

Số lượng võ giả tham gia thử thách tuyển chọn trong Huyền Sát Thiên Địa ngừng lại ở mười vạn hai ngàn bốn trăm người.

Khi số lượng võ giả thử thách chỉ còn mười vạn hai ngàn bốn trăm người thì giai đoạn kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc chấm dứt.

Hơn một trăm vạn võ giả tham gia tuyển chọn chỉ còn hơn mười vạn người, bọn họ vượt qua trắc nghiệm lực lượng thân hòa pháp tắc thuận lợi vào giai đoạn thứ hai tức là phần đào thải.

Cảnh Ngôn cảm giác cảnh tượng trước mắt thay đổi, hắn đã rời khỏi tầng không gian đi tới một quảng trường khổng lồ.

Cảnh Ngôn đầu tiên là nhìn đám đông võ giả quanh người, hắn biết họ đều như hắn tham gia thử thách tuyển chọn và vượt qua kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc. Sau đó Cảnh Ngôn thấy mấy bóng người lơ lửng trên đài cao, có một người là thái thượng trưởng lão Vịnh Minh chủ trì thử thách tuyển chọn đợt này.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh cũng nhìn Cảnh Ngôn ngay. Trên quảng trường có hơn mười vạn võ giả nhưng lúc trước Vịnh Minh đã chú ý đến Cảnh Ngôn, lão tìm ra hắn trong hơn mười vạn võ giả không khó, thần niệm dễ dàng bao phủ mỗi người.

Vịnh Minh thầm nghĩ:

- Nếu không phải đến lúc thì điểm của tiểu tử này có thể lên tới bao nhiêu? Năm vạn? Hoặc là vượt qua năm vạn năm ngàn điểm của Cận Quảng?

Hết chương 986.

Chương 987. Tổng Ty Trưởng Dặn Dò

Vịnh Minh sinh ra nhiều tò mò với Cảnh Ngôn.

Chút thời gian cuối cùng trong kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc số điểm của Cảnh Ngôn tăng vùn vụt, làm tử đệ bị rung động.

Nên khi Cảnh Ngôn được tầng không gian truyền tống thì thần niệm của lão rơi xuống người hắn. Vịnh Minh muốn nhìn tiểu tử mới từ thế giới hạ cấp phi thăng lên có điểm gì kỳ lạ.

- Thật trẻ tuổi!

Rất nhanh Vịnh Minh nhìn ra Cảnh Ngôn trẻ tuổi, thuận thế cảm ứng tu vi Võ Đạo của hắn:

- A, tâm pháp của hắn hơi lạ, năng lực ẩn giấu tu vi mạnh vậy?

Cảm ứng làmVịnh Minh biểu tình giật mình, năng lực như lão dù đa số võ giả đẳng cấp Chân Thần cũng khó giấu tu vi cảnh giới trước mặt lão, nhưng Vịnh Minh quét thần niệm mà không thể nhìn thấu cảnh giới thật của Cảnh Ngôn.

Lòng Vịnh Minh máy động lại dùng thần niệm quét qua Cảnh Ngôn, lần này lão nghiêm túc hơn nhiều.

Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đương nhiên là tâm pháp cực mạnh, nhưng cảnh giới của Cảnh Ngôn quá thấp, hắn là Hư Thần ngũ tinh muốn giấu tu vi cảnh giới trước mặt Chân Thần đỉnh cao là không thể nào. Nếu Cảnh Ngôn bước vào

cảnh giới Chân Thần, dù cường giả như Vịnh Minh cũng khó nhìn ra cảnh giới thật của hắn.

Sau khi nhìn ra cảnh giới Võ Đạo của Cảnh Ngôn, chân mày Vịnh Minh rung rung:

- Cái này … Hư Thần ngũ tinh?

Xảy ra chuyện gì?

Chẳng phải nói mới từ thế giới hạ cấp phi thăng lên sao?

Dân bản xứ mới phi thăng sao có thể là đẳng cấp Hư Thần ngũ tinh?

Thần giới kết nối với vô số đường hầm hư không thế giới hạ cấp, Hư Thần nhất tinh đi qua còn nguy hiểm, phải hết sức cẩn thận. Hư Thần nhị tinh càng không thể đi đường hầm hư không. Vậy Hư Thần ngũ tinh như Cảnh Ngôn làm sao qua đường hầm hư không được?

Hư Thần ngũ tinh mới vào đường hầm hư không sẽ làm vỡ đường hầm ngay.

Vịnh Minh thầm nghĩ:

- Hay tư liệu đăng ký có sai lầm?

Chỉ có khả năng này là hợp lý.

Trưởng lão Vịnh Minh tuyệt đối không ngờ khi Cảnh Ngôn bay lên Thần giới đúng là Hư Thần nhất tinh, hắn hấp thu hỗn độn chi khí nên mới từ nhất tinh lên ngũ tinh.

Vịnh Minh nhẹ lắc đầu thầm nghĩ:

- Chờ tuyển chọn xong ta phải tự mình điều tra, nếu Cảnh Ngôn lừa gạt thì … phẩm hạnh có vấn đề.

Giọng Vịnh Minh vang rõ mồn một bên tai từng người trong Huyền Sát Thiên Địa:

- Chúc mừng các ngươi thành công thông qua giai đoạn trắc nghiệm lực lượng thân hòa pháp tắc. Mười vạn hai ngàn bốn trăm người sẽ vào giai đoạn thứ hai tức là đấu đơn đào thải. Các ngươi có nửa canh giờ chuẩn bị, sau nửa canh giờ giai đoạn đào thải bắt đầu!

Võ giả tham gia thử thách tuyển chọn đều biết quy tắc.

Qua trắc nghiệm lực lượng thân hòa pháp tắc chỉ là qua cửa thứ nhất, giai đoạn đào thải siêu hung tàn.

Mười vạn hai ngàn bốn trăm người cuối cùng chỉ có hơn một vạn người là thuận lợi qua ải, làm thành viên Lạc Cửu Thần Cung.

Số võ giả tham gia thử thách tuyển chọn nhiều đến một trăm lẻ hai vạn, cửa thứ nhất trừ chín mươi phần trăm, cửa thứ hai tiếp tục loại gần chín vạn người.

Từ đó thấy được thử thách tuyển chọn khó khăn cỡ nào.

Lão nhân vốn đứng bên cạnh Vịnh Minh lúc này lặng lẽ đến một bên sử dụng tinh thạch truyền tin.

Lão nhân này là một thái thượng trưởng lão của Lạc Cửu Thần Cung, tên là Cái Thần.

Đối tượng Cái Thần đưa tin đang ở Đệ Cửu Cung, không ai khác hơn là tổng ty trưởng Chân Ngôn Ti Diệp Cầm.

Diệp Cầm thấy Cái Thần đưa tin liền đáp lại:

- Vội truyền tin cho ta làm gì? Ta nói rồi, ta không có hứng thú xem thử thách tuyển chọn.

Diệp Cầm và Cái Thần rất thân thiết, nếu không Diệp Cầm chẳng trả lời tin nhắn của thái thượng trưởng lão Cái Thần bằng giọng điệu này.

Lúc trước Cái Thần muốn kéo Diệp Cầm cùng nhau xem thử thách tuyển chọn, nhưng bị từ chối, y thật sự không hứng thú với cuộc tuyển chọn.

Cái Thần đưa tin:

- Không phải kêu ngươi đến xem, là có một tin tức nói cho ngươi.

Diệp Cầm hờ hững hỏi:

- Tin gì?

Cái Thần nói:

- Ta phát hiện một hạt giống tốt, chẳng lẽ ngươi không muốn kéo vào Chân Ngôn Ti sao?

Diệp Cầm dửng dưng nói:

- Hạt giống tốt? Có lần nào thử thách tuyển chọn không nổi lên mấy hạt giống tốt? Ty trưởng bên dưới sẽ làm chuyện nên làm.

Thử thách tuyển chọn Lạc Cửu Thần Cung tổ chức một trăm năm một lần, mỗi mùa xuất hiện nhiều hạt giống Võ Đạo tốt. Ty trưởng Chân Ngôn Ti bên dưới sẽ lôi kéo các hạt giống tốt, việc nhỏ đó không cần tổng ty trưởng tốn công, Diệp Cầm tin tưởng ty trưởng dưới tay làm tốt.

Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung chẳng phải phát triển rất tốt sao? Cơ bản sau mỗi mùa thử thách tuyển chọn là thu nhận được mấy võ giả trẻ khá ưu tú vào Chân Ngôn Ti.

Cái Thần cười bất đắc dĩ nói:

- Ài, nói mãi mà chưa hiểu? Ta cố ý đưa tin cho ngươi đương nhiên không phải những tiểu tử trên bảng Thiên Hoa. Ta nói người này tên Cảnh Ngôn, mới từ thế giới hạ cấp lên.

Sợ là ty trưởng Chân Ngôn Ti bên dưới của ngươi còn chưa phát hiện ra tiểu tử thiên phú rất cao này.

Diệp Cầm hơi hứng thú:

- A? Kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc đã kết thúc? Ngươi nói hạt giống tốt này bao nhiêu điểm?

Cái Thần nói:

- Hơn bốn vạn điểm, xếp hạng năm.

Con ngươi Diệp Cầm co rút.

Trong kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc được hơn bốn vạn điểm, xếp hạng năm, thành tích rất tốt, gọi là thiên tài cũng không khoa trương. Hạt giống tốt như vậy đúng là nên thu vào Chân Ngôn Ti.

Cái Thần cười hỏi:

- Như thế nào? Tin tức này hơi đáng giá đi?

Diệp Cầm nói:

- Ừm, không tệ, vậy ta sẽ đi sắp xếp.

Diệp Cầm cắt đứt liên lạc với Cái Thần, y không cất tinh thạch truyền tin mà dùng nó đưa tin cho người khác.

- Trong võ giả tham gia thử thách tuyển chọn đợt này có một người mới từ thế giới hạ cấp phi thăng tên Cảnh Ngôn, thiên phú không tệ. Thông báo ty trưởng bên dưới thu nhận người này vào Chân Ngôn Ti.

Diệp Cầm truyền tin xong cất đi tinh thạch truyền tin.

Diệp Cầm cố ý ra chỉ thị vì một tiểu tử trong thử thách tuyển chọn là rất hiếm có, y sẽ không tự mình đến Đệ Nhất Cung, đi xem hiện trường thử thách tuyển chọn. Diệp Cầm chỉ cần dặn một tiếng, dưới tay sẽ làm tốt chuyện này.

Trong Đệ Bát Cung, một lão nhân mặc trường bào màu nâu cảm ứng tin tức trong tinh thạch truyền tin:

- Là tin tức của tổng ty trưởng đại nhân?

Lão nhân mặc trường bào màu nâu là một chấp sự thuộc tổng ti Chân Ngôn Ti, địa vị rất cao trong toàn ti, đại khái ngang hàng ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Thất Cung.

Hết chương 987.

Chương 988. Kéo Cái Gì?

Chấp sự tổng ti Chân Ngôn Ti này tên Sở Quan Cử, nhận tổng ty trưởng truyền tin tất nhiên không dám chậm trễ.

Sở Quan Cử thầm khó hiểu tại sao tổng ty trưởng đại nhân chú ý đến võ giả trẻ tham gia thử thách tuyển chọn? Dù là võ giả thiên phú siêu cao nhưng không đến đẳng cấp Chân Thần thì khó lọt vào pháp nhãn của tổng ty trưởng.

Mỗi mùa thử thách tuyển chọn đều sẽ nổi lên một số thiên tài Võ Đạo, nhưng chỉ ít ỏi vài người đến Chân Thần. Hơn nữa Chân Thần bình thường không quá bắt mắt trong Lạc Cửu Thần Cung một trong bốn thế lực lớn Lưu Ly Thần Vực.

Tuy đầy bụng thắc mắc nhưng Sở Quan Cử không dám chậm trễ, lập tức đưa tin cho ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung, Lê Nhạc.

Lê Nhạc là người phụ trách Chân Ngôn Ti ở Đệ Nhất Cung, việc nhận máu mới tất nhiên giao cho lão làm, chứ không lẽ chấp sự tổng ti phải tự mình đi?

Ty trưởng các ti ở Huyền Sát Thiên Địa đang ngồi ở vị trí xem lễ.

Lê Nhạc vô tình nhìn hướng Cảnh Ngôn, thầm nghĩ:

- Dân bản xứ này qua được kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc.

Không phải Lê Nhạc cố ý tìm Cảnh Ngôn, chỉ vì lúc trước Củng La Thanh Mộc Ti tiếp xúc với hắn khiến lão có ấn tượng sâu, lúc quét qua đám người ngẫu nhiên nhìn thấy hắn.

Cảnh Ngôn ở lại Huyền Sát Thiên Địa thì đương nhiên đã qua kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc.

Lê Nhạc mỉm cười thầm nghĩ:

- Xem ra có chút thiên phú, nhưng dân bản xứ muốn qua giai đoạn đào thải không dễ.

Dù là Hư Thần nhất tinh cũng sẽ bị giai đoạn đào thải loại bỏ khá nhiều.

Giai đoạn đào thải cực kỳ tàn khốc, dù ngươi thực lực siêu mạnh cũng sẽ bị loại.

Muốn vượt qua đơn đấu đơn cần may mắn. Một số võ giả Thánh Đạo cảnh siêu may mắn có hy vọng vượt qua đấu loại, chỉ cần vài vòng đấu gặp đối thủ không mạnh bằng mình là thuận lợi qua ải. Ngược lại nếu xui xẻo, dù là cường giả đẳng cấp Hư Thần tam tinh cũng sẽ bị loại. Đương nhiên xác suất này khá nhỏ, võ giả Hư Thần tam tinh trở lên rất ít ỏi, nếu đụng phải đối thủ mạnh hơn mình thì chỉ biết trách xui xẻo.

Mai Thanh ở trong đám người tìm đến Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn ca ca!

Cảnh Ngôn cũng thấy Mai Thanh:

- Mai Thanh đạo hữu!

Cảnh Ngôn khá vui vẻ, trong đám tham gia thử thách tuyển chọn tham gia thử thách tuyển chọn hắn chỉ quen mỗi mình Mai Thanh.

Hư Thần tam tinh Sài Dương chỉ tính một nửa người quen, Manh Sơn Ngũ Hổ thì Cảnh Ngôn tìm một vòng không thấy năm tên quái thai, hắn hơi bị nhớ họ.

Cảnh Ngôn thấy Mai Thanh căng thẳng, nói:

- Đừng hồi hộp quá, chỉ cần đánh bốn vòng thắng hết là qua giai đoạn đào thải.

Mai Thanh nháy mắt với Cảnh Ngôn:

- Ừm, hy vọng may mắn chút đừng gặp đối thủ quá mạnh, nếu gặp Cảnh Ngôn ca ca thì ta không cần đánh nữa.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Xác suất đó không cao, vận may của đạo hữu sẽ không kém đến vậy.

Ánh mắt Mai Thanh nghiêm túc nói:

- Hy vọng là vậy, nhưng thật nhiều cường giả tham gia thử thách tuyển chọn Lạc Cửu Thần Cung, nhiều người là thiên tài trên bảng Thiên Hoa.

***

Lúc này Lê Nhạc nhận được chấp sự tổng ti Sở Quan Cử đưa tin:

- Cảnh Ngôn?

Nội dung đưa tin của Sở Quan Cử rất đơn giản, kêu Lê Nhạc tìm một dân bản xứ tham gia thử thách tuyển chọn tên Cảnh Ngôn, thu nhận vào Chân Ngôn Ti. Sở Quan Cử không cho Lê Nhạc biết đó là ý của tổng ty trưởng đại nhân.

Lê Nhạc chỉ là ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung, cấp bậc quá thấp. Chấp sự tổng ti đưa tin cho Lê Nhạc phải qua vài tầng, trong tình huống đó Sở Quan Cử còn cần đặc biệt dặn dò đây là ý của tổng ty trưởng đại nhân sao?

Lê Nhạc hơi xanh mặt:

- Chấp sự Sở Quan Cử đại nhân?

Mới rồi Lê Nhạc còn cười nhạo Củng La Thanh Mộc Ti tiếp xúc với Cảnh Ngôn là bụng đói ăn quàng, hiện tại chấp sự

tổng ti kêu lão lôi kéo Cảnh Ngôn.

Những lời Lê Nhạc đã nói là nói ngay trước mặt nhiều ty trưởng Đệ Nhất Cung, giờ kêu lão đi lôi kéo Cảnh Ngôn thì lão còn mặt mũi nào?

- Rốt cuộc là tình huống gì? Tại sao chấp sự tổng ti biết đến dân bản xứ này? Chết tiệt!

Trong lòng Lê Nhạc như có vạn con ngựa chạy nhanh qua, tâm tình lão vui được mới lạ.

Lê Nhạc nhanh chóng quyết định:

- Không được, ta tuyệt đối không thể tự mình ra mặt!

Giờ mà Lê Nhạc đi tiếp xúc với Cảnh Ngôn thì mất hết mặt mũi, không biết sẽ bị Củng La chèn ép thế nào. Nhưng Lê Nhạc không thể không nghe theo chấp sự tổng ti ra lệnh.

Lê Nhạc thầm suy tính:

- Mới rồi Củng La tự mình tiếp xúc với dân bản xứ Cảnh Ngôn nhưng dường như không thành công lôi kéo. Xem ra dân bản xứ này hiểu biết các ti Đệ Nhất Cung, hắn nên biết sự cường đại của Chân Ngôn Ti. Hắn từ chối Củng La hiển nhiên vì không vừa lòng thực lực yếu ớt của Thanh Mộc Ti.

Lê Nhạc kêu chấp sự cạnh mình:

- Ngươi đi tiếp xúc với Cảnh Ngôn, nói cho hắn có thể tham gia Chân Ngôn Ti ta.

Chấp sự nghe Lê Nhạc nói thì sửng sốt, còn tưởng lỗ tai mình nghểnh ngãng:

- A?

Chẳng phải ty trưởng Lê Nhạc không vừa mắt dân bản xứ Cảnh Ngôn sao? Tại sao đột nhiên kêu gã đi tiếp xúc với Cảnh Ngôn?

Chấp sự hoang mang ngơ ngác nhìn Lê Nhạc, vẻ mặt ngu đần.

Lê Nhạc nét mặt sa sầm nói:

- Không nghe ta nói gì sao?

Chấp sự rối rít lên tiếng:

- Vâng thưa ty trưởng đại nhân, ta đi ngay!

Chấp sự chui vào đám đông, chen tới trước mặt Cảnh Ngôn và Mai Thanh.

Chấp sự nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi là dân bản xứ thế giới hạ cấp Cảnh Ngôn đúng không?

Cảnh Ngôn nhướng mày nhìn lại chấp sự Chân Ngôn Ti này, hỏi:

- Ngươi là?

Chấp sự nói thẳng:

- Ta là chấp sự Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung, ngươi bị chúng ta xem trúng, bây giờ có thể tham gia Chân Ngôn Ti.

Chấp sự nói hơi chói tai, như thể Cảnh Ngôn tham gia Chân Ngôn Ti là ban ơn lớn cho hắn.

Trong mắt chấp sự tỏ rõ cao cao tại thượng nhìn xuống, gã thật sự không xem trọng Cảnh Ngôn.

Nếu là thiên tài trên bảng Thiên Hoa thì chấp sự sẽ không ăn nói kiểu đó, nhưng với một dân bản xứ, gã chủ động đến mời là đã cho đối phương mặt mũi rất lớn.

Không biết ty trưởng nghĩ gì nữa, một dân bản xứ đáng giá mời chào trước khi kết thúc thử thách sao? Nếu dân bản xứ vượt qua thử thách, tham gia Lạc Cửu Thần Cung, lúc đó xem

biểu hiện của hắn trong thử thách rồi suy xét có nên thu nhận hay không, đây mới là các bước bình thường.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên nói:

- Ngại quá, ta không hứng thú.

Đừng nói trước đó Cảnh Ngôn đã quyết định tham gia Thanh Mộc Ti, dù hắn chưa quyết định thì thái độ của Chân Ngôn Ti như thế còn lâu hắn mới vào. Một chấp sự Thanh Mộc Ti chỉ là Hư Thần tứ tinh, lên mặt cái quái gì.

Hết chương 988.

Chương 989. Bị Bẽ Mặt

Thái độ của chấp sự Chân Ngôn Ti rất ngạo mạn, gã đối xử với Cảnh Ngôn như một thành viên Đệ Nhất Cung Lạc Cửu Thần Cung bình thường.

Thành viên bình thường cực kỳ muốn tham gia chín mươi chín ti, đặc biệt là ti xếp hàng đầu như Chân Ngôn Ti càng khiến người thèm muốn. Vì tham gia vào những ti như thế mới có số lượng tài nguyên tu luyện khá khẫm, từ thần tinh đến đan dược, võ học bí pháp vân vân.

Nhưng chỉ số ít được vào Chân Ngôn Ti, dù là ti thứ hạng xếp sau yêu cầu thu nhận thành viên cũng rất cao. Những võ giả không có hy vọng thăng cấp Đệ Nhị Cung làm sao chín mươi chín ti chịu miễn phí thu nhận họ, đưa tặng tài nguyên?

Chấp sự Chân Ngôn Ti này thói quen được cung duy, đâu thèm để mắt người mới chưa qua thử thách tuyển chọn như Cảnh Ngôn?

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy chấp sự nhướng mày bất ngờ, gã không ngờ hắn từ chối. Ở trong mắt chấp sự thì khi gã mời chào, Cảnh Ngôn nên như chó bông quẫy đuôi đồng ý ngay, rối rít cảm tạ Chân Ngôn Ti mới đúng. Thế nhưng Cảnh Ngôn từ chối, từ chối dứt khoát, không thèm khéo léo xin phép suy xét.

Chuyện gì đây? Gã nghe lầm sao?

Chấp sự ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn. Võ giả đứng gần Cảnh Ngôn bị rung động. Lúc chấp sự mời Cảnh Ngôn vào Chân Ngôn Ti thì bọn họ lộ vẻ mặt hâm mộ ghen tỵ, bọn họ tuy chưa phải thành viên Lạc Cửu Thần Cung nhưng không xa

lạ gì một số tình huống công khai trong thần cung. Họ đều biết chín mươi chín ti, biết Chân Ngôn Ti cường đại.

Bọn họ cực kỳ bất ngờ khi Cảnh Ngôn từ chối Chân Ngôn Ti chiêu lãm, dân bản xứ trẻ tuổi này dám cứng rắn với Chân Ngôn Ti?

Chấp sự Chân Ngôn Ti ngừng một chút sau đó rít qua kẽ răng:

- Ngươi nói cái gì?

Sắc mặt của chấp sự vô cùng khó xem.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ta nói là không có hứng thú với Chân Ngôn Ti.

Chấp sự Chân Ngôn Ti ngẫm lại Cảnh Ngôn đến từ thế giới hạ cấp, có lẽ không biết rõ tham gia chín mươi chín ti được lợi gì, gã giải thích thêm:

- Tiểu tử có phải không biết rõ Chân Ngôn Ti? Ngươi có biết vào Chân Ngôn Ti sẽ được ích lợi gì không?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Ta cũng không chút hứng thú ích lợi của Chân Ngôn Ti các người.

Vào Chân Ngôn Ti được đến tài nguyên thì vào Thanh Mộc Ti cũng sẽ có, tuy phần thưởng sẽ không bằng Chân Ngôn Ti nhưng Cảnh Ngôn không để bụng. Cảnh Ngôn có tự tin giành được phần thưởng siêu cao trong thử thách Lạc Cửu Thần Cung lần này.

Thử thách tuyển chọn có thưởng, thứ hạng càng xếp trước thì được thưởng càng nhiều, Mai Thanh đã kể cho Cảnh Ngôn nghe rồi. Nếu xếp vào tốp một trăm đổi tài nguyên thành thần tinh nhất giai thì cơ bản từ mười vạn trở lên.

***

Một ty trưởng thấy chấp sự Chân Ngôn Ti đi tiếp xúc với Cảnh Ngôn, kinh ngạc hỏi:

- Ty trưởng Lê Nhạc, Chân Ngôn Ti các người cũng muốn thu nhận dân bản xứ Cảnh Ngôn đó?

Mới rồi ty trưởng Lê Nhạc tỏ ra coi khinh dân bản xứ mà sao bây giờ kêu thuộc hạ đi tiếp xúc? Đã đi tiếp xúc tức là muốn thu nhận, Lê Nhạc ăn no rửng mỡ sao?

- A? Thuộc hạ của ty trưởng Lê Nhạc thật sự nói chuyện với Cảnh Ngôn.

- Là ý của ty trưởng Lê Nhạc sao?

- Chân Ngôn Ti muốn thu nhận Cảnh Ngôn?

Nhiều ty trưởng lao nhao hỏi Lê Nhạc.

Lê Nhạc cười khẩy nói:

- Người được ty trưởng Củng La tự mình mời chắc hẳn có chút thiên phú, Chân Ngôn Ti ta đương nhiên hoan nghênh võ giả thiên tư không tệ tham gia.

Nếu không phải chấp sự tổng ti đưa tin còn lâu Lê Nhạc mới thu nhận dân bản xứ Cảnh Ngôn, nhưng lão sẽ không nói thật với đám ty trưởng Đệ Nhất Cung.

Ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La thầm thở dài, lão cực kỳ không muốn thấy Cảnh Ngôn vào Chân Ngôn Ti. Lúc trước Lê Nhạc khinh thường Cảnh Ngôn nên Củng La cứ nghĩ Lê Nhạc sẽ không mời hắn, ít nhất trước khi thử thách tuyển chọn kết thúc Lê Nhạc sẽ không hành động, ai ngờ thằng già này vẫn ra tay.

Khóe mắt Củng La liếc hướng Lê Nhạc, lão không lên tiếng, thầm than đáng tiếc.

Lúc này chấp sự Chân Ngôn Ti quay về, mặt xanh mét.

Lúc chấp sự trở về Lê Nhạc liền chú ý sắc mặt của gã không giống như thành công mời chào.

Quả nhiên chấp sự Chân Ngôn Ti khom người hướng Lê Nhạc, bực tức nói:

- Ty trưởng đại nhân, dân bản xứ đó không đồng ý tham gia Chân Ngôn Ti.

Chân mày Lê Nhạc nhúc nhích, giọng the thé:

- Ngươi nói cái gì?

Lê Nhạc thật sự không ngờ Cảnh Ngôn sẽ từ chối lời mời của Chân Ngôn Ti. Một dân bản xứ thế giới hạ cấp mà từ chối Chân Ngôn Ti mời? Hắn muốn làm gì?

Chấp sự Chân Ngôn Ti âm trầm nói:

- Điều nên nói ta đã nói với hắn nhưng hắn vẫn từ chối, thái độ rất kém. Dân bản xứ này quá cao ngạo.

Chấp sự Chân Ngôn Ti rất tức giận, cảm thấy mình bị bẽ mặt.

Nếu Cảnh Ngôn là thiên tài xếp hạng đầu trên bảng Thiên Hoa thì gã bị từ chối cũng không sao, thế nhưng dân bản xứ mà dám từ chối Chân Ngôn Ti.

Thật là tiểu tử không biết trời cao đất rộng.

Lê Nhạc cười gằn:

- Ha ha …

Mắt Lê Nhạc lạnh băng nhìn hướng Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn từ chối Chân Ngôn Ti mời?

- Thú vị, dân bản xứ tên Cảnh Ngôn đang nghĩ gì?

- Lúc trước ty trưởng Củng La tự mình mời hắn không đồng ý, có lẽ cảm thấy Thanh Mộc Ti yếu, nhưng sao Chân Ngôn Ti mời mà hắn cũng từ chối?

Trong chín mươi chín ti Đệ Nhất Cung không nhiều ti ngang ngửa Chân Ngôn Ti. Còn về ti mạnh hơn Chân Ngôn Ti rõ rệt thì chỉ có một, đó là Thủy Nguyệt Ti. Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhất Cung xếp hạng nhất thực thụ trong chín mươi chín ti, nhưng muốn tham gia Thủy Nguyệt Ti rất khó khăn. Thiên tài bảng Thiên Hoa chưa chắc được Thủy Nguyệt Ti ưu ái.

Nhiều người nhìn Lê Nhạc, một số cười thầm trong bụng.

Ty trưởng Chân Ngôn Ti bị bẽ mặt, bị dân bản xứ từ chối chắc chắn rất khó chịu. Nếu sớm biết như vậy Lê Nhạc tuyệt đối không kêu thuộc hạ đi mời Cảnh Ngôn.

Lê Nhạc cười nhạt trầm giọng nói:

- Ta chống mắt xem hắn có qua được giai đoạn đào thải không.

Phái thuộc hạ đi mời nhưng bị từ chối, Lê Nhạc sẽ không mời nữa. Má trái bị tát không lẽ đưa luôn má phải cho người ta đánh?

Còn về lệnh của chấp sự tổng ti … hừ, nếu Cảnh Ngôn không qua được giai đoạn đào thải thì chẳng phải chấp sự tổng ti sẽ truy hỏi lão tại sao không thu nhận dân bản xứ này vào Chân Ngôn Ti sao?

***

Nửa canh giờ sau giọng thái thượng trưởng lão Vịnh Minh lại vang bên tai từng người:

- Giai đoạn đào thải bắt đầu!

Ngay sau đó Cảnh Ngôn cảm nhận thần lực bao bọc mình.

Hết chương 989.

Chương 990. Vận May Khá Tốt

Cảnh Ngôn cảm giác mình bị thần lực mênh mông bao bọc, giây sau xuất hiện trên một lôi đài.

Đối diện hắn đang đứng một võ giả nam trẻ.

Cảnh Ngôn nhìn đối phương, thầm nghĩ:

- Xem ra đối thủ đầu tiên của ta là người này.

Võ giả nam trẻ cũng đánh giá Cảnh Ngôn.

Trên lôi đài chỉ có Cảnh Ngôn và võ giả nam trẻ.

Cảnh Ngôn thấy trừ lôi đài mình đứng ra có rậm rạp các lôi đài khác, trên mỗi lôi đài đứng hai võ giả đối trận. Các lôi đài nhìn như cách lôi đài của Cảnh Ngôn rất gần, nhưng cảm ứng kỹ thì thấy rất xa.

Cảnh Ngôn một lần nữa thầm cảm thán:

- Lại là tầng không gian khác, quá lợi hại, vận dụng pháp tắc không gian thật khủng bố.

Vận dụng pháp tắc không gian đến trình độ này không phải Cảnh Ngôn hiện giờ có thể với tới, cách biệt quá lớn. Thực lực như Cảnh Ngôn không phá nổi tầng không gian như vậy. Nếu đối phương muốn thì Cảnh Ngôn sẽ mãi mãi bị nhốt trong mảnh không gian này, tức là trên lôi đài.

Giọng thái thượng trưởng lão Vịnh Minh vang lên:

- Mỗi vòng đấu loại kết thúc khi một bên nhận thua hoặc bị đánh ra lôi đài. Đối chiến bắt đầu!

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh dứt lời, chiến đấu trên các lôi đài bắt đầu.

Cảnh Ngôn không vội ra tay, đối thủ của hắn cũng không sốt ruột công kích.

Võ giả mỉm cười chào Cảnh Ngôn:

- Đạo hữu khỏe, ta tên Quảng Bình.

Cảnh Ngôn cười đáp lại:

- Ta tên Cảnh Ngôn.

Võ giả tên Quảng Bình là võ giả Nửa Bước Hư Thần, còn chưa đến Hư Thần nhất tinh, Cảnh Ngôn muốn đánh bại gã chỉ một ý nghĩ.

Quảng Bình tuy không xông lên nhưng trong lòng tính toán nhiều. Quảng Bình biết với thực lực của gã muốn qua hết đấu loại là rất khó khăn, nhưng nếu đủ may mắn thì vẫn có cơ hội. Quảng Bình thử cảm ứng thực lực của Cảnh Ngôn nhưng không nhận được kết quả gì, gã vắt óc đoán thực lực của hắn.

Cảnh Ngôn không trực tiếp ra tay làm Quảng Bình đoán phải chăng thực lực của hắn bình thường, có phải vì không nắm chắc đánh bại gã nên mới không tấn công trước?

Nếu Cảnh Ngôn là võ giả Hư Thần thì làm gì đứng đây với gã, không mau trực tiếp đánh gã ra lôi đài? Nếu không phải là Hư Thần thì gã còn cơ hội.

Ưm, Cảnh Ngôn rất có thể cũng là Nửa Bước Hư Thần như mình.

Nghĩ đến đây mắt Quảng Bình sáng rực bỗng tấn công, gã muốn dao sắt chặt đay rối đánh bại Cảnh Ngôn với tốc độ nhanh nhất để vào vòng đấu loại tiếp theo.

Quảng Bình nhảy người lên, lấy ra thánh khí, võ học quét qua. Tốc độ công kích của Quảng Bình rất mau, trên lôi đài này nếu đối thủ cũng là Nửa Bước Hư Thần thì vội đỡ đòn sẽ bị quét ra lôi đài.

Nhưng ở trong mắt Cảnh Ngôn thì đòn công kích quá chậm.

Quảng Bình thấy công kích của mình đã đến gần Cảnh Ngôn, trông như hắn không phản ứng lại thì mừng thầm trong bụng.

Ha ha, vòng đấu loại thứ nhất lão tử sắp thuận lợi qua ải!

Nhưng Quảng Bình chưa kịp giải phóng cảm xúc hân hoan thì cảm giác công kích của mình trì trệ, như đụng vào một tảng đá to.

Sau đó lực lượng vô cùng dày nặng bật ngược công kích về.

Quảng Bình kinh kêu:

- Nguy rồi!

Quảng Bình muốn khống chế thân thể bị lực lượng mạnh mẽ hất ngược về, nhưng gã làm sao kiểm soát được?

Quảng Bình bay ra lôi đài.

- Tên khốn đó là Hư Thần!

Quảng Bình ôm ý nghĩ đó bay ra lôi đài, chớp mắt biến mất.

Trong đấu loại bị đánh bại sẽ truyền tống ra Lạc Cửu Thần Cung.

Sau khi đánh bại Quảng Bình, Cảnh Ngôn nhìn bốn phía. Một số lôi đài đã kết thúc chiến đấu, chỉ còn một người đứng. Đa số lôi đài vẫn đang đánh nhau.

Thấy mình không bị truyền tống ra lôi đài, Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng. Có tổng cộng năm vạn một ngàn hai trăm lôi đài, chờ tất cả chiến đấu chấm dứt còn cần thời gian.

Võ giả tham gia tuyển chọn đều leo lên lôi đài, chấp sự Chân Ngôn Ti tìm ngay lôi đài của Cảnh Ngôn. Rất nhanh chấp sự tìm được, thấy cảnh Cảnh Ngôn đánh bay đối thủ.

Chấp sự báo ngay cho ty trưởng Lê Nhạc:

- Ty trưởng đại nhân, Cảnh Ngôn đã đánh bại đối thủ đầu tiên.

Lê Nhạc cũng thấy Cảnh Ngôn và Quảng Bình đối chiến, lão nghe thuộc hạ bẩm báo cười khẩy nói:

- Đối thủ của hắn sử dụng nguyên khí, còn chưa phải Hư Thần nhất tinh, bị đánh bại có gì lạ?

Nguyên khí và thần lực khác biệt rất lớn, khi thi triển nhìn qua là nhận ra ngay.

Chấp sự gật đầu nói:

- Cũng đúng.

Lê Nhạc nói:

- Giai đoạn đào thải có bốn vòng đối chiến, hắn không thể nào gặp bốn đối thủ đều là Thánh Đạo cảnh hoặc là Nửa Bước Hư Thần. Hừ, chờ khi gặp Hư Thần thì hắn không thắng được.

Chấp sự Chân Ngôn Ti cười hùa theo:

- Ty trưởng đại nhân nói đúng.

Bốn vòng đối chiến càng về sau xác suất gặp võ giả thực lực mạnh càng lớn.

Trong võ giả qua kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc có lẽ có nhiều Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần, nhưng qua một, hai vòng đào thải thì số lượng rất ít ỏi.

Vòng đối chiến thứ nhất kéo dài một nén nhang thì kết thúc.

Qua vòng này còn năm vạn một ngàn hai trăm võ giả.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh lại vung thần lực, năm vạn một ngàn hai trăm người chia tổ lại. Trước mặt Cảnh Ngôn xuất hiện đối thủ mới.

Cảnh Ngôn cảm ứng thực lực của đối thủ, thầm nghĩ:

- Thánh Đạo cảnh? Ta đúng là may mắn, đối thủ đầu tiên là Nửa Bước Hư Thần, đối thủ thứ hai càng yếu, chỉ có tu vi Thánh Đạo tam cảnh.

Năm vạn một ngàn hai trăm võ giả chia ra hai vạn năm ngàn sáu trăm lôi đài, hai hai đấu nhau.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh tuyên bố:

- Chúc mừng các ngươi qua vòng đào thải đầu tiên, giờ bắt đầu đợt so đấu đào thải thứ hai, bắt đầu!

Vịnh Minh dứt lời đối thủ Thánh Đạo tam cảnh của Cảnh Ngôn liền xông lên, trường đao hung ác chém hắn.

Cảnh Ngôn lắc đầu thầm nghĩ:

- Người này dứt khoát hơn, đáng tiếc là Thánh Đạo tam cảnh.

Cảnh Ngôn phất tay, Thánh Đạo tam cảnh uy thế hung hăng hùng hổ bị gió lớn thổi trong không gian cuốn ra lôi đài.

Võ giả Thánh Đạo tam cảnh chưa biết xảy ra chuyện gì đã cảm giác thân thể bay lên, bản năng hét to một tiếng:

- Không!

Thanh âm chưa dứt Thánh Đạo tam cảnh đã bị truyền tống ra Lạc Cửu Thần Cung.

Hết chương 990.

Chương 991. Lê Nhạc Đắc Ý

Đợt đấu loại thứ hai lâu hơn vòng thứ nhất một chút, nhưng toàn quá trình chỉ khoảng ba tách trà.

Năm vạn một ngàn hai trăm võ giả tham gia đợt đấu loại thứ hai bây giờ chỉ còn hai vạn năm ngàn sáu trăm người.

Thần lực của thái thượng trưởng lão Vịnh Minh dâng lên, hai vạn năm ngàn sáu trăm người lại chia tổ đối chiến, có một vạn hai ngàn tám trăm lôi đài.

Vòng đấu loại thứ ba sắp bắt đầu, nếu đánh bại đối thủ trong vòng này xem như được vé vào cửa Lạc Cửu Thần Cung. Nhưng chỉ qua ba vòng chưa được, phải thỏa mãn một yêu cầu của Lạc Cửu Thần Cung. Võ giả liên tục thắng bốn trận mới không bị hạn chế làm thành viên chính thức.

Võ giả vào vòng đào thải thứ ba ít ai có tu vi dưới Hư Thần. Trong hai vạn năm ngàn sáu trăm người đa số đẳng cấp Hư Thần nhất tinh.

Hơn hai vạn võ giả có số ít Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần, họ muốn đụng phải đối thủ cùng đẳng cấp tu vi là rất khó. Trừ phi siêu may mắn, nếu gặp phải võ giả Hư Thần thì họ chỉ có đường thua.

Đẳng cấp Nửa Bước Hư Thần mà muốn đánh bại Hư Thần nhất tinh là vô cùng khó khăn. Không phải không có võ giả làm được nhưng rất hiếm thấy, trong một mùa thử thách tuyển chọn hiếm thấy một người như vậy.

Như Cảnh Ngôn khi ở Nửa Bước Hư Thần có năng lực chiến với Hư Thần nhất tinh, nhưng đó là hắn nắm giữ hai loại

thần thông, nguyên khí cực kỳ hùng hậu. Trong Thần giới đa số Hư Thần đều không nắm giữ thần thông chứ đừng nói Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần.

Vòng đấu loại thứ ba Cảnh Ngôn gặp đối thủ là một võ giả trẻ mặc áo trắng.

Võ giả này khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú, mắt bén như ó, trông hơi cao ngạo.

Cảnh Ngôn quét thần niệm qua cảm ứng tu vi Võ Đạo của võ giả áo trắng là Hư Thần nhị tinh. Võ giả này rất trẻ, Cảnh Ngôn đoán gã đại khái chưa đến ngàn tuổi, ở giữa năm trăm đến một ngàn tuổi.

Hư Thần nhị tinh chưa đến ngàn tuổi e rằng là thiên tài Võ Đạo rất giỏi trong Thần giới, hèn gì người này mặt ngạo mạn, ánh mắt như không thèm để ai vào trong mắt.

Khi Cảnh Ngôn đánh giá võ giả áo trắng thì gã cũng nhìn hắn, khóe môi cong lên coi rẻ.

Võ giả áo trắng tên Trì Mậu.

Trì Mậu không biết Cảnh Ngôn, gã có ấn tượng với tất cả võ giả trên bảng Thiên Hoa. Gã không có ấn tượng với Cảnh Ngôn tức là hắn không phải thiên tài Võ Đạo trên Chân Thần, đã không là thiên tài Võ Đạo trên bảng Thiên Hoa thì không đem đến uy hiếp cho gã. Tuy Trì Mậu mới đến Hư Thần nhị tinh nhưng cách tam tinh không xa, gã cũng leo lên bảng Thiên Hoa. Vốn tu vi Hư Thần nhị tinh như gã không thể nào leo lên bảng Thiên Hoa, nhưng thiên phú của Trì Mậu rất cao, chưa đầy bảy trăm tuổi đã gần đến Hư Thần tam tinh.

Nhờ điều này Trì Mậu xếp hạng hơn tám vạn trên bảng Thiên Hoa, đó chưa phải điểm cuối gã theo đuổi.

Bảng Thiên Hoa ghi nhận võ giả dưới năm ngàn tuổi, hiện giờ Trì Mậu chưa đầy bảy trăm tuổi, gã còn nhiều thời gian.

Mục tiêu của Trì Mậu là xông lên tốp năm trăm, thậm chí là tốp một trăm, khiến võ giả toàn Lưu Ly Thần Vực nhớ kỹ tên gã. Trì Mậu có lòng tin đó.

Chấp sự Chân Ngôn Ti nhìn lôi đài của Cảnh Ngôn, kêu lên:

- Ty trưởng mau xem!

Lê Nhạc bật cười nói:

- Trì Mậu? Ha ha, trong vòng đấu loại thứ ba này dân bản xứ trong mắt không người gặp đối thủ là Trì Mậu?

Lê Nhạc rất mong chờ Cảnh Ngôn đụng phải đối thủ mạnh, hai vòng đấu loại hắn thuận lợi vượt qua khiến lão bực mình.

Chấp sự Chân Ngôn Ti cười xum xoe:

- Dân bản xứ này tiêu đời rồi.

Lê Nhạc gật đầu nói:

- Ừ, hắn đã dùng hết vận may. Vòng thứ ba gặp Trì Mậu thì hắn thua chắc. Trì Mậu là thiên tài Võ Đạo gần Hư Thần tam tinh, xếp hạng trên bảng Thiên Hoa. Hắn sẽ không đỡ nổi một chiêu của Trì Mậu liền thua.

Chân Ngôn Ti đã tiếp xúc với Trì Mậu, gã cũng hứa tham gia Chân Ngôn Ti. Vì lôi kéo được Trì Mậu đương nhiên Chân Ngôn Ti hứa hẹn cho nhiều ích lợi. Miễn Trì Mậu vào Chân Ngôn Ti, tin tưởng trong mười năm tương lai gã sẽ có thực lực thăng cấp Đệ Nhị Cung.

Ty trưởng một số Đệ Nhất Cung xì xầm bàn tán:

- Cảnh Ngôn đó xui ghê.

- Thì đấy, hai vòng trước còn đỡ, đối thủ không mạnh. Nhưng ngay vòng thứ ba then chốt đụng phải Trì Mậu.

- Cảnh Ngôn chắc có tu vi Hư Thần nhất tinh, hắn đến từ thế giới hạ cấp thì Võ Đạo cơ bản nên rất tốt. Nếu đụng phải Hư Thần nhất tinh bình thường xác suất thắng của hắn khá lớn, nhưng gặp phải võ giả gần Hư Thần tam tinh như Trì Mậu e rằng …

Vì Củng La tự mình ra mặt mời Cảnh Ngôn, cộng thêm Chân Ngôn Ti chủ động tiếp xúc làm đám ty trưởng cố ý chú ý hắn.

Một ty trưởng hỏi dò Lê Nhạc:

- Ty trưởng Lê Nhạc, ta biết Chân Ngôn Ti từng tiếp xúc với Trì Mậu, Trì Mậu đã đồng ý tham gia Chân Ngôn Ti chưa?

Lê Nhạc liếc ty trưởng đó, vẻ mặt đắc ý cười nói:

- Các ngươi đừng mơ Trì Mậu, khi hắn chưa vào Lạc Cửu Thần Cung thì ta đã tự mình ra mặt gặp hắn. Trì Mậu tỏ vẻ chờ kết thúc thử thách tuyển chọn liền tham gia Chân Ngôn Ti ta.

Đương nhiên Lê Nhạc đắc ý, thiên tài bảng Thiên Hoa như Trì Mậu là đối tượng các ti Đệ Nhất Cung muốn thu nhận. Thiên tài Võ Đạo như vậy rất dễ vào Thủy Nguyệt Ti, dù sao ít ai bảy trăm tuổi leo lên bảng Thiên Hoa.

Sau mỗi mùa thử thách tuyển chọn thu nhận hai, ba thiên tài Chân Thần trên bảng Thiên Hoa là thành tích khá tốt cho các ti Đệ Nhất Cung. Ti thứ hạng thấp hơn phân nửa không thu nhận được một thiên tài bảng Thiên Hoa.

Ty trưởng bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu nói:

- Ty trưởng Lê Nhạc nhanh chóng quá, ài, ta chờ Trì Mậu vào Trùng Điệp Phong đợi thử thách mới tiếp xúc. Hắn nói với ta là đã hứa tham gia Chân Ngôn Ti.

Lê Nhạc nhìn hướng Củng La giữ im lặng:

- Ty trưởng Củng La!

Củng La ngước mắt nhìn Lê Nhạc.

Mặt Củng La không biểu tình nhưng lòng hơi lo. Cảnh Ngôn xui xẻo vào vòng thứ ba đã đào thải hơn hai vạn võ giả, võ giả Hư Thần nhị tinh và cảnh giới cao hơn nữa số lượng chưa đến một phần mười, vậy mà hắn đụng phải cường giả như Trì Mậu.

Lê Nhạc khiêu khích nhìn Củng La, hỏi:

- Có cảm giác gì không? Thanh Mộc Ti các người muốn thu nhận dân bản xứ tên Cảnh Ngôn mà, giờ ty trưởng Củng La có cảm xúc gì?

Hết chương 991.

Chương 992. Xem Không Hiểu

Củng La rất muốn đạp vào mặt Lê Nhạc, bộ mặt già này làm người ta ghét.

Củng La hít sâu, nói:

- Chẳng phải lúc trước ty trưởng Lê Nhạc cũng sai thuộc hạ đi chiêu nạp Cảnh Ngôn sao? Lòng dạ ty trưởng Lê Nhạc thoáng chút đi, không lẽ bị từ chối nên ghi hận trong lòng?

Lê Nhạc trợn to mắt nói:

- Ngươi …!

Củng La nhìn hướng lôi đài:

- Hơn nữa vòng thứ ba còn chưa đối chiến, ai biết người nào thắng người nào thua? Trì Mậu tuy có thực lực không tầm thường nhưng Cảnh Ngôn chưa chắc sẽ thua. Lùi một bước, ta đúng là xem trọng tiềm lực của Cảnh Ngôn, hắn chỉ cần thêm thời gian trưởng thành.

Lê Nhạc đảo tròng mắt âm trầm lườm Củng La:

- Ha ha.

Có người đứng ra khuyên bảo:

- Thôi thôi, hai vị ty trưởng cần gì nóng tính vậy?

Ty trưởng khác cười tủm tỉm nói:

- Đúng rồi, vòng thứ ba sắp bắt đầu đối chiến, lo tìm hạt giống nào tốt chiêu nạp vào.

***

Giọng thái thượng trưởng lão Vịnh Minh trở nên sục sôi:

- Đấu loại vào vòng thứ ba, đây là vòng cực kỳ then chốt cho các ngươi. Cố gắng lên! Cố gắng đánh bại đối thủ của các ngươi, dốc hết sức đối chiến ở lại lôi đài. Bây giờ bắt đầu đối chiến vòng thứ ba!

Còi chiến đấu lại vang.

Trì Mậu mặc áo trắng lạnh nhạt nói:

- Ngươi tự mình đi ra lôi đài đi.

Ngạo mạn trong mắt gã dần khuếch tán ra cả khuôn mặt, Trì Mậu vận chuyển thần lực, uy áp lấy gã làm khởi điểm đè ép hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi:

- Tại sao ta phải đi ra lôi đài?

Giọng Trì Mậu sắc bén kèm theo lạnh lẽo:

- A? Ngươi không biết ta là ai?

Cảnh Ngôn kinh ngạc hỏi:

- Ngươi là ai? Nổi tiếng lắm sao? Ta cần phải biết?

Cảnh Ngôn không biết Trì Mậu là ai, cũng không muốn biết.

Trì Mậu biến sắc mặt, mắt tràn ngập sát ý âm trầm.

Trì Mậu trầm giọng quát:

- Ta đếm ba tiếng, ngươi lăn ra khỏi lôi đài! Đừng để ta ra tay nếu không ngươi nhất định hối hận!

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Nói nhảm nhiều thật.

Lòng Trì Mậu bốc cháy lửa giận, gã tấn công:

- Ngươi tìm cái chết!

Trì Mậu không đếm ba tiếng, gã phải cho tiểu tử to gan vũ nhục mình một bài học thật đau.

Thánh khí trường kiếm nằm trong tay Trì Mậu, kiếm quang màu vàng phun ra nuốt vào. Trì Mậu khẽ quát, trường kiếm chém hướng Cảnh Ngôn, kiếm quang mạnh mẽ, uy năng càn quét.

Cảnh Ngôn đứng yên tại chỗ nhìn chằm chằm kiếm quang màu vàng, khuôn mặt bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên mơ hồ lóe tia sáng.

Võ giả đẳng cấp Hư Thần nhị tinh còn xa mới đến trình độ làm Cảnh Ngôn cảm thấy uy hiếp.

Dù lúc chưa đến Thần giới thì Cảnh Ngôn đã có năng lực đấu với Hư Thần nhị tinh, càng đừng nói bây giờ hắn là Hư Thần ngũ tinh.

Khi kiếm quang màu vàng đến gần Cảnh Ngôn, hắn hơi lắc người né qua.

Cảnh Ngôn không định một chiêu đánh bay Hư Thần nhị tinh ra lôi đài, vì có nhiều ánh mắt đang nhìn hắn. Tạm thời giấu thực lực có nhiều ích lợi cho vòng đấu sau. Hơn nữa Cảnh Ngôn hơi gai mắt võ giả áo trắng, cho đối phương chút hy vọng rồi bóp chết nó mới tốt.

Trì Mậu chém nhát kiếm không trúng Cảnh Ngôn làm gã ngạc nhiên:

- Né thoát? Tốc độ rất nhanh.

Trì Mậu không tạm dừng, đường kiếm thứ hai đâm nhanh ra. Đường kiếm này mang theo lực lượng trói buộc cực mạnh, không gian đè ép có thể hạn chế tốc độ của đối thủ. Dưới nhát kiếm này đối thủ muốn tiếp tục né là điều không thể.

Cảnh Ngôn không né đường kiếm thứ hai của Trì Mậu, hắn cũng lấy ra thánh khí trường kiếm, thân kiếm rung nhẹ bắn ra luồng kiếm quang.

Bùm!

Kiếm quang của hai người va chạm mạnh trong không gian.

Trì Mậu lảo đảo thụt lùi một bước, sau đó gã tái mặt.

- Sao có thể như vậy?

Trì Mậu rất giật mình, từ giật mình thành hoảng loạn, vì gã cảm giác đợt công kích tiếp theo từ đối phương ập đến.

- Tại sao tốc độ công kích mau đến thế?

Trì Mậu bản năng vận dụng thần lực huơ trường kiếm ngăn cản.

Đợt va chạm này làm Trì Mậu lại lùi vài bước.

Trì Mậu không có nhiều thời gian suy nghĩ, công kích của Cảnh Ngôn từng kiếm nối một kiếm làm gã luống cuống. Trì Mậu cảm giác lực lượng của Cảnh Ngôn hình như không quá mạnh nhưng tốc độ công kích quá mau, gã chỉ có thể vội vàng ngăn cản.

Kiếm quang không ngừng va chạm.

Mỗi lần va chạm Trì Mậu lại lùi mấy bước.

Trì Mậu không kịp súc lực, thầm nghĩ:

- Chết tiệt, sao có thể như vậy?

Nếu Trì Mậu súc lực sẽ bị kiếm quang của Cảnh Ngôn chém trúng, vậy là gã sẽ thua vòng đối chiến này.

Dần dà Trì Mậu lùi đến mép lôi đài nhưng gã không nhận ra.

Giọng Cảnh Ngôn vang bên tai Trì Mậu:

- Ngươi thua.

Trì Mậu nhìn nụ cười trên mặt Cảnh Ngôn:

- Thua? Sao ta thua được?

Trì Mậu bỗng đạp hụt, thân thể mất thăng bằng rớt lôi đài.

Cơ thể võ giả rời khỏi lôi đài sẽ bị lực lượng đến từ Huyền Sát Thiên Địa bao bọc đưa ra Lạc Cửu Thần Cung.

Cảnh Ngôn nhìn Trì Mậu biến mất ngoài lôi đài, rút về thánh khí trường kiếm, híp mắt nhếch mép.

Một chỗ khác, nơi ty trưởng xem cuộc chiến.

Ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung Lê Nhạc trợn to mắt suýt lồi tròng.

Lê Nhạc khẽ kêu:

- Chuyện gì đây?

Lê Nhạc xem không hiểu, tuy thấy tận mắt Trì Mậu bị Cảnh Ngôn đánh ra lôi đài nhưng lão không thể tin sự thật này.

Trì Mậu gần đến đẳng cấp Hư Thần tam tinh tại sao bị đánh ra lôi đài? Còn là bị một dân bản xứ đánh.

Chấp sự Chân Ngôn Ti nhìn Lê Nhạc, gục mặt xuống không dám hó hé tiếng nào.

Không chỉ một mình Lê Nhạc hết hồn, ty trưởng các ti đa số thấy cảnh Trì Mậu bị đánh bại, bọn họ nhìn không hiểu.

Quá trình chiến đấu rất đơn giản, Cảnh Ngôn và Trì Mậu không ngừng chạm kiếm, Trì Mậu liên tục lùi mãi đến khi ra lôi đài.

Một ty trưởng không xem Cảnh Ngôn và Trì Mậu đối chiến, thấy biểu tình của nhóm Lê Nhạc thì kinh ngạc hỏi:

- Các ngươi làm sao vậy?

Một ty trưởng hít sâu, nói:

- Trì Mậu thua, bị Cảnh Ngôn đánh bại.

Ty trưởng không xem cuộc chiến hút không khí, hoảng sợ kêu lên:

- Cái gì?!

Một ty trưởng lắc đầu thổn thức nói:

- Trì Mậu bị thua, thiên tài trên bảng Thiên Hoa mà thua dân bản xứ Cảnh Ngôn.

Ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La mừng rỡ nhìn Cảnh Ngôn trên lôi đài.

Hết chương 992.

Chương 993. Khóc Không Ra Nước Mắt

Dù Cảnh Ngôn không tham gia Thanh Mộc Ti nhưng Củng La vẫn vui khi thấy hắn đánh bại Trì Mậu.

Thiên phú của Trì Mậu rất cao, không thể phủ nhận điều này. Trì Mậu còn quyết định tham gia Chân Ngôn Ti, giờ thì tốt rồi, gã bị Cảnh Ngôn đánh bại trong vòng thứ ba, rời khỏi cuộc chơi, tương đương với cắt đi một phần thành tích rất tốt của Chân Ngôn Ti.

Củng La không kiềm được hoan hô cho Cảnh Ngôn:

- Làm tốt lắm!

Lê Nhạc ngớ ngẩn.

Lão khó khăn thuyết phục Trì Mậu tham gia Chân Ngôn Ti, giờ thì sao? Trì Mậu bị đào thải, không thể làm thành viên bình thường thì tham gia Chân Ngôn Ti đường nào? Tức là phải chờ một trăm năm, đợi thử thách tuyển chọn mùa sau. Nhưng khi đó ai biết Trì Mậu ở nơi nào? Có lẽ gã đã vào ba thần cung khác.

Lê Nhạc bi kịch, mới rồi lão còn đắc ý khoe khoang với ty trưởng khác là Trì Mậu hứa tham gia Chân Ngôn Ti, giờ gã bị đánh bay.

Lão thành cái gì?

Lê Nhạc đảo tròng mắt nhìn ty trưởng khác, quả nhiên nhiều người mắt chứa ý cười.

Mặt già của lão!

Qua một lúc lâu Lê Nhạc lấy lại bình tĩnh, chắc chắn nói:

- Chuyện này tuyệt đối không thể nào! Trì Mậu tu vi gần Hư Thần tam tinh, Cảnh Ngôn chỉ là dân bản xứ mới phi thăng làm sao đánh bại được Trì Mậu? Trong đó chắc chắn có gì lạ.

Không ai trả lời Lê Nhạc.

Ánh mắt Lê Nhạc hung hăng trừng Cảnh Ngôn.

Thử thách tuyển chọn đang diễn ra, Lê Nhạc không dám gây rối thử thách thái thượng trưởng lão chủ trì, lão chỉ có thể nén lòng bực tức.

Ty trưởng Bách Luyện Ti nhìn Củng La, hỏi:

- Cảnh Ngôn này hình như rất lợi hại, ty trưởng Củng La có ánh mắt tốt thật, trước khi thử thách tuyển chọn đã tự mình tiếp xúc Cảnh Ngôn. Có phải ty trưởng Củng La biết trước cảnh giới Võ Đạo của Cảnh Ngôn không?

Củng La trả lời:

- Ta không rõ tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn, nhưng biết thiên phú của hắn rất cao. Hiện tại xem ra tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn không thấp, chắc là Hư Thần nhị tinh gần tam tinh.

Củng La thật sự không rõ cảnh giới của Cảnh Ngôn, trưởng lão Bao Đồng chỗ ghi danh cũng không biết.

Lê Nhạc cười nhạt:

- Hừ! Hư Thần nhị tinh? Đùa, dân bản xứ thế giới hạ cấp giỏi lắm là Hư Thần nhất tinh. Dù thế giới hạ cấp có thể sinh ra Hư Thần nhị tinh nhưng làm sao đi qua đường hầm hư không phi thăng Thần giới?

Củng La cười nhạo:

- Nực cười thật,không cho Cảnh Ngôn trước khi phi thăng là Hư Thần nhất tinh, sau khi đến Thần giới hấp thu hỗn độn chi khí thăng cấp nhị tinh sao?

Ty trưởng Bách Luyện Ti gật đầu nói:

- Ty trưởng Củng La nói tình huống này có thể xảy ra. Nhiều dân bản xứ thế giới hạ cấp mới phi thăng khi vào Thần giới hấp thu hỗn độn chi khí có thể trực tiếp đột phá cảnh giới trói buộc. Một ít võ giả Nửa Bước Hư Thần đến Thần giới thăng cấp Hư Thần nhất tinh là thường thấy. Nếu khi Cảnh Ngôn ở thế giới hạ cấp đã là Hư Thần nhất tinh, sau khi hắn đến Thần giới hấp thu hỗn độn chi khí vào Hư Thần nhị tinh cũng có thể, miễn hắn có đủ thiên phú.

Ty trưởng nhiều ty trưởng gật gù.

Ánh mắt họ nhìn Cảnh Ngôn trở nên nóng cháy, hắn đánh bại Trì Mậu, mà Trì Mậu là thiên tài trên bảng Thiên Hoa, tức là hắn cũng có đủ năng lực vào bảng Thiên Hoa.

***

Đối chiến vòng thứ ba mất gần nửa canh giờ.

Thứ tự đối chiến càng nhiều càng mất thời gian, vì về sau có nhiều võ giả cùng cảnh giới đánh nhau. Hai võ giả thực lực gần nhau trong thời gian ngắn khó phân ra thắng thua, sẽ mất thời gian dài.

Trên nhiều lôi đài lúc này chỉ còn lại một vạn hai ngàn tám trăm võ giả.

Vịnh Minh không vung thần lực phân tổ cho một vạn hai ngàn tám trăm võ giả ngay.

Vịnh Minh nói:

- Đầu tiên ta chúc mừng một vạn hai ngàn tám trăm người đã qua ba vòng đấu loại, tiếp theo các ngươi sẽ vào vòng đào

thải thứ bốn. Trong đối chiến vòng thứ bốn dù bị đánh bại các ngươi sẽ bị truyền tống đi. Người thua vẫn có cơ hội vào Lạc Cửu Thần Cung.

Nói xong Vịnh Minh vung thần lực phân tổ lần thứ bốn cho một vạn hai ngàn tám trăm võ giả.

Cảnh tượng trước mắt Cảnh Ngôn thay đổi, hắn xuất hiện trên lôi đài mới, nhìn thấy đối thủ thứ bốn.

Thấy người này Cảnh Ngôn cười khẽ, lần này đụng phải người quen.

Đối thủ thứ bốn là Hư Thần tam tinh Sài Dương từng bị Manh Sơn Ngũ Hổ hố.

Sau khi liên tục đánh bại ba đối thủ Sài Dương thấy bứt rứt, gã toàn gặp đối thủ quá yếu, người mạnh nhất mới đến đẳng cấp Hư Thần nhất tinh. Sài Dương vốn có cảnh giới Hư Thần tam tinh, gặp Hư Thần nhất tinh đương nhiên đánh bại không đổ một giọt mồ hôi, dù trong tay gã không có thánh khí tiện tay để dùng.

Sài Dương bị Cảnh Ngôn lột sạch, tuy kiếm lại chút tài nguyên trên người Manh Sơn Ngũ Hổ, năm người không thiếu thánh khí, nhưng không bằng thánh khí mà Sài Dương đã dùng lâu năm, bàn về uy năng càng thua kém.

Hư Thần tam tinh dù sao là Hư Thần tam tinh, võ giả thiên tài trên bảng Thiên Hoa trăm phần trăm.

Liên tục đối chiến ba lần khiến Sài Dương khó chịu. Sau khi bị Cảnh Ngôn lột sạch một lần trong lòng Sài Dương rất ức chế, muốn tìm đối thủ cấp bậc ngang ngửa mình để đánh một trận đã ghiền.

Rốt cuộc bắt đầu đối chiến vòng thứ bốn.

Trước khi được truyền tống đến lôi đài mới, Sài Dương thầm nghĩ:

- Hy vọng đối thủ vòng này sẽ mạnh chút, ít nhất là Hư Thần nhị tinh đi.

Cảm nhận thần lực bao bọc, Sài Dương hào khí ngút trời thầm gầm rống:

- Đến đây đi! Hãy để ta tận hưởng trận chiến này!

Sài Dương đến lôi đài mới nhìn người đứng đối diện, con ngươi co rút:

- Cái này … Cảnh … Cảnh Ngôn?

Sài Dương đã biết tên Cảnh Ngôn, vì lần đầu tiên gặp hắn có báo tên ra.

Trong lòng Sài Dương như có vạn con ngựa giẫm đạp:

- Chết tiệt!

Sài Dương biết mình sắp bi kịch.

Cảnh Ngôn quá mạnh, Sài Dương nhớ rõ ngày đó đánh với Cảnh Ngôn khốn nạn là gã không đỡ nổi một bàn tay. Sài Dương nghi ngờ Cảnh Ngôn ít nhất là Hư Thần tứ tinh, thậm chí vượt qua.

Nhìn Cảnh Ngôn cười tủm tỉm xem mình, Sài Dương khóc không ra nước mắt.

Lê Nhạc thì rất vui vẻ, lão nhìn đối thủ vòng thứ bốn của Cảnh Ngôn là Sài Dương thì cười phá lên:

- Ha ha ha! Vòng này để xem ngươi ứng đối thế nào!

Trì Mậu chỉ là Hư Thần nhị tinh, chủ yếu do trẻ tuổi mới miễn cưỡng xếp vào bảng Thiên Hoa. Sài Dương là Hư Thần tam tinh, hoàn toàn dựa vào tu vi chen vào bảng Thiên Hoa. Dù Cảnh Ngôn đúng như lão già Củng La nói sau khi phi

thăng Thần giới thì đột phá thành Hư Thần nhị tinh, nhưng hắn ở trước mặt Sài Dương chỉ có nước ăn hành.

Hết chương 993.

Chương 994. Cuộc Chiến Giành Thứ Hạng

Trên lôi đài, Sài Dương cắn chặt răng.

Giờ phút này có ai biết cảm xúc trong lòng gã tràn đầy phức tạp? Xui tận mạng.

Cảnh Ngôn cười chào hỏi:

- Lại gặp mặt rồi.

Sài Dương trợn trắng mắt lòng thầm rít gào:

- Lại gặp mặt? Ai muốn gặp mặt với ngươi!?

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh đã tuyên bố bắt đầu đối chiến vòng thứ bốn.

Sài Dương giơ tay ngang trước mặt:

- Chờ chút!

Cảnh Ngôn nheo mắt hỏi:

- Ngươi có gì muốn nói?

Sài Dương mỉm cười hỏi:

- Cái đó … có thể cho chút mặt mũi không? Để ta tự đi xuống lôi đài.

Sài Dương biết mình không có chút cơ hội thắng, nếu đánh nhau thì thua là cái chắc, rất có thể bị thương. Hơn nữa bị đánh ra và tự đi ra thì cái sau tốt hơn chút.

Cảnh Ngôn dễ dàng đồng ý:

- Được rồi, cho ngươi mặt mũi.

Không cần ra tay đã thăng cấp, ngại gì không làm?

Sài Dương nở nụ cười gượng gạo méo mó:

- Đa tạ.

Sài Dương lê bước chân nặng nề từng bước đi ra lôi đài.

Gã thật sự không muốn đi!

Nhưng không có cách nào, Sài Dương không có can đảm lại đánh với Cảnh Ngôn. Cảnh đánh nhau đến nay còn in rõ trong óc, Sài Dương cảm thấy đời này không thể quên cảnh đó.

Sài Dương thở dài thườn thượt đi xuống lôi đài.

Rời khỏi lôi đài tương đương Sài Dương thua, nhưng đây là vòng đấu loại thứ bốn, có thua cũng không bị truyền tống đi.

Đám ty trưởng Đệ Nhất Cung mất bình tĩnh lao nhao.

- Sài Dương làm gì vậy?

- Tại sao chưa đánh đã rời khỏi lôi đài?

- Chuyện gì xảy ra? Không lẽ Cảnh Ngôn và Sài Dương lén giao dịch, Sài Dương cố ý thua? Nhưng không thấy hai người giao lưu bao nhiêu.

Sài Dương là Hư Thần tam tinh, võ giả thiên tài trên bảng Thiên Hoa vậy mà chưa đánh đã rời khỏi lôi đài, ai biết có chuyện gì?

Lê Nhạc cảm thấy mình sắp mù mắt, lão thở hồng hộc suýt xỉu.

Trong mấy đại nhân vật chỉ có Vịnh Minh biết Cảnh Ngôn là Hư Thần ngũ tinh, lão khống chế Huyền Sát Thiên Địa, thần niệm ở đây không bị ảnh hưởng. Đám người Cái Thần thì không thể dùng thần niệm xem xét tu vi cảnh giới của Cảnh Ngôn.

Nên bọn họ thấy rất lạ tại sao Sài Dương tự ra lôi đài, vì sao không đánh với Cảnh Ngôn. Mấy đại nhân vật này không quan tâm võ giả bình thường trên bảng Thiên Hoa, nhưng họ đều có ấn tượng với cái tên trong bảng Thiên Hoa.

Chỉ có Vịnh Minh đoán ra lý do Sài Dương chủ động rời khỏi:

- Xem ra Sài Dương và Cảnh Ngôn từng có tiếp xúc.

Cái Thần nghi hoặc hỏi:

- Ý của trưởng lão Vịnh Minh là sao?

Vịnh Minh cười nói:

- Có lẽ Sài Dương và Cảnh Ngôn đã tiếp xúc, biết thực lực của Cảnh Ngôn dù cố đánh cũng không cơ hội thắng nên chủ động nhận thua rời đi.

Một người mắt lấp lóe hỏi:

- A? Thực lực của Cảnh Ngôn? Là cảnh giới gì? Mạnh hơn Sài Dương.

Vịnh Minh nói:

- Tu vi của Cảnh Ngôn là Hư Thần ngũ tinh.

Cái Thần sửng sốt:

- Cái này … không thể nào. Chẳng phải Cảnh Ngôn mới phi thăng sao? Làm sao là Hư Thần ngũ tinh được?

Vịnh Minh nhẹ gật đầu nói:

- Chuyện này đúng là kỳ lạ, ta tạm thời không rõ ràng. Chờ thử thách tuyển chọn kết thúc ta sẽ tra hỏi.

Một người trầm giọng nói:

- Ừm, phải chú ý chuyện này. Nếu trước khi Cảnh Ngôn phi thăng là Hư Thần nhất tinh, đến Thần giới trở thành Hư

Thần ngũ tinh thì rất kinh người.

Đối chiến vòng thứ bốn vẫn kết thúc trong nửa canh giờ.

Khi trên sáu ngàn bốn trăm lôi đài chỉ còn một võ giả thì Vịnh Minh vung tay lên đưa sáu ngàn bốn trăm người ra lôi đài.

Toàn bộ võ giả trở lại quảng trường khổng lồ. Tổng cộng một vạn hai ngàn tám trăm người chia ra hai nhóm, mỗi nhóm chẵn sáu ngàn bốn trăm người.

Bên Cảnh Ngôn là qua thử thách bốn vòng, bên kia là đánh thua. Bên thua có người bị thương nhưng không ai chết trên lôi đài.

Trong thử thách như vậy hiếm có tình huống chết chóc, dù sao không phải đánh nhau sống chết, dù không đánh lại nhưng kịp hét nhận thua là giữ được mạng sống.

Vịnh Minh nhìn sáu ngàn bốn trăm người bên thua trước, nói:

- Sáu ngàn bốn trăm người thua trong đối chiến vòng thứ bốn, tiếp theo các ngươi phải lựa chọn một việc. Các ngươi có thể chọn tham gia Lạc Cửu Thần Cung, nhưng phải vào khu vực khai thác khoáng sản đào khoáng ngàn năm. Ngàn năm sau các ngươi chính thức làm thành viên Đệ Nhất Cung Lạc Cửu Thần Cung. Lựa chọn thứ hai là từ bỏ tham gia Lạc Cửu Thần Cung, người từ bỏ sẽ được truyền tống ra Lạc Cửu Thần Cung.

Vịnh Minh tiếp tục bảo:

- Giờ các ngươi hãy tự quyết định, chọn tham gia Lạc Cửu Thần Cung đi lên một trăm bước, chọn bỏ cuộc thì đứng yên tại chỗ.

Võ giả thua đối chiến vòng thứ bốn muốn vào Lạc Cửu Thần Cung phải làm khổ sai đào khoáng, đào một ngàn năm.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh dứt lời có nhiều người tiến lên trước.

Trước khi họ tham gia thử thách tuyển chọn đã biết những quy định này nên đã có quyết định.

Đào khoáng một ngàn năm? Chuyện nhỏ!

Với họ một ngàn năm không quá dài, dù đi đào khoáng cũng sẽ được thưởng tài nguyên. Nếu sau lưng không có bối cảnh lớn thì đào khoáng vẫn được nhiều ưu việt hơn ở bên ngoài chém giết, mạo hiểm mạng sống kiếm thần tinh. Hơn nữa ngàn năm sau bọn họ sẽ làm thành viên chính thức, hoàn toàn được tự do.

Có người không muốn lãng phí ngàn năm đào khoáng, họ đứng yên tại chỗ chờ bị truyền tống đi. Rất ít có võ giả như vậy, trong sáu ngàn bốn trăm người chỉ có khoảng hai trăm người lựa chọn như vậy.

Vịnh Minh nhìn gần hai trăm võ giả này, lão vung tay lên, thần lực dâng trào cuốn đám người biến mất trên quảng trường Huyền Sát Thiên Địa to lớn.

Vịnh Minh nhìn sang võ giả bên Cảnh Ngôn:

- Sáu ngàn bốn trăm người các ngươi thuận lợi qua giai đoạn đào thải, toàn bộ được thân phận thành viên Đệ Nhất Cung Lạc Cửu Thần Cung, ta chúc mừng các ngươi trước. Nhưng tuyển chọn thử thách đợt này chưa kết thúc, tiếp theo là cuộc chiến giành thứ hạng. Vòng chiến thứ nhất phân ra ba ngàn hai trăm người đầu, ba ngàn hai trăm người cuối. Ba ngàn hai trăm người cuối mỗi người được thưởng một vạn thần tinh, ba ngàn hai trăm người đầu sẽ vào cuộc chiến xếp

hạng thứ hai. Cho các ngươi nửa canh giờ nghỉ ngơi, sau nửa canh giờ bắt đầu cuộc chiến xếp hạng.

Mắt Cảnh Ngôn lóe tia hưng phấn:

- Có thưởng! Xếp hạng càng đầu thì thưởng càng cao!

Cảnh Ngôn không có nhiều tài nguyên tu luyện, lấy từ người Manh Sơn Ngũ Hổ và Sài Dương đủ cho Hư Thần bình thường tu luyện thời gian dài, nhưng quá ít với hắn. Cảnh Ngôn tu luyện tiêu hao rất kinh người.

Hết chương 994.

Chương 995. Củng La Mừng Rỡ

Đặc biệt Cảnh Ngôn đã bước vào đẳng cấp Hư Thần ngũ tinh thì tốc độ hấp thu thần tinh siêu khủng. Còn có tiêu hao Bổ Thiên Đan, Cảnh Ngôn đã cố tiết kiệm nhưng không còn vài viên. Cảnh Ngôn định chờ ổn định trong Lạc Cửu Thần Cung sẽ bỏ thời gian đổi tài liệu tiếp tục luyện chế đan dược như Bổ Thiên Đan, và tăng cao năng lực luyện đan.

Trong thế giới hạ cấp rất khó tìm tài liệu luyện chế thần đan như Bổ Thiên Đan, ở Thần giới thì Bổ Thiên Đan chỉ là đan dược cấp thấp bình thường, trực tiếp mua bằng thần tinh bỏ ra một trăm khối là được một viên.

Cảnh Ngôn ở trong đám người thấy Mai Thanh:

- Mai Thanh đạo hữu?

Mai Thanh cũng qua bốn vòng đấu loại, làm thành viên Lạc Cửu Thần Cung.

Cảnh Ngôn mỉm cười đi đến gần Mai Thanh chào hỏi:

- Chúc mừng đạo hữu.

Mai Thanh kích động nói:

- Ta may mắn trận chiến cuối cùng đối thủ thực lực ngang bằng ta, nếu không cùng Cảnh Ngôn ca ca tu luyện trong Trùng Điệp Phong tăng lên thực lực thì có lẽ ta đã thua.

Đây là lần thứ bốn Mai Thanh tham gia thử thách tuyển chọn Lạc Cửu Thần Cung. Ba lần trước Mai Thanh đều rớt, lần này nàng thành công.

Cảnh Ngôn và Mai Thanh chưa kịp trò chuyện nhiều thì có đám ty trưởng Đệ Nhất Cung đến gần.

Các ty trưởng đều là võ giả Hư Thần cao cấp, nhưng lúc này ai nấy cười toe, thái độ thân thiện, ít nhất không có dáng vẻ hùng hổ kênh kiệu.

Bọn họ đều hy vọng có thể thu nhận Cảnh Ngôn.

Trong bốn vòng đấu loại bọn họ chú ý Cảnh Ngôn đối chiến, vòng thứ nhất, thứ hai hắn gặp đối thủ rất yếu, nhưng trong vòng đối chiến thứ hai hắn đánh bại Trì Mậu, vòng đối chiến thứ bốn càng làm Hư Thần tam tinh Sài Dương chủ động nhận thua.

Trì Mậu, Sài Dương đều là thiên tài trên bảng Thiên Hoa.

Cuộc chiến xếp hạng chưa bắt đầu nhưng đám ty trưởng cho rằng Cảnh Ngôn có hy vọng rất lớp vào tốp tám trăm, thậm chí là bốn trăm. Nên họ thừa dịp nghỉ giữa đấu loại và cuộc chiến xếp hạng chạy tới tiếp xúc với Cảnh Ngôn.

Quang Diệu Ti lên tiếng đầu tiên:

- Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ, ta là ty trưởng của Quang Diệu Ti, ta muốn mời tiểu huynh đệ tham gia vào Quang Diệu Ti.

Cảnh Ngôn hé môi.

Ty trưởng Bách Luyện Ti cướp lời:

- Bách Luyện Ti ta cũng hy vọng Cảnh Ngôn huynh đệ tham gia. Nếu Cảnh Ngôn huynh đệ vào Bách Luyện Ti ta sẽ lấy ra thần tinh mười vạn ngay làm phần thưởng đầu tiên cho Cảnh Ngôn huynh đệ.

Ty trưởng Minh Nguyệt Ti nheo mắt liếc ty trưởng Bách Luyện Ti, nói:

- Mười vạn thần tinh? Ha ha, mười vạn thần tinh sao xứng với thiên tư của Cảnh Ngôn huynh đệ? Minh Nguyệt Ti sẽ thưởng nóng hai mươi vạn thần tinh cho Cảnh Ngôn huynh đệ ngay.

Minh Nguyệt Ti Đệ Nhất Cung là ti khá mạnh, ngang ngửa Chân Ngôn Ti nên cũng rộng rãi.

Nghe đám ty trưởng nói, mắt Cảnh Ngôn lấp lóe. Phần thưởng thật nhiều, đặc biệt Minh Nguyệt Ti thưởng bước đầu đã có hai mươi vạn thần tinh.

Cảnh Ngôn thấy các ty trưởng khác tính nói chuyện vội ngắt lời:

- Các vị ty trưởng xin nghe ta nói!

Đám ty trưởng nhìn Cảnh Ngôn.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn xin lỗi nói:

- Các vị ty trưởng đại nhân, trước khi các vị lại đây thật ra ta đã có tuyển chọn.

Đám ty trưởng nôn nóng hỏi:

- A?

- Cảnh Ngôn huynh đệ chọn ti nào?

- …

Cảnh Ngôn nhìn ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La đứng đằng sau:

- Ty trưởng Củng La!

Củng La đứng sau đám người không lên tiếng, nghe kêu thì chắp tay chúc mừng Cảnh Ngôn:

- Chúc mừng Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ.

Cảnh Ngôn gật đầu cười nói:

- May mắn thuận lợi qua đấu loại. Lúc trước ty trưởng Củng La mời ta vào Thanh Mộc Ti, không biết ty trưởng có đổi ý không?

Củng La sửng sốt:

- A?

Có ý gì?

Củng La luôn cho rằng Thanh Mộc Ti không có cơ hội chiêu nạp Cảnh Ngôn.

Trước khi thử thách tuyển chọn chính thức bắt đầu Củng La đã tiếp xúc với Cảnh Ngôn, khi đó hắn từ chối khéo. Đấu loại kết thúc, Cảnh Ngôn được nhiều ty trưởng Đệ Nhất Cung chú ý, có mấy chục ty trưởng đến mời hắn, trong đó có ti mạnh như Minh Nguyệt Ti.

Củng La cảm thấy trong tình huống này Thanh Mộc Ti càng không có cơ hội. Củng La không ngờ Cảnh Ngôn đột nhiên hỏi câu đó, chẳng lẽ hắn muốn tham gia Thanh Mộc Ti?

Củng La sững sờ nhìn Cảnh Ngôn, trong một chốc không phản ứng lại.

Ty trưởng khác kinh ngạc nhìn sang Củng La.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn Củng La.

Củng La hít sâu, hỏi:

- Ý của Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ là … chọn vào Thanh Mộc Ti?

Cảnh Ngôn nói:

- Nếu ty trưởng Củng La không đổi ý đương nhiên ta muốn vào Thanh Mộc Ti. Trước khi vào Huyền Sát Thiên Địa ty trưởng Củng La đã mời ta, khi đó vì chưa bắt đầu đấu loại, ta

không phải thành viên Lạc Cửu Thần Cung nên mới không gật đầu.

Củng La mừng rỡ reo lên:

- Đương nhiên không đổi ý! Ha ha, tốt quá! Ta đại biểu Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung hoan nghênh Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ tham gia!

Ty trưởng khác nhẹ lắc đầu, đa số ty trưởng đi ngay.

Có vài ty trưởng quen với Củng La, ví dụ ty trưởng Bách Luyện Ti thì chúc mừng Củng La, mừng Thanh Mộc Ti chiêu nạp được một võ giả thiên tài.

Củng La sung sướng ậm ừ vài câu, lại nhìn Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung không quá mạnh nên phần thưởng đầu chỉ có thể đưa mười vạn thần tinh nhất giai cho ngươi.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Cái đó không gấp, chờ xong cuộc chiến xếp hạng rồi tính.

Củng La gật đầu như gà mổ thóc:

- Tốt, chờ sau cuộc chiến xếp hạng bàn lại.

Ty trưởng Chân Ngôn Ti Lê Nhạc đứng xa nhìn, mặt âm trầm như nhọ nồi, hai mắt đỏ ngầu.

Chấp sự Chân Ngôn Ti rủa thầm:

- Có gì ghê gớm, qua đấu loại chứ có gì! Ngu hết sức đi chọn Thanh Mộc Ti mà bỏ Chân Ngôn Ti, Thanh Mộc Ti sao có thể so sánh với Chân Ngôn Ti? Hừ, hắn sẽ phải hối hận!

***

Nửa canh giờ sau.

Cuộc chiến xếp hạng vòng thứ nhất bắt đầu. Sáu ngàn bốn trăm người chia thành ba ngàn hai trăm lôi đàii đối chiến.

Cảnh Ngôn gặp đối thủ vòng thứ nhất là một Hư Thần nhất tinh, hắn một bàn tay đánh đối phương bay ra lôi đài giành chiến thắng trận đầu, thuận lợi thăng cấp lên ba ngàn hai trăm người đầu.

Ba ngàn hai trăm người đấu thua vòng thứ nhất được thưởng một vạn thần tinh nhất giai.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh nói sau khi kết thúc cuộc chiến xếp hạng vòng thứ nhất:

- Chúc mừng các ngươi thuận lợi thăng cấp trong cuộc chiến xếp hạng vòng thứ nhất, tiếp theo cuộc chiến xếp hạng vào vòng thứ hai. Một ngàn sáu trăm người thua đợt hai sẽ được hai vạn thần tinh nhất giai, cộng thêm một trăm viên Bổ Thiên Đan làm phần thưởng. Một ngàn sáu trăm người thắng vòng hai sẽ thăng cấp lên vòng thứ ba.

Hết chương 995.

Chương 996. Vào Bốn Trăm Đầu

Cuộc chiến xếp hạng mỗi lên một vòng thì phần thưởng tăng trên gấp đôi.

Sau một ngàn sáu trăm đến ba ngàn hai trăm người được thưởng hai vạn thần tinh nhất giai cộng một trăm viên Bổ Thiên Đan. Nếu qua thêm một vòng thì phần thưởng là bao nhiêu? Nếu có thể đi vào tốp một trăm cuộc chiến xếp hạng thì sẽ thế nào?

Lòng Cảnh Ngôn nóng bỏng, hắn phải cố gắng trong cuộc chiến xếp hạng, xếp hạng càng cao càng tốt.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh ra lệnh một tiếng, ba ngàn hai trăm võ giả tham gia cuộc chiến xếp hạng đợt thứ hai chính thức đối chiến trên một ngàn sáu trăm lôi đài.

Vòng này Cảnh Ngôn gặp đối thủ khá mạnh, là Hư Thần tam tinh. Hư Thần tam tinh hơi lớn tuổi, xem hơi thở sự sống thì người này lớn tuổi hơn Sài Dương một chút. Sài Dương hơn ba ngàn tuổi, người này cỡ bốn ngàn tuổi.

Người này sử dụng vũ khí khá hiếm thấy, là một cái móng vuốt đen nhánh, sau đuôi nối sợi xích sắt. Uy lực vũ khí hơi mạnh, chắc là thánh khí phẩm chất rất cao.

Cùng là thánh khí nhưng khác biệt rất lớn.

Trong Thần giới một số võ giả Thánh Đạo cảnh cũng sẽ được thánh khí, đa số Hư Thần sử dụng thánh khí. Dù là trong Hư Thần cao cấp ít ai có thần khí.

Võ giả này không nói nhiều với Cảnh Ngôn, thái thượng trưởng lão Vịnh Minh vừa tuyên bố bắt đầu đối chiến cuộc chiến xếp hạng vòng thứ hai gã liền hung hãn tấn công Cảnh Ngôn.

Vũ khí của Hư Thần tam tinh hiếm thấy, kiểu công kích cũng quỷ quyệt, phối hợp võ học âm nhu, lực công kích rất mạnh, ít nhất mạnh hơn Sài Dương nhiều.

Cảnh Ngôn cảm giác Hư Thần tam tinh bình thường không đánh lại người này, tiếc rằng gã đụng phải hắn, gã không có cơ hội đánh bại hắn.

Cảnh Ngôn khống chế thần lực, lực lượng pháp tắc, dùng chút thời gian quen thuộc võ học công kích của Hư Thần tam tinh, sau đó đánh người này ra lôi đài.

Hiểu biết nhiều hơn võ học trong Thần giới có lợi cho Cảnh Ngôn, vì hắn mới đến không lâu, đánh nhau không nhiều. Thừa dịp thử thách tuyển chọn tăng thêm kinh nghiệm đối chiến vô tình tăng mạnh sức chiến đấu cho bản thân.

Cuộc chiến xếp hạng vòng thứ hai Cảnh Ngôn thắng, lại thăng cấp.

Lần này thăng cấp đem đến xúc động lớn cho đám ty trưởng luôn chú ý Cảnh Ngôn.

Lúc trước Cảnh Ngôn đối chiến Sài Dương, là Sài Dương chủ động xuống lôi đài. Đám ty trưởng không thấy Cảnh Ngôn đánh nhau với Sài Dương, nên trong lòng họ nghi ngờ thực lực của hắn, không chắc hắn có thực lực Hư Thần tam tinh hay không.

Lúc này đối thủ của Cảnh Ngôn cũng là cường giả trên bảng Thiên Hoa, xếp hạng cao hơn Sài Dương một chút. Võ giả như vậy mà bị Cảnh Ngôn đánh bại.

Trận chiến này hoàn toàn chứng minh Cảnh Ngôn có thực lực Hư Thần tam tinh.

- Ty trưởng Củng La may mắn lớn!

- Đúng rồi, nhặt được võ giả thiên tài như Cảnh Ngôn, ài, sao ta không được may mắn như vậy?

- Đã vào một ngàn sáu trăm người đầu, nếu thắng vòng nữa là tám trăm đầu.

- Các ngươi có phát hiện không? Cảnh Ngôn rất trẻ, với thực lực hắn bày ra ngoài có thể tham gia thử thách Đệ Nhị Cung ngay đi? Nếu thuận lợi thăng cấp Đệ Nhị Cung thì Thanh Mộc Ti được thưởng là …

Các ti Đệ Nhất Cung đề cử Bộ Thử Thách nhân tuyển tham gia thử thách Đệ Nhị Cung, người thi tuổi càng nhỏ các ti được thưởng càng nhiều. Nếu hơn một vạn tuổi thì thăng cấp Đệ Nhị Cung thì dù thành công sẽ không được thưởng gì. Nên các ti thu nhận võ giả bình thường tuổi không cao hơn một vạn.

Nhiều ty trưởng hâm mộ nhìn ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La, họ biết lần này Thanh Mộc Ti vì Cảnh Ngôn có lẽ sẽ lớn mạnh nhiều.

Củng La luôn cười tủm tỉm không nói chuyện, lão biết Cảnh Ngôn còn chưa tới hai trăm tuổi, xem thực lực của hắn đúng là có thể tham gia thử thách Đệ Nhị Cung ngay. Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung thật sự may mắn lớn.

Cuộc chiến xếp hạng vòng hai kết thúc, thái thượng trưởng lão Vịnh Minh mỉm cười nói:

- Một ngàn sáu trăm võ giả thua cuộc chiến xếp hạng vòng hai sẽ nhận năm vạn thần tinh nhất giai, được năm trăm viên Bổ Thiên Đan.

Trong tiếng ồn ào Vịnh Minh tiếp tục bảo:

- Một ngàn sáu trăm võ giả đánh bại đối thủ thăng cấp cuộc chiến xếp hạng vòng thứ ba.

Võ giả đi vào một ngàn sáu trăm đầu cơ bản thực lực cảnh giới không thấp, đưa mắt nhìn toàn là thiên tài Võ Đạo, chọn đại một người đều có thực lực từ Hư Thần nhị tinh trở lên.

Cuộc chiến xếp hạng vòng thứ ba rất nhanh bắt đầu.

Trong vòng này Cảnh Ngôn gặp đối thủ là một Hư Thần nhị tinh, đơn giản thăm dò cách tấn công của người này xong hắn một tay đập bay đối thủ ra lôi đài. Sau đó Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trên lôi đài chờ cuộc chiến xếp hạng vòng thứ ba kết thúc.

Tám trăm người thua cuộc chiến xếp hạng vòng thứ ba được thưởng mười vạn thần tinh nhất giai, một ngàn viên Bổ Thiên Đan.

Con số làm tim Cảnh Ngôn đập nhanh.

Hết cách, quen thói nghèo ở thế giới hạ cấp, Cảnh Ngôn chưa thấy tài nguyên tu luyện nhiều vậy. Trong tu di giới chỉ của Sài Dương không có nhiều tài nguyên đến thế.

Cảnh Ngôn tràn đầy mong chờ thầm nghĩ:

- Không biết võ giả vào tám trăm đầu sẽ được thưởng thế nào?

Trong mong chờ của Cảnh Ngôn bắt đầu cuộc chiến xếp hạng vòng thứ bốn, cuộc đối chiến tám trăm vào bốn trăm.

Vòng đối chiến này Cảnh Ngôn đụng phải đối thủ là một Hư Thần tứ tinh, trông khá trẻ, phỏng chừng hơn một ngàn tuổi.

Cảnh Ngôn không biết người này. Nhưng những người trong Huyền Sát Thiên Địa dù là cao tầng thái thượng trưởng lão như Vịnh Minh, hay đám ty trưởng Đệ Nhất Cung, thậm chí võ giả tham gia thử thách tuyển chọn đều biết đối thủ Hư Thần tứ tinh của Cảnh Ngôn.

Võ giả này tên Sở Yến, xếp hạng hơn tám ngàn trên bảng Thiên Hoa.

Bảng Thiên Hoa có mười vạn danh ngạch, xếp vào tốp một vạn là thiên tài Võ Đạo rất ưu tú.

Sở Yến khống chế pháp tắc, thuộc tính chủ yếu là thủy, khi tấn công có tính dẻo rất mạnh. Về sức công kích có lẽ không bằng thuộc tính hỏa dẫn đầu, nhưng bàn về kéo dài, áp chế trói buộc kẻ địch thì mạnh hơn công kích pháp tắc thuộc tính hỏa một bậc.

Nhưng Sở Yến không thể tránh khỏi vận mệnh thua, đấu với Cảnh Ngôn mấy chục giây sau nàng nhận thua. Sở Yến cảm giác thực lực của Cảnh Ngôn mạnh hơn mình nhiều, nếu đánh tiếp sẽ thua nên nàng dứt khoát nhận thua.

Sở Yến nhìn Cảnh Ngôn:

- Dường như ngươi không có trên bảng Thiên Hoa.

Cảnh Ngôn trả lời:

- Ta từ thế giới hạ cấp mới phi thăng đến Thần giới không lâu, bảng Thiên Hoa không có tên ta rất bình thường.

Hết chương 996.

Chương 997. Đại Nhân Vật Giật Minh

Con ngươi Sở Yến co rút, cau mày:

- Thế giới hạ cấp …

Dân bản xứ mới từ thế giới hạ cấp phi thăng sao có thực lực mạnh như thế?

Sở Yến thầm thắc mắc nhưng không hỏi nhiều, nàng chắp tay với Cảnh Ngôn rồi dứt khoát đi xuống lôi đài.

Cảnh Ngôn ở trên lôi đài đánh bại Sở Yến khiến nhiều người trong quảng trường điên cuồng.

Bọn họ biết Sở Yến nhưng không quen Cảnh Ngôn, một kẻ lạ mặt sao có thể đánh bại Sở Yến?

Nhiều ty trưởng Đệ Nhất Cung lặng im. Cảnh Ngôn có thực lực Hư Thần tam tinh đã làm họ ngạc nhiên giật mình, bây giờ Sở Yến cũng bị hắn hạ gục. Cảnh Ngôn rốt cuộc có tu vi cỡ nào? Hắn mạnh đến đâu?

Lúc này Lê Nhạc Chân Ngôn Ti thầm hoảng.

Lão từ ban đầu không cho là đúng đến hơi hối hận, bây giờ là hốt hoảng.

Lê Nhạc hơi hiểu tại sao chấp sự tổng ti ra lệnh cho lão chiêu nạp dân bản xứ Cảnh Ngôn. Dân bản xứ này đúng là mạnh kinh khủng khiếp.

Sở Yến là thiên tài Võ Đạo xếp hạng tám ngàn mấy trên bảng Thiên Hoa, nếu nàng đồng ý tham gia Chân Ngôn Ti thì

Lê Nhạc sẽ hưng phấn mấy ngày. Không ngờ Cảnh Ngôn ngay mặt đánh bại Sở Yến.

Lê Nhạc có linh cảm không may.

Chấp sự tổng ti ra lệnh lão chiêu nạp Cảnh Ngôn nhưng lão không hoàn thành nhiệm vụ. Lê Nhạc cảm giác vị trí dưới mông lung lay, nếu chấp sự tổng ti tức giận hoàn toàn có thể lấy đi vị trí ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung của lão.

Chưa đến nửa canh giờ đã kết thúc đối chiến cuộc chiến xếp hạng vòng thứ bốn.

Bốn trăm võ giả bị đánh bại trong vòng thứ bốn được hai mươi vạn thần tinh nhất giai cộng hai ngàn viên Bổ Thiên Đan, còn được tặng thêm một trăm khối pháp tắc kết tinh.

Tiếp theo là đối chiến vòng thứ năm, bốn trăm vào hai trăm. Ở vòng đấu này Cảnh Ngôn đụng phải một Hư Thần tam tinh, không chút áp lực đánh bại đối thủ, thuận lợi thăng cấp hai trăm người.

Cuộc chiến xếp hạng vòng thứ sáu chỉ có một trăm cái lôi đài.

Đến tận đây võ giả còn đứng trên lôi đài không ai là kẻ yếu.

Cảnh Ngôn nhìn đối thủ đứng trên lôi đài, biểu tình dần nghiêm túc.

Đối thủ vòng này của Cảnh Ngôn là Quát Thập xếp hạng ba trong kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc, một Hư Thần ngũ tinh.

Quát Thập xếp hạng tám trăm bốn mươi bốn trên bảng Thiên Hoa, có thể nói gã là võ giả thiên tài danh chấn Lưu Ly Thần Vực, tương lai nếu không có gì ngoài ý muốn gã chắc chắn thăng cấp thành Chân Thần.

Trong mấy vòng đối chiến xếp hạng trước Cảnh Ngôn đã chú ý Quát Thập, hắn không biết tên của gã nhưng trong tất cả võ giả tham gia thử thách tuyển chọn chưa có đủ mười Hư Thần ngũ tinh. Cảnh Ngôn chú ý kỹ mỗi một Hư Thần ngũ tinh.

- Đối thủ vòng này của Cảnh Ngôn là Quát Thập!

- Đúng vậy, Quát Thập là Hư Thần ngũ tinh, thực lực cực mạnh. Sợ là Cảnh Ngôn không thể thắng trận chiến này.

- Thua Quát Thập không mất mặt. Nghe nói cao tầng Lạc Cửu Thần Cung chúng ta chú ý Quát Thập, hắn là thiên tài Võ Đạo sẽ được chú trọng tài bồi.

- Ừ, ta cũng có nghe nói, hình như Quát Thập đã chọn Thủy Nguyệt Ti.

Đám người bàn tán xôn xao.

Quát Thập nhìn Cảnh Ngôn, trầm giọng hỏi:

- Báo ra tên của ngươi.

Cảnh Ngôn nói:

- Cảnh Ngôn.

Mặt Quát Thập không chút biểu tình:

- Vô danh tiểu tốt. Ba kiếm!

Quát Thập rút trường kiếm màu tím ra:

- Nhớ kỹ, ta tên Quát Thập.

Dứt lời Quát Thập đã nhích người, trường kiếm màu tím nhanh như tia chớp đâm ra, chỗ mũi kiếm hiển hiện vệt tím.

Cảnh Ngôn cảm giác mùi thần thông:

- Thần thông?

Không ngờ Quát Thập lĩnh ngộ thần thông.

Tham gia thử thách tuyển chọn đến lúc này Quát Thập là võ giả thứ nhất nắm giữ thần thông mà Cảnh Ngôn gặp phải.

Cảnh Ngôn mỉm cười, chiến ý dâng lên trong mắt, thánh khí trường kiếm quét ra:

- Thú vị.

- Thánh Quang kiếm pháp!

Trong Thánh Quang kiếm pháp hòa vào thần thông kiếm ý, hai luồng kiếm quang khoảnh khắc va chạm trên lôi đài.

Cái Thần nhìn hai người trên lôi đài, hỏi Vịnh Minh đứng bên cạnh:

- Trưởng lão Vịnh Minh thấy trận chiến này Cảnh Ngôn và Quát Thập ai sẽ thắng?

Vịnh Minh lắc đầu nói:

- Hai người đều là Hư Thần ngũ tinh, nhưng Cảnh Ngôn lĩnh ngộ pháp tắc số lượng thua xa Quát Thập. Hơn nữa Quát Thập nắm giữ một loại thần thông đâm xuyên, e rằng Cảnh Ngôn khó thể địch lại Quát Thập.

Hệ thống pháp tắc của Thần giới hơn thế giới hạ cấp.

Một thái thượng trưởng lão nhắc nhở Vịnh Minh:

- Ừ, đúng là vậy, sức chiến đấu của Quát Thập hoàn toàn sánh bằng nhiều Hư Thần lục tinh. Hư Thần lục tinh không nắm giữ thần thông khó đánh thắng Quát Thập, hắn đúng là thiên tài Võ Đạo hiếm có. Nhưng ta thấy Quát Thập sát ý quá nặng, trưởng lão Vịnh Minh hãy chú ý chút đừng để Cảnh Ngôn chết trong tay hắn.

Thiên tài như Cảnh Ngôn nếu chết trên lôi đài rất đáng tiếc.

Vịnh Minh khống chế Huyền Sát Thiên Địa, nếu Cảnh Ngôn gặp nguy hiểm trí mạng lão có thể động ý niệm kịp lúc

cứu ra.

Trong lúc mấy đại nhân vật nói chuyện Cảnh Ngôn và Quát Thập lần đầu giao đấu đã kết thúc.

Mấy đại nhân vật trên đài cao hư không ánh mắt thay đổi. Vì lần đầu giao đấu Cảnh Ngôn không bị yếu thế rõ rệt.

Cái Thần bật thốt:

- Cái này …

Một thái thượng trưởng lão kinh kêu:

- Không lẽ Cảnh Ngôn cũng nắm giữ thần thông?

Mấy người cùng nhìn Vịnh Minh.

Vịnh Minh rung động nói:

- Hình như là thần thông kiếm ý, Cảnh Ngôn phỏng chừng nắm giữ thần thông kiếm ý uy lực công kích cực mạnh.

Thần thông kiếm ý là thần thông đẳng cấp rất cao trong Thần giới, mạnh hơn thần thông đâm xuyên của Quát Thập rất nhiều.

Cái Thần trợn to mắt khó tin nói:

- Thần thông kiếm ý? Sao có thể? Cảnh Ngôn là dân bản xứ, hắn ở thế giới hạ cấp lĩnh ngộ ra thần thông kiếm ý?

Mấy người khác biểu tình không tin được.

Cảnh Ngôn và Quát Thập cùng thi triển đợt công kích thứ hai.

Lần này Vịnh Minh càng khẳng định:

- Là thần thông kiếm ý, cơ bản có thể xác định. Hơn nữa thần thông kiếm ý của Cảnh Ngôn không phải đệ nhất cảnh mà là đệ nhị cảnh.

Vịnh Minh khống chế Huyền Sát Thiên Địa nên cảm giác được công kích của Cảnh Ngôn.

Bên người Vịnh Minh vang mấy tiếng hút không khí:

- Ui!

***

Quát Thập nét mặt sa sầm nói:

- Chết tiệt!

Mới rồi Quát Thập nói ba kiếm ý là trong vòng ba kiếm đánh bại Cảnh Ngôn. Nhưng Quát Thập đã chém ra hai kiếm mà không thể áp chế Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ngươi nắm giữ thần thông uy lực cũng không tệ, có lực lượng xuyên thấu rất mạnh, nhưng ngươi không đánh lại ta.

Đường kiếm thứ ba mang theo uy lực mạnh hơn hai đường kiếm trước nhanh chóng chém ra.

Hết chương 997.

Chương 998. Phần Thưởng Kinh Người

Thánh Quang kiếm pháp hòa vào thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh uy lực siêu cương mãnh. Cảnh Ngôn gần như vận chuyển tất cả thần lực làm Thánh Quang kiếm pháp kéo theo lực lượng pháp tắc mênh mông. Quát Thập thật sự không đỡ nổi nhát kiếm này.

Bàn về số lượng khống chế pháp tắc có lẽ Quát Thập nhiều hơn Cảnh Ngôn một chút, nhưng về thần lực thì gã không có ưu thế. Uy năng thần thông của hai người cách biệt càng lớn, thần thông đâm xuyên của Quát Thập không thể so sánh thần thông kiếm ý, càng đừng nói thần thông kiếm ý ở thế giới hạ cấp đã đến đệ nhị cảnh.

Nên Cảnh Ngôn đâm đường kiếm thứ ba, Quát Thập không đỡ được một giây đã bị đánh bay ra lôi đài.

Trước khi đối chiến Quát Thập nói ba kiếm đánh bại Cảnh Ngôn, kết qua bị hắn chém ba kiếm hạ gục.

Quát Thập rơi xuống lôi đài, trường bào rách toạc, nhưng gã không bị thương. Ánh mắt Quát Thập vô cùng phức tạp nhìn Cảnh Ngôn.

Quát Thập không ngờ sẽ thua Cảnh Ngôn, gã cho rằng đụng phải Cận Quảng hay Cáo Biến Đống cũng không thua kém hai Hư Thần ngũ tinh cảnh giới ngang bằng mình. Nhưng đối chiến với Cảnh Ngôn đánh bại gã trong ba kiếm, bị một người xa lạ đánh bại.

Quát Thập nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, trầm giọng hỏi:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Quát Thập thật tình không có ấn tượng với Cảnh Ngôn. Trong Lưu Ly Thần Vực võ giả trẻ dưới năm ngàn tuổi có thực lực ba kiếm đánh bại Quát Thập tuyệt đối không nhiều, gã không nghĩ ra vì sao chưa từng nghe tên loại người này.

Cảnh Ngôn thu về thánh khí trường kiếm, nói:

- Ta đã nói rồi, ta tên Cảnh Ngôn. Nếu ngươi không phục sau này có thể tìm ta đánh.

Quát Thập lạnh lùng nói:

- Hừ, ta sẽ tìm ngươi. Trận chiến hôm nay chưa kết thúc!

Tất cả võ giả trong Huyền Sát Thiên Địa thấy tận mắt Quát Thập bị Cảnh Ngôn đánh bại, trong phút chốc bọn họ không nói nên lời.

Quát Thập Hư Thần ngũ tinh, xếp hạng trong vòng một ngàn trên bảng Thiên Hoa cũng bị Cảnh Ngôn đánh bại.

Và chỉ dùng ba kiếm.

Cảnh Ngôn mạnh đến mức nào?

Nhiều Hư Thần lục tinh chưa chắc đánh lại Quát Thập, Cảnh Ngôn chỉ dùng ba đường kiếm đã hạ được gã. Sức chiến đấu của Cảnh Ngôn e rằng đã đến đỉnh cao trong Hư Thần lục tinh.

Mai Thanh đứng trên quảng trường há hốc mồm thì thào:

- Cảnh Ngôn ca ca thật lợi hại!

Mai Thanh đã thua ngay cuộc chiến xếp hạng vòng thứ nhất, nàng chỉ có tu vi Hư Thần nhất tinh, muốn vượt ải chém tướng rất khó. Nhưng Mai Thanh đã thỏa mãn, thuận lợi qua bốn vòng đấu loại đã rất tốt, bây giờ nàng là thành viên chính

thức của Lạc Cửu Thần Cung, đường tu luyện suôn sẻ hơn trước nhiều.

Mai Thanh không bao giờ ngờ rằng lúc đi báo danh thử thách tuyển chọn, nhân viên chỗ ghi danh dẫn theo mấy chục người bọn họ đến Trùng Điệp Phong chờ thi, nàng nảy ý kết bạn với Cảnh Ngôn, không ngờ hắn mạnh đến vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Một võ giả đứng cạnh Mai Thanh nghe nàng thì thầm thì hưng phấn hỏi:

- Đạo hữu quen Cảnh Ngôn đánh bại Quát Thập?

Mai Thanh gật đầu nói:

- Ừ, mới quen không lâu.

Võ giả hâm mộ nhìn Mai Thanh:

- May mắn quá, quen cường giả như vậy sau này đạo hữu ở trong Lạc Cửu Thần Cung còn ai dám khi dễ?

Võ giả lắc đầu cảm khái tại sao mình không được may mắn như vậy.

***

Một thái thượng trưởng lão nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn đối chiến với Quát Thập hình như chưa dốc hết sức?

- Ta cũng có cảm giác này.

Trưởng lão Cái Thần đảo tròng mắt nói:

- Hơi khủng, hắn là Hư Thần ngũ tinh chẳng lẽ có thực lực đối kháng Hư Thần cao cấp?

- Ta cảm thấy không lâu sau tiểu tử này có thể đi vào trăm hạng đầu bảng Thiên Hoa. Lại được Lạc Cửu Thần Cung

chúng ta tài bồi có khi nào hắn vào mười hàng đầu bảng Thiên Hoa? Hắn còn rất trẻ, có nhiều thời gian.

- Muốn vào mười hàng đầu bảng Thiên Hoa cần đến Chân Thần trước khi năm ngàn tuổi, rất khó khăn.

Vịnh Minh tán thán:

- Ta thì cảm thấy Cảnh Ngôn có hy vọng, tuổi như hắn lĩnh ngộ thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh, chậc chậc, lúc ta bằng tuổi hắn thì kém xa.

Cuộc chiến xếp hạng vòng thứ sáu kết thúc.

Trăm người đầu đã được chọn ra.

Đến đây thì cuộc chiến xếp hạng kết thúc, thử thách tuyển chọn Lạc Cửu Thần Cung mùa này hạ màn.

Cuộc chiến xếp hạng chọn ra một trăm người đầu sẽ không xếp hạng nữa.

Vịnh Minh tuyên bố phần thưởng một trăm võ giả nên có:

- Chúc mừng các ngươi, trong cuộc chiến xếp hạng thử thách tuyển chọn lần này được thành tích tốt một trăm hàng đầu. Một trăm hàng đầu sẽ có năm mươi vạn thần tinh, năm ngàn viên Bổ Thiên Đan, năm trăm khối pháp tắc kết tinh. Ngoài ra một trăm người được đặc biệt cho mười viên Thần Huy Đan.

Cảnh Ngôn mừng như điên.

Võ giả vào tốp một trăm đều mừng hớn hở.

Phần thưởng này đặc biệt có Thần Huy Đan là thứ vô cùng quý giá. Dù ngươi có thần tinh chưa chắc mua được Thần Huy Đan, đó là đan dược ít ỏi có thể tăng thần hồn võ giả. Trong một số đấu giá, mỗi lần có Thần Huy Đan là cực kỳ kịch liệt, một viên có khi đấu giá được mấy chục vạn thần tinh.

Chỉ có thế lực lớn như Lạc Cửu Thần Cung mới lấy ra Thần Huy Đan thưởng cho thành viên.

Một trăm người mỗi người được mười viên Thần Huy Đan tức là một ngàn Thần Huy Đan.

Lúc ở thế giới hạ cấp Cảnh Ngôn từng được một gốc Thần Huy Thảo, luyện chế ra Thần Huy Đan, nhưng hắn đã sớm dùng hết vài viên Thần Huy Đan.

Chuyện kế tiếp khá đơn giản, đầu tiên là phát lệnh bài thân phận cho hơn một vạn võ giả vào Lạc Cửu Thần Cung, mọi người được thái thượng trưởng lão Vịnh Minh đưa ra Huyền Sát Thiên Địa.

Phát thưởng cần võ giả đến Vạn Bảo Điện lĩnh, trong lệnh bài thân phận của họ có thành tích xếp hạng thử thách tuyển chọn. Cầm lệnh bài thân phận đến Vạn Bảo Điện là sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.

Võ giả thua trong vòng đấu loại thứ bốn thì có người dẫn họ đi mạch khoáng thần tinh đào khoáng, họ phải làm thợ mỏ một ngàn năm mới chuyển sang chính thức.

Vừa ra Huyền Sát Thiên Địa, ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La chạy ngay tới chỗ Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ!

Cảnh Ngôn chắp tay:

- Ty trưởng Củng La.

Củng La thầm thấp thỏm. Cảnh Ngôn biểu hiện trong cuộc chiến xếp hạng rất nghịch thiên, Củng La lo hắn sửa miệng từ chối tham gia Thanh Mộc Ti, dù sao hắn chưa phải thành viên của ti, có thể tùy thời đổi ý.

Củng La cố gắng thả lỏng cười hỏi:

- Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ có muốn đi Vạn Bảo Điện lĩnh thưởng cuộc chiến xếp hạng ngay không?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta đang định cùng Mai Thanh đạo hữu đi Vạn Bảo Điện lĩnh thưởng.

Hết chương 998.

Chương 999. Khiêu Chiến

Củng La mỉm cười gật đầu với Mai Thanh đứng cạnh Cảnh Ngôn.

Mai Thanh kích động khom người chào Củng La.

Củng La nói:

- Thử thách tuyển chọn mới kết thúc, thành viên đi Vạn Bảo Điện lĩnh thưởng khá nhiều, sẽ mất thời gian xếp hàng.

Cũng đúng, sáu ngàn bốn trăm võ giả vào cuộc chiến xếp hạng có lẽ đa số sẽ đi Vạn Bảo Điện lĩnh thưởng ngay. Mấy ngàn người ùa vào, dù Vạn Bảo Điện tạm sắp xếp người tiếp đãi cũng khó lo xuể.

Hơn nữa thành viên Đệ Nhất Cung Lạc Cửu Thần Cung vốn đông, bình thường cũng không ngừng có người đi Vạn Bảo Điện lĩnh đủ loại thưởng.

Củng La nói tiếp:

- Ta mang các ngươi qua, trực tiếp tìm điện chủ Vạn Bảo Điện.

Cảnh Ngôn không khách sáo:

- Vậy xin đa tạ ty trưởng Củng La.

Cảnh Ngôn quyết định tham gia Thanh Mộc Ti, sau khi lĩnh thưởng hắn sẽ đi xem thử rồi cùng Củng La bàn việc tham gia thử thách Đệ Nhị Cung. Cảnh Ngôn không định ở lâu trong Đệ Nhất Cung.

Cảnh Ngôn, Mai Thanh theo Củng La vào Vạn Bảo Điện, trực tiếp tìm điện chủ Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung Câu Tu.

Nhưng hiển nhiên không chỉ có một mình Củng La dẫn người đi gặp điện chủ Câu Tu, nhiều ty trưởng dẫn võ giả thiên tài mới chiêu nạp trực tiếp tìm Câu Tu.

Phần thưởng tốp một trăm cuộc chiến xếp hạng cần Câu Tu tự mình phát, số lượng tài nguyên quá lớn, chỉ có điện chủ mới có tư cách phát thưởng.

Củng La nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, chúng ta chờ một lát đi.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Không sao.

Củng La giới thiệu cho hắn:

- Mặc trường bào màu xám là điện chủ Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung Câu Tu. Điện chủ Câu Tu là Hư Thần cửu tinh, trong Đệ Nhất Cung tổng cộng có ba Hư Thần cửu tinh, điện chủ Câu Tu nằm trong số đó.

Vạn Bảo Điện là nơi quan trọng, cơ cấu quan trọng nhất của Lạc Cửu Thần Cung, người phụ trách Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung có thực lực mạnh chút cũng bình thường.

Củng La tiếp tục bảo:

- Người kia là Cận Quảng, thiên tài xếp hạng khoảng năm trăm trên bảng Thiên Hoa, quả nhiên hắn vào Thủy Nguyệt Ti.

Cảnh Ngôn cũng thấy Cận Quảng mặc áo trắng.

- Còn người kia là Cáo Biến Đống, xếp hạng bảng Thiên Hoa gần với Cận Quảng, cũng là Hư Thần ngũ tinh.

- Quát Thập thì tiểu huynh đệ biết rồi, vòng cuối cuộc chiến xếp hạng đã bị tiểu huynh đệ đánh bại, phần thưởng của hắn sẽ ít chút. Nếu không đụng phải tiểu huynh đệ trong cuộc chiến xếp hạng thì Quát Thập đã ở trong một trăm người đầu.

Trong thử thách tuyển chọn lần này chỉ có ba người họ là xếp hạng trong ngàn trên bảng Thiên Hoa. Đương nhiên tên của Cảnh Ngôn tiểu huynh đệ rất nhanh sẽ có trên bảng, thứ hạng chắc chắn cao hơn Quát Thập nhiều.

Thừa dịp chờ đợi Củng La giới thiệu võ giả thiên tài thứ hạng cao trên bảng Thiên Hoa cho Cảnh Ngôn.

Đột nhiên ty trưởng Thủy Nguyệt Ti Khố Dung đến gần.

Củng La chắp tay chào:

- Ty trưởng Khố Dung.

Khố Dung đáp lễ:

- Ty trưởng Củng La.

Khố Dung nhìn hướng Cảnh Ngôn, nói thẳng:

- Cảnh Ngôn, ngươi còn chưa tham gia Thanh Mộc Ti đúng không? Không biết có hứng thú với đoàn trưởng ta không? Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhất Cung mạnh nhất trong chín mươi chín ti, là số một. Thiên phú, thực lực của ngươi rất cao, nếu tham gia Thủy Nguyệt Ti sẽ là lựa chọn tốt hơn cho ngươi so với Thanh Mộc Ti.

Khố Dung muốn chiêu nạp Cảnh Ngôn ngay trước mặt Củng La.

Củng La đứng một bên biểu tình lúng túng, nhưng không nói gì. Vì Khố Dung nói thật, Cảnh Ngôn tham gia Thủy Nguyệt Ti sẽ được trợ giúp trong tu luyện nhiều đến mức Thanh Mộc Ti không thể cung cấp. Cảnh Ngôn ohọn Thủy Nguyệt Ti là lẽ thường tình, Củng La không thể phản đối được.

Cảnh Ngôn xin lỗi nói:

- Rất cảm tạ ty trưởng Khố Dung dày yêu nhưng ta đã đồng ý với ty trưởng Củng La là vào Thanh Mộc Ti rồi.

Khố Dung bổ sung thêm, nhìn hướng Củng La:

- Nếu ngươi là vì lời hứa với ty trưởng Củng La thì không cần để bụng, ta nghĩ ty trưởng Củng La sẽ thông cảm nếu ngươi lựa chọn Thủy Nguyệt Ti.

Củng La bất đắc dĩ nói:

- Ty trưởng Khố Dung nói đúng, Thủy Nguyệt Ti là lựa chọn tốt hơn Thanh Mộc Ti đối với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn lắc đầu, kiên quyết nói:

- Tham gia Thanh Mộc Ti một mặt là vì ta đã hứa, mặt khác vì con người của ty trưởng Củng La khiến ta tôn trọng. Ta sẽ không sửa đổi quyết định vào Thanh Mộc Ti, một lần nữa cảm tạ ty trưởng Khố Dung nâng đỡ ta.

Khố Dung không dây dưa thêm:

- Ừm, vậy được rồi, ta tôn trọng quyết định của ngươi.

Sau khi Khố Dung rời đi Củng La chân thành cảm ơn Cảnh Ngôn:

- Đa tạ Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ty trưởng Củng La đừng cảm thấy nợ ta cái gì.

Mấy người chờ một lúc thấy người vây quanh điện chủ Câu Tu giảm bớt thì đi qua.

Củng La mở miệng nói:

- Kính chào điện chủ Câu Tu.

Câu Tu mỉm cười nói:

- Là ty trưởng Củng La à, còn vị này chắc là Cảnh Ngôn tỏa sáng trong cuộc chiến xếp hạng?

Câu Tu không đến Huyền Sát Thiên Địa xem lễ nhưng hiển nhiên đã biết Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Cảnh Ngôn kính chào điện chủ Câu Tu.

Điện chủ Câu Tu luôn mỉm cười nói:

- Lợi hại thật, đánh bại cả Quát Thập, rất ghê gớm. Đến lĩnh thưởng cuộc chiến xếp hạng phải không? Đưa thân phận lệnh bài cho ta đi.

Cảnh Ngôn giơ hai tay đưa lệnh bài thân phận của mình, nói:

- Đây là Mai Thanh đạo hữu, cũng tham gia thử thách tuyển chọn đợt này và đã qua đấu loại.

Câu Tu gật đầu nói:

- Ừm, vậy đưa lệnh bài thân phận luôn đi.

Mai Thanh là thành viên bình thường, nên đi đại điện lĩnh thưởng, mới có một vạn thần tinh. Nhưng Mai Thanh đi cùng Cảnh Ngôn nên Câu Tu tiện tay phát thưởng cho nàng luôn.

Mai Thanh vội lấy ra lệnh bài thân phận đưa cho Cảnh Ngôn, qua tay hắn giao cho điện chủ Câu Tu.

Nghiệm chứng tin tức thân phận xong Câu Tu trả lại lệnh bài thân phận đã đổi tin tức và đưa phần thưởng của hai người.

Câu Tu cười nói với Củng La:

- Ty trưởng Củng La, lần này Thanh Mộc Ti sẽ có thay đổi lớn, ta xin chúc mừng trước.

Củng La vui tươi nói:

- Đa tạ đa tạ! Ừ, có Cảnh Ngôn tham gia là vinh hạnh của Thanh Mộc Ti ta.

Điện chủ Câu Tu khá bận nên nhóm Củng La không nói nhiều, lĩnh thượng xong từ biệt đi ra Vạn Bảo Điện.

Mấy người mới ra Vạn Bảo Điện chợt có tiếng gọi lại:

- Cảnh Ngôn!

Cảnh Ngôn đưa mắt nhìn, thấy là Cận Quảng tham gia Thủy Nguyệt Ti. Hắn híp mắt nhìn đối phương.

Ánh mắt Cận Quảng như mũi nhọn nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Không ngờ ngươi là dân bản xứ mới phi thăng đã có thể đánh bại Quát Thập. Tuy Quát Thập là phế vật nhưng dù sao là Hư Thần ngũ tinh lĩnh ngộ thần thông, thực lực của ngươi chắc không kém. Cảnh Ngôn, có dám chiến một trận với ta không?

Cận Quảng đưa ra khiêu chiến với Cảnh Ngôn.

Hết chương 999.

Chương 1000. Không Hứng Thú

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Cận Quảng.

Khá đông người quanh quẩn ngoài cửa Vạn Bảo Điện, đặc biệt nghe Cận Quảng phát ra khiêu chiến với Cảnh Ngôn thì càng nhiều người dừng chân đưa mắt nhìn.

Trong đó có một số ty trưởng các ti Đệ Nhất Cung, võ giả xếp hạng cao trong cuộc chiến xếp hạng.

Cận Quảng chờ giây lát không thấy Cảnh Ngôn trả lời thì hỏi lại, ngữ điệu càng sắc bén:

- Cảnh Ngôn, ngươi có dám chiến một trận với ta?

Thần lực chuyển động quanh người Cận Quảng, chiến ý mạnh mẽ.

Bốn phía rộ lên tiếng bàn tán:

- Cận Quảng khiêu chiến Cảnh Ngôn?

- Ừ, đang đưa ra khiêu chiến, không biết Cảnh Ngôn có dám ứng chiến không. Cận Quảng là võ giả thiên tài xếp hạng rất cao trên bảng Thiên Hoa.

- Nhưng Cảnh Ngôn không yếu, Quát Thập còn bị hắn hạ, bị Cận Quảng khiêu chiến trước mắt bao người chắc Cảnh Ngôn sẽ ứng chiến.

- Sắp có trò hay xem.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ngại quá, ta không hứng thú.

Nếu đụng phải Cận Quảng trong cuộc chiến xếp hạng thì Cảnh Ngôn sẽ đối chiến với gã, nhưng bây giờ nhận lời khiêu chiến và đánh bại gã sẽ được gì? Hơn nữa Cận Quảng mạnh hơn Quát Thập một chút nhưng Cảnh Ngôn cảm thấy đánh bại gã chẳng có ý nghĩa gì.

Lúc đấu với Quát Thập thậm chí Cảnh Ngôn không dùng Hồng Hà kiếm, thần thông Hư Vô, dù vậy hắn nhẹ nhàng nghiền áp Quát Thập. Cận Quảng có thể làm được như thế không?

Cận Quảng nghe Cảnh Ngôn từ chối thì rất bất ngờ, ngây ra một lúc lại hùng hổ hỏi:

- Hay ngươi không dám đấu với ta?

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta nói rồi, ta không có hứng thú đánh với ngươi. Ty trưởng Củng La, chúng ta đi.

Củng La đáp:

- Được!

Ba người đi xa.

Cận Quảng cắn răng nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn khuất xa, hắn từ chối khiêu chiến làm gã không thể trực tiếp đánh nhau. Cận Quảng mới tham gia Lạc Cửu Thần Cung nhưng biết quy định nơi này.

Trong thế lực lớn không cho tùy ý chém giết, nếu không chẳng phải là lộn xộn? Tự do đánh nhau khác gì ở đồng hoang ngoài Lạc Cửu thành?

Bốn phía xì xào.

- Cảnh Ngôn từ chối lời khiêu chiến của Cận Quảng?

- Chắc hắn lo không đánh lại Cận Quảng.

- Ừ, chắc chắn không dám.

Đa số người cho rằng Cảnh Ngôn không dám đánh nhau với Cận Quảng.

***

Trong khi đi Cảnh Ngôn đặt câu hỏi:

- Ty trưởng Củng La cũng biết ta từ thế giới hạ cấp phi thăng lên, ta rất muốn biết trong Lạc Cửu Thần Cung chúng ta có dân bản xứ nào đến từ thế giới hạ cấp của ta không?

Cảnh Ngôn cảm thấy thế giới hạ cấp của hắn chắc có khá nhiều võ giả phi thăng đến Thần giới, đặc biệt trước đại chiến nhân thần, đám Thánh Đạo cảnh, Nửa Bước Hư Thần không thể nào không có ai qua đường hầm hư không đến Thần giới. Rất có thể trong Lạc Cửu Thần Cung có võ giả đến từ thế giới hạ cấp của hắn, nếu thật sự có thì hắn muốn tiếp xúc với họ.

Củng La nhíu mày nói:

- Võ giả cùng thế giới hạ cấp với tiểu huynh đệ? Ta không biết, có rất nhiều thế giới hạ cấp, Lưu Sa Thần Vực có hàng vạn tiết điểm không gian, mỗi tiết điểm nối với hàng vạn thế giới hạ cấp.

Củng La mắt lóe tia sáng nói:

- Nhưng có thể điều tra thử, chúng ta đi Bộ Nhân Sự gặp trưởng lão Bao Đồng đi.

Bao Đồng là trưởng lão phụ trách chỗ ghi danh, thử thách tuyển chọn đã kết thúc, chỗ ghi danh tạm dẹp. Một thân phận khác của Bao Đồng là trưởng lão Bộ Nhân Sự.

Lòng Cảnh Ngôn máy động, hỏi:

- Có thể tra được không?

Củng La nói:

- Cứ thử xem, nếu trong Lạc Cửu Thần Cung chúng ta có người cùng thế giới hạ cấp với tiểu huynh đệ thì sẽ ghi lại tin tức, lần mò theo gốc rễ là ra. Nhưng sẽ mất chút thời gian, dù sao Lạc Cửu Thần Cung chúng ta rất đông võ giả.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Vậy phải đi làm phiền trưởng lão Bao Đồng.

Củng La nhe răng cười nói:

- Ta thân với lão già Bao Đồng nên không sao đâu, nếu Bao Đồng không giúp đỡ thì ta trở mặt.

Củng La có thể tiếp xúc trước với Cảnh Ngôn cũng nhờ Bao Đồng cho tin độc quyền.

Trên đường đi Bộ Nhân Sự Cảnh Ngôn nhìn Mai Thanh lại ngó Củng La, nói:

- Còn một việc nữa, ty trưởng Củng La. Ta muốn biết yêu cầu thấp nhất chiêu nạp thành viên của Thanh Mộc Ti là gì? Mai Thanh đạo hữu có hy vọng vào không?

Tuy quen biết không lâu nhưng Cảnh Ngôn muốn làm chút gì cho Mai Thanh.

Củng La nhìn Mai Thanh, lắc đầu nói:

- Trước mắt thì không thể. Chín mươi chín ti Đệ Nhất Cung có yêu cầu cứng nhắc việc chiêu nạp thành viên, thông thường trong mỗi đợt thử thách tuyển chọn các ti chỉ chiêu nạp hai, ba thành viên, thứ hạng của Mai Thanh hơi thấp.

Mai Thanh còn chưa vào được ba ngàn hai trăm người đầu.

Chín mươi chín ti, mỗi ti chiêu nạp hai, ba người cộng lại mới có hai, ba trăm người mới.

Nghe Củng La nói vậy Cảnh Ngôn đã hiểu.

Mai Thanh nói:

- Cảnh Ngôn ca ca, bây giờ ta không có tư cách vào Thanh Mộc Ti, nhưng ta sẽ cố gắng tu luyện, chờ sau này đủ mạnh đến yêu cầu chiêu nạp của Thanh Mộc Ti thì lại tham gia vào.

Ánh mắt Mai Thanh nhìn Cảnh Ngôn tràn ngập tôn sùng.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Mai Thanh đạo hữu cố gắng lên.

Củng La ngẫm nghĩ, nói:

- Tuy Mai Thanh tạm thời không thể tham gia Thanh Mộc Ti nhưng ta có thể giúp chút chuyện. Ưm, ta sẽ kêu Bao Đồng cho Mai Thanh công tác trong Bộ Nhân Sự.

Cảnh Ngôn nói:

- Cái này … có phải hơi không tốt?

Củng La thoải mái nói:

- Chuyện nhỏ, Bộ Nhân Sự cần nhiều người, quan trọng nhất là công tác trong Bộ Nhân Sự được thù lao không thấp, không thua gì tham gia quân đội. Hơn nữa Bộ Nhân Sự rất an toàn, sẽ không mạo hiểm như trong quân đội.

Bộ Nhân Sự đúng là cần nhiều người làm việc, nhưng muốn vào Bộ Nhân Sự phải có chút quan hệ luồn lách. Đa số thành viên Đệ Nhất Cung không có cơ hội đó, không dễ được công tác tốt.

Ở Bộ Nhân Sự, ba người Cảnh Ngôn gặp Bao Đồng, nói ra ý đồ đến. Trưởng trưởng lão Bao Đồng đồng ý giúp ngay, lão biết Cảnh Ngôn đến từ một thế giới hạ cấp, cũng sắp xếp công tác trong Bộ Nhân Sự cho Mai Thanh, công việc sửa sang tư liệu.

Cảnh Ngôn rối rít cảm ơn rồi cùng ty trưởng Củng La rời đi. Mai Thanh ở lại Bộ Nhân Sự. Cảnh Ngôn và Mai Thanh

trao đổi dấu ấn thần hồn tinh thạch truyền tin, sau này hai người có thể liên lạc.

Củng La nói:

- Cảnh Ngôn, chờ khi có tin tức Bao Đồng sẽ báo ta biết.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, không gấp.

Hai người đến Thanh Mộc Ti, đó là một trang viên vị trí không tệ. Thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung đều ở chỗ này.

Hết chương 1000.

Chương 1001. Thần Tuyền Điện

Rất xinh đẹp.

Thấy trang viên Thanh Mộc Ti, xinh đẹp là cảm quan đầu tiên của Cảnh Ngôn.

Thủ vệ ngoài cổng trang viên thấy Củng La liền khom người hành lễ:

- Ty trưởng đại nhân!

Củng La gật đầu, nhìn sang Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, nơi này là Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, trước khi ngươi lên Đệ Nhị Cung sẽ tu luyện tại đây.

Cảnh Ngôn khá vừa lòng hoàn cảnh nơi này:

- Ừm!

Trang viên rất lớn, Cảnh Ngôn cảm thấy nó to cỡ tòa thành nhỏ trong thế giới hạ cấp. Linh khí trong trang viên đậm hơn ngoài trang viên nhiều, hiển nhiên trang viên Thanh Mộc Ti có đại trận tụ linh vận chuyển tụ tập linh khí trong không gian.

Một chấp sự Thanh Mộc Ti nhìn Cảnh Ngôn liền hỏi:

- Ty trưởng đại nhân, vị này là người mới Thanh Mộc Ti chúng ta chiêu nạp sao?

Củng La cười giới thiệu:

- Đúng vậy, đây là Cảnh Ngôn, sau này là thành viên của Thanh Mộc Ti chúng ta. Cảnh Ngôn, vị này là chấp sự Nhuế An.

Chấp sự chào:

- Cảnh Ngôn đạo hữu.

Nhuế An đánh giá Cảnh Ngôn, trông hắn rất trẻ, không biết có tu vi gì.

Tham gia thử thách tuyển chọn lần này Thanh Mộc Ti thu nhận người mới có thực lực như thế nào? Xem biểu tình của ty trưởng Củng La rất vui vẻ, Cảnh Ngôn có khi nào là thiên tài Hư Thần tam tinh?

Cảnh Ngôn đáp lại:

- Chấp sự Nhuế An.

Nhuế An là võ giả tứ tinh, khá lớn tuổi, chắc chắn hơn một vạn tuổi nhiều.

Củng La nghiêm túc dặn dò:

- Chấp sự Nhuế An hãy kêu các vị chấp sự Thanh Mộc Ti đến nghị sự đường, ta có việc muốn bàn.

Nhuế An sửng sốt, vì triệu tập chấp sự nghị sự là việc khá hiếm trong Thanh Mộc Ti.

Nhưng Nhuế An vẫn lên tiếng rồi đi:

- Biết, ta đi thông báo ngay.

Củng La cười nói:

- Cảnh Ngôn, chúng ta đi nghị sự đường chờ. Thanh Mộc Ti có bốn vị chấp sự, họ rất nhanh sẽ lại đây.

Hai người vào nghị sự đường, không chờ bao lâu bốn chấp sự Thanh Mộc Ti lục tục đến.

Trừ chấp sự Nhuế An ra ba chấp sự khác thấy Cảnh Ngôn có mặt trong nghị sự đường thì lộ ánh mắt kinh ngạc. Sắc mặt Nhuế An hơi thay đổi.

Thành viên bình thường trong Thanh Mộc Ti không được phép vào nghị sự đường, xem ý của ty trưởng Củng La hiển nhiên người mới Cảnh Ngôn cũng tham gia họp.

Người mới này không lẽ thực lực rất mạnh?

Đám chấp sự Nhuế An lúc này không ngờ ty trưởng triệu tập chấp sự họp là vì người mới Cảnh Ngôn.

Bốn chấp sự đi vào, Củng La giới thiệu Cảnh Ngôn cho ba người khác biết.

Cảnh Ngôn mỉm cười chào:

- Các vị chấp sự khỏe.

Bốn người gật đầu hướng Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn đạo hữu chọn Thanh Mộc Ti chúng ta là quyết định sáng suốt.

- He he, sau này đạo hữu là thành viên của Thanh Mộc Ti, nếu ở bên ngoài xung đột với ai cứ tìm Hạ Ngọc này, ta sẽ đứng ra bênh vực cho!

- Thanh Mộc Ti chúng ta rất đoàn kết!

- Cảnh Ngôn đạo hữu cứ yên tâm ở đây tu luyện, tranh thủ sớm đạt tới điều kiện thăng cấp Đệ Nhị Cung.

Mấy chấp sự rất nhiệt tình, không vì Cảnh Ngôn có mặt ở nghị sự đường mà bất mãn, càng không nhằm vào hắn. Đặc biệt chấp sự tên Hạ Ngọc, tính cách sáng sủa và nhiệt tình nhất.

Nghe những lời này Cảnh Ngôn rất vui, gật đầu liên tục.

Mấy chấp sự lúc trước ở trong trang viên Thanh Mộc Ti nên không biết biểu hiện của Cảnh Ngôn ở thử thách tuyển chọn. Hắn đã được ty trưởng Củng La chiêu nạp vào thì chắc

có chút bản lĩnh, nhưng các chấp sự không cho rằng thực lực Võ Đạo của Cảnh Ngôn mạnh bao nhiêu.

Bọn họ đã thói quen.

Thanh Mộc Ti khá yếu trong chín mươi chín ti, những võ giả thiên tài trên bảng Thiên Hoa thường sẽ không chọn Thanh Mộc Ti.

Dù ty trưởng Củng La luôn cười tủm tỉm có vẻ tâm tình tốt, nhưng các chấp sự cảm thấy Cảnh Ngôn cùng lắm là Hư Thần tam tinh bình thường, như thế đã rất ghê gớm, có thể miễn cưỡng leo lên bảng Thiên Hoa.

Chiêu nạp một thiên tài bảng Thiên Hoa, dù là thiên tài Võ Đạo xếp hạng chín vạn mấy trên bảng Thiên Hoa cũng là đáng mừng cho Thanh Mộc Ti.

Chấp sự Hạ Ngọc vóc dáng vạm vỡ nhìn ty trưởng Củng La, hỏi:

- Ty trưởng đại nhân, Cảnh Ngôn đạo hữu thực lực không tệ đi?

Ba người khác tập trung tinh thần cùng nhìn Củng La.

Tâm tình của Củng La siêu tốt, cố ý không nói ra thực lực cụ thể của Cảnh Ngôn:

- Chẳng những không tệ còn siêu lợi hại, vượt qua các ngươi tưởng tượng.

Củng La tiếp tục bảo:

- Ta kêu các ngươi lại đây là bàn bạc phần thưởng sắp cho Cảnh Ngôn.

Thật ra một mình ty trưởng có thể quyết định phần thưởng cho Cảnh Ngôn, nhưng vì tôn trọng mấy chấp sự nên Củng La kêu cả bốn người khác.

Nhuế An nói:

- Chuyện thưởng này ty trưởng đại nhân quyết định là được, đâu cần bàn với chúng ta.

Cho đến nay Thanh Mộc Ti chiêu nạp thành viên mới đã có tiêu chuẩn đại khái về phần thưởng.

- Đúng rồi, ty trưởng đại nhân quyết định là được.

Hạ Ngọc cười nói:

- Cảnh Ngôn đạo hữu, lát nữa ta mang đạo hữu đi chọn chỗ ở. Ha ha, trong trang viên của Thanh Mộc Ti chúng ta có nhiều phòng ở vị trí rất tốt không ai dùng. Ưm, lát nữa ta sẽ đưa đạo hữu tìm một gian phòng vừa lòng.

Củng La phất tay ngăn mấy chấp sự nói chuyện.

Củng La lắc đầu nói:

- Vì Cảnh Ngôn hơi đặc biệt nên phần thưởng sẽ có thay đổi lớn, ta định thưởng hai mươi vạn thần tinh cho Cảnh Ngôn, ngoài ra cho Cảnh Ngôn tu luyện trong Thần Tuyền Điện ba tháng.

Thần Tuyền Điện là thánh địa tu luyện của Thanh Mộc Ti.

Thành viên Thanh Mộc Ti bình thường một năm chỉ có cơ hội tu luyện trong Thần Tuyền Điện một ngày. Thanh Mộc Ti khá đông thành viên, mỗi mùa thử thách tuyển chọn chiêu nạp hai, ba người, tích lũy dần số lượng cũng nhiều.

Trong thành viên bình thường Đệ Nhất Cung nếu có võ giả đột nhiên nổi lên, ví dụ từ Hư Thần nhị tinh đột phá đến tam tinh, nếu không hơn một vạn tuổi thì Thanh Mộc Ti sẽ suy xét thu nhận.

Tuy có người không ngừng lên Đệ Nhị Cung nhưng thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung vẫn giữ quy mô mấy trăm

người.

Ti khác cũng giống vậy.

Tóm lại quyền sử dụng Thần Tuyền Điện rất căng thẳng, mỗi thành viên một năm được tu luyện trong Thần Tuyền Điện một ngày mà còn kín lịch. Thần Tuyền Điện một lần chỉ có thể cho một võ giả tu luyện.

Nghe Củng La nói, bốn chấp sự trợn to mắt nói:

- Hai mươi vạn thần tinh?

- Tu luyện trong Thần Tuyền Điện ba tháng?

Hai mươi vạn thần tinh đã rất kinh khủng, trước kia Thanh Mộc Ti chiêu nạp thiên tài võ giả trên bảng Thiên Hoa thưởng bước đầu sẽ không hơn mười vạn khối thần tinh, lần này trực tiếp thưởng hai mươi vạn thần tinh.

Hai mươi vạn thần tinh chưa là gì, tu luyện trong Thần Tuyền Điện ba tháng càng khoa trương. Thành viên bình thường một năm dùng Thần Tuyền Điện một ngày, gần một trăm năm mới được con số ba tháng.

Hết chương 1001.

Chương 1002. Bốn Người Ngây Như Phỗng

Bốn người Nhuế An ngây như phỗng mở to mắt nhìn ty trưởng Củng La, Cảnh Ngôn.

Phần thưởng này khiến người không hiểu nổi. Thanh Mộc Ti hơi nghèo, ai đều biết điều đó, nếu không đã chẳng đến nỗi không thu nhận được thiên tài bảng Thiên Hoa. Càng không thể thu nhận thiên tài Võ Đạo thì càng nghèo, đây là vòng tuần hoàn ác tính. Mọi người biết vấn đề ở đâu nhưng không có cách giải quyết.

Hạ Ngọc ngoác mồm cười gượng gạo:

- Chắc ty trưởng đang đùa?

Hạ Ngọc không có cái nhìn gì với Cảnh Ngôn, nhưng ty trưởng tuyên bố phần thưởng cho hắn hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ. Nếu chỉ có hai mươi vạn thần tinh thì còn miễn cưỡng nhận, vấn đề là tu luyện trong Thần Tuyền Điện ba tháng, dù là Thủy Nguyệt Ti cũng khó làm.

Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhất Cung chỉ có ba Thần Tuyền Điện, hơn nữa là ti duy nhất trong chín mươi chín ti Đệ Nhất Cung sở hữu ba tòa Thần Tuyền Điện. Xây dựng một tòa Thần Tuyền Điện rất khó khăn, cần đại nhân vật Cực Đạo Cung đích thân ra tay. Nếu không lấy ra đủ thành tích thì đám đại nhân vật Cực Đạo Cung sẽ không chịu tạo Thần Tuyền Điện giúp Thanh Mộc Ti.

Mạnh như Chân Ngôn Ti chỉ có hai Thần Tuyền Điện.

Ánh mắt Củng La nghiêm túc nói:

- Các ngươi thấy ta giống nói đùa không?

Nhuế An hỏi:

- Ty trưởng đại nhân, thứ hạng của Cảnh Ngôn trên bảng Thiên Hoa là bao nhiêu?

Không chỉ Nhuế An tò mò, ba người khác cũng đầy thắc mắc. Vì họ không có ấn tượng với Cảnh Ngôn, nếu là thiên tài Võ Đạo thứ hạng cao trên bảng Thiên Hoa thì họ không thể nào không có ấn tượng. Tức là Cảnh Ngôn dù là thiên tài Võ Đạo trên bảng Thiên Hoa e rằng thứ hạng ở cuối bảng.

Củng La lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn tạm thời không leo lên bảng Thiên Hoa.

Bốn chấp sự nghe câu này thì mất bình tĩnh.

Chưa leo lên bảng Thiên Hoa thì tại sao ty trưởng cho Cảnh Ngôn phần thưởng nhiều vậy?

Không lẽ Cảnh Ngôn là con riêng của ty trưởng?

Bốn chấp sự liếc nhau.

Cảnh Ngôn luôn cười, khi Củng La và bốn chấp sự giao lưu hắn không xen lời, hắn không thể chủ động cuồng khốc huyễn nói với mấy chấp sự là mình rất mạnh đi?

Củng La lườm bốn người:

- Nhìn các ngươi căng thẳng. Hiện giờ Cảnh Ngôn không leo lên bảng Thiên Hoa nhưng tin tưởng rất nhanh tên của hắn sẽ có trên bảng. Các ngươi nên biết Quát Thập đi?

Nghe tên Quát Thập, mấy chấp sự phấn chấn mắt sáng rực:

- Quát Thập?

- Là Quát Thập trên bảng Thiên Hoa? Người xếp hạng tám trăm mấy?

- Ty trưởng đại nhân đột nhiên nhắc đến Quát Thập không lẽ đã chiêu nạp vào Thanh Mộc Ti chúng ta?

Củng La lắc đầu nói:

- Đương nhiên không, Quát Thập rất mạnh nhưng trong cuộc chiến xếp hạng không thể đi vào trăm người đầu.

Mấy chấp sự kinh ngạc qua đi lao nhao:

- Cái gì?

- Không thể nào! Thực lực của Quát Thập mà không thể vào một trăm hàng đầu cuộc chiến xếp hạng? Nghe nói cảnh giới của Quát Thập là Hư Thần ngũ tinh!

- Không lẽ Quát Thập đúng dịp đụng phải mấy tên biến thái Cận Quảng?

Củng La nói:

- Quát Thập không đụng độ mấy người Cận Quảng nhưng gặp phải Cảnh Ngôn. Trong vòng thứ sáu cuộc chiến xếp hạng Quát Thập đối chiến với Cảnh Ngôn, nên Cảnh Ngôn vào trăm hàng đầu mà Quát Thập thì không thể.

- Ui!

Bốn người Hạ Ngọc ánh mắt thay đổi, đầu óc ù đặc. Ty trưởng Củng La nói chuyện này nghe rợn người, nếu nói Quát Thập xui xẻo đụng phải mấy thiên tài biến thái như Cận Quảng, Cao Biến Đống, Tùng Quyết thì bình thường, thế nhưng gã thua Cảnh Ngôn?

Hạ Ngọc xoe tròn mắt, thở hổn hển nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, cảnh giới của ngươi là gì?

Cảnh Ngôn tùy ý nói:

- Cảnh giới của ta không quá cao, giống như Quát Thập chỉ là Hư Thần ngũ tinh.

- Hư Thần ngũ tinh?

- Cảnh giới không quá cao, Hư Thần ngũ tinh?

- Trời!

Bốn chấp sự Hạ Ngọc cảm giác có vạn con ngựa giẫm đạp trong lòng, không biết nên nói cái gì. Bốn người mới chỉ là Hư Thần tứ tinh.

Củng La chém thêm một nhát:

- Tuy cảnh giới Võ Đạo của Cảnh Ngôn bằng Quát Thập nhưng sức chiến đấu mạnh mẽ hơn nhiều. Quát Thập không đỡ nổi ba kiếm của Cảnh Ngôn, ngay đường kiếm thứ ba của Cảnh Ngôn đã đánh Quát Thập ra lôi đài, thua trận chiến.

Củng La giải thích một câu:

- Tu vi Võ Đạo của Cảnh Ngôn vào một ngàn hàng đầu bảng Thiên Hoa dễ dàng, năm trăm hàng đầu cũng không thành vấn đề. Cảnh Ngôn chưa thể lên bảng Thiên Hoa chủ yếu vì mới từ thế giới hạ cấp phi thăng.

Bốn chấp sự đã ngu người, cảm giác đầu óc mít đặc. Trong lòng họ có nhiều thắc mắc, ví dụ như dân bản xứ mới phi thăng từ thế giới hạ cấp sao có thể là Hư Thần ngũ tinh.

Nhưng họ không hỏi nhiều, thực lực của Cảnh Ngôn là hàng thật thì đủ rồi.

Thái độ của họ đối với Cảnh Ngôn trở nên vi diệu.

Lúc trước Hạ Ngọc còn nói nếu ai ăn hiếp Cảnh Ngôn cứ đến tìm gã, gã sẽ đứng ra bênh vực cho, giờ nhớ lại đúng là hài.

Người ta ba kiếm đánh Hư Thần ngũ tinh mạnh như Quát Thập bay ra lôi đài, cần Hư Thần tứ tinh Hạ Ngọc ra mặt giùm sao?

Củng La nhìn bốn chấp sự, hỏi:

- Bây giờ mọi người có gì phàn nàn phần thưởng ta quyết định cho Cảnh Ngôn không?

Bốn người cùng lắc đầu.

Yêu nghiệt như Cảnh Ngôn được thưởng cao tới đâu cũng không quá đáng. Tuy Thần Tuyền Điện luôn kín lịch nhưng Thanh Mộc Ti phải tìm mọi cách giải quyết vấn đề.

Củng La ra lệnh:

- Nếu không có vấn đề thì các ngươi đi sắp xếp đi, tìm cách dời thời gian võ giả xếp hàng sử dụng Thần Tuyền Điện trong ba tháng này ra sau. Nếu có người thắc mắc gì thì các ngươi hãy tâm sự với họ.

Bốn người lên tiếng rời đi:

- Rõ!

Củng La giao tu di giới chỉ cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, trong này có hai mươi vạn thần tinh, ngươi nhận đi. Ta mang ngươi đi chọn chỗ ở. Ha ha, ta biết ngươi sẽ không ở lại Đệ Nhất Cung quá lâu nhưng vẫn cần có chỗ ở.

Cảnh Ngôn cất thần tinh, cảm ơn:

- Đa tạ ty trưởng.

Hai người ra nghị sự đường đi khu vực nhà ở.

Trong lúc đi Cảnh Ngôn hỏi:

- Ty trưởng, lưu trình thử thách Đệ Nhị Cung như thế nào?

Củng La giải thích rằng:

- Ngươi là thành viên của Thanh Mộc Ti, tham gia thử thách thăng Đệ Nhị Cung cần ta đi Bộ Thử Thách báo lên trên giúp. Nhưng báo lên trên cần chút thời gian, sau khi báo danh

xong Bộ Thử Thách sẽ xét duyệt. Xem tình hình trước kia thì cần chờ khoảng ba tháng.

Củng La biết Cảnh Ngôn muốn nhanh chóng tham gia thử thách thăng Đệ Nhị Cung, nên lão cho hắn vào Thần Tuyền Điện tu luyện trong ba tháng.

Hết chương 1002.

Chương 1003. Hiệu Quả Kinh người

Hư Thần tam tinh có tư cách tham gia thử thách thăng Đệ Nhị Cung.

Một số Hư Thần tam tinh thực lực mạnh hy vọng lên Đệ Nhị Cung rất lớn, Cảnh Ngôn tham gia thử thách chắc chắn sẽ thuận lợi thăng Đệ Nhị Cung.

Tưởng tượng Cảnh Ngôn chưa đến hai trăm tuổi là tim Củng La đập nhanh. Cảnh Ngôn thành công lên Đệ Nhị Cung thì Thanh Mộc Ti được thưởng bao nhiêu?

Đầu tiên là có thêm một Thần Tuyền Điện, rồi nhiều tài nguyên tu luyện như thần tinh.

Nếu Thanh Mộc Ti có hai Thần Tuyền Điện là bằng mấy ti như Chân Ngôn Ti, không tệ chút nào. Nếu thưởng tài nguyên thần tinh nhiều chút thì … ha ha.

Cảnh Ngôn thuận thế nói:

- Vậy làm phiền ty trưởng Củng La nhanh chóng báo danh Bộ Thử Thách giùm ta.

Củng La vội gật đầu nói:

- Không có vấn đề, chút nữa ta sẽ đi Bộ Thử Thách một chuyến.

Cảnh Ngôn càng sớm thăng Đệ Nhị Cung càng có lợi cho Củng La.

Cảnh Ngôn sẽ không ở trong Đệ Nhất Cung quá lâu, hắn không có yêu cầu đặc biệt gì về chỗ ở tạm thời, hắn chọn đại

một gian phòng xác định không có ai dùng.

- Ty trưởng đại nhân!

- Kính chào ty trưởng Củng La!

- Ty trưởng đại nhân khỏe!

Trong lúc Củng La dẫn Cảnh Ngôn chọn chỗ ở nhiều thành viên Thanh Mộc Ti thấy hai người vội chào lão. Các thành viên này được Thanh Mộc Ti thu nhận đương nhiên rất ưu tú, có nhiều người cảnh giới Hư Thần nhị tinh, có cả Hư Thần tam tinh.

Củng La gật đầu chào lại tất cả.

Đám thành viên Thanh Mộc Ti thấy Củng La tự mình dẫn Cảnh Ngôn chọn chỗ ở thì xì xầm bàn tán.

- Tên tiểu tử kia là ai?

- Không biết, chưa gặp bao giờ, chắc mới được chiêu nạp vào.

- Ừ, thử thách tuyển chọn mùa này mới hết, người này chắc là ty trưởng đại nhân vừa chiêu nạp vào.

- Hình như rất lợi hại.

- Đúng rồi, không thì sao ty trưởng tự mình đưa hắn chọn chỗ ở? Lúc chúng ta mới vào Thanh Mộc Ti toàn là chấp sự dẫn dường.

- …

Củng La nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi đã có chỗ ở rồi, ta mang ngươi đi xem Thần Tuyền Điện. Trong thời gian chờ thử thách Đệ Nhị Cung ngươi cứ lo tu luyện trong Thần Tuyền Điện, nếu thấy cần ổn định cảnh giới thì về phòng ở tạm này nghỉ ngơi.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Vâng.

***

Trong Bộ Nhân Sự.

Bao Đồng khom người cúi đầu, trong mắt tràn đầy kính sợ:

- Kính chào thái thượng trường lão đại nhân!

Thái thượng trưởng lão trước mặt Bao Đồng là Vịnh Minh ở Cực Đạo Cung.

Vẻ mặt Vịnh Minh hiền hòa mỉm cười nói:

- Đừng gò bó, ta đến gặp ngươi là vì có một việc muốn kiểm chứng.

Bao Đồng vội gật đầu nói:

- Xin thái thượng trưởng lão cứ hỏi.

Vịnh Minh híp mắt nhìn Bao Đồng:

- Là vầy, trong thử thách tuyển chọn mùa này có võ giả tên Cảnh Ngôn biểu hiện rất xuất sắc, hắn là Hư Thần ngũ tinh. Ta xem tư liệu báo danh của hắn là dân bản xứ mới từ thế giới hạ cấp phi thăng.

Khi biết Cảnh Ngôn là Hư Thần ngũ tinh thì Vịnh Minh quyết định sẽ điều tra sau đợt thử thách tuyển chọn.

Bao Đồng không chút giữ lại giũ ra tất cả tin tức mình biết:

- Cảnh Ngôn đúng là mới phi thăng từ thế giới hạ cấp, chưa đầy hai trăm tuổi. Thiên phú Võ Đạo của Cảnh Ngôn cực kỳ khủng bố, nghe thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện nói Cảnh Ngôn mới đến Thần giới hấp thu hỗn độn chi khí hơn ba ngày.

Nghe câu đó mắt Vịnh Minh lóe tia sáng sắc bén:

- Ngươi nói cái gì?

Hấp thu hỗn độn chi khí hơn ba ngày?

Quá … khoa trương!

Không đợi Bao Đồng trả lời Vịnh Minh hỏi dồn:

- Là tiết điểm nào?

Bao Đồng đáp:

- Tiết điểm không gian số bốn ba bốn ba.

Bao Đồng cảm giác không gian xung quanh dao động nhẹ, khi ngước đầu lên thì thái thượng trưởng lão Vịnh Minh đã biến mất.

Vịnh Minh rời khỏi Lạc Cửu Thần Cung chạy nhanh đến truyền tống trận bên ngoài Lạc Cửu thành, truyền tống đi Tiếp Dẫn Thần Điện điểm không gian số bốn ba bốn ba thuộc về Lạc Cửu Thần Cung.

Sự việc nhanh chóng điều tra rõ, thủ vệ Tiếp Dẫn Thần Điện không nói dối. Vì Tiếp Dẫn Thần Điện có tinh thạch hình ảnh, bên trong ghi lại hình ảnh cực kỳ rõ ràng.

Từ khi Cảnh Ngôn vào Thần giới liền bị ghi lại, hỗn độn chi khí màu vàng sữa quanh quẩn người hắn gần bốn mươi canh giờ.

Vịnh Minh thầm thở dài cảm khái:

- Quá kinh người! Thế giới hạ cấp quả nhiên là nơi sinh ra yêu nghiệt nghịch thiên.

***

Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, Thần Tuyền Điện.

Kiến trúc Thần Tuyền Điện không thu hút, chỉ có một tầng, nhìn từ bề ngoài nhỏ hơn phòng thành viên Thanh Mộc Ti ở nhiều. Nhưng một nơi không chớp mắt này lôi kéo thần kinh tất cả người Thanh Mộc Ti.

Chờ võ giả đang dùng Thần Tuyền Điện tu luyện khi đến giờ bị truyền tống ra, Cảnh Ngôn đi vào trước ánh nhìn chăm chú của đám người Củng La.

Vèo!

Linh khí trong này cực đậm hình thành sương mù, dường như vươn tay là có thể nâng sương linh khí trong lòng bàn tay. Dù không vận chuyển tâm pháp, linh khí thẩm thấu qua làn da võ giả chui vào người.

Cảnh Ngôn mới vào Thần Tuyền Điện liền ngây người:

- Cái này …

Cảnh Ngôn thật sự không ngờ trong Thần Tuyền Điện sẽ có linh khí đậm đặc đến thế. Linh khí trong Trùng Điệp Phong không kém, nhưng không thể so sánh với Thần Tuyền Điện. Ở đây dù không tu luyện cũng tăng thực lực vèo vèo.

Cảnh Ngôn không kiềm được khen:

- Hèn gì nhóm ty trưởng Củng La chú trọng Thần Tuyền Điện đến vậy, tu luyện ở nơi thế này rất vui sướng.

Trong Thần Tuyền Điện không chỉ có linh khí đậm đặc, lực lượng pháp tắc cũng rất ngưng tụ. Trong linh khí sương mù xen lẫn vô số pháp tắc thuộc tính đủ loại, lĩnh ngộ nhẹ nhàng chẳng cần thả thần hồn ra.

Cảnh Ngôn chớp mắt thầm nghĩ:

- Sảng khoái, quá sảng khoái! Ưm, tranh thủ thời gian, đất báu tu luyện thế này không thể lãng phí.

Cơ mặt Cảnh Ngôn co giật, ý niệm vụt qua, hắn vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn định dùng Hỏa Chi Bản Nguyên, số lượng pháp tắc trong Thần Tuyền Điện kinh người, nếu dùng Hỏa

Chi Bản Nguyên hấp dẫn thì hiệu quả ra sao? Cảnh Ngôn không dám tưởng tượng.

Cũng cần dùng Ma La Thì Quang Tháp, ba tháng quá ngắn ngủi, dùng Ma La Thì Quang Tháp sẽ vô hình kéo dài thời gian gấp mấy lần.

Khi ở Huyền Sát Thiên Địa trắc nghiệm lực lượng thân hòa pháp tắc, Cảnh Ngôn đã thi nghiệm năng lực ngăn cách của Càn Khôn tiểu thế giới đối với Hỏa Chi Bản Nguyên, nên hắn mới dám dùng Hỏa Chi Bản Nguyên tu luyện trong Thần Tuyền Điện. Ma La Thì Quang Tháp thì càng không là vấn đề, Hỏa Chi Bản Nguyên còn bị ngăn cách, Ma La Thì Quang Tháp được đại năng luyện chế ra chẳng lẽ bị lộ?

Cảnh Ngôn lấy thần tinh ra kích phát Ma La Thì Quang Tháp hấp thu lực lượng từ nó.

Ong ong ong ong ong!

Ma La Thì Quang Tháp chuyển động nhanh, một vầng sáng trải ra, trong vầng sáng tốc độ thời gian chảy thay đổi.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn vui mừng:

- A! Tốc độ thời gian chảy … gấp mười lần?

Hết chương 1003.

Chương 1004. Thử Thách Thăng Cấp

Sử dụng thần tinh vận chuyển Ma La Thì Quang Tháp có hiệu quả tốt hơn.

Lúc trong thế giới hạ cấp, Cảnh Ngôn dùng Ma La Thì Quang Tháp không nhiều vì tiêu hao năng lượng quá nhiều. Hơn nữa trong vài lần sử dụng Ma La Thì Quang Tháp vài lần ít ỏi Cảnh Ngôn toàn vận dụng linh thạch cực phẩm thúc đẩy nó. Cảnh Ngôn tiếc không nỡ dùng thần tinh cho Ma La Thì Quang Tháp.

Đến Thần giới, có nhiều thần tinh, phần thưởng cuộc chiến xếp hạng cộng với phần thưởng của Thanh Mộc Ti được bảy mươi vạn thần tinh, nên Cảnh Ngôn không quan tâm tiêu hao chút ít thần tinh. Cũng nhờ làm vậy khiến Cảnh Ngôn phát hiện Ma La Thì Quang Tháp thay đổi tốc độ chảy thời gian không cố định, linh thạch cực phẩm khiến tốc độ chảy thời gian trong khu vực đặc biệt tăng gấp năm lần, thần tinh nhất giai thì tăng gấp mười lần.

Nếu là thần tinh nhị giai hoặc thần tinh cao cấp hơn nữa thì sao?

Nếu có pháp tắc kết tinh thì sao?

Sức mạnh của Ma La Thì Quang Tháp vượt qua hiểu biết cũ của Cảnh Ngôn, hèn gì thủ vệ Lão Đại trong Tử Vong Thần Điện nói Ma La Thì Quang Tháp là báu vật mà đại năng Thần giới cũng thèm muốn.

Cảnh Ngôn vứt bỏ suy nghĩ lung tung, không chậm trễ thời gian thêm nữa lập tức sử dụng Hỏa Chi Bản Nguyên tu luyện.

Linh khí, pháp tắc liên tục tiến vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Đương nhiên bản thân Cảnh Ngôn cũng hấp thu năng lượng chứa trong thần tinh, Bổ Thiên Đan.

Cảnh Ngôn đẳng cấp Hư Thần ngũ tinh, thần tinh nhất giai và Bổ Thiên Đan đem đến hiệu quả không còn mãnh liệt. May mắn Cảnh Ngôn có thần tinh nhất giai, Bổ Thiên Đan khá nhiều, cộng với Thần Tuyền Điện đặc biệt nên miễn cưỡng thỏa mãn nhu cầu.

Bên ngoài Thần Tuyền Điện Thanh Mộc Ti.

Một số thành viên Thanh Mộc Ti thấy Cảnh Ngôn mới vào mà được cho vô Thần Tuyền Điện thì cau mày bất mãn.

- Người mới kia vừa tham gia Thanh Mộc Ti đã vào Thần Tuyền Điện tu luyện?

- Tại sao hắn không cần xếp hàng?

- Cái này không hợp quy định đi?

Nhưng không ai đi kháng nghị với ty trưởng Củng La.

Một ngày sau họ thấy Cảnh Ngôn không bị truyền tống ra thì cảm xúc bất mãn tăng vọt.

Tại sao người mới tu luyện trong Thần Tuyền Điện một ngày rồi mà chưa bị truyền tống ra? Người mới được dùng Thần Tuyền Điện lâu hơn một ngày sau?

Tiếng thảo luận ngày càng nhiều, càng lớn.

Liên tiếp vài ngày sau, rốt cuộc có người không nhịn được bắt đầu chất vấn mấy chấp sự Thanh Mộc Ti.

Ty trưởng Củng La tự mình đứng ra chỉ nói một câu:

- Nếu các ngươi có thể đánh bại Quát Thập thứ hạng trong vòng một ngàn bảng Thiên Hoa, vậy các ngươi sẽ được tăng thêm nhiều thời gian sử dụng Thần Tuyền Điện.

Một câu dập tắt hết tiếng la ó bất mãn, thành viên Thanh Mộc Ti hỏi thăm về Cảnh Ngôn. Khi họ biết trong thử thách tuyển chọn Cảnh Ngôn ba kiếm đánh bại Hư Thần ngũ tinh Quát Thập thì đều ngậm miệng.

Dù ở đâu thực lực mới là lẽ phải, muốn người ta ngậm miệng chỉ cần có đủ thực lực là làm được dễ dàng. Trong Lạc Cửu Thần Cung, Thanh Mộc Ti đạo lý đều như nhau.

Một tháng sau.

Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc tương đương Cảnh Ngôn tu luyện mười tháng, hắn thăng cấp đến Hư Thần lục tinh. Số lượng lĩnh ngộ pháp tắc hơn mười vạn, gần chín mươi phần trăm là pháp tắc thuộc tính hỏa. Có Hỏa Chi Bản Nguyên phụ trợ tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc hỏa của Cảnh Ngôn giục ngựa khó đuổi kịp, pháp tắc khác không thể sánh bằng.

Số lượng lĩnh ngộ pháp tắc qua mười vạn Cảnh Ngôn mơ hồ cảm thấy kỳ kỳ, hắn nắm giữ pháp tắc thuộc tính hỏa quá nhiều, pháp tắc khác không lĩnh ngộ kịp. Cứ tiếp tục thế này rất có thể sẽ tạo thành tai họa ngầm uy hiếp sự trưởng thành của hắn.

Cảnh Ngôn kiềm nén không cam lòng, cắn răng dứt khoát tạm từ bỏ dùng Hỏa Chi Bản Nguyên, cố gắng lĩnh ngộ bốn loại pháp tắc thuộc tính khác.

Không bắt buộc lĩnh ngộ bốn loại pháp tắc thuộc tính khác số lượng nhiều bằng pháp tắc thộc tính hỏa, nhưng không thể để chênh lệch quá xa.

Cảnh Ngôn tiếp tục tu luyện.

Ba tháng rất ngắn ngủi, nếu không có Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc gấp mười lần thì càng ngắn nữa. Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc thời gian khiến Cảnh Ngôn tu luyện ba mươi tháng, cảnh giới Võ Đạo của hắn đã là Hư Thần lục tinh đỉnh cấp, kém một bước là lên thất tinh.

Hư Thần thất tinh được gọi là Hư Thần cao cấp, giữa lục tinh và thất tinh có vách tường khó vượt qua.

Ty trưởng Đệ Nhất Cung giống như Củng La chỉ là Hư Thần thất tinh, Hư Thần bát tinh.

Cảnh Ngôn là người mới mà đã là Hư Thần lục tinh đỉnh cao, nghe nổi da gà.

Thời gian tu luyện sắp hết, Cảnh Ngôn bay ra Càn Khôn tiểu thế giới, ngồi xếp bằng chờ bị Thần Tuyền Điện truyền tống.

Quả nhiên một ngày sao dao động năng lượng không gian đưa Cảnh Ngôn ra Thần Tuyền Điện.

Bên ngoài Thần Tuyền Điện đã tụ tập nhiều người.

Ty trưởng Củng La cũng đứng chờ.

Củng La tính thời gian chính xác, biết Cảnh Ngôn sắp bị Thần Tuyền Điện truyền tống ra nên đến đợi. Bốn chấp sự Thanh Mộc Ti đứng sau lưng Củng La.

Cảnh Ngôn chắp tay hướng mấy người:

- Ty trưởng Củng La, các vị chấp sự.

Mấy người mỉm cười khách khí đáp lễ:

- Cảnh Ngôn!

Nhiều thành viên Thanh Mộc Ti đứng xa đánh giá Cảnh Ngôn, xì xầm nhỏ to:

- Là hắn đánh bại Quát Thập!

- Ừ, không sai được, nhiều người tận mắt thấy, nhiều ty trưởng Đệ Nhất Cung đều có mặt lúc đó.

- Thật là không nhìn ra, làm sao hắn mạnh vậy được? nghe nói Quát Thập là Hư Thần ngũ tinh, Cảnh Ngôn chỉ dùng ba nhát kiếm đã đánh bại Quát Thập?

- Ta nghe chấp sự Hạ Ngọc nói ba tháng trước Cảnh Ngôn đã xin thử thách thăng Đệ Nhị Cung. Nếu thực lực của hắn cao hơn Quát Thập thì dư sức thi đậu.

- Đúng rồi, nếu Cảnh Ngôn thật sự thuận lợi thăng Đệ Nhị Cung là việc siêu tốt cho Thanh Mộc Ti chúng ta. Ta hỏi thăm được chút tin tức từ chấp sự Nhuế An, Cảnh Ngôn rất trẻ tuổi, nếu hắn lên Đệ Nhị Cung không chừng Thanh Mộc Ti chúng ta sẽ có thêm một Thần Tuyền Điện.

Bọn họ không nhìn ra Cảnh Ngôn lợi hại cỡ nào, nghe các con đường đồn Cảnh Ngôn đánh bại Quát Thập nhưng họ ôm nhiều nghi ngờ. Nói thẳng ra là họ thấy hơi ảo.

Củng La mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn, đã xác định thời gian thử thách thăng cấp là vào năm ngày sau, ngươi có vấn đề gì không? Nếu cảm thấy không ổn có thể kéo dài thời gian thi.

Cảnh Ngôn mắt lóe tia sáng:

- Năm ngày sau? Không có vấn đề, vậy năm ngày sau tham gia thử thách thăng Đệ Nhị Cung đi.

Củng La dặn dò một câu:

- Được rồi, trong năm ngày này ngươi hãy chuẩn bị. Với thực lực của ngươi thoải mái thăng cấp, nhưng vẫn phải thận trọng.

Chuyện lật thuyền trong mương không phải không có, trước kia thi thăng cấp có tình huống Hư Thần tứ tinh thi rớt,

không phải đặc biệt chỉ có một, hai lần.

Năm ngày sau, Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung.

Củng La dẫn Cảnh Ngôn đến đây. Mấy chấp sự Thanh Mộc Ti cũng ôm tâm tình hưng phấn mong chờ đi theo.

Hết chương 1004.

Chương 1005. Khôi Lỗi Máy Móc

Hôm nay võ giả tham gia thử thách thăng Đệ Nhị Cung không chỉ một mình Cảnh Ngôn.

Khi Cảnh Ngôn đi cùng ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La vào Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung chờ thử thách, hắn quan sát thấy có mấy trăm võ giả cũng chờ thi giống mình.

Củng La đứng bên cạnh Cảnh Ngôn thấy biểu tình của hắn, cười khẽ giải thích:

- Thử thách thăng cấp Đệ Nhị Cung thường xếp thời gian một tháng một lần, nên mỗi lần có khá nhiều thành viên tham gia thử thách. Lần nào thử thách không chỉ có Bộ Nhân Sự, cao tầng Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung có mặt, cũng có cao tầng Bộ Nhân Sự, Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung giám sát. Không thể mỗi ngày tổ chức thử thách thăng cấp được.

Cảnh Ngôn gật gù hiểu ra, đám cao tầng không rảnh hàng ngày canh giữ tại đây.

Trình tự thử thách Đệ Nhị Cung không phức tạp, trong kiến trúc Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung có một bình đài chuyên dành cho cuộc thi.

Thành viên tham gia thử thách Đệ Nhị Cung chỉ cần chống cự trước mặt khôi lỗi máy móc thời gian một tách trà là xem như thi đậu, thuận lợi lên Đệ Nhị Cung.

Củng La đã giảng giải kỹ về cuộc thi cho Cảnh Ngôn, đối với lưu trình thi thăng cấp Củng La không dám nói rất rành nhưng tuyệt đối không xa lạ.

Trong khi chờ đợi, lãnh đạo các cấp Bộ Thử Thách, Bộ Nhân Sự lục tục đến. Củng La chủ động chào hỏi một số người. Làm ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung Củng La có chút nhân mạch, trưởng lão Bao Đồng Bộ Nhân Sự có quan hệ rất thân thiết với Củng La.

Cảnh Ngôn hấp dẫn nhiều ánh mắt, đặc biệt những người biết về hắn càng không kiềm được hay liếc qua.

Cảnh Ngôn không để bụng, ai thích xem thì xem, hắn không thiếu miếng thịt.

Một nam nhân trung niên hỏi người bên cạnh:

- Thành viên tham gia thử thách thăng cấp đến đông đủ chưa?

Người đứng cạnh đáp ngay:

- Thưa bộ trưởng đại nhân, có tổng cộng hai trăm năm mươi lăm thành viên Đệ Nhất Cung tham gia thử thách thăng cấp lần này, tất cả đều đến không ai vắng mặt.

Nam nhân trung niên gật đầu nói:

- Rất tốt, đã đến đông đủ vậy sắp xếp bắt đầu đi.

Từ đầu đến cuối mặt nam nhân trung niên không có nhiều biểu tình nhưng người xung quanh hết sức cung kính với gã.

Củng La nhỏ giọng giới thiệu cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, người kia là phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung, trong mọi người ở đây thân phận địa vị của người đó cao nhất.

Rất nhanh có người đến trước mặt đám thành viên tham gia thử thách thăng cấp, kêu tất cả vào đại điện thử thách.

Không lâu sau đám người Cảnh Ngôn vào một đại điện rộng rãi, chính giữa đại điện có một chỗ như lôi đài nhưng hơi

khác. Bên trên chia chín ô vuông, giữa các ô vuông bị một màn sáng mờ ngăn cách, dao động năng lượng như ẩn như hiện khuếch tán.

Cảnh Ngôn đoán nơi đó là võ đài để thử thách thăng cấp, cũng gọi là đài thử thách.

Không đợi Cảnh Ngôn hỏi Củng La bên cạnh mình chợt nghe tiếng bước chân nặng nề, hắn thấy góc trong đại điện có chín bóng dáng màu đen đi ra.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm bóng đen:

- Khôi lỗi máy móc?

Đó chắc là khôi lỗi máy móc, nhìn thoáng qua giống nhân loại, nhưng xem kỹ cảm giác được chúng nó không phải nhân loại.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Kém hơn đám thủ vệ Tử Vong Thần Điện nhiều, công nghệ hoàn toàn không sánh bằng. Cũng đúng, thủ vệ Tử Vong Thần Điện do chủ nhân Tử Vong Thần Điện tự tay luyện chế, chủ nhân của Tử Vong Thần Điện hiển nhiên là một vị đại năng Thần giới, có lẽ mạnh hơn Chung tiên sinh nhiều.

Chín khôi lỗi máy móc đi vào chín ô vương trên đài thử thách.

Củng La nhỏ giọng nói:

- Cảnh Ngôn, đó là khôi lỗi máy móc để thi, lực lượng cực kỳ cương mãnh. Nếu chỉ so về lực lượng thì chúng nó không thua gì Hư Thần ngũ tinh, lát nữa ngươi lên sân kiên trì qua một tách trà không bị đánh ra lôi đài là qua thử thách.

Bốn chấp sự Thanh Mộc Ti đứng sau lưng Cảnh Ngôn, Củng La. Bốn người hy vọng Cảnh Ngôn thi đậu thăng cấp, lòng thầm cầu nguyện tuyệt đối đừng xảy ra vấn đề.

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung phất tay nói:

- Bắt đầu thử thách, theo thứ tự sắp hàng, một lần chín người.

Cùng với phó bộ trưởng Bộ Thử Thách ra lệnh, một lão nhân tiến lên trước, tay cầm cuốn tập. Lão nhân này là bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung, cuốn tập ghi tên, tư liệu của đám người Cảnh Ngôn.

Lão nhân mở miệng nói:

- Dưới đây người được ta gọi tên đi lên đài thử thách bắt đầu thi thăng cấp.

Lão nhân đọc nhanh chín tên võ giả tham gia thi thăng cấp.

Chín người nhanh chóng nhảy ra khỏi đám người leo lên đài thử thách, họ vào từng ô vuông đối mặt một khôi lỗi máy móc.

Lão nhân trầm giọng quát:

- Chuẩn bị! Bắt đầu tính giờ!

Lão nhân vừa dứt lời khôi lỗi máy móc vung mạnh vũ khí tấn công chín võ giả. Vũ khí trong tay khôi lỗi máy móc giống nhau đều là cây búa đen cán dài.

Cảnh Ngôn đứng dưới đài quan sát kỹ, nhưng rất nhanh hắn lắc đầu.

Lực lượng của khôi lỗi máy móc rất mạnh, như ty trưởng Củng La nói chúng nó có sức mạnh Hư Thần ngũ tinh. Nhưng đám khôi lỗi này không thi triển võ học, không hiểu khống chế lực lượng pháp tắc, đơn thuần công kích bằng sức mạnh, kiểu công kích này không tạo thành uy hiếp cho Cảnh Ngôn, đừng nói đối mặt một khôi lỗi máy móc, dù chín khôi lỗi xông lên hắn cũng không chút áp lực.

Đương nhiên khôi lỗi máy móc không uy hiếp đến Cảnh Ngôn nhưng uy hiếp lớn cho Hư Thần tam tinh bình thường.

Dồn hết sức đánh mạnh, đôi khi lực lượng mạnh tới trình độ nhất định thì thủ đoạn khác trở nên yếu ớt. Dù chỉ có sức mạnh khủng cũng có thể đánh đám võ giả biết khống chế pháp tắc, sử dụng võ học răng rơi đầy đất.

Quả nhiên chiến đấu mới vừa bắt đầu chưa đến một phần ba tách trà đã có một Hư Thần tam tinh chật vật bị đánh rớt lôi đài.

Kinh nghiệm chém giết của Hư Thần tam tinh này quá thô ráp, với thực lực của gã có sức dây dưa với khôi lỗi máy móc, mỗi tội không đủ kinh nghiệm cộng thêm căng thẳng thần kinh dẫn đến mới thi đã thua, đành buồn bã rời khỏi đài thử thách.

Củng La nhìn hướng Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi cảm giác như thế nào?

Cảnh Ngôn lắc đầu.

Lòng Củng La thít chặt, hơi thở thay đổi nói:

- Không nắm chắc tuyệt đối sao? Ngươi đừng căng thẳng quá, đám khôi lỗi máy móc chỉ có sức mạnh vậy thôi, thân pháp của ngươi nhanh có thể né tránh, chỉ cần kiên trì đứng trên đài một tách trà là được.

Hết chương 1005.

Chương 1006. Quá Bạo lực

Củng La bày mưu tính kế cho Cảnh Ngôn.

Thật ra Cảnh Ngôn tham gia thử thách thăng cấp có thể đậu hay không liên quan lớn đến Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung.

Củng La biết Cảnh Ngôn rất mạnh, Quát Thập còn bị đánh bại trong ba kiếm, lão thấy tận mắt. Vấn đề là Củng La sợ vịt nấu chín bay khỏi miệng, lão căng thẳng còn hơn Cảnh Ngôn.

Khôi lỗi máy móc có lực lượng Hư Thần ngũ tinh, nếu võ giả tham gia thử thách thăng cấp lơ là, dù ngươi là Hư Thần ngũ tinh cũng sẽ bị thua.

Nghe Củng La cổ vũ Cảnh Ngôn cười cười giải thích:

- Ty trưởng Củng La đừng quá lo, yên tâm, ta thi thăng cấp sẽ không có vấn đề. Ta lắc đầu ý là cách công kích của đám khôi lỗi máy móc này quá đơn giản, không có uy hiếp gì đến ta.

Củng La thở phào:

- Vậy là tốt rồi, tốt rồi. Nhưng vẫn nên cẩn thận một chút.

Thử thách thăng cấp không đơn giản với võ giả bình thường. Chín võ giả nhóm đầu tiên có bốn người không kiên trì qua một tách trà, xác suất thi rớt gần một nửa.

Tiếp theo là nhóm thứ hai, nhóm thứ ba …

Cuộc thi tốc độ rất nhanh, một canh giờ khoảng tám nhóm võ giả thi thăng cấp xong. Một đợt chín người, tám đợt là bảy mươi hai người.

Khi cuộc thi thăng cấp kéo dài đến canh giờ thứ ba thì Cảnh Ngôn lên sân.

Cảnh Ngôn và bốn chấp sự Thanh Mộc Ti lại dặn dò Cảnh Ngôn, ánh mắt mấy người tha thiết lo lắng nhìn hắn leo lên đài thử thách, đi vào một ô vuông.

Một người khom lưng đứng trước mặt phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung, nói:

- Võ giả trẻ tuổi áo xanh đó là Cảnh Ngôn gần đây nổi tiếng.

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung nhìn Cảnh Ngôn. Biểu hiện của Cảnh Ngôn trong thử thách tuyển chọn đã lọt vào tai phó bộ trưởng, gã cũng biết sự tồn tại của hắn.

Phó bộ trưởng nhẹ giọng nói như tự lầm bầm:

- Thực lực của người này thật sự mạnh như vậy?

Người kia nói:

- Hắn đánh bại Quát Thập là điều chắc chắn, hơn nữa Quát Thập không cố ý nhẹ tay. Đoạn thời gian này Quát Thập tuyên bố khắp nơi muốn tìm Cảnh Ngôn báo thù, rõ ràng không cam lòng bị đánh bại.

Phó bộ trưởng dời mắt khỏi Cảnh Ngôn:

- Ưm, hơi thú vị. Nhìn xem đi, xem biểu hiện của hắn trên đài thử thách.

Cùng lúc đó nhiều người xì xầm bàn tán. Khá nhiều người nghe tên Cảnh Ngôn, dù lúc trước chưa từng nghe về hắn nhưng đứng ở đây bàn tán một lúc là biết biểu hiện của hắn trong thử thách tuyển chọn.

Các ánh mắt cảm xúc phức tạp nhìn Cảnh Ngôn trên đài thử thách.

Có người khinh thường nói:

- Tin đồn luôn có thành phần phóng đại, rốt cuộc mạnh hay không xem hắn biểu hiện trên đài thử thách mới biết. Nếu hắn không thử thách thăng cấp thành công thì vui đây.

Một cao tầng Bộ Nhân Sự nhìn hướng ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La, cười khẩy nói:

- Đúng rồi, nếu thi rớt thăng cấp Đệ Nhị Cung thì mất mặt, bị nâng cao như vậy rớt xuống càng đau. Ha ha, khi đó chờ xem lão già Củng La có biểu tình gì.

Người này có xích mích với Củng La.

Bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung trầm giọng nói:

- Bắt đầu tính giờ!

Chín khôi lỗi máy móc trên đài thử thách mãnh liệt tấn công.

Cảnh Ngôn đối mặt công kích của khôi lỗi máy móc không thèm lấy vũ khí ra, hắn lắc đầu nhẹ nhàng vỗ một chưởng hướng khôi lỗi máy móc vung búa.

Dáng vẻ tùy ý đó khiến mọi người sửng sốt.

Trên đài thử thách, đối mặt khôi lỗi máy móc không có nhiều người tùy ý giống Cảnh Ngôn.

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung cau mày. Quá tự phụ, không dùng vũ khí thì thôi đi, chỉ vỗ một chưởng, hình như không thèm khống chế pháp tắc.

Bùm!

Một chưởng vỗ ra, rất nhanh vang tiếng nổ trầm đục. Khôi lỗi máy móc đang đà tiến lên chợt khựng lại, sau đó khôi lỗi máy móc có lực lượng Hư Thần ngũ tinh bay ngược ra ngoài.

Khôi lỗi máy móc bay ra khỏi ô vuông, bay một đường cong trên không trung rớt xuống đài thử thách.

Rầm!

Thân thể cứng cỏi đập mặt xuống sàn đại điện.

Đại điện bỗng chốc tĩnh lặng. Chiến đấu trên tám ô vuông khác còn đang tiếp tục. Mọi người xoe tròn mắt khó tin nhìn Cảnh Ngôn, lại ngó khôi lỗi máy móc đang gượng dậy.

Khôi lỗi máy móc không bị hư hao nhưng nó đứng lên không leo lên đài thử thách nữa.

Đám khôi lỗi máy móc không thể so sánh với khôi lỗi có sự sống, chúng nó không có tư duy. Nhưng tài liệu rèn tạo chúng nó cực kỳ cứng rắn, nếu không đã chẳng dùng để thử thách võ giả thăng cấp Đệ Nhị Cung.

Cảnh Ngôn đứng trên đài thử thách chậm rãi rút tay về, môi treo nụ cười.

Cảnh Ngôn đánh bay khôi lỗi máy móc không dùng võ học, không khống chế pháp tắc, hoàn toàn dựa vào thần lực.

Thần lực của Cảnh Ngôn vốn rất khủng bố cộng thêm hắn đến cảnh giới Hư Thần lục tinh, vỗ bay một khôi lỗi máy móc dễ như chơi.

Bá đạo!

Bạo lực!

Khôi lỗi máy móc dễ dàng bị đánh bay ra đài thử thách chỉ với một chưởng tùy ý.

Củng La dưới đài suýt không kiềm được huơ nắm tay chúc mừng.

Thành công, Cảnh Ngôn thành công thi đậu thăng cấp! Thi đậu quá đẹp, có thể ghi vào sách sử Bộ Thử Thách Đệ Nhất

Cung. Chiến đấu ngắn ngủi nhưng xứng là vô cùng đặc sắc hấp dẫn.

Bốn chấp sự Thanh Mộc Ti hưng phấn mắt rực sáng.

- Quá lợi hại!

- Cảnh Ngôn quá mạnh, thật không ngờ nổi có cách thi đậu kiểu này.

- Ty trưởng, Thanh Mộc Ti chúng ta sắp vùng lên rồi!

Củng La cố nén kích động nói với Hạ Ngọc:

- Ha ha ha! Đúng vậy! Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung chúng ta rốt cuộc sắp xoay người! Hạ Ngọc, ngươi lập tức chạy về báo tin tốt cho thành viên Thanh Mộc Ti đi!

Hạ Ngọc gật đầu chạy ra khỏi đại điện thử thách ngay:

- Biết, ta đi đây!

Bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung nhìn Cảnh Ngôn lại ngó phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung:

- Cái này …

Nói thật là lão đảm nhiệm chức bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung đã vạn năm nhưng chưa từng thấy kiểu thi đậu thế này. Trong một chốc lão không biết nên bình phán thế nào, có nên để khôi lỗi máy móc leo lên đài thử thách tiếp tục đánh với Cảnh Ngôn? Hay trực tiếp tuyên bố Cảnh Ngôn đậu thăng cấp Đệ Nhị Cung?

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung thấy bộ trưởng Đệ Nhất Cung do dự, gật đầu nói:

- Thi đậu.

Bộ trưởng lại nhìn Cảnh Ngôn, tuyên bố:

- Cảnh Ngôn thi đậu thăng cấp Đệ Nhị Cung!

Hết chương 1006.

Chương 1007. Bị Chặn

Ngoài trang viên Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung.

Một bóng người lao nhanh vào trang viên, biểu tình đầy tức giận xen lẫn hoảng loạn.

Chấp sự Chân Ngôn Ti lao vào chỗ ở của ty trưởng Lê Nhạc, đứng bên ngoài hét to:

- Ty trưởng đại nhân!

Lê Nhạc ra khỏi phòng, hỏi:

- Tình huống như thế nào? Dân bản xứ Cảnh Ngôn có qua thử thách không?

Chấp sự cúi đầu nói:

- Qua rồi, Bộ Thử Thách đã tuyên bố Cảnh Ngôn thuận lợi thăng cấp Đệ Nhị Cung.

Lê Nhạc siết chặt nắm tay:

- Đáng giận!

Thật ra Lê Nhạc đã đoán trước, với thực lực của Cảnh Ngôn khả năng thi rớt thăng cấp Đệ Nhị Cung không lớn. Nhưng khi nghe nói Bộ Thử Thách đã tuyên bố Cảnh Ngôn thăng cấp Đệ Nhị Cung vẫn làm Lê Nhạc không kiềm được tức giận.

Tức giận qua đi là buồn phiền, hụt hẫng.

Lần này lão tiêu đời thật. Cảnh Ngôn thăng cấp Đệ Nhị Cung, Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung sẽ được thưởng nhiều, số lượng bao nhiêu phải qua cao tầng quyết định.

Đoạn thời gian này Lê Nhạc luôn lo chấp sự tổng ti Sở Quan Cử truy hỏi về Cảnh Ngôn. Nhưng từ lúc kết thúc thử thách tuyển chọn đến nay hơn ba tháng chấp sự Sở Quan Cử đại nhân không truyền tin cho Lê Nhạc nữa.

Lê Nhạc thầm cầu nguyện chấp sự Sở Quan Cử đã quên chuyện Cảnh Ngôn, nhưng hắn thành công thăng cấp thì Thanh Mộc Ti sẽ nhận được thưởng nhiều, rất có thể Sở Quan Cử nghe nói rồi nhớ tới từng ra lệnh cho Lê Nhạc.

Lê Nhạc buồn bực thầm rít gào:

- Cảnh Ngôn chết tiệt, tại sao ngươi không tham gia vào Chân Ngôn Ti ta!

Cùng lúc đó, tin Cảnh Ngôn thuận lợi thăng cấp được chấp sự Hạ Ngọc mang về Thanh Mộc Ti.

Toàn Thanh Mộc Ti hân hoan. Thanh Mộc Ti được thưởng nhiều thì các thành viên đều được hưởng lây, ít nhất danh ngạch phân phối thần tinh sẽ tăng lên chút. Nếu Thanh Mộc Ti có thêm một tòa Thần Tuyền Điện thì càng tuyệt, bọn họ sẽ có nhiều cơ hội vào Thần Tuyền Điện tu luyện hơn.

Đến lúc này Thanh Mộc Ti hoàn toàn không có ai thấy tức giận, bất mãn vì Cảnh Ngôn dùng Thần Tuyền Điện ba tháng nữa.

Một thành viên Thanh Mộc Ti hỏi dồn:

- Theo chấp sự Hạ Ngọc thấy xác suất Thanh Mộc Ti chúng ta được xây Thần Tuyền Điện bao lớn?

Hạ Ngọc trợn trắng mắt nói:

- Khó nói, Thần Tuyền Điện quan trọng, xây dựng tốn phí rất cao, cần cao tầng Cực Đạo Cung tự mình làm nên khó nói. Các ngươi đừng nhìn ta như vậy, ta cũng hy vọng Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung chúng ta có thêm một tòa Thần Tuyền Điện.

- Thật hy vọng được thưởng Thần Tuyền Điện.

- Ừ, nếu có hai Thần Tuyền Điện thì thành viên như chúng ta một năm được cơ hội tu luyện Thần Tuyền Điện hai ngày, hoặc ít nhất một ngày rưỡi.

- …

Toàn Thanh Mộc Ti hân hoan.

Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung, hai trăm năm mươi lăm võ giả thi thăng cấp đã xong.

Hơn hai trăm người chỉ có gần một nữa thành công thăng cấp, thoạt trông xác suất rất cao, nhưng nên biết điều kiện cơ bản thi thăng cấp phải có cảnh giới Hư Thần tam tinh. Tức là Hư Thần tam tinh thi thăng cấp thì cơ hội thành công chỉ có gần năm mươi phần trăm, chưa tính đến bao nhiêu Hư Thần tam tinh đi thi đều tự tin vào mình.

Võ giả Hư Thần tam tinh mới thăng cấp sẽ không vội vã đi tham gia thi.

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung hơi mỉm cười nói với đám võ giả mới thi đậu:

- Chúc mừng các ngươi thành công qua thử thách thăng cấp. Bây giờ các ngươi là thành viên Đệ Nhị Cung, chút nữa ta mang các ngươi vào Đệ Nhị Cung Lạc Cửu Thần Cung. À, ta là phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung Lữ Khôn.

Mọi người cùng hành lễ:

- Kính chào Lữ Khôn đại nhân!

Lữ Khôn gật đầu, nhìn hướng người Bộ Thử Thách, Bộ Nhân Sự Đệ Nhất Cung, nhân viên Bộ Nhân Sự Đệ Nhị Cung:

- Làm phiền các vị chuyển giao tư liệu thành viên thành công thăng cấp.

Mọi người lên tiếng:

- Rõ!

Chỉ có hơn một trăm người nên công tác chuyển giao tư liệu rất đơn giản. Tư liệu võ giả tham gia thử thách thăng cấp đã sớm được tách ra sẵn, tùy thời chuyển giao.

Cảnh Ngôn nói với Củng La:

- Ty trưởng Củng La, ta đi Đệ Nhị Cung xem trước, nếu rảnh ta sẽ về xem.

Tâm tình Củng La siêu kích động:

- Được được!

Cảnh Ngôn chắp tay với ba chấp sự Thanh Mộc Ti:

- Mấy vị chấp sự, chúng ta tạm biệt trước.

Vẻ mặt Nhuế An lưu luyến nói:

- Ừm, Cảnh Ngôn, ngươi nhớ thường về Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung chúng ta.

Vẻ lưu luyến rất giả, họ và Cảnh Ngôn mới quen bao lâu? Nói lưu luyến không rời ai tin được?

Chấp sự khác nói đùa:

- Cảnh Ngôn, sau này ngươi chắc chắn trở thành đại nhân vật cao tầng Lạc Cửu Thần Cung, khi đó đừng quên tiểu nhân vật chúng ta.

Cảnh Ngôn cười xua tay:

- Không đâu.

***

Lữ Khôn hướng dẫn hơn một trăm võ giả thành công thăng cấp rời khỏi Bộ Thử Thách đi điểm truyền tống.

Lạc Cửu Thần Cung có không gian chín cung, mỗi cung độc lập nhưng gắn liền, điểm nối là điểm truyền tống. Từ Đệ Nhất Cung đến Đệ Nhị Cung hoặc ngược lại đều cần điểm truyền tống, dù là đại nhân vật Cực Đạo Cung cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên đẳng cấp cung chủ, phó cung chủ Lạc Cửu Thần Cung không cần dùng điểm truyền tống, nguyên Lạc Cửu Thần Cung nằm trong tay họ, muốn đi đâu chỉ cần một ý niệm.

Đi qua điểm truyền tống, Lữ Khôn nói với đám người:

- Các vị, nơi này là Đệ Nhị Cung.

Hơn một trăm võ giả giương mắt nhìn quanh.

Linh khí trong Đệ Nhị Cung đậm hơn Đệ Nhất Cung nhiều, ngoài ra không có gì khác biệt.

Hơn một trăm võ giả lần đầu tiên vào Đệ Nhị Cung. Võ giả Đệ Nhị Cung tùy thời đến Đệ Nhất Cung, nhưng võ giả Đệ Nhất Cung không có quyền lực vào Đệ Nhị Cung.

Lữ Khôn nói:

- Ta mang các ngươi đi Bộ Nhân Sự Đệ Nhị Cung trước chuyển giao tin tức tư liệu của các ngươi, sau đó các ngươi thay lệnh bài thân phận là chính thức làm thành viên Đệ Nhị Cung. Có lệnh bài thân phận mới các ngươi có thể tự mình qua điểm truyền tống về Đệ Nhất Cung.

Các loại cơ cấu trong Đệ Nhị Cung không khác gì Đệ Nhất Cung, lưu trình chuyển giao tư liệu không phức tạp. Mấy canh giờ sau đám người Cảnh Ngôn thay đổi lệnh bài thân phận, đi Vạn Bảo Điện lĩnh thưởng thăng cấp Đệ Nhị Cung, mỗi người là mười vạn thần tinh nhất giai, thưởng không nhiều nhưng có còn hơn không.

Thành viên Đệ Nhị Cung mỗi năm lĩnh cơ bản tài nguyên là một vạn khối thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn mới ra Bộ Thử Thách liền bị chặn.

Đứng trước mặt Cảnh Ngôn là ty trưởng các ti, có mấy chục người. Cảnh Ngôn cảm giác ít nhất một nửa ty trưởng trong chín mươi chín ti Đệ Nhị Cung đều đến.

Hết chương 1007.

Chương 1008. Thanh Mộc Ti Vùng Lên

Cảnh này làm Cảnh Ngôn hết hồn.

Đám ty trưởng này tin tức thật nhạy.

Có một người liều mạng muốn chen lên trước:

- Cảnh Ngôn huynh đệ! Cảnh Ngôn huynh đệ!

Nhưng ty trưởng khác không ai khờ, không cho người kia chen lên.

Người đó hết cách đành hét to:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, ngươi ở Đệ Nhất Cung là thành viên Thanh Mộc Ti, ta là ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung Tào Lâm! Ta là lão Tào! Cảnh Ngôn huynh đệ nhất định phải tham gia Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung!

- Lam Yên Ti ta quét dọn giường chiếu đón chào Cảnh Ngôn huynh đệ!

- …

Đám ty trưởng lao nhao ồn ào khiến Cảnh Ngôn nhức đầu.

Các ti ở Đệ Nhị Cung và Đệ Nhất Cung tuy cùng một hệ thống nhưng cũng độc lập. Võ giả ở Đệ Nhất Cung ví dụ như Cảnh Ngôn làm thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, nhưng khi lên Đệ Nhị Cung thì hắn có thể chọn tham gia ti khác.

Cảnh Ngôn biết điều này, Củng La có nhắc rồi, lão thầm ám chỉ hắn tham gia Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung, nhưng còn

phải xem lựa chọn của chính hắn. Địa vị của Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung trong các ti Đệ Nhị Cung cũng khá thấp.

Hết cách.

Các ti Đệ Nhất Cung nói hình tượng một chút là nền móng nhà cao tầng, ti ở Đệ Nhất Cung nếu mạnh thì các ti đối ứng ở Đệ Nhị Cung, Đệ Tam Cung sẽ mạnh. Dù sao võ giả lúc ở Đệ Nhất Cung tham gia Thủy Nguyệt Ti, miễn có thiên phú xuất sắc thăng cấp nhanh thì khi vào Đệ Nhị Cung thường sẽ không đi chọn ti khác.

Đạo lý rất đơn giản.

Cảnh Ngôn cười bất đắc dĩ nhìn đám ty trưởng, nói:

- Các vị ty trưởng, vô cùng xin lỗi. Ta ở Đệ Nhất Cung là thành viên Thanh Mộc Ti nên đến Đệ Nhị Cung vẫn muốn vào Thanh Mộc Ti.

Lúc ở Đệ Nhất Cung là Cảnh Ngôn đã có quyết định này.

Tuy chỉ ở trong Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung ba tháng nhưng Cảnh Ngôn có ấn tượng tốt với ti này, chưa xảy ra chuyện gì khó chịu, đến Đệ Nhị Cung không cần thay đổi cái gì. Hơn nữa Cảnh Ngôn sẽ không ở trong Đệ Nhị Cung quá lâu, hắn sẽ nhanh chóng thăng cấp Đệ Tam Cung.

Ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung Tào Lâm nghe Cảnh Ngôn nói thì mừng như điên, mặt già sáng bừng.

Tào Lâm rốt cuộc chen lên kéo Cảnh Ngôn bỏ chạy:

- Cảnh Ngôn huynh đệ! Ta vừa thấy ngươi là cảm giác thân thiết, biết ngươi không phải loại người qua sông đoạn cầu. Ha ha, tốt, rất tốt. Mau đi theo ta, chúng ta đi Thanh Mộc Ti xem!

Ty trưởng khác không cách nào ngăn cản, đứng khó chịu nhìn hai người rời đi.

Ty trưởng Thiên Lang Ti phun nước miếng bóng lưng Cảnh Ngôn:

- Ta phi! Gì chứ, thiên phú cao chút có gì ghê gớm, chỉ là một dân bản xứ. Hừ, Thiên Lang Ti ta thèm vào.

Khá nhiều người giống Thiên Lang Ti. Lúc mong thu nạp Cảnh Ngôn thì rất lễ độ, mà khi không thể thu nhận liền trở mặt chửi rủa hắn.

***

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung bẩm báo tình huống thử thách cho bộ trưởng. Bộ trưởng nghe nói Cảnh Ngôn chỉ có hơn một trăm tuổi thì rung động, nghe hắn một bàn tay đánh bay khôi lỗi máy móc thì mắt lóe tia sáng.

Bộ trưởng hơi hối hận nói:

- Thú vị, sớm biết như thế ta đã đi xem.

Cùng lúc đó, điện chủ Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung Câu Tu đưa tin tức báo lên các tầng về phần thưởng cho Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung. Cảnh Ngôn thăng cấp quá kinh khủng, Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung không thể quyết định phần thưởng cho Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung.

Tin tức rất nhanh chuyển đến Đệ Cửu Cung.

Một thái thượng trưởng lão nhìn mấy người khác, từ tốn hỏi:

- Nên phát thưởng thế nào đây?

Một người khác híp mắt nói:

- Làm theo tiêu chuẩn là được.

Một người cười khẽ nói:

- Nếu phát theo tiêu chuẩn thì số lượng hơi nhiều.

- Đúng thế, Cảnh Ngôn quá yêu nghiệt, lâu lắm rồi Lạc Cửu Thần Cung ta không xuất hiện thiên tài như vậy. Theo tư liệu hắn mới hơn một trăm sáu mươi tuổi, chậc chậc.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh nói:

- Xem ra thưởng một tòa Thần Tuyền Điện là không thể thiếu. Ưm, trừ Thần Tuyền Điện ra ít nhất thêm một trăm vạn thần tinh. Thanh Mộc Ti luôn hơi yếu, nhưng lúc này vận may lớn thu nạp Cảnh Ngôn, có lẽ sắp vùng lên. Tuy không thể sánh bằng Thủy Nguyệt Ti nhưng không khó lên hàng đầu.

Một người nhếch môi hỏi:

- Thật sự thưởng một tòa Thần Tuyền Điện?

- Không thể làm người bên dưới thất vọng, cơ chế khích lệ này là cung chủ và phó cung chủ đại nhân tự mình đặt ra, chúng ta chấp hành theo đi.

- Cứ làm vậy đi.

Vịnh Minh nhướng mí mắt hỏi:

- Một tòa Thần Tuyền Điện, một trăm vạn thần tinh, một trăm vạn mẫu dược điền, các vị thấy phần thưởng này thế nào?

- Nghe được đấy, ta nhớ trước kia Thủy Nguyệt Ti từng ra thành viên dưới năm trăm tuổi thăng cấp Đệ Nhị Cung được thưởng cũng cỡ nhiêu đây.

Vịnh Minh đứng lên nói:

- Nếu mọi người không có ý kiến thì chấp hành đi, ta đưa tin cho Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung Câu Tu.

Một tòa Thần Tuyền Điện, một trăm vạn thần tinh, một trăm vạn mẫu dược điền, phần thưởng đúng là không ít.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh đưa tin rất nhanh tới chỗ điện chủ Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung Câu Tu.

Câu Tu xem phần thưởng thầm cảm khái nói nhỏ:

- Lần này ty trưởng Củng La hãnh diện rồi. Mấy năm nay Thanh Mộc Ti cũng khổ, lần này có Cảnh Ngôn xuất hiện cho ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La xoay người.

Một trưởng lão Vạn Bảo Điện đứng trước mặt Câu Tu mắt sáng rực hỏi:

- Điện chủ đại nhân, bên trên đã quyết định thưởng cho Thanh Mộc Ti?

Điện chủ Câu Tu nói với trưởng lão:

- Ừ, có quyết định rồi, trưởng lão Đinh Dã hãy thông báo ty trưởng Củng La đến lĩnh thưởng đi.

Đinh Dã gật đầu sau đó đi ra ngoài:

- Được, ta đi một chuyến.

Ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung Củng La, bốn chấp sự, mấy trăm thành viên đều đang chờ.

Lúc này bọn họ không thể bình tĩnh tu luyện, họ mong đợi Thanh Mộc Ti sẽ nhận được thưởng thế nào.

Hạ Ngọc là nôn nóng nhất:

- Ty trưởng, bao lâu mới xác định thưởng được?

Củng La thấp thỏm nói:

- Cái này khó nói, nếu đại nhân vật Cực Đạo Cung bận thì phải chờ một lúc mới bàn bạc được.

Từ khi Củng La tiếp nhận Thanh Mộc Ti đến bây giờ chưa từng được phần thưởng cần đại nhân vật Cực Đạo Cung quyết định. Thưởng bình thường thì Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung có thể phát trực tiếp, ví dụ thưởng cho thành viên từ năm ngàn tuổi đến một vạn tuổi của các ti thăng cấp Đệ Nhị Cung, phần thưởng khoảng hai mươi vạn thần tinh nhất giai.

Mấy chấp sự bàn tán:

- Ài, thật hy vọng nhanh chóng xác định.

- Có sốt ruột cũng vô ích, chúng ta chờ dài cổ nhưng trong mắt các đại nhân vật thì chỉ là việc nhỏ bé không đáng kể.

Hết chương 1008.

Chương 1009. Phần Thưởng Mới

Đám người Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung Củng La lo được lo mất cũng có lý do. Vì họ chưa từng thu nhận thiên tài Võ Đạo xuất sắc như Cảnh Ngôn, bây giờ ngẫm lại thấy thật khó tin, việc tốt như vậy mà rơi vào đầu Thanh Mộc Ti.

Mấy năm qua Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung thu nhận thành viên xuất sắc nhất xếp hạng không cao trên bảng Thiên Hoa, người trẻ tuổi nhất cũng hơn một ngàn tuổi.

Nguyên Thanh Mộc Ti nhận thưởng từ Vạn Bảo Điện bình thường phát cho mấy trăm thành viên là nặn từ kẽ tay, số lượng dược điền ít hơn mấy ti mạnh nhiều.

Trong tay các ti đều có dược điền của riêng mình, dược điền sản xuất kiếm tiền nhiều. Nếu có nhiều dược điền sản xuất ra tài liệu giá trị cộng lại không thấp. Nhưng Lạc Cửu Thần Cung khống chế dược điền rất nghiêm khắc, bình thường sẽ không thưởng dược điền cho các ti.

Lúc này bên ngoài vọng vào tiếng cười:

- Ha ha, ty trưởng Củng La có nhà không?

Đám người Củng La con ngươi co rút, lục tục đi ra nghị sự đường.

Củng La thấy người đến là trưởng lão Đinh Dã Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung vội chắp tay chào:

- Ra là trưởng lão Đinh Dã.

Đinh Dã cười tươi nói:

- Ta phải chúc mừng ty trưởng Củng La.

Đinh Dã không quen thân với Củng La nhưng không có mâu thuẫn thù hận, cho nên thái độ không quá thân thiết vẫn giữ lễ phép. Đặc biệt Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung từ nay xoay người leo lên hàng đầu, địa vị của ty trưởng Củng La sẽ lên theo.

Củng La mắt lóe tia sáng hỏi:

- Ý của trưởng lão Đinh Dã là sao?

Củng La đã đoán được tại sao trưởng lão Đinh Dã đến, nhưng trước khi đối phương nói ra lão cảm thấy không thể biểu hiện quá kích động, lỡ không giống như mình đoán thì rất mất mặt.

Mấy chấp sự thì không bình tĩnh được, ai nấy mắt long lên sòng sọc nhìn Đinh Dã.

Đinh Dã không quanh co, nói:

- Cảnh Ngôn Thanh Mộc Ti thăng cấp Đệ Nhị Cung, vì Cảnh Ngôn rất trẻ tuổi chưa đến năm trăm tuổi, Vạn Bảo Điện Đệ Nhất Cung không thể quyết định phần thưởng nên điện chủ đại nhân lập tức báo lên trên. Giờ bên trên đã đưa xuống quyết định. Ty trưởng Củng La, ta đến đây mời ty trưởng đi Vạn Bảo Điện lĩnh thưởng của Thanh Mộc Ti, ty trưởng nói xem có phải nên chúc mừng không?

Củng La không kiềm được lòng vui sướng nữa:

- Thưởng? Có quyết định mau vậy sao?

Củng La rối rít nói:

- Đa tạ đa tạ, trưởng lão Đinh Dã vất vả, ta đi Vạn Bảo Điện đây!

Củng La và Đinh Dã cùng ra khỏi Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung đi Vạn Bảo Điện.

Trên đường đi Củng La không kiềm được hỏi:

- Trưởng lão Đinh Dã, không biết phần thưởng có bao nhiêu?

Đinh Dã nói thật:

- Ta không rõ số lượng cụ thể, điện chủ không nói với ta. Nhưng có một điều chắc chắn là không ít, điện chủ nói ty trưởng Thanh Mộc Ti Củng La phát tài.

Rất nhanh hai người đến Vạn Bảo Điện, Củng La gặp điện chủ Vạn Bảo Điện Câu Tu.

Điện chủ Câu Tu mỉm cười nói:

- Chúc mừng ty trưởng Củng La.

Củng La cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói:

- Điện chủ đại nhân quá khách khí.

Câu Tu chậm rãi nói:

- Ty trưởng Củng La, Cực Đạo Cung đã có quyết định về phần thưởng của Thanh Mộc Ti, ta mới nhận được tin tức. Thưởng cho Thanh Mộc Ti một trăm vạn thần tinh, một trăm vạn mẫu dược điền.

Mặt Củng La đỏ rực. Một trăm vạn thần tinh không quá nhiều, nếu cho một người thì rất nhiều nhưng Thanh Mộc Ti có mấy trăm thành viên, chia trung bình mỗi người được vài ngàn thần tinh nhất giai. Nhưng một trăm vạn mẫu dược điền thì không thể coi thường. Trong thời gian ngắn một trăm vạn mẫu dược điền sản xuất không nhiều bằng một trăm vạn thần tinh nhất giai, nhưng nó sản xuất mãi, trung bình một năm sản

xuất linh thảo mười vạn thần tinh nhất giai thì mười năm là một trăm vạn thần tinh nhất giai.

Củng La chưa tiêu hóa hết phần thưởng điện chủ Câu Tu tiếp tục bảo:

- Phần thưởng thứ ba là một tòa Thần Tuyền Điện, đại nhân vật Cực Đạo Cung sẽ đến Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung tạo ra một tòa Thần Tuyền Điện mới trong thời gian gần đây.

Bùm!

Tinh thần Củng La rung động.

Thần Tuyền Điện, quả nhiên có Thần Tuyền Điện!

Trước đó đám người Củng La rất mong chờ sẽ nhận được thưởng một tòa Thần Tuyền Điện, nhưng tràn ngập nhân tố không xác định. Dù đại nhân vật Cực Đạo Cung không thưởng Thần Tuyền Điện cho Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung thì họ có thể phàn nàn cái gì?

Giờ nhận được tin tức như thế tảng đá treo trong lòng cuối cùng gỡ xuống.

Có thêm một tòa Thần Tuyền Điện tức là Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung sở hữu hai Thần Tuyền Điện, cộng thêm một trăm vạn mẫu dược điền, sau này khi chiêu nạp thành viên mới sức hấp dẫn của Thanh Mộc Ti không kém hơn các ti như Chân Ngôn Ti.

Củng La thầm nghĩ:

- Tốt quá rồi!

Câu Tu lấy ra một chiếc tu di giới chỉ đưa cho Củng La:

- Ty trưởng Củng La, trong này có một trăm vạn thần tinh, ty trưởng kiểm kê đi. Còn về chiêu nạp thành viên mới ta sẽ sai bên dưới nhanh chóng sắp xếp giao cho Thanh Mộc Ti.

Củng La vội nhận lấy tu di giới chỉ, kiểm kê? Hoàn toàn không cần thiết.

Trò chuyện với điện chủ Câu Tu vài câu sau đó Củng La từ biệt.

Thanh Mộc Ti sắp giàu!

***

Trong Đệ Nhị Cung.

Ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung Tào Lâm cùng Cảnh Ngôn đến bên ngoài trang viên Thanh Mộc Ti:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, đây là Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung chúng ta.

Nơi này kết cấu giống Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung.

Vào Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung, ty trưởng Tào Lâm gọi chấp sự lại ngay giới thiệu cho Cảnh Ngôn biết. Bọn họ hết sức khách sáo với Cảnh Ngôn, vì đều biết tình huống của hắn.

Giới thiệu xong bắt đầu nói về thưởng.

Cảnh Ngôn tham gia Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung đương nhiên sẽ được thưởng, nhìn ra ty trưởng Tào Lâm và các chấp sự đã bàn bạc trước.

Tào Lâm nói thẳng:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, không giấu gì ngươi, tình cảnh của Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung chúng ta giống Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, đều là khá nghèo nên phần thưởng eo hẹp chút. Thanh Mộc Ti chúng ta có thể thưởng cho Cảnh Ngôn huynh đệ năm mươi vạn thần tinh nhất giai, thần tinh không nhiều nhưng ngươi có thể tu luyện trong Thần Tuyền Điện ba tháng.

Thứ duy nhất đáng giá là thời gian tu luyện trong Thần Tuyền Điện. Tào Lâm biết Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung cho

Cảnh Ngôn vào Thần Tuyền Điện tu luyện ba tháng, nên lão bấm bụng cũng làm như vậy.

Cảnh Ngôn không có ý kiến về phần thưởng:

- Đa tạ ty trưởng, các vị chấp sự.

Thấy Cảnh Ngôn không phàn nàn cái gì đám người Tào Lâm thầm thở phào.

Cảnh Ngôn đổi đề tài:

- Nhưng có một việc làm phiền ty trưởng Tào Lâm.

Hết chương 1009.

Chương 1010. Ánh Mắt Phải Phóng Ra Xa

Tim Tào Lâm rớt cái bịch, lão nhìn Cảnh Ngôn, thầm nghĩ không lẽ hắn không vừa lòng phần thưởng, muốn nêu điều kiện?

Tuy lòng thấp thỏm nhưng Tào Lâm không lộ ra ngoài, hỏi:

- Cảnh Ngôn huynh đệ có yêu cầu gì cứ nói, miễn ta làm được sẽ không từ chối.

Cảnh Ngôn là bảo bối, người ta chọn Thanh Mộc Ti yếu như sên, đòi chút điều kiện là bình thường.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Ta muốn làm phiền ty trưởng Tào Lâm xin thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung giúp.

Cảnh Ngôn không bất mãn phần thưởng Tào Lâm đưa ra, vì hắn không định ở trong Đệ Nhị Cung quá lâu. Lý do rất đơn giản, về tu luyện Đệ Nhị Cung giúp võ giả nhiều hơn Đệ Nhất Cung, Đệ Tam Cung thì ưu việt hơn Đệ Nhị Cung nhiều. có thể thăng cấp Đệ Tam Cung thì ai bị ngu ở lâu trong Đệ Nhị Cung?

Tào Lâm sửng sốt, lão không ngờ Cảnh Ngôn muốn nhờ mình làm chuyện này. Tào Lâm cũng muốn làm việc xin thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung giúp, Cảnh Ngôn càng sớm thăng cấp càng có lợi lớn cho Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung.

Nhưng mà …

Tào Lâm nói khéo sợ làm Cảnh Ngôn không vui:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, tu vi Võ Đạo của ngươi rất cao nhưng thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung khó khăn hơi lớn. Điều cơ bản thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung là Hư Thần ngũ tinh, nhưng xem ví dụ trước kia Hư Thần ngũ tinh tham gia thử thách thăng cấp hơn phân nửa đều thất bại. Ta cảm thấy Cảnh Ngôn huynh đệ không cần gấp gáp vậy, bình ổn chờ khi nắm chắc rồi một hơi thành công thăng cấp. Dù sao Cảnh Ngôn huynh đệ trẻ tuổi, có tu luyện trong Đệ Nhị Cung tám mươi, trăm năm cũng còn lâu mới đến chuẩn năm trăm tuổi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ty trưởng nói có lý, nhưng ta có nắm chắc thăng cấp Đệ Tam Cung.

Đừng nói lúc này Cảnh Ngôn đã là Hư Thần lục tinh, dù hắn còn ở Hư Thần ngũ tinh cũng tự tin thăng cấp Đệ Tam Cung.

Mắt Tào Lâm lấp lóe gặn hỏi:

- Cảnh Ngôn huynh đệ xác định?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Xác định!

Thấy Cảnh Ngôn đã quyết ý Tào Lâm không khuyên thêm nữa:

- Được rồi, chờ chút ta đi Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung trình đơn xin thăng cấp. Nhanh thì nửa năm, chậm thì một năm Cảnh Ngôn huynh đệ có thể thi thăng cấp Đệ Tam Cung.

Huống chi xem trong thử thách tuyển chọn Cảnh Ngôn ba kiếm đánh bại Quát Thập là biết hắn thuộc hàng Hư Thần ngũ tinh đỉnh cao, thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung xác suất khá lớn. Lùi một bước dù lần đầu tiên thăng cấp bị rớt có thể chờ một trăm năm xin lần thứ hai.

Cảnh Ngôn chắp tay hướng Tào Lâm:

- Làm phiền.

Tiếp theo là sắp xếp chỗ ở, rồi đám người Tào Lâm lại điều chỉnh thời gian thành viên Thanh Mộc Ti sử dụng Thần Tuyền Điện.

Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung chỉ có một tòa Thần Tuyền Điện, số lượng thành viên không ít hơn Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, xếp lịch kín hơn nhiều.

Một chốc chừa ra ba tháng không dễ, hèn gì khi Tào Lâm nói cho Cảnh Ngôn dùng Thần Tuyền Điện ba tháng thì mặt nhăn như vỏ quýt.

Cảnh Ngôn lập tức vào Thần Tuyền Điện tu luyện.

Một chấp sự suy tư một lúc rồi lên tiếng:

- Ty trưởng, ba tháng có phải là hơi dài?

Tào Lâm nhìn hướng chấp sự đó lại xem chấp sự khác:

- Lâu? Các ngươi cũng cảm thấy cho Cảnh Ngôn tu luyện Thần Tuyền Điện ba tháng là lâu sao?

Mọi người im lặng, họ không tỏ thái độ nhưng trong mắt lộ rõ mặc nhận câu nói của Tào Lâm.

Tào Lâm làm biểu tình các ngươi ánh mắt thiển cận:

- Các ngươi thật là, không biết ánh mắt phóng xa chút sao? Ta mới nhận được Củng La Đệ Nhất Cung đưa tin, Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung đã xác định được thưởng một tòa Thần Tuyền Điện.

Đám chấp sự ngây người:

- A?

- Cái gì?

- Cái này …

Tào Lâm khẽ hừ:

- Cảnh Ngôn mới bao nhiêu tuổi? Chưa đầy hai trăm tuổi! Hắn tu luyện ở đây một trăm năm thậm chí hai trăm năm cũng chưa đến năm trăm tuổi. Các ngươi nói xem với thiên phú của hắn nếu tu luyện tại đây một, hai trăm năm chẳng lẽ không thể thăng cấp Đệ Tam Cung? Hừ, các ngươi nên biết võ giả Đệ Nhị Cung thăng cấp Đệ Tam Cung miễn không đến ngàn tuổi đều có khả năng được thưởng Thần Tuyền Điện!

Thăng cấp Đệ Tam Cung Đệ Nhị Cung khó hơn Đệ Nhất Cung nhiều.

Võ giả Đệ Nhất Cung thăng cấp lên Đệ Nhị Cung chưa đầy năm trăm tuổi thì ti của võ giả được thưởng Thần Tuyền Điện. Võ giả Đệ Nhị Cung thăng cấp Đệ Tam Cung giới hạn tuổi đến một ngàn.

Võ giả các ti miễn thăng cấp khi chưa đến hai vạn tuổi đều được thưởng, ví dụ Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung có một võ giả hơn một vạn tuổi thành công thăng cấp Đệ Tam Cung thì Thanh Mộc Ti sẽ được thưởng năm mươi vạn thần tinh nhất giai.

***

Cực Đạo Cung.

Thái thượng trưởng lão Cái Thần, tổng ty trưởng Chân Ngôn Ti Diệp Cầm ngồi đối diện nhau.

Diệp Cầm liếc Cái Thần, hỏi:

- Sao ngươi có rảnh đến chỗ ta?

Cái Thần trợn trắng mắt nói:

- Đừng nói nhảm nhiều, mau lấy Thanh Trúc Tửu ra đỡ thèm!

Diệp Cầm hừ mũi:

- Hừ, biết ngay ngươi đến tìm ta không có chuyện tốt.

Nhưng Diệp Cầm vẫn lấy ra một bình ngọc và hai cái ly, đổ đầy:

- Chỉ có một ly, muốn nhiều hơn không có!

Nói rồi Diệp Cầm bảo bối cất bình ngọc.

Mắt Cái Thần sáng rực vừa nói vừa bưng ly rượu lên uống cạn:

- Đồ hẹp hòi!

Cái Thần liếm môi thèm thuồng nói:

- Thật đã! Thanh Trúc Tửu đúng là thứ tốt, tiếc rằng quá ít.

Diệp Cầm bưng ly Thanh Trúc Tửu trước mặt lên uống:

- Hẹp hòi? Ngươi biết Thanh Trúc Tửu quý giá cỡ nào không?

Thanh Trúc Tửu cực kỳ quý giá, một ly nhỏ cỡ này giá trị không dưới trăm vạn thần tinh nhất giai.

Cái Thần nhe răng cười sau đó biểu tình nghiêm túc, nhíu mày hỏi:

- Diệp Cầm, tại sao Chân Ngôn Ti của ngươi không thu nạp Cảnh Ngôn?

Diệp Cầm cau mày khó hiểu nhìn Cái Thần:

- Cảnh Ngôn?

Cái Thần trợn to mắt hỏi:

- Chắc không phải ngươi đã quên đi? Lúc bắt đầu thử thách tuyển chọn mùa này ta đã nói cho ngươi có một hạt giống tốt!

Diệp Cầm gật gù nhớ ra:

- À, nhớ rồi, ngươi có nhắc tới người tên Cảnh Ngôn, nói thiên tư không tệ. Trong kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc được hơn bốn vạn điểm, xếp hạng năm, còn là dân bản xứ phi thăng từ thế giới hạ cấp.

Nói thật thì Diệp Cầm không để bụng chuyện này, khi nhận Cái Thần truyền tin y có lệnh cho chấp sự tổng ti Sở Quan Cử đi làm, sau đó y quên sạch chuyện này.

Hết chương 1010.

Chương 1011. Kêu Hắn Biến Đi!

Diệp Cầm đúng là không để bụng chuyện này.

Thử thách tuyển chọn trăm năm một lần, mỗi mùa có mấy hạt giống không tệ. Trong kiểm tra lực lượng thân hòa pháp tắc nếu Cảnh Ngôn xếp hạng nhất ngược lại khiến Diệp Cầm chú ý một chút, nhưng chỉ xếp hạng năm thì chưa chắc về sau hắn đến được Chân Thần.

Với cường giả gần tới đẳng cấp Chủ Thần như Diệp Cầm thì Cảnh Ngôn không là gì, đến đẳng cấp này một lần bế quan ngộ đạo có lẽ dài hơn trăm năm.

Cái Thần trợn to mắt nói:

- Diệp Cầm, ngươi nói vậy là sao? Ta cố ý đưa tin cho ngươi mà ngươi không thèm quan tâm?

Diệp Cầm nhếch mép nói:

- Sao có thể? Ngươi đưa tin cho ta xong ta liền truyền lệnh xuống, ngươi biết Sở Quan Cử Chân Ngôn Ti đúng không? Ta giao cho hắn làm chuyện này.

Diệp Cầm chợt nhận ra:

- Không đúng, nghe ý của ngươi thì Cảnh Ngôn không vào Chân Ngôn Ti ta?

Cái Thần lắc đầu nói:

- Nếu vào Chân Ngôn Ti thì ta còn nói nhảm với ngươi nhiều vậy sao? Sở Quan Cử làm ăn kiểu gì, thiên tài như vậy

mà không biết nắm chắc, ài, ngược lại để Thanh Mộc Ti nhặt của rơi.

Diệp Cầm phẩy tay nói:

- Không thu nhận được thì thôi, việc nhỏ không đáng gì, ngươi cứ cắn không nhả chuyện này làm chi?

Cái Thần bất đắc dĩ khẽ thở dài:

- Không đáng gì? Ngươi vô tư quá, tuy Chân Ngôn Ti của ngươi không tệ nhưng so với Thủy Nguyệt Ti thì sao? Nếu Chân Ngôn Ti thu nạp Cảnh Ngôn thì không lâu sau Chân Ngôn Ti sẽ sánh bằng Thủy Nguyệt Ti, ít nhất về tài nguyên không thua kém Thủy Nguyệt Ti bao nhiêu.

Nếu không phải Cảnh Ngôn thành công thăng cấp Đệ Nhị Cung, mấy trưởng lão Cực Đạo Cung bàn bạc thưởng cho Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung thì Cái Thần chưa biết hắn được Thanh Mộc Ti thu nạp.

Lúc bàn phần thưởng cho Thanh Mộc Ti, thái thượng trưởng lão Cái Thần cũng tham gia nên mới biết Chân Ngôn Ti không thành công thu nhận Cảnh Ngôn. Cũng vì vậy Cái Thần tìm thời gian rảnh đến gặp ty trưởng Chân Ngôn Ti Diệp Cầm, hỏi xem y nghĩ gì.

Diệp Cầm nhíu mày hỏi:

- Ngươi nói cái gì?

Cái Thần bĩu môi nói:

- Ta nói gì? Ngươi nghĩ ta ăn no rửng mỡ sao? Nếu không phải Cảnh Ngôn rất xuất sắc ta cần gì nhắc một Hư Thần nho nhỏ với ngươi?

Cái Thần khẽ hừ:

- Mấy hôm trước ta và đám trưởng lão Vịnh Minh còn bàn bạc phần thưởng cho Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung. Trong phần thưởng có một tòa Thần Tuyền Điện, nếu chỉ có bấy nhiêu đành thôi, nhưng Cảnh Ngôn vào Đệ Nhị Cung lại tham gia Thanh Mộc Ti, theo ta thấy không lâu sau Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung cũng sẽ có thêm một Thần Tuyền Điện. Sau này Thanh Mộc Ti ở Đệ Tam Cung, Đệ Tứ Cung …

Tựa như quả cầu tuyết lăn, một Thần Tuyền Điện còn dễ nói, nhưng từ Đệ Nhất Cung đến Đệ Thất Cung đều có chín mươi chín ti. Nếu Cảnh Ngôn luôn lợi hại như vậy và tham gia vào Thanh Mộc Ti mãi, sau này từ Đệ Nhất Cung đến Đệ Thất Cung rất có thể Thanh Mộc Ti đều có thêm một tòa Thần Tuyền Điện.

Thanh Mộc Ti sẽ hoàn toàn vùng lên sánh bằng các ti như Chân Ngôn Ti.

Đến lúc này Diệp Cầm bị rung động, sau đó mắt lóe tia tức giận.

Nếu chỉ là thiên tài bình thường thì Diệp Cầm không quan tâm, có tham gia Chân Ngôn Ti hay không chẳng sao. Nhưng thiên tài khiến Chân Ngôn Ti lớn mạnh sánh bằng Thủy Nguyệt Ti thì sao có thể bỏ qua?

Vèo!

Diệp Cầm bay ra Cực Đạo Cung.

Đệ Bát Cung, tổng ti Chân Ngôn Ti.

Trong Đệ Bát Cung có tổng ti của chín mươi chín ti, nhưng tổng ti không có thành viên bình thường, toàn là lãnh đạo các ti.

Diệp Cầm đến tổng ti Chân Ngôn Ti, rống to:

- Sở Quan Cử!

Trong tổng ti, Sở Quan Cử nghe tiếng quát thì sợ hãi giật bắn người. Sở Quan Cử nghe ra giọng của tổng ty trưởng Diệp Cầm. Chấp sự tổng ti khác biến sắc mặt, rón rén đi ra. Tuy tổng ty trưởng quát gọi chấp sự Sở Quan Cử, ai đều nghe ra giọng nói chất chứa tức giận.

Tổng ty trưởng tức giận, đám chấp sự không dám dửng dưng.

Sở Quan Cử ra khỏi phòng, thấy tổng ty trưởng Diệp Cầm đứng ngay trước mặt, biểu tình cực kỳ khó xem.

Sở Quan Cử sợ teo tim khom người hành lễ:

- Tổng ty trưởng đại nhân!

Diệp Cầm cực kỳ tức giận, hoàn toàn không cho Sở Quan Cử giữ mặt mũi, chửi thẳng vào mặt:

- Sở Quan Cử, ngươi làm ăn kiểu gì?

Sở Quan Cử mờ mịt không hiểu tại sao tổng ty trưởng tức giận, lòng thầm thắc mắc nhưng không dám hỏi rõ, chỉ đành vâng dạ.

Diệp Cầm chắp tay sau lưng trầm giọng hỏi:

- Ta hỏi ngươi, lúc thử thách tuyển chọn đợt này ta kêu ngươi làm một việc ngươi đã làm thế nào?

Sở Quan Cử sửng sốt:

- Thử thách tuyển chọn …?

Sở Quan Cử chợt nhớ ra trong thử thách tuyển chọn mùa này tổng ty trưởng bỗng sai lão làm một việc, tuy lão không để bụng nhưng còn nhớ chuyện này.

Sở Quan Cử nhớ ra rồi tim đập nhanh:

- Là thu nạp một người mới tên Cảnh Ngôn.

Diệp Cầm phát ra uy áp nặng nề:

- Ta kêu ngươi lo thu nạp Cảnh Ngôn, giờ người đâu? Ta hỏi ngươi cái người mà ngươi cần thu nạp đang ở đâu?

Mặt Sở Quan Cử rịn mồ hôi.

Sức mạnh của Chân Thần cửu tinh dù chỉ phát ra uy áp cũng làm Sở Quan Cử không chịu nổi.

- Ta … ta đã truyền tin cho ty trưởng Đệ Nhất Cung Lê Nhạc …

Trong bụng Sở Quan Cử chửi thầm mười tám đời tổ tông Lê Nhạc.

Diệp Cầm hít sâu bình tĩnh lại cảm xúc:

- Hừ! Phế vật! Ngươi đi tra xem chuyện này là sao, điều tra Lê Nhạc nếu không làm việc được thì kêu hắn biến đi!

Diệp Cầm bỏ lại một câu rồi biến mất trước mặt đám người Sở Quan Cử.

Chấp sự tổng ti Chân Ngôn Ti lúc này mới dám đi lên hỏi Sở Quan Cử:

- Chuyện gì xảy ra?

- Sao tổng ty trưởng giận dữ đến vậy?

- Chấp sự Sở Quan Cử, mới rồi tổng ty trưởng nói là kêu ngài thu nạp một người là sao? Cảnh Ngôn? Người mới?

Sở Quan Cử nghiến răng chửi:

- Ta làm sao biết? Thật là đáng chết, Lê Nhạc khốn kiếp!

Sở Quan Cử hầm hừ qua điểm truyền tống đi Đệ Nhất Cung.

Sở Quan Cử đến Đệ Nhất Cung nhưng không đi Chân Ngôn Ti mà chạy tới Bộ Nhân Sự, lão muốn điều tra chuyện

Cảnh Ngôn là sao, vì sao tổng ty trưởng đại nhân để bụng như vậy.

Sở Quan Cử rất nhanh thẩm tra xong tin tức về Cảnh Ngôn, cũng hiểu lý do tổng ty trưởng đại nhân tức giận.

Thật đáng chết!

Cảnh Ngôn đúng là yêu nghiệt, hơn một trăm tuổi đã thăng cấp Đệ Nhị Cung. Lạc Cửu Thần Cung bao lâu chưa ra yêu nghiệt như vậy?

Tổng ty trưởng nổi giận với Sở Quan Cử, lẽ tất nhiên lão sẽ trút cơn giận lên đầu Lê Nhạc:

- Lê Nhạc ngu ngốc, đáng chết! Có chút chuyện nhỏ cũng không làm xong, muốn ngươi làm gì?

Hết chương 1011.

Chương 1012. Biến Đi Đào Khoáng

Trong trang viên Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung.

Ty trưởng Lê Nhạc, mấy chấp sự phập phồng lo sợ cúi đầu. Chấp sự tổng ti Sở Quan Cử đứng trước mặt họ, ngón tay gần như chỉ vào trán Lê Nhạc.

Sở Quan Cử rất giận, tức điên lên, không quan tâm thành viên bình thường của Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung vây xem.

Không xa có nhiều thành viên bình thường kinh sợ nhìn cảnh này.

Lê Nhạc vừa xấu hổ vừa tức giận nhưng không dám lộ ra ngoài. Thân phận địa vị của chấp sự tổng ti cao hơn Lê Nhạc rất nhiều, thực lực cá nhân càng khiến lão giục ngựa không đuổi kịp. Chấp sự tổng ti ít nhất là cường giả bước vào Chân Thần.

Có thể nói một ý nghĩ của Sở Quan Cử có thể giết Lê Nhạc, trong tình huống này tất nhiên Lê Nhạc không dám biểu lộ ra bất cứ bất mãn.

Thời gian gần đây Lê Nhạc luôn lo chuyện Cảnh Ngôn, không ngờ điều lão lo lắng vẫn đến, và mãnh liệt hơn trong tưởng tượng.

Sở Quan Cử trút giận xong biểu tình bình tĩnh lại, nhưng đây mới là lúc bắt đầu hỏi tội:

- Lê Nhạc, từ bây giờ ngươi đừng làm ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung nữa.

Lê Nhạc ngây người, sau đó hiểu ý Sở Quan Cử.

Không làm ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung?

Sở Quan Cử muốn cắt bỏ chức vụ của lão trong Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung?

Lòng Lê Nhạc sinh ra bất mãn mãnh liệt, lão lãnh đạo Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung lâu như vậy, thu nạp bao nhiêu là võ giả thiên tài cho ti? Vậy mà nói bỏ lão liền bỏ?

Dù lão không có công lao cũng có khổ lao, nói không cần liền không cần?

Lê Nhạc cắn răng không cam lòng nói:

- Sở Quan Cử đại nhân không thể làm như vậy!

Sở Quan Cử cười khẽ:

- A?

Lê Nhạc bất chấp tất cả cãi lại:

- Lúc trước Sở Quan Cử đại nhân kêu ta thu nạp Cảnh Ngôn thì ta đã làm theo, nhưng tự Cảnh Ngôn chọn Thanh Mộc Ti, ta có cách nào? Không lẽ muốn ta dùng sức mạnh bắt buộc hắn nghe theo sao?

Sở Quan Cử nhìn Lê Nhạc, mắt lóe tia sáng lạnh:

- Ha ha, ngươi thu nạp Cảnh Ngôn? Ngươi có tự mình tiếp xúc với Cảnh Ngôn không? Khi chiêu lãm thái độ của ngươi thế nào? Ngươi nghĩ ta không điều tra sao? Khi đó ngươi hết sức ô miệt, trào phúng Cảnh Ngôn, có nhiều người thấy tận mắt. Yêu nghiệt như Cảnh Ngôn sao chịu nổi bị ngươi nhục nhã? Còn có mặt mũi nói là làm theo lệnh của ta chiêu nạp Cảnh Ngôn?

Sở Quan Cử vừa nói vừa cười nhạt.

Lê Nhạc ngẩng đầu nhìn Sở Quan Cử, cắn răng nói:

- Lúc đó ta không biết Cảnh Ngôn yêu nghiệt như vậy, trong tin Sở Quan Cử đại nhân truyền tới không nói cho ta biết điều này.

Lời ngầm là Sở Quan Cử cũng có trách nhiệm.

Lê Nhạc đã hoàn toàn liều mạng, cãi lại:

- Hơn nữa đại nhân không thể nói một câu là có thể phế truất chức vụ của ta!

Phế bỏ chức vụ ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung của lão làm lão khó chịu còn hơn bị giết.

Giọng Sở Quan Cử càng bình tĩnh:

- Lê Nhạc, ngươi thật là không chết tâm. Thôi thì ta cho ngươi biết, mệnh lệnh thu nạp Cảnh Ngôn là tổng ty trưởng đại nhân tự ra lệnh, phế chức vụ của ngươi là ý của tổng ty trưởng đại nhân. Ưm, nhưng ngươi yên tâm, ngươi sẽ không bị xóa tên khỏi Chân Ngôn Ti, sau này vẫn là thành viên Chân Ngôn Ti. Ngươi chuẩn bị sau này đi đào khoáng đi.

Ai đều nghe ra Sở Quan Cử giận còn hơn lúc trước.

Lê Nhạc dám cãi lời chống đối!

Nếu Lê Nhạc ngoan ngoãn nhận sai có lẽ Sở Quan Cử sẽ không đuổi lão đi đào mạch khoáng. Nhưng những lời Lê Nhạc đã nói khiến Sở Quan Cử không thể tha thứ.

Lê Nhạc khoảnh khắc bị rút hết sức lực mềm nhũn suýt ngã ngồi dưới đất.

Giờ phút này Lê Nhạc biết mình tàn đời.

Không ngờ tổng ty trưởng đại nhân tự ra lệnh chiêu nạp Cảnh Ngôn.

Sở Quan Cử rời đi, mắt Lê Nhạc trống rỗng nhìn không khí.

Lão sắp đi đào khoáng! Không ai cứu được lão, đời này có lẽ lão sẽ ở trong khu vực khai thác khoáng sản.

***

Thời gian qua mau, khi Cảnh Ngôn ra khỏi Thần Tuyền Điện Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung đã là ba tháng sau, cảnh giới vẫn ở lại Hư Thần lục tinh, không thể thăng cấp lên thất tinh.

Bước vào Hư Thần thất tinh khó khăn hơn, Cảnh Ngôn đẳng cấp Hư Thần lục tinh tiêu hao thần tinh quá mau. Vài lần được thưởng Cảnh Ngôn có thần tinh nhất giai hơn trăm vạn, tổng cộng được một trăm hai mươi vạn thần tinh nhất giai, nên dù hắn tiêu hao nhiều thì tạm thời thần tinh vẫn đủ dùng.

Chủ yếu là Cảnh Ngôn không dám dùng Hỏa Chi Bản Nguyên, hắn nắm giữ pháp tắc thuộc tính lửa quá cao, càng tu luyện cảm giác này càng rõ rệt. Cảnh Ngôn lo nếu không kiểm soát sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Nên lần này vào Thần Tuyền Điện tu luyện Cảnh Ngôn hầu như không dùng Hỏa Chi Bản Nguyên, hắn sử dụng Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc thời gian tương đương tu luyện ba mươi tháng.

Cảnh Ngôn ra khỏi Thần Tuyền Điện tuy không thành công thăng cấp Hư Thần thất tinh nhưng cũng đến điểm giới hạn, chuẩn bị một chút bỏ ra thời gian ổn định tu vi là có thể tăng tiến nữa.

Chờ thăng cấp Hư Thần thất tinh thì đã vào Hư Thần cao cấp, sánh bằng ty trưởng các ti Đệ Nhất Cung. Trong Lạc Cửu Thần Cung tuy Hư Thần thất tinh không tính là cường giả gì, nhưng Lạc Cửu Thần Cung là một trong bốn thần cung ở Lưu Ly Thần Vực. Đặt bên ngoài một Hư Thần cao cấp xem như đại nhân vật.

Cảnh Ngôn mới đi ra Thần Tuyền Điện không lâu Tào Lâm cười toe lại gần:

- Cảnh Ngôn huynh đệ!

Cảnh Ngôn chào hỏi:

- Ty trưởng Tào Lâm.

Tào Lâm cười tủm tỉm hỏi:

- Cảnh Ngôn huynh đệ kêu ta là lão Tào được rồi, ba tháng nay ngươi tu luyện trong Thần Tuyền Điện cảm giác thế nào?

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Cảm giác rất tốt, nếu có thể tu luyện trong Thần Tuyền Điện thêm ba tháng thì càng tốt.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy mặt Tào Lâm đen thui như bị táo bón, suýt hộc máu.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Ha ha, ty trưởng đại nhân đừng căng thẳng, ta đùa thôi.

Cảnh Ngôn biết Thần Tuyền Điện luôn kín lịch, để hắn dùng ba tháng Tào Lâm phải chịu nhiều áp lực. Nếu Cảnh Ngôn không biết điều lại yêu cầu dùng ba tháng thì rất làm khó người ta, hắn chỉ nói đùa.

Tào Lâm thở phào, vỗ ngực nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ làm ta sợ muốn chết. Thần Tuyền Điện đúng là nơi tu luyện tuyệt vời cho võ giả, chờ Cảnh Ngôn huynh đệ thăng cấp Đệ Tam Cung rồi nếu vẫn tham gia Thanh Mộc Ti có lẽ sẽ có càng nhiều thời gian sử dụng Thần Tuyền Điện. Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung chúng ta tuy hơi yếu nhưng bên trong có hai tòa Thần Tuyền Điện, sẽ không căng thẳng thời gian như bây giờ.

Cảnh Ngôn gật đầu:

- Ừm!

Cảnh Ngôn hiểu Tào Lâm đang ám chỉ sau khi thăng cấp Đệ Tam Cung mời hắn vẫn vào Thanh Mộc Ti.

Hết chương 1012.

Chương 1013. Thủy Nguyệt Ti Khiêu Khích

Hai người tán gẫu mấy câu.

Cảnh Ngôn nghiêm túc hỏi:

- Ty trưởng đại nhân, bên Bộ Thử Thách có tin tức chưa?

Tào Lâm biết Cảnh Ngôn đang hỏi việc xin thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung.

Tào Lâm lắc đầu nói:

- Chưa có tin truyền về, nhưng theo kinh nghiệm cũ từ lúc xin báo danh đến tham gia thử thách thăng cấp dài nhất là một năm.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, không gấp gáp.

Bỗng một bóng người chạy nhanh tới.

Người này cách vài trăm thước đã hốt hoảng hét to:

- Ty trưởng đại nhân! Ty trưởng đại nhân! Đám khốn đó lại tới khiêu chiến!

Người này là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung, tu vi Võ Đạo là Hư Thần tứ tinh.

Mặt Tào Lâm sa sầm, mắt lóe tia tức giận:

- Đám khốn kiếp đó!

Võ giả nhìn Tào Lâm, nhỏ giọng nói:

- Làm sao bây giờ thưa ty trưởng đại nhân? Bọn họ nói chuyện rất khó nghe, nói thành viên Thanh Mộc Ti chúng ta đều là phế vật, nói ty trưởng đại nhân là rùa rút đầu.

Tuy giọng nhỏ nhưng Tào Lâm, Cảnh Ngôn nghe rõ ràng.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn Tào Lâm, hỏi:

- Chuyện gì vậy ty trưởng Tào Lâm?

Tào Lâm lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Không phải chuyện lớn gì, có đám khốn tự cho là đúng đến gây sự. Gần đây bọn họ mỗi ngày đều đến bên ngoài trang viên Thanh Mộc Ti khiêu chiến.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Gây sự? Có người to gan như vậy? Dám đến trang viên Thanh Mộc Ti gây sự?

Thanh Mộc Ti tuy khá yếu trong chín mươi chín ti nhưng dù gì là một trong chín mươi chín ti, thực lực thành viên khá mạnh. Tình huống giống như Đệ Nhất Cung, nếu thiên phú và thực lực bình thường thì võ giả Đệ Nhị Cung không có cơ hội vào chín mươi chín ti. Các ti Đệ Nhị Cung sẽ không thu nhận võ giả qua hai vạn tuổi.

Cảnh Ngôn đến Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung không lâu nhưng Cảnh Ngôn phát hiện thành viên đa số là Hư Thần tứ tinh, có người bước vào ngũ tinh.

Võ giả cảnh giới Hư Thần tứ tinh nghe Cảnh Ngôn nói, bĩu môi bảo:

- Bọn họ là người của Thủy Nguyệt Ti nên tất nhiên không thèm để Thanh Mộc Ti chúng ta vào mắt.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Thủy Nguyệt Ti?

Tào Lâm gật đầu nói:

- Ừm, đúng là mấy thành viên cảnh giới Hư Thần ngũ tinh của Thủy Nguyệt Ti. Có một người chắc Cảnh Ngôn quen, đó là Cận Quảng cùng tham gia thử thách tuyển chọn với ngươi. Người này xếp hạng trong vòng năm trăm trên bảng Thiên Hoa.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Cận Quảng? Hắn cũng thăng cấp Đệ Nhị Cung?

Tào Lâm xua tay nói:

- Đã thăng cấp Đệ Nhị Cung nhưng trễ hơn Cảnh Ngôn huynh đệ một tháng. Khi ở Đệ Nhất Cung Cận Quảng đã tham gia Thủy Nguyệt Ti, sau khi thăng cấp Đệ Nhị Cung vẫn vào Thủy Nguyệt Ti. Không phải chuyện lớn gì, bọn họ tuyệt đối không dám xâm nhập Thanh Mộc Ti, chỉ biết la lối bên ngoài. Mặc kệ bọn họ sủa đi.

Cảnh Ngôn hơi hiểu.

Cảnh Ngôn vốn không muốn quan tâm chuyện này, nhưng xem ra có dính líu đôi chút đến hắn. Lúc ở Đệ Nhất Cung Cận Quảng từng khiêu chiến Cảnh Ngôn trước mắt bao người, nhưng đã bị hắn từ chối. Có lẽ Cận Quảng không cam lòng, nên khi đến Đệ Nhị Cung lại tới bên ngoài trang viên Thanh Mộc Ti khiêu khích.

Hư Thần tứ tinh xụ mặt nói:

- Ty trưởng đại nhân, bây giờ rất nhiều người đang cười nhạo xem chúng ta. Bên ngoài Thanh Mộc Ti có ít nhất mấy ngàn võ giả Đệ Nhị Cung vây xem.

Đoạn thời gian này thành viên Thanh Mộc Ti không thể ra trang viên, hễ ra ngoài sẽ bị người chỉ trỏ sau lưng. Những võ giả không vào các ti không dám giễu cợt ngay mặt, nhưng võ

giả đã thuộc các ti thì không kiêng dè, bọn họ nhục nhã vào mặt người Thanh Mộc Ti.

Trong thời gian này bọn họ quá uất ức.

Cảnh Ngôn hơi tức giận hỏi:

- Ty trưởng đại nhân, thành viên Thủy Nguyệt Ti xằng bậy như vậy mà ty trưởng Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung mặc kệ họ sao?

Trước không nói chuyện này rất có thể liên quan Cảnh Ngôn, dù không phải do hắn nhưng dù gì cùng là thành viên Thanh Mộc Ti, Thanh Mộc Ti chịu nhục, Cảnh Ngôn sẽ không thờ ơ.

Mắt Tào Lâm lấp lóe tia sáng:

- Lão già Quan Trác này …

Quan Trác là ty trưởng Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung.

Tào Lâm khẽ thở dài:

- Cứ để họ gây sự như vậy đúng là ảnh hưởng danh vọng của Thanh Mộc Ti ta. Ài, để ta liên lạc với Quan Trác.

Tào Lâm không muốn liên lạc Quan Trác chút nào.

Thành viên Thủy Nguyệt Ti đến khiêu chiến ngoài trang viên Thanh Mộc Ti nhưng Thanh Mộc Ti không dám đánh lại, việc này đủ làm người mất mặt. Bị dồn vào đường cùng còn phải liên lạc ty trưởng phe đối phương kêu người của họ trở về ti, vậy càng mất mặt hơn.

Nhưng việc đến bây giờ không thể để mặc nó phát triển tiếp, không thì thành viên Thanh Mộc Ti không có mặt mũi đi ra trang viên.

Trong trang viên Thủy Nguyệt Ti.

Quan Trác mặc trường bào màu trắng xem Tào Lâm truyền tin, cười nói:

- Ha ha, lão già Tào Lâm không chịu nổi nữa.

Quan Trác lắc đầu nói:

- Muốn ta kiềm chế thành viên Thủy Nguyệt Ti? Ài, lão già này ngày càng không đầu óc.

Một chấp sự Thủy Nguyệt Ti cười nói:

- Ty trưởng đại nhân, lúc trước Tào Lâm đắc ý lắm mà. Dân bản xứ Cảnh Ngôn được Thanh Mộc Ti thu nạp, ty trưởng đại nhân không thấy bộ dáng lâng lâng đi khoe khoang khắp nơi. Ha ha, giờ thì Tào Lâm đã hiểu Thanh Mộc Ti dù có thêm một Cảnh Ngôn vẫn chỉ là rác rưởi trước Thủy Nguyệt Ti chúng ta.

Quan Trác vừa nói vừa đưa tin cho Tào Lâm:

- Lão già Tào Lâm đúng là đắc ý quên hình, không chèn ép một chút không được.

Bên Tào Lâm lập tức nhận được tin tức của Quan Trác.

Quan Trác không hề muốn kiềm chế thành viên Thủy Nguyệt Ti:

- Ty trưởng Tào Lâm, thành viên Thủy Nguyệt Ti có tự tiện xông vào trang viên Thanh Mộc Ti không? Nếu có thì ty trưởng trực tiếp bắt giữ, nhưng nếu thành viên Thủy Nguyệt Ti không xông vào trang viên Thanh Mộc Ti thì ta đành bất lực. Thành viên hai ti luận bàn là chuyện tốt, đều có lợi cho hai bên.

Thấy tin tức này mặt Tào Lâm đen thui, lão đã tự mình đưa tin, thấp đầu ngọt nhạt lắm rồi mà Quan Trác còn làm vậy.

Tào Lâm tức giận người run rẩy.

Thành viên Thủy Nguyệt Ti khiêu chiến bên ngoài trang viên Thanh Mộc Ti, ty trưởng Tào Lâm không thể tự mình đi ra xử đám khốn đó được.

Cảnh Ngôn nở nụ cười lạnh lùng:

- Xem ra ty trưởng Thủy Nguyệt Ti dung túng chuyện này. Ty trưởng Tào Lâm, để ta đi xem thử.

Cảnh Ngôn bỏ lại một câu rồi đi ra ngoài.

Hết chương 1013.

Chương 1014. Hắn Chính Là Cảnh Ngôn

Ngoài trang viên Thanh Mộc Ti.

Giống như Hư Thần tứ tinh đã nói, ngoài trang viên đông đúc người.

Đứng gần trang viên là đám võ giả Thanh Mộc Ti, giằng co với thành viên Thanh Mộc Ti là thành viên Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung.

Đứng đằng trước nhóm người Thủy Nguyệt Ti là ba, bốn người, trong đó một người là Cận Quảng cùng Cảnh Ngôn qua thử thách tuyển chọn.

Xa hơn là đám người đứng xem, có thành viên các ti, càng nhiều là võ giả bình thường của Đệ Nhị Cung.

Nhiều người Thủy Nguyệt Ti nhục mạ tục tĩu sỉ nhục Thanh Mộc Ti. Nào là phế vật, rùa đen rút đầu, vân vân và vân vân.

Bên Thanh Mộc Ti cũng đáp trả nhưng bị hụt hơi, người ta khiêu chiến mà bên Thanh Mộc Ti không ai đứng ra đánh, mắng lại người ta cũng lép vế hơn.

Cảnh Ngôn thấy đám người Thanh Mộc Ti bị chặn trước cửa trang viên, hắn đứng đằng trước lên tiếng:

- Huynh đệ đứng đằng trước làm phiền nhường đường chút.

Nhiều người quay đầu lại thấy Cảnh Ngôn, đa số đã gặp hắn, nghe ty trưởng và chấp sự biết hắn là thiên tài Võ Đạo

thiên phú rất cao, mới tham gia Lạc Cửu Thần Cung không lâu đã từ Đệ Nhất Cung thuận lợi thăng cấp Đệ Nhị Cung.

Nên họ thấy Cảnh Ngôn cơ bản rất khách sáo, nhiều người chủ động chào hỏi.

Đám đông nhường ra con đường cho Cảnh Ngôn đi qua, hắn bước tới đằng trước nhất.

Mấy thành viên Thanh Mộc Ti đứng gần Cảnh Ngôn đang thô cổ đỏ mặt mắng lại Thủy Nguyệt Ti. Mấy người này da mặt hơi dày, lớn tiếng nhất, hoàn toàn bất chấp Thanh Mộc Ti có dám ứng chiến không, cứ chửi túi bụi.

Cảnh Ngôn hắng giọng cười nói với mấy người đứng gần mình:

- Mấy vị sư huynh, làm ơn tạm dừng la mắng với họ đi.

Nghe Cảnh Ngôn nói, đám người kia quay sang nhìn hắn.

Một người cười chào:

- Là Cảnh Ngôn à.

Cảnh Ngôn mỉm cười gật đầu:

- Đối phương tính làm gì?

Một người lòng đầy căm phẫn nói:

- Bọn họ đang khiêu chiến, muốn người Thanh Mộc Ti chúng ta luận bàn với họ.

Một người khác lắc đầu:

- Cảnh Ngôn hãy nhìn mấy người đứng đằng trước nhất, thực lực rất khủng bố. Thanh Mộc Ti chúng ta đúng là kém hơn chút, mấy ngày đầu có vài sư huynh đệ cũng có đối chiến với họ, tiếc rằng đều thua, có người bị đánh thương.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Trước mắt Thủy Nguyệt Ti đúng là mạnh hơn Thanh Mộc Ti chúng ta một chút.

Hiện giờ Thủy Nguyệt Ti mạnh nhất chín mươi chín ti, Đệ Nhất Cung hay Đệ Nhị Cung, Đệ Tam Cung, Đệ Tứ Cung đều như thế. Mọi người cùng thừa nhận điểm này.

Một người nghiến răng nghiến lợi nói:

- Thủy Nguyệt Ti mạnh thật nhưng khinh người quá đáng, ngày ngày chặn cửa Thanh Mộc Ti chúng ta. Đám khốn kiếp đó, chờ sau này lão tử thực lực mạnh phải cho họ bài học nhớ đời!

Một người khác bất đắc dĩ bảo:

- Muốn xử họ không dễ đâu, đợi khi ngươi mạnh thì mấy tên kia có lẽ cũng mạnh lên.

Người kia cười gượng:

- Nói cũng đúng. Nhưng không đánh lại họ cũng không thể làm yếu danh tiếng của Thanh Mộc Ti chúng ta. Hừ, họ nhục mã chúng ta thì chúng ta cũng chửi lại, so mắng người thì ai sợ ai?

Nghe mấy người đối thoại Cảnh Ngôn câm nín lắc đầu.

***

Cận Quảng thấy Cảnh Ngôn liền chỉ vào hắn, nói với mấy người bên cạnh mình:

- Mấy vị sư huynh, người đó là Cảnh Ngôn, cái người mới đi ra.

Người đứng bên tay trái Cận Quảng nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Hắn là Cảnh Ngôn?

Một người khác lạnh lùng cười:

- Nghe nói hắn là dân bản xứ mà thiên phú rất cao, nhiều người nói Cảnh Ngôn rất yêu nghiệt, ta muốn xem hắn yêu nghiệt bao nhiêu. Hừ, mặc kệ hắn có thiên phú cao đến đâu ở trước mặt ta cũng phải ngoan ngoãn quỳ xuống chịu thua.

Người này rất là kiêu căng ngạo mạn, ánh mắt khinh thường nhìn Cảnh Ngôn.

Cận Quảng khịt mũi hét hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi dám ló mặt ra? Ta còn tưởng ngươi luôn rúc trong Thanh Mộc Ti!

Cảnh Ngôn bình tĩnh hỏi:

- Cận Quảng, ngươi thật sự muốn đối chiến với ta?

Cận Quảng châm chọc:

- Ha ha, ta muốn đối chiến với ngươi nhưng ngươi dám sao? Trừ làm rùa đen rút đầu ra ngươi còn biết gì? Lúc ở Đệ Nhất Cung ngươi không dám đối chiến với ta, bây giờ chắc chắn cũng không dám. Cảnh Ngôn nhà ngươi chỉ là tên hèn!

Cận Quảng rất bực tức Cảnh Ngôn, vì có nhiều người nói hắn mới là thiên tài số một thử thách tuyển chọn mùa này, Cận Quảng chỉ xếp thứ hai. Cách nói này chọc Cận Quảng tức điên, gã luôn không cam lòng, luôn muốn đấu với Cảnh Ngôn. Cận Quảng muốn đánh bại Cảnh Ngôn để chứng minh gã mới là người số một thử thách tuyển chọn mùa này.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên quét mắt qua mấy người Cận Quảng, giọng hắn bình tĩnh như không hề tức giận vì bị nhục nhã:

- Cận Quảng, ngươi đã muốn đối chiến với ta thì hôm nay ta chiều ý ngươi.

Sự bình tĩnh đó khiến Cận Quảng càng điên tiết, thái độ của Cảnh Ngôn như hoàn toàn không để gã vào mắt.

Chợt sau lưng Cảnh Ngôn xôn xao:

- Sư huynh Biên Cân?

- Chào sư huynh Biên Cân!

- …

Cảnh Ngôn xoay người thấy một võ giả mặc trường bào màu lam xuất hiện, dao động thần lực mờ mịt nhưng cho cảm giác dày nặng.

Là Hư Thần ngũ tinh, một Hư Thần ngũ tinh rất mạnh.

Có người đứng cạnh Cảnh Ngôn nhỏ giọng giới thiệu:

- Cảnh Ngôn, vị này là sư huynh Biên Cân của Thanh Mộc Ti chúng ta. Lúc trước sư huynh Biên Cân bế quan tu luyện, chắc mới xuất quan.

Cảnh Ngôn đánh giá Biên Cân, gã cũng nhìn Cảnh Ngôn.

Xem thái độ của đám người Thanh Mộc Ti đối với Biên Cân thì gã chắc là cường giả đỉnh cao của Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung.

Biên Cân cười với Cảnh Ngôn:

- Là sư đệ Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Xin chào sư huynh Biên Cân.

Biên Cân khách sáo nói:

- Sư đệ Cảnh Ngôn đừng đa lễ, ta mới xuất quan liền nghe ty trưởng nói tới ngươi, mới biết Thanh Mộc Ti chúng ta chiêu nạp một thiên tài yêu nghiệt.

Cảnh Ngôn khiêm tốn đáp:

- Sư huynh nói quá lời.

Biên Cân nhìn người Thủy Nguyệt Ti phía đối diện, nói:

- Sư đệ mới vào Thanh Mộc Ti không lâu, chuyện nơi này để ta giải quyết đi.

Người đứng bên tay trái Cận Quảng thấy Biên Cân thì biểu tình nghiêm túc hơn:

- Biên Cân, ngươi chịu ra rồi sao.

Biên Cân khá nổi tiếng, ít nhất thành viên Thủy Nguyệt Ti cũng không dám coi thường.

Biên Cân đúng là rất mạnh, trước khi Cảnh Ngôn tham gia thì gã là thành viên mạnh nhất Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung.

Biên Cân vung tay lên nói:

- Đừng nói nhiều lời nhảm nhí nữa, các ngươi muốn luận bàn thì Biên Cân ta đại biểu Thanh Mộc Ti nhận. Ai đến trước?

Cận Quảng định nhấc chân nhưng bị người đứng bên tay phải ngăn lại.

Hết chương 1014.

Chương 1015. Hư Thần Lục Tinh

Bị người kia ngăn cản nhưng Cận Quảng không tỏ ra tức giận, có thể thấy gã hơi tôn trọng võ giả đứng bên phải. Thiên tài cao ngạo như Cận Quảng không có nhiều võ giả khiến gã tôn trọng.

Người này nhìn Biên Cân nhưng nói cho Cận Quảng nghe:

- Sư đệ Cận Quảng hãy bình tĩnh, Biên Cân không dễ đối phó, trận chiến này để ta tự mình ra tay đi.

Cận Quảng gật đầu nói:

- Ta nghe sư huynh Mạnh Hạ.

Cận Quảng không hứng đánh nhau với Biên Cân, người gã muốn đánh nhất là Cảnh Ngôn, vì giành danh hiệu số một thử thách tuyển chọn mùa này. Cận Quảng muốn đánh bại Cảnh Ngôn làm những người nghi ngờ phải im miệng.

Đám võ giả đứng xem mắt sáng rực bàn tán:

- Mạnh Hạ của Thủy Nguyệt Ti sắp ra tay?

- Mạnh Hạ và Biên Cân? Chậc chậc, trận chiến này hấp dẫn đây.

- Đúng vậy! Biên Cân là đệ tử mạnh nhất Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung, Mạnh Hạ thì mạnh nhất Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung.

- Thanh Mộc Ti làm sao so sánh với Thủy Nguyệt Ti được?

Một võ giả ở trong Đệ Nhị Cung mấy vạn năm lắc đầu nói:

- Thanh Mộc Ti đúng là không thể đánh đồng với Thủy Nguyệt Ti, nhưng Biên Cân của Thanh Mộc Ti cực mạnh. Trận chiến này chưa biết ai thắng ai thua.

Võ giả vào Đệ Nhị Cung thời gian ngắn ngủi không hiểu nhiều về Biên Cân, thắc mắc hỏi:

- Biên Cân mạnh vậy sao?

Mạnh Hạ tiến lên trước nhìn Biên Cân, tiếng cười trầm thấp:

- Biên Cân, đã một thời gian không gặp ngươi, nghe nói ngươi luôn bế quan đột phá? Không biết trong thời gian này ngươi có thu hoạch không?

Biên Cân chậm rãi đi lên trước, nói:

- Không cần gấp, chút nữa ngươi sẽ biết.

Một số đệ tử Thanh Mộc Ti hét to:

- Sư huynh Biên Cân đánh mạnh vào! Cho bọn họ biết Thanh Mộc Ti chúng ta không dễ chọc!

- Đúng vậy! Thanh Mộc Ti chúng ta có sư huynh Biên Cân, Thủy Nguyệt Ti thì sao? Thủy Nguyệt Ti dám khi dễ chúng ta thì đánh cho nằm sấp!

Đám người này rất tin tưởng Biên Cân.

Cảnh Ngôn yên lặng đứng tại chỗ nhìn Biên Cân và Mạnh Hạ đối trận.

Bùm!

Hai người trong sân cùng nhích người, họ dùng vũ khí là trường đao, hình dạng gần giống như đúc.

Tốc độ của hai người cực nhanh, khoảnh khắc đã va chạm nhiều lần, đao quang tràn ngập mang theo uy áp pháp tắc cực kỳ mãnh liệt.

Cảnh Ngôn híp mắt nhìn người kia:

- Đối thủ của sư huynh Biên Cân cũng rất mạnh.

Người bên cạnh nghe Cảnh Ngôn lẩm bẩm liền nói:

- Đương nhiên rất mạnh, người đó tên Mạnh Hạ, là đệ tử mạnh nhất Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung hiện nay. Nhưng sư huynh Biên Cân không yếu hơn hắn, trận chiến này sư huynh tất thắng!

Cảnh Ngôn cười cười gật đầu, tiếp tục xem hai người đối chiến.

Đợt công kích thăm dò ban đầu chấm dứt, sau đó hai người đánh càng dữ dội, võ học va chạm phát ra tiếng nổ nhức óc. Mọi người cảm giác không gian cũng bị chấn động.

Không gian trong Lạc Cửu Thần Cung cực kỳ ổn định, không gian ở thế giới hạ cấp hoàn toàn không thể so sánh. Chân Thần bình thường tuyệt đối không thể phá hủy vách tường không gian Lạc Cửu Thần Cung, đó là đang nói phá hoại từ bên trong, nếu là bên ngoài thì Chủ Thần mới đánh thủng vách tường không gian Lạc Cửu Thần Cung được.

Nhưng Biên Cân và Mạnh Hạ đánh nhau khiến mảnh không gian này rung nhẹ, từ đó thấy được thực lực của hai người này cực mạnh, hơn xa Hư Thần ngũ tinh bình thường.

Cảnh Ngôn cau mày, với thực lực của hai người này tại sao họ không đi thăng cấp Đệ Tam Cung? Võ giả như Biên Cân, Mạnh Hạ không khó thăng cấp Đệ Tam Cung.

Trong khi Cảnh Ngôn suy nghĩ mức độ công kích của Biên Cân tăng mạnh nhiều, từ lực lượng ngang nhau chuyển thành Biên Cân chiếm ưu thế tuyệt đối.

Đám người Thanh Mộc Ti mắt sáng rực hưng phấn huơ tay:

- Sư huynh Biên Cân uy vũ! Đánh bại hắn, đánh bại Mạnh Hạ!

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Thần thông?

Biên Cân sử dụng một loại thần thông.

Nhìn lại Mạnh Hạ, khi Biên Cân dùng thần thông thì Mạnh Hạ không có vẻ gì là hốt hoảng ngược lại ánh mắt càng sắc bén.

Giọng Mạnh Hạ trầm thấp vang lên:

- Biên Cân, quả nhiên ngươi lĩnh ngộ thần thông đệ nhị cảnh.

Biên Cân hung mãnh vận chuyển thần lực, vừa nói chuyện vừa tấn công như thường:

- Đúng, ta lĩnh ngộ thần thông đệ nhị cảnh, hôm nay ngươi phải thua trong tay ta!

Mạnh Hạ cười khẩy nói:

- Buồn cười, ngươi nghĩ lĩnh ngộ thần thông đệ nhị cảnh là có thể đánh bại Mạnh Hạ này? Mấy trăm năm trước ngươi thua trong tay ta, hôm nay vẫn vậy!

Ong ong ong ong ong!

Khí thế thần lực trên người Mạnh Hạ tăng mạnh, thần lực chuyển động quanh người gã, từng đợt pháp tắc dâng lên như thủy triều.

Hư Thần lục tinh!

Cảnh giới của Mạnh Hạ là Hư Thần lục tinh. Mới rồi đối chiến Mạnh Hạ luôn giữ thực lực, áp chế cảnh giới ở đẳng cấp Hư Thần ngũ tinh. Cảnh Ngôn cũng không phát hiện ra.

Khí thế Biên Cân trầm xuống, nhíu mày hỏi:

- Ngươi đột phá cảnh giới?

Mạnh Hạ không thèm trả lời:

- He he.

Mạnh Hạ điên cuồng vận chuyển thần lực rót vào trường đao, ánh sáng lấp lánh bắn ra. Mạnh Hạ cũng nắm giữ một loại thần thông, tuy chỉ được đệ nhất cảnh nhưng cảnh giới Võ Đạo của gã là Hư Thần lục tinh, thần lực mênh mông hơn Biên Cân nhiều.

Mạnh Hạ giơ đao chém nhanh, quát to:

- Nhận thua đi Biên Cân!

Biên Cân không chịu thua, liên tục chém trường đao muốn đỡ đòn:

- Hừ!

Nhưng thần lực của Biên Cân kém hơn Mạnh Hạ cao hơn một cảnh giới quá nhiều, dù có thần thông đệ nhị cảnh cũng không thể bù đắp điều này. Thần thông của Biên Cân phẩm cấp thấp, nếu là thần thông cao đẳng thì tình hình đã khác.

Năng lượng va chạm, Biên Cân bị đẩy lùi, khóe môi chảy vệt máu, thần lực dao động lên xuống, hơi thở trở nên hỗn loạn. Biên Cân ổn định lại thân hình lập tức xông lên.

Biên Cân không chỉ đại biểu bản thân còn có nguyên Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung, gã không thể nhận thua dễ dàng. Dù biết mình không đánh lại Mạnh Hạ đã vào đẳng cấp Hư Thần lục tinh thì Biên Cân vẫn phải chém giết tiếp.

Mạnh Hạ nhe răng cười gằn:

- Không biết sống chết!

Bùm!

Lần này va chạm Biên Cân bị đánh bay, phun ra búng máu, lực lượng công kích đáng sợ trải qua thánh khí phòng ngự giảm bớt nhưng vẫn khiến cơ thể gã bị thương.

Đám đệ tử Thanh Mộc Ti lo lắng hét lên:

- Sư huynh Biên Cân!

Chợt một giọng nói từ sau đám đông Thanh Mộc Ti vọng ra:

- Bỏ đi Biên Cân.

Là giọng của ty trưởng Tào Lâm.

Khi Biên Cân và Mạnh Hạ đánh nhau thì Tào Lâm đã đến gần.

Hết chương 1015.

Chương 1016. Cùng Lên Đi!

Nghe giọng Tào Lâm, Biên Cân ngước mắt nhìn.

Tào Lâm lắc đầu với Biên Cân.

Trận chiến này có đánh tiếp cũng không ý nghĩa gì, Mạnh Hạ là Hư Thần lục tinh, nắm giữ một loại thần thông, Biên Cân không thể nào đánh thắng.

Biên Cân bất đắc dĩ thở dài cất trường đao, trở lại đám người Thanh Mộc Ti.

Tào Lâm vung cánh tay:

- Tất cả giải tán đi!

Đệ tử Thủy Nguyệt Ti chặn cửa khiêu chiến nhưng ty trưởng Tào Lâm không nên ra mặt, thân phận hai bên khác nhau. Khốn khổ là Tào Lâm phải đứng ra, Biên Cân mạnh nhất Thanh Mộc Ti cũng thua rồi. Tào Lâm vốn ôm chút hy vọng vào Biên Cân, nhưng hy vọng cuối cùng đã tan vỡ.

Tào Lâm có suy xét đến Cảnh Ngôn, nhưng dù hắn mạnh cũng chỉ ở đẳng cấp Hư Thần ngũ tinh, sao so sánh với Mạnh Hạ đã vào Hư Thần lục tinh được? Cho Cảnh Ngôn xuất chiến chỉ tự rước lấy nhục.

Mạnh Hạ chớp mắt cười hỏi Tào Lâm:

- Ty trưởng Tào Lâm, ý của ty trưởng là … Thanh Mộc Ti nhận thua?

Mặt Tào Lâm lộ nét tức giận.

Đám thành viên Thanh Mộc Ti trợn trừng mắt.

Đám người Mạnh Hạ khinh người quá đáng.

Cận Quảng tiếp lời, mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Chuyện này chưa xong. Cảnh Ngôn, chuyện của hai ta chưa đến đâu. Sư huynh Mạnh Hạ đã đối chiến xong, giờ đến lượt ta và ngươi đối chiến.

Không đấu một trận với Cảnh Ngôn thì Cận Quảng quyết không bỏ qua.

Cận Quảng tiếp tục kích tướng:

- Cảnh Ngôn, lời ngươi vừa nói chắc không quên nhanh vậy đi? Nếu ngươi chịu chiến cũng được, miễn ngươi thừa nhận mình không bằng Cận Quảng ta đây trước mắt bao người là được.

Cảnh Ngôn khịt mũi:

- Diễn trò hài thật là buồn cười!

Khí thế Cận Quảng trầm xuống:

- Ngươi nói cái gì?

Cảnh Ngôn cao giọng quát:

- Ta nói các ngươi là đám hề!

Trong không gian quanh quẩn thanh âm.

Mọi người biến sắc mặt.

Cảnh Ngôn nói câu này không chỉ nhằm vào một mình Cận Quảng mà chửi nguyên Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung. Cảnh Ngôn nói ‘các ngươi’, rõ ràng ám chỉ không phải một mình Cận Quảng.

Mạnh Hạ âm trầm lạnh lùng nói:

- Nhãi ranh thật là không biết trời cao đất rộng. Ngươi cho rằng là thành viên Thanh Mộc Ti thì chúng ta không thể làm gì được ngươi?

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Làm gì ta?

Cảnh Ngôn vừa cười vừa tiến lên trước.

Chợt một tiếng cười to vang lên:

- Ha ha ha! Đây chính là Cảnh Ngôn sao?

Nhìn theo hướng phát ra thanh âm, một lão nhân áo trắng đập vào tầm mắt mọi người.

Ty trưởng Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung, Quan Trác!

Quan Trác cũng đến đây.

Quan Trác nói:

- Quả nhiên không tầm thường, võ giả bình thường không lớn giọng như vậy. Ưm, thiên tài luôn có cá tính.

Tào Lâm chắp tay chào:

- Ty trưởng Quan Trác.

Quan Trác chắp tay đáp lễ:

- Ha ha, ty trưởng Tào Lâm. Chẳng qua là đệ tử bên dưới hai ti tỉ võ luận bàn, sao ty trưởng Tào Lâm tự mình ra mặt ngăn cản?

Người bình thường đều nghe ra Quan Trác móc mỉa.

Mặt Tào Lâm đỏ rần, thật khó phản bác lời Quan Trác. Đầu tiên là người Thủy Nguyệt Ti không cứng rắn đánh người Thanh Mộc Ti, dù có đánh cũng là hai bên tự nguyện. Thứ hai, cho đến bây giờ Thanh Mộc Ti có chút thành viên bị thương nhưng không ai mất mạng. Bởi vậy Tào Lâm không biết làm sao phản bác lại Quan Trác.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Ty trưởng Quan Trác cũng đến đấy thôi?

Ánh mắt Quan Trác ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn, tia mắt sắc bén lạnh lùng:

- A?

Cảnh Ngôn không kiêng dè, Quan Trác mạnh thật, hắn biết mình không đánh lại lão, nhưng trong trường hợp này ty trưởng Quan Trác sẽ không đánh đệ tử Thanh Mộc Ti được.

Quan Trác cười nói:

- Đúng là ta đến nhưng ta không nhúng tay vào đệ tử bên dưới luận bàn, rảnh rỗi tới xem náo nhiệt thôi.

Cảnh Ngôn cười tủm tỉm nói:

- Ty trưởng Quan Trác có thể đến xem náo nhiệt chẳng lẽ ty trưởng Tào Lâm không thể? Náo nhiệt xảy ra ngoài cửa Thanh Mộc Ti, ty trưởng Tào Lâm đến xem chẳng phải là tiện hơn ty trưởng Quan Trác nhiều?

Quan Trác cảm giác tức ngực, lão hít mạnh một hơi.

Quan Trác là cáo già, lão nói tiếp lời Cảnh Ngôn:

- Ty trưởng Tào Lâm, xem ra ta đã hiểu lầm, nghe ý của Cảnh Ngôn thì ty trưởng Tào Lâm không định ngăn cản đệ tử bên dưới luận bàn.

Quan Trác cố ý ngăn cản Tào Lâm không có cớ can ngăn đệ tử hai ti đối chiến.

Tào Lâm cau mày nhìn Cảnh Ngôn, không chắc hắn muốn gì:

- Cảnh Ngôn …

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ty trưởng Tào Lâm, đệ tử Thủy Nguyệt Ti đã muốn luận bàn với đệ tử Thanh Mộc Ti chúng ta như vậy thì nên chiều ý họ.

Tào Lâm cười khổ.

Chiều ý? Chiều thế nào? Biên Cân còn bị đánh bại, nếu đánh tiếp càng thảm.

Tào Lâm đảo tròng mắt thấy ngoài vòng tăng thêm một số người, rủa thầm:

- Chết tiệt, mấy lão già đó cũng đến!

Những người mới đến là ty trưởng các ti, có khá nhiều ty trưởng đến, cỡ mấy chục người. Đám già đến xem trò cười.

Cảnh Ngôn tiếp tục tiến lên trước:

- Ty trưởng Tào Lâm đừng lo, để ta chơi với đám hề Thủy Nguyệt Ti.

Cận Quảng phía đối diện thấy Cảnh Ngôn đi ra thì nhe răng cười nhanh chóng bước lên.

Quan Trác hỏi nhỏ Cận Quảng:

- Cận Quảng, có nắm chắc không?

Cảnh Ngôn rất nổi tiếng, trong thử thách tuyển chọn ba kiếm đánh bại Quát Thập. Quan Trác lo Cận Quảng không thể hạ gục Cảnh Ngôn. Bây giờ có nhiều người đang xem, không thiếu cấp bậc ty trưởng, lão không mong Thủy Nguyệt Ti thua trận chiến nào.

Cận Quảng tràn đầy tự tin nói:

- Ta sẽ giẫm tiểu tử này ở dưới chân!

Người cao ngạo luôn có niềm tin mù quáng vào bản thân. Dù Cảnh Ngôn ba đường kiếm đánh bại Quát Thập thì Cận Quảng không cho rằng Cảnh Ngôn có thể so sánh với mình.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Cận Quảng, ngươi kém xa lắm, ta không rảnh chơi với từng người. Vậy đi, ba người cùng lên đi.

Cảnh Ngôn chỉ Cận Quảng và hai người Mạnh Hạ đứng sau lưng gã.

Cảnh Ngôn nói ra câu này gây chấn động.

- A?

- Cái gì?

- Cảnh Ngôn bị điên sao?

- Muốn khiêu chiến ba người cùng lúc?

Nhiều người cảm thấy Cảnh Ngôn quá khinh cuồng, mới rồi hắn nên thấy Mạnh Hạ biểu hiện thế nào, đó là cảnh giới Hư Thần lục tinh trăm phần trăm.

Cảnh Ngôn dựa vào cái gì khiêu chiến ba người bao gồm Mạnh Hạ Hư Thần lục tinh?

Tào Lâm sợ đứng tim, trợn to mắt nhìn Cảnh Ngôn.

Hết chương 1016.

Chương 1017. Cá Cược

Tào Lâm vừa giật mình vừa hơi thắc mắc.

Tào Lâm quen Cảnh Ngôn không lâu, chỉ tiếp xúc vài lần nhưng hiểu biết đôi chút tính cách của hắn, lão cảm thấy hắn không phải loại người cuồng ngạo tự phụ. Nhưng hành vi hiện giờ của Cảnh Ngôn là sao?

Tào Lâm cau mày nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn huynh đệ đang làm gì?

- Sư đệ Cảnh Ngôn bị điên thật à? Hắn muốn khiêu chiến với ba người Thủy Nguyệt Ti Mạnh Hạ, Trần Anh, Cận Quảng?

- Trời ạ, Mạnh Hạ đã là Hư Thần lục tinh, Trần Anh và Cận Quảng là cường giả Hư Thần ngũ tinh cực kỳ mạnh. Một mình sư đệ Cảnh Ngôn muốn khiêu chiến với ba người?

Một người mắt sáng rực nói:

- Ta hiểu rồi, hiểu rồi!

Người khác cùng nhìn qua:

- Ngươi hiểu cái gì?

Người đó nhỏ giọng nói:

- Đây là kế của Cảnh Ngôn huynh đệ, vì biết không nắm chắc đánh bại được người nào trong đối phương nên kêu ba người cùng lên. Vậy thì thua ba người liên hợp lại sẽ không quá mất mặt, Cảnh Ngôn huynh đệ không bị mất mặt nhiều, Thanh Mộc Ti chúng ta cũng vậy.

Mọi người lộ vẻ hiểu ra, khả năng này đúng là lớn, nếu không thì khó giải thích rõ hành vi của Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn quá cuồng ngạo.

Ty trưởng Thiên Lang Ti khinh thường nói:

- Hừ, cuồng đồ như vậy may mắn không vào Thiên Lang Ti ta. Dù hắn có thiên phú cao đến đâu Thiên Lang Ti ta không hoan nghênh loại người như vậy.

Đây là điển hình không ăn nho được nói nho chua, nếu Cảnh Ngôn chịu vào Thiên Lang Ti thì ty trưởng đồng ý ngay.

Ty trưởng khác nghe vậy cười cười, họ ngầm hiểu nhưng sẽ không nói toạc ra.

***

Người Thủy Nguyệt Ti mất bình tĩnh, tiếng mắng chửi rầm rộ:

- Nhãi ranh vô tri, ngươi láo vậy!?

- Làm thịt hắn đi!

- Cho hắn biết sự lợi hại của Thủy Nguyệt Ti! Phế vật Thanh Mộc Ti cũng dám càn rỡ trước mặt Thủy Nguyệt Ti!

Quan Trác híp mắt cười nói:

- Ha ha, Cảnh Ngôn rất thông minh, khiêu chiến ba người dù thua cũng đẹp mặt.

Quan Trác tự cho là đoán được ý đồ của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói ngay:

- Ty trưởng Quan Trác hơi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, trận đối chiến này chúng ta thêm tiền cược đi.

Quan Trác mắt lóe tia sáng hỏi:

- Tiền cược?

Cảnh Ngôn nói:

- Đúng vậy, ta khiêu chiến Mạnh Hạ, Trần Anh, Cận Quảng, cảm thấy đối chiến có cá cược mới có động lực. Tiền cược là một trăm vạn thần tinh nhất giai chịu không?

Lúc trước Cảnh Ngôn không muốn dây dưa với loại người như Cận Quảng vì đánh bại đối phương không có ý nghĩa. Giờ người Thủy Nguyệt Ti hiếp người quá đáng, Cảnh Ngôn không ra tay không được. Nhưng nếu khiến đối phương thêm chút tiền cược thì không tệ.

Mạnh Hạ mở miệng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có chắc không?

Một trăm vạn thần tinh không phải số lượng nhỏ, một vài Chân Thần bình thường không thể dửng dưng trước một trăm vạn thần tinh.

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Đương nhiên chắc, tiền cược là một trăm vạn thần tinh. Nhưng các ngươi có ba người, mỗi người phải ra một trăm vạn thần tinh, cộng lại là ba trăm vạn thần tinh.

Đám người Mạnh Hạ cau mày.

Cảnh Ngôn tiếp tục bảo:

- Ta một người ra một trăm vạn thần tinh, ba ngươi liên hợp đánh với ta chẳng lẽ chỉ muốn trả một trăm vạn thần tinh? Đây là không công bằng. Các ngươi do dự cái gì? Hay không có tự tin đánh bại ta?

Mấy người Mạnh Hạ liếc nhau.

Đối với họ một trăm vạn thần tinh là con số không nhỏ, để lấy ra số tài nguyên như vậy làm họ đau lòng. Nhưng ngẫm lại ba người liên hợp thì sao thua Cảnh Ngôn được? Mạnh Hạ là

Hư Thần lục tinh, một mình gã dư sức đè bẹp Cảnh Ngôn, ba người hợp tác trong khoảnh khắc quét ngã hắn ngay.

Thắng tiền cược một trăm vạn thần tinh ba người chia đều thì mỗi người sẽ được hơn ba mươi vạn thần tinh.

Một trăm vạn cá với ba trăm vạn, quan trọng là phần thắng không chút nguy hiểm, tính sao cũng có lợi.

Ba người trao đổi sơ liền quyết định.

Mạnh Hạ nghiêm túc nói:

- Cảnh Ngôn, cứ cược như ngươi nói.

Mắt Quan Trác lấp lóe liên tục, đến lúc này lão không nắm rõ ý đồ của Cảnh Ngôn. Lúc trước Quan Trác nghĩ Cảnh Ngôn khiêu chiến với ba người vì đánh thua cũng không quá mất mặt, nhưng giờ hắn đòi cược một trăm vạn thần tinh. Vì chút mặt mũi mà lấy ra một trăm vạn thần tinh thì cái giá hơi bị lớn.

Cận Quảng thúc giục:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn, chúng ta đồng ý rồi, bắt đầu đi!

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Chờ chút!

Cận Quảng cười khẩy nói: nói:

- Như thế nào? Ngươi muốn đổi ý?

Người xung quanh cười ồ lên, ánh mắt khinh thường nhìn Cảnh Ngôn. Họ cho rằng Cảnh Ngôn cố làm ra vẻ, mới rồi còn đòi một trăm vạn thần tinh làm tiền cược trận chiến, chớp mắt đã hối hận.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Không phải đổi ý, mà là … một trăm vạn thần tinh không phải số lượng nhỏ, lỡ các ngươi thua rồi chơi xấu thì sao? Tuy

các ngươi quỵt nợ ta có thể giết các ngươi, nhưng sợ là ty trưởng Thủy Nguyệt Ti Quan Trác sẽ không cho ta giết người.

Mấy người cười nhạo nói:

- Buồn cười, sao chúng ta có thể chơi xấu?

- Cảnh Ngôn, ngươi cảm thấy dùng trò vặt này kéo dài thời gian là thông minh sao?

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Ta không quen các ngươi, không thể bảo đảm các ngươi có quỵt nợ hay không. Chúng ta hãy lấy tiền cược ra giao cho hai vị ty trưởng bảo quản đi.

Cảnh Ngôn không tin tưởng ba người Mạnh Hạ. Mỗi người một trăm vạn thần tinh, ba người là ba trăm vạn, lỡ ba người muốn quỵt nỡ thì Cảnh Ngôn không làm gì họ được. Không thể đánh chết ba người, ty trưởng Thủy Nguyệt Ti tuyệt đối không cho phép. Giao tiền cược cho ty trưởng của hai bên an toàn hơn nhiều, ty trưởng Đệ Nhị Cung còn muốn mặt mũi thì ngại không dám quỵt nợ, huống chi đối phương là Thủy Nguyệt Ti mạnh nhất chín mươi chín ti.

Ba người Mạnh Hạ chưa nói chuyện Quan Trác đã lên tiếng:

- Thế cũng được. Mạnh Hạ, các ngươi đưa tiền cược cho ta bảo quản đi, đối chiến kết thúc ta sẽ trả lại cho, bao gồm tiền cược các ngươi thắng được.

Ba người lên tiếng:

- Tốt!

Cảnh Ngôn lấy thần tinh ra, thần tinh nhất giai trên người hắn chỉ còn khoảng sáu mươi vạn, nhưng có pháp tắc kết tinh và Bổ Thiên Đan. Cảnh Ngôn tính sơ sau đó lấy ra tiền cược

giá trị một trăm vạn thần tinh đưa cho ty trưởng Thanh Mộc Ti Tào Lâm.

Tào Lâm nhận tài nguyên Cảnh Ngôn đưa, phập phồng lo sợ:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, cái này …

Cảnh Ngôn dùng thần niệm giao lưu với Tào Lâm:

- Ty trưởng Tào Lâm, tiền cược này là của riêng ta, ty trưởng không cần lo lắng, dù ta thua cũng không cần Thanh Mộc Ti trợ cấp.

Cảnh Ngôn bổ sung thêm:

- Hơn nữa nếu ty trưởng Tào Lâm tin tưởng ta thì thừa dịp này đánh cuộc với Quan Trác đi.

Hết chương 1017.

Chương 1018. Phát Uy

Ty trưởng Thủy Nguyệt Ti Quan Trác làm Cảnh Ngôn khá khó chịu, nên hắn dùng thần niệm nhắc Tào Lâm một câu. Nếu Tào Lâm tin hắn thì có thể thừa dịp hố Quan Trác và Thủy Nguyệt Ti một lần, nếu lão không tin vậy coi như hắn không nói, tùy vào quyết định của lão.

Tào Lâm dùng thần niệm giao lưu với Cảnh Ngôn:

- Ngươi có nắm chắc không?

Cảnh Ngôn không muốn nói nhiều:

- Nói thật với ty trưởng Tào Lâm, tài nguyên tu luyện của ta chỉ có hơn một trăm vạn thần tinh một chút, ty trưởng cảm thấy ta sẽ lấy toàn bộ tài nguyên tu luyện ra đùa sao?

Tào Lâm biến sắc mặt.

Có nên tin Cảnh Ngôn không?

Tào Lâm nắm giữ Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung, bản thân lão không có nhiều tài nguyên nhưng Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung còn tồn kho chút tài nguyên. Cảnh Ngôn tham gia Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung, Tào Lâm trực tiếp thưởng năm mươi vạn thần tinh nhất giai cho hắn.

Đầu óc xoay chuyển nhanh, Tào Lâm cắn răng thầm rít gào:

- Liều!

Tào Lâm nhìn hướng Quan Trác:

- Ty trưởng Quan Trác, tiền cược vừa rồi là Cảnh Ngôn và ba thành viên Thủy Nguyệt Ti của ngươi cược. Giờ ta muốn

lấy danh nghĩa Thanh Mộc Ti cược với Thủy Nguyệt Ti một phen, không biết ty trưởng Quan Trác có hứng thú không?

Biểu tình của Tào Lâm làm người ta hơi khó chịu, cộng thêm giọng điệu đó càng chọc tức Quan Trác.

Quan Trác kiềm nén tức giận hỏi:

- Ý của ty trưởng Tào Lâm là sao?

Tào Lâm làm liều:

- Ha ha, Thanh Mộc Ti ta muốn cược với Thủy Nguyệt Ti hai trăm vạn, không, năm trăm vạn thần tinh nhất giai.

Năm trăm vạn thần tinh nhất giai!

Nếu Cảnh Ngôn thua thì cuộc sống về sau của Tào Lâm sẽ khốn khổ. Thua năm trăm vạn thần tinh nhất giai sẽ kinh động cao tầng Thanh Mộc Ti, Tào Lâm rất có thể bị truy cứu trách nhiệm. Nhưng Tào Lâm vẫn chọn tin tưởng Cảnh Ngôn, quyết định liều một phen.

Nếu Cảnh Ngôn thắng, có năm trăm vạn thần tinh nhất giai thì sau này Thanh Mộc Ti sống dễ chịu.

Có gan mới làm giàu!

Quan Trác mắt lóe tia sáng hỏi:

- Ty trưởng Tào Lâm chắc không?

Khi đã quyết định thì Tào Lâm bất chấp, không chút chần chừ do dự:

- Khẳng định, đương nhiên rồi. Nếu ty trưởng Quan Trác đồng ý chúng ta lập tức ký tên một phần hiệp nghị cá cược chịu không? Đương nhiên nếu ty trưởng Quan Trác nghi ngờ không dám cược thì coi như ta chưa nói gì.

Nghe Tào Lâm nói vậy Quan Trác hơi do dự, nhưng lão nhìn ba người Mạnh Hạ, rất nhanh lại kiên định. Dù thực lực

của Cảnh Ngôn mạnh đến đâu cũng không thể nào đánh bại ba người Mạnh Hạ liên hợp.

Năm trăm vạn thần tinh nhất giai đã đưa đến bên miệng sao có thể không ăn?

Quan Trác nhanh chóng quyết định:

- Buồn cười, ta mà không dám? Được, nếu ty trưởng Tào Lâm có hứng như vậy thì Thủy Nguyệt Ti ta sao có thể không chơi cùng.

Tiếp theo là ký tên hiệp nghị, quá trình không chậm trễ bao nhiêu thời gian. Thuận tiện viết ván cược của Cảnh Ngôn và ba người Mạnh Hạ vào luôn.

Thủy Nguyệt Ti và Thanh Mộc Ti cá cược làm nhiều người xem khó hiểu. Họ không nghĩ ra ty trưởng Thanh Mộc Ti Tào Lâm dựa vào cái gì đặt niềm tin vào Cảnh Ngôn lớn như vậy.

Một số người cho rằng Tào Lâm bị nhũn não.

Cảnh Ngôn nhìn ba người đối diện, ngoắc ngón tay, một thanh trường kiếm bảy sắc nằm trong tay:

- Ba vị bắt đầu đi.

Hồng Hà kiếm, thần khí.

Từng đợt dao động uy áp khuếch tán từ Hồng Hà kiếm.

Đám đông lại rộ lên tiếng bàn tán:

- Trường kiếm kia … uy năng mạnh quá!

- Hình như không phải thánh khí.

- Là thần khí! Không ngờ Cảnh Ngôn có một thần khí! Hắn làm sao có thần khí? Hắn chẳng phải là dân bản xứ sao?

- Hắn tự tin như vậy không lẽ là vì thanh thần khí này?

Hồng Hà kiếm của Cảnh Ngôn khó giấu diếm ty trưởng Đệ Nhị Cung, họ đều là cường giả gần Chân Thần.

Quan Trác dùng thần niệm truyền tin cho ba người Mạnh Hạ:

- Cẩn thận chút, vũ khí trong tay Cảnh Ngôn là thần khí!

Uy năng của thần khí rất mạnh.

Ba người Mạnh Hạ biểu tình trầm trọng nhìn chằm chằm Hồng Hà kiếm trong tay Cảnh Ngôn.

Mạnh Hạ ra tay trước:

- Tiểu tử, ăn một đao của ta!

Mạnh Hạ nhích người giơ trường đao chém ra, toàn quá trình chỉ trong nháy mắt.

Bóng người vụt qua, trường đao đã chém tới gần Cảnh Ngôn.

Bỏ ra tiền cược lớn như vậy Mạnh Hạ không muốn dây dưa từ từ với Cảnh Ngôn, vừa ra tay đã bùng nổ thần lực cực hạn. Mạnh Hạ định đánh bại Cảnh Ngôn trong thời gian ngắn, lấy tiền cược một trăm vạn thần tinh vào tay.

Cận Quảng, Trần Anh động tác không chậm, hai người ánh mắt giao nhau rồi cùng lấy vũ khí ra, khống chế lực lượng pháp tắc, thi triển võ học mạnh nhất, họ từ hai bên tấn công Cảnh Ngôn.

Xoẹt!

Hồng Hà kiếm bắn ra kiếm quang bảy sắc.

Từng đợt uy năng mênh mông khuếch tán từng lớp sóng gợn trong không gian. Kiếm quang tràn ngập hơi thở lực lượng pháp tắc thuộc tính hỏa quét ra, kiếm quang bảy sắc cắt mạnh chém hướng Mạnh Hạ.

Phụp!

Kiếm quang bảy sắc tiếp xúc với đao quang của Mạnh Hạ, đao quang bị xé rách.

Đao quang của Mạnh Hạ màu nâu đen, Cảnh Ngôn thi triển kiếm quang bảy sắc. Bảy sắc màu xé rách đao quang nâu đen, hình ảnh rõ ràng dù đứng xa cũng thấy, nên đám đông chú ý tới ngay.

- Uy lực mạnh quá!

- Đây là uy năng của thần khí sao?

- Lợi hại, nếu ta có thần khí thì tốt rồi.

Đa số người xem cho rằng kiếm quang của Cảnh Ngôn có thể xé rách đao quang của Mạnh Hạ vì hắn cầm thần khí trường kiếm. Thật ra chỉ riêng thần khí trường kiếm không thể làm được điều này, trong kiếm quang ẩn chứa thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh, đó mới là sức công kích khủng bố nhất. Nếu chỉ sử dụng thần khí thấp kém Hồng Hà kiếm thì không thể khoảnh khắc xé rách đao quang của Mạnh Hạ được.

Mạnh Hạ rất mạnh, cảnh giới Hư Thần lục tinh, nhưng gã không phải lục tinh bình thường. Thiên tài Võ Đạo như Mạnh Hạ đánh nhau vượt tiểu cảnh giới là chuyện bình thường. Mạnh Hạ hoàn toàn đủ sức đánh một trận với Hư Thần thất tinh bình thường, dù không đánh lại cũng có thể tự bảo vệ mình.

Mạnh Hạ khẽ quát:

- Nguy rồi!

Trường đao thuận thế quét qua.

Một chuỗi đao ảnh nâu đen chồng thành hai tầng đánh ra.

Mạnh Hạ nắm giữ thần thông là thần thông trọng kích, hai tầng đao quang mỗi tầng ẩn chứa công kích bằng đòn đánh mạnh nhất khi gã chưa dùng thần thông. Phẩm cấp của thần thông trọng kích khá mạnh, đệ nhất cảnh có thể chồng lên hai tầng công kích, đệ nhị cảnh chồng ba tầng đao quang tấn công đối thủ.

Nhờ vào thần thông này Mạnh Hạ thậm chí có thể áp chế một ít Hư Thần thất tinh bình thường.

Lúc này Cận Quảng, Trần Anh tấn công Cảnh Ngôn hai bên cũng đã áp sát.

Hết chương 1018.

Chương 1019. Hãnh Diện

Cận Quảng, Trần Anh tuy là cảnh giới Hư Thần ngũ tinh nhưng thi triển công kích cực kỳ sắc bén, cũng nắm giữ thần thông.

Sức chiến đấu của Cận Quảng cao hơn Quát Thập, Trần Anh là thành viên đỉnh cao trong Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung, thủ đoạn cũng không thể coi thường. Hai người phối hợp Mạnh Hạ chia ra hai bên thành thế gọng kiềm kẹp Cảnh Ngôn.

Trong phút chốc Cảnh Ngôn cảm nhận áp lực rõ rệt.

Người Cảnh Ngôn dâng lên ánh sáng, thánh khí phòng ngự kích phát.

Thánh khí phòng ngự cộng thêm Bất Diệt Linh Thể của Cảnh Ngôn, dù có một phần công kích của Cận Quảng, Trần Anh đánh trúng thì hắn cứng rắn chịu được.

Vèo!

Cảnh Ngôn thi triển thân pháp Thiên Không Chi Dực lắc người vụt qua.

Kiếm quang bảy sắc lại chém ra đánh hướng Mạnh Hạ. Trong ba người sức uy hiếp của Mạnh Hạ lớn nhất cho Cảnh Ngôn, đặc biệt gã sử dụng thần thông trọng kích khiến sức công kích vô cùng hung tàn. Nên Cảnh Ngôn chủ yếu tập trung vào Mạnh Hạ.

Làm Mạnh Hạ mất sức chiến đấu trước thì Cận Quảng, Trần Anh không đáng lo.

Ánh mắt Mạnh Hạ sắc bén, lòng thầm thở phào. Có Cận Quảng, Trần Anh phụ trợ giảm bớt áp lực cho Mạnh Hạ nhiều.

- Vì sao Cảnh Ngôn mạnh đến vậy được?

Trước khi đối chiến Mạnh Hạ không ngờ rằng Cảnh Ngôn có thực lực đáng sợ đến thế, gã cảm giác nếu một chọi một rất có thể không đánh lại Cảnh Ngôn.

May mắn phe mình có ba người, Cận Quảng và Trần Anh kiềm chế, Mạnh Hạ có thể ngăn lại uy năng từ kiếm quang của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn và ba người Mạnh Hạ đối chiến làm những người có mặt lộ biểu tình giật mình.

Vốn tưởng Cảnh Ngôn sẽ bị đánh bẹp dí, ai ngờ hắn đánh với ba người Mạnh Hạ mà sức mạnh ngang nhau.

Cảnh Ngôn mạnh quá sức tưởng tượng.

Nhiều ty trưởng biểu tình ngạc nhiên thì thầm giao lưu:

- Hắn là Hư Thần lục tinh?

- Đúng là Hư Thần lục tinh, cảnh giới ngang với Mạnh Hạ. Nhưng hắn dùng vũ khí là thần khí, cộng thêm thần thông cường đại, sức chiến đấu mạnh hơn Mạnh Hạ nhiều.

- Đúng vậy! Nếu không có Trần Anh, Cận Quảng hỗ trợ Mạnh Hạ chưa chắc đánh lại Cảnh Ngôn.

- Thật quá sức tưởng tượng, hắn là dân bản xứ! Ta nghe nói hắn rất trẻ tuổi, còn xa mới đến năm trăm tuổi. Hắn tu luyện kiểu gì?

- Nay xem ra tin đồn có phần thật, nghe nói một số đại nhân vật Cực Đạo Cung đều chú ý Cảnh Ngôn. Lúc trước còn tưởng tin đồn khoa trương, giờ thì …

Đa số ty trưởng chỉ cảm thấy ngạc nhiên, khó tin nhưng Quan Trác Thủy Nguyệt Ti thì mất bình tĩnh.

Quan Trác xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, trong lòng mơ hồ có cảm giác không may.

Nếu Cảnh Ngôn thắng trận chiến này thì Thủy Nguyệt Ti của lão sẽ thua năm trăm vạn thần tinh nhất giai. Tuy Thủy Nguyệt Ti giàu có, nhiều hàng tồn kho nhưng một hơi lấy ra năm trăm vạn thần tinh nhất giai không phải việc nhỏ.

Còn liên quan đến sĩ diện!

Quan Trác căm hận thầm nghĩ:

- Cảnh Ngôn chết tiệt không ngờ là cảnh giới Hư Thần lục tinh, lúc trước hắn không nói một tiếng, thật đáng giận!

Quan Trác cảm thấy mình bị hố.

Trái ngược với Quan Trác là Tào Lâm Thanh Mộc Ti, miệng lão ngoác tận mang tai, mắt tràn đầy vui sướng.

Cảnh Ngôn huynh đệ mạnh quá!

Tuyển chọn tin tưởng Cảnh Ngôn cá cược với Thủy Nguyệt Ti là quyết định đúng đắn, trận chiến chưa phân ra thắng thua nhưng hắn đối mặt ba người liên hợp vẫn không bị yếu thế, miễn hắn giữ cân bằng này tiếp tục đánh nhau, ba người Mạnh Hạ có chút sai lầm là hắn sẽ lấy được chiến thắng.

Tiếp tục đối chiến.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Tới lúc rồi, Mạnh Hạ rất mạnh, uy năng thần thông không tồi. Ưm, chấm dứt đi.

- Thần thông Hư Vô!

Khi Cảnh Ngôn thi triển thần thông Hư Vô, hắn chợt biến mất tại chỗ.

Trong sự ngạc nhiên của đám khán giả Cảnh Ngôn lại xuất hiện, hắn đã đến trước mặt Mạnh Hạ, thoát khỏi phạm vi công kích của Cận Quảng, Trần Anh.

- Cái này …!

Mọi người không kịp phản ứng, bao gồm Mạnh Hạ.

Thấy kiếm quang bảy sắc đến gần trước mặt, Mạnh Hạ lùi nhanh, nhưng gã mau đến đâu cũng không bằng kiếm quang Cảnh Ngôn thi triển ra.

Bùm!

Mạnh Hạ dốc hết sức ngăn cản nhưng vẫn bị đánh bay, thân thể bay ngược trên trời như sao băng ra xa ngàn thước.

Một kiếm đánh bay Mạnh Hạ xong Cảnh Ngôn lại lắc người, khi xuất hiện đã đến gần Trần Anh, Cận Quảng, trường kiếm lại quét ra.

Trần Anh, Cận Quảng thực lực không tệ, mạnh hơn đa số Hư Thần lục tinh nhưng họ kém xa Cảnh Ngôn. Hai người cùng ngăn cản nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài.

Thời gian tĩnh lặng.

Đám đông vây xem ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn, ba người Mạnh Hạ thua quá mau.

Giây trước còn đánh ngang tay, giây sau ba người bị đánh bay như gió thu cuốn lá rụng.

Quá nhanh!

Mới rồi Cảnh Ngôn dùng thủ đoạn gì? Tại sao đột nhiên biến mất rồi đột ngột xuất hiện?

Nhiều ty trưởng Hư Thần cửu tinh cũng xem không hiểu.

- Đó là thuấn di sao?

- Không thể nào! Phải lĩnh ngộ pháp tắc không gian đẳng cấp rất cao mới thuấn di được.

- Cảnh Ngôn không phải Chân Thần làm sao thuấn di?

Mọi người thầm kinh sợ.

Thần thông Hư Vô thi triển khiến tốc độ quá mau, Hư Thần cửu tinh không bắt giữ được bóng dáng Cảnh Ngôn nên bọn họ bản năng cho rằng đó là thuấn di.

Thật ra nếu nơi này có cường giả Chân Thần sẽ bắt giữ được dấu vết thần thông Hư Vô, biết đó không phải thuấn di.

Ba người Mạnh Hạ bị hù sợ, lúc này vẫn chưa hiểu mình thua thế nào. Họ cảm giác Cảnh Ngôn đột nhiên xuất hiện trước mặt, đường kiếm quét qua làm họ không đỡ nổi, rồi người bay đi. Công kích ẩn chứa uy năng khủng bố làm họ thầm sợ hãi.

Bọn họ đứng phía xa không chạy về ngay, mắt thẫn thờ nhìn Cảnh Ngôn. Lần này đấu với Cảnh Ngôn đả kích quá lớn cho họ, ba người là thiên tài đỉnh cao nhưng vì sao yếu ớt như giấy trước mặt Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Ba người đã thua.

Tào Lâm cười phá lên:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn, làm đẹp lắm! Tốt, rất tốt!

Tào Lâm lại nhìn Quan Trác:

- Ty trưởng Quan Trác, xem ra Thủy Nguyệt Ti các ngươi phải tiêu pha.

Tào Lâm cũng không xem hiểu thủ đoạn của Cảnh Ngôn, nhưng không quan trọng, điều quan trọng là hắn đánh bại ba người Mạnh Hạ.

Thanh Mộc Ti hãnh diện!

Hết chương 1019.

Chương 1020. Bốn Trăm Vạn

Nghe Tào Lâm nói, sắc mặt Quan Trác dễ chịu mới lạ.

Đám thành viên Thủy Nguyệt Ti im thin thít, ánh mắt kinh sợ nhìn Cảnh Ngôn. Lúc trước bọn họ khiêu chiến quát mắng thành lập trên cơ sở họ mạnh, giờ ba đệ tử đỉnh cao của Thủy Nguyệt Ti liên hợp lại nhưng bị Cảnh Ngôn Thanh Mộc Ti đánh bại, bọn họ còn mặt mũi nào nói thêm gì nữa?

Thực lực làm vua.

Không có thực lực mà la ó sẽ khiến người khinh thường coi rẻ, như lúc trước họ xem thường Thanh Mộc Ti.

Tào Lâm thấy Quan Trác không nói gì, lão xoa ngón tay nhắc nhở đừng quên tiền cược.

Ty trưởng Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung Quan Trác không thể ăn quỵt, huống chi hai bên có ký tên hiệp nghị.

Quan Trác không cam lòng nghiến răng lấy ra ba trăm vạn thần tinh của ba người Mạnh Hạ ném cho Tào Lâm trước.

Quan Trác bỏ lại một câu rồi xoay người đi:

- Năm trăm vạn thần tinh ta sẽ sai người đưa tới sau!

Tào Lâm hét hướng bóng lưng Quan Trác:

- Đa tạ ty trưởng Quan Trác!

Quan Trác rời đi, đám người Thủy Nguyệt Ti cũng nhanh chóng rút đi, bao gồm Mạnh Hạ, Cận Quảng, Trần Anh.

Vênh váo đến, cụp đuôi đi.

Ty trưởng đứng xa xem cuộc chiến có một số đến chúc mừng Tào Lâm, phần lớn âm thầm rời đi.

Trò chuyện sơ với đám ty trưởng xong Tào Lâm, các thành viên đi vào trang viên Thanh Mộc Ti.

Tào Lâm cười đưa tu di giới chỉ cho Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đây là thần tinh của ngươi. Ba trăm vạn tiền cược thắng cộng thêm tiền cược của ngươi tổng cộng tài nguyên bốn trăm vạn thần tinh nhất giai. Ngươi kiểm kê đi.

Cảnh Ngôn không khách sáo nhận lấy tu di giới chỉ, cất vào, không cần kiểm kê.

Trận chiến này thắng ba trăm vạn thần tinh, trong thời gian ngắn cho Cảnh Ngôn tu luyện.

Tào Lâm cảm khái nói:

- Cảnh Ngôn, thật không ngờ ngươi mạnh như vậy, sức chiến đấu của ngươi đủ sánh bằng Hư Thần thất tinh. Sợ là đa số Hư Thần thất tinh cũng không đánh lại ngươi.

Đây không phải cung duy Cảnh Ngôn mà là sự thật.

Cảnh Ngôn có thực lực như vậy hèn gì vừa đến Đệ Nhị Cung liền yêu cầu được thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung ngay. Tu vi như thế dễ dàng thi đậu thăng cấp Đệ Tam Cung.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Đám người Mạnh Hạ và sư huynh Biên Cân đều rất mạnh, chắc rất dễ thăng cấp Đệ Tam Cung?

Tào Lâm nói:

- Cái đó … thăng cấp Đệ Tam Cung thì không thành vấn đề, nhưng không gấp gáp.

Biên Cân tiếp lời:

- Thật sự không gấp, ta đã qua vạn tuổi, dù tham gia thử thách thăng cấp thì Thanh Mộc Ti chúng ta sẽ không được thưởng nhiều. Mạnh Hạ, Trần Anh cũng vậy, ở lại Đệ Nhị Cung lâu chút sẽ đem đến hiệu quả uy hiếp.

Nghe Biên Cân giải thích Cảnh Ngôn liền hiểu.

Võ giả như Biên Cân vì lớn tuổi có đi thăng cấp Đệ Tam Cung cũng không giúp Thanh Mộc Ti nhận bao nhiêu phần thưởng. Ở lại Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung một thời gian nếu có ti khác muốn khiêu chiến Thanh Mộc Ti sẽ phải đắn đo.

Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung vì giữ lại võ giả như Biên Cân mỗi năm sẽ tặng chút tài nguyên, thiên vị quyền sử dụng Thần Tuyền Điện một chút, Biên Cân vui vẻ nhận đặc quyền.

Lúc này thái độ của đám người Thanh Mộc Ti đối với Cảnh Ngôn hoàn toàn đổi khác.

Một chọi ba còn hạ gục đối phương, Thanh Mộc Ti nở mặt nở mày, sau này ra ngoài thành viên Thanh Mộc Ti đều hãnh diện trước ti khác.

Cảnh Ngôn hỏi:

- À ty trưởng Tào Lâm, ta muốn mua chút tài liệu luyện đan, Thanh Mộc Ti chúng ta có không?

Thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung còn chưa có tin tức, Cảnh Ngôn sẽ phải ở trong Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung một thời gian, có thể vừa tu luyện vừa luyện đan, tăng cao năng lực luyện đan.

Từ khi Cảnh Ngôn đến Thần giới chưa đụng tay vào luyện đan, hắn vẫn chỉ có thể luyện chế ra thần đan cấp thấp. Tuy có Càn Khôn Đan Đạo nhưng năng lực luyện đan cần Cảnh Ngôn tích lũy tiến bộ, không thể xong trong một lần.

Tào Lâm tò mò hỏi:

- Thanh Mộc Ti không tồn kho tài nguyên loại linh thảo, thần thảo nhưng có thể đến Vạn Bảo Điện đổi bằng thần tinh. Cảnh Ngôn huynh đệ muốn luyện đan sao?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Lúc ở thế giới hạ cấp ta là đan sư.

- Cái này dễ!

Tào Lâm hơi nghi ngờ thân phận đan sư của Cảnh Ngôn, với thiên phú như hắn nếu tập trung Võ Đạo thì tương lai thênh thang. Nhưng Tào Lâm không nói ra nói vào gì, người ta ở thế giới hạ cấp đã là đan sư mà tu vi Võ Đạo vẫn hung mãnh như thường.

Tào Lâm kêu một chấp sự tên Viễn Hoa, ra lệnh:

- Chấp sự Viễn Hoa, sau này làm phiền ngươi giúp Cảnh Ngôn huynh đệ đến Vạn Bảo Điện đổi tài liệu.

Viễn Hoa cười đồng ý ngay:

- Không có vấn đề gì, Cảnh Ngôn huynh đệ cần tài liệu gì cứ nói với ta một tiếng.

Chấp sự chỉ là Hư Thần lục tinh, thất tinh, sức chiến đấu của Cảnh Ngôn mạnh hơn họ, giúp hắn đi đổi tài liệu, làm sai vặt không tính mất mặt. Thiên tài như Cảnh Ngôn đã định trước về sau tỏa sáng rực rỡ, bây giờ gần gũi hắn không chừng tương lai sẽ được lợi lớn.

Nên chấp sự Viễn Hoa ước gì có thể làm chút chuyện cho Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn chắp tay hướng Viễn Hoa:

- Vậy làm phiền, ta sẽ trả đủ thần tinh đổi tài liệu.

Ty trưởng Quan Trác Thủy Nguyệt Ti trở về rất nhanh phái người đưa năm trăm vạn thần tinh nhất giai đến Thanh Mộc

Ti, cũng mang về lại hiệp nghị nằm trong tay Tào Lâm.

Đám người Thủy Nguyệt Ti cảm xúc nhục nhã thảo luận chuyện xảy ra hôm nay, mà việc này chẳng liên quan gì Cảnh Ngôn.

Mấy người Mạnh Hạ về Thủy Nguyệt Ti ru rú trong phòng, trong thời gian ngắn họ xấu hổ không dám lộ mặt.

Thời gian tiếp theo Cảnh Ngôn ở trong Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung hết sức yên ả.

Vì có nhiều thần tinh nhất giai nên dù Cảnh Ngôn không tu luyện trong Thần Tuyền Điện vẫn sử dụng Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc thời gian, lĩnh ngộ pháp tắc các loại thuộc tính, đặc biệt là bốn loại thuộc tính kim mộc thủy thổ.

Trong lúc tu luyện Cảnh Ngôn chia ra tinh thần dành cho việc luyện chế đan dược.

Từng lô Bổ Thiên Đan không ngừng được luyện chế ra. Cảnh Ngôn luyện chế Bổ Thiên Đan một lô có ít nhất bảy viên thành đan, ngẫu nhiên viên mãn đủ chín viên. Mớ Bổ Thiên Đan đều có phẩm chất rất tốt.

Cảnh Ngôn không vội luyện chế đan dược cao cấp hơn, năng lực luyện đan không ngừng tích lũy đến trình độ nhất định hắn mới thử luyện chế đan dược cao cấp hơn, khi đó nước chảy thành sông.

Thời gian trôi qua từng ngày, một ngày nọ nửa năm sau.

Cảnh Ngôn nghe giọng ty trưởng Tào Lâm vang ngoài phòng:

- Cảnh Ngôn huynh đệ!

Cảnh Ngôn lập tức đi ra, thấy Tào Lâm cười toe đứng đó. Cảnh Ngôn thầm nghĩ không lẽ đã có tin của Bộ Thử Thách?

Cảnh Ngôn chào hỏi:

- Ty trưởng Tào Lâm!

Hết chương 1020.

Chương 1021. Xếp Hạng bảng Thiên Hoa

Như Cảnh Ngôn suy đoán, hôm nay Tào Lâm lại đây vì Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung đưa tin đến.

Đã xác định thời gian Cảnh Ngôn tham gia thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung là mười ngày sau.

Ty trưởng Tào Lâm được Cảnh Ngôn mời vào phòng, ngồi xuống trò chuyện một lúc mới đứng dậy từ biệt. Sau khi Tào Lâm đi Cảnh Ngôn tiếp tục luyện chế đan dược. Hắn luyện chế ra Bổ Thiên Đan đã nhiều cỡ vạn viên.

Nếu Cảnh Ngôn lo luyện chế Bổ Thiên Đan kiếm thần tinh thì tốc độ không chậm chút nào. Một vạn viên Bổ Thiên Đan tiêu hao tài liệu giá trị cỡ mười vạn thần tinh, bán một vạn viên Bổ Thiên Đan thu về trăm vạn thần tinh nhất giai.

Kiếm lời tăng gấp mười lần.

Đương nhiên Thần Đan Sư thông thường sẽ không làm được điều này, Thần Đan Sư bình thường một lô Bổ Thiên Đan không thể thành đan nhiều như thế, còn có tình huống luyện chế thất bại.

Mười ngày sau Cảnh Ngôn cùng ty trưởng Tào Lâm đi tới Bộ Thử Thách Đệ Nhị Cung, chuẩn bị thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung.

Lưu trình thử thách giống lần thi lên Đệ Nhị Cung ở Đệ Nhất Cung, nói khác là trong cuộc thi này sử dụng khôi lỗi máy móc lực lượng đến đẳng cấp Hư Thần thất tinh.

Nhưng Cảnh Ngôn không chút áp lực.

Cảnh Ngôn biểu hiện trong thử thách không vợt sự mong đợi của đám người Tào Lâm. Vì Cảnh Ngôn tham gia thử thách thăng cấp nên bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung, bộ trưởng Bộ Nhân Sự cũng đích thân đến.

Cấp bậc bộ trưởng Đệ Tam Cung hết sức khách sáo với Cảnh Ngôn. Đảm nhiệm bộ trưởng Bộ Thử Thách, Bộ Nhân Sự Đệ Tam Cung là cường giả Chân Thần, dù vậy họ không lên mặt kênh kiệu. Vì họ biết với năng lực của Cảnh Ngôn nếu không có gì ngoài ý muốn trong vạn năm sẽ thăng cấp Chân Thần.

Chân Thần chưa đến một vạn tuổi, tưởng tượng đã thấy kinh khủng. Nguyên Lưu Ly Thần Vực thiên tài như vậy đều là đỉnh cao nhất, vạn năm khó ra một người.

Bọn họ không có gút mắt ích lợi, thù hận gì với Cảnh Ngôn, càng không ngốc ăn no rửng mỡ đi chọc vào hắn.

Thử thách xong Cảnh Ngôn từ biệt đám người ty trưởng Tào Lâm, đi theo nhóm bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung qua điểm truyền tống vào Đệ Tam Cung.

Trên đường đi bộ trưởng Đệ Tam Cung thân thiết nói chuyện với Cảnh Ngôn.

Bộ trưởng cười nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có biết hiện giờ mình xếp hạng mấy trên bảng Thiên Hoa không?

Cảnh Ngôn lắc đầu, hắn không chú ý tới bảng Thiên Hoa.

Bộ trưởng tán thán nói:

- Thứ hạng của ngươi đã vào tốp một trăm, đang ở hạng chín mươi chín. Trong chín mươi chín ti Đệ Tam Cung Lạc Cửu Thần Cung chúng ta không có nhiều võ giả xếp đằng

trước ngươi. Hơn nữa ngươi chưa tới hai trăm tuổi, còn thời gian rất nhiều. Miễn không vượt qua năm ngàn tuổi thì ngươi sẽ luôn ở trên bảng Thiên Hoa, tưởng tượng đi, lúc ngươi sắp năm ngàn tuổi sẽ đến thứ bậc thế nào? Nếu không ra ngoài ý muốn ngươi có cơ hội lên đỉnh.

Lên đỉnh tức là xếp hạng nhất, vinh dự rất ghê gớm. Mỗi võ giả lên đỉnh bảng Thiên Hoa đều nổi tiếng vang dội Lưu Ly Thần Vực.

Cảnh Ngôn không quá để bụng. Thứ hạng bảng Thiên Hoa không có thưởng vật chất, nếu được thì Cảnh Ngôn không mong lên bảng. Nhưng Cảnh Ngôn không có quyền quyết định, Lạc Cửu Thần Cung cũng không có quyền đó.

Phụ trách bảng Thiên Hoa là một thế lực tên Thiên Hoa Lâu, thành viên không nhiều nhưng lâu chủ là nhân vật ngang ngửa cung chủ Lạc Cửu Thần Cung. Cường giả như vậy không sợ bốn thần cung.

Tóm lại Thiên Hoa Lâu vô cùng siêu nhiên trong Lưu Ly Thần Vực.

Khi nói chuyện mọi người cùng đến Bộ Nhân Sự Đệ Tam Cung, thay đổi lệnh bài thân phận này kia.

Làm xong lưu trình Cảnh Ngôn chính thức là thành viên Đệ Tam Cung.

Thành viên Đệ Tam Cung dù không vào chín mươi chín ti thì mỗi năm được thưởng tài nguyên cơ bản nhiều đến mười vạn thần tinh nhất giai, mười năm là trăm vạn. Tất nhiên thành viên Đệ Tam Cung kém nhất là Hư Thần ngũ tinh, trong Đệ Tam Cung có nhiều Hư Thần cao cấp, đặc biệt chín mươi chín ti có cả đệ tử cảnh giới Hư Thần bát tinh.

Cảnh Ngôn đi theo bộ trưởng Bộ Thử Thách từ Bộ Nhân Sự đến Bộ Thử Thách.

Trước cửa Bộ Thử Thách vây quanh nhiều ty trưởng các ti, bọn họ chỉ trỏ bàn tán về hắn.

- Người đó là Cảnh Ngôn?

- Đúng rồi, hắn là Cảnh Ngôn, ta từng xem hình ảnh về hắn.

Vào tử đệ lập hồ sơ tư liệu thân phận xong bộ trưởng Bộ Thử Thách kéo Cảnh Ngôn ngồi xuống trò chuyện một lúc, sau đó hắn từ biệt đi ra Bộ Thử Thách.

Cảnh Ngôn biết đám ty trưởng ở bên ngoài có nhiều người muốn chiêu nạp mình.

Cảnh Ngôn đi ra Bộ Thử Thách, đám ty trưởng không xúm lại ngay, họ đứng xa nhìn.

Chỉ có một người chậm rãi đến trước mặt Cảnh Ngôn.

Người này mỉm cười hỏi Cảnh Ngôn:

- Ngươi là Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn đánh giá người này, hỏi:

- Ta là Cảnh Ngôn, xin hỏi người là …?

Người này thực lực rất khủng bố, Cảnh Ngôn có tâm pháp Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vậy mà không nhìn thấu cảnh giới Võ Đạo của cười tủm tỉm. Tức là vị này là cường giả Chân Thần, không yếu hơn bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung.

- Ta là chấp sự tổng ti Chân Ngôn Ti Sở Quan Cử.

Người đi tới bắt chuyện với Cảnh Ngôn là chấp sự tổng ti Chân Ngôn Ti Sở Quan Cử.

Mới trước đó Sở Quan Cử đuổi ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung Lê Nhạc đi đào khoáng, trở về tổng ti Chân Ngôn Ti Đệ Bát Cung luôn chú ý đến Cảnh Ngôn.

Khi Sở Quan Cử nghe nói Cảnh Ngôn một chọi ba đánh bại đám người Mạnh Hạ Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung thì càng xem trọng hắn. Bởi vậy Cảnh Ngôn thi đậu thử thách thăng cấp đến Đệ Tam Cung là lão cũng tự mình tới đây.

Cảnh Ngôn vội chắp tay chào:

- Kính chào chấp sự Sở Quan Cử!

Sở Quan Cử thấy Cảnh Ngôn cung kính với mình thì cười càng tươi, gật đầu.

Sở Quan Cử mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn, ta biết ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung Lê Nhạc có chút xích mích với ngươi, nhưng Lê Nhạc không thể đại biểu Chân Ngôn Ti. Vì chuyện này Lê Nhạc đã không đảm nhiệm ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Nhất Cung nữa, đi mạch khoáng đào khoáng rồi.

Sở Quan Cử đang cố làm thân.

Cảnh Ngôn nhìn ra được, hắn hơi cau mày.

Sở Quan Cử nói thêm:

- Cảnh Ngôn, ta hy vọng ngươi đừng vì một Lê Nhạc mà sinh ra cảm xúc bất mãn với Chân Ngôn Ti.

Cảnh Ngôn nói:

- Chấp sự Sở Quan Cử quá lời, ta không để bụng chuyện xảy ra trong Đệ Nhất Cung, nếu chấp sự không nhắc thì ta đã quên.

Cảnh Ngôn nói thật lòng, hắn không ghi hận chuyện xảy ra trong Đệ Nhất Cung.

Sở Quan Cử gật đầu nói:

- Vậy thì tốt. Cảnh Ngôn, ta nói thẳng đi, ta đến Đệ Tam Cung tìm ngươi một là vì đại biểu Chân Ngôn Ti xin lỗi ngươi,

hai là hy vọng ngươi sẽ vào Chân Ngôn Ti Đệ Tam Cung.

Sở Quan Cử không muốn quanh co, thân phận như lão tự mình ra mặt chiêu nạp Cảnh Ngôn không cần thiết thăm dò lòng vòng làm gì.

Hết chương 1021.

Chương 1022. Tu Luyện Thần Tuyền Điện Một Năm

Cảnh Ngôn đã káh nổi tiếng trong Lạc Cửu Thần Cung, nhưng hắn chỉ mới thăng cấp Đệ Tam Cung, dù có tiềm lực vô hạn thì đó vẻn vẹn là tiềm lực, trên đường tu luyện còn nhiều lạch trời chờ hắn vượt qua.

Nếu xảy ra bất trắc gì rất có thể hắn sẽ chết yểu.

Nên chấp sự tổng ti Chân Ngôn Ti Sở Quan Cử đích thân ra mặt mời, mặt mũi như thế đã rất lớn. Vừa thấy mặt Sở Quan Cử đã biểu đạt xin lỗi Cảnh Ngôn, tạm không nói bên trong có bao nhiêu chân thành nhưng ít ra có bộ dáng.

Sở Quan Cử chưa chắc chân thành xin lỗi, nếu muốn xin lỗi cần gì đợi đến khi Cảnh Ngôn thăng cấp Đệ Tam Cung chọn vào các ti Đệ Tam Cung?

Khi Cảnh Ngôn ở Đệ Nhị Cung không lẽ Sở Quan Cử không thể tìm ra vị trí trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Nhị Cung?

Từ phút Sở Quan Cử báo ra thân phận là Cảnh Ngôn biết ý đồ lão tìm mình, quả nhiên lão nói ra hy vọng hắn tham gia Chân Ngôn Ti Đệ Tam Cung.

Thấy Cảnh Ngôn do dự, Sở Quan Cử hơi nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn, tuy Chân Ngôn Ti ta không bằng Thủy Nguyệt Ti nhưng nói cầu thị vẫn mạnh hơn Thanh Mộc Ti nhiều. Ngươi tham gia Chân Ngôn Ti sẽ được ích lợi càng lớn, ngươi bây giờ là Hư Thần lục tinh, đường còn dài, sẽ gặp nhiều chông gai. Có lẽ ngươi chưa biết, ty trưởng tổng ti Chân Ngôn Ti đại nhân đặc biệt chú ý đến ngươi.

Bản thân Sở Quan Cử không thích Cảnh Ngôn, tại hắn làm hại lão bị Diệp Cầm tổng ty trưởng mắng trước mặt công chúng.

Sở Quan Cử từ tổng ti Chân Ngôn Ti Đệ Bát Cung đi xuống Đệ Tam Cung gặp Cảnh Ngôn là làm chuyện hạ thân phận, vì lôi kéo hắn còn phải đại biểu Chân Ngôn Ti xin lỗi.

Cảnh Ngôn có thiên phú cao thật, nhưng nếu không vì tổng ty trưởng thì Sở Quan Cử còn lâu mới làm chuyện này.

Sở Quan Cử nói mấy câu trên với Cảnh Ngôn cố gắng bày ra sự kiên nhẫn, nhưng hắn sâu sắc phát hiện cảm xúc lão che giấu.

Trong lòng Cảnh Ngôn không phân vân quá nhiều, hắn trả lời ngay:

- Đa tạ chấp sự Sở Quan Cử nâng đỡ, nhưng khi ở Đệ Nhất Cung ta đã tham gia Thanh Mộc Ti, trong Đệ Nhị Cung vẫn vào Thanh Mộc Ti, khi đến Đệ Tam Cung ta không muốn thay đổi điều gì.

Cảnh Ngôn nói chuyện khách sáo, biểu tình cung kính, nói sao thì người trước mặt là cường giả đẳng cấp Chân Thần.

Nghe Cảnh Ngôn nói mắt Sở Quan Cử lóe tia sáng lạnh, lão chỉ hỏi:

- Cảnh Ngôn, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?

Không lẽ kêu chấp sự tổng ti như lão quỳ xuống cầu xn Cảnh Ngôn tham gia Chân Ngôn Ti sao?

Cảnh Ngôn gật đầu kiên quyết nói:

- Đúng vậy, ta đã suy nghĩ kỹ, một lần nữa cảm tạ chấp sự Sở Quan Cử dày yêu.

Sở Quan Cử chỉ nói một chữ rồi bay đi:

- Tốt!

Sở Quan Cử đi rồi ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung Thuần Tân liền đến gần Cảnh Ngôn.

Ty trưởng khác hứng thú rã rời.

Bọn họ đã nghe Cảnh Ngôn và Sở Quan Cử đối thoại, hắn tỏ rõ trong Đệ Tam Cung vẫn vào Thanh Mộc Ti, bọn họ còn nói gì được? Sở Quan Cử mời còn bị từ chối, đám ty trưởng Đệ Tam Cung mặt mũi lớn hơn Sở Quan Cử được sao?

Vẻ mặt Thuần Tân hiền hòa nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, ta là ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung Thuần Tân, ta đã nghe những gì ngươi nói. Giờ chúng ta đi xem trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung đi?

Trong giọng nói chất chứa kích động sục sôi.

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Nhờ ty trưởng Thuần Tân dẫn đường.

Hai người nhanh chóng đến trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung.

Trong nghị sự đường.

Thuần Tân cười nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, tên tuổi của ngươi như sấm bên tai ta.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu nói:

- Ty trưởng Thuần Tân khách sáo rồi.

Thuần Tân nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ đừng khiêm tốn, chúng ta có mắt đều thấy thực lực của ngươi. Nói thật là ngươi chọn Thanh Mộc Ti là vinh hạnh của Thanh Mộc Ti. Ta không vòng vo,

giờ nói phần thưởng Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung sắp cho Cảnh Ngôn huynh đệ đi. Một trăm vạn thần tinh nhất giai, ngoài ra mỗi năm Cảnh Ngôn huynh đệ có thể vào Thần Tuyền Điện tu luyện một tháng.

Cảnh Ngôn bây giờ là Hư Thần lục tinh, trong Đệ Nhất Cung, Đệ Nhị Cung khi hắn tham gia Thanh Mộc Ti liền báo danh thử thách thăng cấp cung tiếp theo.

Nhưng Đệ Tam Cung thăng cấp Đệ Tứ Cung cần thỏa mãn một điều kiện cơ bản là Hư Thần thất tinh.

Cảnh Ngôn mới chỉ là Hư Thần lục tinh, muốn đến Hư Thần thất tinh nhanh chóng là không thể. Thuần Tân tự nhiên cho rằng Cảnh Ngôn sẽ ở trong Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung một thời gian dài. Mỗi năm cho Cảnh Ngôn vào Thần Tuyền Điện tu luyện một tháng tuyệt đối không ít, Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung mới có hai tòa Thần Tuyền Điện.

Mấy vị chấp sự không phản đối đề nghị của ty trưởng Thuần Tân, trước đó họ đã bàn bạc phần thưởng, đặc quyền của Cảnh Ngôn chọn Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, thấy đám người Thuần Tân nhìn mình hắn cười nói:

- Ty trưởng Thuần Tân, có thể sửa đổi quyền sử dụng Thần Tuyền Điện một chút không?

Đám người Thuần Tân con ngươi co rút.

Mỗi năm dùng Thần Tuyền Điện một tháng là đã rất ưu đãi, dù Cảnh Ngôn tham gia Thủy Nguyệt Ti mạnh nhất thì đặc quyền dùng Thần Tuyền Điện sẽ không tốt hơn Thanh Mộc Ti cho hắn.

Thanh Mộc Ti đưa ra điều kiện như vậy mà Cảnh Ngôn chưa vừa lòng?

Trong nghị sự đường đã có người thầm bất mãn Cảnh Ngôn.

Thực lực của nhà ngươi mạnh thật, thiên phú rất cao nhưng không thể chỉ cho ngươi dùng Thần Tuyền Điện đi? Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung có mấy trăm thành viên mà chỉ có hai Thần Tuyền Điện, nhà ngươi còn muốn sao nữa?

Không đợi Thuần Tân nói chuyện Cảnh Ngôn đã tiếp lời:

- Ty trưởng Thuần Tân, ý của ta là có thể cho ta một lần dùng Thần Tuyền Điện suốt một năm không? Ta chỉ dùng một năm, sau này dù ta ở Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung bao lâu cũng sẽ không dùng nó nữa.

Thuần Tân kinh ngạc nói:

- A? Cái này … Cảnh Ngôn huynh đệ có chắc muốn làm như vậy? Ngươi là Hư Thần lục tinh,sau này rất có thể sẽ ở lại Đệ Tam Cung lâu, có thể mấy chục năm đến trăm năm.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta biết điều đó, cũng đã suy xét rồi.

Thuần Tân trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đồng ý:

- Nếu Cảnh Ngôn huynh đệ kiên trì thì Thanh Mộc Ti gã đành thỏa mãn.

Với võ giả Đệ Tam Cung một năm không dài, võ giả ở Đệ Tam Cung 1tlkém nhất là Hư Thần ngũ tinh, trong khi tu luyện bế quan một lần qua một năm.

Cảnh Ngôn vội cảm ơn:

- Vậy thì đa tạ ty trưởng Thuần Tân và các vị chấp sự.

Cảnh Ngôn có yêu cầu này vì lý do riêng, liên tục dùng Thần Tuyền Điện một năm xác suất thăng cấp Hư Thần thất tinh càng lớn.

Hết chương 1022.

Chương 1023. Thăng Cấp Hư Thần Tahát Tinh

Cảnh Ngôn bá chiếm một tòa Thần Tuyền Điện trong một năm, đệ tử Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung chắc chắn có người không vừa lòng. Nhưng Cảnh Ngôn không cần băn khoăn nhiều, có ty trưởng Thuần Tân và chấp sự giải quyết.

Cảnh Ngôn chuẩn bị trong gần hai ngày rồi vào Thần Tuyền Điện Thanh Mộc Ti thiên địa tu luyện.

Ma La Thì Quang Tháp vận chuyển từng giây từng phút.

Tiêu hao thần tinh?

Cảnh Ngôn có mấy trăm vạn thần tinh nhất giai.

Trước khi vào Thần Tuyền Điện Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung thì Cảnh Ngôn cố ý tìm ty trưởng Thuần Tân đổi hai mươi thần tinh nhị giai, một ngàn pháp tắc kết tinh, tốn hết ba trăm vạn thần tinh nhất giai.

Giờ Cảnh Ngôn dùng thần tinh nhất giai tu luyện đã không thích hợp.

Một khối thần tinh nhị giai bằng mười khối thần tinh nhất giai. Không phải nói năng lượng trong thần tinh nhị giai bằng mười thần tinh nhất giai. Thật ra năng lượng trong thần tinh nhị giai chỉ khoảng bốn, năm khối thần tinh nhất giai. Đối với võ giả cảnh giới thấp thì dùng thần tinh nhất giai có lợi hơn nhiều.

Nhưng Cảnh Ngôn sắp đột phá Hư Thần thất tinh, thần lực của hắn vốn hùng hồn, hấp thu thần tinh nhất giai cứ cảm giác

không sảng khoái.

Cảnh Ngôn có thử cho Ma La Thì Quang Tháp hấp thu năng lượng thần tinh nhị giai vận chuyển, qua phán đoán Ma La Thì Quang Tháp dù dùng năng lượng thần tinh nhị giai thì không thay đổi tốc độ thời gian chảy quá nhiều. Dù thần tinh nhất giai là tăng tốc gấp mười lần, dùng thần tinh nhị giai miễn cưỡng lên gấp mười một lần.

Nếu vậy sử dụng thần tinh nhị giai rất lỗ, sau khi so sánh Cảnh Ngôn vẫn cho Ma La Thì Quang Tháp hấp thu năng lượng thần tinh nhất giai để vận chuyển.

Cảnh Ngôn vào Thần Tuyền Điện nửa năm sau, có Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc thời gian tương đương hắn tu luyện sáu năm.

Cảnh Ngôn lại dùng Hỏa Chi Bản Nguyên.

Số lượng pháp tắc Cảnh Ngôn lĩnh ngộ đã hơn hai mươi vạn, có một nửa là hỏa thuộc tính, nửa khác là bốn loại thuộc tính. Cảnh Ngôn cảm giác có thể dùng Hỏa Chi Bản Nguyên tăng tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc thuộc tính hỏa rồi.

Vừa dùng Hỏa Chi Bản Nguyên quả nhiên tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cảnh giới của Cảnh Ngôn lên cao, hiệu quả Hỏa Chi Bản Nguyên càng rõ ràng. Ba tháng ngắn ngủi tức là tu luyện nửa năm trong Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc thời gian, Cảnh Ngôn nắm giữ pháp tắc nhiều đến ba mươi vạn.

Lúc này Cảnh Ngôn thuận lợi thăng cấp Hư Thần thất tinh, đột phá bình chướng mà Hư Thần bình thường có lẽ cả đời không thể vượt qua.

Từ tam tinh đến tứ tinh, từ lục tinh đến thất tinh rất khó vượt qua.

Khi bước vào Hư Thần thất tinh là có thể tu luyện chậm lại, miễn có đủ tài nguyên, không chết đột ngột sớm muộn gì sẽ vào Hư Thần cửu tinh, sau đó không ngừng tích lũy tiến hướng Chân Thần.

Hư Thần đến Chân Thần mới là lạch trời thật sự.

Ví dụ ty trưởng chín mươi chín ti Đệ Tam Cung không phải rặt một màu Chân Thần, có võ giả Hư Thần cửu tinh, nhưng mạnh hơn ty trưởng Hư Thần cửu tinh ở Đệ Nhị Cung một chút.

Giữa các Hư Thần cửu tinh có cách biệt rất lớn, có cấp thấp, có đỉnh cao, có chỉ cách Chân Thần nửa bước.

Sau khi thành công thăng cấp Hư Thần thất tinh, Cảnh Ngôn thở phào một hơi. Cảnh Ngôn có thể tu luyện trong Thần Tuyền Điện ba tháng nữa, sau đó sẽ bị truyền tống đi. Cảnh Ngôn cần nhờ ty trưởng Thuần Tân xin thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Ba tháng vừa lúc ổn định cảnh giới Hư Thần thất tinh.

Nhiều thần tinh nhị giai, các loại tài nguyên Bổ Thiên Đan, pháp tắc kết tinh không ngừng bị Cảnh Ngôn nuốt, thần lực trong linh thạch điên cuồng khuếch trương.

Cảnh Ngôn cảm giác rõ rệt Hư Thần thất tinh và Hư Thần lục tinh khác biệt rất lớn, thực lực tăng lên nhiều.

Hèn gì Hư Thần lục tinh đỉnh cao như đám người Mạnh Hạ nắm giữ thần thông đụng phải Hư Thần thất tinh thì chỉ có thể áp chế chứ khó đánh chết.

Cũng đúng, Hư Thần thất tinh là Hư Thần cao cấp, Hư Thần lục tinh là Hư Thần trung cấp.

Hư Thần thất tinh chờ lâu chút, có kinh nghiệm chút, thêm cây to dựa lưng là có thể đi Đệ Nhất Cung xin làm ty trưởng.

Ba tháng cuối cùng qua trong chớp mắt.

Cảnh Ngôn cảm ứng thần lực trong Tử Phủ, lại kiểm kê tiêu hao trong mười năm tăng tốc thời gian.

Cảnh Ngôn bị rung động:

- Chậc chậc, tiêu hao thật khủng bố.

Hai mươi vạn thần tinh nhị giai gần hết, pháp tắc kết tinh không còn bao nhiêu. Đã dùng hơn năm ngàn viên Bổ Thiên Đan, may mắn Cảnh Ngôn luyện chế hơn một vạn viên nên còn sáu ngàn mấy gần bảy ngàn viên.

Cảnh Ngôn híp mắt thầm nghĩ:

- Quá kinh người! Mới thăng cấp Hư Thần thất tinh đã như vậy, từ Hư Thần cửu tinh lên Chân Thần sẽ hao bao nhiêu nữa? Không được, phải cố gắng tích góp, kẹt lắm thì nhờ vào năng lực đan đạo kiếm thần tinh. Nhưng Bổ Thiên Đan cấp thấp lợi nhuận không lớn, ta phải chuẩn bị luyện chế đan dược cao cấp hơn.

Bổ Thiên Đan cấp thấp không đem đến bao nhiêu lợi nhuận, một vạn viên Bổ Thiên Đan mới bằng trăm vạn thần tinh nhất giai.

Muốn điên cuồng tích góp tài nguyên phải đặt mục tiêu vào đan dược cao cấp hơn, ví dụ như Tử Hoa Đan.

Hiệu quả của Tử Hoa Đan giống Bổ Thiên Đan, nhưng Tử Hoa Đan ẩn chứa năng lượng hơn Bổ Thiên Đan nhiều. Một viên Tử Hoa Đan giá trị cao hơn Bổ Thiên Đan gấp trăm lần, chỉ một viên đã bằng một vạn thần tinh nhất giai.

Với năng lực luyện đan từ Càn Khôn Đan Đạo, Cảnh Ngôn chỉ cần quen cách luyện chế Tử Hoa Đan thì một lô dư sức có bảy viên trở lên thành đan, lợi nhuận rất kinh khủng. Một vạn viên Tử Hoa Đan giá một ức thần tinh nhất giai.

Đương nhiên luyện chế Tử Hoa Đan vô cùng khó khăn, trong Thần giới người luyện chế ra nó phải là Thần Đan Sư trung cấp. Địa vị của Thần Đan Sư trong Lạc Cửu Thần Cung cao hơn Chân Thần bình thường nhiều, dù tu vi Võ Đạo chỉ là Hư Thần cấp thấp miễn năng lực luyện đan mạnh sẽ được tôn trọng.

Tổng ty trưởng chín mươi chín ti đều kính trọng Thần Đan Sư trung cấp ba phần, không dễ đắc tội.

Vèo!

Cảnh Ngôn bị truyền tống ra Thần Tuyền Điện, thời gian tu luyện của hắn đã đến.

Một số đệ tử Thanh Mộc Ti thấy Cảnh Ngôn ra khỏi Thần Tuyền Điện đều lộ vẻ mặt khó chịu nói:

- Đi ra!

- Rốt cuộc đi ra!

- Tên này chiếm Thần Tuyền Điện một năm làm chúng ta chờ dài cổ.

- …

Nhiều người bực tức Cảnh Ngôn, họ cho rằng hắn cướp cơ hội dùng Thần Tuyền Điện của mình.

Trong Đệ Nhất Cung, Đệ Nhị Cung còn đỡ chút, vì Cảnh Ngôn đủ mạnh có thể xin thử thách thăng cấp ngay, thi đậu là đem đến lợi lớn cho Thanh Mộc Ti. Nhưng trong Đệ Tam Cung quỷ biết Cảnh Ngôn mất bao lâu mới thành công thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Hết chương 1023.

Chương 1024. Ngươi Nói Cái Gì?

Điều kiện cơ bản thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung cần cảnh giới của võ giả là Hư Thần thất tinh, chỉ một điều kiện này là đã cản chân bao nhiêu người.

Trong Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung đa số là Hư Thần ngũ tinh, lục tinh, những người này ở trong Đệ Tam Cung mấy vạn năm, biết muốn bước vào đẳng cấp Hư Thần thất tinh quá khó khăn.

Dù Cảnh Ngôn có thiên phú không gì sánh bằng nhưng muốn vào cảnh giới Hư Thần thất tinh không dễ dàng. Có lẽ người này ở trong Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung mấy trăm năm, ngàn năm, khi đó dù hắn thành công thăng cấp Đệ Tứ Cung hì sẽ mang đến bao nhiêu ích lợi cho Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung? Hơn nữa dù mang đến chút lợi cho Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung nhưng chưa chắc bọn họ cũng được chia phần.

Đám người này không nói lớn tiếng nhưng Cảnh Ngôn nghe rõ, khóe môi cong lên, hắn không để bụng những lời bàn tán ra vào.

Cảnh Ngôn đi thẳng tới chỗ ty trưởng Thuần Tân cư ngụ.

Thuần Tân thấy Cảnh Ngôn đi vào thì hơi bất ngờ:

- Cảnh Ngôn huynh đệ?

Cảnh Ngôn chắp tay:

- Ty trưởng Thuần Tân.

Thuần Tân khách sáo hỏi:

- Ha ha, Cảnh Ngôn huynh đệ ra khỏi Thần Tuyền Điện? Cảm giác thế nào?

Cảnh Ngôn cười trả lời:

- Thần Tuyền Điện xứng là thánh địa tu luyện, được tu luyện liên tục một năm trong đó ta cảm giác mình tiến bộ rất lớn.

Vẻ mặt Thuần Tân bất đắc dĩ nói:

- Tất nhiên rồi, võ giả bình thường vào Thần Tuyền Điện tu luyện thì tốc độ tiến bộ cũng tăng rất nhanh, càng đừng nói võ giả thiên phú kinh người như Cảnh Ngôn huynh đệ. Nhưng Cảnh Ngôn huynh đệ tu luyện trong Thần Tuyền Điện tròn một năm thì thời gian tiếp theo không thể lại vào nữa.

Khi nói chuyện Thuần Tân quan sát biểu tình của Cảnh Ngôn, muốn xem hắn có hối hận quyết định trước kia không. lúc đó Cảnh Ngôn nói muốn tu luyện suốt một năm trong Thần Tuyền Điện, sau đó sẽ không vào Thần Tuyền Điện Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung tu luyện nữa.

Cảnh Ngôn cười nhìn Thuần Tân:

- Ừm, ta không thể vào Thần Tuyền Điện Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung nữa. Làm phiền ty trưởng Thuần Tân đi Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung báo danh thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung giùm ta.

Cảnh Ngôn vừa ra Thần Tuyền Điện liền đến gặp ty trưởng Thuần Tân vì muốn nhờ báo danh giùm.

Con ngươi Thuần Tân nở to:

- Ngươi nói cái gì?

Thuần Tân nghe Cảnh Ngôn nói câu này bản năng gật đầu sau đó phản ứng lại.

Báo danh tham gia thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung?

Thuần Tân bị Cảnh Ngôn hù sợ.

Thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung điều kiện cơ bản là Hư Thần thất tinh, nếu cảnh giới Võ Đạo không đến Hư Thần thất tinh thì dù võ giả có thực lực đánh bại một số Hư Thần thất tinh cũng không cho phép thi.

Cỡ như Mạnh Hạ ở Thủy Nguyệt Ti Đệ Nhị Cung có thể áp chế Hư Thần thất tinh bình thường, nhưng nếu gã đến Đệ Tam Cung cũng không được phép thi thăng cấp Đệ Tứ Cung. Cảnh giới Hư Thần thất tinh là điều kiện cứng nhắc được thi lên Đệ Tứ Cung.

Thuần Tân cố gắng khuyên nhủ Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, có lẽ ngươi không rõ ràng điều kiện cho võ giả từ Đệ Tam Cung thăng cấp Đệ Tứ Cung. Thực lực của ngươi rất mạnh, nhiều Hư Thần thất tinh có lẽ không đánh lại ngươi, nhưng muốn báo danh thi thăng cấp Đệ Tứ Cung thì cảnh giới võ giả bắt buộc phải là Hư Thần thất tinh hoặc cao hơn. Cảnh Ngôn huynh đệ, chuyện này không gấp gáp được, với năng lực thiên phú của ngươi tương lai không khó thăng cấp Hư Thần thất tinh, sẽ không lâu.

Cảnh Ngôn bật cười.

Thuần Tân nhíu mày hỏi:

- Tại sao Cảnh Ngôn huynh đệ cười?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ty trưởng Thuần Tân, ta đã đến cảnh giới Hư Thần thất tinh nếu không thì sao làm phiền ty trưởng đi xin thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung giùm?

Thuần Tân lần thứ hai la hoảng:

- A? Ngươi nói gì?

Lần đầu tiên Thuần Tân trợn to mắt, lần này mặt đỏ rần, hơi thở nặng nề. Thuần Tân bản năng thả thần hồn cảm ứng cảnh giới của Cảnh Ngôn, nhưng với năng lực của lão tất nhiên không thể điều tra chính xác.

Điều tra thất bại, rất nhanh Thuần Tân tỉnh táo lại.

Thuần Tân vừa nghe Cảnh Ngôn nói đã là Hư Thần thất tinh phản ứng đầu tiên là không thể tin, nhưng ngẫm lại lý trí nói cho lão hắn tuyệt đối không nói dối. Võ giả tham gia thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung sẽ trải qua Bộ Thử Thách kiểm tra, nếu cảnh giới không đúng liền bị phát hiện, hậu quả rất nghiêm trọng.

Thuần Tân biết Cảnh Ngôn không thể nào nói dối, nhưng hắn biến thành Hư Thần thất tinh từ bao giờ?

Cảnh Ngôn nói:

- Lần này tu luyện trong Thần Tuyền Điện một năm may mắn đột phá cảnh giới nên mới thỏa mãn điều kiện.

Thuần Tân nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Đột phá cảnh giới trong Thần Tuyền Điện?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Thuần Tân giải thích:

- Nếu cảnh giới của ngươi đã thỏa mãn điều kiện thử thách thăng cấp thì dễ xin. Chútn ữa ta sẽ đi Bộ Thử Thách báo tên của ngươi lên, nhưng từ lúc xin đến xác định thời gian thử thách thăng cấp cần chuẩn bị một lcú, có lẽ từ một đến hai năm. Trong thời gian này Cảnh Ngôn huynh đệ hãy chờ trong Thanh Mộc Ti chúng ta đi.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ừ, ta biết, không có vấn đề.

Trong thời gian chờ bắt đầu thử thách thăng cấp Cảnh Ngôn có thể luyện chế đan dược, luyện ra mớ thần đan trung cấp như Tử Hoa Đan, cũng có thể tu luyện tiếp, lĩnh ngộ pháp tắc bốn loại thuộc tính kim mộc thủy thổ.

Cảnh Ngôn từ biệt, Thuần Tân tiễn hắn ra tận cửa. Thuần Tân nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn khuất xa, lắc đầu than dài.

Thuần Tân đứng trước cửa cảm khái thật lâu:

- Người với người không thể so sánh, Cảnh Ngôn huynh đệ chưa đến hai trăm tuổi, thời gian tu luyện chưa đầy hai trăm năm mà là Hư Thần thất tinh rồi. Nhớ hồi ta hai trăm tuổi còn chưa đến Hư Thần nhất tinh. Ghê gớm hơn là sức chiến đấu của Cảnh Ngôn huynh đệ, cảnh giới Hư Thần thất tinh nhưng e rằng có thể đấu với Hư Thần bát tinh, thậm chí đối kháng cửu tinh đi?

Thuần Tân đi ra ngoài.

Một chấp sự Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung thấy Thuần Tân đi hướng cửa trang viên thì cười hỏi:

- Ty trưởng đại nhân định ra ngoài?

Thuần Tân gật đầu, tâm tình vui vẻ:

- Đúng rồi, đi Bộ Thử Thách.

Chấp sự cau mày nghi hoặc hỏi:

- Đi Bộ Thử Thách? Đi nơi đó làm gì? mấy ngày nay hình như không có thử thách thăng cấp Đệ Tam Cung.

Chấp sự nhìn ra tâm tình của ty trưởng đại nhân khá tốt mới dám hỏi nhiều vài câu.

- Ta đi Bộ Thử Thách không phải vì thu nhận võ giả mới thăng cấp lên mà đi giúp Cảnh Ngôn huynh đệ báo danh tham gia thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Thuần Tân bỏ lại một câu rồi đi nhanh, biến mất tại chỗ.

Hết chương 1024.

Chương 1025. Đồng Hương

Nhìn theo bóng lưng Thuần Tân biến mất, chấp sự Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung này sững sờ thật lâu.

Báo danh thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung thay Cảnh Ngôn?

Mắt chấp sự chợt bắn ra hai tia sáng.

Tin tức nhanh chóng lan tràn trong Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, ngay sau đó là không khí vui mừng tràn ngập.

Ty trưởng đại nhân đi Bộ Thử Thách xin thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung thay Cảnh Ngôn tức là hắn đã đến điều kiện báo danh. Cảnh Ngôn rất mạnh, hắn mà thi là đậu chắc luôn.

Bọn họ tất nhiên rất vui vẻ, Cảnh Ngôn nhanh chóng tham gia thử thách thăng cấp thì Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung sẽ được thưởng kinh người, có thể được thêm một tòa Thần Tuyền Điện giống Đệ Nhất Cung, Đệ Nhị Cung.

Cảnh Ngôn đang ngồi xếp bằng trong phòng của mình, nhắm mắt dưỡng thần.

Chợt lòng Cảnh Ngôn máy động:

- A?

Cảnh Ngôn lấy tinh thạch truyền tin ra, có tin tức từ ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung Củng La.

- Cảnh Ngôn, ngươi nhờ Bộ Nhân Sự Đệ Nhất Cung điều tra đã có manh mối, khi nào rảnh hãy đi Đệ Nhất Cung một chuyến.

Mắt Cảnh Ngôn lấp lóe, hắn đứng dậy ra khỏi phòng, bước nhanh tới cửa trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung.

Nhiều người dọc đường đi cười chào Cảnh Ngôn, có người biểu tình nịnh nọt.

Thái độ thay đổi rõ rệt, Cảnh Ngôn biết bọn họ chắc nghe nói hắn tham gia báo danh Đệ Tứ Cung thử thách thăng cấp nên mới khách sáo đến vậy.

Cảnh Ngôn thầm thở dài, liên tục chắp tay chào lại, bước đi nhanh tránh dây dưa với họ.

Ra trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, Cảnh Ngôn bay tới điểm truyền tống Đệ Nhị Cung, hắn đi vào trong chớp mắt xuất hiện ở Đệ Nhị Cung.

Võ giả có lệnh bài thân phận Đệ Tam Cung Lạc Cửu Thần Cung có thể tự do truyền tống trong Đệ Nhất Cung, Đệ Nhị Cung, Đệ Tam Cung.

Cảnh Ngôn nhìn phương hướng rồi lại bay nhanh đi.

Ngoài trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung.

Thủ vệ đứng trước cửa trông thấy Cảnh Ngôn đầu tiên là ngạc nhiên sau đó lớn tiếng kêu lên:

- Cảnh Ngôn đại nhân?

Cảnh Ngôn mỉm cười chắp tay hướng thủ vệ:

- Ta có chuyện muốn gặp ty trưởng Củng La, làm phiền thông bẩm một tiếng.

Hiện giờ Cảnh Ngôn đã không phải là thành viên của Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung nên không tiện đi vào trang viên Thanh Mộc Ti, Thanh Mộc Ti các cung chung một hệ thống nhưng cũng độc lập.

Thủ vệ hưng phấn chạy vào trang viên:

- Ta đi bẩm báo ngay!

Cảnh Ngôn không phải chờ quá lâu Củng La từ bên trong đi ra, có bốn vị chấp sự và nhiều thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung đi theo sau. Mọi người nghe nói Cảnh Ngôn đến đều muốn đi ra gặp mặt một lần.

Tuy Cảnh Ngôn đã là cảnh giới Hư Thần thất tinh, thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung nhưng hắn vẫn nhiệt tình, đối xử tùy ý với đám người này.

Sau khi trò chuyện với đám thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung xong Cảnh Ngôn hỏi ty trưởng Củng La:

- Ty trưởng Củng La truyền tin cho ta nói là bên Bộ Nhân Sự đã điều tra ra tin tức?

Củng La vung tay lên nói:

- Đúng vậy, đã tra ra tin tức. Cảnh Ngôn, ta mang ngươi đi Bộ Nhân Sự gặp trưởng lão Bao Đồng ngay.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Tốt.

Bộ Nhân Sự Đệ Nhất Cung, Cảnh Ngôn và Củng La gặp trưởng lão Bao Đồng. Lão mời hai người ngồi, sai người bưng vài tách trà lên.

Bao Đồng hết sức lễ độ nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, rất xin lỗi, tư liệu tích lũy quá nhiều nên tra xét lâu như vậy.

Cảnh Ngôn hiện giờ đã là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, bàn về thân phận của hắn không thấp hơn bọn họ. Thành viên của Đệ Tam Cung dù địa vị không bằng ty trưởng chín mươi chín ti Đệ Nhất Cung nhưng không kém là bao, hơn nữa Cảnh Ngôn là thành viên chưa đầy hai trăm tuổi của

Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, tương lai tươi sáng không thể đo lường.

Võ giả Chân Thần như bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung cũng không lên mặt với Cảnh Ngôn.

Thân phận địa vị của Cảnh Ngôn đã rất cao trong Lạc Cửu Thần Cung, có lẽ bản thân hắn chưa nhận biết điều này nhưng trong lòng người khác đã cảm nhận được.

Cảnh Ngôn vội nói:

- Trưởng lão Bao Đồng quá khách khí, nói ra thì là ta nên cảm tạ trưởng lão giúp đỡ việc này.

Bao Đồng cười xua tay, thấy nét mặt Cảnh Ngôn không có gì không vui khiến lão yên bụng. Nói thật ra Bao Đồng hơi lo kéo dài lâu làm Cảnh Ngôn tức giận.

Bao Đồng từ tốn nói:

- Cảnh Ngôn là từ tiết điểm không gian số bốn ba bốn ba đến Lạc Cửu Thần Cung, quê hương của ngươi là thế giới hạ cấp số một ba chín chín liên tiếp với tiết điểm này. Hơn hai năm qua ta sai người cẩn thận tìm tư liệu đối ứng, nhưng vì tư liệu quá nhiều nên ta sai người trước tiên tra tìm những võ giả đến từ quê hương thế giới hạ cấp của ngươi hiện giờ thăng cấp Đệ Nhất Cung. Đại khái mất chưa đến nửa năm thì tra tìm tư liệu xong, không có phát hiện gì. Tiếp theo tra tìm tư liệu thành viên trong Đệ Nhất Cung chưa thăng cấp, qua gần hai năm tra tìm rốt cuộc phát hiện hai người, họ đến từ thế giới hạ cấp quê hương của ngươi và thông qua tuyển chọn thử thách tham gia vào làm thành viên của Lạc Cửu Thần Cung.

Hơi thở Cảnh Ngôn dao động, quả nhiên có võ giả cùng thế giới hạ cấp với hắn, hơn nữa có hai người.

Mắt Cảnh Ngôn lóe sáng nhìn Bao Đồng.

Bao Đồng tiếp tục bảo:

- Nhưng trong hai người này có một người đã chết, người đó tham gia vào quân đội thần cung rồi chết trong quân đội. Người thứ hai vẫn còn sống, đang ở trong Đệ Nhất Cung chúng ta. Người này tên là Tất Phương, tham gia vào Đệ Nhất Cung đã hơn hai vạn năm.

Một người chết rồi, chỉ có một người còn sống?

Cảnh Ngôn thầm thổn thức, nhưng có một người sống cũng tốt hơn là không còn ai.

Cảnh Ngôn hỏi dồn:

- Trưởng lão Bao Đồng, Tất Phương hiện giờ ở đâu? Có thể điều tra ra không?

Bao Đồng gật đầu nói:

- Tra được, những võ giả mỗi lần đi Vạn Bảo Điện lĩnh thưởng tài nguyên cơ bản cần đến Bộ Nhân Sự báo cáo xác nhận. Tất Phương hiện giờ chắc đang công tác ở dược điền Bích Ngọc Loan.

Cảnh Ngôn hơi cau mày:

- Dược điền Bích Ngọc Loan? Dược điền này nằm ở đâu?

Cảnh Ngôn vào Lạc Cửu Thần Cung tính ra chưa tới ba năm, lần đầu tiên hắn nghe tên dược điền Bích Ngọc Loan nên không biết vị trí cụ thể.

Trưởng lão Bao Đồng nói:

- Dược điền Bích Ngọc Loan cách chỗ này không quá xa, Cảnh Ngôn muốn đi gặp Tất Phương? Thật ra ngươi không cần tự mình đi, ta có thể sai người đến dược điền Bích Ngọc Loan mời Tất Phương tới gặp ngươi.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Thôi để ta tự mình đi, dù sao là võ giả cùng đến từ thế giới hạ cấp với ta. Người này vào Lạc Cửu Thần Cung hơn hai vạn năm nhưng không thể thăng cấp đến Đệ Nhị Cung, sợ là cuộc sống không dễ chịu.

Hết chương 1025.

Chương 1026. Tiểu Đội Dược Nông

Lòng Cảnh Ngôn hơi vui vẻ. Trong Thần giới rộng lớn mênh mông này được gặp một võ giả cùng đến từ thế giới hạ cấp với mình thật là chuyện khiến người ấm lòng, nên Cảnh Ngôn quyết định tự mình đi gặp đồng hương tên Tất Phương.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy trưởng lão Bao Đồng thấu hiểu nỗi lòng của hắn nên không khuyên gì thêm.

Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Trưởng lão Bao Đồng nói cho ta biết vị trí cụ thể của dược điền Bích Ngọc Loan là được.

Bao Đồng ngẫm nghĩ, nói:

- Chuyện này đơn giản.

Bao Đồng định vẽ bản đồ đơn giản cho Cảnh Ngôn.

Củng La mở miệng nói:

- Không cần rắc rối vậy. Cảnh Ngôn, ta sai người dẫn ngươi đi dược điền Bích Ngọc Loan, để chấp sự Hạ Ngọc của Thanh Mộc Ti chúng ta mang ngươi tìm võ giả Tất Phương.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Cũng được.

Có người dẫn đi đỡ rắc rối.

Cảnh Ngôn một lần nữa biểu đạt lòng biết ơn với Bao Đồng, hắn cũng ghi nhớ nhân tình này, về sau có cơ hội chắc chắn hắn sẽ báo đáp đôi chút.

Cảnh Ngôn thuận miệng hỏi:

- Phải rồi trưởng lão Bao Đồng, đạo hữu Mai Thanh ở Bộ Nhân Sự thế nào rồi?

Đã một thời gian Cảnh Ngôn không gặp Mai Thanh, nhớ đến nàng khiến khóe môi hắn cong lên. Mai Thanh lớn tuổi hơn Cảnh Ngôn nhiều nhưng luôn miệng gọi hắn là ca ca.

Đầu óc Bao Đồng xoay chuyển nhanh, chớp mắt nhớ ra:

- Mai Thanh? Là anh đầu cùng ngươi tham gia tuyển chọn thử thách, thuận lợi vào Lạc Cửu Thần Cung?

Bao Đồng hỏi ý hắn:

- Nàng công tác ở phòng tư liệu Bộ Nhân Sự, ta có dặn quản sự phòng đó chú ý giúp đỡ. Cảnh Ngôn muốn gặp nàng? Ta sai người gọi nàng qua.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, lắc đầu nói:

- Thôi, về sau có cơ hội sẽ gặp.

Nghe Bao Đồng nói đã dặn quản sự chăm sóc Mai Thanh khiến Cảnh Ngôn yên lòng, hơn nữa công tác trong Bộ Nhân Sự xem như nhàn nhã, chắc nàng sẽ không gặp rắc rối gì.

Từ biệt Bao Đồng, Cảnh Ngôn và Củng La rời khỏi Bộ Nhân Sự.

Củng La giải thích:

- Cảnh Ngôn, hôm qua ta nhận được truyền tin từ Vạn Bảo Điện nói là hai ngày này có đại nhân vật Cực Đạo Cung sẽ đến Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung xây dựng Thần Tuyền Điện, bởi vậy ta không thể rời đi, nếu không ta nhất định dẫn ngươi đi Bích Ngọc Loan.

Củng La sợ bị Cảnh Ngôn hiểu lầm, đắn đo một phen rồi mở miệng giải thích.

Thời gian đúng là trùng hợp, đại nhân vật của Cực Đạo Cung sắp đến Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung xây dựng Thần Tuyền Điện cho ti. Củng La làm ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung nếu vắng mặt khi đại nhân vật Cực Đạo Cung giáng lâm thì không tốt.

Nghe Củng La giải thích Cảnh Ngôn bật cười:

- Ty trưởng Củng La tưởng tượng ta quá hẹp hòi, chẳng qua đi dược điền Bích Ngọc Loan tìm người làm sao cần ty trưởng đích thân đưa ta đi?

Cảnh Ngôn thật sự không để bụng, có chấp sự Hạ Ngọc mang hắn đi dược điền Bích Ngọc Loan đã rất tốt. Nếu hắn có thể tự tìm Bích Ngọc Loan thì càng không cần nhờ ai dẫn đường.

Củng La cười cười, nhìn ra được Cảnh Ngôn không vì điều này mà bất mãn mình.

Hai người về Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, Củng La kêu Hạ Ngọc chấp sự lại báo cho chuyện này. Hạ Ngọc vỗ ngực bảo đảm không thành vấn đề.

***

Đệ Nhất Cung Lạc Cửu Thần Cung có hàng ngàn mảnh dược điền khổng lồ, dược điền Bích Ngọc Loan nằm trong số đó.

Không chỉ mình Đệ Nhất Cung, trong Lạc Cửu Thần Cung các cung khác đều có nhiều dược điền, trong Đệ Cửu Cung cũng có dược điền rộng mênh mông.

Từ một mặt khác có thể gọi Lạc Cửu Thần Cung là thế giới độc lập.

Dược điền Bích Ngọc Loan sản xuất linh thảo, thần thảo khá thấp, gieo trồng, chăm sóc dược điền này đều cần sức

người.

Đệ Nhất Cung có nhiều võ giả kiếm ăn nhờ vào dược điền.

Tất Phương là một trong số võ giả đó.

Tất Phương đang chậm rãi bay bên trên mảnh dược điền tuần tra dược điền cấp thấp mình quản lý.

Tất Phương quản lý khoảng mười vạn mẫu dược điền.

Nghe thì hình như diện tích rất lớn, nhưng gieo trồng linh thảo khá đặc biệt, nơi này tuy chỉ là dược điền cấp thấp, một gốc linh thảo cần không gian rất lớn. Trên một mẩu đất ước chừng chỉ có thể sinh trưởng một gốc linh thảo. Nếu là thần thảo cấp thấp thì cần không gian sinh trưởng mười mẫu đất, mấy chục mẫu đất.

Mười vạn mẫu dược điền tính ra không trồng được bao nhiêu linh thảo, công tác của Tất Phương là bảo đảm linh thảo mọc trong dược điền mình phụ trách không bị các loại nhân tố phá hoại, mãi đến khi chúng nó chín có thể hái. Nếu thu hoạch tốt Tất Phương sẽ được thưởng riêng kha khá. Đương nhiên nếu xảy ra ngoài ý muốn làm hư hoại linh thảo thì Tất Phương phải gánh trách nhiệm không nhỏ.

Tóm lại Tất Phương không dám lơ là, đặc biệt lúc này linh thảo trồng trong dược điền gã phụ trách đã đến kỳ chín muồi, khoảng mười ngày, nửa tháng là có thể gặt hái.

Linh thảo gieo trồng trong dược điền này thời kỳ chín hơi ngắn, nhưng cũng cỡ mười năm chín một lần.

Tất Phương đang bay tuần tra thì một võ giả từ trước mặt bay lại, khi thấy gã liền khom người chào:

- Đội trưởng Tất Phương!

Tất Phương là đội trưởng, dưới tay quản lý ba dược nông, chào gã là một trong ba dược nông tên Nhiễm Hậu.

Tất Phương tùy ý hỏi:

- Nhiễm Hậu, không có tình huống gì lạ đi?

Nhiễm Hậu gật đầu nói:

- Vâng, mọi thứ bình thường, không phát hiện vấn đề gì.

Tất Phương cười nói:

- Vậy thì tốt, qua nửa tháng là mảnh dược điền này của chúng ta có thể hái, khi đó bên trên sẽ ban thưởng dày cho. Trong thời kỳ then chốt này tuyệt đối không thể xảy ra sơ sẩy gì!

Nhiễm Hậu lộ vẻ hưng phấn nói:

- Đội trưởng yên tâm, tiểu đội chúng ta phụ trách mười vạn mẫu dược điền này màu sắc linh thảo tuyệt đối là thượng phẩm. Trong mười tiểu đội lần này chắc chắn dược điền của tiểu đội chúng ta phụ trách xếp hạng đầu. He he, tiểu đội khác đừng mơ lấy được phần thưởng mười vạn thần tinh!

Tất Phương phẩy tay nói:

- Ừm, nhưng không thể lơ là được, khi chưa hái linh thảo xuống thì chưa thể yên tâm. Được rồi, ngươi tiếp tục tuần thị đi, ta về trước. Nếu có chuyện gì hãy truyền tin cho ta biết ngay.

Nhiễm Hậu gật đầu nói:

- Rõ rồi!

Tất Phương lại tuần tra thời gian một tách trà sau đó về chỗ ở của mình, nơi ở nằm gần mười vạn mẫu dược điền mà gã phụ trách.

***

Bên kia, mấy bóng người dần hiện ra.

Một người nhếch mép cười nhạt:

- Đội trưởng, đồ ngu Tất Phương đã đi.

Đội trưởng híp mắt gật đầu nói:

- Ừm! Tất Phương phụ trách mảnh dược điền này chất lượng linh thảo không tệ, dược điền của đội chúng ta kém hơn chút, chúng ta nên học tập người ta. Đi, chúng ta đi qua xem thử, làm người phải biết điệu thấp, khiêm tốn học tập.

Hết chương 1026.

Chương 1027. Người Ti Tiện

Đội trưởng dược nông nói lời này tên Nhâm Càn, giống như Tất Phương đều là đội trưởng một tiểu đội dược nông, trong tay gã cũng phụ trách mười vạn mẫu dược điền.

Mấy người đứng cạnh Nhâm Càn là dược nông dưới tay gã.

Mấy dược nông nịnh hót trơn tru:

- Đội trưởng anh minh!

Vẻ mặt Nhâm Càn tràn đầy đắc ý phất:

- Đi!

Mấy người bay hướng dược điền Tất Phương phụ trách.

Nhiễm Hậu đang tuần tra bên này, thấy đám người Nhâm Càn đi vào thì mặt biến sắc sau đó nhanh chóng nghênh đón.

Nhiễm Hậu che trước mặt đám người Nhâm Càn, cung kính chào:

- Xin chào đội trưởng Nhâm Càn.

Nhâm Càn liếc Nhiễm Hậu một cái:

- Ừm.

Nhiễm Hậu hơi ngước đầu lên hỏi Nhâm Càn:

- Đội trưởng Nhâm Càn có việc gì không?

Nhâm Càn cười nhạt:

- Không có chuyện gì lớn, thấy linh thảo trong dược điền tiểu đội Tất Phương các ngươi phụ trách phẩm chất rất tốt nên đến xem, thuận tiện học tập các ngươi cách quản lý dược điền.

Môi Nhâm Càn treo nụ cười nhưng mang theo hơi thở âm u.

Đầu óc Nhiễm Hậu xoay chuyển nhanh, thuận thế nói:

- Thì ra là vậy, thế thì ta mang đội trưởng Nhâm Càn đi gặp đội trưởng Tất Phương.

Ngươi muốn học tập quản lý dược điền vậy ta dẫn ngươi đi gặp đội trưởng Tất Phương, hai người có thể tham thảo từ từ.

Nhâm Càn nhìn dược điền bên dưới, lắc đầu chép miệng:

- Không gấp không gấp, để ta xem dược điền của các ngươi một lúc đã. Chậc chậc, những linh thảo này thật khá, đều là thượng phẩm. Được rồi, ngươi đi làm việc của mình đi, để mặc ta.

Nhâm Càn muốn đuổi Nhiễm Hậu đi.

Mặt Nhiễm Hậu đen thui, đứng im không nhúc nhích.

Khí thế Nhâm Càn trầm xuống, lạnh lùng hỏi:

- Như thế nào? Ngươi không nghe ta nói gì?

Nhiễm Hậu suy nghĩ, nói:

- Đội trưởng Nhâm Càn, nơi này là dược điền do tiểu đội Tất Phương phụ trách, đội trưởng Nhâm Càn hoạt động tại đây hơi không ổn. Nếu là lúc bình thường thì không sao nhưng bây giờ sắp đến lúc hái dược, nếu xảy ra vấn đề gì ta không gánh nổi.

Sắp tới lúc hái dược điền, Nhiễm Hậu đương nhiên không thể để mặc đám người Nhâm Càn đi lung tung trong dược điền tiểu đội mình phụ trách. Huống chi Nhâm Càn còn mang theo ba dược nông của tiểu đội gã, nếu xảy ra vấn đề bị bên trên trách phạt thì tiểu đội Nhiễm Hậu không chịu nổi.

Chỗ này ai chẳng biết nhân phẩm của Nhâm Càn? Mảnh trăm vạn mẫu dược điền chỗ này có mười tiểu đội dược nông, tức là có mười đội trưởng. Nói ra thì Nhâm Càn uy phong nhất, đội trưởng chín tiểu đội dược nông khác hơi yếu thế trước mặt gã. Vì sau lưng Nhâm Càn có quản sự đại nhân chống lưng, tiểu đội khác không dám đắc tội với tiểu đội của Nhâm Càn.

Mấy dược nông bên cạnh Nhâm Càn quát mắng nhục mạ Nhiễm Hậu:

- Nhiễm Hậu, tạp chủng nhà ngươi có ý gì?

- Đội trưởng Nhâm Càn xem dược điền của các ngươi thì có sao?

- Mở to mắt chó ra nhìn kỹ người trước mặt ngươi là ai! Ngươi dám cản đường của đội trưởng Nhâm Càn?

- Mau xéo đi!

Nhiễm Hậu tức run người nhưng không cãi lại, gã không muốn dẫn đến rắc rối cho tiểu đội của mình, cho đội trưởng Tất Phương.

Nhiễm Hậu uốn mình cầu toàn nói:

- Đội trưởng Nhâm Càn là đại nhân vật, cần gì khó xử tiểu nhân vật như ta? Dược điền có quy định của dược điền, dược điền này do tiểu đội Tất Phương phụ trách, đội trưởng Nhâm Càn mang người đi vào hơi không hợp quy định.

Nhâm Càn trợn to mắt nói:

- Nhãi ranh, ngươi nói thế là sao? Ý ngươi là ta đang làm khó dễ ngươi phải không?

Nhiễm Hậu vội cúi đầu:

- Không dám!

Người Nhâm Càn bộc phát thần lực ập hướng Nhiễm Hậu:

- Không dám? Hừ, tức là ngươi nói ta không hiểu quy định dược điền? Tạp chủng nhà ngươi muốn dạy quy định dược điền cho ta?

Mặt Nhiễm Hậu trắng bệch rối rít xin lỗi:

- Đội trưởng Nhâm Càn hiểu lầm, ta tuyệt đối không có ý đó!

Nhâm Càn hơi rướn người tới trước, ánh mắt âm u độc ác trừng Nhiễm Hậu:

- Vậy sao chưa tránh ra cho lão tử?

Nhiễm Hậu vẫn đứng im tại chỗ.

Nhâm Càn ra tay:

- Súc sinh to gan muốn chết!

Nhâm Càn vốn đến sinh sự, dù Nhiễm Hậu không ngăn cản đường đi thì gã vẫn sẽ chủ động kiếm chuyện.

Nhâm Càn thúc đẩy thần lực trong người mạnh vỗ chưởng hướng Nhiễm Hậu. Nhâm Càn là cảnh giới Hư Thần tam tinh, Nhiễm Hậu mới tới Hư Thần nhất tinh, Nhiễm Hậu ở trước mặt Nhâm Càn vốn không có năng lực ngăn cản.

Dao động năng lượng mạnh mẽ va chạm, thân thể Nhiễm Hậu bị đánh bay ra ngoài, kinh mạch Võ Đạo chấn động, máu trào ngược ra ngoài miệng.

Rào rào!

Thần lực của Nhâm Càn chỉ có phần nhỏ công kích Nhiễm Hậu, càng nhiều dao động năng lượng bắn hướng dược điền. Thần lực thổi quét, trong khoảnh khắc nhiều linh thảo thành phấn. Mười vạn mẫu dược điền do tiểu đội Tất Phương phụ trách khoảnh khắc trụi lủi mảng lớn.

Thấy cảnh này mặt Nhiễm Hậu xám như tro tàn, gã không lo đến vết thương của mình, nhìn đống linh thảo bị phá hủy trong lòng chỉ có một suy nghĩ:

- Xong rồi …

Mười vạn mẫu dược điền có một phần mười bị phá hủy, tức là linh thảo trên một vạn mẫu biến mất, đó là linh thảo đã chín sắp hái được!

Nhâm Càn nheo mắt nhìn Nhiễm Hậu, giọng âm lạnh nói:

- Hừ! Tạp chủng không biết trời cao đất rộng, thứ như ngươi cũng dám cản đường của lão tử? Ta phải dạy lại ngươi, thứ không biết tôn ti trên dưới!

Lúc này Tất Phương nhanh chóng chạy tới:

- Chuyện gì xảy ra!?

Nhâm Càn dẫn người vừa bước vào dược điền do tiểu đội Tất Phương phụ trách thì Nhiễm Hậu đã truyền tin cho Tất Phương. Nhưng khi Tất Phương từ chỗ ở của mình chạy tới Nhâm Càn đã tấn công Nhiễm Hậu, lấy cớ là Nhiễm Hậu bất kính với mình phá hủy một phần mười dược điền của tiểu đội Tất Phương.

Tất Phương nhìn đống hỗn độn bên dưới, mắt đỏ ngầu, miệng gầm lên.

Nhâm Càn thấy Tất Phương đến, gã mỉm cười lạnh nhạt nói:

- Tất Phương, ngươi đến vừa lúc. Thuộc hạ của ngươi không biết quy củ dám vô lễ với ta, nên ta đành ra tay dạy dỗ hắn. Ngươi yên tâm, ta xuống tay không nặng, tạp chủng tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe lại.

Nhâm Càn như không thấy dược điền bị gã phá hủy, không mặn không nhạt nói với Tất Phương.

Nhiễm Hậu tuyệt vọng nhìn Tất Phương:

- Đội trưởng! Đội trưởng Nhâm Càn cứ đòi vào dược điền mà tiểu đội Tất Phương chúng ta quản lý, ta … ta chỉ làm theo quy định mời đội trưởng Nhâm Càn đừng vào.

Tất Phương nhìn Nhâm Càn, cố nén tức giận trầm giọng hỏi:

- Đội trưởng Nhâm Càn làm vậy là sao?

Nhâm Càn cười quỷ quyệt:

- Sao gì, ta làm gì đâu. Tất Phương, ngươi phụ trách dược điền chất lượng linh thảo tốt, ta dẫn người lại đây học tập, nhưng con chó dưới tay ngươi cản đường ta đi. Thế nào? Ta đánh hắn một trận khiến ngươi không vui?

Hết chương 1027.

Chương 1028. Ngu Không Ai Bằng

Lòng Tất Phương sôi trào lửa giận, nhìn biểu tình khiến người buồn nôn của Nhâm Càn làm gã rất muốn xông lên xé đối phương ra từng mảnh.

Nhưng Tất Phương không mất lý trí, nếu gã thật sự ra tay thì mười vạn mẫu dược điền bên dưới sẽ bị hỏng hết. Hơn nữa tu vi của Nhâm Càn không kém hơn Tất Phương.

Lúc này hai dược nông khác trong tiểu đội Tất Phương hoảng loạn bay tới, thấy dược điền bị phá hoại sắc mặt hai người giống hệt Nhiễm Hậu.

Giọng Tất Phương khàn khàn, hai mắt tóe lửa:

- Nhâm Càn, tiểu đội dược nông không được tùy ý vào dược điền của tiểu đội khác quản lý, đây là quy định dược điền. Tiểu đội Nhâm Càn vào dược điền của tiểu đội Tất Phương ta, Nhiễm Hậu tuần thị nhìn thấy nên đến ngăn cản ngươi đi vào, có gì sai lầm?

- Tất Phương, ngươi nói sai rồi. Ta vào mảnh dược điền này là muốn học hỏi. Mười tiểu đội dược nông chúng ta quản lý mười mảnh dược điền, kỳ này chỉ có linh thảo trong dược điền của tiểu đội Tất Phương ngươi chất lượng tốt, tiểu đội Nhâm Càn ta muốn học tập kinh nghiệm quản lý của tiểu đội Tất Phương, ta nghĩ quản sự đại nhân cũng sẽ ủng hộ.

Tất Phương chỉ dược điền bị phá hỏng bên dưới, chất vấn:

- Ngươi đến học tập mà vậy sao? Thế thì dược điền của ta xảy ra chuyện gì?

Nhâm Càn khiêu khích nhìn Nhiễm Hậu:

- Cái này … thật có lỗi, thuộc hạ tạp chủng của ngươi cứ ngăn cản làm ta nóng quá ra tay dạy dỗ hắn, thật không ngờ lỡ tay hủy chút dược điền. Tất Phương, ta phải xin lỗi một tiếng, nhưng mọi chuyện do tạp chủng này mà ra, không thể hoàn toàn trách Nhâm Càn này.

Vẻ mặt Nhâm Càn đắc ý không thèm giấu.

Tất Phương lấy tinh thạch truyền tin ra truyền tin cho quản sự:

- Tốt, tốt! Vậy thì mời quản sự đại nhân lại đây phân xử!

Dược điền xảy ra vấn đề là chuyện lớn, cần báo cho quản sự biết.

Tin Tất Phương và Nhâm Càn xung đột rất nhanh lan ra, tiểu đội dược nông khác lục tục xúm lại.

Có tổng cộng mười tiểu đội dược nông đều tới đông đủ, thấy dược điền bị phá hỏng, các thành viên tiểu đội dược nông khác mặt biến sắc. Nhưng không ai tiến lên nói câu công bằng cho Tất Phương, bọn họ không dám chống lại Nhâm Càn. Hơn nữa một số người có lẽ trong lòng vui sướng khi người gặp họa. Chất lượng linh thảo trong dược điền tiểu đội Tất Phương quản lý khá tốt, khó tránh bị người ghen ghét.

Mỗi kỳ linh thảo chín sẽ bình xét cấp bậc, tiểu đội dược nông quản lý dược điền tốt nhất được thưởng mười vạn thần tinh nhất giai.

Mười vạn thần tinh nhất giai! Có ai không muốn lấy?

Giờ dược điền của tiểu đội Tất Phương bị phá hủy một phần mười, dù chất lượng linh thảo tốt đến đâu khi bình xét cấp bậc thu hoạch sẽ không được chấm tốt nhất. Đây chưa

phải vấn đề lớn nhất, dược điền do tiểu đội dược nông quản lý giảm sản lượng một phần mười là trách nhiệm lớn.

Sợ là lần này tiểu đội của Tất Phương gặp rắc rối lớn.

***

Một Hư Thần ngũ tinh vóc dáng hơi mập lấy tinh thạch truyền tin của mình ra.

Võ giả lúc lắc đầu lẩm bẩm, ngữ điệu bất mãn:

- A? Là Tất Phương, chỉ biết gây rắc rối cho ta. Dược điền có vấn đề?

Người này tên Đổng Lai Phúc, là cấp trên trực tiếp của đám người Tất Phương, Nhâm Càn, một quản sự của dược điền Bích Ngọc Loan.

Đổng Lai Phúc bất mãn lèm bèm vài câu cuối cùng vẫn bay nhanh đến dược điền mình phụ trách, gã quản lý một trăm vạn mẫu dược điền, nếu dược điền có vấn đề thì gã không dám chậm trễ.

Đổng Lai Phúc đến, nhiều võ giả tiểu đội dược nông khom người chào:

- Quản sự đại nhân!

- Xin chào quản sự đại nhân!

Mặt Đổng Lai Phúc không biểu tình gật đầu với đám người, sau đó gã trợn to mắt chớp lia, mặt biến sắc.

Đổng Lai Phúc rống to:

- Chuyện này là sao!

Tất Phương, Nhâm Càn cùng khom người hành lễ hướng Đổng Lai Phúc:

- Quản sự đại nhân!

Đổng Lai Phúc trợn to mắt trừng Tất Phương, biểu tình như mốn nuốt sống gã:

- Cái này … Tất Phương, đây là dược điền do ngươi quản lý, chuyện gì đây? Ngươi hãy nói cho ta biết dược điền này xảy ra chuyện gì?

Tất Phương hít sâu, nói:

- Quản sự đại nhân, đây là Nhâm Càn làm.

Đổng Lai Phúc dời tầm mắt sang người Nhâm Càn:

- Cái gì? Nhâm Càn?

Nhâm Càn nhìn Nhiễm Hậu, không nhanh không chậm nói:

- Quản sự đại nhân, chuyện này không thể trách ta, muốn trách thì trách tạp chủng không biết tôn ti này. Đương nhiên tạp chủng này là thuộc hạ của Tất Phương nên Tất Phương cũng có trách nhiệm.

Nhâm Càn nhìn ra quản sự đại nhân tức giận nhưng gã không sợ.

Giọng Đổng Lai Phúc bình tĩnh hơn chút:

- Rốt cuộc có chuyện gì? Nhâm Càn, ngươi nói đi.

Nhâm Càn cười khẽ kể lại vụ việc.

Đổng Lai Phúc sâu thẳm nhìn Nhâm Càn, trong lòng hơi giận, gã không ngốc, hành vi của Nhâm Càn rõ ràng cố ý gây sự, tìm cái cớ mà mục đích chính là hủy tiểu đội Tất Phương. Nhưng Đổng Lai Phúc không thể để Nhâm Càn gánh trách nhiệm, một là vì bình thường Nhâm Càn hay hiếu kính gã, hai là bối cảnh của Nhâm Càn làm gã hơi ngán.

Bởi vậy mặc kệ chuyện này xảy ra như thế nào thì trách nhiệm cuối cùng chắc chắn do tiểu đội Tất Phương gánh.

Đổng Lai Phúc nhìn hướng Tất Phương, hỏi:

- Tất Phương, Nhâm Càn nói có đúng không?

Tất Phương lớn tiếng nói:

- Quản sự đại nhân, sự việc đúng là vậy, Nhâm Càn đang trả thù ta. Gần đây hắn thấy dược điền do tiểu đội ta phụ trách chất lượng linh thảo kỳ này tốt, hắn tìm đến ta muốn trao đổi quyền quản lý dược điền nhưng bị ta từ chối. Nhâm Càn vì vậy ghi hận trong lòng, cho nên chuyện hôm nay là hành động trả thù của hắn, xin quản sự đại nhân làm chủ cho ta!

Đổng Lai Phúc quát lớn với Tất Phương:

- Càn rỡ! Tất Phương, ngươi làm cái kiểu gì? Hả? Ngươi nói cho ta biết ngươi làm thế nào, thuộc hạ của ngươi làm gì? Nhâm Càn học hỏi ngươi nhưng tại sao ngươi ngăn cản? Không lẽ ngươi sợ Nhâm Càn học được cách quản lý dược điền của ngươi? Ngu xuẩn, ngu không ai bằng!

Tất Phương nhíu chặt mày:

- Quản sự đại nhân!

Đổng Lai Phúc quyết định dứt khoát:

- Được rồi, ngươi không cần nói nữa. Ta sẽ báo chuyện này lên Quản Lý Xử, ngươi chờ kết quả đi. Giờ ngươi không cần quản lý mảnh dược điền này, để Nhâm Càn tiếp nhận.

Trách nhiệm nằm ở Tất Phương, Nhâm Càn không bị chút ảnh hưởng nào, hơn nữa tiểu đội Nhâm Càn tiếp nhận mười vạn mẫu dược điền vốn do Tất Phương phụ trách.

Nhâm Càn cười càng tươi, gã nhìn Tất Phương, nói:

- Đấu với ta? Tất Phương, ngươi còn quá non. Ngươi đừng trách ta, đây đều là ngươi tự tìm. Nếu ngươi sớm trao đổi quản lý dược điền với ta thì làm gì có chuyện hôm nay, ha ha ha ha ha ha!

Nhâm Càn hoàn toàn mặc kệ nhiều người có mặt đang nhìn, gã cắn chặt Tất Phương.

Hết chương 1028.

Chương 1029. Chết Chắc

Ba thuộc hạ của Tất Phương sắc mặt tối sầm.

Quản sự đại nhân rõ ràng thiên hướng Nhâm Càn nhưng bọn họ còn cách nào? Trên mảnh dược điền này có thể nói quản sự Đổng Lai Phúc một tay che trời, dù họ không phục thì làm gì được?

Chống cự? Kết cục sẽ càng thảm hơn.

Tất Phương vào Lạc Cửu Thần Cung không ngắn, tính sơ đã hơn hai vạn năm. Gã nhớ lúc mới phi thăng Thần giới thậm chí chưa phải Hư Thần nhất tinh, vào Thần giới hấp thu hỗn độn chi khí mới thành Hư Thần nhất tinh. Sau đó Tất Phương tham gia tuyển chọn thử thách của Lạc Cửu Thần Cung, khá may mắn thuận lợi vượt qua giai đoạn đào thải làm thành viên chính thức của Lạc Cửu Thần Cung.

Tuy đã là thành viên chính thức nhưng đường tu luyện của gã không thuận lợi. Trong Lạc Cửu Thần Cung được nhiều tài nguyên tu luyện nhưng nơi này đầy rẫy hiện tượng đấu đá, thực lực không đủ thì ở đâu cũng tội nghiệp. Tất Phương phí thời gian hơn hai vạn năm khó khăn đến cảnh giới Hư Thần tam tinh, vốn tưởng được đến Bích Ngọc Loan quản lý mười vạn mẫu dược điền là công tác không tệ, nhưng cố tình gặp kẻ ti tiện vô sỉ như Nhâm Càn.

Tất Phương biết làm sao được?

Trong đầu lướt qua nhiều suy nghĩ, Tất Phương tuyệt vọng, khi nào mới có thể từ Đệ Nhất Cung thăng cấp Đệ Nhị Cung?

Mắt Nhâm Càn lấp lóe nhìn hướng Đổng Lai Phúc, lên tiếng:

- Quản sự đại nhân!

Đổng Lai Phúc nhíu mày hỏi:

- Đội trưởng Nhâm Càn còn có chuyện gì?

Nhâm Càn lắc đầu nói:

- Quản sự đại nhân, tiểu đội Tất Phương phụ trách mười vạn mẫu dược điền này đúng là chất lượng linh thảo rất tốt nhưng giờ có một phần mười dược điền không thu hoạch được một hạt giống nào.

Đổng Lai Phúc hỏi:

- Vậy ý của ngươi là …?

Ánh mắt Nhâm Càn âm trầm lạnh lùng nhìn hướng Nhiễm Hậu:

- Khoảng một vạn mẫu dược điền này bị hủy hoàn toàn là tại tạp chủng tên Nhiễm Hậu, ta cho rằng không thể dễ dàng bỏ qua cho tạp chủng này!

Mới rồi Nhiễm Hậu ngăn cản làm Nhâm Càn cực kỳ khó chịu, không làm chết Nhiễm Hậu thì lửa giận trong lòng gã sẽ không trút ra được.

Nhâm Càn không phải người ngu ngốc, mới rồi gã xuống tay với Nhiễm Hậu nhưng không trực tiếp đánh chết không phải vì gã không muốn, chỉ vì Nhiễm Hậu dù gì là dược nông, nếu gã trực tiếp giết sẽ vời đến rắc rối lớn cho mình. Kêu quản sự Đổng Lai Phúc xử lý Nhiễm Hậu thì không thành vấn đề.

Tất Phương nghe vậy tim rớt cái bịch:

- Nhâm Càn, ngươi đừng khinh người quá đáng!

Nhâm Càn làm vậy là muốn lấy mạng Nhiễm Hậu, Tất Phương đã muốn lùi bước không đấu tranh nhưng vì sao Nhâm Càn còn không biết rút tay về?

Đổng Lai Phúc tùy ý nói:

- Nhiễm Hậu không biết tôn ti, đúng là tội không thể tha. Chờ ta bẩm lên Quản Lý Xử rồi xử tử đi.

Đổng Lai Phúc không thèm nhìn Nhiễm Hậu đứng bên cạnh Tất Phương, ở trong mắt gã một dược nông tầm thường chết thì chết. Đương nhiên gã là quản sự không có quyền lực trực tiếp xử tử dược nông, cần đi qua lưu trình là bẩm lên Quản Lý Xử, qua xét duyệt mới có thể lấy mạng Nhiễm Hậu. Tuy cần Quản Lý Xử dược điền xét duyệt nhưng sự thật chỉ cần quản sự như Đổng Lai Phúc đưa ý muốn này lên, tùy tiện chụp một tội danh thì chắc chắn sẽ được duyệt. Tức là Đổng Lai Phúc nói một câu Nhiễm Hậu hầu như chết chắc.

Tất Phương không thể trơ mắt nhìn thuộc hạ của mình bị xử tử:

- Quản sự đại nhân!

- Tất Phương, chuyện của ngươi còn chưa xong, ta khuyên ngươi đừng sinh sự thêm, nếu không thì mạng nhỏ của ngươi cũng sẽ dính vào!

Ý Đổng Lai Phúc là Tất Phương câm miệng đi.

Tất Phương cười phá lên:

- Ha ha ha!

Ánh mắt Nhâm Càn âm trầm nhìn hướng Tất Phương:

- Tất Phương, ngươi cười cái gì?

Tất Phương phớt lờ Nhâm Càn, gã đã bất chấp:

- Đổng Lai Phúc, ngươi dù gì là một quản sự, ta không hiểu loại người không phân tốt xấu như ngươi làm thế nào trở thành quản sự dược điền?

Thần lực của Đổng Lai Phúc nhanh chóng ngưng tụ, gã quát:

- To gan!

Tất Phương tức giận quát lớn:

- To gan? Gan của ta không to! Đổng Lai Phúc, ta thật tình không hiểu, ngươi là quản sự mà sao biến thành chó săn của Nhâm Càn? Nhâm Càn nói hướng đông ngươi không dám đi tây, hai ngươi rốt cuộc ai mới là quản sự?

Tất Phương định gây lớn chuyện, gã cũng khá thông minh, biết nếu lúc này không đứng ra thì Nhiễm Hậu chết chắc, nhưng dù gã phản đối cũng không thể lay chuyển quản sự Đổng Lai Phúc được. Cách duy nhất là gây lớn chuyện, lớn đến nỗi Đổng Lai Phúc không thể che đậy thì có lẽ còn một tia hy vọng.

Đổng Lai Phúc sắc mặt âm trầm, mắt bắn ra tia sáng lạnh:

- Tất Phương, ngươi chết chắc! Ta nói cho ngươi biết, ngươi chết mười mươi!

Bị Tất Phương nhục nhã trước công chúng, Đổng Lai Phúc sẽ không tha cho Tất Phương, gã muốn Tất Phương chết.

***

Hạ Ngọc và Cảnh Ngôn cùng nhau bay đến, chỉ tay đằng trước nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, phía trước là dược điền của võ giả Tất Phương.

Sau khi Hạ Ngọc, Cảnh Ngôn đến Bích Ngọc Loan có đến Quản Lý Xử dược điền trước, thẩm tra tên Tất Phương, xác định vị trí của gã.

Bích Ngọc Loan là dược điền cấp thấp, nhưng cũng vì cấp thấp nên quy mô vô cùng khổng lồ. Nguyên Bích Ngọc Loan có ức vạn mẫu dược điền, nếu không qua Quản Lý Xử tra tìm chỗ ở của Tất Phương thì Hạ Ngọc, Cảnh Ngôn rất khó tìm người.

Giờ có Quản Lý Xử dược điền nên họ dễ dàng tìm đến chỗ của Tất Phương.

Lúc này Cảnh Ngôn, Hạ Ngọc đã đến gần một trăm vạn mẫu dược điền do Đổng Lai Phúc phụ trách.

Cảnh Ngôn hơi híp mắt nói:

- Hình như phía trước vây quanh nhiều người.

Hai người chậm rãi đến gần.

Lúc này Tất Phương đang định gây lớn chuyện, hoàn toàn trở mặt với quản sự Đổng Lai Phúc. Cảnh Ngôn, Hạ Ngọc nghe được Tất Phương lớn tiếng quát mắng.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn không có nhiều thay đổi nhưng nét mặt Hạ Ngọc đã lộ vẻ giận.

Hạ Ngọc sẽ không để bụng Tất Phương, lúc bình thường gặp tình huống tương tự gã tuyệt đối không hỏi nhiều. Đây là chuyện nội bộ trong dược điền Bích Ngọc Loan, gã là chấp sự Thanh Mộc Ti không tiện nhúng tay. Vấn đề ở chỗ Tất Phương là đồng hương của Cảnh Ngôn.

Hạ Ngọc nhìn Cảnh Ngôn một cái rồi dời tầm mắt, trầm giọng quát hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Hạ Ngọc lên tiếng, đám người trong dược điền mới phát hiện hai người lạ đến gần.

Đổng Lai Phúc cũng thấy Cảnh Ngôn, Hạ Ngọc, nhìn mặt hai người xa lạ gã sắc mặt âm trầm bản năng chất vấn:

- Các ngươi là ai?

Nơi này là dược điền do gã phụ trách, người ngoài không được cho phép không thể đến gần.

Cảnh Ngôn nhìn Đổng Lai Phúc.

Hết chương 1029.

Chương 1030. Tất Phương Buồn Bực

Ánh mắt Cảnh Ngôn lạnh lùng liếc qua tên mập này.

Mới rồi ở phía xa Cảnh Ngôn nghe có người gầm lên Tất Phương chết chắc, giờ đến gần hắn nghe tên mập hỏi thân phận mình, hắn biết người này là Đổng Lai Phúc mà Tất Phương đã nhắc đến, phụ trách quản lý một trăm vạn mẫu dược điền.

Cảnh Ngôn mở miệng hỏi:

- Vị nào là Tất Phương huynh?

Tất Phương đang đánh giá Cảnh Ngôn và Hạ Ngọc, nhưng gã không quen hai người này. Nghe Cảnh Ngôn hỏi, Tất Phương sửng sốt, không lẽ hai người chuyên môn đến tìm gã? Nhưng gã chưa từng gặp họ bao giờ.

Tất Phương tiến lên một bước chắp tay hướng Cảnh Ngôn, mắt chứa nghi hoặc hỏi:

- Ta là Tất Phương, xin hỏi người là …?

Cảnh Ngôn cũng chắp tay hướng Tất Phương, sắc mặt hiền hòa nhiều:

- Tất Phương huynh, ta tên Cảnh Ngôn.

Nghe Cảnh Ngôn báo tên Tất Phương càng buồn bực, tên này vô cùng xa lạ với gã.

Cảnh Ngôn rất nổi tiếng trong Lạc Cửu Thần Cung, nhiều đại nhân vật đều biết hắn. Nhưng số lượng võ giả trong Đệ

Nhất Cung Lạc Cửu Thần Cung là bao nhiêu? Rất khó tính toán, sợ là chỉ có số ít người nghe tên Cảnh Ngôn.

Võ giả ít rời khỏi dược điền Bích Ngọc Loan như Tất Phương càng khó nghe tiếng Cảnh Ngôn, hơn nữa dù gã vô tình nghe qua ở đâu đó cũng sẽ không liên tưởng người mới tỏa sáng với người trước mặt mình.

Cảnh Ngôn thấy Tất Phương không có phản ứng gì, hắn hỏi tiếp:

- Tất Phương huynh gặp rắc rối?

Đổng Lai Phúc không nhịn được quát:

- Tiểu tử, ngươi không nghe thấy ta nói gì?

Mới rồi gã hỏi hai người là ai nhưng hai kẻ xa lạ hoàn toàn phớt lờ làm gã rất mất mặt, sắc mặt càng tối đen tức giận quát hỏi.

Hạ Ngọc khẽ quát, báo ra thân phận của mình:

- To gan! Ta là chấp sự Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, Hạ Ngọc.

Thanh Mộc Ti? Chấp sự?

Người xung quanh xao động. Mọi người đương nhiên biết Thanh Mộc Ti một trong chín mươi chín ti, làm võ giả bình thường trong Đệ Nhất Cung có ai không mơ được vào chín mươi chín ti làm một thành viên trong đó?

Nhưng chín mươi chín ti chiêu nạp thành viên cực kỳ nghiêm khắc, võ giả bình thường khó thể đi vào. Muốn vào chín mươi chín ti chẳng những cần có tu vi Võ Đạo cao còn phải trẻ tuổi, nếu ngươi hơn một vạn tuổi thì dù thực lực mạnh đến đâu chín mươi chín ti cũng sẽ không thu nhận ngươi.

Biết Hạ Ngọc là chấp sự của Thanh Mộc Ti khiến người xung quanh rung động.

Đổng Lai Phúc nghe Hạ Ngọc tự xưng là chấp sự Thanh Mộc Ti thì con ngươi co rút. Thân phận chấp sự Thanh Mộc Ti không đơn giản, Đổng Lai Phúc không sợ gì nhưng nếu không cần thiết gã không muốn đắc tội chấp sự của Thanh Mộc Ti.

Khuôn mặt mập mạp nặn ra nụ cười, Đổng Lai Phúc chắp tay hướng Hạ Ngọc:

- Thì ra là chấp sự tiên sinh của Thanh Mộc Ti.

Hạ Ngọc liếc Đổng Lai Phúc một cái, không đáp lễ.

Đổng Lai Phúc trở nên lúng túng, lửa giận dâng lên trong lòng.

Thấy Hạ Ngọc không nể mặt mình, giọng điệu Đổng Lai Phúc cứng rắn hơn nhiều:

- Không biết chấp sự Hạ Ngọc đến dược điền do ta quản lý có chuyện gì? Không lẽ muốn chọn lựa võ giả trong chỗ này thu nạp vào Thanh Mộc Ti?

Đổng Lai Phúc cho rằng Hạ Ngọc không nể mặt thì mình cần gì nể nang lại? Hạ Ngọc chẳng qua là chấp sự Thanh Mộc Ti, bàn về thân phận địa vị cùng lắm ngang hàng với gã, lùi một bước, dù ty trưởng của Thanh Mộc Ti đến cũng không chõ mũi vào chuyện của quản sự dược điền được.

Hạ Ngọc chớp mắt, nhếch mép nói:

- Quản sự Đổng Lai Phúc tại sao vừa rồi nói võ giả Tất Phương chết chắc? Không lẽ hắn phạm sai lầm lớn gì?

Đổng Lai Phúc cười khẽ:

- Đương nhiên hắn làm sai, chấp sự Hạ Ngọc cũng thấy tình huống của dược điền này. Một vạn mẫu linh thảo sắp thu

hoạch đã mất, mảnh dược điền này do Tất Phương trực tiếp phụ trách quản lý. Dược điền chịu mất mát lớn như vậy Tất Phương khó tránh khỏi trách nhiệm.

Cảnh Ngôn lại nhìn dược điền, lúc hắn mới đến đã thấy tình huống hình như dược điền bị người phá hủy.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tất Phương huynh, chuyện này là sao?

Cảnh Ngôn chỉ nghe Tất Phương và Đổng Lai Phúc đối thoại mấy câu cuối, không rõ nguyên vụ việc. Nếu Tất Phương làm sai thì Cảnh Ngôn không thể trực tiếp dẫn gã đi, ít nhất bù đắp mất mát của dược điền.

Tất Phương nhìn Cảnh Ngôn lại ngó Hạ Ngọc.

Hạ Ngọc là chấp sự Thanh Mộc Ti, Cảnh Ngôn này chắc không phải người bình thường, rất có thể là thành viên của Thanh Mộc Ti. Tất Phương vốn muốn gây lớn chuyện, giờ có người của Thanh Mộc Ti đến, quản sự Đổng Lai Phúc càng khó che lấp vụ việc.

Đầu óc xoay chuyển, Tất Phương kể đại khái sự việc.

Cảnh Ngôn nghe Tất Phương kể xong đã hiểu rõ, chuyện này không thể trách gã, muốn truy cứu trách nhiệm thì người tên Nhâm Càn phải chịu hết mới đúng.

Cảnh Ngôn nói:

- Tất Phương huynh ở lại dược điền này không có gì hay, chẳng bằng rời đi.

Tất Phương sửng sốt, không hiểu ý Cảnh Ngôn:

- Hả?

Rời đi?

Lúc này Tất Phương muốn đi nhưng vấn đề là gã muốn đi có ích gì? Đổng Lai Phúc sẽ cho gã đi sao? Quản Lý Xử của dược điền Bích Ngọc Loan sẽ mặc kệ gã phủi mông rời đi? Hơn nữa ba thuộc hạ Nhiễm Hậu của gã làm sao bây giờ? Nhâm Càn muốn Nhiễm Hậu chết, Tất Phương tuyệt đối không thể bỏ mặc Nhiễm Hậu.

Nhâm Càn cười khẩy, liếc xéo Cảnh Ngôn, kệch cởm nói:

- Rời đi? Từ đâu chui ra kẻ làm việc không có suy nghĩ, ngươi nghĩ mình là ai? Ngươi muốn Tất Phương rời đi là hắn có thể đi? Thật nực cười.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Nhâm Càn:

- Ngươi là Nhâm Càn?

Nhâm Càn quen thói huênh hoang, đâu thèm để Cảnh Ngôn vào mắt:

- Đúng vậy! Lão tử là Nhâm Càn, thế nào?

Dù Cảnh Ngôn thật sự là thành viên Thanh Mộc Ti thì sao? Người đứng sau lưng gã là đại nhân vật nổi tiếng trong toàn Đệ Nhất Cung.

Cảnh Ngôn cười cười nhìn Nhâm Càn, hắn liếc sang Đổng Lai Phúc:

- Quản sự Đổng Lai Phúc, Tất Phương huynh đã kể lại sự việc, nếu đúng như lời Tất Phương huynh nói thì chuyện này không thể trách Tất Phương huynh và tiểu đội dược nông của huynh ấy. Muốn truy cứu trách nhiệm dược điền bị hủy thì quản sự Đổng Lai Phúc nên tìm Nhâm Càn mới đúng.

Đổng Lai Phúc cười âm hiểm:

- Ha ha ha! Ta xử lý như thế nào chẳng lẽ còn cần ngươi dạy?

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Tất nhiên ta không dạy quản sự cách phán định trách nhiệm, được rồi, ta không muốn nói nhảm nhiều lãng phí thời gian với ngươi. Giờ ta muốn dẫn tiểu đội Tất Phương rời khỏi dược điền, muốn qua lưu tình gì mau bẩm lên Quản Lý Xử đi.

Hết chương 1030.

Chương 1031. Đâm Thủng Trời

Đổng Lai Phúc sửng sốt sau đó cười phá lên.

Ngươi kêu ta bẩm lên ta liền bẩm? Ngươi nghĩ mình là ai?

Đổng Lai Phúc bị Cảnh Ngôn chọc cười.

Đổng Lai Phúc chỉ là quản sự nho nhỏ trong dược điền Bích Ngọc Loan nhưng không phải tùy tiện ai cũng có thể chỉ tay múa chân với gã. Nếu không phải nể mặt chấp sự Thanh Mộc Ti Hạ Ngọc thì Đổng Lai Phúc đã ra tay xua đuổi Cảnh Ngôn.

Đổng Lai Phúc nhìn hướng Hạ Ngọc, nói:

- Chấp sự Hạ Ngọc, ta nể mặt chấp sự, bây giờ tốt nhất là mang tiểu tử này đi, nếu không thì hậu quả rất khó nói.

Hạ Ngọc cũng cười, gã nhìn Cảnh Ngôn, lòng thầm phỏng đoán tâm tư của hắn.

Tất Phương lên tiếng hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ sao biết đến ta?

Tất Phương nghĩ trước nghĩ sau không nghĩ ra vì sao Cảnh Ngôn biết mình, thoạt trông hắn đặc biệt tới dược điền Bích Ngọc Loan tìm gã.

Cảnh Ngôn giải thích rằng:

- Tất Phương huynh, chúng ta đều là người phi thăng, hơn nữa đến từ cùng một thế giới hạ cấp.

Tất Phương giật mình nhìn Cảnh Ngôn:

- A?

Tất Phương không ngờ rằng Cảnh Ngôn là dân bản xứ cùng thế giới hạ cấp với gã. Ngây người qua đi biểu tình Tất Phương kích động, không ngờ gã và Cảnh Ngôn là đồng hương.

Nhâm Càn xì cười:

- Thì ra là một dân bản xứ.

Nhâm Càn hùng hổ hét hướng Đổng Lai Phúc:

- Quản sự đại nhân còn chờ cái gì? Không lẽ quản sự đại nhân trơ mắt nhìn hai người này giương oai trong dược điền chúng ta?

Mới rồi Nhâm Càn còn lo Cảnh Ngôn có bối cảnh thân phận gì nên luôn nhẫn nhịn, giờ nghe đối thoại giữa Cảnh Ngôn và Tất Phương thì gã hoàn toàn yên lòng. Một dân bản xứ thì sao có bối cảnh lớn gì ở Lạc Cửu Thần Cung, dù thiên phú giỏi vào Lạc Cửu Thần Cung được Thanh Mộc Ti chiêu nạp cũng không đáng giá nhắc tới.

Cảnh Ngôn sắp mất kiên nhẫn với Nhâm Càn:

- Nhâm Càn, ngươi ngoan ngoãn ngậm miệng thối lại.

Nhâm Càn nghe Cảnh Ngôn kêu mình câm mồm thì giận muốn đánh:

- Tiểu súc sinh, ngươi nói kiểu gì? Ngươi biết ta là ai?

Cảnh Ngôn nhìn Nhâm Càn, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi thật sự muốn chết?

Nhâm Càn tấn công Cảnh Ngôn:

- Ta tìm chết? Ha ha ha ha ha ha! Nhãi ranh, theo ta thấy ngươi mới là tìm chết! Hừ, ta mặc kệ ngươi có phải là thành viên Thanh Mộc Ti hay không, chết cho ta!

Tất Phương thấy Nhâm Càn ra tay vội hét với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ cẩn thận!

Tất Phương bay qua che trước mặt Cảnh Ngôn, gã không thể trơ mắt nhìn hắn chết trong tay Nhâm Càn vì mình.

Đổng Lai Phúc thấy Nhâm Càn tấn công, gã không ngăn cản ngược lại nhếch mép cười. Nhâm Càn giết Cảnh Ngôn liên quan gì gã? Nếu Cảnh Ngôn là thành viên của Thanh Mộc Ti, dù Thanh Mộc Ti truy cứu thì có Nhâm Càn gánh trước. Có đại nhân vật sau lưng Nhâm Càn, phỏng chừng Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung không làm gì được.

Thấy Tất Phương che trước mặt Cảnh Ngôn, Đổng Lai Phúc tức giận quát:

- Tất Phương, ngươi đang làm cái gì?

Khi Đổng Lai Phúc quát Tất Phương chợt con ngươi co rút, gã thấy Tất Phương che trước mặt Cảnh Ngôn bỗng tránh sang một bên.

Người ta không biết chuyện gì nhưng lòng Tất Phương nghịch thiên, gã cảm nhận lực lượng không thể chống cự từ phía sau truyền đến, rồi thân thể gã bị đẩy sang một bên. Tất Phương quay đầu nhìn Cảnh Ngôn, không lẽ hắn phát ra uy năng đẩy gã sang một bên?

Gã dù gì là Hư Thần tam tinh! Nhưng không có chút năng lực chống cự trước mặt Cảnh Ngôn.

Trong khi đầu óc Tất Phương xoay chuyển nhanh thì Cảnh Ngôn búng ngón tay một cái hướng Nhâm Càn.

Một chỉ ngân rõ ràng ngưng hiện trong không gian nhanh chóng đâm xuyên qua Nhâm Càn.

Nhâm Càn đang vận chuyển thần lực muốn đánh chết Cảnh Ngôn, thấy hắn búng tay thì nhếch mép nhe răng cười.

Nhâm Càn hoàn toàn không e ngại động tác của Cảnh Ngôn:

- Tiểu tạp chủng còn dám chống cự? Vốn chỉ định phế ngươi, nhưng ngươi dám chống cự thì chết đi!

Chỉ ngân của Cảnh Ngôn tiếp xúc với uy năng Nhâm Càn phát ra.

Nhâm Càn chưa nói hết câu thì uy năng gã phát ra như trang giấy bị xé rách, lực lượng pháp tắc chớp mắt tan vỡ. Chỉ ngân không giảm tốc độ áp sát người Nhâm Càn.

Nhâm Càn giật mình tỉnh lại:

- Sao … sao có thể?

Khi Nhâm Càn kêu lên thì trán gã phun ra vòi máu.

Chỉ ngân biến mất, người Nhâm Càn co giật nhẹ rớt từ trên trời xuống, một Hư Thần tam tinh bình thường chỉ là con kiến trước mặt Cảnh Ngôn.

Từ khi Nhâm Càn ra tay công kích đến Cảnh Ngôn đánh trả rồi gã chết, toàn quá trình chỉ trong chớp mắt.

Chờ khi người khác phản ứng lại Nhâm Càn đã rớt xuống đất phát ra tiếng trầm đục.

Tất cả cặp mắt hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn đánh chết Nhâm Càn.

Vẻ mặt Đổng Lai Phúc giật mình sau đó không chút máu, nguy rồi, Nhâm Càn chết ở đây thì gã cũng sẽ bị liên lụy.

Đổng Lai Phúc hút không khí lạnh, kinh hoàng hét hướng Cảnh Ngôn:

- Ngươi … ngươi dám giết Nhâm Càn?

Cảnh Ngôn nhìn sang Đổng Lai Phúc:

- Giết thì sao?

- Muốn chết!

Người Đổng Lai Phúc tuy mập mạp nhưng tốc độ rất nhanh, gã vừa quát vừa xông lên tấn công Cảnh Ngôn.

Đổng Lai Phúc là võ giả Hư Thần ngũ tinh nên sức chiến đấu không yếu.

Cảnh Ngôn hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Uy áp dày nặng phát ra từ người Cảnh Ngôn mạnh ập hướng Đổng Lai Phúc.

Đổng Lai Phúc vừa kinh vừa giận cảm nhận hơi thở từ người Cảnh Ngôn, gã rùng mình, nhớ mới rồi hắn một chỉ đánh chết Nhâm Càn thế là gã khựng lại công kích giữa chừng. Sắc mặt Đổng Lai Phúc liên tục thay đổi, mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, gã linh cảm sẽ không đánh lại Cảnh Ngôn, nếu ngoan cố tấn công thì kết cục của gã sẽ giống như Nhâm Càn. Đổng Lai Phúc không muốn chết.

Đổng Lai Phúc hỏi Cảnh Ngôn:

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Cảnh Ngôn hờ hững nhìn Đổng Lai Phúc, không đáp.

Đổng Lai Phúc vừa nói vừa lấy tinh thạch truyền tin ra:

- Mặc kệ ngươi là ai, ngươi gặp rắc rối to. Ngươi giết Nhâm Càn là chọc thủng trời, dù ngươi có là thành viên của Thanh Mộc Ti cũng khó thoát khỏi cái chết!

Hiển nhiên Đổng Lai Phúc đang báo tin, Cảnh Ngôn không định ngăn cản.

Tất Phương tỉnh táo lại từ giật mình, gã nhìn xác Nhâm Càn lại ngó hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ … huynh … huynh giết Nhâm Càn!?

Mặt Tất Phương trắng bệch thúc giục Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ đi mau, mau rời khỏi đây! Trở về Thanh Mộc Ti có lẽ còn sống tiếp được!

Hết chương 1031.

Chương 1032. Ta Biết Nên Làm Sao

Cảnh Ngôn lắc đầu, cười nói:

- Mới rồi chúng ta có thể trực tiếp nhưng bây giờ thì không, phải đợi chuyện này xử lý xong.

Tất Phương sốt ruột nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, Nhâm Càn có bối cảnh lớn, huynh không thấy Đổng Lai Phúc cũng khách khí với hắn sao? Ta nghe nói Nhâm Càn có quan hệ không bình thường với phó chưởng sử đại nhân của Quản Lý Xử!

Quản Lý Xử dược điền, lãnh đạo đỉnh cấp thường tổ hợp từ một vị chưởng sử và hai vị phó chưởng sử, dưới tay họ là nhiều chủ quản, dưới chủ quản là quản sự như Đổng Lai Phúc. Một quản sự phụ trách khoảng một trăm vạn mẫu dược điền, đương nhiên có một số quản sự phụ trách dược điền diện tích lớn hơn một chút cỡ hai, ba trăm vạn mẫu.

Bích Ngọc Loan là dược điền cấp thấp khổng lồ, tổng diện tích lớn hơn một ức mẫu.

Nếu Nhâm Càn có quan hệ thân thiết với phó chưởng sử Quản Lý Xử thì hèn gì Đổng Lai Phúc không dám đắc tội gã.

Nghe Tất Phương nói Cảnh Ngôn hơi cau mày. Phó chưởng sử của dược điền Bích Ngọc Loan chắc có địa vị trong Đệ Nhất Cung không dưới ty trưởng Thanh Mộc Ti, hoặc nên nói là cao hơn đa số ty trưởng, nhưng vậy thì sao?

Sau khi đưa tin Đổng Lai Phúc cất tinh thạch truyền tin, nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Tiểu tử, ngươi chờ bị thẩm phán đi! Ngươi không đi đâu được, dù trốn trở về Thanh Mộc Ti cũng vô dụng, Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung không giữ được ngươi. Ngươi phạm tội lớn bằng trời, không ai có thể cứu ngươi!

Cảnh Ngôn ở đây thì Đổng Lai Phúc còn đường cứu vãn, nếu để hắn đi thì kết cục của gã sẽ rất thảm, không chừng vị đại nhân vật kia nóng giận trực tiếp lấy mạng gã rồi mới tìm Cảnh Ngôn tính sổ. Chỉ cần đầu sỏ gây tội còn ở đây thì mạng sống của gã có thể giữ lại.

Cảnh Ngôn cười nhạt nhìn Đổng Lai Phúc.

Các tiểu đội dược nông xì xầm nhỏ to, họ nói Cảnh Ngôn chạy trời không khỏi nắng, chết chắc rồi.

Giết Nhâm Càn đúng là đâm thủng trời.

Hạ Ngọc đến gần Cảnh Ngôn, cười nói với Tất Phương:

- Tất Phương huynh đệ đừng lo cho Cảnh Ngôn đại nhân, với thân phận địa vị của Cảnh Ngôn đại nhân trong Đệ Nhất Cung không ai dám vô lễ với ngài ấy.

Tất Phương ngây người nhìn Hạ Ngọc, trong phút chốc không hiểu ý:

- Cái gì?

Cảnh Ngôn đại nhân?

Hạ Ngọc chẳng phải là chấp sự của Thanh Mộc Ti sao? Tại sao xưng hô Cảnh Ngôn là đại nhân?

Hạ Ngọc mỉm cười nói:

- Tất Phương huynh đệ, thực lực và thân phận địa vị của Cảnh Ngôn đại nhân vượt qua tưởng tượng của ngươi. Hãy

yên tâm, chúng ta ở đây chờ đại nhân vật Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan đến.

Tất Phương nhìn Hạ Ngọc trân trân lại ngó Cảnh Ngôn.

Tất Phương nhướng mày hỏi:

- Cảnh Ngôn huynh đệ phi thăng Thần giới từ khi nào?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Hơn hai năm chưa đến ba năm.

Tất Phương càng hoang mang.

Cảnh Ngôn mới vào Lạc Cửu Thần Cung mà tại sao chấp sự Hạ Ngọc của Thanh Mộc Ti gọi Cảnh Ngôn là đại nhân? Chỉ gần hai, ba năm mà Cảnh Ngôn đạt tới địa vị cao cỡ nào? Còn hơn địa vị của chấp sự Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung?

***

Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan.

Lúc trước Cảnh Ngôn, Hạ Ngọc đã đến Quản Lý Xử thẩm tra khu vực dược điền chỗ Tất Phương, khi đó hỗ trợ tìm là một vị chủ quản. Ban đầu chủ quản này không muốn giúp Hạ Ngọc, thực lực và thân phận của chủ quản Quản Lý Xử nói đến thì cao hơn Hạ Ngọc một cấp bậc, miễn cưỡng đến trình độ ty trưởng các ti Đệ Nhất Cung.

Nhưng khi Hạ Ngọc báo ra thân phận của Cảnh Ngôn, chủ quản biết tiếng hắn nên khách khí hỗ trợ.

Sau khi Cảnh Ngôn, Hạ Ngọc rời đi chủ quản cảm thấy sự việc hơi quan trọng, báo lên cho chưởng sử ngay. Ba người chưởng sử, phó chưởng sử biết tin liền bàn bạc rồi quyết định hạ thấp tư thái đến gặp Cảnh Ngôn.

Nếu Cảnh Ngôn chỉ là võ giả Đệ Tam Cung bình thường thì chưởng sử, phó chưởng sử của Quản Lý Xử có lẽ cũng cho

hắn mặt mũi nhưng tuyệt đối không tự mình tiếp đãi. Võ giả bình thường của Đệ Tam Cung đa số chỉ là Hư Thần ngũ tinh, không đến mức khiến đám người chưởng sử Quản Lý Xử Bích Ngọc Loan xem trọng. Nhưng Cảnh Ngôn không giống bình thường, tiền đồ không thể đo lường. Tranh thủ khi Cảnh Ngôn chưa hoàn toàn trưởng thành làm quen với hắn là cơ hội tốt hiếm có.

Ba người chưởng sử, phó chưởng sử triệu tập nhiều chủ quản của Quản Lý Xử cùng đi gặp Cảnh Ngôn, vì cho hắn thấy nở mặt, nhớ kỹ mấy người họ.

Trên đường đi phó chưởng sử nhận được Đổng Lai Phúc truyền tin, gã đọc nội dung xong mặt biến sắc.

Phó chưởng sử này là núi dựa sau lưng Nhâm Càn, đúng là có quan hệ rất thân thiết với Nhâm Càn, gã là cháu ruột của phó chưởng sử.

Phó chưởng sử Nhâm Báo chửi thầm:

- Chết tiệt!

Chưởng sử cau mày nhìn Nhâm Báo:

- Sao vậy?

Nhâm Báo xanh mặt nói:

- Xảy ra chuyện! Ngoại sanh của ta xung đột với Cảnh Ngôn, còn đánh nhau. Đổng Lai Phúc đưa tin nói Nhâm Càn bị Cảnh Ngôn giết trong dược điền.

Nhâm Báo rất tức giận, gã khá yêu thương cháu trai này. Nhâm Càn là nhi tử của muội muội gã, muội muội chết sớm nên Nhâm Báo trút hết tình thân vào cháu trai Nhâm Càn. Nhâm Càn có thể đi vào Lạc Cửu Thần Cung là nhờ Nhâm Báo tốn nhiều công sức, nếu không có cữu cữu này hiện tại Nhâm Càn không đến Hư Thần tam tinh được.

Chưởng sử nhíu chặt mày, chậm rãi nói:

- Sao xảy ra chuyện như vậy? Phó chưởng sử Nhâm Báo, chuyện này không nhỏ, ngươi đừng xúc động. Cảnh Ngôn hiện là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, hơn nữa thực lực cực mạnh, sợ rằng không bao lâu sẽ thăng cấp Đệ Tứ Cung. Ta nhận được tin nghe nói đại nhân vật Cực Đạo Cung chú ý đến hắn nhiều.

Lời ngầm là cảnh cáo Nhâm Báo đừng vì việc nhỏ đắc tội Cảnh Ngôn.

Nhâm Báo không cam lòng nói:

- Chưởng sử, đó là ngoại sanh ruột của ta!

Ánh mắt chưởng sử sâu thẳm tạo áp lực với Nhâm Báo:

- Ngoại sanh không phải nhi tử, nếu ngươi xung đột với Cảnh Ngôn tuyệt đối không có lợi cho ngươi, hãy tự ngẫm lại đi. Ta nói thẳng cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự xung đột với Cảnh Ngôn thì ta sẽ không đứng về phía ngươi giúp đỡ ngươi.

Một phó chưởng sử khác khuyên can:

- Nhâm huynh hãy ngẫm kỹ lại. Cảnh Ngôn có tiềm lực vô cùng, hắn chưa đến hai trăm tuổi đã thăng cấp Đệ Tam Cung, nếu ngươi có xích mích với hắn sẽ không được lợi lộc gì. Hơn nữa xếp hạng của hắn trên bảng Thiên Hoa cao tới chín mươi chín, nếu hắn không chết yểu thì chắc chắn là Chân Thần!

Mắt Nhâm Báo lấp lóe hồi lâu, cuối cùng thở dài, nghiến răng nói:

- Ài, ta biết nên làm sao. Đồ ngu Nhâm Càn này ra tay với Cảnh Ngôn làm gì, ngu ngốc!

Hết chương 1032.

Chương 1033. Tình Huống Không Đúng

Nhâm Báo thỏa hiệp, mặc dù không cam lòng nhưng gã định thỏa hiệp. Như chưởng sử đại nhân nói, Nhâm Càn chỉ là cháu trai chứ không phải nhi tử của gã, mặc dù gã rất yêu thương cháu trai này nhưng dù sao cách một tầng quan hệ.

Cho dù Cảnh Ngôn giết nhi tử của gã thì gã cũng phải suy nghĩ kỹ nên ứng đối thế nào, đắn đo hậu quả trở mặt với Cảnh Ngôn. Hậu quả này có lẽ phó chưởng sử Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan như gã không gánh nổi.

Chưởng sử và một vị phó chưởng sử khác nghe Nhâm Báo nói vậy thì thở phào.

Chưởng sử chậm rãi nói:

- Phó chưởng sử Nhâm Báo đừng quá đau lòng, Cảnh Ngôn giết Nhâm Càn chắc cũng biết quan hệ giữa hắn và ngươi, chăc Cảnh Ngôn cho rằng ngươi sẽ trả thù hắn. Nếu ngươi không trả thù ngược lại khách khí cười đón chào, ngươi nói hắn có thấy áy náy không? Đây là cơ hội tốt hiếm có làm thân với Cảnh Ngôn.

Phó chưởng sử khác gật gù hùa theo:

- Chưởng sử đại nhân nói đúng!

Nhâm Báo bất đắc dĩ thở dài, gật đầu.

***

- Chuyện gì xảy ra?

- Tại sao mọi người tụ tập ở đây?

Gần một trăm vạn mẫu dược điền do Đổng Lai Phúc quản lý tụ tập võ giả dược điền Bích Ngọc Loan ngày càng đông, có nhiều quản sự, đám đông tiểu đội dược nông.

Dược điền Bích Ngọc Loan có hơn một ức mẫu dược điền thấp kém nên tiểu đội dược nông rất nhiều. Quản sự Đổng Lai Phúc cai quản mười tiểu đội dược nông, một số quản sự thì quản lý mấy chục tiểu đội dược nông.

- Nhâm Càn đã chết.

- Nhâm Càn? Nhâm Càn nào?

- Còn Nhâm Càn nào khác?

- Ngươi nói là … ? Sao có thể? Sao hắn chết được? Có quan hệ với phó chưởng sử thì ai dám xuống tay với hắn? Chán sống sao?

- Bây giờ chưa nói rõ gì được, nhưng chắc không phải võ giả của Bích Ngọc Loan ra tay. Mới rồi ta nghe nói một ít, hình như là chấp sự Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung và ai đó ra tay.

- Bọn họ gây họa lớn rồi, sau lưng Nhâm Càn có phó chưởng sử đại nhân, bọn họ giết Nhâm Càn thì phó chưởng sử tuyệt đối không bỏ qua. Vậy mà giờ họ chưa trốn còn ở đây chờ chết sao?

Tiếng nghị luận liên tiếp, mọi người biết xảy ra chuyện lớn.

Lúc này không biết là ai trong đám đông hét to một tiếng:

- Chưởng sử đại nhân đến!

Mọi ánh mắt cùng nhìn một hướng, quả nhiên thấy chưởng sử đại nhân và hai vị phó chưởng sử đại nhân bay tới, sau lưng còn có nhiều chủ quản đại nhân đi cùng.

Trận trượng làm người hết hồn.

Vì một Nhâm Càn mà chưởng sử, phó chưởng sử đều đến.

Có người cảm thấy sự việc không đúng, lẽ ra dù Nhâm Càn và phó chưởng sử Nhâm Báo đại nhân có quan hệ rất tốt cũng không nên kinh động chưởng sử đại nhân.

Tình huống bây giờ là sao? Nhân vật cao tầng nguyên Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan gần như đến đông đủ, thật không tin nổi.

Đám đông võ giả thấy nhóm chưởng sử Quản Lý Xử đến đều khom người chào.

Đổng Lai Phúc thấy đám người xao động, rất nhanh phát hiện nhóm chưởng sử, phó chưởng sử đến. Đổng Lai Phúc rùng mình vội đi lên nghênh tiếp.

Bình thường quản sự như Đổng Lai Phúc không có tư cách diện kiến chưởng sử Quản Lý Xử, nhưng gã có chút liên quan với phó chưởng sử Nhâm Báo, chủ yếu vì Nhâm Càn làm đội trưởng tiểu đội dược nông dưới tay gã. Hơn nữa bên này là trăm vạn mẫu dược điền do Đổng Lai Phúc cai quản, gã đi lên chào không tính đột ngột.

Đổng Lai Phúc cúi gập người nói:

- Kính chào chưởng sử đại nhân, kính chào hai vị phó chưởng sử đại nhân, kính chào các vị chủ quản đại nhân.

Chưởng sử hoàn toàn không nhìn Đổng Lai Phúc mà xuyên qua gã nhìn hướng nhóm Cảnh Ngôn đứng.

Nhâm Báo nhìn Đổng Lai Phúc chằm chằm, nhếch mép cười gằn. Mặc dù Nhâm Báo không định kiếm chuyện với Cảnh Ngôn nhưng không có nghĩa là đã dập tắt lửa giận cháu trai bị giết. Không thể trút giận lên đầu Cảnh Ngôn thì trút đi chỗ nào?

Sợ là Đổng Lai Phúc không sống yên được.

Đổng Lai Phúc nhận ra ánh mắt tức giận của phó chưởng sử Nhâm Báo, gã hơi ngước đầu lên rồi vội cúi xuống.

Đổng Lai Phúc nhanh miệng thừa nhận sai lầm:

- Mấy vị đại nhân, lỗi tại thuộc hạ vô năng để hai người ngoài vào dược điền hành hung tổn thương người …

Đổng Lai Phúc đã nhẩm lại nhiều lần từng chữ, suy nghĩ làm sao trả giá nhỏ nhất kéo mình ra khỏi vòng xoáy.

Nhưng Đổng Lai Phúc chưa nói hết nhóm đại nhân chưởng sử đã lướt qua gã.

Đổng Lai Phúc cúi đầu cảm giác bóng người lướt qua mình, rất là hoang mang:

- Chuyện gì thế này?

Đổng Lai Phúc chậm rãi ngước đầu lên phát hiện trước mặt mình không còn ai, gã quay người thấy nhóm Đổng Lai Phúc bay tới chỗ Cảnh Ngôn đứng.

Mặt Đổng Lai Phúc chảy mồ hôi ròng ròng, lòng lạnh lẽo:

- Đây là … không lẽ muốn trực tiếp tru giết Cảnh Ngôn? Không đúng, tình hình là lạ, lẽ ra nên chờ nghe ta nói xong mới hành động đi? Tình huống gì đây? Không lẽ các đại nhân không muốn cho ta cơ hội giải thích?

Nghĩ đến đây Đổng Lai Phúc rùng mình, chợt nghĩ đến điều gì vội lao nhanh hướng nhóm chưởng sử.

Đổng Lai Phúc nói nhanh, sợ mình không biểu hiện thì chẳng còn cơ hội nói chuyện nữa:

- Các vị đại nhân! Người kia tên Hạ Ngọc, tự xưng là chấp sự Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung. Còn người mặc trường bào màu xanh trông rất trẻ tuổi tên Cảnh Ngôn, đội trưởng Nhâm Càn của dược điền chúng ta bị Cảnh Ngôn giết! Người này tội

ác tày trời, vô pháp vô thiên, hoàn toàn không đem Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan chúng ta để vào mắt!

Nghe Đổng Lai Phúc nói mấy câu đó đám người chưởng sử sắc mặt khó xem.

Chưởng sử nhìn phó chưởng sử Nhâm Báo.

Nhâm Báo hiểu ý chưởng sử, trầm giọng quát:

- Đồ khốn kiếp, còn không biến sang một bên! Thứ như ngươi có thể tùy tiện gọi tên của Cảnh Ngôn đại nhân sao?

Nhâm Báo quát câu này cũng là cho Cảnh Ngôn nghe.

Đổng Lai Phúc nghe mắng cứng người lại, đầu óc trống rỗng.

Phó chưởng sử Nhâm Báo nói cái gì? Cảnh Ngôn đại nhân? phó chưởng sử Nhâm Báo cũng cung kính gọi hắn là Cảnh Ngôn đại nhân? Sao có thể?

Không chỉ mình Đổng Lai Phúc hết hồn, nhiều người vây xem quanh dược điền, bọn họ đều nghe Nhâm Báo quát mắng Đổng Lai Phúc. Nhâm Báo muốn cho Cảnh Ngôn nghe câu đó nên giọng rất lớn.

Hết chương 1033.

Chương 1034. Một Mảnh Tường Hòa

Đám người ánh mắt thay đổi.

Vốn tưởng nhóm chưởng sử đến để hỏi tội vụ Nhâm Càn bị giết, nhưng Nhâm Báo nói câu đó khác quá lớn với tưởng tượng của mọi người.

Tất Phương đứng cạnh Cảnh Ngôn trợn mắt há hốc mồm, nói thật là lúc này tâm tình của gã rất căng thẳng, nhìn đám đại nhân vật tiến đến khiến gã hít thở khó khăn.

Chưởng sử đến gần chắp tay với Cảnh Ngôn, mắt nhìn thẳng hắn:

- Dám hỏi là Cảnh Ngôn tiên sinh?

Cảnh Ngôn nheo mắt gật đầu nói:

- Ta là Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn thầm thở phào, nếu có thể tránh cho xung đột kịch liệt với Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan thì hắn không muốn cứng đấu cứng cùng họ. Nhưng nếu Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan cắn chết không nhả vậy Cảnh Ngôn sẽ chiều tới cùng, giờ xem thái độ của đối phương xem như thân thiện.

Hồ Kiến cười nói:

- Hồ Kiến ta nghe tên Cảnh Ngôn tiên sinh như sấm bên tai, không ngờ tiên sinh đến dược điền Bích Ngọc Loan ta. Nếu không phải chủ quản bên dưới bẩm báo thì ta chưa biết. Cảnh Ngôn tiên sinh, nếu có chỗ nào sơ xuất, ta làm chưởng

sử đại biểu Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan xin tiên sinh thứ lỗi cho.

Cảnh Ngôn nhìn sang Tất Phương:

- Chưởng sử Hồ Kiến khách khí, ta đến dược điền Bích Ngọc Loan không vì chuyện gì khác, Tất Phương huynh và ta đến từ cùng một thế giới hạ cấp, ta biết huynh ấy công tác ở chỗ này nên đến xem.

Đám người Hồ Kiến cùng nhìn Tất Phương, mỉm cười hiền hòa. Hơi thở của Tất Phương hơi không ổn định, gã tu luyện trong Lạc Cửu Thần Cung hơn hai vạn năm nhưng chưa từng tiếp xúc nhiều đại nhân vật ở khoảng cách gần như vậy.

Nỗi lòng Tất Phương hỗn loạn, thầm nghĩ thân phận của Cảnh Ngôn là gì, vì sao đám người chưởng sử Hồ Kiến của Quản Lý Xử khách khí với hắn như thế? Lúc trước chấp sự Hạ Ngọc dặn gã đừng lo, Tất Phương còn tưởng Hạ Ngọc an ủi mình mới nói thế nhưng nay xem ra không sai chút nào, dù là Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan cũng cố ý làm quen với Cảnh Ngôn.

Mắt Hồ Kiến sâu thẳm:

- Thì ra đội trưởng Tất Phương là đồng hương của Cảnh Ngôn tiên sinh.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng hôm nay đến đây xảy ra chút chuyện không thoải mái với người ta trong dược điền.

Cảnh Ngôn không chần chừ kể đại khái mâu thuẫn với Nhâm Càn, hắn đặc biệt nhấn mạnh là gã tấn công trước, hắn phản kích tự vệ.

Hồ Kiến gật mạnh đầu:

- Nhâm Càn đáng chết, thứ khốn kiếp như vậy Cảnh Ngôn huynh đệ có đánh chết cũng nên làm. Phó chưởng sử Nhâm Báo cảm thấy sao?

Hồ Kiến nghe Cảnh Ngôn kể lại vụ việc, không nghi ngờ hắn nói dối. Nhâm Càn là cháu trai của Nhâm Báo, Hồ Kiến có nghe nói về gã, biết người này kiêu căng ngang ngược trong dược điền, lúc trước nể mặt Nhâm Báo nên Hồ Kiến lười hỏi, giờ chọc vào cổ tay cứng như Cảnh Ngôn, kết cục như thế là gã tự tìm.

Nhâm Báo tiến lên một bước, biểu tình trịnh trọng nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, tuy Nhâm Càn là ngoại sanh của ta nhưng hành vi của hắn thật khiến người thống hận. Cảnh Ngôn tiên sinh yên tâm, ta tuyệt đối không trách tiên sinh chút nào. Hôm nay dù Cảnh Ngôn tiên sinh không giết súc sinh kia thì ta sớm muộn gì cũng không nhịn được tự mình ra tay!

Cảnh Ngôn nói:

- Phó chưởng sử Nhâm Báo hiểu rõ đại nghĩa khiến người kính nể.

Mặc kệ trong lòng Nhâm Báo nghĩ gì thái độ mặt ngoài của gã khách khí, Cảnh Ngôn lười thăm dò. Dù đám người Nhâm Báo ôm lòng oán hận nhưng theo thời gian trôi qua thực lực của hắn sẽ càng lớn mạnh, địa vị càng lúc càng cao, bọn họ đem lại uy hiếp cho hắn nhỏ dần.

Nghe đám người chưởng sử và Cảnh Ngôn đối thoại, Đổng Lai Phúc suýt xỉu.

Nếu sớm biết Cảnh Ngôn ghê gớm như thế thì Đổng Lai Phúc đã không làm thái độ vừa rồi, hầu hạ tốt không chừng hắn nói giúp vài câu cho gã, phó chưởng sử Nhâm Báo đại nhân sẽ không đụng vào gã.

Nhưng bây giờ hối hận đã hơi muộn, Đổng Lai Phúc thật sự không ngờ Cảnh Ngôn có mặt mũi lớn đến vậy.

Đổng Lai Phúc muốn tiến lên nói vài câu dễ nghe nhưng không dám.

Đám người đứng xem cũng giống vậy, bọn họ thảo luận Cảnh Ngôn có thân phận gì, tại sao nhóm chưởng sử đại nhân khách khí với hắn đến thế.

Bên này chưởng sử mời nhóm Cảnh Ngôn đi Quản Lý Xử uống trà. Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, đồng ý, vì muốn Tất Phương rời khỏi dược điền Bích Ngọc Loan cần trừ hộ khẩu trong Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan, nếu không gã sẽ luôn là thành viên của Quản Lý Xử Bích Ngọc Loan.

Giống như Cảnh Ngôn là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, chờ hắn thăng cấp Đệ Tứ Cung thì Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung sẽ tiêu trừ tin tức thân phận của hắn.

Vì suy xét đến Tất Phương nên Cảnh Ngôn thuận thế đồng ý lời mời của Hồ Kiến, đoàn người rầm rộ bay đi Quản Lý Xử dược điền Bích Ngọc Loan.

Tất Phương mang theo ba người Nhiễm Hậu.

Dọc đường đi Hồ Kiến lại trò chuyện với Cảnh Ngôn về Lạc Cửu Thần Cung, hắn nhìn thấu ý đồ của y muốn thành lập quan hệ tốt với hắn. Cảnh Ngôn không ghét điều này, nụ cười trên mặt tự nhiên hơn nhiều.

Chờ khi đến Quản Lý Xử, Cảnh Ngôn rút thời gian hỏi Tất Phương.

Cảnh Ngôn nhìn Tất Phương:

- Tất Phương huynh có định rời khỏi dược điền Bích Ngọc Loan không? Nếu muốn đi thì ta sẽ sắp xếp công tác mới cho huynh.

Cảnh Ngôn sợ Tất Phương ở lại dược điền Bích Ngọc Loan sẽ bị người trả thù. Giờ trông đám người phó chưởng sử Nhâm Báo khách khí nhưng chờ Cảnh Ngôn rời đi lỡ họ kiếm người xử Tất Phương cũng không có gì bất ngờ. Cảnh Ngôn càng muốn mang Tất Phương rời khỏi dược điền Bích Ngọc Loan hơn.

Lúc trước chấp sự Hạ Ngọc có nói dược điền khác liền nhau với dược điền Bích Ngọc Loan có dược điền của Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, Tất Phương hoàn toàn có thể đi chỗ đó giúp Thanh Mộc Ti quản lý dược điền.

Hồ Kiến cười nói:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, Tất Phương huynh đệ làm trong dược điền Bích Ngọc Loan đang rất tốt vì sao phải đi? Ta thì thấy nếu Tất Phương huynh đệ ở lại đây hoàn toàn có thể đảm nhiệm công tác quản sự.

Phó chưởng sử khác lên tiếng:

- Đúng rồi, chưởng sử đại nhân nói đúng. Tất Phương ở lại đi, ta thấy Đổng Lai Phúc có vấn đề rất lớn, không quá thích hợp tiếp tục đảm nhiệm quản sự, Tất Phương huynh đệ thay thế hắn là tốt nhất.

Nhâm Báo tiếp lời:

- Ta cũng thấy như vậy tốt.

Tất Phương do dự:

- Cái này …

Cảnh Ngôn nói:

- Tất Phương huynh hãy tự quyết định, ở lại hoặc rời đi tùy huynh.

- Đúng, Cảnh Ngôn tiên sinh nói đúng. Chúng ta tự nhiên hy vọng Tất Phương huynh đệ ở lại nhưng nếu Tất Phương huynh đệ ở chỗ này không thoải mái thì chúng ta tuyệt đối không ngăn cản.

Hết chương 1034.

Chương 1035. Cảnh Giới Của Cảnh Ngôn Huynh Đệ

Đám người Hồ Kiến hy vọng Tất Phương ở lại dược điền Bích Ngọc Loan.

Cảnh Ngôn biết đồng hương Tất Phương của mình ở Bích Ngọc Loan liền tự mình đến gặp, từ đó nhìn ra hắn là người nặng tình cảm. Nếu Tất Phương ở lại dược điền Bích Ngọc Loan thì sau này dược điền Bích Ngọc Loan có càng nhiều cơ hội thân gần với Cảnh Ngôn.

Bọn họ mong mỏi Tất Phương ở lại nhưng không thể lộ thái độ cứng rắn, nếu gã không muốn thì bọn họ không được bắt ép, làm vậy sẽ càng khiến Cảnh Ngôn không vui.

Mấy người cười tươi nhìn Tất Phương.

Tất Phương biết nhóm chưởng sử đại nhân khách khí với mình vì nể mặt Cảnh Ngôn, nếu không có hắn thì bọn họ tuyệt đối sẽ không nhìn gã cái nào. Bởi vậy Tất Phương không lộ ra kiêu căng, bản thân cũng không phải loại người dễ đắc ý quên hình.

Tất Phương không suy nghĩ quá lâu đã có quyết định:

- Vậy ta tiếp tục ở lại dược điền Bích Ngọc Loan.

Tất Phương quyết định ở lại, dù sao gã ở dược điền Bích Ngọc Loan nhiều năm, quen thuộc hoàn cảnh nơi này.

Đám người Hồ Kiến nghe Tất Phương chịu ở lại thì hớn hở.

Hồ Kiến cười nói:

- Năng lực quản lý dược điền của Tất Phương huynh đệ khá mạnh, khiếm khuyết duy nhất là tu vi Võ Đạo hơi kém chút. Nếu cảnh giới cao một ít thì đảm nhiệm chủ quản trong Quản Lý Xử cũng không thành vấn đề.

Mấy câu này là nói cho Cảnh Ngôn nghe, lời ngầm là để Tất Phương đảm nhiệm quản sự đã là cực hạn. Tất Phương chỉ có tu vi Hư Thần tam tinh, nếu đề bạt gã làm chủ quản Quản Lý Xử thì không nói được, người bên dưới cũng sẽ không kính sợ gã.

Nói đến cùng thế giới này cần thực lực cá nhân đủ mạnh, trong Lạc Cửu Thần Cung cũng vậy. Ở dược điền Bích Ngọc Loan có thể đảm nhiệm quản sự bình thường cần tu vi Hư Thần ngũ tinh, càng đừng nói đến chủ quản.

Nhâm Báo tiếp lời:

- Chưởng sử đại nhân, với năng lực quản lý dược điền của Tất Phương huynh đệ có thể quản nhiều dược điền hơn. Đồng Lai Phúc quản lý một trăm vạn mẫu dược điền, ta nghĩ nên mở rộng diện tích ra năm trăm vạn mẫu.

Lúc này Nhâm Báo hoàn toàn buông gánh nặng cháu trai bị giết, nếu đã muốn làm tốt quan hệ với Cảnh Ngôn thì phải làm tới chốn, đơn giản bán nhân tình lớn cho hắn.

Hồ Kiến sờ cằm gật đầu nói:

- Phó chưởng sử Nhâm Báo đề nghị hợp ý ta.

Tất Phương hơi kích động, quản lý năm trăm vạn mẫu dược điền thì sau này gã lấy được tài nguyên tu luyện hơi kinh người.

Sản xuất trong dược điền đương nhiên không thuộc về Tất Phương, nhưng nếu sản xuất nhiều sẽ được thưởng nhiều.

Tất Phương vội cảm ơn:

- Đa tạ các vị đại nhân.

Cảnh Ngôn nhướng mày hỏi:

- Tất Phương huynh xác định muốn ở lại dược điền Bích Ngọc Loan?

Tất Phương nghiêm túc nói:

- Ừm! Ta quen thuộc Bích Ngọc Loan, nếu đi nơi khác cần nhiều thời gian quen thuộc hoàn cảnh.

Cảnh Ngôn nói:

- Tốt, vậy Tất Phương huynh tiếp tục ở lại dược điền Bích Ngọc Loan, nếu gặp rắc rối gì có thể trực tiếp truyền tin cho ta.

Có hắn ở phỏng chừng Tất Phương ở lại dược điền Bích Ngọc Loan không bị ăn hiếp nữa, đám người Hồ Kiến sẽ chăm sóc gã nhiều chút.

Cảnh Ngôn tán gẫu với nhóm Hồ Kiến giây lát rồi đứng dậy từ biệt.

Cảnh Ngôn kêu chấp sự Hạ Ngọc về Thanh Mộc Ti trước, đã gặp Tất Phương rồi không cần gã tiếp tục ở lại đây.

Thân phận của Tất Phương lên cao, mấy dược nông Nhiễm Hậu đi theo gã cũng nước lên thuyền lên. Mỗi người làm đội trưởng tiểu đội dược nông là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nhóm người rất vui vẻ.

Về phòng Tất Phương cư ngụ, hai người ngồi xuống.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tất Phương huynh là võ giả ở mảnh đại lục nào?

Tất Phương ở trước mặt Cảnh Ngôn tuy không thấy sợ nhưng cũng khó hoàn toàn thả lỏng, không dám lỗ mãng:

- Cảnh Ngôn đại nhân trực tiếp gọi tên của ta đi, tuy ta lớn tuổi hơn đại nhân nhưng tu vi …

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Chúng ta cùng đến từ một thế giới hạ cấp, cần gì chú trọng lễ tiết nhiều vậy, huynh cũng đừng gọi ta là đại nhân.

Cảnh Ngôn có cảm giác thân thiết khó tả với Tất Phương, hắn nói:

- Sau này Tất Phương huynh gọi ta là Cảnh Ngôn được rồi.

Tất Phương trầm ngâm một chút, gật đầu đồng ý:

- Cái này … được rồi.

- Tất Phương huynh, ta nghe Bộ Nhân Sự điều tra tin tức còn một võ giả tên Đồng Huy cũng đến từ thế giới hạ cấp như chúng ta, huynh có biết người này không?

Biểu tình của Tất Phương hơi thay đổi:

- Đồng Huy? Ta biết Đồng Huy huynh đệ, nói ra thì Đồng Huy huynh đệ và ta thời gian phi thăng gần nhau, hai chúng ta từng cùng vào quân đội, đáng tiếc … Ài, Đồng Huy huynh đệ không may mắn, trong quân đội có lần săn giết thần thú Đồng Huy đã chết. Sau này ta rời khỏi quân đội, qua một thời gian mới đến dược điền Bích Ngọc Loan.

Tất Phương thổn thức kể.

Cảnh Ngôn thầm than, hắn lại hỏi:

- Tất Phương huynh là võ giả ở mảnh đại lục nào?

Tất Phương hỏi ngược lại:

- Ta ở Thiên Nguyên đại lục, còn Cảnh Ngôn huynh đệ trong đại lục nào?

Cảnh Ngôn vui vẻ nói:

- Thật trùng hợp, ta cũng là võ giả Thiên Nguyên đại lục!

Thế giới hạ cấp đó có bảy đại lục, không ngờ hai người chẳng những cùng một thế giới còn đều là võ giả ở Thiên Nguyên đại lục.

Tất Phương tán thán:

- Thật không ngờ Thiên Nguyên đại lục chúng ta ra thiên tài Võ Đạo kinh tài tuyệt diễm như Cảnh Ngôn huynh đệ. Thấy nhóm chưởng sử đại nhân rất khách khí với Cảnh Ngôn huynh đệ, mà huynh đệ mới phi thăng không lâu làm sao có thân phận như vậy?

Cảnh Ngôn xua tay cười nói:

- Ta hơi may mắn mấy năm nay không ngừng vượt qua thử thách thăng cấp, hiện giờ đã là thành viên của Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung.

Tất Phương xoe tròn mắt:

- Đệ Tam Cung? Thanh Mộc Ti?

Thật khiến người khó tin, từ Đệ Nhất Cung thăng cấp Đệ Nhị Cung vô cùng khó khăn, Tất Phương vào Lạc Cửu Thần Cung hơn hai vạn năm nhưng hiện giờ vẫn là võ giả Đệ Nhất Cung. Cảnh giới của Tất Phương đã đủ điều kiện báo danh thử thách thăng cấp Đệ Nhị Cung, nhưng gã không tự tin vào mình, tính đợi khi gần đến Hư Thần tứ tinh mới tham gia thử thách thăng cấp.

Đệ Nhất Cung thăng cấp Đệ Nhị Cung đã khó khăn như thế, Cảnh Ngôn là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung vậy thực lực của hắn mạnh đến mức nào?

Tất Phương thấy Nhâm Càn Hư Thần tam tinh bị Cảnh Ngôn một chỉ đánh chết, chắc chắn hắn mạnh hơn Nhâm Càn nhiều, nhưng gã không tưởng tượng được hắn đã thăng cấp Đệ

Tam Cung. Tất Phương biết võ giả Đệ Tam Cung ít nhất phải là Hư Thần ngũ tinh, có thể đi vào chín mươi chín ti Đệ Tam Cung thì không là Hư Thần ngũ tinh bình thường.

Tất Phương kiềm nén cảm xúc giật mình, gã dè dặt hỏi:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, cảnh giới hiện giờ của huynh đệ là Hư Thần … mấy tinh?

Hết chương 1035.

Chương 1036. Thiên Nguyên Bộ Lạc

Từ lúc Nhâm Càn bị giết Tất Phương sớm muốn hỏi, nghẹn đến bây giờ rốt cuộc không kiềm được nữa, gã rất tò mò.

Cảnh Ngôn mới phi thăng Thần giới, khi ở thế giới hạ cấp mặc cho thiên phú Võ Đạo của ngươi mạnh đến đâu cùng lắm tới Hư Thần nhất tinh.

Hư Thần nhất tinh phi thăng đến Thần giới, hấp thu hỗn độn chi khí ghê gớm lắm thăng cấp tới Hư Thần nhị tinh, có lẽ sẽ đến tam tinh là hết mức.

Dù vậy một Hư Thần tam tinh nếu sức chiến đấu đủ mạnh có thể thăng cấp Đệ Nhị Cung Lạc Cửu Thần Cung, Cảnh Ngôn nói hắn là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung. Cảnh Ngôn sẽ không lừa Tất Phương, nhưng gã không nghĩ ra.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Không lâu trước ta đã thăng cấp Hư Thần thất tinh.

Tất Phương rùng mình hoảng sợ nhìn Cảnh Ngôn:

- Thất … Thất tinh …

Đầu óc Tất Phương trống rỗng.

Cảnh Ngôn không cố ý che giấu Tất Phương cái gì, hắn nói cho gã biết lúc mới vào Thần giới hấp thu lực lượng hỗn độn, dựa vào lực lượng đó từ Hư Thần nhất tinh thăng cấp lên ngũ tinh, sau khi vào Lạc Cửu Thần Cung liên tiếp đột phá thành công bước vào cảnh giới Hư Thần thất tinh.

Nghe Cảnh Ngôn kể Tất Phương không ngừng ồ à, tất cả thật sự không tưởng tượng nổi. Qua hồi lâu Tất Phương khó khăn tiêu hao, gã chợt hiểu vì sao đại nhân vật Quản Lý Xử khách khí với Cảnh Ngôn như vậy.

Trong khi tán gẫu Cảnh Ngôn hỏi:

- Tất Phương huynh, chắc có không ít võ giả từ thế giới chúng ta phi thăng?

Tất Phương chậm rãi nói:

- Ừ, đúng là có một số. Mấy ngàn năm gần đây trừ Cảnh Ngôn ra không có người khác phi thăng, nhưng mấy ngàn năm trước thế giới chúng ta trung bình cách một, hai mươi năm có một người phi thăng lên. Những võ giả phi thăng có người được tiếp dẫn đến Lạc Cửu Thần Cung, có người tiếp dẫn đi thần cung khác. Tham gia thử thách tuyển chọn của Lạc Cửu Thần Cung và vượt qua trong mấy vạn năm chỉ có ta, Đồng Huy huynh đệ và Cảnh Ngôn huynh đệ. Đồng Huy huynh đệ đã chết, còn lại hai chúng ta.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Người rớt thử thách thì sao?

Tất Phương cười khổ nói:

- Ha ha, tình cảnh những dân bản xứ chúng ta ở Thần giới rất lúng túng, không qua được thử thách tuyển chọn sẽ bị truyền tống đi. Trong Lạc Cửu thành, chúng ta không có chỗ dựa bị xua đuổi ra hoang dã tự sinh tự diệt.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Nói vậy là những người khác đều ở hoang dã ngoài Lạc Cửu thành?

Lúc đến Lạc Cửu Thần Cung Cảnh Ngôn có thấy hoang dã ngoài Lạc Cửu thành đầy rẫy lửa chiến, muốn kiếm ăn ngoài

đó không dễ.

Tất Phương từ từ nói:

- Đúng vậy, hoang dã Lạc Cửu thành có một Thiên Nguyên bộ lạc …

Tất Phương tu luyện trong Lạc Cửu Thần Cung rất lâu, hơn hai vạn năm nên gã biết nhiều điều Cảnh Ngôn không biết.

Cảnh Ngôn nghe Tất Phương kể đã hiểu biết nhiều hơn.

Võ giả đến từ thế giới hạ cấp giống Cảnh Ngôn thành lập một bộ lạc trong hoang dã Lạc Cửu thành. Đa số người được tiếp dẫn đến Lạc Cửu Thần Cung, rớt thử thách tuyển chọn sẽ vào Thiên Nguyên bộ lạc. Có bộ lạc dễ sống hơn một mình sinh tồn trong hoang dã.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt hỏi:

- Tất Phương huynh biết vị trí của Thiên Nguyên bộ lạc không?

Giọng Tất Phương tràn đầy bất đắc dĩ nói:

- Biết, ta đã đi nhiều lần. Ài, tuy thành lập bộ lạc nhưng muốn đứng vững trong hoang dã vô cùng hỗn loạn là rất khó khăn. Đôi khi vì giành giật tài nguyên ít ỏi sẽ bùng nổ chém giết quy mô lớn, mỗi cuộc chém giết sẽ có người chết, nhưng không còn cách nào.

Tất Phương tham gia vào Lạc Cửu Thần Cung xem như sống khỏe, những đồng hương không thể vào Lạc Cửu Thần Cung vì kiếm tài nguyên ít ỏi có thể nói mỗi ngày lấy mạng sống ra mạo hiểm.

Lòng Cảnh Ngôn máy động đề nghị:

- Tất Phương huynh, hay chúng ta cùng nhau đi Thiên Nguyên bộ lạc xem thử?

Tất Phương sửng sốt sau đó vui vẻ hỏi:

- Cảnh Ngôn huynh đệ muốn đi xem?

Thực lực, thân phận địa vị của Cảnh Ngôn trong Lạc Cửu Thần Cung hơn xa gã, nếu hắn chịu quan tâm Thiên Nguyên bộ lạc có lẽ sau này các đồng hương dễ sống hơn.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đều là đồng hương, ta không thể trơ mắt nhìn đồng hương của mình sống trong nước sôi lửa bỏng.

Tất Phương sốt ruột hỏi:

- Tốt, khi nào chúng ta đi?

Cảnh Ngôn đáp:

- Nếu tiện thì chúng ta xuất phát ngay đi.

Hai người ra Lạc Cửu Thần Cung, lại rời khỏi Lạc Cửu thành đi tới hoang dã ngoài thành.

Tất Phương lấy ra một chiếc linh thuyền, mời Cảnh Ngôn leo lên. Ngay mũi linh thuyền treo lá cờ dấu hiệu Lạc Cửu Thần Cung.

Cảnh Ngôn không xa lạ gì lá cờ này, lúc hắn mới được tiếp dẫn đến Lạc Cửu Thần Cung thì đội trưởng Tiếp Dẫn Thần Điện Trương Lực treo lá cờ giống vậy ở đầu linh thuyền.

Có cờ Lạc Cửu Thần Cung khi bay trên hoang dã đám võ giả ở bên ngoài không dám chặn đường, càng không dám đánh cướp. Nếu không có lá cờ Lạc Cửu Thần Cung, một chiếc linh thuyền bay trên hoang dã không biết sẽ đụng phải bao nhiêu tên cướp muốn đánh cướp.

Tất Phương thúc đẩy linh thuyền bay hướng Thiên Nguyên bộ lạc.

Mấy ngày sau.

Cảnh Ngôn gật đầu, hỏi:

- Thiên Nguyên bộ lạc cách Lạc Cửu thành xa vậy?

Linh thuyền của Tất Phương không quá mau nhưng bay liên tục mấy ngày vẫn chưa đến bộ lạc, từ đó thấy được Thiên Nguyên bộ lạc cách Lạc Cửu thành khá xa.

Tất Phương giải thích rằng:

- Thiên Nguyên bộ lạc chỉ là bộ lạc loại nhỏ do đồng hương chúng ta thành lập, gần Lạc Cửu thành đều là địa bàn của bộ lạc lớn.

Cảnh Ngôn gật gù hiểu ra.

Tất Phương nói tiếp:

- Cũng nhanh, ước chừng qua một ngày là đến Thiên Nguyên bộ lạc.

Tất Phương chợt cười nói:

- Huynh đệ Thiên Nguyên bộ lạc mà biết Cảnh Ngôn lại đây sẽ mừng chết.

Cảnh Ngôn nhếch môi cười.

Lại bay một ngày sau Tất Phương điều khiển linh thuyền giảm tốc độ.

Tất Phương vươn tay chỉ phía trước:

- Cảnh Ngôn huynh đệ nhìn kìa, đằng trước là cứ điểm của Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn thấy mấy chữ ‘Thiên Nguyên bộ lạc’ khảm trong hư không, giống tiêu chí Lạc Cửu thành nhưng mấy chữ phát ra uy năng tất nhiên không so sánh với Lạc Cửu Thần Cung được. Những chữ này khảm giữa hư không do năng lượng trận pháp ngưng tụ, uy năng trận pháp càng mạnh thì chữ phát ra uy năng càng mạnh.

Tất Phương bổ sung thêm:

- Huynh đệ đến từ cùng thế giới hạ cấp với chúng ta nhìn mấy chữ Thiên Nguyên bộ lạc sẽ hiểu ý nghĩa của nó.

Hết chương 1036.

Chương 1037. Nhiệt Tình

Dần dà dãy kiến trúc thấp bé đập vào mắt Cảnh Ngôn.

Hai người bay ra linh thuyền tiếp tục đến gần.

Quanh dãy kiến trúc luôn luôn có người canh gác, linh thuyền của Tất Phương đến gần liền bị người Thiên Nguyên bộ lạc phát hiện. Nhiều người lao nhanh ra khỏi phòng, biểu tình nghiêm túc.

Muốn kiếm ăn trên hoang dã không ngừng chiến hỏa này quá khó khăn, từng giây từng phút xảy ra đấu tranh chém giết, hơi thả lỏng là sẽ gặp tai họa ngập đầu. Nên có linh thuyền đến gần bộ lạc của mình, võ giả ở bên trong không dám lơ là tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng cảm xúc căng thẳng rất nhanh biến mất.

Võ giả Thiên Nguyên bộ lạc biết mặt Tất Phương, gã đến bộ lạc nhiều lần, thường giúp đỡ bộ lạc. Võ giả trong bộ lạc thấy Tất Phương đến thì thân thể căng cứng thả lỏng, biểu tình vui mừng.

Nhiều người nhanh chóng chạy lại.

Một võ giả bộ dạng trung niên cười chào hỏi Tất Phương:

- Tất Phương đại nhân đã lâu không đến!

Đúng là nhiều năm rồi Tất Phương không đến Thiên Nguyên bộ lạc, cũng hết cách, từ khi gã đến dược điền Bích Ngọc Loan không còn thời gian rảnh. Từ Lạc Cửu Thần Cung tới Thiên Nguyên bộ lạc bận đi bận về mất mười ngày nửa tháng.

Tất Phương không rảnh rỗi, nhưng bây giờ đã tốt lên nhiều, gã thành quản sự của dược điền, một số chuyện nhỏ trong dược điền sẽ có người dưới tay lo.

Tất Phương cười chào:

- Đặng Lê, lâu không gặp, khỏe không?

Võ giả tên Đặng Lê nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Vẫn vậy, vị này là …?

Khuôn mặt Cảnh Ngôn xa lạ Đặng Lê chưa gặp bao giờ, lúc này Tất Phương dẫn người lạ đến khiến Đặng Lê suy đoán thân phận của hắn.

Tất Phương giới thiệu:

- Đây là Cảnh Ngôn huynh đệ, đến từ cùng thế giới hạ cấp với chúng ta. Cảnh Ngôn, vị này là Đặng Lê huynh đệ.

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Đặng Lê huynh đệ khỏe!

Đặng Lê nghe nói Cảnh Ngôn ở cùng thế giới hạ cấp với họ phi thăng lên thì mừng ra mặt:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, tốt quá, đã mấy ngàn năm không có đồng hương đến Thiên Nguyên bộ lạc!

Đặng Lê nhiệt tình dào dạt, những người đứng sau lưng gã cũng nồng nhiệt chào Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn đám đồng hương, lòng rất vui vẻ. Hắn cảm giác bọn họ vui mừng từ tận đáy lòng.

Tất Phương hỏi:

- Đặng Lê huynh đệ, Hình Không thủ lĩnh có trong bộ lạc không?

Đặng Lê vừa nói vừa dẫn Cảnh Ngôn, Tất Phương vào bộ lạc:

- Thủ lĩnh đại nhân ở trong bộ lạc, đi, ta mang các ngươi đi gặp thủ lĩnh. Ha ha, Cảnh Ngôn huynh đệ mới phi thăng lên đúng là nên gặp thủ lĩnh đại nhân.

Cảnh Ngôn cảm nhận một số trận pháp trong bộ lạc, nhẹ lắc đầu, trận pháp của Thiên Nguyên bộ lạc khá đơn sơ.

Từ trong tới ngoài số lượng trận pháp không ít, điều tra sơ ít nhất có mấy chục cái, nhưng chỉ có ba trận pháp vận chuyển. Phòng ngự như vậy nếu bị Hư Thần hơi mạnh công kích thì không chống cự được lâu.

Sau khi vào bộ lạc lại gặp nhiều võ giả, bọn họ có khi không phải Hư Thần, nhưng đa số cỡ Hư Thần nhất tinh, nhị tinh. Đám võ giả nghe nói Cảnh Ngôn là võ giả mới phi thăng lên thì nhiệt tình chào hỏi.

Đặng Lê dẫn Cảnh Ngôn, Tất Phương đến gần một kiến trúc trông hơi khí phái, còn chưa tới trước cửa đã có người đi ra.

Đặng Lê vội hành lễ với người này:

- Thủ lĩnh đại nhân!

Người này là thủ lĩnh hiện tại của Thiên Nguyên bộ lạc, Hình Không.

Tất Phương chắp tay:

- Thủ lĩnh Hình Không.

Hình Không thấy Tất Phương liền đáp lễ:

- Ha ha, ta đã nói sao hôm nay tâm tình đặc biệt vui vẻ, nghĩ chắc là có việc vui, không ngờ đúng thật, Tất Phương huynh đệ đến.

Cảnh Ngôn thừa dịp rảnh đánh giá Hình Không, vị thủ lĩnh này có cảnh giới Hư Thần ngũ tinh. Nhưng ngẫm lại thủ lĩnh một bộ lạc mới chỉ tới Hư Thần ngũ tinh đúng là đáng thương.

Tất Phương cười nói:

- Thủ lĩnh Hình Không, để ta giới thiệu, vị này là Cảnh Ngôn huynh đệ, mới phi thăng không lâu. Cảnh Ngôn huynh đệ cũng là võ giả Thiên Nguyên đại lục.

Võ giả trong Thiên Nguyên bộ lạc không phải toàn bộ đều là Thiên Nguyên đại lục, còn có võ giả đến từ sáu đại lục khác như Thiên Hội đại lục. Tên bộ lạc gọi là Thiên Nguyên bộ lạc vì lúc trước người thành lập bộ lạc là người của Thiên Nguyên đại lục.

Trước khi đại chiến nhân thần võ giả của Thiên Nguyên đại lục mạnh nhất, số lượng võ giả Thánh Đạo cảnh nhiều nhất, nhiều người Thiên Nguyên đại lục phi thăng đến Thần giới. Sau này Thiên Nguyên đại lục xuống dốc là do đại chiến nhân thần mà ra, vì có nhiều cường giả Thiên Nguyên đại lục nên góp sức cũng nhiều trong đại chiến. Những người từ Thần giới xuống đặc biệt nhằm vào Thiên Nguyên đại lục.

Hình Không nghe Tất Phương giới thiệu thì cười to bảo:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn huynh đệ? Tốt, quá tốt! Thế giới hạ cấp chúng ta đã mấy ngàn năm không thấy võ giả mới phi thăng, giờ rốt cuộc lại có người phi thăng!

Từ sau đại chiến nhân thần thế giới hạ cấp kia không có võ giả nào phi thăng lên Thần giới nữa, không dám nói không có một người nhưng tuyệt đối không nhiều. Dù có võ giả qua đường hầm hư không đến Thần giới chưa chắc sẽ tuyển chọn Lạc Cửu Thần Cung, rất có thể được tiếp dẫn đi ba thần cung khác.

Hơn nữa dù được tiếp dẫn đến Lạc Cửu Thần Cung thì không vượt qua thử thách tuyển chọn sẽ phải rời khỏi Lạc Cửu thành đi hoang dã bên ngoài, có lẽ trước khi tìm được Thiên Nguyên bộ lạc đã mất mạng.

Cho nên hơn bốn ngàn năm rồi không có người phi thăng của thế giới hạ cấp kia đi tới Thiên Nguyên bộ lạc được.

Đặng Lê mỉm cười nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, về sau nơi này là nhà của huynh đệ, cứ yên tâm ở lại. Miễn là huynh đệ bộ lạc thì đều lấy được tài nguyên. Tuy Cảnh Ngôn huynh đệ mới lại đây nhưng phần tài nguyên của huynh đệ sẽ không thiếu.

Hiển nhiên Lê Nhạc cho rằng Cảnh Ngôn định tham gia vào Thiên Nguyên bộ lạc.

Thủ lĩnh Hình Không cũng nghĩ như vậy. Cảnh Ngôn mới phi thăng không lâu, có lẽ tham gia thử thách Lạc Cửu Thần Cung nhưng bị rớt, đúng dịp gặp phải Tất Phương thế là được dẫn đến Thiên Nguyên bộ lạc.

Hình Không tiếp lời của Đặng Lê, mỉm cười nhìn Cảnh Ngôn:

- Đặng Lê huynh đệ nói đúng, Cảnh Ngôn huynh đệ, sau này hãy cắm rễ tại đây.

Hình Không và Lê Nhạc suy nghĩ giống nhau, đều cho rằng Cảnh Ngôn rớt thử thách tuyển chọn. Dù sao vô cùng khó thi đậu vào Lạc Cửu Thần Cung.

Hết chương 1037.

Chương 1038. Nghèo Khổ Khốn Khó

Tất Phương, Cảnh Ngôn nghe mấy lời này thì sửng sốt.

Tất Phương cười bất đắc dĩ nhìn Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không có lẽ hiểu lầm.

Hình Không nhíu mày hỏi:

- Hiểu lầm?

Hình Không nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ chẳng lẽ không muốn tham gia Thiên Nguyên bộ lạc? Trong bộ lạc chúng ta có mấy trăm huynh đệ, mọi người đoàn kết một lòng ngưng tụ thành sợi thừng, tuy tài nguyên hơi thiếu thốn nhưng tốt hơn một mình phiêu bạt nhiều.

Đặng Lê vội nói:

- Thủ lĩnh đại nhân nói đúng!

Tất Phương cười gượng:

- Cái đó … Cảnh Ngôn huynh đệ đã tham gia vào Lạc Cửu Thần Cung.

Hình Không trợn to mắt ngạc nhiên nhìn Cảnh Ngôn:

- A?

Tham gia vào Lạc Cửu Thần Cung?

Nói thật thì đám người Hình Không có chấp niệm với Lạc Cửu Thần Cung, bọn họ cũng muốn đi vào nhưng rất khó vượt

qua thử thách tuyển chọn. Hơn nữa tham gia thử thách tuyển chọn của Lạc Cửu Thần Cung cần thỏa mãn hạn chế tuổi không lớn hơn năm ngàn tuổi. Trong đám người phi thăng có bao nhiêu người lúc phi thăng chưa đầy năm ngàn tuổi?

Khi vượt qua năm ngàn tuổi thì bị loại từ vòng ngoài, càng không có cơ hội vào Lạc Cửu Thần Cung. Võ giả như Hình Không có thiên phú, thực lực nếu tham gia thử thách tuyển chọn của Lạc Cửu Thần Cung sẽ có cơ hội đậu rất lớn. Khi Hình Không phi thăng đã là Hư Thần nhất tinh, hấp thu hỗn độn chi khí của Thần giới tuy cảnh giới không trực tiếp thăng cấp lên Hư Thần nhị tinh nhưng rất gần. Tiếc rằng khi Hình Không phi thăng lớn hơn năm ngàn tuổi, không có cơ hội tham gia thử thách tuyển chọn.

Trong Thiên Nguyên bộ lạc đa số võ giả giống như Hình Không không tư cách tham gia thử thách tuyển chọn của Lạc Cửu Thần Cung.

Hình Không phản ứng lại, cười nói:

- Đây là chuyện tốt! Ha ha, Tất Phương huynh đệ sau này ở trong Lạc Cửu Thần Cung không cô đơn rồi.

Đặng Lê giơ ngón cái với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, lợi hại!

Hình Không mời Cảnh Ngôn, Tất Phương vào phòng:

- Đi, vào trong ngồi.

Mấy người vào phòng ngồi xuống.

Hình Không hỏi một số tình huống của thế giới hạ cấp, Cảnh Ngôn kể đại khái. Đám người Hình Không hiểu ra, hèn gì mấy ngàn năm nay không có võ giả đến Thiên Nguyên bộ lạc, thì ra thế giới hạ cấp đã xảy ra đại chiến kinh thiên động địa, may mắn chiến tranh kết thúc rồi.

Trong khi tán gẫu Cảnh Ngôn hỏi hiện trạng của bộ lạc:

- Thủ lĩnh Hình Không, ta quan sát đại trận bộ lạc hình như chỉ có ba tòa đang vận chuyển?

Hình Không bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta thành lập đã mấy vạn năm, qua thời gian dài như vậy bày trận pháp trong ngoài bộ lạc khá nhiều, cỡ năm, sáu chục cái. Nhưng vận chuyển trận pháp cần có tài nguyên.

Vận chuyển trận pháp phải tiêu hao tài nguyên, nhưng với bộ lạc loại nhỏ như Thiên Nguyên bộ lạc rất thiếu thốn tài nguyên, việc tu luyện của thành viên là cả một vấn đề chứ đừng nói giữ cho trận pháp vận chuyển.

Tất Phương lấy ra một tu di giới chỉ:

- Thủ lĩnh Hình Không, lần này ta đến đây mang theo một ít thần tinh.

Hình Không khẽ thở dài:

- Tất Phương huynh đệ mỗi lần đến sẽ mang một ít tài nguyên, thật ra ta biết huynh đệ ở trong Lạc Cửu Thần Cung tuy hoàn cảnh nhẹ nhàng hơn chút nhưng kiếm tài nguyên không dễ. Tất Phương huynh đệ cứ tặng tài nguyên cho chúng ta làm lòng ta áy náy không yên.

Tất Phương không phải một, hai lần tặng thần tinh cho Thiên Nguyên bộ lạc, tuy gã không có nhiều tài nguyên nhưng tấm lòng này khiến người thấy nặng trĩu.

Tất Phương phất tay cười nói:

- Thủ lĩnh Hình Không xin đừng nói lời như vậy, ta chỉ góp một phần sức. Trong này có một ngàn thần tinh, thủ lĩnh Hình Không nhận trước đi.

Hình Không nhìn Tất Phương, mặt hơi đỏ:

- Ài.

Nhưng Hình Không vẫn nhận thần tinh của Tất Phương.

Cảnh Ngôn rung động, có một ngàn thần tinh nhất giai tầm thường mà Hình Không cũng nhận. Hắn cảm giác Hình Không lúng túng, nếu không thật sự khó khăn thì thủ lĩnh bộ lạc này làm sao chịu nhận một ngàn thần tinh nhất giai ít ỏi của Tất Phương?

Từ đây nhìn ra tình cảnh của Thiên Nguyên bộ lạc rất khó khăn, hình dung bằng từ nghèo khổ khốn khó cũng không quá mức.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, suy xét cũng nên lấy ra chút thần tinh cho Thiên Nguyên bộ lạc. Cảnh Ngôn không có nhiều thần tinh nhưng có hơn hai trăm vạn thần tinh nhất giai, dư chút thần tinh nhị giai, còn mấy ngàn viên Bổ Thiên Đan.

Với Cảnh Ngôn hiện giờ muốn kiếm trăm vạn thần tinh nhất giai không khó, đơn giản tốn chút thời gian luyện chế đan dược. Hắn luyện chế một ít Tử Hoa Đan qua tay bán đi kiếm lợi nhuận gấp mười lần rất nhẹ nhàng.

Một trăm vạn thần tinh nhất giai có lẽ là số tài nguyên rất kinh người với Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn đang suy xét nên lấy ra bao nhiêu tài nguyên thì bên ngoài vọng vào giọng nói.

Thanh âm hơi sốt ruột:

- Thủ lĩnh đại nhân!

Hình Không trầm giọng nói:

- Vào đi.

Một võ giả áo đen của Thiên Nguyên bộ lạc từ bên ngoài đi nhanh vào, gã thấy Tất Phương và Cảnh Ngôn thì chắp tay chào.

Sau đó võ giả nhìn Hình Không, nói:

- Thủ lĩnh đại nhân, mạch khoáng xảy ra vấn đề.

Hình Không mặt biến sắc, tim rớt cái bịch:

- Có chuyện gì?

Mạch khoáng là nguồn sống của Thiên Nguyên bộ lạc, mấy trăm huynh đệ trông chờ vào mạch khoáng sản xuất chút tài nguyên.

Võ giả áo đen biểu tình tức giận nói:

- Tiểu Đao bang khinh người quá đáng! Xa Nhân huynh đệ đã chết, mấy huynh đệ khác bị thương nặng.

Võ giả áo đen cắn răng nói tiếp:

- Thủ lĩnh đại nhân, Tiểu Đao bang được một tấc lại muốn tiến một thước, chúng ta càng nhún nhường bọn họ càng cảm thấy chúng ta dễ khi dễ. Hay là kêu huynh đệ liều mạng với họ đi!

Hình Không đứng bật dậy, mắt rực lửa giận.

Tất Phương ngồi bên cạnh sắc mặt tối sầm.

Hình Không sai võ giả áo đen:

- Đi kêu mấy vị trưởng lão lại đây!

Hình Không xin lỗi hai người:

- Tất Phương huynh đệ, Cảnh Ngôn huynh đệ, hôm nay sợ là tiếp đãi chậm trễ. Mạch khoáng xảy ra vấn đề cần giải quyết ngay, không thể kéo dài.

Khí thế Tất Phương đọng lại, hỏi:

- Xa Nhân huynh đệ …?

Tất Phương cũng quen Xa Nhân.

Hình Không trầm giọng nói:

- Gần đây Xa Nhân huynh đệ phụ trách mạch khoáng, không ngờ Tiểu Đao bang lớn gan như thế dám xuống tay với Xa Nhân huynh đệ, đáng chết!

Cảnh Ngôn nhìn ra Hình Không cố nén lửa giận.

Hình Không nói:

- Tất Phương huynh đệ, ta sẽ sắp xếp cho huynh đệ và Cảnh Ngôn huynh đệ đi nghỉ ngơi trước. Ta phải giải quyết chuyện này ngay, nếu không sẽ xảy ra vấn đề lớn. Chờ giải quyết xong việc mạch khoáng ta sẽ xin lỗi hai vị sau.

Hết chương 1038.

Chương 1039. Khinh Người Quá Đáng

Lúc này Hình Không rất tức giận nhưng gã không muốn lộ ra trước mặt Cảnh Ngôn, Tất Phương. Hình Không kiềm nén lửa giận vì không muốn ảnh hưởng hai người.

Tất Phương nhìn Cảnh Ngôn lại quay sang leng keng nói với Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không, tuy ta không phải thành viên của Thiên Nguyên bộ lạc nhưng ta không cho rằng mình có thể khoanh tay đứng nhìn khi bộ lạc gặp rắc rối. Mạch khoáng mà Thiên Nguyên bộ lạc và Tiểu Đao bang tranh cướp vốn liên quan đến ta, nên ta không thể đứng dậy đi ra ngoài được.

Tất Phương là người nặng tình nghĩa, lúc ở dược điền Bích Ngọc Loan là Cảnh Ngôn đã nhìn ra.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Nếu thủ lĩnh Hình Không không ngại thì ta cũng muốn ở lại.

Hình Không do dự:

- Cái này … ta biết hai người có ý tốt nhưng mà …

Tất Phương thở phào nói:

- Thủ lĩnh Hình Không, ta và Cảnh Ngôn huynh đệ dẫu sao cũng là thành viên Lạc Cửu Thần Cung, ít nhiều gì sẽ tạo áp lực cho Tiểu Đao bang.

Nghe Cảnh Ngôn lên tiếng làm Tất Phương thở phào nhẹ nhõm, nếu hắn không muốn nhúng tay vào việc Thiên Nguyên

bộ lạc thì lời Tất Phương mới nói có lẽ làm hắn không vui. Nghe Cảnh Ngôn nói vậy Tất Phương yên lòng, hắn đúng như gã nghĩ là người rất xem trọng tình nghĩa, từ chuyện hắn đã làm trong dược điền Bích Ngọc Loan là biết.

Nếu Cảnh Ngôn là người lạnh lùng bạc bẽo thì sao bênh vực Tất Phương lúc ở dược điền?

Đang nói chuyện có mấy người lục tục đi vào.

Mấy người này là nhân vật cao tầng trưởng lão của Thiên Nguyên bộ lạc. Cảnh Ngôn cảm ứng đám người này cảnh giới Hư Thần tam tinh, tứ tinh.

Các trưởng lão chào hỏi Tất Phương trước, sau đó biết thân phận của Cảnh Ngôn trò chuyện vài câu. Vì mạch khoáng xảy ra vấn đề nên mọi người không có tâm tình tán gẫu với Cảnh Ngôn, Tất Phương.

Hình Không vung tay lên:

- Đi, đi mạch khoáng!

- Đi!

- Tiểu Đao bang chết tiệt!

- Hôm nay nếu bọn họ không cho Thiên Nguyên bộ lạc một lời giải thích thì liều mạng! Đã không cho Thiên Nguyên bộ lạc đường sống thì Tiểu Đao bang cũng đừng mơ sống yên!

Trong các trưởng lão không thiếu người nóng tính, nghe nói Tiểu Đao bang giết Xa Nhân và bị thương nhiều huynh đệ làm lửa giận trong họ rực cháy.

Mọi người xuất phát ngay, Cảnh Ngôn và Tất Phương đi theo đến mạch khoáng. Sắp xếp một ít huynh đệ trông giữ bộ lạc, còn lại hơn một trăm huynh đệ rầm rộ bay hướng mạch khoáng.

Mạch khoáng cách Thiên Nguyên bộ lạc không xa, mọi người bay chưa đến một canh giờ là tới nơi.

Cảnh Ngôn không rõ ràng việc mạch khoáng là thế nào, hình như Tất Phương hiểu biết sâu nên hắn đặt câu hỏi trong lúc bay:

- Tất Phương huynh, tranh cướp mạch khoáng là chuyện gì vậy?

Tất Phương kể đại khái:

- Mạch khoáng này cách chỗ trú của Thiên Nguyên bộ lạc và Tiểu Đao bang không xa, lúc trước vừa phát hiện ra nó đã bị hai thế lực chú ý. Nói đến thì lúc tranh giành quyền khai thác ta có tham dự vào. Ta là thành viên của Lạc Cửu Thần Cung, Tiểu Đao bang hơi e dè thân phận của ta, vì vậy hiệp nghị hai bên lấy năm phần sản xuất của mạch khoáng. Không biết hiện tại vì sao, hình như Tiểu Đao bang không thỏa mãn chỉ lấy năm phần nên muốn gây sự.

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Thì ra là vậy, mỗi năm mạch khoáng có thể sản xuất ra bao nhiêu thần tinh?

Tất Phương cười khổ nói:

- Thần tinh? Đây là mạch khoáng linh thạch, làm gì có thần tinh. Hơn nữa chỉ là mạch khoáng linh thạch loại nhỏ, không có nhiều linh thạch cực phẩm. Nếu là mạch khoáng linh thạch cỡ lớn hoặc là mạch khoáng thần tinh thì Tiểu Đao bang hoặc Thiên Nguyên bộ lạc đừng mơ nhúng chàm.

Biểu tình Tất Phương bất đắc dĩ nói:

- Những bộ lực lớn không hiền gì.

Cảnh Ngôn dở khóc dở cười:

- Mạch khoáng linh thạch …

Vì một mạch khoáng linh thạch loại nhỏ mà đám Hư Thần đánh sống đánh chết, lúc này Cảnh Ngôn hiểu sâu sắc hơn sự khó khăn sinh tồn trên hoang dã.

Chưa đầy một canh giờ mọi người đã đến mạch khoáng.

Từ xa thấy hai nhóm người giằng co, một phe chỉ có mấy chục người, phe kia không dưới hai trăm người. Phe đông người hơn chắc là Tiểu Đao bang.

Cảnh Ngôn nhìn chăm chú đám đông.

***

Một võ giả mỏ nhọn khom người nói với lão nhân đứng bên cạnh:

- Bang chủ, lão thất phu Hình Không đến.

Lão nhân này là bang chủ của Tiểu Đao bang, bề ngoài lớn tuổi, cũng là cảnh giới Hư Thần ngũ tinh. Mắt lão âm trầm liếc hướng thủ lĩnh Hình Không, khóe môi cong lên âm trầm.

Lão nhân cười khẩy nói:

- Đang chờ bọn họ đến đây.

Đám người Hình Không đến, mấy thành viên bộ lạc đang giằng co với Tiểu Đao bang vội nhường đường.

Hình Không, các trưởng lão Thiên Nguyên bộ lạc, Cảnh Ngôn và Tất Phương đi tới đằng trước đám đông.

Mấy chục huynh đệ Thiên Nguyên bộ lạc trong mạch khoáng bi thương căm hờn lên tiếng:

- Thủ lĩnh đại nhân!

Thủ lĩnh đại nhân, Xa Nhân … Xa Nhân huynh đệ đã chết.

- Đám khốn kiếp chết tiệt này đã giết Xa Nhân huynh đệ!

- Thủ lĩnh …

Hình Không phất tay ngăn mọi người, sắc mặt âm trầm nhìn phía đối diện.

Hình Không nhìn lão nhân chằm chằm, giọng trầm thấp quát hỏi:

- Tằng bang chủ, ngươi làm vậy là sao?

Lão nhân bật cười:

- Ha ha ha! Xem bộ dạng nổi giận đùng đùng của thủ lĩnh Hình Không hình như hơi bất mãn với Tiểu Đao bang ta?

Hình Không cố gắng kiềm chế sát ý:

- Tằng bang chủ, hôm nay nếu bang chủ không cho một lời giải thích thì chuyện này không nói được!

Lão nhân dửng dưng nói:

- Ăn nói gì? Thủ lĩnh Hình Không, Thiên Nguyên bộ lạc của ngươi muốn nghe giải thích gì? A, ta suýt quên Thiên Nguyên bộ lạc có một súc sinh tên Xa Nhân đã chết. Nhưng điều này có thể trách Tiểu Đao bang ta sao? Súc sinh đó buông lời bất kính với ta nên tất nhiên ta phải xử lý hắn, nếu không thì bang chủ ta đây rất mất mặt.

Lão nhân này tên Tằng Áp.

Tất Phương tiến lên một bước mở miệng nói:

- Tằng bang chủ, người ngay không nói tiếng lóng, hôm nay bang chủ mang đám người Tiểu Đao bang đến mạch khoáng gây sự là có ý định gì?

Tằng Áp thấy Tất Phương thì biểu tình hơi thay đổi:

- Tất Phương tiên sinh cũng đến sao.

Tằng Áp đúng là hơi kiêng kị thân phận của Tất Phương, tu vi Võ Đạo của gã không quá mạnh nhưng thân phận thành viên Lạc Cửu Thần Cung khiến người không dám coi thường.

Tất Phương nhíu mày nói:

- Tằng bang chủ không cần nói lời khách sáo, lúc trước đã nói rõ mạch khoáng sản xuất chia nhau năm năm, hai bên hợp tác rất thuận lợi, ta không hiểu vì sao Tằng bang chủ muốn gây chuyện?

Hình Không siết chặt nắm tay cắn răng nói nhỏ:

- Tất Phương huynh đệ, đã không phải chia năm năm, trước kia đã chia sáu bốn, Tiểu Đao bang sáu, Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta bốn.

Hết chương 1039.

Chương 1040. Ngọc Thụ Bộ Lạc Rất Mạnh sao?

Nghe thủ lĩnh Hình Không nói làm Tất Phương hơi chau mày.

Tất Phương có tham dự cuộc đàm phán của Thiên Nguyên bộ lạc và Tiểu Đao bang, kết quả hiệp định là hai bên mỗi người lấy một nửa tài nguyên mạch khoáng. Nghe thủ lĩnh Hình Không nói hình như tỷ lệ chia đã thay đổi từ lâu, biến thành Tiểu Đao bang chiếm sáu phần.

Cảnh Ngôn đứng một bên nghe đại khái hiểu chuyện gì.

Ban đầu hai bên hiệp nghị chiếm một nửa tài nguyên, nhưng Tiểu Đao bang dần bất mãn tỷ lệ chia chác, yêu cầu chiếm nhiều hơn, Thiên Nguyên bộ lạc chọn nhún nhường. Có lẽ Thiên Nguyên bộ lạc bất đắc dĩ mới lùi bước. Cảnh Ngôn nhìn người hai phe, thực lực tổng thể cách biệt không quá lớn, nhưng Tiểu Đao bang đúng là mạnh hơn chút. Mỗi bên có một Hư Thần ngũ tinh, nhưng võ giả Hư Thần tứ tinh thì Tiểu Đao bang nhiều hơn Thiên Nguyên bộ lạc một người, Hư Thần tam tinh thì nhiều hơn bộ lạc ba, bốn người. Nếu thật sự chém giết chắc chắn Tiểu Đao bang cũng tử thương nặng nhưng Thiên Nguyên bộ lạc sẽ tàn.

Thủ lĩnh Hình Không nhường bước vì không còn cách nào, gã không nói cho Tất Phương vì không muốn làm phiền nhiều, dù sao Tất Phương đã giúp Thiên Nguyên bộ lạc rất nhiều. Hơn nữa sợ là Tất Phương không giúp được bao nhiêu, dù sao chỉ là Hư Thần tam tinh.

Hôm nay xảy ra chuyện Tiểu Đao bang giết thành viên Thiên Nguyên bộ lạc, ý đồ đã rất rõ ràng, khẩu vị của Tiểu Đao bang ngày càng lớn, chiếm sáu phần sản xuất mạch khoáng không thể thỏa mãn bọn họ. Chắc Tiểu Đao bang muốn Thiên Nguyên bộ lạc nhường nhịn càng nhiều.

Tằng Áp nhìn Tất Phương, chậm rãi nói:

- Tất Phương tiên sinh, ta khuyên tiên sinh đừng nhúng tay vào chuyện này thì tốt hơn. Không phải ta không nể mặt tiên sinh mà vì ta còn phải lo cho mấy trăm huynh đệ. Tất Phương tiên sinh không phải người của Thiên Nguyên bộ lạc, cần gì can thiệp vào?

Tằng Áp hơi e ngại thân phận của Tất Phương, nhưng biểu lộ ý đồ rất rõ ràng, nếu gã thật sự muốn bênh vực Thiên Nguyên bộ lạc thì lão đành đắc tội.

Trước khi Tất Phương nói chuyện Hình Không giành hỏi trước:

- Tằng bang chủ muốn thế nào?

Tằng Áp nhìn thẳng Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không, vậy ta nói thẳng, Tiểu Đao bang ta muốn chiếm chín phần mạch khoáng này, còn lại một phần thuộc về Thiên Nguyên bộ lạc ngươi. Đây là điểm giới hạn của ta, thủ lĩnh Hình Không tốt nhất suy nghĩ cho kỹ. Nói thật là chia một phần vì nghĩ tình trước kia hai bên ở chung hòa hợp nên mới nhường cho Thiên Nguyên bộ lạc.

Tằng Áp nói mấy câu làm đám người Thiên Nguyên bộ lạc xáo động.

Tiểu Đao bang chiếm chín phần chỉ cho Thiên Nguyên bộ lạc một phần?

Đây không phải khinh người quá đáng mà là muốn đẩy Thiên Nguyên bộ lạc vào đường cùng.

Hình Không tức giận cười gằn:

- Ha ha, Tằng Áp vô cớ giết thành viên của Thiên Nguyên bộ lạc ta, còn muốn chiếm chín phần chia mạch khoáng, bang chủ thật sự cảm thấy Thiên Nguyên bộ lạc ta dễ ăn hiếp vậy sao?

Đám người đứng sau lưng Cảnh Ngôn mắt lộ ra sát ý âm lạnh:

- Giết đi thủ lĩnh!

- Lần này đã không có đường lùi!

- Bộ lạc chúng ta trông chờ vào mạch khoáng linh thạch này sống, Tiểu Đao bang muốn lấy chín phần chia là ép chết chúng ta, khai chiến cho rồi!

Hình Không dần kiên quyết hơn, nói thật thì gã không muốn đấu cứng với Tiểu Đao bang, vì Thiên Nguyên bộ lạc không chịu nổi kết quả liều chết. Nhưng tình huống hiện giờ đã không có đường lựa chọn.

Tằng Áp chậm rãi nói, dường như không cảm nhận sát ý từ đám người Thiên Nguyên bộ lạc:

- Thiên Nguyên bộ lạc muốn khai chiến với Tiểu Đao bang ta? Ha ha, có lẽ các ngươi chưa biết một việc, hai ngày trước ta mới uống trà với trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc.

Ngọc Thụ bộ lạc?

Nghe mấy chữ này đám người Hình Không mặt biến sắc, người lúc trước còn hô hào liều mạng với Tiểu Đao bang lộ ánh mắt kinh hoàng.

Ngọc Thụ bộ lạc là bộ lạc mạnh nhất trong khu vực này. Nhìn khắp hoang dã Lạc Cửu thành thì Ngọc Thụ bộ lạc không là cái đinh gì, nhưng nó là vật khổng lồ đối với thế lực nhỏ như Tiểu Đao bang, Thiên Nguyên bộ lạc.

Nói hình tượng chút nếu Ngọc Thụ bộ lạc muốn tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc thì chỉ cần nói một tiếng.

Hình Không đã hiểu Tằng Áp tự tin như vậy là vì sao, lão đã bám chân Ngọc Thụ bộ lạc cường đại.

Tằng Áp nói trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc, Hình Không cũng biết người này, là cường giả cảnh giới Hư Thần lục tinh. Có cường giả như thế chống lưng cho Tiểu Đao bang hèn gì bọn họ dám tùy ý đánh chết thành viên của Thiên Nguyên bộ lạc, còn muốn bá chiếm chín phần chia mạch khoáng.

Lòng Hình Không càng nặng trĩu, gã không biết Tằng Áp làm sao nịnh bợ Triệu Thoan được nhưng chắc chắn một điều rằng lão tuyệt đối không dám nói dối nhân danh Triệu Thoan.

Tất cả thành viên Thiên Nguyên bộ lạc yên tĩnh lại.

Thiên Nguyên bộ lạc vốn yếu hơn Tiểu Đao bang một chút, giờ Tiểu Đao bang có Ngọc Thụ bộ lạc làm núi dựa, nếu Thiên Nguyên bộ lạc khai chiến với họ có thể tưởng tượng kết quả, sợ là Thiên Nguyên bộ lạc không tồn tại bao lâu.

Cảnh Ngôn mở miệng hỏi:

- Ngọc Thụ bộ lạc này rất lợi hại?

Lúc trước Cảnh Ngôn luôn im lặng, giờ đột nhiên lên tiếng khiến mọi người tập trung vào hắn.

Cảnh Ngôn không biết Ngọc Thụ bộ lạc mạnh cỡ nào.

Tằng Áp nhìn Cảnh Ngôn, khóe môi cong lên lạnh lùng cười hỏi:

- A? Vị tiểu huynh đệ này rất lạ mặt, trước kia chưa gặp qua. Thủ lĩnh Hình Không, tiểu huynh đệ này mới tham gia Thiên Nguyên bộ lạc?

Tằng Áp giao tiếp với Thiên Nguyên bộ lạc thời gian dài, có thể nói gặp qua tất cả thành viên bộ lạc nhưng không có ấn tượng với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn không đợi Hình Không trả lời đã tự báo thân phận:

- Ta tên Cảnh Ngôn, thành viên mới vào Lạc Cửu Thần Cung.

Con ngươi Tằng Áp co rút.

Uy danh của Lạc Cửu Thần Cung quá mạnh.

Đầu óc Tằng Áp xoay chuyển nhanh, lại nhìn Tất Phương lại ngó Cảnh Ngôn, không ngờ Thiên Nguyên bộ lạc dính dáng đến hai thành viên của Lạc Cửu Thần Cung.

May mắn, may mà lão ôm chân Ngọc Thụ bộ lạc, nếu không thật sự không dám động can qua với Thiên Nguyên bộ lạc.

Tằng Áp cười cười nói:

- Ha ha, thủ lĩnh Hình Không suy xét thế nào? Thật ra chuyện này rất đơn giản, hoặc tiếp tục hợp tác, Thiên Nguyên bộ lạc lấy một phần tài nguyên mạch khoáng. Hoặc Thiên Nguyên bộ lạc từ nay về sau hoàn toàn biến mất. thủ lĩnh Hình Không là người thông minh, nên biết lựa chọn thế nào.

Nỗi lòng Hình Không rối loạn, dù là thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc nhưng trong một chốc khó lựa chọn.

Cảnh Ngôn lại mở miệng hỏi:

- Thủ lĩnh Hình Không, Ngọc Thụ bộ lạc này là bộ lạc rất mạnh sao?

Hết chương 1040.

Chương 1041. Diệt Giết

Nỗi lòng Hình Không đang rối bời, nghe Cảnh Ngôn hỏi nhưng không có tâm trạng trả lời đàng hoàng. Nếu hôm nay không xảy ra việc này chắc chắn gã sẽ chiêu đãi đồng hương Cảnh Ngôn nồng nhiệt, nhưng lúc này không có tâm tình đó.

Hình Không không tiện bỏ mặc Cảnh Ngôn, nói đơn giản:

- Ngọc Thụ bộ lạc là bộ lạc thực lực mạnh nhất trong khu vực này, có Hư Thần thất tinh tọa trấn.

Tất Phương hơi cau mày, gã nghe ra thái độ của Hình Không hơi qua loa với Cảnh Ngôn.

Đám người Hình Không không biết thực lực, thân phận của Cảnh Ngôn nhưng Tất Phương biết rõ, gã vội nhìn sắc mặt hắn, sợ thủ lĩnh Hình Không vô tình làm hắn khó chịu.

Tất Phương thấy sắc mặt Cảnh Ngôn không thay đổi thầm thở phào, đáp nhanh:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, ta biết chút ít về Ngọc Thụ bộ lạc. Nghe nói thủ lĩnh của bộ lạc này là một vị Hư Thần thất tinh, dường như bên trong không chỉ có một vị Hư Thần thất tinh tọa trấn. Ở mảnh đất bần cùng này Ngọc Thụ bộ lạc như bá chủ.

Cảnh Ngôn gật đầu, hờ hững nói:

- À, vậy đúng là có chút thực lực.

Sự thật đúng là vậy, dù Ngọc Thụ bộ lạc có ba Hư Thần thất tinh thì Cảnh Ngôn hoàn toàn không để bụng, nếu có Hư Thần cửu tinh tọa trấn mới đem đến chút uy hiếp.

Nghe Cảnh Ngôn nói nhẹ tênh làm đám người Hình Không mặt biến sắc.

Đúng là có chút thực lực?

Nghe câu này hơi chói tai, rất huênh hoang.

Trước đó Hình Không có quan cảm không tệ với Cảnh Ngôn. Tất Phương mang Cảnh Ngôn đến Thiên Nguyên bộ lạc, lời ăn tiếng nói của hắn ổn trọng, nhưng sao bây giờ lại như vậy? Trong vô hình khiến người hơi thất vọng.

Thành viên Thiên Nguyên bộ lạc đa số có cảm giác giống Hình Không.

Cảnh Ngôn như không thấy biểu tình của đám người Hình Không thay đổi, tiếp tục bảo:

- Thủ lĩnh Hình Không, Tiểu Đao bang vô cớ giết thành viên của Thiên Nguyên bộ lạc, lại muốn cưỡng ép bá chiếm mạch khoáng, ta thấy Tiểu Đao bang đúng là không phải thứ tốt, vậy chiến đi! Ưm, trước tiên diệt Tiểu Đao bang, nhìn xem người Ngọc Thụ bộ lạc có đứng ra bênh vực Tiểu Đao bang không.

Nghe Cảnh Ngôn nói Tằng Áp tức giận cười gằn, khí thế dao động quát, ánh mắt âm u lạnh lùng trừng hắn:

- Ha ha ha! Tiểu tử thật cuồng vọng! Lão phu chóng to mắt xem Thiên Nguyên bộ lạc làm sao diệt Tiểu Đao bang ta!

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Ha ha ha!

Cảnh Ngôn nhìn hướng Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không có muốn diệt Tiểu Đao bang, độc chiếm mạch khoáng này?

Hình Không trợn trắng mắt, Cảnh Ngôn nói rất ảo. Tất nhiên gã muốn tiêu diệt Tiểu Đao bang độc chiếm mạch khoáng, vấn đề là có thể làm được sao? Lúc này Hình Không cảm thấy Cảnh Ngôn hơi không biết trời cao đất rộng.

Mấy trưởng lão Thiên Nguyên bộ lạc lên tiếng:

- Cảnh Ngôn huynh đệ suy nghĩ quá đơn giản.

- Đúng vậy! Tiểu Đao bang không dễ đối phó, trước không nói hiện giờ có núi dựa mạnh như Ngọc Thụ bộ lạc, dù không có Ngọc Thụ bộ lạc ở phía sau nếu chém giết thì khó nói thắng thua.

- Cảnh Ngôn huynh đệ mới phi thăng đến Thần giới, không hiểu rõ về nơi này nên nói hơi vượt mức cũng dễ hiểu.

Bọn họ không trách cứ Cảnh Ngôn nhưng uyển chuyển biểu đạt hắn hơi ếch ngồi đáy giếng.

Cảnh Ngôn lắc đầu, không phản bác mấy trưởng lão Thiên Nguyên bộ lạc.

Tất Phương đứng một bên hơi sốt ruột:

- Thủ lĩnh Hình Không rốt cuộc nghĩ sao? Tiểu Đao bang giết huynh đệ của bộ lạc chẳng lẽ xem như không có gì xảy ra? Thủ lĩnh không muốn báo thù cho Xa Nhân huynh đệ sao?

Hình Không bất đắc dĩ nói:

- Đương nhiên ta muốn báo thù cho huynh đệ …

Cảnh Ngôn nheo mắt nói:

- Vậy là được, để ta làm!

Nói rồi Cảnh Ngôn cất bước đi hướng đám người Tằng Áp.

Thấy động tác của Cảnh Ngôn, Hình Không sửng sốt giật mình kêu lên:

- Cảnh Ngôn huynh đệ muốn làm gì?

Đám người Thiên Nguyên bộ lạc sốt ruột lên tiếng, có người quát Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ mau trở về!

- Chết tiệt, tiểu tử này muốn làm gì?

Tằng Áp thấy Cảnh Ngôn đi hướng mình, mắt lộ ra sát ý:

- Tiểu tử, ngươi muốn chết?

Vì Cảnh Ngôn là thành viên Lạc Cửu Thần Cung làm Tằng Áp hơi kiêng dè, không đến lúc bất đắc dĩ lão không muốn giết hắn, vì sẽ dẫn đến rắc rối. Nhưng nếu Cảnh Ngôn ra tay với họ thì Tiểu Đao bang sẽ không ngồi chờ chết.

Cảnh Ngôn đẩy chưởng, thần lực dâng lên, lực lượng pháp tắc trong thiên địa dâng lên:

- Chịu chết đi!

Thấy Cảnh Ngôn ra tay Tằng Áp không băn khoăn nhiều nữa, tức giận quát:

- Súc sinh tìm cái chết!

Vèo!

Mấy người đứng sau lưng Tằng Áp xông hướng Cảnh Ngôn.

Hình Không hét to một tiếng:

- Giết!

Đã đến mức này thì không còn đường lui, tuy Cảnh Ngôn không tham gia vào Thiên Nguyên bộ lạc nhưng dù sao là đồng hương, Hình Không không thể trơ mắt nhìn hắn bị người của Tiểu Đao bang giết. Tình huống ác hóa, chỉ đành đi một bước tính một bước.

Cùng với tiếng gầm của Hình Không, người Thiên Nguyên bộ lạc cắn răng rút vũ khí ra, vận chuyển thần lực. Mọi người định liều mạng, dù nói sao cũng không thể thờ ơ nhìn Cảnh Ngôn bị giết.

Mắt thấy khó tránh khỏi chém giết điên cuồng.

Cảnh Ngôn thấy mấy bóng người xông lên, hừ lạnh một tiếng:

- Hừ!

Một chưởng ấn bỗng mở rộng trước mặt Cảnh Ngôn, uy năng mạnh mẽ bộc phát ập hướng đám người Tiểu Đao bang.

Phập!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Chưởng ấn quét qua, năng lượng đáng sợ chấn động. Trong thời gian ngắn quét mấy người xông ra. Mấy người chưa kịp hét thảm đã bị chưởng ấn nghiền thành bụi.

Sau khi nhẹ nhàng diệt giết mấy võ giả xông ra, chưởng ấn của Cảnh Ngôn không tán đi mà tiếp tục vỗ hướng đám người Tằng Áp.

Cuối cùng Tằng Áp cũng nhận ra trong chưởng ấn ẩn chứa lực lượng không thể so sánh:

- Cái này … nguy rồi!

Phản ứng của Tằng Áp không chậm, trước khi chưởng ấn ập đến đã rút ra trường đao.

Khoảng hai trăm thành viên Tiểu Đao bang mặt biến sắc, nụ cười khinh miệt đông cứng trên môi.

Ong ong ong ong ong!

Một mảnh đao quang ngưng tu từ trường đao trong tay Tằng Áp ngăn cản chưởng ấn của Cảnh Ngôn.

Nhiều thành viên Tiểu Đao bang sau lưng Tằng Áp cũng lần lượt ra tay, từng luồng sáng đủ màu bay vút hướng Cảnh Ngôn.

Bùm!

Chưởng ấn to va chạm kịch liệt với uy năng của đám võ giả Tằng Áp phát ra.

Cảnh tượng tiếp theo làm tất cả người Thiên Nguyên bộ lạc cứng người xoe tròn mắt.

Hết chương 1041.

Chương 1042. Xóa Sổ Tiểu Đao bang

Thế trời sụp đất nứt!

Thế giới hạ cấp có vách tường không gian, Thần giới cũng có, mức độ ổn định vách tường không gian của Thần giới cứng hơn thế giới hạ cấp nhiều. Trong Thần giới Hư Thần bình thường tuyệt đối không thể phá nát không gian.

Nhưng lúc này Cảnh Ngôn một chưởng làm không gian rung bần bật. Đám người Hình Không thậm chí thấy rìa chưởng ấn dường như có vết nứt không gian.

Bang chủ Tiểu Đao bang Tằng Áp và hai trăm thành viên liên hợp nhưng không thể đánh tan chưởng ấn của Cảnh Ngôn.

Trước bao cặp mắt nhìn chăm chú, các loại công kích của Tiểu Đao bang liên tục tan rã. Chưởng ấn khổng lồ chỉ khựng lại giây lát rồi tiếp tục oanh kích đám người Tằng Áp.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Chưởng ấn ập đến, thành viên Tiểu Đao bang rên rỉ dậy khắp trời đất.

Tằng Áp dẫn đầu phun ra mấy ngụm máu, hai mắt tròn xoe nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Tằng Áp thở hổn hển cảm nhận uy năng mênh mông giáng xuống, hỏi:

- Ngươi … rốt cuộc là ai?

Dứt lời người Tằng Áp mềm nhũn, hơi thở cuối cùng tan biến.

Một chưởng hầu như làm thành viên Tiểu Đao bang tử thương hết, hai trăm người chỉ còn gần mười phần trăm sống sót. Võ giả may mắn còn sống đã sợ teo tim, điên cuồng chạy trốn.

Cảnh Ngôn liếc mấy thành viên Tiểu Đao bang bỏ trốn, hắn không đuổi bắt họ.

Đám người Hình Không quá rung động, đầu óc trống rỗng quên đuổi theo giết mấy cá lọt lưới.

Đám người Thiên Nguyên bộ lạc ngây như phỗng, giây trước họ thấy Cảnh Ngôn đột nhiên ra tay thì hơi khó chịu, nhưng họ vẫn cắn răng tính liều mạng cá chết lưới rách với Tiểu Đao bang. Bọn họ đã rút vũ khí ra, vận chuyển thần lực cất bước xung phong. Nhưng giây sau tập thể hóa đá tại chỗ.

Trận chiến này từ lúc bắt đầu đến kết thúc chưa đầy một giây, Tiểu Đao bang vốn hùng hổ thoáng chốc gần như bị hủy diệt, toàn diệt dưới một chưởng.

Quá ảo.

Thật khiến người không thể tin được thứ đôi mắt đã thấy.

Hôm nay ban đầu Tất Phương dẫn Cảnh Ngôn đến Thiên Nguyên bộ lạc, khi đó có ai ngờ hắn là võ giả mạnh đến vậy?

Bọn họ biết Cảnh Ngôn là đồng hương đến từ cùng thế giới hạ cấp như mình, họ tưởng hắn muốn vào Thiên Nguyên bộ lạc, sau đó Tất Phương nói hắn đã là thành viên của Lạc Cửu Thần Cung.

Đám người Hình Không rất vui khi biết tin này, Cảnh Ngôn có quan hệ với Thiên Nguyên bộ lạc, hắn vào Lạc Cửu Thần Cung tương đương với thêm tầng bảo đảm cho Thiên Nguyên bộ lạc, giống như Tất Phương.

Sau đó Tiểu Đao bang gây sự ở mạch khoáng, Cảnh Ngôn đi tới. Trong khi tranh chấp Cảnh Ngôn nói muốn tiêu diệt Tiểu Đao bang, mọi người cho rằng hắn huênh hoang, không biết trời cao đất rộng, thậm chí hơi bất mãn với hắn.

Bây giờ họ đã hiểu một Tiểu Đao bang tầm thường không lọt vào mắt người ta, nói tiêu diệt liền tùy tay diệt.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không kêu các huynh đệ dọn dẹp chiến trường đi, trên người thành viên Tiểu Đao bang chắc có một ít tài nguyên?

Đám người Hình Không sững sờ thật lâu nên Cảnh Ngôn đành lên tiếng nhắc nhở.

Hình Không nghe Cảnh Ngôn nói giật mình tỉnh lại:

- A … đúng rồi!

Tiếp theo Hình Không kêu đám huynh đệ bộ lạc nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, thu hết tu di giới chỉ và thánh khí.

Hình Không đưa đống tài nguyên đã thu được đến trước mặt Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn … đại nhân, những cái này là chiến lợi phẩm.

Đám người Thiên Nguyên bộ lạc phát thèm đống chiến lợi phẩm, nhưng bọn họ không dám biển thủ, người của Tiểu Đao bang đều bị Cảnh Ngôn một chưởng giết chết.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thủ lĩnh Hình Không, ta cảm thấy kêu Cảnh Ngôn huynh đệ thân thiết hơn, Tất Phương huynh cũng xưng hô như vậy. Mấy thứ này không có tác dụng lớn với ta, thôi thì chia cho huynh đệ trong bộ lạc đi.

Nghe Cảnh Ngôn nói tập thể vành mắt đỏ hoe.

Hình Không cũng muốn chiến lợi phẩm nhưng hơi lo, không biết có phải Cảnh Ngôn cố ý khách sáo với họ không:

- Cái này …

Cảnh Ngôn phất tay ngắt lời Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không đừng khách khí với ta.

Hình Không cẩn thận nhìn sắc mặt của Cảnh Ngôn, cảm thấy hắn không phải khách khí vì vậy không từ chối nữa.

Cảnh Ngôn nói thêm:

- Thủ lĩnh Hình Không, chúng ta nên đi cứ điểm của Tiểu Đao bang xóa sổ tận gốc, sau này mạch khoáng linh thạch hoàn toàn nằm trong tay Thiên Nguyên bộ lạc.

Hình Không ngây người:

- Hoàn toàn xóa sổ Tiểu Đao bang?

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn Hình Không.

Hình Không vung tay lên:

- Đúng vậy! Các huynh đệ, người của Tiểu Đao bang đều đáng chết, đi!

Để lại mấy chục thành viên Thiên Nguyên bộ lạc trông giữ mạch khoáng, những người khác tập thể đi cứ điểm Tiểu Đao bang.

Hơn nửa canh giờ sau.

- Cảnh báo! Cảnh báo!

Trong cứ điểm Tiểu Đao bang có nhiều người canh giữ, khi đám người Cảnh Ngôn rầm rộ kéo tới bị nhân viên phát hiện ngay. Các bóng người nhanh chóng tập hợp trong cứ điểm.

Nắm quyền lớn nhất trong cứ điểm này là phó bang chủ.

Ban đầu phó bang chủ hơi hoảng loạn nhưng khi thấy đám người Hình Không thì yên lòng:

- Thủ lĩnh Hình Không mang nhiều người đến Tiểu Đao bang của ta là có chuyện gì?

Phó bang chủ không biết bang chủ Tiểu Đao bang Tằng Áp đã chết, gã không hay biết đám người Hình Không đến san bằng Tiểu Đao bang. Trong lòng phó bang chủ thắc mắc tại sao đám người Hình Không đến đây, bang chủ của họ đã đi đâu.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói với Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không, đừng nói nhiều với họ.

Cảnh Ngôn lấy thần khí Hồng Hà kiếm ra quét nhát kiếm hướng cứ điểm Tiểu Đao bang.

Kiếm quang bảy sắc vụt qua bầu trời. Phó bang chủ là Hư Thần tứ tinh, còn chưa hiểu chuyện gì đã bị kiếm quang chém thành phấn. Kiếm quang gặt nhiều mạng sống thành viên Tiểu Đao bang sau đó chém mạnh vào bình chướng các lớp trận pháp trong ngoài kiến trúc.

Trận pháp ở cứ điểm Tiểu Đao bang mạnh hơn bên Thiên Nguyên bộ lạc một chút, nhưng cũng có giới hạn. Trận pháp vận chuyển không cản nổi uy lực một kiếm của Cảnh Ngôn, vang chuỗi tiếng nổ điếc tai, kiếm quang tàn phá cắt qua, nhiều trận pháp vỡ nát.

Thấy trận pháp bị một kiếm phá hủy, Hình Không phản ứng rất nhanh, vung tay xông ra ngoài trước:

- Lên! Không chừa người sống!

Những người Tiểu Đao bang còn sống sợ vỡ mật, hoàn toàn không có sức chống cự đám người Hình Không xung phong.

Hết chương 1042.

Chương 1043. Hơi Thú Vị

Sau thời gian một tách trà, tiếng chém giết dần ngừng, tĩnh lặng lại.

Nhân viên ở lại Tiểu Đao bang canh giữ gồm một trăm người, Cảnh Ngôn một kiếm giết khoảng một nửa, những người sống sót hoàn toàn không muốn chống cự, chỉ lo chạy trốn nhanh. Nếu không phải bên Thiên Nguyên bộ lạc truy sát thì trận chiến này qua mười giây là kết thúc.

Mấy năm nay người Thiên Nguyên bộ lạc bị Tiểu Đao bang chèn ép gắt gao, giờ có cơ hội báo thù tất nhiên sẽ không nhẹ tay, cũng không muốn buông tha cho người chạy trốn.

Hình Không sai người thanh lý cứ điểm Tiểu Đao bang, sau đó đến gần Cảnh Ngôn.

Người Thiên Nguyên bộ lạc rất nhanh trở về giao hết tài nguyên cướp giật trong cứ điểm Tiểu Đao bang giao cho Hình Không.

Hình Không nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn biết Hình Không muốn nói gì, hắn chặn lời gã:

- Thủ lĩnh Hình Không, ta không cần những tài nguyên này.

Hình Không hơi nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, cái này … nếu huynh đệ không lấy gì thì các huynh đệ sẽ áy náy không yên.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Các huynh đệ không cần nghĩ nhiều, nói thật là ta lấy những tài nguyên này không có ích lợi nhiều. Ta và huynh đệ trong bộ lạc đều là đồng hương, nên ra tay giúp một phen. Vì vậy mọi người không cần thấy áy náy, được rồi, chúng ta về Thiên Nguyên bộ lạc đi.

Hình Không ngẫm nghĩ, không nói nhiều nữa.

Đám người trở về Thiên Nguyên bộ lạc.

Người ở lại Thiên Nguyên bộ lạc canh giữ chưa biết tin Tiểu Đao bang bị hủy diệt, khi họ thấy thủ lĩnh Hình Không trở về thì lao nhao hỏi tình hình đàm phán với Tiểu Đao bang.

Sau đó nguyên bộ lạc sôi trào. Tiểu Đao bang bị xóa sổ, cứ điểm bị san bằng là tin tốt to lớn. Thiên Nguyên bộ lạc và Tiểu Đao bang đấu tranh nhiều năm, phần lớn bộ lạc chịu thiệt, ít có khi nào lấn lướt Tiểu Đao bang. Vốn tưởng Tiểu Đao bang giết Xa Nhân huynh đệ, Thiên Nguyên bộ lạc sẽ phải nén giận, vì trở mặt là vạn kiếp bất phục, ai dè Tiểu Đao bang bị diệt.

Bọn họ đã biết có thể tiêu diệt Tiểu Đao bang hoàn toàn nhờ vào Cảnh Ngôn, ánh mắt nhìn hắn trở nên kính sợ hơn.

Sau khi trở về bộ lạc, Hình Không triệu tập các trưởng lão mở họp ngay. Cảnh Ngôn, Tất Phương tất nhiên tham gia cuộc họp.

Tuy Tiểu Đao bang bị diệt nhưng tiếp theo có lẽ sẽ đối mặt uy hiếp càng lớn. Ngọc Thụ bộ lạc không hiền gì, nếu Tằng Áp thật sự ôm chân trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc Triệu Thoan thì Thiên Nguyên bộ lạc rất nhanh sẽ hứng chịu lửa giận từ Ngọc Thụ bộ lạc, mọi người phải nhanh chóng bàn bạc đối sách.

Mấy trưởng lão nói ra cái nhìn của mình:

- Thủ lĩnh, chúng ta có nên tiếp xúc với trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc xem thái độ thế nào?

- Tằng Áp có thể nịnh bợ trưởng lão Triệu Thoan đơn giản là tặng chút tài nguyên. Tằng Áp cho được thì Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta cũng có thể. Bây giờ Thiên Nguyên bộ lạc đã nắm giữ nguyên mạch khoáng linh thạch, tài nguyên giàu có hơn trước kia nhiều, nếu vì dập tắt lửa giận của trưởng lão Triệu Thoan có hao phí chút tài nguyên cũng không sao.

- Đúng vậy! Tằng Áp đã nói như thế thì chắc chắn không phải khoác lác, bây giờ chúng ta không làm gì e rằng trưởng lão Triệu Thoan không chịu bỏ qua.

Tất cả có chung ý kiến là cần tiếp xúc với Triệu Thoan, cố gắng xin trưởng lão thông cảm.

Cảnh Ngôn ngồi nghe, mỉm cười giữ im lặng. Hắn có thể giúp Thiên Nguyên bộ lạc vì tình đồng hương, nhưng hắn không phải thủ lĩnh của bộ lạc, hắn không muốn biểu đạt cái nhìn về việc Thiên Nguyên bộ lạc xử lý chuyện này thế nào.

Nếu đám người Hình Không đều cho rằng tặng chút tài nguyên có thể giữ bình yên thì Cảnh Ngôn sẽ không phản bác họ.

Hình Không giơ tay đè không khí, chờ mấy trưởng lão bộ lạc ngừng nói gã chuyển sang hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ thấy sao?

Cảnh Ngôn cười nói:

- Chuyện này đương nhiên do thủ lĩnh Hình Không và các vị trưởng lão quyết định. Đề nghị của mấy vị trưởng lão có thể thử một lần, nếu trưởng lão Triệu Thoan kia nêu yêu cầu không quá mức thì Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta có thể đồng ý.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy đám người Hình Không yên lòng.

Hình Không lập tức sai người đưa phong thư cho trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc.

Hình Không là thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc, nếu tự mình đi gặp có thể cho trưởng lão Triệu Thoan nở mũi, vấn đề ở hiện giờ không ai biết chắc lỡ Triệu Thoan tức giận rồi giết Hình Không thì biết làm sao?

Khả năng này chẳng những có mà xác suất còn rất lớn, Ngọc Thụ bộ lạc như vật khổng lồ với Thiên Nguyên bộ lạc, tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc chỉ cần một ý nghĩ của Ngọc Thụ bộ lạc. Triệu Thoan sẽ không có áp lực nếu giết thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc.

Gửi thư xong không có chuyện gì để làm, chờ xem phản ứng của trưởng lão Triệu Thoan thế nào.

Cảnh Ngôn, Tất Phương tạm ở lại Thiên Nguyên bộ lạc.

Trong Ngọc Thụ bộ lạc.

Trong một tòa sân, Triệu Thoan đọc thư Thiên Nguyên bộ lạc gửi đến, nheo mắt cười nhạt:

- Ha ha …

Một võ giả trung niên mặc trường bào màu nâu mở miệng hỏi:

- Trường lão đại nhân, Thiên Nguyên bộ lạc phái người truyền tin không lẽ muốn dựa vào?

Người này là thân tín của Triệu Thoan.

Mặt Triệu Thoan âm trầm lạnh lùng nói:

- Thiên Nguyên bộ lạc? Xem như một thứ gì đó, đúng là chúng muốn dựa vào.

Triệu Thoan trầm giọng nói:

- Hãy đi điều tra, theo ta được biết quy mô Thiên Nguyên bộ lạc rất nhỏ, thủ lĩnh chỉ là Hư Thần ngũ tinh. Hừ, vậy mà có thể tiêu diệt Tiểu Đao bang, thật khiến người bất ngờ.

Tin Tiểu Đao bang bị hủy diệt đã lan truyền trong khu vực này, nhiều người đều thảo luận. Mọi người biết rõ thực lực của Thiên Nguyên bộ lạc, lẽ ra Thiên Nguyên bộ lạc yếu hơn Tiểu Đao bang chút, nhưng nó đột nhiên tiêu diệt Tiểu Đao bang khiến người khó hiểu.

Triệu Thoan cũng thắc mắc nên mới kêu điều tra, nhìn xem trong chuyện này có bí ẩn gì.

Thân tín lên tiếng rời đi:

- Rõ!

Chưa đầy nửa canh giờ thân tín quay về:

- Trường lão đại nhân, hình như Thiên Nguyên bộ lạc có giúp đỡ, Thiên Nguyên bộ lạc có thể tiêu diệt Tiểu Đao bang vì nhờ người này ra tay. Ta tìm hiểu được chút tin tức người này là thành viên của Lạc Cửu Thần Cung, có người nói người đó và đám dân bản xứ Thiên Nguyên bộ lạc cùng đến từ một thế giới hạ cấp.

Mắt Triệu Thoan lóe tia sáng lạnh bắn ra sát ý rồi nhanh chóng thu về:

- Hơi thú vị.

Hết chương 1043.

Chương 1044. Mặt Mũi Của Ngươi Rất Đáng Giá Sao?

Đối với Triệu Thoan thì một Tiểu Đao bang tầm thường không là gì.

Bang chủ Tiểu Đao bang Tằng Áp đúng là chắp nối quan hệ với Triệu Thoan, nhưng Tằng Áp chết hoặc Tiểu Đao bang bị hủy diệt không làm lão thấy đau lòng.

Vấn đề là Tiểu Đao bang xem như người của lão, Thiên Nguyên bộ lạc diệt Tiểu Đao bang khiến lão biết đút mặt vào đâu?

Bên ngoài đồn đãi xôn xao, đang đợi Triệu Thoan phản ứng với việc này. Nếu Triệu Thoan không truy cứu trách nhiệm của Thiên Nguyên bộ lạc thì sau này không có uy tín với bên ngoài nữa, trong Ngọc Thụ bộ lạc có nhiều người theo dõi biệt viện của lão, nếu không cho Thiên Nguyên bộ lạc trả giá đủ lớn thì đám người đó sẽ âm thầm nhạo báng lão.

Triệu Thoan lạnh nhạt nói:

- Đi, đi Thiên Nguyên bộ lạc xem sao.

Thân tín nhìn Triệu Thoan:

- Đi Thiên Nguyên bộ lạc?

Triệu Thoan nói:

- Ha ha, dù Tằng Áp là một con chó thì cũng là chó của ta, đám dân bản xứ Thiên Nguyên bộ lạc giết chó của ta, sao ta có thể không nói tiếng nào?

Thân tín vội đáp:

- Vậy ta đi triệu tập người!

Triệu Thoan lắc đầu nói:

- Không cần, đã có người của Lạc Cửu Thần Cung giúp đám dân bản xứ thì nên cho người ta mặt mũi. Nếu bọn họ biết điều thì không cần diệt họ.

Thiên Nguyên bộ lạc.

Tin Triệu Thoan đến nhanh chóng truyền vào tai Hình Không.

- Thủ lĩnh đại nhân, trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc đến!

Lúc này trong khu vực này có vô số cặp mắt chú ý. Mảnh đất cằn cỗi này có nhiều bộ lạc lớn nhỏ, Ngọc Thụ bộ lạc mạnh nhất trong các bộ lạc.

Những người kia biết Tiểu Đao bang là chó săn của Triệu Thoan, Thiên Nguyên bộ lạc diệt Tiểu Đao bang là tát vào mặt Triệu Thoan, bọn họ phỏng chừng trưởng lão Triệu Thoan sẽ có hành động.

Quả nhiên trưởng lão Triệu Thoan tự mình đến Thiên Nguyên bộ lạc, không biết chờ tới ngày mai Thiên Nguyên bộ lạc còn tồn tại không.

Hình Không nghe báo cáo liền sửa sang vạt áo đi ra. Mấy trưởng lão bộ lạc nhanh chóng tụ tập lại, cả nhóm cùng ra bộ lạc.

Hình Không nhìn chăm chú phía trước, hít một hơi, thấy Triệu Thoan bay tới nỗi lòng của gã căng thẳng. Nhìn trưởng lão Triệu Thoan chỉ mang vài thân tín thì nét mặt Hình Không giãn ra.

Nếu trưởng lão Triệu Thoan quyết định tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc chắc chắn sẽ không mang ít người đến, nên là

đại quân kéo tới.

Chuyện này còn đường bàn bạc.

Đám người Hình Không từ xa chào:

- Xin chào trưởng lão Triệu Thoan.

Triệu Thoan liếc Hình Không một cái, phát ra tiếng cười nhưng mặt không biểu tình:

- Ha ha, thủ lĩnh Hình Không, lão phu sớm nghe tiếng của thủ lĩnh.

Hình Không vươn tay làm động tác mời:

- Mời trưởng lão Triệu Thoan đi vào.

Ánh mắt Triệu Thoan trầm xuống, ngữ điệu không kịch liệt:

- Lão phu không đi vào, đứng đây nói vài câu. Thủ lĩnh Hình Không đã biết Tằng Áp là người của lão phu, các ngươi giết Tằng Áp còn tiêu diệt Tiểu Đao bang, điều này làm lão phu rất không vui.

Ánh mắt âm u của Triệu Thoan làm đám người Hình Không thấy lạnh sống lưng.

Hình Không cố gắng khiến mình bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Trưởng lão Triệu Thoan, chuyện này không thể trách Thiên Nguyên bộ lạc ta. Tằng Áp khinh người quá đáng, đầu tiên giết huynh đệ của bộ lạc ta, lại muốn bá chiếm mạch khoáng loại nhỏ. Các huynh đệ không còn cách nào khác hơn ra tay, nếu không chỉ có đường chết. Nếu có đường sống thì Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta tuyệt đối không dám ra tay với người của trưởng lão Triệu Thoan.

Triệu Thoan phất tay nói:

- Thủ lĩnh Hình Không, lão phu không muốn nói nhảm nhiều. Tiểu Đao bang đã mất, lão phu không muốn khiến nguyên Thiên Nguyên bộ lạc chôn cùng, nhưng Thiên Nguyên bộ lạc phải thỏa mãn hai yêu cầu của lão phu.

Hình Không vội đáp:

- Mời trưởng lão Triệu Thoan nói!

Giọng Triệu Thoan trầm thấp nói:

- Yêu cầu thứ nhất là Thiên Nguyên bộ lạc lấy ra mười vạn thần tinh bồi thường tổn thất của lão phu.

Mười vạn thần tinh!

Nghe con số này đám người Hình Không lòng chìm xuống. Thiên Nguyên bộ lạc đi đâu tìm mười vạn thần tinh? Dù có đập nồi bán sắt cũng khó gom đủ. Nếu là một vạn thần tinh thì họ có thể miễn cưỡng gom góp.

Đám người Hình Không đã chuẩn bị tinh thần bồi thường, nhưng mười vạn thần tinh vượt qua khả năng chịu đựng của Thiên Nguyên bộ lạc.

Hình Không nhăn mặt nói:

- Trưởng lão Triệu Thoan cũng biết tình huống của Thiên Nguyên bộ lạc, tuyệt đối không lấy ra mười vạn thần tinh nổi.

Triệu Thoan cười âm hiểm:

- Ta không cần biết, trong vòng ba ngày ta muốn thấy mười vạn thần tinh, thiếu một khối cũng không được. Ha ha, các ngươi có mạch khoáng linh thạch mà, chắc có chút giá trị, bán mấy vạn thần tinh không thành vấn đề. Hơn nữa Thiên Nguyên bộ lạc các ngươi có quan hệ với Lạc Cửu Thần Cung, mượn tạm một ít chắc không sao?

Hiển nhiên không thể trả giá bồi thường mười vạn thần tinh.

Ánh mắt Triệu Thoan sâu thẳm nói:

- Điều kiện thứ hai của lão phu là muốn gặp người tên Cảnh Ngôn, nghe nói Tiểu Đao bang bị hủy diệt là vì người này.

Đám người Hình Không ngó nhau.

Triệu Thoan suy nghĩ uy áp sát ý mờ nhạt:

- Nếu các ngươi thỏa mãn hai điều kiện này thì chuyện Tiểu Đao bang bị diệt sang trang, nếu không, thủ lĩnh Hình Không đừng trách lão phu tâm ngoan thủ lạt!

Đám người Hình Không khó mà ngay mặt đối kháng võ giả Hư Thần lục tinh.

Đám Hình Không nóng nảy, trong một chốc không biết ứng đối thế nào.

- Trưởng lão Triệu Thoan!

Lúc này Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh chậm rãi đi ra, hắn đã nghe hết những lời Triệu Thoan nói.

Cảnh Ngôn mỉm cười nhìn Triệu Thoan:

- Ta chính là Cảnh Ngôn.

Triệu Thoan nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Đám người Hình Không cùng nhìn hắn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ …

Cảnh Ngôn phất tay ra hiệu bọn họ không cần lo.

Triệu Thoan cười khẽ:

- Ha ha, quả nhiên có chút thú vị. Nghe nói ngươi là thành viên của Lạc Cửu Thần Cung, không biết thuộc cung thứ mấy?

Cảnh Ngôn nheo mắt hỏi:

- Trưởng lão Triệu Thoan đặc biệt đến đây vì điều tra chi tiết của ta sao?

Thái độ của Cảnh Ngôn không chút cung kính.

Triệu Thoan thầm ngạc nhiên, sát ý càng đậm.

Trong khu vực này không bao nhiêu người dám nói chuyện kiểu đó với Triệu Thoan.

Triệu Thoan cười nhạt, giọng hơi sắc nhọn thấm lạnh buốt:

- Ha ha, Cảnh Ngôn, ngươi là thành viên của Lạc Cửu Thần Cung, lão phu có thể cho chút mặt mũi. Là ngươi giết Tằng Áp đúng không? Nếu là người khác đã sớm bị lão phu lột da, nhưng lão phu có thể không giết ngươi. Bây giờ lão phu cho ngươi một cơ hội sống, quỳ xuống dập đầu nhận sai đi!

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút, cười hỏi:

- Trưởng lão Triệu Thoan muốn cho ta mặt mũi? Ha ha, mặt mũi của trưởng lão đáng giá lắm sao?

Hết chương 1044.

Chương 1045. Tự Lấy Tử Đạo

Giọng Cảnh Ngôn nhẹ tênh nhưng câu nói như sét giữa trời xanh chấn đám người đầu óc trống rỗng.

Đó là nhân vật cấp bậc trưởng lão của Ngọc Thụ bộ lạc!

Mặt Triệu Thoan lạnh băng khiến người sợ, sát ý lộ rõ trong mắt, thần lực dâng lên, từng đợt uy năng phô thiên cái địa cuồn cuộn. Những người có mặt cảm nhận được lửa giận và sát ý từ Triệu Thoan.

Thật ra ngay từ đầu Cảnh Ngôn không định trở mặt, nếu yêu cầu của Triệu Thoan không quá đáng, Thiên Nguyên bộ lạc có thể chịu được thì hắn không chõ mũi vào. Ai biết Triệu Thoan mở miệng đòi mười vạn thần tinh, số lượng này không đáng gì với Cảnh Ngôn nhưng là con số thiên văn cho Thiên Nguyên bộ lạc.

Lão già này còn muốn Cảnh Ngôn quỳ xuống đất dập đầu xin lỗi, nghe yêu cầu đó hắn không trở mặt mới lạ.

Cảnh Ngôn không để bụng Ngọc Thụ bộ lạc chứ nói gì một trưởng lão cấp bậc Hư Thần lục tinh tầm thường.

Ngươi muốn tìm cái chết thì ta chiều ý!

Triệu Thoan đứng yên tại chỗ chưa làm gì, mấy thân tín sau lưng đã xông lên, quát nạt Cảnh Ngôn, ai nấy mặt dữ tợn muốn tru giết hắn.

- To gan!

- Nghiệt súc tìm cái chết!

Triệu Thoan không ngăn bọn họ, dù Cảnh Ngôn là thành viên của Lạc Cửu Thần Cung nhưng hắn dám vũ nhục lão thì nên bị truy sát. Ước chừng Lạc Cửu Thần Cung sẽ không động can qua với Ngọc Thụ bộ lạc chỉ vì một thành viên bình thường.

Triệu Thoan nhẹ giọng ra lệnh:

- Đều đáng chết, giết hết đi, đừng chừa người sống.

Mấy thân tín được mệnh lệnh trực tiếp càng hung ác hơn, tốc độ xông hướng Cảnh Ngôn càng nhanh nhẹn, ý của Triệu Thoan là muốn đồ sạch Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn mỉm cười chậm rãi nâng tay lên liên tục điểm.

Từng luồng chỉ ngân màu đen ngưng hiện bắn đi.

Khoảnh khắc mấy thân tín của Triệu Thoan không ngừng quát mắng chợt ngã xuống đất cùng lúc, trán mỗi người có một lỗ máu. Thần lực của Cảnh Ngôn chui vào người bọn họ tiêu diệt thần hồn, nên đám người này trong khoảnh khắc thành xác chết.

Tru sát mấy người kia xong Cảnh Ngôn nhấc chân đi hướng Triệu Thoan.

Mặt Triệu Thoan trắng bệch, mấy thân tín của lão đều là Hư Thần ngũ tinh, nhưng Cảnh Ngôn lấy mạng bọn họ nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước, tính ra thực lực của hắn mạnh cỡ nào?

Triệu Thoan tự nhận nếu lão ra tay thì cũng có thể nhẹ nhàng giết chết mấy Hư Thần ngũ tinh, nhưng không thể nào tùy ý giống Cảnh Ngôn, nghĩa là thực lực của hắn cao hơn lão.

Triệu Thoan hơi luống cuống nhìn Cảnh Ngôn đến gần, lòng lão chùng xuống.

Triệu Thoan rít lên the thé:

- Ngươi muốn làm gì!

Sự ung dung bình tĩnh bay biến, Triệu Thoan sắc nhọn quát mắng nhưng không thể giấu kinh hoàng nơi đáy mắt.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Ta muốn làm cái gì? Còn cần hỏi sao? Triệu Thoan, là ngươi tự tìm đường chết. Nếu ngươi không ngông cuồng như vậy, dù muốn bắt chẹt Thiên Nguyên bộ lạc đòi chút bồi thường thì ta thấy cũng hợp lý. Nhưng ngươi cố tình chọn đường chết.

Đến lúc này Triệu Thoan muốn lôi Ngọc Thụ bộ lạc ra đe dọa Cảnh Ngôn:

- Ngươi … Ngươi dám giết ta? Ta là trưởng lão của Ngọc Thụ bộ lạc!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Tất nhiên ta biết thân phận của ngươi, nhưng Ngọc Thụ bộ lạc có là gì? Được rồi, nên lên đường.

Cảnh Ngôn ngừng bước, tay vỗ nhẹ.

Sóng gợn khuếch tán từ bàn tay Cảnh Ngôn lan tới trước, rất nhanh đến trước mặt Triệu Thoan.

Triệu Thoan không cam lòng chết như vậy, lập tức rút vũ khí ra muốn liều một phen. Triệu Thoan không nhìn thấu tu vi của Cảnh Ngôn, nhưng lão cảm thấy nếu hắn là Hư Thần lục tinh thì lão có cơ hội sống sót. Đỡ một kích trước rồi chạy trốn, trở về Ngọc Thụ bộ lạc là an toàn, tạp chủng Cảnh Ngôn này thực lực đủ mạnh nhưng hắn dám đi Ngọc Thụ bộ lạc sao?

Chờ lão trở về Ngọc Thụ bộ lạc sẽ dẫn theo một đám người đến san bằng Thiên Nguyên bộ lạc, bằm thây tất cả.

Nhưng ý nghĩ này mới hình thành đã bị cảm xúc tuyệt vọng hoàn toàn thay thế.

Đúng vậy, Triệu Thoan hoàn toàn tuyệt vọng. Lão thử ngăn cản sóng gợn màu đen nhìn như mong manh, nhưng lão thi triển võ học tiếp xúc với sóng gợn thì bị đánh tan tán loạn.

Hơi thở chết chóc tràn ngập trong óc Triệu Thoan:

- Không … Dừng tay, ngươi không thể giết ta! Mau dừng lại! Miễn ngươi dừng tay thì ta bảo đảm sẽ không kiếm chuyện với Thiên Nguyên bộ lạc nữa!

Dừng tay?

Cảnh Ngôn lắc đầu, từ khi hắn ra tay thì không thể nào dừng tay.

Sóng gợn đen chạm vào Triệu Thoan, sau đó gã mềm nhũn ngã xuống, hồn phi phách tán.

Một Hư Thần lục tinh cứ bị tru sát như thế. Trong mảnh đất cằn cỗi này Hư Thần lục tinh tính là đại nhân vật, cộng với Ngọc Thụ bộ lạc sau lưng có ai dám khó xử Triệu Thoan? Nhưng đại nhân vật như vậy bây giờ bị giết nhẹ nhàng, không có chút năng lực ngăn cản.

Đám người Hình Không một lần nữa trợn mắt nhìn.

Bọn họ mở to mắt, trưởng lão Triệu Thoan như núi lớn đè trên đầu họ vậy mà yếu ớt bị Cảnh Ngôn chém chết?

Nghe đồn Triệu Thoan Hư Thần lục tinh đã gần đến thất tinh, Tằng Áp sao có thể so sánh. Cảnh Ngôn đánh chết Tằng Áp đã làm đám người Thiên Nguyên bộ lạc khó tin, bây giờ bọn họ càng không hiểu nổi.

Bọn họ không cách nào tưởng tượng Cảnh Ngôn mạnh đến mức nào.

Tất Phương cũng không hiểu nổi, gã biết Cảnh Ngôn là cường giả cảnh giới Hư Thần thất tinh, nhưng dù là Hư Thần thất tinh bình thường cũng không thể tru sát võ giả Hư Thần lục tinh đỉnh như Triệu Thoan kiểu dễ vậy.

Tất Phương phức tạp nhìn Cảnh Ngôn, các ý nghĩ quanh quẩn trong đầu.

Mọi người ngơ ngác nhìn Cảnh Ngôn, hắn vung tay thu tài nguyên như tu di giới chỉ trên người Triệu Thoan.

Cảnh Ngôn xem xét tu di giới chỉ của Triệu Thoan, hắn lắc đầu.

Nghèo!

Hèn gì Triệu Thoan xem trọng mười vạn thần tinh, trong tu di giới chỉ chứa tài nguyên cộng lại mới có bảy, tám chục vạn thần tinh, tính luôn thánh khí đỉnh cao uy năng không tệ này thì … miễn cưỡng đến trăm vạn thần tinh.

Cảnh Ngôn cứ nghĩ làm trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc, võ giả cấp bậc Hư Thần lục tinh sẽ mang theo nhiều thứ tốt, ai ngờ khiến người thất vọng như vậy. Cảnh Ngôn lười xem xét tu di giới chỉ của mấy người khác.

Cảnh Ngôn xoay người lạnh nhạt nói với Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không, Triệu Thoan bị ta giết, sợ là Ngọc Thụ bộ lạc sẽ trả thù.

Hết chương 1045.

Chương 1046. Ngọc Thụ Bộ Lạc Chấn Động

Hình Không thật sự khóc không ra nước mắt. Một mặt vì Cảnh Ngôn biểu hiện ra thực lực khủng bố, Triệu Thoan cũng không đỡ nổi một kích của hắn. Đây là việc tốt cho Thiên Nguyên bộ lạc, dù sao bọn họ và Cảnh Ngôn là đồng hương, người mình. Nhưng mặt khác khiến người dâng lên lạnh lẽo. Triệu Thoan là trưởng lão của Ngọc Thụ bộ lạc, bây giờ lão chết rồi, Ngọc Thụ bộ lạc sao chịu bỏ qua?

Cảnh Ngôn nói sợ là Ngọc Thụ bộ lạc trả thù, 'sợ là" khỉ mốc, Ngọc Thụ bộ lạc tuyệt đối sẽ đến trả thù. Nếu trưởng lão của bộ lạc mình bị giết mà vẫn thờ ơ thì Ngọc Thụ bộ lạc lấy cái gì xưng bá khu vực này?

Chuyện này không thể che giấu, vô số cặp mắt nhìn Triệu Thoan dẫn mấy thân tín đến Thiên Nguyên bộ lạc, không cần tưởng tượng cũng biết tin lão chết sẽ lan rộng, không lâu sau Ngọc Thụ bộ lạc sẽ nhận được tin tức này. Thiên Nguyên bộ lạc chỉ có thể chờ lửa giận từ Ngọc Thụ bộ lạc đốt tới mình.

Hình Không mặt ủ mày chau nhìn Cảnh Ngôn.

Đến lúc này Hình Không không dám phàn nàn cách làm của Cảnh Ngôn, xem hắn nhẹ nhàng tru sát Triệu Thoan e rằng hắn không thấp hơn Hư Thần thất tinh. Mới rồi Triệu Thoan đòi Cảnh Ngôn quỳ xuống dập đầu chẳng khác nào tự tìm chết, Triệu Thoan tuy là trưởng lão của Ngọc Thụ bộ lạc nhưng Cảnh Ngôn là thành viên Lạc Cửu Thần Cung. Với thực lực của Cảnh Ngôn tuyệt đối không phải thành viên bình thường trong Lạc Cửu Thần Cung.

Nhiều suy nghĩ xẹt qua trong óc Hình Không, gã hít sâu. Việc đã đến nước này chỉ đành binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn.

Hình Không trịnh trọng chắp tay hướng Cảnh Ngôn:

- Xin Cảnh Ngôn huynh đệ nghĩ tình cùng là đồng hương hãy giúp các huynh đệ một phen.

Hình Không không có lựa chọn nào khác hắn là đặt hy vọng lên người Cảnh Ngôn, nếu hắn phủi mông đi về Lạc Cửu Thần Cung thì kết cục của Thiên Nguyên bộ lạc sẽ rất thê thảm. Ngọc Thụ bộ lạc không dám đi Lạc Cửu Thần Cung đòi người, tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc chỉ cần vài phút.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Thủ lĩnh Hình Không không cần làm vậy, nếu không muốn giúp huynh đệ Thiên Nguyên bộ lạc thì lúc trước ta sẽ không ra tay. Không cần gấp gáp, chờ xem phản ứng của Ngọc Thụ bộ lạc thế nào.

Cảnh Ngôn đưa mấy tu di giới chỉ cho Hình Không:

- Đây là đồ trên người nhóm Triệu Thoan, thủ lĩnh Hình Không xử lý chúng nó đi.

Hình Không thuận thế nhận lấy, sau đó mắt sáng rực, hít thở nặng nề.

Hình Không hơi kích động nói:

- Lão già Triệu Thoan thật giàu!

Tài nguyên, tạp nham trên người Triệu Thoan và mấy thân tín cộng lại giá trị hơn trăm vạn thần tinh nhất giai, món tài phú này là con số thiên văn đối với đám người Thiên Nguyên bộ lạc.

Trước kia người Thiên Nguyên bộ lạc nghèo nàn khốn khổ, Hình Không làm thủ lĩnh cũng chưa từng một lần thấy nhiều tài nguyên như vậy. Nếu không bọn họ cần gì đánh chết đánh sống với Tiểu Đao bang chỉ vì mạch khoáng linh thạch loại nhỏ? Chỉ tưởng tượng đã làm Hình Không kích động vô cùng.

Hình Không tỉnh táo lại, nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, những … những tài nguyên này quá nhiều.

Hình Không tiềm thức cho rằng Cảnh Ngôn không biết trong tu di giới chỉ của Triệu Thoan có bao nhiêu tài nguyên mới tặng gã mấy tu di giới chỉ.

Mấy trưởng lão đứng bên cạnh thấy rõ biểu tình của Hình Không, lòng thầm suy đoán có bao nhiêu tài nguyên mà khiến thủ lĩnh thất thố như vậy.

Cảnh Ngôn hờ hững nói:

- Chỉ là tài nguyên trị giá hơn trăm vạn thần tinh nhất giai, không đáng là gì.

Mấy trưởng lão nghe lời Cảnh Ngôn nói thì mặt đỏ rực.

Chỉ là hơn trăm vạn thần tinh nhất giai?

Lời này thật lớn lối, sau đó bọn họ chợt hiểu ra, Cảnh Ngôn đang nói mấy chiếc tu di giới chỉ trong tay Hình Không.

Hình Không lại ngây người, gã cho rằng Cảnh Ngôn không biết trong mấy tu di giới chỉ có bao nhiêu tài nguyên, nhưng nay xem ra không phải vậy. Cảnh Ngôn đã biết giá trị đống tài nguyên nhưng vẫn giao cho Hình Không sử dụng, tức là người ta không thèm để vào mắt tài nguyên giá trị hơn một trăm vạn thần tinh.

Hình Không thở hắt ra, gã dự định rút thời gian rảnh hỏi thăm Tất Phương tình huống của Cảnh Ngôn.

***

Tin Triệu Thoan bị giết như gió truyền khắp khu hẻo lánh này, các thế lực lớn nhỏ đều bị kinh động.

Ban đầu có người không tin, một Thiên Nguyên bộ lạc tầm thường làm sao giết chết Triệu Thoan cảnh giới Hư Thần lục tinh? Lùi một bước, dù Thiên Nguyên bộ lạc có năng lực giết Triệu Thoan cũng không dám làm chuyện như vậy, Thiên Nguyên bộ lạc không sợ bị Ngọc Thụ bộ lạc trả thù sao?

Nhưng tin Triệu Thoan bị giết ngày càng nhiều, dần dà mọi người chịu tin trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc thật sự bị giết.

Đây đúng là chuyện lớn bằng trời trên mảnh đất cằn cỗi này.

Trước kia ai dám bất kính với trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc? Thủ lĩnh nhiều thế lực cũng phải cẩn trọng, không dám sơ sẩy trước mặt Triệu Thoan. Có ai ngờ đại nhân vật như vậy nói chết liền chết, còn là bị bộ lạc nhỏ như Thiên Nguyên bộ lạc không chút bắt mắt giết chết.

Tin tức này rất nhanh truyền đến Ngọc Thụ bộ lạc, mới đầu trong bộ lạc không để bụng, đinh ninh chỉ là lời đồn. Nhưng sau đó bọn họ phát hiện trưởng lão Triệu Thoan thật sự đi Thiên Nguyên bộ lạc, đi chuyến này không còn trở về.

Sau đó tất nhiên phái người đi điều tra xác nhận, tin tức nhanh chóng được chứng thực trưởng lão Triệu Thoan chết thật.

Sau khi xác nhận tin trưởng lão Triệu Thoan chết, trong Ngọc Thụ bộ lạc chấn động. Nhiều trưởng lão chủ trương dẫn người đi san bằng Thiên Nguyên bộ lạc, báo thù cho trưởng lão Triệu Thoan. Có người đã triệu tập người chuẩn bị xuất

phát. Nhưng các trưởng lão muốn dẫn người xóa sổ Thiên Nguyên bộ lạc cuối cùng bị ngăn lại.

Thủ lĩnh của bộ lạc triệu tập toàn bộ trưởng lão mở họp.

Thủ lĩnh của Ngọc Thụ bộ lạc tên Vương Xuân Lâm, là cường giả cảnh giới Hư Thần thất tinh.

Lúc này sắc mặt Vương Xuân Lâm âm trầm không ngừng liếc mắt qua các trưởng lão, giọng trầm thấp quanh quẩn trong căn phòng:

- Các vị trưởng lão có gì muốn nói về chuyện trưởng lão Triệu Thoan bị gì?

Một trưởng lão tức giận nói:

- Thủ lĩnh đại nhân, chuyện này còn gì để nói? Thiên Nguyên bộ lạc giết trưởng lão của Ngọc Thụ bộ lạc ta, tội ác tày trời, không xóa sổ chúng thì sau này Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta còn uy tín gì?

Triệu Thoan bị giết ảnh hưởng rất lớn với Ngọc Thụ bộ lạc, xử lý không tốt sẽ khiến người cảm thấy Ngọc Thụ bộ lạc dễ ăn hiếp, hùa nhau cắn một miếng. Ngọc Thụ bộ lạc tuy mạnh nhưng trong khu vực này bộ lạc lớn nhỏ không được một ngàn cũng cỡ tám trăm, nếu những thế lực đó cho rằng Ngọc Thụ bộ lạc dễ ức hiếp, hùa nhau xúm lại thì vấn đề lớn.

Hết chương 1046.

Chương 1047. Có Hành Động

Muốn giữ địa vị thống trị thì không thể biểu hiện ra mặt yếu đuối dễ ăn hiếp.

Các thế lực lớn nhỏ kiếm ăn trên mảnh đất này đều đang chờ nhìn phản ứng của Ngọc Thụ bộ lạc.

Lại có trưởng lão lên tiếng:

- Thủ lĩnh đại nhân, việc này không thể kéo dài, cần đao nhanh chặt đay rối.

Kéo dài càng lâu càng có hại cho Ngọc Thụ bộ lạc.

Trong ồn ào nhiều người nhìn hướng Vương Xuân Lâm, gã là thủ lĩnh, lựa chọn như thế nào đều phải xem quyết định cuối cùng của gã.

Vương Xuân Lâm trầm ngâm nói:

- Thiên Nguyên bộ lạc chỉ là thế lực nhỏ không bắt mắt, muốn diệt nó chỉ cần cái búng tay. Nhưng sự việc hình như có biến đổi lớn, Thiên Nguyên bộ lạc làm sao giết chết trưởng lão Triệu Thoan vốn là Hư Thần lục tinh? Theo ta được biết dù Thiên Nguyên bộ lạc có dốc hết lực lượng ra cũng tuyệt đối không thể giết chết trưởng lão Triệu Thoan.

Trong đại đường, một lão nhân mặc áo trắng không nhanh không chậm nói:

- Ta có sai người tra xét, được đến một ít tin tức. Một võ giả tên Cảnh Ngôn đã đến Thiên Nguyên bộ lạc, nghe nói người này là thành viên của Lạc Cửu Thần Cung, trưởng lão

Triệu Thoan chết trong tay hắn. Thực lực của người này rất mạnh, tình nghi là Hư Thần thất tinh.

Vương Xuân Lâm liếc lão nhân áo trắng một cái, nhẹ gật đầu.

Thật ra thì Vương Xuân Lâm đã nắm giữ chút tin tức liên quan Cảnh Ngôn, người khiến gã xem trọng là Cảnh Ngôn. Nếu chỉ có mình Thiên Nguyên bộ lạc thì Vương Xuân Lâm không cần trịnh trọng triệu tập tất cả trưởng lão mở họp. Cảnh Ngôn có thực lực rất mạnh vừa có thân phận Lạc Cửu Thần Cung nên Vương Xuân Lâm hơi do dự.

Xem thực lực Cảnh Ngôn bày ra ngoài nói hắn chỉ là thành viên Lạc Cửu Thần Cung bình thường thì không thể nào, nếu hắn có địa vị cao trong Lạc Cửu Thần Cung, Ngọc Thụ bộ lạc xuất động nhiều cường giả giết hắn sẽ bị Lạc Cửu Thần Cung trả thù.

Lão nhân áo trắng vừa dứt lời có người nhảy ra kêu la:

- Hư Thần thất tinh thì sao? Hắn dám can đảm giết trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc ta thì không thể dễ dàng bỏ qua!

- Đúng vậy! Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta chậm chạp không có động tác, những người bên ngoài còn tưởng rằng Ngọc Thụ bộ lạc sợ Thiên Nguyên bộ lạc nho nhỏ!

- …

Đại đường lại ồn ào.

Vương Xuân Lâm âm trầm lạnh lùng chậm rãi quét mắt toàn trường, bình tĩnh hỏi:

- Trưởng lão Đỗ Chấn, theo ta thấy hay là để đệ tử đi quét sạch Thiên Nguyên bộ lạc.

Giọng Vương Xuân Lâm nhẹ tênh nhưng làm đại đường ầm ĩ khoảnh khắc yên tĩnh. Vương Xuân Lâm kêu trưởng lão

Đỗ Chấn là người hoạt động sôi nổi nhất trong đám trưởng lão, người này cũng là cường giả Hư Thần lục tinh.

Nghe Vương Xuân Lâm đề nghị, mặt Đỗ Chấn tối sầm, cười gượng nhìn gã.

Vương Xuân Lâm kêu lão đi càn quét Thiên Nguyên bộ lạc? Vậy chẳng khác nào khiến lão chịu chết. Đúng là cảnh giới của lão là Hư Thần lục tinh, nhưng có thể giết Triệu Thoan chắc chắn cũng là Hư Thần lục tinh. Nói đến thì sức chiến đấu của Triệu Thoan hình như mạnh hơn lão một chút.

Người ta dám giết Triệu Thoan thì đâu thèm ngại giết thêm một Đỗ Chấn?

Tuy lúc trước Triệu Thoan chỉ mang theo mấy thân tín đi Thiên Nguyên bộ lạc, hình như không chuẩn bị sẵn sàng. Vấn đề là Cảnh Ngôn phỏng chừng là Hư Thần thất tinh, Đỗ Chấn có mang mấy trăm thuộc hạ đi đối diện Hư Thần cao giai cũng không có nhiều tác dụng.

Muốn càn quét Thiên Nguyên bộ lạc cần thủ lĩnh Vương Xuân Lâm tự mình ra tay.

Đỗ Chấn mở miệng nói:

- Thủ lĩnh đại nhân, ta cũng muốn đi san bằng Thiên Nguyên bộ lạc nhưng tình nghi tạp chủng tên Cảnh Ngôn là Hư Thần thất tinh, ta sợ mình không đủ sức bắt hắn.

Mới rồi Đỗ Chấn lớn giọng kêu la, kêu lão đi chịu chết thì lão héo.

Khí thế Vương Xuân Lâm trầm xuống, giọng nói sắc bén, người phát ra khí lạnh:

- Nếu ngươi biết mình không giải quyết được thì yên tĩnh cho ta!

Mặt Đỗ Chấn lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng không dám cãi lại, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đại đường trở nên yên tĩnh, không ai biết thủ lĩnh tính xử lý chuyện này thế nào.

Nhưng bọn họ không chờ quá lâu, ánh mắt Vương Xuân Lâm thay đổi sau đó lấy tinh thạch truyền tin ra.

Truyền tin cho Vương Xuân Lâm là một chấp sự của Bộ Thử Thách Đệ Nhất Cung Lạc Cửu Thần Cung, nội dung tin tức liên quan Cảnh Ngôn. Khi Vương Xuân Lâm đọc xong tin tức mặt lộ biểu tình giật mình.

Vương Xuân Lâm đảo tròng mắt, chậm rãi nói:

- Các vị cùng nghe nội dung tin tức đi.

Ngay sau đó đại đường vang lên giọng nói, mọi người ở đây nghe xong nhăn mặt như bị táo bón.

- Mới tham gia vào Lạc Cửu Thần Cung hơn hai năm.

- Hiện giờ đã là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung.

- Tiềm lực vô cùng, được đại nhân vật Cực Đạo Cung Lạc Cửu Thần Cung chú ý.

- Chấp sự đại nhân của tổng ti Chân Ngôn Ti tự mình mời hắn tham gia vào Chân Ngôn Ti nhưng bị từ chối thẳng thừng.

Những tin tức theo giọng nói chui vào đầu từng người, bọn họ ngây ra như phỗng.

Cái này chưa là gì, câu nói sau cùng làm mọi người sợ hãi rùng mình.

- Hiện thứ hạng trên bảng Thiên Hoa là chín mươi chín.

Câu này là tin tức cuối cùng, nghe xong mỗi người trong đại đường nín thở.

Những người có mặt đều hiểu biết đôi chút bảng Thiên Hoa đại biểu cho cái gì.

Giọng Vương Xuân Lâm trầm thấp nói:

- Các vị đều nghe rõ rồi đi? Tin tức truyền từ Lạc Cửu Thần Cung, tính chân thật của nó không cần ta nói gì. Bây giờ các người cảm thấy chúng ta có thể giết Cảnh Ngôn không? Ha ha, nếu hôm nay Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta giết Cảnh Ngôn sợ là ngày mai đại nhân vật của Lạc Cửu Thần Cung sẽ đích thân giáng lâm, một bàn tay đủ làm tất cả chết không có chỗ chôn

Đám trưởng lão không ai lên tiếng, bọn họ biết thủ lĩnh Vương Xuân Lâm nói thật, chắc chắn Lạc Cửu Thần Cung rất xem trọng thiên tài như vậy.

Vương Xuân Lâm khẽ thở dài:

- Thiên Nguyên bộ lạc thật may mắn, xem ra bọn họ sắp làm giàu. Có nhân vật như vậy chống lưng ít nhất có thể đi ngang trên mảnh đất bần cùng này, Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta cũng phải nhường nhịn ba phần.

Một trưởng lão cau mày hỏi dò:

- Thủ lĩnh đại nhân, vậy còn trưởng lão Triệu Thoan …?

Vương Xuân Lâm ngắt lời:

- Triệu Thoan là gieo gió gặt bão, Cảnh Ngôn có thân phận gì? Triệu Thoan sao có tư cách trêu vào? Thứ đáng chết gây rắc rối cho Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta!

Vương Xuân Lâm đứng dậy:

- Lập tức đi Thiên Nguyên bộ lạc xin lỗi! Ưm, ta phải tự mình đi một chuyến. Tất cả chuẩn bị đi, các ngươi đi với ta.

Ngọc Thụ bộ lạc hầu như đổ xô kéo nhau đi.

Tin tức truyền ra, nguyên địa vực sôi trào. Ngọc Thụ bộ lạc rốt cuộc hành động, từ thủ lĩnh Vương Xuân Lâm đến đám trưởng lão đều rời khỏi bản bộ đi Thiên Nguyên bộ lạc.

Hết chương 1047.

Chương 1048. Xin Lỗi Nhận Lỗi

Động tác của Ngọc Thụ bộ lạc nằm trong dự đoán của các thế lực lớn nhỏ.

Thiên Nguyên bộ lạc giết trưởng lão của Ngọc Thụ bộ lạc, Ngọc Thụ bộ lạc tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Quả nhiên im lặng một lúc sau Ngọc Thụ bộ lạc ra tay, thoạt trông cường giả nguyên bộ lạc xuất động vì tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc.

- Lần này Thiên Nguyên bộ lạc hoàn toàn tiêu đời.

- Thiên Nguyên bộ lạc ra trợ thủ mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn không thể so sánh với Ngọc Thụ bộ lạc. Nghe nói Ngọc Thụ bộ lạc có hai, ba Hư Thần thất tinh.

- Đúng rồi, nhưng Ngọc Thụ bộ lạc thật xem trọng Thiên Nguyên bộ lạc, xuất động nhiều cường giả như thế.

- …

Vô số cặp mắt theo dõi Thiên Nguyên bộ lạc và Ngọc Thụ bộ lạc.

Bên Thiên Nguyên bộ lạc.

Một thành viên bộ lạc phụ trách tra xét động tĩnh của Ngọc Thụ bộ lạc chạy nhanh từ bên ngoài về báo cáo cho Hình Không:

- Thủ lĩnh đại nhân, Ngọc Thụ bộ lạc hành động!

Võ giả báo tin mặt không chút máu nói:

- Thủ lĩnh Ngọc Thụ bộ lạc Vương Xuân Lâm và mấy chục vị trưởng lão đều rời khỏi bản bộ Ngọc Thụ bộ lạc bay nhanh hướng Thiên Nguyên bộ lạc!

Hình Không hỏi dồn:

- Đến chỗ nào rồi?

Võ giả cúi đầu trả lời:

- Theo tốc độ của họ thì lâu nhất qua một nén nhang sẽ đến đây.

Mắt Hình Không đầy lo âu lẩm bẩm:

- Nên đến vẫn đến, xem ra Triệu Thoan bị giết chọc giận nguyên Ngọc Thụ bộ lạc.

Cảnh Ngôn thản nhiên nói:

- Thủ lĩnh Hình Không không cần quá lo, dù Ngọc Thụ bộ lạc dốc hết sức cũng không sao, vừa lúc một lần giải quyết vấn đề.

Giọng Hình Không tràn đầy bất đắc dĩ nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, Ngọc Thụ bộ lạc có lẽ có hai, ba Hư Thần thất tinh, số lượng Hư Thần lục tinh càng đông, còn bên chúng ta chỉ có Cảnh Ngôn huynh đệ …

Bên Thiên Nguyên bộ lạc đúng là chỉ có một mình Cảnh Ngôn chống đỡ, trừ hắn ra dù là thủ lĩnh Hình Không cũng không làm nên chuyện gì. Trưởng lão nào của Ngọc Thụ bộ lạc đều có thể nhẹ nhàng giết võ giả cảnh giới Hư Thần ngũ tinh như gã.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Một mình ta là được, huynh đệ khác chỉ cần đứng đằng sau xem.

Hình Không nhìn Cảnh Ngôn:

- Cái này …

Sự bình tĩnh của Cảnh Ngôn làm Hình Không yên tâm nhiều, nhưng gã không hiểu vì sao hắn tự tin đến thế. Cảnh Ngôn tuy có cảnh giới Hư Thần thất tinh nhưng Ngọc Thụ bộ lạc không chỉ có một Hư Thần thất tinh, lỡ họ có ba Hư Thần thất tinh thì hắn làm sao ngăn cản ba người hợp sức?

Lúc này nghĩ nhiều vô dụng, đại bộ đội Ngọc Thụ bộ lạc sắp đến.

Cảnh Ngôn đứng dậy, nheo mắt nói:

- Ra ngoài chờ đi

Hình Không gật đầu nói:

- Được rồi.

Hình Không ra khỏi phòng nhìn bốn phía, dặn huynh đệ trong bộ lạc chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Trong sự chờ đợi nôn nóng người của Ngọc Thụ bộ lạc rốt cuộc đến.

Nhưng …

Khiến đám người Hình Không bất ngờ là người Ngọc Thụ bộ lạc kéo đến không nhiều, nhìn thoáng qua chỉ chừng mấy chục người, dẫn đầu là thủ lĩnh Ngọc Thụ bộ lạc Vương Xuân Lâm, đứng đằng sau gã toàn là cấp bậc trưởng lão.

Nhìn kỹ không có thành viên nào thấp hơn trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc.

Chuyện gì đây?

Thấy cảnh này không chỉ mình Hình Không xoe tròn mắt, người Thiên Nguyên bộ lạc đều hoang mang.

Trong khi Hình Không do dự, Vương Xuân Lâm cười lên tiếng trước:

- Thủ lĩnh Hình Không có đây không?

Vương Xuân Lâm cười tươi, ngữ điệu rất khách khí, không có hơi hướm bề trên.

Hình Không không biết Vương Xuân Lâm có tính toán gì nhưng người ta đã hỏi thì gã phải đứng ra đáp.

Hình Không cứng da đầu chắp tay hướng Vương Xuân Lâm:

- Ta là thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc Hình Không, xin chào thủ lĩnh Vương Xuân Lâm.

Vương Xuân Lâm nhìn Hình Không, cười tươi như hoa:

- Thủ lĩnh Hình Không quá khách khí.

Vương Xuân Lâm tiếp tục bảo:

- Sớm nghe tiếng tăm của thủ lĩnh Hình Không, vốn nên đến gặp, kéo dài lâu như vậy xin thủ lĩnh Hình Không đừng chê trách.

Đầu óc Hình Không ù đặc không hiểu ra sao, nhưng Vương Xuân Lâm thái độ khách khí như thế thì gã đành đáp:

- Không có gì …

Trong lòng Hình Không suy đoán Vương Xuân Lâm muốn làm gì, nếu muốn diệt Thiên Nguyên bộ lạc thì cần gì làm điều thừa nói mấy câu như vậy với gã?

Vương Xuân Lâm lấy ra một tu di giới chỉ:

- Ta cùng các vị trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc đến đây trừ muốn gặp mặt thủ lĩnh Hình Không ra còn có mục đích khác là xin lỗi. Trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc đúng là tội ác tày trời, nếu sớm biết người này đáng giận như vậy thì ta đã đuổi ra khỏi bộ lạc từ lâu. Nay trưởng lão Triệu Thoan đã chết rồi, ta không truy cứu nữa. Nhưng người này hại Thiên

Nguyên bộ lạc khi không bị tổn thất, ta không thể bỏ qua được. Đây là hai mươi vạn thần tinh mà Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta chuẩn bị, mong thủ lĩnh Hình Không nhận lấy. Tuy tài nguyên không nhiều nhưng đây là tấm lòng thành.

Hình Không trợn to mắt suýt rớt tròng.

Thiên Nguyên bộ lạc giết trưởng lão của người ta, chẳng những không đến khởi binh hỏi tội ngược lại Vương Xuân Lâm xin lỗi, đưa lên hai mươi vạn thần tinh. Còn về Thiên Nguyên bộ lạc bị tổn thất thì không có, Thiên Nguyên bộ lạc kiếm được tài nguyên giá trị hơn trăm vạn thần tinh từ người Triệu Thoan, nên nói là lời to mới đúng.

Mọi chuyện sao thấy ảo quá.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Ha ha, thủ lĩnh Vương Xuân Lâm đúng là rất biết đại nghĩa.

Cảnh Ngôn nhìn hướng Hình Không:

- Đây là ý tốt của thủ lĩnh Vương Xuân Lâm, thủ lĩnh Hình Không hãy nhận lấy thần tinh đi.

Hình Không gật đầu với một võ giả bên cạnh mình, võ giả nhanh chóng tiến lên cẩn thận nhận lấy tu di giới chỉ trong tay Vương Xuân Lâm.

Vương Xuân Lâm đánh giá Cảnh Ngôn:

- Vị này chắc là Cảnh Ngôn tiên sinh?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ta là Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhìn ra Vương Xuân Lâm không định xuống tay với Thiên Nguyên bộ lạc, tuy không chắc lý do là gì nhưng

hắn có thể đoán ra đại khái. Có lẽ Vương Xuân Lâm tìm hiểu tin tức từ Lạc Cửu Thần Cung biết chút ít về hắn.

Giọng Vương Xuân Lâm bình tĩnh mang chút khách khí:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, lúc trước trưởng lão Triệu Thoan của Ngọc Thụ bộ lạc ta đắc tội nhiều, xin thứ lỗi.

Cảnh Ngôn phất tay:

- Thủ lĩnh Vương nói quá lời, Triệu Thoan đã bị ta giết, người chết rồi ta không để bụng chuyện này nữa.

Vương Xuân Lâm híp mắt hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn tiên sinh nói đúng. Phải rồi, nghe nói Cảnh Ngôn tiên sinh và nhóm thủ lĩnh Hình Không là đồng hương đến từ cùng một thế giới hạ cấp?

Cảnh Ngôn cười lạnh:

- Chuyện này không liên quan đến thủ lĩnh.

Cảnh Ngôn biết Vương Xuân Lâm muốn lôi kéo quan hệ với mình, hoặc nên nói là nịnh bợ, nhưng hắn không muốn thân gần với người này. Không phải Cảnh Ngôn cao ngạo gì mà vì Vương Xuân Lâm không có tư cách đó, gã đúng là Hư Thần thất tinh nhưng đã tu luyện bao lâu? Ít nhất mấy vạn tuổi.

Hết chương 1048.

Chương 1049. Không Tiếc Vốn Gốc

Vương Xuân Lâm muốn xưng huynh gọi đệ với Cảnh Ngôn còn kém xa.

Cảnh Ngôn không muốn loại người cao ngạo mặt mọc trên đỉnh đầu, nếu không hắn đã chẳng kêu huynh đệ thân thiện với nhóm Tất Phương, Hình Không. Nhưng Vương Xuân Lâm thì khác, nếu gã muốn ngồi ngang hàng với hắn thì đó là quyết định sai lầm.

Bởi vậy khi Vương Xuân Lâm đặt câu hỏi đó mặt Cảnh Ngôn mới tối sầm.

Cảnh Ngôn đột nhiên thay đổi thái độ làm Vương Xuân Lâm thấy hơi mất mặt, cảm thấy hắn quá đáng. Đặc biệt trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc đứng sau lưng Vương Xuân Lâm cũng lạnh lùng nhìn Cảnh Ngôn, có người muốn quát mắng hắn.

Cảnh Ngôn nhếch mép, hờ hững nhìn đám người Vương Xuân Lâm.

Mặt Vương Xuân Lâm vẫn giữ nụ cười nhưng hơi cứng nhắc:

- Cảnh Ngôn tiên sinh, hôm nay ta tới đây nhận lỗi, tiên sinh cũng thấy ta mang thành ý trên mười phần. Thái độ của Cảnh Ngôn tiên sinh như vậy có phải hơi …

Giọng Cảnh Ngôn trầm xuống:

- Hơi cái gì?

Bùm!

Uy áp kinh khủng chợt bộc phát, uy áp mênh mông khoảnh khắc bao phủ tất cả người Ngọc Thụ bộ lạc.

Phản ứng đầu tiên của đám người Vương Xuân Lâm là Cảnh Ngôn định ra tay, bản năng muốn phản kích, sau đó tập thể rùng mình, mắt tràn đầy kinh hoàng.

Quá mạnh!

Uy áp phát ra từ người Cảnh Ngôn quá đáng sợ, làm thần hồn của họ run rẩy.

Vương Xuân Lâm cảm giác mình không thể sánh bằng, dường như Cảnh Ngôn một ý niệm là có thể đánh chết tất cả bọn họ. Khi có cảm giác này Vương Xuân Lâm vội thu về thần niệm, các trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc đều mặt không chút máu. Giờ bọn họ đã hiểu không thể đánh lại Cảnh Ngôn, thậm chí cảm giác mình tùy thời sẽ chết, đó là cảm ứng sinh ra từ thần hồn, tuyệt đối không phải ảo giác, đó là sự thật.

Nếu chỉ là uy áp của thần lực thì chưa đến hiệu quả chấn nhiếp như vậy, thần lực của Cảnh Ngôn tuy dày nặng nhưng hắn mới đến cảnh giới Hư Thần thất tinh. Cảnh Ngôn cố ý quan sát bên Ngọc Thụ bộ lạc thấy đúng là có ba võ giả cảnh giới Hư Thần thất tinh, uy áp thần lực tuy cũng đủ chấn nhiếp mấy Hư Thần thất tinh nhưng sẽ không có hiệu quả như vậy.

Cho nên Cảnh Ngôn phát ra uy áp thần niệm đặc biệt, thần niệm của hắn cực kỳ mạnh, không thua kém Chân Thần cấp thấp bình thường quá xa. Khiến thần hồn đám người Vương Xuân Lâm chấn động là nhờ vào uy áp thần niệm sánh bằng Chân Thần.

Vương Xuân Lâm kinh sợ nhìn hướng Cảnh Ngôn, thấy ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn mình, chút khí cuối cùng đọng trong lòng bị đánh tan.

Bùm!

Vương Xuân Lâm quỳ xuống trước mắt bao người.

Đầu Vương Xuân Lâm dán sát đất run giọng nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân thứ tội!

Vương Xuân Lâm là người khôn ngoan gian xảo, gã cảm giác sống chết của mình nằm trong tay Cảnh Ngôn, uy áp khủng bố vẫn tràn ngập quanh người biểu thị nhóm người của gã tùy thời sẽ bị giết. Miễn Cảnh Ngôn muốn giết thì bọn họ không có sức ngăn cản.

Việc liên quan mạng sống của mình thì Vương Xuân Lâm bất chấp mặt mũi, tuy sĩ diện quan trọng nhưng nếu không có mạng nhỏ thì đi đâu tìm sĩ diện?

Thấy thủ lĩnh đại nhân của mình cũng quỳ xuống, đám trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc ngó nhau, sau đó lục tục có người quỳ xuống. Giây lát tất cả người Ngọc Thụ bộ lạc cùng quỳ, la lên ‘Cảnh Ngôn đại nhân thứ tội’.

Mắt Cảnh Ngôn sâu thẳm thu về uy áp, phất tay:

- Đứng lên hết đi.

Đám người Vương Xuân Lâm nghe câu đó, cảm nhận hơi thở chết chóc xung quanh biến mất mới lén thở phào, chậm rãi đứng dậy. Giờ phút này mặt Vương Xuân Lâm không còn nụ cười.

Đám người bên Thiên Nguyên bộ lạc đứng như cọc gỗ, bao gồm thủ lĩnh Hình Không.

Mới rồi Hình Không đang suy nghĩ đám người Vương Xuân Lâm đến giảng hòa có lẽ vì Cảnh Ngôn, lòng thầm mừng cảm thấy nguy cơ lần này đã vượt qua, không chừng có thể dựa vào núi lớn Ngọc Thụ bộ lạc. Ngay sau đó tình thế xoay chuyển, Cảnh Ngôn không thèm nể mặt thủ lĩnh Ngọc Thụ bộ

lạc Vương Xuân Lâm, nói chuyện lạnh băng có hơi hớm quát mắng. Hình Không thấy bồn chồn.

Không đợi Hình Không tìm cách dịu lại không khí thì đám người Vương Xuân Lâm bỗng mặt biến sắc tập thể quỳ xuống.

Uy áp của Cảnh Ngôn chỉ nhằm vào đám người Vương Xuân Lâm, thành viên bên Hình Không không cảm nhận được gì nên không rõ tại sao bọn họ thay đổi, quỳ van xin Cảnh Ngôn tha cho.

Hàng loạt biến đổi khiến Hình Không không kịp nhìn.

Không khí lặng yên, mọi người không nói chuyện.

Đầu óc Vương Xuân Lâm xoay chuyển, cẩn thận hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn đại nhân, Ngọc Thụ bộ lạc ở địa vực này xem như tạm được, Ngọc Thụ bộ lạc muốn kết minh với Thiên Nguyên bộ lạc không biết có được không?

Khóe môi Cảnh Ngôn hơi cong lên:

- Ngươi muốn kết minh với Thiên Nguyên bộ lạc?

Vương Xuân Lâm thấy Cảnh Ngôn lộ ra nụ cười thì nhe răng cười, càng thận trọng nói:

- Ta … đúng là có ý tưởng này, nhưng nếu Cảnh Ngôn đại nhân cảm thấy không thích hợp vậy suy nghĩ của ta đã sai.

Cảnh Ngôn phất tay:

- Có thích hợp hay không ta nói không tính, Ngọc Thụ bộ lạc của ngươi muốn liên minh với Thiên Nguyên bộ lạc thì nên bàn bạc cùng thủ lĩnh Hình Không.

Nghe Cảnh Ngôn nói câu này Vương Xuân Lâm nhẹ người, gã biết hắn không phản đối. Cảnh Ngôn đã không phản đối thì kết minh không thành vấn đề.

Vương Xuân Lâm nhìn hướng Hình Không ngay:

- Hình Không huynh, Ngọc Thụ bộ lạc ta muốn kết thành liên minh với Thiên Nguyên bộ lạc, huynh thấy sao?

Lúc này Vương Xuân Lâm đặt thân phận của mình ngang hàng với Hình Không.

Đương nhiên Hình Không rất vui được kết minh với Ngọc Thụ bộ lạc:

- Cái này …

Vương Xuân Lâm bổ sung thêm:

- Sau khi kết minh mạch khoáng của hai bộ lạc nắm giữ gom chung lại, mỗi người lấy một nửa tài nguyên sản xuất.

Hình Không tưởng mình nghe nhầm:

- Hả?

Ngọc Thụ bộ lạc nắm giữ mạch khoáng rất khủng bố, còn có mạch khoáng thần tinh. Giờ Vương Xuân Lâm muốn chia đều số tài nguyên đó với Thiên Nguyên bộ lạc. Hình Không rất nhanh hiểu rằng Vương Xuân Lâm muốn bám chân Cảnh Ngôn nên không tiếc bỏ vốn gốc kéo Thiên Nguyên bộ lạc lên thuyền.

Hết chương 1049.

Chương 1050. Mọi Việc Đã Xong

Hình Không bản năng nhìn hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười cười tỏ rõ không muốn xen vào việc Thiên Nguyên bộ lạc và Ngọc Thụ bộ lạc kết minh. Nếu cần quyết định thì Hình Không phải tự lựa chọn.

Nhiều suy nghĩ lướt nhanh trong óc Hình Không, gã đoán được ý đồ của Vương Xuân Lâm, nhưng trước mắt đối với Thiên Nguyên bộ lạc thì kết minh cùng Ngọc Thụ bộ lạc là chuyện tốt bằng trời. Thiên Nguyên bộ lạc chỉ có mấy trăm thành viên, số người ít ỏi, nếu có nhiều tài nguyên tu luyện thực lực của bộ lạc sẽ tăng vùn vụt.

Hình Không không suy xét bao lâu liền gật đầu đồng ý.

Thấy Hình Không đồng ý hai bộ lạc liên minh dường như Vương Xuân Lâm hưng phấn còn hơn Hình Không nhiều.

Hai bên thảo luận sơ xoay quanh việc kết minh, hẹn trong vòng vài ngày sẽ phái thành viên trung tâm thanh toán tài nguyên mạch khoáng mà hai bên nắm giữ. Mấy chuyện này nhìn như phức tạp nhưng miễn chấp hành thuận lợi thì không khó làm.

Quyết định đại khái chương trình Vương Xuân Lâm mang theo đám trưởng lão Ngọc Thụ bộ lạc từ biệt, trước khi đi gã không quên chào Cảnh Ngôn. Ngọc Thụ bộ lạc kính sợ Cảnh Ngôn đã sâu tận xương, nên bọn họ kết minh với Thiên Nguyên bộ lạc tuyệt đối không dám giở trò ăn hiếp nhỏ yếu.

Đám người Vương Xuân Lâm đã trở về Ngọc Thụ bộ lạc.

Không phải tất cả trưởng lão đều hiểu ý đồ của Vương Xuân Lâm, có người đặt câu hỏi:

- Thủ lĩnh, tại sao chúng ta phải kết minh với Thiên Nguyên bộ lạc? Còn chia cho ích lợi lớn như vậy, khiến Thiên Nguyên bộ lạc được lợi miễn phí.

Vương Xuân Lâm hờ hững liếc đám trưởng lão trước mặt mình, hỏi:

- Các ngươi cảm thấy thực lực của Cảnh Ngôn đại nhân thế nào?

Lão nhân áo trắng cảnh giới Hư Thần thất tinh biểu tình hoảng sợ nói:

- Tu vi của Cảnh Ngôn đại nhân cực kỳ khủng bố, tuy ta là cảnh giới Hư Thần thất tinh nhưng cảm giác không có sức chống cự trước mặt đại nhân.

Những người khác gật đầu hùa theo.

Vương Xuân Lâm giải thích rằng:

- Nếu chỉ mình Thiên Nguyên bộ lạc thì không đáng nhắc tới, thủ lĩnh Hình Không chỉ là Hư Thần ngũ tinh. Thiên Nguyên bộ lạc có Cảnh Ngôn đại nhân chống lưng, chúng ta kết minh với Thiên Nguyên bộ lạc là trói Ngọc Thụ bộ lạc và Thiên Nguyên bộ lạc với nhau. Cảnh Ngôn đại nhân là núi dựa của Thiên Nguyên bộ lạc cũng là chỗ dựa cho Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta, tạm thời mất mát chút ích lợi nhưng không sao cả, về sau chúng ta sẽ được đến càng nhiều.

Nghe Vương Xuân Lâm nói mấy lời này vẫn có một ít trưởng lão không cho là đúng.

Mắt Vương Xuân Lâm lấp lóe nói:

- Ta nhìn ra trong các ngươi có nhiều người cảm thấy chịu thiệt, nhưng nếu ta nói cho các ngươi Cảnh Ngôn đại nhân có

sức chiến đấu của Hư Thần cửu tinh thì sao?

Vương Xuân Lâm nói nhẹ tênh nhưng như sét đánh ngang tai mọi người.

Hư Thần cửu tinh?

Còn là thành viên quan trọng của Lạc Cửu Thần Cung.

Nghe nói Cảnh Ngôn đại nhân còn rất trẻ, tóm lại tuyệt đối không hơn năm ngàn tuổi, nếu không sẽ chẳng xuất hiện trên bảng Thiên Hoa.

Lời nói của thủ lĩnh Vương Xuân Lâm khiến người khó tin, nhưng không ai nghi ngờ. Trong Ngọc Thụ bộ lạc có ba Hư Thần thất tinh, thực lực của Vương Xuân Lâm không cao nhất nhưng tại sao gã trở thành thủ lĩnh của bộ lạc? Là vì Vương Xuân Lâm có thiên phú đặc biệt, phán đoán sức chiến đấu của võ giả khác rất nhạy bén chính xác.

Vương Xuân Lâm thấy mọi người lặng im không nói, cười khẽ hỏi tiếp:

- Ta lại hỏi các ngươi, Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta nắm giữ mạch khoáng các nơi sản xuất ra tài nguyên phải giao nộp bao nhiêu cho Hắc Thủy bộ lạc?

Có trưởng lão phản xạ đáp:

- Tám phần.

Hắc Thủy bộ lạc là bộ lạc mạnh hơn Ngọc Thụ bộ lạc nhiều, bản bộ không nằm ở vùng đất cằn cỗi này nhưng thế lực của nó bao trùm nơi đây. Nên Ngọc Thụ bộ lạc luôn sống dưới răng nanh của Hắc Thủy bộ lạc, vì giữ bình an buộc lòng phải hiếu kính tám mươi phần trăm lợi nhuận cho Hắc Thủy bộ lạc.

Vương Xuân Lâm không nói nhiều:

- Chờ xem đi, có lẽ không lâu sau chúng ta không cần cống lên Hắc Thủy bộ lạc. Hắc Thủy bộ lạc có quan hệ với Lạc Cửu Thần Cung, giờ chúng ta cũng có quan hệ sâu với Lạc Cửu Thần Cung.

Mọi người không ngốc, nghe hiểu lời ngầm.

***

- Cái gì?

- Ngọc Thụ bộ lạc không tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc mà còn kết minh?

- Sao có thể như vậy?

- Không thể nào! Chắc chắn là tin giả! Trưởng lão của Ngọc Thụ bộ lạc bị giết, chịu thiệt lớn như vậy sao có thể không trả thù ngược lại kết minh với Thiên Nguyên bộ lạc?

- Ha ha, thủ lĩnh Vương Xuân Lâm không dễ nói chuyện như vậy.

- Cái gì? Tin tức đã xác định, hai bộ lạc thật sự kết minh?

- Cái này … quá mức rồi đi?

Tin Thiên Nguyên bộ lạc và Ngọc Thụ bộ lạc kết minh lan nhanh trên mảnh đất cằn cỗi này, mọi người nghe đều ngây ngẩn. Bọn họ cho rằng đây là chuyện vớ vẩn.

Ban đầu không tin nổi, sau đó một số người thông minh nhìn thấu thứ ẩn giấu sâu trong đó. Bọn họ đoán lý do Ngọc Thụ bộ lạc nhẫn nhịn vì Cảnh Ngôn trợ thủ của Thiên Nguyên bộ lạc.

Tóm lại không khí táo bạo trên mảnh đất cằn cỗi này dần bình ổn, một số thế lực rục rịch chìm xuống.

Công nhận khứu giác của họ rất nhạy, Ngọc Thụ bộ lạc và Thiên Nguyên bộ lạc kết mình chỉ vì một lý do, Cảnh Ngôn,

tức là thực lực của hắn cực kỳ mạnh, hoặc có bối cảnh Ngọc Thụ bộ lạc không dám chọc vào. Mặc kệ là lý do gì thì Ngọc Thụ bộ lạc và Thiên Nguyên bộ lạc kết minh, hai bộ lạc hỗ trợ cho nhau, có thể nói thực lực tổng thể tăng nhiều, càng không chọc vào được.

Đã không thể trêu vào thì ngoan ngoãn giữ nguyên vị trí cũ đi.

***

Ngoài cửa Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn chắp tay với Hình Không:

- Thủ lĩnh Hình Không, không cần tiễn, nếu bộ lạc có rắc rối gì có thể truyền tin cho ta.

Tất Phương chắp tay cười chào:

- Thủ lĩnh Hình Không, chúng ta cáo từ.

Hình Không không biết nên nói gì, ơn lớn này chỉ biết ghi nhớ trong lòng:

- Hai vị huynh đệ, sau này còn gặp lại.

Từ biệt đám người Thiên Nguyên bộ lạc, Cảnh Ngôn và Tất Phương cưỡi linh thuyền trở về Lạc Cửu thành Lạc Cửu Thần Cung.

Chưa đến mười ngày hai người đã vào Lạc Cửu Thần Cung, Tất Phương về dược điền Bích Ngọc Loan, Cảnh Ngôn thì về lại Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung.

Cảnh Ngôn mới vào trang viên Thanh Mộc Ti không lâu ty trưởng Thuần Tân vội vàng đến tìm hắn.

Thuần Tân vừa thấy mặt đã bảo:

- Cảnh Ngôn, rốt cuộc ngươi đã về, Bộ Thử Thách đưa tin đến.

Mắt Cảnh Ngôn trầm xuống.

Hắn đang đợi tin của Bộ Thử Thách.

Hết chương 1050.

Chương 1051. Đơn Xin Bị Phủ Quyết

Cảnh Ngôn nhìn Thuần Tân, chân mày cau lại, vì xem sắc mặt đối phương nhăn nhó hình như không mang lại tin tức tốt. Cảnh Ngôn không nói, đợi ty trưởng Thuần Tân nói tiếp.

Giọng Thuần Tân chất chứa tức giận:

- Cảnh Ngôn, bên Bộ Thử Thách bác bỏ đơn xin thử thách thăng cấp của ngươi.

Cảnh Ngôn hỏi ngay:

- Chuyện gì xảy ra?

Mới rồi Cảnh Ngôn đoán Thuần Tân vội vã tìm mình vì chuyện thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Thuần Tân tức giận nói:

- Nửa tháng trước có chấp sự bên Bộ Thử Thách đến nói đơn xin của ngươi không thông qua, nói ngươi trăm năm sau lại đến xin thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Cảnh Ngôn cố nén tức giận hỏi:

- Tại sao Bộ Thử Thách bác bỏ đơn xin của ta? Trước kia có xảy ra chuyện này không?

Thuần Tân nghiến răng nói:

- Nếu xin không phù hợp quy định tất nhiên bị bác bỏ. Thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung điều kiện xin cơ bản là người xin phải đến cảnh giới Hư Thần thất tinh, Cảnh Ngôn, ngươi phù hợp điều kiện cơ bản. Điều kiện tiếp theo là võ giả Đệ Tam

Cung một trăm năm chỉ có thể xin thử thách thăng cấp một lần, ngươi cũng phù hợp điều kiện này, ngươi thăng cấp Đệ Tam Cung đến nay đây là lần đầu tiên xin thử thách thăng cấp.

Cảnh Ngôn nhíu chặt mày hỏi:

- Nếu ta không trái với quy định thì tại sao Bộ Thử Thách không duyệt đơn xin của ta?

- Ban đầu ta cũng khó hiểu, võ giả phù hợp điều kiện hầu như không thể nào bị bác bỏ đơn xin, càng đừng nói là thành viên của chín mươi chín ti chúng ta xin. Ta có chút nhân mạch trong Bộ Thử Thách nên cố ý tìm hiểu mới biết nguyên do trong đó. Bộ Thử Thách có một vị trưởng lão tên Thường Hạo, nghe nói trưởng lão này trực tiếp phủ quyết đơn xin của ngươi, thậm chí không đưa đơn xin đến Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung.

Chân mày Cảnh Ngôn dính chặt vào nhau, cái tên Thường Hạo rất xa lạ, dường như hắn chưa từng đắc tội người này.

Thuần Tân hơi bất đắc dĩ nói:

- Hình như trưởng lão Thường Hạo có quan hệ thân thiết với Chân Ngôn Ti, ta tình nghi có phải vì ngươi từ chối lời mời của chấp sự tổng ti Chân Ngôn Ti nên có người lén ngáng chân.

Cảnh Ngôn cười lạnh.

Thuần Tân đoán rất có lý, nếu không có nguyên do gì thì tại sao Bộ Thử Thách bác bỏ đơn xin thử thách thăng cấp của hắn? Bị bác bỏ lần này phải chờ trăm năm sau mới tiếp tục xin thử thách thăng cấp. Xem ra có người gai mắt hắn cố tạo ngột ngạt.

Thuần Tân nhìn Cảnh Ngôn, nói:

- Cảnh Ngôn, chúng ta không chọc vào những đại nhân vật này được, hay chờ trăm năm sau tiếp tục xin đi? Ta đã bẩm lên

tổng ti Thanh Mộc Ti, bên tổng ti nói sẽ hỏi chuyện nhưng ta cảm thấy sợ là tổng ti của chúng ta cũng bất lực.

Cảnh Ngôn đảo tròng mắt hỏi:

- Ty trưởng Thuần Tân, thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung lần này tổ chức vào lúc nào?

Thuần Tân mơ hồ cảm thấy Cảnh Ngôn sẽ không yên phận, căng thẳng hỏi:

- Thời gian là nửa năm sau, Cảnh Ngôn, ngươi hỏi cái này làm cái gì?

Cảnh Ngôn cười cười:

- Ha ha, đến lúc đó ty trưởng Thuần Tân sẽ biết. Nửa năm sau? Vậy thì chờ nửa năm. Ty trưởng Thuần Tân, trong thời gian này ta cần bế quan tu luyện, chờ khi thử thách thăng cấp sắp bắt đầu làm phiền ty trưởng thông báo một tiếng.

Thuần Tân càng căng thẳng hơn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, ngươi đừng làm bậy! Trưởng lão Thường Hạo là cường giả Hư Thần cửu tinh, nếu ngươi vô lễ với hắn thì hắn có quyền lực ra tay!

Cảnh Ngôn cười lắc đầu nói:

- Ty trưởng Thuần Tân hãy yên tâm.

Thuần Tân thấy Cảnh Ngôn không muốn nói nhiều thì không hỏi nữa:

- Vậy … được rồi.

Thuần Tân ngẫm nghĩ kỹ Cảnh Ngôn khá chính chắn, chắc sẽ không bốc đồng đi tìm trưởng lão Thường Hạo lý luận.

Thuần Tân từ biệt.

Cảnh Ngôn vào Càn Khôn tiểu thế giới bắt tay luyện chế Tử Hoa Đan. Lúc trước Cảnh Ngôn đã chuẩn bị nhiều tài liệu, hắn định tranh thủ thời gian này luyện chế một ít Tử Hoa Đan, trừ cho mình sử dụng ra cũng qua tay bán ra một phần đổi thành thần tinh nhị giai, thậm chí là tam giai, đương nhiên không thể thiếu pháp tắc kết tinh.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Nửa năm trôi qua trong giây lát.

Hôm nay Thuần Tân đến sân của Cảnh Ngôn, hắn cảm giác trận pháp dao động biết có người vào sân liền lắc người rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới.

Thuần Tân nói thẳng:

- Cảnh Ngôn, thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung lần này chính thức bắt đầu vào ngày mai.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta định ngày mai đi xem.

Thuần Tân nói:

- Thật ra cũng không có gì hay để xem, lưu trình thử thách thăng cấp giống mấy cung trước, kiên trì đối chiến với khôi lỗi máy móc qua thời gian một tách trà là được.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ha ha, xem thực lực của khôi lỗi máy móc cũng tốt.

Nghe Cảnh Ngôn nói vậy Thuần Tân thấy có lý.

Hôm sau Cảnh Ngôn và Thuần Tân đi Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung. Lúc hai người vào Bộ Thử Thách, đã có mấy chục võ giả tham gia thử thách thăng cấp đợt này chờ ở đại sảnh.

Thử thách Đệ Nhất Cung thăng cấp Đệ Nhị Cung tuy mỗi lần thời gian cách nhau hơi ngắn nhưng cơ bản có khoảng hai

trăm võ giả tham gia. Còn thử thách Đệ Tam Cung thăng cấp Đệ Tứ Cung dù cách thời gian dài mới tổ chức một lần, mỗi lần võ giả tham gia số lượng khó nhiều hơn một trăm.

Điều này cũng bình thường, số lượng võ giả Đệ Nhất Cung nhiều, võ giả ở Đệ Tam Cung thì ít hơn, đến Đệ Tứ Cung, Đệ Ngũ Cung càng ít nữa.

Một ty trưởng có quan hệ không tệ với Thuần Tân thấy đối phương mang Cảnh Ngôn đến thì tự nhiên chào hỏi:

- Ty trưởng Thuần Tân đến rồi? Cảnh Ngôn tham gia thử thách đợt này chắc chắn có thể thuận lợi vượt qua.

Lúc Cảnh Ngôn mới báo danh tham gia thử thách thăng cấp thì Thuần Tân từng nói cho một số bằng hữu cũ quen thân biết, bọn họ rất hâm mộ Thanh Mộc Ti của Thuần Tân có yêu nghiệt như hắn.

Giờ Thuần Tân nghe câu này cảm thấy mặt nóng rát.

Thuần Tân nhỏ giọng qua loa nói:

- Đến xem, đến xem.

Ty trưởng này không xem kỹ biểu tình kỳ lạ của Thuần Tân, hiển nhiên không biết đơn xin của Cảnh Ngôn bị bác bỏ.

Lúc này ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Tam Cung nghi hoặc hỏi:

- Ha ha, sao ty trưởng Thuần Tân cũng đến đây? Ủa, còn mang Cảnh Ngôn đi theo? Không lẽ tin tức của ta nhầm? Không phải nói đơn xin của Cảnh Ngôn bị Bộ Thử Thách phủ quyết rồi sao?

Giọng ty trưởng Chân Ngôn Ti rất lớn, người trong đại sảnh đều nghe được. Lần này Chân Ngôn Ti Đệ Tam Cung có một võ giả tham gia thử thách thăng cấp.

Mắt Thuần Tân lóe tia tức giận nhìn ty trưởng Chân Ngôn Ti. Trước khi Cảnh Ngôn đến Đệ Tam Cung, Thuần Tân và người này mặc dù quan hệ không thân thiết nhưng tạm được, sau khi Cảnh Ngôn vào Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung thì quan hệ giữa hai người gay gắt nhiều.

Hết chương 1051.

Chương 1052. Tranh Phong

Ty trưởng Chân Ngôn Ti rõ ràng bỏ đá xuống giếng, gã biết đơn xin của Cảnh Ngôn bị phủ quyết, thấy hắn và Thuần Tân đến cố ý lên tiếng nói móc.

Ty trưởng Chân Ngôn Ti thốt ra câu này khiến ánh mắt mọi người trong đại sảnh cùng nhìn hướng Thuần Tân, Cảnh Ngôn.

Đơn xin thử thách thăng cấp của Cảnh Ngôn bị phủ quyết? Tại sao vậy? Không lẽ … điều kiện của Cảnh Ngôn không phù hợp?

Đúng vậy, Cảnh Ngôn có lẽ không phải cảnh giới Hư Thần thất tinh.

Ngạc nhiên giây lát nhiều người ánh mắt thay đổi. Thành viên chín mươi chín ti xin thử thách mà bị phủ quyết thì hơi buồn cười.

Trong đầu Thuần Tân, Cảnh Ngôn đang nghĩ gì? Đã bị loại đơn xin còn đến Bộ Thử Thách chẳng khác nào chờ người ta giễu cợt?

Mặt Thuần Tân đỏ hồng nhưng rất nhanh bình thường lại, da mặt khá dày, cũng đã đoán trước sẽ xuất hiện tình huống này. Thuần Tân đã chuẩn bị tâm lý, nếu không vứt sĩ diện được thì đã không mang Cảnh Ngôn đến đây.

Thuần Tân liếc qua ty trưởng Chân Ngôn Ti, lạnh lùng cười:

- Bộ Thử Thách không phải của Chân Ngôn Ti ngươi, chúng ta đến đây liên quan gì ngươi?

Ty trưởng Chân Ngôn Ti cười to bảo:

- Ha ha ha! Tính tình của ty trưởng Thuần Tân sao nóng nảy thế, ta chỉ thuận miệng hỏi. Ty trưởng Thuần Tân muốn đến Bộ Thử Thách tất nhiên là tự do của ty trưởng, ha ha ha ha ha ha!

Cảnh Ngôn trầm giọng quát:

- Cười cái mặt mốc nhà ngươi!

Cảnh Ngôn không phải người hẹp hòi chi li, nhưng thấy bộ mặt của ty trưởng Chân Ngôn Ti cộng thêm lần này đơn xin thử thách bị bác bỏ dính dáng đến Chân Ngôn Ti, hắn khó kiềm nén lửa giận trong lòng.

Cảnh Ngôn mắng ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Tam Cung trước mặt mọi người.

Nguyên đại sảnh yên tĩnh, các cặp mắt trợn to khó tin nhìn Cảnh Ngôn, nhiều người nghi ngờ có phải mình đã nghe lầm.

Tuy Cảnh Ngôn yêu nghiệt nhưng chỉ là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, người bị hắn nhục mạ là ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Tam Cung. Về sau không dám nói thế nào nhưng hiện tại thân phận địa vị của Cảnh Ngôn kém xa ty trưởng Chân Ngôn Ti. Trong tình huống này Cảnh Ngôn lớn tiếng mắng ty trưởng Chân Ngôn Ti trước công chúng.

Ty trưởng Chân Ngôn Ti ngây người, qua vài giây mới đỏ mắt, toàn thân sôi trào sát ý, mắt độc ác trừng Cảnh Ngôn.

Ty trưởng Chân Ngôn Ti không nghĩ ra vì sao lại bị tiểu tử như Cảnh Ngôn nhục mã, đừng nói là hắn, nếu Thuần Tân dám chửi gã thì gã tuyệt đối không bỏ qua.

Lúc này các bóng người từ cửa bên trong đi ra.

Bộ Nhân Sự, Bộ Thử Thách của Đệ Tam Cung, Bộ Thử Thách, Bộ Nhân Sự của Đệ Tứ Cung và các nhân viên đã đến.

Ty trưởng Chân Ngôn Ti nghiến răng hung tợn trừng Cảnh Ngôn, nhỏ giọng nói:

- Tiểu tử, chờ xem!

Cảnh Ngôn khẽ nói:

- Gì chứ, chỉ là chó già.

Ty trưởng Chân Ngôn Ti tức suýt hộc máu, nhưng lúc này không hợp nổi khùng, đành cố nhịn xuống.

Cảnh Ngôn hỏi nhỏ Thuần Tân:

- Ty trưởng Thuần Tân, người nào là Thường Hạo?

Thuần Tân nhìn sang Cảnh Ngôn, do dự một chút nhưng vẫn chỉ ra Thường Hạo đứng sau lưng bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung.

Thuần Tân lo lắng Cảnh Ngôn không nhịn được tức giận, một lần nữa dặn dò:

- Cảnh Ngôn, ngươi phải ráng nhịn. Có mặt phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung, cũng có trưởng lão Bộ Nhân Sự Đệ Tứ Cung, còn về Bộ Thử Thách, bộ trưởng Bộ Nhân Sự Đệ Tam Cung thì ngươi đã gặp mặt rồi.

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung nheo mắt hỏi:

- Võ giả tham gia thử thách đều đã đến sao?

Thường Hạo đáp ngay:

- Bẩm đại nhân, đều đến đủ.

Thường Hạo là nhân viên chủ quản phụ trách thẩm tra xin thử thách thăng cấp, võ giả Đệ Tam Cung báo danh tham gia thử thách thăng cấp thường thì danh sách sẽ đưa vào tay lão, sau khi lão sàn lọc mới giao cho bộ trưởng, từ bộ trưởng đưa cho Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung xác định.

Đơn của Cảnh Ngôn bị phủ quyết chắc chắn từ khi nằm trong tay Thường Hạo đã bị gạch tên. Vì Cảnh Ngôn và bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung tuy mới tiếp xúc một lần nhưng khi đó bộ trưởng có quan cảm tốt với hắn, bộ trưởng này cho hắn biết thứ hạng của hắn trên bảng Thiên Hoa. Nếu danh sách vào tay bộ trưởng, Cảnh Ngôn cảm thấy bộ trưởng sẽ không tùy ý gạch tên mình.

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung phất tay nói:

- Nếu nhân viên đã đến đủ thì vào đại điện thử thách đi.

Người trong đại sảnh nghe vậy cất bước.

Chợt một giọng nói vang lên:

- Chờ chút!

- A?

- Có chuyện gì?

- Chuyện gì xảy ra?

- Là ai kêu chờ chút?

Trong phút chốc mọi người khựng lại tìm kiếm người lên tiếng, sau đó nhiều người mặt biến sắc.

Nếu là nhân vật cao tầng nói chờ thì còn hợp lý, nhưng người nói chuyện là đệ tử Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, Cảnh Ngôn.

Thuần Tân đứng ngay cạnh Cảnh Ngôn, khi hắn hét lên mấy chữ đó mặt Thuần Tân trắng bệch, suýt ngồi bệch xuống đất.

Nhiều người muốn quát mắng.

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi có chuyện gì?

Cảnh Ngôn lớn tiếng nói:

- Có một việc! Lúc trước ta có xin thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung lần này, nhưng không biết tại sao đơn xin của ta bị bác bỏ?

Phó bộ trưởng nghe Cảnh Ngôn nói xong mặt đen thui, nghiêm khắc nói:

- Đơn xin bị bác bỏ thì lần sau ngươi xin tiếp là được, đừng gây sự.

Làm phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung tất nhiên lười để ý chuyện nhỏ này.

Đám người bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung cau mày nhìn Cảnh Ngôn, mắt bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung lóe tia không vui. Bộ trưởng vốn có ấn tượng không tệ với Cảnh Ngôn, nhưng hôm nay hắn làm như vậy hơi quá đáng.

Mặt Thường Hạo âm trầm lớn tiếng nạt Cảnh Ngôn:

- Còn không mau lui xuống!? Ty trưởng Thuần Tân, ngươi làm việc kiểu gì? Không mau mang thành viên vô pháp vô thiên của Thanh Mộc Ti ngươi ra ngoài!?

Cảnh Ngôn bật cười nhìn Thường Hạo:

- Ha ha, trưởng lão Thường Hạo khoan vội đuổi ta đi. Muốn ta ra ngoài cũng được, nhưng trưởng lão phải nói cho ta biết trước, tại sao muốn phủ quyết đơn xin của ta? Không lẽ vì ta không đạt đến điều kiện xin?

Cảnh Ngôn nói với phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung:

- Phó bộ trưởng đại nhân, không phải ta cố ý gây sự mà vì trưởng lão Thường Hạo khinh người quá đáng! Trưởng lão Thường Hạo phủ quyết đơn xin của ta, khiến ta chờ một trăm năm sau lại xin, thời gian một trăm năm rất quan trọng với ta.

Thuần Tân tỉnh táo lại, hét lên:

- Cảnh Ngôn, đừng nói nữa!

Thuần Tân cố ý hét lên câu đó.

Quả nhiên phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung có phản ứng, nhìn Cảnh Ngôn hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn yêu nghiệt đó?

Hết chương 1052.

Chương 1053. Kiêu ngạo

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung này có nghe nói về Cảnh Ngôn nhưng chưa gặp mặt, nếu không phải Thuần Tân cố ý hô lớn thì y không biết võ giả trông trẻ tuổi trước mắt là Cảnh Ngôn nổi tiếng gần đây.

Cảnh Ngôn khom người trả lời:

- Phó bộ trưởng đại nhân, ta là Cảnh Ngôn mới tham gia vào Lạc Cửu Thần Cung.

Sắc mặt phó bộ trưởng dịu lại:

- Ta có nghe về ngươi, nhiều người đều nói ngươi là thiên tài Võ Đạo xuất sắc nhất xuất hiện trong Lưu Ly Thần Vực gần vạn năm nay.

Người không có xung đột mâu thuẫn với Cảnh Ngôn sẽ có thái độ hiền hòa đối với thiên tài Võ Đạo như vậy.

Sắc mặt Thường Hạo hơi khó coi, lão bác bỏ đơn xin của Cảnh Ngôn là có lòng riêng, từ góc độ công chính thì hắn có thể xin tham gia thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Thường Hạo không ngờ Cảnh Ngôn có lá gan gây sự vào ngày thử thách, hình như phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung có hảo cảm với hắn, điều này làm lão hơi bất an. Nhưng Thường Hạo không quá lo, chẳng qua hơi mất mặt.

Cảnh Ngôn khiêm tốn nói:

- Phó bộ trưởng đại nhân quá khen.

Phó bộ trưởng lắc đầu nói, ngữ điệu trở nên nghiêm túc:

- Cảnh Ngôn, đúng là ngươi có tiềm lực rất lớn, nhưng dù ngươi là thiên tài tuyệt thế đã tham gia vào Lạc Cửu Thần Cung thì phải tuân theo quy định nơi này. Ngươi là võ giả Đệ Tam Cung nhưng đến Bộ Thử Thách chất vấn là trái với quy định, nếu mọi người đều càn quấy như ngươi thì chẳng phải là Bộ Thử Thách rối loạn?

Cảnh Ngôn không tiện không kiêu nói:

- Phó bộ trưởng đại nhân, không phải ta muốn gây sự nhưng ta cảm thấy bất công. Ta là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung, ty trưởng Thuần Tân đại nhân của Thanh Mộc Ti lúc trước xin thử thách thăng cấp giùm ta, nhưng Bộ Thử Thách bác bỏ đơn xin của ta. Nếu ta không phù hợp điều kiện xin thì không có lời nào để nói. Nhưng ta nghĩ trước nghĩ sau không tìm thấy mình có chỗ nào không phù hợp điều kiện. Vì vậy ta đến Bộ Thử Thách hỏi trưởng lão Thường Hạo, nghe nói trưởng lão làm công tác chủ quản thử thách thăng cấp này.

Phó bộ trưởng nhìn hướng Thường Hạo:

- Ừm, trưởng lão Thường Hạo, Cảnh Ngôn nói có đúng không?

Thường Hạo vội cười với phó bộ trưởng, đảo tròng mắt nói:

- Đúng là Cảnh Ngôn có xin thử thách thăng cấp, nhưng thuộc hạ cảm thấy Cảnh Ngôn mới thăng cấp Đệ Tam Cung không lâu, dù bước vào cảnh giới Hư Thần thất tinh thì cũng không ổn định, bởi vậy thuộc hạ mới phủ quyết đơn xin của hắn, để hắn tu luyện ổn định một thời gian trong Đệ Tam Cung.

Thường Hạo kiếm cớ tuy hơi chủ quan nhưng nói cũng hợp lý, võ giả xin tham gia thử thách thăng cấp không phải mỗi người đều có thể thuận lợi vượt qua.

Phó bộ trưởng trầm ngâm, gật đầu nói:

- Trưởng lão Thường Hạo nói cũng có lý.

Phó bộ trưởng nhìn hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, đơn xin lần này của ngươi đã bị phủ quyết, ngươi hãy chờ lần sau xin đi.

Cảnh Ngôn cau mày, hắn không cam lòng, nhưng nếu trở mặt với phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung thì mất nhiều hơn được.

Bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung nói theo:

- Phó bộ trưởng đại nhân nói có lý. Cảnh Ngôn, nếu ngươi cảm thấy đủ thực lực thì chờ kết thúc thử thách thăng cấp lần này lại nhờ ty trưởng Thuần Tân xin đi, còn về lúc trước nói chờ sau một trăm năm thì không cần thiết.

Khi nói chuyện bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung liếc hướng Thường Hạo, đã đoán được tại sao lão gạch tên của Cảnh Ngôn trong danh sách xin. Nhưng không cần truy cứu chuyện này, Thường Hạo dù gì là trưởng lão của Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung, vừa chủ quản thử thách thăng cấp, vì việc nhỏ truy cứu trách nhiệm của lão sẽ làm Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung rất mất mặt.

Hai vị đại nhân vật đã nói vậy thì Cảnh Ngôn còn nói gì được nữa? Nếu còn cứng đầu sẽ không thay đổi kết quả, càng đắc tội bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung, phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung.

Suy nghĩ lướt qua đầu, Cảnh Ngôn đồng ý.

Thường Hạo sắc mặt âm trầm nói với Thuần Tân:

- Ty trưởng Thuần Tân, hãy dạy người của mình cho tốt, đến Bộ Thử Thách sinh sự ra thể thống gì? Tuy rằng bộ trưởng

đại nhân không trách cứ nhưng chuyện như vậy lần sau tuyệt đối không thể xảy ra nữa.

Nói về thân phận địa vị thì ty trưởng Thuần Tân ngang ngửa trưởng lão Bộ Thử Thách như Thường Hạo.

Thường Hạo cảm thấy chuyện này hại mình hơi mất mặt, nói câu đó là muốn lấy lại mặt mũi, không để mình quá khó xem. Dù sao có nhiều người trong đại sảnh, nếu không có biểu thị gì thì ảnh hưởng uy tín của lão.

Thuần Tân cắn răng nói:

- Ta sẽ ghi nhận lời của trưởng lão Thường Hạo.

Thường Hạo thấy Thuần Tân chịu thua lòng thầm đắc ý, thấm thía nói với Cảnh Ngôn, lời trong tiếng ngoài đều vì tốt cho hắn:

- Còn nữa! Cảnh Ngôn, thiên phú Võ Đạo của ngươi không sai nhưng không thể quá kiêu ngạo. Ưm, làm việc nên ổn trọng chút, lần này bỏ qua, ta và bộ trưởng đại nhân không truy cứu ngươi nhưng lần sau còn tái phạm sẽ không nhẹ nhàng như vậy. Ta cũng vì tốt cho ngươi, dù sao mới thăng cấp Đệ Tam Cung hai năm, nên ổn định cảnh giới lâu chút không lẽ là việc xấu? Bây giờ dù cho ngươi tham gia thử thách thăng cấp thì ngươi có thể bảo đảm mình thành công sao?

Cảnh Ngôn vốn đã định nhường bước nhưng Thường Hạo thật là vô sỉ, nói mấy câu đó chọc lửa giận trong hắn phực cháy.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm vào Thường Hạo, khóe môi cong lên:

- Trưởng lão Thường Hạo làm sao biết thực lực của ta không đủ để thông qua thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung?

Ánh mắt Thường Hạo lạnh lùng hỏi:

- A? Ngươi còn dám tranh luận?

Cảnh Ngôn nhìn thẳng Thường Hạo không nhường bước:

- Không phải tranh luận, chỉ thấy tò mò. Hình như ta không quen với trưởng lão, làm sao trưởng lão biết ta không thể qua thử thách thăng cấp?

Thường Hạo tức giận nói:

- Kỳ cục, quá kỳ cục! Cuồng, quá ngông cuồng! Hai vị đại nhân, Cảnh Ngôn hơi vô pháp vô thiên. Ta cảm thấy nên cấm túc hắn một trăm năm!

Cảnh Ngôn đáp trả ngay:

- Ngông cuồng? Ta không thấy vậy, ta ngông cuồng thế nào? Nếu trưởng lão Thường Hạo cảm thấy ta không thể qua thử thách thăng cấp vậy để ta tham gia thử thách lần này xem thử?

Thường Hạo trợn to mắt nói:

- Hừ! Danh sách thử thách đã xác định, ngươi cho rằng ngươi là ai? Muốn sửa liền sửa?

Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung phất tay nói:

- Được rồi, đừng gây nữa. Danh sách thử thách đúng là không thể tùy ý sửa đổi, chuyện này cứ như vậy đi.

Bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung sầm mặt nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, trở về đi.

Trong đại sảnh nhiều người vui sướng khi người gặp họa, đặc biệt đám người ty trưởng Chân Ngôn Ti mắt chứa vui vẻ, bọn họ ước gì Cảnh Ngôn đắc tội càng nhiều người.

Hết chương 1053.

Chương 1054. Chiến Với Hư Thần Cửu Tinh

Bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung, Hướng Nam. Phó bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung, Khuông Tuấn Sơn.

Thân phận như Hướng Nam, Khuông Tuấn Sơn dù hơi thưởng thức Cảnh Ngôn nhưng sẽ không thiên hướng hắn trong cuộc tranh chấp giữa hắn với Thường Hạo. Cảnh Ngôn càng dây dưa càng khiến bọn họ bất mãn, nếu hắn không có thiên phú Võ Đạo rất cao thì đã sớm bị đuổi ra.

Người trong đại sảnh dù khờ đến mấy cũng cảm giác được Hướng Nam, Khuông Tuấn Sơn sinh ra bất mãn với Cảnh Ngôn, hắn cũng biết điều đó.

Lúc này Cảnh Ngôn đã bất chấp, hắn muốn liều một phen:

- Các vị đại nhân, trưởng lão Thường Hạo cho rằng thực lực của ta không đủ để thăng cấp Đệ Tứ Cung, ta không cách nào đồng ý. Trưởng lão Thường Hạo, không biết cảnh giới Võ Đạo của trưởng lão có đến cấp bậc Chân Thần?

Thường Hạo nheo mắt nói:

- Hừ! Lão phu là Hư Thần cửu tinh, Cảnh Ngôn, ngươi muốn làm cái gì?

Cảnh Ngôn lạnh nhạt nói:

- Hư Thần cửu tinh, hình như rất lợi hại. Tuy ta mới bước vào cảnh giới Hư Thần thất tinh nhưng rất muốn luận bàn với trưởng lão Thường Hạo một chút.

Ánh mắt đám người Hướng Nam, Khuông Tuấn Sơn thay đổi.

Giọng Cảnh Ngôn không lớn nhưng từng chữ rõ ràng, hắn đang khiêu chiến với trưởng lão Thường Hạo?

Chính Cảnh Ngôn cũng nói hắn chỉ có cảnh giới Hư Thần thất tinh vậy mà dám khiêu chiến Hư Thần cửu tinh Thường Hạo trước bao người?

Không khí trong đại sảnh trở nên kỳ dị, nhiều người trong một chốc không phản ứng lại.

Thuần Tân cười gượng kéo Cảnh Ngôn lại:

- Ha ha, Cảnh Ngôn đừng đùa, chúng ta đi.

Lòng Thuần Tân thầm rít gào, Cảnh Ngôn điên rồi.

Tuyệt đối không chỉ một mình Thuần Tân cảm thấy Cảnh Ngôn nổi điên, đa số người ở đây đều có suy nghĩ như thế. Cảnh Ngôn quá điên cuồng.

Ánh mắt Cảnh Ngôn khiêu khích nhìn Thường Hạo:

- Ty trưởng Thuần Tân, ta không đùa. Trưởng lão Thường Hạo, không biết trưởng lão có dám luận bàn một trận với ta không?

Thường Hạo cười lớn:

- Ha ha ha!

Thường Hạo không ngờ Cảnh Ngôn có gan đòi so đấu luận bàn với mình, lão cảm thấy hoang đường, cũng rất tức giận. Thường Hạo ở Đệ Tam Cung cũng xem như người chức cao quyền trọng, nhưng hôm nay trước mặt nhiều người bị một tên nhóc chưa mọc lông, võ giả trẻ tuổi chỉ có cảnh giới Hư Thần thất tinh khiêu chiến.

Cảnh Ngôn đang tát mặt lão, cái tát vang dội.

Mặt Thường Hạo dữ tợn nói:

- Khuông Tuấn Sơn đại nhân, Hướng Nam đại nhân cũng thấy rồi, các vị trông thấy nhãi ranh này cuồng vọng đến mức nào chưa? Hôm nay nếu không cho hắn bài học thì sau này còn thế nào nữa? Phải nghiêm trị, trừng phạt nặng!

Cảnh Ngôn phớt lờ cơn giận của Thường Hạo, biểu tình bình tĩnh lạnh nhạt nói:

- Trưởng lão Thường Hạo lời thừa nhiều như vậy không lẽ vì không dám chiến với ta?

Bộ trưởng Hướng Nam gầm lên:

- Cảnh Ngôn!

Quá đáng, hành vi của Cảnh Ngôn đã vượt giới hạn.

Ánh mắt Cảnh Ngôn kiên quyết nhìn Hướng Nam:

- Bộ trưởng đại nhân, ta kiên trì đối chiến với trưởng lão Thường Hạo, nếu ta đánh bại trưởng lão thì chứng minh ta có thực lực thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Hướng Nam hít sâu.

Khuông Tuấn Sơn híp mắt, lắc đầu hỏi Thường Hạo:

- Ha ha, thú vị, thật không ngờ. Trưởng lão Thường Hạo, Cảnh Ngôn muốn khiêu chiến với ngươi, thấy sao?

Thường Hạo hít sâu, âm trầm nói:

- Nếu Cảnh Ngôn đã tự tin như vậy thì ta nên chiều theo, nếu không sẽ có người ở sau lưng chê trách nói bậy bạ.

Khuông Tuấn Sơn nói rồi sải bước đi hướng đại điện thử thách:

- Ừm, vậy trước khi bắt đầu thử thách thăng cấp đợt này trước tiên xem Cảnh Ngôn và trưởng lão Thường Hạo đối

chiến đi. Nào, vào đại điện thử thách.

Mặt ngoài Khuông Tuấn Sơn không bùng nổ nhưng ai đều thấy y cố nén cơn tức trong lòng.

Lần này Khuông Tuấn Sơn từ Đệ Tứ Cung đến Đệ Tam Cung chủ trì thử thách thăng cấp nhưng xảy ra quấy rối như vậy, đồn ra ngoài làm y mất mặt, không thấy bực mình mới lạ.

Khuông Tuấn Sơn đi đằng trước nhất, Hướng Nam theo sau, những người khác di chuyển đến đại điện thử thách.

Lòng Thuần Tân lạnh lẽo:

- Cảnh Ngôn …

Tu vi của Thường Hạo không dưới Thuần Tân, Cảnh Ngôn chỉ là Hư Thần thất tinh mà dám luận bàn với lão, Thuần Tân không biết nên nói sao.

Nếu sớm biết như vậy Thuần Tân chắc chắn hết sức ngăn cản Cảnh Ngôn đến Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ty trưởng Thuần Tân không cần lo lắng, ta có chừng mực.

Thuần Tân trợn trắng mắt, lúc này Cảnh Ngôn còn cười được. Ngươi có chừng mực? Chừng mực khỉ mốc!

Ty trưởng Chân Ngôn Ti liếc Cảnh Ngôn một cái, châm chọc:

- Không biết sống chết, không chừng hôm nay sẽ có người chết. Dù bị trưởng lão Thường Hạo đánh chết tại chỗ cũng không ai nói gì được. Ha ha, được đại nhân vật Cực Đạo Cung chú ý cũng vô ích.

Tiếng xì xầm nhỏ to tràn ngập trong đám người.

- Ta thì bội phục lòng can đảm của Cảnh Ngôn, biết rõ tu vi của mình cách biệt xa vẫn dám ngay mặt khiêu chiến, chậc chậc …

- Can đảm quái gì, không biết trời cao đất rộng mới đúng. Tưởng mình có chút thiên phú là không ai sánh bằng, hôm nay bị trưởng lão Thường Hạo tru sát cũng đáng đời.

Cảnh Ngôn nghe rõ những tiếng bàn tán, hắn quét mắt qua mấy người châm biếm trào phúng, đáy mắt lóe sát ý.

Đại điện thử thách, lôi đài mở ra.

Trong thử thách chính thức lôi đài này sẽ chia chín ô, một lần cho chín võ giả thử thách. Một ô vuông rất lớn, càng không nói cộng lại chín ô, nguyên lôi đài siêu khổng lồ.

Hôm nay trước khi chính thức thử thách thăng cấp sẽ có trận luận bàn đối chiến giữa Cảnh Ngôn và trưởng lão Thường Hạo Bộ Thử Thách.

Khuông Tuấn Sơn nhìn hai người, nói:

- Trưởng lão Thường Hạo, Cảnh Ngôn, hai người lên đi.

- Rõ!

Cảnh Ngôn, Thường Hạo lên tiếng, lắc người bay lên lôi đài chín ô vuông.

Thường Hạo nhìn hướng nhóm người Khuông Tuấn Sơn, chậm rãi nói:

- Khuông Tuấn Sơn đại nhân, Hướng Nam đại nhân, đã so đấu thì khó tránh khỏi lỡ tay. Tuy ta không muốn giết Cảnh Ngôn nhưng lỡ trượt tay thì đành chịu.

Thường Hạo đã động sát tâm, lão nói mấy câu này dọn đường trước.

Khuông Tuấn Sơn ngẫm nghĩ, nói:

- Cố gắng khống chế, phân ra thắng thua là được.

Thiên tài Võ Đạo như Cảnh Ngôn rất hiếm thấy, nếu không đã chẳng khiến đại nhân vật Cực Đạo Cung chú ý, đáng giá bồi dưỡng, nếu hắn bị giết thì rất đáng tiếc.

Cảnh Ngôn chậm rãi lấy Hồng Hà kiếm ra giơ trước mặt, nói với Thường Hạo:

- Trưởng lão Thường Hạo đừng kéo dài thời gian nữa, bắt đầu đi.

Bỗng có thanh trường kiếm màu lam hiện ra trong tay Thường Hạo:

- Ha ha, như ngươi mong muốn.

Nhìn thoáng qua Cảnh Ngôn liền biết vũ khí trong tay Thường Hạo là thần khí uy năng khủng bố. Hư Thần cửu tinh như lão sở hữu thần khí không làm Cảnh Ngôn ngạc nhiên.

Hết chương 1054.

Chương 1055. Rung Động Mạnh

Cảnh Ngôn cảm giác uy năng trường kiếm màu lam trong tay Thường Hạo không thua gì Hồng Hà kiếm của mình. Tài liệu của Hồng Hà kiếm không giống bình thường, nhưng vì bị hạn chế đủ thứ nên nó còn thuộc loại thần khí thấp kém. Bàn về giá trị Hồng Hà kiếm dễ dàng nghiền áp trường kiếm thần khí của Thường Hạo, nhưng bàn về uy năng hiện tại thì nó không chiếm ưu thế gì.

Vẻ mặt Cảnh Ngôn không có gì đặc biệt nhưng trong lòng hắn hết sức cẩn thận, dù sao đứng đối diện là Hư Thần cửu tinh, trận chiến này sẽ không nhẹ nhàng.

Thường Hạo trực tiếp lấy ra trường kiếm thần khí làm người xem động ý niệm. Bọn họ nghĩ Thường Hạo sẽ thừa dịp giết Cảnh Ngôn, nếu không vì vậy lão chẳng cần lấy thần khí ra, thực lực Hư Thần cửu tinh của lão đánh bại Cảnh Ngôn dễ như trở bàn tay.

Ánh mắt mọi người thay đổi, có người hy vọng Cảnh Ngôn bị giết, có người không muốn. Đặc biệt là Thuần Tân chắc chắn mong mỏi Cảnh Ngôn sống.

Ánh mắt Thường Hạo âm trầm nhìn Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi tự tìm đường chết, không rách ta được!

Ban đầu Thường Hạo ngáng chân phủ quyết đơn xin thử thách thăng cấp của Cảnh Ngôn nhưng chưa hề muốn giết hắn, chuyện xảy ra hôm nay gợi lên sát tâm của lão.

Cảnh Ngôn lười nói nhảm nhiều với Thường Hạo:

- Chịu chết đi lão già!

Thường Hạo đã muốn giết mình thì hắn không cần khách khí.

Kiếm quang bảy sắc ngưng hiện chợt chém hướng Thường Hạo, uy năng hùng hồn phô thiên cái địa ập đến. Mắt Thường Hạo lóe tia sáng cũng ra tay.

Thần lực của Cảnh Ngôn không thua gì Hư Thần cửu tinh bình thường, nhưng Thường Hạo dù gì là Hư Thần cửu tinh lâu năm, về thần lực mạnh hơn Cảnh Ngôn một bậc.

Lần đầu tiên giao phong hai người không dốc hết sức, chỉ khống chế chút ít lực lượng pháp tắc, càng không sử dụng thần thông, hai người thi triển võ học bình thường.

Thánh Quang kiếm pháp của Cảnh Ngôn thuộc đỉnh cao chót vót trong thế giới hạ cấp, nhưng nó tầm thường khi ở Thần giới. Võ học của Thường Hạo tất nhiên mạnh mẽ hơn Cảnh Ngôn.

Lần đầu tiên giao phong Cảnh Ngôn bị đẩy lùi, Thường Hạo đứng yên tại chỗ. Cảnh Ngôn lùi khoảng năm, sáu bước mới đứng vững.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Hư Thần cửu tinh quả nhiên mạnh mẽ.

Biểu tình của Thường Hạo rất đặc sắc, lão chợt nhận ra Cảnh Ngôn không dễ xoa nắn. Tuy đường kiếm này lão không khống chế nhiều lực lượng pháp tắc, không sử dụng thần thông công kích, nhưng dù gì lão dùng thần khí, hơn nữa không giữ lại Tử Phủ thần lực. Lẽ ra công kích như vậy đủ tổn hại nặng rất nhiều Hư Thần bát tinh, Hư Thần thất tinh càng không thể ngay mặt đỡ đường kiếm này. Cảnh Ngôn là Hư Thần thất tinh cố tình cản được.

Mắt Thường Hạo lóe tia sáng nhìn Cảnh Ngôn, lòng nặng nề hơn.

Cảnh Ngôn dám khiêu chiến lão đúng là có chút năng lực, không phải bồng bột xúc động, sức chiến đấu của hắn đủ để đối kháng đa số Hư Thần bát tinh.

Khuông Tuấn Sơn, Hướng Nam xem cuộc chiến liếc nhau, hai người là cường giả Chân Thần nên nhìn ra uy năng đường kiếm của Cảnh Ngôn. Có thể nói nếu Cảnh Ngôn tham gia thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung hầu như không trượt, hèn gì khi bị Thường Hạo phủ quyết đơn xin hắn không cam lòng tìm đến đòi giải thích.

Đa số thử thách thì không nhìn ra cái gì, họ cho rằng Thường Hạo không dùng nhiều sức nên Cảnh Ngôn mới chỉ lùi vài bước.

Xoẹt!

Cảnh Ngôn ổn định thân hình xong lập tức chém nhát kiếm.

Một kiếm này Cảnh Ngôn hầu như vận chuyển tất cả thần lực trong Tử Phủ, hắn dùng Thánh Quang kiếm pháp, cũng cố gắng điều động lực lượng pháp tắc. Cảnh Ngôn nắm giữ lực lượng pháp tắc đã hơn ba mươi vạn, có khoảng một nửa mười mấy vạn là pháp tắc thuộc tính hỏa. bởi vậy đường kiếm chém ra trong kiếm quang bảy sắc lóe sắc đỏ nóng cháy bắt mắt nhất.

Thường Hạo cảm nhận áp lực ập đến nhưng không quá lo lắng, lão động ý niệm, chém ra nhát kiếm cũng khống chế nhiều lực lượng pháp tắc.

Thường Hạo dù gì là gừng già tu luyện hơn mười vạn năm, trong sông dài thời gian lão nắm giữ lực lượng pháp tắc số lượng rất khủng bố, nhiều cỡ trăm vạn.

Có một điều rằng Cảnh Ngôn được Thương Khung Đệ Nhất Thần Công phụ trợ năng lực khống chế lực lượng pháp tắc đã đăng phong tạo cực. Thường Hạo khống chế lực lượng pháp tắc kém xa Cảnh Ngôn về độ tinh tế, độ cứng thần hồn cũng thua một chút. Mặc dù Thường Hạo có số lượng lực lượng pháp tắc bỏ xa Cảnh Ngôn nhưng phát huy ra uy năng không mạnh hơn hắn là bao.

Nhát kiếm thứ hai va chạm uy năng càng khủng bố, uy năng dao động tàn phá lôi đài thử thách. Bình chướng năng lượng quanh lôi đài lóe sáng, đây dù sao là lôi đài thử thách Đệ Tam Cung thăng cấp Đệ Tứ Cung, bày lồng chụp năng lượng phòng ngự không quá mạnh nên vầng sáng nhấp nháy không dứt.

Thoạt trông khiến người sóng lòng trào dâng.

Hai bóng người trên lôi đài thử thách lần lượt lùi ra trong uy năng mãnh liệt.

Lần này Cảnh Ngôn lùi xa mấy chục thước, Thường Hạo lùi ba bước.

Hơi thở Cảnh Ngôn hơi hỗn loạn, Bất Diệt Linh Thể lặng lẽ vận chuyển khiến vết thương nhẹ trong người khoảnh khắc lành lặn.

Khuôn mặt Thường Hạo rốt cuộc lộ nét khó tin:

- Sao có thể như vậy?

Thường Hạo không tin được, cho đến bây giờ lão trừ không sử dụng thần thông ra gần như dốc hết sức, dù vậy vẫn bị Cảnh Ngôn đỡ đòn công kích.

Điều này có ý nghĩa gì?

Tức là Cảnh Ngôn có thể đối kháng một số Hư Thần cửu tinh bình thường, đây là chắc chắn. Nhát kiếm thứ hai của

Thường Hạo có thể đánh lui một số Hư Thần cửu tinh, trong Lạc Cửu Thần Cung không có nhiều Hư Thần bát tinh sống sót dưới nhát kiếm đó.

Khuông Tuấn Sơn, Hướng Nam bị rung động mạnh.

Hướng Nam thì thào:

- Cảnh Ngôn này …

Khuông Tuấn Sơn nhỏ giọng nói:

- Rất mạnh, quá mạnh, đủ sánh bằng Hư Thần cửu tinh bình thường nhất. Ta nghe nói Cảnh Ngôn nắm giữ một loại thần thông khá mạnh, tức là sức chiến đấu của Cảnh Ngôn sợ là ngang ngửa phần lớn Hư Thần cửu tinh.

Không chỉ mình Hướng Nam nghe được câu này, nhiều võ giả đứng gần Khuông Tuấn Sơn cũng nghe thấy.

Đám võ giả hít sâu, khi nhìn Cảnh Ngôn thì ánh mắt tràn ngập hoảng sợ.

Cảnh Ngôn chỉ có tu vi cảnh giới Hư Thần thất tinh mà sánh bằng đa số Hư Thần cửu tinh?

Hết chương 1055.

Chương 1056. Sắp Bi Kịch

Cảnh Ngôn biểu hiện ra thực lực vượt qua hiểu biết của những người có mặt.

Trong Lạc Cửu Thần Cung, nguyên Lưu Ly Thần Vực, nói võ giả cảnh giới Hư Thần thất tinh đánh bại võ giả cảnh giới Hư Thần bát tinh thì có nhiều ví dụ, nhưng Hư Thần thất tinh có thể chiến với Hư Thần cửu tinh thì chưa nghe bao giờ.

Ngay từ lúc mới bắt đầu trận đối chiến giữa Cảnh Ngôn và Thường Hạo ồn ào tiếng người bàn tán quanh lôi đài thử thách, lúc này đám người xem đều ngậm miệng lại.

Biểu tình của ty trưởng Chân Ngôn Ti giật mình mím chặt môi trắng, gã ước gì Cảnh Ngôn chết. lúc trong đại sảnh chờ đợi Cảnh Ngôn nhục nhã gã trước công chúng, gã rất muốn bầm thây hắn ra, nhưng bây giờ gã không nói nổi một câu.

Trên lôi đài thử thách, Cảnh Ngôn và Thường Hạo vẫn tiếp tục đối chiến.

Nhát kiếm thứ ba, thứ bốn, thứ năm.

Trong kiếm quang hai người chém ra ẩn chứa uy năng càng lúc càng khủng bố, dần dà sử dụng thần thông.

Thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh của Cảnh Ngôn có lực công kích siêu khủng bố, kiếm quang bảy sắc tổ hợp từ muôn vàn kiếm quang, mỗi luồng kiếm quang tràn ngập lực lượng khiến người hoảng loạn.

Thường Hạo là Hư Thần cửu tinh lâu năm sức chiến đấu cũng vô cùng mạnh mẽ, thần thông của lão tên là thần thông cường kích, về phẩm cấp thì không bằng thần thông kiếm ý.

Thần thông kiếm ý là thần thông hạng nhất trong Thần giới, thần thông cường kích tính là hạng hai, đại khái bằng thần thông trọng kích. Nhưng Thường Hạo nắm giữ thần thông cường kích uy năng cực kỳ mạnh, đã đến đệ tam cảnh.

May mắn Cảnh Ngôn nắm giữ thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh nên miễn cưỡng đỡ công kích của Thường Hạo được.

Cho đến bây giờ Cảnh Ngôn luôn vào thế yếu, mỗi đợt giao phong hắn sẽ bị vết thương nhẹ. Nhưng Cảnh Ngôn có Bất Diệt Linh Thể, năng lực phục hồi kinh người, bởi vậy có thể giữ trạng thái tốt nhất đối chiến với Thường Hạo.

Hướng Nam khó hiểu lắc đầu nói:

- Hơi kỳ kỳ, thực lực của Cảnh Ngôn dường như yếu hơn trưởng lão Thường Hạo một bậc nhưng tại sao …?

Khuông Tuấn Sơn trầm ngâm nói:

- Cảnh Ngôn chắc nắm giữ thân thể cực mạnh, ta nghĩ đã đến cấp bậc Bất Diệt Linh Thể.

Mắt Hướng Nam lại lộ tia không tin được:

- Cái gì? Bất Diệt Linh Thể!?

Trong Thần giới, Bất Diệt Linh Thể không hiếm hoi gì nhưng Hư Thần hiếm thân thể nào đến cấp bậc Bất Diệt Linh Thể. Tu luyện thân thể khó khăn hơn tu vi, hơn nữa tu luyện thân thể tiêu hao tài nguyên càng nhiều, dù là cường giả Chân Thần ít ai tập trung tinh lực vào tu luyện thân thể. Có tài nguyên và tinh lực đó không bằng dùng để tăng cảnh giới Võ Đạo của mình.

Khuông Tuấn Sơn cảm khái:

- Chắc không sai, Cảnh Ngôn thật khiến người bất ngờ. Ta không tưởng tượng nổi hắn làm sao tu luyện được, hắn đến từ thế giới hạ cấp, chưa tới hai trăm tuổi, chậc chậc …

Khuông Tuấn Sơn nói tiếp:

- Nhưng tiếp tục chém giết cuối cùng Cảnh Ngôn vẫn sẽ thua, đương nhiên Thường Hạo muốn giết Cảnh Ngôn thì hơi khó.

Hướng Nam gật gù đồng ý:

- Đúng vậy! Sau trận chiến này xếp hạng của Cảnh Ngôn trên bảng Thiên Hoa sẽ lại tăng lên chút, hiện hắn xếp hạng chín mươi chín, sau trận chiến này ít nhất lên hai mươi hai thứ bậc, vào tám mươi hạng đầu.

Bùm!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Chiến đấu trên lôi đài thử thách cực kỳ kịch liệt, lúc này Thường Hạo hoàn toàn xem Cảnh Ngôn như đối thủ thực lực ngang ngửa. Trước khi đánh với Cảnh Ngôn thì Thường Hạo chưa bao giờ nghĩ trận chiến này sẽ khó khăn đến vậy, nếu sớm biết lão đã từ chối khiêu chiến.

Lúc này Cảnh Ngôn thi triển thân pháp Thiên Không Chi Dực:

- Thiên Không Chi Dực!

Tốc độ của hắn chớp mắt tăng vọt.

Lôi đài thử thách đủ rộng cho Thiên Không Chi Dực hoàn toàn thi triển.

Có Thương Khung Đệ Nhất Thần Công phụ trợ, Cảnh Ngôn dễ dàng né tránh công kích của Thường Hạo, thi triển Thiên Không Chi Dực làm chiến cuộc biến đổi. Cảnh Ngôn từ thế yếu giành lại thế mạnh, Thường Hạo thành bị động ăn đòn.

Thường Hạo thầm ngạc nhiên:

- Cái này … tốc độ mau quá!

Thường Hạo sốt ruột muốn kiềm chế tốc độ của Cảnh Ngôn nhưng thực lực đấu cứng của hắn vốn không yếu, lão muốn áp chế hắn là điều không thể.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Một luồng kiếm quang bảy sắc đánh Thường Hạo lui xa mấy chục thước.

Thường Hạo cảm giác Tử Phủ ở phần bụng rung động mạnh, kinh mạch Võ Đạo teo tóp.

Biểu tình của Thường Hạo căng thẳng:

- Chết tiệt!

Cảnh Ngôn không cho Thường Hạo thời gian nghỉ ngơi, luồng kiếm quang thứ hai xẹt qua, lão vội đỡ đòn, lần này bị đánh lui mấy chục thước, kinh mạch Võ Đạo truyền đến cảm giác đau rát.

Thường Hạo nghiến răng ken két trừng Cảnh Ngôn:

- Đáng giận! Tốc độ của tiểu tạp chủng này quá nhanh!

Vèo!

Một luồng sáng mông lung dâng lên trên người Thường Hạo.

Thần khí phòng ngự.

Thường Hạo sử dụng thần khí phòng ngự, thân thể của lão còn lâu mới đến cấp bập Bất Diệt Linh Thể, đối diện công kích của Cảnh Ngôn tuy mỗi lần bị thương không nặng nhưng không ngừng tích lũy thì lão rất nguy hiểm. Cảnh Ngôn không cho Thường Hạo thời gian dùng đan dược chữa thương.

Sau khi khởi động thần khí phòng ngự công kích của Cảnh Ngôn đem đến áp lực cho Thường Hạo nhỏ hơn nhiều, tuy mỗi lần đều đánh lùi lão nhưng không bị thương nặng.

Lại qua thời gian một tách trà.

Thường Hạo hơi sốt ruột:

- Không được, cứ tiếp tục thế này thì không ổn!

Dựa vào thần khí phòng ngự giảm nhỏ áp lực nhưng Cảnh Ngôn dường như có thần lực vô cùng tận, thi triển công kích không có dấu hiệu giảm bớt uy năng. Thường Hạo vừa công kích vừa phải điều động một phần thần lực giữ thần khí phòng ngự, tiêu hao thần lực rất nhều. Thần lực trong Tử Phủ đã sắp cạn kiệt, nếu lão không có đủ thần lực thì cách bị Cảnh Ngôn đánh bại không xa.

Cảnh Ngôn có thể không gấp gáp nhưng Thường Hạo không thể tiếp tục kéo dài, nếu thật sự bị hắn đánh bại thì cái mặt già này về sau dám nhìn ai?

Thường Hạo nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, nghiến răng giọng đầy căm hận:

- Cảnh Ngôn, ta đã coi thường ngươi.

Cảnh Ngôn cười nhạt:

- Vậy sao? Chẳng phải ngươi nói thực lực của ta không đủ để thăng cấp Đệ Tứ Cung?

Khí thế Thường Hạo trầm xuống:

- Hừ! Ngươi đừng đắc ý, thực lực của ngươi đúng là mạnh hơn ta tưởng tượng nhiều, nhưng nếu ngươi cho rằng như vậy có thể đánh bại ta thì quá ngây thơ!

Thường Hạo hét chói tai:

- Ha ha, bị một Hư Thần thất tinh dồn đến bước này thật khiến người không chấp nhận được, nhưng đành phải sử dụng! Cảnh Ngôn, ngoan ngoãn chịu chết cho lão phu!

Hết chương 1056.

Chương 1057. Toàn Trường Hóa Đá

Tinh thần Cảnh Ngôn rung lên, hắn thấy da Thường Hạo chuyển màu xanh, mắt cũng lóe tia sáng xanh.

Cảnh Ngôn cảm giác rõ ràng hơi thở của Thường Hạo tăng nhanh, dường như thần hồn của lão cũng trướng phình.

Cảnh Ngôn thầm cảnh giác.

Thường Hạo vung mạnh trường kiếm màu lam, biểu tình vặn vẹo:

- Tiểu súc sinh, giờ chết của ngươi đã đến!

Uy năng nhát kiếm này tăng mảng lớn, uy lực ít nhất tăng cao ba mươi phần trăm.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ, động tác tay không chút do dự:

- Sao có thể như vậy? Không lẽ lão ta thiêu đốt thần hồn của mình?

Cảnh Ngôn thi triển Thiên Không Chi Dực, kiếm quang bảy sắc hùng hồn chém ra.

Bùm!

Hai luồng kiếm quang va chạm hung ác nghiền nhau.

Vèo!

Cảnh Ngôn bị đánh bay đi.

Khi đối diện đường kiếm này của Thường Hạo thì Cảnh Ngôn đã thi triển Thiên Không Chi Dực trước, nhưng lần này tốc độ của hắn bị áp chế rõ ràng, tuy đã né tránh một phần

công kích nhưng uy năng công kích của lão một chốc tăng lên quá nhiều, khiến Cảnh Ngôn không chịu nổi.

Thường Hạo thấy Cảnh Ngôn bị đánh bay thì nhếch mép cười, lão lắc người xông hướng Cảnh Ngôn.

Khuông Tuấn Sơn nhẹ lắc đầu nói:

- Thường Hạo cuối cùng vẫn sử dụng công pháp thiêu đốt thần hồn.

Trong Thần giới công pháp thiêu đốt thần hồn không hiếm hoi. Hư Thần ở bên ngoài khó kiếm được loại công pháp này, nhưng trong Lạc Cửu Thần Cung, thành viên có thân phận như Thường Hạo kiếm chút công pháp bình thường kiểu này không khó. Loại công pháp thiêu đốt thần hồn bình thường này giá trị cao hơn thần khí cấp thấp một chút.

Võ giả như Khuông Tuấn Sơn, Hướng Nam đều tu luyện công pháp tương tự, nhưng tu luyện là một chuyện, không đến lúc bất đắc dĩ bọn họ sẽ không sử dụng.

Có thể nói thiêu đốt thần hồn là tự tàn, đốt cháy thần hồn tuy sẽ tăng độ cứng lên trong thời gian ngắn, khiến khả năng khống chế lực lượng pháp tắc, uy năng thi triển thần thông tăng nhiều. Nhưng cách lấy lực lượng cường đại trong thời gian ngắn ngủi này tổn thương bản thân rất lớn. Thời gian thiêu đốt thần hồn càng lâu tổn thương càng lớn, dù chỉ thiêu đốt thần hồn một giây, chiến đấu xong cần tẩm bổ mấy trăm năm, mấy ngàn năm mới phục hồi. Nếu thiêu đốt quá lâu sẽ tạo thành tổn thương, rất có thể chết.

Lúc này Thường Hạo sử dụng công pháp như vậy biểu minh lão thật sự muốn liều mạng với Cảnh Ngôn, lão phải đánh bại hoặc giết hắn trong thời gian ngắn, nếu không người chết trong trận chiến này là lão.

Khuông Tuấn Sơn nói xong câu đó biểu tình của Hướng Nam cũng trầm trọng.

Hai người nhìn nhau một cái, nhẹ lắc đầu.

Cảnh Ngôn đáp xuống lôi đài thử thách, khóe môi treo vệt máu, nheo mắt lại.

Cảnh Ngôn hơi bất đắc dĩ nói:

- Không có thần khí phòng ngự đúng là chịu thiệt.

Thường Hạo như đã điên cuồng, thiêu đốt thần hồn phải chịu đau đớn rất lớn:

- Ha ha, tiểu súc sinh, ngươi còn chưa chết?

Tuy Thường Hạo còn lý trí nhưng đã gần khùng điên, chưa nói xong thần khí trường kiếm màu lam đã chém hướng Cảnh Ngôn.

Một nhát kiếm muốn lấy mạng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhanh chóng vận chuyển Tử Phủ thần lực, ánh mắt âm lạnh.

- Thần thông Hư Vô!

Pháp tắc quanh người Cảnh Ngôn dao động nhẹ, sau đó hắn biến mất tại chỗ.

Cảnh Ngôn sử dụng thần thông Hư Vô lần đầu tiên từ khi hắn đến Thần giới.

Thường Hạo thấy Cảnh Ngôn biến mất thì sửng sốt một chút:

- A? Người đâu? Nguy rồi!

Thường Hạo thiêu đốt thần hồn, ngũ giác tăng mảng lớn, khi phát hiện Cảnh Ngôn biến mất lão nhận ra không ổn, điên

cuồng điều tra bốn phía. Thường Hạo cảm ứng có gì không tầm thường, năng lượng kỳ dị áp sát lão với tốc độ khủng bố.

Thường Hạo vội giơ trường kiếm quét ngang.

Khi Thường Hạo làm ra động tác này thì kiếm quang bảy sắc đã nổ tung trước mặt lão.

Bùm!

Thường Hạo huơ kiếm ngăn cản quá vội, tuy cảm ứng công kích của Cảnh Ngôn đến gần nhưng không có đủ thời gian vận chuyển thần lực, khống chế pháp tắc ngăn cản.

Người Thường Hạo như sao băng bay ngược, pháp văn thần khí phòng ngự quanh người bắn tung dải sáng chói mắt sau đó nhanh chóng tối xuống.

Sau khi người Thường Hạo bay ngược ra, Cảnh Ngôn hiện ra trong không gian gần đó, giây sau hắn lại biến mất.

Kiếm quang bảy sắc xuất hiện gần Thường Hạo chưa rớt xuống đất.

Thần thông Hư Vô không có sức công kích, Cảnh Ngôn nhờ vào thần thông này sức chiến đấu tổng thể tăng cao khủng bố, nếu đối diện võ giả cấp bậc Chân Thần có lẽ thần thông Hư Vô chưa đem đến tác dụng quá lớn, dù sao nó mới có đệ nhất cảnh. Nhưng gặp Hư Thần cửu tinh như Thường Hạo thì uy lực của thần thông Hư Vô phô bày ra.

Thường Hạo cảm ứng được chút dấu hiệu nhưng không thể ngăn cản hữu hiệu.

Đường kiếm thứ hai khi thi triển thần thông Hư Vô đánh nát lồng chụp năng lượng thần khí phòng ngự của Thường Hạo, lão ọc mấy ngụm máu.

Thường Hạo khàn giọng gầm rống:

- Không thể nào! Điều này không thể!

Mắt Thường Hạo lóe tia kinh sợ khủng hoảng.

Cảnh Ngôn không định ngừng lại, hắn lại biến mất trong tầm mắt mọi người.

Thường Hạo cảm nhận cái chết:

- Dừng tay! Ngừng!

Thường Hạo liều mạng vận chuyển thần lực, thần hồn còn trong trạng thái thiêu đốt, nhưng lão dốc hết sức cũng không thể đỡ nhát kiếm thứ ba.

Tất nhiên Cảnh Ngôn không dừng tay, một luồng kiếm quang bảy sắc đâm vào đầu Thường Hạo, thân thể lão từ lơ lửng rớt mạnh xuống lôi đài thử thách phát ra tiếng trầm đục, sự sống khoảnh khắc tan biến.

Một đoàn sáng màu vàng sữa bay ra từ người Thường Hạo dần ngưng tụ thành hình người.

Cảnh Ngôn nhìn thể thần hồn của Thường Hạo, nhếch mép cười lạnh nhưng không tấn công tiếp. Thường Hạo sử dụng công pháp thiêu đốt thần hồn nên lúc này thần hồn của lão không ổn định, dù Cảnh Ngôn không hoàn toàn bóp chết thần hồn của lão thì lão cũng tàn đời. Dù nhân vật sử dụng báu vật vô cùng quý báu ngưng tụ lại thân thể thì Thường Hạo không cách nào phục hồi đến cấp bậc Hư Thần cửu tinh, có lẽ đời này mãi không thể đến cảnh giới Hư Thần.

Thể thần hồn Thường Hạo nhìn xác mình mềm nhũn nằm dưới đất, lại nhìn Cảnh Ngôn đứng một bên, mắt tràn đầy kinh hoàng mờ mịt.

Thường Hạo không kịp chuẩn bị cho kết quả như vậy, lão bị Cảnh Ngôn giết? Hư Thần cửu tinh lâu năm, dùng luôn công pháp thiêu đốt thần hồn vậy mà vẫn bị Cảnh Ngôn giết?

Lòng Thường Hạo thầm rít gào:

- Sao có thể như vậy? Sao có thể!?

Thường Hạo nhìn bốn phía lôi đài thử thách.

Mọi người đều hóa đá.

Hết chương 1057.

Chương 1058. Thăng Cấp Đệ Tứ Cung

Mắt ty trưởng Chân Ngôn Ti Đệ Tam Cung đỏ hoe.

Người này rất muốn giết Cảnh Ngôn, nhưng bây giờ trong lòng gã dâng lên lạnh lẽo. Gã cũng là Hư Thần cửu tinh, xem như khá mạnh trong cùng đẳng cấp, dù sao tu luyện thời gian lâu. Nhưng gã biết sức chiến đấu của mình yếu hơn Thường Hạo một chút.

Nhưng Thường Hạo mạnh hơn gã chút xíu vậy mà bị Cảnh Ngôn giết trên lôi đài thử thách, nếu gã đánh với hắn thì kết quả cuối cùng ra sao?

Ty trưởng Chân Ngôn Ti nhìn Cảnh Ngôn đứng trên lôi đài thử thách co ngón tay lấy tài nguyên trên người lão, lòng gã tràn ngập sợ hãi.

Qua một lúc lâu Hướng Nam mới nâng tay lên ngừng trận pháp quanh lôi đài vận chuyển.

Mọi người nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn trực tiếp bỏ tài nguyên của Thường Hạo vào tu di giới chỉ của mình, nếu không ai bắt hắn giao ra thì hắn chắc chắn sẽ nuốt số tài nguyên này.

Thường Hạo tội nghiệp nhìn Hướng Nam:

- Bộ trưởng đại nhân …

Thường Hạo biết mình hoàn toàn tiêu đời, nếu lão là Chân Thần có lẽ Lạc Cửu Thần Cung sẽ giúp tái tạo cơ thể, nhưng lão chỉ là Hư Thần cửu tinh, hy vọng Lạc Cửu Thần Cung tạo

thân thể cho lão rất nhỏ bé. Bảo bối có thể tái tạo thân xác dùng cho Hư Thần cửu tinh chỉ lãng phí.

Hướng Nam liếc thể thần hồn Thường Hạo một cái, phất tay.

Hướng Nam quay sang hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, trong cuộc đối chiến phút cuối trưởng lão Thường Hạo đã nhận thua kêu ngươi dừng tay nhưng tại sao ngươi không ngừng lại?

Tuy câu hỏi có chút chất vấn nhưng ngữ điệu không nghiêm khắc, thiên tài tuyệt thế như Cảnh Ngôn đã định sẵn tương lai sẽ bay vọt lên trời, có lẽ không lâu sau hắn sẽ thăng cấp đến Chân Thần, khi đó thực lực thân phận của hắn không dưới bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung như Hướng Nam.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Không kịp rút tay về, xin lỗi.

Nghe Cảnh Ngôn trả lời Hướng Nam cười khổ. Không kịp rút tay về? Rõ ràng không phải lời thật.

Một số Hư Thần không nhìn ra nhưng Chân Thần như Hướng Nam, Khuông Tuấn Sơn làm sao không nhìn thấu năng lực khống chế của Cảnh Ngôn? Nếu Cảnh Ngôn muốn chừa mạng sống cho Thường Hạo thì hắn tuyệt đối làm được.

Khuông Tuấn Sơn lắc đầu nói:

- Thôi thôi.

Khuông Tuấn Sơn nhìn thẳng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, trong lúc đối chiến với trưởng lão Thường Hạo hình như ngươi có dùng loại thần thông khác đúng không?

Khuông Tuấn Sơn đang hỏi thần thông Hư Vô.

Cảnh Ngôn biết không thể giấu nên sảng khoái gật đầu nói:

- Đúng, trừ thần thông kiếm ý ra ta còn sử dụng thần thông Hư Vô.

Hai loại thần thông.

Toàn trường vang tiếng hút không khí lạnh. Nắm giữ hai loại thần thông, một Hư Thần có hai thần thông hoàn toàn khác nhau, quá nghịch thiên.

Nên biết đa số Hư Thần không thể ngộ ra một loại thần thông.

Trong Chân Thần chỉ số ít người nắm giữ hai loại thần thông, còn ba loại hay nhiều hơn nữa thì càng xa xôi.

Như nhóm người Khuông Tuấn Sơn chỉ nắm giữ một loại thần thông.

Cảnh Ngôn chẳng những nắm giữ hai loại thần thông hơn nữa phẩm cấp đều hạng nhất. Thần thông kiếm ý thì khỏi nói nhiều, còn thần thông Hư Vô cơ bản đã xác định phẩm cấp bằng thần thông kiếm ý.

Khuông Tuấn Sơn, Hướng Nam liếc nhau, ánh mắt chất chứa tình cảm phức tạp.

Khuông Tuấn Sơn ngẫm nghĩ, nói với Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn, ngươi có thể trực tiếp thăng cấp Đệ Tứ Cung, không cần tham gia thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung lần này.

Có thể giết võ giả cảnh giới Hư Thần cửu tinh như Thường Hạo thì sẽ có vấn đề khi thăng cấp Đệ Tứ Cung sao? Có thể nói nếu không phải bị hạn chế điều kiện cảnh giới Cảnh Ngôn thăng cấp Đệ Ngũ Cung cũng dễ như chơi. Muốn từ Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung cần thỏa mãn điều kiện là Hư Thần cửu tinh.

Cảnh Ngôn nghe vậy lộ vẻ vui mừng:

- Đa tạ phó bộ trưởng đại nhân!

Khuông Tuấn Sơn cười khổ nói:

- Không cần cảm tạ ta, thực lực như ngươi tiếp tục ở lại Đệ Tam Cung thì không nói được. Thôi, ngươi xuống lôi đài đi, tiếp theo còn để võ giả khác thử thách thăng cấp.

Cảnh Ngôn rời khỏi lôi đài thử thách, thể thần hồn Thường Hạo ủ rũ bay ra lôi đài, lúc này Thường Hạo cảm thấy tuyệt vọng, lão không biết về sau mình sẽ ra sao, nếu không thể tái tạo thân thể thì thể thần hồn sẽ dần tan biến trong dòng sông thời gian.

Thuần Tân nhe răng hướng Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ …

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ty trưởng Thuần Tân, lát nữa ta sẽ đi Đệ Tứ Cung.

Thuần Tân gật đầu lia:

- Ừm! Đi Đệ Tứ Cung tốt, rất tốt!

Tiếp theo bắt đầu thử thách thăng cấp Đệ Tứ Cung đợt này, Cảnh Ngôn ở lại đại điện thử thách chờ thử thách kết thúc hắn sẽ cùng võ giả thi đậu đi theo nhóm người Khuông Tuấn Sơn từ Đệ Tam Cung lên Đệ Tứ Cung.

Vì võ giả tham gia thử thách không nhiều, mỗi vòng thử thách có chín người cùng lên nên không mất bao lâu đã xong. Tính cả Cảnh Ngôn thì lần này có hơn bốn mươi người từ Đệ Tam Cung thuận lợi thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Tin Cảnh Ngôn đánh bại và giết trưởng lão Thường Hạo như gió truyền đi.

Tất cả người nghe tin này phản ứng đầu tiên là không tin, nhiều người khinh thường buồn cười. Nhưng rất nhanh tin tức được chứng thực, dù sao trưởng lão Thường Hạo chỉ còn lại thể thần hồn là sự thật rành rành.

Tin tức từ Đệ Tam Cung khuếch tán đến nguyên Lạc Cửu Thần Cung.

Lưu Ly Thần Vực, Thiên Hoa thành, Thiên Hoa Lâu.

- Cảnh Ngôn!

- Ba năm trước từ thế giới hạ cấp phi thăng đến Thần giới, tuổi chưa đầy hai trăm.

- Tu vi Võ Đạo là cảnh giới Hư Thần thất tinh.

- Đã nắm giữ hai loại thần thông hạng nhất, một là thần thông kiếm ý, hai là thần thông Hư Vô.

- Sức chiến đấu kinh người, trong Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung Lạc Cửu Thần Cung đánh chết Hư Thần cửu tinh Thường Hạo, Thường Hạo là Hư Thần cửu tinh lâu năm.

- Trước mắt Cảnh Ngôn xếp hạng chín mươi chín trên bảng Thiên Hoa.

Tin tức về Cảnh Ngôn xuất hiện trong tay một trưởng lão tóc bạc ở Thiên Hoa Lâu, trưởng lão đọc xong tin tức hơi híp mắt lại.

Trưởng lão phân tích hàng loạt sau đó nói với người áo đen đứng trước mặt:

- Thiên tài Võ Đạo xuất sắc nhất Lưu Ly Thần Vực vạn năm nay quả nhiên không tầm thường. Ưm, tăng thứ hạng của hắn lên trước, xếp hạng sáu mươi tám.

Người áo đen lên tiếng rời đi:

- Rõ!

Trung tâm Thiên Hoa thành, trên một tấm bia đá cao chọc trời, xếp hạng chín mươi chín với tên Cảnh Ngôn, nếu thần niệm chạm vào tên thì trong đầu võ giả sẽ hiện ra hình ảnh của hắn.

Lúc này cái tên Cảnh Ngôn ở hạng chín mươi chín bỗng biến mất, ngay sau đó hiện ra ở hạng sáu mươi tám.

Hết chương 1058.

Chương 1059. Đổi

Trong Lưu Ly Thần Vực rất nhiều võ giả chú ý bảng Thiên Hoa.

Một vạn cái tên trên bảng Thiên Hoa mỗi tên hấp dẫn nhiều chú ý, thay đổi thứ bậc một cái tên kéo theo trái tim vô số người.

Đặc biệt các tên xếp hàng đầu, càng tới gần hàng đầu danh sách thì càng hiếm thấy thứ hạng thay đổi.

Như Cảnh Ngôn từ chín mươi chín một hơi lên sáu mươi tám, tăng ba mươi mốt thứ bậc càng hiếm thấy.

Khi cái tên Cảnh Ngôn biến mất ở hạng chín mươi chín nhiều người càng thắc mắc, nhìn hạng thấp hơn đều không thấy tên của hắn.

Không lẽ thiên tài tên Cảnh Ngôn đã chết?

Thiên tài chết không quá hiếm thấy.

Nhưng rất nhanh có người phát hiện tên của Cảnh Ngôn xếp hạng sáu mươi tám trên danh sách, sau khi yên tĩnh rộ lên tiếng ồn ào đinh tai nhức óc.

Lúc này Cảnh Ngôn đang bay từ từ trong Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung, không hay biết chuyện xảy ra ở Thiên Hoa thành.

Trong không gian Đệ Tứ Cung ẩn chứa linh khí đậm hơn Đệ Tam Cung, thành viên Đệ Tứ Cung mỗi năm được Lạc Cửu Thần Cung thưởng thần tinh cơ bản năm mươi vạn thần tinh nhất giai. Một năm thành viên Đệ Nhất Cung được một ngàn thần tinh, Đệ Nhị Cung thì được một vạn thần tinh, Đệ

Tam Cung được mười vạn thần tinh, đến Đệ Tứ Cung lên tới năm mươi vạn thần tinh nhất giai.

Năm mươi vạn thần tinh nhất giai là con số thiên văn đối với Hư Thần cấp thấp, nhưng võ giả có thể thăng cấp Đệ Tứ Cung kém nhất cũng là Hư Thần thất tinh. Năm mươi vạn thần tinh nhất giai đối với Hư Thần cao giai hơi ít, Hư Thần cao giai hấp thu thần tinh nhất giai đã hơi không thỏa mãn, đa số Hư Thần cao giai sẽ đổi thần tinh nhất giai thành thần tinh nhị giai, thậm chí là tam giai.

Năm mươi vạn thần tinh nhất giai mới tương đương năm vạn thần tinh nhị giai, đổi thành thần tinh tam giai mới gần năm ngàn.

Qua trò chuyện với Khuông Tuấn Sơn khiến Cảnh Ngôn biết số lượng thành viên Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung hiện nay từ bảy vạn đến gần tám vạn người, con số ít hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều. Dù sao Lạc Cửu Thần Cung là một trong bốn thế lực lớn của Lưu Ly Thần Vực, thâu tóm võ giả thiên tài của vô số Lưu Ly Thần Vực. Mỗi cách trăm năm sẽ có hàng vạn võ giả vào Lạc Cửu Thần Cung làm thành viên trong cung.

Lịch sử của Lạc Cửu Thần Cung rất xa xôi, tính bằng ngàn vạn năm, nhưng dù vậy số lượng võ giả của Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung chưa đến mười vạn, võ giả ở Đệ Ngũ Cung chắc chắn càng ít.

Cảnh Ngôn theo Khuông Tuấn Sơn qua lưu trình chính thức trở thành võ giả Đệ Tứ Cung, hắn vẫn chọn vào Thanh Mộc Ti.

Ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung là một Chân Thần nhất tinh, tên là Đàm Bân, thái độ rất khách sáo với Cảnh Ngôn.

Trong Thanh Mộc Ti thiên địa có ba tòa Thần Tuyền Điện, Đàm Bân và mấy vị chấp sự thảo luận sơ quyết định thưởng cho Cảnh Ngôn một ngàn vạn thần tinh nhất giai, mỗi năm hắn được vào Thần Tuyền Điện tu luyện ba tháng.

Cảnh Ngôn khá vừa lòng phần thưởng này, hắn không nói một lần vào Thần Tuyền Điện tu luyện bao lâu, vì trước mắt hắn chỉ có cảnh giới Hư Thần thất tinh, muốn thăng cấp Đệ Ngũ Cung cần đến Hư Thần cửu tinh. Từ Hư Thần thất tinh đến cửu tinh phải ba đến năm năm mới làm được, dù nhờ vào Ma La Thì Quang Tháp cũng không thể vội vã.

Quyết định phần thưởng xong Đàm Bân dẫn Cảnh Ngôn đi quen thuộc trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung.

Lúc này trong Cực Đạo Cung, một số thái thượng trưởng lão lần nữa tập hợp mở họp.

Thái thượng trưởng lão Vịnh Minh mỉm cười nói:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn này thật sự muốn nghịch thiên.

Cái Thần nhẹ gật đầu nói:

- Đúng rồi, vào Lạc Cửu Thần Cung ba năm đã thăng cấp Đệ Tứ Cung.

Một thái thượng trưởng lão khác cảm thán rằng:

- Thăng cấp Đệ Tứ Cung chưa phải quan trọng nhất, trưởng lão của Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung tên Thường Hạo, ta có biết người này, một Hư Thần cửu tinh lâu năm vậy mà bị Cảnh Ngôn hại chết, chỉ còn lại thể thần hồn đáng thương.

Một thái thượng trưởng lão biểu tình nghiêm túc nhíu mày nói:

- Sát tâm của Cảnh Ngôn hơi nặng.

Vịnh Minh cau mày nói:

- Không trách Cảnh Ngôn có sát tâm nặng, nghe nói Thường Hạo chủ động nhằm vào Cảnh Ngôn.

- Thôi nói về phần thưởng cho Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung đi. Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung, Đệ Nhị Cung đều được thưởng Thần Tuyền Điện, Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung chắc chắn cũng được thưởng một tòa Thần Tuyền Điện.

- Một tòa Thần Tuyền Điện cộng thêm hai ngàn vạn thần tinh nhất giai đi.

- Ừm, ta thấy được đấy.

Thảo luận đơn giản quyết định Cực Đạo Cung thưởng cái gì cho Thanh Mộc Ti Đệ Tam Cung.

Vịnh Minh thuận miệng nói:

- Ha ha, tổng ty trưởng gần đây tinh thần phơi phới nhỉ.

Quan Luân là tổng ty trưởng của Thanh Mộc Ti.

- Thì đấy, gần đây mấy lần gặp Quan Luân đều thấy hắn cười toe tóe, Thanh Mộc Ti giờ tăng lớn sức hấp dẫn rồi.

- Ừ, một mình Cảnh Ngôn dường như giúp Thanh Mộc Ti tăng một cấp bậc.

Vịnh Minh nheo mắt nói:

- Cứ theo chiều hướng này thì đó là tất nhiên. Ha ha, không biết tiểu tử Cảnh Ngôn mất bao lâu thăng cấp lên Đệ Ngũ Cung.

- Chắc phải cần nhiều năm, tuy hiện giờ Cảnh Ngôn là Hư Thần thất tinh nhưng muốn đến cảnh giới Hư Thần cửu tinh thì dù có thiên phú nghịch thiên cũng sẽ mất thời gian lâu.

Cái Thần gật đầu nói:

- Đúng rồi, Hư Thần thất tinh đến Hư Thần cửu tinh không phải khe rãnh quá lớn nhưng cũng cần tích lũy từ từ, cần thời

gian.

Hư Thần tam tinh thăng cấp đến tứ tinh có một chướng ngại lớn, Hư Thần lục tinh đến thất tinh có chướng ngại lớn. Từ Hư Thần thất tinh đến cửu tinh, chướng ngại giữa mấy cảnh giới này không quá lớn, so sánh thì chỉ xem như chướng ngại nhỏ.

Không ai nghi ngờ Cảnh Ngôn có thể đến Hư Thần cửu tinh không, trong mắt các vị thái thượng trưởng lão thì hắn đến Hư Thần cửu tinh chỉ là vấn đề lâu hay mau.

Đệ Tứ Cung, Vạn Bảo Điện.

Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh đi vào Vạn Bảo Điện, thẳng tới đại sảnh đổi tài nguyên.

Một nhân viên công tác ngước mắt nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi muốn đổi tài nguyên?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta muốn bán ra một ít tạp vật

Trong đại sảnh đổi có hai, ba mươi thành viên Đệ Tứ Cung hoặc cho đổi hoặc cho lĩnh tài nguyên. Một số người liếc Cảnh Ngôn một cái rồi dời tầm mắt, có người lười xem hắn.

Nhân viên sau quầy hờ hững vẫy tay:

- Ngươi muốn bán tạp vật gì? Lấy ra xem thử.

Cảnh Ngôn chỉ quầy không quá rộng, hỏi lại:

- Lấy ra ngay tại đây?

Cảnh Ngôn muốn bán tạp vật số lượng không ít.

Hết chương 1059.

Chương 1060. Chọn Mua Lớn

Nhân viên công tác sau quầy lười biếng liếc Cảnh Ngôn một cái, phẩy ra hiệu hắn đừng lằng nhằng mất thời gian.

Trong đại sảnh đổi của Vạn Bảo Điện mỗi quầy từng ngày tiếp đãi nhiều võ giả Đệ Tứ Cung, muốn nhân viên thân thiện với từng thành viên thì rất làm khó người ta.

Cảnh Ngôn không để bụng, cười cười, hắn động ý niệm nhẹ vung tay.

Trên quầy trước mặt xuất hiện một đống tạp vật tài nguyên rực rỡ muôn màu.

Các thứ vụn vặt trên người Cảnh Ngôn đã lâu không thanh lý nên số lượng hơi kinh người.

Thấy Cảnh Ngôn lấy ra nhiều tạp vật tài nguyên như thế nhân viên công tác giật nảy mình.

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Quầy này hơi nhỏ.

Lời ngầm là quầy không thể chứa hết tài nguyên hắn sắp bán ra.

Nhân viên liếc Cảnh Ngôn một cái, lần này biểu tình nghiêm túc hơn nhiều:

- Chờ chút.

Nhân viên vòng ra quầy vung thần lực dời tạp vật trên quầy xuống mặt đất ngoài quầy.

Nhân viên công tác nói chuyện lễ độ hơn nhiều:

- Có bao nhiêu thứ muốn bán hãy lấy ra hết, để ta phân loại kiểm kê kết toán.

Cảnh Ngôn lên tiếng:

- Được.

Sau đó Cảnh Ngôn lấy ra hết số tài nguyên định bán, chỉ giữ lại đan dược. Cảnh Ngôn định bán luôn đan dược nhưng phải chờ thanh toán mớ tạp vật linh tinh đã, tính toán giá trị đan dược rất đơn giản.

Nhân viên chia ra thần niệm phân loại tạp vật của Cảnh Ngôn, qua một tách trà mới thở phào một hơi.

Nhân viên báo ra con số kinh người:

- Tổng cộng giá trị bốn ngàn ba trăm tám mươi vạn thần tinh nhất giai.

Trong đó thần khí công kích, phòng ngự lấy từ người Thường Hạo có giá trị hơn hai ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Võ giả khác trong đại sảnh chú ý tới chỗ Cảnh Ngôn, nghe nhân viên báo ra con số nhiều người hút không khí, mắt đỏ rực.

Võ giả bình thường của Đệ Tứ Cung mỗi năm được thưởng năm mươi vạn thần tinh nhất giai, phải một trăm năm mới có năm ngàn vạn thần tinh nhất giai. Nhưng võ giả của Đệ Tứ Cung ít nhất là Hư Thần thất tinh, tuy hàng năm được năm mươi vạn thần tinh nhất giai nhưng không thể thỏa mãn tu luyện tiêu hao. Muốn tích góp mấy trăm vạn thần tinh nhất giai thì dễ, nhưng muốn tích lũy ngàn vạn thần tinh nhất giai thì rất khó khăn. Hơn bốn ngàn vạn thần tinh rất kinh khủng, dù là thành viên bình thường của Đệ Ngũ Cung sợ là không có

bao nhiêu người mang theo mấy ngàn vạn thần tinh nhất giai có sẵn.

Cảnh Ngôn lấy ra hai tu di giới chỉ:

- Chỗ ta còn có một ít đan dược cũng bán ra luôn.

Một tu di giới chỉ chứa Bổ Thiên Đan, chiếc nhẫn kia chứa Tử Hoa Đan.

Bổ Thiên Đan là Cảnh Ngôn tu luyện còn dư, khoảng sáu ngàn viên, giá trị không cao, cộng lại cỡ sáu mươi vạn thần tinh nhất giai.

Tử Hoa Đan trong tu di giới chỉ thứ hai thì khác, một viên giá cao tới một vạn thần tinh nhất giai. Có một đoạn thời gian Cảnh Ngôn chuyên môn luyện chế Tử Hoa Đan, mức độ luyện chế khó khăn hơn Bổ Thiên Đan nhiều, nhưng hắn luyện một lô dễ dàng được trên bảy viên, bởi vậy số lượng Tử Hoa Đan hơn hai ngàn. Cảnh Ngôn bán đi hai ngàn viên tức là giá trị hai ngàn vạn thần tinh nhất giai. Toàn bộ cộng lại đến hơn sáu ngàn bốn trăm vạn thần tinh nhất giai.

Nhân viên công tác hít sâu.

Cảnh Ngôn nói:

- Khoan kết toán, ta muốn mua chút tài nguyên.

Nhân viên hết sức lễ phép hỏi:

- Ngươi cần mua cái gì?

Đám nhân viên công tác trong đại sảnh đổi có thể được thưởng từ cuộc giao dịch, bình thường rút một phần vạn phần trăm ngạch giao dịch.

Trước đó Cảnh Ngôn bán ra tài nguyên giá trị hơn sáu ngàn vạn, nhân viên này có thể chia huê hồng hơn sáu ngàn thần tinh nhất giai. Cảnh Ngôn định mua một ít tài nguyên, nhân

viên có thể rút huê hồng tiếp, có đi có lại ước chừng ăn phần trăm hơn một vạn thần tinh nhất giai.

Một năm hơn ba trăm ngày nếu mỗi ngày được ăn lợi nhiều như vậy thì sẽ được mấy trăm vạn, hèn gì nhân viên công tác vui vẻ đến thế.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, hỏi:

- Một nguyên lực nhất giai bao nhiêu thần tinh nhất giai?

Nhân viên đáp ngay:

- Nguyên lực nhất giai giá trị mười vạn thần tinh nhất giai.

Trong thế giới hạ cấp nguyên lực là hàng hiếm, đối với đan sư ở thế giới hạ cấp muốn được đến một nguyên lực vô cùng khó khăn. Ở Thần giới thì nguyên lực cũng rất quý giá, nhưng trong thế lực như Lạc Cửu Thần Cung miễn có đủ thần tinh thì mua nguyên lực dễ dàng.

Một nguyên lực cần mười vạn thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Tạm cho ta một trăm nguyên lực nhất giai đi.

Nhân viên nghe vậy mắt lộ tia vui vẻ, một trăm nguyên lực nhất giai tức là ngạch giao dịch một ngàn vạn, đối với y là một ngàn khối thần tinh nhất giai vào túi.

Rất nhanh một trăm nguyên lực nhất giai được đưa đến trước mặt Cảnh Ngôn, hắn nhìn sơ rồi thu vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn nói thêm:

- Ta muốn mua một món thần khí phòng ngự, phẩm chất tốt chút.

Cảnh Ngôn không muốn sử dụng thần khí phòng ngự lấy từ người Thường Hạo nên đem ra bán, nhưng hắn muốn mua một

thần khí phòng ngự. Có thần khí phòng ngự trong người cộng thêm Bất Diệt Linh Thể, khi đối chiến năng lực chịu đòn sẽ mạnh mẽ nhiều.

Nhân viên công tác nhanh nhẹn lấy ra một thần khí phòng ngự từ trong quầy:

- Có có! Ngươi xem thần khí phòng ngự này thế nào? Phẩm cấp đến trung đẳng, uy năng phòng hộ không tệ, có thể tùy ý biến đổi hình dạng. Giá của thần khí này không quá mắc, chỉ cần hai ngàn năm trăm vạn thần tinh nhất giai.

Thần khí phòng ngự thấp kém giá cỡ một ngàn vạn thần tinh nhất giai, loại trung đẳng giá hầu như trên hai ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn nhận lấy thần khí phòng ngự, cảm ứng pháp văn trong đó, gật gù. Bản thân Cảnh Ngôn là luyện khí sư nên biết uy năng của thần khí phòng ngự trong tay mình ra sao, thần khí phòng ngự trung đẳng này không tệ đối với hắn lúc này.

Cảnh Ngôn dứt khoát nói:

- Được, ta lấy nó.

Đầu tiên là một ngàn vạn thần tinh nhất giai, sau đó là hai ngàn năm trăm vạn thần tinh nhất giai, cộng lại là ba ngàn năm trăm vạn thần tinh nhất giai. Tiêu nhiều thần tinh như vậy mà Cảnh Ngôn không cau mày cái nào.

Cảnh Ngôn trầm ngâm hỏi:

- Có kết tinh nguyên tố ngũ hành không?

Hồng Hà kiếm của Cảnh Ngôn hiện vẫn là phẩm chất thấp kém, muốn thăng cấp phẩm cấp của kiếm không chỉ cần năng lực luyện khí của hắn còn cần cho Hồng Hà kiếm hấp thu nhiều lực lượng nguyên tố ngũ hành.

Hết chương 1060.

Chương 1061. Nguyên Lực Thăng Cấp

Kết tinh nguyên tố ngũ hành không tồn tại trong thế giới hạ cấp, dù là thế giới hạ cấp hoàn mỹ cũng không thể sinh ra kết tinh nguyên tố ngũ hành.

Nhưng vạn vật trên đời đều ẩn chứa nguyên tố ngũ hành, đan sư luyện chế ra đan dược cũng không ngoại lệ, chỉ khác ở chỗ ẩn chứa nguyên tố ngũ hành nhiều hay ít.

Thông thường trong khoáng thạch chứa lực lượng ngũ hành khá nhiều.

Đương nhiên trong thần khí chứa số lượng nguyên tố ngũ hành nhiều hơn, nhưng nếu để Hồng Hà kiếm trực tiếp hấp thu nguyên tố ngũ hành từ thần khí thì rất phí của trời. Nếu có dư thần khí thì đem bán mua về kết tinh nguyên tố ngũ hành mới có lời.

Cảnh Ngôn cảm thấy đã đến lúc khiến Hồng Hà kiếm từ thần khí thấp kém thăng cấp lên trung đẳng. Khi Hồng Hà kiếm đến cấp bậc thần khí trung đẳng cộng thêm thần khí phòng ngự trung đẳng mới mua, sức chiến đấu của Cảnh Ngôn sẽ tăng lên nhiều.

Nhân viên công tác cười tươi như hoa:

- Có có! Một khối kết tinh nguyên tố ngũ hành giá một trăm vạn thần tinh nhất giai!

Một khối cần một trăm vạn thần tinh nhất giai, Hư Thần bình thường không mua nổi, nhưng giá cả nằm trong dự đoán của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nói:

- Đưa ta mười khối kết tinh nguyên tố ngũ hành.

Mười khối kết tinh nguyên tố ngũ hành chắc đủ cho Hồng Hà kiếm thăng cấp lên thần khí trung đẳng.

Nhân viên công tác tay chân lanh lẹ lấy ra mười khối kết tinh nguyên tố ngũ hành đưa tới trước mặt Cảnh Ngôn:

- Tốt tốt!

Lại tiêu một ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Mới vài câu nói Cảnh Ngôn đã tiêu bốn ngàn năm trăm vạn thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn thầm thở dài:

- Ài, mấy ngàn vạn thần tinh nhìn nhiều nhưng không chịu nổi tiêu xài.

Tiếp theo Cảnh Ngôn mua nhiều tài liệu thần thảo các loại cần cho việc luyện chế Tử Hoa Đan. Một phần tài liệu thần thảo giá mấy ngàn thần tinh nhất giai, Cảnh Ngôn không chút áp lực mua một, hai ngàn phần.

Mua tài liệu luyện chế Tử Hoa Đan xong Cảnh Ngôn lại mua một ít pháp tắc kết tinh trung cấp. Pháp tắc kết tinh cấp thấp một khối giá một ngàn thần tinh nhất giai, pháp tắc kết tinh trung cấp một khối giá cao đến mười vạn thần tinh nhất giai.

Đến lúc này Cảnh Ngôn bán tài nguyên được hơn sáu ngàn vạn thần tinh nhất giai chỉ còn lại hơn tám trăm vạn. Cảnh Ngôn kêu nhân viên công tác sau khi khấu trừ thuế phí đổi hết số thần tinh nhất giai thành thần tinh tam giai, tổng cộng hơn bảy vạn.

Trong Vạn Bảo Điện dù bán ra hay mua đều cần nộp thuế, thuế phí là một phần trăm ngạch giao dịch. Cảnh Ngôn chỉ riêng nộp thuế phí đã hơn một trăm vạn thần tinh nhất giai.

Trước sau mất gần nửa canh giờ.

Cảnh Ngôn chắp tay chào:

- Cáo từ.

Nhân viên công tác cười tươi như hoa:

- Đi mạnh khỏe, hoan nghênh lần sau lại đến.

Cảnh Ngôn đi ra đại sảnh đổi, đám võ giả ở lại xì xầm bàn tán hắn là nhân vật gì.

- Người kia trông rất lạ mắt.

- Đúng vậy! Thành viên Đệ Tứ Cung chúng ta không hơn mười vạn, chúng ta nên gặp đa số thành viên rồi.

- Bán ra tài nguyên giá trị hơn sáu ngàn vạn thần tinh nhất giai đúng là vốn lớn.

Có người chua lè nói:

- Chậc chậc, người với người không thể so, chúng ta muốn kiếm mấy trăm vạn thần tinh nhất giai không dễ dàng, tiểu tử này tùy tay kiếm hơn sáu ngàn vạn.

Chợt một giọng nói vang lên:

- Hừ, người với người tự nhiên không thể so. Nếu ngươi có thực lực như Cảnh Ngôn thì kiếm mấy ngàn vạn thần tinh nhất giai có khó gì.

Người này nhận ra Cảnh Ngôn.

- Cảnh Ngôn?

- Ngươi nói Cảnh Ngôn không lẽ là Cảnh Ngôn đánh chết trưởng lão Thường Hạo trong Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung?

- Trời ạ … thì ra hắn là Cảnh Ngôn!

Trong đại sảnh lại vang một chuỗi tiếng hút không khí, hầu như mọi người đều mặt biến sắc.

Hiển nhiên uy danh của Cảnh Ngôn cũng vang dội trong Đệ Tứ Cung.

Cảnh Ngôn rời khỏi Vạn Bảo Điện trực tiếp về biệt viện của mình ở trang viên Thanh Mộc Ti. Hắn đóng cửa phòng lại bày trận pháp bó động trước, sau đó vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn lấy ra một đoàn nguyên lực dùng hơn trăm năm, cười khẽ:

- Lão huynh, ngươi theo ta cũng lâu, giờ là lúc cho ngươi thăng cấp.

Đoàn nguyên lực này là Cảnh Ngôn chiếm được lúc ở Đan quốc thế giới hạ cấp, hắn dùng nó mãi đến bây giờ.

Cảnh Ngôn mua một trăm nguyên lực ở Vạn Bảo Điện để thăng cấp cho đoàn nguyên lực này.

Cảnh Ngôn cười nói một câu với nguyên lực rồi đặt nó sang một bên, lấy một trăm cái nguyên lực mua ở Vạn Bảo Điện qua.

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên bình tĩnh nói:

- Bắt đầu đi! Không biết sau khi ngươi ăn vào một trăm nguyên lực sẽ lột xác đến cấp bậc gì.

Đẳng cấp nguyên lực càng cao trợ giúp cho việc luyện đan càng lớn.

Cảnh Ngôn tập trung tinh thần tay trái cầm nguyên lực bản thể, tay phải cầm nguyên lực mới mua, hắn chậm rãi để hai

nguyên lực gần nhau, hơi vận chuyển thần lực tăng tốc độ dung hợp nguyên lực.

Khi nguyên lực bản thể tiếp xúc với nguyên lực khác, Cảnh Ngôn có cảm ứng mơ hồ, hình như nguyên lực bản thể truyền đến cảm xúc vui vẻ.

Tuy nguyên lực là vật chết không có linh tính nhưng đoàn nguyên lực bản thể đi theo Cảnh Ngôn lâu, cộng thêm xác suất luyện chế đan dược thành công của hắn gần như cao đến trăm phần trăm, khiến nguyên lực bản thể và thân thể Cảnh Ngôn có mối liên kết vô hình.

Nguyên lực bản thể bắt đầu ăn nguyên lực khác, từng vầng sáng trải dài quanh nguyên lực, thần lực của Cảnh Ngôn khống chế khiến quá trình cắn nuốt hơi thuận lợi.

Có thể cảm giác rõ rệt hơi thở của nguyên lực bản thể tăng mạnh trong quá trình cắn nuốt, hơi thở của nguyên lực khác nhanh chóng yếu đi.

Tức là chưa đến một canh giờ Cảnh Ngôn đã thành công nuốt trọn nguyên lực khác.

Cùng lúc đó, màu sắc nguyên lực bản thể thay đổi càng rõ hơn, lúc này nguyên lực bản thể có màu lam sáng tỏ, bề mặt lấp lóe tia sáng lam như ngọn lửa, phát ra hơi thở cực kỳ đậm.

Mặt Cảnh Ngôn lộ nét mừng rỡ, mắt tràn ngập vui vẻ:

- Dễ vậy sao? Chỉ ăn một nguyên lực đã đến nhị giai?

Sử dụng nguyên lực thời gian dài như vậy có thể nói Cảnh Ngôn hiểu biết nguyên lực rất sâu sắc. Hắn nhìn nguyên lực bản thể màu lam trong tay, biết nó từ nguyên lực nhất giai lột xác thành nhị giai.

Cảnh Ngôn mím môi, co ngón tay, một nguyên lực khác rơi vào tay phải:

- Thế thì tiếp tục đi!

Tiếp tục cắn nuốt.

Năng lực cắn nuốt của nguyên lực bản thể nhị giai tăng rõ rệt, lúc trước ăn một lần mất gần một canh giờ mới xong, lần này qua nửa canh giờ đã nuốt trọn nguyên lực kia.

Hết chương 1061.

Chương 1062. Nguyên Lực Tứ Giai

Nguyên lực bản thể ăn một nguyên lực trực tiếp tiến hóa lên nhị giai.

Nguyên lực bản thể ăn nguyên lực thứ hai tuy dao động năng lượng mạnh hơn chút, màu càng rực rỡ nhưng không tiến hóa lên tam giai. Cảnh Ngôn đã chuẩn bị tâm lý cho việc này, đẳng cấp của nguyên lực bản thể càng cao càng khó thăng cấp.

Cảnh Ngôn không chút do dự lấy nguyên lực thứ ba ra cho nguyên lực bản thể nuốt, qua nửa canh giờ cắn nuốt xong nhưng nguyên lực bản thể vẫn là nhị giai.

Ăn cái thứ bốn, năm, sáu …

Mặt Cảnh Ngôn dần đen thui.

Nguyên lực bản thể muốn thăng lên đệ tam giai khó hơn từ nhất giai lên nhị giai nhiều, nhưng sau khi nguyên lực bản thể đến nhị giai liên tục ăn năm nguyên lực mà vẫn không thăng cấp.

Năm nguyên lực là năm mươi vạn thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn nhìn nguyên lực bản thể vẫn là nhị giai nằm trong lòng bàn tay, sắc mặt của hắn đẹp mới kỳ.

Cảnh Ngôn cắn răng dứt khoát:

- Ta không tin!

Cảnh Ngôn tiếp tục cầm lấy nguyên lực cho nguyên lực bản thể ăn.

Cái thứ bảy, tám, chín …

Xoẹt!

Khi nguyên lực thứ chín bị ăn, nguyên lực bản thể nhị giai liên tục ăn tám nguyên lực thì thành công lột xác, tiến hóa đến tam giai.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Thật không dễ dàng. Nhất giai tiến hóa đến nhị giai hao phí mười vạn thần tinh nhất giai. Từ nhị giai đến tam giai mất tám mươi vạn thần tinh nhất giai, chậc chậc, Hư Thần bình thường không chịu nổi.

Nhưng cảm ứng năng lượng của nguyên lực bản thể tam giai làm Cảnh Ngôn nở nụ cười:

- Lợi hại, thật là lợi hại.

Cảnh Ngôn vui vẻ nhìn nguyên lực bản thể tam giai:

- Dùng nguyên lực tam giai phụ trợ luyện chế đan dược phỏng chừng ít nhất có thể tăng gấp đôi thời gian luyện đan. Hơn nữa phẩm chất đan dược sẽ càng tốt, không chừng ta có thể thử luyện chế thần đan cao giai.

Không chỉ thế, Cảnh Ngôn linh cảm hình như nguyên lực bản thể tam giai có mối liên kết chặt chẽ với mình hơn.

Cảnh Ngôn quan sát, cảm ứng cẩn thận sau đó nhìn hướng nguyên lực còn lại. Hắn chọn mua một trăm nguyên lực trong Vạn Bảo Điện giờ còn lại chín mươi mốt cái.

- Làm một hơi tiếp tục cắn nuốt!

Nguyên lực bản thể tam giai ăn con mồi nguyên lực thứ mười. Nguyên lực bản thể tam giai màu hồng nhạt mất thời gian gần một nén nhang đã nuốt xong, hiệu suất tăng nhiều.

Chớp mắt qua mấy ngày.

- Mười bảy cái …

- A, tám mươi cái.

Mắt Cảnh Ngôn đỏ ngầu nhìn chằm chằm nguyên lực bản thể trong tay:

- Chết tiệt, rốt cuộc phải ăn bao nhiêu mới thăng cấp đến tứ giai được?

Tuy nguyên lực bản thể vẫn có màu hồng nhưng sắc đậm hơn lúc mới tiến hóa tam giai, hơi thở năng lượng càng bàng bạc, nhưng mãi chưa đến tứ giai.

Cảnh Ngôn nhìn còn dư hai mươi nguyên lực, cắn răng tiếp tục.

Khi nguyên lực bản thể ăn xong con mồi nguyên lực thứ tám mươi chín.

Oong!

Một tiếng vang khẽ, rốt cuộc thành công tiến hóa, nguyên lực bản thể tam giai đạt tới tứ giai, nguyên lực bản thể to cỡ nắm tay có màu đỏ rực, dao động năng lượng mênh mông làm Cảnh Ngôn cảm thấy rung động.

Cảnh Ngôn nhìn nguyên lực bản thể tiến hóa tứ giai trong tay, thở phào một hơi:

- Ha ha ha … !

Cảnh Ngôn định cất tiếng cười to bỗng ngừng bặt, mắt lộ tia khó tin.

Cảnh Ngôn không vận chuyển thần niệm nào nhưng nguyên lực bản thể tự động hấp thu mười một con mồi nguyên lực còn lại, nó không chỉ ăn còn ăn cùng lúc mười một nguyên lực con mồi.

Cảnh này làm Cảnh Ngôn hết hồn, hắn không biết có nên phát ra thần niệm cắt đứt nguyên lực bản thể cắn nuốt không. Suy nghĩ nhiều phen sau cùng Cảnh Ngôn bất đắc dĩ trợn trắng mắt, không cần ngăn cản nữa, vì mấy chục giây ngắn ngủi mười một nguyên lực con mồi đã bị nuốt hết.

Cảnh Ngôn thở hổn hển:

- Thứ này sắp nghịch thiên.

Tự động nuốt nguyên lực con mồi khác đúng là hơi nghịch thiên, có thể tự động cắn nuốt nguyên lực lớn mạnh chính mình, điều này nói lên cái gì? Chứng minh nguyên lực bản thể đã có ý thức chủ động, tuy không sinh ra linh thể.

Cảnh Ngôn nhìn nguyên lực tứ giai một lúc lâu sau đó lắc đầu, thử thu nguyên lực bản thể vào trong người.

Quá trình khá thuận lợi, không có chút trì trệ.

Thấy nguyên lực bản thể biến mất trong lòng bàn tay, Cảnh Ngôn khép mắt nội thị, sau đó rùng mình.

Đó là cái gì?

Cảnh Ngôn suýt hét lên.

Hắn nội thị thấy cái gì? Hắn thấy nguyên lực tứ giai tiến vào Tử Phủ của mình.

Đối với võ giả đẳng cấp Hư Thần quan trọng nhất đương nhiên là thần hồn, sau thần hồn là Tử Phủ, mức độ quan trọng của kinh mạch Võ Đạo kém xa Tử Phủ. Bây giờ một nguyên lực tứ giai bỗng nhiên vào Tử Phủ của mình, sao Cảnh Ngôn có thể không kinh hoàng, mặt hắn không chút máu. Sơ sẩy một cái hắn sẽ thành phế nhân.

Cảnh Ngôn bắt buộc mình tỉnh táo lại, thử dùng thần hồn xua đuổi nguyên lực tứ giai, sau một tách trà dường như không có tình huống khác lạ gì. Cảnh Ngôn cảm ứng tình huống

trong Tử Phủ, điều động thần lực, hắn phát hiện Tử Phủ không có gì không ổn định.

- Ủa? Cái này …

Xác định Tử Phủ không gặp chuyện gì lớn, sau đó Cảnh Ngôn phát hiện chỗ không tầm thường, trong thần lực của hắn ẩn chứa lực lượng của nguyên lực. Có thể ẩn chứa lực lượng nguyên lực tức là nếu Cảnh Ngôn không muốn dùng nguyên lực, thần lực chỉ là thần lực, nếu hắn muốn dùng lực lượng của nguyên lực thì thần lực sẽ ẩn chứa uy năng nguyên lực.

Thần lực ẩn chứa nguyên lực tăng mảng lớn uy năng.

Cảnh Ngôn hơi ngây người sau đó mừng như điên, không ngờ nguyên lực tứ giai chẳng những dùng để phụ trợ luyện đan còn có thể dùng nó chiến đấu.

Nguyên lực tứ giai có thể tăng uy năng võ học, thần thông không?

Cảnh Ngôn không ngồi yên.

Cảnh Ngôn động ý niệm lập tức sử dụng Ma La Thì Quang Tháp, hắn định nghiên cứu kỹ càng. Nếu nguyên lực tứ giai có thể tăng phúc uy năng thần thông thì rất lợi hại.

Thời gian tăng tốc gấp mười lần, thời gian trôi qua từng ngày, có thần hồn cường đại khống chế Cảnh Ngôn thử quen thuộc cách vận dụng nguyên lực.

Muốn dung nhập nguyên lực vào thần thông không đơn giản, nhưng Cảnh Ngôn cẩn thận tham ngộ biết ý tưởng này có thể làm được, có điều sẽ tốn chút thời gian.

Hết chương 1062.

Chương 1063. Điên Cuồng Luyện Đan

Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc khiến thời gian qua hơn hai mươi năm, bên ngoài trôi qua hai năm, cuối cùng Cảnh Ngôn đã khiến nguyên lực dung nhập vào thần thông, võ học.

Dung nhập thành công Cảnh Ngôn thử trong Càn Khôn tiểu thế giới, công kích ẩn chứa nguyên lực khiến uy năng tăng lên hơn năm mươi phần trăm.

Đẳng cấp của nguyên lực bản thể mới đến tứ giai, nếu là nguyên lực ngũ giai, thậm chí lục giai thì sao?

Nghĩ đến đây lòng Cảnh Ngôn rạo rực, nhưng hắn biết muốn nguyên lực bản thể lên đến ngũ giai, lục giai thì không biết phải nuốt bao nhiêu nguyên lực khác. Cảnh Ngôn phỏng chừng muốn cho nguyên lực tứ giai tiến hóa thêm cấp nữa cần năm trăm đến một ngàn nguyên lực nhất giai bình thường, tức là từ năm ngàn vạn đến một ức thần tinh nhất giai. Còn tiến hóa đến nguyên lực lục giai, Cảnh Ngôn hiện giờ không dám mơ điều đó.

Cảnh Ngôn đứng trên bình nguyên Càn Khôn tiểu thế giới, lòng thầm cảm khái:

- Vẫn phải cố gắng kiếm thần tinh.

Cảnh Ngôn lật tay lại, thần khí phòng ngự trung đẳng sáng lấp lánh hiện ra.

Cảnh Ngôn phát ra thần hồn thẩm thấu vào thần khí phòng ngự:

- Luyện hóa!

Quá trình luyện hóa thần khí này thật ra khiến thần hồn bản thân phù hợp với thần khí, võ giả chỉ cần động ý niệm là thần khí chớp mắt hình thành lồng chụp phòng hộ bảo vệ cơ thể.

Vì thần khí đến cấp bậc trung đẳng tăng độ khó cho việc luyện hóa.

Cảnh Ngôn cảm ứng tiến độ tính đại khái thời gian cần cho luyện hóa:

- Xem ra phải mất vài ngày mới luyện hóa được.

Đột nhiên lòng Cảnh Ngôn máy động, ma xui quỷ khiến sử dụng nguyên lực.

Vận dụng nguyên lực chợt đẩy nhanh tiến độ luyện hóa thần khí phòng ngự, tuy Cảnh Ngôn không quan tâm mất vài ngày luyện hóa thần khí nhưng giờ có cách tăng tiến độ, tiết kiệm thời gian thì cớ sao không làm?

Cảnh Ngôn chỉ mất ba canh giờ đã luyện hóa xong thần khí phòng ngự trung đẳng, thần khí dung nhập vào người hắn.

Có thần khí này năng lực chịu đòn khi đối chiến của Cảnh Ngôn sẽ tăng mạnh rõ rệt.

Luyện hóa thần khí phòng ngự xong Cảnh Ngôn lấy Hồng Hà kiếm, kết tinh nguyên tố ngũ hành ra, đã đến lúc tăng phẩm chất cho thanh kiếm.

Tĩnh tâm tịnh thần, Cảnh Ngôn lặng lẽ vận chuyển Càn Khôn Khí Đạo, tâm thần phù hợp Hồng Hà kiếm. Hắn thấy thần hoàn lấp lánh sáng trong không gian bên trong Hồng Hà kiếm.

Hồng Hà kiếm vận chuyển thần niệm ra lệnh Hồng Hà kiếm hấp thu nguyên tố ngũ hành trong kết tinh nguyên tố ngũ hành:

- Hấp thu!

Nhiều nguyên tố ngũ hành từ kết tinh ùa vào Hồng Hà kiếm.

Trong khi Hồng Hà kiếm hấp thu nguyên tố ngũ hành, Cảnh Ngôn dựa vào Càn Khôn Khí Đạo đã nắm giữ tinh vi cải tạo pháp văn trong kiếm.

Cải tạo pháp văn đơn giản hơn sáng tạo ra pháp văn nhiều.

Với năng lực hiện giờ của Cảnh Ngôn hơi miễn cưỡng rèn tạo thần khí, để rèn một món thần khí cần tạo pháp văn rất nhiều, dù hắn có thần hồn mạnh mẽ cũng khó một lần là thành công rèn ra.

Khí phôi của Hồng Hà kiếm là chủ nhân Tử Vong Thần Điện làm ra, khiến kiếm tăng phẩm chất khó khăn cao đến mức rèn tạo thần khí chỉ khó bằng một phần trăm của nó.

Hồng Hà kiếm liên tục hấp thu bảy khối kết tinh nguyên tố ngũ hành mới đạt tới yêu cầu tăng phẩm chất. Tiếng kiếm ngân nhẹ nhàng du dương vang lên, Hồng Hà kiếm phẩm chất thấp kém đạt tới phẩm chất trung đẳng, thần hoàn bên trong từ nhất trọng biến thành nhị trọng.

Uy lực thần khí trung đẳng so với loại thấp kém thì biên độ tăng tiến rất kinh người.

Cảnh Ngôn hớn hở nhìn Hồng Hà kiếm trong tay, rất vừa lòng uy năng của nó:

- Tốt tốt! Chậc chậc, thần khí trung đẳng quả nhiên khác với bình thường.

Cảnh Ngôn nhìn kết tinh nguyên tố ngũ hành còn dư:

- Ài, nhưng quá hao phí thần tinh, sau này còn nhiều chỗ cần dùng thần tinh.

Cảnh Ngôn lắc đầu thu Hồng Hà kiếm vào người.

- Đi luyện đan thôi.

Cảnh Ngôn không rời khỏi Càn Khôn tiểu thế giới, hắn quyết định luyện chế Tử Hoa Đan. Hiện trong tay hắn có hai ngàn phần tài liệu Tử Hoa Đan, nếu luyện chế hết sẽ được hơn một vạn viên. Một Tử Hoa Đan trị giá một vạn thần tinh nhất giai, hơn một vạn viên ước chừng hơn một ức thần tinh nhất giai.

Khi Cảnh Ngôn luyện đan hắn không sử dụng Ma La Thì Quang Tháp.

Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc, rất có thể tốc độ thời gian chảy bị thay đổi ảnh hưởng lớn đến xác suất thành đan của hắn. Bởi vậy Cảnh Ngôn đắn đo một hồi quyết định không dùng Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc thời gian. Hơn nữa Cảnh Ngôn có nguyên lực tứ giai phụ trợ, tốc độ luyện chế Tử Hoa Đan chắc chắn tăng lên nhiều.

Trước khi sử dụng nguyên lực nhất giai Cảnh Ngôn luyện chế một lô Tử Hoa Đan mất gần hai ngày, bây giờ có nguyên lực tứ giai có lẽ chỉ cần mấy canh giờ là luyện chế ra.

Luyện đan … bắt đầu!

Như Cảnh Ngôn suy tính, nguyên lực tứ giai đúng là rất mạnh. Lô Tử Hoa Đan đầu tiên đã xong trong gần ba canh giờ, còn chín viên thành đan.

- Lợi hại! Lợi hại! Tiếp tục!

Cảnh Ngôn cất đan dược mới luyện xong, lập tức bắt tay vào đan lô Tử Hoa Đan thứ hai.

Một ngày Cảnh Ngôn luyện chế ra bốn lô Tử Hoa Đan, mỗi lô đan dược có chín viên thành đan, cộng lại là ba mươi sáu viên Tử Hoa Đan, trị giá ba mươi sáu vạn thần tinh nhất giai.

Giá trị bốn phần tài liệu Tử Hoa Đan thì chưa đến hai vạn thần tinh nhất giai. Nghĩa là trong một ngày Cảnh Ngôn kiếm tiền lớn ba mươi vạn thần tinh nhất giai.

Tốc độ kiếm thần tinh này có thể hù chết người, dù là Chân Thần cũng sẽ giật mình rớt cằm.

Theo thời gian trôi, từng lô Tử Hoa Đan được luyện chế ra.

Sau khi luyện chế mấy chục lô Tử Hoa Đan thì Cảnh Ngôn buộc phải tạm dừng, liên tục luyện đan tiêu hao thần hồn rất lớn. Luyện chế mấy chục lô Tử Hoa Đan không nghỉ dù thần hồn của Cảnh Ngôn mạnh hắn cũng thấy mệt đuối, đành phải ngừng lại tẩm bổ thần hồn.

Đương nhiên trong lúc phục hồi thần hồn Cảnh Ngôn không lãng phí thời gian, hắn sửa sang lại tâm đắc luyện đan. Không ngừng luyện chế đan dược khiến Cảnh Ngôn sâu sắc hiểu biết Càn Khôn Đan Đạo hơn. Muốn luyện chế ra đan dược cao giai Cảnh Ngôn phải không ngừng tham ngộ dần tăng mạnh năng lực đan đạo của mình.

Thời gian như nước chảy, năm từng năm qua đi.

Khi Cảnh Ngôn dùng hết hai ngàn phần tài liệu thì đã qua mười năm dài, trong mười năm này đa số thời gian dùng để tẩm bổ thần hồn, tham ngộ đan đạo, còn thời gian cho việc luyện đan chưa tới hai năm.

Cảnh Ngôn kiểm kê Tử Hoa Đan xong vừa lòng khen:

- Chậc chậc, một vạn tám ngàn viên Tử Hoa Đan, quá dữ!

Hết chương 1063.

Chương 1064. Điên Cuồng Tu Luyện

Chia một vạn tám ngàn viên Tử Hoa Đan thành hai phần, một phần một vạn năm ngàn viên, một phần ba ngàn viên. Một vạn năm ngàn viên là đi Vạn Bảo Điện bán ra, còn dư ba ngàn viên dùng cho tu luyện.

- Lần này bế quan bên ngoài qua hơn mười năm, chắc đã tích lũy nhiều thời gian sử dụng Thần Tuyền Điện. Ưm, vậy thì vào Thần Tuyền Điện tăng cảnh giới.

Cảnh Ngôn lắc người ra Càn Khôn tiểu thế giới.

***

Cảnh Ngôn rất nhanh tìm đến ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung Đàm Bân ở trong trang viên.

- Ty trưởng Đàm Bân.

Đàm Bân thấy Cảnh Ngôn liền cười chắp tay chào:

- Cảnh Ngôn huynh đệ! Biết ngươi trong thời gian này bế quan nên không đi quấy rầy, thế nào? Lần này bế quan có thu hoạch gì không?

Cảnh Ngôn mỉm cười trả lời:

- Tạm ổn, tuy không tăng cảnh giới nhưng thu hoạch lớn các mặt khác.

Đàm Bân phất tay nói:

- Ha ha, không cần gấp gáp tăng cảnh giới, với thiên phú của Cảnh Ngôn huynh đệ sớm muộn gì sẽ đến Hư Thần cửu

tinh. Cảnh Ngôn huynh đệ đến tìm ta có phải vì định vào Thần Tuyền Điện tu luyện?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đang có ý này.

Đàm Bân hỏi:

- Ừm, từ lúc Cảnh Ngôn huynh đệ đến Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung chúng ta đã qua mười hai năm, mãi không vào Thần Tuyền Điện tu luyện. Tính hàng năm Cảnh Ngôn huynh đệ có thể tu luyện trong Thần Tuyền Điện ba tháng thì bây giờ huynh đệ có thể tu luyện ba năm bên trong. Cảnh Ngôn huynh đệ định phân phối ba năm này thế nào?

Cảnh Ngôn ngẫm nghĩ, nói:

- Nếu được thì ta muốn một lần dùng hết thời gian tu luyện trong Thần Tuyền Điện.

Đàm Bân gật đầu nói:

- Chuyện này đương nhiên được, vậy ta sai chấp sự đi sắp xếp, nhưng quá trình phối hợp sẽ mất vài ngày.

Cảnh Ngôn cảm ơn:

- Tốt, nhờ ty trưởng đại nhân.

Từ biệt Đàm Bân Cảnh Ngôn lại đi Vạn Bảo Điện, lĩnh sáu trăm vạn thần tinh nhất giai trước, đây là phần thưởng cơ bản mười hai năm của hắn, mỗi năm là năm mươi vạn, tất cả thành viên Đệ Tứ Cung đều như nhau.

Sau đó Cảnh Ngôn vào đại sảnh đổi tài nguyên.

- Cảnh Ngôn tiên sinh!

Cảnh Ngôn mới vào đại sảnh đã nghe có người kêu tên mình, liếc mắt nhìn qua thì ra là nhân viên công tác hơn mười năm trước tiếp đãi mình, người quen cũ.

Cảnh Ngôn tự nhiên cất bước qua.

Nhân viên công tác cười tươi hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh lại muốn đổi tài nguyên sao?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng rồi, có một ít đan dược muốn đổi thành thần tinh.

Cảnh Ngôn lấy ra một tu di giới chỉ đưa cho nhân viên công tác.

Nhân viên công tác quét thần niệm sau đó trợn to mắt:

- Tử Hoa Đan? Cái này …

Nhân viên công tác thấy trong tu di giới chỉ chứa một vạn năm ngàn viên Tử Hoa Đan, tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn giật mình vì số lượng như vậy.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ừ, bán hết.

Nhân viên công tác nhìn Cảnh Ngôn:

- Tốt … tốt. Trong này có một vạn năm ngàn viên Tử Hoa Đan giá trị một ức năm ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Ưm, chỗ này có pháp tắc kết tinh cao giai không?

Nhân viên công tác đáp ngay:

- Có, nhưng pháp tắc kết tinh cao giai rất quý giá, một khối giá trị một ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Pháp tắc kết tinh cấp thấp có thể mua với một ngàn thần tinh nhất giai, pháp tắc kết tinh trung cấp thì một khối giá mười vạn thần tinh nhất giai. Một khối pháp tắc kết tinh cao giai cần một ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Có thể nói trong Hư Thần không mấy người dùng nổi pháp tắc kết tinh cao giai, Chân Thần bình thường cũng không nỡ dùng.

Cảnh Ngôn nói thẳng:

- Đổi mười khối pháp tắc kết tinh cao giai cho ta.

Cảnh Ngôn sẽ vào Thần Tuyền Điện tu luyện ba năm, có Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc thời gian tương đương ba mươi năm. Cảnh Ngôn định dùng ba mươi năm cố gắng nâng cao cảnh giới, trên người tuy có một trăm pháp tắc kết tinh trung cấp nhưng hắn vẫn đổi thêm mười khối pháp tắc kết tinh cao giai.

Nhân viên công tác lắp bắp:

- T … tốt.

Cảnh Ngôn cất mười khối pháp tắc kết tinh cao giai, nói:

- Thần tinh còn lại đổi thành thần tinh tam giai hết đi.

Một ức năm ngàn vạn thần tinh nhất giai đổi pháp tắc kết tinh cao giai hao phí một ức kếch xù, còn lại năm ngàn vạn thần tinh nhất giai trừ phí thuế khi giao dịch ra đổi thành thần tinh tam giai là hơn bốn mươi vạn.

Sau khi hoàn thành giao dịch Cảnh Ngôn rời khỏi Vạn Bảo Điện, trở về trang viên Thanh Mộc Ti.

Mấy ngày qua trong chớp mắt.

Hôm nay ty trưởng Đàm Bân đến biệt viện tìm Cảnh Ngôn, nói hắn có thể vào Thần Tuyền Điện tu luyện. Cảnh Ngôn lần nữa cảm ơn sau đó trực tiếp vào một trong ba tòa Thần Tuyền Điện của Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung.

Điên cuồng tu luyện lập tức bắt đầu.

Ma La Thì Quang Tháp vận chuyển, Thương Khung Đệ Nhất Thần Công vận chuyển, năng lượng chứa trong các thần tinh tam giai bị Cảnh Ngôn hấp thu nhanh chóng.

Cùng lúc đó Cảnh Ngôn sử dụng Hỏa Chi Bản Nguyên, phối hợp pháp tắc kết tinh trung cấp tăng nhanh lĩnh ngộ với lực lượng pháp tắc.

Có thời gian tăng tốc mười năm bất giác trôi qua.

Cảnh Ngôn nắm giữ lực lượng pháp tắc nhiều cỡ năm mươi vạn, pháp tắc thuộc tính hỏa lại chiếm hơn một nửa, cỡ ba mươi vạn.

Cảnh Ngôn buộc phải ngừng sử dụng Hỏa Chi Bản Nguyên, tiếp tục dùng pháp tắc kết tinh trung cấp. Hấp thu pháp tắc kết tinh không thể lĩnh ngộ pháp tắc trực tiếp từ trong đó, pháp tắc kết tinh dù sao không phải tổ của pháp tắc. Nhưng dùng pháp tắc kết tinh có thể tăng nhanh lĩnh ngộ vô số pháp tắc ẩn chứa trong thiên địa.

Khi Cảnh Ngôn cảm giác số lượng pháp tắc của bốn loại thuộc tính khá đủ để kiềm chế pháp tắc thuộc tính hỏa thì mới tiếp tục sử dụng Hỏa Chi Bản Nguyên.

Trong Thần Tuyền Điện có thời gian tăng tốc, hôm nay Cảnh Ngôn đã tu luyện hai mươi năm không ngừng nghỉ, nắm giữ hơn sáu mươi vạn lực lượng pháp tắc. Cảnh Ngôn thở hắt ra, ngừng lại.

Vì hắn cảm giác tu vi đã đến đỉnh Hư Thần thất tinh, có thể chuẩn bị đột phá lên Hư Thần bát tinh.

Chuẩn bị thần tinh tam giai, Tử Hoa Đan xong Cảnh Ngôn dứt khoát bắt tay vào đột phá.

Qua gần một tháng.

Oong!

Tử Phủ rung nhẹ.

Thần lực trong Tử Phủ tăng mảng lớn, Cảnh Ngôn có cảm giác khao khát, Tử Phủ cần càng nhiều lực lượng lấp đầy.

Cảnh Ngôn mở mắt ra, trong mắt tràn đầy hân hoan:

- Thành công! Hư Thần bát tinh!

Nhưng giây sau Cảnh Ngôn tỉnh táo lại, tập trung tinh thần điên cuồng hấp thu Tử Hoa Đan, thần tinh tam giai. Tử Phủ hiện giờ có thể chứa nhiều thần lực hơn, nên Cảnh Ngôn cần làm nhất là hấp thu thần tinh tam giai, Tử Hoa Đan tràn đầy Tử Phủ.

Hết chương 1064.

Chương 1065. Sức Chiến Đấu Sánh Bằng Chân Thần

Xoẹt!

Thời gian tu luyện kết thúc, Cảnh Ngôn bị Thần Tuyền Điện trực tiếp truyền tống ra ngoài.

Cảnh giới Hư Thần bát tinh.

Ba năm trước khi vào Thần Tuyền Điện thì Cảnh Ngôn là Hư Thần thất tinh, ba năm sau hắn bước ra khỏi Thần Tuyền Điện đã là cảnh giới Hư Thần bát tinh. Ba năm ngắn ngủi tu vi Võ Đạo của hắn tăng lên một cảnh giới.

Tốc độ tu luyện có thể nói là nghịch thiên.

Trên thực tế Cảnh Ngôn có Ma La Thì Quang Tháp tăng tốc tu luyện hết ba mươi năm, tiêu hao tài nguyên tính ra con số thiên văn. Ba ngàn viên Tử Hoa Đan chỉ còn lại ba trăm viên. Một trăm khối pháp tắc kết tinh trung cấp gần hết sạch, dùng hết năm khối pháp tắc kết tinh cao giai.

Năm khối pháp tắc kết tinh cao giai là năm ngàn vạn thần tinh nhất giai!

Thần tinh tam giai cũng dùng hết ba mươi vạn.

Một số Chân Thần cũng phải trố mắt líu lưỡi trước con số tiêu hao của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc đầu:

- Đáng tiếc, lần này tu luyện không thể đến Hư Thần cửu tinh.

Thật ra khi Cảnh Ngôn vào Thần Tuyền Điện tu luyện, lúc mới qua hai năm hắn đã đột phá đến cảnh giới Hư Thần bát tinh, một năm tiếp theo chủ yếu củng cố cảnh giới, tiếp tục lĩnh ngộ thần thông kiếm ý và thần thông Hư Vô. Tuy hai thần thông này chưa đột phá nhưng tinh thâm hơn trước nhiều.

Tóm lại lần này tu luyện trong Thần Tuyền Điện Cảnh Ngôn tiến bộ rất lớn.

Giờ phút này Cảnh Ngôn muốn tìm Chân Thần nhất tinh luận bàn một phen, hắn tự tin nếu là Chân Thần nhất tinh bình thường thì hắn có thể đấu cứng. Chân Thần nhất tinh tính là cấp lãnh đạo thật sự trong Lạc Cửu Thần Cung, ví dụ ty trưởng các ti Đệ Tứ Cung cơ bản đều là Chân Thần nhất tinh.

Trong tiếng chào hỏi của các thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung, Cảnh Ngôn trở về biệt viện của mình, đóng cửa phòng lại sửa sang các loại tài nguyên còn dư.

Có hơn một ngàn vạn thần tinh nhất tinh, số lượng thần tinh nhị giai hầu như không cần tính, có hơn hai mươi vạn thần tinh tam giai. Còn chút ít Bổ Thiên Đan, có hơn ba trăm viên Tử Hoa Đan. Pháp tắc kết tinh trung cấp tiêu hao gần hết, còn lại năm khối pháp tắc kết tinh cao giai.

Cảnh Ngôn kiểm kê sơ tài nguyên còn dư, buông tiếng thở dài:

- Ài, lại phải luyện đan kiếm thần tinh.

Cảnh Ngôn chợt cảm giác tinh thạch truyền tin có động tĩnh:

- A?

Cảnh Ngôn lấy tinh thạch truyền tin ra, quả nhiên có tin tức, có đến vài tin, tất cả truyền từ thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc Hình Không. Mấy tin đầu truyền đến khi Cảnh Ngôn tu

luyện ở Thần Tuyền Điện, hắn lo tập trung nên ngăn cách tinh thạch truyền tin. Tin cuối cùng là mới đưa đến.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Có chuyện quan trọng cần bàn? Không lẽ Thiên Nguyên bộ lạc lại có rắc rối?

Cảnh Ngôn nghĩ vậy, đi ra biệt viện.

Hắn Từ Đệ Tứ Cung đến Đệ Tam Cung, đến Đệ Nhất Cung sau đó rời khỏi Lạc Cửu Thần Cung chạy hướng Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn không sử dụng công cụ như linh thuyền mà trực tiếp thi triển Thiên Không Chi Dực bay đi, tốc độ mau hơn những thánh khí linh thuyền nhiều, chưa đến một ngày hắn đã thấy mấy chữ Thiên Nguyên bộ lạc.

Thần niệm quét qua.

Cảnh Ngôn cau mày:

- Hình như không có vấn đề, trận pháp trong ngoài bộ lạc đều vận chuyển.

Cảnh Ngôn nhớ mười mấy năm trước lần đầu tiên tới Thiên Nguyên bộ lạc vì tiết kiệm tài nguyên chỉ dám tội nghiệp vận chuyển ba trận pháp trong ngoài. Bây giờ mấy chục trận pháp vận chuyển cùng lúc, có thể thấy hơn mười năm qua Thiên Nguyên bộ lạc sống khá dễ chịu.

Cảnh Ngôn xuất hiện ngoài cửa bộ lạc liền bị thủ vệ nhận ra, biểu tình cung kính nghênh đón:

- Cảnh Ngôn huynh đệ!

Cảnh Ngôn cười chắp tay đáp lễ, sau đó hỏi:

- Ta nhận được thủ lĩnh Hình Không truyền tin nói có chuyện cần bàn.

Thủ vệ đáp ngay:

- Hiện giờ thủ lĩnh Hình Không không ở trong bộ lạc, chắc ở Ngọc Thụ bộ lạc.

Cảnh Ngôn lấy tinh thạch truyền tin ra đưa tin cho Hình Không:

- À, để ta truyền tin hỏi một tiếng.

Hình Không nhanh chóng đáp trả:

- Cảnh Ngôn huynh đệ đã đến Thiên Nguyên bộ lạc? Ta ở Ngọc Thụ bộ lạc, huynh đệ chờ chút, ta và thủ lĩnh Vương Xuân Lâm qua ngay.

Cảnh Ngôn tạm ngừng sau đó truyền tin:

- Thôi ta đi qua, thủ lĩnh chờ ta ở Ngọc Thụ bộ lạc.

Tốc độ của Hình Không, Vương Xuân Lâm chậm hơn hắn nhiều, chờ hai người đến không bằng tự mình đi qua. Cảnh Ngôn không hỏi qua tinh thạch truyền tin có chuyện gì cần bàn, dù sao hắn đã đến nơi, gặp mặt tiện nói chuyện hơn.

Không lâu sau Cảnh Ngôn gặp Hình Không, Vương Xuân Lâm trong Ngọc Thụ bộ lạc.

Hình Không, Vương Xuân Lâm từ xa cung kính chào:

- Cảnh Ngôn huynh đệ!

- Cảnh Ngôn đại nhân!

Hai người đứng đón ngoài cửa Ngọc Thụ bộ lạc, chắc từ lúc Cảnh Ngôn truyền tin cho Hình Không là họ đã đợi tại đây.

Cảnh Ngôn nhìn Hình Không, Vương Xuân Lâm, hỏi:

- Thủ lĩnh Hình Không truyền tin cho ta mấy lần không lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Cảnh Ngôn nhìn biểu tình của hai người đoán Thiên Nguyên bộ lạc, Ngọc Thụ bộ lạc không trở mặt với nhau.

Hình Không nói:

- Là chuyện tốt, Cảnh Ngôn huynh đệ, chúng ta đi vào rồi nói.

Vương Xuân Lâm tiếp lời:

- Đúng vậy! Đi vào bàn tiếp, sự việc quan trọng, lần này mời Cảnh Ngôn đại nhân đến đây là hy vọng Cảnh Ngôn đại nhân làm chủ.

Mọi người vào Ngọc Thụ bộ lạc.

Sau khi ngồi xuống Cảnh Ngôn hỏi:

- Có chuyện tốt gì?

Lúc này Cảnh Ngôn không có hứng thú gì với ‘chuyện tốt’.

Mặt Hình Không ửng đỏ kích động nói:

- Là vầy! Đoạn thời gian trước chúng ta phát hiện một tòa mạch khoáng!

Cảnh Ngôn nheo mắt hỏi lại:

- Mạch khoáng?

Xem bộ dáng của Hình Không sợ là mạch khoáng đó quy mô không nhỏ, nếu không thì Ngọc Thụ bộ lạc, Thiên Nguyên bộ lạc nắm giữ các loại mạch khoáng khá nhiều sẽ không vì một mạch khoáng bình thường nhiều lần đưa tin cho Cảnh Ngôn.

Mắt Vương Xuân Lâm tràn đầy hưng phấn nói:

- Là một mạch khoáng thần tinh cỡ lớn, còn chưa khai thác nhưng đã có thể xác định mạch khoáng chứa nhiều thần tinh, có thần tinh nhị giai, tam giai tích trữ.

Cảnh Ngôn hơi bất ngờ:

- Thần tinh nhị giai, tam giai?

Hình Không nói:

- Thủ lĩnh Vương Xuân Lâm nói đúng, giá trị của mạch khoáng này cực kỳ cao, hơn nữa địa vực chỗ mạch khoáng nằm trong phạm vi Ngọc Thụ bộ lạc quản lý. Hiện giờ còn chưa khai thác mạch khoáng, nếu khai thác nó chắc chắn không thể giấu tin tức, khi đó nhất định dẫn đến các phương mơ ước.

Vương Xuân Lâm nói nhanh:

- Ừm! Lần này mời Cảnh Ngôn đại nhân đến vì hy vọng Cảnh Ngôn đại nhân làm chủ cho hai bộ lạc chúng ta. Ta và thủ lĩnh Hình Không hy vọng đặt mạch khoáng dưới danh nghĩa của đại nhân, đương nhiên mạch khoáng đó sản xuất ra tài nguyên thần tinh cũng thuộc về Cảnh Ngôn đại nhân, hai bộ lạc chúng ta chỉ cần chia được một phần.

Hết chương 1065.

Chương 1066. Thịt Mỡ

Vương Xuân Lâm, Hình Không không vì phát hiện một mạch khoáng thần tinh cỡ lớn hiếm thấy mà choáng váng đầu óc. Hai người tuy kích động, hưng phấn nhưng biết rõ dựa vào sức mạnh của bộ lạc mình không giữ được mạch khoáng thần tinh cỡ lớn này.

Mạch khoáng đúng là nằm trong địa vực Ngọc Thụ bộ lạc quản lý, trước đó bộ lạc có thể khống chế nó, nhưng khi tin mạch khoáng thần tinh lan ra thì bộ lạc còn nắm quyền được không?

Tuyệt đối không thể nào!

Nên Hình Không, Vương Xuân Lâm định kéo theo Cảnh Ngôn, mượn sức mạnh của hắn giành chút lợi lộc trong mạch khoáng. Cảnh Ngôn ăn thịt, bọn họ húp canh là được. Hai bộ lạc chỉ chia mười phần trăm tài nguyên sản xuất, nhìn như không nhiều nhưng mạch khoáng cỡ lớn đó ẩn chứa rất nhiều thần tinh, dù chỉ có mười phần trăm đủ khiến lòng người kích động.

Cảnh Ngôn nhìn hai người, trầm ngâm hỏi:

- Đã thăm dò mạch khoáng chưa? Ước chừng chứa bao nhiêu thần tinh?

Hình Không nín thở chậm rãi nói:

- Đã thăm dò vài lần nhưng mạch khoáng quá lớn, sâu trong lòng đất khó thăm dò rõ số lượng thần tinh. Nhưng trước mắt thăm dò được giá trị của thần tinh đã hơn mười ức thần tinh nhất giai.

Nghe con số này làm Cảnh Ngôn chấn động:

- Mười ức?

Cảnh Ngôn biết Hình Không chắc chắn không nói dối lừa mình, gã dám nói có giá trị mười ức thần tinh thì sẽ không chênh lệch quá lớn.

Nếu có mười ức thần tinh là món tiền lớn đối với Cảnh Ngôn, mười ức thần tinh đủ cho hắn bước vào đẳng cấp Chân Thần. Có lẽ Hồng Hà kiếm có thể thăng cấp thành thần khí cao đẳng, nguyên lực bản thể tứ giai cũng dễ dàng tiến hóa đến ngũ giai.

Nghĩ đến đây mắt Cảnh Ngôn sáng rực.

Miếng thịt mỡ lớn như vậy sao có thể buông bỏ không nuốt vào?

Vương Xuân Lâm nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, tuy mạch khoáng trữ tồn phong phú nhưng khai thác không thể xong trong một lần. Mạch khoáng thần tinh quy mô như vậy dù Ngọc Thụ bộ lạc, Thiên Nguyên bộ lạc hết sức khai thác cũng phải mất mấy trăm năm mới xong.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Chuyện đó ta hiểu, xem ra phải nghĩ cách tăng tốc độ khai thác mạch khoáng.

Vương Xuân Lâm ngập ngừng nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, còn có một điều, chúng ta không chiếm được phần lớn tài nguyên sản xuất từ mạch khoáng thần tinh cỡ lớn này.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Không lấy được phần lớn? Tại sao?

Vương Xuân Lâm mặt bất đắc dĩ nói:

- Bên trên Ngọc Thụ bộ lạc chúng ta còn có một bộ lạc tên Hắc Thủy bộ lạc, Hắc Thủy bộ lạc này khá nổi tiếng nguyên hoang dã Lạc Cửu thành. Thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc là cường giả đáng sợ cấp bậc Chân Thần. Trước đó bộ lạc chúng ta khai thác tài nguyên từ mạch khoáng mà mình sở hữu dâng lên tám phần cho Hắc Thủy bộ lạc. Nên lần này phát hiện mạch khoáng thần tinh cỡ lớn mới có lẽ vẫn phải đưa tám phần thần tinh cho Hắc Thủy bộ lạc.

Vương Xuân Lâm khẽ thở dài:

- Hết cách rồi, sinh tồn trên mảnh hoang dã này nếu hôm nay làm trái quy tắc thì ngày mai sẽ bị hủy diệt.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Nếu các ngươi muốn tặng tám phần vật sản xuất cho Hắc Thủy bộ lạc giữ bình an thì liên lạc với ta làm gì?

Vương Xuân Lâm giải thích rằng:

- Cảnh Ngôn đại nhân có điều không biết, mạch khoáng đó quá lớn, ta lo dù tặng tám phần tài nguyên sản xuất cho Hắc Thủy bộ lạc cũng không thể bảo đảm bình an. Theo ta hiểu biết Hắc Thủy bộ lạc rất có thể bọn họ trực tiếp cướp đi mạch khoáng, không chừa chút lợi nào cho chúng ta, thậm chí ra tay tiêu diệt chúng ta. Chúng ta liên lạc Cảnh Ngôn đại nhân là hy vọng khiến Hắc Thủy bộ lạc thỏa hiệp làm việc theo quy định trước kia. Đưa Hắc Thủy bộ lạc tám phần, chúng ta tự giữ lại hai phần. Đương nhiên trong hai phần giữ lại có chín phần thuộc về đại nhân, còn dư mười phần cho ta và thủ lĩnh Hình Không.

Vương Xuân Lâm nói xong câu đó căn phòng yên tĩnh.

Cảnh Ngôn thầm suy nghĩ, qua giây lát hắn mở miệng hỏi:

- Thực lực tổng thể của Hắc Thủy bộ lạc thế nào?

Vương Xuân Lâm đáp ngay:

- Thực lực của Hắc Thủy bộ lạc là nhân vật khủng bố cấp bậc Chân Thần, ngoài ra trong Hắc Thủy bộ lạc còn nhiều trưởng lão Hư Thần cửu tinh. Nguyên Hắc Thủy bộ lạc có mấy vạn thành viên, trên mảnh hoang dã tây phương bắc thùy Lạc Cửu thành này không có bộ lạc nào đối kháng Hắc Thủy bộ lạc lại được.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, đúng là rất mạnh. Cảnh giới cụ thể của Hắc Thủy bộ lạc thế nào?

Vương Xuân Lâm trả lời:

- Nghe đồn là Chân Thần nhất tinh.

Cảnh Ngôn nở nụ cười:

- Chân Thần nhất tinh? Vậy là có thể bàn chuyện.

Tuy Cảnh Ngôn chỉ là Hư Thần bát tinh nhưng sức chiến đấu không thua Chân Thần nhất tinh bình thường bao nhiêu, cộng thêm dựa vào thân phận Lạc Cửu Thần Cung, muốn nói chuyện cách phân phối mạch khoáng cỡ lớn với Hắc Thủy bộ lạc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nhưng nếu Cảnh Ngôn đại biểu Thiên Nguyên bộ lạc, Ngọc Thụ bộ lạc bàn bạc với Hắc Thủy bộ lạc thì không thể tùy tiện được, cần có một lý do.

Cảnh Ngôn trầm ngâm giây lát rồi nhìn hai người, nói:

- Thủ lĩnh Hình Không, thủ lĩnh Vương Xuân Lâm, ta có một đề nghị các vị hãy suy xét thử.

Hai người nhìn Cảnh Ngôn:

- Mời Cảnh Ngôn đại nhân nói.

Cảnh Ngôn từ tốn nói:

- Hai người thấy như vậy được không, Ngọc Thụ bộ lạc và Thiên Nguyên bộ lạc hợp thành một bộ lạc, tên bộ lạc vẫn gọi là Thiên Nguyên bộ lạc, ta đảm nhiệm thủ lĩnh, hai vị làm phó thủ lĩnh. Đương nhiên thân phận thủ lĩnh của ta chỉ trên danh nghĩa, việc quản lý bộ lạc vẫn do các người phụ trách, ta sẽ không xen vào nhiều.

Nếu Cảnh Ngôn làm thủ lĩnh bộ lạc sau khi chỉnh hợp rồi bàn việc phân phối mạch khoáng với Hắc Thủy bộ lạc thì danh chính ngôn thuận hơn.

Hình Không, Vương Xuân Lâm nghe đề nghị của Cảnh Ngôn đều sửng sốt, bọn họ chưa từng nghĩ hợp nhất hai bộ lạc.

Đặc biệt là Vương Xuân Lâm trong lòng không muốn chấp nhận, sau khi chỉnh hợp bộ lạc vẫn gọi là Thiên Nguyên bộ lạc, vậy chẳng phải là nói Ngọc Thụ bộ lạc từ nay biến mất?

Sắc mặt Vương Xuân Lâm hơi khó xem, trong lòng kháng cự nhưng không dám từ chối Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Hình như thủ lĩnh Vương Xuân Lâm không quá vui?

Vương Xuân Lâm cười gượng:

- Cái đó …

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Thật ra chỉnh hợp hai bộ lạc, để ta đảm nhiệm thủ lĩnh có lợi rất lớn cho các người. Ta thành thủ lĩnh thì danh chính ngôn thuận đàm phán với Hắc Thủy bộ lạc, ta không định tặng tám phần tài nguyên sản suất trong mạch khoáng cho Hắc Thủy bộ lạc. Ta suy xét nhiều nhất chia cho Hắc Thủy bộ lạc năm phần, năm phần còn lại ta chỉ lấy tám phần, Thiên Nguyên bộ lạc mới có thể được chia hai phần.

Hết chương 1066.

Chương 1067. Chất Chứa Thần Tinh Tứ Giai

Thiên hạ nhốn nháo vì lợi đến lợi đi.

Vương Xuân Lâm không hứng thú hợp nhất bộ lạc, nhưng cực kỳ hứng thứ với việc kiếm nhiều ích lợi. Nếu thật sự lấy được ích lợi lớn như thế có hợp nhất hai bộ lạc lại cũng chẳng sao.

Vương Xuân Lâm lại cười toe, sau đó rầu lo nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân, sợ là Hắc Thủy bộ lạc không chịu lấy năm phần tài nguyên mạch khoáng.

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Ta sẽ bàn lại với Hắc Thủy bộ lạc, bây giờ thủ lĩnh Vương Xuân Lâm chỉ cần suy xét hai bộ lạc có thể hợp nhất không.

Vương Xuân Lâm dứt khoát nói:

- Hợp nhất không thành vấn đề, sau này không có Ngọc Thụ bộ lạc, chỉ có Thiên Nguyên bộ lạc!

Vương Xuân Lâm, Hình Không đứng dậy hành lễ hướng Cảnh Ngôn:

- Kính chào thủ lĩnh đại nhân!

Cảnh Ngôn cười nói:

- Hai người không cần khách khí với ta, mới rồi ta đã nói, ta đảm nhiệm thủ lĩnh trên danh nghĩa, sau này Thiên Nguyên bộ lạc vẫn do hai người nắm giữ.

Sau đó tin hai bộ lạc hợp nhất, Cảnh Ngôn đảm nhiệm thủ lĩnh truyền ra trong Ngọc Thụ bộ lạc. Tin tức rất nhanh đưa đến Thiên Nguyên bộ lạc, phó thủ lĩnh Hình Không đưa tin cho trưởng lão kêu bọn họ thông báo với tất cả thành viên Thiên Nguyên bộ lạc.

***

Vương Xuân Lâm chỉ mặt đất bên dưới, nói với Cảnh Ngôn đứng cạnh mình:

- Thủ lĩnh đại nhân, bên dưới là mạch khoáng cỡ lớn chúng ta mới phát hiện.

Vì phòng ngừa tiết lộ tin tức, lúc trước chỉ có ít ỏi vài người trong hai bộ lạc biết tin phát hiện mạch khoáng mới. Vương Xuân Lâm, Hình Không không phái người đến trông giữ, sợ có người chú ý khác lạ mà động lòng.

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, lát nữa đội khai thác khoáng đến thì bắt đầu khai thác đi.

Cảnh Ngôn, Vương Xuân Lâm, Hình Không xuất phát trước, đội khai thác khoáng đi sau. Chốc lát sau đội khai thác khoáng sẽ đến đây, sau đó khai thác mạch khoáng cỡ lớn.

Cảnh Ngôn nhìn sang hai người, nói:

- Hai vị phó thủ lĩnh ở lại đây sắp xếp việc khai thác, ta xuống trước nhìn xem tòa mạch khoáng.

Hai người đáp:

- Rõ!

Vèo!

Cảnh Ngôn từ trên trời đáp xuống đất, tạm dừng rồi biến mất trong tầm mắt Hình Không, Vương Xuân Lâm.

Tốc độ của Cảnh Ngôn cực nhanh không ngừng vào sâu.

Cảnh Ngôn đi qua lòng đất, thả thần niệm ra:

- Chậc chậc, không sai chút nào, đúng là một mạch khoáng thần tinh cỡ lớn, có hết thần tinh nhất giai, nhị giai, tam giai, số lượng dự trữ rất kinh người.

Trong lòng đất hơn nữa ở trong mạch khoáng thần tinh phát ra thần niệm bị lực cản rất lớn, nhưng thần hồn của Cảnh Ngôn bằng Chân Thần bình thường nên vẫn có thể thẩm thấu ra xa.

Cảnh Ngôn thi triển thần thông Hư Vô nhiều lần liên tiếp rất nhanh xuống sâu mấy ngàn thước, bốn phía vẫn là thần tinh vô cùng tận, càng xuống sâu số lượng thần tinh tam giai càng nhiều.

Cảnh Ngôn ngày càng hưng phấn:

- Mạch khoáng này sâu cỡ nào?

Cảnh Ngôn xác định mạch khoáng sản xuất ra thần tinh tuyệt đối không chỉ có mười ức, không chừng là mạch khoáng cỡ lớn giá trị mấy chục ức.

Càng vào sâu bốn phía hình thành áp lực càng lớn, mỗi lần thi triển thần thông Hư Vô di động khoảng cách ngắn dần. Khi xuống sâu một vạn thước lòng đất thì Cảnh Ngôn ngừng lại, hắn giật mình nhìn một khối thần tinh lóng lánh trong suốt.

Cảnh Ngôn vươn tay, thần lực dao động nhẹ hái thần tinh tới tay:

- Đây là … thần tinh tứ giai? Mạch khoáng này còn cất chứa thần tinh tứ giai?

Giá trị của thần tinh tứ giai ngang ngửa pháp tắc kết tinh cấp thấp. Giờ Cảnh Ngôn tu luyện hấp thu thần tinh mới được

tam giai, mạch khoáng thần tinh này thì ẩn chứa thần tinh tứ giai!

Dù là Cảnh Ngôn cũng không kiềm được kích động. Hơn nữa sâu trong lòng đất một vạn thước vẫn chưa đến cuối, tức là mạch khoáng thần tinh chứa thần tinh tứ giai số lượng rất nhiều.

Loại mạch khoáng cỡ lớn như vậy chắc sẽ xen lẫn pháp tắc kết tinh, không chừng có cả khoáng thạch quý báu như kết tinh nguyên tố ngũ hành.

Cảnh Ngôn nhìn bốn phía, hắn không xuống sâu hơn. Trong thời gian ngắn không thể tra xét hoàn toàn mạch khoáng này, Cảnh Ngôn lặn xuống một đường thẳng, nhưng muốn dò xét nguyên mạch khoáng thì phải điều tra hàng ngang nữa, sẽ mất rất nhiều thời gian.

Lòng máy động, Cảnh Ngôn thi triển thần thông Hư Vô trồi nhanh lên mặt đất.

Cảnh Ngôn dặn dò Hình Không, Vương Xuân Lâm một tiếng rồi đơn độc chạy đi Hắc Thủy bộ lạc.

Hắc Thủy bộ lạc dù sao có cường giả Chân Thần tọa trấn, trước mắt Cảnh Ngôn không thể bỏ qua được. Sắp khai thác mạch khoáng, rất nhanh tin tức sẽ lan ra, nên hắn phải nhanh chóng bàn bạc phân phối với Hắc Thủy bộ lạc.

Mấy canh giờ sau Cảnh Ngôn đến bên ngoài Hắc Thủy bộ lạc.

Cảnh Ngôn nhìn bản bộ Hắc Thủy bộ lạc trước mắt, thầm khen:

- Bộ lạc có Chân Thần tọa trấn quả nhiên khác biệt.

Bộ lạc như Ngọc Thụ bộ lạc hoàn toàn không thể so sánh với Hắc Thủy bộ lạc, nếu ví dụ Ngọc Thụ bộ lạc là trang viên

thì Hắc Thủy bộ lạc là thành phố cỡ nhỏ.

Trong ngoài Hắc Thủy bộ lạc bao bọc từng tầng vầng sáng chói mắt, đó là lồng chụp năng lượng hình thành từ các loại trận pháp, muốn phá nhiều lớp trận pháp thế này dù là Chân Thần cũng phải mất thời gian.

Thủ vệ ngoài cửa chính Hắc Thủy bộ lạc thấy Cảnh Ngôn đi tới thì quát hỏi:

- Ai đó?

Cảnh Ngôn báo ra thân phận:

- Ta tên Cảnh Ngôn, thành viên của Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung, thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc.

Thủ vệ không quá quan tâm thân phận thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc, nhưng không thể bỏ qua thành viên Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung được.

Cảnh Ngôn nói tiếp:

- Ta muốn gặp thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc có chuyện cần bàn, làm phiền thông bẩm một tiếng.

Một thủ vệ nói:

- Ngươi chờ tại đây, ta đi thông bẩm.

Thủ vệ xoay người vào bộ lạc.

Trong một tòa biệt viện.

Một nam võ giả da đen, mặc trường bào đỏ rực híp mắt lẩm bẩm:

- Hắn tự xưng là thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung? Tên gọi Cảnh Ngôn? Chưa giao tiếp lần nào, hắn đến Hắc Thủy bộ lạc ta làm gì?

Người này là thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc, tên Tiếu Điền, cường giả đẳng cấp Chân Thần.

Một lão nhân mặc áo trắng cách trước mặt Tiếu Điền không xa bình tĩnh nói:

- Thủ lĩnh đại nhân, người này còn tự xưng là thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc gì đó. Gần đây ta có nghe đồn về Thiên Nguyên bộ lạc, hình như kết thành liên minh với Ngọc Thụ bộ lạc, nhưng tên thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc là Hình Không mới đúng. Cảnh Ngôn từ đâu chui ra?

Hết chương 1067.

Chương 1068. Đặt Lại Quy Định

Lão nhân mặc áo trắng tên Xương Nham, thân phận là quân sư của Hắc Thủy bộ lạc.

Nói về tu vi thì Xương Nham mới đến cảnh giới Hư Thần thất tinh, trong Hắc Thủy bộ lạc huơ đại một đống người đều có tu vi cao hơn lão. Nhưng ở bộ lạc không ai dám có chút bất kính với quân sư Xương Nham, bao gồm những trưởng lão cảnh giới Hư Thần cửu tinh.

Vì thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc Tiếu Điền vô cùng tin tưởng quân sư Xương Nham, có thể nói lão ở trong bộ lạc là dưới một người trên vạn người. Tiếu Điền tin tưởng Xương Nham tràn đầy là có lý do, Hắc Thủy bộ lạc có thể trở thành bá chủ biên thùy tây bắc hoang dã Lạc Cửu thành là nhờ Xương Nham.

Mấy ngàn năm trước trong mảnh đất biên thùy này có một bộ lạc có thể đối kháng với Hắc Thủy bộ lạc, tên là Trạm Lam bộ lạc, thủ lĩnh của bộ lạc này cũng là cường giả cảnh giới Chân Thần, thực lực không yếu hơn Tiếu Điền. Khi đó Hắc Thủy bộ lạc và Trạm Lam bộ lạc tranh giành ích lợi có thể nói là xung đột mỗi giây mỗi phút.

Cuối cùng Hắc Thủy bộ lạc tiêu diệt Trạm Lam bộ lạc, thành công là nhờ Xương Nham. Lão độc ác gài bẫy thủ lĩnh Trạm Lam bộ lạc, chôn sống y. Thủ lĩnh cảnh giới Chân Thần chết, tiếp theo là nguyên bộ lạc bị hủy diệt, từ nay biên thùy tây bắc chỉ còn một bá chủ Hắc Thủy bộ lạc.

Từ đó Tiếu Điền gần như răm rắp nghe theo Xương Nham.

Tiếu Điền hỏi Xương Nham:

- Quân sư nói xem ta có nên gặp Cảnh Ngôn không?

Xương Nham mỉm cười từ tốn nói:

- Thủ lĩnh đại nhân có gặp người này hay không đều không quan trọng, nhưng bộ lạc chúng ta tốt nhất tiếp xúc một chút nhìn xem người này có mục đích gì. Hơn nữa thân phận thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc không đáng gì nhưng hắn còn có thân phận là thành viên Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung, không thể khinh thường.

Tiếu Điền cười nói:

- Có lý. Ha ha, thành viên Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung thì không thể không cho mặt mũi. Nhưng chỉ là thành viên Đệ Tứ Cung nói muốn gặp ta liền gặp thì hơi đề cao hắn. Hay quân sư thay ta gặp mặt Cảnh Ngôn một lần, nhìn xem hắn muốn làm gì.

Xương Nham gật đầu đồng ý:

- Tuân mệnh!

Cảnh Ngôn đã chờ khá lâu trong phòng tiếp khách Hắc Thủy bộ lạc.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Thủ lĩnh này cái giá thật lớn.

Cảnh Ngôn ngồi chờ ít nhất hơn nửa canh giờ nhưng không thấy mặt thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc, không gặp nhân vật quan trọng nào. Cảnh Ngôn thầm bất mãn nhưng không lộ ra ngoài, hắn vẫn mỉm cười, không kêu hộ vệ canh giữ ngoài phòng đi thúc giục. Hắn muốn xem thử Hắc Thủy bộ lạc định để mình ngồi chờ bao lâu.

Lúc này Xương Nham đến gần phòng tiếp khách.

Xương Nham hỏi nhỏ hộ vệ canh giữ:

- Người bên trong có cảm xúc không kiên nhẫn gì không?

Hộ vệ cung kính nói:

- Không có gì khác lạ, luôn yên lặng.

Xương Nham nheo mắt nói:

- Ha ha, xem ra Cảnh Ngôn tiên sinh này không đơn giản.

Xương Nham bước chân vào phòng tiếp khách.

- Ha ha, đợi lâu đợi lâu, mới rồi bận chút chuyện nên đến trễ, mong Cảnh Ngôn tiên sinh đừng trách.

Xương Nham vào phòng quét mắt qua Cảnh Ngôn, vẻ mặt ngạc nhiên khi nhận ra tuổi thật của hắn. Nhưng kinh ngạc chỉ thoáng qua, giây sau lão đã cười xởi lởi.

Cảnh Ngôn đánh giá Xương Nham, hơi cau mày. Tuy hắn không gặp thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc Tiếu Điền nhưng chắc chắn người trước mặt không phải Tiếu Điền, gã là cường giả Chân Thần còn lão già này cảnh giới chỉ có Hư Thần thất tinh.

Cảnh Ngôn đứng dậy chắp tay đáp lễ, hỏi:

- Vị đại nhân này khách khí, không biết xưng hô thế nào?

Xương Nham mỉm cười nói:

- À, ta là Xương Nham, quản sự của Hắc Thủy bộ lạc. Thủ lĩnh đại nhân quá bận nên do ta tiếp đãi Cảnh Ngôn tiên sinh.

Cảnh Ngôn khách khí nói:

- Thì ra là quân sư Xương Nham, kính đã lâu.

Cảnh Ngôn có biết quân sư Xương Nham, trước khi hắn đến Hắc Thủy bộ lạc đã nghe Vương Xuân Lâm liệt kê một số

thành viên quan trọng, nên hắn biết quân sư Xương Nham là thành viên vô cùng quan trọng của Hắc Thủy bộ lạc.

Hai người ngồi xuống.

Xương Nham nhìn thẳng Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn tiên sinh nói mình là thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc? Lúc trước ta biết Thiên Nguyên bộ lạc và Ngọc Thụ bộ lạc kết minh, nhưng hình như theo ta được biết thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc là võ giả tên Hình Không.

Cảnh Ngôn trả lời:

- Tin tức của quân sư Xương Nham rất nhanh nhạy, lúc trước đúng là vậy. Nhưng bây giờ Thiên Nguyên bộ lạc, Ngọc Thụ bộ lạc đã hợp nhất hình thành Thiên Nguyên bộ lạc mới, ta là thủ lĩnh mới của Thiên Nguyên bộ lạc.

- Thì ra là vậy, thế thì xin chúc mừng thủ lĩnh Cảnh Ngôn. Lúc trước Ngọc Thụ bộ lạc được Hắc Thủy bộ lạc che chở, bây giờ đã thành Thiên Nguyên bộ lạc mới vậy về sau Thiên Nguyên bộ lạc mới cũng sẽ nhận Hắc Thủy bộ lạc che chở, thủ lĩnh Cảnh Ngôn cứ yên tâm về điều này.

Xương Nham nghe Cảnh Ngôn nói hai bộ lạc hợp nhất thành Thiên Nguyên bộ lạc mới thì thầm giật mình, nhưng lão che giấu rất tốt, chúc mừng thủ lĩnh mới, sau đó nói cho hắn Hắc Thủy bộ lạc không hứng thú xen vào việc hai bộ lạc hợp nhất, nhưng về sau Thiên Nguyên bộ lạc mới dâng tài nguyên lên cho Hắc Thủy bộ lạc vẫn phải làm theo quy định cũ. Miễn Thiên Nguyên bộ lạc không gây sự kiếm chuyện thì Hắc Thủy bộ lạc không cần biết bọn họ có hợp nhất hoặc không, chỉ cần đưa đủ tài nguyên, chuyện khác không liên quan đến họ.

Cảnh Ngôn nhìn Xương Nham, chậm rãi nói:

- Quân sư Xương Nham, lần này ta đến đây cũng vì nói chuyện này. Không giấu gì quân sư, trong địa vực Thiên

Nguyên bộ lạc quản lý phát hiện một mạch khoáng thần tinh cỡ lớn, sau này sẽ sản xuất ra nhiều thần tinh. Phó thủ lĩnh Vương Xuân Lâm đã nói cho ta biết một số quy tắc cũ, bọn họ luôn nộp tám phần thu nhập mạch khoáng cho Hắc Thủy bộ lạc.

Xương Nham gật đầu nói:

- Ừ, quy định là thế.

Cảnh Ngôn trực tiếp nói:

- Lần này ta đến đây là muốn bàn bạc với Hắc Thủy bộ lạc, hai bên ký kết quy tắc lại. Nộp tám phần thu nhập mạch khoáng hơi khiến người khó chấp nhận, ta cho rằng phân ngạch giao nộp giữ ở ba phần là thích hợp.

Ánh mắt Xương Nham trầm xuống, tia mắt sắc bén bắn ra quét qua Cảnh Ngôn:

- A?

Nộp ba mươi phần trăm thu nhập mạch khoáng?

Ha ha, muốn nộp bảy mươi phần trăm còn không được Hắc Thủy bộ lạc chấp nhận, Cảnh Ngôn lại bảo chỉ nộp ba mươi phần trăm thu nhập mạch khoáng.

Mắt Xương Nham sâu thẳm nhìn Cảnh Ngôn. Có phải thủ lĩnh mới này nói nhầm? Nói lộn giữ lại ba mươi phần trăm thu nhập mạch khoáng thành nộp lên ba mươi phần trăm?

Hết chương 1068.

Chương 1069. Hơi Ngây Thơ

Nộp lên bảy mươi phần trăm Hắc Thủy bộ lạc còn không chịu.

Ở biên thùy tây bắc bộ lạc giống như Ngọc Thụ bộ lạc nộp phí bảo vệ cho Hắc Thủy bộ lạc ít nhất cũng có hàng trăm, những bộ lạc này nộp lên tỷ lệ sản xuất mạch khoáng cơ bản ở mức tám mươi phần trăm, sao có thể dễ dàng sửa đổi? Cho Thiên Nguyên bộ lạc ít nộp chút thì bộ lạc khác sẽ bất mãn.

Hơn nữa Cảnh Ngôn nói bọn họ phát hiện một mạch khoáng thần tinh cỡ lớn, sẽ khai thác ra nhiều thần tinh, vậy càng không thể dễ dàng sửa đổi tỷ lệ nộp phí.

Khóe môi Xương Nham cong lên, thầm cười nhạt. Có lẽ Cảnh Ngôn ỷ vào thân phận là thành viên Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung, cho rằng Hắc Thủy bộ lạc sẽ nể nang hắn?

Hơi bị ngây thơ.

Xương Nham cười tủm tỉm nhìn Cảnh Ngôn:

- Thiên Nguyên bộ lạc nộp ba phần thu nhập mạch khoáng cho Hắc Thủy bộ lạc?

Xương Nham lặp lại một lần vì muốn xác định có phải Cảnh Ngôn nói nhầm không.

Cảnh Ngôn nói với ngữ điệu khẳng định:

- Không sai, ta cảm thấy sau này Thiên Nguyên bộ lạc nộp sản xuất mạch khoáng cho Hắc Thủy bộ lạc với mức ba phần là chấp nhận được, tỷ lệ cao hơn hơi khó khăn. Dù sao Thiên Nguyên bộ lạc có hơn một ngàn huynh đệ.

Lần này Xương Nham sa sầm nét mặt, mắt sâu thẳm nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm.

Cảnh Ngôn nói chuyện láo thật, hắn dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì tự tin như thế? Dựa vào cái gì có gan lớn vậy?

Ha ha, muốn chống đối Hắc Thủy bộ lạc sao?

Giọng Xương Nham trầm thấp hơi lạnh:

- Thủ lĩnh Cảnh Ngôn, chuyện này … hình như thủ lĩnh hơi không có thành ý.

Cảnh Ngôn vẫn mỉm cười nói:

- Quân sư Xương Nham, thành ý của ta đã rất lớn. Hiện giờ ta là thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc, ta đồng ý nộp ba phần thu nhập mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc lên cho Hắc Thủy bộ lạc là nể mặt Hắc Thủy bộ lạc, nể mặt thủ lĩnh Tiếu Điền.

Xương Nham nhếch mép cười nhạt:

- Xem ra chuyện này không thể bàn bạc được, thủ lĩnh Cảnh Ngôn hiểu biết bao nhiêu về Hắc Thủy bộ lạc ta? Tính tình của thủ lĩnh Tiếu Điền hơi không tốt, nếu Thiên Nguyên bộ lạc cứ đòi làm vậy thì có lẽ sau này Thiên Nguyên bộ lạc khó kiếm ăn trên mảnh đất này. Thủ lĩnh Cảnh Ngôn hãy suy nghĩ cho kỹ.

Cảnh Ngôn cười hỏi:

- Quân sư Xương Nham muốn uy hiếp ta sao? Được rồi, bốn phần! Nhiều nhất nộp lên bốn phần thu nhập mạch khoáng, đây là điểm giới hạn của ta, cái khác không cần nói nhiều. Nếu quân sư Xương Nham không thể tự quyết định thì hãy bàn bạc với thủ lĩnh Tiếu Điền, khi nào có kết quả phái người đến Thiên Nguyên bộ lạc đưa tin cho ta.

Cảnh Ngôn đứng lên đi ra ngoài:

- Không quấy rầy nữa, cáo từ!

Xương Nham ngồi yên không đứng dậy đưa tiễn, lạnh lùng nhìn bóng lưng Cảnh Ngôn biến mất ngoài cửa, mắt càng lạnh băng.

Xương Nham không định hạ gục Cảnh Ngôn, không phải lão không muốn làm mà vì thân phận của hắn trong Lạc Cửu Thần Cung khiến lão hơi kiêng dè. Nếu Cảnh Ngôn không phải thành viên của Lạc Cửu Thần Cung, bằng vào những lời hắn nói hôm nay định sẵn hắn không cách nào sống đi ra Hắc Thủy bộ lạc.

Chắc chắn có nhiều người biết chuyện Cảnh Ngôn đến Hắc Thủy bộ lạc, nếu hắn chết trong bộ lạc thì họ biết ăn nói thế nào với Lạc Cửu Thần Cung? Dù có thể dàn xếp được cũng phải trả giá rất đắt. Thành viên Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung, thân phận này khiến người không thể bỏ qua.

Xương Nham ngồi trong phòng tiếp khách một lúc rồi đứng dậy, âm trầm chửi rủa một câu:

- Hừ! Tiểu súc sinh không biết trời cao đất rộng!

Sau đó Xương Nham đi ra ngoài.

Trước mặt thủ lĩnh Tiếu Điền.

Tiếu Điền nghe Xương Nham báo cáo xong cười to bảo:

- Ha ha ha! Hơi thú vị!

Tuy Tiếu Điền cười lớn nhưng mắt tràn ngập sát khí:

- Quân sư Xương Nham nói xem tiểu tử này lấy đâu ra tự tin dám chống đối với Hắc Thủy bộ lạc ta? Làm việc không có suy nghĩ sao? Hay là hắn thật sự có bối cảnh lớn gì đủ để khiến Hắc Thủy bộ lạc ta không dám hành động thiếu suy nghĩ?

Xương Nham nheo mắt nói:

- Thủ lĩnh đại nhân, tạm thời khoan ra tay, muốn tìm hiểu rõ ràng không khó khăn, thủ lĩnh đại nhân chỉ cần liên lạc với người bên Lạc Cửu Thần Cung hỏi sơ liền biết. Nếu tiểu tử này không có bối cảnh lớn thì khi đó ra tay không muộn.

Hắc Thủy bộ lạc dĩ nhiên cũng có quan hệ trong Lạc Cửu Thần Cung.

Tiếu Điền gật đầu nói:

- Quân sư nói đúng, để ta hỏi xem.

Cảnh Ngôn thật sự khiến Tiếu Điền rất tức giận, muốn giết hắn, nhưng không cần vội vã giết người. Trước tiên xác định Cảnh Ngôn có bối cảnh hay núi dựa lớn trong Lạc Cửu Thần Cung không, rồi mới xử trí hắn không muộn.

Tiếu Điền lấy tinh thạch truyền tin của mình ra hỏi thành viên Lạc Cửu Thần Cung ngay.

Giao lưu sơ sau đó sắc mặt của Tiếu Điền càng thêm âm trầm.

Xương Nham nhìn sắc mặt của Tiếu Điền, phân vân không biết chuyện thế nào, hét to:

- Thủ lĩnh đại nhân, bên kia nói thế nào?

Tiếu Điền trả lời:

- Cảnh Ngôn này là một dân bản xứ ở thế giới hạ cấp.

Xương Nham nghe Cảnh Ngôn chỉ là dân bản xứ thì hơi ngạc nhiên, sau đó cười khẩy nói:

- Dân bản xứ? Một dân bản xứ tầm thường cũng dám cuồng vọng như vậy? Dù thăng cấp đến Đệ Tứ Cung thì sao? Hắn đúng là tìm đường chết!

Tiếu Điền hút không khí:

- Dân bản xứ này hơi không tầm thường, hắn từ thế giới hạ cấp phi thăng đến Thần giới, tham gia vào Lạc Cửu Thần Cung mới qua mười mấy năm.

Xương Nham giật mình kêu lên:

- Mới phi thăng mười mấy năm? Sao … sao có thể? Một dân bản xứ mới phi thăng mười mấy năm mà có thể thăng cấp đến Đệ Tứ Cung? Muốn lên Đệ Tứ Cung ít nhất phải có tu vi Hư Thần thất tinh đi?

Tiếu Điền không cam lòng nói:

- Bởi vậy ta mới nói hắn không tầm thường, nhãi ranh này không có bối cảnh đặc biệt gì nhưng thiên phú Võ Đạo của hắn cực kỳ kinh người. Tin tức từ Lạc Cửu Thần Cung truyền đến bảo người này được cao tầng Lạc Cửu Thần Cung chú ý, một số đại nhân vật xem trọng tiềm lực của hắn, cho rằng tương lai hắn chắc chắn có thể trở thành Chân Thần.

Xương Nham không cho là đúng nói:

- Trở thành Chân Thần? Ha ha, Chân Thần đâu dễ đạt tới, dù là thế lực như Lạc Cửu Thần Cung thì bên trong có bao nhiêu Chân Thần? Nguyên thần vực một vạn năm hiếm khi xuất hiện cửu tinh, có bao nhiêu người cuối cùng đến Chân Thần?

Thành tựu Chân Thần vô cùng khó khăn, dù là thiên tài Võ Đạo đỉnh cao cuối cùng nhiều người bị kẹt ở Hư Thần cửu tinh. Muốn vào đẳng cấp Chân Thần chẳng những cần có thiên phú còn cần cơ duyên, vừa không có thiên phú vừa không có cơ duyên thì không thể vượt qua chướng ngại bằng trời kia.

Bởi vậy Xương Nham mới không tin.

Tiếu Điền lắc đầu nói:

- Cảnh Ngôn này xếp hạng sáu mươi tám trên bảng Thiên Hoa, tuổi của hắn hình như không hơn hai trăm. Xem ra Hắc Thủy bộ lạc chúng ta lần này chỉ có thể chịu thua!

Hết chương 1069.

Chương 1070. Đạo Chân Thạch Nhũ

Xương Nham lặng im.

Trong mắt Tiếu Điền, Xương Nham thì hành vi đến Hắc Thủy bộ lạc của Cảnh Ngôn hơi cuồng vọng, nhưng người ta có vốn liếng cuồng.

Ngươi cảm thấy bực tức thì sao? Không lẽ muốn giết Cảnh Ngôn?

Nếu Cảnh Ngôn chỉ là thành viên Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung bình thường, dù là thành viên của chín mươi chín ti còn dễ tính, có giết hắn cùng lắm trả giá đắt chút dàn xếp. Nhưng bây giờ chuyện không đơn giản như thế. Đã treo danh thiên tài Võ Đạo ở chỗ đại nhân vật Lạc Cửu Thần Cung, Tiếu Điền không dám hành động thiếu suy nghĩ, sơ sẩy một cái sẽ vời đến tai họa ngập đầu cho Hắc Thủy bộ lạc và bản thân.

Tiếu Điền lắc đầu hỏi ý Xương Nham:

- Quân sư thấy sao?

Xương Nham cười khổ nói:

- Tạm thời … đành nín nhịn.

Tiếu Điền hít sâu đè xuống sát ý, phất tay nói:

- Được rồi, qua vài ngày phái người truyền tin cho tiểu tử kia, cứ làm theo lời hắn nói đi.

***

Cảnh Ngôn quay về mạch khoáng thần tinh cỡ lớn.

Hình Không, Vương Xuân Lâm còn chờ tại đây. Đã bắt đầu khai thác mạch khoáng, mấy trăm thợ khoáng cầm công cụ hừng hực đào móc. Những thợ khoáng này đa số là thành viên của Thiên Nguyên bộ lạc mới, chỉ số ít là nô lệ lấy từ bên ngoài.

Theo ý của Cảnh Ngôn số thợ khoáng phải tăng nhiều vào, có thể mua nô lệ hoàn thành chỉ tiêu. Nô lệ Thánh Đạo cảnh rất rẻ, nô lệ cảnh giới Hư Thần mắc chút. Giờ có mạch khoáng cỡ lớn số lượng mấy chục ức thần tinh, mua tám trăm, ngàn nô lệ Hư Thần không phải chuyện lớn gì, những việc này không cần Cảnh Ngôn bận tâm, có Hình Không, Vương Xuân Lâm phụ trách là được.

Mua nô lệ là chuyện bình thường trong Thần giới, đừng nói Hư Thần, mua nô lệ Chân Thần cũng được, với điều kiện là ngươi có đủ thần tinh.

Thấy Cảnh Ngôn trở về Hình Không, Vương Xuân Lâm liền tiến lên nghênh đón, ánh mắt mong chờ nhìn hắn.

Cảnh Ngôn không đợi hai người hỏi đã bảo:

- Sau này thu nhập mạch khoáng nộp lên cho Hắc Thủy bộ lạc là bốn phần.

Cảnh Ngôn biết hai người quan tâm nhất là chuyện này.

Vương Xuân Lâm, Hình Không kinh ngạc kêu lên:

- Nộp bốn phần thu nhập mạch khoáng?

Cảnh Ngôn gật đầu khẳng định:

- Đúng, nộp lên bốn phần.

Vương Xuân Lâm không tin được:

- Hắc Thủy bộ lạc đồng ý sao?

Trước kia có bộ lạc muốn giảm bớt phí bảo vệ, nhưng bộ lạc nào có ý đó đều bị hủy diệt. Hắc Thủy bộ lạc sẽ không đồng ý giảm tỷ lệ nộp xuống bảy mươi phần trăm, giờ thủ lĩnh Cảnh Ngôn nói chỉ cần nộp bốn mươi phần trăm, Hắc Thủy bộ lạc sẽ đồng ý sao?

Cảnh Ngôn tự tin nói:

- Chưa trả lời nhưng chắc rất nhanh sẽ có tin tức, cứ chờ đi.

Cảnh Ngôn biết sau khi hắn rời khỏi Hắc Thủy bộ lạc chắc chắn họ sẽ tìm hiểu tin tức về hắn, khi biết địa vị của hắn ở Lạc Cửu Thần Cung, miễn không bị hỏng não thì khả năng họ đồng ý nộp phí theo tỷ lệ này là rất lớn.

Trước khi đi Hắc Thủy bộ lạc thật ra Cảnh Ngôn định nộp năm mươi phần trăm, nếu thủ lĩnh của Hắc Thủy bộ lạc, Tiếu Điền tự mình gặp mặt thì hắn sẽ đưa năm mươi phần trăm thu nhập mạch khoáng cho Hắc Thủy bộ lạc. Nhưng Tiếu Điền không ra mặt, chỉ phái một quân sư Hư Thần thất tinh ứng đối với hắn, còn làm hắn ngồi chờ hơn nửa canh giờ.

Ha ha … trong lòng Cảnh Ngôn bất mãn, hắn giảm xuống tỷ lệ nộp thu nhập mạch khoáng cũng là bình thường.

Cảnh Ngôn vẫy tay với hai người:

- Các ngươi mặc kệ ta, lo làm việc của mình đi.

Hai người liếc nhau, nặng trĩu ưu tư rời đi:

- Vâng … vâng!

Hình Không, Vương Xuân Lâm sợ, đương nhiên phải sợ, thực lực của Hắc Thủy bộ lạc quá cường đại. Nếu Hắc Thủy bộ lạc quyết định diệt Thiên Nguyên bộ lạc mới thì rất dễ dàng. Nhưng thủ lĩnh Cảnh Ngôn đã nói vậy rồi hai người còn biết nói gì nữa?

Thần thông Hư Vô!

Cảnh Ngôn lắc người biến mất tại chỗ, sau đó xuất hiện trong lòng đất. Lần trước hắn tra xét qua loa, lần này hắn định xem xét kỹ mạch khoáng thần tinh cỡ lớn.

Cảnh Ngôn liên tục thi triển thần thông Hư Vô xuống sâu dưới lòng đất.

- Sâu hai vạn … bốn ngàn thước.

Mạch khoáng kéo dài xuống lòng đất tận hai vạn bốn ngàn thước.

Mắt Cảnh Ngôn tràn đầy hưng phấn, xung quanh hắn đều là thần tinh tứ giai. Dưới hai vạn thước lòng đất chứa thần tinh có một nửa là tứ giai. Hiện giờ Cảnh Ngôn không biết nơi này có bao nhiêu thần tinh tứ giai, tóm lại số lượng rất nhiều.

Tra xét dưới đáy xong Cảnh Ngôn chuyển sang chiều ngang.

Từng ngày trôi qua.

Khi tra xét Cảnh Ngôn sẽ dốc hết sức vận dụng thần niệm bao trùm không gian, hắn phát hiện một số vật hỗn tạp như pháp tắc kết tinh, có khá nhiều. Cảnh Ngôn không để ý pháp tắc kết tinh cấp thấp, không cố ý đào ra. Một khối pháp tắc kết tinh cấp thấp chỉ cỡ một ngàn thần tinh nhất giai, không đáng hắn cố ý tốn sức đào móc.

Cảnh Ngôn còn phát hiện một mảnh nhỏ không gian chứa pháp tắc kết tinh trung giai, một khối pháp tắc kết tinh trung giai giá trị mười vạn thần tinh nhất giai. Trong mảnh nhỏ không gian này có hơn một trăm khối pháp tắc kết tinh trung cấp, giá trị hơn một ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn không chút khách khí đào hết pháp tắc kết tinh trung giai bỏ vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Cảnh Ngôn hơi bất đắc dĩ lắc đầu:

- Mệt mỏi quá, sâu hơn hai vạn thước lòng đất mạch khoáng áp lực quá lớn, nếu ta đến cảnh giới Chân Thần thì sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Nếu không nhờ thủ đoạn thần thông Hư Vô thì dù Cảnh Ngôn biết trong này có trân bảo cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, bó tay.

Cảnh Ngôn lắc đầu tiếp tục tra xét.

Chớp mắt qua mấy tháng, Cảnh Ngôn đã ở trong lòng đất mạch khoáng thật lâu nhưng còn kém khoảng cách xa mới tra xét hết được. Sau khi Cảnh Ngôn khai quật được pháp tắc kết tinh trung giai lại đào được năm trăm khối bằng với gần năm ngàn vạn thần tinh nhất giai, hắn còn kiếm được hơn mười khối kết tinh nguyên tố ngũ hành giá trị hơn một ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Thu hoạch rất lớn, mạch khoáng cỡ lớn này đúng là kho báu to.

Chợt con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- A?

Thần niệm của hắn tra xét được tình huống mới, hắn ngạc nhiên:

- Đây là … cái gì?

Vèo!

Thần thông Hư Vô thi triển ba lần đưa Cảnh Ngôn đến nơi thần niệm tra xét khác lạ.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm vật phẩm trước mặt, đây là một vật phẩm thể lỏng có màu xanh nhạt, dao động năng lượng cực đậm bá đạo tràn ngập cảm quan của hắn.

Cảnh Ngôn ngây người:

- Đạo Chân Thạch Nhũ? Đây là … Đạo Chân Thạch Nhũ?

Cảnh Ngôn chưa thấy Đạo Chân Thạch Nhũ bao giờ, dù hắn đến Thần giới cũng chưa từng thấy. Cảnh Ngôn nhận ra Đạo Chân Thạch Nhũ hoàn toàn là vì Thương Khung Đệ Nhất Thần Công.

Hết chương 1070.

Chương 1071. Thăng Cấp Hư Thần Cửu Tinh

Trong truyền thừa Thương Khung Đệ Nhất Thần Công có tin tức về các loại chí bảo của Thần giới.

Đạo Chân Thạch Nhũ được gọi là chí bảo không khoa trương chút nào, Đạo Chân Thạch Nhũ xứng là báu vật hàng đầu trong toàn Thần giới.

Trong tin tức của Thương Khung Đệ Nhất Thần Công trừ chí bảo lớn căn nguyên ngũ hành ra Đạo Chân Thạch Nhũ là báu vật cao giai nhất, nó không lọt vào tốp mười chí bảo hàng đầu chủ yếu vì là vật phẩm tiêu hao, không như Hỏa Chi Bản Nguyên của Cảnh Ngôn có thể sử dụng nhiều lần.

Tóm lại đa số Chân Thần khó mua nổi một giọt Đạo Chân Thạch Nhũ.

Đạo Chân Thạch Nhũ ở trước mặt Cảnh Ngôn không phải một, hai giọt, hỏi sao hắn không hưng phấn trước kho báu lớn như vậy? Có Đạo Chân Thạch Nhũ thì hắn sẽ dễ dàng bước vào cảnh giới Chân Thần.

Cảnh Ngôn không thu Đạo Chân Thạch Nhũ ngay, hắn bình ổn nỗi lòng, thứ này nếu lãng phí một giọt đều là phí của trời.

Cảnh Ngôn lấy ra một bình ngọc hơi lớn, thả thần niệm ra, vận chuyển thần lực, vô cùng cẩn thận từng chút một thu Đạo Chân Thạch Nhũ xanh nhạt vào bình.

Thần niệm thẩm thấu tính toán, Cảnh Ngôn cơ bản xác minh được bao nhiêu giọt Đạo Chân Thạch Nhũ:

- Ưm, chắc được ba mươi sáu giọt.

Tận ba mươi sáu giọt!

Nếu tin tức này truyền ra ngoài thì về sau Cảnh Ngôn đừng mơ yên ổn, trừ phi hắn trở thành Chủ Thần nếu không rất khó bảo đảm giữ được toàn bộ Đạo Chân Thạch Nhũ.

Cảnh Ngôn thu hết Đạo Chân Thạch Nhũ vào, không gian xung quanh vẫn còn vấn vương hơi thở của Đạo Chân Thạch Nhũ.

Cảnh Ngôn lập tức vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công, dù là hơi thở sót lại của Đạo Chân Thạch Nhũ cũng không thể để lãng phí.

Cảnh Ngôn tu luyện ba ngày trong chỗ này mới hấp thu gần như trọn vẹn hơi thở Đạo Chân Thạch Nhũ, hắn mở mắt ra cảm ứng tu vi Võ Đạo của mình.

Lòng Cảnh Ngôn rạo rực:

- Chậc chậc, không uổng là trân bảo đứng sau mười chí bảo, tu luyện ở đây vài ngày, hút ít mùi mà cảnh giới Hư Thần bát tinh của ta đã tăng lên mảng lớn, nếu trực tiếp dùng một giọt Đạo Chân Thạch Nhũ thì sẽ ra sao?

Vèo!

Cảnh Ngôn thi triển thần thông Hư Vô trồi lên mặt đất, có được Đạo Chân Thạch Nhũ khiến hắn tạm thời không muốn tiếp tục ở lại lòng đất điều tra mạch khoáng. Hắn định đi ra ngoài tìm chỗ yên lặng tăng cảnh giới lên Hư Thần cửu tinh rồi tính tiếp.

Bản bộ Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn đi vào bộ lạc, các thành viên thấy hắn đều cung kính chào:

- Thủ lĩnh đại nhân!

- Chào thủ lĩnh đại nhân!

Bản bộ Thiên Nguyên bộ lạc vốn là bản bộ của Ngọc Thụ bộ lạc cũ, sau khi hai bộ lạc hợp nhất đương nhiên phải sửa tên, thành viên Thiên Nguyên bộ lạc cũ cũng tập thể di chuyển đến bộ lạc.

Cảnh Ngôn dặn dò:

- Ta sắp bế quan, trước khi ta xuất quan không ai được quấy rầy.

Sau đó Cảnh Ngôn vào một gian phòng, bày ra trận pháp rồi hắn vào Càn Khôn tiểu thế giới.

Đầu tiên Cảnh Ngôn lấy ra thần tinh tam giai, Tử Hoa Đan, vận chuyển Ma La Thì Quang Tháp, sau đó lấy ra bình ngọc đựng Đạo Chân Thạch Nhũ.

Mặt Cảnh Ngôn hơi ửng đỏ:

- Bắt đầu thôi!

Thần lực chuyển động hết sức cẩn thận rút một giọt Đạo Chân Thạch Nhũ ra khỏi bình ngọc.

Cảnh Ngôn há miệng hút giọt Đạo Chân Thạch Nhũ xoay quanh trên trời vào miệng.

Vèo!

Năng lượng bao la hùng hồn vô cùng giây lát lăn trong bụng Cảnh Ngôn, hắn vội vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công chuyển hóa năng lượng.

Nếu lúc này có người ở bên cạnh Cảnh Ngôn sẽ thấy ngoài người hắn chảy xuôi ánh sáng màu lục, gò má hắn đỏ rực.

Một giọt Đạo Chân Thạch Nhũ ẩn chứa năng lượng quá khủng bố, như biển cả vô ngần cuộn trào trong bụng hắn.

Cảnh Ngôn cố gắng chuyển hóa nhưng chỉ dẫn ra dòng suối nhỏ trong đại dương vô cùng tận.

Cảnh Ngôn không dám lơ là, hắn vận chuyển Thương Khung Đệ Nhất Thần Công đến cực hạn, dốc hết sức sử dụng uy năng của nguyên lực bản thể.

Năng lượng Đạo Chân Thạch Nhũ không ngừng chuyển hóa, tu vi của Cảnh Ngôn cũng tăng mạnh vùn vụt.

Mấy ngày sau cảnh giới của Cảnh Ngôn đã đến cực hạn Hư Thần bát tinh.

Bắt đầu đột phá Hư Thần cửu tinh.

Cảnh Ngôn cảm ứng rõ rệt năng lượng chứa trong một giọt Đạo Chân Thạch Nhũ mới bị hắn sử dụng chưa đến mười phần trăm.

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Cảnh Ngôn không ngừng trùng kích vách tường Hư Thần cửu tinh.

Lòng hắn thầm rít gào:

- Phá! Phá cho ta!

Chướng ngại từ Hư Thần bát tinh đến Hư Thần cửu tinh không quá lớn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra Cảnh Ngôn không khó đột phá nó.

Sau khi Cảnh Ngôn dùng Đạo Chân Thạch Nhũ nửa tháng.

Ong ong ong ong ong!

Tử Phủ chấn động mạnh.

Hư Thần cửu tinh, thành công!

Sau khi bước vào Hư Thần cửu tinh Cảnh Ngôn vẫn không ngừng lại, vì còn dư nhiều năng lượng trong Đạo Chân Thạch Nhũ. Trước khi thăng cấp Hư Thần cửu tinh Cảnh Ngôn dùng chưa đến mười phần trăm Đạo Chân Thạch Nhũ đẩy tu vi đến cực hạn Hư Thần bát tinh, sau đó lên Hư Thần cửu tinh mới dùng hơn hai mươi phần trăm năng lượng Đạo Chân Thạch Nhũ. Tức là năng lượng còn trong một giọt Đạo Chân Thạch Nhũ sót lại khoảng bảy mươi phần trăm.

Lúc này làm sao Cảnh Ngôn ngừng lại được? Cho dù hắn muốn dừng lại cũng không thể, nếu cứng rắn ngừng thì Bất Diệt Linh Thể của hắn sẽ nổ tung.

Cảnh Ngôn lại bỏ ra nửa tháng ổn cố cảnh giới Hư Thần cửu tinh, sau đó tiếp tục hấp thu năng lượng Đạo Chân Thạch Nhũ chuyển hóa tăng cao tu vi Hư Thần cửu tinh.

***

Hắc Thủy bộ lạc.

Bên ngoài chỗ ở của thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc Tiếu Điền vang lên tiếng kêu dồn dập:

- Thủ lĩnh! Thủ lĩnh đại nhân!

Giọng chưa dứt một bóng người đã vội vã lao vào phòng Tiếu Điền, người này là quân sư của bộ lạc, Xương Nham.

Tiếu Điền nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy quân sư?

Nếu người khác lỗ mãng xông vào kiểu đó chắc chắn sẽ chọc giận Tiếu Điền, không chừng trực tiếp giết. Nhưng Tiếu Điền rất có kiên nhẫn với Xương Nham, ngữ điệu khi hỏi không có vẻ gì là trách tội.

Xương Nham dồn dập nói:

- Thủ lĩnh đại nhân còn nhớ hơn một tháng trước Cảnh Ngôn đến Hắc Thủy bộ lạc chúng ta từng nói phát hiện một mạch khoáng thần tinh cỡ lớn không?

Tiếu Điền nhìn Xương Nham:

- À, ta có nghe ngươi nói, thế nào? Mạch khoáng thần tinh này có vấn đề?

Mắt Xương Nham nóng cháy, hít thở dồn dập:

- Đâu chỉ là có vấn đề, là vấn đề lớn! Ban đầu tiểu tử Cảnh Ngôn nói phát hiện mạch khoáng cỡ lớn ta còn chưa để ý, tưởng hắn chưa thấy quen mặt nên nói ngoa, làm gì dễ phát hiện mạch khoáng thần tinh cỡ lớn thật sự, huống chi ở đất biên thùy tây bắc chúng ta. Không ngờ thật sự là một mạch khoáng thần tinh cỡ lớn!

Tiếu Điền xem trọng hơn:

- Mạch khoáng cỡ lớn? Nó chứa bao nhiêu thần tinh?

Có thể làm Xương Nham mất bình tĩnh như vậy nói lên mạch khoáng này có giá trị không thấp.

Hết chương 1071.

Chương 1072. Con Trai Của Tổng Ty Trưởng

Khu bắc thùy phương tây Lạc Cửu thành tổng thế khá cằn cỗi, rất hiếm có mạch khoáng thần tinh cỡ lớn. Nếu không thì Hắc Thủy bộ lạc gã một Chân Thần nhất tinh tọa trấn sao có thể xưng xua xưng bá tại đây? Hắc Thủy bộ lạc chỉ tính hơi nổi tiếng trong hoang dã Lạc Cửu thành, cách bộ lạc đỉnh cao còn kém xa.

Vì vậy khi Xương Nham mất bình tĩnh nói ra phát hiện mạch khoáng thần tinh cỡ lớn mới thì Tiếu Điền xem trọng hơn, gặn hỏi số lượng tích trữ thần tinh trong mạch khoáng.

Xương Nham nói:

- Hiện giờ chưa thể xác định số lượng dự trữ cụ thể nhưng qua tin tức ta có được thì giá trị của mạch khoáng thần tinh này không dưới mười ức thần tinh, chỉ có nhiều hơn chứ không ít hơn.

Số lượng dự trữ vượt qua mười ức thần tinh thì xứng là mạch khoáng thần tinh cỡ lớn.

Nghe Xương Nham báo ra con số khí thế trên người Tiếu Điền trầm xuống, mắt bắn ra tia sáng. Tiếu Điền hít sâu nôn nóng đi loanh quanh trong phòng.

Tiếu Điền trầm giọng hỏi:

- Mạch khoáng đó nằm trong tầm kiểm soát của Thiên Nguyên bộ lạc?

Giọng Xương Nham âm trầm nói:

- Đúng vậy! Thủ lĩnh, chúng ta có nên hành động không? Đây là mạch khoáng chứa mười ức thần tinh, tiểu súc sinh Cảnh Ngôn chỉ muốn nộp lên bốn phần sản xuất mạch khoáng cho Hắc Thủy bộ lạc chúng ta, còn không cho chúng ta nhúng tay khai thác. Nếu là mạch khoáng bình thường thì đành thôi …

Nếu là mạch khoáng bình thường thì không sao, Hắc Thủy bộ lạc nể mặt Lạc Cửu Thần Cung sẽ cố nhẫn nhịn. Nhưng trước mạch khoáng số lượng tích trữ hơn mười ức thần tinh thì thật là tiền tài động lòng người.

Tiếu Điền hỏi lại lần nữa:

- Thật sự tích trữ mười ức thần tinh?

Xương Nham đáp:

- Không sai được, tuyệt đối trên mười ức, rất có thể đến hai mươi ức. Thiên Nguyên bộ lạc đang không ngừng mua nộ lệ từ chợ giao dịch nô lệ để làm thợ khoáng. Ta tự mình đi xem, trong mạch khoáng khí thế ngất trời không ngừng khai thác nhiều thần tinh.

Tiếu Điền vừa nói vừa lấy ra tinh thạch truyền tin của mình:

- Xem ra phải hành động, để ta đi liên lạc. Nếu cướp lấy mạch khoáng đó sẽ có tác dụng rất lớn cho Hắc Thủy bộ lạc chúng ta.

Một tin tức truyền đến Lạc Cửu Thần Cung.

Đệ Lục Cung Lạc Cửu Thần Cung, một nam võ giả hơi trẻ tuổi mặc trường bào màu vàng đang ở trong căn phòng trang trí xa hoa, một nữ võ giả yêu diễm ngồi trên chân gã.

Nam võ giả cảm ứng tinh thạch truyền tin khác lạ sắc mặt âm trầm, khó chịu rủa thầm:

- Tên khốn nào dám quấy nhiễu lúc lão tử đang hứng!

Nữ nhân yêu diễm làm nũng nói:

- Hoa ca, người ta muốn!

Nữ nhân yêu diễm này tu vi Võ Đạo cũng cỡ đẳng cấp Chân Thần nhất tinh, nhưng ở trước mặt nam võ giả mặc trường bào màu vàng thì như tỳ nữ.

Nam võ giả mặc trường bào màu vàng tên Doãn Hoa, cùng là đẳng cấp Chân Thần nhưng gã có thân phận khiến người vô cùng kính sợ, gã là nhi tử của tổng ty trưởng Thiên Lang Ti.

Doãn Hoa vỗ nhẹ đùi nữ nhân yêu diễm, sau đó móc tinh thạch truyền tin ra:

- Chờ chút đã, để ta xem tên khốn kia truyền tin gì cho ta.

Doãn Hoa lạnh lùng cười, thuận tin gửi tin trả lời cho Tiểu Điền:

- Tiểu Điền? Tên khốn này ngứa da sao? Hừ, nếu không nói ra lý do khiến lão tử vừa lòng thì lão tử sẽ diệt Hắc Thủy bộ lạc của hắn!

Rất nhanh tinh thạch truyền tin truyền đến giọng nịnh nọt của Tiểu Điền:

- Hoa thiếu gia, không quấy rầy thiếu gia chứ?

Giọng Doãn Hoa lạnh lùng nói:

- Ngươi nói xem?

Tiểu Điền ở Hắc Thủy bộ lạc run nhẹ, cười nịnh xin lỗi.

Doãn Hoa không kiên nhẫn hỏi:

- Rốt cuộc có chuyện gì? Mau nói cho lão tử!

Tiểu Điền không dám dây dưa, vội nói cho Doãn Hoa nghe về mạch khoáng thần tinh cỡ lớn:

- Là vầy …

Sắc mặt Doãn Hoa hơi thay đổi, gã vỗ nữ nhân yêu diễm ra hiệu đứng lên.

Giọng Doãn Hoa trở nên trịnh trọng:

- Xác định số lượng dự trữ hơn mười ức?

Tiểu Điền đáp ngay:

- Xác định trăm phần trăm.

Doãn Hoa quát:

- Hừ! Vậy thì còn chờ cái gì? Khống chế cho lão tử, chẳng lẽ còn muốn lão tử dạy ngươi nên làm thế nào?

Tiểu Điền cười khổ nói:

- Hoa thiếu gia, không phải ta không muốn làm vậy mà bây giờ chúng ta có một chướng ngại. Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung có một tiểu tử tên Cảnh Ngôn, Hoa thiếu gia có nghe qua không?

Doãn Hoa nhíu mày nói:

- Cảnh Ngôn? Tên này … hơi quen tai.

Doãn Hoa cảm thấy đã nghe tên này ở đâu rồi.

Nữ nhân yêu diễm ở một bên tiếp lời:

- Hoa ca, ta biết Cảnh Ngôn của Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung, là võ giả thiên tài mới xuất hiện trong Lạc Cửu Thần Cung chúng ta. Nghe nói hắn là dân bản xứ, đến Thần giới không lâu.

Nữ nhân yêu diễm nhắc một câu Doãn Hoa liền nhớ ra.

Cảnh Ngôn khá nổi tiếng trong Lạc Cửu Thần Cung, người có thân phận như Doãn Hoa đều nghe tên hắn.

Doãn Hoa trả lời tin tức:

- Ta biết Cảnh Ngôn này, sao vậy?

Tiếu Điền đưa một chuỗi tin:

- Hoa thiếu gia, chướng ngại của chúng ta là Cảnh Ngôn này. Trước mắt mạch khoáng cỡ lớn đó bị Thiên Nguyên bộ lạc nắm giữ, Cảnh Ngôn là thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc. Hoa thiếu gia không biết, tiểu tử này rất kiêu ngạo, không thèm để Hắc Thủy bộ lạc vào mắt. Ta biết người này có chút không tầm thường trong Lạc Cửu Thần Cung nên tạm thời không dám dễ dàng trở mặt, sợ gây ra chuyện lớn, bất đắc dĩ mới quấy rầy Hoa thiếu gia.

Bản thân Tiếu Điền không dám dễ dàng cưỡng ép Cảnh Ngôn, nhưng nếu có Doãn Hoa ra mặt đối phó hắn thì là chuyện nhỏ. Tiếu Điền cảm thấy Doãn Hoa sẽ không cam lòng nhìn người khác ăn miếng thịt mỡ mạch khoáng chứa hơn mười ức thần tinh.

Miễn Doãn Hoa động lòng ủng hộ Hắc Thủy bộ lạc đối phó Cảnh Ngôn thì không thành vấn đề.

Đương nhiên sau khi Hắc Thủy bộ lạc cướp đi mạch khoáng lấy được lợi phải chia cho Doãn Hoa một nửa.

Doãn Hoa truyền tin:

- Cảnh Ngôn này đúng là hơi hóc búa, trong Cực Đạo Cung có người chú ý đến hắn.

Lòng Tiếu Điền chùng xuống:

- Ý của Hoa thiếu gia là …?

Quả nhiên Cảnh Ngôn không giống bình thường, Doãn Hoa cũng hơi kiêng dè hắn.

Doãn Hoa đảo tròng mắt, biểu trình độc ác nói:

- Hừ! Còn ý gì nữa, cứ cướp đi. Đương nhiên không thể giết Cảnh Ngôn, nếu hắn chết thì rắc rối lớn, miễn người không chết là không có việc gì.

Có câu này của Doãn Hoa khiến Tiếu Điền không lo lắng gì nữa:

- Ta hiểu rồi Hoa thiếu gia, ta đi sắp xếp xuống tay.

Có Doãn Hoa ở đằng sau ủng hộ thì gã sợ gì Cảnh Ngôn tầm thường? Cướp mạch khoáng của hắn thì sao? Nếu nhãi ranh này dám gây sự thì đánh hắn, miễn không giết hắn là Hoa thiếu gia có thể dàn xếp hết.

Tiếu Điền cắt đứt truyền tin với Doãn Hoa, mắt nóng cháy.

Hết chương 1072.

Chương 1073. Điên Cuồng Tàn Sát

Doãn Hoa xem như là núi dựa của Tiếu Điền, hàng năm bộ lạc này hiếu kính nhiều thần tinh cho gã để giữ mối quan hệ. Nếu không có việc lớn thì Doãn Hoa sẽ không đứng ra bênh Tiếu Điền. Thân phận của Doãn Hoa là gì? Nếu không có tình huống đặc biệt Tiếu Điền không dám quấy rầy.

Xương Nham thấy Tiếu Điền cất tinh thạch truyền tin, hỏi ngay:

- Bên kia nói sao hả thủ lĩnh?

Tiếu Điền hưng phấn nói:

- Cướp mạch khoáng! Quân sư, lập tức sắp xếp người hành động! Không, ta sẽ đích thân ra mặt, chuyện này không thể có ngoài ý muốn.

Tiếu Điền muốn tự mình đi xem số lượng tích trữ của mạch khoáng cỡ lớn kia, nếu đúng là chứa cỡ mười ức thì gã có thể kê cao gối ngủ, miễn không giết Cảnh Ngôn là mọi chuyện dễ nói.

Tiếp theo là triệu tập người xuất phát.

Mạch khoáng thần tinh cỡ lớn ở Thiên Nguyên bộ lạc.

Đinh đinh đinh đinh đinh!

Đùng đùng đùng đùng!

Nơi này ồn ào ngất trời.

Mạch khoáng thần tinh cực kỳ cứng rắn, muốn khai thác trừ cần tu vi của thợ khoáng ra còn cần công cụ đào khoáng chuyên dùng. Đương nhiên nếu có thực lực đủ mạnh thì dùng tay cũng có thể moi ra từng khối thần tinh.

Đám thợ khoáng ngẫu nhiên trò chuyện vài câu:

- Mạch khoáng này rốt cuộc có bao nhiêu thần tinh? Khủng khiếp thật!

- Đúng vậy! Mấy năm nay ta chưa từng thấy mạch khoáng chứa nhiều thần tinh đến vậy.

- Lần này đào có ít nhất một khối thần tinh bị moi ra, chậc chậc, nếu ai có mạch khoáng giống vậy thì lên đời.

- Bớt nói mấy câu đi, thần tinh có nhiều hơn nữa cũng không liên quan chúng ta.

Những thợ khoáng này đa số thiên tài là nô lệ, bọn họ không có tự do, chủ nhân muốn họ làm gì thì phải làm cái đó. Bọn họ không dám chạy trốn vì đã ký khế ước thần hồn, một ý niệm của chủ nhân có thể diệt thần hồn của họ.

Thiên Nguyên bộ lạc đối xử không tệ với đám nô lệ này, tuy bắt họ cố gắng khai thác mạch khoáng nhưng cũng cho chút thần tinh để tu luyện. Đãi ngộ như thế đã rất tốt, nên bọn họ cơ bản không oán than gì, nhiều người thậm chí vui mừng.

Ong ong ong ong ong!

Lúc này chân trời xuất hiện mảng lớn bóng mờ.

Nhiều võ giả nhanh chóng đến gần mạch khoáng.

Trong kiến trúc đơn giản gần mạch khoáng, mấy bóng người nhanh chóng bay ra, bọn họ là trưởng lão thành viên Thiên Nguyên bộ lạc phụ trách khai thác mạch khoáng. Các trưởng lão cảm ứng có nhiều võ giả đến gần nên ra mặt ứng đối.

Mấy thành viên Thiên Nguyên bộ lạc liên tục quát to:

- Ai đó?

- Nơi này là trọng địa mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc, người ngoài không được đến gần!

- Mau rời đi, nếu không Thiên Nguyên bộ lạc sẽ xem các ngươi như kẻ xâm nhập!

Một bóng người chậm rãi bay ra từ đám đông phía đối diện, cười to bảo:

- Ha ha ha! Thiên Nguyên bộ lạc lớn lối thật.

- A?

- Hắc Thủy bộ lạc!

- Vị đó là … thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc Tiếu Điền?

Mấy người kia đều là trưởng lão trong Thiên Nguyên bộ lạc nên biết mặt Tiếu Điền là chuyện bình thường.

- Tiếu Điền đại nhân?

- Không biết Tiếu Điền đại nhân đến trọng địa mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc ta có chuyện gì không?

Mấy người sinh ra dự cảm không may, Tiếu Điền đến đây có chuyện gì? Hơn nữa Tiếu Điền không đến một mình, sau lưng gã còn có nhiều thành viên Hắc Thủy bộ lạc, dường như còn mang đến nhiều thợ khoáng.

Xương Nham hừ lạnh, đứng sau lưng Tiếu Điền quát to:

- Hừ! Thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc của các ngươi đâu?

Một trưởng lão cảnh giới Hư Thần thất tinh khom người nói:

- Thủ lĩnh đại nhân ở bản bộ, nếu đại nhân có chuyện muốn bàn với thủ lĩnh chúng ta thì mời đi bản bộ Thiên Nguyên bộ

lạc.

Tiếu Điền phất tay, nheo mắt nhếch mép nói:

- Không cần rắc rối vậy, bây giờ mạch khoáng này do Hắc Thủy bộ lạc ta tiếp quản, các ngươi kêu tất cả người của bộ lạc mau rút ra ngoài.

Thần niệm của Tiếu Điền đã bao phủ mảnh thiên địa này, nỗi lòng càng kích động. Gã nhìn thấy gì? Gã thấy hàng đống thần tinh được khai thác ra. Đám thợ khoáng tùy tiện một động tác là có thể đào ra thần tinh hai hàng đơn vị, đây đúng là nhặt thần tinh trên mặt đất.

Mạch khoáng đó có số lượng thần tinh tuyệt đối kinh người, Tiếu Điền đã nôn nóng ước gì khống chế mạch khoáng ngay.

Trưởng lão Hư Thần thất tinh nhíu mày nói:

- Tiếu Điền đại nhân làm vậy là có ý gì? Mạch khoáng kia thuộc về Thiên Nguyên bộ lạc, lúc trước thủ lĩnh đại nhân chúng ta đã đạt thành hiệp nghị với Tiếu Điền đại nhân là đưa bốn phần mạch khoáng sản xuất cho đại nhân.

Một người đứng cạnh trưởng lão Hư Thần thất tinh sớm móc tinh thạch truyền tin ra đưa tin về bản bộ Thiên Nguyên bộ lạc.

Tiếu Điền ngày càng không có kiên nhẫn:

- Đồ khốn kiếp, dám nói chuyện kiểu đó với lão tử, thật là không biết sống chết! Hừ, mạch khoáng kia về sau là của lão tử, Thiên Nguyên bộ lạc các ngươi tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, nếu không lão tử sẽ san bằng Thiên Nguyên bộ lạc!

Quân sư Xương Nham mặt dữ tợn nói:

- Các ngươi nghe kỹ đây, trong vòng nửa tách trà tất cả nhân viên Thiên Nguyên bộ lạc rút khỏi mạch khoáng!

Trưởng lão Hư Thần thất tinh không muốn đơn giản rút khỏi mạch khoáng, cố dây dưa câu giờ chờ thủ lĩnh và phó thủ lĩnh đến can thiệp với phe Tiếu Điền:

- Cái này … Tiếu Điền đại nhân cần gì khó xử chúng ta …

Mắt Tiếu Điền trầm xuống, sát ý bắn ra, giọng lạnh băng ra lệnh cho cường giả Hắc Thủy bộ lạc phía sau:

- Không cần cho họ thời gian tách trà, ra tay, giết!

Chớp mắt có mấy chục Hư Thần cao giai bên Hắc Thủy bộ lạc xông ra, thần lực dâng lên đánh tới.

Thật là như sói vào bầy dê.

Bên mạch khoáng Thiên Nguyên bộ lạc một võ giả mạnh nhất là trưởng lão cảnh giới Hư Thần thất tinh, sao cản nổi đàn sói đói Hắc Thủy bộ lạc?

Trưởng lão Hư Thần thất tinh của Thiên Nguyên bộ lạc không có cả cơ hội ngăn cản đã bị một Hư Thần cửu tinh đánh chết.

Xoẹt!

Bùm!

- Ha ha ha, chết đi, chết đi!

Mấy chục Hư Thần cao giai liên tục vung vũ khí, điên cuồng vận chuyển thần lực, thấy người liền giết.

Trong thời gian ngắn ngủi Thiên Nguyên bộ lạc bị giết hơn trăm người, thần hồn cũng không thể trốn thoát.

Tiếu Điền và Xương Nham đứng ở xa mặt không biểu tình nhìn cuộc giết chóc, tia sáng điên cuồng trong mắt càng lúc càng sáng.

Giọng Tiếu Điền trầm thấp vang vọng trong không gian:

- Tạp chủng Cảnh Ngôn lúc trước ngông cuồng trong Hắc Thủy bộ lạc chúng ta, chỉ muốn giao bốn phần thu nhập mạch khoáng chứ gì? Ha ha, ta chống mắt xem bây giờ ta cướp mạch khoáng của hắn thì tạp chủng kia có thể làm gì!

Cuộc giết chóc điên cuồng nay ngay cả đám nô lệ cũng không may mắn thoát khỏi. Đám nô lệ có cảnh giới Thánh Đạo cảnh, có Hư Thần, tuy họ chạy trốn tứ tán nhưng cuối cùng thoát khỏi chưa đủ một phần mười.

Hết chương 1073.

Chương 1074. Bỏ Đá Xuống Giết

Từ lúc bắt đầu tàn sát đến khi kết thúc cả quá trình chỉ mất một tách trà.

Thợ khoáng, trông coi, nhân viên quản lý của Thiên Nguyên bộ lạc có tổng cộng bảy trăm đến tám trăm người, cuối cùng không đến một trăm người chạy ra.

Trong không khí nồng mùi máu bay theo gió, người bị giết rất nhiều không toàn thây, hóa thành bột phấn.

Trưởng lão Hồ Đức của Hắc Thủy bộ lạc đi tới trước mặt Tiếu Điền:

- Thủ lĩnh đại nhân, có một phần thành viên Thiên Nguyên bộ lạc chạy thoát, có truy sát không?

Hồ Đức này cảnh giới là Hư Thần cửu tinh, nguyên lão trong Hắc Thủy bộ lạc, vô cùng trung thành với Tiếu Điền.

Tiếu Điền phất tay:

- Không cần truy sát, chỉ là cát nhỏ, có giết hay không đều không quan trọng. Trưởng lão Hồ Đức sai người thu dọn chiến trường rồi đào khoáng đi.

Hồ Đức lên tiếng rời đi:

- Tuân lệnh!

Sau khi dọn dẹp chiến trường thợ khoáng của Hắc Thủy bộ lạc vung công cụ làm việc. Thủ lĩnh Tiếu Điền và quân sư Xương Nham tra xét quy mô mạch khoáng thần tinh.

Tiếu Điền phấn chấn tinh thần nói:

- Quân sư, đây đúng là mạch khoáng thần tinh cỡ lớn, như lời quân sư nói, số lượng chất chứa ít nhất có mười ức thần tinh. Mạch khoáng chiếm diện tích lớn như vậy miễn độ sâu cỡ một vạn thước thì có thể khai thác ra hai mươi ức thần tinh.

Nếu số lượng tích trữ thật sự đến hai mươi ức thần tinh, dù tặng năm mươi phần trăm cho Doãn Hoa thì Hắc Thủy bộ lạc của gã còn lại mười ức thần tinh.

Nếu gã không cướp mạch khoáng này, tuy lấy bốn mươi phần trăm từ tay Thiên Nguyên bộ lạc nhưng ai biết Thiên Nguyên bộ lạc có biển thủ không? Mạch khoáng cỡ lớn không giống mạch khoáng bình thường, mạch khoáng cỡ nhỏ và cỡ trung có thể tra xét trọn vẹn lượng cất chứa, cỡ lớn thì không đơn giản vậy.

Hơn nữa gã tặng món tiền lớn cho Doãn Hoa, sau này quan hệ với Doãn Hoa sẽ càng gần gũi hơn, có đắc tội Cảnh Ngôn tầm thường thì sao? Thứ hai, loại mạch khoáng thần tinh cỡ lớn này chắc chắn có lẫn lộn nhiều thứ khác, nếu đào ra đồ tốt bản thân lén giấu thì Doãn Hoa khó biết.

Xương Nham nhếch môi chúc mừng Tiếu Điền:

- Chúc mừng thủ lĩnh, chúc mừng, có mạch khoáng đó thì thực lực của Hắc Thủy bộ lạc chúng ta sẽ tăng cao nhiều.

Tiếu Điền cười lớn:

- Ha ha ha! Quân sư không cần chúc mừng ta, lợi này có phần của quân sư.

Xương Nham cười âm hiểm nói:

- He he, thủ lĩnh định ứng đối tạp chủng Cảnh Ngôn thế nào? Chúng ta cướp mạch khoáng của hắn chắc chắn hắn sẽ không cam lòng.

Tiếu Điền hào khí nói:

- Hừ! Nếu không có Hoa thiếu gia ủng hộ thì ta phải nể nang tiểu tử đó, nhưng bây giờ … Cảnh Ngôn tầm thường có là gì? Nếu hắn dám la toa thì đánh cho tới khi hắn quỳ xuống van xin.

Tiếu Điền, Xương Nham đi dạo một vòng trên mạch khoáng rồi dẫn theo đa số Hư Thần cao giai của Hắc Thủy bộ lạc rời đi.

Trên mạch khoáng chỉ để lại Hư Thần cửu tinh Hồ Đức và một trưởng lão Hư Thần cửu tinh khác phụ trách trông giữ.

Có hai Hư Thần cửu tinh ở đủ ứng đối tình huống đột ngột, Cảnh Ngôn có đến cũng không gây sóng gió gì trước mặt họ được. Huống chi hai Hư Thần cửu tinh đều là nguyên lão của Hắc Thủy bộ lạc, tu vi Võ Đạo là đỉnh Hư Thần cửu tinh.

Tin Hắc Thủy bộ lạc bạo lực cướp mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc truyền ra với tốc độ kinh người.

Lúc trước Thiên Nguyên bộ lạc phát hiện mạch khoáng cỡ lớn đều bị nhiều thế lực biết, muốn che giấu việc khai thác mạch khoáng cỡ lớn là việc không hiện thực. Nhiều thế lực mắt đỏ nhưng vì các loại nguyên nhân bọn họ không cướp giật.

Giờ Hắc Thủy bộ lạc ra tay, sau này mạch khoáng thuộc về họ khai thác, đám thế lực càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Thiên Nguyên bộ lạc? Ha ha, bọn họ mà cũng mơ bá chiếm một tòa mạch khoáng cỡ lớn? Ta sớm đoán được bọn họ không giữ nổi.

- Thiên Nguyên bộ lạc tự tìm chết.

- Không có cái bụng lớn mà muốn nuốt miếng mỡ to vậy, trướng bụng chết cũng đáng đời.

- …

Trong khu vực biên thùy này không có thế lực nào đồng tình cho Thiên Nguyên bộ lạc.

Bản bộ Thiên Nguyên bộ lạc.

- Cái gì?

- Chết tiệt!

- Hắc Thủy bộ lạc dám lật lọng! Bọn họ đã đồng ý thu lợi theo phân ngạch đã bàn rồi mà!

- Đáng giận! Đáng giận! Làm sao bây giờ?

Hình Không, Vương Xuân Lâm rất nhanh được tin mạch khoáng bị cướp, vừa kinh vừa giận.

Mạch khoáng bị Hắc Thủy bộ lạc cướp đi, Thiên Nguyên bộ lạc về sau không thể nào lấy được chút lợi từ mạch khoáng đó nữa.

Toàn bộ lạc cực kỳ tức giận, nhưng bọn họ bó tay trước vật khổng lồ như Hắc Thủy bộ lạc.

Dẫn người đi tính sổ? Báo thù?

Chuyện đó không hiện thực, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày. Mạch khoáng đã bị cướp đi, bọn họ không cướp về được. Dù bộ lạc đổ xô đi cũng không có cơ hội, nếu Thiên Nguyên bộ lạc làm hành động trả lời thì có thể đoán được kết quả cuối cùng là nguyên bộ lạc bị hủy diệt hoàn toàn.

Sau đó Vương Xuân Lâm rống to tội trạng của Tiếu Điền quay sang nói với Hình Không:

- Phó thủ lĩnh Hình Không, điều duy nhất chúng ta có thể làm là tìm thủ lĩnh đại nhân bàn bạc.

Hình Không gật đầu nói:

- Ừm, chỉ có thể để thủ lĩnh đại nhân quyết định.

Hình Không bổ sung thêm:

- Nhưng hình như thủ lĩnh đại nhân đang bế quan, đại nhân đã dặn tuyệt đối không được quấy rầy.

Vương Xuân Lâm nhíu mày nói:

- Nhưng bây giờ ra chuyện lớn như vậy …

Hình Không lắc đầu nói:

- Chờ đi, lỡ như thủ lĩnh đại nhân bế quan đột phá bị chúng ta mạo muội quấy nhiễu thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Vương Xuân Lâm thấy thái độ của Hình Không kiên quyết thì không kiên trì nữa:

- Đành vậy.

Bảo Vương Xuân Lâm đi kêu Cảnh Ngôn thì gã không có lá gan đó, mới rồi gã hy vọng Hình Không đi tìm Cảnh Ngôn, dù sao hai người là đồng hương, Hình Không quan hệ với Cảnh Ngôn thân thiết hơn gã.

***

Mộc Hòe bộ lạc.

Bộ lạc này thực lực không kém trong địa vực biên thùy tây bắc.

Sau vài ngày Hắc Thủy bộ lạc cướp mạch khoáng, thủ lĩnh của Mộc Hòe bộ lạc triệu tập cường giả trong bộ lạc lại.

Thủ lĩnh Mộc Hòe bộ lạc tuyên bố tin tức với mọi người:

- Hôm nay Mộc Hòe bộ lạc chúng ta sẽ tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc!

Cường giả bộ lạc sửng sốt.

Mộc Hòe bộ lạc mạnh hơn Ngọc Thụ bộ lạc cũ nhiều, thủ lĩnh Mộc Hòe bộ lạc là Hư Thần cửu tinh.

Thấy người bộ lạc khó hiểu, thủ lĩnh lạnh lùng cười:

- Thiên Nguyên bộ lạc đó hiển nhiên đã đắc tội Hắc Thủy bộ lạc, lúc này chúng ta đi tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc thì Hắc Thủy bộ lạc tuyệt đối sẽ không hỏi đến. He he, Thiên Nguyên bộ lạc tuy không lớn nhưng có chút thịt mỡ, đây là cơ hội tốt hiếm có.

Thủ lĩnh Mộc Hòe bộ lạc vung tay nói:

- Được rồi, xuất phát! Thẳng tiến Thiên Nguyên bộ lạc! Ngày mai xóa sổ Thiên Nguyên bộ lạc khỏi biên thùy tây bắc!

Hết chương 1074.

Chương 1075. Cảnh Ngôn Xuất Quan

Một đội từ bản bộ Mộc Hòe bộ lạc như sói đói ùa ra, người dẫn đầu là thủ lĩnh của Mộc Hòe bộ lạc, Tả Kiện, một Hư Thần cửu tinh.

Mấy canh giờ sau đám người Tả Kiện vào phạm vi cảnh giới Thiên Nguyên bộ lạc.

Ngày gần đây vì mạch khoáng cỡ lớn bị Hắc Thủy bộ lạc bạo lực cướp nên Thiên Nguyên bộ lạc cố ý mở rộng phạm vi cảnh giới ra rất nhiều. Thiên Nguyên bộ lạc lo Hắc Thủy bộ lạc phái người bứng nguyên ổ, cũng không bài trừ thế lực khác nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Khi nhóm người Tả Kiện xâm nhập vào phạm vi cảnh giới Thiên Nguyên bộ lạc thì tin tức nhanh chóng truyền vào bộ lạc.

Thiên Nguyên bộ lạc vốn đã thần hồn nát thần tính giờ nghe có đám đông võ giả đến gần bộ lạc của mình, thoáng chốc nguyên bộ lạc xao động.

Biểu tình Hình Không nghiêm túc hỏi:

- Là Hắc Thủy bộ lạc?

Sắc mặt của Vương Xuân Lâm xanh mét:

- Chưa biết, đang xác nhận, nhưng mặc kệ có phải là người của Hắc Thủy bộ lạc hay không đối phương rầm rộ đi vào phạm vi cảnh giới Thiên Nguyên bộ lạc thì chắc chắn không có ý tốt.

Hình Không trầm giọng nói:

- Ừm, sẵn sàng chiến đấu đi.

Sau đó truyền về tin xác nhận, Vương Xuân Lâm móc tinh thạch truyền tin ra nhìn, mặt càng lạnh băng.

Giọng Vương Xuân Lâm trầm thấp:

- Là Mộc Hòe bộ lạc, tên khốn Tả Kiện tự mình mang đội.

Hình Không chậm rãi hít sâu:

- Mộc Hòe bộ lạc … nghe nói thủ lĩnh Tả Kiện là cường giả cảnh giới Hư Thần cửu tinh. Phó thủ lĩnh Xuân Lâm, chúng ta nên ứng đối thế nào?

Vương Xuân Lâm không suy nghĩ nhiều mở miệng nói:

- Chúng ta không có lựa chọn khác, nếu giao chiến trực diện với lực lượng của chúng ta sợ là không chống cự được nửa canh giờ, cách tranh thủ thời gian duy nhất là bộ lạc phòng thủ.

Thực lực hai bên chênh lệch rất lớn.

Nếu rời khỏi cứ điểm bộ lạc lao ra chém giết thì Thiên Nguyên bộ lạc tuyệt đối không làm lại Mộc Hòe bộ lạc, giờ trong bộ lạc trừ Cảnh Ngôn ra chỉ có hai võ giả cảnh giới Hư Thần thất tinh. Thủ lĩnh Mộc Hòe bộ lạc là cường giả Hư Thần cửu tinh, dưới tay có nhiều Hư Thần cao giai.

Không cần đắn đo, Hình Không, Vương Xuân Lâm ra lệnh ngay cho người bên ngoài đều rút về bộ lạc, sau đó tất cả trận pháp trong bộ lạc khởi động.

Thiên Nguyên bộ lạc có nhiều trận pháp trong người, có thể hình thành chút chướng ngại cho đám người Tả Kiện.

Các mệnh lệnh truyền xuống, Hình Không, Vương Xuân Lâm đứng trong bộ lạc nhìn bầu trời phía trước.

Nửa canh giờ sau một đám người xuất hiện.

Con ngươi Vương Xuân Lâm co rút:

- Quả nhiên là lão già khốn kiếp Tả Kiện, lão già này rõ ràng muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của!

Lòng Hình Không chùng xuống.

Dựa vào trận pháp bộ lạc đúng là có thể ngăn cản một ít thời gian, nhưng có thể kéo dài bao lâu?

Có thể nói nếu không có lực lượng khác tham gia thì Thiên Nguyên bộ lạc bị đánh bại chỉ còn là vấn đề về thời gian.

Tả Kiện thấy Vương Xuân Lâm ở trong bộ lạc thì cười lớn, giọng ồm ồm phủ lên nguyên Thiên Nguyên bộ lạc:

- Ha ha ha! Vương Xuân Lâm, lâu rồi không gặp, khỏe không?

Vương Xuân Lâm đáp lại:

- Cũng khỏe, không biết thủ lĩnh Tả Kiện mang theo nhiều người đến Thiên Nguyên bộ lạc ta có chuyện gì cần?

Đồ ngốc đều biết Mộc Hòe bộ lạc muốn làm gì, đám người Vương Xuân Lâm quá hiểu mục đích Tả Kiện đến đây.

Tả Kiện cười nói:

- He he, cũng không có chuyện gì, lần này lại đây là muốn hợp nhất Thiên Nguyên bộ lạc.

Mặt Vương Xuân Lâm không biểu tình:

- Thủ lĩnh Tả Kiện đang nói đùa sao?

Tả Kiện rống to:

- Đùa? Lão phu không có thời gian đùa với ngươi! Người Thiên Nguyên bộ lạc nghe đây, bây giờ lão phu cho các ngươi hai lựa chọn, hoặc là bị Mộc Hòe bộ lạc hợp nhất hoặc Mộc

Hòe bộ lạc giết hết các ngươi! Sống hoặc chết tùy các ngươi lựa chọn!

Đám người Thiên Nguyên bộ lạc xao động, lòng nặng trĩu ưu tư nhìn hướng Vương Xuân Lâm, Hình Không.

Hình Không trầm giọng quát.:

- Tả Kiện, ngươi đừng nằm mơ! Bằng vào Mộc Hòe bộ lạc ngươi cũng muốn hợp nhất Thiên Nguyên bộ lạc? Ngươi có biết thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc là ai không? Hừ, thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta là Cảnh Ngôn đại nhân ở Lạc Cửu Thần Cung!

Tả Kiện lạnh lùng cười:

- Ha ha ha! Ngươi tên Hình Không đúng không? Ta có nghe về ngươi, nhưng một Hư Thần ngũ tinh tầm thường như ngươi mà muốn hù dọa ta? Cảnh Ngôn chó chết gì, kêu hắn đi ra gặp ta!

Tả Kiện có nghe về Cảnh Ngôn nhưng không quá rành, ở trong mắt lão dù hắn thật sự là thành viên Lạc Cửu Thần Cung cũng không phải nhân vật quan trọng gì. Nếu không thì mấy hôm trước Hắc Thủy bộ lạc cướp mạch khoáng cỡ lớn của Thiên Nguyên bộ lạc tại sao Cảnh Ngôn không dám hó hé tiếng nào?

Tả Kiện đợi mấy ngày mới quyết định xuống tay với Thiên Nguyên bộ lạc vì muốn xem thủ lĩnh Cảnh Ngôn có phản ứng gì với việc này. Nhưng đã qua mấy ngày mà Thiên Nguyên bộ lạc không có phản ứng gì, từ đó thấy ra nghe đồn Cảnh Ngôn rất lợi hại chẳng qua là cọp giấy.

Hình Không đảo tròng mắt nói:

- Lúc này thủ lĩnh Cảnh Ngôn đang bế quan, ngươi muốn bàn với Cảnh Ngôn đại nhân thì phải chờ một thời gian.

Tả Kiện vung tay lên, người phát ra uy năng khủng bố bắn mạnh ra:

- Buồn cười! Còn muốn lừa gạt lão phu? Ngươi nghĩ lão phu là đồ ngốc? Hừ, lão phu lười nói nhảm nhiều với các ngươi, rốt cuộc có đồng ý bị Mộc Hòe bộ lạc hợp nhất hay không? Cho các ngươi mười giây quyết định, đồng ý là tốt nhất, nếu không chịu thì hôm nay là ngày Thiên Nguyên bộ lạc hóa thành tro bụi!

Năng lượng này mạnh mẽ va chạm trận pháp trong ngoài Thiên Nguyên bộ lạc, các vầng sáng trận pháp nhấp nháy mãnh liệt, nguyên bộ lạc rung rinh.

Người trong bộ lạc mặt biến sắc. Tuy Tả Kiện phát ra uy năng bị các lớp trận pháp ngăn cản nhưng bọn họ vẫn cảm nhận được lực lượng kia khủng bố.

Thực lực của Hư Thần cửu tinh đúng là quá mạnh, nếu không phải trong ngoài Thiên Nguyên bộ lạc có nhiều trận pháp chỉ e Tả Kiện một chiêu đã đánh nát lực lượng phòng ngự.

Cảnh Ngôn bế quan trong Càn Khôn tiểu thế giới chợt nhướng mày, hắn cảm giác trận pháp nhắc nhở bày bên ngoài có chút khác lạ.

Chẳng lẽ có người muốn vào phòng của mình?

Lúc này một giọt Đạo Chân Thạch Nhũ đã bị Cảnh Ngôn hấp thu hết, hắn không ra ngoài vì lo ổn cố, quen thuộc cảnh giới và thực lực tăng vùn vụt.

- Đỉnh Hư Thần cửu tinh! Đạo Chân Thạch Nhũ thật mạnh, chỉ hấp thu một giọt đã khiến ta từ Hư Thần bát tinh trực tiếp đến đỉnh cửu tinh, đi thêm một bước là Chân Thần.

Cảnh Ngôn mở mắt ra chậm rãi đứng dậy:

- Đi ra xem thử.

Trong mắt Cảnh Ngôn rực rỡ thần quang, hắn hít sâu, tia sáng dần ẩn trong đáy mắt.

Hết chương 1075.

Chương 1076. Chiều Ý

Hình Không, Vương Xuân Lâm liếc nhau.

Vương Xuân Lâm hỏi nhỏ Hình Không:

- Làm sao bây giờ? Nếu thủ lĩnh Cảnh Ngôn còn không xuất quan thì chúng ta chắc chắn không cản nổi công kích của Mộc Hòe bộ lạc.

Hình Không nín thở nói:

- Kéo dài được bao lâu thì cố kéo, tóm lại tuyệt đối không thể đồng ý bị hợp nhất. Nếu chúng ta ngừng trận pháp hoạt động trong bộ lạc sợ là đối phương sẽ trực tiếp giết vào.

Vương Xuân Lâm gật mạnh đầu:

- Ừm!

Hai người đều biết không thể tin lời đề nghị hợp nhất của Tả Kiện, nếu bọn họ ngừng trận pháp phòng ngự trong bộ lạc thì đàn sói đói Tả Kiện rất có thể sẽ ùa vào giết chóc. Hợp nhất gì đó chẳng qua là giả vờ lừa bịp để bớt tốn sức.

Vương Xuân Lâm ngước mắt lên nói:

- Thủ lĩnh Tả Kiện, mười giây quá ngắn, chúng ta cần thêm chút thời gian suy xét.

Tả Kiện khinh thường nói:

- Ha ha ha! Vương Xuân Lâm, ngươi muốn tưởng kéo dài thời gian sao? Chậc chậc, thật là ấu trĩ, ngươi cảm thấy lúc này Thiên Nguyên bộ lạc sẽ có viện binh? Nhưng lão phu là người biết phải trái, ngươi đã muốn thêm chút thời gian vậy thì lão

phu cho ngươi. Một tách trà, cho các ngươi thời gian một tách trà làm ra quyết định.

Thời gian mười giây và một tách trà không có gì khác nhau đối với Tả Kiện.

Ánh mắt Tả Kiện âm trầm nhìn mọi người trong Thiên Nguyên bộ lạc, bọn họ ở trong mắt lão đã là người chết. Ngay từ đầu Tả Kiện không định để người của Thiên Nguyên bộ lạc sống sót, hợp nhất chỉ là thủ đoạn lừa gạt. Nếu có thể khiến Thiên Nguyên bộ lạc chủ động tắt trận pháp trong ngoài thì đồ sát càng đơn giản.

Số lượng trận pháp trong ngoài Thiên Nguyên bộ lạc khá nhiều, cứng rắn công kích vừa tốn sức vừa lãng phí nhiều thời gian.

Cảnh Ngôn lắc người ra Càn Khôn tiểu thế giới, hắn cau mày đứng trong phòng.

Trong phòng trừ hắn ra không có người thứ hai, tức là không ai đi qua trận pháp nhắc nhở vào phòng.

Vậy mới rồi trận pháp nhắc nhở khác lạ là vì sao?

Cảnh Ngôn động ý niệm, thần niệm khuếch tán bao phủ nguyên Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn thấy đám võ giả Tả Kiện của Mộc Hòe bộ lạc, nét mặt sa sầm nói:

- A? Nhóm người ngoài bộ lạc …

***

Vương Xuân Lâm cười khổ nói:

- Phó thủ lĩnh Hình Không, dù kéo dài thời gian một tách trà cũng không làm nên chuyện gì, chúng ta có nên mời Cảnh Ngôn đại nhân xuất quan?

Sau một tách trà chắc chắn Tả Kiện sẽ ra lệnh công kích, trận pháp bị phá hỏng thì nguyên Thiên Nguyên bộ lạc sẽ bị san bằng.

Hình Không cũng rất muốn Cảnh Ngôn đi ra chủ trì đại cục, nhưng mệnh lệnh trước khi hắn bế quan làm gã thấy áp lực lớn:

- Thủ lĩnh Cảnh Ngôn đã ra lệnh không cho ai quấy rầy …

Lúc này một giọng nói vang lên trong đầu hai người:

- Chuyện gì xảy ra?

Vương Xuân Lâm, Hình Không sửng sốt sau đó lộ biểu tình mừng như điên, giọng nói này rõ ràng thuộc về thủ lĩnh Cảnh Ngôn.

Hình như thủ lĩnh Cảnh Ngôn đã xuất quan!

Hai người vừa có phản ứng thì một bóng áo xanh đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, không phải Cảnh Ngôn thì la ai?

Cảnh Ngôn nhìn Hình Không, Vương Xuân Lâm sau đó chuyển ánh mắt nhìn về phía đám người Tả Kiện ở bên ngoài bộ lạc.

Cảnh Ngôn lạnh nhạt hỏi:

- Bọn họ là ai?

Đám người Thiên Nguyên bộ lạc thấy Cảnh Ngôn xuất hiện đều cung kính chào:

- Thủ lĩnh Cảnh Ngôn!

Ai nấy lộ vẻ mặt mừng rỡ như dỡ xuống tảng đá to trong tim.

Tuy Cảnh Ngôn không quản lý công việc trong ngoài bộ lạc nhưng không ảnh hưởng địa vị trụ cột tinh thần của hắn trong lòng mọi người.

Hình Không đáp nhanh:

- Thủ lĩnh Cảnh Ngôn, bọn họ là người của Mộc Hòe bộ lạc, người dẫn đầu là thủ lĩnh Tả Kiện.

Vương Xuân Lâm tiếp lời:

- Mộc Hòe bộ lạc muốn hủy diệt Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta.

Cảnh Ngôn cười, khóe môi cong lên, mắt thì lóe tia sáng âm u lạnh lùng.

Cảnh Ngôn nhìn Tả Kiện chằm chằm, hỏi:

- Thủ lĩnh Mộc Hòe bộ lạc, Tả Kiện?

Tả Kiện thấy Cảnh Ngôn xuất hiện trong bụng thầm nghi, nhưng không quá để ý:

- Ha ha ha! Đúng vậy, lão phu là Tả Kiện, hay ngươi là thủ lĩnh Cảnh Ngôn của Thiên Nguyên bộ lạc?

Cho dù Cảnh Ngôn xuất hiện thì sao? Không lẽ Cảnh Ngôn này có thể thay đổi chiến cuộc?

Trong khu vực này miễn Hắc Thủy bộ lạc không nhúng tay vào thì Tả Kiện không e sợ thế lực của ai.

Cảnh Ngôn lạnh lùng hỏi:

- Ta là Cảnh Ngôn. Tả Kiện, ngươi mang theo nhiều người đến Thiên Nguyên bộ lạc ta là muốn làm cái gì?

Tiếng cười lớn chói tai của Tả Kiện truyền ra:

- Ha ha ha! Đã rõ ràng như vậy mà Cảnh Ngôn nhà ngươi còn không nhìn ra?

Đám người Mộc Hòe bộ lạc sau lưng Tả Kiện phát ra tiếng cười khẩy.

Cảnh Ngôn này hình như hơi ngu.

Cảnh Ngôn vẫn cười:

- Đúng là không nhìn ra, xin thủ lĩnh Tả Kiện nói rõ ý đồ đến của ngươi.

Một võ giả Hư Thần cao giai Mộc Hòe bộ lạc đứng sau lưng Tả Kiện lớn tiếng nói với Cảnh Ngôn:

- Tiểu tử, ngươi nghe cho kỹ! Lần này Mộc Hòe bộ lạc chúng ta lại đây là muốn tiêu diệt Thiên Nguyên bộ lạc của ngươi!

Cảnh Ngôn dường như không tin, hỏi lại:

- A? Thủ lĩnh Tả Kiện, người bên cạnh ngươi nói có đúng không?

Tả Kiện bị thái độ lạnh nhạt của Cảnh Ngôn chọc giận, quát:

- Đúng vậy! Sau ngày hôm nay Thiên Nguyên bộ lạc sẽ thành lịch sử!

Khí thế của Cảnh Ngôn bỗng trầm xuống, quát:

- Không biết tự lượng sức mình! Ta thì thấy các ngươi không phải đến diệt Thiên Nguyên bộ lạc ta mà đến tìm cái chết!

Vèo!

Ngay sau đó Cảnh Ngôn lắc người biến mất trước mặt đám người Hình Không, xuất hiện bên ngoài bộ lạc.

Cảnh Ngôn lật tay vỗ ra trước.

Một chưởng ảnh màu đen giây lát ngưng tụ trong không gian rồi bay ra, Hư Thần cao giai đứng cạnh Tả Kiện chỉ kịp hét thảm rồi hóa thành bột phấn.

Hư Thần cao giai đó đứng rất gần Tả Kiện nhưng lão không kịp hành động cứu người. Lão là Hư Thần cửu tinh vậy

mà không có thời gian phản ứng, chờ khi phát hiện thì trưởng lão bộ lạc đứng cạnh đã hóa thành bột mịn, thần đều diệt tan biến trong không gian.

Tả Kiện trợn to mắt không tin nổi nhìn Cảnh Ngôn:

- Ngươi … !

Đây là thực lực gì?

Lòng Tả Kiện dâng lên cảm giác không may mãnh liệt, hình như Mộc Hòe bộ lạc đã đạp phải miếng thép.

Cảnh Ngôn nhếch mép, sát ý đậm đặc lạnh băng lan tràn khỏi người hắn:

- Nếu các ngươi tìm cái chết thì ta chiều ý!

Tả Kiện hít sâu, vung cánh tay phải quát to:

- Ra tay, giết hắn!

Ong ong ong ong ong!

Tả Kiện mới dứt lời Hồng Hà kiếm hiện ra trong tay Cảnh Ngôn, kiếm quang bảy sắc khuếch tán vằn nước bảy màu lan tràn tới trước.

Vằn nước bảy màu lan rất nhanh, chớp mắt đã tiếp xúc với đám đông võ giả xông lên.

Hết chương 1076.

Chương 1077. Chết Rồi Cũng Tốt

Vằn nước bảy sắc dao động, tất cả đến từ kiếm quang uy năng kinh người.

Võ giả Mộc Hòe bộ lạc xông lên điên cuồng vận chuyển thần lực, vầng sáng thánh khí phòng ngự bao bọc người vô cùng chói mắt.

Nhưng khi bọn họ tiếp xúc với vằn nước bảy sắc thì không có cả cơ hội giãy dụa, võ giả Mộc Hòe bộ lạc đứng đầu đám đông liên tiếp biến mất, hóa thành hư vô.

Đám võ giả Thiên Nguyên bộ lạc như Hình Không, Vương Xuân Lâm thấy cảnh tượng này đều ngây người.

Tả Kiện cũng ngây người, nhiều võ giả Mộc Hòe bộ lạc đứng đằng sau đều hóa đá.

Chuyện này là sao?

Khi đám người ngây ra như phỗng, kiếm quang bảy sắc hình thành vằn nước không ngừng lại, từng vòng gợn sóng lan nhanh.

Không ai cản nổi dù chỉ giây lát, Hư Thần trung giai hay Hư Thần cao giai thất tinh, bát tinh, không một ai chống cự được một giây khi bị vằn nước bảy sắc bao bọc.

Trong không trung chỉ có các tu di giới chỉ, các loại thánh khí rơi lộp độp.

Tả Kiện sợ hãi hồn vía lên mây, sốt ruột hét to:

- Ngừng, ngừng lại!

Tả Kiện gần như mang hết tinh nhuệ của Tả Kiện đến, trong thời gian ngắn ngủi đã chết bảy, tám phần.

Nghe Tả Kiện kêu gọi Cảnh Ngôn chau đôi mày:

- Thủ lĩnh Tả Kiện, mới rồi ta hỏi ngươi mang theo những người này đến Thiên Nguyên bộ lạc làm gì, ngươi trả lời thế nào?

Cảnh Ngôn sẽ không dừng tay vào lúc này, người ta đến diệt Thiên Nguyên bộ lạc, sao hắn có thể nương tay được?

Tả Kiện run rẩy, lão thậm chí không có can đảm công kích Cảnh Ngôn:

- Ta sai rồi! Ta sai rồi! Cảnh Ngôn đại nhân xin đừng giết nữa!

Tả Kiện cảm giác mình cách biệt Cảnh Ngôn quá xa.

Cảnh Ngôn lắc đầu nói:

- Đã cho cơ hội, sẽ không có lần thứ hai.

Cảnh Ngôn nhìn Tả Kiện, cánh tay giang ra, Hồng Hà kiếm quét nhanh. Lần này một bóng kiếm bảy sắc chém hướng Tả Kiện.

Tả Kiện thấy Cảnh Ngôn không định thả cho mình thì cắn răng lùi nhanh, đón đỡ bóng kiếm bảy sắc.

Tả Kiện vừa lùi nhanh vừa hét hướng các thành viên Mộc Hòe bộ lạc còn sống:

- Chạy nhanh!

Khi Tả Kiện hét hai chữ đó bóng kiếm bảy sắc đã đánh tan lực lượng ngăn cản, giây sau bóng kiếm quét qua người lão, Hư Thần cửu tinh đã chết.

Đến đây thì đám người Mộc Hòe bộ lạc rầm rộ kéo đến định tiêu diệt người Thiên Nguyên bộ lạc nay chết gần hết.

Cảnh Ngôn không hứng thú truy sát mấy cá lọt lưới cuống cuồng chạy trốn.

Đám người Thiên Nguyên bộ lạc Hình Không, Vương Xuân Lâm giật mình tỉnh lại lục tục ra khỏi bộ lạc.

Kết quả trận chiến này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của mọi người. Đám người Tả Kiện như gà đất chó nhà trước mặt Cảnh Ngôn, không có chút sức chống cự. Từ lúc Cảnh Ngôn ra tay đến đám người Mộc Hòe bộ lạc gần như bị diệt chỉ mất vài giây.

Quá đáng sợ!

Quá điên cuồng!

Thực lực của thủ lĩnh Cảnh Ngôn mạnh đến mức nào?

Ánh mắt mọi người tràn đầy kính sợ nhìn Cảnh Ngôn, bọn họ biết thủ lĩnh của mình rất mạnh nhưng không ngờ đến mức này, thật giống như sức chiến đấu của Chân Thần.

Cảnh Ngôn xoay người nhìn đám người Hình Không, mở miệng hỏi:

- Tại sao người của Mộc Hòe bộ lạc đột nhiên công kích Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta?

Thực lực của Mộc Hòe bộ lạc không tệ nhưng kém xa Hắc Thủy bộ lạc, ngay cả Hắc Thủy bộ lạc còn phải nhận thu lợi bốn mươi phần trăm mạch khoáng, thủ lĩnh Mộc Hòe bộ lạc Tả Kiện chẳng lẽ bị nhũn não nảy ý công kích Thiên Nguyên bộ lạc?

Nghe Cảnh Ngôn hỏi, Hình Không và Vương Xuân Lâm liếc nhau.

Vương Xuân Lâm trầm giọng nói:

- Thủ lĩnh Cảnh Ngôn, mạch khoáng cỡ lớn của chúng ta bị Hắc Thủy bộ lạc cướp đi. Thành viên Thiên Nguyên bộ lạc, bao gồm nô lệ đã chết sáu bảy trăm người.

Mặt Cảnh Ngôn trầm xuống:

- Cái gì?

Cảnh Ngôn đã hiểu tại sao Mộc Hòe bộ lạc công kích Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn không ngờ Hắc Thủy bộ lạc sẽ cướp giật mạch khoáng. Hắc Thủy bộ lạc muốn làm gì? Tại sao Hắc Thủy bộ lạc có lá gan đó?

Chắc chắn Hắc Thủy bộ lạc có chút quan hệ trong Lạc Cửu Thần Cung, không lẽ nào bọn họ không tìm hiểu được thân phận địa vị của Cảnh Ngôn trong Lạc Cửu Thần Cung? Nếu đã biết thân phận của hắn trong Lạc Cửu Thần Cung còn dám bạo lực cướp mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc thì không quá kinh người.

Cảnh Ngôn híp mắt hỏi:

- Tòa mạch khoáng đó bị Hắc Thủy bộ lạc khống chế?

Vương Xuân Lâm gật đầu nói:

- Ừm, đã được mấy ngày. Lúc mạch khoáng bị cướp đi thủ lĩnh Cảnh Ngôn đang bế quan nên chúng ta không dám quấy rầy báo tin cho thủ lĩnh.

Cảnh Ngôn cười khẽ:

- Ha ha, Tiếu Điền này rốt cuộc nghĩ thế nào.

Hình Không nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Chúng ta làm sao bây giờ hả thủ lĩnh Cảnh Ngôn?

Cảnh Ngôn chậm rãi nói:

- Làm thế nào? Nợ máu trả bằng máu! Hắc Thủy bộ lạc giết mấy trăm thành viên Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta thì ta sẽ khiến bọn họ trả giá đắt nặng nề!

Giọng Cảnh Ngôn không lớn nhưng mọi người đều nghe ra bên trong chất chứa lửa giận, sát ý.

Lúc này Cảnh Ngôn thật sự rất tức giận.

Tuy Thiên Nguyên bộ lạc không phải một tay Cảnh Ngôn dựng lên nhưng hắn dù gì là thủ lĩnh của bộ lạc, thành viên trong bộ lạc là thuộc hạ của hắn.

Nhiều thuộc hạ bị giết hỏi sao Cảnh Ngôn thờ ơ được?

Huống chi có một mạch khoáng giá trị mấy chục ức, thậm chí hàng trăm ức thần tinh.

***

Trong Hắc Thủy bộ lạc.

Quân sư Xương Nham mới nhận được tin liền báo cho thủ lĩnh Tiếu Điền:

- Thủ lĩnh đại nhân, Tả Kiện của Mộc Hòe bộ lạc dẫn theo nhiều người đi Thiên Nguyên bộ lạc.

Tiếu Điền nhướng mày:

- A? Tên khốn này định làm gì?

Xương Nham cười nói:

- Chắc muốn diệt Thiên Nguyên bộ lạc kiếm chút cháo, dù sao Thiên Nguyên bộ lạc nắm giữ một ít mạch khoáng cỡ nhỏ và trung. Tả Kiện thấy chúng ta cướp mạch khoáng cỡ lớn của Thiên Nguyên bộ lạc, chắc nghĩ dù hắn diệt thì Hắc Thủy bộ lạc sẽ không hỏi đến.

Tiếu Điền mắng thầm:

- Đồ chết tiệt đó. Cảnh Ngôn có trong Thiên Nguyên bộ lạc không?

- Cái này thì không biết, có lẽ ở trong Thiên Nguyên bộ lạc hoặc về Lạc Cửu Thần Cung. Thủ lĩnh, thật ra Cảnh Ngôn có ở Thiên Nguyên bộ lạc hay không thì chúng ta không cần ngăn cản Tả Kiện, Cảnh Ngôn chết trong tay Tả Kiện chứ không phải trong tay Hắc Thủy bộ lạc chúng ta, Lạc Cửu Thần Cung có truy cứu thì chúng ta đẩy Tả Kiện ra chịu chết là được.

Nghe Xương Nham nói vậy chân mày Tiếu Điền giãn ra. Quân sư Xương Nham nói rất có lý, dù Cảnh Ngôn có chết miễn không phải chết trong tay người của Hắc Thủy bộ lạc thì không liên quan đến họ.

Tiếu Điền cười nói:

- Quân sư nói rất đúng, vậy thì mặc kệ đi, nếu Cảnh Ngôn đúng là bị Tả Kiện giết thì rất tốt.

Hết chương 1077.

Chương 1078. Tin Tức Ngoài Ý Muốn

Thiên Nguyên bộ lạc, người ngựa tập kết.

Vương Xuân Lâm cẩn thận liếc Cảnh Ngôn một cái, hỏi:

- Thủ lĩnh đại nhân, chúng ta có nên phái người truyền tin cho Hắc Thủy bộ lạc?

Cảnh Ngôn nhìn sang:

- Truyền tin cho lão già Tiếu Điền? Tại sao?

Vương Xuân Lâm ướm thử:

- Tiếu Điền là cường giả Chân Thần, ta sợ hoàn toàn trở mặt sẽ …

Vương Xuân Lâm chưa nói xong đã bị Cảnh Ngôn giơ tay cắt lời.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Trở mặt? Hay ngươi còn tưởng Hắc Thủy bộ lạc và Thiên Nguyên bộ lạc chưa trở mặt? Đừng nói nhiều, đi mạch khoáng cỡ lớn cướp về rồi nói tiếp.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tình hình mạch khoáng hiện giờ thế nào?

Hình Không ở một bên nói:

- Sau khi Hắc Thủy bộ lạc cướp mạch khoáng thì để lại hai vị trưởng lão trông chừng, một người là Hồ Đức, một người khác tên Ti Thiên. Hai người đều là nguyên lão của Hắc Thủy bộ lạc, tu vi Võ Đạo rất cao, đến đỉnh Hư Thần cửu tinh.

Cảnh Ngôn gật đầu, hỏi:

- Vậy thì thu lợi trước, đã tập kết người xong chưa?

Vương Xuân Lâm đáp:

- Rồi, đã chuẩn bị ổn thỏa.

Cảnh Ngôn vung tay lên:

- Xuất phát!

Một mình Cảnh Ngôn hoàn toàn có thể giành lại mạch khoáng, nhưng sau khi cướp về mạch khoáng còn phải tiếp tục khai thác, nên hắn kêu Hình Không, Vương Xuân Lâm tập kết người. Vừa cướp về mạch khoáng sẽ khai thác ngay tại chỗ.

Mấy canh giờ sau, lấy Cảnh Ngôn dẫn đầu nhiều thành viên Thiên Nguyên bộ lạc từ góc trời đến gần mạch khoáng cỡ lớn.

Trong căn phòng gần mép mạch khoáng.

Hai trưởng lão Hắc Thủy bộ lạc Hồ Đức, Ti Thiên đang trái ôm phải ấp hưởng lạc. Nữ nhân trong ngực họ cực kỳ xinh đẹp, tu vi Võ Đạo không yếu.

Hai người phụ trách trông chừng mạch khoáng, đây là công việc béo bở nhiều mỡ, khai thác ra thần tinh với thân phận của họ có biển thủ một chút cũng không ai dám hỏi đến.

Có tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến, ngay sau đó một bóng người chạy vào phòng:

- Hai vị đại nhân! Hai vị đại nhân!

Hai người Hồ Đức ánh mắt lạnh lùng.

Thành viên Hắc Thủy bộ lạc vào phòng cúi đầu bẩm báo nói:

- Hai vị đại nhân, người của Thiên Nguyên bộ lạc đến, có rất nhiều người!

Hồ Đức không kiên nhẫn quát mắng:

- Thiên Nguyên bộ lạc? Hừ, đến thì đến, ngươi hoảng cái gì? Một Thiên Nguyên bộ lạc tầm thường dù dốc hết sức thì búng tay một cái là có thể tiêu diệt, có đáng là gì!

Người kia run run nhanh chóng ra ngoài:

- Vâng … vâng!

Hồ Đức, Ti Thiên không để bụng chuyện người Thiên Nguyên bộ lạc đến, nếu bọn họ dám ra tay thì thuận tiện diệt là xong, không tốn sức.

Hắc Thủy bộ lạc.

Quân sư Xương Nham mới rời khỏi biệt viện của thủ lĩnh Tiếu Điền bỗng trở về.

Lần này khuôn mặt Xương Nham hiếm khi trầm trọng:

- Thủ lĩnh đại nhân!

Tiếu Điền thấy Xương Nham quay về, cười hỏi:

- Lại có chuyện gì vậy quân sư?

Xương Nham trầm giọng nói:

- Thủ lĩnh đại nhân, Tả Kiện đã chết, hắn mang theo tinh nhuệ Mộc Hòe bộ lạc đi công kích Thiên Nguyên bộ lạc gần như toàn quân bị diệt

Xương Nham mới nhận được tin, ban đầu lão không quá tin tưởng nhưng rất nhanh đã xác nhận tin thật trăm phần trăm, thủ lĩnh của Mộc Hòe bộ lạc Tả Kiện thân chết đạo tiêu.

Tiếu Điền kinh ngạc hỏi:

- Cái gì?

Tin tức này thật khiến người bất ngờ. Mộc Hòe bộ lạc không thể so sánh với Hắc Thủy bộ lạc nhưng Tả Kiện dù gì là võ giả đẳng cấp Hư Thần cửu tinh, lão mang người đi công kích Thiên Nguyên bộ lạc sao đột nhiên chết?

Kỳ lạ, trong đó có gì đó kỳ lạ.

Xương Nham nói nhanh:

- Đã xác định tin tức, Tả Kiện thật sự bị giết. Cảnh Ngôn đó thực lực rất mạnh, lần này Tả Kiện đạp trúng miếng sắt.

Đầu óc Xương Nham nhanh nhẹn phán đoán:

- Cảnh Ngôn xếp hạng sáu mươi tám trên bảng Thiên Hoa xem ra không chỉ có thiên phú nghịch thiên, tu vi cũng rất kinh người. Tả Kiện mang theo mấy trăm tinh nhuệ của Mộc Hòe bộ lạc nhưng chỉ lác đác vài người chạy thoát. Tức là Cảnh Ngôn có lẽ thực lực gần đến Chân Thần nhất tinh, nếu không thì sao hắn giết được nhiều người như vậy. Trong Thiên Nguyên bộ lạc không ai có thể trợ giúp Cảnh Ngôn giết người của Mộc Hòe bộ lạc.

Xương Nham đoán sức chiến đấu của Cảnh Ngôn vượt qua Hư Thần cửu tinh, dù không thể so sánh với Chân Thần nhất tinh thật sự thì chênh lệch sẽ không quá lớn.

Thứ hạng bảng Thiên Hoa chủ yếu tính hai mặt, một là thiên phú, hai là thực lực. Nếu thiên phú đủ cao dù tu vi Võ Đạo tạm thời hơi yếu cũng có thể xếp hàng đầu.

Giờ Cảnh Ngôn giết Tả Kiện Hư Thần cửu tinh, diệt nhiều võ giả tinh nhuệ của Mộc Hòe bộ lạc từ đó thấy được hắn có sức chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ.

Xương Nham thấy Tiếu Điền không nói gì bổ sung thêm:

- Thủ lĩnh, Cảnh Ngôn đã diệt đám người Tả Kiện rất có thể bước tiếp theo sẽ đi mạch khoáng của bộ lạc chúng ta.

Tiếu Điền chợt hiểu ra, nói ngay:

- Mau truyền tin cho Hồ Đức, Ti Thiên, dặn bọn họ cẩn thận.

Tiếu Điền nói thêm:

- Và tập kết người đi mạch khoáng!

Xương Nham gật đầu xoay người đi nhanh:

- Tuân lệnh!

Mạch khoáng.

Hồ Đức đẩy hai mỹ nhân trong ngực ra, thản nhiên nói với Ti Thiên:

- Trưởng lão Ti Thiên, đi, chúng ta đi xem người của Thiên Nguyên bộ lạc muốn làm gì.

Ti Thiên cười âm hiểm, đằng đằng sát khí nói:

- Ha ha, xem ra có thể giết chóc một phen, hy vọng người của Thiên Nguyên bộ lạc đến nhiều, nếu quá ít thì giết chán chết. Nhiều người giết mới sướng tay.

Ti Thiên, Hồ Đức cùng lúc nhận được Xương Nham truyền tin.

- A?

- Quân sư truyền tin?

Hai người giật mình liếc nhau:

- Cái gì?

- Tả Kiện của Mộc Hòe bộ lạc đã chết? Mấy trăm tinh nhuệ gần như toàn quân bị diệt?

Sau đó hai người cùng lắc mình ra khỏi phòng, biểu tình tùy ý hoàn toàn biến mất thay thế là nghiêm túc. Hồ Đức, Ti

Thiên không phải loại óc trái nhỏ, hai người biết Xương Nham truyền đến tin này đại biểu ý nghĩa gì.

Khi hai người ra khỏi phòng thì thành viên Thiên Nguyên bộ lạc đã đến gần mạch khoáng. Cảnh Ngôn mặc trường bào màu xanh đứng đằng trước nhất đám đông, chắp hai tay sau lưng, ánh mắt hờ hững quét qua nguyên mạch khoáng.

Vương Xuân Lâm thấy hai người Hồ Đức xông ra lập tức giới thiệu cho Cảnh Ngôn:

- Thủ lĩnh đại nhân, hai người kia là hai trưởng lão của Hắc Thủy bộ lạc, Hồ Đức và Ti Thiên.

Cảnh Ngôn quét thần niệm qua, đoán ra ngay tu vi của Hồ Đức, Ti Thiên:

- Ừm, đúng là hai Hư Thần cửu tinh.

Hồ Đức nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, quát hỏi:

- Ngươi là thủ lĩnh Thiên Nguyên bộ lạc, Cảnh Ngôn? Hừ, ngươi mang theo người đến mạch khoáng của Hắc Thủy bộ lạc làm gì? Không lẽ chán sống định tạo phản?

Giọng điệu lớn lối nhưng trong lòng Hồ Đức, Ti Thiên không dám coi thường chút nào.

Hết chương 1078.

Chương 1079. Cướp Lại Mạch Khoáng

Nguyên mạch khoáng có mấy ngàn thợ khoáng, đa số thân phận là nô lệ.

Những thợ khoáng nô lệ cảm giác có hai phe đang giằng co phía chân trời. Nô lệ gan lớn thỉnh thoảng ngước đầu nhìn đám người Thiên Nguyên bộ lạc. Thân phận của họ thấp hèn, khi chưa có mệnh lệnh rõ ràng bọn họ không dám ngừng động tác đào khoáng. Thành viên bình thường của Hắc Thủy bộ lạc thấy có kẻ địch xuất hiện thì nhanh chóng tụ tập sau lưng hai vị thái thượng trưởng lão Hồ Đức.

Khóe môi Cảnh Ngôn nhếch cao, mắt nhìn thẳng đám thành viên Hắc Thủy bộ lạc như Hồ Đức, Ti Thiên.

Giọng Cảnh Ngôn truyền khắp mạch khoáng:

- Ta đến đây tất nhiên là giành lại mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc ta. Trước đó mạch khoáng thuộc về Thiên Nguyên bộ lạc ta, sau này vẫn là của Thiên Nguyên bộ lạc. Đương nhiên trong khi giành lại mạch khoáng cũng sẽ lấy mạng của các ngươi!

Đám người Hồ Đức sắc mặt tối sầm.

Hồ Đức cười to bảo:

- Ha ha ha! Cảnh Ngôn, ngươi quá cuồng vọng, bằng vào Thiên Nguyên bộ lạc các ngươi mà cũng muốn đối địch với Hắc Thủy bộ lạc ta? Ngươi tốt nhất là nghĩ kỹ hậu quả!

Hồ Đức biết thủ lĩnh Mộc Hòe bộ lạc Tả Kiện dẫn theo một đám tinh nhuệ bộ lạc đã chết trong tay Cảnh Ngôn, rõ ràng thực lực của hắn rất mạnh. Nhưng Hồ Đức và Ti Thiên là cường giả đỉnh Hư Thần cửu tinh. Miễn Cảnh Ngôn không phải là cường giả Chân Thần vậy hắn không thể giết được Hồ Đức, Ti Thiên. Hơn nữa bên thủ lĩnh bộ lạc đã truyền tin, rất nhanh sẽ có chi viện.

- Cuồng vọng? Không còn sớm nữa, các ngươi nên lên đường.

Cảnh Ngôn nhẹ lắc người nhanh chóng đến gần Hồ Đức, Ti Thiên.

Tay Cảnh Ngôn cầm Hồng Hà kiếm, một luồng kiếm quang bảy sắc quét qua, kiếm quang phun ra nuốt vào, ánh sáng chiếu cả bầu trời.

Hồ Đức, Ti Thiên thấy Cảnh Ngôn tấn công thì cắn răng cùng xông lên trước.

Hai người cho rằng Cảnh Ngôn mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể giết họ trong thời gian ngắn, họ hợp sức lại không chừng có thể giết ngược hắn.

Nhưng rất nhanh suy nghĩ này thay đổi trong lòng hai người.

Kiếm quang bảy sắc khủng bố vượt sức tưởng tượng của Hồ Đức, Ti Thiên, trong đó ẩn chứa uy năng làm hai người không thể ngăn cản.

Hồ Đức, Ti Thiên trơ mắt nhìn phòng ngự của mình tán loạn trước kiếm quang bảy sắc, hơi thở chết chóc bao phủ họ.

Hai người điên cuồng vận chuyển thần lực, mắt đỏ ngầu. Nhưng bọn họ đã dốc hết sức vẫn không thể cản kiếm quang bảy sắc chém tới trước mặt.

Giọng Hồ Đức kinh hoàng hét lên:

- Ngươi … ngươi rốt cuộc có tu vi cỡ nào?

Ti Thiên cảm nhận lực lượng đáng sợ xé rách lồng chụp năng lượng phòng hộ của mình, rống hướng Cảnh Ngôn:

- Chết tiệt! Hắc Thủy bộ lạc, Tiếu Điền đại nhân sẽ không tha cho các ngươi!

Bọn họ không cam lòng!

Nhưng không cam lòng đến đâu vẫn không cách nào thay đổi số phận chết chóc. Giọng Hồ Đức, Ti Thiên còn văng vẳng trong không gian, kiếm quang bảy sắc đã cắt mạng sống.

Giết Hồ Đức, Ti Thiên xong Cảnh Ngôn không ngừng lại, sau lưng hai người còn nhiều thành viên Hắc Thủy bộ lạc.

Mấy ngày trước Hắc Thủy bộ lạc cướp mạch khoáng, giết mấy trăm người Thiên Nguyên bộ lạc, bây giờ Cảnh Ngôn sẽ không nương tay với người của Hắc Thủy bộ lạc.

Từng luồng kiếm quang phô thiên cái địa.

Đám thành viên Hắc Thủy bộ lạc sợ vỡ mật, chạy tứ tán. Nhưng bị thần thông kiếm ý của Cảnh Ngôn áp chế khiến bọn họ hành động chậm như ốc sên.

Hơn mười giây ngắn ngủi qua đi, thành viên Hắc Thủy bộ lạc trên mạch khoáng hầu như bị thương chết hết. Cảnh Ngôn không xuống tay với đám nô lệ thợ khoáng.

Những nô lệ này rất tội nghiệp, bọn họ không có tự do, mạng sống nằm trong tay Hắc Thủy bộ lạc.

Cảnh Ngôn nhìn nô lệ ngây người trên mạch khoáng, phất tay nói:

- Tất cả các ngươi giải tán đi!

- Đa tạ ơn không giết của đại nhân!

Các nô lệ tuy không có tự do nhưng họ không ngốc, bọn họ nhìn Cảnh Ngôn bẻ gãy nghiền nát giết đám thành viên Hắc Thủy bộ lạc, biết hắn là võ giả thực lực cực kỳ cường đại. Võ giả như vậy muốn giết sạch bọn họ dễ như trở bàn tay, nhưng Cảnh Ngôn thả bọn họ đi.

Đám người không dám ở lại lâu, chia ra chạy trốn, trong khoảnh khắc mạch khoáng trống vắng.ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Cảnh Ngôn xoay người nói với Hình Không, Vương Xuân Lâm:

- Dọn dẹp chiến trường rồi đào khoáng ngay đi.

Hai người chết lặng lên tiếng:

- Rõ!

Mỗi lần Cảnh Ngôn ra tay trước mặt họ đều khiến hai người bị bất ngờ trước sức chiến đấu của hắn.

Hồ Đức, Ti Thiên đều là là cường giả đỉnh Hư Thần cửu tinh, nhưng họ không có chút sức chống cự trước mặt Cảnh Ngôn.

Lúc trước Cảnh Ngôn giết đám người Tả Kiện là Hình Không, Vương Xuân Lâm đã cảm thấy sức chiến đấu của hắn gần đến Chân Thần nhất tinh, giờ thì hai người khẳng định sức chiến đấu của hắn tuyệt đối cao hơn Chân Thần nhất tinh bình thường. Vì đa số Chân Thần nhất tinh cũng không thể giết Hồ Đức, Ti Thiên nhẹ nhàng như thế.

Hai người sắp xếp công tác khai thác mạch khoáng nhanh chóng bắt đầu.

Cảnh Ngôn không đi ngay, hắn lấy ra nhiều tài liệu bày trận. Cảnh Ngôn định bài bố các loại đại trận quanh mạch khoáng.

Thực lực tổng thể của Thiên Nguyên bộ lạc rất nhỏ yếu, tạm thời chỉ có thể dựa vào trận pháp bảo vệ an toàn cho mạch khoáng.

Trong Hắc Thủy bộ lạc.

Thủ lĩnh Tiếu Điền rời khỏi biệt viện cư ngụ, tập kết người gần xong, chỉ chờ y dẫn họ đi mạch khoáng chi viện đám người Hồ Đức.

Quân sư Xương Nham vội vàng đến gặp Tiếu Điền.

Xương Nham đi tới trước mặt Tiếu Điền, nói câu đầu tiên là:

- Thủ lĩnh, việc lớn không tốt!

Tim Tiếu Điền rớt cái bịch.

Xương Nham cúi đầu nói:

- Thủ lĩnh đại nhân, mạch khoáng thần tinh cỡ lớn đã bị Cảnh Ngôn cướp lại, trưởng lão Hồ Đức, trưởng lão Ti Thiên chết trận!

Lòng Xương Nham rất hoảng hốt, lão không rõ xảy ra chuyện gì, mọi thứ diễn biến quá mau.

Nghe Xương Nham nói Tiếu Điền ngây người hồi lâu như đã hóa đá.

Hồ Đức, Ti Thiên là nguyên lão trong bộ lạc, thực lực cá nhân thuộc hàng đầu Hắc Thủy bộ lạc, mới qua bao lâu mà hai người đã chết trận? Mạch khoáng cỡ lớn cũng bị Thiên Nguyên bộ lạc cướp lại.

Tiếu Điền nhận ra sự việc vượt tầm kiểm soát của mình.

Cảnh Ngôn rốt cuộc có thực lực gì?

Dù là Chân Thần nhất tinh cũng không thể cướp lại mạch khoáng trong thời gian ngắn ngủi như vậy.

Xương Nham chờ nửa ngày không nghe Tiếu Điền lên tiếng, lão chậm rãi ngước đầu lên trông thấy mặt thủ lĩnh đen thui.

- Thủ lĩnh, giờ chúng ta …

Tiếu Điền nhìn Xương Nham, hỏi:

- Quân sư nói xem chúng ta nên làm sao?

Xương Nham thử nói:

- E … E rằng phải để vị đại nhân trong Lạc Cửu Thần Cung tự mình ra tay.

Xem tình huống trước mắt sức chiến đấu của Cảnh Ngôn chưa chắc yếu hơn Tiếu Điền, tức là thủ lĩnh có ra tay cũng khó đối phó với hắn.

Hết chương 1079.

Chương 1080. Phế Vật

Tiếu Điền hiểu ý của Xương Nham.

Nếu Tiếu Điền nắm chắc giết được Cảnh Ngôn thì đã không chút do dự dẫn người xuất phát, đáng tiếc Tiếu Điền không tự tin.

Tiếu Điền không muốn chết, không dám dễ dàng mạo hiểm.

Mạch khoáng thần tinh cỡ lớn đương nhiên rất tốt, nhưng nếu không có mạng sống thì nhiều tài nguyên hơn nữa có ích gì?

Tiếu Điền không bâng khuâng quá lâu đã có quyết định, đó là truyền tin cho Doãn Hoa. Mặc kệ Doãn Hoa có tính toán gì thì phải báo cho gã biết chuyện này, lỡ bị gã đinh ninh mạch khoáng cỡ lớn nằm trong tay Tiếu Điền thì tương lai có rắc rối lớn.

Tiếu Điền thông qua tinh thạch truyền tin kể đại khái vụ việc cho Doãn Hoa.

Một lúc lâu sau Doãn Hoa truyền về một tin tức, chỉ có hai chữ ‘phế vật’.

Tiếu Điền bất đắc dĩ nhận hai chữ này, hơi bực tức nhưng đành nhịn.

Đệ Lục Cung Lạc Cửu Thần Cung, trang viên Thiên Lang Ti.

Nữ nhân quyến rũ đá lông nheo nũng nịu nói:

- Hoa ca, chắc không phải Tiếu Điền giở trò quỷ gì đi? Hắn dù gì có cảnh giới Chân Thần nhất tinh mà không đấu lại Cảnh Ngôn nho nhỏ?

Doãn Hoa sắc mặt khó xem nói:

- Tiếu Điền không có lá gan lừa ta. Xem ra Cảnh Ngôn rất không tầm thường, nghe Tiếu Điền nói những võ giả đỉnh Hư Thần cửu tinh hoàn toàn không đánh lại Cảnh Ngôn.

Nữ nhân quyến rũ hỏi:

- Hoa ca, không lẽ bỏ qua vậy sao? Tiếu Điền nói mạch khoáng kia giá trị rất cao, ít nhất có mười ức thần tinh.

Doãn Hoa cười khẩy nói:

- Hừ! Đương nhiên không thể để dân bản xứ Cảnh Ngôn nhặt của hời, mười ức thần tinh không phải số lượng nhỏ, đáng giá ta nhúng tay. Nhưng ta tự mình ra mặt thì không thích hợp.

Nữ nhân quyến rũ cười duyên nói:

- Đối phó Cảnh Ngôn đâu cần Hoa ca ra mặt, Hoa ca có thân phận gì? Cảnh Ngôn có thân phận gì? Chỉ là dân bản xứ của một Đệ Tứ Cung, Hoa ca truyền mệnh lệnh một cái không lẽ hắn dám chống đối sao?

Doãn Hoa nở nụ cười, ôm nữ nhân quyến rũ vào lòng:

- Ừm, vậy Tô Phù thay ta đi gặp Cảnh Ngôn này, nàng biết nên nói thế nào với hắn đi?

Tô Phù gật đầu nói:

- Hoa ca yên tâm, ta biết nên làm sao.

Mười ngày sau.

Tô Phù xuất hiện bên ngoài Hắc Thủy bộ lạc, lạnh lùng quát:

- Kêu Tiếu Điền đến gặp ta!

Tô Phù tự nhiên toát ra uy áp cường đại. Nàng là cường giả Chân Thần nhất tinh, ở trước mặt Doãn Hoa thì dịu ngoan nhưng ra bên ngoài thì khoác vẻ lạnh lùng cao ngạo.

Thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc Tiếu Điền rất nhanh đi ra bộ lạc, khi thấy Tô Phù thì khuôn mặt nghiêm túc. Tiếu Điền không quen Tô Phù nhưng cảm nhận được dao động hơi thở của cường giả Chân Thần trên người nàng.

Tiếu Điền chắp tay hỏi:

- Xin hỏi ngươi là …?

Tô Phù nhếch mép khinh miệt:

- Ta tên Tô Phù, chắc Hoa ca đã nói với ngươi là ta sẽ đến.

Tuy Tiếu Điền cũng là Chân Thần nhất tinh nhưng ở trong mắt Tô Phù không đáng giá nàng tôn trọng.

Nghe Tô Phù báo ra tên của mình Tiếu Điền vội khom lưng. Đúng là Doãn Hoa đã dặn Tiếu Điền nói Tô Phù sẽ đến Hắc Thủy bộ lạc gặp, nên Tiếu Điền biết nàng là người bên cạnh Doãn Hoa.

Tiếu Điền cung kính nói:

- Chào Tô Phù đại nhân.

Tô Phù lạnh lùng liếc Tiếu Điền một cái:

- Hừ, Tiếu Điền, Hắc Thủy bộ lạc của ngươi ở biên thùy tây bắc này dù gì là đẳng cấp bá chủ, nhưng ngươi không đấu lại một Cảnh Ngôn, Hoa ca rất thất vọng với ngươi.

Tiếu Điền vội giải thích:

- Tô Phù đại nhân minh xét, Cảnh Ngôn thật sự rất khó đối phó, sức chiến đấu của hắn không dưới Chân Thần nhất tinh.

Tô Phù vung cánh tay mảnh khảnh:

- Bớt lấy cớ đi, thôi, ta lười nói nhảm với ngươi. Giờ ngươi hãy mang ta đi gặp Cảnh Ngôn kia, ta xem thử hắn khó đối phó đến đâu.

Tiểu Điền đáp ngay:

- Vâng!

***

Mạch khoáng cỡ lớn.

Cảnh Ngôn vẫn đang bày trận pháp. Muốn bày ra bộ đại trận liên hoàn chịu được công kích của Chân Thần nhất tinh rất khó hoàn thành trong thời gian ngắn, đương nhiên cũng vì năng lực bày trận của hắn yếu. Từ khi đến Thần giới Cảnh Ngôn mãi không có thời gian và tinh lực nghiên cứu Càn Khôn Trận Đạo.

Cảnh Ngôn đang bày trận cảm giác hư không phía xa truyền đến hai dao động năng lượng, hắn ngước đầu lên tập trung nhìn phía xa.

Chốc lát sau hai bóng người nhanh chóng đến gần.

Con ngươi Cảnh Ngôn co rút:

- Hai võ giả Chân Thần!

Giây sau Cảnh Ngôn lắc người tiến lên nghênh đón.

Cảnh Ngôn nhìn hai người, lên tiếng hỏi:

- Hai vị có chuyện?

Hai người này tất nhiên là Tiểu Điền, Tô Phù từ Hắc Thủy bộ lạc đến đây.

Tiểu Điền nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Ngươi là Cảnh Ngôn?

Đây là lần đầu tiên Tiếu Điền thấy Cảnh Ngôn. Lúc trước Cảnh Ngôn có đến Hắc Thủy bộ lạc nhưng khi đó Tiếu Điền không ra mặt, chỉ kêu quân sư Xương Nham tiếp đãi.

Khi Tiếu Điền hỏi Cảnh Ngôn, đôi mắt đẹp của Tô Phù nhìn mặt hắn, đáy mắt lấp lóe tia sáng.

Tô Phù thầm nghĩ:

- Người này là Cảnh Ngôn? Tin đồn không giả, mặt mày thật tuấn tú.

Khi Tô Phù ở Đệ Lục Cung nhiều lần nghe về Cảnh Ngôn nhưng không có cơ hội gặp, nàng nghe đồn hắn trẻ tuổi và đẹp trai, lần này thấy khiến nàng động lòng.

Cảnh Ngôn ung dung hỏi:

- Đúng vậy, ta là Cảnh Ngôn. Hai vị đến tìm ta?

Cảnh Ngôn đoán hai người phía đối diện nam là thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc Tiếu Điền, nhưng nữ là ai?

Hắc Thủy bộ lạc chắc chỉ có một Chân Thần, nhưng nữ nhân áo đỏ hiển nhiên cũng là võ giả đẳng cấp Chân Thần, dao động thần lực trên người nàng không dưới Tiếu Điền.

Giọng Tiếu Điền trầm thấp:

- Ta là thủ lĩnh Hắc Thủy bộ lạc Tiếu Điền, vị này là Tô Phù đại nhân, được Doãn Hoa thiếu gia phái tới.

Tiếu Điền và Cảnh Ngôn tuyệt đối là kẻ địch, hai trưởng lão của Hắc Thủy bộ lạc chết trong tay hắn. Nhưng lần này đến gặp Cảnh Ngôn thì Tiếu Điền là làm nền, không thể tự tiện lướt qua mặt Tô Phù.

Cảnh Ngôn cau mày khó hiểu:

- Doãn Hoa thiếu gia?

Giọng Tiếu Điền càng trầm:

- Doãn Hoa thiếu gia là công tử của tổng ty trưởng Thiên Lang Ti Lạc Cửu Thần Cung. Cảnh Ngôn, mạch khoáng này thuộc về Doãn Hoa thiếu gia.

Lòng Cảnh Ngôn máy động, hắn nhìn Tiếu Điền lại ngó hướng nữ nhân áo đỏ Tô Phù, lòng dần hiểu ra. Hèn gì mấy ngày trước Tiếu Điền đột nhiên cướp giật mạch khoáng, xem ra có Doãn Hoa chống lưng.

Con của tổng ty trưởng Thiên Lang Ti, thân phận này như ngọn núi lớn khiến người cảm thấy nặng nề.

Tô Phù bỗng cười quyến rũ với Cảnh Ngôn, dịu dàng nói:

- Cảnh Ngôn, ta có lời muốn nói với ngươi.

Tô Phù liếc mắt qua vẫy tay với Tiếu Điền đứng sau lưng:

- Tiếu Điền, ngươi lui xuống trước, lời ta nói với Cảnh Ngôn không tiện cho người ngoài nghe.

Tiếu Điền thầm thắc mắc nhưng không dám trái ý Tô Phù, lên tiếng:

- Vâng vâng!

Tiếu Điền nhanh chóng lùi ra xa tít đằng sau.

Hết chương 1080.

Chương 1081. Lời Nói Thầm Kín

Cảnh Ngôn nhìn nữ nhân yêu diễm phía đối diện, không vội nói chuyện. Đối phương đuổi Tiếu Điền đi tất nhiên là có chuyện muốn nói với hắn.

Chờ Tiếu Điền đi xa Tô Phù mới lên tiếng, nàng không sử dụng thần niệm truyền âm:

- Ta tên là Tô Phù.

Tô Phù nói tiếp:

- Lần này ta đi ra là ý của Doãn Hoa thiếu gia, Doãn Hoa thiếu gia rất tin tưởng ta. Doãn Hoa thiếu gia là nhi tử của tổng ty trưởng Thiên Lang Ti, nguyên Lạc Cửu Thần Cung không bao nhiêu người dám chọc vào hay đắc tội thiếu gia. Cảnh Ngôn, tuy ngươi có thiên phú xuất chúng, tiềm lực vô cùng nhưng ngươi bây giờ không có căn cơ thực chất, nên dù thế nào ngươi không thể đối kháng lại Doãn Hoa thiếu gia.

Tô Phù bỗng hỏi sang chuyện khác:

- Cảnh Ngôn, ngươi cảm thấy ta đẹp không?

Nghe câu hỏi Cảnh Ngôn sửng sốt, mới rồi còn nói về Doãn Hoa sao bỗng nhiên giờ hỏi hắn thấy nàng đẹp không?

Nữ nhân tên Tô Phù này tư duy nhảy quá nhanh đi?

Vẻ mặt Tô Phù mong chờ, mắt đẹp chứa ý cười nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Nàng rốt cuộc muốn nói cái gì?

Tô Phù cố chấp hỏi:

- Ngươi nói cho ta biết trước đã, ta đẹp không?

Cảnh Ngôn trầm ngâm một chút, gật đầu:

- Đẹp.

Tô Phù đúng là rất đẹp.

Cảnh Ngôn đến Thần giới, vào Lạc Cửu Thần Cung, đã thấy qua nhiều nữ võ giả nhưng trong ấn tượng không ai đẹp cỡ Tô Phù. Cảnh Ngôn không rõ Tô Phù có dụng ý gì nhưng trả lời thật lòng, nói thật thì nhan sắc của nàng không thua kém Bạch Tuyết.

Nghe Cảnh Ngôn thừa nhận mình đẹp mắt Tô Phù lộ tia hưng phấn.

Giọng Tô Phù mềm mại như có thể thẩm thấu vào thần hồn của người:

- Cảnh Ngôn, nếu ngươi đã thấy ta rất đẹp vậy ta muốn song tu với ngươi chắc ngươi sẽ không từ chối? Chỉ cần ngươi đồng ý thì dễ xử lý mạch khoáng này. Vừa rồi ta đã nói Doãn Hoa thiếu gia rất tin tưởng ta, đã giao cho ta giải quyết chuyện này. Ngươi hiểu ý của ta chưa?

Bất giác thần hồn của Cảnh Ngôn trở nên mơ hồ, dường như nữ nhân tên Tô Phù toàn thân có một loại ma lực vô hình làm người ta tăng hảo cảm với nàng.

Đột nhiên thần hồn Cảnh Ngôn động nhẹ.

Cảnh Ngôn khẽ quát:

- Phá!

Mắt mê ly trở nên sáng trong, Cảnh Ngôn tỉnh táo lại lắc đầu nói:

- Thật là lợi hại!

Tô Phù luôn nhìn thẳng vào mắt Cảnh Ngôn, khi thấy đôi mắt hắn lại trong trẻo thì mắt đẹp của nàng lóe tia khó hiểu:

- A?

Tô Phù tu luyện một loại mị công, đã tu luyện môn công phu này đến đẳng cấp rất cao thâm. Miễn Tô Phù thi triển môn công phu này thì Chân Thần bình thường cũng không thoát ra được. Mới rồi Tô Phù đã thi triển công phu đó với Cảnh Ngôn trong khi nói chuyện, không ngờ hắn tỉnh táo lại trong thời gian ngắn ngủi, thoát khỏi sự khống chế của nàng.

Tô Phù thầm nghĩ:

- Không thể nào!

Chân Thần bình thường còn không thoát được khống chế của nàng, một số Chân Thần trung giai sức kiểm soát hơi yếu đều có thể bị trúng chiêu. Cảnh Ngôn này không phải Chân Thần nhưng sao dễ dàng thoát tầm kiểm soát của nàng được?

Cảnh Ngôn trầm giọng quát:

- Tô Phù tiểu thư, hãy tự trọng!

Dường như Tô Phù không bất mãn vì Cảnh Ngôn phá mị công của nàng, ngược lại càng hứng thú với hắn hơn:

- Cảnh Ngôn, chẳng lẽ ngươi không muốn song tu với ta sao? Không phải ngươi cũng thấy ta rất đẹp? Hơn nữa song tu với ta cũng có lợi cho bản thân ngươi tu luyện.

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình nói:

- Ta không chút hứng thú với loại nữ nhân như nàng, nếu có chuyện thì nói mau, không có chuyện gì thì mời nhanh chóng rời đi.

Biểu tình của Tô Phù âm lạnh xuống:

- Ngươi …! Ngươi đừng hối hận!

Tô Phù uy hiếp:

- Cảnh Ngôn, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, ngươi không chọc vào Doãn Hoa thiếu gia được, chẳng lẽ ngươi không sợ về sau không có chỗ đứng trong Lạc Cửu Thần Cung?

Cảnh Ngôn hiểu ý Tô Phù, hắn nói:

- Ha ha, Doãn Hoa đó nếu muốn cướp đồ của ta thì kêu hắn đến đi.

Xoẹt!

Tô Phù bỗng vung tay, một thanh đoản kiếm nằm trong tay nàng.

Tô Phù vừa nói vừa tấn công Cảnh Ngôn:

- Ta chống mắt xem ngươi lợi hại đến đâu!

- Hừ!

Hồng Hà kiếm nằm trong tay, hắn khẽ quát:

- Mở!

Thánh Quang kiếm pháp ngưng tụ kiếm quang dánh vào kiếm quang đoản kiếm của Tô Phù.

Bóc!

Kiếm quang đoản kiếm vỡ nát.

Tiểu Điền từ xa xông đến vì nghe được tiếng đánh nhau.

Tiểu Điền thấy Tô Phù và Cảnh Ngôn đấu nhau thì lộ vẻ vui mừng, kêu lên:

- Tô Phù đại nhân!

Tô Phù hét to:

- Tiểu Điền, người này không biết điều, giết hắn!

Trong lần đầu tiên giao đấu với Cảnh Ngôn khiến Tô Phù cảm giác hắn không dễ đối phó. Tuy đường kiếm vừa rồi chưa dốc hết sức nhưng Cảnh Ngôn tùy tay chém đã đánh tan công kích của nàng, Tô Phù cảm thấy dù có dồn hết sức mạnh cũng khó giết hắn.

Nghe Tô Phù kêu Tiểu Điền lên tinh thần.

Tiểu Điền vừa nói vừa lao nhanh hướng Cảnh Ngôn:

- Tô Phù đại nhân, ta đến giúp ngài!

Tiểu Điền biết Cảnh Ngôn có lẽ có sức chiến đấu của Chân Thần nhất tinh, nhưng bây giờ y không một mình, y có trợ thủ Tô Phù, hai người liên hợp chẳng lẽ không giết nổi Cảnh Ngôn.

Tiểu Điền luôn ghi hận Cảnh Ngôn, trong thời gian này không đến sinh sự với hắn vì một là y không nắm chắc một mình giết được hắn, nguyên nhân thứ hai là không biết giết hắn rồi bên Lạc Cửu Thần Cung có bắt y chịu trách nhiệm không.

Bây giờ người phát ngôn của Doãn Hoa, Tô Phù có mặt ở đây, vậy thì giết Cảnh Ngôn không có gánh nặng gì, Lạc Cửu Thần Cung có muốn truy cứu trách nhiệm cũng nên tìm Doãn Hoa trước.

Bởi vậy lúc này tinh thần Tiểu Điền phấn khởi, lần này y muốn Cảnh Ngôn chết tiệt phải chết không có chỗ chôn.

Tiểu Điền vừa xông hướng Cảnh Ngôn vừa cầm cây gậy sắt màu đen điên cuồng quét hướng hắn.

Nhưng khi Tiểu Điền công kích Cảnh Ngôn thì Tô Phù nhanh chóng rời xa chiến trường.

Tiểu Điền cảm thấy lạ, khóe mắt liếc qua sau đó con ngươi co rút.

Tiếu Điền nhìn Tô Phù lùi lại, trong một chốc không rõ nàng muốn làm cái gì:

- Tô Phù đại nhân, ngài …

Tô Phù nói:

- Tiếu Điền, ngươi giết Cảnh Ngôn này, chờ ta trở lại nhất định sẽ kể thành tích của ngươi cho Hoa ca nghe.

Lòng Tiếu Điền chùng xuống, chợt hiểu hình như mình bị lừa. Tô Phù không phải muốn cùng y liên hợp giết Cảnh Ngôn mà khiến một mình y đấu với hắn.

Tiếu Điền chửi thầm trong bụng chứ không dám mắng ra tiếng:

- Chết tiệt, tiện nhân!

Tiếu Điền đã đánh với Cảnh Ngôn, giờ muốn lùi về cũng không kịp. Tiếu Điền lấy lại tinh thần lo tập trung vào Cảnh Ngôn.

Hết chương 1081.

Chương 1082. Hối Tiếc Không Kịp

Tô Phù lùi ra chiến trường nhưng không đi mà từ xa xem cuộc chiến.

Lúc này Cảnh Ngôn và Tiếu Điền đã lao vào đánh nhau.

Tiếu Điền là võ giả đẳng cấp Chân Thần, sức chiến đấu rất mạnh. Trận chiến với Tiếu Điền là Cảnh Ngôn từ lúc tu luyện đến nay lần đầu tiên đối chiến với cường giả Chân Thần.

Nhưng Cảnh Ngôn đã là cảnh giới đỉnh Hư Thần cửu tinh, về cảnh giới kém hơn Chân Thần chút nhưng sức chiến đấu không thua gì những Chân Thần cấp thấp.

Bùm!

Kiếm quang và bóng gậy va chạm, không gian chấn động. Thần lực như vòi rồng càn quét mọi thứ trong không gian xung quanh.

Nếu ở thế giới hạ cấp thì chiến đấu như vậy sẽ làm vách tường không gian không chịu nổi, có lẽ nguyên thế giới hạ cấp sẽ tan vỡ. Nhưng vách tường không gian ở Thần giới vô cùng dày cứng, đẳng cấp đối chiến như Cảnh Ngôn và Tiếu Điền cũng chỉ làm vách tường không gian rung rinh, nứt ra cái khe nhỏ.

Biểu tình Tiếu Điền nghiêm túc, hết sức vận chuyển thần lực trong Đạo Cung:

- Tạp chủng này thực lực đúng là rất mạnh!

Tử Phủ của võ giả Hư Thần khi bước vào cảnh giới Chân Thần sẽ hóa thành một tòa Đạo Cung rộng rãi.

Trong khi Tiếu Điền kinh thán thực lực của Cảnh Ngôn thì kiếm quang đã chém thẳng vào y.

Tiếu Điền cắn răng, lòng thầm đánh liều:

- Hừ! Ngươi có mạnh đến đâu cũng không phải Chân Thần, ta chống mắt xem là thần lực Tử Phủ của ngươi nhiều hay thần lực Đạo Cung của ta nhiều hơn!

Khi Tử Phủ hóa thành Đạo Cung khổng lồ có thể chứa nhiều thần lực hơn, cộng thêm Đạo Cung vững vàng hơn Tử Phủ. Tiếu Điền không cho rằng Cảnh Ngôn có thể chống chọi lâu trong kịch chiến cỡ này.

Cảnh Ngôn thi triển thần thông kiếm ý:

- Thần thông kiếm ý!

Bùm!

Một kiếm đánh bay Tiếu Điền.

Tiếu Điền giật mình bị đánh bay ngược trên không trung:

- Cái gì?!

Tiếu Điền cảm giác Cảnh Ngôn thi triển thần thông, võ giả yêu nghiệt như hắn lĩnh ngộ ra thần thông không khiến y bất ngờ, nhưng uy năng thần thông vượt qua sức tưởng tượng của y.

Tiếu Điền đã dốc hết sức ngăn cản, cũng thi triển ra thần thông mình nắm giữ nhưng không thể ngay mặt cản lại kiếm quang bảy sắc, thân thể bị đánh bay đi, Đạo Cung phần bụng rung lắc dữ dội, thần lực hỗn loạn.

Cảnh Ngôn lạnh lùng nhìn Tiếu Điền, trầm giọng nói:

- Chân Thần nhất tinh cũng chỉ có bấy nhiêu.

Tiểu Điền khó khăn ổn định thân thể nghe Cảnh Ngôn nói vậy không kiềm được phản bác lại:

- Hừ! Tiểu tử nhà ngươi đừng đắc ý, muốn giết ta không dễ vậy.

Cảnh Ngôn nhếch mép:

- Vậy sao? Thế thì thử xem!

Lại chém ra một nhát kiếm.

- Tô Phù đại nhân mau đến giúp ta! Tiểu súc sinh này thực lực quá mạnh, ta sắp không cản nổi! Chúng ta hợp sức lại chắc chắn có thể tru sát súc sinh này!

Tiểu Điền không ngốc, y biết rõ cứ đối chiến tiếp cuối cùng là mình chịu thiệt. Nếu có thể khiến Tô Phù đang xem cuộc chiến bước vào vòng hợp sức với y thì tình hình sẽ khác, Cảnh Ngôn có mạnh hơn nữa chẳng lẽ có thể cùng lúc đấu với hai cường giả Chân Thần?

Tô Phù lắc đầu không chịu vào vòng chiến:

- Tiểu Điền, đây là cơ hội lập công của ngươi, hãy tự nắm chắc đi, giết Cảnh Ngôn là công lao lớn, Hoa ca sẽ càng xem trọng ngươi hơn.

Thật ra Tô Phù chẳng quan tâm gì sự sống chết của Tiểu Điền, dù y bị Cảnh Ngôn giết cũng không liên quan đến nàng.

Tô Phù nhìn hai người chém giết, lòng thầm kinh thán:

- Cảnh Ngôn này đúng là rất lợi hại, e rằng đấu cứng thì ta cũng không đánh lại hắn, mị công của ta không có hiệu quả với hắn.

Tô Phù hơi không cam lòng nghĩ:

- Đáng tiếc hắn không chịu song tu với ta.

Càng không có được đôi khi càng mong muốn chiếm hữu, Cảnh Ngôn thẳng thừng từ chối làm Tô Phù rất giận, cũng càng muốn hắn đổ gục mình.

Tiếu Điền nghe Tô Phù nói, trong lòng chửi thề. Y hơi hối hận lỗ mãng xông lên đánh với Cảnh Ngôn, lẽ ra y không nên rời khỏi Hắc Thủy bộ lạc.

Chết tiệt!

Bùm!

Kiếm quang bảy sắc phun ra nuốt vào, Tiếu Điền không ngừng bị đánh bay.

Càng đánh lâu Tiếu Điền càng xác định mình không đánh lại Cảnh Ngôn, cứ chém giết thế này sớm muộn gì y sẽ chết vào tay hắn.

Tiếu Điền không muốn chết, vậy chỉ có thể … trốn!

Vèo!

Thừa dịp một lần bị đánh bay Tiếu Điền xoay người vận chuyển thần lực tăng tốc độ bay lên cực hạn, y muốn rời khỏi đây, không muốn tiếp tục đánh với Cảnh Ngôn.

Còn về làm sao ăn nói với Tô Phù thì Tiếu Điền không rảnh lo đến đó, mạng sống còn không giữ được ai rảnh quan tâm đến nàng.

Chỉ cần Tiếu Điền có thể sống trở về Hắc Thủy bộ lạc thì an toàn, sức chiến đấu của Cảnh Ngôn tuy mạnh hơn y một chút nhưng y có thể nhờ cậy uy năng trận pháp của bộ lạc, hắn không giết được y, thậm chí có thể giết ngược lại hắn.

Trong ngoài Hắc Thủy bộ lạc có các tầng trận pháp, khi điều động sẽ có uy lực rất mạnh mẽ.

Thấy Tiếu Điền xoay người chạy trốn, Cảnh Ngôn đuổi theo vừa lạnh lùng cười nói:

- Muốn đi? Thủ lĩnh Tiếu Điền, đã đến rồi cần gì đi vội? Hay thủ lĩnh sợ? Lúc trước ngươi dẫn theo người tàn sát thành viên Thiên Nguyên bộ lạc trên mạch khoáng kia chắc không nghĩ tới mình có ngày hôm nay đi?

Cảnh Ngôn tiếp tục chậm rãi nói:

- Là Thiên Nguyên bộ lạc phát hiện tòa mạch khoáng đó trước, vốn không liên quan gì đến Hắc Thủy bộ lạc ngươi. Ta cho Tiếu Điền nhà ngươi mặt mũi đã tự mình đến Hắc Thủy bộ lạc bàn bạc phân phối tài nguyên mạch khoáng như thế nào. Ngươi thì sao? Kênh kiệu không thèm gặp ta, nhưng ta vẫn đồng ý giao bốn phần thu nhập mạch khoáng cho Hắc Thủy bộ lạc. Còn Tiếu Điền nhà ngươi đối xử với ta thế nào?

Giọng Cảnh Ngôn cất cao hơn tràn đầy sát ý:

- Hôm nay ngươi hãy ở lại cho ta!

Từ khoảnh khắc Tiếu Điền mang người tàn sát thành viên Thiên Nguyên bộ lạc thì Cảnh Ngôn đã động sát tâm, nên hắn sẽ không mặc kệ y trốn về Hắc Thủy bộ lạc.

- Nguyên lực!

Kiếm quang bảy sắc lần thứ hai ngưng tụ trong không gian, lần này Cảnh Ngôn dung nhập nguyên lực bản thể cộng thêm thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh, uy năng đường kiếm này cực kỳ khủng bố.

Tiếu Điền đang chạy trốn cũng rất hối hận, nếu sớm biết Cảnh Ngôn khó đối phó đến vậy thì lúc trước ngoan ngoãn nhận bốn mươi phần trăm mạch khoáng cho rồi.

Nhưng bây giờ hối hận đã muộn.

Tiếu Điền cảm nhận sát ý nhanh chóng đến gần sau lưng, y vội quơ thần khí hình gậy ra sau.

Tiếu Điền thầm tính toán:

- Kiên trì! Cảnh Ngôn muốn giết ta không dễ vậy, chỉ cần ta vừa chạy vừa ngăn cản công kích của hắn, cố chống chọi đến Hắc Thủy bộ lạc là an toàn.

Rất nhanh Tiếu Điền nhận ra khác lạ, biến sắc mặt nghĩ:

- A? Nguy rồi! Sao lực công kích đột nhiên tăng mạnh?

Tiếu Điền trở tay đỡ công kích của Cảnh Ngôn vốn nghĩ dù không thể hoàn toàn cản kiếm quang nhưng mình thi triển công kích có thể giảm bớt uy năng kiếm quang, lại qua thần khí phòng ngự giảm xóc thì kiếm quang mà Cảnh Ngôn phát ra không thể gây tổn thương quá lớn cho y. Nhưng kiếm quang bảy sắc lúc này uy năng mạnh hơn đợt trước rất nhiều.

Hết chương 1082.

Chương 1083. Tru Sát

Trong không gian, Tiếu Điền chạy nhanh tới trước, luồng kiếm quang bảy sắc gắt gao đuổi theo. Tốc độ bay của Tiếu Điền rất nhanh, nhưng có mau đến đâu cũng không bằng kiếm quang của Cảnh Ngôn công kích.

Kiếm quang bảy sắc đầu tiên là đánh tan bóng gậy Tiếu Điền trở tay đánh ra, rồi va chạm vào lồng chụp năng lượng của thần khí phòng ngự, có thể thấy lồng chụp năng lượng thần khí phòng ngự bộc phát ra ánh sáng rực rỡ, thần khí phòng ngự cố hết sức ngăn cản công kích của kiếm quang. Lồng chụp năng lượng lấp lóe vầng sáng chói mắt liên hồi, uy năng chứa trong kiếm quang nhanh chóng yếu bớt.

Mấy giây sau kiếm quang biến mất, lồng chụp năng lượng của thần khí phòng ngự trên người Tiếu Điền cũng mờ tối.

Tiếu Điền vẫn đang bay nhanh tới trước nhưng quỹ tích hơi lạ, nhìn kỹ thì thấy người y dần rơi xuống đất, xu thế càng lúc càng rõ ràng.

Cảnh Ngôn phát ra thần niệm bao bọc Tiếu Điền, khóe môi hắn cong lên.

Sự sống trên người Tiếu Điền tán loạn, tức là đường kiếm dung hợp nguyên lực bản thể tứ giai của Cảnh Ngôn tuy không thể hoàn toàn đánh tan thần khí phòng ngự nhưng vẫn thành công tru sát Tiếu Điền núp trong vòng bảo vệ của thần khí.

Thần khí phòng ngự có tác dụng bảo vệ rất mạnh với võ giả, nhưng nó không vạn năng, khi chịu đựng lực lượng mạnh thì thần khí phòng ngự hình thành lồng chụp năng lượng dù

không bị đánh tan nhưng võ giả ở bên trong sẽ bị lực lượng chấn động không nhỏ.

Thân thể của Tiếu Điền không chống cự được lực lượng chấn động này vì vậy bị đánh chết.

Chuyện này không lạ, ở Thần giới dù là Chân Thần thì đa số không tu luyện thân thể đến trình độ Bất Diệt Linh Thể. Sức chiến đấu của võ giả Chân Thần trác tuyệt nhưng đa số thân thể rất yếu ớt.

Cuối cùng cơ thể Tiếu Điền rớt mạnh xuống đất, quán tính mãnh liệt làm người y trượt dài trăm thước.

Cảnh Ngôn lặng lẽ đáp xuống bên xác Tiếu Điền.

Một đoàn thần hồn màu vàng sữa nhẹ bay ra khỏi xác Tiếu Điền, đây là thể thần hồn của y. Thể thần hồn biểu tình kinh hoàng tột độ nhìn trái nhìn phải, ánh mắt nhanh chóng ngừng lại trên người Cảnh Ngôn.

Tiếu Điền không bao giờ ngờ mình sẽ chết tại đây trong hôm nay. Tiếu Điền mang Tô Phù đến tìm Cảnh Ngôn là hy vọng dùng lực lượng của Doãn Hoa trấn áp hắn, ai ngờ mạng sống của y chôn vùi ở đây. Đương nhiên Tiếu Điền càng không ngờ Cảnh Ngôn mạnh đến mức này, cường đại đến nỗi y kém rất xa không đánh lại hắn, muốn trốn về Hắc Thủy bộ lạc cũng không được.

Thể thần hồn của Tiếu Điền mở miệng nói:

- Cảnh Ngôn …

Tiếu Điền muốn van xin, cầu xin Cảnh Ngôn tha cho thể thần hồn của mình.

Cảnh Ngôn không chờ Tiếu Điền nói ra đã phát ra luồng thần lực giết thể thần hồn của y. Trong tiếng gào thét thê lương lũ thần hồn cuối cùng của Tiếu Điền tan biến thành mây khói.

Tô Phù đứng phía xa xem từ đầu tới cuối thấy tận mắt quá trình Tiếu Điền bị truy sát, nỗi lòng dao động mạnh. Tô Phù không dám ở lại nữa, thân hình chạy thật nhanh, cảnh cuối cùng nàng thấy là Cảnh Ngôn diệt thể thần hồn của Tiếu Điền.

Đầu óc Tô Phù hỗn độn bay hướng Lạc Cửu thành:

- Tâm ngoan thủ lạt! Cảnh Ngôn này tuyệt đối không phải loại người nhân từ nương tay, hắn không buông tha cho thể thần hồn của Tiếu Điền!

Cảnh Ngôn thấy Tô Phù bay xa nhưng không đuổi bắt, hắn thu về các loại tài nguyên trên người Tiếu Điền sau đó trở lại mạch khoáng, tiếp tục bài bố đại trận liên hoàn.

Tiếu Điền đã chết, Hắc Thủy bộ lạc không đáng lo. Chờ Cảnh Ngôn bài bố đại trận ở mạch khoáng xong hắn sẽ đi Hắc Thủy bộ lạc san bằng bộ lạc này. Hắc Thủy bộ lạc không có võ giả Chân Thần tọa trấn dù có hàng đống trận pháp phòng ngự thì Cảnh Ngôn tự tin có thể hoàn toàn đánh tan bộ lạc.

***

Hắc Thủy bộ lạc.

Quân sư Xương Nham triệu tập nhiều trưởng lão đến nghị sự đường.

Trong nghị sự đường, những trưởng lão ở bộ lạc có thể đến đều ngồi xuống ghế.

Có trưởng lão lên tiếng hỏi quân sư Xương Nham mới vào nghị sự đường:

- Quân sư, thủ lĩnh đại nhân đâu? Lần này kêu chúng ta đến muốn bàn chuyện gì?

Sắc mặt Xương Nham âm trầm, giọng nghiêm nghị, mắt lão đảo qua đám người xung quanh:

- Lần này không phải thủ lĩnh kêu các vị lại đây.

Các trưởng lão cho Xương Nham sự tôn trọng tương đối, hỏi:

- A?

- Không lẽ là quân sư kêu chúng ta lại đây?

- Quân sư triệu tập chúng ta đến có gì muốn nói?

Xương Nham lớn tiếng hơn:

- Có một việc muốn nói, xin các vị trưởng lão yên lặng trước đã! Tiếp theo điều ta muốn nói rất quan trọng, xin các trưởng lão chuẩn bị tâm lý cho tốt!

- Quân sư nói nhanh lên!

- Ha ha, mấy năm nay có sóng to gió lớn nào chúng ta chưa gặp qua?

- …

Nhiều trưởng lão nở nụ cười.

Xương Nham gật đầu, chợt hít sâu đổi giọng từ từ nói:

- Ừm! Có lẽ thủ lĩnh đại nhân đã mất.

- Cái gì?!

Một trưởng lão xoe tròn mắt khó hiểu nhìn quân sư Xương Nham:

- Quân sư nói câu đó là có ý gì? Cái gì gọi là thủ lĩnh đại nhân có lẽ đã mất? Thủ lĩnh đại nhân đi đâu?

- Thủ lĩnh đại nhân có lẽ đã chết, từ hôm trước thủ lĩnh dẫn theo vị đại nhân từ Lạc Cửu Thần Cung lại đây đi tìm Cảnh Ngôn thì không về nữa. Hai ngày nay ta không ngừng thử các cách liên lạc thủ lĩnh nhưng không có chút tin tức. Ta phái

người đi mạch khoáng điều tra tin tức, xác định Cảnh Ngôn vẫn sống khỏe.

Lúc này đám trưởng lão Hắc Thủy bộ lạc lặng im.

Bọn họ biết Lạc Cửu Thần Cung có một vị đại nhân tên Tô Phù đến tìm thủ lĩnh, muốn thủ lĩnh dẫn nàng đi gặp Cảnh Ngôn. Nhưng bọn họ không thể ngờ thủ lĩnh đi chuyến này không về được nữa.

Một số trưởng lão tư duy nhanh nhẹn bắt đầu suy nghĩ nếu thủ lĩnh đại nhân chết thật thì bọn họ biết đi đâu về đâu? Hắc Thủy bộ lạc biết đi đường nào?

Hắc Thủy bộ lạc không có cường giả Chân Thần tọa trấn sau này còn có thể xưng bá biên thùy tây bắc sao?

Đừng nói Cảnh Ngôn chắc chắn không dễ bỏ qua cho Hắc Thủy bộ lạc, chỉ nói các thế lực lớn nhỏ trong biên thùy tây bắc nếu biết thủ lĩnh Tiếu Điền của Hắc Thủy bộ lạc chết thì sẽ như đàn sói khát máu xông lên cắn một miếng.

Hắc Thủy bộ lạc phải làm thế nào?

Một lúc lâu sau một trưởng lão mở miệng nói:

- Thủ lĩnh đại nhân là cường giả Chân Thần sao có thể chết dễ vậy? Quân sư, có lẽ chúng ta nên phái nhiều người hơn đi xác nhận tin tức này.

Xương Nham cười khổ lắc đầu:

- Chỉ sợ chúng ta không có thời gian chậm trễ, theo tin ta có được Cảnh Ngôn đang bài bố trận pháp bảo vệ mạch khoáng, chờ hắn bày xong trận pháp thì bước tiếp theo sẽ đến Hắc Thủy bộ lạc chúng ta.

Hết chương 1083.

Chương 1084. Xin Tội

Thật ra Xương Nham hầu như chắc chắn thủ lĩnh Tiếu Điền đã chết.

Xương Nham và Tiếu Điền có quan hệ thân thiết vượt qua sức tưởng tượng của người bình thường, nói nghiêm khắc thì lão là nô lệ của Tiếu Điền, hai bên có khế ước thần hồn. Khoảnh khắc thần hồn của Tiếu Điền bị diệt hoàn toàn thì Xương Nham có cảm ứng mãnh liệt lão tự do.

Trải qua hai ngày nay tra xét đủ loại càng xác nhận Tiếu Điền chết thật, thần hồn đều diệt.

Tiếu Điền đã chết thì khế ước thần hồn giữa y và Xương Nham tự nhiên biến mất, tức là lão thoát khỏi sự khống chế của Tiếu Điền. Lòng trung thành của Xương Nham đối với Tiếu Điền vô hình tan biến.

Lần này Xương Nham triệu tập trưởng lão Hắc Thủy bộ lạc đến mục đích chính là muốn đầu thành, đầu hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn có thể giết Tiếu Điền thì dĩ nhiên thực lực cao hơn y, Hắc Thủy bộ lạc mất Chân Thần tọa trấn tuyệt đối không ngăn nổi công kích của hắn. Có thể nói bây giờ là cơ hội đầu thành tốt nhất, chờ Cảnh Ngôn giết đến Hắc Thủy bộ lạc thì họ muốn đầu thành hiệu trung sẽ giảm bớt hiệu quả.

Một trưởng lão Hư Thần cửu tinh bề ngoài hơi trẻ đảo tròng mắt, nói:

- Nếu thủ lĩnh chết thật thì Hắc Thủy bộ lạc chúng ta không có khả năng ngăn cản Cảnh Ngôn nữa.

Không ai phản đối câu này, có thể tu luyện đến cảnh giới Hư Thần cửu tinh có người nào là đồ ngốc trí thông minh không đủ?

Chuyện này sẽ không kết thúc khi Tiếu Điền chết đi, Hắc Thủy bộ lạc là mục tiêu Cảnh Ngôn sẽ tấn công tiếp theo.

Trưởng lão trẻ tuổi đó nhìn hướng Xương Nham, hỏi:

- Ý của quân sư thế nào?

Khóe môi Xương Nham hơi cong lên, nói:

- Theo ta thấy chúng ta hãy chuẩn bị trước đi, chờ Cảnh Ngôn giết tới Hắc Thủy bộ lạc có muốn đi cũng muộn. Ai muốn rời khỏi Hắc Thủy bộ lạc thì bây giờ gom góp đồ rồi lên đường.

Đám trưởng lão không nói lời nào.

Rời khỏi Hắc Thủy bộ lạc?

Đây đúng là một tuyển chọn, nhưng có ai cam lòng cứ như vậy rời khỏi? Hắc Thủy bộ lạc là bá chủ biên thùy tây bắc hoang dã Lạc Cửu thành, bộ lạc nắm giữ nhiều tài nguyên, nếu đi như vậy họ sẽ mất mác lớn. Họ không thể mang đi mạch khoáng thuộc về bộ lạc, hàng trăm bộ lạc nộp tám mươi phần trăm mạch khoáng cho Hắc Thủy bộ lạc.

Sau khoảng không yên lặng trưởng lão trẻ lại lên tiếng:

- Trừ bây giờ chạy trốn ra hình như còn một cách khác. Theo ta thấy Cảnh Ngôn đại nhân chưa chắc muốn đuổi tận giết tuyệt, đa số chúng ta không có thù hận sâu với Cảnh Ngôn đại nhân.

Trưởng lão này đã sửa miệng xưng hô Cảnh Ngôn, bắt đầu gọi đại nhân.

Gã nói xong câu đó nhiều người mắt sáng rực, họ hiểu ý của trưởng lão này.

Nếu Cảnh Ngôn đến tiếp nhận Hắc Thủy bộ lạc và không giết đám trưởng lão bọn họ thì chưa biết chừng là chuyện tốt với họ. Còn về lòng trung thành với thủ lĩnh Tiếu Điền cũ vào lúc này đã bị mọi người quên sạch.

Lòng trung thành có thể biến thành cơm ăn sao?

Trước uy hiếp của cái chết mà còn giữ được lòng trung thành thì dù ở đâu cũng hiếm hoi như lông phượng sừng lân.

Xương Nham gật đầu với trưởng lão trẻ kia:

- Phương trưởng lão nói rất đúng! Đặt ở trước mặt chúng ta chỉ có hai con đường, một là chạy ra Hắc Thủy bộ lạc ngay, con đường thứ hai là đầu thành hướng Cảnh Ngôn đại nhân.

Xương Nham nhìn những người khác, nói:

- Cảnh Ngôn đại nhân không chỉ là thành viên của Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung, tu vi cũng cực kỳ khủng bố, từ việc Tiếu Điền bị giết là biết rồi. Nên để Cảnh Ngôn đại nhân dẫn dắt Hắc Thủy bộ lạc là có ích cho chúng ta.

Phương trưởng lão cười cười, nhìn hướng Xương Nham, hỏi:

- Ha ha, quân sư thấy chúng ta phải làm thế nào tiếp theo?

Xương Nham cười nói:

- Cái này đơn giản, chúng ta nên chủ động đi xin tội mong Cảnh Ngôn đại nhân thấu hiểu, lại xin Cảnh Ngôn đại nhân về sau dẫn dắt Hắc Thủy bộ lạc.

Các trưởng lão lần lượt lên tiếng:

- Đúng vậy!

- Chúng ta không thể ngồi chờ chết, phải tranh thủ quyền chủ động.

- Chúng ta càng làm ra phản ứng sớm thì xác suất được Cảnh Ngôn đại nhân thông cảm càng lớn!

Một số trưởng lão nóng tính đứng bật dậy:

- Vậy còn đợi gì nữa? Xuất phát ngay đi!

Phương trưởng lão còn ngồi ở chỗ cũ, giọng trở nên bén nhọn:

- Chờ chút đã!

Mọi người nhìn hướng Phương trưởng lão:

- Hả?

Xương Nham hơi cau mày nhìn Phương trưởng lão:

- Phương trưởng lão, ngươi còn có gì bổ sung?

Phương trưởng lão gật đầu nói:

- Đúng, có vài chỗ cần bổ sung. Các vị không cần ta nhắc nhở chắc cũng rõ ràng nguyên nhân chính khiến Cảnh Ngôn đại nhân tức giận với Hắc Thủy bộ lạc đi?

Phương trưởng lão chậm rãi nói:

- Ta nhớ Cảnh Ngôn đại nhân từng đến Hắc Thủy bộ lạc, lần đó Cảnh Ngôn đại nhân muốn bàn bạc phân phối mạch khoáng cỡ lớn với Hắc Thủy bộ lạc chúng ta. Từ chuyện này là biết khi ấy Cảnh Ngôn đại nhân không có ác ý với Hắc Thủy bộ lạc.

Mọi người nghe vậy đều gật gù, lời này nói đúng, khi ấy thủ lĩnh Tiếu Điền không ra mặt, là quân sư Xương Nham tiếp đãi Cảnh Ngôn đại nhân.

Phương trưởng lão từ từ nói:

- Sau đó thì sao? Hắc Thủy bộ lạc chúng ta cướp mạch khoáng cỡ lớn, giết nhiều thành viên Thiên Nguyên bộ lạc, bởi vậy khiến Cảnh Ngôn đại nhân, đầu tiên là cướp lại mạch khoáng sau đó giết Tiếu Điền. Các vị đến bây giờ vẫn chưa rõ sao? Cảnh Ngôn đại nhân không có oán hận với đa số người trong bộ lạc chúng ta, chỉ nhằm vào số ít đồ khốn đến mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc tàn sát, ví dụ như Tiếu Điền, như nhóm Hồ Đức. Ta muốn nói rằng nếu chúng ta bắt hết người từng đến mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc tàn sát giao cho Cảnh Ngôn đại nhân xử lý, vậy thì xác suất Cảnh Ngôn đại nhân tha thứ chúng ta có khi nào càng lớn không?

Mặt Xương Nham đen thui, người từng đi mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc có cả lão. Phương trưởng lão nói mấy lời này chẳng phải là muốn đưa lão vào chỗ chết sao?

Phương trưởng lão chợt hành động.

Bùm!

Mục tiêu là quân sư Xương Nham.

Xương Nham chỉ là Hư Thần thất tinh tất nhiên không đánh lại Hư Thần cửu tinh Phương trưởng lão, lão không có đường chống cự khoảnh khắc bị khống chế.

Trong nghị sự đường yên tĩnh giây lát rồi ồn ào lật nóc. Số ít trưởng lão từng đi mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc đều bị nhiều trưởng lão công kích, trận chiến đấu này rất nhanh chấm dứt, số ít trưởng lão bị bắt hết.

Cuộc chiến nội bộ từ nghị sự đường lan tràn đến nguyên Hắc Thủy bộ lạc.

Trong nửa canh giờ ngắn ngủi thành viên Hắc Thủy bộ lạc từng đi mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc cơ bản bị bắt sống hết.

Phương trưởng lão vung tay lên nói:

- Đi đi! Mang đám tội nhân này đi mạch khoáng của Thiên Nguyên bộ lạc gặp Cảnh Ngôn đại nhân!

Hết chương 1084.

Chương 1085. Khế Ước Thần Hồn

Khi đám người Phương Cừu đến Cảnh Ngôn còn tưởng bọn họ muốn khai chiến vì thủ lĩnh bị giết.

Thần niệm quét qua nhóm người, Cảnh Ngôn thầm thắc mắc. Trưởng lão Hắc Thủy bộ lạc Phương Cừu dẫn đầu nhóm vô cùng cung kính nói ra ý đồ đến.

Nghe Phương Cừu nói xong Cảnh Ngôn thầm giật mình, hắn không ngờ còn chưa đến Hắc Thủy bộ lạc ra tay với họ thì đám nhân viên cao tầng đã chủ động đầu thành. Đây là chuyện tốt với hắn.

Cảnh Ngôn từng đi Hắc Thủy bộ lạc, tra xét các lớp trận pháp trong ngoài bộ lạc này, trong đó không thiếu đại trận uy năng cực kỳ mạnh mẽ. Dù không có võ giả Chân Thần tọa trấn nhưng nếu hết sức khởi động trận pháp, với tu vi của Cảnh Ngôn tuy có thể phá hỏng chúng nhưng sẽ mất nhiều thời gian. Giờ đám người này chủ động sửa màu cờ đỡ cho Cảnh Ngôn tốn sức.

Đám người Phương Cừu thấy Cảnh Ngôn lộ vẻ trầm ngâm do dự thì thầm mừng, bọn họ nhìn ra hắn động lòng.

Trước khi đến đây tâm tình của họ rất thấp thỏm, vì hoàn toàn không nắm chắc Cảnh Ngôn có đồng ý cho họ đầu thành không. Nếu Cảnh Ngôn từ chối chắc chắn sẽ có cuộc chém giết, không có trận pháp của bộ lạc phụ trợ trong số họ tuy có nhiều Hư Thần cửu tinh nhưng không đủ cho hắn giết, bọn họ thậm chí không chống chọi được bao lâu.

Thấy Cảnh Ngôn động lòng làm họ thầm mừng.

Phương Cừu chỉ đám võ giả Xương Nham bị áp giải đến, cẩn thận hỏi ý:

- Thủ lĩnh đại nhân, xin đại nhân quyết định xử trí những tội nhân này thế nào?

Mặt Cảnh Ngôn không biểu tình nhìn đám người Xương Nham:

- Đã là tội nhân thì giết hết đi.

Mới rồi Phương Cừu đã nói ra nhóm người này đều là võ giả mới không lâu trước giết thành viên Thiên Nguyên bộ lạc trên mạch khoáng. Cảnh Ngôn từ đầu đến cuối không định tha cho những người này.

Hơn nữa trên mảnh hoang dã này nếu ngươi biểu hiện ra mặt yếu đuối thì tiếp theo sẽ đối mặt một đám sói đói, muốn có chỗ đứng tại đây phải khiến người hiểu rằng ngươi không dễ chọc, chọc vào ngươi sẽ chết.

Mặt Xương Nham trắng bệch hét lớn van xin:

- Cảnh Ngôn đại nhân! Cảnh Ngôn đại nhân! Xin cho ta một con đường sống! Ta có thể hiệu lực cho đại nhân!

Cảnh Ngôn cười lạnh không trả lời.

Phương Cừu thấy Cảnh Ngôn phớt lờ Xương Nham liền hiểu ý, nói với đám người cùng mình đến đầu thành đang đứng phía sau:

- Còn chờ cái gì? Ra tay, những người này đều đáng chết!

Mọi người lên tiếng quát lớn, quyết đoán ra tay oanh sát. Từng luồng thần lực quét qua, mấy giây sau hàng trăm võ giả nhóm Xương Nham bị giết hết, thần hồn đều diệt.

Cảnh Ngôn quét mắt qua đám người Phương Cừu:

- Từ hôm nay trở đi Hắc Thủy bộ lạc không tồn tại, sau này các ngươi là thành viên của Thiên Nguyên bộ lạc.

Cảnh Ngôn nhận đám người Phương Cừu đầu thành còn có một nguyên nhân khác là vì thực lực của Thiên Nguyên bộ lạc quá yếu.

Tin tức về mạch khoáng đã lan rộng trong hoang dã, vô số thế lực rình rập mạch khoáng này, Cảnh Ngôn ở đây có thể uy hiếp đàn sói nhưng hắn không thể luôn luôn tọa trấn.

Dựa vào nhóm Hình Không, Vương Xuân Lâm thì muốn giữ được mạch khoáng cho dù có đại trận phòng hộ mà hắn tự tay bày ra cũng không bảo đảm sẽ không có sơ sót gì. Tóm lại Thiên Nguyên bộ lạc trừ thủ lĩnh như hắn ra những người khác chỉ có hai Hư Thần thất tinh, thực lực hơi túng thiếu. Nếu hấp thu nhóm người Phương Cừu thì thực lực tổng thể của Thiên Nguyên bộ lạc sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Đám người Phương Cừu khom lưng hành lễ:

- Chúng ta nguyện hiệu mệnh cho thủ lĩnh đại nhân!

Cảnh Ngôn phất tay nói:

- Phương Cừu, lúc trước ngươi là trưởng lão của Hắc Thủy bộ lạc cũ, bây giờ tham gia vào Thiên Nguyên bộ lạc hãy giữ chức phó thủ lĩnh.

Phương Cừu sửng sốt ngước mắt nhìn Cảnh Ngôn:

- A?

Phương Cừu nghi ngờ mình nghe lầm, Cảnh Ngôn kêu gã đảm nhiệm phó thủ lĩnh của Thiên Nguyên bộ lạc? Đây là chuyện siêu tốt mà Phương Cừu chưa bao giờ ngờ đến.

Cảnh Ngôn nhíu mày hỏi:

- Ngươi không muốn?

Phương Cừu vội lớn tiếng biểu thị:

- Không! Không! Thuộc hạ đồng ý!

Vui vẻ lớn lao tràn ngập trong tim Phương Cừu, mặt gã đỏ rực, càng khẳng định quyết định đầu thành của mình là tuyển chọn vô cùng sáng suốt.

Đầu thành Cảnh Ngôn chẳng những giữ được mạng sống còn trở thành phó thủ lĩnh của bộ lạc, địa vị cao hơn lúc ở Hắc Thủy bộ lạc một chút. Trong Hắc Thủy bộ lạc tuy Phương Cừu là trưởng lão xếp hạng hàng đầu nhưng bên trên còn có thủ lĩnh Tiếu Điền, quân sư Xương Nham, mấy vị trưởng lão ngang ngửa mình.

Phản ứng của Phương Cừu khiến Cảnh Ngôn vừa lòng, nhưng hắn sẽ không tin tưởng gã, không chỉ mình gã, hắn không tin đám thành viên Hắc Thủy bộ lạc cũ này.

Nếu lỡ Cảnh Ngôn về Lạc Cửu Thần Cung, ai bảo đảm đám người Phương Cừu sẽ trung thành làm việc? Lỡ bọn họ trở quẻ tàn sát một phen trên mạch khoáng, mang theo hàng đống thần tinh sản xuất từ mạch khoáng trốn mất thì Cảnh Ngôn biết đi đâu tìm bọn họ báo thù?

Cho nên Cảnh Ngôn lấy ra một đá khế ước, hắn muốn ký khế ước thần hồn với đám người Phương Cừu.

Chỉ cần khế ước còn thì đám người Phương Cừu có chạy trốn tới thần vực khác Cảnh Ngôn một ý niệm sẽ làm bọn họ chết không có chỗ chôn.

Đá khế ước không hiếm thấy trong Thần giới, những nô lệ từng hiến dâng khế ước thần hồn.

Thấy Cảnh Ngôn lấy đá khế ước ra đám người Phương Cừu hiểu ý của hắn ngay, sắc mặt hơi thay đổi nhưng họ không có phản ứng kịch liệt. Trước khi đến đây họ đã dự đoán

Cảnh Ngôn sẽ buộc ký khế ước thần hồn, vì đã chuẩn bị tâm lý nên dù lòng hơi kháng cự nhưng còn chấp nhận được.

Cảnh Ngôn cầm đá khế ước hỏi đám người Phương Cừu:

- Các ngươi đồng ý lập khế ước thần hồn với ta không?

Phương Cừu gật đầu trước tiên.

Tuy thành lập khế ước thần hồn tương đương với đeo khẩn cô chú trên đầu nhưng không hoàn toàn là chuyện xấu. Có khế ước này Cảnh Ngôn sẽ tín nhiệm bọn họ, miễn họ không phản bội thì hắn sẽ không buộc họ đi chết. Hơn nữa nếu Cảnh Ngôn muốn giết họ có thể ra tay ngay bây giờ, không cần làm điều thừa.

Cảnh Ngôn không bắt tất cả thành viên Hắc Thủy bộ lạc cũ ký khế ước thần hồn, chỉ cần những Hư Thần cửu tinh, khống chế được họ thì các loại thành viên cấp thấp hơn không gây sóng gió gì được.

Thành lập khế ước thần hồn không phức tạp, mất chút thời gian lục tục làm xong. Đám người Phương Cừu thở phào nhẹ nhõm, từ mặt nào đó bây giờ bọn họ mới thật sự an toàn, họ xem như trợ lực không tệ cho Cảnh Ngôn, hắn làm thủ lĩnh sẽ không tự dưng muốn lấy mạng họ.

Hết chương 1085.

Chương 1086. Giết Gà Dọa Khỉ

Hắc Thủy bộ lạc tan biến, Thiên Nguyên bộ lạc lặng lẽ nổi lên ở biên thùy tây bắc.

Sau khi hợp nhất đám người Phương Cừu xong Cảnh Ngôn tiếp tục bày đại trận ở mạch khoáng, có nhóm Phương Cừu phụ trợ làm tốc độ bày trận pháp tăng tốc. Tuy đám người Phương Cừu không phải trận pháp sư nhưng tu vi mạnh mẽ, Cảnh Ngôn chỉ cần dặn họ làm như thế nào là họ sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Trong Hắc Thủy bộ lạc cũ có mấy trận pháp sư có chút tạo nghệ về trận đạo, bọn họ giúp đỡ Cảnh Ngôn đôi chút.

Lại qua vài ngày, một bộ đại trận liên hoàn rốt cuộc hoàn thành, sau khi trắc nghiệm đơn giản đại trận chính thức vận chuyển.

Trận pháp liên hoàn này tuy trong ngoài chỉ có chín tòa nhưng vận chuyển cùng lúc có thể ngăn cản Chân Thần cấp thấp dồn hết sức công kích liên tục. Có hai mươi Hư Thần cao giai ở trong trận pháp khống chế đại trận thì ít nhất ngăn được hai, ba Chân Thần cấp thấp công kích liên tục mấy ngày mà không bị phá.

Khi bày bộ trận pháp này gần xong Tô Phù cũng trở lại Đệ Lục Cung Lạc Cửu Thần Cung, xuất hiện trước mặt Doãn Hoa. Tô Phù thêm mắm thêm muối kể lại chuyện xảy ra bên ngoài cho Doãn Hoa nghe.

Sắc mặt Doãn Hoa tối tăm im lặng thật lâu, sau đó giọng trầm thấp từ từ hỏi:

- Cảnh Ngôn này thật sự mạnh đến mức đó? Tiểu Điền cũng bị hắn ngay mặt đánh chết?

Tô Phù gật đầu lia, nũng nịu nói:

- Hoa ca, Cảnh Ngôn thật sự rất mạnh, hình như hắn chưa đến cảnh giới Chân Thần nhưng sức chiến đấu thì mạnh hơn Chân Thần nhất tinh.

Doãn Hoa nhìn nàng:

- Hắn thật sự không nể mặt ta?

Tô Phù nức nở khóc nhìn khiến người thương:

- Hoa ca, nếu hắn nể mặt ca thì đã không giết Tiểu Điền ngay trước mắt ta. Nếu không phải ta thấy tình huống không đúng rời đi ngay thì có lẽ không được gặp Hoa ca nữa. Và … Cảnh Ngôn này còn muốn quấy rối ta …

Tô Phù nhào vào ngực Doãn Hoa:

- Hoa ca phải làm chủ cho người ta!

Doãn Hoa nghiến răng, mắt đỏ hồng hung hăng nói:

- Hừ! Dám khi dễ người của ta? Ta muốn hắn chết! Chờ hắn về Lạc Cửu Thần Cung thì ta sẽ đi gặp hắn, ta chống mắt xem tiểu tạp chủng này mọc mấy cái đầu!

Mắt Doãn Hoa tràn ngập sát ý điên cuồng.

Lúc trước Doãn Hoa kêu Tô Phù tìm Cảnh Ngôn bàn bạc gã chưa động sát tâm, bây giờ thì gã thật sự muốn giết người. Dù Cảnh Ngôn được đại nhân vật Cực Đạo Cung chú ý Doãn Hoa quyết định phải lấy mạng hắn.

Doãn Hoa không quan tâm cái chết của Tiểu Điền, gã để bụng là mặt mũi của mình, mặt mũi của Tô Phù. Cảnh Ngôn

đáng chết dám sàm sỡ nữ nhân của Doãn Hoa, không thể tha thứ!

***

- Thủ lĩnh đại nhân!

- Thuộc hạ kính chào thủ lĩnh đại nhân!

Bản bộ Thiên Nguyên bộ lạc hiện giờ cũng là bản bộ của Hắc Thủy bộ lạc cũ. Nay Hắc Thủy bộ lạc đã không tồn tại, cứ điểm của bộ lạc này tất nhiên thuộc về Thiên Nguyên bộ lạc.

Ba phó thủ lĩnh Phương Cừu, Hình Không, Vương Xuân Lâm, một số trưởng lão của bộ lạc hành lễ trước mặt Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn xua tay:

- Các vị không cần đa lễ.

Cảnh Ngôn nhìn Phương Cừu, chậm rãi nói:

- Hôm nay ta kêu các người đến là muốn hỏi một việc. Hiện giờ trong biên thùy tây bắc này tính ra Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta chắc mạnh nhất, nhưng các thế lực lớn nhỏ cũng nhiều như sao. Ta muốn biết trong số thế lực này có ai bất kính với Thiên Nguyên bộ lạc không? Tất cả có nghe lời?

Phương Cừu cảm giác ánh mắt của Cảnh Ngôn luôn nhìn mình, đầu óc gã xoay chuyển nhanh muốn nghiền ngẫm ý của hắn.

Có thế lực nào bất kính với Thiên Nguyên bộ lạc không?

Tạm thời thì không.

Trong khu vực này đúng là có nhiều thế lực lớn nhỏ, nhưng bọn họ không bị hỏng não đi đụng vào Thiên Nguyên bộ lạc, lúc này có ai dám đắc tội thủ lĩnh Cảnh Ngôn?

Lúc trước Hắc Thủy bộ lạc mạnh biết bao, nhưng kết quả thì sao? Trong sớm tối đã thành mây khói, bụi lịch sử.

Vậy thì thủ lĩnh Cảnh Ngôn hỏi ra mấy lời này là có ý gì? Hơn nữa vì sao ánh mắt của thủ lĩnh Cảnh Ngôn luôn nhìn gã?

Cảnh Ngôn gặn hỏi:

- Như thế nào? Không lẽ những thế lực này đều hết sức kính sợ Thiên Nguyên bộ lạc? Không có thế lực nào không quá nghe lời sao?

Mặt Hình Không, Vương Xuân Lâm hoang mang.

Lòng Phương Cừu máy động, gã lờ mờ hiểu ra.

Phương Cừu nhướng mày liếc trộm Cảnh Ngôn, dè dặt nói:

- Đúng là có một bộ lạc không quá nghe lời, tên của bộ lạc này là Hồng Ma.

Cảnh Ngôn mỉm cười gật đầu nói:

- Ha ha, quả nhiên có người không nghe lời.

Phương Cừu thấy biểu tình của Cảnh Ngôn thì lên tinh thần, gã biết mình đã đoán đúng.

Cảnh Ngôn hỏi:

- Tình hình Hồng Ma bộ lạc này thế nào?

Phương Cừu mở rộng suy nghĩ kể một tràng dài:

- Thực lực của Hồng Ma bộ lạc không tệ, trong bộ lạc này có hai Hư Thần cửu tinh tọa trấn, thủ lĩnh của bộ lạc có một muội muội lúc trước là nữ nhân của Tiếu Điền. Hồng Ma bộ lạc ỷ vào tầng quan hệ này nên ngang ngược. Bộ lạc khác đều phải nộp tám phần thu nhập mạch khoáng cho Thiên Nguyên bộ lạc chúng ta nhưng Hồng Ma bộ lạc chỉ nộp ba phần …

Phương Cừu kể rõ thực lực của Hồng Ma bộ lạc, còn phân tích rõ ràng hành vi phạm tội.

Cảnh Ngôn nghe kể vừa lòng nhìn gã, Phương Cừu đúng là người rất thông minh.

Cảnh Ngôn nhẹ nhàng ra quyết định:

- Ừm, bộ lạc đã ác liệt như vậy thì nên san bằng.

Cảnh Ngôn ra quyết định này vì lý do rất đơn giản, giết gà dọa khỉ. Thiên Nguyên bộ lạc mới tiếp nhận Hắc Thủy bộ lạc, nắm giữ nguyên khu vực biên thùy tây bắc, lập uy là thủ đoạn nhanh nhất tạo dựng uy tín.

Cảnh Ngôn ra lệnh cho Phương Cừu:

- Phó thủ lĩnh Phương Cừu hãy triệu tập mười trưởng lão bộ lạc, sau thời gian một tách trà chúng ta đúng giờ xuất phát. Do ta tự mình dẫn đội đi Hồng Ma bộ lạc.

Phương Cừu đáp ngay:

- Rõ!

Mấy canh giờ sau các thành viên Thiên Nguyên bộ lạc nhóm Cảnh Ngôn, Phương Cừu đến bên ngoài Hồng Ma bộ lạc.

Không có đàm phán, trực tiếp tấn công. Thực lực của Hồng Ma bộ lạc không tệ, đại trận bảo vệ trong ngoài khá mạnh, nhưng trước sự công kích của đám người Cảnh Ngôn thì đại trận không chống chọi được một ngày đã tan nát.

Cuộc giết chóc nghiêng về một bên.

Đương nhiên Cảnh Ngôn không ham giết người, đánh bại Hồng Ma bộ lạc với mục đích lập uy chứ không phải đơn thuần giết chóc. Thành viên Hồng Ma bộ lạc nào không chống

cự bỏ chạy Cảnh Ngôn ra lệnh thuộc hạ không được đuổi bắt, chỉ giết những người ngoan cố chống cự.

Sau khi trận pháp của bộ lạc bị đánh vỡ, Hồng Ma bộ lạc chống cự chật vật, gần hơn nửa canh giờ chiến đấu cơ bản kết thúc, còn trong tình huống Cảnh Ngôn chưa ra tay.

Hết chương 1086.

Chương 1087. Thử Thách Đệ Ngũ Cung

Cùng với Hồng Ma bộ lạc bị hủy diệt, Thiên Nguyên bộ lạc nổi tiếng dữ lan truyền trong biên thùy tây bắc.

Những kẻ âm thầm rục rịch đều lặng lẽ chìm xuống.

Nên biết Hồng Ma bộ lạc không tính là thế lực hạng nhất ở biên thùy tây bắc nhưng cũng khá nổi tiếng, thế lực như vậy trong một chốc đã bị san bằng.

Điều này nói lên cái gì?

Nói rằng Thiên Nguyên bộ lạc tuyệt đối không dễ chọc, trước kia bọn họ không trêu vào Hắc Thủy bộ lạc nổi, bây giờ cũng không dám động chạm Thiên Nguyên bộ lạc. Đã không dám dây dưa vậy thì ngoan ngoãn phối hợp, nếu không Hồng Ma bộ lạc sẽ là vết xe đổ của họ. Trước kia họ cung phụng Hắc Thủy bộ lạc thế nào thì sau này cung phụng Thiên Nguyên bộ lạc giống như vậy.

Ý đồ Cảnh Ngôn tiêu diệt Hồng Ma bộ lạc là muốn cho các thế lực trong địa vực này biết sự lợi hại, mục đích của hắn đã đạt tới.

Vài ngày sau khi Hồng Ma bộ lạc bị hủy diệt, Cảnh Ngôn lại triệu tập ba vị phó thủ lĩnh và các trưởng lão nghị sự.

Tạm thời biên thùy tây bắc không có vấn đề gì khác, Cảnh Ngôn định trở về Lạc Cửu Thần Cung. Cảnh giới Võ Đạo của hắn đã là Hư Thần cửu tinh, nên chuẩn bị thăng cấp Đệ Ngũ Cung.

Lần này triệu tập phó thủ lĩnh và trưởng lão vì Cảnh Ngôn muốn dặn dò một phen sau đó về Lạc Cửu Thần Cung.

Cảnh Ngôn quét mắt qua mọi người, nói:

- Ta không hỏi đến việc quản lý, phát triển Thiên Nguyên bộ lạc, quyền lực này nằm trong tay ba vị phó thủ lĩnh và các vị trưởng lão bộ lạc. Các vị hãy nghe cho kỹ điều ta sắp nói.

Mọi người vãnh tay lắng nghe.

Giọng Cảnh Ngôn bình thản nói:

- Sau này các hạng thu nhập của Thiên Nguyên bộ lạc trong đó năm phần bỏ vào kho báu riêng của ta, ta sẽ không định kỳ lại đây lấy đi phần tài nguyên này. Năm phần khác thì một phần cho phó thủ lĩnh Hình Không chi phối, một phần cho phó thủ lĩnh Vương Xuân Lâm chi phối, một phần cho phó thủ lĩnh Phương Cừu chi phối, đây là ba phần trong năm phần. Còn lại hai phần dùng cho việc mua nô lệ và chiêu mộ thành viên mới. Ta lập một quy định, sau này Thiên Nguyên bộ lạc chiêu mộ thành viên mới phải thêm một điều kiện đó là Hư Thần cao giai, thấp nhất phải là Hư Thần thất tinh. Các người nghe hiểu lời ta nói không?

Mọi người nghe Cảnh Ngôn nói xong đều có suy nghĩ riêng. Hình Không được đến ích lợi lớn nhất, gã cũng hiểu Cảnh Ngôn cố ý nâng đỡ đám đồng hương. Có mười phần trăm tài nguyên này Hình Không có thể thoải mái hoạt động, với gốc gác bộ lạc cũ về sau cuộc sống dễ chịu nhiều.

Mọi người không phản đối Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn bổ sung điều cuối:

- Được rồi, chư vị đều là người bận rộn, giải tán đi. Phải rồi, nếu bộ lạc có công việc gì mà ba vị phó thủ lĩnh không thể giải quyết thì ba phó thủ lĩnh đều có thể truyền tin cho ta.

Mọi người lên tiếng, lục tục rời đi:

- Tuân lệnh!

Sau đó Cảnh Ngôn rời khỏi Thiên Nguyên bộ lạc bay hướng Lạc Cửu thành.

Đệ Tứ Cung Lạc Cửu Thần Cung, trang viên Thanh Mộc Ti.

Cảnh Ngôn mới về trang viên Thanh Mộc Ti liền đi tìm ty trưởng Đàm Bân.

- Ty trưởng Đàm Bân, hãy giúp ta xin thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung.

Đàm Bân ngây người nhìn Cảnh Ngôn:

- Hả?

Sau đó Đàm Bân cười nói với hắn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, xin thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung cần tu vi đến cảnh giới Hư Thần cửu tinh.

Lúc Cảnh Ngôn mới thăng cấp Đệ Tứ Cung còn ở cảnh giới Hư Thần thất tinh, khi hắn làm thành viên Đệ Tứ Cung tính ra mới hơn mười năm. Không lẽ trong hơn mười năm Cảnh Ngôn từ Hư Thần thất tinh bước vào đẳng cấp Hư Thần cửu tinh?

Đàm Bân cho rằng không thể nào.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ty trưởng, ta đã là Hư Thần cửu tinh, phù hợp điều kiện xin thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung.

Lần này Đàm Bân há hốc mồm, biểu tình tràn đầy giật mình:

- A? Hư Thần cửu tinh? Cảnh Ngôn huynh đệ, xin đừng đùa!

Trong lòng Đàm Bân chấn động cỡ nào chỉ có bản thân biết. Đàm Bân rõ ràng thiên phú của Cảnh Ngôn xuất chúng, nhưng đinh ninh hắn phải ở trong Đệ Tứ Cung trăm năm, mấy trăm năm mới đến độ cao Hư Thần cửu tinh được.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Không dám đùa.

Cảnh Ngôn cố ý vận chuyển thần lực cho Đàm Bân dễ dàng tra xét cảnh giới Võ Đạo của mình.

Một lát sau, mặt Đàm Bân đỏ ửng hít sâu.

- Cảnh Ngôn huynh đệ, hãy chờ tin tức của ta. Lần thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung sau của võ giả Đệ Tứ Cung trong vòng mấy tháng nay, giờ đi Bộ Thử Thách báo danh chắc còn kịp.

Đàm Bân vừa nói vừa lao nhanh từ trang viên Thanh Mộc Ti bay vút đi Bộ Thử Thách.

Sau khi Đàm Bân đi Cảnh Ngôn rời khỏi trang viên Thanh Mộc Ti đến Vạn Bảo Điện Đệ Tứ Cung, hắn mua nhiều tài liệu Chu Hồng Đan.

Chu Hồng Đan là một loại thần đan cao giai, hiệu dụng giống Tử Hoa Đan, Bổ Thiên Đan nhưng hiệu quả thì cao hơn rất nhiều.

Trước đó Cảnh Ngôn chưa từng luyện chế thần đan cao giai, giờ hắn định làm thử.

Nếu có thể luyện chế ra Chu Hồng Đan thì bước tiếp theo hắn định thử luyện chế Đạo Chân Đan, tài liệu chính của đan dược này là Đạo Chân Thạch Nhũ.

Trong tin tức chứa trong Càn Khôn Đan Đạo có cách luyện chế Đạo Chân Đan.

Trong Lưu Ly Thần Vực không nhiều Thần Đan Sư biết đan phương Đạo Chân Đan, dù số ít đan sư biết cách luyện chế cũng khó bắt tay vào làm, vì họ không thể có được trân bảo khoáng thế Đạo Chân Thạch Nhũ.

Trân bảo đứng sau mười chí bảo Thần giới không phải người bình thường hay Thần Đan Sư tầm thường có được.

Cảnh Ngôn cảm thấy dùng chút Đạo Chân Thạch Nhũ luyện chế Đạo Chân Đan là có lợi, có thể trực tiếp dùng Đạo Chân Thạch Nhũ nhưng nếu luyện chế thành Đạo Chân Đan có thể mở rộng ích lợi của nó ra nhiều hơn. Bán Đạo Chân Đan cũng tiện hơn trực tiếp bán ra Đạo Chân Thạch Nhũ.

Cảnh Ngôn ngồi xếp bằng trong Càn Khôn tiểu thế giới, tĩnh tâm liễm thần.

Chuẩn bị rồi Cảnh Ngôn lấy ra các loại tài liệu cần cho việc luyện chế Chu Hồng Đan, bắt đầu thử luyện chế.

Chu Hồng Đan thuộc loại đan dược thường quy trong Thần giới nhưng có giá trị rất cao, Chân Thần cấp thấp không dùng nổi. Trong Lạc Cửu Thần Cung một viên Chu Hồng Đan giá trăm vạn thần tinh nhất giai, một phần tài liệu Chu Hồng Đan giá cao đến mấy chục vạn thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn mua một lúc hai mươi phần tài liệu Chu Hồng Đan trong Vạn Bảo Điện, tiêu phí gần ngàn vạn thần tinh nhất giai.

Cảnh Ngôn vận chuyển thần lực rót nguyên lực bản thể tứ giai từ từ vào Càn Khôn Đan Lô, vận chuyển Càn Khôn Đan Đạo, làm theo từng bước đưa các loại thần thảo vào đan lô.

Chu Hồng Đan là thần đan cao giai, luyện chế khó khăn hơn thần đan trung giai Tử Hoa Đan nhiều, Cảnh Ngôn không

dám sơ sẩy. Một phần tài liệu giá mấy chục vạn thần tinh nhất giai, dù Cảnh Ngôn giàu nứt tường đổ vách cũng không thể tùy ý lãng phí.

Hết chương 1087.

Chương 1088. Thành Viên Trung Tâm

Luyện chế Chu Hồng Đan khó hơn Cảnh Ngôn dự đoán.

Lô thứ nhất luyện chế thất bại.

Lô đan dược thứ hai tiếp tục hỏng.

Liên tục ba lô Chu Hồng Đan đều bị hỏng.

Dù Cảnh Ngôn nắm giữ nguyên lực tứ giai, có tâm pháp Càn Khôn Đan Đạo nhưng luyện chế thần đan cao giai Chu Hồng Đan vẫn không tránh khỏi thất bại liên tiếp.

Luyện chế không ra thần đan cao giai Chu Hồng Đan thường quy càng đừng mơ đến Đạo Chân Đan, luyện chế Đạo Chân Đan khó khăn chỉ có cao hơn Chu Hồng Đan chứ không thấp hơn được.

Cảnh Ngôn thở hắt ra:

- Phù.

Cảnh Ngôn tạm dừng luyện đan, hắn nhìn Càn Khôn Đan Lô trước mặt, lắc đầu.

Lãng phí tài liệu ba lô Chu Hồng Đan tương đương với mất hơn một trăm vạn thần tinh nhất giai. Cảnh Ngôn thầm mừng, may mắn không trực tiếp thử luyện chế Đạo Chân Đan, nếu lãng phí Đạo Chân Thạch Nhũ dù chỉ chút xíu cũng không chịu nổi.

- Xem ra tích lũy luyện đan của ta chưa thăng cấp đến cỡ Thần Đan Sư cao giai, vậy thì đành tiếp tục luyện chế thần đan trung cấp.

Cảnh Ngôn mua hai mươi phần tài liệu Chu Hồng Đan trong Vạn Bảo Điện, nhưng liên tục luyện chế hỏng ba lô Chu Hồng Đan làm hắn nản lòng tạm ngừng. Cảnh Ngôn cần tích lũy thêm về đan đạo.

Mấy tháng qua trong chớp mắt.

Hôm nay ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung Đàm Bân đến tìm Cảnh Ngôn, nói hắn hãy chuẩn bị sẵn sàng ba ngày sau tham gia thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung.

Đây là tin tốt với Cảnh Ngôn.

Tin Cảnh Ngôn sắp tham gia thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung truyền nhanh trong Đệ Tứ Cung.

- Cảnh Ngôn đó sắp tham gia thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung?

- Đúng rồi, ta quen người của Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung, Cảnh Ngôn đúng là đã xin thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung, còn thành công báo danh.

- Không thể nào! Muốn tham gia thử thách Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung cần có cảnh giới Hư Thần cửu tinh, không lẽ Cảnh Ngôn đã là Hư Thần cửu tinh?

- Hắn đã xin thử thách thăng cấp thì chắc đúng là bước vào cảnh giới Hư Thần cửu tinh.

- Chậc chậc, thật là vượt sức tưởng tượng. Hắn tham gia vào Lạc Cửu Thần Cung mới có bao lâu mà đã thành Hư Thần cửu tinh?

- Thật là không thể so sánh.

Trong Đệ Tứ Cung nổi lên tiếng bàn tán về Cảnh Ngôn.

Có người vẻ mặt khinh thường ngữ điệu mỉa mai nói:

- Muốn thăng cấp Đệ Ngũ Cung không dễ vậy!

- Tất nhiên không dễ, muốn Đệ Tứ Cung thăng cấp đến Đệ Ngũ Cung cần là Hư Thần cửu tinh đỉnh cao mới làm được. Ha ha, Đệ Ngũ Cung và Đệ Tứ Cung khác biệt về bản chất.

- Đúng vậy! Thành viên Đệ Tứ Cung như chúng ta có thân phận là thành viên bình thường của Lạc Cửu Thần Cung, thăng cấp lên Đệ Ngũ Cung thì là thành viên trung tâm, là thành viên cốt cán thật sự.

- Ừm! Muốn thăng cấp làm thành viên Đệ Ngũ Cung không dễ, hơn nữa trong thử thách Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung rất có thể đối mặt nguy hiểm trí mạng.

Trong thử thách thăng cấp mấy cung trước không có nguy hiểm uy hiếp mạng sống, dù thử thách thất bại ít có võ giả bị thương, càng đừng nói tới mất mạng.

Nhưng Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung thì võ giả thường hay chết trong thử thách.

Thường cách hai mươi năm mới tổ chức một lần thử thách Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung, trung bình cách ba đợt thử thách sẽ có một võ giả chết tại chỗ. Nhìn thì xác suất không lớn, nhưng nên biết võ giả ở Đệ Tứ Cung đều biết thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung có nguy hiểm mạng sống, võ giả không nắm chắc trăm phần trăm vượt qua thử thách thì sẽ không đưa đơn tham gia.

Tức là xin tham gia thử thách thăng cấp đều là võ giả rất tự tin vào thực lực của mình, dù vậy cách ba đợt thử thách sẽ có một võ giả chết tại chỗ, đủ thấy thử thách Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung nguy hiểm cỡ nào.

- Cảnh Ngôn đi quá suôn sẻ.

- Không sai, hắn nghĩ mình là ai? Ha ha, mới thành võ giả Đệ Tứ Cung hơn mười năm đã muốn tham gia thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung, đúng là vô tri.

- Hắn chắc chắn rớt thử thách lần này, ta chống mắt xem sau khi thất bại hắn sẽ có biểu tình thế nào!

Nhiều người hâm mộ thiên phú của Cảnh Ngôn, hâm mộ tốc độ tu luyện của hắn. Cũng có nhiều người ghen tỵ đỏ mắt, nhiều võ giả muốn thấy Cảnh Ngôn thi rớt.

Ba ngày sau.

Đàm Bân man theo Cảnh Ngôn đến bên ngoài Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung.

Thử thách Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung khác với thăng cấp mấy cung trước. Thăng cấp mấy cung trước diễn ra trong đại điện thử thách ở Bộ Thử Thách, còn thử thách Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung thì diễn ra trên quảng trường chuyên môn nằm bên ngoài Bộ Thử Thách.

Mỗi lần thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung sẽ có nhiều thành viên Đệ Tứ Cung đến xem.

Thành viên Đệ Tứ Cung trở thành Đệ Ngũ Cung tương đương với cá vượt cửa rồng, một bước lên trời. Thành viên Đệ Ngũ Cung có địa vị, đặc quyền rất cao trong Lạc Cửu Thần Cung, bọn họ là thành viên trung tâm.

Ví dụ nếu có thành viên Đệ Tứ Cung bất kính với thành viên Đệ Ngũ Cung trước mặt mọi người, vậy thành viên Đệ Ngũ Cung có thể đánh chết thành viên Đệ Tứ Cung ngay tại chỗ, sẽ không bị Lạc Cửu Thần Cung truy cứu trách nhiệm.

Từ đó thấy được sự khác biệt về bản chất giữa Đệ Tứ Cung và Đệ Ngũ Cung.

Đàm Bân nhỏ giọng dặn dò Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung vô cùng khó khăn, nhớ phải hết sức cẩn thận. Trong lúc thử thách nếu cảm thấy không chống đỡ được nữa nhớ hét bỏ cuộc

ngay. Trong thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung trước kia có số ít võ giả không cam lòng bỏ cuộc, cuối cùng chết hết.

Lúc ở trang viên Thanh Mộc Ti là Đàm Bân đã nói câu tương tự với Cảnh Ngôn, giờ sắp bắt đầu thử thách lại không nhịn được nhiều chuyện dặn dò, sợ hắn khư khư cố chấp chôn vùi mạng sống trong thử thách.

Cảnh Ngôn cười khổ nói:

- Ty trưởng Đàm Bân cứ yên tâm, ta sẽ không lấy mạng sống của mình ra đùa. Nếu không chống cự được ta sẽ bỏ thử thách chờ cơ hội lần sau.

Cảnh Ngôn nhìn đám người quanh quảng trường, thuận miệng nói:

- Có nhiều người xem cuộc chiến quá.

Đàm Bân thổn thức nói:

- Tất nhiên rồi, thăng cấp Đệ Ngũ Cung có sức hấp dẫn rất lớn với võ giả Đệ Tứ Cung. Những người này không có tự tin vào mình nhưng họ muốn nhìn biểu hiện của võ giả tham gia thử thách thăng cấp.

Trong khi Đàm Bân và Cảnh Ngôn trò chuyện có đoàn người đến, đó là nhân viên cao tầng gồm Bộ Thử Thách, Bộ Nhân Sự Đệ Tứ Cung, Bộ Nhân Sự và Bộ Thử Thách Đệ Ngũ Cung.

Bọn họ đến đại biểu thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung đợt này sắp bắt đầu.

Hết chương 1088.

Chương 1089. Ba Đầu Sáu Tay

Kết cấu tổng thể của Lạc Cửu Thần Cung có thể xem như Kim Tự Tháp, Đệ Ngũ Cung là lằn ranh ngăn cách.

Thân phận thành viên trung tâm của Lạc Cửu Thần Cung khá nặng ký.

Nguyên Lạc Cửu Thần Cung không có nhiều thành viên trung tâm, muốn làm thành viên trung tâm là điều vô cùng khó khăn. Chỉ có những võ giả sức chiến đấu gần Chân Thần mới có hy vọng thăng cấp Đệ Ngũ Cung, chiếm được thân phận thành viên trung tâm.

Thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung khắc nghiệt hơn thử thách thăng cấp mấy cung trước rất nhiều, quá trình thử thách cũng khác biệt lớn.

Số lượng võ giả báo danh tham gia thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung đợt này không nhiều, chưa đến một trăm người, nhưng mỗi người đều có điểm đặc biệt, thực lực mạnh mẽ. Những Hư Thần cửu tinh bình thường không dám báo danh tham gia thử thách thăng cấp.

Cảnh Ngôn đứng trên quảng trường, âm thầm tính toán.

Một giọng nói hùng hậu vang vọng cả quảng trường:

- Ta tên Lý Vân, là bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Ngũ Cung. Không nói dài dòng nhiều, thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung đợt này sắp bắt đầu, mời thành viên Đệ Tứ Cung tham gia thử thách đợt này chuẩn bị sẵn sàng!

Khi bộ trưởng Lý Vân nói chuyện Cảnh Ngôn thấy một khôi lỗi thân hình khổng lồ đi đến quảng trường.

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm khôi lỗi này.

Khôi lỗi có màu đỏ sậm, cao cỡ hai người trưởng thành. Thân hình cao lớn không phải điểm hấp dẫn ánh mắt nhất, khôi lỗi khiến người ngạc nhiên ở chỗ nó có ba đầu sáu tay. Sáu cánh tay cầm vũ khí khác nhau, có kiếm, đao, búa, roi vân vân.

Thoạt trông khôi lỗi này không dễ đối phó.

Đàm Bân đứng cạnh Cảnh Ngôn nhỏ giọng nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ nhìn khôi lỗi kia đi, chắc là khôi lỗi ba đầu sáu tay, võ giả tham gia thử thách thăng cấp gặp phải đối thủ là khôi lỗi này. Cảnh Ngôn huynh đệ phải hết sức cẩn thận, khôi lỗi ba đầu sáu tay có sức chiến đấu bằng Chân Thần nhất tinh, nó có trí tuệ nhất định, trong đối chiến nó không chỉ biết dùng sức mạnh.

Nghe Đàm Bân nói, Cảnh Ngôn gật đầu.

Giọng Lý Vân lại vang lên:

- Trịnh Quang, người thử thách thăng cấp đầu tiên!

Lý Vân dứt lời một bóng người bước nhanh ra khỏi đám đông.

Người này là Trịnh Quang, một Hư Thần cửu tinh khá nổi tiếng trong Đệ Tứ Cung.

Sau khi Trịnh Quang bước ra đám người xem cuộc chiến rộ lên bàn tán, đa số người vây xem biết mặt gã.

Trịnh Quang bước tới phía đối diện, đứng lại.

Lý Vân nhìn Trịnh Quang, hỏi:

- Trịnh Quang, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa? Ta phải nhắc nhở ngươi, bây giờ ngươi có cơ hội từ bỏ thử thách đợt này. Nếu ngươi nhất định tham gia thì trong thử thách rất có thể ngươi sẽ bị khôi lỗi ba đầu sáu tay giết.

Trịnh Quang không do dự kiên quyết nói:

- Ta đã chuẩn bị sẵn sàng thưa bộ trưởng đại nhân, và xác định tham gia thử thách thăng cấp!

Lý Vân gật đầu nói:

- Tốt, vậy thì bắt đầu thử thách của ngươi đi. Ngươi phải đánh bại khôi lỗi ba đầu sáu tay mới qua thử thách.

Vèo!

Khôi lỗi ba đầu sáu tay chợt hành động, sáu binh khí khác nhau múa nhanh xông hướng Trịnh Quang, uy thế kinh người.

Trịnh Quang không lơ là vội rút ra vũ khí đánh với khôi lỗi ba đầu sáu tay.

Trong đám người ồn ào bàn tán:

- Khôi lỗi ba đầu sáu tay hung mãnh quá!

- Đúng đấy, nó là khôi lỗi sức chiến đấu bằng Hư Thần nhất tinh, tất nhiên lợi hại rồi.

- Ừ, không biết sư huynh Trịnh Quang có thể đánh bại khôi lỗi ba đầu sáu tay được không.

Đa số người ở đây đã nhiều lần thấy khôi lỗi ba đầu sáu tay đánh nhau, có người tu luyện mười vạn năm, hai mươi vạn năm, thậm chí mấy chục vạn trong Đệ Tứ Cung, rất rành về thực lực của Trịnh Quang.

Cảnh Ngôn nhìn động tác của khôi lỗi ba đầu sáu tay, thầm phân tích:

- Tốc độ của khôi lỗi này rất nhanh, nó có sáu cánh tay, cùng tấn công tăng mức độ phòng ngự khó khăn cho đối thủ.

Cảnh Ngôn thầm nghĩ:

- Lực lượng của khôi lỗi rất mạnh mẽ, mạnh hơn Chân Thần nhất tinh bình thường nhiều, còn biết sử dụng lực lượng pháp tắc. Thực lực như vậy dù là Chân Thần nhất tinh bình thường muốn đánh bại nó cũng phải tốn chút công sức.

Ầm!

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Trịnh Quang và khôi lỗi đánh túi bụi.

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Chiến đấu kéo dài qua một thời gian Trịnh Quang dần rơi vào thế yếu, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Cảnh Ngôn nhíu mày lắc đầu, thầm nghĩ:

- Trịnh Quang nên bỏ thử thách, cứ đánh tiếp thì hắn sẽ rất nguy hiểm, không chừng chết vào tay khôi lỗi.

Sức chiến đấu của Trịnh Quang thật không tệ, mạnh hơn trưởng lão Thường Hạo của Bộ Thử Thách Đệ Tam Cung bị Cảnh Ngôn giết nhiều. Nhưng Trịnh Quang đang đấu với khôi lỗi ba đầu sáu tay.

Trịnh Quang đang chiến đấu cũng cảm giác tình huống của mình không quá tốt:

- Không! Ta không thể bỏ cuộc như vậy!

Lý trí nói cho Trịnh Quang nên từ bỏ ngay bây giờ, nhưng gã không cam lòng. Nếu bỏ thử thách lần này thì lần sau muốn xin thăng cấp Đệ Ngũ Cung sẽ phải chờ năm trăm năm dài. Vì vậy Trịnh Quang không muốn dễ dàng nhận thua.

Phập!

Một cánh tay của khôi lỗi ba đầu sáu tay cầm trường kiếm đột phá phòng ngự hung ác đâm vào ngực Trịnh Quang.

Trịnh Quang há to miệng, tia sáng nhanh chóng vụt tắt trong mắt, hơi thở tan biến.

Khôi lỗi ba đầu sáu tay rút về trường kiếm, người Trịnh Quang mềm nhũn ngã xuống.

Người quanh quảng trường bỗng chốc yên tĩnh lại, nhiều người trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không tin nổi.

Trịnh Quang đã chết?

Trong thử thách đợt này võ giả Trịnh Quang đầu tiên lên sân cứ như vậy chết trong tay khôi lỗi ba đầu sáu tay?

Nhiều người không tin được.

Nhưng khi họ thấy thần hồn của Trịnh Quang hiện ra thì đành phải chấp nhận sự thật đó, Trịnh Quang đúng là chết trong tay khôi lỗi ba đầu sáu tay.

Thử thách thăng cấp lần này võ giả thứ nhất lên sân chết tại chỗ.

Cái chết của Trịnh Quang mang đến áp lực nặng nề, nhiều người thầm nghĩ chờ khi mình đối chiến với khôi lỗi ba đầu sáu tay lỡ không đánh lại thì phải nhanh chóng buông bỏ, quyết không thể kéo dài.

Khi nhiều người chưa lấy lại tinh thần bộ trưởng Lý Vân đã kêu tên võ giả thứ hai tham gia thử thách.

Người thứ hai cũng thi rớt, nhưng nhận thua kịp lúc nên không nguy hiểm mạng sống.

Tiếp theo là người thứ ba, bốn, năm, từng võ giả lên sân đối chiến với khôi lỗi ba đầu sáu tay, tất cả đều kết thúc trong thất bại.

Hết chương 1089.

Chương 1090. Thử Thách Của Cảnh Ngôn

Các cuộc thử thách luân phiên diễn ra, mỗi trận chém giết không kéo dài lâu.

Võ giả tham gia thử thách trên cơ bản thấy mình không có hy vọng đánh bại khôi lỗi sẽ chủ động bỏ cuộc. Hết cách, ví dụ của Trịnh Quang ngay trước mắt, bị khôi lỗi giết dù còn lại hồn thể thì đời này hầu như chôn vùi con đường Võ Đạo.

- Người tiếp theo, Kinh Vũ bắt đầu thử thách!

Khi Lý Vân kêu ra cái tên Kinh Vũ thì đám đông quanh quảng trường ngừng thở.

Kinh Vũ?

Cảnh Ngôn từng nghe về cái tên này.

Kinh Vũ nổi tiếng như cồn trong Đệ Tứ Cung, gã cũng là thành viên của Thủy Nguyệt Ti Đệ Tứ Cung.

Thiên phú Võ Đạo của người này rất cao, tu luyện đến nay chưa tới vạn năm, Kinh Vũ còn là cường giả vào mười hạng đầu bảng Thiên Hoa.

Cảnh Ngôn nhìn thân hình đi tới đối diện khôi lỗi, hắn hơi híp mắt lại. Kinh Vũ không cao, mặt mày hơi thanh tú, trông khá trẻ tuổi, tay cầm trường kiếm màu nước biếc chắc là thần khí.

Kinh Vũ ngước đầu lên nhìn nhóm người Lý Vân, mở miệng nói:

- Bộ trưởng đại nhân, ta đã sẵn sàng, có thể bắt đầu thử thách.

Lý Vân gật đầu nói:

- Ừm, vậy bắt đầu đi.

Kinh Vũ và khôi lỗi ba đầu sáu tay cùng tấn công.

Trường kiếm trong tay Kinh Vũ như biến thành biển màu lam, từng luồng sáng lam vô cùng huyễn lệ, trông rất xinh đẹp. Trong vầng sáng lam bao phủ động tác của khôi lỗi ba đầu sáu tay chậm chạp nhiều.

Thần thông Nhược Thủy!

Kinh Vũ nắm giữ thần thông tên Nhược Thủy, một loại thần thông cực kỳ cường đại. Loại thần thông này ngang ngửa thần thông kiếm ý, đều là loại hạng nhất, xem uy năng thần thông Nhược Thủy ít nhất đến đệ nhị cảnh.

Công kích của Kinh Vũ không nhanh không chậm, mỗi đường kiếm nhẹ nhàng trôi chảy biểu tình không dao động, dường như khôi lỗi ba đầu sáu tay ở trước mặt không mang đến áp lực cho gã.

Khôi lỗi ba đầu sáu tay bị áp chế liên tục gầm rống giận dữ, nhưng nó không thể lao ra màn sáng màu lam.

Một kiếm, hai kiếm, ba kiếm …

Khi Kinh Vũ thi triển đến kiếm thứ bảy thì khôi lỗi ba đầu sáu tay ngã xuống, quảng trường rung mạnh.

Nhiều người vây xem cùng hút không khí lạnh, ánh mắt trở nên nóng bỏng sáng lấp lánh.

Cường đại!

Kinh Vũ biểu hiện ra thực lực cường đại khiến người xúc động muốn quỳ lạy.

Đám người Lý Vân cũng lộ ánh mắt thưởng thức.

Trong tiếng khen ngợi Kinh Vũ tỏ vẻ bình thản, rút về thần khí trường kiếm màu xanh biếc, đứng thẳng tại chỗ, trường bào bay trong gió.

Lý Vân mỉm cười tuyên bố kết quả thử thách của Kinh Vũ:

- Kinh Vũ qua thử thách, thành công thăng cấp Đệ Ngũ Cung.

Kinh Vũ chắp tay, bình tĩnh nói:

- Đa tạ bộ trưởng đại nhân!

Kinh Vũ bước sang bên cạnh.

Nhiều võ giả tôn sùng thảo luận.

- Sư huynh Kinh Vũ đúng là lợi hại!

- Dĩ nhiên, trong Đệ Tứ Cung này sư huynh Kinh Vũ là người số một dưới Chân Thần, nghe nói một ít Chân Thần nhất tinh cũng không đánh lại sư huynh.

- Chuyện đó có thật, ta có tin xác thực rằng sư huynh Kinh Vũ từng đánh với Chân Thần nhất tinh, còn đánh bại Chân Thần nhất tinh kia.

Thử thách tiếp tục.

Từng võ giả tham gia thử thách lên sân chém giết.

Giọng Lý Vân vang lên:

- Người tiếp theo, Cảnh Ngôn bắt đầu thử thách!

Khóe môi Cảnh Ngôn cong lên:

- Đến ta!

Rốt cuộc đến lượt Cảnh Ngôn lên sân tham gia thử thách.

Đàm Bân căng thẳng nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, nhớ phải cẩn thận, nếu thật sự không được thì nhớ bỏ cuộc ngay!

Nếu Cảnh Ngôn chết trong tay khôi lỗi ba đầu sáu tay không chỉ là chuyện của mình hắn, còn liên quan đến Thanh Mộc Ti, đặc biệt là Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung. Cảnh Ngôn chết thì Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung mất mát to lớn.

Cảnh Ngôn gật đầu với Đàm Bân, cất bước ra ngoài:

- Ta hiểu.

Từng ánh mắt nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm, hắn cảm giác có nhiều ánh mắt mang châm chọc cười nhạo. Với nhiều người thì Cảnh Ngôn quá nóng nảy.

Mọi người thừa nhận thiên phú của Cảnh Ngôn rất cao, vấn đề là nhà ngươi mới đến Đệ Tứ Cung bao lâu? Có mười mấy năm, với chút thời gian ấy mà muốn thăng cấp Đệ Ngũ Cung?

Nếu Cảnh Ngôn tu luyện trong Đệ Tứ Cung lâu chút, không nói mấy ngàn năm, chỉ cỡ vài trăm năm thì những người Đệ Tứ Cung sẽ không ôm địch ý lớn như vậy.

Ngươi đến Đệ Tứ Cung hơn mười năm đã đòi tham gia thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung, những người khác biết đút mặt vào đâu? Lẽ nào người ta đều là phế vật chỉ có Cảnh Ngôn nhà ngươi là thiên tài?

Cảnh Ngôn đứng lại trước khôi lỗi ba đầu sáu tay.

Lý Vân nói:

- Cảnh Ngôn, bây giờ ngươi có cơ hội từ bỏ tham gia thử thách, nếu ngươi kiên trì tham gia thử thách rất có thể sẽ bị khôi lỗi ba đầu sáu tay đánh chết.

Mỗi võ giả trước khi tham gia thử thách tức là trước lúc chém giết với khôi lỗi ba đầu sáu tay sẽ nghe Lý Vân hỏi câu tương tự.

Cảnh Ngôn nói:

- Ta kiên trì tham gia thử thách và đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lý Vân gật đầu nói:

- Ừm, vậy thì bắt đầu đi!

Bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung cười tủm tỉm nói:

- Bộ trưởng Lý Vân, võ giả Cảnh Ngôn này có thiên phú Võ Đạo vô cùng kinh người, hiện giờ hắn chưa đến hai trăm tuổi đã là Hư Thần cửu tinh.

Lý Vân gật đầu cười nói:

- Ừ, ta biết Cảnh Ngôn, thiên phú của hắn ước chừng không dưới Kinh Vũ. Lúc Kinh Vũ hai trăm tuổi còn lâu mới đến cảnh giới Hư Thần cửu tinh.

Bộ trưởng Bộ Thử Thách Đệ Tứ Cung lắc đầu nói:

- Đúng rồi, nhưng muốn vượt qua thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung chỉ có cảnh giới Hư Thần cửu tinh thì không được. Hư Thần cửu tinh ở Đệ Tứ Cung có rất nhiều nhưng qua thử thách thăng cấp thì hiếm như lông phượng sừng lân.

Lý Vân nhìn Cảnh Ngôn:

- Thất bại không đáng sợ, đáng sợ là sau khi thua thì ủ rũ không gượng dậy nổi. Hy vọng tâm cảnh của Cảnh Ngôn không yếu ớt đến mức đó.

Lúc này Cảnh Ngôn và khôi lỗi ba đầu sáu tay đã có động tác.

Cảnh Ngôn cầm Hồng Hà kiếm, mắt nhìn khôi lỗi ba đầu sáu tay chằm chằm.

Khôi lỗi ba đầu sáu tay vung sáu cánh tay, sáu món vũ khí rẽ từng đợt sóng gợn, mỗi làn sóng tràn ngập nhiều lực lượng pháp tắc.

Giây lát một người một khôi lỗi cách nhau mấy chục thước.

Một luồng kiếm quang bảy sắc ngưng hiện trên Hồng Hà kiếm của Cảnh Ngôn quét hướng khôi lỗi ba đầu sáu tay.

Thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh cường đại hung mãnh từ giữa hư không ập đến, uy năng của thần thông kiếm ý phủ lên khôi lỗi ba đầu sáu tay, động tác khôi lỗi hơi chậm lại một giây ngắn ngủi.

Đùng!

Vang tiếng nổ điếc tai, ba món vũ khí của khôi lỗi ba đầu sáu tay đụng vào kiếm quang từ Hồng Hà kiếm, tiếng nổ lớn là khi ba vũ khí va chạm với kiếm quang bảy sắc phát ra.

Hết chương 1090.

Chương 1091. Thăng Cấp Đệ Ngũ Cung

Uy lực thiên địa biến sắc.

Kiếm quang bảy sắc mới đụng vào vũ khí trong tay khôi lỗi ba đầu sáu tay thì uy năng ngập trời đã bùng nổ trong không gian.

Sóng gợn bảy sắc quét tám hướng.

Mọi người nhìn chăm chú, khôi lỗi ba đầu sáu tay giơ ba món vũ khí dỡ kiếm quang không ngờ bị đánh bật ra.

Những người có mặt ở đây ai không biết khôi lỗi ba đầu sáu tay mạnh mẽ?

Loại khôi lỗi sở trường về sức mạnh, trước kia võ giả đánh bại khôi lỗi vượt qua thử thách thăng cấp đa số không đi con đường ngay mặt va chạm. Tuy khôi lỗi ba đầu sáu tay có trí tuệ nhất định nhưng kém xa đẳng cấp khôi lỗi có sự sống, tức là loại khôi lỗi này có nhiều điểm yếu khi so sánh với võ giả nhân loại.

Muốn đánh bại khôi lỗi ba đầu sáu tay không chỉ có một loại ngay mặt va chạm so đấu sức mạnh.

Nhưng bây giờ bọn họ thấy Cảnh Ngôn thi triển kiếm quang bảy sắc cứng rắn hất văng khôi lỗi ba đầu sáu tay ra, điều này khiến người sợ hãi.

Màn tiếp theo càng làm mọi người trố mắt líu lưỡi,

Kiếm quang bảy sắc đánh ba cánh tay cầm bật vũ khí trong ba đầu sáu tay nhưng không tán loạn trong không gian mà vụt

qua đâm trúng người khôi lỗi.

Két két két két két!

Tiếng rít chói tai truyền khắp quảng trường, sau đó sinh ra cảnh tượng làm mọi người giật mình rớt cằm. Nhiều người trợn to suýt rớt tròng mắt.

Khôi lỗi ba đầu sáu tay vô cùng cứng rắn đột nhiên đứng yên không nhúc nhích rồi người nứt ra từ phần giữa.

Thân hình cao lớn của khôi lỗi tách thành hai, chính xác không lệch một li, hai nửa thân hình chậm rãi ngã sang hai bên.

Muốn qua thử thách thăng cấp chỉ cần đánh bại khôi lỗi ba đầu sáu tay một lần là được, nhưng đường kiếm của Cảnh Ngôn chém khôi lỗi thành hai khúc, trước khi được sửa chữa khôi lỗi ba đầu sáu tay này không thể tiếp tục chiến đấu.

Bốn phía quảng trường im phăng phắc, nhiều người cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng.

Vì sao khôi lỗi bị chém thành hai nửa?

Tài liệu rèn tạo khôi lỗi ba đầu sáu tay cứng rắn đến mức nào?

Trong thử thách Đệ Tứ Cung thăng cấp Đệ Ngũ Cung chưa từng có võ giả tham gia thử thách nào có thể chém khôi lỗi ba đầu sáu tay thành hai khúc. Đừng nói chém hai khúc, ngay cả tình huống gây tổn thương cho khôi lỗi cũng vô cùng hiếm thấy.

Nếu vậy thì …

Một kiếm của Cảnh Ngôn ẩn chứa uy năng khủng bố đến mức nào?

Những người lúc trước nghi ngờ thực lực của Cảnh Ngôn bây giờ không nói nên lời, bọn họ cắn môi, mặt trắng bệch.

Tuy người ta mới mười mấy năm đã tham gia thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung nhưng đó là vì người ta có thực lực này, ngươi không phục cũng không được, ngươi giỏi thì cũng tham gia thử thách thăng cấp thử xem!

Kinh Vũ đứng một góc quảng trường mắt lóe tia giật mình nhìn Cảnh Ngôn.

Trước kia Kinh Vũ đã nghe tiếng Cảnh Ngôn nhưng không để bụng, bản thân gã là thiên tài Võ Đạo vào mười hạng đầu bảng Thiên Hoa, thiên phú xếp hàng cao trong toàn Lưu Ly Thần Vực.

Tuy Cảnh Ngôn có thiên phú xuất chúng nhưng chưa đến trình độ khiến Kinh Vũ liếc nhìn, bởi vậy lúc trước có người nhắc tên hắn trước mặt thì gã chỉ cười trừ.

Hôm nay thấy tận mắt Cảnh Ngôn một kiếm chém khôi lỗi ba đầu sáu tay thành hai nửa làm Kinh Vũ giật mình, lấy mình ra so sánh với hắn. Nói câu công bằng dù là từ thiên phú hay sức chiến đấu thì có vẻ Cảnh Ngôn mạnh hơn gã nhiều.

Kinh Vũ thầm ngẫm lại:

- Ngoài người có người, ngoài trời có trời.

Kinh Vũ không có cảm xúc ghen ghét gì với Cảnh Ngôn, con người của gã hơi cao ngạo chút nhưng có sự tôn trọng cường giả thật sự. Hơn nữa Cảnh Ngôn tu luyện đến nay chưa tới hai trăm tuổi đã có sức chiến đấu mạnh như thế, tương lai trong Lạc Cửu Thần Cung sẽ có một chỗ đứng cho hắn.

Cảnh Ngôn cảm nhận ánh mắt của Kinh Vũ, hắn liếc nhìn sang. Ánh mắt hai người giao nhau, nhẹ gật đầu.

Lý Vân tuyên bố kết quả thử thách của Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn qua thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung.

Đám người Lý Vân nỗi lòng không bình tĩnh, bọn họ hoàn toàn không ngờ sức chiến đấu của Cảnh Ngôn mạnh mẽ đến vậy.

Cảnh Ngôn chắp tay cảm ơn, lùi sang một bên:

- Đa tạ bộ trưởng đại nhân.

Hôm nay trong thử thách Cảnh Ngôn một kiếm chém khôi lỗi ba đầu sáu tay thành hai khúc là cố ý. Mục đích là để đám người nói lảm nhảm câm mồm, hắn lười quan tâm họ nói xấu sau lưng nhưng không có nghĩa là chịu nghe họ lén chửi rủa mình. Cho bọn họ biết thực lực của hắn thế nào là cách làm họ câm miệng nhanh nhất.

Đổi khôi lỗi mới xong thử thách tiếp tục diễn ra, lại qua hơn một canh giờ thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung đợt này kết thúc.

Hơn chín mươi võ giả Đệ Tứ Cung tham gia thử thách thăng cấp có một người chết, mấy người bị thương khi chém giết với khôi lỗi. Chỉ có sáu người vượt qua thử thách.

Võ giả có lá gan báo danh tham gia thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung đều là thực lực rất mạnh, tự tin vào chính mình. Dù vậy chín mươi mấy người cuối cùng chỉ có sáu người thi đậu, từ đó thấy được muốn thăng cấp Đệ Ngũ Cung gặp phải khó khăn bao lớn.

Mặt Đàm Bân hơi đỏ:

- Chúc mừng Cảnh Ngôn huynh đệ!

Tất nhiên Đàm Bân vui vẻ khi Cảnh Ngôn đậu thử thách thăng cấp, nhưng ngẫm lại những lời đã dặn dò Cảnh Ngôn nhiều lần trước khi hắn thử thách làm mặt Đàm Bân đỏ hồng.

Mặc dù Đàm Bân dặn dò vì quan tâm Cảnh Ngôn nhưng cũng mang ý nghĩa nghi ngờ thực lực của hắn.

Nói trắng ra là Đàm Bân cảm thấy Cảnh Ngôn không thể đậu thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung.

Nhưng kết quả thì sao?

Trong thử thách Cảnh Ngôn một kiếm chém đứt đôi khôi lỗi.

Đàm Bân thấy hổ thẹn.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Ty trưởng Đàm Bân khách khí.

Đàm Bân nửa đùa nói:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, lát nữa huynh đệ sẽ đi Đệ Ngũ Cung, từ nay là thành viên trung tâm của Lạc Cửu Thần Cung chúng ta, về sau nhớ đừng quên ta.

Cảnh Ngôn trịnh trọng nói:

- Tất nhiên không thể quên lão ca.

Thấy Cảnh Ngôn nghiêm túc tỏ thái độ, Đàm Bân hơi cảm động. Lúc trước Đàm Bân xưng hô là Cảnh Ngôn huynh đệ nhưng hiện giờ hắn không thể so sánh thân phận địa vị với Đàm Bân được. Giờ Cảnh Ngôn thành trung tâm Lạc Cửu Thần Cung, thân phận địa vị không dưới ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung như Đàm Bân.

Đàm Bân tuy là Chân Thần nhất tinh nhưng so sức chiến đấu cũng không đánh lại Cảnh Ngôn, về sau chênh lệch địa vị giữa hai người sẽ thay đổi.

Trò chuyện vài câu với Đàm Bân rồi Cảnh Ngôn chắp tay từ biệt, cùng đám người Lý Vân của Bộ Thử Thách, Bộ Nhân Sự Đệ Ngũ Cung đi Đệ Ngũ Cung Lạc Cửu Thần Cung.

Hết chương 1091.

Chương 1092. Phế Hắn

Đệ Lục Cung, trang viên Thiên Lang Ti.

Doãn Hoa mới nhận được tin tức khiến gã cực kỳ khó chịu. Cảnh Ngôn qua thử thách thăng cấp Đệ Ngũ Cung, chính thức làm thành viên Đệ Ngũ Cung, tức là thành viên trung tâm của Lạc Cửu Thần Cung.

Đây là tin tức xấu đối với Doãn Hoa.

Cảnh Ngôn càng biểu hiện ưu tú thì Doãn Hoa càn tức giận, thù hận gữa hai bên bị phóng lớn nhiều.

Mặt Doãn Hoa dữ tợn nói:

- Thiên phú Võ Đạo cao? Hừ, cao hơn nữa thì sao? Ta muốn ngươi chết là ngươi phải chết!

Một thân hình vạm vỡ mặc áo đen từ bên ngoài bước vào, khom lưng chào Doãn Hoa, cười nịnh hỏi:

- Hoa thiếu gia tìm ta?

Doãn Hoa nhìn võ giả đi vào, gật đầu mở miệng hỏi:

- Đôn Vinh, ngươi có nghe nói cái tên Cảnh Ngôn không?

Đôn Vinh nheo mắt nói:

- Cảnh Ngôn? Hơi quen tai, à, nhớ rồi, là dân bản xứ của thế giới hạ cấp kia.

Đôn Vinh, thành viên của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung, cảnh giới Chân Thần nhất tinh.

Tuy chỉ là Chân Thần nhất tinh nhưng thủ lĩnh Tiếu Điền của Hắc Thủy bộ lạc không thể so sánh với Đôn Vinh. Tiếu

Điền là Chân Thần nhất tinh bình thường, nếu hai người đánh nhau thì Tiếu Điền tuyệt đối không đỡ được vài giây.

Chân Thần nhất tinh và Chân Thần nhất tinh cũng có khác biệt lớn.

Trong Lạc Cửu Thần Cung, võ giả của Đệ Ngũ Cung muốn thăng cấp Đệ Lục Cung cần thỏa mãn điều kiện cơ bản là ít nhất phải đến Chân Thần nhất tinh.

Chân Thần trong Đệ Ngũ Cung tất nhiên hơn hẳn Chân Thần bình thường bên ngoài.

Võ giả Đệ Tứ Cung của Lạc Cửu Thần Cung có thể thành công thăng cấp đến Đệ Ngũ Cung đều là tinh anh trong Hư Thần cửu tinh, còn là siêu tinh anh, hình dung đặc biệt cao giai cũng không đủ. Hư Thần cửu tinh như vậy khi bước vào đẳng cấp Chân Thần thì sức chiến đấu càng ghê gớm.

Hư Thần cửu tinh như Kinh Vũ một khi trở thành võ giả Chân Thần nhất tinh thì sức chiến đấu không dễ dàng đánh chết Chân Thần nhất tinh bình thường bên ngoài mới lạ.

Còn một điều nữa, Chân Thần nhất tinh trong Đệ Ngũ Cung muốn thăng cấp Đệ Lục Cung không phải võ giả nào cũng làm được, Chân Thần nhất tinh có thể thăng cấp đến Đệ Lục Cung toàn là nổi bật hàng đầu trong Chân Thần nhất tinh Đệ Ngũ Cung.

Cho nên sức chiến đấu của Chân Thần nhất tinh Đệ Lục Cung cực kỳ hung mãnh.

Chân Thần nhị tinh bình thường bên ngoài tuyệt đối không đánh lại Chân Thần nhất tinh trong Đệ Lục Cung Lạc Cửu Thần Cung.

Đôn Vinh dựa vào thực lực thăng cấp đến Đệ Lục Cung, sức chiến đấu của gã càng khỏi phải nói nhiều.

Sắc mặt của Doãn Hoa đã bình thường lại nhưng giọng nói nặng nề rõ ràng truyền vào tai Đôn Vinh:

- Ừ, là dân bản xứ đó.

Đôn Vinh đắn đo suy nghĩ Cảnh Ngôn này không lẽ đắc tội Doãn Hoa thiếu gia chuyện gì đó?

Đôn Vinh biết Doãn Hoa là nhi tử của tổng ty trưởng Thiên Lang Ti, nên gã không dám lỗ mãng trước mặt Doãn Hoa. Đôn Vinh thầm nghĩ nếu dân bản xứ Cảnh Ngôn thật sự đắc tội Doãn Hoa thiếu gia thì lá gan của người này quá lớn.

Doãn Hoa tiếp tục bảo:

- Đôn Vinh, Cảnh Ngôn này không biết điều, thứ khốn kiếp không biết trời cao đất rộng! Không lâu trước hắn dám nhục nhã ta!

Đôn Vinh xem như thân tín của Doãn Hoa nên gã nói chuyện rất thẳng thắn không giấu diếm, chuyện bị Cảnh Ngôn cướp đi tài nguyên thuộc về mình nói ra thật mất mặt, bình thường gã sẽ không lộ ra ngoài.

Nghe câu đó Đôn Vinh đã hiểu ý của Doãn Hoa.

Đôn Vinh cười hỏi:

- Hoa thiếu gia muốn dạy dân bản xứ khốn kiếp này bài học?

Doãn Hoa gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta kêu ngươi đến là muốn giao cho ngươi đi làm một chuyện. Cảnh Ngôn mới thăng cấp Đệ Ngũ Cung, ta hy vọng ngươi đi Đệ Ngũ Cung dạy hắn biết cách làm người.

Lòng Đôn Vinh chùng xuống, nhíu mày hỏi:

- A? Dân bản xứ này thăng cấp Đệ Ngũ Cung? Tức là hắn đã là thành viên trung tâm?

Xuống tay với thành viên trung tâm thì phải suy xét cho kỹ. Thân phận của thành viên trung tâm trong Lạc Cửu Thần Cung khá tôn quý, nếu thành viên bình thường bất kính với thành viên trung tâm, vậy dù thành viên trung tâm đánh chết thành viên bình thường tại chỗ cũng không gặp vấn đề lớn. Nếu thành viên trung tâm bị giết thì ảnh hưởng lớn.

Doãn Hoa hí mắt trừng Đôn Vinh:

- Như thế nào? Đôn Vinh, không lẽ ngươi sợ dân bản xứ thấp hèn kia?

Đôn Vinh rùng mình, gã nhìn ra Doãn Hoa không vui, vội cười nịnh:

- Chỉ cần Hoa thiếu gia ra lệnh thì ta sợ gì một dân bản xứ tầm thường? Ưm, ta đi Đệ Ngũ Cung tìm dân bản xứ đó ngay!

Doãn Hoa vươn tay ngăn Đôn Vinh lại:

- Chờ chút!

Đôn Vinh đứng lại chờ Doãn Hoa ra lệnh tiếp.

Giọng Doãn Hoa độc ác nói:

- Ta tạm không lấy mạng của hắn, ngươi đi Đệ Ngũ Cung tìm đến dân bản xứ này phế hắn trước. Người này có thiên phú rất cao, được cao tầng Cực Đạo Cung chú ý chứ gì? Ta chống mắt xem khi hắn trở thành phế nhân còn có ai chú ý đến hắn!

Mí mắt Đôn Vinh co giật, lên tiếng:

- Rõ!

Đôn Vinh xoay người rời đi.

Thiên Hoa thành, Thiên Hoa Lâu.

Một thành viên Thiên Hoa Lâu phụ trách công tác tình báo đến trước mặt trưởng lão chủ quản bảng Thiên Hoa ở Thiên Hoa Lâu.

Sau khi Cảnh Ngôn giết Hư Thần cửu tinh Thường Hạo thì thứ hạng trên bảng Thiên Hoa của hắn tăng lên hạng sáu mươi tám.

Sau đó ở biên thùy tây bắc hoang dã Lạc Cửu thành, hắn tru sát thủ lĩnh Tiếu Điền Hắc Thủy bộ lạc vốn là Chân Thần nhất tinh, thứ hạng trên bảng Thiên Hoa tăng lên hạng năm mươi lăm.

Bây giờ Cảnh Ngôn thuận lợi thăng cấp Đệ Ngũ Cung Lạc Cửu Thần Cung, biểu hiện trong khi thử thách thăng cấp khiến người kinh thán, thứ hạng của hắn nên tăng lên tiếp.

Nhân viên phụ trách tình báo không kiềm được chép miệng cảm thán.

Võ giả khác muốn lên một hạng trên bảng Thiên Hoa rất khó khăn, đặc biệt võ giả vào tốp năm trăm có khi mấy trăm năm không thay đổi thứ bậc.

Cảnh Ngôn mới có mười, hai mươi năm ngắn ngủi đã nhảy cấp với tốc độ làm người hết hồn. Mấy hôm trước vừa lên hạng năm mươi lăm bây giờ sắp lên tiếp.

Trưởng lão này mắt lóe tia sáng, vuốt râu đen:

- Thú vị, thú vị, đã bình xét lại điểm tổng hợp của Cảnh Ngôn chưa?

Nhân viên tình báo đáp:

- Đã bình xét lại rồi.

Trưởng lão nói:

- Đưa ta xem.

Xem xong điểm dành cho Cảnh Ngôn, trưởng lão Thiên Hoa Lâu trầm ngâm giây lát rồi chậm rãi nói:

- Thật là yêu nghiệt, chưa đến hai trăm tuổi đã … ha ha, có lẽ trước năm trăm tuổi có thể trở thành đứng đầu bảng Thiên Hoa. Nếu tiểu tử này thật sự được hạng nhất bảng Thiên Hoa trước khi năm trăm tuổi thì đúng là yêu nghiệt, ít nhất là võ giả thiên tài yêu nghiệt của Lưu Ly Thần Vực chúng ta.

Hết chương 1092.

Chương 1093. Người Kiếm Chuyện Tìm Đến

Trưởng lão Thiên Hoa Lâu vuốt râu trầm ngâm suy nghĩ nên tăng thứ hạng của Cảnh Ngôn trên bảng Thiên Hoa lên bao nhiêu.

Nhân viên tình báo áo đen đứng im lặng chờ quyết định của trưởng lão đại nhân.

Vị trưởng lão này không suy nghĩ quá lâu lại mở miệng nói:

- Hạng ba mươi ba đi, ưm, cỡ này là thích hợp. Võ giả có thể xếp hạng hơn ba mươi trên bảng Thiên Hoa chẳng những có thiên phú Võ Đạo rất cao, sức chiến đấu của bản thân có thể nhẹ nhàng nghiền áp Chân Thần nhất tinh bình thường.

Nhân viên tình báo lên tiếng, xoay người đi ra:

- Rõ!

Không lâu sau trên bia đá bảng Thiên Hoa, cái tên Cảnh Ngôn xếp hạng năm mươi lăm nhảy vọt lên trên tới hạng ba mươi ba.

Võ giả trên quảng trường bia đá Thiên Hoa lại sôi trào vì cái tên Cảnh Ngôn.

***

Sáu võ giả nhóm Cảnh Ngôn đậu thử thách thăng cấp đi từ Đệ Tứ Cung vào Đệ Ngũ Cung.

Vào Bộ Nhân Sự, thay lệnh bài thân phận thành viên Đệ Ngũ Cung, sau đó ra Bộ Nhân Sự lại vào Bộ Thử Thách thay

tin tức tư liệu cá nhân.

Vì thăng cấp Đệ Ngũ Cung đợt này chỉ có sáu võ giả nên lưu trình rất nhanh, đi đường, làm thủ tục trong Bộ Nhân Sự, Bộ Thử Thách không mất quá nhiều thời gian.

Kinh Vũ hỏi Cảnh Ngôn:

- Cảnh Ngôn huynh vẫn định tham gia Thanh Mộc Ti sao?

Kinh Vũ và Cảnh Ngôn đã hơi quen thuộc trong đoạn đường từ Đệ Tứ Cung đến Đệ Ngũ Cung.

Cảnh Ngôn đáp:

- Đúng vậy, tu luyện trong Thanh Mộc Ti khá vui vẻ nên không định đến ti khác.

Kinh Vũ gật đầu nói:

- Ừm, ta ở Thủy Nguyệt Ti, sau này nếu có thời gian chúng ta ghé thăm nhau giao lưu tâm đắc tu luyện nhiều chút.

Kinh Vũ không khuyên Cảnh Ngôn đừng vào Thanh Mộc Ti, đương nhiên cũng không định đổi Thủy Nguyệt Ti sang Thanh Mộc Ti.

Cảnh Ngôn cười nói:

- Nhất định.

Một bóng dáng thướt tha đi hướng Cảnh Ngôn:

- Là Cảnh Ngôn phải không?

Váy dài màu tím, thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt xinh đẹp, mắt đẹp nhìn Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn đánh giá nữ võ giả này, nhẹ gật đầu.

Hứa Yên tự giới thiệu:

- Ta là ty trưởng của Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung, Hứa Yên.

Ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung là nữ võ giả làm Cảnh Ngôn hơi bất ngờ, lúc hắn ở Thanh Mộc Ti Đệ Tứ Cung đám người Đàm Bân không lộ ra tin tức ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung là nữ.

Cảnh Ngôn hơi ngây người sau đó phản ứng lại, chắp tay chào:

- Ty trưởng Hứa Yên khỏe.

Hứa Yên cười nói:

- Cảnh Ngôn đừng khách khí với ta, ta nghĩ ngươi thăng cấp đến Đệ Ngũ Cung chắc vẫn chọn Thanh Mộc Ti đúng không?

Hứa Yên không quyến rũ đa tình như Tô Phù, nhưng nàng cười có thần vận hút hồn người.

Cảnh Ngôn đáp ngay:

- Nếu ty trưởng Hứa Yên hoan nghênh thì ta đương nhiên đồng ý tham gia Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung.

Hứa Yên khen một câu:

- Tất nhiên vô cùng hoan nghênh, đối với thiên tài như ngươi có ti nào trong chín mươi chín ti không hoan nghênh? Cầu còn không được.

Cảnh Ngôn cười lắc đầu nói:

- Ty trưởng Hứa Yên quá khen.

Hứa Yên nói:

- Kêu tên của ta là được, đi, ta mang ngươi đi làm quen trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung một chút.

Cảnh Ngôn đáp:

- Được.

Cảnh Ngôn từ biệt Kinh Vũ, chuẩn bị theo Hứa Yên đi trang viên Đệ Ngũ Cung.

Chợt có tiếng quát:

- Người nào là Cảnh Ngôn!?

Một võ giả mặc trường bào màu đen đứng cách trăm thước, ánh mắt sắc bén nhìn quét qua, ngữ điệu kênh kiệu.

Cảnh Ngôn cau mày nhìn đối phương.

Võ giả áo đen hỏi lại:

- Người nào là Cảnh Ngôn? Cảnh Ngôn có ở đây không? Đứng ra nói chuyện!

Cảnh Ngôn ra tiếng:

- Ta là Cảnh Ngôn, còn các hạ?

- Ta tên Đôn Vinh của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung.

Người này là Đôn Vinh, thành viên của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung phụng mệnh Doãn Hoa đến tìm Cảnh Ngôn.

Đôn Vinh nhìn Cảnh Ngôn chằm chằm:

- Cảnh Ngôn, ngươi lại đây, có mấy câu nói với ngươi.

Thái độ của Đôn Vinh như người bề trên, ngoắc Cảnh Ngôn như thể hắn là thuộc hạ hoặc phó tòng của gã.

Nơi này ở bên ngoài Bộ Thử Thách Đệ Ngũ Cung, thỉnh thoảng có võ giả ra vào nên luôn có một số thành viên Đệ Ngũ Cung có mặt tại đây. Đặc biệt đám người Cảnh Ngôn mới từ Đệ Tứ Cung thăng cấp lên vừa đi ra Bộ Thử Thách, bên này ít nhất đứng mấy chục võ giả.

Nhiều người biết mặt Đôn Vinh, thấy gã biểu hiện thái độ với Cảnh Ngôn như thế làm nhiều người híp mắt lại. Đôn Vinh

từ Đệ Lục Cung xuống đây hình như muốn kiếm chuyện với Cảnh Ngôn.

Mọi người không biết tại sao Đôn Vinh muốn sinh sự với Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn hơi phật lòng, không quá khách khí hỏi:

- Hình như ta không quen ngươi, có gì muốn nói với ta?

Đôn Vinh sắc mặt âm trầm nói:

- Ta kêu ngươi lại đây nói chuyện!

Cảnh Ngôn lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?

Đôn Vinh thấp giọng quát:

- Ta là Đôn Vinh!

Cảnh Ngôn cũng gầm nhẹ:

- Không quen! Có gì cứ nói, lảm nhảm vớ vẩn!

Mắt Đôn Vinh lóe tia sáng âm u, cười nhạt:

- Ha ha, quả nhiên cuồng vọng vô cùng. Một tiểu tử mới thăng cấp Đệ Ngũ Cung mà dám bất kính với ta như vậy, xem ra ta phải ra tay đo thử sức nặng của ngươi bao nhiêu.

Đôn Vinh từ Đệ Lục Cung xuống là muốn phế bỏ Cảnh Ngôn, nhưng hắn thăng cấp Đệ Ngũ Cung có thân phận là thành viên trung tâm của Lạc Cửu Thần Cung, nếu không có cái cớ vừa gặp mặt đã xuống tay thì không ổn. Đôn Vinh đang tìm cớ.

Đối thoại vài câu Đôn Vinh đã chụp mũ Cảnh Ngôn bất kính. Cảnh Ngôn là võ giả Đệ Ngũ Cung, Đôn Vinh là võ giả Đệ Lục Cung, về thân phận gã cao hơn hắn, nên đây là cái cớ đánh nhau.

Hứa Yên đứng bên cạnh Cảnh Ngôn, nhìn về phía Đôn Vinh:

- Đôn Vinh! Cảnh Ngôn là thành viên của Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung, ta là ty trưởng Thanh Mộc Ti, nếu ngươi có ý kiến với Cảnh Ngôn có thể nói với ta trước.

Hứa Yên nhìn ra Đôn Vinh cố ý kiếm chuyện với Cảnh Ngôn, nàng làm ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung, lúc này có trách nhiệm đứng ra bênh vực hắn.

Đôn Vinh nhìn Hứa Yên, cười khẩy nói:

- Ty trưởng Hứa Yên nói câu này thì ta không đồng ý được, tiểu tử này mới thăng cấp Đệ Ngũ Cung, sao ty trưởng có thể nói hắn là thành viên của Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung?

Lòng Hứa Yên chùng xuống, cau chân mày liễu.

Hứa Yên khó phản bác lại lời của Đôn Vinh, nói chính xác ra Cảnh Ngôn chưa phải thành viên Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung. Lúc này Cảnh Ngôn chỉ là võ giả Đệ Ngũ Cung, có thể tùy ý chọn tham gia vào ti nào, vì hắn còn chưa lĩnh lệnh bài thành viên Thanh Mộc Ti.

Hứa Yên tạm dừng một chút mới nói:

- Cảnh Ngôn đã đồng ý tham gia Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung.

Đôn Vinh cười khẩy nói:

- Đồng ý là một nhẽ nhưng chính xác thì lúc này hắn không phải thành viên của Thanh Mộc Ti, nên xin mời ty trưởng Hứa Yên đừng lắm chuyện.

Hết chương 1093.

Chương 1094. Ngươi Là Một Con Chó

Khí thế Hứa Yên trầm xuống, lòng thầm thắc mắc tại sao Cảnh Ngôn sinh ra thù hận với Đôn Vinh?

Nếu không oán không thù, khi Đôn Vinh từ Đệ Lục Cung xuống chặn đường Cảnh Ngôn, kiếm chuyện với hắn làm gì?

Nhưng nhìn phản ứng của Cảnh Ngôn khi thấy Đôn Vinh hình như không biết gã, ít nhất hắn người chưa gặp mặt bao giờ.

Hứa Yên hít sâu, gặn hỏi:

- Nếu ta phải nhúng tay vào thì sao?

Hứa Yên quyết tâm bảo vệ Cảnh Ngôn.

Đôn Vinh không chút nhún nhường:

- Sợ là ty trưởng Hứa Yên không xen vào được.

Cảnh Ngôn tiến lên hai bước đối diện Đôn Vinh, hỏi:

- Là Doãn Hoa kêu ngươi đến tìm ta?

Trong biên thùy tây bắc Lạc Cửu thành, Cảnh Ngôn vì mạch khoáng thần tinh cỡ lớn đã giết thủ lĩnh Tiểu Điền Hắc Thủy bộ lạc, gã tự xưng là người của Doãn Hoa. Có một nữ nhân tên Tô Phù từng xuất hiện, nàng này cũng là người của Doãn Hoa.

Doãn Hoa là nhi tử của tổng ty trưởng Thiên Lang Ti, Đôn Vinh là thành viên Thiên Lang Ti trong Đệ Lục Cung, vậy hầu như xác định gã tìm đến hắn là nghe theo Doãn Hoa xui khiến.

Đôn Vinh không thừa nhận nhưng nói một câu xem như ngầm đồng ý:

- Ngươi không ngốc.

Hứa Yên lại cau mày.

Doãn Hoa?

Sao Hứa Yên không biết bối cảnh của Doãn Hoa được, gã không chỉ là thành viên của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung, còn là nhi tử của tổng ty trưởng Thiên Lang Ti. Nguyên Lạc Cửu Thần Cung ít ai dám chọc vào Doãn Hoa, nghe Cảnh Ngôn nói thì hình như giữa hai người có chút thù hận.

Vậy thì rắc rối lớn!

Đầu óc Hứa Yên xoay chuyển nhanh tìm cách giải quyết vấn đề giúp Cảnh Ngôn. Với năng lực của Hứa Yên có thể giúp Cảnh Ngôn đối phó Đôn Vinh, nhưng nàng rất khó chống lại Doãn Hoa. Đừng nói là Hứa Yên, dù là ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Lục Cung ra mặt chưa chắc Doãn Hoa nể nang, chỉ có tổng ty trưởng Thanh Mộc Ti đứng ra mới được.

Nhưng tổng ty trưởng đại nhân sẽ tự mình ra mặt xen vào tranh chấp giữa hai tiểu bối sao?

Đôn Vinh hùng hổ nói:

- Cảnh Ngôn, ngươi có biết sai? Một thành viên mới lên Đệ Ngũ Cung đã bất kính với thành viên Đệ Lục Cung như ta, hôm nay nếu ta không răn dạy ngươi thì sau này ta làm sao lăn lộn trong Lạc Cửu Thần Cung? Hừ hừ, nếu ngươi chịu ngoan ngoãn quỳ xuống nhận sai với ta thì ta có thể bỏ qua chuyện cũ tha cho ngươi lần này.

Đôn Vinh biết Cảnh Ngôn sẽ không quỳ xin lỗi, tức là tiếp theo gã xuống tay với hắn là chuyện tất nhiên, có thể thừa dịp phế bỏ hắn hoàn thành nhiệm vụ Doãn Hoa giao cho.

Cảnh Ngôn cười khẩy nói:

- Đôn Vinh, bớt dán vàng trên mặt mình đi, thật là không biết xấu hổ. Ngươi dù gì là thành viên Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung vậy mà cam nguyện làm một con chó! Thật là khiến người thất vọng!

Đôn Vinh không ngờ Cảnh Ngôn cuồng vọng như vậy, nghe câu đó lòng gã rực cháy lửa giận, mới rồi gã giả bộ giận nhưng bây giờ bị tức thật sự:

- Đồ khốn kiếp, ngươi đang nói cái gì!?

Vẻ mặt Cảnh Ngôn châm chọc nói:

- Chẳng lẽ ta nói sai rồi? Đôn Vinh nhà ngươi không phải con chó của Doãn Hoa sao? Doãn Hoa kêu ngươi đến cắn ta ngươi liền vẫy đuôi chạy tới. Nhưng Doãn Hoa hơi xem trọng ngươi, hắn cho rằng con chó nhà ngươi có thể cắn được ta nhưng hắn sẽ phải thất vọng. Hắn nên xua thêm mấy con chó đến, cỡ tám, mười con thì may ra cắn bị thương ta được.

Đôn Vinh không thể nhịn được nữa quát:

- Ngươi tìm cái chết!

Thần lực tăng vọt, lực lượng pháp tắc như sôi trào trong không gian, mắt Đôn Vinh đã đỏ ửng. Tay gã cầm thanh thần khí trường kích, khi nói chuyện định xông lên ám sát Cảnh Ngôn.

Hứa Yên vận chuyển thần lực định ra tay:

- Hừ!

Hứa Yên quyết định giúp Cảnh Ngôn ngăn Đôn Vinh, còn về sau đó Doãn Hoa sẽ làm gì thì nàng bất chấp. Lúc này tình huống khẩn cấp, cản Đôn Vinh trước rồi tính. Miễn có nàng ở đây ít nhất Đôn Vinh không thể bị thương Cảnh Ngôn được.

Cảnh Ngôn ngăn Hứa Yên ra tay, trầm giọng nói:

- Ty trưởng Hứa Yên, để ta đến.

Hứa Yên hơi ngây người:

- Ngươi?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Ừm, ta muốn xem con chó tên Đôn Vinh có thực lực thế nào.

Thần khí trung đẳng Hồng Hà kiếm nằm trong tay phải Cảnh Ngôn.

Khi Hứa Yên hơi ngây người Cảnh Ngôn đã lách tới trước mặt nàng va chạm với Đôn Vinh.

Võ giả tụ tập ngày càng đông, thấy Cảnh Ngôn và Đôn Vinh đánh nhau thì nhiều người lộ ánh mắt hưng phấn.

Họ thấy Hứa Yên định đối phó Đôn Vinh nhưng bị Cảnh Ngôn cản lại, nhiều người lắc đầu. Ở trong mắt họ thì Cảnh Ngôn hơi ngông cuồng.

Cảnh Ngôn có mạnh đến đâu nhưng chưa bước vào cảnh giới Chân Thần, một võ giả mới thăng cấp đến Đệ Ngũ Cung mà muốn đánh với Đôn Vinh Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung chẳng khác nào tự sát.

Mọi người thừa nhận Cảnh Ngôn có thực lực đấu với Chân Thần nhất tinh bình thường, nhưng Đôn Vinh tuy là Chân Thần nhất tinh cũng không phải loại bình thường. Võ giả có thể thăng cấp đến Đệ Ngũ Cung đều có sức chiến đấu Chân Thần nhất tinh bình thường.

Võ giả Đệ Ngũ Cung thăng cấp đến Đệ Lục Cung thì điều kiện cơ bản phải có tu vi Chân Thần. Có võ giả Đệ Ngũ Cung

nào khi bước vào cảnh giới Chân Thần mà sức chiến đấu không mạnh kinh người?

Hơn nữa Chân Thần nhất tinh Đệ Ngũ Cung muốn thăng cấp đến Đệ Lục Cung không dễ, nhiều Chân Thần nhất tinh tu luyện mấy chục năm trong Đệ Ngũ Cung cũng không thể thành công thăng cấp đến Đệ Lục Cung.

Ngươi chỉ là võ giả cảnh giới Hư Thần cửu tinh mà muốn đối kháng với Chân Thần nhất tinh Đệ Lục Cung, chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Nhiều người có mặt nhưng không ai cho rằng Cảnh Ngôn có thể đánh lại Đôn Vinh, dù là Hứa Yên cũng không tin hắn sẽ ngăn được gã.

Nhưng Cảnh Ngôn đã ngăn cản thì Hứa Yên không tiện xông lên, đành đứng xem, nếu lỡ hắn không chịu nổi thì nàng còn kịp ra tay cứu.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Trường kích trong tay Đôn Vinh chậm rãi giãn ra, uy năng mênh mông phô thiên cái địa ập đến.

Khuôn mặt Cảnh Ngôn lạnh lùng tuấn tú, mắt rực cháy chiến ý.

Đôn Vinh đúng là mạnh hơn hạng người như Tiểu Điền nhiều, cũng vì gã mạnh mới làm Cảnh Ngôn hào hứng, hình như có thể đã tay đánh một trận.

Hồng Hà kiếm vung lên, kiếm quang bảy sắc như thất luyện xẹt qua không gian. Trường kích hình thành ảo ảnh đen va chạm với kiếm quang bảy sắc, dao động năng lượng khủng bố như muốn chấn vỡ bầu trời.

Bùm!

Vang tiếng nổ điếc tai.

Cảnh Ngôn và Đôn Vinh cùng thụt lùi.

Biểu tình của Đôn Vinh bỗng nghiêm túc hơn:

- A?

Chỉ giao đấu một lần Đôn Vinh đã cảm giác ra Cảnh Ngôn không dễ đối phó như gã nghĩ. Trong kiếm quang bảy sắc mang theo uy năng mạnh đến mức lay động được gã.

Đôn Vinh xem trọng Cảnh Ngôn hơn, thần lực điên cuồng vận chuyển trong Đạo Cung:

- Rất tốt, hơi thú vị. Nhãi ranh, để ta xem ngươi có bản lĩnh bao lớn!

Vô số lực lượng pháp tắc lôi kéo không gian trước mặt Đôn Vinh, tia sáng bắt đầu vặn vẹo.

Hết chương 1094.

Chương 1095. Thần Thông Kiếm Ý Đệ Tam Cảnh

Lấy Đôn Vinh làm trung tâm lực lượng pháp tắc xé không gian, linh khí trong thiên địa bị thần lực kéo chuyển động nhanh.

Tiếng nổ inh ỏi vang vọng một góc thiên địa.

Quanh trường kích màu đen trong tay Đôn Vinh lấp lóe tia sáng đen, dao động năng lượng khiếp hồn người khuếch tán, tử khí bạo liệt như kéo thần hồn ra khỏi thân xác.

Ai đều nhìn ra Đôn Vinh chính thức xem Cảnh Ngôn như đối thủ, một đối thủ hợp cách.

Cảnh Ngôn đứng đối diện Đôn Vinh cách vài trăm thước, mi mắt rũ xuống. Kiếm quang phun ra nuốt vào quanh thân kiếm, thần lực chuyển động nhanh ngoài người Cảnh Ngôn, tay phải cầm Hồng Hà kiếm nhô cao gân xanh, hít thở lâu dài.

Đây là một đối thủ cực kỳ mạnh.

Cảnh Ngôn không dám lơ là.

Chân Thần nhất tinh có thể từ Đệ Ngũ Cung thăng cấp Đệ Lục Cung tuyệt đối mạnh hơn hạng người như Tiếu Điền nhiều. Cảnh Ngôn phải ứng đối trận chiến này với tinh thần một trăm hai mươi phần trăm, sơ sẩy một cái sẽ dẫn đến bản thân vạn kiếp bất phục.

Cảnh Ngôn đứng cách vài trăm thước đều cảm giác được sát ý tràn ngập ra từ người Đôn Vinh, gã tuyệt đối sẽ không dễ

dàng bỏ qua cho hắn. Cảnh Ngôn biết rõ nếu mình không địch lại thì chờ đợi hắn hơn năm mươi phần trăm là cái chết.

Cảnh Ngôn không muốn chết, vậy thì chỉ còn cách dốc hết sức đánh trả.

- A!

Đôn Vinh cầm thần khí trường kích đen, thân hình hóa thành luồng sáng xung phong tới trước.

Trước mặt Đôn Vinh tuôn ra đoàn bóng sáng đáng sợ mang theo uy năng tiêu diệt tất cả ngưng tụ thành cơn lũ màu đen, sát ý vô tận giảm thấp nhiệt độ trong góc thiên địa này.

Đôn Vinh vung cánh tay, mắt bắn ra tia sáng âm u lạnh lẽo, quát to:

- Chết!

Cảnh Ngôn nhìn chằm chằm cơn lũ đen, khẽ quát:

- Ra!

Kiếm quang bảy sắc chém ra.

Thánh Quang kiếm pháp dung nhập thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh, thêm nguyên lực bản thể gia cố có uy năng không thể đo lường.

Đối với một Hư Thần cửu tinh thì công kích cỡ này là rất khó tưởng tượng, khiến người không tin nổi.

Kiếm quang bảy sắc va chạm với cơn lũ màu đen như bị cái lưới lớn chặn lại, tốc độ giảm mạnh. Kiếm quang bảy sắc lôi kéo cơn lũ đen muốn vùng thoát, nhưng lũ đen cũng có uy năng khủng bố bám chặt kiếm quang bảy sắc.

Hai luồng sáng hoàn toàn khác nhau đan xen nghiền ép, Cảnh Ngôn và Đôn Vinh cùng rùng mình. Khoang miệng

Cảnh Ngôn khuếch tán mùi máu. Mắt Đôn Vinh hoàn toàn biến thành màu đỏ, tóc dài bay rối, hít thở nặng nề.

Đôn Vinh cắn răng dường như chịu đựng áp lực rất nặng, chậm rãi vung trường kích đen trong tay:

- Phá!

Lại một luồng sáng đen tập sát hướng Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn nghiến răng thi triển thần thông Hư Vô:

- Thần thông Hư Vô!

Người Cảnh Ngôn biến mất tại chỗ, lực lượng pháp tắc chấn động nhẹ, sau đó hắn xuất hiện cách vài trăm thước. Luồng sáng đen của Đôn Vinh không thể đánh trúng Cảnh Ngôn, tia sáng vụt qua biến mất giữa hư không.

Răng rắc!

Lúc này cơn lũ đen và kiếm quang bảy sắc rốt cuộc phân ra thắng thua. Kiếm quang bảy sắc tán loạn, lũ màu đen cũng tối dần, nó trì trệ trong không gian giây lát rồi uy năng sót lại dần biến mất.

Đám cường giả đứng xa xem đều xoe tròn mắt nín thở.

Cảnh Ngôn đụng độ Đôn Vinh mà có thể chiến đến trình độ này?

Cảnh Ngôn và Đôn Vinh chém giết không quá lâu, nhưng giao phong trong thời gian ngắn làm nhiều cường giả vây xem hiểu rõ một điều. Đó là sức chiến đấu của Cảnh Ngôn yếu hơn Đôn Vinh một chút nhưng không kém quá xa, gã muốn giết hoặc bị thương nặng hắn không dễ dàng.

Sau khi hiểu được điểm này trong lòng mọi người chỉ còn tiếng rít gào trong vô hình: Sao có thể như vậy?

Một Hư Thần cửu tinh sao có thể cản lại Chân Thần nhất tinh đẳng cấp như Đôn Vinh?

Với thực lực của Đôn Vinh nếu ở bên ngoài đụng phải những Chân Thần nhị tinh bình thường đều đủ sức đấu cứng đánh chết.

Suy ra võ giả cảnh giới Hư Thần cửu tinh như Cảnh Ngôn có thể đánh chết những Chân Thần nhị tinh bình thường?

Mọi người cảm thấy thật vớ vẩn, nếu không xem tận mắt thì ai tin được? Nếu nghe câu này họ sẽ cười khẩy đối phương nói nhảm nhí.

Lòng Đôn Vinh rực cháy lửa giận, mắt đỏ máu, sát ý cháy hừng hực.

Lúc từ Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung đến đây Doãn Hoa đã dặn dò gã phế bỏ Cảnh Ngôn, nhưng bây giờ gã không đánh chết được hắn thì khó dừng tay. Sát ý trong lòng xúi giục Đôn Vinh phải giết Cảnh Ngôn.

Cơn lũ đen lại hiện ra.

Linh khí và lực lượng pháp tắc trong thiên địa xung quanh cùng trấn áp người Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn cảm giác thần thông Hư Vô của mình bị áp chế, trói buộc mạnh mẽ, thần thông Hư Vô có thể thuận lợi thi triển là nhờ cậy vào lực lượng pháp tắc, nhưng lúc này lực lượng pháp tắc quanh người hắn như thực chất, rất khó xuyên thấu.

Thần thông Hư Vô đệ nhất cảnh khó khăn thi triển trong đối chiến đẳng cấp cỡ này.

Đôn Vinh lĩnh ngộ thần thông không phải một loại, Cảnh Ngôn cảm giác gã có thần thông hạng nhất đệ tam cảnh, ngoài ra còn có uy năng loại thần thông thứ hai.

Tu vi và sức chiến đấu của Đôn Vinh thật sự rất khủng bố.

May mắn hắn còn có Bất Diệt Linh Thể, miễn không bị thương rất nặng trong đối chiến thì hắn có thể lành vết thương trong thời gian ngắn ngủi.

Ầm!

Bùm bùm bùm bùm bùm!

Cảnh Ngôn dốc hết sức vung Hồng Hà kiếm ngăn cản lũ màu đen. Trong va chạm điên cuồng lực lượng pháp tắc trói buộc bốn phía yếu bớt, Cảnh Ngôn có thể miễn cưỡng thi triển thần thông Hư Vô né tránh trung tâm năng lượng va chạm.

Hai người đánh túi bụi không có dấu hiệu dừng lại.

Đám cường giả vây xem đã lùi xa mấy vạn thước, Hứa Yên cũng vậy, nàng không dám lỗ mãng đứng gần khu vực trung tâm Đôn Vinh và Cảnh Ngôn đánh nhau.

Trong đẳng cấp đối chiến cỡ này thần khí phòng ngự trung phẩm của Cảnh Ngôn phát huy tác dụng rất lớn, nếu không nhờ nó thì hắn đối mặt nguy hiểm càng lớn hơn.

Cảnh Ngôn lại thi triển Thánh Quang kiếm pháp, vận dụng thần thông kiếm ý đệ nhị cảnh đến cực hạn:

- Phá mở cho ta!

Rắc!

Cảm ngộ vi diệu huyền ảo đột nhiên giáng xuống.

Thần hồn Cảnh Ngôn rung nhẹ:

- A?

Thần thông kiếm ý thay đổi?

Thần thông và thần hồn có mối liên kết vô hình khiến Cảnh Ngôn mơ hồ hiểu ra ngay.

Hết chương 1095.

Chương 1096. Ăn Miếng Trả Miếng

Cảnh Ngôn lĩnh ngộ thần thông kiếm ý đến đệ nhị cảnh đã được một thời gian, qua lâu như vậy còn chưa lên thêm một bậc. Không phải Cảnh Ngôn không tập trung vào thần thông kiếm ý, thật tình vì tăng cấp bậc thần thông khó khăn hơn cấp bậc cảnh giới nhiều. Cho nên cảnh giới Võ Đạo của Cảnh Ngôn liên tục đột phá thăng cấp, thần thông kiếm ý, thần thông Hư Vô thì mãi không đột phá về chất.

Hôm nay đấu với Đôn Vinh, thần thông kiếm ý từ đệ nhị cảnh lên đệ tam cảnh.

Dưới áp lực khổng lồ tiềm lực của con người có khả năng bùng nổ rất lớn, đặc biệt là bị cái chết uy hiếp thì khi bộc phát ra tiềm lực càng không thể tưởng tượng.

Khi thần thông kiếm ý đến đệ tam cảnh Cảnh Ngôn thi triển công kích cũng thay đổi về chất.

Lúc trước Cảnh Ngôn tấn công mang theo uy năng kém hơn công kích của Đôn Vinh một bậc, hắn có thể chống chọi đến bây giờ một là thần thông Hư Vô miễn cưỡng phát huy tác dụng, hai là nhờ thần khí phòng ngự và Bất Diệt Linh Thể phụ trợ.

Về tổng thể Cảnh Ngôn ở cục diện rất bị động, có thể nói ngay từ đầu hắn bị Đôn Vinh đè đầu đánh.

Khi thần thông kiếm ý đến đệ tam cảnh thì tình hình hoàn toàn đổi khác.

Đôn Vinh nhạy cảm phát hiện ngay sự thay đổi.

Đôi mắt đỏ thẫm trong trẻo hơn chút, nét mặt Đôn Vinh hơi hoảng loạn. Gã cảm giác lực công kích của Cảnh Ngôn tăng nhiều, nhưng trong một chốc không rõ vì sao lực công kích tăng lên.

Cảnh Ngôn không rảnh quan tâm Đôn Vinh khó hiểu, thần thông kiếm ý mới đến đệ tam cảnh, hắn hiểu ra còn hơi mơ hồ. Cảnh Ngôn tiếp tục đối chiến với Đôn Vinh, vừa nghiền ngẫm thần thông kiếm ý đệ tam cảnh.

Công kích của Cảnh Ngôn ngày càng sắc bén, Đôn Vinh có dấu hiệu kiệt sức.

Lại qua giây lát, Đôn Vinh ngưng tụ sát ý đã tan biến. Khi Đôn Vinh chiếm thượng phong thì nổi lòng muốn giết Cảnh Ngôn, nhưng giờ gã bị yếu thế, gã suy xét là làm cách nào sống sót thoát thân.

Sát ý tán đi càng khó đỡ công kích từ Cảnh Ngôn, nhưng lúc này Đôn Vinh không thể lui ra ngoài. Cảnh Ngôn tấn công dồn dập, nếu Đôn Vinh lùi ra rất có thể sẽ bị hắn một kiếm chém chết.

Lùi không được, ở lại cũng không xong.

Tình cảnh của Đôn Vinh khá lúng túng. Nếu gã có thần thông giống thần thông Hư Vô thì có thể an toàn rút đi, đáng tiếc gã không nắm giữ thần thông thiên hướng giữ mạng như thế.

Đôn Vinh muốn ngừng trận chiến này, nhưng cách mấy vạn thước có nhiều người trong Đệ Ngũ Cung xem cuộc chiến, nếu gã hét kêu Cảnh Ngôn ngừng tay thì rất mất mặt. Đôn Vinh không nói nổi lời nhận thua, vậy có thể cắn răng kiên trì.

Thần khí phòng ngự trên người Đôn Vinh hiện ra pháp văn vì chịu áp lực rất lớn.

Nỗi lòng của Đôn Vinh ngày càng rối loạn, ngăn cản đòn công kích càng khó khăn:

- Không được, cứ tiếp tục thế này thì ta sẽ chết trong tay tiểu tử đó thật!

Đôn Vinh cắn răng nhận thua:

- Cảnh Ngôn, dừng tay!

Nhưng mà …

Cảnh Ngôn không định ngừng lại, hắn nghe Đôn Vinh kêu lên nhưng không muốn để ý.

Ngươi muốn đánh thì đánh, kêu ngừng liền ngừng?

Nực cười!

Cảnh Ngôn chẳng những không ngừng lại, càng hiểu biết thần thông kiếm ý đệ tam cảnh lực công kích của hắn càng tăng mạnh với tốc độ cực nhanh.

Bùm!

Lại một kiếm chém ra, Đôn Vinh bị đánh bay hộc máu, mặt trắng bệch.

Đôn Vinh cảm giác mình như chiếc thuyền nhỏ trong biển gầm, có thể sẽ bị lật thuyền, đã không rảnh quan tâm mặt mũi:

- Dừng tay! Dừng tay! Ta nhận thua, Cảnh Ngôn!

Có mặt mũi nào quan trọng hơn mạng sống?

Cảnh Ngôn lạnh lùng cười, mắt lạnh băng.

Cảnh Ngôn không chút do dự vung kiếm quang bảy sắc như sông nhiều màu lấy hắn làm khởi điểm, Đôn Vinh là điểm cuối.

Pháp văn trên thần khí phòng ngự trên người Đôn Vinh bị kiếm quang bảy sắc xé rách, một luồng kiếm quang đâm vào

người gã.

Kiếm ý âm trầm đậm đặc khí sát phạt chui vào cơ thể Đôn Vinh, diệt thần hồn của gã.

Đôn Vinh còn bay ngược trên trời chợt co giật rồi rớt cái bịch xuống đất.

Kiếm quang bảy sắc lơ lửng trên người Đôn Vinh qua hai, ba giây mới tan biến.

Trận chiến này chấm dứt.

Trong góc không gian này dao động năng lượng táo bạo, lực lượng pháp tắc chảy xiết thật lâu không bình ổn.

Cách mấy vạn thước đã tụ tập mấy trăm thành viên Đệ Ngũ Cung, bọn họ cảm nhận rõ ràng hơi lạnh thấu xương.

Mọi người mím chặt môi, các cặp mắt tràn đầy phức tạp nhìn Cảnh Ngôn.

Đôn Vinh đã chết!

Đôn Vinh thành viên Đệ Lục Cung bị võ giả Hư Thần cửu tinh Cảnh Ngôn mới thăng cấp Đệ Ngũ Cung giết, thần hồn đều diệt, chết tươi.

Sao Cảnh Ngôn dám làm vậy?

Sao Cảnh Ngôn làm được?

Giết thành viên Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung là gây họa lớn, Thiên Lang Ti tuyệt đối không chịu bỏ qua, lá gan của Cảnh Ngôn quá to.

Cảnh Ngôn chỉ là Hư Thần cửu tinh, hắn làm sao có thể giết Đôn Vinh dựa vào thực lực thăng cấp Đệ Lục Cung? Hắn làm bằng cách nào? Ở cảnh giới Hư Thần cửu tinh mà sức chiến đấu đã đáng sợ đến vậy, sau khi Cảnh Ngôn bước vào Chân Thần thì chẳng phải càng hù chết người?

Hư Thần cửu tinh vẫn là Hư Thần, cách biệt giữa Hư Thần và Chân Thần vô cùng to lớn. Hư Thần có Tử Phủ, Chân Thần có Đạo Cung, bình thường Hư Thần cửu tinh bước vào cảnh giới Chân Thần nhất tinh thì Tử Phủ diễn biến thành Đạo Cung, thực lực sẽ tăng mảng lớn trong thời gian ngắn ngủi.

Có người rất nhanh nghĩ đến Cảnh Ngôn giết được Đôn Vinh vậy chẳng phải là thực lực hiện tại của hắn có thể thăng cấp Đệ Lục Cung? Nếu không phải thử thách thăng cấp Đệ Lục Cung bắt buộc võ giả là cảnh giới Chân Thần thì hiện tại hắn có tham gia thử thách thăng cấp chắc cũng thi đậu.

Mọi người nhìn chằm chằm Cảnh Ngôn đến gần xác Đôn Vinh, lấy tài nguyên trên người gã.

Cảnh Ngôn quét qua xác Đôn Vinh, hắn không có cảm xúc hối hận. Giết Đôn Vinh không phải hành động lỗ mãng trong cơn tức giận, hắn và gã không có thù hận trực tiếp, chẳng qua Đôn Vinh nghe lệnh Doãn Hoa từ Đệ Lục Cung đến Đệ Ngũ Cung chặn giết Cảnh Ngôn.

Muốn giết ta? Vậy thì ta giết ngươi! Làm gì có chuyện khách khí cố nhịn?

Hơn nữa nhìn từ đại cục Cảnh Ngôn giết Đôn Vinh lỗi tại gã khiêu khích trước, không phải hắn đi Đệ Lục Cung tìm gã mà là gã xuống Đệ Ngũ Cung tìm hắn.

Ăn miếng trả miếng là lựa chọn của Cảnh Ngôn.

Cảnh Ngôn tìm Hứa Yên đứng trong đám đông.

Cảnh Ngôn mỉm cười hỏi Hứa Yên:

- Ty trưởng Hứa Yên bây giờ còn hoan nghênh ta tham gia Thanh Mộc Ti không?

Hết chương 1096.

Chương 1097. Đòi Người

Biểu tình của Hứa Yên hơi mất tự nhiên, không phải vì sợ đắc tội Thiên Lang Ti mà là ban đầu Đôn Vinh tính đánh Cảnh Ngôn, nàng vì lo lắng nên muốn thay hắn đánh cùng gã. Hứa Yên không bao giờ ngờ cuối cùng người chết là Đôn Vinh chứ không phải Cảnh Ngôn.

Nghe Cảnh Ngôn nửa đùa hỏi chuyện, Hứa Yên rất nhanh cười nói:

- Sao ta không hoan nghênh Cảnh Ngôn tham gia Thanh Mộc Ti được?

Cảnh Ngôn như trút được gánh nặng nói:

- Vậy thì may quá, ta thật lo ty trưởng Hứa Yên không thu nhận ta.

Hứa Yên cười duyên, nàng biết Cảnh Ngôn đang đùa.

Hứa Yên vươn tay ngọc mời Cảnh Ngôn đi trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung:

- Cảnh Ngôn, mời!

Hai người cùng bay hướng trang viên Thanh Mộc Ti.

Bên ngoài Bộ Thử Thách Đệ Ngũ Cung tụ tập hơn trăm võ giả Đệ Ngũ Cung lục tục rời đi với nỗi niềm riêng.

Hôm nay cuộc chiến giữa Cảnh Ngôn và Đôn Vinh khiến đám người này tăng thêm kiến thức, đó là võ giả dù không phải cảnh giới Chân Thần nhưng cũng có thể giết võ giả của Đệ Lục Cung Lạc Cửu Thần Cung. Và Cảnh Ngôn thật sự là yêu nghiệt khiến người không thể nhìn thấu.

Trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung.

- Ty trưởng Hứa Yên, ta giết Đôn Vinh thành viên của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung, chắc chắn Thiên Lang Ti sẽ không bỏ qua, e rằng mang đến rắc rối cho Thanh Mộc Ti chúng ta.

Không phải Cảnh Ngôn khách sáo gì, hắn ở lại Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung tuyệt đối mang đến áp lực lớn cho họ.

Hứa Yên trầm ngâm nói:

- Cảnh Ngôn, lúc nãy ta nói rồi, ngươi gọi thẳng tên của ta là được. Còn về rắc rối mà ngươi nói thì chắc chắn có, nhưng không cần lo, ta đã bẩm sự việc cho tổng ty trưởng Thanh Mộc Ti. Chỉ cần tổng ty trưởng Quan Luân ra mặt chào hỏi một tiếng thì Thiên Lang Ti không dám hành động thiếu suy nghĩ. Dù sao là Đôn Vinh ra tay trước, bọn họ đuối lý.

Cảnh Ngôn chắp tay nói:

- Đa tạ.

Một chấp sự mắt sáng rực nhìn Cảnh Ngôn, hỏi:

- Cảnh Ngôn, Đôn Vinh thật sự bị ngươi giết?

Bốn chấp sự của Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung đều có mặt ở đây, khi họ nghe nói Đôn Vinh của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung bị Cảnh Ngôn đánh chết thì hóa đá thật lâu.

Quá ly kỳ!

Mấy chấp sự lần lượt lên tiếng:

- Cảnh Ngôn huynh đệ, sức chiến đấu của ngươi quá lợi hại!

- Ngươi … chắc không phải đã là cảnh giới Chân Thần đi?

Cảnh Ngôn cười đáp:

- Các vị chấp sự quá khen, cảnh giới của Đôn Vinh tuy là Chân Thần nhất tinh nhưng thực lực không được tốt lắm. Cảnh giới của ta chưa đến Chân Thần.

Mấy chấp sự không tin lời của Cảnh Ngôn:

- Thực lực của Đôn Vinh không giỏi thì sao thăng cấp Đệ Lục Cung?

Có thể từ Đệ Ngũ Cung thăng cấp đến Đệ Lục Cung đã chứng minh thực lực của Đôn Vinh.

Hứa Yên phẩy tay nói:

- Được rồi được rồi, trước tiên nói đãi ngộ cho Cảnh Ngôn tham gia vào Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung chúng ta đi.

Hứa Yên nhìn Cảnh Ngôn, hỏi ý:

- Thần tinh thì … thưởng hai ngàn vạn thần tinh nhất giai, mỗi năm có thể vào Thần Tuyền Điện tu luyện nửa năm. Cảnh Ngôn thấy sao?

Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung có năm Thần Tuyền Điện, nên cho Cảnh Ngôn hàng năm vào Thần Tuyền Điện tu luyện nửa năm không khó.

Hai ngàn thần tinh nhất giai đối với Cảnh Ngôn bây giờ không đáng gì, nhưng mỗi năm có sáu tháng tu luyện trong Thần Tuyền Điện làm hắn rất động lòng.

Tuy với thực lực hiện giờ của Cảnh Ngôn đi vào Thần Tuyền Điện tu luyện hiệu quả không kinh người như lúc vừa vào Lạc Cửu Thần Cung, nhưng tu luyện trong Thần Tuyền Điện có sức hấp dẫn rất lớn.

Hứa Yên nói:

- Cảnh Ngôn cảm thấy phần thưởng như vậy thế nào? Nếu không vừa lòng thì chúng ta có thể bàn bạc lại.

Cảnh Ngôn mỉm cười nói:

- Rất tốt, cứ làm vậy đi.

Đệ Lục Cung, trang viên Thiên Lang Ti.

Choang!

Một tách trà tinh xảo màu xanh biếc vỡ nát.

Trong phòng, mặt Doãn Hoa âm trầm khiến người nghẹt thở.

Doãn Hoa mới nhận được tin từ Đệ Ngũ Cung là Đôn Vinh được gã phái đi đối phó Cảnh Ngôn đã bị giết, thần hồn cũng bị tiêu diệt. Lúc mới nghe được tin tức này Doãn Hoa ngây người, không tin nổi sự thật này. Sau đó tin tức được chứng thực, Đôn Vinh đúng là thần hồn đều diệt.

Khi Cảnh Ngôn và Đôn Vinh đánh nhau có nhiều người thấy tận mắt, gã thật sự bị một mình hắn giết, ty trưởng Hứa Yên Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung không ra tay.

Nhưng … sao có thể? Làm sao Cảnh Ngôn giết Đôn Vinh được?

Doãn Hoa không để bụng chuyện Cảnh Ngôn giết Tiểu Điền, võ giả có thể thăng cấp Đệ Ngũ Cung đều có sức chiến đấu của Chân Thần nhất tinh bình thường. Nhưng Đôn Vinh không phải Chân Thần nhất tinh bình thường, sức chiến đấu của gã có thể xếp vào hàng đỉnh cấp, thế mà vẫn bị Cảnh Ngôn giết.

Cảnh Ngôn này rốt cuộc khó giết tới mức nào?

Doãn Hoa giận run người rít gào:

- Không giết tiểu tử này khó tiêu trừ mối hận trong lòng ta!

Doãn Hoa dợm bước ra ngoài đi Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung giết Cảnh Ngôn.

Tô Phù ngăn gã lại, mắt đẹp xoay tròn:

- Hoa ca! Hoa ca muốn làm gì?

Ánh mắt Doãn Hoa độc ác nói:

- Làm cái gì? Tự nhiên là đi làm thịt tiểu tạp chủng đó.

Cái chết của Đôn Vinh khác với Tiếu Điền chết, người trong Lạc Cửu Thần Cung ít ai biết Tiếu Điền bị Cảnh Ngôn giết, càng ít người biết Tiếu Điền là người của Doãn Hoa. Đôn Vinh thì ai chẳng biết có liên quan với Doãn Hoa?

Cảnh Ngôn giết Đôn Vinh, nếu Doãn Hoa không làm thịt hắn thì sau này biết đút mặt đi đâu?

Nên Cảnh Ngôn phải chết!

Tô Phù vội nói:

- Hoa ca bớt giận. Cảnh Ngôn đó đúng là rất đáng ghét, hắn biết rõ quan hệ của Đôn Vinh và Hoa ca còn làm Đôn Vinh thần hồn đều diệt, hắn có chết một vạn lần cũng đáng. Nhưng bây giờ hắn là người của Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung, nếu Hoa ca đi Thanh Mộc Ti giết Cảnh Ngôn thì Thanh Mộc Ti sẽ không khoanh tay ngồi nhìn. Nếu Hoa ca cứng rắn ra tay có lẽ trong Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung không ai ngăn được nhưng sẽ tạo ảnh hưởng lớn, tổng ty trưởng đại nhân sẽ rất bị động.

Tô Phù nói có lý.

Doãn Hoa cũng biết mình lỗ mãng đi trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung giết Cảnh Ngôn thì không ổn, nhưng bảo gã không nghe không hỏi thì biết trút giận thế nào?

Doãn Hoa nhìn Tô Phù:

- Vậy nàng nói nên làm sao? Không lẽ bỏ qua cho tạp chủng ti tiện đó vậy sao?

Tô Phù cười quyến rũ nói:

- Hoa ca đừng gấp, Đôn Vinh là người của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung chúng ta, bị Cảnh Ngôn giết thì Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung nên ra mặt. Sao Hoa ca không để ty trưởng ra mặt đòi Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung giao người?

Doãn Hoa nhíu mày hỏi:

- Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung chịu giao người sao?

Tô Phù híp mắt cười duyên:

- Chắc chắn Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung không dễ dàng giao người, nhưng khi đó ty trưởng Thiên Lang Ti của Đệ Lục Cung chúng ta có thể bẩm lên tổng ty trưởng, khiến tổng ty trưởng đại nhân tạo áp lực cho Thanh Mộc Ti.

Hết chương 1097.

Chương 1098. Tổng Ty Trưởng Gặp Cảnh Ngôn

Thiên Hoa thành, Thiên Hoa Lâu.

Trưởng lão Thiên Hoa Lâu chủ quản bảng Thiên Hoa nhìn tình báo mới nhất về Cảnh Ngôn, cười khổ nói:

- Tiểu tử này thật biết gây chuyện.

Lão quản lý bảng Thiên Hoa đã trăm vạn năm nhưng chưa từng gặp võ giả trẻ nào gây nhiều chuyện như Cảnh Ngôn.

Mới qua bao lâu?

Mấy tháng trước trưởng lão liên tục hai lần tăng thứ hạng của Cảnh Ngôn trên bảng Thiên Hoa, đầu tiên là từ hạng sáu mươi tám lên năm mươi lăm, rồi từ hạng năm mươi lăm lên ba mươi ba. Hôm nay lại phải sửa thứ hạng của Cảnh Ngôn trên bảng Thiên Hoa.

Tình báo viết rõ ràng Cảnh Ngôn ngay mặt giết Đôn Vinh thành viên Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung Lạc Cửu Thần Cung.

Thiên Hoa Lâu là tổ chức tình báo mạnh nhất Lưu Ly Thần Vực, nắm giữ tỉ mỉ tư liệu về võ giả đẳng cấp cỡ Đôn Vinh. Gã là Chân Thần nhất tinh đỉnh cấp trăm phần trăm, sức chiến đấu đủ để ngay mặt nghiền áp Chân Thần nhị tinh bình thường.

Nhưng Chân Thần nhất tinh đỉnh cấp như vậy mà bị Cảnh Ngôn chỉ có cảnh giới Hư Thần cửu tinh trực tiếp giết.

Trưởng lão này lắc dầu rồi nói:

- Tăng thứ hạng của Cảnh Ngôn trên bảng Thiên Hoa lên hạng mười đi.

Nhân viên tình báo lên tiếng:

- Rõ!

Võ giả chưa đầy hai trăm tuổi mà đã xếp hạng mười trên bảng Thiên Hoa!

Quảng trường bảng Thiên Hoa sôi trào.

Thiên Hoa thành sôi sục.

Xu hướng náo động lấy Thiên Hoa thành là trung tâm khuếch tán ra ngoài.

Lấy cảnh giới Hư Thần cửu tinh giành được hạng mười bảng Thiên Hoa, trong lịch sử nguyên Lưu Ly Thần Vực dường như chưa từng có. Có lẽ lâu thật lâu trước kia từng xuất hiện nhưng ít ai nhớ rõ.

Thứ hạng của Cảnh Ngôn trên bảng Thiên Hoa làm nhiều người không phục, bọn họ không dám chỉ trích gì Thiên Hoa Lâu nhưng không ảnh hưởng lòng họ sinh ra cảm xúc ghen ghét Cảnh Ngôn.

***

Lạc Cửu Thần Cung, Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung.

Ty trưởng Hứa Yên nhận truyền tin của ty trưởng Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung, vị ty trưởng Thiên Lang Ti này yêu cầu nàng giao Cảnh Ngôn ra.

Ty trưởng Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung này có khổ không nói nên lời, tuy có thân phận ty trưởng nhưng địa vị hơi lúng túng trong Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung.

Nguyên nhân lúng túng là vì Doãn Hoa. Nói ra thì Doãn Hoa chỉ là thành viên bình thường của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung, chết người ở chỗ gã là nhi tử của tổng ty trưởng, phận làm ty trưởng nào dám chỉ tay huơ chân với Doãn Hoa?

Vì bối cảnh của Doãn Hoa rất lớn nên trong Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung nhiều người chỉ nghe lệnh Doãn Hoa, không thèm nghe theo ty trưởng, ví dụ như Đôn Vinh.

Doãn Hoa kêu Đôn Vinh đi phế bỏ Cảnh Ngôn thì gã đi ngay, trước đó không thèm nói một tiếng với ty trưởng. Giờ Đôn Vinh bị Cảnh Ngôn giết ngược lại, đã mất mặt Doãn Hoa còn đùn đẩy việc tệ hại này cho ty trưởng xử lý.

Ty trưởng Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung câm nín nhìn trời:

- Chết tiệt, ta trêu ai chọc ai!?

Ty trưởng Thiên Lang Ti không muốn xử lý chuyện này, không muốn chút xíu nào nhưng không thể không làm. Nói ngàn lời vạn câu thì gã vẫn là ty trưởng Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung, Đôn Vinh là người của gã, Đôn Vinh đã chết, nếu gã không ra mặt thì không nói qua được.

Thật lòng ty trưởng này không muốn chọc vào Cảnh Ngôn. Hắn là võ giả cảnh giới Hư Thần cửu tinh đã có thể giết Đôn Vinh, chết người là Cảnh Ngôn còn chưa đủ hai trăm tuổi. Đồ ngốc đều nhìn ra miễn Cảnh Ngôn không chết thành tựu tương lai sẽ không thấp, ít nhất đến đẳng cấp Chân Thần cao giai.

Một người có tiềm lực lớn như vậy ty trưởng Cổ Viên Kỳ Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung ăn no rửng mỡ mới đi dây vào.

Vấn đề là Cổ Viên Kỳ không muốn chọc vào Cảnh Ngôn nhưng không thể tự quyết định, gã bất đắc dĩ đành làm theo lời Doãn Hoa đòi Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung giao người.

Ty trưởng Hứa Yên dứt khoát trả lời Cổ Viên Kỳ là Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung sẽ không giao Cảnh Ngôn ra.

Cổ Viên Kỳ nhận được trả lời của Hứa Yên nhưng không hề tức giận, gã vừa nói cho Doãn Hoa biết thái độ của Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung vừa báo lên tổng ty trưởng Thiên Lang Ti.

Tổng ty trưởng Thiên Lang Ti xem tin tức của Cổ Viên Kỳ qua tinh thạch truyền tin, đôi mắt sâu thẳm lóe cảm xúc nhẹ.

Tổng ty trưởng Thiên Lang Ti đứng dậy đi ra đại điện mình cư ngụ, lát sau vào đại điện của Quan Luân.

Tổng ty trưởng chín mươi chín ti đều ngụ trong Cực Đạo Cung.

Tổng ty trưởng Thanh Mộc Ti đứng dậy nghênh tiếp Doãn Thiên Hà:

- Ha ha, hôm nay thổi làn gió gì đưa Doãn huynh đến?

Doãn Thiên Hà nặn ra nụ cười:

- Quan huynh nói đùa.

Doãn Thiên Hà là người nghiêm nghị, bình thường biểu tình khắc khổ, rất hiếm thấy nụ cười trên mặt gã. Ngẫu nhiên Doãn Thiên Hà chịu cười trông cũng khó xem.

Quan Luân mời Doãn Thiên Hà ngồi vào ghế:

- Mời Doãn huynh ngồi.

Doãn Thiên Hà không khách khí, trực tiếp ngồi xuống.

Quan Luân vuốt râu hỏi:

- Doãn huynh đến chỗ ta có chuyện gì không?

Doãn Thiên Hà gật đầu nói:

- Ừm, có một việc muốn trao đổi với Quan huynh một chút.

Sau đó Doãn Thiên Hà kể chuyện Cảnh Ngôn giết Đôn Vinh.

Doãn Thiên Hà nhìn Quan Luân:

- Quan huynh có biết chuyện này không?

Trong lòng Doãn Thiên Hà biết chắc Quan Luân nắm rõ chuyện này.

Ty trưởng Cổ Viên Kỳ Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung đã chính thức đòi Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung giao người, tuy Thanh Mộc Ti từ chối nhưng ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung chắc chắn sẽ bẩm lên Quan Luân. Ra chuyện lớn như vậy ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung không có lá gan và quyền lực tự mình quyết định cách xử lý. Quyết định của ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung thật ra là quyết định từ tổng ty trưởng Quan Luân.

Quan Luân lộ vẻ bất ngờ, giả vờ ngu ngơ:

- A? Có chuyện đó sao?

Doãn Thiên Hà thầm cười lạnh.

Doãn Thiên Hà là người cực kỳ bao che, Cảnh Ngôn giết Đôn Vinh, đầu tiên gã là thành viên của Thiên Lang Ti, tiếp theo nguyên nhân trực tiếp tạo ra xung đột giữa Đôn Vinh và Cảnh Ngôn có liên quan đến nhi tử Doãn Hoa của gã. Cảnh Ngôn không nể mặt Doãn Hoa làm Doãn Thiên Hà bực bội.

Ở trong mắt Doãn Thiên Hà thì thiên tài gì đó không thể so sánh với nhi tử của mình.

Quan Luân nhìn Doãn Thiên Hà, nói:

- Doãn huynh đừng gấp, ta sẽ tìm hiểu ngay, chờ hỏi rõ sự việc từ đầu đến cuối rồi sẽ cho Doãn huynh câu trả lời.

Doãn Thiên Hà không dây dưa:

- Được, vậy ta chờ trả lời của Quan huynh.

Đến cấp bậc như Doãn Thiên Hà nói ra trước mặt đã là việc rất nghiêm trọng, Quan Luân đã nói sẽ cho câu trả lời vậy chắc chắn sẽ có lời giải thích, hơn nữa sẽ không mất thời gian quá lâu.

Doãn Thiên Hà đứng dậy chắp tay chào:

- Vậy ta không quấy rầy, cáo từ, Quan huynh.

Quan Luân đứng lên tiễn Doãn Thiên Hà ra đại điện.

Quan Luân cười khẽ:

- Tiểu tử Cảnh Ngôn này, đã vậy thì ta đi gặp hắn thử.

Hết chương 1098.

Chương 1099. Ưu Ái Của Tổng Ty Trưởng

Quan Luân rời khỏi Cực Đạo Cung, từ Đệ Cửu Cung Lạc Cửu Thần Cung chạy đến Đệ Ngũ Cung.

Quan Luân rất có hảo cảm với tiểu tử Cảnh Ngôn, từ lúc hắn vào Lạc Cửu Thần Cung và tham gia Thanh Mộc Ti, mới mười, hai mươi năm ngắn ngủi đã thăng cấp đến Đệ Ngũ Cung. Tức là cho đến nay một mình Cảnh Ngôn giúp Thanh Mộc Ti được phần thưởng bốn tòa Thần Tuyền Điện. Từ Thanh Mộc Ti Đệ Nhất Cung đến Đệ Tứ Cung, mỗi cung đều nhờ Cảnh Ngôn mới có thêm một tòa Thần Tuyền Điện, tổng thể thực lực của Thanh Mộc Ti được kéo lên cao nhiều.

Càng khiến Quan Luân đắc ý là lão cảm nhận được nhiều tổng ty trưởng cố giấu hâm mộ khi nhìn lão, trong lòng lão sướng lâng lâng.

Còn về mâu thuẫn giữa Cảnh Ngôn và Doãn Hoa thì Quan Luân không để bụng, trước đó lão đã tìm hiểu rồi, đừng nói lỗi không nằm ở Cảnh Ngôn, dù hắn có lỗi thì Quan Luân cũng sẽ gánh chuyện này cho hắn.

Thiên tài xuất sắc như Cảnh Ngôn tính nguyên Lưu Ly Thần Vực cũng vạn năm khó gặp, trong Lạc Cửu Thần Cung càng hiếm thấy, sao có thể không đặc biệt chăm sóc yêu nghiệt như vậy?

Quan Luân quyết định gặp Cảnh Ngôn không phải để hỏi tội gì, đơn giản lão rất tò mò về hắn. Quan Luân chưa gặp mặt

Cảnh Ngôn bao giờ, lão sớm muốn gặp gỡ hắn, vừa lúc mượn cơ hội lần này gặp một lần.

Trang viên Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung.

Tin tổng ty trưởng Quan Luân giáng lâm rất nhanh truyền ra trong trang viên. Sau khi ty trưởng Hứa Yên nhận được tin này vội đi nghênh tiếp với tốc độ nhanh nhất.

Hứa Yên hơi hoảng loạn:

- Vì sao … tổng ty trưởng đại nhân đột nhiên giáng lâm?

Trước đó Hứa Yên không nhận được tin tức gì, nàng không biết tại sao tổng ty trưởng Thanh Mộc Ti đại nhân đến Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung, nên biết tin làm nàng hết hồn.

Địa vị của tổng ty trưởng quá cao, Hứa Yên tuy là ty trưởng Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung nhưng bình thường ít có cơ hội gặp mặt tổng ty trưởng Thanh Mộc Ti. Còn về tổng ty trưởng từ Cực Đạo Cung giáng lâm càng vô cùng hiếm thấy, đừng nói giáng lâm Đệ Ngũ Cung, tổng ty trưởng ít khi đi Đệ Thất Cung.

Tổng ty trưởng có chuyện gì muốn sai người cấp dưới làm thông thường có hai lựa chọn, một là trực tiếp tuyền tin cho ty trưởng Thanh Mộc Ti của các cung, hai là đến tổng bộ Thanh Mộc Ti Đệ Bát Cung ra lệnh chấp sự phó tổng bộ làm việc.

- Không lẽ vì chuyện của Cảnh Ngôn? Nhưng tổng ty trưởng đại nhân đã bảo ta từ chối giao người cho Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung rồi mà?

Lúc ty trưởng Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung truyền tin đòi người thì Hứa Yên đã bẩm lên trên.

Hứa Yên ôm một bụng thắc mắc nhìn tổng ty trưởng Quan Luân đã đi vào trang viên Thanh Mộc Ti.

Hứa Yên cung kính hành lễ:

- Kính chào tổng ty trưởng đại nhân!

Quan Luân cười tủm tỉm phất tay với Hứa Yên:

- Ty trưởng Hứa Yên không cần đa lễ.

Thấy vẻ mặt tổng ty trưởng hiền hòa Hứa Yên thở phào nhẹ nhõm, xem ra lần này tổng ty trưởng giáng lâm không phải chuyện xấu gì, ít nhất không quá nghiêm trọng.

Hứa Yên dẫn Quan Luân vào trong nghị sự đường.

Bốn chấp sự Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung nhận được tin vội chạy nhanh hết sức đến chào.

Quan Luân hỏi Hứa Yên:

- Tùy ý đi, các ngươi đừng căng thẳng quá trước mặt ta. Lần này ta từ Cực Đạo Cung đến đây không có chuyện gì lớn, chỉ muốn xem Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung chúng ta thế nào, sau đó gặp thành viên mình. Ty trưởng Hứa Yên, Cảnh Ngôn hiện có ở đây không?

Hứa Yên trả lời:

- Có, tổng ty trưởng đại nhân muốn gặp Cảnh Ngôn? Ta sai người đi kêu hắn đến.

Hứa Yên sai một chấp sự đi kêu Cảnh Ngôn.

Chấp sự tìm đến Cảnh Ngôn, nói tổng ty trưởng đại nhân cho mời. Cảnh Ngôn bị chấn động.

Tổng ty trưởng đại nhân là nhân vật cao tầng thật sự của Lạc Cửu Thần Cung, Chân Thần cao giai cực kỳ cường đại. Trong Lưu Ly Thần Vực nhân vật nào thân phận như tổng ty trưởng chín mươi chín ti đều là uy danh hiển hách, được vô số võ giả kính ngưỡng.

Giờ Cảnh Ngôn khá nổi tiếng nhưng hắn kém hơn nhân vật như tổng ty trưởng chín mươi chín ti xa lắc xa lơ.

Nghe nói tổng ty trưởng Quan Luân muốn gặp mình, Cảnh Ngôn không dám chậm trễ lập tức theo chấp sự đi đến nghị sự đường của Thanh Mộc Ti Đệ Ngũ Cung.

Bước vào nghị sự đường, Cảnh Ngôn quét mắt qua liền nhận ra ai là Quan Luân. Mấy người trong nghị sự đường chỉ có mình Quan Luân là Cảnh Ngôn chưa từng gặp mặt, còn lại nhóm Hứa Yên thì hắn quen thuộc.

Cảnh Ngôn lễ phép chào ngay:

- Tổng ty trưởng đại nhân khỏe.

Ánh mắt Quan Luân hiền từ nhìn Cảnh Ngôn, nhẹ gật đầu nói:

- Ha ha, tiểu huynh đệ Cảnh Ngôn cũng khỏe.

Đúng là rất trẻ tuổi, chưa đến hai trăm tuổi đã có sức chiến đấu mạnh như vậy, tiền đồ không thể đo lường.

Quan Luân nói tiếp:

- Cảnh Ngôn ngồi đi, chúng ta trò chuyện một lúc.

Cảnh Ngôn không giả vờ giả vịt, tổng ty trưởng kêu hắn ngồi thì hắn nói tiếng cảm ơn rồi ngồi xuống.

Đám người Hứa Yên xoe tròn mắt nhìn Cảnh Ngôn, thầm nghĩ:

- Cảnh Ngôn to gan quá, ở trước mặt tổng ty trưởng mà vẫn bình thản như không.

Quan Luân hiền hòa hỏi:

- Cảnh Ngôn, ta nghe nói ngươi giết Đôn Vinh thành viên của Thiên Lang Ti Đệ Lục Cung?

Cảnh Ngôn gật đầu nói:

- Đúng, ngay hôm ta thăng cấp Đệ Ngũ Cung thì Đôn Vinh bị ta giết.

Quan Luân hỏi:

- Đôn Vinh là Chân Thần nhất tinh, hơn nữa hắn ở Đệ Lục Cung, theo lý thì thực lực rất mạnh. Cảnh Ngôn còn chưa bước vào cảnh giới Chân Thần, ta hơi tò mò ngươi làm cách nào đánh chết Đôn Vinh?

Cảnh Ngôn hơi cau mày, trong một chốc không biết nên giải thích như thế nào.:

- Cái đó …

Quan Luân bổ sung thêm:

- Ta nghe nói ngươi nắm giữ hai loại thần thông hạng nhất?

Cảnh Ngôn trả lời:

- Đúng vậy! Ta nắm giữ hai loại thần thông, loại thứ nhất là thần thông kiếm ý, thứ hai là thần thông Hư Vô.

Mọi người đều biết hắn nắm giữ hai loại thần thông, không phải bí mật gì, nếu tổng ty trưởng không biết mới là kỳ.

Quan Luân híp mắt khẽ hỏi:

- Có phải thần thông kiếm ý của ngươi đã đến đệ tam cảnh?

Cảnh Ngôn nghe Quan Luân hỏi, lộ vẻ mặt ngạc nhiên nói:

- A? Đúng là thần thông kiếm ý đệ tam cảnh.

Thần thông kiếm ý đệ tam cảnh đột phá trong khi đánh với Đôn Vinh, có thể nói trừ Cảnh Ngôn ra không có người thứ hai biết thần thông kiếm ý đã là đệ tam cảnh. Tổng ty trưởng Quan Luân không thấy cảnh hắn đánh nhau với Đôn Vinh nhưng sao biết thần thông kiếm ý đến đệ tam cảnh?

- Quả nhiên là vậy, ta nghe nói ngươi giết Đôn Vinh liền cảm thấy thần thông kiếm ý của ngươi chắc là đệ tam cảnh. Nhưng chỉ có thần thông kiếm ý đệ tam cảnh vẫn rất khó giết Đôn Vinh, ngươi sử dụng thần khí công kích là cấp bậc trung đẳng phải không?

Hai ngày nay Quan Luân luôn phân tích tổ hợp sức chiến đấu của Cảnh Ngôn, nhưng dù là lão cũng không thể hoàn toàn phân tích ra hắn làm sao giết được Đôn Vinh.

Hết chương 1099.